

Tập Đồ

Contents

Tập Đồ	12
1. Chương 1: Mưu Sinh Nhờ Tập	13
2. Chương 2: Tập Phiến Thần Bí	17
3. Chương 3: Trung Tâm Đào Tạo	20
4. Chương 4: Tả Đình Y	22
5. Chương 5: Năng Lượng Tập Cấp Một Cổ Quái	24
6. Chương 6: Cảm Giác	26
7. Chương 7: Tập Phiến Dị Biến	27
8. Chương 8: Khốn Cảnh	29
9. Chương 9: Xúc Thông	31
10. Chương 10: Bí Ẩn	33
11. Chương 11: Một Môn Thể Dục ?	34
12. Chương 12: Lôi Tử	36
13. Chương 13: Rốt Cuộc Đây Là Loại Tập Gì?	38
14. Chương 14: Say Mê	40
15. Chương 15: Huyền Tập Quảng Cáo	42
16. Chương 16: Tin Tức	44
17. Chương 17: Biển Quảng Cáo Đến Muộn	46
18. Chương 18: Sự Ủy Khuất Của Lôi Tử	48
19. Chương 19: Cùng Nhau Làm Tập Ảnh	50
20. Chương 20: Tập Ảnh Là Gì	51
21. Chương 21: Aragon	54
22. Chương 22: Côn Đồ Cũng Có Sức Mạnh (1)	55
23. Chương 23: Côn Đồ Cũng Có Sức Mạnh (2)	57
24. Chương 24: Côn Đồ Cũng Có Sức Mạnh (3)	59
25. Chương 25: Thảo Luận	61
26. Chương 26: Bộ Tập Ảnh Đầu Tiên (1)	63
27. Chương 27: Bộ Tập Ảnh Đầu Tiên (2)	65
28. Chương 28: Bộ Tập Ảnh Đầu Tiên (3)	67
29. Chương 29: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (1)	69
30. Chương 30: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (2)	71
31. Chương 31: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (3)	73
32. Chương 32: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (4)	75
33. Chương 33: Đoán	77
34. Chương 34: Kế Hoạch Mới	79
35. Chương 35: Tập Ảnh {sư Sĩ}	81
36. Chương 36: Thù Cũ	83
37. Chương 37: Bị Thương	85
38. Chương 38: Dự Đoán Của Lôi Tử	87
39. Chương 39: Mười Hai Tầm Tập Phiến {thủy Thể Giới Đơn Giản}	89
40. Chương 40: Hưởng Thụ Thống Khổ	91

41. Chương 41: Vài Giây Một Giờ	93
42. Chương 42: Câu Lạc Bộ Huyền Tập Cấp Thấp	95
43. Chương 43: Cấp Thấp?	97
44. Chương 44: Phát Hiện Mới	99
45. Chương 45: Trò Chơi Giây Thoát Trói Buộc	101
46. Chương 46: Trăm Năm Tinh Viện	103
47. Chương 47: Đầu Gõ, Tiến Về Phía Trước Đi!	105
48. Chương 48: Kiểm Điểm Cống Hiến	107
49. Chương 49: Bạch Chiết Uyên	111
50. Chương 50: Yêu Cầu	113
51. Chương 51: {thoát Vĩ Toa} Tập	115
52. Chương 52: Trong Suốt Như Thoi	117
53. Chương 53: Mai Đạt	119
54. Chương 54: Tin Tức Tốt Của Lôi Tử.	121
55. Chương 55: Song Hướng Hội	123
56. Chương 56: Phong Hồi Lộ Chuyển	125
57. Chương 57: Lời Đề Nghị Của Trần Mộ	127
58. Chương 58: Biến Cố	129
59. Chương 59: Tiền Ngự – Khiêu Chiến?	131
60. Chương 60: Bắt Đầu Rồi Sao?	133
61. Chương 61: Phi Thiên Cùng Độn Địa	135
62. Chương 62: Phong Tình Nhất Toa	137
63. Chương 63: Ma Quý - Ma Quỷ	139
64. Chương 64: Quỷ Dị	141
65. Chương 65: Làm Việc?	143
66. Chương 66: Điều Tra	145
67. Chương 67: Vào Thành	147
68. Chương 68: Có Quan Hệ Giết Người	149
69. Chương 69: Không Có Lựa Chọn	152
70. Chương 70: Vũ Khí Bí Mật	154
71. Chương 71: Nghĩ Lại Mà Sợ	159
72. Chương 72: Minh Mã Tiêu Bài Bộc Phát Hộ	164
73. Chương 73: Thử Thăm Dò	169
74. Chương 74: Dưới Tình Thế Khẩn Cấp	173
75. Chương 75: Một Ý Nghĩ	178
76. Chương 76: Lâm Cứu	182
77. Chương 77: Nghĩ Lại Mà Sợ	187
78. Chương 78: Tin Tức Kinh Người	189
79. Chương 79: Khổ Chiến	193
80. Chương 80: Lại Không Có Đất Cắm Dùi	198
81. Chương 81: Con Buôn	201
82. Chương 82: Con Đường Kiếm Tiền	204
83. Chương 83: Khí Lưu Tập {nê Thu}	207
84. Chương 84: Phục Chế Hoàn Mĩ	211
85. Chương 85: Hỏa Phù Du	215
86. Chương 86: Kết Cấu Song Song	219
87. Chương 87: Tám Trăm Vạn	222
88. Chương 88: Hồng Đào Buồn Bực	225
89. Chương 89: Hào Quang Và Cảnh Giác	228
90. Chương 90: Sai Một Ly	232
91. Chương 91: Ngộ	235
92. Chương 92: Đục Nước Béo Cò	238
93. Chương 93: Trữ Gia	242
94. Chương 94: Đấu Chí	245

95. Chương 95: Hiện Thực Tàn Khốc	247
96. Chương 96: Cảm Giác	250
97. Chương 97: Đột Phá	252
98. Chương 98: Phần Thưởng Cá Kiếm	255
99. Chương 99: Độ Nhảy Của Cảm Giác	258
100. Chương 100: {vũ Toa} Tập	260
101. Chương 101: Nghề Cũ?	263
102. Chương 102: Danh Tiếng {vũ Toa}	266
103. Chương 103: Hợp Tác	269
104. Chương 104: {vũ Toa} Tập	274
105. Chương 105: {đại Nê Thu} Tập	279
106. Chương 106: Bạch Cúc Hắc Thạch	282
107. Chương 107: Sấn Nhiệt Đả Thiết	285
108. Chương 108: Vấn Đề	288
109. Chương 109: Bá Vấn	291
110. Chương 110: Liễm Tức Pháp	293
111. Chương 111: "hoa Hồng" Trình Anh	296
112. Chương 112: Ủy Thác	299
113. Chương 113: {song Cực Lôi Cầu} Tập	302
114. Chương 114: Chứng Thực	305
115. Chương 115: Thâm Tàng Dị Biến	307
116. Chương 116: Tiểu Ngũ Liên	310
117. Chương 117: Bách Nhận	313
118. Chương 118: Ba Thág	315
119. Chương 119: Mã Khả Duy Đặc - Mark Witt	318
120. Chương 120: Quái ... Quái Thai!	320
121. Chương 121: "nhược Thủy".	323
122. Chương 122: Mark Witt - "triền Toàn Cức" (mã Khả Duy Đặc -	326
123. Chương 123: Mark Witt (mã Khả Duy Đặc) Cường Đại.	330
124. Chương 124 : Liễm Tức Pháp.	333
125. Chương 125: Gậy Ông Đập Lưng Ông.	335
126. Chương 126: Đối Kháng Huấn Luyện.	338
127. Chương 127: Hảo Tập Và Hảo Bút.	341
128. Chương 128: Thập Tự Dạ	344
129. Chương 129: Liễm Tức Chí Cường (1)	348
130. Chương 130: Liễm Tức Chí Cường (2)	354
131. Chương 131: Liễm Tức Chí Cường (3).	356
132. Chương 132: Liễm Tức Chí Cường (4)	358
133. Chương 133: Liễm Tức Chí Cường (5)	361
134. Chương 134: Lời Hứa Của Bá Vấn	364
135. Chương 135: Rừng Cây Nguy Hiểm	367
136. Chương 136 : Nhân Phẩm Tốt Mới Là Thật Sự Tốt.	369
137. Chương 137 : Ba Người Một Thú.	372
138. Chương 138: Hiệp Nghị Của Ba Người.	374
139. Chương 139: Ta Không Phải Là Tập Tu.	378
140. Chương 140 : Lý Độ Hồng.	380
141. Chương 141 : Đối Đầu Căng Thẳng.	383
142. Chương 142 : [cao Túc] Viên.	386
143. Chương 143 : Khổ Chiến.	388
144. Chương 144 : Thoát Vĩ Toa Kinh Khủng	391
145. Chương 145 : Truy Kích	394
146. Chương 146 : Diệu Bút Sinh Hoa (thượng)	396
147. Chương 147: Diệu Bút Sinh Hoa (hạ)	399
148. Chương 148: Côn Đồ Cũng Là Một Loại Cảnh Giới	401

149. Chương 149: A Phương Tác	404
150. Chương 150: Đánh Cược	407
151. Chương 151: Duy A (weah)	410
152. Chương 152: Tiệc Tối	413
153. Chương 153: Khiêu Chiến	415
154. Chương 154: Thí Nhất Hạ (kết Quả Tỷ Thí)	419
155. Chương 155: Sư Phụ, Người Đạt Bao Nhiêu Phần Trăm?	423
156. Chương 156: Phòng Thí Nghiệm Trần Thị	426
157. Chương 157: Sự Cố Chấp Cửa Weah	429
158. Chương 158: Giao Ván	432
159. Chương 159: Hành Động Phá Gia	435
160. Chương 160: Ta Rất Xấu Ta Cũng Không Ôn Nhu	439
161. Chương 161: Lam Nguyệt Thương	441
162. Chương 162: Đội Năm	444
163. Chương 163: Kiên Trì Đến Cùng	447
164. Chương 164: Phó Thác Cửa Kit	450
165. Chương 165: Đại Trùng Tử	453
166. Chương 166: Đề Nghị Của Trần Mộ	456
167. Chương 167: Chuyện Tốt, Chuyện Xấu.	459
168. Chương 168: Tâm Tư Của Weide	462
169. Chương 169: Phát Hiện	465
170. Chương 170: Đây Là Cái Gì?	468
171. Chương 171: Đã Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng (1)	470
172. Chương 172: Biến Cố	473
173. Chương 173: Đại Vận	477
174. Chương 174: Vi Biến	480
175. Chương 175: Tâm Ý Của Weah	483
176. Chương 176: Chuẩn Bị	486
177. Chương 177: Sở Ngộ	489
178. Chương 178: Toán Bàn	494
179. Chương 179: Hấn Muốn Làm Cái Gì?	498
180. Chương 180: Thủ Đoạn	501
181. Chương 181: Ba Người.	504
182. Chương 182: Chiến Đấu Ban Đêm	508
183. Chương 183: Tiết Loạn	511
184. Chương 184: Thành Phố La Dữu	514
185. Chương 185: Phải Làm Gì Đây?	517
186. Chương 186: Huyền Tập Của Ông Chủ	520
187. Chương 187: Tiểu Man	523
188. Chương 188: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn.	527
189. Chương 189: Cách Thức Huấn Luyện Của Weah	530
190. Chương 190: Vì Sao Mà Đến	533
191. Chương 191: Ý Tưởng Lớn Mật.	536
192. Chương 192: Sát Khí	539
193. Chương 193: Kịch Chiến	542
194. Chương 194: Phiền Nào	544
195. Chương 195: Chỉ Điểm Của Weah	547
196. Chương 196: Tín Hiệu	553
197. Chương 197: Mở Màn	558
198. Chương 198: Dây Dẫn Lửa	562
199. Chương 199: Loạn Chiến	565
200. Chương 200: Lột Xác	571
201. Chương 201: Ngáng Mặt Trong Bóng Đêm	577
202. Chương 202: Người Cũng Vác Người?	582

203. Chương 203:	Kim Ngự (cá Vàng)	586
204. Chương 204:	Cứu Viện	589
205. Chương 205:	Y Vụ Tập Tu	596
206. Chương 206:	Tô Lưu Triệt Nhu	598
207. Chương 207:	Nhâm Văn Châu Phản Kích	601
208. Chương 208:	Làm Đi	605
209. Chương 209:	Thúc Âm Tập	609
210. Chương 210:	Huyền Tập Quảng Cáo (thượng)	612
211. Chương 211:	Huyền Tập Quảng Cáo (trung)	615
212. Chương 212:	Huyền Tập Quảng Cáo (hạ)	619
213. Chương 213:	Ký Tự “c”	623
214. Chương 214:	Kích Thích	626
215. Chương 215:	Chiến Ý	629
216. Chương 216:	Lãnh Liệt	632
217. Chương 217:	Hắn	635
218. Chương 218:	Thay Đổi Cửa Trung Châu	638
219. Chương 219:	Kiểm Tra	641
220. Chương 220:	Bất Ngờ	643
221. Chương 221:	Lựa Chọn	646
222. Chương 222:	Phát Hiện Của Tô Lưu Triệt Nhu	649
223. Chương 223:	Tập	652
224. Chương 224:	Tào Đông	655
225. Chương 225:	Trò Chuyện (thượng)	658
226. Chương 226:	Trò Chuyện (hạ)	661
227. Chương 227:	Thiếp Mời	664
228. Chương 228:	Yến Hội (thượng)	667
229. Chương 229:	Yến Hội (hạ)	670
230. Chương 230:	Duy A (weah) Trở Về	675
231. Chương 231:	Tâm Thái (1)	680
232. Chương 232:	Chiết Hình Yến Ba Tập (thượng)	684
233. Chương 233:	Chiết Hình Yến Ba Tập (hạ)	688
234. Chương 234:	Điên Cuồng	693
235. Chương 235:	Dây Số Tập Phiến	696
236. Chương 236:	Phong Triều	698
237. Chương 237:	Siêu Cấp 007 (thượng)	703
238. Chương 238:	Siêu Cấp 007 (trung)	706
239. Chương 239:	Siêu Cấp 007 (hạ)	709
240. Chương 240:	Suy Đoán Lớn Mật	713
241. Chương 241:	Chia Tiền.	718
242. Chương 242:	Sửa Chữa	721
243. Chương 243:	Lý Thuyết Của Ba Cách Nội Nhĩ	724
244. Chương 244:	Phỏng Đoán.	727
245. Chương 245:	Nguy Hiểm Ấp Tới.	730
246. Chương 246:	Chấn Nhiếp	733
247. Chương 247:	Giáo Huấn Nho Nhỏ	736
248. Chương 248:	Chuyện Vui Ngoài Ý Muốn	739
249. Chương 249:	Vị Phu Nhân Thần Bí	743
250. Chương 250:	Sức Hấp Dẫn Của Kết Cấu	747
251. Chương 251:	Cuộc Đấu Giá	751
252. Chương 252:	013!	754
253. Chương 253:	Căn Cứ Mới	758
254. Chương 254:	Chào Khách Đến	762
255. Chương 255:	Phục Kích	765
256. Chương 256:	Chuẩn Bị Chiến Tranh (1)	768

257. Chương 257: Chuẩn Bị Chiến Tranh (2)	773
258. Chương 258: Chuẩn Bị Chiến Tranh (3)	777
259. Chương 259: Chuẩn Bị Chiến Tranh (4)	780
260. Chương 260: Chuẩn Bị Chiến Tranh (5)	783
261. Chương 261: Chuẩn Bị Chiến Tranh (6)	786
262. Chương 262: Chuẩn Bị Chiến Tranh (7)	789
263. Chương 263: Chuẩn Bị Chiến Tranh (8)	793
264. Chương 264: Chuẩn Bị Chiến Tranh (9)	797
265. Chương 265: Chuẩn Bị Chiến Tranh (10)	800
266. Chương 266: Chuẩn Bị Cho Chiến Tranh (11)	803
267. Chương 267: Lo Lắng Của Bàn Tử	806
268. Chương 268: Đám Ché Tạt Sứ Biểu Tình	809
269. Chương 269: Đánh Cuộc Ché Tạt	812
270. Chương 270: Đánh Cuộc Ché Tạt (2)	815
271. Chương 271: Hỗn Chiến	817
272. Chương 272: Hỗn Chiến (2)	820
273. Chương 273: Hỗn Chiến (3)	823
274. Chương 274: Muốn Làm Vài Việc	826
275. Chương 275: Lén Vào	829
276. Chương 276: Hỗn Chiến (1)	832
277. Chương 276: Hỗn Chiến (2)	835
278. Chương 277: Âm Mưu	838
279. Chương 278: Dự Chiêu	841
280. Chương 279: Trận Chiến Đầu Tiên Của 013.	844
281. Chương 280: Giao Thủ	847
282. Chương 281: Một Ý Định Cả Gan	850
283. Chương 282: Vận Mệnh Như Con Dao Hai Lưỡi.(1)	853
284. Chương 282: Vận Mệnh Như Con Dao Hai Lưỡi.(2)	855
285. Chương 283: Hơn Cả Giấc Mơ	859
286. Chương 284: Truyền Thừa ‘tiết Thúc Liên’	864
287. Chương 285: Thử Nghiệm Chiến Thuật (1)	870
288. Chương 285: Thử Nghiệm Chiến Thuật (2)	873
289. Chương 286: Viếng Thăm(1)	877
290. Chương 286: Viếng Thăm(2)	879
291. Chương 287: Trao Đổi	882
292. Chương 288: Quyết Tâm Của Vương Trạch	885
293. Chương 289: Bỏ Lớp Ngụy Trang	888
294. Chương 290: Vị Khách Bất Ngờ	891
295. Chương 291: Điều Kiện Không Thể Từ Chối	894
296. Chương 292: Hướng Đi	896
297. Chương 293: Bạt Kiếm Giương Cung.	899
298. Chương 294: Quyết Tâm Và Sự Nghi Ngờ Của Đường Hàm Phái.	902
299. Chương 295: Thích Nghi	905
300. Chương 296: Nghiệp Vụ Thông Thạo	906
301. Chương 297: Cuộc Chiến Mở Màn Của Đám Lính Mới.	909
302. Chương 298: Nhóm Theo Dõi Đáng Thương (1)	911
303. Chương 298: Nhóm Theo Dõi Đáng Thương (2)	914
304. Chương 299: Mê Cục Đường Hàm Phái	916
305. Chương 300: Xa Xa Trong Tâm Mắt.	920
306. Chương 301: Kẻ Vô Danh Cũng Có Lúc Tức Giận	923
307. Chương 302: Jeeves (cát Phụ Tư) Tóc Đỏ.	926
308. Chương 303: Hưu Tư Thương Hội	929
309. Chương 304: Hưu Tư Thương Hội (hạ)	932
310. Chương 305: Tiêu Lập Thiển	935

311. Chương 306: Vốn Gốc	938
312. Chương 307: Luân	941
313. Chương 308: Cuộc Chiến Bất Minh	945
314. Chương 309: Cơn Giận Của Trần Mộ	947
315. Chương 310: Đã Phục Chưa? (1)	950
316. Chương 310: Đã Phục Chưa? (2)	954
317. Chương 311: Nhuyễn Dao Hề Bình	958
318. Chương 312: Mới Lại	961
319. Chương 313: Brenton (bổ Luân Đốn)	964
320. Chương 314: Hi Điều	967
321. Chương 315: Tuyết Hoa Tập Tu Đoàn	970
322. Chương 316: Tin Tức Bất Ngờ	973
323. Chương 317: Cơn Chấn Động Lớn	977
324. Chương 318: Sơn Cốc Tuyết Ti Trùng	980
325. Chương 319: Thử Nghiệm	983
326. Chương 320: Rình Mò	986
327. Chương 321: Phát Hiện Của Tinh Viện	989
328. Chương 322: Vì Nó	992
329. Chương 323: Luân - Bom Hẹn Giờ	995
330. Chương 324: Âm Chiêu	998
331. Chương 325: Mệnh Lệnh	1001
332. Chương 326: Nữ Nhân Hung Mãnh	1004
333. Chương 327: Suy Nghĩ Biện Pháp	1008
334. Chương 328: Bại Gia	1010
335. Chương 329: Lợi Nhuận Đến Nhà	1013
336. Chương 330: Không Tham	1016
337. Chương 331: Lựa Chọn Của Bồ Luân Đốn	1018
338. Chương 332: Đi Vào Quý Đạo	1021
339. Chương 333: Giải Quyết Dễ Dàng	1024
340. Chương 334: Pháp Á Hùng Mạnh	1028
341. Chương 335: La Bàn	1031
342. Chương 336: Mai Phục	1034
343. Chương 337: Gần Trong Gang Tắc	1038
344. Chương 338: Đối Công	1041
345. Chương 339: Kích Sát	1044
346. Chương 340: Phát Triển	1047
347. Chương 341: Bị Thương	1050
348. Chương 342: Đối Thoại	1053
349. Chương 343: Số Tiền Từ Trên Trời Rơi Xuống	1055
350. Chương 344: Tìm Mòn Gót Giày	1060
351. Chương 345: Hợp Tác	1064
352. Chương 346: Phán Đoán	1066
353. Chương 347: Tấm Tập Phiến Thứ Hai	1070
354. Chương 348: Thay Đổi (1)	1074
355. Chương 349: Thay Đổi (2)	1078
356. Chương 350: Thay Đổi (3)	1082
357. Chương 351: Thay Đổi (4)	1085
358. Chương 352: Thay Đổi (5)	1088
359. Chương 353: Thay Đổi (6)	1091
360. Chương 354: Thay Đổi (7)	1093
361. Chương 355: Thay Đổi (8)	1096
362. Chương 356: Kinh Biên	1099
363. Chương 357: Thâm Tầng Trữ Tình	1103
364. Chương 358: Sáo Tập Mới (1)	1105

365. Chương 359: Sáo Táp Mới (2)	1109
366. Chương 360: Sáo Táp Mới (3)	1112
367. Chương 361: Kế Hoạch Hành Động	1114
368. Chương 362: Ngộ Tập	1117
369. Chương 363: Dời Tuyệt	1120
370. Chương 364: Đột Vây	1122
371. Chương 365: Mặc Tháp	1125
372. Chương 366: Đường Hàm Phái Xuất Thủ	1128
373. Chương 367: Dẫn Thú	1131
374. Chương 368: Loạn Chiến	1134
375. Chương 369: Ong Tuyệt Nghĩ	1138
376. Chương 370: Năng Lượng Chấn Động	1140
377. Chương 371: Hắc Tuyển Tinh Bảng	1143
378. Chương 372: Cường Lực Thi Thố	1146
379. Chương 373: Xà Kính	1149
380. Chương 374: Bàn Tay Vô Hình	1152
381. Chương 375: Đột Vây	1157
382. Chương 376: Vẽ Nghiêm Cẩn Của Cận Âm	1159
383. Chương 377: Kỳ Lung Thiên Cát	1163
384. Chương 378: Cục	1167
385. Chương 379: Cảnh Giác	1170
386. Chương 380: Vô Ý Lộ Hàng	1173
387. Chương 381: Cường Giả Trở Về	1176
388. Chương 382: Tink	1179
389. Chương 383: Gã Trai Xấu Xí	1183
390. Chương 384: Gã Trai Xấu Xí Là Ai?	1186
391. Chương 385: Dựa Theo Kế Hoạch Mà Hành Động	1189
392. Chương 386: Lăng Hải Huấn Luyện Doanh.	1192
393. Chương 387: Nhất Chém Sao Băng : Tinh Vãn Trảm	1196
394. Chương 388: Hấn Là Ai?	1199
395. Chương 389 : Lăn Đầu Xuất Thế.	1202
396. Chương 390: Trước Con Bão	1206
397. Chương 391: Tạp Phiến 'tia' Của Ủy Trì Bách	1209
398. Chương 392: Đột Biến Ngoài Ý Muốn	1214
399. Chương 393: Loại Kĩ Xảo Không Thuộc Về Con Người	1217
400. Chương 394: Gọi Ý	1221
401. Chương 395: Đẳng Hàm	1224
402. Chương 396: Thúy Bích Tinh	1228
403. Chương 397: Uy Lực Của Hoàng Kim Ngôn Tỏa	1231
404. Chương 398: Đề Nghị Hợp Tác	1234
405. Chương 399: Nguy Cảnh	1237
406. Chương 400: Quân Bài Chưa Lật	1240
407. Chương 401. Bộ Mặc	1243
408. Chương 402: Tang Hàn Thủy	1246
409. Chương 403: Chuyên Gia Giám Định	1248
410. Chương 404: Nhiệm Vụ Của Ba Người.	1251
411. Chương 405: Hùng Tâm Của Mạc Bố Lý.	1254
412. Chương 406: Tiểu Hải	1257
413. Chương 407: Thủ Đoạn	1260
414. Chương 408: Ác Độc	1264
415. Chương 409: Phản Kích Của Trần Mộ	1267
416. Chương 410: Diên Cuồng Thiêu Đốt	1270
417. Chương 411: Băng Và Lửa	1273
418. Chương 412: Niềm Tin	1276

419.	Chương 413:	Đứng Lên	1279
420.	Chương 414:	Ra Đi	1282
421.	Chương 415:	Là Ai?	1286
422.	Chương 416:	Chỉnh Đốn	1289
423.	Chương 417:	Thành Phố Đông Thụy	1292
424.	Chương 418:	Đánh Bậy Đánh Bạ	1295
425.	Chương 419:	Thái Thúc Thành	1298
426.	Chương 420:	Đề Nghị Của Thái Thúc Thành	1302
427.	Chương 421:	Ma Hồ	1306
428.	Chương 422:	Danh Hiệu Bạch Tổng Quản	1309
429.	Chương 423:	Quyết Định	1311
430.	Chương 424:	Chìa Khóa 'tiểu Hải'	1314
431.	Chương 425:	Ưu Hóa Tính Toán	1317
432.	Chương 426:	Năm Sao?	1320
433.	Chương 427:	029: Bạo Đạn - ©	1323
434.	Chương 428:	Tính Toán Của Trần Ni Đặc	1325
435.	Chương 429:	Người Thần Bí	1328
436.	Chương 430:	Trò Đùa Gì Vậy?	1331
437.	Chương 431:	Tây Trạch	1334
438.	Chương 432:	Thu Hoạch Và Nghi Ngờ	1336
439.	Chương 433:	Tin Tốt Tin Xấu	1339
440.	Chương 434:	Hứa Gia	1342
441.	Chương 435:	Thái Thúc Tam Tử	1345
442.	Chương 436 :	Tin Tức	1348
443.	Chương 437:	Hắn Là Ai?	1352
444.	Chương 438:	Đàm Vũ Mân	1355
445.	Chương 439:	Vinh Quang	1359
446.	Chương 440:	Quý Vũ Tự	1363
447.	Chương 441:	Trần Mộ Vs Ba La Già (baraja)	1367
448.	Chương 442:	Vòng Sơ Khảo Đầu Tiên	1370
449.	Chương 443:	Vòng Sơ Khảo Đầu Tiên(2)	1373
450.	Chương 444:	Kinh Biển	1376
451.	Chương 445:	Trùng Hợp? Suy Đoán?	1382
452.	Chương 446:	Ẩn Náu Trong Đêm	1386
453.	Chương 447:	Hoa Cảnh	1390
454.	Chương 448:	(weah) Duy A Phản Kích	1393
455.	Chương 449:	Kỳ Lung Thiên Cát Dưới Trạng Thái Linh Thức.	1396
456.	Chương 450:	Nó Gọi Là Phao Phao Đường (nhà Bong Bóng)	1400
457.	Chương 451:	Đề Lộ	1403
458.	Chương 452:	Tiêu Thanh	1406
459.	Chương 453:	Quyết Định	1409
460.	Chương 454:	Cô Ta Là Con Khỉ..cô Ta Là Con Khỉ	1412
461.	Chương 455:	Tiểu Ba Tới	1415
462.	Chương 456:	Bao Tay Năng Lượng	1418
463.	Chương 457:	Bí Văn.	1421
464.	Chương 458:	Lão Hồ Ly	1426
465.	Chương 459:	Hóa Ra Là Thế	1429
466.	Chương 460:	Khúc Mắc	1431
467.	Chương 461:	Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn	1434
468.	Chương 462:	Lặng Lẽ Tới	1437
469.	Chương 463:	Hộp Tính Toán	1440
470.	Chương 464:	Cường Đạo Tới	1443
471.	Chương 465:	Nữ Nhân Ngụy Hiểm	1445
472.	Chương 466:	Vĩnh Viễn Chi Dạ	1448

473. Chương 467:	Lời Nói Sắc Như Dao	1450
474. Chương 468:	Mười Chiêu!	1453
475. Chương 469:	Một Chút Tiên Cơ	1456
476. Chương 470:	Hiểm	1460
477. Chương 471:	“đốt Tiên” Khai Chiến	1464
478. Chương 472:	Nhược Điểm Của Đốt Tiên	1467
479. Chương 473:	Xuất Lưỡi Dao Bén	1470
480. Chương 474:	Ngư Ông	1473
481. Chương 475:	Lựa Chọn Khó Hiểu	1476
482. Chương 476:	Hỗn Chiến Trong Đêm (1)	1479
483. Chương 477:	Hỗn Chiến Trong Đêm (2)	1482
484. Chương 478:	Hỗn Chiến Trong Đêm (3)	1485
485. Chương 479:	Không Khí Kỳ Của Bộ Mặc	1489
486. Chương 480:	Cứng Đối Cứng	1491
487. Chương 481:	Nghi Hoặc	1495
488. Chương 482:	Chuyện Cũ	1498
489. Chương 483:	Đoàn Tập Tu Hoa Phù Dung Đen	1501
490. Chương 484 :	Vui Buồn Của Thái Thúc Dong	1504
491. Chương 485:	Phương Án Của Cửu San Ngọc	1507
492. Chương 486:	Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp (1).	1510
493. Chương 487:	Bí Mật (1)	1513
494. Chương 488:	Bí Mật (2)	1516
495. Chương 489:	Quyết Định Của Giải Yến Bạch.	1519
496. Chương 490:	Vũ Tự Quân Đoàn	1522
497. Chương 491:	Khiêu Khích	1525
498. Chương 492:	Phản Kích Sắc Bén	1529
499. Chương 493:	Đánh Chết!	1532
500. Chương 494:	Cửu Hận Của Đàm Vũ Mân	1535
501. Chương 495:	Quyết Định	1538
502. Chương 496:	Sơ Hở	1542
503. Chương 497:	Tính Toán!	1545
504. Chương 498:	Chờ Đợi	1548
505. Chương 499:	Thời Gian Sai Biệt	1551
506. Chương 500:	Thắng Lợi Kinh Người	1555
507. Chương 501:	Thỉnh Cầu Của Duy A	1560
508. Chương 502 :	Xuất Chiêu	1563
509. Chương 503:	Phản Ứng	1567
510. Chương 504:	Áp Lực	1571
511. Chương 505:	Chương Trình	1575
512. Chương 506:	Rousseau Khủng Bố	1580
513. Chương 507:	Ào Ào Xuất Thủ	1585
514. Chương 508:	Chỉ Điểm Thiên Hạ	1588
515. Chương 509:	Hình Phật	1593
516. Chương 510:	Hội Đàm	1598
517. Chương 511:	Điều Kiện Không Thể Cự Tuyệt.	1603
518. Chương 512:	Tào Chính Thu	1607
519. Chương 513:	Túc Hắc Minh	1612
520. Chương 514:	Gấu Tuyết Thứ	1616
521. Chương 515:	Quả Đám	1619
522. Chương 516:	Điều Lệ Chiến Thuật	1624
523. Chương 517:	Túc Hàn Đạo	1628
524. Chương 518:	Chiến	1631
525. Chương 519:	Thành Hình	1635
526. Chương 520:	Sói Trở Lại!	1638

527. Chương 521: Mộc Tự Doanh.	1643
528. Chương 522: Hoàn Thành Lột Xác.	1647
529. Chương 523: Lưu Động.	1651
530. Chương 524: Loại Trừ.	1654
531. Chương 525: Tùng Lâm Cáp.	1659
532. Chương 526: Công Khai Đáp Án	1662
533. Chương 527: Long Trời Lở Đất	1665
534. Chương 528: Phiên Toái	1668
535. Chương 529: Đi Săn!	1671
536. Chương 530: Địa Ngục Cửa Duy A (weah)	1674
537. Chương 531: Phiên Toái Của Lôi Tử	1678
538. Chương 532: Tiên Hạ Thủ Vi Cường	1682
539. Chương 533: Hỏa Lực Của Bốn Đại Đội	1685
540. Chương 534: Thương Giang Quân Ngoan Cường	1689
541. Chương 535: Vận Khí Cùng Thắng Lợi	1692
542. Chương 536: Kế Hoạch Lớn Mật	1694
543. Chương 537: Ôi! Nhân Tài!	1699
544. Chương 538: Chiến Tranh Nổi Lên Bốn Phía	1704
545. Chương 539: Cửa Ải Cuối Cùng!	1709
546. Chương 540: Giết Chết.	1712
547. Chương 541 - Lễ Thu Hoạch	1716
548. Chương 542- Kha Khắc Lợi	1720
549. Chương 543 - Tương Tụ	1723
550. Chương 544: Khó Bề Phân Biệt	1727
551. Chương 545: Trùng Phùng	1730
552. Chương 546: Cung Lương	1733
553. Chương 547: Vĩnh Viễn Chi Dạ	1736
554. Chương 548: Lo Lắng Của Lôi Tử	1739
555. Chương 549: Nàng Ta Đến Rồi Sao?	1743
556. Chương 550: Kinh Biển	1747
557. Chương 551: Weah (duy A) Nhất Bộ	1751
558. Chương 552: Quyền Lực	1754
559. Chương 553: Biến Cố Tái Sinh. (1)	1759
560. Chương 553: Biến Cố Tái Sinh. (2)	1760
561. Chương 554: Giương Đông Kích Tây.	1762
562. Chương 555: Phát Động Toàn Thân.	1765
563. Chương 556: Bất Ngờ	1769
564. Chương 557: Tập Tu Vô Tập Lưu	1772
565. Chương 558 : Phá Vây	1775
566. Chương 559: Rời Đi	1778
567. Chương 560: Liên Lạc	1781
568. Chương 561: Tao Ngộ Ngoài Ý Muốn	1784
569. Chương 562: Chiến	1787
570. Chương 563: Đánh Lén	1790
571. Chương 564: Hối Chuyện	1793
572. Chương 565: Chuẩn Bị Xuất Phát	1796
573. Chương 566: Sơn Động	1799
574. Chương 567: Kính Song	1802
575. Chương 568: Khe Tài Phú	1805
576. Chương 569: Năm Xưa Chuyện Cũ	1808
577. Chương 570: Lốc Hàn Tinh	1810
578. Chương 571: Lựa Chọn	1813
579. Chương 572 : Mê Đà Lam	1815
580. Chương 573: Thiên Tinh Đẳng	1818

581. Chương 574:	Ảnh Phong	1821
582. Chương 575:	Tinh Thể Màu Lam	1824
583. Chương 576:	Đồng Vệ	1826
584. Chương 577:	Bốn Phương Chú Ý	1829
585. Chương 578:	Phương Ấn Đối Phó (phần 1)	1832
586. Chương 579:	Phương Ấn Đối Phó (phần 2)	1835
587. Chương 580:	Xuất Hiện	1838
588. Chương 581:	Xuất Vở	1842
589. Chương 582:	Tàn Sát	1844
590. Chương 583:	Cùng Hung Cực Ác	1847
591. Chương 584:	Mang Danh Hung Đồ (1)	1850
592. Chương 585 :	Mang Danh Hung Đồ (2)	1853
593. Chương 586:	So Sánh Thực Lực	1857
594. Chương 587:	Chối Mất	1860
595. Chương 588:	Thành A Cổ Đạt (agudas)	1863
596. Chương 589:	Pháp Da Tư (fayes)	1865
597. Chương 590:	Giết!	1868
598. Chương 591:	Thuần Nhận Lưu	1872
599. Chương 592:	Cam Mê Kỳ	1876
600. Chương 593:	Một Chiêu Tối Hậu	1880
601. Chương 594:	Song Cực – Thế Giới Của Đen Và Trắng	1883
602. Chương 595:	Sát (p1)	1886
603. Chương 595:	Sát (p2)	1889
604. Chương 596:	Bão Tố Nổi Lên	1891
605. Chương 597:	Ba Thống Lĩnh	1895
606. Chương 598:	Duy Tư Lý (willis)	1899
607. Chương 599:	Vụ Sa Y	1902
608. Chương 600:	Cái Chết Của Hách Dịch Lạp Đặc (hedilate)	1906
609. Chương 601:	Quà Tặng	1909
610. Chương 602:	Trong Tầng Bụi Gặp Dịch	1912
611. Chương 603:	Sức Mạnh Của An Cách (anger)	1915
612. Chương 604:	Vương	1918
613. Chương 605:	Thịnh Yển Trước Giờ Gặp Mặt	1922
614. Chương 606:	Kèn Lệnh!	1926
615. Chương 607:	Ta Đã Trở Lại!	1931
616. Chương 608:	Mất Mạng (disconnect – Túc Mệnh)	1934
617. Chương 609:	Chiến Thư!	1940
618. Chương 610:	Khúc Đạo Đầu	1944
619. Chương 611:	Đại Kết Cục	1949

Tập Đồ

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comTruyện nói về nhân vật chính là một cô nhi, mưu sinh qua ngày bằng cách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tap-do>

1. Chương 1: Mưu Sinh Nhờ Tật

Ánh mắt Trần Mộ chăm chú nhìn tật phiến này, chậm rãi hô hấp như sợ kinh động đến cái gì. Nhìn kỹ mới có thể thấy cánh tay phải của hắn từ đầu đến cuối hoàn toàn không nhúc nhích chút nào, chỉ có cổ tay phải di chuyển. Cổ tay của hắn linh hoạt như rắn, mềm dẻo như không có xương. Ngồi bết vừa nhẹ chuyển động, một đường cong xinh đẹp xuất hiện trên tật phiến. Đột nhiên, ngồi bết từ chỗ nhẹ nhàng đột ngột đưa thêm một nét phẩy sắc bén, nét phẩy đó cong như lưỡi đao! Đồ án trên tật phiến chợt sáng ngời lên rồi lại nhanh chóng mờ xuống, trở lại bình thường như cũ.

Trần Mộ tiện tay để nó vào một đồng tật phiến trên bàn. Động tác của hắn trôi chảy tự nhiên, không chút trở ngại. Làm xong tật phiến này, về mặt hắn vẫn chăm chú như cũ, bây giờ hắn mới hoàn thành 15 tấm, còn thiếu 10 tấm. Hiện tại hắn đang chế tạo năng lượng tật cấp một, là năng lượng tật cấp thấp nhất cũng được sử dụng rộng rãi nhất, đồng thời tiêu hao lớn nhất trong các loại tật phiến. Đúng lúc này căn phòng đột nhiên tối sầm lại.

“Đáng chết, lại hết năng lượng rồi!” Trần Mộ lầm bầm vài câu, tay trái rút ra một cái năng lượng tật từ đồng tật phiến cắm vào độ nghi trên cổ tay, lập tức nhấn nhẹ nút trên, một chùm ánh sáng bắn ra. Nhờ ánh sáng này, Trần Mộ cẩn thận đi tới góc tường, trong phòng rất lộn xộn, hắn không muốn đụng đồ đạc. Trên vách tường ở góc phòng có một thiết bị hình chữ nhật, bên dưới có một khe cắm, Trần Mộ đem năng lượng tật trên tay cắm vào khe của thiết bị.

Năng lượng tật vừa cắm vào khe chứa tật, căn phòng liền sáng trở lại. Trên thiết bị xuất hiện con số 100. Không ngờ dùng hết năng lượng, xem ra công việc hôm nay lại nhiều hơn một tấm tật phiến. Trở lại bàn, Trần Mộ nhanh chóng tập trung vào công việc, cuộc sống của hắn hoàn toàn dựa vào loại tật phiến cấp một này. Sau khi hắn học được cách chế tạo năng lượng tật này cách đây ba năm, hắn không ngừng nghỉ chế tạo 25 cái tật mỗi ngày.

Phòng của Trần Mộ rất nhỏ, không tới 40m vuông, bên trong đặt một cái bàn làm việc cũ chỉ còn phân nửa. Trừ bàn làm việc tương đối sạch sẽ ra, đồ đạc chất đống như núi khắp phòng. Những món đồ này cũng rất đa dạng, từ chồng sách cũ cho đến các loại tài liệu nằm rải rác.

Trần Mộ ở nơi đơn sơ này suốt ba năm. Đây là phòng cứu trợ do chính phủ liên bang cung cấp, một phòng nhỏ như thế này chỉ cần nộp 150 audierne mỗi tháng là có thể vào ở. Đối với người nghèo như Trần Mộ mà nói, thật sự không có chỗ nào tốt hơn so với nơi này. Hướng chi hắn thấy bản thân như vậy cũng tốt, hắn từng thấy qua một gia đình bốn người nhét trong một phòng thế này.

5h chiều, rốt cuộc Trần Mộ hoàn thành công việc hôm nay – 25 cái năng lượng tật. Cẩn thận đếm số lượng tật phiến hai lần, xác định không có sai sót, hắn mới cẩn thận đem năng lượng tật cất vào túi áo.

Đi ra đường, bóng đêm đã dần dần phủ xuống. Ngọn đèn rực rỡ trong đêm khiến người khác lưu luyến, thỉnh thoảng trên trời có toa xe bay ngang qua, đuôi xe phóng ra từng đạo hỏa diễm tạo thành một đường cong đẹp mắt rồi biến mất. Trần Mộ nhẹ kéo chặt áo ngoài, ngửa mặt nhìn trời. Khí trời dần dần lạnh

thêm, xem ra sắp tới mùa đông rồi. Không có thừa hơi cảm khái thời gian qua nhanh, chỉ là đến mùa đông phải tốn thêm tiền sưởi ấm, Trần Mộ trong lòng tính toán.

Đi ngang cổng sau Đông Vệ học phủ, con đường này Trần Mộ đã đi qua ba năm, nhưng mỗi lần thấy từng đám đệ tử ra vào, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tâm tình khó hiểu. Điều chỉnh lại dòng suy nghĩ, Trần Mộ bước nhanh tới một cửa hàng nhỏ bên cạnh học phủ. Tên cửa hàng là “Cửa hàng tạp hóa Đông Vệ” – chung quanh Đông Vệ học phủ, có không dưới 20 cửa hàng nhỏ có tên giống như vậy. Mỗi ngày Trần Mộ đều tới cửa hàng này trong suốt ba năm, chưa bao giờ nghỉ dù gió mưa. Bất quá hắn đến đây không phải để mua đồ, ngược lại, hắn đến bán hàng.

Hắn vừa vào cửa, chủ cửa hàng liền chú ý, tiếp đón: “A Mộ tới rồi à!”

“Vâng, Hoa thúc.” Hắn đáp lại. Chủ cửa hàng là Hoa thúc, một lão nhân khoảng 50 tuổi, năm tháng để lại trên người hắn dấu vết không cách nào che giấu. Nếp nhăn dày đặc, mái tóc hoa râm, một cặp kính lão.

“Đây là số hàng hôm nay.” Trần Mộ cẩn thận lấy cái bao từ trong ngực ra, rút ra một chồng năng lượng tạp đưa tới trước mặt chủ cửa hàng: “25 cái.”

Hoa thúc cầm lấy tạp phiến trên tay Trần Mộ, không cần nhìn qua liền tiện tay đặt lên giá hàng, cười nói: “May là có A Mộ mỗi ngày đưa tạp tới, nếu không chỗ ta phải thiếu hàng.”

Trần Mộ mỉm cười, nhưng không trả lời, hắn biết Hoa thúc đang nói đùa. Năng lượng tạp cấp một có giá rẻ nhất, nhưng lại tiêu hao lớn nhất, càng huống chi chỗ này lại gần Đông Vệ học phủ, làm gì có chuyện một ngày chỉ bán được 25 tấm năng lượng tạp?

Hoa thúc cũng biết tính Trần Mộ, không nói lời dư thừa, trực tiếp hỏi: “A Mộ muốn lấy tiền mặt hay chuyển khoản?” “Chuyển khoản.” Trần Mộ trả lời dứt khoát, dứt lời liền đem một tạp phiến màu xanh nhạt đã chuẩn bị trước tới trước mặt Hoa thúc. Sau khi thanh toán xong, Trần Mộ chào Hoa thúc rồi xoay người rời đi.

Hoa thúc đột nhiên gọi Trần Mộ lại: “A Mộ chờ một chút.”

Trần Mộ dừng bước, xoay người lại, ngạc nhiên nhìn Hoa thúc: “Còn có việc gì sao? Hoa thúc.”

Hoa thúc lấy ra một tờ giấy màu vàng từ trong ngăn tủ, nhìn Trần Mộ cười cười: “Chút nữa là quên, đây là giấy nghe giảng của trung tâm đào tạo chế tạo sư, hôm nay lúc nhập hàng được kinh tiêu thương phụ tặng. Để ở chỗ ta cũng vô dụng, A Mộ người cầm đi.”

Nhìn vẻ mặt hiền hòa của Hoa thúc, Trần Mộ không khỏi cảm động. Hắn biết vị lão nhân trước mặt trong những năm gần đây trợ giúp hắn bao nhiêu, nếu không có thúc ấy, Trần Mộ tin rằng hắn không thể có cuộc sống được như hôm nay.

Ba năm trước, hắn vừa học được cách chế tạo năng lượng tạp, đi rao bán khắp nơi, dù có người dò hỏi nhưng không có thương gia nào nhận mua. Nhu cầu năng lượng tạp cấp một rất lớn, các thương gia chỉ muốn nhập một lần với số lượng lớn. Mà Trần Mộ một ngày nhiều nhất chỉ làm được 30 cái, đối với thương gia mà nói đây không bằng một con số lẻ.

May mắn là hắn gặp Hoa thúc. Hoa thúc đồng ý nhận mua năng lượng tạp của hắn, nhưng giá là 103 audierne/cái, thấp hơn thị trường 2 audierne. Dù vậy Trần Mộ vẫn rất biết ơn Hoa thúc.

Bốn năm trước Trần Mộ vẫn là một trẻ lang thang không nơi nương tựa. Có lần hắn gặp một vị chế tạo sư đang hấp hối. Hắn dùng lương khô bản thân để dành trong 5 tháng để kéo dài sự sống của vị chế tạo sư này thêm bảy ngày. Trong bảy ngày, hắn học được một kỹ năng, chính là chế tạo năng lượng tạp cấp một. Sau khi chết, chế tạo sư không có để lại di vật nào, Trần Mộ đem hắn chôn ở bãi đất hoang. Đến bây giờ hắn vẫn không biết tên của vị chế tạo sư, nhưng vận mệnh của hắn từ nay về sau bắt đầu thay đổi.

Hắn tốn một năm cố gắng hết sức kiếm việc làm thêm, trong thời gian này hắn làm sáu công việc khác nhau, năm đó hắn 12 tuổi. Hết một năm này hắn cũng có một số tiền nho nhỏ, 1000 audierne. Hắn dùng toàn bộ số tiền này mua nguyên liệu để chế tạo năng lượng tạp. Vị chế tạo sư từng nói cho hắn, một cái năng lượng tạp cấp một giá bán sỉ trên thị trường là 105 audierne, giá bán lẻ thống nhất là 110 audierne, mà giá vốn của nó gần 98 audierne.

Mỗi vị chế tạp sư đều chế tạo được năng lượng tạp cấp một, song chênh lệch giá trong đó rất ít người biết, hơn nữa dù biết, cũng không ai có ý định kinh doanh nó. Năng lượng tạp cấp một là tạp phẩm đơn giản nhất, nó hoàn toàn được sản xuất công nghiệp. Một vị đại sư chế tạp sư một ngày làm nhiều lắm cũng chỉ 20-30 cái năng lượng tạp, sản lượng ít đến đáng thương. Huống hồ đối với chế tạp sư mà nói, thông qua chênh lệch để kiếm chút tiền đó, dù rơi trên đất bọn họ cũng chẳng thèm nhặt. Nhưng đối với Trần Mộ mà nói, số tiền đó đủ để hắn ăn no.

Lần đầu hắn chế được 8 cái, lỗ 200 audierne, song để cho hắn thấy được hy vọng. Nhưng hắn không nghĩ tới, lúc tiêu thụ năng lượng tạp lại gặp trở ngại. Các thương gia đối với số lượng năng lượng tạp ít đến đáng thương trên tay hắn không có chút hứng thú. Hắn chạy suốt một ngày, không có ăn cơm, 8h tối hắn bước vào cửa hàng của Hoa thúc. Lúc vào cửa hàng hai chân hắn đều run rẩy, cả ngày không có hột cơm trong bụng khiến hắn gần như hôn mê.

Giá 103 audierne dù thấp hơn giá bán lẻ, nhưng Trần Mộ lại cảm thấy mình ngập tràn niềm vui. Bán tất cả năng lượng tạp trên tay, mua thực phẩm tiện nghi nhất, toàn bộ số tiền còn lại dùng để mua nguyên liệu chế năng lượng tạp.

Từ đó về sau cuộc sống của Trần Mộ rất cuộc ổn định.

Mỗi ngày 25 cái năng lượng tạp, không ngừng nghỉ dù chỉ một ngày.

Ba năm như thế mà qua. Trong ba năm, hắn chỉ chế một loại tạp – năng lượng tạp cấp một. Ở năm thứ hai, hắn đã khống chế giá vốn ở mức 97 audierne. Mặc dù chỉ khác biệt 1 audierne, nhưng đối với hắn là nguồn cổ vũ rất lớn. Ngoài chế tạo năng lượng tạp, thời gian còn lại hắn dành để nghiên cứu làm sao hạ giá vốn sản phẩm.

Cuối cùng vào năm thứ ba, giá vốn năng lượng tạp được hắn khống chế ở mức 95 audierne, mỗi cái năng lượng tạp hắn lời 8 audierne, thu nhập hàng ngày ổn định ở mức 200 audierne, ba năm trước đây là con số mà hắn không dám tưởng tượng. Thu nhập 6000 audierne/tháng đủ để hắn chi dùng cho cuộc sống bình thường, nhưng hắn vẫn ở phòng cứ tẻ 150 audierne/tháng như trước.

Phục hồi tinh thần lại, Trần Mộ nhìn Hoa thúc cười: “Cám ơn Hoa thúc!” Nhận lấy giấy nghe giảng, cẩn thận cất nó vào túi áo trong.

Trung tâm đào tạo, đặc biệt là đào tạo chế tạp sư hiện là loại trung tâm tràn lan nhất trong số các loại trung tâm hiện nay. Thường được quảng cáo vô cùng bắt mắt, như trên giấy nghe giảng này có ghi “ Bằng cấp được Đông Vệ học phủ công nhận” “ Cao cấp chế tạp sư lâu năm của Đông Vệ học phủ giảng dạy”..., thật ra bên trong như thế nào Trần Mộ rất rõ ràng. Tổ chức trung tâm đào tạo này cùng Đông Vệ học phủ có chút quan hệ, người đảm nhiệm trung tâm đào tạo phải đóng phí cho Đông Vệ học phủ để duy trì loại “Hợp tác tổ chức” trên danh nghĩa này.

Trần Mộ vẫn chuẩn bị đi nghe xem trung tâm đào tạo giảng cái gì. Chế tạp là một trong những môn học vẫn cao thâm nhất, nhiều năm qua hắn vẫn không từ bỏ việc tự học, song hiệu quả quá thấp. Cho đến năm ngoái, hắn mới hiểu là do đâu. Trụ cột của hắn quá kém, lang thang hơn 10 năm hắn không có tiếp nhận bất kì sự giáo dục văn hóa nào.

Đối với một thiếu niên không chút trụ cột mà nói, muốn tự học cực kì khó hiểu chế tạp học, tự nhiên đã khó lại càng khó. Song hắn có lòng tin đối với trí thông minh của bản thân, có thể trong một tuần chỉ bằng trí nhớ học xong cách chế tạo năng lượng tạp cấp một, vị chế tạp sư năm đó từng khen ngợi thiên phú của hắn.

Từ đó về sau, hắn liền từ bỏ mục tiêu tạm thời quá cao đối với hắn, bắt đầu chuyển hướng học tập lý thuyết căn bản. Mặc kệ công việc mỗi ngày mệt mỏi bao nhiêu, hắn đều dành thời gian học tri thức khô khan này.

Sau khi từ biệt Hoa thúc, Trần Mộ dọc theo một hẻm nhỏ đi về hướng nam. Hôm nay là thứ 6, hắn còn một công việc khác.

Đi hết 2 con đường, mất tầm 20 phút đồng hồ, hắn đi đến một trạm thu mua tạp phẩm cũ.

“Hắc, tiểu nhị, tới rồi!” Chào hắn là một người cao gầy, da đen, đầu trọc, tên là Tiểu Hắc. Hắn là chủ nhân của trạm thu mua này. Cứ đến tối thứ sáu - chủ nhật, Trần Mộ đều đến đây làm thêm ba giờ.

Trần Mộ nhìn Tiểu Hắc nhẹ gật đầu nhưng mặt có vẻ dờ dẩn.

Đối với vẻ mặt này của Trần Mộ, Tiểu Hắc đã tập mãi thành quen. Lúc đầu Trần Mộ tới đây xin làm thêm, Tiểu Hắc vốn định từ chối. Trạm thu mua này bắt đầu từ cha hắn, vẫn là một người quản lý, truyền đến hắn cũng là do hắn tự quản lý.

Thuê người? Nhưng Tiểu Hắc không đủ tiền để trả công.

Bất quá khi Trần Mộ nói không cần tiền công, Tiểu Hắc rút cuộc đồng ý. Đương nhiên, Trần Mộ vẫn có thù lao, bình thường Trần Mộ đều lựa chọn tạp phiên cũ mang về làm tiền công của hắn. Có khi Trần Mộ có thể lựa ra vài năng lượng tạp chưa sử dụng hết, Tiểu Hắc bớt được một phần chi tiêu, hắn ở mặt này tiết kiệm được một số tiền đáng kể. Chỉ là đối với Trần Mộ trầm mặc ít nói, hắn không khỏi sinh ra vài phần tò mò, làm sao hắn biết tạp phiên còn thừa năng lượng chứ?

Bất quá từ đó về sau, mỗi lần hắn thấy Trần Mộ đều là mặt mày hớn hở.

Trần Mộ ngồi xổm xuống, bắt đầu tiến hành phân loại đồng tạp phiên cũ. Tạp phiên có rất nhiều loại, năng lượng tạp, vật phẩm tạp, nghi vật tạp, thậm chí còn có rất ít gặp động vật tạp – thực vật tạp. Bất quá không phải tất cả tạp phiên trong này đều là vô dụng, việc Trần Mộ cần làm là chọn lọc ra những tạp phiên đó.

Công việc tiến hành rất nhanh, có thể thấy, hắn rất quen thuộc đối với công việc này.

Cổ tay Trần Mộ lắc một cái, ném một tạp phiên qua Tiểu Hắc: “À, tạp phiên này còn có thể sử dụng.” Cái năng lượng tạp cấp hai còn ít nhất một nửa năng lượng có thể sử dụng, Trần Mộ không rõ sao chủ nhân của nó lại lãng phí như vậy. Dung lượng của năng lượng tạp cấp hai là 1000, nói cách khác, bên trong còn khoảng 500 năng lượng.

“Hắc hắc, cảm ơn tiểu Trần ca!” Tiểu Hắc nhìn năng lượng tạp cấp hai trên tay, mặt mày sáng lên. Điên cuồng chạy đến trước thiết bị kiểm tra, cắm tạp phiên vào, lúc thấy con số 523 hiện lên, Tiểu Hắc cười đến độ ngũ quan đều hợp lại một chỗ.

Trần Mộ không để ý đến, toàn tâm toàn ý tiến hành phân loại. Mặc dù ở đây cũng có một ít trung cấp tạp phiên cũ như tạp phiên ba cấp, bốn cấp, xác suất khá cao. Nhưng đối với hắn lại không có giá trị gì. Hiện tại hứng thú duy nhất của hắn là năng lượng tạp cấp một.

Ba năm chế tạp kiếm sống, khiến hắn đối với loại tạp phiên thấp nhất này có lí giải riêng của bản thân. Chế tạo năng lượng tạp cấp một không chỉ có một cách, Trần Mộ từ đây thu được 12 loại năng lượng tạp có kết cấu khác nhau. Chúng gợi mở cho Trần Mộ rất nhiều, cũng chính vì hắn tham khảo một ít kỹ xảo trong số tạp phiên này mới có thể hạ giá vốn chế tạo năng lượng tạp cấp một xuống 95 audierne. Bất quá không phải ngày nào cũng may mắn như vậy, đến giờ hắn chỉ thu thập được mười hai cái mà thôi.

Bất quá hôm nay dường như khá may mắn.

Nhìn năng lượng tạp trên tay, từ kết cấu bên ngoài mà nói, đây là một loại năng lượng tạp có kết cấu lạ mà hắn chưa từng gặp qua.

Hắn đặt năng lượng tạp này qua một bên, tiếp tục miệt mài phân loại. Số lượng năng lượng tạp cấp một rất nhiều, nhưng Trần Mộ không ngại kiểm tra từng cái một. Tốc độ của hắn cực nhanh, cơ hồ tay chỉ cần tay mơn trớn nhẹ trên tạp phiên là biết có phải cái mình cần hay không.

Hết thấy đều bắt nguồn từ sự quen thuộc của hắn đối với năng lượng tạp cấp một. Loại quen thuộc này do ba năm không ngừng chế tạp tạo nên, hắn không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác bàn tay là có thể phán đoán ngay tạp phiên này có phải năng lượng tạp cấp một không, kết cấu mình đã từng gặp qua chưa. Hắn đối với chúng quen thuộc đến từng chi tiết nhỏ.

Ngón tay lướt qua cạnh tạp phiên đột nhiên dừng lại.

Cái tạp phiên này....

2. Chương 2: Tập Phiến Thần Bí

Xem xét cấu vân bên ngoài, cái năng lượng tạp cấp một này cũng không có chỗ kỳ lạ, nó sử dụng kết cấu Ba Khắc Tư phổ biến nhất hiện nay, cũng là kết cấu bình thường nhất. Song Trần Mộ vẫn cảm thấy sự khác thường ở tạp phiến này.

Sức nặng – cái tạp phiến này nặng hơn một chút so với năng lượng tạp bình thường. Chế tạo vài vạn năng lượng tạp cấp một, Trần Mộ đối với trọng lượng của năng lượng tạp đã thuộc nằm lòng. Bất luận nó dùng loại kết cấu nào, chỉ cần là năng lượng tạp cấp một, trọng lượng của nó sẽ không vượt quá một phạm vi đặc biệt.

Rất hiển nhiên, trọng lượng của tạp phiến này nằm ngoài phạm vi trên.

Nhắm mắt lại, ngón trở cùng ngón cái vuốt nhẹ trên mặt tạp phiến, Trần Mộ cẩn thận cảm thụ cấu vân gồ lên ở mặt ngoài.

Cấu vân quá thấp, phù phiếm vô lực, loại cảm giác này.... Loại cảm giác này... Trần Mộ cau mày nhớ lại cảm giác như đã từng gặp qua này.

Nghĩ ra... Hai mắt Trần Mộ chợt sáng ngời – tựa như do họa trên chất liệu kém nào đó!

Nhưng không đúng a, Trần Mộ trong lòng không khỏi càng thêm nghi hoặc. Từ cảm giác ở tay mà nói, chất liệu của tạp phiến này rất cứng, tay cầm rất nặng, dựa theo quy luật chung thì cấu vân được khắc họa trên bề mặt phải có cảm nhận càng mạnh mới đúng.

Sao lại có loại cảm giác này chứ ? Kỳ lạ thật !

Cẩn thận kiểm tra năng lượng tạp trên tay một lần nữa, Trần Mộ vẫn không phát hiện được đến cùng là nguyên nhân gì tạo nên hiện tượng kì lạ này. Cấu vân không có sai sót, hơn nữa từ bút pháp trơn tru thuần thực có thể thấy đây chắc chắn là trình độ đại sư. Cho dù mình chế năng lượng tạp ba năm, nhưng lấy công lực bản thân cũng không có cách họa ra đường nét tốt hơn.

Điều này càng khiến Trần Mộ nghi hoặc. Năng lượng tạp cấp một trình độ đại sư, nói vậy có chút kì quái, vị đại sư nào lại đi chế năng lượng tạp cấp một? Nếu trên tay là năng lượng tạp cấp năm, ngược lại Trần Mộ càng cảm thấy bình thường.

Nghĩ ngợi một lúc, Trần Mộ liền đem tạp phiến kì quái này đặt cùng với nhất tinh năng lượng tạp có kết cấu mới mà mình phát hiện lúc trước.

Cuối cùng cũng làm xong công việc, Trần Mộ thở phào.

Hết sức tập trung tinh thần vào công việc, giờ hẳn cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Ta lấy hai tạp phiến này.” Trần Mộ gơ hai năng lượng tạp cấp một về phía Tiểu Hắc.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tiểu Hắc cười nói, hôm nay hẳn thu hoạch không ít, Trần Mộ giúp hắn tìm được 5 năng lượng tạp chưa dùng hết, miệng hắn cười đến nổi lệch đi.

Trong lòng Tiểu Hắc, Trần Mộ có chút cổ quái. Xem cách ăn mặc là biết con nhà nghèo. Những đứa trẻ nhà nghèo như vậy, tuyệt đối không bỏ qua bất kì điểm nào có thể tiết kiệm được. Năng lượng tạp chưa dùng hết trong tay mình trong mắt bọn họ là một số tiền lớn a! Nhưng kì quái là Trần Mộ không để tâm đến số năng lượng tạp chưa dùng hết này, mà có hứng thú với năng lượng tạp cấp một, lại là năng lượng tạp đã dùng hết.

Đương nhiên, điều này hẳn chỉ ngấm nghĩ trong lòng, hắn còn mong được như vậy. Nếu Trần Mộ như đứa trẻ bình thường, vậy năng lượng tạp này đã không đến được tay mình, đây đều là tiền a!

Một bên tự khen mình lúc đầu tiên kiến chi minh, một bên cười hì hì tiễn Trần Mộ.

Lúc về đến nhà đã là 10h tối. Tùy tiện ăn một chút, Trần Mộ liền không đợi được đem hai cái năng lượng tạp hôm nay thu được ra nghiên cứu.

Cái năng lượng tạp cấp một đầu tiên khiến hai mắt Trần Mộ sáng lên.

Đây là một loại kết cấu hần chưa từng gặp qua, cấu vãn phức tạp do đường nét màu lam nhạt tạo thành, che kín cả bề mặt tạp phiến. Cái năng lượng tạp cấp một này lớn cỡ lá bài, chất liệu mang tính mềm dẻo, bề mặt tạp phiến bóng loáng, nhưng nếu cẩn thận vuốt ve có thể cảm nhận được cấu vãn nhô lên.

Người bình thường thấy đồ án phức tạp như vậy, chỉ sợ sẽ choáng đầu hoa mắt, không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng thấy vậy, hai mắt Trần Mộ lại sáng lên. Ba năm nay, mỗi ngày hần đều đối mặt loại hoa vãn như vậy, dù kết cấu cùng tạp phiến trước mắt không giống nhau nhưng độ phức tạp ngang nhau. 12 loại kết cấu mới cũng khiến hần tích lũy không ít kinh nghiệm.

Muốn tìm hiểu kết cấu một loại cấu vãn của tạp phiến, nhất định phải tìm được điểm bắt đầu, cũng là nơi đặt bút đầu tiên. Sau đó không ngừng theo nét bút thâm nhập mới có thể dễ dàng lí giải.

Năng lượng tạp cấp một dù phức tạp nhưng là loại đơn giản nhất trong tất cả các tạp phiến. Bất quá dù là vậy nhưng phải đến 3h sau, Trần Mộ mới thật sự hiểu được tác dụng của mỗi một bút. Nếu muốn làm ra năng lượng tạp cấp một giống vậy, hần còn phải luyện tập rất nhiều. Nhưng hần từ bỏ ý nghĩ này, luyện tập càng nhiều cũng đồng nghĩa tốn tiền càng nhiều, ít nhất đến giờ dù hần tiền tiết kiệm, nhưng không đủ để hần hoang phí như vậy.

Quan trọng nhất là hần đã tính toán qua, giá vốn của loại năng lượng tạp cấp một có kết cấu mới này còn cao hơn loại hần đang chế tạo. Tốn nhiều tiền để luyện tập chế tạo một loại kết cấu mới không có ý nghĩa gì với bản thân không phải là cách làm việc của hần. Nhưng năng lượng tạp này vẫn có chỗ đáng tham khảo, một cái kết cấu hồi hình áp súc, có thể đưa vào kết cấu năng lượng tạp của mình.

Trần Mộ suy tính, ngón tay không tự chủ lướt qua một cái năng lượng tạp cấp một khác. Ánh mắt hần rơi vào cái năng lượng tạp thứ hai.

Họa pháp của cái năng lượng tạp này không có chỗ nào kì lạ, đây là họa pháp tiêu chuẩn được truyền bá rộng nhất, sử dụng nhiều nhất. Điều khiến Trần Mộ chú ý là nét bút trên bề mặt tạp phiến.

Nét bút trơn tru thuần thực, cực kì đẹp dễ, đường cong chuyển hướng mượt mà chắc , thủ bút cấp đại sư.

Tạp phiến này nhìn qua có chút cổ xưa, nhìn lại đúng là có chút bụi bặm, chắc là tác phẩm đầu tay của vị đại sư nào. Nhưng điều đầu tiên khiến Trần Mộ chú ý không phải là hai điểm này, mà là trọng lượng cùng độ dày của nó.

Cái năng lượng tạp cấp một cổ xưa này nặng hơn 1/10 so với năng lượng tạp bình thường. Trọng lượng của năng lượng tạp cấp một rất nhẹ, cho dù là 1/10 cũng rất khó phát hiện. Nhưng Trần Mộ chế tạo năng lượng tạp cấp một rất nhiều, cho nên lần đầu cầm lấy tạp phiến này hần liền cảm giác được. Độ dày cũng vậy, cái tạp phiến này dày hơn năng lượng tạp cấp một bình thường một ít.

Đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến cho Trần Mộ để ý tạp phiến này. Năng lượng tạp cấp một là tạp phiến xuất hiện sớm nhất, cũng được sử dụng nhiều nhất, tiêu chuẩn của nó đã được vạch ra từ lúc mới phát minh. Mãi cho đến bây giờ, tiêu chuẩn kết cấu cùng tiêu chuẩn tài liệu so với lúc đầu phát minh không có gì khác nhau.

Năng lượng tạp cấp một do đại sư chế tạo sao lại có sự khác biệt đến vậy?

Chẳng lẽ...

Rất tự nhiên Trần Mộ nghĩ đến mặt chất liệu, chẳng lẽ vị đại sư không biết tên này tìm được tài liệu mới? Vì kiếm sống, Trần Mộ vẫn hết sức tìm cách giảm giá vốn năng lượng tạp cấp một, cái năng lượng tạp cấp một này tạo ra hứng thú mạnh mẽ cho hần.

Lấy năng lượng tạp trong năng lượng nghi ra, căn phòng liền tối đen.

Do dự một chút, Trần Mộ cẩn rằng, đem cái năng lượng tạp cấp một kì quái trên tay cầm vào năng lượng nghi trong phòng.

A, không sáng! Căn phòng vẫn tối đen, không có một tia ánh sáng.

Trần Mộ sửng sốt, sao lại không sáng?

Không có khả năng! Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Trần Mộ. Trên tạp phiến này không có bất kì dấu vết đã dùng qua nào, hơn nữa năng lượng tạp đã sử dụng hết Trần Mộ liếc mắt một cái liền nhận ra. Hẳn dám cam đoan, cái năng lượng tạp này dù cổ xưa nhưng là năng lượng tạp chưa được sử dụng qua.

Hơn nữa kết cấu của tạp phiến này hoàn mỹ vô khuyết, không có bất cứ sai sót gì, xuất sắc hơn năng lượng tạp do Trần Mộ chế tạo rất nhiều. Năng lượng tạp như vậy, chắc chắn không thể bị hư được.

Nhưng thực tế bây giờ nó không cung cấp một chút năng lượng nào.

Đem năng lượng tạp của mình cắm vào năng lượng nghi một lần nữa, căn phòng liền sáng trở lại. Năng lượng nghi không bị hư, nguyên nhân này lập tức bị hấn gạt ra.

Đến cùng là ở đâu có vấn đề?

Dưới ánh đèn, Trần Mộ cẩn thận xem xét năng lượng tạp này.

Tay vuốt ve tạp phiến, một phán đoán đột nhiên dâng lên trong đầu Trần Mộ, chẳng lẽ cái tạp phiến này là phế phẩm?

Một vị đại sư sẽ chế tạo ra năng lượng tạp cấp một vô dụng? Khả năng này không lớn, Trần Mộ trầm ngâm.

Cẩn thận loại trừ từng yếu tố, kết cấu họa pháp chính xác, không có dấu vết đã sử dụng qua, không có dấu hiệu thất thoát năng lượng, nhưng lại không cung cấp chút năng lượng nào.

Chất liệu? Ý nghĩ chợt lóe trong đầu Trần Mộ, đột nhiên nghĩ đến cảm giác hơi dày ở tay, càng nghĩ càng cảm thấy có thể liên quan đến chất liệu.

Trần Mộ đặt tạp phiến bên dưới ngọn đèn, nhìn kỹ, hấn mới phát hiện, quả nhiên có chỗ kì lạ. Sườn tạp phiến dày không tới 1mm, có hai đường ranh cực nhỏ ngăn cách các màu sắc khác nhau. Nguyên lai cái tạp phiến này dĩ nhiên là do ba loại chất liệu hợp thành, bởi vì ba màu gần giống nhau, nếu không đưa đến trước mắt nhìn kỹ, rất khó phát hiện.

Vật thử nghiệm thất bại? Xem ra đây là khả năng lớn nhất. Nhiều năm trước, một vị đại sư muốn cải tiến năng lượng tạp cấp một, nhưng cuối cùng thất bại, mà tạp phiến thử nghiệm không biết vì sao lại lưu truyền tới nay, trùng hợp được Trần Mộ phát hiện.

Có vẻ đây là phán đoán có khả năng nhất.

Trong lòng Trần Mộ có chút thất vọng, nếu thật sự là vậy, vậy tạp phiến này không hề có giá trị.

Ngón tay vô ý vuốt nhẹ cạnh tạp phiến, đột nhiên, ngón tay cảm giác được sự khác thường.

Trần Mộ vội vàng đưa tạp phiến đến trước mặt một lần nữa, không biết có phải do quá cũ, cạnh tạp phiến đã bong ra từng mảng. Trần Mộ vốn đã mất đi hứng thú với tạp phiến này lại sinh ra vài phần tò mò. Nếu khớp với phán đoán của mình, vậy năm xưa vị đại sư này nhất định cho rằng ba loại chất liệu này hợp lại, có thể cải tiến năng lượng tạp cấp một. Trần Mộ biết rất rõ trình độ của bản thân, trình độ của hấn sợ rằng không bằng cả sơ học giả bình thường, hấn chưa bao giờ được học tập chế tạp chính quy.

Nhưng hấn cũng có chỗ tự tin của mình, đó là năng lượng tạp cấp một! Ngay từ đầu, hấn vẫn nghiên cứu năng lượng tạp cấp một, hấn hiểu rõ năng lượng tạp cấp một đến mức không thể rõ hơn được. Từ lần cải tiến năng lượng tạp cấp một trước đây, đến giờ vẫn không có đột phá gì. Hôm nay cái tạp phiến này lại gợi mở cho hấn, nếu phương diện kết cấu không thể đột phá, sao không thử về mặt chất liệu?

Đã có ý định này, Trần Mộ liền có hứng thú với chất liệu của cái tạp phiến thử nghiệm này. Dù tạp phiến này là phế phẩm, nhưng chắc chắn do đại sư chế tạo, về mặt tri thức đương nhiên hấn không thể so sánh. Bởi vì trong lòng có ý tham khảo, Trần Mộ mới chuẩn bị nghiên cứu cẩn thận ba tầng chất liệu hợp cùng một chỗ này.

Cẩn thận bóc từng lớp mỏng bên ngoài vốn đã bong ra, trong lòng Trần Mộ không khỏi cảm khái, vô luận là chất liệu bền chắc đến đâu, dưới sự ăn mòn của thời gian cũng khó giữ gìn vẻ đẹp ngày xưa.

Đến lúc Trần Mộ hoàn toàn bóc hết lớp lá mỏng bên ngoài, đột nhiên hấn hoàn toàn ngây dại, nhìn chăm chăm vào tạp phiến, như bị sét đánh, ngã ra như gỗ!

Bề mặt tạp phiến đen như trời đêm, hàng trăm hàng ngàn đường nét màu bạc mỏng như sợi tóc, phân bố khắp bề mặt tạp phiến như mạng nhện, nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng từ bất kì một bộ phận nhỏ đều có thể thấy đường cong chuyển hướng uyển chuyển, kết cấu nghiêm cẩn, phức tạp đến mức khiến người khác khó lòng tưởng tượng ra.

Đường nét màu bạc dù mỏng như sợi tóc, mắt thường phải cố sức mới nhận ra. Nhìn qua giống như mạch máu trong cơ thể, khiến người khác sinh ra cảm giác một loại ngân dịch đang lưu động chậm rãi.

Đây là cái gì? Tạp phiến sao?

Trần Mộ vô thức thì thào, đầu óc của hắn hoàn toàn rơi vào trạng thái bán ngưng trệ.

Qua mười phút hắn mới từ trạng thái hỗn loạn này khôi phục lại. Dùng sức dụi dụi hai mắt, xác định chính mình không có nhìn lầm.

Phán đoán của bản thân hoàn toàn lạc hướng. Cái gì vật thí nghiệm thất bại a, đây rõ ràng là tạp phiến đã được ngưng trang. Lấy số kiến thức có hạn của Trần Mộ tự nhiên không nhận ra tạp phiến này là gì. Trên thực tế, độ phức tạp của tạp phiến này hoàn toàn vượt xa nhận thức của Trần Mộ, đường nét tinh tế như thêu, công nghệ chế tạo cao siêu như thế, hắn đều chưa từng thấy qua, thậm chí chưa từng nghĩ qua.

Tại trạm thu mua, hắn cũng không phải chưa từng thấy tạp phiến cao cấp dù chỉ là đồ vứt đi, nhưng hắn chưa từng thấy qua tạp phiến phức tạp, tinh tế như vậy.

Đến cùng đây là tạp phiến gì? Lòng hiếu kỳ của Trần Mộ tăng cao chưa từng có.

3. Chương 3: Trung Tâm Đào Tạo

Nhưng Rosenberg ngang trời xuất thế, hoàn toàn đánh nát quãng sáng thần bí trên người hệ thống tạp phiến. Hắn nghiên cứu hệ thống kết cấu tạp phiến, hơn nữa còn phát minh rất nhiều tạp phiến, như năng lượng tạp hôm nay, tiêu chuẩn kết cấu của nó do Rosenberg đưa ra đầu tiên. Quãng sáng thần bí bao phủ trên tạp phiến bị phá vỡ, tạp phiến học cũng trở thành một môn khoa học mới.

Khoảng 300 năm trước, lại thêm một vị chế tạp sư vĩ đại, Hyner Vincent Van, càng đưa tạp phiến vào thời hoàng kim. Năm Hyner Vincent Van sinh ra, cũng chính là năm mà cách đó 200 năm Rosenberg chính thức đưa ra tạp phiến lý luận. Hai vị chế tạp sư vĩ đại nhất trong 500 năm qua như dùng phương thức này hô ứng lẫn nhau.

Thời đại của Hyner Vincent Van là thời đại lớp lớp anh hùng xuất hiện. Trong 100 năm này, vô số tạp phiến được các vị chế tạp sư thiên tài phát minh, Hyner Vincent Van cùng Rosenberg nổi danh là chế tạp đại sư, do họ chủ đạo phát minh hơn 97 loại tạp phiến. Tại thời đó, xuất hiện rất nhiều chế tạp sư nổi tiếng đến đời sau như La Tề, Thiết Mặc Tây Hách...

Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, tạp phiến học hiện tại đã khác xa 500 năm trước. Cả môn khoa học càng thêm tỉ mỉ, phân ngành đông đảo, nghiên cứu càng thêm chuyên sâu.

Mà tạp phiến lý luận theo Liên bang thiết lập quan hệ với Ma Cấp Dịch Vực cùng Bách Uyên Phủ cũng truyền vào hai vực, những nhân tài kiệt xuất của hai vực nhanh chóng tiếp thu, dựa vào đặc trưng của họ mà phát triển thành tạp phiến lý luận đặc biệt phù hợp với hai vực. Vì vậy hệ thống tạp phiến lý luận được mở rộng thêm một bước, mà các loại tạp phiến mới lại tầng tầng lớp lớp xuất hiện. Đó là một thời đại huy hoàng xán lạn, khiến vô số người hướng tới thời đại.

Theo hệ thống tạp phiến lý luận không ngừng phát triển, các loại tạp phiến cổ quái kì lạ xuất hiện, tạp phiến càng ngày càng khó phân loại. Đến bây giờ vẫn không có biện pháp nào đủ sức để phân loại hết.

Bất quá, muốn biết tạp phiến có tác dụng gì, có một phương pháp vừa đơn giản vừa trực tiếp, chính là sử dụng nó!

Muốn sử dụng tạp phiến phải cần đến độ nghi, trùng hợp là Rosenberg phát minh ra tạp phiến lý luận, còn Hyner Vincent Van hoàn thiện nó. Bây giờ độ nghi dù càng ngày càng tinh xảo, các loại công dụng hỗ trợ

ngày càng nhiều, như độ nghi trên tay Trần Mộ có đèn chiếu, nhưng công dụng chủ yếu của nó vẫn không chút thay đổi.

Nhìn từ bên ngoài, độ nghi là một hộp hình chữ nhật, có thể đeo trên cánh tay. Trên đỉnh độ nghi có tạp tào, dùng để sử dụng tạp phiến. Đại khái, độ nghi có ít nhất hai tạp tào, số lượng tạp tào càng nhiều thì càng cao cấp. Một trong hai tạp tào dùng để sử dụng năng lượng tạp – tạp phiến cơ sở, còn tạp tào kia để cầm tạp phiến mà người sử dụng muốn dùng. Nói rõ hơn, độ nghi là trang bị dùng liên tiếp năng lượng tạp cùng tạp phiến khác, năng lượng tạp cung cấp năng lượng kích hoạt tạp phiến, để đạt đến mục đích sử dụng.

Độ nghi Trần Mộ đương nhiên không phải là hàng cao cấp, hơn 200 audierne có thể mua được đồ cao cấp gì? Độ nghi là vật phẩm được sử dụng cực kì rộng rãi, nhưng Trần Mộ rất ít khi dùng đến.

Không chút do dự cầm tạp phiến này vào khe cầm trên độ nghi, chọn ra một năng lượng tạp cấp một chưa dùng qua cắm vào khe. Làm xong, Trần Mộ hít sâu một hơi, sau đó nhấn nút kích hoạt bên ngoài độ nghi.

“Tích!”

Đột nhiên một màn hình bán trong suốt hiện ra trước mặt Trần Mộ, trên đó có một dòng chữ.

“Năng lượng tạp không hợp quy cách, vui lòng sử dụng năng lượng tạp cấp ba trở lên!”

Năng lượng tạp cấp ba! Dĩ nhiên cần năng lượng tạp cấp ba trở lên! Về mặt kinh ngạc, Trần Mộ đã xác định tạp phiến này là hàng cao cấp. Đại khái, tạp phiến càng cao cấp càng cần năng lượng tạp cao cấp, tốc độ tiêu hao năng lượng cũng nhanh hơn. Điểm thường thức này Trần Mộ vẫn còn biết.

Nhưng Trần Mộ lại có khó khăn. Hắn không có năng lượng tạp cấp ba trong tay, nếu như muốn tạp phiến này đến cùng có dụng gì, vậy phải đi mua năng lượng tạp cấp ba. Nhưng giá năng lượng tạp cấp ba không phải rẻ!

Dung lượng của năng lượng tạp cấp một là 100, cấp hai là 1000, dung lượng của năng lượng tạp cấp ba đến 10,000.

Giá bán lẻ thống nhất của năng lượng tạp cấp một là 110 audierne, nói cách khác, mỗi điểm năng lượng có giá 1,1 audierne. Năng lượng tạp cấp hai có giá 1250 audierne, chia đều ra, mỗi điểm năng lượng trị giá 1,25 audierne. Năng lượng tạp cấp ba giá cao đến 15,000 audierne, chia ra mỗi điểm năng lượng giá đến 1,5 audierne.

Đây là lí do vì sao năng lượng tạp cấp một được sử dụng rộng nhất, rốt cuộc trên thế giới này vẫn nhiều người nghèo nhất.

Trong ba năm, hắn hết sức tiết kiệm, làm ngày làm đêm, cả gia tài trong người mới được 80,000 audierne. Một lần tiêu hơn 15,000 audierne, khiến hắn rất do dự. Trải qua cuộc sống lang thang từ nhỏ, hắn coi trọng tiền bạc so với người thường rất nhiều, bởi hắn biết, đây là căn bản của cuộc sống.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng lý trí chiến thắng xúc động, Trần Mộ quyết định đợi một thời gian nữa rồi tính. Hai lớp lá mỏng dán trên bề mặt tạp phiến hắn cũng không bỏ đi, mà cất đi.

Cuộc sống lại khôi phục bình thường, chỉ là Trần Mộ có thêm một thói quen, mỗi ngày hắn đều không nhin được cầm tạp phiến trong tay thưởng thức, mỗi lần quan sát tạp phiến này, hắn đều đắm chìm trong lớp cấu văn hoàn mỹ phức tạp.

Nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn, trong thời gian này hắn không phải không có thu hoạch, hắn thành công đem kết cấu hồi hình áp súc ở một năng lượng tạp cấp một khác vào trong kết cấu của mình, khiến cho giá vốn năng lượng tạp cấp một của hắn lại giảm thêm 2 audierne. Nói cách khác, thu nhập mỗi ngày của hắn nhiều hơn 50 audierne so với trước kia.

Có thể nói, năng lượng tạp cấp một hắn chế tạo hiện tại cùng tiêu chuẩn kết cấu đã khác biệt không ít, nếu không quan sát kĩ rất khó nhận biết. Nhưng có ai đi nghiên cứu năng lượng tạp cấp một vừa mua đâu chứ?

Hắn lấy ra giấy nghe giảng lần trước Hoa thúc tặng, dựa theo ngày tháng, đúng là hôm nay.

Trung tâm đào tạo khai trương ở một tòa nhà lầu bên cạnh Đông Vệ học phủ, vốn Trần Mộ nghĩ không có bao nhiêu người đến tham gia, không ngờ vừa vào phòng lại thấy một mảnh ồn ào. Bên trong đều là nam nữ thanh niên, người tuổi trẻ cùng một chỗ rất nhanh kết thành một đoàn, tùm ba tùm năm, không ngừng đùa giỡn.

Trần Mộ tùy tiện tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống. Cuộc sống lang thang nhiều năm, khiến Trần Mộ rất giỏi xem mặt đoán người. Vội liếc mắt nhìn xung quanh, hắn liền hiểu rõ trong lòng, gia cảnh những người này đều bình thường. Ngẫm lại cũng đúng, nếu trong nhà có tiền, ai lại đưa con mình đến trung tâm đào tạo cấp thấp như vậy chứ? Muốn học cũng đưa đến Đông Vệ học phủ.

Nhìn Đông Vệ học phủ chỉ cách cửa sổ một vách tường, từ vị trí này, có thể nhìn rõ sân trường Đông Vệ học phủ. Đồng phục chỉnh tề sạch sẽ, nụ cười đầy tự tin, ân cần nho nhã chào hỏi lẫn nhau, phong thái đệ tử Đông Vệ học phủ làm người khác sáng mắt.

Không hiểu sao Trần Mộ cảm giác có vài phần khó chịu, trong lòng dâng lên một tia khổ sấp. Thu hồi ánh mắt của mình, Trần Mộ ngồi yên một hồi lâu, phục hồi tinh thần lại không khỏi lắc đầu cười.

Bản thân bị sao vậy? Ba năm trước, chỉ sợ nằm mơ cũng không thấy cuộc sống như giờ, hiện giờ mình còn thiếu gì đâu chứ? Trong lòng âm thầm cảnh báo bản thân, phải tự biết rằng mình đã rất may mắn!

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Mộ lại nhìn về phía Đông Vệ học phủ, ánh mắt vẫn mang theo vẻ hâm mộ, nhưng lại bình thản dị thường.

Đúng lúc này, giảng viên phụ trách bước vào phòng học, cả phòng lập tức an tĩnh.

Giảng viên là một thanh niên hơn 20 tuổi, tên Cổ Minh. Tướng mạo bình thường, nhưng miệng mồm lưu loát. Ngay từ đầu đã nói rất nhiều, như hắn là trực hệ đệ tử của giáo sư Cổ Tử Lăng thuộc Đông Vệ học phủ, có quan hệ hợp tác cùng Đông Vệ học phủ, sau khi mọi người hoàn thành khóa học thì tìm công việc rất dễ dàng... Không ngừng khoe khoang cổ vũ, đến mức hai mắt đám đệ tử bên dưới đều sáng lên.

Trần Mộ nghe vậy lại nhú mày, cuộc sống lang thang từ nhỏ khiến hắn hiểu đời không phải những nam nữ thiếu niên có thể so sánh. Trong mắt hắn, giảng viên này giống tên lừa đảo hơn là chế tạp sư.

Lần khoe khoang này tốn hơn một nửa buổi sáng.

Nửa buổi sáng còn lại khiến Trần Mộ thất vọng, tên Cổ Minh này hoàn toàn lệ thuộc vào sách vở. Ba năm nay, Trần Mộ một mực tự học, xem qua không dưới 100 cuốn sách cơ bản, thuộc lòng như cháo rất nhiều. Hắn thậm chí biết rõ Cổ Minh đang đọc là quyển “Khái quát tạp phiên lý luận cơ sở” số bốn do Vương Kinh biên soạn, được dùng ở các học phủ.

Quyển sách này hắn đọc qua không dưới mười lần, nhưng kiến thức căn bản của hắn quá kém, có rất nhiều chỗ không hiểu.

Rất nhanh hắn liền tập trung tinh thần nghe giảng.

4. Chương 4: Tả Đình Y

Dù trình độ của Cổ Minh không cao, nhưng biết ăn nói, hiểu rõ cách hù dọa người khác. Đương nhiên không thể chỉ đọc như vẹt được, dù sao nội dung trong sách nhiều như vậy, phải thêm nội dung khác mới được. Hắn biết rõ học viên ở trung tâm đào tạo là dạng gì, vì vậy rất nhanh hắn nghĩ ra một biện pháp.

Chỉ cần là kiến thức cơ sở đơn giản, hắn liền chú tâm giảng, cực kỳ kỹ lưỡng, thậm chí một định lý đơn giản nhất hắn cũng giảng nửa ngày, giảng đi giảng lại. Mà gặp chỗ khó, hắn liền một câu lướt qua.

Người ngoài chợt nghe, dường như nội dung giảng dạy của giảng viên này có chút tỉ mỉ phong phú. Nhưng người học qua nghe được, chắc chắn cười nhạt, hoàn toàn là lừa gạt người khác.

Nhưng Trần Mộ lại hết sức chăm chú nghe giảng. Căn bản của hắn quá kém, có khi gặp phải chỗ không hiểu, ngay cả việc đi chỗ nào tìm sách, tìm sách nào cũng không biết. Khổ nỗi không có ai chỉ dạy, ba năm này, Trần Mộ tiến bộ rất chậm. Trong mắt chế tạp sư, kiến thức cơ bản này đều là đương nhiên, bọn họ

cho rằng không cần phải giảng giải kĩ lưỡng như vậy. Cổ Minh đặc biệt chú tâm giảng giải kiến thức cơ bản lại hợp với ý muốn của Trần Mộ, rất nhiều chỗ khó hiểu trước kia giờ đã thông suốt.

Từ đó về sau, Trần Mộ không hề bỏ lỡ khóa học của Cổ Minh dù chỉ một tiết. Lý luận cùng thực tế hỗ trợ lẫn nhau, thúc đẩy lẫn nhau. Ba năm nay, Trần Mộ vẫn dựa vào suy nghĩ bản thân thử cải tiến năng lượng tạp cấp một, điều này cũng mang lại kinh nghiệm phong phú. Đối chiếu so sánh lẫn nhau, hẳn tiến bộ rất nhanh.

Vốn còn cảm giác mơ hồ đối với năng lượng tạp cấp một, thì giờ đây hẳn nắm rõ hơn kết cấu của năng lượng tạp cấp một.

“Tốt lắm, chương trình học trong thời gian này còn có một tiết là kết thúc. À, báo cho mọi người một tin tốt, bởi vì chúng ta hợp tác cùng Đông Vệ học phủ, cho nên hàng năm Đông Vệ học phủ tiến hành thi bổ túc, chúng ta cũng có thể tham gia. Mọi người trở về chế tạo một tạp phiến, hôm sau nộp cho ta. Nếu trong số các bạn có người được chọn, rất có khả năng được tuyển vào học trong Đông Vệ học phủ. Cổ Minh về mặt nghiêm túc nói.

Dù kiến thức của hắn thuộc dạng thùng rỗng kêu to, nhưng nhờ mồm mép lợi hại, lại là người khô hài, nên quan hệ cùng học viên không tồi.

Ngày thứ hai mọi người đến nộp tạp phiến mà mình chế tạo. Trần Mộ nộp năng lượng tạp cấp một.

Cái gọi là kì thi bổ túc vào Đông Vệ học phủ là do Đông Vệ học phủ và trung tâm đào tạo có quan hệ hợp tác với Đông Vệ học phủ tổ chức. Nhằm tạo cơ hội cho học viên có thiên phú xuất chúng ở trung tâm tham gia học tập chính quy. Bất quá những năm gần đây, chỉ còn mang tính hình thức, vô luận là nơi tổ chức hay học phủ đều không để tâm đến việc này. Khiến người khác xấu hổ chính là trải qua hơn 30 năm thi bổ túc, chỉ chọn được hai người.

Cổ Minh càng không chú trọng việc này, hẳn hiểu rất rõ đám học viên này, chỉ sợ không một ai có thể chế tạo ra tạp phiến hoàn chỉnh. Cho nên hắn cũng không đăng kí tên tạp phiến, mà đem tất cả tạp phiến cất vào trong một cái túi. Ai, thật sự là số khổ, hẳn phải phụ trách đến ba lớp.

Sau khi giảng dạy chương trình học xong, Cổ Minh chạy đến phòng làm việc của thúc thúc hắn ở Đông Vệ học phủ, tiện tay để ba cái túi lên bàn, sau đó đi ra ngoài giải khuây.

Trở về phòng làm việc, Cổ Tử Lăng không khỏi nhú mày khi thấy ba cái túi nằm trên bàn. Cổ Tử Lăng đã hơn 50 tuổi, gương mặt vuông vức đã xuất hiện không ít nếp nhăn. Mặc dù hiểu được việc này thật ra chỉ là nói cho có mà thôi, bất quá đã đáp ứng, thì hình thức vẫn phải thực hiện, chỉ là giáo sư sao có thể làm loại chuyện này chứ?

Cổ Tử Lăng nhấn nút kích hoạt độ nghi trên cổ tay, độ nghi của hắn tinh xảo khéo léo hơn Trần Mộ nhiều lắm, to bằng lòng bàn tay, trên bề mặt bằng bạc tinh khiết được chạm trổ nhiều hoa văn phức tạp, ba dây đeo được chế tạo từ da cá sấu răng cưa từ Ma Cấp Dịch Vực. Trên độ nghi có bốn tạp tào, vừa nhìn là biết hàng xa xỉ.

Một màn hình bán trong suốt bắn ra trước mặt hắn, ở trên xuất hiện một danh sách thật dài. Đây là liên lạc tạp trong độ nghi được kích hoạt. Liên lạc tạp được phát minh cách đây 30 năm, hiện được sử dụng rộng rãi. Liên lạc tạp tùy cự li xa gần mà có cấp bậc không giống nhau, liên lạc tạp cấp bậc cao nhất có thể thực hiện liên lạc cả liên bang, nhưng giá cả không phải người thường có thể chịu được. Hiện tại cư dân bình thường sử dụng là liên lạc tạp cấp một, có thể liên lạc trong nội thành. Cái Cổ Tử Lăng sử dụng cao cấp hơn, ba cấp, có thể liên lạc trong toàn khu vực.

Ngón tay đeo nhẫn cẩm thạch màu xanh điểm nhẹ vào một cái tên trên màn hình.

Chỉ 5 giây sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh một thanh niên anh tuấn, mái tóc dài rực rỡ trắng tấp nhip có phần trung tính, ánh mắt mang theo vài phần hàn ý.

“ Chào thầy, ngài có việc tìm con? ” Tả Đình Y cung kính hỏi, giọng nói lạnh như băng.

Đã quen thuộc với vị học viên này, Cổ Tử Lăng nói: “ Người đến phòng làm việc của ta một chuyện.”

10 phút sau, Tả Đình Y đi đến phòng làm việc.

“Người coi mấy thứ này.” Cổ Tử Lăng chỉ vào ba cái túi trên bàn.

Tả Đình Y vâng một tiếng, liền bắt đầu xem xét tạp phiến trong ba cái túi. Thấy Tả Đình Y không có vẻ mất kiên nhẫn, Cổ Tử Lăng gật đầu hài lòng. Tả Đình Y là môn sinh đặc ý của hắn, không chỉ thông minh nhanh nhạy, thành tích ưu tú, lại rất tôn kính người làm thầy, dường như tất cả giáo sư đều rất yêu thích hắn. Là người rất nhu thuận, đều tặng lễ vật xa xỉ mỗi dịp lễ tết. Trong mắt tất cả giáo sư, hắn là một học viên hoàn mỹ.

Tả Đình Y kiểm tra từng tạp phiến, phần lớn đều vô cùng thể thao, có hơn 100 lỗi. Dù về mặt Tả Đình Y không thay đổi, nhưng trong lòng đã có vài phần bất đắc dĩ. Loại chuyện không đâu này lại rơi lên đầu mình, thật khiến người ta khó chịu.

Phế tạp!

Phế tạp!

Cái tạp phiến này cũng quá đáng! Tạp phiến đơn giản như vậy, dĩ nhiên có hơn 15 lỗi!

Vẫn là phế tạp !

Trán Tả Đình Y không ngừng đen lại.

Rốt cuộc tìm được một tạp phiến có hình có dạng!

Tả Đình Y thở phào một hơi. Năng lượng tạp cấp một, nếu là ở tình huống bình thường hắn cũng không thêm liếc mắt một cái. Nhưng lúc này, cái năng lượng tạp cấp một này lại khiến hắn cảm thấy kích động.

Sau khi chỉnh lại ba cái túi, trước mặt Tả Đình Y chỉ còn một tạp phiến, năng lượng tạp cấp một.

Tả Đình Y vừa định hướng Cổ Tử Lăng báo cáo, đột nhiên nghĩ đến, tốt nhất mình nên cẩn thận chút, không nên làm trò cười. Những phế tạp vô cùng thể thao này khiến Tả Đình Y vốn luôn bình thản có chút sợ hãi, đến lúc đó nếu trên tạp phiến này có sai lầm nhỏ gì mà mình không phát hiện được, vậy rất mất mặt.

Hắn vội vàng đem năng lượng tạp còn lại cẩn thận đến trước mắt.

A!

Hắn kêu nhẹ một tiếng, sắc mặt khê biến.

5. Chương 5: Năng Lượng Tạp Cấp Một Cổ Quái

Tả Đình Y không nghe thấy, mắt ngậy ra nhìn chăm chăm tạp phiến trên tay.

Cổ Tử Lăng hơi nhíu mày, tăng âm lượng, hơi giận nói: “ Đình Y, rốt cuộc bị sao vậy?”

Lúc này Tả Đình Y mới phản ứng, vội xoay người lại: “ Thầy, cái tạp phiến này hơi cổ quái.”

“ Cổ quái? Cái gì cổ quái?” Cổ Tử Lăng khó hiểu hỏi.

Tả Đình Y vội vàng cầm cái năng lượng tạp cấp một đến trước mặt thầy: “ Chính là tạp phiến này, tạp phiến này.... Tạp phiến này....”

Hắn đắn đo không biết diễn đạt thế nào.

Đứa nhỏ này hôm nay bị sao vậy? Cổ Tử Lăng nhíu mày, Tả Đình Y xưa nay quyết đoán, nói chuyện dứt khoát, không ngập ngừng. Cổ Tử Lăng nói thẳng: “ Đưa ta xem.”

Tiếp nhận tạp phiến từ tay Tả Đình Y, năng lượng tạp cấp một, có gì mà phải kinh ngạc, Cổ Tử Lăng nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn xem xét cái năng lượng tạp cấp một này.

“A!”

Hắn liền ngồi dậy, về mặt vừa rồi lập tức không cánh mà bay, thay vào đó là sự ngưng trọng.

“Quả nhiên có chút cổ quái.” Cổ Tử Lăng thì thảo, nhìn chăm chăm năng lượng tạp cấp một trên tay. Ngay cả hắn, cao cấp chế tạp sư của Đông Vệ học phủ, cũng khó lòng chỉ nhìn một cái liền nhận biết cái tạp phiến này có sai sót hay không.

Kết cấu của cái năng lượng tạp cấp một này cùng kết cấu tiêu chuẩn khác biệt không ít. Cổ Tử Lăng có kinh nghiệm phong phú, nhìn ra loại kết cấu này là kết cấu tiêu chuẩn được thay đổi một ít. Nhưng thay đổi này có tác dụng hay là sai lầm? Hắn hơi chần chừ, kết cấu đã thay đổi này hắn chưa từng gặp qua.

Tả Đình Y thấy Cổ Tử Lăng bối rối, không khỏi lên tiếng đề nghị: “Thầy, sao chúng ta không kiểm tra xem cái tạp phiến này sử dụng được hay không?”

Hai mắt Cổ Tử Lăng sáng lên, đúng rồi! Chỉ cần kiểm tra tạp phiến này rốt cuộc có sử dụng được không, là biết được có sai lầm hay không. Bất quá trên mặt lại biểu hiện ra bộ dáng mình đã sớm nghĩ đến, nhẹ: “Ừ, Đình Y à, người cũng có chút tiến bộ, có cùng ý nghĩ với thầy.”

Tả Đình Y khiêm nhường nói: “Trí tuệ của thầy như biển, đệ tử làm sao có thể so sánh.”

Trong lòng Cổ Tử Lăng thoải mái, miệng lại nói: “Người cũng đừng quá khiêm tốn, môn sinh có thể so với người chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

”Đều là do thầy dạy dỗ, đệ tử mới có ngày hôm nay.” Tả Đình Y nhẹ đáp.

”Đình Y có thể không quên công thầy, khó được khó được.” Hai người ca tụng lẫn nhau xong, Cổ Tử Lăng ra vẻ thâm trầm nói: “Tốt, chúng ta đi xem rốt cuộc cái năng lượng tạp này có chỗ nào kì lạ.”

Trong phòng chế tạp của Cổ Tử Lăng có đầy đủ các dạng thiết bị.

Mặc dù chế tạp là một môn học vẫn thâm thúy, nhưng người học tập rất nhiều. Trong chế tạp sư, hai cực phân hóa rất nghiêm trọng, chênh lệch giàu nghèo rất xa. Hạ cấp chế tạp sư thường kiếm sống rất khó khăn. Trung cấp chế tạp sư có thu nhập không tệ. Mà khi trở thành cao cấp chế tạp sư, lập tức có sức hấp dẫn rất lớn, trở thành đối tượng được thể lực khắp nơi chào đón.

Hạ cấp chế tạp sư chỉ có thể chế tạo tạp phiến cấp một và cấp hai, mà hiện tại tạp phiến cấp một, cấp hai đều đã cơ bản được sản xuất hàng loạt, đây cũng là nguyên nhân tại sao hạ cấp chế tạp sư kiếm sống khó khăn. Tạp phiến ba cấp trở lên chỉ có thể do chế tạp sư chế tạo, đây cũng là lý do tại sao trung cấp – cao cấp chế tạp sư lại hấp dẫn đến vậy.

Vì tuyển cao cấp chế tạp sư đến giảng dạy mà Đông Vệ học phủ đưa ra những điều kiện cực kì hậu hĩnh. Không chỉ có đãi ngộ cực tốt, ngay cả chi phí nghiên cứu...đều khiến người khác đỏ mắt. Cổ Tử Lăng có phòng chế tạp riêng, các thiết bị dụng cụ bên trong đều là do Đông Vệ học phủ bỏ tiền ra mua.

Hiện tại hắn đang sử dụng máy phân tích tạp phiến, đây là một loại thiết bị chuyên nghiệp rất mạnh, chỉ có chế tạp sư mới mua và học tập cách sử dụng. Nhưng công năng của nó rất mạnh mẽ, nó có thể phân tích chất liệu của tạp phiến, kết cấu, thời gian chế tạo... Đương nhiên, giá của nó rất đắt đỏ.

“Quả nhiên là một loại kết cấu mới!” Nhìn báo cáo phân tích cuối cùng, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Tả Đình Y, Cổ Tử Lăng lâm vào trầm tư. Kiến thức của hắn cao hơn nhiều so với Tả Đình Y, đương nhiên hắn biết kết cấu – họa pháp của năng lượng tạp cấp một trừ tiêu chuẩn kết cấu ra, cũng có không ít kiểu khác.

Báo cáo phân tích rất rõ ràng chi tiết, chất liệu mà năng lượng tạp cấp một này sử dụng so với tiêu chuẩn không khác nhau, dù họa pháp khác nhau, nhưng tính năng cùng tiêu chuẩn năng lượng tạp giống nhau, không có chỗ nào tốt hơn.

Không có giá trị gì! Lắc đầu, Cổ Tử Lăng hơi bực mình, tốn công sức một hồi nhưng không có giá trị gì. Thân là cao cấp chế tạp sư, hắn làm gì nghĩ đến ưu điểm của cái năng lượng tạp cấp một này không phải ở tính năng, mà là giá thành sản phẩm.

Trong mắt hắn, hao tổn tâm tư cải tiến nhằm giảm giá thành năng lượng tạp cấp một, có lẽ là một ý nghĩ rất kì quái.

Tiện tay quảng tạp phiên này qua một bên, Cổ Tử Lăng không muốn phí thời gian vào việc này, thời gian của cao cấp chế tạp sư rất quý giá!

Tả Đình Y cũng giống vậy, không nghĩ tới ưu điểm của năng lượng tạp này nằm ở giá thành. Gia đình hắn giàu có, coi tiền như rác, làm gì nghĩ đến có người kiếm tiền trên năng lượng tạp cấp một chỉ có giá hơn 100 audierne. Thực tế, đến giờ hắn chưa từng sử dụng năng lượng tạp thấp hơn ba cấp.

Bất quá vì trong ba túi này chỉ có một cái tạp phiên hoàn chỉnh, Tả Đình Y vốn chịu vô số phế tạp hành hạ càng có vài phần hảo cảm với người chế tạo tạp phiên này. Muốn giúp hắn tham gia kì thi thăng cấp, nhưng tìm một thời gian vẫn không biết ai là người chế tạo tạp phiên này, chuyện này cũng phải gác lại.

Cuộc sống của Trần Mộ không có gì thay đổi. Mỗi ngày hắn vẫn chế tạo năng lượng tạp cấp một như trước. Bất quá vì có thu hoạch trong thời gian ở trung tâm đào tạo, việc học của hắn tiến bộ rất nhanh. Biểu hiện rõ ràng nhất là bút pháp họa năng lượng tạp của hắn, bây giờ càng thêm mượt mà tự nhiên. Hắn ước lượng đại khái, điều này giúp số năng lượng trên tạp phiên tăng thêm 3%.

Năng lượng trên năng lượng tạp cấp một đã ít, giờ tăng thêm 3%, làm sao có hiệu quả rõ ràng.

6. Chương 6: Cảm Giác

Dù tràn ngập lòng hiếu kì với tạp phiên nền đen nét bạc đó, nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn không đi mua năng lượng tạp cấp ba. Hắn làm như vậy là đã trải qua một hồi đắn đo cân nhắc kĩ lưỡng mới quyết định. Trừ năng lượng tạp cấp ba, bản thân hắn cũng là nguyên nhân căn bản khiến hắn ra quyết định như vậy.

Kiến thức căn bản của hắn kém, rất kém, kém đến mức không bằng cả hạ cấp chế tạp sư. Nếu bây giờ dồn thời gian vào tạp phiên này, không có lợi cho sự phát triển của bản thân. Căn cơ không vững, càng phát triển càng nguy hiểm, càng chạy càng mệt. Hắn không hiểu đạo lí to lớn, nhưng cuộc sống lang thang khi nhỏ, đạo lí đơn giản như vậy hắn vẫn hiểu rõ.

Mấy ngày qua, hắn vẫn đắm chìm trong khoái cảm tiến bộ nhanh chóng. Nhiều năm qua hắn chưa bao giờ đình chỉ việc tự học, mặc dù có một số vấn đề mấu chốt không biết phải giải từ đâu ngăn hắn tiến bộ. Mà sau khi nhờ bỏ nút thắt này, loại khoái cảm mọi thứ đều thông suốt này quả thực không gì sánh bằng.

Hắn cho rằng bản thân có thể bắt đầu thử chế tạo huyền tạp cấp một.

Huyền tạp là một điểm mạnh truyền thống của cả liên bang. Người sáng lập ra tạp phiên lý luận Rosenberg am hiểu nhất là huyền tạp. Giai đoạn sơ cấp của huyền tạp là hư ảnh, giai đoạn cao cấp là nghi vật. Huyền tạp sơ cấp không có tác dụng lớn nào, chúng chỉ có thể phóng ra một ít ảnh ảo, dù nhìn giống như thật nhưng vẫn chỉ là một loại hình ảnh, không có cách nào gây thương tổn đối với người khác, người có kinh nghiệm chỉ cần liếc mắt là nhận ra.

Huyền tạp cao cấp lại có uy lực khá đáng sợ. Nó có thể kích thích năng lượng trong năng lượng tạp ra, thông qua đặc thù tổ hợp, mô phỏng thành thực thể, đại biểu cho vũ khí cao cấp, là vũ khí chuyên dụng của tạp tu. Huyền tạp giống như vậy được gọi là huyền kĩ tạp. Đại khái huyền tạp mà người ta thường đề cập đến cơ bản chỉ là huyền tạp hạ cấp.

Chế tạo huyền tạp cùng năng lượng tạp khác nhau rất lớn. Năng lượng tạp chỉ cần chế tạp sư hiểu rõ kết cấu của nó, biết kĩ xảo về tạp là có thể chế tạo. Nhưng huyền tạp thì khác, nó yêu cầu chế tạp sư có cảm giác nhất định. Cảm giác là năng lực giao tiếp giữa chế tạp sư và năng lượng.

Năng lượng, vật tính, đó là bản lĩnh chủ yếu mà chế tạp sư phải nắm vững.

Có thể thông qua các phương pháp đặc thù để tăng cao cảm giác, đây cũng là một môn học bắt buộc đối với mỗi vị chế tạp sư. Kì thi kiểm tra chế tạp sư hiện tại, cảm giác là một trong những năng lực quan trọng và cơ bản nhất, cấp bậc của nó được phân chia rất rõ ràng.

Đương nhiên, không phải chỉ chế tạp sư mới cần cảm giác. Có nghề nghiệp khác như tạp tu, người sử dụng tạp phiên chuyên nghiệp, bọn họ cũng có yêu cầu tương đương với cảm giác.

Kỳ thật khi hệ thống tạp phiến còn ở thời kì đầu phát triển, cũng là thời đại của Rosenberg, không có nghề nghiệp tạp tu này. Khi đó chế tạp sư là người chế tạo tạp phiến, cũng là người quen thuộc tạp phiến nhất, bọn họ đối với sử dụng tạp phiến ra sao, điều khiển tạp phiến thế nào đều rất thuần thực. Thời đại đó chế tạp sư là nhiều nhất, bọn họ kiêm tu chế tạp và tạp kĩ cùng lúc.

Cho đến 300 năm trước, thời đại của Hyner Vincent Van, chế tạp sư trải qua hơn 200 năm phát triển, loại hình cùng số lượng chế tạp sư đã đạt đến một con số khả quan, điều này cũng khiến ngày càng có nhiều tạp phiến đến được tay những người không phải là chế tạp sư. Hệ thống tạp phiến càng ngày càng phức tạp, lượng kiến thức chế tạp sư cần học tập so với thời đại Rosenberg nhiều hơn gấp bội, chế tạp sư dần dần chú tâm vào học tập và nghiên cứu.

Cũng bắt đầu từ đó, khai sinh ra một nghề nghiệp mới – tạp tu. Bọn họ là nhân viên sử dụng tạp phiến chuyên nghiệp, bởi vì họ đều dồn tâm sức vào việc làm thế nào có thể phát huy tối đa uy lực của tạp phiến, bọn họ sử dụng tạp phiến lợi hại hơn nhiều so với chế tạp sư. Sức người có hạn, chế tạp sư vừa học chế tạp, vừa học cách sử dụng tạp phiến thường không có thành tựu. Theo thời gian trôi qua, khoảng cách giữa hai nghề nghiệp càng ngày càng rõ ràng.

Bất quá trong số này cũng có trường hợp ngoại lệ, như Hyner Vincent Van. Hắn là một vị chế tạp sư thiên tài, nhưng đồng thời cũng là một trong số tạp tu cao cấp nhất ở thời đại đó. Hắn cũng là gã tạp sư cuối cùng được ghi lại trong sử sách.

Hiện nay, chế tạp sư và tạp tu rèn luyện cảm giác thiên về hai điểm khác nhau. Chế tạp sư chú trọng cảm giác đối với năng lượng, còn trọng tâm của tạp tu là khống chế năng lượng.

Có rất nhiều phương pháp huấn luyện cảm giác, nhưng có một đặc điểm chung, đều cần môi giới, môi giới không giống nhau ảnh hưởng trực tiếp đến đặc tính của cảm giác. Đặc tính cảm giác ảnh hưởng trực tiếp đến tạp phiến mà chế tạp sư chế tạo. Tính chất của tạp phiến lại trực tiếp ảnh hưởng đến tạp tu sử dụng tạp phiến. Cho nên ở rất nhiều nơi, trong một ít lưu phái, chế tạp sư và tạp tu thường tồn tại cùng nhau, những tạp tu này sử dụng tạp phiến của lưu phái, vì tu luyện cùng loại cảm giác, nên bọn họ thường có khả năng phát huy uy lực lớn nhất của tạp phiến. Như vô cùng nổi danh Khổ Tịch Tự, bọn họ chế tạo các loại tâm tạp, không xuất thân từ Khổ Tịch Tự, cơ hồ không có cách nào sử dụng, cho dù sử dụng được cũng không thể phát huy uy lực lớn nhất của tạp phiến.

So với chế tạp sư, số lượng tạp tu càng nhiều hơn. Sự cao quý của chế tạp sư không cần nói, nhưng điều kiện trước hết, ít nhất phải là cao cấp chế tạp sư trở lên. So với chế tạp sư, khả năng thích ứng của tạp tu tốt hơn nhiều, bảo vệ tư nhân, người thám hiểm, lính đánh thuê... Mặt khác, như tạp tu chuyên sử dụng thủy toa tạp, có thể dễ dàng hoạt động dưới nước, bọn họ là lựa chọn tốt nhất để thăm dò đáy biển. Mà tạp tu am hiểu sử dụng dò xét tạp, không chỉ là nhân viên cần thiết giữ gìn an ninh, cũng là nhân viên mà mỗi đơn vị thám hiểm cần có.

Chủng loại tạp phiến vô cùng đa dạng, mà tạp tu cũng là thiên kì bách quái.

7. Chương 7: Tạp Phiến Dị Biến

Cảm giác của Trần Mộ rất thấp, vị chế tạp sư năm đó cũng không dạy hắn cách huấn luyện cảm giác. Mặc dù trong tài liệu chuyên nghiệp có hướng dẫn, Trần Mộ cũng sớm theo đó bắt đầu huấn luyện, nhưng đến giờ hiệu quả nhận được quá ít. Ngẫm lại Trần Mộ cũng không quá thất vọng, truyền lưu trên thị trường hiển nhiên là hàng phổ thông, đối với một chế tạp sư, phương pháp độc gia đề cao cảm giác là bí mật quan trọng nhất, tại xã hội cạnh tranh ác liệt như bây giờ, có ai lại vô tư đem nó công khai ra chứ?

Phương pháp đề cao cảm giác rất nhiều, cũng có không ít phương pháp nổi danh. Trong năm hoa khu lớn ở liên bang Thiên Du, mỗi hoa khu đều có lưu phái chế tạp sư nổi tiếng.

Thật ra trong năm hoa khu lớn, chế tạp sư và tạp tu không tách biệt nhau, thường trong một lưu phái vừa có tạp tu vừa có chế tạp sư. Khổ Tịch Tự trong khu Phạm A Tư, lấy tâm làm môi giới, khổ tu rèn luyện tâm môi, đạt được mục đích đề cao cảm giác.

Năm hoa khu lớn, có năm học phủ nổi tiếng: Mạc Doanh ở khu Bắc Liên, Trung Đạt Thư Phủ ở khu Thượng Cam, Tinh Viện ở khu Tả Hách, Khổ Tịch Tự ở khu Phạm A Tư, Sương Nguyệt Hàn Châu ở khu Thiên Đông Lý. Còn có Liên bang tổng hợp học phủ ở kinh đô, là học phủ nổi tiếng nhất trong sáu học phủ ở liên bang Thiên Du.

Liên bang Thiên Du có tổng cộng 5 hoa khu, 22 phổ khu, nơi ở của Trần Mộ là Đông Thương Vệ thành, là một thành phố ở phía đông trong một phổ khu. Có thể tùy ý di cư trong 22 phổ khu. Nhưng nếu muốn định cư trong 5 hoa khu lớn thì không phải dễ dàng. Cần phải có kỹ năng chức vụ nhất định mới được. Các điều kiện sống ở 5 hoa khu lớn tốt hơn nhiều so với phổ khu, có thể định cư ở 5 hoa khu lớn là giấc mộng cả đời của rất nhiều người.

Tham quan du lịch cùng tạm trú thời gian ngắn thì không được tính trong đó.

Đông Vệ học phủ không biết xếp hạng thứ bao nhiêu giữa tất cả học phủ trong nước, nhưng khá nổi tiếng ở khu vực này. Đáng tiếc, Trần Mộ không có cơ hội vào học ở trường này. Hắn đang luyện tập một loại phương pháp thô thiển nhất, mà thiên phú của hắn ở phương diện này cũng có hạn, cho nên dù luyện tập suốt hai năm nhưng tiến bộ rất chậm.

Trần Mộ cũng không nóng vội, mỗi ngày đều kiên trì luyện tập. Phương pháp rèn luyện của hắn yêu cầu môi giới rất bình thường, bất kỳ đồ vật nào trong cuộc sống cũng có thể sử dụng. Trần Mộ liền sử dụng thứ hắn quen thuộc nhất, năng lượng tạp cấp một do chính tay hắn chế tạo. Năng lượng tạp Trần Mộ dùng để rèn luyện cảm giác giờ đã thay đổi rõ rệt, nó trở nên càng tinh mịn, long lanh trong suốt. Tập phiên như có một loại liên hệ rất huyền diệu với hắn, nhưng hắn không thể nói rõ là dạng liên hệ gì.

Không uống công hắn cố gắng trong thời gian dài, cảm giác của hắn dù rất thấp nhưng đủ để miễn cưỡng chế tạo huyền tạp cấp một và cấp hai.

Kết cấu của huyền tạp cấp một hắn đã đọc qua vô số lần, sớm thuộc nằm lòng. Hắn liền bắt đầu thử chế tạo huyền tạp cấp một đầu tiên của mình.

Phá hủy! Nét bút này sai rồi! Tập phiên đầu tiên hư hỏng.

Tập phiên thứ hai cũng thất bại.

Tập phiên thứ ba thất bại!

Trán của Trần Mộ đã lấm tấm mồ hôi, rốt cuộc hắn cảm nhận được sự khác biệt giữa chế tạo huyền tạp và năng lượng tạp cấp một.

Nói về tài liệu, một tập phiên bao gồm hai bộ phận: Tập tài và tập mặc. Tập tài là vật truyền dẫn cho tạp mặc, còn tạp mặc dùng để phác họa cấu vân, thành phần của tạp mặc rất phức tạp, điều chế tạp mặc thế nào là nội dụng cơ bản mà mỗi vị chế tạp sư phải học tập.

Chế tạo huyền tạp không đơn giản là cầm bút phác họa, mà là sử dụng lực khống chế cảm giác, làm tạp mặc cùng tạp tài hợp cùng một chỗ. Chỉ một điều này đã khiến việc chế tạo khó khăn rất nhiều.

Hiện tại Trần Mộ đã khó có thể duy trì cảm giác, cảm giác của hắn vốn thấp, chỉ vừa đủ để chế tạo huyền tạp cấp một và cấp hai mà thôi. Lần này chế tạo liên tục khiến tinh thần hắn cực kỳ mệt mỏi.

Cảm giác này còn mệt hơn so với chế tạo 25 cái năng lượng tạp cấp một a!

Trần Mộ không hay biết liên tục gục xuống bàn ngủ thiếp đi, lần này hắn ngủ rất sâu, hắn thật sự rất mệt mỏi.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đầy sao. Khí trời lạnh dần, ngôi sao đầy trời càng khiến người ta cảm giác vài phần vắng lặng. Ngôi sao tản mát ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, qua cánh cửa sổ đang mở chiếu vào mặt bàn Trần Mộ đang ngủ.

Tập phiên thần bí an tĩnh nằm ở một góc bàn, vừa lúc được bao phủ trong ánh sao ấy.

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng ngáy nhẹ của Trần Mộ.

Bỗng đường nét màu bạc cực nhỏ rồi như mạng nhện trên bề mặt tập phiên đột nhiên phát sáng, mà thân tập phiên màu đen càng thêm thâm thúy.

Dần dần, một bộ phận đường nét màu bạc bắt đầu mờ đi, mờ đến mức khó có thể thấy được, đường nét màu bạc như mạng nhện trên bề mặt tạp phiến bắt đầu có biến hóa mới.

Nhiều giao điểm giữa các đường nét màu bạc không bị ảnh hưởng, ngược lại, nó vẫn đang phát sáng.

Biến hóa này vẫn duy trì trong 10 phút.

Bề mặt tạp phiến đã có biến hóa long trời lở đất. Tất cả đường nét màu bạc vô cùng phức tạp trên bề mặt màu đen của tạp phiến đều đã biến mất, chỉ còn lại vô số điểm sáng màu bạc, như những ngôi sao động trên bầu trời đêm.

Lúc Trần Mộ tỉnh giấc thì đã hơn 5h sáng, hắn bị khí lạnh từ cửa sổ tràn vào làm bừng tỉnh. Xoa xoa hai mắt còn lim dim, dùng sức lắc lắc đầu, mang theo vài phần mơ màng, Trần Mộ cố gắng đứng dậy, xua đi cơn buồn ngủ trong người.

Hít một hơi thật sâu, không khí mang theo hơi lạnh làm cho Trần Mộ rất nhanh tỉnh táo lại. Ánh mắt từ mặt bàn lướt qua, bỗng dừng, thân thể hắn cứng đờ, như biến thành tượng đất, đứng bất động tại chỗ.

Qua năm phút, hắn mới hồi phục tinh thần lại. Sau khi phục hồi tinh thần, việc đầu tiên là hắn nhéo cánh tay của mình, dù bản thân không hay nằm mơ, nhưng hắn nghĩ lúc này mình đang nằm mơ. Tuy nhiên cơn đau từ trên cánh tay truyền đến nói cho hắn, cảnh trước mắt không phải là giấc mơ.

Bề mặt tạp phiến thần bí giờ đây đã thay đổi hoàn toàn, vô số đường nét màu bạc đều đã biến mất, chỉ còn những điểm màu bạc lớn nhỏ không giống nhau. Nếu nói lúc trước hắn còn có thể nhìn ra đây là một tạp phiến cao cấp, thì hình dáng bây giờ khiến hắn căn bản không có cách phán đoán.

Biến hóa của tạp phiến này hoàn toàn vượt qua nhận thức của Trần Mộ, hắn ngây người nhìn chằm chằm tạp phiến trên bàn tay.

8. Chương 8: Khốn Cảnh

“Tích.” Hình ảnh hiện ra vẫn giống như lần trước.

Rốt cuộc tạp phiến này xảy ra biến hóa gì đây? Lòng hiếu kỳ của Trần Mộ đột nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ, hắn hận không thể lập tức chạy ra phố mua năng lượng tạp cấp ba.

Xúc động là ma quỷ! Xúc động là ma quỷ! Trần Mộ thì thảo trong miệng, nhắc nhở bản thân đó không phải là một số tiền nhỏ a. Mất một lúc lâu, hắn mới khó khăn kiềm chế lại. Nếu là người bình thường chỉ sợ đã không nhịn nổi chạy đi mua năng lượng tạp cấp ba rồi. Nhưng Trần Mộ lại mạnh mẽ kiềm lại, về phương diện khắc chế lực, hắn chưa bao giờ thiếu.

Hắn dần tỉnh táo lại, rất nhanh liền nghĩ rõ ràng. Trước mắt, nhiệm vụ quan trọng là học được cách chế tạo huyền tạp, đối với hắn mà nói, đây là một sự tiến bộ về chất. Mặc dù đây là nguyện vọng rất đơn giản, nhưng đối với Trần Mộ một mục đích cực kỳ to lớn mà nói, hắn đã chờ ngày này rất lâu rồi.

Hiện tại hắn không có thời gian để phân tâm vào chuyện khác. Sở dĩ hắn không muốn đụng đến tiền tiết kiệm của mình chính là vì nguyện vọng này. Hắn không biết bản thân phải mày mò bao lâu, tiêu hao bao nhiêu tài liệu, nên hắn mới khổ cực chịu đựng, không đi mua năng lượng tạp cấp ba. Tạp phiến này dù thần bí, nhưng chế tạo huyền tạp là nguyện vọng nhiều năm qua của Trần Mộ. Khi còn lang thang lúc nhỏ, chứng kiến màu sắc biến ảo không ngừng do huyền tạp quảng cáo thành, thường khiến hắn mê mẩn, lúc đó, hắn luôn quên cả lớp quần áo mỏng manh của mình không thể ngăn cơn rét lạnh.

Bây giờ vấn đề cơm no áo ấm đối với hắn mà nói, đã hoàn toàn thỏa mãn, nếu không phải có nguyện vọng này, hắn cũng không chú tâm nghiên cứu tạp phiến lý luận đến vậy. Chỉ chế tạo năng lượng tạp cũng đủ để hắn duy trì cuộc sống bây giờ, nói thật, hắn rất hài lòng đối với cuộc sống hiện tại.

Hắn không phải người có chí lớn, nguyện vọng khi còn nhỏ của hắn đa số đều giản dị bình thường, có thể ăn no áo ấm, có chỗ ở, hắn đều đã thực hiện. Nguyện vọng duy nhất còn chưa thực hiện là huyền tạp quảng cáo phát ra đủ màu sắc giữa đêm đông lưu trong ký ức của hắn.

Hô, Trần Mộ thở mạnh một hơi, đẩy tất cả không khí trong lồng ngực ra ngoài, nhẹ nhàng đặt tạp phiến thần bí vào ngăn kéo. Không có học xong cách chế tạo huyền tạp, hẳn tuyệt đối không thử phá giải bí ẩn của tạp phiến thần bí này.

Nhìn đồng phế tạp trên bàn, Trần Mộ không nói gì, lại ngồi xuống, hẳn đã sớm quen với thất bại. Cho đến nay, hẳn đều tự mình tìm hiểu, đối với hẳn thất bại là chuyện thường. Nếu gặp thất bại liền tức giận, hẳn cũng không được như ngày hôm nay.

Cố gắng lần nữa! Trần Mộ thâm nắm chặt tay.

Bảy ngày trôi qua.

Trên mặt Trần Mộ khó nén vẻ mệt mỏi, hai mắt đầy tơ máu. Trước mặt hẳn, vô số tạp phiến chất đống, không có cái tạp phiến nào có cấu vân ở mặt ngoài đầy đủ, những cái này đều là phế tạp. Trong bảy ngày, hẳn không ngừng thử chế tạo huyền tạp, nhưng không một lần thành công.

Hẳn không có cách nào để cảm giác điều khiển cây bút trên tay, hẳn rõ ràng cảm nhận được vật tính mãnh liệt chảy từ đầu bút vào trong tạp mặc, nhưng không có cách nào sử dụng cảm giác để khống chế chất lỏng này, để chúng cùng tạp hợp nhất một chỗ. Chất lỏng ở đầu ngọn bút tựa như một con ngựa đầy dã tính, không có cách sai bảo.

Cảm giác của Trần Mộ đã thấp, lại trải qua nhiều lần cố sức, hẳn đành phải nghỉ ngơi, chờ cảm giác khôi phục. Trong bảy ngày, sáng đêm chế tạo huyền tạp nhưng không có cái nào thành công. Lòng tin của hẳn bị đã kích vượt xa sự mệt mỏi của tinh thần và thân thể khiến hẳn càng thêm uể oải.

Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào a?

Trần Mộ thống khổ vò đầu bứt tóc.

Chán nản ngồi xuống ghế, nhìn một đồng phế tạp trên bàn. Trần Mộ hơi ngầy ra. Mấy ngày qua, Trần Mộ không chỉ tiêu hao tinh lực, còn có một lượng tiền lớn. Chủ yếu là chi phí nguyên liệu, dù chỉ là huyền tạp cấp một, nhưng cũng đã tiêu phí khoảng 10,000 audierne.

Số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình không gánh nổi mấy lần thử nghiệm như thế này a! Trần Mộ cười khổ trong lòng.

Đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, ánh nắng rực rỡ chiếu lên mặt hẳn, sự ấm áp trên mặt khiến hẳn khoan khoái nheo mắt lại. Mặc kệ, nghỉ ngơi một chút đã.

Đi trên con đường ngập tràn ánh nắng mặt trời. Tâm tình của Trần Mộ vì chế tạo huyền tạp cấp một thất bại mà chán nản, không biết tự lúc nào đã bắt đầu thoải mái hơn. Bầu trời trong xanh, đầy ánh nắng mặt trời là một trong những dạng thời tiết trẻ lang thang yêu thích nhất, ở dạng thời tiết này không cần sợ rét lạnh, không cần lo sợ lạnh lẽo mất đi sinh mạng trong cơn gió rét.

Mỉm cười, hai tay gác sau đầu, Trần Mộ tùy ý đi dạo.

Không hay không biết, hẳn đã đi đến cổng Đông Vệ học phủ.

Mình còn chưa từng vào Đông Vệ học phủ xem lần nào, tâm tình Trần Mộ đã vui vẻ hơn, không chút suy nghĩ liền đi về phía Đông Vệ học phủ.

Đông Vệ học phủ không hạn chế người ngoài ra vào, vì cảnh sắc xinh đẹp cùng có nhiều di tích cổ, rất nhiều người đến đây tham quan. Hằng năm, nhờ những khách du lịch này mà Đông Vệ học phủ có một nguồn lợi nhuận không nhỏ, cho nên mỗi lần họp hội nghị nhà trường đều dồn sức cải tạo cảnh sắc học phủ, đây cũng là một điểm đặc sắc của Đông Vệ học phủ. Dù thực lực của Đông Vệ học phủ không cách nào nằm trong bảng xếp hạng 100, nhưng hằng năm nó đều lọt vào top 10 của cuộc bình chọn “Học phủ đẹp nhất liên bang”, đây cũng là điểm kiêu hãnh của cả Đông Thương Vệ thành.

Bước vào Đông Vệ học phủ, khắp nơi là từng tốp du khách tùm ba tùm năm. Rất dễ dàng phân biệt giữa du khách và học viên, các học viên luôn mặc đồng phục chính tề. Bất quá dù đi đến đâu, Trần Mộ đều rất chú ý.

Đầu tóc lộn xộn, quần áo vừa nhăn vừa bẩn, chân mang dép lê, mặt mũi nhiều ngày chưa rửa, đây chính là một tên ăn mày sống sờ sờ.

Hồn nhiên không để ý đến ánh mắt của người xung quanh, vẻ mặt tự nhiên Trần Mộ nằm xuống bãi cỏ. Khi lang thang lúc nhỏ, hắn đã thấy hết sự ấm lạnh của đời, hắn cũng sớm miến dịch với ánh mắt chán ghét, khinh bỉ này rồi.

Động tác ngồi nằm tự nhiên như vậy, những người xung quanh càng khẳng định đây là một tên ăn mày, ào ào vòng đường khác mà đi.

Trần Mộ không để ý đến điều này, nằm trên bãi cỏ nhắm mắt phơi nắng, ánh nắng mặt trời chiếu lên thân thể uể oải, thật sự rất thoải mái. Hắn cũng không muốn động đây chút nào.

Đúng lúc này, có tiếng người nói chuyện truyền vào tai hắn.

9. Chương 9: Xúc Thông

Êm ái dễ nghe, rất êm tai. Trong lòng Trần Mộ không khỏi đánh giá, bất quá hắn cũng không có định mở mắt. Điều này không có sức hấp dẫn gì với hắn.

Hắn từng gặp qua một cô gái rất xinh đẹp, dùng giày cao gót hung hăng nện lên thân người bạn lang thang cùng hắn, miệng không ngừng mắng chửi, cho tới bây giờ hắn vẫn không nghĩ đến giọng nói dễ nghe như thể dĩ nhiên có thể mắng chửi ra thứ ngôn ngữ mà lúc ấy hắn cho là ác độc nhất trên thế giới. Mà nguyên nhân chỉ vì người bạn của hắn khi ăn xin không cẩn thận làm bẩn giày cao gót của cô ta.

Khi đó người bạn của hắn chỉ có sáu tuổi, hắn tám tuổi. Hắn không hề nghĩ ngợi gì, không chút do dự xông lên, muốn đánh cô gái xinh đẹp kia, đáng tiếc hắn còn quá nhỏ. Kết quả chuyện này để lại trên thân thể hai người vô số vết bầm tím. Người bạn của hắn ra đi vào mùa đông năm đó, không bao giờ tỉnh lại nữa, mùa đông năm đó rất lạnh.

Từ đó về sau, khi hắn nghe được tiếng con gái êm tai, hắn luôn không tự chủ nhớ đến cảnh năm xưa.

Trần Mộ hơi nhíu mày, rồi lại giãn ra. Hắn tự nhủ không nên để thanh âm này phá đi tâm trạng tốt của mình.

Tiếng trò chuyện của hai người không ngừng rót vào lỗ tai hắn.

“Chị, không biết vì sao, em không thể làm được huyền tạp thổ xanh. Em thử thiệt nhiều lần, những vẫn không được! Cảm giác của em là đứng đầu lớp a! Nhưng cả lớp chỉ có mình em không làm được huyền tạp!” Giọng nói vô cùng ủ rũ.

Là một cô bé, Trần Mộ không cần mở mắt cũng có thể đoán được tuổi của cô bé, chắc chắn không quá 12 tuổi.

“Nghiên nhi nói cho chị biết, cảm giác của Nghiên nhi khi làm tạp phiến là gì?” Người chị từng bước gợi ý.

“Ai, em cũng không nói được, là không thể dùng cảm giác để điều khiển bút trên tay, rõ ràng nhớ kỹ kết cấu của nó, nhưng là khi làm lại không được.”

Đang nằm trên mặt đất Trần Mộ bỗng dưng mở to mắt, lưng đưa về phía hai chị em này, lỗ tai hắn dựng thẳng lên, sợ rằng sẽ bỏ sót dù chỉ một từ. Vấn đề của cô bé hoàn toàn giống hắn!

“Nghiên nhi đừng vội nha. Huyền tạp cấp một rất đơn giản, thông minh như Nghiên nhi, chắc chắn sẽ thành công.” Đầu tiên người chị khích lệ cô bé một phen, sau đó liền chỉ ra điểm mấu chốt trong đó: “Nghiên nhi trước kia chưa từng chế tạo qua tạp phiến, mặc dù cảm giác rất cao nhưng thiếu kinh nghiệm là chuyện bình thường. Rất nhiều thầy giáo cũng không nói rõ điểm này, chúng ta không phải dùng cảm giác để khống chế tài liệu trong lúc khế hợp, mà là dẫn dụ chúng trong lúc khế hợp, nó như một đường dẫn, chỉ dẫn dắt. Mà muốn khế hợp chính thức xảy ra, vẫn phải dựa vào vật tính của bản thân tài liệu, Nghiên nhi hiểu chưa?”

Đầu Trần Mộ như bị một tia chớp bổ trúng, lập tức sáng lên. Dẫn dụ....dẫn dụ....Dẫn dụ, nguyên lai là có chuyện như vậy! Trong phút chốc tất cả vấn đề bỗng nhiên được giải đáp.

Chờ đến lúc Trần Mộ đứng dậy, đã không thấy hai chị em đó đâu. Hắn không biết hai chị em đã đi hơn một tiếng, hắn vô thức suy tư hơn một tiếng.

Hắn vội vã chạy đi, nếu như bản thân có phi hành tạt thì tốt rồi, mình có thể bay về!

Một đường chạy như điên, hắn cơ hồ tông cửa mà vào. Vừa về đến phòng hắn liền ngồi vào bàn, vùi đầu chế tạo huyền tạt cấp một. Trong lòng hắn tràn ngập niềm tin, hắn có một loại dự cảm, lần này nhất định thành công!

Hít một hơi thật sâu, ổn định lại nhịp thở, Trần Mộ chờ cho bản thân từ từ bình tĩnh lại.

Chờ nhịp thở ổn định lại, hắn lấy một tạt phiến trống ra, để xuống trước mặt, tay phải nhẹ nhàng đặt bút.

Không hề do dự, đầu bút liền chạm đến bề mặt tạt phiến.

Cảm giác mỏng như sợi tóc, rõ ràng tự nhiên bao phủ đầu ngọn bút, như lướt trên mặt băng bóng loáng, không chút trở ngại.

Trần Mộ tốn một hơi liền hoàn thành cả cầu vôn, không còn có chút cảm giác khó khăn nào, cảm giác này thật tuyệt diệu!

Đắc ý đưa tạt phiến đã hoàn thành tới trước mặt mình quan sát kỹ lưỡng, trong lòng Trần Mộ tràn ngập cảm giác thành công. Sự việc trên thế giới này quả nhiên vô cùng kì diệu a, chỉ cách một tầng cửa sổ, đâm qua liền tới một cảnh giới khác!

Đem tạt phiến đã hoàn thành cắm vào tạt tào trong độ nghi, nhấn nút kích hoạt.

Một quả cầu ánh sáng to bằng nắm tay trôi nổi trước mặt Trần Mộ, ấm áp, tỏa ra ánh sáng nhu hòa màu trắng.

Trần Mộ kích động vươn ngón tay đụng nhẹ vào quả cầu ánh sáng, ngón tay như nhập vào trong không khí, tiến vào trong quả cầu ánh sáng. Quả cầu ánh sáng này chỉ là một ảo ảnh, nói cách khác là một hình ảnh, không phải thực thể thật sự. Đây là đặc điểm của huyền tạt hạ thấp, mà huyền tạt cao cấp lại có thể mô phỏng năng lượng tạo ra thực thể, đây là sự khác biệt về bản chất giữa huyền tạt hạ cấp cùng huyền tạt cao cấp.

Chế tạo thành công huyền tạt cấp một, khiến cho viên đá nặng nề buộc chặt trong lòng hắn hoàn toàn rơi xuống. Làm việc liên tục sáng đêm trong nhiều ngày qua khiến cơ thể hắn đã đến tình trạng nguy hiểm. Vừa thả lỏng người, Trần Mộ lập tức bị cơn buồn ngủ vô tận bao phủ.

Hắn ngủ suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng bị cơn đói làm tỉnh giấc.

Trần Mộ tỉnh lại, tùy tiện ăn chút gì cho no bụng.

Theo thói quen ngồi vào bàn làm việc, Trần Mộ có chút sững sờ. Vấn đề lớn nhất trong lòng, chế tạo huyền tạt cấp một hắn đã làm được. Hiện tại để tiếp tục phát triển huyền tạt cấp một chỉ là ở vấn đề tinh vi thôi. Đây là một việc rất chậm chạp, cần phải tích lũy ngày đêm mới có thể đạt được thành tựu.

Chế tạo huyền tạt là nguyện vọng của Trần Mộ, giờ nguyện vọng đã thành hiện thực, hắn lại cảm thấy có chút mờ mịt. Huyền tạt cấp hai? Nguyên lí chế tạo huyền tạt cấp hai không khác so với huyền tạt cấp một, đối với hắn điều này không thành vấn đề.

Nhất thời, Trần Mộ mất đi mục tiêu. Trước đó không lâu, trong mắt hắn huyền tạt cấp một là một mục tiêu xa vời, hắn một mực dốc sức vì nguyện vọng này. Tới bây giờ hắn nghĩ không ra, sau khi chế tạo được huyền tạt cấp một, bản thân nên tiếp tục học cái gì.

Quên đi, cuộc sống vẫn diễn ra hàng ngày, mình tiếp tục chế tạo năng lượng tạt, trong thời gian này tiêu rất nhiều tiền a, tiền tiết kiệm bị hao hụt nghiêm trọng, giờ phải bổ sung lại.

Cầm một tạt phiến, Trần Mộ vừa định bắt đầu chế tạo năng lượng tạt, đột nhiên hắn nghĩ đến tạt phiến thần bí.

Cây bút dừng lại giữa không trung.

Tạp phiến thần bí như có ma lực kì lạ, quanh quẩn trong đầu hắn, không thể xua tan đi được.

Buông bút, Trần Mộ từ trong ngăn kéo lấy tạp phiến đó ra. Cấu vân màu bạc phức tạp như mạng nhện trên bề mặt tạp phiến đã sớm biến mất, bây giờ trên bề mặt tạp phiến màu đen tinh khiết có vô số điểm màu bạc lớn nhỏ, hoặc tối hoặc sáng, mỗi lần Trần Mộ chứng kiến tạp phiến hiện tại thì luôn sinh ra vài phần ảo giác rộng lớn.

Rộng lớn, cảm giác này thật sự kì quái! Trần Mộ cười cười.

10. Chương 10: Bí Ẩn

Rồi! Trần Mộ quyết định, cùng lắm thì làm việc thêm nhiều tháng.

Đã hạ quyết tâm, Trần Mộ liền không hề do dự đi ra cửa hàng mua năng lượng tạp cấp ba.

Một lần nữa ra phố, tâm tình của Trần Mộ đã khác xa so với lần ra ngoài tầm nắng trước.

Khắp nơi trên trời đều là toa xe, đuôi của chúng phun ra khí lưu có thể nghe thấy từ xa. Giá của toa xe rất cao, không phải là những người như Trần Mộ có thể mua nổi. Bộ phận chủ yếu nhất của toa xe là một tạp phiến có thể tạo ra khí lưu tốc độ cao, khí lưu tốc độ cao trải qua kết cấu đặc thù bên trong toa xe, tạo ra lực đẩy cực lớn. Mà những tạp tu có thực lực cao siêu căn bản không cần toa xe, bọn họ có thể điều khiển linh hoạt loại khí lưu tạp phiến để phi hành, tốc độ vừa nhanh hơn lại vừa linh hoạt.

Không mua nổi toa xe, không có cách điều khiển khí lưu tạp, Trần Mộ chỉ còn cách bước đi bằng hai chân.

Năng lượng tạp cấp ba phải đến cửa hàng cao cấp mới có thể mua được, dù sao đây không phải là hàng phổ thông. Đây là lần đầu tiên bước vào cửa hàng tạp hóa cao cấp như thế, sàn nhà bóng đến mức có thể phản chiếu hình ảnh của người khác, mùi thơm thấm lòng người thoang thoảng trong cửa hàng. Trong quầy kính, các loại tạp phiến cao cấp được đặt trên mảnh lụa đỏ, bên dưới mỗi tạp phiến đều có bản thuyết minh chi tiết về tạp phiến đó.

Nữ nhân viên bán hàng xinh đẹp, mặc đồng phục chỉnh tề, nở nụ cười duyên dáng, dịu dàng động lòng người.

“ Xin chào ngài, xin hỏi ngài cần gì? ” Nữ nhân viên bán hàng cũng không vì bề ngoài lời thôi của Trần Mộ mà khinh thường, các nàng được đào tạo cực kì chuyên nghiệp. Các nàng gặp qua chuyện đời rất nhiều, không ít người có bề ngoài không thu hút lại thường tiêu tiền như rác ở chỗ này, không phải tất cả người có tiền đều để ý đến cách ăn mặc, những học giả say mê nghiên cứu, không chú trọng về ngoại cảnh phổ biến.

“Năng lượng tạp cấp ba.” Trần Mộ không nói thừa.

Quả nhiên là người có tiền! Nữ nhân viên bán hàng mừng thầm, năng lượng tạp cấp ba giá 15,000 audierne. Vừa đủ chi tiêu hôm nay.

Trần Mộ làm việc rất dứt khoát, một khi quyết định mua liền không có do dự, trả tiền cũng rất thoải mái. Điều này càng khiến nữ nhân viên bán hàng nhận định thanh niên trước mắt là người có tiền.

“Tiền sinh còn cần gì khác không? Nơi đây cái gì cũng có, là cửa hàng có đầy đủ các loại tạp phiến nhất trong thành phố. Nếu tạp phiến ngài cần mà chúng ta không có, chúng ta có thể đặt mua giúp ngài, giao cho cao cấp chế tạp sư có hợp tác với chúng ta làm riêng cho ngài.” Nữ nhân viên bán hàng nhiệt tình như lửa, dốc sức quảng cáo.

Đủ loại tạp phiến cao cấp đầy màu sắc khiến Trần Mộ hoa mắt, thậm chí nuốt nước miếng, hần lắc đầu: “Không cần, ở đây không có tạp phiến mà ta cần.”

Ra khỏi cửa hàng, khí lạnh bên ngoài liền khiến đầu óc Trần Mộ tỉnh táo lại. Đứng ngây một lúc, hắn đột nhiên bật cười, xem ra sức chống cự của mình thật kém, những tạp phiến đó khiến mình hoa mắt. Dem ý nghĩ không thực tế trong đầu vứt sang một bên, nhớ tới tạp phiến thần bí còn ở trong phòng, tim của hắn liền đập mạnh, lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến hắn co chân chạy về.

Một đường chạy như điên, Trần Mộ thở hồng hộc mở cửa phòng, bước vào trong.

Những nghi vấn quanh tạp phiến thần bí này vẫn lơ lửng trong lòng Trần Mộ. Nó được ngự trang y như thật, loại tạp phiến gì mà cần ngự trang cơ chứ? Mục đích ngự trang của nó là gì? Mà hai lớp màng ngự trang cũng là nét bút của đại sư, rốt cuộc nó bắt nguồn từ vị đại sư nào?

Những điều này đều khơi dậy lòng tò mò của mỗi người, song kì lạ nhất không phải ở chỗ này. Điểm kì lạ nhất của tạp phiến này là cấu vân ở mặt ngoài của nó cứ nhiên xảy ra biến hóa long trời lở đất chỉ trong một đêm.

Trần Mộ chưa từng nghe nói qua có loại tạp phiến nào có thể thay đổi cấu vân. Cấu vân của tạp phiến khi hình thành, liền vô cùng bền chắc, sự khế hợp của tài liệu không thể đổi ngược lại. Lực khế hợp kiểu này rất mạnh mẽ, dù là dưới tác động của lực lượng không thể chống cự như thời gian, cũng chỉ khiến nó bong ra từng mảng, nhưng không cách nào thay đổi hình thức sắp đặt của nó.

Nếu tạp phiến này thật sự là do con người chế tạo, vậy người đó có kĩ nghệ thật kinh hãi thế tục a!

Tất cả những bí ẩn này như vô số con trùng nhỏ, khiến Trần Mộ trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Bây giờ, rốt cuộc đến lúc vạch trần bí ẩn này! Trần Mộ hơi kích động.

Cầm tạp phiến thần bí trên bàn, bàn tay vuốt nhẹ bề mặt tạp phiến, ngón tay khéo léo lộn ngược lại, liền cầm tạp phiến vào tạp tào trên độ nghi. Ngay sau đó Trần Mộ nhanh chóng cảm năng lượng tạp cấp ba vào tạp tào còn lại.

Không hề do dự, hần nhấn nút kích hoạt.

Bỗng xung quanh tối sầm lại, Trần Mộ như đi đến một không gian khác hoàn toàn xa lạ. Thật là lợi hại huyền tạp! Sự kinh hãi trong lòng Trần Mộ đã không thể dùng lời để miêu tả! Hần chưa từng nghĩ tới huyền tạp có thể đạt đến cảnh giới như thế, đây mới thật sự là “Như thật mà ảo”. A! Đây chắc chắn là huyền tạp cao cấp! Chưa từng nghĩ mình có thể gặp huyền tạp cao cấp như thế, mặc dù biết rõ những gì mình thấy trước mắt đều là giả, nhưng sắc mặt Trần Mộ vẫn biến đổi. Cái tạp phiến này hoàn toàn cắt đứt liên hệ giữa hần cùng cảnh vật xung quanh.

Bốn phía quanh hần, chỉ có một mảnh tối đen, hần như một mình trôi nổi trong bóng đêm vô tận.

“Bước đầu tiên, xin mời hoàn thành mười tám động tác bên dưới.” Đột nhiên, một tiếng nói già nua vang lên bên tai Trần Mộ. Những lời này như thể dán sát tai hần mà nói, thanh âm không lớn nhưng rất rõ ràng. Trần Mộ không cảm lòng nổi, quay đầu nhìn ra sau, trừ bỏ hư không màu đen mịt mờ đập vào mắt ra, không có thứ gì khác.

Vừa dứt lời, trước mắt Trần Mộ đột nhiên xuất hiện mười tám con rối thể hiện mười tám động tác khác nhau. Những con rối này không có mặt mũi rõ ràng, nhưng có thân thể hoàn mỹ. Bọn họ không ngừng lặp lại động tác của mình hết lần này đến lần khác. Động tác của mười tám con rối cũng không giống nhau, có một số động tác rất quái dị.

Dần nổi sợ hãi trong lòng, Trần Mộ bắt đầu cẩn thận quan sát động tác của những con rối này. Ánh mắt hần tập trung lên thân một con rối, bên cạnh con rối này đột nhiên xuất hiện một lượng lớn câu chữ. Thì ra đây là bản thuyết minh chi tiết về động tác này cùng với những điểm cần chú ý.

Sau khi đọc hết, Trần Mộ liền bắt đầu thử làm theo những động tác của những con rối này.

11. Chương 11: Một Môn Thể Dục ?

Nhưng không có lần nguy hiểm nào lại khiến Trần Mộ cảm thấy thúc thủ vô sách như thế này. Trong mắt hần, cái huyền tạp này đại diện cho kĩ nghệ cao nhất của huyền tạp, cao không thể với tới. Đối với một vị chế tạp sư chỉ nửa vời vừa mới học được huyền tạp cấp một thì đây quả thực là giới hạn chỉ có thể ngược nhìn, không cách nào vượt qua. Loại cảm giác nguy hiểm này không chỉ đến từ bên ngoài, mà còn đến từ sâu thẳm bên trong.

Trần Mộ cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại. Hần tin tưởng, mục đích chế tạo của huyền tạp này nhất định không phải để vây chết người sử dụng trong huyền cảnh. Bởi vì nếu đúng như thế, trong này hần tràn

ngập các đòn tấn công đầy tính sát thương, chứ không phải bình lặng như lúc này. Vậy chỉ có thể là do mình không tìm được điểm mấu chốt để rời khỏi huyền cảnh.

Bản thân chưa từng trải qua học tập chế tạp sư chính quy, muốn dùng tri thức đã học để giải quyết vấn đề này là không thực tế. Suy ngẫm một lúc, Trần Mộ quyết định sử dụng một biện pháp đơn giản nhất, biện pháp loại trừ, gạt bỏ từng yếu tố một, dù sao đồ vật trong huyền cảnh cũng không nhiều.

Nhưng mình cơ hồ đã tiếp xúc qua tất cả các món đồ trong huyền cảnh rồi a! Rõ ràng không có phản ứng, vậy nó nằm ở đâu?

Hư không, con rồi, bản thân mình!

Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Trần Mộ, mình vẫn bỏ qua một khả năng, đó là bản thân mình! Trong huyền cảnh, trừ bỏ hư không cùng mười tám con rồi, còn có bản thân mình a!

Ánh mắt Trần Mộ rơi vào cổ tay của bản thân, ngẩn người ra, trên cổ tay, đột nhiên có thể nhìn thấy độ nghi của mình! Cơ hồ phản ứng theo bản năng, Trần Mộ nhấn nút kích hoạt độ nghi trên cổ tay.

Hô, cảnh sắc trước mặt thay đổi, Trần Mộ trở về căn phòng quen thuộc của mình.

Hai chân mềm nhũn, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, Trần Mộ đặt mông ngồi xuống đất! Quá mệt mỏi! Hiện tại ngay cả đầu ngón tay hần cũng không muốn nhúc nhích.

Vì thử thực hiện mười tám động tác kia, thể lực của hần đã tiêu hao hết bảy tám phần, sau đó lại chịu cảnh tinh thần căng thẳng cực độ. Thân thể cùng tâm lí đều trải qua một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

Trần Mộ kiệt sức nằm trên sàn ngủ thiếp đi.

Trần Mộ lại bị cơn đói bùng tỉnh! Cảm giác này thật khó chịu đựng. Trần Mộ rất ghét cảm giác bị đói, đại khái đây là bóng ma khi lang thang để lại.

Hần không kén ăn, chỉ cần ăn no là được. Mở ra tủ thức ăn, một luồng khí lạnh ào tới. Trung tâm của tủ thức ăn là một lãnh khí tạp có thể làm lạnh, như vậy có thể giữ thực phẩm tươi mới. Giá cả của nó rất rẻ nhưng hàng tháng tiêu hao không ít năng lượng.

Giống như lãnh khí tạp bên trong tủ thức ăn, gia nhiệt tạp bên trong nồi giữ ấm... cấp bậc các tạp phiền này không cao, chỉ là cấp một, cấp hai, nhưng lại là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mọi người. Chúng cũng có thể được sản xuất công nghiệp với số lượng lớn, điều này cũng giảm chi phí chế tạo của chúng.

Hạ cấp tạp phiền len lỏi vào từng lĩnh vực trong cuộc sống của người bình thường. Trong giới tạp phiền có hai vị đại sư không thể nghi ngờ là Rosenberg và Hyner Vincent Van. Đại sư Rosenberg lần đầu đưa ra tạp phiền lý luận, hơn nữa chế tạo ra năng lượng tạp cùng huyền tạp đầu tiên trong lịch sử. Còn Hyner Vincent Van không chỉ phát triển huyền tạp của Rosenberg đến một mức độ cao hơn, mà còn sáng tạo ra nhiều loại tạp phiền khác xa với phong cách tạp phiền của Rosenberg.

Hai vị này đều là đại sư nằm trên đỉnh cao nhất của thế giới tạp phiền.

Nhưng ở trên đời, cũng có một nhân vật kiệt xuất như thế, hần dùng một phương thức khác, tản ra ánh sáng vô cùng chói mắt, được xưng là đại sư đến gần hai vị tông sư nhất.

Chính là La Tề! La Tề là một cao cấp chế tạp sư, dù vị chế tạp sư kiệt xuất này khá mờ nhạt trong sách sử. Nhưng một vị chế tạp sư như vậy lại tạo nên một cuộc cách mạng đầy phong ba trong thế giới tạp phiền. Hần dốc tinh lực cả đời đều hiến dâng cho việc nghiên cứu làm sao đưa tạp phiền vào cuộc sống người bình thường. Rất nhiều tạp phiền vốn không thể chạm tới, nhờ hần mà đi vào trong cuộc sống của người bình thường.

Tủ thức ăn, nồi giữ ấm, toa xe....

Phát minh của hần luôn luôn tràn ngập trí tuệ, phát huy hết giá trị của tạp phiền cấp một cấp hai, cuộc sống của mọi người do đó cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất. Cũng giúp cho hạ cấp chế tạp sư vốn kiếm sống khó khăn cải thiện cuộc sống rất nhiều. Đồng thời cũng mang đến sự giàu sang cho hần, ở phương diện kinh doanh hần cũng tràn ngập trí tuệ, tiền tài có của hần nhiều như bông tuyết, trong vài chục năm gần

ngủ liền trở thành phú hào lớn nhất liên bang Thiên Du. Cho tới bây giờ, gia tộc La Tề vẫn là một trong số nhà giàu có nhất ở liên bang Thiên Du như trước.

La Tề là một nhân vật gây nhiều tranh cãi, trong mắt truyền thống chế tạp sư, hắn đại diện điển hình cho kẻ vô công rồi nghề. Lúc đó Hyner Vincent Van châm chọc hắn “Cả người đầy mùi tiền”. Nhưng trong mắt nhiều người, hắn là một thiên tài chính cống, một thiên tài đặc biệt. Trong mắt Trần Mộ là như thế.

Phá vỡ quy tắc thông thường, không phải ai cũng làm được.

Vừa gặm ổ bánh mì, ngồi vào bàn, ánh mắt Trần Mộ lại rơi vào trên tạp phiên thần bí. Bí ẩn trên tạp phiên này vẫn huyền bí như trước. Hắn muốn tìm đáp án, nhưng không thu được gì. Vốn nghĩ rằng có năng lượng tạp cấp ba, có thể tra được manh mối tạp phiên thần bí đến cùng là dạng tạp phiên gì, không nghĩ đến giờ vẫn không thu được kết quả.

Huyễn cảnh trong tạp phiên giống như thật, cắt đứt tất cả liên lạc giữa hắn và cảnh vật xung quanh, như thể là một thế giới khác. Khiến hắn thiếu chút nữa không tìm được đường ra, làm hắn rung động vô cùng mãnh liệt.

Thì ra ảo giác có thể làm đến mức độ này!

Nghĩ đến huyền tạp mà mình muốn làm, Trần Mộ lại càng sinh ra cảm giác thất bại. Bất quả cảm giác thất bại này chỉ kéo dài vài giây, Trần Mộ tin tưởng huyền tạp như thế, hôm nay, có thể chế tạo ra cũng chỉ vài người. Nói cách khác, đây là nguồn cổ vũ rất lớn. Huyền tạp, tạp phiên truyền thống của liên bang Thiên Du quả nhiên lợi hại!

Vô thức gặm bánh mì, trong đầu Trần Mộ đều là mười tám động tác khác nhau. Đây không phải là thủ đoạn công kích, Trần Mộ không phải tạp tu, nhưng lúc nhỏ lang thang đánh nhau như cơm bữa, hắn cũng coi như lão luyện, cho nên hắn liếc mắt một cái liền nhận ra mười tám động tác này không có tính công kích nào cả.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy các động tác này giống một môn thể dục.

12. Chương 12: Lôi Tử

Nhớ tới lúc mình làm xong các động tác, các con rối liền tới lại, Trần Mộ lại nghĩ đến phán đoán của mình khi đó. Chẳng lẽ đây chỉ là bước đầu tiên?

Đúng! Bước đầu tiên! Hắn nhớ tới tiếng nói già nua lúc ấy: “Bước đầu tiên, xin mời hoàn thành mười tám động tác sau đây!” Xem ra còn có huyền cơ ở phía sau.

Quả thật mình bị cái tạp phiên này hù dọa rồi, vấn đề đơn giản như vậy không ngờ lại nghĩ một vòng mới hiểu ra, trong lòng Trần Mộ tự trách, vào lúc này tất cả ý nghĩ của hắn đều rõ ràng.

Trần Mộ lại tìm được mục tiêu sống của bản thân. Một là phá giải bí mật của tạp phiên thần bí, hai là đề cao kỹ xảo huyền tạp của bản thân. Huyền cảnh trong tạp phiên thần bí hoàn toàn vượt qua nhận thức của Trần Mộ kích thích hắn rất nhiều, không có khả năng trong thời gian ngắn chế tạo thử huyền tạp cấp ba, nhưng hắn có thể làm cho huyền tạp của mình càng giống thật, như huyền cảnh mà tạp phiên thần bí tạo ra.

Bất quá mỗi ngày vẫn phải tiếp tục chế tạo năng lượng tạp cấp một, trong thời gian này thâm hụt không ít.

Một bên gặm bánh mì, một bên Trần Mộ sắp xếp cuộc sống sau này.

Ba, dán bảng kế hoạch mới lên tường, Trần Mộ gạt đầu hài lòng.

Cuộc sống đối với Trần Mộ mà nói không có gì thay đổi. Điều duy nhất để hắn vừa vui vừa sợ chính là hiệu suất chế tạo năng lượng tạp cấp một cao hơn trước gần một nửa. Không biết có phải là do học xong cách sử dụng cảm giác như thế nào hay không, bây giờ chế tạo năng lượng tạp cấp một càng đắc tâm ứng thủ. Điều này cũng để hắn dành nhiều thời gian hơn cho hai việc khác trong kế hoạch.

Song hai chuyện này lại tiến triển khá chậm. Mười tám động tác thì Trần Mộ chỉ có thể thực hiện được phân nửa, mười tám động tác này đối với tổ chất thân thể, sức lực, mềm dẻo, phản ứng đều yêu cầu khá cao, bất quá luyện tập nhiều ngày cũng đề cao tổ chất thân thể của hắn rất nhiều, đây cũng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Tiến bộ về phương diện huyền tạp càng chậm, muốn làm đến mức khó phân biệt thật giả cũng không dễ, hắn chỉ có không ngừng quan sát, quan sát tất cả mọi vật xung quanh. Về mặt này, Trần Mộ không nóng vội, hắn biết đây là quá trình phải tích lũy từ từ, vội vàng cũng vô dụng.

Cất số năng lượng tạp cấp một vừa chế tạo vào túi, Trần Mộ đi đến cửa hàng của Hoa thúc.

Sắc mặt của Hoa thúc không khỏe lắm, nhưng rất vui khi thấy Trần Mộ: “A Mộ, lâu rồi không thấy con đến, gần đây bận việc gì à?” Vừa dứt lời liền ho dữ dội.

“Hoa thúc, thúc không sao chứ?” Trần Mộ lộ ra vẻ ân cần, Hoa thúc là một trong số ít người thật tình quan tâm đến hắn.

Hoa thúc thở hổn hển, miễn cưỡng cười nói: “Yên tâm không sao, có thể là gần đây bị cảm lạnh, thúc càng già lại càng dẻo dai a. Còn con thì sao? Không thấy con đến giao năng lượng tạp, thúc còn lo lắng con gặp chuyện gì.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoa thúc, không biết do đâu mũi Trần Mộ đau xót, gượng cười: “Con có thể gặp chuyện gì chứ. Gần đây đang học tập chế tạo huyền tạp, nên phải trì hoãn một thời gian.”

“A, học xong chưa?” Hoa thúc hứng thú.

Trần Mộ gật đầu: “Dạ, nhưng chỉ mới học được cấp một và cấp hai.”

“Ha, thúc đoán A Mộ chắc chắn có thể học được, con thông minh chăm chỉ như vậy, nhất định có tương lai.” Hoa thúc vô cùng vui sướng, tựa như nghe được con cháu của mình có tương lai, vừa nói xong lại ho liên tục.

Trần Mộ lo lắng nhìn Hoa thúc, không biết nên nói gì.

Rốt cuộc Hoa thúc ngừng cơn ho, sắc mặt tái nhợt đã trở nên đỏ bừng, hắn cười nói: “A Mộ phải cố gắng lên, thúc vẫn muốn có một biển quảng cáo huyền tạp, à, tốt nhất là có hình một đóa hoa đầu rồng, đây là đặc sản của quê chúng ta.” Ánh mắt Hoa thúc lộ ra nỗi nhớ quê sâu sắc.

“Dạ.” Trần Mộ hết sức gật đầu.

Đi ra khỏi cửa hàng Hoa thúc, tâm trạng Trần Mộ hơi nặng nề.

“Đầu gối.” Đột nhiên Trần Mộ nghe có người gọi hắn, quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên ăn mặc quá cường điệu chạy về phía hắn.

Đây là Lôi Tử, trước kia từng lang thang cùng Trần Mộ. Bất quá sau này được người nhận nuôi. Quan hệ của hắn và Trần Mộ không tệ, xem như là bằng hữu duy nhất của Trần Mộ. Khi gia cảnh cha mẹ nuôi của hắn còn khá giả, thỉnh thoảng hắn vẫn giúp đỡ Trần Mộ. Cho đến một thời gian trước, cha mẹ nuôi của hắn qua đời, hắn không thể không ngừng việc học tập, một lần nữa quay lại cảnh bán lang thang. Bản tính Trần Mộ chất phác, hơn nữa tên có một chữ Mộ, Lôi Tử liền quyết định gọi hắn là đầu gối.

Hắn mặc một áo sơ mi màu xanh xanh đỏ đỏ, áo sơ mi rất rộng, nhìn qua có vẻ thùng thình. Đầu tóc vô cùng lộn xộn, hai tai đeo hai vòng kim loại cực lớn, dưới chân lại mang một đôi dép lê dơ bẩn. Một thân quần áo này khiến Trần Mộ ghật mình.

Hắn dừng bước, chờ Lôi Tử tới.

“Hắc, dĩ nhiên có thể gặp người trên đường, ta hoa mắt hay là đời thay đổi?” Lôi Tử cường điệu nói.

“Ta đi bán năng lượng tạp.” Hai người rất quen thuộc lẫn nhau, Trần Mộ không định nói nhảm.

Lôi Tử gật đầu rõ ràng, hắn rất hiểu Trần Mộ: “Ta nói mà, người đi ra ngoài dạo thì mặt trời phải mọc từ đằng tây mất.”

A, đúng rồi, gần đây ta tìm được một công việc.”

“Công việc gì?” Trần Mộ có hứng thú hỏi. Cha mẹ nuôi của Lôi Tử đối xử với hắn rất tốt, cho hắn đi học, đây là điều Trần Mộ vẫn mơ ước. Nhưng không nghĩ tới tai họa bất ngờ từ trên trời giáng xuống, cha mẹ nuôi của Lôi Tử qua đời trong một vụ tai nạn, kinh tế trong nhà đều bị cắt đứt, hắn đành phải ngừng việc học. Vốn Trần Mộ có ý định dùng tiền tiết kiệm của mình để giúp Lôi Tử đi học, nhưng bị Lôi Tử từ chối. Hắn rất cố chấp về việc này, Trần Mộ biết, kiểu người như bọn họ, lòng tự ái mạnh hơn người bình thường nhiều lắm, đổi lại là mình, cô lẽ cũng làm như Lôi Tử.

Lôi Tử không ngừng cố gắng tìm việc làm. Mấy ngày này, Trần Mộ vẫn đắm chìm trong thế giới chế tạo huyền tạp và phá giải tạp phiên thần bí, không có thời gian quan tâm đến chuyện khác.

“Ta tìm được công việc tại một công ty tạp ảnh nhỏ, chủ yếu là biên kịch cùng một số việc vặt.”

“Tạp ảnh?” Trần Mộ biết tạp ảnh là gì. Tạp ảnh là dùng huyền tạp tạo ra hình ảnh chuyển động để diễn tả một câu chuyện. Một bộ tạp ảnh, tùy theo nội dung dài ngắn mà quyết định số lượng huyền tạp được sử dụng. Thông thường mỗi bộ tạp ảnh cần khoảng 20 đến 25 cái huyền tạp. Đa số nhân vật và động vật trong tạp ảnh đều được xử lý qua, nhìn có vẻ cực kì đáng yêu, được mọi người rất yêu thích.

Tạp ảnh đã xuất hiện cách đây 30 năm, nhưng cho đến 15 năm trước, mới dần dần nổi lên, trở thành một ngành nghề mới.

Đắc tâm ứng thủ: làm việc rất thành thạo, trôi chảy, nghĩ sao được vậy.

13. Chương 13: Rốt Cuộc Đây Là Loại Tạp Gì?

“Sao lại ăn mặc như thế này?” Trần Mộ đưa mắt đánh giá Lôi Tử từ trên xuống dưới, khó hiểu hỏi.

Lôi Tử cười hắc hắc, dong dạc nói: “Bây giờ ta cũng có thể coi là người hoạt động nghệ thuật, đây là phong cách được lưu hành nhất.”

Sau đó liền đưa đầu đến sát mặt Trần Mộ nói nhỏ: “Không còn cách nào khác, không mặc thế này khó bắt chuyện cùng người khác.”

“Dạo này người thế nào?” Lôi Tử hỏi Trần Mộ.

“Vẫn như trước kia.” Trần Mộ cảm thấy cuộc sống của mình cùng với trước đây không khác nhau chút nào.

“Tốt lắm tốt lắm, không cùng người trò chuyện nữa, giờ ta phải đến công ty. Vài hôm nữa đến nhà ta chơi, ta vẫn còn ba bình thanh vân lưu thủy.” Gặp mặt vội vàng, từ biệt cũng vội vã.

Thanh Vân Lưu Thủy là một loại rượu trái cây màu xanh, mùi vị rất nhạt, Trần Mộ và Lôi Tử đều rất thích. Loại rượu này giá rất mắc, vài bình còn lại trong nhà Lôi Tử là do cha mẹ nuôi của hắn mua lúc trước, vẫn còn bảo quản đến giờ. Chỉ khi nào Trần Mộ qua chơi, Lôi Tử mới lấy ra.

Cuộc sống của Trần Mộ cũng vẫn đơn giản như trước đây. Bất quá trong mắt hắn, cuộc sống vẫn không không có gì phát sinh. Mỗi ngày kiên trì luyện tập “Môn thể dục”, chế tạo năng lượng tạp để duy trì cuộc sống, những lúc chế tạo huyền tạp hắn đều quan sát nghiền ngẫm cẩn thận. Hắn không có nhiều tiền đến mức chế tạo huyền tạp hàng ngày chỉ để luyện tay. Dù vậy hắn vẫn thu hoạch được không ít, ví dụ như biến hóa của các bộ phận vật thể với ánh sáng, làm sao để tạo ra ảo ảnh ba chiều một cách chân thật, nói chung hắn đã nắm giữ được điểm mấu chốt.

Tất cả đều rất thuận lợi, thứ duy nhất ngoài dự tính của hắn là “Môn thể dục”, mười tám động tác này dưới điều kiện kiên trì luyện tập liên tục bốn giờ một ngày khiến cho hắn mất hơn ba tháng.

Bất quá những cố gắng nỗ lực luôn luôn được đền đáp.

Thân thể Trần Mộ bây giờ cực kì mềm mại, tay, chân, eo tất cả đều rất mềm dẻo, có thể làm được nhiều tư thế vô cùng kì quái. Loại mềm mại này cũng không phải mềm yếu, mà là như lò xo, trong mềm có cứng, sức lực cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều.

Soi mình trong gương, mặc dù nửa thân trên không phải vai u thịt bắp, nhưng rất cân đối, hơn nữa chỉ cần hắt thoáng dùng sức, những bắp thịt săn chắc ẩn dấu liền tranh nhau lộ ra.

Đây là thành quả luyện tập trong thời gian này của hân. Thân thể này làm cho Trần Mộ rất hài lòng, hân không nghĩ rằng mười tám động tác lại có hiệu quả bồi dưỡng kinh người đến vậy. Nhìn dáng vẻ của mình trong gương, hân cảm thấy những khổ cực lâu nay rất đáng giá. Hân không để ý đến vóc dáng, thứ này không thể giúp hân kiếm ăn. Nhưng hân hết sức coi trọng sức khỏe, hân có thể cảm nhận rõ ràng, việc khống chế lực lượng trên cơ thể này so với trước đây có thể nói là muốn sao được vậy. Ở điểm này, thể hiện rất rõ ràng khi hân chế tạo năng lượng tạp, tay hân càng thêm ổn định, linh hoạt. Trong mười tám động tác, thì có ba động tác chuyên rèn luyện sự linh hoạt của ngón tay.

Sau này cần phải luyện tập “môn thể dục” này hàng ngày. Trần Mộ nghĩ vậy.

Bây giờ mình có thể dễ dàng hoàn thành mười tám động tác, cũng đã đến lúc tiến vào huyện cảnh trong tạp phiến thần bí kia một lần nữa.

Sau lần phiêu lưu từ trong huyện cảnh thần bí đi ra, Trần Mộ cũng không có mở ra tạp phiến thần bí.

Nhấn nút kích hoạt, một lần nữa Trần Mộ tiến vào hư không tối tăm mờ mịt.

Mười tám con rối vẫn đang thực hiện những động tác như trước.

Mang theo vài phần chờ mong, vài phần tò mò, Trần Mộ hít một hơi thật sâu.

Thân thể của hân bắt đầu chuyển động!

Thân thể Trần Mộ giống như rắn, từng động tác kì quái nối tiếp nhau theo thân thể hân chuyển động không ngừng thay đổi, mỗi khi hân hoàn thành một động tác, liền có một con rối tối lại.

Bộ động tác thể dục này hân đã thuộc nằm lòng, liền một mạch thực hiện như mây trôi nước chảy, từ động tác này đến động tác khác, không chút trở ngại.

Làm xong tất cả mười tám động tác, nhịp thở của Trần Mộ có chút dồn dập. Dù đã rất thuần thục, nhưng bộ động tác này vẫn rất tốn sức.

Kế tiếp sẽ xảy ra cái gì? Trần Mộ vô cùng tò mò.

Mười tám con rối đều tối lại, biến hóa mà Trần Mộ chờ mong rốt cuộc cũng xảy ra.

Hai cái tạp phiến! Trước mặt Trần Mộ trôi nổi hai tạp phiến, một cái màu xanh nhạt, một cái khác màu da cam. Chúng nó phát ra ánh sáng nhàn nhạt, phiêu phù giữa hư không.

Đã có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, Trần Mộ cũng không sợ hãi, hân tò mò chạm tay vào một trong hai cái. Hân chạm vào tạp phiến màu da cam. Tạp phiến được bao phủ trong ánh sáng màu da cam ấm áp nhu hòa.

Ngay khi ngón tay của Trần Mộ chạm vào tạp phiến màu da cam, tạp phiến này liền chia thành hai tạp phiến. Trên mỗi tạp phiến màu da cam có một con số, 1 và 2.

Tinh thần Trần Mộ rung lên, cảm thấy rất hứng thú, ngón tay liền chạm vào tạp phiến màu da cam số 1.

“Phương pháp chế tạo huyện tạp cấp một...”

Miếng tạp phiến màu da cam này là giáo trình chế tạo một huyện tạp cấp một hoàn chỉnh, chi tiết từng bước đều có hình ảnh, những hình ảnh này chuyển động một cách rất logic khiến cho Trần Mộ một chế tạp sư nửa vời như nhất được bảo vật!

Nếu nói mười tám động tác chỉ làm hân cảm thấy tò mò, thì giáo trình huyện tạp cấp một này đối với hân không khác gì báu vật vô giá.

Quá chân thật! Tất cả chi tiết đều hoàn toàn giống với tình huống thực tế, ảo ảnh mà huyện tạp này phóng ra giống thật đến mức khiến người nhìn phải trợn mắt há mồm.

Tâm thần của hân mới vừa thoát li khỏi những hình ảnh tuyệt đẹp ngay lập tức liền bị những ảo ảnh rất logic trong giáo trình hấp dẫn! Hân như đói khát, thậm chí mang theo vài phần tham lam nhìn chằm chằm

vào những ảo ảnh đang không ngừng thay đổi. Trên thế giới này, còn có thứ gì có thể hấp dẫn hẳn so với những thứ trước mắt?

Từ trước đến nay, hẳn vẫn tự mình hết sức tìm tòi, sự khổ cực do không được ai hướng dẫn hẳn rõ nhất. Bây giờ có cơ hội như vậy, làm sao hẳn bỏ qua? Thậm chí hẳn còn lo lắng ảo ảnh này chỉ hiện ra một lần, nếu mình không cẩn thận bỏ sót thứ gì, không phải sẽ hối hận đến chết sao?

Lượng kiến thức chứa trong tạp phiên số một vượt khỏi dự liệu của hẳn rất nhiều. Bên trong không chỉ có giáo trình huấn tập cấp một, mà còn có rất nhiều bí quyết chế tạo tạp phiên cấp một. Những bí quyết này khiến Trần Mộ mừng như điên, đủ để huấn tập mà hẳn chế tạo nâng lên một tầm cao mới.

Thế giới này thật sự đáng yêu a! Trần Mộ trong lòng thì trào.

Cho đến lúc Trần Mộ rời khỏi ảo ảnh từ tạp phiên, hẳn vẫn cảm giác đầu óc mình hơi mơ hồ.

Cả hai tạp phiên màu da cam đều chứa kiến thức liên quan đến huấn tập cấp một, mà tạp phiên màu xanh nhạt trong ảo cảnh cũng là một giáo trình chế tạo tạp phiên, nhưng Trần Mộ chưa bao giờ nghe nói qua loại tạp phiên này, nó tên là Trù tạp.

Trần Mộ cũng không nghĩ gì khác, tạp phiên mà hẳn chưa nghe qua có nhiều lắm.

Buổi tối, rốt cuộc hẳn cũng khôi phục tỉnh táo. Hiện tại hẳn có một vấn đề rất tò mò: Rốt cuộc cái tạp phiên này dùng để làm gì?

Từ môn thể dục lúc đầu cho đến giáo trình chế tạo huấn tập cấp một sau này, trong mắt hẳn hai cái này không có mối liên hệ nào với nhau.

Chưa bao giờ trong lòng Trần Mộ cảm thấy lo lắng kỳ mạnh mẽ đến thế, hẳn rất muốn biết tất cả bí mật của tạp phiên này bí ẩn, tối thiểu, cũng biết mục đích cuối cùng của tạp phiên này là gì.

14. Chương 14: Say Mê

Thời gian còn lại hẳn dùng để quan sát những sự vật xung quanh. Giáo trình vĩnh viễn chỉ là lý thuyết, muốn đề cao, còn cần rất nhiều kinh nghiệm quan sát thực tế. Quan sát, đó là bước đầu tiên. Cái gọi là ảo mà như thật, nếu không biết vật thật ra sao, thì sao làm được giống như thật. Để làm được, hoàn toàn cần nhiều thời gian quan sát tỉ mỉ.

Đây là thứ mà người chế tạo huấn tập cấp thấp nhất định phải tích lũy.

Điều này cũng khiến hẳn chịu di chứng nghiêm trọng, ví dụ như khi gặm bánh mì, lại không nhận được ngay người nhìn chăm chăm ở bánh mì trên tay gần sáu bảy phút, đến lúc tỉnh táo lại, thì bụng đã đói đến mức thất lại.

Một khi hẳn cẩn thận quan sát sự vật nào đó, rất dễ lâm vào trạng thái ngây người trong một thời gian dài, hay còn gọi là mê mẩn. Những lúc như thế này, tốc độ phản ứng của hẳn trở nên cực kì chậm chạp, dường như có sự ngăn cách giữa hẳn và hoàn cảnh xung quanh.

Có lần đến nhà Lôi Tử, hai người vừa trò chuyện vừa trân trọng uống thanh thủy lưu vân. Đang uống đột nhiên Trần Mộ im bật. Lôi Tử gọi hẳn nửa ngày cũng không thấy phản ứng, chỉ thấy hẳn nhìn không chớp mắt cái chén trên tay, ngây người tại chỗ. Tưởng rằng Trần Mộ bị gì, Lôi Tử lúc đó sợ đến trắng mặt.

Chế tạp sư là một nghề nghiệp cực kì tốn tiền, đây là đặc điểm của nghề nghiệp này, bởi vì mỗi lần học tập một loại tạp phiên, chế tạp sư đều phải thực hành rất nhiều. Trên tay Trần Mộ cũng không có nhiều tiền, hẳn không thể đốt tiền như đám con nhà giàu. Hẳn không thể làm gì khác hơn là quan sát nhiều hơn bình thường, luôn chuẩn bị kỹ lưỡng, mới có thể giảm bớt phí tổn khi chế tạo huấn tập. Ngoại trừ lần đầu tiên mở ra tạp phiên màu xanh trong huấn cảnh, Trần Mộ vẫn không đụng đến giáo trình chế tạo “Trù tạp”. Nói chơi, riêng lượng kiến thức lúc này đã đủ cho hẳn nghiền ngẫm một thời gian dài.

Ăn nhiều thì khó tiêu, Trần Mộ luôn luôn khắc chế bản thân.

Trần Mộ cực kỳ quý trọng mỗi cơ hội chế tạo huyền tạp thực tế, mỗi phương án trước đó đều được hắn sửa chữa hơn mười lần. Hắn không bỏ sót bất kì chi tiết nào. Chỉ khi suy nghĩ thỏa đáng mọi thứ, hắn mới động thủ. Bộ dáng cẩn thận như thế, nếu bị người khác nhìn thấy, chắc chắn không nghĩ ra hắn chế tạo chẳng qua là huyền tạp cấp một cấp hai.

Bất quá thực tế chứng minh cách làm của Trần Mộ rất có hiệu quả. Giờ đây huyền tạp của hắn phóng ra ảo ảnh cực kì giống như thật, nhưng hắn vẫn không thỏa mãn, mỗi lần hắn nghĩ đến huyền cảnh kinh khủng trong tạp phiên thần bí, lòng kiêu ngạo nhỏ nhoi của hắn liền không cánh mà bay.

Ảo ảnh của huyền tạp cấp một cấp hai đương nhiên không thể so với huyền tạp cấp cao, điểm này hắn biết. Sự khác nhau giữa chúng không phải do chênh lệch về màu sắc, hình dạng... mà là sự khác biệt giữa thực thể và ảo ảnh. Mà điều này không nằm trong khả năng của hắn.

Bất quá nếu ở mặt này không có cách nào làm được, vậy mình liền tập trung cải thiện độ chân thực.

Hắn dự tính làm một huyền tạp quảng cáo cho Hoa thúc.

Nghĩ đến Hoa thúc, trong lòng hắn càng thêm nặng nề. Thân thể Hoa thúc càng ngày càng yếu, ho càng lúc càng nhiều, khí sắc mỗi ngày một kém. Trong thời gian này, Trần Mộ cũng đến cửa hàng của Hoa thúc thường xuyên hơn, có khi còn giúp Hoa thúc trông coi cửa hàng, tâm sự cả ngày. Nhưng Trần Mộ nói năng vụng về, phần lớn đều là Hoa thúc nói, còn hắn nghe.

Trần Mộ vẫn muốn tặng Hoa thúc một huyền tạp quảng cáo, một biển quảng cáo hoàn mỹ, nhưng hắn vẫn chưa thực hiện, hắn cảm thấy mình chưa đủ sức, đây cũng là một trong số nguyên nhân khiến hắn tiến bộ nhanh chóng trong thời gian này.

Nhưng khi hắn cảm giác được sự tiến bộ trong thời gian này, thì sâu trong lòng hắn lại ẩn một mối lo khác, chính là sức khỏe của Hoa thúc. Cho nên hắn mới có quyết định này. Một nguyên nhân chủ yếu khác là một thời gian trước, hắn có đột phá về việc chế tạo huyền tạp có ảo ảnh chuyển động. Cái nan đề này vậy khốn hắn cả một thời gian dài.

So với huyền tạp ảnh tĩnh, huyền tạp ảnh động chỉ nhiều hơn một hồi hình kết cấu. Nhưng chỉ cần là chế tạp sư, đều biết chế tạo huyền tạp ảnh động khó khăn hơn huyền tạp ảnh tĩnh nhiều lắm (từ bây giờ sẽ gọi là huyền tạp ảnh động và huyền tạp ảnh tĩnh). Biểu hiện dễ thấy nhất là ở giá cả, giá bán của huyền tạp ảnh động cao hơn gấp ba lần huyền tạp ảnh tĩnh.

Làm sao để ảo ảnh chuyển động trôi chảy tự nhiên, đây là vấn đề khó khăn với người mới vào nghề

Chẳng hạn như huyền tạp phóng ra hình ảnh một thác nước, rất nhiều người mới vào nghề làm ra ảo ảnh như sợi mì chưa đun sôi. Mà muốn làm giống như thật, phải cần thêm rất nhiều chi tiết, như khi nước chảy phải có sóng gợn, bọt nước bắn tung tóe đầy trời, hơi nước tràn ngập trong không khí... Chế tạp sư có nhiều kinh nghiệm mới có thể làm tốt những điều này, mà rất nhiều chế tạp sư cao cấp ở điểm này còn thua kém cả chế tạp sư hạ cấp chuyên chế tạo huyền tạp ảnh động.

Trong giới tạp phiên có một câu nói rất nổi tiếng – tỉ mỉ quyết định kết quả.

Đây là kết quả có được do rèn luyện, không thể làm giả dù chỉ nửa điểm.

Bất quá Trần Mộ rất có kiên nhẫn, điểm này có liên quan đến những việc hắn gặp phải lúc nhỏ, một đứa trẻ lang thang, nếu không có đủ kiên nhẫn, muốn có thức ăn không phải là việc dễ dàng. Mà “Cao thủ” trong giới bụi đời, có thể sinh tồn qua cuộc sống lang thang trong thời gian dài như hắn, càng kiên nhẫn đến mức khiến người khác tức giận.

Quan sát, quan sát trong thời gian dài, hắn cũng không thấy nhàm chán.

Tiến bộ của hắn rất nhanh, nhanh đến mức khiến hắn ngạc nhiên, lần đầu tiên hắn còn hoài nghi mình thật sự có thiên phú chế tạp hay không.

Chim bay thỏ chạy, mây trôi nước chảy, bình minh hoàng hôn...

Huyền tạp ảnh động mà hắn chế tạo đều cực kì sống động. Nhưng huyền tạp ảnh động hắn làm tốt nhất lại không phải là những cái trên, mà là chó mèo lang thang vào ban đêm... Lúc nhỏ cảnh tượng này đã in sâu

vào trong đầu hắn, cơ hồ không cần suy nghĩ hắn liền có thể biểu hiện ra ngoài, đây cũng là một trong số tài năng quý giá của hắn.

Hôm nay, hắn chuẩn bị chế tạo huyền tạp quảng cáo cho Hoa thúc. Do lần đầu chế tạo huyền tạp quảng cáo, chưa có kinh nghiệm nên Trần Mộ dự tính ra phố dạo, xem hình dáng huyền tạp quảng cáo của người ta ra sao.

15. Chương 15: Huyền Tạp Quảng Cáo

Kim phố là một trong số những con đường cổ xưa nhất ở thành Đông Thương Vệ, nó tồn tại từ lúc bắt đầu xây dựng thành Đông Thương Vệ, bây giờ Kim phố là trung tâm buôn bán của cả thành phố. Nhà cao tầng nằm san sát nhau trên kim phố, dòng người qua lại như trôi chảy, khắp nơi đều là cửa hàng, cơ hồ tất cả thương gia cao cấp nhất đều lập cửa hàng ở đây. Muốn học hỏi huyền tạp, không có nơi nào thích hợp hơn nơi này.

Ở nơi này, dù là cửa hàng nhỏ đến đâu cũng đều có huyền tạp quảng cáo, đặc biệt vào ban đêm, huyền tạp quảng cáo phát ra ánh sáng xinh đẹp khiến nơi đây như trở thành thế giới thần thoại. Cảnh sắc kim phố vào ban đêm, dù là người địa phương hay khách du lịch đều rất yêu thích.

Bất quá cẩn thận suy nghĩ, Trần Mộ mới ngạc nhiên phát hiện hình như đây là lần đầu tiên mình tới Kim phố.

Kim phố là một trong những biểu tượng của thành phố, không cho phép kẻ lang thang cùng ăn mày bước vào. Từ trước đến nay, Trần Mộ vẫn say mê nghiên cứu tạp phiến, việc tốn thời gian cho đi dạo chưa bao giờ có trong kế hoạch của hắn.

Đông người thật!

Đây là cảm giác đầu tiên của Trần Mộ khi bước vào Kim phố, dòng người nườm nượp, đi đường phải cẩn thận, nếu không rất dễ đụng vào người khác. Điều này làm cho hắn có chút không quen.

Bất quá rất nhanh hắn chuyển sự chú ý đến những huyền tạp quảng cáo của các cửa hàng xung quanh.

Ngực lớn eo thon mỡ tròn, mắt ngọc mày ngài môi đỏ mọng, lại thêm ánh mắt hút hồn. Khiến Trần Mộ khó hiểu là những hình ảnh quảng cáo mà hắn thấy nhiều nhất lại là mỹ nữ. Những mỹ nữ này hoặc đứng thẳng, hoặc cúi người làm ra tư thế mời chào, chỉ là bộ ngực như ẩn như hiện phối hợp với ánh mắt đầy dụ hoặc, thật sự mê người.

Thậm chí hắn còn thấy không ít người đi đường khi đi ngang qua ảo ảnh mỹ nữ, tay luôn luôn cố ý hoặc vô ý xuyên qua bộ ngực mỹ nữ.

Trần Mộ nín lặng. Không lẽ bây giờ lại lưu hành cái này?

Tiếp tục đi về phía trước, gặp phải mỹ nữ huyền tạp quảng cáo hắn đều bỏ qua. Bất quá rất nhanh hắn phát hiện, cửa hàng càng lớn, huyền tạp quảng cáo càng sáng tạo, càng hoàn mỹ.

Ví dụ như huyền tạp quảng cáo mà hắn đang xem. Nó tạo ra ảo ảnh rất lớn, cao cỡ tòa nhà hai tầng.

Trần Mộ ngờ ngác đứng trước lối vào cửa hàng này, ngược mặt mở to mắt nhìn ảo ảnh mà biển quảng cáo tạo ra, đến mức quên cả bản thân.

Từ trên trời nhìn xuống thành phố bên dưới, các cao ốc sáng rực nằm san sát nhau.

Một thanh niên mặc đồ đen vẻ mặt lạnh lùng, đứng trên đỉnh một tòa cao ốc, hồ hững nhìn về phía trước.

Ở góc đường âm u, một người mù nhẹ ngẩng đầu, đôi mắt trống rỗng hướng thẳng về phía chân trời.

Trong căn phòng ngập tràn ánh trắng, một cô gái mặc bộ đồ bó sát người màu nâu, tay đang nhẹ nhàng lau chùi tạp phiến, đột nhiên ngẩng đầu.

Từng gương mặt hoặc từng trái hoặc non nớt, hoặc xinh đẹp hoặc xấu xí, không ngừng thoáng hiện.

Lúc này nhạc điệu chợt trở nên dồn dập. Từ trên trời nhìn xuống, từng bóng đen không ngừng phóng ra từ cao ốc, thân thủ những người này nhanh nhẹn linh hoạt đến cực điểm. Mỗi gương mặt đều tràn đầy thần sắc ngưng trọng, phối hợp với điệu nhạc dồn dập vào lúc này càng khiến người khác hồi hộp.

Người đến mỗi lúc một nhiều, tất cả họ đều bay nhanh về cùng một hướng.

Hồng!

Một tiếng gào của dã thú mà Trần Mộ chưa bao giờ nghe qua vang lên, tiếng kêu hồn hậu, lan ra khắp nơi. Như hưởng ứng tiếng kêu này, rất nhiều tiếng hồng rung trời của dã thú như một cơn sóng lớn đập thẳng vào mặt.

Ngoài thành, dã thú khắp nơi như hồng thủy điên cuồng đâm đầu lao tới.

Những người đang dốc sức mà chạy lại gia tăng thêm vài phần tốc độ.

Cuối cùng, hai bên va chạm nhau tại cùng một chỗ!

Rồng lửa nóng cháy, sóng nhận lạnh leo hình trăng tròn, mưa sao băng chói lòa....

Chúng nó nối tiếp nhau xuất hiện ở không gian này, màu sắc sáng tối thay đổi không ngừng, khiến người khác hoa mắt. Va chạm kịch liệt, tạo nên vô số mảnh vỡ lấp lánh, soi sáng cả màn đêm. Cuộc chiến ác liệt đến mức khiến kẻ khác ngạt thở.

Xung quanh thanh niên áo đen, một con rồng lửa vờn quanh, mỗi đòn tấn công của hắn lực công kích rất nặng, có khi mang theo tiếng nổ mạnh, lúc này hắn như một vị chiến thần.

Mà cô gái mặc áo nâu bó sát người thì nhanh nhẹn khéo léo tránh né đòn tấn công của dã thú, đồng thời hai tay không ngừng vạch ra những lưới ba nhận hình tròn màu trắng, mỗi kích tất trúng, vô cùng xinh đẹp.

Người mù cầm gậy trúc thì lại giống như u linh qua lại không ngừng giữa đàn dã thú, mỗi lần gậy trúc đập nhẹ vào mặt đất, phía sau sẽ đột nhiên xuất hiện mấy trăm chấm sáng, gậy trúc lại gõ một lần nữa, những chấm sáng này mạnh mẽ bay về một phía, xuyên thủng dã thú, lưu lại một đuôi sáng thật dài trong đêm, như mưa sao băng.

.....

Không hề nghi ngờ, cuối cùng loài người cũng chiến thắng. Mà hình ảnh hiển thị cuối cùng là tạp phiến trong độ nghi của các anh hùng, trên đó có tên của cửa hàng này – Song Hoàn.

Thật sự quá rực rỡ hoành tráng!

Trần Mộ không khỏi than thở trong lòng. Có thể thấy, cấp bậc của huyền tạp quảng cáo này không cao, chỉ cấp hai. Nhưng nội dung của nó lại cực kì phong phú, hơn nữa nhân vật cùng kiến trúc trong ảo ảnh rất giống thật. Để cho người khác phải khen ngợi chính là hiệu ứng thị giác của nó rất mạnh.

Đây là một huyền tạp quảng cáo cực kì thành công, rất hấp dẫn!

Trần Mộ có thể đoán được, huyền tạp quảng cáo như thế, chắc chắn có giá rất đắt đỏ. Mặc dù cấp bậc của huyền tạp quảng cáo này không cao, nhưng chế tạo nó khá khó. Nội dung của nó rất phong phú, một cái huyền tạp cấp hai chắc chắn không thể chứa nhiều nội dung như vậy được. Nó ít nhất bao gồm năm cái huyền tạp, nhưng chúng liên kết rất kín kẽ, nếu không phải chế tạp sư rất khó nhìn ra.

Trên đời này quả nhiên người tài giỏi xuất hiện lớp lớp a! Huyền tạp cấp hai có thể làm đến mức như thế, không phải ai cũng làm được. Ít nhất Trần Mộ biết trình độ của mình còn kém rất xa. Lần này coi như là được mở rộng kiến thức.

Nhân viên bán hàng của cửa hàng tạp phiến Song Hoàn rất khó hiểu. Ở lối vào, người kia không biết làm gì mà đứng hơn nửa tiếng, hình như hắn đang xem huyền tạp quảng cáo. Khối huyền tạp quảng cáo này được chế tạo cách đây hai năm, tốn rất nhiều tiền, lúc ấy vừa đem ra liền khiến cả thành Đông Thương Vệ xôn xao. Giờ nhớ đến cảnh náo nhiệt năm đó, trong lòng nàng vẫn đầy kiêu ngạo. Mỗi ngày đều có người vây quanh trước cửa, chỉ để xem quảng cáo này. Cũng từ năm đó, doanh thu của cửa hàng tăng lên với tốc độ kinh người.

Nhưng dù là quảng cáo tốt đến đâu, khi đã qua hai năm, mọi người cũng dần mất đi hứng thú với nó. Dần dần, người đến xem quảng cáo ngày một ít đi, đến giờ thì đã không còn. Cấp trên vốn chuẩn bị thay một khối huyện tạp quảng cáo khác, nhưng chế tạp sư năm đó chế tạo huyện tạp quảng cáo này đã qua đời, bọn họ cũng tìm đến các vị chế tạp sư nổi tiếng khác, nhưng hiệu quả đều kém xa cái này, cho nên vẫn chưa thay đổi. Khiến nữ nhân viên này cảm khái là bây giờ vẫn còn có người hứng thú với khối huyện tạp quảng cáo này, thật là hiếm hoi a.

Một lúc sau, thiếu niên kì quái kia vẫn đứng nhìn huyện tạp quảng cáo, nữ nhân viên bán hàng cảm thấy nếu có người đứng trước cửa quá lâu, có thể ảnh hưởng đến việc buôn bán, nàng liền chủ động bước ra.

“Xin chào, xin hỏi ngài cần mua gì sao?”

Trần Mộ bình tĩnh, phục hồi tinh thần lại, lắc đầu: “Không cần”. Hẩn hiểu ý của nữ nhân viên, không nói một lời, liền xoay người rời đi.

16. Chương 16: Tin Tức

Bất quá lần này Trần Mộ cũng thu hoạch được rất nhiều, ít nhất thì cũng biết được cái gọi là huyện tạp quảng cáo đích thực. Trong mắt của hắn những huyện tạp quảng cáo mượn thân thể mỹ nữ căn bản không thể tính là một huyện tạp quảng cáo.

Kiến thức tăng lên nhưng sự thật quá tàn khốc.

Trần Mộ bây giờ vẫn không có cách nào làm ra một khối huyện tạp quảng cáo đạt đến trình độ như vậy. Nhưng hắn vẫn muốn làm cho Hoa thúc một khối huyện tạp quảng cáo, đương nhiên không phải là loại mỹ nữ huyện tạp quảng cáo này.

Đi dạo một vòng, bản thiết kế tổng thể biển quảng cáo cho Hoa thúc cũng đã định hình trong tâm trí hắn. Vấn đề còn lại chính là chế tạo. Đại khái cần khoảng ba ngày sẽ hoàn thành.

.....

“Đình Y”. Sau lưng Tả Đình Y truyền đến một thanh âm vang dội, hắn dừng bước, quay người nhìn lại, một người thanh niên vóc dáng cao to đang rất nhanh chạy đến. Đây là Hồng Đào, bạn thân của Tả Đình Y.

“Ha ha, người cái thứ này cuối cùng cũng bị ta bắt được!” Hồng Đào đột nhiên bước nhanh về phía trước dùng cánh tay ôm lấy cổ Tả Đình Y.

Tả Đình Y vóc dáng cao gầy ngay lập tức bị hắn lão đảo kéo về phía trước.

“Nhẹ thôi! Chú ý đến hình tượng một chút.” Tả Đình Y khó chịu nhíu mày, nói khẽ.

Hồng Đào với dáng vẻ không quan tâm nói: “Thôi đi, hình tượng với không hình tượng cái gì chứ, ta nói người lúc này chính là đạo đức giả, một chữ thôi, GIẢ!”

Hồng Đào dáng người khoảng một thước tám, thân hình to khỏe, mặc bộ đồng phục chặt cứng, ngoài ra rất anh tuấn vui tươi, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, trong trường học phẩm chất cực cao. Mà tính cách lại hào sảng nghĩa hiệp, nên càng làm cho hắn trở thành nhân vật có tiếng nói nhất trong trường học.

So với bên cạnh, Tả Đình Y thân thể tỏ ra quá gầy yếu. Bất quá bộ đồng phục thẳng đẹp làm cho hắn nhìn cũng rất nhẹ nhàng phong độ. Thứ mà chỉ chế tạp sư mới có đó là khí chất nhã nhặn. Hẩn trong lòng các nữ sinh còn nổi tiếng hơn cả Hồng Đào.

“Điều thứ chín mươi một nội quy trường Đông Vệ Học Phủ, học viên tại nơi công cộng, cần phải chú ý đến hình tượng.”

“Điều thứ sáu mươi quy tắc ăn mặc trường Đông Vệ Học Phủ, trong ngày lên lớp, học viên phải mặc đồng phục vào trường học, ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ, đặc biệt là cổ áo, phải gài cúc lại....”

Tả Đình Y đứng thẳng người, đầu tiên là vượt vượt bộ đồng phục trên người, ngay sau đó mặt không biểu tình, ánh mắt hướng về cổ áo đang mở rộng của Hồng Đào một chữ cũng không ngừng nói.

“Được rồi, được rồi, ta đầu hàng!” Hồng Đào vội vàng xin tha, Tả Đình Y từ sau khi gia nhập vào ban kỷ luật của nhà trường, liền trở thành vị học sinh đầu tiên trong lịch sử trường học có thể đem tất cả bảy trăm hai mươi hai điều giáo quy vô luận lớn nhỏ thuộc nằm lòng. Hắn không sợ tả Đình Y lôi hắn đến ban kỷ luật mà hắn chỉ sợ Đình Y nói nhảm.

“Hắc, người xem, đó không phải là Hân Nghi sao?” Hồng Đào thấy vậy ngay lập tức nói sang chuyện khác.

Cách bọn họ không xa, là một cô gái đeo kẹp tóc màu hồng nhạt. Nàng một tay cầm một cây kem, tay kia đang nắm một cuốn tạp chí màu sắc sắc sỡ, đằng sau nàng là hai con chó một lớn một nhỏ.

Tả Đình Y khôi phục vẻ mặt tự nhiên, nhắc chân đi về phía trước, Hồng Đào vội vàng đuổi theo, hai người sóng vai mà đi. Tả Đình Y hơi hạ thấp đầu: “Người đối với nàng có hứng thú?”

“Quên đi.” Hồng Đào vội vàng lắc đầu: “Ta cũng không dám, người biết anh trai nàng là ai không? Trưởng phòng cảnh sát thành Đông Phương Vệ, hắc hắc, lần trước Aragon tiểu tử đó muốn đánh nhau bị nàng bắt được, kết quả trực tiếp bị đưa đến sở cảnh sát, bị nhốt trong đó hơn năm giờ, nghe nói lúc đi ra hắn nhìn không giống người chút nào a!” Hồng Đào riu rít nói.

“Hừ, đáng đời.” Tả Đình Y khinh thường nói, hắn đối với loại người ăn chơi trác táng như Aragon luôn luôn rất xem thường. Tả Đình Y xuất thân danh môn, mà Aragon mặc dù phụ thân là phú hào một phương, nhưng mà trong mắt của Tả Đình Y gia đình quý tộc như vậy so với bọn nhà giàu mới nổi cũng không khác gì nhau. Chỉ là tên kia cũng biết điều không có gây hấn gì với Tả Đình Y.

“Nghe nói một thời gian nữa tỉnh viện muốn cho người đến trường chúng ta.” Hồng Đào thử dò xét hỏi.

Tả Đình Y hơi kinh ngạc nhìn hắn: “Tin tức của người rất nhanh a.” Tả Đình Y rất được các giáo viên yêu thích, hầu như những chuyện lớn nhỏ trong trường hắn đều biết trước. Hơn nữa hắn thuộc ban kỷ luật của trường, về phương diện giáo vụ cũng có liên quan, tin tức so với những học sinh bình thường nhanh hơn rất nhiều.

“Hắc hắc, chứ sao.” Hồng Đào đồng dạng nói, sắc mặt ngay sau đó liền trở nên oán giận: “Cái thứ như người có phải là bạn thân của ta không, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho ta biết một tiếng.”

Tả Đình Y giải thích nói: “Ta cũng vậy, vừa mới biết không lâu. Nhà trường yêu cầu chúng ta nghiêm khắc, thắt chặt kỷ luật, tránh làm xấu mặt người ngoài.”

“Đại khái là còn bao lâu nữa? Bọn họ đến trường chúng ta làm gì?”

“Còn khoảng hơn một tháng nữa, bọn họ tới làm gì ta cũng không biết rõ, chỉ nói là giao lưu trao đổi gì đó.”

“Người nói thử xem, đệ tử của Tỉnh Viện thực lực rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào? Thật sự là làm cho người ta chờ mong a!” Trong mắt Hồng Đào xuất hiện quang mang nóng cháy, hắn đột nhiên quay đầu lại: “Đình Y, người có muốn đi Tỉnh Viện không?”

Tả Đình Y dừng lại cước bộ, hắn nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi mới lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, bất quá Tỉnh Viện mấy năm nay tuy có hơi sa sút, nhưng vẫn là một trong lục đại học phủ, nền tảng vững chắc, trình độ của họ không phải những trường học bình thường có thể so sánh. Vả lại lần này bọn họ đến cũng chưa chắc có liên quan đến việc chiêu sinh.”

“Thôi đi, theo ta thấy tám chín phần là có liên quan đến việc chiêu sinh. Tỉnh viện đã nhiều năm rồi không có cùng trường học khác tiến hành giao lưu, không phải vì vấn đề chiêu sinh thì là cái gì?” Hồng Đào không cho là đúng, nếu như thật sự giống như hắn suy nghĩ, thì cơ hội của hắn cũng rất lớn. Tả Đình Y cũng biết rõ thực lực người bạn thân này của mình, thực lực chân chính của Hồng Đào so với những biểu hiện thường ngày của hắn cao hơn rất nhiều.

“Vậy bọn họ tại sao lại chọn lựa trường của chúng ta?” Tả Đình Y lời nói sắc bén trực tiếp đi vào trọng tâm vấn đề.

Đúng vậy, nếu như nói là bởi vì việc chiêu sinh, vậy Tỉnh Viện tại sao lại chọn Đông Vệ Học Phủ? Cứ cho là Đông Vệ Học Phủ có thực lực đi, mà cho dù như vậy thì cũng không tới phiên Đông Vệ Học Phủ.

“ Ách...” Hồng Đào có chút nghẹn lời.

“ Không biết bọn họ lần này tới là nội viện đệ tử hay ngoại viện đệ tử đây.” Tả Đình Y thông thả nói.

“ Tốt nhất là nội viện, ngoại viện thì không thú vị.” Hồng Đào đem vấn đề vừa rồi vứt sang một bên tiếp lời vấn đề của Tả Đình Y.

Tả Đình Y khinh thường liếc mắt nhìn Hồng Đào:” Chỉ sợ cho dù là ngoại viện đệ tử thì cái vị gọi là cao thủ của trường ta cũng không đối phó được.” “ Gọi là cao thủ” Bốn chữ này hắn nhấn mạnh từng chữ một.

Hồng Đào cười khan hai tiếng:” Đình Y, người cứ nâng uy danh người ngoài, hạ thấp uy phong người mình.”

17. Chương 17: Biển Quảng Cáo Đến Muộn

Sự suy sụp của Tinh Viện, liên quan trực tiếp đến thể chế của họ.

Tinh Viện chia ra thành ngoại viện và nội viện, mỗi năm tới một thời gian đặc biệt, trường học sẽ tuyển chọn một ít học viên có thiên phú cùng thành tích ưu tú từ ngoại viện vào nội viện học tập. Nội viện là hạch tâm của tinh viện, mỗi người có thể từ nội viện đi ra, cho dù là chế tạp sư hay tạp tu, không vị nào không để lại dấu ấn sâu đậm trong lịch sử.

Nhưng điều kiện tiến vào nội viện không chỉ cực kỳ nghiêm khắc, muốn ra cũng không dễ dàng. Suốt mười năm nay không ai từ trong nội viện đi ra, đây là nguyên nhân chính làm cho Tinh Viện xuống dốc trong những năm gần đây. Mà năm học phủ khác, không nói đến liên bang tổng hợp đại học phủ đang như mặt trời giữa trưa, dù là học viên cực kì thừa thớt như Khổ Tịch Tự, vẫn cứ qua hai ba năm lại xuất hiện một hai nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Chỉ có mỗi Tinh Viện đã hơn mười năm không có ai từ nội viện đi ra.

Mấy năm nay danh tiếng Tinh Viện đều là do học viên ngoại viện tạo nên, mới miễn cưỡng tận lực chống đỡ cục diện xấu hổ trước mắt.

Bất quá từ đây có thể thấy được, học viên ngoại viện vẫn mạnh hơn học viên các trường thông thường không ít. Cho nên câu nói của Tả Đình Y vừa này liền khiến những người đặt mắt cao hơn đầu xấu hổ không thôi.

Hôm nay cuối cùng cũng chế tạo xong huyền tạp quảng cáo cho Hoa thúc, đã bảy ngày trôi qua từ lúc Trần Mộ đi đến Kim phố.

Sản phẩm sau cùng này Trần Mộ rất hài lòng.

Do vỏ cây Thiên Vân trải qua đặc thù xử lý chế thành, trên thân tạp hiện ra màu trắng bán trong suốt, những cấu vân màu xanh lá tạo thành đồ án phức tạp hoàn mỹ nhỏ bằng nửa bàn tay. Bút lực của Trần Mộ đã có chút hỏa hầu, đường nét trôi chảy tự nhiên.

Một cây hoa thanh lan cao ngang đầu người, lá cây xanh tươi, thân hoa thon dài mảnh khảnh trắng nõn, trên đó là vài đoá hoa lan màu trắng sữa, đông đưa nhẹ nhàng. Cứ mỗi mười giây những đoá hoa lan này sẽ phóng ra một ít đốm sáng rực rỡ, đốm sáng biến hóa như hơi nước, lung linh rực rỡ, dần dần biến ảo thành chữ “ Cửa hàng tạp hóa Hoa thúc ” sáng rực.

Vào ban đêm, đoá hoa thanh lan này mới có thể hiển lộ hết vẻ đẹp của nó.

Trong năm ngày, ngoại trừ huyền tạp quảng cáo hoa thanh lan, Trần Mộ còn chế tạo một huyền tạp khác.

Cái huyền tạp này mô phỏng theo khối huyền tạp quảng cáo vô cùng đặc sắc tại cửa hàng Song Hoàn mà chế tạo. Bất quá vì trình độ của Trần Mộ kém xa tác giả của khối huyền tạp đó, nên hắn vẫn chưa thể chế tạo được huyền tạp quảng cáo xuất sắc như thế.

Khối huyền tạp này Trần Mộ chỉ mô phỏng theo một bộ phận trong đó. Trong số các ảo ảnh mà khối huyền tạp kia phóng ra, con rồng lửa vây quanh thanh niên áo đen lạnh lùng khiến Trần Mộ hứng thú.

Huyền lệ mà nóng cháy, đại biểu cho quyền lực và sức mạnh. Đây là huyền tạp hỏa long cấp ba, thuộc về trung cấp chiến đấu tạp. Rồng lửa hoàn toàn do năng lượng mô phỏng thành, dưới sự khống chế của tạp tu, nó không chỉ phát ra sức nóng kinh người, còn có tính nổ mạnh, linh hoạt, uy lực mạnh mẽ. Được rất nhiều chiến đấu tạp tu yêu thích.

Huyền tạp mà Trần Mộ chế tạo có liên quan đến hỏa long tạp, nhưng nó chỉ là huyền tạp cấp một. Nói cách khác, đây không phải là hỏa long tạp thực sự, mà chỉ là hỏa long huyền tạp. Huyền tạp này có thể tạo ra ảo ảnh Xích Diễm Long cực kì giống thật, nhưng ảo ảnh này chỉ do ánh sáng tạo thành, không có bất cứ lực sát thương gì.

Nhưng không thể không nói, Trần Mộ chế tạo huyền tạp này phóng ra ảo ảnh rồng lửa rất giống thật!

Rồng lửa nhìn rất sống động, thân thể do tầng tầng ngọn lửa cuộn cuộn tạo thành vừa ảo vừa thật, một khi được phóng ra, nó sẽ bay vờn quanh bầu trời nhảy múa, thỉnh thoảng tạo ra một chùm lửa đỏ sẫm, như muốn nuốt lấy người khác, thanh thế làm người ta sợ hãi cực độ.

Quảng cáo của cửa hàng Song Hoàn để lại ấn tượng cực kì sâu sắc cho Trần Mộ, trước đây hắn chưa từng nghĩ ảo ảnh có thể làm được đến độ phức tạp như thế. Hỏa long huyền tạp là kết quả từ cơn xúc động nhất thời của Trần Mộ sản sinh ra.

Bất quá chuyện này làm cho hắn hiểu một điều, trình độ của mình cách vị chế tạp sư chế tạo quảng cáo cho cửa hàng Song Hoàn bao xa.

Mang theo huyền tạp quảng cáo cho Hoa thúc, tâm tình Trần Mộ tốt hơn nhiều. Trong cuộc sống bình thần của hắn, chuyện cần hoàn thành rất ít, đây là một việc trong số đó. Hôm nay rốt cuộc làm xong, trong đầu hiện lên vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi của Hoa thúc khi nhìn thấy ảo ảnh do huyền tạp quảng cáo phóng ra, trong lòng hắn liền tràn ngập chờ mong.

Hắn chạy một mạch đến cửa hàng tạp hóa của Hoa thúc.

Cánh cửa đóng im lìm khiến Trần Mộ bất ngờ, đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một dự cảm mơ hồ.

Hắn vội vàng chạy đến cửa hàng xung quanh, tìm được một ông chủ, vội vàng hỏi: “Chào ông, Hoa thúc kể bên sao hôm nay không mở cửa?”

“Ai biết, đã vài ngày ông ấy không đến!” Chủ cửa hàng ngẩng đầu liếc nhìn Trần Mộ, hơi hột trả lời.

Trần Mộ thất hồn lạc phách quay về nhà. Từ hôm đó về sau, hầu như hàng ngày hắn đều đến cửa hàng của Hoa thúc, song lần nào cũng thất vọng trở về, cửa hàng của Hoa thúc từ sau khi đóng cửa, vẫn không mở lại.

Hắn cũng hỏi thăm những chủ cửa hàng xung quanh chỗ ở của Hoa thúc, nhưng không một ai biết.

Trần Mộ biết, Hoa thúc có thể đã đến bước cuối cùng. Thật ra lúc Hoa thúc không ngừng ho khan, hắn đã có một loại dự cảm mơ hồ.

Điều này khiến cho hắn buồn bã trong suốt một thời gian dài.

Cuộc sống an ổn nhiều năm, khiến hắn đối với cái chết của Hoa thúc có chút ngỡ ngàng.

Hoa thúc qua đời đã kích Trần Mộ rất lớn, hắn cũng không rõ đây là loại kích thích ra sao. Nhưng hắn liền mạng luyện tập, luyện tập môn thể dục học từ huyền tạp thần bí cùng chế tạo huyền tạp. Lần luyện tập này hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Huấn luyện một ngày một đêm, hắn hoàn toàn quên thời gian. Mỗi ngày đều tập đến mức mệt muốn chết mới thôi, nhưng hắn vẫn tiếp tục không ngừng, hắn còn huấn luyện theo cách tự làm khổ mình, hắn không muốn cho mình có chút nhàn rỗi nào. Hắn sợ, sợ nghĩ đến Hoa thúc, sợ nghĩ đến những sự việc trước kia.

Hắn muốn bản thân mình trở nên bận rộn!

Ngoại trừ mua sắm những vật phẩm cần thiết hàng ngày, hắn không hề bước ra khỏi phòng. Mỗi ngày không ngừng luyện tập môn thể dục, không ngừng luyện tập chế tạo huyền tạp, hắn cũng bắt đầu tiếp xúc

với tri thức về trù tạp. Nhưng chỉ tiếp xúc đến phần kiến thức căn bản, dù vậy sự thâm thúy của trù tạp cũng khiến hấn cảm thấy vô cùng khó khăn.

Trong mắt hấn, đây hoàn toàn là một lĩnh vực mới mà hấn chưa từng tưởng tượng qua.

Trong thời gian Trần Mộ khổ cực huấn luyện, thành Đông Thương Vệ phát sinh một việc lớn.

18. Chương 18: Sự Ủy Khuất Của Lôi Tử

Tinh Viện là ai? Đường đường là một trong sáu đại học phủ, lịch sử của nó còn lâu đời hơn liên bang tổng hợp học phủ nổi danh nhất bây giờ rất nhiều, người sáng lập ra nó chính là người sống vai cùng cha để của tạp phiến lí luận, Hyner Vincent Van.

Mỗi điểm huy hoàng trước kia của Tinh Viện lần lượt đều bị đào xới lên, nhất thời Tinh Viện phảng phất trở thành niềm kiêu ngạo của tất cả dân cư ở thành phố Đông Thương Vệ.

Nước lên thuyền cao, Đông Vệ học phủ cũng nhờ vậy mà nổi danh, các học viên mỗi bước đi đều ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tinh thần phấn chấn.

Mục đích đến Đông Vệ học phủ của Tinh Viện cũng là đề tài được mọi người bàn tán nhiều nhất. Không lâu trước, Tinh Viện mà mọi người chỉ có thể ngưỡng mộ trong ánh mắt không ngờ lại đến Đông Vệ học phủ, rất nhiều người dân ở thành phố Đông Thương Vệ vừa nghe tin này đều cười khẩy, cho là tin vịt.

Cả thành Đông Thương Vệ trong một đêm liền trở nên sạch sẽ trật tự, trên các con đường không có một hạt bụi, không thấy trẻ lang thang. Khắp nơi là công nhân đang chỉnh trang thành phố, đây là lệnh do thị trưởng đưa ra.

Lượng du khách đến Đông Vệ học phủ cũng tăng vọt, nhiều người rất tò mò, trường học không danh tiếng này có điểm nào được Tinh Viện coi trọng chứ? Trong một tuần sau khi Tinh Viện công bố tin tức này, Đông Vệ học phủ nhận được hơn một trăm thư giao lưu trao đổi của các trường khác.

Tất nhiên Trần Mộ không biết những việc này, đã khá lâu rồi hấn không có ra ngoài. Bất quá dù biết được, hấn cũng cho rằng chuyện này không có liên quan gì đến mình.

Mỗi ngày như mọi ngày, huấn luyện, học tập.

Hấn không biết sao mình lại như vậy, cũng không muốn biết, hấn chỉ không muốn dừng bản thân lại.

Dưới loại huấn luyện học tập có vài phần tra tấn này, trình độ của hấn tiến bộ khá nhanh.

Trần Mộ cảm giác mình như đang nằm mơ, một giấc mơ có vẻ rất dài mà ngắn ngủi, từ giấc mơ tỉnh lại hấn có cảm giác xa lạ với bản thân.

Cả người hấn như tràn đầy sức mạnh. Bây giờ hấn có thể dùng một tay nhấc vật nặng mà trước kia phải cần đến hai tay. Trừ việc này, cảm giác của hấn cũng nhạy bén hơn nhiều, sức bật, độ mềm dẻo mọi mặt đều tăng lên. So sánh mà nói, thân thể hấn ngược lại tăng trưởng rất ít.

Khiến hấn cảm thấy khó tin là thân thể hấn đã mềm mại đến mức có thể tùy ý uốn lượn, điều này làm hấn nhớ đến diễn viên trong đoàn xiếc. Thân thể mềm dẻo của họ thậm chí có thể chuyển hướng trong ống nhỏ hẹp. Bất quá họ đều là những cô bé mười hai mười ba tuổi, phụ nữ trời sinh mềm dẻo hơn đàn ông nhiều lắm, mà độ tuổi này lại là thời kì thân thể của họ mềm dẻo nhất.

Nhưng mình thì sao? Đã sắp mười sáu tuổi, lại là đàn ông.

Đương nhiên, trong mắt Trần Mộ, thiếu niên và đàn ông không khác gì nhau, ít nhất đối với hấn là vậy.

Dù ở mặt huấn luyện này Trần Mộ có tiến bộ kinh người, nhưng lòng hấn vẫn là một màu xám. Tiến bộ này cũng không thể để hấn ngạc nhiên hay vui mừng. Bây giờ trừ tạp phiến thần bí kia ra, hấn đã mất đi lòng hiếu kì với mọi thứ.

Đã thành thói quen, hấn vẫn cầm đầu huấn luyện học tập như máy móc. Nhưng hấn đã bắt đầu tư duy trở lại. Điều hấn suy ngẫm cũng không phải là ý nghĩa của sự sống, đối với hấn điều này quá xa xôi. Thật ra

cái chết của Hoa thúc ảnh hưởng rất lớn đến hắn, đôi lúc không khỏi nảy sinh một ít thương tiếc, nhưng rất nhanh, hắn liền bỏ đi những ý nghĩ dư thừa này ra ngoài.

Người chết thì cũng đã chết, người đang sống thì vẫn phải sống tiếp.

Cuộc sống là thật, hắn không quen tư duy về ý nghĩa của cuộc sống. Hiện tại hắn muốn làm một chuyện cơ bản nhất, đó chính là sống.

Hoa thúc qua đời, đối với hắn mà nói, không chỉ là một người thật sự quan tâm hắn vĩnh viễn ra đi. Còn có nghĩa từ nay về sau, hắn phải tìm một nơi khác để bán năng lượng tạp của mình. Đây là một vấn đề lớn, rất lớn, nếu không giải quyết, tất cả đối với hắn đều chỉ là ảo ảnh, không thực tế. Hắn phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Đúng lúc này, Lôi Tử tới.

Lôi Tử vừa vào, liền nằm thẳng xuống giường của Trần Mộ, trong miệng không ngừng than thở: “Ai, thật là thoải mái, mệt chết được. Đầu gối, cái giường nát của người hình như trở nên thoải mái thật đó.”

Trần Mộ không để ý đến hắn, đứng dậy đưa chén nước cho hắn: “Sao hôm nay người lại tới đây?”

“Nhớ người.” Lôi Tử nói một câu không đầu, chợt vẻ mặt khổ sở, không đầu không đuôi than một câu: “Đầu năm nay, muốn kiếm sống thật không dễ.”

Vừa nghe câu này, Trần Mộ liền biết tên này chắc chắn là bị ủy khuất gì, hoặc là chịu đau khổ gì, đến đây dốc bầu tâm sự. Hắn biết mình nên làm thế nào, chính là không cần làm gì cả, chỉ cần lắng lắng ngồi nghe.

Quả nhiên, Lôi Tử bỗng ngồi thẳng dậy, vẻ mặt căm hận: “Đầu gối, người nói cuộc đời này là sao, lão tử làm việc bán sống bán chết, không ngờ thẳng khốn kia chẳng nói một lời chiếm hết công lao, hắc, thẳng chó chết, tổng biên kịch cái gì chứ!”

Dưới lời kể đầy bức xúc của Lôi Tử, Trần Mộ rốt cuộc cũng hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Lôi Tử còn trẻ lại chịu khó, sau khi vào công ty tạp ảnh, liền nhanh chóng làm quen với hoàn cảnh trong đó. Bởi vì đọc sách nhiều năm, lại thông minh, hắn bắt đầu thử viết kịch bản. Mà hành vi của hắn được tổng biên kịch phát hiện, tổng biên kịch không ngừng khen ngợi hắn, cũng hứa hẹn chỉ cần hắn sáng tác ra một kịch bản hay, liền đưa hắn lên làm biên kịch chính thức.

Có hứa hẹn này Lôi Tử vắt óc suy nghĩ ngày đêm, hao hết tâm huyết, cuối cùng viết ra một kịch bản mà hắn hài lòng. Đưa tổng biên kịch xem qua, tổng biên kịch vừa vui mừng vừa kinh ngạc, liền quyết định tại chỗ, dựa theo kịch bản bắt đầu chế tác.

Chứng kiến tâm huyết của mình được coi trọng, Lôi Tử hạnh phúc hơn ai khác. Hắn vô cùng chờ mong tạp ảnh ra mắt, song hắn không thể ngờ, sau khi tạp ảnh hoàn thành, đưa ra thị trường. Hắn mới phát hiện, tên người biên kịch được ghi trên tạp ảnh là tên của vị tổng biên kịch kia. Hắn như bị sét đánh tại chỗ, hơn nửa ngày mới tỉnh táo lại.

Khi hắn tức giận tìm đến tổng biên kịch, tổng biên kịch chỉ cười lạnh đưa hắn năm vạn Audierne, không hề nhắc đến chuyện đưa hắn lên làm biên kịch chính thức. Hơn nữa còn dọa, nếu hắn ra ngoài nói lung tung, sẽ đuổi hắn ra khỏi công ty.

Làm cho Lôi Tử cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa tức giận là bộ tạp ảnh này nhanh chóng nổi như cồn, trong hai tuần ngắn ngủi, đã đứng đầu trong bảng tiêu thụ. Mà vị tổng biên kịch kia cũng nhờ bộ tạp ảnh này mà trở thành nhân vật quyền thế trong giới tạp ảnh.

Tất cả lửa giận cùng sức lực của Lôi Tử dường như theo đoạn kết câu chuyện mà biến mất, hắn chán nản nằm xuống giường một lần nữa. Trần Mộ lắng lắng ngồi nghe, cũng không tỏ thái độ gì. Thật ra dù là hắn hay Lôi Tử, gặp qua chuyện bất công hơn thế này nhiều lắm, chỉ là kịch bản này chứa rất nhiều tâm huyết của Lôi Tử, cho nên hắn mới bức xúc đến vậy. Nhưng lý trí của hắn và Trần Mộ chưa bao giờ tin rằng trên thế giới này thực sự có công bằng.

“Người học huyền tạp đến đâu rồi?” Qua lúc lâu, Lôi Tử mới thều thào hỏi Trần Mộ.

19. Chương 19: Cùng Nhau Làm Tập Ảnh

“Vây mấy ngày nay người làm gì?” Lôi Tử như nghe thấy một chuyện không thể tin được, bật dậy nhìn Trần Mộ. Hắn rất hiểu đứa bạn này. Hắn không ham chơi, hay chính xác trong đầu hắn căn bản không có khái niệm chơi là gì. Trong đầu Lôi Tử, Trần Mộ như không hề biết mệt mỏi, chưa bao giờ biết chán ghét, một lòng học tập huyễn tạp, mặc dù không thích cầu tiến, nhưng là một thanh niên rất tốt.

Song hôm nay hắn không ngờ Trần Mộ nói đã lâu hắn không đụng đến huyễn tạp, bảo sao hắn không kinh ngạc?

Trần Mộ im lặng, không nói lời nào. Hắn không biết phải giải thích chuyện này thế nào.

Lôi Tử thấy vẻ mặt Trần Mộ như vậy, hiểu rõ hắn không muốn nói. Nếu như Trần Mộ không muốn nói, Lôi Tử tin tưởng, trên thế giới này không ai có thể từ trong miệng hắn moi ra được một từ nào.

“Được rồi, đừng làm ra bộ mặt xấu này, ai cần? Vây có cái nào hồi trước làm không? Cho ta xem một chút.” Lôi Tử ra vẻ thoải mái nói.

Bọn họ là một đôi bạn như thế, khi bản thân phần nộ sẽ không nhịn được liền gặp nhau để phát tiết, mà khi người kia khó chịu, cho dù mình không vui, cũng tuyệt đối không đeo vẻ mặt khổ não làm cho không khí đã nặng nề lại càng nặng nề hơn.

Trần Mộ tiện tay đưa cho Lôi Tử một huyễn tạp: “Ừ, nó đây.”

“Hắc, để nhân vật có thực lực trong giới tạp ảnh như ta xem xét huyễn tạp người chế tạo, nói cho người biết, ánh mắt của ta rất độc, đến lúc bị ta chê cũng đừng buồn.” Lôi Tử vừa bảnh chọe vừa cuống quýt cầm lấy huyễn tạp Trần Mộ đưa.

“Ha, rốt cuộc đã đến thời khắc lịch sử...” Lôi Tử vừa nói vừa vung về cầm huyễn tạp vào trong khe chứa tạp trên độ nghi của mình.

Chúng kiến động tác vung về của Lôi Tử, Trần Mộ không chịu được, trong lòng buồn bực, trước đây thân thủ tên này không phải là rất linh hoạt sao?

Hắn không biết, bây giờ bất luận là độ linh hoạt, nhanh nhẹn, sức lực, hay nhãn lực của thân thể hắn so với trước kia đã như hai người khác nhau. Cho nên hắn mới đột nhiên cảm thấy động tác của Lôi Tử rất vụng về, không hợp lý. Không phải Lôi Tử vụng về đi, mà là trình độ hắn biến cao. Nhưng bây giờ hắn vẫn chưa nhận ra điểm này.

Lôi Tử nhấn nút kích hoạt.

Đột nhiên, một quái vật to lớn xuất hiện giữa khoảng không, cơ hồ bịt kín cả căn phòng. Là một con rồng! Một con rồng lửa! Thân thể thật dài của nó cuộn tròn vờn quanh, một cặp mắt đỏ thẫm sâu hoắm nhìn hắn chăm chú, như muốn xem thấu nội tâm của hắn. Lôi Tử sợ đến lạnh cả xương sống.

“Má ơi!” Lôi Tử trừng mắt, ngã về phía sau, hôn mê bất tỉnh!

Trần Mộ chết lặng nhìn Lôi Tử ngất xỉu. Hắn không thể tin huyễn tạp cấp một lại có thể dọa một người ngất xỉu.

Đi tới bên cạnh Lôi Tử, tắt độ nghi trên tay hắn, xoát! Con rồng lửa đáng sợ lập tức biến mất khỏi không khí.

Trần Mộ không đánh thức Lôi Tử, mà ngồi xuống bên cạnh hắn. Đáng tiếc không có thanh vân lưu thủy, Trần Mộ hơi tiếc nuối. Cứ ngồi im như vậy, thả lỏng suy nghĩ của bản thân. Sự tĩnh lặng không có ưu thương, Trần Mộ nhìn qua không khác gì một khúc gỗ.

Qua mười phút sau, Lôi Tử mới từ từ tỉnh lại.

Hắn vừa tỉnh lại, liền trở mình dậy, nhìn xung quanh, trên mặt vẫn còn vài phần sợ hãi: “Đầu gỗ, vừa rồi người có thấy không? Đó là cái gì vậy?”

“Ừ, nhìn thấy.” Vẻ mặt Trần Mộ không chút thay đổi: “Đó là rồng lửa, chiến đấu huyễn tạp cấp ba.”

“Á! Chiến đấu tạp cấp ba?” Lôi Tử liền dờ mắt ra, qua mười giây, đột nhiên quay đầu qua, ngây ngốc hỏi: “Người chuyển sang làm tạp tu từ khi nào?”

“Không có, đó là huyền tạp cấp một, con rồng lửa đó chỉ là một ảo ảnh, không có lực sát thương.” Trần Mộ giải thích, nhưng ảo ảnh mình chế tạo ra vậy mà lại có thể dọa người khác ngất đi, hẳn cảm thấy có chút tự hào.

“Ảo ảnh?” Lôi Tử thoáng ngẩn ra, lập tức lắc đầu như điên: “ Không có khả năng, làm gì có chỗ nào giống ảo ảnh? Đầu gỗ người đừng chọc ta, ta làm nghề gì? Là làm tạp ảnh! Mỗi ngày đều tiếp xúc không ít ảo ảnh, có phải ảo ảnh hay không ta chỉ cần liếc mắt là nhận ra. Lúc này tuyệt đối không phải là ảo ảnh!” Lôi Tử giọng như chém đinh chặt sắt kết luận.

“Lúc nào người thành tạp tu? Còn có huyền tạp cấp ba? Món đó cũng không rẻ đâu a?” Lôi Tử ngờ vực.

Trần Mộ chẳng thèm giải thích, liền đến cạnh Lôi Tử, mở độ nghi của hắn một lần nữa.

“Người sờ đi rồi biết.” Trần Mộ bỏ lại một câu.

Con rồng lửa vô cùng sống động một lần nữa xuất hiện.

Lôi Tử càng hoảng sợ, nhưng lại bình tĩnh hơn so với lần trước nhiều, chỉ có bắp chân hơi run lẩy bẩy. Liếc nhìn Trần Mộ, thấy hắn không giống như đang đùa, Lôi Tử liền sợ sệt đưa tay chạm vào con rồng lửa này.

Nhưng lại chạm vào khoảng không.

“Ý.” Cảm giác trống không trên tay làm Lôi Tử giật mình, quả nhiên là ảo ảnh. Như vậy, lòng căng thẳng của hắn cũng xẹp xuống. Vừa buông lỏng, hắn bắt đầu nảy sinh hứng thú sâu đậm với ảo ảnh rồng lửa này. Hắn đi tới đi lui xung quanh ảo ảnh rồng lửa, thỉnh thoảng trong miệng lại phát ra tiếng than thở.

“Trời ạ, quá giống! Đúng là giống thật y như đúc! Đầu gỗ, không nghĩ ra kỹ thuật của người đã đến trình độ này, thật sự làm ta giật cả mình a! » Lôi Tử vô cùng hưng phấn, miệng nói không ngừng.

Đối với sự khen ngợi của Lôi Tử, Trần Mộ không để ý đến, ừ một tiếng rồi nằm lên giường.

Lôi Tử nhìn hơn mười phút, mới luyến tiếc thu hồi lại huyền tạp. Quay mặt qua, vẻ mặt hắn cực kỳ vui sướng.

“Đầu gỗ! Ta có ý này!” Trong mắt Trần Mộ, Lôi Tử đang phấn khởi vô cùng.

Trần Mộ chậm rãi đáp: “ Ý gì?”

“Chúng ta làm tạp ảnh đi.” Lôi Tử lại gần, vẻ mặt chờ mong nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ cẩn thận nhìn Lôi Tử, thấy hắn chăm chú không giống như đang nói đùa, suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: “Lôi Tử, ta không biết chút gì về tạp ảnh, làm không được.”

Lôi Tử cũng không nóng nảy: “Đầu gỗ, người có thể làm ra huyền tạp đến mức này, tạp ảnh chỉ là vấn đề nhỏ đối với người. Ta tin chắc, chỉ trong thời gian ngắn người liền học được tạp ảnh. Nó đơn giản hơn nhiều so với ảo ảnh rồng lửa của huyền tạp cấp một mà người làm. Kịch bản ta viết, bản hàng ta cũng phụ trách, người chỉ cần làm tạp ảnh là được. Thời gian ta làm nghề này cũng không ít, ta rất rõ đường đi nước bước trong nghề này. Đầu gỗ, người có thực lực này! Ta cũng có! Chúng ta là bộ đôi hoàn hảo!” Trong lời nói của Lôi Tử lộ ra sự tự tin mạnh mẽ.

Trần Mộ cúi đầu suy tư, từ sau khi Hoa thúc qua đời, hắn vẫn không kiếm được nguồn thu nhập khác. Có lẽ, làm tạp ảnh cũng là sự lựa chọn không tồi...

20. Chương 20: Tạp Ảnh Là Gì

Trong ánh mắt Lôi Tử tràn ngập cuồng nhiệt.

Hai người nhìn nhau thật lâu, do dự một chút, Trần Mộ đồng ý: “Được. Ta thử xem.”

“Hoan hô!” Lôi Tử như một đứa trẻ, bỗng nhảy dựng lên. Nhìn Lôi Tử vui mừng nhảy nhót, khoe miệng Trần Mộ lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

Vì vậy hai người bắt đầu cùng nhau thảo luận.

Năm vạn audierne cho một bộ tập ảnh là không nhiều, Trần Mộ cũng góp tiền tiết kiệm của mình vào, rốt cuộc gom được mười vạn audierne.

Nhưng số tiền trên vẫn quá ít đối với một bộ tập ảnh, hai người liền quyết định làm một đoạn tập ảnh ngắn.

Kịch bản do Lôi Tử phụ trách, còn Trần Mộ thì Lôi Tử chỉ có một yêu cầu, chỉ cho hắn hiểu rõ tập ảnh là gì.

Đúng dịp Lôi Tử biết ngày mai ở Đông Vệ học phủ sẽ có một buổi tọa đàm về tập ảnh, hai người liền dự định đến xem.

Sáng sớm hôm sau, Lôi Tử mang theo hai vành mắt thâm đen đi đến chỗ Trần Mộ. Tối hôm qua hắn hưng phấn đến độ mất ngủ, khi gặp Trần Mộ thì miệng ngáp không ngừng, mặt mày phờ phạc, trông rất uể oải.

« Sao lại đông người như vậy ? » Trần Mộ cảm thấy khó hiểu, khách du lịch trong Đông Vệ học phủ đông hơn bình thường đến mấy lần, khắp nơi đều là người.

“Còn không phải là do chuyến thăm của Tinh Viện sao, đám người này ăn không ngồi rồi, chạy đến đây cho náo nhiệt thôi.” Lôi Tử vừa ngáp vừa nói.

Trần Mộ giật mình: “Tinh Viện đến Đông Vệ học phủ?”

“Không phải chứ, tin tức lớn như vậy mà người cũng không biết?” Lôi Tử nhìn Trần Mộ ánh mắt giống như đang nhìn người ngoài hành tinh: “Hắc, đúng là đầu gỗ!”

Tinh Viện đến Đông Vệ học phủ, Trần Mộ vẫn còn đang tiêu hóa tin tức này. Trong mắt Trần Mộ và Lôi Tử, Tinh Viện là một nơi rất thần thánh. Nếu đem so sánh Đông Vệ học phủ cùng với Tinh Viện, sẽ không ai chú ý đến sự tồn tại của Đông Vệ học phủ. Sáu học phủ lớn trong mắt người bình thường quả thực giống như truyền thuyết.

Ba năm trước, có một đứa trẻ ở thành Đông Thương Vệ được tuyển vào Trung Đạt Thư Phủ, cũng là một trong sáu học phủ lớn, lúc ấy cả thành Đông Thương Vệ đều chấn động. Đứa trẻ kia còn được thị trưởng đích thân tiếp đãi.

Sáu học phủ lớn có hệ thống thi tuyển khá nghiêm khắc, đối tượng chiêu sinh chủ yếu là người dân ở năm hoa khu lớn và thủ đô. Đối với người dân ở hai mươi hai khu Phổ Cư(khu bình dân), điều kiện tuyển chọn khắc nghiệt hơn nhiều. Nếu như một thiếu niên ở khu Phổ Cư có thể được học ở một trong sáu học phủ lớn, có thể thấy hắn có thiên phú vô cùng xuất sắc.

Sáu học phủ lớn luôn luôn ở vị trí cao cao tại thượng, luôn có chính sách phân biệt đối xử với khu Phổ Cư, bây giờ lại chủ động đến giao lưu với Đông Vệ học phủ, làm sao mà không để hắn cảm thấy khó hiểu.

Xem ra Đông Vệ học phủ sắp bước vào thời kì phát triển cao độ, Trần Mộ nghĩ thầm. Nhờ tình hình này, Đông Vệ có thể thu được rất nhiều lợi ích, tên tuổi của nó cũng nổi tiếng hơn nhiều, các mặt lợi ích khác thì lại càng nhiều vô kể.

Trải qua sự khiếp sợ lúc đầu, Trần Mộ đã khôi phục bình tĩnh. Tin tức này đúng là rất chấn động nhưng cũng chẳng quan hệ gì đến hắn. Minh cũng không phải học viên ở Đông Vệ học phủ, cũng không thu được lợi ích nào, cuộc sống của bản thân cũng không bị ảnh hưởng gì.

Trong dòng người tấp nập, Trần Mộ và Lôi Tử cố mở một đường máu. Trần Mộ thì tốt rồi, huấn luyện một khoảng thời gian khiến thân thể của hắn cường tráng rất nhiều, cho nên không cần phí sức. Lôi Tử nhìn qua có vẻ chật vật hơn, thở hồng hộc, quần áo bị chèn ép đến nhăn nhúm, trên bàn chân thì lớp lớp dấu giày. Lôi Tử không thèm sửa lại quần áo, ngóng cổ nhìn xung quanh.

“Ở đây, ở đây!” Cách đó không xa có người quơ cánh tay ra hiệu.

Lôi Tử mừng rỡ, vội kéo Trần Mộ chen về phía đó.

“Ôi má ơi, bây giờ trường của các người đúng là giàu rồi, xem chút nữa là chen không nổi.” Lôi Tử oán trách nói.

Trước mặt Trần Mộ là một học viên mặc đồng phục, nhìn qua có vẻ lấm la lấm lét, dáng người lại thấp bé, thực sự không giống người tốt. “ Hắc hắc, đúng là vậy, nghe nói mức thu nhập tài chính năm nay tăng mạnh, nhà trường còn đang cân nhắc sang năm có nên miễn học phí hay không đó.” Trong lời nói lộ ra vẻ đắc ý.

“Được rồi được rồi, đừng nổi trước mặt ta.” Đường như Lôi Tử rất hiểu rõ hần, tùy tiện nói vài câu giới thiệu Trần Mộ: “Đây là người anh em của ta, Trần Mộ.” Lập tức quay qua Trần Mộ: “Hần là bạn của ta, tên Lao Thư, bất quả mọi người đều gọi hần là lão thư, là đại ca ở nơi này.”

Tò mò đánh giá những người xung quanh, đây là lần đầu tiên Trần Mộ vào phòng học trong Đông Vệ học phủ. Phần lớn những người này đều là học viên, bất quá Trần Mộ vẫn thấy có vài người đục nước béo cò như hần. Các học viên tự do thảo luận gần đây có bộ tập ảnh nào đáng xem, không khí trong phòng rất nhẹ nhàng.

Một học viên nữ bước lên bục giảng, phía dưới liền bắt đầu an tĩnh lại.

“Mọi người giữ im lặng một chút, hôm nay chúng ta trình chiếu bộ tập ảnh gần đây được khen ngợi nhiều nhất “Tiếng Nói Ngày Hè”. Bộ tập ảnh này vừa ra thị trường liền thu được sự ái mộ rất lớn, cốt truyện xuất sắc, nhân vật được khắc họa hợp lý, có thể nói đây là bộ tập ảnh đáng chú ý nhất trong thời gian này.”

Trần Mộ đột nhiên phát hiện Lôi Tử bên cạnh mình lộ ra vẻ mặt đau khổ, hai tay vịn trên ghế hơi run rẩy.

Lòng thầm kinh ngạc, Trần Mộ chợt hiểu ra, nhẹ giọng hỏi : “Là bộ mà người sáng tác?”

“Ừ.” Lôi Tử mím môi, sắc mặt hơi đáng sợ.

Trong lòng thở dài một tiếng, Trần Mộ không hề nói gì, mà hoàn toàn chú ý vào màn hình sắp chiếu tập ảnh. Đây là lần đầu hần xem tập ảnh, không khỏi cảm thấy mới lạ.

Độ nghi cũng có thể dùng để chiếu tập ảnh, nhưng bây giờ trên thị trường đã có thiết bị chuyên dụng để trình chiếu tập ảnh. Hiện tại nó đang được sử dụng trong phòng học, nó phóng ra ảo ảnh sắc nét hơn, lại còn có khe chứa tập âm thanh chuyên dụng, hiệu quả âm thanh cực kì xuất sắc.

Nửa tiếng sau, tập ảnh đã được chiếu hết.

“Tập ảnh là thế này?” Trần Mộ không thể tin hỏi Lôi Tử.

Lôi Tử đã khôi phục bình thường, hần biết Trần Mộ đang nghĩ gì, cười khê: “ Đúng vậy, làm cái này người có tự tin chứ.”

Tập ảnh không ngờ lại là như thế này! Trần Mộ không biết mình nên nói gì. Trong mắt hần, dù là vật thể hay nhân vật bên trong đều không giống thật, chỉ được cường điệu một chút với trải qua đơn giản hóa xử lý mà thôi. Nói về độ khó khăn, tập ảnh còn kém xa hỏa long huyền tập mà Trần Mộ chế tạo, càng không cần nói đến huyền tập quảng cáo của cửa hàng Song Hoàn.

Mặc dù không biết trình độ chế tạo bộ tập ảnh này được xem là tốt hay kém trong giới tập ảnh, nhưng hần cảm thấy nổi bật nhất là cốt truyện của bộ tập ảnh này. Không thể không khen ngợi tài hoa của Lôi Tử về mặt này. Ngay cả người nguội lạnh chất phác như Trần Mộ mà cũng rất mê mẩn.

Trần Mộ nghĩ rằng nếu làm giống thật hơn chút nữa thì hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng liền nghĩ lại, nếu đúng như vậy chỉ sợ chi phí sẽ là một con số trên trời! Hần lúc này mới hiểu ra vì sao tập ảnh chỉ sử dụng ảo ảnh đã được đơn giản hóa và cường điệu hoá huyền ảnh.

Hần cũng không biết đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất. Muốn làm tập ảnh giống thật y như đúc, không chỉ tăng chi phí rất nhiều, mà độ khó cũng rất cao. Chế tập sư có kỹ thuật đạt đến trình độ như thế rất thưa thớt.

Ngay sau đó lại chiếu tiếp vài bộ tập ảnh kinh điển.

21. Chương 21: Aragon

“Thích?” Tả Đình Y lắc đầu :“Không hề.”

“Nhưng ta thấy người xem rất chăm chú.” Trên mặt Hồng Đào lộ ra vẻ kì quái.

Đang ngồi ngay ngắn Tả Đình Y thản nhiên nói: “Làm một việc không thể chỉ để ý bên ngoài, nhưng nếu bên ngoài làm cũng không xong, vậy việc đó cũng sẽ tám chín phần không xong.”

“Dối trá!” Hồng Đào khinh bỉ nói, liền sau đó ngáp một cái: “Dù sao ta rất mệt. Ta nói này, người không có việc gì làm hay sao mà lại kéo ta đi xem tạp ảnh, người thích thì mua một bộ riêng cho mình được rồi, cần gì tới đây giúp vui?”

“Chúng ta không thể đánh giá vấn đề qua mặt ngoài...”

Hồng Đào vội vàng ngắt lời hắn: “Trọng tâm, nói vào trọng tâm đi.”

« Ta tới vì nàng. » Thần sắc Tả Đình Y rất tự nhiên.

“Nàng? Nàng nào?” Hồng Đào khó hiểu.

Tả Đình Y nhìn thoáng qua góc phòng học : “Mạn Tư Doanh.”

Về mặt Hồng Đào như hóa đá, qua nửa phút mới tỉnh lại, giống như vừa nghe được một tin giật gân: “Mạn Tư Doanh? Trời ạ! Người bị nàng ta hấp dẫn khi nào? Ta nói Đình Y, người quá lắm, cả ta mà người cũng giấu, không hề tiết lộ chút nào. Bất quá người đá như người hiểu biết hơn từ khi nào vậy?...”

Tả Đình Y không để ý đến Hồng Đào, mà ngoảnh đầu nói: “Ta nghe nói gần đây Aragon để ý đến nàng.”

Một câu nói liền khiến Hồng Đào nghẹn lại, qua lúc lâu mới chậm chạp hỏi: “Sao người biết được?”

Đột nhiên Hồng Đào phát hiện ánh mắt Tả Đình Y nhìn mình như đang xem một tên ngốc, hắn mới hiểu ra câu hỏi của mình ngu ngốc cỡ nào. Tả Đình Y là một trong hai học viên thuộc ban kỉ luật, trên tay nắm giữ thực quyền, tin tức cực kì nhanh nhạy. Trong trường học ngoại trừ Tăng Kỳ Di, đại ca của băng Bát Quái ra thì hắn có tai mắt nhanh nhạy nhất.

“Chuyện này thì liên quan gì đến người?” Hồng Đào khó tin nhìn đứa bạn tốt của mình, liếc mắt đánh giá từ trên xuống dưới: “Nhìn thế nào cũng thấy người không giống người gặp chuyện bất bình liền rút dao trợ giúp.”

Ba, Tả Đình Y đang ngồi ngay ngắn khép quyển sách “ Tạp Phiến Lí Luận Tổng Hợp” dày như cục gạch lại, nghiêm nghị nói: “Căn cứ vào quyết định mới nhất của nhà trường, vì đón tiếp đoàn giao lưu trao đổi của Tinh Viện, nghiêm cấm trong trường xảy ra bất cứ sự việc không êm thấm nào. Bản thân ta là một thành viên của ban kỉ luật, vậy lại càng không thể khoan tay đứng nhìn.”

Hồng Đào còn đang ngạc nhiên thì Tả Đình Y liền nói thêm một câu: “Quan trọng là nhà trường bắt ta phụ trách vấn đề này.” Về mặt hắn có vẻ hơi bất đắc dĩ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: “Thực tế thì gần đây đám bạn của Aragon hoạt động khá mạnh mẽ, nên ta quyết định tự mình theo dõi xử lý việc này.”

“Nói cả nửa ngày trời, té ra là chuyện này sao.” Hồng Đào hơi tỏ nhụt: “Loại chuyện nhàm chán này, người kéo ta tới làm gì?”

Tả Đình Y thản nhiên liếc nhìn Hồng Đào, phun ra hai chữ: “Đánh nhau.”

Đông Vệ học phủ có phương thức học tập tự do, nhà trường không có ước thúc đối với học viên. Mà học viên trong nhà trường, không phải giàu có thì cũng là người quan trọng, nhà trường cũng không đắc tội nổi. Cho nên đối với tranh chấp giữa các học viên, phần lớn đều mất nhắm mắt, cuối cùng vẫn là học viên tự mình giải quyết. Cho dù xảy ra chuyện gì, học viên cũng không thể đổ tội lên đầu nhà trường. Điều này dẫn đến an ninh trật tự trong trường trở thành một vấn đề khó.

Tả Đình Y sở dĩ có thể vào trong ban kỉ luật, một phần là do hắn được các giáo sư rất yêu thích, mặt khác bối cảnh gia đình hùng mạnh của hắn cũng có quan hệ trực tiếp. Ban kỉ luật là chỗ dễ đắc tội với người khác nhất, mà Tả Đình Y chỉ là một chế tạp sư, sức lực của bản thân hầu như là con số không.

Bất quá hần cũng là một người tàn nhẫn, tự mình mượn từ trong nhà năm vị tạp tu cực kì lợi hại, kỳ lạ là cha hần vốn luôn ôn hòa lại hết sức ủng hộ hần. Dẫn theo năm tên tạp tu cao cấp trở về trường học, Tả Đình Y bắt đầu chỉnh đốn mạnh nội quy tác phong trong trường, lấy thủ đoạn tàn nhẫn quản lí. Hầu như tất cả nhân vật cứng đầu không nghe lời vào lúc đó đều bị trừng trị nghiêm khắc. Trong đó có không ít công tử nhà giàu, chỉ là hậu thuẫn của đám công tử này không bằng nhà hần, mà thủ hạ của họ càng không thể chống lại năm tên tạp tu dưới quyền Tả Đình Y.

Trong khoảng thời gian ngắn, nề nếp trong Đông Vệ học phủ liền được chỉnh đốn, nhà trường mừng rỡ, lại càng hết sức ủng hộ Tả Đình Y.

Cũng nhờ giai đoạn truyền kì này mà hung danh lừng lẫy của Tả Đình Y tại Đông Vệ học phủ được xác định. Từ đó về sau, đám công tử ăn chơi trác táng thấy hần như chuột thấy mèo, dù giáo viên ở ban kỉ luật cũng có chút kiêng kị với hần. Tả Đình Y cũng không sử dụng năm tên tạp tu cao cấp để uy hiếp nữa.

Một học viên khác thuộc ban kỉ luật là Tăng Hân Nghi, nhưng cô gái này không có hứng thú với công việc ở ban kỉ luật, mà chỉ có hứng thú với băng Bát Quái.

Trong nhà trường Aragon nổi tiếng là ăn chơi trác táng, hành vi thì cực kì ngang bướng. Nhưng do gia đình giàu có, nên rất ít người có thể chống lại. Mà từ trước đến nay hần rất nhu thuận, đại khái hần chưa bao giờ gây sự với người không nên đụng đến. Trong trường có hai loại người không thể gây sự, một là có bối cảnh đặc biệt hơn hần, một là bản thân có thực lực xuất chúng, ví dụ như Hồng Đào.

Hần thường xuyên hiếp đáp các học viên từ gia đình thường thường bậc trung, không có bối cảnh như Mạn Tư Doanh. Bên cạnh hần còn tụ tập một đám học viên nhà giàu giống hần, trong đám này không kẻ nào không là kẻ ăn chơi trác táng điển hình.

Trong thời gian nhạy cảm này, nhà trường không muốn có bất kì tin tức bất lợi nào. Cho nên khi Tả Đình Y vừa nhận được tin liền bắt đầu hành động. Trùng hợp là bọn họ ngồi ngay phía sau Lô Tử và Trần Mộ.

Đằng trước phòng học đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái: “Các người muốn làm gì! Lưu manh!”

Ngay sau đó liền truyền đến nhiều tiếng cười trêu học.

“Hắc, người đẹp, không thể nói lung tung nha, lưu manh? Chúng ta lưu manh ở chỗ nào?”

Một tiếng nói vô lại mà trơn tru đáp lời, chung quanh hần truyền đến những tiếng cười không keng nề gì. Người nói chuyện chính là Aragon. Aragon mặt mũi tròn trịa, lại thêm một cái bụng mỡ tròn, hai chân thấp lùn, cả người như do một đám hình cầu lớn nhỏ khác nhau tạo thành hình người. Một đôi mắt nhỏ càng nhìn càng thấy bí ối.

“Ngươi...” Cô gái giận đến đỏ mặt, không biết nên nói gì.

Biến cố này cũng cắt đứt sự bình lặng trong phòng học, rất nhiều học viên sau khi thấy kẻ gây sự, liền biết điều rời khỏi phòng học.

Trần Mộ hơi ngáy người ra.

Giọng nói này.....

22. Chương 22: Côn Đồ Cũng Có Sức Mạnh (1)

Ánh mắt hần bỗng nhìn qua hướng kia.

Một đám người ồn ào tập trung xung quanh Aragon, có ý xấu nhìn Mạn Tư Doanh.

Lúc này trong phòng học, hơn một nửa số người đã bỏ đi, chỉ còn lại lác đác vài người.

Cũng vào lúc này, có người bên phía Aragon chợt chú ý đến Tả Đình Y cùng Hồng Đào ở hàng ghế cuối cùng, sắc mặt liền đại biến, cuống quýt kéo người Aragon.

Aragon cũng chú ý tới Tả Đình Y, sắc mặt liền thay đổi. Uy danh của Tả Đình Y hấn vừa vào trường liền nghe qua, cho nên đến nay hấn vẫn tránh nảy sinh xung đột cùng Tả Đình Y. Không nghĩ rằng cuối cùng vẫn đối mặt.

Ba, tiếng sách đóng lại vang dội.

Tả Đình Y đứng dậy, mặt điềm tĩnh: “Ta là Tả Đình Y thuộc ban kỉ luật, hành động của các người đã vi phạm giáo quy, điều thứ 17, điều 49, điều 142. Không tuân theo các điều thứ 1, thứ 9, thứ 32 trong quy định của “Điều lệ quản lý Đông Vệ học phủ tạm thời” được đưa ra ba ngày trước. Đây là trường hợp nghiêm trọng, mời các vị theo ta đến phòng kỉ luật một chuyến.”

Sắc mặt của mọi người cùng lúc biến đổi, mọi người đều biết hung danh của Tả Đình Y ở Đông Vệ học phủ.

Sắc mặt Aragon hơi khó coi, dù khiếp sợ hung danh của Tả Đình Y, vẫn khách khí nói: “Tả huynh, không cần quá mức vậy chứ, mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, đâu cần phải nghiêm túc vậy chứ.”

Tả Đình Ý không thêm chú ý, vẻ mặt không chút thay đổi: “Đừng nói nhiều, theo ta tới phòng kỉ luật.”

Lôi Tử đứng cạnh Trần Mộ không ngừng kéo áo hấn, đưa mắt ra hiệu rời đi. Hai người rất quen cảnh này, tự nhiên biết lúc này nên giữ an toàn cho bản thân. Hơn nữa bọn họ cũng không cần dây dưa vào đám lộn xộn này, dù sao Lôi Tử cũng nhận ra hai bên đều không phải người tốt gì.

Trần Mộ như đầu gỗ không hề nhúc nhích, điều này khiến Lôi Tử chần động. Tên này hôm nay uống nhầm thuốc rồi sao? Theo hấn biết, Trần Mộ tuyệt đối không phải là người đầy tinh thần hiệp nghĩa. Nếu như một người trải qua vài năm cuộc sống như bọn họ lúc nhỏ, mà vẫn đầy tinh thần hiệp nghĩa, dưới cách nhìn của Lôi Tử, người đó không phải là tên gốc thì là một kẻ đầy dã tâm. Hấn và Trần Mộ đều không phải dạng người trên. Nhưng thái độ khác thường bây giờ của Trần Mộ khiến Lôi Tử không biết làm sao. Bất quá nếu như Trần Mộ không muốn đi, Lôi Tử tự nhiên phải cùng tiến cùng lui với hấn. Điều này căn bản không cần suy nghĩ, dù là Lôi Tử hay Trần Mộ cũng đều làm như vậy.

Sắc mặt Aragon liền trở nên rất khó coi, hấn không nghĩ tới Tả Đình Y không hề nể mặt chút nào. Hơn nữa rất rõ ràng, Tả Đình Y vì mình mà tới. Hấn hoành hành ở trường đã quen, có thể lùi đến bước này là đã rất nể mặt Tả Đình Y.

“Nói vậy, Tả đồng học không nể mặt ta sao?” Sắc mặt Aragon lạnh xuống, giọng nói cũng bắt đầu âm trầm. Cơ hồ hấn vừa dứt lời, đám thủ hạ bên cạnh hấn liền ào ào đứng dậy, vẻ mặt bất thiện.

“Ồ, xem ra đầu năm nay vẫn còn kẻ lớn gan không sợ chết a, hắc hắc.” Hồng Đào chậm rãi đứng dậy, dùng giọng nói kỳ quái chế giễu. Mà tay trái của hấn như tùy ý vuốt ve độ nghi trên cổ tay phải. Cùng lúc đó cũng không quên cười nhạo Tả Đình Y một chút: “Ta nói mà Đình Y, người ta căn bản không nể mặt người, người làm người đã thất bại đến nước này sao?”

Hồng Đào cũng là một người có tiếng tăm trong trường, đương nhiên nói về thanh danh không có cách nào so sánh với Tả Đình Y, hơn nữa tên tuổi hấn gắn liền với thực lực. Là thủ lĩnh của hệ tập tu ở Đông Vệ học phủ, thực lực của hấn thâm sâu khó lường, nghe nói đã có thể so sánh với một số loại nghề nghiệp tập tu.

Bây giờ xem ra lời đồn thực sự không sai.

Một vị tập tu bên cạnh Aragon chứng kiến tư thế cánh tay trái của Hồng Đào, sắc mặt hơi đổi, thần sắc bắt đầu ngưng trọng. Người này ít nhất cũng hơn ba mươi tuổi, vừa nhìn đã biết không phải học viên, tám chín phần là cha Aragon cũng biết đứa con bảo bối của mình hay gây sự bên ngoài, cho nên phái ra một vị cận vệ đặc lực bảo vệ. Tình huống này cũng thường xuất hiện bên người đám tiểu thư công tử, nhà trường đối với trường hợp này đa phần là giữ im lặng.

Hồng Đào cười nhẹ nhìn tên tập tu kia, nháy mắt ngón tay phải của hấn có hai con rồng lửa nhỏ đang khoan khoái vờn quanh. Hai con rồng nhỏ tuy chỉ to bằng ngón cái, nhưng cũng có thể thấy rõ lớp vảy trên người chúng.

Tên tập tu kia hiển nhiên rất kiêng kị hai con rồng nhỏ này, bộ dáng như lâm đại địch, bên cạnh hấn hiện lên bảy đốm sáng màu xanh biếc, giống như bảy con đom đóm đang trôi nổi cạnh hấn.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ chính thức thấy tập tu chiến đấu với nhau, trong lòng hết sức tò mò. Con rồng nhỏ trên tay Hồng Đào hẳn là bản thu nhỏ của hỏa long tập phiến mà mình chế tạo, mà số đốm sáng bên người tên tập tu kia chỉ có bảy cái, xa xa không bằng người mù trong quảng cáo kia, mỗi lần vung tay lên là một chùm mưa sao băng nhiều màu sắc.

Đột nhiên ánh mắt Hồng Đào lóe lên, ngón trỏ tay trái bung ra, một con rồng nhỏ bắn ra nhanh như điện.

Nhanh thật! Trần Mộ đang đứng xem không khỏi giật mình, tốc độ phản ứng của hắn bởi vì luyện tập môn thể dục nên nhanh hơn trước rất nhiều, nhưng đối mặt với tốc độ như vậy, hắn chắc chắn bản thân mình không thể tránh được.

Tên tập tu kia cũng không phải kẻ yếu, ba đốm sáng bắn về phía con rồng nhỏ kia, một đuôi sáng kéo dài giữa không trung, lưu lại trong mắt Trần Mộ ba đạo ánh sáng bạc đẹp mắt.

Ba! Tiếng nổ cực giòn chọt đâm vào lỗ tai mọi người đau đớn. Ngay tại chỗ hai bên va chạm nhau, năng lượng bị hủy diệt tạo ra sóng chấn động mạnh mẽ.

Trần Mộ cảm giác như bị người khác đẩy một cái, chút nữa đứng không vững. Càng không nói đến những người khác trong phòng học, bọn họ đều ngã trái ngã phải.

Bất quá hai người không có ý tiếp tục động thủ, cục diện lại giằng co như cũ.

Nhìn trận chiến đấu mà hắn không thể giải thích được, trong mắt Trần Mộ hiện lên một tia hâm mộ.

Không nói đến hai bên tranh chấp lẫn nhau, trong phòng học vắng vẻ này, hai người Trần Mộ cùng Lôi Tử có vẻ đặc biệt chú ý.

“Hai vị bằng hữu này nhìn qua có vẻ rất lạ mặt, không biết là cao thủ của hệ nào?” Aragon đột nhiên quay sang mỉm cười với Trần Mộ và Lôi Tử. Mặc dù không biết rõ trình độ hai người này, nhưng lúc này ít đi một kẻ địch liền nhiều hơn một phần thắng.

Trần Mộ chẳng nói một lời, như thể không có nghe thấy, Lôi Tử cũng ngậm chặt miệng lại.

Ý cười trên mặt Aragon lập tức thu lại, lần này hắn thật sự nổi giận. Nếu như nói Tả Đình Y cùng Hồng Đào không nể mặt hắn, hắn cảm giác rất bình thường, không có gì nghiêm trọng, dù sao bọn họ có hung danh lừng lẫy. Nhưng hai tên này, nhìn sơ qua là biết gia đình không có bối cảnh gì, vậy mà muốn làm anh hùng trước mặt hắn, làm sao không khiến hắn nổi giận?

Hắn đưa mắt ra hiệu cho hai thủ hạ bên cạnh.

23. Chương 23: Côn Đồ Cũng Có Sức Mạnh (2)

“Hắc, đại danh Tả huynh hiển nhiên như sấm bên tai, bất quá tiểu đệ cũng không muốn đến ban kỉ luật, lần này chỉ đành đắc tội.” Aragon mặt ngoài thì cười nhưng trong lòng mắng thầm nói.

Tả Đình Y không nói gì thêm, lui ra sau một bước, vẻ mặt vẫn như cũ rất bình tĩnh, chỉ có trong mắt ý lạnh chọt lóe rồi biến mất.

Lúc này Hồng Đào cũng có nỗi khổ khó nói, bên người Aragon có một tên cực kì lợi hại không hề dưới hắn. Qua lần giao thủ vừa rồi Hồng Đào liền biết là đã đụng phải cao thủ. Tập tu đều phải rèn luyện cảm giác, tập tu càng lợi hại thì cảm giác cũng càng cao, điều này khiến bọn họ đối với đồng loại có trực giác cực kì nhạy cảm. Mà như tập tu của Khổ Tịch Tự, về mặt này lại càng khiến người khác sợ hãi, nghe nói bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể hiểu rõ thực lực của đối phương.

Số lượng học viên tại Khổ Tịch Tự là ít nhất trong sáu học phủ lớn, bình thường rất ít gặp được, cho nên lời đồn này cũng khó biết thật giả. Nhưng tên tập tu bên cạnh Aragon lại mang đến cảm giác nguy hiểm rất mạnh mẽ cho Hồng Đào. Dù vừa rồi hai người chỉ va chạm trong khoảnh khắc nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để hắn phán đoán ra được.

Do đó hắn cũng không đủ lực để hỗ trợ những người khác. Tả Đình Y thì hắn không lo lắng, ở trường này còn chưa có ai dám làm hại đến một cọng tóc của hắn. Hắn tin chắc, Aragon dù lớn gan nhưng cũng biết

suy tính thiệt hơn trong đó. Cho nên chắc chắn hắn sẽ không đụng đến Tả Đình Y. Hồng Đào lo lắng là hai tên học viên cùng Mạn Tư Doanh trong phòng học.

Mặc dù tên tạp tu lợi hại kia bị hắn ngăn cản, nhưng đám ăn chơi bên Aragon người đông thế mạnh. Mà nhìn qua thể hình hai tên học viên kia thì sợ rằng cũng không có bao nhiêu sức lực.

Trần Mộ bước lên một bước, che chở Mạn Tư Doanh ở phía sau, tay kia cầm một cái ghế dài.

Lôi Tử cũng thâm hiểu ý, rất thân nhiên cầm lấy một cái ghế.

Thế giới của trẻ lang thang rất tàn khốc, có thể sống sót đến giờ, nếu như còn chưa trải qua đánh lộn, như vậy đúng là đang kể chuyện cổ tích ngàn lẻ một đêm. Mặc kệ là đấu tay đôi hay quần đấu. Những tên côn đồ đầu đường xó chợ trước kia đều là đối thủ của hai người. Về mặt này, bọn họ có kinh nghiệm rất phong phú.

Mỗi người cầm trên tay một cái ghế, một cỗ khí thế hung hãn đột nhiên phát ra.

Lôi Tử cắn môi, sắc mặt bắt đầu trở nên dữ tợn. Trần Mộ dù không có thay đổi gì, nhưng ý lạnh trong mắt cũng bắn ra bốn phía.

Căn bản không cần nói với nhau lời nào, hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Tiên hạ thủ vi cường!

Côn đồ đánh nhau không cần phải nói lời dư thừa gì... Trần Mộ gơ cái ghế trên tay lên, đột nhiên đánh mạnh!

Phanh, cú đánh rất chuẩn xác vào đầu một gã công tử.

Cái ghế gỗ trong phút chốc vỡ thành từng mảnh nhỏ, trên tay Trần Mộ chỉ còn một cái chân ghế, vô số mảnh vỡ nhỏ rơi tứ tung. Người bị đánh làm gì nghĩ tới đối phương không hề cho hắn cơ hội dọa dẫm, đột nhiên đánh tới, không hề phòng bị liền bị trúng một đòn nặng.

Trên đầu đầy máu, tên đó kêu thảm một tiếng, hai mắt trợn trắng, ngã ngửa ra sau.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Lôi Tử cũng không chịu yếu thế, hô lên một tiếng, xoay cái ghế trên tay.

Ba! Lại là một tiếng trầm đục, kèm theo một tiếng la thảm thiết, một tên công tử đầu dầu má phấn như bị đổ tương lên mặt, đủ mọi sắc màu, ôm mặt đau đớn giãy dụa trên mặt đất.

Ngoại trừ Trần Mộ và Lôi Tử, mọi người ở đây đều cảm thấy ớn lạnh.

Cho dù là Tả Đình Y cũng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng. Từ trước đến giờ bọn họ chỉ so bối cảnh gia đình, tài lực của nhau, có đánh nhau thì cũng là thủ hạ đi làm, có bao giờ gặp qua cảnh tàn nhẫn đầy mùi máu tanh như vậy?

Chỉ thấy đám người kia toàn bộ từng bước lui về sau.

Cùng lúc đó, một tiếng la chói tai của một người con gái chọt vang lên sau lưng Trần Mộ, cơ hồ đâm thủng màng tai mọi người. Mạn Tư Doanh hoảng sợ nhìn những việc xảy ra trước mắt.

Ngược lại Trần Mộ cùng Lôi Tử vẫn không nhúc nhích, hai người ung dung ném cái chân ghế gãy trên tay xuống, rồi tự mình cầm lên một cái ghế khác.

Trong lòng Lôi Tử nhẹ nhõm, đám công tử này nhìn qua có vẻ người đông thế mạnh, không ngờ rằng đều là một đám nhát gan. Nếu như hắn biết trong đám người này có một tên tạp tu chỉ cần hươ tay liền có thể tiêu diệt bọn họ, hắn tuyệt đối không cần nhìn mặt ai liền kéo Trần Mộ chạy trốn.

Hai người rất hiểu khi đánh nhau nên làm gì, về mặt càng thêm bình tĩnh, như thể làm một việc rất bình thường. Đám người bên Aragon thấy thế lại càng cảm giác hai người quá tàn nhẫn, trong lòng nhất thời khiếp đảm.

“Sao hả? Không ai lên nữa a?” Lôi Tử nhíu mày, tay phải cầm cái ghế đập mạnh lên bàn. Ầm! Lần này lại càng khiến đám người kia thêm hoảng sợ.

Hai tên kia là đồ điên! Trong lòng mọi người ở đây đều nghĩ như thế, nhớ đến bọn họ ra tay tàn nhẫn, đặc biệt là tên công tử bị đập vào mặt kia, cảm giác nếu mình gặp phải cảnh ngộ như vậy, hầu như mỗi tên công tử đều cảm thấy mặt mình ngứa vô cùng, lấy tay gãi mới phát hiện tất cả đều là mồ hôi hột.

Trần Mộ không nói gì, từng bước tiến tới.

Xoát, đám người Aragon đồng thời lui một bước, chỉ có một mình vị tạp tu kia ở yên tại chỗ. Lúc này hắn cũng không hề để ý đến Trần Mộ cùng Lôi Tử, tất cả lực chú ý hắn đều đặt trên người Hồng Đào. Trong mắt hắn, hai tên kia chỉ là côn đồ đầu đường xó chợ mà thôi, Hồng Đào mới thật sự nguy hiểm!

Hắn mới là kẻ đáng chú ý nhất!

Bây giờ tên tạp tu này hơi hối hận, bởi vì hắn nhìn không ra trình độ của Hồng Đào, vừa rồi hắn cũng không dùng toàn lực khiến bọn họ rơi vào thế bị động. Hắn nghĩ bên đối phương mạnh nhất là Hồng Đào, nếu bị hắn kiềm chế, Hồng Đào chắc chắn không thể ra tay. Trường hợp như vậy, bọn họ lại người đông thế mạnh, có thể nói chiếm hết ưu thế.

Song hắn không nghĩ ra, một đám người đông như vậy thế mà đánh không lại hai tên côn đồ.

Quả nhiên là một đám vô dụng!

Giờ hắn cũng chẳng có cách nào, giống như Hồng Đào, hắn cũng khó ra tay, qua một phen giao thủ vừa rồi thì hắn biết đối phương chắc chắn không yếu hơn mình. Hai người nếu đánh nhau thật, hắn không có thể khống chế năng lượng trong phạm vi nhỏ, sóng chấn động do năng lượng va chạm nhau tạo ra có thể không ảnh hưởng đến hắn và Hồng Đào, nhưng tiểu thiếu gia của hắn thì không có may mắn đó.

Tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung vào Hồng Đào, không có lực đi giúp người khác.

Hai người Trần Mộ ra tay tàn nhẫn cũng làm cho hắn kinh ngạc. Hắn bảo vệ thiếu gia không phải chỉ ngày một ngày hai, hiểu rõ Đông Vệ học phủ như lòng bàn tay, biết rất rõ các dạng học viên ở đây. Thường ngày hắn chứng kiến đám học viên đánh nhau, cũng chỉ là bó tay bó chân, sợ gây thương tích cho bạn học cũng như sợ chính mình bị thương. Mỗi lần thấy vậy hắn đều khinh bỉ trong lòng, loại người trải qua chiến đấu thật sự như hắn biết, những món vũ mìn cào đó không có chút tác dụng nào khi gặp phải nguy hiểm.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy học viên ra tay tàn nhẫn như thế ở Đông Vệ học phủ. Khiến hắn động dung là khí thế hung hăng trên mặt hai người, chắc chắn phải trải qua không ít trận đánh mới có thể hình thành.

Trần Mộ bắt đầu hủy cái ghế trên tay. Vừa rồi khi đánh nhau, hắn cảm thấy cái ghế này không được thuận tay.

Chân trái dậm lên mặt ghế, hai tay dùng sức vặn. Ba, lưng ghế liền đứt khỏi mặt ghế, Trần Mộ thử một lần, hài lòng gật đầu. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng sức lực hai tay mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Hành động này làm cho mọi người đã căng thẳng lại càng thêm biến sắc, giữa đám người đã có không ít vị công tử bắt đầu run rẩy hai chân.

24. Chương 24: Côn Đồ Cũng Có Sức Mạnh (3)

Trần Mộ vừa có chút hưng phấn vừa giật mình, hắn có thể cảm nhận được sự khác biệt của lần đánh nhau này so với trước đây. Loại cảm giác thao túng sức lực tùy tâm này vô cùng rõ ràng.

Khiến hắn giật mình lại là một chuyện khác.

Trong khoảnh khắc hắn ném cái ghế ra, động tác của đối phương trong mắt hắn dường như chậm xuống. Hắn hầu như không cần suy nghĩ liền dễ dàng đánh trúng tên học viên xui xẻo kia. Đây là một loại cảm giác chưa từng có, rất mạnh mẽ, nhưng nó đến bất ngờ, đi cũng đột ngột, chỉ trong chớp mắt, thế giới trước mắt Trần Mộ đã trở về như bình thường.

Nếu không phải nghĩ đến nơi đây là học phủ, mà tên kia là học viên chứ không phải lưu manh, thì chút nữa Trần Mộ đã lấy mạng của hắn!

Hắn và Lôi Tử đã sớm kinh nghiệm qua những hiện thực tàn khốc, ngàn vạn lần không nên cho đối phương cơ hội, điểm này những người từng lăn lộn bên ngoài đều hiểu rõ.

Dường như mấy ngày rèn luyện thân thể đã có một ít tác dụng. Trần Mộ hơi nghi hoặc, cũng có chút không chắc chắn. Bởi vì hắn có thể cảm nhận mình không chế sức lực càng thêm chính xác, tự nhiên. Đối lại trước kia, hắn tuyệt đối không có cách nào làm đứt khoát gọn gàng như thế được.

Thế giới đột nhiên trở nên chậm chạp như lúc này, dù chỉ trong nháy mắt nhưng đã khiến Trần Mộ say mê vô cùng.

Hắn rất hưng phấn, không chút sợ hãi. Bây giờ hắn hy vọng những người này có thể xông lại đây, để mình tiến vào thế giới thần kỳ đó một lần nữa.

Aragon nhìn thấy ánh mắt của Trần Mộ cùng Lôi Tử, trong mắt hắn chợt lóe lên một tia sợ hãi rồi biến mất.

Hai người đó không giống Tả Đình Y.

Hắn cùng Tả Đình Y vô luận phát sinh mâu thuẫn lớn đến đâu, thân thể hai người đều không bị thương tổn, cái bọn họ mất đi chỉ là lực lượng của đám thủ hạ, đây cũng là một trong các quy tắc ngầm ở Đông Vệ học phủ. Lời đồn trước đây hắn bị anh hai của Hân Nghi đưa đến sở cảnh sát đánh đập..., hoàn toàn là lừa bịp, hắn chỉ bị anh hai của Hân Nghi cảnh cáo một phen mà thôi.

Đại khái đây là đặc điểm các cuộc xung đột của đám công tử.

Sau khi trưởng thành bọn họ có thể trở thành kẻ thù sống chết, không phải người chết thì ta vong. Nhưng bây giờ, trước khi bọn họ còn chưa độc lập hoàn toàn, bọn họ phải tự kiềm chế, đây là đặc điểm thượng tầng xã hội của toàn liên bang Thiên Du.

Chưa từng có ai mang đến cho hắn cảm giác như lúc này. Hắn tin tưởng, chỉ cần thêm vài phút nữa, nếu những người khác đều bị đánh ngã hoặc bỏ chạy, hai tên ma quỷ tàn nhẫn kia sẽ không chút do dự quăng ghế lao về phía mình. Còn tên cận vệ của mình, ánh mắt của hắn không khỏi nhìn lại, liền không ôm hy vọng gì, tên cận vệ cùng Hồng Đào giờ như hai con gà chọi, đang trừng mắt nhìn nhau.

Nghĩ đến đứa bạn vừa ngã xuống, đến giờ hắn còn giãy dụa thống khổ trên mặt đất, thân thể co lại như con tôm, không ngừng kêu la thảm thiết, lòng Aragon liền thất lại.

Aragon khó khăn nuốt nước miếng, trên trán đã đầy mồ hôi.

Hảo hán không sợ thua thiệt trước mắt, hắn nhanh chóng suy nghĩ trong lòng. Phòng kỉ luật mặc dù đáng sợ, kỳ thật ngoại trừ việc mất mặt ra cũng không chịu thương tổn thực sự. Nhưng ở đây không như vậy, ánh mắt của hắn nhìn cái ghế lắc lư trên tay Trần Mộ.

Nhìn kỹ hai người, một tên thì ăn mặc lòe loẹt, tất cả những món đồ lấp lánh trên người hắn đều là hàng dỏm rẻ tiền, nhưng từ vẻ giả hoạt không ngừng chớp động trong mắt có thể thấy hắn là một người rất lạnh lợi. Mà tên kia lại càng bình thường, chiều cao bình thường, ăn mặc bình thường, trong mắt loại người thích hưởng thụ cuộc sống như Aragon, cách ăn mặc này quả thực quê mùa vô cùng. Tướng mạo cũng không có điểm nào thu hút, nếu lẫn vào đám đông liền không thể nhận ra.

Nhưng một người bình thường như vậy, nếu là lúc bình thường Aragon chắc chắn không thèm liếc một cái, nhưng bây giờ lại khiến hắn sinh ra vài phần sợ hãi, hắn cảm giác mình không nhìn thấu người này. Điều này rất ít phát sinh trên người hắn. Xuất thân từ gia đình thương nhân, hắn rất có thiên phú về xem mặt đoán người, hơn nữa nghe quen tai, nhìn quen mắt, lại càng thêm tinh thông đạo này, song hắn không ngờ rằng hôm nay lại gặp phải một người mà hắn nhìn không thấu.

Hắn quyết định tạm thời thỏa hiệp.

« Được, ta đến phòng kỉ luật. » Câu nói của Aragon khiến đám bạn bên cạnh hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này cứ như vậy chấm dứt, Trần Mộ cùng Lôi Tử liền rời khỏi, không ai dám ngăn bọn họ. Tả Đình Y muốn giữ bọn họ lại, nhưng thấy hai người không nói một câu đã bỏ đi, sắc mặt của hắn và Hồng Đào hơi khó coi.

Tất nhiên Trần Mộ không hề quan tâm đến sắc mặt của Tả Đình Y và Hồng Đào ra sao. Lôi Tử thật ra muốn làm quen với bọn họ, dù sao người mù cũng nhìn ra được hai người này rất có thể lực ở Đông Vệ học phủ. Hôm nay cùng nhau kể vai tác chiến đủ để hai bên trở thành bạn bè, rất có lợi cho sự phát triển của bọn họ sau này.

Bất quá liếc nhìn Trần Mộ, hắn vẫn không mở miệng dù trong lòng có chút tiếc nuối.

Rất nhanh, Lôi Tử liền đem điểm tiếc nuối ấy quăng ra sau ót, hưng phấn nói: “Hắc, hôm nay đánh nhau thật khoái, cảm giác ăn hiếp bọn vô dụng đó thật tốt!” Bất quá hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, kỳ quái hỏi: “Đầu gối, hôm nay người có uống nhầm thuốc không? Sao lại muốn xen vào chuyện này? Đây không phải là tác phong của người nha.”

“Cô gái đó từng giúp ta một lần.” Trần Mộ trả lời rất đơn giản.

“A.” Lôi Tử giật mình, liền hứng thú: “Ta nói mà, người luôn luôn mắc kẹt chuyện thiên hạ, hôm nay tự nhiên lại ra tay. Đến đây, nói ta nghe, hắc hắc, cô gái đó giúp người việc gì? Bất quá ta thấy hình như cô ta cũng không nhận ra người a, cũng chưa từng chào người lấy một tiếng.”

“Là về mặt chế tạo.” Trần Mộ kể lại chuyện lúc trước.

« Ừ. Hôm nay nên làm như vậy. » Lôi Tử giật mình hiểu ra.

Từ nhỏ lang thang bọn họ biết rõ lòng người ấm lạnh, cho tới nay, rất ít được người khác giúp đỡ. Cho nên bọn họ cực kỳ trân trọng sự giúp đỡ của người khác. Mặc dù lần này người ta chẳng qua là vô ý giúp Trần Mộ một việc, nhưng Trần Mộ cảm thấy nên báo đáp lại nên hôm nay mới không hề do dự đứng ra. Bọn họ không nghĩ mình có thể giúp được bao nhiêu, nhưng bọn họ cảm thấy mình nên đứng ra cho nên liền ra tay. Đúng là chỉ có ý nghĩ đơn thuần như thế này mới khiến Trần Mộ làm ra việc này.

Có lẽ dưới con mắt người bình thường, điều này hơi buồn cười. Nhưng Trần Mộ và Lôi Tử đã từng gặp qua những cảnh ngộ giống như vậy, nên có thể hiểu được.

Chuyện này với Trần Mộ và Lôi Tử cũng chỉ là một việc nhỏ giữa đường. Hình ảnh hai người giao thủ thính thoảng hiện lên trong đầu Trần Mộ. Về phần cô gái kia, nhân tình đã báo đáp, không ai nợ ai, đây là cách bọn họ đối nhân xử thế. Không tham lam, không hy vọng viển vông, trước hết là sống sót, về phần ân oán, có thể trả lập tức trả ngay, không có khả năng thì cất trong lòng.

Bọn họ không biết trong khoảng thời gian này, Aragon và Tả Đình Y đã đến trường nhiều lần nhưng vẫn không tìm được hai người.

Trần Mộ và Lôi Tử lúc này đang liều mạng chế tạo tạp ảnh. Việc này không chỉ bao hàm lí tưởng của Lôi Tử, còn có cả cuộc sống của Trần Mộ.

25. Chương 25: Thảo Luận

Trần Mộ cũng không rảnh tay, mặc dù việc chế tạo còn chưa bắt đầu, nhưng trong đầu hắn đã không ngừng đưa ra các loại điều chỉnh. Hình vẽ trên tạp ảnh mặc dù không phức tạp, nhưng làm sao để thêm phần bắt mắt, là một vấn đề khá khó khăn. Trở ngại lớn nhất là bọn họ không có dư tiền để hắn thử nghiệm.

Nói cách khác, Trần Mộ phải giảm bớt số lần chế tạo thất bại, như vậy có thể giảm chi phí chế tạo rất nhiều. Rất hiển nhiên, hắn hứng thú với việc khống chế chi phí vượt xa khát vọng học tập tri thức cao cấp tạp phẩm rất nhiều. Đối với hai tên nghèo mạt như bọn họ, chi phí chính là tính mạng.

Cuối cùng, vào đúng ngày đoàn giao lưu của Tinh Viện tới Đông Vệ học phủ, Lôi Tử rốt cuộc cũng viết xong kịch bản. Trong lúc mọi người ở thành Đông Thương Vệ đều đổ xô ra đường xem phong cách của Tinh viện một trong sáu đại học phủ, thì Trần Mộ cùng Lôi Tử đang nhốt mình trong phòng thảo luận kịch bản.

Hai người bắt đầu thảo luận cực kỳ sôi nổi.

Trần Mộ yêu cầu Lôi Tử cẩn thận nói rõ mỗi điểm hiệu ứng mà hắn hy vọng đạt đến, như ánh sáng, bối cảnh, phục sức, vẻ mặt nhân vật...

Trần Mộ càng hỏi càng cụ thể, càng chi tiết, thậm chí một ít vấn đề mà Lôi Tử quên đi hẳn cũng hỏi đến. Lôi Tử chưa từng gặp qua cảnh như thế, cũng vô cùng đau đầu. Bất quá hẳn hiểu rõ, Trần Mộ muốn tiết kiệm chi phí, lập tức giải đáp kĩ lưỡng.

Hai người thảo luận suốt hai tuần. Bên cạnh kịch bản vốn chỉ dày vài trang, lại có thêm một đồng bản thảo. Trên bản thảo tràn ngập thành quả mà hai người thảo luận suốt hai tuần qua.

Con mắt của hai người đã đầy tơ máu, nhưng tinh thần dường như rất tốt.

Trải qua hai tuần thảo luận, Trần Mộ đã khắc sâu cả câu chuyện trong lòng. Không chỉ vậy, hầu như mọi hình ảnh, từng chi tiết trên hình ảnh hẳn đều nắm rõ trong lòng.

Bây giờ điều bọn họ cần nhất không phải là lập tức bắt đầu chế tạo, mà là nghỉ ngơi.

Lần nghỉ ngơi này, bọn họ ngủ suốt hai ngày hai đêm.

Hai người ngủ say cũng không biết, trong khoảng thời gian bọn họ đóng cửa thảo luận, đoàn giao lưu của Tinh Viện đã vào ở trong Đông Vệ học phủ. Hoạt động giao lưu đầy bất ngờ này của Tinh Viện thu hút được sự quan tâm của khắp liên bang Thiên Du. Vốn hoạt động giao lưu chỉ giới hạn giữa Tinh Viện và Đông Vệ học phủ, nay đã trở thành một sự kiện trọng đại của cả thành Đông Thương Vệ.

Lần này Vương Trạch là học viên đại biểu cho Tinh Viện. Vóc dáng cao gầy, mặt hơi dài, hốc mắt hơi sâu, ánh mắt sắc bén đến cực điểm. Hẳn là học viên năm thứ ba ở ngoại viện Tinh Viện, học viên ngoại viện nếu không đủ tư cách tiến nhập nội viện, vậy chỉ cần bốn năm là có thể tốt nghiệp. Mặc dù thực lực tập tu của Vương Trạch chỉ trên bình thường một chút, nhưng hiểu rõ thế sự, là người thông minh nhanh nhạy, cho nên lần này nhà trường ủy nhiệm hẳn là học viên đại biểu.

Có thể thấy Tinh Viện khá coi trọng hoạt động giao lưu lần này. Trừ học viên năm thứ tư vì chuẩn bị thi tốt nghiệp, các học viên năm thứ ba đều có mặt, trong đó có không ít cao thủ.

Mà phụ trách học viên phía Đông Vệ học phủ là Tả Đình Y.

“Vương học trưởng ở đây có quen không?” Tả Đình Y thấy Vương Trạch, lễ phép hỏi một câu. Chỗ này do học viên kiến tạo để làm nơi ở cho đoàn giao lưu trong hai tháng, nhà trường hai bên cũng không đưa ra yêu cầu hạn chế gì, để bọn họ tự do thích làm gì thì làm.

Vương Trạch cũng hơi thích vị học viên nho nhã lễ phép của Đông Vệ học phủ này. Vương Trạch xuất thân từ danh môn, cho nên rất có hảo cảm với phong cách mà Tả Đình Y biểu hiện ra. Hắn mỉm cười: “Làm phiên học đệ lo lắng, quý trường quan tâm thật sự rất chu đáo, chỉ sợ cứ như vậy, khi chúng ta trở về trường lại không quen.”

“Học trưởng quá khen. A, đúng rồi, hôm nay quý trường có mấy bạn tham gia dã ngoại thực tập năm ba do ban F tổ chức, cứ như vậy, giáo viên phụ trách bảo vệ của chúng ta chỉ sợ không đủ.” Tả Đình Y hơi chần chừ nói.

Liên bang Thiên Du có tổng cộng năm hoa khu lớn cùng hai mươi hai phổ cư khu, cộng thêm kinh đô là hai mươi tám khu. Hai mươi tám khu cũng không tiếp giáp lẫn nhau, hầu như mỗi khu đều biệt lập. Thành Đông Thương Vệ ở Đông Hành khu cũng không ngoại lệ, bên ngoài Đông Hành khu, là rừng rậm trải dài bất tận, là nơi cổ xưa nhất hoang dã nhất. Đó là thế giới của các sinh vật khác, chúng mới là chúa tể ở đó. Chúng có sức mạnh to lớn, nguy hiểm trí mạng, số lượng đông đảo. Trong lịch sử lập quốc của liên bang Thiên Du, mỗi khu đều được xây dựng trên xương máu của vô số bậc tiền nhân.

Bên ngoài liên bang Thiên Du là hoang dã, là rừng nguyên thủy rậm rạp, là sa mạc khô cằn, là dãy núi tuyết cao tận tầng mây. Nhưng nếu đi qua hoang dã, xuyên qua rừng rậm, vượt qua sa mạc, leo qua dãy núi tuyết, tiếp tục đi tới, sẽ đến nơi như thế nào? Không ai biết, hàng năm đều có vô số người thám hiểm ra đi nhưng không một ai trở lại.

Mối nguy hiểm ngoài hoang dã thật sự nhiều lắm. Tại nơi hoang dã, sinh vật mạnh mẽ nhiều vô kể, có một số loài ngay cả tập tu mạnh nhất cũng không thể chống lại, chúng mới là đứa con được thiên nhiên rộng lòng yêu quý.

Nhưng hoang dã cũng là một kho tàng, sản vật phong phú, còn có lớp da dã thú trân quý, đủ để những kẻ tham lam liều mạng. Tài liệu để chế tạo tạp phiến cao cấp vô cùng quý giá trong mắt mọi người, hầu như đều phải lấy từ trên thân những sinh vật to lớn mạnh mẽ ở nơi hoang dã.

Mà việc phát hiện ra kính song cùng bụi tầng càng khiến cả liên bang Thiên Du tiến vào một thời đại thám hiểm cuồng nhiệt. Phương lịch năm 2910, loài người phát hiện kính song đầu tiên ở nơi hoang dã, rất nhanh, cùng liên hệ với kính song, bụi tầng cũng được phát hiện. Kính song, là phát hiện của loài người ở nơi hoang dã, là cửa vào con đường đến khu vực khác. Bụi tầng cũng là một con đường gồm hai kính song, nghe nói trong bụi tầng là một thế giới bụi rộng mênh mông, tên bụi tầng cũng sinh ra từ đó. Ngay sau đó, vực đầu tiên được phát hiện, cũng là Ma Cấp Dịch Vực hiện nay. Mà người phát hiện ra nó – Dương Sâm, cũng nhờ đó mà thu được vinh dự và tài phú cực lớn.

Mà liên bang Thiên Du lại cực lực tuyên dương loại hành vi thám hiểm này, hơn nữa còn cho phép tư nhân thám hiểm, tư nhân tìm ra một vực mới, có thể thu được rất nhiều lợi ích, ví dụ như nếu hai bên tiến hành buôn bán mậu dịch, hẳn sẽ có được một phần thu nhập từ thuế, hay người phát hiện có thể được quyền ưu tiên mậu dịch cùng các loại quyền ưu tiên khác, hơn nữa quyền ưu tiên còn có thể chuyển nhượng mua bán. Chính sách này vừa được đưa ra, rất nhiều đoàn thám hiểm được các tập đoàn lớn tài trợ xuất hiện như nấm mọc sau mưa. Cũng từ đó về sau, tạp tu theo tạp phiến lý luận phát triển, càng ngày càng thể hiện ra lực chiến đấu mạnh mẽ, thoát ra khỏi các loại nghề nghiệp vũ lực khác, trở thành nghề nghiệp đệ nhất. Mà nhu cầu to lớn của xã hội với tạp tu cũng đồng dạng thúc đẩy tạp phiến lý luận phát triển nhanh chóng.

Hoang dã là thiên đường của vô số người thám hiểm, nhưng cũng là địa ngục chôn chôn vô số người mạo hiểm.

26. Chương 26: Bộ Tạp Ảnh Đầu Tiên (1)

Lần này có vài học viên Tinh Viện muốn tham gia lần huấn luyện thực chiến này, nhưng không có chuẩn bị trước cho nên lượng giáo viên đi theo không đủ. Nhưng hết lần này đến lần khác các học viên của Tinh Viện cứ khẳng định đi, làm cho Đông Vệ học phủ rất khó xử. Nếu học viên Tinh Viện xảy ra chuyện ở Đông Vệ học phủ, như vậy hậu quả rất khó tưởng tượng. Cho nên Tả Đình Y vội vàng chạy đi tìm Vương Trạch thương lượng, hy vọng hắn có thể ước thúc mấy tên học viên Tinh Viện này.

Vương Trạch lập tức hiểu ý của Tả Đình Y, hắn mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Học đệ không cần lo cho bọn họ. Trước lúc đi, hiệu trưởng đã dặn qua, nếu bọn họ gặp chuyện, tự nhiên một mình ta gánh chịu. Học viên của trường ta, ít nhiều cũng biết tự bảo vệ mình, thật ra không cần lo lắng về mặt này.”

Giọng nói dù lạnh nhạt, nhưng trong lời nói lại lộ ra sự tự tin không thể nghi ngờ. Tả Đình Y ngẩn ra, nhưng hắn cũng nhẹ người, người ta là học viên Tinh Viện, làm sao lại có thể không có chút tài năng.

Gật đầu, Tả Đình Y liền cáo từ Vương Trạch, đi làm công việc mà hai bên thỏa thuận.

Nhìn bóng lưng Tả Đình Y đi xa, Vương Trạch hơi sửng sốt, lần này hắn phụ trách cả đoàn giao lưu, gánh trách nhiệm nặng nề trên vai. Nhìn quanh bốn phía, thần sắc hơi phức tạp, nhưng ngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh.

Nghĩ đến cảnh huy hoàng ngày xưa cùng với sự suy tàn lúc này của trường mình. Vương Trạch cảm thấy máu trong người như sôi lên, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm tốt việc lần này.

Vừa tỉnh dậy, Trần Mộ cảm thấy tinh thần thoải mái, ăn chút gì rồi hắn bắt đầu sắp xếp lại bản thảo trên bàn.

Không lâu sau, Lôi Tử cũng từ từ tỉnh lại.

“Tỉnh rồi à.” Trần Mộ vẫn cúi đầu sắp xếp bản thảo trên tay.

Lôi Tử ừ một tiếng, đứng dậy đuổi tấm lưng mỏng, rên một hai tiếng rồi quay qua: “Đầu gối, có phải hôm nay chúng ta sẽ đi mua tài liệu?”

“Ừ, ta đang muốn nói chuyện này với người.”

Ngoài cửa hàng, sắc mặt Lôi Tử xanh mét, cơ mặt co lại, nghiêng rằng nói: “ Đây quả thực là ăn cướp mà!” Hắn đau lòng nhìn số tiền chẳng còn bao nhiêu trên tay.

Trần Mộ không để ý đến Lôi Tử, bây giờ hắn hoàn toàn chìm đắm trong cơn thỏa mãn. Cái túi trên tay đều là tài liệu điều chế tạp tài và tạp mặc(tạp mặc: mực vẽ lên tạp phiến), hắn chưa bao giờ có nhiều tài liệu như thế.

Vừa về đến nhà, Trần Mộ liền đuổi Lôi Tử ra ngoài. Khi hắn chế tạo tạp phiến rất cần an tĩnh, mà muốn Lôi Tử an tĩnh thì cũng giống như kêu một người cầm điếu nói chuyện.

Nhìn tài liệu chất như núi trước mặt, trong lòng Trần Mộ đột nhiên dâng lên một cổ hăng hái chưa từng có. Mặc dù trong tay hắn chỉ là một ít nguyên liệu đơn giản, nhưng cũng không ảnh hưởng đến lòng nhiệt tình chế tạp của hắn.

Trần Mộ không chế tạo ngay, mặc dù chi tiết của cả câu chuyện đã khắc sâu vào lòng hắn, hắn phải đổi chi tiết của câu chuyện sang từng chi tiết trên tạp phiến. Hơn nữa tài liệu hắn có không nhiều, có thể giảm bớt sơ sót một lần liền tiết kiệm rất nhiều tiền.

Trần Mộ chưa từng cho rằng mình có thiên phú chế tạo tạp phiến hơn người khác, nhưng có một điểm, hắn cảm thấy mình làm xuất sắc hơn người khác.

Chính là hắn có đủ chăm chỉ! Vì tiết kiệm, hắn không thể không liều mạng điều chỉnh kết cấu tạp phiến trong đầu. Như vậy không những tiết kiệm được số tiền lớn, mà cũng làm cho chế tạp sư càng quen thuộc với các kết cấu tạp phiến.

Đây chỉ là những bước chuẩn bị.

Hạt thần thạch, nhựa La Tâm, trộn với một lượng mực lam tương bằng nhau, đun bằng lửa nhỏ trong mười phút, cho đến khi hạt thần thạch hoàn toàn tan ra thành nước, tạp mặc được điều chế ra có vẻ hơi dính dính, dùng que khuấy đều đến khi xuất hiện từng vòng sóng gợn màu xanh lam phát sáng, có mùi chua cay, làm ngẹt mũi. Bây giờ Trần Mộ thoát nhìn giống vu sư trong tiểu thuyết hơn là chế tạp sư.

Câu chuyện {Không hẹn mà gặp} này Trần Mộ đã thuộc nằm lòng.

Không chờ tạp mặc nguội lại, hắn nhanh chóng lấy ra một tạp phiến trống, tay phải cầm lên một cây bút nghiên(bút viết mực tàu -.-), nhẹ nhàng chấm một điểm tạp mặc. Không hề do dự, bút nghiên liền đưa lên tạp phiến trống.

Nét bút thoăn thoắt như rồng bay phượng múa, như mây trôi nước chảy, không dừng lại dù chỉ một giây. Tạp mặc vẫn còn vài phần âm ẩm dọc theo đầu ngọn bút, rơi xuống tạp phiến trống, được cảm giác của Trần Mộ khống chế, ẩn hiện ánh sáng trắng rất yếu.

Ánh mắt Trần Mộ chuyên chú, vẽ mặt tỉ mỉ.

Đây là Trần Mộ học được từ huyền cảnh trong tạp phiến thần bí. Khi chế tạo huyền tạp, nếu như thừa dịp tạp mặc còn nóng mà họa, nét bút sẽ cực kì nhu hòa trôi chảy, mà độ khế hợp giữa tạp mặc với bề mặt tạp phiến càng cao, sẽ có thể tạo ra huyền tạp có hiệu quả cực tốt.

Nhưng từ lúc tạp mặc hoàn thành đến khi nguội lại, chỉ có khoảng hai phút. Nói cách khác, Trần Mộ phải chế tạo tạp phiến hoàn chỉnh trong hai phút, đây cũng là lí do Trần Mộ liên tục tính toán kết cấu của cả tạp phiến.

Hắn đã sớm thuộc nằm lòng từng chi tiết kết cấu của tạp phiến này. Mà đôi tay này đã họa ra vô số năng lượng tạp ổn định như một cỗ máy tỉ mỉ chính xác, không có một điểm khác biệt.

So sánh với đôi tay có thể được xưng tụng là thiên chùy bách luyện của hắn, thì Trần Mộ sử dụng cảm giác kém hơn nhiều.

Bất quá đáng mừng là cho đến giờ vẫn không có xuất hiện sai lầm gì.

Một đồ án như đóa hoa tường vi, theo đầu ngọn bút từng điểm từng điểm được kéo dài và trở nên càng lúc càng phức tạp, mỗi đường nét tạo thành đồ án mang theo ánh sáng nhạt, lấp lánh giống như đang hít thở.

Ánh mắt trên mặt Trần Mộ vẫn như vậy chăm chú, như vậy cẩn thận tỉ mỉ, nhưng có thể nhìn thấy từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán hắn, có thể nhìn ra đây cũng không phải là việc dễ dàng.

Cho dù đã chuẩn bị rất kĩ càng, nhưng hắn đã quên một vấn đề cực kì trí mạng. Đó chính là việc sử dụng cảm giác! Hắn vẫn dồn tâm tư để làm sao quen thuộc kết cấu của nó, nhưng lại sơ sót ở vấn đề này.

Nhịp thở của hắn bắt đầu hơi rối loạn, sử dụng cảm giác rất hao tổn tinh thần, đặc biệt là người có cảm giác không cao như hắn, hơn nữa cũng không sử dụng thường xuyên. Bây giờ, hắn cảm thấy càng lúc càng cố sức. Mặc dù cảm giác truyền đến đầu ngọn bút vẫn trôi chảy, mặc dù tất cả kết cấu đều dễ dàng hiện rõ trong đầu óc, nhưng hắn đã bắt đầu cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Ánh sáng của đồ án trên bề mặt tạp phiên bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Nếu như ánh sáng trên đồ án biến mất khi tạp phiên còn chưa hoàn thành, vậy tạp phiên này ngay lập tức sẽ hư hỏng hoàn toàn.

Trán nổi gân xanh, hơi thở nặng nề nóng hổi, mồ hôi cũng chuyển từ dạng hạt trở thành những dòng chảy liên tục. Thứ duy nhất không thay đổi là cây bút trên tay Trần Mộ.

Cảm giác trống rỗng khiến Trần Mộ rất khó chịu, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

27. Chương 27: Bộ Tạp Ảnh Đầu Tiên (2)

Một nét phẩy nhẹ nhàng, đầu ngọn bút tạo nên một đường vòng cung cực nhỏ, ẩn hiện ánh sáng nhạt mắt thường khó có thể nhận thấy. Ngay sau đó cổ tay vừa chuyển, liền dùng lực chấm mạnh một cái. Tia cảm giác cuối cùng của Trần Mộ cũng theo dấu chấm đầy lực lượng này tiến vào tạp phiên.

Cả tạp phiên đột nhiên sáng rực lên, vốn bề mặt tạp phiên ẩn hiện ánh sáng nhạt bỗng sáng ngời lên, sau đó khôi phục bình thường, tạp phiên cũng biến thành một huyền tạp nhìn qua không có chỗ nào đặc biệt. Chỉ có tàn ảnh của ánh sáng lóe lên vào lúc cuối cùng lưu lại trên tròng mắt Trần Mộ.

Trần Mộ mệt mỏi ngồi xuống ghế, cả người ướt đẫm, hơi thở nặng nề, nhưng trong mắt hiện lên sự vui sướng.

Thành công! Hắn thành công rồi!

Mặc dù cả quá trình cực kì kinh hiểm nhưng hắn vẫn thành công!

Huyền tạp này là huyền tạp phức tạp nhất mà hắn từng chế tạo, lượng cảm giác tiêu hao vượt xa dự liệu của hắn nhưng hắn vẫn thành công. Một cỗ vui sướng không thể tả tràn ngập lòng hắn.

Cánh tay gần như nhũn ra cầm lấy huyền tạp, mặc dù hắn đã thuộc lòng đồ án trên mặt tạp phiên nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự thần bí cùng sức mạnh của tạp phiên này.

Cả ngày này Trần Mộ lúc nào cũng ở trong trạng thái hưng phấn cực độ. Hắn không ngừng cầm tạp phiên vào độ nghi xem đi xem lại, xem trăm lần vẫn không chán.

Nhưng sang hôm sau thì Trần Mộ đã tỉnh táo lại, hắn không thể không suy ngẫm về tình huống ngày hôm qua. Hắn biết hôm qua có thể thành công, đa phần là nhờ may mắn. Nếu như bảo hắn hôm nay chế tạo một lần nữa, xác suất thành công chỉ có năm thành.

Năm thành, xác suất này thật sự rất thấp, cũng có nghĩa hao tổn cực kì kinh người. Nhưng bây giờ hắn và Lôi Tử không có cách nào gánh nổi hao tổn như thế.

Đột nhiên hắn nghĩ đến hỏa long tạp mà mình chế tạo, nói về độ tinh xảo nó vượt xa huyền tạp này, nhưng mình lại chế tạo dễ dàng hơn nhiều. Tại sao vậy chứ? Theo lý thuyết, hỏa long tạp khó khăn hơn nhiều, nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược. Hắn nhớ rất kỹ, lúc chế tạo hỏa long tạp hắn cũng gặp một chút vấn đề nhỏ, nhưng tóm lại vẫn khá nhẹ nhàng.

Cẩn thận phân tích, hắn chợt hiểu ra. Yêu cầu của tạp ảnh với ảo ảnh đơn giản, nhưng đối với chuyển động thì lại cực kì cao cho nên mình mới tốn sức như vậy.

Chuyển động...Chuyển động....

Trần Mộ lăm vào trầm tư, ngón tay phải vô thức gõ lên mặt bàn.

Bỗng nhiên hần vỗ mạnh mặt bàn, Trần Mộ nhớ đến một loại tạp phiến khác được giải thích ở ảo cảnh trong tạp phiến thần bí – trù tạp. Về tri thức liên quan đến trù tạp, hần chỉ xem lướt qua một chút, không có đào sâu, hần đều dồn tinh lực vào huyền tạp. Nhưng có một câu nói để lại cho hần ấn tượng sâu đậm – Cái gọi là trù, nghĩa là tính toán chuyển động.

Chính là câu này lúc vừa rồi giống như tia lửa điện lóe lên trong đầu hần. Hần có cảm giác mơ hồ, loại trù tạp hần chưa từng nghe qua này có lẽ giải quyết được vấn đề khó khăn này.

Phát hiện bất ngờ này khiến tinh thần Trần Mộ rung lên, hần không chút do dự tiến vào ảo cảnh trong tạp phiến.

Lần này Trần Mộ ở trong ảo cảnh suốt hai ngày một đêm, khi hần từ ảo cảnh trong tạp phiến đi ra, hốc mắt hăm sâu, môi khô nứt, cả người mềm nhũn vô lực. Hai ngày một đêm không uống một giọt nước, nhưng tinh thần hần không chút ủ rũ, ánh mắt như vừa nhặt được bảo vật.

Phấn khích, tinh thần phấn khích, hần hận không thể bắt đầu công việc ngay lập tức. Bất quá với tình trạng cơ thể như thế này hần không thể không nghỉ ngơi ăn uống trước.

Mặc dù nghỉ ngơi, nhưng hần vẫn không ngừng suy nghĩ như cũ. Đại não liều mạng vận chuyển tốc độ cao tiêu hóa kiến thức thu được trong ảo cảnh, còn miệng thì vô thức nhai bánh bao.

Không một ai có thể biết niềm vui của Trần Mộ vào lúc này, loại vui mừng này còn mạnh mẽ hơn khi học được cách chế tạo năng lượng tạp vào năm đó. Ban đầu hần còn nhỏ, kiến thức có hạn, cũng không hiểu học được chế tạo năng lượng tạp sẽ ảnh hưởng bao nhiêu đến cuộc sống của mình. Bây giờ hần rất rõ loại tạp phiến “Trù tạp” này sẽ khiến tương lai mình thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ba ngày kế tiếp, Trần Mộ vẫn vùi đầu làm việc. Không quan tâm đến chuyện bên ngoài, cho dù là Lôi Tử đến, cũng bị hần đá ra ngoài.

Trong mắt hần bây giờ chỉ có một thứ, đó là ý tưởng mới của mình.

Hồng Đào nhìn đứa bạn bên cạnh, lại nhìn qua mấy tên học viên Tinh Viện, trong lòng không khỏi than thở, đúng là trường lớn có khác a! Các học viên của Đông Vệ học phủ hầu như đều đi bộ, mà học viên Tinh Viện thì không nhanh không chậm bay giữa không trung.

Mặc dù Hồng Đào cũng có thể phi hành, nhưng tự biết chính mình khó có thể thông dong được như mấy tên học viên Tinh Viện. Phi hành cần khí lưu tạp, giống như toa xe có thể mua trên thị trường, trung tâm cơ bản của nó là khí lưu tạp. Kết cấu bản thân của toa xe có thể làm cho chúng nhẹ nhàng bay lên không, nhưng hình dạng thân thể con người lại không thích hợp phi hành. Cho nên phải cần khí lưu tạp để phi hành, phải có kỹ xảo điều khiển cao siêu, khí lưu tạp càng cao cấp, nó phóng ra khí lưu càng mạnh thì càng khó điều khiển. Không chỉ có vậy, phi hành còn cần cảm giác thăng bằng rất mạnh.

Bình thường học viên Đông Vệ học phủ đều sử dụng khinh tạp, khinh tạp là khí lưu tạp đã được đơn giản hóa, nó có thể thổi một lượng khí lưu nhất định xuống bên dưới, giảm bớt trọng lượng mà hai chân phải gánh chịu. Nó sử dụng rất thuận tiện, cũng rất đơn giản, có thể tăng tốc độ đi bộ lên rất nhiều, rất tiết kiệm sức lực.

Nhưng các cao thủ bình thường đều không thêm sử dụng loại tạp phiến này. Khí lưu tạp cao cấp có thể sinh ra lực đẩy rất mạnh, tốc độ phi hành của bọn họ còn nhanh hơn cả toa xe, mà lại linh hoạt hơn rất nhiều.

Hồng Đào liếc mắt một cái liền nhìn ra khí lưu tạp mà học viên Tinh Viện sử dụng đều là cấp ba trở lên, lấy trình độ của hần cũng có thể sử dụng khí lưu tạp cấp ba, nhưng chưa thuần thục. Học viên Đông Vệ học phủ hăm mộ nhìn học viên Tinh Viện, cảnh này khiến cho giáo viên dẫn đội thở dài.

Người trẻ tuổi khó tránh khỏi có vài phần háo thắng, dù biết rõ đối phương hơn xa bọn họ nhưng vẫn cố sức đi tới. Tốc độ mọi người lập tức tăng lên, giáo viên dẫn đội thấy vậy cũng không ngăn cản.

Rất nhanh liền tiến vào khu vực nguy hiểm. Đến lúc này, giáo viên dẫn đội mới ra lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, khôi phục thể lực. Phần lớn học viên Đông Vệ học phủ đều hết hơi, vừa rồi dốc sức chạy như điên, thể lực bọn họ tiêu hao khá nhiều, thể lực không phải là một ưu thế lớn của tập tu.

Trái lại học viên Tinh Viện, vẻ mặt mỗi người đều thông dong, nhịp thở không chút rối loạn.

Dù cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng giáo viên dẫn đội vẫn rất rõ mối nguy hiểm phía trước, dù thế nào bọn họ phải đảm bảo an toàn cho những học viên này.

Một gã đeo mắt kính trong đám học viên Tinh Viện đột nhiên quay đầu qua, ngay lập tức giơ tay phải lên, năm ngón tay mở ra.

Một lưỡi dao màu xanh nhạt bằng nửa bàn tay bỗng nhiên xuất hiện trên tay hắn, như ánh trăng lưỡi liềm, một đạo sáng lạnh hiện lên sau mắt kính, tay phải tên học viên nhẹ đẩy về trước.

Lưỡi dao hình lưỡi liềm đột nhiên mất đi sự trói buộc, như tiễn rời cung, phá không tạo nên tiếng rít nhỏ, bắn về phía một bụi cây tùng cách bọn họ ba trăm mét.

28. Chương 28: Bộ Tập Ảnh Đầu Tiên (3)

Đúng vào lúc mọi người không rõ chuyện gì, đột nhiên chỗ bụi cây lay động kịch liệt, một con rắn màu xanh lam lớn bằng bắp chân đang đau đớn giãy dụa, ở thốn thứ bảy của nó có một lỗ máu rất nhỏ.

Đám học viên của Đông Vệ học phủ trợn mắt há mồm, không thể tin được nhìn con rắn đang quay cuồng trên mặt đất, ngay cả vẻ mặt của giáo viên Đông Vệ học phủ cũng lộ ra sự kinh hãi.

Song người khiếp sợ nhất là Hồng Đào. Hồng Đào luôn tự cho rằng bản thân rất giỏi, bây giờ mới biết cái gì là nhân ngoại hữu nhân. Hắn quan sát rất rõ ràng, trên thân rắn không chỉ có một lỗ máu, mà là hai lỗ máu đối xứng nhau, chính là do lưỡi dao hình lưỡi liềm xuyên qua cả thân con rắn lưu lại.

Sáu học viện lớn, thật sự mạnh đến vậy sao? Trong lòng Hồng Đào như có từng cơn sóng lớn nổi lên. Tuy Tinh Viện xếp hạng cuối trong sáu học phủ lớn nhưng tùy tiện chọn ra một gã học viên, thân thủ đều kinh khủng đến mức này!

Tên học viên Tinh Viện kia dường như làm một việc nhỏ nhất không đáng kể, chỉ đẩy nhẹ cặp mắt kính.

Trước mặt Trần Mộ bày ra mười tám tập phiến đã hoàn thành, bên góc tập phiến có đánh số, từ một đến mười. Trên mặt hắn lộ ra vẻ hài lòng, còn kết quả nào càng hoàn mỹ hơn? Hắn không chỉ thành công chế tạo được tập ảnh, mà còn đem 30 tấm tập phiến trong kế hoạch dồn lại chỉ còn 10 tấm, như vậy chỉ phí chỉ bằng một phần ba so với trước kia.

So với việc chế tạo xong tập ảnh, hắn càng hài lòng với thu hoạch của mình. Trừ tập, bây giờ hắn tràn đầy hứng thú với loại tập phiến thần kỳ này. Có thể dồn nội dung của 30 tấm huyền tập lại thành 10 tấm, đủ để chứng minh chỗ thần kỳ của trừ tập. Mười tám tập phiến đã hoàn thành không có cái nào là trừ tập, chúng đều là huyền tập. Trên thực tế, kiến thức học tập được từ tập phiến thần bí chuyên dùng cho trừ tập đã tới mức cực kỳ cao cấp. Cái mà Trần Mộ học được lúc này chỉ có thể xem là kiến thức cơ bản về “Trừ”.

Chỉ một ít kiến thức cơ sở đã có hiệu quả đến vậy. Điều này cũng khiến Trần Mộ rất chờ mong, nếu như đến lúc nào đó, hắn có thể chính thức sử dụng một tấm trừ tập hoàn chỉnh thì sẽ có hiệu quả kinh người ra sao?

Lôi Tử dùng ánh mắt như thấy người ngoài hành tinh nhìn Trần Mộ: “Đầu gối, người làm cách nào vậy?”

“Nếu giải thích như thế nào thì có thể khá phức tạp.” Trần Mộ một bên uống nước, một bên nhắc nhở.

“Vây quên đi.” Lôi Tử vội vàng đổi giọng, hắn rất hiểu Trần Mộ. Trong mắt hắn, Trần Mộ là một người hâm mộ kỹ thuật tập phiến điên cuồng, nếu như ngay cả hắn cũng nói phức tạp, vậy đối với mình chắc chắn là thứ trên trời. Nghe Trần Mộ nghiêm trang giảng giải một vấn đề mà bản thân không biết chút nào, đây là một chuyện rất đau khổ.

Hắn không quan tâm trình độ kỹ thuật cao đến đâu, hắn chú ý là chất lượng của bộ tập ảnh.

“Không thể chê, không thể chê!” Lôi Tử tấm tắc khen ngợi, hai vòng kim loại lớn lắc qua lắc lại, vẻ mặt hẳn thỏa mãn: “Đây là bộ tập ảnh tốt nhất mà ta từng xem! Đầu gối, kỹ thuật của người quá tuyệt vời! Tất nhiên, kịch bản của ta lại càng không cần phải nói.” Hẳn cho rằng lời nhận xét của mình cũng không quá, dù là từ hình ảnh hay cốt truyện, bộ tập ảnh đều không thể chê vào đâu được.

Hình ảnh theo phong cách tả thực, bố cục ánh sáng hợp lý, lại thêm cốt truyện mạch lạc chặt chẽ, đầy sức cảm động toàn bộ khiến cho bộ tập ảnh này rất có sức cuốn hút.

Hắn đột nhiên đứng lên, hai tay giơ lên trời, vẻ mặt kiêu ngạo: “Oa ha ha, thời cơ Mộc Lôi song hùng chúng ta xưng hùng cả giới tập ảnh đến rồi!”

Chứng kiến Lôi Tử hưng phấn như thế, trong lòng Trần Mộ cũng rất cao hứng, bắt qua vấn nhắc nhở hắn: “Hiện tại người cần nghĩ cách làm sao đem chúng bán đi. À, còn có vấn đề về âm thanh tập.” Âm thanh tập cần người chuyên nghiệp làm, Trần Mộ không thể chế tạo ra được.

“Hắc hắc, mấy vấn đề này giao cho ta là được.” Lôi Tử lộ ra vẻ mặt ta đã tính kỹ trước rồi.

Hai người lập tức bắt đầu làm việc, Trần Mộ đem toàn bộ tài liệu còn lại chế thành tập ảnh, mà Lôi Tử cần đi làm âm thanh tập, hơn nữa đem bán toàn bộ số tập ảnh đã làm xong. Hai người có thể nói là cả người không có một xu, nếu như không thể bán được tập ảnh, bọn họ rất nhanh sẽ lâm vào cảnh nổi không còn một hạt cơm.

Động tác của Trần Mộ nhanh hơn Lôi Tử nhiều lắm, có kinh nghiệm của bộ đầu tiên, hắn chế tạo rất nhanh. Càng về sau, không biết có phải là do sử dụng cảm giác càng nhiều không mà tiến bộ không ít, càng khiến Trần Mộ thêm thông dong. Bây giờ một bộ tập ảnh mười tấm, hắn chỉ cần làm một ngày là xong. Đến cuối cùng, Trần Mộ một ngày đã có thể chế tạo được năm bộ.

Chi phí mỗi bộ tập ảnh là ba ngàn audierne, trung bình mỗi tấm huyền tập 200. Mắc nhất là âm thanh tập, mỗi tấm 800 audierne, phí bao bì 200, trang trí cả bộ tập ảnh cực kì hoa lệ tinh xảo. Theo ý Trần Mộ, mỗi bộ tập ảnh bán 3000 – 4000, bọn hắn liền kiếm được một số tiền lớn. Không nghĩ tới Lôi Tử còn tham hơn, giá mà hắn định bán là 1 vạn audierne mỗi bộ, khiến Trần Mộ ngây người tại chỗ, hắn rất ngờ vực cái giá này có thể bán được hay không. Lôi Tử nói giá này là giá thị trường. Không lẽ cái nghề tập ảnh này lợi nhuận cao như thế? Hắn không hề nghĩ tới tập ảnh của mình chỉ có 10 huyền tập, còn tập ảnh bình thường đều có khoảng 30 – 50 huyền tập, điều này mới để cho bọn họ thu được lợi nhuận cao như thế.

Song khiến hắn không nghĩ đến là tuần đầu tiên Lôi Tử bán được năm bộ, như vậy tính ra, hai người kiếm được 3,5 vạn trong một tuần, tốc độ này, làm cho Trần Mộ lú lẫm không thôi.

Cái thứ giải trí không thể dùng để ăn được này, không ngờ lại có thể bán được giá như vậy.

Tuần thứ hai, Lôi Tử lại bán được thêm mười bộ, thu được 7 vạn.

Trần Mộ rất khó hiểu: “Người từ đâu tìm được nhiều người xem tiền như rác đến vậy?”

Mặt Lôi Tử khinh bỉ nhìn Trần Mộ: “Ta tốt xấu gì cũng làm ăn trong nghề này lâu như vậy, làm sao ngay cả một người cũng không quen. Người cho rằng ai cũng giống như hai tên nghèo kiết xác bọn ta? Người ta theo đuổi là sự thỏa mãn tinh thần, hiểu không? Một vạn audierne trong mắt bọn họ, chỉ đủ để ăn một bữa cơm. Hơn nữa dạng tình yêu như {Không Hẹn Mà Gặp} quả thực là vị thuốc thỏa mãn tinh thần cho vợ của những người có tiền, chúng ta gọi cái này là phục vụ theo sở thích. Không phải là có câu nói cái gì mà tinh thần là vô giá, chúng ta mà bán giá thấp không phải là xem thường thế giới tinh thần của các nàng sao?”

Trần Mộ không nói gì.

Sau khi trải qua hưng phấn ban đầu, Trần Mộ rất nhanh tập mãi thành quen, đến lúc cuối thì chỉ còn ý nghĩa về mặt con số. Hai tháng trôi qua, tổng kết một lần, {Không Hẹn Mà Gặp} bán được tổng cộng hơn 150 bộ, tính ra, thu được gần 100 vạn. Hai người chia ra, mỗi người được 50 vạn.

Hai người chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, trong thời gian ngắn, ta trợn mắt nhìn người, người trừng mắt nhìn ta.

“Ta....Chúng ta trở nên giàu có rồi!” Lôi Tử mừng đến mức nói năng cũng lấp bắp, hai mắt lấp lánh ánh tiền.

Không giống với sự bình tĩnh trên mặt, trong lòng Trần Mộ cực kì rung động, có 50 vạn này, có thể bảo đảm cuộc sống của hắn trong thời gian rất dài. Hắn cũng biết cuộc sống ổn định cần bao nhiêu tiền bạc.

Lượng tiêu thụ 150 bộ để Lôi Tử rất thỏa mãn, Trần Mộ tự nhiên không cần nói. Theo tính toán của Lôi Tử, mức tiêu thụ thế này cũng không tệ lắm, dù sao hai người cũng không phải là tập đoàn gì, không có đường dây mua bán nào.

“Đầu gối, ta dự định ra ngoài du lịch. ” Lôi Tử trấn định lại, đột nhiên nói ra một câu.

29. Chương 29: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (1)

“Nếu không, chúng ta cùng đi?” Lôi Tử hỏi dò.

Trần Mộ lắc đầu: “Ta vẫn muốn ở nhà, có rất nhiều vấn đề còn chưa hiểu rõ.”

Đối với phần tử cuồng nhiệt như Trần Mộ, Lôi Tử không có biện pháp nào, chỉ có tràn đầy khinh bỉ nói : “Một tên đầu gối không thú vị!”

Lôi Tử thảnh thơi bước ra ngoài, Trần Mộ cũng không cần chế tạo tạp ảnh, hắn liền dốc lòng nghiên cứu những thứ bên trong tạp phiên thần bí.

Ở trong thời gian này, trong giới nữ sinh ở Đông Vệ học phủ, cơn sốt {Không Hẹn Mà Gặp} càng ngày càng rầm rộ. Bất luận là ai có bộ tạp ảnh này, lập tức sẽ được vô số người đến mượn xem, nằng còn chưa kịp trả lại cho chủ nhân thì đã bị người bạn khác mượn đi.

Nhân vật nữ cùng nhân vật nam lần lượt không hẹn mà gặp, làm rung động lòng người vô số, vô số nữ sinh vì cổ sự rối rắm dây dưa mà nhỏ lệ nồng.

Ngay khi {Không Hẹn Mà Gặp} trở thành vật phẩm hút hàng nhất ở Đông Vệ học phủ, các nữ học viên lại phát hiện các nàng mua không được bộ tạp ảnh này. Mà chủ cửa hàng bán bộ tạp ảnh này lại càng sốt ruột không yên, nhìn mỗi lợi tốt đẹp trước mắt, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không tìm được bóng dáng của thiếu niên đeo hai vòng tai lớn kia. Những chủ cửa hàng này nóng đến mức lửa trong lòng bốc cao, nhưng đành bó tay không có biện pháp nào.

Các nữ học viên thấy thật sự mua không được, đành phải bắt đắc dĩ đi đường vòng chữa cháy.

Đông Vệ học phủ không thiếu cao thủ chế tạp, bọn họ đã nhận được rất nhiều lời nhờ giúp đỡ của các nữ sinh ở trường, giúp họ làm nhái {Không Hẹn Mà Gặp}. Ở trong trường học, nơi mà kích thích tố tuổi thanh xuân rạo rực, một câu nói của các cô gái có hiệu quả hơn rất nhiều so với giáo viên. Đám cao thủ chế tạp thường ngày tự cảm thấy bản thân bị tách rời với xã hội xúc động đến mức không kiềm hãm được, quả thực muốn ngửa mặt lên trời huyết sáo thật dài để thể hiện sự đắc ý trong lòng: thời đại của chúng ta rất cuộc tới rồi!

Mấy nữ sinh càng hào phóng dâng ra bản tạp ảnh trên tay mình.

Đầu năm nay, tạp ảnh lậu tuyệt đối là nghề có hàm lượng kĩ thuật cực cao, bọn họ chỉ có thể từ cầu vôn trên tạp phiên mà phán đoán. Nhưng rất nhanh, các cao thủ chế tạp của Đông Vệ học phủ này mỗi người đều mở to hai mắt. Từ cầu vôn của tạp phiên mà nói, tạp phiên này chỉ có thể xem là huyền tạp cấp một. Theo đạo lý thì dạng tạp phiên cấp thấp này tự nhiên không thể làm khó cao thủ chế tạp ở Đông Vệ học phủ, nên biết rằng, trong bọn họ thậm chí còn có người chế tạo được huyền tạp cấp ba.

Nhưng kì quái là cầu vôn của tạp phiên này mặc dù nhìn qua cũng không phức tạp, nhưng bọn hắn mỗi lần phục chế đều thất bại. Một hai lần cũng không nói, mà nếu kết quả đạt tới bảy tám chục lần, vậy trong này chắc chắn có hàm ý sâu xa khác cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Quỷ dị a! Quá quỷ dị!

Đám chế tập sự trẻ tuổi người xem ta, ta xem người, hai mặt nhìn nhau. Chẳng lẽ quân đoàn mỹ nữ lần đầu tiên cầu bọn họ trợ giúp, bọn họ lại kết thúc bằng thất bại?

Vị học viên hệ chế tập cầm đầu căn rằng nói: “Các anh em, chúng ta cùng nó liều mạng! Không phảng chế được nó, chúng ta sau này khó mà ngẩng đầu lên được!” Trước mặt hắn, một cặp mắt đỏ ngầu lộ ra vẻ không cam lòng, đám hám gái không kiềm được gân cổ gào lên.

Trong sân trường tất cả ánh mắt đều tập trung vào đây, bọn họ chẳng phải là các học viên ưu tú nhất ở mỗi lớp đều được tập hợp lại sao, bọn họ triển khai trận đánh mạnh mẽ nhất mà học viên Đông Vệ học phủ tự tổ chức từ trước đến nay.

Gió đông thổi, trống trận vang lên, không phá được {Không Hẹn Mà Gặp} không có mặt mũi đi gặp mỹ nữ.

Theo hình thức nghiên cứu đề tài tiêu chuẩn, đội ngũ học viên ưu tú nhất, bọn họ mượn dụng cụ thí nghiệm tiên tiến nhất ở Đông Vệ học phủ, bắt đầu tiến hành phá giải bản {Không Hẹn Mà Gặp} đầy đủ nhất.

Trần Mộ tự nhiên không hề hay biết, tập ảnh hắn chế tạo không ngờ lại tạo nên một hồi sóng gió lớn như thế tại Đông Vệ học phủ. Trong suy nghĩ của hắn, chưa bao giờ nghĩ rằng có người tình nguyện dành thời gian và sức lực quý giá vào chuyện nhảm chán như vậy.

Trong mấy ngày nay, hắn vẫn chìm đắm trong việc học. Tiền bạc dư dả trong tay cũng để cho hắn có điều kiện luyện tập chế tạo tạp phiến. Bây giờ hắn đang học chế tạo năng lượng tạp cấp hai, năng lượng tạp cấp hai có thể cung cấp 1000 năng lượng, chi phí của nó ước chừng 800 audierne, mà giá cả của nó là 1200 audierne. Trần Mộ lúc này mới phát hiện, tạp phiến càng cao cấp thì lợi nhuận càng cao a!

Kiến thức về trừ tạp bên trong tạp phiến thần bí cũng không gọi nhiều, cũng không phức tạp, làm sao ngăn được lòng học hỏi cuồng nhiệt đến thế của Trần Mộ.

Trong thời gian này bởi vì số lần chế tạo thực tế rất nhiều, nên tiến bộ của Trần Mộ ở mặt chế tập rất nhanh, bây giờ hắn so với vài tháng trước như hai người khác nhau. Ngoại trừ học chế tập, cơ thể của hắn cũng tốt hơn trước nhiều lắm. Không ngừng kiên trì luyện tập môn thể dục, hiệu quả rất rõ ràng. Còn có thể nhận ra trên thân thể hắn chút bóng dáng nào của thiếu niên gầy yếu năm xưa?

Vóc dáng cơ thể cân xứng, chỉ cần cởi quần áo ra liền có thể nhìn ra bắp thịt lúc ẩn lúc hiện trên thân hắn. Hai tay hắn bây giờ đã có thể nâng vật nặng gấp ba lúc trước. Chuyện để hắn không thể tưởng tượng nổi chính là thân thể của hắn đã mềm dẻo đến mức cực kỳ khó tin.

Bản thân mình hắn là đã vượt quá tuổi để rèn luyện độ mềm dẻo mới đúng, điểm này hắn vẫn suy nghĩ mãi mà không có lời giải.

Mười tám động tác trong bộ thể dục, hắn rất thích rèn luyện động tác của hai tay. Nhất là ngón tay, vì độ linh hoạt của ngón tay rất quan trọng khi chế tập.

Trần Mộ đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng, trong thời gian ngắn không cần vì tiền mà rầu rĩ, có kiến thức có thể học tập, có tài liệu có thể thực tập chế tạo tạp phiến, cơ thể bản thân càng lúc càng tốt, hắn còn có gì không hài lòng?

Chế tạo năng lượng tạp cấp hai hoàn toàn không thành vấn đề, vốn nghĩ rằng phải luyện tập vài lần, không nghĩ tới lần đầu đã cực kỳ thành công.

Hồng Đào gặp Tả Đình Y cùng Vương Trạch trong sân trường, gật đầu chào Vương Trạch, ánh mắt một lần nữa nhìn lên người Tả Đình Y, không nhịn được cười lớn: “Người không đi tham gia cái hành động phá giải kia sao?” Hành động phá giải ở Đông Vệ học phủ được triển khai oanh oanh liệt liệt, sớm đã trở thành đề tài nóng bỏng nhất trong trường. Tả Đình Y học về chế tập, cho nên Hồng Đào mới có câu hỏi vừa rồi, bất quá trong giọng nói mang ý trêu chọc nhiều hơn.

Về mặt Tả Đình Y không hề thay đổi: “Ta bận rộn nhiều việc.”

Thật sự hắn bận rất nhiều việc, trong thời gian này nhiệm vụ chính của hắn là phụ trách giao lưu cùng học viên Tinh Viên, thời gian mấy ngày nay hắn đều hao tổn trên người Vương Trạch. Đường nhiên, hung danh của hắn quá nổi, tự nhiên không còn ai dám tìm đến hắn.

Vương Trạch ở một bên khẽ cười: “Ta cũng có nghe nói qua hành động phá giải, không biết tiến triển thế nào.” Đáng tiếc đoàn giao lưu lần này đều là tạp tu, nếu không hẳn nhất định cho học viên hệ chế tạp sư cũng tham gia hoạt động này, có cái gì so với loại chuyện này có thể thu hẹp khoảng cách giữa bọn họ với học viên Đông Vệ học phủ hơn?

30. Chương 30: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (2)

Tả Đình Y lạnh lùng nói: “Lấy thực lực của bọn họ, khả năng có thể thành công cơ bản là bằng không.”

“Sao lại nói vậy?” Vương Trạch không nhịn được hỏi. Mấy ngày ở chung này, hắn đã khá hiểu tính nết của Tả Đình Y, biết thái độ của hắn đối với phương diện chế tạp cực kì nghiêm khắc. Hồng Đào lại càng quen thuộc Tả Đình Y hơn, cũng rất kinh ngạc nhìn Tả Đình Y.

Tả Đình Y không biết đang suy nghĩ điều gì, sắc mặt có chút kì quái nói: “Ta đã nghiên cứu qua bộ tạp ảnh đó. Bộ tạp ảnh đó không có đơn giản như biểu hiện bên ngoài như vậy.”

Hồng Đào cùng Vương Trạch hai mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người sau đó lại đồng thời chuyển hướng nhìn Tả Đình Y, chờ lời giải thích tiếp theo của hắn.

“Người chế tạo bộ tạp ảnh này rất thông minh. Hắn làm ra một ít cải biến ở kết cấu của huyền tạp. Ta còn không rõ lắm phần cải biến kết cấu này đến cùng là có tác dụng gì. Nhưng ta suy đoán, rất có thể chính là để ngăn không cho người khác bắt chước.” Tả Đình Y do dự một chút rồi lại nói tiếp: “Ta chỉ nói là có thể, nhưng cũng không loại trừ các khả năng khác. Tuy nhiên bất kể nói như thế nào, trình độ của vị chế tạp sư này rất cao.” Hắn dừng lại một chút, rồi nhấn mạnh thêm lần nữa: “Phi thường cao!”

Trong đầu hắn hiện lên một cái tên: Đầu Gỗ!

Hồng Đào cùng Vương Trạch đều thất kinh. Bọn họ đây là lần đầu tiên nghe thấy Tả Đình Y đánh giá người khác cao như vậy.

Hồng Đào lắp bắp: “Cũng không đến mức đó. Chẳng phải bộ tạp ảnh đó tất cả đều là huyền tạp cấp một sao? Hắn dù có lợi hại đi nữa, thì có thể lợi hại ở chỗ nào?”

Ánh mắt Tả Đình Y liếc nhìn Hồng Đào giống như nhìn một đứa ngốc: “Ta không trao đổi về phương diện chế tạp với bọn ngốc chế tạp.” Hắn quay sang Vương Trạch ra hiệu, ý bảo hắn nói.

Vương Trạch trầm ngâm nói: “Về phương diện chế tạp ta cũng không biết nhiều, bất quá ta nghe người ta nói, trình độ thể hiện của một vị chế tạp sư cũng không phải ở chỗ vị chế tạp sư này có thể chế tạo tạp phẩm mấy cấp, mà ở sự hiểu biết của hắn về quy tắc của tạp phẩm và ở mặt năng lượng.”

Hồng Đào chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Có phải hay không cũng giống như tạp tu, không phải nhìn hắn có thể sử dụng tạp phẩm cao cấp, mà là nhìn xem hắn vận dụng tạp phẩm và khống chế năng lượng như thế nào?”

“Chính là ý đó.” Vương Trạch trầm ồ gật đầu, nhìn thoáng qua Hồng Đào: “Trụ cột của Đào huynh chắc chắn, chỉ cần vận dụng linh hoạt thêm một chút, thực tập thêm nhiều lần là có thể tiến thêm được một bước.”

Vương Trạch cùng Hồng Đào đã sớm biết rõ về nhau, cũng vô cùng quen thuộc lẫn nhau. Thực lực của Vương Trạch thế nào, Hồng Đào chưa từng thấy. Bất quá các học sinh Tinh Viện trực chiến ở khu hoang dã ngày đó đối với hắn đều vô cùng tôn kính.

Vương Trạch nói vậy, Hồng Đào đều ghi tạc, trong lòng có điều ngộ ra.

Trần Mộ vô luận thế nào cũng không ngờ tạp phẩm của mình lại có nhiều người nghiên cứu như vậy, hơn nữa lại còn đánh giá cao như thế. Cái gọi là cải biến ở trên bộ huyền tạp đó cũng không phải là kết cấu bảo vệ gì cả mà là một loại phương thức sử dụng “Trù”. Chính là hắn đem tri thức liên quan đến “Trù” kết hợp lại cùng với huyền tạp. Đây cũng là lý do tại sao bộ tạp ảnh này chỉ có mười tám huyền tạp. Nếu không, với chiều dài của câu chuyện đại khái tương đương khoảng ba mươi tám huyền tạp.

Thấy rõ tác dụng này rồi, Trần Mộ rất nhanh càng cảm thấy hứng thú đối với những tri thức liên quan đến trù tập. Hắn không ngừng đem tri thức của trù tập dung nhập vào trong việc chế tạo huyền tập. Hắn phát hiện, kết cấu trù tập có thể đề cao hiệu suất của huyền tập ảnh động lên rất nhiều, nhưng đối với huyền tập ảnh tĩnh lại không có lợi ích gì đáng kể. Cùng là chế tạo hai huyền tập, với huyền tập có kết cấu trù tập cảm giác tiêu hao cao hơn nhiều so với huyền tập bình thường.

Nhưng tinh lực của hắn phần nhiều vẫn là đặt ở trên tám tạp phiến thần bí đó.

Xong rồi sao? Vậy là hết rồi sao? Trần Mộ có chút ngoài ý muốn nhìn huyền tượng trước mắt. Bất tri bất giác hắn đã xem xong hết tri thức trụ cột của trù tập.

Ngay lúc hắn xem xong câu cuối cùng, huyền cảnh đang ổn định đột nhiên xảy ra biến hóa. Tất cả lại là hư không như trước, hai tám tạp phiến đại biểu cho huyền tập cùng trù tập tất cả đều biến mất không thấy.

Trước mặt hắn hiện mười hai tám tạp phiến màu xám trắng. Các tạp phiến đó màu xám, mơ hồ có thể nhìn thấy cấu vân trên bề mặt, nhưng nếu như muốn nhìn kỹ lại thì không nhìn được cái gì.

Trần Mộ thử đụng vào một tạp phiến ở đó. Lần trước hắn chính là dùng phương pháp này kích hoạt huyền tập cùng trù tập.

“Huyền tập môi trường nước, yêu cầu cấp bậc một cấp, mô phỏng môi trường nước, có thể dùng năng lượng tạp thấp hơn cấp ba kích thích, tham số cụ thể như sau...”

Trần Mộ tròn tròn mắt.

Huyền tập môi trường nước, đây là huyền tập gì? Dựa vào những yêu cầu của nó, hắn là có thể mô phỏng môi trường trong nước, không ngờ lại có thể có huyền tập như vậy sao? Có lẽ là mình cô lậu quả văn (kém hiểu biết), Trần Mộ tự an ủi mình như thế.

Nhìn các tham số chi tiết ở bên trên Trần Mộ lập tức hiểu được ý đồ của tám tạp phiến thần bí này. Nó muốn hắn chế tạo mười hai tám tạp phiến đó!

Nhất định đúng là như vậy! Để khẳng định, mỗi tám tạp phiến Trần Mộ đều chạm vào mấy lần.

Các tạp phiến đó cái nào cũng cổ quái kì dị. Không chỉ có Trần Mộ chưa từng nghe thấy, mà ngay cả nghĩ tới cũng chưa từng. Mà những yêu cầu hiện ra lại càng không thể tưởng tượng nổi. Ví dụ như tiến ngư huyền tập, chẳng những yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với tốc độ của tiến ngư còn muốn quỹ tích vận động của nó phù hợp với các quy luật cực kì phức tạp. Nhìn mấy cái công thức đó thôi đã làm cho hắn da đầu tê dại.

Đến sau khi chạm vào cả mười hai tám tạp phiến, Trần Mộ không khỏi hít vào một luồng khí lạnh,

Mặc dù hắn chưa hiểu rõ những tạp phiến này dùng để làm gì, nhưng có thể khẳng định, những tạp phiến này không hề dễ dàng chế tạo ra, độ khó trong chế tạo cực cao. Mặc dù chúng nó phần lớn là huyền tập cấp một cấp hai, nhưng Trần Mộ cho tới bây giờ, hoàn toàn không có một cái gặt đầu nào.

Trong mười hai tám tạp phiến này có mười một tấm đều là huyền tập, chiếc còn lại là một chiếc trù tập. Một tấm trù tập thực sự.

Chẳng lẽ phải chế tạo cả mười hai tám tạp phiến này sao? Trần Mộ trong miệng có chút phát khổ, ngơ ngác nhìn chằm chằm mười hai tám tạp phiến màu xám này.

Giá cả! Đây là ý nghĩ thứ hai toát ra trong lòng hắn. Mười hai tám tạp phiến này cần phải tốn bao nhiêu...

Vị đẳng trong miệng Trần Mộ càng tăng thêm vài phần, chỉ sợ toàn bộ tiền trong tay mình ném vào cũng sợ không đủ. Thật vất vả mới sống sung túc được vài ngày, giờ phải bỏ ra một số tiền lớn như vậy, nói không đau lòng, tuyệt đối là nói dối.

Nhưng hắn trong lòng cũng mơ hồ có phần chờ mong. Nếu... Nếu chính mình thật sự có thể chế tạo ra mười hai tám tạp phiến này...

Có những huyền tập yêu cầu kì dị cổ quái, nhưng trọng yếu nhất chính là trong mười hai tám tạp phiến này không ngờ có một cái trù tập thật sự! Mấy ngày qua, cảm thụ lớn nhất của Trần Mộ chính là sự cường đại

của trù tập. Hắn mới chỉ đem kỹ thuật trù tập áp dụng vào kết cấu trong huyền tập liền đã có thể phát huy ra hiệu quả to lớn như vậy. Vậy thì chiếc trù tập thật sự này thì sao? Hắn không dám tưởng tượng.

Đúng là có cái loại chờ mong này, hoặc cũng là vì tò mò, cuối cùng làm cho Trần Mộ ra quyết định.

Liều mạng! Trần Mộ cắn răng một cái, đặt ra quyết tâm.

31. Chương 31: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (3)

Nhưng mà, cũng không phải đệ tử nào trong chế tập hệ cũng đều muốn giúp đỡ các nữ học viên. Mà trong đám đệ tử đó, có không ít là những người rất có năng lực. Trên thế giới này, luôn luôn có những người không thích danh lợi.

Tại Đông Vệ học phủ, thường xuyên có người nghe thấy cái gọi là phá giải tiểu tổ này mà cười nhạt.

Tả Đình Y cẩn thận nghiên cứu cái huyền tập trước mặt, bộ {Không Hẹn Mà Gặp} này hắn lấy từ chỗ muối muối đã quá hai tuần rồi. Hai tuần này tất cả thời gian rỗi của hắn đều hao tốn ở trên bộ tập ảnh này. Hắn rất tò mò bộ tập ảnh này tại sao lại không thể phá giải.

Song sự thật lại vô cùng tàn khốc. Hắn cho tới bây giờ vẫn như cũ không có một chút dấu vết có thể đột phá nào. Điều này làm cho hắn chịu đả kích rất lớn. So với đám bạn học, việc học tập của hắn từ nhỏ đã chịu sức ép rất nhiều. Dưới thể lực của nhà hắn chế tập sư trong nhà có số lượng kinh người. Một số ít chế tập sư so với giáo viên trong trường này còn lợi hại hơn rất nhiều. Vốn quen với trình độ cao như vậy, nên trình độ của hắn cũng vượt xa đám bạn cùng lứa tuổi.

Chỉ là lấy thân phận và gia cảnh của hắn cũng không cần phải đi tiến hành khảo hạch cái cấp bậc bỏ đi kia.

Bản tính Tả Đình Y kiêu ngạo, gặp phải khó khăn lại càng kích thích ngạo khí trong cốt tủy của hắn.

Mà bộ tập ảnh trước mắt này, hiển nhiên có đủ điều kiện như vậy.

Hắn với việc giành rất nhiều thời gian cho một bộ huyền tập cấp một này mà vẫn bó tay không có cách nào nên cảm thấy vô cùng không hài lòng. Đường nhiên, một nguyên nhân trọng yếu nữa là muối muối của hắn đối với bộ tập ảnh này yêu quý vô cùng. Hắn không dám dùng thiết bị chuyên dùng để phân tích nó. Nhà hắn có một chế tập thất chuyên dụng, dụng cụ trong đó so với chế tập thất trong trường học đều hiện đại hơn không ít. Nhưng nếu dùng dụng cụ chuyên dùng để phân tích sẽ rất dễ dàng tạo thành thương tổn trên tập phiến.

Mà hiện tại hắn phát hiện ra nếu không dùng dụng cụ chuyên nghiệp, hắn căn bản không cách nào nhìn thấu huyền cơ bên trong huyền tập này.

Kết cấu của huyền tập này so với huyền tập bình thường chỉ khác nhau không tới năm phần trăm. Hắn tin tưởng năm phần trăm này chính là chỗ đặc biệt của bộ tập ảnh này.

Trong đầu hiện ra thân ảnh một cô gái ngây thơ, ánh mắt hắn hiện lên một luồng nhu tình. Khóe miệng Tả Đình Y xuất ra một tia cười khổ, chỉ sợ lần này muối muối sẽ ít chơi đùa với mình đi một chút.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt hắn trở nên kiên định, thần sắc lại khôi phục thành lạnh như băng. Nhặt tập ảnh trên bàn lên, hắn bước nhanh vào chế tập thất của mình.

Chế tập thất của Tả Đình Y đại khái có hai trăm bảy mươi mét vuông. Bên trong bày đặt các loại dụng cụ tinh vi. Nơi này bình thường ngoại trừ hắn ra, không bao giờ có người khác tiến vào. Dù cho đó là muối muối của hắn, cũng không được đặt chân vào gian chế tập thất này.

Mở dụng cụ phân tích kết cấu huyền tập ra. Bộ dụng cụ này là máy phân tích huyền tập chuyên dụng. Nói đại khái nó chuyên dùng để phân tích huyền tập cao cấp. Trước đây huyền tập cấp thấp nhất được phân tích ở đây cũng là cấp ba. Đây là lần đầu tiên nó được dùng để phân tích một huyền tập cấp một. Bất quá chắc đây cũng là lần đầu tiên loại dụng cụ này được sử dụng để phân tích tập phiến cấp thấp này.

Tả Đình Y cũng không bởi vì cấp bậc thấp của bộ tập ảnh này mà khinh thường. Ngược lại, thái độ hiện tại của hắn chỉ sợ là nghiêm cẩn nhất từ trước tới nay. Có thể sử dụng kết cấu hắn hoàn toàn không biết ở huyền tập cấp một, đó chính là thể hiện của thực lực rất mạnh.

Ngồi ngay ngắn tại bàn làm việc, Tả Đình Y mở dụng cụ phân tích huyền tập lên. Dụng cụ phân tích huyền tập cơ hồ cao tầm đầu người. Bộ phận trung tâm của nó là một {Tham Trắc tập} (Dò xét tập) vô cùng cao cấp và kì lạ. Cấp bậc của loại {Tham Trắc tập} này cao tới năm cấp, hơn nữa phương thức dò xét của nó vô cùng kì lạ, khác xa các {Tham Trắc tập} bình thường. Đây cũng là lý do tại sao giá cả bộ dụng cụ phân tích huyền tập này lại cao đến như vậy.

Trong cả liên bang Thiên Du, tập đoàn có thể sản xuất loại dụng cụ phân tích huyền tập này cũng chỉ có ba, hơn nữa toàn phải đặt hàng mới có thể mua được.

Tư tư tư, hồng quang không ngừng lóe ra, biểu hiện dụng cụ phân tích đang không ngừng dò xét kết cấu của tấm huyền tập này.

Kết quả dò xét sẽ hiện lên ở huyền tập hiển thị bên ngoài dụng cụ phân tích.

Trên màn sáng trước mặt Tả Đình Y, các chỉ số không ngừng thay đổi. Tả Đình Y tập trung tinh thần nhìn đám số liệu không ngừng thay đổi này. Ý nghĩa của những số liệu này vô cùng quen thuộc với hắn. Xem từ đầu đến giờ vẫn không có phát hiện bất cứ điểm nào dị thường.

Số liệu thay đổi bắt đầu chậm lại. Trống ngực Tả Đình Y nhưng lại dần dần trở nên dồn dập. Theo kinh nghiệm, hắn biết rằng dụng cụ phân tích đang dò xét đến phần kết cấu mà hắn không hiểu.

Con mắt hắn chớp cũng không dám chớp, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết nào. Hắn cảm giác trong miệng có chút hơi khô. Rất nhanh hắn đã nhận ra phản ứng của mình, không nhịn được tự giễu hai câu. Không ngờ bởi vì một huyền tập cấp một mà cảm thấy khẩn trương, thật sự là buồn cười. Hắn mạnh mẽ kiềm chế trống ngực càng lúc càng nhanh, nín thở nhìn chằm chằm vào màn sáng.

Tích tích tích, ngay lúc này đột nhiên hàng loạt âm thanh cảnh báo dồn dập chói tai vang lên.

Không ổn, Tả Đình Y biến sắc, bước nhanh đến trước dụng cụ phân tích.

Hắn vẫn chậm một bước. Tấm huyền tập đặt ở trên dụng cụ phân tích đã bốc lên làn khói xanh lượn lờ. Rất hiển nhiên tấm huyền tập này đã bị hỏng. Tổn thương trong kết cấu của nó chỉ sợ là không thể khôi phục.

Đột nhiên, hắn ngửi thấy một mùi khét hoàn toàn khác. Hắn nghiêng đầu nhìn thấy một luồng khói trắng từ trên khe hở trong dụng cụ phân tích bốc ra ngoài.

Sắc mặt của Tả Đình Y nhất thời đen lại.

Trần Mộ nhìn đồng tài liệu chất đồng trước mặt, trong lòng không khỏi lại một lần nữa dâng lên một luồng cảm giác thỏa mãn mãnh liệt. Có thể không thỏa mãn sao? Chỗ tài liệu này hắn đã phải bỏ ra tới năm mươi vạn Audierne. Tất cả tiền kiếm được từ tập ảnh thời gian vừa qua của hắn đều ở trong này. Hắn lại một lần quay lại tình trạng không xu dính túi.

Trong đồng tài liệu này, có một bộ phận nhỏ tài liệu mà hắn trước kia nghĩ đến cũng không dám nghĩ. Giá cả của một ít tài liệu này quả thực làm người khác lú lẫm. Trong năm mươi vạn đó, có chừng hơn bốn mươi vạn đều ném vào đó.

Độ khó của mười hai tấm tập phiến này rất cao. Trần Mộ rất hoài nghi mình có thể hoàn thành được hay không. Bất quá hắn vẫn không chùn bước mà dần thân vào. Hắn biết rằng nếu hắn có thể phá giải tất cả vấn đề trong mười hai tấm tập phiến này, trình độ chế tập của hắn sẽ bay lên vài bậc.

Thanks

32. Chương 32: Hành Động Phá Giải Oanh Oanh Liệt Liệt (4)

Không nói đến tám trù tạp kia. Chỉ nói đến mười một tấm huyền tạp cấp một hấn chưa từng nghe thấy này đối với hấn mà nói chính là một sự khiêu chiến cực lớn. Bất quá Trần Mộ cũng không cảm giác thấy gian nan. Trái ngược hấn cảm giác phi thường vui sướng. Tất cả tâm tư của hấn đều chìm đắm vào trong việc chế tạo những tấm tạp phiên này.

Đợi đến lúc lòi tử trở về, hấn muốn chuyên tâm nghiên cứu thể này cũng không thể dễ dàng như vậy.

Trở lại trường học, Tả Đình Y sắc mặt khó coi vượt qua đám đệ tử đang huyền não nhường đường mà đi. Đúng lúc này hấn nghe được một nhóm nhỏ đang nghị luận ở phía trước.

“Có nghe được gì chưa? Người của tiểu tổ phá giải hôm qua làm hỏng vài cái dụng cụ của trường học.”

“Tiểu tổ phá giải? Chính là tổ phá giải cái kia tên là gì ấy nhỉ, {Không Hẹn mà Gặp} sao?”

“Chẳng phải là cái đám đó sao? Cứ tưởng rằng mình giỏi lắm. Hắc, muốn đi phá giải tạp ảnh của người ta, chuyện này vui đây.” Người nói lời này đích thật là loại điển hình của kẻ thích nhìn người khác gặp tai họa.

“Mấy cái dụng cụ? Chẳng lẽ bọn họ dùng không quen sao? Thế nào lại làm hỏng dụng cụ được?” Tên còn lại nhin không được hỏi.

Người nói đầu tiên đưa tay ra làm thành một tư thế, vẻ mặt thần bí.

“Bấy cái?” Những người xung quanh thất kinh: “Khó có khả năng! Bấy cái dụng cụ? Đến cùng là xảy ra chuyện gì, bạn bè thì làm ơn nói rõ ràng một chút đi.”

Người đưa tin này thấy hấp dẫn được chú ý của mọi người, có chút đắc ý nói: “Tình huống cụ thể thế nào ta cũng không minh bạch lắm. Bất quá chuyện bấy cái dụng cụ này bị hỏng là tuyệt đối đúng. Một bạn thân của ta cũng ở trong tiểu tổ phá giải, ngày hôm qua mang về mặt đưa đám tới đau khổ kể cho ta.”

“Bấy cái. Ah ah, bọn họ phải bồi thường một số tiền lớn rồi!”

“Đâu phải chỉ là một số lớn không thôi. Trong này nhưng lại có vài cái dụng cụ cao cấp. Có người tính rằng mỗi người trong ba mươi người đó, phải gánh hai trăm vạn Audierne. Huynh đệ của ta tối hôm qua ôm ta mà khóc cả đêm, nghe rầu rĩ bi thương đến chết!” Người nói chuyện lắc lắc đầu, vẻ mặt nước mắt cá sấu (nguyên văn: thổ chết cáo khóc thương): “Hai năm tiền tiêu vặt của hấn cứ như vậy trôi theo dòng nước.”

Mọi người đều than thở.

Khóe miệng Tả Đình Y ở phía sau thoáng hiện lên một nét trào phúng, không biết có phải tâm lý lấy được thăng bằng hay không mà sắc mặt hấn nhất thời tốt hơn vài phần. Ngày hôm qua hấn làm hỏng cái dụng cụ phân tích kia phải mất đến hai ngàn vạn audierne.

Hấn không phải đau xót số tiền này. Mà hấn đau xót vì cảm giác thất bại. Hấn cảm giác như bị một cái bạt tai cứng rắn. Hấn với bản tính kiêu ngạo vô cùng thống hận loại cảm giác này.

Tạp ảnh đáng chết! Trong lòng hấn nghiêng răng nghiêng lợi mà nguyên rửa.

“Ta đã trở về.” Lòi tử vác bao lớn bao nhỏ hướng trong phòng hô lớn. Mấy thứ này là hấn đặc biệt mang đến cho Trần Mộ. Phần lớn bên trong là thứ ăn được.

“Thật không biết người mấy ngày này đem nhà biến thành bộ dáng gì nữa.” Lòi tử một mặt lăm bầm, một mặt đẩy cửa phòng Trần Mộ.

Rầm! Thanh âm rơi đổ của một đồng đồ vật lớn phát ra.

Khắp nơi trong phòng trong mắt hấn chất đầy các thứ cổ quái gì đó, mà ở dưới chân hấn lại càng tán loạn một đồng hỗn loạn gì đó. Hấn phỏng chừng mình vừa rồi chính là làm đổ đồng đồ vật này.

Một đôi mắt tràn ngập phần nộ từ phía sau đồng đồ vật hỗn loạn đó nhìn lên. Đôi mắt đó phun ra lửa làm lòi tử hãi hùng khiếp vía.

“Ta, ta... Ta đi nhầm cửa.” Lời còn chưa dứt, hần buông rơi cái bao lớn trên tay, quay đầu nhắc chân chạy trốn chết.

Tận đến tối mịt, hần mới một lần nữa trở lại chỗ ở của Trần Mộ.

Hần lại một lần nữa đẩy cửa đi vào, giống như đi vào một căn phòng xa lạ nào khác. Trong phòng sạch sẽ như mới, đám vật phẩm tán loạn lúc trước đã được phân biệt sắp xếp gọn gàng ở góc phòng.

Trần Mộ đang khom lưng thu thập, cũng không ngẩng đầu lên, lấy một giọng nói rất bình tĩnh hỏi: “Về rồi sao?”

Thấy Trần Mộ không tức giận, lời tử lập tức trở nên tươi cười: “Đúng vậy đúng vậy. Không phải là vì nhớ đến ngươi sao? Ta liền trở về.” Hần đặt mông ngồi vào trên ghế. Chiếc ghế cũ kỹ nhất thời phát ra tiếng phản đối kêu kệt.

“Ngươi đi đến những nơi nào? Vui chơi thế nào?” Trần Mộ có chút tò mò hỏi. Hần chưa bao giờ đi ra khỏi Đông Thương Vệ thành, đối với thế giới bên ngoài hiểu biết rất ít.

“Rất tuyệt vời!” Nói đến chuyện này, lời tử hiển nhiên phi thường hưng phấn: “Ta đi đến Phạm A thành ở khu Phạm A Tư. Thác nước lớn Tây Tây Lý Áo nơi đó quả thực là kỳ tích của loài người. Không có tận mắt nhìn thấy, ngươi căn bản không cách nào tưởng tượng được tràng cảnh mấy trăm cái thác nước lớn nhỏ xuất hiện ở trước mặt ngươi là như thế nào.”

Giống như hàng trăm sợi mì màu bạc siêu khổng lồ sao? Trần Mộ tưởng tượng một hồi, thấy không có kết quả, đồng ý nói: “Quả thật không cách nào tưởng tượng được.”

“Khu kiến trúc nổi danh nhất ở khu Phạm A Tư ngươi biết là cái gì không?” Lời tử dùng một thanh âm tràn đầy dụ hoặc hỏi.

“Không biết.” Trần Mộ dứt khoát lắc đầu.

Trên mặt Lời tử lập tức lộ ra ánh mắt khinh thường: “Ta biết là ngươi không biết mà. Chắc chắn, cũng phải thôi, Đầu Gỗ ngươi mà có tinh thần tìm hiểu cái này sao? Đó là một trong những kiệt tác huy hoàng nhất của nhân loại từ trước tới nay, Khổ Tịch Liên Tự quản!”

“Khổ Tịch Tự sao?” Trần Mộ vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Khổ Tịch Tự một trong số lục đại sao?”

“Không có hiểu biết.” Lời tử hiện tại ngay cả khinh bỉ cũng không muốn: “Địa phương tên là Khổ Tịch đó cũng không phải chỉ có một cái Khổ Tịch Tự, mà là có hơn một ngàn chùa miếu liên miên không ngừng, tụ tập lại cùng một chỗ, cho nên mới gọi là Khổ Tịch Liên Tự Quản. Khổ Tịch Tự chỉ là một cái chùa đại biểu trong đó mà thôi. Kì thật trong đó có vài ngôi chùa có lịch sử so với Khổ Tịch Tự còn lâu đời hơn.”

“Ồ.” Về mặt chỗ hiểu chỗ không của Trần Mộ lập tức làm cho lời tử bỏ đi dự vọng định giải thích thêm.

Lời tử cùng Trần Mộ hiển nhiên là hai loại khác nhau. Sở thích hai người theo đuổi cũng hoàn toàn bất đồng. Nhưng hai người lại có thể tin tưởng nhau, nể trọng nhau.

“Mấy ngày này ngươi ở nhà bận bịu những cái gì?” Lời tử nhìn quanh bốn phía. Sự bề bộn thoáng hiện ra khi đẩy cửa lúc trước để lại ấn tượng sâu đậm với hần.

“Chế tạo tạp phiến.” Trần Mộ đưa cho Lời Tử một chén nước.

“Có thành quả hay không?” Lời tử tiếp lấy chén nước hứng thú hỏi.

Trần Mộ lắc đầu: “Vẫn chưa có gì. Vấn đề rất nhiều.” Mấy ngày này, hần hao hết tâm lực mới chế ra một trong số mười hai tấm tạp phiến, nhưng hao phí tài liệu đã mất một phần ba. Số tài liệu còn lại hần dự tính không cách nào đủ cho hần chế tạo hết mười hai tấm tạp phiến này.

“Ta không giúp đỡ được ngươi.” Lời tử nhún vai đứng dậy nói: “Ta muốn đi xem tạp ảnh của chúng ta bán thế nào rồi, nếu có thể bán thêm một hai cái nữa thì thật tốt.”

“Nói rất phải!”

Trần Mộ vội đứng lên, bộ dáng dường như hận không thể lập tức bán được một lúc mấy ngàn cái. Hắn sắp bị tiền bức cho phát điên rồi. Chế tạp thật sự là đắt tiền a! Tất cả đều là tiền a.”

33. Chương 33: Đoán

Trần Mộ đối với sự giữu cột của Lôi Tử không thêm để ý, đàn bà ư? Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa bao giờ suy nghĩ đến. Hắn biết, ở điểm này, Lôi Tử và hắn có cùng thái độ, hai người bọn họ đều là những tiểu tử nghèo, làm sao có thể được nữ nhân ưu ái?

Mặc dù Trần Mộ nóng lòng muốn lập tức có thể bán được tạp ảnh, nhưng hắn cũng không cùng đi theo Lôi Tử tìm hiểu tình hình. Việc này một mình Lôi Tử có thể ứng phó.

Quả nhiên, chưa đến nửa tiếng sau, Lôi Tử đã trở lại. Còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng la hưng phấn của hắn: “Đầu gối, đầu gối! Mau làm việc! Mau làm việc! Ha ha, lần này chúng ta giàu rồi!”

Lôi Tử vừa đến những cửa hàng này, lập tức bị các chủ cửa hàng vốn đã chờ lâu đến sốt ruột, xông tới.

Tạp ảnh, bọn họ muốn tạp ảnh! Bọn họ quơ quơ tiền trên tay, mỗi người gào khàn cả giọng!

Trần Mộ chế tạo {Không Hẹn Mà Gặp} đã rất quen thuộc, tay chân nhanh nhẹn cầm một đồng tài liệu, lập tức bắt đầu làm việc.

Lần chế tạo này hắn đặc biệt hăng hái, ở trước mặt hắn, những bộ tạp ảnh chưa hoàn thành này tựa như một đồng nguyên liệu trước mắt hắn. Hắc, chỗ này chính là một khối hạt thần thạch, tiếp tục ở những chỗ kia, ha ha, thêm vào một nắm bột xương hoàng trùng...

Dưới ánh đèn, hai mắt Trần Mộ như hai ngôi sao, ra sức đấu tranh cùng đồng tạp ảnh chưa hoàn thành trước mặt. Ở phía đằng sau hắn, Lôi Tử uống thanh vân lưu thủy, thỉnh thoảng ngâm nga một đoạn nhạc, giống như một người đốc công.

Lần này số lượng đặt hàng rất lớn, lên đến một trăm bộ tạp ảnh, lợi nhuận trong đó là bảy mươi vạn, tính ra mỗi người có thể được chia ba mươi lăm vạn.

Oài, cuộc đời thật là hạnh phúc a. Lôi Tử vẫn cầm một bình thanh vân lưu thủy, thích thú uống một ngụm, liếc nhìn Trần Mộ đang cúi đầu tốc ký, trong lòng cảm khái cuộc đời hạnh phúc.

Một trường học bán được hai trăm bộ, lượng tiêu thụ này vượt xa khỏi dự tính của hắn, người có tiền trên đời này quả nhiên không ít a. Nhưng mà hắn cũng biết, lượng tiêu thụ này trên cơ bản đã sắp đến mức bão hòa rồi, sau khi bán hết một trăm bộ này, hắn quyết định không chế tạo thêm {Không Hẹn Mà Gặp} nữa.

Chỉ cần hắn duy trì tình trạng đắt hàng của {Không Hẹn Mà Gặp}, vậy thì một khi bộ tạp ảnh tiếp theo của hắn được đưa ra, chỉ cần chất lượng vượt qua kiểm tra, tuyệt đối sẽ không lo bán không được.

Xem chừng lúc này cần phải chuẩn bị bộ tạp ảnh tiếp theo rồi, Lôi Tử có vẻ đắm chiêu uống thanh vân lưu thủy.

Tả Đình Y nhìn thiết bị thí nghiệm cùng tấm tạp ảnh bốc khói trước mặt, chỉ có thể thở dài một tiếng. Tấm huyền tạp {Không Hẹn Mà Gặp} hắn đang dùng thí nghiệm này là hắn mới mua được. Hiện giờ giá mỗi bộ {Không Hẹn Mà Gặp} đã lên tới 2,5 vạn, người chế tạo đã đưa ra tin tức, đây là nhóm tạp ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} cuối cùng. Vì sự kích thích của tin tức này, giá của {Không hẹn mà gặp} ngay lập tức được nâng cao hẳn lên.

Một trăm bộ, con số này đối với những nữ sinh cuồng nhiệt hâm mộ {Không Hẹn Mà Gặp} mà nói, chỉ là một con số không đáng kể. Lúc Tả Đình Y mua được bộ {Không Hẹn Mà Gặp} này thì giá đã là 3 vạn audierne, nhưng đối với hắn đây chỉ là một số tiền nhỏ, không đáng nhắc tới. Đừng nói là 3 vạn, cho dù là 30 vạn, hắn cũng mua không chút do dự. Hắn còn thuận tiện mua cho em gái một bộ, để xin lỗi vì lần trước làm hỏng bộ {Không Hẹn Mà Gặp} của nàng.

Bởi vì một trăm bộ {Không Hẹn Mà Gặp} này kịp thời xuất hiện, hơn nữa vì sự kiện hỏng dụng cụ của trường học, tiểu tổ phá giải của trường chỉ có thể ảo não mà giải tán. Chuyện này cũng được coi là một trong những tin tức chấn động nhất của Đông Vệ học phủ trong năm nay.

Nhưng mà Tả Đình Y không bỏ cuộc.

Hắn không tin mình sẽ bị sự khó khăn của huyện tạp cấp một đánh bại! Sự kiện dụng cụ hỏng hóc lần trước mặc dù làm cho hắn rất chật vật, nhưng hắn lúc này hiển nhiên là không định từ bỏ. Một người có thể chế tạo được huyện tạp cấp ba, ngay cả một cái huyện tạp cấp một cũng không phá giải được, đây là sự nhục nhã vô cùng.

Nếu như đối phương là nhân vật đại sư thì không sao, nhưng hết lần này đến lần khác đối phương đều không có chút tiếng tăm, đầu gối, một cái tên quê mùa xa lạ hắn chưa bao giờ nghe nói qua.

Khuôn mặt anh tuấn của Tả Đình Y âm trầm đến mức có thể ép ra nước.

Đây thực sự là huyện tạp cấp một sao? Hắn thật sự không hiểu, tại sao tám huyện tạp cấp một nhỏ này lại có lực phá hoại như vậy, tính đến lúc này, dụng cụ trong phòng thí nghiệm của hắn đã hỏng mất mười một cái, tổn thất trực tiếp vượt qua 150 triệu audierne. Huyện tạp cấp một này giống như một đám sinh vật mẫn cảm có tính bài xích những thứ khác loài với nó cực mạnh, một khi phát hiện mình bị uy hiếp, sẽ cùng chết với đối phương.

Thật sự là một loại huyện tạp thần kỳ.

Điều này đã hoàn toàn vượt qua những gì hắn đã học, tình trạng đã đến mức này, hắn cho rằng cần phải đi tìm trợ giúp. Trong nhà hắn, có vài vị chế tạp sư thực lực siêu quần, bọn họ nhất định có thể giải đáp những điều huyền bí trong này cho mình.

Tả Đình Y cất tám huyện tạp cấp một còn lại, sau đó chuẩn bị đi tìm chế tạp sư Mai Đạt, tài nghệ chế tạp của ông ấy mặc dù không phải là lợi hại nhất, nhưng về mặt học thức không thể nghi ngờ là uyên bác nhất trong phủ này.

Hắn vừa mới đi ra phòng thí nghiệm, người hầu đã sớm chờ ở bên ngoài vội vàng chạy tới.

“Thiếu gia, lão gia gọi ngài đến thư phòng.”

Tả Đình Y sửng sốt, thư phòng? Chỗ đó là nơi cha tiếp đãi một ít nhân vật trọng yếu, Tả Đình Y rất ít khi được cho phép vào. Xem ra, lần này cha tìm mình là có sự tình khá quan trọng.

Ngoài thư phòng, Tả Đình Y sửa sang quần áo một chút, hít một hơi thật sâu, sau đó mới gõ cửa.

“Vào đi.” Trong thư phòng truyền ra một giọng nói trầm thấp.

Đẩy cửa ra, Tả Đình Y bước vào thư phòng.

“Con đã đến rồi à.” Tả Thiên Lâm ánh mắt không hề di động, chỉ là đường nét trên vầng trán nghiêm túc trong phút chốc có cảm giác thêm phần mềm mại. Tả Thiên Lâm khuôn mặt chính trực, thân hình khôi ngô, ngồi ở nơi đó giống như là một ngọn núi nhỏ trầm ổn, tự sinh ra luồng khí thế không giận mà uy.

“Vâng, thưa cha.” Tả Đình Y hơi gập người cúi đầu. Mặc dù chỉ mới nhìn thoáng qua, một góc tóc mai màu xám trắng gần thái dương vẫn bị hắn nhìn thấy. Một cơn đau không biết từ đâu dâng lên trong lòng.

Tả Thiên Lâm ngồi ở trước bàn làm việc, đánh giá con mình, một hồi lâu sau, mới mở miệng: “Học viên giao lưu của Tỉnh viện đã tới trường học của con rồi chứ?”

“Vâng, đã tới hai tháng rồi.” Tả Đình Y trả lời chi tiết, trong lòng khó hiểu nhưng biết cha chắc chắn còn có lời cần nói.

Tả Thiên Lâm hình như đang suy tư vấn đề nào đó, qua vài phút, ngẩng đầu hỏi: “Con thấy chuyện này thế nào?”

Tả Đình Y mặc dù kinh nghiệm còn thấp, nhưng lại cực kỳ thông minh, cách hỏi của cha khiến cho hắn chú ý.

Ánh mắt sáng quắc của Tả Thiên Lâm nhìn chằm chằm vào con của mình.

Tả Đình Y trong lòng liền hiểu được, trong này chỉ sợ có việc lớn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Với thực lực cùng địa vị của Tỉnh Viện, việc cùng trường chúng con tổ chức giao lưu quả thật có chút quý giá.” Hắn ngừng

mạnh đầu lên, trên mặt lộ ra vài phần kinh sắc: “ Ý của cha là... Bọn họ có có âm mưu? Nhưng mà... Đông Vệ học phủ có chỗ nào đáng giá đâu chứ?”

34. Chương 34: Kế Hoạch Mới

Thấy Tả Đình Y lộ ra vẻ mặt không hiểu hết, hắn liền đưa tay ra hiệu cho Đình Y nghe tiếp.

“ Con còn không hiểu được lục đại có nghĩa là gì.” Tả Thiên Lâm nhìn thoáng qua con trai mình rồi nói: “ Lục đại, từ bên ngoài xem qua, bọn họ chẳng qua là một trường học, một trường học cực kì cao cấp mà thôi. Cha nghĩ con cũng cho là vậy đúng không.”

“ Chẳng lẽ không đúng sao?” Tả Đình Y kì quái hỏi.

“ Ha ha, đó là bởi vì con không hiểu biết về lục đại. Chờ đến lúc con ngồi vào vị trí của cha, con sẽ hiểu lục đại là những con quái vật to lớn đến mức nào! Bọn họ đã không còn đơn giản là sáu ngôi trường nữa rồi, phía sau bọn họ có những tập đoàn có chung lợi ích cực kì khổng lồ. Tập đoàn lợi ích này rất rắc rối, truyền thừa được mấy trăm năm, quan hệ của bọn họ đã trở nên phức tạp, thậm chí ngay cả bọn họ cũng không thể nói rõ ràng.”

Tả Thiên Lâm nhìn chằm chằm Tả Đình Y, nhấn mạnh từng chữ nói: “ Không nên xem bọn họ là sáu ngôi trường bình thường, phải coi bọn họ là sáu thế lực lớn, thậm chí là tài phiệt!”

Nhìn Tả Đình Y sắc mặt giật mình, Tả Thiên Lâm mỉm cười: “ Có phải cảm giác được không thể nào tưởng tượng nổi?”

Tả Đình Y gật đầu.

“ Hừ” Tả Thiên Lâm hừ lạnh một tiếng: “ Những chuyện không thể tưởng tượng so với chuyện này có rất nhiều. Không nên nhìn lục đại là một đám mặt ngoài sáng bóng được mọi người tôn kính, thủ đoạn bọn họ sử dụng so với chúng ta lại càng dơ bẩn cực đoan. Bọn họ có thể có được địa vị hôm nay, đã từng lên lút làm rất nhiều thủ đoạn. Trong lục đại Tinh Viện mặc dù không nổi bật, mấy năm nay lại giống như lộ ra sự sút kém, nhưng nhiều năm tích lũy đến vậy, những trường khác sao có thể sánh được?”

Tả Đình Y giữ im lặng, nhưng thế giới trong lòng hắn như bị phá vỡ. Trong tích tắc này, hắn thậm chí xuất hiện vài giây mờ mịt.

“ Tinh Viện yên lặng lâu như vậy, đột nhiên có động tác lớn, trong này nhất định có ẩn tình. Nếu như ta đoán không sai, cơ hội lúc này nhất định có quan hệ đến việc Tinh viện một lần nữa vùng dậy.” Ánh mắt Tả Thiên Lâm đầy vẻ trí tuệ.

Tả Đình Y giật mình nhìn chằm chằm cha mình, mấy tin tức này khiến hắn rung động thật quá lớn.

Chứng kiến vẻ mặt Tả Đình Y, sắc mặt Tả Thiên Lâm giãn ra: “ Không cần lo lắng. Mặc dù ta không biết Tinh viện tại sao lại đến đây, nhưng ta nghĩ cho đến hiện tại, chẳng qua là nhóm thứ nhất mà thôi, lợi hại vẫn còn đang ở phía sau.”

Khi Tả Đình Y đi ra từ trong phòng của cha thì hồn vía lên mây, hắn đã hoàn toàn quên mất tầm huyễn tạp cấp một trong túi. Trong đầu hắn chỉ có những lời mà cha vừa nói với hắn.

Tại trong lòng mỗi người tuổi trẻ, lục đại là nơi thần thánh đến mức không thể thần thánh hơn được nữa. Đáng tiếc, sự tuyển chọn của lục đại xa xa vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, như Tả Đình Y tại Đông Vệ học phủ có danh xưng là thiếu niên thiên tài, nhưng vẫn không thể trúng tuyển, quyền thế của Tả gia cũng không thể giúp gì được cho hắn.

Đột nhiên đúng lúc này, địa phương thần thánh trong lòng bị phá vỡ, cho dù là ai đi chăng nữa cũng cảm giác được khó chịu đến cực điểm

Trần Mộ cùng Lôi Tử một lần nữa thuê phòng ở, đây là do yêu cầu mãnh liệt của Lôi Tử. Từ sau khi làm tạp ảnh, Lôi Tử thích ở lại chỗ của hắn, thêm vào đồng tài liệu chất như núi. Cái phòng nhỏ thương cảm của Trần Mộ có vẻ vô cùng chật chội. Chỗ ở mới ở trong một trấn nhỏ tên Pha Lâm Đốn, ở phía đông bắc của thành Đông Thương Vệ.

Thành Đông Thương Vệ cũng không phải chỉ có một tòa thành thị, mà là một khu bao gồm cả những trấn nhỏ chung quanh thành Đông Thương Vệ, lấy thành Đông Thương Vệ làm trung tâm.

Phòng trọ ở Pha Lâm Đốn so với nội thành thì rẻ hơn rất nhiều, hai người dứt khoát thuê một căn phòng lớn. Đương nhiên làm Trần Mộ hài lòng nhất chính là mình rút cuộc cũng có một gian chế tập cho riêng mình, cho dù gian chế tập này rất đơn sơ, nhưng hắn cũng cảm thấy hài lòng rồi.

Đến khi tất cả đồ đạc đều thu dọn xong, hai người nằm trên mặt đất nhìn căn phòng sạch sẽ như mới, nhìn nhau mà cười.

“Đầu gối, chúng ta phải chuẩn bị cho tập ảnh mới rồi, ta đã nghĩ ra kịch bản đầy đủ rồi,” Lôi Tử hào hứng nói.

Trần Mộ “Ừ” một tiếng, chợt hỏi: “Tập ảnh mới có tên là gì?”

“Sư sĩ truyền thuyết!” Lôi Tử mạnh mẽ nói, Trần Mộ ở một bên lại mờ mịt.

Kịch bản của Lôi Tử còn có rất nhiều chi tiết cần hoàn thiện, cái này cũng tạo cho Trần Mộ thời gian. Mười hai tấm huyền tập hắn đã hoàn thành ba tấm. Quá trình chế tạo ba tấm huyền tập này cũng không thuận buồm xuôi gió. Trái lại, trong khi chế tạo Trần Mộ đã phạm rất nhiều sai lầm, vô đầu bút tóc không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa, chỉ với ba tấm huyền tập, ngay lập tức tiêu mất tài liệu trị giá gần 40 vạn. Nhưng tương ứng với sự khó khăn của quá trình cùng tiêu phí, sự thu hoạch của Trần Mộ không thể nghi ngờ là thật lớn.

Sự phức tạp của ba tấm huyền tập, vượt qua xa sự phức tạp của huyền tập quảng cáo ở cửa hàng Song Hoàn mà hắn đã chứng kiến ở Kim phố lần trước. Trước đây hắn tuyệt đối không dám tưởng tượng chính mình có thể hoàn thành loại huyền tập này. Nhưng hiện tại hắn lại tràn ngập tin tưởng. Hắn tin tưởng, chính mình nhất định có thể hoàn thành được mười hai tấm huyền tập này, chỉ là phải mất thời gian nhiều hơn một ít mà thôi.

Huyền tập cấp một, hắn cảm giác được chính mình đã nhanh chóng chạm được đến hạch tâm thật sự của nó.

Tuy vậy, cùng với việc đề cao trình độ chế tạo huyền tập của hắn, cảm giác của hắn tăng lên nhanh như một con ốc sên đang bò. Với cảm giác hiện tại của hắn, chỉ có thể chế tạo huyền tập cấp một, ngay cả huyền tập cấp hai xem ra chỉ có thể miễn cưỡng.

Về vấn đề cảm giác, hắn cũng không có biện pháp nào. Không phải hắn không cố gắng, mà là phương pháp rèn luyện của hắn không chính xác. Nếu vấn đề không thể giải quyết bằng sự cố gắng thì suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Tâm tình của Trần Mộ hiện tại rất bình thản. Cho dù cảm giác của hắn không tăng lên chút nào, bằng vào năng lực chế tạo huyền tập cấp một của hắn, hắn cũng không cần phải lo lắng về cuộc sống.

Sau khi làm xong ba tấm huyền tập đầu tiên, tốc độ chế tạo chín tấm tập phiến còn lại gia tăng rất lớn. Đây là uy lực của kinh nghiệm tích lũy được, lý luận cùng kinh nghiệm vĩnh viễn là hai thứ vũ khí lợi hại nhất.

“Tốt lắm, đây là kịch bản, người xem trước đi, xem hết chúng ta lại thảo luận.” Lôi Tử chạy đến căn phòng của Trần Mộ, nhìn qua thì thấy vẻ mặt hắn tiêu tụy, nhưng tinh thần thì lại cực kỳ dồi dào.

Trần Mộ tiếp nhận kịch bản, cẩn thận lật xem.

{Sư Sĩ Truyền Thuyết}, cái câu chuyện này rất dài, đây là cảm giác đầu tiên của Trần Mộ.

“Cái câu chuyện này cần rất nhiều, rất nhiều tấm huyền tập!” Trần Mộ nhắc nhở Lôi Tử.

Lôi Tử cười hắc hắc: “Yên tâm, ta cũng không nói là chúng ta phải một lần làm hết, đầu tiên chúng ta làm tập thứ nhất.”

“Như vậy cũng được sao?” Trần Mộ kinh ngạc.

“Thiếu hiểu biết, cái này gọi là truyện nhiều tập!” Lôi Tử khinh bỉ nhìn Trần Mộ, ngay sau đó hắn đắc ý:

“Yên tâm, cuối mỗi tập ta đều lưu lại một đoạn cao trào, như vậy bọn họ sẽ rất muốn nhìn tập thứ hai, cứ

tiếp tục như thế, tập thứ ba.. tập thứ tư.” Lôi Tử xoa mở hai tay giờ hướng về phía bầu trời, về mặt say mê: “ Chúng ta sẽ giàu to!”

35. Chương 35: Tập Ảnh {sư Sĩ}

Tả Đình Y gặp Vương Trạch trong trường học, cùng đi với hắn còn có vài tên trao đổi sinh của Tinh viện. Mọi người đối với Tả Đình Y đều vô cùng quen thuộc, chào hỏi sôi nổi.

Vương Trạch nhìn thấy Tả Đình Y, mừng rỡ: “ Ta đang buồn bức vì không tìm được người đâu, Đình Y lại được đưa đến tận cửa.”

Tả Đình Y nhìn thấy trang phục của đoàn người Vương Trạch, có chút kinh ngạc: “ Các người tính đi đâu vậy?”

Vương Trạch sang sảng cười: “ Đúng a, trong trường học nhàn rỗi đến phát sợ, mấy người chúng ta chuẩn bị đi ra hoang dã dạo chơi, nhưng vẫn không tìm được người quen dẫn đường, Đào ca hôm nay hình như hẹn cùng nữ sinh nào đó, chuẩn bị đi cực nhanh, ta muốn bắt lại cũng không bắt được.” Mấy người chung quanh không khỏi vang lên vài tiếng cười nhẹ.

Nếu như trước kia chưa được phụ thân nói qua, Tả Đình Y nhất định không có gì để hoài nghi. Nhưng lần này nghe được Vương Trạch nói như vậy, liền không khỏi cẩn thận thêm vài phần.

Trên mặt hiện ra vẻ do dự: “ Hoang dã là nơi nguy hiểm, ta lại là trói gà không chặt a, có muốn ta mang theo vài tên tạp tu hay không?”

Một vị học viên bên cạnh Vương Trạch ngắt lời nói: “ Đình Y không cần lo lắng, mấy người chúng ta mặc dù không tính là cao thủ, nhưng tuyệt đối sẽ không kém tạp tu bình thường, sự an toàn của Đình Y đương nhiên đặt ở trên người chúng ta.” Người này nói chuyện bình thường, nhưng trong lời nói lộ ra tự tin cùng ý chí làm cho người khác chú ý. Tên học viên này Tả Đình Y biết, hắn tên là Âu Giang.

“ Nếu như vậy, sự an toàn của ta phải trông cậy vào các vị rồi.” Tả Đình Y thản nhiên đáp ứng.

Dọc theo đường đi, bọn họ đều sử dụng khí lưu tạp để phi hành. Vương Trạch một tay kéo Tả Đình Y, mặc dù mang theo một người, nhưng thần sắc tự nhiên, không thấy một tia gượng gạo. Tả Đình Y hơi giật mình, thực lực của học viên Tinh viện quả nhiên bất phàm, nhóm học viên này không có người nào là tầm thường.

Khi bọn họ hành động, hỗ trợ lẫn nhau, trận hình phối hợp chặt chẽ, khó thấy được đặc điểm ngây ngô cùng liều lĩnh của học viên. Ánh mắt mỗi người đều bình tĩnh, hành vi lão luyện. Tùy tiện chọn ra một trong những người này, đặt ở Đông Vệ học phủ đều là xuất sắc nhất.

Mở đường chính là Âm Cửu Trần. Tướng mạo của hắn cực kỳ nhã nhặn, mang kính mắt, nhìn qua trông giống như một học viên ngoan ngoãn. Nhưng lực chiến đấu lại phi thường cường hãn. Lần trước khi Hồng Đào nói với hắn, hắn còn có vài phần không tin. Lần này tận mắt nhìn thấy, thật là cực kỳ rung động.

Ánh mắt Âm Cửu Trần bình tĩnh, phi hành đằng trước đội ngũ, từng lưỡi dao màu trắng không ngừng xuất hiện trên tay phải. Toàn thân lưỡi dao có màu bạc, tốc độ nhanh như điện, tiếng rít cắt không khí xa gần đều có thể nghe thấy.

Cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không gặp được trở ngại mạnh mẽ nào, đại khái tính toán một chút, bọn họ đã cách Đông Thương Vệ thành tầm ba trăm km.

Tả Đình Y nhìn thấy có một gã học viên không ngừng ghi chép lại địa hình. Tựa hồ chứng kiến thấy sự nghi ngờ của Tả Đình Y, Vương Trạch cười giải thích: “Khi vào học năm đầu tiên, giáo viên yêu cầu chúng ta mỗi khi đến chỗ nào đều phải ghi chép lại địa hình.”

Tả Đình Y lộ ra vẻ chột hiểu, than thở: “ Đây thật là thói quen tốt!” Trong lòng lại cười lạnh, hắn hiện tại cảm giác được từng hành động của trao đổi sinh từ Tinh Viện đều cực kỳ khả nghi.

Đánh giá địa hình xung quanh một chút, Tả Đình Y đề nghị: “ Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, dã thú lợi hại phía trước bắt đầu xuất hiện nhiều hơn rồi, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Vương Trạch vui vẻ gật đầu: “Đình Y quen thuộc nơi này như vậy, người nói thế nào chúng ta làm thế ấy.”

Mọi người nghỉ ngơi một hồi, liền tiếp tục xâm nhập. Nhưng không lưu lại lâu lắm, Vương Trạch liền đề nghị trở về, cái này làm cho Tả Đình Y cảm thấy kinh ngạc phi thường.

Chẳng lẽ mình đoán lầm sao?

“Lôi Tử, người xác định tên người sắt to lớn này có thể được yêu thích?” Trần Mộ rất nghi ngờ chỉ vào cái gọi là quang giáp trong tạp ảnh {Sư sĩ truyền thuyết}, theo hần nhận định cái tên người sắt to lớn vụng về này thật sự không đẹp một chút nào.

Lôi Tử vẻ mặt tràn ngập ao ước, giọng nói như đang mơ mộng: “Người không biết sao, trong lòng mỗi thiếu niên đều có một giấc mộng bay vào vũ trụ...”

Da gà của Trần Mộ dựng thẳng lên, vội vàng cắt đứt Lôi Tử: “Ừ, người thấy được là được rồi, ta tin tưởng người.” Hần lại chợt hỏi: “Một trăm bộ đã được chưa, buổi chiều người có muốn vào thành phố không?”

Lôi Tử khôi phục thanh tĩnh gật đầu: “Đúng, bán sớm đi một chút thì có thể lấy được tiền sớm hơn một chút, người muốn đi cùng ta không?”

“Ta muốn đi mua một ít tài liệu, tài liệu trong nhà đã dùng gần hết rồi.”

Khoảng cách từ trấn Pha Lâm Đồn đến thành phố khá xa, tuy vậy cũng may là có thể bắt được xe chở khách, mỗi người tốn 30 audierne, ước chừng hai giờ là có thể đến thành phố.

Sau khi đến thành phố, hai người liền chia nhau hành động. Lôi Tử muốn đi bán bộ tạp ảnh này, mà Trần Mộ thì tự mình đi mua sắm nguyên liệu.

Một số nguyên liệu chế tạp có thể được bồi dưỡng bởi con người, nhưng tuyệt đại đa số còn lại phải lấy từ hoang dã. Từ thuở ban đầu tạp phiến được phát minh, đại đa số nguyên liệu của nó đều lấy từ một ít động thực vật cùng quặng mỏ. Hiện giờ, phương pháp bồi dưỡng nguyên liệu chế tạo tạp phiến vẫn được chú ý nhất cũng như khó khăn nhất, mà nan đề chính là dùng tài liệu gì do con người bồi dưỡng có thể thay thế tài liệu do thiên nhiên bồi dưỡng.

Nếu như nói, công nghiệp hóa sản xuất là một lần ranh trọng yếu nhất trở ngại tạp phiến thông dụng hóa, vậy thì nguyên liệu chính là chướng ngại ngăn cản công nghiệp hóa. Đến khi nào vấn đề này không được giải quyết, vậy thì công nghiệp hóa sản xuất tạp phiến không thể nghi ngờ là đang nói mơ. Điểm này từ năng lượng tạp cấp một lần có thể nhìn ra được, bởi vì vài loại nguyên liệu của năng lượng tạp cấp một đã được con người bắt đầu bồi dưỡng, nên bây giờ mới khiến năng lượng tạp cấp một được công nghiệp hóa hoàn toàn.

Cái này cũng khiến cho giá của năng lượng tạp cấp một giảm một cách thảm hại. Trước kia, giá của năng lượng tạp cấp một không phải người bình thường có thể chịu được.

Tại thành Đông Thương Vệ, có khá nhiều cửa hàng bán tài liệu. Trần Mộ đã quen thuộc, nên rất nhanh liền mua được hết những tài liệu cần thiết.

Vốn là hần muốn mua xong tài liệu rồi trở về luôn, đột nhiên hần nghĩ tới cửa hàng nhỏ của Hoa thúc. Cái ý niệm đột nhiên toát ra từ đầu hần như có sức mạnh nào đó, hai chân Trần Mộ không tự chủ đi về hướng cửa hàng nhỏ của Hoa thúc.

Cách cửa hàng nhỏ của Hoa thúc ngày càng gần, tim của Trần Mộ không khỏi bắt đầu đập mạnh. Hoa thúc đã mất, mình căng thẳng làm gì? Trần Mộ tự giấu mình hai câu, song hình như cũng không có tác dụng.

Tim đập phanh phanh phanh, càng ngày càng gấp gáp, giống như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Phía trước đúng là một khúc quanh cuối cùng, chỉ cần đi qua đó là có thể thấy cửa hàng của Hoa thúc.

Đi tiếp một cách vô ý thức, trong đầu trống rỗng, Trần Mộ hoàn toàn không biết chính mình đang làm gì.

Đến khi chứng kiến cửa hàng vẫn đóng cửa như trước kia, hần đột nhiên liền phục hồi lại tinh thần, trong lòng bùi ngùi than nhẹ, trong miệng hơi đắng đắng.

Hôm nay cái dây thần kinh nào của mình đặt nhầm chỗ rồi? Trong lòng cười khổ, Trần Mộ liền chuẩn bị cất bước rời đi, đột nhiên lại thoáng thấy bên cạnh cửa hàng của Hoa thúc một cái tiêu đề vô cùng bắt mắt.

36. Chương 36: Thù Cũ

Vừa đi vào bên trong cửa hàng, mới phát hiện bên trong đông nghịt người, hơn nữa tuyệt đại đa số là nữ tử.

“ Ông chủ, lần trước ta đến chỗ người mua {Không Hẹn Mà Gặp} mà không mua được, lần này đã dặn trước với người, người vậy mà không để lại bộ nào cho ta, đây là ý gì hả?” Nói chuyện là một cô gái vóc người cao gầy, thanh âm cũng có chút bén nhọn, vừa nhìn đã biết là người không dễ chọc.

Bên cạnh còn có những cô gái không mua được nhất thời liền bắt đầu a dua theo.

Trên mặt ông chủ gần như là có thể ép được ra nước mắt rồi, các tiểu thư có thể vào được Đông Vệ học phủ đều là gia đình giàu có, dù sao cũng không phải loại có thể để cho những người kinh doanh nhỏ như hắn trêu chọc được.

“ Các vị tiểu thư, cái này cũng không nên trách tiểu lão đầu ta a, người đưa hàng hôm nay chỉ bỏ lại hai mươi bộ. Đúng lúc bị một vị tiểu thư chứng kiến, một hơi liền lấy đi mười bộ. Tiểu lão đầu ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, hàng trên tay mất luôn một nửa. Về sau ngài cũng thấy đó, tiểu lão đầu ngay cả tạp ảnh còn chưa sờ được, mười bộ tạp ảnh còn lại ngay lập tức biến mất không dấu vết rồi.” Chủ cửa hàng liên tục xin lỗi giải thích.

“ Ta mặc kệ, ta nói cho người biết, hôm nay mua không được tạp ảnh, hừ hừ...” Đám cô gái điệu ngoa này nóng nảy lên liền không thèm nói đạo lý.

Trần Mộ đứng ở cửa trợn tròn mắt. Chỗ này đúng là nơi bán tạp ảnh do mình và Lôi Tử chế tạo sao?

Tạp ảnh, có thể bán được đến mức này sao?

Chờ đến lúc hắn đi ra khỏi cửa hàng này, trong đầu Trần Mộ vẫn cứ ong ong.

Đến mức như vậy sao? Chỉ là một bộ tạp ảnh thôi mà. Lúc đi ở trên đường, hắn cảm giác vẫn không thể hiểu nổi. Đương nhiên, sau khi vứt bỏ cái nghi hoặc này, hắn cực kỳ hưng phấn! Chứng kiến tác phẩm của hắn cùng Lôi Tử có thể thành công như vậy, nói rằng không có một chút cảm giác thành tựu nào, đó là gạt người.

Đương nhiên, càng làm cho hắn cho hắn cao hứng, chính là điều này cũng ý nghĩa rằng thu nhập của bọn hắn có thể đề cao trên phạm vi lớn.

Đó là bao nhiêu tài liệu a! Trần Mộ lòng thầm cảm khái.

Xem ra mình phải sớm về nhà làm việc rồi, chế tạo nhiều hơn một bộ, thì sẽ thêm được một phần tiền, có thể mua thêm được một ít tài liệu. Trần Mộ không khỏi gia tăng tốc độ, muốn trở về sớm hơn một chút.

Đột nhiên, hắn cảm giác có gì khác thường. Đầu hơi hơi quay về phía sau, liền thấy một bóng người trốn ở phía sau.

Ý nghĩ của Trần Mộ từ trong kích động bắt đầu tỉnh táo lại. Vừa rồi mặc dù chỉ là nhìn lướt qua, hắn cũng không thấy bộ dáng của người nọ, nhưng ánh mắt trốn tránh của hắn, cũng đủ để Trần Mộ phán đoán được.

Chẳng lẽ bản thân mình giống như dê béo? Trần Mộ có vài phần kì quái. Với trang phục hắn đang mặc, nhất quyết không có hấp dẫn chú ý của những kẻ ăn cắp. Vậy thì là ai? Minh gần đây hình như cũng không trêu chọc ai a.

Không đúng, hắn đột nhiên nhớ tới trong phòng học tại Đông Vệ học phủ ngày đó.

Đi về phía trước vài bước, hắn lại làm bộ lơ đãng quay đầu lại, quả nhiên người nọ vẫn đi theo phía sau. Trần Mộ nhận ra được, đúng là kẻ mình đã từng đập cái ghế vào mặt ngày đó.

Tìm đến mình gây sự? Trần Mộ trong lòng thầm cười lạnh, tốc độ nhưng lại nhanh hơn.

Đối phó với tình huống như vậy, nhất định không thể để cho đối phương có cơ hội liên lạc đồng bạn. Nếu không thì chính mình sẽ rất thảm.

Quả nhiên, người nọ ở phía sau đang chuẩn bị mở liên lạc tạp, liền thấy Trần Mộ tăng tốc độ, bất chấp việc liên lạc với người khác, vội vàng đi theo.

Hiện tại tố chất thân thể của Trần Mộ so với trước kia đã không biết đề cao gấp bao nhiêu lần rồi, từ cách bước đi là có thể cảm nhận được. Mỗi một bước của hắn có độ dài cực lớn, tần suất lại cao, người nọ phía sau bước chạy nhỏ phải cố gắng lắm mới có thể đuổi kịp.

Trần Mộ rẽ bên này rẽ bên nọ, chuyên chọn những ngõ hẻm hẻo lánh mà đi, những hẻm nhỏ này giống như mê cung, khó phân biệt được phương hướng. Nếu không phải nhờ kinh nghiệm lang thang từ nhỏ của Trần Mộ, hắn đã sớm lạc đường ở trong này rồi. Tuy vậy mấy cái ngõ hẻm này hắn cũng không quen thuộc, cái đó cùng lạc đường cũng không khác gì nhau.

“Đứng lại!” Người nọ mệt thở hổn hển, biết rằng tiếp tục như vậy khẳng định không được, liền hô to quát bảo ngưng lại.

Trần Mộ ra vẻ không nghe thấy, tốc độ bước chân nhanh hơn.

“Muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy đâu!” Người nọ ở phía sau hừ lạnh một tiếng.

Nhìn lại, đã thấy tay của tên kia hạ xuống chuẩn bị mở độ nghi.

Trong lòng Trần Mộ thầm giật mình, chẳng lẽ tên này là tạp tu? Không đúng a, hắn nhớ kỹ trong đám lần trước không có nhân vật nào lợi hại.

“Hắc hắc, lần trước ta không mang theo chiến đấu tạp, mới để cho hai đứa các ngươi chiếm tiện nghi, lần này phải cho ngươi nếm thử đau khổ.” Tên nam tử kia nghe cười gằn, trước người liền hiện ra một mũi tên ánh sáng ngấn màu lam.

Quả nhiên là tạp tu! Trần Mộ rốt cuộc cũng bất chấp, chân liền đạp đất một cái, lặn qua một bên.

Hưu! Một đạo ánh sáng ngấn màu lam sượt qua cánh tay trái của hắn, “ba “ một tiếng đập vào trên tường, đá vụn văng ra, lưu lại một cái lỗ cạn trên tường.

Cánh tay trái của Trần Mộ hiện ra một vết máu, hắn ngửi được mùi máu tươi.

Tất cả sợ hãi đều phẳng phất bị mùi máu tươi xua tan, con mắt của Trần Mộ chợt lạnh xuống hoàn toàn. Không đợi đối phương phát ra mũi tên ánh sáng thứ hai, thân hình hắn liền phóng về phía tên thanh niên kia.

Chỉ có đến gần hắn, mình mới có khả năng thắng lợi. Trần Mộ tựa như một con báo đang đi săn, uốn thân mà chạy lên, cố gắng lợi dụng ưu thế tốc độ của mình để làm loạn nhịp độ tấn công của đối phương.

Mũi tên ánh sáng này, uy lực cũng chỉ tương đương như hòn gạch được ném ra khi ẩu đả trên đường, tuy rằng tốc độ nhanh hơn, càng khó né tránh hơn mà thôi.

Hai tay bảo vệ mặt, chân chạy theo hình zíc zắc lại gần đối phương.

Trong lúc quần ẩu ở đầu đường, làm như vậy có thể hữu hiệu né tránh được gạch mà đối phương ném ra. Hơn nữa chỉ cần không bị đập vào đầu, sẽ không mất cái mạng nhỏ.

Đối phương nghe cười gằn, phẳng phất như đang chế nhạo hắn không biết tự lượng sức mình. Mũi tên ánh sáng thứ hai gào thét hướng Trần Mộ bay tới.

Ba! Toàn bộ cánh tay trái của Trần Mộ toả ra một trận đau nhức, mũi tên thứ hai này đánh vào tay trái nơi hắn che chở mặt.

Đối phương muốn mạng của mình! Cái phán đoán này làm cho lệ khí trong Trần Mộ bắt đầu cuồng bạo. Cẩn chặt răng, trong miệng không rên một tiếng, dưới chân như gấn lò xo, lấy tốc độ kinh người lại gần đối phương.

Thân thể của Trần Mộ đã rèn luyện qua môn thể dục, lực bộc phát cực kì kinh người.

Rõ ràng đối phương không nghĩ tới ngay cả mũi tên ánh sáng Trần Mộ cũng không sợ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bối rối. Không biết có phải vì nguyên nhân này hay không, mũi tên thứ ba chỉ lệch mục tiêu trong gang tấc, không bắn trúng Trần Mộ.

Khuôn mặt được che chở bởi hai cánh tay, nhìn mặt Trần Mộ mang theo vài phần dữ tợn cùng sát khí. Đặc biệt cặp mắt kia, hung ác giống như một con sư tử bị chọc giận.

Mũi tên thứ ba lệch khỏi mục tiêu, làm cho tên nam tử kia càng thêm bối rối. Hiển nhiên hắn không có kinh nghiệm thực chiến. Hắn đã bị khí thế dũng mãnh không sợ chết của Trần Mộ hù dọa, hơn nữa khoảng cách của hai bên càng ngày càng gần, hắn lập tức luống cuống tay chân.

Thanks

37. Chương 37: Bị Thương

Tay phải vẫn đang che chở mặt của Trần Mộ đột nhiên ấn nút kích hoạt độ nghi trên cổ tay trái.

Oanh!

Một con rồng lớn màu đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện giữa Trần Mộ và gã thanh niên nọ, đầu rồng lớn vô cùng cơ hồ dán sát vào khuôn mặt của tên kia. Hai mắt đỏ thẫm nhưng lại rét lạnh như băng, như thể tiến vào lòng người, tầng tầng cuộn cuộn ngọn lửa xoay quanh thân thể nó. Hắn dường như cảm thấy một cỗ uy thế đang ùn ùn kéo đến, đè ép đến mức hắn không thể nhúc nhích.

Trời ạ! Đây là cái gì? Máu trên mặt tên nam tử kia rút đi không còn một giọt, trong con mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn nhận ra được, đại quái vật trước mắt này là chiến đấu tạp cấp ba {Liệt Diễm Long} tạp ở hình thái cao cấp- Xích Đồng Diễm Long.

Còn chưa đợi hắn từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, đột nhiên một cánh tay từ trong đầu rồng vươn đến, nắm lấy cổ hắn, hắn chỉ thấy trên cổ bị nắm lấy, cái tay kia tựa như kim sắt, hắn hầu như không thể hô hấp.

Hắn mờ mịt nhìn một bóng người đi ra từ đầu rồng của Xích Đồng Diễm Long, chậm rãi hướng hắn lại gần. Đây không phải là tên côn đồ mới vừa rồi bị mình đánh cho đến chết vật không chịu nổi sao?

Phút chốc, con Xích Đồng Diễm Long đáng sợ tan biến khỏi không khí, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Không đợi hắn phản ứng, từ trên cổ có một cỗ sức lực mạnh mẽ truyền đến, đẩy đầu hắn ngửa về phía sau, “đông” một tiếng trầm đục, sự đau nhức từ sau ót truyền đến giống như thủy triều đem hắn bao phủ.

Nhìn đối thủ hôn mê té xuống mặt đất. Trong mắt Trần Mộ không có một sự thương xót nào, mới vừa rồi nếu như không phải là mình phản ứng chính xác, rất có khả năng hiện tại đã là một xác chết rồi.

Thời đại này, hỗn loạn không chỗ nào không có. Sống ở dưới đáy của xã hội, Trần Mộ đối với điều này càng khắc sâu nhận thức. Trừ phi người là phú hào quyền quý, nếu không làm gì có người nào lại để ý đến sự sống chết của người. Trị an của thành Đông Thương Vệ đã tính là không tệ rồi, nhưng cảnh sát nơi này vẫn như cũ là thùng rỗng kêu to.

Nét hung ác trong mắt Trần Mộ dần dần biến mất, lại nhìn xem người trong tay, đã không có hơi thở rồi. Trong lòng hơi kinh hãi, lực lượng của mình hắn là không lớn đến mức như vậy mới đúng. Nhìn kỹ, cái ót người này vừa rồi đã tiếp xúc với vách tường mà vỡ ra.

Có lẽ trong tình huống cấp bách, sức lực của mình so với bình thường lớn hơn nhiều, Trần Mộ nghĩ vậy.

Cho dù vừa giết người, nhưng Trần Mộ lại không sợ hãi. Lúc nhỏ thời hắn còn đi lang thang, hắn đã có kinh nghiệm các loại ẩu đả từ lớn đến nhỏ. Có người chết là chuyện rất bình thường. Mới vừa rồi đối phương hoàn toàn không để ý đến tính mạng của hắn, lúc này trong lòng hắn cũng không có bất cứ gánh nặng tâm lý nào.

Thoáng xử lý hiện trường, còn về những thứ trên người kẻ này, Trần Mộ không động vào một thứ nào. Hắn biết, tham món lợi nhỏ sẽ lưu lại đầu mối, loại chuyện này hắn đã gặp rất nhiều lần.

Mặc dù lần đầu tiên gặp phải loại sự tình này, nhưng Trần Mộ cũng không bối rối. Trong quá trình xử lý, hắn luôn chú ý đến động tĩnh chung quanh. Chờ đến khi hắn đem tất cả mọi việc đều xử lý, đặc biệt là vết máu của chính mình, hắn mới hài lòng rời đi.

Hắn cũng không biết người kia là ai, cũng không biết bối cảnh gia đình hắn là gì. Nhưng nếu đã chết như vậy, có vẻ như sẽ không tra xét được gì. Nếu như không chết, vậy càng phiền toái, chỉ sợ nhà hắn sẽ vận dụng tất cả lực lượng để tìm ra mình.

Trần Mộ đối với mình có nhận thức rất tỉnh táo, chính mình chỉ là một tên côn đồ, đối phương tùy tiện rút ra một cọng tóc gãy đều to hơn mình. Nếu thực sự tìm ra được, vậy hắn sẽ không có một đường sống nào.

Cẩn thận đem vết thương trên cánh tay băng bó một chút, dùng quần áo khoác lệch lên trên vai. Đáng mừng là hắn đi ra hẻm nhỏ không gặp người nào. Hắn không lập tức về nhà, mà ở bên ngoài lang thang một vòng, sau đó mới về nhà.

Lôi Tử nhìn thấy Trần Mộ liền nói: “Ta còn nghĩ ngươi đã sớm về đến nhà rồi, không nghĩ tới ta lại về trước.” Chờ đến khi hắn chứng kiến sắc mặt cùng trang phục của Trần Mộ, nhất thời chấn động, vội vàng tiến lên: “Đầu gối, làm sao vậy?”

Sắc mặt Trần Mộ có chút tái nhợt, dường như không có việc gì: “Gặp phải một chút phiền toái nhỏ.”

Mũi của Lôi Tử co rút một chút, lông mày không khỏi nhíu lại: “Ngươi bị thương?” Vạch ra quần áo mà Trần Mộ khoác trên vai trái, bên trong quả nhiên đã bị máu thấm ướt.

“Gặp phải thứ khó xử phải không?” Lôi Tử cẩn thận gỡ miếng vải băng bó trên vết thương của Trần Mộ xuống, vết thương cần rửa sạch một lần nữa, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng. Cũng may kinh nghiệm đánh nhau của hai người phong phú, đối với việc xử lý vết thương có thể nói cực kỳ quen thuộc.

Khi mà trong tình trạng không có thuốc tê, rửa sạch vết thương là một chuyện rất thống khổ. Môi Trần Mộ đóng chặt, cắn răng không rên một tiếng nào, mồ hôi hột to như hạt đậu cuồn cuộn rơi xuống, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Bội phục nhìn thoáng qua Trần Mộ, động tác trên tay Lôi Tử nhanh hơn vài phần. Nếu như là hắn bị thương, chỉ sợ thanh âm gào thét không cần ở gần cũng có thể nghe. Ở trong lòng Lôi Tử, Trần Mộ có khi giống như đầu gối, lạnh lẽo kiên cường.

Buộc lại miếng vải băng mới, còn lại đám quần áo dính máu Lôi Tử đều đem đốt, không lưu lại một điểm dấu vết nào.

“Xem chừng ngươi phải tĩnh dưỡng một thời gian rồi, gần đây nên ít đi ra ngoài.” Lôi Tử trầm ngâm: “Tài liệu ta đi mua cho.” Hắn hiểu tính tình của Trần Mộ, hắn tuyệt đối không phải là người cam chịu để bị khi dễ. Phỏng chừng đối phương so với hắn còn thâm hại hơn.

Trần Mộ gật đầu, ừ một tiếng, đích xác hắn cần né tránh phong thanh một đoạn thời gian.

“{Sư Sĩ Truyền Thuyết} hình như bán được rất khá..” Trần Mộ đột nhiên nhớ tới quang cảnh mà mình được chứng kiến, không nhịn được nói.

“Hắc, đương nhiên rồi.” Nói đến chuyện tạp ảnh, Lôi Tử liền hứng thú lên, vẻ mặt đặc ý: “Ngươi cũng không nhìn ra là ai làm sao. Hắc, ngươi không biết, hôm nay ta vừa đi đến cửa hàng, ngay lập tức liền bị các chủ cửa hàng vây quanh. Mỗi người hận không thể đem tất cả tạp ảnh trên tay ta lấy xuống. Hắc, ta chỉ có thể chia cho mỗi cửa hàng một ít. Chúng ta phải chế tạo nhanh hơn rồi, hắc, lần này thật đúng là kiếm một món tiền lớn a!”

Tuy vậy vẻ mặt của Lôi Tử chợt có chút chần chừ: “Đầu gối, thương thế của ngươi...”

Trần Mộ lắc đầu: “Không sao cả, tay phải đủ rồi.”

“Thân thể là quan trọng nhất, chúng ta sẽ không chỉ làm một bộ tạp ảnh này, tiền sợ là không bù lại được.” Lôi Tử không nhịn được khuyên một câu.

“Được rồi, ta biết.” Trần Mộ gật đầu, hắn đột nhiên nghĩ tới tấm tạp phiến thần bí nọ, trong lòng không khỏi lại nóng lên. Nếu như không phải hắn vẫn luyện tập bộ thể dục nọ, chỉ sợ hôm nay nhất định sẽ chết ở nơi đó.

Lực lượng mà mình bộc phát ra hôm nay, bây giờ nhớ lại ngay cả chính hắn cũng cảm thấy một tia kinh ngạc.

Tuy vậy cẩn thận nghĩ lại, thì phát hiện lần này mình vẫn còn sống, may mắn chiếm công lao lớn nhất. Nếu kinh nghiệm đối phương phong phú thêm một ít, nếu chính mình không luyện tập môn thể dục, nếu hôm nay mình không mang tấm huyền tạp {Liệt Diễm Long}...

Kết quả có thể hoàn toàn trái ngược.

Tạp tu, quả nhiên lợi hại a! Hôm nay mình gặp phải một tên thuần túy chỉ là một gã gà mờ, nhưng cứ cho là như vậy, thì cũng đã làm cho mình bị thương nặng.

Đáng tiếc, đối với hắn mà nói, tạp tu quá xa vời....

38. Chương 38: Dự Đoán Của Lôi Tử

Trần Mộ cũng không biết cái tên kia bị mình giết chết rốt cuộc là ai, có bối cảnh như thế nào nhưng hắn cũng chẳng muốn biết.

Nhưng sự kiện này lại gây nên sóng to gió lớn tại Đông Vệ Thành. Học viên của Đông Vệ Học Phủ không ngờ chết đột tử ở trên phố, mà chuyện này lại phát sinh trong thời gian Tinh Viện đến giao lưu, việc này làm sao không làm cho chính quyền cao cấp của Đông Thương Vệ thành giận dữ được. Mọi người trong Đông Vệ Học Phủ lại càng hoảng sợ, trường học đối với việc ra vào của học viên lập tức hạn chế, kiểm tra nghiêm ngặt.

Trong đó, chịu áp lực nặng nhất chính là phòng cảnh sát Đông Thương Vệ thành. Bọn họ đang gặp khó khăn lớn, cả hiện trường không hề lưu lại một chút dấu vết gì cả. Điểm mấu chốt chính là, vị học viên này trên người không hề mất đi thứ gì hết, ngay cả viên Hồng Tinh thạch trị giá tám mươi vạn audiere hắn đeo trên cổ cũng vẫn còn nguyên. Điều này chứng tỏ đây không phải là một vụ giết người cướp của.

Nếu nói bị giết vì cừu hận, điều này càng làm cho bên cảnh sát cảm thấy khó khăn, bọn họ lúc này mới phát hiện, người này trong trường học thường xuyên làm xằng làm bậy, những chuyện xấu làm không biết bao nhiêu mà kể, cừu nhân không có một trăm thì có vài chục. Mà hết lần này đến lần khác, thân phận bối cảnh của những người đó cũng không đơn giản, bọn họ cũng không dám đưa tay quá đà.

Hơn nữa vết thương của người chết cũng vô cùng kỳ quái, từ vết bóp trên cổ của người chết có thể thấy được, hắn chắc chắn là bị nắm cổ đập đầu vào tường, sọ não bị vỡ ra mà chết. Người chết khi còn sống đã từng sử dụng chiến đấu tạp {Lam Quang Tiễn}, như vậy xem ra đối phương hắn là một gã thực lực cao siêu, thân thể khỏe mạnh. Xương cốt của người này cực kỳ cứng rắn, muốn đập vỡ cần phải tốn không ít khí lực.

Khi bên cảnh sát triển khai kiểm tra toàn thành phố, Trần Mộ với tướng mạo nhã nhặn sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn sơ qua còn mang theo vài phần yếu nhược, ngay vòng thứ nhất đã bị loại trừ.

Tình hình tiêu thụ của tạp ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết} rất tốt, điều này làm cho Trần Mộ và Lôi Tử đều cảm thấy phần chần. Bởi vì nhà trường đối với việc ra ngoài của học viên quản lý rất hạn chế, chặt chẽ, nên đại đa số các học viên chỉ có thể hiện lành ở lại vui chơi trong khu vực nhà trường. Bất đắc dĩ bọn họ không thể làm gì khác hơn là tìm kiếm thứ gì đó để giết thời gian. {Sư Sĩ Truyền Thuyết} ban đầu chỉ lưu truyền trong giới nữ sinh, về sau một lần ngẫu nhiên truyền tới tay các nam sinh.

Các nam sinh lập tức bị hấp dẫn chinh phục bởi bầu trời sao mệnh mông bát ngát, những cuộc chiến đấu rực rỡ, còn có những người sắt to lớn mặc áo giáp ánh sáng gọi là quang giáp vô cùng kỳ lạ. Phong trào {Sư Sĩ} tạp ảnh lập tức giống như cơn bão quét cả Đông Vệ Học Phủ. Ngay cả những học viên của Tinh Viện cũng đối với {Sư Sĩ} tạp ảnh yêu thích vô cùng. Các cửa hàng lớn ở xung quanh, ngày nào cũng có rất nhiều người chen chúc nhau, nhưng vẫn khó mà mua được. Trong một thời gian ngắn, việc có được một bộ

tạp ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết} ngay lập tức trở thành vật độc nhất để khoe khoang của bọn họ. Mà cái tên Mộc Lôi tại Đông Vệ Học Phủ đã có thể gọi là cực kỳ ảnh hưởng.

Cũng không phải không có người có chủ ý trực tiếp liên lạc với người chế tạp, song không ngờ là người bán tạp đó cực kỳ khôn khéo, trơn trượt dị thường, lần nào bọn họ cũng không bắt gặp được. Mà những chủ cửa hàng đó thì cũng giống như vậy, hỏi gì cũng không biết.

Đối mặt với sức tiêu thụ nóng như vậy, Trần Mộ hầu như đem tất cả thời gian có được dùng cho chế tạo tạp ảnh, mà với năng lực của bọn hắn, vẫn chưa đủ tiền để thiết lập nhà xưởng thay thế bản thân chế tạo tạp ảnh. Trần Mộ vẫn không biết rằng, dưới điều kiện chế tạo tạp ảnh hiện nay của hắn căn bản không có cách nào thực hiện việc sản xuất công nghiệp quy mô lớn.

Bất quá nhờ vậy mà độ thành thực của hắn trở nên vô cùng cao. Đối với việc sử dụng cảm giác vô cùng ít của mình cũng càng ngày càng như ý muốn. Nhìn thấy thị trường to như vậy ai người cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn mà không có cách nào thoả mãn nhu cầu của thị trường. Cũng may tâm tư của hai người rất tốt, mặc dù cũng muốn kiếm được thật nhiều tiền nhưng cũng biết như thế nào là thoả mãn.

Khi Trần Mộ hoàn thành ba trăm bộ, hắn cũng không làm tiếp nữa. Hai người thương lượng, quyết định tạp một đến đây là kết thúc. Ba trăm bộ cũng đủ cho họ kiếm được một số tiền lớn.

{Sư Sĩ Truyền Thuyết} tạp một nội dung so với {Không Hẹn Mà Gặp} nhiều hơn rất nhiều, giá cả cũng đắt hơn không ít, một bộ là hai vạn audierne. Giá cả tiêu thụ như vậy, so với những bộ tạp ảnh khác còn muốn đắt hơn một chút. Đây cũng là ý kiến của Lôi Tử, nếu thoả mãn không được nhu cầu của thị trường, vậy cần phải dứt khoát đề cao giá tiền, biến nó trở thành tinh phẩm.

Trần Mộ đối với vấn đề này hoàn toàn mù tịt, hắn chỉ biết là như vậy hai người sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Mặc dù chi phí có tăng lên, nhưng tính toán tổng thể thì một bộ đại khái có thể lời được một vạn hai ngàn. Với ba trăm bộ, hai người có thể kiếm được ba trăm sáu mươi vạn audierne, số tiền này đủ để cho bọn họ ở thành chính mua được một căn hộ.

Tạp một trừ ra chi phí là tám mươi vạn, như vậy lần này Trần Mộ kiếm được một trăm bốn mươi vạn.

Lôi Tử đột nhiên nghĩ đến một việc:” Đầu gỗ, tiền của người lần trước xài hết chưa”.

“ Xài hết rồi”.

Lôi Tử không nhịn được trợn trắng hai mắt:” Ta nhớ rằng người trước kia xài tiền tiết kiệm lắm mà, bây giờ sao xài ghê vậy?” Hắn nhíu mày:” Toàn bộ người đều tiêu phí cho việc chế tạp sao?”

Thấy Trần Mộ gật đầu, hắn tận tình khuyên bảo nói:” Ta nói người đầu gỗ, cũng cũng nên suy nghĩ để dành một ít tiền, sau này mua nhà cửa, tán gái rồi còn cưới vợ nữa, những việc đó đều cần tiền cả. Ha ha, người nghĩ lại xem, có một căn nhà của chính mình, lấy một con vợ, làm một cái gia đình nhỏ xem ra cũng không tồi a! Đó không phải là giấc mộng hàng ngày trong cuộc sống của chúng ta sao?”

Trần Mộ im lặng không nói gì. Nếu như... Nếu như trước đó không có tám tạp phiến thần bí này, lý tưởng của mình và Lôi Tử cũng không có gì khác biệt.

Nhưng mà

Lôi Tử nhìn thấy vẻ mặt của Trần Mộ, liền hiểu được vài phần, hắn ngồi thẳng dậy, than nhẹ một tiếng:” Oài, tuy người thôi, ta với người cũng không giống nhau. Với trình độ chế tạp hiện giờ của người muốn tìm một công việc cũng là chuyện rất đơn giản. Bất quá ta vẫn đề nghị người tiết kiệm một ít tiền, ta chỉ sợ tạp ảnh chúng ta không thể làm lâu dài.”

“ Tại sao?” Trần Mộ ngẩng đầu nghi hoặc hỏi.

Lôi Tử cười lạnh hai tiếng, dáng vẻ lông bông thường ngày biến mất:” Đầu gỗ người không ở trong nghề nên không biết, nghề này cạnh tranh rất gay gắt. Tại sao ta chỉ đem tạp ảnh bán ở tại Đông Vệ Học Phủ? Hắc hắc, là bởi vì thị trường này đối với chúng ta là đủ rồi. Về phương diện khác chính là ta không hy vọng bị các công ty tạp ảnh lớn chú ý.”

Ánh mắt Trần Mộ bắt đầu ngưng trọng lên, hẳn biết, Lôi Tử ngày thường nhìn qua có vẻ bừa bãi nhưng thật ra là một người cực kỳ thông minh.

“Hiện giờ bọn họ vẫn không biết. Nếu bọn họ biết rồi, hắc hắc, bọn họ sẽ tìm tất cả biện pháp để đối phó chúng ta. Đầu gối, người không biết rằng kỹ thuật của người rất là tiên tiến sao, hắc hắc, ba mươi tám huyền tạp có thể giảm bớt lại thành mười tám. Chúng ta chắc chắn sẽ trở thành miếng bánh ngọt của bọn họ, đến lúc đó chúng ta chỉ có hai con đường có thể đi, một chính là thuộc về quyền sử dụng của bọn họ, một con đường khác chính là đi tìm một công ty khác mạnh hơn để làm chỗ dựa. Hai con đường này người sẽ chọn cái nào?” Lôi Tử quay sang hỏi Trần Mộ.

“Không chọn cái nào.” Trần Mộ trả lời rất bình tĩnh nhưng cũng rất kiên quyết. Tâm trạng cũng đã có vài phần nghi hoặc, chẳng lẽ kỹ thuật trù tạp không phải được sử dụng rất rộng rãi sao?

“Ha ha! Chúng ta quả nhiên là huynh đệ!” Lôi Tử cười lớn: “Ta cũng không chọn. Hắc, bọn người đó, ta có thể xem như là nhìn thấu. Cho nên ta dự tính làm xong {Sư Sĩ} sẽ đình chỉ. Số tiền bộ tạp ảnh này kiếm được cũng đủ cho chúng ta tiêu rồi.”

Trần Mộ lúc này mới hiểu được Lôi Tử tại sao ngay cả đi ra ngoài bán tạp ảnh cũng cẩn thận đến như thế. Giờ phút này hai người nhìn nhau cười.

39. Chương 39: Mười Hai Tám Tạp Phiến {thuỷ Thế Giới Đơn Giản}

Mười hai tám tạp phiến, hẳn hoàn thành được ba tám, còn lại chín tám, trong đó còn có một tám trù tạp. Quả nhiên sử dụng càng nhiều càng thuần thực a. Cảm giác của hắn giờ này mặc dù không xuất hiện tăng trưởng rõ ràng, nhưng ở mặt vận dụng lại không thể dùng lời mà nói.

Còn lại bảy tám huyền tạp cấp một, Trần Mộ hoàn thành cũng không phí nhiều thời gian lắm.

Giờ chỉ còn lại cuối cùng một tám tạp phiến, đây là một tám trù tạp chuyên môn.

Không thể không nói, trù tạp là một loại tạp phiến phi thường thần kỳ. Trù tạp chỉ sử dụng cùng với các tạp phiến khác, để một mình hoàn toàn không có giá trị gì. Nó giống như não người, có tác dụng quan trọng nhất, nhưng một mình nó lại không có tác dụng gì.

Đây là lần thứ hai Trần Mộ thử chế tạo một tám trù tạp chuyên môn. Chỉ có khi chính thức bắt đầu chế tạo trù tạp, hắn mới hiểu được “Trù” là một môn học vẫn thâm ảo như thế nào. Mười một tám huyền tạp cấp một trước đã làm hắn cảm thấy vô cùng phức tạp, nhưng khi đối mặt với kết cấu của tám trù tạp này thì hắn mới hiểu được hai cái hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Đương nhiên, điều này cũng có phần do hắn quen thuộc huyền tạp hơn là trù tạp.

Trong quá trình chế tạo, Trần Mộ tiến vào tạp phiến thần bí học tập trù tạp kiến thức cơ sở không dưới hai mươi lần.

Gặp phải vấn đề nào không có cách giải quyết, hắn chỉ có cách vào trong huyền cảnh của tạp phiến thần bí để tìm kiếm kiến thức có nội dung liên quan. Thậm chí có một vài vấn đề ngay cả đáp án cũng khó có thể tìm được, hắn đành phải hể thấy kiến thức tương tự, thì có khả năng chính là nó, tất cả đều được cân nhắc cẩn thận.

Trần Mộ cảm giác như mình đang tham gia vào một cuộc chiến, mà trước mắt đó là một pháo đài chính mình phải công phá. Ngay từ đầu lúc gặp phải vấn đề không cách nào giải quyết, Trần Mộ khổ não đến mức thiếu chút nữa cào rách cả da đầu. Càng về sau, hắn mới có thể tĩnh tâm lại, thử đột phá nó ở một góc độ khác, tràn ngập kiên nhẫn, không nóng không vội.

Hai mươi một ngày đêm cân nhắc tính toán, Trần Mộ rốt cuộc đã hoàn thành tám trù tạp này.

Ở trước mặt hắn, một tám tạp phiến màu đen tinh khiết an tĩnh nằm ở mặt bàn, cả mặt tạp đen như mực không ánh sáng, giống như đã được mài qua. Đây là hiệu quả sau khi tám “Á quang dịch”, loại dịch đắt đỏ này tốn của Trần Mộ 10 vạn audierne, nó thông thường chỉ dùng trong chế tạo tạp phiến cấp ba trở lên.

Trên mặt tạp phiến màu đen mờ, ánh sáng đen chớp động khiến kẻ khác say mê, cấu văn này vô cùng bằng phẳng, bóng loáng đến mức có thể soi gương.

Chế tạo thành công tấm tạp phiến này, Trần Mộ yêu thích vô cùng. Ánh mắt của nghệ thuật gia đối với sản phẩm nghệ thuật và thẩm mỹ luôn bất đồng với người bình thường, điểm này đồng dạng áp dụng cho phương diện yêu thích tạp của chế tạp sư.

Cầm trên tay mười hai tấm tạp phiến, Trần Mộ tiến vào huyền cảnh của thần bí tạp phiến.

Mặt tiếp xúc của mười hai tấm huyền tạp xuất hiện trước mặt Trần Mộ, mười hai tấm tạp phiến bỗng bồng bềnh trước mặt hắn, tất cả đều mờ nhạt không ánh sáng.

Trần Mộ theo thứ tự đem mười hai tấm tạp phiến đặt vào vị trí mờ nhạt trước mặt, mỗi khi hắn đặt vào một tấm, tấm tạp phiến mờ bỗng nhiên phát sáng.

Trần Mộ biết, tạp phiến sáng ngời đó không phải là hư ảo, mà là chân thật tạp phiến hắn vừa mới bỏ vào.

Việc này làm hắn không khỏi một lần nữa than thở về sự thần kỳ của tấm thần bí tạp phiến, ảo giác nó phóng ra như thật như ảo, nhưng hiện tại hắn đã không phân biệt được ảo giác chung quanh đến cùng là thật hay ảo.

Trần Mộ có chút căng thẳng, xem ra mình đoán cũng không sai, chỉ là, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.....

Đến khi mười hai tấm tạp phiến toàn bộ được đặt hết, tim của Trần Mộ cũng nhảy tới cổ họng.

Không có ánh sáng chói mắt, không có thanh thế kinh người, hết thảy phát sinh nhanh chóng đến vậy, lặng yên không một tiếng động. Trong nháy mắt, Trần Mộ như đột nhiên tiến vào một thế giới khác.

Áp lực cực lớn từ bốn phương tám hướng hướng hắn vây quanh, loại cảm giác này cơ hồ làm hắn hít thở không thông. Đột nhiên một cỗ lực lượng chậm rãi nhưng đầy mạnh mẽ truyền đến, hắn nhất thời đứng không vững, tựa như bị người đẩy một cái, lảo đảo hướng mạnh về phía trước vài bước.

Đây là.....

Ngây ngốc nhìn sự vật trước mắt, Trần Mộ sợ đến ngây người.

Nước, bản thân mình không thể ngờ lại là ở trong nước! Ở bên cạnh hắn, vô số cá kiếm bơi qua bơi lại, dường như coi hắn là không khí. Chúng bơi trông thật uyển chuyển.

Chỉ là loại cá kiếm này.... cũng quá xấu đi! Trần Mộ trong lòng không khỏi thầm lau mồ hôi lạnh, chính mình quá mức chú ý đến đặc điểm của những con cá kiếm này, đối với hình dáng của chúng không có xử lý qua, điều này làm cho mỗi con cá kiếm đều cực xấu, thân đẹp như thoi, đầu cá hình tam giác, thân cá hình tam giác, vây cá hình tam giác, đuôi cá hình tam giác....

Là người làm tạp ảnh, lại đem cá kiếm làm thành đến mức này, Trần Mộ cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ trong lòng.

“Chào mừng đến với thủy thế giới đơn giản!”

Trần Mộ đã thật lâu không có nghe đến giọng nói già nua này, hắn hiểu được mình đã thành công rồi! Hắn đã thành công tiến vào khâu kế tiếp của tấm thần bí tạp phiến này.

Thủy thế giới, thì ra là thủy thế giới! Chứng kiến chung quanh trong suốt, Trần Mộ lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, những huyền tạp với thông số kỳ quái này đến tột cùng là dùng để làm gì.

Thật sự là giống như thế giới trong truyện cổ tích a! Những cây rong giống như sợi tóc đang nhẹ nhàng lay động trong nước, cá kiếm hợp thành đàn tinh nghịch nô đùa, những tảng đá ngầm hình thù kỳ quái, trên tảng đá có một số vỏ sò lớn màu trắng sữa....

Cho dù biết rõ là ảo ảnh, nhưng Trần Mộ vẫn nhịn không được vì chính thế giới do mình tạo ra này mà xúc động.

Say mê một hồi, Trần Mộ liền khôi phục thanh tỉnh, hắn rất rõ ràng, người làm ra tấm thần bí tạp phiến này nhất định sẽ không chỉ nhằm chán đến mức chỉ tạo ra một cái môi trường dưới nước. Hơn nữa hắn nhớ

rất rõ ràng, mới vừa rồi thanh âm già nua kia nói chính là: “Chào mừng đến thủy thể giới đơn giản”. Thủy thể giới đơn giản, câu này không khỏi làm cho hắn phải suy nghĩ. Đã có thủy thể giới đơn giản, vậy không phải tương ứng là sẽ có thủy thể giới phức tạp sao?

Lúc này vẫn chưa biết được, nhưng Trần Mộ tin tưởng, tất cả không đơn giản như vậy. Giờ đây hắn đối với người làm ra tấm thần bí tạp phiên này sùng bái sát đất. Tài nghệ xuất thần nhập hóa này ở trong mắt hắn, giống như ngôi sao cao không thể với, thật quá thần bí, quá mê người.

Nhìn quanh bốn phía, Trần Mộ đang tìm chỗ đột phá. Hắn cực kì tò mò, lần này sẽ là cái gì đây? Bộ thể dục mới? Hay là phương pháp chế tạo tạp phiên mới?

Đúng lúc này, đột nhiên một con sò lớn màu trắng sữa chậm rãi mở ra, lộ ra một khe hở, bên trong bắn ra một chùm sáng. Chùm ánh sáng ở trước mặt Trần Mộ ngưng tụ thành một điểm ánh sáng, ngay sau đó tản ra bốn phía, biến đổi thành một màn hình.

40. Chương 40: Hưởng Thụ Thống Khổ

Cái tiêu đề khiến cho Trần Mộ trong phút chốc như bị sét đánh, ngây ra như phỗng. Cảm giác! Trời ạ! Là phương pháp rèn luyện cảm giác. Trần Mộ cảm thấy mình đang chìm ngập trong vui sướng, khắp nơi đều là hạnh phúc vây quanh hắn.

Tay hắn hơi run lên, ý nghĩ trong đầu loạn hết cả lên, tựa như có vật gì vừa nổ tung trong đầu, vang lên ông ông.

Không biết mất bao lâu Trần Mộ mới cảm thấy bản thân đã ra khỏi giấc mộng. Nhưng mà dưới chân vẫn mềm nhũn như đứng trên mây, hắn không nhận được tự chế giễu bản thân, quả nhiên mình vẫn chỉ là một tên khờ chưa quen việc đời a.

Kì thật cũng khó trách Trần Mộ lại vui mừng như điên đến vậy, từ khi hắn học chế tạo huyền tạp cấp một xong thì cảm giác liền trở thành chương ngại lớn nhất của hắn, đáng tiếc là những phương pháp lưu hành ra ngoài chỉ là thứ hàng hạ cấp, mà trong những thứ hạ cấp đó chỉ cần tốt một chút thì với giá cả hắn cũng không chịu nổi.

Các phương pháp rèn luyện ở liên bang Thiên Du đều nằm trong tay sáu học viện lớn, Trần Mộ tự biết mình không có thiên phú để thi vào sáu học viện đó. Còn về một số lưu phái nhỏ, mặc dù cũng có phương pháp rèn luyện nhưng có ai lại không coi đó là trân bảo? Nếu không phải là đệ tử thân cận thì sẽ không truyền thụ, nếu không thì cũng phải nộp một học phí cực cao thì mới được truyền thụ.

Mà chiêu bài của Đông Vệ học phủ “Phương pháp hô hấp hai giai đoạn ” cũng không phải học viên nào cũng có thể học.

Ra sức đè ép các suy nghĩ trong đầu, Trần Mộ bắt đầu đọc cẩn thận từng câu từng chữ của tin tức trước mặt.

Chỉ đọc hai câu đầu tiên, Trần Mộ đã biết phương pháp được ghi trên này còn cao cấp hơn những thứ được bán trên thị trường không biết bao nhiêu lần.

Hắn giống như là đói khát, tham lam đọc lấy từng chữ một, lúc này mọi suy nghĩ đều bị hắn vứt ra sau, thỉnh thoảng trong nước truyền tới áp lực hắn cũng không nhận ra.

Trần Mộ đọc hết tất cả mà vẫn không thấy nguồn gốc của phương pháp rèn luyện cảm giác này. Trần Mộ nghĩ đây hẳn phải là một phương pháp đã biến mất trong lịch sử.

Phương pháp rèn luyện ghi trên màn hình vô cùng kì lạ, đương nhiên là Trần Mộ chưa từng xem qua các phương pháp khác, hắn thấy kì lạ là bởi vì phương pháp này rèn luyện trong nước. Xem hết một lượt, với kiến thức nông cạn của mình hắn cũng đã nhận ra phương pháp này tuyệt đối không nhẹ nhàng.

Ở dưới nước là một hoàn cảnh rất đặc biệt, ở dưới nước cơ thể con người phải chịu áp lực từ mọi phía, mà ở càng sâu thì áp lực càng lớn. Hơn nữa dưới ảnh hưởng của nước, hành động của con người trở nên vô cùng chậm chạp. Mà phương pháp này lại lợi dụng hoàn cảnh khắc nghiệt để kích thích tiềm năng của con người.

Nói chung, rèn luyện cảm giác cần có hoàn cảnh yên tĩnh, nhưng mà trong thế giới nước đơn giản lại có các dòng chảy xung quanh, muốn giữ được trạng thái yên tĩnh là cực kì khó.

Rèn luyện cảm giác cần có môi giới, ví dụ như trước kia Trần Mộ sử dụng năng lượng tạp cấp một do hần chế tạo, nhưng mà phương pháp này lại dùng nước, đem Trần Mộ ném vào trong nước.

Lấy áp lực để kích thích, lấy nước làm môi giới, dùng hô hấp đặc biệt để phụ trợ, đây chính là nòng cốt của phương pháp.

Phương pháp dữ dội như vậy, nếu là người khác thì sẽ do dự một lúc, nhưng mà Trần Mộ thì không hề chần chừ. Với loại nguy hiểm cỡ này thì kết quả thu được lại càng lớn, hơn nữa hần ở bên ngoài cũng chỉ là một tên tiểu lưu manh, khả năng bị mất mạng còn lớn hơn thế này.

Nhưng Trần Mộ cũng không phải loại người lỗ mãng, hần cẩn thận đọc hết các mục chú ý rồi mới bắt đầu.

Song rèn luyện cũng không hề thuận lợi, Trần Mộ làm lần đầu đã kết thúc trong thất bại. Tuy nhiên trong kinh nghiệm của hần cái này cũng rất bình thường. Từ trước tới nay hần chưa từng nghĩ mình có thiên phú hơn người, tất cả kĩ xảo và tri thức hiện giờ của hần đều là có được từ trong vô số thất bại.

Hần đã quen thất bại, quen với việc tìm kiếm quy luật từ trong thất bại.

Ba ngày, hần hao tổn suốt ba ngày mới tìm được cảm giác. Dưới nước quả thực là một thế giới xa lạ với hần, muốn ở trong hoàn cảnh này giữ vững được sự yên tĩnh trong lòng thực sự không hề dễ dàng. Cái này gọi là “Thế giới nước đơn giản”, mô phỏng sự trong suốt và long lanh của nước, lúc nào cũng có các dòng chảy lưu động, muốn ở đây giữ vững thân thể còn không dễ chứ đừng nói là giao tiếp với năng lượng.

Cảm giác được mọi người thừa nhận là rất thần kì, chỉ khi có cảm giác thì mới có thể giao tiếp với năng lượng, mà những người có cảm giác mạnh mẽ thì thậm chí có thể khống chế hình dạng và kết cấu của năng lượng.

Thời kì đầu năng lượng không có hình dáng cố định, đây là lý luận cơ bản nhất trong hệ thống lý luận của tạp phiến.

Ví dụ như năng lượng tạp, nơi phát ra năng lượng của nó là năng lượng vật chất ẩn chứa bên trong tạp mặc, người ta lợi dụng cảm giác và kết cấu của tạp phiến mà kích thích năng lượng phát ra ngoài. Năng lượng trong năng lượng tạp là năng lượng nguyên thủy nhất, nó không có kết cấu hay trạng thái ổn định. Năng lượng tạp cấp một có kết cấu đơn giản nhất nên không cần sự tham gia của cảm giác, nhưng từ năng lượng tạp cấp hai trở lên đều cần có cảm giác mới có thể hoàn thành.

Càng là tạp phiến cao cấp thì yêu cầu đối với cảm giác lại càng cao, loại yêu cầu này không chỉ là cường độ mà còn là khả năng thao túng cảm giác. Đây cũng là nguyên nhân căn bản không thể sản xuất tạp phiến trung cấp và cao cấp theo quy mô công nghiệp.

Tạp phiến đến tay các tạp tu sẽ được bọn họ sắp xếp lại năng lượng nguyên thủy vô định hình trong đó, tạo nên các dạng năng lượng khác nhau như ôn hòa, dữ dội, sắc nhọn, nóng bỏng...

Những cái này đã biến hóa tạo nên các trường phái tạp tu hiện nay.

Có ba thứ xuyên suốt hệ thống tạp phiến, đó là năng lượng, cảm giác và kết cấu.

Từ đây có thể nhận ra tầm quan trọng của cảm giác, cho dù là chế tạp sư hay tạp tu thì cũng không thể rời xa nó.

Hít sâu vào một hơi, trong lòng Trần Mộ hoàn toàn yên tĩnh, gần đó có một chút cảm giác đang tản mát ra, hần có thể cảm nhận được mình bị một cỗ ánh sáng nhàn nhạt màu trắng bao lấy.

Đột nhiên một dòng nước chảy tới khiến cảm giác rung động, suýt chút nữa thì liên lạc của Trần Mộ và cảm giác đó đã biến mất, hần phải hao hết sức lực, cẩn thận khống chế cảm giác của mình, không cho dòng chảy đó làm loạn. Dòng chảy đó cũng có chút kì quái, nó như biết được giới hạn của Trần Mộ, lần nào cũng đi đúng vào vị trí khó chịu nhất.

Nói thật, đây là một loại hành hạ. Trần Mộ vẫn thấy ý chí của mình cứng cỏi nhưng cũng đã bị hành hạ đến mức suýt học máu ra rồi. Trước khi tiến vào thế giới nước, hắn đều phải hít thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi, tự cổ vũ bản thân, bộ dạng như là sắp phải đi đánh trận.

Chịu đựng thống khổ cũng là một loại hưởng thụ.

41. Chương 41: Vài Giây Một Giờ

Mặc dù không biết phương pháp rèn luyện cảm giác được ghi trong tám tạp phiên thần bí đó là ở cấp nào nhưng Trần Mộ có thể thấy rõ cảm giác của mình đã tăng mạnh.

Tám tạp phiên này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Đây vẫn là vấn đề lớn nhất trong lòng Trần Mộ. Loại phương pháp rèn luyện thần kì này cũng chẳng có tên, chỉ viết mấy chữ đơn giản: Phương pháp rèn luyện cảm giác.

Cảm giác tăng lên đã mang đến lợi ích rất lớn, mỗi ngày hắn đã có thể chế tạo nhiều huyền tạp hơn. Hiện giờ sản lượng của hắn đã tăng lên gấp đôi, đây chỉ là kết quả của một tháng rèn luyện, hắn sao có thể không vui mừng?

Có kết quả thực tế cổ vũ, hắn lại càng quyết tâm tập luyện, cho dù là phải chế tạo tạp ảnh thì hắn cũng vẫn kiên trì luyện tập mỗi ngày.

{Sư sĩ truyền thuyết} tập hai tiêu thụ rất tốt, bởi vì trên thị trường vẫn là cung không đủ cầu, Lôi Tử lại nâng giá một lần nữa. Còn về Trần Mộ thì ngoại trừ chế tạo tạp ảnh ra thì mọi chuyện khác đều không khiến hắn chú ý. Tất cả tâm tư của hắn đều dành cho tập luyện cảm giác.

Bởi vì cảm giác đã tăng lên nên Trần Mộ không cần sự trợ giúp từ kết cấu của “Trù” cũng có thể làm ra huyền tạp tạp ảnh cấp một. Lôi Tử và Trần Mộ quyết định vẫn sử dụng kết cấu truyền thống để chế tạo tạp phiên. Mặc dù làm vậy sẽ khiến chi phí tăng lên nhưng sẽ an toàn hơn, sẽ không bị ai chú ý gây rắc rối.

Theo phương pháp huấn luyện này thì yêu cầu với cấp một là có thể phát tán cảm giác ra xa 5 mét, mà hiện giờ Trần Mộ chỉ có thể làm được 3 mét.

Huấn luyện ở cấp một cũng không phức tạp nhưng mà lại cực kì chú trọng khảo nghiệm ý chí của người tập. Đối với phương pháp huấn luyện ở giai đoạn này Trần Mộ âm thầm đặt cho nó một cái tên: Huấn luyện cực hạn.

Mỗi lần tập mà chưa đạt đến cực hạn thì sẽ chẳng có hiệu quả gì. Đây là một kiểu huấn luyện không thể dùng tiểu xảo.

Căn bản mà nói, cảm giác là một năng lực kì diệu do tinh thần sinh ra, cho nên huấn luyện cực hạn đem đến kết quả là đau đầu kinh khủng, thần kinh như bị xé rách ra, gió thổi cỏ lay xung quanh thì trong đầu Trần Mộ cũng như có bom nổ.

Dưới tình huống này thì ngay cả ngủ cũng không nổi chứ đừng nói đến làm những việc khác, chỉ có thể đợi cho nó từ từ khôi phục mà thôi, thời gian này mất khoảng 1 giờ. Đối với Trần Mộ thì một giờ này thực sự là địa ngục, ngoại trừ chịu đựng thì hắn cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Một giờ này Trần Mộ phải đếm từng giây trôi qua.

Càng nói càng thấy kì quái, di chứng do tập luyện này có thời gian rất chuẩn xác, cứ như là có đánh dấu vậy. Trần Mộ suy nghĩ mãi mà cũng không thể hiểu, dấu sao thì hắn cũng quen rồi. Những điều không thể hiểu nổi trong tám tạp phiên này có rất nhiều. Như 12 tám tạp phiên mà hắn chế tạo, theo lý thuyết, 11 tám huyền tạp chỉ là cấp một mà thôi, nhưng sao “Thế giới nước đơn giản” lại không phải là ảo cảnh chứ?

Mỗi khi gặp phải vấn đề không thể giải thích, Trần Mộ cũng chỉ có thể ghi lại trong lòng. Hắn biết tri thức của mình vẫn còn chưa đủ.

Nhẹ nhàng thư giãn gân cốt, mấy động tác thể thao đó ngày nào hắn cũng tập, muốn có kết quả tốt thì phải không ngừng kiên trì mới được.

Đúng lúc này thì Lôi Tử trở về. Nhìn thấy Trần Mộ thực hiện mấy động tác kì quái đó hẳn cũng chẳng kinh sợ nữa. Đặt mông xuống ghế salon, hất gơ tay lên hỏi.

“Đầu gối, người có hứng thú với câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp không?”

Trần Mộ không phản ứng lại, lúc này hẳn đã thuần thục các động tác kia nhưng phải làm một hơi, nếu vừa thực hiện vừa nói thì khí sẽ bị ngừng trệ, rất dễ bị thương.

Tập trung tập thể thao, mắt cũng không nhìn Lôi Tử một cái chứ đừng nói là trả lời. Dẫu sao Lôi Tử cũng không muốn làm phiền, nếu như Trần Mộ mở miệng trả lời thì có lẽ hẳn sẽ bị dọa cho ngất đi luôn.

Làm xong toàn bộ, toàn thân Trần Mộ đầm đìa mồ hôi nhưng lại cực kì thoải mái. Cầm lấy đồ vật trên tay Lôi Tử, vừa xem xét vừa hỏi: “Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp à? Nó để làm gì vậy?”

Lôi Tử ngồi thẳng dậy, không cười đùa nữa: “Cái câu lạc bộ này ta cũng chỉ mới nghe qua nhưng cảm thấy nó sẽ có ích cho người, trên đường lại gặp họ đang thu nhận hội viên nên tiện tay lấy cho người một tờ đơn xin gia nhập.”

“Nghĩa là như thế nào?” Trần Mộ tò mò hỏi. Mặc dù ngày thường Lôi Tử khá nhếch nhác nhưng khi làm việc thì cực kì cẩn thận, về phương diện quan hệ xã hội thì lại càng hơn xa mình, hẳn nói cảm thấy có ích thì tám chín phần là có ích.

Lôi Tử giải thích: “Lịch sử của câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp này cũng không dài. Đại khái khoảng 5 năm, nhưng mà trong giới tạp ảnh thì họ lại rất nổi tiếng. Hội viên mà bọn họ thu nhận đều am hiểu chế tạo huyền tạp cấp thấp, không thiếu cao thủ. Huyền tạp cấp thấp bình thường được dùng cho quảng cáo và tạp ảnh, theo ta biết thì trong câu lạc bộ này cũng có một số thành viên là người chế tạo huyền tạp quảng cáo và huyền tạp tạp ảnh khá nổi tiếng. Bọn họ vẫn thường trao đổi, không chỉ trao đổi những gì tâm đắc của bọn họ mà còn trao đổi cả tin tức trong ngành.”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Trần Mộ thì thấy hắn đang chăm chú nghe liền tiếp tục nói: “Mặc dù ta không hiểu rõ việc chế tạo nhưng ta cảm thấy vẫn nên trao đổi cùng người khác, như vậy đối với khả năng chế tạo của người cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.”

“Hơn nữa” Lôi Tử nói thêm: “Với thực lực của người muốn đứng vững trong đó là rất dễ dàng, cuộc sống sau này cũng sẽ tốt hơn. Tính đi tính lại đều không phải chuyện xấu.”

Gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời lẽ của Lôi Tử, Trần Mộ hỏi: “Gia nhập thế nào?”

“Người làm ra một cái huyền ra cấp một là được, nếu không thì cứ lấy cái huyền tạp rỗng lừa đem đi. Bất quá cũng đừng để nhiều người chú ý, sẽ gặp nhiều rắc rối đó.” Lôi Tử nhắc nhở Trần Mộ.

“Vậy cứ nên làm thêm một cái huyền tạp thôi.”

Nói là làm. Trần Mộ lập tức động thủ. Một lát sau hẳn liền hoàn thành một cái huyền tạp cấp một, huyền tạp này có thể tạo ra hình ảnh một con cá vàng cực kì tinh tế, trông y như thật, cá vàng bơi lội trông như cá sống lại tràn đầy linh tính. Tấm huyền tạp này cũng đặc biệt không dùng kết cấu “trù”, từ sau khi nói chuyện với Lôi Tử thì Trần Mộ đã chú ý tới vấn đề này hơn.

Lôi Tử giúp Trần Mộ điền vào đơn xin gia nhập rồi cùng đem huyền tạp cá vàng đi ra ngoài.

Tả Đình Y gần đây rất bận rộn, lần này trường học xảy ra chuyện lớn như vậy, cấp trên cũng đã đưa ra những yêu cầu nghiêm khắc với phòng kỉ luật. Tên đệ tử bị giết bình thường vẫn đi theo Aragon quây phá nay lại đột nhiên chết ở trên đường khiến đám người hay theo Aragon cảm thấy bất an, bọn chúng sử dụng tất cả lực lượng để truy xét chuyện này nhưng vẫn không hề có tiến triển.

Mà kẻ bị giết này ngày thường cũng làm nhiều chuyện xấu, có vô số kẻ thù, muốn điều tra ai làm cũng rất khó.

Bất quá chuyện này cũng có ảnh hưởng tốt, cái đám văn hay kiêu ngạo trong trường cũng đã thu mình lại, vì thế Tả Đình Y có thể đặt tất cả sự chú ý lên đám người Vương Trạch.

Gần đây đám người Vương Trạch cũng thường xuyên ra ngoài, Hồng Đào cũng hay bị lôi đi dẫn đường. Hồng Đào là tạp tu, quen thuộc với đường xá xung quanh hơn Tả Đình Y nhiều.

Từ miệng Hồng Đào, Tả Đình Y dễ dàng biết được những nơi mà bọn họ đi đến.

Hắn có thể khẳng định suy đoán của cha mình không sai, bọn chúng thực sự có âm mưu! Trên bản đồ, xung quanh Đông Phương Vệ Thành bị khoanh một vòng tròn màu đỏ. Chỗ khoanh đỏ là nơi Vương Trạch đi qua, mà những vòng đỏ hầu như đã vây kín hết Đông Phương Vệ Thành.

Đám người Vương Trạch hầu như đã tìm hiểu toàn bộ Đông Phương Vệ Thành.

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Trong lòng Tả Đình Y tràn ngập nghi ngờ.

42. Chương 42: Câu Lạc Bộ Huyền Tập Cấp Thấp

Ở trong trạng thái này mà muốn đem tần suất hô hấp giảm xuống 1nhịp/phút là một việc không hề dễ dàng, nhưng Trần Mộ đã làm được. Hô hấp ở độ sâu này có lợi ở chỗ có thể hạ thấp nhịp tim, dễ dàng tiến sâu vào trạng thái tĩnh lặng.

Hiện tại Trần Mộ chỉ mất khoảng hai phút là có thể tiến sâu vào trạng thái tĩnh lặng.

Cũng may đây chỉ là “Thế giới nước đơn giản”, nếu như là nước thật thì đừng nói tới hô hấp, nhìn cũng đủ chết người rồi.

Do không được kiểm tra nên Trần Mộ cũng không biết cường độ cảm giác của mình là bao nhiêu, hắn chỉ biết là với cảm giác hiện tại hắn chỉ có thể liên tục làm tập ảnh một ngày là sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Nhưng mà hắn vẫn không thể phát tán cảm giác của mình ra xa 5 mét, cực hạn của hắn là 4,5 mét, chỉ kém có 0,5 mét thôi mà không cách nào vươn tới, chỉ cần cảm giác hơi tiến ra xa một chút thì sẽ mất đi liên lạc với hắn.

Trần Mộ đoán đây không phải là vấn đề về cường độ cảm giác, tuy nhiên thần bí tập phiến không ghi gì về điểm này nên hắn chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Cũng may là hắn không hề sốt ruột, với cảm giác hiện tại của hắn đã có thể học chế tạo được thêm một số loại tập phiến khác như khí lưu tập, gia nhiệt tập, vụ tập v...v...,những thứ mà trước kia hắn chẳng thể nghĩ tới.

Vô luận là ở Thiên Du liên bang, Bách Uyên phủ hay Ma Cấp Dịch vực, phân loại tập phiến luôn là vấn đề khiến người ta đau đầu, có rất nhiều tập phiến không biết nên xếp vào loại nào.

Thứ đầu tiên Trần Mộ học là gia nhiệt tập, đây là tập phiến rất phổ biến, có thể giữ nhiệt. Những cái nồi đun nấu mà các gia đình hay dùng có trung tâm là gia nhiệt tập. Trong hành trang của các tập tu hay đi về vùng hoang dã cũng không thiếu gia nhiệt tập có thể làm chín thức ăn mà không cần củi lửa gì cả. Trong những ngày đông giá lạnh thì nó cũng có tác dụng rất tốt.

Trước đây các thuật ngữ trong chế tập có vẻ rất thâm ảo, nhưng giờ đọc lại thì hiểu ngay. Trần Mộ học rất nhanh, chỉ mất hai ngày đã có thể làm ra tám gia nhiệt tập cấp một đầu tiên, sang ngày thứ ba thì gia nhiệt tập do hắn chế ra đã tương đối hoàn hảo. Vì thế Trần Mộ dứt khoát tháo những cái nồi trong nhà ra thay gia nhiệt tập của mình vào, thử lần đầu đã thấy dùng tốt khiến cho Lôi Tử cũng phải ngạc nhiên.

Kết quả này khiến Trần Mộ quyết định cải tạo lại các đồ dùng trong nhà như đông lạnh tập, chiếu sáng tập...Mà ngay cả thứ tưởng như vô dụng khí lưu tập cấp một cũng được Trần Mộ tìm ra tác dụng. Khí lưu do khí lưu tập cấp một sinh ra tuy không mạnh nhưng để quạt mát hay sấy tóc thì rất thích hợp.

Hễ trong nhà có chỗ nào dùng đến tập phiến thì Trần Mộ đều tự mình sửa chữa. Từ sau lần này Trần Mộ bèn mua về rất nhiều sách, trong phòng hắn hầu hết là nguyên liệu và sách. Học được kiến thức trụ cột và một số nguyên lý từ thần bí tập phiến khiến Trần Mộ có thu hoạch không nhỏ. Mấy ngày qua hắn tiếp xúc không phải là huyền tập nhưng mà trên nguyên lý thì cũng không khác nhau lắm.

Có thể học nhanh như vậy cũng là nhờ tám tập phiến thần bí kia.

Đông đông đông, tiếng gõ cửa vang lên.

“Xin hỏi Trần Mộ tiên sinh có nhà không? Đây là thư của ngài, xin hãy kí nhận.”

Trần Mộ sững sốt, đây là lần đầu tiên hắn nhận được thư.

Mở phong thư ra, bên trong lộ ra một tấm thẻ trắng viền xanh, lớn cỡ chừng nửa lòng bàn tay, làm bằng ngà voi, phát ra ánh sáng long lanh, sờ vào có cảm giác rất tốt.

Thẻ hội viên của câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp.

Mặt ngoài của thẻ có mấy chữ cổ khiến Trần Mộ mất rất lâu mới đọc được, ở góc trên bên phải có một con số hơi tỏa sáng, đó là số “0”, còn ở góc dưới bên trái có một chuỗi mã hóa.

“Đừng nhìn nữa, chẳng phải thứ gì cao cấp đâu.” Lôi Tử thò đầu ra nhìn không khỏi mỉm cười: “Thẻ hội viên này không có giá trị, đáng giá chính là độ cống hiến của người, hiện tại độ cống hiến của người là “0”, cho dù có ném ra giữa đường cũng chẳng có ai thèm nhặt đâu.”

“Độ cống hiến ư? Nó dùng để làm gì?” Trần Mộ hỏi, trong lòng đã hơi chán nản, vừa rồi còn tưởng tấm thẻ này có giá trị chứ.

Lôi Tử lười biếng duỗi lưng, nói: “đây là chế độ khích lệ của câu lạc bộ. Người không thấy rằng tiêu chuẩn vào hội rất thấp sao? Vì để tuyển ra những người có bản lĩnh thực sự có thể làm việc cho câu lạc bộ nên mới lập ra độ cống hiến.” Thấy Trần Mộ vẫn nhìn mình như cũ, Lôi Tử nhún vai nói: “Đừng nhìn ta nữa, ta cũng không biết nhiều như vậy đâu. Ngày mai người đến xem một chút không được sao? Việc gì cứ phải hỏi một thường dân như ta.”

Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp.

Lần đầu đến đây, Trần Mộ không khỏi cẩn thận đánh giá tòa nhà này. Có thể có một tòa nhà cao tầng tại trung tâm Đông Thương Vệ thành đủ biết câu lạc bộ này có thực lực ra sao. Nhưng hấp dẫn Trần Mộ nhất vẫn là những huyền tạp tinh xảo đang di động trên tường của tòa nhà, chúng không ngừng biến ảo, khi thì trời đông giá rét, băng tuyết rơi liên tục, khi thì hiện ra bãi cỏ xanh mướt...

Các hình ảnh biến ảo khiến người khác không kịp nhìn, Trần Mộ cũng không khỏi thán phục. Nói về độ chân thật thì biển quảng cáo ở cửa hàng Song Hoàn cũng không thể sánh nổi. Đương nhiên đây cũng không phải ý nghĩ đầu tiên trong đầu Trần Mộ. Ý nghĩ đầu tiên của hắn là huyền tạp tinh xảo thế này có giá bao nhiêu?

Nơi đây quả nhiên là nơi tàng long ngoạ hổ, hắn không biết người chế tạo huyền tạp này là ai nhưng có thể làm ra ảo ảnh giống thật đến như vậy hẳn phải là một người lợi hại! Trần Mộ biết với khả năng của mình thì rất khó làm được như vậy.

Kiểm chế sự tò mò, Trần Mộ đi vào trong tòa nhà.

Khi vừa bước vào trong, cảnh sắc đột nhiên thay đổi.

Trước mặt tối sầm lại, trong bóng tối chỉ thấy bầu trời đầy sao đang chuyển động, tựa như bản thân vừa bước vào trong vũ trụ vậy. Ở trong này bốn phương tám hướng đều là hư không vô tận, những ngôi sao nhiều như cát ở sa mạc, đôi chân vốn đang đứng trên mặt đất nay lại có cảm giác như không thật. Tất cả khiến cho người ta phải vô cùng kinh hãi. Trần Mộ chưa từng gặp qua cảnh tượng như thế này, trong mắt nhất thời toát ra vẻ ngạc nhiên.

“Hoan nghênh tới câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp.” Từ sau lưng Trần Mộ truyền đến giọng nói mềm mại của một cô gái.

Trần Mộ lấy lại tinh thần, xoay người nhìn lại thì thấy một cô gái tóc ngắn mặc đồng phục đang đứng cười phía sau hắn.

“Đây là huyền tạp {Diễn Hóa Tinh Thần}, nghe nói là tác phẩm của đại sư Timothy Hutton, ngài vốn có nghiên cứu rất sâu sắc về phương diện thiên văn. Sau khi tấm huyền tạp này rơi vào tay hội trưởng, hội trưởng bèn quyết định đem nó đặt ở đây khiến cho ai tiến vào lần đầu cũng đều bị giật mình.” Nàng che miệng cười khê, tràn đầy phong tình mê người.

43. Chương 43: Cấp Thấp?

Nhìn một lát thì đã hoa cả mắt, bất đắc dĩ Trần Mộ đành phải buông tha cho ý định này.

Vị tiểu thư tóc ngắn kia đối với phản ứng của hắn đã rất quen thuộc, khẽ mỉm cười, cũng không quấy rầy hắn. Thẳng đến khi Trần Mộ dụi mắt mới cất lời: “Ngài có thể xuất trình hội viên tạp được không?”

“Ah.” Trần Mộ vội vàng móc hội viên tạp của mình ra.

Tiếp nhận tấm tạp rồi nhìn lướt qua, trên mặt nàng lộ ra nụ cười thành thạo nói: “Vậy ngài là lần đầu tiên tới đây, có muốn tôi giới thiệu một chút cho ngài không?”

“Rất tốt.” Trần Mộ gật đầu không chút khách khí.

Vị tiểu thư này nghiêng người, vươn tay phải làm ra tư thế mời.

“Chúng ta vừa đi vừa giới thiệu cho ngài.” Vị tiểu thư này ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đây là hội viên tạp của ngài. Bên trong đó sẽ có thông tin về ngài. Ngài có thể đến phòng đăng ký để điền các thông tin về ngài, ví như hình dáng bên ngoài... vv, như vậy người khác sẽ không có cách nào sử dụng hội viên tạp này. Đương nhiên điều này cũng không phải bắt buộc, nếu ngài không muốn điền thì điều đó cũng không ảnh hưởng gì cả.

Tôn chỉ của câu lạc bộ chính là hết sức tìm mọi cách để huấn luyện cấp thấp được ứng dụng rộng rãi vào trong cuộc sống của chúng ta. Vì thế chúng tôi áp dụng chế độ cống hiến. Trên hội viên tạp của ngài có hiển thị một con số, nó biểu hiện giá trị cho những gì ngài cống hiến, gọi là điểm cống hiến. Có rất nhiều cách để đạt được điểm cống hiến. Câu lạc bộ vẫn thường phát ra một ít hạng mục công ích, thù lao của chúng cũng không cao, nhưng ngài có thể thu được điểm cống hiến tương ứng.

Ví dụ như lần này chúng ta hợp tác cùng với một trường học, trợ giúp bọn họ chế tạo huấn luyện tạp giảng dạy. Hạng mục này thuộc về lợi ích chung cho nên ngài không thu được thù lao, nhưng chúng tôi sẽ thưởng bằng điểm cống hiến. Đương nhiên tài liệu sẽ do chúng tôi cung cấp.

Có rất nhiều thành viên của câu lạc bộ khi bọn họ gặp phải khó khăn không thể giải quyết, bọn họ sẽ truyền tin yêu cầu trợ giúp ra ngoài. Nếu như ngài có thể giúp đỡ bọn họ giải quyết vấn đề đó, ngài sẽ thu được điểm cống hiến do bọn họ đưa ra làm thù lao. Thông thường điểm cống hiến thù lao của các tin tức yêu cầu trợ giúp này tương đối cao, nhưng đồng dạng độ khó của chúng cũng khá lớn.

Nếu ngài gặp nan đề nhất thời không thể giải quyết, ngài cũng có thể dùng cách như vậy để yêu cầu trợ giúp.

Đương nhiên, ngoài ra cũng có một số cách khác có thể đạt được điểm cống hiến, nhưng cũng không thường xuyên. Ví dụ như ngài đạt được một giải thưởng lớn ở phương diện chế tạp chẳng hạn, chúng tôi cũng sẽ căn cứ vào uy tín của giải thưởng đó mà thưởng cho ngài điểm cống hiến tương ứng.

Ở đây hàng tháng đều bán ra một ít tài liệu hoặc tạp phẩm tương đối hiếm gặp chỉ có thể dùng điểm cống hiến mới mua được. Đây cũng là cách câu lạc bộ báo đáp lòng nhiệt tình của ngài trong việc tham gia vào các công việc của câu lạc bộ.

Hơn nữa hàng tuần chúng tôi theo định kỳ đều cử hành hội chợ trao đổi, ngài có thể tự do lựa chọn tham gia hay không. Mỗi lần tham gia có thể đạt được một ít điểm cống hiến. Ở đó, ngài sẽ gặp được rất nhiều chế tạp sư đồng đạo. Ngài có thể trao đổi với bọn họ những điều tâm đắc về phương diện chế tạp của ngài.

Đương nhiên, nếu như ngài có ý tưởng tốt nào đó nhưng lại không có đủ tài chính, câu lạc bộ cũng sẽ xem xét cung cấp trợ giúp cho ngài. Chúng tôi có tổ thẩm tra chuyên môn, khi chúng tôi xác định phương án của ngài hợp lý, có tính khả thi, chúng tôi sẽ lấy phương thức hợp tác mà trợ giúp tài chính.”

Vị tiểu thư tóc ngắn này giới thiệu thao thao bất tuyệt, làm cho Trần Mộ đến bây giờ chưa từng tiếp xúc với những kiến thức này phải sửng sốt.

Đợi đến khi Trần Mộ tiến vào đại sảnh bỗng đột nhiên trở nên ngưng dãi.

Người trong đại sảnh rộng lớn đó cũng không nhiều, nhưng diện tích lại cực lớn, rộng như một cái quảng trường nhỏ.

Nhưng làm Trần Mộ nghĩ người không phải là cái đại sảnh rộng lớn này, mà là màn hình ánh sáng chớp động trong đại sảnh, cùng với các ảo ảnh không ngừng thay đổi trên màn hình.

Khi cả đại sảnh bố trí hơn mấy ngàn màn hình ánh sáng bán trong suốt màu sắc rực rỡ, cảm giác đem lại tuyệt đối có thể làm cho người ta chết lặng.

Chứng kiến vẻ mặt thờ ra của Trần Mộ, tiểu thư tóc ngắn khẽ cười. Đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại phản ứng này. Kiểu bố trí thế này, đại khái cũng chỉ có người điên cuồng như hội trưởng mới có thể nghĩ ra thôi.

Bất quá nàng vẫn không quên nhiệm vụ của mình, bèn cất lời giới thiệu: “Những màn hình này là cửa sổ tin tức, ngài có thể ở chỗ này tìm những thông tin mà ngài cảm thấy hứng thú. Những tin tức yêu cầu trợ giúp cũng sẽ được phát ra ở trên này. Những màn hình này dùng kỹ thuật vô cùng tiên tiến – kỹ thuật {Song Hưởng} huyền tạp. Dùng bút chuyên dụng bên cạnh màn hình, có thể trực tiếp nhập dữ liệu vào màn hình, nhờ đó có thể tiến hành truyền tin theo hai chiều.

Cả đại sảnh chia làm ba khu lớn. Vị trí hiện tại của chúng ta là khu thông báo tin tức.

Ngoài khu này ra, còn có khu triển lãm, là nơi trưng bày các sản phẩm huyền tạp mới nhất. Hiện tại chúng tôi đang triển lãm hơn ba mươi game huyền tạp. Loại ý tưởng này làm cho những người khác phải kinh ngạc. Chúng tôi đã bắt đầu tìm cách phát triển thị trường. Cá nhân tôi tin rằng chúng sẽ rất nhanh thịnh hành khắp toàn bộ liên bang Thiên Du.”

Trong lời nói của nàng tràn ngập niềm tự hào.

“Khu còn lại là khu giao dịch, ở đó bán các loại tài liệu, tạp phẩm. Các tài liệu và tạp phẩm bình thường có thể sử dụng audierne để mua bán, nhưng một số tài liệu khá thừa thớt, trân quý thì chỉ có thể mua bán bằng điểm cống hiến. Nếu như ngài có sản phẩm gì, cũng có thể gửi bán ở đó. Chỗ đó cũng là chỗ duy nhất mở cửa cho người không phải hội viên.”

“Ngài có thể tùy ý đi dạo và nhìn quanh, nếu có vấn đề gì, có thể tới tìm tôi. Tôi luôn ở đại sảnh {Tinh Thần Diễn Hóa}. Hiện tại tôi thật xin lỗi vì không thể tiếp tục tiếp chuyện ngài được.” Tiểu thư tóc ngắn trên mặt thủy chung vẫn nở nụ cười trong ghê.

Ngơ ngác nhìn đại sảnh to lớn như vậy với màn hình đủ mọi màu sắc lớn nhỏ khác nhau, còn có những ảo ảnh bán trong suốt phấp phờ ở giữa không trung, Trần Mộ có cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đi tới trước một màn hình gần nhất, Trần Mộ cẩn thận nhìn những hàng chữ hiện đang chậm rãi cuộn trên màn hình.

“Làm sao có thể sử dụng huyền tạp cấp thấp thay đổi một bộ phận cục bộ nào đó ở người, làm cho mắt người khác nhìn vào thành hình ảnh khác...”

Tùy ý nhìn qua Trần Mộ liền bị cái ý tưởng này thu hút.

Ý tưởng này cực kì thú vị. Nó muốn lợi dụng ảo ảnh để cải biến đường nét và một vài bộ vị khác trên khuôn mặt, từ đó đạt được hiệu quả hoá trang. Ví dụ như có thể dùng ảo ảnh để làm xung quanh mắt hơi tối lại một chút làm cho người ta có cảm giác mắt sâu hơn. Hoặc là ở chỗ mũi dùng ảo ảnh thêm vào một chút thịt, làm cho nhìn vào thấy mũi càng cao hơn. Nếu như làm cho thật khéo, sẽ đem đến cho người ta cảm giác không còn là người ban đầu.

Trần Mộ quả thực hết sức khen ngợi ý tưởng này. Những năm này quả nhiên là dạng người giỏi nào cũng đều có a!

Nhưng hiện tại ý tưởng này gặp phải một nan đề: Làm thế nào để ảo ảnh có thể luôn áp sát vào khuôn mặt được.

Bởi vì người có ý tưởng này phát hiện ra vô luận hấn cải biến thế nào, chỉ cần hơi động một chút, các ảo ảnh này liền dễ dàng bị sai vị trí.

Nhìn xuống thời điểm yêu cầu đưa ra, không ngờ là vừa mới truyền tới. Trần Mộ không cần nghĩ ngợi viết đáp án của mình xuống màn hình: Đem độ nghi buộc vào kính mắt hoặc ở mũ.

Những chữ này lóe lên rồi mất, sau đó màn hình yêu cầu Trần Mộ đưa vào số hội viên tập của hắn. Sau khi Trần Mộ đưa số hội viên tập vào sau, đáp án hắn vừa nhập vào liền hóa thành một luồng sáng, biến mất không thấy.

44. Chương 44: Phát Hiện Mới

Đây là lần đầu tiên hắn thưởng thức niềm vui khi trao đổi cùng với người khác.

Lần đầu tiên đã nhìn thấy các ý tưởng đa dạng của vô số chế tạo sư làm Trần Mộ đến giờ vẫn còn phấn khởi. Hắn ở trong đại sảnh ngầy người suốt cả một ngày, như mê như say lĩnh hội ý tưởng của người khác, thử giải đáp các vấn đề của người khác.

Cuối cùng hắn cũng không nhớ nổi đến cùng mình đã thử giải đáp bao nhiêu vấn đề, nhưng làm hắn buồn bực chính là tuyệt đại đa số đều lấy thất bại mà kết thúc.

Lúc về đến nhà hắn đã mệt mỏi muốn chết, nhưng tinh thần phấn khởi đó lại làm cho hắn không ngủ được. Lôi Tử không có ở nhà, cũng không biết đã chạy đi chơi ở chỗ nào. So với Trần Mộ luôn ở trong nhà như vậy, Lôi Tử quả thực không có nề nếp, thường xuyên đi qua đêm mà không về ngủ.

Đột nhiên nhớ lại hôm nay hắn vẫn chưa huấn luyện cảm giác, Trần Mộ vội vàng đứng dậy. Vừa rồi nghĩ ngợi một chút, hắn cảm thấy thể lực có chút khôi phục lại mới tiến vào thế giới nước đơn giản. Mặc dù chỉ là huấn luyện cảm giác, nhưng ở trong thế giới nước đơn giản đó, không có sức lực thì nửa bước cũng khó đi.

Dòng nước ôn nhu bao lấy hắn. Cũng không biết có phải vì ở trong nước lạnh hay không mà tâm tình phấn khích của Trần Mộ từ từ bình tĩnh lại. Rất nhanh, hắn liền tiến sâu vào nhập tĩnh.

Cảm giác giống như nước chảy xung quanh hắn. Hắn có thể cảm nhận được trong khu vực bố trí cảm giác từng dòng nước chảy nhỏ.

Hít thở kéo dài. Trong nước lay động chỉ có một sự tĩnh lặng.

Lúc Trần Mộ từ nhập tĩnh tỉnh lại chỉ có thể cười khổ. Huấn luyện cảm giác của mình đã gặp phải chướng ngại. Cái mốc bốn thước rưỡi này tựa như một cái hào không cách vượt qua chặn ở trước mặt hắn.

Rất hiếm thấy nhưng trong lòng Trần Mộ lúc này cũng cảm thấy bực bội.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh. Thế giới nước đơn giản trong suốt sáng long lanh, xinh đẹp mê người như trong thế giới truyện cổ tích của trẻ em. Cá kiếm hình tam giác kết thành đàn bơi qua bơi lại, tự do tự tại. Rong tảo ở gần đó chậm rãi đong đưa theo quy luật.

Trần Mộ ngờ ngác đứng một hồi lâu, đột nhiên tự giễu chính mình. Mình còn cái gì chưa đủ sao? Hiện tại bây giờ, chẳng phải mình so với tuyệt đa số mọi người đã may mắn hơn rồi sao. Sau khi nghĩ thông suốt như vậy, vẻ bực bội vừa rồi trên vầng trán hắn lập tức biến mất.

Miệng mỉm cười, trong lòng bình thản, Trần Mộ thuận tiện đi lại trong thế giới nước đơn giản này.

Lại nói, mình vẫn luôn luôn huấn luyện cảm giác nên chưa từng dạo chơi thật kỹ ở cái thế giới nước đơn giản thần kì giống như trong thần thoại này lần nào.

Luồng nước ngầm chảy bên dưới Trần Mộ đã thấy quen. Cảm giác được hắn phát tán ra bốn phía xung quanh thân thể. Một khi có dòng chảy ngầm, hắn liền có thể kịp thời phản ứng. Trần Mộ từng bước một bước đi, mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng cũng khá ổn định.

Ở nơi không xa kia là rong tảo xanh biếc động lòng người. Trần Mộ không nhận được hướng đám rong tảo đó mà đi đến.

Vừa đi tới trước đám rong tảo đó, Trần Mộ đang chuẩn bị quan sát thật kỹ đám rong tảo này thì đột nhiên hai cây rong tảo như rắn bỗng phóng ra quấn lên bắp chân Trần Mộ. Trần Mộ chỉ cảm thấy trên bắp chân cứng lại, dưới chân suýt nữa không đứng vững được.

Chuyện gì vậy? Trần Mộ sửng sốt. Lấy trình độ không biết gì về sinh vật của hắn tự nhiên không biết đây là loại rong tảo gì.

“Trò chơi thoát trói buộc đã được khởi động. Cấp độ: một. Số lượng rong tảo: 2. Độ khó khăn: Thấp. Yêu cầu: Giấy thoát trong vòng ba mươi phút đồng hồ. Hoàn thành xong, phần thưởng không có.”

Bên tai Trần Mộ đột nhiên vang lên thanh âm già nua kia làm hắn ngây người. Nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng. Chơi trò giấy thoát trói buộc sao? Trong này không ngờ lại còn có trò chơi sao? Hắn nhất thời có hứng thú.

Nhưng hắn nghe thấy rõ ràng nhất vẫn là câu cuối cùng: Hoàn thành xong không có phần thưởng.

Hắn mơ hồ cảm giác thấy trong những lời này có chút huyền cơ, đáng để cân nhắc.

Hoàn thành không có phần thưởng... Hoàn thành không có phần thưởng...

Trước mắt hắn đột nhiên sáng lên, đầu óc đột nhiên thông suốt. Nếu trò chơi mà không có phần thưởng vậy nhất định sẽ không có những lời này. Đã có lời này, vậy chỉ có thể có hai khả năng.

Một khả năng đó là ở cấp bậc của trò chơi. Cấp bậc quá thấp nên không có phần thưởng. Nếu như khả năng này không sai lời, như vậy nghĩa là chỉ cần mình có thể nâng cao cấp bậc của trò chơi là có thể đạt được phần thưởng.

Một loại khả năng khác có thể là, trò chơi thoát trói buộc là loại trò chơi không có phần thưởng. Theo đó mà suy luận vậy ở nơi này hắn là vẫn có trò chơi có thưởng. Cũng là nói thế giới nước đơn giản rất có thể có không chỉ một loại trò chơi.

Trần ngập những bí ẩn cần thăm dò. Có cái gì làm Trần Mộ hưng phấn hơn so với cái này sao? Hai mắt hắn tỏa sáng nhìn một đồng rong tảo xanh biếc này, bộ dáng giống như chó sói đối nhìn chăm chăm vào con mồi của mình vậy.

oOo

Phòng làm việc của chủ quản câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp, một vị trung niên ngồi ngay ngắn trước bàn, có vẻ đắm chiều nâng cằm nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt.

Cộc cộc cộc, tiếng đập cửa vang lên. Vị trung niên này không ngẩng đầu lên mà chỉ nói: “Mời vào.” Rồi vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình ở trước mặt.

Một người con gái tóc ngắn trên tay ôm một chồng tài liệu, đẩy cửa bước vào.

“Chủ quản, đây là tài liệu ngài cần. Kết quả thống kê còn chưa xong, nhưng chúng ta có thể tính toán đại khái một chút, hắn tổng cộng xem 103 tin tức yêu cầu trợ giúp, trả lời 39 yêu cầu. Trong đó ba mươi đáp án đã được chứng thật là chính xác không nhầm lẫn. Còn chín đáp án khác, tạm thời vẫn chưa lấy được tin tức cụ thể. Nói cách khác điểm cống hiến hôm nay hắn đạt được ít nhất là 402, thỏa mãn yêu cầu tiến vào tổ cao cấp.” Nàng hoàn thành báo cáo một cách xuất sắc.

“Một ngày liền kiếm được hơn 400 điểm cống hiến?” Vị trung niên này động dung: “Tìm hiểu được lai lịch của hắn chưa?”

“Trong tư liệu chúng ta chỉ biết hắn tên là Trần Mộ. Tuổi đại khái là từ mười sáu tới mười chín tuổi. Không còn tư liệu nào khác.” Nữ tử tóc ngắn suy nghĩ một chút, rồi bổ sung một câu: “Hôm nay tôi mới vừa tiếp đãi hắn xong.”

“Ồ.” Vị trung niên nhất thời có vài phần hứng thú: “Vậy người nói xem người này mang tới cho người cảm giác gì?”

Nữ tử tóc ngắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Rất trẻ, có chút thận trọng, không thích nói chuyện, hẳn là lần đầu tiên tới đây. Đối với nơi này còn rất xa lạ. Cảm giác về con người hẳn hẳn là một chế tạp sư say mê kỹ thuật.”

“Tốt! Rất tốt! Đã thật lâu không thấy chế tạp sư nào có tạo nghệ sâu như vậy xuất hiện ở huyện tạp cấp một. Xem ra chúng ta phải đưa hẳn thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.” Trên mặt vị trung niên lộ ra ánh mắt hài lòng. Hẳn hơi trầm ngâm một chút rồi nói: “Gửi cho hẳn giấy mời, mời hẳn tham gia song hướng hội tổ cao cấp lần này. Sau này, người cũng phụ trách quan sát hẳn.”

“Rõ!” Nữ tử tóc ngắn khom người đáp lời.

45. Chương 45: Trò Chơi Giã Thoát Trói Buộc

Trần Mộ rất hoài nghi, người chế tạp phiên này có phải cố ý nói ra hai chữ phần thưởng để hấp dẫn người khác hay không. Nếu không có lời nói đó thì trò chơi đơn điệu thể này chỉ sợ không ai có thể kiên trì mà chơi được.

Từng lần từng lần một nỗ lực bứt lên, làm Trần Mộ tiêu hao thể lực vô cùng nhiều. Làm được mấy cái, hẳn đã mệt đến mức thở hồng hộc. Đó vẫn là khi hẳn đã luyện tập bộ thể thao, tố chất thân thể trên diện rộng đã được đề cao mới có thể đạt được thành quả như vậy, đổi lại như trước kia, cho dù chỉ có hai cây rong tảo cấp thấp nhất hẳn cũng sẽ không thể thoát ra được.

Rong tảo này cũng không biết là thuộc loại nào, lại vô cùng dai và bền bỉ.

Mất ba ngày, Trần Mộ hao hết khí lực rốt cuộc cũng giã thoát khỏi trói buộc của hai cây rong tảo. Hẳn rốt cuộc có một chút giác ngộ. Ở trong nước, nếu uốn éo cơ thể giống như con cá vậy thì có thể giảm đi lực cản của nước rất nhiều. Chính vì phát hiện này mà hẳn mới có thể giã thoát được trói buộc của hai cây rong tảo.

Cái phát hiện nho nhỏ này cũng làm Trần Mộ có chút hưng phấn. Hẳn lại càng không ngừng thử bắt chước các tư thế quái dị khác, để cảm giác biến hoá lực cản của nước đối với cơ thể mình.

Trong khi tiến hành các thí nghiệm đó, Trần Mộ phát hiện ra cái phát huy tác dụng lớn nhất không ngờ lại là cảm giác. Phát hiện này làm hẳn vô cùng giật mình. Nếu như không phải huấn luyện cảm giác đòi hỏi đem cảm giác phát tán tại xung quanh cơ thể, hẳn chắc chắn nghĩ không ra loại phương pháp này.

Hẳn hiện tại đã sâu sắc cảm nhận được chỗ tốt của phương thức này. Đó là hẳn có thể cảm nhận được biến hoá thật nhỏ của dòng nước ở chung quanh.

Hẳn nhờ căn cứ vào các biến hoá thật nhỏ đó mới lĩnh ngộ được kỹ xảo phát lực ở trong nước, từ đó mới có thể giã thoát khỏi sự trói buộc của rong tảo.

Bất quá hưng phấn của hẳn cũng không duy trì liên tục được trong bao lâu. Lúc bốn cây rong tảo cùng trói lấy hẳn, vô luận hẳn phát lực như thế nào cũng đều không thể giã thoát ra. Cũng may chỉ cần hẳn ngồi bất động trong mười phút, rong tảo sẽ tự động thoát đi, bằng không, hít thở cũng sẽ là cả một vấn đề.

Bất đắc dĩ, Trần Mộ chỉ có thể luyện tập để cảm giác của mình có thể cảm nhận được các biến hoá của dòng nước càng tinh tế hơn, thử nghiệm càng nhiều loại động tác hơn để gia tăng lực bộc phát của mình. Mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện cảm giác, hẳn đều ở đây tranh đấu cùng với đám rong tảo này.

Trò chơi tuy buồn chán như vậy nhưng Trần Mộ vẫn kiên trì. Mỗi một phát hiện mới, đều làm hẳn càng thêm hưng phấn, càng thêm cố gắng.

Đang lúc hẳn vẫn tranh đấu cùng với đám rong tảo này thì hẳn nhận được một cái thiệp mời của câu lạc bộ, mời hẳn cuối tuần đến tham gia vào cái gì mà song hướng hội gì đó.

Lúc nhìn thấy cái thiệp mời này Lôi Tử cũng thất kinh, nhìn Trần Mộ như nhìn người ngoài hành tinh: “Có nhầm lẫn gì hay không? Không thể nhanh như vậy chứ! Song hướng hội của tổ cao cấp... Đầu gối, đừng nói với ta người lại là một thiên tài chó má gì đó!”

“Thiên tài? Ta trông giống sao?” Trần Mộ vẻ mặt vô tội liếc nhìn Lôi Tử một cái.

“Tất nhiên là không. Nói đến giống, ta còn có điểm giống hơn.” Lôi Tử gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Bất quá người vừa đến đó một lần đã có thể gia nhập vào tổ cao cấp sao? Chuyện đó quả thực là quá hoang đường đi!” (Nguyên văn: quá cường hãn đi)

“Có thể có nhầm lẫn gì hay không?” Trần Mộ nghe Lôi Tử nói như vậy, cũng thấy có chút khó tin.

Lôi Tử gật đầu, vô cùng đồng ý: “Ta cũng nghĩ vậy. Khả năng đó là lớn nhất. Tổ cao cấp yêu cầu cần cống hiến tầm hơn bốn trăm điểm. Người có không?”

Trần Mộ lắc đầu: “Không có.” Giá trị cống hiến trên hội viên tạp của mình vẫn là con số 0 tròn trĩnh đó thôi, không cần lấy ra, hẳn vẫn nhớ rất rõ ràng.

“Vậy khẳng định là họ nhầm lẫn.” Lôi Tử vô cùng khẳng định nói, sau đó lấy một loại vẻ mặt thương hại nhìn Trần Mộ, giọng điệu khoa trương: “Đầu gối, người nếu đến đó, người ta sẽ nói với người: Xin lỗi tiên sinh, chúng ta bị nhầm. Sau đó người mang bộ mặt xám xịt quay trở về. Chắc chắn, thật là mất mặt a!”

“Có lý!” Trần Mộ suy nghĩ một chút, rồi rất chắc chắn kết luận như vậy, tiện tay đem thiếp mời này ném vào thùng rác, sau đó xoay người quay về trong phòng tiếp tục tranh đấu cùng với đám rong tảo.

“Những năm này mấy người đó làm việc cũng thật quá không chính xác đi. Loại sai lầm này cũng phạm phải sao?” Lôi Tử thì thào nói, rồi cũng xoay người tiến vào phòng, tranh đấu cùng với kịch bản {Sư sĩ truyền thuyết} của hắn.

oOo

Song hướng hội tổ cao cấp của câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp, nữ tử tóc ngắn đứng ở cửa, ánh mắt đượm vài phần sốt ruột.

“Sao hắn còn chưa đến chứ? Chẳng lẽ thiếp mời không gửi đến kịp sao?” Nàng lẩm bẩm nói thầm. Song hướng hội tổ cao cấp ở thành Đông Thương Vệ có sức ảnh hưởng tương đối lớn, chưa từng có người chủ động chọn lựa không tham gia.

Chế tạp sư cấp thấp cho dù rất giỏi, sự đãi ngộ so với huyền tạp sư trung và cao cấp vẫn là kém xa. Vì thế liên hệ giữa bọn họ cùng đám thương nhân càng thêm mật thiết, mà câu lạc bộ có tác dụng đóng vai trò là sợi dây ràng buộc ở trung gian.

“Phong tỷ, hắn còn chưa tới sao?” Một kẻ bộ dáng giống như kẻ trộm lén đến sau lưng nữ tử tóc ngắn đó, đưa mũi hướng chiếc cổ trắng như tuyết của nàng mà ngửi ngửi.

Nữ tử tóc ngắn trừng mắt nhìn cô ta một cái: “An Tiểu Du, người muốn tìm chết sao, đưa mồi cũng đòi chồi mâm son?” (Nguyên văn: “cô *** đậu hũ cũng dám ăn sao?”)

An Tiểu Du cười hắc hắc: “Lời này của Phượng tỷ thật chuẩn, tỷ trời sinh đoan trang, là nam nhân ai chẳng động tâm. Ta chỉ là phản ứng theo bản năng mà thôi. Hic, chẳng qua là thân thể phản ứng còn nhanh hơn cả ý nghĩ nên không cần thận đi xa quá! Hắc hắc!”

Cô gái chà xát hai tay, giọng mang theo vài phần nghi hoặc hỏi: “Phong tỷ, tỷ sẽ không trêu ta chứ? Cái tên gọi là Trần Mộ đó hôm nay thật sự sẽ đến sao?”

“Chắc là vậy.” Ngữ khí của Lam Phong cũng có vài phần không khẳng định.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tiểu Du lộ ra vẻ hưng phấn đến mức ửng đỏ, chếp chếp miệng nói: “Vị đồng bạn này thật sự là quá mạnh mẽ. Hắn như thế nào có thể nghĩ ra ý tưởng đem độ nghi cột vào mũ hoặc kính mắt vừa đơn giản lại vừa tuyệt diệu như vậy chứ? Ta nên nhập bọn cùng với vị cao thủ này!”

Lam Phong vẻ mặt xem thường liếc nàng ta một cái, tức giận nói: “Dựa vào người? Người ta một ngày kiếm được bốn trăm điểm cống hiến. Câu lạc bộ chúng ta từ ngày khai trương tới nay, đây là lần đầu tiên có chuyện này! Người hử, đi xách giày cho người ta sao?”

Về mặt An Tiểu Du thừ ra, lấp ba lấp bắp thăm thì: “Một ngày... Chỉ một ngày... kiếm được bốn trăm điểm...”

“Sao? Không tin sao?” Về mặt Lam Phong cũng có chút cổ quái: “Hừ, nói cho người biết, đó chính là kết quả ta tự tay kiểm tra.” Nàng nói xong vỗ vỗ vào bả ai An Tiểu Du vẫn đang trợn mắt há hốc mồm, cố ý đả kích nàng: “Người thừa dịp hần còn trẻ, bái người ta làm thầy đi.”

oOo

Bốn cây rong tảo vẫn như cũ không có phần thưởng gì. Bất quá hiện tại Trần Mộ cũng không thèm nghĩ đến phần thưởng xa vời đó nữa. Hần thấy thu hoạch của chính mình so với phần thưởng gì đó còn thật sự lớn hơn: Kỹ xảo phát lực trong nước, cách vận dụng cảm giác...v.v đều là những thành quả kì diệu mà người mà hần đạt được.

Mà làm người khác thấy kì lạ nhất chính là, loại phương thức sử dụng cảm giác hoàn toàn mới này không ngờ lại có thể kích thích sự phát triển của cảm giác. Cảm giác vốn đình trệ đã lâu của Trần Mộ, bỗng nhiên xuất hiện một tia tăng trưởng rất nhỏ.

Cho dù chỉ là một tia rất nhỏ mà thôi, nhưng cũng đủ để Trần Mộ đầu nhập toàn bộ nhiệt tình của mình vào tranh đấu cùng với đám rong tảo này!

46. Chương 46: Trăm Năm Tinh Viện

Theo câu chuyện từng bước phát triển, giá bán của bộ tập ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết} càng ngày càng cao. Lôi Tử đã không còn ra mặt nữa, hần gửi bán tập ảnh ở thị trường tự do, sau đó truyền tin tức ra. Chủ cửa hàng và học viên nghe được tin này liền ào ào chạy tới thị trường tự do chờ đợi. Cứ như vậy, độ an toàn tăng cao hơn nhiều, mà muốn tìm ra người bán ở thị trường tự do căn bản là một chuyện không thể làm được. Nhưng quan trọng nhất là cách thức bán hàng này có thể tăng giá lên mấy lần. Dù là Lôi Tử hay Trần Mộ đều không ngại bản thân kiếm được thêm nhiều tiền.

Trần Mộ đối với việc thao túng cảm giác đã có thể nói là cực kì linh hoạt, điều này giúp tăng hiệu suất làm việc lên rất nhiều, ba trăm bộ tập ảnh được hoàn thành trong thời gian rất ngắn, Lôi Tử trực tiếp ví hần như cái máy chế tập.

Sau khi làm xong tập ảnh Trần Mộ liền chú tâm vào thế giới nước đơn giản, đấu tranh cùng rong tảo. Bây giờ hần có thể giẫy thoát khỏi tám cây rong tảo trói buộc, làm cho bản thân hần kinh hãi là tốc độ bộc phát bây giờ rất nhanh, có thể nói không kém báo săn. Đặc biệt tốc độ trong vòng ba mét nhanh như tia chớp, có lúc thân thể còn nhanh hơn cả ý thức.

Phạm vi cảm giác của hần đã mở rộng đến 4.9 mét, cách mức 5 mét chỉ có 0.1 mét. Nhưng 0.1 mét này hầu như không thể chạm tới được, cuối cùng vẫn không thể rút ngắn được dù chỉ nửa phần. Trần Mộ sau khi trải qua không ít lần tự kiểm tra mình như thế, tâm tình cũng vẫn thư thái, không chút nóng nảy. Chỉ chăm chú chơi trò chơi thoát khỏi trói buộc này.

Sốt ruột cũng không có tác dụng, vậy lo lắng làm gì? Làm được điều gì tốt nhất thì làm, kết quả tự nhiên là tốt nhất. Nếu làm đúng như vậy mà kết quả vẫn không để mình hài lòng, vậy thì rõ ràng là kết quả này không thuộc về mình.

oOo

“Đã làm tốt rồi sao?” Vương Trạch hỏi, trong phòng toàn là học viên của đoàn giao lưu Tinh Viện. Dựa theo thời gian mà tính, lẽ ra bọn họ đã sớm trở về Tinh Viện, nhưng bọn họ đến cấp quản lý của Đông Vệ học phủ, yêu cầu kéo dài thời gian giao lưu. Đông Vệ học phủ cầu còn không được, liền lập tức đồng ý.

Âm Trần Cửu đẩy nhẹ mắt kính, gật đầu: “Làm tốt rồi. Đã truyền tin tức về trường, chắc là hiệu trưởng đã nhận được.” Lập tức hần nghi hoặc hỏi: “Học trưởng, rốt cuộc chúng ta đang tìm cái gì? Hay nói cách khác, chúng ta đang làm cái gì? Nói thật, chúng ta thấy cái trường này quá bình thường, thực lực học viên bọn họ quá yếu. Chúng ta cứ ở đây chẳng có giá trị gì cả.”

Các học viên còn lại đều lộ ra vẻ mặt đồng tình, bọn họ đều là những thành viên ưu tú trong trường học, đi làm cái loại việc mà bọn họ thấy không có giá trị, trong lòng dĩ nhiên không cam tâm.

Ánh mắt Vương Trạch trở nên sắc bén, trầm giọng nói: “Ta biết trong lòng các ngươi rất thắc mắc, nhưng đây là điều các ngươi nên hỏi. Các ngươi cần hiểu rõ một chút, chúng ta đến đây không phải để ngắm cảnh.”

Đúng lúc này, độ nghi trên tay hắn bỗng vang lên, hắn nhìn lại, là hiệu trưởng. Vừa mới truyền tin tức qua, hiệu trưởng liền gọi cho mình, chẳng lẽ hiệu trưởng có phát hiện gì chăng?

Hắn hít một hơi, tiếp nhận liên lạc, hiệu trưởng nhẹ giọng nói vài câu, khuôn mặt đang trầm ngâm của Vương Trạch lập tức lộ ra vẻ vui mừng như điên. Sau khi kết thúc liên lạc, Vương Trạch nói tin tức từ hiệu trưởng cho đám người Âm Trần Cửu biết.

Khu ký túc xá của giao lưu sinh liền truyền ra tiếng hoan hô, học viên của Đông Vệ học phủ đi ngang qua ký túc xá quay đầu nhìn qua, sắc mặt kinh ngạc.

Phương lịch năm 3485, là một năm Tinh Viện tỏa sáng. Được xưng là bảo thủ Tinh Viện nay đã thay đổi cơ chế của bọn họ, Tinh Viện đã bắt đầu đi ra. Đông Vệ học phủ vốn là một ngôi trường ít được người biết đến, vì Tinh Viện mà rơi vào tầm mắt của mọi người.

Cũng đúng vào mùa thu năm này có một sự việc chấn động cả liên bang, mà lần này nhân vật chính vẫn là Tinh Viện.

Trong suốt mười năm, Tinh Viện rốt cuộc cũng có người từ nội viện đi ra. Tin tức này vừa truyền ra, như một trái bom nổ mạnh, khiến cả liên bang chấn động chưa từng có. Hơn mười ngày, tất cả tin tức thời sự đều chú ý đến sự kiện này. Bất kì công ty tập đoàn nào dù chỉ có một chút quan hệ với Tinh Viện, thì giá cổ phiếu của bọn họ đều lập tức tăng như điên.

Tất cả mọi người đều biết, ngủ say suốt mười năm Tinh Viện rốt cuộc đã thức tỉnh.

Nhưng sau khi tin tức vừa được truyền ra, học viên Tinh Viện vậy mà lại đột nhiên trở nên âm trầm. Vô luận bọn họ tìm hiểu thế nào, đều không thể biết được người duy nhất đi ra từ nội viện sau mười năm rốt cuộc là ai. Thậm chí còn có người nghi ngờ đây chỉ là tin tức giả, nhưng vẻ mặt tràn đầy hưng phấn của học viên Tinh Viện lại chứng minh sự việc này không phải bịa đặt. Tinh Viện vốn thần bí trong lòng mọi người, nay lại càng thêm thần bí.

Rất nhanh, như sợ Tinh Viện mang đến áp lực cho bọn họ, năm trường học khác trong lục đại cũng bắt đầu có phản ứng. Bất luận là Mạc Doanh luôn có tư tưởng cấp tiến, hay ôn hòa như Trung Đạt Thư phủ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ, thậm chí còn có Khổ Tích Tự cùng Sương Nguyệt Hàn Châu vẫn thường cách biệt với bên ngoài, đều làm ra một loạt phản ứng.

Các loại hoạt động không ngừng xuất hiện, nhưng tất cả chúng đều có một điểm chung, chính là kiêu ngạo.

Đối với sự tranh đấu giữa lục đại, các trường khác đều có chung một hành động là im lặng đứng nhìn, bọn họ còn chưa đủ tư cách để tham gia vào vòng xoáy này.

Qua sự kiện lần này, kẻ thu được nhiều lợi ích nhất chính là Đông Vệ học phủ. Vốn bọn họ chỉ là một trường học rất bình thường, nhưng vì Tinh Viện được quá nhiều người nhận biết, nên tên tuổi lan xa.

Nhưng điều này hoàn toàn không có ý nghĩa gì đối với Lôi Tử và Trần Mộ. Đầu óc Trần Mộ hoàn toàn để ở trong thế giới nước đơn giản, còn Lôi Tử, đang đau đầu về tập kế tiếp của {Sư Sĩ Truyền Thuyết}. Cho dù Lôi Tử bề ngoài có vẻ bất cần đời, nhưng khi làm kịch bản thì rất chăm chú tỉ mỉ.

oOo

Toàn thân Trần Mộ quần đầy rong tảo, đang thoát ra từng cây rong tảo màu xanh lục. Đây đã là cửa cuối cùng, rong tảo ở khu vực gần đây hẳn đều đã vượt qua. Lực cản cực lớn quần chặt lấy hắn, dưới tình hình này, không cần nói thoát ra, chỉ động ngón tay thôi cũng đã rất khó rồi.

Tại cửa cuối cùng này, Trần Mộ đã thất bại 352 lần. Nhưng lần vừa rồi, chỉ còn chút nữa thôi là thoát ra được. Ai ngờ tại thời khắc quan trọng thì lại hết hơi, đành thất bại trong gan tặc.

Hắn nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó lại tiếp tục lần khiêu chiến thứ 353 ở cửa cuối cùng.

Hai chân đứng vững, thân thể hơi cong lên, nhưng rong tảo trên thân quá nhiều, nên căn bản không thể thấy được sống lưng đang cong lên của hắn.

Dưới chân đột nhiên phát lực, chợt phóng về phía trước, cả người như cắm đầu xuống đất. Đột nhiên, nửa người trên của Trần Mộ bắn lên trên, như đầu rắn giơ cao, eo gấp về phía sau.

Eo và lưng Trần Mộ như lò xo đầy sức đàn hồi, mềm dẻo đến mức khó tin được. Hai chân của hắn vẫn nằm vững chắc trong lớp cát, hai chân cong lại, eo ngửa ra sau, vô cùng quái dị. Mà trong khoảnh khắc thân hắn vọt lên, sức trối của rong tảo bị yếu đi không ít, còn Trần Mộ rốt cuộc cũng có được một chút khoảng trống.

Kêu lên một tiếng, Trần Mộ đang ngửa lưng về phía sau như thể lò xo bị nén đến cực hạn đột nhiên được buông ra, lao về phía trước như tia chớp.

Cong lên liền gấp xuống rồi bắn ra, lực bộc phát lúc này cực kì kinh người, mà cùng lúc đó hai chân Trần Mộ dùng sức. Rong tảo làm sao có thể ngăn cản? Phần lớn rong tảo đều bị Trần Mộ mạnh mẽ tránh thoát, mà tiếp theo như con cá bơi dưới nước đột nhiên xoay người, thoát khỏi những cây rong tảo còn lại đang bám trên thân.

Lực bạo phát trong khoảnh khắc thật quá mạnh mẽ, Trần Mộ không có cách nào khống chế thân hình, cả người như một mũi tên bắn ra, cắm vào nền cát.

Còn chưa đợi hắn lấy đầu ra khỏi lớp cát, một giọng nói già nua vang lên bên tai hắn.

47. Chương 47: Đầu Gỗ, Tiến Về Phía Trước Đi!

{Thoát Vĩ toa} tạp, chiến đấu tạp cấp ba, có thể phóng ra thoi năng lượng xoay tròn, đuôi nó không ngừng tan ra tạo thành lực đẩy, khiến cho tốc độ bay của nó càng lúc càng nhanh, uy lực mạnh mẽ, cho nên được gọi là “Thoát Vĩ toa”.

Trước mắt Trần Mộ hiện lên cảnh chiến đấu rục rịch của hai người kia trong phòng học ở Đông Vệ học phủ. Trong lòng liền nóng lên, một ý nghĩ không thể áp chế từ đáy lòng nổi lên, liệu mình có thể trở thành một vị tạp tu hay không?

Ý nghĩ này một khi trỗi dậy trong đầu thì không có cách nào xóa đi.

Phương pháp chế tạo {Thoát Vĩ toa} tạp được ghi lại rất rõ ràng, cẩn thận xem xét một lúc, Trần Mộ khẳng định mình có thể chế tạo được tám tạp phiên này.

Nhưng vấn đề lúc này là rốt cuộc có làm hay không?

Tạp phiên cấp ba dù chỉ cao hơn một bậc so với tạp phiên cấp hai, nhưng chi phí chế tạo lại cao hơn gấp mấy lần. Mà chiến đấu tạp phiên quý hơn tạp phiên bình thường nhiều lắm. Chiến đấu tạp cấp ba mặc dù là chiến đấu tạp cấp thấp nhất, nhưng giá cả vẫn khiến người khác phải than thở không thôi.

Trần Mộ tính toán một lúc lâu, cuối cùng đưa ra kết luận, nếu mình muốn chế tạo tám {Thoát Vĩ toa} tạp này, như vậy phải dùng hết tất cả số tiền kiếm được trong thời gian này, bản thân chỉ còn dư ra hai vạn audierne.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Trần Mộ vẫn chưa từng tiêu một lúc nhiều tiền như vậy. Hắn thật sự nghĩ không ra, chẳng lẽ tạp tu đều có nhiều tiền như vậy? Một tám tạp phiên cấp ba phải hơn 200 vạn audierne, vậy thì có bao nhiêu người có thể trở thành tạp tu?

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn do dự, một khi quyết định chế tạo tức là sẽ tiêu hao toàn bộ gia tài trên người.

Làm hay không làm?

Trong lòng Trần Mộ tranh đấu kịch liệt. Ba ngày liên tục, hắn trần trọc không ngủ.

Lôi Tử rất nhanh nhận thấy sự khác thường của Trần Mộ, không khỏi thân thiết hỏi: “Đầu Gỗ, ngươi làm sao vậy? Gần đây sao ta có cảm giác tâm thần ngươi không yên? Có phải bệnh rồi không? Có chỗ nào khó chịu không?”

Trần Mộ im lặng một lúc, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Lôi Tử, người nói nếu như, ta là nói nếu như, người có một lựa chọn, không phải là lựa chọn tất yếu, phải hao tổn tất cả tiền bạc trên người, người sẽ làm thế nào?”

“Lựa chọn sao?” Lôi Tử khó hiểu nhìn Trần Mộ: “Người quyết định ra sao?”

Trần Mộ vẫn trầm mặc không nói.

Thấy vẻ mặt của Trần Mộ như vậy, Lôi Tử liền biết hẳn không muốn nói. Nghĩ ngợi một lúc, Lôi Tử hỏi: “Lựa chọn này có thể thay đổi tương lai của người không? Nói cách khác nó rất quan trọng với người sao? Là lý tưởng của người phải không?”

“Có lẽ vậy.” Trần Mộ hơi chần chừ, lý tưởng....Đối với hắn mà nói có vẻ xa xôi. Lý tưởng trước kia của hắn là có cuộc sống tốt hơn, bây giờ cuộc sống đã tốt hơn, vậy lý tưởng của mình là gì đây chứ?

“Vậy làm đi!” Lôi Tử chêm đinh chặt sắt trả lời.

Trần Mộ sững sốt, hắn không ngờ Lôi Tử lại trả lời một cách chắc chắn như vậy.

Lôi Tử không biết nghĩ điều gì, chậm rãi nói: “Đầu gối, chúng ta đều là tiểu nhân vật, có thể ăn no, có chỗ ở là thỏa mãn rồi. Nếu như đây là lý tưởng trước kia của chúng ta, thì chúng ta đã thực hiện được rồi.”

Trần Mộ chăm chú lắng nghe.

“Con người phải có lý tưởng. Đầu gối, không có lý do gì để do dự cả, cho dù là thất bại thì còn có thể tệ hơn trước đây sao? Có thể tệ hơn trước lúc chúng ta làm tạp ảnh sao? Huống chi bây giờ chúng ta vẫn còn làm tạp ảnh. Những gì chúng ta có được lúc này đều là do công sức của bản thân, dù cho phải bắt đầu lại, chúng ta cũng không sợ hãi! Chúng ta không còn là hai tên tiểu tử nghèo vì bữa ăn mà lo lắng nữa, bây giờ chúng ta đã có khả năng gánh vác được!”

“Đầu gối, tiến về phía trước đi.”

“Ừ!” Đôi mắt mờ mịt của Trần Mộ lại khôi phục sự sáng suốt, đầu gật mạnh.

Một khi đã quyết định, như vậy liền thực hiện ngay lập tức. Trần Mộ không hề do dự, liền đi mua những tài liệu cần thiết như trên danh sách. Hắn chạy đến cửa hàng thì mới phát hiện giá của chiến đấu tạp cấp ba bình thường chỉ khoảng 30 – 50 vạn. Nhưng {Thoát Vĩ toa} tạp chỉ chi phí thôi đã là 200 vạn, điều này làm Trần Mộ rất mong đợi ở nó.

Tiền như nước chảy ào ra ngoài, đổi lại một đồng tài liệu, nhưng Trần Mộ lại gặp phải một vấn đề khó khăn.

Có mấy loại tài liệu không ngờ mua không được. Vấn đề này khiến Trần Mộ rất khó hiểu, nguyên liệu chiến đấu tạp cấp ba sao lại mua không được? Đừng nói là cấp ba, cho dù là cấp bốn, cấp năm cũng có thể mua được mới đúng.

Nhưng Trần Mộ chạy khắp các cửa hàng nguyên liệu ở thành Đông Thương Vệ, không một cửa hàng nào có mấy loại tài liệu này. Việc này làm cho Trần Mộ ngây ngốc, nếu như không có mấy loại tài liệu này, vậy đồng tài liệu mình tốn cả gia tài mua về sẽ lãng phí.

Ngay lúc tưởng như không còn cách nào, hắn đột nhiên nhớ đến câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp, chỗ đó không phải cũng có khu giao dịch sao? Trần Mộ liền chuẩn bị đến đó thử vận may.

Trần Mộ vừa bước vào đại sảnh liền bị Lam Phong đang rảnh rỗi phát hiện. Mắt nàng sáng lên, thiếu niên này là đối tượng mà cấp trên yêu cầu nàng hết sức chú ý.

Trên mặt mang theo nụ cười trong nghề, nàng đến gần chào hỏi: “Trần tiên sinh đã lâu không tới đây a.”

“Ừ.” Trần Mộ ứng tiếng trả lời.

“Lần trước Trần tiên sinh không nhận được thư mời tham dự song hướng hội sao? Không được gặp ngài khiến cho rất nhiều người thất vọng đó.” Lam Phong lơ đãng cười nói.

“Thư mời ư?” Trần Mộ sững sốt: “Không phải các người đưa nhầm sao? Cao cấp tổ không phải yêu cầu 400 điểm sao?”

Vẻ mặt Lam Phong liền cứng lại, nàng cảm giác không còn gì để nói rồi. Chẳng lẽ vì nguyên nhân này mà....

Trên mặt nàng cố lộ ra vài phần tươi cười: “Trần tiên sinh thật hài hước a! Lần trước vì ngài giải quyết thành công một ít vấn đề cần trợ giúp, số điểm đạt được đã hơn 400. Khi đó ngài đã thăng cấp thành hội viên của tổ cao cấp.”

“À.” Lúc này Trần Mộ mới hiểu ra, bất quá chân vẫn bước đi thẳng đến khu giao dịch.

Lam Phong thấy vậy liền vội vàng theo sau: “Lần này Trần tiên sinh tới đây để....”

“Mua đồ!” Trần Mộ không quay đầu lại, sải bước đi về phía trước.

Đáng chết, người đi chậm một chút không được sao? Lão nương theo không kịp! Lam Phong chạy theo sau hần, trong lòng cắn răng mắng không ngừng nhưng lời nói lại mang theo vị ngọt ngào: “Trần tiên sinh cần mua gì? Hội viên tổ cao cấp có quyền mua sắm rất cao nha!”

Những lời này rất lọt cuộc cũng hấp dẫn sự chú ý của Trần Mộ: “A, vậy thì tốt quá!” Chân bước nhanh thêm vài phần, hần không thể bay vọt đến khu giao dịch.

Trong lòng Lam Phong lại càng mắng dữ dội hơn, nhưng bất đắc dĩ vẫn phải bước theo sát, tiếng giày cao gót đập vào mặt đất vang lên như mưa rơi.

Rốt cuộc Trần Mộ cũng đến khu giao dịch, mang theo vài phần ngơ ngác nhìn bốn phía, đây là lần đầu tiên hần tới đây. Đằng sau hần, Lam Phong hai tay vịn hai đầu gối, khom người thở hổn hển.

“Trần tiên sinh muốn mua thứ gì vậy?” Lam Phong rốt cuộc cũng trấn định lại, thấy vẻ mặt ngơ ngác của Trần Mộ liền cười một tiếng, lửa giận trong lòng lập tức tan biến.

48. Chương 48: Kiểm Điểm Công Hiến

Lam Phong cầm lấy danh sách, xem qua vài lần, tim của nàng chợt đập nhanh hơn. Mạnh mẽ ép cơn kích động trong lòng xuống, nàng hỏi dò: “Đây đều là tài liệu cao cấp a! Chỉ sợ cao cấp chế tạp sư mới có thể dùng đến. Chẳng lẽ Trần tiên sinh là cao cấp chế tạp sư?”

Chẳng lẽ người này thật sự là một con cá lớn?

Cũng khó trách Lam Phong kích động đến thế. Số cao cấp chế tạp sư ở thành Đông Thương Vệ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà trong câu lạc bộ cũng chỉ có hội trưởng mới có chức danh như vậy. Cho dù là người phụ trách cũng chỉ là trung cấp chế tạp sư.

Trần Mộ hơi ngạc nhiên, tài liệu ghi trên danh sách này đều tương đối ít gặp, rất nhiều chủ cửa hàng chuyên bán tài liệu đều không thể nhận biết toàn bộ, người phụ nữ này vậy mà lại biết tất cả? Bất quá đối với phán đoán mình là cao cấp chế tạp sư của nàng, thực khiến hần thấy có chút hoang đường.

“Không phải.” Trần Mộ rất chắc chắn lắc đầu, lập tức hỏi lại: “Vậy ở đây có bán các tài liệu này không?”

Lam Phong càng thêm nhiệt tình, vội nói: “Để tôi hỏi giúp ngài một chút, đỡ cho ngài mất công đi tìm từng loại một.” Lúc này trong lòng nàng mừng như hoa nở, dù cho Trần Mộ có phải cao cấp chế tạp sư hay không thì cũng có thể xác định, hần là một vị chế tạp sư xuất sắc.

Nàng mở thông tin tạp trên cổ tay, một lát sau liền có kết luận. Trần Mộ nhìn Lam Phong, chờ kết quả.

“Vừa rồi tôi đã hỏi giúp ngài, rất may trong kho câu lạc bộ có số tài liệu ngài cần. Bởi vì ngài là hội viên của tổ cao cấp cho nên ngài có quyền mua sắm. Nhưng mà...” Lam Phong liếc nhìn Trần Mộ, nhanh chóng nói: “Nhưng nếu muốn mua tất cả tài liệu ghi trên danh sách, ngài cần 800 điểm cống hiến, mà số điểm cống hiến hiện tại của ngài chỉ có 453. Nói cách khác ngài còn cần 347 điểm cống hiến nữa.”

Trong lòng Lam Phong không khỏi than thở sự lợi hại của hội trưởng! Bởi vì tài liệu khá quý hiếm cho nên nàng mới cố tình hỏi ý kiến hội trưởng. Sau khi hội trưởng biết sự việc của Trần Mộ, liền lộ ra vẻ hứng thú khác thường với hần. Hội trưởng còn vài đề tài cần một vị chế tạp sư có năng lực xuất sắc đảm nhiệm.

Ngoài miệng Lam Phong lại đầy giọng tiếc nuối: “Còn kém 347 điểm cống hiến thôi, chỉ cần ngài làm một hai đề tài...”

Không đợi nàng nói xong, Trần Mộ liền cắt ngang: “Còn thiếu 347 điểm cống hiến? Chỉ cần 800 điểm cống hiến là ta có thể mua?”

“Đúng vậy!” Lam Phong thẳng thắn nói: “Chỉ cần ngài có thêm 347 điểm cống hiến nữa, ngài có thể lập tức mua được. Đương nhiên, chỉ trong hôm nay, bởi vì nếu có hội viên khác muốn mua thì chúng tôi cũng không thể ngăn cản.”

Một ngày kiếm được 347 điểm cống hiến, nói thì dễ nhưng làm được sao! Nàng nghĩ không ra sao hội trưởng lại thật sự cần người này giúp đỡ? Phải biết rằng cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy nhiệm vụ nào vượt qua 200 điểm cống hiến. Bây giờ hội trưởng mở miệng ra là hơn 300 điểm cống hiến, nhìn thế nào cũng không thấy hội trưởng giống một người rộng rãi a!

Bất quá nàng tin tưởng đối phương sẽ không chút do dự nhảy vào trong cái hố này. Hơn 300 điểm cống hiến, ngoại trừ tham gia loại nhiệm vụ khổng lồ này, thì trong thời gian ngắn không có cách nào lấy đủ điểm cống hiến. Hơn nữa nàng đã tìm hiểu kỹ, Trần Mộ không có người quen nào trong câu lạc bộ, muốn mượn cũng không có ai để mượn.

Trừ phi đối phương không muốn các tài liệu này!

Nhưng nhìn ánh mắt của hắn có thể khẳng định trăm phần trăm, thiếu niên này khát vọng các loại tài liệu này đến cực điểm!

“À.” Trần Mộ đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Động tác hoàn toàn ngoài dự liệu này của Trần Mộ khiến Lam Phong đứng ngây tại chỗ, nàng còn chưa kịp phản ứng lại.

Chờ nàng tỉnh táo lại thì Trần Mộ đã đi xa hơn mười mét.

“Trần tiên sinh! Trần tiên sinh!” Nàng vội vàng theo sát đằng sau, gấp giọng hỏi: “Ngài không cần những tài liệu này sao?”

“Tại sao lại không cần?” Trần Mộ thắc mắc nhìn Lam Phong.

Lam Phong cảm giác suy nghĩ của mình càng thêm lộn xộn, lúng túng nói: “Vậy ngài....ngài đi?”

“Kiếm điểm cống hiến!” Trần Mộ không quay đầu lại mà bỏ lại một câu trả lời hiển nhiên.

“Kiếm điểm cống hiến...” Lam Phong trợn mắt.

Trần Mộ đi đến đại sảnh, ngồi xuống trước một màn hình. Chứng kiến một hàng dài các yêu cầu trợ giúp bên trên, hắn rút cuộc thở dài một hơi. Cầm lấy bút trên màn hình, hắn bắt đầu xem xét điều thứ nhất.

.....Điều thứ hai.....

Chỉ thấy Trần Mộ khi thì cau mày vắt óc suy nghĩ, khi thì múa bút thành văn. Hắn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái quên cả bản thân mình, không hề chú ý đến vẻ mặt đầy màu sắc của Lam Phong ở đằng sau.

Song lúc này trong đại sảnh lại đầy tiếng la hét, giống như một quán trà, chỉ là trên vẻ mặt mọi người đều lộ ra sự hưng phấn. Thỉnh thoảng lại có người mở thông tin tạp của mình.

“Lão Ưông à! Mau đến trung tâm đi, mau lên!”

“Đi làm gì? Nhất định là gạt ta.” Đối phương rõ ràng có chút không tin.

“Hắc hắc, còn nhớ rõ cái tên kiếm điểm cống hiến một đoạn thời gian trước không?” Người nói chuyện ra vẻ thần bí.

“Kiếm điểm cống hiến? A, người nói là cái tên biến thái kiếm hơn 400 điểm cống hiến một ngày sao?” Thoáng chốc tinh thần của lão Ưông liền tỉnh táo, giọng nói cũng to hơn vài phần.

“Đúng là tên đó! Hôm nay hắn lại đến nữa! Bây giờ đang ở trong đại sảnh, lão Uông người còn không lại đây? Yêu cầu trợ giúp về hồi hình kết cấu mà người phát ra lần trước đã được hắn giải rồi! Người mau kiểm tra kết quả xem có đúng hay không. Bọn ta đều đang chờ đây.”

“Cái gì? Ta lập tức đến ngay! Lập tức đến ngay!” Lão Uông liên tục không ngừng nói chuyện, lao lên toa xe của mình, bay nhanh về phía câu lạc bộ.

Đã hai giờ trôi qua, Trần Mộ đã giải quyết thành công mười hai đề tài, nói cách khác, hắn đã thu được 85 điểm cống hiến. Nhưng xem bộ dáng thì hắn cũng không có ý dừng lại.

Chăm chú nhìn kỹ màn hình, nhanh chóng động não, mỗi vấn đề ở đây cũng không đơn giản. Nhưng may mà kiến thức lý luận của hắn khá vững chắc, lại có kinh nghiệm chế tạo tạp ảnh phong phú. Song lần này hắn phát hiện điểm mấu chốt nhất, vẫn là việc chế tạo mười hai tấm tạp phiến kia.

Trong mười hai tấm tạp phiến đó có mười một tấm là huyền tạp cấp thấp, nhưng độ phức tạp và khó khăn của mười một tấm tạp phiến này có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đầu vì có thể chế tạo mười hai tấm tạp phiến này mà Trần Mộ không biết tốn bao nhiêu tâm tư, phá bao nhiêu vấn đề khó khăn. Mà một số ý nghĩ lúc đó được sử dụng vào hôm nay, đây cũng là lí do hắn có thể giải quyết yêu cầu trợ giúp của người khác.

Huyền tạp cấp thấp bao gồm huyền tạp cấp một và cấp hai, độ khó khăn khi chế tạo chúng mặc dù không cao, nhưng học vấn bên trong rất sâu. Hơn nữa huyền tạp cấp thấp được sử dụng càng ngày càng rộng rãi, trình độ tinh vi của nó cũng ngày một cao, yêu cầu đặc thù càng ngày càng đa dạng phong phú. Ở điểm này, cao cấp chế tạo sư xa xa không bằng hạ cấp chế tạo sư.

Hành vi của Trần Mộ ở lần trước cũng không khiến người khác chú ý. Nhưng sau đó mọi người mới ngạc nhiên phát hiện, không ngờ một người trong thời gian một ngày có thể kiếm được hơn 400 điểm cống hiến, giải quyết mấy chục yêu cầu trợ giúp. Loại sự việc như thế này kể từ lúc câu lạc bộ được thành lập, chưa bao giờ xảy ra.

Ai mà mạnh mẽ như thế? Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu mọi người.

Đáng tiếc từ đó về sau, vị kiếm điểm cống hiến trong truyền thuyết này thoảng cái biến mất mà không hề có chút tin tức nào. Dù cho đối phương là ai, có thể kiếm được 400 điểm cống hiến không phải cao thủ thì cũng là thiên tài, đủ để mọi người trong câu lạc bộ tôn trọng.

Đến khi Trần Mộ giải quyết yêu cầu trợ giúp thứ ba, hắn cũng không biết người yêu cầu trợ giúp đang ở câu lạc bộ. Vị chế tạo sư vừa nhận được cách giải quyết của Trần Mộ, trong lòng vừa vui vừa mừng, liền phát hiện người trả lời dĩ nhiên là Trần Mộ.

Lúc đó hắn kích động đến mức run cả người, thật vất vả mới trấn định lại thì hắn liền vội vàng truyền tin tức này ra ngoài. Hắn không giống Trần Mộ, hắn là hội viên hơn ba năm, có rất nhiều người quen trong câu lạc bộ.

Trong chốc lát, tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, không chỉ truyền khắp đại sảnh mà rất nhiều chế tạo sư ở tại nhà đều ào ào tạm ngừng công việc đang làm, khẩn cấp chạy đến đây.

Vì vậy mọi người bắt đầu tìm kiếm trong đại sảnh xem ai là người kiếm điểm cống hiến.

Rất nhanh, mục tiêu của bọn họ liền tập trung lên người Trần Mộ. Ấn tượng đầu tiên là Trần Mộ nhìn qua có vẻ rất lạ mặt, không ai biết tên hắn. Về mặt khác, Lam Phong như người hầu đứng ở phía sau hắn, vẻ mặt khiếp sợ đủ để bọn họ đoán ra Trần Mộ là ai.

Mặc dù mọi người cảm thấy đi tới như vậy thì có chút bất lịch sự, nhưng vẫn có người mặt dày gan lớn đến gần.

Đám chế tạo sư đến gần chỉ cần thấy thiếu niên ngồi trước màn hình, liền giống như hóa đá, đứng ngây người ra. Những người quen biết với bọn họ cũng có thể nhìn ra, bọn họ xem đến mức nhập thần.

Những người không đến gần như có trăm ngàn móng vuốt đang cào trong lòng, ngứa ngáy khó chịu, không nhìn được cũng tiến lại.

Cứ như vậy càng có nhiều người đến, trong chốc lát đã có một đám người vây sau lưng Trần Mộ. Nhưng bọn họ không hề phát ra chút tiếng động nào, mọi người không hề nói một tiếng nào, say mê nhìn chăm chăm thiêu niên trước mặt màn hình lớn.

Lâm Phong bình tĩnh lại, nhìn thấy tình trạng như vậy chỉ có thể cười khổ trong lòng. Nhìn cảnh này thì biết ý định của hội trưởng đã thất bại. Nhìn qua kết quả mà nàng thống kê, Trần Mộ đã thu được gần hai trăm điểm cống hiến. Nếu cứ tiếp tục tốc độ như thế này, đừng nói là hơn 300 điểm cống hiến, cho dù 400 điểm cống hiến cũng đạt được.

Quan sát đám chế tạp sư phía sau đang nhìn không chớp mắt, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ đi qua một bên. Bấm số thông tin tạp của hội trưởng rồi giới thiệu sơ qua tình huống, thỉnh thoảng lại vâng dạ vài tiếng, sau đó thần sắc của nàng khôi phục bình thường.

Theo thống kê sau này, số thành viên đến câu lạc bộ vào ngày hôm nay đã đạt kỉ lục đông nhất trong hai năm qua. Càng về sau, đám người vây phía sau Trần Mộ càng đông đến mức cả con kiến cũng chui không lọt, chen lấn cũng không nổi. Những chế tạp sư đến sau nóng ruột đến mức dậm chân ở bên ngoài, còn chế tạp sư nào từng đưa ra yêu cầu trợ giúp vội vàng chạy đến trước màn hình, kiểm tra xem vấn đề của mình có được giải quyết hay chưa.

Mà một ít chế tạp sư thông minh khác, vội vàng nhân cơ hội này đưa ra tin tức xin giúp đỡ, thừa dịp có thể giải quyết thắc mắc đã để lâu trong lòng. Trong khoảng thời gian ngắn, số lượng tin tức cần giúp đỡ được phát ra trong đại sảnh điên cuồng tăng lên, trong chốc lát đã dài đến mức không thấy đầu đuôi.

Chế tạp sư may mắn có vấn đề được giải quyết ngoài than thở, cũng không chút do dự xuất ra cống hiến của bọn họ để làm thù lao.

So với lần trước, tốc độ kiếm điểm cống hiến lần này của Trần Mộ nhanh hơn nhiều. Bởi vì người đưa ra yêu cầu trợ giúp hầu hết đều ở đại sảnh, chỉ cần hần vừa giải đáp xong, sau khi đối phương xác nhận độ chính xác thì sẽ lập tức trả điểm cống hiến cho hần.

Do đó tốc độ tự nhiên tăng cao, nhưng Trần Mộ không có chú ý tới điều này. Thật ra trong lòng hần hoàn toàn không có khái niệm 300 hay 400 điểm. Theo suy nghĩ của hần, lần trước tốn cả ngày mới được hơn 400 điểm, vậy hôm nay cũng phải tốn một khoảng thời gian xấp xỉ như vậy.

Vì có ý nghĩ này nên hần vẫn không để ý đến điểm cống hiến của mình, chỉ tập trung tinh thần suy nghĩ giải đáp.

Nhìn đám người chật như nêm, Lâm Phong hơi choáng váng, mình vừa đi ra báo cáo cho hội trưởng một chút thì đã khó trở vào đến vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên phía sau có người gọi lớn: “Chị Lam....Chị Lam...”

Lâm Phong quay đầu lại thì thấy An Tiểu Du đang thở hồng hộc chạy về phía này.

Không đợi Lâm Phong mở miệng, An Tiểu Du vội hỏi: “Chị Lam, Trần Mộ hôm nay tới phải không, hần ở đâu, hần ở đâu?”

Lâm Phong lầm bầm: “À, ở bên kia kia.”

Đám người đông nghẹt làm An Tiểu Du trợn mắt, thì thào: “Sao đám người này còn nhanh hơn mình?” Nói xong liền lộ ra vẻ mặt hùng hồn chịu chết, cắn răng nói: “xxx, ta liều mạng!” Nói xong, liền chen lấn vào trong đám người mà đi vào.

Lâm Phong thấy vậy liền vội vàng theo sau An Tiểu Du, có người đi trước mở đường, có lợi ích không chiếm lấy, vậy thì nàng cũng không phải Lâm Phong.

Dốc hết sức bình sinh, chịu vô số ánh mắt căm tức cùng khinh bỉ, rốt cuộc An Tiểu Du và Lâm Phong cũng chen vào được.

Mấy trăm người đen nghịt, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, An Tiểu Du sợ đến mức không dám mở miệng. Nếu chọc giận đám chú bác này, vậy thì cuộc sống sau này của mình sẽ không tốt.

Mà khi ánh mắt của nàng rơi vào màn hình, cũng không có rời ra.

Lam Phong thấy vẻ mặt tập trung tinh thần của Trần Mộ, trong lòng vô cùng bội phục. Không nói đến thực lực của hắn, chỉ sự chuyên chú này thôi đã rất ít người có thể làm được. Nhưng lúc này... liên tục suy tư với cường độ cao suốt vài tiếng, có thể tưởng tượng tiêu hao thể lực cùng đầu óc ra sao.

“Ngài muốn ăn chút gì không?” Lam Phong đến cạnh người Trần Mộ, nhỏ giọng quan tâm hỏi.

“Các người còn phụ trách cơm ăn sao?” Ánh mắt Trần Mộ không rời đi màn hình, miệng vô thức hỏi.

Lam Phong liền dở khóc dở cười, nhưng chỉ ừ một tiếng, rồi hỏi: “Ngài muốn ăn gì đây chứ?” Ngàn vạn lần đừng quá kén chọn, phòng ăn trong câu lạc bộ dù cũng có đồ ăn cao cấp, nhưng không có nhiều loại.

“Nước, bánh bao.” Ánh mắt Trần Mộ vẫn không rời khỏi màn hình.

Không biết sao vừa nghe câu trả lời của Trần Mộ, Lam Phong liền sững sốt, mũi đau xót, ừ nhẹ một tiếng rồi lùi lại cạnh An Tiểu Du.

Lam Phong vỗ đầu An Tiểu Du một cái. An Tiểu Du liền bừng tỉnh, định mở miệng ra mắng nhưng nàng phản ứng rất nhanh, thấy Lam Phong liền vội vàng đổi thành vẻ mặt tươi cười: “Chị Lam có yêu cầu gì?”

Lam Phong nhìn ra ngoài lẩm bẩm: “Đi mua chút bánh bao với nước lại đây.”

Nhìn đám người đông nghịt phía sau, vẻ mặt An Tiểu Du lập tức khổ não: “Không phải vậy chứ, chị Lam, chị giết em đi. Ô ô, sau này chị sẽ không còn gặp được tiểu Du Tử của chị nữa...”

Lam Phong lập tức cau mày trừng mắt: “Em đi hay không?”

“Chị xem....này....này” An Tiểu Du lưu luyến nhìn màn hình lớn, ấp a ấp úng.

“Nếu em làm xong, chị liền giới thiệu Trần Mộ cho em làm quen, thế nào?” Lam Phong dụ dỗ.

Hai mắt An Tiểu Du sáng ngời: “Thật sao?” Ngay sau đó nàng đầy hào khí vỗ mấy cái trên ngực không mấy cường tráng: “Chị Lam cứ an tâm, đừng nói là bánh bao, cho dù là bánh bao kết hôn với nhau, sinh ra đứa con, em cũng mua về cho chị.” Nói xong liền xoay người, dùng khí thế từ trước đến nay chưa từng có chen vào đám người đi ra ngoài.

49. Chương 49: Bạch Chiết Uyên

Nếu một ngày nào đó mình nhàn rỗi, chạy đến đây chuyên môn trả lời câu hỏi thì cũng là một cách giết thời gian không tồi.

“Của người đây.” Bên người truyền đến một giọng nữ, một chai nước cùng mấy cái bánh bao được đưa tới trước mặt Trần Mộ.

Trần Mộ đầu tiên là sững sốt, sau đó cơn đói bị hắn bỏ qua đột nhiên bùng lên trong tích tắc.

“Cảm ơn.” Trần Mộ cũng chẳng thèm xem là ai, một tay cầm lấy nước cùng bánh bao, ăn ngấu ăn nghiêng.

Năm cái bánh bao cùng một chai nước liền hết sạch sau hai phút đồng hồ. An Tiểu Du ở một bên thấy vậy hãi hùng khiếp vía, người mạnh quả nhiên là người mạnh, ngay cả ăn bánh bao cũng khoẻ hơn nhiều so người bình thường.

Lam Phong cũng mở to hai mắt, bánh bao ngon đến vậy sao? Không có gia vị, không có nhân, không có mút quả....

Oài, nếu có thêm hai cái nữa thì tốt quá, vượt vượt bụng đã ăn no bảy phần, Trần Mộ cảm khái như thế. Bất quá hắn rất nhanh liền đem cái cảm khái vô vị này vứt sau đầu.

Thời gian là quý giá, vừa rồi cô gái kia nói rất rõ ràng, nàng chỉ có thể cam đoan mấy thứ này còn trong hôm nay. Nếu như hôm nay kiếm không đủ điểm cống hiến, vậy hắn cũng không biết mua số tài liệu này ở chỗ nào. Vậy số tài liệu tốn hơn 200 vạn ở nhà có thể bị lãng phí.

Không được, hôm nay dù thế nào cũng phải kiếm đủ điểm! Trần Mộ lau miệng, tiếp tục chú ý vào màn hình lớn trước mặt.

o0o

Bộ đồ tây màu trắng như tuyết, giày da màu trắng, thân hình mảnh khảnh, cà-vạt màu xám bạc lóe lên dưới ánh đèn lồng lầy. Bộ đồ này ở cả “câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp” là bộ duy nhất, không có bộ thứ hai. Một khuôn mặt anh tuấn đến mức gần như có thể mê hoặc tất cả phụ nữ, đẹp đến mức làm cho mỹ nữ phát điên, nụ cười luôn rạng ngời, hai mắt thâm thúy mê người, cử chỉ tràn ngập lịch sự tao nhã tràn đầy mị lực của một người đàn ông từng trải.

Đây là hội trưởng hiện nay của “Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp”, Bạch Chiết Uyên.

Nói đến Bạch Chiết Uyên, đúng là một người đầy màu sắc truyền kỳ. Ba mươi hai tuổi trở thành cao cấp chế tạp sư, vinh quang như vậy ngay cả tại liên bang cũng không nhiều. Dưới yêu cầu nghiêm khắc của phụ thân, từ nhỏ ông ta đã có phong độ ưu nhã không chê vào đâu được. Điều này cũng khiến cho ông ta trở thành người đàn ông chói sáng nhất Đông Thương Vệ thành, là tình nhân trong mộng của vô số mỹ nữ.

Đương nhiên, nếu chỉ có thế thì còn xa mới được gọi là truyền kỳ.

Làm một gã cao cấp chế tạp sư có quyền thế rất mạnh, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, ông ta lại đi thành lập một “Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp”.

Ông ta nghĩ mình là ai vậy? La Tề đại sư sao?

Lúc ấy vô số người đứng nhìn ông ta chê cười, lúc ấy nó cũng trở thành đề tài hấp dẫn được thượng tầng xã hội của Đông Thương Vệ thành bàn tán.

Tuy nhiên Bạch Chiết Uyên lại dùng sự thật không thể chối cãi làm cho mọi người câm miệng. Ngay năm đầu tiên, “Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp” xuất ra mười một sản phẩm huyền tạp, mỗi một cái đều cực kỳ thành công, điều này cũng mang đến cho “câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp” lợi ích kinh tế rất lớn.

Tới năm thứ hai, bọn họ lại xuất ra tới hai mươi lăm sản phẩm huyền tạp. Điều này cũng khiến cho “Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp” nhảy lên trở thành một trong những tập đoàn có thực lực nhất thành Đông Thương Vệ.

Mà bản thân Bạch Chiết Uyên cũng được bầu là một trong mười nhân vật phong vân nhất trong liên bang Thiên Du.

“Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp” nghe qua có vẻ đơn giản lỏng lẻo nhưng sức sống lại cực kỳ dồi dào, bọn họ khuyến khích sáng tạo ra tính chất sử dụng mới của huyền tạp cấp thấp. Hơn nữa bọn họ còn có năng lực đánh giá thị trường toàn diện, vì thế đã xây dựng được câu lạc bộ khổng lồ mà tràn ngập sức sống này.

Bạch Chiết Uyên đã thật lâu không tự mình tới nơi này, bởi vì hắn phát hiện chỉ cần mình lộ mặt ở câu lạc bộ, nơi đây sẽ trở nên hỗn loạn.

Nhưng hôm nay ông ta lại đến. Ông ta muốn gặp người thiếu niên tên Trần Mộ kia rốt cuộc có thật sự giỏi như Lam Phong nói không.

Dám dùng cách như vậy để kiểm điểm cống hiến, lũ trẻ bây giờ không lẽ lợi hại như vậy sao? Bạch Chiết Uyên hơi cảm khái một chút, đã lâu ông ta không tiến hành nghiên cứu huyền tạp cấp một. Dù sao ông ta cũng là một vị cao cấp chế tạp sư, thật sự khó có khả năng để tốn công sức cả đời vào huyền tạp cấp thấp.

Nhưng ông ta hy vọng một người có tri thức sâu sắc ở mặt huyền tạp cấp thấp xuất hiện, bọn họ cần một vị giám đốc kỹ thuật, đã có rất nhiều người đưa ra yêu cầu như vậy đối với ông ấy. Trong hai năm đầu thành lập “Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp” đều là ông ấy tự mình đảm nhiệm chức vụ giám đốc kỹ thuật.

Hiện giờ phần lớn thời gian của ông ấy đều dùng cho việc nghiên cứu của cá nhân cùng phương hướng phát triển của câu lạc bộ, tự nhiên không có cách nào quan tâm đến mặt này.

Hơn nữa cái hạng mục kia trên tay mình...

A, hôm nay câu lạc bộ sao lại an tĩnh như vậy? Ánh mắt Bạch Chiết Uyên lộ ra một tia kinh ngạc, không do dự liền nhấc chân bước vào bên trong.

Khi vừa vào đại sảnh ông ta liền sửng sốt khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Mấy trăm người đông nghẹt vây quanh một cái màn hình cỡ lớn, gương mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình lớn không hề nhúc nhích. Thời gian ở đây giống như đứng im, không có tiếng động, đám chế tạp sư này mỗi người đều như tượng đất.

Sự im lặng khiến người khác hít thở không thông này xuất phát từ một hình ảnh, mọi người đều nhìn lên một màn hình lớn, các con số và chữ nghĩa không ngừng xuất hiện, lúc thì rất nhanh, lúc thì cả buổi không có chút thay đổi.

Bạch Chiết Uyên vô thức nuốt nước miếng.

Những người này rốt cuộc bị sao vậy?

Ánh mắt của ông ta cũng theo ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người hạ xuống trên màn hình không thể xem là bất mắt kia.

Càng xem ông càng kinh ngạc. Lý giải của ông ta đối với năng lượng quy tắc vượt xa so với đám chế tạp sư này. Cơ hồ chỉ trong tích tắc sau khi Trần Mộ đưa ra đáp án, ông liền có thể đoán được nó có chính xác hay không.

Chính xác..... Chính xác..... Hoàn toàn chính xác.....

Bạch Chiết Uyên trong lòng càng ngày càng kinh ngạc, ông cũng là lần đầu tiên gặp phải một vị chế tạp sư có thể giải thích sâu sắc về huyền tạp cấp thấp đến vậy!

Hạ cấp chế tạp sư tại mặt nhận thức cùng giải thích đối với năng lượng quy tắc cách biệt quá xa so với cao cấp chế tạp sư. Đây cũng là hạn chế lớn của bọn họ tại mặt phát triển huyền tạp cấp thấp. Một khi bọn họ gặp phải vấn đề tương đối trọng tâm sẽ dễ dàng bó tay. Nhưng có bao nhiêu cao cấp chế tạp sư lại xuất hiện hứng thú đối với huyền tạp cấp thấp đây?

Vị thiếu niên bị mọi người vây quanh này cũng không phải là một vị trung cấp chế tạp sư, Bạch Chiết Uyên từ nhận thức của mình đối với quy tắc của năng lượng mà nhìn ra. Nhận thức của Trần Mộ đối với năng lượng quy tắc vẫn ở vào trạng thái tương đối cơ bản, nhưng có thể ở tình trạng nhận thức kém như vậy chạm được đến hạch tâm của năng lượng quy tắc. Loại quái thai như vậy, ngay cả nghe nói ông ta cũng chưa từng nghe thấy.

Bạch Chiết Uyên dần lòng không được.

50. Chương 50: Yêu Cầu

Phù, cuối cùng cũng có thể mua được đám tài liệu kia rồi. Đây là ý nghĩ đầu tiên của hắn.

Ngồi lâu như vậy, hai chân hắn đã tê rần, tốn hết khí lực mới đứng lên được, nhìn thoáng qua bốn phía, hắn bị dọa đến giật mình.

Sao lại nhiều người như vậy? Hắn mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Lam Phong, Lam Phong cũng hé miệng cười: "mị lực của Trần tiên sinh thật lớn. Lần này ngài thật đã làm chấn động cả câu lạc bộ rồi."

"À." Trần Mộ trả lời cho qua, mặc dù trên mặt vẫn còn vài phần khó hiểu, bất quá hắn cũng không định tiếp tục dây dưa ở vấn đề này. Hắn trực tiếp hỏi Lam Phong: "Hiện tại ta cũng đã đủ tám trăm điểm, có thể mua nhóm tài liệu này hay không?"

"Không thành vấn đề! Những tài liệu này chúng tôi đã chuẩn bị tốt cho ngài rồi." Lam phong sáng khoái nói, bất quá nàng nhìn lướt qua đám người dày đặc, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ: "Chỉ là xem ra chúng ta phải đợi một lúc mới có thể đi ra."

"Không cần, đi theo ta." Trần Mộ chụp lấy cổ tay Lam Phong, thân hình liền hướng đám người phóng đi.

Ngay cả rong tảo trong thế giới nước vốn mạnh mẽ và dẻo dai cũng không thể ngăn cản Trần Mộ toàn lực thoát ra, nói gì đến đám chế tạp sư tay trái gà không chặt này.

Chỉ thấy hắn như cá đang bơi, lúc trôi lúc ngụp bên trong, liền kéo Lam Phong về mặt đang ngạc nhiên từ trong đám người vọt ra.

Ngay khi Bạch Chiết Uyên đang suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể chen vào thì đột nhiên có hai người từ đám đông chui ra. Nhìn kỹ đúng là Lam Phong cùng một thiếu niên mà hắn không nhận ra. Bạch Chiết Uyên trong lòng thầm động, vội vàng nghênh đón.

“Lam Lam, đây là Trần Mộ tiên sinh sao?” Bạch Chiết Uyên không đợi đi tới trước mặt hai người liền mở miệng hỏi.

Lam Phong ngẩng đầu, giật mình nhìn Bạch Chiết Uyên, hội trưởng không ngờ lại tự mình tới? Nàng Vội vàng gật đầu: “Vâng, vị này chính là Trần Mộ tiên sinh. Trần tiên sinh, vị này là người phụ trách cao nhất của câu lạc bộ, Bạch Chiết Uyên hội trưởng”. Lam Phong giới thiệu qua hai người với nhau liền chuẩn bị lui ra, trong lúc hai người nói chuyện nàng không cần có mặt, hơn nữa nàng còn phải đi giúp Trần Mộ đem tài liệu tới.

Trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc, đừng nghĩ hội trưởng đối với ai cũng đều là nho nhã lịch sự như vậy, ngài lúc nào cũng thờ ơ lãnh đạm. Ngài chưa từng có lần nào biểu hiện tha thiết giống như hôm nay.

“Tài liệu!” Trần Mộ nhắc nhở.

Bạch Chiết Uyên mỉm cười, hoà nhã nói: “Trần tiên sinh không cần sốt ruột, Lam Lam tiểu thư đã đi lấy rồi, một lúc nữa sẽ đem tới”.

Trần Mộ “À” lên một tiếng liền không nói lời nào.

Bạch Chiết Uyên cũng không bắt nạt, mặt mày rạng rỡ nói: “Trình độ chế tạo của Trần tiên sinh thật sự quá lợi hại. Ta ở phía dưới này thấy vậy cũng bội phục không thôi, trong lòng hận không thể lập tức làm quen với Trần tiên sinh. Chỉ là không ngờ rằng mị lực của Trần tiên sinh lại lớn đến như thế, ha ha, có thể mê hoặc bọn họ đến mức này, Trần tiên sinh là vị đầu tiên từ trước đến nay đấy”. Bạch Chiết Uyên nói chuyện ngữ khí không nhanh không chậm, từng chữ đọc rất rõ ràng, mà lời nói lại mang theo vài phần ngụ ý khen tặng.

Lấy địa vị cùng thân phận của hắn, nói ra những lời như vậy, đổi lại là người khác khẳng định là run rẩy kích động.

Bất quá Trần Mộ một là không nhận ra Bạch Chiết Uyên, hắn một mực vui đầu chế tạo năng lượng tạp cấp một, nói cho chính xác, chế tạo huyền tạp bất quá cũng chỉ là mới trong năm nay, hắn đối với cái gọi là chế tạo quen thuộc còn lâu mới bằng đối với việc quen thuộc đi chợ búa. Hai là hắn đối với mấy câu nói vô nghĩa này không có hứng thú gì, tâm tư của hắn toàn bộ đặt trên đám tài liệu kia.

Trần Mộ không yên lòng, nên đối với những lời nói của Bạch Chiết Uyên cũng nghe không có rõ ràng.

Khả năng kiểm chế của Bạch Chiết Uyên quả thực rất cao, nụ cười trên mặt vẫn tự nhiên như thế. Hắn nhạy cảm phát hiện ra phương thức nói chuyện của mình là sai lầm, ánh mắt thoáng thấy Lam Phong đi đến bên này liền cười nói: “Thành quả lao động của Trần tiên sinh tới rồi”.

Lam Phong trên tay cầm theo một cái vali bọc bằng kim loại, lễ phép đem cái vali hai tay đưa tới trước mặt Trần Mộ: “Bởi vì “tảo thân đen” cùng “keo đa vân” cần bảo quản ở nhiệt độ thấp, cho nên chúng tôi sử dụng vali nhiệt độ thấp”. Vali nhiệt độ thấp bên trong có đặt tạp phẩm làm lạnh có thể làm cho bên trong vali bảo trì trạng thái nhiệt độ thấp.

Trần Mộ nhận lấy cái rương rồi mở ra, vừa mới mở ra, một luồng khí lạnh xộc tới. Bên trong là một đám vật thể đen như tóc, đó là “tảo thân đen”. Còn có vài khối “keo đa vân” trong suốt giống như hổ phách, “keo đa vân” chỉ có thể bảo quản tại nhiệt độ thấp, chỉ cần nhiệt độ hơi cao nó sẽ hoá thành thể keo, nếu như không sử dụng ngay sẽ mất đi hiệu quả rất nhanh.

Bên trong vẫn còn để vài món tài liệu khác, kiểm kê lại một chút, thấy không thiếu thứ gì. Trần Mộ rất hài lòng, mặc dù hắn đã rất mệt mỏi nhưng tinh thần rất phấn khởi làm cho hắn nhìn qua trông rất hăng hái.

Thấy Trần Mộ vẻ mặt thỏa mãn khép lại vali, ý cười trong mắt Bạch Chiết Uyên tăng thêm vài phần. Đây là một người rất chất phác, trong lòng Bạch Chiết Uyên thầm đánh giá. Người như vậy mới là người làm kỹ thuật thích hợp nhất.

“À, xin được mạo muội hỏi một chút, Trần Tiên sinh đang làm công việc gì vậy?” Bạch Chiết Uyên vừa nhìn thấu được tính tình của Trần Mộ liền thay đổi sách lược, dứt khoát trực tiếp đặt câu hỏi.

“Chưa có công việc.” Trần Mộ không ngẩng đầu lên, cẩn thận đem cái vali khép lại. Cho tới bây giờ, đây là tài liệu cao cấp nhất mà hắn từng tiếp xúc.

Bạch Chiết Uyên tâm trạng mừng rỡ, trên mặt khó nén được vẻ sốt ruột: “Vậy Trần tiên sinh có hứng thú đến câu lạc bộ đảm nhiệm chức giám đốc kỹ thuật hay không?” Hắn lập tức bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, ta tin rằng điều kiện chỗ chúng ta đưa ra sẽ nói lên đủ thành ý.”

Lam Phong ở một bên suýt nữa hô lên thất thanh, nàng phản ứng cực nhanh, vội vàng dùng tay phải che miệng lại, không để cho mình phát ra một chút thanh âm nào.

Giám đốc kỹ thuật a! đó là chức vị gì? Cho dù là lãnh đạo trực tiếp của nàng - chủ quản - so với giám đốc kỹ thuật cũng còn kém hai bậc. Theo nàng biết, hai năm nay chức giám đốc kỹ thuật vẫn là do hội trưởng tự mình đảm nhiệm.

Chẳng lẽ thiếu niên này lại lợi hại đến mức có thể đảm nhiệm chức giám đốc kỹ thuật sao? Nàng có chút không thể tin vào hai mắt cùng lỗ tai của mình. Nhưng hết lần này đến lần khác lời đề nghị nhìn như hoang đường này lại rất rõ ràng, hội trưởng đại nhân từ trước đến nay luôn nổi tiếng anh minh!

Chỉ sợ trong câu lạc bộ sẽ xảy ra một lần sóng kích động a! Lam Phong thần sắc biến ảo.

“Giám đốc kỹ thuật? Là cái gì vậy?” Trần Mộ hỏi một vấn đề làm cho Lam Phong suýt nữa té ngã.

Ánh mắt trên mặt Bạch Chiết Uyên không chút biến hoá, vẫn như cũ cười nói: “Ừm, kỳ thật rất đơn giản, là làm việc giống như hôm nay người đã làm. Đương nhiên, lượng công việc cũng không lớn như vậy, một năm cũng chỉ có mấy chục vấn đề.”

“À, trả lời câu hỏi.” Trần Mộ vẻ mặt giống như đã hiểu được. Lam Phong ở một bên đầu đầy chỉ đen, giám đốc kỹ thuật, người đứng đầu về mặt kỹ thuật, không ngờ lại bị nói thành trả lời câu hỏi...

Bạch Chiết Uyên trên mặt ý cười càng lúc càng rõ, hắn gật đầu phụ họa: “Kì thật rất đơn giản, chính là trả lời câu hỏi, thế nào? Cảm thấy hứng thú không?”

51. Chương 51: {thoát Vĩ Toa} Tập

Tiền bạc với Trần Mộ bây giờ mà nói, rốt cục cũng không vẹn vẹn chỉ là phương diện cuộc sống, nếu bản thân mình muốn tiến thêm một bước với việc phân tích tám tạp phiên thần bí nọ, không có số lượng lớn tiền bạc chống đỡ đúng là hoàn toàn không có khả năng. Một tấm {Thoát Vĩ Toa} tạp đã ‘thịt’ của hắn hơn hai trăm vạn rồi, thật sự không hổ danh là đắt tiền.

Trên mặt Trần Mộ không khỏi lộ ra vài phần khó khăn.

Bạch Chiết Uyên thấy thế, lòng thầm giạt mình, lập tức nói: “Trần tiên sinh có vấn đề gì, chúng tôi nếu có thể sẽ lập tức giải quyết, còn nếu tạm thời không giải quyết được, chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức nghĩ biện pháp giải quyết”.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ đành phải bất đắc dĩ nói: “Gần đây chỉ sợ không được, ta còn có sự tình khác”.

“Vậy Trần tiên sinh đại khái cần thời gian bao lâu để xử lý việc này đây?”, Bạch Chiết Uyên ung dung hỏi. Từ trong lời nói của Trần Mộ, Bạch Chiết Uyên biết đối phương thật sự có việc, chứ không phải muốn đưa đẩy từ chối.

“Bây giờ còn không biết”, Trần Mộ lắc đầu: “Đại khái cần khoảng nửa năm”.

Bạch Chiết Uyên trên mặt nụ cười không giảm chút nào: “Không sao cả, không có vấn đề gì, Trần tiên sinh chắc sẽ thường xuyên tới đây, chỉ cần chuyện tình của Trần tiên sinh xử lý xong, có thể tùy thời tìm ta”. Nói xong hắn móc ra một tấm danh phiến màu trắng, đưa cho Trần Mộ.

Trần Mộ tiếp nhận tấm danh phiến, cẩn thận bỏ vào túi tiền. Trong mắt hắn đây chính là phiếu cơm sau này.

Nhìn Trần Mộ cầm theo vali giữ lạnh rời khỏi câu lạc bộ, Bạch Chiết Uyên vẫn còn nhìn theo thật lâu sau.

“Hội trưởng, hẳn thật sự có khả năng đảm nhận chức giám đốc kỹ thuật à?”, Lam Phong ấp úng hỏi, nàng có cảm giác hội trưởng nhanh chóng quyết định chọn người vào vị trí giám đốc kỹ thuật như vậy dường như có chút tùy tiện.

“Ừ, hẳn có năng lực này”, giọng nói của Bạch Chiết Uyên tuy nhẹ nhưng lại vô cùng chắc chắn. Nói xong hướng Lam Phong nói: “Người bình thường phải liên lạc nhiều với hẳn, nếu hẳn muốn tài liệu gì, hãy tạo điều kiện thuận lợi cho hẳn. Nhân tài như vậy, nhất định không thể buông tha”. Nói lời cuối cùng xong, mặc dù giọng của hội trưởng vẫn ôn hòa, nhưng Lam Phong lại nghe ra một mùi vị nghiêm khắc.

“Rõ!”, Lam Phong vội vàng đáp lại.

« Người công tác trong khoảng thời gian này tốt lắm, tập đoàn sẽ không bạc đãi với người cống hiến cho tập đoàn đâu. Từ hôm nay trở đi, người sẽ làm trợ lý cho Vương Hạo”. Thanh âm Bạch Chiết Uyên chậm dần nhưng uy nghiêm vẫn không giảm chút nào.

“Cám ơn hội trưởng đã cất nhắc!”. Trong lòng Lam Phong lập tức mừng như nở hoa, Vương Hạo bây giờ là cấp trên của nàng.

“Tốt, tốt lắm”, Bạch Chiết Uyên hướng về phía Lam Phong gật gù đầu, nhìn thoáng qua đám người còn đang vây quanh trước màn hình lớn, rồi xoay người rời khỏi câu lạc bộ.

oOo

Mặc dù có thể bắt đầu chế tạo tạp phiên {Thoát Vĩ Toa}, nhưng Trần Mộ cũng không có lập tức động thủ mà suy nghĩ đi suy nghĩ lại. Hẳn suy nghĩ không vển vẹn chỉ dừng ở trên các bước chế tạo, mà còn cân nhắc nguyên lý tiến hành đối với kết cấu của nó. Với trình độ của hẳn bây giờ, muốn hoàn toàn biết rõ nguyên lý của tấm {Thoát Vĩ Toa}, thật sự không đủ, nhưng Trần Mộ vẫn như cũ kiên trì muốn tìm hiểu.

Nhìn qua giống như là làm việc tốn công vô dụng, nhưng Trần Mộ cũng không cho là vậy. Hẳn cho rằng việc này không những đề cao xác suất thành công chế tạo, mà còn học được nhiều tri thức, một công đôi việc. Hẳn cho rằng nguyên lý mới là căn bản nhất.

Tìm hiểu suốt hai tuần, tất cả nội dung hẳn đều đã thuộc như cháo, Trần Mộ mới quyết định bắt đầu động thủ.

Đầu tiên là phối chế tạp mặc, đây là một bước tương đối mấu chốt. Tài liệu hơn hai trăm vạn được chế tác ra thành ba loại tạp mặc bất đồng, chúng có công hiệu không giống nhau.

Trong chế tạo, nếu bên trong một tấm tạp phiên cần đến càng nhiều loại tạp mặc, thì độ khó khăn khi chế tạo ra nó tăng gấp vài lần. Tính chất tạp mặc trong đó ảnh hưởng lẫn nhau, tạp mặc khác nhau thì thời gian làm lạnh khác nhau, và tạp mặt không giống nhau nếu cùng tiếp xúc sẽ sinh ra biến hóa...

Hàng loạt các nhân tố này đều ảnh hưởng đến hiệu quả cuối cùng của tấm tạp phiên.

Lúc trước Trần Mộ chưa bao giờ chế tạo qua tạp phiên sử dụng hai loại tạp mặc, càng không nói đến việc sử dụng đồng thời ba loại tạp mặc. Những thứ bên trong tấm tạp phiên thần bí đó quả nhiên có mùi cổ quái. Nói chung tạp phiên cấp ba nhiều nhất phải dùng đến hai loại tạp mặc, còn dùng đến ba loại tạp mặc thì đều là tạp phiên cấp bốn, cấp năm.

Bất quá bây giờ đây không phải vấn đề hẳn phải cân nhắc. Hẳn bây giờ phải làm là chế tạo ra tấm tạp phiên {Thoát Vĩ Toa}.

Công tác chuẩn bị đầy đủ, đầu óc tỉnh táo, hai tay chuẩn xác thành thực, những việc này là điều kiện cần thiết cho chế tạo sư.

Ngay cả khi chế tạo tạp ảnh, Trần Mộ làm công tác chuẩn bị cũng cẩn thận, tỉ mỉ đến mức làm người khác cảm thấy phần nộ, như vậy càng không cần phải nói đến tấm tạp phiên này.

Tất cả tài liệu đều được tiến hành xử lý bước đầu và có khối lượng chuẩn xác. Trước mặt Trần Mộ là ba đồng bột phần màu sắc khác nhau. Hẳn đầu tiên đem đồng bột phần màu xanh đen đổ vào trong bình, thêm vào chất “dịch Al Fez” màu lam, trong phút chốc trong bình đã toàn là dung dịch màu xanh biếc, lấy

mắt thường cũng có thể nhận ra sự thay đổi nhanh chóng. Năm giây sau, bên trong bình hiện ra một loại dung dịch trong suốt màu vàng kim hơi dính dính.

Trần Mộ lập tức đặt cái bình vào lò nung. Đây là một loại dụng cụ chuyên dụng của chế tạo sư – lò nung. Bên trong, bộ gia nhiệt tập phóng thích nhiệt lượng được tập trung trong một khu vực cố định, nhiệt lượng phân bố cực kì đều trong khu vực này.

Mười hai giây, chất lỏng màu vàng kim nhanh chóng đen lại, phát ra một loại ánh sáng màu cam tươi đẹp.

Trong tay Trần Mộ sớm đã chuẩn bị tốt một cây bút nhọn, cho bút nhọn vào bên trong bình để nó hút đủ tạp mặc. Trong cả quá trình, cái bình cũng không rời khỏi lò nung.

Nửa tiếng sau, Trần Mộ mới đem cây bút từ trong tạp mặc ra, trước mặt hắn sớm đã chuẩn bị một tấm tạp phiên trắng.

Trần Mộ không chút do dự đặt bút xuống, trong nháy mắt ngòi bút tiếp xúc với chỗ trống trên mặt tạp phiên, tạp mặc màu cam tươi sáng liền biến thành màu vàng lợt. Một đường nét màu vàng lợt mượt mà trôi chảy theo ngòi bút uốn lượn xuống, trong lúc đó cảm giác của Trần Mộ chặt chẽ bám lấy bề mặt tạp phiên cùng tạp mặc, bề mặt màu trắng của tạp phiên đã bị đường nét màu vàng lợt chồng lên thành màu vàng.

Từng động tác của Trần Mộ đều vô cùng chuẩn xác, ánh mắt hắn cực kì chăm chú.

Hai giờ sau, tấm tạp phiên {Thoát Vĩ Toa} rốt cuộc cũng hoàn thành.

Trong nháy mắt khi tấm tạp phiên {Thoát vĩ toa} hoàn thành, trên mặt tạp phiên phát ra ánh sáng màu vàng chợt lóe lên rồi tắt giống như hít thở bình thường. Lặp đi lặp lại như thế ba lần, cuối cùng ánh sáng mới tan hết.

Một tấm tạp phiên trên mặt hiện đầy cấu văn phức tạp màu vàng lợt lẳng lẳng nằm ở trên bàn. Nếu nhìn kĩ có thể phát hiện bên dưới ánh sáng màu vàng tối trên tạp phiên có hai đường nét màu tro bạc và màu nâu nhạt tạo thành cấu văn rất nhỏ, chẳng chịt phân bố trên toàn bề mặt tạp phiên.

{Thoát Vĩ Toa} tạp cuối cùng cũng đã chế tạo thành công.

52. Chương 52: Trong Suốt Như Thoi

Chế tạo tạp phiên cấp ba yêu cầu cảm giác của chế tạo sư rất cao, dựa theo tiêu chuẩn hiện tại thì cần phải có cảm giác cấp bốn trở lên.

Mình đã đạt đến cấp bốn rồi sao? Trần Mộ cảm thấy hơi khó tin. Cấp bốn chính là một hố sâu ngăn cách, vô luận là chế tạo sư hay tạp tu, cấp bốn đều là một hố ngăn đầu tiên, chỉ cần đạt đến được cấp bốn thì sẽ không còn là lính mới nữa.

Trần Mộ cảm thấy trong quá trình chế tạo, hắn không hề bị vấn đề cảm giác gây trở ngại.

Vấn đề cảm giác nhanh chóng bị vứt sang một bên, hắn say mê nhìn tấm {Thoát Vĩ Toa} tạp trên tay mình. Những đường nét phức tạp và chuẩn xác dưới ngòi bút tinh tế của Trần Mộ trông giống như một bức tranh tinh xảo tuyệt đẹp, vừa nghiêm cẩn vừa sinh động.

Cho tới bây giờ thì đây chính là tác phẩm thành công nhất của bản thân.

Trần Mộ vuốt nhẹ {Thoát vĩ toa} tạp mười giây rồi mới cắm vào độ nghi của mình, trong độ nghi đã có sẵn một tấm năng lượng tạp cấp ba.

Cái này không giống như tấm huyền tạp hỏa long, đây là chiến đấu tạp cấp ba.

Trong đầu Trần Mộ đã nhớ rõ những giới thiệu và kỹ xảo sử dụng {Thoát Vĩ Toa} tạp trong tạp phiên thần bí, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi nhấn nút kích hoạt.

Bản thân mình cũng đã đạt đến trình độ này rồi.

Trần Mộ không khỏi xúc động, hắn cẩn thận đem cảm giác phủ lên độ nghi.

Bất luận là loại chiến đấu tạp nào, khi được kích hoạt thì kết cấu của nó cũng sẽ phóng ra năng lượng có hình thái. Năng lượng này có uy lực nhất định nhưng các tạp tu có thực lực xuất chúng đều có thể tiến hành cải tạo năng lượng, khiến cho kết cấu của nó hoàn mỹ hơn, uy lực cũng lớn hơn.

Các tạp tu có cách giải thích năng lượng khác nhau nên cách cải tạo cũng không giống nhau, điều này đã hình thành nên các lưu phái khác nhau.

Trần Mộ giơ tay phải lên, một cổ ánh sáng màu trắng nhạt từ trong độ nghi từ từ chảy ra, chỉ trong chốc lát đã bao trùm cả bàn tay hắn.

Trong đầu chợt nghĩ, Trần Mộ liền lập tức tắt hết đèn trong phòng. Trong phòng tối luồng quang mang màu trắng càng thêm rõ ràng, nó tựa như một thứ chất lỏng sền sệt đang chậm rãi di chuyển trên tay hắn.

Trần Mộ cảm nhận được luồng năng lượng này rất ôn hòa, không có sức phá hoại, tay hắn bị luồng năng lượng này bao phủ mà vẫn không có vấn đề gì.

Quan sát kỹ một lúc, Trần Mộ liền cẩn thận từng chút một điều khiển {Thoát Vĩ Toa} tạp bên trong độ nghi.

Một tiếng xoẹt nhẹ vang lên, năng lượng vốn phân bố đều trên tay hắn bắt đầu hội tụ về ngón trỏ. Năng lượng lớn như vậy tập trung trên ngón trỏ của hắn khiến ánh sáng phát ra càng mạnh. Dưới sự khống chế của {Thoát Vĩ toa} tạp, năng lượng bắt đầu biến hóa, nó dần trở nên trong suốt, thực chất hơn khiến ngón trỏ của Trần Mộ trông như được bọc trong một ống thủy tinh.

Trong đầu Trần Mộ chợt nghĩ tới câu :”Bề ngoài trông càng đẹp thì thường lại càng nguy hiểm.” Luồng năng lượng trong suốt đang xoay tròn cực nhanh, nhanh đến nỗi khiến hắn cũng chẳng thể tính ra được một cái vận tốc tương đối.

Tốc độ vòng xoáy càng lúc càng nhanh. Dựa theo lời giới thiệu của thần bí tạp phiến thì tốc độ xoay tròn càng nhanh thì uy lực sẽ càng lớn. Tuy nhiên nếu như vậy thì nguy hiểm cũng sẽ càng lớn. Một khi tốc độ vượt qua giới hạn cảm giác khống chế của người dùng thì nó sẽ nổ ngay trên đầu ngón tay.

Nếu việc này xảy ra thì xin chúc mừng, bàn tay người sẽ bị nổ tung, đến cái khớp xương cũng không còn, đây tuyệt đối không phải là một trò chơi vô hại đâu.

Trần Mộ cũng không dám cho nó tăng tốc nữa, như vậy thì quá nguy hiểm.

Ngón trỏ tay phải hướng tới vách tường chỉ một cái, một đạo năng lượng trông như thủy tinh phóng ra nhanh như mũi tên rời cung.

Ô ô ô, Thoát vĩ toa bay trong không khí phát ra tiếng huýt gió kì lạ, âm thanh run rẩy trầm thấp.

Phập! Trên vách tường xuất hiện một lỗ thủng bằng ngón tay. Trần Mộ vội vàng chạy lại xem, khi lại gần thì không thấy đơn vị năng lượng thoát vĩ toa kia, không biết là đã bay đi đâu. Cẩn thận quan sát cái lỗ khiến Trần Mộ khiếp vía vì phía bên trong cái lỗ bóng loáng như được mài nhẵn vậy.

Lấy ngón tay luồn tới, thật là vừa vặn.

Nếu như bắn lên thân người chẳng phải sẽ dễ dàng xuyên thủng sao? Trần Mộ thầm hạ quyết tâm, khi không thể khống chế được tâm trạng thì sẽ không dùng thứ này đánh nhau với người khác.

Nhớ lại quá trình vừa rồi, Trần Mộ phát hiện cảm giác của mình dường như không phát huy được tác dụng gì cả. Xem ra đây là vấn đề về độ thuần thực, quá trình năng lượng từ cả bàn tay hội tụ về ngón trỏ rồi hình thành ống năng lượng diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi hắn không kịp phản ứng chứ đừng nói là dùng cảm giác để điều chỉnh kết cấu.

Trần Mộ nghĩ thầm, xem ra bản thân cần phải luyện tập nhiều hơn mới được. Nhưng luyện tập ở đâu cũng là một vấn đề khó giải quyết, tập ở nhà chắc chắn là không được, đi ra vùng hoang dã ngoài thành thì lại quá nguy hiểm. Mặc dù trong tay đã có chiến đấu tạp nhưng hắn cũng không cuồng vọng đến mức nghĩ mình có thể đến vùng hoang dã hoạt động.

Vậy phải đi đâu để tập đây? Trong đầu Trần Mộ bỗng lóe ra một chủ ý.

o0o

Tả Đình Y vừa đi từ thư phòng của cha mình ra. Cha hắn rất chú ý đến hành tung của đám người Vương Trạch. Mặc dù mục đích của bọn chúng còn chưa rõ ràng nhưng Tả Đình Y cũng đã đoán được mục tiêu của chúng là ở vùng hoang dã ngoại thành..

Người ta có câu, cường long không dọa được địa đầu xà. Mặc dù so với Tinh Viện thì Tả gia chẳng thấm vào đâu, nhưng mà tại thành Đông Phương Vệ thì bọn họ là thế lực mạnh nhất, bọn họ đã kinh doanh ở đây mấy trăm năm, mạng lưới quan hệ rộng lớn phức tạp, có thể nói là thâm căn cố đế.

Tả Thiên Lâm lập tức triệu tập một nhóm người, ngụy trang thành những tạp tu mạo hiểm gia bình thường bắt đầu tìm kiếm ở các khu vực hoang dã quanh Đông Phương Vệ Thành.

Cho tới bây giờ Tả gia cũng không nghĩ tới chuyện tranh ăn với Tinh Viện, bọn họ dẫu sao cũng không đủ sức chống cự mà chỉ muốn được tham gia chia phần thôi.

Tả Đình Y đang định về phòng thì đột nhiên gặp Mai Đạt.

Tả Đình Y vội vàng hành lễ:” Sư phụ, sao ngài lại tới đây?” Mai Đạt là một vị cao cấp chế tạp sư, học thức uyên bác, đồng thời cũng là thầy dạy riêng của Tả Đình Y nên Tả Đình Y rất tôn kính ông ta.

53. Chương 53: Mai Đạt

“Đình Y à, gần đây con có khỏe không?” Mai Đạt cười cười, nhìn Tả Đình Y rồi nói:” Cha con cứ ép ta tới đây ở, nên ta cũng chẳng biết làm sao nữa.” Mai Đạt và Tả Thiên Lâm quen nhau đã hơn hai mươi năm, quan hệ đã trên mức bạn bè bình thường. Mai Đạt lại rất yêu quý Tả Đình Y nên từ khi hắn còn nhỏ đã hết lòng dạy dỗ, không hề giữ lại gì.

“Thế thì tốt quá! Con lại có thể được nghe ngài dạy bảo rồi!” Tả Đình Y vui sướng nói.

Mai Đạt cười lớn rồi quan tâm hỏi:” Việc học tập của con gần đây thế nào? Có gặp phải vấn đề gì khó khăn không?”

“Việc học tập thì không có vấn đề gì.” Tả Đình Y chợt nhớ tới bộ tạp ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} được mệnh danh là “sát thủ dụng cụ”, hắn liền vội vàng nói:” Nhưng mà con vừa có được một tấm tạp phiến rất kì quái, con đã dùng tất cả các dụng cụ để phân tích, kì quái là dụng cụ phân tích nào mà phân tích tạp phiến này cũng sẽ bị hỏng.”

“Hả, còn có chuyện này sao?” Mai Đạt cảm thấy hứng thú, hỏi:” Vậy tấm tạp phiến đó đâu? Đưa ta xem một chút.”

Tả Đình Y vội đưa Mai Đạt tới phòng chế tạp của mình.

Mai Đạt cẩn thận quan sát bộ tạp ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} , sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng. Một lúc sau Tả Đình Y mới dám hỏi:” Thầy có nhìn ra điều gì không?”

“Trên bề mặt của huyền tạp cấp một này có kết cấu rất đặc biệt, bây giờ ta cũng chưa thể đưa ra phán đoán chính xác được.” Mai Đạt cẩn thận nói. Tả Đình Y hiểu rất rõ thầy mình, một khi ông đã nói như vậy thì đúng là đã không nắm chắc.

“Các dụng cụ bị hỏng người để ở đâu?” Mai Đạt đột nhiên hỏi.

Tả Đình Y chỉ vào góc phòng:” Để ở đó.”

“A, xem ra sức phá hoại của tấm huyền tạp cấp một này cũng thật là lớn đó.” Mai Đạt vuốt râu, cười nói.

Tả Đình Y cũng cười nói:” Trong trường cũng có một vài bạn học gặp nạn. Bọn họ vì muốn nhanh chóng phá giải tấm huyền tạp này mà đã phải bồi thường hơn hai trăm vạn.” Mà em gái hắn cũng vì bị hỏng mất tạp phiến nên đã làm loạn lên một lần.

Mai Đạt nghe vậy liền cười ha ha.

“Để ta xem chuyện gì đã xảy ra với những dụng cụ đó.” Thấy vẻ mặt khó hiểu của Tả Đình Y, Mai Đạt giải thích: “Nếu chúng ta không thể sử dụng dụng cụ để phân tích nó thì có thể phân tích dụng cụ, xem xem là nguyên nhân gì khiến cho chúng bị hỏng, từ đó có thể ước đoán loại năng lượng mà huyền tạp này phát ra.”

Tả Đình Y lập tức hiểu ý thầy, trong lòng rất khâm phục, tại sao mình lại không nghĩ ra chứ?

Đương nhiên việc tháo những thiết bị đó ra là do Tả Đình Y làm, còn Mai Đạt thì đứng bên cạnh hướng dẫn các điểm cần chú ý, đồng thời giải thích tác dụng của các bộ phận khiến cho Tả Đình Y thu được lợi ích không nhỏ.

Dụng cụ phân tích đã bị tháo ra, tấm tham trắc tạp vốn là trung tâm của nó giờ đang nằm trên tay Mai Đạt.

Tấm tham trắc tạp này đã bị cháy hơn một nửa, làm cho bề mặt của nó thay đổi hẳn. Mai Đạt đưa tấm tham trắc tạp tới trước mặt, vừa cẩn thận quan sát vừa giải thích cho đứa học trò cứng: “Tham trắc tạp được làm từ hỗn hợp bột quặng Bạch Ván và bột Định Nham, sau đó cho thêm da của rắn Hồng Tinh đã qua phân giải, cuối cùng dùng keo Lãnh Nguyệt ép lại thành hình. Loại tạp phiến này cực kì cứng rắn, hơn nữa còn có đặc điểm là có khả năng chịu được nhiệt độ cao.”

“Vậy sao nó lại có thể bị đốt thành thế này?” Tả Đình Y thấy khó hiểu.

Mai Đạt cười ha ha: “Cái gọi là khả năng chịu nhiệt độ cao chỉ là một khái niệm tương đối. Nếu như nhiệt độ vượt qua giới hạn thì nó sẽ bị đốt cháy.”

“Ý của thầy là nhiệt độ sinh ra đã vượt quá giới hạn?”

“Đúng.” Mai Đạt nói tiếp: “Tuy ta không rõ việc chế tạo tham trắc tạp nhưng nguyên lý hoạt động thì cũng biết một ít. Nó sẽ phát ra một lượng nhỏ năng lượng tiến vào trong tạp phiến cần phân tích, sau đó từ năng lượng phản hồi mà biết được kết cấu của tạp phiến. Đây cũng là nguyên lý của hầu hết dụng cụ phân tích hiện nay.”

Thấy ánh mắt sùng bái của Tả Đình Y, Mai Đạt cười vang: “Ha ha, cái nguyên lý này cũng chẳng thâm ảo gì cả, chỉ cần người chịu khó đọc là sẽ biết ngay thôi. Nhưng bây giờ người vẫn còn trẻ, mấy thứ linh tinh này cũng không thích hợp với người đâu.”

Trên mặt Tả Đình Y lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Ánh mắt Mai Đạt lại trở về trên tấm tham trắc tạp, miệng lẩm bẩm: “Sở dĩ tấm tham trắc tạp này bị đốt cháy là do nhiệt độ đã vượt qua giới hạn. Nhưng mà trong tình huống nào nhiệt độ lại tăng cao đến thế?”

Thấy trên mặt thầy lộ ra vẻ suy tư, Tả Đình Y không dám quấy rầy.

Nửa giờ trôi qua, Mai Đạt mới ngừng suy nghĩ, hồi phục lại tinh thần, đôi mắt cũng sáng lại. Thấy ánh mắt ân cần của Tả Đình Y, Meda lắc đầu tự giễu bản thân: “Người già tinh thần cũng chẳng còn minh mẫn. Bây giờ ta cũng không rõ tình huống nữa, chờ ta từ từ suy nghĩ, khi nào có kết quả sẽ nói lại cho người.”

Trong lòng Tả Đình Y thầm hối hận vì đã đem vấn đề này đi hỏi thầy. Hắn nhẹ nhàng khuyên: “Thầy hãy để chuyện này sang một bên đã, khi nào rảnh rồi hãy xem lại.”

“Người yên tâm, ta mặc dù đã già nhưng còn lâu mới chết, người không cần phải lo lắng.” Mai Đạt nói.

Sau khi thầy Mai Đạt về phòng, những suy nghĩ trong đầu Tả Đình Y lại trôi dạt. Mai Đạt không chỉ là một vị cao cấp chế tạp sư, hơn nữa học thức và kiến thức đều vượt xa những cao cấp chế tạp sư bình thường. Nếu ngay cả ông ta cũng không thể kết luận thì sao hắn lại không chú ý?

Chẳng lẽ là một lưu phái mới? Hay là có người nào đã tiến hành cách tân?

Suy nghĩ một lúc lâu cũng chẳng thể kết luận được gì. Tả Đình Y đột nhiên đập mạnh vào đầu mình một cái, sao mình không nghĩ tới việc tìm vị chế tạp sư làm ra bộ tạp ảnh này. Chỉ cần tìm được người đó thì chẳng phải sẽ giải quyết được mọi vấn đề sao? Đã có thể mua được tạp ảnh thì với thực lực của Tả gia chắc chắn sẽ tìm ra được vị chế tạp sư đó.

Hắn lập tức gọi quản gia tới rồi giao nhiệm vụ cho y. Những chuyện thế này cứ giao cho người chuyên nghiệp là tốt nhất.

Hắn thấy rất tò mò với người có thể chế tạo ra tạp phiến lợi hại như vậy.

54. Chương 54: Tin Tức Tốt Của Lôi Tử.

Ngoại trừ khu đối luyện cùng khu huấn luyện chuyên nghiệp có hạn chế cấp bậc tạp tu một cách chặt chẽ ra, các khu khác đều mở cửa cho mọi người.

Ngay cả tiểu trấn Tra Lâm Đốn cũng có một sân huấn luyện nhỏ, đương nhiên nơi này chỉ có những điều kiện huấn luyện cơ bản.

Trần Mộ hiện đang ở khu huấn luyện cơ sở, cái gọi là khu huấn luyện cơ sở thật ra chỉ là một căn phòng trống, bên trong không có bất cứ thứ gì. Ngoại trừ vách tường được chế tạo bằng tài liệu chắc chắn ra thì không thấy có dụng cụ khác, ngay cả mặt đất cũng có nhiều cái hố lớn nhỏ.

Quả nhiên là “cơ sở” huấn luyện a, ngay cả chỗ rách nát này cũng đòi năm mươi audierne một giờ, khác gì ăn cướp người ta chứ? Trần Mộ trong lòng không khỏi nguyên rủa sân huấn luyện này vô số lần.

Nhưng bây giờ hắn không tìm được chỗ nào tốt hơn, hắn lại không dám đi ra hoang dã. Đầu năm nay quả nhiên không có bữa cơm nào miễn phí a. Trần Mộ nhịn đau nộp một trăm năm mươi audierne cho ba giờ, hắn quyết tâm phải sử dụng cho tốt ba giờ này.

Lãng phí không phải là thói quen của hắn.

Ở chỗ này hắn có thể mặc sức tiến hành các hạng mục huấn luyện mà không phải lo lắng phá hỏng cái gì, cũng không cần lo lắng làm bị thương người khác. Mở độ nghi, Thoát Vĩ Toa trong suốt sáng lấp lánh lại xuất hiện một lần nữa trên ngón trỏ của hắn. Lần này hắn đã có nhiều kinh nghiệm hơn, có thể cảm nhận được nhiều thứ hơn.

Lúc này Thoát Vĩ Toa càng chuyển động càng nhanh, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác phải sợ hãi, Trần Mộ trong lòng cũng bắt đầu cẩn thận. Phải biết rằng, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút, rất có khả năng sẽ nổ nát tay phải của mình, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn.

Trần Mộ nhịn không được, ngón trỏ vội điểm một cái, Thoát Vĩ Toa vốn làm hắn sợ hãi bắn ra nhanh như điện, để lại một lỗ nhỏ trên mặt đất.

Phù, Trần Mộ thở nhẹ một hơi, không khỏi tự chế giễu bản thân một câu, “đúng là chết nhất a”. Lúc này hắn cảm thấy khó hiểu, từ những gì mà hắn trải qua, tạp tu chắc chắn là một nghề có độ nguy hiểm rất cao, nhưng sao lại có nhiều người không ngừng đâm đầu vào như vậy?

Bất quá ý nghĩ này chỉ vòng vo trong đầu hắn rồi biến mất không thấy. Hắn không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này, ba giờ này là do chính mình bỏ một trăm năm mươi audierne ra mua!

Quy luật cuộc sống của Trần Mộ vĩnh viễn là như vậy. Cho dù hiện tại có {Thoát Vĩ Toa} tạp, cuộc sống của hắn cũng không thay đổi quá lớn, ngoại trừ cuối tuần hắn bỏ chút thời gian tới sân huấn luyện ra, thời gian còn lại vẫn giống như trước kia.

Dựa theo yêu cầu bên trong thần bí tạp phiến, hắn phải tự do khống chế tốc độ chuyển động của Thoát Vĩ Toa mới có thể xem là đạt tiêu chuẩn bước đầu tiên. Việc này đối với hắn mà nói cũng không phải là dễ dàng gì.

Ngoài sân huấn luyện ra, hắn còn đến chỗ khác, đó là câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp. Mỗi lần đến, Lam Phong đều đi theo bên cạnh hắn, Trần Mộ cũng trở thành người được cả câu lạc bộ tôn kính cùng hoan nghênh. Đa số bọn họ đều thấy rõ việc kiểm điểm công hiến diễn cuồng vào ngày đó của Trần Mộ, mà người cuồng nhiệt nhất trong số đó chính là An Tiểu Du.

Bất quá may mà có Lam Phong bình thường đều đi theo cạnh Trần Mộ, An Tiểu Du cũng không dám nhiệt tình quá mức. Dù sao Trần Mộ cũng không dám ở một mình chung với An Tiểu Du, như vậy thật đáng sợ!

Một người phụ nữ nhiệt tình với người như thế, người chắc chắn phải rất thoải mái, nhưng nếu là một nam nhân, vừa nhìn thấy người hai mắt đã sáng lên, thì ...

Lam Phong theo ý của hội trưởng, hết sức lôi kéo Trần Mộ, tự nhiên sẽ cung cấp rất nhiều ưu đãi. Ví dụ như hẳn được phép mang theo bạn bè cùng tham gia song hướng hội của tổ cao cấp, cho nên Lôi Tử thường xuyên được kéo đến cùng tham gia cái ‘Song hướng hội’ này. Vì thế về sau, những người khác quen thuộc với Lôi Tử còn hơn xa so với Trần Mộ.

Lôi Tử rất có đầu óc kinh doanh, làm cho Lam Phong phải nhìn hắn bằng con mắt khác. Tổng hội song hướng hội có rất nhiều yêu cầu, tiếp hay không, tiếp yêu cầu của ai., Trần Mộ đều phát tay nhường Lôi Tử. Càng về sau hắn hầu như không tham gia song hướng hội, dứt khoát giao cho Lôi Tử toàn quyền quyết định, về phương diện này Lôi Tử mạnh hơn hẳn không phải chỉ một hai điểm.

Trong câu lạc bộ hình thành một sự ăn ý kì lạ, hẳn là yêu cầu được Trần Mộ tiếp nhận thì sẽ không có ai đến tranh giành. Mà tác phẩm Trần Mộ mỗi lần hoàn thành, bọn họ đều tìm mọi cách lấy được tác phẩm để học tập. Mỗi lần làm người phát ngôn cho Trần Mộ, Lôi Tử đều thu được một đồng yêu cầu.

Trần Mộ là một người sợ phiền toái, dần dần mọi người cũng bắt đầu hiểu được tính tình của hắn, rất tự giác không quấy rầy hắn.

“Làm gì? Hôm nay phải đi sao? Người đi là được rồi.” Trần Mộ kì quái nhìn Lôi Tử. Hôm nay khi không Lôi Tử lại kéo hắn tới câu lạc bộ, điều này rất không đúng với phong cách của Lôi Tử. Trần Mộ đã lâu không tới câu lạc bộ.

Lôi Tử hắc hắc cười nói: “Hôm nay có một song hướng hội siêu khổng lồ, đây là quy mô lớn nhất từ trước tới nay a”.

“Không có hứng thú! Người đi là được rồi.” Trần Mộ lắc đầu, định xoay người rời đi.

“Đừng mà!”, Lôi Tử chặn lại, túm lấy cánh tay Trần Mộ, cười nịnh nọt nói: “Đi mà! Đi đi mà! Bây giờ đi đi mà!”.

Trần Mộ nghi ngờ nhìn hai mắt Lôi Tử, nói thẳng: “Nói, có chuyện gì?”, hắn rất hiểu Lôi Tử, tên này phải có nguyên nhân gì thì mới như vậy.

Lôi Tử đột nhiên có vẻ xấu hổ, ấp úng một hồi lâu.

“Có gian tình!”, Trần Mộ ánh mắt như điện nhìn chằm chằm Lôi Tử, mười phần khẳng định nói.

Cuối cùng Lôi Tử không chịu nổi ánh mắt của Trần Mộ, đành phải nói thật: “Ta hứa với Lam Phong, đêm nay chắc chắn người sẽ tới. Người dù sao cũng là người đứng đầu trong câu lạc bộ, người không tới không được a!”, hắn tiếp tục thổi phồng: “Đêm nay người có thể đến đều là cao cấp đặc biệt, như tập đoàn Arminia của Tả gia, lại còn có đối thủ của họ, tập đoàn Duy Khả của Bùi gia...”.

“Quan hệ hai người các người tốt hơn rồi sao?”, Trần Mộ cắt lời Lôi Tử.

“Ừ”, Lôi Tử nói nhỏ một tiếng không thể nghe thấy, ngay sau đó lập tức giải thích: “Cũng không tính là tốt hơn, chẳng qua là...”.

“Đã bao lâu rồi?” Trần Mộ lại một lần nữa cắt lời Lôi Tử.

“Sao tối nay ánh mắt của người độc vậy?”, Lôi Tử lăm bằm vài câu, sau đó trả lời: “Cũng gần hai tháng rồi”.

“Sau khi hoàn thành bộ tập ảnh Sư Sĩ, người định gia nhập câu lạc bộ này?”, Trần Mộ hỏi.

“Tiểu tử nhà người càng ngày càng tinh minh rồi!”, Lôi Tử kinh ngạc: “Ngay cả việc này người cũng đoán trúng được”.

Trần Mộ khinh bỉ liếc Lôi Tử một cái: “Nhân phẩm của người, ai hiểu rõ bằng ta?”, từ đáy lòng hắn cảm thấy cao hứng cho Lôi Tử, hắn vẫn cho rằng Lôi Tử thông minh hơn mình, chỉ còn thiếu cơ hội thôi! Chỉ cần có cơ hội, chắc chắn hắn sẽ làm tốt hơn bất cứ ai khác!

“Đúng vậy!”, Lôi Tử mặt dày nói: “Bất quá chắc là vào phòng kinh doanh, Bạch hội trưởng tìm đến ta, ta đồng ý.” Trong khoảng thời gian này Lôi Tử thường thay Trần Mộ đi chọn lựa yêu cầu, thể hiện ra tài năng kinh doanh khiến người khác trở mắt ra nhìn. Vốn Bạch Chiết Uyên chỉ cảm thấy hứng thú với Trần Mộ, không nghĩ tới có thu hoạch ngoài ý muốn, hẳn mừng rỡ chìa cành ô liu ra cho Lôi Tử.

Hắn nghe ra lời nói của Trần Mộ từ đáy lòng cao hứng cho hắn, không khỏi cảm động trong lòng.

Thấy Trần Mộ hình như có điều muốn nói, Lôi Tử vội vàng đến gần: “Lão gia ngài có chỉ thị gì?”

Bàn tay Trần Mộ vững mạnh xuống, hào khí vô cùng chém đinh chặt sắt nói: “Lấy nàng!”.

55. Chương 55: Song Hưởng Hội

Lần này Trần Mộ xuất hiện khiến cho mọi người trong câu lạc bộ giật mình vì hắn đã lâu không đến đây. Các hội viên cũ liền kể lại cho đám hội viên mới nghe những hành động vĩ đại của Trần Mộ.

Hắn đã được công nhận là người có nghiên cứu sâu sắc nhất về huyền tạp cấp thấp trong câu lạc bộ, chỉ sau có hội trưởng. Dù là trung cấp chế tạp sư, cũng sẽ không dám ở trước mặt Trần Mộ tự kiêu.

Người có thực lực thì rất dễ được kẻ khác kính trọng.

“Trần tiên sinh, đã lâu không tới a!” Trong tiếng nói của An Tiểu Du tràn đầy vui sướng và kinh ngạc, hai mắt như phát sáng khiến Trần Mộ có vài phần khiếp vía. Tuy nhiên trên mặt Trần Mộ lại không có biến hóa gì.

Bóng dáng Lam Phong vừa mới xuất hiện gần đó, Lôi Tử liền như ruồi thấy mật, quên hết nghĩa khí, vút Trần Mộ sang một bên còn mình thì lập tức chạy qua đó.

Chứng kiến chuyện này, trong lòng Trần Mộ bỗng rất muốn cười, hẳn cũng vì Lôi Tử mà cao hứng. Đối với những người như bọn họ, thì tình yêu là một thứ quá xa xỉ.

Lôi Tử có thể tìm được người yêu, Trần Mộ cũng rất vui. Hắn và Lôi Tử cũng chẳng khác nhau nhiều, chỉ là Lôi Tử thích ba hoa, còn hắn thì lại đem việc của mình chôn sâu ở trong lòng.

Tình yêu không phải là thứ mình có thể nghĩ đến.

Sự chú ý của Trần Mộ liền chuyển sang chỗ khác. An Tiểu Du vất vả lắm mới có được cơ hội, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

“Trần tiên sinh, ta gặp phải một vấn đề...”

“Về việc vận dụng hồi hình kết cấu, tại sao...”

“Nếu muốn thực hiện việc chồng màu sắc.....”

Các vấn đề liên tiếp trút xuống đầu khiến Trần Mộ suýt ngất xỉu. Nhìn qua thấy Lôi Tử đang chìm đắm trong tình yêu, Trần Mộ bắt đầu trả lời.

Chế tạo được {Thoát Vĩ Toa} tạp khiến cho trình độ của Trần Mộ được đề cao không ít. Khoảng cách giữa cấp ba và cấp hai vượt xa sự tưởng tượng của người bình thường. Đây là sự tiến bộ về khả năng giải thích bản chất của quy tắc. Trước đây, khi hắn gặp phải vấn đề với huyền tạp cấp một, mặc dù có thể giải đáp nhưng lại không thể nói rõ ràng về mặt nguyên lý. Nhưng giờ đây mọi thứ đã rất nhanh thông suốt, những chỗ không rõ ràng cũng đã hiểu được.

Từ đó mà hắn có thể sử dụng mảnh khốe khi chế tạo bộ tạp ảnh {Sư sĩ truyền thuyết}. Hiện tại hắn đã không cần dùng kỹ xảo Trù nhưng vẫn có thể điều chỉnh kết cấu ban đầu cho gọn hơn.

{Sư sĩ truyền thuyết} đã tới phần giữa, Lôi Tử vẫn rất cẩn thận. Giá của bộ tạp ảnh {Sư sĩ truyền thuyết} không hề thấp, cao hơn nhiều so với các tạp ảnh bình thường.

Tuy nhiên trên thị trường cũng đã xuất hiện bản lậu tạp ảnh {Sư sĩ truyền thuyết}, do Trần Mộ không sử dụng kỹ thuật Trù nên dễ dàng bị người khác phá giải. Cũng may bản gốc {Sư sĩ truyền thuyết} vẫn được

mọi người tranh nhau mua. Đối với đệ tử của Đông Vệ học phủ, tiền không phải là vấn đề lớn, có thể tìm được thứ mà mình thích mới là không dễ dàng.

Chỉ khi mua không được bản tạp ảnh gốc thì mới suy nghĩ xem có nên mua bản lậu {Sư sĩ truyền thuyết} hay không.

Bất quá mấy vấn đề này cũng không làm Trần Mộ đau đầu, tiền thu được từ tạp ảnh {Sư sĩ truyền thuyết} vẫn chảy vào cuồn cuộn, hơn nữa những yêu cầu mà hắn nhận đều có lợi nhuận rất khả quan cho nên thời gian này Trần Mộ kiếm tiền rất tốt.

Nhưng Trần Mộ vẫn cảm nhận được áp lực, áp lực rất lớn.

Hiện tại hắn cảm thấy chỉ cần dính dáng đến tạp thì đều là đốt tiền. Chế tạp không nói, chỉ riêng tấm {Thoát Vĩ toa} tạp cũng đã lấy đi của hắn 200 vạn. Mà khiến hắn bất ngờ là luyện tạp khổng chế {Thoát Vĩ toa} tạp cũng dùng đến tiền. Tiền thuê sân huấn luyện đã không ít, mà chi phí năng lượng tạp lại càng nhiều hơn.

{Thoát Vĩ toa} tạp uy lực rất lớn, đương nhiên đây chỉ là phán đoán của Trần Mộ, còn chưa qua kiểm chứng thực tế, nhưng mà nó tiêu hao năng lượng rất nhiều, vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Mỗi tấm năng lượng tạp cấp ba có giá 1,5 vạn audierne, mà hắn tập luyện ba giờ là đi tong một tấm! Đây chẳng phải là đốt tiền sao?

Nếu như không phải việc buôn bán gần đây rất tốt, hắn sẽ tuyệt đối không lưu luyện mà ném tấm {Thoát Vĩ toa} tạp này vào trong ngăn kéo. Nhưng mà như vậy thì tốc độ tiêu tiền của hắn cũng vẫn rất cao.

Dựa theo miêu tả trong thần bí tạp phiến, {Thoát Vĩ toa} tạp tổng cộng có ba dạng hình thái từ thấp đến cao, bây giờ Trần Mộ vẫn còn đang loay hoay ở hình thái thứ nhất.

Chuyện về {Thoát Vĩ toa} tạp hắn không nói cho ai, kể cả Lôi Tử. Hắn tin chắc nếu Lôi Tử biết thì nhất định hắn sẽ ngăn cản hành vi xa xỉ này.

Sở dĩ Trần Mộ không đến câu lạc bộ vì lịch hoạt động trong ngày của hắn đã kín đặc rồi. Tập luyện thể thao, rèn luyện cảm giác, học cách thao túng {Thoát Vĩ toa} tạp, học tập tri thức về tạp phiến, chế tạo tạp ảnh, hoàn thành yêu cầu...

Những việc này đã chiếm hết thời gian của hắn nhưng hắn biết học nhiều chỉ có lợi. Có lẽ bình thường sẽ không thấy được lợi ích nhưng chỉ cần đạt tới một trình độ nhất định sẽ thể hiện ra. Hơn nữa những điều này đều là do may mắn mà có, nếu không biết quý trọng chẳng phải là sẽ có lỗi với bản thân sao.

Không biết có phải là do bị An Tiểu Du kích thích hay không mà hôm nay suy nghĩ của Trần Mộ rất rõ ràng, phản ứng rất nhanh, điều này càng khiến ánh mắt An Tiểu Du thêm sùng bái.

Rất nhanh sau đó, song hướng hội đã bắt đầu. Trần Mộ thở dài một hơi rồi cáo biệt An Tiểu Du vẫn còn đang lưu luyện.

Cái gọi là song hướng hội chính là một buổi hội nghị đưa ra yêu cầu. Một số công ty, tập đoàn đến đây đưa ra yêu cầu, chế tạp sư sẽ lựa chọn các hạng mục mình thích, mà các công ty yêu cầu cũng có thể lựa chọn chế tạp sư mà mình thích, cho nên mới gọi là song hướng hội.

Trần Mộ và Lôi Tử ngồi phía dưới, bên trên là các tập đoàn, công ty đang trình bày các hạng mục, sau khi họ trình bày xong thì các chế tạp sư có thể tìm hạng mục mà mình thích.

Người đầu tiên tiến hành giới thiệu là tập đoàn Armenia thuộc Tả gia. Thế lực của Tả gia tại Đông Thương Vệ thành rất hùng mạnh, trong tay có hơn mười công ty, Armenia là một trong số đó, chuyên kinh doanh thời trang. Ngồi ngay bên cạnh chính là đối thủ cạnh tranh của họ, tập đoàn Duy Khả thuộc sản nghiệp của Bù gia. Tả gia thứ nhất, Bù gia thứ hai, biểu hiện của hai tập đoàn cũng có sự chênh lệch như vậy. Tập đoàn Armenia luôn đứng trên tập đoàn Duy Khả nhưng cũng bị nó bám chặt không buông, vừa củng cố vị trí thứ hai, vừa uy hiếp tập đoàn Armenia.

Lôi Tử hạ giọng giới thiệu cho Trần Mộ biết bối cảnh hai bên. Hắn biết về phương diện này Trần Mộ hoàn toàn mù tịt.

“Lễ hội thời trang của công ty chúng tôi sẽ khai mạc sau hai tháng nữa, vì thế chúng tôi đã mời ngôi sao sáng Đàm Vũ Mân tới làm khách.” Người đang nói là một thanh niên mặc bộ comple, trên thẻ bài ghi tên là Ngô Đoàn.

Lôi Tử ngồi bên nhỏ giọng giới thiệu cho Trần Mộ bối cảnh của Ngô Đoàn khiến hắn không thể không khâm phục việc chuẩn bị của Lôi Tử, ngay cả một cái tin tức rất nhỏ như Ngô Đoàn có khả năng là con riêng của tộc trưởng Tả gia Tả Thiên Lâm mà cũng tìm được.

Ngô Đoàn trông còn rất trẻ, chỉ khoảng 30 tuổi, nhìn mặt rất có năng lực. Mỗi động tác của hắn đều đầy tự tin, nói chuyện rõ ràng, bình tĩnh.

“Hôm nay chúng tôi tới đây hy vọng có thể tìm được một vị chế tập sư có thực lực xuất chúng. Khi khai mạc cần có hiệu quả ánh sáng đặc biệt, vì thế chúng tôi đã mời tổng biên kịch Hoa Vĩ của công ty tập ảnh Will nổi tiếng. Tin rằng mọi người đã xem qua bộ tập ảnh {Tiếng Nói Ngày Hè} do tiên sinh Hoa Vĩ làm biên kịch. Tổng biên kịch Hoa Vĩ sẽ đảm nhiệm việc đạo diễn chương trình khai mạc. Chúng tôi cần có hai vị chế tập sư xuất chúng, thù lao cho mỗi vị sẽ là 500 vạn audierne!” Ngô Đoàn giơ năm ngón tay, mỉm cười nhìn nhìn về phía trước.

Bên dưới đài lập tức xôn xao, thù lao lên đến 500 vạn audierne chính là một cái giá trên trời.

Nhìn đám chế tập sư hỗn loạn bên dưới, trong lòng Ngô Đoàn không khỏi sinh ra cảm giác thỏa mãn. Vì nhiệm vụ lần này hắn đã phải tốn không ít công sức, nếu như có thể làm tốt thì sự phát triển trong tương lai của hắn tại gia tộc sẽ rất có lợi, nhưng nếu làm không tốt thì sẽ rất phiền toái. Tranh đấu trong nội bộ Tả gia rất khắc nghiệt, hơn xa sự tưởng tượng của mọi người. Tả Đình Y thì không ai dám đụng vào nhưng đám con cháu còn lại thì tranh đấu với nhau rất gay gắt không ngừng nghỉ. Bằng không lần này hắn cũng chẳng phải tự mình đến đây tuyển chế tập sư.

Trần Mộ giật mình, {Tiếng Nói Ngày Hè}? Vậy chẳng phải...

Ánh mắt của hắn lập tức chuyển sang người Lôi Tử.

Sắc mặt Lôi Tử không đổi, chỉ có gò má hơi quắp lại, hai tay nắm chặt thành ghế, gân xanh nổi lên.

56. Chương 56: Phong Hồi Lộ Chuyển

Bùi Hành, người phụ trách của tập đoàn Duy Khả đang rất bức bối. Kinh nghiệm của hắn phong phú hơn Ngô Đoàn nhiều, hắn biết những chế tập sư ở đây chỉ là chế tập sư cấp thấp, những chế tập sư trong công ty tuy có thể làm được những huyền tập cao cấp nhưng nếu muốn có những huyền tập cấp thấp vừa rẻ, lại vừa hoa lệ, đẹp mắt nhất thì nơi đây mới là lựa chọn tối ưu.

Hắn không thể ngờ được tập đoàn Armenia vốn chưa từng đến đây thì hôm nay lại tự dưng chạy tới, lại còn đưa ra cái giá kinh khủng như vậy. Cho dù tập đoàn Armenia vốn thừa tiền nhưng cũng không nên đưa ra cái giá đó.

Bị kẻ tử địch đề đầu cưới cổ như vậy, không cần nói cũng biết tâm tình hắn xấu tới mức nào. Hắn đang định lát nữa sẽ đi tìm chủ quản câu lạc bộ Vương Hạo, giao tình của bọn họ cũng không tệ, xem ra lần này phải nhờ hắn giới thiệu vài gã chế tập sư rồi.

Lúc này Vương Hạo đang ngồi ở một góc đài nói chuyện với Lam Phong.

Ngô Đoàn đứng trên đài cao lại nói to hơn, nhấn mạnh thêm một lần: “Giỏi nhất! Chúng ta chỉ cần giỏi nhất!” Những lời này khiến hội trường đang ồn ào lập tức yên lặng dần.

Yên tĩnh, tất cả mọi người dần ngồi im.

Ngô Đoàn phát hiện ánh mắt của tất cả các chế tập sư đều hướng về một người.

Đó là một thiếu niên trông không hề nổi bật ngồi giữa đài.

Chẳng lẽ thiếu niên này chính là chế tập sư giỏi nhất sao? Ngô Đoàn hơi thất vọng, mình dùng tới 500 vạn mà chỉ có thể mời được một kẻ thế này thôi sao.

Tuy vậy Ngô Đoàn không để lộ vẻ thất vọng mà ngược lại vẫn mỉm cười: "Vị tiên sinh này chính là chế tập sư giỏi nhất ở đây sao?"

Đánh giá về Ngô Đoàn của những người phụ trách các công ty khác lập tức thay đổi. Họ đã nhìn ra phong cách làm việc của Ngô Đoàn, đó là chỉ cần kết quả, không từ thủ đoạn.

Chỉ sợ vị thiếu niên này sẽ không còn được thoải mái rồi! Những lời này của Ngô Đoàn sẽ khơi dậy tâm lý ghen ghét của nhiều người, có lẽ sẽ có người nhanh chóng đứng lên, mà những người này chắc chắn là sẽ không tầm thường. Bọn họ cũng đoán được Ngô Đoàn sẽ làm gì sau đó.

Hội trường lớn như vậy mà vẫn yên lặng, không có ai nói chuyện. Trường hợp này thật là không bình thường chút nào.

Ánh mắt của các chế tập sư bên dưới đều tập trung trên người vị thiếu niên này. Nhưng khiến người ta phải ngạc nhiên là vị thiếu niên này vẫn rất bình tĩnh, không hề ngượng ngùng chút nào.

Trong mắt Bùi Hành lộ ra vẻ kinh ngạc với vị thiếu niên lạ mặt này. Hẳn hiểu ý nghĩa của sự im lặng này, đó là tất cả các chế tập sư ở đây đã cam chịu cái câu "chế tập sư giỏi nhất" của Ngô Đoàn.

Vô luận là ngành nghề nào cũng đều có cái danh "nhất", người có cái danh hiệu này đều là cao thủ. Mà chữ "nhất" này nếu được mọi người công nhận thì có thể chứng minh được năng lực của người này. Hơn nữa trong ánh mắt của những người này có thể thấy vị thiếu niên này hẳn là có danh vọng rất cao trong câu lạc bộ.

Đáng tiếc! Người này cũng sẽ bị tập đoàn Armenia mời được, thật là đáng tiếc! Bùi Hành thầm thở dài. Khuôn mặt hắn hơi gầy, khí chất nho nhã, hai mắt rất có thần. Mặc dù trong lòng thầm thở dài nhưng vẫn cười nhẹ, bộ dạng thông dong điềm đạm.

Ánh mắt của hắn tập trung vào Trần Mộ, hắn cảm thấy không hiểu, một thiếu niên sao có thể khiến nhiều chế tập sư phải khâm phục như vậy.

Ngô Đoàn phản ứng rất nhanh, hắn lập tức hiểu được sự yên tĩnh này chính là đã công nhận.

"Không biết vị tiên sinh này có hứng thú tham gia công việc của chúng tôi không?"

Ngô Đoàn tin chắc vào kết quả. Rất đơn giản, vô luận là danh tiếng hay giá cả, không một tập đoàn nào có thể cạnh tranh với họ. Ở Đông Thương Vệ thành, Tả gia chính là một cái bảng vàng.

Tên kia chỉ là một hạ cấp chế tập sư, trước mặt Tả gia còn có thể làm giá sao? Hắn liếc mắt nhìn những người phụ trách xung quanh, trong lòng cực kỳ đắc ý, ánh mắt của hắn còn cố ý dừng lại trên người Bùi Hành một lát.

Bùi Hành không né tránh ánh mắt của Ngô Đoàn, ngược lại còn rất phong độ hướng hắn thăm hỏi.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Mộ chậm rãi đứng lên, dứt khoát từ chối: "Ta sao? Không có hứng thú!"

Hội trường lập tức xôn xao, câu trả lời này của Trần Mộ đã nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đang đối mặt với Bùi Hành, sắc mặt của Ngô Đoàn đột nhiên trở nên xanh mét, hắn không thể ngờ lại có người như vậy. Tình cảnh của hắn bây giờ thật khó coi, hắn thậm chí còn thấy được một nụ cười trào phúng trên khóe miệng Bùi Hành.

Chết tiệt! Trong lòng hắn rất bức bối, cái tên nhóc đáng chết này lại dám khiến mình không thể xuống đài trước mặt bao nhiêu người thế này.

Ánh mắt của hắn tối sầm lại nhưng trên mặt vẫn cố giữ nụ cười trông khá cứng nhắc. Tuy nhiên hắn biết lúc này không nên trở mặt, chỉ miễn cưỡng tươi cười: "Chẳng lẽ tiên sinh không hài lòng với điều kiện của chúng tôi?"

Ánh mắt của Trần Mộ từ từ chuyển đến trên người Bùi Hành, âm điệu không nhanh không chậm: "Lễ giới thiệu của tập đoàn Duy Khả là sau hai tháng nữa phải không?"

Bùi Hành mừng như điên, trên mặt tuy vẫn bình tĩnh nhưng những người sáng suốt đều thấy sự hưng phấn của hắn. Hắn đứng dậy: "Đúng! Lễ giới thiệu của chúng ta sẽ bắt đầu sau hai tháng nữa." Hắn dừng lại

một chút, nhìn qua khuôn mặt đang xanh mét của Ngô Đoàn rồi bồi thêm một câu:” Cùng một ngày với tập đoàn Armenia!” Câu này vừa nói ra, sắc mặt của Ngô Đoàn lại càng khó coi.

Bùi Hành hướng tới Trần Mộ hành lễ:”Không biết vị tiên sinh này có muốn tiếp nhận yêu cầu của công ty chúng tôi hay không. Thù lao của chúng tôi cũng không tính là cao, chỉ có 200 vạn audierne.”

Trần Mộ trầm ngâm một chút rồi gật đầu:” Ta tiếp nhận yêu cầu này, nhưng ta có một yêu cầu.”

Yêu cầu? Tất cả mọi người ở đây đều vểnh tai lên nghe xem yêu cầu của Trần Mộ là gì. Bọn họ không rõ tại sao Trần Mộ lại không nhận một lời yêu cầu có giá 500 vạn audierne mà lại nhận yêu cầu 200 vạn audierne, hơn nữa lại còn đắc tội với Tả gia, đây rõ ràng không phải hành động thông minh.

Bùi Hành mừng rỡ, vội vàng hỏi:” Tiên sinh có yêu cầu gì?”

57. Chương 57: Lời Đề Nghị Của Trần Mộ

Cả hội trường liền vang lên tiếng bàn tán xôn xao, sự tình đã bắt đầu rối lên, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, làm cho bọn họ phản ứng không kịp. Không thể ngờ Trần Mộ lại kéo Lôi Tử vào trong chuyện này.

Lôi Tử mở to hai mắt, có chút ngây ngốc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộ, đến lúc hắn phản ứng lại thì bỗng cảm thấy sống mũi cay cay. Hắn cúi thấp đầu nên mọi người đều không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

“Hắn?” Bùi Hành hơi bất ngờ: “Vị tiên sinh này là...”

Ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Vương Hạo, người phụ trách của câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp để hỏi ý. Làm cho hắn không ngờ tới là Vương Hạo lại nhìn hắn gật đầu lia lịa.

Chẳng lẽ đây cũng là một người tài giỏi?

Bây giờ thì đến phiên Ngô Đoàn cười nhạo, mặc dù hắn tiếp nhận việc kinh doanh này không lâu, nhưng cũng biết rõ tầm quan trọng của tổng biên kịch. Đây cũng là lí do hắn đến công ty tạp ảnh Will, đưa ra mức đãi ngộ cao để kéo tổng biên kịch Hoa Vĩ về. Mặt hắn lập tức nhẹ nhõm rất nhiều, thờ ơ ngồi xem Bùi Hành làm sao xuống đài!

Trên mặt Bùi Hành lộ vẻ do dự, hắn làm việc này đã có nhiều năm, kinh nghiệm cũng có thể xem là phong phú, hiểu rất rõ tầm quan trọng của tổng biên kịch. Dù là thấy Vương Hạo nhìn hắn gật đầu, nhưng vẫn không dám đem chuyện trọng yếu này ra đùa.

Bất quá Bùi Hành cũng người già dặn, sau một lúc liền có biện pháp ứng phó: “Ngài đã đề cử vị tiên sinh, vậy vị tiên sinh này tất có chỗ hơn người. Như thế này đi, nếu như trong ba ngày vị tiên sinh này có thể đưa ra một phần kịch bản xuất sắc, như vậy sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Ngụ ý của Bùi Hành không cần nói cũng biết, nếu như tên kia đưa ra kế hoạch không đủ xuất sắc, vậy hắn thì không cần Trần Mộ gia nhập liên minh.

Trong vòng ba ngày, Trần Mộ đang chuẩn bị hỏi ý kiến Lôi Tử thì hắn gật mạnh đầu, nói rất dứt khoát: “Tốt! Trong vòng ba ngày, ta sẽ đưa ra một phần kịch bản.”

Hoa Vĩ ngồi ở đằng sau Ngô Đoàn, hàng loạt biến cố hôm nay làm cho hắn mở rộng tầm mắt, dù sao cũng không liên quan đến mình, hắn ngồi một bên xem thích thú. Khi Lôi Tử ngẩng đầu lên, đột nhiên hắn cảm giác người này có chút quen mắt, chỉ là trong thời gian ngắn hắn không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Bề ngoài của Lôi Tử bây giờ so với trước đây như hai người hoàn toàn khác nhau, hai vòng tai cực lớn đã sớm bị hắn vứt bỏ, trang phục trên người cũng không theo phong cách lòe loẹt như trước nữa, bị Trần Mộ ảnh hưởng nên cách ăn mặc của hắn trở nên đơn giản gọn gàng, nhìn qua khá thuận mắt. Hơn nữa giờ đây có thể thấy hắn rất tự tin, không còn bộ dạng thất vọng như trước kia nữa.

Do vậy cũng khó trách Hoa Vĩ không nhận ra Lôi Tử.

Câu trả lời của Lôi Tử cũng khiến Bùi Hành nhẹ nhõm, nếu như đối phương không thể đưa ra kịch bản xuất sắc, vô luận như thế nào thì hắn cũng không vì một vị chế tạp sư mà làm xáo trộn các bước kế hoạch của mình.

Lần này lo lắng nhất không ai khác chính là tập đoàn Arminia, bởi vì ngay từ đầu bọn họ giới thiệu quá cầu toàn, không ngờ chẳng có mấy ai nhận lời. Trần Mộ là chế tạp sư xuất sắc nhất ở câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp, điểm này được hầu hết hội viên thừa nhận. Bây giờ Trần Mộ từ chối, Arminia cũng không nói bọn họ cần chế tạp sư đứng thứ hai, thứ ba....song hướng hội này chỉ sợ là lần có nhiều biến cố nhất trong lịch sử tổ chức.

Trong lòng bọn họ, chế tạp sư lợi hại nhất ở đây vĩnh viễn chỉ có một người, đó là Trần Mộ!

Sắc mặt Ngô Đoàn kém vô cùng, nhưng lại không có chỗ để xả cơn giận.

Còn không đợi buổi hội nghị kết thúc, Bùi Hành liền vội vã đi tìm Vương Hạo, hỏi thẳng mặt: “Vừa rồi người gật đầu là sao?”

Vương Hạo cười đưa cho Bùi Hành một ly nước, nói: “Còn sao nữa? Đồng ý! Ta nói, hôm nay người trở nên nổi tiếng rồi, mặt mũi của Ngô Đoàn đều bị người đoạt hết, ta cũng không rõ tại sao Trần Mộ lại cảm thấy hứng thú với các người.”

“Trần Mộ, là tên đầu tiên đứng lên sao? Hẳn lợi hại không?” Bùi Hành tò mò hỏi.

“A, là một tên biến thái có thể kiếm gần tám trăm điểm cống hiến trong một ngày, không lợi hại được sao?” Vương Hạo nhìn Bùi Hành.

“Tám trăm điểm?” Bùi Hành động dung: “Người này giỏi đến vậy sao? Thật đúng là nhìn không ra a.” Hắn lập tức cảm thấy hứng thú, vội vàng đến gần: “Lại đây, nói rõ hơn đi.”

Vì vậy không ít người qua lớp kính thủy tinh thấy hai người đàn ông trung niên kê đầu sát vào nhau bên dưới, làm cho những người khác không khỏi có ý nghĩ kì quái.

Sau khi nghe Vương Hạo kể sự tích của Trần Mộ, Bùi Hành chép miệng, than thở: “Quả nhiên là một tên biến thái, thanh niên bây giờ quá tài giỏi a! Ai, đúng rồi, còn người trẻ tuổi mà Trần Mộ đề cử thì sao? Người cũng ra hiệu cho ta đồng ý, hẳn cũng giỏi lắm sao?”

“Nói cho người biết, hai người kia đều được hội trưởng coi trọng, Trần Mộ sẽ đảm nhiệm chức tổng giám sát kỹ thuật, còn Lôi Tử cũng sẽ được điều đến bộ phận kinh doanh, ý tưởng của tên đó thật sự rất tuyệt!” Vương Hạo nghĩ đến hai người này đều không khỏi cảm khái vài phần.

Bùi Hành càng thêm giật mình: “Bạch hội trưởng của các người có hứng thú với hai tên tiểu tử này?”

“Đúng vậy! Đã lâu rồi ông ta không tự mình cất nhắc người nào.” Vương Hạo thần nhiên nói.

“Ài, người không chịu nói sớm một chút, ta mà biết thì đã đồng ý liền rồi!” Bùi Hành hối hận không thôi, hẳn từng trò chuyện với Bạch Chiết Uyên, hiểu rõ ánh mắt của Bạch Chiết Uyên, có thể được hắn khen ngợi và đánh giá cao, vậy hai người này chắc chắn có bản lĩnh thật sự.

Vương Hạo thấy vẻ mặt của Bùi Hành liền cười lên, đột nhiên hắn nghiêm mặt: “Lão Bùi, ta phải nhắc nhở người một câu, người nên đối xử tốt hai người này. Người của Tả gia đã quen thói ngang ngược, đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không ta không có cách nào để giải thích với hội trưởng. Nếu người không đủ người thì hãy đến chỗ ta.”

Bùi Hành nghiêm mặt: “Yên tâm đi, đúng là Tả gia rất mạnh, nhưng Bùi gia chúng ta cũng không phải mềm yếu.”

“Vậy là tốt rồi.” Thần sắc Vương Hạo lúc này mới thoải mái hơn một chút.

Từ lúc Trần Mộ cùng Lôi Tử rời khỏi câu lạc bộ thì Lôi Tử không hề nói một lời, Trần Mộ không nhịn được hỏi: “Lôi Tử, ba ngày có đủ không?”

“Đủ! Đầu gối, người cứ yên tâm!” Lôi Tử ngẩng đầu cười, thần sắc khoa trương: “Người đó, hôm nay làm ta hoảng cả hồn. Vậy mà không hề nói trước một tiếng, lại làm như vậy. Lá gan nhỏ của ta thiếu chút nữa bị người dọa vỡ rồi!”

Về mặt Trần Mộ bình tĩnh đáp trả: “Xạo!”

« Ha ha, cũng đúng ! Chúng ta là ai, chúng ta chính là Mộc Lô song hùng!» Lô Tử giờ hai tay lên trời, tạo ra giáng về tự hào.

Trần Mộ cũng không thèm nhìn hấn một cái, mà về mặt thành thật nói : “Thật là khó nghe!”

...

Hai người đùa giỡn một lúc, Lô Tử có chút lo lắng nói: “Lần này chúng ta đã đắc tội nặng với Tả gia, sau này nên cẩn thận hơn!”

“Ừ!” Trần Mộ nặng nề lên tiếng, khi hấn từ chối Ngô Đoàn thì đã có ý nghĩ này, hấn cũng không phải người ngây thơ, những thế lực lớn này từng lén lút làm không ít chuyện xấu xa.

Xem ra trong khoảng thời gian này phải ít ra ngoài một chút, việc huấn luyện {Thoát Vĩ Toa} tạm đành phải dừng một thời gian, Trần Mộ thầm nghĩ trong lòng.

58. Chương 58: Biển Cỗ

Trần Mộ ở nhà một mình, hấn bắt đầu việc huấn luyện hằng ngày, từ môn thể dục cho đến rèn luyện cảm giác, hấn đều hoàn thành rất kĩ lưỡng.

Trái ngược với cảm giác không có dấu hiệu phát triển nào, thì môn thể dục lại khiến thân thể Trần Mộ càng ngày càng tốt hơn. Không có vẻ uể uải thất bại, nhưng bắp thịt dẻo dai kiên cường lại ẩn chứa sức lực mạnh mẽ, độ mềm dẻo xuất sắc càng làm động tác của hấn nhanh nhẹn hơn.

Cảm giác khiến sáu giác quan của hấn càng thêm nhạy cảm, không khí lưu động, cho dù động tĩnh rất nhỏ đều không thể thoát khỏi cảm giác của hấn. Nhưng Trần Mộ thấy tiến bộ lớn nhất của hấn không phải là những điều trên mà là khả năng chịu đau, sự đau đớn khi rèn luyện cảm giác không hề giảm chút nào. Có thể nói mỗi ngày hấn đều sống trong dầu sôi lửa bỏng.

Có thể chứng kiến bản thân mỗi ngày một mạnh hơn, dù quá trình này đầy đau đớn thì cũng phải cắn răng kiên trì!

Kinh nghiệm lúc nhỏ để cho hấn hiểu được sinh tồn không hề dễ dàng, hấn biết rõ tầm quan trọng của sức mạnh. Cùng so sánh với nó, chút đau đớn thì có là gì chứ?

oOo

“Thiếu gia!” Quản gia cung kính đứng trước mặt Tả Đình Y. Hấn đã phục vụ Tả gia hơn ba mươi năm, cho dù Tả Đình Y rất lễ phép với hấn, nhưng bất luận lúc nào hấn đều nhớ kỹ thân phận quản gia của mình trong đầu, không dám vượt qua.

Tả Đình Y dời mắt khỏi cuốn sách, thấy là quản gia, không khỏi lộ ra vẻ mặt thắc mắc.

“Yêu cầu điều tra rõ sự việc lúc trước kia của ngài đã có chút kết quả.” Quản gia cân nhắc từng chữ một.

“A.” Tả Đình Y buông cuốn sách trên tay, về mặt hứng thú: “Nói đi.”

Nhìn Tả Đình Y, quản gia cẩn thận nói: “Chúng ta không tìm ra thân phận của bọn họ, vì đã lâu bọn họ không có tới cửa hàng. Theo lời của chủ cửa hàng, có thể thấy người bán tạp ảnh rất cẩn thận, đáng vẻ bề ngoài mỗi lần đều không giống nhau, bọn họ cũng không nhớ rõ bộ dáng của người đó.”

“Sao lại như vậy?” Tả Đình Y cau mày: “Tạp ảnh của bọn họ vẫn còn đang được bán ra mà.”

“Điểm này chúng ta đã làm rõ, tạp ảnh của bọn họ vẫn đang được bán, nhưng bọn họ đã sớm chuyển sang bán tạp ảnh qua thị trường tự do.” Quản gia giải thích.

“Gửi bán?” Tả Đình Y thì thào: “Người này sao lại cẩn thận đến vậy?”

Một cao thủ như vậy lại tự mình chế tạo tạp ảnh, là một việc rất kì lạ. Thiếu tiền sao? Có kĩ thuật như vậy sao lại thiếu tiền? Mà bán tạp ảnh thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền đâu chứ?

“Chúng ta đã thu thập tất cả tập ảnh mà bọn họ bán ra thì phát hiện, từ tập ba {Sư Sĩ Truyền Thuyết} đã khác hoàn toàn các tập trước, các bản tập ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết} phá giải đều chỉ có từ tập thứ ba.” Quản gia mạch lạc báo cáo: “Chúng ta đã tiến hành thẩm định giá trị kinh doanh của {Sư Sĩ Truyền Thuyết}, cho rằng đây là một hạng mục đáng đầu tư. Thiếu gia, ngài có muốn đầu tư vào nó không?”

“Đầu tư?” Tả Đình Y lắc đầu: “Không có. Các người tiếp tục tìm hiểu, cố hết sức tìm ra người chế tạo bộ tập ảnh này là ai, tin tức về mọi mặt của hắn, càng chi tiết càng tốt.”

“Vâng.” Quản gia dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn thành thật thực hiện mệnh lệnh của Tả Đình Y.

Sau khi quản gia rời đi thì Tả Đình Y vẫn còn đang suy ngẫm.

o0o

Hai gã học viên Tinh Viện đang ở hoang dã, nơi này cách thành Đông Thương Vệ khoảng bảy trăm km. Dã thú xung quanh càng lúc càng lợi hại, bọn họ không thể không cẩn thận.

Trong rừng rậm rạp đến mức không một kẻ hở, khắp nơi đều là dây leo, bầu không khí đầy ẩm ướt. Về mặt hai người cảnh giác, ở chỗ như thế này nếu không chú ý thì sẽ rất nhanh mất mạng. Điểm số môn tiềm hành trong rừng của bọn họ rất cao, bọn họ có đủ tự tin.

Bất quá hai người đều là cao thủ có kinh nghiệm phong phú, phối hợp yểm trợ lẫn nhau rất hợp lý.

Đột nhiên, hai người nhìn nhau, vẻ đề phòng trong mắt càng thêm nặng nề. Bước chân hai người càng nhẹ nhàng, mà độ nghi trên tay luôn ở trạng thái sẵn sàng, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Vài phút sau, hai tiếng la thảm thiết vang lên làm vô số chim rừng náo động.

o0o

Trần Mộ cúi đầu xuống bàn đọc kịch bản của Lôi Tử, mắt hết nửa giờ hắn mới cẩn thận đọc hết kịch bản. Kịch bản này đã được Bùi Hành xét duyệt qua, cũng có nghĩa là từ bây giờ, Lôi Tử đã trở thành tổng biên kịch của tập đoàn Duy Khả.

“Khó a!” Trần Mộ đắn đo một lúc rồi trả lời.

“Sao? Có tự tin không?” Lôi Tử hơi lo âu nhìn Trần Mộ, kịch bản của hắn yêu cầu trình độ chế tác sư rất cao. Đúng là xuất phát từ sự tin tưởng với Trần Mộ, hắn mới đưa ra kịch bản như vậy. Nếu như Trần Mộ cũng cảm thấy không làm được, vậy thì kịch bản này cũng tuyên bố thất bại.

“Chắc chắn không thành vấn đề!” Trần Mộ suy nghĩ một chút rồi nói. Hắn biết cơ hội này quan trọng đến mức nào với Lôi Tử. Chỉ cần kịch bản của hắn thành công, như vậy thành tích này sẽ rất có lợi cho sự phát triển sau này của hắn. Tập đoàn Duy Khả không phải là công ty bình thường, nó là thương hiệu của Bùi gia, không hề kém Tả gia ở thành Đông Thương Vệ. Hoạt động quan trọng như vậy, nếu như hắn có thể đạt được thành công thì hắn sẽ trở thành nhà biên kịch quyền thế nhất thành Đông Thương Vệ.

Trần Mộ vẫn cho rằng Lôi Tử rất có tài, chỉ là thiếu một cơ hội. Bây giờ cơ hội ở trước mặt, hắn sao lại không dốc sức hỗ trợ chứ?

Có kinh nghiệm hợp tác qua hai bộ tập ảnh, bọn họ phối hợp hỗ trợ lẫn nhau rất thuần thục. Hai người lập tức bắt đầu thảo luận chi tiết, Trần Mộ đưa ra thắc mắc của mình, còn Lôi Tử giải thích và điều chỉnh phương án.

o0o

Vương Trạch xanh mặt nhìn hai thi thể trước mặt do bọn họ tìm được ở hoang dã. Tất cả học viên Tinh Viện đều đau lòng, bạn bè hai ngày trước còn ở cùng nhau giờ đột nhiên phơi thây nơi hoang dã. Về mặt cực kỳ sợ hãi còn lưu lại của hai người, như thể trước khi chết bọn họ gặp được một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cả căn phòng bị bao phủ bởi bầu không khí bi thương. Hai người này ra ngoài hơn ba ngày vẫn chưa trở về, bọn họ liên cổ dự cảm không tốt, tất cả bọn họ vội vàng ra ngoài tìm kiếm. Không ngờ cuối cùng lại tìm thấy thi thể của hai người.

Đám người Vương Trạch kiểm tra toàn bộ thân thể, ngoại trừ vài lỗ thủng ở ngoài thì không có vết thương khác. Như vậy thì có lẽ là bị trúng độc chết, đám người Vương Trạch vẫn không thể đưa ra phán đoán chính xác.

“Làm sao bây giờ?” Một học viên bên cạnh Vương Trạch thấp giọng hỏi, mặc dù mỗi người bọn họ đều tài giỏi, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là học viên, khi gặp phải chuyện sống chết cũng khó tránh khỏi bối rối.

Vương Trạch cắn răng nói: “Lập tức đưa bọn họ về trường, rồi yêu cầu giúp đỡ, nói với bên ngoài là bọn họ phải quay về trường. Chúng ta phải giữ kín chuyện này, nếu để lộ ra ngoài sẽ rất rắc rối!”

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, lần lượt gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ. Bây giờ bọn họ mới thật sự hiểu được bản thân đang thực hiện nhiệm vụ, không phải là du lịch!

59. Chương 59: Tiến Ngự – Khiêu Chiến?

Điều này khiến cho tiến độ công việc của Trần Mộ rất nhanh, hắn chỉ tốn hai tuần liền chế tạo xong các huyền tạp mà Lôi Tử cần. Sau khi xem hiệu quả của huyền tạp mà Trần Mộ chế tạo xong, Lôi Tử khen ngợi không ngớt lời.

Phần việc của Trần Mộ đã xong, nhưng đối với Lôi Tử mà nói thì còn lâu mới kết thúc. Đảm nhận vị trí tổng biên kịch, hắn còn cần phối hợp làm việc nhịp nhàng với các nhân viên khác. Vì vậy cả ngày đều thấy hắn đi sớm về muộn, đầu tắt mặt tối.

Vốn Trần Mộ còn lo lắng sự an toàn của Lôi Tử, nhưng sau đó lại phát hiện có người âm thầm bảo vệ Lôi Tử thì mới yên lòng.

Việc này là do hắn tình cờ phát hiện. Tên tạp tu kia dù chỉ nhìn thoáng qua một chút nhưng vẫn bị hắn phát hiện. Cảm giác của hắn bây giờ nhanh nhạy đến mức trước kia không thể tưởng tượng ra được.

Tương tự hắn cũng phát hiện có người đang âm thầm bảo vệ bản thân mình. Dù không biết thực lực của người đó ra sao, nhưng nhìn qua có vẻ rất chuyên nghiệp. Trần Mộ cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, hắn không thích bị người khác nhìn trộm khi đang huấn luyện nên hắn quyết định cả ngày đều ở trong nhà.

Nhưng nếu cứ như vậy thì hắn bắt đầu rảnh rồi.

Cho dù là huấn luyện gì thì mãi mãi không phải cứ nhiều là tốt. Ví dụ như rèn luyện cảm giác, Trần Mộ liền phát hiện trong ba giờ đầu tiên có hiệu quả tốt nhất, vượt qua khoảng thời gian này thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. Mà môn thể dục cũng như vậy, nếu thời gian quá dài thì toàn bắp thịt trên thân sẽ mệt mỏi quá sức.

Hơn nữa trong thời gian này, trên tay hắn cũng không có công việc khác. Lôi Tử vẫn chưa đưa tập kế tiếp của {Sư Sĩ Truyền Thuyết} cho hắn. Bất ngờ Trần Mộ phát hiện bản thân trở nên nhàn rỗi, thời gian còn lại nên làm gì đây?

Đang lúc buồn chán thì hắn bỗng nghĩ tới thế giới nước đơn giản. Đã có trò chơi thoát khỏi trời buộc, vậy chắc cũng có trò chơi khác? Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Trần Mộ, hắn đột nhiên có hứng thú.

Ngoại trừ mỗi ngày đều huấn luyện cảm giác cần ở trong thế giới nước đơn giản, thì đã lâu hắn không đi thăm dò nó.

Vừa vào thế giới nước đơn giản, một cỗ áp lực nước quen thuộc đột nhiên bao phủ cả người hắn. Hắn đã sớm quen thuộc với chuyện này, thân thể lắc lư một cách kì lạ, giống như một con cá đang bơi, cả người liền vọt lên ra ngoài. Lớp cát mềm cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với hắn, nửa bơi nửa bước, như đi trên mặt đất.

Đây là kĩ xảo mà hắn học được từ trong trò chơi thoát trời buộc, hắn phát hiện loại kĩ xảo này rất thích hợp để di chuyển trong nước. Đây cũng là tác dụng duy nhất của kĩ xảo này mà hắn phát hiện đến giờ. Tuy nhiên khi nghĩ đến tấm {Thoát Vĩ toa} tạp, hắn thấy mình tốn nhiều công sức như vậy rất đáng giá.

Làm người không thể quá tham lam, hắn cảnh báo bản thân trong lòng.

Rong tảo là trò chơi thoát trời buộc, ngọc trai lớn là phương pháp rèn luyện cảm giác, bên trong thế giới nước đơn giản còn có cái gì khác?

Ánh mắt của hắn cuối cùng rơi vào bầy cá kiếm đang bơi kia.

Bầy cá kiếm hình tam giác, mỗi lần nghĩ đến tên gọi này hắn đều đỏ mặt xấu hổ. Về bề ngoài của các con cá kiếm tam giác này thật sự khiến người khác khen không nổi, nhưng thân hình linh hoạt của chúng, còn có quỹ đạo bơi khó đoán trước, lại thêm hơi thở sinh mạng của chúng. Những điều này khiến lòng hâm mộ của Trần Mộ đối với người chế tạo tạp phiên thần bí càng sâu đậm.

Đàn cá kiếm này có khoảng vài trăm con, khi bơi nhìn rất trắng lệt.

Chúng là mục tiêu lần này của Trần Mộ, theo hiểu biết của bản thân, hắn tin rằng trong thế giới nước đơn giản không có vật gì vô ích. Hướng chỉ đàn cá này quá thu hút sự chú ý của người khác.

Trần Mộ thử tới gần đàn cá, khi hắn còn cách đàn cá một khoảng cách thì chúng dường như nhận ra sự tồn tại của hắn.

Bầy cá hơn mấy trăm con đang vui đùa bỗng nhiên đứng im, chúng cùng lúc ổn định thân mình. Những con cá kiếm này xếp thành đội ngũ chỉnh tề, toàn bộ đầu tam giác nhỏ màu hồng cùng ngẩng vào Trần Mộ.

Bị hơn mấy trăm đôi mắt cá hình tam giác nhìn chòng chọc, mồ hôi lạnh của Trần Mộ đều chảy hết xuống đất.

Bỗng dưng một con cá kiếm rời khỏi bầy, lao về phía Trần Mộ.

Trần Mộ lập tức bị dọa đến giật mình, thân thể lập tức nghiêng qua một bên, liền tránh được đòn tấn công của con cá kiếm này.

Không đợi hắn vui mừng, lại thêm một con cá kiếm khác lao tới. Bây giờ Trần Mộ liền cảm thấy hối hận, sao mình lại làm đầu những con cá kiếm này thành hình tam giác sắc bén chứ? Nếu làm thành hình tròn thì tốt biết bao a! Cá bong bóng hình tròn, dù cho đâm vào người cũng không đau a!

Tuy nhiên những con cá kiếm này cũng không để hắn có thời gian hối hận, vừa tránh được đòn thứ hai, lại có thêm một con cá kiếm lao tới.

Một bầy cá kiếm như hổ đói rình mồi vây quanh, mỗi con cá kiếm hung hăng lại gần, ngay cả lớn gan như Trần Mộ, trong lòng cũng hơi sợ hãi.

Hắn bối rối, mặc dù đã học được kĩ xảo phát lực trong nước, nhưng so với sinh vật sống trong nước thì vẫn chậm chạp như một con vịt không biết bơi.

Chỉ gắng sức được bảy tám giây, hắn liền chịu không nổi.

Cánh tay trái tê rần, hắn còn chưa kịp kêu lên đau đớn thì chỉ trong chốc lát, toàn thân trên dưới đã bị đâm hơn bảy tám lần.

Ngay cả lần trước bị thương, dù không có thuốc gây tê Trần Mộ đều có thể chịu được nhưng lần này sắc mặt hắn lại đột nhiên thay đổi.

Đau đớn! Đau đến tận xương tủy! Vừa mới nghĩ rằng khả năng chịu đau của bản thân tiến bộ lớn nhất, bây giờ mới hiểu được cái gì mới gọi là đau thật sự!

Giống như trong nháy mắt, có vài tia nước cực nhỏ bất thành linh từ ngoài da tiến vào trong xương tủy.

Trần Mộ đau đến mức cả khuôn mặt đều nhăn lại cùng một chỗ, nhưng hắn biết nếu lúc này không có biện pháp ứng phó, có lẽ mình sẽ bị đàn cá kiếm này đâm chết tươi, không đúng, là đau đến chết!

Chân phải của hắn giậm sâu vào trong cát, cả người đột nhiên ngửa về phía sau, thân thể mềm dẻo vô xương, liên tục lắc lư rất nhanh nhiều lần, khiến thân thể của hắn nhìn qua như một cuộn sóng, nhanh chóng vọt ra.

“Cá kiếm số bảy, khiêu chiến thất bại.” Giọng nói già nua quen thuộc như đang giải thích cho hành vi lúc này của Trần Mộ.

Khi Trần Mộ dốc hết sức, cả rong tảo đều không trôi được hần, càng không cần nói đến những con cá kiếm nhỏ nhỏ này, hần như một mũi tên được bắn khỏi cây cung, vèo một cái liền thoát khỏi vòng vây của mấy con cá kiếm.

Trần Mộ lui về sau hơn mười mét mới dừng lại.

Cá kiếm không có đuổi theo, hần liền thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn bầy cá kiếm đang bơi quanh quẩn, chúng đã khôi phục lại tình trạng bơi tự do như bình thường, cũng không thèm nhìn tới Trần Mộ đang hoảng sợ.

Rất đau! Bây giờ trên người Trần Mộ vẫn cảm thấy từng cơn nhức nhối nhẹ, vẻ mặt hơi sợ hãi nhìn đàn cá kiếm.

Bên trong thực sự có ẩn tình! Vừa rồi hần nghe rất rõ giọng nói già nua kia: “Khiêu chiến thất bại!”

Chỉ là....trò chơi, như vậy....chỉ sợ chết người a!

Hần không hiểu được, tại sao cá kiếm đâm vào người lại đau đớn đến vậy. Nếu nói hần phát hiện thứ gì nguy hiểm trong tạp phiến thần bí này, Trần Mộ cũng không quá kinh ngạc.

Ngay từ đầu, hần đã không hề nghĩ rằng tạp phiến này không có bất cứ mối nguy hiểm nào.

Bất quá hần tạm thời gác vấn đề này qua một bên, bây giờ hần đang suy nghĩ đàn cá kiếm này để làm gì?

“Khiêu chiến thất bại! Cá kiếm số bảy.”

Rốt cuộc trong tám chữ ẩn chứa thông tin gì?

60. Chương 60: Bắt Đầu Rồi Sao?

Nhưng hai cái đó khác nhau ở chỗ nào đây? Rất đáng để suy nghĩ cẩn thận. Còn có “Cá Kiếm Số Bảy”, đây có vẻ là cấp độ, cũng ứng với độ khó khăn của khiêu chiến.

Hần cẩn thận ngẫm nghĩ lại từng chi tiết trong khoảng thời gian vừa rồi.

Khi mình tới gần thì đàn cá kiếm liền dừng lại. Nói cách khác đàn cá kiếm này có phạm vi cảm giác nhất định. Chỉ khi nào tiến vào phạm vi cảm giác của chúng, mới có thể kích hoạt cái gọi là khiêu chiến.

Sau đó đàn cá kiếm kia cùng nhau ủa lên. Ngay từ đầu chỉ có một con cá kiếm xông về phía mình. Mà khi mình vừa tránh được thì con cá kiếm thứ hai lại lao đến, mình lại né được thì đến con cá kiếm thứ ba...Cho đến lúc mình bị cái đầu nhọn hoắc của cá kiếm đâm trúng.

Tổng hợp tất cả các yếu tố lại, trong đầu Trần Mộ rốt cuộc có một khái niệm tổng quát. Đây là một cuộc khiêu chiến, là một cuộc khiêu chiến loại né tránh. Có lẽ là một trò chơi tránh đòn tấn công của cá kiếm.

Lần đầu tiên chỉ có một con cá kiếm, nếu tránh được, con cá kiếm thứ hai sẽ xông lên... Cho đến lúc mình không cách nào tiếp tục chịu nổi, chủ động rời khỏi phạm vi cảm ứng của cá kiếm.

Nếu đúng là như vậy thì theo lý luận mà nói, có hai cách để hoàn thành khiêu chiến. Một là kiên trì né tất cả đòn tấn công của cả đàn cá kiếm, biện pháp còn lại là cẩn trọng chịu đựng những cơn đau đớn dày đặc.

Tất nhiên cách thứ hai chỉ là trên lý thuyết. Trần Mộ không cho rằng có người nào chịu đựng nổi loại đau đớn này. Tính cách kiên nhẫn của hần được quá trình rèn luyện cảm giác tăng lên rất nhiều, nhưng dù là vậy thì hần vẫn không chịu được loại đau đớn như thế.

Điểm mấu chốt nhất là Trần Mộ cho rằng phương pháp này rất nguy hiểm.

Phán đoán nguy hiểm cũng không phải do hần tưởng tượng ra, mà có thật. Sau khi rời khỏi thế giới nước, hần liền phát hiện toàn thân có bảy tám điểm đỏ rất nhỏ, nhấn xuống một cái có thể cảm thấy cơn đau nhẹ.

Rốt cuộc người chế tạo tám tạp phiến thần bí này muốn làm cái gì? Mỗi một lần nghĩ đến vấn đề này, Trần Mộ đều không thể hiểu nổi. Hần từng chú ý một đào ra vài thứ trong tạp phiến nhưng cuối cùng vẫn không thu được đầu mối nào về bí ẩn này.

Thật sự là thứ hao tổn tâm trí a!

o0o

Tinh Viện.

Một lão nhân tóc bạc, một người đàn ông trung niên, còn có một cô gái. Ba người cùng đứng song song nhau. Ở trước mặt bọn họ có hai cỗ thi thể nằm ngang nhau, rõ ràng là được Vương Trạch đưa về.

“Nhìn ra nguyên nhân gây nên cái chết của bọn họ không?” Lão nhân tóc bạc hỏi.

Người trả lời là cô gái kia, sắc mặt nàng ngưng trọng: “ Là nhu khách của Bách Uyên Phủ gây ra. Bọn họ chết do bị gai độc của cây hắc đằng đâm trúng, ít nhất cũng có cấp sáu. Thân thủ của đối phương rất cao.” Mái tóc dài của nàng bay phất phơ, thân mặc trang phục toàn màu xanh, dáng đứng ngay ngắn, nhìn từ xa như một đóa hoa sen mới nở.

Nhưng vẻ mặt của người đàn ông trung niên lại hoảng hốt: “Đám hắc trùng của Bách Uyên sao lại ngửi ra được? Chẳng lẽ tin tức bị lộ ra ngoài?” Khuôn mặt hắn có hình chữ quốc, rất uy nghiêm, chỉ là vẻ mặt lúc này lại đầy khiếp sợ.

Lão nhân tóc bạc lắc đầu: “Còn chưa biết rõ tình huống cụ thể.” Hắn nhìn thoáng qua hai thi thể, thở dài nói: “Chỉ sợ bây giờ đã có không ít người đã có lòng nghi ngờ rồi, tình thế càng lúc càng phức tạp!”

Suy nghĩ một chút, hắn nhìn về phía cô gái: “Lực lượng ở chỗ Vương Trạch hơi ít ỏi. Lần này do người đi, gặp phải chuyện gì đều tự người quyết định.”

Sau đó lập tức chuyển hướng sang người trung niên: “Người chọn một nhóm người đi theo nàng, bây giờ e là không thể âm thầm đoạt lấy nó được rồi, tranh đấu ở bên ngoài sẽ càng lúc càng nhiều.” Cô gái ở bên cạnh im lặng.

Người trung niên hỏi: “Chọn đệ tử hay sư phụ?”

“Đệ tử. Chủ yếu là từ nội viện, ngoại viện cũng chọn vài người. Những người này phải can đảm, cẩn trọng, thông thuộc thể sự.” Cô gái đột nhiên lên tiếng.

“Cứ làm như vậy.” Lão giả tóc bạc quả quyết nói.

“ Vâng, ta đi làm ngay.” Người trung niên vội vàng khom người.

“Người phải cẩn thận, lần này khẳng định là gặp các cao thủ của các học phủ khác. A a, không nên quá để ý chuyện được mất, cứ coi như là một lần ma luyện đi.” Lão đầu tóc bạc quay sang cười nói với cô gái.

“Hiệu trưởng yên tâm.”

Đây là một khoảng thời gian bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng là các hoạt động ngầm ở liên bang Thiên Du đã bắt đầu khởi động.

o0o

Tả Đình Y đi tới chỗ của lão sư Mai Đạt, hắn vừa mới nghe tin lão sư ngã bệnh, liền vội vàng chạy tới.

Lão sư Mai Đạt nằm ở trên giường, nhìn qua tình huống cũng không tốt lắm. Hốc mắt lõm sâu, khuôn mặt tiêu tụy, có vẻ già yếu thêm. Trong lòng của Tả Đình Y khó chịu đến cực điểm. Lão sư Mai Đạt đã dạy tri thức về mặt chế tạo cho hắn từ nhỏ, quan hệ của hai người đã sớm vượt qua tình thầy trò rồi.

Đến bên thầy thuốc, hắn thấp giọng hỏi: “Tình huống thế nào?”

Thầy thuốc lắc đầu: “ Không tốt lắm.”

“Rốt cuộc là bị sao?” Sắc mặt Tả Đình Y rất khó coi. Thân thể của lão sư Mai Đạt vẫn được chăm sóc không tồi, còn khá mạnh khỏe, sao lại đột nhiên bị bệnh nặng như vậy.

Thầy thuốc cẩn thận trả lời: “Trong thời gian này đại sư Mai Đạt hẳn là thường xuyên suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa như có vấn đề nào đó ứ đọng trong lòng. Tâm tình lo âu, làm cho thân thể mất cân đối. Đại sư

Mai Đạt chú tâm nghiên cứu, không chú ý tới sự thay đổi của thân thể, mới dẫn đến việc thân thể nhanh bị ác hóa. Ngài cũng biết, tuổi của ông ấy...”

Câu sau thì Tả Đình Y đã không còn nghe thấy, ánh mắt của hắn rơi vào cái bàn.

Một tấm tạp phiến đã bị đốt cháy hơn phân nửa, còn có vài tấm tạp ảnh {Không Hẹn Mà Gặp}. Bỗng dưng ngọn lửa giận bốc lên trong lòng Tả Đình Y, hắn liền quay đầu đi ra khỏi căn phòng của lão sư Mai Đạt.

Hắn trực tiếp tìm đến quán gia, vừa gặp liền nói: “ Ta không cần biết ngươi dùng cách gì, nhất định phải tìm được tên chế tạp sư đáng chết này, hiểu không?”

Chứng kiến sắc mặt xanh mét của thiếu gia, quan gia vội vàng trả lời: “Vâng.”

Các mối quan hệ của Tả gia nhanh chóng được khởi động, nhưng tin tức thu được lại khiến cho quán gia không ngừng kêu khổ. Bọn họ vẫn không cách nào tìm ra dấu vết, rõ ràng đối phương rất lão luyện, không hề lưu lại bất kì dấu mối có giá trị nào. Cuối cùng có người nghĩ ra một chủ ý là đi thẳng đến thị trường tự do chờ đợi.

Cái phương án này cần rất nhiều người, nhưng đối với Tả gia mà nói thì việc này không thành vấn đề. Quán gia hiểu rất rõ, mặc dù bình thường thiếu gia rất tao nhã lịch sự, rất dễ nói chuyện, nhưng khi tức giận lên thì bọn họ có thể thấm ròi. Địa vị của Tả Đình Y ở Tả gia chỉ thấp hơn cha của hắn là Tả Thiên Lâm. Hắn cũng là người thừa kế duy nhất của Tả gia. Ở điểm này thì không có người nào có thể cạnh tranh với hắn.

Mỗi ngày có rất nhiều người cải trang phân tán ở nhiều góc trong thị trường tự do. Dựa theo thời gian trước kia mà tính thì đã đến lúc phát hành tập mới của {Sư Sĩ Truyền Thuyết}.

Nhưng đối phương như biết bọn họ đang bày thiên la địa võng đợi hắn, vẫn không chịu xuất hiện. Đám người này trông mòn con mắt, chờ đến mức da đầu sắp bị cào rách, mỗi người càng lúc càng nóng nảy, khoe miệng đã xuất hiện vết bong rộp dài.

Bọn họ nào biết rằng trong khoảng thời gian này, Lôi Tử bận rộn công việc ở tập đoàn Duy Khả đến sứt đầu mẻ trán, căn bản không có thời gian làm kịch bản. Mà Trần Mộ thì đang suy nghĩ việc của chính mình.

61. Chương 61: Phi Thiên Cùng Độn Địa

Tuy nhiên khiêu chiến cá kiếm cùng với trò chơi trước đây rất khác nhau, khiêu chiến cá kiếm có mức nguy hiểm khá cao. Có thể nhận ra điểm này từ lần khiêu chiến trước, bảy tám điểm đồ lưu lại từ đó vẫn chưa biến mất, mỗi lần nhấn xuống đều cảm thấy nhức nhối.

Trần Mộ cũng không dám tùy tiện vào thử lại lần nữa, nhưng như thế cũng không đồng nghĩa là hắn bỏ cuộc. Nếu không được thì có thể từ từ cố gắng, có nguy hiểm thì chọn biện pháp an toàn hơn. Nếu không làm gì cả thì đó mới là lựa chọn tồi tệ nhất.

Tấm tạp thần bí này làm cho người ta thật khó hiểu. Ngay từ đầu là môn thể thao, về sau là chế tạo hạ cấp huyền tạp. Tiếp đến là rèn luyện cảm giác, trò chơi thoát trói buộc, kỹ xảo chế tạo và sử dụng {Thoát Vĩ Toa} tạp, bây giờ là khiêu chiến cá kiếm.

Môn thể thao để rèn luyện tố chất cơ thể. Phương pháp chế tạo hạ cấp huyền tạp, rèn luyện cảm giác, chế tạo {Thoát Vĩ Toa} tạp thuộc về tri thức của chế tạp sư. Mà kỹ xảo sử dụng {Thoát Vĩ Toa} tạp lại là phạm trù của tạp tu.

Trò chơi thoát trói buộc hắn là để rèn luyện bộc phát lực và kỹ xảo phát lực trong nước, cái này dùng để làm gì? Mà khiêu chiến cá kiếm, thuộc về phạm trù gì đây? Thật là khiến người ta đau đầu a.

Hơn nữa theo Trần Mộ ước lượng, điều kiện để hắn tiến vào vòng tiếp theo là cảm giác của hắn mở rộng ra khoảng năm mét. Nhưng hiện tại kỹ lực cao nhất của hắn là 4,9 mét, chỉ còn cách một lần ranh nhỏ.

Cảm giác không có chút tiến triển nào, điều này Trần Mộ không thể thay đổi được. Kì thật trong lòng hắn còn có một phán đoán, trò chơi thoát trói buộc, {Thoát Vĩ Toa} tạp cùng khiêu chiến cá kiếm, và rèn luyện cảm giác có phải có mối liên hệ với nhau hay không?

Ý nghĩ này xuất phát từ trò chơi thoát trói buộc, hần phát hiện khi mình ở trong trò chơi thoát quần thì cảm giác được rèn luyện tại một trình độ nào đó. Hơn nữa cảm giác từ lâu đã không có biến hoá cũng tăng trưởng ở mức nhất định. Sau đó {Thoát Vĩ Toa} tập cũng có hiệu quả giống như vậy. Do vậy mới để cho Trần Mộ có ý nghĩ này.

Tất nhiên đây chỉ là phán đoán của hần, bây giờ còn chưa có cách nào để biết thật hay giả.

Nhưng như thế nào mới có thể đề cao năng lực tránh né của mình đây? Về vấn đề này thì Trần Mộ không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đột nhiên như có tiếng động ngoài cửa sổ, Trần Mộ vốn đang cau mày vắt óc suy nghĩ chợt bừng tỉnh. Các giác quan nhạy bén thì chỉ có điểm này là không tốt, chỉ cần một chút động tĩnh thì cũng dễ bị kinh động.

Trần Mộ đi về phía cửa sổ, mở ra một khe nhỏ nhìn ra bên ngoài.

Một tiếng rên rỉ truyền đến từ chỗ cách nhà hần không xa, một người đàn ông như bất ngờ bị cái gì đẩy lùi lại, lưng đâm vào tường. Máu tươi từ khoe miệng hần trào ra, vẽ mặt đau đớn. Hần giãy dựa trên mặt đất, đột nhiên một màn hình sáng xuất hiện trước mặt hần, bên trên có rất nhiều con số, đây là thông tin tập được mở! Chắc chắn hần muốn kêu cứu!

Ba, một âm thanh vang lên, một đạo ánh sáng màu lam đánh trúng độ nghi trên cổ tay người đàn ông này, độ nghi liền bị phá nát. Hai người đàn ông đeo mặt nạ từ một khúc quanh bước ra, thân thể một trong số họ được mấy đạo ánh sáng màu lam vờn quanh. Ánh sáng màu lam như con rắn không ngừng trườn quanh thân thể.

Trong lòng Trần Mộ liền trầm xuống, sắc mặt trắng bệch. Hần nhận ra người đàn ông bị đánh nằm dưới đất, đó chính là vị tạp tu đang âm thầm bảo vệ hần!

Vậy những người này là...

Không kịp suy nghĩ cẩn thận, Trần Mộ quyết định thật nhanh, lấy hết tốc độ lao về phía sau căn phòng, không kịp mang theo thứ gì trong phòng.

Hần cảm giác tim đang đập nhanh hơn, phanh phanh phanh, tựa như tiếng bước chân của hai người kia đang liều mạng đuổi theo mình. Cổ họng khô khốc nhưng lúc này hần lại tỉnh táo vô cùng, hần biết bất cứ điểm sơ sẩy nào của bản thân đều khiến mình mất mạng.

Đằng sau phòng có một cửa sổ, mình phải thoát ra bằng lối đó. Lúc này Trần Mộ hoàn toàn không chú ý tới tốc độ chạy nước rút cự ly ngắn của hần kinh người thế nào!

Đến trước cửa sổ, hần nhanh chóng thò đầu nhìn thoáng qua. Không có ai! Bất chấp đây là lần hai, Trần Mộ nhún người nhảy xuống phía dưới. Trong khoảnh khắc chạm mặt đất, hần thuận thể lặn một vòng để hóa giải lực va chạm.

Khu vực gần đây đều là nhà dân, hần rất quen thuộc với nơi này, vừa đứng dậy thì hần liền dốc sức chạy như điên dọc theo bờ tường.

Tạp tu! Người âm thầm bảo vệ mình là một gã tạp tu. Mặc dù hần không biết tên tạp tu âm thầm bảo vệ mình có cấp bậc gì nhưng có thể khẳng định, người đó chắc chắn lợi hại hơn mình. Mà ngay cả vị tạp tu này đều chết dưới tay hai tên kia, vậy mình còn có đường sống sao?

Không biết có phải do bị uy hiếp tính mạng hay không mà tốc độ chạy trốn của hần nhanh cực kì. Trong chớp mắt hần đã chạy qua vài khúc quanh. Điều này làm cho hần thậm chí phào nhẹ nhõm. Muốn theo dấu trong khu dân cư dày đặc như thế này, hoàn toàn không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng lúc hần quay đầu nhìn lại thì sợ đến hồn phi phách tán.

Hai tên tạp tu đang bay giữa không trung, tìm kiếm bóng dáng hần khắp nơi.

Đáng chết! Tạp tu có thể bay, sao mình lại quên điều này? Trần Mộ vội vàng bám sát vào chân tường, co người lại. Vị trí này vừa vặn có thể che khuất thân hình hần.

Đột nhiên một ý nghĩ từ trong đầu hần lóe lên. Nếu mình dùng {Thoát Vĩ Toa} tập thì có thể bắn hạ hai tên này hay không?

Tuy nhiên ý nghĩ này liền bị hần vứt bỏ. Đối phương có hai người, cho dù mình có thể bắn rơi một người thì mình cũng bị lộ vị trí. Một khi bị lộ thì kết quả không cần nói cũng biết. Đối phương là tập tu chuyên nghiệp, không phải kẻ nửa mùa như mình có thể so sánh. Đối phương muốn giết mình cũng có một trăm loại phương pháp.

Trên bầu trời, hai gã tập tu này từng bước tìm tòi từng điểm một, không hề nóng vội. Nhìn cũng biết là chuyên gia.

Tim của Trần Mộ vẫn đang đập liên hồi, từ nhỏ đến lớn hần chưa từng gặp qua nguy hiểm như thế này. Xem ra lúc nhỏ cùng lưu manh đánh nhau so với lúc này, quả thực là trẻ con so với ông nội.

Hai người này chắc chắn là Tả gia! Tả gia quả nhiên không phải loại người tốt lành gì.

Trần Mộ căng thẳng nhìn hai người không ngừng đến gần. Hần hết sức thu người lại, giảm bớt khả năng bị phát hiện. Nhưng mà đứng im tại chỗ cũng không phải là biện pháp, một khi bọn họ bay đến bên trên chỗ này thì mình không còn nơi nào để ẩn trốn.

Không được, không thể ngồi chờ chết! Ánh mắt Trần Mộ nhanh chóng nhìn xung quanh, nhanh chóng suy nghĩ. Tim đập mạnh liên hồi cũng không khiến hần bối rối, đầu óc của hần vẫn tỉnh táo như cũ.

Đột nhiên ánh mắt của hần dừng lại ở một nơi không xa, cảm xúc mừng như điên dấy lên trong lòng.

Khoảng mười mét phía trước có một nắp cống thoát nước! Trần Mộ hận không thể đập đầu mình một cái, sao lúc này không nghĩ đến chứ? Bọn họ bay lên trời, vậy thì ta chui xuống đất !

Hần tin tưởng chỉ cần mình chui xuống đường cống thoát nước, thì đối phương chắc chắn sẽ không bắt được mình.

Khom lưng lại, Trần Mộ giống như một con báo lao dọc theo chân tường, nhanh chóng chạy tới nắp cống ngầm.

Cái nắp cống nặng nề dễ dàng bị Trần Mộ xốc lên, bên trong tối đen như mực, một mùi khó ngửi bốc lên.

Nhưng Trần Mộ không chút cau mày, vẻ mặt bình tĩnh nhẹ nhàng nhảy xuống, rồi lập tức đẩy nắp cống lại vị trí cũ. Xuyên qua khe hở giữa song sắt của nắp cống, hần nhìn về phía không trung.

Hơn mười giây sau, hai gã tập tu liền xuất hiện trong tầm nhìn của hần. Bọn họ bay cách mặt đất khoảng năm mươi mét, Trần Mộ có thể thấy rõ thân hình của bọn họ.

Trong bóng tối, ánh mắt Trần Mộ thay đổi liên tục, có thể tưởng tượng lúc này hần đang đấu tranh tâm lý dữ dội như thế nào. Nhưng rất nhanh, ánh mắt của hần trở nên kiên định. Hần nhanh chóng mở độ nghi trên tay, hần đã quyết định phản công.

62. Chương 62: Phong Tình Nhất Toa

Một con thoi dài tròn trong suốt óng ánh như pha lê xuất hiện ở đầu ngón trỏ tay phải Trần Mộ, tản ra ánh sáng mờ ảo. Trong bóng đêm nó thật xinh đẹp và chói mắt. Nó nhanh chóng xoay tròn, càng xoay càng nhanh, phát ra tiếng ong ong rất nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ sử dụng nó để chiến đấu. Mà rất lạ là hần không có chút căng thẳng nào, ánh mắt vững vàng tập trung đối phương, tay phải hướng tới khe hở giữa song sắt của nắp cống.

Hần biết mình chỉ có một cơ hội, hần thậm chí không có thời gian nhìn thấy chiến quả của mình.

Không biết có phải bị kích thích hay không, mà hần đạt tới trạng thái xuất sắc nhất từ trước đến nay. Con thoi dài trên ngón tay chưa từng được khống chế tự nhiên tùy ý như hôm nay. Trong chốc lát nhịp thở dồn dập của hần liền ổn định lại, từng chi tiết về khống chế {Thoát Vĩ Toa} tập trong thần bí tập phiến hiện rõ ràng trong đầu hần.

Hắn không ngừng dùng cảm giác của mình làm ra từng điều chỉnh rất nhỏ, tốc độ xoay tròn của thoát vĩ toa càng lúc càng nhanh.

Hai gã tạp tu trên bầu trời hoàn toàn không ngờ đến, bọn họ đã từ thợ săn trở thành con mồi.

Chính là lúc này! Con người của Trần Mộ co lại, ngón trở chỉ lên bầu trời điểm nhẹ.

Hưu! Thoát Vĩ Toa từ trong khe hở của nắp cống bắn ra. Không kịp nhìn kết quả, Trần Mộ lập tức quay đầu dốc hết sức chạy như điên.

Khoảng cách năm mươi mét đối với Thoát Vĩ Toa mà nói thật sự quá ngắn! Gần như lúc Trần Mộ bắn Thoát Vĩ Toa ra, hai gã tạp tu liền phát hiện được.

Hai gã tạp tu tuy bất ngờ, nhưng tốc độ phản ứng của họ nhanh hơn Trần Mộ không biết bao nhiêu lần. Phản ứng nhanh nhất là gã tạp tu ở ngoài, hắn chính là mục tiêu của Thoát Vĩ Toa .

Ba luồng ánh sáng màu lam lập tức bay ra ngăn chặn. Tên tạp tu kia rất tự tin, loại tạp {Lam Cực Xà Tuyền} có uy lực cực kì kinh người, xà tuyền mà nó phóng ra có thể xuyên thủng tấm sắt dày 50 mm. Hơn nữa có một điểm quan trọng khác là hắn đã nghiên cứu tấm tạp này tám năm nay rồi.

Thoát Vĩ Toa giữa không trung phát ra tiếng kêu nhiep lòng người, thân con thoi xoay tròn tốc độ cao có chút rung động khó thấy được. Khiến người ta kinh dị nhất lại không phải là tiếng rít nó phát ra khi bay, mà là mắt thường có thể thấy được thân con thoi đang từ từ ngừng lại, theo đó tốc độ của nó lại tăng mạnh, tốc độ bay càng lúc càng nhanh.

Ba đạo xà tuyền đánh trượt vào khoảng không, “ba” 1 tiếng , vỡ ra thành một đám pháo hoa màu lam rực rỡ giữa không trung.

Tên tạp tu kia cúi đầu nhìn thấy một cái lỗ máu to bằng ngón cái trước ngực. Mặc dù hắn đang mang mặt nạ, không cách nào thấy được vẻ mặt. Nhưng hai mắt lộ ra bên ngoài lại toát ra vẻ rất khác thường, như giết mình, như không thể tin nổi.

“Phanh”, hắn từ trên trời rơi xuống. Cho đến lúc hắn sắp va chạm mặt đất thì tên tạp tu còn lại mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. Thân người liền nhanh chóng lao xuống, tiếp lấy đồng bạn. Khi hắn ôm được đồng bạn vào tay thì người kia đã không còn thở rồi. Ở chỗ trái tim của hắn có một lỗ máu to bằng đầu ngón tay, một vòi máu lớn không ngừng phun ra ngoài.

“Dư ca !Dư ca! Người mở mắt ra a! Dư ca... Người nói ta còn chưa thuần thực {Lam Cực Xà Tuyền}, người còn phải mang theo ta một thời gian...” Trong giọng nói của gã này mang theo sự kinh hoàng cùng sợ hãi. Hắn giống như điên không ngừng kêu tên Dư ca, nhưng Dư ca không hề trả lời một tiếng nào.

Cho đến lúc tiếng nói của hắn trở nên khàn khàn, rốt cuộc hắn cũng không nhin được, ôm thi thể Dư ca khóc rống, nước mắt tuôn như suối.

Trần Mộ chân thấp chân cao dốc sức chạy như điên, khắp nơi này đầy mùi hôi khiến người khác buồn nôn. Ở đâu bắt gặp con chuột bị hoảng sợ, ngẫu nhiên cũng có thể thấy một hai con rắn. Khi hắn còn nhỏ thì thường trốn ở dưới cống, đoạn ký ức xa xăm đột nhiên sống lại trong đầu hắn.

Trong cống thoát nước rất khó để phân biệt phương hướng, ngõ ngách lung tung, hơi bất cần một chút sẽ bị lạc đường. Cũng may Trần Mộ đã có nhiều kinh nghiệm, hắn chỉ chạy về một phía.

Quy mô của trấn nhỏ Pha Lâm Đốn so với chủ thành Đông Thương Vệ kém rất nhiều, hệ thống cống ngầm tự nhiên cũng khác rất xa. Có những chỗ thậm chí Trần Mộ phải bò qua. Mỗi lần như vậy hắn sẽ hoàn toàn không để tâm đến vũng nước bẩn, tiếp tục bò về phía trước.

Hắn không biết một thoi vừa rồi có bắn trúng hay không. Nhưng vấn đề này được hắn vứt qua một bên, bây giờ hắn phải dốc sức chạy ra xa, sau đó ra khỏi cống ngầm. Tuy vậy hắn đã xác định trong khoảng thời gian ngắn thì hắn vẫn an toàn.

Khi đã tạm thời an toàn, hắn liền không khỏi lo lắng về Lôi Tử.

Bây giờ hắn chỉ có thể hy vọng Bùi gia có thể lập tức phát hiện người của họ đã chết. Như vậy thì bọn họ sẽ càng thêm đề phòng, thì Lôi Tử cũng sẽ an toàn thêm một ít.

Hiện tại hắn cũng không có khả năng lo cho Lôi Tử, trước mắt còn có rất nhiều vấn đề khó cần giải quyết, như là từ chỗ nào rời khỏi cống ngầm? Làm sao liên lạc cùng Lôi Tử ?...

Hắn đã chạy khoảng nửa giờ đồng hồ, dựa theo tốc độ của hắn thì cũng đủ để băng ngang cả trấn nhỏ Pha Lâm Đốn. Đúng lúc này, phía trước có chút ánh sáng. Chắc là ra một lối ra, Trần Mộ quyết định đi tới xem qua một chút.

Đúng là một lối ra, chỉ là hình như hắn đã đi tới đầu của hệ thống thoát nước ở trấn Pha Lâm Đốn. Lối đi mà hắn đang đứng thông lên mặt đất, như vậy nói rõ rằng hắn đã tới chỗ tháo nước rồi.

Từ cửa tháo nước chui ra, ánh mặt trời chói chang khiến hắn không thể không híp hai mắt lại.

Nơi này là hoang dã, không thể ngờ được mình đã tới hoang dã.

Trần Mộ không biết mình may mắn hay là bất hạnh. Nói may mắn là hắn đã thoát khỏi sự đuổi giết của hai gã tạp tu. Mà nói bất hạnh, bởi vì nơi đây là hoang dã.

Hoang dã là nơi đầy rẫy nguy hiểm. Chỉ có tạp tu có lực chiến đấu mới dám ra khỏi thành, cho dù là thương đội lớn muốn đi ra thì cũng phải thuê rất nhiều tạp tu bảo vệ.

Khóe miệng của Trần Mộ thoáng hiện một nét cười khổ. Hơn nữa hắn còn có một vấn đề, ở cái chỗ chim cũng không thèm đến ỉa này thì làm sao liên lạc với Lôi Tử? Pha Lâm Đốn không giống thành chính, tạp tu vốn không nhiều, mà cũng không nghe nói có sản xuất gì. Vì vậy tạp tu hoạt động ở vùng này ít đến thương cảm, xác suất gặp được tạp tu ở đây thật sự rất nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ tới hoang dã. Nhìn quanh bốn phía, hắn không khỏi cảm thấy hơi ngạc nhiên. Không khí nơi này rất trong lành, đặc biệt đối với kẻ mới từ ống cống chui ra như Trần Mộ.

Tùy ý đi lại một chút, dưới ánh mặt trời, rốt cuộc Trần Mộ cũng cảm thấy một tia ấm áp.

Hiện tại dưới chân hắn là bãi cỏ mềm, ước chừng ba trăm mét đằng trước hắn là cánh rừng rậm rạp. Khắp nơi là cây cối, rất nhiều đại thụ phải mấy người mới ôm hết, ở trong thành căn bản là không cách nào nhìn thấy được.

Nghe đồn trong rừng rậm luôn luôn tràn ngập nguy hiểm, nhưng lại ẩn chứa vô số bảo tàng. Hắn biết chế tạp cần tài liệu quý hiếm, mà phần lớn đều phải lấy từ trong rừng rậm.

Điều này làm cho hắn có chút tò mò. Không kìm nổi lòng mình, hắn bước chầm chậm về phía cánh rừng.

63. Chương 63: Ma Quỷ - Ma Quỷ

Trần Mộ đang say mê cảm thụ cảm giác khoáng đạt mà khu rừng mang lại, đột nhiên trong rừng xuất hiện một vật gì đen đen bay thẳng về phía hắn.

Vật đó bay quá nhanh! Trần Mộ không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì thì cái vật đen đen đó đã quán lấy mặt cá chân của hắn. Cùng lúc đó một lực thật mạnh từ mắt cá chân truyền đến làm hắn mất thăng bằng té lộn trên mặt đất.

Có rắn?

Tâm trạng của Trần Mộ rất căng thẳng, nhưng mà sự việc diễn ra quá nhanh và đột ngột khiến hắn không kịp phản kháng thì thân thể đã mất đi thăng bằng. Vật đen đen đó đã quán chặt lấy chân của Trần Mộ kéo hắn vào sâu trong rừng.

Cả người bị kéo lê trên đất, lưng chà trên cỏ phát nóng đến đau nhức. Mắt thấy bụi rậm càng ngày càng gần, Trần Mộ vội vàng co mình lại. Nhìn bụi rậm đầy gai mà lạnh cả người, nhưng mà chuyện này xảy ra quá nhanh, cho nên hắn vốn không kịp cảm thấy sợ hãi.

Từ việc Trần Mộ vô thức lựa chọn cuộn tròn thân mình lại mà không phải sử dụng {Thoát Vĩ Toa} chống cự, có thể thấy hắn còn xa mới là một gã tạp tu chân chính.

Khi bị kéo lê qua bụi rậm đầy gai tay của hắn che trước người, nhất thời lưu lại hơn mười vết máu ngang dọc, đau đến nỗi Trần Mộ không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Mặc dù hắn không biết rốt cuộc mình bị vật gì kéo lê, nhưng theo cảm giác ở chân truyền lại hắn đoán vật đó có lẽ là một loại gì đó giống như con rắn hoặc xúc tu của một con quái vật.

Kiến thức của Trần Mộ về các sinh vật trong rừng ít đến đáng thương, hắn không thể nghĩ ra được cái gì khác ngoài trừ rắn, loài vật hắn nhận biết được.

Sức lực của nó thật lớn! Mặc dù không biết vật gì đang kéo mình nhưng trong lòng Trần Mộ không khỏi sợ hãi. Chuyện này đối với hắn không phải là chuyện gì tốt, chính hắn có thể bị ăn tươi.

Trần Mộ giống như một bao cát bị kéo vào sâu trong rừng.

Không khí tươi mát biến mất, thay vào đó là mùi lá cây phân hủy đập vào mặt hắn. Bụi rậm đầy gai khiến Trần Mộ không thể mở mắt. Không biết có phải hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn cũng không bị biến cố này làm mê muội đi, đầu óc vẫn bảo trì tỉnh táo.

Hắn buông lỏng thân thể, cố gắng cuộn tròn mình lại, như vậy có thể làm giảm một lượng lớn thương tích. Cho dù vậy thì hắn cũng chịu nhiều đau đớn, trên người đầy vết xước do bụi gai lưu lại.

“Nếu là Lôi Tử bị kéo như vậy thì thật sự thảm rồi, tên kia sợ nhất là khuôn mặt bị hủy đi”.

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Trần Mộ làm hắn muốn phát cười.

Lực quán ở chân chợt buông lỏng hơn, Trần Mộ ý thức được cơ hội của mình đến rồi.

Không chần chờ, phần eo của hắn chợt phát lực, cả người từ trên đất đứng lên. Cái vật kia hình như phát hiện được điều gì không đúng liền xiết chặt hơn.

Cảm giác này hắn rất quen thuộc!

Trong đầu Trần Mộ đem người chế tạo thần bí tạp phiên cảm ơn vô số lần. Lúc này cái trò chơi thoát khỏi dây quần kia đã cứu mạng hắn.

Thân hình cong lại tích lực, cùng lúc đó chân hơi xoay một cái. Trần Mộ toàn thân bỗng nhiên phát lực, toàn bộ lực bộc phát truyền đến tay trái đang nắm lấy vật đen đen giựt mạnh một cái.

Ba! Một tiếng thanh thúy vang lên. Trần Mộ cảm thấy chân nhẹ hẳn, lòng thầm vui vẻ. Lúc này hắn mới đưa mắt nhìn, phát hiện bộ dạng chính thức của cái vật đen đen. Chính là một cái dây leo màu đen.

Chẳng lẽ dây leo trong rừng lại nguy hiểm đến thế sao? Trần Mộ cảm thấy kinh hoàng, nhất thời nhận ra ở trong rừng nguy cơ bốn bề, hận không thể rời đi cánh rừng rậm này ngay lập tức.

“Dì!” trong rừng sâu truyền đến một tiếng đầy ngạc nhiên, hình như là một người con gái.

Trần Mộ sửng sốt, có người? Bất quá chân của hắn không có một chút chậm lại, hắn không quan tâm là có người hay không, dù sao chạy ra khỏi khu rừng này rồi tính tiếp.

Đột nhiên phía sau truyền đến một trận tất tất, tác tác thanh âm, Trần Mộ vừa quay đầu lại nhìn đã thấy ngay sợi dây leo đen nhánh kia giống như một con rắn độc từ trong bụi rậm chui ra, mục tiêu rõ ràng là chính mình!

Tốc độ của nó quá nhanh!

Sợi dây leo màu đen này giống như âm hồn không tan. Trần Mộ cảm thấy thật sự hoảng hốt, rốt cuộc là quái vật gì vậy trời? Năm nay, ngay cả thực vật cũng mạnh mẽ như vậy sao?

Hắn làm gì dám chậm trễ, ngay cả sức lực bú sữa mẹ cũng đều xuất ra, hoàn toàn không để ý đến mấy cái gai nhọn trong bụi rậm, hắn lấy hết sức chạy hy vọng có thể thoát khỏi sợi dây leo đen thui này.

Vậy mà sợi dây leo đen thui này giống như có mắt, linh hoạt đến kinh dị bám theo Trần Mộ, với lại tốc độ thật sự nhanh như tia chớp.

Chân trái của Trần Mộ lại bị xiết chặt lại.

Chết tiệt!

Chân phải của Trần Mộ đạp lên sợi dây leo màu đen kia, chân trái thực hiện động tác giống như lần trước. “Ba”, lại một tiếng giòn giã vang lên, đang quần chặt ở mắt cá chân trái Trần Mộ liền văng ra.

Nhưng không chờ Trần Mộ chạy về phía trước, sợi dây leo đang bị Trần Mộ đạp dưới chân đột nhiên rút ngược lại rồi phóng mạnh về phía trước, giống như đầu rắn quần lấy eo của Trần Mộ.

Lần này tốc độ của sợi dây leo nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhanh hơn cả cái nháy mắt của Trần Mộ.

Hắn hoảng hốt vừa định phản ứng thì trên lưng truyền đến lực lượng mạnh chưa từng thấy, phút chốc đã kéo hắn bay đi.

Lại bay vào bụi rậm một lần nữa, cành cây đầy gai quất vào mặt bỏng rát. Lần này ngay cả động tác phản xạ là cuộn mình lại bảo vệ Trần Mộ cũng không kịp làm. Có thể thấy so với lần trước hắn bị thảm hơn nhiều lắm, quần áo trên người đều bị mắc vào gai rách tan hoang, toàn thân vết máu ngang dọc trông thảm thương.

Cảm giác dằng vãn giá vũ này thật sự rất không xong!

Mà Trần Mộ nhìn mặt đất cách mình mười mét lúc ẩn lúc hiện mà thấy chóng mặt đến muốn ngất đi. Sợi dây leo này so với rong biển ở “thế giới nước đơn giản” bền dai không biết bao nhiêu lần. Phần eo của hắn bị sợi dây leo màu đen này quần chặt đến nỗi muốn bị đứt ra.

Một người con gái toàn thân mặc một bộ đồ đen bó sát người đem tất cả đường cong quyến rũ hiển hiện ra. Cho dù đối với Trần Mộ là tên hoàn toàn không có khái niệm về nữ nhân, cũng biết được vóc người này có bao nhiêu phần ma quỷ. Nghĩ lại lúc này mình nghe được âm thanh có lẽ chính là cô nàng vọng lại.

Bất quá khi nhìn thấy khuôn mặt, hắn một lần nữa kêu lên: “Đúng là ma quỷ”

Trên mặt nàng giống như phủ đầy một lớp vảy thật dày, đầy lỗ rỗ. Có nơi còn thấy được thịt chết thối rữa, có thể nhận ra ngũ quan lơ mờ. Ngay cả trên cổ của nàng cũng có loại vảy này, một số chỗ còn sủi bọt nhìn qua cực kì kinh dị.

Trần Mộ khó khăn nuốt nước miếng, nhưng trong đầu thì đang suy nghĩ, rốt cuộc cô gái này muốn làm gì?

64. Chương 64: Quỷ Dị

Cơ hội tốt! Hai mắt Trần Mộ sáng lên, chỉ cần bắt được nàng ta thì quyền chủ động sẽ nằm trong tay hắn.

Tuy nhiên, phản ứng của nàng rõ ràng nhanh hơn hắn, mà thủ đoạn càng khiến người khác khó ngờ.

Hai tay cùng hai chân của Trần Mộ chợt căng ra, lập tức bị trói ra sau lưng, thân thể hắn nhanh chóng co lại thành hình vòng cung, mặt nhìn xuống dưới! Sợi dây leo màu đen quỷ dị không biết quần lên tay chân hắn từ lúc nào mà bản thân lại không hề hay biết.

Phần dây leo đen quần trên lưng Trần Mộ bỗng thả lỏng, từ từ trượt ra. Cảm giác sợi dây leo đen trườn từ từ sát lớp da làm hắn nổi da gà cả người.

Điều làm hắn không thể tưởng tượng nổi là nữ ma quỷ hoàn toàn không có động tác nào để chỉ huy sợi dây leo, loại hiện tượng vô cùng kỳ quái này khiến hắn lạnh cả người. Dù hắn đối mặt với một tên tạp tu cao cấp thì cũng không căng thẳng đến vậy, nhưng lần này lại là thứ mà bản thân hoàn toàn không hiểu.

Đến cùng thì Trần Mộ vẫn chỉ là một người bình thường, ít nhất hắn cho là như vậy.

Hai tay hai chân của hắn bị trói sau lưng, cả người bị treo lên, giống như một con heo sắp bị làm thịt.

Tiếc rằng cảm giác của bản thân không đủ mạnh! Nếu không thì hắn hoàn toàn không cần đến tay, chỉ cần cảm giác là mở được độ nghi, như vậy còn có một con đường sống. Nhưng với tình cảnh bây giờ thì ý nghĩ này quá xa xôi, cũng có nghĩa hắn không còn cách nào để chống cự.

Hôm nay thật quá xui xẻo, vừa tưởng rằng tìm được đường sống, ngờ đâu lại rơi vào miệng cạp.

Nữ ma quỷ đứng rất gần mặt Trần Mộ, tuy nhiên nàng hầu như không có hứng thú với khuôn mặt Trần Mộ mà xé từng lớp vải sam trên người hắn.

Nàng, nàng muốn làm gì!

Sắc mặt Trần Mộ trắng bệch, lá gan của hắn không nhỏ nhưng rõ ràng không bao gồm chuyện này. Nhìn khuôn mặt đáng sợ của nữ ma quỷ, hắn có cảm giác bụng như muốn nôn ra.

Hai tay nàng đeo bao tay màu đen rất mỏng, nàng vươn ngón tay màu đen nhẹ nhàng xoa ngực Trần Mộ, rồi đến cánh tay, bắp chân, cơ bụng, tất cả đều được kiểm tra cẩn thận một lần.

“Người là ai? Tại sao bắt ta? Người muốn làm gì?” Trần Mộ trầm giọng hỏi.

Nữ ma quỷ như thể không nghe thấy câu hỏi của hắn.

Đột nhiên nữ ma quỷ ngừng động tác trên tay, lắng tai nghe. Trần Mộ thấy vậy liền vội vàng dỏng tai lên, thính lực của hắn so với trước nhạy bén hơn rất nhiều nhưng trừ tiếng gió nhẹ, tiếng lá cây xào xạc, hắn không nghe thấy tiếng động khác.

Cố làm ra vẻ thần bí? Trần Mộ ngờ vực nhìn thoáng qua nữ ma quỷ, thính lực của hắn đã đến mức độ khá kinh khủng, chẳng lẽ thính lực của nữ ma quỷ trước mặt còn tốt hơn?

Đột nhiên Trần Mộ phát hiện thân thể mình đang rơi tự do xuống bên dưới, nhưng hắn vẫn bình tĩnh, không hề la lên một tiếng. Dù không biết mục đích của đối phương, nhưng hắn tin chắc nếu nàng muốn giết mình thì đã không lưu lại đến bây giờ.

Hắn còn chưa chạm đất thì một đoạn dây leo đột nhiên cuốn lấy hắn, trong chớp mắt hắn đã bị quấn thành một xác ướp, cả miệng đều bị bịt kín, không cách nào mở miệng được.

Nữ ma quỷ nhẹ nhàng mang theo Trần Mộ, bắt đầu chạy sâu vào rừng.

Trần Mộ mở to hai mắt, khiếp sợ vô cùng. Tốc độ tiến tới của nữ ma quỷ cực nhanh, thân hình linh hoạt, lực bộc phát của hai chân cực kì kinh người, khả năng thăng bằng càng khó tin, có thể bay nhảy giữa các cành cây. Nàng mang theo Trần Mộ một cách nhẹ nhàng, như thể không có gì.

Ngược lại đôi lúc Trần Mộ bị nhánh cây dang trước quất vào mặt.

Nữ ma quỷ đột ngột dừng lại, cẩn thận lắng tai nghe một lúc. Lần này thì Trần Mộ cũng có thể nghe thấy tiếng người cách đó không xa, đáng tiếc miệng hắn đã bị bịt kín.

Chỉ thấy nữ ma quỷ lấy một tạp phiến màu xanh lá nhạt nhỏ cỡ hộp diêm ra, đồ án trên mặt tạp phiến là một đám sợi nhỏ màu xanh nhạt.

Trần Mộ không khỏi càng thêm chú ý đến nữ ma quỷ, đây là cái gì? Tạp phiến chẳng? Không lẽ nàng cũng là một tạp tu? Thuận mắt liếc nhìn cổ tay của nàng, không có độ nghi!

Không đúng! Trần Mộ bỗng giật mình, hắn nhận thấy cảm giác ba động của nữ ma quỷ. Vốn thực lực Trần Mộ thì không thể nào nhận biết được, nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần!

Mặc dù cảm giác của nàng hoàn toàn khác với mình, nhưng Trần Mộ rất chắc chắn tia ba động vừa rồi chính là cảm giác.

Đột nhiên, tấm tạp phiến màu xanh nhạt trên tay nàng biến mất, sống sờ sờ biến mất! Trong cả quá trình, con mắt Trần Mộ không hề chớp lấy một cái.

Chẳng lẽ trên đời này có sự việc kỳ dị như vậy? Đáy lòng Trần Mộ phát lạnh.

Nữ ma quỷ đặt Trần Mộ xuống đất, vươn tay khác ra. Trần Mộ nằm trên mặt đất nhìn không chớp mắt mỗi động tác của nữ ma quỷ, sợ bỏ sót dù chỉ một chi tiết.

Tay trái nữ ma quỷ rút một sợi tơ màu nhạt cực mỏng từ ngón giữa tay phải, sợi tơ màu xanh này mỏng như sợi tóc, đừng nói là trong rừng, dù đặt trước mắt nếu không chú ý thì không thể thấy được. Trần Mộ lúc này mới chú ý tới ngón giữa tay phải của nữ ma quỷ, không biết từ lúc nào trên đó có thêm một vòng sợi tơ mỏng màu xanh nhạt.

Quan sát xung quanh một lần, nữ ma quỷ cẩn thận đem một đầu sợi tơ vừa rút ra từ ngón giữa buộc dưới thân cây. Cho đến khi buộc chặt thì nàng mới xoay người, ngón giữa đột nhiên bắn về phía Trần Mộ.

Hừ! Trần Mộ chỉ thấy một bóng màu xanh chợt lóe trước mắt, khi hắn phục hồi tinh thần lại thì kinh ngạc phát hiện có một sợi tơ mỏng màu xanh biếc căng trước mặt, cách sống mũi chỉ có năm mm, căng thẳng tắp, nhìn kỹ có thể thấy ánh sáng lưu chuyển bên trên.

Chắc chắn không có cách nào để phát hiện ra cái bẫy như vậy trong rừng.

Nữ ma quỷ dường như không có ý định dừng tay, nàng tiếp tục sắp đặt ở các vị trí khác, tiếc là chúng đều ở sau lưng Trần Mộ.

Sau khi làm xong tất cả, nữ ma quỷ lại mang theo Trần Mộ rời đi một lần nữa.

Nàng đang hướng về chỗ có tiếng người, rất nhanh Trần Mộ đã phán đoán ra phương hướng, tiếng của đám người kia vang trong tai hắn càng lúc càng rõ ràng.

Nàng đang dẫn dụ bọn họ! Trần Mộ liền hiểu ra ý đồ của nữ ma quỷ.

Thật vậy, diễn biến sự việc không hề khác với phán đoán của Trần Mộ.

“Ai? Ai?” Vài tiếng hét lớn vang lên, theo sau là tiếng người lao về phía này.

Hừ hừ hừ, vài lưỡi đao bắn về phía bụi cây, thanh thế kinh người.

Nữ ma quỷ mang theo Trần Mộ quay đầu bỏ chạy. Trong cả quá trình, vẻ mặt của nàng vẫn lạnh như băng, ngay cả ánh mắt đều không chút thay đổi, khiến Trần Mộ có ảo giác là nàng đã làm chuyện này vô số lần.

“Ở kia, ta thấy hắn rồi!” “Mau đuổi theo!”

Đám người kia rõ ràng đã phát hiện nữ ma quỷ, liền mau chóng đuổi theo.

Tốc độ lần này của nữ ma quỷ cũng không nhanh như trước, chỉ hơn đám người kia một chút mà thôi. Trong lòng Trần Mộ rất bội phục tổ chất tâm lý của nữ ma quỷ, dù thỉnh thoảng có lưỡi đao từ sau lưng gào thét phóng tới nhưng nàng vẫn bình tĩnh dẫn dụ bọn họ, xem những lưỡi đao này như không hề tồn tại.

Đúng là chỗ này! Trần Mộ thầm kêu trong lòng, đây là chỗ mà lúc này nữ ma quỷ bố trí cái bẫy. Hắn trừng hai con mắt lên, nhìn kỹ xem vừa rồi nữ ma quỷ sắp đặt cái gì.

Nhưng nữ ma quỷ không để hắn toại nguyện, một tay chớp lấy hắn rồi nhanh chóng chui vào trong bụi rậm.

65. Chương 65: Làm Việc?

Chỗ ẩn nấp này cách vị trí mà nữ ma quỷ bố trí khoảng ba trăm mét, nàng không hề nhúc nhích, như một con thú máu lạnh đang chờ con mồi vào chui vào vòng phục kích...

“A!” “Chết tiệt, đây là cái gì?” Vài tiếng la thảm thiết nối tiếp nhau vang lên.

Nét mặt nữ ma quỷ không hề thay đổi, vẫn giữ tư thế như trước, giống một bức tượng không có tính mạng. Nhưng Trần Mộ thì không thể nào thông dong được như vậy, vẻ mặt dần xấu đi.

Sau ba phút, tất cả tiếng la hét đều im bặt.

Những người đó đều đã chết hết! Lòng Trần Mộ trầm xuống, mình cũng sẽ theo chân bọn họ sao? Từ nhỏ hắn luôn phải đấu tranh với cái chết để có thể tiếp tục sống sót, nên hắn cũng không quá sợ hãi trước nó.

Không ngờ cuộc sống của mình vừa khá hơn thì lại bất ngờ kết thúc. Tất cả cố gắng, giấc mộng đều sắp chấm dứt.

Đôi mắt định mệnh như thế này, Trần Mộ cũng không buồn bã, trong lòng chỉ cảm thấy bi ai, tiếc nuối cùng lạnh lẽo.

Mặc dù nữ ma quỷ còn mang theo Trần Mộ trên tay nhưng nàng vẫn hành động nhanh nhẹn, lẹ lẹ như một con báo săn.

Đúng là bọn họ đã chết!

Nhưng ngoài dự đoán của Trần Mộ, dáng vẻ lúc chết của bọn họ không hề đáng sợ, ngược lại có thể nói là bình tĩnh. Có mấy thi thể vẫn mang theo nụ cười trên mặt, như thể lúc sắp chết thì trong lòng hẳn rất hạnh phúc.

Nếu như nói vừa rồi chỉ cảm thấy lạnh lẽo, vậy giờ đây là lạnh đến thấu xương. Cảnh tượng quỷ dị đến nỗi khiến người khác sợ đến dựng tóc gáy.

Trần Mộ mờ mịt nhìn nữ ma quỷ đặt tay lên một thi thể, sau đó từ trong đó rút ra một sợi tơ màu xanh nhạt cực mỏng. Nó không hề dính một chút máu nào, cũng không có bất cứ chỗ nào nổi bật.

Trần Mộ hoảng sợ nhìn sợi tơ màu xanh nhạt, hẳn không nghĩ tới sợi tơ chẳng có gì nổi bật đó lại là thứ vũ khí giết người! Đặc biệt khi nó được rút ra từ trong thi thể, cảnh tượng đó quả thực là kiểm tra năng lực chịu đựng của con người.

Sợi tơ này rất nhanh được quấn quanh ngón giữa của nữ ma quỷ.

Đột nhiên Trần Mộ lại nhận ra một tia ba động năng lượng rất nhỏ, hầu như cùng lúc đó sợi tơ được quấn kỹ trên ngón giữa của nữ ma quỷ đột ngột biến thành một tấm tạp phiến, là tạp phiến có đồ án hình các sợi màu xanh biếc mà Trần Mộ từng thấy qua.

Chẳng lẽ là kĩ thuật mới sao?

Thay đổi bất ngờ này làm cho Trần Mộ rất tò mò, đồng thời xua tan đi nỗi sợ hãi trong lòng. Không ngờ trên đời này lại có tạp phiến không cần độ nghi cũng sử dụng được.

Bây giờ hẳn rất tò mò, rốt cuộc nữ ma quỷ là ai? Tấm tạp phiến của nàng dựa vào lý luận gì?

Nữ ma quỷ tiếp tục lục lọi các cỗ thi thể còn lại một lúc, không biết những người này chết như thế nào, thậm chí Trần Mộ không thấy chút thương tích trên người bọn họ. Nữ ma quỷ cũng không biết đang tìm gì, vì ở góc độ của Trần Mộ thì không thể nhìn thấy động tác của nàng.

Trần Mộ không khỏi suy nghĩ trong đầu, nếu không cần độ nghi thì sử dụng phương pháp gì.

Ngay lúc Trần Mộ đang suy nghĩ xem huyền cơ trong đó thì nữ ma quỷ đứng dậy.

Nữ ma quỷ nhắc Trần Mộ lên rồi chạy sâu vào trong rừng.

Không có bị giết ngay lập tức, điều này khiến Trần Mộ nhẹ nhõm, dù vậy thì cảm giác bị người khác mang theo thật sự là quá tệ, hẳn bị dẫn xóc, choáng váng đến mức muốn nôn ra. Mà nữ ma quỷ dường như rất thích rừng rậm rạp như thế này, chỉ chạy về phía trước.

Hai người đã đi suốt một ngày một đêm, qua một khoảng thời gian thì nàng luôn cho Trần Mộ ăn một thứ như bột biển màu đỏ. Mỗi lần chỉ có một khối nhỏ, mùi vị rất nhạt, Trần Mộ đoán đây hẳn là thứ nữ ma quỷ dùng để lót dạ ở hoang dã.

Xem ra mình sẽ không mất mạng, trong lòng Trần Mộ rốt cuộc thả lỏng. Ngay từ đầu hẳn cũng cho rằng nữ ma quỷ không muốn giết mình, nhưng sau đó bị thủ đoạn máu lạnh của nàng làm sợ hãi, phán đoán này hơi dao động. Mãi cho đến lúc nàng đưa bột biển màu đỏ cho hẳn thì mới có thể chắc chắn là bản thân sẽ không chết.

Trần Mộ hoàn toàn không biết mình ở chỗ nào, bị dẫn xóc suốt một ngày một đêm, đầu óc hẳn đều mơ mơ hồ hồ.

Rốt cuộc nữ ma quỷ dừng lại, chạy liên tục một ngày một đêm lại còn mang một người trên tay, nhưng nhịp thở của nàng không hề rối loạn. Nàng thuận tay ném Trần Mộ xuống đất, tinh thần của hẳn rất không tốt, sắc mặt tái nhợt.

Sợi dây leo quấn chặt trên người Trần Mộ được nữ ma quỷ lấy ra. Bộ dáng của Trần Mộ bây giờ rất đáng sợ, từng vết hằn màu đỏ tươi, các vết thương lớn nhỏ phủ khắp thân thể, mà trên mặt cũng đầy vết cào nhỏ.

Nghỉ ngơi vài giờ đồng hồ, Trần Mộ mới khôi phục chút tinh thần.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Trần Mộ uể oải hỏi.

“Ngươi, là ai?” Nữ ma quỷ có chút cổ sức, gương gao hỏi ngược lại.

Đây là lần đầu Trần Mộ nghe được giọng nói của nữ ma quỷ gần như thế, cách phát âm rất không tự nhiên, rời rạc từng chữ. Điều này khiến hắn buồn cười, trẻ con hai ba tuổi nói còn lưu loát hơn nàng. Nhưng vừa chạm đến ánh mắt của nàng, hắn liền ngoan ngoãn đem tiếng cười vừa đến miệng nuốt xuống.

Lạnh, lạnh đến thấu xương. Ánh mắt của nữ ma quỷ nhìn về phía Trần Mộ rất lạnh, bị nhìn chòng học như vậy làm hắn sợ hãi, hắn luôn có một loại ảo giác rằng bản thân chỉ là một con mồi.

“Trần Mộ, chế tạp sư.” Trần Mộ tỉnh táo lại, hết sức hợp tác.

Nữ ma quỷ lắc đầu: “Chế tạp sư? Không giống!” Phát âm vẫn không được tự nhiên như cũ, nhưng con ngươi của nàng như rắn nhìn Trần Mộ chằm chằm, cố gắng bắt lấy mỗi sự thay đổi trên khuôn mặt hắn.

“Không giống? Tại sao?” Câu nói của nữ ma quỷ làm Trần Mộ hơi giật mình, nhưng cũng may hắn thật sự là một vị chế tạp sư, nên vẫn rất bình tĩnh.”

“Sức lực, cơ bắp!”

Mặc dù câu nói của nữ ma quỷ không đầu không đuôi, nhưng Trần Mộ lại hiểu rõ ý của nàng. Nữ ma quỷ muốn nói hắn có sức lực, cơ thể rất mạnh mẽ.

“Nhưng ta thật sự là chế tạp sư.” Thấy không khí giữa hai bên dường như có hướng chuyển biến tốt đẹp, Trần Mộ liền hỏi dò: “Ngươi bắt ta để làm gì?”

“Làm việc. Thành công, sống. Thất bại, chết.”

Nhìn ánh mắt hờ hững, lạnh như băng không chút ấm áp của nữ ma quỷ, Trần Mộ biết nàng không phải đang nói đùa với mình.

66. Chương 66: Điều Tra

“Thật không nghĩ tới, con của Tả Thiên Lâm ta lại không có tương lai đến vậy!” Tả Thiên Lâm cười nhạt: “Ta đã nói qua bao nhiêu lần với con, việc công khai ở ngoài thì phải dùng thủ đoạn công khai để đối phó.”

Ngô Đoàn tuy cúi đầu nghe nhưng mặt lại tỏ vẻ không phục.

Tả Thiên Lâm nhìn thoáng qua Ngô Đoàn, chậm rãi nói: “Con tưởng rằng cha tiếc một tên tạp tu? Sai rồi, cha tức giận vì con không biết nhẫn nhịn, lòng dạ hẹp hòi, khó thành người tài. So với Đinh Y, con kém xa.”

Sắc mặt Ngô Đoàn âm trầm, cắn răng nặn ra một câu: “Đó là tự nhiên, hắn chính là con trên danh nghĩa của ông!”

Khóe mắt của Tả Thiên Lâm giật giật, gờ tay định tán Ngô Đoàn thêm một cái, nhưng thấy Ngô Đoàn gồng cổ lên, vẻ mặt quật cường, trong lòng bỗng đau xót nhẹ nhàng buông tay xuống.

Tả Thiên Lâm hừ một tiếng: “Làm người lãnh đạo phải có tâm tính của một vị lãnh đạo. Con nhìn xem chuyện con làm lần này có chút đáng về nào của người lãnh đạo không? Cái chết của Dư Tín cũng chẳng phải vấn đề lớn lao gì, quan trọng là chết không đáng giá. Chúng ta không thu được một điểm lợi ích nào, lại còn chọc thêm một kẻ địch. Làm cha tức nhất là điều gì? Việc này hoàn toàn không cần thiết, vốn chúng ta hoàn toàn không cần dây vào một kẻ địch như vậy! Chúng ta không sợ hãi địch nhân nhưng vì một việc nhỏ mà thụ địch khắp nơi, đó là ngu xuẩn!”

Thấy vẻ mặt Ngô Đoàn vẫn quật cường như trước, hắn đột nhiên có chút không nhịn được, phất phất tay: “Con lui ra đi.”

Chờ sau khi Ngô Đoàn đi, Tả Thiên Lâm mở ra dụng cụ liên lạc: “Gọi Minh Huy đến chỗ ta một chút.”

Minh Huy đeo cặp kính gọng vàng, nhìn qua hết sức nhã nhặn, có hơi thở học thuật rất nồng.

“Điều tra ra kẻ nào giết Dư Tín không?” Tả Thiên Lâm vẻ mặt thâm trầm hỏi. Thực lực của Dư Tín rất cao nhưng không ngờ lần này bị kẻ khác giết, tuy là đánh lén nhưng thực lực đối phương vẫn có thể coi là mạnh mẽ.

“Hắn tên là Trần Mộ, khi còn bé là trẻ lang thang, trước đây từng lấy chế tác năng lượng tạp để sống, sau khi Hoa thúc khách hàng duy nhất của hắn qua đời liền từ bỏ chế tạo năng lượng tạp cấp một. Từ đó về sau, hắn dốc sức chế tạo hạ cấp huyền tạp, đây là phán đoán dựa trên số tài liệu mà hắn mua sắm. Sau khi hắn cùng Lôi Tử ở chung thì bắt đầu chế tạo tạp ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} và {Sư Sĩ Truyền Thuyết}. Trước đây không lâu vừa mới tham gia câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp. Tại phương diện hạ cấp huyền tạp biểu hiện ra tài nghệ thâm sâu, được Bách Chiết Uyên tán thưởng, không lâu sau cho nhận chức tổng giám sát kỹ thuật.”

Tả Thiên Lâm sắc mặt có chút khó coi: “Hắn là người của Bạch Chiết Uyên?”

“Trước mắt xem ra, đúng là vậy!” Minh Huy cười khổ trả lời

Tả Thiên Lâm đột nhiên giận giữ: “Tên vô dụng này! Toàn đem phiền phức đến cho ta! Truyền lệnh xuống, cấm túc Ngô Đoàn ba tháng! Không, năm tháng!” Ngực hắn phập phồng, hiển nhiên là tức giận không ít. Tại Thành Đông Thương Vệ, người có thể làm hắn cố kị chỉ có Bạch Chiết Uyên. Hơn nữa Bạch Chiết Uyên luôn luôn bênh vực thủ hạ, chỉ sợ lần này khó hòa giải.

“Vâng” Minh Huy đáp lại, chợt đẩy cặp kính gọng vàng, giọng bình tĩnh nói: “Sự tình không chỉ có vậy! Trần Mộ chế tạo mấy bộ tạp ảnh đầu {Không Hẹn Mà Gặp} và {Sư Sĩ Truyền Thuyết} thì sử dụng một loại kỹ thuật rất đặc biệt, chúng ta đến bây giờ vẫn không cách nào phá giải. Đây là do thiếu gia Đình Y phát hiện đầu tiên nhưng chúng ta vẫn không tìm ra người chế tạo là ai. Lần này chúng ta điều tra Trần Mộ nên mới phát hiện được đầu mối này.”

“Nói rõ hơn.” Tả Thiên Lâm nhú mày bất mãn.

Minh Huy vẻ mặt bình tĩnh nhìn thẳng ánh mắt của Tả Thiên Lâm, đề cao giọng nói: “Nói cách khác, Trần Mộ nắm trên tay một loại kỹ thuật tiên tiến đến mức chúng ta đều không cách nào phá giải. Đây là một vị thiên tài, không may là chúng ta cùng một vị thiên tài kết thù, càng bất hạnh là hắn còn sống!”

“Đáng chết!” Luôn luôn tỉnh táo Tả Thiên Lâm không nhịn được mở mồm mắng to, ngực hắn phập phồng càng thêm dữ dội.

“Tin tức xấu không chỉ có vậy.” Giọng nói Minh Huy vẫn lạnh như cũ: “Hắn giết chết Dư Tín, dù chỉ là đánh lén nhưng chúng ta điều tra được, hắn thuê phòng huấn luyện ở sân huấn luyện chỉ hai tháng. Tất nhiên không một ai chỉ huấn luyện hai tháng liền có kỹ thuật cao siêu đủ để giết được Dư Tín. Sở dĩ hắn có thể giết chết Dư Tín, điểm mấu chốt nhất là hắn có một tấm chiến đấu tạp cực kì lợi hại. Căn cứ lời miêu tả của Đại Ngưu, đối phương phóng ra loại năng lượng công kích dạng con thoi, đặc biệt nhất là sau khi phóng ra thì phần đuôi nó không ngừng tan rã, tốc độ theo đó đột nhiên tăng mạnh. Chúng ta đã tìm kiếm tất cả tư liệu có được nhưng không tìm được chiến đấu tạp cùng loại. Lồng ngực Dư Tín bị xuyên thủng hoàn toàn, vị trí khớp với trái tim.”

Tả Thiên Lâm sắc mặt đã khôi phục sự bình tĩnh.

“Tóm lại chúng ta kết thù cùng một vị thiên tài hạ cấp chế tạp sư kiêm tạp tu mới vào nghề, có chiến đấu tạp cực mạnh.” Minh Huy tổng kết nói.

“Thật là ngu xuẩn a!” Tả Thiên Lâm như đang đánh giá một chuyện không chút liên quan.

“Đúng vậy.” Minh Huy nhượng nhượng mày đồng ý.

“Cấm túc Ngô Đoàn mười tháng đi.”

“Tốt.”

“À, được rồi, tìm tên thiên tài kia, trước khi hắn phát triển thì giết hắn cũng không khó.” Tả Thiên Lâm thần nhiên nói.

“Vậy còn bên Bạch Chiết Uyên?” Minh Huy lộ ra vẻ mặt thắc mắc.

“Bên kia để ta đi nói chuyện, chỉ sợ lần này cần phải tốn chút vốn rồi.” Về mặt Tả Thiên Lâm tự nhiên.

----*----

Trần Mộ nhíu mày, có vài phần khó hiểu: “Tìm ta làm việc? Ta có thể giúp người việc gì?” Cũng không trách hẳn không nghĩ ra, trong mắt hắn thì thực lực của nữ ma quỷ gấp mình cả trăm lần. Ở thời đại lấy thực lực vi tôn này, chuyện nàng làm không được, vậy chắc chắn mình không có năng lực hoàn thành.

“Vào thành.” Nữ ma quỷ phát âm không được tự nhiên.

“Vào thành?” Trần Mộ có chút ngờ vực, đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, mình vẫn không chú ý tới giọng nói của nữ ma quỷ, hắn không khỏi kêu lên: “Người không phải người ở liên bang?” Trừ bỏ liên bang chỉ còn có Bách Uyên Phủ cùng vực Ma Cấp Địch, nhớ tới đủ loại truyền thuyết của hai nơi này, hắn gần như đoán ra nữ ma quỷ đến từ nơi nào.

Bách Uyên Phủ, chỉ có nơi trần ngập bóng đêm đó mới giống với phong cách của nữ ma quỷ sao.

Hai mắt nữ ma quỷ nhìn Trần Mộ, ý lạnh dần dày đặc hơn.

“Tốt! Ta mang người vào thành.” Trần Mộ đồng ý, hắn không có bất cứ lựa chọn nào khác, tuy nhiên hắn cười khổ: “Nói trước, có người đang đuổi giết ta.”

Hai mắt cao thấp đánh giá Trần Mộ, nữ ma quỷ nói thẳng: “Người, quá yếu”

“Chính xác.” Trần Mộ gật đầu, bây giờ hắn mới biết được bản thân yếu đến mức nào. Bất cứ một gã tạp tu nào cũng có thể giết hắn một cách dễ dàng.

“Đi!” Nữ ma quỷ nói.

“Đi đâu?” Trần Mộ hỏi.

Trả lời hắn chính là sợi dây leo lao tới, Trần Mộ không kịp phản kháng thì đã bị trói lại

67. Chương 67: Vào Thành

Sắc mặt của hắn hiện tài hơi vàng vọt, bộ dạng có vẻ hơi bệnh, hai mắt sâu hoắm. Nữ ma quỷ nhét vào trong miệng Trần Mộ một loại trái cây màu vàng sau đó liền trở thành hình dạng như vậy. Loại vàng vọt này cũng chẳng là gì, mà chỉ là một loại biểu hiện bên ngoài thân thể, toàn thân hắn hiện giờ đều là loại vàng vọt này. Bất quá Trần Mộ cũng không cảm thấy có gì là không khỏe, nó đối với thân thể cũng không có hại.

Cái loại thay hình đổi dạng này thật sự làm cho người khác khen ngợi không thôi, so sánh với nó thì ý tưởng kia của An Tiểu Du quả thực chỉ có thể xem là cặn bã, không có giá trị gì.

“Ta là người câm”. Nữ ma quỷ phát âm không được tự nhiên nói những lời này làm cho Trần Mộ cảm thấy rất buồn cười.

Trần Mộ phát hiện nữ ma quỷ đối với địa thế khu vực hoang dã vô cùng quen thuộc, nàng không cần nhờ vào bản đồ tạp, cũng có thể dễ dàng trong rừng rậm mênh mông phân biệt phương hướng một cách chính xác.

Nàng mang theo Trần Mộ từ khu vực hoang dã bên ngoài trấn Tra Lâm Đốn chạy đến ngoài thành Đông Thương Vệ. Trong cả cuộc hành trình, Trần Mộ thậm chí chưa hề nhìn thấy nàng tạm dừng cước bộ một chút để phân biệt phương hướng.

Bất quá cũng may Trần Mộ đã quen với sự cường hãn của nữ ma quỷ.

Việc thay đổi khuôn mặt, Trần Mộ cũng cảm thấy không được tự nhiên một chút, bất quá hắn cũng rất nhanh khắc chế được chính mình.

Nữ ma quỷ không biết từ lúc nào đã thay một bộ quần áo khác, Trần Mộ ác ý thầm đoán không biết vị tạp tu nào bị nàng giết rồi lột lấy quần áo. Khuôn mặt của nàng cũng đã thay đổi, Trần Mộ lúc này mới biết được, khuôn mặt già yếu trước kia của nàng hoá ra cũng là giả nốt.

Khuôn mặt mà nàng thay đổi rất bình thường thậm chí còn mang vài nét ôn hoà. Trần Mộ đoán rằng khuôn mặt này cũng không phải là tướng mạo thực sự của nàng. Lúc này nàng đi ở bên cạnh Trần Mộ, nhìn qua giống như một cô em gái dễ thương trên mặt mang theo vài phần sợ hãi. Mà vẻ mặt của nàng cũng rất nhu thuận trên đường đi liên tục bám vào góc áo của Trần Mộ, làm cho Trần Mộ cảm thấy mặt mũi giống như muốn co lại.

Cái cảm giá này, quả thật là điên quá đi thôi!

Hai người đi ngang qua cửa thành, cũng không hề nảy sinh ra việc gì ngoài ý muốn. Hai người nhìn sơ qua đều là loại người rất bình thường không hề thu hút người khác, vì vậy cũng không có ai đem sự chú ý đặt lên bọn họ. Mà người của Tả gia, hiện giờ đang tập trung ở khu vực hoang dã phụ cận Tra Lâm Đốn mà điên cuồng tìm kiếm Trần Mộ.

Đang đi trên đường phố ở thành Đông Thương Vệ, Trần Mộ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Tiền bạc, tạp phí của mình đều để ở trong nhà, trong lúc vội vàng không có mang theo. Hiện giờ trên người hắn không một xu dính túi, về phần nữ ma quỷ hắn nghĩ rằng tất nhiên không thể mong đợi được gì.

Người không lẽ mong đợi một vị đến từ Bách Uyên Phủ trên người lại có tiền audierne của liên bang Thiên Du sao? Hơn nữa người này tám chín phần là nhập cư trái phép.

“ Trên người ta không có tiền.” Trần Mộ nhìn lướt qua xung quanh, thấy không có ai, liền cúi đầu nói với nữ ma quỷ.

Tay của nữ ma quỷ vẫn nắm lấy chéo áo của Trần Mộ, mí mắt cũng không có nhấc lên: “ Giết người? Cướp tiền?”

Trần Mộ liền đổ mồ hôi lạnh cả người, may mà hắn nghe ra được trong lời nói của nữ ma quỷ giọng điệu ngụ ý là hỏi hắn, nếu không quả thật là chịu không thấu. Hắn không phải là chưa từng thấy qua máu tanh, lần trước còn có một kẻ ăn chơi trác táng chết trên tay hắn, nhưng mà mỗi lần cảm nhận được trong lời nói của nữ ma quỷ về việc giết người tùy tiện, xem mạng người như rơm rác thì trong lòng hắn đều cảm thấy có một cổ hàn ý bốc lên.

Đúng lúc hai người đi ngang qua một khách sạn, ở trên treo một cái bản hiệu: “ Tuyển người làm tạp vụ, rửa chén, mỗi tháng tám trăm năm mươi audierne, bao ăn ở.”

Vuốt vuốt cái bụng đã mấy ngày rồi không ăn cơm, Trần Mộ kiên quyết dắt nữ ma quỷ đi vào.

“Bà chủ, các người cần người làm tạp vụ phải không?” Trần Mộ hỏi, kinh nghiệm làm thuê ngắn hạn của hắn rất phong phú, đương nhiên không hề sợ sệt.

Bà chủ dáng người mập mạp quan sát hai mắt hắn, hoài nghi hỏi: “ Sắc mặt này của ngươi..., có bệnh hoạn gì không?”

Trần Mộ dở khóc dở cười, nhìn thấy bên cạnh có một bao gạo, liền đi tới, nhấc bao gạo lên. Sau đó hạ xuống nói: “ Người như thế này mà bệnh sao?”

“ A, sức lực cũng không nhỏ, làm tạp vụ được đây.” Bà chủ hiển nhiên đối với sức lực của Trần Mộ có chút hài lòng, đúng lúc này nhìn thấy nữ ma quỷ đang nắm chéo áo của Trần Mộ: “ Nàng ta là ai?”

“ Là em gái ta.” Trần Mộ rất tự nhiên nói: “ Nó làm công việc rửa chén, hai người chúng ta tính hai phần tiền công và bao ăn ở.” Nữ ma quỷ ở phía sau dường như đối với việc này cũng không có ý kiến gì, không có nổi giận, Trần Mộ trong lòng cũng thoải mái hơn.

“ Được, chỉ cần các ngươi làm việc cho tốt, tiền công tất nhiên sẽ không thiếu các ngươi.” bà chủ có phần sáng khoái nói.

Trần Mộ không nói lời nào liền bắt đầu làm việc. Hắn biết rất rõ mình nên làm những gì, nếu là làm tạp vụ thì cái gì cũng phải làm, làm càng nhanh gọn, bà chủ cũng nhìn người càng thuận mắt. Nữ ma quỷ thì được đưa vào trong phòng rửa chén, biểu hiện lúc này của nàng rất là ngoan ngoãn vâng lời.

“Ha ha, thật không thể tin hai anh em các người đều làm việc chăm chỉ như vậy. Em gái của người tay chân thật sự rất nhanh, trước kia ba người rửa chén so với một mình nó còn chậm hơn.” Bà chủ khen ngợi không dứt, ngay sau đó về mặt tiếc hận nói: “Đáng tiếc, cô bé tốt như vậy, không ngờ lại không nói được.”

Về phần chỗ ở, chính là trong một cái gác xếp chứa hàng hoá, dưới hoàn cảnh chật hẹp Trần Mộ cũng không dám phản nài. Hai người đều ngồi đất mà nghỉ, giường ngủ thì đặt cùng một chỗ. May mà gác xếp còn có một cái cửa sổ nhỏ trên mái nhà, nếu không bên trong sẽ rất oi bức.

Trần Mộ sau một ngày mệt mỏi nằm xuống là ngủ ngay, hẳn không lo lắng nữ ma quỷ sẽ hại mình, mà có lo lắng cũng vô dụng. Dù sao ở trước mặt nàng thì mình cũng chẳng có lực để phản kháng.

Nghĩ thông suốt được điểm này, Trần Mộ rất nhanh tiến vào giấc mộng, liên tiếp mấy ngày nay lúc nào tỉnh thần cũng căng thẳng cao độ, lúc này buông lỏng xuống nên ngủ rất say sưa.

Vừa tỉnh dậy, Trần Mộ mở mắt ra liền nhìn thấy nữ ma quỷ đang cởi bộ quần áo màu đen.

Trần Mộ vội vàng nhắm mắt lại, mặc dù hẳn tin tưởng nữ ma quỷ tạm thời sẽ không giết mình. Bất quá, nếu mình mạo phạm đối phương thì sẽ không biết sẽ như thế nào.

“Ban đêm người ra ngoài sao?” Trần Mộ không nhận được hỏi, lúc này hoảng sợ thoáng nhìn qua, hẳn thấy cánh cửa sổ trên mái nhà đang khép hờ.

Nữ ma quỷ không để ý tới hẳn, thay quần áo xong liền nằm xuống ngủ.

Trần Mộ thấy vậy, tự nhiên biết điều liền ngậm miệng lại.

Nhưng vừa ngủ được khoảng chừng một giờ, bà chủ đã gọi bọn họ dậy, một ngày mới lại bắt đầu.

Châm trà rót nước, bưng thức ăn đưa cơm, khuôn vác, chuyển hàng hoá, Trần Mộ cái gì cũng làm. Bất quá hẳn cũng không cảm thấy mệt nhọc, thậm chí hẳn còn hi vọng cuộc sống yên ổn như vậy có thể kéo dài thêm một chút. Hẳn vừa trải qua vài lần sinh tử nên đối với cuộc sống yên ổn rất khao khát.

Hẳn không dám liên lạc với Lôi Tử, hẳn không biết tình hình bên kia rốt cuộc như thế nào rồi. Hơn nữa bên cạnh hẳn vẫn còn một vị sát thần, hẳn không muốn bởi vì nguyên nhân của mình mà làm cho Lôi Tử bị thương tổn.

Tối hôm nay, Trần Mộ không có ngủ ngay, với sức lực hiện nay của hẳn thì những việc làm này rất nhẹ nhàng, cho nên hôm nay cũng không có mệt mỏi giống như hôm qua.

“Lục đại là gì? Tinh Viện là gì?” Nữ ma quỷ đột nhiên mở miệng.

68. Chương 68: Có Quan Hệ Giết Người

Một người Bách Uyên ngay cả nói liền câu còn không rõ ràng, sao lại có thể biết đến Lục Đại cùng Tinh Viện? Chắc chắn là tối hôm qua đi ra ngoài, nài nghe được cái gì. Bất quá Lục Đại cùng Tinh Viện là đề tài nóng hổi nhất được nói, nài nghe được cũng là chuyện bình thường.

Lục Đại chính là sáu học phủ nổi tiếng nhất trong liên bang, và Tinh Viện là một trong số đó. Trần Mộ đem tất cả hiểu biết có liên quan đến Lục Đại của mình nói ra. Hẳn đã biết trước mặt nữ ma quỷ nên lựa chọn thái độ gì là thích hợp.

Khả năng “mềm dẻo” của con người thật là lớn a! Nhớ trước kia bản thân hẳn nửa ngày không nói một câu nào, có cái danh xưng là “đầu gỗ”. Nhưng giờ đây thì lại giống như cô nuôi dạy trẻ, không ngừng giải thích một ít vấn đề thường thức. Phỏng chừng sau khi kinh qua chuyện này, nếu hẳn còn sống thì tài ăn nói dám chắc sẽ thay đổi, tốt lên rất nhiều.

Cũng may nữ ma quỷ không cắt ngang hẳn, chỉ lẳng lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ mặt suy tư.

Cứ thế Trần Mộ cảm giác được rằng tài ăn nói của mình so với trước kia hơn rất nhiều, mặc dù cách giới thiệu của hẳn vẫn nhạt nhẽo như cũ. Nhưng nữ ma quỷ tựa hồ nghe đến nhập thần. Không đến hai phút đồng hồ, những gì Trần Mộ biết đều đã nói xong toàn bộ.

Trần Mộ để ý rằng, khi hắn nói đến người sáng lập Tinh Viện là Hyner Vincent Van thì hai mắt nữ ma quỷ sáng lên một chút.

Hyner Vincent Van quả nhiên lợi hại, ngay cả người của Bách Uyên Phủ cũng biết đến tên tuổi của hắn.

“Lục cự đầu?”, Nữ ma quỷ đột nhiên hỏi.

Trần Mộ suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ”. Mặc dù hắn hiểu biết không sâu về Lục Đại, nhưng là quỷ nữ này nói, nên ngược lại hắn cũng hình dung tương đối. Trong Lục Đại, ai mà không phải là quái vật?

“Tinh Viện là một trong Lục Đại cự đầu?”, nữ ma quỷ hỏi lại một lần nữa.

Trần Mộ tiếp tục gật đầu: “Ừ”.

“Tinh Viện chưa bao giờ ra ngoài?”, Nữ ma quỷ hỏi.

“Ừ”, Trần Mộ gật đầu.

“Lần này lại tới nơi này?”, nữ ma quỷ tiếp tục đặt câu hỏi.

“Ừ”, Trần Mộ lại gật đầu.

“Tại sao?”, nữ ma quỷ hỏi.

Trần Mộ rốt cục phải lắc đầu: “Không biết”. Vấn đề này rất nhiều người không rõ, mà ngay cả người thông minh tuyệt đỉnh như Lôi Tử nghĩ mãi cũng không ra, thì mình thế nào lại biết được. Huống hồ, tinh lực của hắn chưa từng có đặt lên trên vấn đề này.

Nữ ma quỷ cũng không nói, chỉ tiếp tục lộ ra vẻ mặt đăm chiêu. Có lẽ cả lúc Trần Mộ ngủ đi, vẻ mặt cô ta vẫn thế.

Hắn vừa tỉnh dậy, nữ ma quỷ lần này có giống như lần trước không? Buổi tối nàng có đi ra ngoài hay không? Trần Mộ cũng không biết.

Đánh răng rửa mặt xong, hắn nhớ tới đã lâu không có luyện tập qua môn thể dục. Thời gian vừa qua, cuộc sống lúc trước của hắn hoàn toàn bị phá bỏ. Đột nhiên hắn rất nhớ nhung khoảng thời gian mỗi ngày miệt mài học tập chế tạt, ngâm mình trong thế giới nước đơn giản trước kia. Tắm tạt phiền thần bí hắn vẫn mang ở trên người, chỉ là trong khoảng thời gian này không có thì giờ dụng đến.

Bà chủ còn chưa dậy, vẫn còn sớm để rời nhà, Trần Mộ liền tự mình tập theo môn thể dục.

Tập môn thể dục xong, Trần Mộ liền cảm thấy cả người thoải mái dễ chịu.

“Người làm cái gì đấy?”, nữ ma quỷ nói chuyện rõ ràng lưu loát hơn trước rất nhiều.

“Tập thể dục”, Trần Mộ trả lời.

“Đối với thân thể thì tốt, nhưng quá nhu hòa”, nữ ma quỷ một câu nói toạc ra ưu nhược điểm của bài thể dục.

Đột nhiên nhớ tới ngày đó tại rừng rậm, hắn đã thấy lực bộc phát cùng khả năng thăng bằng kinh người của nữ ma quỷ, Trần Mộ liền nổi lòng muốn học hỏi: “Nên làm như thế nào?”.

Liếc nhìn Trần Mộ một cái, nữ ma quỷ suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Buổi tối”.

Đi trong sân trường Đông Vệ học phủ, Âm Trần Cửu hai mắt xem xét thấy xung quanh không có ai, liền khẽ nói với Vương Trạch: “A Trạch, gần đây người thôn dã hình như nhiều hơn”.

“Ừ, đó là điều đương nhiên”, Vương Trạch vẻ mặt bình tĩnh.

“Người Tả gia rất nhiều, còn có rất nhiều tạp tu không rõ lai lịch, thân thủ đều rất vững vàng. Nghe nói đã xảy ra vài cuộc xung đột”, Âm Trần Cửu lo âu thì thầm.

“Ừ, không cần phải lo lắng. Để cho mọi người an tâm, trong khoảng thời gian này, chúng ta nhỏ tiếng một chút, hủy bỏ mọi hoạt động. Qua vài ngày, lực lượng trợ giúp từ trường sẽ tới.”, Vương Trạch chừng chặc nói.

Tinh thần Âm Trần Cửu rung lên: “Thật tốt quá!”. Hắn chợt chú ý giọng nói bản thân hơi lớn, lập tức hạ giọng: “Lần này là ai tới?”.

“Nàng!” , trong thanh âm Vương Trạch cũng mơ hồ lộ ra một niềm hưng phấn.

Âm Trần Cửu đồng tử mở rộng, tiếng nói mang theo một chút run rẩy: “Thật là nàng sao?”.

“Ừ”, Vương Trạch nặng nề ừ một tiếng.

Buổi tối, trong căn gác xép nhỏ, Trần Mộ cùng nữ ma quỷ ngồi xếp bằng đối diện.

“Người biết cái gì?”, nữ ma quỷ hỏi.

Trần Mộ suy nghĩ một chút đáp: “Chế tạp, còn có một chút không chế tạp”.

“Dùng để giết người?”, nữ ma quỷ bình tĩnh hỏi.

Trần Mộ lòng thầm giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh. Hắn chịu loại kích thích này không phải mới một hai lần, nên có thể giữ nguyên biểu hiện bình tĩnh. Suy nghĩ một chút, Trần Mộ gơ tay phải lên, mở độ nghi.

Trong bóng tối, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, chậm rãi chảy về tay phải hắn, nhanh chóng chuyển thành Thoát Vĩ toa. Thoát Vĩ toa trong suốt óng ánh xoay tròn với tốc độ cao ở trên ngón trỏ hắn, nhẹ nhàng sinh ra âm thanh vù vù. Nhìn thoáng qua cửa sổ mái nhà mở một nửa, ngón trỏ Trần Mộ hướng lên đó điểm nhẹ.

Thoát Vĩ toa chợt bắn ra nhanh như điện! Tiếng rít kì dị lại một lần nữa xuất hiện, rồi lại đột nhiên im bật.

Ở chỗ cách cửa sổ mái nhà không đến ba mươi cm, một chùm sáng vỡ vụn trong suốt từ từ rơi xuống, trong bóng đêm thật mê người. Trần Mộ trợn trừng con mắt, thất thần nhìn cửa sổ trên mái nhà.

Sao có thể như vậy?

Một sợi dây leo màu đen xuất hiện trên tay nữ ma quỷ, vừa rồi Thoát Vĩ toa đúng là bị sợi dây leo màu đen này trực tiếp đập tan. Trần Mộ hoàn toàn không thấy sợi dây leo màu đen xuất hiện lúc nào, xuất hiện như thế nào, và còn như thế nào lại đập tan Thoát Vĩ toa tốc độ nhanh như tia chớp kia nữa.

Nữ ma quỷ cúi đầu nhìn mũi nhọn đầu sợi dây leo, vừa rồi đầu nhọn sợi dây leo mây màu đen đánh tan Thoát Vĩ toa, nhưng nó cũng bị Thoát Vĩ toa chia thành mấy nhánh.

“Uy lực quả không tồi”, nữ ma quỷ bình luận: “Nhưng còn quá chậm!”.

Không đợi Trần Mộ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nữ ma quỷ đưa ra một loạt số liệu phân tích: “Thời gian chuẩn bị: 3.2 giây, cũng đủ cho người khác giết người hơn hai mươi lần rồi”. Nữ ma quỷ tựa hồ cảm thấy tương đối hứng thú với đề tài này, nói cũng nhiều hơn bình thường.

“Thật ra nên làm thế nào?”, Trần Mộ không khỏi hỏi.

“Luyện”, nữ ma quỷ trả lời rất ngắn gọn.

Trần Mộ không khỏi lộ ra vẻ mặt cười khổ, huấn luyện Thoát Vĩ toa thì phải dùng năng lượng tạp cấp ba trở lên, mà mình không có một xu dính túi, lấy cái gì đi luyện đây. Tình thế bây giờ không rõ ràng, hắn không dám tùy tiện quay về câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp.

“Giết người rất đơn giản, kĩ xảo cùng tốc độ”, nàng liếc nhìn độ nghi trên tay Trần Mộ một cái: “Cái này của người rất phức tạp”.

Trần Mộ thấy hoa mắt, trên cổ bị cắn nhẹ một chút, còn nữ ma quỷ tựa hồ ngồi chỗ đó vẫn không nhúc nhích.

Trần Mộ vừa sờ cái cổ, trên tay bắt ngờ thoáng hiện một vết máu.

“Luyện thế nào?”, Trần Mộ đột nhiên hỏi.

69. Chương 69: Không Có Lựa Chọn

“Thanh Thanh tới rồi.” Trong lời nói Vương Trạch mang theo vài phần trân trọng, cũng mơ hồ lộ ra vẻ tôn kính. Đám người Âm Trần Cửu bên cạnh hắn đã đợi từ lâu, vẻ mặt mỗi người đều sùng bái, kính cẩn hơi cúi người. Người không biết rõ sẽ tưởng rằng bọn họ đang nghênh đón giáo viên.

“Làm phiền các vị học trưởng”, một giọng nói thanh nhã cất lên. Người nói là một cô gái tóc dài. Dung nhan cô gái này cũng bình thường, nhưng lại có một cổ khí chất u nhã. Y phục toàn thân là một màu xanh nhạt, vẻ ôn hòa cùng tĩnh lặng thật nói không lên lời. Điều bộ cử chỉ giờ tay nhắc chân như làn gió mát dịu thổi đến, mềm nhẹ mà thông dong.

Vương Trạch ngẩn ngơ, nhưng rồi cũng chợt phản ứng lại, cười khổ nói: “Mị lực của Thanh Thanh càng lúc càng lớn. Ngay cả ta cũng chịu không nổi.”

Hắn liếc mắt đám người sau lưng một cái, thở dài một hơi: “Xem ra hiệu trưởng lần này chịu bỏ ra vốn lớn a.”

Thanh Thanh khẽ hé miệng cười, không nói gì.

Phân cách giữa nội Tinh Viện và ngoại Tinh Viện cũng không nghiêm trọng như người ngoài vẫn tưởng. Mọi người ở đây đều biết rõ lẫn nhau, nên lập tức chào hỏi bắt chuyện râm ran cả lên.

Người đến nghênh đón lần này phần lớn đều là trao đổi sinh ban đầu của Tinh Viện, ngoài ra chỉ có vài vị giáo viên của Đông Vệ học phủ, Hồng Đào cùng Tả Đình Y.

Vương Trạch sau đó hướng mọi người giới thiệu người trong Đông Vệ học phủ. Khi hắn giới thiệu đến Tả Đình Y, Thanh Thanh liền mỉm cười nói: “Nguyên lai học trưởng Đình Y xuất thân từ Tả gia, khó trách ta luôn cảm thấy học trưởng có phong thái thế gia, sau này mong học trưởng chỉ giáo nhiều hơn.”

Tả Đình Y vội vã trả lời: “Thanh Thanh học muội quá mức coi trọng rồi. Tệ gia bất quá chỉ là một thổ tài chủ ở nơi xa xôi, sao xứng với câu thế gia vừa nói. Thanh Thanh học muội đây mới thật là nhân vật phi phàm a!”

Tả Đình Y nói vậy cũng không hẳn là khiêm nhường. Mặc dù Tả gia có sức ảnh hưởng khá lớn ở thành Đông Thương Vệ, nhưng ở trong liên bang ngay cả tiếng tăm cũng không có, tự nhiên không đảm đương nổi câu thế gia vừa rồi.

Tinh Viện mới là địa phương nhân tài chân chính lớp lớp xuất hiện. Cô gái Thanh Thanh trước mắt này mặc dù tên tuổi không nổi tiếng, nhưng phong độ tao nhã thông dong này không biết đã vượt xa bao nhiêu học viên thế gia rồi.

Bất quá Tả Đình Y vô luận là phong độ hay ở các mặt khác cũng đều cực kì xuất sắc. Dù là ánh mắt đám người Tinh Viện này tương đối khắt khe, nhưng đối với hắn cũng có chút thưởng thức. Mọi người đều mỉm cười chào hỏi hắn, Tả Đình Y vội vàng đáp lễ.

Thanh Thanh nhẹ nhàng cười: “Không biết học trưởng lúc nào rảnh rồi có thể đưa Thanh Thanh tới một vài chỗ xinh đẹp ở thành Đông Thương Vệ được không?”

Nét mặt cười bình thường mà ôn hòa này nhưng lại làm Tả Đình Y đã quen nhìn vô số mỹ nữ phải ngẩn ngơ một hồi lâu. Hắn cúi đầu hành lễ nói: “Nguyện ý cố gắng sức lực cho tiểu thư.”

Mọi người khác hiển nhiên đã quen với loại tình hình này nên cũng không để ý gì.

“Người quá yếu, rất dễ bị giết chết.” Giọng nói của nữ ma quỷ lúc này Trần Mộ nghe thấy đã không còn khó chịu như trước: “Người vẫn còn có tác dụng, tạm thời không thể chết được.”

Câu nói tổng kết đó của nữ ma quỷ kết luận Trần Mộ không đáng một xu. Bất quá may là hắn cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng. Về phần câu nói hắn còn tác dụng của nữ ma quỷ, hắn đã sớm thừa nhận. Từ lâu hắn đã không còn ý nghĩ ngây thơ như vậy. Trên thế giới này, trừ bỏ cha mẹ người thân ra, không có ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với người. Nếu người muốn gì, nhất định phải tự mình làm.

Trong gác xếp nhỏ hẹp đó, trên sàn bày đầy các loại vật hỗn tạp, mà Trần Mộ phải di chuyển ở giữa đám tạp vật này.

Nhiệm vụ ngày thứ nhất rất đơn giản, chạy ba trăm vòng. Yêu cầu của nữ ma quỷ là mỗi một lần chạy đều phải dùng hết toàn lực. Nữ ma quỷ là người giám sát, ngồi xếp bằng ở trong góc phòng.

Trong lầu các rất tối. Nữ ma quỷ tựa hồ yêu thích kỳ dị đối với bóng đêm. Nàng đóng kín cửa sổ lại, không chỉ thế, thậm chí nàng còn dùng mấy thứ linh tinh che hết ánh sáng lọt vào qua khe cửa sổ.

Trong lầu các là một mảnh tối đen như mực, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón. Hiện tại nhãn lực của Trần Mộ so với trước kia nhạy cảm hơn rất nhiều, nhưng ở trong hoàn cảnh này, vẫn không thể thích ứng.

Mà điểm đáng sợ chính là đám đồ vật hỗn tạp đó bị bày đặt trên sàn hoàn toàn không theo bất cứ một quy luật nào. Hiện tại làm sao thích ứng với bóng tối là bước đầu tiên Trần Mộ phải làm.

Bất quá, trước mắt nhìn qua thì bước đầu tiên này cũng không phải dễ dàng.

Trần Mộ vừa động đã “bang” một tiếng, va vào một túi đậu. Hắn vội vàng né sang bên cạnh, dưới chân lại bị một túi gạo chặn lại làm hắn loạng choạng, làm đổ một vài cái tạp vật khác mới định chỉ được thế ngã.

Nhưng nếu như tốc độ của hắn thoáng chậm lại một chút, sợi dây leo đen giống như con rắn của nữ ma quỷ sẽ vút tới “ba” một tiếng, lưu lại trên lưng hắn một vết máu.

Hàng ngày cứ tối xuống, vết roi trên lưng Trần Mộ lại chi chít, nhìn qua làm cho người ta cực kỳ sợ hãi. Bất quá hắn biết nữ ma quỷ xuống tay rất có chừng mực, chỉ làm cho hắn đau đến thấu xương nhưng lại không bị thương tổn đến gân cốt.

Từ đó Trần Mộ bắt đầu cuộc sống gian khổ, ban ngày làm việc, buổi tối huấn luyện. Bất quá phải nói thể lực hiện giờ của hắn quả thực có chút mạnh mẽ, chính là hắn cũng tuyệt đối không ngờ rằng mình có thể kiên trì như thế này được.

So với huấn luyện cường độ cao của buổi tối, làm việc ban ngày quả thực có thể xem như được nghỉ ngơi. Thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày của hắn bị thu gọn lại chỉ có hai giờ.

Trước kia mặc dù hắn đã tiến hành qua các kiểu huấn luyện, nhưng chưa lần nào lạ thường như lần này, cơ hồ mỗi tối mặt mũi đều bầm dập. May mắn là nữ ma quỷ có thuốc chữa thương hiệu quả kì diệu, nếu không chỉ đến ngày thứ hai Trần Mộ căn bản không cách nào làm việc.

Có lúc Trần Mộ âm thầm đoán nữ ma quỷ rốt cuộc làm cái gì. Sát thủ sao? Đoán như vậy là dựa vào phong cách âm độc, thủ đoạn quỷ dị tầng tầng lớp lớp của nàng, coi thường sinh mệnh. Đó là chứng cứ tốt nhất. Nhưng cái thuốc bôi cổ quái kì lạ như thế không bao giờ hết này, lại làm cho nàng giống một gã thầy thuốc hơn.

Uhm, có lẽ là sát thủ cao cấp nên đại khái bọn họ biết tương đối nhiều thứ, Trần Mộ nghĩ như vậy.

Huấn luyện của Trần Mộ rốt cuộc bắt đầu có một tia khởi sắc. Hắn hiện giờ đã có thể cảm giác được sự tồn tại của đám tạp vật này. Hắn bắt đầu quen dần với khung cảnh tối đen đó. Mấu chốt nhất trong đó chính là cảm giác.

Phạm vi cảm giác của hắn vẫn là 4.9 mét. Hiện tại hắn muốn rèn luyện năng lực khổng chế thân thể.

Trong khoảng thời gian này, nữ ma quỷ bắt đầu mỗi tối đều thường xuyên đi ra ngoài. Thời gian mỗi tối nàng đi ra ngoài dài ngắn không đồng nhất, mà biến hóa lớn nhất chính là tiếng liên bang của nàng ngày càng lưu loát. Bất quá nàng vẫn nói chuyện rất ít.

Bất tri bất giác, một tháng đã trôi qua. Trong lầu các tối đen giờ tay không thấy năm ngón đó, Trần Mộ hiện giờ đã có thể tự nhiên chạy ở giữa đám tạp vật, mà tốc độ cũng có thể miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất của nữ ma quỷ.

“Người còn một tháng nữa.” Tối nay nữ ma quỷ đột nhiên mở miệng

“Một tháng thời gian là sao?” Trần Mộ có chút không hiểu.

Nữ ma quỷ lạnh lùng nhìn Trần Mộ, thanh âm lạnh như băng: “Một tháng sau, người phải đi vào Đông Vệ học phủ.”

“Khó có khả năng!” Trần Mộ lắc đầu. Không đợi nữ ma quỷ hỏi, hắn liền giải thích: “Đông Vệ học phủ rất khó tiến vào.”

“Người thuộc dạng tài trợ sinh.” Nữ ma quỷ không biết từ chỗ nào lấy ra một đồng đồ vật linh tinh: “Đây là tư liệu của người, đây là tiền.” Nữ ma quỷ xếp ra một đồng lớn tiền tạp xanh xanh đỏ đỏ. Thấy vậy mồ hôi lạnh Trần Mộ ứa ra. Người này đã giết bao nhiêu người mới có thể đoạt được nhiều tiền như vậy?

Nữ ma quỷ không có ý tứ giải thích gì cả, chỉ là chỉ khê đẩy một cái, đem tất cả những thứ đó đẩy đến trước mặt Trần Mộ.

“Ta còn nhớ người nói mình là chế tạp sư?” Nữ ma quỷ tiếp tục hỏi.

Trần Mộ cẩn thận trả lời: “Biết một chút.”

“Uhm, người vào đó chính là theo học chế tạp hệ.” Biểu hiện của nữ ma quỷ không để cho Trần Mộ có chỗ mà phản đối.

“Người muốn ta làm gì?” Trần Mộ chăm chăm nhìn nữ ma quỷ, đột nhiên hắn lạnh lùng nói ra một câu: “Là Tinh Viện sao?”

Nữ ma quỷ lạnh lùng nhìn hắn, cũng không nói gì.

“Hàng tuần, người cần phải ra ngoài hai ngày. Chỗ ở ta đã tìm được một chỗ rất tốt. Đây là chìa khóa. Có vấn đề gì, dùng thông tin tạp để liên lạc.” Nàng lại đưa đến một cái chìa khóa cùng một cái thông tin tạp.

Trần Mộ im lặng đón lấy thông tin tạp cùng chìa khóa, hắn biết chính mình không còn cách lựa chọn nào khác.

“Trong một tháng thời gian này, người cần phải học kỹ xảo bảo vệ tính mạng cơ bản nhất. Hàng tuần có năm ngày tính mạng người phải dựa vào chính mình để bảo vệ.”

70. Chương 70: Vũ Khí Bí Mật

Nữ ma quỷ thật sự quá lợi hại, tiền trên tay nàng tựa hồ vô cùng vô tận. Tỉ như biệt thự bọn họ hiện tại đang ở. Tiền thuê hàng tháng cao tới mười vạn audierne. Trong nhà toàn bộ đồ đạc bố trí cực kì đầy đủ, ngay cả phòng huấn luyện chuyên nghiệp của tạp tu cũng đều có.

Trong phòng huấn luyện của tạp tu, Trần Mộ đang để trần nửa người. Trên người mồ hôi hột phủ đầy, hắn há to mồm thở phì phò. Hiện giờ màu da cơ thể hắn là màu đồng gợi cảm. Đương nhiên đó là tác dụng của mấy cái quả do nữ ma quỷ đưa cho. Màu da thực sự của hắn không phải là loại màu sắc này.

Trải qua mấy ngày cường hóa huấn luyện này, khí chất hắn đã xảy ra thay đổi dữ dội.

Ánh mắt của hắn so với trước kia càng thêm lợi hại, động tác mạnh mẽ, cử động đều tràn ngập lực lượng, không còn nhìn thấy nửa điểm yếu ớt trước kia.

“Tiếp tục.” Thanh âm nữ ma quỷ lạnh như băng. Bây giờ nàng đã có thể dễ dàng nói tiếng liên bang một cách cực kì lưu loát, nàng thậm chí còn có thể đọc những truyện lịch sử mà ngay cả Trần Mộ cũng đều cảm thấy phức tạp.

Về mặt Trần Mộ không đổi, hắn không ngừng lăn lộn ở trên mặt đất. Mới liếc mắt nhìn qua chỉ cảm thấy hắn rất chặt vật lại còn không trang nhã. Nhưng nếu là người trong nghề liền có thể hiểu được động tác hắn hiện tại hợp lý đến thế nào.

Lộn vòng trên mặt đất được sử dụng nhiều nhất khi né tránh, cũng là một trong những kỹ xảo hữu hiệu nhất. Nhưng việc lộn một vòng nhìn như bình thường này lại ẩn chứa rất nhiều kỹ xảo bên trong. Ví dụ như làm thế nào để giảm bớt lực va chạm, quán tính lộn vòng khi đang chạy tốc độ cao ảnh hưởng gì đến thân thể của mình, làm sao sử dụng lực ở eo lưng để làm động tác của mình càng thêm trở nên nhanh nhẹn

“Dừng lại.” Nữ ma quỷ thần sắc bình tĩnh quát một tiếng.

Trần Mộ thở hồng hộc đứng lên, không nói gì, chỉ tập trung điều chỉnh hô hấp của mình. Trên mặt, trên người hắn tất cả đều là bụi đất, nhìn qua vô cùng chật vật. Từ đầu đến cuối, hắn không có nửa câu oán hận, mặc kệ thế nào, ít ra hiện tại mình cũng còn sống. Hắn biết huấn luyện hiện tại có thể trợ giúp mình sống sót trong lúc nguy hiểm, cho nên hắn không chỉ không chút lười biếng, hơn nữa còn thường xuyên tập luyện thêm.

Nếu không có lựa chọn, vậy nghĩ cách để cố gắng sống sót mới là điều hắn phải cân nhắc. Nhiệm vụ lần này nhất định rất nguy hiểm, hắn đã nhận thức điều này. Hắn không rõ Tinh Viện đến cùng là tại sao đi đến nơi này, cũng không hiểu được tại sao nữ ma quỷ lại có hứng thú đối với đám người Tinh Viện đó.

Nhưng hắn tin tưởng rằng hai đám người này trước kia đã có va chạm không tốt với nhau. Mà chính mình bất hạnh trở thành thủ hạ của nữ ma quỷ, nếu chỉ hơi không cẩn thận một chút, gặp nạn đầu tiên nhất định sẽ là chính mình.

Cho nên khi nữ ma quỷ truyền thụ các loại kỹ xảo cho hắn, hắn đều phi thường cố gắng học tập. Nhưng mà cho đến tận bây giờ, nữ ma quỷ chỉ chuyên dạy cho hắn kỹ xảo né tránh cùng ẩn nấp.

“Kỹ xảo giết người của ta vì thời gian quá ngắn, người không thể học được.” Nữ ma quỷ rất thẳng thắn nói với Trần Mộ. Trần Mộ há to mồm thở, chỉ biết lắng nghe.

“Mấy thứ linh tinh người biết rất ít. Chỉ có {Thoát Vĩ Toa} tập mặc dù chậm nhưng là uy lực không tồi.” Nữ ma quỷ tiếp tục nói: “Khi người gặp nguy hiểm, đầu tiên phải ẩn mình trước, ẩn nấp trong bóng tối, sau đó dùng {Thoát Vĩ Toa} tập.”

Trần Mộ không nói gì. Hắn đem mỗi câu nữ ma quỷ nói ghi nhớ thật kỹ, sau này có thể nó sẽ cứu được mạng nhỏ của mình. Hắn còn không muốn chết.

Nữ ma quỷ lấy ra một cái rương. Trong rương có một cái thắt lưng, một đôi giày, một đôi bao tay và bao đầu gối hình thức quái dị, còn có một quả màu đen to bằng quả táo.

“Trong thắt lưng có ba quả đạn khói, có độc, đối với người cũng vậy. Nó sẽ làm tay chân người ta nhũn ra, khí huyết bốc lên, không cách nào tập trung được lực chú ý, sau đó xuất huyết, cuối cùng là chết. Nếu như người trong vòng một giờ, không uống hết năm trăm ml dầu ô liu thì người cũng sẽ chết như vậy. Nhớ kỹ, trong vòng một giờ.”

Nàng bình tĩnh nói với Trần Mộ, tựa như đang nói một điều vô cùng bình thường. Sau đó nàng lại lấy ra đôi giày, ý bảo Trần Mộ mang vào.

Trần Mộ nhanh nhẹn thay đôi giày này vào.

“Đôi giày này ở dưới đế có giấu đạn lực thảo (cây đàn hồi).” Nữ ma quỷ ra hiệu bảo Trần Mộ thử chạy một chút.

Cẩn thận thử nghiệm dưới chân, Trần Mộ chạy tốc độ thấp về phía trước. Hô! Tốc độ tăng đột nhiên làm hắn suýt nữa mất đi thăng bằng, hắn vội vàng dùng sức dưới chân, vậy mà dưới chân truyền lên phản lực lớn hơn nữa! Phan! Trần Mộ nhảy dựng lên 1 chút. Mắt thấy đầu phải đụng vào trần nhà, hắn vội vàng giơ tay lên chống, người vừa lại ngã xuống, hắn lập tức thuận thế lăn một vòng, hóa giải phản lực này.

“Đạn lực thảo này người muốn thuần thục được thì phải đặt nhẹ chân.” Nữ ma quỷ thoáng nhìn bộ dáng chật vật của Trần Mộ, bổ sung thêm một câu.

Ngay sau đó, nàng cầm lấy đôi bao tay và bao đầu gối nói: “Bốn cái bao này dùng phụ bích liên (cây sen đánh tường) mà chế tạo thành.” Nói xong nàng cầm lấy nước bên cạnh đổ lên bao tay và bao đầu gối.

Bao tay và bao đầu gối giống như cây cối ở sa mạc bỗng nhiên được tưới nước mưa, thoảng cái đã giãn ra, có màu đen tuyền. Mỗi cái bao lớn hơn một chút so lòng bàn tay người lớn. Nữ ma quỷ đeo bao tay và chân vào rồi đi đến chỗ vách tường.

Ngay sau đó Trần Mộ chứng kiến một màn làm hấn trộn mắt há mồm. Nữ ma quỷ giống như một con thần lằn. Trên bức tường thẳng đứng bóng loáng đó vẫn tùy ý di chuyển. Trình diễn một chút, nữ ma quỷ liền từ trên vách tường nhảy xuống.

Nàng đưa bao tay và bao chân cho Trần Mộ, kết lại một câu: “Cái này rất đơn giản, người tự mình tập đi.”

Ánh mắt Trần Mộ rơi vào trên cái quả đen cuối cùng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ngậm nó vào trong miệng.” Nữ ma quỷ ra lệnh.

Nhìn thoảng qua cái quả này, Trần Mộ theo lời ngậm nó trong miệng.

“Cắn vỡ nó.”

Trần Mộ do dự một chút, nhưng rồi vẫn cắn vỡ nó. Vỏ quả này vô cùng mỏng, hấn rất dễ dàng cắn vào bên trong. Một vị mặn mặn trào ra trong miệng hấn.

Đột nhiên, trong miệng hấn một cái gì đó động đậy, rồi từ trong miệng dững mãnh tiến ra, thoảng cái đã bò đầy toàn bộ khuôn mặt Trần Mộ. Chỉ chốc lát trong miệng hấn không còn gì cả, mà trên mặt hấn, tựa hồ lại có một cái màng mỏng gì đó bao phủ kín. Chỉ là cái cảm giác có thứ vừa động đậy trong miệng mình làm hấn có chút buồn nôn.

“Đây là quả của hoa mặt quỷ.” Nữ ma quỷ lạnh lùng giải thích rồi nàng đưa gương đến trước mặt Trần Mộ.

Trong gương lộ ra một khuôn mặt mang theo hơi thở quỷ dị. Các nếp nhăn đen tầng tầng lớp lớp phủ kín mặt, thậm chí bao lấy cả cổ của hấn. Trên mặt lốm đốm những đốm màu đỏ sậm, lại càng làm cho khí tức khủng bố của khuôn mặt tăng thêm vài phần.

Mỗi một biểu tình của Trần Mộ đều làm khuôn mặt này vặn vẹo. Ví như hiện tại, hấn nhìn qua có một vẻ mặt rất nghiêm lệ và sắc bén.

“Nó có thể dùng đi dùng lại. Lúc không dùng thì bóc nó ra để vào nước muối đặc, nó sẽ lại một lần nữa trở về bộ dạng ban đầu.” Nữ ma quỷ giảng giải: “Khuôn mặt mỗi lần nó tạo ra cũng không giống nhau. Nó có thể dùng để nguy trang, còn có thể có tác dụng bảo vệ. Tuy nhiên nó chỉ có thể chống cự năng lượng thương tổn không quá lớn. Nhớ kỹ, năng lượng không quá mạnh mẽ.”

Nữ ma quỷ nói xong xoay người bỏ đi, không quay đầu lại, nói thêm một câu: “Mấy ngày tới người làm quen với vài món đồ này đi.”

Vài món đồ này trong mắt Trần Mộ có thể nói là thần kỳ. Nhất là mặt quỷ hoa kia, trừ bỏ cảm giác nhức nhích kinh hoàng sau khi cắn trong miệng ra, những cái còn lại thật sự quá thần kỳ! Trần Mộ không chán cắn vỡ nó rồi lại lần lượt gỡ nó ra để nước muối đặc, nhìn nó trở về bộ dạng ban đầu.

Sự thật chứng minh lời nữ ma quỷ nói mỗi lần mặt quỷ đều không giống nhau là đúng. Mặt quỷ khác nhau làm cho người ta cảm giác cũng hoàn toàn bất đồng, có cái quỷ dị âm trầm, có cái đáng sợ, có cái lại mang theo vài phần tà khí...

Làm hấn phải chịu khổ nhiều nhất chính là phụ xích liên, có khi bò được nửa chừng, đột nhiên tay chân tuột ra, cả thân thể chỉ còn có một chỗ vẫn bám vào tường. Ngay sau đó, cả người đã ở giữa không trung, có khi lại ngã lộn hai vòng trên vách tường. Về chuyện như ngã từ trên cao năm thước xuống, đó là chuyện thường xuyên xảy ra.

So sánh với phụ xích liên, giày đạn lực thảo tựa hồ lại dễ dàng hơn một chút. Trần Mộ chỉ bị ngã năm sáu chục lần là đại khái nắm giữ được cách sử dụng của nó. Đến khi hấn ngã ước chừng bảy mươi lần, hấn đã có thể tương đối tự nhiên chuyển hướng trong khi chạy. Hấn có được mỗi một chuyện tốt, đó là hấn trước đó đã may mắn học xong cách lẩn vòng né trên mặt đất.

Còn cái thất lưng kia, Trần Mộ trừ một lần lấy ba khối đạn khói ra, cẩn thận nhìn ngó quan sát một lần, sau đó đều không dám chạm lại vào nó nữa.

Thanh Thanh cùng Vương Trạch tùy ý đi dạo trong sân trường. Đông Vệ học phủ mặc dù danh tiếng cũng không cao, nhưng khung cảnh của nó lại phi thường xuất sắc. Cả khu trường liền thành một cảnh. Lại thêm một đoạn thời gian trước nhà trường phong bế, cấm tất cả người ngoài trường ra vào, sau đó Đông Vệ học phủ liền có thể nói là thành yên lặng sâu thẳm. Việc Thanh Thanh mỗi ngày thích nhất chính là tản bộ ở trong sân trường.

Rất nhiều học viên của Đông Vệ học phủ đều biết hai vị học viên tài cao này của Tinh Viện, trên đường không ngừng có người chào hỏi bọn họ. Khí tức điềm tĩnh nhu hòa của Thanh Thanh không chỉ hấp dẫn rất nhiều nam học viên của Đông Vệ học phủ, mà rất nhiều nữ học viên cũng rất yêu quý nàng. Cho nên dọc theo đường đi, người chào hỏi Thanh Thanh vượt xa người chào hỏi Vương Trạch.

Vương Trạch đối với chuyện đó cũng không để ý. Hai người nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Vương Trạch nói: “Vài ngày sau, lần chiêu sinh mới của Đông Vệ học sẽ lại bắt đầu.”

“Chiêu sinh?” Thanh Thanh tựa hồ có chút giật mình: “Chiêu sinh vào lúc này?”

Vương Trạch cười giải thích: “Đông Vệ học phủ chiêu sinh hai lần mỗi năm, chia thành hai mùa xuân thu. Hiện tại là chiêu sinh mùa thu. A, nghe nói tiêu chuẩn nhập học của bọn họ lần này lại nâng lên không ít.”

“Xem ra chúng ta mang đến cho bọn họ không ít sự trợ giúp a.” Thanh Thanh từ tốn nói.

“Lần này tiền tài trợ bọn họ nhận được chắc cũng phải đếm đến mỗi tay.” Vương Trạch khẽ cười: “Bất quá gián điệp trà trộn trong đám đó phỏng chừng cũng sẽ có không ít. Những ánh mắt chăm chú quan sát nơi này so với trước kia hơn lên rất nhiều.”

“Cứ kệ bọn họ đi.” Thanh Thanh không biết nghĩ đến cái gì, khẽ thở dài ra một tiếng nhỏ không thể nghe được.

Vương Trạch nhảy cảm nhận ra tâm tình khác thường của Thanh Thanh, lập tức ân cần hỏi: “Thanh Thanh làm sao vậy? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Quan hệ của bọn họ trong mắt người ngoài tự nhiên tránh không được có vài phần thân mật. Vì chuyện này Vương Trạch ở trong Tinh Viện cũng chịu không ít đau khổ. Kì thật quan hệ giữa hai người cực kì đơn thuần, Vương Trạch cùng Thanh Thanh tiến vào Tinh Viện cùng một năm. Tuổi Thanh Thanh so với Vương Trạch nhỏ hơn không ít, Vương Trạch vẫn quan tâm chiếu cố nàng như em gái vậy thôi.

Mãi về sau, Thanh Thanh tiến vào nội viện, liên lạc giữa hai người mới ít dần đi. Hiện tại Thanh Thanh rốt cuộc trở thành vị học viên đầu tiên đi ra khỏi nội viện trong gần mười năm qua. Mà Vương Trạch cũng được coi là đứng đầu trong số học viên ngoại viện. Lần này được hiệu trưởng giao cho trách nhiệm, quan hệ hai người cũng không bởi vậy mà như xa lạ, vẫn lại thân mật độc nhất vô nhị như trước kia.

Thanh Thanh phá ra cười: “Không có gì, chỉ là nghĩ đến chuyện chỉ sợ thành Đông Thương Vệ bắt đầu sẽ phải rối loạn thôi.” Nàng nhìn quanh bốn phía rồi nói tiếp: “Cái sân trường yên lặng này cũng không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện.”

“Cứ yên tâm đi.” Vương Trạch mỉm cười, ngập tràn tin tưởng: “Ta rất tin tưởng vào thực lực của chúng ta, càng huống chi còn có Thanh Thanh ở chỗ này thôi. Em là vương bài (ách chủ bài) của chúng ta đó.”

“Đúng rồi, xem ra Thanh Thanh cũng phải thật cố gắng.” Thanh Thanh lộ ra một nụ cười thật sáng lạn. Vương Trạch nhất thời cất tiếng cười to, hẳn không chú ý tới một tia khổ sở trong vẻ tươi cười kia của Thanh Thanh.

Trần Mộ đứng ở trước cửa Đông Vệ học phủ, nhìn chiếc cửa hắc từng đi ngang qua vô số lần, trong lòng không kim được mà cảm khái vạn phần. Nhớ lúc ấy còn bán năng lượng tạp cho Hoa thúc, chính mình còn rất hâm mộ đám học viên có thể tiến vào học tập trong Đông Vệ học phủ này. Nhưng bây giờ giấc mộng ngày xưa của mình đã dùng một loại phương thức khác mà thành hiện thực, nhưng trong lòng hắn hiện giờ chỉ thấy cảm khái, mà không có nửa phần vui sướng.

Chờ đợi mình ở đằng trước sẽ là cái gì? Chính là vô số nguy hiểm đi! Bầu không khí của sân trường kia trong mắt của hắn đột nhiên biến thành rừng cây rậm rạp nguy hiểm, bên trong có vô số dã thú hung mãnh, có kẻ thù ẩn trong bóng tối...

Trần Mộ giây lát tỉnh lại từ trong cảm khái, trong lòng âm thầm cảnh cáo, mình tự nhiên làm sao vậy, hiện tại nếu như nói mình mất đi lòng can đảm, vậy mình nhất định sẽ chết không toàn thây.

Lấy lại bình tĩnh, điều chỉnh lại đầu óc, một lần nữa khôi phục lại thanh tĩnh, Trần Mộ sải bước chạy tới chỗ chiêu sinh.

“Xin chào, đây là thư tài trợ của ta.” Trần Mộ đi tới trước mặt một vị giáo viên phụ trách hướng dẫn học viên, xuất ra thư tài trợ sớm đã chuẩn bị thật tốt. Thân phận nữ ma quỷ tạo ra cho hắn là con trai một vị nhà giàu mới nổi. Sau đó người này đột nhiên gặp phải tai họa bất ngờ mà chết, để lại một đồng gia tài cho hai người con của hắn. Chỗ tốt của thân phận này là Trần Mộ không cần phải đi học tập lễ nghi kiểu cách gì cả, cho dù hắn có làm ra hành động cử chỉ thô bỉ bất lịch sự thế nào, mọi người ngoài việc khinh bỉ hắn ra cũng sẽ không lấy đó làm ngạc nhiên.

Điều này mang đến rất nhiều tiện lợi cho hắn.

Vị giáo viên đó cầm lấy thư tài trợ của hắn, chỉ vào một đám người ở chỗ không xa nói: “VẬY HẢ. Qua bên đó đi, đến lúc sẽ có người dẫn các người đi.”

Trong lời nói có chút khinh thường. Trong Đông Vệ học phủ, học viên thông qua nộp tài trợ phí thật cao mà vào học thường thường vẫn bị giáo viên và đám học viên thành tích tốt phân biệt đối xử.

Chỉ có như loại Tả Đình Y này, gia thế tốt, lại dựa vào năng lực của chính mình mà vào được Đông Vệ học phủ mới có thể lấy được tôn trọng của mọi người.

Trần Mộ theo lời đi tới chỗ đám người kia, tùy ý đánh giá một hồi. Đám người này trang phục màu sắc sắc sảo, vô cùng chú ý đến vẻ ngoài, hết sức thời trang. Con gái thì trang điểm kỹ càng, từ xa Trần Mộ đã có thể ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc.

Giác quan nhạy bén của Trần Mộ liền không thích ứng được, phải đưa tay lên vuốt vuốt mũi, rồi theo bản năng đứng tránh sang bên cạnh vài bước.

Nhất thời, vài đạo ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ liếc nhìn hắn:

“Tên quê mùa đó từ đâu tới vậy?”

“Ai mà biết, những năm nay, đám quê mùa cận bã này rất nhiều. Để ý đến hắn làm gì?”

“Là ta vừa rồi nhìn thấy hắn vờ về cái mũi. Hi hi, nói không chừng hắn vẫn còn là trai tân đó? Thế nào, Phượng, có muốn đi dạy dỗ hắn một chút không?”

“Cái loại quê mùa này hả? Chẳng phải lão nương sẽ phải chịu một thân toàn bần sao?”

Thính lực của Trần Mộ tựa hồ lại có tiến bộ, hết câu này đến câu khác hắn nghe được vô cùng rõ ràng. Lập tức hắn chỉ có cười khổ, kiệt lực kìm chế ham muốn bịt mũi mình một lần nữa.

Đây là một loại đau khổ, có thể dùng để rèn luyện khả năng nhẫn nại của mình, Trần Mộ tự an ủi trong lòng như thế.

Qua hồi lâu sau, mới có một vị giáo viên đi đến dẫn bọn họ tới lớp học. Vị giáo viên này họ Phùng, tên là Tử Ngang, nghe ra có chút văn khí, bất quá trong thần sắc đối với đám tài trợ sinh này có chút chán nản. Cho nên hết thấy mọi thứ đều chỉ qua loa cho xong việc, mà đám tài trợ sinh người nào không phải dạng lưu manh? Lập tức cũng không để ý đến hắn, phối hợp tìm vui với nhau.

Trần Mộ không nhịn được lại một lần nữa lộ ra nụ cười khổ. Hắn cảm giác được chính mình không hòa nhập vào cùng với chung quanh, rồi lại không biết nên xử lý thế nào. Ở phương diện này, hắn không có bất cứ kinh nghiệm gì.

Ngay lúc thầy Phùng tuyên bố trong hai ngày này là tự do hoạt động, trong phòng học nhất thời vang lên một tràng tiếng hoan hô. Trong chốc lát, trong phòng học chỉ còn lại có mình Trần Mộ và Phùng Tử Ngang đang lắc đầu cười khở.

Nhìn thấy Trần Mộ, Phùng Tử Ngang có chút kinh ngạc.

“Thầy, xin hỏi chỗ con ở đâu?” Trần Mộ hỏi. Hắn cảm thấy ngạc nhiên, tại sao đám người kia căn bản không quan tâm đến nơi ở của mình.

“Ah.” Phùng Tử Ngang nhất thời có chút lúng túng dò đồng tư liệu trên tay, trong miệng hỏi: “Người tên là gì?”

Trần Mộ vừa nhìn liền biết Phùng Tử Ngang này tám chín phần mười là giáo viên mới, liền đáp: “Con tên là Diêu Khắc.”

“Diêu Khắc... Diêu Khắc, Tìm được rồi! Người ở tại B3 tòa 2 phòng đơn 301. Chìa khóa ở trong đồng tài liệu người đã được phát.” Thầy Phùng rất nhanh liền tìm thấy.

“Cám ơn.” Nói xong Trần Mộ liền bước ra phòng học, để lại một Phùng Tử Ngang đầy vẻ ngạc nhiên.

Thông qua hỏi thăm, Trần Mộ rất nhanh tìm được chỗ ở của chính mình. Ngoài ý muốn của hắn chính là trong căn hộ của hắn tất cả các đồ đạc đều rất đầy đủ. Bất quá rất nhanh hắn liền bình thường trở lại.

Mặc dù hắn không biết phí tài trợ là bao nhiêu, nhưng lòng dè vẫn là bắt nguồn từ con dè. Với đám tài trợ sinh quần là áo lượt ăn chơi này, điều kiện kém, bọn họ làm sao chịu đồng ý ở.

Bất quá như vậy cũng tốt. Đối với Trần Mộ mà nói, cái này lại càng tốt hơn. Cẩn thận khóa kỹ cửa phòng, hắn quét mắt đảo quanh bốn phía, đồ đạc bố trí linh tinh một chút. Trần Mộ mấy ngày ngủ không đủ rốt cuộc không nhịn được ngã đầu vào một chỗ tối mà ngủ thiếp đi.

Tận đến lúc đó, hắn vẫn còn nhớ rõ một câu của nữ ma quỷ: “Trong bóng tối, người mới càng dễ sống sót ‘.

71. Chương 71: Nghĩ Lại Mà Sợ

Bất quá hắn nhanh chóng rửa mặt, rồi bắt đầu huấn luyện của một ngày.

Trước hết là tập bộ thể dục, nữ ma quỷ đối với bộ thể dục này có đánh giá rất cao. Mặc dù nó tương đối ôn hòa, trong lúc chiến đấu không có tác dụng bao nhiêu. Nhưng nó lại có thể khống chế cải thiện thân thể. Trần Mộ vẫn chưa từng bao giờ ngừng luyện tập bộ thể dục này. Thân thể hắn trước kia như thế nào, không ai so với hắn rõ hơn. Hiện tại thân thể của hắn sở dĩ tốt như vậy, tất cả đều là công lao của bộ thể dục này.

Hoàn thành bộ thể dục xong, Trần Mộ liền bắt đầu vào rèn luyện cảm giác. Từ lúc bị nữ ma quỷ bắt được, hắn hầu như không tiến hành huấn luyện cảm giác lần nào. Một phần là không có thời gian, phần khác, hắn không muốn bại lộ tâm tư trước mặt nữ ma quỷ.

Bất quá nữ ma quỷ tựa hồ không có chút hứng thú với bất cứ cái gì trên người hắn, ngay cả {Thoát Vĩ Toa} tập, sau khi đánh giá một câu không tồi xong thì nàng cũng không liếc mắt qua dù chỉ một cái.

Trần Mộ từng thử dò xét hỏi qua. Nữ ma quỷ chỉ bỏ lại một câu: “Giết người, một loại phương pháp là đủ.”

Ngoài việc sợ hãi, hắn không khỏi đối với nữ ma quỷ rất chỉ là bội phục. Hắn có chút hiểu được một chỗ mạnh mẽ của nữ ma quỷ. Tham nhiều thì thâm, đạo lý đó ai cũng đều hiểu được. Nhưng ở thứ tốt hấp dẫn trước mặt, còn có thể trước sau như một giữ được bản tâm của mình, vậy năng lực tự khống chế đó phải mạnh mẽ đến thế nào. Đây cũng là một loại lực lượng.

Từ đó về sau, hắn huấn luyện càng thêm chăm chú, không bao giờ giống như trước chỉ có mỗi hứng thú không. Vô luận khổ cực nữa, thậm chí gian khổ nữa, hắn cũng đều không lùi bước.

Nguyên nhân coi trọng huấn luyện cảm giác rất đơn giản, hắn hiện giờ chỉ có một thủ đoạn công kích lớn nhất, đó chính là {Thoát Vĩ Toa} tập.

Nó cần phải được điều khiển bằng cảm giác. Mặc dù hắn biết cho dù gặp phải nguy hiểm, cơ hội ra tay của hắn cũng ít đến thương cảm, thậm chí không có. Nhưng hắn vẫn không mệt mỏi mà luyện tập, tăng thêm độ thuần thực với nó. Bởi vì một khi có cơ hội, đây là lựa chọn duy nhất của hắn.

Những ngày rèn luyện vừa qua, đặc biệt một ít kỹ xảo phát lực do nữ ma quỷ truyền thụ làm Trần Mộ được lợi không nhỏ. Kết hợp với kỹ xảo phát lực hắn lĩnh ngộ trong trò chơi thoát trời buộc ở thế giới nước đơn giản, hắn tiến bộ thần tốc.

Lần tiến vào thế giới nước đơn giản này, cảm giác thấy khác xưa rất rõ ràng. So với ngày xưa, hắn cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn ngồi ở thế giới nước đơn giản bắt đầu công việc huấn luyện cảm giác buồn tẻ mà thống khổ.

Cũng không biết có phải do phải chịu đựng nhiều đau khổ gần đây hay là có chuyện gì đó, mà huấn luyện cảm giác hắn vốn thấy thống khổ vạn phần hiện giờ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Hoàn thành rèn luyện cảm giác xong đã tới giữa trưa. Ăn trưa qua loa xong, hắn liền một lần nữa đầu nhập vào trong huấn luyện.

Phòng khách được hắn để trống trơn, rồi bị hắn bừa bãi không theo quy luật đặt hơn mười bình đồ uống ở đó. Hắn không dùng đến cốc tiêu huấn luyện chuyên nghiệp, để tránh làm cho người khác phải chú ý.

Nữ ma quỷ từng nói qua, làm lộ chân tướng vĩnh viễn luôn là ở những điểm nhỏ nhất.

Tầng tầng lớp lớp các động tác chạy tốc độ cao rồi đột nhiên chuyển hướng, nghiêng người, quay ngược trở lại... của hắn càng lúc càng nhanh. Thân hình hắn linh hoạt giống như khỉ, chỉ là ngẫu nhiên biểu hiện ra lực bộc phát kinh người, làm cho người ta phải liên tưởng đến một con báo dũng mãnh.

Thời gian không nhiều lắm a! Nếu như chính mình có thể huấn luyện một hay một năm rưỡi rồi hãy bị cuốn vào chuyện này thì thật tốt.

Đương nhiên, cái ý niệm nhàm chán trong đầu này chỉ là ý tưởng thôi. Hơn nữa Trần Mộ phát hiện ra số lần ý tưởng này xuất hiện trong đầu hắn càng ngày càng ít. Xem ra, chính mình tựa hồ đã bắt đầu quen loại sinh hoạt này, trong lòng Trần Mộ cười khổ.

Chỉ là không biết Lôi Tử thế nào. Sắp tới lễ khai mạc của Duy Khả sẽ bắt đầu, không biết hắn đã chuẩn bị được đến đâu.

Đột nhiên, Trần Mộ không tìm được cười khổ lần nữa. Lôi Tử sống hay chết, hắn đến bây giờ cũng không biết, mà lại quan tâm đến cái lễ khai mạc gì đó. Chỉ hy vọng Lôi Tử có thể bình an là tốt rồi, trong lòng hắn thở dài ra một hơi.

Dùng sức vỗ vỗ đầu, đem tất cả tạp niệm ném đi sau. Ánh mắt của hắn một lần nữa lại khôi phục kiên định, tất cả tâm thần đều tập trung vào trong huấn luyện trước mắt.

Tả Thiên Lâm nhíu mày: “Sao? Còn không tìm được sao?” Hắn có chút không vui nhìn Minh Huy, giọng nói lạnh như băng: “Có phải dạo lâu không dùng đến đầu rì sét rồi hay không?”

Minh Huy bắt đầu dĩ cười khổ: “Chúng ta đã tìm ở tất cả các chỗ ở tiểu trấn Pha Lâm Đốn, đường cống chúng ta cũng đã tìm tòi ba lần. Căn cứ vào đầu mỗi thì chúng ta phán đoán hắn đã tiến ra hoang dã. Chúng ta tiến hành bao vây tìm kiếm ở hoang dã trong phạm vi ba trăm km quanh tiểu trấn Pha Lâm Đốn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hắn. Ngoài ra chúng ta lại có phát hiện ngoài ý muốn ở hoang dã.”

Tả Thiên Lâm biết Minh Huy chưa bao giờ nói nhảm, hắn nếu nói phát hiện ngoài ý muốn, vậy nhất định là thứ có giá trị, nên không khỏi giãn mặt ra hỏi: “Phát hiện gì?”

“Chúng ta phát hiện ra khoảng mười hai thi thể.”

Minh Huy nhìn thoáng qua Tả Thiên Lâm, tiếp tục nói: “Kiểu chết của bọn họ rất quái lạ. Chúng ta không tìm được vết thương trên người bọn họ. Từ ba thi thể mang về, chúng ta nhưng lại phát hiện ra, mặc dù

thi thể bề ngoài thoát nhìn hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng nội tạng của bọn hắn đã hoàn toàn bị phá hư hầu như không còn. Thân phận của bọn họ cũng đã tìm hiểu được. Bọn họ đều là tạp tu tự do.”

“Cái đó có quan hệ gì đến chúng ta?” Tả Thiên Lâm trầm ngâm hỏi.

“Thời gian tử vong của đám tạp tu này cùng thời gian Trần Mộ tiến vào hoang dã cực kì ăn khớp. Hơn nữa, địa điểm bọn họ tử vong cách tiểu trấn Pha Lâm Đồn rất gần. Chúng ta còn ở khu vực gần nơi bọn họ chết, tìm được mảnh quần áo rách của Trần Mộ. Bởi vậy có thể thấy được, giữa chúng nhất định có liên quan đến nhau.” trong mắt Minh Huy chớp động ánh trí tuệ.

“Trần Mộ giết chết bọn họ sao?” Tả Thiên Lâm đối với suy đoán này có chút không tin.

Minh Huy lắc đầu: “Lấy thực lực của Trần Mộ, không cách nào giết chết đám tạp tu đó. Hơn nữa trên thân đám tạp tu này cũng không có vết thương xuyên thấu giống như Dư Tín. Không chỉ có như thế, cách chết của đám tạp tu này phi thường quỷ dị, chúng ta không có bất cứ đầu mối liên quan nào. Rất hiển nhiên, chuyện này do người khác làm.”

“Người nào?”

“Cho tới bây giờ còn chưa biết. Hơn nữa từ hiện trường mà nói, cũng không phát hiện ra thi thể của Trần Mộ. Ta phỏng đoán hẳn rất có thể bị vị cao thủ giết chết mười hai tên tạp tu này mang đi.” Minh Huy bình tĩnh nói.

Nếu như Trần Mộ biết có người dù không tận mắt nhìn thấy nhưng lại có thể phỏng đoán chuẩn xác như vậy, hẳn nhất định phải bội phục sát đất.

“Bị cao thủ mang đi?” Tả Thiên Lâm cười lạnh nói: “Tiểu thiên tài của chúng ta gặp được may mắn rồi. Xem ra, uy hiếp của hắn đối với chúng ta lại tăng cao hơn nữa.”

“Từ tình hình trước mắt mà nói, đúng là như vậy.” Minh Huy không hề để ý, tán đồng một câu.

“Người nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tả Thiên Lâm hơi bất mãn nhìn Minh Huy.

Minh Huy suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù hắn là một thiên tài, nhưng hắn chỉ là một người. Hẳn có khả năng uy hiếp tới chúng ta là chuyện của những năm sau, thậm chí là vài chục năm sau. Trước mắt chúng ta lại có một cơ hội lớn hơn nữa. Ta nghĩ chúng ta nên đặt nhiều chú ý hơn vào đó.”

Lời Minh Huy làm cho Tả Thiên Lâm lại một lần nữa lâm vào suy nghĩ. Ước chừng một hai phút sau hắn liền gật đầu: “Người nói không sai! Chúng ta đích xác có chút vì nhỏ mất lớn. Tình huống hiện tại thế nào? Bên Tinh Viện có động tĩnh gì không?”

“Tình huống có chút phức tạp. Gần đây có rất nhiều tạp tu tiến vào thành Đông Thương Vệ, hơn nữa thực lực đều rất mạnh mẽ. Bọn họ tựa hồ cũng nghe thấy một ít phong thanh.”

Minh Huy trong lời mang theo vài phần lo lắng. Chuyện này phi thường hiếm gặp trên người hắn. Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nhóm người thứ hai của Tinh Viện rốt cuộc cũng đến. Lần này tất cả tới đều là cao thủ. Tư liệu về mấy người đã tra ra được, đều là cao thủ nội viện. Xem ra lời đồn cũng không phải là vô căn cứ.”

“Thành Đông Thương Vệ sẽ rối loạn.” Tả Thiên Lâm lẩm bẩm nói. Hai người liếc nhau, đều nhìn ra trong mắt đối phương suy nghĩ cùng lo âu. Chuyện này đối với Tả gia mà nói, cố nhiên là một cơ hội ngàn năm một thuở, nhưng hơi chút không cẩn thận, chỉ sợ Tả gia sẽ bị bóp nát bấy.

Trần Mộ bước chậm trong sân trường. Huấn luyện cường độ cao làm cho thân thể phải chịu nhiều gánh nặng. Nếu như cứ liên tục huấn luyện như vậy, người sắt cũng sẽ không chịu được. Hắn hiện tại đang buông lỏng cơ thể của mình.

Thong thả buông lỏng bước đi. Hắn cẩn thận cảm thụ nỗi ê ẩm trong cơ thể.

Muốn khống chế càng thêm tùy tâm sở dục đối với thân thể, liền càng phải hiểu rõ đối với thân thể.

Đây là một câu nữ ma quỷ từng nói qua. Mỗi một câu của nữ ma quỷ Trần Mộ cơ hồ đều nhớ nhập tâm. Bởi vì nữ ma quỷ chưa bao giờ nói nhầm, mỗi câu của nàng nhất định đều có tác dụng.

Đột nhiên, tiếng nói chuyện của hai cô gái ở không xa đằng trước tiến vào trong tai hắn.

“Thanh Thanh, chị xem qua {Không Hẹn Mà Gặp} chưa?”

Một giọng nói ngọt ngào của một cô gái cất lên. Cô gái mặc bộ váy trắng theo phong cách giả cổ, gấp nếp rất nhiều và có viền đăng ten, tựa như một vị tiểu công chúa. Mà vẻ mặt ngây thơ của tiểu cô nương đó cũng rất dễ làm người khác yêu quý. Nàng chính là em gái của Tả Đình Y, tên là Tả Đường.

Thanh Thanh hiển nhiên cũng rất thích Tả Đường. Nàng cười khẽ nhẹ lời hỏi: “Đường Đường nói {Không Hẹn Mà Gặp} là cái gì vậy?”

“ Là tạp ảnh, tạp ảnh xem rất hay! Thanh Thanh, chị nhất định phải xem qua một chút! Bây giờ chúng ta mua không được nữa. Lần trước em bị anh Hai phá hủy mất một bộ, may mắn sau này anh Hai lại bồi thường em một bộ khác.”

Tả Đường kéo cánh tay Thanh Thanh. Nàng nhớ tới sự tình lần trước, không khỏi chúm cái miệng nhỏ nhắn oán giận nói: “Còn nói làm nghiên cứu gì đó. Tạp ảnh thì có cái gì mà nghiên cứu. Anh Hai thật xấu!”

Thanh Thanh trong lòng lại vừa động: “Chẳng lẽ anh của em cũng thích xem tạp ảnh sao? Thoạt nhìn không giống a!”

“Anh Hai sao có thể thích xem tạp ảnh chứ? Mỗi ngày chỉ biết cúi đầu vào phòng chế tạp của anh, từ nhỏ đã không chơi với em. Mà cũng kì lạ, bộ tạp ảnh này cả trường học không có ai có thể phá giải được.” Tả Đường nhớ tới hành động phá giải lần nọ, lập tức có chút hưng phấn.

“A! Thật sự lợi hại như vậy sao?” Chứng kiến bộ dáng thiên chân khả ái của Tả Đường, Thanh Thanh không nhịn được có chút chiều chuộng vuốt cái đầu nhỏ màu vàng của nàng.

“Thật đó, thật đó! Bọn họ còn phá hỏng rất nhiều dụng cụ, mà vẫn không phá giải được. Ngay cả anh của em cũng không thành công!” Tả Đường nói to như sợ Thanh Thanh không tin.

“Ngay cả anh của em cũng phá giải không được sao?”

Thanh Thanh với điều này có vài phần hứng thú. Mấy ngày ở chung, nàng đã biết Tả Đình Y là một vị chế tạp sư tuổi trẻ rất ưu tú. Mặc dù thực lực của hắn tại Tinh Viện cũng không tính là gì, nhưng so với chế tạp sư bình thường, vẫn là muốn cao hơn rất nhiều.

Tạp ảnh mà ngay cả hắn cũng không phá giải được. Thanh Thanh tự nhiên có vài phần hứng thú.

“Đúng vậy, anh Hai không chỉ có đem bộ tạp ảnh của em phá hủy, mà còn làm hỏng vài bàn dụng cụ. Mấy ngày đó tâm tình anh Hai cũng không tốt.”

Tả Đường nói tới đây, lại có chút thương cảm anh Hai của mình: “Cũng không biết tạp ảnh của ai làm, mà làm phức tạp như vậy để làm gì!” Nàng sau đó kể lại sự kiện phá giải {Không Hẹn Mà Gặp} qua một lần.

“Đường Đường còn giữ {Không Hẹn Mà Gặp} không?” Thanh Thanh hứng thú hỏi.

“Hi hi, chị Thanh Thanh cũng muốn xem sao. Được, được, để em đi lấy.” Tả Đường thấy thứ mình thích có thể chia sẻ cùng Thanh Thanh nên rất là vui vẻ.

Cách đó không xa, cái trán Trần Mộ không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Tả Đường có lẽ nghe không ra ý tứ trong lời nói của vị tên là Thanh Thanh kia, Trần Mộ lại nghe không ra sao?

Hắn hiểu rất rõ ở {Không Hẹn Mà Gặp} có cái gì có thể hấp dẫn những người này. Kết cấu của Trù! Hắn hiện tại mới biết tạp ảnh chính mình chế tạo từng nhắc lên một hồi sóng gió thế nào tại Đông Vệ học phủ. Hắn đột nhiên nghĩ đến nếu như chính mình không bị đuổi giết, không gặp phải nữ ma quỷ, thì tình hình hiện tại của chính mình chỉ sợ cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Những người này, nếu như muốn mình nói ra, vậy còn không phải là chuyện dễ dàng nhất sao? Hơn nữa bọn họ cũng không giống như nữ ma quỷ, tấm tạp phiên bản bí trên tay mình đối với bọn họ mà nói có sức hấp dẫn trí mạng. Hoài bích là có tội, kết quả của mình chỉ nghĩ đến cũng có thể biết.

Cũng may mình đã thay đổi thành một thân phận khác. Đột nhiên Trần Mộ cảm thấy mình rất may mắn. Vô luận mình trước đây gặp nguy hiểm gì, ít nhất hiện tại mình hẳn còn sống. Nếu như không có chuyện đó phát sinh, chính mình rất có thể đã chết.

Thanh Thanh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt ôn hòa chăm chú nhìn vào Trần Mộ ở phía sau: “Bạn học, người có chỗ nào khó chịu sao?”

Từ bề ngoài nhìn vào, trạng thái hiện tại của Trần Mộ không tốt lắm. Trán ướt đầm mồ hôi, sắc mặt phi thường khó coi.

“Ôi, anh không phải bị bệnh chứ?” Tả Đường chứng kiến sắc mặt Trần Mộ, liền kinh ngạc.

Trần Mộ miễn cưỡng nói: “Tối hôm qua ngủ không ngon, có thể bị cảm lạnh. Vừa rồi có cơn gió, lồng ngực có chút khó chịu thôi.”

Hắn cũng không biết hai cô gái trước mắt này là ai. Mặc dù hắn cũng nghe đến xưng hô của hai người, nhưng hai người xưng hô là Thanh Thanh và Đường Đường này theo hắn thấy là xưng hô rất bình thường, cũng không làm cho hắn phải chú ý. Hắn chỉ nghĩ đó là hai vị bạn học bình thường, cho nên về mặt vẫn thần nhiên.

Nếu như hắn biết cô gái trước mắt chính là học viên Tinh Viện, mục tiêu của nữ ma quỷ, chỉ sợ lúc này hắn không cách nào giữ được vẻ trấn định.

Thanh Thanh hơi ân cần hỏi: “Muốn chúng ta đưa bạn đến phòng y tế không?”

Sự quan tâm và ngữ khí của nàng không chỗ nào không vừa đủ. Không quá mức thân thiết, bảo trì nhất định khoảng cách, mà vẫn mang theo một ít quan tâm, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Trần Mộ cảm kích cảm ơn, nói: “Không cần, ta tự trở về uống chút nước nóng là tốt thôi.”

Từ biệt hai người xong, đi thẳng về tới chỗ ở của mình rồi, nhớ lại lời hai cô gái đó nói chuyện với nhau, Trần Mộ mới đột nhiên hiểu ra! Vừa rồi lúc hai người nói chuyện với nhau, vị Thanh Thanh kia đối với hành động phá giải Đường Đường kể đều thấy rất xa lạ, hiển nhiên không phải học viên của Đông Vệ học phủ.

Lúc này, không phải học viên của Đông Vệ học phủ mà vẫn có thể ở trong trường học, vậy chỉ có thể là trao đổi sinh của Tinh Viện, hoặc là tân sinh vừa mới nhập học. Thần thái cử chỉ vị Thanh Thanh kia tuyệt không giống như tân sinh, vậy thân phận của nàng đã rõ ràng, chính là trao đổi sinh của Tinh Viện!

Sau lưng Trần Mộ thoáng chốc đã bị mồ hôi lạnh ướt đầm. Bởi vì nhóm người Tinh Viện thứ hai vừa tới mấy ngày hôm trước, cho nên trong tư liệu nữ ma quỷ đưa cho hắn cũng không bao gồm tên của bọn họ.

Lúc này hắn nhớ tới lúc Thanh Thanh quay đầu lại không hề có dấu hiệu báo trước, nàng nhất định là do phát hiện thấy cái gì, hoặc là cảm giác được cái gì đó. Là tìm mình đập nhanh, hay là do hô hấp biến hóa mà khiến cho đối phương phải chú ý?

Chính mình vô tình tiếp xúc gần thể với đệ tử Tinh Viện! Trần Mộ cảm giác tim đập thành thịch, trong lòng nổi một trận sợ hãi.

Mà biểu hiện nhạy cảm kinh người của Thanh Thanh lại càng làm cho hắn âm thầm kinh hãi. So sánh với nàng, giác quan đã tăng lên rất nhiều của mình vẫn có thể coi là chậm chạp.

Học viên của Tinh Viện quả nhiên thật đáng sợ!

Thanh Thanh trở lại ký túc xá của trao đổi sinh, nhìn thấy đám người Vương Trạch đang thương nghị cái gì đó, liền cười nói: “Các bạn đang thảo luận cái gì vậy?”

Mọi người thấy Thanh Thanh trở về, lập tức dừng bàn tán.

Wang Trạch giải thích: “Bọn họ đang suy nghĩ xem làm thế nào tìm ra đám gián điệp xen lẫn trong đám đệ tử mới này.”

“Đúng vậy, lần này số lượng tập tu chiêu nhập so với năm ngoái nhiều hơn hai mươi phần trăm. Hơn nữa rất nhiều tên vừa nhìn đã biết là cao thủ. Thực lực như vậy so với giáo viên ở chỗ này còn cao hơn, vậy mà còn chạy đến nơi làm học viên, điều đó còn không rõ ràng sao.” Một vị học viên Tinh Viện nói.

Thanh Thanh ôn hòa cười, nhẹ giọng nói: “Tìm được rồi sau đó làm gì bây giờ? Đem bọn họ giết hết sao? Hay là đem bọn họ đá ra khỏi Đông Vệ học phủ? Chúng ta cũng chỉ là người từ ngoài đến thôi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời buồn cười. Lúc này bọn họ mới nhớ tới mình vốn cũng không phải chủ nhân nơi này, nhất thời không ngừng nổi giận.

Vương Trạch thấy ánh mắt Thanh Thanh chuyển hướng chính mình, vội vàng dang tay ra vẻ vô tội: “Anh không tham dự vào thảo luận, không tin em hỏi Trần Cửu.”

Rồi hắn lập tức bổ sung thêm một câu: “Anh thấy mọi người nhàn rỗi cũng không tốt, có chuyện để thảo luận một chút, cũng không phải là xấu.”

Mọi người nhất thời đồng thời cười lớn.

“Biên Vân, anh tới xem qua bộ tập ảnh này một chút đi.” Thanh Thanh đưa tập ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} lấy từ chỗ Tả Đường ra.

Bên trong Tinh Viện, khả năng chế tập của Biên Vân được xếp ở ba người đứng đầu. Lần này hắn đến đây, chính là vì trợ giúp mọi người giải quyết vấn đề liên quan đến tập phiến.

Chế tập là công việc tinh tế tỉ mỉ, nhưng Biên Vân trông lại cực kì thô hào. Mắt to như chuông đồng, râu ria tua tủa như cương châm. Tướng mặt có thể nói là hung ác, lời nói ra cũng là thanh âm oang oang, làm đau cả tai người khác.

“Tập ảnh sao? Thanh Thanh từ lúc nào lại thích tập ảnh vậy?” Biên Vân có chút khó hiểu tiếp lấy tập ảnh trên tay Thanh Thanh.

Chỉ qua cái nhìn đầu tiên, Biên Vân đã không nhận được kinh dị kêu “Ồ” lên một tiếng.

72. Chương 72: Minh Mã Tiêu Bài Bộc Phát Hộ

Sắc mặt Biên Vân càng ngày càng nghiêm túc, vẻ tùy tiện lúc nãy đã hoàn toàn biến mất. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn tấm tập phiến nho nhỏ trên tay.

Bị ảnh hưởng của hắn, âm thanh cười đùa xung quanh cũng nhỏ dần. Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Biên Vân. Nếu nói tới phương diện tri thức về tập phiến thì trong bọn họ không ai có thể bằng Biên Vân.

Tập phiến mà có thể khiến cho Biên Vân thận trọng quan sát như vậy thì tuyệt đối không bình thường. Nhưng bọn họ không hiểu nổi huyền tập cấp một thì có cái gì đáng để nghiên cứu.

Mười phút trôi qua, Biên Vân mới thở dài một hơi. Mọi người vốn đang rất tò mò liền vội vàng hỏi: “Lão Biên, chẳng lẽ trong này có điểm gì kì lạ?”

Tay cầm một góc tập phiến rồi giơ về phía có ánh sáng, Biên Vân nheo mắt lại nói: “Tấm tập phiến này không đơn giản.”

Thanh Thanh không ngờ ngay cả Biên Vân cũng nói thứ này không đơn giản, khiến nàng cũng kinh ngạc.

Biên Vân thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, liền buông tập phiến xuống rồi nói: “Huyền tập cấp một đã được nghiên cứu kĩ lưỡng từ lâu, kết cấu của nó cũng chỉ có vài loại biến hóa. Nhưng kết cấu bề mặt của tấm huyền tập này lại rất kì quái, ta xem không hiểu.”

Mọi người liền kinh ngạc. Lúc nãy thấy vẻ mặt tập trung của Biên Vân họ cũng đoán được vài phần nhưng nghe xong lời nói của hắn thì lại càng chấn động.

“Ai có máy chiếu tập ảnh không?” Biên Vân nhìn qua thấy ai cũng lắc đầu. Vừa nói ra câu này thì Biên Vân cũng biết mình hỏi nhầm người rồi, cái đám này làm gì có ai thích tập ảnh chứ?

Âm Trần Cửu đứng dậy nói:” Để ta đi mượn một cái.”Nói xong liền ra ngoài. Âm Trần Cửu nhà nhận lịch sự, là người có quan hệ tốt nhất trong tám học sinh đến giao lưu.

Một lát sau hắn liền mang về một cái máy chiếu tập ảnh. Máy chiếu tập ảnh mới có từ mấy năm nay để phục vụ cho tập ảnh. Sử dụng nó sẽ giúp cho hình ảnh càng thêm sống động tinh tế, tuy nhiên giá của nó không hề rẻ, là một thứ đồ xa xỉ.

Ngoài ra trên tay Âm Trần Cửu còn có một bộ tập ảnh nữa, hắn nói:” Người bạn cho ta mượn máy chiếu cũng rất thích tập ảnh của Mộc Lô, nghe nói bộ {Sư Sĩ Truyền Thuyết} cũng là tác phẩm của họ, ta thuận tay mượn về luôn.”

Mọi người mau chóng lùi về sau, bọn họ rất muốn biết tập ảnh có thể khiến cho Biên Vân nói nó không đơn giản có cái gì khác thường.

{Không Hẹn Mà Gặp} bắt đầu chiếu. Những người ngồi xem chỉ có Thanh Thanh là nữ, còn lại tất cả đều là nam.

Chẳng chờ đến lúc chiếu xong đã có vài người lăn ra ngủ. Muốn bọn họ xem cái vở kịch tình cảm này thì khác nào là hành hạ. Chỉ có ánh mắt của Thanh Thanh là đang chớp động, có chút mê mẩn.

“Chế tập sự này thật lợi hại!” Biên Vân nói ra đánh giá của mình.

“Chẳng thấy có gì lợi hại cả.” Mấy người vừa ngủ dậy, hai mắt còn nhập nhèm lăm lăm nói.

Biên Vân lắc đầu:”Nếu nói về độ tỉ mỉ thì thực sự chưa thấm vào đâu, nhưng sự kì diệu của nó nằm ở dung lượng. Lượng hình ảnh nhiều thế này sẽ cần số huyền tập hơn xa số lượng trong bộ tập ảnh này. Nói cách khác, mỗi tấm huyền tập trong bộ tập ảnh này đều phóng thích ra số hình ảnh hơn xa huyền tập cấp một bình thường.. Hơn nữa các người có để ý rằng khả năng biểu diễn hình ảnh của nó rất xuất sắc, là một trong những hạ cấp huyền tập tốt nhất ta từng xem.”

Thấy mọi người vẫn chưa hiểu, Biên Vân nói tiếp:”Các người đừng nên coi thường hạ cấp huyền tập. Cấp càng thấp thì kết cấu càng chuẩn, muốn thay đổi bất cứ chỗ nào cũng đều không dễ dàng. Người này có thể thay đổi huyền tập cấp một nhiều như vậy, thật vô cùng đáng sợ!”

Cả đám liền ngồi thẳng dậy, hiển nhiên là hai chữ “đáng sợ” đã kích thích bọn họ. Bọn họ tuy không hiểu rõ về chế tập như Biên Vân nhưng đạo lý này thì họ cũng hiểu.

Cầm bộ tập ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết} mà Âm Trần Cửu mượn về, Biên Vân nói:” Ấy, hai tập trước cũng dùng loại kết cấu này, nhưng sau đó thì không.”

“Lão Biên, nếu bọn họ lợi hại như người nói thì còn cần phải làm tập ảnh sao?” Âm Trần Cửu nghi ngờ nói.

“Ta cũng không biết, có lẽ người ta bỗng dưng có hứng.” Biên Vân trợn mắt nhún vai. Những hành động này vốn chẳng hài hước chút nào nhưng phối hợp với hình thể của hắn thì lại rất buồn cười.

Thanh Thanh vốn chỉ lẳng lặng đứng nghe đột nhiên lên tiếng:” Ta nghe nói ở Đông Vệ học phủ có một số người muốn phá giải bộ tập ảnh này nhưng lại bị hư mất mấy bộ dụng cụ. Tình huống này cũng đã xảy ra với Tả Đình Y.”

“Hỏng dụng cụ?” Biên Vân trở mắt, lập tức hưng phấn nói:” Ta cũng phải thử một chút.”

Hắn bèn lấy túi đựng tập của mình ra. Túi đựng tập của hắn cũng giống như hình thể của bản thân, to hơn bình thường vài lần. Cũng may là mọi người đã quen rồi nên cũng chẳng thấy lạ lẫm.

Hắn cẩn thận lấy ra từ trong túi một cái tập phiến có hoa văn màu đỏ đang phát sáng, sau đó cắm vào độ nghi. Độ nghi của hắn cũng lớn hơn bình thường, do hắn tự chế tạo. Nó có thể cắm được cùng lúc 5 tấm tập phiến, cũng chỉ có tên to con như hắn mới dùng nổi. Nếu dùng để chiến đấu thì chẳng khác nào cầm một cục gạch.

“Đây là phân tích tập do ta chế tạo. Khả năng dò xét của nó, hắc hắc, rất mạnh đấy.” Ánh mắt Biên Vân đầy tự hào về sản phẩm tâm đắc của mình.

Hắn cẩn thận cắm nó vào trong độ nghi rồi đem cầm tập ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} vào một khe khác.

Những tiếng “tích tích tích” vang lên, trước mặt Biên Vân hiện ra một màn sáng, trên đó có các đường cong nhảy nhót lên xuống liên tục. Biên Vân nhìn chăm chăm vào đó, vô cùng tập trung.

Đột nhiên, tốc độ của những đường cong tăng lên. Những đường cong trên màn hình bắt đầu hỗn loạn rồi xoắn vào một chỗ.

Biến hóa bất ngờ này khiến mọi người chú ý.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Lão Biên?”

Trên trán Biên Vân bắt đầu có mồ hôi, thần sắc càng thêm khẩn trương, hẩn nhìn vào màn hình, không nói tiếng nào.

Những đường cong trên màn hình nhảy càng lúc càng nhanh, càng ngày càng loạn, rồi đột nhiên màn hình tối sầm lại, từ từ biến mất.

Một luồng khói xanh bốc lên từ trong độ nghi của Biên Vân, trong phòng liền tràn ngập mùi khét.

Sắc mặt Biên Vân tái đi, hai mắt thất thần. Chịu đả kích lớn như vậy, hẩn đương nhiên là đau lòng. Không chỉ là vì độ nghi và phân tích tạp mà quan trọng nhất là lòng tin của hẩn đã bị đả kích. Giống như hai kỵ sĩ giao phong, lần giao phong này hẩn đã bại trận rồi.

Cuối cùng thì mọi người cũng đã biết được sự lợi hại của bộ tạp ảnh vốn không có điểm thu hút nào này rồi.

Về mặt tạp phiên lý luận, lục đại luôn là đứng đầu. Bọn họ tuy có chút khác biệt về phương hướng nghiên cứu nhưng trình độ cũng không chênh lệch nhiều. Vì thế mà mỗi chế tạp sư xuất thân từ lục đại đều là nhân tài được tranh đoạt, mà người nổi bật như Biên Vân lại càng được các đại tạp đoàn ưu ái.

Nhưng một trong ba chế tạp sư hạng nhất ở Tinh Viện lại bị một cái huyền tạp nho nhỏ ngáng chân. Trong lòng bọn họ không thể ngờ tới chuyện này, ngay cả Thanh Thanh vốn luôn bình tĩnh mà cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Thế giới này quả nhiên là tàng long ngọa hổ! Thanh Thanh và Vương Trạch nhìn nhau, hai người đã quyết định phải tìm cho ra người này.

Người chế tạo: Đầu gỗ.

Gã đầu gỗ này là thần thánh phương nào?

Vương Trạch quyết định rất nhanh: “Trần Cửu, quan hệ của ngươi với bọn họ tốt nhất, ngươi lập tức đi dò hỏi tin tức về gã đầu gỗ này.”

Âm Trần Cửu liếc nhìn Biên Vân vẫn còn đang ngơ ngác rồi gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Những người còn lại vẫn còn đang giật mình nhìn nhau, ta nhìn người, người nhìn ta.

Thấy thế, Vương Trạch cũng mừng thầm. Cái này đã dạy cho họ biết nơi nào cũng có cao thủ, làm cho họ tỉnh ra. Đừng có lúc nào cũng coi trời bằng vung, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Trong lòng Vương Trạch cũng đã hạ quyết tâm, người tài như vậy nhất định phải lôi kéo về phía mình.

Sự suy yếu hiện nay của Tinh Viện có nguyên nhân chủ yếu là do việc bồi dưỡng nhân tài có vấn đề. Phương thức bồi dưỡng nhân tài của Tinh Viện khắc nghiệt hơn những trường khác rất nhiều khiến cho thời gian bồi dưỡng cũng dài hơn. Có quá ít nhân tài cao cấp luôn là vấn đề khiến cho Tinh Viện đau đầu.

Vương Trạch rất lo lắng chuyện này.

Hẩn biết mình đã bị đưa vào trong hệ thống của Tinh Viện, cả về mặt chính trị lẫn kinh tế. Không riêng gì Vương Trạch, tất cả các học viên khác đều hiểu được chỉ có Tinh Viện mới có thể bảo vệ địa vị của họ, mới có thể cho họ cuộc sống tốt đẹp. Có thể nói là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Đây cũng là đặc điểm của lục đại. Tuy nhiên có thể được nhận vào lục đại thì có ai không có thiên tư hơn người. Khi tiến vào lục đại thì trên người cũng như được đóng dấu, sau khi tốt nghiệp cũng sẽ đại biểu cho

tập đoàn lợi ích của học phủ. Bọn họ không chỉ phải chăm chỉ học tập mà khi gặp được cao thủ thì cũng phải ra sức lôi kéo.

Làm như vậy không những có lợi cho tập thể mà họ cũng được tập đoàn tặng thưởng, sẽ rất có lợi cho tương lai phát triển sau này.

Trần Mộ không biết các học viên Tinh Viện đang đi hỏi thăm nơi ở của hắn. Những việc mà hắn cần xử lý có rất nhiều, ví dụ như phải đi mua một cái độ nghi thật cao cấp. Độ nghi mà hắn vẫn dùng là một cái thuộc loại đơn giản nhất, không hề phù hợp với một gã nhà giàu mới nổi.

Nữ ma quỷ không biết gì về độ nghi, cũng chẳng quan tâm đến nó. Bây giờ Trần Mộ đang mặc trên người một bộ đồ hiệu, chỉ có độ nghi là khiến người ta chú ý.

Xem ra càng ngày mình càng nhập vai rồi.

Trần Mộ nhìn lại từ trên xuống dưới xem có chỗ nào không thích hợp.

Trang phục màu tro phối hợp rất ăn ý với da tay màu đồng của Trần Mộ rất. Chân đi một đôi giày da màu xám đen, phong cách đơn giản, không có chỗ nào không ổn.

Không đúng chỗ nào nhỉ? Trần Mộ nghĩ mãi vẫn không ra.

Bộ quần áo này có giá 30 vạn audierne, chính là bộ quần áo đắt nhất mà hắn từng mặc. Toàn bộ được may bằng tay, chất liệu vải sa hoa. Khi vị nữ bán hàng đó thì thầm một tràng vào tai thì hắn liền nhớ kỹ hai ý trên.

Đột nhiên hắn hiểu ra chỗ nào không đúng.

Bộ quần áo này cực kỳ phù hợp, thậm chí còn có thể giúp Trần Mộ phát ra sự mạnh mẽ. Nhưng vấn đề ở chỗ hắn đang là một gã nhà giàu mới nổi, làm gì có chuyện ăn mặc thế này?

Về phương diện này hiểu biết của Trần Mộ không cao nhưng hắn biết bộ quần áo trên người giúp hắn nổi bật lên hẳn. Soi gương một lúc, Trần Mộ liền có chủ ý.

Bộ comple bị hắn vò nhàu lại, áo sơmi trắng bị đổi thành một cái áo chim cò màu xanh. Đôi giày da dưới chân cũng bị ném vào một xó, thay bằng một chiếc giày thể thao. Ống quần và tay áo đều xắn lên, áo comple không cài cúc, để lộ ra cái áo xanh.

Bộ trang phục quái đản này lập tức khiến hắn thay đổi. Quan sát kỹ lại một lần, thấy không có gì sơ hở, Trần Mộ liền ra khỏi phòng.

Diện tích Đông Vệ học phủ rất lớn, các dịch vụ bên trong cũng rất đầy đủ. Học viên ở đây ai cũng là con nhà giàu có, không thiếu nữ sinh thừa tiền, cho nên cũng có những cửa hàng bán đồ xa xỉ, thậm chí có cả châu báu.

Bộ trang phục kì quái của Trần Mộ khiến hắn đi đến đâu cũng phải nhận những ánh mắt quái dị.

Không biết có phải ở cùng với nữ ma quỷ khiến cho da mặt dày lên không khiến cho vẻ mặt Trần Mộ vẫn rất tự nhiên, không hề quan tâm.

Hắn còn đi tới cửa hàng trang sức mua một cái dây chuyền vàng to tướng đeo lên cổ, một chiếc nhẫn phi thúy màu vàng đeo vào tay, nhìn qua thật đúng là một gã nhà giàu mới nổi.

Rất nhiều người bán hàng che miệng cười trộm nhưng sắc mặt Trần Mộ vẫn rất tự nhiên.

Lúc đầu hắn còn hơi cẩn thận, về sau thì đã thoải mái hơn nhưng trong lòng vẫn phẳng lặng như nước, không bị bên ngoài tác động. Hắn rất rõ ràng mục đích của mình lúc này, chính là làm chuyện phù hợp với thân phận.

Chính mình phải tiếp nhận cái thân phận này từ trong lòng, nếu không sẽ rất dễ bại lộ chân tướng. Thất bại vốn thường do những chi tiết và thần sắc biểu hiện có sự khác nhau. Trần Mộ tập trung 120% tinh thần, không dám có chút sơ ý nào.

Ai mà biết được xung quanh có người để ý hay không? Bản thân chỉ có một cơ hội, nếu như xuất hiện cạm bẫy thì mình chết chắc.

Hắn nghênh ngang đi vào trong cửa hàng bán tạp.

Người bán hàng rất cung kính nhưng Trần Mộ có thể thấy rõ ánh mắt cười cợt nhạo báng. Hắn coi như không thấy, lớn tiếng hỏi: "Các người ở đây có độ nghi không? Có những loại nào thì mang ra cho ta xem qua."

Giọng của hắn khá lớn khiến mấy học viên đang mua đồ xung quanh phải nhíu mày không vui, nhưng khi thấy trang phục của Trần Mộ thì đều lộ ra vẻ coi thường.

"Mời quý khách sang bên này." Người bán hàng vội vàng nói.

"Đây là Nhu Vân độ nghi, sản phẩm mới nhất năm nay. Ngài xem, trọng lượng của nó rất nhẹ, đeo trên tay mà như không có cảm giác. Nó là một độ nghi được sắp xếp cho chiến đấu, ngoài ra còn có nhiều công năng phụ trợ rất thực tế nữa. Nó có bốn khe chứa tạp, nói cách khác, ngoài trừ năng lượng tạp, nó có thể bố trí ba chiến đấu tạp cùng lúc. Mặt khác nó có độ ổn định cao nhất trong các loại độ nghi. Vô luận là theo phản hồi từ thị trường hay đánh giá của người dùng thì nó đều là một sự lựa chọn rất tốt."

Cái độ nghi màu trắng này làm khéo hơn bình thường nhiều, sự sắp xếp của nó cũng rất gọn gàng, không có nhiều hoa văn trang trí, Trần Mộ rất thích nó.

Tuy nhiên hắn vẫn mạnh mẽ ép ý nghĩ trong đầu xuống, ngón tay chỉ vào một cái độ nghi khác trong quầy: "Ta muốn thứ kia."

Đó là một cái độ nghi khảm đầy bảo thạch xanh đỏ, dây đeo rất đẹp làm bằng da Tiêm Giác Ngạc.

Người bán hàng vừa định nói gì đó thì Trần Mộ liền khoát tay: "Là cái này."

Chọn thêm vài tấm năng lượng tạp, Trần Mộ rời khỏi cửa hàng. Bước ra ngoài, hắn không khỏi cười khổ, tốn một đồng tiền mua lấy thứ mình không thích thật là một chuyện đau khổ. Hắn không biết chuyện này có nên làm hay không nhưng dẫu sao cũng đã không còn cơ hội quay đầu.

Hắn cũng đã từng nghĩ sẽ tìm cơ hội rời khỏi thành Đông Thương Vệ. Bất quá hắn tin với tâm cơ của nữ ma quỷ sao lại quên điểm này? Nàng ta chắc chắn có thể tìm được mình.

Đây chỉ là phán đoán của Trần Mộ, mặc dù hắn không biết cô nàng ma quỷ đó làm sao tìm được mình nhưng hắn tin chắc nàng ta có thể tìm được gã.

Vì thế mà hắn không dám trốn chạy, không dám đem tính mạng của mình ra thử!

Đột nhiên hắn cảm thấy rất bức bối, cảm thấy mình chỉ như một con rối bị những sợi dây vô hình điều khiển, căn bản không có cách nào thoát ra khỏi lòng bàn tay của nữ ma quỷ! Loại cảm giác bất đắc dĩ, lực bất tòng tâm này khiến hắn rất bức bối.

Hắn biết cảm xúc lúc này của mình đã không đúng liền thầm nghĩ chạy về kí túc xá sớm một chút. Có lẽ chỉ khi tập luyện cường độ cao mới khiến bản thân không có thời gian mà suy nghĩ mấy chuyện này.

Hắn liền tăng tốc đi về kí túc xá của mình.

"Này, đây chẳng phải là gã nhà quê đó sao?" Từ phía sau truyền đến giọng nói của một cô gái.

Trần Mộ đang không vui, mặc kệ tất cả cứ cắm đầu đi thẳng.

"Hừ, lão nương gọi mà người dám không nghe sao?" Cô nàng đó liền cao giọng.

Trần Mộ vẫn không để ý, chỉ đi nhanh hơn.

Cô nàng phía sau bỗng hô to: "Nha Nha, giúp tỳ ngăn gã nhà quê này lại."

Trần Mộ ngẩng đầu lên, không ngờ phía trước lại có một cô nàng cao gầy đang nhìn hắn chằm chằm. Nàng nhìn Trần Mộ rồi thản nhiên cười: "Tên nhà quê người sao lại làm Phụng tỳ không vui chứ?" Nói xong liền dang chân duỗi tay ngăn cản Trần Mộ.

Trần Mộ dừng lại.

Cô nàng Nha Nha này cười hì hì với hắn, miệng thì hô: “Phượng tỷ, tên nhóc này chọc giận tỷ sao?”

Trần Mộ bình tĩnh nhìn Nha Nha, không nói câu nào. Dưới vẻ bình tĩnh bề ngoài là cơn bực bội đang trỗi lên như cỏ tranh.

Hắn chăm chú nhìn cô nàng trước mặt, ánh mắt như nước.

73. Chương 73: Thử Thăm Dò

Nha Nha cười hì hì. Mặc dù nàng không biết vì sao Phượng tỷ lại có hứng thú với cái gã nhà giàu mới nổi này, nhưng nhìn qua cách ăn mặc của hắn thì cũng thật là đặc sắc, khiến nàng ta cười thầm trong lòng.

Ánh mắt của nàng nhìn đến cổ tay của Trần Mộ thì không thể nhịn nổi, liền ôm bụng lăn ra cười.

Tiếng cười như chuông bạc giống như mối lửa châm ngòi cho khối thuốc nổ trong lòng Trần Mộ. Nhưng càng giận dữ thì hắn lại càng bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nhìn hai người trước mặt.

“Nha Nha, người cười cái gì vậy?” Phượng tỷ thấy lạ liền hỏi.

Nha Nha vừa ôm bụng cười vừa chỉ tay vào độ nghi trên cổ tay Trần Mộ.

Phượng tỷ vừa nhìn thấy cũng bật cười: “Ha ha, người thật đúng là đồ nhà quê! Không ngờ lại đi mua một cái độ nghi dành cho nữ!”

Trần Mộ bình tĩnh hỏi: “Xin hỏi có việc gì vậy?”

Hai nàng đều cười ha ha, chẳng thèm để ý tới Trần Mộ.

Trần Mộ thấy vậy cũng chẳng nói nhiều, đi luôn về phía trước. Hai cô nàng kia dù không thể ngừng cười nhưng cũng vẫn ngáng đường của Trần Mộ.

Trần Mộ vẫn bình tĩnh, ánh mắt không loạn, nếu có ai nhìn kỹ sẽ thấy bước chân của hắn không hề thay đổi.

Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, Trần Mộ vẫn không hề dừng lại, hắn và hai cô nàng kia chỉ còn cách nhau không tới nửa mét.

Trước tình huống này hai nàng đã bắt đầu ngừng cười nhưng không hề sợ hãi. Các nàng không tin trước mặt bao nhiêu người thế này Trần Mộ lại dám giở trò. Phượng tỷ còn cố ý uốn ngực, vừa cười một trận nên ngực nàng phập phồng dữ dội, đầy vẻ khiêu khích.

“Nhóc con, có bản lĩnh thì tới đi.”

Trần Mộ vẫn bình tĩnh, thần sắc hờ hững, tốc độ không hề giảm.

“Oái!” “Oái!” Hai tiếng kêu vang lên đã thu hút sự chú ý của tất cả các học viên xung quanh.. Hai cô nàng bị Trần Mộ va vào ngã lăn ra đất, vẻ mặt rất đau đớn.

Trần Mộ chẳng hề quan tâm vẫn tiếp tục bước đi, tốc độ không hề thay đổi. Hắn cũng chẳng thèm nhìn hai cô nàng té dưới đất kia.

“Bạn học, sao có thể đối xử với người đẹp như vậy chứ.” Hành động bênh vặc kẻ yếu này đã có từ xưa, tuy tỉ lệ không cao nhưng nếu đối tượng là cô gái xinh xắn thì tỉ lệ lập tức tăng mạnh.

Trần Mộ lạnh lùng nhìn kẻ đang cản đường. Từ số hiệu có thể thấy được đây là học viên năm thứ hai hệ tạp tu.

Trần Mộ không để ý đến hắn mà vẫn tiếp tục bước đi. Gã học viên này nhìn Trần Mộ một cách khinh thường. Hắn cao hơn Trần Mộ một cái đầu, vóc dáng cũng có vẻ vai u thịt bắp hơn.

Một bên không tránh, một bên không dừng, cả hai nhanh chóng va vào nhau.

Bốp bốp, gã học viên kia bay ra ngoài như bị xe tông, không thể khống chế thân thể được, cuối cùng thì cái mông tiếp đất đầu tiên.

Trần Mộ nghênh ngang rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của hắn. Cũng chẳng còn ai dám bước ra làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa.

Đến khi Trần Mộ đã biến mất thì gã to con mới phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Vừa về phòng, Trần Mộ chui ngay vào nhà tắm, vẩy nước lạnh.

Nước lạnh giúp hắn từ từ bình tĩnh lại, khôi phục tỉnh táo.

Ngẫm lại chuyện hôm nay, hắn không khỏi cười khổ. Xem ra mình đúng là một gã trẻ tuổi, dễ dàng đánh mất sự khống chế bản thân. Điều này quá nguy hiểm! Hắn liền tự kiểm điểm lại chính mình. “Tĩnh táo, bản thân phải giữ bình tĩnh mọi lúc”, Trần Mộ nhắc đi nhắc lại câu này cho chính mình.

Mặc cho nước lạnh xối vào mặt, từng giọt nước lăn dọc theo thân thể, những ý nghĩ của hắn cũng dần rõ ràng hơn.

Thời gian này hắn phải chịu rất nhiều áp lực, mà hắn vẫn còn thiếu khả năng khống chế và phối hợp với áp lực.

Hơn nữa hắn cũng biết rằng với những thói quen của mình thì trước áp lực sẽ có lúc mất đi sự khống chế. Chuyện hôm nay cũng đã khiến hắn nhận ra một chút thay đổi của bản thân. Không biết có phải bị lây nhiễm của ma quỷ nữ hay không mà tính cách của hắn giờ đã có chút hung hăng.

Hắn rất ghét điều này.

Sau khi tắm xong thì Trần Mộ cũng đã khôi phục lại như bình thường. Hắn ngồi uống thanh vân lưu thủy vừa tự đánh giá lại nhiệm vụ xem có chỗ nào không ổn. Chẳng có ai dạy hắn phải làm thế nào, chỉ có tự mình suy nghĩ mà thôi, hắn chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Ngẫm lại tính cách bản thân và thân phận hiện tại, hắn nhanh chóng tìm ra cách phối hợp. Bởi vì tính cách của hắn vốn chất phác nên nếu cứ giả làm một gã nhà giàu mới nổi thích khoe khoang thì trông sẽ rất giả, dễ lộ sơ hở.

Nhưng ai nói nhà giàu mới nổi thì phải khoe khoang? Không. Xem ra bản thân nên làm một gã nhà giàu trầm lặng, không thích nói chuyện nhưng lại có một chút khoe khoang, tính cách hơi kì quái

Ý tưởng của hắn càng lúc càng rõ ràng. Ít nhất cũng có chỗ tốt là sẽ không dễ phạm sai lầm, để lộ ra sơ hở.

Cũng may là hắn phát hiện vấn đề này sớm, nếu như đã để cho mọi người có ấn tượng thì thay đổi sẽ quá đột ngột.

Giải quyết được vấn đề cơ bản này, áp lực trong lòng hắn cũng nhẹ đi nhiều. Tuy nhiên nghĩ lại việc mình vừa mua một cái độ nghi cho nữ thì hắn chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa. Nhớ lại lúc mình nói mua cái độ nghi này thì vẻ mặt người bán hàng như có gì muốn nói rồi lại thôi.

Cái độ nghi này có giá 90 vạn audierne, nếu như vứt đi thì Trần Mộ thấy mình thật sự là một tên phá của. Mặc dù đây không phải là tiền của mình, hắn cũng chẳng cần tiết kiệm nhưng hắn vẫn không quen lãng phí như vậy.

Nghi đi nghi lại, Trần Mộ cắn răng đeo độ nghi lên tay. Có lẽ sau này mình sẽ có thêm một trò cười đây, hắn tự giễu mình.

Mặc dù cái độ nghi này trông rất hào nhoáng, nhưng đúng là cao cấp hơn độ nghi cũ nhiều. Vừa dùng thử đã thấy cảm giác và tốc độ phản ứng cao hơn nhiều.

Trên mặt nó có ba khe chứa tạp, ngoài khe chứa năng lượng tạp và {Thoát Vĩ Toa} tạp thì vẫn còn dư một khe nên hắn cấm luôn tạp phiên thân bí vào đó. Ma quỷ nữ cho hắn rất nhiều tiền nên hắn cũng chẳng cần tiếc tiền, mua luôn năng lượng tạp cấp bốn.

Cắm {Thoát Vĩ Toa} tập và năng lượng tập vào, Trần Mộ thử khởi động {Thoát Vĩ Toa} tập. Ánh sáng long lanh của thoát vĩ toa lại xuất hiện trên ngón trỏ của hắn, tốc độ nhanh hơn trước khoảng 0,4 giây! Quả nhiên là hàng cao cấp, Trần Mộ than thở trong lòng.

Trần Mộ cũng không có yêu cầu gì với hình thức của độ nghi. Tính năng xuất sắc làm cho hắn lập tức thích cái độ nghi này, dù là đồ dành cho nữ cũng chẳng sao. Tiêu chuẩn của hắn chính là: Dùng tốt là được!

Lúc này ở khu ký túc xá của các giao lưu sinh thuộc Tinh Viện chỉ có ba người Vương Trạch, Âm Trần Cửu và Thanh Thanh.

Âm Trần Cửu nói ra những gì mà bản thân nghe được: “Tin tức mà ta tìm được rất ít, Mộc Lôi làm việc rất cẩn thận, không để lại dấu mối. Nhưng ta thấy có một điểm rất giá trị. Dù là bộ tập ảnh thứ nhất của Mộc Lôi {Không Hẹn Mà Gặp} hay bộ thứ hai {Sư Sĩ Truyền Thuyết} thì phạm vi tiêu thụ đều tập trung vào Đông Vệ học phủ.”

Thanh Thanh và Vương Trạch đều lộ ra vẻ suy tư.

Âm Trần Cửu chỉnh lại kính mắt, trên mặt mang theo một cỗ mị lực đặc biệt: “Ta nghi ngờ rằng Mộc Lôi có thể ở ngay trong Đông Vệ học phủ, hoặc là khu vực xung quanh Đông Vệ học phủ, chắc chắn là không quá xa. Nếu không phải vậy thì thật sự là ta không hiểu nổi tại sao họ lại chỉ bán tập ảnh ở Đông Vệ học phủ.”

“Rất có thể như vậy.” Vương Trạch gật đầu đồng ý với suy đoán của Âm Trần Cửu.

Đại khái Trần Mộ cũng không nghĩ tới, những sự việc trên trời dưới đất lại kết nối với nhau bằng phương thức này.

Âm Trần Cửu cũng chẳng đặc ý khi Vương Trạch đồng ý với ý kiến của mình, trái lại hắn còn cười khổ: “Nhưng mà ta vẫn còn có nhiều điểm không rõ. Tại sao Mộc Lôi lại làm tập ảnh? Tại sao lại cẩn thận như vậy? Tại sao từ tập hai của {Sư Sĩ Truyền Thuyết} thì không còn sử dụng kết cấu đặc thù? Còn nữa, tại sao gần đây họ lại đột nhiên ngừng sản xuất?”

“Mấy vấn đề này cứ để sau đi đã. Biên Vân tuy còn chưa có kết quả nhưng chắc chắn đây là một phát minh rất lớn. Việc mà chúng ta cần tập trung hiện nay là làm sao có thể tìm ra người này.” Vương Trạch nói.

“Hay là tổ chức một cuộc thi chế tập đi.” Âm Trần Cửu phản ứng rất nhanh: “Nhưng vấn đề lớn nhất là làm sao có thể dụ hắn tham gia.”

Wương Trạch cười nói: “Cái này thì phải hỏi Biên Vân rồi. Chế tập sư thích cái gì, có thứ nào mà bọn họ không thể từ chối, tên đó nhất định biết!”

Đột nhiên Vương Trạch nhớ tới một việc, nói: “Kế hoạch ngày mai vẫn tiến hành như bình thường, dò xét đám sâu bọ này một chút cũng tốt.”

Hai người nhìn nhau cười, chỉ có Thanh Thanh vẫn dăm chiêu, không nói câu nào.

Trần Mộ vừa đi ra khỏi Thế giới nước đơn giản. Trên người hắn đầy các vết thương, nhìn qua cũng đủ phát sợ. Những vết thương trên người khiến hắn thỉnh thoảng lại đau đến lạnh người nhưng thần sắc hắn lại có chút hưng phấn.

Đây là lần thứ hai hắn khiêu chiến cá kiếm, mặc dù đã thất bại nhưng cũng đem đến hy vọng thành công. Thời gian luyện tập né tránh này thật không uống công, bây giờ hắn đã có thể kiên trì đến khi khoảng 70 con cá kiếm cùng tấn công.

Từ những vết thương trên người Trần Mộ có thể thấy khiêu chiến cá kiếm là loại khiêu chiến nguy hiểm nhất. Lần này hắn bị đâm mấy chục nhát, toàn thân đầy vết thương, khe chạm vào là liền đau nhức.

Khiêu chiến cá kiếm, càng kiên trì được lâu thì càng nguy hiểm, chỉ nghĩ tới cảnh bị mấy trăm con cá kiếm xông tới cũng đủ rùng mình.

Tổng kết lại thì thấy bản thân chưa thành công là vì hai nguyên nhân. Một là kỹ xảo né tránh còn chưa thuần thực, đặc biệt là việc phối hợp kỹ xảo phát lực trong nước và kỹ xảo né tránh mà nữ ma quỷ truyền cho còn chưa tốt.

Nguyên nhân còn lại là cảm giác của mình còn chưa đủ mạnh. Khoảng cách 4,9 mét thì cá kiếm vượt qua chỉ trong nháy mắt. Nếu như cảm giác mạnh hơn thì không chỉ có phạm vi cảm giác lớn hơn mà khả năng cảm nhận biến hóa cũng tốt hơn.

Đêm nay là một đêm đau khổ của Trần Mộ. Cả đêm hắn không ngủ nổi, hễ nằm xuống là cả người đau như bị kim châm, căn bản là không thể ngủ nổi. Mà ngồi cũng đau vì móng hắn cũng bị đâm vài nhát. Chỉ có lòng bàn chân là còn nguyên vẹn nên hắn chỉ còn biết đứng vào một góc, còn sau đó thì hắn cũng chẳng biết mình ngủ như thế nào nữa.

Khi hắn tỉnh lại thì trời cũng vừa sáng, những vết thương đã biến mất nhưng vẫn hơi đau. Hôm nay là lễ chào mừng học sinh mới, là một hoạt động bắt buộc phải tham gia.

Trần Mộ rửa mặt ăn sáng xong rồi đi ra ngoài.

Trong sân trường đã có nhiều học sinh đang tập luyện hoặc cùng đọc sách với bạn học. Liếc nhìn bọn họ một cách hâm mộ, Trần Mộ liền tăng tốc. Khi Trần Mộ đi vào hội trường lớn, nơi diễn ra lễ chào mừng học sinh mới thì cũng chưa có nhiều người đến lắm.

Qua nửa tiếng đồng hồ, người đến đã khá nhiều.

Trần Mộ thấy Phượng tỷ và Nha Nha cũng ở cùng lớp với hắn. Trần Mộ coi như không thấy, hắn cũng không muốn có phiền phức. Kì lạ là hôm nay hai nàng lại có chút hiền lành. Ngoại trừ Phượng tỷ hung hăng trừng mắt với hắn còn ánh mắt Nha Nha thì lại như né tránh.

Trần Mộ bình tĩnh ngồi xuống, dè dặt tiếp xúc với hai nàng. Nhưng thực sự là hắn ngồi trên ghế như đang ngồi trên một đồng chông nhọn, mà lại còn phải cố giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Thật là khổ sở! Trần Mộ ngồi trên ghế mà chỉ mong buổi lễ kết thúc cho nhanh, cơn đau truyền đến từ móng khiến hắn rất khó chịu.

Hắn cũng chẳng có cách nào khác ngoài cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân. Ban của hắn ngồi ở khu vực phía trên bên trái. Bên phải hắn là học viên mới của hệ tạp tu.

Nhìn lướt qua, Trần Mộ liền chú ý đến vài người.

Mấy người này ngồi lẫn vào trong các học viên nhưng Trần Mộ có thể ngửi thấy mùi nguy hiểm trên người bọn họ. Từ sau khi gặp phải nữ ma quỷ, Trần Mộ phát hiện cảm giác của mình đã nhạy bén hơn rất nhiều. Hắn không biết cái gì đã khiến cho mình có cảm giác với nguy hiểm, nhưng có thể mơ hồ cảm nhận được.

Hắn nhanh chóng suy đoán lai lịch của những người này.

Hành động của Tinh Viện cùng với nữ ma quỷ vừa đến đều có điểm không tầm thường, nên người khác có sự nghi ngờ cũng là bình thường. Những người này có lẽ thuộc thế lực khác sao.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ Tinh Viện rốt cuộc muốn làm gì. Cho dù có ý đồ thì cũng phải lén lút tiến hành chứ không phải là đánh trống mở cờ như thế này. Đây chính là vấn đề hắn khó hiểu nhất.

Quên đi! Dẫu sao đây cũng chẳng phải việc của mình. Hắn cũng không cho rằng mình có thể nhìn thấu thiên cơ. Vô luận từ góc độ nào hắn cũng chỉ là một tên chim non không hơn không kém.

Hắn làm bộ lơ đãng rồi thu hồi ánh mắt vì hắn phát hiện dường như mình đã thu hút sự chú ý của vài người. Hắn thầm nhủ đám người kia có cảm giác thật nhạy bén.

Cố gắng áp chế uy nghi muốn quay đầu lại xem, Trần Mộ cẩn thận làm cho mình trông tự nhiên hơn.

Bộ trang phục của Trần Mộ khiến hắn nhận được những ánh mắt khinh bỉ của mọi người. Hai chỗ ngồi bên cạnh hắn vẫn trống, hiển nhiên là chẳng có ai muốn ngồi cạnh cả.

Tâm thần của hắn đều tập trung vào người mấy gã tạp tu. Không biết có phải là do bị kích thích không mà hôm nay cảm giác của hắn rất tốt, tất cả diễn biến xung quanh đều hiện rõ trong đầu một cách thần kì.

Loại cảm giác này rất kì diệu!

Không cần quay đầu lại hần cũng có thể cảm nhận được Phượng tỷ và Nha Nha thỉnh thoảng nhìn hần. Hần cũng cảm nhận được có một gã bạn học đã cởi cả giày ra, hần cũng có thể cảm nhận được sự lưu động của không khí quanh người.

Hần đắm chìm trong thế giới này, chẳng thêm quan tâm đến những bài diễn văn vô vị trên giảng đường.

Vị trí của các học viên Tinh Viện khá gần với hệ tập tu.

Nhìn lướt qua vị hiệu trưởng của Đông Vệ học phủ đang nói liên hồi trên giảng đường, Vương Trạch quay sang gật đầu với gã học viên ngồi bên cạnh.

Người này cao khoảng 2 mét, lại rất gầy, chân tay cũng rất dài. Nhìn qua trong như một cây gậy trúc, khiến người ta có cảm giác như gió thổi một trận là bay.

Gã học viên gầy nhom này mỉm cười.

Hần buông tay xuống, độ nghi trong tay phải đột nhiên phát ra ánh sáng màu trắng. Các học viên Tinh Viện bên cạnh hoặc vô ý hoặc cố tình vây quanh gã học viên này, che đi luồng ánh sáng nhỏ nhoi này.

Một khóa ánh sáng màu trắng nhạt to bằng nắm tay lơ lửng cách mặt đất khoảng 10 cm. Vẻ cười cợt trên mặt gã học viên gầy nhom đã biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị. Hần hơi khép mắt nhìn quả cầu ánh sáng.

Ánh sáng trắng này lan ra với một tốc độ kinh người, không tới một giây đã bao phủ toàn bộ hội trường.

Mấy tiếng hừ lạnh phát ra từ trong hệ tập tu, có vài người đã ngồi thẳng dậy, vẻ mặt cảnh giác nhưng hầu hết các học viên không cảm giác được, nói chuyện cứ nói chuyện, ngủ cứ ngủ.

Ánh mắt mấy vị sư phụ trên bục giảng sáng lên, hiệu trưởng đang nói cũng chỉ ngược mi mắt, như là chưa thấy gì rồi lại tiếp tục diễn thuyết.

Sắc mặt Trần Mộ hơi đổi.

74. Chương 74: Dưới Tình Thế Khẩn Cấp

Trần Mộ đột nhiên nhận thấy một loại cảm giác nguy hiểm cực kì mãnh liệt, vây chặt lấy hần. Cái loại ở đâu cũng có cảm giác áp bức này khiến hần kiểm chế đến mức sắp nổ tung. Cảm giác của bản thân phân tán xung quanh thân thể như đang bị áp lực vô cùng mạnh mẽ ép ngược vào trong cơ thể.

Cổ cảm giác áp bức mạnh mẽ này như đột nhiên xuất hiện, không hề báo trước.

Hần hết sức chống chọi, không dám lơ lỏng chút nào. Từng câu hiệu trưởng nói trên bục diễn thuyết hần đều không nghe thấy, cả thế giới như rời xa hần, hần cố giữ chặt chút tỉnh táo còn lại của mình.

Ngay lúc hần cảm giác mình sắp không chịu nổi nữa, đột nhiên loại cảm giác áp bức này biến mất.

Trần Mộ liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại thầm hoảng sợ, rốt cuộc vừa rồi là cái gì? Cảm giác áp lực dữ dội như vậy thật đáng sợ!

Vừa rồi hần có một loại ảo giác, nếu tiếp tục thêm một giây thì cảm giác của mình đều bị cổ áp lực vô cùng mạnh mẽ này ép nát.

Trong thời gian ngắn ngủi này, thậm chí hần cảm thấy hít thở đều khó khăn.

Rốt cuộc là ai? Không ngờ dám ở lúc này, trước mặt nhiều sư phụ như vậy làm ra hành động trắng trợn như thế?

Đột nhiên, sắc mặt Trần Mộ lại thay đổi. Chuyện gì đã xảy ra? Đúng lúc này cảm giác vốn bị chèn ép trong cơ thể không thể động đậy bỗng nhiên muốn rời khỏi thân thể. Xung quanh hần hình như có cái gì đó cực kì hấp dẫn đối với cảm giác.

Lực hút này rất mạnh.

Bản thân mình đang dần mất đi sự khống chế với cảm giác. Chúng nó giống như nước sôi trong nồi, không ngừng quay cuồng. Sắc mặt của Trần Mộ trắng bệch, tình thế càng lúc càng xấu đi, sự bất lực từ đáy lòng hần dâng lên. Như có một giọng nói đang khuyên hần: “Từ bỏ đi, từ bỏ đi, quá mệt mỏi rồi. Cần gì phải khổ cực như thế này chứ?”

Hần cắn chặt môi, trong vô thức môi hần gần như bị cắn đứt.

Ở phía sau hần, Nha Nha đột nhiên giật mình. Ánh mắt nàng rơi vào lưng của Trần Mộ, nàng thấy một điểm mờ hôi đang dần lan ra, trong vài phút đồng hồ, quần áo của Trần Mộ đã ướt đầm, dán vào lưng hần.

Nha Nha hơi khó hiểu, kéo áo Phượng tỷ kể bên, thì thầm: “Phượng tỷ, người nhìn kìa! Hần bị sao vậy?”

Phượng Tỷ liếc mắt một cái, lơ đãng nói: “Ai biết. Tên nhà quê đó liên quan gì đến chúng ta? Chết cho đáng đời, đỡ cho ta phải tốn công trả thù chuyện lần trước.”

“Hay là hần đổ bệnh?” Nha Nha có chút lo lắng hỏi.

“Đổ bệnh thì liên quan gì đến chúng ta?” Phượng Tỷ khinh khỉnh: “Tên nhà quê kia đừng bả vai của ta đều thâm tím, bệnh chết là tốt nhất. Nha Nha, sao lại quan tâm đến hần như vậy hả?”

Nha Nha lắc đầu: “Cũng không phải quan tâm, dù sao mọi người đều là bạn cùng lớp.”

“Theo ta, lòng dạ người quá mềm yếu.” Phượng Tỷ nói xong, nhìn thoáng qua hiệu trưởng đang ở trên bục, bỏ lại một câu: “Lão già này cũng thật có khả năng diễn thuyết!”. Nói rồi tiếp tục ngủ lim dim.

Một lớp quầng sáng màu trắng cực mỏng, tĩnh lặng dưới ghế như một ống kính ánh sáng. Mấy người mà vừa rồi Trần Mộ để ý, vẻ mặt của bọn họ đều nghiêm túc, trên trán vài người đều đổ mồ hôi.

Tình trạng của Trần Mộ so với họ càng tệ hơn. Hần dốc cạn sức lực cũng không có cách nào để kiềm giữ cảm giác đã cực kì hỗn loạn, như thể chúng có thể phóng ra ngoài bất cứ lúc nào.

Cảm giác vốn phân tán đều đặn xung quanh cơ thể, bây giờ lại có độ dày khác nhau, không ngừng chấn động dữ dội. Cho dù hần khống chế bằng cách nào, cảm giác lúc trước vô cùng thuần phục đều hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của hần.

Đáng chết! Gân xanh trên trán Trần Mộ nổi lên, trí não vẫn duy trì một phần tỉnh táo như cũ. Không được, còn tiếp tục thế này thì cảm giác chắc chắn sụp đổ hoàn toàn. Bao cố gắng rèn luyện lâu này sẽ hoàn toàn uổng phí.

Nên làm cái gì đây?...Nên làm cái gì?

Ngay cả trong thần bí tạp phiến cũng không có chút thông tin nào về mặt này. Lướt qua tất cả kiến thức trong đầu một lần, nhưng Trần Mộ cũng không tìm được bất kì từ nào liên quan.

Không tốt, đã sắp đến điểm giới hạn rồi!

Cảm giác chấn động dữ dội làm cho vẻ mặt Trần Mộ vô cùng đau đớn, chẳng ai chú ý khuôn mặt đang cúi xuống của hần đau đớn ra sao.

Chỉ có Nha Nha chú ý đến mồ hôi ướt đầm sau lưng Trần Mộ. Nàng muốn qua thăm hỏi một chút nhưng vừa định đứng dậy, lại bắt đầu do dự. Sau một hồi nàng lại ngồi xuống lần nữa.

Mình phải làm gì đây? Nếu không thì hậu quả sẽ rất đáng sợ! Hần hiểu rất rõ cảm giác hoàn toàn tiêu tan có ý nghĩa ra sao với bản thân.

Khi cảm giác đến một mức độ nào đó, cùng với năng lượng tuy khác nhau nhưng đều có chung tác dụng. Mà quan trọng nhất trong đó chính là kết cấu. Năng lượng có kết cấu khác nhau, để nó sinh ra tác dụng hoàn toàn khác nhau. Đối với cảm giác thì cũng giống hệt như thế.

Kết cấu..... Kết cấu..... Cái kết cấu chết tiệt này!

Trong giây lát, hần nghĩ tới Thoát Vĩ Toa! Thoát Vĩ Toa trong suốt long lanh, không ngừng xoay tròn với tốc độ cao.

Cho tới bây giờ, đây là thứ hần quen thuộc nhất, cũng là loại kết cấu năng lượng bản thân hiểu rõ nhất. Trừ nó ra, những kết cấu khác hần hoàn toàn mù tịt. Không còn thời gian cho hần do dự, cho hần lựa chọn hay phán đoán.

Cảm giác đã đến bên bờ sụp đổ.

Quyết định ngay lập tức, Trần Mộ liền cẩn thận khống chế cảm giác ở trung tâm cơ thể, đây cũng là khu vực chấn động ít nhất. Hần từng chút thúc đẩy cảm giác vận chuyển, sợ bất cẩn một chút thì cảm giác sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Thoát Vĩ Toa cũng không chỉ xoay tròn đơn giản, mà trên kết cấu của nó chia làm rất nhiều đoạn, mỗi đoạn đều cực kì nhỏ. Mỗi một đoạn đều xoay tròn theo một quy luật nhất định, sự xoay tròn giữa các đoạn này cũng có một quy luật kỳ lạ.

Hiểu biết của Trần Mộ với nó còn rất nông cạn, hần không có cách nào để biết quy luật này có dạng gì. Cái gì làm cho nó sau khi được bắn ra còn có thể không ngừng gia tăng tốc độ?

Tuy nhiên lúc này đối với hần, hiểu biết của hần về kết cấu của Thoát Vĩ Toa đã đủ dùng.

Dưới sự thúc đẩy của hần, cảm giác ở bên trong bắt đầu xoay tròn từng điểm một. Dần dần chúng xoay tròn nhanh hơn một chút, cho đến lúc càng xoay càng nhanh. Trong vô thức, một vòng xoáy cảm giác rất nhỏ bắt đầu hình thành trong cơ thể hần.

Tất cả tinh thần của Trần Mộ đều đặt trên vòng xoáy nho nhỏ này, hần cần phải cẩn thận khống chế tốc độ xoay tròn của cảm giác ở một mức độ nhất định. Hần còn nhớ rõ tốc độ xoay của Thoát Vĩ Toa càng nhanh thì uy lực càng lớn, nhưng cùng lúc đó cũng có nghĩa nó càng không ổn định.

Trần Mộ cũng không muốn trong cơ thể mình có một thứ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Tốc độ xoay của vòng xoáy tăng từng chút một, nó bắt đầu từ từ hút cảm giác ở lớp bên ngoài, kéo theo chúng cùng nhau xoay tròn. Rất nhanh, cảm giác tạo thành vòng xoáy càng nhiều, năng lực hấp thu của nó càng ngày càng mạnh, tốc độ lần liên tục tăng lên.

Không hiểu từ đâu, trong lòng Trần Mộ dâng lên một sự sợ hãi. Đây là nỗi sợ hãi do hần không biết cứ tiếp tục thế này sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng hần biết cứ thế này thì bản thân chắc chắn sẽ có vấn đề.

Nhưng theo vòng xoáy cảm giác dần lớn lên, tốc độ xoay tròn dần dần thoát khỏi sự khống chế của hần.

Giống như cá voi hút nước, trong chốc lát, toàn bộ cảm giác vốn không ngừng rung chuyển đã hòa vào vòng xoáy.

Lúc này Trần Mộ mới phát hiện có một ít kết cấu năng lượng kì lạ phân bố xung quanh thân thể. Chẳng lẽ cảm giác của mình chấn động dữ dội là do cái kết cấu này gây ra?

Không đợi hần phản ứng lại thì tia cảm giác cuối cùng cũng bị hút vào trong vòng xoáy.

Màn tiếp theo lại làm cho hần ngạc nhiên, vòng xoáy xoay tròn tốc độ cao bỗng thể hiện ra tính bài xích mạnh mẽ. Năng lượng có kết cấu kì lạ này lần lượt bị bắn ra ngoài.

Nếu cúi xuống gầm ghế có thể chứng kiến giống như ném cục đá xuống mặt nước, vòng ánh sáng trắng đột xuất hiện tầng tầng gợn sóng. Nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía với tốc độ kinh người.

Quầng ánh sáng vốn tĩnh lặng như gương liền bắt đầu trở nên hỗn loạn. Nó quấy động không ngừng, trong thời gian rất ngắn bỗng trở nên táo bạo.

Cùng lúc đó, hơn mười chỗ khác đột nhiên xảy ra chấn động dữ dội.

‘Tách’, giống như mặt gương đột nhiên bị nghiền nát thành vô số mảnh, tầng quang sáng màu trắng trong phút chốc vỡ thành vô số khối năng lượng rất nhỏ, tan biến trong không khí.

Thanh Thanh bất ngờ, không chờ nàng phản ứng thì đã nghe Trúc Can Nam đau đớn kêu lên, sắc mặt liền trắng bệch. Các học viên Tinh Viện khác đứng bên cạnh đều hoảng hốt.

Rầm! Độ nghi trên tay Trúc Can Nam vỡ nát, tạp phiến bên trong đều chung số phận. Mỗi tấm đều không còn nhận ra được.

Ngay cả Vương Trạch luôn trấn định cũng bất ngờ.

Trong hệ tạp tu vang lên vài tiếng hừ lạnh, như đang cười nhạo Trúc Can Nam không biết tự lượng sức mình. Các học viên bên cạnh Trúc Can Nam đột nhiên giận tím mặt, chuẩn bị xông tới, nhưng thấy Thanh Thanh và Vương Trạch, bản thân lại cố sức nhẫn nhịn.

Thanh Thanh nhanh chóng đặt tay lên trán Trúc Can Nam, sau một lúc thì nghiêm túc nói: “Người cần nghỉ ngơi khoảng một tháng. Trong thời gian này không nên dùng cảm giác.”

“Xảy ra chuyện gì?” Vương Trạch vội hỏi. Thực lực của hắn kém Thanh Thanh rất nhiều nên không có cảm giác được. Không ngờ là có người phá được tuyệt kỹ của Trúc Can Nam.

“Gặp cao thủ! Có một cao thủ, chắc là ở hệ tạp tu. Hắn đột nhiên tấn công, đám người kia liền nhân cơ hội hợp sức phá Tinh Dự. Nhưng đã tìm hiểu rõ, hệ tạp tu có tám người, hệ chế tạp có ba người, góc phải đằng trước có hai người.” Về mặt Trúc Can Nam khôi phục chút huyết sắc, nhưng mọi người đều nhận ra vẻ gượng sức của hắn khi nói chuyện.

Mọi người thật sự hoảng sợ. Bọn họ không ngờ Trúc Can Nam bị thương nặng như vậy, ngay cả nói chuyện đều phải cố sức.

“Không biết cao thủ kia ở đâu, ta không tìm được vị trí của hắn.” Trong lời nói của Trúc Can Nam lộ ra vẻ không cam lòng.

Tinh Dự là một tuyệt kỹ rất đặc thù, thần bí. Trong cả Tinh Viện chỉ có lác đác vài người có thể sử dụng tốt Tinh Dự.

Chế tạo {Tinh Dự} tạp rất khó khăn, dù là ở Tinh Viện cũng ít người có thể chế tạo được. Cho nên người chuyên dùng tạp phiến này càng ít, hơn nữa bản thân nó cũng không phải là chiến đấu tạp, nên luôn luôn không được coi trọng.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa bọn họ không biết gì về {Tinh Dự} tạp, ngược lại bọn họ rất kiêng kỵ {Tinh Dự} tạp. Nó không gây thương tổn gì đến người bình thường, nhưng đối với người có cảm giác nhạy cảm thì nó cực kỳ nguy hiểm.

Mặc dù hầu hết thời gian nó bị dùng như một loại thăm dò tạp, chuyên dùng để dò xét tạp tu cao cấp. Trước mặt nó, một ít tạp tu lợi hại không có cách nào ẩn trốn.

Lấy cường độ cảm giác của Trần Mộ thì {Tinh Dự} tạp không gây thương tổn gì cho hắn. Nhưng cảm giác của hắn có độ nhạy cảm vượt xa cường độ.

Đủ nhạy cảm lại không đủ mạnh mẽ, dưới cơ duyên xảo hợp, {Tinh Dự} tạp liền gây thương tổn cho hắn. Trúc Can Nam không lường được điểm này, ý tưởng ban đầu của hắn là dò xét xem có bao nhiêu cao thủ ẩn thân, không nghĩ tới gặp phải một tên như Trần Mộ.

Vòng Tinh Dự do {Tinh Dự} tạp phóng ra bị Trần Mộ xé mạnh thành một khe hở, các cao thủ trong vòng Tinh Dự liền thừa cơ hội này cùng ra tay. Hơn mười vị cao thủ cùng lúc tấn công, làm gì có việc Trúc Can Nam không bị thương?

Bởi vì tinh dự có kết cấu kì diệu nên Trúc Can Nam chỉ bị thương. Nếu không dưới đòn tấn công của hơn mười cao thủ, hắn có thể còn sống đã là rất may mắn rồi.

Thanh Thanh đứng lên, nhìn về phía hệ tạp tu.

Nàng cũng phát hiện sóng rung động do Tinh Dự truyền lại. Thanh Thanh và Trúc Can Nam đều học chung một trường, mà thực lực lại mạnh hơn Trúc Can Nam, cho nên ở một số điểm nàng hiểu rõ hơn Trúc Can Nam.

Nhưng nàng cũng không tìm được vị trí cụ thể của cao thủ thần bí kia, nàng chỉ cảm nhận được phạm vi chung chung của vị cao thủ này.

Quét mắt nhìn qua, tiếc rằng không phát hiện mục tiêu khả nghi nào.

Sắc mặt Trần Mộ như bình thường, cảm giác của hắn đã bị hạn chế chặt chẽ trong cơ thể. Tốc độ xoay tròn của chúng đã giảm xuống, xoay tròn chậm chậm, điều này để hắn nhẹ nhõm trong lòng. Chỉ cần xoay tròn chậm như vậy thì không có nguy hiểm gì.

Nhưng là hắn có cố gắng như thế nào, cảm giác đang xoay tròn không thể quay về trạng thái ban đầu.

Hắn cũng không biết loại này biến hoá là tốt hay xấu. Trong lòng vẫn có một tia hồi hộp, hắn không dám phát tán cảm giác ra bốn phía thân thể.

Rốt cuộc cái loại kết cấu năng lượng thể có kết cấu kì lạ vừa rồi là gì? Đến giờ hắn vẫn còn sợ hãi, dựa người ra sau mới phát hiện, toàn bộ lưng mình đã ướt đầm. Sao năng lượng thể đó lại đột ngột biến mất, đến giờ hắn vẫn cảm thấy khó hiểu.

Hắn căn bản nghĩ không ra chính mình là người xuất ra đòn trí mạng kia.

Sắc mặt bắt đầu khôi phục như thường, hắn lại suy nghĩ trong lòng, ai là người phát ra loại năng lượng này?

Ra vẻ lơ đãng đánh giá bốn phía, nhưng hắn không phát hiện ra ai có biểu hiện khác thường.

Trần Mộ ngây ngốc, chẳng lẽ những người khác không bị ảnh hưởng gì sao? Sao bọn họ không cảm thấy điều gì cả? Nếu như nói về sự nhạy cảm và mạnh mẽ của cảm giác, người mạnh hơn mình ở đây nhiều lắm, sao bọn họ không có chút cảm giác nào?

Tim của hắn nhảy đến cổ họng, trong lòng lạnh run. Rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là nhằm vào mình?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu liền khiến hắn căng thẳng cao độ. Là Tinh Viện sao? Bọn họ phát hiện mình rồi ư?

Cách tấn công quái dị này nếu như xuất phát từ Tinh Viện, chắc chắn hắn không quá kinh ngạc.

Nhưng mà mình lộ ra sơ hở lúc nào? Chẳng lẽ là nàng ta? Trong đầu Trần Mộ đột nhiên nghĩ đến cô gái tên Thanh Thanh gặp lúc trước.

Kiểm chế nỗi sợ hãi trong lòng, Trần Mộ cố hết sức để bản thân tỉnh táo lại.

Nếu như Tinh Viện thật sự phát hiện ra mình, vậy bọn họ sẽ hành động ra sao? Chắc chắn bọn họ dùng cách tấn công càng thêm chủ động! Mà không cần sợ đầu sợ đuôi như vậy.

Càng nghĩ trong đầu Trần Mộ càng thấy hỗn loạn, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi. Biến cố vừa rồi cũng thật là kinh hiểm, dù là thể lực hay tâm lực hắn đều phải tiêu hao rất nhiều!

Nhắm mắt lại, Trần Mộ không biết từ lúc nào ngủ thiếp đi.

Trùng hợp ánh mắt Thanh Thanh đảo qua, thấy Trần Mộ hơi quen quen. Cần thận nhớ lại tình cảnh hôm đó, lại nhìn bộ đồ Trần Mộ đang mặc, đột nhiên muốn bật cười. Khi nghe thấy tiếng gáy nho nhỏ của Trần Mộ, nàng cười cười dời ánh mắt sang nơi khác.

Trần Mộ không biết ngủ đã bao lâu, vừa tỉnh dậy thì phát hiện ra cả hội trường chỉ còn lèo tèo vài người.

Hắn vội vàng quay về ký túc xá của mình. Cảm giác trong cơ thể xảy ra một loạt thay đổi không rõ ràng, trong lòng hắn hơi lo sợ, không biết có ảnh hưởng xấu gì không. Bản thân lúc ấy cũng quá hồ loạn.

Mới bước vào khu kí túc xá, hắn liền nhăn mày. Hầu như tất cả ngọn đèn trong khu đều bật lên, khắp nơi ồn ào, cách xa cũng có thể nghe được, cũng không biết có bao nhiêu người đang thả giọng hát to.

Khi Trần Mộ đi trên hành lang, trong tai cứ ong ong. Hẳn lúc này mới hiểu tại sao kí túc xá của tài trợ sinh ở nơi hẻo lánh này, thì ra các sư phụ trong trường đã có chuẩn bị.

Trở lại gian phòng của mình, mặc dù đóng cửa nhưng tiếng hát vẫn mơ hồ truyền đến. Cho đến khi Trần Mộ bước vào phòng tắm, âm thanh kia mới bị ngăn cản.

Vì vậy Trần Mộ quyết định ngồi trong bồn tắm, bắt đầu kiểm tra cảm giác trong cơ thể mình.

75. Chương 75: Một Ý Nghĩ

Cảm giác rất tự động tập hợp thành hình thoi, xoay tròn chậm chậm mà không cần hấn thúc đẩy.

Rốt cuộc là tốt hay xấu đây? Trần Mộ có chút lo lắng, lại cũng rất tò mò. Hấn thử kích hoạt độ nghi trên tay, bắt đầu phát động {Thoát Vĩ toa} tập. Rất nhanh, một Thoát Vĩ Toa trong suốt sáng long lanh hiện trên ngón trỏ, kêu ong ong, vui vẻ xoay tròn.

Hấn tỉ mỉ cảm nhận từng chi tiết trong quá trình.

Hấn cuối cùng phát hiện ra điểm khác biệt của cảm giác so với trước kia. Hồi trước cảm giác giống như chất khí, không chế rất nhẹ và thuận tiện, nhưng tốc độ không nhanh. Tuy nhiên hiện tại hoàn toàn khác biệt, Trần Mộ vừa nghĩ thì từng tia cảm giác mỏng như sợi tóc từ Thoát Vĩ Toa đang xoay tròn bắn ra, tốc độ cực nhanh.

Mà mối liên hệ giữa Trần Mộ với cảm giác càng thêm nhạy cảm, mỗi tia cảm giác mỏng như sợi tóc giống như một dây thần kinh, giúp hấn nhận ra từng thay đổi rất nhỏ.

Tia cảm giác nhỏ như sợi tóc tự nhiên này đóng vai trò là môi giới nối tiếp, đem năng lượng trong năng lượng tập và {Thoát Vĩ toa} tập kết nối với nhau, tạo nên cây Thoát Vĩ Toa mà hấn đang nhìn.

Thật nhanh! Trần Mộ kiểm chế tâm trạng đang mừng như điên. Lúc này tốc độ không chế cảm giác so với của hấn trước kia nhanh không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa việc điều khiển tia cảm giác kia cũng dễ dàng như ý đến kỳ lạ.

Bây giờ tần suất phóng Thoát Vĩ Toa nhanh gấp đôi so với trước đây, thu hoạch ngoài ý muốn như thế sao có thể không khiến hấn mừng rỡ lạ thường? Đây đúng là lợi ích thu được từ tia cảm giác hình sợi tóc này.

Hấn không ngừng thử dùng các loại phương pháp quái đản để điều khiển tia cảm giác kia, biểu hiện của chúng vẫn linh hoạt tự nhiên.

Cho đến khi đã thấm mệt Trần Mộ mới ngừng thử nghiệm, tâm tình hấn cũng từ vui mừng dần tỉnh táo lại. Hấn bắt đầu suy nghĩ đến chuyện xảy ra vào sáng nay.

Cái kết cấu của năng lượng thể đó thật kì quái! Mặc dù chỉ khê nhìn qua nhưng cũng để lại ấn tượng sâu đậm cho hấn. Chuyện hôm nay gặp phải, còn có sự hung hiểm trong lúc đó, vẫn khiến hấn sợ hãi đến giờ.

Lúc đó hấn hầu như không có chút sức lực nào để chống trả, thậm chí khả năng phòng ngự cũng không có. Nếu như bản thân mình không thông minh may mắn điều chỉnh, cảm giác chắc chắn sẽ sụp đổ.

Cảm giác sụp đổ đối với chế tập sư hay tập tu đều là sự huỷ diệt. Nếu cảm giác thật sự sụp đổ, Trần Mộ cũng thành một kẻ vô dụng.

Cũng may hôm nay trong họa có phúc. Nhưng vấn đề ở chỗ, rốt cuộc là ai? Tại sao chỉ có bản thân mình mà người khác lại không chịu ảnh hưởng gì?

Hấn một mực kiểm chế cảm giác bản thân, chẳng quan tâm đến gì khác. Nên tự nhiên không phát hiện Trúc Can Nam phóng ra vòng Tinh Dụ làm vẻ mặt mọi người chật vật không thôi.

Mà chờ hấn khôi phục thì những người khác cũng đã khôi phục xong. Lúc này mới để cho hấn sinh ra ảo giác là có người nhắm vào chính mình.

Kế tiếp, Trần Mộ vắt hết đầu óc suy nghĩ nhưng vẫn không có chút đầu mối nào.

Tinh Viện mà phát hiện ra mình thì thủ đoạn hoàn toàn không cần giữ bí mật như vậy. Trần Mộ cũng hiểu rằng bọn họ đối với một tên vô danh tiểu tốt như mình sẽ không cần cố kị điều gì.

Suy nghĩ một lúc nhưng hắn không đưa ra một kết quả nào, đành bất đắc dĩ để vấn đề này sang một bên. Cho dù Tinh Viện phát hiện ra bản thân, hắn cũng khó có khả năng thoát khỏi Đông Vệ học phủ. Đối mặt với nữ ma quỷ hoặc học viên Tinh Viện, hắn tình nguyện lựa chọn về sau.

Chỉ là đám người kia, thật đúng là ồn ào mà! Toàn bộ tòa nhà đều là tiếng hò hét ầm ầm, hắn cho dù ở trong phòng tắm cũng có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hỗn loạn từ bên ngoài truyền vào.

Đám vô dụng này....Trần Mộ cười khổ.

Sáng sớm ngày thứ hai, đây cũng là lần đầu tiên Trần Mộ chính thức đi học.

Ngồi trong một phòng học ồn ào, thân mặc bộ đồ chẳng đâu vào đâu, lại trầm mặc ít nói. Trần Mộ nhìn qua như một loài khác, không ăn nhập với hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng mà cũng không phải tất cả học viên đều tồi tệ đến nỗi không chịu được, Trần Mộ cũng chứng kiến vài học viên ngồi an tĩnh, chờ sự phụ lên lớp. Chỉ là không biết trong bọn họ, có mấy vị giống mình là vì Tinh Viện mà đến.

Thời gian vào học còn một lúc nữa, Trần Mộ lẩm nhẩm đọc sách giáo khoa. Nữ ma quỷ thay hắn lựa chọn hệ chế tạp, đây chính là lĩnh vực hắn quen thuộc nhất, so với lẩn tránh, giết người thì hắn yêu thích và quen thuộc lĩnh vực này hơn nhiều.

Trong đời người luôn có rất nhiều điều bất đắc dĩ, mà thứ thích nhất thì thường thường không phải là cái mà bản thân mình có được.

Trần Mộ đọc rất say mê, quyển sách giáo khoa trên tay so với bộ sách hắn từng mua mạch lạc rõ ràng hơn nhiều. Đi học thực sự là có chỗ tốt.

Đột nhiên ánh mắt của hắn chớp động. Hắn cảm nhận được có người đang đi về hướng mình. Mặc dù trong trạng thái say mê nhưng hắn vẫn duy trì cảnh giác từng giây từng phút.

Bề ngoài hắn lại làm bộ không biết gì, ánh mắt vẫn ở trên quyển sách giáo khoa.

Bình! Một bàn tay to đập lên trên cuốn sách hắn đang đọc. Trần Mộ ngược đầu lên, đập vào mắt là là một học viên nam khỏe mạnh. Người này cao khoảng 1m85, mặc áo cụt tay, cơ bắp trên người khiến cái áo chật ních.

Trần Mộ thậm chí còn thấy vài ánh mắt tham lam nhìn kĩ thân hình khỏe mạnh của học viên nam này. Nhưng càng làm cho hắn chú ý là mấy người ngồi an tĩnh trong góc, trong mắt chợt lóe lên vẻ thâm ý rồi biến mất.

Xem ra những người kia đúng là không đơn giản. Đầu óc hắn nhanh chóng suy nghĩ.

Vài người giống bản thân mình trà trộn vào lớp học này, cũng không ngoài dự tính của hắn. Hắn chỉ không biết đến cùng là những ai, càng sớm phát hiện ra càng có lợi cho bản thân. Hắn cũng không muốn đột nhiên bị người khác đâm sau lưng.

Lúc nhỏ hắn đã biết rõ kẻ ẩn núp trong bóng đêm, luôn là khó phòng bị nhất.

Trong con mắt của các học viên khác, Trần Mộ lúc này giống như đang hoảng sợ.

“Tên nhà quê, nghe nói người đục ngả Phương tử hả?”

Tên này ngôn ngữ bất thiện, một đôi mắt hình tam giác hung dữ nhìn Trần Mộ chằm chằm.

Cùng lúc đó, Phương tử ngồi ở phía trên, khoé miệng cười lạnh, cao ngạo vênh mặt lên. Nha Nha ở một bên, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ không đành lòng nhìn sang đây.

Trần Mộ không chút quan tâm, lực chú ý của hắn tập trung trên mấy người kia. Khả nghi nhất là hai người, một người trong đó mặc áo sơ mi xanh xanh đỏ đỏ, trên mặt vẫn nở một nụ cười nhẹ. Người còn lại ngồi một góc trong lớp, mặt âm trầm, mắt luôn khép hờ, chẳng có người nào dám ngồi gần hắn.

Về mặt tiểu nam sinh ngồi bên cạnh Trần Mộ liền sợ hãi, ngay lập tức thay đổi chỗ ngồi.

“Nhóc con, đại gia đang nói chuyện với người đó, người điếc hả?” Tên cơ bắp sắc mặt âm trầm, một tay vung lên chộp về phía Trần Mộ.

Dòng suy nghĩ của Trần Mộ bị cắt đứt, hắn phản ứng cực nhanh. Tay trái vừa nhấc, liền bắt lấy cánh tay của tên cơ bắp.

Động tác này của Trần Mộ khiến nam tử mặc áo sơ mi lờ lợet có chút hứng thú, con mắt của gã âm trầm ngồi trong góc bỗng sáng lên.

Phản ứng của hai người bị Trần Mộ nhận thấy, trong lòng hắn nảy ra một ý nghĩ.

“He he, nhóc con cũng dám chống cự!” Tên cơ bắp nhe răng cười, trên tay đang muốn dùng sức, tay còn lại đánh về hướng Trần Mộ.

Trong tích tắc, Trần Mộ ra quyết định.

Đầu hơi nghiêng liền tránh khỏi cái bạt tai, xoay eo, cả người hắn tiến vào trong ngực tên cơ bắp, thúc mạnh đầu gối vào bụng hắn.

Trong phòng im phăng phắc, mọi người há hốc miệng nhìn thân thể của tên cơ bắp. Hắn đau đớn ôm bụng, trong miệng ư ử phát không ra được một chữ nào, sau vài giây thì ngã âm xuống đất.

Phòng học ngay lập tức láo loạn, tiếng thét chói tai, tiếng khen hưng phấn, tiếng huýt sáo hoà lẫn vào nhau. Có không ít người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Trần Mộ chú ý đến. Khi thấy một đòn vừa rồi, về mặt hai người kia dù không có thay đổi gì lớn, nhưng ánh mắt của họ lại nói cho hắn, bọn họ đã nhìn ra điều ẩn chứa trong đòn này.

Trần Mộ tự nhiên ngồi xuống tựa như chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là một màn biểu diễn bình thường. Chỉ cần làm hai người kia chú ý thì hắn đã đạt được mục đích.

Vốn hắn không muốn bị ai chú ý, không ngờ lại gặp tên lỗ mãng này. Tính đến giờ thì mình đã đánh hai tên cơ bắp, nghĩ đến đây hắn đột nhiên quay đầu.

Ánh mắt lướt nhanh qua hai ba người, cuối cùng dừng lại trên người Phượng tỷ. Nhớ lại, bản thân hình như đã gặp qua cô gái này, hai lần gặp tên cơ bắp dường như đều liên quan đến nàng ta.

Mặc dù hôm nay hắn lộ ra khả năng của bản thân là có mục đích riêng, nhưng là hắn cũng không muốn loại chuyện này xuất hiện mỗi ngày.

Hắn đứng dậy đi về phía Phượng tỷ.

Trong phòng an tĩnh lại. Trên mặt vài tên to gan lộ vẻ hưng phấn, bọn họ muốn biết tiếp theo sẽ có chuyện gì hay.

Sắc mặt Phượng tỷ trắng bệch. Nàng không ngờ Trần Mộ là một người tàn nhẫn như thế.

Nàng phát hiện ra mình đã làm ra một việc cực kỳ ngu xuẩn.

Nhìn Trần Mộ đang hướng chính mình đi đến, thân thể nàng không khỏi phát run. Bởi vì trên mặt Trần Mộ quá sức bình tĩnh, hoàn toàn bình tĩnh đến mức nhìn không ra hắn vừa trải qua chuyện gì. Dạng bình tĩnh này mới làm cho Phượng tỷ cảm thấy sợ hãi.

Trần Mộ đến phía trước chỗ ngồi của Phượng tỷ, bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm.

Nha Nha ở một bên sắc mặt hơi trắng, không đành lòng thấy Phượng tỷ bị thương tổn, không khỏi trong mềm ngoài cứng, lớn tiếng: “Người muốn làm gì?”

Trần Mộ cũng không thèm nâng mí mắt, hắn đang suy nghĩ nên giáo huấn cô nàng trước mắt thế nào.

“Hà hà. Vị bạn học này không nên tức giận như vậy! Mỹ nữ thảnh thỏa mắc lỗi nhỏ, có thể hiểu được. Trong lòng nam nhân chúng ta sao có thể nhỏ nhen như vậy!” Phía sau truyền đến giọng nói mang vài phần đùa giỡn.

Nói chuyện là người mặc áo sơmi xanh đỏ, trên mặt hắn vẫn giữ vài phần vui vẻ.

Thấy ánh mắt Trần Mộ dừng lại trên người hắn, hắn liền tự mình giới thiệu: “Ta tên là Lâm Cửu.”

Rồi lập tức khen một câu: “Thân thủ của ngươi thật tuyệt a!” Khuôn mặt hoàn toàn sợ hãi than thở, dù là người chất phác như Trần Mộ cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Diêu Khắc.” Trần Mộ đơn giản, lưu loát giới thiệu bản thân.

“Chuyện này nể mặt ta, dừng ở đây? Thế nào?” Lâm Cửu phong độ nhẹ nhàng nói, chỉ là cái áo sơmi xanh đỏ phá hỏng hết cả hình tượng.

Về mặt rất nhiều học viên lộ ra sự coi thường, lần đầu tiên gặp nhau mà nói đến mặt mũi, làm như Lâm Cửu ta đây là đại nhân vật không bằng!

Chờ Trần Mộ cho người này một cái bạt tai.

“Được.” Ngoài dự đoán của mọi người, Trần Mộ dứt khoát nói.

Lâm Cửu đối với câu trả lời này cũng không ngoài ý muốn, cười nhẹ: “Thật cảm ơn Diêu huynh! Không biết tối nay có rảnh không, chúng ta cùng ăn cơm thế nào?”

Trần Mộ suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được.”

Một hồi sóng gió cứ như thế tan thành mây khói, làm cho những học viên muốn xem náo nhiệt phải thất vọng. Nhưng mà bọn họ cũng thấy vừa rồi Trần Mộ rất tàn nhẫn, chẳng có ai ngu mà ra mặt vào lúc này.

Tên cơ bắp đến bây giờ vẫn ôm bụng cuộn mình trên mặt đất, thân thể thảnh thỏa giặt một cái, mọi người chứng kiến không thể không tự hỏi, một đòn vừa rồi của Trần Mộ mạnh cỡ nào.

Làm Trần Mộ lạnh người chính là nửa tiếng sau, vẫn không có ai ngó ngang đến tên cơ bắp, càng đừng nói đem hắn đi bệnh viện. Bọn ăn chơi này quả nhiên là mỗi người đều lãnh khốc vô tình, không coi tính mạng con người vào đâu.

Kể cả là Phượng tỷ, chẳng thèm nhìn đến tên cơ bắp vì nàng mà ra mặt. Mặc dù về sợ hãi trên mặt vẫn còn, nhưng nói chuyện rất sôi nổi với Lâm Cửu.

So với bọn họ, đám côn đồ mà Trần Mộ gặp trước kia lại có vẻ ôn hòa hơn, càng thêm nghĩa khí.

Trần Mộ cầm cúi đọc sách. Đối với hắn thì sách có lực hấp dẫn hơn nhiều so với những cô gái ăn mặc lộng lẫy như hoa trong phòng học.

Nội dung hắn đang xem lúc này là thứ hắn quen thuộc nhất, chế tạo năng lượng tạp cấp một. Đây là nội dung mà mỗi một vị chế tạp sư đều phải học.

Hắn xem rất hứng thú, mặc dù những thứ này hắn đều rất quen thuộc, nhưng trong sách đề cập đến một ít kiến thức về mặt nguyên lý mà hắn cũng không hiểu rõ ràng cho lắm.

Từ lúc cảm giác thay đổi vào hôm qua, bây giờ hắn càng thêm nhạy cảm với kiến thức về kết cấu năng lượng. Năng lượng tạp phóng thích năng lượng có hình thái cơ bản nhất, chúng nó không có hình dạng cố định, ôn hoà không có lực phá hoại.

Trần Mộ không vì nó là hình thái cơ bản nhất mà bỏ qua, ngược lại, hắn dự tính tiêu khá nhiều thời gian về mặt này. Hình thái càng cơ bản thì càng dễ tìm hiểu đến bản chất của sự vật, đây là quy luật.

Qua nửa giờ, sư phụ mới khoan thai bước vào. Hôm nay không phải là Phùng Tử Ngang mà Trần Mộ gặp vào ngày đầu tiên, mà là một người trung niên. Ông ta mặc áo vest chỉnh tề, giọng hơi lè nhè khó nghe, Trần Mộ phải cố sức lắng mới nghe rõ được.

Quả nhiên nhà trường không đặt nhiều hi vọng vào lớp tài trợ.

Trong cả buổi dạy học, sư phụ không thèm liếc nhìn tên cơ bắp đang nằm bên dưới, coi như hắn không tồn tại. Rất hiển nhiên, hắn không phải lần đầu tiên gặp phải chuyện này.

Trình độ vị sư phụ này không tồi, ít nhất Trần Mộ nghĩ như vậy. Giỏi hơn tên Cổ Minh trước kia không biết bao nhiêu lần. Chủ đề hôm nay là năng lượng tạp cấp một, người tích lũy nhiều kinh nghiệm như Trần Mộ đối với nội dung giảng dạy của sư phụ có cảm xúc rất mạnh.

Trước kia hắn hiểu biết rất ít ỏi về mặt nguyên lý, hắn cải biến năng lượng tạp cấp một phần nhiều là tham khảo kết cấu của người khác. Nhưng hiện giờ nghe sư phụ giảng dạy, rất nhiều chỗ mù mờ trước kia đột ngột thông suốt.

Loại này cảm giác cực kì tuyệt vời! Trần Mộ nghe giảng vô cùng say mê. Hắn không chú ý tới mấy người đang âm thầm quan sát hắn.

Trong phòng học ầm ỹ, ngủ, nói chuyện, còn có thể nghe được tiếng cắn hạt dưa. Đám ăn chơi này đời nào chịu nghe giảng, bọn họ đến nơi này chẳng qua là do bị bắt buộc mà thôi.

Mãi cho đến khi sắp hết giờ, sư phụ nhìn lướt qua phòng học, do dự một lúc rồi nói: “Nhà trường tổ chức một giải thi đấu chế tạo hạ cấp huyền tạp, không hạn chế đối với người tham gia. Phần thưởng lần này từ trước đến giờ chưa từng có!”

Sư phụ nói đến phần thưởng thì trên mặt hiện lên vẻ kích động hiếm thấy: “Người hạng nhất nhận được cây bút nổi tiếng ‘Đắc Trung’ của đại sư Khoát Hác Phong!”

Bên dưới các học sinh riu ra riu rít như cũ. Bọn họ không có bất cứ phản ứng nào, sư phụ thấy vậy trên mặt không khỏi cười khổ, lắc đầu, thầm nghĩ bản thân mình nói với bọn vô dụng này chẳng phải đàn gảy tai trâu sao. Hắn tiện tay phân phát tờ rơi giới thiệu về cuộc thi đấu xuống bên dưới.

Cái bọn này! Bản thân mình nhắm mắt làm ngơ đi. Hắn lắc đầu, cảm giáo án đi ra khỏi phòng học. Học viên đã sớm chờ không nổi nữa, lập tức giải tán.

Trong lòng Trần Mộ lại là tràn trề cảm xúc. Những kẻ này không biết Khoát Hác Phong là ai, nhưng hắn thế nào lại không biết!

Khoát Hác Phong là danh sư chế bút một đời, mười lăm năm trước qua đời. Trong gần 100 năm qua, ông là đại sư chế bút xuất sắc nhất, mỗi một bộ tác phẩm không có nơi đâu không cất kĩ. Đối với bất kì chế tạp sư nào, có thể sở hữu một bộ bút của đại sư Hác Phong đều là hấp dẫn chết người.

Ngay cả Trần Mộ vốn là người bình tĩnh, nghe được tin tức như vậy cũng không nhịn được bắt đầu kích động.

Tầm quan trọng của bút chế tạp đối với chế tạp sư không cần nói cũng biết, quan trọng giống như chiến đấu tạp đối với chiến đấu tạp tu. Trần Mộ dám khẳng định, giải đấu lần này sẽ làm cho cả Đông Vệ học phủ oanh động. Bất cứ học viên hệ chế tạp nào cũng không thể ngăn được sự hấp dẫn này.

Thật sự là giàu có a!

Trần Mộ một bên tiêu hoá cái tin tức kinh người này, một bên đọc tờ rơi, xem yêu cầu của cuộc thi đấu. Đọc từng chữ một, Trần Mộ trong phút chốc như bị vút xuống hầm băng.

76. Chương 76: Lâm Cửu

Trần Mộ cố gắng điều chỉnh vẻ mặt bình thường trở lại, gật đầu: “Được.” Nói xong liền đứng dậy, hơn nữa thuận tay cầm tờ rơi nhét vào túi.

Nhìn thoáng qua động tác của Trần Mộ, vẻ mặt Lâm Cửu hứng thú: “Người hứng thú với cuộc thi đó?”

“Chính xác”. Vẻ mặt Trần Mộ như thường hỏi Lâm Cửu: “Đi đâu ăn?”

“À, tới Hương Cư đi, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon.” Lâm Cửu vỗ tay, bộ dáng quen thuộc đường đi nước bước ở đây.

Hương Cư là một nhà hàng xa hoa trong Đông Vệ học phủ, kiểu dáng mang phong cách cổ điển. Cửa có một màn nước chảy róc rách, tạo cho người khác có cảm giác như thật như ảo.

Đi vào trong, cảm giác được sự tĩnh lặng, như thể màn nước ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trước mắt hai người hai người đột nhiên rực sáng, đập vào mắt họ là cảnh sắc vườn hoa, giếng trời giả cổ dẫn ánh sáng từ bên ngoài vào, mang theo chút không khí tươi mát làm tinh thần người khác rung động.

Cách sắp xếp không gian cực kì khéo léo, ngay cả người chất phác như Trần Mộ cũng sinh ra vài phần yêu thích.

Lượn bên này rẽ bên kia, dưới sự dẫn đường của phục vụ viên, hai người tiến vào một căn phòng nhỏ.

“Đông Vệ học phủ thật đúng là chỗ tốt a, ngay cả nhà hàng cũng có trình độ như vậy, thật là để ta kinh ngạc a.” Vừa mới ngồi xuống, Lâm Cửu không khỏi than thở.

Trần Mộ nâng một cái chén trà trên bàn, uống từ từ. Thái độ tự nhiên, nhưng thực tế trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, không dám lơ là chút nào.

Thấy Trần Mộ không nói lời nào, Lâm Cửu cũng không để ý, thản nhiên uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn Trần Mộ, cười: “Hôm nay một đòn của Diêu huynh thật nhanh nhẹn dứt khoát, để cho ta mở rộng tầm mắt. Trước kia nghe nói tập tu Diêu gia khi cận chiến đều vô cùng mạnh mẽ, hôm nay vừa bắt gặp, đúng là danh bất hư truyền!”

Diêu gia? Trần Mộ không biết Lâm Cửu lời này có ý gì, trong lòng thầm đánh giá. Lâm Cửu hẳn là nhằm mình với người của Diêu gia. Hắn cũng không giải thích, chỉ vùi đầu uống trà.

“Chỉ là không biết Diêu huynh đứng hàng bao nhiêu ở Diêu gia?” Lâm Cửu cười dài, đột nhiên bỏ lại một câu: “Không biết hôm qua Diêu huynh có cảm giác ra sao?”

Trần Mộ đột ngột ngừng đầu, con ngươi co rút lại nhìn Lâm Cửu chằm chằm, rốt cuộc nói ra câu đầu tiên kể từ khi tiến vào Hương Cư: “Là người?”

Lâm Cửu giật mình, vội vàng xua tay, mặt đỏ khốc đỏ cười: “Sao có thể là ta được chứ? Thực lực của ta làm gì đủ để sử dụng {Tinh Dụ} tập.”

“{Tinh Dụ} tập?” Về mặt Trần Mộ hơi giãn ra, miệng vô thức thì thào.

“Hà hà, Diêu huynh không nghe đến Tinh Dụ cũng là bình thường, ta cũng là may mắn mới biết được. Nó rất nổi tiếng trong Tinh Viện.”

Lâm Cửu nói rất rõ ràng: “{Tinh Dụ} tập có thể phóng ra vòng Tinh Dụ. Nghe nói {Tinh Dụ} tập sau khi rèn luyện đến giai đoạn cao cấp, lực hút có thể làm cảm giác của người khác hỗn loạn, vì thế sụp đổ, uy lực cực mạnh. Cảm giác càng nhạy cảm thì càng dễ bị vòng Tinh Dụ thương tổn. Nhưng mà rèn luyện {Tinh Dụ} tập không dễ, muốn luyện đến cao cấp cần thiên phú cực cao. Bây giờ học viên Tinh Viện chuyên sử dụng {Tinh Dụ} tập ít đến thương cảm, hôm qua sử dụng Tinh Dụ tập là một cao thủ. Những năm gần đây thực lực Tinh Viện suy yếu, hơn nữa bọn họ tự mình đóng cửa, bên trong có bao nhiêu cao thủ thì chỉ có bản thân họ mới rõ. Một học viện cổ xưa như Tinh Viện thì có vô số thứ lợi hại.”

Khi nói chuyện, trong giọng nói của Lâm Cửu đầy sự cảm khái.

Trần Mộ tiêu hoá tin tức từ Lâm Cửu, lập lời nước đôi nói: “Quả là lợi hại.”

“Nhưng mà, trên đời này cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Cũng không thể để Tinh Viện đoạt mất ngôi đầu.” Khoé miệng Lâm Cửu cười lạnh: “{Tinh Dụ} tập dù lợi hại, chẳng phải cũng bị người ta phá hay sao chứ? Chỉ sợ tên Trúc Can kia bây giờ đã trọng thương. Ha ha!”

Lâm Cửu đắc ý cười ha hả nhưng khóe mắt lại chú ý đến sắc mặt không chút thay đổi của Trần Mộ, trong lòng không khỏi bị ấn tượng mạnh. Khả năng khống chế tâm tình của người này đã đến mức rất mạnh mẽ. Lúc nào thì Diêu gia xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy? Hắn nhanh chóng suy đoán trong đầu.

“À, còn có cao thủ có thể chống lại Tinh Viện?” Trần Mộ có chút tò mò hỏi. Theo lời nói của Lâm Cửu, bản thân mình có thể thoát khỏi Tinh Dụ, hẳn là nhờ vị cao thủ kia ra tay!

“Ta cũng không rõ là ai, nhưng thân thủ của người đó thật lợi hại. Có thể phá {Tinh Dụ} tạp, thực lực như vậy không phải chúng ta có thể so sánh.” Lâm Cửu đột nhiên phản ứng, cười hà hà: “Tất nhiên thực lực Diêu huynh cũng không phải là không thể, ta đánh giá rất cao Diêu huynh đó.”

“Ta không bằng.” Trần Mộ kết luận ngắn gọn.

Lâm Cửu cười, tâm trạng có chút nghi hoặc, Diêu gia theo con đường cứng rắn, bình luận ở bên ngoài với Diêu gia là dũng mãnh có thừa, trí mưu không đủ. Nhưng vị Diêu Khắc trước mặt lại cứng như tảng đá, dù là mình dùng loại ngôn từ nào dụ dỗ, hắn cũng chẳng có phản ứng gì.

Trần Mộ cũng đang suy nghĩ, hắn không biết lai lịch của Trần Cửu, nhưng chắc chắn là hắn và mình có cùng mục đích. Mặc dù chưa rõ Lâm Cửu thuộc về thế lực nào, nhưng điểm này rất rõ ràng. Hơn nữa hắn phát hiện Lâm Cửu có kiến thức vô cùng uyên bác, trong lời nói của hắn có rất nhiều thứ mà bản thân chưa nghe qua bao giờ.

Ví dụ như Diêu gia, ví dụ như {Tinh Dụ} tạp...

Hai người đều trầm mặc im lặng, bầu không khí trở nên có chút lạ lẫm.

Hai người ăn cơm qua loa liền lễ phép từ biệt.

Trở về ký túc xá, Trần Mộ lập tức kích hoạt thông tin tạp, trong đó chỉ có một mã số, đó là mã số của nữ ma quỷ.

Một màn hình sáng bắn ra trước mặt hắn, nữ ma quỷ xuất hiện ở trên đó.

“Ta cần thông tin về một thế lực theo đường cận chiến tên Diêu gia và {Tinh Dụ} tạp.” Trần Mộ trực tiếp nói yêu cầu trợ giúp của mình ra.

Ánh mắt nữ ma quỷ hồ hững, gật đầu: “Được.”

Cuộc trò chuyện lần đầu tiên qua thông tin tạp cứ như vậy kết thúc. Ngắt kết nối, Trần Mộ bỗng nhớ đến tờ rơi kia. Móc nó ra từ trong túi, hắn cẩn thận đọc qua một lần, trong vài phút hắn đã xác định được mục đích chính của cuộc thi chế tạo huyền tạp này. Hắn nhớ đến phản ứng của Thanh Thanh khi nghe tiểu cô nương tên Đường Đường kể về {Không Hẹn Mà Gặp}.

Yêu cầu trên đó quả thực vì chính mình mà đặt ra, người làm ra được tám huyền tạp chứa được nhiều ảo ảnh động nhất sẽ chiến thắng. Trần Mộ dám khẳng định mục tiêu của họ chính là mình, chính xác hơn là kỹ thuật “Trù” mà mình nắm trong tay.

Tiện tay ném tờ rơi vào sọt rác, bộ bút kia mặc dù quý hiếm nhưng so với mạng sống của bản thân. Bên nặng bên nhẹ, Trần Mộ hiểu rất rõ.

Kỹ thuật “Trù” chẳng lẽ hấp dẫn đến vậy sao? Mà ngay cả Tinh Viện cũng không nằm ngoài? Trần Mộ rơi vào trầm tư.

Câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp.

Bạch Chiết Uyên cùng Vương Hạo đang bàn chuyện riêng.

“Điều tra được không? Sao Tả gia lại kiêng kỵ Trần Mộ đến vậy, phải dồn hắn vào chỗ chết, thậm chí không tiếc đưa ra nhiều điều kiện bồi thường như vậy.” Về mặt Bạch Chiết Uyên nghiêm túc.

“Từ thông tin tình báo trước mắt, Dư Tín của Tả gia chắc là chết trên tay Trần Mộ. Trần Mộ có một chiến đấu tạp cực kì lợi hại. Không chỉ có vậy, nghe nói hình như còn liên quan đến một bộ tạp ảnh.” Vương Hạo nói.

“Tạp ảnh?” Bạch Chiết Uyên cau mày càng sâu: “Tạp ảnh gì mà đáng giá để Tả gia hành động lớn như vậy?”

“Còn chưa rõ.” Trên mặt Vương Hạo mang theo vài phần sợ hãi.

“Tiếp tục điều tra.” Bạch Chiết Uyên quả quyết ra lệnh.

“Vâng.” Vương Đạo vội trả lời, chợt nhìn thoáng vẻ mặt Bạch Chiết Uyên, cẩn thận nói: “Mấy ngày nay, tâm tình Lôi Tử rất không tốt, có thể là tức giận với việc chúng ta không có hành động nào.”

“Ài.” Bạch Chiết Uyên thở dài, vươn tay xoa xoa trán: “Cũng không có cách nào. Bây giờ còn không phải lúc trở mặt với Tả gia, huống chi lần này bọn họ đưa ra cái giá chúng ta không thể từ chối được. Ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với hắn.”

Wang Hao cúi người tỏ vẻ hiểu ý, vẻ mặt cung kính rời khỏi phòng làm việc của Bạch Chiết Uyên. Vẻ mặt của Bạch Chiết Uyên thay đổi không ngừng, như có chút tức giận, có chút thở dài.

Năng suất của nữ ma quỷ cực cao, rất nhanh Trần Mộ thu được một ít tin tức về Diêu gia. Kỳ lạ là không điều tra được chút tin tức nào về {Tinh Dự} tập.

Diêu gia là một gia tộc nhỏ đã xuống dốc, cũng là một trong số ít gia tộc tạp tu vẫn bám lấy con đường cận chiến đến nay. Trần Mộ không ngờ Lâm Cửu cũng hiểu rõ một gia tộc nhỏ thế này. Người này đúng là có kiến thức thật uyên bác.

Để cho hắn chú ý vẫn là một tin tức khác: “Gia chủ đời trước của Diêu gia từng ở lại Mạc Doanh 5 năm.”

Mạc Doanh nằm ở khu Bắc Liên. Là một trong sáu học phủ lớn, là đối thủ ngang cấp với Tinh Viện, càng thần bí hơn Tinh Viện. Mọi người nói đến Mạc Doanh là một loại cảm thụ khác.

Khu Bắc Liên trong năm Hoa Khu lớn, nổi tiếng bởi sự nhanh nhẹn, dũng mãnh của người dân nơi đây. Dân chúng ở đây tính tình nóng như lửa, rất yêu võ thuật. Mấy năm nay cao thủ của Mạc Doanh xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không thiếu người có tài năng.

Hơn nữa nghe nói sự cạnh tranh bên trong Mạc Doanh rất dữ dội, thậm chí được gọi là tàn khốc.

Khó trách Lâm Cửu lại đoán mình là người Diêu gia! Xem đến đây thì Trần Mộ chợt hiểu ra.

Thủ đoạn của nữ ma quỷ thật là lợi hại, điều tra tin tức về Diêu gia rất chi tiết. Con đường Diêu gia đi chính là phương thức chiến đấu cận chiến sát người, bọn họ có một loại phòng ngự tạp tên là {Ngư Lân Y} tập. Nó có thể bao phủ một tầng năng lượng bảo vệ có lực phòng ngự cực mạnh quanh thân thể. Hơn nữa từ nhỏ bọn họ đã luyện tập đấu vật, một khi bị bọn họ tới sát người thì đúng là một chuyện rất phiền phức.

Hèn gì Lâm Cửu cho rằng mình là người của Diêu gia, đòn đánh tên cơ bắp của mình hôm nay trong mắt hắn đúng là hợp với Diêu gia. Biết đấu vật, họ Diêu, hơn nữa có hứng thú với Tinh Viện, đủ loại trùng hợp cùng một chỗ, khiến cho Lâm Cửu có phán đoán sai lầm này.

Thật ra tạp tu biết một ít kỹ xảo đấu vật rất nhiều, ví dụ như tạp tu chuyên sử dụng {Liệt Diễm Long} tập, đa số bọn họ đều học một ít kỹ xảo cách đấu. Chỉ là những tạp tu này không cực đoan như Diêu gia, những kỹ xảo cách đấu này chỉ là thủ đoạn phụ trợ mà thôi.

Lâm Cửu không ngờ đòn của Trần Mộ chỉ là thủ đoạn đánh nhau của côn đồ, căn bản không phải là kỹ xảo đấu vật. Chỉ là trải qua sự rèn luyện trong thời gian này, khả năng phản ứng cùng sức lực lớn hơn trước kia nhiều, cho nên mới tạo nên hiệu quả chấn nhiếp như thế.

Tỉ mỉ xem hết các mặt tư liệu về Diêu gia, đối với hắn thì đây là một thân phận nguy trang không tệ.

Quan trọng nhất, đứng sau Diêu gia chính là Mạc Doanh, điểm này rất có ích cho hắn. Có lẽ đây cũng là điểm mà Lâm Cửu coi trọng nhất sao.

Hôm nay hắn lộ mình là có chuẩn bị trước.

Hắn là một tay mơ, cái gì cũng không biết, không hiểu. Nếu như để hắn tiến hành nhiệm vụ này một mình, hắn hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu. Nếu như mình thực sự có một đồng minh, dù chỉ là lợi dụng lẫn nhau thì cũng có thể giúp hắn thu được rất nhiều tin tức. Nhưng muốn thu hút sự chú ý của người khác, muốn tạo mối quan hệ hợp tác, thì có một điểm rất quan trọng, chính là phải có đủ thực lực. Đây là nguyên nhân mà hôm nay hắn ra tay nặng như vậy.

Bây giờ có thể thiết lập quan hệ với Lâm Cửu, hẳn đã rất hài lòng, tình báo hôm nay thu được rất quan trọng đối với hắn. Đồng thời hôm qua hẳn biết được hôm qua cũng không phải có người nhắm vào mình, cũng để cho hắn nhẹ nhõm. Về mặt khác, mỗi tin tình báo về {Tinh Dụ} tập, Diêu gia, đối với hắn bây giờ đều rất quý giá.

Đột nhiên nhớ tới tên có khuôn mặt âm trầm hôm nay, không biết hắn có lai lịch gì.

Suy nghĩ một lúc, Trần Mộ liền bắt đầu huấn luyện. Hắn nhớ kỹ lời của nữ ma quỷ, trong bóng đêm người mới càng dễ sống sót. Tắt đèn rồi kéo rèm cửa sổ lại, trong bóng đêm hắn như u linh lặng lẽ huấn luyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Mộ luyện tập môn thể dục như thường lệ, rồi đi học.

Trong phòng học chỉ có lác đác vài người. Đối với những tên ăn chơi suốt đêm mà nói, giờ này trừ bỏ ngủ ra thì không có khả năng nào khác. Lâm Cửu cười hi hi chào Trần Mộ. Trần Mộ cũng nhìn hắn gật đầu.

Trong phòng học, ánh mắt những người khác nhìn về phía Trần Mộ có chút sợ hãi. Hành vi ngày hôm qua của hắn đã đóng một cái dấu ác nhân lên người. Hắn cũng không xa lạ với cảnh này, đám côn đồ ở đầu đường khi gặp phải một tên cứng cựa hơn thì đều có vẻ mặt này.

Hắn ra vẻ lơ đãng nhìn lướt qua người thanh niên âm trầm ngồi an tĩnh ở một góc.

Vẫn là đi học, Trần Mộ nghe giảng rất nghiêm túc, không vì có chuyện trong lòng mà lo sợ không yên.

Dù sao nữ ma quỷ không có quy định bản thân mình lúc nào thì có kết quả, lấy loại tay mơ như mình, càng nóng lòng càng dễ lộ sơ hở.

Cho nên Trần Mộ dứt khoát chăm chú nghe giảng.

Không giống bọn người Lâm Cửu, Trần Mộ thật sự yêu thích chế tập, hắn cảm thấy rất hứng thú với kiến thức về mặt này, không hề cảm thấy buồn chán khi nghe sư phụ giảng bài.

Đôi khi hắn có một loại ảo giác, bản thân mình thật sự đến đây để học chế tập. Mỗi khi hắn từ trạng thái say mê nghe giảng tỉnh táo lại, đáy lòng không khỏi có vài phần cay đắng.

Nếu như...Nếu như mình thật sự chỉ là một học viên bình thường thì tốt biết bao!

Cuộc thi chế tạo huyền tập kia được tổ chức với khí thế hừng hực, có phần thưởng quan trọng như thế, quả thật đúng như phán đoán của Trần Mộ, khiến cho cả trường rối loạn. Không chỉ có các học viên có trình độ tham gia, mà ngay cả sư phụ của hệ chế tập cũng ào ào đăng ký tham gia.

Bất quá cái này không có quan hệ với mình, Trần Mộ quyết định thờ ơ đứng xem.

Cuối tuần đến rất nhanh, đây cũng là hai ngày trong tuần Đông Vệ học phủ cho phép học viên ra ngoài. Trong thời gian này, trừ quen biết Lâm Cửu thì chuyện về Tinh Viện cơ bản hắn không thu hoạch được gì. Ngược lại về mặt kiến thức chế tập, hắn không bỏ tiết nào, cả phần bài tập sư phụ giao, hắn đều làm vào lúc không huấn luyện, chỉ là không nộp mà thôi.

Trở lại biệt thự, ánh mắt nữ ma quỷ như bình thường. Trừ việc kiểm tra thành quả huấn luyện của Trần Mộ, chỉ điểm những chỗ sai, thì ngay cả thu hoạch trong trường học của Trần Mộ nàng cũng không hỏi một tiếng.

Nếu nàng không hỏi, Trần Mộ cũng vui vẻ với việc huấn luyện của mình.

Buổi tối, trong một góc tối, Trần Mộ đột nhiên mở hai mắt. Cùng lúc đó, cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng.

“Đứng lên, thay quần áo.” Ma quỷ nữ ném cho Trần Mộ một bộ đồ đen.

Trần Mộ không hỏi bất cứ điều gì, lập tức thay. Nữ ma quỷ ném một viên hoa mặt quỷ cho hắn, Trần Mộ tiếp lấy rồi để vào trong miệng, dùng sức cắn, khi đến trước gương thì một lớp mặt quỷ đã dán trên mặt. Nhìn về phía kia, trên mặt nữ ma quỷ đã sớm phủ một lớp mặt quỷ.

“Đi.” Ma quỷ nữ tóm lấy Trần Mộ, nhảy từ cửa sổ xuống.

Cảnh sắc trước lập tức mơ hồ, bên tai là tiếng gió thổi vù vù, một lát sau, Trần Mộ mới dần thích ứng được tốc độ này.

Trước kia thấy nữ ma quỷ di chuyển, Trần Mộ còn chưa có cảm giác gì. Trong thời gian này học kỹ xảo di chuyển bí mật thì mới biết chỗ cao minh của nữ ma quỷ. Nàng tựa như một đám u hồn, qua lại trong bóng đêm. Nàng luôn để cho bản thân hoà hợp với môi trường xung quanh, làm người khác khó có thể phát hiện. Có nhiều lần người đi đường nhìn thoáng qua, nhưng những người đó không ai chú ý đến sự tồn tại của bọn họ.

Đây vẫn còn là dưới tình huống nàng mang theo một người trên tay.

Hướng đi của nữ ma quỷ là ra ngoài thành.

Đã muộn thế này, nữ ma quỷ còn mang mình ra hoang dã làm gì? Trong lòng Trần Mộ không khỏi ngờ vực.

77. Chương 77: Nghĩ Lại Mà Sợ

Đột nhiên nữ ma quỷ chạy chậm lại, động tác trở nên cẩn thận. Trần Mộ thấy vậy liền điều chỉnh hơi thở nhẹ lại. Trải qua chuyện lúc đầu, hẳn như có niềm tin mù quáng vào thánh lực của nữ ma quỷ.

Nữ ma quỷ dẫn Trần Mộ lặng lẽ đi tới, như một con báo săn lặng lẽ tới gần con mồi của mình. Hai người mặc một bộ đồ đen bó sát người, hòa vào trong màn đêm dày đặc giữa khu rừng. Thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của côn trùng, làm cho bốn phía có vẻ cực kì tĩnh lặng.

Bước chân của nữ ma quỷ càng lúc càng chậm lại, khi đến cạnh một gốc cây lớn thì nàng đột nhiên nhảy lên một nhánh cây như một con báo. Mặc dù mang theo Trần Mộ nhưng bước chân của nàng cực kì uyển chuyển, cả quá trình không hề phát ra một tiếng động nào.

Nhánh cây dưới chân nhỏ hơn eo Trần Mộ nhiều nên khi nữ ma quỷ thả Trần Mộ xuống, hẳn không dám có chút lơ là. Đặt khế chân xuống, cũng may là việc huấn luyện trong thời gian này đề cao khả năng giữ thăng bằng của hắn rất nhiều, hắn đứng ngang vững vàng trên cành cây.

Nữ ma quỷ đột nhiên chỉ về đằng trước, ra hiệu cho Trần Mộ nhìn về phía đó.

Trần Mộ sửng sốt, vội nhìn qua.

Cách không xa có hai bóng người đang mở bản đồ tạp, hình như họ đang đánh dấu trên đó.

Tiếng nói hai người cũng truyền đến lúc rõ lúc không.

“Chắc là ở phương hướng này, tuy nhiên cần vào sâu thêm mới được.” Đây là giọng nói của một người thanh niên.

“Ừ, bất quá thời gian không còn sớm, chúng ta nên trở về đã. Tối mai trở lại.” Người nói tiếp theo là một cô gái.

Nhưng Trần Mộ không khỏi ngẩn ra, giọng nói của cô gái này hắn từng nghe qua, trong đầu liền hiện lên hình ảnh Thanh Thanh. Nhìn kỹ đúng là thân hình rất giống nhau.

“Ai?” Thanh Thanh đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Trần Mộ và nữ ma quỷ.

Hưu! Nữ ma quỷ cạnh Trần Mộ đột nhiên phóng ra ngoài, tốc độ nhanh như chớp.

Con mắt ôn hòa của Thanh Thanh bỗng được làn sương lạnh bao phủ, lạnh lùng nói: “Muốn chạy?” Đột nhiên cả người như một cơn khói nhẹ thổi nhanh về phía nữ ma quỷ.

Tiếng vọng còn quanh quẩn giữa rừng rậm: “Trần Cửu, còn có một tên khác!”

Ánh mắt Âm Trần Cửu vốn còn có chút mờ mịt liền trở nên sắc bén, nhìn thẳng về vị trí của Trần Mộ.

Trần Mộ cảm thấy da đầu tê dại, cả người không hề do dự liền nhảy xuống đất, xoay người co chân bỏ chạy.

Vù vù vù vù! Từng lưỡi dao màu xanh nhạt như mưa từ đằng sau bắn tới.

Trần Mộ đang cực kì căng thẳng liền biến sắc, không chút do dự lặn mạnh qua một bên, hiểm tránh được một lưỡi dao vô cùng sắc bén. Nếu bị lưỡi dao này đánh trúng, Trần Mộ sẽ bị cắt thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt. Hắn cũng không có {Ngư Lân Y} tạp để bảo vệ.

Không hề để ý đến bùn đất trên thân, hắn vừa đứng dậy, lập tức dốc sức chạy như điên về một hướng khác, sợ rằng nếu chậm một chút thì sẽ bị lưỡi đao chạm vào người.

Thỉnh thoảng lại có lưỡi đao bay sát người hắn, tim của hắn hầu như đã nhảy đến cổ họng. Hắn chỉ là một người bình thường, dù đã trải qua sự huấn luyện của nữ ma quỷ trong một thời gian, nhưng hắn vẫn là một người bình thường như cũ. Do đó khi gặp phải trường hợp thế này, phản ứng đầu tiên của hắn là sợ hãi. Sợ hãi cái chết!

Hắn điên cuồng mà chạy, mặc kệ bụi cây rậm rạp đến đâu, hắn đều lao đầu vào. Vù vù hô. Cổ họng nóng bừng, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, hai tay ôm đầu gối, cho đến lúc vừa rồi thì đầu óc hắn vẫn trống rỗng.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, dường như cả đám côn trùng đều nhận thấy nguy hiểm đều dừng kêu. Trần Mộ chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của mình, an toàn rồi sao? Hắn mờ mịt nhìn quanh, vừa rồi dốc sức mà chạy, hầu như hắn đã hao hết sức lực. Hắn không biết bản thân đã chạy bao xa, lúc này sự mệt mỏi kéo đến, hắn cảm thấy mình sắp sụp đổ.

Xem ra mình đã chạy thoát khỏi tên đáng sợ kia, trong lòng hắn an tâm hơn chút. Suy nghĩ một lát, hắn lại thay đổi phương hướng, lần này hắn đi tới rất nhẹ nhàng, không hề để lại dấu vết gì.

Địa hình rừng rậm quá phức tạp, nếu muốn bay qua thì cần có kĩ xảo điều khiển khí lưu tạp cực kì điêu luyện. Hiển nhiên Âm Trần Cửu không có kĩ xảo cao như vậy, thể lực của hắn kém Trần Mộ không biết bao nhiêu lần, đành trợ mắt nhìn Trần Mộ biến mất trong rừng rậm, miệng cầu khẩn có một lưỡi đao của mình đánh trúng đối phương.

Tuy nhiên hắn cũng không có may mắn đến vậy, tất cả lưỡi đao đều đánh hụt, sắc mặt hắn âm trầm đến mức có thể ép ra nước. Không biết hai người này núp ở đây bao lâu, ngay cả mình cũng không phát hiện ra.

“Dừng đuổi theo, Trần Cửu.” Giọng nói yếu ớt của Thanh Thanh vang lên bên tai Âm Trần Cửu.

Âm Trần Cửu vội quay người lại, khi hắn thấy sắc mặt của Thanh Thanh thì không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Trần Mộ đi trong rừng hơn nửa ngày, không ngờ lại tìm được đường ra. Hắn không khỏi thầm kêu may mắn trong lòng, đại nạn không chết tất có hậu phúc. Nhưng không có nữ ma quỷ nên hắn chỉ có thể vào từ cửa thành.

Cởi bộ đồ đen xuống, nhả hoa mặt quỷ trong miệng ra, cắt vào trong người, Trần Mộ công khai đi qua cửa thành.

Vừa vào thành, hắn liền chạy thẳng tới biệt thự.

Khi ra ngoài hắn không mang theo chìa khóa nên đành leo tường vào, cũng may vào lúc này thì đây chỉ là trò trẻ con với hắn.

Nhưng hắn tìm khắp biệt thự đều không thấy bóng dáng nữ ma quỷ đâu.

Chẳng lẽ nàng còn chưa trở về? Trong lòng Trần Mộ dâng lên một dự cảm xấu.

Trần Mộ ngồi trong đại sảnh, uống thanh vân lưu thủy chờ nữ ma quỷ trở về. Trời đã sáng nhưng vẫn không thấy nữ ma quỷ trở về.

Lòng của hắn bắt đầu trở nên nặng nề.

Vận động liên tục vào ban đêm làm hắn vô cùng mệt mỏi, mà lúc này lượng còn trong thanh vân lưu thủy cũng phát huy tác dụng. Hắn ngã vào ghế salon trong đại sảnh, ngủ thiếp đi.

Đến khi Trần Mộ mở mắt thì đã là chiều tối. Chuyện thứ nhất mà hắn làm là tìm tất cả phòng trong biệt thự, nhưng vẫn không thấy bóng ai. Hắn thử gọi số thông tin tạp của nữ ma quỷ thì tiếng chuông lại vang lên từ trong phòng nàng.

Lúc này Trần Mộ mới nhớ ra, tối hôm qua nàng không có mang độ nghi.

Chẳng lẽ đã gặp chuyện? Lòng Trần Mộ dần trầm xuống. Hắn cũng không có thái độ tốt lành gì với nữ ma quỷ, nhưng hắn tin tưởng nữ ma quỷ thả mình vào Đông Vệ học phủ mà không sợ mình bỏ chạy, vậy chắc hẳn nàng có thủ đoạn để khống chế mình.

Thủ đoạn này là cái gì? Hắn cũng không rõ. Nhưng hắn biết, loại thủ đoạn này chỉ sợ là gây chết người. Nếu nữ ma quỷ thật sự đã chết, vậy mình...
Sắc mặt Trần Mộ trắng bệch, không còn chút máu.

78. Chương 78: Tin Tức Kinh Người

Mới vừa vào trường thì nghe được một tin tức khiến hắn choáng váng.

“Hoạt động giao lưu của Tinh Viện kết thúc? Bọn họ chuẩn bị trở về?” Trần Mộ nghi ngờ có phải mình nghe lầm không, ngây người ra trong một lúc lâu.

Lâm Cửu cười khở: “Chiều này của Tinh Viện quá độc! Lấy lùi mà tiến, ai mà ra quyết định này thật sự rất lợi hại! Một đám người đông như vậy theo bọn họ đến đây, bây giờ bọn họ liền phải dứt định rồi đi, chuyện này làm sao mà tính?”

Lấy lại bình tĩnh, Trần Mộ cảm thấy suy nghĩ theo không kịp, ghen lời hỏi: “Tin tức từ đâu ra?”

“Tin tức? Bây giờ cả trường đều biết hết rồi. Buổi chiều bọn họ đã rời đi, tất cả đều bỏ chạy, không một ai ở lại.” Về mặt Lâm Cửu buồn bực: “Bọn ta mới chính là người xui xẻo, giờ đi không được mà ở cũng không xong, chẳng phải là chơi chúng ta sao?”

Đầu óc hỗn loạn của Trần Mộ rốt cuộc khôi phục một chút tỉnh táo, hắn không thể không thừa nhận chiều này của Tinh Viện rất đẹp. Tất cả đều bỏ chạy, vậy còn những người theo bọn họ đến đây nên ở lại hay rời đi chứ? Những người như Lâm Cửu lập tức rơi vào cảnh khó cả đôi đường.

Mặc dù không biết mục tiêu của Tinh Viện là gì, nhưng hắn đoán rằng tất cả đầu mối đều nằm trên tay Tinh Viện, bọn họ không cần e sợ bị người khác tìm ra. Thành Đông Thương Vệ mặc dù rất phồn hoa, nhưng vì đây là rìa của liên bang nên tạp tu lui tới rất nhiều, khu vực gần đây đều đã in vô số dấu chân của thám hiểm tạp tu.

Nhưng bây giờ đột nhiên Tinh Viện lại rút lui tất cả mọi người trở về, những thế lực mở to mắt giám sát bọn họ bỗng mất đi mục tiêu. Lúc này bọn họ chỉ còn cách chờ Tinh Viện quay lại, xui xẻo nhất là đám người như Lâm Cửu, nếu như bọn họ không được lệnh trở về thì chỉ đành vật vờ chờ ở đây.

Trong lòng Trần Mộ như bị đổ một chén nước hoàng liên, cay đắng vô cùng.

Bản thân trà trộn vào Đông Vệ học phủ, mỗi ngày phải cẩn thận đề phòng, rồi huấn luyện ngày đêm liên tục. Hắn như một chiến sĩ chuẩn bị, huấn luyện nhiều năm thì đột nhiên được tin, thế giới hòa bình rồi nên bộ đội phải giải tán, có thể hiểu được sự sầu não trong đó.

Tinh Viện rời đi, vậy còn mình thì sao? Đến giờ vẫn không thấy bóng dáng nữ ma quỷ đâu, Trần Mộ không khỏi nghi ngờ rằng nàng bị cô gái tên Thanh Thanh kia giết chết. Nhưng nếu đúng như thế thì đây chắc chắn là kết quả tồi tệ nhất! Dù là nữ ma quỷ hay Thanh Thanh, đều là tuyệt đỉnh cao thủ đủ để hắn ngưỡng mộ. Thậm chí như Âm Trần Cửu, dù thua kém Thanh Thanh rất nhiều nhưng trong mắt Trần Mộ, hắn vẫn là cao không thể chạm tới.

Có lúc hắn cũng phán đoán tình huống xảy ra khi Thanh Thanh giao thủ cùng nữ ma quỷ. Hắn luôn luôn có một loại cảm giác việc Tinh Viện đột nhiên rút lui trở về, dường như có liên hệ nào đó với nữ ma quỷ.

Trao đổi sinh của Tinh Viện đột ngột quay về suýt nữa khiến Đông Vệ học phủ hỗn loạn. Mà bên ngoài càng có nhiều lời đồn nổi lên khắp nơi, cái gì mà thời kì trăng mật giữa Đông Vệ học phủ cùng Tinh Viện chấm dứt...

Mọi người sôi nổi phán đoán rốt cuộc vì sao Tinh Viện lại đột ngột rút lui tất cả trao đổi sinh trở về. Nhưng dù là Đông Vệ học phủ hay Tinh Viện đều cùng nhau giữ im lặng. Việc Tinh Viện rời đi không chỉ ảnh hưởng đến Đông Vệ học phủ, mà còn khiến cả thành Đông Thương Vệ chấn động dữ dội.

Mà ngay sau đó, Đông Vệ học phủ lại gánh chịu một khoảng thời gian nghỉ học cao trào. Rất nhiều học viên lần lượt thôi học, điều này làm cho tầng quản lý của Đông Vệ học phủ không kịp trở tay. Lâm Cửu là

một trong số đó, trước khi đi hẳn còn đến từ biệt Trần Mộ. Khi biết Trần Mộ còn muốn tiếp tục ở lại thì hẳn lộ ra vẻ mặt cảm thông. Một thanh niên âm trầm khác trong lớp cũng rời đi. Không chỉ có vậy, giờ số học viên trong ban tài trợ của Trần Mộ chỉ còn không tới ba phần năm.

Nhưng Trần Mộ không thể đi, nói đúng hơn là không dám đi.

Hắn đang chờ nữ ma quỷ trở về, hẳn không thể đem tính mạng của mình ra đùa. Hẳn chỉ có thể ở lại, không thể đi bất cứ đâu.

Tuy nhiên rất may là trong biệt thự có rất nhiều tiền tạp, đồng nghĩa hẳn không cần lo lắng về tiền bạc trong thời gian dài. Hẳn bắt đầu cuộc sống bình thường, học tập, huấn luyện. Nếu như không có cái gai trong lòng kia thì có thể nói đây là một cuộc sống hạnh phúc.

Mỗi ngày hẳn đều không hề từ bỏ việc huấn luyện, ai biết sau này có thể gặp tình cảnh gì. Nếu như không có huấn luyện này thì hẳn đã sớm chết trong rừng, chuyện này cũng ảnh hưởng trực tiếp đến thái độ huấn luyện của hẳn.

Theo ảnh hưởng do việc Tinh Viện rời đi dần tiêu tán, Đông Vệ học phủ cũng bắt đầu ổn định trở lại, cửa trường học luôn đóng kín rồi cuộc mở ra. Trần Mộ cũng không cần phải mặc bộ đồ nhà giàu buồn cười kia hằng ngày nữa. Mỗi ngày hẳn đều quay về biệt thự, nhưng vẫn không có chút tin tức của nữ ma quỷ.

Trừ bỏ nữ ma quỷ ra thì Trần Mộ còn lo lắng một người khác, đó là Lôi Tử.

Trần Mộ đi trên con đường giữa màn đêm. Không thấy bóng dáng nữ ma quỷ đâu, vẻ nguy trang trên người hẳn cũng không có cách loại bỏ. Nếu như nữ ma quỷ vĩnh viễn không xuất hiện, vậy chẳng lẽ mình phải đeo khuôn mặt như thế này ra đường mãi mãi sao?

Không, nếu nữ ma quỷ không bao giờ xuất hiện nữa, vậy kết quả mà bản thân có thể gặp nhất là đi đời nhà ma, chuyện này không cần nghĩ cũng biết.

Giống như theo Tinh Viện rời đi, cảnh sắc rực rỡ vào ban đêm của thành Đông Thương Vệ cũng mờ nhạt vài phần. Trần Mộ vô tình đi đến trước cổng tập đoàn Duy Khả, khi hẳn tới thì nơi này đã là một biển người, từ đây có thể thấy trong vài năm nay tập đoàn Duy Khả được không ít người mến mộ. Một sân khấu ngoài trời được dựng lên ở quảng trường trước cổng tập đoàn Duy Khả.

Giữa đám đông thì Trần Mộ lại đang suy nghĩ liên miên, không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên thở dài. Ánh mắt hẳn dán chặt vào sân khấu, hẳn chỉ cần xem lễ khai mạc bắt đầu thế nào là có thể biết được Lôi Tử có tốt hay không. Hẳn vẫn không dám trở về tiểu trấn Pha Lâm Đốn, dù bây giờ vẻ ngoài đã thay hình đổi dạng nhưng hẳn không dám chắc là qua mặt được tất cả mọi người. Đột nhiên những ngọn đèn xung quanh đều tối sầm, đám đông bên dưới kêu nhẹ một tiếng rồi lập tức an tĩnh lại.

Đúng lúc này sương khói bắt đầu dâng lên, trong phút chốc đã bao phủ cả sân khấu. Những tia sáng ẩn hiện trong đám sương mù, một tiếng đàn mờ ảo vang lên, êm dịu du đưa, chợt ẩn chợt hiện. Mọi người bên dưới cũng biết buổi khai mạc bắt đầu rồi, ai cũng nín thở, lắng tai nghe tiếng nhạc.

Tiếng đàn dần rõ ràng, có thể nghe thấy tiếng nước chảy xen lẫn trong đó. Tiếng đàn đinh đàng, còn có âm thanh róc rách của nước vang lên trong tai mọi người càng lúc càng rõ, đám sương khói cũng dần tản ra.

Đợi đến khi sương khói tan hết thì đám đông bên ngoài mới thấy rõ cảnh tượng trước mắt, những tiếng kêu kinh ngạc vang lên khắp quảng trường.

Một sơn cốc xanh biếc đậm lòng người, vây xung quanh là những cây cổ thụ, bên trên đầy những cành cây xanh tươi, ẩm ướt. Ở giữa sơn cốc có một dòng suối nhỏ mát lạnh trong trẻo có thể nhìn thấy đáy, nước chảy róc rách. Cảnh đẹp như thế làm cho người ta sáng mắt, dù biết rõ đây chỉ là ảo ảnh nhưng vẫn để cho rất nhiều người mê mẩn. Đúng lúc này vài cô gái yếu điệu men theo bờ suối từ từ bước ra. Kiểu dáng trang phục trên người các nàng không giống nhau, nhưng phần lớn đều lấy màu xanh nhạt và màu trắng thuần khiết làm chủ đạo, thanh nhã động lòng người, cùng hòa quyện vào cảnh sắc trước mắt.

Các nàng người thì hái hoa, hoặc nô đùa trong nước, đứng tựa vách đá hay chân trần mà bước, vô cùng khêu gợi. Các nàng diễn vai nữ thanh lịch, tao nhã này vô cùng nhuần nhuyễn.

Đám đông bên dưới sân khấu nào có gặp qua buổi diễn thời trang độc đáo như vậy bao giờ. Tất cả mọi người đều hưng phấn ào ào đứng dậy, tiếng vỗ tay vang vọng khắp quảng trường.

Khóe miệng Trần Mộ lộ ra một nụ cười. Cảnh sắc trước mắt đối với hắn rất quen thuộc, những huyền tạp mà buổi trình diễn dùng đến đều do hắn chế tạo, mấy phần nội dung về sau càng có thể gọi là như mộng như ảo. Thậm chí hắn còn mượn ý tưởng từ {Tinh Thần Diễn Dịch} ở câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp, tạo nên bộ nữ trang kim cương.

Từ lúc biết Lôi Tử vẫn sống tốt thì hòn đá vẫn treo trong lòng hắn cũng rơi xuống. Hắn tin rằng buổi trình diễn tối nay của tập đoàn Duy Khả sẽ gây chấn động của thành Đông Thương Vệ, mà danh tiếng của Lôi Tử phụ trách tổng biên kịch lần này chắc chắn sẽ lan xa.

Trong thâm tâm Trần Mộ rất mừng cho Lôi Tử.

Lôi Tử đứng sau sân khấu, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng vỗ tay từ phía trước truyền đến nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bã. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai hắn, là Lam Phong. Nàng đã bị tài hoa của Lôi Tử chinh phục hoàn toàn, quan hệ giữa hai người cũng được xác định, thấy Lôi Tử thương cảm như vậy nàng không nịn được đến gần bên.

“Huynh không sao.” Lôi Tử gắng gượng nở nụ cười.

Hai người đã chuẩn bị rời khỏi thành Đông Thương Vệ. Thật ra tối nay hắn hoàn toàn không cần đến đây. Chỉ huy trực tiếp không phải là ưu điểm của hắn, việc này đã có người khác phụ trách, còn thù lao của hắn thì tập đoàn Duy Khả đã thanh toán từ lâu.

Về phần câu lạc bộ huyền tạp, hắn cũng từ chối lời mời của hội trưởng Bạch Chiết Uyên. Hắn quá thất vọng với hội trưởng, thậm chí còn có phần tức giận, không ngờ hội trưởng lại làm ra vẻ không nghe, không thấy về chuyện của Trần Mộ. Không chỉ vậy, hắn còn phát hiện rất nhiều người khả nghi ở gần nơi ở của mình.

Lôi Tử hiểu rất rõ nếu như không có sự cho phép của hội trưởng, thì những người này chắc chắn không dám hành động trắng trợn như thế.

Do đó hắn từ bỏ lời mời của hội trưởng.

Mức tiêu xài của hắn ít hơn Trần Mộ nhiều, hơn nữa còn có số tiền mà tập đoàn Duy Khả trả cho hắn, nên trên tay cũng dư dả. Tiếc nuôi duy nhất của hắn là không thể cùng Trần Mộ hoàn tất bộ tạp ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết}, ngoài ra hắn còn hối hận việc khuyến khích Trần Mộ tham gia câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp.

Nếu đầu gối không tham gia câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp thì những chuyện sau này đều sẽ không xảy ra, đầu gối cũng không rơi vào cảnh sống chết chẳng biết như bây giờ.

“Chúng ta đi thôi.” Hắn nở nụ cười nhìn Lam Phong.

“Vâng.” Lam Phong nắm chặt tay Lôi Tử, hai người đều đã chuẩn bị tốt mọi thứ, có thể rời khỏi thành Đông Thương Vệ bất cứ lúc nào. Lam Phong hiểu rất rõ tâm tình Lôi Tử, nàng cũng không hiểu sao hội trưởng xưa nay anh minh lại làm ra chuyện khiến người khác nản lòng như vậy. Siêu cấp cao thủ một ngày kiếm hơn mấy trăm điểm cống hiến, bất kể thế nào cũng là người cần được bảo vệ.

Trần Mộ rời khỏi màn trình diễn, chỉ cần biết Lôi Tử còn sống thì hắn đã thỏa mãn.

Thoát khỏi đám đông, vài phần hứng thú đột ngột của Trần Mộ cũng tan biến. Đang chuẩn bị rời đi thì mắt hắn bỗng thấy được một dáng người thân quen.

Là Lôi Tử! Chỉ chút nữa là Trần Mộ đã vô thức la lên, cũng may hắn kịp nhận ra liền vội vàng ngậm miệng lại. Đúng là Lôi Tử, còn có Lam Phong bên cạnh, khuôn mặt Lôi Tử mang theo vài phần mệt mỏi, không còn vẻ long bông như trước mà thay vào đó là sự thành thực. Hắn một tay dẫn theo Lam Phong, một tay mang theo hành lý.

Chẳng lẽ bọn họ định rời khỏi đây?

Vậy cũng tốt, Trần Mộ mặc dù có chút rầu rĩ nhưng cũng thấy đây là lựa chọn đúng đắn.

Đột nhiên ánh mắt của Trần Mộ trở nên sắc bén. Hắn chú ý tới hai người đang lén lút theo sau Lôi Tử và Lam Phong, trên tay đều đeo độ nghi. Trần Mộ nhìn qua liền nhận ra đây là độ nghi dùng trong chiến đấu, hai người này là tạp tu!

Vô thanh vô tức, hắn đã lặng lẽ lao đến sau lưng hai tên này.

Hắn tập trung tinh thần cao độ, động tác lưu loát chưa từng có. Nhờ sự che chở của bóng đêm trên đường, hắn nhanh như cắt bám sát hai người. Thân hình Trần Mộ hòa vào bóng đêm, động tác nhạy bén, nhìn qua có cảm giác vài phần quỷ dị. Hai người đằng trước theo dõi rất tệ, thân hình bọn họ hầu như lộ ra bên dưới ánh sáng đèn đường.

Nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên Trần Mộ nhảy qua bức tường. Hắn như một con mèo cong người, không tiếng động xuyên qua các căn nhà bên đường. Giày đạn lực dưới chân làm cho mỗi cú nhảy của hắn đều xa hơn bốn năm mét, cái này vốn chuẩn bị đối phó Tinh Viện, không ngờ lại dùng ở đây.

Trần Mộ rất nhanh chọn được một chỗ tốt để phục kích. Đây là một mái nhà bình thường, trên nóc có hai kết nước, hắn liền chui vào kẽ hở giữa chúng. Trần Mộ lấy quả hoa mặt quỷ trong người ra rồi đưa vào miệng cắn nát, cảm giác được nó đang nhúc nhích trên khuôn mặt, sát ý trong lòng hắn cũng không ngừng tăng cao.

Người đầu tiên xuất hiện trong tầm nhìn của hắn là Lôi Tử và Lam Phong, hai tên tạp tu theo sau không dám tiếp cận quá gần, chờ khi hai người đi tới cuối con đường mới dám bước ra.

Hắn đã sớm chuẩn bị sẵn {Thoát Vĩ Toa} tạp trên đầu ngón trỏ tay phải. Từ lúc cảm giác của hắn phát sinh dị biến thì hắn không chế thoát vĩ toa cũng linh hoạt hơn rất nhiều.

Cẩn thận không chế tốc độ của thoát vĩ toa, tốc độ xoay tròn của nó rất nhanh, ngay cả tiếng ong ong cũng nhỏ đến mức không thể nghe thấy được.

Lúc Lôi Tử và Lam Phong đi qua khúc quanh thì hai tên tạp tu đằng sau vội vàng đi dọc theo hẻm nhỏ về phía trước. Về mặt bọn họ vô cùng cẩn thận, chúng không muốn bị hai người Lôi Tử phát hiện.

Hưu! Một tiếng rít kì dị phá không lao tới.

“Có mai phục!”

Một tên tạp tu trong đó liền mở độ nghi trên tay, còn chưa kịp nhắc nhở đồng đội của mình thì đã thấy trên trán đồng đội có một lỗ máu cỡ đầu ngón tay!

Hắn hoảng hốt, liền hất tay bắn hỏa vũ sa đã chuẩn bị sẵn về phía mà kẻ địch tập kích.

Bồng! Hỏa vũ sa màu đỏ tươi đánh trúng hai kết nước, hai kết nước lớn nhỏ liền bị đánh thành tổ ong. Bên trên có vô số lỗ nhỏ rậm rạp, nước ở trong phun ra như suối.

Hỏa vũ sa do vô số hạt năng lượng có nhiệt độ cao tạo thành. Mỗi lần bắn ra đều là một chùm, giống như mưa lửa nên rất khó đề phòng. Mặc dù nó chỉ là chiến đấu huyền tạp trung cấp nhưng có tần suất bắn cao, uy lực lại mạnh mẽ nên được các tạp tu rất yêu thích.

Tên tạp tu này phản ứng cực nhanh. Hỏa vũ sa không có ưu thế về độ chính xác và tầm bắn, sở trường của nó nằm ở phạm vi công kích tầm gần. Do đó sau khi bắn ra một chùm hỏa vũ sa thì cả người hắn liền lao về chỗ tập kích.

Chỉ có thể đến gần đối phương thì mới có thể phát huy hết uy lực của {Hỏa Vũ Sa} tạp. Tốc độ của hắn cực nhanh mà bản thân có kỹ nghệ về khí lưu tạp khá cao. Trên nóc nhà đã là một đồng lộn xộn, nước trong kết chảy lênh láng khắp nơi.

Lôi Tử đột nhiên dừng chân, hơi nghi hoặc hỏi Lam Phong: “Vừa rồi muội có nghe tiếng gì không?”

Lam Phong lắc đầu: “Không, huynh nghe thấy tiếng động gì sao?”

“A, vậy chắc là nghe lầm rồi, chúng ta đi thôi.” Lắc đầu, Lôi Tử nghi có thể là do gần đây bản thân quá mệt mỏi.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, lần này tất cả tranh đấu ở thành Đông Thương Vệ đều không còn liên quan đến bọn họ.

Tên tạp tu đứng ở trên nóc nhà, nhìn quanh bốn phía cũng không phát hiện bóng người. Chẳng lẽ là đối phương chạy thoát? Hắn cảnh giác nhìn về phía xa, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, cho dù đối phương muốn chạy cũng không chạy xa được.

Trên tay bỗng xuất hiện một chùm hỏa vũ sa, nó như một chùm hạt màu đỏ tươi rực rỡ tạo thành ngọn lửa, cách bàn tay hắn chừng mười cm, không ngừng diều động.

Hắn như lâm đại địch giữ hỏa vũ sa trên tay, sẵn sàng ứng phó đòn tấn công có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Lúc này ánh sáng tỏa ra từ độ nghi của hắn từ màu đỏ sậm biến thành màu trắng nhạt.

Dò xét tạp bên trong độ nghi được kích hoạt.

Loại dò xét tạp này rất nhạy cảm với cảm giác. Trong bán kính năm mươi mét, nếu địch nhân dùng cảm giác thì nó có thể phát hiện vị trí cụ thể của bọn họ ngay lập tức. Một khi dò xét tạp có bất cứ phản ứng gì thì chùm hỏa vũ sa sẽ bắn qua đó, làm cho đối phương không có chỗ ẩn nấp nào. Nhưng ngoài dự tính của hắn là dò xét tạp không có tìm ra bất cứ động tĩnh gì.

Sao lại như vậy? Về mặt tên tạp tu này liền thay đổi.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đối phương không có khả năng chạy quá xa khỏi nóc nhà, chắc chắn là hắn còn đang ẩn nấp gần đây. Dò xét tạp dùng để dò xét cảm giác nhưng nếu đối phương thu liễm cảm giác của bản thân, thì dò xét tạp không có cách nào tìm được vị trí của đối phương.

Nhưng đối với tạp tu mà nói, thu liễm cảm giác cũng có nghĩa từ bỏ công kích và phòng ngự. Phóng thích cảm giác, mở độ nghi, ra đòn tấn công, mỗi một bước đều cần có thời gian. Nếu như dưới tình huống thu liễm cảm giác mà bị tấn công, vậy hắn chết chắc.

Có rất ít người hoàn toàn thu liễm cảm giác của bản thân trong lúc chiến đấu, trừ phi thực lực hai bên chênh lệch rất nhiều, nên một bên phải ẩn nấp.

Nhìn lỗ máu thật sâu trên trán đồng đội trước mặt, trong lòng hắn phát lạnh. Bỗng trong khoảnh khắc hắn liền nhớ đến vết thương trên thi thể lão đại Dư Tín, rất giống lỗ máu trên trán của đồng đội.

Chẳng lẽ là tên thiếu niên mà cấp trên muốn tìm? Hắn lập tức xua tan hỏa vũ sa trên tay, một tiếng “thịch” vang lên, hỏa vũ sa liền hóa thành vô số đốm sáng màu hồng tiêu tán trong không khí.

Điều này cũng không có nghĩa là hắn thả lỏng cảnh giác, dò xét tạp của hắn vẫn ở trạng thái hoạt động. Một khi đối phương có hành động thì hắn sẽ lập tức tấn công.

Hắn mở truyền tin tạp, chuẩn bị cáo cáo cho cấp trên.

79. Chương 79: Khổ Chiến

Trong lòng hắn, Dư ca còn thân hơn cả anh em ruột. Lý tưởng duy nhất của hắn bây giờ là báo thù cho Dư ca, hắn không cần tiền, không cần đàn bà.

Thù này nhất định phải báo!

Trong bóng đêm mịt mù, từ trên trời nhìn xuống, ánh sáng phát ra từ huyền tạp quảng cáo tô điểm cho tòa thành tối đen vẻ rực rỡ đầy sức sống. Dãy núi đầy hoang dại ở xa như một con cự thú trầm mặc, lặng lẽ nhìn về phía tòa thành.

Trình độ điều khiển khí lưu tạp của Đại Ngưu cũng không tệ, hắn có thể tùy ý phi hành giữa không trung với tốc độ khá nhanh.

Đột nhiên một tiếng rít cực ngắn truyền đến, thân hình Đại Ngưu bỗng cứng đờ giữa không trung. Giữa bóng đêm, trong đôi mắt đang mở to của hắn như có ngọn lửa không ngừng bùng cháy.

Cả đời này hắn không thể quên tiếng rít này.

Tên khốn kia ở chỗ cách đây không xa! Ổn định thân hình, lơ lửng giữa không trung, hắn không ngừng quét mắt nhìn xung quanh. Nhưng do ánh sáng vào buổi tối quá yếu nên hắn không thể nhìn rõ hơn.

Đúng lúc này thiết bị liên lạc trên tay bỗng vang lên.

Là thủ hạ của hắn, không lẽ bọn họ cũng phát hiện? Hắn một bên quan sát xung quanh, một bên tiếp nhận liên lạc.

“Lão đại...” Giọng nói đầy hoảng hốt của thủ hạ trong thiết bị liên lạc bỗng im bật, ngay sau đó là tiếng khớp xương bị gãy vang lên.

Trên màn hình sáng, hắn thấy một khuôn mặt đáng sợ. Sắc mặt màu xám tối không có chút khí tức, trên mặt có một ít hoa máu màu đỏ sẫm, giữa ban đêm nhìn càng thêm đáng sợ.

Khuôn mặt này chợt hiện lên rồi biến mất, màn hình trên thiết bị liên lạc đã tắt. Hắn biết thủ hạ đã chết.

Đại Ngưu bất ngờ nhưng hắn cũng không có thắc mắc, bởi vì hắn không cần! Hắn đã thấy tên hung thủ giết người kia, trên nóc nhà cách hắn chừng năm trăm mét, thủ hạ của hắn gục ngã trong lòng của tên này.

Cổ của hắn bị bẻ gãy, đầu vô lực gục xuống.

Trần Mộ thở dài nhẹ nhõm, đặt nhẹ thi thể trên tay xuống đất. Tim không ngừng đập mạnh, so với lần nguy hiểm trong rừng trước kia thì lúc này mình thể hiện tốt hơn nhiều lắm.

Tính ra mình cũng có thể coi là kẻ từng gặp qua việc lớn, Trần Mộ không khỏi cười khổ trong lòng.

Nhìn phụ bích liên trên tay và đầu gối, hắn không thể không than thở sự thần kì của chúng. Vừa rồi hắn dùng phụ bích liên bám chặt dưới mái hiên, ngay dưới chân kẻ địch, khoảng cách giữa hai bên chỉ có một cái trần nhà.

Hắn ẩn núp ngay dưới mí mắt của kẻ địch chờ đợi cơ hội. Hắn không quen thuộc với cách thức chiến đấu của tập tu nên lúc đầu hắn chỉ muốn tránh né. Dù sao hắn đã đạt được mục đích, chỉ sợ Lôi Tử đã rời khỏi thành Đông Thương Vệ mà kế hoạch của kẻ địch cũng bị rối loạn. Lần đầu ra trận mà có chiến quả như vậy thì Trần Mộ đã hài lòng rồi.

Không ngờ đối phương lại tán hỏa vũ sa đi, làm cho hắn có cơ hội. Hắn lặng lẽ bò lên nóc nhà, áp sát tên tập tu từ phía sau. Vì tập tu rất nhạy cảm với cảm giác nên hắn không sử dụng nó, vì chỉ cần hơi bất cẩn thì bọn họ sẽ phát hiện ngay.

Hắn lựa chọn phương pháp đơn giản mà trực tiếp nhất. Sức lực của hắn lớn hơn trước kia không biết bao nhiêu, lần này ra tay càng dứt khoát lạ thường.

Nhìn con mắt đã vô thần của tên tập tu, Trần Mộ lại không có chút vui mừng. Nhớ lại lúc trước vì tự vệ nên mình mới giết người, còn bây giờ thì sao, dĩ nhiên lại chỉ động giết người mà không chút sợ hãi.

Hắn không hề lấy đi thứ gì trên người tên tập tu này, hắn không muốn để lại dấu vết.

Hắn đang định nhảy từ mái nhà xuống thì bỗng bắt được một tia cảm giác ba động rất nhỏ từ xa. Trần Mộ liền cảnh giác quay đầu nhìn lại, dưới lớp hoa mặt quỷ thì mặt hắn đã trắng bệch.

Dưới chân như bị điện giật, hắn không chút chần chừ liền nhảy xuống dưới.

Hai chân vừa rời khỏi nóc nhà, Trần Mộ liền cảm thấy trên lưng mát lạnh rồi bỗng rát đến mức hắn hầu như cuộn mình lại giữa không trung. Ánh sáng màu lam chói mắt hiễm sự qua lưng Trần Mộ, tan biến vào bầu trời trước mặt hắn.

Cảm giác đau rát truyền từ sau lưng đến, hắn biết lần này mình bị thương. Cố nén nỗi đau đớn, hắn như một con chim lớn đuổi người ra giữa không trung.

Mặt đất trong mắt Trần Mộ nhanh chóng to ra, lúc này hắn tỉnh táo lạ thường. Khoảnh khắc chạm đất hắn liền cuộn người lại, lăn một vòng. Vết thương trên lưng bị động tác này ảnh hưởng khiến Trần Mộ đau không chịu nổi kêu lên một tiếng.

Bất quá trong thời khắc này hắn không dám ngừng lại.

Còn chưa đứng dậy, hắn đột nhiên lao người qua bên trái. Hắn đã tập động tác này vô số lần, lần bật người này có lực bộc phát rất mạnh, làm cho người khác có cảm giác hắn như bắn lên từ mặt đất.

“Ba!” Lại là một đạo lam quang đánh đúng vào vị trí vừa rồi của hắn, để lại một cái hố cháy đen to bằng nắm tay trên mặt đất, vẫn còn bốc lên từng luồng khói xanh.

Trần Mộ tim đập mạnh, nếu bị trúng đòn này thì tính mạng bản thân kết thúc ở đây rồi.

Cũng may trong sân có rất nhiều tạp vật, hắn như một con rắn vô cùng trơn trượt xuyên qua chúng. Nếu như không có một tia sáng nào thì cảnh này giống y lúc huấn luyện bình thường của hắn.

Những tạp vật lăn lóc khắp nơi này khiến cho Đại Ngưu trên trời rối loạn, mỗi lần hắn muốn bắn trúng tên đáng chết này thì đều thất bại.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, toàn thân Trần Mộ đã ướt đầm mồ hôi. Trong mười giây này mỗi lần tránh né thì hắn đều dùng hết sức lực toàn thân, không chút buông lỏng. Mà cũng trong mười giây này, đối phương bắn ra vài chục đạo lam quang, bây giờ cái sân này đã bị bắn nát đến mức không thể nhận ra.

Hắn thậm chí không có cơ hội để thở, trong mười giây này hắn chỉ dùng một hơi.

Tất cả tinh thần của Trần Mộ đều đặt ở việc né tránh, căn bản là không có chút khả năng phản kích. Đừng nói là bắn thoát vĩ toa ra, dù chỉ dừng lại vài phần trăm giây thì hắn sẽ bị lam quang bắn nát thành từng mảnh.

Đột nhiên khoe mắt thoáng thấy một cánh cửa đằng trước, không chút do dự, cả người hắn từ mặt đất bắn lên như một quả đạn pháo tông cửa vào. Đây là một nhà kho dùng để chứa hàng hóa.

Ba! Ba! Hai đạo lam quang đánh vào bức tường bên ngoài kho hàng, bức tường liền bị thủng hai lỗ to bằng nắm tay, lam quang còn dư lực tiếp tục đánh trúng mặt đất, để lại hai cái lỗ nhỏ!

Trần Mộ thở dồn dập, trên khuôn mặt quỷ toàn là bùn đất. Mồ hôi trên lưng chảy vào vết thương, đau đến điên người nhưng lúc này hắn không có thời gian băng bó vết thương.

“Bang!” “Bang!” Lại là hai đạo lam quang xuyên qua bức tường, nhưng lần này đánh trúng bao bố trong kho hàng. Hai tiếng “thịch” “thịch” vang lên, hai bao bố liền nổ tung.

Chết tiệt! Là bột mì! Trước mắt Trần Mộ hoàn toàn là một màu trắng mờ mịt, hắn không ngờ trong bao bố này lại chứa bột mì. Khắp kho hàng tràn ngập bột mì, hắn hầu như không nhìn thấy bất cứ cái gì!

Không được, cứ tiếp tục thế này thì mình chết chắc. Trần Mộ bình tĩnh nhìn tình thế trước mặt mà đưa ra phán đoán, những thứ này căn bản không thể ngăn lam quang của đối phương. Nếu như ở lại chỗ này thì chỉ đành phó mặc cho may mắn, chắc chắn đối phương không thấy mình, nhưng bản thân cũng rất khó tránh né.

Hướng hồ cứ như vậy thì mình ở thế kẹt, chờ cho tiếp viện của đối phương đến bao vây chỗ này thì mình dù có mọc cánh cũng khó mà bay thoát.

Nhưng cái kho này không còn cửa ra nào khác, ngay cả cửa sổ cũng không có, vậy mình chạy đường nào? Trước lam quang thì bức tường yếu ớt như bánh quy, nhưng lại đủ cứng rắn với nắm tay của hắn. Nếu như dùng thoát vĩ toa thì chỉ khoét được một cái lỗ nhỏ bằng ngón tay, không có chút tác dụng.

Xem ra chỉ có hy vọng vào {Thoát Vĩ Toa} tạp.

Trần Mộ dứt khoát đi tới trước một cái lỗ do lam quang tạo ra, ghé mắt nhìn ra ngoài, hắn liền phát hiện ra đối phương.

Hắn nhận ra gã này!

Lúc này hần mới sực nhớ ra, lam quang hôm nay gặp phải cùng với ngày hôm đó hoàn toàn giống nhau. Đột nhiên sát ý trong lòng Trần Mộ dâng cao chưa từng có.

Chính là gã trước mặt! Nếu như không có bọn họ thì bây giờ mình đã có cuộc sống bình thường, không phải lo lắng mỗi ngày xem bản thân có sống đến ngày mai hay không.

Ý lạnh trong mắt Trần Mộ tỏa ra bốn phía. Hần đã quyết định cho dù hôm nay chết ở đây cũng không bỏ qua cho gã đó.

Ong ong vù vù, thoát vĩ toa trong suốt óng ánh xuất hiện trên ngón trỏ Trần Mộ. Lần này hần không có giữ sức lại, tốc độ xoay của thoát vĩ toa trên tay càng lúc càng nhanh, âm thanh nó sinh ra cũng lớn dần.

Trần Mộ cũng không vội vã bắn ra mà tiếp tục không chế tăng tốc thoát vĩ toa, tiếng chấn động ong ong dần tăng cao, rồi lại từ từ trầm xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Thoát vĩ toa đang điên cuồng xoay tròn với tốc độ khiến người khác khiếp sợ.

Từng giọt mồ hôi trên trán chảy xuống, Trần Mộ cắn răng liều mạng chịu đựng. Hần định một đòn phân thắng bại, càng kéo dài thì càng bất lợi cho hần.

Bang bang phanh! Lại có vài đạo lam quang rơi kế bên Trần Mộ, mẩu đá vụn văng vào mặt hần nhưng hần không thêm để ý, vẫn chăm chú nhìn thoát vĩ toa trên tay. Tốc độ càng nhanh, uy lực càng lớn thì càng không ổn định, hần không dám lơ là một chút nào.

Đối phương không có cách nào biết rõ vị trí của hần, chỉ có thể không ngừng bắn phá cái nhà kho trung bình này. Bức tường bên ngoài nhà kho đã bị phá nát, có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Trần Mộ từ từ đưa tay phải lên, động tác nhẹ nhàng như đang cầm một bảo vật dễ vỡ trên tay. Khuôn mặt bên dưới hoa mặt quỷ tỉnh táo đến đáng sợ, không vui không buồn.

Nhìn thoáng qua đối phương, ngón tay điểm nhẹ!

Hưu!

Một thanh âm kì lạ bỗng vang lên, kéo theo tiếng rít thật dài. Thanh âm lần này không giống với những lần trước, lúc đầu trầm thấp như sấm rền, rồi bỗng sắc nhọn như châm.

Ở trên bầu trời, Đại Ngưu hoảng hốt. Lam quang trườn quanh cơ thể từ năm đạo tăng lên bảy đạo! Trong chớp mắt, bảy đạo lam quang tập hợp cùng một chỗ, hóa thành một khiên ánh sáng màu lam chắn trước mặt hần.

Đầu thoát vĩ toa nhanh như chớp va chạm vào cái khiên ánh sáng màu lam này.

Bình! Một âm thanh giòn giã vang lên như tiếng thủy tinh bị vỡ.

Khiên ánh sáng màu lam bán trong suốt vỡ thành mười khối nhỏ, hóa thành dạng năng lượng nguyên sơ nhất rồi tan biến vào không khí.

Đại Ngưu không thể tin được nhìn ngực mình, hần bỗng nghĩ động tác này của mình sao lại giống với Dư ca trước khi chết đến thế. Vài giây sau, “phốc!” Từ ngực trái của hần phun ra một cột máu như suối.

Hầu như cùng lúc đó, trong kho hàng Trần Mộ cũng phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt ngã xuống.

Một cơn đau thắt từ lồng ngực truyền đến, hần cảm giác bên trong cơ thể hoàn toàn trống rỗng. Tình trạng của bản thân rất tệ, so với dự liệu của mình còn tệ hơn!

Nhưng dù sao thì mình vẫn còn sống! Khuôn mặt đầy bùn đất của Trần Mộ bỗng nhếch miệng cười.

Gắng sức đứng dậy, bây giờ ngay cả sức động đầu ngón tay cũng không có nhưng hần vẫn phải dùng hết sức để đứng dậy. Mình phải rời khỏi đây ngay lập tức, nếu như chờ tiếp viện của đối phương tới thì mình muốn chạy cũng không kịp. Động tĩnh vừa rồi lớn như vậy, Trần Mộ tin chắc rất nhanh sẽ có người đuổi tới.

Nhắc hai chân nặng như chì, Trần Mộ đang định rời đi thì bỗng lê bước đến trước thi thể của tên tạp tu bắn ra lam quang kia, lục lọi một lần.

Đúng là Tả gia! Trần Mộ thì thào, trong giọng nói mang theo cơn giận được kiềm nén đến tận cùng. Ở trên danh thiếp trong tay có ghi thân phận đối phương, tiện tay quăng danh thiếp đi rồi xoay người rời đi.

Vài phút đồng hồ sau, bắt đầu có người liên tục tập trung về phía này. Trên bầu trời thỉnh thoảng có tạp tu bay ngang qua.

Lúc Tả Thiên Lâm bị gọi tỉnh thì đã gần bốn giờ sáng. Hắn nhìn thoáng qua ba cổ thi thể, bình tĩnh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Huy biết rất rõ tính tình của vị chủ nhân này. Nếu như hắn bỗng dưng bức tức thì không có việc gì, nhưng nếu về mặt bình tĩnh thì trong lòng đã giận dữ đến cực điểm.

Lúc này Minh Huy cũng không dám chọc tức Tả Thiên Lâm, cẩn thận trả lời: “Có hai người nhận nhiệm vụ theo dõi Lôi Tử và Lam Phong, xem có thể tìm được Trần Mộ hay không. Kết quả điều tra là thời gian bọn họ chết sớm hơn Đại Ngưu một....”

“Trọng điểm.” Tiếng nói của Tả Thiên Lâm không lớn nhưng mọi người trong đại sảnh đều không dám thở mạnh.

Minh Huy bất đắc dĩ cười khổ, nhưng rất nhanh đưa ra câu trả lời theo ý Tả Thiên Lâm: “Bọn họ bị Trần Mộ giết! Có hai người chết giống với Dư Tín, còn người kia bị vận gãy cổ mà chết.”

“Vận gãy cổ mà chết?” Con mắt Tả Thiên Lâm bỗng mở to, nhìn Minh Huy chằm chằm.

Minh Huy thầm rùng mình nhưng không dám tránh ánh mắt Tả Thiên Lâm, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Đúng vậy! Từ vết thương mà nói thì đây là ám sát thủ pháp tiêu chuẩn.”

“Ha!” Khóe miệng Tả Thiên Lâm lộ ra một nụ cười châm chọc: “Ám sát thủ pháp! Xem ra người bạn nhỏ của chúng ta càng ngày càng lợi hại, có thể mang đến cho chúng ta niềm vui bất ngờ.”

Minh Huy cảm giác miệng lưỡi của mình đều khô lại, ám sát giả đều là vấn đề đau đầu nhất của mỗi gia tộc, mỗi thế lực, cũng là đối tượng không nên kết thù nhất. Dù bọn họ khi ra ngoài đều có lớp bảo vệ dày đặc, nhưng số người có thân phận chết do bị ám sát hàng năm nhiều không đếm xuể.

“Nếu như ta đoán không sai thì kẻ cứu người bạn nhỏ của chúng ta trong rừng rậm lúc trước là một vị cao thủ ám sát.” Minh Huy phán đoán.

Tả Thiên Lâm cúi đầu, vẻ mặt không ngừng thay đổi. Qua nửa phút hắn mới ngẩng đầu lên, gần từng chữ: “Tìm ra hắn.”

Minh Huy tim đột ngột đập mạnh, dù miệng khô nhưng vẫn không chút do dự gật đầu: “Vâng.”

Đúng rồi, vậy còn Lôi Tử đâu ? Tả Thiên Lâm đột nhiên hỏi.

“Bọn họ đã rời khỏi thành Đông Thương Vệ, không rõ là đi về đâu. Chúng ta không còn sử dụng hắn làm mồi dụ Trần Mộ vào bẫy được nữa. Nhưng chúng ta phát hiện một vết máu khác ở hiện trường trận chiến hôm qua, chắc là Trần Mộ đã bị thương, hắn là hắn vẫn còn ở trong thành!” Minh Huy phân tích.

“Ngày mai ta sẽ tự mình đến sở cảnh sát nhờ bọn họ giúp đỡ. Lần này dù thế nào cũng phải tìm ra hắn!” Tả Thiên Lâm thần nhiên nói, giọng nói quyết liệt không thể từ chối.

Tình trạng của Trần Mộ lúc này rất không ổn. Hắn như một con chó bị chết nằm trên giường, nửa thân trên đều được băng bó. Trên lưng có một khe máu, đau đến chết đi sống lại nhưng khiến hắn lo lắng không phải điều này mà là cảm giác.

Đòn tấn công cuối cùng hôm nay khiến hắn hầu như sử dụng tất cả cảm giác. Mà thoát vĩ toa không có phát nổ trên tay đã khiến hắn cảm thấy vô cùng may mắn. Tuy nhiên cơ thể hắn lúc này hoàn toàn trống không, dòng xoáy cảm giác hình ông đã biến mất, bây giờ hắn hoàn toàn giống với người bình thường.

Hắn hơi lo lắng, không biết tình trạng này sẽ duy trì trong bao lâu,. Khác với vết thương bên ngoài, trình độ hiểu biết của hắn với cảm giác chỉ là nửa vời, càng không biết thì càng lo lắng.

Nhớ lại trận chiến hôm nay, Trần Mộ cảm thấy lần này có thể sống sót phần lớn là nhờ may mắn. Bản thân bị nhốt trong nhà kho, đối phương bắn ra vài chục đạo lam quang, không ngờ là không có phát nào đánh trúng mình, cái này không thể không nói là quá may mắn.

Mà hôm nay Trần Mộ cũng đem tất cả vốn liếng ra, né tránh, {Thoát Vĩ Toa} tập, phụ bích liên, giày dạn lực, hầu như tất cả thủ đoạn đều được sử dụng.

Mặc dù cả người đau ê ẩm nhưng trong lòng hắn lại có một chút đắc ý. Mặc kệ là thế nào thì hôm nay mình đánh bại ba gã tạp tu. Chiến tích như vậy đủ để coi là huy hoàng, huống chi trong bọn họ có một gã là trung cấp tạp tu.

Thật sự là mình làm ra sao? Trần Mộ không dám tin, không lâu trước thì hắn vẫn là một thiếu niên bị đuổi giết, không có chút khả năng chống cự nhưng hôm nay hắn lại giết ba gã tạp tu!

Nhìn thân mình được băng bó đầy vải trong gương, Trần Mộ nở nụ cười, nhưng lại bao hàm quá nhiều khổ não lẫn bất đắc dĩ.

80. Chương 80: Lại Không Có Đất Cắm Dùi

Hắn cũng không biết mỗi xó xỉnh trong thành đều dán thông báo truy nã hắn, không ngờ có cả hình ảnh trước kia của hắn. Mà trong thông báo, hắn được miêu tả hết sức ấn tượng, trở thành tên tội phạm giết người cùng hung cực ác điên cuồng nhất. Dưới tay hắn có bốn mạng người, hơn nữa chuyên giết phụ nữ cùng trẻ em.

Đồng Thương Vệ thành đã thật lâu không xuất hiện tin tức lớn như vậy. Trong thời gian ngắn, người người cảm thấy bất an, khiến trong thời gian này cha mẹ cũng không dám để con nhỏ một mình đi ra ngoài.

Mà tiền thưởng càng lớn, càng hấp dẫn hứng thú của đồng đảo tạp tu.

Trong thế giới nước đơn giản, Trần Mộ buông lỏng hô hấp của mình, cẩn thận nuôi dưỡng cảm giác ít đến thương cảm.

Lần trước toàn lực thúc giục {Thoát Vĩ Toa} tập để lại di chứng cực kì nghiêm trọng. Trình độ cảm giác hiện giờ của hắn chỉ bằng một phần ba trước kia, so với khi không có mười hai tấm tạp phiến thì chỉ tốt hơn một chút mà thôi.

Sau khi thương thế tốt hơn một chút thì hắn liền chuẩn bị đến trường. Hắn biết rõ cơ hội học tập khó đến cỡ nào, hắn không muốn lãng phí thời gian ở trên giường.

Mới vừa ra khỏi cửa thì Trần Mộ liền thấy được thông báo. Lạ lùng là hắn thậm chí không có giận dữ, tựa như đang thờ ơ lạnh nhạt xem một việc chẳng liên quan chút nào với mình.

Hắn rất bình tĩnh rời khỏi nơi thông báo, đã từ lâu hắn không còn những ý nghĩ gây thoe thọc đối với cuộc sống. Tả gia có thể làm được đến bước này, hắn cũng không ngạc nhiên.

Hình ảnh được phóng ra thật sự rất giống với bản thân lúc trước. Năng lực Tả gia quả nhiên lớn thật !Không chỉ có thể tìm được tư liệu của mình trước kia, còn có thể móc ngoặc với Sở cảnh bị, phát hành bản thông báo này.

Chứng kiến số tiền thưởng khổng lồ được ghi bên trên, hắn tin tưởng lúc này chắc chắn có hằng hà sa số tạp tu, còn có một ít tên lưu manh đang ngấm ngầm tìm kiếm mình một cách điên cuồng. Mà chính mình còn mang thêm tội danh giết người, còn chuyên giết phụ nữ cùng trẻ em, chiêu này thật sự rất độc ác. Mình giống như con chuột qua đường, không còn chỗ ẩn thân.

Đáng tiếc, nói chung bọn họ làm sao nghĩ được hắn đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Trần Mộ cười lạnh trong lòng, lập tức nhấn nhủ chính mình nghìn vạn lần phải cẩn thận, không nên lộ ra chân tướng.

Trở lại lớp học, toàn bộ phòng học chỉ có mấy vài người thừa thớt, mọi người đối với việc Trần Mộ đi vào coi như không thấy. Chỉ có trong ánh mắt của Nha Nha lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên.

Sự kinh ngạc trong ánh mắt của nàng có hàm nghĩa gì? Trần Mộ suy nghĩ trong lòng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống. Cảnh trốn học trong lớp học này chẳng qua là một việc rất bình thường, ngược lại Trần Mộ chăm chỉ đi học hàng ngày mới có vẻ chướng mắt.

Bất tri bất giác, sư phụ bắt đầu chú ý tới Trần Mộ. Dù sao hắn là một trong số ít đệ tử thật sự có lòng học tập. Trình độ một số sư phụ ở đây cũng không kém, sở dĩ bọn họ bị chuyển đến dạy lớp tài trợ, phần lớn là do tính tình nóng nảy cùng tính cách.

Có thể nói ngay từ đầu bọn họ chịu đả kích rất nhiều. Những đệ tử này tệ hại đến mức khiến người khác tức giận. Trốn học, ngủ, nói chuyện riêng, ăn vặt đủ loại... chỉ có điều bọn họ chưa nghĩ tới, chứ không có gì mà bọn họ không dám làm.

Đúng lúc bọn họ tâm tro ý lạnh thì đột nhiên phát hiện còn có một đệ tử kiên trì đi học mỗi ngày, điều này để bọn họ rất bất ngờ.

Mà khi bọn họ phát hiện căn bản của Trần Mộ cũng không tệ, ngộ tính cũng chẳng xoàng thì tinh thần liền tỉnh táo lại. Giống như niềm vui mừng của một người phát hiện ốc đảo giữa sa mạc. Mấy vị sư phụ họp bàn lại rồi lập tức quyết định chọn Trần Mộ làm đối tượng chú trọng bồi dưỡng.

Căn bản của Trần Mộ cũng không tốt, trước đây hắn chưa từng tiếp nhận học tập có hệ thống, tri thức mà hắn tiếp thu được rất lộn xộn. Vì thế khi những sư phụ này chăm chú giảng bài thì hiểu biết của hắn tăng lên rất nhiều.

Hắn chưa từng gia nhập cùng với đám bạn khác, chỉ lặng lẽ học tập. Thực tế từ lần ra tay lúc trước của hắn đã khiến đa số bạn học trong lớp sợ hãi, ngược lại không ai dám đi trêu chọc hắn.

Ngay cả Phương tỷ được cả lớp công nhận là đại tỷ đứng đầu, mỗi lần nhìn thấy Trần Mộ đều thu hồi bộ dáng ngang ngược, trở nên ngoan ngoãn.

Trần Mộ che giấu thực lực của mình rất cẩn thận, hắn không muốn bất kỳ ai chú ý. Cho nên mỗi lần làm bài tập hắn chỉ dừng ở điểm trung bình, ngược lại làm cho các sư phụ kỳ vọng vào hắn có chút mất mát.

Tổ sơ cấp sẽ giảng dạy một ít kiến thức chế tạo huyền tạp cấp ba đơn giản.

Trần Mộ rất nhanh liền phát hiện những huyền tạp cấp ba này chế tạo dễ hơn {Thoát Vĩ Toa} tạp rất nhiều. Hắn lại thử chế vài loại huyền tạp cấp ba, uy lực chúng nó so với {Thoát Vĩ Toa} tạp cũng không lớn lắm. Nói chung chúng chỉ có một ưu điểm duy nhất là chi phí thấp, nhưng dù là như vậy thì vài tấm huyền tạp cấp ba này vẫn khiến Trần Mộ tốn một số tiền lớn.

Cuộc sống rất nhanh liền ổn định trở lại, mỗi ngày hắn chuyên chú cúi đầu học tập. Cảm giác vẫn đang ở thời kỳ khôi phục, nhưng tiến triển cực chậm. Qua hai tháng mới chỉ khôi phục lại bằng 2/3 trình độ trước kia.

Nữ ma quỷ vẫn chưa xuất hiện. Trần Mộ đã quăng sự việc này qua một bên, nếu suy nghĩ nhiều một việc mà không có ích lợi gì, vậy còn nghĩ làm gì !

Với mức cảm giác bây giờ của hắn, điều khiển {Thoát Vĩ Toa} tạp có vẻ trật tự.

Hắn không ngừng huấn luyện mà nữ ma quỷ dạy cho hắn, mặc dù đây chỉ là huấn luyện rất căn bản. Lần khổ chiến trước kia để cho hắn hiểu được một đạo lý, dù là lực lượng gì thì chỉ cần sử dụng thích đáng, liền có thể phát huy uy lực mạnh mẽ.

Bây giờ cảm giác của hắn có chuyện, hắn không thể không dời ý định sang việc khác.

Huấn luyện tránh né hắn đã thuần thục đến mức không thể thuần thục hơn, muốn có tiến bộ ở mặt này là rất khó khăn. Hơn nữa nữ ma quỷ không truyền thụ kỹ xảo cao cấp cho hắn.

Tổng hợp các yếu tố lại, hắn đành dời mục tiêu vào việc khiêu chiến cá kiếm.

Phạm vi cảm giác của hắn so với trước rút ngắn rất nhiều, cũng có nghĩa thời gian để hắn phản ứng càng ngắn. Nếu như muốn vượt qua khiêu chiến cá kiếm, chắc chắn yêu cầu năng lực khống chế thân thể của hắn càng thêm mạnh mẽ, tốc độ phản ứng càng nhanh.

Tuy nhiên mức nguy hiểm cực cao của khiêu chiến cá kiếm khiến nó không có cách nào trở thành mục huấn luyện hàng ngày.

Trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ, Trần Mộ quyết định tự chế tạo một phiên bản đơn giản của thể giới nước đơn giản, dùng để huấn luyện hàng ngày. Hắn đặt tên là {Huấn Luyện Cá Kiếm}.

Điều này đối với hắn mà nói là một khiêu chiến trước nay chưa từng có! Hắn phải phân tích tác dụng của mỗi tấm trong mười hai tấm tạp phiến kia, còn cần suy nghĩ tác dụng của tạp phiến thần bí trong đó, như mối liên hệ giữa chúng....

Khi tan học thì Phùng Tử Ngang đột nhiên gọi Trần Mộ lại.

“Ta đều xem qua bài tập gần đây của ngươi, làm rất khá.” Phùng Tử Ngang cười nói, đây là đệ tử duy nhất trong lớp học để hắn cảm thấy vui mừng.

Nhìn vẻ mặt chăm chú lắng nghe của Trần Mộ, mặt Phùng Tử Ngang giãn ra: “Đừng lo lắng, lần này gọi ngươi chỉ để nói chút chuyện. Cuối năm là lúc thi thăng cấp lớp, mặc dù với ngươi thì có vẻ hơi sớm nhưng cứ tham gia thi thử đi, để biết không khí thi cử thăng cấp lớp là thế nào.”

Cuộc thi thăng cấp là thi từ sơ cấp lên trung cấp, trung cấp lên cao cấp. Bây giờ Trần Mộ ở sơ cấp, nếu như hắn không qua được cuộc thi thăng cấp, vậy hắn vẫn phải ở lại sơ cấp.

Phùng Tử Ngang đưa cho hắn một tấm huyền tạp: “Trong đây là danh sách các môn học của lớp chế tạp trung cấp và yêu cầu cụ thể của kì thi, có thời gian thì ngươi xem qua.”

Sơ cấp chỉ giảng dạy kiến thức cơ sở, mỗi lớp học đều như nhau. Nhưng tới tổ trung cấp thì các ngành học được chia ra, muốn học khoa nào thì nộp đơn xin thi thăng cấp vào lớp đó.

Việc xin tham gia cuộc thi cũng không có yêu cầu gì, tuy nhiên độ khó của cuộc thi rất cao, mỗi lần tổ chức chỉ có rất ít người vượt qua.

Tới tổ trung cấp, mỗi người không phải chỉ được chọn một phân khoa, có không ít đệ tử tài giỏi thường chọn hai ba khoa, thậm chí nhiều hơn.

Tuy nhiên đối với một đệ tử chỉ nhập học vài tháng thì thi thăng cấp không thực tế chút nào. Cho nên Phùng Tử Ngang cũng chỉ định cho Trần Mộ đi cảm thụ không khí cuộc thi một chút.

Cầm lấy tấm huyền tạp, Trần Mộ lật đầu ra vẻ hiểu rõ.

Hắn gặp rất nhiều rắc rối khi chế tạo {Huấn Luyện Cá Kiếm}. Trong số mười hai tấm huyền tạp thì số có liên quan đến huấn luyện cá kiếm chỉ có một tấm, cộng thêm tấm tạp phiến mô phỏng môi trường nước, cùng với tấm trừ tạp, tổng cộng có ba tấm tạp phiến.

Lúc này chế tạo ba tấm huyền tạp cũng không quá khó với Trần Mộ, vấn đề tài liệu cũng không khó giải quyết. Vấn đề giờ đây là làm thế nào kết hợp chúng lại, tạo thành một chỉnh thể có tổ chức.

Trong thế giới nước đơn giản, đảm nhận việc này là tấm tạp phiến thần bí kia nhưng mà hắn chỉ có một tấm như vậy.

Chế tạo ba tấm tạp phiến một lần nữa, cảm giác của Trần Mộ cùng với lúc trước rất khác nhau. Nhiều chỗ mà trước đây không hiểu thì đều có cảm thụ mới, toàn bộ quá trình chế tạo như mây trôi nước chảy, liên mạch lưu loát.

Làm cách nào để kết hợp ba tấm tạp phiến thành một chỉnh thể, điều này làm Trần Mộ hao tâm tổn sức rất nhiều. Hắn không ngừng thử nghiệm nhưng rất nhanh hắn phải dừng công việc lại, đối diện với một vấn đề khác.

Đó chính là tiền!

Trong khoảng thời gian này Trần Mộ say mê nghiên cứu, tốn rất nhiều chi phí, bất tri bất giác, tiền tạp trong tay còn lại không bao nhiêu. Những tiền tạp này đều là nữ ma quỷ để lại, Trần Mộ không chút đắn đo hầu như tiêu hết.

Không có tiền thì nghiên cứu của bản thân không có cách nào tiếp tục. Thứ duy nhất đáng giá mà bây giờ hắn có trên tay là căn biệt thự này.

Chỉ là biệt thự này hiển nhiên không thể bán, mặc dù hắn cũng không để ý một lần nữa quay về ở trong phòng trọ cấp kinh tế, nhưng mà vấn đề không chỉ có giới hạn như thế. Nếu như hắn bỏ đi, nữ ma quỷ làm thế nào tìm được hắn? Hơn nữa nếu như hắn đem biệt thự bán thì thân phận nguy trang của hắn cũng sẽ lộ ra ngay lập tức.

Qua khoảng thời gian không phải vì tiền mà rầu rĩ, Trần Mộ một lần nữa khôi phục lại như cũ.

Hơn nữa hiện tại hắn không cách nào thông qua chế tạo huyền tạp để kiếm tiền, cũng không thể tới câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp.

Đây đúng là một vấn đề hao tâm tổn trí a!

81. Chương 81: Con Buôn

Chẳng lẽ phải ngừng thử nghiệm thật? Trần Mộ than thở trong lòng, nếu như có Lôi Tử ở đây thì tốt rồi, với đầu óc cơ trí của hắn thì tìm một con đường kiếm tiền mới không phải là việc khó.

Lúc này Nha Nha rất đau đầu, xe của nàng bị hỏng rồi. Trên người nàng mặc một áo sơ mi hình chữ T đầy màu sắc, quần jean cụt, một đôi chân trắng thon dài khiến người khác hít thở không thông.

Thân hình của nàng cao gầy, gương mặt lạnh lợi, từ lâu là đối tượng trong lòng của vô số người. Giờ phút này nàng bất lực đứng dựa vào xe ‘Ngân Tinh’ đời mới nhất của mình. Xe đẹp người càng đẹp hơn, mỗi người đi ngang qua đều phải quay đầu lại nhìn.

Bỗng hai mắt Nha Nha sáng lên, nàng thấy một người.

Trần Mộ đang từ từ bước tới phía này.

“Diêu Khắc, Diêu Khắc!” Nha Nha vội vàng khua hai tay, nhảy dựng lên hô lớn.

Suy nghĩ của Trần Mộ bị cắt đứt, hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Nha Nha đang liều mạng hướng hắn phát tay. Hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi chuẩn bị đi tiếp. Quan hệ giữa hắn và Nha Nha hoàn toàn không tốt, ngược lại còn có một ít mâu thuẫn ở bên trong.

Thấy Trần Mộ không hề để ý, định đi tiếp thì Nha Nha quýnh lên, vội vàng chạy đến trước mặt Trần Mộ.

Động tác của nàng so lần trước giống nhau như đúc, giang hai chân, mở hai tay ra, ngăn Trần Mộ lại.

“Có việc gì?” Câu hỏi của Trần Mộ cũng cực kỳ quỷ dị, giống y như lần trước.

“Xe của ta bị hư, người có thể sửa giúp ta hay không?” Nha Nha cầu khẩn: “Nếu không thì ta chẳng thể đi học được.”

Bộ dáng Nha Nha như vậy, nhưng thật ra có một nửa là giả vờ. Bỏ một buổi học, nàng cũng không để ý lắm. Nhà của nàng rất giàu, nên cũng không phải khổ công học tập chế tạp làm gì, do đó nàng không để ý đến việc học.

Từ lần trước kết oán cùng Trần Mộ, trong lòng nàng vẫn thường hơi áy náy. Mà lần trước Trần Mộ thể hiện ra ngoài tàn nhẫn quả quyết để lại cho nàng ấn tượng rất sâu sắc.

Hơn nữa nàng còn phát hiện Trần Mộ là một người cố gắng nhất khắc khổ nhất trong lớp, điều đó và hình tượng lúc ban đầu nàng nhìn thấy tương phản rất mạnh.

Trong đám vô dụng lầy ỉn uống vui chơi làm mục tiêu cả đời, lại xuất hiện một người trầm mặc chịu khổ như vậy, cảm giác đó cực kỳ lạ thường.

Nàng vẫn tìm một cơ hội cùng trò chuyện với Trần Mộ, thế nhưng Trần Mộ sau khi tan lớp lập tức biến mất không thấy, mà trong thời gian ở trường thì lại rất ít nói.

Hôm nay nàng rốt cuộc nắm được cơ hội, trong lòng càng thêm vui vẻ, vẻ cầu khẩn trên mặt càng nặng thêm vài phần.

Vóc người Nha Nha rất cao gầy, cao hơn Trần Mộ một ít. Hai người đứng chung một chỗ, Trần Mộ lập tức thành hoa nhài cắm bãi cứt trâu, càng làm nổi bật vẻ kiều diễm của Nha Nha lên. Hai chân trắng như tuyết nổi bật lên bên cạnh làn da mang bệnh vàng da của Trần Mộ, quả thực tỏa ra sự hấp dẫn vô cùng.

Xe? Trần Mộ nhìn thoáng qua Ngân Tinh của Nha Nha, trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến, Lôi Tử thường nhắc tới muốn mua một chiếc xe.

“Ta không biết sửa.” Trần Mộ rất thành thật trả lời. Không cần nói xe cao sang như Ngân Tinh này, ngay cả xe công cộng, số lần hấn ngồi qua cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Người giúp ta nhìn một chút đi, ta thật sự không biết cách nào khác!” Cặp mắt to Nha Nha lã chã chực khóc. Nàng không thêm để ý Trần Mộ có thể sửa hay không, chỉ là muốn nhân cơ hội kéo hai người lại gần hơn một chút. Nàng có vài phần tò mò đối với người này.

“Nếu như bị phá hư thì ta không bồi thường đâu.” Trần Mộ suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Vẻ mặt Nha Nha liền rạng rỡ như bầu trời sau cơn mưa, mới vừa rồi nước mắt ướt át tràn trề cùng đầy mặt sâu khổ như thế thoáng cái không cánh mà bay. Nàng vội gật đầu liên tục: “Không thành vấn đề! Không thành vấn đề!”

Nói chung hỏng hóc của xe vẫn là một vấn đề, đây cũng là lí do mà những người có chút thực lực đều đi học điều khiển khí lưu tạp. Kỹ thuật chủ yếu của xe là khí lưu tạp, nó dùng dòng khí lưu mạnh mẽ do khí lưu tạp sinh ra làm lực đẩy, cộng thêm hình dáng khí động lực bên ngoài, cho nên có thể phi hành.

Tuy nhiên dù đã trở thành một công cụ giao thông quen thuộc, nó vẫn còn có nhiều chỗ khiến người khác chưa hài lòng. Ví dụ như khí lưu tạp chủ yếu của nó, do tính chất tài liệu của bản thân tạp phiền nên nó không bền. Mà nó lại sinh ra khí lưu cực kỳ mạnh mẽ, nói cách khác, nó sinh ra đẩy lực rất lớn. Mặc dù đã có rất nhiều biện pháp bảo vệ, nhưng khí lưu tạp trung tâm vẫn rất dễ bị tác dụng của lực đẩy mạnh mẽ làm hỏng hóc, thậm chí là phá hư.

Nguyên nhân Trần Mộ đáp ứng rất đơn giản. Khó có được một cơ hội như vậy, có thể tìm hiểu sâu về xe, cho dù bị phá hủy cũng không có quan hệ đến mình.

Thời gian ở cùng với Lôi Tử trước kia, Trần Mộ không ngừng thử chế các loại hạ cấp tạp phiền, cũng từng mở ra rất nhiều đồ dùng trong nhà như tủ lạnh ..v.v..., phá hư cả đồ đạc, nhưng nào ngờ lại nhìn không ra đầu mối nào.

Giá trên thị trường của xe Ngân Tinh lên đến 350 vạn audierne, là một kiểu xe cao cấp chính cống. Bất quá nếu đối phương nói rõ bị phá hủy cũng không sao, Trần Mộ yên tâm lớn gan bắt đầu tháo ra.

Người đẹp cùng xe xịn, vừa nhìn thì biết thân phận rất cao quý. Mà Trần Mộ lúc leo lên thì chui xuống, nhìn qua như một thợ sửa xe hoạt bát. Trong cốp xe phía sau có dụng cụ sửa chữa cỡ nhỏ dự phòng, cái này giúp đỡ Trần Mộ không ít.

Bây giờ chiếc xe này đã đầu một nơi đuôi một nẻo, trên tay hấn cầm khí lưu tạp lấy ra từ trong xe.

Kích cỡ của khí lưu tạp này lớn hơn tạp phiền bình thường rất nhiều, dày bằng một ngón tay, cầm trên tay như một khối hình vuông.

Đây là khí lưu tạp cấp ba, nhưng so với khí lưu tạp bình thường thì nó có một số cải tiến nhất định. Những cải tiến này giúp luồng khí lưu mà nó sinh ra càng tập trung hơn, đổi lại nó kém linh hoạt hơn rất nhiều.

Vấn đề nằm ở trên tấm tạp này, kết cấu của nó đã bị hư hại.

Chỉ có cách sửa chữa tấm khí lưu tạp này hoặc mua cái khác, thì mới có thể để chiếc xe này bay trở lại.

Khi vấn đề nằm ở tạp phiền thì Trần Mộ liền có lòng tin.

“Khí lưu tạp này bị hư, ta có thể sửa chữa nó nhưng người phải trả tiền công.” Trần Mộ nhìn Nha Nha, bình tĩnh nói.

Tiền công? Nha Nha ngờ rằng lỗ tai mình nghe lầm, lần đầu nàng gặp người giúp mình lại còn đòi tiền công..

“Trên người của ta chỉ có ba vạn audierne.” Nàng có chút chần chừ trả lời, đến bây giờ nàng còn chưa hoàn toàn phản ứng lại.

“Vậy thì ba vạn audierne.”

“Ừ.” Nha Nha mê mang gật đầu.

Đối với Trần Mộ thì kết cấu của khí lưu tạp cấp ba hơi phức tạp, yêu cầu trình độ sửa chữa tạp phiên càng cao. Nhưng hôm nay không biết có phải là bị tiền bạc kích thích, như có thần giúp đỡ mà hắn sửa tẩm khí lưu tạp này khá nhẹ nhàng. Hắn cũng không sửa chữa tẩm khí lưu tạp như lúc ban đầu, mà còn thay đổi vài chỗ nhỏ.

Sửa xong khí lưu tạp, Trần Mộ liền lắp xe lại như ban đầu. Nha Nha nửa ngờ nửa tin khởi động xe, không ngờ thật sự là sửa tốt rồi.

“Cho người.” Nha Nha rất hào phóng thanh toán ba vạn audierne, mặc dù hành động đòi tiền công của Trần Mộ khiến nàng cảm thấy hơi khó chịu. Nha Nha khó chịu khởi động xe nghênh ngang rời đi, hoàn toàn không chào từ biệt Trần Mộ. Vốn nàng có vài phần hứng thú với Trần Mộ, nhưng hành động đòi tiền của hắn khiến ấn tượng trong lòng nàng giảm mạnh.

Không hề để ý đến Nha Nha, kiếm được ba vạn audierne nên trong lòng Trần Mộ rất vui. Dù ba vạn audierne không nhiều nhưng đối với hắn mà nói, cũng đỡ dần cho hoàn cảnh kinh tế của bản thân. Hắn không nghĩ hành vi đòi trả công của mình có gì không ổn, trong mắt hắn đây là một chuyện rất bình thường, không cần phải thắc mắc.

Làm hắn thật sự vui vẻ cũng không phải ba vạn audierne, mà là qua chuyện này hắn thấy được một con đường hoàn toàn mới.

Quay lại trường học, Nha Nha càng nghĩ càng khó chịu. Giúp đỡ bạn học còn đòi tiền công ! Nhân phẩm của người này thật quá tệ , lúc trước sao mình lại khen ngợi một người như vậy chứ ?

Vì vậy khi thấy Trần Mộ bước vào lớp, đặc biệt là cái độ nghi khảm đầy đá quý dành cho nữ trên tay Trần Mộ, rồi nghĩ đến ba vạn audierne hôm nay, trong lòng nàng càng thêm khinh bỉ.

Không thiếu tiền mà còn tính toán chi li đến vậy, đúng là con buôn!

Càng khiến nàng bức tức là Trần Mộ bước vào phòng học cũng không thèm nhìn nàng một cái, như thể chuyện sáng nay không có phát sinh.

Đối với Trần Mộ mà nói thì việc này đã kết thúc. Thời gian rất quý giá, không thể lãng phí được.

Chăm chú lắng nghe sư phụ giảng bài, trong mắt hắn không ngừng lóe lên vẻ đắm chìm. Mấy tháng này thật sự rất quan trọng với hắn. Tri thức về kết cấu của hắn dần có hệ thống hơn, mà một ít nguyên lý được trình bày trong tạp phiên thân bí càng để hắn coi trọng tri thức hiện nay.

Bất tri bất giác, sự hiểu biết của hắn với chế tạp đã xảy ra biến hóa ngút trời. Mà Trần Mộ chuyên tâm học tập cũng không ý thức được sự thay đổi này.

Nha Nha hơi kinh ngạc nhìn Trần Mộ, nàng không hiểu nổi. Bộ mặt chăm chú của Diêu Khắc trước mắt tỏa ra một sức thu hút kì lạ. Dường như nàng có thể cảm nhận được một loại lực lượng trên người Trần Mộ, một loại lực lượng tích cực cầu tiến!

Thanh niên này cùng với tên con buôn hồi sáng trái ngược nhau quá dữ dội.

“Cô gái nhỏ đang yêu à?” Phượng tỷ bên cạnh trêu chọc Nha Nha.

Nha Nha trợn mắt liếc nàng: “Nói bậy gì chứ? Tên nhà giàu mới nổi này đáng giá để ta động lòng sao?” Về mặt này tràn đầy khêu gợi, đem tất cả hồn phách của nam sinh thầm chú ý đến nàng đều câu ra hết.

Phượng tỷ cười khê: “Người rõ ràng nhìn người ta đến giữa trưa.”

“Ta chỉ là thấy khó hiểu, cảm giác nhìn không thấu người này.” Nha Nha nhẹ giọng đem chuyện sáng sớm nói một lần.

Đến khi Nha Nha nói xong, lại phát hiện Phượng tỷ nhìn nàng một cách lạ lùng. Nàng hơi buồn bực: “Làm sao vậy, nhìn ta kiểu gì vậy?”

Phượng tỷ than nhẹ một tiếng: “Đừng đùa với lửa, chơi đùa với đàn ông thì được, nghìn vạn lần không nên có cảm tình, bằng không.....”

“Phượng tỷ, hôm nay người thật sự rất lạ a!”

Hai người cười đùa náo loạn cả lên, đề tài hai người bàn tán rất nhanh liền chuyển sang chỗ khác.

Giờ giải lao, Phượng tỷ liền đoạt lấy chìa khóa xe của Nha Nha, ném lại một câu: “Ha ha, hôm nay cho ta mượn xe nhé”. Lời còn chưa dứt, đã không thấy bóng người đâu.

82. Chương 82: Con Đường Kiếm Tiền

Trong ga đã đầy ắp người, Trần Mộ nhàm chán nhìn những huyện tạp quảng cáo đang phát trong đại sảnh.

Đi tàu tới thành Ami là một cách rất nhanh và tiện lợi, chỉ mất khoản 6 giờ. Đáng tiếc là thực lực của bản thân còn quá yếu, nếu không sử dụng khí lưu tạt mà bay qua hoang dã chắc chắn sẽ rất thú vị.

Rốt cuộc thì tàu cũng tới cũng tới. Lần đầu tiên đi tàu khiến Trần Mộ có chút cảm giác mới lạ.

Nhưng cảm giác này cũng biến mất nhanh chóng. Cả hành trình đoàn tàu đều đi dưới lòng đất, nói cách khác là họ phải ở trong lòng đất 6 giờ. Vùng hoang dã khắp nơi đều có nguy hiểm bốn bề nên mọi người mới chú ý tới lòng đất. Hiện tại ở liên bang Thiên Du, việc đi lại dưới đất đã là một loại kỹ thuật rất hoàn thiện. Mạng lưới giao thông dưới lòng đất như mạng nhện phân bố kín cả liên bang Thiên Du.

Chuyến đi đường dài này vô cùng buồn tẻ nên để chăm sóc cho các hành khách, cứ 5 ghế sẽ có một cái máy chiếu, nó sẽ chiếu ra một số tiết mục giải trí để mọi người giết thời gian. Khi tạp ảnh xuất hiện thì tất cả mọi người đều vui thích.

Tin tức mà máy chiếu trước mặt đang phát ra là nội dung được ghi lại từ trước. Trên tàu có sử dụng kỹ thuật rất tiên tiến, chúng chỉ cần thông qua một máy chủ là có thể đưa hình ảnh tới mọi máy chiếu khác cùng lúc. Loại kỹ thuật này là do câu lạc bộ hạ cấp huyện tạp ở Đông Thương Vệ thành phát minh.

“Xin giới thiệu với mọi người một bộ tạp ảnh được lưu truyền mà không cần quảng cáo. Cho tới nay chúng ta vẫn chưa tìm được tin tức liên quan tới tác giả của bộ tạp ảnh này. Bộ tạp ảnh này tuy chỉ lưu truyền ở phạm vi nhỏ quanh Đông Vệ học phủ, nhưng sự chế tạo hoàn mỹ và cốt truyện đặc sắc thì vượt xa những bộ tạp ảnh khác. Đương nhiên đây chỉ là quan điểm của riêng ta.

Càng đáng nói là bộ tạp ảnh này vừa xuất hiện đã chinh phục được cả Đông Vệ học phủ. Ở Đông Vệ học phủ hiện nay rất khó mua được bộ tạp ảnh này vì chẳng có ai muốn bán cả. Từ đó có thể thấy được sức hấp dẫn của nó. Nhân viên biên tập của chúng ta đã phải tốn rất nhiều công sức, cộng thêm trả một cái giá rất cao để mua được bộ tạp ảnh này, bây giờ sẽ lấy ra để chia sẻ với mọi người.

Chỉ có một điều đáng tiếc là bộ tạp ảnh này không có kết thúc và tác giả thần bí của nó dường như cũng biến mất. Một ít đệ tử của Đông Vệ học phủ đang có kế hoạch làm tiếp câu chuyện này.

Được rồi, ta cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người nữa, xin mời thưởng thức câu chuyện xảy ra trên vũ trụ bao la {Sư Sĩ Truyền Thuyết}”.

Máy chiếu bắt đầu trình chiếu tạp ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết}. Nhìn những nhân vật cùng câu chuyện quen thuộc đó, lại khiến lòng Trần Mộ nhiều cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Thỉnh thoảng lại có tiếng than thở vang lên. Chín mươi chín phần trăm những người ở đây chưa từng xem qua bộ tập ảnh này, lập tức bị chinh phục.

Những bức tường tối đen như mực bên ngoài lùi dần về phía sau, thời gian chậm rãi trôi qua.

6 giờ đồng hồ, nói ngắn không ngắn, bảo dài không dài. Các hành khách phát hiện khi đoàn tàu đã dừng lại thì bộ tập ảnh vẫn còn chưa chiếu xong, rất nhiều người lập tức chạy đi hỏi các nhân viên trên tàu thông tin liên quan đến bộ tập ảnh này.

Trong khi mọi người còn đang than thở, thì một trong hai người chế tạo tập ảnh {Sư Sĩ Truyền Thuyết} là Trần Mộ đã đặt chân lên thành phố Ami.

Phượng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu thì thấy một chiếc xe màu xanh biếc. Nàng biết rất rõ người lái chiếc xe này. Đó là Ôn Thiên Minh, một trong số những người mà nàng ghét nhất. Người này mặt mũi không tồi, quen tính phong lưu, trong trường học có biệt danh là “Ôn nhu đến thiên minh”, ý là chỉ có một đêm ôn nhu, nổi tiếng bạc tình bạc nghĩa.

Nghe nói trước kia hắn thường cùng Aragon đi quây phá, còn bây giờ thì đang ra sức theo đuổi Phượng, kiểu gì cũng không bỏ cuộc. Trong lòng Phượng nguyên rửa hắn không thôi.

Ôn Thiên Minh mặc dù là một gã nhà giàu hám gái nhưng cũng là một tay lái rất xuất sắc. Hai người lần đầu gặp nhau cũng là vì đua xe, lần đó vì Ôn Thiên Minh không mang theo chiếc Lục Tùy Phong nên chỉ có thể theo sau xe của Phượng, không thể vượt lên. Cũng từ lần đó mà hắn mới có hứng thú với nàng.

Hàng ngày sau khi tan học hắn đều sẽ trêu chọc Phượng một lần. Chiếc xe của hắn có các tính năng đều xuất sắc, kĩ thuật lái cũng rất cao, Phượng chưa từng thắng được lần nào. Làm cho nàng tức giận thì gã kia sẽ rất đắc ý, lần nào cũng khiến nàng cực kì tức giận.

Kĩ thuật lái xe của Phượng không hề kém Ôn Thiên Minh, chỉ là chiếc xe này của Ôn Thiên Minh có tính năng quá tốt, tăng tốc rất nhanh, hơn xa chiếc Lam Vũ của nàng.

Trùng hợp là hôm nay xe nàng bị hỏng nên đã lấy xe của Nha Nha đi tạm.

Xe Ngân Tinh mặc dù có chất lượng cao, nhưng chỉ là về nội thất, về mặt động lực thì lại không xuất sắc. Phượng vốn cũng quen thuộc các loại xe chất lượng cao, mà Ngân Tinh cũng ở trong nhóm này.

Xem ra hôm nay lại bị gã này trêu đùa rồi. Vừa nhìn thấy chiếc xe màu xanh biếc đó là tâm trạng của nàng lập tức bực bội, liền xoay vô lăng.

Vù! Ngân Tinh đột nhiên quay ngược khiến nàng kinh ngạc.

“Không thể nào! Phản ứng của Ngân Tinh không thể linh hoạt như vậy? Vừa rồi mình dùng lực đáng lí xe chỉ quay 25 độ, nhưng vừa rồi lại quay đến 40 độ.”

Quay 40 độ cũng không phải chuyện gì ghê gớm, rất nhiều loại xe chất lượng cao đều có thể làm được, nhưng Ngân Tinh không nằm trong số đó. Ngân Tinh không phải loại xe cho người theo đuổi tốc độ, mục đích của nó là làm cho người dùng thấy thoải mái nên các tính năng về chuyển hướng cũng không xuất sắc.

Chẳng nhẽ Nha Nha độ xe? Không thể nào! Nàng nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này.

Là ảo giác?

Nhưng nhìn kỹ kính chiếu hậu thì Ôn Thiên Minh đã bị bỏ lại đằng sau. Tuy nhiên Ôn Thiên Minh cũng điều chỉnh lại phương hướng rất nhanh, lại vọt lên một lần nữa.

Liếc nhìn những tòa nhà cao tầng san sát, Phượng chuẩn bị thử lại một lần.

Nàng xoay vô lăng sang trái, phóng vọt lên rồi lại quẹo phải như tia chớp.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi nhanh chóng khiến đôi mắt đẹp của nàng sáng lên.

Ngân Tinh vẽ lên bầu trời một hình chữ S hoàn mỹ, xuyên qua hai tòa nhà cao tầng. Cả quá trình trôi chảy tự nhiên, nhanh như tia chớp, nhẹ nhàng như một con én bạc.

Tất nhiên là Ôn Thiên Minh không thể ngờ được Ngân Tinh lại có thể thực hiện những động tác linh hoạt như vậy. Thấy những tòa nhà cao tầng đã ở rất gần, hắn vội vàng giảm tốc độ, bay sát rạt qua tòa nhà, cả người đầy mồ hôi.

Nhìn qua kính chiếu hậu thấy Ôn Thiên Minh đang chật vật, Phượng huyết sáo hưng phấn.

Động tác của nàng không hề chậm lại, hết quẹo trái lại quẹo phải. Tính năng chuyển hướng vốn không xuất sắc của Ngân Tinh hôm nay lại như được uống thuốc tăng lực, mỗi vòng cua đều trơn tru linh hoạt khiến người lái chỉ hận không thể dùng hết kỹ xảo của mình.

Chỉ trong nháy mắt chiếc xe của Ôn Thiên Minh đã bị Ngân Tinh cho hít khói.

Bao nhiêu buồn bực trong lòng đều biến mất, trong lòng nàng cực kì sảng khoái.

Nàng liền dùng thông tấn tập gọi cho Nha Nha.

Nha Nha vừa tiếp cuộc gọi đã oán trách: “Phượng tỷ, người lại lấy xe của ta đi rồi. Làm cho ta hôm nay phải đi nhờ xe của Đường Đường về nhà.”

“Tiểu Nha Nha đừng giận nữa, đến đây tỷ tỷ hôn một cái nào.” Phượng cười nói, sau đó lập tức hỏi: “Nha Nha, người có đem Ngân Tinh đi độ lại không đó?”

“Độ xe?” Nha Nha lắc đầu: “Không có đâu! Người cũng biết là ta chưa bao giờ đưa xe mà.”

“Vậy có ai từng động tới xe của người không?” Phượng vội vàng hỏi.

“Động tới xe của ta à?” Nha Nha không hiểu có chuyện gì, nói: “Sáng nay xe bị hỏng nhưng được Diêu Khắc sửa rồi, lại còn đòi ta ba vạn audierne nữa. Mà sao vậy? Lại có vấn đề à?”

“Không có gì đâu!” Phượng vội vàng lắc đầu, cười nói: “Ta chỉ hỏi một chút vậy thôi. Được rồi, không nói chuyện với người nữa, để ta tập trung lái xe.” Không chờ Nha Nha có phản ứng, Phượng đã tắt thông tấn tập.

Nàng lẩm nhẩm cái tên Diêu Khắc, hai tay nhẹ nhàng điều khiển vô lăng, vẻ mặt đắm chìm.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ đi ra khỏi Đông Thương Vệ thành.

Đứng ở giữa ngã tư của thành phố Ami, Trần Mộ không vì xa lạ mà hoảng hốt. Hắn nhanh chóng tìm người hỏi đường tới phố tạp phẩm. Con phố này dài khoảng 3,5 km, hầu hết các cửa tiệm ở đây đều kinh doanh tạp phẩm và những thứ có liên quan.

Đi dọc theo phố tạp phẩm, nhìn qua tấm biển hiệu trước mắt, hắn liền bước vào.

Đây là một cửa hàng sửa chữa tạp phẩm.

Đối với hầu hết mọi người mà nói, tạp phẩm cũng như quần áo, hỏng thì thay cái khác, bình thường sẽ chẳng ai đem đi sửa. Nhưng nếu bộ quần áo đó có ý nghĩa đặc biệt với chủ nhân hoặc là thứ đồ rất khó mua thì người ta cũng sẽ muốn sửa lại nó.

Mặt tiền của cửa hàng này không lớn, trang thiết bị cũng khá bình thường.

“Xin chào, ngài cần gì sao?” Chủ tiệm nhiệt tình hỏi.

Nhưng khi Trần Mộ nói mình chỉ muốn nhận một số tạp phẩm về sửa thì độ nhiệt tình giảm hẳn. Đến khi nghe Trần Mộ là đệ tử Đông Vệ học phủ, lại nhìn thấy thẻ học viên thì lại nhiệt tình lên.

Nói chung những chế tạp sư làm nghề này đều là những người không có tiền đồ, mà Đông Vệ học phủ là ngôi trường tốt nhất trong khu vực này.

Chủ tiệm lấy ra một đồng tạp phẩm, chủ yếu là tạp phẩm cấp ba, xem ra chúng đã được cất giữ khá lâu rồi.

Trong mắt chủ tiệm, cấp ba chính là một vấn đề đau đầu. Muốn chữa trị tạp phẩm cấp ba bị hỏng cần phải có trung cấp chế tạp sư. Nhưng chế tạp sư đã đạt đến trung cấp còn muốn làm loại công việc này sao?

Vì thế mà ở đây còn tồn đọng rất nhiều tạp phiến cấp ba. Chủ tiệm thăm cảm thấy may mắn, vớ được một tên đệ tử ra ngoài kiếm tiền tiêu vặt. Đệ tử ở Đông Vệ học phủ thường thì đều có gia cảnh sung túc, không thiếu tiền.. Hắn thấy phỏng đoán của mình càng thêm chính xác khi nhìn thấy độ nghi khảm đầy bảo thạch trên tay Trần Mộ. Ánh mắt cũng tăng thêm vài phần tôn kính.

Trần Mộ lựa chọn những tấm tạp phiến mà mình chắc chắn có thể sửa được, cuối cùng chọn ra 15 tấm.

Trần Mộ hỏi: "Tiền công tính thế nào?"

Chủ tiệm nhìn Trần Mộ, dè dặt nói: "Mỗi tấm 2 vạn audierne, ngài thấy thế nào?" Một tấm tạp phiến cấp ba có giá khoảng vài chục vạn, các cửa hàng sửa chữa chuyên nghiệp lấy giá mỗi tấm là 5 vạn audierne, tạp phiến càng đặc biệt thì giá càng cao. Nhưng cửa tiệm của hắn chỉ là một tiệm nhỏ, đưa ra mức giá này thì cũng đã chẳng còn lời lãi được bao nhiêu.

Nhưng vị chủ tiệm này cũng nghĩ rất thông suốt, mấy tấm tạp phiến này cứ để ở chỗ hắn thì một audierne cũng chẳng kiếm nổi. Bây giờ cứ kiếm ít đi một chút nhưng chỉ cần tạp phiến được sửa tốt thì cửa tiệm của hắn sẽ có tiếng tăm, buôn bán cũng sẽ tốt hơn, sẽ trở thành cửa tiệm sửa chữa hàng đầu trong khu vực. Chỉ tốn hai vạn audierne mà được một trung cấp chế tạp sư sửa một cái tạp phiến, nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới.

"Được." Trần Mộ nhận lấy mấy tấm tạp phiến rồi nói: "Cuối tuần sau ta sẽ đem trả."

"Được, được!" Chủ tiệm cười rộ, nhanh chóng lấy ra hợp đồng. Trần Mộ xem xét cẩn thận, xác định không có vấn đề gì mới kí.

Ý nghĩ đi sửa tạp phiến này nảy sinh sau khi Trần Mộ chữa khí lưu tạp cấp ba cho Nha Nha. Hắn có thể sửa chữa một số tạp phiến cấp ba để kiếm tiền. Phí sửa chữa huyền tạp cấp một và cấp hai rất thấp, chỉ khoảng vài trăm audierne, đối với hắn bây giờ thì chẳng đáng kể cho nên hắn chỉ tập trung vào tạp phiến cấp ba.

Đáng tiếc là hắn chưa có danh hiệu trung cấp chế tạp sư, nếu không thù lao để hắn sửa một cái tạp phiến ít nhất cũng phải là 5 vạn audierne.

Trần Mộ rất hài lòng với chuyến đi đến thành phố Ami này. Nếu một tuần sửa 15 tấm thì sẽ kiếm được 30 vạn audierne. Mặc dù số tiền này chẳng đủ cho hắn làm nghiên cứu nhưng đây là biện pháp tốt nhất hắn có thể nghĩ ra.

83. Chương 83: Khí Lưu Tạp {nê Thu}

Hắn đến thành phố Ami là để tránh bị người khác chú ý. Thế lực của Tả gia tại thành Đông Thương Vệ rất mạnh nhưng ra ngoài thành Đông Thương Vệ thì cũng chẳng là gì. Nếu không phải chờ nữ ma quỷ thì hắn đã sớm khỏi nơi này rồi.

Vừa về đến nhà thì Trần Mộ liền bắt tay vào làm việc. Sửa chữa tạp phiến là một công việc đòi hỏi kỹ thuật rất cao, nhiều chỗ hắn phải vừa làm vừa học. Mặc dù đã có kinh nghiệm sửa chữa thành công khí lưu tạp cấp ba nhưng vì chủng loại của những tạp phiến cấp ba trên tay rất đa dạng nên công việc chuẩn bị cũng nhiều hơn.

Nếu là ngày trước hắn sẽ không dám nghĩ tới công việc này, nhưng bây giờ hắn đang ở Đông vệ học phủ, nếu gặp phải kết cấu lạ thì cũng có thể tìm kiếm tư liệu liên quan.

Những việc cần chuẩn bị này có rất nhiều nhưng cũng đem lại nhiều kiến thức, đây cũng là một việc rất quan trọng. Sửa chữa tạp phiến thì không thể làm hư bản gốc, nghĩa là hắn chỉ có một cơ hội để làm, điều này cũng khiến hắn chuẩn bị càng thêm kĩ lưỡng.

Một chế tạp sư chuyên sửa tạp thì 15 tấm tạp phiến chỉ mất khoảng 3 giờ. Nhưng với Trần Mộ thì có thể sửa xong đã là không dễ dàng rồi.

Thời gian cuối tuần Trần Mộ đều vùi đầu vào sửa chữa, chẳng hề bước ra khỏi cửa một bước.

Tạp phiến cấp ba có rất nhiều loại, dù là cao cấp chế tạp sư cũng không dám nói mình đã chế tạo qua tất cả, chứ đừng nói là một kẻ mới vào nghề như Trần Mộ.

“Cái gì?” Nha Nha kinh ngạc nhìn Phương tỹ, lắc đầu: “Ta không đi! Ta không đi đâu! Phương tỹ, hần làm sao mà tài giỏi như người nói được? Theo ta thấy trong trường chúng ta, ngoại trừ tổ cao cấp thì cũng chỉ có anh của Đường Đường mới lợi hại như vậy thôi. Hay là để ta đi hỏi Đường Đường giúp người?”

Phương thở dài: “Ta biết Tả Đình Y đúng là rất giỏi, nhưng người này chẳng chịu giúp ai. Rất nhiều người đã định thông qua Đường Đường để nhờ hần chế tạo tạp phiến nhưng đều bị từ chối. Mặc dù người và Đường Đường có quan hệ tốt nhưng có lẽ Tả Đình Y vẫn sẽ không đáp ứng.”

Nhưng vẻ mặt nàng lại đột nhiên hưng phấn, nói thật nhỏ: “Gã Diêu Khắc này cũng có chút tài năng. Hắc, không thể ngờ được, Ngân Tinh của người lại có thể lượn hình chữ S chứ, thật là mạnh mẽ!”

Cái gì mà lượn hình chữ S? Nha Nha nghe không hiểu, tuy nhiên nàng vẫn kiên quyết lắc đầu: “Người muốn đi tìm hần thì tự đi đi, dù sao ta cũng không muốn có quan hệ gì với tên quái đản đó. Hừ, người muốn hần chế tạo một cái tạp phiến, không biết sẽ bị moi mất bao nhiêu tiền đâu!” Vẻ mặt nàng vẫn tức giận, rõ ràng là vì chuyện lúc trước rồi.

“Nha Nha, ta xin người đó!” Phương liên tục lắc đầu, sau đó đem đôi môi đỏ mọng ướm át của mình lại gần khuôn mặt Nha Nha: “Cùng lắm thì ta hi sinh một chút, hôn người vài cái, mười cái thế nào? Nếu không thì hai mươi cái?”

Tư thế của hai vị mỹ nữ này thực sự rất mờ ám khiến cho các học viên khác nhìn thấy đều phải trợn mắt há mồm !

“Sợ người rồi!” Nha Nha đỏ mặt, vội vàng xin tha. Trước mặt bao nhiêu người thế này nàng thực sự không chịu nổi. Nàng trầm giọng nói: “Người chuẩn bị bao nhiêu tiền rồi, gã này chắc chắn là đòi không ít đâu.”

Phương cắn răng nói: “Chỉ cần hần làm được khí lưu tạp thỏa mãn yêu cầu của ta, ta sẽ trả hần 100 vạn audierne.”

“Người điên rồi sao?” Nha Nha kinh hãi: “Số tiền này cũng đủ mua một chiếc Ngân Tinh rồi. Sao người lại dùng nó để mua một cái khí lưu tạp?”

“Chỉ cần hần làm được khí lưu tạp thỏa mãn yêu cầu của ta, ta sẽ trả cho hần!” Phương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người không biết đâu, ta đã bị cái tên sắc ma Ôn Thiên Minh kia hành hạ tới muốn chết rồi!”

“Sắc ma? Phương tỹ, không phải người được xưng là khắc tinh của sắc ma sao?” Nha Nha kinh ngạc nhìn Phương tỹ, hiển nhiên là nàng không ngờ lại có người có thể ép Phương tỹ tới mức này.

Đúng lúc đó Trần Mộ bước vào phòng học, hai người lập tức hạ giọng.

Trong đầu Trần Mộ lúc này đang đầy ắp kiểu dáng và kết cấu của các loại tạp phiến cấp ba. Vẫn còn nhiều vấn đề mà hần chưa giải thích nổi. Mấy vấn đề này cần được giải quyết xong trong hôm nay nên hần đã chuẩn bị để tới thư viện, nếu vẫn không được sẽ tới hỏi lão sư Phùng Tử Ngang.

Buổi học vừa vừa bắt đầu, Trần Mộ liền để mấy vấn đề này sang một bên, chăm chú nghe giảng. Hần biết kiến thức về kết cấu của mình còn rất kém.

Tan học, Trần Mộ vừa định đi thì cảm thấy có người đang đi về phía mình, đó là Nha Nha và Phương.

“Diêu Khắc, ta muốn giới thiệu cho người một vụ làm ăn, người có muốn làm không?” Nha Nha lạnh lùng hỏi, chuyện mấy hôm trước nàng vẫn còn để bụng.

“Làm ăn gì cơ?”. Hai chữ “làm ăn” đã thu hút sự chú ý của Trần Mộ, hần nhìn lại hai người.

“Lần trước người sửa xe cho ta, có phải đã thay đổi kết cấu của khí lưu tạp không?” Nha Nha nhìn chăm chăm vào Trần Mộ.

Trần Mộ gật đầu, bình tĩnh hỏi: “Lại bị hỏng sao?”

Nha Nha và Phương nhìn nhau, cả hai đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt người kia. Trong mắt các nàng, vẻ bình tĩnh của Trần Mộ toát ra vẻ thần bí khó lường.

“Không phải.” Nha Nha lắc đầu: “Là Phượng muốn nhờ người chế tạo một cái khí lưu tạt dùng cho xe, nàng sẽ cung cấp các thông số kỹ thuật yêu cầu. Đương nhiên là nàng sẽ trả tiền công tương xứng.”

Phượng vội vàng nói :”Chỉ cần người làm được, ta sẽ trả người 100 vạn audierne.”

100 vạn? Trần Mộ sững sốt, trong lòng thầm than những cô nàng nhà giàu này thật lợi hại!

Dùng 100 vạn để mua một cái khí lưu tạt chuyên dụng , kiểu đốt tiền này là lần đầu tiên hắn thấy.

Trần Mộ nhìn hai người một cách nghi ngờ, suy nghĩ xem lời nói của họ có thật hay không?

Thấy vẻ mặt này của Trần Mộ, Nha Nha khó chịu, ưỡn ngực ngạo nghễ nói:”Sao rồi? Sợ chúng ta quýt tiền của người sao?”

Trần Mộ thu lại ánh mắt, nhìn sang Phượng: “Có yêu cầu kỹ thuật gì?”

Phượng mừng rỡ, nói:”Người đi theo ta.” Nói xong liền lôi Nha Nha đi trước dẫn đường.

Trần Mộ đi theo hai nàng tới một tòa nhà ở phía tây bắc của trường, nhìn lại xung quanh thì hắn biết mình chưa từng tới đây bao giờ. Xung quanh đang có rất nhiều đệ tử, trên mặt bọn họ đều lộ ra sự vui vẻ và chờ đợi, đang ngồi nói chuyện với nhau.

Phượng và Nha Nha hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, mà Trần Mộ vì theo sát hai nàng cũng nhận được không ít ánh mắt chú ý. Hắn không thích cảm giác bị người ta nhìn như vậy, nhưng vì 100 vạn audierne, hắn chỉ có thể kiên trì đi theo.

Đi vào trong tòa nhà dạy học này, Trần Mộ nghi ngờ không biết mình có phải vừa vào trong một công xưởng hay không. Khắp nơi trên mặt đất là các loại linh kiện, phụ tùng.

“Đây là nơi tập trung của các hội tạt giới trong trường. Nơi đây có những nhân tài xuất sắc nhất của trường về phương diện này, đôi khi cũng có vài vị sư phụ tới đây làm việc.” Phượng vừa chú ý tránh các linh kiện trên mặt đất vừa giới thiệu cho Trần Mộ.

Nha Nha đứng bên nàng đang cau mày, bịt mũi, bước đi cẩn thận, e sợ dầu mỡ dính vào đôi giày đắt tiền của mình.

“Tạt giới là gì?” Trần Mộ hỏi.

“Tạt giới mà người cũng không biết?” Phượng ngạc nhiên hỏi, sau đó vội vàng giải thích:” Đó là các loại máy móc có sử dụng kỹ thuật tạt phiên, ví dụ như toa xe cũng thuộc về tạt giới.”

“Ra thế.” Trần Mộ gật đầu.

“Có rất nhiều người thích tạt giới, người sẽ thấy ở đây có rất nhiều tạt giới cổ quái, nhưng cũng sẽ có những trận so tài thú vị. Trong bọn họ có một số người thành tích học tập không tốt nhưng về mặt này thì lại rất tài giỏi.” Hiển nhiên là Phượng rất hâm mộ những người giỏi làm tạt giới.

Ngoài mặt Trần Mộ vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng thì thầm đồng ý. Mặc dù tạt phiên biến hóa vô cùng nhưng không phải là vạn năng nên cần có vật dẫn. Thứ có tác dụng lớn nhất chính là tạt giới, ví dụ như xe, nồi đun nấu. Cao cấp huyền tạt có thể phát ra năng lượng thực thể nhưng nó quá quý giá, tiêu hao năng lượng cũng quá lớn, người bình thường không dùng nổi.

Năm đó đại sư La Tề đã chọn con đường này.

Chỉ có điều Trần Mộ thấy đám đệ tử này làm được tạt giới rất tinh xảo nhưng độ thực dụng lại không cao. So với đại sư La Tề năm đó thì kém không biết bao nhiêu lần, mà so với câu lạc bộ hạ cấp huyền tạt chuyên nghiên cứu hạ cấp huyền tạt thì cũng còn rất kém.

Thứ không có giá trị thực dụng thì Trần Mộ sẽ không quan tâm, hắn đến đây chỉ là vì 100 vạn audierne.

Tầng hầm của tòa nhà dạy học này đã được ngăn thành nhiều gian xưởng rồi cho các hội tạt giới thuê với giá không hề thấp. Còn có một tầng được cải tạo lại thành trường đua để cho bọn họ thử nghiệm những ý tưởng điên cuồng của mình. Đương nhiên muốn sử dụng thì phải trả tiền.

Vừa nghe Phượng giới thiệu Trần Mộ vừa cảm khái, bản lãnh tiêu tiền của Đông Vệ học phủ quả thực hơn xa Lôi Tử.

Nhưng để đảm bảo an toàn, nhà trường sau khi thu phí cực cao cũng cung cấp những sự phục vụ rất tốt. Ví dụ như gian nhà xưởng này, tất cả những thứ bên trong đều đã qua gia cố, hệ thống cung cấp năng lượng cũng đã được cải tạo.

Người thích chơi tạp giới đương nhiên sẽ phải có tiền. Nghĩ tới việc Phượng sẵn sàng bỏ ra 100 vạn audierne để làm một cái khí lưu tạp, hẳn liền hiểu được chơi tạp giới còn đắt tiền hơn chế tạp nhiều.

Ba người đi tới một gian xưởng, trong đó đang để vài chiếc xe khá đẹp.

“Này, Hoa Hoa.” Phượng lại gần một chiếc xe màu đỏ, la lớn.

Dưới gầm xe thò ra một cái đầu, vì nguyên nhân góc độ mà đầu của hắn lại ở ngay dưới váy của Phượng!

“Phượng tỷ, hôm nay lại mặc đồ... màu đen ” Gã nam sinh này huyết sáo vang, cười hắc hắc. Nha Nha sợ hãi lùi về sau một bước.

Bốp! Phượng không do dự dẫm một phát vào mặt hắn. Một tiếng kêu đau đớn vang lên từ dưới chân nàng. Phượng day mạnh thêm vài cái rồi mới rút chân về.

“Phượng tỷ, hôm nay sao lại đến tìm ta vậy? Chẳng lẽ là vì nhớ ta?” Gã Hoa Hoa này đã thay bộ đồ lao động bằng một cái sơ mi kẻ caro, đầu tóc bù xù như tổ quạ, càng cười lại càng thấy bỉ ổi, nhưng bắt mắt nhất chính là dấu chân trên mặt hắn.

“Đúng vậy, là ta nhớ người.” Phượng cười quyến rũ, đôi chân thon dài làm bộ như muốn đá khiến Hoa Hoa vội vàng nhảy tránh.

Phượng thấy vẻ mặt lạnh tanh của Trần Mộ thì không đùa giỡn nữa: “Người bạn này của ta đang chuẩn bị làm giúp ta một cái khí lưu tạp nên ta muốn tới hỏi ý kiến của người. Ta định lắp ráp một chiếc xe khác.”

“Khí lưu tạp?” Hoa Hoa nghi ngờ đánh giá Trần Mộ: “Hắn học năm thứ mấy?”

“Cùng bạn với ta.” Thấy Hoa Hoa bĩu môi xem thường, Phượng sợ hắn làm cho Trần Mộ tức giận, vội vàng nói: “Hỏi người thì người trả lời nhanh lên, đừng có nói nhảm nữa.” Trong mắt nàng, Trần Mộ có tính cách khó hiểu, âm trầm tàn nhẫn.

Hoa Hoa nhún vai, dang tay: “Vây coi như ta chưa nói gì.” Vẻ mặt hắn nhanh chóng trở nên nghiêm túc: “Người muốn làm loại xe gì?”

Phượng nhớ lại cảnh tượng tự do lái xe xuyên qua các tòa nhà hôm đó, lập tức thốt ra: “Xe Loạn Đạo.”

“Người không phải đi thi đấu, làm xe Loạn Đạo làm gì?” Hoa Hoa ngạc nhiên.

Xe Loạn Đạo, tên cũng là nghĩa (khúc cua) , tính năng xuất sắc nhất của nó là ôm cua. Loại xe này không tập trung vào tốc độ mà là về tính linh hoạt, nó có những biểu hiện rất xuất sắc. Nhưng những chiếc xe bình thường đều bay trên trời, chỉ cần không quá thấp thì sẽ rất ít gặp chướng ngại vật.

“Ta thích!” Phượng hơi nhíu mày.

“Nếu người muốn làm xe Loạn Đạo thì yêu cầu với khí lưu tạp sẽ rất cao. Chỗ ta có một cái khí lưu tạp {Nê Thu} kinh điển, nhưng đây là đồ để ngắm, không thể đưa người dùng được. Loại khí lưu tạp này là thích hợp nhất cho xe Loạn Đạo, đáng tiếc là không mua được nữa rồi.” Hoa Hoa nói rất nghiêm túc.

Khí lưu tạp {Nê Thu}! Cái tên này khiến Trần Mộ tò mò. Hắn không hiểu khí lưu tạp và loại cá chạch (nê thu = cá chạch) thì có gì liên quan với nhau. Hắn mở miệng nói câu đầu tiên từ khi đến đây: “Có thể cho ta xem qua tấm khí lưu tạp đó được không?”

Phượng liền phụ họa: “Từ lâu ta đã nghe nói người có {Nê thu}, mau lấy ra cho chúng ta xem đi.”

“Được rồi.” Hoa Hoa cũng khá thoải mái, chạy vào trong nhà kho lấy ra một tấm tạp phiên to cỡ quyển vở, à, phải nói là giống tảng đá hơn.

Trần Mộ nhận lấy tấm tạp phiên, xem xét cẩn thận. Hoa Hoa đứng bên cạnh liên tục nhắc: “Cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đấy.”

Tấm khí lưu tạp này có rất nhiều điểm khác với tấm trong Ngân Tinh của Nha Nha. Khí lưu tạp của Ngân Tinh phóng thích khí rất tập trung, chỉ về một hướng. Nhưng tấm khí lưu tạp này lại có thể phóng thích được nhiều cổ khí lưu, khí lưu có thể tập trung, cũng có thể phân tán.

Thứ tạo nên sự khác biệt chính là kết cấu. Tấm khí lưu tạp {Nê thu} này rất tinh xảo, chế tạo cực kì khó khăn. Nó có thể phóng ra 7 cổ khí lưu, hơn nữa độ mạnh yếu của mỗi một cổ khí lưu cũng có thể điều chỉnh. Khí lưu tạp tinh xảo như vậy bây giờ hẳn mới thấy.

84. Chương 84: Phục Chế Hoàn Mĩ

Hơn nữa tấm {Nê Thu} này không chế chuẩn xác hơn sự cải tiến của hẳn nhiều, so sánh với nó, tấm Ngân Tinh hẳn từng cải tiến chỉ có thể tính là nguyên sơ.

“Số lượng tấm khí lưu tạp {Nê Thu} này chỉ có hạn, cả liên bang chỉ sản xuất khoảng 30 tấm, tấm của ta có số 18. Ta cũng từng đi tìm người để phảng chế nhưng người chuyên về khí lưu tạp quá ít, người tìm được cũng không giống nhau. Có người thì xem không hiểu, có người thì trình độ không đủ, tóm lại là không ai có thể phảng chế được.”

Ngụ ý của Hoa Hoa chính là nghi ngờ khả năng của Trần Mộ, khuôn mặt dưới kiểu tóc ỏ chim của người thiếu niên này có vẻ đặc biệt bướng bỉnh.

Phượng hưng hăng trừng mắt nhìn Hoa Hoa, nàng không muốn chọc giận Trần Mộ.

Hoa Hoa chẳng sợ hãi chút nào, cợt nhả nói: “Phượng tỷ, đây là người tình mới của người sao? A, tình cảm còn rất sâu đậm nhỉ, bảo vệ hẳn như vậy, cũng không giống phong cách của người a. Nếu như đám học viên đẹp trai kia biết Phượng tỷ của chúng ta bị người thu phục như vậy, chà chà, không biết có cảm tưởng gì.”

Về mặt của Nha Nha bên cạnh liền trở nên quái dị, nàng muốn nhin cười nhưng vẫn không nhin được, “ha ha” cười phá lên.

Khuôn mặt của Phượng liền đỏ bừng.

Hoa Hoa ra vẻ kinh hãi: “Không ngờ Phượng tỷ cũng biết đỏ mặt? Sức thu hút của vị ca ca này thật sự rất lớn a!”

Cẩn thận nhìn thoáng qua Trần Mộ, thấy hẳn còn đang tập trung tinh thần tìm hiểu khí lưu tạp {Nê Thu} trên tay, dường như không nghe thấy. Phượng liền thở phào nhẹ nhõm, chột giận tím mặt.

Nàng một tay xách cờ lê trên mặt đất, đằng đằng sát khí xông thẳng tới Hoa Hoa.

Hoa Hoa hú lên quái dị, nhảy lên như con khỉ. Làm cho Nha Nha đứng bên cạnh cười đến vỡ bụng.

Trần Mộ hoàn toàn không chú ý tới tiếng cười nói bên người, tất cả tâm thần của hẳn đều đắm chìm vào tấm khí lưu tạp trên tay. Nhìn thấy khí lưu tạp tinh xảo như thế, đây cũng là một loại hướng thụ cực tốt đối với hẳn. Hẳn bắt đầu từ từ suy luận kết cấu của nó, dần dần hiểu rõ hướng suy nghĩ của đối phương.

Đây là kinh nghiệm của Trần Mộ. Trước khi tiến vào Đông Vệ học phủ, quá trình học tập của hẳn có thể nói là lịch trình tự mình tìm hiểu. Trong mắt hẳn, việc phục chế hoàn mỹ tác phẩm của chế tạp sư khác cũng không có giá trị. Hẳn muốn học tập chính là phương thức những chế tạp sư kiệt xuất này suy xét vấn đề, ý nghĩ của bọn họ, cùng với bọn họ làm thế nào đem kết cấu trong đầu áp dụng vào tạp phiên.

Kết cấu tinh xảo của những đại sư này có thể khiến hẳn thán phục. Như tấm khí lưu tạp {Nê Thu} trước mắt này, mặc dù nó chỉ là cấp ba, nhưng mức độ khó khăn khi chế tạo vượt rất xa các khí lưu tạp đồng cấp bình thường khác.

Tạp phiên mà Trần Mộ từng chế tạo qua, chỉ có {Thoát Vĩ Toa} tạp là có độ khó vượt qua nó. Còn các tạp phiên khác, bao gồm cả mười hai tấm tạp phiên của thế giới nước đơn giản đều kém nó.

Nói chung cũng chỉ có tạp phiên lớn như vậy, mới có thể chứa nổi kết cấu phức tạp đa dạng như thế. Khi Trần Mộ bóc một ít lớp hoa văn bên ngoài ra, tìm hiểu đến nguyên lý kết cấu của nó thì không nhận được thán phục trong lòng lần nữa.

Cả tạp phiên tổng cộng chứa 112 kết cấu hồi hình, còn có 44 cái kết cấu hình chuỗi. Có thể tưởng tượng kết cấu của nó phức tạp cỡ nào, không chỉ nói người bình thường, mà ngay cả chế tạo sư chứng kiến kết cấu đa dạng phức tạp như thế, cũng sẽ choáng đầu váng óc không thôi.

Nhưng ngoài dự đoán của Trần Mộ, điểm quan trọng nhất trong toàn tấm tạp phiên lại không phải là điều này, mà là ba điểm nổi tiếp. Ba điểm này nối với nhau thành hình tam giác, phân bố trên bề mặt của toàn tấm tạp phiên.

Kết cấu của chúng không phức tạp, thậm chí có thể nói là không chút thu hút, nhưng trong mắt Trần Mộ thì đây là kết cấu đáng giá nhất trong tấm tạp phiên này.

Ba điểm này là một dạng kết cấu “Trù” cực kì nguyên sơ, nó có công dụng nhất định của “Trù”. Nếu như không có học tập lý luận về “Trù”, Trần Mộ tin tưởng tấm tạp phiên này là rào cản khó vượt qua nhất.

Sơ đồ kết cấu tấm khí lưu tạp dần dần càng ngày càng rõ ràng trong đầu Trần Mộ, đường nét ngang dọc đan xen này không còn tối nghĩa khó hiểu nữa.

Dần dần phục hồi tinh thần lại. Chứng kiến ba người đang đùa giỡn, Trần Mộ thu hoạch rất nhiều nên trong lòng cũng thoải mái hơn.

Chú ý thấy Trần Mộ đã ngừng đầu, ba người liền ngừng lại.

“Thế nào?” Phương hồi hộp hỏi.

“Cần thời gian ba ngày, chút nữa ta sẽ đưa danh sách tài liệu cho người.” Trần Mộ vẻ mặt bình tĩnh trả lời.

Hoa Hoa như nghe được chuyện cười. ‘Xích’, hần bật cười, vẻ mặt không tin la lên: “Gì? Ba ngày? Hắc, bạn thân, nhìn qua thấy người có vẻ rất thật thà, không nghĩ ra lại có thể khoác lác như vậy! Người cho rằng người là Tả Đình Y sao? Kiêu ngạo a, Tả Đình Y cũng không dám khoác lác ba ngày có thể phẳng chế tấm {Nê Thu} này! Người lại có can đảm mở miệng.”

Đối với sự ngờ vực của Hoa Hoa, vẻ mặt Trần Mộ không chút thay đổi, không thềm liếc hần một cái liền nhắc chân bước ra ngoài, ném lại một câu: “Ồ lại để ta đưa danh sách tài liệu cho người.”

Phương cùng Nha Nha hai mặt nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Hoa Hoa nhìn ba người rời đi, huyết sáo vang dội, hần vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm: “Ba ngày? Đầu năm nay, mấy tên khoác lác này cũng không ít a?”

Ba người lại trở về lớp, trong phòng học đã không có một bóng người.

Trần Mộ ngồi xuống, tìm giấy bút, viết thoăn thoắt. Nửa phút sau, hần đưa cho Phương một tờ giấy chỉ chít chữ.

Chứng kiến các loại tài liệu viết trên tờ giấy này, Phương giật mình nhảy dựng lên: “Nhiều như vậy?”

“Lúc nào gom đủ tài liệu thì làm lúc đó. Chuẩn bị cho tốt một trăm vạn.” Nói xong, Trần Mộ liền thu thập đồ đạc, ngênh ngang rời đi dưới ánh mắt ngạc nhiên của hai người.

Suốt đường đi, Trần Mộ vẫn đang nghĩ về kết cấu của tấm khí lưu tạp {Nê Thu}, đường nét này quả thực tuyệt vời giống như tác phẩm nghệ thuật.

Ở trên tạp phiên này, Trần Mộ cảm nhận được một loại ý tưởng hoàn toàn mới. Tạp phiên ngang cấp, chỉ cần chịu khó xâm nhập khai thác, cũng có thể làm ra tinh phẩm sánh ngang với tạp phiên cao cấp.

Khí lưu tạp cấp cao có thể phóng ra khí lưu lớn mạnh hơn, nhưng muốn làm được {Nê Thu}, thì không phải cấp bậc có thể giải quyết.

Cấp bậc không phải là tất cả!

Điều này làm cho hần nhớ tới thế giới nước đơn giản, ai có thể nghĩ đến mười hai tấm hạ cấp tạp phiên lại có thể sinh ra hiệu quả kinh người như vậy.

Nhưng lại nhớ đến phương án chế tạo phiên bản thu gọn của thế giới nước đơn giản, đến bây giờ bản thân vẫn chưa tìm ra cách khả thi nào, hần không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Trừ thứ đó ra, sửa chữa tạp phiên hần cũng còn có rất nhiều chỗ không hiểu rõ lắm, chính mình cũng không có thời gian để lơ lửng. Về đến nhà, kiểm tra qua các căn phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng của nữ ma quỷ. Tâm tình đang có vài phần vui vẻ của Trần Mộ liền nổi lên chút lo lắng.

Dùng qua loa bữa tối cho xong, hần lại tiếp tục vui đầu làm việc.

Ngày thứ hai Trần Mộ mới vừa vào phòng học ngồi xuống thì Phượng đã đi qua.

“Toàn bộ tài liệu đã chuẩn bị tốt, người định lúc nào thì bắt đầu chế tạo?” Giọng nói của nàng có chút nửa tin nửa ngờ.

Mặc dù đây là ý của nàng từ lúc đầu, nhưng khi Trần Mộ nói ba ngày liền có thể hoàn thành khí lưu tạp {Nê Thu}, nàng lại không nhịn được bắt đầu nghi ngờ.

Ngay khi Trần Mộ giao cho nàng danh sách tài liệu, bọn họ có vài phần băn khoăn, song làm cho nàng không ngờ chính là danh sách tài liệu này nhìn có vẻ dày đặc, nhưng toàn bộ cũng chỉ tiêu phí mười vạn audierne. Cái giá thấp này hoàn toàn vượt xa dự đoán của nàng. Ngược lại Nha Nha bên cạnh bĩu môi, một lần nữa xem thường tính keo kiệt của Trần Mộ.

“À, ba ngày sau này đưa cho người.” Trần Mộ thản nhiên nói.

Khí lưu tạp {Nê Thu} cũng không sử dụng tài liệu quý trọng gì, tất cả tài liệu đều hết sức bình thường. Đồng tài liệu bình thường giá mười vạn audierne, có lẽ khá đồ sộ. Cũng may sức lực hần tăng lên không ít, chẳng biết từ chỗ nào tùy tiện tìm được một bao bố bỏ đi, đem đồng tài liệu này bỏ vào, cũng không hề để ý đến hình tượng, vác trên vai đi về nhà.

Phía sau hần, Phượng cùng Nha Nha trợn mắt há mồm.

Cho tới bây giờ thì đây tấm tạp phiên lớn nhất mà Trần Mộ chế tạo. Nhưng chính là như vậy, đem một bao bố tài liệu cô lại trên tấm tạp phiên, quá trình cần xử lý rất nhiều.

112 kết cấu hồi hình, 44 kết cấu chuỗi, những cái này cần tay nghề cơ bản cực kỳ vững chắc. Ở mặt này, đối với Trần Mộ từng chế tạo nhiều năm năng lượng tạp cấp một mà nói, hoàn toàn không có vấn đề, thậm chí hần có thể làm cho chúng nó càng hoàn mỹ hơn. Mà ba điểm nổi tiếp quan trọng nhất đối với người đã học tạp qua kiến thức cơ sở của “Trù” như hần mà nói, cũng không phải việc khó khăn gì.

Duy nhất làm cho hần cảm thấy cố sức là cảm giác. Cảm giác của hần còn chưa khôi phục đến trình độ lúc tốt nhất. Mà kết cấu ẩn chứa trong tạp phiên rất nhiều, muốn kiên trì đến lúc hoàn thành, hần phải tốn rất nhiều công sức.

Đầu đầy mồ hôi, Trần Mộ rót cuộc thở phào một hơi. Một khối hoàn chỉnh đặt trước mặt hần, so với tấm khí lưu tạp {Nê Thu} lần trước hần nhìn thấy giống nhau như đúc.

Đây là lần phục chế hoàn mỹ. Ngoại trừ việc cảm giác quá ít, khiến cho Trần Mộ cảm thấy hơi mạo hiểm ra thì cảm giác bây giờ của hần càng thêm nhạy cảm so với trước, không chế trôi chảy tự nhiên. Với cường độ cảm giác của hần vào lúc này, mà muốn hoàn thành kết cấu phức tạp như thế thì phải đối mặt mức độ khó khăn cực cao.

Nhưng dù sao thì cuối cùng cũng hoàn thành, hơn nữa quá trình coi như rất thuận lợi.

Nhìn tấm tạp phiên trước mắt này, Trần Mộ có chút hài lòng.

Ở phòng sửa chữa của Hoa Hoa. Hoa Hoa, Phượng cùng Nha Nha hội họp nhìn thiết bị mô phỏng tạp giới. Thể tích của thiết bị này lớn cỡ một chiếc xe, nhưng có kết cấu đơn giản hơn, chỉ giữ lại những phần kết

cầu quan trọng nhất của một chiếc xe. Hơn nữa bộ phận để lắp đặt khí lưu tạp của nó rất linh hoạt, có thể cắm các loại khí lưu tạp khác nhau vào bất cứ lúc nào.

Đang lắp đặt bên trong chính là khí lưu tạp {Nê Thu} do Trần Mộ phăng chế. Trần Mộ từ chối tham gia hoạt động kiểm tra, mà vội vã chạy đến thư viện.

Thiết bị mô phỏng tạp giới trước mắt có bảy đường thoát khí chuyển hướng, đây cũng là kết cấu phức tạp nhất của chiếc xe vào lúc này, nó có thể xoay bảy hướng. Phải biết rằng một chiếc xe khi tăng thêm một đường thoát khí thì tính linh hoạt của nó sẽ gia tăng rất nhiều, nhưng cùng lúc mức độ khó điều khiển của nó cũng tăng theo cấp số nhân.

Vốn thiết bị mô phỏng tạp giới của Hoa Hoa chỉ có bốn đường thoát khí, đây là chiếc xe có kỉ lục cao nhất mà hần từng chế tạo. Mà tăng lên bảy đường, hoàn toàn là vì kiểm tra tấm {Nê Thu} này.

Bảy đường thoát khí linh hoạt chuyển động về mọi phía. Khi bảy đường thoát khí đồng thời phóng ra khí lưu, thì khí lưu thổi ra bốn phía trong phòng sửa chữa, thổi đến mức ba người hầu như không mở mắt ra được.

“Wa! Trời ạ! Ta nhìn thấy cái gì đây ? {Nê Thu}! Đúng là {Nê Thu}! Ta cảm giác chính mình đang nằm mơ.....” Hoa Hoa hưng phấn đến nỗi nói năng lộn xộn. Nhìn không chớp mắt, vẻ mặt mê say nhìn chăm chăm bảy đường thoát khí không ngừng chuyển động trên thiết bị mô phỏng tạp giới.

“Hắn thành công?” Nha Nha lớn tiếng hỏi Phượng vốn đang say mê nhìn thiết bị mô phỏng tạp giới. Khắp phòng sửa chữa là tiếng rít của khí lưu, nếu như không lớn tiếng một ít thì không nghe được tiếng của người kia.

Phượng thoáng cái phục hồi tinh thần lại, liên tục gật đầu, hưng phấn nói:“Hắn thành công rồi! Thật sự thành công!”

Lúc này trong lòng Phượng tràn đầy cảm xúc, mình rốt cuộc có được một chiếc xe Loan Đạo cực kì xuất sắc. Ngoài sự kích động ra, tâm tình nàng có chút phức tạp, thì ra hần đúng là một vị cao thủ chế tạp! Nàng tin tưởng, một khi có ai đem tin tức khí lưu tạp {Nê Thu} phăng chế thành công truyền ra ngoài, Diêu Khắc lập tức sẽ trở thành ngôi sao sáng chói của Đông Vệ học phủ.

Nàng biết rất rõ danh tiếng của lớp tài trợ trong trường ra sao. Nếu mà lớp học như vậy có một vị học viên có thể chế tạo khí lưu tạp {Nê Thu}, thật là một cảnh hấp dẫn a!

Nha Nha giật mình che miệng, nàng không ngờ tên quỷ keo kiệt kia lại đúng là một vị cao thủ chế tạp! Nhưng càng có nhiều ngờ vực dâng lên trong lòng.

Nhưng tại sao hần lại vào lớp tài trợ chứ? Lại nhớ đến một ít hành động thường ngày của Trần Mộ, nàng lúc này mới phát hiện trừ hai lần ra tay thì Trần Mộ làm việc rất ít gây chú ý, cũng rất hiếm khi thể hiện ra trình độ về mặt chế tạp của mình.

Từ lúc đầu có vẻ như là một gã nhà giàu mới nổi, càng về sau càng bình tĩnh lạnh nhạt, tựa như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nha Nha có tâm tư tỉ mỉ, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Trần Mộ không có thời gian chú ý đến các nàng, sau khi kiểm tra xong thì Phượng rất vui vẻ trả 100 vạn audierne, điều này làm cho hần hết sức hài lòng. Cùng làm ăn với khách hàng sảng khoái là một việc để người khác rất vui vẻ, đặc biệt sau khi thu được một trăm vạn.

Bất quá hần lại đắm đầu vào một kế hoạch kiếm tiền khác. So với chế tạo {Nê Thu}, chữa trị tạp phiền cấp ba có nhiều hạn chế hơn, cũng dính dáng đến nhiều vấn đề hơn.

Tuy nhiên, kẻ thừa tiền cũng không phải dễ gặp như vậy. Trần Mộ chỉ có thể tự an ủi bản thân, thành thật tiến hành công việc sửa chữa.

Trần Mộ vui đầu sửa chữa tạp phiền, hần cũng không nghĩ ra có thể phăng chế được khí lưu tạp {Nê Thu} có ý nghĩa gì, tương tự không biết việc này sẽ mang đến cho hần điều gì.

85. Chương 85: Hỏa Phù Du

Qua lần giáo huấn trước, bây giờ hấn sử dụng cảm giác phải cẩn thận nhiều lắm. Cảm giác tăng trưởng rất chậm, hấn càng tốn nhiều thời gian để tìm hiểu làm sao để tiến hành không chế tinh vi hơn.

Hấn phát hiện có những tia cảm giác nhỏ phân bố trên trụ của vòng xoáy cảm giác hình thoi, rất hợp để không chế tinh vi. Chúng nhạy cảm lại rất nhỏ, số lượng rất nhiều, có muôn hình vạn trạng.

Có thể sửa chữa mười hai tấm tạp phiến cấp ba, hấn khá thỏa mãn rồi. Có không ít tinh phẩm trong mười hai tạp phiến này, một số tạp phiến khiến cho hấn mở rộng tầm mắt.

Trong đó có một tấm rất tinh xảo, đó là tấm huyền tạp cấp ba. Tấm huyền tạp cấp ba này so với tấm huyền tạp cấp ba trước đây trần mộ gặp qua không giống nhau, kết cấu của nó rất kỳ lạ.

Sau khi kích hoạt, nó có thể hình thành một vòng năng lượng hình cầu. Đây là lần đầu tiên Trần Mộ thấy huyền tạp để phòng ngự, tất nhiên nếu chỉ có vậy thì không thể coi là đặc biệt. Thực sự để hấn ngạc nhiên là khi dùng cảm giác không chế thì vòng năng lượng này có thể thay hình đổi dạng, thậm chí dán chặt vào lớp da trên người.

Điều này làm cho hấn nhớ tới {Ngư Luân Y} tạp được giới thiệu trong tin tức mà nữ ma quỷ thu được khi điều tra về Diêu gia, chỉ không biết hai cái này có cùng loại hay không.

So sánh với tấm huyền tạp bình thường như {Liệt Diễm Long}, tấm huyền tạp này dù cũng là cấp ba, thể nhưng vô luận là kết cấu hay độ tinh xảo đều cao hơn nhiều lắm.

Trong tuần này, cảm giác của trần mộ tiến bộ rất nhanh. Khí lưu tạp {Nê Thu} và mười hai tấm huyền tạp cấp ba để hấn mở rộng tầm mắt rất nhiều, đồng thời cũng gợi mở cho hấn không ít.

Tính ra mười hai tấm tạp phiến này có thể mang về cho hấn khoản thu nhập hai mươi bốn vạn audierne.

Bây giờ hấn bắt đầu thích công việc sửa chữa tạp phiến này. Có thể nhận biết được các loại tạp phiến vô cùng đa dạng, đây đúng là kiến thức mà hấn rất thiếu.

Cuối tuần hấn lại đến cửa hàng ở thành Ami. Chủ cửa hàng này sau khi kiểm tra mười hai tấm tạp phiến xong, liền vô cùng vui vẻ trả tiền. Trần Mộ cũng không có ngừng công việc lại, chọn tiếp mười lăm tấm tạp phiến rồi trở về nhà.

Trong chuyến đi, chiếc xe đường dài vẫn chiếu {Sư Sĩ Truyền Thuyết} như trước.

”Trữ phu nhân phải không? Ta ở cửa hàng tạp phiến Trường Thái, tạp phiến mà phu nhân gửi ở cửa hàng đã sửa xong, xin hỏi khi nào thì phu nhân đến lấy?”

“Tạp phiến? Lúc nào?” Trữ phu nhân khó hiểu hỏi. Nàng không rõ khi nào thì mình gửi tạp phiến đi sửa.

“Nửa năm trước, phu nhân từng nhờ chúng ta sửa một tấm tạp phiến cấp ba, trước đó không lâu, cửa hàng may mắn có một vị trung cấp chế tạp sư vào làm, tấm tạp phiến kia của phu nhân rốt cuộc đã sửa xong. Phu nhân có thể lấy nó về.” Chủ tiệm cực kỳ lễ phép trả lời, chỉ là cái gọi là trung cấp chế tạp sư ..v.v..., đúng là hấn nói quá lên.

“A! Ta nhớ ra rồi!” Trữ phu nhân bỗng nhiên nhớ lại nửa năm trước, mình từng đem di vật của phụ thân, cũng là tấm tạp phiến hấn yêu thích nhất nhờ sửa chữa. Bất quá lúc ấy nàng cũng không hy vọng nhiều, gia tộc của nàng sa sút, sớm đã không bằng ngày xưa. Giá của chế tạp sư chuyên sửa chữa rất đắt, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là đem nó đến một cửa hàng nhỏ.

“Chi phí hết bao nhiêu vậy?” Trong lòng Trữ phu nhân hơi lo lắng, rất rõ là nàng bị câu nói trung cấp chế tạp sư của chủ tiệm gây kinh ngạc. Nàng không có nhiều tiền lắm, nhưng đây là di vật của phụ thân, nàng không cam lòng bán nó đi.

“Dựa theo hợp đồng đã ký kết, phu nhân phải trả 22,000 audierne.” chủ tiệm tươi cười nói.

Trữ phu nhân liền thở phào nhẹ nhõm. 22,000 audierne đối với nàng mà nói mặc dù không phải số tiền nhỏ, nhưng mà cái giá này còn nằm trong khả năng của nàng.

“Tốt, ta lập tức đi lấy.” Trữ phu nhân quyết định thật nhanh.

Chứng kiến di vật phụ thân hoàn hảo như lúc ban đầu, nước mắt Trữ phu nhân chảy xuống.

Trữ phu nhân khoảng ba mươi tuổi, mặc quần dài màu xanh tối, mặc dù không xinh đẹp, nhưng mà khí chất nhã nhặn lịch sự, vừa nhìn liền khiến người khác có ấn tượng tốt. Nàng là giáo viên ở một trường học cơ sở. Phụ thân nàng lúc còn sống là một vị tạt tu có chút danh tiếng.

Họ Trữ ở thành Ami là một dòng họ lớn. Tổ tiên của họ là những người dân đến sống ở thành Ami sớm nhất.

Thấy Trữ phu nhân rơi nước mắt thì chủ tiệm hơi lúng túng. Tuy nhiên Trữ phu nhân rất nhanh liền khống chế tâm tình, ngừng khóc, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo vài phần nghẹn ngào, nhẹ giọng cảm ơn chủ tiệm: “Lần này đúng phải cảm ơn ngài!”

“Ai ai ai, phu nhân nói như vậy, để cho ta rất xấu hổ. Tấm tạp phiến này đặt ở đây đã nửa năm rồi, cho tới hôm nay mới sửa xong, lòng ta cũng rất áy náy a!” Chủ tiệm xoa xoa tay, vội vàng nói.

Hắn cũng không dám thất lễ với vị phu nhân ôn nhu trước mắt này. Mặc dù quần áo của nàng mộc mạc, nhìn qua cuộc sống cũng không phải rất dư dả nhưng chủ tiệm là người địa phương, biết rõ vị Trữ phu nhân này hơn người bình thường nhiều.

“Mặc kệ thế nào, cũng phải cảm ơn ngài!” Trữ phu nhân nhẹ lòng tươi cười, chủ tiệm liền ngẩng người ra.

“Không biết ngài có cách liên lạc với vị chế tạt sư kia không? Ta muốn tự mình gặp mặt cảm ơn hắn.” Trữ phu nhân chăm chú nói.

“Diêu Khắc!” mới vừa tan học, Trần Mộ liền bị gọi lại. Quay đầu lại thì thấy Phượng và Nha Nha ở đằng sau, chính là Phượng gọi hắn.

Không nói lời nào, Trần Mộ nhìn các nàng, chờ các nàng mở miệng.

“Có thời gian không? Tấm {Nê Thu} mà người chế tạo đã được dùng rồi, xe mới vừa lắp xong, có muốn cùng đi xem hay không?” Phượng thẳng thắn nói, mà Nha Nha đứng bên cạnh cũng nhìn hắn.

Suy nghĩ một lát, Trần Mộ cũng muốn nhìn xem chiếc xe dùng {Nê Thu} chế tạo ra có hình dáng ra sao. Hắn gật đầu: “Được.”

Đến phòng sửa chữa ngắm một lần nữa. So với sự vắng vẻ lần đầu thì giờ náo nhiệt hơn nhiều. Bên trong có rất nhiều người, bọn họ bàn tán sôi nổi, có không ít người vây lấy Hoa Hoa. Hắn vô cùng thỏa mãn, kiểu tóc ổ chim dưới ánh đèn bắt mắt lạ thường.

Đôi mắt sắc bén của Hoa Hoa vừa thấy Trần Mộ thì ánh mắt liền thay đổi. Về mặt đặc ý liền thu lại, ra sức lách khỏi đám đông, mắt mở to chạy đến bên cạnh Trần Mộ.

“Hắc, Diêu ca tới rồi!” trong giọng nói Hoa Hoa mang theo vài phần nịnh nọt, hoàn toàn trái ngược với vẻ khinh thường lần trước. Vị đại ca lạnh lùng trước mắt là cao thủ có thể chế tạo khí lưu tạt {Nê Thu}. Còn bọn họ chỉ là dân chơi kỹ thuật mà thôi, là đám người đam mê kỹ thuật điển hình. Trần Mộ dùng sự thật đạt được sự tôn kính của hắn.

Càng hướng chi đối với đám người Hoa Hoa mà nói, một vị chế tạt sư tài giỏi có thể giúp đỡ bọn họ rất nhiều.

Nếu như nói về danh tiếng thiên tài chế tạt, thì đang thuộc về Tả Đình Y. Nhưng Tả Đình Y xuất thân từ thế gia giàu có, rút một sợi tóc gãy đều lớn hơn bắp đùi của bọn họ, muốn nịnh bợ hắn thì còn phải xem mình có đủ phân lượng hay không. Đó là chưa nói tới hung danh lừng lẫy của Tả Đình Y. Ai dám đi tìm hắn?

Trần Mộ chú ý tới một chiếc xe đặt ở giữa xưởng, bên trên phủ một tấm vải bạt màu xanh rất kín đáo.

“Đây là xe mới?” Trần Mộ quay đầu lại hỏi Hoa Hoa.

”Đúng, đúng”

Vội vàng gạt đầu, cái đầu kiểu ổ chim giống như gà mổ thóc.

Bọn họ sôi nổi đánh giá Trần Mộ, trong lòng suy đoán lai lịch hắn. Trong bọn họ không có ai quen biết Trần Mộ, nên bọn họ không hiểu được sao Hoa Hoa lại có thái độ như vậy với Trần Mộ.

Gã này là ai, bọn họ sôi nổi thấp giọng hỏi thăm nhưng không ai biết.

“Hắc. Hoa Hoa, sao không giới thiệu vị này một chút?” Người nói chuyện là một thanh niên tóc bạc đầy cơ bắp.

Phòng sửa chữa liền yên tĩnh lại, tất cả mọi người ngừng bàn tán, tất cả ánh mắt của bọn họ đều tập trung trên người Trần Mộ cùng Hoa Hoa.

”Ban Thủ, vị Diêu ca này là bạn của Phượng tỷ, là một vị cao thủ chế tạp!” Hoa Hoa đặc ý giới thiệu. Người thanh niên tóc bạc vai u thịt bắp có tên Ban Thủ này rất am hiểu các loại thử nghiệm vận hành, rất có tiếng tăm trong Đông Vệ học phủ.

“Cao thủ chế tạp?” Người thanh niên tên Ban Thủ này thận trọng: “Không biết Diêu huynh học năm mấy? Lớp nào?”

Chế tạp sư ở Đông Vệ học phủ rất nhiều, nhưng có thể được xưng tụng là cao thủ chế tạp lại không nhiều. Rất hiển nhiên trong số các vị cao thủ chế tạp mà Ban Thủ biết, không có người này.

“Hắn học cùng một lớp với Phượng!” Hoa Hoa giành trả lời.

“Ha ha!” Phòng sửa chữa đang yên tĩnh liền vang lên tiếng cười vang. Bọn họ đều biết Phượng, cũng hiểu rõ Phượng học lớp nào. Lớp tài trợ mà có cao thủ chế tạp sao?

Về mặt Phượng liền lạnh xuống: “Thế nào? Các người có ý kiến gì?”

Ban Thủ mỉm cười: “Bọn họ chỉ ngạc nhiên, không ngờ trong lớp của các người có một cao thủ.” Song về mặt cùng giọng nói của hắn lại có mùi châm chọc.

Trong tiếng cười vang, về mặt Trần Mộ vẫn bình tĩnh. Trong mắt hắn, thái độ của những người này cùng với hắn chẳng có bất cứ quan hệ gì, bản thân cũng không cần chứng minh cho bọn họ điều gì. Hơn nữa từ đầu đến cuối, hắn chưa từng tự cho mình là một vị cao thủ chế tạp. Về phần chế tạo khí lưu tạp {Nê Thu}, hắn chỉ cho rằng đây là một vụ làm ăn rất bình thường.

Trên mặt Hoa Hoa liền lộ ra nụ cười mỉa mai: “Chà, chà, thì ra chế tạp sư có thể chế tạo khí lưu tạp {Nê Thu} cũng không được coi là cao thủ.”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười của mọi người trong phòng sửa chữa liền im bật trong tích tắc.

“Hắn chế ra {Nê Thu}?” Ban Thủ lộ ra vẻ kinh sợ, nhưng về không tin tưởng có phần nhiều hơn.

Hoa Hoa trợn mắt, tức giận nói: “Nếu không các người nghĩ {Nê Thu} này ở đâu ra?”

“Chẳng lẽ không phải là của người?” Ban Thủ vội vàng hỏi.

“{Nê Thu} của ta không bán, đây chính là mạng sống của ta, ai muốn ta cũng không bán.” Hoa Hoa vênh váo tự đắc nói: “Phượng tỷ bỏ một trăm vạn mới mời được Diêu ca giúp nàng chế tạo một tấm.”

Ồ, mọi người cùng lúc kêu lên, không biết là vì một trăm vạn hay vì Trần Mộ có thể chế tạo {Nê Thu}.

Ban Thủ về mặt ngạc nhiên nhìn Trần Mộ chằm chằm. Dù một trăm vạn là số tiền rất lớn, nhưng đối với tấm khí lưu tạp {Nê Thu} mà nói, thì không coi là quá đắt. Càng để hắn kinh sợ là không ngờ gã Diêu Khắc này lại có trình độ chế tạp cao như vậy.

Trong bọn họ, không ai không biết danh tiếng của {Nê Thu}. Nó có thể nổi tiếng như

vậy, một là vì nó có thể khống chế khí lưu tới bảy hướng, mặt khác là nó quá thừa thớt. Còn có một nguyên nhân quan trọng khác là tấm khí lưu tạp này rất khó chế tạo.

Người này có thể chế tạo {Nê Thu}?

Thoáng cái, trong mắt mọi người, Trần Mộ vốn chất phác trầm mặc liền trở nên cao thâm khó lường hẳn lên. Ánh mắt mọi người cũng từ khinh bỉ, khinh thường biến thành kính ngạc, không thể tin được, tôn kính cùng sùng bái.

Trần Mộ trước vẫn bình tĩnh, không vì mọi người chuyển thái độ mà tâm tình thay đổi.

“Người nhìn người ta kìa. Quả thực là phong độ cao thủ a.”

“Đúng vậy, không có khí độ này thì có thể làm ra {Nê Thu} sao? Ta mới vừa rồi cảm giác được hẳn không giống người bình thường ...”

Mọi người bàn tán sôi nổi, thỉnh thoảng lại len lén nhìn về phía Trần Mộ.

“Tốt lắm, mọi người giữ im lặng một chút!” Hoa Hoa giơ hai tay, ra hiệu mọi người yên tĩnh. ánh mắt hẳn chăm chú, hoàn toàn không giống với vẻ nhanh nhẩu thường ngày.

“Ta không biết ai đã tiết lộ tin tức này, nhưng nếu mọi người tới rồi, ta đây cũng cảm thấy rất vinh hạnh.” Hoa Hoa cất cao giọng nói: “Vốn ta cũng không tin Diêu ca có thể chế tạo {Nê Thu}, mọi người cũng biết điều này khó khăn cỡ nào. Nhưng không ngờ Diêu ca thật sự làm được. Nói thật lúc ấy ta liền cảm thấy choáng váng.”

Tất cả mọi người rất biết điều ngậm miệng lại, chăm chú nghe Hoa Hoa nói chuyện.

“Lúc đó trong lòng ta liền có một ý nghĩ, ta làm sao cũng không thể phụ lòng {Nê Thu}! Có thể sử dụng {Nê Thu} để thử tay nghề, cơ hội này cũng không dễ dàng a!” Hoa Hoa có chút kích động: “Cho nên, ta đã tính toán rất nhiều phương án cho chiếc xe của Phượng tỷ, cuối cùng mới xác định kết cấu của chiếc xe này!”

“Tên gọi của chiếc xe này.....” Hoa Hoa bỗng kéo tầm vải màu xanh xuống.

“Hỏa Phù Du!”

Một chiếc xe có kiểu dáng cực kì độc đáo hiện ra trước mắt mọi người, thân xe thẳng đẹp, phần đuôi càng đẹp hơn, có thể lắc lư cực kì linh hoạt, nhìn qua có vẻ lớn hơn phần đầu xe. Thân xe do màu đỏ đậm cùng vàng tươi pha trộn lẫn nhau, làm cho nó giống như một ngọn lửa đang bốc cháy. Mặc dù nó vẫn nằm im tại chỗ, nhưng mọi người đều bị nó hấp dẫn thật sâu.

“Oa!” Phượng la lớn, không thể tin nhìn chăm chú vào chiếc xe này. Ngay từ cái nhìn đầu tiên thì nàng đã yêu thích chiếc xe kỳ lạ đẹp mắt này rồi.

Oanh! Phòng sửa chữa liền náo nhiệt hẳn lên, kiệt tác có một không hai này liền khiến đám người đam mê xe sôi máu lên.

Bọn họ ào ào bước lên, hết chỗ này đến chỗ khác. Mà đám người Ban Thủ thì lôi kéo Hoa Hoa, không ngừng thảo luận một chút vấn đề thiết kế.

Hai mắt của Phượng sáng lên, cảm thấy vô số ngôi sao nhảy múa, nàng hận không thể lập tức ngồi vào chiếc xe này. Nha Nha bên cạnh cũng lộ ra vẻ hâm mộ, chiếc xe này quá đẹp!

Trần Mộ cẩn thận quan sát một chút, nhưng hiểu biết về xe của hắn rất tầm thường. Ngoại trừ hình dáng cổ quái ra thì hắn không thấy chiếc xe này rốt cuộc có chỗ độc đáo nào. Hắn cũng không hiểu được sao những người này lại cuồng nhiệt hưng phấn đến vậy, không ngờ có người tình nguyện bỏ ra một trăm vạn để mua thứ như vậy.

Hắn lặng lẽ tách khỏi đám đông, chuẩn bị rời đi.

Khi hắn mới vừa bước hai bước thì đột nhiên ngừng lại, đây là căn phòng sát với phòng của Hoa Hoa, cũng là một phòng sửa chữa. Chủ nhân phòng sửa chữa này có lẽ đang ở trong phòng của Hoa Hoa, bây giờ ở đây không có một bóng người, có rất nhiều vật kỉ quái nằm rải rác trên mặt đất.

Một món đồ không chút thu hút nào lại khiến Trần Mộ chú ý.

86. Chương 86: Kết Cấu Song Song

Bởi vì trên cái bệ này đặt ba tấm tạp phiến.

Trần Mộ không kiềm lòng được bước tới trước thứ này.

Ba tấm tạp phiến được đặt riêng trên ba cái khung kim loại, mỗi khung kim loại đều có một khe chứa tạp. Trong ba tấm tạp phiến, có một tấm là năng lượng tạp, hai tấm còn lại thì có một tấm là khí lưu tạp, tấm kia là huyền tạp cấp ba.

Chỉ cần dính dáng đến tạp phiến thì Trần Mộ luôn rất nhanh phán đoán ra. Tấm huyền tạp cấp ba này có thể phóng ra vòng năng lượng hình hạt táo, chắc chắn là có tác dụng bảo vệ cái bệ. Nếu không phải lần trước hắn từng sửa chữa tấm vòng năng lượng huyền tạp, chỉ sợ lần này hắn vẫn không nhận ra tấm tạp phiến này đến cùng là loại tạp phiến gì. Tuy nhiên tấm vòng năng lượng huyền tạp này kém xa tấm huyền tạp mà hắn sửa chữa.

Cẩn thận quan sát cái tạp giới này, Trần Mộ không khỏi cảm thấy hứng thú. Hắn mặc dù không rõ nguyên lý của tạp giới này, nhưng có thể nhìn ra ý đồ sử dụng tạp phiến của người thiết kế. Đây là lần đầu tiên hắn thấy tạp giới có thể sử dụng cùng lúc hai tấm tạp phiến.

“Diêu huynh cũng có hứng thú với tạp giới sao?” Đột nhiên một giọng nói từ sau truyền tới.

Trần Mộ ngẩng đầu, người vừa hỏi mình là gã thanh niên tóc bạc vai u thịt bắp, tên Ban Thủ.

Nhìn thoáng qua những đám người đang chuẩn bị thử xe, Trần Mộ không đáp mà hỏi ngược lại: “Sao người không đi xem thử xe?”

Ban Thủ nhếch miệng cười, mang theo vài phần không đồng ý: “Hoa Hoa làm được thứ này đúng là rất giỏi. Huống hồ vận hành thử chân chính không phải chỉ thử xe là có thể thấy được, mà phải trải qua vận hành thử chuyên nghiệp. Ta đoán Phượng chắc chắn không kiên nhẫn đến vậy.”

Ngẫm nghĩ tính cách của Phượng, Trần Mộ đồng ý nói: “Cũng đúng.”

“Không ngờ Diêu huynh có thể chế tạo {Nê Thu}, thật sự là lợi hại! Dù là Tả Đình Y, chỉ sợ cũng không chắc thành công. Lớp tài trợ đúng là nơi tàng long ngựa hổ a!” Ban Lê hứng thú nhìn Trần Mộ, chỉ là lời này lại có phần thâm ý.

Trần Mộ trong lòng run sợ, hắn không nghĩ tới việc chế tạo {Nê Thu} lại làm cho Ban Thủ sinh ra loại ý nghĩ này.

“Đối với hắn thì cái này rất đơn giản.” Trần Mộ thuận miệng nói. Nếu hắn không thừa nhận việc này có khó khăn, vậy chẳng khác nào nói mình rất lợi hại sao?

Ban Thủ sững sốt, những lời này của Trần Mộ, nghe ra tựa hồ rất giống bộ dáng của Tả Đình Y.

Khi hắn đang suy ngẫm ý nghĩa sâu xa trong lời nói Trần Mộ thì đột nhiên bị cắt đứt.

“Đây là cái gì?” Trần Mộ chỉ vào cái đĩa hình bệ dưới đất hỏi.

“Đây là một thiết bị phi hành do ta chế tạo, chuẩn bị cho cuộc thi đối kháng, A a, rất thô sơ, xin Diêu huynh vui lòng chỉ giáo.” Mặc dù Ban Thủ có vẻ thô lỗ cục mịch, nhưng trong lời nói biết tiến biết lùi, không phải hạng người ngốc nghếch.

“Thi đối kháng?”

“Xã đoàn có một hoạt động, đó là dùng thiết bị phi hành bay trong làn lửa đạn, bay tới đích đầu tiên thì thắng. Mới đầu chỉ là kiểm tra tính linh hoạt của thiết bị phi hành, còn có kỹ xảo sử dụng của tuyển thủ. A a, ta đây vốn ngu ngốc nên cũng chỉ nghĩ ra một phương pháp đơn giản.”

“Dùng huyền tạp? Vòng năng lượng?”

“A a, đúng là Diêu huynh chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra. Chính xác, ta nghĩ không bằng cứ thêm cho nó một vòng phòng ngự, lấy cứng chọi cứng đến cùng, coi như là bay vào một chỗ trống đi.” Ban Thủ cười phóng khoáng.

“Ý kiến hay.” Trần Mộ gật đầu, phương án này có thể nói lấy sức mạnh phá khéo léo, hần chợt nói ra thắc mắc trong lòng mình: “Làm sao người giải quyết vấn đề sử dụng hai tấm tạp phiến cùng lúc?”

“Cái này.....” Khuôn mặt Ban Thủ lộ vẻ khó xử, xoa tay: “Ta tốn không ít thời gian mới nghiên cứu ra kỹ thuật này.....”

“Điều kiện!” Trần Mộ rất dứt khoát ngắt lời hần.

“Ha ! Diêu huynh quả nhiên là người nhanh mồm nhanh miệng!” Ban Thủ cười lớn nói: “Tấm huyền tạp cấp ba này dù tốn của ta hơn 100 vạn, nhưng chỉ có hiệu quả bình thường, ta mong Diêu huynh có thể giúp ta chế tạo một vòng năng lượng huyền tạp. Tất nhiên tài liệu do ta gánh. Chỉ cần Diêu huynh đáp ứng, tiểu đệ lập tức hai tay dâng kết cấu tâm đắc này lên.”

“Được!” Trần Mộ không chút do dự đáp ứng.

“Một lời đã định!” Ban Thủ mừng rỡ: “Đã như thế, vậy tiểu đệ giới thiệu chi tiết cho Diêu huynh cái kết cấu song song này!”

Về đến nhà, tâm tình Trần Mộ rất hưng phấn. Bộ kết cấu của Ban Thủ gợi mở cho hần rất nhiều. Hần vẫn không ngừng khổ cực tìm kiếm đầu mối của bản đơn giản hóa thế giới nước kia, bây giờ thì hần rốt cuộc thấy được tia sáng cuối đường hầm.

Điều Trần Mộ cần làm lúc này, là tiêu hóa hoàn toàn lượng tri thức thu được từ Ban Thủ và hôm nay.

Cuối tuần, Trần Mộ lại tới thành Ami một lần nữa.

“Lời mời?” Trần Mộ có chút khó hiểu hỏi.

Chủ tiệm vội vàng gật đầu: “Đúng vậy. Trữ phu nhân hy vọng có thể gặp mặt ngài để cảm ơn.”

Thấy vẻ mặt không có chút hứng thú của Trần Mộ, hần lại vội nói: “Trữ phu nhân là người rất tốt, nàng đúng là người của Trữ gia, mặc dù mấy năm nay đều là một quả phụ.”

Chủ tiệm không nhịn được nhắc nhở Trần Mộ thân phận của Trữ phu nhân.

“Xin thay ta cảm ơn ý tốt của phu nhân.” Trần Mộ suy nghĩ một chút, vẫn từ chối: “ Sửa chữa tạp phiến là công việc của ta, cũng không có chỗ nào đáng khen ngợi. Hơn nữa gần đây ta rất bận, không có thời gian.”

Đúng là gần đây hần bận rất nhiều việc.

Giải quyết xong vấn đề về phiên bản đơn giản của thế giới nước, hần còn phải bắt tay chế tạo tấm vòng năng lượng huyền tạp mà hần nợ Ban Thủ.

Nhưng những lời này khi lọt vào tai chủ tiệm thì khó tránh khỏi có vài phần ngạo mạn.

Trong lòng chủ tiệm cười khở, đồng thời suy nghĩ làm thế nào trả lời thuyết phục với Trữ phu nhân. Nhưng vị thiếu niên trước mắt này, hần cũng không đắc tội nổi, sau này hần cần dựa vào Trần Mộ rất nhiều. Càng hướng chỉ, bối cảnh gia đình của học viên ở Đông Vệ học phủ, xác suất xuất hiện đại nhân vật thật sự là quá mức cao.

Lần này hần lại mang theo mười tấm tạp phiến cấp ba trở về. Mặc dù gần đây hần có chút dư dả nhưng hần vẫn không dám xem hường. Việc cần tiền thực quá nhiều, chỉ cần không cẩn thận thì túi tiền liền eo hẹp lại.

Tồn hết hai tuần, rốt cuộc Trần Mộ làm xong {Cá Kiếm Huấn Luyện}. Hần cũng không sử dụng hoàn toàn kết cấu song song của Ban Thủ, mà đem nó dung nhập vào trong tạp phiến, nói rõ hơn thì hần dùng một tấm tạp phiến thay cho kết cấu song song.

Tấm tạp phiến này được Trần Mộ đặt tên là {Song Song} tạp.” Ngoại trừ chức năng có thể sử dụng nhiều tấm tạp phiến cùng lúc thì không có tác dụng nào khác. Đây cũng là tấm tạp phiến đầu tiên mà hần chế tạo không theo kết cấu tiêu chuẩn, đồng nghĩa với việc hần phát minh ra một loại tạp phiến hoàn toàn mới.

Hắn cũng không vì vậy mà đắc ý, kết cấu song song là do Ban Thủ phát minh, hắn chỉ thu gọn lại thành một tấm tạp phiên thôi. Càng hướng chỉ so sánh với thế giới nước đơn giản do tấm tạp phiên thần bí tạo ra, hiệu quả của {Song Song} tạp này chỉ có thể coi là tạm được.

Cộng thêm {Song Song} tạp cùng năng lượng tạp, {Cá Kiếm Huấn Luyện} cần tổng cộng năm tấm tạp phiên, cũng có nghĩa hắn phải phải đổi độ nghi khác có năm khe chứa tạp.

Hắn mua một độ nghi năm khe bình thường, cũng làm hắn tốn hơn 50 vạn, điều này làm cho hắn suy nghĩ có nên nghiên cứu kết cấu của độ nghi hay không.

Đến trước mắt, bộ {Cá Kiếm Huấn Luyện} mới nhất của hắn tốn hết một trăm vạn. Đốt 100 vạn, bây giờ hắn chết lặng với con số này rồi.

Toàn bộ năm tấm tạp phiên đã cắm vào độ nghi, hắn nhấn nút kích hoạt xuống.

Một thế giới nước đơn giản hoàn toàn mới! Đây là do Trần Mộ tự tay chế tạo, mặc dù thế giới nước này đơn sơ như thế, nhưng khi hắn tiến vào thì trong lòng tràn đầy cảm giác thành công.

Vô số cá bong bóng kết thành đàn bơi lội trước mắt. Nhưng đừng xem thường những con cá đáng yêu đó, tốc độ và sự linh hoạt của chúng không hề khác với những con cá kiếm trong thế giới nước đơn giản. Áp lực nước ở đây cũng như vậy.

Huấn luyện trong này thì không cần lo lắng chuyện bị thương. Mặc dù những con cá bong bóng đầu tròn này đâm vào người cũng có cảm giác nhưng không hề đau đớn, cũng không để lại bất cứ vết thương gì.

Nếu như huấn luyện tránh né ở đây, Trần Mộ tin tưởng mình chắc chắn có thể hoàn toàn khiêu chiến cá kiếm trong thế giới nước đơn giản. Hắn rất tò mò, nếu mình hoàn thành khiêu chiến cá kiếm thì sẽ được thưởng cái gì.

Lịch huấn luyện hàng ngày của hắn lại thêm một hạng mục.

Nhưng nữ ma quỷ khi nào mới trở về chứ? Trong lòng Trần Mộ có chút lo lắng, nữ ma quỷ đã mất tích vài tháng mà vẫn không có một chút tin tức gì.

Ngày nào nữ ma quỷ chưa trở về thì hắn còn phải đeo thân phận ngụy trang ngày đó, hắn không có quyền lựa chọn.

Trở lại trường, tin tức Trần Mộ chế tạo {Nê Thu} đã sớm truyền ra. Bây giờ ánh mắt của bạn học nhìn hắn có phần tôn kính cùng sùng bái, so với sự sợ hãi đơn thuần trước kia khác xa một trời một vực.

Nói đến đây cũng có vài phần thú vị. Tin tức Trần Mộ chế tạo khí lưu tạp {Nê Thu} truyền bá trong lớp tài trợ rộng nhất, đám học viên nhà giàu này đều rất thích tạp giới và cải tiến xe. Do đó bọn họ hiểu rất rõ giá trị của {Nê Thu}, tuy nhiên trong toàn trường, Trần Mộ vẫn không có chút tiếng tăm nào.

{Nê Thu}? Đó là cái gì?

Các học viên toàn tâm toàn ý học tập đối với trò tạp giới hay độ xe của đám học viên nhà giàu, đều không thêm ngoái đầu nhìn lại, tự nhiên cũng không chú ý mấy tin tức này. Hơn nữa trong con mắt bọn họ, nếu như lớp tài trợ có cao thủ chế tạp, vậy trừ khi Đông Vệ học phủ trở thành đại học phủ như Tinh Viện thì mới có khả năng.

Nhưng ánh mắt sùng bái của bạn học vẫn để cho Trần Mộ thâm cảnh giác, thông báo truy nã mình dán đầy bên ngoài, chỉ cần đi nhầm một bước, thì chỉ có đường chết. Bây giờ hắn thậm chí kêu may mắn trong lòng, tấm vòng năng lượng huyền tạp chế tạo cho Ban Thủ không hề giống với tấm huyền tạp của Trữ phu nhân. Tấm huyền tạp chế tạo cho Ban Thủ mạnh hơn huyền tạp bình thường một chút, nhưng không có khác biệt quá xa.

Trong thời gian này không ngừng có người đến tìm hắn, hy vọng có thể mua {Nê Thu} tạp. Chiếc Hỏa Phù Du của Phượng đã trở thành một chiếc xe độ nổi tiếng nhất trong Đông Vệ học phủ. Thậm chí có rất nhiều người cho rằng nó là chiếc xe linh hoạt nhất trong cả thành Đông Thượng Vệ.

Tuy nhiên Trần Mộ đều từ chối tất cả những yêu cầu này. Mặc dù tiền bạc rất cần thiết, nhưng rõ ràng là tính mạng quan trọng hơn.

87. Chương 87: Tám Trăm Vạn

“Ca ca, nhớ muối không?” Tả Đường ngừng gương mặt ngây thơ lên.

Trong con người lạnh như băng của Tả Đình Y hiện lên một tia ấm áp, mệt mỏi mấy ngày này tựa hồ ở giờ khắc này không cánh mà bay. Nhẹ nhàng cười, tay xoa đầu Tả Đường, miệng nói: “Hôm nay gặp chuyện gì vui vẻ như vậy?”

“Muối hôm nay ngồi Hỏa phù du của Phương tử, chơi đùa rất vui a! Toa xa rất linh hoạt, tựa như con cá, hơn nữa thật xinh đẹp nữa chứ!” Tả Đường hưng phấn đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Tả Đình Y không biết Hỏa phù du là cái gì, bất quá có thể đại khái đoán ra, thấy Tả Đường vui vẻ như thế, tâm tình tối tăm mấy ngày này cũng không khỏi trở nên thanh bình ra: “A, nếu thích như vậy, có muốn ca ca tặng muối một chiếc hay không?”

“Tốt quá tốt quá!” bộ dáng Tả Đường tựa hồ cao hứng đến nỗi hận không thể bay lên, bất quá nàng rất nhanh nhú mảy: “Nhưng mà, ca ca, Hỏa phù du mua không được a.”

Tả Đình Y đưa tay rất nhẹ nhàng vuốt ấn đường đang nhăn của Tả Đường, cười nói: “Có toa xa nào mua không được, dù quý mấy đi nữa ca ca cũng giúp muối mua một chiếc có được hay không?”

“Nhưng Nhưng mà.....” Tả Đường còn muốn nói cái gì, lại bị Tả Đình Y ngắt lời: “Tốt lắm tốt lắm, không được nhú mảy! Kéo có nếp nhăn trên mặt đó. Chuyện này giao cho ca ca là được.”

Đúng lúc này, người hầu hướng về phía trước: “Thiếu gia, lão gia phân phó ngài trở về xin mời lập tức đi thư phòng.”

“Biết rồi.” mặt Tả Đình Y khôi phục vẻ lạnh nhạt, tay phải âu yếm xoa đầu Tả Đường, liền hướng thư phòng phụ thân đi đến.

Chứng kiến Tả Đình Y có chút gầy đi, quan tâm trong mắt Tả Thiên Lâm chợt lóe rồi biến mất, bất quá ánh mắt vẫn y cũ là gọn sóng không sợ hãi như thế.

“Ngài tìm con?” Tả Đình Y cung kính hỏi, bởi vì tuổi dần dần lớn lên, hắn đã bắt đầu từ từ tiếp nhận sự vụ trong nhà, dù sao hắn là nhất đại tộc trưởng của cả gia.

“Ừ. Ngồi xuống đi.” Tả Thiên Lâm hòa nhã nói.

Tả Đình Y nghiêm trang ngồi ngay ngắn. thẳng lưng, hắn đang đợi phụ thân phát biểu.

“Thời gian này ngươi có tiến bộ rất lớn.” Hiếm thấy Tả Thiên Lâm tán thành công việc gần đây của hắn. Chứng kiến Tả Đình Y vẫn như cũ ngồi ngay ngắn nghiêm trang, thần sắc bình tĩnh, không có chút nào đắc ý, tâm trạng không khỏi càng thêm an ủi.

Thoáng ngừng lại, hắn tiếp tục nói: “Sau này thời gian ngươi đến trường học càng ngày càng ít. Ta già rồi, ngươi phải bắt đầu học tiếp nhận sự tình trong nhà. Bất quá từ hiện tại mà xem, ngươi làm được cũng rất tốt.”

“Vâng.” Tả Đình Y hơi hơi khom người trả lời.

“Ừ. Được rồi, có tin tức Trần Mộ hay không?”

“Còn không có.”

“Àn, vậy ngươi làm gấp đi.”

Tả Đình Y từ thư phòng lui ra, tâm tình tựa như khí trời âm trầm ngoài phòng. Tựa như có tảng đá nặng nề đặt ở trong lòng, mặc dù từ lâu hắn đã biết vận mệnh của mình rồi, mà khi ngày này thật sự đi tới, hắn vẫn có chút không thể thư thái. Hắn hiểu được lần này phụ thân tìm mình mặc dù không có nói chuyện gì, nhưng ngụ ý rất minh xác, đến lúc mình cáo biệt trường học rồi.

Trước mắt hiện lên vẻ mệt mỏi khi mới vừa rồi phụ thân nói mình già rồi. Tâm trạng Tả Đình Y đau xót, trong miệng tràn đầy vị chát. Đối với Tả gia mà nói, một chế tạt sư vô luận như thế nào cũng không có tương lai, phò tá gia trưởng trọng yếu hơn. Từ khi hắn vừa sinh ra, đã không có quyền lựa chọn.

Đột nhiên hần chứng kiến ở trong sân Tả Đường đang sôi nổi chơi đùa, tâm tình nhất thời trở lại thông dong rất nhiều. Hần gọi đến thông tin tạp của Hồng Đào, Hồng Đào từ sau khi lần trước được Tinh viện vương trạch chỉ điểm, càng thêm dụng công, hiện tại nghiêm chỉnh huấn luyện suốt ngày suốt đêm.

Hồng Đào vừa bắt được liền trách móc: “Người bao lâu nay không tới trường học rồi hả? Có lười biếng cũng lười vừa vừa chứ! Người đúng là đồ điên.”

Tả Đình Y mặt không chút thay đổi: “Người cũng không phải không biết chuyện của ta.”

Hồng Đào ghen hòng, tình trạng Tả Đình Y gần đây hẳn làm sao không biết. Song đây là vấn đề mỗi đại gia tộc đều phải đối mặt, càng không nói Tả Đình Y này đã được chỉ định làm tộc trưởng tương lai.

“Theo ta. Các người hãm hại Trần Mộ cũng quá tàn nhẫn! Tốt xấu người ta cũng giúp chúng ta một lần.” Hồng Đào không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng đề tài, ra vẻ kinh ngạc nói. Bởi vì trên thông báo vậy bắt có hình ảnh Trần Mộ, lần Trần Mộ mang theo ghế đứng ra lưu lại cho Hồng Đào cùng Tả Đình Y ấn tượng rất sâu, liếc mắt một cái liền nhận ra liền.

Hồng Đào cũng không có nửa điểm ý tứ giúp Trần Mộ bênh vực kẻ yếu, vì việc nhỏ này mà đắc tội Tả gia. Hần nói như vậy, chỉ là đem nó làm một việc cười đùa mà thôi.

“Ta tới tìm người giúp một việc.” Tả Đình Y không phản ứng với tra hỏi của Hồng Đào. Trực tiếp nói.

Hồng Đào vẻ mặt kì quái: “Người cư nhiên cũng có sự tình muốn ta hỗ trợ? Hôm nay chuyện cổ quái thật đúng là nhiều a!”

“Đường đường thích một chiếc toa xa gọi Hỏa phù du, chính là chiếc xe trên tay Lâm Phượng. Xe này là một chiếc xe cải tiến, người giúp ta hỏi thăm một chút là ai làm, mua một chiếc, giá tiền đắt một ít cũng không quan hệ. Ta gần đây không có thời gian đến trường.” Tả Đình Y vừa bình tĩnh, vừa nhìn chăm chú vào nơi không xa Tả Đường đang hăng say.

“Nguyên lai là tiểu công chúa chúng ta muốn a! Không thành vấn đề! Việc này cứ giao cho ta!” Hồng Đào vỗ ngực vang rung trời, Tả Đường vẫn rất được mọi người yêu thích, Hồng Đào cũng hết sức sung ái.

Giải quyết chuyện này xong, Tả Đình Y thu hồi ánh mắt, vững bước đi về phía trước. Hần còn có rất nhiều sự tình chưa hoàn thành.

Hô! Trần Mộ đầy người mồ hôi, giống như mới từ trong nước mò ra. Kì thật hẳn đích xác cũng không kém nhiều lắm mới từ trong nước mò ra, “Tiền ngư huấn luyện”, A không, xác thực nói, hẳn kêu là “phao phao ngư huấn luyện”, cũng tại trong nước.

Trong nước sức ép cường, làm cho Trần Mộ chịu mọi đau khổ. Đặc biệt sau khi huấn luyện một lúc, điểm cảm thụ ấy rõ ràng hơn nữa. Bởi vì ở trong nước phát kinh phải điều động khí lực toàn thân. Điều này cũng làm cho toàn thân hẳn không chỗ không bị đau nhức dị thường.

Không có ma quỷ nữ chỉ đạo, hẳn không thể làm gì khác hơn là tự mình lực lợi. Kỹ xảo né tránh Ma quỷ nữ dạy cho hẳn cùng kỹ xảo phát lực trong nước kết hợp với nhau. Bất quá trước mắt, hẳn còn cần cố gắng thời gian rất dài.

Cũng may ngay từ đầu hẳn không cho rằng đây là hạng mục khiêu chiến hoàn thành rất dễ dàng.

Ma quỷ nữ vẫn chưa trở về, nhìn xuất thần một hồi ngoài cửa sổ, trong bóng đêm Trần Mộ liền ngủ thiếp đi.

Lớp học rất náo nhiệt, bọn họ tựa như đang thảo luận nhiệt liệt đề tài gì, Trần Mộ đi tới cửa phòng học phát hiện hiện tượng hiếm thấy này. Đối với nhóm ăn chơi mà nói, từ lâu như vậy, cư nhiên có một buổi đến lớp hiệu suất cao như vậy, đúng là mặt trời mọc từ hướng tây độc nhất vô nhị.

Khi Trần Mộ đi vào phòng học, thanh âm trong phòng học đột nhiên thoáng nhỏ đi, ngay sau đó một mảnh an tĩnh, ánh mắt của bọn họ đồng thời chuyển tới trên người hẳn.

Trong lòng Trần Mộ lấy làm kinh ngạc, tiềm thức nhìn thoáng qua trên người, rất bình thường, không có chỗ nào quái dị.

Trước ánh mắt mọi người, Trần Mộ ánh mắt vẫn như thường, nhưng trong lòng phi thường cảnh giác.

Từng bước một, tất cả thần kinh Trần Mộ đều trở nên căng thẳng, nếu hơi có gió thổi cỏ lay, hắn lập tức làm ra ứng biến.

Không khí phảng phất động lại, Trần Mộ cẩn thận bước từng bước, trên mặt còn muốn giả bộ vẻ bình thường như mọi lúc.

Từ cửa phòng học đến chỗ ngồi của hắn, chỉ có vài bước, ở một khắc này nhưng lại làm cho Trần Mộ cảm thấy dài đằng dặc dễ sợ.

Bầu không khí này, thật sự rất quỷ dị!

Bất tri bất giác, sau lưng hắn đã thấm ra một tầng mồ hôi hột nhỏ mịn. Hắn vô cùng chột dạ.

Đến khi hắn ngồi xuống, trong phòng học vẫn an tĩnh quỷ dị.

Đánh vỡ cái không khí an tĩnh cơ hồ làm cho Trần Mộ hít thở không thông này chính là Phượng cùng Nha Nha.

Hai người chạy đến trước chỗ hắn ngồi, Phượng rất là hưng phấn nói: “Diêu Khắc! Người quá lợi hại.” Nha Nha một bên hai mắt vụt sáng nhấp nháy nhìn Trần Mộ, tựa hồ nghĩ muốn tại trên người hắn nhìn ra chỗ nào không giống tầm thường.

“Như thế nào?” Trần Mộ ra vẻ bình tĩnh hỏi, hắn còn không biết tình trạng rõ ràng.

“Người không biết?” Nha Nha rất kinh ngạc.

Trần Mộ lắc đầu: “Không biết.”

Cẩn thận quan sát vẻ mặt Trần Mộ, cảm giác được không giống giả bộ, Nha Nham mới bán tín bán nghi nói: “Ngày hôm qua thi đối kháng Ban Thủ thắng!”

“A.” Trần Mộ nghe nói như thế, cảm giác được khả năng không có chuyện gì xấu, tâm mới dần dần bình tâm.

“Người cư nhiên một chút cũng không kích động? Người làm sao có thể không kích động chứ?” Nha Nha nhìn Trần Mộ tựa như thấy người ngoài hành tinh.

Trần Mộ hoàn toàn không nói gì. Đại khái chỉ có lũ gia hỏa nhàm chán cùng cực này, mới có thể chuẩn bị cái gì gọi là thi đối kháng. Cũng chỉ có bọn họ, mới có thể vô vị vì cái gọi là thi đối kháng mà kích động sao.

“Đúng vậy đúng vậy! Người tại sao có thể không kích động chứ?” tương tự vẻ mặt Phượng cũng hưng phấn: “Ngày hôm qua Chúng ta quan khán trận thi đối kháng đó, rất đặc sắc! Người không biết sau khi Ban Thủ đoạt quán quân, những tên gia hỏa toàn bộ đều ngây ngốc! Ha ha! Quá tuyệt vời! Tất cả hỏa lực đều bị năng lượng tráo ngăn lại.”

“Nga.” Trần Mộ không mặn không nhạt đáp lời. Tâm trạng hoàn toàn buông lỏng, nguyên lai những người này bởi vì chuyện đó. Như vậy không có gì nguy hiểm, ngấm lại phản ứng mình mới vừa rồi, đích xác có điểm quá kích.

“Sau lại chúng ta mới biết được, nguyên lai tám năng lượng tráo tạp của Ban Thủ lại do người làm. Người quá lợi hại! Mới vừa rồi Ban Thủ còn đi tìm người. Lần này điểm thắng thi đối kháng là một ngàn vạn, còn cá độ nữa, Ban Thủ lần này ít nhất kiếm được ba nghìn vạn. Dựa theo quy cũ, hắn phải chia người một phần tư. Oa, không sai biệt lắm tám trăm vạn a, từ nhỏ đến lớn ta còn không tự mình kiếm được nhiều tiền như vậy đâu.” Nha Nha có chút hâm mộ nói. Nàng không hắn bởi vì tám trăm vạn này mà hâm mộ, mà là cảm giác được Trần Mộ có thể tự mình kiếm nhiều tiền như vậy, nàng cảm thấy được rất lợi hại.

“Tám trăm vạn?” Trần Mộ cả kinh, con số này đại khái một món tiền lớn nhất hắn từng nghe. Nhưng hắn đối món tiền này tiền không có tham niệm gì, tự mình dùng tám huyền tạp cấp ba đổi lấy song song kết cấu, chỉ vào điểm này, hắn có cảm giác được lời rồi.

Lũ người này, đột tiền đến rồi người rồi! Đây là ý niệm thứ hai trong đầu Trần Mộ.

Bất quá trong đầu chỉ giới hạn hai ý niệm này, Trần Mộ liền khôi phục bình thường. Khó trách những người này mới vừa rồi ánh mắt nhìn mình có chút quỷ dị, đại khái chính là bị tám trăm vạn này chấn động sao. Trần Mộ nghĩ như thế.

88. Chương 88: Hồng Đào Buồn Bực

Nhưng nếu là Tả Đình Y nhờ vả thì lại là chuyện khác, giao tình của hai người vốn rất sâu đậm. Với tính cách của mình, Tả Đình Y rất ít khi nhờ cậy người khác. Lần này hắn đã mở miệng thì Hồng Đào tự nhiên là phải làm cho thật tốt.

Không phải chỉ là một chiếc xe thôi sao! Địa vị của hắn dù không lớn bằng Tả Đình Y nhưng hắn tin là không có ai dám không bán xe cho hắn. Còn về giá tiền thì càng không thành vấn đề, làm gì có chuyện hắn phải trả tiền thay cho Tả gia.

Vừa vào trong tòa nhà hắn đã bị người khác nhận ra. Cũng giống như Tả Đình Y được công nhận là thiên tài chế tap, Hồng Đào cũng được công nhận là thiên tài tập tu của Đông vệ học phủ.

Hỏa Phù Du đã trở thành chiếc xe nổi tiếng nhất trong trường khiến cho thời gian này danh tiếng của Hoa Hoa có thể nói là lên cao như mặt trời giữa trưa, người đến nhờ hắn lắp ráp xe nổi dài không dứt. Phần lớn trong đó đều muốn có Hỏa Phù Du, đặc biệt là các nữ sinh. Nhưng dù thế nào đi nữa hắn lại không ngờ Hồng Đào cũng đến tìm hắn.

“Hồng ca tìm tiểu đệ có gì sai bảo vậy?” Hoa Hoa không dám đỡ trò trước mặt Hồng Đào, bất luận là thực lực, danh tiếng, gia thế, Hồng Đào đều hơn xa hắn, không phải là người hắn có thể đắc tội.

“Nghe nói Hỏa Phù Du là do ngươi làm?” Hồng Đào cũng không quanh co mà trực tiếp hỏi thẳng, hắn tin là chẳng có ai dám lừa gạt với mình. Từ khi đám Aragon bị lôi đến phòng kỉ luật, hung danh của Tả Đình y đã đạt tới đỉnh cao, Hồng Đào cũng theo đó mà thơm lây.

Hoa Hoa cười khổ, sớm biết Hỏa Phù Du gây ra nhiều phiền phức thế này hắn đã không làm rồi. Thời gian này hắn bị hành hạ đến sứt đầu mẻ trán, khổ sở vô cùng. hầu như ngày nào cũng có người đến hỏi mua Hỏa Phù Du, mà lại đều là những người hắn không thể đắc tội.

“Chỉ sợ Hồng ca phải thất vọng rồi.” Hoa Hoa thấy sắc mặt Hồng Đào xấu đi liền vội giải thích: “Không phải tiểu đệ không muốn giúp nhưng đúng là tiểu đệ không còn biện pháp nào cả! Muốn làm Hỏa Phù Du cần có khí lưu tap {Nê Thu}. mặc dù chỗ đệ có hàng mẫu nhưng cũng đã lâu rồi, không thích hợp để dùng cho xe. Nếu như muốn làm lại một chiếc Hỏa Phù Du thì phương án tốt nhất là làm lại tám tap phiên đó.”

Sắc mặt Hồng Đào đã hòa hoãn lại: “Vậy thì cứ làm lại một cái đi.”

Hoa Hoa lại cười khổ: “Hồng ca không biết rồi, {Nê Thu} tuy chỉ là khí lưu tap cấp ba nhưng chế tạo lại cực kì khó khăn. Cho tới nay rất ít người có thể làm được.”

“Vậy khí lưu tap {Nê Thu} trong Hỏa Phù Du của Lâm Phượng thì sao?” Hồng Đào hỏi.

Hoa Hoa muốn khóc cũng không xong, chỉ có thể giải thích: “Đó là Lâm Phượng chỉ 100 vạn audierne để một gã bạn học của cô ấy chế tạo.” Hắn dừng lại một chút rồi nói thêm: “Sau này cũng có nhiều người nhờ hắn chế tạo {Nê Thu} nhưng đều bị từ chối. Bọn họ ra giá không hề thấp nhưng vẫn không được. ”

“Tên hắn là gì?” Hồng Đào cảm thấy có chút phiền phức. Trong trường, những chế tap sư hễ có chút năng lực thì tính tình đều có chút vấn đề, điểm này thể hiện rất rõ trên người Tả Đình Y.

“Đem khí lưu tap {Nê Thu} của ngươi cho ta mượn một chút.” Hồng Đào thản nhiên nói. Đông Vệ học phủ cũng có rất nhiều cao thủ chế tap, hắn cũng quen vài người trong số đó. Nếu đã gặp vấn đề thì cứ tìm họ thử xem. Thực ra biện pháp tốt nhất là để Tả Đình Y tự làm, có tap phiên nào mà hắn không làm nổi chứ? Nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên đã lập tức bị ném sang một bên. Nếu như phải nhờ Tả Đình Y hỗ trợ thì hắn làm gì còn mặt mũi nữa.

Thấy vẻ mặt Hoa Hoa khi đem {Nê Thu} ra còn thảm hơn cả khóc, Hồng Đào đành an ủi: “Thôi nào, đâu phải là ta không trả lại cho ngươi, đừng có làm cái vẻ mặt này nữa.”

Nhìn Hồng Đào cầm lấy {Nê Thu} mà Hoa Hoa thấy ruột đau như cắt, trên mặt chẳng còn chút máu, miệng không ngừng lải nhải: "Nhẹ tay...nhẹ tay thôi...."

Có được {Nê Thu}, tâm trạng của Hồng Đào cũng đã khá hơn, hần xoay người đi thẳng ra ngoài. Những học viên ở ven đường thấy hần đều dạt qua một bên.

Đi ra ngoài rồi Hồng Đào mới nhớ ra mình còn chưa nghĩ ra nên tìm ai giúp làm tạp phiến. Dem duyệt lại danh sách thì một thân ảnh ôn nhu trầm tĩnh hiện lên trong đầu hần.

Mạn Tư Doanh, mỹ nữ chế tạp sư của Đông Vệ học phủ có danh tiếng rất cao. Cũng may là ấn tượng của cô ấy về hần tốt hơn tên hỗn đản Aragon nhiều, lần này nhờ cô ấy trợ giúp chắc hần sẽ không bị từ chối.

Tả Đình Y đã từng nói tài nghệ của Mạn Tư Doanh rất tốt, mà hần thì luôn tin tưởng ánh mắt của Tả Đình Y. Tả Đình Y rất ít khi nói trình độ của một đồng học nào đó là không tồi, còn nói là rất tốt thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hồng Đào tin rằng với thực lực của Mạn Tư Doanh thì việc chế tạo {Nê Thu} hần là không có vấn đề gì.

Trong lúc lơ đãng hần lại nhớ tới Trần Mộ. Gã còn đồ hung hãn cầm ghế đánh người hôm đó giờ lại trở thành kẻ địch của Tả gia.

Gã đó và mình cùng Đình Y căn bản là người ở hai thế giới khác nhau.

Nghĩ đến đây hần đột nhiên nghi ngờ việc Mạn Tư Doanh có giúp hần hay không. Tên côn đồ đó trong lúc hỗn loạn đã đứng ra bảo vệ cho Mạn Tư Doanh. Tả gia làm việc cẩn thận, tuy có thể bị mất người bình thường nhưng thông minh như nàng lễ nào không nhận ra mảnh khoe. Mặc dù không thể trợ giúp gã đó nhưng trong lòng nàng sao có thể không có ý nghĩ gì với Tả Đình Y, với Tả gia?

Quên đi, dù sao cũng phải thử mới biết được. Hồng Đào hơi do dự rồi cũng quyết định.

Ban Thủ tan học liền đến tìm Trần Mộ.

Thể hình to cao của hần vừa xuất hiện liền thu hút những ánh mắt bốc lửa của các nữ sinh.

"Ha ha! Tìm được Diêu huynh thật là vất vả!" Giọng của Ban Thủ cũng thô hào như con người hần, nghe như là sấm nổ bên tai.

Hần đi vài bước là đã đến chỗ ngồi của Trần Mộ, cơ thể to lớn như một ngọn tháp của hần chắn hết ánh sáng trước mặt Trần Mộ.

Vừa thấy Ban Thủ, rất nhiều người xem cuộc đấu hôm qua lập tức chạy tới.

"Này, Ban Thủ, hôm qua ngươi thực sự rất ngẫu đó!"

"Ban Thủ. Ngươi khỏe thật đó. Tối nay có đấu không?"

"....."

Trần Mộ thu dọn đồ đạc xong, cũng chẳng thèm nhìn Bàn Thủ, hai tay khoát một cái, cả người như một con cá lách ra khỏi đám đông.

Chờ hần đi được một lúc, Ban Thủ mới thoát khỏi đám người vây quanh, vừa thở hổn hển vừa đuổi theo Trần Mộ.

"Diêu huynh, nói thế nào thì vòng năng lượng tạp của huynh cũng đã giúp ta thắng được 3000 vạn. Dựa theo quy củ, huynh có thể được chia 800 vạn." Hần nói.

Trần Mộ lắc đầu: "Chuyện của chúng ta là trao đổi. Ta đã có kết cấu song song của ngươi, không thể lấy thêm 800 vạn này nữa." Hần mặc dù muốn có tiền nhưng không phải là loại theo đuổi tiền bạc.

Từ nhỏ hần đã khắc cốt ghi tâm hai chữ không tham. Vì thế mà sau khi giết người hần cũng không lấy gì trên thi thể.

Lần trao đổi này hẳn cảm thấy kết cấu song song của Ban Thủ có giá trị lớn hơn năng lượng tráo tạp. Sau khi trao đổi, Ban Thủ kiếm được tiền hẳn sao có thể đòi chia phần.

Ngoài ra còn một nguyên nhân nữa là cẩn thận. Thiên hạ này làm gì có chuyện tốt như vậy, mặc dù hẳn không biết quy củ của bọn họ là gì nhưng bỗng dưng có một miếng bánh nóng rơi xuống đầu cũng khiến hẳn phải cảnh giác.

Lúc này hẳn chỉ biết im lặng chờ đợi nữ ma quỷ trở về. Nếu qua mấy tháng nữa mà nữ ma quỷ vẫn chưa trở về thì hẳn sẽ rời khỏi Đông Vệ học phủ, rời khỏi thành Đông Thương Vệ.

Thời gian càng lâu, khả năng nữ ma quỷ trở về càng thấp, khả năng hẳn bị phát hiện lại càng cao.

Còn về phần trong thân thể hẳn có chứa cái gì hay không thì nếu nữ ma quỷ không trở về giải quyết thì đi đâu cũng vậy thôi.

Ban Thủ sững sốt, hẳn không ngờ Trần Mộ lại từ chối 800 vạn.

800 vạn đối với những người như hẳn tuy không phải là con số quá lớn, nhưng Diêu Khắc không phải là một gã rất keo kiệt lại tham tiền sao? Chẳng nhẽ tin tức từ chỗ Phượng và Nha Nha là sai sao?

Khó có khả năng này. Phượng và Nha Nha tuyệt đối sẽ không lừa hẳn, điều này hẳn rất chắc chắn. Nhưng tại sao Diêu Khắc lại từ chối?

Thật sự là nhìn không thấu Diêu Khắc. Trần Mộ trong mắt Ban Thủ tự nhiên đã trở nên thần bí hơn nhiều.

Ban Thủ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Diêu huynh không cần phải đề phòng như vậy. Diêu huynh tài hoa hơn người, kỹ thuật chế tạo lại càng cao siêu, ta chỉ mong có thể kết tình hữu nghị với huynh, tuyệt đối không có ý khác.”

Ánh mắt của Ban Thủ rất trong sáng. Nếu là trước kia, có lẽ Trần Mộ sẽ lập tức đáp ứng, nhưng giờ đây hẳn lúc nào cũng phải cẩn thận, nơm nớp lo sợ, không dám có chút nào lời lỏng.

“Ta có việc phải đi trước đây.” Câu trả lời này của Trần Mộ chẳng khác gì lời từ chối.

Ban Thủ cũng là người ngay thẳng, dù trong mắt có thoáng qua một tia thất vọng nhưng vẫn hào sảng cười nói: “Hôm nay ta đã có chút đường đột, Diêu huynh xin cứ tự nhiên.”

Ban thủ nhìn Trần Mộ rời đi rồi lâm vào trầm tư.

Mạn Tư Doanh cảm lấy khí lưu tạp {Nê Thu} khiến cho sự căng thẳng trong lòng Hồng Đào giãn ra.

“Ta chỉ có thể cố hết sức, nếu như không được thì xin thứ lỗi.” Giọng nói của Hạn Tư Doanh vừa êm ái vừa mềm mại làm cho người ta phải say mê.

“Không sao không sao!” Hồng Đào vội nói: “Với thực lực của tiểu thư, chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề.”

Mạn Tư Doanh lạnh nhạt nói: “Nếu như lần này may mắn thành công, coi như là ta trả món nợ nhân tình lần trước với người.”

Câu nói này của Hạn Tư Doanh khiến vẻ mặt Hồng Đào cứng đờ ra, gượng gạo nói: “Câu này của Tư Doanh tiểu thư thật khiến người ta đau lòng!”

“Ngày đó mấy người các người ra tay tương trợ, theo lý ta cũng không nên nặng bên này nhẹ bên kia, chỉ là lần này các người cũng thật quá ác độc đi!” Giọng nói của Hạn Tư Doanh lạnh băng. Nàng nhớ tới bóng lưng che chở trước bản thân ngày đó, trong lòng đau buồn. Chỉ sợ hẳn đã chết rồi. Nàng hiểu rất rõ quyền thế của Tả gia lớn bao nhiêu, ở thành Đông Thương Vệ này, Tả gia chính là nửa bầu trời.

Ai sẽ để ý cái chết của một tên lưu manh? Tả Đình Y không thèm để ý, Hồng Đào không thèm để ý, chẳng có ai để ý, chính mình cũng không thèm để ý mới đúng. Nhưng nàng biết mình đã để ý, để ý tới người đã từng bảo vệ nàng, nhưng bóng lưng đó giờ đây đã hoàn toàn biến mất.

Hồng Đào cười khỏ, chẳng biết nên nói thế nào. Hấn không thể nói chuyện đó chỉ là ân oán của Tả gia và tên kia, không liên quan đến mình. Hấn đứng đó cả buổi mà chẳng nói được câu nào.

Sau khi tạm biệt Mạn Tư Doanh, Hồng Đào bực bội đến phát điên, tuy nhiên Mạn Tư Doanh đáp ứng giúp hấn làm {Nê Thu} cũng khiến hấn an tâm hơn một chút.

Lúc này danh vọng của Trần Mộ trong lớp không ai có thể bằng được.

Hấn tổng cộng chế tạo hai tấm tạp phiến, một cái để làm Hỏa Phù Du, một cái khác giúp Ban Thủ kiếm được 3000 vạn, thành tích như vậy đủ để nói lên hết thảy. Mà điều làm người ta ngạc nhiên nhất là hấn lại từ chối 800 vạn của Ban Thủ, điều này khiến mọi người lấy làm khó hiểu. Đặc biệt là Nha Nha và Phượng, hai nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ không để ý đến chuyện này. Thời gian biểu hàng ngày của hấn đã được sắp xếp chặt chẽ. Tuy hấn muốn tập luyện thật nhiều nhưng thời gian lại không đủ.

Không biết có phải do khả năng nữ ma quỷ trở lại càng ngày càng nhỏ hay không mà tâm trạng Trần Mộ càng thêm bình tĩnh. Thời gian này tập luyện có kết quả rất tốt, cảm giác cũng đã khôi phục lại cực hạn trước đây, có thể khuếch tán ra phạm vi 4,9 mét quanh cơ thể.

Năm mét là yêu cầu đầu tiên mà hấn mãi vẫn chưa vượt qua. Tuy nhiên bình tĩnh nhìn lại, Trần Mộ mơ hồ cảm thấy có dấu hiệu đột phá.

Hấn đã chuẩn bị một thời gian nữa sẽ rời khỏi thành Đông Thương Vệ. Xem ra bản thân không đợi nữ ma quỷ được nữa rồi, thời gian dài trôi qua khiến sự sợ hãi trong lòng hấn biến mất, bình tĩnh tiếp nhận kết quả này.

Tòa thành Đông Thương Vệ này không có gì để hấn lưu luyến.

Một khi cảm giác của bản thân đạt đến 5 mét, hấn sẽ lập tức rời đi. Hấn rất không thích cuộc sống mà ngày nào cũng phải nơm nớp lo sợ. Nếu nữ ma quỷ thực sự để thứ gì đó trong người mình thì chẳng ngày nào cũng sẽ chết, những ngày còn lại cứ sống thật thoải mái, không phải lo lắng cả ngày như bây giờ.

Mỗi ngày đều sửa chữa tạp phiến, kiên trì tập luyện, không biết có phải là do vấn đề tâm tính hay không nhưng tập luyện với cả kiếm hay rèn luyện cảm giác hấn đều thấy có tiến bộ.

Loại cảm giác này rất kì diệu.

“Cái gì, ngươi không làm được?” Hồng Đào há hốc miệng, nhìn Mạn Tư Doanh mà không thể tin nổi.

Mạn Tư Doanh gật đầu: “Khí lưu tạp không phải là sở trường của ta, hơn nữa tấm khí lưu tạp này có kết cấu rất đặc biệt, ta không bắt chước nổi.” Ánh mắt của nàng rất tự nhiên, không hề có chút nào giả dối.

Nhìn thấy Hồng Đào đang thờ người ra, hai mắt Mạn Tư Doanh bỗng sáng lên, nàng nói: “Ngươi từng nói có người đã chế tạo được tấm tạp phiến này rồi, không biết người có thể đưa ta đi gặp người đó không? Ta rất tò mò liệu ai có thể làm được tấm tạp phiến này.”

89. Chương 89: Hào Quang Và Cảnh Giác

Một người là thiên tài tạp tu nổi danh của Đông Vệ học phủ, một người là mỹ nữ chế tạp sư danh tiếng cực cao, hai người đó lại cùng đi tới lớp tài trợ được gọi là “thùng rác của trường”, muốn không giật mình cũng thật là khó khăn.

Nhưng hôm nay ngôi sao sáng nhất lại không phải là bọn họ mà là Diêu Khắc ít nói. Hấn dùng một cái độ nghi khảm đầy bảo thạch của con gái vốn khiến mọi người tức cười nhưng hôm nay lại tạo ra một cảm giác thần bí.

Phùng Tử Ngang dạy xong cũng không ra khỏi lớp, hắn rất tò mò muốn xem Hồng Đào và Mạn Tư Doanh đến đây làm gì.

“Xin hỏi bạn có phải là Diêu Khắc không?” Giọng nói của Mạn Tư Doanh êm ái như một làn gió mát.

Đám bạn học đứng sau lưng Trần Mộ đều lộ ra vẻ hưởng thụ. Chỉ trong giây lát, tất cả sắc lang trong lớp học đều hạ quyết tâm gia nhập tiểu đoàn theo đuổi Tư Doanh tiểu thư.

Ngay cả Phượng và Nha Nha cũng phải kinh ngạc trước dung mạo và khí chất của Mạn Tư Doanh.

“Đúng vậy.” Trần Mộ bình tĩnh gật đầu.

Mặc cho ai cũng mong có mỹ nhân trước mặt, trong lòng hắn lúc này lại rất nghiêm nghị. Hắn nhận ra Hồng Đào, lần trước Hồng Đào đánh nhau với bảo vệ của Aragon đã để lại ấn tượng sâu đậm trong đầu hắn, đó là lần đầu tiên hắn chứng kiến tạp tu chiến đấu.

Hắn cũng nhớ rõ quan hệ của Hồng Đào với Tả Đình Y nên không khỏi âm thầm cảnh giác, tinh thần căng thẳng cực độ. Nếu lúc này mà có chút không cẩn thận thì hắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Quan hệ của Hồng Đào với Tả Đình Y cũng khiến hắn không thích Hồng Đào chút nào.

Còn với Mạn Tư Doanh thì hắn không có ấn tượng gì lắm. Lần đó hắn ra tay là để trả nợ cho nàng, sau đó thì vị trí của Mạn Tư Doanh trong lòng hắn cũng đã hạ xuống mức bình thường. Hơn nữa khi xảy ra chuyện hắn cũng không chú ý tới diện mạo của Mạn Tư Doanh nên trong thời gian ngắn cũng không nhận ra.

Trần Mộ vừa thừa nhận mình là Diêu Khắc, Hồng Đào mừng rỡ nói: “Nghe nói người có thể làm {Nê Thu}?”

“{Nê Thu}...{Nê Thu}....” Lại là {Nê thu}.

Mọi người không ngờ Hồng Đào cũng đến vì khí lưu tạp {Nê Thu}, mấy hôm nay có rất nhiều người đến tìm Diêu Khắc cũng vì thứ này, bọn họ đã quen rồi.

Nhưng mà.....

Ánh mắt của họ chuyển tới trên người Mạn Tư Doanh. Đây chẳng phải là Mạn Tư Doanh tiểu thư sao? Mạn Tư Doanh là một chế tạp sư có thực lực được cả trường công nhận, nếu không chỉ dựa vào nhan sắc của nàng cũng sẽ không có nhiều nam sinh theo đuổi như vậy.

Trừ phi... trừ phi cả Mạn Tư Doanh tiểu thư cũng không làm nổi.

Những học viên nhanh trí bị chính cái suy đoán này của mình hù dọa.

Sao có thể có chuyện này? Thực lực của Mạn Tư Doanh có thể nói là đứng đầu trong tổ chế tạp trung cấp. Tạp phiên mà nàng không làm được đủ biết khó khăn tới cỡ nào. Hơn nữa nếu nói như vậy chẳng phải là trình độ của Diêu Khắc đã vượt qua Mạn Tư Doanh sao?

Càng lúc càng có nhiều người phản ứng, nhìn Trần Mộ với ánh mắt khó tin nổi.

Chỉ trong giây lát, Trần Mộ đã trở thành một tiêu điểm chói sáng trong phòng học.

Phùng Tử Ngang giật mình nhìn Trần Mộ. Diêu Khắc là học viên học hành chăm chỉ nhất và cũng có thực lực cao nhất trong lớp, điều này được tất cả các giáo viên công nhận. Phùng Tử Ngang cũng biết, mỗi chế tạp sư cũng thường tập trung nghiên cứu một loại tạp phiên nên một cao cấp chế tạp sư cũng có thể không làm được một cái tạp phiên cấp thấp, điều này cũng rất bình thường.

Nhưng điều này cũng không thể làm cho hắn bình tĩnh lại được. Hắn cũng biết thực lực của Mạn Tư Doanh, một chế tạp sư có nền tảng vững chắc như vậy đáng lý sẽ không gặp khó khăn với những tạp phiên cấp thấp. Trừ phi...trừ phi tâm tạp phiên đó không phải tạp phiên cấp thấp bình thường.

Nhưng nếu là như vậy Diêu Khắc sao có thể thành công? Với những khóa học mà Diêu Khắc đã học qua thì hắn khó có thể đạt tới trình độ đó, kiến thức bây giờ của hắn chỉ là những thứ rất cơ bản mà thôi. Mà trong buổi học hắn cũng không thể hiện ra điểm nào đặc biệt. Thực ra trong mắt các giáo viên, Diêu Khắc chỉ là một học viên có tư chất bình thường, được cái học hành chăm chỉ mà thôi.

Mà {Nê Thu} là tạp phiên gì chứ?

Phùng Tử Ngang đầy một bụng nghi vấn nhưng biết bây giờ không phải là lúc để hỏi.

Cảm giác của Hồng Đào rất nhạy bén, hắn cảm thấy đối phương có một chút địch ý với hắn nhưng được ẩn giấu rất sâu. Bất quá hắn cũng không để ý, tình huống thế này hắn cũng đã từng gặp phải. Danh tiếng của hắn ở trường khá lớn nên các tạp tu bình thường đều có chút địch ý với hắn, chủ yếu là do ghen ghét.

Có điều đối phương lại là một chế tạp sư khiến hắn hơi bất ngờ. Nhưng nghĩ lại, một chế tạp sư có thực lực như vậy lại phải ở lớp tài trợ nên việc không thích những người nổi tiếng như Hồng Đào cũng là bình thường. Nghĩ thế nên Hồng Đào cũng khôi phục lại bình thường.

Trong mắt Mạn Tư Doanh hiện lên một tia kinh ngạc, nàng cảm thấy như đã gặp Diêu Khắc ở đâu đó nhưng khi nhìn kĩ lại khuôn mặt hắn thì nàng chắc chắn mình chưa từng gặp người này.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống như thế này nhưng vẫn không biểu lộ sự kinh ngạc mà chỉ yên lặng quan sát cẩn thận người có tên Diêu Khắc này.

Hồng Đào tươi cười: “Ta định mua một chiếc Hỏa Phù Du để làm quà nhưng ở chỗ Hoa Hoa không có khí lưu tạp {Nê Thu}, ta chỉ còn cách đến tìm Diêu huynh đệ. Ta cũng biết người đã không còn làm {Nê Thu} nữa nhưng vẫn mong người hãy nể mặt ta, sau này nếu có việc gì khó khăn chỉ cần gọi một tiếng ta sẽ ra sức giúp đỡ! Còn về phần nguyên liệu và tiền công đều không thành vấn đề.”

Hồng Đào vừa nói xong, trong phòng đã lập tức xôn xao. Phượng và Nha Nha vô cùng kinh ngạc, các nàng cũng hiểu những lời này của Hồng Đào có trọng lượng tới mức nào. Ở trong trường mà có một sự trợ giúp lớn như vậy thì căn bản là sẽ chẳng có ai dám động vào cả.

Bất kì là ở nơi nào cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại sự tranh đấu của con người với nhau, huống chi đây lại là Đông Vệ học phủ đầy những học viên con nhà phú quý.

Ví dụ như Mạn Tư Doanh vì gia thế bình thường nên mới bị Aragon chọc ghẹo, nhưng từ sau khi Aragon bị Tả Đình Y và Hồng Đào lôi đến phòng kỉ luật thì chẳng còn ai dám đụng đến nàng.

Mạn Tư Doanh chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Khí lưu tạp {Nê Thu} rất phức tạp, ta cũng không thể chế tạo được nên chỉ có thể tìm đến bạn.”

Tiếng xôn xao trong phòng bỗng im bật. Thì ra suy đoán lúc nãy là thật! Sự việc kì lạ này đã khiến tất cả phải im miệng.

Trần Mộ suy nghĩ thật nhanh về hoàn cảnh của mình. Xem biểu hiện của Hồng Đào thì hắn là hắn chưa nhận ra mình, điều này khiến hắn nhẹ nhõm hơn.

Đáp ứng hay không đáp ứng? Trần Mộ cân nhắc một lúc rồi nhanh chóng quyết định đáp ứng Hồng Đào.

Mặc dù không thích Hồng Đào nhưng lúc này an toàn là quan trọng nhất, không nên dính vào những phiền toái không cần thiết. Nếu như từ chối lời đề nghị của Hồng Đào thì dù Hồng Đào không lập tức trở mặt thì cũng sẽ âm thầm điều tra. Mặc dù nữ ma quỷ đã có rất nhiều sắp xếp nhưng chỉ cần Hồng Đào điều tra thì chắc chắn sẽ lộ ra nhiều sơ hở.

Xem ra phải nhanh chóng rời khỏi đây. Trần Mộ đã bắt đầu ngửi thấy mùi vị của nguy hiểm.

Hồng Đào hơi kinh ngạc, hắn nhận thấy đối phương căng thẳng như gặp phải đại địch, điều này khiến hắn có chút nghi hoặc.

“Được.” Trần Mộ thoải mái đáp ứng khiến Hồng Đào vừa có chút nghi hoặc liền mừng rỡ, chỉ cần đối phương đáp ứng là tốt rồi. Hắn ngại nhất là đụng phải một gã tính tình cổ quái, mềm cứng đều không chịu, mà hắn lại không thể dùng vũ lực. Nếu có thể giải quyết một cách thuận lợi là tốt nhất.

“Vậy xin cảm ơn Diêu huynh đệ.” Hồng Đào mừng rỡ, quên đi mối nghi hoặc trong lòng.

“Ta đối với khí lưu tạp {Nê thu} này có một số điểm thắc mắc, không biết Diêu huynh có thể chỉ bảo một chút không?” Mạn Tư Doanh nói xen vào, dường như nàng cũng có chút xấu hổ khi nói câu này, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên.

Trời a! Đây là cái gì chứ? Chẳng phải là ám chỉ hèn hò sao? Đây có phải là ngọc nữ Mạn Tư Doanh tiểu thư không vậy? Những nam sinh vừa gia nhập tiểu đoàn theo đuổi Mạn Tư Doanh đều trợn mắt há mồm, nhiệt độ trong phòng lập tức tăng cao.

Hồng Đào giật mình nhìn Mạn Tư Doanh, tự hỏi lỗ tai mình có vấn đề gì không.

Trần Mộ lắc đầu: "Xin lỗi, ta không có thời gian." Trong đầu Trần Mộ lúc này chỉ mong sớm rời đi, đương nhiên là không đáp ứng Mạn Tư Doanh. Hơn nữa chế tạo {Nê thu} còn bao hàm cả tư tưởng nguyên thủy của "Trù", điều này khiến hắn càng thêm cẩn thận, đâu dễ tiết lộ cho người khác.

Tất cả mọi người đều thấy khó hiểu, ngày cả Hồng Đào cũng không ngoại lệ.

Người này quả nhiên là biết cân nhắc. Hồng Đào thấy mình may mắn vì Diêu Khắc đã nhận lời giúp hắn chế tạo {Nê Thu}. Còn Phượng và Nha Nha thì nhìn Trần Mộ với ánh mắt quái dị.

Mạn Tư Doanh cũng không tức giận hay xấu hổ vì bị cự tuyệt, ngay lập tức nói: "Diêu huynh cứ yên tâm, ta rất yên lặng, sẽ không làm phiền công việc của người đâu."

Mọi người trong phòng học lập tức như bị hóa đá.

Trần Mộ thấy có chút kì quái, cô nàng này sao cứ dây dưa không buông như vậy? Hắn vừa định mở miệng từ chối thì bên tai vang lên vài tiếng ho khan, đánh tan sự im lặng trong phòng.

Người vừa ho khan chính là Phùng Tử Ngang, hắn lách ra khỏi đám đông, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người nhìn tới.

"Diêu Khắc." Phùng Tử Ngang chậm rãi nói, vẻ mặt ung dung.

"Thầy." Trần Mộ khom lưng xuống chào.

"Bạn học thì nên giúp đỡ lẫn nhau, mỗi người đều có điểm mạnh riêng. Mạn Tư Doanh có chỗ không hiểu về khí lưu tạp {Nê Thu} nên hỏi người, vậy các người nên vui vẻ trao đổi một chút. Bạn ấy cũng có tay nghề chế tạo rất tốt, đối với người cũng sẽ có nhiều ích lợi. Cùng nhau trao đổi, cùng nhau tiến bộ mà."

Phùng Tử Ngang có chút đắc ý, hôm nay không ngờ bản thân lại có thể nói ra những câu này. Hắn chẳng thêm để ý tới những ánh mắt oán độc của đám học viên, trong mắt hắn Diêu Khắc là học viên đắc ý nhất, bản chất khác hẳn cái đám rác rưởi chỉ biết ăn chơi này.

Phùng Tử Ngang nói vậy trước mặt nhiều người, Trần Mộ tự nhiên là không thể cự tuyệt.

Hắn đành bất đắc dĩ nói: "Vâng."

"Cảm ơn thầy!" Mạn Tư Doanh còn chưa hết ngượng ngùng thì lại thấy phản ứng của mọi người xung quanh, khí huyết lại bốc lên, đỏ mặt lần nữa.

Trần Mộ thu dọn đồ đạc, chào thầy, gật đầu với Hồng Đào rồi đi ra ngoài, Mạn Tư Doanh theo sát sau hắn.

Hai người vừa bước ra ngoài, trong phòng đã lập tức bùng nổ. Tất cả mọi người đều hưng phấn thảo luận sự việc khó tin vừa diễn ra trước mắt.

Tất cả đều biết, không đến sáng mai chuyện này sẽ lan ra khắp cả trường.

Trần Mộ và Mạn Tư Doanh đi song song bên nhau, hắn chú ý thấy những người đi qua thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn họ. Điều này khiến hắn không khỏi nhú mày, hắn rất không muốn bị người khác chú ý.

Nhưng mà không ngờ bây giờ mình lại trở thành người nổi tiếng. Điều này càng làm hắn có thêm quyết tâm ra đi. Chuyện hôm nay đã đẩy hắn ra nơi ánh sáng chói lọi nhất, khiến hắn không có chỗ nào để ngụy trang ẩn trốn.

Sân khấu rực rỡ không thuộc về hắn, hắn chỉ thích hợp sinh hoạt trong một góc tối tăm, yên lặng như lời của nữ ma quỷ.

Hoàn cảnh của bản thân đã bắt đầu có nguy hiểm khiến hắn càng thêm quyết tâm rời khỏi nơi này. Chờ đợi nữ ma quỷ cũng chẳng còn ý nghĩa, nếu cứ tiếp tục ở lại sẽ có thể bị Tả gia vây bắt.

Hai người cùng đi trên phố, Trần Mộ trầm tư không nói câu nào. Hắn không chú ý tới Mạn Tư Doanh đang cố ý đi chậm lại, tụt lại sau hắn hai thân người.

Chính là bóng lưng này! Mạn Tư Doanh kinh ngạc nhìn bóng lưng đã không ngừng xuất hiện trong trí não mình, trong lòng hỗn loạn. Ngày đó nàng đã được bóng lưng này bảo vệ, lúc đó nàng cũng nhìn chăm chú như thế này.

“Trần Mộ.” Nàng nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Diêu Khắc đằng trước cứng đờ ra.

Trần Mộ bị bất ngờ, tóc gáy dựng đứng lên. Giống như dã thú gặp nguy hiểm. Nhưng xung quanh vẫn còn người đi đường nên hắn chỉ có thể kiềm chế xúc động, không ra tay.

“Yên tâm, ta sẽ không hại người đâu.” Từ phía sau truyền tới tiếng nói của Mạn Tư Doanh: “ Chắc là người không nhớ ta. Trước đây người đã từng bảo vệ ta. Ta không biết tại sao người lại kết oán với Tả gia, người.. người hãy mau rời khỏi nơi này đi.”

“Đã từng bảo vệ người?” Giọng của Trần Mộ hơi khàn đi. Đột nhiên bị vạch trần thân phận khiến đầu óc hắn như bị ăn một đấm, tâm tính cũng không còn giữ được bình tĩnh.

“À, có lẽ người đã quên rồi. Chuyện này xảy ra đã lâu, ở ngay trong trường này, khi đang xem tập ảnh, đã nhớ ra chưa? Lúc đó người cầm một cái ghế, còn có một người bạn đứng bên người.” Giọng nói của Mạn Tư Doanh mờ ảo như mây khói nhưng đã thức tỉnh hoàn toàn trí nhớ của Trần Mộ.

“Thì ra là người.” Trần Mộ không buông lỏng cảnh giác, hỏi: “ Làm sao người phát hiện ra ta?”

“Ta vừa nhìn thấy người liền có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi nhưng chưa chắc chắn. Vừa rồi đứng đằng sau nhìn thấy bóng lưng người mới dám khẳng định.” Đôi mắt của Mạn Tư Doanh dần sáng lên.

Câu tả lời này đã vượt quá dự liệu của Trần Mộ, khiến hắn không khỏi thầm lo sợ, tâm trạng càng thêm lo lắng, không biết Hồng Đào có nhận ra mình không.

90. Chương 90: Sai Một Ly

Khi hắn nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tả Đình Y, không nhịn được cười lên ha ha: “ Đình Y, vẻ mặt này của người thật là khó coi.”

Tả Đình Y không đáp lời mà trực tiếp nói: “ Có việc gì nói nhanh đi.”

“Hắc hắc.” Hồng Đào đắc ý cười nói: “ Hoả Phù Du của Đường Đường cuối cùng cũng có chút tiến triển.”

Dường như bởi vì nghe được chuyện có liên quan đến Đường Đường, ánh mắt Tả Đình Y hoà hoãn hơn một chút, bắt quá câu nói tiếp của hắn nhưng lại làm cho Hồng Đào suýt nữa tức giận đến chết: “ Năng suất của người quả nhiên vẫn giống như trước kia, thấp kém quá đi.”

Hồng Đào giận dữ, trừng mắt nhìn Tả Đình Y: “ Người nói thì dễ lắm, sao người không tự làm đi. Hừ, Nếu sớm biết như vậy, để cho người tự mình làm khí lưu tạp {Nê Thu} cho rồi. Làm hại ta phải đi tìm nhiều người đến thế.”

“Khí lưu tạp {Nê Thu}?” Tả Đình Y mang theo một tia nghi vấn.

“Hoả Phù Du cần khí lưu tạp này, bắt quá làm ra nó có chút khó khăn. Ta liền đi tìm Mạn Tư Doanh, kết quả nàng làm không được. Sau đó không còn biện pháp nào khác ta đành phải tìm cái tên tiểu tử hạ cấp đã giúp Lâm Phượng làm {Nê Thu} kia, thật không ngờ lớp tài trợ còn có chế tạp sư lợi hại như vậy.” Hồng Đào dường như cũng cảm giác không thể tin được.

“ Mạn Tư Doanh làm không được sao?” Vẻ mặt Tả Đình Y lập tức trở nên chăm chú. Hồng Đào gật đầu: “ Đúng vậy! Ta đặc biệt đi tìm Mạn Tư Doanh bởi vì ngay từ đầu đã nghe nói tiểu tử đó không làm {Nê Thu} khí lưu tạp nữa.”

“ Hạ cấp lớp tài trợ “ Tả Đình Y dường như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

“ Không thể tin được chứ gì!” Bộ dáng của Hồng Đào rất đồng cảm:” Theo lý thuyết, lớp tài trợ tất cả không phải đều là thứ bỏ đi sao? Không ngờ lại có một cao thủ như vậy. Ta thấy trình độ của hần so với Mạn Tư Doanh chưa chắc đã kém hơn. Ta cũng chưa từng gặp qua bao giờ, chắc chắn là mới vào năm nay, có người này kỳ thi thăng cấp năm nay nhất định rất hấp dẫn.” Đột nhiên Hồng Đào nhớ đến tấm {Nê Thu} của Hoa Hoa vẫn còn đang ở trên tay mình, vội vàng nói:” Không nói chuyện với người nữa, ta cần phải đi trả tấm {Nê Thu} này.”

“ Trên người người có {Nê Thu}?” Tả Đình Y đột nhiên ngẩng đầu.

“ Đúng vậy. Bất quá chỉ là hàng mẫu, sao vậy? Người đối với nó có hứng thú sao?” Hồng Đào có chút kinh ngạc hỏi.

Tả Đình Y lập tức nói: ”Người lập tức đem tấm tạp đó đến đây.”

“ Lập tức sao?” Về mặt Hồng Đào có chút ngạc nhiên.

“ Đúng! Ngay lập tức!” Tả Đình Y cảm giác được bản thân mình dường như mơ hồ bắt được thứ gì đó, bất quá hần liền thay đổi chủ ý:” Hay là để ta đến trường học. Người đứng đợi ở trường đi, ta sẽ tới ngay lập tức.” Nói xong hần liền tắt độ nghi.

“ Chỉ là một tấm tạp mà thôi, có cái gì đáng kinh ngạc chứ.” Hồng Đào lầm bầm.

Trần Mộ và Mạn Tư Doanh hai người không có nói chuyện, chỉ im lặng mà đi. Trần Mộ đang suy xét vấn đề gì đó, mà Mạn Tư Doanh cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mãi cho đến khi đi đến căn biệt thự của Trần Mộ, Mạn Tư Doanh mới dừng lại. Trần Mộ cũng dừng cước bộ nhìn nàng.

“ Có thể nhìn thấy được người ta thật sự rất vui vẻ. Người đi nhanh đi, đắc tội Tả gia, người ở lại chỗ này rất nguy hiểm. Đi đi, rời khỏi thành Đông Thương Vệ không được quay trở lại, nhớ giữ gìn sức khỏe!” Mạn Tư Doanh ân cần êm ái nói, chợt mỉm cười xinh đẹp:” Lần trước, thật sự cảm ơn người!”

Chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt này. Nghe nàng đối với mình quan tâm cùng chúc phúc, Trần Mộ trong lòng cảm động, hần không có nhiều lời, nhìn về phía nàng thật lâu, nặng nề gật đầu:” Người cũng vậy,保重!”

Nói xong, hần liền xoay người hướng về phía căn biệt thự chạy đi.

Nhìn bóng lưng Trần Mộ xa dần, ánh mắt Mạn Tư Doanh có chút ngây dại.

Khoảng chừng hai mươi phút, Tả Đình Y đã tìm thấy Hồng Đào, hai người gặp nhau tại một phòng trà trong trường.

“ Làm gì mà vội vàng như sắp cháy nhà vậy?” Hồng Đào rất khó hiểu hỏi.

“ Tấm tạp đó đâu?” Tả Đình Y hỏi ngược lại, Mạn Tư Doanh cũng không chế tạo được tấm tạp phiền này hần làm sao không có chút hứng thú? Song vấn đề mấu chốt nhất cũng không phải là việc này. Ngay khi Hồng Đào nói đến việc người kia năm nay mới đến lớp tài trợ, liền khiến cho Tả Đình Y chú ý.

Năm nay bởi vì Tinh Viện, cho nên có rất nhiều người thân phận phức tạp tiến vào Đông Vệ Học Phủ, mà bọn họ phần lớn đều lựa chọn lớp tài trợ.

Đối với Tả gia mà nói, những người này chính là những nhân tố không bình thường.

Tả Đình Y từng cùng phụ thân thảo luận qua chuyện tình liên quan đến Tinh Viện, bọn họ đều cho rằng Tinh Viện tuyệt đối không thể làm ra nhiều tiếng vang âm ỉ như vậy rồi sau đó cứ như vậy mà rút lui. Tinh Viện đây là lấy lùi mà tiến, bọn họ nhất định sẽ tới thành Đông Thương Vệ lần nữa. Tuy rằng bất luận hần hay phụ thân hần cũng không biết được mục đích của Tinh Viện là cái gì.

Nhất định vẫn còn có người xen lẫn trong Đông Vệ Học Phủ chờ thời cơ, mà những người này chính là những người mà cha con họ muốn trọng điểm chú ý. Đương nhiên, Tả Đình Y chỉ muốn tìm hiểu những người này mà thôi, hắn cũng sẽ không dám sử dụng thủ đoạn quá khích. Không cần phải cùng với thế lực đứng đằng sau những người này mà gây hấn, hắn không giống như Ngô Đoàn. Nhảy bén, an toàn, cẩn thận chính là thái độ của Tả gia đối với chuyện này.

Cầm lấy {Nê Thu} khí lưu tạp từ tay Hồng Đào, Tả Đình Y hiển nhiên đối với hình dáng của nó có chút giật mình. Hắn tiếp nhận chính là nền giáo dục chế tạp chính quy truyền thống nhất, mà những đồ vật như xe cộ này họ hắn không có bất cứ gì hứng thú, cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khí lưu tạp cần dùng cho toa xe, so với những tạp phiến bình thường hắn chế tạo thì hoàn toàn khác nhau, nhưng đối với hắn mà nói việc này cũng sẽ không trở thành chướng ngại lớn đối với hắn.

Hắn bắt đầu cẩn thận nghiên cứu hoa văn kết cấu của {Nê Thu} khí lưu tạp.

Hồng Đào thanh thoi uống nước, hắn hiểu rất rõ Tả Đình Y. Một khi có tấm tạp phiến nào làm cho hắn cảm thấy hứng thú, hắn có thể quên ăn quên ngủ mà nghiên cứu nó. Không qua nửa giờ, người này căn bản sẽ không ngẩng đầu lên nhìn mình một lần.

Cắn ống hút, Hồng Đào liếc nhìn vẻ mặt chăm chú của Tả Đình Y, trong lòng hắn than nhẹ một tiếng. Nếu Tả Đình Y không phải sinh ra ở Tả gia, hắn nhất định sẽ trở thành một gã chế tạp sư ưu tú.

Đáng tiếc

Đứa bạn thân này của mình, giờ đây đã không thể không buông tha cho lý tưởng của bản thân nữa rồi. Nghĩ tới đây, Hồng Đào không thể không cảm thấy bản thân mình may mắn, cha mẹ hắn vẫn rất tôn trọng sự lựa chọn của hắn.

Một giờ sau, Tả Đình Y đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt giống như bao phủ một tầng sương lạnh.

“Hắn chính là Trần Mộ!” Lời nói này của Tả Đình Y chứa đựng sự nghiêm túc vô cùng.

Lời nói của Tả Đình Y suýt nữa làm cho Hồng Đào đem thức uống trong miệng phun cả ra.

“Không thể nào! Hắn làm sao có thể là Trần Mộ, tướng mạo của tên kia ta nhớ rất rõ ràng.” Hồng Đào không cho là đúng nói, Diêu Khắc và Trần Mộ hoàn toàn không có một điểm gì giống nhau.

“Hắn chính là Trần Mộ!” Tả Đình Y nói một cách chắc chắn:” Kết cấu đặc thù bên trong tấm tạp phiến này cùng với {Không Hẹn Mà Gặp} vô cùng giống nhau. Người có được loại kết cấu này, cho dù không phải Trần Mộ cũng là người có quan hệ với hắn vô cùng thân mật, cả hai loại kỹ thuật đều giống nhau!” Tả Đình Y đặc biệt khẳng định, trong lòng hắn có một tia lo lắng, nếu đằng sau Trần Mộ còn có những người khác, vấn đề này sẽ trở nên càng khó giải quyết.

Cho dù Trần Mộ có lợi hại như thế nào đi nữa, chỉ cần hắn có một mình, như vậy uy hiếp của hắn cũng rất có hạn. Mà nếu như hắn quả thực là một phần của thế lực nào đó, hoặc là hắn có những đồng môn khác, như vậy sự nguy hiểm sẽ trực tiếp tăng cao.

Hai thế lực giao chiến với nhau, có rất nhiều thứ liên quan, cũng thâm hiểm vô cùng.

Hồng Đào đối với phương diện phán đoán tạp phiến của Tả Đình Y chưa bao giờ hoài nghi, bản thân hắn cũng là một người thông minh. Hắn lập tức nghĩ đến sự khác thường của Trần Mộ, không khỏi bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Rất có thể! Nghĩ lại hắn sao lại đối với ta có một tia địch ý, thì ra là vậy. Hắn khẳng định là đã nhận ra ta, trái lại, nếu cảm giác của ta không nhạy cảm, quả thực không thể nhận ra được. Người này thật sự rất biết ẩn nhẫn a, đúng là một nhân vật tàn nhẫn. A, đúng rồi, Mạn Tư Doanh đối với tên kia cũng nhiệt tình như vậy, không biết có phải nàng cũng đã nhận ra rồi hay không?”

Tả Đình Y mặt không chút thay đổi, kích hoạt độ nghi, nhanh chóng ra lệnh cho người của mình tra tìm các tư liệu liên quan đến vị gọi là Diêu Khắc này.

Hắn thật không ngờ, đánh bậy đánh bạ mà lại tra ra được manh mối của Trần Mộ. Mà hành vi dường như cẩn thận ổn thoả này của hắn nhưng lại làm cho hắn mất đi cơ hội vây bắt Trần Mộ tốt nhất.

Lúc này, Trần Mộ đã ngồi trên xe đi về hướng thành Ami.

Sau khi cùng Mạn Tư Doanh cáo biệt, Trần Mộ không hề lãng phí một giây phút nào, hắn biết thời gian của mình rất cấp bách, nếu như có thể sớm rời đi thành Đông Thương Vệ chút nào thì cơ hội an toàn của mình cũng cao hơn nhiều.

Quay trở về căn biệt thự Trần Mộ nhanh chóng thu dọn các loại đồ vật, nơi này về sau sẽ không quay trở lại nữa. Mang theo tất cả tiền bạc, còn những tạp phẩm có tác dụng này hắn luôn luôn mang theo bên người. Ngoại trừ những thứ đó ra hắn còn mang theo thuốc trị thương do nữ ma quỷ bào chế.

Trong lúc hắn luyện tập né tránh, thường xuyên bị thương, đều là dựa vào những loại thuốc đó để điều trị, hiệu quả của chúng nó vô cùng xuất sắc.

Mang theo nhiều thứ đồ vật như vậy hắn liền lên xe đi thành Ami. Phương thức này thực ra cũng không an toàn, nhưng đối với hắn mà nói, năng lực của hắn vẫn chưa đủ để hành tẩu trong khu vực hoang dã.

Rất nhanh, thủ hạ của Tả Đình Y lập tức tra ra được toàn bộ tư liệu về Diêu Khắc, bao gồm cả căn biệt thự mà hắn đang sống. Quả nhiên bọn họ từ trong những tư liệu này tìm ra được rất nhiều chỗ đáng ngờ.

Tả Đình Y quyết định rất nhanh, tập tu của Tả gia bằng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng bao vây căn biệt thự của Trần Mộ.

Nhưng bọn họ lại không tìm thấy gì.

Điều này làm cho tâm tình của Tả Đình Y trở nên hết sức khó chịu. Đối với việc vây bắt Trần Mộ, Tả gia đã tổn hao số lượng nhân lực và vật lực khổng lồ, thậm chí đã tìm kiếm hầu như tất cả mọi góc ngách, nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Bản thân đã cảm thấy sẽ bắt được hắn dễ dàng, không ngờ lại để cho hắn chuồn mất.

“Thiếu gia, đã tra được rồi. Hai giờ trước hắn đã lên xe đi thành Ami. Hiện giờ chắc hắn là chưa tới, nếu như chúng ta liên lạc với người của chúng ta ở thành Ami, hắn là còn hy vọng rất lớn.” Ở tại thành Đông Thương Vệ, năng lực thu thập tình báo của Tả gia rất mạnh.

Nhưng mà Tả Đình Y lại do dự không thể quyết định.

Thành Ami là thế lực phạm vi của Trữ gia, lịch sử của bọn họ so với Tả gia còn lâu đời hơn, đối với việc kiểm soát thành Ami lại càng vững chắc. Ở tại thành Đông Thương Vệ còn có vài thế lực có thể làm cho Tả gia có chút kiêng kỵ. Nhưng ở tại thành Ami không ai có thể uly hiếp Trữ gia.

Đối với kẻ không chế tuyệt đối thành Ami như Trữ gia, chắc chắn bọn họ sẽ không dễ dàng tha thứ cho người khác ngang nhiên gây hấn tại địa bàn của mình như thế.

Nên làm thế nào bây giờ?

91. Chương 91: Ngộ

Từ thành Đông Thương Vệ đến thành Ami tốn 6h đi xe đường dài, cả hành trình đều ở dưới lòng đất, không hề dừng lại.

Trần Mộ ngồi tại chỗ cẩn thận đánh giá xung quanh. Hắn từng đi chuyến xe này nhiều lần nên không hề lạ lẫm.

Ngồi cạnh hắn là một vị phu nhân khoảng ba mươi tuổi, trang phục mộc mạc, cũng không có nhiều trang sức, có thể thấy vị phu nhân này là người lương thiện.

Trong xe vẫn đang chiếu {Sư Sĩ Truyền Thuyết}, sau khi các nhân viên trên xe phát hiện nó được khen ngợi rộng rãi, thì giữ nó thành tiết mục cơ bản, mỗi lần đều trình chiếu.

Phu nhân bên cạnh xem {Sư Sĩ Truyền Thuyết} có vẻ rất hứng thú, rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng xem nên rất say mê. Chỉ thấy khi thì nàng che miệng hoảng hốt, khi thì cau mày lo lắng cho vận mệnh của nhân vật chính.

Bí mật nhìn lướt qua chung quanh, không phát hiện nhân vật khả nghi. Hoàn hảo, tất cả đều bình thường, điều này làm cho Trần Mộ thoáng yên tâm một chút.

Hắn nhắm mắt lại, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện làm cho hắn sinh ra cảm giác căng thẳng tột độ, cũng khiến cho hắn cảm thấy khá mệt mỏi. Hắn cần nghỉ ngơi, vẫn chưa rõ chút nữa sẽ gặp chuyện gì, bản thân mệt mỏi sẽ làm phản ứng chậm chạp đi.

Đột nhiên không hề có dấu hiệu báo trước, dưới da tay dường như có thứ gì đó nhúc nhích! Cảm giác kinh hoàng dựng tóc gáy trải rộng toàn thân Trần Mộ, hắn liền mở mắt ra.

Cổ nén lồng ngực đang đập dồn dập, Trần Mộ liếc nhìn phu nhân bên cạnh, nàng đang xem hết sức say mê, không hề để ý đến hắn.

Cẩn thận vén tay áo lên, sắc mặt Trần Mộ lập tức thay đổi!

Có thể mơ hồ nhìn ra một sợi tơ xanh nhạt cực nhỏ ở dưới da hắn đang chậm rãi nhúc nhích. Cảm giác khác thường mà Trần Mộ vừa cảm thấy là do chuyển động của nó tạo ra. Sợi tơ màu xanh nhạt nhỏ như sợi tóc, nếu như không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Là sợi tơ màu xanh kia! Trần Mộ giống như bị sét đánh, trong lòng bị nỗi sợ hãi khổng lồ bao trùm, cả đời này hắn cũng không quên được cảnh nữ ma quỷ rút sợi tơ màu xanh từ trong thi thể ra lúc còn trong rừng rậm.

Hai mắt Trần Mộ có vẻ thần thờ, không biết có phải là quá sợ hãi hay không, hắn cảm giác được sợi tơ màu xanh này nhúc nhích càng rõ ràng, làm sau lưng hắn ứa mồ hôi.

Mặc dù Trần Mộ đoán được nữ ma quỷ sẽ dùng một ít thủ đoạn trong cơ thể mình, nhưng lại chưa từng nghĩ đến là thứ hung vật này! So sánh với nó, các loại thuốc độc mạn tính mà mình phán đoán lúc trước dường như chỉ là đồ ăn vặt vô hại. Hắn không biết rốt cuộc sợi tơ màu xanh là gì, nhưng hắn đã từng tận mắt thấy uy lực khủng khiếp của nó.

Nó đang nhúc nhích! Tiếp theo nó muốn làm cái gì? Tiến vào mạch máu của mình? Hay là đâm thủng trái tim mình?

Mặc dù khả năng chịu đựng của tâm lý đã lớn hơn trước nhiều, nhưng lần này hắn vẫn cảm thấy sự kinh khủng và tuyệt vọng.

Trần Mộ muốn cắt da tay mình, sau đó đem sợi tơ màu xanh này rút ra. Tuy nhiên hắn rất nhanh bỏ đi ý nghĩ này, việc này phải đợi bản thân an toàn rồi mới nghiên cứu kỹ càng được.

Sợi chỉ nhỏ chậm rãi nhúc nhích dường như không cẩn thận đụng phải thần kinh cảm giác đau nhức của Trần Mộ, hắn chỉ cảm thấy một cơn đau thấu xương từ da tay truyền đến, không nhận được kêu lên một tiếng đau đớn.

Tiếng kêu đau đớn này làm cho phu nhân đang xem tạp ảnh bên cạnh bình tĩnh, nàng vội vàng quay qua. Ân cần hỏi: “Cậu học viên này, người có chỗ nào khó chịu sao?” Tuổi của Trần Mộ rất dễ làm cho người ta có cảm giác hắn là một học viên.

Đau nhức! Đầu Trần Mộ kêu ong ong, tất cả thế giới xung quanh đều rời xa hắn. Hắn không nghe thấy câu hỏi của vị phu nhân kế bên, cơn đau toàn thân khiến hắn mất đi năng lực phản ứng.

Toàn thân đau đớn dữ dội! Không chỉ mình cánh tay hắn, sợi tơ màu xanh nhạt này dài vài chục mét, đủ để phân bố khắp cơ thể.

Sự đau đớn dữ dội khiến Trần Mộ vô thức co người lại.

“Cậu học viên, người làm sao vậy?” Rõ ràng phu nhân bên cạnh bị bộ dạng đau đớn của hắn dọa sợ.

Thiếu niên bên cạnh không nói tiếng nào, nhưng người hấn co lại run rẩy dữ dội. Nàng biết chỉ khi cực kì đau đớn mới gặp cảnh này.

Nàng bắt đầu lo lắng. Ở trên xe không có bác sĩ, trong khi còn hai giờ nữa mới đến thành Ami. Nhìn bộ dáng của thiếu niên này thì hấn có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Vị phu nhân tốt bụng này cúi người, vỗ nhẹ vào lưng Trần Mộ vốn đã co người lại, hy vọng cách này có thể làm cho hấn dễ chịu hơn.

Rất nhanh nàng liền nhận thấy phương pháp này của mình có hiệu quả, cơn run rẩy của thiếu niên giảm một ít. Điều này làm nàng rất mừng, tay trái kiên trì không ngừng vỗ vào lưng Trần Mộ.

Rốt cuộc sau nửa tiếng, thiếu niên dần dần tỉnh táo lại.

Ánh mắt rã rời của Trần Mộ bắt đầu tập trung một chút, cảm giác của cơ thể, tiếng xe chạy, tiếng nói chuyện của người xung quanh cũng trở nên rõ ràng hơn. Quần áo đầy mồ hôi dính sát vào người, rất không thoải mái.

Nếu như không có việc đổ mồ hôi nhiều như vậy nhấc nhở, thì Trần Mộ rất nghi ngờ có phải vừa rồi mình nằm mơ hay không. Cơn đau ập đến như cơn sóng dữ, lúc đi thì như cơn gió thoảng, liền biến mất.

Sự quan tâm và ý tốt từ bàn tay không ngừng vỗ sau lưng truyền đến, làm cho Trần Mộ cảm thấy rất ấm áp. Hấn từ từ ngồi thẳng người lại, chân thành nói với vị phu nhân bên cạnh: “Cám ơn ngài!”

“Người cảm thấy khỏe hơn chưa? Mới vừa rồi bị sao vậy? Dọa ta sợ muốn rụng tim.” Phu nhân quan tâm hỏi, vừa rồi nàng bị bộ dáng đau đớn muốn chết của Trần Mộ dọa sợ.

Trần Mộ chỉ nói qua loa: “Không có gì, chỉ là một ít bệnh cũ.” Bản thân hấn còn không biết rõ ràng, hơn nữa loại chuyện này sao có thể nói ra.

“A!” Phu nhân kinh sợ, liền thông cảm nhìn Trần Mộ: “Chẳng lẽ là thường xuyên bị thế này sao? Cái này đau đớn rất nhiều a!” Nàng dừng một chút, sau đó nói: “Ta có quen mấy vị bác sĩ tương đối nổi tiếng.....”

Trần Mộ biết ơn nhìn phu nhân, nhưng vẫn ngắt lời nàng: “Không sao cả, thật sự chỉ là một ít tật cũ thôi.” Tình huống đặc thù của hấn, cứ như vậy đi tìm bác sĩ còn không biết gây nên rắc rối gì. Sợi tơ màu xanh quý dị khó lường sẽ khiến bác sĩ hiểu kì, mà bây giờ với hấn, bị để ý quá nhiều chính là trí mạng.

Hơn nữa Trần Mộ cũng tin tưởng với thủ đoạn của nữ ma quỷ, bác sĩ bình thường khó mà điều trị thành công.

Vị phu nhân này thấy Trần Mộ kiên quyết như vậy, liền chuyển sang đề tài khác.

Trần Mộ rất biết ơn vị phu nhân này, hấn có thể cảm nhận được sự quan tâm của nàng đối với mình, đã rất lâu rồi hấn mới có cảm giác này.

Từ lúc bị Tả gia đuổi giết, Trần Mộ càng ngày càng trở nên âm trầm, mà từ khi gặp phải nữ ma quỷ thì điểm này càng rõ ràng hơn. Hơn nữa lúc nào cũng bị nguy hiểm vây quanh, thần kinh hấn vẫn luôn căng ra, luôn giữ khoảng cách với người xung quanh. Điều này cũng làm cho tính cách của hấn trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Nếu như nói khoảng thời gian trước như vực sâu u ám, thì sự ân cần của vị phu nhân này giống như ánh mặt trời chiếu vào vực sâu, làm cho Trần Mộ cảm thấy hết sức ấm áp. Trong mắt Trần Mộ, vị phu nhân này là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời.

Bỗng Trần Mộ thấy thứ phu nhân đeo trên cổ hơi quen, hấn không nhận được hỏi: “Phu nhân, có thể cho ta xem qua thứ ngài đang đeo một chút không?”

“Người nói là cái này sao?” Ngón tay Phu nhân nắm khối tạp phiến đeo trước ngực, thấy Trần Mộ gật đầu, liền lấy nó xuống đưa cho Trần Mộ, một bên mỉm cười nói: “Đây là di vật do cha ta để lại, một thời gian trước vừa mới sửa xong, ta liền đeo nó trên người.”

Trần Mộ cầm lấy mới tỉnh ngộ, khó trách sao mình lại thấy quen mắt, thì ra đây là vòng năng lượng huyền tạp cấp ba mình từng sửa, kết cấu ẩn chứa bên trong làm cho Trần Mộ được lợi không ít.

Nhớ tới chủ tiệm từng nói chủ nhân tấm tạp phiến này tên là Trữ phu nhân, chẳng lẽ là người trước mặt này sao?

Trần Mộ cẩn thận hỏi: “Ngài là Trữ phu nhân?”

Vị phu nhân này sưng sốt, rất khó hiểu nhìn Trần Mộ: “Người biết ta sao?”

Trần Mộ mỉm cười, chỉ là các cơ trên mặt có chút cứng ngắc, hần cười còn khó coi hơn khóc: “Tấm tạp phiến này là do ta sửa, chủ tiệm từng nhắc lại lời mời của ngài với ta. Không ngờ ngài chính là Trữ phu nhân, thật sự là thất lễ.”

Trữ phu nhân giật mình, khẽ che môi đỏ mọng: “A! Người chính là vị trung cấp chế tạp sư kia sao? Trời ạ, người còn trẻ như vậy mà đã là trung cấp chế tạp sư! Làm cho người ta giật mình quá!”

Không biết tại sao, Trần Mộ nói chuyện cùng vị Trữ phu nhân này có cảm giác hết sức thoải mái, hoàn toàn không cần lo lắng đề phòng như ở trường. Hần lắc đầu: “Ta không phải trung cấp chế tạp sư gì, chỉ là một học viên ở Đông Vệ học phủ.”

“Nhưng không phải chỉ có trung cấp chế tạp sư mới sửa được huyền tạp cấp ba sao?” Về mặt Trữ phu nhân có chút thắc mắc, nhưng rất nhanh nàng liền cười tươi lên: “Mặc kệ thế nào, cảm ơn người đã sửa di vật của cha ta, thật sự rất cảm ơn.”

“Ngài quá khách sáo rồi, đây là việc ta phải làm.” Trần Mộ vội vàng trả lời. Không biết có phải là do đã rời khỏi thành Đông Thương Vệ hay không, Trần Mộ cảm thấy hết sức thoải mái, ngay cả câu nói này cũng lưu loát hơn trước kia rất nhiều.

Sau khi biết được Trần Mộ là người từng sửa tạp phiến của cha mình, Trữ phu nhân rất vui vẻ. Nàng nhiệt tình nói: “Ta vẫn muốn mời người dùng bữa để cảm ơn, nhưng chủ tiệm nói người khá bận. Hôm nay nếu gặp gỡ, thì nhất định phải đến thăm gia đình ta. Hôm nay không được từ chối nha.”

Nói xong, nàng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ trầm nghĩ, thân mình đang có rắc rối, không nên kéo vị phụ nhân tốt bụng này vào. Chỉ cười khổ nói: “Chỉ sợ hôm nay cũng không tiện, ta còn có việc quan trọng hơn trong người. Nếu như lần sau có thời gian, nhất định sẽ ghé thăm.”

Trần Mộ hứa hẹn lần sau ghé thăm chỉ là nói dối mà thôi. Chút nữa khi xuống xe vượt qua cửa ải cuối cùng, thì hần sẽ dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thành Ami. Khoảng cách từ thành Ami đến thành Đông Thương Vệ quá gần, ở đây cũng không an toàn.

Trữ phu nhân cũng nghe được ý từ chối trong lời nói Trần Mộ, lại nhạy cảm phát giác trong mắt hần có một tia lo lắng, biết hần thật sự có việc, chỉ thất vọng nói: “Vậy thật sự là rất tiếc. Nhưng mà lần sau người nhất định phải tới a.”

Hai người trò chuyện một lúc, bất tri bất giác, chuyến xe đã vào ga ngầm dưới thành Ami.

92. Chương 92: Đục Nước Béo Cò

Trữ phu nhân vốn đang chuẩn bị nói địa chỉ cho Trần Mộ, đúng lúc này lại nhìn thấy một màn kinh người. Trong chớp mắt, khí thế của thiếu niên ôn hòa này đột nhiên trở nên sắc bén hẳn, cả người tràn ngập nguy hiểm. Đồng tử co rút lại như châm, toàn thân giống như một thanh thủy thủ sắc bén giấu trong bóng tối. Điều này làm cho nàng không khỏi nhớ tới một tên gia hỏa trong gia tộc luôn luôn nghiêm mặt, không nói không cười.

Nàng nghi hoặc nhìn Trần Mộ, như thế nào cũng không ngờ lại bắt gặp khí chất như vậy ở trên người hần. Nàng theo ánh mắt Trần Mộ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng trừ dòng người cuộn cuộn ra thì không phát hiện được điều gì khác.

Hần đúng là một vị chế tạp sư sao? Trữ phu nhân trong lòng lo lắng, nàng cảm giác đầu óc dường như hỗn loạn thành một mớ.

Trong đầu Trần Mộ nhanh chóng suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ, đột nhiên thoáng thấy vẻ mặt sợ hãi của Trữ phu nhân. Hắn ngẩn ra, chợt ý thức được Trữ phu nhân đã nhận thấy vẻ khác thường của mình. Hắn chuyển vẻ mặt trở lại bình thường, nhẹ giọng nói: “Xin yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương phu nhân.” Sự giúp đỡ vừa rồi của vị phu nhân tốt bụng này khiến cho hắn rất cảm động, hắn lập tức bổ sung một câu: “Xin phu nhân nhanh xuống xe đi.”

Nếu như ở lại rồi phát sinh xung đột, hắn không muốn vị phu nhân đáng kính này bị thương tổn gì. Trữ phu nhân không nghĩ tới Trần Mộ sẽ nói ra lời này, vẻ mặt có chút ngoài ý muốn, do dự một chút, nàng nhanh chóng cùng Trần Mộ nói lời từ biệt rồi lập tức xuống xe.

Trần Mộ phát hiện bảy gã khả nghi, số lượng này thấp hơn hắn dự tính. Nếu như thấy được mấy chục người, hoặc trăm người thì hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Tuy nhiên chỉ có bảy người, đối với một sân ga to như vậy mà nói thì có vẻ hơi ít.

Trần Mộ hiện đang ở sân ga ngầm số một, vì tạo sự thuận tiện cho hành khách, ở đây có tổng cộng năm cửa ra, đây cũng là cửa mà hành khách buộc phải đi qua.

Trong bảy người khả nghi thì có năm người đứng gần cửa ra.

Tình cảnh nguy hiểm lúc này cũng không làm cho Trần Mộ mất lý trí, ngược lại dưới áp lực cực lớn, sự cứng cỏi và tỉnh táo của hắn biểu hiện ra vượt xa người thường. Nhìn đám đông, một ý nghĩ lớn gan hình thành trong đầu Trần Mộ.

Ánh mắt chăm chú nhìn Trữ phu nhân biến mất giữa đám đông ở cuối lối ra, chút lo âu cuối cùng trong lòng Trần Mộ cũng biến mất. Sau khi trải qua nhiều biến cố, Trần Mộ đối với loại tình cảm ôn nhu này càng thêm trân trọng.

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên lạnh lẽo, lạnh như một lưỡi dao sắc bén.

Xóc áo lên, hắn cúi đầu lặng lẽ lẩn vào đám đông.

Không ai chú ý tới bên trên ngón trở tay phải được hắn buông xuống, thoát vĩ toa trong suốt sáng long lanh phát ra tiếng ong ong vui sướng. Hắn cẩn thận khống chế cảm giác ở chung quanh ngón trở, đó là thành quả của hắn trong khoảng thời gian này, việc khống chế tinh vi cảm giác của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Những sợi cảm giác mỏng này rất thích hợp cho loại khống chế tinh vi này, đối phương rất khó nhận thấy được. Khuyết điểm duy nhất là quá trình khống chế tốn thời gian gấp năm lần so với tốc độ bản năng nhất của hắn, tuy nhiên nếu dùng để đánh lén thì khuyết điểm này cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Ánh mắt ngấm về phía gã khả nghi ở lối ra thứ hai, vô thanh vô tức hắn tập trung cảm giác vào đối phương. Hắn biết những tạp tu chuyên nghiệp phản ứng cực kì nhạy bén, thời gian của mình rất ngắn, trên tay không chút chậm trễ, ngón trở liền điểm nhẹ.

Gã kia như phát hiện được điều gì, vẻ mặt hoảng hốt.

“Cẩn thận!”

Tiếng la của hắn bị một tiếng rít quái dị chặt đứt. Trên trán của hắn xuất hiện một lỗ máu bằng ngón tay, bờ môi nhúc nhích tựa như muốn nói gì đó, ánh mắt dần dần tiêu tan.

“A!”

“Giết người rồi!”

Tiếng thét chói tai của phụ nữ vang lên. Cả sân ga liền hỗn loạn, đám đông bị hoảng sợ liền điên cuồng lao về phía cửa ra.

Ngay khi vừa phóng ra thoát vĩ toa, Trần Mộ liền lúi vào trong đám người nhanh như chớp. Hắn khom nửa người, tư thế quái dị, giống như con cá, vừa lại như con rắn, nghiêng nghiêng chui vào trong đám người. Người bình thường ở tình thế hỗn loạn như vậy nếu không cẩn thận bị ngã sấp xuống thì chỉ có một kết quả, đó là bị giẫm đạp đến chết. Song Trần Mộ lại giống như rắn xuyên qua bụi cây, tiến lui một cách tự nhiên.

Trong khoảng thời gian trước, hắn đều dành rất nhiều giờ để vào {Cá Kiếm Huấn Luyện}, việc này làm cho phản ứng thần kinh của hắn nhanh đến mức người khác khó mà tin được. Ở hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, hắn có thể ở trong khoảnh khắc sắp bị giẫm đạp, tại không gian cực kì chật hẹp mà tách ra.

“Đáng chết!” Gã tạp tu cầm đầu không nhìn được mắng chửi. Trong nháy mắt khi Trần Mộ phóng ra thoát vĩ toa, do sóng cảm giác nên bọn họ lập tức phát hiện ra hắn. Nhưng bọn họ chưa kịp phản ứng thì Trần Mộ đã lủi vào trong đám đông.

Đầu người như mây, bọn họ không thể tìm được Trần Mộ. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Trần Mộ lại cúi người di chuyển. Phải biết rằng dù thân thể tạp tu khỏe mạnh hơn người thường một ít, nhưng trong cảnh hỗn loạn như thế này, cũng rất dễ dàng bị giẫm đạp mà chết.

Đám đông điên cuồng như thủy triều tràn về phía cửa ra, trên mặt bọn họ tràn ngập hoảng sợ. Sáu gã tạp tu còn lại căn bản không dám ngăn những người này. Mặc dù bọn họ là tạp tu có được lực lượng mà những người bình thường không có, nhưng nếu như lúc này bọn họ không biết tự lượng sức mình, cố gắng ngăn cản làn sóng người bị nỗi sợ hãi bức đến điên cuồng này. Bọn họ sẽ bị đám người đã mất đi lý trí xé thành từng mảnh nhỏ.

Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn đám đông giống như thủy triều cuốn qua bên người. Bọn họ không nghĩ tới Trần Mộ lại dám ra tay giữa ban ngày ban mặt. Lần này hoàn toàn lâm vào thế bị động, nên họ chỉ có thể mở to hai mắt, cố gắng tìm Trần Mộ giữa đám đông nhưng chỉ uổng công vô ích.

Gã tạp tu dẫn đầu nhìn chằm chằm vào dòng người, lúc này vẻ mặt hắn rất tệ. Bảy người đi bắt một người, nghe nói còn là một lính mới tờ te. Không bắt được ai mà lại còn mất một người, nếu tay không trở về thì kết quả này đủ để hắn mất hết mặt mũi trong gia tộc.

Chết tiệt, tên nào là tay mơ? Rõ ràng đây là một gã cao thủ, lợi dụng hoàn cảnh, nắm chặt thời cơ, không chệ vào đâu được!

Đột nhiên, hắn cảm giác dưới chân có cái gì nhúc nhích, hắn cúi đầu vừa nhìn, liền ngăn ngại.

Dù cho khom người qua lại giữa đám đông, căn bản không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng Trần Mộ vẫn dùng hết khả năng duy trì cảnh giác. Tuy nhiên hắn cũng không ngờ mình lại đụng vào dưới chân đối phương.

Trong sát na, hắn nhìn thấy độ nghi trên tay gã này.

Trạng thái kích hoạt, có thể tấn công bất kì lúc nào. Hắn không hề suy nghĩ, nâng người, cứng rắn hướng về phía ngực đối phương lao tới.

Gã tạp tu này liền bình tĩnh lại, nổi hồi hận trong lòng không ngừng nổi lên, sao mình lại ngậy ra vào thời khắc chết người này chứ?

Hắn vừa định tấn công thì chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Phanh! Trần Mộ nặng nề tông thẳng vào ngực hắn, cú va chạm này hắn dùng hết sức lực toàn thân! Lực lượng đủ để thoát khỏi rong tảo trôi buộc liền va chạm vào người gã tạp tu này.

Gã tạp tu này như bị một chiếc xe chạy tốc độ cao đâm vào, cả người giống như bao cát bay ngang lên. Bên cạnh hắn tất cả đều là người, tựa như quân bài domino, khiến một đám người ngã theo, trước người Trần Mộ liền lộ ra một khoảng trống.

Gã tạp tu kia quỳ rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích, độ nghi trên tay phải hắn kêu rè rè, tia lửa điện lóe lên. Năng lượng trong độ nghi bị mất khống chế không ngừng tản ra ánh sáng.

Trần Mộ không kịp nhìn, cả người lặn về phía sau, ngay sau đó giống như con cá lặn vào đám đông một lần nữa, biến mất không thấy.

Hừ hừ hừ!

Ba đạo ánh sáng màu đỏ sậm cùng ba lưỡi đao dường như cùng lúc đánh trúng vị trí vừa rồi của Trần Mộ.

“Lão đại!” “Lão đại!” Các tên tạp tu khác đồng thời la lên.

“Oanh!” Đáp lại bọn họ là một tiếng nổ thật lớn, một ngọn lửa màu đỏ tươi bốc lên từ chỗ tên tạp tu mới vừa ngã xuống, vài hành khách bên cạnh chạy không kịp liền bị ngọn lửa này vô tình nuốt mất.

Năng lượng tạp sử dụng rất an toàn, bình thường cũng không phát nổ. Nhưng dưới điều kiện có chút đặc thù, ví dụ đường dẫn năng lượng đi ra bị mất không chế thì sẽ phát nổ. Tạp tu sử dụng năng lượng tạp đều có dung lượng rất lớn. Một khi phát nổ sẽ có uy lực cực kì đáng sợ.

Đám đông càng trở nên hỗn loạn hẳn lên, khắp nơi đều là tiếng thét chói tai. Mọi người lớp sau tiếp lớp trước chen lấn về phía cửa ra. Nếu như một chiêu vừa rồi của Trần Mộ gây nên rối loạn, vậy vụ nổ lần này chắc chắn là đẩy sự hỗn loạn lên cao trào.

Ngay cả Trần Mộ cũng không dám cúi thấp thân người lên đi. Áp lực từ xung quanh truyền đến quá lớn, muốn đứng vững không phải chuyện dễ dàng. Nếu như lúc này không cẩn thận ngã xuống, Trần Mộ dám khẳng định không đợi bản thân đứng dậy, vô số bàn chân sẽ giẫm lên người hắn.

Hắn chỉ có thể ra sức bảo trì thăng bằng của mình.

Bất quá tình cảnh hỗn loạn như vậy, năm gã tạp tu còn lại cũng chỉ có thể cầu trời khẩn phạt. Bọn họ vốn đang xen lẫn trong đám đông, đám đông hỗn loạn thì bọn họ đành thân bất do kỷ, chỉ có đi theo dòng người. Lúc này ai muốn đi ngược lại thì không khác gì tự sát.

Nhìn đám hành khách bên cạnh loạn thành một đoàn, bọn họ biết khả năng vây bắt Trần Mộ càng ngày càng nhỏ. Lúc này bọn họ bị đám người sợ hãi bao bọc, lao về phía cửa ra. Bọn họ sáng suốt lựa chọn tự bảo vệ mình, lúc này muốn bay cũng bay không được. Chỉ sợ hai chân bọn họ vừa rời đất, sẽ bị chen lấn mất thăng bằng, hậu quả sau đó khỏi cần nói cũng biết.

Rời khỏi năm cửa ra, đám đông một lần nữa tập hợp lại cùng một chỗ, điên cuồng liều mạng chạy về phía trước. Tiếng la thét chói tai, chân vang thành một mớ, ồn ào vô cùng. Mới vừa chạy ra chừng một trăm mét, bọn họ gặp hành khách từ sân ga khác đi ra.

Mọi người cứ như vậy hoảng hốt chạy trốn, trùng trùng điệp điệp, thanh thế làm cho người ta cực kì sợ hãi. Người ngóc đến mấy đi nữa cũng biết chắc chắn xảy ra chuyện, hành khách ở sân ga khác cũng không hề do dự co giò mà chạy về phía trước.

Nhìn lối ra đã hỗn loạn, năm tên tạp tu còn lại rất rõ ràng, hành động lần này đã thất bại.

Đối phương thật sự rất狡 hoạt, lợi dụng đám đông che chở, cố ý gây nên hỗn loạn.

Tất nhiên còn có nguyên nhân quan trọng khác, đây là thành Ami nên bọn họ không dám dùng quá nhiều người.

Cho tới nay, Tả gia đều cực kì cẩn thận giữ gìn quan hệ tốt cùng hàng xóm Trữ gia. Số người của Tả gia đóng ở thành Ami vốn không nhiều lắm. Vì không muốn Trữ gia chú ý, lần này bọn họ chỉ bố trí một tiểu đội.

Vốn tưởng rằng đối phương chẳng qua là một tên tay mơ, mười phần thì hết chín phần nắm chắc, không nghĩ tới Trần Mộ ứng biến cùng phản ứng nhanh chóng hữu hiệu như thế. Làm người khác giết mình cũng không chỉ có thể, đòn tấn công của đối phương không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào. Phải biết rằng bọn họ đều là tạp tu chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú, trong phạm vi cảm giác của bọn họ thì không có sóng cảm giác nào che giấu được, song lần này không ai trong bọn họ phát hiện đối phương đang chuẩn bị tấn công. Sau khi bọn họ phát hiện đồng bọn bị tập trung thì hắn đã ô hô ai tai.

Trần Mộ thoả mái ra khỏi sân ga, ngoại trừ quần áo có chút nhăn nhoe, trên người hắn vẫn hết sức sạch sẽ như cũ. Hắn có vẻ rất tự nhiên, nhưng trong mắt thỉnh thoảng chớp động vẻ cảnh giác. Cửa ra đã thành một mớ hỗn loạn, vô số người từ bên trong chạy ra, rất nhiều người vẻ mặt kinh hoảng, nhưng vẻ nghi hoặc khó hiểu càng nhiều hơn, tuy nhiên không ai chạy chậm lại.

Trần Mộ đối với hành động lần này của mình rất hài lòng, có thể thoát khỏi tay của bảy tên tạp tu chuyên nghiệp, còn giết chết hai người trong đó, kết quả này đủ để hắn tự hào. Hắn còn không biết vị tạp tu thứ hai bị giết là thủ lĩnh tạp tu của Tả gia ở thành Ami.

Đường đường một gã cao cấp tạp tu, nhưng lại chết ở trên tay một tên vô danh tiểu tốt như Trần Mộ. Nếu như dưới suối vàng biết được, không biết hắn có cảm tưởng gì.

Tính ra đã có vài gã tạp tu cao cấp chết trên tay Trần Mộ. Dư Tín, Đại Ngưu, còn có người hôm nay, tổng cộng là ba người. Nếu như là đối mặt một chọi một, bất kì ai trong số ba người này cũng đều đủ để giết hắn mấy lần.

Hiện tại Trần Mộ mới thấu hiểu câu nói của nữ ma quỷ, phương pháp giết người rất nhiều, rất nhiều phương pháp đơn giản lại càng hiệu quả. Nếu như vừa rồi, khi gặp tên tạp tu mà mình không chọn sử dụng sức mạnh mà là {Thoát Vĩ Toa} tạp, vậy người chết chắc chắn là mình.

Độ nghi trên tay gã tạp tu kia phát nổ, là do năng lượng trong năng lượng tạp thông qua kết cấu đặc thù của huyền tạp tạo thành năng lượng thể bị mất khống chế, từ đó phát nổ. Nói cách khác gã tạp tu kia chỉ còn thiếu một bước cuối cùng: bắn ra.

Mà bản thân nếu như không phải thừa cơ va chạm mà sử dụng thoát vĩ toa, thì tốc độ chậm hơn gã tạp tu này không biết bao nhiêu lần.

May mắn thật sự may mắn, sức lực của mình đủ lớn, lại lựa chọn một phương pháp thỏa đáng, điều này rất quan trọng.

93. Chương 93: Trữ Gia

Hắn than nhẹ một tiếng trong lòng, không biết là đã có bao nhiêu người vô tội bị chết trong lúc hỗn loạn này. Trong lòng hắn rất buồn bã, hắn không ngờ chuyện vừa rồi lại dẫn đến tình trạng hỗn loạn như thế này. Nếu như độ nghi của gã tạp tu bị hắn giết không nổ thì dù có xảy ra hỗn loạn cũng sẽ không có ai chết. Giết vài gã tạp tu, đối với hắn thì không có vấn đề gì nhưng lại liên lụy đến những hành khách vô tội khiến hắn không thể nào yên tâm.

Hắn vứt bỏ tạp niệm trong đầu, nhanh chóng rời khỏi cửa ga.

Vừa đi tới một ngã tư thì hắn chợt cảm thấy nguy hiểm nhưng chưa kịp phản ứng thì đột nhiên có mấy gã vọt tới, vây hắn vào giữa.

Nhìn thoáng qua thấy có mấy người đã kích hoạt độ nghi, tay phải của họ được bọc trong ánh sáng, Trần Mộ lập tức lựa chọn hợp tác.

“Đồng ca, là người này! Chính mắt ta nhìn thấy, chính là hắn. Do hắn ra tay trước nên mới gây ra hỗn loạn lớn như vậy. Có hai người của Tả gia bị hắn giết chết, mọi người phải cẩn thận, hắn ra tay rất độc ác.”

Một gã thiếu niên thấp bé, mặt mày lấm lét nhảy ra chỉ vào Trần Mộ mà nói. Những người khác được nhắc nhở thì lại càng thêm tập trung.

Đám người này có số lượng khoảng bảy tám, tất cả đều là nam. Trong đó có một người khá lớn, khoảng chừng 40 tuổi, mặt mày nhẵn nhụi, nhưng điều khiến Trần Mộ chú ý nhất chính là một lưỡi đao được hắn khống chế trên tay.

Lưỡi đao màu xanh nhạt lớn bằng nửa lòng bàn tay, yên lặng nổi bông bành trong tay lão. Ngay từ đầu lưỡi đao này đã xuất hiện nhưng luôn cực kỳ yên lặng.

Nhìn qua chiêu này cũng có thể thấy trình độ khống chế của lão cực kỳ thâm hậu.

Nhưng người trung niên này không phải là thủ lĩnh của nhóm này, thủ lĩnh của họ là một thanh niên khoảng 17, 18 tuổi. Nhóm người này hầu hết đều trong độ tuổi đó.

Thanh niên này vóc người khô khan, mặt mũi đoan chính, mặc dù còn ít tuổi nhưng đã có khí độ.

Hắn phát hiện Trần Mộ đang nhìn mình, không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Ân oán của ngươi và Tả gia không liên quan tới chúng ta, nhưng ngươi lại gây ra họa lớn ở thành phố Ami, ngươi tưởng rằng mình có thể thoải mái rời đi sao?” Hắn quát với gã thiếu niên thấp bé: “A Hành, tháo độ nghi của hắn xuống.”

“Vâng.” Gã thiếu niên trừng mắt khiêu khích Trần Mộ, nghênh ngang đi tới trước mặt hắn.

Trần Mộ cân nhắc một chút, với cục diện này hẳn chẳng có cách nào để chống cự. Chỉ cần hơi động đây là sẽ bị chém vụn ra rồi. Những gã này đang tập trung cảm giác lên người hẳn.

Hơn nữa nhìn qua động tác và ánh mắt của gã thiếu niên có thể thấy thực lực bọn họ không hề thấp.

Trong lòng Trần Mộ cười khở, không ngờ bản thân vừa thoát khỏi bẫy, giờ lại chui vào miệng hổ.

Thủ pháp của A Hành rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã gỡ độ nghi của Trần Mộ ra rồi.

Ánh mắt của A Hành lướt qua, định rút tạp phiến trong độ nghi của Trần Mộ ra thì thiếu niên cầm đầu quát bảo hắn dừng lại: "A Hành, kết quả chưa có thì không thể tùy tiện động vào đồ của người ta. Mang lại đây."

A Hành lè lưỡi, đưa độ nghi của Trần Mộ giao cho thủ lĩnh.

"Đi thôi, chúng ta đem hắn về gia tộc, còn kết quả sẽ do tộc trưởng phán quyết."

Đoàn người bay lên trời. Trần Mộ không ngừng bị gió thổi vào miệng, vào mũi. Đây là lần đầu tiên hắn bay, mặc dù là bị hai người mang đi.

Cảm giác phi hành thật sự rất kì diệu, Trần Mộ nghĩ thầm nếu bản thân còn sống thì nhất định phải học điều khiển khí lưu tạp.

Bay khoảng 20 phút thì hắn được đưa tới một trang viên lớn.

Hoa viên có phong cách cổ điển, có thể nhìn thấy rất nhiều những tượng đá đã bị năm tháng ăn mòn, những tảng đá phủ đầy rêu phong và dây leo. đi qua hồ nước là đến một trường đình hình vuông được làm hoàn toàn bằng gỗ, các cột trụ trông rất cũ kĩ, có thể thấy tòa trường đình này đã rất có tuổi rồi.

Nơi đây ẩn chứa một nét cổ xưa thần bí, mỗi một cảnh cây ngọn cỏ đều khiến Trần Mộ tò mò.

"A Đông, người này là ai vậy?"

Đây là câu hỏi mà bọn họ gặp nhiều nhất trên đường đi.

Bọn họ đi lên một cái hành lang gỗ dài chừng 300 mét. Hành lang này được xây dựa vào tường, mỗi cây cột đều được điêu khắc hoa văn tinh xảo, thậm chí một số chỗ còn được dát vàng, vách tường hơn 300 mét được vẽ rất nhiều những hình ảnh nhân vật sinh động, trông như một bức tranh thật lớn.

Trần Mộ tuy không biết giá cả thế nào nhưng một hành lang lớn như vậy chắc chắn tốn không ít tiền.

Trên đường đi hắn luôn giữ im lặng. Đến bây giờ hắn vẫn không biết đám người này đang làm gì. Theo những gì hắn quan sát được tới giờ, rõ ràng đây phải là một gia tộc có thế lực, tài lực hùng hậu và lịch sử lâu đời.

"Đông ca, may mắn là ngươi về sớm, nếu không thì sẽ không được gặp tiểu cô đâu." Một người nhìn thấy Trữ Đông liền vội lại gần nói..

"Tiểu cô đã về rồi sao?" Trữ Đông mừng rỡ, quay sang nói với những người khác: "Mọi người cứ về trước đi." Dứt lời hắn liền một tay lôi theo Trần Mộ chạy về phía trước. Mọi người phía sau liền giải tán.

Trữ Đông hưng phấn lôi Trần Mộ vào phòng tộc trưởng. Tiểu cô của hắn rất ít khi quay về trang viên, nàng có cuộc sống đơn giản, thích ở một mình bên ngoài.

"Tiểu cô!" Khi hắn thấy cha mình đang ngồi nói chuyện với tiểu cô thì lập tức đẩy Trần Mộ xuống đất rồi bước tới.

Cha hắn nhíu mày, nói: "Chẳng ra thể thống gì cả, lớn như vậy rồi mà vẫn không có lễ phép."

"A!" Trần Mộ nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Hắn khó nhọc ngẩng đầu lên thì thấy người đang ngồi trên ghế rõ ràng là Trữ phu nhân, nàng đang che miệng ngạc nhiên nhìn Trần Mộ dưới đất.

Trữ Đông thấy vẻ mặt của Trữ phu nhân liền hỏi: "Tiểu cô, cô biết hắn sao?"

Trữ phu nhân nhanh chóng bình tĩnh trở lại, gật đầu: "Ừ, hẳn chính là người đã sửa chữa {Bách Biến Tráo} tạp của cha." Cha nàng là em họ của ông nội Trữ Đông, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm sâu

đậm. Cha của Trữ phu nhân mất lúc mới trung niên, khi đó nàng còn rất nhỏ, tuổi thơ của nàng đã trôi qua trong trang viên này.

Cha của Trữ Đông thở dài: “A Nhân, chuyện này ngươi đâu cần đi tìm người ngoài, trong tộc cũng có rất nhiều cao thủ chế tạp mà. Ngươi vẫn còn ghi hận chuyện năm đó sao?”

Trữ phu nhân lạnh nhạt nói: “Chuyện năm đó ta đã sớm quên đi rồi.” Đột nhiên nàng quay sang hỏi Trữ Đông: “A Đông, có chuyện gì vậy?”

Trữ Đông thấy tiểu cô hỏi liền đem chuyện xảy ra dưới ga ngầm kể lại. Trữ phu nhân vì có việc phải quay về trang viên nên không biết có chuyện gì xảy ra.

Nghe Trữ Đông kể lại tình cảnh thê thảm lúc đó, Trữ phu nhân vốn có tâm địa thiện lương nhìn Trần Mộ với ánh mắt đầy thất vọng.

Tiếp xúc với ánh mắt của Trữ phu nhân, Trần Mộ cảm thấy một cảm xúc mong được giải thích, nhưng lời sắp nói ra thì hần lại nuốt xuống. Bởi vì hần nhận ra dù những người đó không phải do mình giết nhưng lại có liên quan trực tiếp đến bản thân mình.

Song không biết vì sao mà Trần Mộ rất không mong vị phu nhân có thiện ý quan tâm tới mình này phải thất vọng.

“Ta phải đi đây.” Trữ phu nhân lạnh nhạt nói, thậm chí còn lạnh hơn lúc trước: “Hần đã từng giúp sửa chữa di vật của cha ta, A Nhân mong ngài hãy nương tay, đừng làm khó hần.”

Nói xong nàng xoa đầu Trữ Đông rồi đi ra ngoài.

Sắc mặt Trần Mộ xám xịt, trong đầu vang lên những tiếng ong ong.

Đến tận buổi tối hần mới tỉnh lại. Những uất ức ban đầu trong lòng cũng đã tan đi, chỉ là trong lòng không thoải mái.

Bây giờ mình phải làm thế nào? Bó tay chịu trôi sao? Hần cười khổ tự hỏi chính mình.

Ánh mắt của hần từ từ khôi phục lại. Hần đánh giá xung quanh, nhận ra mình đang ở trong một phòng giam, đồ đạc trên người đã bị lột sạch. Bây giờ mà muốn chạy trốn là cực kỳ khó khăn.

Khác với trang viên được xây theo kiểu cổ điển, nhà giam này lại có phong cách hoàn toàn hiện đại. Trần Mộ cũng chẳng thèm suy nghĩ nhiều làm gì, đã đến đây thì cứ ở cho tốt. Có lẽ cho dù sự quan tâm đó của Trữ phu nhân không dành cho hần thì cũng không khiến hần kinh ngạc.

Cảm thấy nhàm chán, Trần Mộ liền bắt đầu tập thể thao nhưng phòng giam quá nhỏ, không thể tập nổi. Một ngày cơm ăn ba bữa, đến giờ có người đưa cơm, thức ăn cũng không tệ, Trần Mộ ăn cũng ngon miệng.

Hần phải ở trong phòng giam suốt một tuần.

Đột nhiên hần nhìn thấy Trữ Đông.

“Vì tiểu cô đã xin giúp, cha ta cũng không muốn giết ngươi. Chúng ta mặc kệ ngươi và Tả gia có ân oán gì nhưng thành phố Ami là khu vực của chúng ta. Về phía Tả gia, chúng ta cũng đã cho người đi chất vấn. Ngươi là chủ phạm, đương nhiên là phải chịu trừng phạt. Ta muốn hỏi, ngươi có sẵn sàng lao động thay trừng phạt không?”

Sắc mặt Trữ Đông khá trang trọng, nhìn chằm chằm vào Trần Mộ.

“Lao động thay trừng phạt là gì?” Trần Mộ bình tĩnh hỏi. Khác với biểu hiện bên ngoài, trong lòng hần lúc này đang rất kinh hãi. Theo cách nói của Trữ Đông thì dường như đây không phải lần đầu họ xử lý chuyện này. Chẳng lẽ tại thành phố Ami, thực lực của họ đã lớn đến mức có thể thay thế cảnh sát? Ngay cả Tả gia ở Đông Thương Vệ thành cũng còn lâu mới có thể đạt tới mức này.

“Nếu ngươi đã có thể sửa chữa {Bách Biến} tráo tạp thì hần là trình độ chế tạp cũng khá cao. Vậy ngươi phải sửa chữa 200 tấm tạp phiến, sau đó chúng ta sẽ để ngươi đi. Thế nào?” Về mặt Trữ Đông khá ý vị.

“Được.” Trần Mộ trả lời không hề do dự, mặc kệ là chuyện gì thì cũng phải ra ngoài cái đã.

“Tất cả đồ vật của người đều ở đây.” Trữ Đông ném cái túi trên tay cho Trần Mộ. Thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt của Trần Mộ, trong lòng hắn rất đắc ý, ngạo nghễ nói: “Người Trữ gia chúng ta không bao giờ tùy tiện lấy đồ của người khác.”

94. Chương 94: Đấu Chí

Đột nhiên hắn cảm thấy sợ hãi trong lòng, lúc này mình không đủ năng lực bảo vệ tấm tạp phiến thần bí này. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, loại chuyện này hắn không chỉ nghe nói mà còn từng thấy tận mắt rất nhiều lần.

Nếu như..... Nếu có người thoáng chú ý tới tấm tạp phiến này..... Trần Mộ chợt thấy ớn lạnh!

“Làm sao vậy?” Trữ Đông nhảy cảm chú ý tới sự khác thường của Trần Mộ.

“Không có gì.” Trần Mộ ra vẻ bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng thầm lạnh run, bản thân mình không thể để lộ dấu vết.

Trần Mộ vì muốn phân tán lực chú ý nên đưa mắt đánh giá phòng giam này. Phòng giam dùng đá rất nặng để xây nên, màu xám cùng màu xanh đen đan xen nhau, nhìn qua có cảm giác lạnh như băng. Trần Mộ từng gặp qua loại đá này, chúng cực kì cứng rắn, tường dày trên ba mét. Không có công cụ mạnh mẽ thì hoàn toàn không có khả năng chạy khỏi chỗ này.

Trần Mộ chú ý tới trên mặt những khối đá vuông vức bóng loáng có thể thấy những vết cắt mơ hồ. Những vết cắt này cũng không rõ ràng, đa số lớn bằng bàn tay, dường như chúng bị một loại công cụ nhỏ bằng lòng bàn tay cắt thành.

Thấy Trần Mộ chú ý tới những vết cắt, Trữ Đông giải thích: “Những đá xanh này đều do các đệ tử Trữ gia môn dùng lưỡi dao cắt thành. Hề là đệ tử học tập sử dụng lưỡi dao đều phải đi mổ đá cắt đá xanh một năm. Những đá xanh này rất cứng, ngay cả dùng lưỡi dao cắt cũng không hề dễ dàng.”

Trần Mộ không khỏi kinh ngạc. Mặc dù hắn đoán được những tảng đá xanh này chỉ dùng công cụ loại nhỏ cắt thành, nhưng không ngờ chúng lại được cắt bởi lưỡi dao. Lưỡi dao cỡ bàn tay cắt khối đá xanh vài mét trở nên vuông vức, điều này phải tốn bao nhiêu thời gian để cắt ra mặt ngoài thành như thế, khó trách những đệ tử này phải tốn một năm.

Hắn không khỏi cảm khái, gia tộc lâu đời đúng là sâu không lường được. Loại luyện tập này chắc chắn sẽ tăng cường năng lực khống chế lưỡi dao của tạp tu lên rất cao. Nhưng mà như vậy thì phải tốn rất nhiều năng lượng tạp, từ đó có thể nhìn ra mọi thứ đều được gây dựng trên cơ sở tiền bạc.

Đi theo Trữ Đông ra trang viên. Vừa ra ngoài thì giống như đi tới một thế giới khác, rốt cuộc Trần Mộ lại thấy những tòa nhà cao tầng quen thuộc.

Chiếc xe bay xuyên bên dưới các tòa cao ốc, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số tạp tu phi hành trên bầu trời. Nhưng những tạp tu thấy chiếc xe này thì đều chào hỏi rồi nhường đường. Lúc này Trần Mộ mới cảm nhận được sức khống chế mạnh mẽ của Trữ gia tại thành Ami.

Cuối cùng chiếc xe dừng ở mái toà cao ốc màu xám bạc ở góc tây nam thành Ami. Đã có người chờ trên đỉnh cao ốc từ sớm.

Trữ Đông cùng Trần Mộ bước xuống xe.

“A Đông, sáng sớm hôm nay đánh thức lão tử dậy, bây giờ lại bắt lão tử chờ người lâu như vậy, đêm nay phải dốc sức làm thịt người một trận mới được!” Người đứng chờ đã sớm không nhịn được vọt lên. Người này là một người đầu trọc, vẻ mặt tháo vát, hai mắt hẹp dài, tinh quang chớp động.

Trữ Đông phóng khoáng vỗ vai người này, nở nụ cười: “Hắc, vậy tính toán của người thất bại rồi, còn có việc lão gia muốn ta đi làm, ta nán lại một chút rồi đi.”

Hắn lập tức hướng Trần Mộ giới thiệu: “Đây là Trữ Bằng, hắn sẽ nói cho người nên làm gì. Một khi người sửa xong hai trăm tấm tạp phiến thì được tự do ngay lập tức. Nhưng người không thể rời khỏi nơi này khi chưa hoàn thành.”

“A Bằng, hẩn giao cho người. Ta còn có việc, đi trước !” Nói xong Trữ Đông liền điều khiển xe vội vã rời đi.

“Tiểu tử, đi theo ta.” Trữ Bằng liếc mắt đánh giá hẩn một cái, đi trước dẫn đường. Trần Mộ đưa mắt nhìn xung quanh, lập tức kết luận xác suất chạy trốn trong hoàn cảnh này thật quá nhỏ. Hẩn liền từ bỏ ý định này, đành hoàng theo sát phía sau Trữ Bằng.

Trữ Bằng dường như rất hài lòng với thái độ hợp tác của Trần, nhắc nhở hẩn: “Ở chỗ này, người phải cẩn thận không chế cảm giác của người, bằng không bị người khác đánh chết hay tàn phế cũng đừng trách ta không nói trước cho người.”

“Tại sao?” Trần Mộ không khỏi thắc mắc hỏi.

“Tại sao à?” Trữ Bằng như là nghe được một chuyện tức cười, cười ha hả, nhưng Trần Mộ lại thấy trong mắt của hẩn không có chút ý cười nào.

“Ở chỗ này, chủ động dùng cảm giác dò xét người khác, là biểu hiện địch ý. Hắc hắc, đến lúc đó người sẽ biết.”

Mặt Trữ Bằng lại khôi phục vẻ lạnh như băng.

Căn phòng của Trần Mộ ở tầng thứ ba mươi bảy. Căn phòng rất lớn, đầy đủ tiện nghi, Trần Mộ có thể nhìn thấy các loại thiết bị chế tạo quen thuộc, cũng có nhiều thiết bị xa lạ mà hẩn chưa từng dùng qua. Hẩn không khỏi than thở một lần nữa, Trữ gia đúng là thừa tiền, số tiền để trang bị chỗ thiết bị trong này vượt xa tổng số tiền hẩn kiếm được từ trước đến giờ.

“Từ giờ đây chính là phòng của người. Người sẽ sống ở chỗ này cho đến khi tự do. Các thiết bị trong phòng thì người có thể tùy ý sử dụng, nếu cần thiết bị cao cấp hơn thì phải yêu cầu.”

Nói xong Trữ Bằng đưa cho Trần Mộ tấm huyền tạp cấp một mông màu vàng: “Đây là bản nội quy chi tiết, người bỏ một chút thời gian nhìn qua là hiểu được .”

Trần Mộ cầm lấy tấm huyền tạp này, hỏi: “Cái gì gọi là điểm cống hiến?”

“Tự mình xem thì sẽ biết.” Trữ Bằng có chút không nhịn được nói, bất quá hẩn lập tức bổ sung một câu: “Hai trăm tám tạp phiến không được tính vào bên trong. Về phần sửa chữa tạp phiến gì thì chúng ta tự nhiên sẽ đưa cho người. Tất nhiên người cũng có thể chủ động nhận, nhưng một khi đã nhận thì phải hoàn thành, nếu không thì không thể nhận tấm tiếp theo, hiểu chứ?”

Không đợi Trần Mộ trả lời, Trữ Bằng liền phát tay: “Tự mình đi xem nội quy chi tiết đi.” Nói xong xoay người đi, lầm bầm : “Ài, lão tử rõ ràng đang làm một bảo mẫu.”

Tình huống cũng không quá xấu, đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Trần Mộ. Nhìn quanh bốn góc phòng, Trần Mộ vẫn không khỏi cười khổ, đây là căn phòng tốt nhất mà hẩn từng ở.

Đồ đạc đều làm từ kim loại, được sắp đặt gọn gàng, sáng lên dưới ngọn đèn trắng nhưng không thiếu cảm giác ấm áp. Chất liệu kim loại này Trần Mộ chỉ biết sơ qua vì không sử dụng nhiều trong tạp phiến, chỉ biết là tính năng vật lý của nó rất tốt, giá thấp lại dễ gia công.

Đây là một căn phòng điển hình của chế tạo sư, tất cả tiện nghi bên trong đều là vì chế tạo sư mà chuẩn bị. Ngoại trừ một phòng ngủ cùng phòng khách ra, mấy phòng khác tất cả đều dùng cho công việc này.

Trần Mộ lập tức cảm thấy thích nơi này. Ánh mắt của hẩn rơi vào giá bút chế tạo, to to nhỏ nhỏ, đầy đủ mọi thứ bút chế tạo, so với hẩn biết còn nhiều hơn nhiều, tất cả đều là hàng cao cấp có cùng một màu. Lọ thủy tinh độ tinh khiết cao, hình dạng khác nhau, chúng là dụng cụ cao cấp để phối chế tạp mặc.

Đã từ lâu Trần Mộ từng mơ có được một bộ dụng cụ như vậy, nhưng giá cả quá cao làm cho đó chỉ có thể là một giấc mộng mà thôi.

Không nghĩ tới sau khi mình ở tù, giấc mộng này lại trở thành sự thật, điều này làm cho hẩn có chút dở khóc dở cười.

Đem huyền tạp mông màu vàng cắm vào độ nghi của mình, hẩn cẩn thận xem xét phần nội quy chi tiết.

Tồn hơn một giờ hần mới xem hết phần nội quy này. Hần xem hết sức cẩn thận, bất cứ một chi tiết gì đều có thể quyết định vận mệnh của mình. Trong tình cảnh bây giờ, lúc nào hần cũng có thể gặp nguy hiểm.

Xem hết phần giảng giải chi tiết này, hần mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Trữ Bằng.

Trong tòa nhà lớn này, tầng 30 và 40 là nơi ở của chế tạp sư, còn 30 tầng dưới là nơi ở của tạp tu. Ngoài ra còn có khu của người chuyên nghiên cứu tạp giới và những khu tập thể khác. Mỗi một khu đều có khu buôn bán rất hoàn thiện. Ví dụ như khu buôn bán trong khu chế tạp, người có mua được các loại tài liệu chế tạp sư cần, tất nhiên người phải trả bằng điểm cống hiến.

Thật ra nơi này rất giống với câu lạc bộ hạ cấp ở thành Đông Thương Vệ. Chỉ là quy tắc ở đây hoàn thiện hơn, quy mô cũng lớn hơn. Ở chỗ này, ăn ở không cần tốn hao bất cứ điểm cống hiến gì, nhưng mà các thứ khác đều phải hao tốn điểm cống hiến.

Nơi này không cấm ra ngoài, nhưng bọn họ có cách thức đăng ký cực kì nghiêm khắc.

Tất nhiên điểm ấy không thích hợp cho hần. Hần không thể ra ngoài, thật ra đây là một hình thức giam lỏng.

Về phần điểm cống hiến, Trữ tộc có kết cấu khổng lồ, cần rất nhiều sản phẩm. Ở đây chẳng khác gì một nơi sản xuất, có rất nhiều chế tạp sư phục vụ cho bọn họ. Mà những tạp tu này lại được Trữ gia dẫn dắt, thay Trữ gia tìm kiếm các loại tư nguyên, từ đó đạt được điểm cống hiến tương ứng. Công việc của bọn họ là nguy hiểm nhất.

Trần Mộ không rõ Trữ gia từ đâu thu thập nhiều tạp tu như vậy. Đây thực sự là mạnh được yếu thua, chỉ có những tạp tu mạnh mẽ, kinh nghiệm phong phú mới có thể sinh tồn nổi, mới có thể sống lâu. Mà bọn họ ở đây cũng thu được hồi báo phong phú. Nói cách khác bọn họ phụ thuộc vào Trữ gia. Sự giàu có của Trữ gia không biết được xây dựng trên bao nhiêu xương máu của tạp tu và chế tạp sư.

Trần Mộ muốn kiếm lấy điểm cống hiến, nhất định phải hoàn thành một ít nhiệm vụ ủy thác. Phần lớn là một ít ủy thác chế tạp cùng sửa chữa, hoặc là buôn bán cùng hội viên khác trong tòa nhà này.

Hai trăm tám tạp phiến hần phải sửa chữa cũng không được tính vào, nói cách khác hai trăm tám tạp phiến kia là nghĩa vụ của hần, không có bất cứ thù lao gì. Mà chỉ khi hần hoàn thành chúng thì mới có thể khôi phục tự do của bản thân.

Tình thế ép buộc, đúng là thực lực của mình quá yếu a! Chưa bao giờ trong lòng Trần Mộ đột nhiên sinh ra một cỗ nguyện vọng mãnh liệt như vậy.

Mạnh hơn! Chỉ có trở nên mạnh mẽ thì mình mới có cuộc sống tự do tự tại! Hít thật sâu một hơi, cả người hần tràn ngập đấu chí.

Mặc dù mất tự do trong thời gian ngắn, nhưng điều này đối với bản thân cũng không thể nghi ngờ là một cơ hội. So với câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp thì nơi đây có một cấp độ cao hơn, khổng lồ hơn, hoàn thiện hơn, bản thân ở chỗ này có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn!

95. Chương 95: Hiện Thực Tàn Khốc

Làm xong việc này thì Trần Mộ mới thở phào nhẹ nhõm. Hần cũng không lập tức tiếp nhận ủy thác mà kiểm tra toàn diện bản thân một lần. Trong một tuần qua vẫn chưa phát sinh tình huống như trên chuyến xe lúc trước. Sợi tơ màu xanh mỏng như cọng tóc đã biến mất không chút tung tích, thân thể của hần nhìn qua hoàn toàn bình thường.

Thật ra Trần Mộ rất muốn rạch cánh tay của mình, rút sợi tơ màu xanh kia ra. Đây là cách duy nhất mà hần có thể nghĩ đến, nhưng sợi tơ này đột nhiên biến mất thì hần cũng không có cách nào khác.

Trong lòng hần đầy lo lắng, cơn đau đột ngột ngày đó thiếu chút nữa làm hần chết ngất. Nghĩ đến loại bệnh này rất có thể tái phát thường xuyên, Trần Mộ không rét mà run.

Quên đi, đừng nghĩ đến nó nữa.

Trần Mộ rất nhanh mở lòng mình. Hắn đã sớm dự đoán chuyện này từ trước, nên khi thật sự đối mặt thì hắn lại phát hiện bản thân cũng không sợ hãi như trong tưởng tượng.

Từ góc độ nào đó mà nói, thì từ lâu hắn đã quen với cuộc sống đầy sự bất đắc dĩ, quen thuộc đối mặt với sự việc mà bản thân không có cách khống chế.

Chuyện này liền bị hắn vứt ra sau đầu, nếu không nghĩ ra được cách nào vậy vẫn suy nghĩ làm gì?

Hắn dồn tâm trí vào việc làm sao nhanh chóng lấy lại tự do. Nhớ lại ngày hôm đó Trữ Đông nói với mình về 200 tấm tạp phiến thì khoe miệng hiện lên một tia thâm ý. Hắn liền hiểu được 200 tấm tạp phiến này chắc chắn không dễ nuốt.

Hướng hồ hắn biết rất rõ khả năng của bản thân, bây giờ hắn chỉ có thể sửa chữa tạp phiến cấp ba mà chủng loại cũng không nhiều. Lấy thực lực của Trữ gia, e rằng cấp ba chỉ có thể được coi là mức hạ cấp.

May là ăn ở không cần điểm cống hiến. Trần Mộ thầm vui mừng trong lòng, tốt xấu gì thì mình sẽ không chết đói.

Đến lúc Trần Mộ vào đại sảnh ủy thác thì chỉ nhìn thấy vài người thừa thớt. Những người này đều từ bốn mươi tuổi trở lên, thậm chí hắn còn thấy lão giả tóc bạc phơ. Tuy nhiên sắc mặt lão giả tóc bạc này rất hồng hào, giọng vang dội, tinh thần sáng sủa, thân thể nhìn qua rất khỏe mạnh. Bọn họ đều quen biết lẫn nhau, tùm năm tùm ba nhỏ giọng trò chuyện.

Chỗ này tuy gọi là đại sảnh nhưng thật ra cũng không lớn, còn xa mới bằng đại sảnh khổng lồ ở câu lạc bộ hạ cấp huyện tạp. Chỗ này lại giống với một nhà hàng nhỏ, bốn phía đều là tường kính trong suốt, các bộ ghế màu hồng quýt được bày biện trật tự ngăn nắp, các món ăn tự chọn được đặt bên cạnh.

Nói đến đây, bản thân mình còn chưa từng tới chỗ cao cấp như vậy, Trần Mộ hứng thú xem xét xung quanh. Đám lão giả ngồi nói chuyện bên trong chỉ liếc nhìn Trần Mộ một cái, rồi lại tiếp tục câu chuyện của mình.

Dựa theo bảng giới thiệu chi tiết, Trần Mộ tìm được chỗ tiếp nhận ủy thác. Một cô gái tóc ngắn mắt to tiếp đón hắn, nở nụ cười mê người: “Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì sao?”

“Ta muốn nhận một ít ủy thác.” Trần Mộ nói.

“Mời ngài xuất trình phòng tạp của mình.” Cô gái rất lễ phép nói.

Trần Mộ móc phòng tạp của mình ra, đây là bằng chứng hắn ở đây. Trên phòng tạp màu vàng nhạt có một dãy số: 2008825.

“Ba”, một màn hình bán trong suốt bắn ra trước mặt cô gái.

Cẩn thận nhìn thoáng qua, sắc mặt cô gái hơi kỳ quặc. Nàng nhìn Trần Mộ nói: “Ngài thuộc trường hợp đặc biệt, không thể tham dự đánh giá cấp bậc nghề nghiệp. Ngài có thể tiếp nhận bất cứ ủy thác nào, nhưng là...” Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Trần Mộ, mang theo vài phần thông cảm: “Một khi đã tiếp nhận ủy thác mà không hoàn thành được thì ngài không thu được bất kì thù lao nào, mà còn bị trừ đi một nửa số điểm cống hiến theo ủy thác này.”

Cô gái này dường như lần đầu gặp phải trường hợp này, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ sững sốt, hắn không ngờ mình lại chịu dạng đối xử như vậy. Sau khi hơi kinh ngạc thì hắn liền bình tĩnh trở lại, nếu là người thường gặp tình huống này thì đã âm ức hoặc bực tức la lớn không công bằng. Nhưng Trần Mộ thì không, ngay từ đầu bản thân đã không có lựa chọn nào khác. Dưới tình cảnh này còn tranh cãi về cái gọi là công bằng, vậy đúng là buồn cười.

Hắn gật đầu tỏ vẻ mình hiểu được, ôn hòa nói với cô gái dễ thương này: “Có ủy thác sửa chữa tạp phiến nào không?”

Sự bình tĩnh của Trần Mộ ngoài dự đoán của cô gái này, sau khi sững sốt thì nàng mới phản ứng lại, cúi đầu lúng túng thao tác thiết bị một lúc.

Ánh mắt Trần Mộ rơi vào thiết bị này, đây là một loại tạp giới, một loạt nút bấm được sắp đặt bên trên. Cô gái này đang thao tác những nút bấm này, bên cạnh còn có một loạt khe chứa tạp, phòng tạp của hắn hiện đang được cắm vào một khe chứa tạp trong số đó.

Cô gái này rất nhanh hoàn thành thao tác, nàng làm một động tác mời nhìn. Màn hình trôi nổi giữa không trung cũng theo động tác mời của nàng bỗng điều chỉnh mặt về phía Trần Mộ, hắn có thể thấy rõ các hạng ủy thác được ghi bên trên.

Đọc những ủy thác này, Trần Mộ liền chột dạ.

Đây là ủy thác kiểu gì a! Hắn đã lật xem vài chục ủy thác, tất cả đều dính đến tạp phiến cấp bốn trở lên. Điều này khiến cho Trần Mộ vốn chỉ từng sửa chữa cao nhất là tạp phiến cấp ba bị đả kích. Lật xem thật lâu hắn mới tìm được chỗ ủy thác hạ cấp, sửa chữa tạp phiến cấp ba đều thuộc về ủy thác hạ cấp.

Sửa chữa mười tám huyền tạp cấp ba hắn mới thu được 5 điểm cống hiến, chia ra mỗi tám được 0.5 điểm cống hiến. Nghĩ tới số điểm cống hiến mà tài liệu ghi trên bảng giải thích chi tiết cần, Trần Mộ có cảm giác muốn học máu.

Năm điểm cống hiến có thể làm được gì?

Chi phí thuê sân huấn luyện trung cấp mỗi ngày là một điểm cống hiến. Nếu như thuê liên tục thì 5 điểm cống hiến một tuần, coi như là giảm giá sao.

Đây chỉ là chi phí thuê sân, nếu như muốn mời một vị tạp tu cao cấp đến giảng dạy thì chi phí càng cao khủng khiếp, 20 điểm cống hiến một giờ. Nói cách khác Trần Mộ phải sửa chữa 40 tám tạp phiến cấp ba mới đủ để trả cho một giờ thuê tạp tu cao cấp giảng dạy. Sửa chữa 40 tám tạp phiến cấp ba mất bao lâu? Đối với người mới vào nghề như Trần Mộ thì cần khoảng một tháng.

Cùng so sánh thì phí sửa chữa huyền tạp cấp bốn cao hơn rất nhiều, trung bình mỗi tám cần 10 điểm cống hiến. Mà nếu là huyền tạp cấp bốn có kết cấu phức tạp ít gặp thì phí sửa chữa có thể đạt tới 100 điểm cống hiến.

Đây chắc chắn là một con số trên trời đối với Trần Mộ lúc này.

Xem ra phải nhanh chóng đề cao trình độ của mình a.

Bỗng hắn thấy một phần ủy thác, là ủy thác sửa chữa một tám {Bách Biến} tráo tạp. Trong giây lát nhớ tới lúc trước Trữ phu nhân nói hắn sửa chữa là {Bách Biến} tráo tạp, điều này làm tinh thần hắn rung lên, mà càng làm hắn phần chần là thù lao ghi trên đó: 7 điểm cống hiến.

Thù lao sửa chữa một tám huyền tạp cấp bốn bình thường mới 10 điểm cống hiến, mà tám {Bách Biến} tráo tạp này lại đạt tới 7 điểm cống hiến, đủ để nói lên độ khó khăn của nó.

Tuy nhiên Trần Mộ đã từng sửa chữa qua nên đây là ủy thác thích hợp nhất với hắn. Hắn lập tức chỉ vào phần ủy thác này, nói: “Ta nhận phần ủy thác này.”

“Tốt. Cô gái này liền thao tác thiết bị, mà trạng thái của phần ủy thác trên màn hình trước mặt Trần Mộ này từ ‘chưa tiếp nhận’ liền thay đổi thành ‘đã được nhận’. Cô gái này xoay người đưa một cái rương kim loại có đánh số bên trên, từ vẻ mặt gắng sức của cô gái có thể thấy cái rương này không nhẹ.

Trên đỉnh rương có một khe chứa tạp, nàng cắm phòng tạp của Trần Mộ vào trong.

Vừa cắm tạp phiến vào, cái rương này liền “tách” mở ra, một tạp phiến được đặt bên trong. Cô gái lấy tạp phiến bên trong ra đưa cho Trần Mộ.

Vừa cầm lấy thì Trần Mộ liền quan sát nó, đúng là giống với tám tạp phiến của Trữ phu nhân mà mình sửa lần trước.

“Xin hỏi đây là lần đầu tiên ngài tới đây sao?” Cô gái này cẩn thận hỏi, phòng tạp của người trước mặt thật sự hơi kỳ lạ. Không thể tham dự giám định cấp bậc nghề nghiệp, không hoàn thành ủy thác còn bị trừ điểm, lần đầu tiên nàng gặp yêu cầu vô lý như thế.

Chẳng lẽ là đệ tử trong tộc đến đây rèn luyện?

Có lẽ chỉ có đệ tử trong tộc mới có yêu cầu nghiêm khắc như vậy sao. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy hợp lí.

Trần Mộ tiếp lời nói: “Đúng là tới lần đầu.”

Cô gái này thăm nghĩ dự đoán của mình không sai, nụ cười trên mặt càng thêm mê người: “Nếu như ngài lần đầu tới đây, vậy có thể giúp ngài một chút. Ra cửa đi qua trái chừng 20 mét là siêu thị tài liệu tự chọn, ở đó ngài có thể tìm được rất nhiều tài liệu bình thường mà không cần tốn điểm cống hiến. Điều này khá quan trọng đối với ngài lúc đầu, mặt khác từ tầng 50 đến 54 là thư viện. Nếu như ngài gặp vấn đề thì có thể đến đó tìm cách giải quyết.” Thoáng dừng một chút, cô gái tiếp tục nói: “ Chiều thứ sáu hàng tuần ở đây đều có buổi gặp mặt nhỏ của rất nhiều chế tạp sư, ngài có thể cùng bọn họ trao đổi một chút về mặt chế tạp.”

“Cám ơn người!” Đây là lời cảm ơn từ đáy lòng Trần Mộ. Những lời nói của cô gái này trợ giúp hắn rất lớn, giúp hắn bớt rất nhiều đường quanh co.

“Không cần khách sáo!” Cô gái này cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu: “Ta tên là Ly Ly, mời sau này giúp đỡ nhiều hơn.”

Trần Mộ đi đến siêu thị tài liệu tự chọn trong lời Ly Ly. Ở đây có rất nhiều loại tài liệu, trong đó có không ít thứ quý hiếm, nhưng trừ thêm thưởng ra thì hắn đành chùn chân trước số điểm cống hiến cao ngất.

Cuối cùng, Trần Mộ chỉ có thể ảo não cầm một bao tài liệu miễn phí đi ra giữa ánh mắt khinh thường của nữ nhân viên bán hàng.

96. Chương 96: Cảm Giác

Mặc dù Trần Mộ đã quen cuộc sống đạm bạc nhưng sự cuồng nhiệt của hắn với chế tạp thì lại vượt xa người bình thường. Đặc biệt là khi nhìn thấy những nguyên liệu quý hiếm thì hắn cảm thấy mình như ngừng thở.

Nhưng không có điểm cống hiến thì những nguyên liệu đó chỉ là như ảo ảnh, chỉ có thể nhìn mà không dùng được.

Ở nơi đây mà không có điểm cống hiến thì rất khó có thể tiến lên, dù là nhờ người khác hướng dẫn, hay muốn có nguyên liệu và thiết bị đều cần có điểm cống hiến.

Hôm nay hắn xem qua các uỷ thác thì những uỷ thác ở đây hầu hết có liên quan đến tạp phiên thì hầu hết đều là tạp phiên cấp bốn. Bản thân còn phải sửa 200 tạp phiên, hắn tin chắc rằng trong số đó hầu hết đều là tạp phiên cấp bốn, thậm chí là còn cao hơn nữa.

Xem ra bản thân phải ở lại chỗ này một thời gian dài. Hiện tại hắn vẫn còn lâu mới chế tạo được tạp phiên cấp bốn.

Nếu bỏ chuyện biến tướng của giam lỏng qua một bên thì hắn rất thích nơi đây. Ở đây hắn mới thấy rõ học thức của mình còn cạn đến mức nào, thực lực của mình yếu ớt ra sao. Nhưng hắn cũng biết được phía trước mình còn có viễn cảnh tráng lệ đến mức nào, còn có không gian cực kì rộng lớn.

Trước mắt hắn có hai chương ngại lớn, một là cảm giác, còn lại là tri thức về kết cấu.

Cảm giác của hắn vẫn mãi không đột phá được lên 5 mét, đây chính là rào cản lớn nhất. Không đột phá 5 mét thì hắn không thể chế tạo được tạp phiên cấp bốn, càng không thể mở ra tầng tiếp theo của thần bí tạp phiên, điều này thực sự là đầy sức hấp dẫn.

Khi chiến đấu bảo vệ Lô Tử, cảm giác của hắn đã bị thương nặng, mãi cho tới gần đây mới hồi phục lại, cũng may là gần đây hắn đã mơ hồ cảm thấy dấu hiệu đột phá.

Vấn đề phải hoàn thiện còn lại là tri thức về kết cấu của hắn. Tri thức về kết cấu của hắn rất yếu kém, so với những chế tạp sư bình thường, hắn không chỉ bị chênh lệch nghiêm trọng mà kiến thức cơ bản cũng không chắc chắn. Trong các loại tạp phiên cấp ba, vẫn còn nhiều loại hắn chưa biết.

Ở đây dù là tạp phiên cấp ba cũng đều không phải thứ bình thường, chúng có tính khiêu chiến cực lớn đối với Trần Mộ.

Nhưng Trần Mộ cũng có chỗ hơn người. Hắn có được lý luận về “trù” tạp nên càng là tạp phiến tinh xảo, phức tạp thì hẳn lại càng dễ dàng tìm hiểu rõ.

Hắn còn có khả năng học tập rất mạnh, đây cũng là điểm mà Lôi Tử phục hắn nhất. Hắn bắt đầu từ loại năng lượng tạp cấp một đơn giản nhất, đến bây giờ cũng đã có một bộ phương pháp tự học của mình.

Sắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu, Trần Mộ nhanh chóng vạch ra phương hướng phấn đấu cho mình.

Đây thật sự là một địa phương tốt! Đây không biết là lần cảm khái thứ mấy của Trần Mộ. Tài liệu tự chọn miễn phí đối với người khác thì chẳng để làm gì, với trình độ rất cao của họ thì những tạp phiến mà họ chế tạo hầu như không cần mấy thứ tài liệu này. Nhưng với Trần Mộ thì những thứ này có tác dụng rất lớn. Độ thuần thực của mỗi chế tạp sư đều tỉ lệ thuận với số tài liệu sử dụng.

Từ lần đầu bỏ ngõ, bây giờ Trần Mộ đã rất tự nhiên. Siêu thị tài liệu tự chọn và thư viện là hai nơi Trần Mộ thường đến nhất. Mỗi ngày hắn đều chế tạo rất nhiều tạp phiến để rèn luyện. Năng lực không chế cảm giác không phải tự nhiên mà có, đó là kết quả của vô số lần luyện tập.

Hắn đã có 55 điểm cống hiến. Sự gian khổ trong đó người ngoài thật khó mà hiểu nổi, có lẽ chỉ có cô gái tên Ly Ly kia là biết biết được. Ly Ly cho rằng Trần Mộ là đệ tử của Trữ gia, trình độ thấp như vậy đến đây không phải rèn luyện thì là gì?

Có lúc Trần Mộ khiến nàng cảm thấy thương cảm. Hắn mỗi lần nhận uỷ thác đều là những việc cấp thấp nhất, lại thường hay bị trừ điểm, nếu là người khác thì đã từ chối từ lâu rồi.

Ngoại trừ chế tạp, các phương diện còn lại như tập thể thao và huấn luyện cá kiếm Trần Mộ đều không ngừng nghỉ. Huấn luyện cá kiếm cũng đã có tiến bộ rất lớn, hắn phát hiện hiện tại thân thể mình có khi phản ứng còn nhanh hơn cả ý nghĩ, hơn nữa không biết có phải do huấn luyện trong nước hay không mà từng chỗ trên cơ thể hắn rất miễn cảm với sự thay đổi xung quanh.

Dù khí lưu có sự thay đổi cực nhỏ hắn cũng nhận ra. Điều này khiến cho hắn có một thời gian rất khó chịu, nhất là khi ngủ, thường xuyên nửa đêm bật dậy mà nguyên nhân chỉ là do một cơn côn trùng bò qua.

Hắn vẫn luôn ngủ ở góc tối nhất trong phòng, bây giờ dù không bật đèn thì hắn cũng có thể thấy rõ cấu vân trên bề mặt tạp phiến.

Có điều sau một thời gian dài bị hành hạ thì hắn cũng dần quen, ngủ được một chút, nhưng chỉ cần có chút động tĩnh nào là sẽ tỉnh lại ngay.

Mặc dù nơi này rất tốt nhưng hắn cũng chẳng vui nổi.

Bây giờ đã là tháng thứ ba, trong phòng hắn chất đầy các loại tạp phiến cấp ba. Đây là tất cả những tạp phiến cấp ba mà hắn tìm được, sau đó chế tạo lại một lần. Dù là loại tạp phiến nào thì cũng có một kết cấu cơ bản nhất, từ đó mới phát sinh những thay đổi tạo ra các tạp phiến đặc biệt.

Càng học hắn càng cảm nhận được sự lớn mạnh của lý luận về trù tạp. Rất nhiều thay đổi khó hiểu chỉ cần nhìn dưới góc độ trù tạp là có thể tìm ra vấn đề mấu chốt.

Chuyện này xảy ra nhiều lần khiến Trần Mộ nảy sinh nghi ngờ, công năng của trù tạp mạnh mẽ, lý luận trù tạp tiên tiến là điều không thể nghi ngờ nhưng tại sao hắn tìm đọc rất nhiều sách mà không hề thấy có thông tin liên quan? Nếu như là do tiền nhân sáng tạo, tại sao nó lại không được lưu truyền?

Trần Mộ tin chắc chỉ cần hắn công bố lý luận trù tạp ra ngoài, lập tức sẽ gây ra một cơn sóng lớn chưa từng có, hắn sẽ ngay lập tức trèo lên đỉnh cao, có thể nhận được tài phú và danh dự khó tưởng tượng nổi.

Nhưng hắn không làm vậy, hắn tự biết sức mình. Nếu như thực sự làm vậy thì đó là hoạ chứ không phải phúc. Thứ đó vốn không thuộc về hắn.

Cây bút trung hào hình chữ V chuyển động lưu loát, tựa như là đang nhảy múa trên tấm tạp phiến. Bên trong phòng tối, một tia sáng tại đầu ngọn bút cũng đang uốn lượn di chuyển. Trần Mộ ngồi ngay ngắn, ánh mắt chăm chú, cổ tay phải linh hoạt mềm dẻo như không có xương khiến người ta thấy vui mắt, lại vừa chính xác như máy, không hề có sai sót.

Trong ba tháng vừa qua, mỗi ngày hắn đều làm những việc này mấy chục lần. Đến khi cảm giác đã bị tiêu hao hết thì tiến vào huấn luyện cá kiếm, áp suất nước bên trong huấn luyện cá kiếm cũng giống như trong thế giới nước đơn giản.

Còn về phần tập phiên thân bí, nếu cảm giác của Trần Mộ mà chưa đột phá thì hắn sẽ không trở lại thế giới nước đơn giản.

Những tia cảm giác như xúc tua quần quanh đầu ngọn bút, chúng đem những biến hoá của tạp mặc và tạp phiên chuyển tới Trần Mộ, sau đó hắn lại thông qua cảm giác dung hợp tạp mặc và tạp phiên.

Đột nhiên trong cơ thể có cảm giác trống rỗng, ngòi bút có chút trở ngại, những tia cảm giác quần quanh ngòi bút đã có chỗ bị đứt.

Trên trán bắt đầu chảy mồ hôi, vẻ mặt Trần Mộ vẫn bình tĩnh như thường, loại tình huống này hắn đã gặp rất nhiều lần rồi, đã không còn kinh hoàng như lần đầu nữa.

Vòng xoáy cảm giác hình thoi nhanh chóng vận chuyển, không ngừng phóng ra những tia cảm giác. Số lượng những tia cảm giác bị đứt và mới bắn ra khá bằng nhau, tạo nên một sự cân bằng kì diệu.

Trần Mộ chợt nghĩ, chẳng lẽ tốc độ của vòng xoáy cảm giác hình thoi và những tia cảm giác được phóng ra có liên quan đến nhau?

Vừa nỗ lực duy trì những tia cảm giác quanh đầu ngòi bút, Trần Mộ vừa bắt đầu đẩy nhanh tốc độ xoay của vòng xoáy cảm giác hình thoi.

Dưới sự thúc đẩy của Trần Mộ, tốc độ xoay tròn của vòng xoáy cảm giác đã tăng lên một ít. Sau khi tốc độ đã tăng lên, Trần Mộ thử làm cho nó phóng ra thêm nhiều tia cảm giác.

Hiệu quả của việc này có thể thấy rõ, Trần Mộ cảm thấy ngòi bút trên tay đã nhẹ đi nhiều, sự trở ngại đã biến mất, cảm giác lại lưu loát như cũ.

Phát hiện này khiến Trần Mộ rất mừng rỡ. Từ trước tới nay, cảm giác luôn là vấn đề với Trần Mộ. Tuy tạp phiên thân bí có cung cấp phương pháp rèn luyện nhưng cũng không có nhiều thông tin. Mà khi ở Đông Vệ học phủ, dưới sự ảnh hưởng của Tinh Dụ tạp, cảm giác trong cơ thể hắn đã xảy ra dị biến, hình thành nên vòng xoáy cảm giác hình thoi mà hắn chưa từng biết tới.

Điều này khiến hắn thấy hơi xa lạ với cảm giác của mình, mà từ khi cảm giác bị tổn thương thì hắn lại càng thêm cẩn thận, đây chính là nguyên nhân căn bản khiến cảm giác của hắn không tiến bộ.

Nhưng hôm nay hắn nhờ có cơ duyên xảo hợp mà đã tìm được chìa khoá để mở ra bảo tàng trong cơ thể mình, có thể từng bước khai phá. Điều này có nghĩa là hắn cuối cùng cũng đã vượt qua được trở ngại trong lòng.

Hắn cũng không tiếp tục tăng tốc độ, ngược lại hắn kiềm chế nỗi vui mừng trong lòng. Hắn muốn tĩnh táo suy nghĩ một chút, hắn vẫn tin tưởng muốn làm một việc thì phải có hứng thú mạnh mẽ. Nhưng nếu muốn để bản thân đi tới bước cuối cùng, tìm đến ngọn nguồn thì phải vĩnh viễn duy trì tỉnh táo.

Mặc dù bây giờ hắn đã dần tiêu trừ được trở ngại tâm lý với cảm giác, nhưng hắn biết cảm giác khác những thứ bình thường, chúng rất mẫn cảm, lại có nguy hiểm nhất định nên cẩn thận vẫn tốt hơn.

Hắn muốn có một kế hoạch đầy đủ cho việc khai phá những bí mật về cảm giác trong cơ thể mình! Trong bóng tối, con mắt của Trần Mộ như phát ra tia sáng khiến người ta phải kinh ngạc.

97. Chương 97: Đột Phá

Từ những kết quả thu được trước mắt, hắn chia tốc độ xoay chuyển của cảm giác trong cơ thể ra làm ba giai đoạn. Giai đoạn tốc độ thấp, giai đoạn tốc độ trung bình và giai đoạn tốc độ cao. Mỗi giai đoạn này hắn lại chia làm năm cấp độ.

Hắn hiện giờ đang thử nghiệm ở cấp 5 thuộc giai đoạn tốc độ cao. Ở tốc độ này, các tia cảm giác đều được huy động toàn bộ. Tính ra vào khoảng 10 vạn tia cảm giác từ trong cơ thể hắn phóng ra không khí xung quanh. Dưới ảnh hưởng này thì các giác quan của hắn trở nên nhạy cảm nhất từ trước tới giờ.

Khoảng cách tia cảm giác của hắn hiện giờ đạt đến 4.9 mét rồi ngừng lại, đó cũng đã là cực hạn của hắn. Hắn vẫn chưa có cách nào đột phá được tới 5 mét. Những sợi tơ cảm giác vô hình phiêu phù trong không trung quanh bản thân hắn như những xúc tu nhỏ cực kỳ linh mẫn, chỉ cần một dao động cảm giác nhỏ chúng cũng có thể cảm nhận được.

Đây cũng là mức giới hạn hắn có thể kiểm soát tốc độ. Từ những kết quả trước mắt mà nói thì tốc độ xoay chuyển dòng cảm giác càng cao thì các tia cảm giác bắn ra càng nhiều. Nếu như tiếp tục tăng tốc độ lên thì điều gì sẽ xảy ra. Hắn có chút do dự không biết có xảy ra phản ứng xấu hay không nếu tăng tốc độ vượt qua khả năng kiểm soát của bản thân.

Hắn từ bỏ ý định mạo hiểm trong đầu và giảm dần tốc độ dòng cảm giác xuống. Những tia cảm giác kéo dài đến bốn thước chín thì không còn cách nào kéo dài ra tiếp, vấn đề này vẫn làm khó hắn vì hắn vẫn chưa tìm được nguyên nhân chính để tăng chiều dài tia cảm giác. Dòng cảm giác xoay chuyển tốc độ chỉ quyết định số lượng tia cảm giác. Tốc độ càng nhanh thì càng nhiều tia và ngược lại.

Nhưng tia cảm giác bị tác động bởi cái gì đây?

Bất tri bất giác, dòng cảm giác xoay chuyển với tốc độ chậm lại xuống gần một cấp. Ở trạng thái tự phát đây là tốc độ chậm nhất của dòng xoay chuyển cảm giác. Ở trạng thái bình thường dòng cảm giác đều xoay chuyển với tốc độ này

Đột nhiên Trần Mộ quên mất vấn đề trọng yếu của hắn, chính bản thân cố gắng làm tăng tốc dòng cảm giác nhưng không ngờ nó lại chậm lại. Khi dòng cảm giác chậm lại thì cái gì sẽ phát sinh đây, trong lòng hắn nổi lên chút tò mò.

Dòng xoay chuyển cảm giác nhanh chóng trở lại tốc độ xoay lúc trước. Trần Mộ bắt đầu khống chế hướng xoay chuyển theo chiều ngược lại. Quả nhiên có tác dụng, hắn mừng thầm, tốc độ xoay chuyển từ từ chậm lại. Trần Mộ không dám buông lỏng, hắn phát hiện dòng cảm giác có một điểm biến hóa nhỏ.

Tốc độ càng lúc càng chậm, số tia cảm giác phát ra cũng đã giảm xuống nhanh chóng. Trong phút chốc xung quanh cơ thể Trần Mộ chỉ còn lại chừng hơn trăm tia cảm giác. Hắn thử khống chế một tia trong số đó để xem cuối cùng là điều gì đã xảy ra. Hắn kết luận được ngay là khi số tia cảm giác giảm xuống thì khả năng kiểm soát chúng sẽ tăng cao.

Tiếp đó hắn thử đưa tia cảm giác này tiến về phía trước. Trước kia chiều dài tia cảm giác này đã đạt đến trạng thái cực hạn bởi dòng cảm giác xoay chuyển sẽ tạo ra một lực hướng tâm kéo tia cảm giác vào lại bên trong dòng, khiến tia cảm giác không thể kéo dài hơn nữa.

Song lần này khi tia cảm giác vươn dài rất nhanh về phía trước mà Trần Mộ lại không cảm thấy lực kéo của lực hướng tâm đó xuất hiện. Hắn ngạc nhiên vì sự sống.

Trong khi lúc đó dòng cảm giác mất đi khống chế nên lập tức khôi phục tốc độ cũ, lực kéo hướng tâm lại xuất hiện, tia cảm giác một lần nữa lại lui về độ dài bốn thước chín.

Phục hồi lại tinh thần, Trần Mộ không giấu được vẻ vui mừng. Hắn khẳng định với khoảnh khắc vừa rồi hắn có thể cho tia cảm giác đột phá khoảng cách 5 mét.

Mười phút sau hắn mới bình tĩnh lại sau khi cố sức để kiềm chế sự kích động. Khi bình tĩnh lại hắn bắt đầu cẩn thận khống chế tốc độ dòng cảm giác chậm lại. Ngay sau đó tình huống giống lúc trước lại xuất hiện.

Năm mét! Phạm vi cảm giác của hắn rốt cuộc đột phá 5 mét! Hắn rốt cuộc đạt tới mức yêu cầu của thần bí tạp phiến. Cũng đã mất một thời gian dài từ lúc chế tác thành công 12 tạp phiến trong thế giới nước đơn giản.

Song hắn không ngừng lại mà tiếp tục thí nghiệm và nhanh chóng tìm ra quy luật. Vòng xoáy cảm giác hình thoi có tốc độ xoay chuyển càng chậm thì tia cảm giác phóng ra càng ít nhưng bù lại thì tia cảm giác

cũng có thể kéo dài ra rất nhiều. Thêm vào đó không chỉ độ dài tăng lên mà độ cảm giác cũng như khả năng khống chế đều tăng lên, tất cả mọi thứ đều như mong đợi.

Nhưng mặt khác, khi giảm tốc độ vòng xoay cảm giác cũng xuất hiện nguy cơ. Khi tốc độ hạ xuống tiệm cận với mức thấp nhất thì vòng xoay cảm giác có dấu hiệu không ổn định. Trần Mộ ước lượng nếu như còn tiếp tục hạ thấp tốc độ thì e rằng vòng xoay cảm giác có thể vì thế mà hoàn toàn biến mất.

Mà Trần Mộ nhận thấy hắn cũng chỉ có thể kéo dài tia cảm giác qua mức 5 mét mà thế giới nước đơn giản yêu cầu.

Nguyên nhân chỉ đơn giản như vậy! Trần Mộ cười khổ, bản thân bị khúc mắc tại điểm này suốt thời gian dài mà không ngờ nguyên nhân lại đơn giản như vậy. Hắn dường như thấy sự hiểu biết của mình đối với cảm giác tiến lên một cấp độ mới từ đây. Sự khống chế cảm giác của tâm trí tăng cao, dòng cảm giác trong cơ thể cũng biến hóa thêm lần nữa. tốc độ ban đầu của nó đã không còn nhưng theo sự khống chế của Trần Mộ không ngừng rung động, biến hóa.

Trần Mộ khống chế tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhuần nhuyễn, nhưng mỗi lần đạt sát đến trị cao hoặc thấp hắn đều có sự cảnh giác nhất định. Xem ra cảm giác tiến bộ cũng là cho trực giác của hắn càng thêm nhạy cảm.

Đạt đến 5 mét đồng nghĩa hắn có thể đạt tới cấp tiếp theo của thần bí tạp phiên. Hắn không biết thần bí tạp phiên sẽ mang đến cái gì tiếp theo? Vui mừng hay sợ hãi, hắn có chút nôn nao chờ đợi. Vì không trải qua chức nghiệp bình giám nên hắn cũng không biết cảm giác của hắn đã đạt tới tình trạng nào

Hắn lấy thần bí tạp phiên ra, bóc lớp nguy trang bên ngoài rồi cắm vào độ nghi trên tay. Một lần nữa hắn tiến vào thủy thế giới đơn giản và quen thuộc. Không chút do dự hắn giảm tốc độ xoay chuyển của dòng cảm giác xuống mức thấp nhất. Hơn 10 tia cảm giác dài đến 6.2 mét tỏa ra xung quanh hắn.

“Chúc mừng người đã đột phá được cảm giác qua mức 5 mét.” Âm thanh già nua, thông dong lại vang lên bên tai Trần Mộ một lần nữa. Nhưng câu nói thứ hai vang lên lại khiến Trần Mộ có chút choáng váng. “Khiêu chiến cá kiếm vẫn chưa hoàn thành, người có vào thử tiếp hay không?” Vẫn tiếp tục nhắc nhở là khiêu chiến cá kiếm chưa hoàn thành. Chẳng lẽ cái này lại quan trọng như vậy? Những tưởng khi đột phá được cấp độ tiếp theo thì không phải làm khiêu chiến cá kiếm nữa chứ.

Hắn có chút do dự. Cuối cùng thì có phải là đã vượt vào cấp độ tiếp theo hay không đây? Bản thân mỗi ngày kiên trì khổ luyện, vượt bao nỗi khổ cực chẳng phải là để xem vòng tiếp theo là gì ư? Còn hiện tại cơ hội ở trước mắt rồi nhưng lại gặp phải sự nhắc nhở một cách bất đắc dĩ thế này. Song nếu không trả lời câu hỏi đó thì liệu có gì bất thường xảy đến hay không?

Từ câu, thậm chí từng từ của giọng nói già nua đó hắn không dám coi thường. Bởi thần bí tạp phiên luôn cung cấp đầu mối trực quan và trọng yếu nhất cho hắn. Chỉ có chăm chú phân tích nhằm tìm ra những ẩn ý bên trong một cách chuẩn xác, hắn mới có thể tìm ra cho mình lựa chọn có lợi nhất

Ngẫm nghĩ hơn mười phút, rồi hắn quyết định chọn không.

Hắn thở phào nhẹ nhõm vì ngoài chuyện âm thanh già nua biến mất thì không có gì thay đổi trong thế giới nước đơn giản này, vẫn như cũ không thay đổi.

Rời khỏi thế giới nước, một lúc sau Trần Mộ mới cảm thấy sợ hãi. Nếu như vừa rồi không thể biến hóa ngược trở lại thì không biết hắn sẽ phải hối hận đến mức nào. Cũng may, vận khí hắn không tồi.

Cuối cùng, chỉ còn lại mục khiêu chiến cá kiếm. Trần Mộ tinh thần phấn chấn, toàn thân tràn đầy sinh lực.

Hắn vươn tay qua đầu, tạm thời ngưng lại các công việc, chỉ còn rèn luyện cảm giác và thể lực. Thời gian còn lại, hắn dành để rèn luyện khiêu chiến cá kiếm. Cũng may, hắn có {Cá Kiếm Huấn Luyện} tạp, còn bằng không thì thân hình cũng đã thủng lỗ chỗ nhiều lần. Hắn vẫn nhớ như in cảm giác đau đớn như bị kim đâm.

Hàng ngày đều rèn luyện cách né tránh trong {Cá Kiếm Huấn Luyện} tạp, Trần Mộ tiến bộ thần tốc. Song, mấu chốt quan trọng nhất mà hắn không nghĩ đến là cảm giác!

Tia cảm giác càng dài, càng cảm nhận được rung động từ xa. Còn tia cảm giác càng nhiều thì cảm nhận biến hoa xung quanh càng linh mẫn.

Điểm quan trọng thứ hai, đối với hắn, trong quá trình duy trì trạng thái xoay chuyển tốc độ cao của vòng xoáy cảm giác, hắn có thể cảm nhận được bất kỳ biến hóa nhỏ nào xung quanh dòng chảy. Trong khi bình thường, cho dù có thể cảm nhận được nhưng không rõ ràng được như thế.

Mà vấn đề duy nhất hiện giờ là trong khi chạy trốn, né tránh vẫn có thể không chế được sự ổn định của cảm giác.

Chẳng lẽ có liên quan đến huấn luyện của thế giới nước? Cũng có khi Trần Mộ vô tình nghĩ đến ý này.

Chỉ cần xác định được phương pháp và mục tiêu thì đối với Trần Mộ không còn khó khăn nữa. Hắn có đủ nghị lực và bền bỉ để hoàn thành.

Tập luyện {Cá Kiếm Huấn Luyện} trong 15 ngày liên tục, bất kể khi ăn cơm hay làm việc gì khác, Trần Mộ đều không chế được cảm giác trong từng thời khắc.

Hắn rất hài lòng với kết quả đạt được. Đúng ngày thứ 15, hắn hoàn thành quá trình huấn luyện, hiệu suất đạt 75%. Đối với những khiêu chiến phức tạp, bao giờ cũng có những nhân tố quan trọng mang tính quyết định. Để đạt được 100%, đối với hắn hiện giờ về cơ bản là khó có khả năng đạt được.

Đạt được đến mức này hắn cũng đã hài lòng lắm rồi.

Một ngày nghỉ ngơi và hồi phục giúp cho cơ năng toàn thân khôi phục đến mức hoàn hảo nhất. Trần Mộ lại chuẩn bị tiến vào thế giới nước để tiến hành khiêu chiến cá kiếm. Nhưng chưa kịp đem thần bí tạp phiến ra thì bỗng có tiếng gõ cửa.

98. Chương 98: Phần Thưởng Cá Kiếm

“Xin cho hỏi có phải ngài là Trần Mộ tiên sinh không?”

Cất tiếng hỏi trước cửa là một cô gái trang điểm đậm đà, mái tóc ngắn đỏ rực, phong cách ăn mặc cũng rất sắc sảo và khoa trương. Theo như kiểu nói của Lôi Tử thì mỹ nữ loại này đều là người có tính tình bốc đồng, tùy tiện.

Cô gái này cao hơn Trần Mộ một chút, vóc người chỗ phình chỗ thắt rất hợp lý, nhưng cô nàng tựa chừng như vẫn cố ý uốn cao bộ ngực có khí thế kinh người trước mặt Trần Mộ.

Bất quá Trần Mộ lại không có chút hứng thú nào đặt trên người cô nàng. Hắn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh để che giấu sự kinh hãi trong lòng. Từ đầu đến cuối, hắn chưa từng đề cập đến tên của hắn nhưng cô gái này lại có thể với chỉ một câu liền gọi đích danh hắn. Điều này chứng tỏ đối phương đã điều tra kỹ lưỡng về bản thân hắn.

“Là ta.” Trần Mộ gật đầu. Rồi ra vẻ tự nhiên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá đối phương.

“Xin hỏi cô là...?”

Vẻ bình tĩnh của Trần Mộ khiến trong mắt cô gái lộ ra một nét tán thưởng. Nàng phát ra nụ cười mê hồn người: “Ta là Trữ Diễm, từ nay về sau là người phụ trách trao đổi chuyên môn cùng với người.”

“Thật không ngờ người lại là tác giả của hai bộ tạp ảnh {Không Hẹn Mà Gặp} và {Sư Sĩ Truyền Thuyết}. Thoạt nhìn không giống chút nào cả.” Trữ Diễm vẻ mặt vẫn có chút mơ hồ khó tin. Dưới ánh đèn, đôi môi kiều diễm ướm át của nàng thật là cực kỳ gợi cảm.

“Ta chỉ là người phụ trách chế tạp thôi, kịch bản là do bằng hữu của ta làm.” Trần Mộ giải thích. Mặc dù lượng công việc của hắn còn nhiều hơn so với Lôi Tử nhưng hắng trước sau vẫn cho rằng kịch bản của Lôi Tử mới là phần quan trọng nhất của hai bộ tạp ảnh.

“Có thực là Lôi Tử không?” Trữ Diễm rõ ràng vẫn cho rằng công việc của Trần Mộ mới là chính.

“Đúng!” Trần Mộ gật đầu. Đối phương đã có thể điều tra ra mình, thì tìm hiểu được chi tiết này cũng không thành vấn đề.

Trữ Diễm nói có chút tiếc nuối: “Thật đáng tiếc, ta rất thích {Không Hẹn Mà Gặp} và {Sư Sĩ Truyền Thuyết}. Ai dà, Cũng tại Tả gia thôi, bằng không ta đã có rất nhiều tạp ảnh để xem rồi.” Cặp mày liễu cau lại, gương mặt lộ đầy vẻ hờn dỗi song lại rất nhí nhảnh đáng yêu.

Cũng may Trần Mộ có khả năng đề kháng với mỹ nữ rất cao nên đối với chuyện này không chút động lòng. Hơn nữa kiểu giam lỏng biến tướng này càng làm hắn luôn đề cao cảnh giác, không dám buông lơ thì làm sao có hứng thú mà quan tâm mỹ nữ.

Trữ Diễm nhìn Trần Mộ cười khúc khích: “ Ta vốn tưởng chế tạp sư làm {Không Hẹn Mà Gặp} và {Sư Sĩ Truyền Thuyết} phải cực kỳ anh tuấn, tiêu sái hơn người. Ai dè lại là một gã đầu gỗ chân ngắt như người. Ài, thật đáng thương cho ta khi này còn chủ động nhận nhiệm vụ này. Không trách tại sao lúc này Bằng ca cười trộm ta.”

Nói xong nàng lấy ra một tấm tạp phiến đưa cho Trần Mộ: “Đây là những tạp phiến đều cần người sửa chữa. Người cứ lựa chọn ra mà sửa, được bao nhiêu tính bấy nhiêu. Còn đây là số thông tin tạp của ta. Sửa xong hết thì liên lạc với ta.”

“Được!” Trần Mộ đáp và nhận lấy đồng tạp phiến. Nhiệm vụ đầu tiên của bản thân rốt cuộc cũng tới, chỉ có điều hơi muộn so với dự tính của hắn. Nhưng câu nói kế tiếp lại làm Trần Mộ có chút bất ngờ.

“ Nhưng nếu không thật cần thiết thì đừng làm phiền ta.” Cô gái ngưng một chút đoạn nói tiếp: “Gần đây ta nhiều việc nhưng thật ra ta và người cũng có chút liên quan.”

“Có liên quan cùng ta?” Trần Mộ kinh ngạc bật dậy.

“Tả gia, ha ha, không phải là cừu gia của người sao? Lần trước bọn họ đến tìm chúng ta muốn đem người đi, chúng ta dĩ nhiên là từ chối. Sau đó hai bên lập tức giao chiến.” Trữ Diễm kể với giọng rất nhẹ nhàng như kể về một chuyện bình thường vậy.

Trữ gia cùng Tả gia xung đột? Tin bất ngờ này làm Trần Mộ thất kinh. Thời gian này hắn không đi ra ngoài nên cũng không biết tin tức gì. Song hắn lập tức bình tĩnh lại, hai nhà này e rằng đã có mưu đồ thôn tính lẫn nhau từ trước, chỉ không có lý do thôi, còn mình vừa vặn lại thành cái lý do hợp lý nhất.

Điều Trần Mộ đoán cũng không xa với sự thật lắm. Có điều sự tình càng về sau càng phức tạp, trong đó còn dính líu tới rất nhiều lợi ích. Hành động lần này của Tinh Viện có thể nói là có ảnh hưởng rất lớn. Hiện giờ trong mắt của các thế lực thì giá trị thành Đông Thương Vệ được đẩy lên rất cao, tất thấy đều đứng bên ngoài mà thèm thuồng. Bởi vậy giữ lấy vị trí đứng mũi chịu sào này là thế lực lớn nhất trong thành Đông Thương Vệ – Tả gia.

Xung đột giữa hai bên càng lúc càng khốc liệt, các thế lực không ngừng tham dự vào, tình thế cuộc chiến càng lúc càng hỗn loạn Một lần hoạt động giao lưu của Tinh Viện đã mang đến sự bất ổn rất lớn cho thành Đông Thương Vệ, Trần Mộ chỉ là gặp đúng thời điểm này thôi.

Trần Mộ cũng không hỏi tiếp, hắn rất hiểu cái đó và mình không có liên quan gì nhiều. Hắn càng quan tâm đến cảnh ngộ chính mình thì càng chú ý đến việc đề cao thực lực bản thân.

Trữ Diễm rời đi, Trần Mộ vẫn ngồi yên lặng một hồi lâu. Hắn vẫn còn đang suy nghĩ về tin tức vừa rồi. Sau chừng nửa canh giờ hắn mới đứng dậy, trong mắt đã hết vẻ căng thẳng. Các thế lực đánh nhau càng kịch liệt thì Trữ gia càng ít có chủ ý đối với hắn. Điều này hiện giờ đúng là không gì có thể tốt hơn.

Hắn cũng nhanh chóng bỏ chuyện này ra khỏi đầu. Trước mắt còn chuyện quan trọng khác phải làm.

Thả lỏng tâm tình, Trần Mộ tiến vào một trạng thái kỳ ảo, trạng thái này còn có thể tăng cao hơn nữa nhưng lại mất khoảng thời gian nhất định để điều chỉnh. Trong thực chiến không có tác dụng lớn, có kế địch nào lại để cho mình có thời gian thông thả điều chỉnh đây?

Chừng mười phút sau, cảm giác của Trần Mộ đã có trạng thái đạt đến mức hoàn hảo. Hắn mở mắt đứng dậy, thử nhún nhảy một chút, và rất hài lòng với cảm nhận lực lượng dưới chân.

Lấy tạp phiên thân bí ra cắm vào độ nghi, một lần nữa tiến vào thủy thể giới nhưng lần này Trần Mộ trong lòng đầy tự tin. Hắn có dự cảm lần này nhất định sẽ thành công.

“Khiêu chiến cá kiếm! Bắt đầu.” Trần Mộ đã động, động tác của hắn cực nhanh ngay cả khi đang dưới nước làm cho người ta có cảm giác hắn như một tia chớp. Hắn đã quen thuộc với sự kinh khủng của cá kiếm. Không cần thăm dò, ngay từ đầu hắn đã vọt thẳng vào trong đàn cá kiếm đang bơi qua bơi lại.

Lần này như chọc trúng tổ ong vò vẽ, toàn bộ cá kiếm khí thế hung hãn bùng bùng nhắm hắn mà lao tới. Cảm giác trong cơ thể hắn như một con suối cuộn cuộn chảy xiết, mười vạn tia cảm giác phát tán xung quanh cơ thể hắn. Cảm giác của hắn đối với xung quanh trong nháy mắt đã tăng lên tới mức kinh khủng, chu vi của cảm giác cũng tăng đến mức cực hạn. Mũi chân đạp lún xuống cát mịn, sau đó bắn ra như tia chớp. Toàn thân biến hóa theo luồng nước, không ngừng điều chỉnh từng chút một. Điều chỉnh nhìn thì không quá nhanh nhưng luôn vừa vặn tránh thoát được đám cá kiếm đang xông đến từ tứ phía.

Điều làm người ta khó hiểu nhất là toàn thân Trần Mộ giống như đều có mắt, bất kể cá kiếm từ phía sau lao tới cũng không hề chạm được vào y phục của hắn. Nếu như có người chứng kiến màn này, nhất định sẽ phải kinh ngạc đến há mồm. Thân ảnh Trần Mộ đã biến thành hư ảnh, hòa vào những làn sóng ngầm trong thủy thể giới một cách hư ảo, khó nhận ra.

Giờ phút này, âm thanh già nua trong tai của Trần Mộ giống như âm thanh tự nhiên, thậm chí còn dễ chịu hơn những âm thanh của mỹ nữ hắn từng nghe.

Bỗng dưng, trước mặt hắn xuất hiện một khối cầu sáng mờ cao gần bằng Trần Mộ. Bên ngoài khối cầu có thể trông rõ những gợn nước chuyển động chậm rãi.

“Phương pháp sử dụng cảm giác trong cận chiến”

Trên bề mặt khối cầu hiện ra một hàng chữ, Trần Mộ có cảm giác toàn bộ nỗ lực, toàn bộ đau khổ để giành giải thưởng khi khiêu chiến cá kiếm cũng đáng giá. Bản thân hắn cũng may mắn không quá hấp tấp, nếu không ắt sẽ tổn thất lớn.

Hắn thêm thường nhìn chằm chằm vào khối cầu sáng.

Trần Mộ say mê nhìn những hàng chữ màu vàng nhạt hiện lên liên tục, trên đó mô tả chi tiết về cách sử dụng cảm giác trong cận chiến. Không nghi ngờ gì, đây là những thứ rất giá trị với Trần Mộ.

Trong khiêu chiến cá kiếm, nhân tố quan trọng nhất là cảm giác. Nếu không duy trì nguồn cảm giác ở trạng thái cao độ thì hắn cũng không duy trì được sự nhạy bén của lục thức và e rằng cũng không có khả năng vượt qua được khiêu chiến cá kiếm.

Sử dụng cảm giác để tăng cường khả năng cận chiến, đã đề cập đến một vài ý tưởng làm cho hắn thực sự đại khai nhãn giới. Dấu kiến thức của Trần Mộ còn hạn hẹp nhưng hắn cũng mơ hồ cảm giác rằng đây là thứ rất giá trị.

Không dám phân tâm, Trần Mộ xem lại toàn bộ văn tự một lần nữa cho đến khi tất cả in sâu toàn bộ trong đầu. Thiên văn chương này cũng không quá dài, phần liên quan đến kỹ xảo cụ thể không nhiều. Nó giống như một loại tổng kết, tổng hợp gì đó, bên trong có nhiều những ý nghĩ, ý tưởng mà những ý nghĩ, ý tưởng này cũng không liên quan đến kỹ xảo.

Trần Mộ nhận ra nó chỉ là một kiện bán thành phẩm, rõ ràng là người chế tác vẫn chưa hoàn thành nó. Nhưng dù sao những thứ này cũng khiến cho Trần Mộ bàng hoàng. Hắn đọc không sót một chữ, đến khi nhớ kỹ tất cả rồi mới chịu đứng lên.

Mặc dù thân thể mệt mỏi, nhưng tinh thần Trần Mộ lại cực kỳ phấn khởi. Khiêu chiến cá kiếm mang đến cho hắn một thứ khiến cho người khác cũng phải ghen tỵ, vậy thì vòng tiếp theo của thân bí tạp phiên sẽ là cái gì?

99. Chương 99: Độ Nhạy Của Cảm Giác

Trong chớp mắt, thế giới nước đơn giản liền không thấy đâu, áp lực nước không lúc nào không có cũng biến mất. Trần Mộ chỉ cảm thấy cả người bỗng nhẹ nhàng, ngược lại có chút không quen.

Bốn phía trắng xóa, chỉ là một đám sương mù, giro tay không thấy ngón. Trần Mộ hơi trợn mắt, trừ bỏ đoàn sương trắng dày đặc trước mắt thì không thấy bất cứ vật thể nào khác.

Chợt một ý nghĩ nảy ra trong đầu, Trần Mộ mơ hồ bắt được thứ gì đó. Hầu như là bản năng, hần thúc đẩy vòng xoáy cảm giác hình thoi trong người, sợi cảm giác mỏng liền phát ra bên ngoài cơ thể.

Trong phút chốc, đoàn sương trắng vô hình vô chất như bị thứ gì kích thích, bắt đầu phát sinh biến hóa.

Chúng giống như sinh vật bỗng nhiên sống lại, trở mình cuộn cuộn, nhìn như đang chuyển động một cách tự do. Song không biết tại sao, Trần Mộ lại cảm thấy phương thức chuyển động của đoàn sương trắng dường như theo một quy luật nào đó. Hần liền nhắm mắt lại, cố gắng nắm bắt đoàn sương trắng này.

Điều chỉnh này có hiệu quả khá rõ ràng, hần lập tức phát hiện đoàn sương trắng được chia thành nhiều luồng khí lưu rất nhỏ, có đan xen, có chồng chất, còn có từ từ hợp vào nhau...

“Thành tích kiểm tra: Chỉ số độ nhạy cảm giác 35. Thích hợp sơ cấp huấn luyện.” Giọng nói già nua đột nhiên vang lên, làm Trần Mộ bừng tỉnh.

Vừa dứt lời, đoàn sương trắng nồng nặc xung quanh liền mau chóng phai nhạt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cho đến khi biến mất hoàn toàn. Lập tức Trần Mộ phát hiện mình lại đứng giữa hư không một lần nữa. Năm tám tạp phiến có màu khác nhau trôi nổi trước mặt hần.

Lòng thầm vui mừng, điều mình chờ mong từ lâu cuối cùng đã xuất hiện. Dựa theo kinh nghiệm lần trước, Trần Mộ vươn ngón tay chạm vào mỗi tạp phiến một lần.

“Phương pháp chế tạo {Chiết Hình Yến Ba} tạp: cần độ nhạy cảm giác 60.”

“Giáo trình lý luận trừ tạp trung cấp: cần độ nhạy cảm giác 70.”

“Thao diễn bảy kết cấu năng lượng lớn: cần độ nhạy cảm giác 80.”

“Phương pháp rèn luyện cảm giác một hơi: cần độ nhạy cảm giác 90.”

“Mô hình suy diễn kết cấu năng lượng: Không đủ điều kiện, không thể kích hoạt.”

Nhìn một chuỗi thông tin này, Trần Mộ buồn bực không thôi. Không ngờ bây giờ mình chẳng thu được điều gì. Hần chú ý tới tin tức mỗi tám tạp phiến phóng ra, trừ tám cuối cùng thì bốn tám tạp phiến còn lại đều đề cập tới một khái niệm: chỉ số độ nhạy cảm giác. Trần Mộ chưa từng tiếp xúc qua khái niệm này, dù là trong các bộ sách khác hần cũng chưa từng thấy.

Nhưng kết quả vừa rồi thì chỉ số độ nhạy cảm giác của mình chỉ có 35 ít ỏi. Theo tin tức mà tạp phiến này đưa ra, thì chỉ số độ nhạy cảm giác lấy 10 làm một cấp bậc. Khoảng cách giữa mình với yêu cầu thấp nhất là {Chiết Hình Yến Ba} tạp đến 25. Mức chênh lệch này hơn 2 cấp.

Trần Mộ còn chú ý đến tám tạp phiến cuối cùng: “Mô hình suy diễn kết cấu năng lượng”, đây là thứ duy nhất không đề cập đến chỉ số độ nhạy cảm giác mà trực tiếp quyết định mình không đủ điều kiện.

“Sơ cấp huấn luyện độ nhạy cảm giác khởi động.” Tiếng nói già nua cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Mộ.

Không đợi Trần Mộ kịp phản ứng, cũng không hỏi ý kiến hần, tạp phiến thần bí liền mạnh mẽ ép hần vào cái gọi là sơ cấp huấn luyện độ nhạy cảm giác.

Khung cảnh trước mắt lại thay đổi, bốn phía Trần Mộ xuất hiện rất nhiều năng lượng thể nhỏ bé không ngừng di chuyển với tốc độ cao. Chuyển động của chúng cực kì linh hoạt, hơn nữa rất khó đoán trước.

Ngay khi hần còn đang mê mang thì đột nhiên một màn hình xuất hiện trước mặt. Bên trên viết rất ngắn gọn, được gọi là quy tắc huấn luyện. Trần Mộ phải phán đoán ra số lượng năng lượng thể bên người, thời gian càng ngắn thì điểm số thu được càng cao.

Dưới tình huống thế này thì con mắt hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có cách dùng cảm giác.

Sau khi xem hết, Trần Mộ quyết định thử một lần. Hắn nhắm mắt lại, dốc hết sức phóng cảm giác của mình ra.

Sau ba tiếng thì hắn rời khỏi tạp phiến thần bí. Huấn luyện độ nhạy cảm giác dù không mệt người, nhưng rất tổn hao tinh thần. Chỉ huấn luyện hai giờ, hắn liền cảm thấy ăn không tiêu. Không chỉ có gắng sức không chế cảm giác trong cơ thể, mà đầu óc còn như bị hút sạch, cực kì khó chịu.

Sau khi rời khỏi đến giờ, Trần Mộ vẫn chìm trong suy nghĩ.

Nhìn qua một vòng huấn luyện này có vẻ hoàn toàn xa lạ, nhưng nếu như cẩn thận tìm hiểu thì sẽ phát hiện mối liên hệ giữa hai vòng huấn luyện.

Ở vòng đầu của tạp phiến thần bí, nội dung chủ yếu nhất là rèn luyện cảm giác. Mà vòng kế tiếp thì là huấn luyện độ nhạy cảm giác, rõ ràng hai cái này có liên hệ trực tiếp.

Càng khiến Trần Mộ hứng thú là năm tấm tạp phiến kia, mỗi tấm đại biểu cho một nội dung. Dù là lý luận trừ tạp trung cấp hay {Chiết Hình Yến Ba} tạp, đều để hắn thêm khát vô cùng.

Về phần tri thức kết cấu năng lượng thì thực sự quá thâm ảo với hắn bây giờ. Điều này đã dính đến hạch tâm của hệ thống tạp phiến, cũng là nội dung bản chất nhất.

Chỉ là độ khó khăn của vòng này lớn a. Trần Mộ không khỏi cười khổ.

Trong lần huấn luyện vừa rồi, hắn bị hành hạ nhưng hiệu quả thu được rất nhỏ. Hắn thực sự xa lạ với loại phương thức sử dụng cảm giác kỳ quái như thế này.

Bây giờ hắn không mở được tấm nào trong năm tấm tạp phiến kia. Không chỉ vậy, khoảng cách giữa hắn và chúng cũng không gần. Điều này cũng có nghĩa trong thời gian ngắn hắn đừng nghĩ đến việc mở năm tấm tạp phiến đó. Bây giờ thứ duy nhất hắn có thể sử dụng là phần thưởng của khiêu chiến cá kiếm. Mặc dù kỹ xảo cụ thể không nhiều lắm, nhưng đối với hắn thì loại đề cương này vẫn có giá trị rất lớn.

Chỉ nói về vài kỹ xảo ghi bên trên đã khiến hắn có vài phần kinh ngạc.

Người chế tạo tạp phiến thần bí này đúng là hạng học sâu hiểu rộng, đủ để Trần Mộ cúi đầu sùng bái. Ví dụ như nó đề cập đến kĩ xảo giữ cảm giác bình tĩnh tuyệt đối trong khi đang ở trạng thái vận động cao, đều làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Điều làm hắn không thể tin được chính là trên đó đề cập đến việc lợi dụng tính nhạy cảm của cảm giác, kiểm tra xem kĩ xảo nào thích hợp với bản thân nhất.

Nếu như Trần Mộ thấy đề cương này sớm một chút thì hắn có thể hoàn thành khiêu chiến cá kiếm một cách nhẹ nhàng. So với nó, một ít tài mọn mà Trần Mộ từ khiêu chiến cá kiếm suy nghĩ ra đơn sơ đến mức ngay cả hắn đều thấy xấu hổ.

Nếu nói lần này để Trần Mộ cảm thấy ngoài ý muốn nhất, thì đó là việc hắn không tìm được phương pháp chế tạo tạp phiến cấp bốn.

Vốn hắn có kỳ vọng rất cao vào tấm tạp phiến thần bí, hy vọng có thể tìm được phương pháp chế tạo tạp phiến cấp bốn cùng bí quyết ở bên trong. Bởi vì kể từ đó thì hắn có thể nhận ủy thác sửa chữa tạp phiến cấp bốn, nhưng không ngờ là trong này lại chẳng có chút kĩ xảo nào về tạp phiến cấp bốn.

Điều này không khỏi khiến Trần Mộ hơi thất vọng. Thứ bên trong năm tấm tạp phiến kia dù rất tốt, nhưng lại không phải thứ mà mình cần lúc này. Bây giờ hắn cần nhất là tri thức liên quan đến tạp phiến cấp bốn.

Xem đi xem lại số tạp phiến mà Trữ Diễm đưa tới, nụ cười khổ trên mặt Trần Mộ càng nặng hơn. Quả nhiên đợt này có 20 tấm tạp phiến, trong đó có 18 tấm tạp phiến cấp bốn, chỉ có hai tấm là tạp phiến cấp ba.

Nhưng cười khổ thì cười khổ, hắn cũng không có cách nào khác, đành phải rút hai tấm tạp phiến cấp ba ra.

Hai tấm tạp phiến cấp ba này tuy tinh xảo nhưng đối với Trần Mộ thì không phức tạp lắm, đặc biệt hắn còn có vũ khí phân tích lợi hại là lý luận trừ tạp.

Hai tấm tạp phiên này rất nhanh được sửa chữa xong. Sáng sớm hôm sau, Trần Mộ liền chạy tới thư viện ở đây.

Nếu trong tạp phiên thần bí không có tri thức về tạp phiên cấp bốn, vậy mình chỉ có thông qua cách khác để học tập.

Hắn hiểu rất rõ tình cảnh của bản thân, mặc dù được Trữ phu nhân xin tha nhưng nếu mình không thể hiện ra giá trị nhất định, thì tình cảnh của mình càng ngày càng tệ. Không ai sẵn lòng nuôi một người chỉ biết ăn không ngồi rồi, điểm này thì ở đâu cũng như nhau.

Tính đến bây giờ, tài liệu mà hắn tiêu hao ở đây cũng là một con số kinh người, mặc dù không phải là tài liệu quý giá. Một khi xác định mình không có giá trị, Trữ gia sẽ thân thiện tiền mình rồi đi sao?

Điều này căn bản không có khả năng! Trần Mộ hiểu rất rõ sự tàn khốc của xã hội này.

Cũng may bộ sách về tạp phiên ở trong thư viện rất đầy đủ, Trần Mộ lập tức vui đầu vào trong.

Ngay trong khoảng thời gian Trần Mộ học tập tạp phiên cấp bốn, hắn vẫn bỏ thời gian chế tạo một tấm toa tạp. Tấm toa tạp này chỉ sử dụng tài liệu bình thường, nhưng Trần Mộ hầu như vận dụng lý luận trù tạp đến cực hạn lên tấm tạp phiên này.

Kết quả dễ nhận thấy nhất là tuy uy lực của tấm toa tạp này không quá khác biệt với toa tạp cấp ba bình thường, nhưng về mặt tốc độ bắn, thì nó có hiệu quả cực kì kinh người.

Trên lý thuyết, chỉ cần tạp tu sử dụng nó có cảm giác đủ mạnh, thì trong một giây nó có thể bắn ra năm thoi năng lượng.

Có thể tưởng tượng điều này đủ để tạo nên một cơn mưa thoi trên chiến trường, tấn công dày đặc khiến kẻ địch muốn tránh cũng không được. So sánh với nó thì thoát vĩ toa chậm chạp như con trâu già kéo chiếc xe hư. Mặc dù khả năng khống chế {Thoát Vĩ Toa} tạp của hắn đã tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn cần 1.2 giây mới bắn ra được.

Tuy nhiên uy lực một đòn trí mạng của thoát vĩ toa vẫn khiến nó là một món vũ khí đáng sợ như trước.

Tấm toa tạp này được Trần Mộ đặt tên là {Vũ Toa} tạp. Sau đó hắn đem đến chỗ Ly Ly kí bán, giá cả là 30 điểm cống hiến.

Ở chỗ này hắn sử dụng trù tạp mà không cần cố kỵ. Ngược lại bây giờ hắn phải thể hiện ra giá trị của mình, như vậy mới có lợi cho tình cảnh của hắn.

Chuyện về {Vũ Toa} tạp hắn cũng không quá quan tâm. Thời gian của hắn bây giờ đã chật kín, trừ bỏ tới thư viện học tập tri thức về tạp phiên cấp bốn, mỗi ngày hắn còn phải huấn luyện độ nhạy cảm giác. Về phần rèn luyện cảm giác cùng môn thể dục thì dù sét đánh cũng phải kiên trì. Thời khóa biểu dày đặc mỗi ngày khiến hắn không có sức để chú ý chuyện khác.

100. Chương 100: {vũ Toa} Tạp

Ánh mắt hắn rất chuẩn cho nên mỗi lần đều có tìm được đồ tốt. Mua thấp bán cao, không ngờ là hắn chỉ cần buôn bán trong khu vực nhỏ nhoi này, ngồi trong tòa nhà vui vẻ uống nước thì trên tay thu được rất nhiều điểm cống hiến.

Mỗi lần hắn đều chờ bản danh sách chi tiết đưa tới cửa, tiếp theo hắn sẽ đọc xem có thứ đáng để ra tay hay không.

Hắn cẩn thận xem mỗi một món hàng hóa. Tấm huyền tạp này được làm cực kì tinh xảo, hình ảnh mỗi món hàng hóa bên trên được làm rất giống như thật.

Theo hắn biết, trong tòa nhà có hơn hai ngàn tạp tu, ngay cả chế tạp sư cũng có đến mấy trăm vị, lại còn nhân viên tạp giới..., nhiều không kể xiết. Đây kì thật là một thị trường rất không tệ, có thể tiến vào nơi này đều không phải hạng người tầm thường.

Tất nhiên được buôn bán ở đây đều là hàng cao cấp, nơi đây rất xứng với cái tên thị trường cao cấp.

Hàng hoá càng cao cấp thì lượng buôn bán ít đi một chút, nhưng lợi nhuận của mỗi món cao hơn hàng hoá bình thường không ít.

Về việc buôn bán này thì Agu Ludici là chuyên gia, so với nghề tạp tu thì chuyên nghiệp hơn nhiều lắm.

Tạp phiến là món hàng mà hắn chú ý nhất. Trong tòa nhà, tạp tu là một quần thể khổng lồ nhất, cũng là quần thể chi tiêu lớn nhất. Một tấm tạp phiến có uy lực mạnh mẽ còn có ý nghĩa hơn cả xác suất sống sót. Thời đại bây giờ dù bề ngoài có vẻ sóng yên gió lặng, nhưng xung đột ngầm bên trong không ngừng xảy ra. Sức mạnh đại diện cho tiếng nói, địa vị của người.

Tạp tu đối với tạp phiến rất cuồng nhiệt, có khi đạt tới một mức độ kinh người.

Mỗi tuần đều có rất nhiều tạp phiến mới. Chế tạp sư muốn bán tạp phiến mà bọn họ chế tạo để lấy điểm cống hiến, từ đó mua tài liệu, tiếp tục thí nghiệm của mình.

Ánh mắt của hắn không ngừng đảo qua hình ảnh từng tấm tạp phiến.

{Cự Hình Ba Trăm} tạp, tấm tạp phiến này có thể tạo ra một ba trăm hình tròn lớn có đường kính chừng năm mét, lực phá hoại kinh người, vô cùng sắc bén. Bất quá khi Agu Ludici thấy thời gian cần kích hoạt nó thì liền bỏ qua. Cái thứ này không ngờ cần 15s mới kích hoạt được, suy nghĩ một chút, trong 15s này đủ để giết vị tạp tu này vài lần.

Tấm {Cự Hình Ba Trăm} tạp này là điển hình của hỏa lực mạnh. Nó thích hợp với trận chiến quy mô lớn, nếu như công thành thì có thể phát huy uy lực rất lớn. Nhưng đối với tạp tu tác chiến đơn độc thì nó có tác dụng rất hạn chế.

{Lam Cực Xà Tuyến} tạp, uy lực trung bình, nhưng khi bắt đầu thì có không ít khó khăn. Muốn có chút thành tựu thì cần thời gian khá dài. Nhưng đám tạp tu ở nơi này không có ai là tay mơ, bọn họ thường đều có tạp phiến chủ tu của riêng mình, đã hình thành phương pháp chiến thuật khá thành thục rồi.

Bọn họ sẽ không bắt đầu huấn luyện một tấm tạp phiến mới. Việc này tốn thời gian rất nhiều, không chỉ có lãng phí tiền bạc và thời gian, còn từ bỏ thói quen đã hình thành của bọn họ. Sở dĩ lựa chọn một ít tạp phiến khác, chỉ để làm phong phú thêm chiến thuật của mình mà thôi.

Ánh mắt của hắn rơi vào một tấm tạp phiến tên là {Vũ Toa} tạp.

Cấu vên bên ngoài của tạp phiến này rất phức tạp, từ cái nhìn đầu tiên liền thu hút sự chú ý của Agu Ludici chú ý. Hắn liền mở phần giới thiệu của tấm tạp phiến này ra xem.

Cấp ba, cấp này hơi thấp a, hứng thú của Agu Ludici hơi giảm xuống, xem ra giá trị của tấm tạp phiến này không lớn. Nhưng hắn vẫn đưa mắt xem tiếp.

Uy lực trung bình, điều này càng khẳng định ý nghĩ trong lòng của hắn.

Hắn thấy được chỗ nhấn mạnh của người chế tạo. Chế tạp sư bình thường thường nêu lên ưu điểm tạp phiến mà bọn họ chế tạo ở chỗ này.

Tốc độ bắn: 5 thoi/giây. Chạm đến dòng chữ màu đỏ này, hắn liền ngăn người ra.

Năm thoi một giây? Agu Ludici vuốt vuốt hai mắt của mình, tin chắc mình không có nhìn lầm. Mà khi thấy giá bán 30 điểm cống hiến ở phía sau thì hắn không có bất cứ do dự gì, hét lên một tiếng từ chỗ ngồi bắn thẳng lên, lao ra khỏi phòng như một cơn gió.

Agu Ludici một hơi chạy đến chỗ kí bán. Ly Ly rất quen thuộc với vị đại thúc hơi mập mập này, cười hi hi, lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu: “Đại thúc vội vàng như vậy chắc là lại nhầm được thứ gì tốt nha? Nhưng lần này không cho phép ép người ta giảm giá nha.”

Agu Ludici lần đầu tiên tới chỗ kí bán này liền gặp Ly Ly, lười như hoa sen nở, nói đến mức hoa rơi đầy trời, ép Ly Ly giảm giá cho hắn làm cho nàng muốn khóc. Nhưng thật ra bởi vậy mà hai người quen biết, hơn nữa mỗi tuần Agu Ludici đều đến đây vài lần, quan hệ giữa hai người khá tốt.

Khuôn mặt già nua của Agu Ludici không khỏi nóng bừng, nhưng hắn cũng không giải thích, vội vàng nói: “Ly Ly, người mau dò xem tạp phiên số 817812 đã bán chưa?”

Ly ly cũng không có tiếp tục làm khó hắn, cười dài nói: “Được rồi được rồi, ta dò giúp người, đại thúc không nên quá nóng vội nha.”

Agu Ludici thoả mãn từ chỗ kí bán quay về phòng, hắn cầm trên tay tấm tạp phiên có tên là {Vũ Toa} tạp kia. Đây là một tấm huyền tạp cấp ba.

Nói chung, giá trị một tấm tạp phiên cấp ba không cao, đặc biệt là ở chỗ này.

Nhưng tốc độ bán năm thoi/giây liền nâng cao giá trị của nó. Agu Ludici thuê một phòng huấn luyện để kiểm tra tốc độ bán của nó, mặc dù không được như lời giới thiệu là năm thoi/giây, nhưng cũng ở mức ba thoi/giây trở lên. Thành tích này đối với người lần đầu tiên sử dụng như hắn thì đã đủ để người khác giật mình rồi. Hắn không chút nghi ngờ nếu như làm quen thêm, thì tốc độ bán sẽ đạt tới mức năm thoi/giây. Mà nếu như ở trên tay đám tạp tu tinh thông loại toa tạp, thì uy lực của tấm tạp phiên này sẽ được phát huy đến tận cùng.

Hắn cũng muốn biết đến cùng là tên quái vật nào có thể chế tạo ra tấm tạp phiên mạnh mẽ như thế. Đáng tiếc trên bảng giới thiệu chi tiết về tấm {Vũ Toa} tạp này cũng không có giới thiệu gì về vị chế tạp sư này.

Trường hợp kiểu này cũng không hiếm thấy, cũng không phải chế tạp sư nào cũng muốn nổi tiếng. Càng hưởng chi chế tạp sư ở đây có ai mà không có thực lực xuất chúng, tiếng tăm lừng lẫy? Những người này đa số đều không thích gây chú ý.

Tuy nhiên lần thu hoạch này khiến hắn cực kì hài lòng. Ba mươi điểm cống hiến, vị chế tạp sư này rõ ràng không ý thức được giá trị chính thức của nó. Mức giá này cùng với cho không hầu như chẳng khác nhau.

Hắn kích hoạt thông tin tạp trong độ nghi của mình.

“Có phải là A Thập không?”

“Mập mạp, người lại có món hàng tốt nào thế?”

Trước mặt Agu Ludici bắn ra một màn hình sáng, một vị đàn ông trung niên vẻ mặt tinh tế mà bưng hấn. Đầu đỉnh, tóc cứng như dây thép dựng thẳng lên, hai mắt hẹp dài nhìn qua tràn đầy cảm giác nguy hiểm. Vị tên A Thập này có chức danh là tạp tu cao cấp, thực lực của hắn có thể coi là khá xuất sắc trong tòa nhà này.

A Thập có kinh nghiệm thực chiến phong phú, tất nhiên quan trọng hơn là hắn chủ tu một loại toa tạp.

Agu Ludici cười hắc hắc, thân thể hắn rất béo, trong giới tạp tu rất ít thấy cho nên thường xuyên bị gọi là mập mạp.

“Trên tay ta có một tấm toa tạp, người có hứng thú hay không?”

Về mặt A Thập trở nên nghiêm túc, hắn biết tên gian thương này tìm đến hắn, tự nhiên là có hàng tốt. Hắn cẩn thận hỏi: “Cấp mấy? Tạp gì? Tính năng thế nào?”

Agu Ludici giơ 3 đầu ngón tay: “Là huyền tạp cấp ba.”

“Cấp ba?” Về mặt A Thập hơi buồn bực, tạp phiên cấp ba trong mắt tạp tu cao cấp như hắn thì hơi thấp. Bất quá hắn tin thứ có thể lọt vào mắt tên gian thương này tự nhiên có điểm độc đáo, cho nên chờ đợi phương nói hết.

“Uy lực của tấm huyền tạp này tuy bình thường, nhưng có tốc độ bán kinh người, năm thoi/giây. Ta tin tưởng với trình độ của người thì chắc chắn có thể tăng tốc độ bán cao hơn!”

“Cái gì?” Về mặt vốn vẫn bình tĩnh của A Thập rốt cuộc kinh hoảng, hai mắt hẹp dài của hắn thoáng mở ra: “Năm thoi/giây, người không có tính sai?”

Agu Ludici đắc ý cười nói: “Ta không có tính sai, người thử qua sẽ biết.”

“Tốt, chỗ cũ, chờ ta” Lời còn chưa dứt, A Thập liền vội vã phóng về phía cửa ra.

Bang bang bang bang phanh, thoi năng lượng màu xanh nhạt không ngừng từ tay A Thập bắn ra, vô cùng chính xác trúng vào bia ngắm ở đằng xa. Năng lượng tản ra ánh sáng nhìn rất đẹp mắt.

Về mặt A Thập ngưng trọng, từ từ giơ tay phải lên.

Hư hư hư !

Thoi trút như mưa, từng đạo ánh sáng màu xanh nhạt ào ào bắn ra như muốn xé rách không gian. Tiếng đánh trúng bia ngắm dày đặc như tiếng rang đậu, nhưng rơi vào tai của Agu Ludici và A Thập thì không khác gì âm thanh của tự nhiên.

“Tập tốt ! Đáng tiếc!”

A Thập dừng tay, không nhìn được than thở lại mang theo vài phần tiếc hận.

“Đúng vậy, nếu đây là tám huyền tập cấp bốn, vậy nó tuyệt đối có thể được coi là cực phẩm trong cực phẩm.” Agu Ludici cũng mang theo vài phần tiếc hận như vậy. Uy lực của huyền tập cấp ba kém rất xa cấp bốn, giá của chúng cũng vì vậy mà cách biệt rất lớn.

“Ừ, ta lấy tám tập phiến này, người cho một cái giá đi.” A Thập trực tiếp hỏi giá. Mặc dù uy lực tám tập phiến này hơi nhỏ, nhưng có tốc độ bắn kinh người bù lại. Hơn nữa A Thập đã phán đoán ra, nếu như mình làm quen thêm một thời gian thì có thể đề cao tốc độ bắn thêm một bước, đạt tới mức sáu thoi/giây.

Đây là một con số cực kì khủng bố.

“ Một trăm năm mươi điểm”. Mập mạp không do dự báo giá cả của mình.

“ Tốt”. A Cái rất thoải mái đưa phòng tập của mình ra, cùng trao đổi với phòng tập của mập mạp. Trước mặt A Thập và Agu Ludici bắn ra màn hình sáng, A Thập đưa điểm cống hiến vào trên màn hình của mình, sau đó xác nhận.

Thấy điểm cống hiến của mình tăng thêm 150 điểm, mập mạp hài lòng thu hồi phòng tập của mình. Hắn tìm A Thập chính là để xác định tám tập phiến này.

“Lần sau có hàng tốt đừng quên ta.” A Thập hướng Agu Ludici nói.

“Không thành vấn đề.” Một ngày kiếm được 120 điểm cống hiến tuyệt đối là một việc đáng vui mừng. Nhưng lúc này lão hồ ly Agu Ludici đang suy nghĩ làm sao để tìm ra người chế tạo tám tập phiến này.

101. Chương 101: Nghề Cũ?

Ngay từ đầu khi đối mặt với Trữ gia đã chuẩn bị từ trước, Tả gia ở tình thế cực kì bị động. Nhưng rất nhanh Tả gia liên hợp hầu như tất cả thế lực ở thành Đông Thương Vệ, hai bên mau chóng lâm vào thế giằng co. Mà các thế lực khác cố giành một phần lợi ích càng làm cho tình hình trở nên phức tạp.

Tuy nhiên dù là bên nào cũng không muốn chọc giận chính phủ liên bang. Cho nên dù xung đột giữa bọn họ rất dữ dội, nhưng khu vực giao tranh đều nằm ngoài thành. Hai thành Đông Thương Vệ và Ami đều không bị tổn hại nghiêm trọng nào, nhưng thỉnh thoảng vẫn diễn ra xung đột nhỏ lẻ.

Đối với dân cư ở hai thành mà nói thì thời gian này cũng không tốt. Bởi vì hai bên xung đột dữ dội, việc vận chuyển vật tư bị trở ngại nghiêm trọng làm cho vật giá ở hai thành leo thang. Mà giá vật tư cả quân lẫn dân đều cần như năng lượng tập càng tăng đến một mức không thể tin được.

Trạng thái giằng co nhìn qua có vẻ khá ổn định, vô vị nhưng thật ra tham gia trận chiến lúc này đều là cao thủ của hai bên.

Bọn họ không ngừng giao chiến với quy mô nhỏ ở khu vực giao nhau giữa hai thành. Lúc này đội ngũ làm bia đỡ đạn của hai bên đã tổn hao không ít, chiến đấu đều là tập tu trung cao cấp. Nơi này cũng thành trận so tài giữa lực lượng tinh nhuệ của hai bên.

Trận xung đột khu vực này rất nhanh gây chú ý cho toàn bộ liên bang. Nhưng thái độ của chính phủ liên bang với trận xung đột này rất kì quặc, trừ bỏ cảnh cáo vài câu không mặn không nhạt thì cũng không đưa ra biện pháp giải quyết tương ứng.

Nhưng trận xung đột này giờ đã thu hút ánh mắt của rất nhiều thế lực lớn. Thời gian hòa bình của liên bang đã rất lâu, tạp tu mới cần bản không có trải qua chiến dịch quy mô lớn. Bọn họ đều chú ý kĩ trận xung đột này, hy vọng từ trong đó tìm được phương pháp sử dụng tạp tu chiến đấu với quy mô lớn.

Mà Tinh Viện, một trong những nguyên nhân gây ra trận xung đột này giống như đột ngột biến mất trong tầm mắt mọi người. Mà năm học phủ khác trong Lục Đại đều lần lượt giữ thái độ im lặng.

Nhìn qua, trừ thành Đông Thương Vệ và thành Ami thì liên bang vẫn bình thường như trước kia.

Trữ Bằng có vẻ hơi tiêu tụy, cái đầu bóng lưỡng bắt mắt của hắn dường như mờ nhạt đi rất nhiều. Hắn vừa từ tiền tuyến trở về, độ thâm thiết ở đó vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Khu vực 150 km giữa hai thành rất xứng đáng với cái tên cối xay thịt tạp tu. Cơ bản hầu như mỗi ngày Trữ gia đều có 10 – 20 tạp tu trung cao cấp bỏ mạng ở nơi này. Tuy nhiên đối thủ của bọn họ cũng phải trả cái giá như thế.

Tốc độ tổn thất như vậy, dù là gia tộc có căn cơ hơn trăm năm như Trữ gia cũng cảm thấy cổ sức. Cho tới bây giờ, trong một tuần ngắn ngủi thì Trữ gia đã mất thêm 175 tạp tu cao cấp mà Trữ gia phải mất hơn 10 năm mới đào tạo nên. Đa số trong đó đều là đệ tử cực kì ưu tú của Trữ gia.

Những chỉ huy ở tiền tuyến sau khi bàn bạc, liền quyết định thuê những tạp tu phụ thuộc vào Trữ gia đến tham chiến, giảm bớt thương vong cho đệ tử Trữ gia.

Đây là một trong số nhiệm vụ của hắn khi trở về.

Sau khi trở về thì hắn không còn phải quay lại tiền tuyến. Vì hắn vẫn còn gánh một nhiệm vụ khác, đó là cung cấp đủ năng lượng tạp cấp ba trở lên cho tiền tuyến.

Xung đột bước vào giai đoạn này, tham gia chiến đấu đều là tạp tu trung cao cấp. Yêu cầu của bọn họ với năng lượng tạp tự nhiên cao hơn tạp tu hạ cấp mới vào nghề nhiều lắm.

Tuy nhiên may mắn là ở đây có rất nhiều chế tạp sư. Chuyện đầu tiên khi hắn tới đây là đưa ra rất nhiều nhiệm vụ năng lượng tạp cấp ba. Ngay sau đó lấy hình thức ủy thác thuê tạp tu phụ thuộc này, rồi đưa bọn họ ra tiền tuyến.

Dù là ủy thác chế tạo năng lượng tạp cấp ba hay thuê tạp tu cao cấp, thì thù lao của chúng đều cao đến kinh người. Đặc biệt là nhiệm vụ của tạp tu, thù lao cao đến mức khiến vô số tạp tu dẫn thân vào.

Ba mươi điểm cống hiến lần trước do {Vũ Toa} tạp mang đến làm cho Trần Mộ hơi hưng phấn. Dù sao đối với hắn bây giờ, có một con đường kiếm điểm cống hiến đủ để cho hắn tiếp tục sinh tồn ở nơi này.

Tuy nhiên khi hắn đưa hai tấm tạp phiến cấp ba đã sửa chữa tốt, cùng với 18 tấm tạp phiến cấp bốn chưa sửa chữa cho Trữ Diễm, thì phải chịu sự khinh thường không chút che giấu của cô ta. Điều này khiến hắn rất không thoải mái nhưng không thể tránh được.

Hắn vừa mới tiếp xúc với tri thức lý luận của tạp phiến cấp bốn. Muốn đạt tới trình độ có thể sửa chữa tạp phiến cấp bốn thì còn phải đi một đường dài. Huống chi mỗi ngày hắn còn bị huấn luyện độ nhạy cảm giác chết tiệt kia hành hạ đến chết đi sống lại.

Bây giờ Trần Mộ cảm thấy người chế tạo tấm tạp phiến thần bí này thật sự rất thú vị. Không thể không thừa nhận vị chế tạp sư không biết tên này rất hiểu bản tính con người.

Mỗi khi hắn dốc sức trải qua vô vàn khổ cực mới hái được quả đã thêm từ lâu, thì ngay sau đó sẽ xuất hiện một quả khác càng mê người cách đó không xa. Cuối cùng thúc đẩy hắn từng bước tiến về phía trước.

Đây chính là sự cám dỗ thật sự, nếu muốn hái quả không chỉ tốn vô số tâm huyết cùng công sức, còn phải vượt qua từng rào cản mới có thể đạt được ước muốn sau cùng.

Chỉ có người thật sự yêu thích chế tập, có nghị lực, có ý chí kiên cường mới có thể kiên trì đến cùng.

Cho tới nay Trần Mộ vẫn rất biết ơn vị chế tập sư không biết tên này. Nếu như không có tấm tập phiến này, có lẽ bản thân còn đang chế tạo năng lượng tạp cấp một sống qua ngày. Đời này của hắn cũng chỉ có khả năng sống dưới tầng chót của xã hội.

Đúng là có lòng cảm ơn này, khiến cho hắn dù trong tình cảnh nào cũng có thể giữ được bình tĩnh hòa nhã, mà không phải là bức tức nóng nảy. Bởi vì cuộc sống gian khổ lúc nhỏ mà sinh ra sự nhạy cảm mạnh mẽ với nguy hiểm, lại làm cho hắn chuyên chú, không chút lười biếng.

Huấn luyện độ nhạy cảm giác để hắn chịu đủ đau khổ. Loại rèn luyện tâm thần này cũng không sinh ra gánh nặng gì cho cơ thể, nhưng ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần, đặc biệt với người có cảm giác không kém, giác quan nhạy cảm như Trần Mộ.

Tuy nhiên cũng may là hắn dần dần tìm ra bí quyết. Muốn cảm giác nhạy bén thì phải dốc sức tăng số tia cảm giác mỏng của bản thân, số lượng càng nhiều thì cảm giác càng dễ trở nên nhạy bén hơn.

Tăng số lượng tia cảm giác có liên quan đến hai yếu tố. Một chính là kích thước của vòng xoáy cảm giác hình thoi, cũng chính là cường độ cảm giác. Cảm giác càng mạnh mẽ thì càng dễ tạo ra cảm giác tinh vi. Yếu tố khác lại có liên quan đến tốc độ xoay của vòng xoáy cảm giác. Tốc độ xoay càng nhanh thì lượng tia cảm giác phân ra càng nhiều.

Cường độ cảm giác chỉ có cách tăng lên từ từ, về mặt này thì Trần Mộ cũng không nghĩ ra cách nào khác.

Nhưng tốc độ xoay tròn của vòng xoáy cảm giác cũng là một vấn đề khó giải quyết với hắn.

Trên lý thuyết, bây giờ nếu vòng xoáy cảm giác của hắn xoay tròn với tốc độ cao nhất, thì cũng là lúc độ nhạy cảm giác của hắn mạnh nhất.

Nhưng vấn đề là dù hắn có thể thúc đẩy vòng xoáy cảm giác hình thoi đạt tới tốc độ xoay cao nhất, nhưng không cách nào giữ vững tốc độ đó.

Chỉ có giữ vòng xoáy cảm giác xoay với tốc độ ổn định, thì mới có thể để bản thân tiến vào loại trạng thái kì dị này. Nhưng vòng xoáy cảm giác xoay càng nhanh thì càng khó khống chế.

Đây là mục tiêu huấn luyện bây giờ của hắn.

Một khi vòng xoáy cảm giác vận chuyển với tốc độ cao thì hắn sẽ tiến vào một trạng thái rất kì dị. Dưới loại trạng thái này, các giác quan của hắn sẽ trở nên nhạy cảm đến một mức độ cực kì kinh người. Cái gọi là ‘huấn luyện độ nhạy cảm giác’ chính là để giúp hắn tiến vào loại trạng thái này.

Có khi Trần Mộ không nhận được nghỉ nếu bản thân có thể tiến vào trạng thái này bất cứ lúc nào, vậy phản ứng của mình chắc chắn tăng lên rất nhiều. Phỏng chừng lúc đó mình đều không giống như loài người.

Sự thật chứng minh một ít phán đoán có thể tăng hiệu quả huấn luyện. Nhưng đối với Trần Mộ bây giờ, đừng nói là giữ vòng xoáy cảm giác hình thoi xoay tròn với tốc độ cao, chỉ là hơi nhanh một chút thì hắn không có cách nào giữ nó ổn định tuyệt đối.

Về phần thưởng của khiêu chiến cá kiếm, Trần Mộ còn không có thời gian để đi luyện tập. Bây giờ hắn bận đến độ sắp ngất xỉu, hận không thể biến một ngày dài như hai ngày.

Khổ luyện một tuần thì Trần Mộ cảm thấy có vài phần buồn bực. Hắn liền ra ngoài đến chỗ Ly Ly xem có ủy thác nào thích hợp không, tiện thể kiếm một ít điểm công hiến.

Mặc dù gặp mặt không nhiều, nhưng Ly Ly có ấn tượng rất sâu với Trần Mộ. Nàng lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ dễ thương: “Trần Mộ tiên sinh, ngài muốn nhận ủy thác sao? Gần đây ủy thác rất phong phú nha.”

“Có ủy thác gì vậy?” Trần Mộ liền hỏi, một bên xem màn hình.

“Nhiều nhất là ủy thác năng lượng tạp cấp ba. Tất cả tài liệu đều do chúng ta cung cấp miễn phí, mỗi tấm năng lượng tạp cấp ba có thể thu được 5 điểm công hiến.”

Trần Mộ bị dọa đến giật cả người, có chút không tin được: “Năm điểm?” Lúc nào thì điểm cống hiến để kiểm đến vậy?

“Đúng vậy! Năm điểm, nhưng ủy thác này là có điều kiện nha, hoàn thành trong ba ngày, số lượng mỗi lần không dưới 40 tấm. Hơn nữa nếu trong vòng ba ngày mà ngài chế tạo hơn 40 tấm năng lượng tạp cấp ba, cứ vượt hơn 10 tấm thì thù lao mỗi tấm tăng thêm một điểm. Giống như vậy, nếu như ngài có thể hoàn thành 60 tấm, thì mỗi tấm thu được 7 điểm cống hiến. Nhưng nếu vượt qua 40 nhưng thấp hơn 50, thì tính theo 40.” Ly Ly lưu loát giải thích.

Bốn mươi tấm năng lượng tạp cấp ba trong ba ngày, yêu cầu này rất gấp. Cơ bản thời gian trong ba ngày đều phải dành để chế tạo năng lượng tạp.

Nếu như có thể đạt tới 50 tấm, vậy một ủy thác tương đương với 300 điểm cống hiến. Dù là 40 tấm, mình cũng có thể đạt được 200 điểm cống hiến.

Con số này liền khiến Trần Mộ ngẩn ra.

Làm! Sao có thể từ chối cơ hội tốt như vậy chứ? Mà năng lượng tạp lại là sở trường của mình!

102. Chương 102: Danh Tiếng {vũ Toa}

Kết cấu của năng lượng tạp cấp ba không khác gì cấp một, chỉ là kết cấu của nó càng phức tạp, tinh vi hơn.

Tuy nhiên năng lượng tạp cấp ba cần đưa cảm giác vào thì mới có thể hoàn thành. Đối với Trần Mộ lúc này thì đây cũng không phải vấn đề phức tạp.

Hiểu biết của hắn với chế tạo lần đầu tiên xảy ra sự thay đổi về chất là lúc chế tạo 12 tấm tạp phiên của thể giới nước đơn giản, lần thứ hai là lúc chế tạo {Thoát Vĩ Toa} tạp. Tấm tạp phiên cấp ba này cực kỳ khó chế tạo, tiêu tốn rất nhiều tâm lực của hắn, cũng tiêu hết số tiền tiết kiệm lúc đó. Nhưng lợi ích hắn thu được từ tấm tạp phiên này cũng cực lớn, làm cho ánh mắt của hắn tăng lên không chỉ một cấp bậc.

Cho đến giờ hắn còn chưa thấy tấm tạp phiên cấp ba nào phức tạp hơn {Thoát Vĩ Toa} tạp, dù là tạp phiên cấp bốn cũng còn xa mới sánh được. Trần Mộ khá quen thuộc với tạp phiên cấp ba, mà nếu để hắn thiết kế một tấm tạp phiên cấp ba, thì hắn tuyệt đối không cách nào thiết kế ra một tấm tạp phiên cấp ba có uy lực mạnh mẽ như thế.

Hắn bắt đầu xử lý nguyên liệu.

Lá dạ quang, sinh sản trên cây dạ quang. Cây dạ quang là một loại cây lớn vô cùng xinh đẹp, lá của nó rộng và dày, thậm chí có thể lớn hơn bàn tay người. Vào ban ngày thì nó không bắt mắt, nhưng khi đêm xuống thì lá của nó sẽ tỏa ra huỳnh quang màu xanh nhạt.

Một cái cây tỏa ra ánh sáng trắng nhạt long lanh, mộng ảo mà rực rỡ, nên rất nhiều nhà giàu có đều thích trồng cây dạ quang.

Còn có một đặc điểm khác cũng nổi tiếng không kém vẻ đẹp của nó, đó là tính khó chịu. Cho đến giờ xác suất di thực thành công cây dạ quang rất thấp, mà xác suất nuôi trồng nhân tạo thành công lại càng thấp hơn. Nếu như một vị kỹ sư nông nghiệp có thể nuôi trồng thành công hơn ba cây dạ quang, thì cũng đủ để tăng giá trị bản thân của hắn lên vài lần.

Lá dạ quang cũng không phải là lá bình thường được hái từ cây dạ quang, mà là lá mọc từ cây dạ quang sinh trưởng hơn ba năm, sau đó rụng tự nhiên. So với lá cây dạ quang được hái xuống trước khi rụng, năng lượng và tính chất của chúng cao hơn nhiều lắm.

Đây cũng là lý do chủ yếu khiến giá năng lượng tạp cấp ba cũng không thấp. Cũng may cây dạ quang mọc ở nơi hoang dã không ít, nếu không thì giá của năng lượng tạp cấp ba sẽ tăng thêm một bậc.

Lá dạ quang là một loại nguyên liệu rất gần với năng lượng. Trần Mộ hiểu rất sâu và rõ vật tính của nó. Ba lá cây dạ quang được máy nghiền với độ chính xác cao, mài thành bột phần màu xanh nhạt cực kỳ nhỏ.

Mở thùng chứa của máy nghiền, Trần Mộ nghĩ được một mùi thơm rất nhạt mà đặc biệt. Hắn liền đoán được tính chất của lá dạ quang này rất tốt. Tri thức về tạp phiến cấp ba được giới thiệu trong tạp phiến thần bí, có giảng giải về một ít vật tính của nguyên liệu, đặc biệt là khối lượng, chính xác đến một mức độ kinh khủng. Có khi chỉ khác biệt một ít thành phần rất nhỏ, thậm chí phải cần đến thiết bị đo lường chuyên dụng.

Chế tạp sư bình thường thì sử dụng tài liệu cầu thả hơn, trong mắt Trần Mộ thì đây quả thực là lãng phí.

Loại không chế khối lượng sử dụng chặt chẽ chính xác này ảnh hưởng rất lớn đến Trần Mộ, dù là làm tạp phiến gì thì hẳn đều không chế tỉ lệ nguyên liệu cực kì chính xác.

Mà bên trong một thùng chứa khác đặt một đồng bột phần màu trắng, trong bột phần còn lẫn rất nhiều hạt tinh thể màu xanh da trời nhỏ li ti. Những hạt tinh thể sáng lấp lánh này là nguyên liệu chính để chế tạo năng lượng tạp, lan sa.

Lan sa là một loại vật chất có năng lượng cao, bên trong ẩn chứa năng lượng khá phong phú, phần lớn chúng tồn tại dưới dạng quặng mỏ. Mỗi một mỏ lan sa đều có giá trị liên thành.

Trừ lan sa ra, còn có một ít tài liệu khác như đá thủy ngọc, đá nguyệt sắc, cũng có thể thay thế lan sa để chế tạo năng lượng tạp.

Trần Mộ đem bột lá dạ quang trộn vào bột phần màu trắng, cẩn thận khuấy đều. Phẩm chất của lan sa này rất tốt, mỗi khối đều khá tinh khiết. Nếu như không phải tiếp nhận ủy thác này thì những lan sa này hẳn đều phải tốn điểm cống hiến mới có được, ở bên ngoài rất khó mua được lan sa có phẩm chất như vậy. Phẩm chất của lan sa ảnh hưởng rất lớn đến khả năng phóng ra năng lượng của năng lượng tạp cấp ba được chế tạo.

Hắn cẩn thận nhỏ một loại chất lỏng không màu vào hỗn hợp, nó được lấy từ một loại vi sinh vật. Bên trong nó rất giàu enzyme, nhưng Trần Mộ biết phải không chế khối lượng nó cực chặt chẽ, nếu không thì hiệu quả tạp mặc được tạo ra sẽ rất kém. 120 giọt, tay của Trần Mộ ổn định chính xác, không hề động dấy. Trong cả quá trình nhỏ chất lỏng vào, hoàn toàn không xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Cho tới giờ, tất cả đều rất hoàn mỹ. Trần Mộ hài lòng ngẩng đầu, còn chờ thêm 15 phút phản ứng mới có thể thu được tạp mặc của năng lượng tạp cấp ba.

Mười lăm phút sau, Trần Mộ mở thùng chứa ra. Chất lỏng bên trong đã biến thành màu xanh biếc, sáng long lanh, khiến cho người khác có cổ xúc động muốn uống vào. Tuy nhiên trên thực tế thì loại dung dịch này có độc tính nhất định, nếu sơ ý uống vào thì sẽ chịu hậu quả khá nghiêm trọng.

Trần Mộ ngồi ngay ngắn, hắn đã sớm bày các loại bút chế tạp cần thiết trước mặt, cùng với các tạp phiến trống.

“Tốt lắm, người làm rất tốt.”

A Thập không chớp mắt, nghiêm nghị nghe chỉ huy khen ngợi. Trong trận chiến nhỏ vừa kết thúc, hắn phục kích thành công ba gã tạp tu của đối phương. Hắn không chỉ lấy được những thứ đáng giá trên người ba gã tạp tu mà còn được phong thưởng.

Khi hắn từ phòng chỉ huy đi ra thì nghênh đón hắn là từng ánh mắt hâm mộ. Đối phương là ba gã tạp tu cao cấp nhưng lại bị một mình hắn giết chết, thành tích như vậy dù đặt ở đâu đều khiến người khác giật mình. Hơn nữa cộng thêm ba gã tạp tu cao cấp lần này, thì số kẻ địch mà hắn giết đã lên đến 12.

Con mắt A Thập vẫn híp lại như cũ, trên mặt không hề có vẻ đắc ý. Hắn biết lần này mình có thể chiến thắng phần lớn là nhờ may mắn. Nếu như không phải mấy ngày trước mình mua được tấm {Vũ Toa} tạp, thì e rằng người phải chết lần này là mình.

Trong khoảng thời gian trước khi đến đây, hắn mỗi ngày đều khổ luyện {Vũ Toa} tạp, tốc độ bắn rót cuộc đạt tới mức sáu thoi/giây. Mà lần này, hắn nhờ vào tốc độ bắn siêu cao mà đánh cho đối phương không kịp trở tay.

Không thể không nói hán quá may mắn. Trong 12 tên này, dĩ nhiên không có ai là phòng thủ hình tạp tu. Nếu như gặp phải một tên phòng thủ hình tạp tu có vòng năng lượng, vậy người gặp nguy hiểm là hán. {Vũ Toa} tạp chỉ có cấp ba, thôi năng lượng bắn ra cũng không đủ để xuyên thủng vòng năng lượng do tạp cấp ba tạo nên.

“A Thập, có bán tấm {Vũ Toa} tạp không? Sáu trăm điểm công hiến thế nào?” Thỉnh thoảng dọc đường lại có người lại gần hỏi cùng một câu.

Hầu như tất cả mọi người đều biết trên tay A Thập có một tấm {Vũ Toa} tạp có thể bắn sáu thoi/giây. Ở tiền tuyến, dĩ nhiên bọn họ vì số điểm công hiến khổng lồ mà tới, nhưng dù là có nhiều điểm công hiến hơn nữa thì cũng phải còn mạng mới hưởng thụ được.

Sáu trăm điểm công hiến, đã gấp bốn lần mức giá ban đầu mà A Thập mua, cái giá này đủ để mua được tạp phiên cấp bốn có một ít tính năng xuất sắc. Mỗi lần A Thập đều rất kiên quyết từ chối, hán rất khôn khéo, bây giờ tấm {Vũ Toa} tạp trên tay mình không chỉ quan hệ đến chiến tích, mà còn liên quan đến tính mạng bản thân.

Trữ Bằng nhìn chằm chằm yêu cầu trợ giúp gửi về từ tiền tuyến, vẻ mặt kì quái, nghiêng đầu hỏi Trữ Diễm: “Người có nghe nói qua {Vũ Toa} tạp chưa?”

“{Vũ Toa} tạp? Đó là thứ gì?” Trữ Diễm lắc đầu hỏi, bước lại gần.

“Ta cũng không biết.” Trữ Bằng lấy tay vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng của mình, chỉ vào màn hình trước mặt nói: “Tiền tuyến vừa đưa tới một phần báo cáo, yêu cầu cung cấp số lượng lớn {Vũ Toa} tạp, càng nhiều càng tốt.”

Hai tay Trữ Diễm chống vào cạnh bàn, nhìn chằm chằm báo cáo trên màn hình. “Một người giết chết 12 tạp tu của đối phương, oa, khi nào thì A Thập trở nên lợi hại như vậy?” Nàng vẫn ở trong tòa nhà này, tự nhiên biết A Thập là ai. Trong lòng nàng, tuy A Thập có chút thực lực nhưng chắc chắn không thể đạt tới trình độ kinh khủng này.

“Bên trong đề cập đến {Vũ Toa} tạp, A Thập sử dụng loại tạp phiên này giết chết 12 kẻ địch. À, tấm {Vũ Toa} tạp này mua từ trong tòa nhà này, là do ai chế tạo?” Trữ Bằng có vẻ đăm chiêu.

Trữ Diễm nhú mày, sau đó nhanh chóng đứng dậy: “Ta lập tức đi thăm dò.”

Đối với yêu cầu trợ giúp từ tiền tuyến, hai người tự nhiên không dám lơ là, lập tức bắt đầu điều tra trong tòa nhà. Rất nhanh bọn họ liền tìm được A Cổ Lực Đế Kì, người bán {Vũ Toa} tạp cho A Thập. Tuy nhiên A Cổ Lực Đế Kì cũng không rõ rốt cuộc chế tạo sự chế tạo tấm tạp phiên này là ai. Bọn họ liền lập tức chạy tới chỗ kí bán dò bản ghi chép.

Làm liên tục ba ngày, Trần Mộ nhìn một đồng năng lượng tạp cấp ba trước mắt, trong lòng đầy cảm giác thành công. Trong ba ngày, hán chế tạo ra 62 tấm năng lượng tạp cấp ba, chính hán cũng cảm thấy kinh ngạc trước thành tích này.

Lúc nào thì mình trở nên lợi hại như vậy? Hán không thể tin được nhìn hai tay của bản thân, lúc này hán mới giật mình phát hiện, bất tri bất giác mình cùng với trước kia đã như hai người khác nhau.

Ngày ra cười một lúc, hán liền bắt đầu thu dọn những thứ trên bàn.

Trong phòng có một thiết bị kiểm tra đơn giản, hán tùy ý rút một tấm năng lượng tạp cấp ba cắm vào trong đó.

Con số trên màn hình bắt đầu nhảy lên nhanh chóng, đến con số 12,156 mới dừng lại. Kết quả này khiến hán hơi hài lòng, mình không có lãng phí những nguyên liệu này.

Kết cấu của năng lượng tạp cấp ba khá tinh vi, bởi vì sự chênh lệch về chất lượng nguyên liệu, trình độ chế tạo sự nên năng lượng tạp cấp ba được chế tạo ra cũng có sự khác biệt.

Mặc dù trên tiêu chuẩn thì năng lượng tạp cấp ba gồm 10,000 năng lượng, nhưng trên thực tế thì chỉ cần chứa hơn 9000 năng lượng thì được xem là năng lượng tạp cấp ba. Mà năng lượng tạp do Trần Mộ chế tạo ra có tới 12,000 năng lượng, có thể tính là cực phẩm.

Nhiều hơn 2000 năng lượng, đối với đám tạp tu mà nói thì rất có khả năng quyết định bọn họ sống hay là chết.

Trần Mộ đang chuẩn bị rút tám năng lượng tạp này ra thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

103. Chương 103: Hợp Tác

Mở cửa phòng, một cái đầu tròn bóng loáng cực kì bắt mắt xuất hiện trước mặt Trần Mộ. Là Trữ Bằng, Trần Mộ thầm kinh ngạc trong lòng, lập tức đề cao cảnh giác. Từ lúc gặp Trữ Bằng vào ngày đầu tiên, trong thời gian khác bản thân hắn chưa từng gặp lại vị tổng phụ trách của tòa nhà này. Bây giờ hắn cùng Trữ Diễm đến tìm mình thì chắc chắn là có chuyện.

“Có chuyện gì không?” Trần Mộ mở miệng hỏi.

Trang phục lần này của Trữ Diễm hoàn toàn khác với vẻ bốc lửa lúc trước. Vóc người như ma quỷ được bộ đồng phục làm việc che kín, so với lần trước trang trọng hơn nhiều, chỉ là cổ áo hơi mở rộng kia lại để sự gợi cảm càng thêm hấp dẫn người khác.

Bất quá trong mắt Trần Mộ thì lần này Trữ Diễm có vẻ già dặn hơn một ít. Hắn rất trân trọng loại khí chất này.

“Sao không mời chúng ta vào ngồi một chút?” Trữ Diễm cười nói.

Trần Mộ nghiêng người để hai người bọn họ bước vào.

“Ở chỗ ta chỉ có nước.” Trần Mộ nhìn thoáng qua hai người.

“Không sao, nước là được rồi.” Trữ Diễm cười đáp.

Sự cảnh giác trong lòng Trần Mộ càng cao hơn. Hắn còn nhớ rất rõ lúc trước khi hắn giao tạp phẩm đã sửa chữa cho Trữ Diễm, trong mắt nàng chỉ có sự khinh miệt nhưng lần này nàng như thể biến thành một người khác.

Hắn biết loại thay đổi thái độ này chắc chắn là có lí do, nhưng đến giờ hắn còn chưa biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Trữ Bằng quay cái đầu bóng lưỡng của hắn đánh giá căn phòng, khi ánh mắt của hắn rơi vào thiết bị kiểm tra trong góc phòng thì hai mắt đột nhiên tuôn ra một đoàn sao sáng.

Hắn đứng dậy, đi tới trước thiết bị kiểm tra. Trần Mộ vừa mới kiểm tra, còn chưa kịp tắt thiết bị, con số trên màn hình trong phòng vô cùng bắt mắt.

Trữ Bằng liếc nhìn Trần Mộ. Nhếch miệng cười nói: “Không ngờ trình độ của Trần Mộ tiên sinh lại cao đến thế, con số này đủ để không ít chế tạp sư xấu hổ a.” Hắn xoa xoa hai tay, vẻ mặt hối lỗi: “Ta là người thô hào, không hiểu những thứ này, làm việc rất thiếu sót, mấy hôm trước đối đãi tiên sinh không chu đáo, thật sự là không áy náy không yên.”

Trữ Diễm khó hiểu nhìn Trữ Bằng, nàng không hiểu sao đại ca lại nói những lời này. Nhưng khi ánh mắt nàng rơi vào màn hình trên thiết bị kiểm tra thì thân thể nhẹ rung. Đôi mắt đẹp khó giấu vẻ khiếp sợ, lập tức quên luôn những lời chuẩn bị nói ra.

Trần Mộ càng thêm chắc chắn là đối phương có việc cần giúp đỡ. Lúc đầu khi hắn bị Trữ Đông đưa tới đây, giọng nói của Trữ Bằng mất kiên nhẫn đến mức nào, còn Trữ Diễm thì chưa lúc nào khách sáo như bây giờ. Chuyện trước kiêu căng sau lại cung kính như vậy hắn thấy không ít. Thật ra cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ để chứng thực suy nghĩ trong lòng.

Ánh mắt Trữ Diễm nhìn về phía Trần Mộ liền thay đổi, không ngờ lại mang theo một tia kính trọng.

“Các người có chuyện gì cứ nói thẳng ra, thời gian giao ủy thác của ta gần tới rồi.” Trần Mộ quyết định đi thẳng vào vấn đề. Khái niệm về thời gian của hắn luôn cực kì chuẩn xác, không để bản thân lãng phí quá nhiều thời gian. Cộng thêm lần trì hoãn của hai người này, Trần Mộ chỉ còn cách thời hạn giao ủy thác 20 phút.

Không ngờ là khi nghe được Trần Mộ nói câu này, Trữ Bằng và Trữ Diễm lại nhìn nhau cười.

Lần này mở miệng là Trữ Diễm, nàng cười nói: “Người chuẩn bị đi giao nhiệm vụ năng lượng tạp cấp ba phải không? Người làm được bao nhiêu tấm?”

“Sao người biết?” Tuy nhiên nghĩ đến thân phận hai người, vẻ mặt Trần Mộ liền giãn ra: “62 tấm.”

Trữ Diễm cùng Trữ Bằng giật bắn cả người, cùng thốt lên hỏi: “ Bao nhiêu tấm?”

“62 tấm. Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?” Trần Mộ khó hiểu nhìn hai người, hắn không biết vì sao hai người lại kinh ngạc.

“Ba ngày làm 62 tấm?” Trữ Bằng cùng Trữ Diễm nhìn nhau, vẻ mặt có phần kỳ quái.

“Đúng. Làm quá ít sao?” Trần Mộ nhú mày, nhớ tới nội dung ghi trên ủy thác: “Không phải nói chỉ cần 40 tấm là tính hoàn thành ủy thác sao?”

“A a, tất nhiên là tính hoàn thành ủy thác!” Trữ Bằng vội nói, một lớp mồ hôi tinh mịn thấm ra trên cái đầu trọc của hắn, thỉnh thoảng còn có thể thấy một hai luồng khí nóng bốc lên dày đặc dưới ánh đèn. Hắn hỏi dò: “Chất lượng của những tấm năng lượng tạp cấp ba này thế nào?” Hắn chỉ tay về phía thiết bị kiểm tra: “So sánh với tấm kia thì sao?”

“Kém không nhiều, dao động ở mức 200.” Trần Mộ cũng không hài lòng với thành tích này. Nhóm tạp mặc này đều là do mình chế tạo cùng lúc mà còn có sự chênh lệch như thế, vậy nói rõ mình vẫn chưa đạt được sự chuẩn xác trong khâu không chế khi chế tạp.

Trần Mộ nhớ rất rõ một câu nói trong tấm tạp phiên thần bí: “Một vị chế tạp sư nếu như không thể khống chế chính xác mỗi khâu chế tạp thì không cách nào trở thành một vị chế tạp sư thành công.” Từ đó có thể thấy được khống chế chính xác quan trọng đến mức nào.

Tuy nhiên, bất mãn quy bất mãn, đây đã là thành tích tốt nhất của hắn. Nếu là lúc trước thì độ dao động sẽ ở mức từ 300 trở lên. Sở dĩ đạt được thành tích này, hoàn toàn là nhờ lợi ích thu được từ huấn luyện độ nhạy cảm giác trong thời gian này. Bây giờ hắn không chế cảm giác càng thêm chuẩn xác.

Bây giờ hắn mới phát hiện, không ngờ huấn luyện độ nhạy cảm giác lại có nhiều chỗ tốt đến vậy! Hắn tin tưởng chỉ có rèn luyện độ nhạy cảm giác đến một mức cao hơn, thì mới có thể giảm loại dao động này xuống mức thấp hơn.

Hắn không biết câu nói của mình khiến Trữ Diễm và Trữ Bằng rung động cỡ nào.

Mồ hôi trên cái đầu bóng lũng của Trữ Bằng càng thêm tinh mịn, khí nóng bốc lên cũng càng rõ ràng hơn. Trữ Diễm sớm đem trang trọng, quyến rũ vứt hết ra sau, bây giờ nàng đã thờ ơ mặt ra.

Đào được bảo! Tâm tư hai người cực nhanh, liền nhận ra giá trị của Trần Mộ. Dù cho thiếu niên chẳng chút thu hút trước mặt không chế tạo {Vũ Toa} tạp, chỉ một khả năng này cũng đủ để hắn đặt chân ở chỗ này, hơn nữa còn sống rất khá.

Năng lượng tạp cấp ba là năng lượng tạp được sử dụng nhiều nhất, có tỉ lệ hiệu năng/giá cả tốt nhất. Quy cách của năng lượng tạp cấp một - cấp hai quá thấp, không cách nào thỏa mãn yêu cầu của tạp tu trung cao cấp. Nhưng năng lượng tạp cấp bốn trở lên lại có giá cực cao, không có gia tộc nào đủ tài lực để trang bị năng lượng tạp cấp bốn cho tất cả tạp tu.

Bởi vậy, một vị chế tạp sư có thể làm ra năng lượng tạp cấp ba có chất lượng cao, hơn nữa lại cực kì ổn định đều có giá trị rất lớn với mỗi thế lực. Càng huống chi bây giờ là lúc chiến tranh, nhu cầu năng lượng tạp so với bình thường không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Nhìn qua thì tác dụng của vài chục năng lượng tạp cấp ba chất lượng cao chỉ có hạn, nhưng hai người hiểu được nó có bao nhiêu giá trị. Chỉ cần đưa chúng lên tiền tuyến, các tạp tu kinh nghiệm phong phú đều biết cách lợi dụng ưu thế ngoài dự đoán của kẻ địch này.

Năng lượng tạp cấp ba có chất lượng cao cũng không dễ mua, về cơ bản chỉ cần chứa hơn 11,000 năng lượng liền được tính là chất lượng cao. Mà đồng năng lượng tạp cấp ba trước mắt đều là 12,000 trở lên. Sao lại không khiến hai người hưng phấn?

Hơn nữa chỉ cần Trần Mộ còn ở đây, bọn họ liền không ngừng thu được năng lượng tạp cấp ba chất lượng cao này, đây là một điểm sản xuất ổn định.

Hơn nữa vận may của hắn cũng khiến người khác hưng phấn a!

Dù không kiểm tra những năng lượng tạp này, nhưng hai người bọn họ không hề nghi ngờ lời nói của Trần Mộ.

Trữ Bằng nuốt nước miếng, ra vẻ ngay thẳng: “Trần tiên sinh không cần lo lắng, chúng ta đã xác định người hoàn thành phần ủy thác này. Hơn nữa vì chất lượng năng lượng tạp cấp ba người chế tạo rất tốt, nên chúng ta quyết định chi trả 10 điểm cống hiến cho mỗi tấm năng lượng tạp. Lần này người thu được 620 điểm cống hiến.”

Bề ngoài Trữ Bằng nhìn như thô hào, nhưng bên trong lại rất khôn khéo. Hắn biết rõ nên làm như thế nào. Nếu đối phương có bản lĩnh thật sự, vậy hắn cũng không cần keo kiệt. Bên ngoài rất khó mua được năng lượng tạp cấp ba có chất lượng cao như vậy.

Hơn nữa so sánh với điểm cống hiến, thì lời kéo vị chế tạp sư này mới quan trọng. “Ừ.” Trần Mộ ứng lời, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn không ra chút hưng phấn nào. Điều này làm cho hai người đang âm thầm quan sát hắn có chút thất vọng.

Tuy nhiên rất nhanh Trữ Diễm lộ ra nụ cười quyến rũ độc đáo của nàng: “Trần tiên sinh, không biết người có hứng thú tiếp nhận một ủy thác khác không? Thù lao rất cao nha.”

Trần Mộ biết vở kịch thật sự đến. Hắn không tin hai người này sẽ vô duyên vô cớ chạy đến chỗ mình, hơn nữa còn là hai người cùng đi với nhau. Hắn vẫn âm thầm cảnh giác, dù là Trữ Bằng vừa đưa ra thù lao 10 điểm cống hiến một tấm năng lượng tạp, hắn vẫn không hề thay đổi thái độ.

“Ủy thác gì?”

“{Vũ Toa} tạp”. Trữ Diễm nhìn Trần Mộ chằm chằm, nói ra ba chữ này.

Về mặt Trần Mộ vẫn như cũ, nhưng trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn. Hắn không ngờ tấm {Vũ Toa} mình dùng để thể hiện giá trị của bản thân đạt được mục đích nhanh như vậy. Trữ Bằng và Trữ Diễm cũng không nghĩ ra {Vũ Toa} tạp là do thiếu niên chất phác này cố tình đưa ra để hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Thấy Trần Mộ không mở miệng từ chối, Trữ Diễm thầm mừng rỡ trong lòng, nụ cười trên mặt càng thêm quyến rũ: “Chúng ta cần một nhóm {Vũ Toa} tạp, tất nhiên chúng ta sẽ thanh toán đủ thù lao.”

“Bao nhiêu?” Trần Mộ hỏi rất trực tiếp.

Hai người Trữ Diễm và Trữ Bằng không ngờ Trần Mộ hỏi giá trắng trợn như vậy. Tuy nhiên với trả giá thì Trữ Diễm liền phát huy ra ưu thế trời sinh của phụ nữ, nàng phản ứng cực nhanh, không đưa ra giá của mình mà hỏi ngược lại: “Trần tiên sinh muốn bao nhiêu đây?”

Trần Mộ không hề tránh ánh mắt của Trữ Diễm: “Ta muốn đi đầu giá {Vũ Toa} tạp để xác định giá của nó trước.” Hắn biết rất rõ hai người vì {Vũ Toa} tạp mà đến, chắc chắn là tính năng của {Vũ Toa} tạp khiến bọn họ chú ý. Nếu là như vậy thì đám tạp tu trong tòa nhà nhất định sẽ biết một chút, mình cầm một tấm {Vũ Toa} tạp đi thăm dò thì có thể biết được một cái giá đại khái.

Trữ Diễm liền cảm thấy buồn cười, không ngờ thiếu niên chất phác này lại lanh lợi như thế. Nàng làm sao không biết bây giờ {Vũ Toa} tạp là một món hàng nóng bỏng cỡ nào trong mắt đám tạp tu. Nếu có một

tấm {Vũ Toa} tạp được đấu giá vào lúc này, chỉ sợ bị đẩy lên một mức giá rất cao. Nếu ấn theo mức giá này nhận mua, dù là bọn họ cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Trữ Bằng thấy tình thế không ổn, lập tức xen vào, đưa ra mức giá đã chuẩn bị trước: “Hai trăm điểm cống hiến một tấm, tài liệu do chúng ta chi trả, thế nào?”

Hai trăm điểm cống hiến cho một tấm, dù là trầm ổn như Trần Mộ cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng. Hắn liền đồng ý: “Được!” Mức giá này đã vượt xa dự đoán của hắn, hơn nữa đối phương mới là chủ nhân thật sự ở nơi này, chỉ cần điều kiện hợp lý thì mình không cần phải quá so đo.

Thấy vẻ mặt vui mừng của Trần Mộ. Trữ Diễm vừa chịu thua thiệt càng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Trữ Bằng cũng thể hiện ra khí chất quyết đoán của một người phụ trách, một khi đã quyết định thì không chút lộn xộn.

“Tốt, cứ quyết định như vậy.” Hắn trầm ngâm trong phút chốc rồi nói: “Ưu thế lớn nhất của {Vũ Toa} tạp là tốc độ bán, nhưng có khuyết điểm là uy lực hơi nhỏ. Ta không biết Trần tiên sinh có biện pháp nào để tăng uy lực mà không ảnh hưởng đến tốc độ bán không?”

Trần Mộ cũng khôi phục sự tỉnh táo, trong đầu hắn liền hiện lên vài loại phương án, bình tĩnh nói: “Ta cần phải thí nghiệm, hơn nữa cần một ít tài liệu khá đắt đỏ.”

“Về mặt tài liệu thì không có vấn đề, bắt đầu từ hôm nay chỉ cần là tài liệu ở siêu thị thì ngài có thể tùy ý lựa chọn.” Trữ Bằng trả lời rất nhanh, ngay sau đó bổ sung thêm một câu: “Nếu như siêu thị không có tài liệu cần thiết, Trần tiên sinh có thể tìm ta hoặc Trữ Diễm. Chúng ta sẽ mau chóng thỏa mãn yêu cầu của người.”

Trữ Bằng hiểu rõ trận xung đột này đã đến thời điểm mấu chốt. Bất cứ một điểm lực chiến đấu nào đều rất có khả năng trở thành đòn quyết định bước ngoặt của trận chiến. Dù nguyên liệu có trân quý, không biến nó thành tạp phẩm, vậy nó không tạo được một chút lực chiến đấu nào, đặt ở đây cũng chỉ là vật chết. Huống chi so sánh với cả chiến dịch thì chút ít tài liệu có là gì?

“Được.” Trần Mộ gật đầu chấp nhận, hắn cũng biết đối phương tại sao lại hào phóng đến vậy. Hợp tác vui vẻ là theo nhu cầu, bây giờ đối với Trữ gia thì thời gian mới là quan trọng nhất. Hắn liếc nhìn Trữ Bằng, nói: “Ta sẽ làm với tốc độ nhanh nhất.”

Trong mắt Trữ Bằng thoáng hiện một tia tán thưởng, làm ăn cùng người thông minh luôn là một việc rất thoải mái. Hắn thoáng đắn đo một chút: “Vậy phiên Trần tiên sinh làm một nhóm {Vũ Toa} tạp trước đi, nếu như 20 tấm thì cần thời gian bao lâu?”

“Ba ngày”. Trần Mộ liền tiếp lời.

“Được rồi.” Trữ Bằng gật đầu, thầm tính toán trong lòng, ngoài miệng nói: “Vậy ba ngày sau ta tới lấy 20 tấm này. Cùng lúc đó điểm cống hiến sẽ được chuyển đến phòng tạp của người. Nếu người có thể đề cao uy lực {Vũ Toa} tạp, lấy tiêu chuẩn là xuyên thủng được vòng năng lượng cấp ba, ta sẽ trả 500 điểm cống hiến cho mỗi tấm.”

“Được.” Trần Mộ đồng ý, nhưng hắn suy nghĩ một chút: “Có thể đề cao uy lực của {Vũ Toa} tạp, tuy nhiên ta phải nói rõ trước, uy lực tăng lên nhưng cấp độ vẫn là cấp ba.”

“Không thành vấn đề.” Trữ Bằng thoải mái đồng ý: “Ta chỉ quan tâm đến uy lực.” Nói xong, hắn vươn tay phải ra: “Hợp tác vui vẻ!”

Trần Mộ cũng vươn tay phải của mình ra, nắm nhẹ tay của Trữ Bằng: “Hợp tác vui vẻ.”

Trữ Bằng cùng Trữ Diễm cầm theo 62 tấm năng lượng tạp cấp ba rồi từ biệt Trần Mộ.

Trở lại phòng làm việc, Trữ Diễm không nhịn được oán trách: “Bằng ca, vừa rồi người cũng thật là hào phóng, 200 điểm cống hiến một tấm, mức giá cao như vậy.” Năng rõ ràng còn để bụng chuyện thua thiệt với Trần Mộ vừa rồi.

Trữ Bằng cười lớn: “Người nhìn người kia, lòng dạ hẹp hòi. Đừng nói chút điểm cống hiến đó, dù hắt ra giá cao tới đâu thì ta đều đồng ý. Đối với chúng ta mà nói thì thời gian là quan trọng nhất, không cần phải so đo chút lợi ích nhỏ nhoi đó. Hơn nữa hắt là nhân tài, trả thù lao cao cũng hợp lý.”

“Nhân tài? Sao ta nhìn không ra.” Trữ Diễm chép miệng, tỏ vẻ không đúng: “Dù cho lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có thể chế tạt phiền cấp ba, bên trong tòa nhà này còn nhiều người tài giỏi hơn hắt nữa mà.”

Trữ Bằng cười lạnh, nói: “Người nghĩ vậy là sai rồi. Trong khoảng thời gian này chúng ta thu được bao nhiêu ủy thác? Dù là năng lượng tạt cấp ba cũng có trên trăm tấm, nhưng có mấy tấm có trên 11,000 năng lượng? Lần trước thu được chỉ có năm tấm, nhưng chỉ mình hắt thì làm ra nhiều như vậy. Ta dám đánh cuộc mỗi tấm trong đồng năng lượng tạt cấp ba này đều có trên 11,000 năng lượng.”

“Người tin lời hắt nói?” Mặc dù Trữ Diễm đã tin trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn cãi lại.

Trữ Bằng than nhẹ một tiếng, rồi nghiêm mặt nói: “Muội muội, người vẫn không hiểu hắt. Vừa nhìn Trần Mộ là biết hắt thuộc dạng người rất chăm chú với công việc. Người như thế một khi làm việc thì sẽ làm đến cùng, kiên nhẫn, tuyệt đối không khoe khoang. Hắt nói tất cả đều là hơn 12000, vậy chắc chắn là hơn 12000. Chỉ điểm này liền hơn rất nhiều chế tạt sư cao cấp trong tòa nhà.” Rồi nhướn miệng cười: “Đúng là lúc trước ta xem nhẹ hắt.”

Trữ Diễm chết lặng, khiếp sợ nhìn đại ca, trong trí nhớ của nàng thì đây là lần đầu tiên đại ca đánh giá một người cao như thế.

Dường như nghĩ đến điều gì, Trữ Bằng không khỏi dặn dò: “Muội muội, sau này tiếp xúc với người này thì đừng nên tính toán chi li. Dù nhìn qua hắt có vẻ chất phác nhưng thật ra rất thông minh. Người như vậy chúng ta trả giá cao một ít cũng đáng giá.” Thật ra lúc trước Trần Mộ cũng không hy vọng quá nhiều vào {Vũ Toa} tạt. Ưu điểm và khuyết điểm của nó rất rõ ràng, tốc độ bắn cao nhưng uy lực thấp. Chẳng qua là hắt muốn dùng cách này để thể hiện giá trị của mình, nhưng không ngờ {Vũ Toa} tạt lại mang đến nhiều lợi ích như vậy.

Nếu như dốc sức chế tạo thì Trần Mộ có thể làm xong 20 tấm {Vũ Toa} tạt trong thời gian rất ngắn. Tài liệu mà {Vũ Toa} tạt cần đều là tài liệu cơ bản, phức tạp thật sự là cấu vãn của nó. Nhưng bây giờ độ nhạy của cảm giác đã tăng lên rất nhiều, nếu nói điều gì hắt không sợ nhất thì đó là cấu vãn phức tạp.

Hắt vẫn để lại cho mình một ít thời gian.

Bây giờ hắt đang vắt óc suy nghĩ làm sao tăng uy lực của {Vũ Toa} tạt. Đây là lần đầu hắt không cần lo lắng về tài liệu, nên hết sức phát huy khả năng của bản thân. Chỉ cần hắt có thể nghĩ ra thì liền thử nghiệm mà không cần băn khoăn. Vừa nghĩ đến việc mình có thể sử dụng tất cả tài liệu ở siêu thị thì hắt không khỏi trở nên hưng phấn.

Nhưng tiêu chuẩn mà Trữ Bằng đưa ra cũng không thấp, xuyên thủng vòng năng lượng cấp ba tiêu chuẩn, có lẽ cũng chỉ có huyền tạt cấp bốn mới làm được. Tất nhiên, một số ít huyền tạt cấp ba như {Thoát Vĩ Toa} tạt của Trần Mộ cũng làm được điều này.

Nếu như thực sự có thể thực hiện, vậy lực sát thương của {Vũ Toa} tạt không chỉ được tăng lên một chút. Rất khó tưởng tượng dưới tốc độ bắn cao như vậy thì mấy ai có thể sống sót trở về.

Đối với Trần Mộ thì đây là một vấn đề đầy tính khiêu chiến, nhưng hắt có đầy lòng tin.

Lúc Trần Mộ đi tới siêu thị tài liệu tự chọn thì ánh mắt khinh bỉ lúc trước đều biến mất không thấy, thay thế vào đó chính là sự kính sợ và tôn trọng.

Thế giới này thật đúng là thực tế a! Trần Mộ thầm cười khổ trong lòng. Đối với một kẻ từ đáy xã hội bò lên trên từng chút một như hắt, càng hiểu sâu sắc điểm này so với người thường.

Hắt chọn vài loại tài liệu mà trước kia chỉ có thể đứng nhìn qua ô kính, những tài liệu này đều cần rất nhiều điểm cống hiến mới mua được. Tuy nhiên lần này Trần Mộ cũng không cần tốn điểm cống hiến, hắt thừa dịp lựa chọn rất nhiều tài liệu mà bản thân đã thèm thuồng từ lâu, sau đó thỏa mãn trở về phòng.

Thời gian quá ít, nếu như chỉnh sửa toàn bộ cấu vãn của tạp phiên một lần nữa thì không đủ. Bất quá nếu không thể ưu hóa kết cấu, vậy dùng tài liệu để bù đắp.

Hắn không có ý nghĩ tiết kiệm tài liệu cho Trữ gia. Trong mắt hắn, tài liệu chính là để sử dụng, tài liệu dù có trân quý hơn nhưng nếu không được sử dụng, thì không cách nào phát huy ra giá trị của nó. Tất nhiên quan trọng là nếu đạt tới yêu cầu của Trữ Bằng, vậy thù lao của một tấm {Vũ Toa} tạp này là gấp 2.5 lần tấm {Vũ Toa} tạp bình thường. Điều này khiến hắn kích động đến mức run cả người.

Tài liệu ‘lá bạch tiêu’ dùng để chế tạo tạp phiên trông được đổi thành một loại tài liệu khác tốt hơn là ‘cỏ sái kim’. Điểm thần thạch được đổi thành tài liệu có vật tính mạnh hơn là bột của ‘tinh thần thạch’. Trên thị trường, giá của hai loại tài liệu này chênh lệch nhau gấp 10 lần. Trần Mộ cũng thay thuốc dung hòa, dùng dịch khuẩn thiên nhiên có tính năng xuất sắc hơn vài lần. Mặc dù vẫn giữ sự cân bằng vật tính khi pha trộn, nhưng nếu muốn phát huy uy lực lớn nhất thì vẫn cần điều chỉnh một ít.

Khống chế chuẩn xác liều lượng tài liệu được pha trộn cho cân đối, đây là một trong số việc sở trường của hắn. Hắn điều chỉnh tỉ lệ giữa các loại nguyên liệu rất nhanh, đạt tới một trạng thái cân bằng mới.

Rốt cuộc dưới sự cố gắng không ngừng của Trần Mộ, nhóm {Vũ Toa} tạp kiểu mới đã ra lò.

104. Chương 104: {vũ Toa} Tạp

“Đây là {Vũ Toa} tạp đã cải tiến.” Trần Mộ đưa ra một tấm tạp phiên màu đỏ tươi. Tấm {Vũ Toa} tạp này nhìn qua rất bắt mắt, lớp cấu vãn màu đỏ tươi đây cảm xúc dữ dội hiện lên trên mặt ngoài màu đỏ thẫm của tạp phiên, khiến cho nó như bị bao quanh bởi một đoàn lửa đỏ.

Trữ Bằng cảm lấy {Vũ Toa} tạp, trừ bỏ việc hắn là người phụ trách của trụ sở này, thì bản thân hắn còn là một vị tạp tu cao cấp, thực lực cao thâm khó dò. Chỉ thấy hắn thành thạo cầm {Vũ Toa} tạp vào trong độ nghi, ra hiệu cho Trữ Diễm có thể bắt đầu.

Trước mặt Trữ Diễm bỗng xuất hiện một màn hình đầy màu sắc, đây là màn hình điều khiển sân huấn luyện. Nàng thuần thục lựa chọn hạng mục tương ứng trên màn hình.

Thực hiện đầu tiên là thử nghiệm tính xuyên thấu, cũng là vấn đề được mọi người quan tâm nhất.

Ở một chỗ cách xa chừng 200 mét, có một vòng năng lượng hình cầu từ từ dâng lên, bên trong có một bia ngắm màu đỏ. Chỉ có xuyên qua vòng năng lượng thì mới đánh trúng bia ngắm được. Vòng năng lượng này là vòng năng lượng cấp ba tiêu chuẩn, nói chung lực phòng ngự của vòng năng lượng cấp ba bình thường ngang bằng với nó.

Trữ Bằng cũng không nói nhiều, vung tay bắn ra một thoi.

Hưu! Tiếng rít bỗng vang lên khiến Trữ Diễm bên cạnh giật mình. Một thoi màu xanh đậm từ trong tay Trữ Bằng bắn ra rất nhanh, để lại một vệt màu xanh biếc trên không trung.

Bình! Ba! Đầu tiên là một thanh âm giòn giã, ngay sau đó là một tiếng nổ. Hai tiếng này rất gần nhau, nhưng ba người ở đây đều là người có thính lực xuất sắc, có thể nghe ra rõ ràng.

Mọi người đều thấy rõ bia ngắm màu đỏ trong vòng năng lượng bị nổ tung.

Màn hình trước mặt Trữ Diễm cũng chiếu chậm lại cảnh vừa rồi, có thể nhìn rõ hơn cảnh miếng thoi màu xanh xuyên thủng vòng năng lượng trong nháy mắt.

Trữ Bằng không nén được vẻ vui mừng trên khuôn mặt: “Tốt! Tốt!” Ngay sau đó nói với Trữ Diễm: “Đổi sang hình thức bắn tự do.”

Trữ Diễm lựa chọn hình thức bắn tự do trên màn hình.

Đột nhiên vô số quang cầu nhỏ từ chỗ cách Trữ Bằng 500 mét bay qua. Chúng giống như một khối sao băng kéo một cái đuôi thật dài. Bởi vì tốc độ cực nhanh, cộng thêm quỹ đạo bay khó đoán, khiến cho chúng nhìn qua có vẻ tinh quái, linh hoạt dị thường. Số lượng những quang cầu nhỏ này rất nhiều, một đám lẫn lộn, rất khó bắt.

Trần Mộ thầm nghĩ trong lòng nếu như kêu mình qua bắn, chỉ sợ xác suất bắn trúng mục tiêu thấp đến đáng thương. Mặc dù {Thoát Vĩ Toa} tập lợi hại, nhưng tốc độ bắn cực chậm của nó là một nhược điểm trí mạng.

Hôm nay hắn được mở rộng tầm mắt, khi thấy màn biểu diễn của Trữ Bằng thì mới biết lực chiến đấu của tập tu cao cấp kinh người thế nào.

Ba ba ba!

Về mặt Trữ Bằng rất chuyên chú, thoi màu xanh trên tay bắn ra như mưa trút xuống, mỗi một thoi đều bắn trúng vào một quang cầu. Quang cầu trên đường bay tới đều bị thoi màu xanh mạnh mẽ chặn lại, mỗi khối quang cầu vừa đến gần khu vực này thì sẽ bị một thoi màu xanh đánh trúng, liền hóa thành một đám mảnh vỡ lấp lánh.

Chỉ thấy từng đám mảnh vỡ lấp lánh lan ra khắp bầu trời, ào ào rơi xuống, nhìn rất đẹp mắt.

Trần Mộ thầm hoảng sợ trong lòng, lực chiến đấu của Trữ Bằng thật kinh người. Nếu như mình cùng hắn đối chiến, chỉ e là không có chút phần thắng nào. Trần Mộ thầm tính toán, mặc dù Trữ Bằng sử dụng {Vũ Toa} tập lần đầu nhưng tốc độ bắn của hắn hầu như đạt đến mức sáu thoi một giây. Theo thời gian dần trôi qua, tần suất bắn của hắn cũng càng lúc càng đến gần sáu thoi một giây.

Trần Mộ bên cạnh thấy vậy thì hãi hùng khiếp vía, đây còn là lần đầu Trữ Bằng sử dụng {Vũ Toa} tập. Nếu như cho hắn thêm một thời gian để làm quen, Trần Mộ tin chắc hắn rất có khả năng đột phát tần suất sáu thoi một giây.

Thật sự là một kẻ đáng sợ!

Trữ Diễm chuyên chú nhìn màn hình trước mặt, các hạng số liệu trên màn hình không ngừng nhảy lên, càng xem thì vẻ mặt nàng càng nghiêm túc. Nếu như lúc trước nàng vẫn còn có chút nghi ngờ bản báo cáo về {Vũ Toa} tập, thì bây giờ nàng đã hoàn toàn đồng ý.

Đây là một loại huyền tập đáng sợ!

Liếc mắt nhìn vẻ mặt chất phác của Trần Mộ bên cạnh, nàng không khỏi than thở, một tên không có gì nổi bật lại phát minh ra một loại chiến đấu tập kinh khủng như vậy. Bây giờ nàng không dám xem thường vẻ mặt chất phác của Trần Mộ, thực lực chứng minh tất cả.

Thu hồi ý nghĩ, trong đầu nàng nhanh chóng xuất hiện vài phương án sử dụng loại tập phiền này. Nếu như một tiểu đội 20 người đều được trang bị loại tập phiền này, thì có thể hình thành một lưới hỏa lực dày đặc đủ để bao phủ cả một khu vực nhỏ. Mà nếu là 100 người thì sao?

Trữ Bằng kết thúc màn biểu diễn khiến Trần Mộ sợ hãi, hắn cực kì hài lòng.

“Rất tốt! Xem ra ta làm quen thêm một thời gian thì có thể đột phát bảy thoi một giây. Thật khó tưởng tượng đây chỉ là một tấm huyền tập cấp ba. Trần tiên sinh, đúng là ngươi luôn mang đến sự ngạc nhiên cho chúng ta.”

“Cám ơn đã khen ngợi.” Trần Mộ cố sức để giữ vẻ bình tĩnh trên mặt, che giấu sự rung động trong lòng. Bảy thoi một giây, tốc độ bắn này đã vượt qua tốc độ cao nhất theo lý thuyết, chẳng lẽ đây mới là thực lực chân chính của tập tu cao cấp sao?

Nén nỗi sợ hãi trong lòng, hắn móc ra một chồng {Vũ Toa} tập: “Đây là 20 tấm theo loại trước kia.”

Trữ Bằng cầm lấy tập phiền: “Trần tiên sinh thật đúng giờ, hiệu suất thật cao a. Ta muốn hỏi một chút, mỗi tấm {Vũ Toa} tập cải tiến thì tốn bao nhiêu thời gian so với loại trước?”

“Nhiều hơn 1/5.” Trần Mộ đưa ra một đáp án khá rõ ràng.

“Có thể hoàn thành 20 tấm trong ba ngày không?” Về mặt Trữ Bằng liền trở nên nghiêm trọng. Hắn rất hiểu loại tập phiền này một khi được đưa vào chiến đấu, hơn nữa tác chiến với quy mô lớn thì sẽ ảnh hưởng thế nào với cả cuộc chiến.

“Được.” Trần Mộ cũng không nói thừa.

Về mặt Trữ Bằng giãn ra một ít, liền nói: “Nếu Trần tiên sinh có thể rút ngắn thời gian xuống một ngày, ta nguyện ý trả thêm 100 điểm cống hiến cho mỗi tấm {Vũ Toa} tạp.”

Trần Mộ sững sốt, tính toán một lúc liền biết điều này cũng có thể thực hiện được. Tuy nhiên suy nghĩ một hồi thì hắn vẫn từ chối khéo cái đề nghị hấp dẫn này: “Thời gian hai ngày quá ngắn, tạp phiến chế tạo ra sẽ có rất nhiều tấm kém chất lượng.”

Trữ Bằng nghe vậy đành tiếc nuối nói: “Vậy thôi. Chất lượng là quan trọng nhất.”

Trần Mộ trở về phòng, căn phòng của hắn đã trở thành một nhà kho nhỏ, chứa đầy tài liệu. Vì tiết kiệm thời gian, hắn quyết định đem tài liệu ở siêu thị để trong phòng của mình.

Trần Mộ có thể rất nhẹ nhàng hoàn thành 20 tấm {Vũ Toa} tạp trong ba ngày. Dù cho rút ngắn một ngày thì cũng không phải là việc khó khăn với hắn. Tuy nhiên hắn cảm thấy vẫn nên cẩn thận, vĩnh viễn đừng để người khác biết thực lực của chính mình. Nếu không thì khi gặp tình huống nguy hiểm thật sự thì ngay cả một điểm chống cự cũng không có.

Còn sống thì phải cẩn thận.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã kiếm được khá nhiều điểm cống hiến. Hơn nữa bây giờ hắn có thể sử dụng tài liệu hoàn toàn miễn phí, cho nên hầu như không cần chi tiêu điểm cống hiến. Hắn không còn khát khao điểm cống hiến dữ dội như lúc đầu, so ra thì hắn cần phải để lại một ít ắt chủ bài cho bản thân.

Về phần thời gian khác, hắn còn có rất nhiều chuyện cần làm. Cho tới giờ hắn chỉ ngại không đủ thời gian, chứ không ngại có nhiều thời gian.

Trữ Bằng và Trữ Diễm vừa trở lại phòng làm việc, còn chưa kịp ngồi xuống thì thư ký đã gõ cửa phòng.

“Bọn họ đã tới.”

Trữ Bằng cùng Trữ Diễm nhìn nhau, Trữ Bằng mở miệng nói: “Ừ, để họ tới phòng họp số một.”

Hai người liền đi tới phòng họp số một, ở đây đã có năm người đang chờ họ.

Tuổi của năm người này đều không nhỏ, ít nhất cũng khoảng 40 tuổi, phần lớn đều là lão giả tóc bạc trắng. Năm người thấy hai người bước vào, trừ bỏ vị lão giả già nhất thì bốn người còn lại đều đứng dậy.

Trữ Bằng ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, cười nói: “Ta cũng không nói nhiều, lúc này mời mọi người đến đây tự nhiên là có việc muốn nhờ.” Năm người cũng không có vẻ bất ngờ, bọn họ đã sớm đoán được bản thân đến đây không phải chỉ để uống trà tán dóc. Nhưng Trữ Bằng đi thẳng vào vấn đề như vậy, những lão giả tinh minh này tự nhiên nghĩ ra mùi khẳn cấp trong đó.

Nói xong Trữ Bằng gạt đầu ra hiệu cho Trữ Diễm. Nàng phát cho mỗi người một tấm {Vũ Toa} tạp trên tay mình.

“Đây là tạp phiến do một vị chế tạp sư của chúng ta chế tạo ra. Tên là {Vũ Toa} tạp, chiến đấu huyền tạp cấp ba. Ưu điểm lớn nhất của nó là tốc độ bắn rất nhanh, tốc độ bắn trên lý thuyết của nó là sáu thoi một giây. Nếu là tạp tu tinh thông toa loại tạp phiến thì có thể đề cao thêm một bậc.” Trữ Bằng giới thiệu đơn giản về {Vũ Toa} tạp.

“Sáu thoi một giây?” Năm người cùng lúc ngẩn ra. Chợt người trẻ nhất nhin không được phản bác: “Không có khả năng, chiến đấu tạp cấp ba làm sao có tính năng như vậy? Chỉ có cấp bốn trở lên mới có khả năng đạt được tốc độ bắn này!”

Mấy người còn lại dù không nói gì, nhưng thái độ trên mặt cũng biểu hiện sự không tin tưởng của họ.

Trữ Bằng cũng không tức giận, mà vuốt cái đầu trọc của mình, mỉm cười nói: “Tạp phiến đều ở trên tay mọi người, mọi người có thể xem qua. Về phần con số này thì ta đã tự mình kiểm tra qua. Lần này mời mọi người là hy vọng mọi người có thể phẳng chế tạp phiến này. Tất cả mọi người đều là chế tạp sư có thực lực, nói về cấp bậc thì còn cao hơn người chế tạo tạp phiến này không biết bao nhiêu. Nghĩ tới thì đây không phải là vấn đề lớn. Tất nhiên về thù lao thì chúng ta tự nhiên sẽ không bạc đãi mọi người.

Hắn liền làm ra động tác mời mọi người xem tạp phiến.

Ánh mắt của năm người liền rơi vào tạp phiến này, bọn họ muốn xem thử huyền tạp cấp ba có thể đạt tới tốc độ sáu thoi một giây có hình dáng thế nào.

“Di!” “Di!” Vài tiếng kêu nhẹ thỉnh thoảng vang lên, vẻ mặt mọi người nhanh chóng trở nên nghiêm trọng.

Trữ Bằng cùng Trữ Diễm liếc nhìn nhau, đều thấy được tia lo lắng trong mắt của nhau.

Phòng họp liền yên tĩnh lại, năm vị chế tạp sư chăm chú nhìn tấm tạp phiến trên tay, không một ai nói chuyện. Trữ Bằng và Trữ Diễm cũng không thúc giục mà im lặng chờ kết quả.

Qua nửa tiếng mới có người mở lời. Nói chuyện là vị lớn tuổi nhất, đầu của hắn đã bạc trắng, hắn cũng là người có tiếng tăm nhất trong năm người ở đây. Vừa rồi khi Trữ Bằng và Trữ Diễm bước vào thì hắn là người duy nhất không đứng dậy. Hắn ho nhẹ một tiếng, làm bốn vị chế tạp sư khác đang xem đến say mê bình tĩnh lại.

Thấy vị lão giả này muốn nói, Trữ Bằng cùng Trữ Diễm ngồi thẳng người lên.

Suy nghĩ một chút, hắn từ từ nói: “Ta đã xem qua tấm tạp phiến này. Nói thật, phần lớn kết cấu ta đều không hiểu. Tuy nhiên Bằng ca đã thử qua tạp phiến, vậy tạp phiến chắc chắn không có vấn đề. Chỉ là kết cấu bên trong tạp phiến rất khác so với kiến thức ta đã học. Xem không hiểu quy xem không hiểu, nhưng kết cấu của nó tinh vi tỉ mỉ, kết cấu chặt chẽ, tốc độ bắn có thể đạt tới sáu thoi một giây chính là nhờ kết cấu đặc biệt này.”

Nhìn lướt qua mọi người đang lắng nghe hắn nói. Hắn dừng một chút, mới nói ra một câu: “Thành thật mà nói, lão đầu ta không phải chế được tấm tạp phiến này.”

Câu này vừa nói ra, cả phòng họp liền yên ắng. Lấy thân phận địa vị của vị lão giả này, chính miệng hắn nói ra mình không phải chế được một tấm tạp phiến. Những lời này có phân lượng hơi nặng.

Trữ Diễm và Trữ Bằng hai mặt nhìn nhau, hai người đều kinh ngạc. Lúc này bọn họ cần rất nhiều {Vũ Toa} tạp, tốc độ chế tạo của Trần Mộ dù nhanh nhưng vẫn còn xa mới để bọn họ thỏa mãn. Vì vậy bọn họ mới có ý định tìm người phảng chế. Trong ý nghĩ của bọn họ, thực lực của Trần Mộ không tệ nhưng trong trụ sở có vô số cao thủ chế tạp, tính ra thì số người có năng lực phảng chế không ít.

Có lẽ {Vũ Toa} tạp mà bọn họ phảng chế không đạt được trình độ như Trần Mộ, nhưng đối với Trữ gia thì thêm một tấm là thêm một phần lực chiến đấu. Bọn họ có nhu cầu rất lớn với {Vũ Toa} tạp.

Năm vị chế tạp sư này không ai không phải là người đứng đầu trong trụ sở, hầu như có thể đại diện chế tạp sư có trình độ cao nhất. Mà vị lão giả càng có thể nói là nhân vật cấp đại sư, hắn có quan hệ rất tốt với Trữ gia. Hắn đến đây để an dưỡng tuổi già, thuận tiện giúp Trữ Bằng giải quyết một số vấn đề về chế tạp. Trữ Bằng gặp hắn cũng phải lễ phép.

Hắn vừa mở miệng liền xác định hướng đi của cả vấn đề.

Ánh mắt Trữ Bằng nhìn về phía các chế tạp sư khác, sắc mặt bốn vị chế tạp sư còn lại đều khó coi đến cực điểm. Bọn họ cũng không có cách nào phảng chế tấm tạp phiến này.

“Tấm tạp phiến này rất cổ quái, như lời Vu lão nói, có rất nhiều kết cấu bên trong mà ta chưa từng gặp qua, cũng không biết là bắt nguồn từ lưu phái nào.” Một vị chế tạp sư trong đó nhin không được nói nhỏ, các vị chế tạp sư còn lại đều gật đầu, rõ ràng bọn họ cũng có cùng ý kiến.

Nếu như ai nghĩ rằng chỉ cần dựa vào cấu vãn trên bề mặt tạp phiến mà phỏng theo là được, vậy là sai hoàn toàn rồi. Nếu như không hiểu ý nghĩa, tác dụng của những cấu vãn, vậy cho dù dùng bút đồ ra cấu vãn giống nhau cũng không có tác dụng gì.

Trừ năng lượng tạp cấp một ra thì các loại tạp phiến còn lại đều cần gia nhập cảm giác. Chỉ có thật sự hiểu tác dụng của mỗi cấu vãn, mỗi hình kết cấu trong tạp phiến thì mới có thể điều chỉnh cảm giác tương ứng, để tạp mặc và tạp phiến đạt tới độ khớp khác nhau.

Giống như vẽ tranh, có chỗ cần dùng cọ nhẹ nhàng phác họa, có chỗ cần dùng cọ ấn mạnh mực vào. Táp phiến cũng giống như thế, chỉ là không thể phán đoán độ kết hợp bằng mắt thường, mà chỉ có thể ước lượng thông qua kết cấu.

Những chế tạp sư này bị cản trở ngay từ bước đầu, tự nhiên không thể thực hiện tiếp những công đoạn sau.

Trữ Bằng cười khổ trong lòng, hẳn hoàn toàn không ngờ những chế tạp sư tiếng tăm lừng lẫy này lại không có cách nào phảng chế một cái huyền tạp cấp ba. Điều này nằm ngoài dự tính của hắn, hơn nữa điều này cũng có nghĩa kế hoạch thu được số lượng lớn {Vũ Toa} tạp trong thời gian ngắn của hắn đã phá sản.

“Chúng ta có thể yêu cầu hắn tới giải thích kết cấu này hay không?” Trữ Diễm đột nhiên hỏi.

“Ồ đồ!” Vị lão giả này mắng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị có phần không vui, mà ánh mắt mấy vị chế tạp sư khác nhìn về phía Trữ Diễm cũng không tốt.

Trữ Diễm liên tục le lưỡi, nàng biết mình nói sai rồi.

Thấy Trữ Bằng có vẻ thắc mắc, vị lão giả này mở miệng: “Truyền thừa của chế tạp sư bây giờ dù không nghiêm khắc như trước, nhưng cách nhìn của mọi người về vấn đề này rất giống nhau. Đừng nói là ép buộc người khác nói ra điểm mấu chốt trong đó, dù chỉ là tìm hiểu thì cũng là phạm vào kiêng kị.”

Thấy hai người vẫn lộ ra vẻ khó hiểu, lão giả suy nghĩ một chút rồi nói: “Đổi lại cách so sánh khác sao. Bằng ca là tạp tu, tự nhiên biết tạp tu không giống nhau, có hiểu biết về kết cấu năng lượng khác nhau. Cùng sử dụng một tấm tạp phiến nhưng hiểu biết của hai người về kết cấu năng lượng khác nhau, thì uy lực khác biệt rất xa. Dù là lưu phái tạp tu nào thì thứ chủ yếu nhất là sự hiểu biết về kết cấu năng lượng. Các người từng nghe ai nói, có người nào đem hiểu biết về năng lượng của mình truyền thụ cho người khác?”

“Không có.” Lúc này Trữ Bằng mới chợt gật đầu hiểu ra, còn Trữ Diễm thì tinh nghịch le lưỡi ra một lần nữa.

“Đúng vậy. Sau này các người phải nhớ kỹ, đây là một luật bất thành văn trong giới chế tạp sư, còn là luật thép. Dù ai vi phạm, một khi bị chế tạp sư khác biết được thì hậu quả rất nghiêm trọng. Hơn nữa, kết cấu của tấm tạp phiến này rất đặc thù, hoàn toàn khác với kết cấu tạp phiến bình thường, rõ ràng là thuộc về lưu phái. Hễ là thứ liên quan đến lưu phái thì càng nhạy cảm, càng kiên quyết.” Lão giả giáo huấn hai người, ở đây cũng chỉ có hắn dám giáo huấn hai người như vậy.

“Vu gia gia, ta đã hiểu rõ.” Trữ Bằng vội vàng cung kính nói.

“Ta mang tấm tạp phiến này về nghiên cứu một chút.” Lão giả đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “À, vị chế tạp sư kia là ai, lúc nào đó giới thiệu cho ta biết.”

“Ngài muốn gặp hắn! Không thành vấn đề, nhưng phải chờ thêm một thời gian nữa. Gần đây hắn phải chế tạo {Vũ Toa} tạp, chỉ sợ không có thời gian. Nếu bây giờ ngài đi gặp hắn thì cũng không có hứng nói chuyện.” Trữ Bằng giải thích.

Lão giả suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vậy chờ thêm một thời gian sao.”

Trữ Diễm đột nhiên chỉ vào tấm {Vũ Toa} tạp trên tay lão giả: “Vu gia gia, tấm tạp này phải đưa đến tiền tuyến.”

Lão giả ngẩn ra, chợt đưa {Vũ Toa} tạp qua, khẽ thở dài: “Ai, vậy ta không lấy, có thể bớt một người chết thì bớt một người sao!” Vẻ mặt hắn đầy lo lắng, như thể thoáng cái già đi rất nhiều. Nghĩ đến mình đã già còn phải gặp chiến tranh như vậy, trong lòng lão nhân đầy cảm xúc lẫn lộn.

Trữ Diễm vội vàng chạy tới dìu hắn về phòng.

Trần Mộ cũng không lo lắng vấn đề {Vũ Toa} tạp bị phảng chế, hay nói đúng hơn là hắn không có chút thời gian nào để suy nghĩ việc này. Mặc dù ngoài chế tạo {Vũ Toa} tạp thì hắn còn dư chút thời gian, nhưng đều phải dành cho việc huấn luyện mỗi ngày.

Hơn nữa bây giờ có thể sử dụng tài liệu miễn phí, đối với hắn thì đây là một hấp dẫn không nhỏ. Trụ cột của hắn cũng không vững chắc, đặc biệt là mặt thực hành. Trước kia hắn không có đủ điều kiện về kinh tế để đốt tiền như vậy. Nếu không nắm chắc cơ hội như vậy, ai biết sau khi cuộc chiến kết thúc thì mình còn được hưởng đãi ngộ như thế này không.

Mặc kệ thế nào, nhất định phải nắm lấy cơ hội trước mắt.

Vì vậy, phòng của hắn lại giống với kho hàng thêm vài phần. Trừ bỏ ở giữa có lối đi vừa đủ để người bước qua, thì những chỗ còn lại đều chất hàng đồng tài liệu.

Sau này Trữ Diễm có vào phòng Trần Mộ một lần, nhưng ngay cả chỗ ngồi cũng không có, hơn nữa trong phòng chất rải rác các loại tài liệu lộn xộn cùng với một cái mùi kì lạ. Mà đến khi nàng nhìn thấy lớp vỏ cứng của một loại côn trùng sau khi lột xác ở dưới chân, mặt nàng liền trắng bệch.

Nàng ngậy người ba phút rồi hoảng hốt bỏ chạy.

Từ đó về sau, mỗi lần đến nàng đều đứng trước cửa phòng Trần Mộ la lên, sống chết không chịu bước vào.

Trần Mộ cũng không để ý đến cô ta, hắn còn ước gì bọn họ ít tới quấy rầy mình. Tuy nhiên hắn cũng biết bản thân có thể được đãi ngộ như vậy, có liên quan chặt chẽ đến tác dụng của mình. Vì vậy hắn vẫn giữ số lượng {Vũ Toa} tạp ở mức ổn định, để Trữ Bằng rất hài lòng.

Về mặt chế tạp, thật ra Trần Mộ đang ở một tình cảnh hơi xấu hổ, chế tạo tạp phiền cấp ba thì thừa sức, nhưng chế tạo tạp phiền cấp bốn thì không đủ.

Suy nghĩ một lúc, hắn còn phải đem sức lực đặt vào việc chế tạo tạp phiền cấp ba. Chúng loại tạp phiền cấp ba rất nhiều, chỉ riêng huyền tạp thôi đã là một con số khổng lồ. Trần Mộ bắt đầu thử sử dụng lý luận ‘trù’ để ưu hóa tạp phiền cấp ba, ví dụ như khí lưu tạp.

Phi hành vẫn là ước mơ trong lòng Trần Mộ. Nếu muốn phi hành thì không thể thiếu khí lưu tạp. Nói đến khí lưu tạp thì thứ đầu tiên Trần Mộ nghĩ đến là {Nê Thu}.

Đây là khí lưu tạp có kết cấu tinh xảo nhất mà Trần Mộ từng gặp qua. Dù nó là một khí lưu tạp chuyên dùng cho xe nhưng đối với khả năng của Trần Mộ bây giờ, thì đem nó chế thành một khí lưu tạp cấp ba tiêu chuẩn cho độ nghi sử dụng không phải là một việc khó khăn.

Trần Mộ chưa thỏa mãn với điều này.

Khí lưu tạp {Nê Thu} có tính năng ưu tú là một nguyên nhân rất quan trọng, lại còn sử dụng kết cấu cùng loại với ‘trù’, dù loại kết cấu này còn khá nguyên sơ. Việc Trần Mộ cần làm là đem hiểu biết của hắn về lý luận ‘trù’ vốn càng thành thực hơn, ưu hóa {Nê Thu} tạp một lần nữa, để tính năng đạt đến mức xuất sắc hơn.

Hơn nữa hắn cũng có đủ tài liệu tốt trên người, không cần phải lo lắng về mặt này.

Tất cả khí lưu tạp cấp ba đầu tiên của bản thân sẽ có dạng gì đây? Thật là chờ mong a!

105. Chương 105: {đại Nê Thu} Tạp

Trên mỗi chiếc xe đều có tám tạp tu cao cấp bảo vệ, dù nơi này thuộc phạm vi không chế của Trữ gia nhưng vẫn phải phòng ngừa các cuộc tập kích nhỏ. Đối với chiến tranh thì hậu cần luôn luôn quan trọng. Điểm này ai cũng rõ ràng nên Trữ Bằng tự nhiên không dám lơ là.

Hy vọng cuộc chiến có thể sớm chấm dứt sao, Trữ Bằng ngẩn ngơ nhìn về phía thành Đông Thương Vệ. Nỗi lo trong lòng hắn còn sâu hơn người khác, nếu như cuộc chiến không sớm chấm dứt thì tình huống sẽ càng tệ hơn. Ai cũng không biết ở bên cạnh rốt cuộc có bao nhiêu thế lực đang rình như hổ đói. Nếu như không thể chiếm được thành Đông Thương Vệ sớm một chút, cũng có nghĩa bất kì lúc nào cũng có thể xảy ra biến cố. Đến lúc đó không chỉ không nắm được kết quả thắng lợi, mà không chừng Trữ gia đều bị cuốn vào.

Đây không phải là điều mà bọn họ muốn gặp, đối với Trữ gia bây giờ thì quan trọng nhất là mau chóng kết thúc cuộc chiến! Nếu như có nhiều {Vũ Toa} tạp hơn thì tốt rồi. Trữ Bằng tin chắc chỉ cần có đủ {Vũ Toa} tạp thì có thể rút ngắn thời gian giằng co của trận chiến rất nhiều.

Dù là thế lực nào thì đều có rất ít phòng thủ hình tạp tu. Vì thế {Vũ Toa} tạp mới có thể phát huy ra giá trị lớn như vậy, đáng tiếc số lượng không đủ a! Trữ Bằng quyết định trong lòng, nhất định phải để Trần Mộ chế tạo nhiều {Vũ Toa} tạp hơn, dù phải trả giá cao cũng đáng.

Trong một thời gian khá dài, loại {Vũ Toa} tạp này đúng là có sức chiến đấu rất mạnh.

Trần Mộ lần đầu tiên vào phòng huấn luyện phi hành, nơi đây khác với tất cả phòng huấn luyện khác. Vách tường bốn phía, trần nhà, nền nhà đều dùng tài liệu màu xanh da trời, cực kì mềm mại. Dù va chạm ở tốc độ cao thì cũng không bị thương, còn có rất nhiều chướng ngại vật trôi nổi giữa không trung. Những chướng ngại vật này đều có hình thù kì quái, phần lớn đều không theo bất kì quy tắc nào. Tính chất của chúng cũng rất mềm mại, nhưng khi va chạm vào chúng thì sẽ bị trừ điểm.

Trong sơ cấp huấn luyện thì những chướng ngại vật này đều đứng yên. Nhưng chờ trình độ của người huấn luyện đạt đến một trình độ nhất định, những chướng ngại vật này sẽ di chuyển giữa không trung. Do vậy người huấn luyện cần phải chú ý né tránh, hơn nữa cấp bậc huấn luyện càng cao thì tốc độ di chuyển của chúng càng cao.

Phòng huấn luyện cũng có một bộ tiêu chuẩn chấm điểm riêng

Trần Mộ lần đầu tiên huấn luyện phi hành nên thiết lập huấn luyện có cấp thấp nhất.

Trần Mộ hít sâu một hơi, nếu như nói không sợ hãi chút nào thì đúng là gạt mình gạt người. Từ lúc chế tạo ra tấm khí lưu tạp này thì hắn đã cải tiến qua rất nhiều lần. Tấm tạp đang sử dụng là tấm tạp mà hắn cho là xuất sắc nhất, hoàn mỹ nhất.

Lấy khí lưu tạp {Nê Thu} làm gốc, lấy lý luận ‘trừ’ để ưu hóa, dùng rất nhiều tài liệu cao cấp chế tạo thành tấm khí lưu tạp này. Trần Mộ đặt tên nó là {Đại Nê Thu}.

Rốt cuộc tính năng của {Đại Nê Thu} ra sao, vẫn phải sử dụng thực tế mới có thể biết được.

Trước khi bước vào phòng huấn luyện này, Trần Mộ đã học gấp rất nhiều tri thức về kĩ xảo phi hành, sẽ sớm biết chúng có tác dụng hay không.

Cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, hắn cẩn thận kích hoạt độ nghi trên tay.

Có cảm giác rồi! Hắn thầm vui mừng trong lòng, cảm giác được dưới chân có một cỗ lực đẩy rất nhỏ. Hắn vội vàng dùng cảm giác khống chế, tăng lực đẩy dưới chân. Hắn không dám tăng quá nhiều ngay lập tức mà tăng từ từ.

Chỉ thấy Trần Mộ từ từ rời khỏi mặt đất, hắn giang hai tay ra, vẻ mặt căng thẳng giữ thăng bằng. Cả người nhìn qua giống như một con tôm gấp nửa thân thể, thường thường còn vặn vẹo một chút, vô cùng quái dị.

Trần Mộ lắc lư bay khỏi mặt đất, càng lúc càng cao, trong chốc lát đã đạt đến độ cao ba mét. Hắn cảm giác bản thân như bước trên hai cây gỗ tròn, chỉ cần không cẩn thận một chút liền mất thăng bằng. Đột nhiên hắn cảm giác bản thân dường như nghiêng qua một bên, vội vàng vặn người chéch qua một hướng khác để giữ thăng bằng.

Tuy nhiên chính vì vậy mà hắn không có chú ý đến cảm giác của mình thoáng cái liền mất khống chế.

Lực đẩy dưới chân bỗng như một con cá chạch uốn mình lên trên, Trần Mộ liền trở nên không ổn định, cả người giống như đang nhảy múa giữa không trung, thân thể xoay loạn nhưng không cách nào giữ được thăng bằng.

Lực đẩy dưới chân càng trở nên không ổn định, trong giây lát lực đẩy tăng mạnh, một luồng lực đẩy mạnh truyền tới từ dưới chân. Trần Mộ đang nghiêng người đột nhiên phát hiện mình giống như sao băng lao về phía vách tường.

Vách tường mau chóng to lên trong mắt Trần Mộ, hấn trợn mắt nhưng lại không biết điều chỉnh bằng cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân càng lúc càng tới gần vách tường.

Nói thật, trơ mắt nhìn bản thân sắp va chạm vào vách tường như lại không có khả năng thay đổi phương hướng, cảm giác thật sự rất khó chịu. Trần Mộ cứ như vậy va chạm vào vách tường màu xanh da trời, trong khoảnh khắc va chạm thì hấn nhắm mắt lại, chuẩn bị chịu cơn đau sắp đến. Song cảm giác tiếp theo lại nằm ngoài dự tính của hấn, đột nhiên cả người hấn chìm vào một chỗ cực kì mềm mại.

Giống như đang ở bên trong thứ gì đó, toàn thân bị bao phủ bởi cảm giác mềm mại này.

Túi khí từ từ đẩy hấn ra ngoài, cò chưa kịp mở mắt thì hấn liền cảm giác dưới thân không có chỗ dựa, ngã xuống mặt đất. Một lần nữa hấn lại rơi vào màu xanh da trời mềm mại.

Bốn phía đều mềm nhũn vô lực, hấn mất rất nhiều sức mới từ nền nhà mềm mại màu xanh da trời này đứng dậy.

Lần đầu tiên phi hành của Trần Mộ dùng cách thức này mà hoàn thành. Bất quá hấn cũng không có ý dừng lại, biết khắp nơi đều có loại túi khí màu xanh da trời này bảo vệ, hòn đá trong lòng Trần Mộ cũng rơi xuống. Hấn liền buông tay buông chân, dù sao thì va chạm hay từ trên không rơi xuống cũng sẽ không bị thương.

Rất nhanh Trần Mộ liền tìm được niềm vui khi phi hành.

Nói đến cùng thì Trần Mộ vẫn là một vị thiếu niên, mặc dù về một số mặt thì hấn thành thực hơn so với bạn cùng lứa, nhưng một khi chơi say mê thì hấn cũng chỉ là một đứa trẻ ngây thơ.

Lúc này không cần phải đề phòng người khác, không cần lo lắng an toàn, ở đây chỉ có bản thân mình. Trần Mộ hoàn toàn từ bỏ gánh nặng, giống như một đứa trẻ ngây thơ tìm được món đồ chơi ưa thích của mình, chơi đến mức mê mẩn.

Ở đây hấn tìm được niềm vui đơn giản nhất, thuần túy nhất.

“Hấn tới phòng huấn luyện phi hành?” Trữ Bằng hơi ngạc nhiên.

Trữ Diễm lộ ra vẻ mặt mình cũng không hiểu, nhún vai nói: “Có lẽ hấn muốn thử phi hành thôi. Không phải có câu nói phi hành là giấc mơ của loài người sao?”

Đột nhiên nhớ tới tư liệu về Trần Mộ lúc trước, Trữ Bằng có vẻ dăm chiêu nói: “Ta còn nhớ hình như hấn còn là một tạp tu. Đúng! Ta nhớ ra rồi. Hấn từng giết chết Dư Tín của Tả gia, như vậy thì thực lực của hấn cũng không kém a.”

“Chẳng lẽ hấn đúng là thiên tài?” Ngoài miệng thì Trữ Diễm nói vậy nhưng vẻ mặt thì lại khác: “Vừa là chế tạp sư, vừa là tạp tu. Đây là thời đại gì? Đầu óc hấn có vấn đề sao?”

“Ta cũng thấy khó hiểu. Theo lý thuyết, lấy tính cách của hấn chắc chắn sẽ không phạm sai lầm như vậy mới đúng.” Trữ Bằng vuốt cái đầu trọc của mình.

Không giống với lúc ban đầu khi hệ thống tạp phiến được thành lập, trải qua nhiều năm phát triển thì bên trong hệ thống tạp phiến cũng được phân công ngày càng rõ ràng. Tạp tu cùng chế tạp sư được phân biệt rất rõ, rất ít người sẽ kiêm tu cùng lúc hai loại nghề nghiệp. Bởi vì kết quả trực tiếp nhất là đều không tính thông một nghề nào cả.

Dù là chế tạp hay sử dụng tạp phiến, hai nghề này đều là bác đại tinh thâm, đủ để một người nghiên cứu suốt cuộc đời.

Ví dụ như chế tạp, chỉ riêng loại huyền tạp thì đã có rất nhiều phân loại. Trong mắt rất nhiều người thì huyền tạp cấp một – cấp hai cơ sở đều là hàng hạ cấp, tuy nhiên học vấn ẩn chứa bên trong chúng lại không ít chút nào. Hơn nữa mấy năm nay huyền tạp quảng cáo, tạp ảnh không ngừng phát triển, chúng cũng càng lúc càng được chia nhỏ ra.

Cho nên khi Trữ Bằng và Trữ Diễm biết Trần Mộ đến phòng huấn luyện phi hành thì chấn động, càng cho đây là một việc sai lầm. Trữ Bằng đang suy nghĩ xem có nên nhắc nhở Trần Mộ một chút hay không. Dù sao thì Trần Mộ còn tác dụng quan trọng với Trữ gia trong thời gian dài. Tất nhiên điều làm cho hắn cảm thấy khó chịu nhất là lúc này Trần Mộ không chế tạo thêm {Vũ Toa} tập, mà lại chạy đi tập luyện cái phi hành bỏ đi đó.

Tất nhiên hắn sẽ không nói câu này trước mặt Trần Mộ. Mặc dù Trần Mộ bị ước thúc bởi 200 tấm tập phiến, nhưng hắn cũng không phải chế tạo sư thuộc Trữ gia, Trữ Bằng cũng không thể can thiệp quá nhiều.

Lúc này ở trong phòng huấn luyện phi hành, Trần Mộ giống như một đứa trẻ chơi đến say mê. Trên khuôn mặt chất phác của hắn đầy vẻ tươi cười. Nếu Lôi Tử thấy được Trần Mộ lúc này nhất định sẽ chấn động, hoài nghi có phải mình đã nhận lầm người hay không.

Trần Mộ cũng không rõ rốt cuộc mình rơi từ không trung xuống bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng hắn đã tìm ra một ít bí quyết.

Một nguyên nhân chủ yếu là cảm giác của hắn có thể được khống chế một cách cực kì chính xác, điểm này rất quan trọng. Trong khoảng thời gian này, Trần Mộ càng thêm cảm nhận được tầm quan trọng của huấn luyện độ nhạy cảm giác, trình độ khống chế cảm giác chuẩn xác ở một mức nào đó phản ánh trình độ của một người. Theo độ nhạy cảm giác tăng lên, rất nhiều chỗ trở ngại trước kia bỗng nhiên được giải quyết.

Nguyên nhân quan trọng khác là tố chất thân thể xuất sắc của hắn, được môn thể dục cải thiện, rồi trải qua huấn luyện của nữ ma quỷ, kiên trì huấn luyện né tránh. Từ đó tính mềm dẻo, cảm giác thăng bằng cùng sự hài hòa của thân thể đều rất xuất sắc.

Trần Mộ chơi đến mê mẩn, tự nhiên cũng rất chú tâm, điều này làm cho trình độ của hắn tăng lên nhanh chóng. Nhưng phiền toái lớn nhất lại nằm ở tám khí lưu tập {Đại Nê Thu}.

Tính năng của {Đại Nê Thu} đúng là xuất sắc, nhưng độ khó khăn khi điều khiển cũng kinh khủng như tính năng của nó vậy. Đối với người vừa bắt đầu học như Trần Mộ mà nói thì đây là một vấn đề rất đau đầu.

Bất quá Trần Mộ cũng không có ý định thay đổi khí lưu tập. Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, nếu hắn có thể nắm giữ {Đại Nê Thu}, vậy các khí lưu tập khác còn phải nói sao?

106. Chương 106: Bạch Cúc Hắc Thạch

Nhưng là đang một lòng huấn luyện như thế nào để sử dụng khí lưu tập, Trần Mộ không có tâm tình đi quản mấy cái việc đó. Cứ mỗi ba ngày, chỉ cần hắn làm ra hai mươi tấm {Vũ Toa} tập là được. Còn cái phòng huấn luyện phi hành cao cấp này với mỗi giờ phải trả hai điểm cống hiến, với hắn bây giờ mà nói thì đây chỉ là một con số nhỏ nhoi.

Nhưng ở trên tay của Trữ Bằng đã có một con số xác thực. Từ lúc bắt đầu chế tạo {Vũ Toa} tập cho tới bây giờ, vừa đúng một tháng ba ngày, Trần Mộ đã chế tạo tổng cộng 200 tấm {Vũ Toa} tập.

Hai trăm tấm {Vũ Toa} tập...

Trụ sở ở tiền tuyến, kỷ luật nghiêm khắc chặt chẽ, bảy tám đội hình đang đứng chỉnh tề ở thao trường bên ngoài trụ sở. Trên bầu trời, tập tu phụ trách cảnh giới đang dùng tầm nhìn dò tap của bọn họ mà tiến hành dò xét không ngừng đối với chung quanh.

Còn bên trong căn cứ, hai trăm người xếp thành một đội hình chỉnh tề, không phát ra bất kì một tiếng động nào. Một người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt bọn họ, tướng mạo hung ác nham hiểm, lúc hai mắt mở ra thì tự nhiên lộ ra hơi thở sát phạt.

“Hôm nay, chính là lúc để quyết định thắng bại.”

Người đàn ông trung niên nhìn qua hai trăm tên tập tu, bọn họ đều là những người xuất sắc trong đệ tử của Trữ gia. Về mặt mỗi người đều rất trầm tĩnh, mơ hồ lộ ra sự dứt khoát, điều này làm tâm trạng của hắn an tâm một chút. Các tập tu này đều cực kì ưu tú, tố chất tâm lý lại rất cứng rắn. Mỗi người đều trải qua vài vòng lựa chọn mới được tuyển vào đội ngũ này.

Cũng không nói lời dư thừa, cái gì nên nói nên làm đều đã được nói được làm, hiện tại cũng không cần hắn phải sắp xếp điều gì. Hắn nhìn chăm chú vào vị thủ lĩnh dẫn đầu, trầm giọng quát: “Chiến thắng trở về!”

“Vâng! Đại nhân!” Thủ lĩnh lớn tiếng trả lời.

Ánh mắt người đàn ông trung niên nghiêm túc, nhưng giọng nói lại trở nên có vài phần mềm mỏng: “Dem mọi người an toàn trở về!”

“Vâng!” Thủ lĩnh không nghĩ tới là đại nhân luôn luôn kiên cường sẽ nói ra một câu như vậy, nhất thời có vài phần kích động. Mà các tạp tu với vẻ mặt tôn kính đang nhìn người đàn ông trung niên, mỗi người lại càng thêm kích động.

“Xuất phát đi.” Trung niên nhân phát phát tay.

Người đàn ông trung niên hơi sững sờ nhìn đám tạp tu này rời đi.

Đại khái ai cũng không nghĩ ra, bước ngoặt của cuộc chiến này đều là do một bản báo cáo của hắn. Hắn đưa báo cáo về, vốn cũng không có mong chờ gì nhiều, không ngờ Trữ Bằng lại thực sự làm ra nhiều {Vũ Toa} tạp cho hắn như thế, hơn nữa lại còn là {Vũ Toa} tạp mới với uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Từ lúc có được nhóm {Vũ Toa} tạp đầu tiên, hắn liền bắt đầu tổ chức cho tạp tu dưới quyền luyện tập loại tạp phiên này. {Vũ Toa} tạp, uy lực đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn rất nhiều, hắn vẫn một mực suy nghĩ nên sử dụng cách chủ bài này như thế nào.

Mà ở trong khoảng thời gian này, hắn không có phái bất kì vị tạp tu nào xuất chiến, ngay cả A Thập cũng bị hắn cấm ra khỏi trụ sở. Trong một tháng này, hai trăm tên tạp tu vẫn một mực huấn luyện như thế nào tiến hành quy mô phối hợp.

Hắn sợ dĩ ngầm chịu đựng cho tới hôm nay, là vì không muốn cho đối phương có cơ hội trở mình. Hắn muốn đánh một trận để định thắng bại. Mà ngày hôm nay chính là thời gian cuối cùng..

Đánh tới lúc này, còn có lực chiến đấu cũng chỉ có Trữ gia cùng Tả gia. Nhưng là hắn biết rõ diễn viên chính hôm nay chỉ là Trữ gia.

{Vũ Toa} tạp, ngay cả vòng năng lượng cấp ba cũng có thể đâm thủng. Uy lực như thế đủ để sánh với huyền tạp cấp bốn. Hơn nữa, nó có tốc độ bắn kinh người, hai trăm tên tạp tu tinh thông sử dụng toa tạp, khi tập trung sử dụng thì tạo ra hỏa lực dữ dội tới mức ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

Ở thao trường bên ngoài trụ sở, các tạp tu chờ đợi đã lâu bắt đầu phân tán hành động.

Bay lên đầu tiên chính là các tạp tu phụ thuộc. Bọn họ tạo thành các tổ nhỏ khoảng bảy, tám người, thậm chí có vài người hành động một mình. Nhiệm vụ của bọn họ là quét sạch các tên tạp tu ẩn nấp trước. Bọn họ không am hiểu trận địa chiến, về phối hợp cũng kém xa các đệ tử Trữ gia. Nhưng là nếu nói đến lực chiến đấu cá nhân, các tạp tu này đều có thực lực mạnh mẽ. Hơn nữa, kinh nghiệm của bọn họ phong phú, cơ bản mỗi người đều có một tuyệt chiêu, rất thích hợp cho kiểu nhiệm vụ này.

Tất cả mọi người đều ý thức được trận chiến này không giống bất kì trận chiến lúc trước nào. Đại chiến sắp tới, trong mắt của các tạp tu này ít nhiều đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Từng vị tạp tu không ngừng bay lên trên không, cả đại doanh lập tức trở nên ồn ào. Tiếng bước chân dồn dập, khắp nơi vang lên tiếng khẩu lệnh, tất cả hỗn loạn thành một mảnh, hào khí trở mình bắt đầu trở nên căng thẳng.

Tạp tu chuyên phụ trách thông tin không ngừng gửi từng đợt từng đợt mệnh lệnh tới mỗi người.

Một trận đại chiến bắt đầu mở màn.

Khi Trần Mộ thu được tin tức thắng lợi của Trữ gia, kỹ thuật phi hành của hắn cũng đã rất khá. Không thể không nói, hình như hắn rất có thiên phú ở phương diện này, cũng không biết có phải là do hắn chơi đùa rất vui vẻ không.

Hắn rất hưởng thụ cảm giác bay lượn giữa không trung.

Bất tri bất giác, lúc này hắn đã có thể nhẹ nhàng thông qua cấp độ khó khăn trung bình, cao cấp của huấn luyện phi hành, thậm chí đã làm được một động tác phi hành yêu cầu kỹ thuật cao.

Tin tức thắng lợi của Trữ gia là do Trữ Diễm nói cho hắn, kèm theo đó là ủy thác số lượng lớn, hai trăm tấm {Vũ Toa} tập. Giá cả không thay đổi, mỗi tấm là 500 điểm cống hiến, tổng số 100 ngàn điểm cống hiến. Nếu như đem điểm cống hiến đổi thành audierne, thì có lẽ không kém tổng thu nhập một năm của một tập đoàn trung bình bao nhiêu.

Hiện tại trên tay Trần Mộ còn có hơn 100 ngàn điểm cống hiến, có thể nói là khá giàu có. Bất quá cũng may lần này Trữ Diễm đã nói lỏng kỳ hạn rất nhiều, kỳ hạn của nhiệm vụ này là ba tháng.

Giao xong cái nhiệm vụ này, liền không thấy bóng dáng Trữ Diễm đâu. Trữ gia vì lần thắng lợi này cũng đã trả một giá thẩm trọng, nhưng là kẻ thắng nên bọn họ thu được lợi ích cực kỳ kinh người.

Công việc phải thu xếp sau cuộc chiến cũng không thể qua loa, trấn an các thế lực còn sót lại của thành Đông Thương Vệ, tiếp quản tài sản của Tả gia, đây là các việc trực tiếp quan hệ tới lợi tức của bọn họ. Trữ Diễm cùng Trữ Bằng đều bị phái đến thành Đông Thương Vệ, hầu như tất cả mọi người của Trữ gia đều bận đầu tắt mặt tối.

Trái ngược, mấy ngày hôm trước trụ sở vẫn vắng lặng. Bây giờ mới bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Cùng so sánh với số người khi đi, thì lượng người trở về ít hơn rất nhiều. Đối với các tạp tu còn sống thì đây là thời gian để hưởng thụ. Thần kinh bị áp lực lâu như vậy cuối cùng có thể được buông lỏng, hơn nữa các tạp tu có thể còn sống, không ai là không mang theo rất nhiều điểm cống hiến cùng chiến lợi phẩm trở về.

Lúc này, bận rộn nhất có lẽ là các thương nhân kiểu như Agu Ludici rồi.

Mà nơi kí bán cũng gặp được rất nhiều thứ cổ quái ngạc nhiên, các thứ này phần lớn là các chiến lợi phẩm do tạp tu thu được. Mà nơi kí bán cũng lập tức có sự điều chỉnh, kê khai huyền tạp vốn được phát hành một tuần/lần cũng được đổi thành phát hành hàng ngày.

Nếu như nói tới điểm cống hiến, ngay cả một thương nhân khôn khéo như A Cổ Lực Đế cũng không nhiều bằng Trần Mộ.

Từ góc độ nào đó mà xem, Trần Mộ cũng xem như là làm giàu từ chiến tranh. Bởi vì tài liệu có thể sử dụng miễn phí, số lượng điểm cống hiến ketch xù trên tay hắn cũng chỉ có thể dùng để mua sắm các thứ của các tạp tu này.

Nhìn vào màn hình do kê khai huyền tạp phóng ra, ở trên ghi rõ chi tiết hình ảnh cùng chú thích của các loại hàng hóa. Trần Mộ không khỏi không bội phục chế tạp sư ở nơi kí bán, với số lượng hàng hóa nhiều đến thế, chế ra một phần kê khai huyền tạp như vậy cũng không dễ dàng. Hơn nữa còn không ngừng thay đổi từng ngày, khối lượng công việc này đúng là cực kỳ lớn.

Ánh mắt của hắn đột nhiên rơi vào một khối tảng đá đen huyền. Tảng đá ước chừng cỡ nắm tay, đen thui, nhìn không ra một chút ánh sáng, nhưng ở mặt ngoài của hòn đá có các đường nét màu trắng như hoa cúc, các đường trắng này lấm đều to cỡ ngón tay cái, phân bố cực kỳ đều đặn. Lời giới thiệu về tảng đá trên màn hình rất đơn giản: Tài liệu không biết, được bán với giá 1000 điểm cống hiến.

1000 điểm cống hiến, đây chắc chắn là một cái giá rất cao trong số hàng hóa được liệt kê ở đây. Trần Mộ không chút suy nghĩ liền quyết định mua nó.

Kích hoạt thông tin tạp, nối máy với chỗ kí bán. Thân phận hiện giờ của hắn đã không giống lúc trước, rất nhanh có người đem hàng hóa tới phòng. Trần Mộ rất thoải mái trả 1000 điểm cống hiến, trên mặt tên nhân viên hiện ra sự hâm mộ, rồi lại hết sức cung kính rời khỏi phòng Trần Mộ.

Cầm hòn đá đen này trên tay, Trần Mộ cẩn thận vuốt ve, trên tay truyền lại cảm giác hơi tê tê, điều này khiến hắn càng thêm chắc chắn ý nghĩ trong đầu.

Hòn đá đen này có tên là 'bạch cúc hắc thạch'. Trần Mộ có thể nhận ra nó đều là dựa vào tấm tạp phiến thần bí kia. Trong lúc hắn học tập lý luận của 'trù' thì bên trong cũng có giới thiệu vài loại tài liệu chuyên dùng để chế tạo trừ tạp, một trong số đó là loại 'bạch cúc hắc thạch' này.

‘Bạch cúc hắc thạch’ có tính mềm mại, lấy tay ướm thử thì thấy rất nhẹ.

Hạch tâm của trù chính là tính toán, mà tài liệu dùng để chế tạo ra trù tạp có năng lực tính toán cực kì xuất sắc.

Trong cuốn bách khoa về tài liệu chế tạp, Trần Mộ vẫn chưa tìm ra thông tin về ‘bạch cúc hắc thạch’. Một là do nó rất hiếm hoi, hai là mục đích sử dụng của nó chỉ có một, trừ bỏ chế tạo trù tạp ra thì không còn dùng cho việc nào khác.

Từ lời giới thiệu về món hàng này trên kê khai huyện tạp thì có thể nhận ra, kẻ có được thứ này cũng không biết rõ về nó. Trần Mộ không biết vị tạp tu này vốn chỉ là thử thăm dò giá cả một chút. Hắn cũng không biết ‘bạch cúc hắc thạch’ là gì, nhưng vật này là hắn tìm được trong thi thể một tên tạp tu cực kì mạnh mẽ. Vì giết chết tên tạp tu này mà cả tiểu đội của bọn họ chỉ còn mình hắn sống sót.

Các món đồ trên cổ thi thể này không có thứ nào không phải là đồ tốt, mà cái tảng đá đen thui không chút hấp dẫn này bất ngờ lại ở trong đó. Giữa một đồng tròn phẳng lại có một hòn đá đen, tên tạp tu này cảm giác được đây chắc không phải thứ tầm thường, cho nên dứt khoát đẩy giá lên cao một chút, không nghĩ tới hắn vừa đưa lên thì đã bị người mua.

Hắn lập tức hối hận không ngừng, xem ra thứ đó đúng là hàng tốt, chắc chắn là mình đưa ra giá quá thấp.

107. Chương 107: Sấn Nhiệt Đả Thiết

Biệt đội do hai trăm tạp tu sử dụng {Vũ Toa} tạp tạo thành được bọn họ gọi là “Biệt đội Vũ Toa”, thoi màu xanh thẫm giống như mãn thiên hoa vũ, tiếng rít không dứt bên tai, tất cả trở ngại đều bị lực lượng của chúng đánh thành tổ ong. Uy lực của {Vũ Toa} tạp mà bọn họ sử dụng so với A Thập còn mạnh hơn, đám tạp tu này thậm chí còn tận mắt thấy lồng năng lượng cấp ba bị thoi năng lượng màu xanh biếc phá thành từng mảnh nhỏ.

Đúng là do có “Biệt đội Vũ Toa” một mạch công thành bặt trại, trận chiến này mới có thể nhanh chóng chấm dứt.

“Biệt đội Vũ Toa” đều là đệ tử Trữ gia, tự nhiên không phải bọn họ có thể tưởng tượng. Nhưng thấy uy lực mạnh mẽ của {Vũ Toa} tạp, bọn họ cảm thấy hứng thú với loại tạp phiền ngang trời xuất thế này. Có tạp tu nào không hy vọng vũ khí của mình mạnh hơn một chút?

Tám {Vũ Toa} của A Thập đã bị Trữ Bằng mua với giá cao, ở trong trận chiến này, A Thập cũng trở thành đối tượng được mọi người hâm mộ. Hắn là tạp tu thu hoạch nhiều nhất trong căn cứ.

Tin tức nho nhỏ về {Vũ Toa} tạp đã xôn xao truyền khắp cao ốc.

Gần đây tâm tình của Agu Lidici cực kỳ không tốt, hiện tại người đến tìm hắn mỗi ngày nói dài không dứt. Theo lý thuyết, đây là tình huống hắn thích nhất, thương nhân đều hiểu được “tiếng tăm” có ý nghĩa gì. Nhưng nếu như người khác đều đến hỏi mặt hàng mà hắn không có, hơn nữa cũng không biết mua ở đâu, vậy hắn tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Hắn rất muốn đóng cửa, ai cũng không để ý tới nhưng lại không được. Lúc này là thời cơ tốt nhất để làm ăn. Một lượng lớn vật phẩm bán tổng bán tháo sẽ làm cho giá cả giảm xuống, bây giờ mua vào tất nhiên sẽ lời lớn. Mà tạp tu tới nhà hỏi về {Vũ Toa} tạp hắn lại không dám đắc tội, bọn họ đều là bạn hàng tiềm năng của hắn.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể nặn ra bộ mặt tươi cười bồi tiếp, cẩn thận hướng người khác giải thích chuyện này

Rất nhanh, có người đưa ra ủy thác, mua {Vũ Toa} tạp. Rất nhanh, số lượng ủy thác cùng loại không ngừng tăng lên, giá cả của {Vũ Toa} tạp cũng bay lên như hỏa tiễn. Giá của một tám {Vũ Toa} tạp đạt tới 1500 điểm cống hiến.

Đám tạp tu này người nào không có một đồng điểm cống hiến trên tay? Một tấm tạp phiến tốt là tính mạng thứ hai của tạp tu, cũng khó trách bọn họ lại điên cuồng như thế. Nhưng hết lần này đến lần khác không ai biết {Vũ Toa} tạp này đến cuối cùng do ai làm ra.

Trần Mộ thấy được ủy thác này.

Hắn đang cân nhắc xem rốt cuộc mình có làm hay không. 1500 điểm cống hiến, Trần Mộ thấy quả thực hơi cao. Hắn cũng không rõ, {Vũ Toa} tạp cho dù tốt cũng chỉ là huyền tạp cấp ba, theo lý thuyết căn bản là không đáng giá nhiều như vậy. Nhưng lại nhìn xem số lượng ủy thác cùng loại, hắn hiểu được nhu cầu của thị trường đối với {Vũ Toa} tạp lớn đến mức nào.

Điều duy nhất khiến hắn ngần ngại chính là thái độ của Trữ gia đối với chuyện này.

Nghĩ lại, Trữ Bằng cùng Trữ Diễm cũng không cấm mình chế tạo {Vũ Toa} tạp cho người khác. Hắn vốn muốn hỏi một chút nhưng Trữ Bằng cùng Trữ Diễm đều bị điều đến thành Đông Thương Vệ. Nhân thủ bên kia không đủ. Về phần những người khác trong cao ốc, hắn căn bản không nhận ra, chỉ đành thôi.

Làm hay không làm? Trần Mộ thoáng có chút đau đầu

Cơ hội trôi qua rất nhanh. Nếu không thừa dịp này, như vậy rất đáng tiếc. Sống cùng Lôi Tử một thời gian, Trần Mộ cũng hiểu được một ít quy luật của thị trường.

Cuối cùng, Trần Mộ cắn răng một cái! Làm! Tuy nhiên hắn hiện tại cũng không cần điểm cống hiến, điểm của hắn cũng đã đủ nhiều.

Đột nhiên hắn nghĩ tới khối [Bạch cúc hắc thạch] kia. Một chủ ý hiện ra trong đầu hắn.

Trụ sở mấy ngày này đúng là hỗn loạn, đám tạp tu sau khi chiến đấu còn sống thỏa sức vui vẻ, mấy tay thương nhân luống cuống tiến hành các loại thu mua. Thật là một cảnh tượng bận rộn. Làm chi nhánh của Trữ gia bọn họ tự nhiên cũng thu hoạch rất nhiều.

Agu Lidici tính toán, thời gian gửi bản kê khai huyền tạp của hôm nay cũng gần đến rồi. Mấy ngày này hắn bận rộn công việc đến sứt đầu mẻ trán, mà phần lớn đều do tấm {Vũ Toa} tạp kia ban tặng. Tuy thế điều duy nhất khiến hắn cảm thấy an ủi hơn là vì số lượng người gia tăng, tình hình buôn bán của hắn so với tưởng tượng còn tốt hơn nhiều lắm.

Tiếng đập cửa vang lên, Agu Ludici bước tới một bước dài, nhanh nhẹn mở cửa ra.

Vị công tác nhân viên này hiển nhiên là rất quen thuộc đối với thái độ tích cực của Agu Ludici. Mỉm cười, hắn đưa ra một tấm huyền tạp cấp một màu vàng nhạt, nói cực kỳ lễ phép: “Tiên sinh, đây là kê khai huyền tạp của hôm nay”.

Agu Ludici vội vàng tiếp nhận, trong miệng nói: “Cám ơn”.

Hắn rất nhanh đem kê khai huyền tạp cắm vào độ nghi của mình. Đối với thương nhân mà nói, thời gian là một khái niệm cực kỳ quan trọng. Hắn cũng không muốn bởi vì một bước chậm trễ mà bỏ lỡ dịp may kinh doanh một mặt hàng có lợi nhuận cao nào đó.

Hắn về mặt tham lam nhìn chằm chằm vào màn hình, bộ dáng tựa như sói đói nhìn đồ ăn.

Chuyển dần qua từng bảng kê khai, hắn thỉnh thoảng lại đánh dấu những món hàng tốt, những thứ này chút nữa hắn sẽ đi mua. Tốc độ của hắn rất nhanh, làm cái nghề này trong thời gian dài, ánh mắt của hắn cực chuẩn, cơ bản chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra món hàng nào là đồ tốt.

Bao nhiêu rồi.

Hôm nay có vài món hàng đáng giá khiến hắn chú ý, có thể cân nhắc nhập về.

Ánh mắt của hắn lập tức rơi vào trên ủy thác, lúc này người phát ra ủy thác rất ít, ngoại trừ ủy thác muốn mua cái {Vũ Toa} tạp đáng chết kia, bình thường đều là ủy thác của thương nhân giống như hắn.

Không tạp tu nào sau một hồi đại chiến còn muốn ra ngoài chấp hành ủy thác. Tinh thần uể oải của bọn họ cần nghỉ ngơi

Đột nhiên vẻ mặt của Agu Ludici ngẩn ngơ. Hắn nhìn sững sờ chằm chằm một cái ủy thác.

Vài giây sau, hắn dụi dụi hai mắt, xác định xem mình có hoa mắt không.

Mình không nhìn nhầm!

{Vũ Toa} tạp, Agu Ludici đang có chút chần chừ đột nhiên nhớ tới đám tạp tu tán dóc. Bọn họ nói, “Biệt đội Vũ Toa” sử dụng vũ toa tạp uy lực so với A Thập càng mạnh, thôi phóng ra cũng có màu lục đậm hơn.

Chẳng lẽ đây là dạng cải tiến của {Vũ Toa} tạp? Cũng chính là {Vũ Toa} tạp mà “Biệt đội Vũ Toa” sử dụng?

Chắc chắn là vậy! Hắn cũng chẳng để ý đến nắm tay mình bị nắm chặt đến trắng bệch.

Agu Ludici lập tức nhận ra được cơ hội buôn bán thật lớn trong đó. Hắn cũng không lập tức chạy tới quầy gửi bán mà trầm tĩnh lại, cẩn thận quan sát nội dung ủy thác.

Người phát ra phần ủy thác này hẳn là người chế tạo ra {Vũ Toa} tạp, một gã chế tạp sư. Hắn yêu cầu rất đơn giản, năm năm tám tạp phiên cấp ba có tác dụng đặc biệt có thể đổi lại {Vũ Toa} tạp. Hoặc là tài liệu hiếm có, tài liệu không biết tên, cũng có thể đổi.

Đây là một ủy thác rất mơ hồ, từ đây cũng có thể thấy người phát ra ủy thác không chuyên nghiệp đến cỡ nào. Công năng đặc biệt, cái gì mới được xem là công năng đặc biệt đây? Ở đây cũng không có đặt ra tiêu chuẩn gì. Mà nguyên liệu hiếm thấy lại càng phổ biến, cái gì gọi là hiếm thấy? Số lượng của nó tính như thế nào, người phát ra không đặt ra một giá trị tính toán cụ thể nào.

Agu Ludici trong lòng khinh bỉ vị chế tạp sư thần bí này vô số lần. Bất quá, tuy là khinh thường nhưng động tác của hắn lại rất nhanh, hắn tin tưởng, phần ủy thác này sẽ lập tức khiến cho sức nóng của thị trường tăng lên nhanh chóng.

Mặc dù phần ủy thác này có chút mơ hồ, nhưng Agu Ludici vẫn đang suy nghĩ xem đại khái là vị chế tạp sư này muốn gì.

Tạp phiên cấp ba có công năng đặc biệt trên tay hắn có không ít. Đồng tạp phiên đó tương đối đặc thù, sử dụng cũng có hạn, cho nên giá cả thường không cao. Nhưng Agu Ludici vẫn cho rằng những tạp phiên này đều là một mắt xích rất quan trọng để thêm sự phong phú cho chiến thuật. Cho nên hắn thu mua tạp phiên loại này với số lượng lớn, vốn là chuẩn bị qua một thời gian bán lại cho đám tạp tu.

Đây thật sự là một cơ hội trời cho a! Hắn rơi nước mắt đầy mặt, tượng tượng ra cảnh mình bị một đồng điểm cống hiến nặng nề đập ngất đi.

Cả tòa cao ốc sôi trào!

Còn gì có thể hấp dẫn đám tạp tu này hơn {Vũ Toa} tạp? Đám tạp tu đã thấy qua uy lực của {Vũ Toa} tạp lúc này chỉ hận đem chính mình bán đi để mua một tám {Vũ Toa} tạp. Nhưng người ta đã nói rõ, chỉ đổi không bán. Trong khoảng thời gian ngắn, quầy kí bán đông nghẹt người đến xem. Mà cùng lúc đó, vô số ủy thác nhận mua cái gọi là “Tạp phiên cấp ba có năng lực đặc biệt”. Tốc độ của loại ủy thác này điên cuồng tăng lên.

Trần Mộ từ quầy bán ký gửi mua về một cái thiết bị chia sẻ đầu cuối, cũng chính là bàn thiết bị mà Ly Ly sử dụng hôm trước. Bất quá, giá của nó thật là làm người ta không nói nên lời, hai vạn điểm cống hiến! Cũng may bây giờ hắn cũng được xem như là người có tiền.

Thông qua thiết bị chia sẻ đầu cuối này hắn có thể trực tiếp xem xét ủy thác, xem xét hàng hóa. Tin tức trên này cùng với quầy bán ký gửi hoàn toàn giống nhau.

Cho đến bây giờ hắn cũng là người đầu tiên mua thiết bị chia sẻ đầu cuối này, ngay cả Agu Ludici là người gần như có thể tính là thương nhân cũng không bỏ tiền ra mua được. Giá của nó thật sự quá cao.

Cứ như vậy, hắn có thể trực tiếp ngồi trong phòng kiểm tra ủy thác của mình.

Hắn vẫn còn đánh giá thấp sự cuồng nhiệt của mọi người đối với {Vũ Toa} tạp. Các câu trả lời dày đặc ở dưới ủy thác của hắn, liếc mắt một cái liền không thấy đuôi, vô cùng hoành tráng.

Trần Mộ chỉ chọn câu trả lời được ghi một cách tỉ mỉ. Ví dụ như có một người tên là Agu Ludici, trả lời của hắn được làm hết sức tỉ mỉ, không chỉ có hình ảnh của từng tấm tạp phiên, còn kèm theo chi tiết về nó.

Cho tới bây giờ hắn cũng là người có số lượng giao dịch cùng Trần Mộ nhiều nhất, tổng cộng hắn đổi tới bảy tấm {Vũ Toa} tạp.

Tương đối phiền toái vẫn là nguyên liệu, đủ loại vô cùng kỳ lạ, có loại Trần Mộ gặp qua, có loại lại chưa từng thấy bao giờ. Mà đám tạp tu này cũng rất khôn khéo, bọn họ mặc dù không biết tài liệu của mình là gì nhưng vẫn đem đi kiểm tra một chút, sau đó đem số liệu đưa lên.

Những người này cũng tương đối dễ dàng đổi được {Vũ Toa} tạp. Hết ngày thứ nhất đổi được {Vũ Toa} tạp ước chừng hơn hai mươi người.

Nhưng cho tới bây giờ cả quầy gửi bán không có tới một tấm {Vũ Toa} tạp được bán ra. Cũng không nghe nói có ai đổi được {Vũ Toa} tạp. Người cầm nó cùng những người khác đổi lại. Mỗi một người đổi được {Vũ Toa} tạp đều như sợ mọi người biết trên tay mình có một tấm {Vũ Toa} tạp.

Loại hiện tượng kỳ quái này cũng thúc dục nhiệt tình của mọi người đối với {Vũ Toa} tạp thêm một bước.

108. Chương 108: Vấn Đề

Nói thật, hắn không rõ những người này vì sao thổi phồng {Vũ Toa} tạp như thế. Nó có ưu thế là tốc độ bắn cao, nhưng rất nhiều tạp phiên cấp bốn cũng có ưu thế như vậy. Hơn nữa trong mắt hắn, ưu thế lớn nhất của {Vũ Toa} tạp hẳn là quy mô sử dụng. Nếu sử dụng đơn lẻ thì hiệu quả của nó cũng không lớn như tưởng tượng.

Hắn không biết đám tạp tu này đã nhìn thấy những gì trên chiến trường ngày đó, không một ai sống sót dưới uy lực của {Vũ Toa} tạp. Hơn nữa kết quả chiến đấu của A Thập như thế không khiến bọn họ cuồng nhiệt mới là lạ.

Ưu thế của {Vũ Toa} tạp rất rõ ràng, ngoại trừ tốc độ bắn nhanh, hiện giờ uy lực của dạng cải tiến cũng có thể làm người khác hải lòng. Mà còn một nguyên nhân quan trọng nhất, nó là huyền tạp cấp ba. Tính năng của huyền tạp cấp bốn khác cũng có thể đạt tới, thậm chí vượt qua {Vũ Toa} tạp, nhưng sử dụng nó so với {Vũ Toa} tạp cấp ba khó hơn rất nhiều.

Tạp phiên càng cao cấp tất nhiên có uy lực càng lớn, nhưng sử dụng cũng khó hơn nhiều.

Hơn nữa {Vũ Toa} tạp mặc dù tốn rất nhiều tài liệu cao cấp, nhưng so với tạp phiên cấp bốn thì chi phí lại thấp hơn rất nhiều. Mặt khác, số lượng tạp phiên cấp bốn mà một chế tạp sư làm ra trong một ngày tuyệt đối không hơn tạp phiên cấp ba.

Đây mới là nguyên nhân khiến cho Trữ gia phải xem xét.

Chi phí, khả năng sử dụng, tính năng... tất cả các yếu tố đều phải được tính toán. Trên thực tế số lượng tạp tu sử dụng huyền tạp cấp bốn ở Trữ gia cũng không nhiều.

Không riêng gì Trữ gia, tất cả các nơi khác đều giống nhau. Mặc dù nói cao cấp tạp tu có thể dùng tạp phiên cấp ba, cấp bốn, nhưng dùng và dùng tốt là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Ví dụ như A Thập, hắn cũng có thể dùng được tạp phiên cấp bốn, nhưng lúc chiến đấu hắn lại không dùng huyền tạp cấp bốn mà chỉ dùng huyền tạp cấp ba. Một bên miễn cưỡng, một bên tự nhiên, khác biệt tới ngàn dặm. Huyền tạp cấp bốn yêu cầu khả năng khống chế cảm giác rất cao, không cùng một cấp bậc với huyền tạp cấp ba.

Hơn nữa, giá cả của huyền tạp cấp bốn đúng là làm người khác chết lặng. Đây cũng là lý do khiến cho {Vũ Toa} tạp được đám tạp tu này theo đuổi như thế. Bọn họ rất rõ ràng một tấm huyền tạp cấp ba mà bọn họ có thể dùng tự nhiên, uy lực mạnh mẽ là quan trọng đến mức nào với họ.

Trần Mộ nhìn mấy thứ đổi được trước mặt có chút ngây người, hần rút lại ủy thác của mình.

Ý nghĩ buồn bán trong đầu bắt quá chỉ là ý định tạm thời của hần, nhưng kết quả thu được vượt xa sự tưởng tượng của hần.

Hần thu được tổng cộng hơn trăm tấm tạp phiên cấp ba có công năng đặc biệt. Điều này vô cùng trọng yếu đối với hần. Trình độ hiện tại của hần cách cấp bốn còn một khoảng cách rất xa, điều này cũng có nghĩa là hần còn phải làm việc với tạp phiên cấp ba rất lâu.

Kỹ xảo chế tạo huyền tạp cấp ba của hần đã có chút thành thạo, nhưng còn rất nhiều thứ thuộc về nó hần còn chưa học được. Trần Mộ tin tưởng bất kể là tri thức về mặt nào, trên sách vở chỉ vĩnh viễn chỉ là một bộ phận nhỏ. Ngay cả huyền tạp cấp một cũng còn có nhiều điều đáng giá để nghiên cứu, chứ đừng nói gì đến huyền tạp cấp ba.

Cho nên hần hy vọng thông qua mớ tạp phiên vừa thu thập này có thể mở rộng kiến thức cùng ý nghĩ của mình. Chỉ có không ngừng học tập sở trường của người khác mới có thể không ngừng tiến bộ, không ngừng hoàn thiện chính mình.

Về phần tài liệu này, Trần Mộ chủ yếu là xem cho biết. Đối với một chế tạp sư, tầm quan trọng của nguyên liệu học không cần nói cũng biết, nhưng đây cũng là một môn học rất bí ẩn và rộng lớn, cần nhiều thời gian cùng tích lũy kiến thức. Điều này cũng có chút quá sức đối với Trần Mộ.

Dù sao hần cũng chỉ xem như là của người phúc ta. Tài liệu mà {Vũ Toa} tạp cần dùng đều là cao cấp, nếu như bán đi, đám tài liệu này giá cả cũng khá cao. Nếu miễn phí tài liệu vậy Trần Mộ chỉ cần tốn một chút thời gian là có thể hoàn thành nó.

Lợi ích thu được rất lớn.

Sở dĩ đem ủy thác rút đi là vì Trần Mộ cảm giác được đã khá thỏa mãn rồi, hơn nữa thời gian của hần rất ít, khó có khả năng lãng phí nhiều vào việc này.

“Huấn luyện độ nhạy của cảm giác” của hần gần đây rất có hiệu quả, đã đạt đến bốn mươi điểm.

Lại nói tiếp làm cho hần cười khổ chính là hần có thể chế tạo {Vũ Toa} tạp, nhưng không cách nào ưu hóa {Thoát Vĩ Toa} tạp. Kết cấu của {Thoát Vĩ Toa} tạp đã rất thành thực, Trần Mộ cũng muốn ưu hóa nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Bất quá hần không bỏ qua {Thoát Vĩ Toa} tạp. Về mặt sử dụng, {Thoát Vĩ Toa} tạp hoàn toàn khác với các loại toa tạp khác, ngay cả cách vận dụng cảm giác cũng không giống.

Hơn nữa dù uy lực của {Vũ Toa} tạp tuy mạnh mẽ nhưng nếu so với {Thoát Vĩ Toa} thì vẫn không bằng.

Điểm quan trọng nhất đó là hần chưa khai thác hết được tiềm lực của {Thoát Vĩ Toa} tạp. Nó liên quan chặt chẽ với cấp độ cảm giác của hần. Chỉ cần nâng cao cấp độ cảm giác, không những có thể tăng tốc độ bắn, mà nếu như hiểu biết của mình đối với kết cấu năng lượng tiến bộ thì còn có thể đề cao uy lực của nó trên diện rộng.

Là phần thưởng của trò chơi giấy thoát trời buộc, {Thoát Vĩ Toa} tạp làm sao lại chỉ có một chút tiềm lực như vậy chứ? Đây là niềm tin cổ chấp của Trần Mộ. Cho nên hần cũng không lựa chọn {Vũ Toa} tạp, dù thoát nhìn thì thuận tiện và uy lực lớn hơn nhiều.

Phần lớn trong số trăm tấm tạp phiên thu được đều là hàng tốt. Kết cấu của chúng cũng không đồng nhất, nhưng ý tưởng lại không có chỗ nào là không tinh vi xảo diệu, rất nhiều chỗ có thể tham khảo.

Tầm nhìn của một chế tạp sư có rộng lớn hay không rất quan trọng.

Lúc Trữ Bằng về tới trụ sở đã là hai tuần sau. Thời gian này hẳn bọn bề công việc, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Con mắt nổi đầy gân máu, nhưng mà tinh thần lại không tệ. Dù sao làm người chiến thắng, thu hoạch của bọn họ rất tốt. Chính là vì có vật chất kích thích mãnh liệt, hẳn mới có thể chống đỡ đến bây giờ.

Gọi thư ký, hẳn muốn biết thời gian này trong căn cứ có phát sinh chuyện gì quan trọng không.

“Cái gì?” Trữ Bằng trên trán nổi gân xanh, sắc mặt xanh mét, làm cho người khác cực kỳ sợ hãi. Thư ký sợ đến mức cả thở mạnh cũng không dám, run lập cập đứng một bên.

Hắn không nghĩ tới trong thời gian mình rời đi lại phát sinh chuyện mà hẳn không muốn thấy nhất.

Trần Mộ không ngờ lại buôn bán {Vũ Toa} tạp cùng rất nhiều người!

Hai mắt lóe lên hàn quang, đây là dấu hiệu báo trước cơn giận của Trữ Bằng, thư ký đứng bên cạnh càng run rẩy đến đáng thương.

Đột nhiên Trữ Bằng tỉnh táo lại.

Mình cũng không nói với Trần Mộ rằng không thể đưa {Vũ Toa} tạp ra ngoài. Điều này không nằm ngoài thỏa thuận, nên khó trách được Trần Mộ. Hơn nữa Trần Mộ còn có tác dụng lớn với bọn họ, nếu trách tội hẳn, chỉ sợ tổn hại đến quan hệ hợp tác giữa hai bên.

Về phần đám tạp tu này sau khi thấy được uy lực của {Vũ Toa} tạp, tìm mọi cách thu mua cũng là chuyện rất bình thường.

Đối với đám tạp tu thì Trữ Bằng sẽ không suy nghĩ, nhưng hẳn lại không thể không cân nhắc sự hợp tác với Trần Mộ. {Vũ Toa} tạp chỉ có mình Trần Mộ chế tạo được, trước khi có thể thành công phá giải và phản chế, bọn họ không thể cùng làm hỏng quan hệ với Trần Mộ, hơn nữa còn muốn tận lực cho hẳn lợi ích.

Trữ Bằng vẫn đề phòng {Vũ Toa} tạp truyền ra ngoài, loại tạp phiến này một khi thực hiện trạng bị quy mô lớn liền có thể phát huy uy lực đáng sợ. Mặc dù theo như lời Vu lão nói phản chế {Vũ Toa} tạp cực khó, nhưng nếu như vạn nhất thì sao?

Cho nên khi chiến sự vừa chấm dứt, hẳn liền tìm A Thập, dùng giá cao mua đi tám {Vũ Toa} tạp của hẳn. Vốn tưởng rằng như vậy sẽ vạn vô nhất thất, cũng không ngờ rằng mình lại phạm phải sai lầm như vậy, tình huống thoáng cái liền vượt khỏi phạm vi khống chế của hẳn.

Trần Mộ đã hủy bỏ ủy thác được hơn một tuần, lúc này việc khẩn cấp không phải là đi tìm Trần Mộ, mà là cần tìm tạp tu đã đổi được {Vũ Toa} tạp.

Suy nghĩ chốc lát, hẳn lập tức ra lệnh: “Lập tức đi thăm dò, có những ai đổi được {Vũ Toa} tạp, đem danh sách cho ta, một người cũng không để lọt! Nhanh lên!”

Thư ký vâng một tiếng rồi lập tức vội vã ra khỏi phòng làm việc của Trữ Bằng

Trong thời gian này trọng điểm luyện tập của Trần Mộ là độ nhạy của cảm giác. Bản thân hẳn cảm nhận được chỗ tốt của độ nhạy của cảm giác, tự nhiên muốn luyện tập không ngừng.

Hít sâu, thở nhẹ, làm cho tâm trầm tĩnh xuống, tốc độ của vòng xoáy cảm giác giống như con thoi trong cơ thể tăng lên từng chút một. Nó tăng lên rất ít, nếu như là trước kia thì hẳn thậm chí còn không phát hiện ra, nhưng sau khi trải qua huấn luyện, hẳn đã nhận thấy được loại biến hóa rất nhỏ này của cảm giác.

Tốc độ của vòng xoáy cảm giác hình thoi tăng lên một chút, nhanh chóng tiến vào trạng thái xoay tròn ổn định. Một lát sau tiếp tục tăng tốc một lần nữa rồi lại duy trì tốc độ, lặp đi lặp lại như thế, giống như đi lên từng bậc thang một.

Luyện tập như vậy nhìn qua có vẻ rất chậm chạp, cần đến thời gian dài, nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Khoảng chừng nửa giờ sau, tốc độ của vòng xoáy cảm giác hình thoi mới đạt tới tốc độ cao nhất mà gần đây hẳn có thể khống chế được. Ở tốc độ này chỉ cần hơi lơ là một chút thì sẽ phá vỡ trạng thái ổn định của vòng xoáy cảm giác hình thoi.

Cũng không phải tuyệt đối giữ tốc độ ổn định!

Trần Mộ phát hiện một tia dao động vận chuyển trong vòng xoáy cảm giác hình thoi. Luồng dao động này cực nhỏ, nhưng lại làm cho trình độ cảm giác của hắn đối với xung quanh mơ hồ rất nhiều. Hắn dốc sức điều chỉnh vòng xoáy cảm giác hình thoi, làm dịu đi luồng dao động kia.

Trần Mộ nhắm mắt đứng yên, xung quanh hắn, vô số điểm sáng cỡ móng tay giống như hạt châu bắn ra với tốc độ cao. Chúng như một đám tinh linh, mỗi một điểm đều tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Chúng bay với tốc độ cao quanh Trần Mộ, nhưng lại không chạm vào hắn.

Tốc độ phi hành của chúng cực nhanh, đường bay khó có thể đoán trước, hơn nữa số lượng rất nhiều, ở cấp bậc huấn luyện này số lượng đã lên đến trên một ngàn. Nếu như nói một điểm sáng nhỏ là một con côn trùng vậy thì nơi này là một biển côn trùng sống.

Cảnh tượng xung quanh càng lúc càng hiện rõ trong đầu hắn, từng chi tiết đều dần rõ ràng lên. Từng điểm sáng lớn nhỏ khác nhau, tốc độ nhanh chậm...

Trần Mộ mở to mắt, báo ra số lượng chính xác: “1367!”

“Chúc mừng người, độ nhạy của cảm giác đã đạt 45 điểm! Có tiến vào vòng tiếp theo không?”

109. Chương 109: Bá Vãn

Nhìn qua thì độ nhạy cảm giác chỉ tăng lên 10 nhưng Trần Mộ lại cảm nhận được thay đổi rất cơ bản. Điểm này vô luận là lúc chế tạo tạp phiên hay lúc luyện tập phi hành đều thập phần rõ ràng.

Bởi vì chỉ số độ nhạy cảm giác gia tăng, nên số lượng {Vũ Toa} tạp Trần Mộ chế tạo mỗi ngày Trần Mộ được gia tăng đến mười lăm tám. Khổng chế càng chuẩn xác cũng có nghĩa cảm giác tiêu hao càng ít. Hắn lúc này mới nhận ra trước kia mình sử dụng cảm giác lãng phí cỡ nào, hiệu suất thấp bao nhiêu.

Hiệu suất gia tăng cũng có nghĩa hắn có nhiều thời gian hơn để nâng cao thực lực của chính mình. Cái mà hắn muốn huấn luyện thì nhiều lắm, ví dụ như phi hành, trình độ hiện tại của mình còn rất kém. Phải biết rằng, tạp tu bình thường có thể vừa phi hành vừa chiến đấu. Trần Mộ cảm thấy mình không làm được, chỉ có thể tập luyện nhiều hơn.

Trữ Bằng cung kính đứng trước mặt tộc trưởng, hắn không nhìn được len lén liếc mắt nhìn vị thanh niên áo trắng đang đứng bên cạnh tộc trưởng. Vị này tuy tuổi trẻ nhưng lại lịch không tầm thường, hắn cũng chỉ mơ hồ biết một ít, cụ thể ra sao hắn cũng không rõ ràng.

Vị thanh niên áo trắng này vẫn giữa một nụ cười lãnh đạm trên mặt, không thể nghi ngờ là một người có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Đó là Trữ Bằng cũng không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

Càng quan trọng hơn là không ngờ hắn ngồi song song với tộc trưởng.

Trong phòng tộc trưởng luôn đặt hai cái ghế song song. Tộc trưởng thích ngồi ở cái ghế bên trái để nghe bọn họ báo cáo, còn cái ghế bên phải, trước đây ngoại trừ tiểu cô cô chưa có ai khác từng ngồi. Mà vị công tử áo trắng trước mặt lại nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế này.

Chỉ nhìn trộm hắn một cái, trong đầu Trữ Bằng liền hiện lên rất nhiều ý nghĩ như vậy. Nhưng hắn rất nhanh chóng điều chỉnh ý nghĩ, hắn báo cáo đơn giản mà rõ ràng những chuyện xảy ra gần đây.

Tộc trưởng của Trữ gia là cha của Trữ Đông, cũng là thúc thúc của Trữ Bằng, bởi vì quá vất vả mà nhìn qua có vẻ già nua. Hắn trầm ngâm nói: “Chuyện của Tả gia tới đây là dừng, không cần quan tâm tới Tả Đình Y cùng Tả Đường. Đã không có Tả gia thì bọn họ cũng chẳng làm được gì. Lúc này cũng không nên làm gia tộc đứng sau lưng Tả gia tức giận.

Lúc này chuyện quan trọng của chúng ta là nắm chặt thời gian ổn định lại thế cục của thành Đông Thương Vệ, trong thời gian ngắn nhất chúng ta phải nắm nó trong tay. Còn phải đề phòng người của Tả gia, xử lý không cần nương tay. Đừng để đến lúc chúng đâm sau lưng chúng ta một đao thì không đáng.

“Bá Vãn, người nghĩ thế nào?”

Tộc trưởng quay sang hỏi vị thanh niên áo trắng. Trữ Bằng khiếp sợ, không ngờ tộc trưởng lại hỏi ý kiến của vị thanh niên áo trắng, điều này làm cho đầu óc của hắn ngẩn ngơ.

Vị thiếu niên tên Bá Vấn này vội cúi người, cung kính nói: “A thúc, ngài quá khách sáo, phụ thân từng dặn trước. Bá Vấn hết thủy nghe theo lời phân phó của A thúc.”

Tộc trưởng khoát tay cười nói: “Bá Vấn không nên e dè, cứ coi đây như nhà mình. Từ nhỏ người đã có kiến giải thông tuệ, có khi nên giúp A thúc bàn mưu tính kế một chút. A thúc già rồi, đầu óc lú lẫn, thiên hạ ngày nay đều là của người trẻ tuổi các ngươi”

Nói xong cười chỉ và Trữ Bằng nói: “Hắn là Bằng nhi, cùng trang lứa với Đông nhi, các ngươi đều trẻ tuổi nên làm quen nhiều hơn.” Quay sang quát Trữ Bằng: “Bá Vấn tuổi còn trẻ mà đã rất lão luyện, nắm bắt tài các ngươi hãy hướng người ta mà học tập.”

Bá Vấn vội vàng đứng dậy cùng Trữ Bằng chào hỏi, Trữ Bằng nghe tộc trưởng nói vậy cũng không tức giận, mặt cười cười: “Bá Vấn khí độ bất phàm, làm ta không khỏi ghen ghét trong lòng. Chỉ sợ những cô gái trong gia viên muốn gõ cửa phòng Bá Vấn đều phải xếp hàng.”

Tộc trưởng trừng mắt nhìn Trữ Bằng, khoe miệng vẫn mỉm cười: “Mấy ngày nay không ăn đòn thì người càng ngày càng lạnh lợi.” Trữ Bằng sợ đến mức rụt cái đầu bóng lưỡng lại, âm thầm làm mặt quỷ. Bá Vấn ở bên thì cười cười.

Tộc trưởng thu lại nụ cười, trầm ngâm nói: “Đã thu những tấm {Vũ Toa} tạp thất lạc về chưa?”

“Còn có ba tấm không tìm được, ba gã tạp tu này đều biến mất, ta đã tìm khắp thành Ami cùng thành Đông Thương Vệ nhưng vẫn không thấy bóng dáng bọn họ.” Trữ Bằng ảo não, đây là lần đầu tiên hắn mắc sai lầm lớn như vậy, trong lòng tự nhiên khó chịu đến cực điểm.

Tộc trưởng cũng không có trách tội hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Người cũng không cần tự trách mình, lần này {Vũ toa} tạp gây ra chấn động như vậy, người có âm mưu như thế nào lại không nghĩ cách tuồn ra? Bọn tạp tu này không biết ẩn nấp bao lâu, lần này có thể vạch mặt ba tên, coi như là chuyện tốt.”

Hắn cười lạnh nói: “Ta không tin chế tạp sư trong tay bọn họ có trình độ cao hơn so với chúng ta. Đến các trưởng lão cũng nói họ không phải chế được, loại tạp phiến như vậy bọn họ có thể dễ dàng phẳng chế sao? Không cần lo lắng, mỗi khi {Vũ Toa} tạp bị công kích thì sẽ tự hủy ngay lập tức. Người đừng lo về chuyện này nữa.”

“A!” Trữ Bằng giật mình, hắn cũng là lần đầu tiên biết {Vũ Toa} tạp có tính chất này. Trước đây hắn hoàn toàn không thu được bất kì báo cáo nào đề cập đến chuyện này.

“Ta cũng vậy, vừa mới thu được báo cáo của trưởng lão không bao lâu. Hắn cầm {Vũ Toa} tạp đi nghiên cứu, ai ngờ không chỉ phá hủy thiết bị của hắn mà cả tấm {Vũ Toa} tạp cũng bị đốt cháy.” Tộc trưởng hơi hốt nói, liếc mắt nhìn Trữ Bằng đang kinh ngạc, dặn dò: “Xem ra Trần Mộ là chế tạp sư thuộc một lưu phái thần bí, người nghĩ cách điều tra nguồn gốc của hắn, xem có thể dò ra lai lịch của hắn không, ở đẳng sau có sư môn hay không?”

Tên kia rất khôn khéo, đến giờ còn chưa có ai trong căn cứ biết {Vũ Toa} tạp là do hắn chế tạo, ngay cả lúc buôn bán hắn cũng không lộ mặt. Nhưng người vẫn không nên lơ là, tất cả mọi chuyện liên quan đến {Vũ Toa} tạp đều do người hoặc Diễm nhi tự mình đi làm.

Những người đó phát hiện ra {Vũ Toa} tạp không cách nào phá giải, tự nhiên không cam lòng, khẳng định sẽ chú ý tới Trần Mộ. Dù thế nào người cũng phải bảo vệ hắn thật tốt! Lần này nhất định không được phạm sai lầm, rõ chưa?”

“Dạ!” Trữ Bằng vội vàng cúi đầu xác nhận

Bá Vấn đột nhiên mở miệng: “A thúc, có thể cho ta xem {Vũ Toa} tạp mà mọi người đề cập đến không. Ta đã sớm nghe nói loại tạp phiến này cực kỳ thích hợp với chiến tranh quy mô lớn, đáng tiếc vẫn chưa được nhìn thấy a.”

Tộc trưởng nháy mắt ra hiệu cho Trữ Bằng, Trữ Bằng vội vàng rút {Vũ Toa} tạp từ độ nghi của chính mình ra, đưa cho Bá Vấn. Không chỉ có Trữ Bằng, ngay cả Trữ Diễm cũng có một tấm, gần đây đệ tử Trữ gia có

không ít {Vũ Toa} tạp mà hần muốn tìm.

Bá Vấn tiếp lấy {Vũ Toa} tạp, vừa cắm vào khe chữ tạp thì lập tức tản ra một cỗ ánh sáng màu xanh mênh mông, nhẹ nhàng bao phủ độ nghi. Nụ cười thần nhiên trên mặt Bá Vấn đã biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc, nhìn qua có vẻ lạnh lẽo như băng, giống như cả người tản ra hàn khí.

Trữ Bằng hoảng sợ, thật mạnh!

“Đúng thật là tạp tốt! Không nghĩ tới thành Ami nho nhỏ cũng là nơi ngọa hổ tàng long a, tấm tạp phiền này chỉ sợ là một số chế tạp sư nổi danh cũng không chắc làm ra được. Sáu thoi một giây, cao thủ thậm chí có thể bắn ra bảy thoi/giây, uy lực không tồi. Điều khiển cũng không phức tạp mà chỉ có cấp ba! Quả nhiên là tạp tốt!” Bá Vấn mở mắt, tay phải của hần nhẹ nhàng buông xuống, luồng ánh sáng xanh vừa rồi cũng biến mất cùng lúc với cỗ hàn khí kia.

Hần rút {Vũ Toa} tạp bên trong độ nghi trả cho Trữ Bằng, ngay sau đó mỉm cười nhìn tộc trưởng nói: “Xem ra phải chúc mừng A thúc, có loại tạp phiền này, chỉ cần chế tạo với quy mô lớn, tin rằng thực lực của Ami Trữ gia chắc chắn tăng lên một bậc.”

Trữ Bằng vẻ mặt dờ dẩn cầm lấy {Vũ Toa} tạp. Hần cảm giác trong đầu là một mảnh hỗn độn, hần đều thấy rõ những động tác vừa rồi của Bá Vấn. Không cần phóng thoi ra mà vẫn có thể nói rõ ràng tính năng của tạp phiền, đây là dạng tạp thực lực gì?

Bất tri bất giác, sau lưng hần đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

Bá Vấn cười nhẹ, giống như vô ý liếc nhìn Trữ Bằng.

Tộc trưởng đều thấy rõ tất cả, trong lòng than nhẹ một tiếng nhưng trên mặt lại nở nụ cười: “Bá Vấn không cần cười A thúc, A thúc làm sao có thể so sánh với phụ thân của người.”

“Ami Trữ gia chúng ta đến cùng vẫn là một nhánh của Đông phương Trữ gia. Mấy năm nay được phụ thân người giúp đỡ không ít, cho đến nay vẫn chưa làm ra được cái gì. {Vũ Toa} tạp này chúng ta chỉ lấy một nửa, còn lại để lấy làm quà mừng thọ vào năm nay cho phụ thân người, cũng là tâm ý của Ami Trữ gia.”

Bá Vấn vội vàng tạ ơn, vẻ mặt cảm kích: “A thúc làm như vậy quả thực quá khách sáo. Phụ thân từng nói Đông phương Trữ gia mở rộng phát triển, phân tán khắp nơi, chỉ có trợ giúp lẫn nhau thì mới có thể càng thêm hưng thịnh. Lần này A thúc có thể chiếm được thành Đông Thương Vệ, phụ thân càng thêm cao hứng. A thúc cứ yên tâm, nếu như có người dòm ngó thành Đông Thương Vệ, cố ý khiêu khích, Đông phương Trữ gia tự nhiên sẽ không khoan tay đứng nhìn. Chúng ta là người một nhà mà!”

“Ha ha, Bá Vấn nói đúng, chúng ta vốn là người một nhà mà!” Tộc trưởng cười lớn. Mà Bá Vấn thì ở ngồi một bên mỉm cười.

“A thúc, Bá Vấn có một thỉnh cầu nho nhỏ.”

“Bá Vấn có chuyện gì cứ nói.”

“Bá Vấn muốn xem chế tạp sư có thể làm ra trường tạp phiền này đến cuối cùng thực ra là loại người ra sao. Mà Bá Vấn cũng có chút nghiên cứu đối với chế tạp lưu phái, xem có thể nhận ra lưu phái của vị chế tạp sư này hay không.”

Tộc trưởng thoáng suy nghĩ trong chốc lát rồi rất sáng khoái nói: “Được! A Bằng, vậy người mang Bá Vấn đến trụ sở dạo chơi, gặp Trần Mộ thì phối hợp với Bá Vấn tìm hiểu lai lịch của hần.”

“Vâng!” Trữ Bằng lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng trả lời.

110. Chương 110: Liễm Tức Pháp

Trên thực tế, trong thời gian này có rất nhiều tạp tu muốn gia nhập Trữ gia đến đây. Trữ gia giành thắng lợi trong lần xung đột này không chỉ thu được lợi ích vật chất cực lớn, mà còn để danh vọng của bọn họ tăng cao chưa từng có.

Mà lực lượng bị thương vong của Trữ gia cũng cần bổ sung. Vì vậy Trữ Diễm và Trữ Bằng còn chưa kịp nghỉ ngơi liền tiếp tục bận rộn. Bọn họ cần điều tra thân phận lai lịch cùng thực lực của mỗi tên tạp tu.

Vì vậy có rất nhiều khuôn mặt lạ lẫm xuất hiện ở trụ sở. Trong đó có vài tên tạp tu khiến người khác chú ý, ví dụ như đoàn trưởng Mark Witt của tạp tu đoàn Duy Sâm Hồ trước đây, hay là Trình Anh có biệt danh là “Hoa Hồng” ... Nhiều nhất vẫn là tạp tu vô danh nhưng có thực lực xuất chúng.

So với trước kia thì những tạp tu mới đến này có thực lực trung bình cao hơn, tên tuổi cũng nổi hơn. Cơ chế thưởng phong phú trong căn cứ rất nhanh liền kích thích đám tạp tu mới vào này.

Trụ sở vốn còn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng vừa rồi cũng khôi phục lại vẻ bận rộn ngày xưa. Hơn nữa Trữ gia cần người rất gấp, các loại ủy thác cũng không ngừng được đưa ra, các tạp tu không thể không điều chỉnh trạng thái, bắt đầu bận rộn lên.

Điều này cũng không có quan hệ gì với Trần Mộ, hắn vẫn ở lì trong phòng như trước, rất ít ra ngoài. Dù là nhìn từ góc độ nào thì hắn đều là một vị chế tạp sư rất điển hình. Không hề ra khỏi phòng, cả ngày say mê thí nghiệm, chỗ thường đến nhất là thư viện cùng siêu thị tài liệu tự chọn. Đường như ngoài việc hắn thích huấn luyện phi hành làm cho người khác bất ngờ, thì những điều còn lại đều phù hợp với ấn tượng về chế tạp sư trong đầu mọi người.

Nhưng nếu như thật có người ở trong phòng Trần Mộ, chắc chắn sẽ bị cảnh trước mắt làm giật mình.

Trong phòng tối đen như mực, gờ tay không thấy ngón. Trần Mộ đứng ở chân tường, từ từ nhắm mắt lại, hắn đã quen với bóng tối. Hít sâu một hơi, hắn đột nhiên dán vào mặt tường bò lên trên. Chỉ thấy hắn giống như một con thằn lằn, linh hoạt di chuyển giữa vách tường và trần nhà.

Trên trần nhà và vách tường bốn phía khắp nơi là những tấm nhãn màu đỏ lớn nhỏ khác nhau, sắp xếp không theo bất cứ quy luật nào.

Hai mắt Trần Mộ vẫn nhắm chặt, nhưng hắn lại không hề va chạm những tấm nhãn này. Động tác của hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi việc nhắm mắt, linh hoạt đến mức có vài phần quỷ dị.

Thân thể của hắn mềm dẻo như không có xương, có thể tùy ý xoay chuyển. Hắn sử dụng phụ xích liên đến mức lơ lửng thuần thành. Khi thì một tay dính vào trần nhà, đưa người về phía trước như dây đu, trong khoảnh khắc sắp chạm vào trần nhà thì hai đầu gối hơi gập lại, phụ xích liên trên đầu gối dính chặt vào trần nhà.

Cho đến giờ hắn đều mang phụ xích liên trên người, còn đôi giày đạn lực hắn cũng chưa từng thay ra.

Trong bóng tối, cảm giác càng có tác dụng hơn con mắt. Trong tạp phiên thần bí, ở phần đề mục liên quan đến cảm giác trong cận chiến còn chưa hoàn thành được phân nửa, đã có hướng dẫn làm sao sử dụng cảm giác quan sát bốn phía trong bóng tối.

Điều này có liên quan đến tốc độ xoay tròn của vòng xoáy cảm giác hình thoi. Tốc độ xoay càng nhanh thì tia cảm giác được phát tán ra càng nhiều, độ nhạy của cảm giác càng cao. Nhưng nếu tốc độ chậm thì số lượng tia cảm giác càng ít, nhưng phạm vi mà nó có thể cảm giác được càng rộng.

Trần Mộ chỉ cần giảm tốc độ xoay của vòng xoáy cảm giác lại một ít, liền có thể cảm giác tình trạng của cả căn phòng. Hơn nữa hắn còn phát hiện dù là vòng xoáy cảm giác vận chuyển với tốc độ cao hay thấp, chỉ cần giữ tốc độ ổn định thì độ nhạy của cảm giác sẽ đạt được giá trị lớn nhất ở mức tốc độ này.

Nhưng đây không phải là kĩ xảo mà Trần Mộ cảm thấy hứng thú nhất. Trong bóng tối không cần dùng cảm giác, hắn cũng có thể dễ dàng nhận biết tình trạng xung quanh. Hắn vẫn kiên trì nghỉ ngơi giữa bóng đêm, việc này có hiệu quả rất rõ ràng.

Nữ ma quỷ đã dạy hắn làm sao ẩn giấu thân hình trong bóng đêm, những kĩ xảo ẩn trốn này đã được chứng minh rất có hiệu quả. Nhưng có một số thứ nữ ma quỷ không dạy hắn, như làm sao tránh thoát sự dò xét của thăm dò tạp, vốn được phát minh để đối phó với những kẻ di chuyển trong bóng đêm.

Trong bản báo cáo chưa hoàn thành có đề cập đến vài loại kĩ năng để tránh khỏi thăm dò tạp.

Trong lòng Trần Mộ vẫn rất hiếu kỳ đối với phần báo cáo có cùng đề tài này. Hắn thật sự không nghĩ ra vị chế tập sư nào lại có hứng thú với những kỹ năng này. Hơn nữa vị chế tập sư thần bí này vẫn còn sưu tầm vài loại kỹ năng liên quan, phân tích so sánh chúng với nhau nhưng vẫn không đưa ra kết luận cuối cùng. Đây là một đề tài nghiên cứu không hoàn chỉnh.

Dù là không hoàn thành nhưng Trần Mộ không hề nghi ngờ tính chân thật của kỹ năng được ghi lại bên trên. Trải qua vô số lần chứng minh, hẳn là thứ được tập phiến thần bí ghi lại bên trong thì đều cực kỳ có hiệu quả.

Sở dĩ Trần Mộ có hứng thú với việc làm sao tránh khỏi sự dò xét thăm dò tập, vì hắn nghĩ đến nếu có một ngày mình muốn rời khỏi trụ sở, thì kỹ năng về mặt này không thể thiếu.

Hắn hiểu rất rõ tình cảnh của mình, với lại từ thái độ của Trữ Bàng với {Vũ Toa} tập thì hắn liền dự đoán được hoàn cảnh của bản thân sau này. Không có giá trị thì sống sót cũng là một vấn đề. Có giá trị, mặc dù giữ được mạng nhưng lại mất tự do. Cả hai điều này Trần Mộ đều không muốn.

Hắn cẩn thận đọc phần trình bày và phân tích về kỹ năng này trong phần báo cáo. Bên trong còn liệt kê chi tiết vài loại kỹ năng cùng loại của các lưu phái, hơn nữa còn có một ít ghi chú của bản thân vị chế tập sư thần bí kia.

Lưu phái, đây là một khái niệm rất xa lạ với người ở thời đại này. Nhưng trong lịch sử phát triển của hệ thống tập phiến, nó từng có một giai đoạn cực kỳ huy hoàng.

Trước thời đại của Hyner Vincent Van là khoảng thời gian mà hàng trăm gia tộc tranh đấu. Lưu phái thời đó vượt xa các gia tộc này, trong số bọn họ có chút truyền thừa, thậm chí có thể có nguồn gốc từ một ít tông giáo cổ xưa.

Hyner Vincent Van ngang trời xuất thế cũng không khiến mọi người vào thời đó ý thức được một thời đại mới sắp đến. Một trong số những chế tập sư vĩ đại nhất trong lịch sử này du lịch cả liên bang Thiên Du, lại trải qua mười năm vất vả suy nghĩ mà sáng lập nên Tinh Viện.

Tinh Viện là ngôi trường đầu tiên giảng dạy tri thức về tập phiến ở liên bang. Nghe nói ngày đăng ký nhập học đầu tiên của Tinh Viện vào năm đó, vô số người trẻ tuổi như vô số dòng nước nhỏ từ khắp các địa phương ở liên bang Thiên Du tập hợp về Tinh Viện. Lúc đó lượng thanh niên tập hợp ở Tinh Viện lên đến 30 vạn người, mà công tác trúng tuyển tiến hành liên tục trong suốt ba tháng.

Học viện có phong cách cởi mở, hình thức giảng dạy đầy tính bao dung liền tạo ra sự đả kích dữ dội với các lưu phái. Năm tháng dần trôi qua, lưu phái cũng dần dần tiêu thanh biệt tích, cuối cùng phai nhạt khỏi con mắt người đời.

Thời gian sau đó lại có rất nhiều chế tập sư kiệt xuất lần lượt thành lập học viện của bọn họ, cuối cùng tạo nên thế chân vạc của Lục đại học phủ bây giờ. Lưu phái cũng hầu như tiêu tan.

Trần Mộ không có hứng thú với lịch sử cũng như cái gọi là lưu phái, hắn chỉ quan tâm đến kỹ năng.

Hắn nghĩ đến kỹ xảo này cũng có nguyên nhân. Ngày hôm trước, độ nhạy cảm giác của hắn lại tăng thêm một bậc, đạt 50 điểm. Hắn nhớ trong báo cáo từng kể qua một loại kỹ xảo tránh khỏi dò xét, điều kiện của kỹ xảo này là độ nhạy cảm giác đạt 50. Bản báo cáo hôm đó hắn nhớ rất rõ, một chữ không lọt. Kỹ năng liên quan có vài loại, mỗi loại có yêu cầu khác nhau, chỉ có loại này mới phù hợp với điều kiện hiện tại của hắn.

Liễm tức pháp, nghe nói truyền từ một lưu phái tên là “Thập Tự Dạ”. Trừ bỏ câu này thì Trần Mộ không tìm được tin tức khác liên quan đến “Thập Tự Dạ”.

Luyện tập liễm tức pháp cũng không khó khăn. Nó chủ yếu yêu cầu người sử dụng cảm giác giữ một tần số chấn động đặc thù, thì có thể hoàn toàn che giấu hơi thở của mình. Nếu luyện tập tới giai đoạn cao cấp thì ngay cả thăm dò tập cao cấp đều không thể dò ra, giống như u linh di chuyển trong bóng đêm mà không ai hay biết.

Cảm giác có rất nhiều đặc tính, ví dụ như xoay tròn, chấn động, chuyển hóa trạng thái...

Dù là chế tạp sư vĩ đại nhất như Rosenberg và Hyner Vincent Van, đều không thể từ lí giải cơ bản của cảm giác. Đây là nội dung chủ yếu nhất, thần bí nhất, thâm thúy nhất của lý luận tạp phiến.

Cảm giác của Trần Mộ được tổ chức lại một lần nữa, tạo nên vòng xoáy cảm giác hình thoi. Cho đến giờ, đặc tính xoay tròn của vòng xoáy cảm giác hình thoi là thứ hấn tìm hiểu nhiều nhất.

Trước đây hấn chưa bao giờ tiếp xúc qua cảm giác chấn động.

Chấn động, cái này nên làm thế nào? Trần Mộ không khỏi nhăn trán suy nghĩ. Kết cấu của cảm giác quyết định một ít tính năng của nó, như vòng xoáy cảm giác hình thoi của hấn có ưu thế lớn nhất là xoay tròn.

Những liềm tức pháp lại yêu cầu tính năng chấn động, điều này khiến Trần Mộ đau đầu không thôi.

Kết cấu của vòng xoáy cảm giác hình thoi trong cơ thể hấn nhìn qua giống như một vòi rồng nhỏ, hình ống xoay tròn tốc độ cao, hai đầu phát tán ra rất nhiều tia cảm giác mỏng.

Kết cấu như vậy thì căn bản là không có đặc tính chấn động.

Chẳng lẽ mình không có cách nào học liềm tức pháp sao? Trán Trần Mộ càng nhăn lại, các loại phương pháp khác có yêu cầu cao hơn, hơn nữa phần lớn các yêu cầu này đều không thể thay đổi.

Trong vài loại kĩ năng thì chỉ có liềm tức pháp thích hợp với mình, nhưng làm sao giải quyết vấn đề cảm giác chấn động đây? Trong bóng tối, Trần Mộ khoanh chân ngồi, hai mắt chớp động ánh sáng, như ngôi sao lơ lửng trong đêm đen.

111. Chương 111: "hoa Hồng" Trình Anh

Kết cấu! Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu Trần Mộ, suy nghĩ của hấn chạm đến cốt lõi của vấn đề! Kết cấu, chính là kết cấu! Bởi vì kết cấu được tạo nên từ sự chuyển động của cảm giác trong cơ thể mình có tính hạn chế, mới khiến cảm giác không cách nào thực hiện chấn động.

Nói cách khác, cảm giác trong cơ thể đã không theo kịp yêu cầu của mình.

Nói ngược lại thì chỉ cần mình thay đổi kết cấu, làm cho nó có đặc tính chấn động thì có thể học liềm tức pháp ngay lập tức.

Hấn hơi hưng phấn, có thể tìm được vấn đề mấu chốt thì càng đến gần cách giải quyết cuối cùng.

Nhưng hấn không có lỗ mãng tùy tiện thay đổi kết cấu của cảm giác. Thay đổi kết cấu cảm giác là một việc mạo hiểm. Vòng xoáy cảm giác hình thoi trong cơ thể hấn cực kì ổn định, muốn phá vỡ kết cấu của nó là việc không dễ dàng. Kết cấu cảm giác càng vững chắc thì càng nguy hiểm khi phá vỡ nó.

Hấn liền từ bỏ ý nghĩ phá vỡ kết cấu của vòng xoáy cảm giác, điều này rất nguy hiểm với hấn vào lúc này. Hấn chỉ có thể bắt đầu cải tiến từ cơ sở của vòng xoáy cảm giác thì mới phù hợp năng lực hiện tại của bản thân.

Nói cách khác vừa giữ lại phần lớn kết cấu của vòng xoáy cảm giác, vừa để cho nó có đặc tính chấn động.

Nhưng kết cấu gì mới có thể đạt được mục đích này chứ?

Hấn khổ não suy nghĩ nhưng qua nửa ngày vẫn không thu được gì. Kết cấu của vòng xoáy cảm giác cực kì ổn định, lúc trước khi đối mặt với {Tinh Dụ} tạp thì nó đã cứu Trần Mộ một mạng, không để cảm giác của hấn sụp đổ. Nhưng lúc này, tính ổn định đó lại tạo ra vô vàn khó khăn khi hấn muốn cải tiến kết cấu cảm giác.

Bá Vắn hứng thú đánh giá xung quanh, hấn đề nghị với Trữ Bằng để bản thân lấy thân phận tạp tu ở lại trụ sở. Mặc dù rất thắc mắc sao hấn không đi gặp Trần Mộ ngay, nhưng Trữ Bằng vẫn thoải mái đồng ý. Trữ Bằng không thể đắc tội với vị này, hơn nữa tộc trưởng đã căn dặn dù cho đối phương có yêu cầu gì thì phải hết sức giúp đỡ.

Một ít thứ trong trụ sở thì Trữ Bằng còn sợ bị lộ với các thế lực khác. Nhưng với Bá Vấn thì hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ sợ trong mắt hắn thì trụ sở này còn nghèo nàn nữa là.

Gia tộc họ Trữ ở khu Đông Hành có mười hai phân nhánh, bọn họ như cành lá trên một thân cây, còn Đông Hành Trữ gia là gốc, là cành cây của bọn họ. Trái ngược với các phân nhánh, số người ở Đông Hành Trữ gia không nhiều nhưng mỗi đời đều có không ít nhân vật tài giỏi xuất hiện. Trong những năm gần đây, Đông Hành Trữ gia chẳng những càng ngày càng mở rộng, mà lực ước thúc đối với các phân nhánh cũng tăng lên.

Nghe nói từ rất lâu, Trữ gia là một trong số gia tộc giàu có nhất ở cả khu Đông Hành, khi đó thì Trữ gia cũng không phân chia. Song đột nhiên gia chủ đời thứ nhất bị ám sát, từ đó về sau Trữ gia bị chia ra thành mười hai phân nhánh.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Đông Hành Trữ gia sẽ xuống dốc, con cháu trực hệ của gia chủ Trữ gia ra mặt, tiếp nhận mở rồi rầm này. Trải qua một thế hệ hao tâm tổn sức mới tạo nên loại cục diện như hôm nay, Đông Hành Trữ gia cũng khôi phục lại vinh quang ngày xưa.

Nhìn Bá Vấn mỗi ngày nhàn rỗi đi dạo trong trụ sở, thảnh thơi còn tiếp nhận ủy thác, khiến cho Trữ Bằng vốn bận đến đầu tắt mắt tối rất không hài lòng.

Chẳng lẽ cuộc sống của thanh niên ở Đông Hành Trữ gia đều buông thả như vậy sao? Trữ Bằng không khỏi mắng chửi trong lòng, hắn cảm giác tên tiểu tử này đến đây không phải vì thăm dò lai lịch Trần Mộ mà là để nghỉ ngơi. Tuy nhiên hắn không dám biểu hiện ra chút bất mãn nào, ngược lại mỗi khi gặp Bá Vấn thì rất nhiệt tình.

Trữ Bằng thấy Bá Vấn căn bản không có đến tìm hắn, cộng thêm hắn còn cả nể công việc phải làm nên cũng không quan tâm đến Bá Vấn. Điều duy nhất mà hắn lo lắng là hình như Trữ Diễm có ý với Bá Vấn, đây đúng là một vấn đề đau đầu.

Mấy ngày nay Trần Mộ vẫn lo lắng, hắn không thể nghĩ ra cách làm sao điều chỉnh kết cấu của vòng xoáy cảm giác hình thoi. Từ đầu đến giờ, dù nghĩ nát óc nhưng hắn vẫn không thể lập nên một mô hình kết cấu hợp lý, trong lòng không khỏi có một chút nóng nảy.

Bất tri bất giác, loại tâm tình này sinh ra ảnh hưởng xấu đến các mặt huấn luyện khác, để hắn không có chút tiến triển nào.

Hắn mau chóng nhận ra ảnh hưởng này, liền quyết định gác vấn đề qua một bên, dù sao việc học liêm tức pháp cũng không gấp.

Ngồi trong phòng buồn bực nhiều ngày như vậy, hắn chuẩn bị đi thư giãn một chút. Phương thức của hắn rất đơn giản, đó là đi tập phi hành. Người khác thì cảm thấy huấn luyện phi hành vừa khó vừa chán, nhưng Trần Mộ lại thấy đây vui vẻ, một niềm vui đơn giản, ban sơ.

Trần Mộ thuê một phòng huấn luyện phi hành cao cấp rồi chạy vào.

Vừa vào phòng huấn luyện, Trần Mộ vứt tất cả chuyện không vui sang một bên, kêu nhẹ một tiếng bay lên không.

Nhìn chương ngại vật trôi nổi trước mặt, Trần Mộ không hề suy nghĩ lao tới.

Khoái cảm do tốc độ cao mang đến khiến máu hắn sôi lên. Tâm tình tích tụ mấy ngày nay như biến mất, Trần Mộ không hề do dự tăng tốc độ lên mức nhanh nhất.

Lực lượng truyền đến người đột nhiên gia tăng, khung cảnh xung quanh bỗng trở nên mờ nhạt, tiếng gió rít bên tai, không khí thổi vào mặt khiến hắn hầu như không mở mắt được.

Đây là lần đầu tiên hắn tăng tốc độ lên cực hạn, một cổ cảm giác chưa từng có từ chỗ sâu nhất hiện ra, điên cuồng dâng lên, máu toàn cơ thể như đông lại vào lúc này.

Hắn vui đến mức muốn la lớn nhưng chưa kịp mở miệng thì bản thân mất khống chế, đâm đầu vào đệm khí bảo vệ màu xanh da trời, nhanh chóng bị đệm khí bao phủ.

Qua nửa ngày, Trần Mộ mới từ trong đệm khí đứng dậy, đột nhiên hắt ngáy người ra cười. Sự điên cuồng trong nháy mắt vừa rồi làm cho hắn cảm thấy vui vẻ chưa từng có, tâm tình của hắn cũng trở nên thoải mái, nỗi lo mấy ngày qua đều bị quét sạch.

Trần Mộ thả lỏng người nhưng không tăng tốc độ phi hành lên cực hạn như vừa rồi, mà bắt đầu tập cẩn thận.

Tính thẳng bằng và phản ứng thần kinh của Trần Mộ rất tốt, lại thêm không chế cảm giác chính xác nên hắn tiến bộ rất nhanh.

Trong phần kiểm tra của huấn luyện phi hành tiêu chuẩn, hắn đã đạt được 726 điểm. Số điểm này dù không cao, nhưng đối với người vừa học không bao lâu như Trần Mộ thì rất hiếm.

Huấn luyện mà hắn giỏi nhất là tránh né trong phạm vi nhỏ, bình thường hắn đều đạt hơn 80, thậm chí có vài phần đến 90, thành tích này đủ để rất nhiều tập tu xấu hổ. Hắn học được kĩ xảo né tránh bất quy tắc, cộng thêm không chế cảm giác chuẩn xác, cuối cùng tạo nên thành tích kinh khủng này.

Trong số tất cả phòng huấn luyện thì tỉ suất được thuê của phòng huấn luyện phi hành không cao. Đối với rất nhiều tập tu thì phi hành chỉ là một cách đi lại, khi chiến đấu thì bọn họ quen đặt chân dưới đất hơn.

Tuy nhiên Trần Mộ lại rất thích huấn luyện phi hành, hắn tập suốt hai giờ mới chịu đi ra. Trong thời gian này, hắn gặp hơn mười mấy lần ‘rủi ro’ nhưng hắn không hề để ý, ngược lại rất vui vẻ.

Sau khi kết thúc huấn luyện phi hành thì hắn liền rời khỏi.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng huấn luyện phi hành, hắn liền gặp một cô gái mặc đồng phục chiến đấu bó sát người đi thẳng về phía mình. Trần Mộ tùy ý nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt.

Trình Anh vừa gia nhập Trữ gia, tới trụ sở này được năm ngày. Nàng vừa hoàn thành một phần ủy thác, thu được 40 điểm cống hiến liền chạy tới phòng huấn luyện. Nàng sớm nghe nói thiết bị huấn luyện ở trụ sở Trữ gia cực kì tiên tiến, đây là một trong những nguyên nhân khiến nàng hâm mộ mà đến.

Nàng nhìn thấy một thiếu niên mặt đầy mồ hôi bước ra từ phòng huấn luyện phi hành, chỉ liếc nhìn nàng một cái liền thu hồi ánh mắt.

Số lượng nữ kém xa nam trong giới tập tu, cho nên nữ tập tu luôn khiến người khác chú ý hơn. Mà Trình Anh có dung mạo xuất chúng, khuôn mặt xinh đẹp thành thực, khí chất thông dong tự nhiên, vóc dáng cao gầy lại mặc đồng phục chiến đấu bó sát người, vóc người chỗ lồi chỗ lõm càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Nàng có biệt danh là “Hoà hồng”, giống như hoa hồng, xinh đẹp mà có gai. Nàng đã quen với sự chú ý của người khác, bây giờ bỗng gặp một tập tu lạnh nhạt như vậy, tự nhiên không khỏi chú ý hơn vài phần.

Tướng mạo của đối phương rất bình thường, không có gì nổi bật. Trình Anh phỏng chừng đây là lần đầu gặp mặt, rất có thể là không quen biết. Tuy nhiên điều duy nhất nàng cảm giác khá thoải mái là hắn toát ra loại khí chất lạnh nhạt tự nhiên, nàng không khỏi than thở, đúng là khí chất có thể làm cho người xấu xí nhìn qua thuận mắt hơn nhiều.

Nàng rất nhanh chú ý đến một chỗ kì lạ.

Chẳng phải tên thiếu niên này vừa bước ra từ phòng huấn luyện phi hành sao? Sao mặt lại đầy mồ hôi như vậy?

Huấn luyện phi hành là huấn luyện khó đỡ mồ hôi nhất. Đầu tiên là lượng vận động của nó không lớn, tập tu chỉ cần điều khiển khí lưu tập là được, sử dụng là cảm giác chứ không phải sức lực. Hơn nữa khi phi hành thì gió sẽ thổi vào mặt, làm khô mồ hôi rất nhanh.

Không ngờ người này lại huấn luyện phi hành đến mức đổ mồ hôi, thật sự làm người ta khó hiểu a.

Trần Mộ không biết chỉ trong tích tắc khi hai người thoáng nhìn nhau, trong đầu cô gái xa lạ này lại suy đoán nhiều như vậy.

Trình Anh thầm nghĩ dù sao thì mình cũng chuẩn bị đến phòng huấn luyện phi hành, vậy sao không vào phòng này chứ? Vừa có suy nghĩ này thì nàng liền xoay người đi vào căn phòng huấn luyện mà Trần Mộ vừa ra khỏi.

Lấy phòng tập cà qua một lần.

“Mức phí tiêu chuẩn của phòng huấn luyện, ba điểm cống hiến mỗi giờ”.

Trình Anh liền giật mình, ba điểm cống hiến một giờ, đây là mức phí của phòng huấn luyện có tiêu chuẩn cao cấp nhất. Tên kia lại giàu đến vậy? Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Trình Anh.

Điểm cống hiến rất khó kiếm, đây là cảm giác đầu tiên của nàng khi bước vào trụ sở. Nàng không ngờ thiếu niên không chút thu hút kia lại sử dụng phòng huấn luyện cao cấp như thế.

Chỉ vài loại người là có được rất nhiều điểm cống hiến, thương nhân, chế tạo sư và tập tu có thực lực xuất chúng. Thương nhân và chế tạo sư chắc chắn sẽ không đến phòng huấn luyện phi hành, còn lại là tập tu có thực lực mạnh mẽ. Bọn họ có thể nhận các loại ủy thác cao cấp, tự nhiên thu được thù lao rất hậu hĩnh.

Chẳng lẽ tên xấu xí vừa rồi là một tập tu thâm tàng bất lộ?

112. Chương 112: Ủy Thác

Tò mò đánh giá các thiết bị trong phòng, cho tới giờ nàng chưa từng sử dụng phòng huấn luyện có mức phí cao như thế. Nếu như đổi điểm cống hiến ra audierne, mức phí tiêu chuẩn của căn phòng này vượt qua mọi phòng huấn luyện mà nàng từng sử dụng qua từ trước đến nay.

Đúng là rất tiên tiến a! Nàng hưng phấn bước tới màn hình điều khiển của phòng huấn luyện, các nội dung huấn luyện được liệt kê bên trên vượt xa các phòng huấn luyện nàng từng sử dụng.

A, đây là?

Trình Anh phát hiện trên màn hình có một chuỗi các con số liên tiếp, bên trên có đánh dấu mốc thời gian mới nhất, chỉ 10 phút trước, rõ ràng đây là số liệu huấn luyện của người vừa rồi.

Không ngờ lại không xóa đi? Trình Anh sửng sốt, cảm thấy rất khó tin. Mỗi tập tu có chút kinh nghiệm đều không mắc sai lầm sơ đẳng như vậy, số liệu này làm lộ thực lực của người huấn luyện, đây chắc chắn là một điểm trí mạng. Cho nên dù mỗi phòng huấn luyện đều có khả năng lưu số liệu, nhưng các tập tu trước khi rời khỏi đều xóa sạch chúng.

Ở thời đại khó phân biệt nguy hiểm hay hòa bình như bây giờ, loại cẩn thận này là rất cần thiết.

Trình Anh không đành lòng được, bắt đầu đọc số liệu bên trên.

Một tập tu có kinh nghiệm phong phú thì chỉ cần đọc lướt qua số liệu là hiểu ngay ý nghĩa của chúng.

Năng lực của người huấn luyện ở mức trung bình, không thấy chỗ nào đặc biệt.

Khi ánh mắt của nàng rơi vào một nhóm số liệu thì không khỏi khiếp sợ, trên đó viết: Né tránh phạm vi nhỏ trên không trung, độ khó 80, điểm cuối cùng 85. Trình Anh thiếu chút nữa la lên, không ngờ người này lại đạt được 85 điểm! Nàng tiếp tục nhìn xuống thì càng thêm hãi hùng.

83,86,92,7.....

Hề là huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ giữa không trung thì hẳn đều đạt không dưới 80 điểm, có một phần ba trong đó là trên 90 điểm. Sau khi xem hết nhóm số liệu này, Trình Anh không khỏi hít một hơi lạnh.

Thật mạnh mẽ!

Huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ giữa không trung là một loại huấn luyện rất ít được chú ý. Người tập loại huấn luyện này rất ít, tầm nhìn trên bầu trời rất rộng và rõ, cơ bản không bị trở ngại nên rất nhiều người cho rằng loại huấn luyện này không có tác dụng. Hơn nữa nó có độ khó rất cao, không chỉ yêu cầu kỹ

thuật điều khiển khí lưu tập cao mà tổ chất thân thể, khả năng phản ứng cũng có yêu cầu cực cao, do đó càng có ít người huấn luyện.

Theo hiểu biết của Trình Anh, chỉ có tập tu chuyên cận chiến mới tập loại kỹ xảo này.

Chẳng lẽ tên thiếu niên vừa rồi thuộc loại tập tu này sao? Trình Anh hơi nghi hoặc.

Không phải tất cả tập tu đều có thể tấn công từ xa, vẫn còn có tập tu theo đường cận chiến, điều này có liên quan đến huyền tập mà bọn họ chủ tu.

Có một số huyền tập có thể tấn công ở khoảng cách gần, như một loại tên là {Thu Nguyệt Hiệp Dao} tập, có thể rất nhanh phóng ra đao năng lượng hẹp, dài chừng 10 – 20 cm, nhưng nó chỉ có thể tấn công trong phạm vi năm mét.

Phạm vi tấn công thấp như vậy rất bất lợi khi đối mặt với tập tu tấn công từ xa, nhưng thực tế thì không phải vậy. Tần suất tấn công của {Thu Nguyệt Hiệp Dao} tập nhanh hơn rất nhiều so với {Vũ Toa} tập, 15 đao năng lượng/giây, nếu nằm trong tay cao thủ thì con số này có thể được tăng lên mức hơn 25 đao năng lượng/giây.

Tưởng tượng thử đi, một khi bị tập tu như vậy áp sát thì đó là tình cảnh đáng sợ đến cỡ nào. Mười lăm đao năng lượng hầu như có thể che kín phần lớn khu vực trong phạm vi năm mét, muốn tránh cũng không được, mà 25 đao năng lượng hầu như bao trùm cả khu vực. Trong khoảnh khắc bị bọn họ áp sát, người sẽ phát hiện bản thân bị cắt thành từng mảnh nhỏ, thành một đồng thịt nát, máu tươi điên cuồng phun ra.

Tuy nhiên, may là loại tập phiền như {Thu Nguyệt Hiệp Dao} không nhiều, mà chế tập sư biết chế tạo loại tập phiền này càng ít ỏi. Nhưng người có tập phiền này đều là sát thủ cực kỳ đáng sợ.

Mà một loại tập tu cận chiến khác cũng khá tiêu biểu thì sử dụng tập phiền mang tính phòng thủ như vòng năng lượng tập. Nhờ đó mà chống đỡ đòn tấn công của đối phương, để đạt được mục đích áp sát. Những tập phiền mang tính phòng thủ này không chỉ để phòng ngự, thậm chí còn có thể có một ít khả năng tấn công.

Ví dụ như tám {Bách Biến} tráo tập, nó có thay đổi tùy ý hình dáng của vòng năng lượng, có thể không chế một bộ phận của vòng năng lượng hóa thành lưỡi đao hoặc trường thương, để đạt được mục đích gây sát thương. Nó yêu cầu lực khống chế cảm giác cực kỳ cao.

Nói chung kỹ thuật phi hành của tập tu cận chiến cao hơn tập tu bình thường không ít, yêu cầu của bọn họ đối với khoảng cách càng cao. Trước khi đến gần địch nhân thì bọn họ phải phòng thủ hoặc né tránh được đòn tấn công của đối phương.

Trong huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ với độ khó 80, đạt số điểm hơn 80 điểm, trong đó có 1/3 đạt được 90, đây là một thành tích đáng nể trong giới tập tu cận chiến.

Trình Anh càng khẳng định đối phương là một vị tập tu cận chiến lợi hại, chỉ là tập tu sơ ý như vậy thật hiếm thấy. Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi xóa số liệu, lựa chọn mục huấn luyện của bản thân.

Ba điểm cống hiến mỗi giờ, mình không thể lãng phí thời gian, Trình Anh thầm cắn răng, lập tức chuyên tâm huấn luyện.

Trần Mỗ trở về phòng thì tâm tình rất tốt, dường như vừa ra mồ hôi thì cả người đều tỉnh táo hơn nhiều. Sau khi tắm rửa, hắt lại gối vào bàn, suy ngẫm thu hoạch trong khoảng thời gian này.

Hắn quyết định tạm thời gác liếm tức pháp qua một bên, thứ này liên quan đến cảm giác, bản thân không thể cưỡng cầu.

Đã có một khoảng thời gian không chế tạo tập phiền, Trần Mỗ bỗng cảm thấy hơi ngứa tay. Lúc trước Trữ Bằng có tới tìm hắn, hy vọng được độc quyền mua {Vũ Toa} tập, Trần Mỗ không hề do dự liền đồng ý. Hắn hiểu rõ Trữ Gia coi trọng nó ra sao, chỉ sợ hành vi lần trước của mình đã làm bọn họ không vui nhưng bọn họ còn cần mình giúp nên không thể hiện ra mà thôi.

Cũng may trừ {Vũ Toa} tập, hắn cần thận xem các ủy thác trên màn hình.

Chế tạp sư là một nghề nghiệp rất cần tích lũy kinh nghiệm, các vị chế tạp sư ưu tú đều có kinh nghiệm phong phú. Tuy nhiên chỉ chế tạo nhiều tạp phiên thì chưa chắc trở thành một chế tạp sư ưu tú.

Ánh mắt Trần Mộ rơi vào một phần ủy thác.

Phần ủy thác này hỏi mua một tấm huyền tạp cấp ba, tuy nhiên nó có yêu cầu rất đặc biệt, cận chiến huyền tạp. Mặc dù trước đây Trần Mộ từng sửa chữa qua tạp phiên cận chiến, nhưng lại chưa từng chế tạo tấm nào.

Sửa chữa và chế tạo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, sửa chữa chỉ cần căn cứ theo kết cấu có sẵn của tạp phiên, sửa lại phần kết cấu đã hư hao là được. Nhưng chế tạo tạp phiên thì bản thân phải dựa vào yêu cầu, thói quen của người sử dụng để thiết kế ra một kết cấu tạp phiên phù hợp.

Suy nghĩ một chút thì Trần Mộ quyết định tiếp phần ủy thác này.

Vì chế tạo tạp phiên nên Trần Mộ dùng thông tin tạp liên lạc với người đưa ra ủy thác này, một vị tạp tu có tên Will.

“Chào, xin hỏi có phải là Will tiên sinh không?” Trần Mộ hỏi.

Trên màn hình trước mặt Trần Mộ xuất hiện một gã to con, hốc mắt sâu hoắm, lông mày rậm, mũi cao thẳng, dưới cằm là râu mép màu xanh vừa được cạo.

“Ta đây, xin hỏi người là?” Giọng nói của Will rất to và rõ.

Trần Mộ nói: “Ta là chế tạp sư, vừa tiếp nhận ủy thác của tiên sinh nên muốn tìm hiểu thêm các chi tiết cụ thể.”

“Ủy thác?” Will ngờ vực đánh giá Trần Mộ, dù là từ góc độ nào thì hẳn đều không tin thiếu niên ngây ngô trước mắt có năng lực này.

“Cấp bậc của người bao nhiêu?” Trong giọng nói của Will mang theo sự không tin tưởng rất rõ ràng.

Trần Mộ không ngờ lại gặp phải tình huống này, nhưng hắn lập tức hiểu được ngụ ý của Will, đối phương không tin hắn có khả năng này. Mặc dù bị nghi ngờ nhưng Trần Mộ không hề nổi giận, hắn hiểu điều này rất bình thường, dù sao mình vẫn còn nhỏ nên bị người khác nghi ngờ là bình thường.

Trần Mộ đưa phòng tạp của mình ra trước màn hình, bình tĩnh nói: “Cấp bậc của ta là A.”

Khuôn mặt Will hiện lên vẻ hoảng sợ, chữ “A”, dấu hiệu cấp bậc trên tấm phòng tạp đập thẳng vào mắt hắn. Cấp bậc chính là độ cống hiến, cũng là cấp bậc tương ứng với tổng số điểm cống hiến mà người thu được từ lúc tiến vào trụ sở đến giờ.

Số điểm cống hiến mà Trần Mộ kiếm được đã hơn 10 vạn. Nếu như hoàn thành ủy thác {Vũ Toa} tạp trên tay, hẳn lại thu được số điểm cống hiến kék xù, đến lúc đó thì cấp bậc của hắn lại tăng lên.

Will lộ ra vẻ vui mừng như điên, miệng thì cung kính nói: “Thật sự là quá thất lễ! Trông ngài còn quá trẻ tuổi. Khi nào thì ngài có thời gian, ta lúc nào cũng chờ ngài hướng dẫn.”

Cấp A, đây là cấp bậc cao nhất mà Will gặp được cho đến giờ. Trong trụ sở, cấp bậc đại biểu cho thực lực, tất nhiên trừ thương nhân ra. Tuy nhiên từ cấp bậc cũng có thể nhìn ra khả năng buôn bán của một thương nhân.

Will vừa gia nhập nên hắn chỉ có cấp F. Nếu như không phải hắn vừa hoàn thành một ủy thác có giá trị, ngay cả điểm cống hiến để đưa ra ủy thác này cũng không có.

Mặc dù không biết người có quyền thế như chế tạp sư cấp A này lại hứng thú với ủy thác vài trăm điểm cống hiến của mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy hạnh phúc ngất ngây. Chế tạp sư cấp A trong trụ sở hầu như đều là nhân vật hàng đầu. Chế tạp sư có trình độ cao như vậy lại giúp hắn chế tạo tạp phiên, sao không khiến cho hắn cảm thấy choáng váng?

“Vậy bây giờ chúng ta gặp nhau một lúc, phòng huấn luyện cơ sở số 28, thế nào. Mắt nhìn danh sách phòng huấn luyện đang trống, tiện tay chọn một phòng. Đây cũng là một trong những công năng của thiết bị đầu

cuối đất giá này, khi hẳn chọn phòng huấn luyện nào thì phòng đó chỉ có thể được mở bằng phòng tạp của hẳn. Tuy nhiên chi phí thuê được tính ngay từ lúc hẳn chọn phòng.

“Ta đến ngay.” Will kiểm chế cơn kích động trong lòng, cung kính nói.

113. Chương 113: {song Cực Lôi Cầu} Tạp

Bất quá hẳn không có phí thời gian để ngây ra, mà là cất bước đi tới phòng huấn luyện số 28. Hẳn không muốn để cho vị này chế tạp sư có ấn tượng không tốt. Có thể làm quen một vị chế tạp sư tài giỏi là cơ hội chỉ có thể gặp mà chẳng thể cầu, mình không thể bỏ qua.

Khi hẳn thở hồng hộc đi tới phòng huấn luyện cơ sở số 28, bên ngoài vách tường nhẵn bóng của phòng huấn luyện vẫn chưa có ai. Will chỉnh sơ lại dáng vẻ của mình, cố gắng để bản thân nhìn qua có chút đúng mực.

Phải cẩn thận, ai biết vị chế tạp sư này có tính tình cổ quái gì? Nghe nói dù là nghề nghiệp gì, người càng tài giỏi thì tính tình càng quái dị.

Qua chừng năm phút đồng hồ, một vị thanh niên đi về phía này. Will nhìn rõ ràng, đúng là vị chế tạp sư có độ cống hiến cấp A mà mình từng thấy trên màn hình, chỉ là thái độ có vẻ lạnh lùng hơn một chút.

Will liền trở nên căng thẳng, lần đầu tiên hẳn tiếp xúc với chế tạp sư cao cấp như vậy. Nhân vật có thể có độ cống hiến cấp A, đối với mọi người mà nói đây là một mục tiêu cao trên trời, không thể chạm tới.

Trần Mộ cũng nhìn thấy Will, hẳn hướng Will gật đầu chào hỏi: “Chào người, Will.”

Will cố nén quả tim trong lồng ngực muốn nhảy ra ngoài, cung kính trả lời: “Xin chào ngài. Đại sư, không biết ta nên xưng hô ngài như thế nào đây?”

Mặc dù nhìn qua thì đối phương còn rất trẻ, nhưng độ cống hiến không phải là giả. Điểm này Trữ gia làm rất tốt, đệ tử Trữ gia đến tòa trụ sở này rèn luyện cũng phải hoàn toàn tuân thủ nguyên tắc ở đây. Độ cống hiến bọn họ thu được cùng tạp tu bình thường không có gì khác nhau. Chế tạp sư có độ cống hiến cấp A, chắc chắn là nhân vật cấp đại sư.

“Ta không phải là đại sư gì, người có thể gọi ta là Trần Mộ. Trần Mộ không thể không nhũ mảy, đối phương gọi hẳn là đại sư, cái danh hiệu này đối với hẳn còn rất xa xôi .

Cẩn thận nghiền ngẫm tâm tư đối phương, Will lập tức chú ý tới chi tiết này, hẳn lập tức đổi giọng: “Vậy ta gọi ngài là Trần Mộ tiên sinh được không?”

“Được.” Trần Mộ gật đầu, hẳn cũng không muốn phí thời gian vì một cái tên gọi. Đưa phòng tạp của mình ra, quét nhẹ qua mấy soi tạp phiến, cửa phòng huấn luyện liền mở ra. Hẳn bước vào đầu tiên rồi bỏ lại một câu: “Vào đi.”

Will liền vội vàng theo Trần Mộ bước vào phòng huấn luyện.

Đây cũng là lần đầu Trần Mộ tới phòng huấn luyện cơ sở. Nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện trừ một số thiết bị kim loại dùng cho huấn luyện cơ sở, thì những thứ khác thì không có gì khác nhau. Chỉ là khả năng phân tích số liệu ở đây mạnh hơn phòng huấn luyện phổ thông rất nhiều. Từ số liệu này, người huấn luyện có thể rất trực quan nhận ra sự tiến bộ của mình.

Trần Mộ ngẩng đầu nhìn Will, cảm thấy buồn bực, làm sao lần này gặp phải người còn chất phác hơn mình? Hẳn nào biết rằng bây giờ Will căng thẳng đến độ không biết nên nói cái gì.

“Nói yêu cầu của người đối với tấm tạp phiến này.”

Will nghe Trần Mộ hỏi thì ánh mắt nhanh chóng trở nên chăm chú, trong mắt Trần Mộ lóe lên vẻ tán thưởng. Người này mặc dù hơi chất phác, nhưng hẳn là có thực lực trong lĩnh vực của bản thân, từ việc hẳn vô tình lộ ra vẻ chăm chú có thể nhìn ra được.

Ngẫm nghĩ một chút, giọng nói của Will có phần đắn đo: “Ta muốn tấm cận chiến tạp phiến, cấp ba, phạm vi tấn công từ năm mét đến ba mét, không có yêu cầu gì khác.”

Trần Mộ đột nhiên nói: “Bây giờ người đang dùng tạp phiến gì?”

“Ta dùng {Song Cực Lôi Cầu} tạp.” Will nói.

“À, người dùng để ta xem thử.” Trần Mộ lần đầu tiên nghe được tên {Song Cực Lôi Cầu}, không khỏi có vài phần hứng thú.

Will nghe vậy, không chút do dự kích hoạt độ nghi của mình.

Một tiếng vang nhỏ, chung quanh thân Will đột nhiên xuất hiện hai lôi cầu màu trắng bằng nắm tay, xoay tròn quanh người hắn. Will biết Trần Mộ muốn xem trình độ của mình, liền không hề giữ lại, toàn lực phát động.

Chỉ thấy hai lôi cầu này linh hoạt đến cực điểm, chọt trái, chọt phải, tựa như hai tinh linh nhỏ nghịch. Trần Mộ lần đầu tiên gặp tạp phiến như vậy, nhìn đến mê mẩn.

Đột nhiên, hai lôi cầu cùng lúc xuất hiện trước mặt Will.

Chỉ thấy hai lôi cầu giống như thu hút lẫn nhau, đua nhau đuổi bắt, tốc độ càng lúc càng nhanh, mà Will trước mặt mau chóng xuất hiện một khiên ánh sáng màu trắng. Đôi khi có thể nghe được tiếng tia lửa điện từ mặt ngoài khiên ánh sáng truyền đến.

Thú vị, Trần Mộ thấy được mở rộng tầm mắt, hiểu biết của hắn với tạp tu chỉ là nửa vời. Tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội khó được như thế này.

Trần Mộ yêu cầu Will trình diễn tất cả kỹ xảo một lần, đến khi chấm dứt thì Will mệt đến độ gần như ngất xỉu.

Có rất nhiều thứ Trần Mộ cảm thấy rất thú vị. Trừ việc hình thành khiên ánh sáng có tính phòng ngự, bản thân hai lôi cầu này còn có tính công kích khá tốt. Mặt khác, chúng nó có thể dung hợp lại với nhau, tuy kích thước lôi cầu không đổi nhưng uy lực mạnh mẽ hơn nhiều.

Hai lôi cầu này thật ra là hai năng lượng cầu đã trải qua sắp đặt đặc thù.

Trần Mộ theo yêu cầu của Will đối với {Song Cực Lôi Cầu} tạp này, cẩn thận xem xét kết cấu bên trên.

Phần huyền bí nhất của tấm tạp phiến nằm ở chỗ, bên trong kết cấu của lôi cầu được tạo thành có một khu vực có thể khổng chế, điều này giải thích tại sao Will có thể sử dụng cảm giác để khổng chế nó.

Khiến Trần Mộ cảm thấy hứng thú chính là cái kết cấu này, đây là lần đầu tiên hắn gặp được năng lượng sau khi được phóng ra còn có thể tiếp tục khổng chế. Dù là {Thoát Vĩ Toa} tạp hay tạp phiến khác do hắn chế tạp, năng lượng tạp được kích hoạt phóng ra năng lượng bên trong, lại thông qua huyền tạp, từ đó hình thành năng lượng thể có kết cấu đặc biệt. Những năng lượng thể này do kết cấu không giống nhau, nên đặc tính biểu hiện ra ngoài cũng khác nhau, nhưng chúng nó có một điểm đều hết sức giống nhau, đó là một khi phóng ra liền giống mũi tên rời cung, đều không cách nào khổng chế được.

Tấm {Song Cực Lôi Cầu} tạp này tạo ra hai lôi cầu lại có thể khổng chế, điều này làm cho Trần Mộ cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Will hơi uể oải, hắn cẩn thận quan sát Trần Mộ.

Tấm {Song Cực Lôi Cầu} tạp này là sư phụ đưa cho hắn từ lâu. {Song Cực Lôi Cầu} tạp linh hoạt, biến hóa đa đoan nhưng yêu cầu cảm giác rất cao. Hắn điều khiển rất chật vật, hơn nữa uy lực của hai lôi cầu có hạn. Nếu gặp phải dã thú hơi lợi hại thì rất khó đánh ra một đòn trí mạng, cho nên hắn muốn đổi một tấm tạp phiến khác.

Chứng kiến vẻ mặt Trần Mộ chuyên chú nhìn {Song Cực Lôi Cầu} tạp thì hắn cảm thấy hơi khó hiểu. Tấm {Song Cực Lôi Cầu} tạp này cũng không phải là loại cao cấp, còn có thể xem là rất kém. Năm đó sư phụ đưa tấm tạp phiến này cho hắn cũng vì trên tay không có tạp phiến cận chiến khác.

Trần Mộ nhắm mắt lại, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, hắn đang tiêu hóa những gì thu được từ tấm tạp phiến này.

Will không dám thở mạnh, sợ quấy rầy dòng suy nghĩ của Trần Mộ. Nếu không cẩn thận chọc giận vị chế tập sư này, vậy mình đi đâu tìm chế tập sư có trình độ cao như vậy?

Sau nửa tiếng Trần Mộ mới mở mắt.

“Năng lực khống chế cảm giác của người quá yếu.” Trần Mộ nói trúng tim đen lập tức làm cho mặt Will nóng rần lên, tuy nhiên hắn cũng biết đối phương nói không sai.

Trần Mộ trầm ngâm chỉ chốc lát, tiếp tục nói: “Vậy kết cấu tập phiến người yêu cầu càng thêm đơn giản, động tác của người nhanh nhẹn, lợi cho tránh né. Hơn nữa người là cận chiến.....”

Một phương án dần dần hình thành trong đầu Trần Mộ. Hai mắt Will tỏa sáng nhìn chằm chằm Trần Mộ, trong lòng tràn ngập hy vọng.

“Hiện tại có hai phương án cho người chọn. Người muốn công kích đơn, uy lực mạnh mẽ nhưng tốc độ công kích chậm, hay là tốc độ nhanh, uy lực yếu hơn?” Trần Mộ đột nhiên hỏi.

“Công kích đơn, uy lực mạnh!” Will không chút do dự nói. Hắn đã sớm đổ kỵ những tập tu có được lực tấn công mạnh mẽ, uy lực của {Song Cực Lô Cầu} tập quá nhỏ, không thể thỏa mãn yêu cầu của hắn. Tiếp theo hắn cẩn thận nói: “Nếu như ngài thích tám {Song Cực Lô Cầu} tập này, ngài cứ việc lấy đi, cũng xem như một chút lòng thành của ta.”

Hắn phát hiện hình như Trần Mộ rất có hứng thú với {Song Cực Lô Cầu} tập, liền dứt khoát đưa nó cho Trần Mộ. Dù sao hắn cũng chuẩn bị đổi lại tám tập phiến khác, có thể tạo quan hệ cùng chế tập sư có độ cống hiến cấp A, đừng nói là tám {Song Cực Lô Cầu} tập, cho dù mười tám, một trăm tám, hắn cũng sẽ không chút do dự đưa hết cho Trần Mộ.

Hơi kinh ngạc nhìn Will, Trần Mộ không ngờ đối phương lại rộng rãi như thế.

“Đã như vậy, xin cảm ơn.” Suy nghĩ một chút, Trần Mộ nói: “Vậy ta sẽ không lấy thù lao của ủy thác này, ba ngày sau ta sẽ đem tập phiến hoàn chỉnh đưa người, thế nào?”

“Tốt tốt tốt.” Will liên tục nói, dùng {Song Cực Lô Cầu} tập đổi lại tập phiến cấp ba do chế tập sư cấp A chế tạo, vụ mua bán này thật sự rất đáng giá.

Sự tình đã quyết định xong, Trần Mộ liền từ biệt Will.

Will trong lòng vui mừng như nở hoa đi dạo trong căn cứ, ba ngày này hắn không có huấn tập, tự nhiên cũng không cách nào nhận ủy thác. Sau đó liền vừa đi dạo vừa ngẫm nga trong trụ sở.

“Will!” Một tiếng gọi từ phía sau truyền đến.

Xoay người, liền nhìn thấy một vị nữ tập tu mặc trang phục chiến đấu đi về phía hắn.

Hai mắt Will sáng ngời: “Trình tỷ, tỷ vẫn xinh đẹp động lòng người như thế, tiểu đệ mỗi lần nhìn thấy tỷ liền không khỏi vì vẻ xinh đẹp của tỷ mà đắm say.....” Lời còn chưa nói xong, hắn mở hai tay, vẻ mặt say mê, làm bộ muốn ôm.

Trình anh không chút khách khí vùng chân dài lên, chân phải duỗi thẳng tựa như cây lao, mũi chân điểm thẳng vào cổ họng Will.

Will nhất thời cứng đờ ra, trên mặt đầy vẻ tươi cười: “Chân của Trình tỷ vẫn dài, vẫn khỏe đẹp như vậy a!” Than thở một câu, mũi hắn hướng bấp chân Trình Anh ngửi ngửi, vẻ say mê trong mắt càng nặng vài phần: “Thơm quá!”

Trình Anh đỏ khốc đỏ cười rút chân mình lại: “Người vẫn như vậy nha, mỗi ngày không dành thời gian để huấn luyện. Cứ tiếp tục như vậy thì làm sao đề cao thực lực của mình được. Người không biết, ta mới vừa rồi gặp phải một vị cận chiến tập tu giống như người. Người biết người ta huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ đạt được bao nhiêu điểm không?”

Will lập tức mở mắt, vẻ mặt chăm chú hắn lên: “Độ khó bao nhiêu? Đạt được bao nhiêu điểm?”

114. Chương 114: Chứng Thực

Hai người nghe vậy thì cùng quay đầu lại. Trình Anh thấy Bá Vấn thì hai mắt sáng ngời: “Bá Vấn, hôm nay người không đi tập luyện sao?”

Nụ cười trên mặt Bá Vấn luôn làm người khác phải mê say, hắn nói: “Hôm nay ta không muốn đi tập, giờ thấy Trình Anh tiểu thư vẫn cố gắng như vậy, ta thật xấu hổ.”

Will và Trình Anh đã quen nhau từ trước, sau đó mới biết Bá Vấn. Bá Vấn trong mắt bọn họ có chút thần bí, hắn có thực lực cao thâm khó dò, thậm chí Trình Anh nghi ngờ có thể Mark Witt cũng không phải là đối thủ của hắn. Mỗi lần hắn nhận uỷ thác đều hoàn thành rất nhẹ nhàng.

Trình Anh vẫn cảm thấy Bá Vấn là một người rất kì lạ. Dường như thứ gì hắn cũng thấy hứng thú, nhưng lại tựa như không quan tâm đến mọi thứ. Nhưng có thể khẳng định một điểm, Bá Vấn có thực lực rất mạnh.

Nhưng chỉ cần điểm này là đủ rồi, ở xã hội này chỉ người có thực lực mới có giá trị làm quen. Dù là Will hay Trình Anh đều hiểu rõ điều này.

Nữ tập tu trong trụ sở cũng không nhiều nhưng chỉ cần là có dung mạo hơi xuất sắc một chút là đều nhìn Bá Vấn như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Trong số đó thì Trình Anh vẫn giữ được bình tĩnh, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Bá Vấn có vài phần kính trọng Trình Anh.

Bá Vấn là một người mà không ai ghét được, ngay cả một cô nàng khó tính như Trình Anh cũng không tự chủ sinh ra loại ý nghĩ này, thì có thể thấy được sức thu hút của hắn.

“Vừa rồi Trình tỷ nói với ta rằng nàng ấy phát hiện ra một kẻ rất lợi hại.” Will bắt chuyện với Bá Vấn.

“Một kẻ lợi hại? Có thể khiến Trình Anh tiểu thư nói lợi hại thì đó chắc chắn phải là một người rất xuất sắc rồi.” Về mặt Bá Vấn có vẻ rất hứng thú.

Trình Anh thấy hai người đều nhìn mình liền đem chuyện vừa thấy kể lại: “Hôm nay ta gặp một người luyện tập né tránh trong phạm vi nhỏ, độ khó 80 mà kết quả đều đạt trên 80, thậm chí có một phần ba thành tích gần tới 90. Lợi hại chưa! Càng nghĩ lại ta càng thấy sợ.”

Will kinh ngạc: “Luyện tập né tránh trong phạm vi nhỏ mà kết quả đều đạt từ 80 đến 90.” Khi luyện tập né tránh trong phạm vi nhỏ với độ khó 80 hắn thường đạt kết quả 65, thỉnh thoảng mới đạt 80. Người có thể duy trì kết quả ổn định trên 80 như vậy thật đáng hâm mộ mà cũng thật đáng sợ.

“Oa.” Bá Vấn vốn luôn bình tĩnh cũng không khỏi có chút khác lạ: “Ở đây còn có cao thủ cận chiến như vậy sao? Thành tích này thật sự rất cao a.”

Trình Anh gật đầu đồng ý: “Ta cũng hiểu được sự kinh ngạc của hai người, không biết Mark Witt có thể làm được không nhỉ?”

Bá Vấn nói: “Nếu là hắn thì nhất định có thể.”

Thời gian này danh tiếng của Mark Witt lên rất cao. Tỷ lệ hoàn thành uỷ thác của hắn rất cao, mỗi lần tiếp nhận uỷ thác đều hoàn thành rất xuất sắc. Không chỉ có vậy, trong một trận đánh nhau đã đánh bại một tập tu khác là A Luân, A Luân cũng là một tập tu cũng có chút danh tiếng ở đây nhưng đã bị Mark Witt giải quyết dễ dàng.

Càng khiến người ta phải chú ý đó là Mark Witt là một tập tu cận chiến, còn A Luân là một tập tu viễn trình điển hình. Hai bên giao chiến giằng co khoảng 5 phút, lấy chiến thắng của Mark Witt mà chấm dứt. Ba người đều được chứng kiến trận đấu của Mark Witt và A Luân, có ấn tượng rất sâu sắc.

Trong trụ sở không cho phép tùy tiện giết người, trừ phi hai bên tiến hành quyết đấu thì không quản sống chết. A Luân chính vì vậy mà chết trên tay Mark Witt.

Chết là hết, chẳng ai thêm quan tâm đến một kẻ thất bại.

Ánh mắt của Will rất nghiêm túc, nếu một tập tu cận chiến mà khi luyện tập né tránh trong phạm vi nhỏ với độ khó 80 mà đạt điểm trên 80, thì muốn đánh trúng hẳn là một việc rất khó khăn.

Những tập tu như vậy thường là những người có thần kinh cực kì nhạy cảm, là loại khó đối phó nhất.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Will và Bá Vấn đang trầm tư, Trình Anh không ngờ mình chỉ thuận miệng nói mà lại khiến không khí trở nên nặng nề như vậy. Nàng liền ra vẻ ung dung nói: “Chúng ta không cần để ý đến người đó, mặc dù điểm của hắn rất cao nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống một cao thủ. Will, vừa rồi thấy người vui như vậy, có phải là gặp chuyện tốt gì không?”

Will phục hồi tinh thần, nhớ đến chuyện hôm nay liền cười nói: “Hê hê! Bao nhiêu năm nay ta gặp phải vận đen, hôm nay rốt cuộc cũng có một lần may mắn!”

Bá Vấn cũng từ trong suy tư tỉnh lại, thấy bộ dạng hưng phấn của Will thì mỉm cười hỏi: “Chuyện gì khiến người vui như vậy?”

“Hê hê, các người tuyệt đối không đoán được đâu! Hôm qua ta có đưa ra một cái uỷ thác, tìm mua một tấm tạp phiên thật tốt, ta vẫn muốn đổi một tấm huyền tạp.” Will cười hì hì nói.

Bá Vấn sững sốt, nói: “Người muốn đổi một tấm huyền tạp? Ta cũng quen một ít chế tạp sư khá giỏi, hay để ta giới thiệu vài người cho người?”

Will liền khoát tay: “Không cần đâu, hôm nay vừa có một vị chế tạp sư tiếp nhận uỷ thác này rồi.” Trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Trình Anh bật cười, chọc hắn: “Ta tưởng chuyện gì, chẳng phải chỉ là một chế tạp sư tiếp nhận uỷ thác thôi sao? Có gì đáng kinh ngạc chứ, chỗ nào mà chẳng có chế tạp sư?”

Về đắc ý trên mặt Will vẫn không giảm: “Chế tạp sư đúng là có cả đống, nhưng mà một chế tạp sư có độ cống hiến đạt tới cấp A thì sao?”

“Độ cống hiến cấp A?” Trình Anh có vẻ không tin: “Người cho rằng độ cống hiến cấp A là củ cải dưới đất cứ nhặt lên là có hay sao?”

Bá Vấn nhẹ nhàng cười, từ tốn nói: “Trong cả trụ sở, chế tạp sư có độ cống hiến đạt tới cấp A có lẽ chỉ khoảng 5 người thôi.” Will và Trình Anh biết Bá Vấn luôn có một số tin tức nội bộ, nếu hắn nói 5 người thì tất nhiên là sẽ chỉ có chừng đó. Hai người thầm ghi nhớ con số này.

Thấy hai người vẫn không tin, về đắc ý trên mặt Will càng tăng lên: “Hắc hắc, lúc đầu ta cũng không tin, nhưng trên phòng tạp của hắn viết cấp A, cái này có thể giả được sao?”

Trên mặt Trình Anh lộ ra vẻ kinh ngạc: “Chế tạp sư có độ cống hiến cấp A sao lại nhận cái uỷ thác của người, người thanh toán bao nhiêu thù lao vậy?”

“Chỉ có 200 điểm cống hiến thôi. Ta cũng không biết tại sao đại nhân vật như vậy lại nhìn trúng cái uỷ thác bé tẹo đó của ta.” Will nhún vai, vẻ mặt có chút không rõ: “Ta chỉ biết tên người đó là Trần Mộ, tuổi còn rất trẻ, còn trẻ hơn cả ta. Thật không biết người trẻ tuổi như vậy làm sao lại đạt tới cấp A.”

“Trần Mộ?” Bá Vấn chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Trình Anh và Will cùng nhìn Bá Vấn, Will lập tức hỏi: “Bá Vấn, người biết hắn sao?”

“Ha ha, không có, chỉ là mới nghe qua thôi, nghe nói thực lực của người này rất khá.” Trình Anh thấy vẻ mặt Bá Vấn hơi mất tự nhiên nhưng không nói gì.

Will lại càng hưng phấn: “Vậy hẳn đúng là một chế tạp sư có độ cống hiến cấp A?”

Bá Vấn cười: “Điểm đó thì không sai.”

“Quá tuyệt vời!” Will hưng phấn tới cực độ khiến cho Trình Anh cũng phải hâm mộ. Mặc dù không biết tia dị sắc trong mắt Bá Vấn có ý nghĩa gì nhưng thân phận của vị chế tạp sư kia chắc chắn là không có vấn đề. Hơn nữa qua phản ứng của Bá Vấn thì không chừng vị chế tạp sư có độ cống hiến cấp A này còn có chỗ hơn người.

Hâm mộ thì hâm mộ, Trình Anh cũng vì Will mà cao hứng. Will không sâu sắc như Bá Vấn, hẳn là người đơn giản, ngay thẳng, đối xử với mọi người rất chân thành, điều này càng khiến Trình Anh thích hẳn. Nàng biết Will rất cố gắng, chỉ có điều tạp phiến của hắn có uy lực quá yếu.

Ngay sau đó, khi Will nói Trần Mộ yêu cầu xem hắn tập luyện thì sự hâm mộ của Trình Anh lại cao thêm.

Hầu như mọi tạp tu đều có một mong ước, đó chính là có được một tấm tạp phiến hàng độc làm riêng cho mình, nhưng đối với tuyệt đại đa số tạp tu mà nói thì đó chỉ là một giấc mộng.

Chế tạp sư có năng lực làm tạp phiến đặc biệt đâu phải loại người bình thường.

Bá Vấn mỉm cười, chỉ là trong mắt thỉnh thoảng lại lộ ra vài phần dăm chiêu.

Trần Mộ về nhà liền tập trung nghiên cứu {Lôi Cầu} tạp. Hắn không chỉ có hứng thú với cấu vãn của tấm tạp phiến này, nhưng là một chế tạp sư, Trần Mộ vẫn phải nghiên cứu cấu vãn đầu tiên.

Tìm tòi khoảng 2 giờ thì Trần Mộ mới gật đầu tỏ vẻ hiểu ra. Tất nhiên đây mới chỉ là bước đầu, cấu vãn của tấm tạp phiến này rất độc đáo, thuộc về một phạm trù khác với lý luận mà Trần Mộ được học.

Hắn có thể hiểu được một phần tư số cấu vãn, có thể đoán được tác dụng của một phần tư cấu vãn nữa, còn một nửa còn lại thì không hiểu gì cả.

{Song Cực Lôi Cầu} tạp là một món đồ cao cấp, người làm ra nó chắc chắn phải là một chế tạp sư mạnh mẽ. Đối với chế tạp sư mà sử dụng từ mạnh mẽ nhìn qua có chút kỳ quặc, nhưng Trần Mộ vẫn không chút do dự sử dụng từ này

115. Chương 115: Thâm Tầng Dị Biến

Bút pháp của cấu vãn tạp phiến cũng có thể đoán được phong cách của vị chế tạp sư này. Tỉ như tấm tạp phiến này, cảm giác đầu tiên nó mang đến cho Trần Mộ là sự chuẩn xác, loại chính xác không kém một ly, như tờ dệt áo. Giống như tạp phiến thần bí, tạo cho Trần Mộ một cảm giác như đứng trước biển rộng.

Chế tạp sư khác nhau tự nhiên chế tạo ra tạp phiến không giống nhau.

Khả năng khống chế cảm giác của Uy Nhĩ quá yếu, không thể phát huy hết uy lực của tấm tạp phiến này.

Uy lực thực sự của nó còn hơn thế nhiều, mặc dù nó chỉ là tấm huyền tạp cấp ba.

Trần Mộ cảm {Song Cực Lôi Cầu} tạp vào trong độ nghi rồi kích hoạt. Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của năng lượng bên trong độ nghi.

Hai quang cầu lớn cỡ nắm tay quay tròn xung quanh thân thể Trần Mộ, vui vẻ đuổi bắt nhau. Khác với lôi cầu do Uy Nhĩ tạo nên, tia điện ở mặt ngoài lôi cầu của Trần Mộ có màu xanh nhạt, hầu như không hề phát ra tiếng xẹt xẹt.

Trần Mộ vẫn không rõ cảm giác của bản thân rốt cuộc ở trình độ nào, hắn chưa từng đi kiểm tra cảm giác.

Rất nhanh, Trần Mộ liền say mê tìm hiểu {Song Cực Lôi Cầu} tạp.

Cảm giác của hắn vậy giờ nhạy cảm và chính xác hơn trước nhiều. Hắn tỉ mỉ cảm nhận sự lưu động của năng lượng trong độ nghi, mười hai chùm năng lượng mỏng trải qua các kết cấu khác nhau, từ các phương hướng tập trung lại. Chúng như một dòng kim loại nóng chảy trải qua các đường ống có tác dụng khác nhau, cuối cùng rên ra kim loại có đặc tính khác nhau.

Sử dụng hai lôi cầu này cũng không phí sức, hắn có thể điều khiển chúng theo nhiều cách rất nhẹ nhàng. Tuy nhiên sau khi Trần Mộ thử nghiệm, hai lôi cầu này chỉ có thể cách hắn xa nhất năm mét, nếu xa hơn thì hai lôi cầu này sẽ mất điều khiển.

Hai lôi cầu màu xanh nhạt lúc tăng tốc, lúc chậm lại, lúc thuận, lúc ngược chiều kim đồng hồ.

Đột nhiên nhớ tới khiên năng lượng mà Uy Nhĩ từng biểu diễn, Trần Mộ thử cho hai lôi cầu tới gần nhau, ở trước mặt xoay thành một vòng tròn.

Hai lõi cầu giống như hai tinh linh nghịch ngợm, người truy ta đuổi đến quên cả thời gian, nhưng vẫn không thấy bóng dáng khiên năng lượng đâu.

Sao lại thế này? Trần Mộ trợn mắt, bỗng nhớ ra bản thân còn chưa hỏi Uy Nhĩ cách dùng tấm tạp phiến này, hẳn không khỏi cười khổ vài tiếng.

Hắn cũng không nổi nóng, từ lâu hắn đã gặp rất nhiều trường hợp thế này, thất bại là chuyện thường thấy. Hơn nữa hắn cảm thấy tìm hiểu cũng là một niềm vui.

Điều chỉnh cảm giác ở mức tốc độ cao nhất mà hắn có thể khống chế, lúc này cảm giác của hắn ở trạng thái nhạy cảm nhất.

Đem tất cả lực chú ý đặt trên hai lõi cầu này, Trần Mộ lập tức có phát hiện. Nhìn qua thì hai lõi cầu này không khác năng lượng cầu bình thường, dưới sự dò xét của cảm giác, điểm đặc biệt của nó cuối cùng cũng lộ mặt.

Chúng do vô số chùm năng lượng nhỏ mỏng tạo thành, những chùm năng lượng này tổ hợp theo hình lưới rất kì lạ, cái lưới này rất mỏng và chặt chẽ. Nói cách khác, lõi cầu giống như một tổ ong, hoặc là cầu mây do cây mây bện thành.

Trên bề mặt lõi cầu có rất nhiều lỗ hổng lớn nhỏ.

Kích thước lớn nhỏ của chúng sắp xếp rất có quy luật. Lỗ hổng lớn nhất có hai cái, tiếp theo là bốn lỗ hổng nhỏ hơn, Trần Mộ gọi chúng là lỗ hổng thứ cấp. Lỗ hổng càng nhỏ hơn thì có tám cái, nhỏ mỏng gần như sợi cảm giác của Trần Mộ, hắn đặt tên chúng là lỗ hổng tam cấp.

Lỗ hổng tam cấp là cực hạn mà Trần Mộ có thể dò xét được.

Từ lớn đến nhỏ, phân bố theo trình tự hai, bốn, tám như vậy, nhìn qua rất có quy luật. Trần Mộ lập tức kết luận, mấu chốt sử dụng hai lõi cầu chính là những lỗ hổng thật nhỏ này.

Nếu đã xác định được mục tiêu, Trần Mộ liền bắt đầu thử nghiệm.

Hắn cẩn thận xuất ra hai chùm tia cảm giác. Mỗi chùm đều nhập vào lỗ hổng lớn nhất trên mỗi lõi cầu.

Một cảnh tượng kì diệu xảy ra!

Đột nhiên hai lõi cầu bắt đầu đuổi bắt nhau với tốc độ cực nhanh. Trong chốc lát, một khiên năng lượng hình thành trước mặt Trần Mộ. Cái khiên năng lượng này không giống với Uy Nhĩ, thỉnh thoảng có thể thấy được một tia điện lóe lên ở mặt ngoài rồi biến mất.

Trần Mộ hưng phấn, hắn không ngừng điều chỉnh cường độ của hai sợi cảm giác bên trong hai lõi cầu, hình dáng khiên năng lượng không ngừng thay đổi.

Hình kính, hình cầu vòng, hình trái tim, hình thoi.....

Khiên năng lượng giống như một mớ chất dẻo, hắn tùy ý nhào nặn thành hình dáng theo ý thích. Cuối cùng chúng biến thành một khiên năng lượng có hình dáng kinh điển nhất, bình thường nhất, ở giữa dày hơn, vòng cung mở rộng ra hai bên, có thể bảo vệ cả người bên trong.

Trần Mộ thu hai sợi cảm giác trong lõi cầu trở về. Một tiếng “ba” vang lên, khiên năng lượng màu lam nhạt tiêu tán thành hai quang cầu.

Ngay sau đó, Trần Mộ khống chế một sợi cảm giác mỏng tiến vào lỗ hổng lớn nhất vừa rồi trong lõi cầu, sợi cảm giác khác thì tiến vào lõi cầu còn lại, chọn lỗ hổng lớn nhất còn lại.

Hai quang cầu bay đến trước mặt, một trước một sau, đột nhiên, Trần Mộ trước mặt năng lượng thể điều chỉnh hình dáng.

Đây là cái gì? Trần Mộ có chút ngạc nhiên. Nhìn qua, nó tựa như một cây gậy bánh mì thật dài, chỉ là còn tản ra quang mang màu lam nhạt nhạt mà thôi.

Bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại, hắn nhớ tới tình hình mới vừa rồi năng lượng thuần tự mình tùy ý thay đổi hình dáng của nó. Hắn thử bắt đầu thay đổi cường độ hai sợi cảm giác nhỏ.

Quả nhiên, cây gậy bánh mì màu lam trước mặt lập tức xảy ra biến hóa.

Trải qua điều chỉnh không ngừng, Trần Mộ rút cuộc thành công bắt nó miêu tả thành bộ dáng một thanh kiếm năng lượng. Đây là, bộ dáng thanh kiếm năng lượng này thoág xấu một ít. tựa như một cái trước nhọn sau rộng, hình tam giác dẹt, không có lưỡi kiếm, không có chuôi kiếm. Xác thực mà nói, tựa như một nửa trước của thanh kiếm. Một mũi kiếm

Nhưng Trần Mộ cũng hết sức hài lòng, “Mũi kiếm” thì sao? Có gì không tốt?

Hắn thử khống chế hai chùm sợi cảm giác nhỏ này. “Xuy”, trong không khí xẹt qua một đoạn tàn ảnh màu lam nhạt, Trần Mộ thấy hoa mắt, “Mũi kiếm” màu lam như đột nhiên xuất hiện ở ngoài năm thước!

Thật nhanh!

Trần Mộ thoág kinh hãi, với thị lực của hắn mà cũng không cách nào nhìn thấy rõ. Hắn tin chắc rằng nếu có người dùng tấm {Song Cực Lôi} tạp này đánh lên hắn, thì hắn nhất định không thể tránh được.

Thời gian phát động {Song Cực Lôi Cầu} tạp quá ngắn, nếu như động tác của hắn thuần thục một ít, thì đại khái cũng mất chừng năm giây. Mà với tốc độ này, chắc chắn làm cho người khác khó lòng phòng bị. Cũng may nó yêu cầu khoảng cách tương đối cao, nếu không tấm tạp phiến này mới là cỗ máy giết chóc chân chính.

Cảm giác càng mạnh, “Mũi kiếm” hình thành lại càng mạnh, cảm giác khống chế càng chuẩn xác, thời gian cần thiết lại càng ngắn.

Trần Mộ lại thử mấy lần với hai lỗ hổng lớn nhất trên lôi cầu nhưng cũng chỉ có thể hình thành hai loại năng lượng như thế này.

Ánh mắt Trần Mộ lại nhìn vào trong số lỗ hổng nhỏ hơn, trên từng lôi cầu, lỗ hổng nhỏ hơn có bốn cái. Hắn làm theo như trước, kéo đuôi sợi cảm giác một hướng vào một lỗ hổng của lôi cầu, còn sợi cảm giác còn lại thì kéo đuôi vào một trong lỗ hổng thứ cấp của lôi cầu khác.

Di! Tại sao không phản ứng gì?

Lôi cầu vẫn là lôi cầu, không có phát sinh bất cứ biến hóa gì. lại thử hai lần, hai cầu vẫn không có động tĩnh gì.

Cũng may Trần Mộ chưa bao giờ khuyết thiếu kiên nhẫn, hắn không vội không vàng bắt đầu tiến hành hàng loạt thí nghiệm, đủ loại thử nghiệm. Hắn thử hơn mười lần, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Huống hồ, hiện tại số lượng lỗ hổng tăng gấp bội, hai lôi cầu, tổng cộng có tám lỗ hổng, vậy có bao nhiêu loại phương thức sắp xếp tổ hợp?

Về mặt Trần Mộ vẫn bình tĩnh như nước, không có chút nôn nóng. Trong lòng hắn lặng lẽ cân nhắc tổ hợp mình đã thí nghiệm, đầu vào đây khống chế sợi cảm giác, dốc lòng thí nghiệm.

Ông trời không phụ lòng người, nửa giờ trôi qua, Trần Mộ rút cuộc cũng có phát hiện mới.

Khi hắn dùng bốn sợi cảm giác đồng thời kéo đuôi vào bốn lỗ hổng thứ cấp của một lôi cầu, mặt khác dùng một sợi cảm giác kéo đuôi vào một lỗ hổng thứ cấp của lôi cầu kia, hai lôi cầu rút cuộc xảy ra biến hóa!

Một tiếng vang nhỏ.

Hai lôi cầu đột nhiên chia làm năm khối lôi cầu thật nhỏ, mỗi khối tiểu lôi cầu đều cùng với một sợi cảm giác của Trần Mộ tương liên.

Song làm cho Trần Mộ cảm thấy kì quái chính là, mặc dù sợi cảm giác của mình cùng năm tiểu lôi cầu này tương liên, nhưng lại không cách nào khống chế chúng nó. Trần Mộ có thể cảm thấy được chúng nó, có thể rất rõ ràng biết chúng nó bước tiếp theo xuất hiện ở đâu, nhưng lại không cách nào khống chế vị trí chúng nó xuất hiện.

Năm tiểu lôi cầu tựa như năm tiểu hài tử tinh nghịch, hoàn toàn không nghe sai sử. Song chúng này lại cực kì hoạt bát, chọt nhanh chọt chậm, linh động vô cùng chạy chung quanh Trần Mộ. Hơn nữa so với hai lôi

cầu lớn lại bất đồng, năm tiểu tử kia vận động tựa hồ không có quy luật nào đáng nói, duy nhất một điểm làm người khác tương đối yên tâm chính là, chúng nó thủy chung hoạt động trong một phạm vi.

Làm cho Trần Mộ cảm thấy giật mình chính là, mình không cách nào rút sợi cảm giác về từ trong năm lôi cầu này trung, năm sợi cảm giác bị năm tiểu lôi cầu vững vàng hút chặt.

Lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy, sợi cảm giác không cách nào rút về, mà lại không cách nào không chế năm tiểu lôi cầu vận hành. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là một tình huống cực kỳ gay go.

Bản thân lâm vào thế bị động, nhất thời trên mặt Trần Mộ hiện vẻ cười khổ. Hắn không nghĩ tới tự mình đã thử nghiệm bao lần, mà nay lại có thể gặp phải tình huống oái ăm ngoài dự đoán như vậy.

Hắn thử đóng độ nghi, nghĩ muốn cắt đứt năng lượng độ nghi cung ứng cho năm tiểu lôi cầu này. Song làm cho hắn mất trọn tròn chính là, kể cả độ nghi tắt đi, năm tiểu lôi cầu này tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn như cũ du động chung quanh thân thể hắn với vẻ vui sướng vô cùng.

Nhìn năm tiểu lôi cầu này, Trần Mộ vẫn không khỏi lúng túng. Mặc dù cho tới bây giờ, hắn còn chưa phát hiện tình huống này đối với thân thể mình có ảnh hưởng gì. Nhưng mà chẳng lẽ tự mình mỗi ngày phải mang theo năm tiểu lôi cầu này xuất môn hay sao?

Ăn cơm làm sao? Còn tắm rửa? Nghiên cứu?

116. Chương 116: Tiểu Ngũ Liên

Trần Mộ nhổm dậy khỏi mặt đất.

Khuỷu tay hắn tay không cẩn thận nhẹ nhàng đụng phải mép bàn, một cái chén đặt ở trên cao rung rinh chao đảo, mất ổn định, lập tức lăn lông lốc về phía hắn.

Trần Mộ đang chuẩn bị bắt cái chén này, thì đột nhiên trước mắt hiện quang mang. Năm khối tiểu lôi cầu tựa như ngửi được mùi cá, phút chốc từ các phương hướng, đồng loạt hướng cái chén vọt tới!

Phanh! Cái chén chất lượng bình thường làm sao chịu được loại trùng kích trình độ này, nhất thời hóa thành vô số mảnh nhỏ, văng tung tóe.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Năm tiểu lôi cầu đột nhiên phát động hoàn toàn ngoài dự liệu của Trần Mộ, hắn căn bản không kịp phản ứng lại.

Chứng kiến những mảnh nhỏ văng vẳng nhanh về phía mình, Trần Mộ đang chuẩn bị né tránh thì lại ‘ầm’ một tiếng, trước mặt hắn lại đột nhiên xuất hiện một khiên năng lượng. Những mảnh chén vụn đập vào mặt khiên, vang lên một chuỗi âm thanh trong trẻo liên tục.

Trần Mộ ngơ ngác nhìn khiên năng lượng hoàn mỹ năm cạnh này, trên góc từng năng lượng thuần, rõ ràng là một viên tiểu lôi cầu. Không đợi hắn hiểu được chuyện gì xảy ra, khiên năng lượng trước mắt đột nhiên biến mất, mà năm khối tiểu lôi cầu khôi phục lại trạng thái du động lúc ban đầu.

Trần Mộ thờ người ra trước chân, bụi gổm vớ nhỏ bé từ không trung chậm rãi bay xuống.

Nhìn năm khối tiểu lôi cầu vẫn hoạt bát tinh nghịch như vậy, Trần Mộ cảm giác đại não của hắn có chút chập mạch. Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn phá vỡ những quan niệm vốn có trong đầu hắn.

Đây, đây là cái gì?

Một màn mới vừa rồi, càng không ngừng tái hiện lại trong đầu hắn. Từ cái chén nhắm về phía hắn lăn đến trong tích tắc. Đến năm khối tiểu lôi cầu bắn về phía cái chén, đánh nát cái chén. Mảnh vụn tung tóe ra, lại đến năm khối tiểu lôi cầu ở trước mặt hắn tạo thành khiên năng lượng hình năm cạnh, lưới điện mặt ngoài khiên năng lượng đánh tắt cả mảnh nhỏ nát bấy, sau đó lại đến khiên năng lượng hình năm cạnh tiêu tán.

Cả quá trình tựa như động tác trong tạp ảnh chậm, ở trong đầu Trần Mộ không ngừng tái hiện. Mặc dù sự tình xảy ra đột ngột, nhưng từng chi tiết, hắn đều rất rõ ràng. Điều này phải nhờ đến công lao của từng

sợi cảm giác co kéo trong từng tiểu lõi cầu. Chính vì thế trong quá trình này dù là chỗ thật nhỏ đi nữa hẳn đều hiểu rõ đến tường tận.

Hắn ngơ ngác đứng tại chỗ, trong đầu mới vừa rồi một loạt biến cố, năng lượng phát sinh biến hóa, không ngừng thoáng hiện. Cẩn thận trở về chỗ cũ, đây là lần đầu tiên trực quan như thế, trực tiếp như thế, nhìn thấy rõ ràng năng lượng biến hóa như thế nào.

Mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng trong tích tắc này việc năng lượng biến hóa như thế cũng đủ để làm cho Trần Mộ mở rộng ra nhân giới. Một loại minh ngộ đột nhiên từ sâu trong tâm can xuất hiện, khiến hắn thấy như mở ra được một cánh cửa đưa ánh sáng mặt trời tràn ngập ở trước mặt hắn.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trần Mộ từ trong trạng thái kì dị này tỉnh lại. Nhìn thoáng qua thời gian, hắn không khỏi hơi kinh hãi, cư nhiên một giờ đã trôi qua.

Ánh mắt của hắn rơi vào năm tiểu lõi cầu vui sướng này. Kì thật không cần dùng mắt, hắn nhắm mắt lại, cũng có thể biết mỗi một điểm biến hóa của năm tiểu lõi cầu này. Hắn có thể lý giải hết sức rõ ràng. Thậm chí có thể một mức cực kì rất nhỏ, nhưng vẫn như cũ không cách nào khống chế năm tiểu lõi cầu này làm một động tác hết sức đơn giản.

Di!

Hắn đột nhiên chú ý tới, năm tiểu lõi cầu này tựa hồ nhỏ đi một chút. Hắn nhắm mắt lại, hình dung lại tỉ mỉ. Quả nhiên, trước cảm giác của hắn, thể tích năm tiểu lõi cầu này thu nhỏ lại biến hóa không chỗ nào che giấu.

Trong lòng hắn thoáng chấn động, chẳng lẽ.....

Suy nghĩ một chút, hắn bước chân tiến về phía cái bàn bày đầy tạp vật hỗn loạn của hắn.

Lúc này cái bàn cách hắn một khoảng, khoảng cách so với mới vừa rồi khi cái chén bị đánh trúng với mình giống nhau, nhưng năm tiểu lõi cầu này trực tiếp phối hợp du động bên người Trần Mộ mà vẫn không phát khởi công kích.

Trần Mộ trong lòng chắc chắn nhiều thêm hơn vài phần. Hắn chậm rãi nắm lấy một cương châu cỡ ngón cái ở trên bàn. Rồi không do dự, hắn vung tay ném khối cương châu này bắn về phía tường.

‘Đỉnh’. Cương châu đập vào tường, lập tức bắn ngược trở lại về phía Trần Mộ.

Nhìn cương châu càng ngày càng gần, Trần Mộ vẫn không nhúc nhích, tựa như tượng gỗ. Khi cương châu bay đến vị trí mới vừa rồi cái chén bị đánh trúng, một màn làm cho người khác khiếp sợ lần nữa lại xảy ra.

Trước mặt Trần Mộ, vô số bụi sắt màu đen sôi nổi bay lả tả rơi xuống.

Nguyên lai năm khối tiểu lõi cầu này chỉ biết phát động công kích đối với vật thể vận động tốc độ cao, điều này cũng chứng thực cho phỏng đoán trong lòng hắn.

Mà năm khối tiểu lõi cầu, thể tích càng nhỏ vài phần, lần này thể tích thu nhỏ lại so với lần mới vừa rồi càng rõ ràng hơn. Không khó nhìn ra, cương châu làm cho năm tiểu lõi cầu này tiêu hao nhiều năng lượng hơn nữa.

Lập tức Trần Mộ càng không do dự, tìm kiếm tất cả đồ vật trong phòng của hắn

Một viên tiếp một viên ném ra. Vì vậy, năm tiểu lõi cầu lấy mất thường nhìn càng lúc càng nhỏ. Đến khi Trần Mộ ném khối cương châu thứ năm ra, ba một tiếng vang nhỏ, năm tiểu lõi cầu này rốt cuộc biến mất trong không khí.

Khối cương châu cuối cùng này, còn chưa kịp bị chấn thành bụi sắt, đập trên người làm cho Trần Mộ đau nhức.

Thở phào một hơi, hòn đá đè nặng trong lòng Trần Mộ rốt cuộc cũng rơi xuống. Nếu như năm khối tiểu lõi cầu này không biến mất, vậy mình có thể gặp phiền toái lớn. Bên người có năm thứ gai mắt này, hẳn làm sao ra khỏi cửa đây.

Song cực lõi cầu tạp, quả nhiên là tám tạp phiền phi thường cường đại!

Ngẫm lại chính mình chỉ chẳng qua vừa mới thí nghiệm lỗ hồng thứ cấp, đây mới là loại sánh đôi thứ nhất thành công. Căn cứ kinh nghiệm hai lần trước, Trần Mộ phán đoán, có chừng bốn loại thí nghiệm phối hợp trong lỗ hồng thứ cấp. Nói cách khác, ở cấp bậc này, đại khái còn có ba loại kỹ năng. Thế còn lỗ hồng tam cấp thì sao? Trần Mộ có thể nhớ rất rõ ràng, có tám lỗ hồng cấp ba trên từng lõi cầu.

Tám kỹ năng?

Trần Mộ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nếu đúng là như vậy, {Song Cực Lôi Cầu} tạp này ít nhất có thể có mười bốn loại kỹ năng chiến thuật! Điều này đối với tám tạp phiến mà nói, không thể nghi ngờ là một con số cực kì khủng bố.

Mặc kệ như thế nào, hắn đối với người chế tạo {Song Cực Lôi Cầu} tạp bội phục sát đất. Đây là tám tạp phiến thuộc loại cường đại nhất hắn từng gặp qua, trừ tạp phiến thần bí ra.

Bất quá hiện tại hắn cũng không dám thử nghiệm lung tung, năm tiểu lõi cầu này đã làm cho hắn tương đối uể oải. {Song Cực Lôi Cầu} tạp, mang đến cho hắn rất nhiều vui mừng lẫn sợ hãi. Đáng tiếc lực khống chế cảm giác của Uy Nhĩ thật sự quá kém, phát huy không hết uy lực tám tạp phiến này. Nếu không, hắn làm sao muốn đổi lại tám tạp phiến.

Trần Mộ cũng không cho rằng tự mình có thể chế tạo được tám tạp phiến trình độ này. Cái này đối với hắn mà nói, quả thực là một vực sâu không thấy đáy. Đối lại Trần Mộ trước đây, đồng dạng cũng không cách nào phát huy được uy lực tám tạp phiến này.

Sánh đôi lỗ hồng thứ cấp để hình thành kỹ năng đối với hắn mà nói, đều đã hết sức miễn cưỡng. Sánh đôi lỗ hồng tam cấp để hình thành kỹ năng, phỏng chừng tám chín phần mười không phải hiện tại hắn có thể khống chế được.

Đối với tạp tu mà nói, không thể khống chế, là một chuyện đáng sợ, hết sức nguy hiểm.

Những năng lượng thể này, nếu như không ổn định, chỉ tùy tiện một lõi cầu, cũng đủ để cấu thành uy hiếp tính mạng Trần Mộ. Mà nếu như chúng nó nổ mạnh, thì cả căn phòng này cũng bị thổi bay.

Hắn quyết định một cách rất lý trí là tạm thời không tiến hành thăm dò sâu thêm nữa.

Trong thời gian ba ngày, Trần Mộ đem tuyệt đại đa số thời gian để chế tạo tạp phiến cho Uy Nhĩ. {Song Cực Lôi Cầu} tạp lợi hại như thế, lại làm cho Trần Mộ thu được tiện nghi lớn, vì thế trong lòng hắn có vài phần không yên tâm. Điều này khiến cho hắn đối với tám tạp phiến của Uy Nhĩ hết sức để tâm, tương đối mất một phen tâm tư.

Trong thời gian này, hắn lại không nhận được thử nghiệm một chút năm khối tiểu lõi cầu, hắn đem kỹ năng này gọi là “Tiểu ngũ liên”. Mấy lần thử nghiệm, hắn đối với “Tiểu Ngũ liên” rốt cuộc có một chút lý giải đại khái.

Chẳng hạn, nếu như hắn không đóng độ nghi, năng lượng do năng lượng tạp phóng ra lại cuộn cuộn không ngừng mà bổ sung năng lượng hao tổn của “Tiểu Ngũ tinh”, cho đến khi năng lượng của năng lượng tạp trong độ nghi tiêu hao sạch sẽ. Hơn nữa Trần Mộ đại khái đo lường tính toán được điểm tới hạn miễn cảm đối với tốc độ của năm ngôi sao nhỏ. Không có vượt qua cái này tốc độ đích vật thể tiến hành công kích phạm vi, Tiểu Ngũ liên sẽ không phát động. Mà một khi vượt qua cái này tốc độ, Tiểu Ngũ liên sẽ gấp lập tức phát động, đem vật thể phi hành nhanh chóng đánh cho nát bấy. khu vực khống chế Tiểu Ngũ liên lấy Trần Mộ làm điểm trung tâm, phạm vi bán kính ba thước.

Điều làm cho Trần Mộ cảm thấy kì quái nhất chính là, Tiểu Ngũ liên đối với vật thể hắn ném ra không có chút nào hứng thú, mỗi lần đều không nhúc nhích chút nào.

Chỉ một kỹ năng này đã đủ để làm cho mình nghiên cứu không ngừng. Chưa kể sau đó còn có hơn mười một kỹ năng, điều này đủ để khiến cho Trần Mộ cảm thấy hưng phấn.

Bởi vì không có chiến đấu tạp, Uy Nhĩ đoạn thời gian này không có cách nào đi tiếp nhận ủy thác, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày luyện tập né tránh phạm vi nhỏ. Bất quá hắn mấy ngày này, không gặp được vị cao thủ theo như lời Trình Anh nói.

Điểm cống hiến của hắn còn không đủ để cho hắn đi tới phòng huấn luyện cao cấp như vậy, hiện tại hắn chỉ có thể đi đến phòng huấn luyện phi hành đơn sơ.

Hắn bị thành tích của vị cao thủ cận chiến mà theo như lời ngày đó Trình Anh nói kích thích dữ dội, cả ngày vui đầu khổ luyện.

Đột nhiên, độ nghi trên tay hắn vang lên. trong lòng hắn giật mình, khí lưu do khí lưu tập phóng ra nhất thời lệch lạc, hắn từ trên trời té xuống, suýt nữa ngã xuống miệng gậm bùn.

“Tên gia hỏa nào đáng chết!” Uy Nhĩ nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng đem tên gia hỏa đang gọi mình nguyên rửa vô số lần.

Bất quá vừa nhìn mã số, vẻ nghiêng răng nghiêng lợi trên mặt hắn mất nhất thời hóa thành một luồng gió xuân: “Trần Mộ tiên sinh, ngài khỏe chứ!”

117. Chương 117: Bách Nhận

Chẳng phải Bá Vấn từng nói trong trụ sở chỉ có năm chế tập sư có độ cống hiến cấp A hay sao? Của hiếm thì quý, Will cũng biết đạo lý này.

Dù là từ góc độ nào thì Will cũng rất tin tưởng vào tấm tập phiến chuẩn bị thuộc về mình này.

Đột nhiên hắn nhớ tới Trình Anh và Bá Vấn đều từng nói muốn được gặp vị chế tập sư lợi hại này, liệu có nên báo cho bọn họ đến không? Will hơi do dự, hắn vẫn còn chưa rõ tính tình của vị chế tập sư này, không biết liệu việc này có khiến người ta tức giận hay không? Nếu đối phương không thích thì hậu quả sẽ rất bi thảm. Cuối cùng thì Will từ bỏ ý nghĩ này, trước khi trở nên thân thiết với Trần Mộ mà đưa ra loại yêu cầu này thì thật sự quá liều lĩnh.

Để vấn đề này sang một bên, nghĩ tới việc mình sắp có một tấm tập phiến lợi hại là trong lòng Will lại hưng phấn hẳn lên.

Thấy Trần Mộ đang ngồi đợi trong phòng huấn luyện tổng hợp số 2, Will vội vàng chạy tới, luôn miệng xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, ta đã tới muộn mất rồi.”

“Không sao.” Trần Mộ lơ đãng phát tay: “Tập phiến ta đã làm xong rồi, bây giờ muốn người thử xem có chỗ nào cần chỉnh sửa không?”

Thấy thái độ này, Will cảm thấy thoải mái hơn. Một chế tập sư có độ cống hiến cấp A mà lại bình dị gần gũi như vậy. Trong lòng hắn cảm khái, quả nhiên càng là người có thực lực mạnh thì lại càng khó xét đoán.

Will cũng không vì đối phương có vẻ dễ dàng mà được vui đùa tiên. Nếu trước đây hắn chỉ kinh sợ tấm phòng tập ghi cấp A của Trần Mộ còn bây giờ thì là sự tôn kính xuất phát từ nội tâm.

“Đã làm phiền người rồi.” Hắn khom người xuống, nói rất chân thành.

Trần Mộ hơi kinh ngạc liếc nhìn Will. Hắn vốn xuất thân hàn hân, đã quen với thể thái nhân tình, rất dễ dàng để nhìn ra câu nói vừa rồi của Will là thật tâm hay giả ý, chỉ có điều hắn không rõ lý do, lúc này hắn cũng đâu có làm gì.

Nhưng Trần Mộ cũng không hỏi mà chuyển vấn đề về tập tập phiến vừa làm cho Will.

“Tấm tập phiến này gọi là {Bách Nhận}, đương nhiên nếu người không thích thì cứ đổi một cái tên khác.” Trần Mộ vẫn bình tĩnh nói như cũ, đồng thời lấy từ trong tập bao ra một tấm tập phiến màu xám bạc.

Tấm tập phiến này có bề ngoài rất khác so với những tập phiến bình thường. Tập phiến có màu xám bạc, nội liễm mà rất có cảm giác về chất. Được xử lý qua công nghệ thủy dung ma sa nên thân tập phiến không hề phản quang nhưng cầu vồng lại khá chói mắt. Cầu vồng phát ra ánh sáng màu bạc, trông rất tinh tế và cân xứng, chúng khiến người ta có cảm giác như một thứ chất lỏng đang lưu động chậm rãi trên bề mặt, như thể là những mạch máu màu bạc.

Will vừa nhìn là đã lập tức yêu thích tấm tập phiến này. Hai mắt hắn toát ra vẻ si mê, nhìn chằm chằm vào {Bách Nhận} tập trên tay Trần Mộ.

Sự chú ý của Trần Mộ đều đặt vào việc giảng giải việc sử dụng {Bách Nhận}. Hắn quyết định tự mình làm mẫu, liền đem {Bách Nhận} cắm vào độ nghi rồi kích hoạt.

“Đặc điểm của {Bách Nhận} là có thể bắn ra rất nhiều năng lượng nhận có kích cỡ bằng ngón tay trong nháy mắt. Nguyên nhân bởi phạm vi công kích nên ta cho rằng phương thức công kích này tương đối thích hợp với người. Nếu như cảm giác của người đủ mạnh thì có thể phóng ra khoảng 100 phiến, nhưng bây giờ có thể phóng ra chừng 20 phiến là đã rất tốt rồi.

Trần Mộ vùng tay lên, sắc mặt rất nghiêm túc, đột nhiên quanh thân thể hắn loé lên hơn mười tia sáng màu xanh nhạt rồi biến mất.

“Thấy rõ chưa?” Trần Mộ hỏi Will.

Will hưng phấn đến run cả người, giọng nói cũng hơi run run: “Thấy, thấy rõ rồi! Trời ạ, thật sự là quá tuyệt vời.” Mười tia sáng đó hắn đều thấy rất rõ ràng, mỗi một tia sáng là dấu vết do một năng lượng nhận lưu lại. Những tia sáng đó loé lên rồi biến mất chứng tỏ những năng lượng nhận có tốc độ cực nhanh.

“Lấy người làm trung tâm thì phạm vi bao trùm của {Bách Nhận} tập là khoảng 10 mét. Nếu cảm giác của người đủ mạnh thì có thể khống chế tốc độ và phương hướng của mỗi năng lượng nhận. Có lẽ hiện tại người chỉ có thể hướng chúng về một khu vực, tạo thành một công kích hình quạt.” Trần Mộ lại làm mẫu một lần nữa, hơn mười tia sáng màu xanh nhạt loé lên trong một khu vực hình quạt trước mặt hắn.

Will đỏ cả mặt, ngụ ý của Trần Mộ chính là khả năng khống chế của hắn quá kém nên chỉ có thể lựa chọn phương thức công kích này, nhưng hắn cũng tự biết mình.

Hơn nữa vừa rồi hắn chú ý tới mật độ công kích trong khu vực hình quạt thì hai mắt liền toả sáng. Dưới mật độ công kích thế này thì rất ít người có thể né tránh.

“Lực công kích của mỗi một năng lượng nhận cũng không cao lắm.” Về mặt Trần Mộ có chút tiếc nuối, do tính cấp có hạn nên hắn chỉ làm được đến thế này. Hắn đi tới trước một cái bia ngắm là dụng cụ chuyên dụng để kiểm tra thương tổn do công kích. Bên cạnh bia ngắm có một màn sáng, trên mặt có những con số.

Hắn giơ tay bắn ra một năng lượng nhận màu xanh nhạt. Một tiếng “phập” rất nhỏ vang lên, còn trên màn sáng bên cạnh thì các con số vọt lên, đến tận 330 mới dừng lại.

“Chỉ được khoảng chừng này thôi, lúc chiến đấu người phải chú ý đấy.” Trần Mộ nhắc nhở.

Will há hốc mồm nhìn vào màn sáng, hắn cảm thấy như não mình bị co lại. Trời ạ! Thương tổn đạt 330 mà còn coi là thấp sao? Hắn không biết nói gì nhìn Trần Mộ. Vừa rồi Trần Mộ nói uy lực của năng lượng nhận không cao thì hắn đã chuẩn bị tư tưởng tiếp nhận con số khoảng 250. Song cực lời cầu tập của hắn trước kia phát ra hai lời cầu mới đạt đến mức đó.

330, thương tổn huyền tạp bình thường tạo ra hầu hết đều chỉ hơn 200 mà thôi. Sự vui mừng như một luồng nhiệt lưu bốc thẳng từ bàn chân đến tận đỉnh đầu khiến hắn như sắp ngất đi.

Đại ca, đừng có trêu ta như vậy chứ? Will ai oán nhìn Trần Mộ, chuyện này đủ để hệ thần kinh yếu ớt của hắn nát bét mất. Nhưng nhìn nét mặt chăm chú của Trần Mộ, Will cảm thấy mình cần nói lại cho hắn biết tiêu chuẩn. Chế tạp sơ cơ độ cống hiến cấp A đâu thể dùng tiêu chuẩn bình thường được.

Hắn nuốt nước bọt, vừa định mở miệng thì Trần Mộ lại chuyển động cổ tay, nói tiếp: “Để đền bù cho khuyết điểm này, ta tặng thêm cho nó một cái kỹ năng.”

Nói xong, Trần Mộ lại vùng tay phải lên.

Hơn mười tia sáng xanh đột nhiên xuất hiện, tập hợp về một điểm với tốc độ kinh người. Trước mặt Trần Mộ lúc này có một điểm sáng đang trôi nổi bỗng bành, nó khiến cho Will có ảo giác như vừa rồi nó điên cuồng hấp thu ánh sáng xung quanh. Tích tắc huyền lệ đó khắc sâu vào mắt Will, khiến hắn thất thần mấy giây.

Một lưới nhận màu xanh nhạt hình trăng khuyết dài khoảng 20 li lạng lẽ nổi trên trước mặt Trần Mộ, tựa như một ánh trăng rằm, ôn hoà và yên lặng.

Tay phải Trần Mộ đột nhiên nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Ti! Ánh trăng rằm nhu hoà này khi bay lại phát ra tiếng như tiếng kêu của loài rắn khiến Will thấy lạnh cả người.

Phập, thanh âm do Loan Nguyệt đánh trúng bia ngắm rất nhỏ, cơ hồ như không có. Ở chính giữa bia ngắm có một dấu vết rất rõ ràng dài 20 li, mà số liệu hiện ra trên màn ảnh lại càng điên cuồng hơn lần trước.

Will đứng trước màn sáng, ánh mắt trống rỗng, hồn phách lên mây, chỉ nghe trong miệng hần thì thào, sao có thể như vậy, sao có thể như vậy.

Will mắt tròn trảng nhìn Trần Mộ một cách hơi thất thố khiến Trần Mộ tưởng hần không hài lòng với kết quả nên bình tĩnh nói: “Đây là thương tổn lớn nhất ta có thể làm được, nếu người không hài lòng thì ta cũng đành chịu thôi.” 450 thương tổn đối với hần không phải là cao, phải biết rằng thương tổn do {Thoát Vĩ Toa} tập tạo ra lên tới 756, hơn nữa {Bách Nhận} tập muốn hoàn thành chiêu này cần thời gian tích tụ năng lượng tương đối dài, rất bất tiện trong chiến đấu.

Cho nên hần thấy độ hữu dụng của chiêu này không cao.

Will giật mình một cái, hồn phách trở về, miệng lắp bắp: “Hài lòng, hài lòng! Thật sự quá tuyệt vời.”

Hài lòng! Hần sao có thể không hài lòng? Khác với Trần Mộ, hần biết rất rõ trên thị trường tạp phiên cận chiến có thể tạo ra thương tổn từ 400 trở lên hiếm tới mức nào. Mỗi tấm đều có giá trên trời, mà có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Will không thể ngờ được Trần Mộ lại đem tới cho mình sự vui mừng và sợ hãi đến vậy. Hần cảm thấy mình cần phải đi miếu thắp hương cảm tạ Bồ Tát mới được. Chuyện này không biết cần được Phật tổ phù hộ bao nhiêu mới có được vận may thế này. Hần thấy từng tế bào trong người run lên, hưng phấn tới cực điểm.

118. Chương 118: Ba Tháng

“Không không sao cả không không sao cả.” Will hưng phấn đến mức chà xát tay, hận không thể lập tức từ trên tay Trần Mộ đoạt lấy {Bách Nhận} tập này.

Chứng kiến bộ dáng cấp bách của Will, Trần Mộ cũng không khỏi mỉm cười.

“Tạp này còn có một kỹ năng chiến thuật, là từ hình mặt trăng mới vừa rồi phát triển biến hóa mà thành, yêu cầu của nó đối với khống chế cảm giác càng cao, người chú ý xem.” ánh mắt Trần Mộ tương đối nghiêm túc, cái kỹ năng này đối với hần mà nói, cần phải nghiêm túc đối đãi.

Giống như hạt mưa, hơn mười đạo quang mang cấp tốc chuẩn xác hội tụ thành một điểm trước mặt Trần Mộ, một vòng loan nguyệt (Trăng lưỡi liềm, Hình lưỡi liềm) hiện lên. Lần này Trần Mộ vẫn như cũ giống như lần trước, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Loan nguyệt “vèo” hướng bia ngắm bắn nhanh tới, từ nơi này xem ra, tựa hồ cùng mới vừa rồi không có cái gì khác nhau.

Trong mắt Will không khỏi lộ một vẻ nghi hoặc.

Ngay lúc này, loan nguyệt đang phóng với tốc độ cao đột nhiên phát sinh biến hóa, một hóa ba, không trung đột nhiên xuất hiện ba đạo loan nguyệt giống nhau như đúc.

Phốc!

Ba đạo loan nguyệt đồng thời đánh trúng bia ngắm, ở trên mặt để lại ba đạo dấu vết rõ ràng. số liệu trên màn hình nhanh chóng nhảy lên, chỉ là lần này ba chữ số, cuối cùng ba chữ số đứng ở 375.

Đây, đây là cái gì? Will ngây ra như phỗng, nhìn bia ngắm ngơ ngẩn. Mất năm, sáu phút, hần mới hồi phục tinh thần lại. Hần không che giấu nổi vẻ mừng rỡ điên hiện lên trên mặt. Will hiểu được rằng kỹ năng này nếu như mình có thể nắm giữ, trong thực chiến uy lực của nó lớn biết bao nhiêu. Uy lực chúng nó mặc dù so với một đạo loan nguyệt nhỏ hơn một tí, nhưng nó có tính đánh lừa. Trên đường chia ra làm ba, không hề có dấu hiệu, nếu tự mình gặp phải, nhất định sẽ bị đánh trúng.

Vô luận như thế nào, mình nhất định phải đem học cho được kỹ năng này, Will thầm hạ quyết tâm.

“Nó gọi là ‘Tam nguyệt’ nhé!” Will đem ngữ khí thần nhiên của Trần Mộ khắc sâu trong đầu mình. ‘Tam nguyệt’ cái tên này nghe không tồi chút nào!

“Có chỗ nào muốn điều chỉnh, người cứ nói.” Trần Mộ tiếp tục hỏi ý kiến Will.

“Trước hết để ta thử xem đã!” Will hưng phấn nói, mặc dù đã bị {Bách Nhận} tập chinh phục hoàn toàn, nhưng hắn còn có chút cẩn thận. Trần Mộ không có ý kiến gì, đem {Bách Nhận} tập trong độ nghỉ rút ra.

Will cẩn cẩn thận thận tiếp nhận {Bách Nhận} tập, dường như vật hắn đang cầm không phải tấm tập phiến, mà là một đồ sứ dễ vỡ giá trị liên thành. Thần sắc hắn biến đổi phức tạp nhìn chăm chú vào {Bách Nhận} tập màu xám bạc trên tay. Nghĩ lại những cay đắng ngọt bùi suốt mấy năm nay, một cảm giác bồi hồi khó tả cứ dâng lên trong lòng.

Chứng kiến thần thái mất hồn của Will, Trần Mộ không khỏi nhớ tới mình trước kia. Nhớ khi đó, một tấm huyền tập cấp một, cũng có thể làm cho hắn kích động hồi lâu. Hiện tại tri thức học tập càng ngày càng thâm ảo, nhưng cảm giác vui sướng đơn thuần này lại càng ngày càng ít.

Thời gian đó, thật sự làm cho người ta phải hoài niệm, Trần Mộ thần nhiên hồi tưởng.

Will đem {Bách Nhận} tập cắm vào độ nghỉ của mình, liền bắt đầu luyện tập.

Trần Mộ phục hồi tinh thần lại từ trong hồi ức. Hắn khẽ thở dài, cuộc sống đơn thuần trước kia đã càng ngày càng rời xa bản thân. Hắn bắt đầu quay sang chú ý đến Will đang luyện tập {Bách Nhận} tập.

Cường độ cảm giác của Will so với Trần Mộ có chút chênh lệch. Trần Mộ có thể thoải mái một lần thả ra ước chừng hai mươi đạo tiểu năng lượng nhận, còn Will mỗi lần chỉ có thể thả ra ước chừng mười lăm đạo. Cách hắn sử dụng so với Trần Mộ cũng có một chút khác biệt, tất cả ba lưỡi năng lượng nhận đều tập trung chung quanh hắn trong khu vực chừng ba thước.

Trần Mộ suy nghĩ một chút, không khỏi thầm khen. Will quả nhiên có kinh nghiệm phong phú. Phạm vi khống chế nhìn qua như vậy tuy hơi nhỏ nhưng kì thật trong khu vực ba thước lực khống chế lớn rất nhiều. Dùng phương thức hy sinh khoảng cách để tăng cường xác suất công kích thành công, quả nhiên là đấu pháp cận chiến điển hình.

Will cũng có thể hình thành loan nguyệt, nhưng loan nhận hắn tạo giá trị thương tổn chỉ ước chừng 350. So với Trần Mộ sau khi dùng đến một phần ba của ba nhận vẫn kém một chút. Trên mặt Will không hề thấy vẻ uể oải, mà ngược lại miệng của hắn còn cười ngoác đến tận tai.

Trần Mộ không rõ, Will tại sao lại cao hứng như vậy. Đây là vì hắn không biết giá trị của cận chiến tập phiến. So số lượng với viễn trình công kích tập phiến ít hơn rất nhiều, mà chế tập sư am hiểu chế tạo cận chiến tập phiến số lượng càng lại rất thưa thớt. Giá trị thương tổn có thể đạt tới vài số 0 trong viễn trình tập phiến cũng không hiếm thấy, nhưng mà trong cận chiến tập phiến lại rất hiếm thấy. Hơn nữa {Bách Nhận} tập có ba loại phương thức công kích, điểm này Will làm coi trọng hơn hết. Một tập tu chỉ có một chiến thuật, nếu như không phải có những người khác cùng phối hợp, thì ở bên ngoài không có cửa sinh tồn.

Chứng kiến Will đối với {Bách Nhận} tập yêu thích không rời tay, một loại cảm giác thành tựu mãnh liệt từ đáy lòng Trần Mộ dâng lên. Đại khái đối với mỗi một vị chế tập sư mà nói, thời khắc tựa như lúc này, luôn luôn rất hạnh phúc.

Will đối {Bách Nhận} tập hài lòng đến cực điểm, không đề xuất bất cứ ý kiến tu sửa gì.

Thấy thế, Trần Mộ liền chuẩn bị rời đi, đột nhiên hắn nghĩ tới một cái vấn đề, liền dừng lại cước bộ, xoay người hỏi Will

”Người có biết trong căn cứ tập tu cận chiến lợi hại nhất là ai không?”

“Tập tu cận chiến lợi hại nhất? Ngài muốn tuyên bố ủy thác gì sao?” Will kì quái hỏi. Hắn cảm thấy Trần Mộ hỏi câu này có chút kì quái, ngoài trừ tuyên bố ủy thác ra, hắn không nghĩ tới giải thích nào khác. Nhưng mà nếu như tuyên bố ủy thác, lại có ủy thác gì yêu cầu phải là tập tu cận chiến?

“Ta đối với cận chiến tập phiến tương đối cảm thấy hứng thú, muốn tìm một tập tu hiểu rõ phương thức cận chiến.” Trần Mộ tự mình tìm một lý do không tồi.

“À ra thế!” Will bừng tỉnh đại ngộ, nguyên do là Trần Mộ muốn tìm một đồng bọn hợp tác. Rất nhiều chế tập sư chế tạo cận chiến tập phiến, đều có một ít đồng bọn tập tu cận chiến tương đối lợi hại. Chỉ có tập tu cận chiến mới có thể phán đoán chính xác giá trị thực tế của công năng tấm cận chiến tập phiến cuối cùng là bao nhiêu giá trị. Nói trắng ra, tác dụng của bọn họ chính là thử nghiệm cận chiến tập phiến do chế tập sư chế tạo, sau đó đem cảm thụ của mình nói cho chế tập sư, rất có lợi cho chế tập sư làm ra cải tiến.

Tập tu cận chiến lợi hại nhất, loại khẩu khí này, đại khái chỉ có vị chế tập sư này có được cấp độ công hiến hạng A trước mắt mới dám mở miệng. Hắn cảm thấy đây là điều đương nhiên, người ta có cái thực lực để đòi hỏi điều đó.

Mặc dù biết rằng có thể trở thành đồng bọn vị chế tập sư, mặt tốt rất nhiều, nhiều không đếm xuể. Song hắn cũng biết thân biết phận của mình, tự mình cách trình độ này còn xa lắm. Suy nghĩ một chút, hắn thật thà nói: “Nếu như là tập tu cận chiến, cá nhân ta cho rằng Mark Witt hẳn là một trong tập tu cận chiến lợi hại nhất ở trụ sở này. À mà bằng hữu của ta bữa trước còn gặp phải một tập tu cận chiến phi thường lợi hại, hắn ở tình huống né tránh phạm vi nhỏ độ khó 80, tất cả đều đạt được mức 80.”

Khi Will nói lời này, hai mắt không khỏi lộ ra vẻ hướng tới, cái thành tích này đối hắn mà nói, rất xa xôi !

Trần Mộ sững sờ: “Né tránh phạm vi nhỏ? Độ khó 80, đạt được 80?” Hắn nhớ kỹ chính mình tựa hồ từng tiến hành quá huấn luyện này, mà thành tích của mình, cũng tựa hồ vừa đúng trị số này.

Will tưởng rằng Trần Mộ không biết điều này, liền kiên nhẫn giải thích: “Huấn luyện né tránh phạm vi nhỏ là huấn luyện tập tu cận chiến phải học tập, nó có thể đề cao năng lực sinh tồn của tập tu cận chiến. Độ khó 80, lại còn có thể đạt được mức 80 trở lên, rõ ràng vị tập tu cận chiến này có khả năng tránh né cực kì xuất sắc và là tập tu cận chiến rất đáng sợ.”

“Nga.” về mặt Trần Mộ vẫn mù mờ, chẳng lẽ thành tích lần nọ mình nhớ lầm ? Chắc là vậy, dù thế nào, mình vẫn là không cách nào cùng tập tu, hai người đáng sợ này đồng thời liên lạc cùng một chỗ.

“Đáng tiếc ta cũng không biết tên vị tập tu kia.” về mặt Will tiếc hận, bất quá hắn chợt liếc nhìn Trần Mộ một cái, nói: “Nhưng với thực lực của ngài, nghĩ muốn tra ra hắn, hẳn là cũng không khó khăn.”

“Tập tu này so sánh với Mark Witt ai hơn lợi hại hơn?” Trần Mộ hỏi.

Will trầm ngâm chỉ chốc lát: “Tên tập tu kia ta cũng không nhìn thấy, mà thực lực thật sự của Mark Witt như thế nào, ta cũng không minh bạch. Nhưng, ta tin tưởng thực lực hai người hẳn là cùng trình độ, coi như có sai biệt, khác biệt cũng không lớn lắm.”

“Được rồi, cảm ơn người.” Trần Mộ nói. Một người có danh có tiếng, một người phải muốn hỏi thăm, Trần Mộ tự nhiên lựa chọn Mark Witt.

Đột nhiên nghĩ đến Trình Anh, trong lòng Will nảy ra ý: “Nếu như ngài muốn tập tu viễn trình, ta có mấy vị đồng bạn không tồi có thể giới thiệu cho ngài. Thực lực của bọn họ đều phi thường xuất sắc.” những lời này của hắn không có sai khác, thực lực Trình Anh trong căn cứ, thuộc loại hàng xịn. Mà Bá Vấn, trong mắt Will, càng lại cao thâm khó lường.

“Được, nếu như ta muốn, ta sẽ tới tìm người .” Trần Mộ gật đầu.

Will chau chừ một hồi, đột nhiên hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Ngài là chế tập sư lợi hại nhất mà ta từng gặp, ngài có thể để lại cho ta một phương thức liên lạc không?” Trong lòng hắn lo lắng không an, lấy thân phận của hắn mà nói như vậy, cảm thấy có ít nhiều tham lam. Rất nhiều chế tập sư cấu kinh, chế tập sư cũng không phải giống như bọn họ tính tình tốt như vậy.

Trần Mộ thì lại thật sự không suy nghĩ gì, tiện tay đem sổ hiệu phòng tập cho hắn: “Đây là mã số phòng tập của ta, nếu có sự tình, người có thể nhắn lại cho ta.”

Cái gọi là lưu ngôn, tại nơi kí gửi để lại lưu ngôn. Đưa vào tập hào đặc biệt, viết tin tức mình muốn lưu, tin tức tạm thời tồn tại ở thiết bị đầu cuối nơi kí gửi. Lần sau nếu như chủ nhân tấm tập này đến nơi kí gửi, sẽ thu được tin tức này. Nhưng đối với Trần Mộ thì không cần phiền toái như vậy. Thiết bị đầu cuối trên tay hắn cũng có khả năng như thế.

Will vui mừng khôn xiết, vội vàng cam đoan: “Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không tùy ý đi quấy rầy ngài.” Có thể thu hoạch được tám tạp hào này hẳn đã tương đối thỏa mãn, mặc dù phiền toái một chút. Hắn cũng không hy vọng xa vời Trần Mộ lại đem mã số thông tin của mình đưa cho hắn, mặc dù đó mới là phương thức thuận tiện nhất.

“Không sao cả.” Trần Mộ phát phát tay không chú ý. Nhưng hắn đột nhiên nhớ tới một điều khác: “Người chế tạo tám {Song Cực Lôi Cầu} tạp của ngươi là ai, ngươi có biết không?”

119. Chương 119: Mã Khả Duy Đặc - Mark Witt

“Thôi, quên đi.” Trong lòng Trần Mộ không khỏi thất vọng, xoay người đi khỏi phòng huấn luyện.

Cửa phòng huấn luyện đóng lại, Trần Mộ trước khi đi theo thói quen rút phòng tạp của mình ra. Will đang đắm chìm trong {Bách Nhận} tạp không nhận ra là mình đã bị nhốt ở trong phòng.

Trở về phòng mình, Trần Mộ nghĩ tới Mark Witt.

Nơi đây mặc dù tốt nhưng không thể ở lâu.

Hắn luôn tìm cách để rời khỏi trụ sở. Về phần lời hứa của Trữ gia thì Trần Mộ cũng chẳng trông mong gì nữa. 200 tám tạp phiên, không cần biết là có thể hoàn thành hay không nhưng từ sau khi giao cho hắn mấy tám tạp phiên đầu tiên thì Trữ gia cũng chẳng nhắc tới chuyện này nữa. Bọn họ hẳn là đang suy nghĩ về {Vũ Toa} tạp. Trần Mộ không phải là kẻ ngu ngốc, hắn biết rõ loại tạp phiên này có ý nghĩa thể nào với Trữ gia.

Chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mà muốn rời khỏi nơi này thì trước hết phải trở thành một tạp tu. Trần Mộ không tin rằng một chế tạp sư trời gả không chặt có thể rời khỏi được trụ sở canh phòng nghiêm mật này, mà dù có thoát được cũng không thể sống sót dưới sự truy bắt của Trữ gia.

Cơ hội chỉ có một lần, nếu để cho Trữ gia chú ý mà còn muốn rời đi thì chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Hắn dồn chủ ý vào {Song Cực Lôi Cầu} tạp. Mặc dù còn chưa nắm rõ hoàn toàn nhưng khả năng phòng ngự mạnh mẽ của nó thì những tạp phiên khác không thể so bì. Trần Mộ cho rằng nếu muốn chạy trốn khỏi trụ sở thì {Song Cực Lôi Cầu} tạp có tác dụng hơn {Thoát Vĩ Toa} tạp. Chế tạo một cái tạp phiên phòng ngự mới đối với Trần Mộ là rất khó khăn.

Cao thủ tạp tu trong trụ sở nhiều như mây, tại sao không tìm một người đến dạy mình chứ? Có người hướng dẫn sẽ tránh được những sai lầm. Hắn quyết định phương hướng chính sẽ là {Song Cực Lôi Cầu} tạp, mục tiêu hiện thời là trở thành tạp tu cận chiến.

Trong tay Trần Mộ có rất nhiều điểm cống hiến, cứ giữ cũng chẳng có tác dụng gì, dù Mark Witt có đòi giá cao cỡ nào cũng được.

Trần Mộ cẩn thận cân nhắc, đem toàn bộ kế hoạch kiểm tra lại một lần. Hắn nhanh chóng ý thức được chỗ mấu chốt của kế hoạch này đó là phải nhanh. Hắn phải nâng cao thực lực của mình trong thời gian ngắn nhất, sau đó rời đi khi Trữ gia còn chưa chú ý. Nếu để thời gian kéo dài, Trữ gia nhất định sẽ chú ý tới mọi hành động của hắn, khó khăn khi rời đi sẽ tăng thêm vài lần.

Quyết định xong Trần Mộ liền nhanh chóng tìm được Mark Witt. Chế tạp sư có độ cống hiến cấp A có thể tìm được rất nhiều tin tức, đương nhiên là cấp bậc cống hiến của đối phương phải thấp hơn mình. Cấp bậc cống hiến của Mark Witt thấp hơn Trần Mộ nhiều nên hắn mới có thể dễ dàng tìm được tin tức.

Mark Witt đang ở chỗ xem có uỷ thác gì đáng giá hay không thì độ nghi trên tay vang lên nhưng không thấy mã số của đối phương, điều này chứng tỏ đối phương không nằm trong danh sách bạn bè của mình. Người lạ, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là - có uỷ thác.

Thời gian này hắn danh tiếng của hắn lên rất cao, thực lực đều được mọi người công nhận, những chủ uỷ thác cũng thích hắn hơn đám đánh thuê. Mark Witt có khuôn mặt màu đồng đỏ, râu tóc rậm rạp, hai mắt

hơi lim dim như đang buồn ngủ, nhìn qua như một người trung niên chán đời. Allen cũng vì thế mà khinh thường hắn, vì thế mà mất mạng. Từ sau đó liền không còn ai dám coi thường hắn nữa.

Trước khi vào trụ sở, Mark Witt đã rất nổi tiếng, hắn từng là đoàn trưởng của tập tu đoàn Hồ Wilson (Duy Sâm Hồ) nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà lại từ bỏ chức đoàn trưởng, một mình đi tới trụ sở của Trữ gia. Năm nay hắn 42 tuổi, thực lực và kinh nghiệm đều đã ở trạng thái đỉnh cao, sau khi đánh một trận với Allen (A Luân) thì vị trí của hắn trong trụ sở đã được khẳng định.

Hắn cầm lấy thông tấn tập.

“Chào, ta là Mark Witt, có chuyện gì vậy?” Giọng nói của hắn trầm thấp, hơi khàn khàn.

“Rất xin lỗi đã làm phiền ngài, tiên sinh Mark Witt. Ta hiện có một cái uỷ thác, không biết ngài có hứng thú hay không?” Người nói phía bên kia là một thiếu niên sắc mặt hơi vàng, tướng mạo hay khí chất đều không có gì nổi bật, người như vậy đi trên đường sẽ chẳng có ai chú ý tới, nhưng Mark Witt không vì vậy mà coi thường. Những người bình thường này có thể gặp rất nhiều ngoài đường, nhưng đây là chỗ nào? Đây là trụ sở của Trữ gia, người có thể đi vào nơi đây đều phi thường xuất sắc, người bình thường thế này lại càng chói mắt.

Kinh nghiệm của hắn phong phú hơn Will nhiều, đương nhiên là sẽ cẩn thận hơn.

Hắn xuất thân từ tập tu đoàn, tính ra thì cũng thuộc loại ngành nghề phục vụ, sao có thể không rõ việc tiếp xúc với khách hàng? Đây cũng là lý do tại sao nhiều người quen muốn giao uỷ thác cho hắn, Sự chênh lệch giữa chuyên nghiệp và không chuyên không phải chỉ là kỹ năng mà còn là thái độ.

“A, không biết là uỷ thác gì vậy?” Thái độ của Mark Witt rất cẩn thận, không tùy tiện đáp ứng. Ánh mắt hắn lúc này sắc bén như kiếm, vẻ đồ dẫn lúc trước đã bay đi sạch.

Thiếu niên trên màn sáng lại đưa ra một cái uỷ thác ngoài dự liệu của hắn: “Ta muốn thuê một vị tập tu cận chiến làm người chỉ đạo riêng cho ta, giúp ta học tập các kiến thức về tập tu cận chiến. Tiên sinh Mark Witt ngài là tập tu cận chiến giỏi nhất trong căn cứ, chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất. Nếu như ngài đồng ý, ta sẽ trả mỗi giờ 50 điểm cống hiến. Không biết ý ngài thế nào?”

Mỗi giờ 50 điểm cống hiến, cái giá này khiến cho Mark Witt phải nhíu mày. 50 điểm cống hiến không phải là nhiều, nhưng mỗi giờ 50 điểm cống hiến lại là một cái giá kinh người. Một ngày huấn luyện 6 giờ, đó chính là 300 điểm cống hiến, cũng tương đương với thù lao của một uỷ thác có độ khó trung bình. Nhưng uỷ thác này có rất nhiều chỗ tốt hơn các uỷ thác bình thường. Không cần ra ngoài, tức là không phải đối mặt với nguy hiểm, hơn nữa chỉ đạo riêng là một quá trình rất dài, như vậy thì lượng thu vào rất ổn định, tổng số sẽ rất kinh người.

Suy nghĩ một chút, Mark Witt liền gật đầu: “Được rồi, ta tiếp nhận uỷ thác này, nhưng ta muốn thanh toán ngay sau mỗi buổi.” Hắn hơi hoài nghi người thanh niên trước mắt này liệu có thể có bao nhiêu điểm cống hiến nhưng cũng không hỏi. Trong giới tập tu đánh thuê có một quy định bất thành văn, đó chính là không được dò xét tin tức về người thuê.

“Không thành vấn đề.” Trần Mộ trả lời một cách thoải mái, hắn nói tiếp: “Chúng ta bắt đầu luôn từ hôm nay đi.”

Mark Witt cũng không lằng nhằng, nhanh nhẹn đứng dậy: “Được.”

Ở trong phòng huấn luyện, Trình Anh kinh ngạc nhìn Will: “Trời ạ! Không thể ngờ người lại để mình bị nhốt trong phòng? Ta nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu được tại sao người lại bị nhốt cả giờ trong này.” Bá Vấn đứng bên cạnh cũng phải cười nhẹ.

Will lúng túng nói: “Còn nhớ vị chế tập sư ta nói lần trước không? Chính là chế tập sư có độ cống hiến cấp A đó. Khi ta khôi phục tinh thần từ trạng thái luyện tập thì mới phát hiện mình đang bị nhốt trong phòng. Bất đắc dĩ đành nhờ Trình Anh tới mở cửa giúp.”

“Nhớ chứ!” Trình Anh lập tức tỉnh táo, vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Tập phiền hắn làm cho người có tốt không?” Bá Vấn cũng lộ ra ánh mắt chú ý.

Will gật đầu: “Đúng vậy, hôm nay ta tới đây là để thử tập, nhưng khi quay ra thì cửa đã đóng.” Đột nhiên hắn nhớ ra: “Ta nhớ ra rồi, phòng huấn luyện này là do người đó mở, có lẽ lúc rời đi hắn đã rút tập ra theo thói quen, để quên ta trong này.” Nếu như lúc đó Trần Mộ không rút tập thì phòng huấn luyện vẫn cho rằng hắn đang sử dụng, sẽ vẫn trừ điểm.

“Tập đâu? Mau cho ta xem một chút.” Trình Anh vội vàng cắt đứt dòng hồi tưởng của Will.

“Nó gọi là Bách Nhận.” Will rút {Bách Nhận} tập từ trong độ nghi ra đưa cho Trình Anh.

“Tắm tập phiên này thật đẹp quá!” Trình Anh hai mắt toả sáng nhìn {Bách Nhận} tập, nữ nhân vốn luôn thích những thứ gì đẹp dễ. Nàng lật qua lật lại tập phiên, yêu thích không rời tay, bộ dạng đó khiến Will vừa lo lắng vừa đắc ý. Bà cô này cũng đừng thấy đẹp mà chiếm làm của riêng đấy chứ.

Qua vài phút Trình Anh mới lưu luyến đưa {Bách Nhận} tập cho Bá Vấn. Bá Vấn cầm lấy {Bách Nhận} tập, xem xét cẩn thận, không nhịn được phải khen: “Tập tốt!”

Sau đó hắn trả {Bách Nhận} tập lại cho Will: “Người biểu diễn một chút coi:” Trình Anh và Bá Vấn đều không biết gì về tập phiên cận chiến nên đành để cho Will biểu diễn.

Will cũng không nói nhiều, nhanh chóng biểu diễn {Bách Nhận} tập. Hắn ở đây luyện tập cả giờ đồng hồ, mặc dù chưa thể thuần thục nhưng cũng có thể miễn cưỡng làm mẫu.

Thương tổn do {Bách Nhận} tập tạo ra cao khiến Trình Anh cũng phải hoảng sợ: “Chẳng phải người luôn mong có một tấm tập phiên uy lực mạnh sao, giờ hắn là hài lòng rồi chứ?” Nàng không khỏi vui mừng thay cho Will. Bá Vấn đứng bên, ánh mắt chớp động như đang nghĩ tới điều gì đó.

Will cười hắc hắc, ánh mắt thoả mãn, sau đó hắn tiếp tục biểu diễn “Loan Nguyệt”. Một màn quỷ dị khiến trái tim như đóng băng, thương tổn kinh khủng khiến Trình Anh kinh ngạc, hăm mộ không thôi. Ngay cả Bá Vấn cũng không bình tĩnh nổi: “Thật sự là một tấm tập tốt!” đây là lần thứ hai hắn khen {Bách Nhận} tập là một tấm tập tốt.

Will không biểu diễn “Tam Nguyệt”, nếu đem tất cả kĩ năng đều biểu diễn cho người khác xem thì đó là một hành động cực kì ngu xuẩn.

120. Chương 120: Quái ... Quái Thai!

“Xin chào.” Mark Witt bắt chuyện.

Trần Mộ đã chú ý tới hắn: “Xin chào, tiên sinh Mark Witt.”

“Chúng ta bắt đầu luôn đi.” Mark Witt không muốn lãng phí thời gian. Mỗi giờ 50 điểm cống hiến, nếu như bản thân cứ lè mề chậm chạp thì có thể sẽ không ăn được món thù lao này.

“Người hãy biểu diễn qua một lần những kĩ năng liên quan tới tập tu cận chiến mà người đã học được đi.” Mark Witt nói tiếp.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, thiếu niên đó lắc đầu: “Rất xin lỗi, Mark Witt tiên sinh, ta chỉ là lính mới thôi.”

Mark Witt sửng sốt nhìn Trần Mộ, hơi bức bối nói: “Mong người đừng đùa giỡn nữa, thời gian của chúng ta rất đáng quý đó.” Một giờ 50 điểm cống hiến, đương nhiên là rất đáng quý. Hắn cảm thấy gã thiếu niên này dường như đang trêu đùa mình. Lính mới? Trong cái trụ sở này có thể có lính mới được sao? Nơi cao thủ như mây thế này có thể có chỗ cho một tên lính mới sao?

“Ta không hề nói đùa, ta là một chế tập sư.” Trần Mộ đứng trước mặt Mark Witt nhưng vẫn bình tĩnh: “Ta thấy có hứng thú với tập tu cận chiến nên muốn học tập một chút.”

“Người là chế tập sư?” Mark Witt hơi nghi ngờ nhìn gã thiếu niên, lúc này hắn mới để ý thấy trên người thiếu niên này không có khí tức của một tập tu. Đụng phải một tên lính mới khiến hắn không khỏi hơi nhú mày. Mặc dù khi còn làm đoàn trưởng tập tu đoàn hắn cũng từng chỉ bảo cho vài gã tập tu cận chiến trong đoàn, nhưng dạy một kẻ hoàn toàn chưa biết gì thì chưa từng làm qua.

“Ta đề nghị người hãy tìm một người chuyên hướng dẫn những tập tu cận chiến sơ cấp. Mặc dù thực lực của bọn họ không mạnh nhưng về mặt dạy học thì bọn họ lại rất bài bản, rất chuyên nghiệp.” Mark Witt đưa ra một đề nghị.

Không bị tiền thù lao làm mờ mắt, trái lại còn đưa ra một đề nghị hết sức hợp lí khiến Trần Mộ rất thích người này. Hắn cắt lời Mark Witt: “Nơi này mà có người chuyên dạy tập tu cận chiến sơ cấp sao, Mark Witt tiên sinh?”

Mark Witt sững sốt rồi cười khở. Đúng vậy, nơi đây có tập tu cận chiến sơ cấp sao? Huống hồ là người dạy tập tu cận chiến. Hắn nheo mắt nhìn Trần Mộ, cảm thấy kì quái. Một chế tập sư lại có hứng thú với tập tu cận chiến, chuyện này thật khó có thể giải thích. Hơn nữa lại đồng ý trả một cái giá cao như vậy lại càng khó hiểu. Tuy nhiên hắn cũng không hỏi nhiều, đây là tự do của người thuê, cho dù người thuê có muốn đem điểm công hiến đi nấu cháo hắn cũng sẽ không hỏi.

Có phải dạy lính mới hay không hắn cũng không cần quan tâm, chỉ cần lợi nhuận không thay đổi là được.

“Được rồi.” Ánh mắt Mark Witt trở nên nghiêm túc: “Nếu đã như vậy, ta tiếp nhận uỷ thác này. Nhưng ta chỉ có thể căn cứ hiểu biết của ta về tập tu cận chiến đề sắp xếp kế hoạch huấn luyện. Nếu hai bên chúng ta có một bên thấy không thích hợp thì có quyền giải trừ uỷ thác, ngài thấy thế nào?”

Ngụ ý của hắn chính là nếu Trần Mộ không phối hợp tốt thì hắn sẽ không làm nữa.

“Không thành vấn đề.” Trần Mộ đáp ứng ngay.

“Chúng ta hãy bắt đầu từ né tránh trong phạm vi nhỏ.” Mark Witt là một người rất có tinh thần nghề nghiệp, nhanh chóng bắt đầu: “Có lẽ người cũng không hiểu tại sao, nhưng từ kinh nghiệm thực tiễn của ta thì đây là một điểm rất trọng yếu. Nó giúp người né tránh công kích và thu hẹp khoảng cách với kẻ địch. Nếu như người có một tấm tạp phiến phòng ngự mạnh mẽ thì có thể chọn cách trực tiếp áp sát. So đây chỉ là bia thịt, không phải tập tu cận chiến.

Hắn hoàn toàn xuất phát từ việc thực chiến, mà vị chế tập sư trẻ tuổi này cũng không phải đến vì những thứ mơ mộng nhất thời. So sánh cận chiến và viễn chiến như so sánh một gã nông dân với một quý tộc. Tập tu viễn chiến chiến đấu sẽ tạo ra một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt, những tiếng rít kinh tâm động phách, tư thế phiêu dật tiêu sái của bọn họ giữa không trung khiến người ta mê mẩn. Còn tập tu cận chiến thì sao, bọn họ có thói quen ẩn nấp, né tránh giữa cơn mưa công kích, quyết định thắng bại chỉ trong một tích tắc, luôn làm người khác khó phát hiện.

Thời gian này Trữ gia bận đến bù cả đầu, ví dụ như Trữ Bằng, hắn phải làm việc cực kì bận rộn, tối mắt tối mũi, cái đầu trọc lị càng thêm bóng. Tả gia đối với Trữ gia mà nói cũng là một đối thủ ngang hàng, tựa như một con dã thú nuốt vào một con dã thú cũng lớn như mình, cần có thời gian dài để tiêu hoá. Trữ gia lúc này đang trong thời gian tiêu hoá, mà những lực lượng nòng cốt như Trữ Bằng và những người đồng lứa đương nhiên là làm không hết việc.

Bá Vấn nhàn nhả đi dạo trong căn cứ, trong đầu lại cứ nghĩ mãi về tình cảnh lúc Will biểu diễn tạp phiến.

Bách Nhận, tên cũng hay mà tạp phiến cũng tốt.

Hắn không biết nhiều về tập tu cận chiến nên cũng không hiểu tạp phiến cận chiến. Hắn xuất thân từ Đông Hành Trữ gia, đã thấy qua vô số tạp phiến, ngay cả tạp phiến cấp 5 cũng đã từng thấy. Theo lý thuyết mà nói, loại tạp phiến như vậy hắn không cần để vào trong mắt. Nhưng điều kì quái là từ sau khi thấy Will biểu diễn {Bách Nhận} tạp thì hắn cứ nhớ mãi không quên.

Cho dù đang mãi mê suy nghĩ nhưng nụ cười trên mặt Bá Vấn vẫn thân thiết, ôn hoà.

Hôm nay hắn đã xem kĩ quá trình biểu diễn {Bách Nhận} tạp của Will. Dưới ánh mắt của hắn thì trình độ biểu diễn đó cũng chẳng phải là đặc sắc, nhưng hắn vẫn cảm thấy được tiềm lực của {Bách Nhận} tạp.

Nếu như người sử dụng {Bách Nhận} tạp là một cận chiến tập tu có năng lực khổng chế cảm giác rất mạnh thì uy lực có nó có lẽ cũng chẳng kém {Thu Nguyệt Hiệp Dao} tạp nổi tiếng là mấy. Hắn chưa từng thấy {Thu Nguyệt Hiệp Dao} tạp nhưng những ghi chép về tấm tạp phiến này thì hắn cũng có biết.

Mà mấu chốt chính là nó chỉ là tạp cấp ba.

Khoan đã...

Trong một khoảnh khắc, Bá Vấn cảm thấy như bắt được một chút gì đó trong ý thức.

Cấp ba!

Chỉ là cấp ba!

Những tính năng của {Vũ Toa} tập đáng lẽ chỉ xuất hiện ở tập phiên cao cấp, thế nhưng lại được chế thành tập cấp ba.

{Vũ Toa} tập như vậy, {Bách Nhận} tập cũng vậy.

Bá Vấn hơi híp mắt lại, trong đó hiện lên một tia sáng, nét cười trên mặt lại càng đậm. Hắn ý thức được mình trong lúc vô ý đã nhận ra được giá trị đích thực của Trần Mộ. Đúng, đây mới là giá trị đích thực của Trần Mộ, nó không chỉ giới hạn trong {Vũ Toa} tập. Ánh mắt của Ami Trữ gia chỉ nhìn thấy {Vũ Toa} tập mà đã bỏ qua giá trị đích thực của hắn. Điều này đối với Đông hành Trữ gia là một cơ hội cực lớn. {Vũ Toa} tập dù quý giá nhưng nếu Đông hành Trữ gia đưa ra những điều kiện thật hấp dẫn thì Bá Vấn dám khẳng định Ami Trữ gia sẽ không từ chối.

Chỉ cần có được người này, Bá Vấn biết rõ Đông Hành Trữ gia sẽ thu được những lợi ích như thế nào.

Bất quá đây chỉ là suy đoán của hắn. Hai tám tập phiên chưa thể nói rõ được vấn đề. Hắn muốn chứng minh Trần Mộ thực sự có bản lĩnh này.

Mark Witt vốn trầm ổn đang ngơ ngác nhìn màn sáng, khó tin hỏi: “Người có đúng là lính mới không vậy?”

“Chắc chắn là vậy mà.” Trần Mộ vừa thở dốc vừa trả lời. Từ khi bắt đầu buổi tập, hắn đã hoàn thành liền một hơi 5 lần huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ.

Chẳng lẽ Mark Witt am hiểu nhất kiểu huấn luyện địa ngục sao? Phương pháp huấn luyện cường độ cao như vậy thực sự Trần Mộ nuốt không trôi. Hắn cảm thấy ở bài huấn luyện cuối cùng bản thân đã phạm phải những lỗi chết người. Bình thường những lỗi này hắn sẽ không bao giờ gặp phải, chỉ có điều thể lực của hắn đã bị tiêu hao quá lớn, việc không chế thân thể có chút lực bất tòng tâm nên mới gặp phải những lỗi đó.

Ây, có lẽ đối với tập tu cận chiến thì khả năng chịu đựng là rất quan trọng. Trần Mộ vừa thở vừa nghĩ thầm. Bộ dạng hiện tại của hắn trông rất chật vật, mồ hôi đầm đìa, trên mặt còn có mấy chỗ bầm tím. Các dụng cụ trong phòng huấn luyện đều đảm bảo an toàn cho người dùng nhưng mấy vết thương nhỏ cũng là khó tránh khỏi. Những vết bầm tím đó là do thể lực Trần Mộ đã bị tiêu hao quá nhiều, không tránh được chương ngại vật mà va phải.

“Có tên lính mới nào mà ngay lần đầu huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ độ khó 80 có thể đạt trên 70 điểm chứ?”

Mark Witt liếc nhìn Trần Mộ đang ngồi thở dốc, giọng điệu hơi có chút mỉa mai. Hắn cảm thấy như mình bị lừa, người này mới ở chỗ nào chứ, dù tự mình thực hiện thì thành tích cũng chẳng tốt hơn Trần Mộ là bao.

Lúc đầu hắn cho Trần Mộ tham gia huấn luyện với độ khó 40, không ngờ gã thiếu niên bình thường này lại hoàn thành xuất sắc. Hắn lập tức tăng độ khó thêm 10, nhưng thiếu niên này vẫn hoàn thành trọn vẹn. Tiếp đó hắn không ngừng tăng độ khó cho đến tận 80 nhưng điểm cũng không thấp hơn 70, đó là Trần Mộ trước đó còn hoàn thành liền tục 4 bộ huấn luyện. Mark Wirtt thầm tính, nếu ngay từ đầu đã tập với độ khó 80 thì điểm của Trần Mộ chắc chắn phải hơn 80.

Trong cả trụ sở, người có thành tích như vậy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Người thế này mà là lính mới sao?

Nghỉ ngơi một lát, hơi thở của Trần Mộ cũng đã bình thường trở lại. Nhờ kiên trì luyện tập thể thao mà tất cả cơ năng sinh lý của hắn đều rất tốt, khả năng chịu đựng cũng hơn xa người thường.

“Huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ không phải là một phần của huấn luyện phi hành bằng khí lưu tập sao?” Trần Mộ hơi kinh ngạc hỏi ngược lại.

Mark Witt nhìn mặt Trần Mộ chăm chăm, thấy vẻ mặt hắn không giống như đang giả vờ.

“Người luyện tập phi hành như thế nào?” Suy nghĩ một chút, Mark Witt hỏi.

Trần Mộ chỉ vào màn sáng trước mặt Mark Witt, thản nhiên nói: “Tập theo các bài tập trên đó.”

“”Nó sao?” Mark Witt chỉ vào màn sáng, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ người tự tập theo các bài huấn luyện đó?” Thấy Trần Mộ gật đầu, hắn đột nhiên không nói được gì nữa.

Năm nay lại có thứ quái thai này sao? Đây là lần đầu tiên hắn gặp người tự tập mà né tránh trong phạm vi nhỏ có thể đạt tới trình độ này.

“Các phần khác người tập thường được bao nhiêu điểm?” Mark Witt dò hỏi.

“Phi hành đường dài tốc độ cao độ khó 80 được khẳng 80 điểm. Giữ vị trí chính xác trên không độ khó 80 được khoảng 75 điểm.” Trần Mộ nhắm đếm ngón tay: “ Các động tác chiến thuật trên không ta chỉ thực hiện được với độ khó 70, còn đa cấp chiến thuật thì chỉ làm được tam liên, nếu là tứ liên thì tỉ lệ thành công chỉ khoảng 50%.”

Mark Witt hơi trầm mặc, nếu nhìn kĩ sẽ thấy ánh mắt của hắn thoáng ảm đạm.

Hắn như đang mơ.

Phi hành đường dài tốc độ cao thì hầu như tập tu nào cũng phải luyện tập. Nội dung của kĩ thuật này cũng chẳng có gì, đại khái là chỉ cần cường độ cảm giác đủ cao thì kết quả cũng không thấp. Phi hành là kĩ thuật mà tập tu cận chiến hay viễn chiến đều cần. Tập tu viễn chiến cần nó để truy đuổi, không cho kẻ địch thoát khỏi tầm hỏa lực của mình, còn tập tu cận chiến thì lại cần nó để thu hẹp khoảng cách của mình và kẻ địch.

Giữ vị trí chính xác trên không là kĩ năng mà tập tu viễn chiến phải học, nó giúp tập tu có thể giữ thân thể vững vàng trên không.

Các động tác chiến thuật trên không phần lớn đều là để tập tu cận chiến học, dùng để mê hoặc và tránh né công kích của đối phương.

Còn về đa cấp chiến thuật thì chỉ có tập tu cận chiến mới học. Nó gồm nhiều động tác chiến thuật trên không trung được tổ hợp sử dụng liên tục. Tam liên chính là ba động tác chiến thuật liên tục tạo thành động tác chiến thuật độ khó cao.

Người này đã học xong cả ba thứ! Mark Witt nhìn kĩ Trần Mộ khiến Trần Mộ hơi sợ hãi. Bá Thiên Bang - Tàng Thư Viện

Quái thai! Người này tuyệt đối là siêu cấp quái thai! Mark Witt bỗng nhiên thấy hưng phấn, một quái thai như vậy nếu được mình dạy dỗ cẩn thận thì sẽ tạo thành quái vật thể nào đây? Hắn càng nghĩ càng thấy hưng phấn, đã lâu lắm rồi không gặp được chuyện gì thú vị như thế này.

Hơn nữa hắn còn có một tầng ẩn ý. Năm nay hắn đã 42 tuổi, đã đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất, nhưng sau đỉnh cao sẽ là gì? Hắn biết rất rõ, sau hai năm nữa thực lực sẽ giảm sút, bắt đầu vào thời kì suy thoái. Nếu như lúc đó có người tới khiêu chiến thì sao, đây là vấn đề hắn không thể không cân nhắc.

Vốn dĩ hắn cũng chẳng nghĩ tới vấn đề này, từ sau khi rời khỏi chức đoàn trưởng, hắn đã có giác ngộ về cái chết của người già. Nhưng không ngờ đột nhiên lại có một gã quái thai xuất hiện trước mặt, gây chấn động mạnh vào tâm tư của hắn, khiến nó linh hoạt hẳn lên.

Hắn ho nhẹ một tiếng: “Cũng không tệ, xem bộ dạng của người khá thích hợp để làm tập tu cận chiến đấy.” Vẻ mặt của hắn bình tĩnh trở lại, không hề lộ ra chút khác thường nào. Trần Mộ cũng không thấy được gì, trong lòng hắn lại còn thấy hơi may mắn, có lẽ thành tích này cũng không kém lắm.

121. Chương 121: “nhược Thủy”.

“Vâng...?” Trần Mộ đáp lời, liền lắng nghe.

Mã Khả Duy Đặc vươn một ngón tay: “Phương án thứ nhất, ta sẽ dạy ngươi một ít kỹ năng cần thiết của tập tu cận chiến, nếu như ngươi có thể học được, như vậy thực lực của ngươi trong tập tu cận chiến sẽ ở trình độ trên trung bình. Phương án này, ngươi phải nỗ lực chính là điểm cốt lõi.”

Trần Mộ lại lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

“Phương án thứ hai, ngươi không cần trả điểm cốt lõi.” Mã Khả Duy Đặc chú ý tới ánh mắt Trần Mộ vẫn bình thường, cũng không có bởi vì câu này mà có chút gì xao động, cảm thấy càng chắc chắn với suy nghĩ của mình. Hắn thoáng dừng một chút, rồi tiếp: “Ta sẽ đem tất cả kỹ năng cùng kỹ xảo của ta không hề giữ lại truyền cho ngươi. Nhưng mà ta muốn ngươi hứa một chuyện.”

“Hứa điều gì?” ánh mắt Trần Mộ trong suốt như nước.

“Nếu như sau này, ta gặp khó khăn, tỉ như có người khiêu chiến, ta hy vọng ngươi có thể ở tình huống thuận tiện, trợ giúp ta.” Mã Khả Duy Đặc thản nhiên nói.

Trần Mộ sững sốt, hẳn là người thông minh, tự nhiên có thể hiểu được ý tứ bên trong những lời này. Những lời này, đối với hắn mà nói, cơ hồ không có sự ước thúc, nếu như hắn nghĩ không nhận lời hứa. Hắn cũng không lập tức đáp ứng, mà nói ra nghi vấn của mình: “Đối với ngươi như vậy hình như không phải công bình lắm.”

Mã Khả Duy Đặc thần sắc lạnh nhạt: “Ta nghĩ, chỉ là một hy vọng thôi.” Nói xong hắn nhìn thoáng qua Trần Mộ: “Đối với ta mà nói, có thể đổi lấy một hy vọng như vậy, là một việc mua bán hết sức có lời. Thế nào? Ngươi có thể cân nhắc một chút không?”

Thần sắc của Trần Mộ ngó ra, hiển nhiên lời nói của Mã Khả Duy Đặc làm cho hắn giật mình.

Chứng kiến vẻ ngó người của Trần Mộ, Mã Khả Duy Đặc cười cười: “Kì thật ta vẫn không hiểu được, tại sao ngươi muốn trở thành một gã tập tu. So với tập tu, chế tập sư phải an toàn rất nhiều. Hơn nữa ngươi có thể nhận được thù lao cao như vậy, nói vậy ngươi tại phương diện chế tập phi thường xuất sắc, càng không đáng lợi vào vũng nước đục tập tu này.” Trần Mộ cảm thấy trong lời nói của Mã Khả Duy Đặc có một chút tư vị của cô đơn và buồn bã.

“Ta đáp ứng loại phương án thứ hai!” Trần Mộ suy nghĩ minh bạch trình trọng gật đầu đáp ứng, hắn cũng đưa ra yêu cầu của mình: “Nhưng về chuyện ta học tập tập tu cận chiến, ta hy vọng ngươi có thể giữ bí mật. Nếu có người hỏi đến, xin nói là giúp ta thử nghiệm cận chiến tập phiến mới.”

“Được.” Mã Khả Duy Đặc vẻ mặt nghiêm túc, không nhìn thấy kinh ngạc hay nửa điểm mừng rỡ. Hắn liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, bình tĩnh nói: “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu. Huấn luyện sẽ có chút ‘gian khổ’ đó.”

Lúc Trần Mộ trở lại căn phòng, hai chân đều bủn rủn. Hắn mệt đến nỗi ngay cả khí lực động một ngón tay cũng không có, hiện tại hắn mới thực sự hiểu được sâu sắc ‘gian khổ’ theo như lời Mã Khả Duy Đặc nói là hàm nghĩa gì. Cả buổi trưa, hắn đều liều mạng luyện tập, lặp đi lặp lại điên cuồng mà luyện tập. Hắn cảm thấy chính mình ngay cả một tia thể lực cuối cùng đều bị Mã Khả Duy Đặc vắt sạch. Hắn cũng không hiểu được tự mình làm sao trở lại căn phòng của mình. Mã Khả Duy Đặc cũng chớp mắt hóa thân làm huấn luyện viên lãnh khốc, khuôn mặt như tảng đá khiến Trần Mộ có chút suy nghĩ chán ghét.

Hắn đã lâu không có tình trạng mệt nhọc như vậy. Từ sau luyện tập kiện thể thao, thể lực hắn một mực tăng lên. Hắn đối với thể lực của mình càng ngày càng có tự tin, song lần này, hắn mới biết, thể lực của mình còn chưa đủ.

Tập tu cận chiến quả nhiên là một nghề nghiệp gian khổ. Đây mới chỉ là một huấn luyện căn bản, chưa có dính dáng đến vận dụng tập phiến. Khó trách hiện tại tập tu cận chiến ít như vậy. Trần Mộ cảm thấy được chỉ sợ tuyệt đại đa số người, đều là bị cường độ huấn luyện như vậy hù dọa mà chạy trốn.

Chưa kịp tắm rửa, Trần Mộ liền ngủ thiếp đi ở trong góc tối. Hắn vẫn nhớ kỹ câu nói kia của ma quỷ nữ là cần quen thuộc trong bóng tối.

Ngủ một mạch gần ba giờ, Trần Mộ mới mở mắt, hắn bị tiếng đập cửa làm cho bừng tỉnh.

Hắn là Trữ Bằng, hoặc là Trữ Diễm, chỉ có bọn họ mới có thể đến gõ cửa của mình. Hắn cẩn thận bật đèn. Nhìn lướt qua căn phòng, xác định không có thứ gì chướng mắt, mới ra mở cửa.

Ngoài cửa một người xa lạ vẻ mặt tươi cười đang đứng.

“Xin chào. Xin hỏi có phải là Trần Mộ tiên sinh không?” người xa lạ này mỉm cười nói. Khi ánh mắt hắn nhìn thấy vết bầm trên mặt Trần Mộ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Trong lòng Trần Mộ cảnh giác, đánh giá người xa lạ này một lúc, mở miệng: “Đúng là ta, còn ngươi là ...?”

“Ta gọi là Bá Vấn.” người xa lạ này cực kỳ lễ phép giới thiệu bản thân: “Từ lâu ta nghe nói đại danh của Trần Mộ tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu. Tài nghệ chế tạo của ngài cao siêu, Trữ Bằng huynh đệ mỗi lần nói đến ngài, đều khen không dứt miệng.”

Người trước mắt kêu là Bá Vấn này là bằng hữu Trữ Bằng? Mặc dù đối phương luôn mỉm cười, nhìn qua thân thiết cùng vô hại, nhưng Trần Mộ vẫn duy trì một tia cảnh giác. Hắn nhanh chóng chối bỏ suy đoán của mình, cho dù là bằng hữu của Trữ Bằng thì hắn là Trữ Bằng cũng không liên quan đến chuyện này.

Bất quá đối phương nếu như từ Trữ Bằng biết được căn phòng của mình quan hệ với Trữ gia cũng không đơn giản.

“Ngươi khách khí rồi.” Trần Mộ đáp, ăn nhờ ở đậu, cũng phải để cho một chút mặt mũi cho chủ nhà. So với bạn cùng lứa tuổi, mặc dù Trần Mộ nhìn như chất phác, kì thật kinh nghiệm cuộc sống phong phú hơn rất nhiều.

Bá Vấn vẫn cười ôn hòa như cũ, thông thả nói: “Lần này mạo muội đến phòng thăm hỏi, là vì Bá Vấn có chuyện thỉnh cầu.”

Trần Mộ ăm ăm một tiếng, liền chờ Bá Vấn nói tiếp.

Bá Vấn hơi chút ngại ngùng: “Ta muốn thỉnh Trần tiên sinh giúp ta chế tạo một tấm tạp phiên cấp ba.”

“Tạp phiên cấp ba?” Trần Mộ cẩn thận nhìn Bá Vấn, yêu cầu của đối phương đúng y dự đoán trong lòng hắn. Có thể tới tìm hắn, phỏng chừng cũng chỉ vì chế tạo sao.

“Àn, ta muốn tu sửa loại tạp phiên ba lớp, nhưng hiện tại tấm ba lớp tạp này ta không hài lòng.” Hắn từ trong độ nghi của mình rút ra một tấm tạp phiên, đưa cho Trần Mộ.

Trần Mộ tiếp nhận tạp phiên Bá Vấn đưa cho, nhìn kỹ, nguyên lai là một tấm điệp trùng ba tạp. Điệp trùng ba tạp uy lực mạnh mẽ, nguyên lý của nó rất đơn giản, khiến cho nhiều lớp ba nhận chồng chất vào nhau, vì thế dễ cao lực công kích. Trần Mộ kinh ngạc liếc mắt nhìn Bá Vấn một cái, điệp trùng ba tạp uy lực mạnh mẽ, nhưng người sử dụng lại không phải nhiều. Muốn đem nhiều đạo ba nhận chất chồng cùng một chỗ, điều này lực khống chế cảm giác phải phi thường chuẩn xác, khó khăn rất lớn, đây cũng là một trong nguyên nhân nó bị tuyệt đại đa số tạp tu vứt bỏ.

“Điệp trùng ba tạp uy lực tương đối không tồi, ngươi không hài lòng tính năng gì của nó?” Trần Mộ hỏi.

Bá Vấn nghiêm túc nói: “Tần suất, tốc độ nó phóng ra thật sự hơi chậm.”

Đối với lời nói của Bá Vấn, Trần Mộ tương đối đồng ý. Điệp trùng ba tạp bởi vì phải dùng cảm giác đem vài đạo ba nhận chất chồng cùng một chỗ, cho nên thời gian yêu cầu tương đối dài, tần suất tự nhiên cũng chậm lại. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu giới hạn công dụng loại tạp phiên này. Có được có mất, đây là pháp tắc tự nhiên, Trần Mộ cũng không cách nào làm được hai chú ý này. Trên đời này, vĩnh viễn không có tấm tạp phiên, có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu loài người.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ hỏi: “Ngươi muốn tấm tạp phiên dạng gì?” căn cứ vào hắn cùng Trữ gia có thâm hậu quan hệ sâu nặng, Trần Mộ quyết định chế tạo cho hắn một tấm tạp phiên. Về phần làm đến mức độ nào, phải xem tâm tình của mình.

“Tần suất trung bình cũng được, nhưng uy lực phải ngang ngửa với loại ba lớp, hay nhiều như vậy.” Bá Vấn mỉm cười nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ không nói gì, câu nói của Bá Vấn rất chung chung. Vô luận thế nào, tiếp nhận định chế, đối phương yêu cầu càng nghiêm khắc, tương phản càng tốt. Mà yêu cầu hơi hợt này, nhưng khó sắp xếp nhất. Tỉ như những châu báu sư, đầu đầu nhất đó là “Chỉ cần đẹp mắt là được” “Không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ cần cảm thấy thích là được”, nhưng phạm loại khách hàng như vậy, các châu báu sư nhất định phải hết sức cẩn thận, vẫn cứ lằng nhằng để cho bọn họ đem kiểu dáng hoa văn cụ thể ký kết.

Giống như Bá Vấn nói, cái gì mới gọi tần suất trung bình? Cái gì mới gọi uy lực thỏa mãn chứ? Cầu nói này rất huyền hoặc, tóm lại đúng là khó thể sắp xếp tốt. Bất quá Trần Mộ cũng không chuẩn bị thay hấn chế tạo tạp phiên khác, tùy tiện dùng một tấm tạp phiên sắp xếp lại là tốt rồi.

Tựa hồ xem thấu ý nghĩ Trần Mộ, không chờ hấn mở miệng, Bá Vấn mỉm cười, tung một điều kiện Trần Mộ không cách nào cự tuyệt: “Về thù lao, ta đem biếu tặng Trần tiên sinh một bộ chế tạo bút do Khoát hác phong đại sư chế tạo đặc ý nhất, bộ ‘Nhược thủy’.”

Về mặt Trần Mộ nghiêm trọng hấn lên. Lần trước tại Đông Vệ học phủ, Tinh viện tổ chức thi đấu chế tạo phần thưởng lớn nhất, đó là danh bút “Đắc trung” của Khoát hác phong đại sư. Về Khoát hác phong nhất đại chế bút danh sư này, Trần Mộ sau lần nọ, mới trở nên quen thuộc. Hấn từng đi thăm dò một ít tư liệu về vị chế bút đại sư này.

Bộ bút “Nhược thủy”, hấn mơ hồ có chút ấn tượng. Nó tựa hồ có thể gia tăng thật lớn tính khế hợp giữa tạp mặc cùng tạp phiên, đặc biệt đối tạp mặc lỏng có tác dụng tăng phúc thật tốt. Phải biết rằng, trong tất cả tạp mặc, tạp mặc lỏng thường thấy nhất, cũng tạp mặc sử dụng rộng rãi nhất. Điều này cũng khiến cho bộ bút “Nhược thủy” này giá trị thực dụng rất cao, không nghĩ tới lại ở này trên tay vị khách này.

Một bộ chế tạo bút tốt, đối với chế tạo sư mà nói, tác dụng không thể thay thế. Tạp mặc do chế tạo sư tự chế biến, nhưng đối với chế tạo bút, các chế tạo sư lại bất lực. số lượng chế bút sư so với chế tạo sư ít hơn nhiều, mà nhân vật cấp đại sư tựa như Khoát hác phong có thể đạt đỉnh cấp như vậy, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Nhược thủy” trân phẩm như vậy, vô số chế tạo sư mơ tưởng cầu mà không được. Hiện giờ đặt trước mặt Trần Mộ, làm sao nói hấn không tâm động? “Nhược thủy” chế tạo bút cấp bậc này, căn bản không mua được.

122. Chương 122: Mark Witt - “triền Toàn Cức” (mã Khả Duy Đặc -

Bá Vấn cười nhẹ: “Trần tiên sinh là chuyên gia chế tạo hấn là rất dễ dàng nhận biết cái gì là tổng hợp tính năng xuất sắc của tạp phiên. Yêu cầu của ta đơn giản chỉ bắt buộc phải là tạp phiên cấp ba.”

Trần Mộ không đáp ứng ngay, hấn ngẫm nghĩ chốc lát rồi mới chậm rãi gật đầu: “Được, bất quá ta cần một thời gian.”

“Không thành vấn đề.” Bá Vấn sáng khoái đáp: “ Sự kiên nhẫn của ta luôn rất tốt.” Nói xong hấn hướng Trần Mộ thi lễ: “Vậy cứ quyết định như đã nói đi, ta chờ tin tức tốt của Trần tiên sinh. Đây là mã số thông tin tạp của ta, nếu như hoàn thành xin liên lạc với ta.”

Chờ Bá Vấn đi rồi, Trần Mộ bắt đầu điều tra ngay các tư liệu về bộ bút Nhược Thủy.

Nhược Thủy, do danh sư chế tạo Khoát Hác Phong chế tạo vào sinh nhật bốn mươi tuổi, Trọn bộ gồm bảy chế tạo bút, bộ này hiện không rõ ở đâu.

Nhìn đoạn giới thiệu đơn giản, nhưng lại cũng cố quyết tâm có được Nhược Thủy của Trần Mộ. Hấn đương nhiên có nghe nói qua danh tiếng của Khoát Hác Phong, mà nhìn đoạn giới thiệu tuy bình thường, song lại để lộ ra một tin tức cực kỳ trọng yếu.

Nhược Thủy là do Khoát Hác Phong chế tạo ra vào sinh nhật bốn mươi tuổi.

Trần Mộ chú ý nhất chính là những lời này. Trần Mộ xem qua trong phần giới thiệu về Khoát Hác Phong, có nói qua thứ khiến Khoát Hác Phong nổi tiếng nhất chính là kiệt tác “Chân huyền”, được hấn tạo ra năm ba mươi chín tuổi. Nói cách khác Nhược Thủy Là do hấn chế tạo một năm sau khi chế tạo “Chân huyền”.

Không nghi ngờ gì lúc này là lúc Khoác Hác Phong đang đứng ở đỉnh cao, giai đoạn kĩ nghệ thành thực nhất. Mà Nhược Thủy lại là thứ hắc chế tạo để ăn mừng sinh nhật bốn mươi tuổi của chính mình. Một bộ tác phẩm như vậy chắc chắn phải là kiệt tác trong kiệt tác.

Điều này khiến Trần Mộ tim đập thình thịch.

Trong chốc lát, hắc liên quyết định toàn lực ứng phó, dù thế nào, vì chính mình cũng rất muốn có được kiện Nhược Thủy này. Hắc liên tại vẫn sử dụng bộ chế tập bút có sẵn trong phòng, mặc dù trên thị trường giá cả không thấp, nhưng so sánh với tác phẩm Nhược Thủy của danh sư thì khác biệt quá xa.

Đến khi Trần Mộ bấm đầu ngón tay tính toán thời gian của chính mình, vẻ mặt hắc nhất thời như đưa đám.

Bản thân vẫn còn phải huấn luyện! Nghĩ đến Mark Witt sụp mí mắt, vẻ mặt xụ xuống, Trần Mộ cảm giác được nếu như chính mình nói tạm thời ngưng huấn luyện một thời gian, đối phương sẽ phát áo bỏ đi. Còn như muốn tìm một vị cao thủ như Mark Witt, không thể là chuyện dễ dàng. Nhưng nghĩ tới chương trình huấn luyện gian khổ hôm nay, Trần Mộ e rằng, sau đó một thời gian, chính mình cũng không còn sức lực đi làm những chuyện khác. Nói gì là một chuyện hao phí tâm lực và thời gian lớn như vậy.

Cẩn rằng một chút, Trần Mộ liền hạ quyết định bất kể thế nào, hai cái này đều không thể bỏ cái nào được. Không chỉ có thế, chính mình muốn nhanh chóng đề cao thực lực của bản thân, để tránh người của Trữ gia phát hiện ra manh mối dẫn đến phiền toái. Mà mặt khác, còn muốn trước khi rời đi, hoàn thành tấm tập phiến này, lấy được Nhược Thủy.

Tạt nước lạnh thấu xương lên mặt, Trần Mộ tỉnh táo ra nhiều. Lau mặt sơ qua, hắc ra bàn ngồi trước bàn. Bắt đầu suy nghĩ, chi tiết hoàn thành để cái khiêu chiến này.

Hắc mặc dù không biết vị Bá Vãn kia có lai lịch gì, nhưng lại có thể nhìn ra được, đối phương là một người có địa vị to lớn. Điểm này, không chỉ có thể từ y phục của hắc mà nhìn ra được. Đó còn là mỗi một hành động, cử chỉ, lúc giơ tay nhắc chân, đều tự nhiên mà biểu lộ phong phạm hơn người. Từ kinh nghiệm bản thân cho Trần Mộ thấy, loại người như thế này, ít ra cũng là phú gia công tử.

Bất quá Trần Mộ nhanh chóng dẹp bỏ tạp niệm đó. Bản thân là một vị chế tập sự, khả năng của hắc chỉ có thể là toàn lực làm ra một tấm tập phiến xuất sắc, lấy nó đổi lấy bộ bút Nhược Thủy nọ trên tay Bá Vãn. Bá Vãn có hay không có Nhược Thủy, Trần Mộ ở điểm này cũng không chút hoài nghi. Đối phương thật không đáng nói dối mình, vì tập phiến thủy chung vẫn ở trên tay của chính mình.

Hắc bắt đầu tập trung tinh thần thiết kế tấm tập phiến hoàn toàn mới đối với hắc này.

Trữ gia đánh bại Tả gia, vì thế chiếm cứ Đông thương vệ thành, tựa hồ tất cả mọi người đối với sự kiện này tỏ vẻ im thin thít. Mà điều làm người khác bất ngờ nhất phải nói đến Tinh viện, bọn họ dường như hoàn toàn lạnh nhạt với việc xuất trường truy đuổi. Biểu hiện của bọn họ lúc này, nhìn qua hoàn toàn không giống tác giả của trận hỗn loạn này.

Mà trong truyền thuyết gần mười năm qua, người đệ tử thứ nhất thành công đi ra từ nội viện cũng không có một chút phong thanh gì. Vô luận mọi người nghe ngóng như thế nào, cũng không có biện pháp tra ra bất cứ tin tức gì về hắc. Nếu như không phải Tinh viện ngày thường không thích gây ra tranh luận, tin tức này tám chín phần sẽ bị cho rằng là tin tức giả. Bất quá Tinh viện luôn luôn thần bí, cộng với danh tiếng tốt đẹp của bọn họ, nên sự kiện này có lộ ra về kỳ quái, cũng không có người hoài nghi tính chân thật của chuyện này.

Ngay thời điểm này, lại xuất hiện một cái tin tức làm chấn động liên bang, nhưng lần này là phát ra từ Lục đại Mạc doanh. Mạc doanh Song tử tinh Tô huynh đệ cùng nhau vượt qua khảo hạch khó khăn nhất do Mạc doanh đặt ra. Khảo hạch này có danh xưng “Yểm ngục” là khảo hạch khó khăn nhất. Trong lịch sử, đệ tử thông qua chỉ có bảy người. Mà bảy người này, tại trong suốt lịch sử Thiên du liên bang, không ai không là cường giả tiếng tăm lừng lẫy. Đây cũng là lần đầu Mạc doanh xuất hiện hai vị đệ tử thông qua “Yểm ngục” chỉ trong một năm. Quan trọng hơn chính vì Tô Vĩ cùng Tô Hồ là hai huynh đệ. Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tâm linh tương thông, có danh xưng là Song tử tinh. Hai người liên thủ càng làm uy lực tăng gấp bội.

Trong một năm, đột nhiên xuất hiện ba vị đỉnh cấp cường giả, tin tức như vậy, tuyệt đối làm cho người ta phấn chấn.

Trong phòng huấn luyện Trữ gia trụ sở.

“Không tồi, hoàn thành được tương đối không tồi.” Đây là lần đầu tiên Mark Witt đối Trần Mộ lộ ra vẻ mặt hài lòng. Đoạn thời gian này, hẳn an bài cho Trần Mộ huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt. Về phần Trần Mộ có thể hoàn thành không, hẳn chưa bao giờ quản. Có rất nhiều lần, Trần Mộ mệt đến nỗi đầu ngón tay cũng không động đậy nổi, nhưng hẳn đều cắn răng kiên trì trụ lại.

Hắn rất rõ ràng một cái đạo lý, hết thấy hẳn những điều hẳn làm hiện tại, chỉ là vì chính mình. Vì chính mình có thể đạt được tự do, vì chính mình có thể rời khỏi địa phương này, vì chính mình có thể sống sót ở trên đời này.

Nếu như chính mình không chăm chỉ, nếu như chính mình không cố gắng, cuối cùng là chính mình vĩnh viễn thua thiệt. Huấn luyện cực kỳ gian khổ, hẳn thậm chí thường xuyên có cảm giác, Mark Witt tựa hồ đem hẳn đẩy dẫn về phía cực hạn. Song vô luận khó khăn như thế nào, hẳn đều dùng toàn lực đem nó hoàn thành.

Suy nghĩ của Trần Mộ không sai, Mark Witt chính là muốn nhìn cực hạn của hẳn ở điểm nào. Tuy vậy Mark Witt thật không ngờ là mỗi lần khi hẳn tựa hồ phát hiện Trần Mộ cực hạn, Trần Mộ cuối cùng vẫn có thể vô cùng ương ngạnh lại một lần nữa đứng lên. Hẳn không phải nhìn không ra Trần Mộ cắn răng liều chết chống đỡ, nhưng mà hẳn chính là muốn nhìn một chút, vị thiếu niên này cực hạn đến cùng ở điểm nào. Lần lượt ước lượng, lại lần lượt bị lật đổ, cảm giác như vậy khiến Mark Witt kích thích.

Giật mình vì đây là lần đầu tiên hẳn gặp phải một người thiếu niên cứng cỏi như vậy.

Nếu như nói, ngay từ đầu Mark Witt còn có chút mơ hồ về tương lai của Trần Mộ. còn bây giờ, hẳn đã chắc chắn xác định, thiếu niên nhìn qua sắc mặt khô vàng này, nhất định sẽ trở thành một gã cường giả!

Hắn dám đưa ra phán đoán như vậy, không phải bởi vì Trần Mộ tố chất thân thể xuất sắc hay ngộ tính cao đến mức làm kẻ khác giật mình mà chính vì tâm chí kiên cường của hẳn. Lần lượt khiêu chiến cực hạn của chính mình, lần lượt tại một đến ba quắp, cũng không cần bất cứ thứ gì đốc thúc, kiên trì đứng lên. Dù gian nan thế nào cũng hoàn thành huấn luyện, điều này đủ để Mark Witt thấy cảm động.

Mong muốn trở thành cường giả, phải có được tâm của một cường giả. Không nghi ngờ gì, thiếu niên này đã sở hữu tố chất đó.

Mark Witt tận tâm hết sức, không chút cầu thả sắp xếp lần lượt các hạng mục huấn luyện cho Trần Mộ. Dem từng điểm bí quyết một của bản thân truyền thụ hết cho hẳn mà không hề giấu diếm.

Kết quả hẳn nhận được chính là tiến bộ kinh người của Trần Mộ.

Thật sự quá kinh người. Trần Mộ trong đoạn thời gian này, cơ hồ mỗi ngày đều phá kỉ lục của chính mình. Bất kỳ hạng mục huấn luyện nào, điểm số của hẳn đều từng bước nâng cao. Thời gian này, hẳn tiến hành đều là trụ cột huấn luyện. Cận chiến tạp tu trụ cột huấn luyện phần lớn là huấn luyện thân thể cùng động tác. Rất buồn tẻ và mệt nhọc. Trần Mộ cũng không có một câu oán giận. Trong lúc huấn luyện hẳn cũng không thích nói chuyện, chỉ khi chính mình có nghi vấn mới chịu mở miệng. Mark Witt cảm thấy giật mình chính là, cho dù luyện tập buồn tẻ như vậy, Trần Mộ đều cực kỳ chuyên chú. Điều này làm hẳn có một ảo giác là hình như Trần Mộ tựa hồ đang hưởng thụ huấn luyện.

Mark Witt cũng đã biết Trần Mộ lúc nhỏ là như thế nào. Từ nhỏ mỗi ngày Trần Mộ đã phải đem tất cả thời gian tập trung để chế tạo năng lượng tạp cấp một. Công việc này cực kỳ buồn tẻ, nhưng hẳn không thể lựa chọn đường sống. Thậm chí ngược lại hẳn còn muốn khống chế cảm xúc của mình. Làm cho chính mình tiến vào trạng thái chăm chú cao độ, bởi vì nếu như không đủ chăm chú, tỉ lệ tạo ra phế phẩm là rất cao. Để giảm bớt tỉ lệ phế phẩm, hẳn đã mau chóng học được cách làm thế nào để tiến vào trạng thái tập trung cao độ ấy.

Nói cách khác, hẳn đã buồn tẻ thành thói quen .

Trong mắt Mark Witt, Trần Mộ thời gian này hoàn thành huấn luyện e rằng không có gì để bắt bẻ. Ngoài tinh thần khắc khổ ương ngạnh của hần, thân thể tổ chất của Trần Mộ cũng tốt đến giạt mình. Hần có thể không chút cố sức làm một vài động tác độ khó cao. Hần tựa hồ là một cận chiến tập tu trời sinh, thân thể tổ chất xuất sắc, phản ứng nhạy bén, tính cách nội liêm mà khắc khổ. Mark Witt tựa hồ chứng kiến tất cả ưu điểm mà cận chiến tập tu cần đến xuất hiện trên người Trần Mộ.

Điều duy nhất làm cho hần cảm giác có chút tiếc nuối là Trần Mộ hình như không am hiểu phép tắc giao thiệp. Hần chỉ thích ở một mình vùi đầu khổ luyện. Cái này không phải điểm tốt, đối với tập tu đã tu luyện mà nói, kỹ xảo phối hợp đoàn thể là kỹ xảo phải trang bị, mà trong đó giao thiệp cũng là một cái yếu tố quan trọng.

Làm sao để Trần Mộ học được cách giao thiệp, điều này làm Mark Witt cảm thấy hết sức đau đầu.

Trần Mộ không hề biết Mark Witt đang vì vấn đề giao thiệp của chính mình mà đau đầu. Trong thời gian này hần tiến bộ rất nhanh, khiến ngay chính hần cũng có chút kinh hãi. Hần lần đầu tiên sinh ra một ý nghĩ trong đầu, chẳng lẽ mình cũng có thiên phú để trở thành một gã tập tu sao? Hần biết hiện tại hần rất may mắn mới tìm được Mark Witt. Thời gian này mặc dù phần lớn là tiến hành trụ cột huấn luyện, nhưng Mark Witt cũng truyền thụ cho hần một ít tiểu, kỹ xảo rất hữu dụng. Hơn nữa quan trọng nhất chính là hần thấy sau khi trải qua trường huấn luyện mới nhìn rất buồn tẻ này thì lực lượng ẩn giấu trong thân thể hần thoáng cái là có thể kích xuất ra. Hiện tại cho dù là tốc độ phản ứng hay tính cân bằng của thân thể, tính thăng bằng trong không trung, so với trước kia đều tốt hơn nhiều lắm.

Theo Mark Witt nói, trụ cột huấn luyện là một quá trình trường kì, cấp độ của hần hiện tại chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Dù sao theo như ý tứ Mark Witt thì trụ cột huấn luyện là một quá trình trường kì phải chậm rãi luyện tập.

Từ hôm nay hần bắt đầu truyền thụ một ít kỹ xảo cụ thể cho Trần Mộ.

“Mỗi tập tu đều chọn cho mình một loại tạp phiên làm vũ khí chính. Nhưng vì chủng loại cận chiến tạp phiên không nhiều lắm, hơn nữa trên thực tế rất khó kiếm được tinh phẩm. Đối với cận chiến tập tu bình thường, đây là một điều khó khăn lớn.” Hần nhìn thoáng qua Trần Mộ, nói tiếp: “Đương nhiên, điều này đối với người mà nói không phải là vấn đề. Song tốt nhất người vẫn nên chọn một loại tạp phiên làm phương hướng chủ công.”

Trần Mộ hiểu được Mark Witt có ý tứ gì.

Tạp phiên từ thấp đến cao có rất nhiều. Mà trong đời một vị tập tu cũng sẽ dùng đến rất nhiều tạp phiên. Tỉ như nói, tạp phiên loại ba lớp, chúng có nhiều bất đồng, nhưng đại khái vẫn có chỗ tương tự. Thực lực tập tu luôn gia tăng không ngừng nên theo thực lực gia tăng của hần, hần cũng dễ dàng kiếm được tạp phiên cao cấp hơn. Bởi thế nên chọn cho bản thân một loại tạp phiên làm chủ tu phương hướng có điểm lợi là có thể tiết kiệm thời gian khả năng thích ứng tạp phiên mới.

Từ lý luận trên, chỉ cần thực lực đủ, hạ cấp tạp phiên cũng có khả năng phát huy uy lực lớn, nhưng đương nhiên là tạp phiên càng cao cấp thì tính năng cũng xuất sắc hơn.

{Song Cực Lôi Cầu} tạp thuộc loại tạp phiên gì đây? Trần Mộ cảm thấy có chút bối rối.

“Ta sẽ không nhiều lời về vấn đề này, người là chế tạp sư, nên sẽ có rất nhiều tạp phiên không tồi. Trước tiên ta sẽ biểu thị một chút chiến pháp của ta.” Mark Witt giọng điệu bình thản, nhưng lại lộ ra vẻ tự tin mạnh mẽ.

Không thấy hần kích hoạt độ nghi ra sao, song độ nghi trên cổ tay trái đã sáng rực lên.

“Tạp phiên của ta kêu là {Triền toàn cực}.” Vừa dứt lời, chung quanh thân thể của hần hiện ra một cái cánh tay năng lượng hình bụi gai màu hoàng kim nhạt. Năng lượng bụi gai này nhìn qua tựa như một con mãng xà lớn cuốn hết vòng này, vòng khác chung quanh thân thể Mark Witt tạo thành một vòng bảo hộ Mark Witt ở chính giữa. Trên mặt năng lượng bụi gai màu hoàng kim nhạt còn có rất nhiều tia chớp bắt quy tắc phân nhánh, trên đỉnh có rất nhiều mũi gai bén nhọn.

Trần Mộ tò mò quan sát {Triền toàn cực} của Mark Witt, đây là lần đầu tiên hần chứng kiến loại tạp phiên này. Năng lượng bụi gai này vây vòng quanh Mark Witt chậm rãi xoay quanh, như một con mãng xà sống

động. “Đầu rắn” của nó có hình mũi thoa nhọn. Năng lượng áp súc cao độ cơ hồ tới tình trạng thực thể hóa, như thủy tinh phóng ra trong suốt. Tại đầu mũi nhọn, một nét quang hoa thoáng hiện làm người khác hồi hộp. “Thân rắn” xoay quanh là loa vân cầu tạo giống như lò xo, chúng nó chậm rãi chuyển động, làm cho người ta có cảm giác là co duỗi theo một tiết tấu nào đó.

123. Chương 123: Mark Witt (mã Khả Duy Đặc) Cường Đại.

{Triển toàn cực} mở ra bảo vệ Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) sau khi nổ phát, khiến hắn giống như chiến thần, đầu còn nhìn thấy nửa điểm nào của đại thúc sụp mí mắt hấp hím thường ngày nữa.

“Kì thật dù là tạp tu cận chiến hay tạp tu viễn trình thì nội dung quan trọng nhất đều như nhau, đó chính là tấn công – phòng thủ.”

Đột nhiên, chân phải Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) thoáng lùi về phía sau, hư bộ hơi rùn xuống.

“Đây là phòng ngự!” Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) hét lớn một tiếng, năng lượng kinh cực chung quanh thân thể hắn mạnh mẽ co rút lại, cuộn vào trong, tựa như lò xo nén lại. Cả người Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) được bảo vệ kín không kẽ hở. năng lượng kinh cực màu vàng nhạt hình thành vòng bảo vệ tỏa ra quang mang màu vàng chói mắt làm cho người ta không cách nào nhìn kỹ, giống như nhìn thẳng vào thái dương.

Bởi không cần cố kị nên cảm giác của Trần Mộ tận lực phát tán, hắn muốn cẩn thận bắt mỗi một điểm biến hóa thật nhỏ của năng lượng kinh cực. Hắn biết rõ, cơ hội tương tự như cơ hội Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) không hề che giấu gì mà để cho hắn dò xét này, khó được cỡ nào. Đối với tạp tu mà nói, điều này cũng giống đem tất cả nhược điểm của bản thân nói cho mình. Trong khi giao tiếp với tạp tu, nếu như trước mặt người khác thả ra cảm giác của người, đây là một cử động cực kỳ bất lịch sự và còn nguy hiểm nữa. Nó là một tín hiệu, tỏ vẻ người đối hắn tràn ngập địch ý. Nếu người gặp phải tạp tu tính tình kém thì đối phương sẽ không chút do dự ra tay công kích người.

Kết cấu năng lượng có thể thả ra quang mang có rất nhiều loại, màu sắc quang mang bất đồng, kết cấu năng lượng cũng không hoàn toàn giống nhau. Trừ tạp phiên chuyên dụng như {Chiếu minh} tạp ra, có rất ít tạp phiên chuyên môn vì theo đuổi độ sáng mà thiết kế. Nói đại khái, tạp phiên phóng thích kết cấu năng lượng. bản thân chúng nó đã sở hữu đặc tính phát quang, hoặc giả nói trong bản thân kết cấu năng lượng này có bao hàm kết cấu năng lượng có thể phát quang. Nhưng nghe nói, có một số cao thủ, bọn họ có thể phóng ra năng lượng thể mà mắt thường có thể chứng kiến, đây là kết cấu năng lượng tinh giản tới tình trạng cực hạn rồi. Bất quá có thể làm được mức độ này, không chỉ có yêu cầu tạp tu đối với kết cấu năng lượng có lý giải cực kì sâu đậm, mà còn cần có năng lực khống chế cảm giác dị thường.

Điều này đối với Trần Mộ mà nói, vẫn là rất xa vời. Hiện tại Hắn chẳng qua là một tiểu thái điều (newbie) mới vừa hoàn thành huấn luyện căn bản.

Các tia cảm giác thì lại không bị ảnh hưởng bởi quang mang sáng rực do năng lượng kinh cực phát ra như đôi mắt, lúc này mỗi một điểm biến hóa của {Triển toàn cực} hắn cũng nắm bắt được rõ ràng.

Lớp lớp năng lượng kinh cực xoay tròn với tốc độ cao quấn quanh như đang nổi lên, tốc độ cực kì kinh người. Hình dạng lò xo xoắn ốc này biến động theo một loại tần suất kì dị, có tiết tấu. Từ duỗi thẳng ra rồi co rút lại, điều này làm cho Trần Mộ không khỏi sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ nó đang hô hấp.

Đột nhiên, trong đầu Trần Mộ linh quang chợt lóe, hắn tựa hồ bắt được cái gì. Nhưng ngẫm nghĩ lại, chẳng thu hoạch được gì.

Đúng lúc này, hắn lại bị tiếng thét lớn của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cắt đứt suy nghĩ: “Đây là tấn công!”

Năng lượng kinh cực như ngọn thoi thủy tinh, tựa đại mãng xà vận sức từ lâu chuẩn bị từ lâu, nhoáng lên như một tia điện, phóng vụt ra ngoài.

Nhanh quá!

Trần Mộ hơi biến sắc mặt, không chỉ mắt thường không cách nào thấy rõ, mà ngay cả tia cảm giác của hắn cũng không thể theo kịp. Nhanh như thiểm điện, nhất kích kinh hoàng! Hắn thật sự nghĩ không ra ai có thể ngăn cản với kiểu công kích trực diện này? Phạm vi công kích của nó mặc dù chỉ có chín thước, nhưng tốc độ một kích này đã vượt qua tốc độ phi hành của {Thoát Vĩ Toa}. Trừ phi không tới gần, bằng không một khi người tiến vào phạm vi công kích của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), người coi như đã được tuyên cáo tử vong.

Hiện tại hắn hiểu được lẽ mờ tại sao năng lượng kinh cực lại bảo trì trạng thái xoay tròn tốc độ cao, như vậy mới có thể đẩy vận tốc ban đầu của ngọn thoi phóng ra bằng năng lượng kinh cực lên cao.

Trong ánh kim quang chói mắt có thể thấy một bóng người mờ mờ. Thanh âm Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) trầm ổn từ bên trong vọng ra: “Ưu thế của loại phương thức công kích này là tốc độ. Người phải nhớ cho kỹ, đối với tập tu cận chiến chúng ta, thời cơ cực kì ngắn ngủi. Người có thể tổn hao vô số khí lực, nghĩ hết các biện pháp chỉ để rút ngắn khoảng cách với địch nhân. Nhưng trong đại đa số trường hợp, người chỉ có không tới một giây thời gian. Người phải làm sao trong không tới một giây thời gian, phát khởi công kích, hơn nữa phải đánh trúng đối phương. Như vừa rồi ta biểu diễn đây, vì cho người thấy rõ ràng hơn, nên tốc độ đã phóng chậm rất nhiều.”

Trần Mộ trong mắt không nhận được hiện lên vẻ kinh hãi, tốc độ như vậy trong mắt hắn, đã nhanh đến nỗi làm cho người không thể phản ứng. Nhưng trong miệng Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), đây chỉ là “động tác chậm”. Lúc này hắn mới thực sự cảm nhận được, cận chiến đệ nhất cao thủ trong trụ sở có thực lực cao thâm khó lường đến cỡ nào. Với tốc độ tấn công trực diện này, cho dù Trần Mộ biết nhược điểm {Triền toàn cực} của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), cũng không có cơ hội nào thắng lợi.

Nhưng Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cũng không chấm dứt ngay, {Triền toàn cực} của hắn lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

“Nếu như gặp tập tu loại chuyên phòng ngự, thì bình thường bọn họ đều có năng lượng tráo tập loại phòng hộ, nên việc ngay lúc này chúng ta cần cần nhắc không phải thời gian, mà là cần cố gắng đề cao uy lực một kích này. Ví dụ giống như vậy...”

Ngọn thoi kinh cực sáng long lanh như thủy tinh đột nhiên tựa như mũi khoan điên cuồng chuyển động, tiếng ong ong trầm thấp không dứt bên tai.

“Hát!” Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) bật hơi ra tiếng, ngọn thoi kinh cực xoay tròn tạo thành một đoàn hư ảnh, tựa như một cơn gió lốc kịch liệt co rút lại, nhắm bia ngắm trước mặt vang một tiếng.

Ầm!

Bia ngắm trong phút chốc chia năm xẻ bảy, mảnh vỡ tung tóe bốn phía.

Trần Mộ hít một hơi lạnh.

Đây là uy lực gì? Trời ạ! Đây là uy lực gì! Trần Mộ thì thào, ánh mắt ngưng trệ nhìn cái bia trống không, mặt trên bia ngắm đã bị Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) hoàn toàn phá hủy bằng một kích vừa rồi. Trên quang mạc con số nhảy điên cuồng, nhưng nhanh chóng hiện ra trên đó câu “Thương tổn không tính được”.

Cái loại bia ngắm này có khả năng xác nhận trị số thương tổn lớn chừng 1200. Sau cảnh mảnh vỡ bia ngắm tung tóe bốn phía này, Trần Mộ đoán, một kích mới vừa rồi của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) thương tổn hắn là cỡ 1500.

Sắc mặt hắn trắng bệch, kích này của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) thật sự rất bá đạo !

Giá trị thương tổn của {Thoát vĩ toa} tập là 756, so sánh với một kích này của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), áng chừng chỉ xấp xỉ bằng một nửa của đối phương. Mà lần trước hắn chế tạo {Bách Nhận} tập, trước mặt một kích bá đạo tuyệt luân như thế, quả thực chỉ là đồ chơi trẻ con. Thương tổn 1500, không nói năng lượng tráo tập cấp ba, mà ngay cả một số năng lượng tráo tập cấp bốn cũng có thể đánh nát. Hơn nữa nhìn đồng vỡ nát giống như mảnh vụn thủy tinh.

Đệ nhất tập tu cận chiến trong trụ sở, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thêm nữa Trần Mộ tin rằng đây chắc chắn không phải một kích mạnh nhất của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc). Quả thực hẳn không cách nào tưởng tượng nếu một kích mạnh nhất của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), quang cảnh sẽ trông như thế nào.

Gặp một kích này của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), Trần Mộ mới hiểu được, cái gì gọi là cao thủ! Trong nhân vật hẳn gặp phải, chỉ có ma quỷ nữ, cùng những đệ tử Tinh Viện có thể có trình độ này. Ngay cả lần trước hẳn bị ép đến tuyệt cảnh, vị tạp tu Tả gia bị hẳn giết chết, đều còn lâu mới so sánh được với Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc).

Kim quang tản ra, mặc dù lúc này thần sắc Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) vẫn lạnh nhạt, nhưng Trần Mộ cảm thấy so với trước hoàn toàn không giống nhau.

Chứng kiến vẻ kinh sợ trên mặt Trần Mộ, Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cười ha hả pha chút cổ vũ: “Sau này ngươi còn lợi hại hơn ta!”

Tiếp theo hẳn trình trọng dặn dò: “Vĩnh viễn không nên lệ thuộc, bó buộc bởi tạp phiến. Như tám {Triền toàn cực} tạp này tiêu chuẩn thương tổn phát ra chỉ là 423.

Song những lời này rơi vào trong tai Trần Mộ, giống như sét đánh ngang tai.

Cái gọi là tiêu chuẩn thương tổn, chính là giá trị thương tổn của năng lượng thể đạt được ở tình huống năng lượng thể phóng thích không tiến hành bất cứ điều chỉnh gì đối với kết cấu. Trị số tính toán này Trần Mộ đã quá quen thuộc, chế tạp sư cũng thường xuyên dùng trị số này, nó biểu lộ trình độ hoàn mỹ kết cấu bên trong tám tạp phiến. Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) không lừa gạt hẳn, một tạp phiến có tiêu chuẩn phát ra thương tổn chỉ 423, nhưng lại có thể sinh ra thương tổn trên 1500, điều này đủ để làm cho Trần Mộ nhìn về phía Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) với ánh mắt tràn ngập tôn kính.

Từ đó có thể thấy được, lý giải của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) đối với kết cấu năng lượng của tám tạp phiến này thâm sâu ra sao. Hẳn có thể tiến hành điều chỉnh đối với năng lượng thể phóng ra, khiến cho giá trị thương tổn tăng lên hơn 1000, Trần Mộ bội phục sát đất.

Đây mới là cao thủ chân chính!

Ngay sau đó Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) lại biểu thị vài loại kỹ xảo khác, hẳn giải thích tỉ mỉ phạm vi ứng dụng từng kỹ xảo, cùng với tư tưởng chiến thuật áp dụng chúng nó như thế nào.

Hai người bọn họ sử dụng tạp phiến hoàn toàn không giống nhau, kỹ xảo trên phương diện kỹ thuật không có giá trị tham khảo nhiều lắm. Nhưng bên trong những kỹ xảo này bao hàm trí tuệ chiến thuật, đều là kết tinh vô số trận chiến đấu của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc). Những giá trị này, hơn xa kỹ xảo bản thân. Trần Mộ nghe cẩn thận, chỉ e bỏ qua một chi tiết nào đó. Từ những thứ này suy luận tiếp cộng với lời giảng chi tiết, Trần Mộ lập tức cảm thấy tầm nhìn được mở rộng rất nhiều.

Lúc này hẳn mới hiểu được hẳn may mắn thế nào khi chiến thắng vài trận chiến đấu trước kia. Cũng như hiểu được sự thô thiển của hẳn với việc vận dụng chiến thuật trong toàn bộ quá trình chiến đấu.

Một giờ trôi qua, Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) đứng dậy: “Hôm nay tới đây thôi, ngươi trở về suy ngẫm lại cho tốt, ngày mai sẽ bắt đầu thực chiến. Thời gian của ngươi không nhiều lắm, nên không thể làm gì khác hơn là dùng phương thức này. Cái gì cần dạy ngươi ta đều đã dạy rồi, phần còn lại, cần dựa vào linh ngộ của ngươi trong chiến đấu.”

Hôm nay thu hoạch vượt xa mức Trần Mộ tưởng tượng, hẳn cần thời gian tương đối dài mới có thể tiêu hóa và thấu suốt những thứ vừa học. Trước đó, những tri thức và những điều tâm đắc này, đều không thuộc về hẳn.

Trên đường về, Trần Mộ đột nhiên nhớ lại khi mình đang nhìn Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) biểu thị, linh quang lại hiện trong đầu.

Lúc ấy tự mình là nghĩ tới cái gì?

Loại cảm giác này, nhất định là nói lên điều gì, hơn nữa khẳng định là thứ tương đối trọng yếu, nếu không mình cũng sẽ không nhớ kỹ như vậy.

Nhưng mà, thực ra nó gọi ra cái gì chứ? Trần Mộ ngồi phệt trên hành lang, cau mày đau khổ suy tư.

124. Chương 124 : Liễm Tức Pháp.

Những người đi ngang đều kinh ngạc nhìn Trần Mộ. Nơi này thường có chế tập sư và tập tu xuất hiện. Bọn họ có thực lực cường đại, địa vị rất cao trong xã hội nên với không khí nghiêm trang này đột nhiên xuất hiện một gã Trần Mộ “phóng túng” không khỏi nhìn hẩn với ánh mắt quái dị.

Với những ánh mắt soi mói như vậy, Trần Mộ không quan tâm. Trước kia khi còn là tên khất cái ở Đông vệ học phủ đã quá quen với loại ánh mắt này. Hơn nữa hẩn bây giờ khôn có thời gian để ý tới những cái nhìn kiểu này. Hẩn đang tập trung suy nghĩ xem cái gì đã gọi nên linh cảm của mình

Giống như cơ hội nắm bắt khoảnh khắc xuất hiện linh quang. Càng để lâu thì càng khó nắm bắt lại khoảnh khắc đó . Vì thế hẩn bất động, kiên trì suy nghĩ, nếu như không nghĩ ra thì hẩn là hẩn không nhúc nhích.

Lúc đó mình đã nhìn cái gì khiến cho loại cảm giác này xuất hiện?

Trần Mộ nhớ lại từng chi tiết lúc đó một cách cẩn thận.

Nhớ đến thời điểm ấy {Triển toàn cục} của Mark Witt đang co duỗi một cách nhịp nhàng khiến cho người ta có cảm giác giống như theo nhịp hô hấp vậy.

Hô hấp! Đúng rồi, chính là nó. Trong giây lát hẩn đã hiểu được cái gì đã gây được sự chú ý của hẩn.

Nhưng tại sao điều này lại khiến hẩn chú ý đến như vậy?

Trong đầu hẩn không ngừng nhớ lại thời điểm mà năng lượng {Triển toàn cục} co duỗi tới lui nhịp nhàng đó.

Khoan!

Nhịp nhàng... Co duỗi...

Đây là ám chỉ cho cái gì? Đột nhiên từ sâu thẳm bên trong lòng, hẩn nghĩ đến một chuyện làm hẩn dao động.

Con mắt Trần Mộ sáng rực lên. Hẩn biết mình đã nhớ đến điều gì. Liễm Tức pháp. Chính là Liễm Tức pháp mà lâu nay hẩn luyện mãi không có chút tiến bộ nào. Bây giờ hẩn đã hiểu ra rồi, năng lượng {Triển Toàn cục} có kết cấu xoáy hình ốc là kết cấu mà hẩn nghĩ muốn nát óc bấy lâu không tìm ra được. Kết cấu xoắn ốc là kết cấu vừa có thể xoay tròn vừa có thể bao gồm cả dao động xuyên thấu.

Thời gian trước hẩn luyện Liễm tức pháp bị vướng ở điểm này nên không cách nào tiến bộ được. Hẩn không tìm được mô hình kết cấu thích hợp.

Phát hiện này làm hẩn vô cùng mừng rỡ. Hẩn nhanh chóng bật dậy trở về căn phòng của hẩn. Hẩn muốn cẩn thận thử nghiệm xem điều này có khả năng thành công hay không?

Hai giờ sáng. Trần Mộ ngồi trước bàn với một đồng bản vẽ. Hẩn chăm chú phân tích kết cấu xoắn ốc và xác định nó rất gần với kết cấu của dòng chảy cảm giác hình thoi của mình. Chỉ cần một chút cải biến nữa thôi. Hẩn rút ra kết luận, sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, là cải biến kiểu này cũng không nguy hiểm lắm.

Làm hay không làm đây?

Làm! Trần Mộ hạ quyết định. Hẩn đã minh bạch rằng Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) không hề giấu diếm chút gì trong việc truyền dạy kỹ xảo của cận chiến tập tu cho hẩn. Vốn dĩ khả năng rời khỏi trụ sở này của hẩn là không thể nhưng nếu chính hẩn đủ tư cách, hay nói cách khác là hẩn trở thành một cận chiến tập tu ưu tú thì lại khác. Để đạt được như vậy, hẩn cũng phải mất ít nhất vài năm ở chỗ này, còn tối đa là bao năm thì hẩn cũng không biết được.

Song vấn đề lại không chỉ đơn giản như vậy. Không thể che giấu lâu chuyện hẩn học tập để trở thành tập tu cận chiến được.

Nếu gây chú ý cho Trữ gia thì cho dù vài năm sau bản thân hẳn có trở thành tạp tu cận chiến ưu tú cũng không có khả năng rời khỏi trụ sở này. Hẳn dám chắc nếu Trữ gia muốn lưu ai lại thì khả năng thoát được đều rất nhỏ, cho dù là tạp tu giỏi như Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cũng vậy đừng nói là hẳn. Còn việc Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) nói đi nói lại rằng Trần Mộ có khả năng trở thành một tạp tu cận chiến còn xuất sắc hơn hẳn thì Trần Mộ cũng không tin tưởng cho lắm. Nếu như mình đạt được một nửa thực lực của hẳn cũng đã là tốt lắm rồi.

Còn nếu nói mình có khả năng mạnh hơn hẳn thì e rằng lúc đó mình cũng đã ngoài 40 tuổi mới thoát khỏi đây được sao (nếu còn sống).

Thành thử ra nếu chỉ dựa vào cấp độ kỹ năng cơ bản của tạp tu cận chiến mà muốn thoát khỏi trụ sở là không thể. Vũ khí bí mật mà Trần Mộ đặt hy vọng chính là Liễm Túc pháp. Song bị trở ngại với vấn đề kết cấu của dòng chảy cảm giác hình thoi nên hẳn tạm gác lại, đi tìm một phương pháp khác.

Không ngờ rằng chết đuối vớ được cọc, học về kỹ năng cận chiến của tạp tu lại mang linh cảm đến cho hẳn.

Thế gian này có gì xảo diệu hơn chăng?

Điều chỉnh cảm giác cũng khiến Trần Mộ hao phí khí lực không ít. Cũng may năng lực khống chế cảm giác của hẳn so với trước khá hơn rất nhiều. Điều chỉnh dòng chảy cảm giác hình thoi khiến Trần Mộ tốn mất hai giờ đồng hồ. Trong hai giờ này hẳn hoàn toàn tập trung điều chỉnh kết cấu của dòng cảm giác.

Đây là lần đầu tiên hẳn chủ động tiến hành điều chỉnh cảm giác bên trong cơ thể mình. Việc điều chỉnh chủ thể kết cấu cảm giác này tuy không có nhiều thay đổi nhưng hẳn vẫn rất cẩn thận vì e có sai sót xảy ra.

Cả quá trình diễn ra thuận lợi, dòng chảy cảm giác hình thoi duy trì trạng thái rất ổn định. Mỗi lần hẳn điều chỉnh mọi việc đều diễn ra như ý. Tuy vậy để cho kết cấu thêm hoàn hảo, Trần Mộ đã điều chỉnh đến tận từng sợi cảm giác.

Xong.

Sau hai giờ hẳn đã hoàn toàn thay thế kết cấu dòng chảy cảm giác hình thoi bằng kết cấu xoắn ốc.

Điều làm hẳn ngạc nhiên là sau khi cảm giác xoắn ốc hình thành lập tức tự vận chuyển. Nó chuyển động xoắn ốc với tốc độ cao theo phương nằm ngang nên vừa có chuyển động hướng lên vừa có tiết tấu lên xuống nhịp nhàng.

Đuền này khiến Trần Mộ phần chần quên hết mệt mỏi.

Liên đó, tiện thể rèn sắt khi còn nóng, hẳn bắt đầu luyện Liễm túc pháp ngay. Cảm giác hình xoắn ốc có thành công thì phải xem có thích hợp để luyện Liễm túc pháp có được không, vì đây mới là mục tiêu chính của hẳn.

Luyện Liễm túc pháp, nói một cách đơn giản là duy trì cảm giác ở một tần số dao động nhất định. Nó có yêu cầu tương đối khó khăn vì muốn phải duy trì tần số dao động trong suốt quá trình, không được thay đổi.

Đây thực tế ra là một yêu cầu rất khó khăn.

Không chỉ vậy, tần số dao động của Liễm túc pháp cũng rất cổ quái, nó luôn làm Trần Mộ cảm thấy khó chịu. Mỗi khi đạt đến tần số đó Trần Mộ đều cảm thấy một cảm giác rất kỳ quái. Nhưng khi tần số thay đổi thì cảm giác đó lập tức biến mất, tưởng chừng chỉ là ảo giác. Do vậy Trần Mộ cũng xác định được yêu cầu về độ chính xác tần số dao động của Liễm túc pháp là hết sức ngặt nghèo.

Món “chơi” này quả nhiên không dễ dàng luyện được.

Trần Mộ đang ngồi xếp bằng trên đất thì đột nhiên thân thể dao động.

Sau vô số lần điều chỉnh tần số, lần này cảm giác trong cơ thể hẳn đã ăn khớp được tần số dao động kỳ quái này.

Sợi cảm giác tăng một đột nhiên sinh ra từ trung tâm cảm giác hình xoắn ốc. Nó nhanh chóng chạy dọc theo xương sống Trần Mộ đến thẳng sau gáy khiến hần lạnh người, Sau đó nó chui vào trong đầu rồi lan ra toàn não bộ của hần.

Tối tăm, lạnh lẽo. trần Mộ cảm giác như tất cả tình cảm của mình đã bay biến hết. Hần mở mắt, chậm rãi nhìn xung quanh. Từng thứ, từng góc, từng xó xỉnh đều hiện ra dưới mắt hần. Bóng tối không ảnh hưởng gì đến cái nhìn của hần. Thông thường thì hần sẽ thấy ngạc nhiên vì hần luôn tìm cách làm quen với bóng tối nhưng chưa có lần nào hoàn toàn hòa nhập với bóng tối được như thế này.

Lúc này hần giống như được sinh ra từ bóng tối.

Nhưng hần lại không hề kinh ngạc, hần cảm giác mình như một cỗ máy lạnh lẽo hay như là một kẻ bàng quan đứng bên cạnh lạnh lùng đánh giá kỹ chính mình.

Nhịp tim hần bắt đầu đập chậm lại, nhiệt độ cơ thể hạ xuống. Những đặc trưng của một cơ thể sống đều giảm xuống. Hần có thể cảm nhận một cách chi tiết từng điểm biến hóa một trong cơ thể. Hần phát hiện trong người hần có một cụm sợi màu xanh. Nó nằm yên lặng sâu bên trong huyết nhục của thân thể. Từ tay đến chân, mỗi phần cơ thể đều có thể thấy sợi tơ xanh mỏng manh này. Chỉ duy nhất tần số dao động của cảm giác hình xoắn ốc của hần là không thay đổi.

Thong thả ... Ổn định ... Giống như bánh răng bên trong đồng hồ chuyển động. Chính xác vô cùng.

Hần biết được mình đã tiến vào một trạng thái kỳ dị. Đặc trưng của cơ thể sống mặc dù giảm xuống nhưng hần không cảm thấy gì yếu đi, ngược lại hần còn cảm thấy sức lực hay xung lực của hần đều tăng cao.

Hần nhẹ nhàng bước qua những đồng nguyên liệu ngổn ngang trên mặt đất. Mỗi bước đều chính xác cảm giác chừng như đã được tính toán kỹ lưỡng. Sự khống chế đối với cơ thể hần đạt tới mức kinh người, hần biết rõ tình trạng của từng phần nhỏ trên cơ thể ra sao.

Chân của hần chưa kịp đặt xuống thêm lần nữa thì đột ngột cảnh tượng trước mặt hần rung chuyển.

Ý niệm cuối cùng trong đầu hần là: 12 giây!

Bóng tối vô tận phủ chụp lên hần.

Không biết bao lâu sau, Trần Mộ cũng tỉnh lại. Hần chưa kịp đứng dậy đã cảm thấy cảm giác buồn nôn quặn lên trong ruột. Hần không nhìn được nôn thốc nôn tháo ra sàn. Cứ liên tục suốt mười phút đồng hồ Trần Mộ cơ hồ đã nôn hết cả ruột gan ra ngoài

Tác dụng phụ thật khủng khiếp, hần chưa kịp than thở thì đã lại ộc ra nôn mửa tiếp không kịp lại được.

Mười phút sau nữa Trần Mộ mới ngừng nôn mửa. Hần cười khổ đứng dậy, trong phòng tràn ngập mùi xú uế và những đồng hỗn độn. Hần nhớ là lâu lắm rồi hần không nôn mửa như thế này.

Cẩn thận nhớ lại từng chi tiết vừa rồi cũng không mất công gì. Không biết có phải do Liễm tức pháp hay không mà trong đầu hần chi tiết của 12 giây ấy cực kỳ rõ ràng. Hần không ngờ khi điều chỉnh tần số dao động cảm giác đến tần số này lại phát sinh biến hóa kinh người đến như thế. Điều này đã vượt ngoài dự kiến của hần.

125. Chương 125: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Không có nói đến tác dụng phụ, không nói làm sao để duy trì tần số cảm giác không bị thay đổi. Không nói đến kéo dài thời gian trong trạng thái liễm tức liên quan đến cái gì, rồi thậm chí trạng thái liễm tức thực ra là tình huống kiểu gì cũng không đề cập nốt.

Gương mặt vô lực của Trần Mộ cũng phải phác ra một nét cười khổ vô cùng khó coi. 12 giây đó có cảm giác thực sự mãnh liệt cho dù tác dụng phụ của nó thật khủng khiếp. Lạnh lẽo như băng, tâm tình không một chút dao động, không lộ một tia sinh cơ nào và cả cảm giác kiểm soát được mọi việc. Hần tin tưởng Liễm tức pháp có thể tránh được sự kiểm tra của {Dò xét} tap.

Đây mới là chuyện hần quan tâm nhất. Cho dù tác dụng phụ có mạnh hơn hần cũng cảm thấy xứng đáng. Khi ở trạng thái liễm tức hần phát hiện trong cơ thể có chùm 6 tia màu xanh. Nếu như có thể kéo dài thời gian của trạng thái liễm tức không biết có thể rút 6 sợi xanh này ra được không?

Nhưng....

Mỗi lần nhớ đến 12 giây trong cái lạnh lẽo, cảm giác nhìn từ bên ngoài như kẻ bàng quan thì trong lòng hần lại sợ hãi. Trong trạng thái ấy hần không còn vẻ gì là con người nữa. Hần sợ rằng nếu như tiếp tục luyện không biết hần có trở thành như thế thật không?

Không tình cảm, lạnh lùng như một cỗ máy. Như thế đâu còn là con người nữa.

Bất quá hần lập tức gạt suy nghĩ bất an này đi. Mục tiêu quan trọng nhất đối với hần lúc này là thoát khỏi trụ sở và rời khỏi Ami thành. Cho dù có phải chịu tác dụng phụ thì sau khi rời khỏi đây không luyện nữa là được rồi.

Còn hiện giờ hần chỉ cần dùng năng lực Liễm tức pháp để thoát khỏi cái lồng giam này.

Quay đi quay lại đã hết một đêm. Nhìn đồng hồ, Trần Mộ giật thót người, đã đến giờ thực chiến với Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) rồi.

Tại phòng huấn luyện, nhìn Trần Mộ Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) chột quan tâm hỏi: “Người hôm nay ốm hả? Ngày hôm qua thấy người khỏe mạnh lắm mà?” Trần Mộ với khuôn mặt tái nhợt, hai mắt ảm đạm vô thần, tinh thần uể oải. Bộ dạng rõ ràng như của một kẻ ốm nặng.

Trần Mộ cố ra mình có vẻ tự nhiên: “Ta cũng không biết nữa.”

Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) trầm ngâm nói: “Mấy hôm nay tạm thời ngừng huấn luyện vậy, người tranh thủ nghỉ ngơi đi.” Rồi lại dặn dò: “Trong căn cứ có phòng y tế, người đi kiểm tra một chút coi sao. Khi nào khỏe thì liên lạc với ta là được.”

“Vâng, được rồi.”

Quay lại phòng, Trần Mộ có vẻ khó chịu trong dạ dày, lấy một viên bổ sung dinh dưỡng ăn vào. Đây là loại thực phẩm chức năng nén mà hần mua đắt hơn một trăm audiene (điểm cống hiến) mua tại phòng y tế. Nó có thể bổ sung năng lượng cho cơ thể một cách nhanh chóng nhưng giá cũng rất đắt. May mà Trần Mộ thiếu cái gì chứ không thiếu điểm cống hiến. Ăn hết viên dinh dưỡng chừng 10 phút, hần cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Tuy thế nhưng cũng không cưỡng lại được mệt mỏi và lăn ra ngủ ngay lập tức.

Sáu tiếng sau hần tỉnh dậy.

Hần mở mắt thấy trong phòng tối đen. A.. hần phát hiện mình khả năng nhìn trong bóng tối của hần được nâng cao, dù không có ánh sáng hần cũng có thể nhìn thấy rõ trong phòng mà không cần dùng đến cảm giác. Lúc trước tuy hần thích ứng với bóng đêm nhưng thích ứng càng nhiều thì càng tổn hao cảm giác. Cón bây giờ thì không phát tán chút cảm giác nào.

Chẳng lẽ là do Liễm tức pháp?

Nghĩ một hồi, hần cũng chỉ có thể cho rằng đây là nguyên nhân. Hần không suy đoán bừa bãi vì hần nhớ rất rõ 12 giây trong trạng thái liễm tức ấy, bóng đêm với hần giống như nước và cá, không có gì bất ổn.

Sau 6 tiếng nghỉ ngơi sắc mặt hần đã khá hơn, thân thể hần cũng đã hồi phục.

Vừa hồi phục sau tác dụng phụ của Liễm tức pháp, Trần Mộ lại bắt đầu luyện tập Liễm tức pháp tiếp tục. Dầu cho tác dụng phụ có kinh khủng hay hơn nữa hần cũng cần phải chịu đựng để rèn luyện vì đây là lựa chọn tốt nhất của hần hiện giờ.

Trần Mộ ngồi xếp bằng, bắt đầu điều chỉnh tần số của cảm giác hình xoắn ốc trong cơ thể. Đây là bước mấu chốt để tiến vào trạng thái liễm tức. Nếu nói về tinh tế thì đây phải là thứ cực kỳ tinh tế. Trần Mộ dễ dàng điều chỉnh tần số dao động của cảm giác đạt đến phạm vi tần số dao động mà trạng thái liễm tức cần. Song để đạt chính xác tần số đây thì rất khó khăn. Nhiều lần hần chỉ chênh lệch có một điểm dao động (1 đơn vị tần số dao động – Hertz)

Làm người ta điên máu nhất là thiếu 1 điểm hay thừa 1 điểm dao động đều không được. Chỉ khi nào đạt đến chính xác tần số dao động đó thì cảm giác kỳ quái kia mới xuất hiện và lúc đó mới nhập được vào trạng thái liễm tức. Một khi tần số dao động của người bị sai lệch dù chỉ một điểm thì lập tức mất đi trạng thái đó.

Nếu nói Trần Mộ khống chế cảm giác có độ chính xác là 50 thì Liễm tức pháp chỉ cho phép độ chính xác bằng 2. Nói cách khác là chênh lệch giữa hai bên hiện giờ là 25 lần

Trần Mộ đã điều chỉnh chừng 30 lần nhưng vẫn không có chút động tĩnh nào. Song hắn cũng không sốt ruột, lần trước hắn mất hơn 100 lần điều chỉnh mới tiến vào trạng thái liễm tức. Hắn tập trung toàn bộ tinh thần cẩn thận khống chế cảm giác của mình, tiếp tục không ngừng bởi hắn có thể điều chỉnh đến từng điểm nhỏ nhất.

Cứ thế cho đến lần thứ 67 hắn mới tiến vào được.

Trạng thái kỳ dị.

Hắn mở to hai mắt, đồng tử trống rỗng nhìn không có một chút tình cảm nào. Hắn không bỏ thời gian nhìn căn phòng nữa mà chỉ tập trung quan sát cẩn thận trạng thái thân thể mình. Đầu óc hắn thanh tĩnh một cách thần kỳ, chỉ có ở trạng thái này hắn mới có thể tìm hiểu bí mật của Liễm tức pháp.

Sử dụng lực quan sát của trạng thái để dò xét bí mật của Liễm tức pháp là việc đầu tiên Trần Mộ nghĩ đến khi tiến vào trạng thái liễm tức. Nếu như trong phần ghi chép không nói đến thứ gì khác của Liễm tức pháp thì tự mình phải tìm thôi. Ấn tượng mạnh mẽ của cảm giác có thể thấu suốt mọi việc trong trạng thái liễm tức đối với Trần Mộ khiến hắn nảy ra ý định dùng trạng thái liễm tức để dò xét Liễm tức pháp. Hắn tin rằng lực dò xét cường đại của hắn, trong trạng thái liễm tức, sẽ giúp hắn tìm hiểu được điều kiện cần của trạng thái liễm tức này là cái gì. Đồng thời biết được cả những thông tin liên quan.

Hắn chỉ lo lắng không biết khi tiến vào trạng thái liễm tức thì liệu hắn có nhớ được ý định này không, cái trạng thái vô cảm làm hắn rất xa lạ.

Bất quá cũng có điều đáng mừng là tất cả đều bình thường ngoại trừ chuyện trở thành vô cảm. Đầu óc hắn còn vì thế mà thanh tĩnh hơn, ý nghĩ rõ ràng hơn. Sức khống chế hành vi của hắn cũng đạt đến mức kinh khủng hơn.

Thời gian không nhiều nên hắn phải tranh thủ tận dụng.

Quan sát trong trạng thái liễm tức thật kinh người. Hắn có thể nhìn thấu từng biến hóa dù nhỏ nhất trong cơ thể. Thậm chí hắn còn có thể dự đoán bước biến hóa tiếp theo là gì. Tìm ra điểm mấu chốt, sau đó tìm tiếp cho ra nguyên nhân cơ bản. Nói ra thì dài dòng nhưng kỳ thật những điều đó chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Hàng chuỗi số liệu vụt qua trong óc hắn nhanh như chớp. Những yếu tố hàng đầu không ngừng hiện lên. Trong đó kết cấu liên quan của chúng cũng không ngừng hoàn thiện. Lúc này chúng kết nối với nhau thành một thứ như mạng nhện, một mạng nhện ba chiều khổng lồ và cực kỳ phức tạp. Mấy trăm nhân tố tạo thành ngàn vạn đường nối to nhỏ khác nhau, tạo thành một mô hình kết cấu phức tạp cực điểm. Tuy vậy Trần Mộ lại có thể vừa xem đã hiểu ngay đến từng chi tiết, dường như kết cấu hắn đã nghiên cứu vô số lần, đã quá quen thuộc với kết cấu này.

Mà tất cả chỉ tốn chừng 15 giây.

Lần này Trần Mộ giữ được trạng thái liễm tức dài hơn mọi khi, đạt 33 giây. Đó là vì hắn đã dựa vào những tín hiệu bên trong cơ thể của chính mình mà tính toán, điều chỉnh. Hắn giảm thân nhiệt hẳn xuống nhanh hơn, cái này quan trọng nhất vì giúp kéo dài đến giây. Cũng từ sự thấu suốt bản thân mà quan sát ghi nhận, hắn thu hoạch được những thông tin chính xác hơn, có giá trị hơn

Tuy vậy hắn vẫn không tỏ ra vui sướng mà vẫn tiếp tục như một khán giả chăm chú, lạnh lùng đứng một bên quan sát chính mình

33 giây cũng chưa tính là dài vì vẫn chưa đủ thời gian cho hắn rời khỏi trụ sở này. 33 giây trôi qua, hắn lại rời khỏi trạng thái liễm tức.

Bắt đầu lại nôn mửa.

10 phút sau, Trần Mộ ngừng nôn mửa, vò vàng ăn một viên nén dinh dưỡng. Lần vừa rồi trong trạng thái liễm tức hắn biết thêm được một điều là không thể nào ngăn chặn tác dụng phụ được. Chỉ có thể giảm bớt phần nào tác dụng đó thôi, mà mức độ giảm xuống cũng rất nhỏ. Chưa nói đến đó là biện pháp tới giờ này hắn không cách nào sử dụng.

Tóm lại là mỗi lần Trần Mộ luyện tập Liễm tức pháp hắn đều nôn mửa 10 phút. Điều này làm mặt Trần Mộ càng nặng nề xám xịt lại. Trời ạ, cứ tiếp tục như thế này e là có ngày mình sẽ nôn đến chết.

May mà lần này hắn đã chuẩn bị, vừa tỉnh lại là quét dọn phòng vệ sinh ngay.

Sau 10 phút thì viên dinh dưỡng cũng phát huy tác dụng làm Trần Mộ cũng khá hơn. Hắn bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái liễm tức dựa trên những thông tin mình thu được. Nói chính xác thì phải là nhớ lại thông tin này mới đúng.

Một cái mô hình phức tạp hỗn loạn với vô số điểm và đường nối xuất hiện trong đầu hắn. Hắn choáng váng, muốn sửa lại cái này thì đến năm nào tháng nào mới xong đây. Cũng may khả năng phân tích của hắn trong trạng thái liễm tức cũng đã mạnh lên rất nhiều so với lúc bình thường.

Những vấn đề Trần Mộ quan tâm nhất đều có đáp án về độ chính xác khác nhau.

Ví dụ như muốn kéo dài thời gian trong trạng thái liễm tức? Đáp án Trần Mộ tìm được rất quen thuộc, là giữ nguyên tần số. Giữ nguyên tần số khi trong trạng thái liễm tức là có thể kéo dài thời gian trạng thái liễm tức.

Tiến vào trạng thái liễm tức là kỹ xảo, còn lại thì cần đến độ chính xác của không chế cảm giác, tính theo trình độ lúc bình thường. Năng lực không chế cảm giác càng mạnh thì đối với tần số này càng ngày càng quen thuộc và càng mau chóng tiến vào trạng thái liễm tức.

Trần Mộ biết rằng nếu hắn luyện Liễm tức pháp đạt tới tầng thứ nhất thì khí chất và tính chất của hắn đã phát sinh biến hóa.

Với những thông tin này hắn đã không còn rèn luyện Liễm tức pháp một cách mù mờ nữa

Chỉ là tìm không được phương pháp giảm bớt tác dụng phụ. Trong lòng Trần Mộ hiện giờ bức rứt nhất là chuyện này.

126. Chương 126: Đối Kháng Huấn Luyện.

Trong vòng một tuần này, mỗi ngày Trần Mộ đều phải nôn mửa bảy lần trở lên, thậm chí có lần hắn nôn đến thoát lực, nhưng hắn cắn răng kiên trì chịu đựng. Thời gian đối với hắn mà nói quá trọng yếu, càng kéo dài khả năng thành công có thể nói lại càng nhỏ.

Trần Mộ nhắm mắt suy nghĩ về mấy ngày nay phi thường thống khổ, tâm trạng cảm khái, chính mình rốt cuộc có thể duy trì được. Cùng với việc nhanh chóng gầy đi, khí chất của hắn cũng lặng yên phát sinh biến hóa. Con người trong suốt tựa hồ như bị bịt kín bởi một tầng màu đen nhàn nhạt.

Hắn làm quen với hắc ám với tốc độ kinh người. Hắc ám không làm hắn cảm thấy xa lạ, trái lại hắn càng ngày càng thích trầm mình vào trong bóng tối, như vậy làm hắn cảm thấy thoải mái. Như là Ma Quỷ nữ cũng không nghĩ đến hắn ở phương diện này lại tiến bộ nhanh đến thế.

Hắc ám là một loại không khí, hắn đã bắt đầu từ từ cảm thấy thích loại không khí này.

Nỗ lực thật lớn thì đồng dạng thu hoạch cũng thật lớn, hắn hiện giờ thời gian mà có thể tiến vào trạng thái liễm tức là ba phút. Nói cách khác, chỉ cần cho hắn ba phút hắn liền có thể tiến vào trạng thái liễm tức. Đối với hắn lúc này đã là rất hài lòng.

Trong bảy ngày liên tục sử dụng trạng thái liễm tức, hắn duy trì thời gian lâu nhất là ba phút. Nói một cách đại khái trong khoảng hai phút rưỡi là không thành vấn đề.

Hai phút rưỡi, một trăm năm mươi giây, trong mắt người bình thường thì là một khoảng thời gian ngắn đến mức không thể ngắn hơn. Nhưng đối với Trần Mộ thì hẳn có thể làm được rất nhiều chuyện. Một trăm năm mươi giây trạng thái liễm tức, dùng lúc cần thiết cũng đủ để thay đổi thế cục. Hẳn đã thử sử dụng kỹ năng mà mình học được từ Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) tại trạng thái liễm tức. Vô luận hạng mục nào cũng đều có được uy lực mà trước đó chưa từng có. Điều này mang đến cho Trần Mộ sự tự tin mạnh mẽ.

Duy nhất không có thay đổi. Đó là tác dụng phụ.

Còn lại ba ngày thời gian, Trần Mộ cũng không luyện tập Liễm Tức pháp, nó đối với thân thể sinh ra tác dụng phụ quá mạnh mẽ. Cho dù uy lực kinh người, nhưng Trần Mộ vẫn duy trì khắc chế. Nếu như luyện tập không kiêng kỵ gì, hẳn hoài nghi chính mình rất có thể trước khi rời đi khỏi trụ sở đã đi đời nhà ma. Hẳn muốn an toàn bỏ đi mà không phải là tử vong trong khi huấn luyện. Ba ngày này, hẳn để cho sinh lý cơ năng của mình từ từ hồi phục.

Hơn nữa trong tay hẳn còn một việc, cấp tập phiên cho Bá Vấn. Tập phiên này hẳn đại khái đã có ý tưởng. Có lẽ cho đến khi hoàn thành khóa huấn luyện của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) là gần như hoàn thành.

Thời gian này cũng tốt lắm, hẳn chuẩn bị ở lại nơi này một đoạn thời gian rồi lặng lẽ rời đi. Trước khi rời đi trụ sở có được “Nhược Thủy” sáo bút tự nhiên là chuyện làm hẳn cảm thấy hưng phấn. Vì vậy hẳn dứt khoát dùng ba ngày thời gian này để tập trung vào chế tập, thời gian là không thể lãng phí. Trừ việc đó ra hẳn còn một cái tâm nguyện nho nhỏ. Hẳn rời khỏi trụ sở nên sau này cơ hội gặp lại Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) là rất thấp. Mà chuyện mình đã hứa khả năng thực hiện gần như bằng không.

Đối với Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) Trần Mộ trong lòng tràn đầy cảm kích và sùng kính. Hẳn không hề giữ lại mà tốn hết tâm lực mà đem tất cả kỹ năng mà hẳn có truyền thụ cho mình. Đối với Trần Mộ đã quen nhìn nhân gian lạnh lẽo mỗi lần nghĩ tới việc đó trong lòng đều không tự chủ nảy lên một cỗ ám áp. Cho nên hẳn hy vọng trước khi mình rời đi có thể tặng cho Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) một cái “lễ vật” nho nhỏ.

Ba ngày trôi qua, nhiệm vụ của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) đã hoàn thành thuận lợi, cũng có nghĩa là huấn luyện đối kháng của Trần Mộ chính thức bắt đầu.

Bên trong huấn luyện thất. Hai bóng người phi hành nhanh như chớp.

Tốc độ của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) không phải là quá nhanh nhưng hẳn lại linh hoạt dị thường, đổi hướng một cách xuất thần nhập hóa. Trần Mộ căn bản không có cách nào theo kịp, ngày đầu tiên đối kháng, Trần Mộ tối tăm mặt mũi, không nói đánh trúng đối phương, mà ngay cả một góc áo của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cũng không thể chạm vào.

Cũng may tính kiên trì của Trần Mộ rất mạnh, càng gặp khó khăn càng mạnh mẽ. Tâm can của hẳn cũng cực kỳ bình thản, thất bại đối với hẳn mà nói là chuyện bình thường. Nếu đã là bình thường tự nhiên sẽ không nổi giận.

Từ lúc huấn luyện bắt đầu, Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) chưa từng có chỉ điểm cho Trần Mộ bất cứ cái gì. Hẳn yêu cầu đối với Trần Mộ là tự người đi tìm phương pháp

Trần Mộ đành phải chính mình động não, hẳn tin tưởng Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) làm vậy khẳng định là có dụng ý của hẳn. Vì vậy, Trần Mộ ban ngày huấn luyện, ban đêm cẩn thận nhớ lại, tổng kết kinh nghiệm, thử xem chính mình có phương pháp nào để tiến bộ. Mà ngày tiếp theo hẳn sẽ thí nghiệm phương pháp mà buổi tối trước hẳn nghĩ tới, nghiệm chứng nó xem có hay không có khả năng

Lấy cải tiến làm sinh lộ. Nếu như còn thời gian hẳn sẽ tiếp tục hoàn thành tập phiên

Đây là ngày thứ tư, hẳn đã bắt đầu quen thuộc với tiết tấu xuất thần nhập hóa của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc). Phạm vi tránh né của hẳn đồng dạng tiến bộ xuất sắc, một khi thích hợp với tiết tấu của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) chiến trường lập tức xảy ra biến hóa. Đương nhiên Trần Mộ vẫn không thể thắng Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), nhưng hẳn đã theo được thân ảnh của đôi phương, mà không giống lúc đầu đối phương chỉ vài lần đổi hướng đã dễ dàng vượt qua hẳn.

Tính năng chuyển hướng của {Đại nê thu} được hẳn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, hẳn cũng càng ngày càng quen thuộc với phương thức phi hành. Tới ngày thứ sáu, hẳn như cái bóng gắt gao theo sau Mark Witt

(Mã Khả Duy Đặc).

Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cảm khái không phải lần đầu tiên nói : “Người quả thực là cận chiến tập tu trời sinh, ta thật không hiểu tại sao người lại đi làm một gã chế tạp sư.”

Đã không thoát khỏi được Trần Mộ, song phương đối kháng lập tức xảy ra biến hóa. Trần Mộ cũng dần dần lĩnh hội được công kích của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cường hãn đến chừng nào, vì tránh cho hấn tại đối kháng bị thương, Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) chỉ dám dùng ba thành sức lực, nhưng chỉ như vậy, Trần Mộ cũng chật vật không chịu nổi.

Thời cơ né tránh, thời cơ rat tay, phán đoán tình huống của cả hai đều khác biệt nhiều lắm. Sau vài ngày, Trần Mộ cảm thấy chính mình thoát thai hoán cốt, bình thường động tác của hấn cũng rất cuộc cũng lộ ra một cỗ tạp tu khí thế. Không có một động tác thừa, đây là hấn bị bức ra. {Triền Toàn Cực} của Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) thật cường đại đáng sợ, không riêng gì lực công kích cường hãn, nó linh hoạt phi thường kinh khủng, bất cứ thứ gì chần chừ trước nó, nó tựa như mãng xà thấy mồi ư, nhất định chuẩn xác vô cùng bắt được không tha. Người không nên vọng tưởng là nó sẽ bỏ sót cái gì.

Thần kinh của Trần Mộ tại thời khắc luôn bảo trì khẩn trương cao độ, không dám có bất cứ lúc nào buông lỏng. Trước mặt cao thủ như Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc), một điểm buông lỏng đều là cực kỳ nguy hiểm.

So sánh với Trần Mộ đang chật vật, Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) tự nhiên là hòa nhã ung dung. Bất quá về mặt hấn nhìn như bình tĩnh, nhưng bên trong lại vô cùng kinh ngạc.

Với sự áp bức huấn luyện của hấn, Trần Mộ biểu hiện ra tiềm lực trước nay chưa từng có. Hấn từ Trần Mộ thấy được cái gì mới kêu là thiên tài. Trước kia hấn gặp mấy cái gọi là thiếu niên thiên tài chỉ có thể tính là cận bã kém cỏi. Ngoại trừ thiên phú, điều Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) đánh giá cao nhất ở Trần Mộ là sự tỉnh táo và kiên nghị. Hấn giống như là người sắt, không biết mệt mỏi, chạy trốn hoặc phi hành cả ngày. Mà mỗi lần đến thời khắc mấu chốt hấn có thể đưa ra phản ứng chính xác nhất. Hấn không cách nào tưởng tượng, loại tỉnh táo này lại gặp phải tại một người mới học tập cận chiến mới có hai ba mươi ngày.

Song chính thức làm Mã Khả Duy Đặc thất kinh chính là trương cận chiến tập của Trần Mộ - {Song Cực Lôi Cầu} tập, năm cái tiểu lôi cầu giống như vật sống, tràn ngập linh tính. Lần đầu tiên nhìn thấy chúng, Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) cũng không để ý. Nhưng khi đối kháng huấn luyện, quả thực làm cho hấn thất kinh ! Mỗi một lần năng lượng cực của hấn khó khăn lắm mới tới gần được Trần Mộ, thì năm cái lôi cầu này lại giống như năm cái tiểu tinh linh chợt bay đến. Năm cái hoàn mỹ quang thuần trống rỗng xuất hiện tại năng lượng cực trước mặt, cứng rắn đem nó áp trụ.

Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) lập tức đề cao tần suất công kích, song làm cho hấn không ngờ tới là năm cái tiểu tinh linh này đồng dạng đề cao tốc độ.

Chỉ thấy cực lao như mưa, quang thuần cũng mọc ra liên tiếp, tầng tầng lớp lớp, tiếng binh binh dày đặc phát ra, ở không trung lưu lại một chùm năng lượng hủy diệt hình thành nên một trận mưa ánh sáng.

Hấn lần đầu tiên gặp phải thứ cận chiến tập phiền cổ quái như thế, càng đánh hấn lại càng kinh hãi. Hấn nghĩ muốn công phá phòng ngự mà năm cái tiểu lôi cầu này tạo thành, nhất định phải đem công kích đề cao đến cao nhất là lực thành thực lực mới có thể khó khăn đánh nát cái hoàn mỹ ngũ giác năng lượng quang thuần này và tạo thành thương tổn đối với Trần Mộ.

Rõ ràng có thể thấy được Trần Mộ chưa quen thuộc sử dụng trương tạp phiền này. Hấn tin tưởng theo thời gian, Trần Mộ đối với trương tạp phiền này trở nên quen thuộc, đối với năng lượng kết cấu của nó ngày càng quen thuộc, như vậy uy lực của trương tạp phiền này cũng nhất định tăng lên.

Một vị thiên tài thiếu niên, có được trương cận chiến tập phiền thần kỳ, tổ hợp này làm Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) tràn ngập chờ mong.

Hấn vô cùng chờ mong trận đấu đầu tiên của Trần Mộ, chờ mong tương lai huy hoàng của Trần Mộ, chờ mong hấn dùng tài hoa đáng kinh ngạc và thực lực chinh phục mọi người.

Hấn rất tin tưởng, thiếu niên sắc mặt vàng vọt này, rất đáng giá để chờ mong.

127. Chương 127: Hảo Tạt Và Hảo Bút.

Đang chuẩn bị rời đi thì Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) nghe thấy tiếng Trần Mộ, đây đã là tuần thứ ba huấn luyện đối kháng.

Trên mặt Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) lộ ra vẻ miễn cưỡng, xoay người hỏi: “Có chuyện gì không?” Ngoại trừ có chỗ nào không hiểu, đây là lần đầu tiên Trần Mộ sau khi kết thúc huấn luyện gọi mình lại.

Trên tay Trần Mộ là một trương tạt phiến: “Trương tạt phiến này có lẽ hữu dụng với người.”

“Tạt phiến gì đây?” Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) tiếp nhận trương tạt phiến, có chút kỳ quái hỏi lại. Đột nhiên hắn nhớ tới thân phận thật của Trần Mộ là chế tạt sư. Nao nao trong lòng, hắn đột nhiên phát hiện mình đã bỏ sót một thông tin cực kỳ trọng yếu là hắn không hề hiểu biết chút gì về thân phận chế tạt sư của Trần Mộ.

Trình độ của Trần Mộ như thế nào? Am hiểu chế tạo loại tạt phiến gì? Tại trụ sở có địa vị như thế nào? Hắn không biết bất kỳ cái gì.

“Ta gọi nó là {Đại Nê thu}.”

”{Đại nê Thu}..?” Ánh mắt Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) lộ ra một tia kinh ngạc: “Cái tên thật cổ quái” Rất khó từ tên mà suy ra tạt phiến này là loại tạt phiến gì.

“Đây là khí lưu tạt.” Trần Mộ giải thích

“Khí lưu tạt?” Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) có hứng thú lật qua lật lại xem xét {Đại Nê thu}, hắn cường chế tâm trạng xúc động muốn thử qua trương khí lưu tạt có cái tên quái dị này, ôn hòa cười nói: “Đa tạ!”. Mặc dù mình không nhất định dùng được nhưng dù sao đây cũng là lòng hảo tâm của Trần Mộ.

“Không cần khách khí.”

Trần Mộ xoay người rời khỏi phòng huấn luyện.

Mark Witt (Mã Khả Duy Đặc) nhìn bóng lưng Trần Mộ, nụ cười biến mất, thật sự là một tên không khả ái chút nào. Chờ Trần Mộ đi khỏi huấn luyện thất, hắn đem {Đại nê Thu} cắm vào độ nghi của chính mình.

Thời gian không sai biệt lắm

Trần Mộ đang tính toán, kế hoạch của mình không có một chút sơ hở nào. Hắn lập tức bấm số đến thông tấn tạt của Bá Vấn.

“Bá Vấn phải không? Tạt phiến đã hoàn thành, mời người mang ‘Nhược thủy’ sáo bút đến. Mười lăm phút sau, chúng ta gặp tại phòng thí nghiệm tổng hợp số 2.”

Tại phòng thí nghiệm tổng hợp số 2, nụ cười mím trên mặt Bá Vấn không còn nữa, thay vào đó là vô cùng kinh ngạc: “Hảo tạt!”

Nhìn bề ngoài, trương tạt phiến này chính là một trương tam nhận tạt bình thường, mỗi lần có thể phóng ra một đạo tam nhận, chỉ là tam nhận không phải màu sanh nhạt, mà là màu đỏ như máu. Mỗi đạo tam nhận đều do năm đạo tam nhận trùng lên nhau mà thành, uy lực cường đại vô cùng, giá trị thương tổn có thể nói đạt tới mức kinh khủng.

Trên nguyên lý trương tạt phiến này cùng trọng điệp tam nhận tạt là giống nhau, đều là do nhiều đạo tam nhận trùng lên nhau mà thành. Nhưng trương tạt phiến do Trần Mộ chế tạo này lại có rất nhiều cải tiến. Điệp trùng tam nhận tạt kết cấu của các đạo tam nhận hoàn toàn giống nhau. Trương tạt phiến này do Trần Mộ chế tạo, hai đạo tam nhận liền nhau kết cấu của chúng hoàn toàn trái ngược, như vậy ngược lại có lợi cho việc trọng điệp. Trần Mộ còn lợi dụng trừ tạt tri thức để tiến hành cải tiến, có được năng lực tính toán của trừ kết cấu, có thể rút ngắn rất nhiều thời gian để tam nhận chất chồng. Điều này đã đề cao khả năng công kích tần suất của trương tạt phiến này đồng thời cũng làm thỏa mãn yêu cầu của Bá Vấn.

“Hảo tạt!” Chính Bá Vấn cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mà mình khen ngợi trương tạt phiến này. Trong mắt hắn, tam tinh tạt phiến có thể là được đến mức này, đã là cực hạn của tam tinh tạt phiến. Nếu

như hắc biết trong tay Trần Mộ còn có Thoát Vĩ Toa tạp, công kích của nó có thể đạt tới 756, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

“Trương tạp phiên này tên là gì?” Bá Vấn tò mò hỏi.

Trần Mộ tùy ý nói: “Trương tạp phiên này đã thuộc về ngươi. Ngươi tự đặt tên cho nó đi.”

Trong mắt Bá Vấn không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, nói chung, chế tạp thường tự đặt tên cho tạp phiên mà mình đặc ý. Tùy tiện đặt tên như thế này, là do tính cách của hắn sao? Hay trong mắt hắn trương tạp phiên này không tính là cái gì? Dưới ánh đèn, ánh mắt của Bá Vấn chớp động, có vẻ chăm chú nhìn Trần Mộ.

Hắn rất nhanh đã tỉnh lại, trầm ngâm nói: “Trương tạp phiên này tam nhận đỏ như máu, khí thể mạnh mẽ vô cùng, gọi là {Huyết Duệ} tạp đi.” Trần Mộ tất nhiên không ý kiến.

Được Bá Vấn khen ngợi liên tiếp. Nhưng Trần Mộ cũng không có gì đặc ý. Công kích của {Huyết Duệ} tạp dù đạt tới 611, nhưng trước mặt {Thoát Vĩ Toa} tạp, thành tích này không đủ để kiêu ngạo. Huống chi vì đề cao uy lực của {Huyết Duệ} tạp hắn đã sử dụng nguyên liệu tốt nhất, trương tạp phiên mạnh mẽ này là trình độ cao nhất của hắn hiện tại. Nhưng mà tài liệu sử dụng để làm {Thoát Vĩ Toa} tạp so với Huyết Duệ tạp thua kém nhiều lắm. Chỗ tài liệu trước kia xem ra có rất nhiều tài liệu có thể coi như là cao cấp tài liệu, nhưng tại căn cứ chỉ có thể tính là loại tài liệu bình thường nhất.

Một cái tạp phiên do tài liệu bình thường nhất làm thành mà thương tổn so với trương tạp phiên mà sử dụng tài liệu cao cấp do Trần Mộ làm ra lại cao hơn.

So sánh hai trương tạp phiên với nhau, rõ ràng trình độ của hắn so với vị chế tạp sư đã làm ra thoát vĩ toa tạp cách nhau không biết bao nhiêu cấp bậc. Cho nên việc Bá Vấn không ngừng tán dương sự xuất sắc của {Huyết Duệ} tạp như thế nào thì Trần Mộ cũng không để ý. Điều này càng làm cho Bá Vấn thêm tôn trọng vị thiếu niên sắc mặt vàng vọt, diện mạo bình thường này. Không kiêu ngạo khi đứng trước những lời tán dương, đối với một thiếu niên mới mười mấy tuổi không phải là chuyện dễ dàng.

Trần Mộ không phí thời gian, hỏi thẳng: “Ngươi mang ‘Nhược Thủy’ sáo bút chứ?”

Bá Vấn cười mà như không cười nhìn Trần Mộ, hắn đã lâu không gặp phải người nói chuyện trực tiếp như vậy. Hắn tiếp xúc người nào thì người đó lại không phải hư hư thật thật tán dương. Mặc dù hắn tâm cơ thâm trầm, nhưng đối với loại người tính tình cương trực như Trần Mộ, ngược lại càng thêm thích thú. Trong lòng không ngừng tính toán làm sao có thể đem mời Trần Mộ đến Đông Phương Trữ gia đây.

Trần Mộ thấy Bá Vấn không nói lời nào, không khỏi hơi nhíu mày: “Có vấn đề gì sao?”

Chẳng lẽ gặp biến cố, Trần Mộ không khỏi giật mình.

Dưới ánh đèn trắng, không biết có phải do tâm tình thay đổi, con ngươi của Trần Mộ thoáng hiện lên một nét hắc mang gần như không thể phát hiện. Đây là một trong những di chứng để lại sau đoạn thời gian tập luyện Liễm Túc pháp. Mỗi khi gặp nguy hiểm hoặc kích thích, tiềm thức của hắn thường vô ý đem cảm giác tần suất hướng tới tần suất của Liễm Túc pháp. Chỉ cần hai tần suất ăn khớp Trần Mộ lập tức sẽ tiến vào trạng thái liễm túc. Chỉ là thời gian quá ngắn thường chỉ một, hai giây hắn sẽ lập tức rời khỏi trạng thái liễm túc. Đây chỉ là một loại hành động tiềm thức, không thể duy trì nên cũng không có tác dụng phụ.

Khí chất của Trần Mộ đột nhiên biến đổi, không khí xung quanh dường như lạnh hẳn đi, ánh mắt u ám làm cho người ta tâm hàn ý lạnh. Trước sau tương phản rất lớn, làm cho Bá Vấn rung động thật lớn. Hắn thế nào cũng không nghĩ đến, chế tạp sư thiếu niên thoạt nhìn không có gì đặc biệt này cư nhiên lại có mặt ác lạnh như thế.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Trữ Bằng từng nói qua, Trần Mộ từng giết chết một tạp tu của Tả gia. Tạp tu Tả gia trong mắt hắn tự nhiên không là cái gì, nhưng là so với chế tạp sư như Trần Mộ thì làm cho Bá Vấn lại cảm thấy có gì không bình thường.

Hắn có chút hối hận, chính mình là nên điều tra kỹ lưỡng vị thiếu niên làm người khác không hiểu nổi này. Trước giờ hắn vẫn tận lực khắc chế mình đi điều tra Trần Mộ là vì không muốn kinh động người của A Mỹ

Trữ gia, nếu như bị bọn họ phát hiện giá trị thật của Trần Mộ. Kế hoạch của mình rất có thể sẽ thất bại hoặc sẽ gặp phải ngăn trở lớn.

Bởi vì từ góc độ đứng của mình, Bá Vấn thấy rõ ràng trong mắt Trần Mộ hiện lên một mặt hắc mang.

Đây là cái gì? Bá Vấn thất kinh, con mắt cũng có thể biến sắc? Trong lòng lại tựa như có cảm giác có chút gì quen thuộc, hình như đã ở đâu đó gặp qua. Mặc dù thời gian rất ngắn mặt hắc quang kia liền biến mất, nhưng hẳn xác định chính mình thấy rất rõ ràng mà không phải do hoa mắt.

Con người bao phủ một tầng màu đen nhàn nhạt. Hắn cảm giác được mình đã gặp qua cái hiện tượng này ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không thể nhớ ra.

Hắn ngừng suy nghĩ, ôn hòa cười như xuân phong phát diện: “Làm sao có thể? Chữ tín của ta có lẽ miễn cưỡng có thể dùng được.” Nói xong hắn từ trong người lấy ra một cái bao nhung màu tím nhạt.

Cái bao nhung này chỉ to khoảng nửa quyển sách, đích thị là một cái túi, mặt trên có sợi tơ ba màu để buộc chặt cái túi.

“ Đây là túi được chế thành từ lông của Tử Li. Nó không thấm nước, cực kỳ mềm mại hơn nữa phi thường bền vững. Chủ thủ bình thường không thể phá hủy. Miệng túi có một sợi tơ ba màu làm từ Lam Tốc Đằng, Xích Kim, cùng tơ nhện bện lại mà thành, giá trị không nhỏ, chỉ có thể dùng cao cấp tam nhận tạp mới có thể chặt đứt.

Nói xong, Bá Vấn mở miệng túi lấy ra một cái hầu bao đưa cho Trần Mộ

Hầu bao do một loại lam bì vô danh chế thành. Loại da này trông rất tự nhiên mịn màng, màu lam lân phiến dưới ánh đèn nổi lên như gợn sóng, lộng lẫy cực kỳ mê người. Mở hầu bao, bên trong chỉnh tề cắm bảy cây chế tạp bút lớn nhỏ bất đồng, hình dáng khác nhau.

Rút ra một cây chế tạp bút, đây là một cây chi nghiêng nhận bút, thoáng đem cảm giác phát tán đến đầu ngọn bút, một loại kì dị cảm giác đột nhiên từ đầu ngọn bút truyền tới. Cảm giác của hắn vừa tiếp xúc với ngọn bút của nghiêng nhận bút, lập tức cảm thấy cảm giác như nước chảy, chia làm rất nhiều dòng, mỗi một dòng thật nhỏ cảm giác tựa như một dòng nước chảy, cực kì nhu thuận lưu chuyển xung quanh ngọn bút.

“Hảo bút!” Trước giờ lãnh đạm như Trần Mộ cũng không khỏi hiện ra vài phần vui mừng lẫn sợ hãi. Cẩn thận lĩnh hội cảm giác lưu chuyển phát ra từ đầu bút, hắn mơ hồ hiểu được sáo bút này tại sao được mệnh danh ‘Nhược thủy’.

Bá Vấn cười dài nhìn Trần Mộ, hắn nhìn ra được, Trần Mộ phi thường yêu thích bộ sáo bút này. Chỉ cần thích gì đó vậy là tốt rồi. Hắn cảm giác được bắt buộc một chế tạp sư cấp độ như Trần Mộ là vô ích, chỉ có thể làm cho đối phương cam tâm tình nguyện phục vụ cho người, người mới có thể nắm bắt được giá trị lớn nhất của hắn. Muốn đem Trần Mộ đến Đông Phương Trữ gia không thể không cân nhắc ý kiến bản thân hắn.

Thấy Trần Mộ yêu thích ‘Nhược thủy’ sáo bút, tảng đá trong lòng Bá Vấn cuối cùng cũng rơi xuống. Hắn không sợ Trần Mộ thích, chỉ sợ Trần Mộ không thích. Cả Đông Hành khu có thể so sánh được với Đông Phương Trữ gia mà nói chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, A Mỹ Trữ gia hiển nhiên không có trong nhóm này.

Trần Mộ thử qua một lần, hài lòng cực kỳ. Đại sư tác phẩm quả nhiên không hổ là đại sư tác phẩm, sử dụng tới vô luận là cảm giác của tay hay là phương diện khác đều hơn xa, vật bình thường khó có khả năng so đo. Hơn nữa ‘Nhược thủy’ có thể giúp chế tạp sư khống chế cảm giác càng thêm hữu hiệu, có ‘Nhược thủy’ trợ giúp, hắn thậm chí có thể thử khiêu chiến với tứ cấp tạp phiến, bất quá đây là sự tình về sau. Huống chi thường xuyên sử dụng kỹ xảo của người khác, kỹ xảo của chính mình sẽ rất khó tiến bộ.

Công cụ mặc dù tốt cũng không nên quá mức ỷ lại,

Trần Mộ ở điểm này cố gắng kiềm chế.

Cẩn thận đem ‘Nhược thủy’ sáo bút thu lại, Trần Mộ cùng Bá Vấn nói chuyện một lát, rồi xoay người rời đi khỏi huấn luyện thất. Bá Vấn cũng không giữ lại, mỉm cười nhìn Trần Mộ rời đi.

Chờ thân ảnh Trần Mộ biến mất khỏi huấn luyện thất, nụ cười trên mặt Bá Vấn biến mất, con ngươi ảm áp như gió xuân phút chốc lạnh lẽo như mùa đông.

Hắn không có lập tức rời khỏi huấn luyện thất mà vẫn cúi đầu tự hỏi. Hắn âm thầm lưu ý từng chi tiết biến hóa của Trần Mộ, vừa rời hai mắt Trần Mộ hiện lên hắc mang nhàn nhạt vẫn như một chiếc kim găm trong đầu hắn, làm hắn có cảm giác rất khó chịu.

Bá Vấn rất lạnh tĩnh, hắn đối với phán đoán của mình phi thường tự tin. Sở dĩ làm cho hắn canh cánh trong lòng là vì hắn luôn cảm giác được tựa hồ có chút quen thuộc.

Nhưng vô luận hắn suy nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến trong những người mình gặp qua có ai cũng có hiện tượng kỳ quái như vậy. Nói như vậy, cảm giác quen thuộc mà mình cảm thấy tám, chín phần mười là thấy từ quyển sách nào đó. Hắn từ nhỏ được coi là gia chủ tương lai của Đông Phương Trữ gia, tàng thư bút ký trong tộc hắn có thể tùy ý xem, đây cũng là điều mỗi người của Đông Phương Trữ gia cần phải học.

Nhất định là điển tịch hoặc bút ký. Con mắt trong trẻo mà lạnh lùng chớp động, đại não vận chuyển với tốc độ rất cao.

Đang cúi đầu đột nhiên sắc mặt Bá Vấn biến đổi.

Ngẩng đầu lên có thể thấy sắc mặt hắn tái nhợt, một tia hoảng sợ vô cùng hiếm thấy hiện lên trong mắt. Bất quá khả năng tự chủ của hắn vô cùng kinh người, chợt ý thức chính mình đang thất thố, nhắm mắt lại, hít thở vài cái, tâm trạng kích động cuối cùng cũng bình tĩnh được.

Hắn kích hoạt thông tấn tạp rồi bấm một cái mã số.

Chờ đợi kết nối hơn mười giây, hắn ngày thường cực kỳ kiên nhẫn, giờ đây lại cảm thấy có một tia nôn nóng. Rốt cuộc đối phương cũng bắt máy, trước mặt hắn hiện ra một đạo quang mạc, hiện ra gương mặt ngái ngủ của một cô gái.

“Ca, đã trẻ thế này người còn chưa ngủ à?”

Đây là muội muội Trữ Gia của Bá Vấn. Trữ Gia mặc một bộ áo ngủ màu trắng rộng thùng thình, hai tay đang dụi mắt mà vẫn không mở ra nổi.

“Gia Gia, người lập tức đi Tàng thư các”.

“Ca, ta rất buồn ngủ, mai đi có được hay không? Làm gì có ai khuya như vậy để cho người khác đi Tàng thư các, mất giấc ngủ có ảnh hưởng đến da mà!” Trữ Gia lèm bèm vài câu vô nghĩa, mang theo đầy vẻ bất mãn.

“Nhanh đi!” Bá Vấn tâm trạng kích động, ngữ khí nhất thời trở nên nghiêm khắc mà trước nay chưa từng có.

128. Chương 128: Thập Tự Dạ

Bá Vấn cố sức giữ giọng bình tĩnh: “Gia Gia ngoan, đi nhanh đi.” Vừa nói xong liền gấp giọng: “Bản nhật kí màu nâu, nằm đầu tiên bên trái, hàng dưới cùng trên giá sách sâu nhất trong phòng sách, đi mau!”

Nhận thấy sự nóng vội trong lời nói của ca ca, Gia Gia mím môi, cố nén nước mắt rồi dạ một tiếng chạy ra ngoài phòng ngủ. Nàng biết chuyện này rất quan trọng, nếu không thì ca ca chẳng gắt gỏng với mình như vậy. Từ nhỏ đến giờ, ca ca chưa từng có thái độ giống vậy với mình.

“Gia Gia, đã trẻ rồi mà sao con còn chưa đi ngủ?” Mẫu thân của Trữ Gia nghe tiếng cửa mở liền giật mình tỉnh giấc.

“Ca ca bảo con tìm giúp một món đồ.” Trữ Gia đáp lại nhưng vẫn cầm đầu chạy ra ngoài, tiếng oán trách của mẫu thân từ đằng sau truyền tới: “Bá Vấn cũng thật là, trẻ thế này rồi còn bắt Gia Gia đi tìm đồ, khi nào về phải la nó một trận mới được.”

Đường dẫn đến phòng sách là một hành lang rất dài và vắng vẻ. Đây là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất ở Đông Hành Trữ gia, bên ngoài thì cẩn mật nhưng bên trong thì buông lỏng, không hề thấy một bóng người. Tiếng bước chân dồn dập vang lên, chỉ thấy Trữ Gia mặc váy ngủ chạy vội vã trên hành lang.

Vẻ uất ức vừa rồi trên mặt nàng đã biến mất, thay vào đó là sự lo lắng, đôi mi thanh tú cau lại. Bây giờ nàng rất lo cho ca ca, thường ngày ca ca là người dù trời sập trước mặt cũng không chút kinh hoảng, trong mắt nàng thì ca ca là người tài giỏi nhất. Nàng chưa từng thấy ca ca thất thố như thế, rốt cuộc là chuyện gì khiến ca ca nóng vội đến vậy chứ? Bỗng một nỗi lo lắng dâng lên trong lòng nàng, chẳng lẽ là ca ca gặp chuyện không hay? Bây giờ nàng chỉ muốn chạy ngay đến cạnh ca ca, dù nàng biết sức lực của bản thân rất nhỏ bé.

Mở cánh cửa nặng nề của phòng sách ra, bên trong tối đen, tĩnh lặng âm trầm đến đáng sợ, một mùi ẩm ướt xông vào mũi. Đã lâu Trữ Gia không tới đây, lúc nhỏ nàng và ca ca thường đến đây chơi. Giờ đây chỉ có một mình nàng giữa bóng tối im lìm trong phòng sách, nàng cảm thấy sợ hãi.

Người nàng hơi run rẩy, nhưng vẫn cố nén nỗi sợ hãi mò mẫm trong phòng, cuối cùng cũng tìm thấy công tắc đèn. Ánh sáng trắng như tuyết xua đi bóng tối, chiếu sáng cả phòng sách.

Nàng cảm thấy an tâm hơn, không hề do dự đi xuyên qua cả phòng sách, bước đến giá sách nằm trong cùng.

Đúng là chỗ này!

Một bản nhật kí màu nâu nằm ở hàng dưới cùng, đúng là nó rồi! Nàng khom lưng cầm lấy bản nhật kí.

Nàng vội mở thông tin tấp, một màn hình sáng bắn ra ngay trước mặt. Khuôn mặt của Bá Vãn hiện lên trên, hần lo lắng hỏi: “Tìm được chưa Gia Gia?”

“Tìm ra rồi! Có phải là bản này không?” Trữ Gia giơ bản nhật kí lên, nàng hơi bực tức trong lòng, đã khuya mà ca ca còn kêu mình tìm bản nhật kí vừa cũ vừa rách này làm gì?

Ánh mắt của Bá Vãn liền sáng lên, giục: “Gia Gia lật đến những trang cuối, tìm phần ghi chép có liên quan đến Thập Tự Dạ.”

“Dạ.” Gia Gia trả lời rồi bắt đầu lật bản nhật kí, không lâu sau liền nghe tiếng kêu của nàng: “Tìm ra rồi! Ca Ca, là Thập Tự Dạ sao?”

“Đúng rồi.” Về mặt giọng nói của Bá Vãn liền trở nên nghiêm túc: “Gia Gia đọc qua nó một lần, không được bỏ sót một từ nào.”

“Dạ.” Gia Gia gật đầu, im lặng một lúc rồi bắt đầu đọc: “Hắn giống như u linh trong bóng đêm, không hề tạo ra tiếng động nào. Khi ta bắt gặp hắn thì có cảm giác hắn đang đi dạo trong sân, ta tận mắt thấy hắn đi qua cách người Trữ Hồng năm mét, nhưng Trữ Hồng hoàn toàn không hay biết. Ta sợ hãi muốn la lên nhưng đúng lúc này thì hắn quay mặt qua, hắn nhìn thấy ta!”

Giọng đọc của Gia Gia dường như cũng bị ảnh hưởng, mang theo sự sợ hãi và căng thẳng.

“Hắn không đeo mặt nạ, sắc mặt tái nhợt, đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ hình dáng của hắn. Đáng sợ nhất chính là ánh mắt của hắn! Trời ạ! Đó là dạng ánh mắt gì ạ! Không hề có sức sống, không hề giống con người, ta rất sợ! Con người của hắn được bao phủ bởi một lớp sương màu đen dày đặc, giống như ma quỷ chui lên từ địa ngục, chỉ trong mắt ma quỷ mới có lớp sương đen tối đó... Nếu như ta tin rằng có thần, thì ta nghĩ ánh mắt này chắc chắn là khí u minh đến từ địa ngục.”

Nghe xong đoạn này, con mắt của Bá Vãn liền co lại, ánh mắt lạnh lẽo như đao phong.

“Hừ!” Hắn gằn một tiếng, sắc mặt xanh mét, miệng thì thào: “Đúng là...”

“Ca ca, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?” Cuối cùng thì Gia Gia cũng không nhịn được, run rẩy hỏi.

Bá Vãn thần nhiên nói: “Gia Gia cứ đọc tiếp đi.”

“Lúc này ta giống như bị nhét vào hầm băng, rất lạnh, cả người ta giống như bị đông cứng, không thể cử động được. Ta muốn hét to lên, nhưng dù cho ta có cố sức đến đâu cũng không thể phát ra được bất cứ thanh âm gì, ta không còn khống chế được cơ thể của mình. Mỗi lần nhớ tới chuyện này, ta luôn ớn lạnh và

tự trách bản thân. Nếu...Nếu lúc đó ta dũng cảm hơn thì cha sẽ không chết! Có lúc ta lại nghĩ rằng tên đó không phải là loài người. Động tác của hắn vô cùng chính xác, từ đầu đến cuối ánh mắt của hắn vô hồn, không có chút sức sống. Hắn để lại một vết thương hình chữ thập sau lưng cha, sau này ta mới biết vết thương hình chữ thập này đã đâm xuyên qua trái tim của cha...”

Đọc đến đây thì Gia Gia im bật, nằng hoảng sợ lấy tay che miệng mình.

Hầu như mỗi đời con cháu của Trữ gia đều nghe nói qua vết thương hình chữ thập.

Gia chủ Trữ Hiền được ca ngợi là người tài hoa, mạnh mẽ nhất trong lịch sử Trữ gia bị giết bởi vết thương hình chữ thập trí mạng. Lúc ấy Trữ gia đang ở trong thời kì phát triển mạnh mẽ, vừa gây dựng được địa vị ở khu Đông Hành, vết thương hình chữ thập trí mạng giết chết Trữ Hiền còn đang trong độ tuổi sung mãn của đời người. Khoảng thời gian năm năm sau là thời kì nguy hiểm nhất, không ổn định nhất của Trữ Gia, các nhánh khác của Trữ gia như Trữ gia ở thành Ami... cũng phân chia từ đây. Nếu như không có Trữ Dịch, con của Trữ Hiền thì rất có thể Trữ gia đã biến mất trong lịch sử.

Trữ Dịch càng lớn thì càng lộ ra tài hoa của bản thân, nhờ có sự cố gắng không ngừng của Trữ Dịch mới giữ cho Trữ gia đứng vững trong cơn sóng gió.

Từ đó về sau, Trữ Dịch giống như một vị thần, một người anh hùng trong lòng của mỗi đời con cháu Trữ gia. Mỗi một đời gia chủ khi truyền lại cho con cháu, đều cố gắng có được thành tựu như Trữ Dịch.

Trữ Hiền chỉ có một đời hậu nhân là gia chủ Trữ Dịch.

“Vậy đây chính là nhật kí của gia chủ Trữ Dịch?” Gia Gia hoảng sợ, lắp bắp hỏi.

“Đúng.” Giọng của Bá Vấn trầm xuống, xen lẫn bi thương: “Lúc xảy ra chuyện thì gia chủ Trữ Dịch chỉ mới chín tuổi, chuyện này là do gia chủ ghi lại trước khi qua đời. Lúc trước khi ta xem nhật kí của gia chủ đời trước mới vô tình phát hiện ra nó.” Giọng nói của Bá Vấn chợt trở nên lạnh lẽo: “Gia chủ Trữ Dịch dành cả đời mình để truy tìm Thập Tự Dạ, các đời gia chủ sau đều dốc hết khả năng tìm kiếm truyền nhân của Thập Tự Dạ khắp nơi. Nếu như ta nhớ không lầm thì tất cả tài liệu về Thập Tự Dạ đều được chứa trong ngăn tủ ở giá sách số 13, mọi người có thể tìm đọc ở đó.

“A a, nói đến đây thì ta quả là rất may mắn.” Bá Vấn thản nhiên nói nhưng trong mắt không hề có chút vui vẻ nào. Hắn bỗng ngẩng đầu nhìn Gia Gia cười, ân cần: “Mọi người mau đi ngủ đi, đã muộn như vậy còn gọi mọi người dậy, khi nào trở về thì ca ca sẽ bồi thường.”

“Ca ca phải cẩn thận a!” Trong mắt Gia Gia toát ra vẻ lo lắng, khuya như vậy mà ca ca còn gọi mình dậy, lại còn bắt mình đọc qua bản nhật kí này, chẳng lẽ là ca ca tìm ra đầu mối của Thập Tự Dạ rồi sao. Nàng định khuyên ca ca trở về nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn thì đổi thành lời dặn dò.

“Gia Gia cứ yên tâm đi.”

Nhìn màn hình trước mặt biến mất, nỗi buồn vô cớ của Gia Gia cũng tiêu tán. Bỗng nàng như nhớ tới chuyện gì, liền chạy đến giá sách số 13.

Nhìn lướt qua giá sách, bên trên không hề có cuốn sách nào, tất cả đều là những bản nhật ký đủ màu sắc khác nhau. Gia Gia rút cuốn đầu tiên ra, đúng là trong đó nói về Thập Tự Dạ.

Nàng ngồi xuống đất, dựa vào giá sách, bắt đầu đọc bản nhật kí.

Thập Tự Dạ là một lưu phái tạp tu, dù là trong thời đại lưu phái thì cũng không có ai biết về bọn họ. Bọn họ là tạp tu chuyên môn ám sát, mỗi đời gia chủ đều rất cố gắng điều tra về Thập Tự Dạ nhưng không thu được kết quả nào, Thập Tự Dạ vẫn là một bí ẩn giấu mình trong bóng đêm.

Tất cả bản nhật kí đều nhắc đến hai kỹ năng của Thập Tự Dạ, đó là Chữ Thập và Liễm Túc pháp. Tuy nhiên bọn họ chỉ biết tên của chúng, ngoài ra không có chi tiết nào khác.

Từ hình dạng miêu tả trong bản nhật kí, Chữ Thập hẳn là vết thương hình chữ thập trên người gia chủ Trữ Hiền, nhưng không ai biết rõ rốt cuộc nó là cái gì. Còn Liễm Túc pháp thì đại khái là một loại phương pháp che giấu tiềm hành, Liễm Túc pháp được ghi chép rất chi tiết. Người luyện nó cần có một mái tóc dài, phải luyện tập ở nơi tối đen trong thời gian dài, cho dù là có thiên tư tuyệt đỉnh thì phải mất hơn năm

năm. Rất nhiều đời gia chủ từ thông tin này mà đưa ra không ít phán đoán, phần lớn đều đồng ý chữ ‘dạ’ trong Thập Tự Dạ là đại biểu cho Liễm Tức pháp, hoặc luyện tập Liễm Tức pháp cần bóng tối.

Một gia tộc giàu có, nhân lực khổng lồ, quan hệ rộng rãi như Trữ gia mà chỉ thu thập được lượng thông tin ít ỏi như vậy, có thể tưởng tượng được lưu phái này bí ẩn đến cỡ nào.

Mà bản nhật kí cuối cùng thì đã hơn 80 năm về trước. Theo đó thì khi gia chủ nắm giữ Trữ gia thì hoàn toàn không thu được tin tức nào liên quan đến Thập Tự Dạ. Ở đoạn cuối của bản nhật kí, vị gia chủ này đoán rằng lưu phái Thập Tự Dạ có lẽ đã bị hủy diệt trong lịch sử. Đến thời đại học viện, vô số lưu phái từng có quá khứ huy hoàng đều tan thành mây khói, dù cho Thập Tự Dạ có tiêu tán thì cũng là chuyện bình thường.

Không lẽ Thập Tự Dạ vẫn còn tồn tại đến ngày nay? Nàng không khỏi lo cho ca ca.

Trần Mộ nhìn thoáng qua căn phòng, hẳn đã chuẩn bị cho ngày này rất lâu rồi. Bây giờ đã khuya, cũng là lúc mà mức phòng thủ yếu nhất, cộng thêm hẳn được yểm trợ bởi bóng đêm.

Hắn cất rất nhiều tạp phiến bên trong tạp bao của mình, để an toàn nên hẳn còn làm thêm một tấm {Đại Nê Thu} khác. Nếu như không may, tấm khí lưu tạp bị phá hủy trên đường bỏ chạy thì đúng là quá buồn cười. Trừ những thứ này ra, hẳn còn mua vài tấm năng lượng tạp cấp bốn với một tấm khí lưu tạp tốc độ cao. Tấm {Đại Nê Thu} không có ưu thế về tốc độ, sở trường của nó là thay đổi phương hướng. Ngoài ra còn có tạp dùng để chiếu sáng, gia nhiệt... những tạp phiến này rất cần thiết ở nơi hoang dã. Trần Mộ tốn rất nhiều điểm cống hiến để mua những tạp phiến này, dù sao nếu không xài thì cũng lãng phí. Hẳn còn dùng điểm cống hiến đổi lấy một lượng lớn tiền tạp, dù là đi đến đâu thì cũng cần đến tiền, hẳn cũng mang theo bộ bút “Nhược Thủy” bên người.

Hắn dùng số điểm cống hiến còn lại để mua một độ nghi cực kì cao cấp, là một độ nghi dành riêng cho chiến đấu có sáu khe chứa tạp, ngoài ra nó còn có rất nhiều công năng khác như chỉ phương hướng, lập bản đồ.... Trừ năng lượng tạp ra, hẳn còn cầm năm tấm tạp phiến dự phòng khác.

Độ nghi này tốn hết 5000 điểm cống hiến, đây là độ nghi cao cấp nhất có thể mua được tại trụ sở.

Giày “đạn lực thảo”, phụ xích liên, hoa mặt quỷ đều được hẳn mang trên người, còn có ba viên đạn khói cực độc chưa từng dùng qua được giấu ở thắt lưng. Những thứ mà nữ ma quỷ cho hẳn đều rất hữu dụng.

Đã đến lúc xuất phát.

Dù đã khuya nhưng trong trụ sở luôn có người qua lại, rất nhiều chế tạp sư và người nghiên cứu tạp giới đều có thói quen làm việc vào ban đêm, ban ngày thì nghỉ ngơi. Điều này hoàn toàn trái ngược với tạp tu, có rất ít tạp tu hoạt động vào ban đêm. Lúc này có thể bắt gặp hai – ba chế tạp sư tụ tập một chỗ thảo luận, hoặc là vẽ mặt vôi vữa chạy đến chỗ kí bán, hoặc đi về phía siêu thị tài liệu tạp chọn.

Trần Mộ bình tĩnh bước đi giữa căn cứ, không có ai chú ý đến hắn.

Trong tòa cao ốc, cứ năm tầng thì có một tầng chuyên dùng để ra vào, có rất nhiều cửa ra vào được sắp xếp ở tầng này. Tuy nhiên những cửa ra vào này đều bị đóng chặt, muốn ra ngoài thì phải có quyền hạn tương ứng mới được. Nếu như có quyền hạn thì cứ cả phòng tạp qua, cửa sẽ tự động mở. Mỗi lối ra vào đều được lắp rất nhiều tạp giới dò xét xem người ra ngoài có khớp với phòng tạp hay không, chúng không hề bỏ qua một góc nhỏ nào.

Tất nhiên phòng tạp của Trần Mộ không có quyền ra ngoài.

Hắn lên đến tầng 15, giấu mình vào một góc tối, ở chỗ này hẳn có thể quan sát từng lối ra vào. Cửa ra ở ngoài cùng, chỉ có tạp tu mới mở được cửa, vì chỉ có bọn họ mới sử dụng khí lưu tạp để phi hành.

Vào giờ này có rất ít tạp tu đi ra ngoài, nhưng theo như Trần Mộ quan sát được thì bình thường trong khoảng thời gian một tiếng từ lúc này, trung bình mỗi lối ra đều có sáu, bảy tên tạp tu ra ngoài. Chủ ý của hắn là nhằm vào những người này, bây giờ hắn phải kiên nhẫn chờ đợi.

129. Chương 129: Liễm Tức Chí Cường (1)

Trong khoảng thời gian này nàng huấn luyện rất kham khổ, cũng tạo được một chút tiếng tăm trong trụ sở nhưng nàng chưa hài lòng. Nàng hy vọng bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, có thể hoàn thành được tâm nguyện xa vời trong lòng.

Nàng gia nhập Trữ gia là vì ở đây có những thiết bị huấn luyện tiên tiến, sự thật đã chứng minh lựa chọn của nàng là chính xác. Cao thủ trong căn cứ nhiều như mây, Bá Vấn, Mark Witt, ngay cả Will bây giờ cũng không thể xem nhẹ. Mỗi lần nghĩ đến đây, nàng đều tự khuyến khích bản thân, sao mình có thể để những người này bỏ xa chứ?

Nàng dốc sức tập luyện một cách liều mạng, kết quả là trình độ của nàng được đề cao rất nhanh.

Nếu như muốn duy trì dạng huấn luyện này thì cần có đủ điểm cống hiến, do đó nàng không ngừng tiếp nhận ủy thác. Ủy thác ở đây hoàn toàn khác với bên ngoài, không chỉ có rất nhiều loại mà độ khó cũng cao hơn mấy bậc. Thực hiện những ủy thác này cũng là cơ hội để nàng rèn luyện thực lực của bản thân.

Dù là ủy thác nào thì Trình Anh đều dốc hết sức thực hiện.

Ủy thác lần này cũng không ngoại lệ, nàng phải đến địa điểm ghi trong ủy thác vào lúc hai giờ sáng. Bây giờ là 1h30 sáng, với tốc độ của nàng thì thừa sức đến kịp.

Giống như mọi khi, nàng bước vào lối ra số 5, đây là con số ưa thích của nàng.

Đột nhiên nàng giống như nhận thấy sau lưng có thứ gì đó, hơi giật mình, nàng liền xoay phắt người lại nhưng đằng sau hoàn toàn trống vắng. Chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể thấy rõ toàn bộ lối ra vào, không hề có chỗ để ẩn nấp.

Trình Anh không khỏi cảm thấy buồn cười, có thể là do trong thời gian này mình tiếp nhận quá nhiều ủy thác nên thần kinh hơi nhạy cảm.

Nàng cầm phòng tập, chuẩn bị quét qua thì bỗng nghe được tiếng người đang chạy nhanh về phía này. Tiếng bước chân dồn dập vừa truyền đến thì nàng lập tức dừng tay lại.

Trần Mộ bám vào trần nhà, lạnh lùng nhìn Trình Anh ở bên dưới. Hắn đã quên cô gái từng gặp qua một lần này từ lâu, tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung vào tấm phòng tập trên tay nàng. Vì bám ở trên trần nhà nên hắn có thể nghe rõ tiếng bước chân bên ngoài.

Ánh mắt của Trần Mộ hờ hững không có chút sức sống nào, một lớp sương đen nhàn nhạt bao phủ hai mắt, giống như bên trong chỉ là một thế giới màu đen.

Mười giây.

Hắn nắm thời gian rất chính xác, bản thân chỉ có thể duy trì trạng thái liễm tức trong 150 giây. Mặc dù hắn có thể duy trì trạng thái này trong 180 giây nhưng con số này không có tác dụng trong kế hoạch của hắn.

150 giây, mỗi một giây đều vô cùng quý giá. Nếu như hết thời gian này mà hắn vẫn không trốn thoát được, có thể nghĩ ra hậu quả chờ đợi hắn là gì.

Trước khi lập ra kế hoạch này, hắn cũng từng suy xét xem có đáng để làm như vậy hay không. Hắn suy nghĩ thật lâu mới có câu trả lời – đáng giá! Trải qua chuyện Lôi Tử và nữ ma quỷ, khát vọng tự do của hắn càng thêm dữ dội. Hắn không phải không biết khi ở trong tay kẻ quyền thế thì phải tạm thời cúi đầu nhẫn nhịn, nhưng điều này cũng không đồng nghĩa hắn muốn tiếp tục cuộc sống như thế.

Hắn khát khao tự do!

Đầu óc của Trần Mộ suy nghĩ cực nhanh, đây là một trong số những điểm đặc thù của trạng thái liễm tức, đồng thời cũng là ưu điểm mạnh mẽ nhất.

Hắn như con thằn lằn bám chặt trên trần nhà, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, ánh mắt tập trung vào tấm phòng tap trên tay Trình Anh.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, còn có thể nghe ra đối phương đang chạy về phía này. Cửa số 5 là cửa ra vào duy nhất ở hướng này.

Trong chớp mắt Trần Mộ liền có phán đoán, một khi người kia tiến vào lối ra vào thì mình sẽ không còn chỗ ẩn núp, lập tức lăm vào thế bị động. Dù ở tình thế khẩn cấp nhưng Trần Mộ không hề lo lắng, nóng vội, hắn giống như một người đang lạnh lùng đứng nhìn một sự việc bình thường.

Ngược với thái độ bình tĩnh, hắn phản ứng rất mạnh bạo. Eo hơi co vào trong rồi đột nhiên đẩy mạnh ra ngoài, cùng lúc đó tay chân đang bám trên trần nhà đều dùng sức, cả người lao về phía Trình Anh như một bóng đen.

Hầu như cùng lúc Trần Mộ ra tay thì Trình Anh nhận ra sự khác thường, có người trên đầu! Sắc mặt của nàng tái đi, gần như vậy mà bản thân hoàn toàn không phát hiện ra, thật là đáng sợ. Trong nháy mắt có rất nhiều ý nghĩ xẹt qua đầu nàng, một nỗi sợ dâng lên trong lòng.

Mặc dù sự việc xảy ra bất ngờ nhưng Trình Anh vẫn thể hiện ra mình là một vị tập tu chuyên nghiệp, thực lực thâm hậu. Nàng vội ngã người xuống, trong tích tắc chạm vào mặt đất thì nàng thuận thế lăn về phía sau.

Cũng trong khoảnh khắc này, nàng lập tức mở độ nghi trên cổ tay.

Nàng tính rằng mình vừa đứng dậy là vừa kịp bắn ra sóng công kích thứ nhất. Nàng tin chắc chỉ cần bắn ra sóng công kích thì đối phương sẽ lùi về sau, do khoảng cách quá gần nên hắn sẽ không kịp tránh né. Nếu hắn lui lại thì càng có lợi cho nàng, một khi khoảng cách giữa hai người được kéo giãn thì nàng có thể nắm quyền chủ động, thay đổi cục diện.

Nhưng nàng còn chưa kịp đứng dậy thì một lực kéo mạnh từ phòng tap được nắm chặt trên tay truyền đến, trong chốc lát tấm phòng tap đã biến mất.

Ngay lập tức nàng lộ ra vẻ cực kì hoảng sợ!

Nàng vội vàng dùng lực ở eo lăn qua một bên, nhưng đối phương không hề tấn công như nàng dự đoán, điều này khiến nàng hơi ngạc nhiên. Thừa cơ hội này, nàng liên tục lăn người ra xa đối phương, đến khi nàng thuận thế đứng dậy thì vẫn không thấy đối phương tấn công. Trình Anh cố gắng trấn tĩnh lại, hai chân hơi co lại tạo nên tư thế phòng thủ, có thể dùng sức bất cứ lúc nào. Mặt nàng trắng bệch, vừa rồi đối phương đoạt lấy phòng tap của mình rất dễ dàng, nếu như đối phương muốn giết mình thì chỉ cần một con dao, không, một cây đinh sắt cũng đủ rồi.

Đã rất lâu rồi nàng không gặp loại nguy hiểm như thế này, hoàn cảnh sinh tử mang đến áp lực vượt xa mọi loại ủy thác khác. Nàng từng thực hiện rất nhiều ủy thác nhưng chưa lần nào lại khiến nàng sợ hãi đến vậy.

Đối phương bất ngờ xuất hiện, lại hoàn toàn áp chế mình, có thể thấy thực lực của đối phương vượt xa bản thân! Nàng biết khi đối mặt với dạng cao thủ này thì bản thân không có cơ hội chống cự nào.

Loại cảm giác này thật sự rất khó chịu!

Nàng quật cường ngẩng đầu nhìn về phía kẻ cướp phòng tap của mình, nàng không hiểu hắn cướp phòng tap để làm gì? Một người có thân thủ kinh khủng như thế mà lại đi cướp phòng tap, còn là một tấm phòng tap rất bình thường.

Khi Trình Anh thấy rõ dáng vẻ của kẻ đánh lén mình thì sắc mặt liền thay đổi, giật mình đến nỗi chỉ chút nữa là la lên.

Là hắn! Là tên thiếu niên da khô vàng mà mình gặp bên ngoài phòng huấn luyện, không ngờ lại là hắn! Đột nhiên nàng nhớ tới điểm số kinh khủng ở hạng mục tránh né trong phạm vi nhỏ của hắn, nàng càng khẳng định thiếu niên này là một tên tập tu cận chiến có thực lực rất mạnh.

Nàng không biết thực lực của Trần Mộ khủng khiếp đến mức nào, nhưng nàng hiểu rõ mình không thể chống lại đối phương. Hắn ở trên đỉnh đầu mình từ lúc nào? Ở trên đó bao lâu? Nàng hoàn toàn không phát giác

được chút nào, hơn nữa từ lần đánh lén vừa rồi có thể thấy trình độ của hai bên chênh lệch rất nhiều.

“Người là ai?” Trình Anh mang theo vài phần sợ hãi, đề phòng nhìn Trần Mộ.

Sự việc nói thì dài nhưng thật ra chỉ xảy ra trong 5 giây ngắn ngủi.

Trạng thái liêm tức đã trải qua 15 giây, Trần Mộ thầm tính trong lòng, hoàn toàn không để ý đến Trình Anh.

Hắn không cần phải quan tâm, hơn nữa cũng không có thời gian.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất quét phòng tạp của Trình Anh qua cửa ra. Hắn nhắm tính thời gian để mở cửa là 5 giây, như vậy khi mình ra ngoài thì trạng thái liêm tức còn lại 130 giây.

Thấy Trần Mộ quét phòng tạp qua cửa ra thì Trình Anh liền hiểu được mục đích của Trần Mộ. Thiếu niên này chắc chắn không có phòng tạp, hoặc là không có quyền ra vào! Hắn muốn dùng phòng tạp của mình để mở cửa, khuôn mặt của nàng liền tái nhợt. Nàng không biết Trần Mộ và Trữ gia có quan hệ như thế nào, nhưng nàng hiểu rõ nếu để hắn bỏ trốn thì mình sẽ có kết cục rất thê thảm.

Trữ gia có phong cách chỉ quan tâm đến kết quả, không cần biết quá trình ra sao.

“Người làm như vậy cũng vô dụng thôi, tạp giới dò xét ở đây đã phát hiện ra người nên cửa không mở đâu.” Trình Anh cắn răng nói, sắc mặt của nàng trắng bệch. Nàng không thể chết khi còn chưa hoàn thành tâm nguyện của bản thân, nhưng nàng cũng không muốn vì chuyện này mà đánh mất vị trí của mình ở trụ sở Trữ gia. Nếu như không thể trở nên mạnh mẽ hơn thì tâm nguyện của bản thân cũng chỉ như hoa trong gương, trắng dưới nước mà thôi.

Trần Mộ không quan tâm đến lời nói của nàng, mà lắng tai nghe tiếng bước chân ở bên ngoài. Hắn nhanh chóng phán đoán ra vị trí chính xác của đối phương, còn cách chỗ này 20 mét.

Thấy Trần Mộ không hề có hành động nào, Trình Anh cũng không biết nên làm gì vào lúc này. Khi tạp giới phát hiện người ở lối ra vào khác với tư liệu trong phòng tạp, chắc chắn cửa ra sẽ đóng chặt. Mỗi cửa ra đều chỉ cho phép một người ra vào chính là để ngăn ngừa trường hợp như thế này.

Bây giờ nàng không sợ đối phương chạy thoát khỏi trụ sở mà sợ hắn giận cá chém thớt. Nàng cũng nghe thấy tiếng bước chân, nàng rất hy vọng có người mau chóng đến đây ngăn tên điên này lại.

Năm giây trôi qua.

Tư! Cánh cửa liền mở ra!

Sao, sao có thể như vậy? Trình Anh mở to mắt, choáng váng nhìn cánh cửa đang mở! Không có khả năng! Cửa ra chưa bao giờ mở khi có hai người bên trong, đã có rất nhiều người thử qua nhưng chưa một ai thành công.

Tại sao cánh cửa lại mở ra chứ? Trình Anh ngẩn người ra trong phút chốc.

Tiếng bước chân im bật, người kia đã đến cửa rồi.

“Trần Mộ!” Trong tiếng kêu của người mới đến đầy vẻ kinh ngạc, đồng thời khiến cho Trình Anh bừng tỉnh. Nàng nhìn về phía lối vào, là Bá Vấn.

“Đứng lại.” Tiếng hét của Bá Vấn không lớn nhưng lại rất lạnh, hắn nhìn chằm chằm vào Trần Mộ.

Bá Vấn âm trầm nhìn tên thiếu niên đang muốn bỏ trốn, lần đầu tiên Trình Anh thấy vẻ mặt của Bá Vấn âm trầm, xanh mét như thế. Trong ấn tượng của nàng thì Bá Vấn luôn lộ ra vẻ ôn hòa, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười say đắm. Mặc dù nàng biết tính cách thực sự của Bá Vấn không giống với biểu hiện bên ngoài, nhưng mỗi lần nhìn thấy nụ cười thân thiết của hắn thì đều bị ảnh hưởng.

Bá Vấn có thù oán với tên thiếu niên này sao? Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Trình Anh.

Trần Mộ cũng chú ý tới Bá Vấn nhưng không giống với Trình Anh, vẻ mặt của hắn hoàn toàn không thay đổi, vẫn là bộ dáng không vui không buồn đó. Trần Mộ hồ hững nhìn Bá Vấn, trong đầu của Trần Mộ thì

sự xuất hiện của Bá Vấn là một nhân tố không rõ. Nếu như không biết thì không cần phải nghĩ nhiều làm gì.

Lúc này thời gian cực kì quý giá.

Không hề do dự, Trần Mộ nhảy ra khỏi cửa. Sự xuất hiện của Bá Vấn sẽ khiến cửa đóng lại, cho nên hắn có rất ít thời gian.

Sự quyết đoán của Trần Mộ nằm ngoài dự liệu của mọi người, kể cả Bá Vấn. Tuy nhiên hắn phản ứng rất nhanh, hừ một tiếng rồi đạp mạnh hai chân, cả người liền lao về phía trước. Hắn hiểu chỉ cần chần chừ một chút thì Trần Mộ sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của mình, nếu như biến mất thì rất có thể là biến mất vĩnh viễn. Tập tu của Thập Tự Dạ am hiểu nhất là ẩn nấp.

Tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, tạp giới dò xét đã phát hiện ra sự lạ thường.

Nhìn thấy cánh cửa đang nhanh chóng đóng lại, Bá Vấn không hề đắn đo nghiêng người lách qua, bắt chấp nguy hiểm có thể bị cánh cửa kẹp ngang người.

Vừa nhảy ra khỏi cửa thì Bá Vấn rơi nhanh xuống bên dưới, tuy nhiên hắn vẫn còn thấy Trần Mộ. Cách Bá Vấn chừng 100 mét, Trần Mộ đã mở khí lưu tạp, bay về phía bắc với tốc độ rất nhanh! Bá Vấn thầm giật mình trong lòng, Trần Mộ chỉ nhảy ra ngoài sớm hơn mình một giây nhưng đã kịp mở độ nghi, ngừng thể rơi xuống, lại còn điều chỉnh phương hướng.

Điều này cần năng lực tính toán cùng năng lực khống chế chính xác đến cỡ nào a!

Sắc mặt của Bá Vấn hơi thay đổi, càng thêm chắc chắn Trần Mộ thuộc Thập Tự Dạ. Đột nhiên hắn hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Trình Anh cũng bay ra ngoài, tuy nhiên hắn mau chóng tập trung lực chú ý lại. Đối mặt với tạp tu của Thập Tự Dạ, nếu như bản thân không giữ tỉnh táo thì đừng nói báo thù, ngay cả tính mạng cũng khó giữ.

Lúc này Bá Vấn thể hiện ra toàn bộ thực lực của hắn! Độ nghi trên cổ tay không biết được mở từ lúc nào, chỉ thấy thân hình của hắn dừng lại giữa không trung một chút rồi nhanh chóng tăng tốc.

Hiển nhiên khí lưu tạp của Bá Vấn không phải hàng hạ cấp, tốc độ của nó còn nhanh hơn tám khí lưu tạp mà Trần Mộ mua. Cả người Bá Vấn như một viên đạn pháo, gào thét bay theo sát Trần Mộ.

Hắn vừa xác định thân phận của Trần Mộ liền chạy đến chỗ Trần Mộ ở, nhưng lại thấy căn phòng trống không. Hắn liền nghĩ có thể Trần Mộ đang làm chuyện gì đó. Hắn không biết Trần Mộ đến trụ sở để làm gì nhưng tiềm thức của hắn cho rằng Trần Mộ có âm mưu.

Trữ Bằng và Trữ Diễm không có mặt ở trụ sở, người phụ trách tạm thời ở đây cũng không biết thân phận của Bá Vấn. Hắn chuẩn bị đến Trữ gia ở thành Ami để tìm gia chủ ngay trong đêm, không ngờ lại gặp Trần Mộ ở cửa ra số 5.

Trần Mộ không hề bỏ qua Bá Vấn đang theo sát phía sau, đối phương thuộc về nhân tố ngoài ý muốn, thực lực vượt qua dự tính của hắn. Tám khí lưu tạp trên tay Bá Vấn chắc chắn là cấp bốn, chỉ có khí lưu tạp cấp bốn mới có khả năng tăng tốc kinh người đến vậy. Điểm quan trọng nhất là Bá Vấn thể hiện ra địch ý với Trần Mộ, hắn liền xem Bá Vấn là kẻ thù.

Tâm tình của Trần Mộ không hề thay đổi, vẫn tỉnh táo, lạnh lùng như cũ.

Nếu như không có biện pháp đối phó thì đối phương sẽ bắt kịp mình sau 5 giây. Mà đối phương muốn ra đòn tấn công thì ít nhất phải 2 giây sau.

Phán đoán này khá khách quan. Giai đoạn tăng tốc ban đầu khi phi hành là lúc tốc độ tăng mạnh nhất, thân thể phải chịu sức ép rất lớn do việc tăng tốc mang đến. Không chỉ vậy, tạp tu còn phải điều chỉnh sự thăng bằng trong khi phi hành, cho nên tạp tu rất khó tấn công trong giai đoạn này. Bá Vấn sử dụng khí lưu tạp cấp bốn nên có khả năng tăng tốc rất mạnh, đồng thời cơ thể cũng gánh sức ép rất lớn. Nếu muốn tấn công trong trạng thái này thì cần có thực lực cực kì kinh khủng.

Bá Vấn dù mạnh nhưng vẫn còn cách xa mới đạt tới trình độ này.

Vừa có phán đoán thì Trần Mộ liền điều chỉnh, cảm giác trong độ nghi nhanh chóng thay đổi. Hắn đã thay tạp phiến trong thời gian chưa tới 0.6 giây. Ở trạng thái liềm tức, trình độ của Trần Mộ được phát huy đến mức độ lớn nhất, vượt xa bình thường. Ở trạng thái bình thường, dưới tình huống này thì hắn cần 1.2 giây mới thay đổi xong tạp phiến, con số này có thể được xem là khá xuất sắc trong giới tạp tu trung cấp. Nhưng bây giờ chỉ cần 0.6 giây, cũng có nghĩa hắn đã đạt tới một cấp độ mới, qua đây cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của Liềm Tức pháp.

Khí lưu tạp tốc độ cao được thay bằng {Đại Nê Thu}, cùng đưa tốc độ với khí lưu tạp cấp bốn là một việc làm ngu ngốc.

Cảm giác của Trần Mộ lại tiếp xúc với khí lưu tạp {Đại Nê Thu}. Không cần nghĩ ngợi, Trần Mộ đột nhiên hạ độ cao, bay về phía khu dân cư bên dưới với tốc độ kinh người.

Bá Vấn liền phản ứng, hướng bay hơi chệch xuống dưới. Phản ứng của hắn rất nhạy bén, nếu như Trần Mộ không thay đổi phương hướng thì sau hai giây Bá Vấn vẫn có thể chặn Trần Mộ lại. Hơn nữa bây giờ hắn có thể lựa chọn phương hướng, phạm vi ngăn chặn khá lớn. Dù cho Trần Mộ có bay hướng nào thì cũng không thể thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn.

Không chỉ có vậy, một lưỡi đao hình lưỡi liềm màu đỏ như máu xuất hiện trên tay hắn, có thể bắn ra ngoài bất cứ lúc nào. Đây là {Huyết Duệ} tạp! Bởi vì đang bay nên Bá Vấn lựa chọn tạp phiến cấp ba, như vậy thì hắn có thể khống chế chính xác hơn. Lúc này không cần lực sát thương lớn, mà là cần sự chính xác cho nên hắn lựa chọn tạp phiến này.

Có lẽ ngay cả Trần Mộ cũng không ngờ tạp phiến mình vừa chế tạo ra lại được dùng để đánh bản thân mình, thế giới này quả thật rất kì diệu.

23 giây! Trạng thái liềm tức đã trôi qua 23 giây, mọi việc đến giờ vẫn khá thuận lợi. Việc ngoài ý muốn duy nhất là sự xuất hiện của Bá Vấn.

Từ lúc cửa ra được mở đến bây giờ chỉ chưa đầy ba giây, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này thì dù là biểu hiện của Bá Vấn hay Trần Mộ đều khiến người khác rung động. So sánh với hai người thì Trình Anh khổ cực đuổi theo phía sau thua kém hơn nhiều. Nàng không có năng lực khống chế kinh người như Trần Mộ, cũng không có tạp phiến cấp bốn như Bá Vấn. Mặc dù nàng có thực lực nhưng trước mặt hai vị tạp tu mạnh mẽ này thì rất mờ nhạt.

Nàng cắn răng đuổi theo nhưng không dám đến quá gần. Sở dĩ nàng bắt chấp nguy hiểm đuổi theo cũng là có lí do, dù nói thế nào thì tấm phòng tạp dùng để mở cửa là của nàng. Mặc dù tên thiếu niên này có thực lực xuất chúng, nhưng nàng tin rằng không một ai có thể trốn thoát khỏi địa bàn của Trữ gia. Sự lớn mạnh, căn cơ vững chắc của Trữ gia tại thành Ami đã khắc sâu trong đầu Trình Anh. Nếu như cuối cùng tên thiếu niên này bị bắt, dù phòng tạp của mình bị cướp đoạt nhưng Trữ gia vẫn tiếp tục truy cứu thì đúng là một chuyện rất phiền phức.

Nếu...nếu như thực sự do việc này mà nàng không thể ở lại trụ sở..thì nàng không có cách nào chịu nổi. Trụ sở Trữ gia, đây là con đường duy nhất có thể khiến nàng trở nên mạnh mẽ vào lúc này. Nàng có xuất thân tầm thường nên càng quý trọng cơ hội khó nắm bắt này.

Ai cũng không biết đằng sau sự hào sảng của nàng là nỗi khao khát lực lượng đến mức nào.

Nàng không muốn từ bỏ nên mới bắt chấp nguy hiểm mà đuổi theo. Có lẽ nàng không có tác dụng gì, nhưng nàng hy vọng qua cách này để thể hiện thái độ của bản thân, tạo được ấn tượng tốt với Trữ gia.

Đến khi thấy cảnh giao chiến của hai người chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi thì tất cả ý nghĩ trên đều bị nàng vứt lên chín tầng mây, chỉ còn lại sự ứng biến thần kì của hai người.

Quá lợi hại!

Kỹ xảo và khả năng ứng biến mà hai người thể hiện trong hai ba giây đó chắc chắn có thể sánh với tuyệt tác trong sách giáo khoa. Hai người giao chiến vài hiệp chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, những kỹ xảo này không có màu sắc rực rỡ, không bắt mắt nhưng nội dung kỹ thuật được lộ ra đủ để khiến các cao thủ trong trụ sở xấu hổ mà chết.

Dưới con mắt nghề nghiệp của nàng, Trần Mộ phán đoán thời cơ chính xác đến đáng sợ, tốc độ thay đổi tập phiên kinh khủng. Còn Bá Vấn thì phản ứng nhanh như chớp, khả năng ứng biến của hắn không thể chê vào đâu được.

Nàng hâm mộ nhìn hai người phía trước, thực lực như vậy mới là mạnh mẽ a! Thực lực của họ mạnh hơn mình nhiều lắm. Trong trận giao chiến ngắn ngủi của bọn họ, dù là để nàng thay bên nào thì cũng đều thất bại.

Nàng không dám đến gần, dù sao thì nàng không có khả năng nhúng tay vào cuộc tranh đấu ở cấp bậc này. Tuy nhiên nàng cũng không rời xa, không phải lúc nào cũng có thể chứng kiến trận đấu như vậy. Từ đây nàng có thể học tập được rất nhiều thứ.

Khi nàng thấy Trần Mộ đột nhiên lao xuống khu dân cư bên dưới thì còn khó hiểu, nhưng chỉ chốc lát nàng liền nhớ đến điểm số khác thường ở mục né tránh trong phạm vi nhỏ trong phòng huấn luyện phi hành lúc trước.

Sắc mặt của nàng liền thay đổi!

Đúng như suy đoán của Trình Anh, Trần Mộ muốn lợi dụng ưu thế này, nhưng trước hết hắn phải an toàn tiến vào địa hình phức tạp trên mặt đất.

Dưới trạng thái liễm tức, đầu óc của Trần Mộ cực kì tỉnh táo, mỗi một yếu tố đều được hắn tính toán. Ở trạng thái này hắn có thể phát huy mọi khả năng của mình đến giới hạn cao nhất, ví dụ như một trong số kỹ năng mà hắn am hiểu là động tác chiến thuật trên không. Nếu để cho Trần Mộ tự đánh giá thì không thể coi động tác chiến thuật trên không là kỹ năng mà hắn am hiểu, trong mắt hắn thì động tác chiến thuật mà bản thân học được chỉ có độ khó 70.

Nếu như độ khó 80 được xem là tốt, vậy 70 thì sao?

Trong trạng thái liễm tức, suy nghĩ của Trần Mộ cực kì tập trung, không hề nghĩ ngợi đến những chuyện không liên quan. Trần Mộ chọn kỹ năng này bởi vì hắn tính toán rằng trước khi mình xuống mặt đất thì còn phải dùng kỹ năng này tránh né đòn tấn công của đối phương. Hắn đoán rằng trong thời gian này Bá Vấn chắc chắn sẽ tấn công mình.

Trần Mộ đột nhiên bay theo hình xoắn ốc giữa không trung, thân thể của hắn bỗng xoay tròn, hơi nghiêng xuống bên dưới, quỹ đạo cực kì quỷ dị. Bá Vấn vừa tập trung vào Trần Mộ, chuẩn bị bắn lưới đao trên tay ra thì đột ngột mất mục tiêu. Hắn vội vàng thu hồi cảm giác, lưới đao màu đỏ trên tay run nhẹ, tạo ra những gợn sóng rất nhỏ nhưng chỉ một lúc sau liền nằm vững trong bàn tay hắn.

Nhịp thở vừa rối loạn một chút thì suýt nữa không khống chế được cảm giác. Điều này rất khó chịu!

Hắn vô cùng ngạc nhiên, hầu như mỗi đời Trữ gia đều nghiên cứu về Thập Tự Dạ. Tư liệu được tích lũy trong gia tộc tuy không nhiều nhưng hắn vẫn có thể tìm ra một ít manh mối. Thập Tự Dạ có hai kỹ năng mạnh mẽ nhất, một là Chữ Thập, hai là Liễm Tức pháp. Một kỹ năng là để tấn công, kỹ năng còn lại là để ẩn nấp, di chuyển trong bóng đêm. Khi phối hợp hai kỹ năng này với nhau để ám sát thì rất khó đề phòng, nhưng trong tất cả tư liệu đều không đề cập đến việc tập tu Thập Tự Dạ am hiểu cận chiến.

Mặc dù gia chủ Trữ Hiền bị chết bởi chữ thập ở khoảng cách rất gần, nhưng điều này cũng không có nghĩa chữ thập là một loại kỹ năng cận chiến. Chữ Thập là kỹ năng nổi tiếng nhất của Thập Tự Dạ, cũng là điểm mà Trữ gia hiểu rõ nhất. Nó là kết cấu năng lượng có hình chữ thập do {Thập Tự} tập bắn ra, uy lực cực kì mạnh mẽ. Tuy nhiên {Thập Tự} tập lại là một tấm tạp phiên chuyên tấn công từ xa điển hình.

Trong nhiều vụ ám sát do Thập Tự Dạ gây ra, phần lớn đều là mai phục trong bóng tối rồi dùng {Thập Tự} tập bắn ra một đòn trí mạng. Chưa bao giờ nghe nói qua tập tu của lưu phái này cận chiến với người khác.

Nhưng động tác chiến thuật trên không lại là môn học điển hình của tập tu cận chiến. Hơn nữa động tác chiến thuật quay theo hình xoắn ốc giữa không trung có độ khó là 70, chỉ có tập tu cận chiến kiên định nhất mới học được. Chẳng lẽ Thập Tự Dạ bây giờ cũng tập luyện?

130. Chương 130: Liễm Tức Chí Cường (2)

Động tác chiến thuật đa cấp là chỉ tổ hợp gồm các động tác chiến thuật trên không, nếu gồm 2 động tác thì gọi là chiến thuật song cấp, nếu gồm 3 động tác thì gọi là chiến thuật 3 cấp, cứ thế mà gọi tiếp. Tuy Bá Vấn không phải là tập tu cận chiến nhưng vẫn biết kiến thức cơ bản. Một bộ chiến thuật song cấp nếu bao gồm hai động tác chiến thuật có độ khó 60 thì độ khó của nó vượt xa một động tác chiến thuật độ khó 70, vì thế khi tập tu sử dụng chiến thuật đa cấp thường là gồm những động tác chiến thuật trên không có độ khó thấp.

Thực hiện liên tiếp hai động tác chiến thuật có độ khó 70, độ khó của bộ chiến thuật song cấp này đã đạt tới con số rất kinh khủng. Bá Vấn đã xác định Trần Mộ là một tập tu cận chiến.

Trình Anh đứng nhìn từ xa lại càng hoảng sợ. Đây là lần đầu nàng thấy chiến thuật song cấp được tổ hợp từ hai động tác có độ khó 70.

Bá Vấn thấy bản thân không thể khoá Trần Mộ được, vẫn giữ lưỡi dao trên tay. Nếu như đòn tấn công đầu tiên mà không trúng thì lòng tin của tập tu viễn trình sẽ bị ảnh hưởng. Do đó cao thủ thường không ra tay một cách tùy tiện, bọn họ luôn kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, không bắn thì thôi, đã bắn là phải trúng.

Bá Vấn rõ ràng là một cao thủ.

Hắn đang chờ đợi thời điểm động tác cá quẫy mình của Trần Mộ chấm dứt.

Động tác cá quẫy mình đòi hỏi kỹ thuật điều khiển khí lưu tập rất cao, có thể nhận ra điểm này từ độ khó 70 của nó. Yêu cầu của nó là tập tu phải khống chế ba luồng khí lưu khác nhau, số lượng khí lưu càng nhiều thì quỹ đạo càng khó đoán trước. Nếu một tập tu có thể thực hiện động tác cá quẫy mình, đủ để chứng minh hắn có năng lực khống chế cảm giác rất mạnh.

Chiến thuật đa cấp có hiệu quả tránh né rất tốt nhưng cũng có khuyết điểm. Nó yêu cầu tố chất thân thể và khả năng điều khiển khí lưu tập rất cao, hơn nữa trong tích tắc khi chấm dứt động tác thì thường lộ ra sơ hở. Nguyên nhân là do nó tạo ra sức ép cho thân thể quá lớn nên trong khoảnh khắc cuối cùng, khi sức ép này lên tới đỉnh điểm thì các tập tu bình thường sẽ bị mất đi tri giác.

Tất nhiên không phải ai cũng bị như vậy, một số tập tu cận chiến có thân thể cường tráng dị thường, có thể chịu được sức ép này nên không gặp tình trạng trên. Một số tập tu cận chiến khác có ý thức chiến đấu xuất chúng thì tiến hành cải tiến chiến thuật đa cấp, bù đắp chỗ sơ hở.

Nhưng hai loại tập tu cận chiến này đều cực kì hiếm thấy.

Cũng không thể không nói đến lịch sử của tập tu cận chiến. Tập tu xuất hiện sớm nhất là các tập tu viễn trình, còn tập tu cận chiến chỉ mới xuất hiện. Thật ra tập tu cận chiến được phát triển từ tập tu viễn trình, có thể nói là một dị loại của tập tu viễn trình. Đây cũng là nguyên nhân khiến số lượng tập tu viễn trình hơn xa tập tu cận chiến. Hệ thống chiến thuật của tập tu viễn trình đã cực kì hoàn thiện, ngược lại thì hệ thống chiến thuật cận chiến còn rất thô sơ. Vốn bắt nguồn từ tập tu viễn trình nên bọn họ không am hiểu về việc rèn luyện thân thể, cộng thêm số lượng tập tu cận chiến vẫn tăng chậm, do đó sự phát triển của tập tu cận chiến không thể bì kịp tập tu viễn trình.

Về điểm này thì Bách Uyên Phủ và vực Ma Cấp Địch có ưu thế hơn nhiều.

Ngoài việc tập luyện chiến thuật hàng ngày thì hệ thống chiến thuật cũng có sự chênh lệch. Số lượng tập tu viễn trình nhiều gấp mười tập tu cận chiến, cao thủ tập tu cận chiến lại càng ít ỏi. Bất luận là hệ thống gì đi nữa thì sự phát triển của nó cũng không thể thiếu số lượng cao thủ tham gia. Bởi vì số lượng cao thủ quá ít khiến cho hệ thống lý luận không hoàn chỉnh, kết quả trực tiếp nhất là việc rèn luyện chiến thuật phổ biến của tập tu cũng không cao.

Bá Vấn đang chờ Trần Mộ lộ ra sơ hở, dù rất khó nắm được quỹ đạo của động tác cá quẫy mình. Bá Vấn rất tỉnh táo, lưỡi dao trên tay có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

Ánh mắt của Bá Vấn sáng lên, vẻ mặt chăm chú, lưỡi dao trên tay như muốn bắn ra. Mặc dù không thể khóa mục tiêu được nhưng Bá Vấn vẫn chăm chú quan sát Trần Mộ, bởi vì động tác cá quẫy mình chắc chắn sẽ kết thúc. Hắn đang nhìn vào khu vực mà bản thân đoán rằng động tác cá quẫy mình sẽ kết thúc.

Dù Trần Mộ chỉ ngưng lại 0,1 giây thì cũng đủ cho hắn rồi.

Hắn giống như một tên thợ săn đã sắp đặt cạm bẫy hoàn hảo, chỉ chờ con mồi tiến vào chỗ chết. Ánh mắt của hắn tập trung vào khu vực có đường kính 30 mét, đó là nơi hắn cho rằng Trần Mộ sẽ kết thúc chuỗi động tác chiến thuật.

Trần Mộ càng lúc càng tới gần!

Bá Vần hơi híp mắt, cơ bắp toàn thân như co lại! Trần Mộ đã đến sát khu vực, sắp chui vào cái bẫy. Bá Vần điều chỉnh lưỡi dao trên tay tới trạng thái tốt nhất, có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

Đột nhiên Trần Mộ làm một động tác ngoài dự đoán của mọi người.

Chiết hình biến hướng!

Vừa mới chạm vào khu vực tập trung của Bá Vần thì Trần Mộ đột ngột thực hiện động tác chiết hình biến hướng, lượn xéo qua khu vực hình tròn nguy hiểm.

Động tác này nằm ngoài mọi dự đoán của Bá Vần, khiến hắn hoàn toàn bất ngờ! Trong lúc vô thức hắn đã buông lỏng lưỡi dao trên tay.

Chiết hình biến hướng có độ khó là 10, là động tác chiến thuật trên không cơ bản nhất. Thế nhưng một động tác chiến thuật dành cho đám lính mới lại đánh lừa được Bá Vần, cao thủ trẻ tuổi của Đông Hành Trữ gia.

Đây là động tác chiến thuật trên không cơ bản nhất, thế nhưng lại được sử dụng một cách cực kì khéo léo. Thực sự đây là một bộ chiến thuật 3 cấp chứ không phải là chiến thuật song cực! Quan trọng hơn, độ khó của chiến thuật 3 cấp trên không này là 70,70,10. Bá Vần bị bất ngờ trước tổ hợp động tác chiến thuật quái dị như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Hai động tác chiến thuật trên không có độ khó rất cao trước đó khiến người ta có ảo giác rằng đây là một chiến thuật song cực. Bộ chiến thuật song cực này có độ khó thực sự rất cao, không ai có thể ngờ được Trần Mộ còn có thể thực hiện thêm được một động tác chiến thuật, bởi vì mỗi người đều nhận ra nếu thêm một động tác chiến thuật nữa thì độ khó của bộ chiến thuật ba cấp này sẽ đạt tới một mức kinh khủng, căn bản không thể thực hiện được.

Song ai cũng không thể ngờ Trần Mộ lại sử dụng thêm một động tác chiến thuật trên không hạng bét, độ khó chỉ có 10, tạo nên một bộ động tác chiến thuật 3 cấp cực kì quái dị. Sắc mặt Bá Vần lúc này cực kì khó coi, người luôn được coi là thiên tài như hắn vậy mà lại bị một gã thiếu niên ít tuổi hơn vượt mặt. Lúc này từ trong lòng hắn dâng lên một cảm giác khuất nhục, sắc mặt xanh mét cực kì dữ tợn. Nếu như lúc đầu hắn chỉ vì Trần Mộ là tạp tu của Thập Tự Dạ nên mới đuổi giết, thì nay lại có thêm một lí do khác.

Hắn có thể chấp nhận thất bại nhưng quyết không thể bị kẻ địch đùa giỡn!

Trình Anh đứng từ xa quan sát trận kịch chiến phía trước, lúc này nàng có vẻ rất kinh ngạc, không thể tin nổi.

Thân thủ của Bá Vần vượt xa sự tưởng tượng của nàng, đánh giá một cách khách quan thì trình độ của hắn phải cao gấp đôi nàng. Nếu như nói thực lực của Bá Vần khiến nàng giật mình thì thực lực của gã thiếu niên khiến nàng không thể tưởng tượng nổi. Trước đây nàng cũng cho rằng thân thủ người này rất cao, nhưng bây giờ thì nàng đã nhận ra phán đoán của mình vẫn còn kém thực tế rất xa. Nàng cảm thấy cho dù đệ nhất cao thủ tạp tu cận chiến trong trụ sở là Mark Witt cũng không phải đối thủ của hắn ta.

Động tác quay cuồng hình xoắn ốc khiến nàng hoa cả mắt, động tác cá quẫy mình khiến nàng kích động, nhưng động tác chiết hình biến hướng tiếp theo lại để nàng khâm phục tên thiếu niên sắc mặt vàng vọt này.

Đây mà là tạp tu cận chiến nổi tiếng với những chiến thuật thô ráp sao? Khéo léo đến không thể tin được, nàng cảm thấy mình không thể hình dung được chiến thuật của thiếu niên đó. Nàng cảm thấy được sức mạnh của trí tuệ trên người hắn.

Trong lòng Trần Mộ không có chút dao động nào, tỉnh táo như thể tình huống lúc này không hề liên quan đến hắn.

Đã 30 giây trôi qua.

Bây giờ hần chỉ còn cách nóc căn nhà bên dưới 20 mét, mà thời gian thì còn dư 120 giây. Trong 2 phút này hần phải giết chết Bá Vấn hoặc là thoát khỏi hần.

Cách tốt nhất là bỏ chạy, lúc này Trữ gia trong trụ sở hần là đã phát hiện, chắc chắn sẽ phái tập tu truy bắt hần.

Bá Vấn thay tập phiên với tốc độ cực nhanh, {Huyết Duệ} tập chỉ dùng để tấn công đơn lẻ, không đủ uy lực cho những lúc như thế này.

Không biết có phải là do bị kích thích hay không mà Bá Vấn đã phá vỡ kỉ lục về thời gian thay tập, chỉ mất 0,9 giây. Tuy nhiên lúc này hần cũng chẳng có lòng dạ để vui mừng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vẻ mặt dần bình tĩnh trở lại như sự bình lặng trước cơn bão táp.

131. Chương 131: Liễm Tức Chí Cường (3).

Cảm giác của Bá Vấn biến hoá quá mãnh liệt, ngay cả Trần Mộ cũng nhận ra. Linh cảm nguy hiểm dâng lên trong đầu hần. Hần ý thức được rằng đòn tấn công sắp tới mạnh hơn xa tất cả những gì mình từng gặp phải. Tuy vậy Trần Mộ vẫn rất tỉnh táo, tựa như là đang đứng xem mà thôi.

Đột nhiên hần cuộn tròn người lại, cùng lúc đó quanh người hần hiện ra năm tiểu lôi cầu.

Cùng lúc đó thì công kích của Bá Vấn đã tới.

Thiên Yển Ba Nhận!

Trên bầu trời đen kịt, Bá Vấn toả ra ánh sáng chói mắt như mặt trời, vô số lưỡi đao màu ngọc trắng lớn cỡ bàn tay điên cuồng lao xuống như chim én tấn công khu vực có Trần Mộ.

Pang pang pang!

Xung quanh Trần Mộ vang lên vô số tiếng nổ cùng những đạo ánh sáng. Đó là do những lưỡi đao điên cuồng công kích như mưa phủ trên phạm vi rộng khiến người ta có muốn tránh cũng không tránh được.

Trình Anh nhìn mà tái cả mặt! Tập phiên cấp bốn! Chỉ có tập phiên cấp bốn, hơn nữa phải cực phẩm trong những tập cấp bốn mới có uy lực khủng bố như vậy. Đây là lần đầu tiên năng được chứng kiến sự tấn công của tập cấp bốn. Thật là đáng sợ! Chỉ trong tích tắc phóng ra vô số lưỡi đao đánh xuống, dưới sự tấn công này thì ai có thể thoát nổi chứ? Không ngờ Bá Vấn lại mạnh mẽ đến như vậy.

Trong cơn mưa lưỡi đao lại có một quả cầu ánh sáng chói mắt, quả cầu ánh sáng này là do năng lượng bị vỡ ra tạo nên, cho dù là vô số lưỡi đao như mưa sao băng cũng không thể che đậy được ánh sáng của nó.

Nhưng ánh sáng này cũng không tồn tại được tới 1 giây thì đã bị tro bụi che lấp. Khu dân cư xung quanh bị công kích liền thi nhau sụp xuống, tro bụi tràn ngập khắp nơi.

Cơn mưa lưỡi đao không hề ngừng nghỉ, từng đợt từng đợt điên cuồng giáng xuống. Bá Vấn hoàn toàn không thèm để ý tới khu vực bên trong có người hay không, đối với hần đây không phải là vấn đề.

Lần tấn công này kéo dài 15 giây, trong 15 giây đó Bá Vấn cũng không biết mình đã phóng ra bao nhiêu lưỡi đao nữa. Sở dĩ hần ngừng lại không phải vì chủ động ngừng mà là do năng lượng trong độ nghi cũng đã sắp hết rồi. Mỗi một lưỡi đao đều là do năng lượng hình thành, nhiều lưỡi đao như vậy thì dù là năng lượng tập cấp bốn cũng chỉ có thể duy trì 15 giây. Cũng may là hần còn chưa mất đi lý trí, còn giữ lại một chút năng lượng, nếu không hần đã rơi thẳng xuống đất mà chết rồi.

Ngay khi hần vừa lao đảo chạm đất thì chút năng lượng cuối cùng trong độ nghi cũng hết sạch. Bá Vấn hai tay chống gối, thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt. Hần tuy có thể không chế tập phiên cấp bốn nhưng tấn công với trình độ này thì thực sự vẫn rất khó khăn, không thể duy trì lâu. Lần này có thể kiên trì lâu như vậy là đã vượt xa bình thường. Duy trì sự tấn công điên cuồng của tập phiên cấp bốn suốt 15 giây, thành tích này đủ để đưa hần vào hàng ngũ tập tu hạng nhất.

{Thiên Yển Ba} tạp là một tạp phiên cấp bốn có uy lực rất mạnh, nó có thể tạo ra lưỡi đao hình chim én, mà điểm lợi hại nhất có thể phóng ra rất nhiều lưỡi đao, tối đa có thể đạt tới một ngàn. Tuy nhiên thực lực của Bá Vấn có hạn, mỗi lần chỉ có thể phóng ra khoảng 600 lưỡi đao, đây cũng là một con số rất kinh khủng.

Tro bụi cũng dần dần tan đi, khu vực bị Bá Vấn dùng Thiên Yển Ba Nhận bầm vụn suốt 15 giây rốt cuộc cũng hiện ra.

Mặt đất lúc này bị cày nát, hiện ra vô số hố đất và dấu vết của những lưỡi đao, trông như những vết sẹo sau khi bị chém mấy ngàn đao vậy, càng nhìn càng thấy ghê tởm. Mà càng khiến người ta ghê tởm hơn nữa là trên mặt đất lại đang có một thiêu niên kiên ngạnh đứng thẳng.

Một thân người đầy máu đang đứng trên đất.

Trần Mộ thở hổn hển, quần áo trên người hắn bị chém vụn ra, hơn mười vết thương đang liên tục chảy máu, ướt đầm cả quần áo. Hai tay hắn chống xuống gối, há mồm thở dốc, chỉ có con ngươi của hắn là vẫn trong suốt và lạnh lùng, không thấy có chút tình cảm nào.

Song Cực Lôi Cầu tạp phóng ra năm tiểu lôi cầu thay hắn đỡ hầu hết số lưỡi đao, cuối cùng vì hết năng lượng nên mới biến mất, lúc đó Trần Mộ mới bị hơn mười lưỡi đao làm bị thương. Mặc dù nhìn qua thì hắn rất thê thảm nhưng thực sự thì không có vết thương trí mạng nào cả. Vấn đề duy nhất hắn gặp phải đó là cần phải nhanh chóng cầm máu, nếu không tình cảnh sẽ rất tồi tệ. Trên người hắn cũng có mang theo một số thuốc trị thương mà ma quỷ nữ để lại nhưng cần phải có một chỗ an toàn để dùng thuốc chứ không phải ở đây.

Tình cảnh lúc này có chút quỷ dị.

Hai người đối mặt làm cùng một động tác - chống gối, thở.

Bá Vấn cũng nhận ra sự quỷ dị của tình cảnh, nhưng khi ánh mắt của hắn chạm vào mắt Trần Mộ thì đột nhiên hắn thấy lạnh toát cả người.

Đây là con mắt của loài người sao?

Trần Mộ đang trong trạng thái liêm tức nên trong lòng vẫn rất bình tĩnh, hắn tính toán chuẩn xác những gì mình đang có, sau đó đưa ra phản ứng hợp lý nhất.

Hắn nhanh chóng thò tay vào trong người định lấy năng lượng tạp từ trong bao tạp ra.

Bá Vấn biến sắc, hắn biết rõ động tác Trần Mộ đang làm. Suy nghĩ của hắn rất căng thẳng, nếu để Trần Mộ thay năng lượng tạp trước thì hắn chết chắc. Trong độ nghi của hắn đã hết sạch năng lượng, hắn vội vàng với tới năng lượng tạp trên lưng mình.

Khi hắn thấy Trần Mộ lôi tạp bao ra thì hắn thoáng mừng rỡ. Một tạp tu chuyên nghiệp và không phải tạp tu sẽ có cách bố trí năng lượng tạp rất khác nhau. Năng lượng tạp của Bá Vấn được để trong túi chuyên dụng ở trên lưng, vừa tiện mang theo vừa dễ dàng lấy ra. Còn Trần Mộ chỉ là lính mới, Mark Witt cũng chưa dạy cho hắn kỹ xảo này nên tất cả năng lượng tạp của hắn đều để trong tạp bao.

Ở trong tình huống này lại là một khuyết điểm trí mạng.

Vừa nhìn thấy động tác của Bá Vấn thì Trần Mộ đã lập tức hiểu rằng nếu vẫn lấy năng lượng tạp thì đối phương nhất định sẽ nhanh hơn mình.

Trần Mộ liền không hề chần chừ mà lao tới Bá Vấn. Khoảng cách hai bên lúc này quá gần, chỉ khoảng 5 mét. Lúc đầu hắn thấy rằng cơ thể mình không còn thích hợp để đánh nhau, làm vậy sẽ mất máu nhanh hơn nên lựa chọn lấy năng lượng tạp. Nhưng do chưa có kinh nghiệm, sắp xếp vị trí năng lượng tạp không đúng nên tình cảnh của hắn rất xấu, hắn bèn lập tức thay đổi phương án.

Mất mạng và mất máu, không cần nói thì ai cũng biết là phải chọn cái nào.

Động tác của Trần Mộ khiến cho Bá Vấn lúng túng. Bá Vấn từ nhỏ đã được nuôi dạy để trở thành người thừa kế của Đông hành Trữ gia, chưa từng phải đánh nhau. Đối với hắn, đó là một thứ không hề có kỹ thuật, là hành vi của kẻ không có giáo dục, chỉ cần là người có danh phận thì sẽ không bao giờ làm. Hắn là

tập tu được dạy dỗ một cách chính thống nhất, quy phạm nhất, trong đó có đủ huấn luyện cảm giác, huấn luyện chiến thuật, thứ gì cũng có, chỉ không có dạy đánh nhau. Mà ở trong gia tộc thì cũng làm gì có ai dám tranh giành với hần, còn dám bảo vệ xung quanh thì chỉ lo hần có bị xước da hay không.

Mà Trần Mộ vốn là đứa trẻ lang thang, đánh nhau như cơm bữa, lúc ở Đông Vệ học phủ đã từng cùng Lôi Tử dẫn cho đám Aragon một trận như tử. Sau đó lại gặp ma quỷ nữ, hần mới biết được những thủ đoạn trong đánh nhau nếu dùng tốt cũng có thể giết người, hơn nữa lại càng đơn giản và nhanh gọn. Hần cũng có một số kỹ thuật đánh nhau, đã từng tập kích bóp vỡ yết hầu một tạp tu của Tả gia. Hơn nữa, hiện nay tốc độ, sức mạnh, phản xạ thần kinh của hần đều đã hơn xa lúc đó.

Đình!

Một tia sáng màu xanh biếc bắn thẳng tới sát chân Trần Mộ, trên mặt đất liền xuất hiện một cái lỗ bằng ngón chân cái. Trần Mộ khựng người lại, hần hiểu được hàm ý cảnh cáo của đối phương.

Bá Vấn ngăn cả người, lát sau mới nhớ ra Trình Anh, tâm trạng liền rất mừng rỡ. Trong độ nghi của hần và Trần Mộ đều đã hết năng lượng, lúc này thì Trình Anh, người yếu nhất trong số ba người lại trở thành nhân tố quyết định thắng bại của trận chiến này.

Trình Anh cắn răng, mím chặt môi, trong lòng nàng đang rất mâu thuẫn. Biểu hiện kinh người vừa rồi của Trần Mộ đã chinh phục nàng, chiến thuật xuất thần nhập hoá, đầu chí kiên nghị, không chịu cúi đầu khiến nàng rất có cảm tình với thiếu niên này. Trái lại, Bá Vấn không thêm quan tâm đến tính mạng của người dân khiến hạo cảm của nàng với hần hạ xuống còn số 0.

Nhưng mà nàng cũng không thể ngồi yên xem Bá Vấn bị Trần Mộ giết chết. Nếu như nàng để Bá Vấn bị giết, Trữ gia truy cứu tới thì nàng sẽ phải chịu trách nhiệm về những biến hoá phát sinh này, kết quả của nàng lúc đó sẽ quá rõ ràng rồi. Hơn nữa nàng nghi ngờ Bá Vấn và Trữ gia có quan hệ đặc biệt, nếu không hần sao có thể có nhiều tin tức như vậy. Hôm nay hần thể hiện thực lực siêu cường, hơn xa đám tạp tu bình thường. Bá Vấn trốn tránh mắt nhìn chăm chăm Trần Mộ, có điều vẫn không dám cầm năng lượng tạp trên tay vào độ nghi.

Trần Mộ và Bá Vấn lâm vào trạng thái giằng co, không ai dám động đậy.

Đúng lúc này thì ở chân trời xuất hiện vài chấm đen.

Tạp tu từ trong trụ sở của Trữ gia cuối cùng cũng đã xuất hiện. Trình Anh ở trên không thở dài một hơi, nàng hiểu rằng mình cũng đã không cần phải lựa chọn nữa rồi. Nàng mím chặt môi, liếc nhìn Trần Mộ, thần sắc của nàng hơi phức tạp. Nàng thấy rằng chuyện này cũng đã kết thúc, vận mệnh của thiếu niên này cũng đã được quyết định.

Còn sau đó hần gặp phải chuyện gì thì cũng chẳng liên quan tới nàng. Bản thân chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ có thể nhận lấy vận mệnh chứ không thể thay đổi nó.

Trần Mộ và Bá Vấn đứng trên mặt đất cùng chú ý tới những tạp tu đang nhanh chóng lại gần.

Bá Vấn thở ra một hơi, có Trình Anh ở bên uy hiếp, Trần Mộ tuyệt đối không dám làm loạn, mà chỉ cần các tạp tu kia đến thì hần sẽ không thể thoát nổi.

Ngay lúc này, trong con người Trần Mộ loé lên một tia sáng.

132. Chương 132: Liễm Tức Chí Cường (4)

Nhanh như thiểm điện, động tác không thể tránh thoát.

Ở trạng thái liễm tức, Trần Mộ có thể đem mỗi bộ phận trong cơ thể phát huy đến cực hạn, có lẽ kỹ xảo của hần còn kém xa ma quỷ nữ, nhưng đây đã là uy lực lớn nhất mà hần có thể phát huy. Thân thể hần trải qua trường kì luyện tập kiện thể thao kia, hơn nữa lại trải qua quá trình ma quỷ huấn luyện của ma quỷ nữ, chỉ về lực bộc phát thôi mà nói cũng đã rất kinh người. Chỉ là Trần Mộ đã quen với thân phận chế tạp sư nên không ý thức được ưu điểm này.

Bá Vấn hoảng hốt, tiềm thức mách bảo phải thối lui lại.

Trình Anh cũng đồng thời kinh hãi, nàng không nghĩ được ở thời khắc này mà Trần Mộ còn dám động thủ. Hắn không muốn sống sao? Cho dù hắn có thể giết chết Bá Vấn thì cũng không thể sống sót khỏi sự truy sát của nhiều tạp tu như vậy. Song nàng cũng không kịp nghĩ, nếu Bá Vấn thật sự bị Trần Mộ giết, như vậy chính mình cũng không thể giải bày nỗi oan khuất này.

Không đợi nàng tấn công, Trần Mộ đã ở sau lưng Bá Vấn, nhưng đáng hận nhất là hắn lại đem thân thể Bá Vấn yểm hộ cho mình, nàng căn bản không có cách nào tấn công.

Trình Anh mặt mày tái mét, trong phút chốc thù người ra, ánh mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng nhìn hai người trên mặt đất. Đây là phản công tối hậu hay sao? Nàng không nghĩ tình thế thiếu niên đó lại nóng nảy như vậy. Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh.

Chết tiệt! Tại sao lại như vậy? Nàng nhắm mắt cũng có thể nghĩ đến kết cục cuối cùng của mình. Bá Vấn bị giết chết, gã thiếu niên sẽ bị tạp tu của Trữ gia phản nộ xé thành mảnh nhỏ, mà chính mình lúc đó cũng sẽ phải chịu tất cả lửa giận của Trữ gia.

Đảo qua ánh mắt hoảng sợ của Bá Vấn. Ánh mắt Trần Mộ vẫn lạnh băng như cũ, khiến người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Mình phải chết sao? Bá Vấn rất muốn nhắm mắt lại, cái chết trước mắt làm hắn sợ hãi. Bất kể hắn cường đại ưu tú như thế nào nhưng cũng chỉ là một thanh niên mới hai mươi tuổi, tuyệt đại đa số những rắc rối trên đời hắn còn chưa có trải qua. Đột nhiên lúc này phải đối diện với cái chết ngoài ý muốn, sợ hãi là phản ứng bình thường.

Thật không thể ngờ mình lại chết ở trong tay tên thiếu niên mới mười sáu mười bảy tuổi này, còn nhỏ tuổi hơn cả mình. Thực lực, kinh nghiệm và tạp phiến mình đều hơn xa hắn, nhưng cục diện lại diễn ra như vậy, cho dù thực tại là như vậy, hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có thể có người có năng lực tính toán đạt đến trình độ này, nhất là lại ở trên người một vị thiếu niên mới có mười sáu mười bảy tuổi.

Thập tự dạ. Quả nhiên vô cùng xuất sắc.

Song Trần Mộ lại một lần nữa hành động ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn không giết Bá Vấn, hắn thậm chí còn không chạm vào Bá Vấn, mà chỉ nhẹ nhàng lấy đi năng lượng tạp cấp bốn trên tay Bá Vấn rồi bỏ chạy.

Nắm lấy tạp phiến, năm giây sau.

{Đại nê thu} đột nhiên phát động, từ bên người Bá Vấn lao ra, giống như một con cá chạch, uốn éo, dấy dựa mấy cái rồi biến mất ở giữa đường.

Bá Vấn ngây dại, Trình Anh cũng ngây dại!

Đến khi Trần Mộ biến mất, Bá Vấn mới có phản ứng. Đột nhiên đang ở tuyệt lộ gặp lại đường sống, tâm cảnh biến hoá kịch liệt làm đại não hắn ngây dại một lúc. Đến lúc tinh thần phục hồi lại thì Trần Mộ đã sớm biến mất không thấy đâu. Ngạc nhiên nhìn theo hướng Trần Mộ biến mất, một cổ hàn ý không hiểu từ đâu trong xương tuỷ phát ra, Bá Vấn cảm giác được máu huyết toàn thân cơ hồ đều đông lại, cảm thấy lạnh buốt.

Nắm được tâm lý sơ hở của hắn và Trình Anh, quyết đoán áp sát, từ tình thế sắp chết mà phản công tìm đường sống. Sau đó là ý định bỏ chạy, rút ra tất năng lượng tạp trên tay mình. Một mặt rút ngắn thời gian, mặt khác lại có thể trì hoãn thời gian mình đuổi theo. Nếu như mình muốn đuổi theo sẽ phải lấy năng lượng tạp khác, quá trình này chẳng qua mất có vài giây nhưng cũng đủ để khoảng cách hai bên dài ra. Hắn dám khẳng định, thời gian mình ngăn người ra cũng nằm trong sự tính toán của Trần Mộ.

Hít vào một hơi lạnh, Bá Vấn sắc mặt không còn chút huyết sắc.

Cả mình và Trình Anh đều bị Trần Mộ lừa, Trình Anh thì sợ ném chuột vỡ đồ, không dám tấn công. Mà hành động sau đó ngay cả mình cũng bị lừa, Trình Anh kịp phản ứng mới là kì quái. Chỉ cần hắn có được năng lượng tạp, Trình Anh sẽ không có cách nào đánh trúng hắn được.

Đột nhiên hắn hiểu tại sao Trần Mộ không giết mình, nhất định Trần Mộ cũng đem khoảng thời gian đó đưa vào trong sự tính toán của mình.

Suy nghĩ thật chu đáo, năng lực tính toán khủng khiếp, tính cách quyết đoán! Để tạo ra cơ hội không tiếc đem thân mình ra mạo hiểm, đối với thời cơ cùng tâm lý nắm bắt cực kì chuẩn xác, năng lực tính toán cường đại. Đối với cơ hội trong tay không hề lưu luyến, Bá Vấn chắc chắn rằng nếu như đổi lại là tạp tu khác, trong một trăm người thì sẽ có chín mươi chín người thuận tay giết hắn mà Trần Mộ là người duy nhất không làm chuyện đó.

Trần Mộ như vậy lại càng làm cho Bá Vấn cảm thấy đáng sợ.

Nếu như tạp tu của thập tự dạ đều có trình độ như thế này, điều này quả là quá kinh khủng.

Bá Vấn dù sao cũng không phải người thường, rất nhanh liền thu hồi cảm xúc, một lần nữa khôi phục trấn tĩnh. Hắn nhanh chóng rút ra năng lượng tạp cảm vào độ nghi. Hắn cũng không để ý đến Tạp tu của A mỹ Trữ gia đang chạy tới.

Hắn biết những người này chẳng có ích gì, ngay cả mình trong tay Trần Mộ còn bị thảm bại, những người này chỉ sợ ngay cả một cộng lông của hắn cũng không bắt được.

Thập tự dạ cùng Đông hành Trữ gia ân oán đã lâu, mà nay Bá Vấn thấy Trần Mộ cường đại như vậy, quyết tâm trừ bỏ Trần Mộ trong đầu càng thêm kiên định. Vừa suy nghĩ vừa nhìn vào màn đêm mơ hồ, có địch nhân có khả năng tính toán đáng sợ như vậy, Bá Vấn có cảm giác ăn không ngon, ngủ không yên.

Mặc dù hôm nay thất bại trong tay Trần Mộ nhưng hắn không bị một vết thương nào cả. Trái lại, Trần Mộ bị thương rất nặng. Điều này đủ để biết được thực lực hai người chênh lệch như thế nào.

Trần Mộ có năng lực tính toán cường đại, khiến hắn chiếm ưu thế trong trận đấu, nhưng bởi vì thực lực chênh lệch nên người bị thương lại là hắn. Bá Vấn mặc dù chật vật, nhưng chưa bị mất một sợi lông nào.

Điều này cũng cho Bá Vấn một chút tự tin.

Hơn nữa, Bá Vấn ý thức được đây là một cơ hội hiếm có. Trần Mộ đã bị thương, tạp tu của A mỹ Trữ gia mặc dù hắn xem không hợp mắt nhưng nhân số chiếm ưu thế. Về sau vẫn có thể phát huy tác dụng tương đối lớn. Đây là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Trần Mộ! Một khi bỏ qua, như vậy có nghĩa là về sau cuộc sống của hắn ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng, tạp tu thập tự dạ một khi trốn vào hắc ám, không ai có thể tìm được hắn.

Trần Mộ thật là đáng thương cảm, hắn không thể nghĩ đến liêm tức pháp mang lại cho hắn lực lượng cường đại như thế nhưng đồng thời cũng đem đến cho hắn phiền toái vô tận.

Trần Mộ đang vội chạy trốn, nhưng đầu óc vẫn lạnh lùng, tỉnh táo, trạng thái liêm tức duy trì có bốn mươi giây, hắn muốn trong khoảng thời gian đó tìm được một chỗ an toàn. Khi trạng thái liêm tức mất đi, tác dụng phụ sẽ làm hắn trong khoảng thời gian ngắn không có năng lực hành động, lúc đó hắn sẽ trở thành con dê đọi làm thịt.

Cũng may đêm tối che chở cho hắn rất nhiều, ở trạng thái liêm tức, hắn đối với đêm tối thích ứng hơn bình thường. Trần Mộ điều khiển khí lưu tạp phức tạp như đại nê thu thật nhẹ nhàng, trạng thái liêm tức khiến cảm giác khổng lồ của hắn vô cùng chuẩn xác, không có chút sai lầm.

Trong lúc xuyên qua khu dân cư, trong màn đêm, Trần Mộ giống như con cá chạch màu đen, linh hoạt dị thường.

Bốn mươi giây, hắn có thể trốn đến nơi nào đây?

Rừng rậm!

Trong đầu Trần Mộ lập tức tính toán, lúc này rừng rậm không làm hắn sợ hãi nữa, mặc dù hắn hiểu được xác suất mình còn sống trong rừng rậm rất nhỏ, nhưng ít nhất còn có đường sống. Kế hoạch hôm nay vẫn vô cùng hoàn mỹ, điều ngoài ý muốn duy nhất chính là sự xuất hiện của Bá Vấn. Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu được tại sao Bá Vấn lại tấn công mình, hơn nữa lại với bộ dáng không chết không ngừng.

Nhân tố ngoài ý muốn này trực tiếp làm hành động của Trần Mộ thất bại.

Những vết thương trên người hắn đang cần được xử lý gấp, nếu như còn ở trong thành, mùi máu tươi trên người sẽ làm hắn không có chỗ trốn. Tập tu của Trữ gia sẽ nhanh chóng tìm được nơi hắn ẩn thân, một khi bị bắt được. Lấy một mình hắn chống lại cả Trữ gia, như vậy một phần trăm thắng cũng không có.

Đi vào rừng rậm mặc dù là cứu tử nhất sinh nhưng ít nhất vẫn còn một con đường sống.

Trần Mộ cũng không do dự nữa, điều chỉnh khí lưu tập tới tốc độ nhanh nhất, đột ngột từ mặt đất bay ra khỏi A Mỹ thành.

Bá Vấn lập tức phát hiện Trần Mộ, không chút do dự liền đuổi theo.

Trình Anh mặt biến sắc, do dự một chút nhưng vẫn cắn răng đuổi theo.

Cao tốc khí lưu tập tốc độ thật đáng khen ngợi. Trần Mộ toàn lực điều khiển nên đạt tới tốc độ cao nhất theo lý thuyết. Có rất ít người ở trong thành dám phi hành với tốc độ cao như thế. Một khi khống chế không được, va chạm vào nhà cửa chắc chắn sẽ bị tan xương nát thịt, không có đến nửa phần cơ hội giữ lại tính mạng. Cho dù chỉ chạm trúng có một điểm nhỏ cũng khó có thể may mắn thoát chết.

Ánh mắt Bá Vấn loé sáng, tốc độ lập tức tăng cao. Hắn quyết tâm vô luận thế nào thì hôm nay cũng không để Trần Mộ sống sót. Bất quá so với Trần Mộ, Bá Vấn có vẻ cẩn thận hơn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên trong thành hắn phi hành với tốc độ cao như vậy, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi. Trần Mộ cũng bởi vì hắn đuổi theo mà liều mạng tăng tốc.

Buồn bực nhất là Trình Anh, nàng thấy tốc độ của hai người thì ngay cả dũng khí truy kích cũng không có. Hai người này liệu có muốn sống không? Nhưng mắt thấy hai người biến mất, Trình Anh bất đắc dĩ cũng không chế khí lưu tập liều mạng đuổi theo. Trong ba người, nàng là người bất đắc dĩ và vô tội nhất, mà người không có quyền chủ động nhất cũng là nàng.

Để tránh tập tu của Trữ gia, Trần Mộ phi hành rất thấp. Nếu như không ở trạng thái liễm tức, cảm giác khống chế vô cùng chuẩn xác thì tốc độ của hắn cũng không nhanh như thế. Phi hành như vậy so với tự sát không khác nhau là mấy.

133. Chương 133: Liễm Tức Chí Cường (5)

Bởi vì nhu cầu nguyên vật liệu của thị trường rất lớn, mấy năm nay ngành thực vật học dần dần thịnh vượng, bắt đầu liên tục có người thử nghiệm dùng sức người gây trồng một ít nguyên liệu thực vật bậc thấp.

Rất nhiều đại tập đoàn đều bắt đầu thành lập phòng thí nghiệm gây trồng của mình. Tập phiến cấp ba trở lên, tài liệu cần thiết trên tám mươi phần trăm đều cần phải lấy từ trong rừng rậm, đây là một con số thật kinh người. Mà trong số tám mươi phần trăm trở lên tài liệu này, nguyên vật liệu quảng mỗ, thực vật mỗi loại ba mươi phần trăm, mà tài liệu kiểm được trên người động vật, chiếm chừng hai mươi phần trăm. Đây là lý do tại sao trong thời gian ngắn các đại tập đoàn này lại đem vô số kim tiền đầu tư vào việc gây trồng thực vật, thứ hoàn toàn không nhìn thấy ích lợi.

Ví dụ như Dạ quang thụ, nếu như một khi gây trồng quy mô lớn thành công, như vậy nghĩa là lợi nhuận vô cùng khổng lồ. Mỗi loại thực vật có thể dùng làm nguyên liệu, đều có giá trị gây trồng, ai gây trồng thành công trước, người đó sẽ nắm được đầu ra của thị trường nguyên liệu này. Lợi nhuận trong thị trường này, đủ để cho vô số người đổ mắt vô cùng.

Nghe nói còn có một ít tập đoàn thực lực cường đại, bọn họ không thỏa mãn với việc gây trồng thực vật, thậm chí đã bắt đầu đầu tư tiến hành nghiên cứu sản xuất nguyên liệu động vật. So với đầu tư gây trồng thực vật, đầu tư nghiên cứu sản xuất động vật nguyên liệu, chi phí hao tốn hơn mấy chục lần. Nhưng mà, lợi nhuận trong đó, tỉ lệ cũng theo đó mà tăng lên.

Ban đêm, những cơ sở gây trồng thực vật sinh trưởng ngắn hạn là một mảnh đất yên bình. Huỳnh thảo sinh trưởng ngắn hạn phóng ra nhưng tơ trong bóng đêm có thể phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt. Tối nay không gió, nhưng tơ huỳnh thảo tầng tầng lớp lớp. Phập phều trong không trung, chậm rãi theo không khí phiêu động, những nhung tơ huỳnh thảo này tạo thành một hải dương óng ánh huỳnh quang, làm cho nơi này càng trở nên mê ly mộng ảo.

Đáng tiếc là, ở trạng thái liễm tức Trần Mộ hoàn toàn không có bất cứ hứng thú gì thưởng thức cảnh sắc này. Hắn dán trên mặt đất, "sư" thoáng cái đã xông qua vườn huỳnh thảo.

Hắn giống như một con cá mập, đang bơi ngoài khơi, phía sau hắn, lưu lại một đạo sóng gợn hình chữ V, đã bị khí lưu ảnh hưởng, lập tức bắt đầu biến ảo, kích động! Biển nhưng tư huỳnh thảo đang yên lặng bình ổn, bị Trần Mộ khuấy động phá thành những mảnh nhỏ.

Sư sư! Lại thêm hai đạo thân ảnh một trước một sau. Biển nhưng tư huỳnh thảo mê hoặc như mộng ảo tựa như một người đàn bà vào độ tuổi trung niên, thoáng cái trở nên phần nộ.

Trần Mộ nhận thấy thể lực mình đang không ngừng trôi đi, đại đa số vết thương trên thân thể đã bắt đầu tự động cầm máu, nhưng còn có ba lỗ hồng bởi vì quá sâu, máu tươi vẫn đang chảy ra ngoài. Mà đó cũng không phải máu chốt, máu chốt chính là thời gian!

Chỉ còn hai mươi giây!

Khi một rừng cây đen thẫm ở phương xa mênh mông xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Mộ. Trạng thái liễm tức, tâm tình dao động lần thứ nhất rốt cuộc xuất hiện! Trái tim đập mạnh, đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một loại tâm tình rất quái dị lại phẳng phất rất phức tạp.

Phần tâm tình này giống như một tia hơi nước cực nhỏ dưới ánh nắng chói chang, còn chưa kịp hình thành mây đen, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tâm tình Trần Mộ một lần nữa khôi phục giống như bầu trời trong xanh phẳng lặng và tinh khiết.

Bá vãn và Trình Anh bị hắn bỏ lại ở xa xa phía sau, nếu nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy hai điểm đen cực nhỏ. Trần Mộ hao tổn tâm cơ tính toán từng đoạn thời gian rất nhỏ, rồi tập hợp lại, mới hình thành được khoảng cách này đủ để cho hắn thoát khỏi hai người.

Không hề do dự đem tốc độ tăng lên tới đỉnh điểm! Giống như lưu tinh. Hắn hung hăng vọt vào trong rừng cây!

Nhánh cây quất trên mặt đau nhức, vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộ vào lúc này có vẻ vô cùng quỷ dị.

Cho dù đang ở trạng thái liễm tức. Hắn cũng chỉ có thể khống chế khí lưu tạp tránh thoát những cành cây to cứng. Mà không cách nào tránh thoát tất cả cành cây. Liễm tức pháp dù sao cũng không phải vô địch, nó vẫn phải chịu giới hạn năng lực của bản thân Trần Mộ. Chỉ có bản thân năng lực Trần Mộ càng cao. Tiến vào trạng thái liễm tức, mới có thể phát huy uy lực càng lớn.

Rừng cây càng rậm rạp, Trần Mộ càng chui vào sâu phía trong, hồn nhiên không để ý đến những cây táo gai thật nhỏ đang vạch trên người hắn vô số những vết máu nhỏ.

Thời gian không nhiều lắm, chỉ còn 5 giây!

Trong thời gian 5 giây này, phải bắt nó phát huy được giá trị lớn nhất. Rừng cây trước mắt càng ngày càng dày, nhưng tốc độ Trần Mộ không hề giảm mà lại tăng, tiếp tục hướng chỗ sâu trong rừng cây phóng đi.

5! 4! 3! 2! 1!

Tốc độ của Trần Mộ chợt hạ xuống, nhưng hắn đã mất đi sự khống chế đối với thân thể, ping, như một bao cát, cắm đầu ngã vào trong vũng bùn, bùn lầy bắn ra tung tóe. Cú té này làm cho Trần Mộ thiếu chút nữa đã hôn mê, sở dĩ hắn vẫn còn tỉnh táo là bởi vì lần này va chạm quá lớn, bỗng chốc toàn thân tất cả vết thương đều vỡ toang, đau nhức làm cho hắn không hôn mê được.

Không thể nằm ở đây!

Hắn đứng dậy, sau đó liền ôm bụng, trong đầm bùn nôn mửa một trận. Hiện tại bộ dáng của hắn cực kì đáng sợ, toàn thân trên dưới, nhìn qua giống như một bức tượng đất. Bùn lầy cùng máu hỗn tạp cùng một chỗ, dính đầy trên người hắn, còn có quần áo rách nát. Trên mặt, cánh tay, trên lưng khắp nơi đều là một mảnh máu dài hẹp, mà tuyệt đại đa số đều đã bị bùn lầy che đậy.

Trần Mộ hơi ngồi chồm hổm mà nôn mửa, thống khổ đến nỗi mặt mũi cơ hồ vặn vẹo.

Ba phút liên tục giằng co! Ba phút nôn mửa kịch liệt!

Sau ba phút, Trần Mộ dường như mất đi sức lực rất nhanh, ánh mắt bắt đầu có chút tan rã, thể lực của hắn cũng tới bên bờ tiêu hao. Hắn mạnh mẽ giãy dụa đứng lên, hắn biết, bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi. Hắn cần lập tức tìm được một chỗ ẩn thân, vết thương trên người nếu không xử lý, như vậy bản thân mình sẽ chờ mất hết máu mà chết sao.

Từ trong liễm tức trạng thái đi ra, hắn cũng không có cách nào cảm thấy bàng quan đối với cảm giác trên thân thể mình giống như trước đây nữa. Từng đợt đau nhức như thủy triều cơ hồ bao phủ toàn thân hắn, hắn dùng toàn thân khí lực cắn răng, cơ mặt thỉnh thoảng co quắp lại, nhìn qua giống như một con dã thú cùng đường mặt lộ, dữ tợn đáng sợ.

Bước chân lết đi như nhũn ra, Trần Mộ hướng về phía cây đại thụ cách mình gần nhất gian nan đi tới. Hắn từng bị ma quỷ nữ kéo đi trong rừng một thời gian, tận mắt thấy nàng lựa chọn nơi nghỉ ngơi trong đêm như thế nào, một chút kinh nghiệm ít đến thương cảm nhưng lại quý giá, lúc này đã cứu hắn một mạng.

Bá Vấn không gấp gáp cùng Trần Mộ vọt vào rừng cây, mà là ngừng lại, chờ Trình Anh đáp xuống bên cạnh hắn.

“Chúng ta kết giao.” Bá Vấn nhìn chằm chằm vào đôi mắt Trình Anh, trong giọng nói lộ ra sự mạnh mẽ không thể nghi ngờ.

Trình Anh thần sắc biến đổi, do dự trong chốc lát rồi gật đầu nói: “Được.” Lúc này, nàng không có lựa chọn. Bá Vấn vô luận là thực lực, hay là địa vị, cũng không cho phép nàng cự tuyệt.

Hai người kết bạn, vô cùng cẩn thận hướng về phía rừng cây đi đến. Bọn họ không phải Trần Mộ, tự nhiên biết được sự đáng sợ của rừng rậm ở ngoại ô. Không người nào dám ở trong rừng rậm phi hành, Bá Vấn cũng không ngoại lệ. Một số lượng lớn dã thú sinh hoạt trong rừng rậm rất nguy hiểm, tập tu phi hành trên bầu trời chính là bia ngắm tốt nhất. Bọn họ không chỉ có trở thành đối tượng vây công của những loại dã thú phi hành hung mãnh chúa tể của không trung, mà còn cần đề phòng dã thú dưới đất đánh lén.

Ví dụ như một loại sinh vật gọi phục tồn oa (BT: một loại ếch), chúng nó lớn khoảng một mét sáu mét bảy, miệng nó như ống pháo chiếm ba phần bốn chiều dài thân thể nó. Nó am hiểu bắt mỗi các loại chim trên không, miệng thật dài với công năng so với ống pháo không khác nhau nhiều lắm, có thể phóng ra một loại đạn ánh sáng hình oval màu xanh biếc, cực kì tinh chuẩn. Một viên đạn ánh sáng như vậy uy lực cũng không coi là cường đại, nhưng làm người khác kinh khủng chính là, phục tồn oa là sinh vật sống thành đàn. Tưởng tượng một chút đi, mấy trăm con phục tồn oa lặng yên ẩn núp phía dưới rừng cây rậm rạp, đột nhiên đột nhiên nhất tề phun ra đạn ánh sáng, tuyệt đại đa số loại dã thú phi hành đều không thể tránh thoát loại “Pháo trận” này. Cho nên phục tồn oa có khi còn được xưng là pháo oa.

Một vấn đề khác nữa là, chỉ số IQ của chúng nó thấp vô cùng thương cảm đến nỗi không cách nào nhận biết trên bầu trời tập tu phi hành và loài chim khác nhau như thế nào. Mà trên bầu trời nhìn xuống phía rừng cây dưới, lá cây rậm rạp che dấu tất cả những nguy hiểm có thể tồn tại.

Tập tu có nhận thức bình thường cũng không sẽ ở trong rừng cây phi hành, chỉ có Trần Mộ đầu ngốc như vậy mới có thể không hề cố kỵ. Nếu như bọn họ biết Trần Mộ ở trong rừng rậm phi hành, nhất định sẽ cảm giác được hắn là đồ điên.

Trong bóng đêm, rừng rậm thực sự là cực kì nguy hiểm. Bọn họ căn bản không cách nào thấy rõ cảnh vật chung quanh, bất quá Bá Vấn tiếp nhận tiêu chuẩn giáo dục tập tu có tổ đường chiến thuật rất tốt, hắn hiểu được dưới loại tình huống này thì nên làm như thế nào. Hắn không liều lĩnh sử dụng chiếu sáng tập, mà là cố gắng híp con mắt lại, thích ứng với ánh sáng chung quanh. Cùng lúc đó, hắn từ trong túi đựng tập chuyên dụng trên lưng, rút ra một tấm tham trắc tập. tấm tham trắc tập này có thể trợ giúp hắn phát hiện chung quanh hắn trong bán kính năm mươi thước có cái gì uy hiếp hay không.

Ứng biến của Bá Vấn làm cho trên mặt Trình Anh hiện lên một tia tán thưởng, song phương kết thành đồng bọn chiến đấu, ai cũng không muốn đồng bạn của mình lỗ mắng, hấp tấp, nhất là ở nơi này một địa phương nguy cơ bốn bề, không thể đem bản thân mình ra đùa giỡn.

Những kẻ ngu ngốc trong bóng đêm luôn luôn thích sử dụng chiếu sáng tập, để giúp cho hắn có thể thấy rõ tình huống chung quanh mà không ngờ rằng, đây là hành động ngu xuẩn nhất, điều này sẽ làm cho địch nhân có cơ hội đánh lén. Nhưng ở trong rừng rậm, nguy hiểm cũng sẽ không chỉ có những thứ đó.

Trong rừng rậm, côn trùng ưa thích ánh sáng rất nhiều, rất nhiều loài trong chúng nó cực kì nguy hiểm. Một khi người sử dụng chiếu sáng tập, người sẽ bị phát hiện, bất tri bất giác người đã bị không ít côn trùng cực kì nguy hiểm vây quanh, cuối cùng là chỉ còn lại một đồng xương tàn, đây là một tràng cảnh có thể làm cho người ta cảm thấy ác mộng.

“Người nhìn kia!” Trình Anh đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

134. Chương 134: Lời Hứa Của Bá Vấn

- Là hắc đẩu!

Nhưng hai người chợt đưa mắt nhìn nhau. Lùm cây trước mặt cực kỳ rậm rạp, những nhánh cây trên đó gai mọc chi chít. Điều làm hai người thấy sợ hãi là từ vị trí của những miếng vải rách này mà nói Trần Mộ hẳn là đã xuyên qua lùm cây này.

Thói quen trong quyết đấu của Bá Vấn là dùng sức mạnh tuyệt đối của bản thân đánh bại đối thủ, quen ung dung và nhàn nhã. nhưng hiển nhiên không bao gồm có dùng khí lao vào đám bụi gai rậm rạp này. Nếu như nói biểu hiện trước đó của Trần Mộ giống một vị tập tu có trí tuệ, giỏi toan tính, thì bây giờ đây Bá Vấn thấy hẳn còn có ý chí mạnh mẽ. Chỉ có loại người không sợ chết mới có loại quyết liệt đó. Bá Vấn càng thấy cần phải thận trọng hơn. Loại người tàn nhẫn với người khác đã đáng sợ, loại tàn nhẫn với cả bản thân càng đáng sợ hơn, loại người rất khó dây dưa và đẩy nguy hiểm.

Cùng lúc Bá Vấn nheo mắt lại thì trong lòng Trình Anh cũng giật thon thót, kinh nghiệm chiến đấu của nàng so với Bá Vấn còn phong phú hơn. Số lần tác chiến dã ngoại cũng không ít, nhưng chưa có lần nào có thể làm nàng kinh hãi run sợ như thế, vừa rồi một loạt chiến thuật quỷ dị khó lường của Trần Mộ đã hằn sâu vào trong não nàng. Một người như thế trốn trong bóng tối lạng lẽ chờ bọn họ tới, nàng cho rằng bọn họ không có bất kỳ phần thắng nào.

Làm nàng cảm thấy sợ hãi không chỉ đơn giản có vậy. Nàng thấy qua rất nhiều tập tu nổi tiếng nhờ sự dũng mãnh. Nhưng trong bọn họ không ai có dùng khí luân qua lùm cây đầy gai góc trước khi mở vòng năng lượng. Cho dù những loại dã thú sống trong rừng cũng không dám tùy tiện chui vào lùm cây đáng sợ đó, mũi gai có thể dễ dàng đâm nát da của những dã thú này, mà còn có những loại gai có độc tính nhất định nữa.

- Có nên ... ta có đợi người phía sau tới rồi mới hãy tiến lên không?

Trình Anh chần chờ một lúc, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng, hoạt động trong đêm ở vùng hoang dã không phải hành động lý trí. Bọn họ rất khó phân biệt được tình hình xung quanh. Điều này làm cấp độ nguy hiểm tăng vọt, đêm là thế giới của dã thú.

- Không! Chúng ta không thể đợi được!

Bá Vấn kiên quyết, tập tu Thập Tự Dạ am hiểu nhất là hoạt động trong bóng tối, nếu như đợi lực lượng chỉ viện phía sau tới, vậy chỉ sợ hẳn sớm chuồn rồi. Ánh mắt của y lạc trên mảnh vải mọc ở bụi gai. Mảnh vải cơ hồ hoàn toàn thấm đẫm máu, sờ lên vẫn còn ướt, y còn có thể ngửi được mùi máu tươi.

Y phán đoán ngay là Trần Mộ nhất định thụ thương không nhẹ, hơn nữa cách họ không xa, đây là cơ hội ngàn năm có một. Nếu như hôm nay không diệt được Trần Mộ, sau này càng không thể.

Trong độ nghi của Bá Vấn luôn giữ một tấm tạp lông năng lượng, lúc này phải dùng tới nó rồi. Tấm tạp lông năng lượng này của y cũng không phải là thứ bình thường. Sau khi kích hoạt một lòng năng lượng hình quả trứng bao trùm hẳn ở bên trong, dưới sự điều khiển của Bá Vấn, lòng năng lượng không ngừng thay đổi hình dạng, cuối cùng hình thành lớp vỏ hình người chỉ hơi lớn hơn Bá Vấn chút ít.

Trình Anh nhìn chiếc lòng năng lượng trên người Bá Vấn một cách cực kỳ hâm mộ. Tuy vậy nàng lập tức có cảm nhận khác ngay, nàng càng khẳng định Bá Vấn nhất định là người rất có thân phận ở Trữ gia. Đối phương tùy tiện lấy ra một tấm tạp phiền so với tất cả tạp phiền trên người mình còn đáng giá hơn, trong lòng nàng có chút tự ti. Nàng liền im lặng.

Bá Vấn chú ý tới tâm tình của Trình Anh. Từ trong lòng ngực lấy ra một tấm tạp phiền đưa cho nàng:

- Đây là một tấm tạp lông năng lượng ba sao. Cho cô đó.

Trình Anh kinh ngạc liếc nhìn Bá Vấn.

- Trần Mộ rất quan trọng đối với ta. Hôm nay dù thế nào ta cũng không thể để hấn sống sót. Nếu cô có thể giúp ta hoàn thành chuyện này..

Hấn trở nên nghiêm túc, nói:

- Ta có thể cho cô dải ngọc còn tốt hơn. Thế nào, không phải cô cần sức mạnh sao?

Ánh mắt Trình Anh chớp động, đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Rốt cuộc người là ai.

- Ta là người kế thừa đời tiếp theo của Đông Hành Trữ gia.

Bá Vấn không hề né tránh ánh mắt của Trình Anh.

- Đông Hành Trữ gia?

Trình Anh giật mình che miệng. Nàng có đủ loại phán đoán với thân phận của Bá Vấn, nhưng không có cái nào đoán trúng, tiếp xúc với ánh mắt thần nhiên của Bá Vấn. Nàng biết, y không nói dối. Nếu như hấn muốn nói dối, cũng tuyệt không bịa ra thân phận mà nghe qua có vẻ thái quá như vậy, giờ nàng có chút hiểu tại sao Bá Vấn lại hiểu rõ tin tức trong căn cứ như vậy rồi.

Đông Hành Trữ gia tới nơi đây làm cái gì? Nàng có chút không yên, tuy nhiên lập tức nàng vứt bỏ vấn đề này đi. Đó không phải điều nàng cần quan tâm.

- Ta nghĩ, lời nói của ta vẫn có chút đảm bảo.

Bá Vấn thêm vào một câu.

- Được.

Trình Anh nhận lấy tấm tạp lông năng lượng kia trên tay Bá Vấn cắm vào độ nghi của mình. Đã quyết định rồi, mặt nàng không có chút do dự dao động nữa, hành động đêm nay tất nhiên là nguy hiểm. Nhưng là một sự nguy hiểm thích đáng. Thiên phú của nàng không hề kém hơn người khác, nhưng sức mạnh có được lại kém xa có với nàng cần, tất cả đều vì nàng được tiếp xúc với tầng lớp quá thấp, nếu như nàng muốn thực hiện tâm nguyện của mình, phải tiến vào tầng lớp cao cấp hơn, tiếp nhận huấn luyện cao cấp hơn, nàng dốc sức tiến vào căn cứ Trữ gia chính là vì thế.

Đông Hành Trữ gia là thế lực cao cấp hơn A Mỹ Trữ gia.

Vậy thì sao lại không chấp nhận? Mặt dù nàng có chút tán thưởng Trần Mộ, nhưng hai người không có giao tình, sự tán thưởng này chỉ là sự khâm phục với thực lực.

Trình Anh kích hoạt lông năng lượng. lông năng lượng màu lục nhạt xuất hiện quanh thân thể nàng, cái lông năng lượng này khá đặc biệt. Phía trên nó từng vòng vân lục, những vân màu lục này so với chỗ khác còn đậm hơn, rất là đẹp mắt.

- Đó là tấm tạp lông năng lượng trước đây ta đã dùng. Tên nó là {Lục Hoàn}, nó cũng khá được, cho cô đây, giữ cho cẩn thận.

Bá Vấn tuy nói thần nhiên, nhưng trong đó lộ ra chút phiến muộn.

Trình Anh đang đắm chìm trong vui sướng, vẫn nhạy cảm nắm được tia phiến muộn kia trong giọng nói của Bá Vấn. Nàng chẳng tự hãnh tới mức cho rằng Bá Vấn có thiện cảm với mình, nhưng vẫn không kìm được suy nghĩ tấm tạp {Lục Hoàn} này có ý nghĩa đặc biệt gì với hấn.

Trình Anh thể hiện là một tạp tu chuyên nghiệp ưu tú. Nàng nhanh chóng đem vấn đề không có liên quan gạt qua một bên, giờ đây nàng cần thích ứng thật tốt với tấm tạp {Lục Hoàn} này. Đáng tiếc, thứ họ thiếu nhất bây giờ là thời gian.

Bọn họ không hề biết Trần Mộ bây giờ ở đâu. Cần phải tìm kiếm từng bước một, cũng may Trần Mộ bị thương nghiêm trọng, mùi máu có thể chỉ phương hướng cho bọn họ, nếu không ngay cả Bá Vấn cũng không dám tiến vào mảng rừng này. Trong đêm, xác xuất tử vong khi tiếng vào chỗ dã thú hoành hành và có tập tu Thập Tự Dạ ẩn nấp là trăm phần trăm.

Dù là thế, Bá Vấn vẫn thông qua truyền tin tập, yêu cầu Trữ gia lập tức phái người tới chi viện, quyền chỉ huy đám tập tu chậm chậm phía sau cũng bị y nắm lấy.

Sau khi gia chủ Trữ gia và Bá Vấn nói chuyện xong. Cả Trữ gia tức thì trở nên cấp bách, tất cả đều bị lôi ra khỏi chốn. Mà đám tập tu đến đây trợ giúp đều là tinh nhuệ của Trữ gia, dẫn đội là Trữ Đông. Cũng khó trách A Mỹ Trữ gia khẩn trương như thế. Nếu mà Bá Vấn có gì bất trắc ở chỗ này, thì Đông Hành Trữ gia có hành động quá khích gì chẳng ai lường trước được. Gia chủ A Mỹ Trữ gia không dám chậm trễ, sau khi phái ra quân tinh nhuệ, lập tức thông tin với gia chủ của Đông Hành Trữ gia. Phụ thân của Bá Vấn.

Đông Hành Trữ gia là hào môn truyền thống của Đông Hành khu, nhất cử nhất động của họ đều tạo ảnh hưởng trực tiếp tới các phương diện của Đông Hành khu, người chân chính là trực hệ Đông Hành Trữ gia vốn không nhiều. Đời này, quyền kế thừa chân chính chỉ có Bá Vấn và em gái, Đông Hành Trữ gia sao lại không khẩn trương cho được.

Bá Vấn và Trình Anh liếc nhau, rồi thận trọng tiến về phía lùm cây. Lòng năng lượng của hai người ngăn cái gai ở phía ngoài, chốc lát bọn họ biến mất trong lùm cây.

Thuốc trị thương của ma quỷ nữ cực kỳ hiệu quả, chỉ trong năm phút, mấy vết thương chảy máu đã dần dần ngừng lại, nhưng nếu muốn thuyên giảm còn cần một khoảng thời gian kha khá.

Toàn thân hần đau buốt vô cùng, gần như thoát lực, thêm vào cảm giác váng vất do mất máu quá nhiều. Hiện giờ hần điều muốn làm nhất là lăn ra đánh một giấc, nhưng hần hiểu rõ nếu như không muốn chết, hần phải đứng dậy. Mùi máu trên người hần vẫn nồng nặc, trộn cùng với bùn nên rất khó ngửi, thậm chí có chút tức mũi. Nhưng sợ là mùi máu sẽ dẫn dã thú đến, hơn nữa còn bại lộ vị trí của bản thân.

Có điều, hôm nay hần cũng khá là may mắn, bởi vì hần đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Kéo lê bước chân nặng nề, hần vất vả đi tới hướng có tiếng nước chảy, bước chân nhẹ nhàng ngày nào giờ đây lúc nặng lúc nhẹ khó kiểm soát được, mấy lần suýt nữa ngã sấp xuống.

Một dòng suối nhỏ chảy róc rách, dù bên trong dùm cây kín mít, cũng có thể nhìn thấy nó lấp lánh trong suốt, con suối này rất nhỏ. Nếu như bình thường Trần Mộ dễ dàng vượt qua.

Trần Mộ muốn nhếch miệng cười, vừa mới hơi cử động cơ mặt, hần đã đau buốt tới xương. Vừa rồi không biết hần xuyên qua biết bao cành cây, vết thương chẳng chịt trên mặt, may là hần chẳng để ý tới mặt mũi, chứ nếu là Lôi Tử thì sợ đã khóc rống lên rồi.

Hần vốc ít nước suối vã lên mặt, nước buốt lạnh kích thích tức thì làm đầu óc hần tỉnh táo rất nhiều.

Con suối nhỏ như thế nên sẽ không có động vật khổng lồ ẩn nấp, điều này làm hần an tâm được một chút. Chung quanh im lặng, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, mọi thứ thoạt nhìn rất bình thường.

Cẩn thận cảnh giác rửa vết thương trên người. Nước rưới lên người làm hần nhúc nhút buốt như kim châm, Trần Mộ nghiêng rằng, một bên hất nước lên mặt cho tới trôi hết đi vết máu, hần lập tức ngâm y phục trong dòng nước. Nếu như không giặt cho sạch y phục, hần chắn chắn chết không chỗ chôn ở trong khu rừng này. Có rất nhiều dã thú khứu giác cực kỳ linh mãnh. Bọn chúng có thể ngửi thấy mùi máu từ rất xa.

Máu tan ra trong dòng suối, từng tia máu đỏ tươi lặn lẽ biến mất trong bóng đêm, nhanh chóng tan ra theo dòng nước.

Sâu dưới đáy dòng nước yên tĩnh, mùi máu tản ra đã mang tới một vị khách không mời.

135. Chương 135: Rừng Cây Nguy Hiểm

Trần Mộ đang giầy vò bộ y phục song vẫn giữ sự cảnh giác. Đột nhiên, hắn tựa hồ nhìn thấy trong làn nước đằng xa có bóng đen chớp động. Trong bóng đêm dày đặc của rừng cây, nếu như không phải mặt nước có chút ánh sáng phản chiếu, thêm vào gần đây sự thích ứng của hắn với bóng tối tăng mạnh, khẳng định hắn không nhìn thấy bóng đen này.

Phút chốc động tác của hắn dừng lại, cảnh giác nhìn vào dòng suối, cơ hồ trong tiềm thức hắn kích hoạt Song Cực Lô Cầu tặc.

Năm cái tiểu lô cầu xuất ra trong nháy mắt. Một bóng đen thành hình từ trong nước bắn về phía ngực Trần Mộ. Xoẹt, trước ngực Trần Mộ xuất hiện một quang thuẫn hình năm cạnh.

Đùng! Đùng! Đùng.

Ba tiếng quang thuẫn bị phá nát vang lên liên nhau như một tiếng. Sức mạnh của bóng đen này cực lớn. Đạo quang thuẫn thứ nhất đùng một tiếng liền nát vụn, dư thế chưa tan bóng đen tiếp tục bắn về phía Trần Mộ. May mà {Song Cực Lô Cầu} tặc chẳng tầm thường, chớp mắt liền hình thành đạo quang thuẫn thứ hai, Đùng! Đạo quang thuẫn thứ hai cũng tan nát, sát sau đó đạo quang thuẫn thứ ba cũng chung số phận.

Cuối cùng, đạo quang thuẫn thứ tư chặn đứng được bóng đen này, dưới luồng sáng nhạt của quang thuẫn, rốt cục đã hiển lộ ra hình dạng của bóng đen. Nó to hơn hai ngón tay, dài chừng ba mươi cm, nhìn thoáng qua giống con lươn hoặc là loại rắn nước. Hai bên đầu của nó có một đường viền, đó là cái miệng của nó, miệng của nó dài tới một phần ba thân mình. Vừa mở ra hai hàng răng trắng nhọn hoắt khiến người ta nhìn mà run rẩy.

Miệng nó mở cực lớn, hai hàng răng găm chặt trên quang thuẫn, như muốn cắn nát quang thuẫn ra, thân thể lơ lửng trên không điên cuồng vặn vẹo.

Trần Mộ thậm chí có thể nghe được tiếng răng nó cào trên mặt quang thuẫn, cũng làm người ta sợ hãi.

Hai con mắt nhỏ của nó bắn chết vào Trần Mộ, toát ra vẻ điên cuồng và thèm khát. Trần Mộ kinh sợ, hắn chưa từng nhìn thấy sinh vật quỷ dị đáng sợ như vậy. Trong bóng đêm, hai hàng răng trắng ở kia rất bắt mắt, đáng sợ nhất sự thèm khát cực độ và điên cuồng của con vật nhỏ này. Cho dù Trần Mộ là kẻ lớn gan cũng phải sợ hãi.

Qua một lát, như thể biết mình không thể đột phá được đạo quang thuẫn này, này vặn mình trở lại dòng nước như một mũi tên.

Một loạt những biến cố vừa rồi cực nhanh, làm người ta không nhìn kịp. Trần Mộ cũng có phần bàng hoàng không phản ứng kịp, hắn lùi lại vô thức trên bờ suối. Tay vẫn còn mang y phục ướt rùng rùng, khi giọt nước trên y phục nhỏ xuống chân, y mới tỉnh ra chút ít.

Trong lòng tức thì run sợ, nếu như vừa rồi mình không kịp kích hoạt {Song Cực Lô Cầu} tặc, thì bây giờ chỉ sợ đã chết trong miệng thứ đáng sợ này. Hai hàng răng sắc nhọn chỉ chít kia đủ để dằm xé toạc da mình. Một khi để nó chui vào thân thể của mình thì mình chết chắc. Trần Mộ vẫn chưa hết sợ nhìn mặt nước, nhanh chóng lùi thêm lại. Hắn vốn cho rằng trong dòng suối nhỏ này không thể có sinh vật lớn sống, hắn là chẳng có gì nguy hiểm, nào biết còn có dạng sinh vật đáng sợ như thế tồn tại.

Tốc độ nhanh như chớp, hàm răng sắc bén, còn sự đói khát và điên cuồng lưu lại cho Trần Mộ ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Rừng sâu quả nhiên là nơi nguy hiểm cực độ. Ngay cả nơi nhìn như an toàn cũng có thể tiềm ẩn nguy hiểm mà người ta không biết.

Sự nguy hiểm nơi hoang dã là vấn đề luôn làm nhân loại đau đầu, mặc dù khả năng nhân loại không ngừng mạnh lên, nhưng so với những dã thú này vẫn là thua kém. Tập tu đám một mình xâm nhập hoang dã trong cả liên bang Thiên Du cũng không nhiều lắm. Từ sau Hải Nạp Phạm Sâm Đặc, hệ thống phát triển tập phiến đi vào thoái trào tới tận bây giờ. Mặc dù hệ thống không ngừng được tinh tế hóa, nhưng không có xuất hiện lí luận mới đủ đem lại biến đổi bản chất, Tới giờ cũng không hề xuất hiện nhân vật có thể sống

vai với hai vị đại sư La Sâm Bác Cách và Hải Nạp Phạm Sâm Đặc. Hiện tượng này đồng thời tồn tại ở giới tạp tu và chế tạp sư.

Cường giả đơn lẻ cũng không đủ thay đổi quan hệ giữa dã thú và nhân loại. Cũng có thể nói, trong các vị cường giả hiện nay, chỉ có sức mạnh cá nhân cường đại, không thể giống như La Sâm Bác Cách và Hải Nạp Phạm Sâm Đặc kéo cả nhân loại sinh ra biến hóa về bản chất.

Bọn họ còn chưa đủ mạnh.

Các thành thị bây giờ phần lớn đều xuất hiện từ thời đại của hai vị đại sư. Sau khi Hải Nạp Phạm Sâm Đặc đại sư qua đời, liên bang Thiên Du cũng không khai phá ra thành thị mới nữa.

Sức mạnh của dã thú cường đại vô cùng, ví như thứ bé nhỏ vừa xuất hiện, lực và chạm của nó đủ lớn xuyên thủng cả toa xe.

Trần Mộ hiện giờ không phải là Trần Mộ lạnh lùng trong trạng thái liễm tức, nên phải chịu những ảnh hưởng xấu của tâm tình, trong lòng hần lúc này ngập tràn sợ hãi với rừng cây.

May mắn hơn nữa là những thứ suy tính trong trạng thái liễm tức đều ghi dấu trong đầu hần. Hần cũng biết, tính toán trong trạng thái liễm tức là đúng, cho nên dù trong lòng sợ hãi nhưng vẫn tự động viên, rừng cây có nguy hiểm hơn nữa thì bất kể thế nào mình cũng phải sống sót.

Hần không khỏi cười khổ, mình vốn cho rằng có thể thành công thoát khỏi căn cứ, không ngờ cuối cùng lại làm bản thân vất vả thế này, hơn nữa lại còn lưu lạc tới địa phương khùng bố. Sớm biết thế, ban đầu mình cứ tiếp tục ở lại căn cứ cho xong, ít nhất trong thời gian ngắn chẳng cần lo tới an toàn tính mạng.

Cái giá của tự do thật là lớn !

Bất quá lập tức hần nghĩ, ở lại cũng không được, kỳ thật có một vấn đề mà hần vẫn luôn cảm thấy hiếu kỳ. Rốt cục vì sao Bá Vấn lại đuổi tận giết tuyệt mình như thế, vì sao bút {Nhược Thủy} ư? Trần Mộ lập tức phủ định suy đoán này, chỉ từ phương diện khí độ, Bá Vấn không giống loại người đó. Ngay từ đầu Trần Mộ đã cho rằng y là người của Trữ gia, nhưng sau này nghĩ lại thấy không phải, nếu như là người của Trữ gia, nhất định sẽ phương phép bắt sống mình, mà không phải gặp mặt đã hạ sát thủ không lưu tình, nếu như mình còn ở lại căn cứ kết cục cũng không tốt đẹp gì.

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Trần Mộ nghĩ muốn vỡ đầu, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào. Về phần cô gái kia, hần lại không ngờ đối phương lại hạ thủ lưu tình, hần còn nghĩ không ra đã gặp Trình Anh ở đâu.

Hần cũng không biết bọn Bá Vấn có theo mình tiến vào rừng cây hay không. Bất quá cái này cũng không quan trọng, đây chỉ là ngoại vi của rừng cây vẫn còn thuộc về nơi khá an toàn, có lẽ giờ họ chưa dám tiến tới. Nhưng tới khi trời sáng, bọn họ nhất định tiến hành tìm kiếm quy mô lớn, khi đó mình nguy hiểm ngay, cho nên hần phải thừa đêm tối tiến vào nơi sâu hơn trong rừng cây.

Hần hiểu rõ, nếu như bây giờ mình rơi vào tay Trữ gia hoặc là Bá Vấn, dứt khoát là không còn nữa con đường sống. Trần Mộ đoán không ra thân phận của Bá Vấn, nhưng hần biết quan hệ Bá Vấn và Trữ gia không đơn giản, ngay mã số gian phòng của mình cũng thông báo cho Bá Vấn biết.

Vận mệnh của bản thân cứ nắm trong tay chính mình mới là tốt nhất, dù cơ hội thành công rất nhỏ.

Nghĩ tới đây, Trần Mộ tức thì sinh hào khí, sự sợ hãi bớt đi không ít.

Dọc đường Bá Vấn và Trình Anh vẫn khá thuận lợi, nhưng tốc độ tiến tới của hai người chậm chạp, bọn họ không có bản lĩnh nhìn vật trong bóng tối như Trần Mộ, bọn họ không ngừng cần thông qua các loại dấu vết phán đoán phương hướng có chính xác không. Ở phương diện này thì Trình Anh là chuyên gia. Bá Vấn trong lòng vô cùng vui sướng vì quyết định vừa rồi của mình. Nếu như không có Trình Anh, tốc độ của một mình y sẽ càng chậm.

Nhưng bọn họ vẫn không phát hiện tung tích của Trần Mộ, hai người đã đi hơn nửa canh giờ, họ sao cũng không ngờ rằng, Trần Mộ trong rừng cây cũng dùng cao tốc khí lưu tạp phi hành. Đây là điều không thể tưởng tượng, tốc độ cao như thế, ở thành A Mỹ, va chạm chết người đã cao rồi, bay trong rừng như thế, căn bản không có khả năng sống sót.

Trần Mộ lại một lần nữa hành động vượt ngoài dự liệu của bọn họ.

Họ còn chưa ý thức được, Trần Mộ đã kéo giãn được khoảng cách kha khá.

Khoảng cách phi hành tốc độ cao hơn mười giây cần phải đi bộ một khoảng thời gian khá dài mới bằng được.

Bá Vấn sắc mặt âm trầm, hắn đã nhận được tin tức, đám tạp tu phái đi sau gần bọn họ nhất đã gặp phiền phức. Bọn chúng gặp phải một bầy Thiết Phong (Ong đít sắt). Nếu như không phải trong bọn chúng có mang theo hương xua đuổi, hôm nay bọn chúng toàn bộ để mạng lại đó rồi. Tốc độ phi hành của Thiết Phong là loại khá nhanh trong loài ong, hơn nữa thân thể của bọn chúng cứng hơn cả sắt thép. Mỗi con to chừng nắm đấm, đuôi dài 50cm, bén nhọn làm người ta phát hãi, mũi nhọn này thậm chí có thể so với một số loại vũ khí của sát thủ thích khách dùng, thể đủ tưởng tượng độ cứng rắn và sắc bén của nó rồi.

Bầy Thiết Phong này chừng ba trăm con, chúng vây chặt quanh đám tạp tu, mặc dù vì hương xua đuổi nên bọn chúng không xông tới được nhưng bọn chúng không có chút dấu hiệu gì là sẽ bay đi.

Bá Vấn cũng không định quay lại, hắn không muốn đụng phải bầy Thiết Phong, số phận đám tạp tu đó y chẳng quan tâm. Nếu như giờ quay lại, tám chính phần mười không tìm nổi Trần Mộ nữa, vận khí bọn chúng thật chả ra gì, ở đây cũng gặp phải Thiết Phong lại còn là cả một bầy, Bá Vấn chỉ đành cười khổ.

Hắn quyết định cùng Trình Anh tiếp tục tiến sâu hơn vào rừng. Trần Mộ bị trọng thương, uy hiếp đối với bọn họ đã giảm thấp tới cực điểm, bọn họ chỉ cần chú ý đừng đụng phải dã thú lợi hại thôi.

Mà dù gặp phải dã thú, y cũng phải giết chết Trần Mộ.

Sợ hãi! Lần đầu tiên hắn nhận thấy cảm giác này bởi một người khác! Cho nên, hắn quyết định không tiếc mọi giá phải giết chết Trần Mộ.

136. Chương 136 : Nhân Phẩm Tốt Mới Là Thật Sự Tốt.

Chuyện kinh hồn vừa rồi bên suối làm hắn thấy vô cùng căng thẳng. Tuy năm cái tiểu lôi cầu vẫn vui sướng vờn quanh người hắn nhưng bước chân hắn đã nhũn ra. Trần Mộ loạn choạng bước thấp bước cao đi vào sâu trong rừng.

- Vừa rồi hắn đã tới đây.

Trình Anh và Bá Vấn tới dòng suối nhỏ nơi Trần Mộ rửa vết máu.

- Hắn đi được bao lâu rồi.

Bá Vấn vọt miệng hỏi, y phó thác toàn bộ nhiệm vụ truy tìm giao cho Trình Anh.

Trình Anh nhìn lướt qua bên suối, nói:

- Vừa đi không được bao lâu, người xem vệt nước chỗ này còn chưa khô hết.

Trong bóng đêm, một lồng năng lượng trắng nhạt, một lồng năng lượng xanh biếc, thật hết sức bắt mắt.

- Chúng ta đuổi theo!

Bá Vấn nói dứt khoát.

- Ừm!

Trình Anh biết Bá Vấn với vị thiếu niên kia đã ở thế không thể khác nên cũng không phản bác, nhưng vẫn hỏi:

- Đoàn tạp tu thứ hai của Trữ gia khi nào có thể tới?

Bá Vấn lắc đầu:

- Giờ còn chưa biết.

Trong lòng y có gợn lên chút lo lắng. Dựa vào thời gian mà xét, đám tạp tu Trữ gia hẳn phải theo phải sớm tìm được bọn họ rồi. Nhưng mà mãi hẵn chẳng có được tin tức, quan trọng nhất là theo việc bọn họ không ngừng tiến vào rừng, thông tin tạp cũng không biết sao lúc được lúc mất, Trình Anh thì đã quen với tình hình này. Giải thích với Bá Vấn đây là chuyện bình thường. Tại nơi hoang dã rậm rạp thì độ nhiễu với thông tin tạp rất lớn. Tóm lại là ở nơi hoang dã, thông tin tạp không đáng tin.

(lời btập: Mobifone chưa phủ sóng đến mà – Trong rừng dùng đỡ Viettel đi -)

Trữ Đông cũng gặp phải phiền toái, bọn họ gặp phải một đám Phục Tồn Oa (Ếch phục kích), hiện giờ cũng đang cật lực chống trả với “hỏa lực” rợp trời. Nói ra, đêm nay vận khí của Bá Vấn và Trữ gia thật là xúi quẩy cùng cực, Trữ Đông dẫn chừng hai trăm tên tạp tu tinh nhuệ tiến vào rừng cây. Vì người nhiều, hơn nữa bọn họ gấp tìm cho được Bá Vấn, tốc độ tiến tới cực nhanh, song kiểu tiến lên bừa bãi không cần thận đó làm đụng tới một đoàn Phục Tồn Oa. Rồi bất thành linh, không chút dấu hiệu báo trước nào, trong bóng tối thành linh bắn ra mấy trăm quả quang đạn.

Không kịp đề phòng, chớp mắt tạp tu Trữ gia tử thương thảm trọng, quang đạn Phục Tồn Oa bắn ra uy lực kinh người. Cho dù tạp tu có kích hoạt lòng năng lượng, dưới đòn công kích dày đặc, cũng lòng vỡ người chết.

Trữ Đông đại nộ, dẫn đầu phát động công kích với Phục Tồn Oa, chiến đấu không bao lâu, tạp tu Trữ gia liền giành được phần thắng, Phục Tồn Oa ngoại trừ việc có thể bắn quang đạn ra thì các phương diện khác vô cùng yếu ớt. Chỉ năm phút đám Phục Tồn Oa bị quét sạch không còn một mống.

Nhưng trong năm phút này, tạp tu Trữ gia cũng trả giá nặng nề, đội ngũ hai trăm người chỉ còn lại một trăm hai mươi người. Mà trong tám mươi người hi sinh, hơn năm mươi người chết dưới đợt công kích đầu tiên của Phục Tồn Oa. Trữ Đông mặt xám xịt, kẻ luôn cao ngạo như hẵn sao chịu nổi thất bại này?

Tám mươi tên tạp tu này chính là tinh nhuệ chân chính của Trữ gia, trong số bọn chúng có rất nhiều tên vừa mới tham gia trường chiến đấu với Tả gia Đông Thương Vệ Thành, mỗi người đều được Trữ gia tiêu phí vô số nhân lực, vật lực mới bồi dưỡng được, lại trải qua thực chiến, trân quý vô cùng.

Nhưng trong có năm phút đồng hồ liền có tám mươi người chết trước mắt hẵn.

Mà tất cả đều do lỗi chỉ huy sai lầm của hẵn, vì vội vàng muốn tìm Bá Vấn, bọn họ mới tiến lên lỗ mãng như thế. Trong mắt hẵn vốn đây chỉ là ngoài rìa rừng cây, hẵn không có sinh vật vào lợi hại lắm, nào ngờ đâu lại gặp phải một đám Phục Tồn Oa đánh lên.

Bị lần giáo huấn này, tốc độ của cả chi đội lập tức chậm lại, tất cả mọi người đều thận trọng, e sợ lần nữa gặp phải dã thú gì đó đánh lên. Trận tập kích vừa rồi làm tất cả khiếp sợ, vẻ sợ hãi trên mặt tất cả vẫn chưa tan, Trữ Đông cũng biết. Nếu tiếp tục như vừa rồi sợ rằng nhóm người này của mình cuối cùng khó thoát khỏi vận mệnh toàn quân bị diệt.

Trữ Đông thầm kêu khổ, A Mỹ Trữ gia lần này vì Bá Vấn mà trả giá bằng máu, đám tạp tu ở căn cứ vẫn bị bày Thiết Phong vây khốn, Trữ Đông vì mau chóng tìm được Bá Vấn cũng không lập tức tới cứu viện, mà yêu cầu bọn họ kiên thủ chờ lực lượng tăng sau tới.

Khi Trữ Đông phát hiện thông tin tạp không cách nào liên lạc với bên ngoài, trong lòng hẵn cảm giác bất tường lên tới đỉnh điểm. Tại nơi hoang dã, nếu như mất đi liên hệ với bên ngoài, là một chuyện hết sức nguy hiểm. Thông tin tạp lại rất dễ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh nơi hoang dã, rất mất ổn định. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tạp tu không dám tiến sâu vào rừng cây. Ở ngoài rìa rừng cây, cho dù mất đi liên hệ với bên ngoài, rút lui cũng dễ dàng.

Một nguyên nhân rất quan trọng khác là, ở trong rừng bản đồ cơ hồ không có tác dụng gì, Trong rừng phương hướng khó xác định, hơn nữa trong rừng cây phức tạp cần kinh nghiệm hơn chứ không phải bản đồ.

Hiện giờ rút lui? Trữ Đông lập tức phủ định ý nghĩ này. Nếu như Bá Vấn xảy ra chuyện trong địa bàn của A Mỹ Trữ gia, hậu quả nghiêm trọng thế nào A Mỹ Trữ gia không thể chịu nổi. Dem so với kinh nghiệm tác chiến vùng dã ngoại, khứu giác của Trữ Đông về mặt chính trị linh mẫn hơn nhiều.

Bất kể thế nào, hẵn phải đảm bảo an toàn của Bá Vấn.

May mà đám tạp tu còn lại đều là hạng thân kinh bách chiến, bọn họ có nhiều người giỏi truy tung, Trữ Đông quyết định, tiếp tục tiến lên, lần này hẳn yêu cần cẩn thận hơn, không ngừng phái tạp tu tới phía trước dò đường.

Trữ gia lúc này càng thêm rối loạn, Bá Vấn mất liên lạc, Trữ Đông mất liên lạc, điều này làm không khí trong Trữ gia đột nhiên trở nên khẩn trương, thân phận Bá Vấn tất nhiên tôn quý vô cùng. Nhưng Trữ Đông là người kế thừa của A Mỹ Trữ gia (Cái này phải dịch là Ninh gia chứ, nhưng người dịch trước đã Trữ thì để nguyên vậy – đồng ý với lanhdien nhưng từ đầu bị dịch thế rồi.), bất kể ai trong hai người xảy ra điều gì bất trắc, đều là chuyện A Mỹ Trữ gia không thể tiếp thụ, đội ngũ tạp tu thứ ba dùng tốc độ nhanh nhất tập kết, bọn họ bắt đầu thẳng tiến vào rừng cây.

Trần Mộ tiếp tục tiến về phía trước. Hiện giờ đã là ngày thứ ba, thương tích trên người hắn đã lành chùng bảy tám phần, nhưng mặt vẫn lưu lại rất nhiều vết thương, điều này làm hắn trong có chút dūr dẩn. Đáng tiếc không biết phối phương của loại thuốc mà ma quỷ nữ cho hắn. Nếu không Trần Mộ thấy nếu mình đi bán loại thuốc này cũng sẽ kiếm được bọn tiền, hiệu quả trị thương của nó thật quá xuất sắc.

Hắn đã hoàn toàn mất phương hướng. liền dứt khoát nhắm một hướng đi tới, sự thực chứng minh, cái gọi là công năng bản đồ trên độ nghi ở vùng dã ngoại chẳng có tác dụng gì. Nói ra, ba ngày nay vận khí của hắn cực tốt, không ngờ chẳng gặp phải một con dã thú lợi hại nào, điều này làm ngay bản thân hắn cũng thấy giật mình.

Nếu như tình huống này vẫn tiếp tục tốt như thế, có khi Trần Mộ cũng không tránh khỏi chút ảo tưởng. Đạo chơi trong rừng một tháng là kinh nghiệm không tệ chút nào nhỉ.

Bất quá thân kinh của hắn lại rất căng thẳng, so với trước đây, tốc độ kích hoạt độ nghi của hắn tăng vọt, không biết có phải là ảnh hưởng của mấy ngày chiến đấu không. Cảm ứng của hắn không ngờ xuất hiện chút tăng trưởng, điều này làm hắn mừng rỡ khôn xiết.

Vì có Đạn Lực hài, tốc độ tiến tới của hắn rất nhanh, hắn đi đường thoải mái hơn nhiều. Sau vài ngày, hắn càng hiểu được cách né tránh các cành cây. Vì muốn đảm bảo đủ thể lực nên hắn cũng nghỉ ngơi đủ thời gian.

Bá Vấn và Trình Anh vận khí cũng không tệ, bọn họ vẫn bám sát ngay sau Trần Mộ. Lần này Bá Vấn thể hiện dũng khí lớn, kiên trì đuổi sát không bỏ, khoảng cách của bọn họ và Trần Mộ vẫn không bị kéo giãn thêm. Tinh thần của Bá Vấn và Trình Anh mang chút mệt nhọc, bọn họ không có Đạn Lực hài như Trần Mộ, chỉ đành ngày đêm không ngừng đuổi theo, tinh thần của hai người so với Trần Mộ kém hơn rất nhiều.

Bá Vấn trong bụng đầy giận dữ, bực dọc. Y cảm thấy Trần Mộ tựa hồ như đang chơi đùa bọn họ. Mỗi ngày nhìn thấy dấu vết Trần Mộ lưu lại, đều thể hiện hắn chưa rời đi bao lâu, nhưng khoảng thời gian này bọn họ chạy ngày chạy đêm, không ngờ vẫn chẳng nhìn thấy cái bóng của hắn.

Mà một vấn đề rất tệ là bọn họ đã hoàn toàn mất đi liên lạc với bên ngoài.

Tình hình thoảng cái đã trở nên phức tạp, Bá Vấn gặp phải hai lựa chọn, một là tiếp tục đuổi tới, cái kia là theo đường cũ trở về.

Bá Vấn chọn cái đầu tiên. Y tin rằng, Trữ gia nhất định không để cho mình cứ thế biến mất trong rừng, chỉ cần đám tạp tu Trữ gia đằng sau đuổi tới, vậy Trần Mộ chết không có đất chôn, mà nếu như mình lựa chọn rút lui, vậy y vĩnh viễn mất đi cơ hội này, vì thể dọc đường đi y lưu lại rất nhiều dấu hiệu.

Bá Vấn dứt khoát lựa chọn đuổi riết, điều này cũng làm Trình Anh cảm thấy có chút ngạc nhiên. Một mặt là ngạc nhiên về dũng khí của Bá Vấn, dám xâm nhập vào rừng cây, đây không phải ai cũng dám làm, phương diện khác là ngạc nhiên thù hận giữa Bá Vấn và Trần Mộ lại sâu tới mức Bá Vấn nguyện chịu mạo hiểm lớn như vậy.

Nếu như Trần Mộ hiểu được cái gọi là cừu hận giữa hắn và Bá Vấn, nhất định sẽ dở khóc dở cười. Nhưng chuyện đời chính là kì diệu như thế, nhìn thoảng qua hai người như không có gì liên quan, thể mà lại sinh

ra liên hệ bằng một cách thức kỳ quái.

Suy nghĩ của Bá Vấn cũng không sai, Trữ gia vì y mà xuất ra lượng lớn tạp tu, chỉ cần những tạp tu này có thể đuổi kịp hắn, sẽ hoàn thành việc bao vây với Trần Mộ, khả năng là rất lớn. Song Bá Vấn mất liên lạc hoàn toàn với Trữ gia không hề biết, ngay trong khu rừng sau lưng hắn vừa có một trận mưa lớn, rất nhiều chỗ còn xuất hiện những trận lũ quy mô nhỏ. Không chỉ những kí hiệu mà hắn lưu lại gần như bị xóa sạch, mà dấu vết ba người lưu lại cũng gần như bị lũ xóa hết. Mà lúc này, Trần Mộ cũng đang gặp phiền toái.

137. Chương 137 : Ba Người Một Thú.

Hiểu biết của hắn với rừng rú kém một cách thảm hại. Con dã thú này tên là gì, có đặc tính gì, hắn chẳng hề có chút khái niệm. Nhưng, hắn không vì thế mà có chút khinh thường nào với nó, ngược lại sắc mặt của hắn trở nên vô cùng khó coi.

Con dã thú này lớn chừng bằng con trâu, bốn chân to khỏe mạnh mẽ, lưng mọc một nhúm lông đen. Làm người ta cảm thấy đáng sợ nhất là hai cái đuôi của nó, mỗi cái đều to không khác gì tay của Trần Mộ, cuối đuôi là cái móc đen xì như đuôi bọ cạp. Con dã thú nhìn nhìn chăm chăm vào Trần Mộ vẻ bất thiện, hai cái đuôi dang sau đung đưa theo quy luật. Nó từ từ đứng dậy, có vẻ muốn nhào tới, Trần Mộ thậm chí có thể nhìn thấy nước miếng đang từ răng nanh của nó nhều xuống.

So sánh thể hình một chút, một con dã thú lớn như thế mà xông tới, Trần Mộ hoài nghi {Song Cực Lôi Cầu} tạp có thể chống đỡ được nó không.

Không chút do dự, Trần Mộ quay đầu bỏ chạy.

Chân dùng sức, cả người lao vù về sau như mũi tên, lúc này Đạn Lực hài phát huy tác dụng cực kỳ mấu chốt, còn đang ở giữa không trung, Trần Mộ vội đổi sang tạp {Đại Nê Thu}, cây cối hai bên ào ào lùi lại sau. Phi hành với tốc độ cao, tâm trạng Trần Mộ rất cuộc hơi an tâm chút, một khi bay lên rồi. Con dã thú này chắc hẳn không đuổi theo mình được nữa.

Giống như biết Trần Mộ đang nghĩ cái gì, con dã thú đúng lúc đó phát ra một tiếng gầm, Trần Mộ sợ tới mức suýt ngã lộn cổ từ không trung, căn bản chẳng dám quay đầu lại nhìn bay thẳng về phía trước. Con dã thú đằng sau thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rống kinh người.

Trần Mộ lúc này cực giống với cá trạch, trơn trượt dị thường xuyên qua rừng cây. Trái lại với sự khéo léo của hắn, con dã thú đằng sau cứ đâm bừa bãi hoàn toàn chẳng để ý tới những cái cây chắc khỏe kia, tiếng cây cối gãy lìa vang tới tai Trần Mộ làm hắn sợ mất vía.

Ta chỉ là lính mới thôi! Trần Mộ rất muốn nói cho con dã thú này như vậy.

- Âm thanh gì thế?

Bá Vấn đột nhiên dừng lại, cảm ứng của y mạnh hơn Trình Anh, cho nên có thể phát hiện động tĩnh xa hơn.

Có điều động tĩnh này hiển nhiên hơi lớn, Trình Anh cũng phát hiện ra rồi.

Hai người nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Ầm ầm ầm. Mặt đất tựa hồ như rung chuyển, mà càng lúc càng dữ dội, âm thanh kia cũng ngày càng rõ, hai người đưa mắt nhìn nhau. Không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên khóe mắt Bá Vấn sáng lên:

- Trần Mộ!

Trần Mộ thần sắc thảm hại bay về phía họ. Cơ hội tốt! Độ nghi trên tay Bá Vấn lập tức đổi sang {Thiên Yển Ba} tạp, lần này bất kể thế nào cũng không thể để hắn thoát khỏi tay mình.

Mặt đất lúc này càng rung chuyển dữ dội, Bá Vấn và Trình Anh đều cảm giác đứng không vững. Sau lưng Trần Mộ truyền tới từng tiếng động lớn, bụi đất mù mịt, lại còn có tiếng gãy đổ liên tiếp.

Thứ gì thế?

Về mặt hoảng hốt của Trần Mộ làm cho Bá Vấn đang chuẩn bị công kích do dự một chút. Sự bình tĩnh và thông dong của Trần Mộ lưu lại cho y ấn tượng sâu sắc. Đường như tình hình có thể nào hấn không chút động dung, Trần Mộ ở trước mặt hoàn toàn giống như một người khác, hấn suy nghĩ, tình huống thế nào có thể làm Trần Mộ kinh hãi thất sắc như vậy, đó nhất định là chuyện rất đáng sợ.

Tại lúc thoáng do dự đó, hấn liếc thấy con dã thú đuổi sát sau Trần Mộ.

- Song Câu thú?

Con người của Bá Vấn co lại, sắc mặt kịch biến, hoảng hốt vội thay tạp phiến trong độ nghi sang khí lưu tạp. Vừa quay người bỏ chạy, hấn giật mình phát hiện Trình Anh đã ở trước mặt, khí lưu tạp mở toàn bộ theo sát Trần Mộ.

Mình quả nhiên còn quá non nớt! Sắc mặt Bá Vấn rất khó coi.

Ba người một thú, ba trước một sau, triển khai một cuộc rượt đuổi trong rừng.

Lúc này nào còn ai bận tâm đến cái tục lệ không được phi hành trong rừng cái quái gì nữa. Cũng nào còn chút thời gian nào đi tính ân oán của y với Trần Mộ.

Ba người thành hình tam giác, Trần Mộ ở trên cùng, Trình Anh và Bá Vấn vô thức theo sát hấn, ba người điên cuồng phi hành. Trong ba người, Trần Mộ là thông dong nhất. Điểm số né tránh trong phạm vi hẹp của hấn cao nhất, mà {Đại Nê Thu} tạp vốn chuyên để đổi hướng như vậy, Bá Vấn và Trình Anh ví trí tương đương nhau. Bá Vấn hơn ở thực lực mạnh mẽ, nhưng né tránh trong phạm vi hẹp là thứ yếu trong huấn luyện của viễn trình tạp tu, Trình Anh thực lực không bằng Bá Vấn nhưng kinh nghiệm thực chiến hơn Bá Vấn nhiều, cho nên vị trí hai người không hơn kém nhau bao nhiêu.

Hai người mặt tái nhợt, không thấy chút huyết sắc, bọn họ cách Song Câu thú gần nhất, những tiếng cây gãy đổ sau người không ngừng truyền tới như mọi lúc nhắc nhở bọn họ Song Câu thú cách bọn họ rất gần.

Bá Vấn và Trình Anh hận không thể mọc ra một đôi cánh. Nhưng không dám tăng tốc độ thêm một nấc, nếu như tiếp tục tăng tốc độ, chẳng cần tới Song Câu thú, bọn họ sẽ đụng vào cánh cây mà chết.

Bá Vấn đột nhiên nảy ra một ý, hét lớn:

- Chúng ta bay lên trên.

Trần Mộ ở phía trước ngẩn ra, lập tức hiểu ý của Bá Vấn, hấn bị Song Câu thú đuổi tới mức không kịp thở nữa.

Về điều này, Song Câu thú dù tốc độ sức mạnh kinh người, nhưng không biết bay lên không, tin rằng rất nhanh sẽ thoát khỏi Song Câu thú.

- Đứng!

Trình Anh thét lên ngăn cản hai người, giọng của nàng tràn ngập sợ hãi.

Trần Mộ và Bá Vấn giật mình, Trần Mộ còn khá chứ Bá Vấn thiếu chút nữa đụng phải một thân cây.

Trình Anh cẩn thận khống chế khí lưu tạp của mình, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, không dám phân tâm chút nào, miệng mau chóng giải thích:

- Trên trời còn có thứ lợi hại hơn.

Trần Mộ và Bá Vấn vội bỏ ý định bay lên, bọn họ đều không có kinh nghiệm đi rừng, tự nhiên không biết tình hình, nhưng điều này không gây trở ngại cho phán đoán của họ. Trình Anh ở thời khắc nguy hiểm như vậy vẫn không chịu bay lên trên đã nói rõ thứ lợi hại hơn mà nàng nói khẳng định là chuyện hoàn toàn có thật.

Song Câu thú phía sau rít gào liên tiếp, ba người phía trước mặt cắt không còn chút máu, chạy cuống cuồng. Con Song Câu thú này cũng cường hấn tới cực điểm. Dọc đường gặp phải cây cối chằng chịt để ý, gặp cây hạ cây, gặp cành “thịt” cành, sức mạnh vô cùng, thể lực của nó cũng cực kỳ biến thái. Đuổi ba người sau cả giờ chẳng hề thấy chút mệt mỏi. Ba người phi hành đều cảm thấy có chút không chịu nổi rồi, trong lòng thầm kêu khổ.

Dọc đường đi động tĩnh lớn, những động vật nhỏ bọn họ gặp phải bên đường đều kinh hãi bỏ chạy, không ngờ chẳng có con nào dám ra đối đầu với Song Câu thú.

Chạy được 9 giờ, ba người đều lộ rõ vẻ mệt nhọc, liên tục phi hành trong hoàn cảnh đó tới 9 giờ, cái này trước đây ba người nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Nhưng khi cái chết lơ lửng trên đầu, ba người lại đều làm được.

Mà còn Song Câu thú cuối cùng cũng lộ một chút mệt mỏi, nó đã bắt đầu không dám húc lung tung như ban đầu nữa, nhưng vẫn đuổi sát không tha, song động tĩnh đã nhỏ hơn rất nhiều.

Ba người lại không dám buông lỏng chút nào. Bọn họ cũng cùng tới đường cùng rồi, thậm chí là Trình Anh. Mặt nàng tái nhợt, con người bắt đầu có chút tán loạn rồi, trong ba người thực lực của nàng yếu nhất. Lực cảm ứng của Bá Vấn mạnh nhất nhưng do không quen kiểu phi hành này, nên cảm giác bị lãng phí nghiêm trọng hơn. Thêm vào đó y và Trình Anh truy đuổi Trần Mộ ba ngày ba đêm không hề nghỉ ngơi nên vốn đã khá mệt mỏi rồi.

So ra thì tình hình ngược lại Trần Mộ một tay lính mới lại khá khẩm nhất! Bởi vì có Đan Lực hải, ba ngày trước tốc độ của hắn khá nhanh, nghỉ ngơi đầy đủ, thể lực được khôi phục. Và trong ba người hắn quen loại phi hành này nhất, {Đại Nê Thu} tập cũng rất phù hợp tình huống này.

10 giờ, Song Câu thú thở khò khè như sắp động, thể lực của nó cũng không chịu nổi nữa rồi.

11 giờ, Trình Anh phi hành loạn choạng như muốn ngã, như bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã xuống từ trên không. Sắc mặt Bá Vấn cũng nhợt nhạt tới không ra gì nữa. môi cũng khô cong. Tình hình Trần Mộ khá hơn chút ít, nhưng hai mắt vô thần, vết thương trên người hắn còn chưa khỏi hẳn, dày vò như vậy thật không tốt chút nào.

Con Song Câu thú bắt đầu sùi bọt mép, con người tán loạn.

12 giờ, Song Câu thú không còn kiên trì được nữa, đổ sầm xuống đất.

Cơ hồ cùng lúc Song Câu thú gục xuống, Trình Anh cũng đồng thời từ trên không ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. May mà ba người bay rất thấp, cách mặt đất chừng hai mét, nên không đáng ngại lắm.

Bá Vấn muốn dừng lại, kết quả cảm ứng đã mất đi không chế, theo đà đâm đầu vào trong lùm cây, tiếng thét thảm thiết chột vang lên. Tiếng thét của Bá Vấn quá chói tai cơ hồ làm Trần Mộ sắp mệt muốn xỉu cũng giật mình, từ trên không ngã xuống.

Ngã trên mặt đất động tới vết thương làm Trần Mộ đau đớn vô cùng, nhưng cơn đau đó lại làm hắn tỉnh táo rất nhiều.

Môi của hắn cũng đã khô nứt nẻ, phi hành liên tục 12 giờ, tinh thần thực sự mệt tới cực điểm rồi. Hắn muốn lăn ra ngủ nhưng lại cố ngiên cưỡng chịu đựng. Tình hình Bá Vấn chưa biết, lúc này mà ngất đi, vậy hôm nay mình sẽ chết tại đây.

Trần Mộ mới vừa rồi phi hành hoàn toàn nhờ vào kiên cường, lúc này từ trên không ngã xuống, ý chí tiêu tán mới phát hiện thân thể đã như đèn cạn dầu. Đừng nói tới cảm ứng, ngay cả sức nhấc tay cũng chẳng có. Nếu như người còn có chút cảm ứng, hẳn nhất định xiên cho Bá Vấn một nhát.

Sau năm phút, Bá Vấn mới khó khăn bò ra khỏi lùm cây, mặt y trắng như tờ giấy, lộ rõ thể lực đã tiêu hao tới mức cực điểm.

Hai người trợn trừng mắt, nhưng chẳng ai có sức nhúc nhích nữa.

138. Chương 138: Hiệp Nghị Của Ba Người.

Một giờ qua đi.

Hai giờ qua đi.

....

....

Năm giờ. Tinh thần hai người đã tới bờ vực suy sụp, nhưng bọn họ vẫn cố gắng gượng.

Vào lúc này Trình Anh tỉnh dậy, nàng ngủ được năm giờ sắc mặt đã tốt lên rất nhiều. Nàng kinh ngạc nhìn hai người đang trừng trừng nhìn nhau. Lập tức ánh mắt nàng rơi vào Song Câu thú ngả trên mặt đất.

Bá Vấn thấy Trình Anh tỉnh rồi, mừng rỡ:

- Trình Anh, mau giết hắn đi.

Mình thật là sáng suốt, Trình Anh lại trở thành người quan trọng để phân định thắng bại trận này. Tâm tư của y lại có chút thâm cảnh giác. Mặc dù Trình Anh đi cùng y nhưng hai người chỉ quan hệ lợi ích, hiện giờ cái mạng của y và Trần Mộ đều do tay nữ nhân này nắm lấy. Ai mà biết nàng ta sẽ làm gì, Bá Vấn đã ngầm hạ quyết tâm, nếu Trình Anh đưa ra bất kỳ điều kiện gì y cũng sẽ chấp nhận không chút do dự.

Y để Trình Anh giết Trần Mộ còn bao hàm ý tứ dò thử trong đó, y muốn biết tại thời điểm này, quan hệ giữa y và Trình Anh có phát sinh biến hóa hay không.

Nghe thấy lời Bá Vấn nói, mặt Trần Mộ dù vẫn bình tĩnh, nhưng tim không khỏi trầm xuống, hiện tại hắn không có chút sức hoàn thủ nào, là con dê đực giết mổ mà thôi.

Song ngoài dự liệu của hắn, Trình Anh đi tới giữa hai người ngồi xuống. Nhìn thấy động tác này của Trình Anh, sắc mặt của Bá Vấn hơi biến đổi, y biết, chuyện bắt đầu xảy ra biến hóa.

- Bá Vấn, rất xin lỗi! Ta sẽ không giết hắn đâu.

Hơn mười giờ chạy về phía trước, tinh thần liên tục tập trung cao độ, giọng nàng nghe có vài phần khàn khàn. Câu nói này làm trái tim vọt tới cổ họng của Trần Mộ rồi hạ xuống. Tuy nhiên lập tức nổi lên một tia nghi hoặc, tại sao cô ta lại thả cho mình một đường sống chứ?

Sắc mặt Bá Vấn khôi phục lại vẻ bình thường, hắn bình thản hỏi:

- Vì sao vậy? Cô thay đổi chủ ý ư?

Những lời này của Bá Vấn dù bình đạm, nhưng vì y thân phận địa vị cao bao năm, trong lời nói không khỏi lộ ra cảm giác áp bách mãnh liệt.

- Bởi vì, ta muốn sống.

Ngữ khí Trình Anh cũng rất bình thản.

Bá Vấn ngẩn ra, y không ngờ Trình Anh giải thích như vậy.

- Chúng ta đã tiến sâu vào rừng cây rồi. Nơi này đã rất sâu trong rừng, chúng ta bay cả mười hai giờ, đã bay xa bao nhiêu, ta cũng không biết.

Trong ba người, nàng là người có kinh nghiệm dã ngoại phong phú nhất. Hai người đều lộ vẻ chăm chú lắng nghe, Trình Anh cũng chẳng nhìn hai người lấy một cái, tay nhẹ nhàng gỡ tóc qua bên mặt, tiếp tục nói:

- Hơn nữa, chúng ta mất phương hướng, các người có ai biết đây là đâu không? Không ai biết? Ta còn hoài nghi, e rằng trước chúng ta liệu có người tới được nơi này hay chưa?

- Chúng ta có thể quay lại theo đường cũ.

Bá Vấn vọt miệng.

Trình Anh nhìn Bá Vấn một cái, thẳng thắn nói:

- Chúng ta tới được nơi này, không phải vì chúng ta đủ sức mạnh, mà bởi vì con Song Câu thú kia.

Nàng liếc qua Trần Mộ:

- Ta không biết vì sao nó lại phát cuồng, nhưng ở trong rừng cây, không có sinh vật nào dám chạm mặt với Song Câu thú đã phát cuồng. Cho nên chúng ta dọc đường mới không gặp phải dã thú khác. Nếu như chúng ta trở về theo đường cũ, ta tin rằng chúng ta sẽ gặp phải sự đón tiếp long trọng của đám dã thú khác đấy.

Trần Mộ chú ý thấy Trình Anh liếc mắt nhìn hắn. Hắn không nói chuyện, bởi vì hắn cũng chả hiểu vì sao Song Câu thú lại nổi giận, hắn nhớ mình chả làm gì cả.

- Nếu như chúng ta muốn trở về, nhất định phải đủ mạnh, chỉ dựa riêng vào hai ta thôi là không đủ.

Lúc này Trình Anh mới nói rõ nguyên nhân.

Bá Vấn trầm mặc, y biết Trình Anh nói đúng. Y rất muốn giết chết Trần Mộ, thậm chí không tiếc mạo hiểm, nhưng không có nghĩa là y nguyện cùng Trần Mộ đồng quy vu tận. Thân phận của y tôn quý, y là người kế thừa tương lai của Đông Hành Trữ gia. Tương lai phải chấp chưởng cả Đông Hành Trữ gia, sao một tên tạp tu Thập Tự Dạ như Trần Mộ có thể bì được.

- Có lẽ chúng ta có thể đợi chi viện, ta tin chi viện của Trữ gia sẽ rất mau tìm thấy chúng ta.

Bá Vấn đột nhiên nói.

Trình Anh không chút khách khí nói:

- Không thể! Không ai dám phi hành trong rừng như chúng ta. Hơn nữa, bọn họ cũng không có Song Câu thú đuổi những dã thú khác hộ, trên đường đi bọn họ sẽ không ngừng gặp phải dã thú chặn đánh. Họ không thể tìm được chúng ta, chúng ta đã mất phương hướng, cho dù hiện giờ người có thể liên lạc với bọn họ, thì họ cũng không tìm được chúng ta.

Sắc mặt nàng đột nhiên trở nên hiu quạnh:

- Chúng ta trở về theo đường cũ khả năng cũng không lớn. Mỗi ngày trong rừng không biết xảy ra bao cuộc tranh đấu, những con dã thú kia sẽ phá sạch những dấu vết chúng ta để lại. Nói thật, khả năng chúng ta sống được cũng không lớn.

Sắc mặt Bá Vấn tức thì trở nên khó coi, nhưng y cũng biết lời Trình Anh là nói thật.

Nàng không lừa mình ở chuyện này. Ánh mắt lạnh băng của y liếc qua Trần Mộ, không phải vì hắn mình cũng không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Người của Thập Tự Dạ, đều đáng chết!

Y cảm thấy sợ hãi!

Từ thuở nhỏ, y tiếp nhận cách giáo dục tinh tú. Từ bé tới lớn, y mãi mãi là thiên tài trong mắt mọi người, là đối tượng được ca ngợi, hắn có tương lai vô cùng sáng lạn. Vô số người sẽ phải dựa vào hơi thở của y. Y sinh ra đã được trời phú cho có cảm ứng ưu việt. Điều này làm y lúc nào cũng giữ được ưu nhã thong dong, nhưng hiện giờ y phát hiện chỗ mình kiêu ngạo, vào lúc này không cách nào giúp y đi ra khỏi rừng cây đáng chết này.

Cái chết, tựa như là kết quả có thể đáng chết.

Mà hết thấy nguyên nhân đều liên quan đến tên tạp tu Thập Tự Dạ này.

Bá Vấn thất thố chỉ trong thời gian rất ngắn, nếu như không phải Trần Mộ và Trình Anh một mực để ý tới y, có lẽ cũng không thể nhận ra. Trần Mộ lòng phát lạnh, ngày càng thấy Bá Vấn tàn nhẫn quyết đoán, nếu như đám công tử ăn chơi bình thường, gặp phải tình huống này, tám chín phần sẽ phát cuồng. Không ngờ trong thời gian ngắn, y đã điều chỉnh được tâm trạng, điều này đủ chứng minh y kiên nghị ra sao.

Trần Mộ ngẫm cảnh giác, loại người như Bá Vấn, chỉ có thể đề phòng mọi lúc, hơi bất cẩn một chút sẽ bị y ám toán. Tia oán độc kia trong mắt Bá Vấn bị Trần Mộ nhìn rõ, trong lòng tự nhiên không dám sơ xuất.

Có điều may mà Bá Vấn vẫn nằm trong phạm trù người bình thường. Giả như một vị công tử chưa từng trải qua hiểm cảnh, có thể không hoàn toàn bị hoàn cảnh trước mắt ảnh hưởng, vậy tuyệt đối có thể tính là không phải loài người.

So ra thì Trần Mộ bình tĩnh hơn không có nghĩa là hắn xuất sắc hơn Bá Vấn. Mà là khi hắn vừa tiến vào rừng cây, thậm chí còn ở trong thành, ở trạng thái liêm túc đã dự liệu được rồi, tới sau này bên bờ suối gặp phải quái vật dưới đáy nước, càng làm hắn chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Một nguyên nhân khác liên quan đến

kinh nghiệm khi hấn còn nhỏ, gian khổ lưu lãng và khó khăn cũng làm tổ chất tâm lý của hấn khi đối diện với nguy hiểm càng mạnh hơn.

Tình cảnh lúc này dù nguy hiểm nhưng vẫn chưa tới bước đường cùng.

- Có lý.

Nụ cười thường lệ trên môi, mặt Bá Vấn vô hại:

- Chúng ta đúng là phải tạm thời vứt bỏ thành kiến. Trần Mộ, người thấy thế nào.

Y chuyển hướng sang Trần Mộ, ánh mắt Trình Anh cũng rơi lên người Trần Mộ. Trần Mộ có chấp nhận hay không trực tiếp quyết định tình cảnh của bọn họ. Theo nàng, nếu ba người thật sự có thể đồng tâm hiệp lực, thì Trần Mộ chính là mắt xích quyết định. Chiến thuật xuất thần nhập hóa và tinh táo kinh người của hấn, lưu lại cho nàng ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

- Được!

Trần Mộ tích chữ như vàng, nhưng ánh mắt nhìn qua Bá Vấn vẫn mang theo vài phần đề phòng. Hấn không hỏi Bá Vấn vì sao muốn giết mình như vậy, mới vừa rồi ánh mắt Bá Vấn thay đổi làm hấn rất cảnh giác. Nói tới cùng đối với loại người như thế, Trần Mộ không thể tin được.

Nhưng hấn lập tức đưa ra điều kiện của mình:

- Ta yêu cầu tiến về phía trước.

Trở về theo đường cũ? Vậy chẳng phải tìm chết à? Nghe ý tứ trong lời nói vừa rồi của Bá Vấn, có rất nhiều tạp tu Trữ gia đang tìm kiếm bọn họ, lúc này mà trở về, hai bọn họ tất nhiên chẳng sao, nhưng mình chết là cái chắc, nếu như hai người quyết ý trở về theo đường cũ. Hấn tuyệt đối không chấp nhận.

Bá Vấn và Trình Anh liếc nhau, có điều lần này Trình Anh không lên tiếng, nàng biết lúc nào nên nói lúc nào thì giữ im lặng.

Bá Vấn tính toán chốc lát, ngẩng đầu lên:

- Được.

- Hai người nghỉ ngơi đi.

Lời khuyên của Trình Anh như trút đi gánh nặng, hai người sớm đã mệt lử liền lăn quay ra ngủ.

Trần Mộ từ từ tỉnh lại, vừa mới mở mắt ra, liền nhìn thấy Bá Vấn ngồi xoay lưng về phía hấn, hơi kinh hãi, tuy nhiên hấn thở phào, xem ra mình chưa bị giết trong khi ngủ.

- Cứ yên tâm đi, trước khi ra khỏi rừng cây, ta tuyệt động sẽ không động thủ với người.

Tựa hồ biết Trần Mộ tỉnh lại, Bá Vấn cũng không quay đầu quăng lại một câu.

Trình Anh thì đang ra sức ngo ngoáy trên thi thể Song Câu thú. Trên người Song Câu thú rất nhiều thứ đều là nguyên liệu hiếm có. Ví như hai cái đuôi bọ cạp đen thui của nó, nếu như đem bán khẳng định là có giá trên trời. Song Câu thú cường hãn vô cùng, ít có tạp tu giết được nó.

Trần Mộ đi tới trước mặt Song Câu thú, quan sát cẩn thận mới phát hiện con Song Câu thú này chẳng ngờ chết vì mệt, khóe miệng toàn là bọt mép.

- Sao người lại chọc giận nó?

Trình Anh tò mò hỏi, có thể làm Song Câu thú đuổi tới chết vì mệt, không phải người thường có thể làm được.

Trần Mộ cười khổ:

- Ta cũng chẳng biết.

Đúng là hấn chẳng biết vì sao mà Song Câu thú lại điên cuồng đuổi theo không ngừng.

Lúc này Bá Vấn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt quái dị nhìn Trần Mộ:

- Sao ngươi không thu thập nguyên liệu?

139. Chương 139: Ta Không Phải Là Tật Tu.

- Ta không biết thu thập tài liệu.

Trần Mộ rất bình thản đáp lại.

- Khắc, một vị chế tật sư có cấp độ cống hiến A chẳng ngờ không biết thu thập tài liệu.

Bá Vốn ngó người, bỗng đứng cười phá lên cười ngặt nghèo hơn nữa còn mang theo vài phần trào phúng.

Chế tật sư có độ cống hiến A? Trình Anh trố mắt. Nàng lập tức nghĩ đến vị chế tật sư mà Will (Uy Nhĩ) nói, bèn ngập ngừng hỏi:

- Ngươi, ngươi chính là vị chế tật sư chế tạo {Bách Nhận} cho Will (Uy Nhĩ) sao?

- Cô biết Will (Uy Nhĩ) à?

Ánh mắt Trần Mộ chuyển hướng sang Trình Anh. Hắn hoàn toàn không nhìn Bá Vốn

- Ừm, quan hệ của ta và hắn cũng không tệ.

Trình Anh đột nhiên cảm thấy mình có chút khấn trương. Trong đầu của nàng, chế tật sư cấp độ cống hiến A đều là nhân vật ngang ngưỡng mộ. Loại tôn kính đó không sinh ra chỉ vì từ sự chênh lệch thân phận, mà là vì học thức của đối phương. Chế tật sư cần tri thức lý luận sâu dày, chế tật sư cấp độ cống hiến cấp A ở căn cứ đếm trên đầu ngón tay, trong lòng Trình Anh đồng nghĩa với học thức uyên bác.

Bá Vốn chứng kiến cảnh này ánh mắt lóe lên một chút.

-À...!

Trần Mộ âm ừ một tiếng không nói gì, hắn và Will (Uy Nhĩ) cũng chẳng đáng nói là có giao tình gì, chẳng qua là chế tác cho đối phương một tấm tật phiền thôi, à, còn thu được {Song Cực Lôi Cầu} tật, chiếm lợi to lớn.

- Ngài là tật tu sao?

Trình Anh chuyển sang dùng từ ngữ tôn kính một cách vô thức, dè dặt hỏi. Bá Vốn ở bên cũng đồng tai lên nghe, y cũng rất tò mò về vấn đề này. Sau thời đại Phạm Sâm Đặc không ai thành công cùng học tật tu và chế tật sư, vì tinh lực con người có hạn. Giữa tật tu và chế tật sư là sự khác biệt giữa trời và đất. Lấy một cái ví dụ đơn giản nhất, cảm ứng mà tật tu và chế tật sư tu luyện khác biệt hoàn toàn. Tính chất ở hai phương diện này có yêu cầu hoàn toàn bất đồng, đây là điều quyết định chế tật sư và tật tu căn bản không cách nào kiêm tu cả hai.

Không ai có thể đồng thời luyện tập hai phương pháp rèn luyện cảm ứng.

Ngoài ra, chế tật sư càng cần tốn nhiều thời gian trên phương diện tri thức lý luận, từ ý nghĩa nào đó mà nói, một vị chế tật sư xuất sắc nhất định là một vị học giả uyên thâm. Đây là vì sao khi Trình Anh nghe được Trần Mộ là chế tật sư có độ cống hiến A trong tiềm thức lại khấn trương.

Sức mạnh lớn lao làm người ta sợ hãi, nhưng học vấn uyên bác thì sẽ làm người ta tôn kính.

- Ta không phải tật tu.

Trần Mộ lắc đầu. Loại nửa mùa như mình đây mà tính tật tu gì chứ? Ban đầu tập sử dụng {Thoát Vĩ Toa} tật là do hứng thú, tới bây giờ tập {Song Cực Lôi Cầu} tật. Cùng lắm cũng chỉ mới học cận chiến chưa tới hơn một tháng. Tật tu ư? Mình mà tật tu chỗ nào? Hắn biết rất rõ rằng bản thân mình có gì.

Trần Mộ chẳng hề cảm thấy mình là tật tu, có lẽ là chẳng hề nghĩ tới mình là một tật tu.

Trình Anh trố mắt, một người thân thủ kinh khủng như thế lại nghiêm trang mà nói mình chẳng phải tật tu. Như thế này là sao?

Đúng vậy, thế này là sao? Mặt Bá Vấn như muốn chảy xệ ra, một kẻ trong chiến đấu chính diện ép y tới tuyệt cảnh, sau đó lại nhẹ nhàng nói mình chẳng phải tạp tu. Bá Vấn nghe thấy mà ngứa tai. Trần Mộ nói hẳn không phải là tạp tu, vậy mình thì sao? Bị một kẻ không phải là tạp tu ép cho vất vả tới mức đó. vậy mình thành cái thứ gì?

Bá Vấn bực bội tới phát điên nhưng không có chỗ phát tiết.

Sắc mặt Trình Anh cũng trở nên cổ quái, nhưng mà nhìn vẻ mặt của Trần Mộ lại chẳng có vẻ giả bộ. Chẳng lẽ hẳn cảm thấy thực lực của bản thân rất kém ư? Nàng lập tức bỏ ý nghĩ hoang đường này, từ kinh nghiệm của nàng mà xem (convert thiếu ,,)

Khóe mắt liếc thấy sắc mặt Bá Vấn cực tệ, Trình Anh vỡ lẽ, thì ra là Trần Mộ đang khiêu khích Bá Vấn, hai người không hợp nhau, nên dùng lời nói “chơi” đối phương cũng thường thôi, Trình Anh nghĩ như vậy.

Cho rằng mình nghĩ đúng nên Trình Anh liền bỏ qua lời nói đó. Nhưng sự tôn kính với Trần Mộ ngược lại càng tăng thêm vài phần. Chế tạp sư và tạp tu hiện tại đã không còn ai học được cùng một lúc nữa rồi. Chế tạp sư cấp độ cống hiến A, lại là tạp tu có thể ép Bá Vấn tới tuyệt cảnh, đủ để làm người khác phải sùng bái.

(Em iu anh Mộ =)) Anh Mộ là Siu nhân – lanhdien) (câu này giữ nguyên để thấy sự nhí nhảnh của lanhdien.)

Chỉ thành tựu một mặt của Trần Mộ thôi tuyệt đại đa số người trên đời này đã không thể đạt tới rồi. Càng chẳng cần nói tới cả hai mặt đều kinh người như thế.

Bá Vấn ở bên mặt âm trầm, lòng cũng thầm thấy có chút bất khả tư nghị. Mặc dù Trần Mộ nói mình không phải là tạp tu, nhưng y lại biết rõ thực lực của Trần Mộ. Mà y cũng đã biết được trình độ của Trần Mộ ở phương diện chế tạp.

Sao một người có thể cùng xuất sắc ở cả hai phương diện tạp tu lẫn chế tạp sư như vậy? Y cũng đã thấy qua những kẻ hoang tưởng muốn học theo tạp sư cổ đại, đồng thời luyện tập tạp tu và chế tạp sư, nhưng tất cả bọn chúng, không có ngoại lệ, chỉ ấn chứng một luật lệ không thay đổi. Một người không thể đồng thời kiêm cả hai loại chức nghiệp này.

Nhưng, người trước mắt lại là một cái ngoại lệ sống sờ sờ.

Chẳng lẽ hẳn được trời cao ân sủng sao? Hay chính là thiên tài? Sắc mặt Bá Vấn biến đổi khó coi.

Trần Mộ thì không thấy mình có chỗ nào kỳ quái. Mới ban đầu, hẳn cũng biết chế tạp sư là chế tạp sư, tạp tu là tạp tu, nhưng sau này tiếp xúc với những lý luận bên trong tám tạp thần bí lại phát hiện giữa hai điều này không có gì xung đột. Nên hẳn tiếp nhận quan điểm này rất tự nhiên, bởi vì hẳn vốn không tin vào lý luận trước đó mình tự học, hơn nữa Trần Mộ nhanh chóng tự mình nghiệm chứng lý luận thâm ảo trình bày trong tám tạp thần bí là chính xác.

Ở trong căn cứ Trần Mộ cũng thường đắm mình trong thư viện, bất quá đó là vì học tập huyền tạp cấp bốn. Cái hay của mục đích rõ ràng là có thể tập trung tinh lực trong thời gian ngắn nâng cao trình độ, mà chỗ xấu của phương thức học tập này là cũng sẽ rất dễ bị bó hẹp. Trần Mộ không hề ý thức rằng, mình và người khác có khác biệt khá lớn.

Những thứ hẳn học tập và chế tạp sư hoặc tạp tu bình thường đều có khác biệt rất lớn. Ví như thu thập tài liệu, hạng mục này là kỹ năng bất kể tạp tu hay chế tạp sư đều phải học, hẳn lại chưa từng học qua. Hẳn sẽ dĩ nhớ được những nguyên liệu không hay dùng toàn do trong tám tạp thần bí có ghi lại. Như Bạch Cúc Hắc Thạch, đây cũng là nguyên liệu duy nhất hẳn mang theo người. Mà về phần thu thập tài liệu thì ... ở trên thế giới còn có hàng loạt cửa hàng bán nguyên liệu cơ mà.

Được cái ở nơi này có Trình Anh, là một tạp tu kinh nghiệm phong phú, vô cùng tinh thông thu thập nguyên liệu, đây cũng là nguồn kinh tế quan trọng.

Chỉ thấy nàng thuần thực lột da, cắt đuôi Song Câu thú, nàng còn thu thập mấy bình máu Song Câu thú. Suốt cả quá trình, Trần Mộ và Bá Vấn đều ở bên hiếu kỳ đứng xem. Hai người, một quen mua thành phẩm

ở cửa hàng, một là chàng công tử chỉ chiến đấu ở trường huấn luyện, tự nhiên không hề có khả năng động thủ.

Nàng chứa đầy máu Song Câu thú vào trong bình đưa cho Mr Trần:

- Máu của Song Câu thú là chất dung môi rất tốt.

Trần Mộ hiếu kỳ quan sát máu của Song Câu thú. Bình thường dung môi mà hắn sử dụng là thành phẩm đã qua xử lý, hắn lần đầu tiên nhìn thấy nguyên liệu ở trạng thái nguyên thủy. Hắn rất muốn thử xem máu của Song Câu thú có hiệu quả thế nào, có điều liếc qua Bá Vấn, hắn liền thủ tiêu tính toán này, hơn nữa hắn cũng không đủ dụng cụ.

Giải quyết Song Câu thú, ba người liền bắt đầu cẩn thận tiến lên. Vì Trần Mộ đã nói trước không thể quay về đường cũ, Bá Vấn không thể làm gì, y và Trình Anh mà quay đầu lại khẳng định là chết ở trên đường, về phần thực lực của Trần Mộ, y cũng rất coi trọng, phía trước tuy không biết thế nào, nhưng ba người ở cùng nhau, sức mạnh lớn hơn, khả năng sinh tồn cũng cao hơn. Nếu như vận khí tốt, nói không chừng còn có thể tới thẳng thành A Mỹ hoặc là thành Đông Thương Vệ .

Nhưng, hắn nào có thể thể nghĩ tới, sự cường đại của Trần Mộ cùng lắm chỉ có trong một trăm năm mươi giây. Ngoài thời gian đó, Trần Mộ chỉ là một tay lính mới cận chiến tạp tu kém mức bình thường.

Ba người cực kỳ cẩn thận, không ai biết phía trước là cái gì. Mà giữa Trần Mộ và Bá Vấn tất nhiên ngăn cách bởi Trình Anh.

Liên tục mấy ngày, ba người cũng không hề gặp phải dã thú, đây không thể không nói vận khí tốt tới cực điểm. Mà trong ba người tác dụng của Trình Anh là lớn nhất, kinh nghiệm của nàng mới là căn nguyên sinh tồn của ba người. Không ngờ rằng trên người nàng còn mang theo những đồ may vá. Đồng vải vụn trên người Trần Mộ cuối cùng hưởng hết thọ trời, hiện giờ hắn mặc da Song Câu thú mấy ngày trước Trình Anh lột xuống.

Mặc dù rất đơn sơ, nhưng Trần Mộ vẫn vui vẻ nhận lấy, vì thứ rách nát trên người hắn đã không thể gọi là quần áo nữa rồi.

140. Chương 140 : Lý Độ Hồng.

Hai người cùng xuất phát nhưng Trần Mộ lại tụt sau hắn một thân người.

Thực lực không tệ nhưng cũng thường thôi, Bá Vấn thăm bình phẩm. Cũng khó trách Bá Vấn nghĩ như thế, phải biết là cùng xuất phát mà trong cự li ngắn như thế liền tụt lại một thân người, nói rõ thực lực hai bên không cùng đẳng cấp. Vốn trong mắt Bá Vấn thực lực của Trần Mộ mặc dù chưa chắc đã mạnh như mình, nhưng cũng tuyệt không kém bao nhiêu. Trần Mộ hoàn toàn tụt lại sau nhiều như vậy chẳng phải là làm bộ cho có sao?

Trần Mộ không nhận ra, hắn đã tăng tốc tới mức cao nhất, không hề phát hiện ánh mắt khinh miệt của Bá Vấn.

Hắn biết rõ khi mình không tiến hành trạng thái liễm tức, thì chẳng qua là tên tạp tu nghiệp dư mà thôi, chuyện chém giết cứu người này tự nhiên chẳng tới lượt mình làm chủ. Người ta có thể dùng được huyền tạp cấp bốn thì tên lính mới như mình rõ ra là chẳng thể bì nổi rồi.

Thoáng chốc hai người đã thấy Trình Anh.

Trình Anh che chắn trước một đứa bé da ngăm đen, đang cùng một con Bạo Thiết đối đầu. Con Bạo Thiết này cao chừng một mét, trong như con thằn lằn, da toàn thân đen bóng phát ra ánh sáng vàng, nhưng cái đầu bèn bẹt, cái lưỡi đỏ thò ra thụt vào liên tục, từ rất xa đã ngửi thấy mùi hôi thối.

Trần Mộ cuối cùng cũng được chứng kiến thủ đoạn của Trình Anh. Trước mặt nàng lơ lửng đủ mọi đốm sáng rực rỡ, Trình Anh sắc mặt chăm chú khê vung tay lên, nhìn thì thông thả, nhưng Trần Mộ cảm thấy Trình Anh phải dốc hết sức để làm động tác này.

Chỉ thấy những đốm sáng rực rỡ đó hóa thành chùm sáng bắn nhanh về phía con Bạo Thiết.

Tạch tạch đùng đùng, một loạt tiếng động liên tiếp vang lên.

Cái thứ ánh sáng rực rỡ nhìn tựa như chẳng có chút sức mạnh nào lại hết sức mạnh mẽ. Bạo Thiết co lại trong trận mưa màu, thân thể bị đánh cho rung loạn lên, nhưng lớp vảy của nó dày và cứng, mặc dù trận mưa ánh sáng này để lại trên người nó rất nhiều hố nhỏ, nhưng không mang đến thương tổn trí mạng.

Hơn nữa, trận mưa màu này còn chọc giận con Bạo Thiết, nó bồng bồng lao về phía Trình Anh, mặc kệ làn mưa bụi, tựa hồ nó biết thứ đó chẳng thể mang tới thương tổn chí mạng cho nó.

Bá Vấn chẳng hề có ý ra tay, hắn muốn xem thủ đoạn tấn công của Trần Mộ, một kỹ năng khác thành danh của Thập Tự Dạ là {Thập Tự}! Trần Mộ thần bí mà quỷ dị, khó dò nông sâu, lần trước trong quá trình hai người giao thủ, y thủy chung không thấy Trần Mộ dùng {Thập Tự}. Ở cự ly này mà phát động {Thập Tự} thì mười phần chắc ăn đến chín.

Tốc độ của Bạo Thiết cực nhanh, hơn nữa nó cũng không tiến về phía trước theo đường thẳng, mà theo cách thức phức tạp quỷ dị, làm người ta khó đoán trước được.

Trần Mộ vẫn không có hành động gì, nói chính xác, ngay cả đầu ngón tay hắn cũng không nhúc nhích.

Tốc độ của hắn kém Trình Anh quá xa, {Song Cực Lô Cầu} tạp không cách nào đánh tới được đối phương, trên tay hắn chỉ có {Thoát Vĩ Toa} mới đủ thương hại tới Bạo Thiết. Với tốc độ chậm chạp của hắn, đợi tới khi hắn bắn {Thoát Vĩ Toa} ra thì Trình Anh đã bị Bạo Thiết xé thành từng mảnh, hắn dứt khoát đứng chơi, hướng chi bên người còn có cao thủ như Bá Vấn, đâu cần tới hắn động thủ.

Sắc mặt Bá Vấn rất tệ, y không ngờ rằng Trần Mộ hoàn toàn làm thình.

Tạp tu của Thập Tự Dạ, quả nhiên đều là lũ khôn máu lạnh! Chẳng lẽ hắn không biết Trình Anh mà chết hắn cũng không sống được sao? Hay là hắn nắm chắc mình nhất định sẽ ra tay?

Bá Vấn mặc dù lòng phẫn hận, nhưng không dám chậm tay. Trần Mộ căn bản không có dấu hiệu muốn động thủ, thần tình hắn như đang nhìn một chuyện chẳng chút liên quan tới bản thân.

Bá Vấn rốt cuộc không dần được, ra tay! Ba sóng đao đỏ tươi lớn bằng bàn tay, đầu cuối sắc sát nhau thành một hàng, nhất tề đâm vào trong cơ thể Bạo Thiết!

Cơ thể Bạo Thiết cứng lại, đồng tử tan rã, theo quán tính phóng về Trình Anh. Trình Anh nhanh chóng nhìn rõ tình thế, ôm lấy đứa bé, nhẹ nhàng nhảy qua bên. Bạo Thiết vẫn lao thẳng tới, đến khi nó dừng lại thì không còn nhúc nhích nữa.

Lợi hại! Trần Mộ thâm lú lười, thực lực của Bá Vấn quả nhiên cường hãn, {Huyết Duệ} tạp không thể giết được con Bạo Thiết này, không ngờ Bá Vấn có thể phóng ra ba sóng đao. Điều này đã thể hiện lực cảm ứng không chế kinh người, mà quan trọng nhất là chỗ mà ba sóng đao đánh chúng hoàn toàn trùng khít nhau, như vậy lực sát thương mới có thể tới được giá trị cao nhất, mới có thể phá vỡ lớp vỏ dày của Bạo Thiết.

Trên mặt Bá Vấn không có nửa phần đắc ý. Nhắc tay giết một con Bạo Thiết chẳng thể mang lại cho hắn bao nhiêu khoái cảm, ngược lại hắn cảm thấy mình bị Trần Mộ “chơi”, không ai bị người khác “chơi” mà còn cảm thấy khoái cảm.

Trong lòng cực kỳ khó chịu, Bá Vấn hừ lạnh một tiếng, liền một mình trở về chỗ cắm trại.

Trình Anh nhìn Bá Vấn có chút khó hiểu, thấp giọng hỏi Trần Mộ:

- Hắn làm sao vậy?

Trần Mộ lắc đầu:

- Không biết.

Đúng là hắn không biết thật.

Trở về chỗ cắm trại, Trần Mộ mới chú ý tới đứa bé trong lòng Trình Anh. Đứa bé này chừng bảy tám tuổi, làn da ngăm đen, thân hình gầy yếu, đôi mắt lại sáng bóng như mã não đen.

Sao nơi này lại có người?

Đột nhiên, Trần Mộ và Bá Vấn tinh thần nhất tề rung động. Chẳng lẽ bọn sắp rời khỏi rừng cây rồi?

Ngồi xuống rồi, Trình Anh theo tuần tự hỏi:

- Em tên là gì?

Đại khái là vì vừa rời Trình Anh vừa cứu nó, nên nó thân thiết với Trình Anh hơn một chút. Thò cái đầu nhỏ từ trong lòng Trình Anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ rất hiếu kỳ, nhìn không ra chút sợ hãi gì.

- Em tên Lý Độ Hồng.

Cho dù đứa bé này hết sức làm ra vẻ người lớn, nhưng âm thanh trẻ con làm hành động này của nó nhìn có chút hoạt kê đáng yêu.

- Lý Độ Hồng, nhà em ở đâu? Sao em lại một mình chạy đến đây?

Trình Anh dịu dàng hỏi:

- Nhà em ở trong núi.

Trong con mắt sáng long lanh của Lý Độ Hồng lóe lên một tia狡 hoạt, nói nói tiếp:

- Đại tỷ tỷ, em bị lạc đường.

Trong núi? Kiểu này này thật quá bằng không, cả khu rừng này đâu mà chẳng ở trong núi?

Trần Mộ chú ý tới ánh mắt của Lý Độ Hồng, lòng hiểu ra, thằng oắt này đang giở trò. Kinh nghiệm từ thời thơ ấu nói cho hắn, nếu như người cho rằng thằng bé này rất ngây thơ, vậy thì người nhầm rồi. Liếc nhìn Bá Vấn và Trình Anh, hai người có vẻ chăm chú nghe Lý Độ Hồng nói, hiển nhiên bọn họ không chú ý sự lập lờ trong lời nói của Lý Độ Hồng. Hoặc giả trong mắt bọn họ, đứa bé nhỏ như thế, nói không rõ ràng cũng là chuyện bình thường.

- Nhà em cách nơi này bao xa!

- Xa lắm, xa lắm.

Lý Độ Hồng quơ quơ đôi tay nhỏ, làm một động tác và vẻ mặt cường điệu. Trình Anh thấy thế liền nở nụ cười, không nhìn được xoa cái đầu nhỏ của Lý Độ Hồng.

Trần Mộ lạnh lùng quan sát, hắn chú ý thấy ánh mắt Lý Độ Hồng nhìn về phía bọn họ không phải toàn thiện ý, mặc dù nó cứ cười suốt, nhưng lại là nụ cười mang theo sự đề phòng cảnh giác, còn có một tia địch ý.

Hắn quá quen với loại ánh mắt này rồi. Khi hắn còn lang thang, mỗi lần hắn đến khu vực của những đứa trẻ lang thang khác, hắn liền được nghênh đón bằng loại ánh mắt này.

Hắn cũng không bóc trần ra, hắn biết có làm thế cũng vô dụng, lúc này nói ra Bá Vấn và Trình Anh đều sẽ không tin hắn. Hơn nữa, thằng nhóc con Lý Độ Hồng này, vừa nhìn là biết là tinh quái. Nó đã đề phòng rồi, không chừng sẽ ngấm giờ trò gì đó, đã thế không bằng ở bên quan sát, xem nó làm gì.

Ở nơi nguy cơ bốn phía này, xuất hiện một đứa bé bảy tám tuổi, là rất vô lý.

Hắn đoán nhà thằng bé này nhất định không cách nơi này xa lắm. Lạc đường? Muốn lạc đường ở trong rừng cây cũng phải có thực lực, nếu không chưa đi được bao xa đã thành bữa trưa trong bụng dã thú rồi. Rất xa? Nếu như là rất xa, thằng bé này sao có thể bình yên vô sự? Nếu như thực sự là rất xa, vậy thực lực của thằng bé này còn lợi hại hơn bọn họ, thế còn cần bọn họ cứu sao?

Đã có chủ ý trong đầu, Trần Mộ không lộ biểu tình gì ngồi ở bên, như một khúc gỗ.

- Nhà của em ở trong núi sao?

Trình Anh hiếu kỳ hỏi.

- Vâng ạ, thôn của bọn em đều ở trong núi.

Lý Độ Hồng ngoan ngoãn nói.

Bá Vắn đột nhiên hỏi:

- Thôn? Trong thôn của các người có bao nhiêu người.

Lý Độ Hồng đảo tròn mắt:

- Nhiều lắm, nhiều lắm, em đếm không được.

Nói xong còn làm bộ xấu hổ, như thấy mình rất mắt mặt.

Trình Anh thấy thế, vội đổi đề tài:

- Người trong thôn vẫn luôn ở trong núi?

- Đúng thế, bọn em vẫn luôn ở trong núi. Đại tỷ tỷ, tỷ từ đâu đến thế.

Lý Độ Hồng hiểu kỳ hỏi.

Trình Anh mỉm cười:

- Chúng ta từ thành A Mỹ tới.

- Thành A Mỹ? Đó là nơi nào?

Lý Độ Hồng càng thêm hiếu kỳ. Trần Mộ ở bên đang ngâm quan sát, phát hiện vẻ mặt này của nó không phải là giả vờ.

- Đó là một nơi rất lớn, có rất nhiều người ở.

Nói rồi Trình Anh cũng bật cười, nàng đang bắt chước ngữ khí vừa rồi của Lý Độ Hồng.

- Tỷ tỷ, mọi người đưa em về nhà được không?

Lý Độ Hồng ngẩng đầu lên, đáng thương nói:

Ánh mắt Trình Anh chuyển tới Bá Vắn và Trần Mộ. Bá Vắn gật đầu:

- Chúng ta đưa nó về đi. Gặp được người lớn cũng dễ hỏi đường.

Trình Anh xoay mặt nhìn về phía Trần Mộ.

- Ta không có ý kiến.

Trần Mộ hồ hững nói.

141. Chương 141 : Đồi Đầu Căng Thẳng.

Thằng nhóc này, so với mình lúc nhỏ còn lợi hại hơn rất nhiều! Trần Mộ thầm cảnh giác, mặt vẫn không hề thay đổi. Còn Lý Độ Hồng sau mấy lần húc đầu vào tường, liền mất kiên nhẫn với hẳn, quay sang quẩn lầy Trình Anh và Bá Vắn. Thỉnh thoảng hỏi này hỏi nọ, coi Trần Mộ thành không khí.

Phương hướng Lý Độ Hồng chỉ cùng hướng đi bọn họ trước đó giống nhau. Ba người liền theo chỉ dẫn của đứa bé không ngừng đi tới. Lúc này Lý Độ Hồng thể hiện tố chất làm người ta kinh ngạc, Thể lực của nó thậm chí có thể sánh ngang với người trưởng thành, có thể ung dung đi trong rừng cây như vườn hoa trong nhà, nó còn có thể trong khoảng thời gian ngắn nhất tìm được nguồn nước. Nó biết cái gì ăn được, cái gì có độc, thậm chí nó còn biết mảnh rừng này có loại dã thú gì, nó còn biết dùng dây leo đu như một con khỉ, đu đưa tiến về phía trước, tốc độ còn không kém bọn họ phi hành.

Ba người hơi tin vì sao nó có thể một mình sinh tồn trong rừng, nó thật sự quá quen thuộc với rừng cây. Bọn họ đều tin nó sống từ nhỏ ở trong rừng, Trần Mộ cũng không ngoại lệ. Để có thể quen thuộc với rừng tới độ này cũng chỉ có thể đã sống ở đây từ nhỏ mà thôi.

Điều này cũng làm ba người kinh ngạc, địa phương cùng cực hiểm ác như rừng cây không ngờ lại có người có thể sinh tồn được, những người sống trong rừng cây này, bọn họ dựa vào cái gì để sống, làm thế nào để

đối phó với những dã thú đáng sợ kia? Chẳng lẽ là thực lực của bọn họ đủ để sống ở khu vực nguy cơ bốn bề như thế này?

Bá Vấn trở nên trầm mặc. Đối với một vị quý tộc đệ tử mãn cảm với chính trị mà nói, vấn đề này rất tự nhiên tạo ra cho hắn chú ý cùng cảnh giác. Nếu như trong thôn thật sự có cao thủ có thể đối phó với tuyệt đại đa số dã thú ở trong rừng, như vậy ba người có gặp lại cùng không đáng để vào mắt người ta.

Nói như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng là vô cùng nguy hiểm. Nhiều khi loài người còn nguy hiểm hơn dã thú.

Vì vậy, cùng với sự trầm mặc của Bá Vấn, cộng với bộ dạng khúc gỗ của Trần Mộ. Trên đường đi phần lớn thời gian chỉ nghe thấy tiếng nói cười của Trình Anh và Lý Độ Hồng.

- Bá Vấn ca ca làm sao vậy?

Lý Độ Hồng mở to ánh mắt đen láy, mặt khó hiểu.

Bá Vấn miễn cưỡng cười nói:

- Không sao, chỉ nghĩ chút chuyện thôi.

- Chuyện gì thế?

Trình Anh lộ vẻ nghi hoặc, nàng cũng chú ý tới vẻ lo âu của Bá Vấn, mặc dù nàng không thích một chút phẩm tính của Bá Vấn. Nhưng không chút hoài nghi năng lực của y, y đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ có chỗ nào không ổn sao?

Bá Vấn mỉm cười nói:

- Không có gì, chỉ là có chút nhớ nhà thôi.

Lời này vừa nói ra Trình Anh cũng im lặng, bất quá nàng lập tức lại cười lên, trong mắt thoáng qua vẻ ảm đạm:

- Ta vẫn hay nhất, một mình một bóng, chẳng phải suy nghĩ những điều này.

Bá Vấn ngẩn ra, áy náy nói:

- Xin lỗi.

Nụ cười Trình Anh mang theo vài phần tang thương:

- Có gì mà phải xin lỗi chứ, đâu liên quan gì tới anh.

Nàng quay sang hỏi Trần Mộ:

- Trần Mộ, anh thì sao?

- Ta?

Trần Mộ bình tĩnh:

- Ta luôn chỉ có một mình.

Khi Trần Mộ còn rất nhỏ, cha mẹ đã mất trong một vụ tai nạn. Chỉ có mình hắn may mắn thoát khỏi, không còn thân thích hắn chỉ đành bới rác để sống, trở thành một thành viên trong đại quân lang thang.

Đối với Trần Mộ, Bá Vấn chẳng hề lịch sự, cười lạnh nói:

- Người từ [Thập Tự Dạ] đi ra, ngay cả nhân tính cũng chẳng có, nói gì tới người nhà?

Trong ghi chép của Trữ gia. Huấn luyện của tạp tu [Thập Tự Dạ] cực kỳ tàn khốc. Ví dụ như Liễm Tức pháp thân bí, cần người ta phải sống thời gian dài trong bóng tối, dù là tạp tu thiên phú hơn người, cũng phải cần năm năm thậm chí lâu hơn, tạp tu trải qua loại huấn luyện này liền đoạt tuyệt nhân tính, lãnh khốc vô tình.

Tia hắc khí kia trong mắt của Trần Mộ, chính là đặc trưng điển hình sau khi luyện tập Liễm Tức pháp, Bá Vấn cho rằng Trần Mộ là tạp tu [Thập Tự Dạ] xuất ra, cho nên mới nói như thế.

Trần Mộ lòng thầm kinh hãi, không ngờ Bá Vấn biết [Thập Tự Dạ]! Hắn còn biết cái gì? Trần Mộ quay ngoắt đầu lại, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Bá Vấn.

Chuyện tâm tạp thần bí hắn chưa từng nói cho người khác, cũng chưa từng tiết lộ ra. Từ đâu mà Bá Vấn biết [Thập Tự Dạ]? Đối với [Thập Tự Dạ] Trần Mộ chỉ hiểu trong giới hạn Liễm Tức pháp, nhưng trong lòng hắn, tâm tạp thần bí là mối quan tâm lớn nhất, cũng là bí mật được bảo vệ nghiêm cẩn nhất, lần này bị người ta phát hiện, sao bảo hắn không kinh hãi.

Hắn từng tra qua tư liệu, nhưng không hề tìm thấy bất kỳ tin tức gì liên quan tới [Thập Tự Dạ], qua đó có thể thấy [Thập Tự Dạ] không phải là một lưu phái nổi tiếng. Vậy sao Bá Vấn lại biết [Thập Tự Dạ]? Trong thoáng chốc, Trần Mộ hiểu được vì sao Bá Vấn nhiều lần muốn dồn mình vào chỗ chết,

Bá Vấn muốn đoạt tâm tạp thần bí! Mặc dù không biết vì sao Bá Vấn biết tâm tạp thần bí, nhưng đây lý do Trần Mộ nghĩ tới đầu tiên, cũng là lý do duy nhất mà hắn thấy hợp lý. Từ cổ chuyện ‘hoài ngọc kỳ tội’ không phải là hiếm. Đừng nói tới tâm tạp thần bí, khi còn nhỏ hắn từng thấy rất nhiều người chỉ vì cái bánh mì mà giết người.

Thế sự thật kỳ diệu, Trần Mộ không biết ân oán gút mắc giữa Trữ gia và Thập Tự Dạ, mà Bá Vấn cũng chẳng biết Liễm Tức pháp của Trần Mộ không phải học từ lưu phái [Thập Tự Dạ]

- Sao, bị nói trúng rồi chứ?

Bá Vấn tiếp tục cười lạnh, tràn ngập địch ý.

Trần Mộ mặt không biểu tình, nhưng ánh mắt sắc như kiếm, còn Bá Vấn cũng không lép vế, trừng mắt nhìn Trần Mộ.

Trình Anh và Lý Độ Hồng ngơ ngác nhìn hai người bạt kiếm giương cung, bọn họ không hiểu rõ tình hình. Trình Anh đã sớm biết Trần Mộ và Bá Vấn không hợp, nhưng bộc phát hoàn toàn như lúc này vượt xa dự liệu của nàng. Tự lượng thực lực của mình, nàng rất lý trí bào trì im lặng. Hơn nữa trong lòng nàng cũng khôngkhỏi nổi lên một tia nghi vấn. [Thập Tự Dạ] rốt cuộc là cái gì? Vì sao Trần Mộ vừa nghe lại phản ứng mạnh như thế?

Lý Độ Hồng hiếu kỳ nhìn hai người, dáng vẻ rất hứng thú.

Im lặng, mùi thuốc súng nồng nặc.

Khi Trình Anh và Lý Độ Hồng tưởng rằng hai người muốn xông vào đánh nhau thì ánh mắt cả hai tách khỏi nhau, bình tĩnh trở lại, cơ hồ như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Lý Độ Hồng chuẩn bị xem kịch hay há hốc mồm ra, ngạc nhiên nhìn hai người, trong đầu có chút chập mạch, không rõ hai người nay xảy ra chuyện gì. Mà Trình Anh trái tim căng như cung tên được buông lỏng, nếu hai người đánh nhau, vậy chỉ có cục diện lưỡng bại câu thương, không tốt cho ai cả. Có điều ngẫm lại, nàng thấy mình lo lắng có phần dư thừa, Bá Vấn và Trần Mộ cũng không phải là người kích động. Ngược lại, bọn họ là những kẻ tỉnh táo từ trong xương tủy, sao có thể vì tranh hơi ngoài miệng mà để mình lâm vào cảnh nguy hiểm như thế chứ?

Trần Mộ càng thêm trầm mặc, mà Bá Vấn cũng trở nên ít nói, hồi lâu mới từ trong miệng phát ra một câu nửa ngày trời mới nói ra một câu. Không khí trong đội ngũ trở nên nặng nề. Lý Độ Hồng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không hỏi thêm những vấn đề cổ quái nữa.

Lý Độ Hồng thỉnh thoảng lại hái chút thứ gì đó, trên lưng của nó đeo một cái túi lớn, bên trong chứ đầy các loại nguyên liệu mà nó thu thập được. Tỉnh thoảng Trình Anh cũng thu thập ít nguyên liệu trân quý hiếm thấy. Có thể tiến vào sâu trong rừng như thế, chính là cơ hội rất hiếm có, nếu như không thừa dịp thu thập một chút, sao phải với bản thân? Nếu như thực sự có thể đi ra, những thứ nguyên liệu trân quý này, mỗi món đều là giá trên trời, nàng giờ hạn mình học thức không đủ, biết các loại nguyên liệu trân quý quá ít.

Mỗi lúc như thế, nàng luôn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Mộ, nàng thật không thể nào tượng tượng được, một bị chế tạp sư có độ cống hiến A, sao lại không hiểu nguyên liệu học thứ cơ bản nhất chứ? Mỗi lần nhìn

thấy Trần Mộ đứng trước nguyên liệu trân quý mà không hề động dung, nàng lại thấy khó tin.

Bất quá nàng quen rất nhanh, Trần Mộ nhìn thế nào cũng không phải là người bình thường, loại người thiên tài như vậy, có chút quái dị cũng là bình thường. Nếu như tất cả đều giống như người bình thường thì mới là bất thường.

Chỗ cắm trại, đồng lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt mọi người. Vì Trần Mộ và Bá Vấn không hợp nhau, chỉ còn lại Lý Hồng Độ và Trình Anh sôi nổi chuyện trò. Trình Anh rất thích Lý Độ Hồng, nên nó có hỏi câu gì, nàng đều kiên nhẫn trả lời tường tận cho nó.

Từ lúc gặp được Lý Độ Hồng, bọn họ đã đi được bảy ngày. Bất quá vì có Lý Độ Hồng dẫn đường, bảy ngày này chất lượng sinh hoạt của bọn họ so với trước đó khác nhau như trời với vực. Kinh nghiệm về rừng của Lý Độ Hồng cực kỳ phong phú, nó biết loại thịt nào ngon, nguồn nước nào ngọt, thậm chí thỉnh thoảng còn hái quả dại cho Trình Anh, những thứ quả đó mùi vị vô cùng thơm ngon.

Trần Mộ luôn chú ý tới Lý Độ Hồng, dù bảy ngày qua thăng nhọc này biểu hiện hết sức bình thường, nhưng hắn cũng không dám buông lơ cảnh giác.

Trần Mộ không biết, khi hắn để ý Lý Độ Hồng thì cũng có người đang để ý tới hắn, đó chính là Bá Vấn. Lòng Bá Vấn đầy nghi hoặc, bởi vì y ngày càng nhìn không thấu Trần Mộ.

142. Chương 142 : [cao Túc] Viên.

Nhưng mà lần này hắn cũng không nhận được đáp mình muốn mà ngược lại, nghi hoặc trong lòng càng nhiều.

Bởi vì hắn phát hiện một điểm cực kỳ quái dị.

Hắn phát hiện ra thực lực của Trần Mộ dường như không mạnh mẽ như lúc chiến đấu với hắn. Thực lực của một tập tu có thể từ nhiều phương diện chú ý đến. Ví dụ như thời gian, hệ là cao thủ thì đối với thời gian đều cực kỳ mẫn cảm, loại mẫn cảm này làm cho bọn họ tại nhiều mặt biểu hiện ra khác biệt so với người thường. Lúc gặp phải nguy hiểm mọi người sẽ phản ứng từ trong tiềm thức. Tập tu cũng không phải ngoại lệ, chỉ là bọn họ phản ứng sẽ càng thêm chuyên nghiệp và nhanh chóng.

Nhưng Trần Mộ không như thế. Phản ứng của hắn rất nhanh, nhưng lại có vẻ rất bừa bộn, giống như tập tu chưa hề trải qua huấn luyện chính thống vậy. Hơn nữa, hắn còn phát hiện thêm một điểm kỳ lạ khác, tốc độ phản ứng của Trần Mộ so với lúc chiến đấu ngày đó chậm chạp hơn nhiều lắm.

Trận đánh ngày ấy, Trần Mộ chỉ mất 0,6 giây để đổi tập phiên, điều này để lại cho Bá Vấn ấn tượng không thể nào xóa đi. Nhưng sau đó, thời gian đổi tập phiên của Trần Mộ không có lần nào xuống được dưới một giây. Mà điều làm hắn không thể tin được là nó giống như là phản ứng tự nhiên của Trần Mộ chứ không phải là nguy trang.

Một lần, hai lần, ba lần...

Nhiều lần như thế, Bá Vấn tự nhiên nghi ngờ. Trên người hắn hoàn toàn không nhìn thấy nửa điểm quang mang của cao thủ toát ra trong lúc lơ đãng. Mỗi lần gặp phải nguy hiểm đều là Bá Vấn ra tay, Trần Mộ đều chưa bao giờ động thủ. Ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng Trần Mộ muốn che giấu hoặc là bảo tồn thực lực, nhưng dần dần Bá Vấn cảm thấy có gì đó không đúng.

Trần Mộ tựa hồ cũng không phải là không muốn ra tay, mà bởi vì lý do thực lực. Hắn như là sau ngày đó đột nhiên mất đi linh tính, hoặc là nói sau ngày đó thực lực của hắn giảm xuống rất lớn.

Đây là suy đoán mà Bá Vấn cho rằng có khả năng nhất, phải biết rằng, ngày đó Trần Mộ bị trọng thương đối nặng, thực lực giảm xuống cũng là bình thường. Tập tu sợ nhất đó là cảm giác bị thương, cảm giác bị thương tổn khôi phục vô cùng khó khăn, thậm chí căn bản là không thể khôi phục.

Điều này làm cho Bá Vấn có chút động tâm nhưng lại do dự không quyết. Nếu như phán đoán của hắn là chính xác thì giết Trần Mộ là chuyện cực kỳ dễ dàng. Trần Mộ thực lực đã giảm đi đối với hắn cùng Trình Anh mà nói không có giá trị gì, ngược lại là một loại gánh nặng.

Mà nếu như hần đoán sai thì sao?

Kết quả đó không phải hần có thể thừa nhận

Bá Vắn khép hờ con ngươi lại quan sát, dựa vào một thân cây, nhìn qua giống như đang ngủ.

Trần Mộ khoanh chân mà ngồi, cẩn thận tìm hiểu cảm giác trong cơ thể. Đây là bài học mỗi ngày của hần sau khi tiến vào rừng cây. Từ lần trước sau khi Bá Vắn thử dò xét. Hần càng thêm cẩn thận. Thủy thể giới tập thiền dùng để rèn luyện cảm giác hần cũng không dám lấy ra dùng. Hần liền mỗi ngày không ngừng thử tìm hiểu cảm giác trong cơ thể. Lọt vào trong mắt Bá Vắn càng khiến hần tin rằng thực lực của Trần Mộ đã bị tổn thương

Không có vị tập tu nào lại rèn luyện cảm giác lúc có người bên ngoài

Hần không biết Trần Mộ căn bản không phải rèn luyện cảm giác mà chỉ tìm hiểu cảm giác trong cơ thể mà thôi. Từ sau khi Trần Mộ ngộ xuất ra kết cấu cảm giác dạng xoắn ốc, hần từ đáy lòng cảm thấy được chính mình đối với cảm giác trong cơ thể hiểu biết quá ít. Hiểu biết ít thì khi gặp phải vấn đề thì biện pháp có thể nghĩ ra tự nhiên sẽ ít.

Mà đoạn thời gian này cũng không thích hợp luyện tập cái gì khác. Hần liền tĩnh tâm lại, cẩn thận tìm hiểu cảm giác trong cơ thể. Cảm giác là một trong những lực lượng thần bí nhất trong cơ thể con người. Cho đến bây giờ, chưa có một vị tập tu hoặc chế tập sư nào tuyên bố chính mình hiểu rõ được nó. Đối với Trần Mộ mà nói, đây là một vòng đất lớn mà một công trình lớn, thậm chí đã vượt qua năng lực hiện tại của hần, nhưng hần vẫn đi làm.

Có lẽ trong thời gian ngắn không thấy được hiệu quả, nhưng nếu nhìn xa thì đây là chuyện phải làm.

Trần Mộ khoanh chân ngồi nhắm chặt hai mắt, cẩn thận quan sát cảm giác dạng xoắn ốc. Cảm giác trong cơ thể hần bị chia thành nhiều tia nhỏ, những tia cảm giác này xoắn lại tạo thành một kết cấu giống như lò xo. Nó chậm rãi chuyển động, hơn nữa lại có tiết tấu lên xuống, đây là cảm giác chấn động. Hai đầu cảm giác lò xo phóng ra rất nhiều tia cảm giác, trông như là tảo biển nhấp nhô

Tốc độ chuyển động của cảm giác lò xo rất chậm, tia cảm giác rất dài. Lúc này cảm giác lò xo như mấy cái xúc tu mềm mại vươn dài, hơn nữa xúc tu nhìn không thấy này đang đưa có tiết tấu trong không khí. Điều này cũng khiến cho Trần Mộ đại khái hiểu rõ tình hình xung quanh. Xúc tu càng dài, phạm vi mà hần có thể phát hiện cũng càng lớn

Mặc dù không mở mắt ra nhưng hần cũng biết mấy người kia đang làm gì. Trình Anh ngồi gần người trước đồng lứa, Lý Độ Hồng đâu, a, nó tựa hồ lên lút rắc một ít bột phấn trên mặt đất.

Lý Độ Hồng đang làm gì? Trần Mộ không biết bột phấn đến cùng là làm gì, chẳng lẽ đuổi kiến? Nhưng tại sao mấy ngày trước không thấy nó dùng qua?

Trần Mộ trong lòng nghi hoặc, nhưng không bao lâu, mấy cái xúc tu đột nhiên đồng loạt rung động, ở sâu trong rừng cây tựa hồ truyền đến một trận rung động. Trần Mộ hơi kinh hãi, lập tức không dám do dự, tốc độ xoay tròn cảm giác càng lúc càng chậm, mà mấy cái cảm giác xúc tu liền duỗi thẳng, thẳng đến mức nó không tài nào thẳng hơn được nữa mới thôi. Đây là khoảng cách xa nhất hần có thể dò xét.

Cảm giác xúc tu đang đưa theo quy luật, cảnh tượng ở xa đã hiện lên rõ ràng trong đầu Trần Mộ. Đương nhiên, loại rõ ràng này chẳng qua là tương đối, trên thực tế hần chỉ có thể cảm giác được một hình dáng đại khái. Hình dáng này phi thường mơ hồ, hần cần cẩn thận phân biệt mới có thể đại khái biết được là vật gì. Hơn nữa, hần phát hiện trong rừng cây thì khoảng cách mà hần có thể dò xét nhỏ hơn nhiều so với khu vực trống trải, mà hình dáng mơ hồ này càng làm cho người khác khó phân biệt

Đó là cái gì? Trần Mộ trong lòng thầm nghĩ, hình dáng vốn có chút mơ hồ suýt nữa mờ thành một mảnh. Đường như ở nơi cách xa bọn họ, có vật gì đó nhanh chóng tới gần đây.

Dã thú sao?

Bá Vắn tựa hồ cũng phát hiện tình hình, hần ngồi thẳng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong rừng cây

Hình dáng mơ hồ không nhưng biến hóa trong đầu hần, Trần Mộ chỉ có thể tận lực duy trì tốc độ ổn định cho cảm giác. Chỉ là hình dáng mơ hồ khi biến hóa làm cho nó nhìn qua có chút trừu tượng. Mà Trần Mộ thì muốn từ hình ảnh trừu tượng này đoán ra đến cùng là cái gì.

Một cái, hai cái, ba cái...

Trong đầu hần xuất hiện một mấy cái hình tròn, điều này làm cho Trần Mộ nghĩ đầu tiên nghĩ đến là đầu người. Bất quá từ hình dáng mà nhìn, vật thể hình tròn này nếu so với đầu người thì lớn hơn. Đó có thể là cái gì? Song Trần Mộ đã không có bao nhiêu thời gian để đoán.

Trong rừng cây truyền đến một tiếng rống chưa từng bao giờ nghe qua, ngay sau đó, tiếng gầm gừ từ sâu trong rừng rậm truyền đến.

“Cao Túc Viên!” Lý Độ Hồng thất kinh nói.

Bá Vấn biến sắc, Trình Anh phản ứng càng kịch liệt sắc mặt trắng bệch. Nhưng Trần Mộ lại thấy trong mắt Lý Độ Hồng chợt lóe lên đắc ý cùng trêu đùa, mặc dù nó biểu hiện ra kinh hoàng thất sắc.

Tám con! Trần Mộ đã biết số lượng của đàn Cao Túc Viên. Hần cũng không rõ thực lực của Cao Túc Viên như thế nào, nhưng là tám con, điều này đủ làm cho Trần Mộ cảm thấy nguy hiểm. Phán đoán thời gian Cao Túc Viên đến đây, hần còn khoảng một phút.

Trần Mộ không chút do dự bắt đầu thử tiến vào trạng thái liễm tức. Nói đại khái, hần tiến vào trạng thái liễm tức cần khoảng ba phút chuẩn bị. Nhưng lần này chỉ có một phút đồng hồ, không, có lẽ còn không đến một phút, đàn Cao Túc Viên này tốc độ chạy thật sự quá nhanh.

Đối với hần đây là một thách thức lớn. Phải làm sao tiến vào trạng thái liễm tức trước khi đàn Cao Túc Viên lao đến.

Bá Vấn đã đem độ nghi kích hoạt, cả người đứng giữa không trung, tiến vào vào trạng thái chiến đấu. Trình Anh ôm lấy Lý Độ Hồng cũng đứng giữa không trung, bày thế sẵn sàng đón địch. Khoảng cách giữa hai bên quá gần, đàn Cao Túc Viên đã phát hiện ra bọn họ. Muốn chạy thoát cũng không kịp nữa. Tốc độ của Cao Túc Viên cực nhanh, so với Song Câu thú đuổi bọn họ ngày đó còn nhanh hơn.

Giữa không trung, Bá Vấn và Trình Anh đều kì quái nhìn Trần Mộ, bọn họ không rõ hần đang làm cái gì. Ngay cả lúc này không thể ngờ vẫn không nhúc nhích? Bá Vấn Nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đã đoán sai? Lúc này vẫn bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ hần thật sự nắm chắc?

Còn Trình Anh thì lộ ra vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Mộ, cao thủ quả nhiên là cao thủ, núi lở ngay trước mặt mà không đổi sắc. Đáng vẻ vẫn ung dung, chỉnh tề.

Lý Độ Hồng rất tò mò nhìn Trần Mộ ở phía dưới với tâm trạng kỳ quái, tại sao hần còn bất động chứ? Chẳng lẽ hần không sợ Cao Túc Viên sao?

Cao Túc Viên là một loại vượn chân dài, thân cao chừng ba thước, lực lượng của nó rất mạnh, hoạt động theo nhóm. Nó cũng là một trong số ít ỏi các loài động vật trong rừng cây có thể sử dụng công cụ. Chúng rất am hiểu sử dụng vũ khí Toa Luân Bàn. Toa Luân Bàn là một loại quả rừng có hình dạng như một cái đĩa, bán kính chừng 2-3 phân, xung quanh có 13 khía vát nghiêng tạo thành. Toa Bàn Luân sau khi phơi nắng sẽ cứng như sắt thép, mỏng đi và 13 khía vát nghiêng kia cũng trở thành 13 mũi dao nhọn xung quanh. Tuy vậy sức nặng cũng không giảm bớt. (Tóm lại là giống Phi tiêu ngôi sao nhiều mũi (token?))

Cao Túc Viên bẩm sinh thiện dụng loại vũ khí này. Chúng phóng Toa Bàn Luân với uy lực kinh người và cực kỳ chính xác. Cao Túc Viên chân dài, di chuyển nhanh nhẹn, chạy trốn cũng nhanh, thích sinh hoạt theo bầy, dùng Toa Bàn Luân săn bắt. Chúng là một quần thể rất cường đại bên trong rừng sâu.

143. Chương 143 : Khổ Chiến.

Thất bại!

Thất bại!

Vẫn thất bại!

Trần Mộ mãi không điều chỉnh được tới tần suất tiến vào trạng thái Liễm Tức.

Mỗi bước chân mạnh mẽ của Cao Túc Viên dẫm lên mặt đất Trần Mộ đều cảm thấy phía dưới rung chuyển. Bọn chúng cách bên này càng lúc càng gần rồi! Trần Mộ cố duy trì trấn định, thận trọng từng chút đem tần suất chấn động của cảm ứng tới sát tuần suất trạng thái Liễm Tức cần.

Bá Vấn đã khôi phục về bình thường, Cao Túc Viên đúng là rất khó đối phó, nhưng giờ chỉ có thể kiên trì tới cùng thôi, đây cũng là cơ hội tốt. Có thể dò ra thực lực của Trần Mộ rồi cuộc có bị thương tổn hay không. Nếu như thực lực của Trần Mộ đã bị hao tổn, Bá Vấn sẽ không chút do dự giết hắn! Trong lòng Bá Vấn vẫn luôn muốn mau chóng diệt trừ hậu họa này, sở dĩ chưa giết hắn là cần sức mạnh của Trần Mộ, cùng vượt qua ải khó khăn này. Nhưng nếu Trần Mộ thực lực bị hao tổn, với hắn mà nói hoàn toàn không có giá trị nữa.

Bá Vấn và Trình Anh chia ra trốn sau thân cây, lơ lửng giữ tầng không, bọn họ đã có thể thấy bộ mặt xấu xí dữ tợn của con Cao Túc Viên đầu tiên rồi.

Đúng lúc này Trần Mộ mở mắt.

Đây là đôi mắt kiểu gì vậy? Hờ hững, lạnh lẽo, mãnh liệt, giống như thần linh kiêu ngạo nhìn chúng sinh, không mang chút tình cảm nào.

Bá Vấn chấn động, lòng căng thẳng, y thăm lăm lăm, chính là bộ dạng này! Chính nó, đó chính là bộ dạng ngày hôm đó của Trần Mộ.

Mấy hôm nay, Trần Mộ mặc dù mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng Bá Vấn thủy chung vẫn không thấy được cảm giác sợ hãi mà Trần Mộ mang tới cho y ngày hôm đó. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao hắn hoài nghi thực lực của Trần Mộ bị hao tổn. Hắn cảm giác Trần Mộ bình thường và Trần Mộ ngày hôm đó hoàn toàn là một người khác.

Nhìn Trần Mộ trước mắt, tất cả các toan tính trong lòng Bá Vấn thoáng cái tan thành mây khói. Hắn nhìn Trần Mộ mang theo sự thận trọng cùng đề phòng mãnh liệt. Trong lòng mơ hồ còn có vài phần chờ mong, tên khốn này, rốt cuộc cũng muốn ra tay rồi.

Trình Anh cũng chú ý tới biến hóa của Trần Mộ. Nhưng khác với Bá Vấn, lòng nàng vốn thấp thỏm không yên lập tức yên ổn trở lại, Trần Mộ cuối cùng bắt đầu thể hiện sự cường đại của hắn rồi.

Vừa tiếp xúc với con mắt của Trần Mộ, Lý Độ Hồng bất giác rung mình, nó nhìn Trần Mộ có chút sợ hãi. Trực giác nói cho nó biết người trước mắt này rất nguy hiểm.

Hờ hững liếc qua mọi người. Trần Mộ tiến vào trạng thái liễm tức bay lên không hề có chút dấu hiệu nào báo trước. Cả động tác mau lẹ vô cùng, so với vẻ cà rề cà rà hàng ngày của hắn, không biết nhanh hơn gọn hơn bao nhiêu lần.

Trong lòng Bá Vấn có chút khó hiểu. Trần Mộ có thực lực thể này, sao bình thường thể hiện kém xa đến vậy? Chẳng lẽ hắn muốn che dấu thực lực? Nhưng hoàn toàn không cần thiết! Thực lực của hắn, Bá Vấn và Trình Anh đã thấy rồi, còn cần gì phải giấu nữa.

Chẳng lẽ, thực lực của Trần Mộ không phải vẹn vẹn chỉ có như bọn họ đã nhìn thấy? Vừa nghĩ theo hướng này thì suy nghĩ đó liền không cách nào át đi. Bá Vấn cảm thấy miệng lưỡi khô cong, tim đập thành thịch, khó khăn nuốt nước bọt, hắn cất lực làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Không để ý tới Bá Vấn, Trần Mộ bay thẳng tới Trình Anh. Trên mặt Trình Anh hiện lên một tia vui mừng, có Trần Mộ ở bên người, vậy sẽ an toàn hơn nhiều.

Trần Mộ đột nhiên dừng phất lại trước mặt Trình Anh, từ tốc độ cao mà hoàn toàn dừng lại, thể hiện lực khống chế cảm giác cực mạnh. Chứng kiến màn này, Bá Vấn thẹn tới mức muốn cúi đầu xuống. Không ngờ mình còn đang đoán cảm giác của Trần Mộ bị thụ thương. Thế này mà giống thụ thương à? Đừng nói thụ thương, không chế mức độ tinh thuần như thế, đã vượt qua trình độ của y. Bá Vấn tự thấy mình dù có thể miễn cưỡng làm được, nhưng tuyệt đối không thể làm đẹp đẽ như thế.

Trong lòng Bá Vấn khó chấp nhận nhất chính là điều này. Trước này hắn luôn tự cho mình có nhãn quan chuẩn xác, song hắn nhìn nhầm Trần Mộ không chỉ một lần. Điều này làm hắn cực kỳ buồn bực, tựa như một tráng hán tự cho mình võ lực hơn người, một, hai rồi lại ba lần bị một thanh niên nhìn qua không phải quá mạnh mẽ hạ gục, tự nhiên y sẽ cảm thấy không thoải mái, rất không thoải mái.

Trần Mộ mặc xác Bá Vấn khó chịu hay không, hắn lặng lẽ đứng trước mặt Trình Anh.

Mắt thấy một người lao về phía mình, song lại đột nhiên dừng phắt lại trước mặt không tới hai thước, điều này tạo ấn tượng rất mạnh mẽ. Lý Độ Hồng lần đầu tiên chứng kiến cảnh này, hiển nhiên sợ ngây ra. Nó há miệng, nhìn ngây ngốc vào vẻ mặt cứng đờ của Trần Mộ.

Bá Vấn và Trình Anh lập tức ý thức có điều không ổn. Trình Mộ xưa nay không làm chuyện vô nghĩa. Họ phát hiện ánh mắt của Trần Mộ dừng ở trên người Lý Độ Hồng, như đang nhìn vào một vật thể không có sinh mạng, hờ hững lạnh lùng.

Chẳng lẽ...

- Người còn giở trò quỷ nữa, ta sẽ giết người.

Giọng nói đều đều, không chút âm điệu giống như một cỗ máy, như đang nói một chuyện bình thường nhất.

Dù cho là người lớn gan như Bá Vấn, không khỏi trong lòng run lên, còn Trình Anh thì lần nữa biến sắc.

Lý Độ Hồng trong lòng nằng cả người phát run, môi lập bập, mồ hôi lạnh túa ra, lần này nó thực sự sợ rồi. Nó sợ hãi nhìn Trần Mộ, song vô luận thế nào, cũng không dám tiếp xúc với ánh mắt của Trần Mộ, nó hoàn toàn không nghĩ tới việc giải thích cho bản thân. Nó cảm thấy trong khoảnh khắc máu toàn thân như ngưng chảy, não trống rỗng, nhưng thân thể vẫn phát run.

Rốt cuộc nó cũng chỉ là một đứa bé sáu bảy tuổi, có tinh quái đến mấy cũng chỉ là một đứa bé.

Grừ ... grừ ... grừ

Cao Túc Viên rống lên từng hồi, bày trận hình bao vây rồi xông qua bên này.

Vù vù vù! Khi cách bọn họ chừng năm mươi mét, liền ào ào ném Toa Luân Bàn trong tay ra. Những chiếc Toa Luân Bàn nặng chịch phát ra những tiếng rít kinh người trong không trung. Mặc dù trước đó đã từng nghe qua, nhưng đối diện với vũ khí giết người này, sắc mặt mọi người vẫn hơi biến đổi.

Chỉ có Trần Mộ là không hề biến sắc, thậm chí hắn còn nhìn chằm chằm vào Lý Độ Hồng trong lòng Trình Anh.

Rầm rầm rầm! Chiếc Toa Luân Bàn thể lớn sức mạnh đánh trúng thân cây lớn trước mặt mọi người. Vụn gỗ tung toé, thanh thế ghê người! Những cái Toa Luân Bàn cơ hồ cắm phạm toàn bộ vào thân cây. Có thể thấy sức mạnh của nó kinh người thế nào, mỗi con Cao Túc Viên trên người đều đeo rất nhiều Toa Luân Bàn, nhưng không mấy may ảnh hưởng tới động tác của chúng nó.

Bá Vấn không chút do dự phóng ra ba sóng đao đỏ tươi, cực kỳ chuẩn xác đánh vào ngực một con Cao Túc Viên, máu đỏ tóe ra! Tam liên kích của Bá Vấn ngay cả Bạo Thiết cũng có thể giết chết. Cao Túc Viên phòng ngự không bằng Bạo Thiết sao thoát được? Con Cao Túc Viên bị đánh trúng kêu lên một tiếng rồi xụi xuống.

Trình Anh lúc này cũng giải quyết một con Cao Túc Viên, những điểm sáng trước người nàng bắn ra thành trận mưa màu, tuy uy lực khá yếu, nhưng phạm vi bao phủ rộng. Mà lần này, vừa khéo có mấy tia sáng bắn vào mắt Cao Túc Viên, con Cao Túc Viên này lập tức lăn tròn trên mặt đất kêu gào thống khổ.

Bá Vấn và Trình Anh lòng hơi an tâm một chút, những con Cao Túc Viên này tựa hồ không đáng sợ như trong truyền thuyết, Bá Vấn tất nhiên chưa bao giờ gặp phải Cao Túc Viên, dù là Trình Anh có kinh nghiệm rừng rú khá phong phú cũng chưa từng gặp loại sinh vật này, kiến thức của họ về chúng chỉ giới hạn trong lời đồn và sách vở thôi.

Song, bọn họ nhanh chóng phát hiện ra, mình đã đánh giá quá thấp thực lực của Cao Túc Viên.

Những tiếng rống không dứt vang lên bên tai. Những con Cao Túc Viên còn lại bị kích thì vì đồng loại con chết con bị thương, tâm tình trở nên kích động.

Bọn chúng lại một lần nữa ném Toa Luân Bàn trong tay ra. Nhưng, lần này hỏa lực của chúng nó đều tập trung ở một điểm --- Bá Vấn.

Cảnh này thật khó hình dung, những chiếc Toa Luân Bàn nặng nề mạnh mẽ rít lên ầm ầm đánh tới, bầu trời thời khắc đó như trở nên u ám. Tiếng “ù ù” không dứt, Bá Vấn dưới hỏa lực đó đánh đầu tắt mặt tối, càng không nói tới phản kích. Y chỉ có thể chuyển qua lòng năng lượng, trước tiên bảo vệ bản thân rồi hăng hay.

Rắc rắc, tiếng cây cối đứt đoạn rợn người vang lên, cây đại thụ ba người ôm mới xuể trước mặt Bá Vấn bị màn mưa “Toa Luân Bàn”, đánh gãy lìa.

Bá Vấn né không kịp, bị một cái Toa Luân Bàn đánh trúng, mặc dù trong tích tắc đó, hắn đã kịp dựng lên lòng năng lượng, nhưng đòn này sức mạnh vượt qua dự đoán của hắn, hắn bị đánh văng đi, ngã lăn ra xa.

Khóe miệng Bá Vấn trào máu, cuống hồng bồng rớt, y bị thương rồi! Từ nhỏ tới lớn, y chưa từng bị trong thương như thế bao giờ, ngay cả hôm đó chiến đấu với Trần Mộ, dù có vất vả một chút, nhưng không tổn hại tới một cọng tóc.

Hôm nay, không thể ngờ mình lại bị thương.

Bá Vấn quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt ngọn lửa phần nộ nhanh chóng bùng lên. Khí huyết toàn thân xông lên, hai mắt hắn đỏ ngầu.

Cao Túc Viên rất thông minh, chúng cũng biết cả cách dậu đồ bìm leo.

Dưới sự chỉ huy của một con Cao Túc Viên lông đen tuyền, tiếng rít của Toa Luân Bàn một lần nữa vang lên, ào ào đánh tới Bá Vấn đang gục trên mặt đất. Trình Anh ở bên hoa dung thất sắc, vội vàng bắn ra mưa ánh sáng, muốn ngăn cản Toa Luân Bàn. Nhưng sức mạnh của đốm sáng đó quá nhỏ, mặc dù đánh cho mặt ngoài Toa Luân Bàn thủng lỗ chỗ, nhưng không cách nào ngăn cản hung khí nặng nề mạnh mẽ đó.

Mắt Bá Vấn hiện lên một tia tàn nhẫn, hắn bình tĩnh thu lòng năng lượng bao quanh người lại, cả người đột nhiên như hỏa tiễn bắn vọt lên không trung.

144. Chương 144 : Thoát Vĩ Toa Kinh Khủng

Vô số sóng đao cong, tiếng rít tràn ngập màng tai, lẫn át tất cả âm thanh khác. Nếu như nói ba cái Toa Luân Bàn quay mạnh làm cho người ta cảm giác như trời tối sầm lại thì [Thiên Yển ba nhận] hoàn toàn ngược lại. Bầu trời sáng bừng lên, quang mang chói mắt khiến mắt người đau nhức. Sóng đao gào thét bao phủ Cao Túc Viên ở bên trong

Những tiếng vù vù không dứt bên tai, những sóng đao cong đánh vào mặt đất, bụi đất mịt mù. Bắn vào người Cao Túc Viên, từng tia máu phun ra, tiếng kêu thảm thiết của Cao Túc Viên rộ vang một góc.

Phòng ngự kém cỏi của Cao Túc viên ở dưới loạt công kích dày đặc mà cường đại này đã hoàn toàn bị đập vỡ.

Ngay sau đó, đám Cao Túc Viên này lại lộ ra tính bèn bỉ cùng ương ngạnh so với các sinh vật khác.

Trong mưa quang nhận chói mắt, một đôi mắt ứa máu đồng thời toát ra vẻ kiên quyết, chúng dùng hết một tia khí lực cuối cùng, ném tất cả Toa Luân Bàn trên tay ra. Hơn mười miếng Toa Luân Bàn đón mưa sóng đao, bay nhanh về phía Bá Vấn đang đứng lơ lửng giữa không trung.

Toa Luân Bàn này trong phút chốc tan thành từng mảnh, nó bị sóng đao sắc bén cắt nhỏ ra. Song, những sóng đao tuy sắc bén về mặt lực lượng lại không mấy xuất sắc. Chúng mặc dù có thể dễ dàng cắt Toa Luân Bàn thành hơn mười mảnh, cũng không thể làm giảm bớt tốc độ của những mảnh Toa Luân Bàn bị vỡ

Toa Luân Bàn mặc dù bị cắt thành mảnh nhỏ nhưng dư thể chưa yếu đi, vẫn gào rít bay về phía Bá Vấn.

Trên mặt đất, Cao Túc Viên kêu rên thảm thiết, tiếng kêu bén nhọn của [Thiên Yển ba nhận] cọ xát cùng không khí cùng với tiếng huýt gió trầm muộn của Toa Luân Bàn lẫn lộn cùng một chỗ, xen lẫn tiếng kêu rên của Bá Vấn. Chiến đấu trong tích tắc liền lên đến cao trào.

Mưa [Thiên Yển ba nhận] thật sự rất chói mắt, không người nào chú ý tới, ở trong mảng mưa sóng dao nguy hiểm mà xinh đẹp này một con Cao Túc Viên lông đen tuyền, thân cuộn lại. Mặc dù ngoài thân đã chi chút vết thương, nhưng nó lại không kêu một tiếng. Nó cũng là con Cao Túc Viên duy nhất khi này không ném ra Toa Luân Bàn trên tay.

Giữa không trung, Bá Vấn kêu lên một tiếng đau đớn, Toa Luân Bàn mặc dù bị cắt thành từng mảnh không lớn, nhưng đập vào người cũng rất đau. Lực lượng của Cao Túc Viên thật sự quá lớn, nên dù Bá Vấn đã đổi năng lượng tráo tạp, nhưng đám Toa Luân Bàn vỡ này giống như “vũ đả ba tiêu” (mưa trên tàu lá chuối, chả mấy mà lá chuối rách nát) đánh vào trên năng lượng tráo, mỗi mảnh đều có lực rất lớn.

Đợt mảnh vỡ đầu tiên đã đánh cho năng lượng tráo của hắn lay động không ngừng, mà đợt mảnh vỡ ngay sát phía sau không chút nào khách khí đánh cho Bá Vấn, vốn không kịp né tránh, bay ra ngoài. Mặc dù mảnh vỡ chỉ lớn khoảng nắm tay nhưng số lượng quá nhiều, hơn nữa lực lượng rất lớn, nhất thời đánh bay Bá Vấn, có thể thấy được lực lượng của Cao Túc Viên thật là kinh người.

Mà lúc này, con Cao Túc Viên lông màu đen tuyền vẫn đang cuộn mình đột nhiên đứng lên, trên tay nó không ngờ vẫn còn mang theo một quả Toa Luân Bàn.

Bá Vấn trong lòng cả kinh, dưới nhiều đợt mảnh vỡ đánh vào, hắn chỉ có thể kiệt lực duy trì năng lượng tráo. Con Cao Túc Viên này ném ra Toa Luân Bàn lực lượng vô cùng bá đạo. Hắn bây giờ đứng là cần răng khở sở chống đỡ, với lại lúc này hắn căn bản không còn sức để né tránh. Mấy mảnh vỡ của Toa Luân Bàn chỉ chừng nắm tay nhưng có lực sát thương kinh người.

Mà nếu như lúc này bị một quả Toa Luân Bàn còn nguyên đánh vào, thì năng lượng tráo vốn gần hỏng, trong nháy mắt sẽ vỡ tan. Không có năng lượng tráo bảo vệ, hắn ở trước Toa Luân Bàn yếu như một tờ giấy.

Hai con mắt cực lớn lóe ra hung quang, miệng nó không biết có phải là đang cười nhạo Bá Vấn đã mất đi không chế hay không. Động tác của nó cũng không chậm, cánh tay to lớn duỗi ra, nắm chặt Toa Luân Bàn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Bá Vấn vẫn đang bay xéo phía trước. Nó tuyệt đối có thể làm được một kích trí mạng, con mồi có tốc độ như vậy, nó đã hạ không biết bao nhiêu.

Hơn nữa, nó muốn báo thù cho tộc nhân của mình, hai mắt nó muốn phun lửa, sát ý điên cuồng đột nhiên phát ra.

Phật, hơi bật ra từ miệng nó, cánh tay cong lại bật thẳng ra, Toa Bàn Luân lao đi từ bàn tay nó.

Trái tim Bá Vấn trầm xuống, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng! Có cái gì làm người ta căng thẳng hồi hộp hơn so với việc trở mắt nhìn tử vong lao đến càng ngày càng gần?

Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết ở đây sao? Hắn vô thức nghĩ trong đầu.

Đột nhiên một tiếng rít kì dị vang lên. Tiếng rít này rất đặc biệt, nó dám khẳng định chưa từng nghe qua. Muốn ngăn cản ta sao? Về điên cuồng trong mắt con Cao Túc Viên này không hề giảm đi. Đã muộn rồi, nó dám khẳng định quả Toa Luân Bàn này nhất định là chuẩn xác đánh trúng vào con mồi đang bay góc kia.

Trước mắt lóe ánh quang mang, đau nhức từ trong não nhanh chóng ập tới, nó còn không kịp phản ứng thì trước mắt đã tối sầm.

Cách đó không xa, Trần Mộ ngón trở hơi điểm một chút vẫn đang đứng trong không trung, vẻ mặt vẫn hờ hững như cũ. Vừa rồi, trong nháy mắt hắn phóng ra ba đạo Thoát Vĩ Toa, đây là học từ cách Bá Vấn dùng Huyết Duệ tạp, tam liên kích. Ở dưới trạng thái liêm tức, Trần Mộ đối với độ không chế cảm giác chính xác có khả năng đạt tới mức tiêu chuẩn cao nhất, đủ để hắn có thể không chế ba đạo Thoát Vĩ Toa. Bởi vì độ không chế cảm giác chính xác tăng lên, thời gian phóng ra Thoát Vĩ Toa rút ngắn mới khiến cho hắn có thể dùng được tam liên kích.

Đạo Thoát Vĩ Toa chuẩn xác đánh trúng mắt phải của con Cao Túc Viên, lực lượng mạnh mẽ của Thoát Vĩ Toa ở khoảnh khắc này hiện ra vô cùng sâu sắc. Ba đạo Thoát Vĩ Toa từ mắt phải của con Cao Túc Viên đánh vào lập tức khoét thủng sọ của nó. Theo lực đánh vào cực lớn, vô số máu cùng não phun ra phía sau. Bởi vì não bị phá hỏng, Cao Túc Viên chết ngay lập tức.

Trần Mộ đang đứng giữa không trung đột nhiên nghiêng mặt, ánh mắt ngắm hướng rừng cây. Cơ hồ cùng lúc đó, Trần Mộ lại một lần nữa giơ lên ngón tay, ba người còn lại rút cuộc thấy rõ thoi Thoát Vĩ Toa trong suốt, long lanh trên ngón trở của Trần Mộ

Ngón trở điểm nhẹ, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một đạo quang mang hiện lên, bay vào trong rừng.

Hừ! ở sâu trong rừng truyền đến một tiếng kêu. Có người! Bá Vấn cùng Trình Anh đồng thời cả kinh, không ngờ có người mai phục! Không ai chú ý tới Lý Độ Hồng ở trong lòng Trình Anh sắc mặt có chút kì quái. Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Trần Mộ bỗng dưng động, từ đứng yên đến gia tốc, nhanh đến mức không ai kịp nhìn lại một lần nữa biểu diễn, kỹ xảo không chế cảm giác cao siêu đến cực điểm.

Giống như làn khói nhẹ, Trần Mộ hướng về chỗ vừa có người mai phục bay đi.

Lúc Bá Vấn cùng Trình Anh phản ứng lại thì đã không còn thấy bóng dáng hấn đâu. Hai người nhìn nhau đều thấy trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh hãi. Trần Mộ không ra tay thì thôi, vừa ra tay là khiến cho người ta chấn động vô cùng.

Vừa rồi chính là Thập Tự sao? Bá Vấn trong lòng kinh hãi không yên, hướng về phía Trần Mộ biến mất ngăn người. Mặc dù một chiêu kinh diễm vừa rồi của Trần Mộ là công kích từ xa, nhưng thoi nhỏ trong suốt, long lanh kia lại có hình dạng khác biệt lớn so với Thập Tự mà trong tộc ghi chép lại. Theo như trong tộc ghi lại thì hình dạng vết thương do Thập Tự để lại là hình chữ thập, nhưng ...

Hắn đi tới chỗ con Cao Túc Viên Lông đen, con Cao Túc Viên này thông minh đến mức suýt nữa lấy mạng của hắn. Nếu như không phải Trần Mộ can thiệp vừa rồi chắc chắn hắn phải chết, điều này làm cho hắn trong lòng có chút không thể tiếp nhận. Thi thể của Cao Túc Viên nằm ngang trên mặt đất, cả mắt phải là một mảnh máu thịt lẫn lộn, sau đầu một bãi hỗn hợp máu loãng và óc, nhìn mà giật mình.

Bá Vấn cố sức nhắm tính thi thể của Cao Túc Viên, sức của hắn cũng không lớn, lật từng con Cao Túc Viên rất nặng lên khiến cho hắn thở hổn hển.

“Làm sao vậy?” Trình Anh đi tới bên Bá Vấn, có chút buồn bực hỏi. Trên người Cao Túc Viên cũng không có nguyên liệu gì đáng thu thập, đây cũng là lý do vì sao nó không được tập tu ưa thích. Ai lại thích một loại dã thú vừa nguy hiểm, vừa vô ích như vậy.

Bá Vấn chỉ vào gáy của Cao Túc Viên, nói: “Người xem!”.

Trình Anh trên mặt có bao nhiêu máu thoáng chốc đã biến đi sạch sẽ. Mà Lý Độ Hồng ở trong lòng nàng thì khuôn mặt nhỏ trắng bệch, hoảng sợ nuốt nước miếng. Sắc mặt của Bá Vấn cũng cực kỳ khó coi, lúc trắng lúc xanh.

Nếu như gáy của Cao Túc Viên bị xuyên thủng sẽ không khiến cho ba người làm ra phản ứng như thế. Gáy của con Cao Túc Viên này hoàn toàn vỡ nát, khi Bá Vấn lật nó lên liền thấy được chỉ còn có nửa sọ não. Gáy của nó hoàn toàn không thấy. Ngay cả óc cùng máu cũng đều bị lực đánh vào phun ra xa.

Một nửa sọ não trống không, cảnh tượng như vậy đủ để gọi là kinh khủng. Khó trách ba người này dù lớn gan cũng bị dọa ngây người.

Bá Vấn lại lật qua, giải thích: “Người xem, phía trước ngoại trừ mắt phải, tất cả chỗ khác đều đầy đủ. Điều này chỉ có thể xuất hiện dưới một tình huống, đó là hấn phóng ra thoi năng lượng có tốc độ cực nhanh . Với tốc độ đó mới có thể tạo thành miệng vết thương kiểu này.”

“Thật mạnh!” Trình Anh vô thức thì thào.

“Đích thực là rất mạnh”. Ánh mắt Bá Vấn khôi phục như thường, hấn lạnh lùng nói: “Người của Thập Tự Dạ, như thế nào không lợi hại?” nhưng nghi hoặc trong lòng hấn không giấu bớt, vết thương như vậy không phải do [Thập Tự] mà tập tu của Thập Tự Dạ nhờ nó mà thành danh tạo thành

Chẳng lẽ là Thập Tự Dạ mấy năm nay lại có phát triển gì mới? Điều này có thể tính là lớn nhất, một lưu phái nếu còn có thể lưu truyền tới nay nhất định là trải qua phát triển không ngừng mới có thể sinh tồn. Lưu phái nào cự tuyệt phát triển thì cho dù trước kia nó có mạnh mẽ đến mấy cũng không còn sức sống.

“Người nói Thập Tự Dạ, nó đến cùng là cái gì vậy?” Trình Anh nhin không được hỏi. Từ lần trước sau khi hai người phát sinh tranh chấp, trong lòng nàng rất tò mò, đến cùng thì Thập Tự Dạ là cái gì.

Bá Vấn cười cười, nhưng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Vừa rồi cô có nghe được tiếng người hay không?”

Trình Anh lập tức ý thức được mình không nên hỏi đến vấn đề này, liền không dây dưa nữa. Mới vừa rồi tiếng kêu đau đớn ở trong rừng nàng cũng nghe thấy, sắc mặt không khỏi nghiêm trọng: “Ừm, nghe được. Không biết là ai, đợi Trần Mộ trở về sẽ biết.”

“Không ngờ ta lại không phát hiện được có người ẩn nấp”. Bá Vấn trên mặt có chút mất tự nhiên. Hắn không phát hiện được, mà Trần Mộ lại có thể, và một lần nữa hắn lại rơi xuống thế hạ phong.

Hôm nay, chỉ trong một ngày, hắn liên tục bị đả kích. Mà ngay cả mạng của mình cũng là Trần Mộ ra tay cứu giúp. Hắn vốn bản tính kiêu ngạo, không khỏi sinh ra vài phần cảm giác thất bại. Người này quá mạnh mẽ!

145. Chương 145 : Truy Kích

Người ẩn nấp kia bị thương nặng chính là vì nguyên nhân này. Hắn vốn tưởng rằng mình có thể né tránh, không nghĩ tới tốc độ của Thoát Vĩ Toa đột nhiên tăng lên, hắn thất kinh nhưng không thể hoàn toàn né tránh, vai bị bắn trúng.

Bất quá người này cũng là kẻ tàn nhẫn, bưng bả vai chạy như điên vào trong rừng. Mặc dù một cánh tay bị thương, động tác của hắn vẫn mạnh mẽ như là dã thú, chỉ chạy trốn bình thường nhưng so với Trần Mộ phi hành cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Quay đầu lại liếc mắt một cái, hắn nhìn thấy Trần Mộ đang theo sát đuổi đến, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Trần Mộ vẫn bám sát không rời, Thoát Vĩ Toa trên tay lại một lần nữa thành hình, nhưng hắn không lập tức phóng ra. Bước tiến của người này rất quỷ dị, tả xung hữu đột, không ngừng dùng cây cối che chắn, làm cho hắn rất khó nắm bắt.

Ở trong trạng thái liễm tức, tất cả tố chất của Trần Mộ đều tăng lên rõ ràng, nhưng vẫn giới hạn trong khả năng của hắn.

Ví dụ như nói, nếu có tạp tu có kinh nghiệm ở dưới tình huống này sẽ có phán đoán chính xác. Bởi vì trước khi bọn họ trở thành tạp tu có nghề nghiệp thì đã trải qua học tập hệ thống chính quy, trong các loại giáo trình sẽ nói cho bọn họ, dưới tình huống này nên xử lý như thế nào.

Song, bạn học Trần Mộ của chúng ta thì lại không học qua. Không chỉ là không học qua, hơn nữa là hoàn toàn không biết gì. Tại mặt lý luận tạp tu mà nói, kiến thức của hắn cơ bản là trống tuếch. Duy nhất biết chút ít chính là do Mark Witt dạy về cận chiến tạp tu lý luận. Bản thân Mark Witt chính là tạp tu trọng thực chiến mà khinh lý luận, như vậy làm sao có thể dạy gì Trần Mộ về lý luận tri thức đây.

Hơn nữa, hắn hiện tại dùng chính là Thoát Vĩ Toa, đây là loại tạp phiên công kích tầm xa điển hình.

Trần Mộ từng ở trong trạng thái liễm tức tìm hiểu sự bí ẩn của chính nó. Mặc dù còn rất nhiều chỗ chưa hiểu rõ, nhưng một vài chỗ cơ bản nhất hắn vẫn có hiểu biết nhất định. Liễm tức pháp cũng không phải là từ không biến thành có, tác dụng của nó là đem kỹ năng của người dùng phát huy đến mức cao nhất, mà mức độ này cũng không phải cố định, nó sẽ dựa theo lý luận tri thức và kinh nghiệm mà không ngừng tăng lên.

Chiến đấu ý thức cùng với khả năng chiến thuật, là một bộ phận quan trọng tạo nên năng lực chiến đấu.

Liễm tức pháp chỉ là một kỹ năng hỗ trợ chiến đấu, nó không thể thay thế được ý thức cùng kỹ năng của Trần Mộ.

Ví dụ như tình huống hiện tại. Trần Mộ không có cách nào phản ứng chính xác đối với kỹ xảo tránh né của người kia.

Trần Mộ thần sắc không đổi, trên thực tế, dưới trạng thái liễm tức tâm tình của hắn luôn ở trạng thái tuyệt đối bình tĩnh. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Liễm tức pháp. Về phần những năng lực khác, ví dụ như tránh thoát sự dò xét của dò xét tạt, chỉ có thể xem như là một tác dụng nhỏ tương đối hữu dụng.

Trần Mộ cũng không mù quáng bắn ra thoi Thoát Vĩ Toa, nó ở trên ngón trở ong ong vận chuyển với tốc độ cao. Ở dưới trạng thái liễm tức, sức khống chế của Trần Mộ đối với cảm giác tăng lên mấy cấp bậc, thoi Thoát Vĩ Toa trong suốt cũng vui sướng xoay tròn trên ngón trở của hắn, không hề có dấu hiệu nổ mạnh.

Động tác của đối phương rất nhanh nhẹn, hơn nữa am hiểu kỹ xảo né tránh, đối với rừng cây cũng rất tinh tường, điều này mang đến phiền toái rất lớn cho Trần Mộ. Cũng may thành tích phi hành né tránh phạm vi nhỏ của hắn rất xuất sắc, hắn dựa vào kỹ xảo né tránh phạm vi nhỏ theo đuổi không bỏ. Hơn nữa hắn bay trên không, chướng ngại dưới mặt đất đối với hắn vô dụng.

Giống như con báo, động tác của người này linh mãnh mà lặng yên, không một tiếng động, không chút nào lộn xộn. Hơn nữa chưa bao giờ thẳng tắp, đường đi biến ảo khó lường, làm cho người ta căn bản không cách nào đoán trước.

Sau khi đã trải qua kinh hoảng lúc ban đầu, động tác sau đó của người này không hề xuất hiện sai lầm gì. Mặt hắn bôi đầy màu, làm cho người ta nhìn không rõ, nhưng cặp mắt tinh táo dị thường. Hắn không cần quay đầu lại cũng biết Trần Mộ vẫn đuổi theo phía sau hắn, trong lòng không khỏi nổi lên một tia hàn ý. Cho đến giờ, hắn vẫn không hiểu được tại sao mình lại bị phát hiện. Đối với bản lĩnh ẩn nấp của mình hắn vẫn luôn phi thường kiêu ngạo, ngay cả dã thú trong rừng có khứu giác nhạy bén đều không thể phát hiện ra hắn.

Động tác dưới chân không dám chậm lại dù chỉ là một chút, hắn dựa vào động tác nhanh nhẹn ở trong rừng cây xuyên qua, nhờ vào cây cối che chở. Phía sau tên kia đuổi theo quá sát, giống như giò bám vào xương, âm hồn bất tán. Vai phải của hắn đã bị bắn thủng, vô cùng đau nhức.

Nhưng thần sắc trên mặt hắn lại không động chút nào.

Chưa tới một phút đồng hồ trôi qua, trán của hắn đã bắt đầu chảy mồ hôi. Đối phương thật sự đuổi hắn rất chặt, hắn dùng hết tất cả kỹ xảo cùng lực lượng, nhưng lại như công dã tràng, khoảng cách giữa hắn và đối phương không chỉ không dần ra mà ngược lại còn thu hẹp một chút. Tâm của hắn lập tức khẩn trương lên. Thoi ánh sáng vừa rồi không chỉ làm cho thân thể của hắn bị thương, cũng làm cho dưỡng khí của hắn đại suy giảm.

Tốc độ quá nhanh! Thoi ánh sáng đó khiến cho hắn để lại một đạo tàn tượng, cho dù hắn cố gắng hết mức vẫn không tránh thoát. Mặc dù đáy lòng có chút không phục, hắn cho rằng mình không chú ý tới đối phương có thể phát hiện được. Nhưng công bằng mà nói, cho dù hắn chuẩn bị tránh né thì khả năng thành công cũng chỉ khoảng ba phần. Điều này đối với hắn đã tương đương nguy hiểm.

Hắn chưa từng nghĩ đến có người không ngờ lại có thể bay linh hoạt như vậy, trơn tuột như cả người thoa mỡ. Cẩn đầu cắm cổ đầu chạy như điên, hắn không phải là không nghĩ đến phản kích, nhưng hắn biết, nếu như hắn chỉ hơi dừng lại, thoi ánh sáng long lanh đáng yêu mà trí mạng kia sẽ gào thét bay tới. Lần này, rất có thể sẽ cướp đi tính mạng của mình.

Về mặt của Trần Mộ nhìn qua phi thường thông dong, nhưng trên thực tế, hắn đã đem những kỹ năng có thể sử dụng phát huy đến mức cao nhất. Nhưng có dù như thế, tốc độ mà khoảng cách của hai bên thu nhỏ lại không thể kịp đến lúc hắn rời khỏi trạng thái liễm tức.

Rất nhanh hắn phán đoán ra, mình không có cách nào đuổi theo người kia. Trạng thái liễm tức chỉ còn lại khoảng nửa phút, hiện tại hắn cần quay về. Thoát Vĩ Toa trên ngón trở cũng không phóng ra, bởi vì đối phương không cho hắn bất kỳ cơ hội nào. Lúc này mà ra tay, xác suất trúng mục tiêu không tới hai mươi phần trăm, cho nên hắn huỷ bỏ công kích.

Lúc này năng lượng là tài nguyên lớn nhất.

Hắn trôi nổi giữa không trung, nhìn người kia bằng tốc độ kinh người nhanh chóng biến mất trong rừng cây mật mờ.

Mười giây sau, hắn bắt đầu xoay người bay trở về.

Lộ trình vừa rồi bay qua hắn đã nhớ trong đầu cho nên rất nhẹ nhàng tìm được đường về.

Một đường này dễ dàng như là đi dạo, không gặp phải con dã thú nào, hắn ở trong liễm tức trạng thái cũng không có cơ hội xuất thủ. Cho đến khi hắn tới gần chỗ nghỉ của bốn người thì đột nhiên rơi mạnh từ trên trời xuống.

Thời gian liễm tức chấm dứt, bất chấp trên người đau đớn, hắn quỳ rạp trên mặt đất nôn thốc nôn tháo ra. Dạ dày co quắp, nội tạng như lộn ngược ra theo cảm giác nôn mửa, lúc này Trần Mộ chẳng còn nửa điểm nào của phong phạm cao thủ.

Tác dụng phụ của Liễm tức pháp càng ngày càng mãnh liệt. Trần Mộ vừa nôn mửa vừa kêu khổ trong lòng, hắn rất hoài nghi rằng một ngày nào đó mình có thể bị Liễm tức pháp này hại chết. Liễm tức pháp cũng không phải vô địch, hắn không biết tập tu của [Thập Tự dạ] đến cùng là làm thế nào chống đỡ được tác dụng phụ của nó. Hay là họ học Liễm tức pháp khác với của mình.

Bá Vấn gắt gao nhìn chăm chăm Lý Độ Hồng, lạnh giọng hỏi: “Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Người đã làm cái gì?”

Lần này Trình Anh không giúp nó, vẻ mặt thất vọng ngồi một bên, nhìn Bá Vấn thẩm vấn Lý Độ Hồng. Hai người cũng không phải đứa ngốc, Trần Mộ nếu nói như vậy thì nhất định là phát hiện cái gì.

Nếu như thật là tiểu quỷ này giở trò...

Hôm nay thiếu chút nữa chết ở chỗ này, Bá Vấn không nghĩ tới mình không ngờ suýt thua trên tay một đứa bé, hắn cũng có đủ lý do để phẫn nộ. Trình Anh không lên tiếng, nhớ tới bộ dáng ngày thơ ấu mấy ngày nay của tiểu tử kia, trong lòng đột nhiên có chút lạnh run.

Lý Độ Hồng cúi đầu, không lên tiếng.

Nếu như nói, mới vừa rồi cả hai vẫn chỉ là hoài nghi thì hiện tại bọn họ khẳng định phán đoán của Trần Mộ hoàn toàn chính xác. Hắn lập tức bắt được vấn đề mấu chốt: “Vừa rồi kẻ mai phục là ai?”

Trên bộ mặt đỏ của Lý Độ Hồng hiện lên vẻ do dự

“Nói!” Bá Vấn giọng nói hoàn toàn gay gắt, nhìn chăm chú vào nó.

Lý Độ Hồng thấy sắc mặt của Bá Vấn cơ hồ chuẩn bị thay đổi, thì run run nói: “Đó là tam ca của ta.” Đột nhiên, nó dường như ý thức được mình đã nhát gan, liền quật cường cố gắng ngược lên bộ ngực nhỏ, lớn tiếng kháng biện nói: “Các người không bắt được hắn đâu, ở trong thôn ta công phu chạy trốn của hắn lợi hại nhất!”

Đúng lúc này, Bá Vấn và Trình Anh phát hiện có người tới gần, hiện tại hai người đều như chim sợ cành cong, tự nhiên là phản ứng linh mẫn

Thấy người đi tới là Trần Mộ, hai người mới thở dài một hơi

Thấy hai người nhìn về phía mình, Trần Mộ lắc đầu: “Không đuổi kịp.”

Lý Độ Hồng thấy Trần Mộ thì sắc mặt không khỏi biến đổi, nhưng khi nó nghe Trần Mộ nói không đuổi theo kịp, trong mắt lại hiện lên một tia vui mừng.

146. Chương 146 : Diệu Bút Sinh Hoa (thượng)

Mặc dù tia tín nhiệm này thoát nhìn thì yếu ớt, không đáng tin nhưng so với quần thể hoàn toàn xa lạ mà cường đại, hơn nữa lại chứa địch ý nhất định thì cũng đủ để họ tạm thời buông ân oán trước kia.

Trần Mộ đồng ý nói: “So với dự đoán của ta cũng không khác lắm.” Sắc mặt của hắn vàng như sáp. Lại nói, đây là mặt nạ trong số đồ ma quỷ nữ cho hắn, đến giờ vẫn không bong ra, thật khiến cho người ta than

thở về độ bền của nó. Nếu như không có tầng ngực trang này, Bá Vấn cùng Trình Anh sẽ có thể thấy được sắc mặt tái nhợt của Trần Mộ sau trạng thái liễm tức.

“Ta nghĩ, bọn họ có thể lập tức tiếp xúc với chúng ta!” Sắc mặt của Bá Vấn ngưng trọng, hần dưng từ “tiếp xúc” chỉ là ba người đều hiểu được, tiếp xúc này chỉ e là có chứa nguy hiểm nhất định.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ đột nhiên nói: “Chúng ta trực tiếp đến thôn của bọn họ!”

Trình Anh biến sắc: “Vậy không phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Bá Vấn cười lạnh nói: “Ta cũng đang muốn đề nghị như vậy đây. Ở trong rừng, chúng ta không phải là đối thủ của họ, dù sao trốn cũng không thoát. Như thế không bằng trực tiếp đến thôn của họ, xem thử xem có tìm được cơ hội gì không.” Hần dưng lại một chút, sau đó nói nhanh: “Huống chi trên tay chúng ta còn có tiểu quỷ này!”

Trình Anh mấp máy môi như muốn nói, nhưng lại thôi.

Ba người nói chuyện không hề để ý đến Lí Độ Hồng, nó nghe được mấy lời này của Bá Vấn, khuôn mặt nhỏ lập tức tái đi.

Thấy Bá Vấn cùng Trần Mộ hiếm khi có cùng ý kiến, Trình Anh cũng hiểu được, đây là biện pháp tốt nhất vào lúc này.

Lí Độ Hồng biết được trong ba người này, ngoài Trình Anh ra thì hai người kia cũng không phải hiền lành, liền không dám làm trò. Đặc biệt đối với Trần Mộ, mỗi lần ánh mắt Trần Mộ đảo qua người nó thì lại cảm thấy một trận lạnh lẽo. Trận đánh với Cao Túc Viên khi nãy làm cho nó nhớ kỹ người này không phải là người nó có thể trêu vào.

Vì vậy Lí Độ Hồng tỏ ra rất phối hợp. Trong tâm nó cũng không sợ, biết rằng trước khi gặp người trong thôn, mình khẳng định sẽ không gặp chuyện. Điều duy nhất nó lo lắng, đó là nếu như bọn họ cùng người trong thôn phát sinh xung đột thì chỉ sợ mình sẽ đi đời nhà ma.

Tiểu tử kia bình thường tinh quái, nhưng hiện tại thành thật nhiều lắm, hai con mắt đen láy giảo hoạt láo liên, hiện tại cũng bắt đầu nghe lời.

Trần Mộ lại trở lại bộ dáng tầm thường, nhìn qua cùng những kẻ kém cỏi không có gì khác nhau, nhưng vô luận Bá Vấn hay Trình Anh đều không còn suy đoán gì nữa. Bá Vấn thậm chí còn đang ước lượng trong lòng, loại thay đổi khí chất này hẳn là một loại kỹ năng khác của Thập Tự Dạ, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể trà trộn vào đám người mà không bị phát giác. Tự cho là nghĩ thông suốt, Bá Vấn trong lòng than thở sợ hãi, Thập Tự Dạ này quả nhiên không giống bình thường. Mấy loại kỹ năng nhìn như không hề liên quan, nhưng phối hợp lại thì xảo diệu vô cùng.

Trần Mộ đột nhiên quay sang nói với Trình Anh: “Đem tạp phiến của cô cho ta xem một chút.”

Trình Anh sửng sốt, sau đó kích động, vội vàng rút tạp phiến của mình từ trong độ nghi hai tay đưa qua. Nàng sao có thể không kích động? Trần Mộ là A cấp cố gắng chế tạo tạp sư, nàng không nghĩ tới hạnh phúc rơi vào đầu mình. Đối với tạp tu mà nói, một tấm tạp phiến thích hợp, hơn nữa uy lực mạnh mẽ, trực tiếp quyết định lực chiến đấu của hắn.

Trần Mộ cũng nghĩ tới một điểm này, đối với tình hình hiện tại của bọn họ mà nói, mỗi một điểm sức chiến đấu đều quý giá. Trình Anh kinh nghiệm phong phú, kỹ năng cũng rất tinh thông, nhưng chịu giới hạn của chiến đấu tạp, nên khả năng phát huy chiến đấu cũng bị hạn chế.

Chế tạo cho nàng một tấm tạp phiến hoàn toàn mới là không thực tế, Trần Mộ chỉ muốn xem thử có thể cải tạo tấm tạp phiến này hay không.

Tạp phiến của Trình Anh tên là [Mang Vũ], nó có thể phóng ra chùm năng lượng ánh sáng rất bé, phạm vi công kích mặc dù lớn, nhưng uy lực tương đối nhỏ. Nhìn kỹ qua một lần Trần Mộ liền có chủ ý trong đầu.

“Ta cần [Đa liên thạch], [Thập phân thảo], [Mộc lý], [Trấp phách]” Trần Mộ nói.

Trình Anh vội càng kiểm tra hành lý mình mang theo. Nàng dọc đường đi thu thập rất nhiều nguyên liệu: “Ta có [Thập phân thảo], [Mộc lý], còn có [Trấp phách], nhưng không có [Đa liên thạch]”

Trần Mộ lắc đầu: “Như vậy không được.”

Có thể thấy rõ Trình Anh thất vọng, nhưng lại không thể tránh được, [Đa liên thạch] bản thân nó là một loại tài liệu cực kỳ trân quý, phi thường hiếm thấy.

Bá Vấn đột nhiên mở miệng: “Ta có”. Nói xong hắn từ trong túi tùy thân lấy ra một tinh thể màu vàng lớn bằng ngón tay cái. Đây là một viên [Đa liên thạch] có tính chất rất xuất sắc, tinh thể nửa trong suốt, không lẫn tạp chất. Một viên [Đa liên thạch] như vậy ở trong bất kỳ nhà đấu giá của thành thị nào đều có giá năm ngàn vạn Audierne trở lên. Bá Vấn đem [Đa liên thạch] đưa tới trước mặt Trần Mộ.

Trình Anh kích động, lúng búng nói: “Cám ơn!”

Bá Vấn phẩy tay, ra ý bảo dừng để tâm. Ánh mắt hắn lại nhìn vào Trần Mộ, hắn muốn nhìn xem Trần Mộ làm thế nào để sửa chữa tạp phiến trong hoàn cảnh gian khổ như thế này. Tạp phiến học là một môn nổi tiếng lấy tinh tế mà sống, cần có công cụ cực kỳ tinh vi phối hợp. Mà ở nơi này, không chỉ nói dụng cụ tinh vi, ngay cả dụng cụ đơn giản cũng không có. Chế tạp sư đến cùng cũng chỉ là chế tạp sư, không thể biến không thành có.

Nhưng trải qua nhiều ngày tiếp xúc, Bá Vấn đối với trình độ của Trần Mộ cũng có chút thông hiểu nhất định. Trần Mộ không phải là kẻ khoắc lác, không có mười phần nắm chắc, hắn tuyệt đối sẽ không mở miệng nói về chuyện này. Mọi người hiểu kỳ, Bá Vấn cũng không ngoại lệ. Mãi cho đến hiện tại, hắn vẫn không rõ, Thập Tự Dạ dựa vào đâu, làm thế nào có thể bồi dưỡng ra một thiên tài quái dị như thế. Chẳng lẽ bọn họ nắm giữ kỹ thuật đồng thời học chế tạp sư và tạp tu? Nói thật hắn không tin. Đây là hai vấn đề không cách nào cùng học, đây là quy luật sắt thép, đã thâm căn cố đế ở trong lòng mỗi chế tạp sư và tạp tu.

Nhưng sự thật ngay trước mắt làm cho hắn không thể không tiếp nhận.

Trần Mộ hìn lướt qua bốn phía, ánh mắt rơi vào một tảng đá. Hắn đi tới mang nó lại. Đây là một tảng đá bình thường, nó thường được dùng trong xây dựng.

“Đem nó cắt thành một cái chén nhỏ.” Trần Mộ nói với Bá Vấn.

Bá Vấn cũng dứt khoát, đổi thành [Huyết Duệ] tạp. Một luồng ba nhận cỡ bàn tay xuất hiện, nó lặng yên trôi nổi trên tay Bá Vấn. Hắn tiện tay cắt tảng đá, từ điều này có thể thấy được năng lực khống chế cảm giác của hắn mạnh mẽ, cũng với hiểu biết rõ ràng về tạp phiến loại ba nhận, Trần Mộ không thể so sánh được.

Ba nhận màu đỏ hơi mỏng nhưng sắc bén vô cùng, cắt tảng đá như cắt đậu phụ. Trong chớp lát Bá Vấn liền cắt thành một cái chén nhỏ.

Lí Độ Hồng trừng lớn con mắt, tò mò nhìn Bá Vấn thao túng ba nhận đỏ tươi cắt tảng đá. Nó cảm giác rất thần kỳ, trông bộ dáng, dường như rất muốn lấy tay chạm vào nó.

Trần Mộ nhận lấy cái chén, đem mấy loại nguyên liệu bỏ vào, đổ vào máu Song Câu thú mà lần trước Trình Anh cho hắn. Ba người còn lại không chớp mắt nhìn chăm chăm cái chén nhỏ trước mặt Trần Mộ, bọn họ đều rất tò mò.

Trần Mộ từ trong tạp bao của mình lấy ra [Gia nhiệt] tạp, đây là thứ hắn mang theo vốn để phòng khi cần đến.

[Gia nhiệt] tạp là một loại tạp phiến phổ biến cực kỳ hữu ích, tỷ như mỗi nhà đều có nồi nhiệt, phụ kiện trung tâm của nó là một tấm [Gia nhiệt] tạp. Không chỉ có thế, [Gia nhiệt] tạp cũng là vật chuẩn bị của mỗi một tạp tu, tác dụng của nó rất nhiều. Nó có thể đun nóng vật thể trong mức độ nhất định, mức độ đun nóng cùng nhiệt độ đều có thể thông qua [Gia nhiệt] tạp khống chế. Điều khiển [Gia nhiệt] tạp cùng đòi hỏi kỹ xảo, tỷ như Trần Mộ bây giờ.

Bên trong chén nhỏ bắt đầu bốc lên một chút nhiệt khí, song chung quanh mấy người hoàn toàn không cảm nhận được một tia nhiệt lượng. Điều này nói rõ Trần Mộ khống chế [Gia nhiệt] tạp cực kỳ thích hợp, tất cả nhiệt lượng đều tập trung ở trong chén nhỏ, không có một tia nào thoát ra ngoài.

Dần dần, mùi máu tươi trong chén nhỏ có chút cay mũi, ba người đều có chút lộ ra vẻ mặt không thể chịu đựng được, duy riêng có Trần Mộ vẫn như nham thạch không hề nhúc nhích. Mùi cay mũi này chỉ khoảng

ba phút liền đột nhiên biến mất, thay thế là một mùi hương nồng nàn mà quyến rũ thấm sâu vào lòng người.

Ba người đều sửng sốt, đồng thời đều lộ ra ánh mắt say mê. Ngay cả Bá Vấn vốn xuất thân quý tộc, cũng lộ ra vẻ mặt yêu thích. Phải biết rằng gia tộc lớn giống như Đông hành Trữ gia, cuộc sống theo đuổi hào hoa xa xỉ, hàng năm tiêu tốn một khoản tiêu phí kếch xù chỉ cho hương liệu. Tuy Bá Vấn là kẻ có chí tiến thủ như vậy, nhưng cũng có thói quen sử dụng các loại hương liệu. Chỉ là hắn chưa bao giờ ngửi qua mùi thơm nồng mà không bức người, ngửi qua cực kỳ thoải mái thậm chí phủ tạng như thế này.

Hễ là hương liệu có mùi thơm nồng, thường sẽ có một loại cảm giác bức người, cho nên nó thích hợp cho loại phụ nữ phóng túng cởi mở sử dụng. Mà nếu như mùi thơm nồng, cũng không bức người, đó là cực phẩm hương liệu, như [Phong hoàng hương], như [Liệt hỏa hoa tinh]. Chỉ là những loại hương liệu này cái nào cũng là giá trên trời. Cho dù là giàu có, cũng không phải ai cũng dùng nổi. Hắn không khỏi âm thầm ghi nhớ vài loại nguyên liệu này.

Chất lỏng trong bát cũng bắt đầu từ đỏ tươi từ từ nhạt dần, sau năm phút đã hoàn toàn trong suốt, mà mùi thơm từ nồng nàn trở nên thanh u, dịu dàng như có như không, làm cho người ta vô thức cứ cố gắng mà đi tìm mùi thơm mờ ảo nhàn nhạt này.

[Đa liên thạch], [Mộc lý], [Thập phân thảo], [Tráp phách], tất cả đều không thấy nữa, trong bát chỉ còn non nửa bát chất lỏng trong suốt, hơi lay động mới phát hiện chất lỏng trong bát hơi hơi dính.

Mà Trần Mộ lúc này cùng mở bao đựng [Nhược Thủy] bút.

147. Chương 147: Diệu Bút Sinh Hoa (hạ)

Ánh mắt Bá Vấn nhìn chăm chăm vào trong cái bát đá. Hắn đối với [Nhược Thủy] cũng không phải không quan tâm, trong tộc vật phẩm được cất trữ như vậy mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng không ít. Sự chú ý của hắn bị hấp dẫn là bởi chất lỏng trong suốt vũng vàng kia. Bất luận là mùi thơm nồng đậm ban đầu hay mùi u hương nhẹ thoang thoảng bây giờ đều chỉ có thể do cực phẩm hương liệu tỏa ra. Nếu như nói vừa rồi hắn còn có chút không dám chắc, vậy giờ đây hắn đã có thể hoàn toàn khẳng định chất lỏng trong suốt trong chén nhỏ này có giá trị liên thành.

Trong Thiên Du liên bang, các nhà giàu nhờ hương liệu mà phát tài cũng có không ít. Đông hành Trữ Gia lại là nhà giàu nổi tiếng ở Đông Hành khu, nhưng tại Thiên Du liên bang lại không mấy nổi danh. Thiên Du liên bang bảy mươi phần trăm nhà giàu đều tập trung tại kinh đô và ngũ đại hoa khu, chỉ có ba mươi phần trăm phân bố tại hai mươi khu bình thường. Đông Hành khu cũng không chính thức được xưng danh thế gia giàu có.

Trữ gia trải qua nhiều năm phát triển như vậy, tài phú đã tăng trưởng tới một bình cảnh. Hiện có hình thức lợi nhuận ngắn cần bọn họ phát triển thêm một bước, Trữ gia rất muốn một hình thức kinh doanh mới để cho bọn họ có thể tiến xa hơn.

Một bộ [Nhược Thủy] đối với Trữ gia khổng lồ mà nói cũng không thể mang tới chất biến thực sự được, nhưng nếu mình có thể nắm giữ kỹ thuật sản xuất hương liệu này vậy đối với Trữ gia mà nói, không thể nghi ngờ là tài phú là nguồn tài phú cuốn cuộn.

Hắn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cái bát đá trước mặt Trần Mộ, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem làm cách nào moi được cách phối chế loại hương liệu này từ Trần Mộ. Hắn đã nhớ kỹ được vài loại tài liệu nhưng không chỉ đơn giản như vậy, trong này còn có điểm khác như hỏa hậu nhiệt độ, vân vân. Đun nóng tạo ra nhiệt lượng vô hình vô chất, hắn cũng chẳng có cách nào đoán được Trần Mộ rốt cuộc đun nóng tới mức nào, lại còn cần tỷ lệ pha trộn cân đối giữa các loại tài liệu nữa. Về việc này học vấn mới là quan trọng nhất. Mặc dù hắn không hiểu rõ về chế tạo nhưng đạo lý sai một li đi một dặm vẫn hiểu được.

Bá Vấn trong lòng như có lửa, ngứa ngáy không chịu được song bề ngoài lại làm ra vẻ không có việc gì.

Ước chừng nửa phút sau, Trần Mộ nhanh tay nhấc Tà Nhận bút lên, bắt đầu cắm đầu vào tiến hành cải tạo tạp phiên cho Trình Anh. Ánh mắt hắn chuyên chú, vận bút như chạy, mọi người đều trong lòng cẩn thận để không phát ra tiếng động.

Trình Anh nhìn Trần Mộ chuyên tâm tu sửa tạp phiến tới mức xuất thần, từ góc độ của nàng có thể nhìn thấy một phần khuôn mặt Trần Mộ. Trần Mộ còn xa mới có thể gọi là anh tuấn, lúc này chuyên chú lại tỏa ra mị lực kinh người. Nàng đột nhiên có chút thất thần, thiếu niên trước mắt nhìn qua còn nhỏ hơn mình vài tuổi lại khiến người khác khó có thể hiểu rõ như vậy.

Trên người hắn không hề nhìn thấy nửa điểm ngạo khí xứng với thân phận, không có sự xốc nổi của những kẻ cùng lứa, khuôn mặt lạnh lùng từ đầu đến cuối, khí chất vượt xa những người cùng tuổi hắn. Về ngoài tầm thường, liếc mắt nhìn qua chỉ thấy khí chất bình thường, thậm chí mang theo một chút chất phác nhưng tùy tiện đưa hắn tới nơi nào hắn cũng không phải mục tiêu để người ta nhìn vào đầu tiên.

Song ẩn dưới vẻ ngoài tầm thường là tài năng khiến người ta kinh ngạc, cách rèn luyện lạ thường, đối mặt với nguy hiểm vẫn tĩnh táo ung dung, hắn lúc này như tỏa ra ánh sáng chói lọi, làm lu mờ mọi thứ xung quanh. Lại thêm hiện tại chuyên chú vô cùng, thoải mái tự nhiên vận bút đều khiến cho người ta nhớ kỹ một thiếu niên nhìn qua tầm thường nhưng không hề tầm thường.

Trình Anh kinh ngạc nhìn, nghĩ thầm đây chắc hẳn là người kỳ lạ nhất mà mình từng gặp. Bá Vấn vốn vô luận di đầu đều là trung tâm của mọi người, hắn có được mọi thứ mà mọi người ngưỡng mộ: gia thế, tu dưỡng, ngoại hình anh tuấn, thực lực cao siêu. Trên lý luận, hắn mới là tiêu điểm chói sáng nhất, song, trước mặt Trần Mộ hắn cũng không khỏi bị lu mờ.

Phỏng chừng Bá Vấn trong lòng cũng không tốt.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Trình Anh không tự chủ, hơi cong lên.

Lí Độ Hồng tò mò nhìn từng động tác của Trần Mộ, còn có tấm tạp phiến trên tay hắn. Trong mắt tiểu tử kia ngoài sợ hãi còn có một chút sùng bái.

Chất lỏng trong suốt trong bát đá không thừa một giọt, rất khó tưởng tượng nửa bát chất lỏng trong suốt vừa rồi giờ lại đều nằm trên tấm tạp phiến của Trình Anh. Kiểm tra cẩn thận một phen, Trần Mộ cuối cùng cũng hài lòng thu bút. Tính năng của [Nhược Thủy] bút quả nhiên cực kỳ xuất sắc, nếu không phải có chiếc bút này, với năng lực của hắn bây giờ không cách nào làm được tới mức hoàn mỹ như vậy. Nhược Thủy bút không những tiết kiệm được sự tiêu hao cảm giác của hắn mà còn làm khả năng điều khiển của hắn nâng cao thêm khoảng mười phần trăm. Cảm giác tinh độ đề cao mười phần trăm, trong mắt nhiều người không là gì nhưng đối với chế tạp sư, cảm giác tinh độ đề cao tới một mức nhất định, còn muốn tăng lên sẽ trở nên cực kỳ khó khăn. Đừng nói lúc này không chỉ là mười phần trăm, thậm chí chỉ một phần trăm cũng là quý rồi.

Đáng tiếc Trần Mộ chưa trải qua việc giám định chức nghiệp, hắn không hiểu lắm cảm giác tinh độ của mình rốt cuộc bị hạn chế bởi cái gì. Hắn thậm chí còn không biết cấp bậc của chế tạp sư, ở phương diện này hắn cũng chẳng khác chi một tấm giấy trắng.

“Được rồi.” Trần Mộ đứng dậy, cẩn thận đem chế tạp bút [Nhược Thủy] cất lại trong bao. Ánh mắt ba người không hẹn mà cùng rơi vào tấm tạp phiến trên tay Trần Mộ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó tưởng tượng nửa bát chất lỏng trong suốt nhỏ như vậy đều vẽ trên tấm tạp phiến này. Ba người vẽ mặt chờ mong, bọn họ rất tò mò, tạp phiến do Trần Mộ tu sửa sẽ có năng lực đặc biệt gì.

“Tấm tạp phiến này ta chỉ chỉnh lại một chút về tầm bắn.” Nói xong Trần Mộ đưa nó cho Trình Anh: “Người thử xem.”

Trình Anh hưng phấn tiếp lấy tấm tạp phiến, đem nó cầm vào độ nghi của mình.

Trước ánh mắt của ba người, nàng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận biến hóa trong tấm tạp phiến này. Nàng nhắm mắt lần này là mười phút, trong mười phút này nàng không hề cử động, Lí Độ Hồng thậm chí có phần nghi hoặc nhìn nàng, không hiểu nàng đang làm gì.

Đột nhiên Trình Anh mở mắt, cùng lúc đó thân thể của nàng đột nhiên xuất hiện rất nhiều quang điểm màu sắc rực rỡ, tựa hồ so với trước kia không khác gì nhau, ngoài điểm này thể tích quang điểm lớn hơn một chút. Trình Anh nhẹ nhàng vung tay về phía trước, quang điểm màu sắc rực rỡ phút chốc hóa thành một cơn mưa ánh sáng nhiều màu trùm về phía trước.

Cách cách cách cách, đánh cho mặt đất bắn đầy bùn ra.

Trong mắt Bá Vấn lộ vẻ thất vọng, cái này và trước kia có gì khác nhau, quay đầu nhìn lại cái bát đá trống không, hẳn thâm tiếc nửa bát cực phẩm hương liệu kia.

Trái ngược với Bá Vấn, Trình Anh không hề lộ vẻ thất vọng, nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu, bên người lại xuất hiện một đám quang điểm sắc màu rực rỡ bỗng bành.

Ngay cả Bá Vấn cũng không hiểu rõ. Những quang điểm này đột nhiên xảy ra biến hóa kịch liệt, từng quang điểm như một nguồn sáng, bắn ra một chùm ánh sáng, mà tất cả các chùm ánh sáng đều tập hợp tại một điểm, tạo thành một chùm sáng màu trắng to cỡ cánh tay.

Đạo ánh sáng này cực kỳ chói mắt, trong nháy mắt mọi người chỉ cảm thấy con mắt đau xót, trước mắt mờ một màu trắng xóa. Trần Mộ đã sớm nhắm hai mắt, không hề bị ảnh hưởng

Bá Vấn kiên nhẫn chờ chừng mười giây rồi mới mở mắt, khi hắn thấy cảnh tượng trước mắt lập tức ngây dại.

Một cái lỗ to cỡ cánh tay xuất hiện trên thân cây trước mặt Trình Anh, vẫn còn tỏa ra từng đợt khói xanh. Nếu chỉ như vậy hẳn cũng không giết mình, làm hắn kinh ngạc là chùm ánh sáng này xuyên qua mười lăm thân cây đại thụ, trong đó hơn nửa là cây cổ thụ vài người mới ôm xuể. Lỗ trên thân cây giống nhau như đúc, bên trong một màu cháy đen, thi thoảng còn có thể thấy hơi nước bốc lên.

Lí Độ Hồng dùng sức nhay hai mắt vừa bị đau, tới khi hắn thấy cảnh thân cây bị xuyên thủng, phản ứng đầu tiên là vô thức nuốt nước bọt, sau đó vẻ mặt háo hức nhìn độ nghi trên tay Trình Anh.

Động tác của Trình Anh còn chưa chấm dứt, các quang điểm màu sắc rực rỡ lại một lần nữa xuất hiện xung quanh nàng. Nàng nhẹ nhàng vung tay, quang điểm nhiều màu chậm rãi bay về phía trước, trong mắt Bá Vấn lộ vẻ khó hiểu, với tốc độ như vậy chỉ sợ cái gì cũng không đánh trúng, bất quá hắn thức thời vẫn không lên tiếng, hẳn hiểu phía sau còn có biến hóa.

Quả nhiên khi đám quang điểm này bay tới trước một khối đá hoa cương, đột nhiên không một dấu hiệu nổ tung.

Thình thịch.

Mỗi quang điểm màu sắc rực rỡ đều nổ tung tạo thành vô số năng lượng châm cực nhỏ, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ, chỉ thấy hàng ngàn mũi năng lượng châm bao phủ lấy khối nham thạch. Năng lượng châm rất nhỏ, như sương như khói khiến người ta cảm giác như một cơn mưa xuân như thật như ảo.

Ầm, khối đá hoa cương cứng rắn này lập tức vỡ thành hơn mười khối nhỏ. Bá Vấn vẻ mặt ngưng trọng đi tới trước đồng đá vụn, nhặt lên một khối, sắc mặt lập tức thay đổi, chỉ thấy trên khối đá này có vô số lỗ nhỏ như đầu kim mà các khối vỡ ra cũng trở nên cực xộp, bóp nhẹ một cái có thể nứt thành vài khối. Từ mặt cắt có thể thấy tất cả các lỗ nhỏ đều xuyên qua khối nham thạch.

Lí Độ Hồng nhìn về phía Trần Mộ với đôi mắt cháy bỏng, vẻ mặt lộ vẻ sùng bái.

Sắc mặt Trình Anh đột nhiên hiện lên một chút vui mừng, nàng do dự một chút, nhìn qua Trần Mộ, thu hồi cảm giác trong độ nghi ra.

Trần Mộ vẫn vẻ mặt lạnh nhạt tựa hồ như cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không có quan hệ gì tới hắn.

148. Chương 148: Côn Đồ Cũng Là Một Loại Cảnh Giới

Bá Vấn lại đang ghi nhớ các hương liệu, trong các loại tài liệu hắn ghi nhớ, ngay cả nhiều loại đá tương đối trân quý, vài loại tài liệu khác giá cả mặc dù đắt đỏ nhưng không khó kiếm, nếu như thật sự có thể thành công, lợi nhuận to lớn trong đó làm trái tim hắn đập thình thịch. Tấm tạp phiên của Trình Anh được Trần Mộ sửa chữa làm uy lực tăng cực lớn hẳn cũng không quá mức để ý, tạp phiên cấp bậc này mặc dù hẳn cũng không nhiều nhưng cũng không tính là ít. Huống chi, hắn đã có thể sử dụng tứ tinh tạp phiên tương đối thành thạo.

Về mặt uy lực, tam tinh tạp phiến với tứ tinh tạp phiến có khoảng cách lớn cơ hồ không thể vượt qua. Đương nhiên, trong đó cũng có trường hợp đặc biệt, nhưng loại trường hợp đặc biệt này rất là hiếm, có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay. Với Bá Vấn mà nói, hiện tại hắn nên cố gắng rèn luyện bản thân sử dụng thành thục tứ tinh tạp phiến, không nên đem thời gian lãng phí ở tam tinh tạp phiến xa lạ, dù là tấm tam tinh tạp phiến đó có xuất sắc. Tạp phiến sử dụng tốt ở thành thạo chứ không phải ở số lượng.

Lí Độ Hồng cũng trầm mặc, chỉ là ngẫu nhiên ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ nóng vô cùng. Ở tuổi hắn, đối với cuộc sống trần ngập vô số ảo tưởng, hơn nữa lòng hiếu kỳ tạo nên, hắn cảm giác được Trần Mộ có một loại lực lượng phi thường thần kỳ, giống như hắn chỉ cần rất nhẹ nhàng động bút, sẽ mang đến kết quả hoàn toàn khác nhau.

Lí Độ Hồng lớn lên ở trong rừng, đối với lực lượng tương đối khao khát, dù sao hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ. Mà thấy Trần Mộ có thể có năng lực sáng tạo lực lượng, hắn tự nhiên là vô cùng khát vọng.

Đoàn người đi xuyên qua rừng, Lí Độ Hồng cũng vô cùng phối hợp. Có hắn dẫn đường, ba người liền rất nhanh tới “cái thôn” theo như lời tiểu tử ấy nói.

Vừa tới cửa thôn, bọn Trần Mộ liền gặp được tiếp đãi cực kỳ “long trọng”. Năm thanh niên đứng quanh một ông lão ở cửa thôn, bọn họ tựa hồ đã sớm biết nhóm Trần Mộ sắp tới.

Trên đầu ông lão này đội một cái mũ làm từ lông chim màu sắc rực rỡ, mặc quần áo màu nâu, các nếp nhăn trên mặt rất sâu, do phơi nắng trong thời gian dài nên da tay xám màu nâu đen, đã bắt đầu có chút khô héo nhăn nheo do tuổi đã lớn. Ánh mắt mấy thanh niên bên cạnh ông lão mơ hồ hiện lên vẻ không thân thiện.

Bá Vấn cùng Trần Mộ nhìn nhau một cái. Lí Độ Hồng thấy ông lão, lập tức cúi đầu.

- Hoan nghênh, khách nhân từ phương xa!

Ông già mỉm cười đứng dậy:

- Hết sức cảm ơn các vị đã đem cháu của ta về đến đây. Mấy ngày này, chỉ sợ nó mang đến cho các vị không ít phiền toái ấy chứ.

Nói xong lão quay sang nói:

- Duy A, đem tiểu quỷ tới gặp mẫu thân hắn đi.

Một hán tử khoẻ mạnh nghe tiếng, liền chuẩn bị hướng Lí Độ Hồng đi tới.

Đối với mấy người Trần Mộ mà nói, hiện không thăm dò được tình hình, Lí Độ Hồng chính là bùa hộ mạng, sao có thể để cho bọn họ mang đi đơn giản vậy? Bá Vấn tiến lên một bước, chắn ở trước người Lí Độ Hồng.

Động tác này của Bá Vấn, lập tức tạo ra ánh mắt phản ứng không tốt của mấy người trẻ tuổi.

- Soạt, soạt, soạt!!!

Năm thanh niên lập tức rút ra vũ khí trên tay, mỗi người đều cầm một thanh năng lượng đao. Năng lượng đao này dài khoảng 45cm, thân đao có chút cong cong.

Trần Mộ hơi kinh hãi. Hắn lúc này mới chú ý tới cổ tay mấy người này đều cột một khối chuỗi đao có hình dáng khổ tả, không nghĩ tới chuỗi đao này lại có thể hình thành năng lượng đao. Trần Mộ cùng Bá Vấn đều lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí như thế, nếu như không phải bọn họ quá quen thuộc với năng lượng, nói không chừng, lần đầu tiên nhìn thấy còn không có cách nào phán đoán bọn họ cầm cái gì trên tay.

Là tạp giới sao? Ba người Trần Mộ không khỏi lộ ra vẻ mặt thận trọng. Tạp giới cổ quái như vậy Trần Mộ cũng chưa bao giờ thấy, nhưng hắn thân là chế tạp sư, khả năng miễn cảm với năng lượng càng tinh tế.

Năng lượng đao đó chẳng những khả năng sắc bén không thể so với Tam Nhận Tạp tam tinh mà ở độ linh hoạt, tầm bắn lại càng không bằng.

Đó chỉ là một loại vũ khí cấp thấp, từ ánh mắt chuyên nghiệp của hắn, hắn cho ra đánh giá như thế.

Nhưng, đây cũng không đại biểu cho hắn có bất cứ khinh thường nào. Ngược lại, nếu như dùng vũ khí đơn sơ như vậy, mà có thể sống ở trong rừng đủ để nói lên rằng lực chiến đấu của thôn dân này vô cùng mạnh

mẽ. Trần Mộ không giống như Bá Vấn, hắn cũng không cho rằng trên đời này chỉ có tạp tu mới có lực chiến đấu. Một ví dụ điển hình là nữ ma quỷ, nàng muốn giết chết hắn, ít nhất có một trăm cách, hơn nữa đều là không dùng tạp phiến.

Nữ ma quỷ giết chết tạp tu nhất định không phải là ít.

Nhìn kỹ lại những người này, mỗi người đều là vẻ mặt nhanh nhẹn dũng mãnh, cơ bắp trên người cuộn cuộn, như dã thú hình người, mỗi người đều lộ ra một cỗ hơi thở nguy hiểm.

Mặc dù năm người đều rút ra vũ khí, vẻ mặt Bá Vấn vẫn trấn định. Hắn là người nào? Tình thế nào chưa từng thấy? Ngoại trừ lần ăn đau khổ trên tay Trần Mộ, những người khác còn không có ai có thể mang phiền toái tới cho hắn.

- Muốn động thủ?

Bá Vấn nói, lặng yên kích hoạt độ nghi trên tay. Trình Anh ở bên cạnh thấy thế, cũng kích hoạt.

So với hai người, Trần Mộ thì lộ ra vẻ thông dong hơn hẳn, sắc mặt hắn không có phát sinh bất kì biến hoá nào, đương nhiên cũng là vì trên mặt hắn có nguy trang, dù có biến hoá cũng nhìn không ra. Làm người khác giật mình nhất là hắn không có làm ra bất cứ tư thái đề phòng nào, cứ như không thấy năm người này rút binh khí ra.

Trình Anh và Bá Vấn càng thêm bội phục đối với Trần Mộ, ở tình hình này còn có thể trấn định như thế, có thể thấy tố chất tâm lý của Trần Mộ cứng rắn thế nào. Bọn họ nào biết rằng, Trần Mộ không phải là không nghĩ tới muốn cảnh giác, mà là hắn cảm giác được chính mình đề phòng cũng không có tác dụng gì. Hắn muốn tiến vào liêm tức pháp cũng phải mất vài phút đồng hồ, mà không có tiến vào trạng thái liêm tức, lực chiến đấu của hắn yếu đến thê thảm. Hắn dứt khoát bằng quan nhìn tình thế phát triển, lính mới không có quyền lên tiếng, hắn tự giác giữ nguyên im lặng.

- Người trẻ tuổi, ngươi muốn cùng chúng ta là địch?

Ánh mắt ông lão không thay đổi hỏi, liếc mắt nhìn Trần Mộ.

Bá Vấn hơi khom người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Ông lão tôn kích, ta tin tưởng ngài có thể nhìn ra được chúng ta không có địch ý. Chỉ là không biết quý thôn cho chúng ta là đạo kiếm hay là hữu nghị? Hành vi lúc trước làm cho ta rất khó phán đoán. Ta nghĩ, tại không có xác định trước, bảo trì cục diện lúc này, là song phương chúng ta có thể tiếp nhận.

Ông lão có chút không vui nói:

- Người trẻ tuổi, ngươi làm như vậy thì chỉ làm hỏng hữu nghị của chúng ta.

- Ngài cũng thấy, ở trong quý thôn, chúng ta đang ở thế yếu, chúng ta muốn một chút cam đoan bảo vệ mình thôi. Triết nhân có nói: “Một phương cường thế, cũng không phải là thái độ thích hợp nhất”. Mà sự tình phát triển, cũng thường thường không thể ngược lại.

Bá Vấn thần nhiên nói. Đây là lợi thế duy nhất trên tay hắn, bất kể như thế nào cũng không dễ dàng giao ra.

Trên mặt năm thanh niên hiện ra vẻ phần nộ, xem ra Bá Vấn đang uy hiếp bọn họ.

Đối mặt với năm thanh niên rực rộ muốn động thủ, thần sắc Bá Vấn vẫn như thường, cũng không liếc bọn họ một cái. Mặc dù còn không rõ thân phận Lí Độ Hồng là như thế nào, nhưng từ ngôn ngữ thân mật của ông lão, Bá Vấn âm thầm đoán quan hệ của tiểu quỷ với ông lão nhất định không đơn giản.

Ông lão cũng không vì Bá Vấn nói mà phần nộ, vẻ mặt của ông thậm chí không có biến hoá, chỉ là nhìn sâu Bá Vấn một cái:

- Người tuổi trẻ, ngươi rất thông minh.

Nói xong không đợi Bá Vấn trả lời, ánh mắt của ông rơi vào trên người Trần Mộ. Trong ba người, Bá Vấn anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm, Trình Anh xinh đẹp tuyệt trần, đều là nhân vật cực kỳ chói mắt, chỉ có

Trần Mộ không có gì thu hút. Nhưng ánh mắt ông lão dừng lại trên người Trần Mộ là lâu nhất, ánh mắt hơi có ý vị khác thường.

- Vị tiểu huynh đệ này chính là cao thủ theo như lời tiểu Tam.

Ông lão nói làm cho ánh mắt năm người xung quanh lại một lần nữa nhìn chăm chăm Trần Mộ, trong ánh mắt của bọn họ, có nghi hoặc, có kích động, có hoài nghi, có khiêu khích, ánh mắt năm người nhìn về phía hắn không giống nhau. Nhưng là nếu có một chút, thì đó là một tia ngạc nhiên. Bọn họ cũng biết chuyện tiểu Tam bị thương, chỉ là bọn họ mới vừa rồi đều nhất trí tưởng rằng người đánh tiểu Tam bị thương chính là Bá Vấn. Bất kể là xem xét từ góc độ nào, Bá Vấn đều có phong phạm của cao thủ.

Vì một câu nói của ông lão, ánh mắt của bọn họ tất cả đều rơi vào Trần Mộ. Một thiếu niên nhìn qua giống như người bình thường, không có gì xuất chúng lại là người đánh bị thương tiểu Tam.

Tiểu Tam? Lập tức Trần Mộ nghĩ tới nam tử bị mình đánh cho bị thương, chẳng lẽ là hắn? Hắn không biết trả lời thế nào, liền dứt khoát trầm mặc không nói.

Ông lão đột nhiên nhướn miệng cười:

- Có thể gặp phải cao thủ như vậy, thật sự là may mắn của thôn chúng ta. Ai nha, người già rồi, làm việc không ổn, lâu như vậy cũng không có mời các vị vào trong thôn ngồi một chút, thật sự là thất lễ, thật sự là thất lễ! Đến đây, đến đây, mời vào trong, mời vào trong.

Bá Vấn và Trình Anh hai mặt nhìn nhau, thái độ ông lão lúc này đột nhiên biến hoá, làm cho bọn họ phản ứng không kịp. Vừa mới tuốt kiếm giương cung, đột nhiên trở nên tốt đẹp, thật sự muốn khảo nghiệm thần kinh người ta.

Trần Mộ thật không hiểu được, vì thực lực song phương ở đây hoàn toàn không cùng cấp bậc. Chân chính có lực chiến đấu bên bọn họ chỉ có Bá Vấn và Trình Anh, nếu như phát sinh xung đột, người thứ nhất bị giết khẳng định là chính mình. Ai sẽ cho người ba phút để người tiến vào trạng thái liễm tức.

Cho nên, tâm tình Trần Mộ vẫn rất bình thản, hắn không cần lo âu nhiều như vậy. Nếu như song phương thật sự phát sinh xung đột, chính mình là lính mới, có thể tạo nên tác dụng gì? Huống chi, nếu đối phương thật sự muốn động thủ, bất kể là đang ở trong rừng cây hay là ở trong thôn, không có cái gì khác nhau.

Hắn rất thản nhiên mà đối diện với cục diện như thế, từ đầu đến cuối, vẻ mặt hắn vẫn thủy chung thông dong bình tĩnh, ánh mắt bình thản.

Lưu manh cũng là một loại cảnh giới a!

149. Chương 149: A Phương Tác

Tám tạp phiên thần bí này như một bàn tay vô hình, đẩy vận mệnh của hắn sang một con đường khác. Hắn cũng không thể biết con đường này so với con đường trước kia, là tốt hay xấu. Từ biểu hiện mà xem, nó vẻ vang hơn nhiều, có được rất nhiều thứ mà trước kia không dám tưởng tượng, ví như tri thức, lực lượng. Nhưng như thế, cũng đánh mất rất nhiều thứ mà hắn quý trọng.

Nhưng dường như hắn không có quyền lựa chọn.

Giống như lần này, hắn làm sao có quyền lựa chọn.

Trần Mộ tò mò đánh giá thôn này, khác với “nhà gỗ, phòng cỏ” trong tưởng tượng của hắn, thôn này trong mắt hắn thoát nhìn rất đặc sắc. Nơi đây nhìn không thấy những tòa nhà chọc trời như thành thị, mỗi căn nhà đều không quá 30m², có nóc tựa như một tấm khiên hình tròn đảo ngược, mà trên đó dựng đứng rất nhiều cọc nhọn, mà mỗi cọc nhọn này to cỡ một người thường.

- A!

Trần Mộ mắt sáng ngời, các cọc nhọn này dĩ nhiên là tạp giới! Hắn hít lại con mắt, cẩn thận quan sát mấy cọc nhọn này. Các tạp giới này tịnh không tính quá cao cấp, hắn xem qua có thể hiểu. Phía dưới mỗi nóc

nhà hần là đều có trang bị cung cấp năng lượng, giữa các cọc nhọn này sẽ hình thành một lồng năng lượng bảo hộ cả căn nhà.

Điều này đã đủ làm cho Trần Mộ kinh ngạc rồi. Những căn phòng này phần lớn đều hơn 20m², nếu như muốn đem nó bao lại thì sẽ cần một lồng năng lượng bán kính tương đương. Một lồng năng lượng hình cầu tiêu chuẩn có bán kính cao đạt 20m² cần đến năng lượng, đây là một con số vô cùng kinh khủng, đây là lồng năng lượng lớn nhất mà Trần Mộ nhìn thấy. Đồng Thương Vệ thành cùng A Mỹ thành có lẽ có, nhưng là loại thiết bị an toàn cấp thành phòng như vậy, hần không có biện pháp nhìn thấy.

Hơn nữa, Trần Mộ đoán, mấy lồng năng lượng này khi chụp xuống thì còn có thể công kích.

- Thôn nhỏ đơn sơ! Sao vậy? Trần tiên sinh chẳng lẽ đối tạp vật cũng có nghiên cứu?

Phía sau Trần Mộ truyền lại thanh âm của lão giả. Hần quay đầu lại liền nhìn thấy lão giả với ánh mắt sáng quắc đang nhìn mình.

Không đợi Trần Mộ mở miệng, Lí Độ Hồng ở một bên liền nhện không được chen mồm nói:

- Hần rất lợi hại!

Ngay sau đó liền đem chuyện Trần Mộ sửa chữa tạp phiên của Trình Anh sinh động ra sao, bộ dáng như là chính hần làm, muốn khoe khoang một phen. Đoàn người xung quanh, ai nấy đều nghe với vẻ hứng thú. Kể cả mấy vị tráng hần, dịch ý trong mắt cũng giảm bớt, tăng thêm mấy phần tôn kính. Trần Mộ lúc này mới phát hiện, Lí Độ Hồng tuổi tuy nhỏ, nhưng mồm miệng rất nhanh nhẹn.

- Sao?

Lão giả ánh mắt lập tức sáng thêm mấy phần, có chút hứng thú nói:

- Thôn nhỏ ở nơi hẻo lánh, chúng ta mấy người kiến thức có hạn, hôm nay có thể gặp được chuyên gia như Trần tiên sinh. Cơ hội khó được, nhất định phải trao đổi một chút. Weah, đi gọi Alfonso lại đây.

- Rõ!

Weah trầm ổn ứng một tiếng, liền quay người hướng trong thôn đi tới, tốc độ cực nhanh, mấy cái nhấp nhô liền biến mất trong thôn. Bá Vấn cũng Trình Anh hai người sắc mặt khẽ biến, bọn họ chưa thấy người nào thân thủ nhanh nhẹn như vậy. Nếu như người này toàn tốc né tránh, Bá Vấn tự nghĩ chính mình cũng không thể đánh trúng đối phương. Hần trong lòng nổi lên một nỗi bất an mãnh liệt, chỉ là không biết trong thôn này, thực lực có thể đạt tới Weah có mấy người. Hần không khỏi dịch sát lại hướng Lí Độ Hồng. Nếu như không phải lão giả bên cạnh luôn có người bảo vệ, hần còn muốn bắt cóc lão.

Động tác này của Bá Vấn lập tức khiến cho mấy người bên cạnh lão giả trợn mắt nhìn, lão giả ngược lại vẻ mặt lạnh nhạt, lơ đãng, chỉ mỉm cười nhìn hướng Trần Mộ.

Trần Mộ châm chọc nói:

- Ta hiểu biết nông cạn, chỗ hiểu không nhiều lắm. Tạp vật ngài vừa nói đến, ta chưa từng nghe nói qua.

Lão giả phát phát tay, lơ đãng nói:

- Thôn nhỏ cùng bên ngoài trao đổi quá ít, khó được có cơ hội trao đổi như vậy, Trần tiên sinh không cần để ý chỉ giáo. Cách gọi tạp vật này là trong thôn tùy ý gọi loạn. A!!! a!!! đến cùng gọi cái gì, lại có quan hệ gì?

Trần Mộ ngạc nhiên nhìn liếc lão giả, không nghĩ tới một vị lão nhân tại một thôn nhỏ phong bế như vậy, lại có tấm lòng khoan dung rộng lớn. Trần Mộ gặp qua rất nhiều chế tạp sư thậm chí đều không thể làm được một điểm này.

Đúng lúc này, Weah đã mang đến một vị trung niên gầy gò đến trước mặt mọi người. Vị trung niên này gò má hơi hõm, ánh mắt có chút ngốc, dường như đang suy nghĩ vấn đề nào đó. Loại thần thái này Trần Mộ rất quen thuộc, hần từng thấy rất nhiều chế tạp sư đang chuyên chú có loại thần thái, chính bản thân hần có lúc cũng như vậy.

- Alfonso!

Trung niên nhân sững sốt, ngay lập tức ánh mắt trở lại trong suốt, không còn có nửa điểm ngơ ngác trước đó nói:

- Tộc trưởng, ngài tìm ta?

- A!!! Alfonso, ta sớm đã nói với người không nên cả ngày đứng ở trong nhà, đóng cửa làm xe là rất khó có thu hoạch. Phải đi ra ngoài nhiều hơn, thân thể người càng ngày càng kém rồi.

Lão giả nói đến câu phía sau thì mang theo vẻ bất mãn và lo lắng rõ rệt.

Alfonso trong lòng ảm áp, cười nói:

- Ngài yên tâm, tuy so với cái đầu trâu ngốc Weah kém một chút, nhưng cũng có mấy lạng thịt mà.

Weah vẻ mặt trầm mặc, phảng phất nghe được một chuyện không hề liên quan đến mình, ánh mắt những người khác bên cạnh lão giả lộ ra mấy phần ý cười.

- Thôi đi, Alfonso, cùng Weah so sánh, hần một tay liền có thể bóp chết người.

Có người nhin không được chen miệng

Alfonso cũng không tức giận, cười hi hi nói:

- Weah lợi hại, bắt quá còn là không tiến vào được phòng của ta!

Trong lời nói, hần không có vẻ đắc ý. Weah vẻ mặt không thay đổi, đứng thẳng không chút cảm động.

- Người ngoại trừ co đầu rụt cổ, còn biết cái gì?

Người nói lời này mang theo mấy phần không phục. Phòng của Alfonso là nơi an toàn nhất cả thôn, không ai có thể vào khi không được hần đồng ý. Xung quanh phòng hần bố trí vô số cơ quan, tính đến nay còn không có ai thành công xông vào. Alfonso như một con rùa đen, căn phòng bố trí kín kín đáo đáo này giống cái mai của hần, mỗi khi có người chê cười hần thì lại đem câu nói này vút ra.

Còn người khác cười nhạo hần mai rùa cứng, hần chẳng những không tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ.

- Tốt lắm, đừng làm trò trước mặt khách nhân nữa.

Lão giả mở miệng quát ngừng, mọi người đình chỉ đùa giỡn.

- Alfonso, mấy vị khách nhân này từ bên ngoài đến. Vị Trần tiên sinh này đối tạp vật có chút nghiên cứu, người không phải vẫn nói tìm không thấy người trao đổi sao? Đoạn thời gian này, hần do người tiếp đón.

Lão giả nói.

- Hần?

Alfonso nhìn Trần Mộ trước mắt. Hần có chút nghi ngờ, một tiểu tử trẻ măng như vậy, nói cái gì có chút nghiên cứu, phỏng chừng cũng chỉ hiểu một vài thứ cơ bản nhất. Tuy không mấy rõ ràng lai lịch mấy người này, nhưng nếu là thôn trưởng mở miệng, hần tự nhiên không dám có ý kiến gì.

Nhìn thấy vẻ mặt Alfonso, lão giả không khỏi mỉm cười. Lão hiểu rất rõ Alfonso, vừa nhìn y lộ ra vẻ mặt này, liền biết chưa chắc sẽ đem Trần Mộ để vào mắt. Trong lòng lão khẽ thở dài, trong thôn cùng bên ngoài giao lưu thật sự quá ít rồi. Bọn họ không hề biết thế giới lớn nhường nào, trong mắt bọn họ, thế giới này chỉ bất quá lấy thôn của mình làm trung tâm, phạm vi bán kính mấy chục km.

- Hay là như vậy...

Lão giả nhìn thoáng qua Trần Mộ, vẻ mặt như muốn hỏi:

- Căn phòng của Alfonso không thiếu mô hình nhà cửa, các người mỗi người dùng một bộ, xem mô hình của ai có năng lực phòng ngự cùng phản kích lớn hơn, như thế nào?

Lão giả nhìn thấy Trần Mộ không có ý kiến, mỉm cười, nếp nhăn trên mặt giãn ra:

- Đương nhiên, cũng không thể để Trần tiên sinh làm không công. Trần tiên sinh làm tốt, ân oán của chúng ta liền bỏ qua, người xem như thế nào?

Trần Mộ ngược mi mắt, đang muốn nói chuyện thì Bá Vấn đột nhiên tiến lại gần, lặng yên nói:

- Đáp ứng hần!

- Có thể tin?

Trần Mộ kì quái liếc nhìn Bá Vấn, người này không có dễ dàng tin người khác như vậy.

- Người làm càng tốt, càng có thể tin.

Bá Vấn bỏ lại một câu.

Trần Mộ không khỏi cân nhắc câu nói lập lờ nước đôi của Bá Vấn, về mặt dăm chiêu.

Lão giả mỉm cười nhìn hai người nói thầm, cũng không nói gì. Alfonso kinh ngạc nhìn thoáng qua Trần Mộ, hần không có nghĩ tới tộc trưởng lại coi trọng tên tiểu tử trẻ măng này. Hần không khỏi đánh giá lại Trần Mộ, nhưng mãi không có nhìn ra nửa điểm đặc biệt.

Lí Độ Hồng cười hì hì nói:

- Ann Scott thúc thúc, Bố Lí Đức thúc thúc, chúng ta không bằng cá cược cái gì đi, thật không dễ dàng có chuyện, không cá cược thì thật không thú vị rồi! Chỗ ta vừa lúc có hai thanh đao tốt, chính là hai thanh lần đó thắng Alfonso thúc thúc.

Hai người bên cạnh lão giả liếc nhau, đều phát hiện lửa nóng trong mắt đối phương. Chuyện Lí Độ Hồng lần trước thắng được Alfonso hai thanh đao tốt cả thôn đều biết, hơn nữa tiểu quỷ này tuy nhiên nghịch ngợm một chút nhưng rất chơi đẹp, sẽ không “thua rồi không nhận”. Alfonso tuy tính khí không xấu nhưng muốn lấy được cái gì tốt từ tay hần, cũng không dễ dàng.

- Cá cược như thế nào? Nếu cá chúng ta chỉ cá Alfonso thắng.

Bố Lí Đức tranh trước nói, Alfonso là người được trong thôn công nhận là chế tạo tạp vật giỏi nhất, căn phòng của hần còn không có ai có thể xông vào, cả hệ thống an toàn phòng hộ trong thôn là do hần bố trí.

- Không thành vấn đề.

Lí Độ Hồng cười hắc hắc, không nhanh không chậm nói:

- Ta đặt Trần tiên sinh thắng là được rồi. Bất quá, tiền cược của hai người cũng phải đặt ra a.

- Người lần này muốn cái gì?

Lần này người hỏi chính là Ann Scott, hần lộ ra một phần cẩn thận.

150. Chương 150: Đánh Cược

An Tư Khoa và Bố Lí Đức nhìn nhau, về mặt hai người đều có vẻ bất đắc dĩ. Bọn họ không ngờ Lý Độ Hồng lại hiểu cặn kẽ tài sản của bọn họ đến vậy, xem ra tên quỷ nhỏ này đã sớm nghĩ đến những thứ này.

“Được rồi.” Hai người đồng ý cùng lúc, bọn họ biết nếu đã bị Lý Độ Hồng để ý thì tốt hơn hết là đem ra đánh cược, bằng không sau này càng có nhiều phiền toái. Tiểu tử này xảo trá nghịch ngợm đến mức không ai trong thôn so được. Bố Lí Đức vỗ vai A Phương Tác: “A Phương Tác, lần này người cũng không thể tránh né a!”

A Phương Tác trừng mắt, không vui nói: “Ta là hạ người như vậy sao?”

Bố Lí Đức cười hắc hắc: “Không không, sao chúng ta không dám tin vào nhân phẩm của người chứ?”

“Biết vậy là được.” A Phương Tác vẫn còn chưa nguôi giận.

Lý Độ Hồng cười trộm, nhìn như một con hồ ly nhỏ. Bất quá hần cũng không có can đảm nói với Trần Mộ như vậy, mỗi lần ánh mắt của hần chạm đến Trần Mộ thì về mặt tự nhiên trở nên nghiêm chỉnh, không thấy vẻ cười đùa hàng ngày. Đây là phản ứng tiềm thức mà ngay cả bản thân hần cũng không phát giác ra.

Hần bỗng nói với Duy A: “Duy A đại thúc, người có muốn tham gia hay không?”

“Không có hứng thú.” Về mặt của Duy A vẫn thờ ơ, không vui không giận. Lý Độ Hồng cũng không tức giận mà cười nói: “Đại thúc, về mặt của người thật là khó coi.”

Lần này Duy A cũng không trả lời, ánh mắt trên khuôn mặt cũng không hề thay đổi.

Trần Mộ suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đã như vậy, cung kính không bằng tuân lệnh.” Thấy Trần Mộ đồng ý, Trình Anh cùng Bá Vấn đều lộ ra vẻ vui mừng, bọn họ chỉ sợ Trần Mộ không đáp ứng. Trần Mộ không đồng ý thì không ai có thể ép hấn. Bá Vấn không thể, Trình Anh cũng không. Nếu đã đồng ý thì hai người hoàn toàn tin tưởng vào Trần Mộ. Trần Mộ là ai? Hấn là chế tập sư có được độ công hiến cấp A.

Lão già cười dài nhìn mấy người, trong lòng suy nghĩ mấy người này sẽ đem tới điều gì cho thôn.

Đoàn người Trần Mộ được sắp xếp ở ngay trong thôn. Bá Vấn vẫn không lúc nào rời Lý Độ Hồng, dù hành động này luôn khiến cho thôn dân có ánh mắt bất thiện với hấn.

Trần Mộ theo A Phương Tác tới chỗ ở của hấn.

Phòng của A Phương Tác so với phòng thí nghiệm bữa bãi nhất còn hỗn loạn hơn. Trên mặt đất tùy ý bày đủ loại linh kiện kiểu dáng cổ quái, ngay cả đặt chân cũng phải rất cẩn thận. Bất quá Trần Mộ lại được mở rộng tầm mắt, hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thứ liên quan tới tạp giới như vậy. Mặc dù trong thôn gọi là tạp vật nhưng Trần Mộ liếc mắt một cái lập tức nhìn ra cái gọi là tạp vật cũng là tạp giới, chẳng qua cách gọi khác nhau thôi.

A Phương Tác uể oải đem Trần Mộ tới kho nguyên liệu của hấn, đẩy cửa ra chỉ vào nguyên liệu chất đống như núi bên trong, lười biếng nói: “Muốn dùng cái gì thì tự lấy đi, mấy thứ này cũng chẳng đáng giá. Nếu nơi này không có, người phải tự mình tìm. À, hoặc là người có thể dùng một số thứ ta cảm thấy hữu dụng đổi lại với ta.” Người bên ngoài tới, trên người chắc hấn cũng có một hai món đồ thú vị.

Hấn căn bản không tin tên nhóc này có năng lực gì, chắc chắn tộc trưởng bị tên ba hoa này lừa. Tri thức là phải có thời gian tích lũy, người này cho dù học tập từ trong bụng mẹ cũng có thể làm gì? Bản thân mình đã nghiên cứu tạp vật suốt ba mươi năm.

Tiếp theo A Phương Tác ném cho Trần Mộ một cái mô hình, hình dạng của mô hình này hoàn toàn giống với phòng ốc trong thôn nhưng nhỏ hơn nhiều.

“Đây là mô hình, người tự mình nghiên cứu đi. Được rồi, không có việc gì thì đừng quấy rầy ta, người muốn làm gì thì làm, thức ăn sẽ có người đem tới.”

Nói xong A Phương Tác liền chui vào trong một phòng, bịch một tiếng khóa chặt cửa phòng lại.

Trần Mộ thấy thế liền bắt đầu đánh giá căn phòng, tùy ý sắp đặt tạp giới, tuy hấn có thể xem hiểu được nhưng phần lớn thì vẫn chưa rõ. Hiểu biết của hấn về tạp giới có hạn, trước khi đến đây thì hấn chỉ tiếp xúc với tạp giới một lần. Đó là {Nê Thu} tạp mà hấn dùng để chế tạo toa xa {Hỏa Phù Du}.

Tạp giới chỉ là trang bị cơ giới lấy kỹ thuật tạp phiến làm trung tâm. Kỹ thuật trung tâm của tạp giới chính là tạp phiến, nhưng chúng cũng có chỗ độc đáo. Ở rất nhiều phương diện, bọn họ có thể phát huy lực lượng của tạp phiến lớn hơn nữa. Ví dụ như toa xa, chính là một loại tạp giới điển hình, nó khiến người bình thường cũng có thể phi hành trong không trung. Mọi người đối với tạp giới nghiên cứu ngày càng nhiều, các tạp giới đủ loại kiểu dáng cũng ngày càng dung nhập vào trong cuộc sống.

Nhưng đối với tạp giới, tồn tại hai quan điểm bất đồng, người bình thường thì rất ủng hộ, nhưng có một bộ phận chế tập sư lại không hề thích thú. Bọn họ cho rằng đây là một loại thủ đoạn ăn trộm để mưu lợi.

Không phải là chế tập sư xuất sắc thì mới quan tâm đến tạp giới. Quan niệm thông thường thì chế tập sư nên tập trung vào việc lý giải năng lượng kết cấu và vận dụng cảm giác khổng lồ, chứ không phải nghĩ tới đi mượn lực của máy móc.

Cũng không phải tất cả chế tập sư đều bài xích tạp giới, cũng có rất nhiều chế tập sư có suy nghĩ thoáng hơn cố gắng nghiên cứu về vấn đề này. Nhưng nhìn ở góc độ tổng thể thì sự phát triển của tạp giới còn kém tạp phiến rất xa. Tạp giới chỉ là thứ vừa phát triển. Trần Mộ không hề phân biệt giữa tạp giới và tạp phiến, ngược lại hấn cảm thấy có thể để người bình thường sử dụng được lực lượng của tạp phiến là một việc rất tốt. Hơn nữa, chỉ cần lực lượng mạnh mẽ là tốt, hấn không cần biết lực lượng này đến từ đâu, như thế nào.

Nhưng là trong thôn này, Trần Mộ lại phát hiện thôn dân sử dụng tạp giới rất phổ biến.

Trần Mộ ngồi xổm xuống, hứng thú nghịch ngợm mấy kiện tạp giới. Mấy kiện tạp giới này có hình thù rất kì quái, phần lớn đều được chế tạo bằng kim loại. Điều nằm ngoài dự liệu của Trần Mộ là bề mặt của linh kiện kim loại sáng bóng, không chút tỳ vết. Không ngờ trình độ gia công kim loại ở nơi này lại cao siêu như thế, làm cho người ta không tưởng tượng tới.

Kiến tạp giới trước mặt Trần Mộ có đường kính chừng ba mươi ly, hai đầu được mài nhọn. Trần Mộ đoán cái này rất có thể dùng để khoan thăm dò. Đây hẳn là một loại tạp giới phổ thông, nhưng trên mặt đất có rất nhiều tạp giới, hẳn cũng không biết loại tạp giới nào có liên quan đến nhau.

Nhà A Phương Tác có rất nhiều phòng, nhưng phần lớn đều đóng cửa. Trần Mộ đang đứng ở phòng khách, trong phòng khách cũng không có đồ dùng gì để đãi khách cả, khắp nơi chất đầy tạp giới.

Trần Mộ gặp được tạp giới có thể phi hành trong một khoảng cách ngắn, hoàn toàn khác với toa xe, loại tạp giới này chỉ có thể phi hành với quãng đường ngắn. So với toa xe thì thể tích của nó cũng không lớn lắm, nó là một khối kim loại hình vuông to bằng một nửa đầu người, ở trên có dây đeo, chắc là để cột trên đùi. Một lần phi hành với khoảng cách hơn mười thước, tưởng tượng giống như một con chim lướt đi. Đối với người như Trần Mộ thì là không có giá trị gì. Nhưng nhớ tới tên nam tử mà hắn đuổi theo lúc trước, tốc độ của hắn như quỷ mị, vậy tác dụng của thứ này khá lớn.

Nhưng phần lớn tạp giới thì hắn vẫn không hiểu được, dù sao hắn cũng không chuyên nghiên cứu tạp giới. Nếu hiểu được chút nào thì rất có lợi cho trình độ chế tạo của hắn.

Ánh mắt của hắn không khỏi rơi vào mô hình mà A Phương Tác đưa cho hắn, nhớ tới việc gọi là “Giao lưu”, Trần Mộ không khỏi đau đầu. Nếu như không rơi vào tình cảnh này, nếu như Bá Vấn không nhắc nhở thì hắn sẽ không tham gia vụ “giao lưu” này. Tạp giới là một lĩnh vực xa lạ với hắn.

Nhưng hắn không thể từ chối trong hoàn cảnh này, chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Tạp giới không phải sở trường của mình, vậy mình sẽ không dùng tạp giới! Hắn am hiểu nhất chính là tạp phiến, kỹ thuật cốt lõi của tạp giới vẫn là tạp phiến. Đối với tạp phiến thì hắn khá tự tin.

Hắn hiểu được vài loại kết cấu của năng lượng trảo, mỗi loại đều có ưu điểm đặc biệt. Hơn nữa hắn vừa xem qua một chút liền thấy được mấy loại nguyên liệu mình cần, không thiếu những loại hiếm có.

Trong thành thị, khoáng sản là thứ nguyên liệu dễ mua được nhất. Phần lớn khoáng sản được khai thác từ mỏ quặng, chỉ cần phát hiện mỏ quặng thì có thể khai thác nguyên liệu một cách ổn định. Đối lập với nó là nguyên liệu sinh vật vốn được khai thác từ rừng rậm. Nguyên liệu đều nằm trên thân các loại dã thú, con người muốn lấy được thì khó khăn hơn rất nhiều.

Mà ở phòng nguyên liệu này thì hoàn toàn trái ngược, nguyên liệu nhiều nhất ở đây lại là nguyên liệu sinh vật. Điều này làm cho Trần Mộ hơi hứng phấn, bản tính của chế tạo sư rất yêu thích nguyên liệu, Trần Mộ cũng không ngoại lệ.

Xem ra lần này mình phải dùng toàn lực ứng phó. Bá Vấn nói đúng, bản thân càng thể hiện ra thực lực mạnh mẽ thì càng được đối phương kính trọng, khả năng sống sót càng lớn. Mà lúc này, sống sót mới là vấn đề lớn nhất.

Đã vậy thì dốc sức mà làm sao!

Trần Mộ cẩn thận quan sát mô hình của căn phòng. Mô hình cao chừng ba mươi li, chế tạo cực kỳ tinh xảo, từng bộ phận đều có thể tháo ra lắp lại. Kết cấu bên trong cũng giống như thật, bên trong được ngăn thành nhiều gian phòng, các căn phòng đều có cửa chính, cửa sổ, hơn nữa cả tường cũng có thể di chuyển.

Không biết mô hình này làm bằng thứ gì mà rất cứng rắn, mũi nhọn ở trên cũng vô cùng sắc bén, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị thương. Bên trong mô hình trống rỗng, hẳn có thể đưa đồ vật vào tùy ý.

Nhớ lại tác dụng bảo vệ phòng ốc của tạp giới, Trần Mộ không khỏi ngưng thần suy nghĩ.

151. Chương 151: Duy A (weah)

A Phương Tác >> Alfonso

Duy A >> Weah

Trần Mộ đi đi lại lại trong phòng khách, bụng đã hơi đói mà vẫn chưa thấy A Phương Tác tới đưa cơm như đã hứa. Hắn đành phải đến phòng A Phương Tác.

“Có chuyện gì?” A Phương Tác hé cửa, ghé mặt ra hỏi với vẻ bức tức.

Hắn không thích bị người khác quấy rầy khi đang làm việc, dù là ai cũng vậy. Trước đây hắn chưa từng gặp tình huống này nên hắn rất ghét tên người ngoài này! Nhưng hắn vẫn phải nhẫn nhịn, dù sao thì tộc trưởng đã dặn hắn phải tiếp đãi tên nhóc này cho tốt.

Tất nhiên Trần Mộ biết A Phương Tác không vui, nhưng hắn vẫn bình tĩnh hỏi: “Ta muốn hỏi khi nào mới có thức ăn?”

“Đúng là phiền phức mà!” A Phương Tác cảm râm vài câu rồi đi vào phòng, đến bên cạnh tường phòng khách. Lúc này Trần Mộ mới để ý trên tường có một món đồ như một cặp sừng trâu, A Phương Tác đi tới trước thứ này rồi chạm nhẹ ngón tay vào chính giữa hai cái sừng.

Một luồng sáng trong suốt, nhu hòa từ từ tỏa ra, bên trong có rất nhiều đốm sáng nhỏ lấp lánh. A Phương Tác lấy tay điểm vào một đốm sáng trong số đó.

Các đốm sáng liền chuyển động, luồng sáng thay đổi nhanh chóng, hình ảnh một cô gái xuất hiện giữa luồng sáng này. Trần Mộ chỉ nghe thấy A Phương Tác dùng một loại ngôn ngữ xa lạ nói chuyện với cô gái kia, một lát sau hắn tắt hình ảnh đi rồi quay qua nói với Trần Mộ: “Tối nay tộc trưởng mở tiệc để tiếp đãi các người.”

A Phương Tác vừa dứt lời liền quay về phòng, không thèm đoái hoài đến Trần Mộ.

Buổi tối? Giờ vẫn còn sớm, nếu chờ đến tiệc tối thì có lẽ bản thân đã chết đói rồi. Trần Mộ đang suy xét xem mình có cần tự tay làm không?

Ngẫm nghĩ một chút, Trần Mộ đành vác bụng đói cằn cào rời khỏi phòng A Phương Tác.

Thôn dân hai bên đường đều tò mò nhìn hắn, trong thôn ai cũng biết đây là người ngoài. Đối với cái thôn nhỏ bị cô lập với thế giới bên ngoài thì đây là một chuyện chấn động. Tuy nhiên Trần Mộ cũng thấy được vẻ đề phòng trong ánh mắt của bọn họ.

“Chỉ mình người?”

Một giọng nam từ sau lưng truyền tới, Trần Mộ xoay người lại thì thấy Duy A. Trần Mộ có ấn tượng rất sâu với nam tử lạnh lùng này. Duy A rất ít khi mở miệng nhưng từ cách nói chuyện của những người khác thì có thể thấy họ rất tôn kính Duy A, hoặc có thể nói là kiêng kỵ. Ngay cả kẻ không sợ trời không sợ đất như Lí Độ Hồng cũng phải nghiêm chỉnh khi đứng trước mặt Duy A. Thôn dân xung quanh vừa thấy Duy A xuất hiện liền mau chóng tản đi.

“Có gì để ăn không?” Trần Mộ đột ngột hỏi.

Cũng như Trần Mộ, Duy A có ấn tượng rất sâu với hắn.

“Đi theo ta.” Vẻ mặt của Duy A không hề thay đổi, đi trước dẫn đường.

Trần Mộ nghe vậy liền đi theo sát phía sau.

“Đây là nhà của người?” Trần Mộ nhìn lướt xung quanh, không nhận được hồi đáp. Căn phòng của Duy A rất đơn sơ, bên trong trống không, hoàn toàn không có đồ đạc gì. Không ngờ Duy A lại ở một nơi như thế này, không khác gì phòng cứu trợ trước kia hắn ở.

Ở giữa phòng là một đồng tro còn tỏa hơi nóng, vài bó củi khô được chất trong góc phòng.

“Ừ.” Duy A trả lời rồi đi thẳng đến cạnh tường lấy một đùi nai xuống, sau đó cầm cành cây xới đồng tro làm lộ ra vài cục than hồng còn chưa cháy hết. Duy A cầm vài cành củi khô, hai tay nắm hai đầu giống như đang vắt một cái khăn.

Cũng không rõ hẩn dùng lực như thế nào, vừa nghe một tiếng “bục” vang lên thì tất cả cây củi bung ra, lộ ra những sợi gỗ. Sau đó chỉ thấy tay phải của hẩn rung nhẹ, cây củi khô trong tay liền biến thành một bó sợi gỗ cực mỏng.

Duy A thành thạo đặt bó sợi gỗ này lên trên đồng than hồng, ngay sau đó trong phòng xuất hiện luồng khói xanh, một ngọn lửa nhanh chóng bốc lên. Duy A không nhanh không chậm cho thêm củi vào, thể lửa càng ngày càng mạnh, nhiệt độ trong phòng cũng tăng cao.

Trần Mộ hoàn toàn ngây ra, dù lúc nhỏ ở trong cảnh bần cùng, lang thang khắp nơi kiếm sống nhưng hẩn chưa từng gặp chuyện như vậy. Hơn nữa từ động tác của Duy A có thể thấy hẩn rất quen thuộc với việc này. Rốt cuộc Trần Mộ cũng hiểu căn phòng trống không như vậy là để ngừa hỏa hoạn.

Duy A nướng đùi nai trên ngọn lửa rất điêu luyện.

Vô số câu hỏi dâng lên trong lòng Trần Mộ, qua những gì mà hẩn thấy trong nhà A Phương Tác thì cuộc sống ở đây cũng không lạc hậu lắm, khoa học kỹ thuật cũng khá phát triển. Mặc dù rất khác với Thiên Du Liên bang nhưng không thể gọi đây là cuộc sống thời nguyên thủy, nhưng Duy A lại hoàn toàn giống như một người nguyên thủy. Hơn nữa Trần Mộ còn phát hiện một chỗ kì lạ, phòng của Duy A không lắp đặt thiết bị phòng hộ.

“Sao trong phòng lại không có thiết bị phòng hộ?” Trần Mộ thấy lạ liền hỏi, rồi bổ sung thêm một câu: “Nóc nhà của người cũng giống mọi người mà.”

“Không cần.” Duy A không buồn ngược mặt lên, tiếp tục kiên nhẫn nướng đùi nai.

Không cần? Trần Mộ thầm suy nghĩ ý nghĩa của câu nói này.

Nhất thời hai người không hề mở miệng. Trần Mộ và Duy A đều là người không thích nói chuyện, vì vậy hai người đều im lặng.

“Đây.” Duy A đưa đùi nai cho Trần Mộ.

Kỹ thuật của Duy A rất khá, đùi nai được nướng vàng ươm, tỏa ra mùi thơm mê người. Trần Mộ không chút do dự cầm lấy đưa vào miệng. Hẩn đã đói ngấu, chẳng khách sáo liền ăn ngấu ăn nghiến.

Ăn xong một đùi nai thì Trần Mộ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hai người trầm mặc ngồi bên đồng lửa.

Bầu không khí trầm lặng kéo dài hơn mười phút, ngay cả người không thích nói chuyện như Trần Mộ cũng cảm thấy xấu hổ. Hẩn chuẩn bị ra về thì Duy A đột nhiên mở miệng.

“Thế giới bên ngoài có hình dáng thế nào?”

Hỏi xong câu này thì Duy A lại im lặng.

Câu hỏi của Duy A khiến Trần Mộ bất ngờ, hẩn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta cũng không biết miêu tả ra sao nhưng không giống ở đây.”

Duy A ừ một tiếng, ánh mắt mê man như đang nghĩ về điều gì đó.

“Người đánh Tiểu Tam bị thương? Dùng cái gì vậy?” Duy A hỏi.

Trần Mộ chỉ độ nghi trên tay: “Cái này.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Duy A, Trần Mộ liền mở độ nghi. Ánh sáng long lanh của Thoát vĩ toa mau chóng tỏa ra trên ngón trở, tiếng ong ong nho nhỏ vang lên.

Khuôn mặt của Duy A lần đầu lộ ra vẻ rung động: “Đây là cái gì?”

“Nó tên là Thoát Vĩ Toa.” Trần Mộ giải thích, nói xong liền điểm ngón trở về phía vách tường. Hư! Tiếng rít kì dị khiến Duy A không thể giữ vẻ trấn định được nữa, vẻ mặt của hẩn khê thay đổi.

Thoát vĩ toa để lại một lỗ nhỏ trên vách tường, ánh sáng bên ngoài qua đó chiếu vào. Duy A mau chóng khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, gật đầu nói: “Hèn gì người có thể đánh Tiểu Tam bị thương, nếu như không biết trước thì ta cũng rất khó tránh được.”

“Cái của ta cũng chưa là gì, {Thiên Yến Ba Nhận} của Bá Vãn mới đáng sợ.” Hần miêu tả sơ qua cảnh tượng tấn công bởi {Thiên Yến Ba Nhận} của Bá Vãn, Duy A gật đầu, vẻ mặt vẫn trấn định.

Trần Mộ không khỏi hỏi lại: “Vậy các người chiến đấu như thế nào?”

“Bọn họ sử dụng tạp vật, nhưng ta thì không thích dùng chúng.”

Trần Mộ càng tò mò: “Vậy người dùng cái gì?”

“Sức mạnh và tốc độ!” Duy A trả lời rất ngắn gọn.

Không biết vì sao mà Trần Mộ bỗng nghĩ đến nữ ma quỷ, nữ ma quỷ cũng từng nói qua điều này. Song khi Trần Mộ nhìn Duy A thì thấy việc so sánh Duy A với nữ ma quỷ đúng là hoang đường. Duy A có thân hình to lớn, dù là đứng hay ngồi đều giống như một tòa tháp bằng sắt khiến người khác có cảm giác như bị áp bách. Khuôn mặt cương nghị như do nham thạch điêu khắc mà thành lại thêm vẻ mặt lạnh lùng, vừa nhìn là biết kẻ nguy hiểm. Trong khi đó nữ ma quỷ lại có vóc dáng lả lướt động lòng người dù khuôn mặt xấu xí.

Hơn nữa cảm giác nguy hiểm mà Duy A mang lại hoàn toàn khác với nữ ma quỷ. Nữ ma quỷ giống như thích khách ẩn giấu trong bóng đêm, còn Duy A lại như một con dã thú hung mãnh trong rừng rậm hoặc một cỗ máy giết người vô hồn.

Trần Mộ cái hiểu cái không nhưng cũng gật đầu. Từ động tác bề ngoài của Duy A có thể thấy được hắn có sức lực rất lớn! Về tốc độ, biểu hiện của Duy A ở cửa thôn từng khiến Bá Vãn khiếp sợ.

Mặc dù trong lòng còn ngờ ngợ, thân thủ như vậy mà sử dụng tạp vật thì chẳng phải càng thêm kinh khủng sao? Tất nhiên lực lượng càng mạnh càng tốt. Ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu Trần Mộ một lúc rồi tan biến, đối phương muốn giết mình dễ như bóp chết một con kiến mà thôi. Lấy thực lực của mình còn chưa có tư cách đi đánh giá người khác.

“Bên ngoài, người lợi hại hơn người có bao nhiêu?” Cách nói chuyện của Duy A có phần gượng gạo, dường như bình thường rất ít khi trò chuyện cùng người khác.

“Rất nhiều.” Trần Mộ gãi gãi đầu, động tác này khiến hắn giống như một thiếu niên bình thường. Nghĩ đến thế giới quen thuộc của bản thân thì Trần Mộ không khỏi cảm thấy có phần nhớ nhung. Hắn không thấy bản thân có chỗ nào không tầm thường, chẳng hạn như hắn vẫn cho rằng trình độ của mình ở các mặt đều ở mức tay mơ mà thôi. Ngẫm lại những tạp tu cao cấp đều có trình độ xuất thần nhập hóa thì bản thân mình có thấm vào đâu? Trong ba người bọn họ, nếu không dùng Liễm tức pháp thì hắn cũng đánh không lại Trình Anh, càng không cần nói đến Bá Vãn.

Về mặt của Duy A nghiêm túc hẳn lên, Trần Mộ không giống như đang nói dối. Ở trong thôn này, số người có thể làm Tiểu Tam bị thương chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Chẳng lẽ tùy tiện một kẻ ở bên ngoài cũng lợi hại đến mức này?

Đúng lúc này thì tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Là Bố Lí Đức, hắn vừa thấy hai người thì thở phào nhẹ nhõm: “Tiệc tối đã bắt đầu rồi, tộc trưởng gọi các người đến.”

Duy A ừ một tiếng rồi liền đứng dậy.

Tiệc tối được tổ chức ở tòa kiến trúc lớn nhất trong thôn, một lễ đường hình bán nguyệt. Trần Mộ rất kinh ngạc, hắn không ngờ ở cái thôn bị cô lập trong rừng già này lại có thể nhìn thấy một tòa kiến trúc với sức chứa hơn ba ngàn người.

Nhìn lướt qua xung quanh, Trần Mộ đột nhiên hít một hơi lạnh.

152. Chương 152: Tiệc Tối

A Phương Tác >> Alfonso

Duy A >> Weah

Ba Phu >> Barfu

Cơ Đặc >> Kit

Chung quanh lễ đường phân bố đủ loại tạp giới phòng hộ, nơi này gần như là triển lãm tạp giới. Trần Mộ đánh giá cẩn thận các tạp giới này, hẳn chưa bao giờ thấy qua nhiều tạp giới như thế. Các tạp giới đó hình dạng đều không giống nhau, nhiều nhất là một loại tạp giới do vô số ống pháo tạo thành. Một loạt ống pháo chỉnh tề tạo thành hàng ngũ, hướng lên không trung. Bởi không cách nào thấy được kết cấu bên trong, Trần Mộ cũng không thể phán đoán được tạp giới này công kích ra sao, nhưng chỉ nhìn khối kim loại thô chắc này người khác cũng đã đập loạn nhịp tim. Nhìn lướt qua, xung quanh lễ đường phải có ít nhất mấy trăm kiện tạp giới.

Mỗi tạp giới đều hình thể khổng lồ, trong mắt người ngoài như Trần Mộ vẫn là uy hiếp rất lớn, cảnh tượng đặt cùng một chỗ khá đồ sộ.

Duy A và Trần Mộ hai người đi vào tiểu lễ đường. Mái vòm hình tròn khiến cho người ta cảm thấy không gian bên trong càng thêm rộng rãi, trên cột đá màu trắng điêu khắc rất nhiều đồ án mà Trần Mộ xem không hiểu. Đèn trên mái giống như những ngôi sao, cả đại sảnh sáng như tuyết.

Trong lễ đường rất ồn ào, đám thôn dân tùm năm tùm ba, nói chuyện thoải mái, âm nhạc vui vẻ, còn có người hưng phấn hét lớn.

Sắc mặt Duy A vẫn không hề thay đổi, Trần Mộ rất tự giác theo sát phía sau. Duy A đi tới đâu đám thôn dân đều nhường đường, đám trẻ đang vui đùa ầm ĩ cũng không dám quấy rầy hẳn, quý dĩ nhất là không người nào dám chào hỏi Duy A. Trần Mộ âm thầm cười khổ, xem ra người này cũng không được hoan nghênh, ngược lại hẳn lại nhận được không ít ánh mắt tò mò.

Duy A thần sắc không hề mất tự nhiên. Hắn dẫn Trần Mộ đi qua đám người, nhanh chóng đi tới chỗ sâu nhất trong lễ đường. Một số nhân vật trọng yếu trong thôn đều đang chờ hẳn. Trần Mộ thấy lão già hẳn gặp ngoài cửa thôn không ngờ hẳn lại ở chính giữa đám người. Có lẽ kẻ ngốc cũng biết địa vị của lão già này trong thôn. Bá Vấn cùng Trình Anh cũng đã tới, mà Lí Độ Hồng thì đang đằng hoàng đứng cạnh Bá Vấn.

Tiểu tử kia thấy Trần Mộ và Duy A, đôi mắt sáng lên.

- A a, chiều dài không chu đáo, khiến cho Trần Mộ tiên sinh bị đói, thật khiến cho lão già ta xấu hổ quá. Tội lỗi, tội lỗi!

Lão già vẻ mặt xin lỗi, A Phương Tác ở bên thần sắc không vui, hẳn vừa rồi đã bị tộc trưởng giáo huấn một trận dữ dội, trong lòng đương nhiên rất khó chịu. Hắn không hiểu tộc trưởng vì sao lại đối tốt với một tên trẻ tuổi nhìn qua rất bình thường như vậy.

Trần Mộ cười nói:

- Ngài quá khách khí rồi, nếu không vì vậy ta cũng không thể thưởng thức tay nghề của Duy A được, đó mới thực là tiếc nuối.

- Hả!!!

Lão già đôi mắt sáng ngời:

- Trần tiên sinh kết thân với Duy A? Vậy tốt lắm. Duy A là đệ nhất cao thủ trong thôn chúng ta, hai vị đều là thanh niên tài cao, tất nhiên là sẽ quan hệ tốt với nhau.

Trong đám người có kẻ hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên rất không hài lòng với câu nói Duy A là cao thủ đệ nhất trong thôn của lão già, mà ngay cả mấy vị trung niên bên cạnh lão già sắc mặt cũng rất khó coi.

Duy A vẫn vậy, sắc mặt chẳng hề thay đổi, giống như không nghe thấy gì. Trần Mộ rất tức thời không đáp lời, Duy A có phải cao thủ đệ nhất trong thôn hay không, hắn không quan tâm. Nhưng nếu vì chuyện này mà khiến cho nhiều người chán ghét mình đây đúng là cái được không bù nổi cái mất.

Lão già thần sắc không thay đổi, cũng tựa như không nghe thấy tiếng hừ đó, quay sang cười với Trần Mộ:

- Trong thôn không có nhiều quy củ, đây mặc dù gọi là dạ tiệc nhưng rất ấm ỹ, xin các vị thứ lỗi cho.

Mấy người Bá Vấn cuống quýt khen không khí náo nhiệt ở đây.

Trần Mộ lúc này mới đánh giá mấy vị trung niên bên cạnh lão già, mấy người trung niên này đều khí độ trầm ngưng, vừa nhìn đã biết là nhân vật có thực quyền. Khiến Trần Mộ chú ý tới nhất là ba người, một người tóc chỉ một màu trắng, sắc mặt lại rất hồng nhuận, khi nói chuyện trung khí cũng rất thịnh, nhìn qua rất có tinh thần. Hắn gọi là Ba Phu, là đệ tử trẻ tuổi được thôn bồi dưỡng để làm trưởng lão. Mỗi đệ tử trong thôn từ khi còn nhỏ đều đã được tiếp thu giáo dục.

Một người khác nhìn qua có cảm giác âm trầm, nhãn thần lạnh lẽo, hai mắt hẹp dài, khi mở ánh mắt như dao khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái. Khang Lạp Đức, chủ yếu quản lý kỉ luật, trong thôn nếu có tranh chấp gì đều là hắn phát xét cuối cùng, phương diện này tộc trưởng cũng không hỏi qua. Người xung quanh đều có chút sợ hãi Khang Lạp Đức, thậm chí ngay cả Lí Độ Hồng trước mặt hắn cũng thành thành thật thật.

Không làm cho người ta chú ý nhất là một người trẻ tuổi sắc mặt trầm tĩnh, đây là người duy nhất bên cạnh tộc trưởng mà nhìn qua chưa tới ba mươi tuổi. Ánh mắt hắn thủy chung điềm tĩnh như một khiến người ta có cảm giác rất hòa hảo. Cơ Đặc, thiếu niên quản lý tài liệu gia phả trong thôn. Nhà hắn là một trong những nơi đặc thù nhất trong thôn, tổ tiên hắn bị chỉ định quản lý tài liệu gia phả trong thôn, từ đó về sau loại trách nhiệm này cũng truyền xuống, quản lý tài liệu gia phả chắc chắn là người nhà hắn. Mà Cơ Đặc từ khi bảy tuổi đã bắt đầu sửa sang lại. Hiện giờ hắn đã hai mươi lăm tuổi, suốt mười tám năm.

Mà Cơ Đặc từ khi bảy tuổi đã bắt đầu tiếp nhận, hiện giờ hắn đã hai mươi lăm tuổi, suốt mười tám năm sửa chữa gia phả và tài liệu là chuyện vô cùng buồn tẻ nhưng Cơ Đặc lại không hề bất mãn, hắn cũng chưa bao giờ chơi đùa với trẻ con trong thôn. Tuy còn trẻ tuổi nhưng tính tình đã được nuôi dưỡng thành lạnh lùng bình tĩnh, rất được tộc trưởng yêu thích. Hơn nữa hắn cũng được coi là người học vấn phong phú nhất trong thôn. Nhưng không phải ai cũng thích hắn, trong bầu không khí sùng bái cường đại, theo đuổi lực lượng, đem thời gian tốn vào đám tài liệu, không cách nào đề cao lực lượng, ngoại trừ Cơ Đặc thì không ai nguyện ý.

- Đây là tiểu Tam. Ngày đó xảo ngộ các vị, hắn muốn âm thầm quan sát một chút, không nghĩ tới lại tạo thành hiểu lầm giữa hai bên, hắn cũng vạn phần hối hận. Hôm nay cố ý đem hắn tới nhận lỗi trước các vị.

Lão già vẻ mặt áy náy nói.

Tiểu Tam cũng không cao, đại khái chỉ có một mét sáu lăm, so với Trình Anh còn lùn hơn một chút nhưng người gầy gò, tay chân đều rất dài, ánh mắt linh hoạt. Hắn làm bộ muốn hành lễ, Bá Vấn vội vàng ngăn cản nói:

- Nếu đã là hiểu nhầm thì hai bên đều sai, tiểu Tam huynh đệ làm vậy khiến chúng ta càng khó xử. Ha ha, không đánh không thành bằng hữu, có thể kết giao với nhiều bằng hữu như vậy, mấy người chúng ta đều cảm thấy cực kỳ may mắn.

Bá Vấn tức thời vô cùng, thấy đối phương đã xuống nước, vội vàng xuống theo.

- Ha ha, có đạo lý! Có đạo lý!

Chỉ nghe giọng Ba Phu sang sảng:

- Không đánh không thành bằng hữu! Các người đều tuổi còn trẻ, phải kết thân với mấy vị tiểu ca này. Trên núi còn có núi. Người trẻ tuổi, thấy nhiều chuyện đời luôn và việc tốt.

Mấy thanh niên trong thôn vội vàng đồng ý.

Ánh mắt tiểu Tam nhìn về phía Trần Mộ có phần mất tự nhiên, ngày đó liên tục liều mạng chạy trốn, thương thế của hắn nặng thêm, vừa về tới thôn, hắn lập tức hôn mê. Trong hôn mê, thân pháp quý mị của Trần Mộ tựa như ác mộng, đuổi theo hắn như hình với bóng, khiến hắn cơ hồ không thở nổi.

Vừa nhìn thấy Trần Mộ, cảnh tượng trong giấc mơ không tự chủ được lại xuất hiện trước mắt, ánh mắt hắn lập tức mê man.

- Đi thôi, không thể để khách quý bị đói được, các người cũng nếm thử xem đồ ăn trong thôn ta có quen không?

Tộc trưởng cười đùa nói.

Vừa mới ăn một cái chân hươu ở chỗ Duy A, Trần Mộ cũng không muốn ăn lắm, hắn tùy ý thưởng thức chút hoa quả. Hoa quả ở Đông Thương Vệ thành không thể so sánh được với nơi này. Hắn càng cảm thấy hứng thú chính là một số vật nhỏ.

Tỉ như giá nướng có thể điều chỉnh nhiệt độ, đây là một loại tạp giới điển hình, còn có thùng băng, cũng rất thú vị. Nhìn qua không khác gì thùng nước, đem nước rót vào, trong ba phút nước trong thùng sẽ kết thành băng, sau đó thôn dân đem khối băng trong thùng lấy ra rồi dùng một loại quang đao dài và nhỏ cắt khối băng thành từng khối nhỏ.

Kỹ năng luyện kim ở đây rất cao, tất cả các đồ vật đều làm bằng kim loại, mỗi món đồ đều được điêu khắc hoa văn tinh tế mỹ lệ.

Khác với tên nhà quê Trần Mộ, ánh mắt Bá Vấn cao hơn nhiều, chỉ một cái dạ tiệc nhỏ, sắc mặt hắn có chút cổ quái. Đây đâu phải là nghèo đói lạc hậu.

Tùy ý nhìn, cơ hồ trên cổ mỗi thôn dân đều đeo bảo thạch hoặc thứ gì khác, thấy vậy con mắt Bá Vấn nhanh chóng hạ xuống. Bảo thạch đó không ghê gớm gì, nhưng mấy ngàn thôn dân đều đeo một món, hai món, thậm chí nhiều hơn, Bá Vấn cảm thấy mình sắp điên rồi. Còn có sàn nhà ở đây, mỗi khối đều do Ban Mã thạch hoàn chỉnh tạo thành. Hoa văn trắng đen trên Ban Mã thạch đại biểu cho thân phận của nó, nó giống như lớp vân trắng đen trên người ngựa vằn, đều thể hiện thân phận cao quý. Ở bên ngoài, mỗi khối Ban Mã thạch như vậy đều có giá trên trời. Trong nhà hắn cũng chỉ có căn phòng cất giấu nhỏ như vậy mới dùng loại sàn nhà sang quý này. Nhưng ở đây, trời ạ, cả lễ đường đều do loại đá quý hơn hoàng kim này làm sàn nhà.

Hai mắt hắn tỏa sáng, nơi này thật quá giàu có! Hắn nhanh chóng tính toán, nếu mình có thể thiết lập quan hệ buôn bán với nơi này, vậy lợi nhuận...

Bá Vấn ăn chẳng biết vị, Trần Mộ sớm đã lưng bụng, trong ba người chỉ có Trình Anh vô cùng vui vẻ ăn uống. Thức ăn ở đây rất ngon, nàng chưa bao giờ ăn thức ăn ngon như vậy.

Trong đại sảnh ồn ào, ngoại trừ thi thoảng có vài ánh mắt tò mò, không ai dám tới quấy rầy.

- Tộc trưởng, vị khách nhân này đã đả thương tiểu Tam sao?

Đột nhiên một giọng nói không thoải mái xuất hiện.

153. Chương 153: Khiêu Chiến

Tộc trưởng ánh mắt lạnh lẽo, không vui quát:

- Collins, tại sao không biết lễ phép hả?

Collins hướng tộc trưởng hành lễ, khiêm cung nói:

- Tộc trưởng, Collins vô tình mạo phạm, chỉ là tò mò nhân vật có thể đả thương Tiểu Tam đến tột cùng có bộ dáng ra sao.

Nói xong ánh mắt rơi vào trên người mấy người Trần Mộ, cuối cùng tập hợp tại trên người Bá Vấn. Trong ba người, Bá Vấn không thể nghi ngờ có khí độ nhất.

Tộc trưởng lúc này cả cười:

- Collins , người nghĩ sai rồi. người từng giao thủ qua với Tiểu Tam chính là vị Trần tiên sinh này.

Collins kinh ngạc đem ánh mắt chuyển qua người Trần Mộ, cẩn thận chu đáo dò xét, miễn cưỡng có chút thất vọng. Hắn tưởng rằng đã thương Tiểu Tam là một dạng nhân vật kiệt xuất gì, nào ngờ lại là một vị thiếu niên bình thường như vậy, nhìn không ra có bất cứ chỗ đặc biệt nào.

Hắn nhất thời tròng xuống, lão giả thấy thế, vừa cười vừa nói:

- Collins , người có thể còn không biết. Trần tiên sinh còn tinh thông tạp vật, hắn cùng Alfonso luận bàn một chút kĩ nghệ. Ngay cả tiểu quỷ cũng nhận không mở mồm được.

- Sao?

Collins trước mắt sáng ngời, hắn nhìn thoáng qua Lí Độ Hồng:

- Tiểu quỷ, người đánh cược ai thắng?

Lí Độ Hồng nheo mắt liếc Collins một cái, lười biếng nói:

- Ta tất nhiên là cược Trần tiên sinh thắng. Sao nào? Collins đại ca cũng có hứng thú? Có muốn cược một ván hay không?

Collins lập tức ngưng ngừng:

- Bỏ đi, ta đối với đánh bạc cũng không hứng thú.

Lí Độ Hồng khôn khéo như tiểu hồ ly, mười ván thắng chín, hắn mới không đi tìm phiền phức. Bất quá. thiếu niên này nhìn qua không có chỗ gì đặc biệt, nhưng ngay cả tiểu quỷ đối với hắn đều tin tưởng như vậy, chắc chắn là cũng phải có bản lĩnh thật sự.

Ánh mắt của hắn nhất thời trở nên nóng cháy hẳn lên.

Trần Mộ bình thần đối mặt cùng ánh mắt của Collins , hắn không rõ tại sao đối phương đột nhiên thoáng cảm thấy hứng thú đối với mình ?

- Các vị có thể từ bên ngoài xâm nhập rừng, thực lực tự nhiên là cực cao. Collins nhất thời ngửa tay, không biết có thể thỉnh mấy vị chỉ giáo một phen hay không, cũng để cho chúng ta được kiến thức thêm một chút kĩ nghệ thể giới bên ngoài.

Collins chậm rãi mở miệng, giọng điệu kiên định mạnh mẽ, ánh mắt sáng quắc nhìn Trần Mộ.

Ánh mắt tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão đều lảng tránh, dáng vẻ làm như không có việc gì.

Mà thôn dân chung quanh nghe được Collins nói khiêu chiến, bầu không khí nhất thời trở nên sôi nổi.

- Đến đây đi, đến đây đi!!! Để cho chúng ta kiến thức một chút!

- Đúng, cũng cho chúng ta mở rộng tầm mắt mà.

- Chẳng lẽ là sợ hãi?

...

Trong đại sảnh như muốn nhanh chóng sôi trào, rất nhiều thôn dân mặt phình ra đến đỏ bừng, giọng ồm ồm, vung cánh tay.

- Chiến! Chiến! Chiến!

Hai ngàn người tập hợp cùng một chỗ hô lớn giống như tiếng sấm cuộn cuộn làm cho màng tai người ta đau nhức.

Tộc trưởng tựa hồ ngủ thiếp đi, khép hờ mắt, vẻ mặt giống như việc không liên quan đến mình.

Sắc mặt Bá Vấn hơi hơi có chút biến hóa, nhìn không được hừ lạnh một tiếng. Từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bao giờ có người dám ở trước mặt mình kiêu ngạo như thế! Hắn đang chuẩn bị ứng chiến, chỉ nghe đến một thanh âm nữ tử giòn giã vang lên, trong đại sảnh ồn ào mà vẫn có thể nghe rõ ràng:

- Nếu Collins huynh đệ có hứng thú, chúng ta sao lại làm giảm hăng hái? Trong ba người, tiểu muội yếu nhất, tự đứng ra đánh trận đầu. Vẫn thỉnh Collins huynh đệ hạ thủ lưu tình.

Trình Anh không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, hơn nữa ngoại hình xinh đẹp, khí chất hiên ngang, lập tức được rất nhiều thôn dân tán thưởng. Mọi người nhao nhao vỗ tay cổ vũ.

- Hắc, tiểu muội, đem Collins đánh ngã, liếm hài cho người!

- Chẳng phải là tiện nghi cho Collins sao?

- Tiện nghi cho Collins cũng còn hơn những người khác tiện nghi, nước phù sa không chảy đến ruộng người ngoài, chưa từng nghe sao?

- Ta đây có muốn hay không? Ta cũng không phải người ngoài a!

- Ngô, người đánh thắng được Collins chứ?

...

Vẻ mặt Collins nhất thời trở nên đỏ khốc đỏ cười, hắn nhìn thoáng qua Trần Mộ cùng Bá Vấn, thấy hai người không tỏ vẻ gì.

- A, a!!! Nếu song phương nguyện ý, chúng ta đây không bằng chuyển qua trường tỉ thí đi, như vậy mọi người mới có thể xem đến tận hứng mà.

Tộc trưởng cười a a nói, trong mắt hiện lên một tia đắc ý.

Ba người trong lòng đều hiểu rõ, xem ra hôm nay trận tỉ thí này khẳng định trốn không được. Trong lòng Bá Vấn thật ra cũng không sợ, hắn cũng muốn nhìn một chút thực lực thôn dân này đến tột cùng như thế nào. Quay đầu nhìn thoáng qua, thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộ, hắn càng cảm thấy thêm yên ổn. Trong lòng của hắn, vô thức đã cho rằng Trần Mộ là kẻ lợi hại nhất trong ba người, nên thấy Trần Mộ trấn định, tự nhiên là tin tưởng đại tăng.

Nếu như Bá Vấn biết ý nghĩ trong lòng Trần Mộ, chắc chắn mặt không còn chút máu. Ý nghĩ Trần Mộ rất đơn giản, việc gì nên đến luôn luôn phải đến, trong ba người mình chính mới là thực lực yếu nhất, chắc cũng không tới phiên chính mình ra tay. Nếu thật sự không cần mình tỉ thí, có gì trực tiếp nhận thua là được.

Trường tỉ thí là nơi thôn dân dùng để chuyên môn tiến hành tỉ thí, cả trường toàn bộ do đá hắc cương độ với cứng cực cao rải ra mà thành. Bá Vấn thấy vậy, thêm thuồng vô cùng.

Một năng lượng tráo thật lớn bao phủ trường tỉ thí làm cho khán đài tách ra.

“Nơi này tạp giới quả nhiên phát đạt!” Ngồi xem ở trên khán đài, Trần Mộ đánh giá năng lượng tráo thật lớn trong suốt này, trong lòng sợ hãi than. Hắn chưa bao giờ tiếp xúc với loại tạp giới khổng lồ này, nếu như đơn thuần sử dụng tạp phiến, thật là khó đạt tới hiệu quả kinh người như thế.

Ở thiết bị dạng khổng lồ này, tạp phiến trở thành tạo thành bộ phận trung tâm nhất của nó. Nếu đơn thuần sử dụng tạp phiến, năng lượng tráo thật lớn như thế, cần phải dùng tạp phiến thật lớn cỡ nào? Mà một khi tạp phiến rất lớn, chế tạp sư căn bản bất lực cầu vãn mặt trên, không ai có thể dùng bút lớn đường kính vài thước, đừng nói đem cảm giác của mình bám vào ở trên mặt.

Năng lượng tráo này bao phủ cả phía trên trường tỉ thí, khiến cho Trần Mộ đối với tạp phiến cùng tạp giới có nhận thức hoàn toàn mới.

Tạp phiến không phải vạn năng, tạp giới cũng đồng dạng không phải vạn năng, chúng nó đều có ưu điểm cùng khuyết điểm bất đồng riêng.

Trong trường Tỉ thí, Collins cùng Trình Anh giảng co, do có năng lượng tráo ngăn cách, bọn họ không cách nào nghe được tạp âm bên ngoài.

- Thỉnh!

- Thỉnh!

Không phải chiến đấu sinh tử, hai người đều có vẻ khá khách sáo.

Vừa dứt lời, trước mặt Trình Anh bỗng xuất hiện hơn mười khối quang cầu màu sắc rực rỡ. Những quang cầu này đủ mọi màu sắc mỗi một khối cỡ bằng ngón cái, chúng nó tựa hồ mang theo vài phần nhịp điệu phiêu động chung quanh Trình Anh.

- Oa!

Thôn dân trên khán đài rộ lên một tràng âm thanh kinh ngạc, bọn họ rõ ràng lần đầu tiên chứng kiến tình cảnh như vậy. Trình Anh vốn xinh đẹp động lòng người, có những quang cầu đáng yêu làm nổi bật, càng tăng thêm vài phần mỹ lực.

Collins vốn còn có vài phần tùy ý, lập tức trở nên cẩn thận, hẳn chưa từng thấy phương thức công kích kì quái như vậy.

- Ba!!!

Một tiếng vang nhỏ, vòng kim loại ở cánh tay trái của hắn đột nhiên bắn ra ra một đạo ánh sáng, trên cánh tay hình thành một quang thuẫn màu trắng mờ. Cùng lúc đó, hắn nâng cây côn kim loại rỗng ở bên hông.

- Tinh!!!

Trước cây côn kim loại đột nhiên phun ra ánh sáng màu đỏ sậm, những ánh sáng màu đỏ sậm này nhanh chóng thành hình, biến thành cột sáng giống như cây côn, mũi nhọn cột sáng co rút lại, hóa thành mũi mâu màu đỏ sậm.

Cánh tay trái của Collins nâng thuẫn, tay phải cầm mâu, mũi mâu chỉ thẳng Trình Anh, tạo ra tư thế phòng bị.

Trình Anh thấy Collins không chủ động công kích, thản nhiên cười:

- Ta đây công kích nhé.

Vốn muốn nhìn một chút phương thức công kích của Trình Anh, Collins không chút do dự gật đầu:

- Được.

Trên khán đài, Lí Độ Hồng bĩu môi:

- Collins xui xẻo rồi!

Barfu ngồi bên cạnh trừng mắt liếc hắn một cái:

- Đoán mò, bây giờ còn chưa có bắt đầu? Người lại ngửa miệng rồi?

Lí Độ Hồng ngẩng đầu hì hì cười:

- Barfu gia gia, sao chúng ta không đánh cược cái gì đi nhỉ.

Vừa nghe đến chữ "đánh cược", Barfu hừ một tiếng vội vàng quay đầu, làm bộ không còn nghe thấy cái gì.

- Không thú vị chút nào!

Lí Độ Hồng nhỏ giọng lầm bầm. Đúng lúc này, Conrad liếc mắt nhìn hắn, Lí Độ Hồng vội vàng giả bộ biểu lộ vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Trên khán đài, các thôn dân khác đều sôi nổi động viên Trình Anh. Trong con mắt bọn họ, Trình Anh là một nữ nhân, có dũng khí đến khiêu chiến Collins, đúng là một chuyện không dễ dàng. Mà sau khi trước mặt Trình Anh xuất hiện quang cầu, trên khán đài đám người sau một trận rối loạn, liền nhanh chóng an tĩnh lại.

Bọn họ cực kỳ chờ mong một kích kế tiếp của Trình Anh.

Về mặt Trình Anh ngưng trọng làm cho trong lòng Collins thầm run sợ, vòng kim ở cánh tay trái bắn ra quang thuẫn phút chốc trở nên hẹp dài, bảo vệ cả người hắn.

Đột nhiên, từng quang cầu trước mặt Trình Anh bắn ra một đạo chùm ánh sáng, tất cả chùm ánh sáng đều hướng một điểm vọt tới. Mà một điểm đó, cách trước mặt Trình Anh không xa.

Quang mang chói mắt chợt sáng ngời.

Tất cả mọi người không kịp ham được la lên, vô ý thức nhắm mắt lại.

Chờ bọn mở mắt, một lần nữa nhìn đến trường tỉ thí, trên khán đài nhất thời rộ lên hàng tràng xôn xao.

- Mới vừa rồi xảy ra cái gì?

- Không biết a! Ta cũng không thấy rõ!

- Collins bị tổn thất nặng! Sách sách, cô nàng này không phải là nước phù sa, là quả ớt cay, mọi người phải cẩn thận mới được!

...

Ánh mắt Tộc trưởng hơi đổi, biến hóa nhất dữ dội chính là ánh mắt của Barfu, Collins là đệ tử đặc ý hắn một tay dạy dỗ ra, trong thanh niên đồng lứa ít có đối thủ. Nếu như không phải có Weah, hắn đã sớm trở thành đệ nhất cao thủ trong thanh niên đồng lứa.

Conrad nheo con mắt lại, ánh mắt sắc bén! trong mắt luôn luôn bình tĩnh cũng hiện lên một tia dị sắc.

Trần định nhất chính là Weah, về mặt hắn lạnh nhạt, như chứng kiến một chuyện chẳng qua quá bình thường.

Trong trường tỉ thí, kim loại tí hoắt trên cánh tay Collins nứt thành hơn mười khối, mà áo giáp nửa người của hắn cũng hiện đầy vết rạn nứt như tơ nhện, sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, tay nắm quang mâu đỏ sậm gân xanh nổi lên.

- Hát!!!

Hắn chợt quát một tiếng, ném mạnh quang mâu đỏ sậm trên tay.

Quang mâu hóa thành một đạo hồng quang, hướng Trình Anh bắn nhanh tới, công kích của hắn cực kì đột ngột. Đúng là lúc tất cả mọi người tưởng rằng đại cục đã định. Bá Vấn không nhận được đứng bật lên, cơ hồ vô ý thức, mấy vị thôn dân lập tức hướng hắn vây quanh. Gương mặt Bá Vấn co rúm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào trong trường.

154. Chương 154: Thí Nhất Hạ (kết Quả Tỷ Thí)

Nàng vẫn kiên trì huấn luyện gian khổ, khác với tập tu của các học viện, phần lớn kỹ thuật của nàng là tới từ thực chiến, cho nên rất khó thấy các kỹ xảo hoa lệ trên người nàng. Một cô gái cố gắng đấu tranh để sinh tồn, riêng phần dũng khí này không phải ai cũng có.

Kinh nghiệm chiến đấu của nàng còn nhiều hơn hai người Bá Vấn và Trần Mộ cộng lại.

Nàng cũng không khinh thường, từ đầu đến cuối, lúc quang mâu của Collins còn chưa ra tay, nàng trước tiên khởi động Lục Hoàn tạp, một quang sáng chói mắt màu xanh biếc tạo thành vòng bảo hộ quanh người nàng.

- Bình!

Lực lượng mạnh mẽ khiến Trình Anh cảm thấy như bị một toa xe chạy với tốc độ cao tông vào. Trong lòng nàng hoảng sợ, lực lượng con người sao có thể đạt tới mức kinh khủng như vậy?

Lực lượng khổng lồ tiếp tục đánh vào, nàng không cách nào ổn định thân hình, bất quá nàng cũng không cùng cố lực lượng cường đại vô cùng này đối kháng mà nương theo nó, mượn khí lưu tạp bay về phía sau.

Bên ngoài nhìn vào thì thấy nàng tựa như bị quang mâu của Collins đánh bay đi, khiến cho đám người xem trên đài kinh hô một trận. Đám thôn dân khá yêu thích cô gái xinh đẹp mà hảo sảng này.

Tình huống của Trình Anh rất gay go, lực hoàn giống như một cơn sóng gợn bập bềnh, một vòng ánh sáng lực quang nhanh chóng trở nên rối loạn. Qua năng lượng trảo nàng có thể nhìn thấy mũi quang mâu màu đỏ sậm. Lúc này hô hấp của nàng gần như ngưng lại! Năng lượng trảo trước mắt phẳng phất như lúc nào cũng có thể bề nổi, mũi quang mâu đỏ sậm chỉ cách chớp mũi nàng không tới năm centimet. Nàng thậm chí thấy rõ mũi quang mâu đỏ sậm đâm vào năng lượng trảo tạo nên từng gợn sóng ba động kịch liệt.

Cảnh sắc xung quanh vùn vụt trôi qua trước mắt, nàng cắn chặt răng, tận lực buông lỏng thân thể.

Vòng sáng của lực hoàn tựa như từng cơn sóng màu xanh biếc dao động không ngừng khiến Trình Anh vô cùng lo sợ.

Cũng không biết Collins sử dụng thủ pháp gì, quang mâu ném ra đánh trúng năng lượng trảo bất ngờ không bị vỡ ra, vẫn găm lại tại bề mặt.

Quang mâu này có điểm cổ quái!

Ánh mắt Trần Mộ gắt gao nhìn chăm chăm vào quang mâu của Collins. Hắn đã nhìn ra, cây quang mâu này là tạp giới! Trần Mộ thâm kinh hãi, tạp giới ở đây phát triển tới mức này, ở rất nhiều mặt đã vượt qua liên bang. Hắn tự nghĩ nếu như mình không cẩn thận gặp phải công kích như vậy chỉ sợ cũng không tốt lắm.

Khí Lưu Tụ mở tới mức lớn nhất, Trình Anh bằng tốc độ cực hạn lui về phía sau, từ trên đài nhìn xuống căn bản không cách nào nhìn rõ khuôn mặt của nàng, chỉ có thể thấy một quang ảnh màu xanh biếc nhẹ nhàng di chuyển, phía sau là một cái đuôi ánh sáng màu đỏ sậm.

Khán đài im ắng không một tiếng động, tất cả thôn dân đều chăm chú nhìn không chớp mắt vào trận đấu mà bọn họ chưa bao giờ thấy qua này.

Một đẳng là người thần bí từ bên ngoài tới, một đẳng là thanh niên số một số hai trong thôn, chiến đấu kịch liệt khiến người ta khó thở.

Lực hoàn quả nhiên không phải vật phàm, mặc dù lực tấn công của quang mâu rất lớn nhưng quang hoàn màu xanh biếc nhìn qua mảnh khảnh lại vô cùng dẻo dai kiên cố, chấn động liên tục vẫn không vỡ nát.

- Keng!!!

Thanh kim loại quang mâu rơi xuống dưới chân nàng, năng lượng của nó đã tiêu hao hết.

Trình Anh chỉ cảm thấy cả người buông lỏng, quảng sáng bảo vệ màu xanh biếc của nàng cũng dần dần khôi phục bình thường.

Collins sắc mặt xanh mét, hắn chậm rãi nâng tay phải, nhìn chăm chăm vào Trình Anh.

Trình Anh khẩn trương nhìn về phía Collins, đợt tấn công bất ngờ vừa rồi đã khiến nàng kinh sợ. Nếu phản ứng của nàng chậm một chút, chỉ sợ đầu và người đã mỗi thứ một nơi. Nàng không nghĩ tới Collins xuống tay tàn nhẫn như vậy, trong lòng vô cùng phẫn nộ. Số các trận tỉ thí nàng từng trải qua nhiều không đếm xuể nhưng chưa từng gặp phải tình huống này. Chẳng ai trong tỉ thí như vậy mà không hề nương tay tí nào. Đây là tỉ thí, không phải trận chiến sinh tử.

- Ta nhận thua.

Những lời này của Collins thông qua thiết bị đặc thù truyền tới mọi nơi khắp nơi trên khán đài. Khán đài vốn yên tĩnh bỗng nhiên trở nên âm ỉ, ánh mắt mọi người nhìn về phía đoàn người Trần Mộ lập tức trở nên bất đồng, có kính sợ, thậm chí có chút khát vọng.

- Làm tốt lắm.

Bá Ván vỗ vai Trình Anh bước lên đài trong tình trạng còn chưa hoàn hồn, thấp giọng khen.

Trình Anh miễn cưỡng mỉm cười, giờ nàng nghĩ lại mới cảm thấy sợ. Nàng đột nhiên quay sang Trần Mộ cười cảm kích, nếu không phải Trần Mộ tu sửa lại tạp phiến của nàng, rất có thể hôm nay nàng đã chết trong trận tỉ thí này rồi.

- Làm tốt lắm.

Trần Mộ cũng dùng câu nói đó cổ vũ Trình Anh, bất luận sau này ra sao, ít nhất lúc này mọi người cũng là bạn, hiện tại Trình Anh cần được cổ vũ.

Trình Anh sửng sốt, nàng không thể ngờ Trần Mộ lại khen mình, tới khi nàng kịp phản ứng, Trần Mộ đã xoay người rời khỏi. Nhìn bóng lưng Trần Mộ, nàng đột nhiên cảm thấy cực kỳ vui vẻ, khoe miệng không nhịn được hơi cong lên, vui sướng từ nội tâm khiến cho nàng lúc này trông hết sức mỹ lệ.

Cảnh tượng này bị Bá Vấn thấy rõ, ánh mắt hần lập tức trở nên âm trầm.

Bữa tiệc buổi tối sau đó rất vô vị, đương nhiên đây chỉ là đối với Trần Mộ. Vô luận là Trình Anh hay đám thôn dân chứng kiến trận đánh đáng sợ đó đều đắm chìm trong sự phấn khởi.

- Cô nương tài nghệ thật kinh người! Có thể nhẹ nhàng đánh bại Collins như vậy, trong thôn có lẽ chỉ có Duy A có thể làm được.

Tộc trưởng luôn miệng than thở, Barfu ở bên cạnh hần sắc mặt càng thêm kém.

Trình Anh mỉm cười nói:

- Ngài quá khen, thực lực Trình Anh trong ba người là yếu nhất, hướng hồ lần này là Collins huynh đệ nương tay cho, thấy Trình Anh là nữ nên có phần lưu thủ, nếu không chỉ sợ ba hay năm Trình Anh cũng không phải đối thủ của Collins huynh đệ.

Câu nói của Trình Anh khiến cho sắc mặt đám người Barfu khá hơn một chút. Collins lúc này lại có chút lưu manh, cảm khái nói:

- Trình Anh cô nương đừng nói vậy, thua là thua, thực lực không bằng không phải cố gắng là được.

Câu nói của Collins cũng khiến Trình Anh nhìn người này bằng con mắt khác, trước mặt nhiều người như vậy thần nhiên thừa nhận thất bại, không phải ai cũng làm được.

Barfu trưởng lão ha ha cười, vỗ vỗ vai Collins, sang sảng nói:

- Đúng! Nam tử hán phải có trí tuệ và khí phách như vậy, thua có là gì, phải tiếp tục theo đuổi mới đúng. Bất quá, có lúc nên chú ý tới phương pháp, học tập người ta mới có thể không ngừng tiến bộ.

Hần đột nhiên quay đầu lại:

- Không biết Trình cô nương có nguyện ý chỉ điểm thanh niên trong thôn một ít hay không?

- Nếu các vị có nhu cầu gì xin cứ nói.

Thanh âm chậm rãi mà mười phần lạnh lùng, là Conrad, nhân vật có thực quyền trong thôn này lần đầu tiên mở miệng. Xem ra, hắn cũng nhận thức sự tiên tiến và cường đại của phương thức chiến đấu tạp tu.

Mọi người lập tức trở nên yên lặng.

Trình Anh nhìn Bá Vấn và Trần Mộ một cái, lý trí lựa chọn im lặng, vấn đề này nàng không dám lên tiếng. Bá Vấn trong lòng mừng thầm, nhanh chóng lưu ý toan tính. Chỉ sợ bọn họ không có việc gì nhờ, nếu đã viện cầu vậy không chỉ an toàn của bọn họ được bảo đảm, hơn nữa mình còn có thể ra điều kiện, nghĩ biện pháp đem cái thôn béo mập này trở thành đối tượng hợp tác buôn bán.

Chỉ có Trần Mộ vẻ mặt lạnh nhạt, phảng phất như mọi việc không liên quan tới mình. Hắn không sợ hãi Bá Vấn như Trình Anh, lại không giống Bá Vấn trong lòng nhiều tính toán, tất nhiên có vẻ bình tĩnh thông dong.

Vẻ lạnh lùng trấn tĩnh của Trần Mộ cũng khiến cho đám người tộc trưởng chú ý.

Chẳng lẽ hắn mới là thủ lĩnh trong ba người? Tộc trưởng trong lòng thầm nghĩ.

Rốt cuộc, Trình Anh không kiềm chế được, dù sao đối phương cũng hỏi nàng. Nàng suy nghĩ một chút rồi cẩn thận nói:

- Các vị có việc không rõ, phương thức chiến đấu của chúng ta cần phải có trang bị đặc thù.

- Hả, trang bị gì?

Tộc trưởng hỏi.

- Cái này gọi là độ nghi, bên trong dùng để cầm các loại tạp phiến. Ngài thấy ta phóng ra công kích còn có lòng năng lượng, đều là do tạp phiến cung cấp.

Trình Anh vừa mở độ nghi vừa kiên nhẫn giải thích.

Độ nghi của nàng truyền qua tay mọi người, ai cũng rất tò mò đối với đồ vật kỳ lạ này. Nàng giải thích xong mọi người vẫn chỗ hiểu chỗ không. Barfu trưởng lão không nhịn được nói:

- Ý của Trình cô nương là nếu không có mấy thứ này sẽ không thể học tập kỹ xảo của cô?

- Đúng!

Trình Anh đối với điểm này thật ra rất chắc chắn. Không độ nghi, không năng lượng tạp, không huyền tạp, vậy làm sao chiến đấu.

Mọi người không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Conrad đột nhiên mở miệng một lần nữa:

- Không biết phải làm sao mới có thể có được độ nghi và tạp phiến?

Hắn mỗi lần mở miệng, nhiệt độ dường như lạnh đi vài độ.

Bá Vấn trong lòng sáng lên, đây đúng là cơ hội của mình rồi! Nếu hai bên có thể thành lập quan hệ buôn bán, Đông Trữ gia lại có thể cung cấp đại lượng tạp phiến. Nghĩ thông điểm này Bá Vấn cảm thấy lại nắm chắc hơn vài phần.

Lí Độ Hồng vốn rất thành thật đột nhiên chỉ vào Trần Mộ lớn tiếng hô:

- Hắn biết làm.

Ánh mắt Trần Mộ không khỏi quét về phía Lí Độ Hồng, dọa hắn sợ tới vội vàng trốn về phía sau.

- Hả!

Tộc trưởng lập tức hứng thú hỏi:

- Trần tiên sinh biết làm?

Ánh mắt mọi người lập tức tập hợp trên người Trần Mộ, nhiệt độ không khí bên người Trần Mộ lập tức tăng lên.

- Biết chút ít.

Trần Mộ dùng thái độ cẩn thận nói.

- Thật tốt quá!

Tộc trưởng vô cùng cao hứng:

- Không biết có thể mời Trần Mộ tiên sinh chế tạo một ít độ nghi, tạp phiến cho chúng ta hay không?

Thấy Trần Mộ đang tự hỏi, hắn thừa dịp rên rỉ khi còn nóng, nói:

- Nếu như Trần tiên sinh đáp ứng, chúng ta nhất định sẽ báo đáp. Nếu Trần tiên sinh muốn ở lại trong thôn, chúng ta sẽ cho ngài đãi ngộ cao nhất, ngài muốn cái gì cứ nói. Nếu Trần tiên sinh muốn về nhà chúng ta có thể phái người trợ giúp ngài ra khỏi rừng. Mặc dù tộc nhân của ta chưa bao giờ ra khỏi đây nhưng họ là những người dẫn đường tốt nhất trong rừng.

- Xin các vị yên tâm, chúng ta đối với thế giới bên ngoài cũng không có dã tâm gì, chúng ta muốn học tập kỹ nghệ của các vị chỉ là hy vọng đề cao thực lực của tộc nhân để cho chúng ta có thể có cuộc sống tốt hơn thôi.

Cơ Đặc vốn trầm tĩnh từ từ mở miệng.

- Có thể thử một chút.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ cuối cùng gật đầu. Sắc mặt Bá Vần lúc này đã kém tới cực điểm.

155. Chương 155: Sư Phụ, Người Đạt Bao Nhiêu Phần Trăm?

- Sàn nhà cần lát lại lần nữa. À, trong kho hàng còn có một ít Ban mã thạch, đi lấy lại đây.

Từ xa đã nghe được Barfu trưởng lão hét vang trong phòng, phòng ốc không ngừng có người ra vào, trên tay bọn họ đều cầm các loại vật phẩm, phần lớn là một ít tài liệu.

- Nơi này tạm thời làm chỗ ở cho Trần tiên sinh, nếu như còn cần mua thêm cái gì, Trần tiên sinh cứ việc nêu ra. Những tài liệu người đã yêu cầu, toàn bộ đều để vào trong phòng của người, nếu như còn cần cái gì, Trần tiên sinh cứ việc mở miện.

Tộc trưởng cùng Trần Mộ hướng phòng ốc đi đến, vẻ mặt mỉm cười. Weah đi theo phía sau hai người, mặt không chút thay đổi.

Ba người đi vào phòng ốc, liền chứng kiến bên trong cảnh tượng khí thế ngất trời. Người vận chuyển đồ vật các loại nườm nượp không ngớt vào trong phòng. Ngoại trừ Barfu trưởng lão, không ngờ là Alfonso cũng có mặt. Alfonso lần trước chính mắt thấy một kích kinh khủng của Trình Anh, sau đó biết được tầm tạt phiến đúng là do Trần Mộ sửa chữa, nâng cấp tạp phiến lúc đi đường, Alfonso rất dứt khoát nhận thua, hơn nữa lập tức đến nơi này, chủ động vận chuyển các loại tài liệu từ trong kho hàng của mình đến kho hàng của phòng ốc Trần Mộ.

Hắn chỉ huy thôn dân đem các loại tài liệu phân loại sắp xếp chỉnh tề, hắn thậm chí chuyên chú chế tạo riêng một bộ dụng cụ cho Trần Mộ. Chỉ là những dụng cụ này đều là tham khảo dụng cụ hắn bình thường sử dụng, tỉ như trang bị tinh luyện kim loại v.v... Hắn cũng không biết Trần Mộ có cần hay không nhưng vẫn nhất quyết mang đến.

Chứng kiến Trần Mộ cùng tộc trưởng tiến vào, Barfu trưởng lão cùng Alfonso vội vàng ngừng tay, nghênh đón.

- Ngài xem còn cần cái gì?

Giọng Alfonso mang theo vài phần nịnh nọt hỏi.

Tộc trưởng chứng kiến vẻ mặt của Alfonso, nhất thời sửng sốt, rồi phá ra cười lớn, chỉ hắn vừa cười vừa mắng:

- Alfonso, hiện tại người cũng biết lấy lòng người khác rồi đó hả? Không còn ra vẻ cao cao tại thượng nữa sao? Ha ha!

Rồi quay đầu nói với Trần Mộ:

- Người không biết người này đó thôi, thường ngày hắn toàn vác mặt lên trời. Ngoại trừ ta còn được hắn chữa vài phần mặt mũi ra, những người khác muốn hắn đối xử lịch sự một chút cũng khó khăn. Hắn thích khoác vẻ tự cao tự đại lắm, ha ha, hiện tại không tưởng ra mặt hắn cũng biết cười.

Alfonso cũng không tức giận, chỉ ở một bên cười hắc hắc. Một bên Barfu trưởng lão lại có vẻ mặt không chịu nổi.

Trần Mộ không có giấu cợt, hắn đã sớm nhận ra Alfonso là một nhân viên nghiên cứu điển hình. Ở hắn có ưu điểm của nhân viên nghiên cứu, nhưng cũng có khuyết điểm. So sánh với những người khác, Trần Mộ có thể hiểu được kiểu hành vi của Alfonso.

- Trước hết chúng ta vào kho hàng xem một chút đi.

Trần Mộ cũng không muốn dông dài.

Mấy người này đối với thái độ dứt khoát mau lẹ này của Trần Mộ không khỏi lộ ra vài phần tán thưởng.

Trong kho hàng đã bị chất đống đầy một nửa bởi các chủng loại nguyên liệu, cơ hồ như Alfonso đem tất cả trong tài liệu kho hàng của hắn mang lại đây.

Trần Mộ cẩn thận kiểm tra từng tài liệu, thái độ không có một chút cầu thả. Với ảnh hưởng từ hắn, mấy người còn lại tự động giữ trật tự.

Kiểm tra tất cả tài liệu xong, Trần Mộ ngẩng lên nói:

- Ta muốn Sái kim thảo hoặc là Tinh vân diệp, nếu như không có, Bạch tiêu diệp cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Vô luận chế tạo tạp phiên gì, đều cần một thứ cơ bản nhất, đó chính là tạp phiên trắng (giống đĩa trắng, chưa ghi dữ liệu). Thường ngày hắn sử dụng tạp phiên trống đều là thành phẩm. Hiện tại thì hắn muốn động thủ chế tạo.

- Không thành vấn đề.

Tộc trưởng hơi hột đáp ứng.

Cần nhắc đến số lượng cần dùng sau này, Trần Mộ bổ sung một câu:

- Tốt nhất chuẩn bị nhiều một tí.

- Được.

Tộc trưởng trả lời dứt khoát vẫn như cũ, hắn nói với Barfu trưởng lão:

- Người đi đi, thúc giục bọn họ nhanh một tí.

- Vâng!

Barfu trưởng lão lớn tiếng tuân mệnh. Nói xong liền xoay người rời khỏi phòng rảo bước đi như chạy.

Sau khi phân phó xong, tộc trưởng vẻ mặt tươi cười với nói Trần Mộ:

- Sau này có yêu cầu gì cứ nói với Alfonso, không phải sợ phiền toái.

Hắn thấy ánh mắt Trần Mộ rốt cuộc vẫn nhìn vào những tài liệu này liền cùng Weah cáo từ rời phòng.

Alfonso giới thiệu với Trần Mộ những tài liệu đó. Trần Mộ phát hiện một hiện tượng rất kì lạ. Nơi này tên tài liệu cùng liên bang Thiên Du cực kì giống nhau, ngoài trừ có vài loại tên có hoàn toàn khác nhưng đại bộ phận còn lại đều là giống nhau như đúc.

Điều này không khỏi làm cho Trần Mộ trong lòng âm thầm cân nhắc. Có lẽ tổ tiên Alfonso cũng là người liên bang Thiên Du. Bất quá hắn rất biết điều không tìm gốc hỏi rễ, hơn nữa về vấn đề này, hắn không để ý lắm.

Nơi này rất nhiều tài liệu hắn cũng không sử dụng qua, thậm chí chưa từng gặp. Trong đó có khá nhiều bộ phận, ngay cả trong tám Đồ Giám Huyền Tạp của Trình Anh cũng không có ghi nhận, điều này làm cho Trần Mộ có chút đau đầu. Không biết tài liệu nghĩa là không biết đặc tính, mà không biết đặc tính thì cũng gần đồng nghĩa với không có giá trị.

Xem về mặt Alfonso, Trần Mộ là chỉ biết những tài liệu này cũng không là hàng thông thường. Nếu cứ như vậy không sử dụng, thật sự quá lãng phí, Trần Mộ không khỏi cân nhắc nên làm thế nào để sử dụng những thứ mà hắn ngay cả nhận thức cũng không nhận thức được này.

Trình Anh cùng Bá Vấn bắt đầu dạy đám thôn dân rèn luyện cảm giác. Hai người đều là tạp tu chuyên nghiệp, hơn nữa so với Trần Mộ căn bản của hai người bọn họ vững chắc hơn nhiều. Trình Anh đương nhiên không có vấn đề gì, còn Bá Vấn lại rành mạch từng điểm hoàn cảnh hiện tại của mình, lúc này nếu mình có biểu hiện không hợp tác thì không có ích lợi gì.

Trong lòng hắn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt!

Trần Mộ từng bức hấn đến tình trạng gian nan như thế nào, nhưng lại đã cứu hấn một mạng. Ở phương diện tập tu, Bá Vấn cảm giác được chính mình không bằng Trần Mộ. Tới đến phương diện chế tập, hấn càng có nhận thức rõ ràng, tự mình về trình độ này, so với Trần Mộ càng không xứng.

Thứ mình có Trần Mộ cũng có, thứ Trần Mộ có, mình lại không có. Từ phương diện giá trị mà nói, dù cho chính hấn không muốn thừa nhận, nhưng kì thật trong lòng cũng biết Trần Mộ đối với thôn này giá trị lớn hơn nhiều so với mình. Hơn nữa điều làm cho hấn cảm thấy nản chí là, tộc trưởng tựa hồ không cảm thấy hứng thú hợp tác với Trữ gia.

Trận chiến đấu lần trước của Trình Anh cũng khiến địa vị của nàng trong mắt đám thôn dân lên rất cao, hơn nữa những tiểu hài tử ở đây cũng rất thích nữ sư phụ xinh đẹp này.

Bản thân Trình Anh không kiêu ngạo, đối xử với người ngoài cũng chân thành nên rất mau chóng được lòng thôn dân, tất cả mọi người đều thích vị cô nương hào sảng.

Vì muốn tạo hứng khởi cho những tiểu bằng hữu này, Trình Anh thỉnh thoảng lại biểu diễn một chút, tỉ như biểu diễn phi hành.

Trình Anh trên bầu trời thỉnh thoảng lại làm động tác quay cuồng có độ khó cao, các tiểu bằng hữu phía dưới thỉnh thoảng lại vang lên lớp lớp tiếng hét hoan hô chói tai. Mà sắc mặt các thôn dân trưởng thành thì nghiêm túc rất nhiều, bọn họ rất rõ ràng, nếu như có thể ở trên bầu trời làm ra nhiều động tác có độ khó cao như vậy, ở trong chiến đấu có thể chiếm được bao nhiêu ưu thế! Nếu như bọn họ cũng có thể phi hành được như Trình Anh, bọn họ có thể càng tự do sinh hoạt ở trong rừng cây.

Phía dưới tiếng vỗ tay thỉnh thoảng lại vang lên, các tiểu bằng hữu vỗ vỗ cả tay, khuôn mặt nhỏ nhắn của mỗi người đều đỏ bừng. Duy nhất chỉ có Lí Độ Hồng là không để ý, loại phi hành cấp độ này hấn không chỉ có gặp qua, mà lại từng ở gặp lúc ngồi trong lòng Trình Anh. Ánh mắt hơi nheo nheo khinh bỉ nhìn những đồng bạn này hăng say, khê bữu môi. Đồng tử đen nhánh trong mắt nhấp nháy không ngừng chuyển động, không biết đang có chủ ý quỷ quái gì.

- Sư phụ thật lợi hại!

- Sư phụ, ta sau này có thể bay ở trên trời giống như sư phụ hay không a?

...

Khi Trình Anh vừa rơi xuống đất, các tiểu bằng hữu liền nhất thời ùa lên, tranh nhau đưa ra câu hỏi.

Trình Anh mỉm cười kiên nhẫn nói với các đứa bé:

- Sau này, mọi người học được khóa trình huấn luyện chuyên môn phi hành, chỉ cần mọi người cố gắng, chắc chắn cũng có thể phi hành.

- Sư phụ thật là lợi hại! So với Độc Biên Bức (Độc độc) muốn linh hoạt hơn a!

- Đúng vậy đúng vậy! Sư phụ sư phụ, ngài vừa rồi phi hành như vậy có phải rất khó hay không?

Trình Anh nhẹ nhàng cười:

- Không phải là rất khó đâu! Động tác phi hành vừa rồi trong huấn luyện của sư phụ, độ khó chỉ có 45 a.

- Sư phụ, độ khó 45 là bao nhiêu a?

Hàng loạt cánh tay nhỏ giơ lên, tựa như một mảnh rừng rậm be bé.

- Cái này độ khó rất thấp.

Trình Anh đối với những đứa bé này cũng cực kì yêu thích, ngồi xổm xuống kiên nhẫn giải thích:

- Phải biết rằng, Trần tiên sinh có thể trong huấn luyện phi hành né tránh tại phạm vi nhỏ, đạt đến 80% ở tình huống độ khó 80 a.

- Oa! lợi hại như vậy!

Các đứa bé mỗi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ. Mà con mắt Lí Độ Hồng vẫn uể oải đột nhiên sáng ngời.

Bên cạnh đám thôn dân cũng quay mặt nhìn nhau, bọn họ cũng bị Trình Anh lơ đãng để lộ ra tin tức làm cho khiếp hãi. Trình Anh động tác vừa rồi độ khó chỉ có 45, động tác độ khó 80 sẽ là cái dạng gì? Mà ở tình huống độ khó 80, có thể đạt được 80%, đó là một khái niệm gì?

Bọn họ cũng không rõ ràng lắm trình độ này cao bao nhiêu, chỉ là ý thức cảm giác được rất cao. “Thì ra Trần tiên sinh cũng là một cao thủ a!” Đám thôn dân sôi nổi cảm khái.

Động tĩnh bên Trình Anh cũng lôi kéo sự chú ý của những đứa bé đang đứng trước mặt Bá Vãn học tập, đột nhiên một đứa bé nhắc tay hướng Bá Vãn ra ý hỏi.

Bá Vãn hỏi:

- Người có vấn đề gì?

Đứa bé vẽ mặt tò mò hỏi:

- Sư phụ, Trình sư phụ nói cái huấn luyện gì gì đó, độ khó 80, sư phụ có thể đạt được bao nhiêu phần trăm thế?

Sắc mặt Bá Vãn nhất thời tối sầm lại.

Trần Mộ mệt mỏi muốn ngã vật xuống đất, nơi này không có bất cứ thiết bị gì dành cho chế tạo tạp sự sử dụng. Hắn mặc dù từng giúp Trình Anh tu sửa lại tạp phiến trong hoàn cảnh rất đơn sơ nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể tùy ý chế tạo tạp phiến ở điều kiện đó. Cũng may nơi này công nghệ gia công kim loại cực kỳ phát triển, Alfonso lại là chuyên gia lợi hại nhất ở phương diện này trong thôn. Trần Mộ không ngừng cùng Alfonso vung tay múa chân, để mô tả dụng cụ đơn giản này cho hắn chế tạo. Nhưng chính dụng cụ đơn giản này, cũng hao hết khí lực của Trần Mộ, cuối cùng mới làm cho Alfonso hiểu được.

Tối hôm qua hai người tranh luận một đêm, mệt đến ngất ngư.

Sáng sớm, đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, chỉ nghe được bên ngoài có người hô to:

- Trần tiên sinh, những thứ ngài muốn chúng ta đưa tới rồi!

- Vào đi!

Trần Mộ đáp, mơ mơ màng màng đứng lên, hắn vẫn đắm chìm trong trạng thái mơ hồ. Hắn đi qua, mở cửa ra, cố gắng mở đôi mắt nhắm nhem buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng hướng ngoài cửa nhìn lại, Trần Mộ bỗng dưng ngẩn ngơ, đột nhiên giật mình một cái, tất cả buồn ngủ, thoáng cái không cánh mà bay.

156. Chương 156: Phòng Thí Nghiệm Trần Thị

Ở cửa phòng hắn, mười người xếp thành một hàng ngay ngắn, cởi trần, khắp trên người dính đầy sương cùng vụn cỏ. Khiến Trần Mộ cảm thấy giật mình chính là trên vai mỗi người bọn họ đều gánh một bao cỏ lớn có kích cỡ bằng lưng hai người hợp lại!

Bao lớn Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp là hai loại nguyên liệu dùng để chế tạo tạp phiến trắng ngày hôm qua Trần Mộ vừa mới phân phó.

Chỉ là với số lượng thế này... Trần Mộ há hốc mồm, đứng ngây dại ở cửa!

Bọn họ dùng dây mây cỡ ngón tay bó đám Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp này thành đồng rất tùy tiện. Lúc Trần Mộ nhìn thấy Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp đất đỏ bị dây mây ghì đến biến hình, tim hắn như đang nhỏ máu!

“Đám gia hỏa này thực là chà đạp đồ vật a!” Trần Mộ lắc bả một cách vô thức.

Mười người, mỗi người gánh một bó Sái Kim thảo hoặc Tinh Văn điệp to cỡ eo người, tất cả với vẻ mặt hồ hởi đứng trước mặt hắn, mang đến cho thị giác của hắn sự kích thích cực kỳ mãnh liệt.

Thân lá Sái Kim thảo hẹp dài hết như lưới cửa, lấp lánh kim quang, tựa như rắc bột vàng lên trên, nó cũng bởi thế mà thành tên. Mặt lá Sái Kim thảo lúc mới mọc cực ngắn, càng qua nhiều năm tháng, mặt lá cũng càng rộng, giá của nó cũng càng cao. Độ rộng mỗi một phiến Sái Kim thảo trên vai đám gia hỏa này đều vượt quá lòng bàn tay. Hẳn biết, ở bên ngoài, mỗi phiến sái Kim thảo phẩm chất như vậy, giá của nó quả thực hết sức dọa người. Tại căn cứ hắc cũng chưa từng dùng qua Sái Kim thảo đạt đến cấp bậc như thế.

Mà Tinh Văn điệp, tinh văn màu xám bạc trên mỗi chiếc đều có kích cỡ đồng xu, không thể nghi ngờ, đây là cực phẩm Tinh Văn điệp.

Lũ gia hỏa này không một kẻ nào ý thức được giá trị của bó Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp dày chắc trên bả vai chúng. Trong mắt chúng, thứ này cùng cỏ tranh cũng không khác nhau là mấy. Bọn chúng chỉ kỳ quái, Trần tiên sinh sao lại cảm thấy hứng thú đối với thứ này.

Bịch, bịch, bịch!!!

Mười người nhìn cũng không buồn nhìn, tiện tay lắc đám “cỏ tranh” trên vai xuống đất, bụi đất mù mịt. Động tác này cũng ngay ngắn đồng loạt, phanh hãm đẹp mắt. Đừng coi thường mỗi bó “cỏ tranh” này, chúng đều mấy chục cân, bọn họ gánh đi suốt một đêm, cũng quá đổi mệt rồi.

Động tác này cũng khiến trái tim Trần Mộ không khỏi nhảy lên, mạnh mẽ tự áp chế xúc động của mình đi kiểm tra đám Sái Kim thảo cùng Tinh Văn điệp kia có hỏng nát hay không.

- Tiên sinh! Đã đủ chưa?

Collins vẽ mặt sốt ruột hỏi. Từ khi chịu thiệt thòi trên tay Trình Anh, hắn vừa nghe được trưởng lão Barfu nói Trần Mộ cần Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp bèn lập tức chủ động xin đi, dẫn vài người ra khỏi thôn. Hắn vẫn khắc sâu lời căn dặn của trưởng lão Barfu, cố gắng kiếm nhiều một chút. Chỉ là hắn không rõ bao nhiêu mới tính là nhiều. Trực tiếp mỗi người gánh một bó trở về, số lượng nhiều thêm nữa bọn họ cũng chẳng cách nào mang được.

- Đủ rồi, đủ rồi!!!

Trần Mộ vội vã trả lời. Đây đã không phải là vấn đề đủ hay không nữa rồi.

Collins thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy là tốt rồi.

Gã vẫn lo lắng bọn họ không thể kiếm thỏa mãn nhu cầu của Trần Mộ.

Tuy nhiên gã bỗng tò mò hỏi:

- Tiên sinh! Đám cỏ tranh này có thể làm gì?

“Cỏ tranh...”

Trần Mộ còn chưa trả lời, một vị thôn dân bên cạnh tới gần, tự cho là thông minh nói:

- Có phải để đốt không a! Tiên sinh! Có điều, ta đây đã thử qua, hai loại cỏ tranh này không dễ đốt a! Có cần chúng ta đi dọn một ít cỏ tranh để đốt hơn một chút không?

Trần Mộ nhất thời tắc lời, choáng váng.

Thật không dễ dàng chờ đoàn người Collins thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi đi. Trần Mộ nhìn mười bó nguyên liệu lại có chút trợn tròn mắt. Nhiều Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp như thế, hẳn ngay cả 1/10 cũng dùng không hết. Nhiều như vậy, nếu nói một mình hắn xử lý được hết vậy thì việc gì năm nay cũng không cần làm nữa. Nhưng nếu nói không xử lý thì những nguyên liệu hết sức trân quý trong mắt hắn toàn bộ đều mất đi giá trị. Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp một khi hái xuống trong vòng năm ngày sau mà không xử lý lập tức sẽ khô héo, khi ấy sẽ không có bất cứ tác dụng nào, chỉ có thể tương đương “cỏ tranh” thôi.

“Không thể lãng phí, không thể lãng phí a!”

Trần Mộ đi vào phòng, đánh thức Alfonso đang ngủ mê mị dậy. Hắn rất thẳng thắn nói với Alfonso còn lim dim ngủ:

- Ta cần nhân công!

- Ồ, ừm!

Alfonso vô ý thức ứng tiếng, chỉ thấy hần xiêu xiêu vẹo vẹo đi một mạch ra ngoài cửa, gọi một vị thôn dân đi ngang qua, mang theo cơn buồn ngủ rũ rượi:

- Trần tiên sinh cần nhân công, ai sẵn lòng tới thì lại đây, phải trẻ tuổi chút.

- Ai!!!

Trên mặt vị thôn dân kia lộ vẻ vui mừng, ba chân bốn cẳng chạy về.

Alfonso lại một lần nữa nghiêng nghiêng ngả ngả, mơ màng đi vào trong phòng, chỉ lát sau tiếng ngáy của hần lại một lần nữa rộ lên. Trần Mộ không đi đánh thức hần, tối qua hai người dùng bữa quá muộn, chính hần hiện tại còn có vài phần uể oải.

Một mình Trần Mộ vất vả khiêng đám Sái Kim thảo và Tinh Văn diệp về kho, đáy lòng tràn ngập cảm giác chờ mong. Hần tin rằng, không một vị chế tập sư nào lúc nhìn thấy đồng nguyên liệu nhiều mà phẩm chất lại tốt như thế mà không có chút động tâm.

Hần chợt nghe thấy dường như có động tĩnh gì đang áp sát về phía bên này. Thính lực của hần luôn luôn phi thường xuất sắc.

Động tĩnh càng ngày càng lớn.

Có rất nhiều người đang cấp tốc chạy về phía hần. Hần hơi kinh ngạc, đứng dậy, đi về phía cửa, còn chưa ra khỏi cửa phòng, chỉ nghe thấy bên ngoài nơi nơi kêu loạn.

- Nghe nói Trần tiên sinh cần người làm trợ thủ, người cả A Hỉ cũng kéo tới?

- Tất nhiên rồi, Trần tiên sinh người ta là nhân vật gì chứ, ngay cả Alfonso đều làm trợ thủ cho hần. A Hỉ nhà ta nếu có thể học một hai chiêu từ hần, vậy sau này nói không chừng cũng có thể sánh ngang Alfonso đó.

- Hắc, nghĩ giống ta rồi. Trong thôn chúng ta đâu thiếu chiến sĩ! Ngày trước Alfonso không chịu dạy, bây giờ tốt rồi, Trần tiên sinh tới, bản lãnh người ta còn lớn hơn Alfonso, không phải ta đây vừa mới nghe nói, đã dẫn hải tử đến rồi sao.

- Đúng vậy đúng vậy!

...

Trần Mộ lúc này mới hiểu được rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Bá Vấn rất sầu não, hết sức sầu não. An toàn tính mạng quả thực không cần lo lắng, nhưng những chuyện khác lại hoàn toàn vượt qua dự liệu của hần. Tộc trưởng đối với cái gọi là “hợp tác” của hần không hề cảm thấy hứng thú. Hơn nữa hần chú ý được, gã khổng lồ tên Weah kia thường xuyên lén lút nhìn chăm chăm vào mình, điều này khiến hần không dám có một tia dị động. Thực lực Weah sâu không thể lường, hần dưới tình huống không bị uy hiếp sinh mệnh thực không muốn phát sinh xung đột với hần.

Từ trước mắt thì thấy, dường như ra khỏi thôn này là một chuyện hoàn toàn xa vời.

Khiến hần ám ức nhất chính là Trần Mộ ở đây hưởng thụ đãi ngộ cao hơn hần rất nhiều. Cừu hận giữa “Thập Tự Dạ” và Trữ gia chỉ có thể kết thúc khi một bên bị tiêu diệt, trông thấy cừu địch thoải mái hơn mình, đương nhiên rất khó chịu.

Nếu thực sự vô phương đi ra khỏi cánh rừng này, hần nhất định sẽ giết chết Trần Mộ trước!

Chỉ là bây giờ mình vẫn không thể hành động, dư quang nơi khoe mắt hần thoáng thấy trong một góc không xa, Weah đang lẳng lặng đứng ở đó, điều này khiến nội tâm hần như muốn toát hơi lạnh. Hần không rõ tại sao Weah lại cảm thấy hứng thú với mình như thế, theo lẽ thường mà nói, hần từ khi bắt đầu vào thôn, tịnh không có chỗ nào hấp dẫn sự chú ý của người ta mới đúng.

Thế nhưng ngay sau đó mặt hắn bỗng xạm lại, bởi vì hắn phát hiện đám học sinh của hắn đến đây hôm nay, ngay cả một nửa cũng không được. Ngược mắt nhìn, trước phòng Trần Mộ lại chật ních người, rất nhiều học sinh của hắn đều bị phụ mẫu dắt đi, liều mạng muốn chen vào trong.

“Đáng chết!” Bá Vấn nhất thời nghiêng rằng đến nỗi vang lên canh cách. Hôm qua hắn đã bị học sinh của mình hỏi, hắn dưới tình huống huấn luyện độ khó 80 trong phạm vi nhỏ có thể né tránh được bao nhiêu phần. Hắn là một tạp tu công kích xa, nào biết cái gì là huấn luyện né tránh trong phạm vi nhỏ? Nhưng hết lần này tới lần khác hắn không cách nào giải thích được cho những tiểu hài không hiểu chuyện này.

Bá Vấn sắc mặt tái nhợt, từ khi bắt đầu gặp được gia hỏa này, mình luôn rơi vào hạ phong. Chuyện phát sinh ngày hôm nay cũng khiến lửa giận tích tụ suốt dọc đường của hắn bỗng chốc dâng lên tới cực điểm. Cả người hắn run rẩy rất khê, đây là biểu hiện cực độ phẫn nộ của hắn. Nếu Trần Mộ ở ngay trước mặt hắn, hắn không biết mình có thể nhẫn nại được hay không.

Trần Mộ chứng kiến tình cảnh trước mắt cũng cảm thấy nan giải, bèn dứt khoát đánh thức Alfonso một lần nữa, trực tiếp quăng chuyện này cho hắn. Alfonso làm việc rất nhanh nhẹn, sau chốc lát, bèn lưu lại mười mấy hài tử tầm mười tuổi, chúng thoát nhìn đều hết sức lanh lợi. Song khiến Trần Mộ không ngờ chính là, Lí Độ Hồng cũng ở trong đó.

Đối với tiểu quỷ nghịch ngợm này, Trần Mộ cũng không có nhiều hảo cảm cho lắm. Bọn họ lúc đầu đối với Lí Độ Hồng quả không hề có ác ý. Trình Anh đối đãi với nó cực tốt. Ai dè tiểu gia hỏa này vụng trộm giở trò quỷ bất chấp sống chết của họ. Khiến hắn ghét nhất chính vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ của nó một mực che giấu tâm cơ cực sâu ở bên trong.

Hắn đã bắn khoản không chỉ một lần, e rằng tiểu hài này lớn lên nhất định là một đại nhân vật!

Có điều quan hệ giữa Lí Độ Hồng và tộc trưởng khá sâu, Alfonso cũng không có biện pháp với nó, Trần Mộ bèn dứt khoát mặc kệ. Không nhằm vào nó, cũng không coi trọng, chỉ coi nó như một thiếu niên bình thường. Trần Mộ phát hiện những tiểu hài khác dường như đối với Lí Độ Hồng đều rất sợ hãi.

Xử lý Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp không hề phức tạp nhưng lại là một công việc cần rất kỹ càng chu đáo. Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt chăm chú xử lý Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp của những tiểu hài này, Trần Mộ không khỏi cảm khái, lúc mới học đã có thể dùng nguyên liệu phẩm chất cao như thế để luyện nghề, những hài tử này so với mình khi xưa quả may mắn hơn nhiều.

Ngay lúc rảnh rang khi những tiểu hài xử lý Sái Kim thảo và Tinh Văn điệp, Trần Mộ và Alfonso tiếp tục xây dựng phòng thí nghiệm. Kỹ thuật chế tạo kim loại xuất thần nhập hóa của Alfonso khiến Trần Mộ khen ngợi không ngớt. Thường thường khi Trần Mộ yêu cầu một lần, hắn liền có thể chế tác ra đại khái, sau đó trải qua điều chỉnh kỹ lưỡng. Trần Mộ tin rằng thứ do Alfonso chế tác ra hoàn toàn có thể được liên bang Thiên Du tiêu thụ. Mọi dụng cụ trong phòng thí nghiệm toàn bộ đều từ vị trung niên keo kiệt nổi tiếng này mà ra.

Qua sự nỗ lực không ngừng của hai người, phòng thực nghiệm của Trần Mộ rốt cuộc đã có được hình thức ban đầu, nó được mệnh danh là “Phòng thí nghiệm Trần thị”.

157. Chương 157: Sự Cố Chấp Của Weah

Giàu sang quyền thế và con cháu chuẩn mực quyền thế như Bá Vấn, tông tộc học là một trong những chương trình bắt buộc phải học. Chương trình học này trong giao tiếp với thượng tầng xã hội có sự trợ giúp tương đối lớn, trên cơ bản, dòng họ hơi có danh tiếng trong liên bang Thiên Du Bá Vấn đều nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí ngay cả một ít dòng họ từng huy hoàng xa xưa hắn đều có chỗ hiểu biết. Nhưng hắn chưa từng nghe nói qua một dòng họ cổ quái như Vạn Sĩ (Surname) này.

Thôn áng chừng có mười vạn người, coi như một bộ lạc quy mô không nhỏ rồi. Khiến Trần Mộ cảm thấy kinh ngạc nhất chính là trình độ phát triển khoa kỹ ở đây. Bọn họ trên phương diện tạp phiên tuy hết sức lạc hậu nhưng ở các phương diện khác, chẳng hạn như phương diện công nghệ chế tác kim loại so với liên bang Thiên Du cao minh hơn rất nhiều.

Công nghệ chế tác kim loại luôn luôn không được liên bang Thiên Du chú trọng, tính năng phòng vệ kim loại có thể cung cấp thực sự có hạn, đây cũng là công dụng cực hạn trong quân sự của nó. Ngược lại bởi nguyên nhân thành phẩm rẻ tiền, ở phương diện dân dụng, chẳng hạn như kiến trúc lại được sử dụng cực kỳ rộng rãi.

Từ kỹ thuật kim loại trong thôn, Trần Mộ thấy quả thực đến mức không thể tưởng tượng nổi. Họ có thể chế tác ra dụng cụ vô cùng tinh xảo, loại trình độ tinh vi này vượt rất xa trình độ chế tác kim loại trung bình của liên bang Thiên Du. Từ việc chế tạo độ nghi có thể nhìn điều này ra, Alfonso dùng một loại hợp kim tính chất cực nhẹ để chế tạo độ nghi, hẳn chỉ tốn thời gian hai ngày hết sức dễ dàng phỏng chế ra độ nghi với tính năng xuất sắc.

Đáng tiếc, bất luận là Bá Vấn hay Trình Anh đều không ý thức được điểm này. Từ quan điểm của họ mà nói, dụng cụ kim loại có tinh xảo đến đâu đi nữa cũng không thể so sánh với tạp phẩm đồ có độ chính xác cực cao.

Mặc dù chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi nhưng Trần Mộ lại thấy trong này ẩn chứa tiền đồ rộng lớn. So sánh với tạp phẩm, thành phẩm kim loại thực quả thực được đánh giá quá thấp, phạm vi sử dụng kim loại có hạn nhưng nếu kết hợp kỹ thuật kim loại cao siêu và hệ thống tạp phẩm với nhau, uy lực tổ hợp của nó sẽ trở nên vô cùng cường đại! Hơn nữa Trần Mộ từ chỗ Alfonso đã lý giải được, ngay phụ cận thôn cũng có vài mỏ khoáng thạch. Trần Mộ không khỏi cảm khái, tổ tiên bọn Alfonso làm thế nào tìm được một địa điểm có hoàn cảnh địa lý ưu việt như thế chứ!

Trần Mộ thấy tạp giới trong thôn còn khá nguyên thủy, hơn nữa gã phát hiện ra một chỗ đặc biệt, Alfonso mặc dù biết chế tạo tạp giới nhưng đối với hệ thống tạp phẩm lại hoàn toàn mù tịt, điều này khiến Trần Mộ cảm thấy hết sức không thể tin nổi. Sau đó hỏi Alfonso mới biết, những kỹ thuật chế tác bọn họ gọi “Tạp vật” này là do tổ tiên họ lưu truyền xuống, bây giờ đã thất lạc gần hết, chủng loại hẳn chế tạo được cũng không nhiều.

Alfonso đối với các sự tích của tổ tiên mình mù mờ không rõ, Trần Mộ cũng chẳng tiện hỏi nhiều.

Tiến bộ của Alfonso là nhanh nhất trong tất cả mọi người. Hẳn từng có kinh nghiệm chế tạo tạp giới nên so với người khác lại càng dễ dàng lý giải tri thức tạp phẩm hơn. Mà trong các thiếu niên khác, còn có ba đứa tiến bộ rõ ràng nhanh hơn người khác, khiến Trần Mộ không ngờ rằng Độ Hồng cũng bất ngờ được liệt vào nhóm đó. Điều duy nhất khiến Trần Mộ cảm thấy đáng tiếc chính là Alfonso, bởi nguyên nhân tuổi tác nên cảm giác của hắn tăng trưởng cực chậm, chậm nhất trong tất cả mọi người. Cảm giác chính là kỹ năng cơ bản nhất một vị chế tạo sư phải có, điều này sẽ hạn chế cực lớn khả năng phát triển sau này của Alfonso.

Ba thiếu niên bao gồm cả Lí Độ Hồng tiến bộ ở phương diện này cực nhanh, có thể dùng thần tốc để hình dung. So với Trần Mộ mấy năm trước cũng không thua kém bao nhiêu, nhất là Lí Độ Hồng. Trong ba người thì tuổi tác của nó nhỏ nhất nhưng tiến bộ cũng nhanh nhất. Trần Mộ tịnh không giấu nghề, hẳn đem phương pháp rèn luyện cảm giác học được trên thần bí tạp phẩm dạy cho những thiếu niên này.

Thần kinh kiên cường dẻo dai của đám nhóc khiến gã cảm thấy giật mình. Nhớ năm ấy, hẳn quả thực bị phương pháp rèn luyện cực hạn giày vò đến gần chết, mà đám nhỏ này chả đứa nào như có vẻ bị sao cả.

Trần Mộ rất nhanh thích cuộc sống trong thôn, yên tĩnh, tự do, ở đây không yêu cầu hắn làm gì. Về cơ bản, hẳn sẽ dạy Alfonso một lần trước, đám nhỏ sẽ nhường cho Alfonso đi dạy. Ở đây nguyên liệu đa dạng, so với căn cứ càng thêm phong phú. Điều này cũng kích thích lòng nhiệt tình nghiên cứu của hắn. Duy nhất khiến người ta khá khó chịu chính là tất cả nguyên liệu ở đây đều là nguyên liệu nguyên thủy nhất, cần hắn phải đi xử lý từng hạng mục một.

Hắn nào từng học xử lý tài liệu chứ? Dưới sự bắt buộc dĩ đành từ từ mò mẫm. May mắn thay quá trình này lại tràn ngập hứng thú, cộng thêm đám nhóc kia thực sự cũng rất nghe lời, rất nhiều chuyện chỉ cần phân loại ra bàn, chúng đều sẽ nghiêm túc dựa theo trên đó để thí nghiệm, điều này giảm thiểu thời gian thí nghiệm cần thiết rất nhiều.

Trong thời gian hai tháng, diện tích “Phòng thí nghiệm Trần thị” mở rộng ba lần, nhân số giúp việc của hắn cũng tăng ba lần, lên gần tám mươi người. Những tri thức đám nhỏ này học được từ chỗ Trần Mộ sẽ được ghi chép lại chi tiết, lưu vào một chỗ riêng.

Tập thiền Trần Mộ chế tạo ra đang từng bước ảnh hưởng thôn, chẳng hạn như năng lượng tập. Tỷ lệ lợi dụng năng lượng của năng lượng tập so với năng lượng trang bị cầm tay bọn họ sử dụng ngày trước cao hơn nhiều lắm, vả lại cũng cần quá nhiều tiểu xảo. Hoan nghênh nhất lại là tập chiếu sáng và tập tăng nhiệt, hai loại tập thiền không quá phổ biến này được gần như tất cả mọi thôn dân hoan nghênh. Đối với các thôn dân ở trong rừng mà nói, tập chiếu sáng và tập tăng nhiệt có thể khiến trọng lượng đồ dùng họ mang theo giảm đi rất nhiều.

Trần Mộ chế tạo hai loại tập thiền này đều chỉ là tập cấp một, là tập thiền đơn giản nhất, công năng của chúng có hạn, nhưng đối với người sử dụng lại không có bất kỳ yêu cầu nào. Sở dĩ phát triển hai loại tập thiền này, Trần Mộ lại có suy nghĩ của riêng mình. Hai loại tập thiền này mặc dù đơn giản nhưng lại hết sức có giá trị thực dụng, hơn nữa chúng vừa hay cho những người mới học cấp dưới luyện tập.

Năng lượng tập cấp một, chiếu minh tập cấp một, gia nhiệt tập cấp một, toàn bộ đều là nhất tinh, nhưng đối với các thôn dân từ trước tới nay chưa từng tiếp xúc tập thiền mà nói, lại tràn ngập rung động.

Độ nghi so sánh với “Tập vật” bọn họ thường ngày sử dụng, trọng lượng cùng kích cỡ gần như có thể bỏ qua không tính, mang bên người cũng tiện lợi hơn rất nhiều. Thử nghiệm chỗ tốt của độ nghi, các thôn dân sau khi nghe nói tập thiền cao cấp cần huấn luyện càng chuyên nghiệp hơn, dòng người đổ về chỗ Bá Vãn và Trình Anh lập tức tăng vọt.

Trần Mộ thì khá tốt, có tộc trưởng chiếu cố, chỉ cần hấn không chủ động lên tiếng, không ai dám tiếp cận cái nơi gọi là phòng thí nghiệm kia cả.

Khiến thôn dân nghi không thông nhất chính là quan hệ giữa Trần tiên sinh và Weah không ngờ lại rất tốt.

Weah ở trong thôn chỉ nghe lời một mình tộc trưởng. Y không phải người trong thôn, vài năm trước tộc trưởng trong rừng cây đã phát hiện ra Weah đang lâm vào hôn mê bèn cứu về. Sau khi Weah tỉnh lại liền mất trí nhớ, căn bản không nhớ nổi mình là ai, ngay cả tên Weah của y bây giờ còn là tộc trưởng giúp y đặt.

Từ đó về sau, y liền theo tộc trưởng, như hình với bóng. Thân thủ của y cực cao, trong thôn không ai là đối thủ, điều này khiến rất nhiều thanh niên háo thắng hơi có chút bất thiện với y. Chỉ là thực lực hấn hiển hiện ra đó nên không ai dám đi khiêu chiến. Tính tình Weah lãnh đạm, trầm mặc ít nói, ngoại trừ lời tộc trưởng, lời của ai cũng không nghe.

- Người là người có điều kiện thân thể tốt nhất ta từng thấy qua.

Weah sắc mặt lạnh băng nói, hấn đang cố gắng lần thứ bốn mươi.

- Sao!!!

Trần Mộ không thêm để ý, hấn một mực bận bịu với nghiên cứu của mình. Lần đầu tiên hấn có thể tùy tâm sở dục chi phối thời gian của bản thân mà không có bất cứ áp lực nào. Hấn không phải vì tiền bạc mà rầu rĩ lo lắng, mà trên thực tế, tiền bạc ở đây không có bất cứ chỗ nào dùng. Tất cả mọi thôn dân trong thôn đối với hấn đều cực kỳ thân thiện, tôn kính, tộc trưởng cũng không yêu cầu cứng rắn gì với hấn, hấn muốn làm gì thì làm, không phải buồn phiền vì nguyên liệu. Độ phong phú nguyên liệu phẩm chất cao ở đây, các nơi khác căn bản khó có thể thấy được.

Đây chẳng phải là cuộc sống mình mong muốn sao?

Trần Mộ chẳng nghĩ đến việc rời khỏi khu rừng, hấn cho rằng sau khi ra khỏi rừng, hấn sẽ không tìm được chỗ nào tốt hơn ở đây.

Weah phát sinh hứng thú đối với hấn do trong một lần nhìn thấy hấn luyện tập bộ động tác thể dục. Nói khách quan hơn, hấn đối với thân thể Trần Mộ cảm thấy hứng thú. Hấn cho rằng tố chất thân thể Trần Mộ cực kỳ xuất sắc, có thể theo mình học tập một ít kỹ năng. Dùng cách nói của hấn, cả thôn chỉ có điều kiện của Trần Mộ mới có thể đạt tiêu chuẩn.

- Kỹ năng ta còn nhớ tịnh không nhiều, nhưng đủ để dạy người.

Nét mặt Weah vẫn như núi băng vạn năm không đổi.

Trần Mộ không nhớ rõ đã cự tuyệt bao nhiêu lần:

- Weah, ta thực sự không có thời gian. Người xem, ta bây giờ bận thế nào hả?

Tay hắn chỉ chỉ về phía đám trợ thủ đang bận bịu trong phòng thí nghiệm.

- Ta còn có rất nhiều thí nghiệm phải làm. Ta cần xác định tính chất chỗ nguyên liệu ấy một lần nữa, nếu không, chúng chỉ là một đồng cỏ.

Weah không từ bỏ:

- Người rất thích hợp học kỹ năng của ta.

Sự cố chấp của Weah khiến Trần Mộ cảm thấy đau đầu, hắn bắt đầu thở dài một hơi:

- Weah, thực sự rất xin lỗi. Kỹ năng ta học qua đã rất nhiều rồi, nếu nhiều thêm nữa, sẽ trở nên càng hỗn tạp hơn. Người cũng biết, quá hỗn tạp thường làm chuyện gì cũng không xong. Ta bây giờ không phải cần học kỹ năng mới, mà là cần tiếp tục khai thác và tôi luyện những kỹ năng ta từng học qua.

Trần Mộ không phát hiện, do hoàn cảnh biến hóa, hắn cần giao tiếp với người khác như Alfonso, các trợ thủ khác, Collins...v.v. Nhưng lời Weah so với lúc trước cũng nhiều lên hẳn, hơn nữa theo áp lực tử vong giảm xuống, Trần Mộ cũng bắt đầu từng bước khôi phục tâm tính thiếu niên.

- Ta sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của người.

Weah vẫn không định từ bỏ.

Đúng lúc này, đột nhiên Collins lao vào phòng thí nghiệm, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Trần tiên sinh, tộc trưởng mời ngài tới một chuyến.

158. Chương 158: Giao Vân

Thấy Trần Mộ đã tới, tộc trưởng nhìn xung quanh tứ phía, từ từ mở miệng:

- Lần này mời mọi người tới, chúng ta đã chứng thực, tầng giao vân gần đây rất không ổn định.

Trong phòng hội nghị hoàn toàn yên lặng, vẻ mặt người trong thôn toàn bộ đều xám xanh cả lại. Ba người Trần Mộ đối mặt nhìn nhau, họ không rõ thứ gọi là “tầng giao vân” là chỉ cái gì.

Bá Vấn ho nhẹ một tiếng:

- Tầng giao vân? Tại hạ lần đầu tiên nghe thấy, không biết đến tột cùng là thứ gì vậy?

Kit bước ra giải thích:

- Ba vị khả năng có chỗ chưa biết, ở bầu trời phía trên đỉnh đầu chúng ta có một thứ rất kỳ quái chúng ta gọi là tầng giao vân. Nó vô hình vô chất giống như không khí nhưng lại đặc quánh, giống đám mây bông bồng bềnh cao trên bầu trời. Tầng giao vân vô biên vô hạn, ai cũng không biết dày bao nhiêu.

Ba người lần đầu tiên nghe thấy kiến giải như thế, hơi hiện vẻ kinh ngạc. Trên mặt Bá Vấn ít nhiều có vẻ không tin, nếu có thứ như thế, hắn từ trước tới giờ sao chưa từng nghe nói qua?

- Tầng giao vân trong suốt như không khí, hơn nữa cách mặt đất rất cao, mắt thường không cách nào phát giác ra sự tồn tại của nó. Nói đại khái, tầng giao vân hết sức ổn định, đối với sinh hoạt bình thường của chúng ta không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Ngữ khí của tộc trưởng đột nhiên nặng thêm:

- Nhưng nếu một khi tầng giao vân không ổn định, điều ấy đối với tất cả mọi sinh vật trên mặt đất mà nói, đều là một hồi tai nạn!

Về trên mặt Kit vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong con mắt vẫn có thể nhìn thấy một tia lo lắng. Ba người ghìm hô hấp, cẩn thận lắng nghe Kit giảng giải.

- Mỗi lúc nó không ổn định, nó lập tức sẽ trút xuống rất nhiều đám giao vân. Chỉ có điều rất ít đám giao vân sau khi trút xuống trở nên cực đại, có lúc đường kính đạt đến hình nắm vài trăm km. Chúng mặc dù không hình không chất nhưng lại giống như keo trong suốt, trong thời gian dài dài, tất cả mọi sinh vật bị đám giao vân trút xuống sẽ nghẹt thở mà chết, bao gồm cả chúng ta.

Sắc mặt ba người Trần Mộ đột biến. Quá đáng sợ! Phạm vi vài trăm km, vậy có chạy cũng chạy không thoát.

- Không chỉ như vậy, giao vân còn có một đặc tính, chính là hấp thu năng lượng! Đặc biệt là năng lượng có hình thái như năng lượng tráo (lồng), sẽ rất nhanh bị giao vân hấp thu gần như sạch sẽ.

Sắc mặt ba người thay đổi liên tục. Tập tu sợ nhất cái gì? Chính là năng lượng của mình bị hấp thu. Nội dung trọng tâm nhất của tất cả mọi tập phiền chính là lợi dụng năng lượng, nếu giao vân thực sự có thể hấp thu năng lượng, vậy thì nó chắc chắn là khắc tinh của tất cả các tập tu. Nhưng phạm là chức nghiệp tập tu, người nào không phải thuần năng lượng công kích?

- Thời kỳ không ổn định của tầng giao vân bình thường một hai trăm năm mới lại xuất hiện một lần. Điều bất hạnh là, dường như chúng ta lại gặp phải!

Trong vẻ tươi cười của Kit mang theo một tia cay đắng.

Chứng kiến vẻ mặt nghi hoặc của ba người, Kit than nhẹ một tiếng:

- Năng lượng tráo một vài nơi trong thôn đều bị tầng giao vân trút xuống ăn mòn tạo ra rất nhiều lỗ nhỏ. Tầng giao vân trút xuống lần này rất ít, đám lớn nhất chỉ có kích cỡ nắm tay thôi.

Nói xong Kit đưa một bình thủy tinh tới, trong bình thủy tinh trong suốt ấy nhìn không ra bất cứ thứ gì.

- Trong này có một đám giao vân. Yên tâm, nó đối với cơ thể người không có thương tổn.

Ba người vội vàng nhận lấy, tò mò quan sát. Lúc bình thủy tinh đến tay Trần Mộ, vừa đặt vào tay hắn liền cảm thấy khá nặng. “Mật độ loại giao vân này rất lớn.” Ngẫm nghĩ, hắn đột nhiên mở bình, ném một tấm nhất tinh năng lượng tạp vào.

Một màn kinh người xuất hiện!

Dùng mắt thường có thể thấy tốc độ biến mất của cầu văn bên ngoài nhất tinh năng lượng tạp, không đến một phút, nhất tinh năng lượng tạp hoàn chỉnh đã chỉ còn lại tấm tạp phiền trống trơn, tất cả cầu văn bên trên hoàn toàn biến mất không thấy đâu. Cầu văn bên ngoài tạp phiền hết sức ổn định mà kiên cố, bất kể dùng dao cạo hay nước tẩy đều rất khó phá hỏng nó. Nhưng nhìn vào trong đám giao vân trong suốt nhìn không rõ này này ba người nhất thời hít một hơi lạnh, sắc mặt đám người trong phòng hội nghị vốn đã không tốt lúc này sắc mặt càng trở nên căng thẳng.

Trần Mộ lần đầu tiên nhìn thấy thứ như vậy, nhưng bên cạnh nỗi sợ hãi vẫn không khỏi nghĩ thầm “Loại giao vân này quả thực có thể dùng để sửa chữa tạp phiền.” Cũng không biết giao vân rốt cuộc là thứ gì, không ngờ có đặc tính thần kỳ như thế. Hắn hiện tại rất muốn cầm bình giao vân này về từ từ nghiên cứu một lần.

May thay hắn hiểu lúc này không phải là lúc để nghiên cứu. Hắn làm bộ rất chăm chú lắng nghe. Thực ra trong lòng hắn không hề cảm thấy việc mình tới đây thực tế có ý nghĩa gì. Hắn luôn cảm thấy mình là người mới trên bất kể phương diện nào. Hắn thực không cho rằng mình là “Cứu Thế Chủ”, từ trước tới nay cũng không cho rằng ý nghĩ của mình so với người khác lại xuất sắc hơn. Nhưng hắn lại chẳng phải không rõ nhân tình thế thái, nếu tộc trưởng gọi hắn tới thì đã chứng minh sự coi trọng của lão đối với hắn.

- Lần này mời mọi người tới là muốn cùng mọi người nghĩ biện pháp. Đặc biệt là ba vị khách, các người từ bên ngoài tới, lối suy nghĩ so với những lão đầu như chúng ta cũng thoáng hơn nhiều. Căn cứ theo những ghi chép ngày trước, đám giao vân nhỏ trút xuống là dấu hiệu xuất hiện giao vân trút xuống trên diện tích lớn.

Chợt lão đột nhiên chuyển giọng:

- Nhưng nếu ghi chép không sai, thời gian còn lại cho chúng ta hẳn còn có khoảng ba đến bốn tháng thôi.

Lão lại bổ sung một câu:

- Số liệu này rất cuộc có thể dựa vào hay không, ta cũng không biết.

Sắc mặt Bá Vấn nhất thời trở nên khó coi, lời này chẳng phải nói mà như không nói sao?

- Ghi chép truyền lại rằng tăng giao vân chỉ gây tai nạn một lần, cho nên chúng ta không có cách nào dự đoán chính xác hơn.

Tộc trưởng tỏ vẻ hết sức bất đắc dĩ.

- Những ghi chép này có phạm sai lầm hay không?

Bá Vấn kìm lòng chẳngặng hỏi.

Nghe được những lời này của Bá Vấn, đám lão đầu sắc mặt vốn đã không tốt trong phòng hội nghị càng trở nên khó coi. Lời Bá Vấn vừa ra khỏi miệng, lập tức biết mình mắc lỗi, vì vậy thức thời ngậm miệng lại.

Phòng hội nghị hoàn toàn rơi vào trong im lặng.

Thấy hồi lâu cũng không ai lên tiếng, tộc trưởng liền mở miệng:

- Ta cùng mấy vị trưởng lão trù tính một chút, biện pháp trước mắt tốt nhất là đưa thôn dời đi! Nhưng trong thôn chúng ta có mười vạn người, không phải nói dời là dời. Còn nữa, nếu thực sự dời đi thì phải dời đi đâu? Trong rừng cây nguy cơ tứ phía, chiến sĩ trong thôn cũng không dám đi xa, chúng ta còn có khoảng một nửa là phụ nữ và trẻ em.

Mọi người đều im lặng. Di dời mười vạn người, còn ở trong rừng rậm như thế, nói dễ vậy ư?

- Nếu không ai phản đối, vậy ta lập tức hạ lệnh!

- Vâng!

Tất cả các trưởng lão đồng thời nghiêng người về phía trước.

Tộc trưởng vào lúc này biểu hiện ra sự quyết đoán của một vị trưởng tộc cần có:

- Barfu, người phối hợp chiến sĩ cho tốt, ấn định thời gian tạo đội ngũ. Chúng ta di dời về phía Tây Bắc, người trước tiên phái một tổ chiến sĩ nhỏ đi lên trước dò đường, dọc đường lưu lưu ký hiệu, gặp phải nguy hiểm lập tức lui về sau.

- Vâng!

Barfu giọng như chuông đồng, lớn tiếng đáp.

- Conrad, phương diện vật tư, hết thấy giao cho người.

- Vâng!

Conrad vừa mới mở mồm, nhiệt độ trong phòng hội nghị lập tức giảm xuống vài độ.

- Kit, người dẫn phụ nữ, người già, lấy gia đình làm đơn vị, mười nhà thành một tổ, mười tổ thành một đội, mười đội thành một bộ, tranh thủ sắp xếp trong thời gian ngắn nhất. Trẻ nhỏ dưới mười sáu tuổi xếp thành một bộ, người còn phải phát động phụ nữ trẻ nhỏ giúp đỡ Conrad thu thập vật tư.

- Vâng!

Ánh mắt Kit như nước, bình tĩnh trong suốt.

Theo từng mệnh lệnh tộc trưởng ban bố, bầu không khí trong phòng hội nghị bỗng trở nên khẩn trương.

Tộc trưởng đột nhiên ngoảnh đầu nói với Trần Mộ:

- Trần tiên sinh, ta cần sự trợ giúp của ngài!

Trần Mộ nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, hần chẳng qua mới mười mấy tuổi, bị một vị lão giả sáu bảy chục tuổi xưng hô thành “ngài”, hần cảm thấy cả người không tự nhiên.

- Chỉ cần ta có thể giúp được việc gì, ngài cứ việc phân phó.

Thái độ của Trần Mộ khiến ánh mắt những lão giả trong thôn nhìn về phía hắn càng thêm nhu hòa rất nhiều.

Đắn đo một hồi, tộc trưởng mới mở miệng:

- Lần di dời này, có thể sống sót một nửa đã không tệ rồi.

Lời này vừa phát ra, những người đang ngồi trên mặt đều không khỏi lộ ra vẻ đau thương. Những lời này của tộc trưởng không hề khoa trương. Rừng rậm nguy cơ trùng trùng, dã thú cường đại nơi nào cũng có thể thấy, hơn nữa bọn họ còn phải trải qua lộ trình dài. Huống hồ ai cũng không biết cơn nạn này đến tột cùng bao phủ phạm vi bao nhiêu, bọn họ cần đi về nơi rất rất xa. Đi được càng xa thì càng an toàn, nhưng đi càng xa, thành viên giảm xuống sẽ càng nghiêm trọng.

- Chúng ta cần vũ khí! Trong thôn biết chế tạo vũ khí chỉ có Alfonso, dự trữ trong tay hắn không đáng bao nhiêu. Ta hy vọng Trần tiên sinh tạm thời ngừng nghiên cứu, giúp chúng ta chế tạo vũ khí, thêm một kiện vũ khí, có thể sống sót thêm một người.

Tộc trưởng khẩn cầu nói.

- Được.

Trần Mộ không chút do dự đáp ứng.

Hội nghị nhanh chóng chấm dứt, bắt đầu từ bây giờ, mỗi khắc thời gian đều quý giá.

Trần Mộ dọc đường suy tư trở về phòng thí nghiệm. Hồi Alfonso mới biết, thôn dân trong thôn bình thường dùng đều là đao năng lượng, loại vũ khí này Trần Mộ từng thấy qua. Mà loại quang mâu như Collins từng sử dụng qua đã không phải hàng thông thường nữa rồi. Vũ khí giống như vậy, Alfonso chế tạo tịnh không nhiều, hơn nữa không thể sinh ra năng lượng.

Mặc dù tộc trưởng nói, có thể thêm một kiện là một kiện, Trần Mộ lại biết, vài kiện vũ khí đối với hành động di dời này mà nói, tác dụng gần như rất nhỏ!

Nhất định phải tìm được một biện pháp khả thi! Trần Mộ thầm hạ quyết tâm, cho dù mình phải dùng toàn lực!

159. Chương 159: Hành Động Phá Gia

Trần Mộ vừa về tới liền nói với Alfonso.

Alfonso ngạc nhiên:

- Có chuyện gì?

Hắn còn chưa biết chuyện gì cả. Những người khác đang làm việc sôi nổi cũng ngừng tay, bọn họ chưa từng thấy bộ dáng cấp bách như cháy nhà của Trần Mộ bao giờ. Trong mắt bọn họ, Trần Mộ làm việc luôn luôn kiên trì, có đầu có đuôi không lộn xộn, không nhanh không chậm.

- Đem những tạp giới chiến đấu người đã làm trước kia ra đây cho ta xem một chút.

Trần Mộ nói.

- Được!

Tinh thần Alfonso run lên. Mặc dù hắn không rõ tại sao đột nhiên Trần Mộ lại cảm thấy hứng thú với tạp giới, nhưng đây là lĩnh vực hắn quen thuộc nhất. Tạp giới, hắn thích cách gọi này, điều đó khiến cho hắn có cảm giác chuyên nghiệp. Chẳng lẽ Trần tiên sinh lại muốn phát triển tạp giới? Chỉ nghĩ đến đây hắn lập tức kích động hẳn lên. Tạp phiên học mặc dù cao thâm, nhưng quan trọng là phải học từ đâu. Nếu như Trần tiên sinh có cách cải tiến tạp giới, càng thích hợp để hắn phát triển.

“Trần tiên sinh là nhân vật như thế nào? Lấy thực lực của hần đi nghiên cứu tạp giới.” Alfonso càng nghĩ lại càng hưng phấn.

Hần không nói hai lời, lập tức đem theo người đến chỗ ở, đem về một đồng lớn tạp giới. Trần Mộ dành hẳn một gian phòng lớn chỉ để chứa đồng tạp giới đó. Trong phòng thoáng cái đã đầy, không ngờ là Alfonso vẫn chậm chạp kéo đến mấy thứ tạp giới khổng lồ mà Trần Mộ chưa gặp bao giờ.

Cái tạp giới khổng lồ này cao đến năm sáu thước, chỉ như vậy thôi đã đủ dọa người rồi. Đứng ở phía dưới, cả người đều bị cái bóng của tạp giới bao phủ.

- Đây là Tập Thúc pháo có uy lực rất lớn, nếu một ít dã thú hung mãnh mà đứng bên nó cũng sẽ bị bắn thành mảnh vụn.

Alfonso nói có pha chút đắc ý, đây là trấn thôn chi bảo, rất nhiều dã thú cường đại đã ngã dưới Tập Thúc pháo này.

Nghiêm mặt, Trần Mộ không khỏi than thở. Lần trước hần chỉ có thể đứng từ xa, lần này cần phải tỷ mỉ xem xét. Vũ khí khổng lồ này, cho dù tại liên bang Thiên Du cũng hiếm thấy. Ai có thể ngờ, ở nơi cách biệt với thế giới bên ngoài lại có thứ vũ khí kinh khủng như vậy.

- Người hủy nó đi, chúng ta nghiên cứu một chút.

Alfonso đã sớm chờ Trần Mộ nói lời này, vẻ mặt hưng phấn, bắt đầu chỉ huy thôn dân phá hủy Tập Thúc pháo. Nhìn mấy thôn dân dễ dàng đem kiện pháo to lớn phá hủy, Trần Mộ lú lờ không nói nên lời. Nhưng chú ý của Trần Mộ nhanh chóng bị lời giải thích của Alfonso hấp dẫn.

Hiểu biết của Trần Mộ về hệ thống tạp phiến đã hơn xa Alfonso, rất nhiều điểm mấu chốt, chỉ cần Alfonso giải thích qua hần liền hiểu rõ. Alfonso càng nói càng hưng phấn, ánh mắt đắm chiêu của Trần tiên sinh đã nổi rõ những ý nghĩ trong lòng hần.

Một chiếc Tập Thúc pháo bị phá hủy thành nhiều phần nhỏ, bởi thể tích của Tập Thúc pháo quá lớn nên chỉ có thể phá hủy ở bên ngoài. Thôn dân không ngừng đi qua nhìn linh kiện khắp nơi trên mặt đất, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ tiếc hận cùng đau lòng, Tập Thúc pháo chính là vũ khí cường đại nhất trong thôn, mỗi kiện đều trân quý vô cùng.

Trần Mộ không thể không bội phục Alfonso. Mặc dù trong mắt hần kiện pháo này còn có rất nhiều chỗ rất thô thấp, sơ sài, có thể cải tiến thêm một bước nữa. Nhưng tri thức về tạp phiến trong đầu Alfonso vẫn còn hết sức sơ khai mà vẫn có khả năng chế tạo ra vũ khí mạnh mẽ như vậy. Thiên phú của hần quả là không thể nghi ngờ.

Trần tiên sinh cùng Alfonso điên rồi!

Mỗi khi đám thôn dân đi qua nơi gọi là “phòng thí nghiệm”, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ quái dị. Trong thôn mọi người đều biết những đồ vật này đều do Trần tiên sinh và Alfonso hủy. Hai người tựa hồ muốn đem tất cả các đồ vật này bỏ đi, những vũ khí Alfonso chế tạo toàn bộ đều bị tháo ra thành vô số linh kiện. “Kho hàng linh kiện” trở thành biệt hiệu của căn phòng, bởi vì tất cả vũ khí đều hóa thành một đồng linh kiện, tất cả những thiếu niên đi theo Trần Mộ học tập đều vô cùng xót xa.

Vũ khí và vật phẩm Alfonso chế tạo luôn luôn được thôn dân hoan nghênh. Bình thường muốn lấy từ hần một kiện thật vô cùng khó khăn, giờ tất cả đều bị hủy thành mảnh nhỏ. Phá gia chi tử cũng không thể như vậy được! Huống chi lúc này, số vũ khí đó lại càng trân quý. Thậm chí có không ít người chạy đến chỗ tộc trưởng, hy vọng tộc trưởng ngăn cản hành vi phá gia chi tử này.

Nên biết rằng số vũ khí này đủ trang bị cho hơn hai trăm người.

Cặp mắt Trần Mộ hiện lên đầy gân máu, suốt mấy ngày đêm tháo rời, bây giờ nào bộ hần có chút tê dại. Đây là ngày thứ ba hần tiến hành hủy tạp giới, một mình hần ở trong phòng liền ba ngày.

Không ngủ, không nghỉ ba ngày liền.

Hần hít sâu một hơi, khiến cho đầu óc thanh tỉnh được một ít, cảm giác mệt mỏi như thủy triều tràn ngập trong hần. Hần có cảm giác chính mình khi đứng cũng có thể ngủ. Trên tay hần cầm vài bản vẽ, đứng ở

đại sảnh phòng thí nghiệm. Tất cả nhân công trong phòng đều ngừng tay, cung kính đứng trước mặt hần. Thiếu niên này tự nhiên toát ra vẻ tôn kính, bọn họ không nghĩ tới Trần tiên sinh ngày thường điềm đạm mà cũng có lúc liều mạng như vậy.

Tình huống của thôn, bọn họ sớm đã biết tin. Mặc dù lòng người nào cũng nóng như lửa đốt nhưng bọn họ đã nhận được lệnh hiệp trợ Trần tiên sinh, nghe Trần tiên sinh phân phó vô điều kiện.

Hôm nay là lần đầu tiên Trần tiên sinh khẩn cấp triệu tập bọn họ, bọn họ đến cực kỳ nghiêm chỉnh nhưng thần sắc không che dấu được vẻ hưng phấn. Bọn họ hiểu được đã có nhiệm vụ cho mình.

Chứng kiến trong thôn, người nào cũng bọn bễ công việc, chân không chạm đất, họ hy vọng mình có khả năng giúp được việc gì đó.

Phóng thí nghiệm an tĩnh đến mức ngay cả tiếng một cái kim rơi trên mặt đất cũng nghe thấy tiếng.

Trần Mộ thanh âm khàn đục, khô khốc:

- Mọi người nhanh tay lên một chút, đem mấy thứ này lắp ráp hoàn chỉnh lại.

Hần đưa ra bản vẽ đang cầm trên tay. Làm xong mọi việc Trần Mộ uể oải đến cực điểm, rốt cục không cố được, lăn ra ngủ thiếp đi.

Công việc trong phòng thí nghiệm lập tức lu bù lên, vô luận người nào trong ngày thường lười nhác, lúc này đều nhanh như dây cót. Trần Mộ đã cho bọn họ tấm gương tốt nhất. Mọi người cảm động như ăn thuốc kích thích, bộc phát ra thứ nhiệt tình từ trước đến nay chưa từng có.

Tất cả dụng cụ trong phòng thí nghiệm ngày đêm đều không ngừng chuyển động. Trong này chỉ có mười mấy thiếu niên, người nào cũng ý chí dâng trào, toàn lực làm việc.

Bá Vấn nhìn đám thôn dân bận rộn, quay sang hỏi Trình Anh:

- Lão nhân kia nói người có tin tưởng không?

Từ ngày đó, hào khí trong thôn đột nhiên bùng lên. Bá Vấn nghĩ mãi mà không rõ, tộc trưởng không thể nào là người hồ đồ được, như thế nào lại vì một việc không chắc chắn lại ra quyết định cầu thả như vậy. Hần đến bây giờ vẫn chưa tin cái thuyết pháp gọi là “thảm họa giao vân”, nếu như thật sự có tai nạn như vậy, Thiên Du liên bang khó có khả năng không có phòng bị gì cả.

- Tin tưởng!

Trình Anh không chút do dự gật đầu.

Bá Vấn không tin quay đầu lại, hần không nghĩ tới Trình Anh lại trả lời chắc chắn như thế.

Chứng kiến ánh mắt nghi hoặc của Bá Vấn, Trình Anh cười:

- Bọn họ không cần phải gạt chúng ta.

Bá Vấn mở miệng định nói gì đó nhưng Trình Anh nói câu kế tiếp làm hai mắt hần mở to. Trình Anh nỉ non mang theo vài phần hối ức:

- Bởi vì trước kia ta đã từng gặp qua chuyện này!

Nói xong lời này, trên mặt nàng hiện lên vẻ sợ hãi, tựa hồ đang nghĩ đến chuyện gì đáng sợ.

Bá Vấn sắc mặt hơi biến đổi.

Trình Anh khổ sở cười:

- Còn nhớ rõ lần chúng ta bị song câu thú truy kích không? Lúc ấy lựa chọn tốt nhất của chúng ta chính là bầu trời, nhưng là ta ngăn trở các người, còn nhớ rõ không?

- Ừ, lúc đó ta cũng có chút kì quái.

Bá Vấn có chút kinh nghi, buột miệng nói.

- Trước kia có lần ta theo một đội ngũ tiến hành nhiệm vụ dã ngoại. Lần đó chúng ta gặp một tập tu rất lợi hại, mà tính tình của hắn rất khó chịu, cùng chúng ta xảy ra xung đột. Hắn rất lợi hại, so với Trần Mộ còn lợi hại hơn. Toàn quân chúng ta cơ hồ bị tiêu diệt, vận khí của ta tốt nên chỉ bị ngắt đi. Khi đó đối thủ của vị tập tu kia đuổi tới, đối thủ của hắn thực lực cũng không dưới hắn. Hai người phát sinh kịch chiến, khi ta tỉnh lại vừa lúc chứng kiến bọn họ đang chiến đấu. Sau đó, bọn họ đều chết hết!

Trình Anh liếc nhìn Bá Vấn:

- Bọn họ bay rất cao trên bầu trời, sau đó từ đó ngã xuống rồi chết. Ta tìm trên người bọn họ không thấy bất cứ vết thương nào. Nói thật, lúc đó ta cực kỳ sợ hãi. Ta vĩnh viễn không thể nào quên được hai khuôn mặt vụn vỡ, tình trạng của bọn họ cùng với chết đuối giống nhau như đúc. Từ đó về sau ta mới biết được, trên bầu trời cũng rất nguy hiểm.

Sắc mặt Bá Vấn hoàn toàn thay đổi.

Trần Mộ tỉnh lại đã là hai ngày sau, thân thể được nghỉ ngơi đầy đủ, thể lực cũng đã khôi phục lại. Khi hắn mở mắt ra, cảm giác đói mãnh liệt ập tới. Thấy Trần Mộ tỉnh, Lí Độ Hồng vẫn túc trực ở bên vôi vàng chạy đi cầm đồ ăn đến.

- Làm đến đâu rồi?

Trần Mộ vừa ăn ngấu nghiến, vừa lúng búng trong mồm hỏi.

Lí Độ Hồng cúi đầu cung kính đáp:

- Các loại linh kiện đã hoàn thành hai trăm mảnh, các sư huynh còn đã tiếp tục gia công.

Lí Độ Hồng mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng có lối suy nghĩ rất chín chắn, so với Trần Mộ năm xưa còn có phần hơn.

“Nếu như tiểu hài tử này không có tính tình độc ác như vậy, thật ra rất đáng giá bồi dưỡng.” Trần Mộ không khỏi nghĩ thầm.

Ăn qua loa cho đầy bụng, Trần Mộ liền ra khỏi phòng, đi tới đại sảnh phòng thí nghiệm.

Thấy Trần Mộ đi ra, tất cả mọi người đều dừng tay. Alfonso dẫn đầu nhóm, bọn họ nhất loạt khom người hành lễ:

- Chào lão sư!

Trần Mộ đâu chịu nổi sự đón tiếp lớn như vậy, suýt chút bị hù dọa giật mình. Tuổi của hắn so với mấy thiếu niên này không lớn hơn bao nhiêu, mà Alfonso nói về tuổi tác đáng làm thúc thúc của hắn.

“Sư phụ? Lấy trình độ của mình sao có thể làm sư phụ của những người này được?”

Sau đó chỉ thấy mấy thiếu niên này người nào cũng đứng khoanh tay, một mực lắng nghe lời dạy dỗ.

Cả người không được tự nhiên, Trần Mộ ho nhẹ một tiếng:

- Linh kiện gia công đến đâu rồi?

Alfonso tiến lên cung kính trả lời:

- Đều làm xong rồi.

Những thứ mà Trần Mộ bảo làm đều là một ít linh kiện bằng kim loại, công nghệ kim loại trong thôn rất phát triển, đây là điểm mạnh của họ. Bởi vì Trần Mộ không có nói rõ số lượng, mỗi loại linh kiện bọn họ đều gia công hơn hai trăm mảnh.

Những linh kiện này đều rất tinh xảo, gia công lên mất một chút khó khăn. Alfonso từng thử lắp ráp số linh kiện này, nhưng không có một lần thành công.

Đến kinh nghiệm phong phú như Alfonso cũng không thể phán đoán được mấy thứ linh kiện này có tác dụng gì.

Mấy thiếu niên, ai nấy vẻ mặt đều tò mò, bọn họ đang chờ đợi đáp án từ Trần Mộ.

160. Chương 160: Ta Rất Xấu Ta Cũng Không Ôn Nhu

Tất cả mọi người đều thở dài một hơi, nếu như đã bỏ ra công sức lớn như vậy để chế tạo những linh kiện này mà không phù hợp với yêu cầu của tiên sinh thì tất cả các thiếu niên ở đây sẽ buồn bực mà thổ huyết mất thôi. Tuyệt đại đa số bọn họ không phải là những người trong nghề gia công, lần này chủ yếu là do bất đắc dĩ. Cũng may dụng cụ làm tương đối cao cấp nhưng được Alfonso truyền thụ nên mới miễn cưỡng làm được ra thứ này. Hai ngày nay kẻ mặt nhất chính là Alfonso, người hấn gầy đi trông thấy.

Trần Mộ không lập tức lắp ráp các linh kiện đó mà ngay tại chỗ bắt đầu chế tạo các tạp phiên. Nguyên liệu được yêu cầu cho mỗi phòng thí nghiệm đều đã có trong kế hoạch ban đầu. Hiện tại vô luận là thời gian hay nhân lực đều phi thường quý giá, không còn thời gian cho hắn đi tìm tài liệu mới nữa.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ ở trước mặt những thiếu niên chế tác tạp phiên ngoại trừ nhất tinh năng lượng tạp.

Lấy lại bình tĩnh, hấn đối với tình trạng của bản thân lúc này rất hài lòng. Sớm chuẩn bị tốt các tài liệu, lấy ra Nhược Thủy sáo bút, dưới ánh mắt của mọi người Trần Mộ bắt đầu chế tạo tạp phiên.

Bút phong êm ái, động tác của Trần Mộ như nước chảy mây trôi, lưu loát đến nỗi làm cho các thiếu niên cơ hồ quên mất hô hấp. Đầu bút mảnh khảnh giống như các vũ giả cao siêu.

Đầu bút hơi hơi tản ra quang mang, bề mặt tạp phiên biến ảo.

Một màn này nhìn qua thật là thần kì, trong lòng các thiếu niên giờ phút này hoàn toàn đã bị chinh phục, cả đời bọn họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên khoảnh khắc này.

Nét bút cuối cùng và nét khởi đầu hoàn mỹ ăn khớp với nhau, đồ án trên tạp phiên tản ra quang mang phẳng phất giống như hơi thở của nhân loại, khi tối khi sáng thay đổi trong chốc lát, điều này khiến cho các thiếu niên kinh ngạc hô lên. Minh ám lập đi lập lại biến hoá ba lần, trương tạp phiên (1) này mới tán ra hết tất quang mang, an tĩnh nằm ở trên bàn.

Hắn chế tạo ra tám tam tinh trương tạp phiên, khi mở ra phi thường khác biệt so với các tam tinh tạp phiên khác. Chính xác hơn thì nó không hoàn toàn là tam tinh tạp phiên.

Nếu như Trần Mộ đem bất cứ một trương tạp phiên nào đi cấp cho một vị tạp tu. Nó chính là thứ mà các tạp tu khinh thường nhất, số phận của nó sẽ bị ném vào trong thùng rác mà thôi. Không có một vị tạp tu nào sử dụng loại tạp phiên này, bất quá Trần Mộ vốn cũng không muốn đem nó cho tạp tu sử dụng.

Trương tạp phiên này có thể hình thành nên các sóng nhưng Trần Mộ lại đem tất cả tính đàn hồi bỏ đi. Nói cách khác, trương tạp phiên này phóng xuất ra sóng năng lượng hoàn toàn cố định, không cách nào sử dụng cảm giác để tiến hành điều chỉnh kết cấu năng lượng được. Trên thực tế, trương tạp phiên này đối với cảm giác không có bất cứ mẫn cảm gì đáng kể. Không cách nào dùng cảm giác thao túng tạp phiên, không có một vị tạp tu nào sẽ sử dụng nó.

Nhưng Trần Mộ đã tạo ra những tám tạp phiên như vậy.

Hi sinh độ co giãn, cũng bởi vậy mà trương tạp phiên thu hoạch được này cũng không có tính đặc biệt, kết cấu của nó càng thêm đơn giản. Chỉ cần có năng lượng, nó sẽ tạo thành một kết cấu đặc biệt là sóng năng lượng. Nó tựa như một đoạn trình tự cố định, cứng nhắc đến rồi tinh rồi mù nhưng lại phi thường ổn định. Uy lực của nó từ khi chế tạo sẽ cố định không suy giảm. Mỗi đợt sóng hình thành đều hoàn toàn giống nhau.

Vì để đề cao uy lực của nó, Trần Mộ đã rất cố gắng. Dưới tình huống cảm giác không thể cung cấp trợ giúp, uy lực của nó đối với năng lượng sử dụng có quan hệ trực tiếp, điểm này phải thông qua tính toán làm tối ưu hoá.

Có kết cấu nào tốt hơn có thể so sánh với kết cấu trong trường hợp này, phát huy được tác dụng lớn hơn nữa đây?

Kết cấu trừ phẳng phất là loại tình huống trời sinh. Trần Mộ mơ hồ cảm thấy như có một chiếc cửa sổ ở trước mặt hắn đang cần được mở ra. Nhưng là mỗi khi hấn ngẫm nghĩ thì luôn luôn không bắt được tia

linh quang này. Trong tình huống hiện nay, tinh tâm suy nghĩ về những việc không có chút nào liên quan đến trận tai nạn này là chuyện vô cùng xa xỉ. Cũng may chúng là “bạn học” của Trần Mộ nên không có thói quen xa xỉ này.

Tất cả những ý nghĩ không liên quan vào lúc này đều bị hấn coi là tạp niệm, nhanh chóng loại bỏ ra khỏi đầu.

Trong ánh mắt sùng kính của các đệ tử ở chung quanh, Trần Mộ bắt đầu lắp ráp các linh kiện kim loại, mỗi kiện đều phi thường tinh xảo, đương nhiên, đây chỉ là giới hạn của Trần Mộ. Trong mắt Alfonso độ chính xác của mỗi phối kiện kim loại phải có độ thô. Cũng may là độ thô thấp, nếu như cần có độ chính xác cao thì hấn cũng không có biện pháp trong thời gian ngắn ngủi như vậy linh hội được nhiều.

Từ điểm đó liền có thể nhìn ra được trình độ chế tạo giữa Thiên Du liên bang so với thôn chệnh lệch như thế nào.

Động tác của Trần Mộ rất chậm, có khi hấn còn dừng lại.

Mọi người như ngừng thở, tập trung tinh thần chăm chú nhìn từng động tác của Trần Mộ dù chỉ là chút âm thanh. Cả phòng thí nghiệm trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm ma sát với nhau.

Trương tạp phiến này được Trần Mộ đặt ở trong những chiếc hộp nhỏ như các linh kiện khác, lúc này mọi người mới hiểu được những kiện kim loại này được thiết kế sẵn những rãnh nông để đặt tạp phiến vào. Một tiếng vang nhỏ, chiếc hộp bằng kim loại đã được khoá lại. Trần Mộ cúi đầu từ trên bàn lấy những linh kiện mà hấn muốn.

Một lát sau mọi người mới hiểu được bọn họ tại sao không cách nào có thể lắp ráp thành công, bởi vì linh kiện này căn bản không phải là vũ khí mà là hai thậm chí vài món vũ khí. Alfonso từng rất nhiều lần lắp thử khiến hấn buồn bực không thôi.

Kiện đầu tiên đã hoàn thành trên tay Trần Mộ!

Chứng kiến thành phẩm cuối cùng này, mọi người không khỏi nhìn nhau, đã có người không thể nhịn được khẽ cười. Cái này là vũ khí sao! Trời ạ, nếu như nó có thể gọi là vũ khí thì thật sự là quá mức xấu!

Làm cho người ta có ấn tượng đầu tiên là hai khối kim loại được dính vào cùng một chỗ tạo nên một đồ vật kì quái, tấm kim loại này ước chừng chiều ngang khoảng một thước, dày khoảng mười li, đuôi của nó dài khoảng ba mươi li gắn liền với khối kim loại. Cả hai hợp thành một cái trông như chiếc “sừng thẳng”, mà bên trong chiếc “sừng thẳng” vươn ra một cây kim loại ngắn ngủn.

- Đây, đây là cái gì?

Alfonso lắp bắp hỏi, hấn không nghĩ tới, hấn rất sùng bái Trần Mộ nhưng không thể ngờ gã lại làm ra một đồ vật xấu xí như vậy. Cái tạo hình kì lạ làm cho Alfonso có ấn tượng quá mức mãnh liệt, điều này làm cho hấn khi nói chuyện có chút lắp bắp.

- Vũ khí a!

Trần Mộ có chút kì quái liếc mắt nhìn Alfonso, đây không phải rõ rồi còn hỏi sao? Lúc này không tạo vũ khí còn có thể tạo đồ vật gì khác chứ?

Tất cả mọi người không nói gì.

Trần Mộ cũng không để ý tới bọn họ, đây là kiện vũ khí đầu tiên hấn tự mình thiết kế, điều này thật rất tốt a! Bất quá, nghĩ một chút đến những thôn dân tràn ngập man lực, hấn bỏ qua ý nghĩ cải tiến.

Phòng thí nghiệm này không phải là nơi thử nghiệm vũ khí, Trần Mộ không thể làm gì khác hơn là đi ra một nơi hoang vắng để thử nghiệm.

Trong phòng mọi người nhìn nhau, nhất thời toàn bộ trở nên nhạt nhẽo. Ở phía sau, đi theo Trần Mộ đi ra bên ngoài là thực sự phải có rất nhiều dũng khí. Alfonso là người thứ nhất đi ra khỏi phòng thí nghiệm, vẻ mặt khẳng khái chịu chết đầy bi tráng. Những người còn lại thấy thế cũng đổ xô ra ngoài đi phía sau Alfonso.

Thật là xấu hổ, dọa người a!

- Chao ôi! Các người nhiều người như vậy là chuẩn bị đi làm sao?

Đám thôn dân nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm đi ra đều tò mò dò hỏi.

Trên trán Alfonso hắc tuyến ứa ra, tất cả mọi người bảo trì trầm mặc.

Trần Mộ không có chú ý đến vẻ mặt quái dị của đám người phía sau Alfonso, hắn đi tới trước mặt một gốc cây đại thụ, đường kính cây đại thụ này vượt quá ba thước, tán cây rậm rạp tạo thành một chỗ râm mát. Hắn đi tới cách cây đại thụ khoảng mười lăm thước thì dừng lại.

Đám thôn dân lúc này mới chú ý đến trên tay Trần Mộ bưng cái gì đó, vẻ mặt mọi người trở nên quái dị, rất nhanh, chung quanh trở nên an tĩnh dị thường.

Đám người Alfonso hận trên mặt đất không có lỗ nào để chui vào. Rất dọa người! Rất dọa người! Alfonso trong lòng cảm thấy rất xấu hổ, hắn ở trong thôn hô phong hoán vũ vẫn chưa bao giờ gặp qua nhiều người tập trung như vậy.

Ngay lúc này, Trần Mộ nhẹ nhàng di chuyển thanh kim loại ngắn ngắn.

- Hưu hưu hưu hưu hưu!

Ngay phía trước thanh kim loại xấu xí kia tán xuất ra quang mang kinh người, từng đạo sóng màu lam điên cuồng từ phía trước thanh kim phóng ra, nhìn qua tựa như sóng màu lam dày đặc.

Alfonso cùng các thiếu niên trợn mắt há mồm nhìn chăm chú vào Trần Mộ. Mặc dù bây giờ là ban ngày nhưng cũng không thể nào che mất được quang mang màu lam của các đợt sóng! Đám thôn dân với vẻ mặt ngạc nhiên bỗng chốc hoá thành hoảng sợ, lúc này đây vẻ mặt của bọn họ chuyển biến nhìn qua càng thêm quái dị.

- Ba ba ba ba ba!

Tất cả sóng đều đánh trúng vào cùng một vị trí cành cây, vụn gỗ bay tứ tung! Vụn gỗ bay tứ tung thậm chí còn đánh trúng mặt một số thôn dân cùng đám đệ tử. Các vụn gỗ nhỏ nhưng lực đạo rất lớn đánh vào khiến mặt họ đau nhức. Một số người nhanh chóng lấy tay che mặt, bọn họ không nhúc nhích, nhìn như một pho thạch điêu, không có bất cứ động tác gì.

Ngoại trừ sóng đánh trúng cành cây làm cho các vụn gỗ văng ra tung toé còn tạo thành những âm thanh “hưu hưu”, nội trường trở nên yên lặng dễ sợ.

Mọi người kinh hoảng đến ngây ngốc!

Chú thích:

1. Trương tạp phiến: (): Một loại tạp phiến có khả năng tạo năng lượng có sức đàn hồi, khi căng khi chùng như dây đàn vậy

161. Chương 161: Lam Nguyệt Thương

Nó thật sự rất xấu! Alfonso nhìn thấy uy lực cường đại của nó nhưng không thể nào dễ dàng tha thứ một kiện vũ khí có uy lực mạnh mẽ mà lại có hình dáng xấu xí đến thế. Trong tư duy thì Alfonso là một người có quan điểm thẩm mỹ khá tốt. Qua Trần Mộ hắn hiểu rõ tác dụng của từng chi tiết, rất nhanh, hắn liền có thể nắm vững kết cấu của vũ khí này, ngoại trừ những trương tạp phiến nho nhỏ.

Alfonso không thể trở thành một vị tạp sư chế tạo vĩ đại, nhưng trên phương diện cơ giới thì hắn đúng là một chuyên gia. Hắn một lần nữa đối với vũ khí này tiến hành tối ưu hoá mà chỉ tốn thời gian có hai ngày. Tân vũ khí cùng với kiện vũ khí nguyên thủy của Trần Mộ nhìn hoàn toàn không hề có một chút liên lạc. Do Trần Mộ đối với chuyện đặt tên không có bất cứ hứng thú gì, phần công việc này cũng bị Alfonso đoạt mất. Tân vũ khí tên là “Lam Nguyệt thương”.

Thân của Lam Nguyệt thương cũng không phải màu lam mà là màu đen tinh khiết. Theo Alfonso nói, hắc dùng chính là một loại hợp kim, đó là một chuỗi tên thật dài mà Trần Mộ có đọc tên ba lần cũng không thể nào nhớ nổi. Thân súng dùng công nghệ ma sa, sờ lên cực có cảm giác, theo lệnh của Trần Mộ nó không được phản quang vào ban đêm.

Thương dài khoảng một thước, toàn thân đen kịt, ngay trước nòng thương là một đường cong, giống như cánh tay cổ đại hướng ra phía sau. Nếu như từ chính giữa xem, nòng thương xoay ngang hẹp dài tựa như mồm của cá mập, làm cho người khác tâm ý phát lạnh. Chủ năng lượng hấp được đặt ở đằng sau, tay phải có thể phi thường thoải mái cầm được. Ngoại trừ chủ năng lượng hấp, Alfonso đối với bản thân kiện vũ khí cũng có một số cải tiến, gia tăng thêm cho nó đệ nhị năng lượng hấp. Đệ nhị năng lượng hấp thì ở hơi gần phía trước nơi cầm thân súng, như vậy tay trái có thể phi thường nhẹ nhàng nâng đệ nhị hấp năng lượng.

Alfonso đối với trọng tâm súng cũng tiến hành điều chỉnh, như vậy sẽ phải dùng ít sức hơn.

Trần Mộ đối với cải tiến Lam Nguyệt thương rất tán thưởng vấn đề trọng lượng. So với mô hình lúc hắc mới bắt đầu chế tạo thì tân Lam Nguyệt có sức nặng vền vẹn chỉ bằng nửa Lam Nguyệt cũ.

Trần Mộ xem ra Lam Nguyệt thương vẫn là quá nặng. Nhưng hắc không có biện pháp nào để tiến thêm một bước cải tiến, bởi vì Lam Nguyệt thương nặng nhất chính là kiện năng lượng hấp.

Phụ cận của thôn có một khu quảng thạch nguyệt sắc, đây cũng là quảng mỏ duy nhất có năng lượng. Năng lượng của Lam Nguyệt thương chủ yếu dùng tài liệu là nguyệt sắc thạch. Lam Nguyệt thương đối với năng lượng sử dụng được rất thấp, nếu như không phải tình huống nguy cấp, Trần Mộ tuyệt đối sẽ không chế tạo một vũ khí với cái “giá” quá thấp. Tập tu đối với năng lượng sử dụng bình thường đều phải trên 80%. Mà Lam Nguyệt thương chỉ có 40% mà thôi.

Tạo thành năng lượng sử dụng với hiệu suất ít có một nguyên nhân trọng yếu đó là kĩ thuật năng lượng hấp, so với kĩ thuật năng lượng tạp thì năng lượng của nó trên phương diện hiệu suất sử dụng kém hơn rất nhiều.

Nhưng tại lúc này, Trần Mộ cũng chỉ có thể thỏa hiệp. Nhất tinh năng lượng tạp bao gồm năng lượng quá ít, không cách nào sử dụng cho chiến đấu. Mà nhị tinh, tam tinh năng lượng tạp ngoại trừ bản thân không còn ai có thể chế tạo được. Bất đắc dĩ, Trần Mộ không thể làm gì khác hơn là sử dụng kĩ thuật năng lượng hấp. Kĩ thuật năng lượng hấp này trong thôn vẫn chỉ có Trần Mộ dùng thôi.

Lam Nguyệt thương phóng xuất ra sóng với thương tổn ước chừng trên dưới 200, thành tích này hắc thấy chỉ có thể coi là tạm được nhưng ở trong mắt đám thôn dân thì thật kinh khủng. Đối với Trần Mộ thì không đáng nhắc tới, tuy tiện lấy một vị tạp tu phóng xuất ra sóng đều mạnh hơn thể rất nhiều.

Điều làm cho Trần Mộ cảm thấy Lam Nguyệt thương không phải chỗ nào cũng tệ chính là người bình thường cũng có thể sử dụng nó. Uy lực có chút nhỏ đi, tốc độ bắn cũng chậm, nhưng hảo hán cũng không ngăn được nhiều người. Nhiều người dùng cũng có thể hình thành một lực chiến đấu nhất định, dù sao bọn họ cũng không phải là những tạp tu khiêu chiến chuyên nghiệp.

Ngoại trừ Lam Nguyệt thương Trần Mộ còn thiết kế Tập Thúc pháo cỡ nhỏ, đây chính là cải tiến từ Địa Tập Thúc pháo của Alfonso. Nó chỉ cần một nam tử trưởng thành liền có thể khiêng được, tính cơ động được đề lên rất cao, uy lực phát ra không sai biệt lắm có thể đạt tới 500, hơn nữa phạm vi công kích lớn. Bất quá năng lượng tiêu hao của nó cũng rất nhiều, so với Lam Nguyệt thương lại càng tiêu hao lớn hơn.

Alfonso đối với Tập Thúc pháo cỡ nhỏ cũng một lần nữa tiến hành tối ưu hoá, sử dụng năng lượng giảm bớt một phần ba.

Alfonso bội phục Trần Mộ sát đất. Tiểu Trần lão sư chỉ tùy tiện động thủ liền có thể thiết kế ra hai loại vũ khí lợi hại hoàn toàn mới chỉ mất hai ba ngày, tốc độ như vậy bọn họ là chưa từng nghe thấy. Alfonso đối với bản thân rất rõ việc thiết kế tân vũ khí rất là gian nan, nhưng hắc xem ra Tiểu Trần chỉ nhấc tay thông dong cũng có thể dễ dàng làm được!

Về thực lực của Tiểu Trần lão sư, trong phòng thí nghiệm không có một đệ tử nào hoài nghi. Tiểu Trần lão sư so với những tạp sư lợi hại nhất ở trong thôn còn mạnh hơn rất nhiều, kĩ nghệ lô hỏa thuần thanh làm cho bọn họ chỉ có thể ngước nhìn và tràn ngập kính sợ! Điều làm cho kẻ khác không thể không tin chính là niên kỉ của hắc so với bọn họ không lớn hơn nhiều lắm.

Mọi người bao gồm tất cả các thôn dân đều vô cùng tin tưởng Tiểu Trần lão sư.

Hi vọng trở thành thiên tài như Tiểu Trần lão sư là chuyện xa vời không có thật. Mà trở thành đệ tử của vị chế tạo sư vĩ đại này cũng là chuyện khiến người khác kiêng nể, đó là việc có khả năng.

Từ ngày đó, rất nhiều thôn dân sôi nổi chạy đến nhà trưởng thôn khẩn cầu, hi vọng con mình có thể học tập dưới sự chỉ dạy của Tiểu Trần lão sư.

Thực lực cũng như học vấn của Tiểu Trần lão sư là không thể nghi ngờ. Mà lão sư với thực lực nổi tiếng còn kém cỏi về phương diện thẩm mỹ. Kiện vũ khí uy lực kinh khủng có ngoại hình hết sức xấu xí sớm đã trở thành câu chuyện cười của đám thôn dân.

Tất cả các đệ tử và bao gồm cả Alfonso đều đặt quyết tâm, nếu lần sau Tiểu Trần lão sư có muốn làm tác phẩm khác, nếu như không được cải tiến thì bọn họ tuyệt đối sẽ không đưa nó ra ngoài phòng thí nghiệm! Chuyện đó và chuyện giữ bí mật không quan hệ gì với nhau nhưng bọn họ tin tưởng nếu để như vậy sẽ mất hết thể diện.

- Người đối với vũ khí này thấy thế nào?

Tộc trưởng hỏi Barfu trưởng lão, ngữ khí của lão lộ ra vẻ trước nay chưa từng coi trọng. Trước mặt bọn họ được đưa tới một chiếc Lam Nguyệt thương mới tinh, tạo hình ngắn gọn thanh thoát, vũ khí mới mẻ độc đáo đặc biệt, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Bọn họ sớm đã nghe qua tin đồn về loại vũ khí mới này nhưng đây là lần đầu nhìn thấy thành phẩm.

Barfu trưởng trên phương diện này rất có năng lực, chỉ xem qua một chút, hần liền nhanh chóng có thể nắm giữ phương pháp sử dụng của Lam Nguyệt thương.

Yêu thích không rời tay khỏi Lam Nguyệt thương, hần hưng phấn nói:

- Quá tuyệt vời! Chỉ cần chúng ta có thể sản xuất loại vũ khí này với quy mô lớn, lực chiến đấu của chúng ta có thể được đề cao hơn vài lần!

- Chúng ta có thể có bao nhiêu loại vũ khí này?

Conrad lạnh lùng hỏi, hần hỏi ra vấn đề mà tất cả mọi người đều quan tâm.

- Sản lượng có hạn.

Tộc trưởng có chút đau đầu xoa mày nói:

- Các linh kiện khác hoàn hảo có đủ, nhưng là trung tâm của vũ khí này chính là tạp phiến thần kì, cái này chỉ có Tiểu Trần tiên sinh mới có thể chế tạo được!

Bởi vì tuổi của Trần Mộ còn nhỏ nên mọi người xưng hô với hần đều có thói quen dùng thêm một chữ “Tiểu” đằng trước.

Barfu trưởng lão nhìn không được than thở nói:

- Kỹ thuật của loại tạp phiến này thật sự là thần kì. Nếu như chúng ta có thể học được thì tốt rồi!

Tất cả mọi người đều không nhìn được nhất tề gật đầu, mà ngay cả Conrad giống như hàn băng vạn năm cũng không tự kiềm chế lộ ra ánh mắt đồng ý.

- Trước mắt chúng ta vượt qua cửa ải này đã.

Tộc trưởng cắt đứt suy nghĩ của mọi người, trong phòng hội nghị một lần nữa lại trở nên im lặng. Giao vận tai nạn sắp sửa xảy ra, thời gian gần đây trên bầu trời rơi xuống những tiểu đoàn giao vận ngày càng nhiều, tâm lý mọi người càng ngày càng trở nên khẩn trương.

Mỗi ngày Trần Mộ đều chế tạo tạp phiến, hiện giờ khả năng chế tạo tạp phiến so với ngày xưa đã hơn rất xa, hơn nữa có Nhược Thủy sáo bút càng như hổ thêm cánh. Mà phối chế tạp mặc hần đều giao tất cả cho bọn đệ tử, bọn họ mặc dù tuổi nhỏ nhưng là làm việc không hề có chút cầu thả. Hơn nữa Trần Mộ còn phát hiện, chỉ cần hần phân phó xuống, mỗi đệ tử này đều ghi tạc trong lòng, hoàn toàn không cần hần lo lắng.

“Thật là những hài tử ngoan!” Trần Mộ mang theo vài phần tâm trạng cảm khái.

Kể từ đó, hiệu suất của Trần Mộ đại tăng, hơn nữa điều chỉnh tam tinh tượng tạt phiên so với tam tinh ba nhận tạt bình thường khó khăn cũng không lớn lắm. Đối với Trần Mộ mà nói, chuyện này lại càng phi thường đơn giản. Hắn một ngày có thể chế tạo 40 tượng tạt phiên năng lượng cho Lam Nguyệt thương, 2 trung tâm tạt phiên của Tập Thúc pháo cỡ nhỏ. Các linh kiện khác hoàn toàn không cần hắn quan tâm, Alfonso ở phương diện này thì không thể bắt bẻ được. Hơn nữa vì đề cao sản lượng, tộc trưởng gia tăng một nhóm thôn dân tương đối cẩn thận đến để trợ giúp.

Sau hai mươi ngày công phu, tổng cộng sản xuất được 800 Lam Nguyệt thương, cùng 40 Tập Thúc pháo cỡ nhỏ. Mỗi vũ khí sản xuất ra trước tiên đều được phát đến tay chiến sĩ trong thôn, giúp bọn họ nhanh chóng thích nghi.

Mà lúc này, giao vân dị trạng đã không sai biệt lắm còn một tháng thời gian. Hoạt động của giao vân ngày càng thường xuyên, trạng thái ngày càng không ổn định, hào khí trong thôn ngày càng trở nên khấn trương.

Ngày ngày hôm qua, một đoàn giao vân đường kính ước chừng mười thước đột nhiên từ trên trời giáng xuống làm cho mọi người sợ hãi.

Tất cả mọi người đều ý thức được, nguy hiểm cách bọn họ ngày càng gần. Mà Bá Vãn ngay từ đầu đối với cái gọi là giao vân không cho là đúng thì hiện tại cũng không nói gì.

Công việc nhanh chóng được đẩy nhanh tốc độ, tộc trưởng hạ lệnh, nhóm đầu tiên sau năm ngày sẽ xuất phát. Tất cả mọi người đều chuẩn bị hành lý cho tốt, lúc này người bận rộn nhất chính là thôn dân, bọn họ đang nhanh chóng chạy nước rút thu thập vật tư.

Trần Mộ cũng không ngừng lại, mấy ngày hôm nay không có thời gian rảnh rỗi, hắn chế tạo ra tam tinh năng lượng tạt! Đối với tạt tu mà nói, năng lượng tạt tương đương với lương thực cùng đạn dược, hắn cũng muốn chuẩn bị cho tốt.

162. Chương 162: Đội Năm

Trưởng lão Barfu lạnh giọng hỏi, mặt hắn lúc này không mang nửa điểm hi hi ha ha như ngày thường.

- Chuẩn bị tốt rồi!

Collins cao giọng tuân lệnh.

“Thực lực của đội năm rất mạnh!” Đây là kết luận của Trần Mộ sau khi quan sát. Có 200 chiến sĩ cầm trong tay Lam Nguyệt thương, còn có 8 Tập Thúc pháo cỡ nhỏ. Phải biết rằng, tổng cộng mới có 800 Lam Nguyệt thương và chỉ có 40 Tập Thúc pháo cỡ nhỏ. Nhưng khi thấy thành viên của nhóm này hắn mới hiểu được tại sao trong thôn lại coi trọng họ như thế. Hầu hết tất cả đều là nhi đồng và thiếu niên, hơn nữa số lượng người của nhóm này cũng vượt xa một nghìn, đạt tới ba nghìn người.

Do sinh đẻ khó khăn, tỉ lệ trẻ sống sót trong thôn không cao nên nhi đồng và thiếu niên là tài nguyên quý giá nhất, là hy vọng của Vạn Sĩ nhất mạch (1), ước chừng một phần tư lực lượng chiến đấu trong thôn là ở nhóm này. Mà trong số những người trưởng thành được bảo vệ, Trần Mộ thấy có Kit và Alfonso. Kit thấy Trần Mộ liền mỉm cười, nhưng Trần Mộ thấy một tia lo lắng ẩn sâu trong mắt hắn.

Nếu nói làm cho Trần Mộ giật mình nhất chính là hắn thấy Weah. Nam nhân trầm mặc cơ hồ ở bên cạnh tộc trưởng một tác không rời lại xuất hiện ở trong nhóm này.

Nhất định là tộc trưởng phái Weah tới, nhưng đến tột cùng là ai quan trọng như thế mà phải làm cho tộc trưởng ra quyết định như vậy? Ánh mắt Trần Mộ đảo qua người Kit. Có khả năng là hắn! Địa vị Kit trong tộc cực kỳ đặc thù, mặc dù Trần Mộ còn không rõ ràng Kit rốt cục làm cái gì nhưng hắn lại phát hiện, bất kể là tộc trưởng, các trưởng lão hoặc thôn dân giống như Alfonso, đều đối với Kit phi thường khách khí cùng tôn kính.

Hay là tiểu quý? Ánh mắt Trần Mộ nhìn sang người Lí Độ Hồng, rất có thể. Quan hệ giữa tiểu quý và tộc trưởng không giống bình thường, điểm này ngay từ lúc hắn vào thôn đã nhận ra. Lí Độ Hồng hẳn là cháu tộc trưởng, nhưng bình thường Trần Mộ cũng chưa từng hỏi qua tin tức về chuyện này nên cũng không có cách kiểm chứng phán đoán trong lòng.

Weah xuất hiện làm cho đám trẻ an tĩnh rất nhiều. Xem ra, người này trong truyền thuyết của thôn là đệ nhất cao thủ, có địa vị vô cùng cao trong mắt bọn nhỏ. Trần Mộ đã từng thấy rất nhiều đứa nhỏ nhìn bóng lưng Weah mà lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt. Đem ra so sánh, hào quang của Collins cơ hồ đều bị vị nam nhân trầm mặc ít nói này cướp đi.

Trần Mộ không có chú ý tới, ánh mắt của đám trẻ xung quanh nhìn về phía hắn càng cuồng nhiệt hơn!

Ba người Trần Mộ, Kit, Weah đi cùng một chỗ. Trần Mộ chưa từng có cảm giác được mình là tiểu băng hữu, mà cũng không có người nào xung quanh coi hắn như một tiểu băng hữu, mặc dù tuổi hắn vẫn còn trẻ, chỉ hơn đám thiếu niên ở đây hai ba tuổi là cùng.

- Bá Vấn và Trình Anh đâu?

Trần Mộ nhớ tới hai người đồng bạn, bọn họ không được bố trí trong cùng một đội ngũ với hắn.

Kit cười nói:

- Bá Vấn và Trình Anh đã xuất phát, bọn họ ở đội ba. Nếu như vận khí tốt, chúng ta có lẽ có thể gặp lại bọn họ.

Lo lắng trong mắt hắn đã được lặng lẽ che giấu, khuôn mặt anh tuấn điềm tĩnh làm cho tâm tình đám thiếu niên xung quanh đang không tự chủ được bình tĩnh lại. Lúc Trần Mộ còn chưa tới, Kit được trong tộc công nhận là người có học thức nhất. Mà ngay cả sau khi Trần Mộ tới, mặc dù chiếm cứ vị trí của Kit nhưng đám thôn dân đối với thiếu niên không tranh với sự đời, vừa trầm tĩnh vừa lão luyện này vẫn đầy tôn kính như cũ.

Trên thực tế, rất nhiều người đem Kit và Bá Vấn gọi là hai người tuổi trẻ tài hoa nhất.

Công cụ trong thôn dùng để cưỡi là một loại sinh vật gọi là đà đà thú, nó có thân hình khổng lồ cao gần hai thước, bốn chân tráng kiện mạnh mẽ, tính tình ôn thuận. Nhưng số lượng đà đà thú có hạn, tất cả chúng đều dùng để vận chuyển vật tư. Tất cả mọi người đều phải đi bộ.

Collins là chỉ huy cao nhất của đội ngũ này, mà Weah quả nhiên giống như Trần Mộ đoán, đi cách bọn họ một khoảng không xa. Collins chưa bao giờ ra lệnh cho hắn, hắn cũng không trò chuyện với những người khác, chỉ im lặng đi theo đội ngũ.

Nhìn ánh mắt đám thiếu niên mang theo vài phần mờ mịt và sợ hãi, Kit cảm khái nói:

- Trong bọn họ, có rất nhiều người qua một hai năm nữa là có thể trở thành một gã chiến sĩ đủ tư cách.

Trần Mộ thấy đám thiếu niên cầm vũ khí kim loại trong tay, im lặng không nói. Đám thiếu niên này vẻ mặt non nớt, ngón tay dùng sức quá độ để nắm vũ khí có phần tái nhợt, làm lộ ra vẻ khấn trương trong lòng. Tất cả đám đệ tử của hắn cũng đều ở trong đội ngũ này, bọn họ là đối tượng được bảo vệ trọng điểm.

- Cho tới bây giờ, Vạn Sĩ nhất mạch đã gặp nhiều tai nạn khó khăn.

Kit nói, vẻ mặt bình tĩnh, những lời này làm cho Trần Mộ cảm thấy một chút kinh ngạc.

- Nguyên nhân làm tộc nhân năm đó phải đi vào trong rừng giờ đã không rõ, nhưng đoán chắc cũng không là chuyện tốt gì.

Giọng điệu Kit bình tĩnh trước sau như một, chỉ là thanh âm lớn hơn rất nhiều:

- Nhưng từ sau khi tiến vào rừng cây, tai nạn của Vạn Sĩ nhất mạch chúng ta chưa bao giờ gián đoạn. Tai nạn giao vận này là lần thứ hai. Năm đó là thời kì Vạn Sĩ nhất mạch cường thịnh nhất, dân cư từng đạt tới quá ba nghìn vạn! Trong lịch sử của tộc, tai nạn cùng loại cũng không chỉ một lần. Lịch sử của tộc có ghi lại tai nạn về đà đà thú làm Vạn Sĩ nhất mạch chúng ta đang có hàng chục vạn người liền giảm mất một nửa, chỉ còn lại có hơn hai mươi vạn người. Tai nạn về tuyết trên đường làm số lượng người ngày càng ít, hiện tại chỉ còn lại có mười vạn.

Đám thiếu niên xung quanh đua nhau ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Kit đầy đau thương mà buồn phiền.

Kit nhìn bốn phía, thẳng vào ánh mắt đám thiếu niên, giọng điệu đột nhiên trở nên hùng hồn:

- Nhưng Vạn Sĩ nhất mạch chúng ta lại chưa bao giờ khuất phục! Từ ngoài rừng tiến vào bên trong, tổ tiên đã cùng vô số dã thú đấu tranh! Chúng ta đã sống sót tới nay! Lần đầu tiên chết thảm trọng dưới tai nạn giao vận, tổ tiên chúng ta đã cương quyết di dời! Chúng ta lại một lần nữa sống sót! Tai nạn về tuyết, lũ lụt mang đến cho Vạn Sĩ nhất mạch chúng ta thương tổn quá lớn, nhưng chúng đều chưa từng đánh bại chúng ta! Chúng ta còn sống! Sống kiên ngoan!

Mọi người xung quanh, vô luận là thiếu niên hay chiến sĩ, ánh mắt đột nhiên trở nên nóng bỏng! Sắc mặt rất nhiều người đỏ bừng, hơi thở dồn dập!

Chậm rãi nhìn xung quanh, mỗi thiếu niên hay chiến sĩ được Kit nhìn tới đều không tự chủ được ưỡn ngực lên.

- Hôm nay chúng ta lại gặp nguy hiểm một lần nữa! Nhưng, ta tin tưởng vững chắc, Vạn Sĩ nhất mạch chúng ta, nhất định có thể sống sót!

Giọng nói Kit trở nên khàn khàn, ánh mắt tất cả tộc nhân Vạn Sĩ đều không còn sợ hãi và buồn phiền, trong mắt bọn họ chỉ có kiên định và dứt khoát.

Nhìn Kit, trong lòng Trần Mộ đầy tán thưởng! Cái gì là đứng đầu? Kit hiện là giải thích tốt nhất! Quả nhiên, có người trời sinh ra là để đứng đầu, không hề nghi ngờ Kit chính là người như vậy.

Trần Mộ tự thấy làm không được điểm này, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng tới việc hấn tán thưởng Kit. Trong đội ngũ, duy nhất chỉ có Weah là không có phản ứng gì. Ở trên người hắn, cơ hồ rất khó thấy được sự thay đổi tâm tình. Có khi Trần Mộ không nhìn được nghĩ rằng, phải chăng người này cũng có Liễm Tức pháp, hơn nữa tùy thời đều tiến vào được trạng thái liễm tức. Ý nghĩ vu vơ này trong óc hắn xuất hiện liền biến mất không thấy.

Tinh thần đội ngũ hăng hái lên, với trước đây như là hai đội khác nhau, tốc độ đi tới cũng nhanh hơn vài phần.

Ven đường đi không ngừng thấy dấu hiệu đội phía trước lưu lại làm cho tâm tình của mọi người bình tĩnh rất nhiều.

Rừng cây kín không có khe hở, ai cũng không biết nguy hiểm rốt cục ở chỗ nào. Không ai dám khinh thường, mặc dù bây giờ vẫn còn trong phạm vi hoạt động ngày thường của họ.

Ngày thứ chín, đã thoát ly phạm vi hoạt động ngày thường của thôn dân. Có đôi khi thấy mộ bia mới lập ở ven đường, mặc dù không có tên, nhưng làm cho mọi người tràn ngập đau thương. Điều này cũng làm cho bọn Collins như gặp đại địch, không có một chút thư giãn. Các chiến sĩ bảo vệ đội này đều đã được dặn dò kỹ trước khi đi.

“Đội này chính là tương lai của thôn.” Dưới áp lực cực lớn như thế, tinh thần mỗi chiến sĩ đều không lúc nào không khẩn trương cẩn thận.

Nhưng thật ra Trần Mộ vô cùng trấn định, hành quân quy mô lớn như vậy cảm giác an toàn tăng nhiều so với lúc hắn cùng Bá Vấn, Trình Anh xông xáo trong rừng. Hắn rất thích nói chuyện phiếm với Kit, tri thức của Kit quả nhiên phi thường uyên bác, hơn nữa lại rất khoan dung, đối với tri thức và tư tưởng có tính dung nạp rất lớn.

Alfonso buồn bực đứng ở một bên, hắn phát hiện mình hoàn toàn không thể chen được miệng vào. Hai người trò chuyện rất nhàn nhã, Trần Mộ nói về sự tình của liên bang, Kit thì nói chuyện về một ít chuyện bí mật của Vạn Sĩ nhất mạch. Đối với người điên cuồng với kỹ thuật như Alfonso mà nói, ngoại trừ kỹ thuật, những chuyện khác đều vô cùng nhàm chán, không có ý nghĩa.

Ngày thứ mười lăm, ngay cả Trần Mộ và Kit đều giữ im lặng, bọn họ muốn duy trì thể lực. Thật ra chỉ có Kit là không duy trì được, thể lực của Trần Mộ cũng không yếu ớt như bề ngoài.

Dấu hiệu ven đường bọn họ gặp được ngày càng ít, mà đến ngày thứ hai mươi, bọn họ hoàn toàn mất đi liên lạc với đội ngũ phía trước.

Bọn họ không tìm được bất kỳ một dấu hiệu nào!

Sự bất an trong đội ngũ đang lan truyền, tố chất tâm lí của đám thiếu niên khác biệt tương đối lớn so với các chiến sĩ.

Nhưng, bất an cũng tràn ngập trong các chiến sĩ. Collins đã liên tục cố làm bộ mặt vui vẻ vài ngày, điều này cũng làm cho không khí bớt chút áp lực.

Tình huống không ổn cũng không chỉ có thế, bọn họ đã không có cách nào lui lại về sau. Khoảng thời gian này, mật độ rơi xuống của giao vân trên trời lớn hơn trước, lúc này rút lui về sau chỉ có một con đường là chết. Điều khiến cho bọn họ càng thêm lo lắng chính là đội ngũ phía sau bọn họ có thể sống sót hay không trong đám giao vân rơi xuống ngày càng dày đặc.

Collins tìm Kit, hiện tại Kit đã trở thành chủ chốt chính thức trong đội ngũ. Chỉ là tình trạng của Kit rất không ổn! Thể chất Kit yếu ớt, trải qua thời gian dài lặn lội đường xa như vậy, hẳn đã mắc bệnh. Điều này là một đả kích trí mạng cho đội ngũ.

Đội ngũ này cơ hồ như hồng mất tới nơi!

Chú thích:

1. Vạn Sĩ nhất mạch: Đây là họ chung của mọi người trong thôn, nếu chuyển sang nghĩa tiếng anh thì là Surname, đúng là 1 họ buồn cười, thôi cứ để là Vạn Sĩ vậy.

163. Chương 163: Kiên Trì Đến Cùng

Mặc dù mất đi liên lạc nhưng đội ngũ cũng không dừng lại mà còn muốn đi tiếp với tốc độ nhanh hơn. Trên bầu trời từng đám giao vân không ngừng hạ xuống như thúc giục, họ không dám dừng lại dù chỉ chốc lát. Bọn họ từng tận mắt thấy một con dã thú bị một đám giao vân cực lớn vây khốn, ghen thở mà chết.

Tràng cảnh đó kinh khủng cực kì, dã thú hung mãnh nọ ở trong đám giao vân vô lực giãy dụa, qua ba phút thì chết hoàn toàn. Không người nào từng xem qua tình cảnh quỷ dị như vậy, trơ mắt nhìn một con dã thú trước mặt đang liều mạng giãy dụa, từng động tác đều từ từ, tựa như động tác chậm, về mặt vận vẹo đầy sợ hãi mà chết, vô cùng kinh khủng.

Sự việc này nhất thời hù dọa khiến động tác của mọi người không tự chủ được mà nhanh hơn vài phần.

Collins cùng Kit thương nghị một hồi, quyết định đi về phía tây bắc, chỉ cần định hướng đúng là có thể gặp được đội ngũ khác.

Bệnh tình của Kit tựa hồ càng trở lên nghiêm trọng, thời gian tỉnh táo của hắn mỗi ngày một ít, hơn nữa lại liên tục nóng sốt. Y sư đi theo không có biện pháp, bọn họ cũng không biết nguyên nhân là gì. Tất cả mọi người đều lo lắng cho hắn nhưng thúc thủ vô sách. Trần Mộ không phải y sư, hắn không có biện pháp hữu hiệu.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một hồi thanh âm:

- Kiến Bạch Ban!

Collins biến sắc!

Sắc mặt mọi người thay đổi, ngoại trừ Trần Mộ cùng Weah. Trần Mộ không biết Bạch Ban kiến là vật gì, mà Weah thì có lẽ căn bản không biết cái gì gọi là sợ hãi.

Nhưng là phản ứng từ Weah có thể nhìn ra được, hẳn đối với Bạch Ban kiến cũng không dám khinh thường. Trần Mộ đột nhiên chỉ cảm thấy áo căng lên, cả người bị kéo ra. Weah một tay dẫn theo Trần Mộ, tay kia dẫn theo Lí Độ Hồng, hướng một mảng rừng chạy đi.

Đám thiếu niên kinh hoàng theo sát Weah hướng trong rừng chạy như điên.

Collins nhìn đám thiếu niên đang sợ hãi, ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết.

- Chuẩn bị nghênh chiến!

Hắn rống to, Lam Nguyệt thương trên tay giơ lên, hướng tới Bạch Ban kiến khai hỏa!

Các chiến sĩ khác thoảng do dự một chút. Đồng loạt dừng bước, tay cũng giơ lên Lam Nguyệt thương.

Bạch Ban kiến là một trong những sinh vật đáng sợ nhất trong rừng, kết thành đàn lớn. Những nơi chúng đi qua tất cả sinh vật cơ hồ đều đã trở thành bữa cơm trong bụng. Bạch Ban kiến chỉ nhỏ cỡ hạt đào, nếu đơn độc chiến đấu chúng nó cần bản rất yếu nhưng số lượng lại vô cùng lớn khiến chúng trở nên rất cường đại trong thâm lâm, lũ dã thú nghe hơi cũng biến sắc.

- Các đội chú ý! Thu hút chú ý của đàn kiến, hướng nam, rút lui!

Ý nghĩ Collins tại thời khắc này tỉnh táo dị thường, bọn họ muốn dụ đàn kiến rời đi, nếu không đám nhỏ kia không thể sống sót. Nếu hướng về thôn rút lui, đội phía sau sẽ gặp nạn nên Collins thoảng quan sát một chút, quyết định rút lui hướng nam.

Chiến sĩ đội này đều là những người thân kinh bách chiến, không chút do dự, Lam Nguyệt thương trên tay bắn theo tiết tấu, thủy chung cùng đàn kiến trước mắt duy trì khoảng cách thích hợp. Mặc dù biết rõ hẳn mình sẽ phải chết, nhưng rất nhiều người lại lộ ra vẻ vui mừng, hài tử của bọn họ đã ở xa nơi nguy hiểm.

Bọn họ liên tục di động, không ngừng dùng Lam Nguyệt thương bắn khiêu khích đàn kiến. Lam Nguyệt thương cố sức bắn ra đã đem đàn Bạch Ban kiến chia cắt thành hai. Do đàn kiến thật sự quá mức dày đặc, mỗi một đạo sóng âm thường giết chết vài con. Dùng sóng âm sát thương cả đàn là không thể, nhưng nếu như chỉ là khiêu khích, không nghi ngờ là đã thành công.

Collins mang theo chiến sĩ hướng phía nam chạy như điên, quay đầu lại nhìn đàn kiến theo đuổi không rời. Trong mắt hắn luôn luôn không tự chủ lộ ra một tia hàn ý.

Bọn họ hiện tại đã tiến nhập khu vực có tầng giao vân không ổn định. Trên không trung thỉnh thoảng một đám giao vân lại hạ xuống, đánh vào trên người, tựa như quả đông lạnh, chậm rãi chảy xuống.

Đàn kiến tựa hồ cũng ý thức được nguy hiểm phía trước, tốc độ chậm dần.

Collins cười lạnh, hò hét mọi người toàn lực khai hỏa. Trong lúc nhất thời, tất cả hỏa lực hướng đàn kiến ập xuống. Hỏa lực dày đặc, rất nhiều Bạch Ban kiến bị đánh vỡ vụn, thể dịch cùng nội tạng trong cơ thể chảy ra, không khí tràn ngập một mùi tanh.

Đàn kiến phần nộ rồi! Chúng ồ ạt hướng bọn Collins đánh tới, đàn kiến ở hai bên cũng cùng xông lên, chúng muốn vây quanh tên hồn dẫn kia.

Lam Nguyệt thương trên tay phát ra một tiếng nổ nhỏ, song không có sóng âm nào bắn ra, năng lượng đã dùng hết. Collins không chút do dự ném Lam Nguyệt thương xuống, hô to:

- Chạy nhanh!

Mọi người nhất tề vứt bỏ Lam Nguyệt thương trên tay, quay đầu điên cuồng chạy trốn. Lần này đàn kiến truy kích kiên quyết vô cùng, không có một tia chần chừ.

Trần Mộ đang bị kéo đi đột nhiên nhìn thấy Kit cùng Alfonso, hắn từ trong tay Weah giấy mạnh ra, miệng nói nhanh:

- Người!

Hắn vừa chạm đất liền hướng Alfonso đánh tới.

Weah sững sốt, bất quá rất nhanh có phản ứng, do dự một chút rồi nhấc Kit lên bằng một tay. Mà Trần Mộ lúc này đã nhào tới trước mặt Alfonso, một tay đem hắn ném lên lưng mình. Alfonso hoàn toàn ngây dại, thể chất yếu nhược của hắn lúc này trở thành nhược điểm trí mạng.

Chạy một hơi hơn mười phút đồng hồ, Trần Mộ phát hiện tình huống càng ngày càng không ổn. Mấy ngàn người kêu loạn chạy như điên, hỗn loạn đến cực điểm.

Bọn nhỏ kinh hoảng thất thố, thỉnh thoảng nghe được tiếng thét chói tai, tiếng khóc, tiếng la.

Trần Mộ nhú mày, nếu còn đi tiếp như vậy, ngay cả một nửa cũng không có thể sống.

Trần Mộ dừng cước bộ, nhắm mắt lại, thật sâu hít một hơi. Weah kinh ngạc liếc nhìn Trần Mộ một cái, hần cũng dừng lại.

- Tất cả câm miệng!

Trần Mộ chợt quát, bốn từ này cơ hồ dùng hết tất cả khí lực toàn thân, Alfonso với ý nghĩ trống rỗng trên lưng hần bị chấn động đến ngất xỉu.

Trần Mộ chợt quát làm chói tai tất cả đám thiếu niên, trong tích tắc, tất cả tạp âm đều dừng lại.

Nhìn thấy ánh mắt những thiếu niên này mờ mịt, Trần Mộ than nhẹ một tiếng, lập tức nhanh chóng lớn tiếng ra lệnh:

- Mười sáu tuổi trở lên, đã tiếp nhận chiến sĩ huấn luyện, tất cả sang trái. Dưới mười sáu tuổi cũng đã tiếp nhận chiến đấu huấn luyện, đứng qua bên phải.

Đám thiếu niên đang hoang mang lo sợ, trong tiềm thức tự giác theo Trần Mộ mà làm. Rất nhanh, bên trái hần đứng ước chừng hơn hai trăm tên phù hợp điều kiện, bọn họ hình thể mặc dù vẫn hơi nhỏ, nhưng đã gần đến tuổi trưởng thành. Mà bên phải hần, cơ hồ đứng đầy người, bọn họ chiều cao không đồng đều, vẻ mặt mỗi người đều kinh hoảng. Nhưng điều làm Trần Mộ giật mình, đưa mắt nhìn lại, có ước chừng ba trăm tiểu hài không có tiếp nhận chiến sĩ huấn luyện, bọn chúng phần lớn đều chỉ có năm sáu tuổi.

- Người, người, người...

Trần Mộ một hơi từ bên tay trái hần chọn ra hai mươi thiếu niên tương đối cao lớn. Những thiếu niên này vẻ mặt mỗi người đều mờ mịt, hần cũng không quản, nói với bọn họ:

- Các người hiện tại đều là đội trưởng, mỗi người phụ trách một đội.

- Nhiệm vụ chính là mang đội của người, theo chân các chiến sĩ!

Trần Mộ nhìn chằm chằm này hai mươi tên này, nói tiếp:

- Bây giờ, phân đội!

Việc phân đội tiến hành phi thường nhanh chóng, so với tưởng tượng của Trần Mộ thì hiệu suất còn cao hơn nhiều lắm. Bọn nhỏ phần lớn đều trải qua huấn luyện chiến sĩ, mặc dù kỹ năng chưa thành thực, nhưng tổ chức cơ bản đã có. Cái khó là đám tiểu hài chưa trải qua chiến sĩ huấn luyện, lúc này cũng từ từ khôi phục bình tĩnh, bọn chúng lúc này có vẻ nhu thuận vô cùng.

Tiểu hài năm, sáu tuổi, tất cả đều được thiếu niên trên mười sáu tuổi công trên lưng.

- Chạy đi đâu?

Weah vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng.

Tất cả thiếu niên nhất tề nhìn Trần Mộ, hành vi mới vừa rồi làm cho hần trở thành thiếu niên duy nhất có thể chỉ huy ở đây.

Trần Mộ sững sốt, hần tưởng rằng Weah biết đi hướng nào, mà từ trong những lời này, Trần Mộ lập tức hiểu được, Weah mới vừa rồi cũng chạy trốn chết mà không biết mục tiêu.

Trần Mộ cười khở! Ánh mắt mọi người đều tập hợp tại trên người mình, lúc này tuyệt đối không được từ chối. Nếu không, vừa mới thành lập được trật tự, lại một lần nữa lâm vào hỗn loạn. Trên thực tế, hần cũng không có lối thoát, Kit còn đang hôn mê bất tỉnh, Alfonso cũng không trông mong gì được, chủ ý trông cậy vào Weah đã không còn, càng nghĩ càng không biết làm thế nào.

Đúng lúc này, đột nhiên trong rừng cây phía sau xuất hiện tiếng động. Ánh mắt mọi người đột biến, chẳng lẽ là Bạch Ban kiến đuổi theo?

Mấy tiếng sột soạt, sau đó Đà Đà thú từ rừng cây chạy ra, sinh vật này tính tình ôn thuận, mới vừa rồi cũng bị sợ hãi mà bỏ chạy, mấy con Đà Đà thú xuất hiện làm cho Trần Mộ mất sáng ngời, chúng chỗ vật tư được cột chặt, không ngờ lại không mất. Hần lập tức ra lệnh mấy thiếu niên cam đảm nhất, đem số Đà Đà thú đó bắt lại.

Làm cho mọi người cảm thấy may mắn chính là Đà Đà thú chỉ có ba con không thấy bóng dáng, còn lại đều sống sót.

Có vật tư, mọi người nhất thời yên tâm không ít. Chỉ là, vừa nghĩ đến đám người Collins, đám thiếu niên mỗi người hốc mắt đỏ bừng, đám tiểu hài tử càng lại oa oa khóc lớn lên.

- Đi lên phía trước xem sao.

Trần Mộ suy nghĩ một chút, cắn răng nói. Nhìn thoáng qua Kit còn đang hôn mê, Trần Mộ hy vọng hần tỉnh lại nhanh một chút, bản thân sẽ đem cái cục diện rối rắm này đổ cho hần. Mới vừa rồi nhất thời không nghĩ tới, giờ mới phát hiện ra nhiều vấn đề. Mang theo nhiều tiểu hài như vậy, không có gì bảo vệ, ở sâm lâm này, hần cũng không thể tưởng tượng được.

Nhưng trơ mắt nhìn đám tiểu hài tử mới chỉ có năm sáu tuổi chết thảm trước mặt mình, Trần Mộ không thể thản nhiên bỏ chạy mà không giúp đỡ được.

Chỉ là sau khi kiên trì, Trần Mộ phát hiện mình cũng không có biện pháp.

- Kit, người nhanh tỉnh lại đi!

164. Chương 164: Phó Thác Của Kit

Trần Mộ ngược mắt lên, kỳ quái nhìn Weah, hần cảm thấy phản ứng của Weah lúc trước rất kỳ lạ, khi gặp phải đàn kiến, phản ứng đầu tiên của Weah chính là túm lấy mình và Lí Độ Hồng.

Hần cứu Lí Độ Hồng trước cũng không có gì kỳ lạ, nhưng người còn lại lại là bản thân mình, điều này khiến cho Trần Mộ có phần không hiểu. Hần tin rằng bất luận là Alfonso hay Kit đều quan trọng hơn mình, huống chi thân phận của mình dù sao cũng là người ngoài. Weah vốn luôn ở bên cạnh tộc trưởng không rời lại xuất hiện trong đội ngũ này, Trần Mộ vẫn đoán rất cuộc là ai mà có thể khiến cho tộc trưởng ra lệnh như vậy. Cho tới giờ hần vẫn không nghĩ là mình, điều này rất không hợp lý.

Mà từ đó trở đi, Weah dứt khoát ở sát bên Trần Mộ không rời, bất luận Trần Mộ hỏi hần ra sao hần đều im lặng, mà chỉ cần Trần Mộ đứng dậy, hần nhất định sẽ đứng dậy theo.

- Kit tỉnh rồi! Kit tỉnh dậy rồi!

Tin tức náo động cả nhóm người, tin tốt này khiến cho các thiếu niên thần sắc uể oải cũng vui vẻ cười lên.

Kit rốt cuộc cũng đã tỉnh lại, chuyện này đối với mọi người mà nói quả là tin tốt, kể cả Trần Mộ. Hần thở phào nhẹ nhõm, Kit đã tỉnh lại, hần không cần phải xen vào nữa.

- Tiểu Trần tiên sinh, Kit mời người tới.

Một thiếu niên nhìn qua mới khoảng mười hai tuổi chạy tới trước mặt Trần Mộ, cung kính nói. Biểu hiện của Trần Mộ hai ngày qua đã nhận được sự tôn trọng của tất cả thiếu niên.

Trần Mộ đi tới trước mặt Kit, khi thấy sắc mặt Kit, hần lập tức giật mình, cảm thấy rất không ổn. Hai gò má Kit đỏ tươi một cách không bình thường, đây hình như là hồi quang phản chiếu.

Kit thấy Trần Mộ, cố gắng nở nụ cười nói:

- Cảm ơn người!

Lí Độ Hồng và Alfonso đều ở bên cạnh Kit. Lí Độ Hồng lộ ra vẻ kiên cường vượt xa đám trẻ cùng lứa, hần mỗi ngày đều kiên trì tự mình bước đi, không nhờ người khác công. Kit vừa rồi dường như đã nói với Lí Độ Hồng điều gì đó, trên đôi mắt Lí Độ Hồng vẫn còn lưu lại vệt nước mắt, nhưng trong đôi mắt như bảo thạch màu đen của hần, ánh mắt lại càng thêm kiên nghị.

- Không cần cảm ơn ta!

Trần Mộ lắc đầu, thành thật trả lời:

- Người cố gắng khỏe lại đi, những gì có thể làm ta đã làm, lúc này ta cũng chẳng có cách nào tốt.

Cũng không phải hấn khiêm nhường, hấn đã vắt hết óc nhưng không có bất cứ đầu mối gì, vẫn còn lại hai ngàn bảy trăm hai mươi lăm thiếu niên, trong số đó, hoàn thành tất cả chiến sĩ huấn luyện lại chỉ có ba người. Mang theo nhiều thiếu niên như vậy giống như dẫn theo một đám sơn dương béo mập thơm ngon nhưng lại chẳng có đàn sư tử tới bảo vệ.

Nói không chừng đã có dã thú đang theo dõi bọn họ.

- Người đã làm rất tốt.

Kit nhìn thẳng vào mắt Trần Mộ, không hề che dấu vẻ hân thưởng hấn.

Trần Mộ cười khở:

- Xuất sắc? Người có khen ta cũng vô ích, ta thật sự không có cách nào.

Kit không biết nghĩ tới điều gì, giọng điệu trở nên thâm thúy mê ly:

- Vận mệnh a, luôn khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, nhưng tại lúc người ta tuyệt vọng lại lộ ra ánh dương khích lệ.

Trần Mộ không hiểu lắm, tất cả tri thức của hấn đều liên quan tới tạp phiến, đối với các loại văn học đều không hề đọc qua nên hấn chọn im lặng.

- Trần Mộ, người có lý tưởng gì không?

Kit đột nhiên chuyển đề tài, hỏi qua một chuyện dường như không hề liên quan.

- Lý tưởng?

Trần Mộ trong lòng suy nghĩ về từ ngữ có chút xa lạ này, đột nhiên hấn nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, nhớ tới mình mấy năm như một chế tạo nhất tinh năng lượng tạp, nhớ tới Lôi Tử cùng nhau vì Tạp Ảnh mà hưng phấn, buồn rầu, nhớ tới lúc mình phát hiện tạp phiến thần bí kích động tới mức chẳng thể khống chế.

- Người không muốn chết trong rừng cây này đúng không?

Kit cắt đứt hồi ức của Trần Mộ, nhìn hấn thật sâu.

Trần Mộ nhanh chóng phục hồi tinh thần. Hấn gật đầu trả lời:

- Đúng!!!

Kit ra hiệu cho Alfonso đỡ mình ngồi dậy, các thiếu niên xung quanh thấy hấn ngồi, ai cũng hưng phấn hấn lên, bọn họ tin rằng chỉ cần Kit khỏe lại, hấn và Trần Mộ liên thủ nhất định có thể dẫn dắt bọn họ vượt qua khốn cảnh này. Trần Mộ và Kit được vinh danh là hai người trẻ tuổi tài hoa nhất, bất luận là Trần Mộ hay Kit đều khiến bọn họ tin cậy.

- Thấy bọn chúng không? Bọn chúng tuổi vẫn còn rất nhỏ, bọn chúng đều rất yếu ớt, tùy tiện đem tới một con dã thú đều có thể xé chúng thành từng mảnh nhỏ.

Kit nhìn thẳng vào Trần Mộ nói.

Trần Mộ chăm chú lắng nghe, hấn biết Kit còn có lời muốn nói.

- Nhưng đây chỉ là hiện tại! Trong số chúng vẫn có rất nhiều đứa đã trải qua huấn luyện chiến sĩ, mặc dù không đầy đủ! Nhưng chỉ cần qua năm năm, không, có lẽ chỉ cần ba năm, bọn lập tức có thể phát triển thành một chiến sĩ ưu tú!

Trên khuôn mặt Kit lộ ra vài phần kiêu ngạo:

- Người có thể không biết, trong nhóm này đều là thiếu niên xuất sắc nhất trong tộc! Mỗi người bọn họ đều vô cùng xuất sắc.

- Người còn muốn ra khỏi rừng không, nếu chỉ một mình người, ta nghĩ là khó có thể thành công! Ta tin điểm này người hiểu rõ, mà nếu người có bọn chúng, đây sẽ không phải chuyện khó nữa. Đa số chúng sau

này sẽ trở thành chuyên gia trong rừng, nắm giữ đông đảo chuyên gia trong rừng như vậy, sau này phiên rừng này sẽ trở thành vương quốc của người, mà người sẽ là quốc vương của nó.

Lời nói của Kit tràn ngập hấp dẫn.

Trần Mộ vẫn không động tâm, Kit vẽ cho hắn một viễn cảnh vô cùng tươi đẹp, nhưng điều kiện tiên quyết của nó chính là hắn phải có thể dẫn đầu đám tiểu hài tử này sống sót.

Mình có thể không?

Trần Mộ âm thầm lắc đầu, hắn thấy mình không có năng lực đó.

Kit ho khan ngày càng nhiều, khuôn mặt hắn cũng ngày càng hồng lên. Trần Mộ thấy vậy kinh hồn bạt vía, còn bọn nhỏ đều ào ào đứng dậy, vẻ mặt khẩn trương nhìn về phía này.

Kit vất vả lắm mới ngừng ho, miễn cưỡng nói:

- Có vẻ ta sắp chết rồi, lão thiên đang giục đi ngay. Trần Mộ, giúp theo những đứa nhỏ này đi, nếu người gặp chuyện nguy hiểm thì tự chạy là được, dù sao người cũng không nợ...

Kit lại ho khan kịch liệt, Lí Độ Hồng ở bên cạnh cắn môi, hốc mắt đỏ bừng, khuôn mặt hắn nhăn nhó, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

Trần Mộ thở nhẹ một tiếng, khẽ đáp:

- Được rồi, bất quá ta chỉ có thể cố hết sức, không dám hứa điều gì.

Hắn đã thấy Kit như muốn chảy máu, khuôn mặt điển trai của Kit lúc này đã đỏ lựng.

Vài phút sau Kit ngừng ho, cảm kích nhìn Trần Mộ:

- Cảm ơn!

Nói xong hắn nhẹ nhàng xoa đầu Lí Độ Hồng:

- Tiểu quỷ, sau này nhớ phải nghe lời Tiểu Trần tiên sinh.

- Vâng!

Lí Độ Hồng đáp ứng một tiếng, mang theo tiếng khóc nặng nề, nó cắn môi đã sắp chảy máu, nước tràn trong khóe mắt, Alfonso ở bên cạnh nhịn hồng được lau nước mắt.

- Weah.

Kit đột nhiên ngẩng đầu.

Weah sưng sốt, hắn không nghĩ tới Kit lại dặn dò hắn.

- Người lại đây, ta có lời muốn nói.

Weah do dự một lát nhưng vẫn tiến tới trước mặt Kit.

- Người lại gần một chút nữa.

Weah ghé sát lỗ tai tới miệng Kit, Kit nhẹ giọng nói gì đó, Weah thần sắc kinh ngạc nhìn Trần Mộ, lập tức khẽ gật đầu.

Trần Mộ đương nhiên chú ý tới điều này, trong lòng không nhận được thăm suy xét Kit nói gì với Weah?

Kit lại gọi mấy thiếu niên tuổi hơi lớn tới bên cạnh mình, dặn dò tỉ mỉ. Trong trại đầy tiếng khóc, tất cả các thiếu niên không nhận được đều rơi nước mắt bi thương.

Giọng Kit càng lúc càng nhỏ, nhỏ tới mức không thể nghe thấy, hắn như ngủ thiếp đi, vô luận gọi thế nào cũng không có phản ứng gì.

Weah tiến tới, ngón tai đặt lên cạnh cổ của hắn, lắc đầu với Trần Mộ:

- Đã chết.

Kit được đem đi an táng, tinh thần của cả đội cũng đã đóng băng, Trần Mộ đối với tình huống như vậy cũng bó tay, không thể làm gì khác ngoài tạm thời hạ trại. Bọn họ lưu lại ký hiệu ven đường nhưng nhóm Collins không ai đuổi theo, theo suy đoán của Trần Mộ có lẽ bọn họ đã lành ít dữ nhiều.

Bất quá khiến Trần Mộ cảm thấy ngoài ý muốn là hắn tìm được vài cái Tập Thúc pháo loại nhỏ, lần trước gặp đàn kiến, bọn Collins chưa kịp lấy nó ra, mặc dù không biết mấy chiếc Tập Thúc pháo này sẽ có bao nhiêu tác dụng nhưng méo mó có hơn không, muỗi có nhỏ cũng là thịt.

Hắn tuyển mấy thiếu niên tuổi hơi lớn đến tập sử dụng mấy món vũ khí này.

Đội ngũ vẫn tiến về phía trước, chỉ là tốc độ đi tới chậm hơn rất nhiều. Bọn chúng dù sao cũng là trẻ con, phương diện thể lực chênh lệch tương đối lớn so với người trưởng thành. Bất quá những thiếu niên này quả vô cùng ưu tú, trong thời gian ngắn đã học xong cách sử dụng Tập Thúc pháo loại nhỏ, hơn nữa rất siêng năng tập luyện để đề cao độ chính xác.

Weah bị Trần Mộ phái đi làm trinh sát, trong đội ngũ chỉ có hắn thích hợp nhất với việc này. Vốn Trần Mộ còn lo Weah không chịu nghe lệnh mình, chẳng ngờ hắn rất phối hợp, bất kể Trần Mộ ra lệnh gì hắn đều chấp hành không do dự. Khiến cho Trần Mộ cảm thấy đau đầu là Weah ngày nào cũng khuyên hắn học tập kỹ năng của mình.

Làm người mạnh nhất cả đội, Weah được Trần Mộ lợi dụng trọn vẹn.

Weah cũng dùng biểu hiện để chứng minh hắn không hổ với danh hiệu là cao thủ đệ nhất trong thôn. Bọn họ thường xuyên gặp phải xác dã thú trên đường, hỏi Weah mới biết tất cả đều là hắn thuận tay giết chết khi đi trinh sát.

- Thu... Hu!

Tiếng rít kéo dài chợt vang lên.

Cả đội lập tức chấn chỉnh, các thiếu niên không nhịn được lộ vẻ hoảng sợ.

Trần Mộ cũng biến sắc, đây là thanh âm cảnh báo của Weah, hắn gặp phiền toái! Weah không giải quyết được, đây đúng là phiền toái rồi!

Trong lòng cười khổ không thôi, Trần Mộ lại nhanh chóng nhắm mắt lại. Liễm Tức pháp, hắn muốn lập tức tiến vào trạng thái Liễm Tức đáng chết kia.

165. Chương 165: Đại Trùng Tử

Đám thiếu niên lập tức hoảng loạn, nhưng biểu hiện đã khá hơn lần trước gặp đám kiến, bọn chúng cũng đã phát triển rất nhanh chóng. Cả đám vô thức tập trung lại một chỗ, như vậy có thể mang lại cảm giác an toàn hơn một chút. Trong đám người, Lí Độ Hồng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Mộ, hắn tin rằng Trần Mộ nhất định sẽ có cách. Mặc dù không rõ vì sao Trần Mộ lại nhắm mắt lại nhưng hắn nhớ rõ lần trước khi gặp phải Cao Túc Viên, Trần Mộ lúc đầu cũng nhắm mắt lại.

Tiên sinh nhất định đang nghĩ cách! Lí Độ Hồng khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trong lòng như có lửa.

Từ sau lần trước, Trần Mộ bắt đầu hạn chế sử dụng Liễm Tức pháp. Tác dụng phụ quá mãnh liệt làm hắn tin rằng nếu mình không hạn chế việc tiến vào trạng thái liễm tức thì có thể sẽ chết bởi chính Liễm Tức pháp. Hắn cảm giác mình đang giao dịch với ma quỷ, dùng chính sinh mệnh để đổi lấy lực lượng cường đại từ chúng.

Đây không thể nghi ngờ là giao dịch thua thiệt nhất, song mỗi khi nguy hiểm tới hắn lại phát hiện bản thân mình chẳng có cách nào khác.

Đời người thật đúng là bất đắc dĩ.

Trần Mộ mở to mắt, từ trên mặt đất bắn đi, tiến vào trong rừng.

Tiên sinh ra tay rồi! Lí Độ HỒNG nắm chặt đôi tay, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ kích động khó có thể che giấu.

Bọn nhỏ khác lần đầu thấy Trần Mộ ra tay chỉ há hốc mồm kinh ngạc nhìn hấn phóng đi vừa đẹp vừa mạnh mẽ. Lúc này cả nhóm vốn kinh hãi rối loạn lại lập tức im lặng tới cực độ.

Yên tĩnh được năm giây, cả nhóm lại lập tức ồn ào.

- Trời ạ! Tiểu Trần tiên sinh quả nhiên là cao thủ!
- Trình lão tiên sinh nói qua, phi hành cái gì đó, Tiểu Trần tiên sinh cũng rất lợi hại!
- Thật quá đẹp! Ta cũng muốn bay như vậy!

...

Lí Độ Hồng khinh bỉ nhìn đám trẻ đang lú lú đầy cuồng nhiệt này, hấn đã quên ngày đó chính mình cũng từng bá cuồng nhiệt ra sao. Trần Mộ đột nhiên ra tay khiến chúng rung động, đánh tan sự sợ hãi trong lòng.

Lí Độ Hồng nhìn tới mức xuất thần về phía rừng cây, cả đời này hấn cũng không thể quên được cặp mắt của tiên sinh. Mặc dù ngày thường tiên sinh rất dễ nói chuyện, khiêm tốn ôn hòa, nhưng hấn biết phía sau vẻ ôn hòa đó cất giấu một đôi mắt lạnh như băng, như tử thần.

Tốc độ của Trần Mộ rất nhanh, Đại Nê Thu giúp hấn dễ dàng xuyên qua rừng cây, trạng thái liễm tức khiến hấn nhanh chóng đoán được vị trí của Weah. Nếu có cao thủ quan sát cẩn thận cảnh tượng này nhất định sẽ giật mình phát hiện, lộ tuyến Trần Mộ đi tới là do vô số đoạn thẳng tắp nhỏ tạo thành, những đoạn thẳng ngắn rồi đổi hướng này không thể nghi ngờ là cách làm tốt nhất.

Cái này phải cần năng lực tính toán tới mức nào!

Trần Mộ đã phát hiện Weah.

Weah thần sắc tỉnh táo, đang giằng co với một con côn trùng to lớn toàn thân bọc giáp xác. Trần Mộ lần đầu tiên thấy một con côn trùng lớn như thế. Nó cao chừng hai thước, cả thân thể được bọc trong giáp xác màu đen bóng. Vừa nhìn đã biết vô cùng cứng rắn. Sáu cái chân dài chống đỡ thân thể, di chuyển vô cùng nhanh nhẹn, nhẹ nhàng. Phía thân trước là hai liềm đao đen bóng, mặt trên có gai lớn cỡ ngón cái, bén nhọn khiến người ta lạnh cả người. Đôi mắt nhỏ màu lục của nó trợn trừng nhìn Weah, hung hãn vô cùng.

Vừa nhìn thấy con côn trùng này Trần Mộ đã cảm thấy khó giải quyết. Toàn thân nó được bao bọc trong lớp giáp cứng, hơn nữa tốc độ di chuyển cũng rất nhanh, nó cũng không ngốc. Đôi bàn tay trần của Weah trước mặt nó tựa như một đứa trẻ yếu đuối vậy.

Trần Mộ cuối cùng cũng thấy Weah chiến đấu ra sao.

Weah đột nhiên phóng về phía con côn trùng lớn, động tác cực nhanh, ngay cả Trần Mộ đang trong trạng thái liễm tức cũng khó nắm bắt được. Gần như là tiềm thức, trong đầu Trần Mộ hiện lên một loạt số liệu, hấn cũng lập tức phán đoán, cho dù mình trong trạng thái liễm tức đối mặt với Weah nhất định sẽ thua! Tốc độ phản ứng của mình kém đối phương quá xa.

Con côn trùng lớn hiển nhiên có phần kiên kỵ, hai lưỡi liềm đao tạo thành hai đạo hàn quang nghênh đón Weah đang vọt tới.

Vượt qua tốc độ phản ứng của mình! Trần Mộ lại một lần nữa cho ra kết luận khiến người khác tức giận. Nếu như đối mặt với con côn trùng lớn này, ngoại trừ việc chạy trốn, hấn không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Hay là lơ lửng trong không trung, dùng Thoát Vĩ Toa công kích, đây là một chiến thuật đáng để thử.

Trong trạng thái liễm tức, Trần Mộ không sầu không vui, tỉnh táo bàng quan, trong đầu nhanh chóng phân tích.

Weah đột nhiên cúi xuống, cả người như dán vào mặt đất, lướt qua hai đạo hàn quang khiến người khác khiếp sợ chui xuống dưới bụng con côn trùng.

- Âm!!!

Một tiếng đập nặng nề vang lên trong rừng cây, màng tai Trần Mộ đau nhức, suýt nữa rơi từ trên không trung xuống.

Con côn trùng lớn bị Weah đập bay lên không trung.

Một cước vừa rồi của Weah nhanh như tia chớp, Trần Mộ chỉ kịp nhìn thấy một đạo tàn ảnh. Trong trạng thái liễm tức mà cả động tác của đối phương cũng không thấy rõ. Một cước này của Weah lực lượng cực lớn, con côn trùng khổng lồ như vậy mà bị đá bay lên cao tám thước.

Weah lui về phía sau đợi nó rơi xuống.

Chỉ thấy Weah hoàn toàn hóa thành một hư ảnh, xoay quanh thân thể con côn trùng, tấn công vô cùng điên cuồng. Âm thanh “bang bang” vang lên không dứt. Theo một tiếng âm thật lớn, con côn trùng cao tới hai thước nặng nề bay ra ngoài.

Phương thức công kích mạnh mẽ như thế Trần Mộ lần đầu tiên được chứng kiến. Trạng thái liễm tức đương nhiên sẽ không sợ hãi nhưng trong não sinh ra một loạt số liệu, như một loạt ký tự màu sắc, bắt mắt vô cùng.

Mình không cách nào theo kịp tiết tấu công kích của đối phương! Xác suất thắng nhỏ hơn 8%.

Phán đoán đầu tiên này, toàn bộ số liệu lại một lần nữa làm Trần Mộ kinh ngạc. Ánh mắt hắn vẫn hờ hững, nhưng trong lòng lại xuất hiện một chút ba động hiếm thấy.

Con côn trùng lớn này sức sống kiên cường vô cùng, chịu công kích như cuồng phong bão vũ của Weah mà lại hoàn hảo không tổn hao gì. Lão đảo đứng lên, ánh mắt hơi suy yếu nhưng hai con mắt vẫn hung ác nhìn chằm chằm vào Weah.

Một người một trùng lại khôi phục giằng co, giao phong vừa rồi nhanh như chớp khiến người ta không thể nhìn kịp, tất cả chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Weah vẫn không thay đổi nhưng từ lồng ngực hắn liên tục nhấp nhô có thể thấy động tác vừa rồi của hắn cũng không phải chuyện nhẹ nhàng.

- Người có biện pháp gì không?

Weah đột nhiên mở miệng, hắn đã sớm phát hiện Trần Mộ.

Trần Mộ không nói gì mà trực tiếp bắn ra ba phát Thoát Vĩ Toa.

Ba phát liên tục, tiếng rít kỳ dị vang lên, bắn nhanh về phía con côn trùng.

Con côn trùng cả kinh, đôi chân nhanh chóng di động, muốn nhanh chóng thoát khỏi Thoát Vĩ Toa đang từ trên trời bắn xuống. Nhưng tốc độ Thoát Vĩ Toa vượt qua mức nó có thể tưởng tượng, nó chỉ có thể di chuyển một bước nhỏ.

- Ba ba ba!

Ba đạo Thoát Vĩ Toa nhanh chóng đánh trúng lớp giáp xác, tóe lên một loạt ánh lửa.

Sắc mặt Trần Mộ không hề thay đổi nhìn con côn trùng lớn này, vừa rồi hắn vốn định tập trung tấn công con mắt nó không ngờ tốc độ nó hơn xa hắn tưởng tượng. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải sinh vật có khả năng thoát được Thoát Vĩ Toa. Sinh vật trong rừng quả nhiên lợi hại! Tùy tiện kiếm một con côn trùng cũng khó đánh như vậy.

Ba đạo Thoát vĩ Toa không lưu lại một chút dấu vết gì trên lớp giáp xác của con côn trùng. Nếu không phải ở trạng thái Liễm Tức, sắc mặt hắn nhất định đại biến, nhưng hiện tại hắn vẫn hờ hững như không. Lúc này hắn cũng chẳng có biện pháp gì tốt, Thoát Vĩ Toa đã là thủ đoạn công kích lợi hại nhất của hắn, mà Tam Liên phát cũng là cực hạn mà hắn có thể làm được.

Weah cũng lúng túng, con côn trùng này có giáp quá cứng, công kích của hắn chẳng có tác dụng gì. Hắn chỉ không nghĩ tới ngay cả Trần Mộ công kích cũng không có hiệu quả.

Hai người liên thủ lần đầu đã gặp phải khốn cảnh.

Hai người bó tay nhưng con côn trùng vẫn không có ý bỏ qua hai người. Trần Mộ lơ lửng trong không trung nên nó không có biện pháp nhưng Weah lại ở trước mắt nó. Đôi mắt xanh biếc trợn trừng, nó đặng đặng sát khí đánh về phía Weah. Tốc độ của nó cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt hắn, hai lưỡi hái hóa thành hai hư ảnh quét về phía Weah.

Weah nhẹ nhàng tránh, nhưng cây gỗ phía sau hắn lại gặp nạn. “Bực!!!” Một tiếng, chỉ để lại cái gốc bóng loáng.

Con côn trùng không có ý định từ bỏ, tiếp tục đuổi giết Weah. Hai cặp lưỡi hái ở chân trước của nó đúng là hai kiện hung khí, có thể dễ dàng đem nham thạch chém làm hai nửa, nhưng dù vậy nó vẫn không thể chạm tới một góc áo của Weah. Weah vô cùng thông dong né tránh. Hắn lúc này không có cách gì, chỉ dứt khoát né tránh, tiết kiệm thể lực.

Cảnh tượng đó có thể nói vô cùng kinh tâm động phách, phảng phất Weah lúc nào cũng có thể mất mạng dưới lưỡi hái của con côn trùng.

Trần Mộ trên không trung vẫn không hề dung động, hờ hững nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt. Não của hắn dùng tốc độ kinh người vận chuyển, từng động tác của con côn trùng đều bị hắn nắm bắt chuẩn xác, được đại não tập trung phân tích.

Con côn trùng này bảo vệ đôi mắt rất chu đáo, hai cái lưỡi hái kia như hai tấm chắn cẩn thận che phía trước, hơi chút không ổn sẽ lập tức bảo vệ đôi mắt của mình.

Từ lúc bắt đầu tới giờ tất cả tràng cảnh không ngừng hiện lên trong đầu Trần Mộ, từng hình ảnh đều được phân giải thành vô số chi tiết, mỗi chi tiết lại được tập hợp trong đầu hắn tạo thành một mô hình mới hoàn chỉnh.

Hai mươi giây sau rốt cuộc Trần Mộ cũng tìm được nhược điểm của con côn trùng.

Hắn chỉ còn ba mươi giây.

166. Chương 166: Đề Nghị Của Trần Mộ

Không có do dự, hắn hất tay lên đó là một đạo Thoát Vĩ Toa!

Tiếng huýt gió kì quái của Thoát Vĩ Toa lại một lần nữa xuất hiện, đại trùng tử hơi kinh hãi, thân thể lập tức rút lui về phía sau, cơ mẫn lạ thường.

Trần Mộ quan sát phương thức hoạt động của nó đến gần hai phút, trong hai phút ngắn ngủn này, Trần Mộ phân tích hàng loạt số liệu. Hắn cũng không hiểu được Liễm Tức pháp đến cùng là cái nguyên lý gì, nhưng mỗi khi hắn tiến vào trạng thái liễm tức, hắn đều rất tự nhiên có được loại năng lực tính toán kinh khủng này.

Xác suất đánh trúng mục tiêu 55%!

- Phốc!!!

Thoát Vĩ Toa quẹt các đốt một chân của đại trùng tử, lao xuống dưới đất, trên mặt đất lưu lại một lỗ nhỏ bằng ngón tay.

Về mặt Trần Mộ không có bất cứ thay đổi gì, như là chuyện bình thường. Tuy nhiên, không đánh trúng, cũng là chuyện rất chính xác. Trong tích tắc bắn ra, trong đầu Trần Mộ liền tự động hiện ra xác suất một kích đánh trúng mục tiêu. Xác suất 55% cũng không thể coi là cao, không khác nào biết có một nửa cơ hội bắn trật. Đây là chuyện không có cách nào, hai phút quan sát, có thể làm tình trạng này đã là cực hạn của hắn.

Bất quá số liệu này đã làm hắn rất hài lòng. 55%, nói cách khác, nếu như không hiện ra tình huống vận may đặc biệt kém, hắn phóng ra mười miếng Thoát Vĩ Toa, sẽ có năm miếng trúng mục tiêu.

Nhưng trên thực tế, xác suất hắn thành công so với số liệu này còn cao hơn, bởi vì nơi này còn có một người.

Weah! Ý thức chiến đấu của hắn xuất sắc, cơ hồ khi nhìn thấy Trần Mộ phóng ra Thoát Vĩ Toa đánh trúng các đốt một chân của đại trùng tử, hắn liền phán đoán xuất ra mục tiêu công kích của Trần Mộ. Hắn cũng không rõ ràng Trần Mộ là làm thế nào phán đoán được nhược điểm này của đại trùng tử, nhưng điều này cũng không phương ngại đến tín nhiệm của hắn đối với năng lực của Trần Mộ.

Cơ hồ đồng thời, hắn lao đến!

Nếu so sánh, Weah lao đến giống như lời đình, cho dù giữa không trung Trần Mộ cũng có thể cảm thấy luồng sát khí thoát nhiên mà phát.

Bình thường Weah mặc dù làm cho người ta cảm giác trầm mặc ít nói nhưng lại chỉ là tựa như nham thạch, không động tâm vì ngoại vật. Mà giờ phút này, khi sát khí của hắn không chút nào che giấu triển lộ ra, thanh thế cực kỳ làm cho người ta sợ hãi! Giữa không trung Trần Mộ rõ ràng trông thấy đại trùng tử xanh mướt trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ. Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy nhiệt độ không khí chung quanh chợt hạ xuống.

Đáng tiếc, Trần Mộ đối với cái gọi là sát khí cũng không có khái niệm nhiều lắm, không cách nào số liệu hóa nó. Hắn chỉ biết Weah chợt toát ra sát khí rất mạnh. Hắn cũng không bị sát khí của Weah chấn nhiếp, ngược lại hắn liền hành động!

Đó là một thời cơ cực diệu!

Trong tích tắc ra tay, hắn phán đoán được một kích này xác suất đánh trúng đại trùng tử đạt tới 82% trở lên.

Xong đánh trúng đại trùng tử trước không phải Thoát Vĩ Toa của Trần Mộ mà là Weah.

Weah tựa như con báo, trong phút chốc xuất hiện dưới bụng đại trùng tử, chân trái quỳ xuống, đùi phải tựa như búa vung mạnh, hung hăng bổ vào các đốt một chân của đại trùng tử.

- Răng rắc!

Đại trùng tử kêu thảm thiết một tiếng, thân thể chợt nghiêng, nhất thời mất đi thăng bằng. Không đợi nó một lần nữa ổn định trọng tâm, Thoát Vĩ Toa của Trần Mộ liền phóng tới, chuẩn xác đánh trúng các đốt chân khác của nó.

Đại trùng tử có sáu chiếc chân dài, giống như chân nhện được phóng đại. Các đốt của nó có thể cực linh hoạt chuyển động các phương hướng, như vậy có thể di động cực kỳ linh hoạt, nhưng điều này cũng là nhược điểm của nó. Không giống với các bộ vị khác của thân thể nó có vỏ dày cứng rắn bảo vệ, các đốt linh hoạt nhưng lại trở thành một trong những chỗ yếu kém nhất trên người chúng. Sinh vật bình thường tự nhiên không có cách nào gây khó dễ được nó, nhưng tại hiện giờ tại nó hai người trước mặt, toàn là kẻ không tầm thường.

Lực xuyên thấu của Thoát Vĩ Toa ở một khắc này thể hiện rất hoàn mỹ, nửa đoạn chân nhỏ của đại trùng tử tựa như cành cây khô, bị lực xung kích thật lớn đánh ra thật xa.

Hoàn toàn mất đi trọng tâm, đại trùng tử rên rỉ một tiếng, ầm ầm ngã xuống đất.

Vô luận là Weah hay là Trần Mộ, đối này con côn trùng này cũng không có nửa điểm buông lỏng. Động tác của hai người không có bởi vì đại trùng tử bị thương mà trở nên chậm lại, trái lại tần suất công kích của hai người càng nhanh hơn!

Nháy mắt công phu, sáu chân của đại trùng tử, đều bị hai người đánh gãy! Xem tần suất công kích liền có thể nhìn ra chênh lệch của hai người, trong sáu chân có bốn chân bị Weah cắt đứt. Đại trùng tử thống khổ vạ phần quay cuồng trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết thê lương không dứt bên tai.

Sau khi hai phát Thoát Vĩ Toa của Trần Mộ chui vào mắt của đại trùng tử, tiếng kêu thảm thiết mới dừng lại.

Không đợi hắn tới đến kiểm tra thắng lợi quả thật, đột nhiên một cảm giác thoát lực truyền đến, Trần Mộ lão đảo đáp xuống mặt đất. Chân mới vừa tiếp xúc mặt đất, cảm giác nôn mửa mãnh liệt từ trong lồng ngực bốc lên, cơ hồ vô ý thức, Trần Mộ ngồi xổm trên mặt đất nôn mửa dữ dội.

Weah lặng lẽ đứng ở bên cạnh Trần Mộ, nhìn hắn nôn mưa.

Nôn mưa liên tục mười phút, Trần Mộ mới cảm thấy tốt hơn một chút. Cũng không nghĩ đến Weah đột nhiên sâu kín mở miệng:

- Như vậy rất nguy hiểm.

Phán đoán Weah thường thường cực kỳ chuẩn xác.

Trần Mộ cười khở đứng lên, bắt đầu dĩ giang tay:

- Ta cũng không có biện pháp khác.

- Tại sao không học bản lãnh của ta?

Weah đối vấn đề này vẫn cực kỳ khó hiểu.

Trần Mộ suy nghĩ một chút, chăm chú trả lời:

- Ta là một vị chế tậ sư.

- Mặc kệ ngươi là cái gì, trước ngươi phải sống sót.

Weah không chút khách sáo nói.

Trần Mộ im lặng, ở này phiến rừng cây, dựa vào trình độ tập tu nửa mùa của mình, muốn sống sót, thành công có thể không nhiều lắm! Nhưng tâm tư của hắn rốt cuộc vẫn ở trên tấm tậ phiến thần bí, mặc dù lúc này hắn không có thời gian nghiên cứu, nhưng hắn đối với tấm tậ phiến thần bí vẫn như cũ tràn ngập chờ mong. Hắn chưa từng liên hệ mình với phiến rừng này, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ sống ở đây, mặc dù hắn ở trong thôn rất thoải mái.

Trong cuộc sống của hắn, có toa xe, có tậ ảnh, có các loại, các dạng tậ phiến mới làm cho hắn chính thức cảm thấy hứng thú gì đó. Mà không phải là phiến rừng cây um tùm, cùng bay liệng với dã thú.

Nên khi Weah hy vọng Trần Mộ có thể theo hắn học tập kỹ năng, luôn luôn bị hắn cự tuyệt. Tất nhiên, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, Trần Mộ cảm giác được Liễm Túc pháp đã có thể đủ trình độ chắc chắn bảo đảm an toàn cho hắn. Từ ý nào đó mà nói, Trần Mộ cũng không thích bạo lực, hắn đối với lực lượng khao khát không bằng Bá Vấn cùng Trình Anh. Mà Liễm Túc pháp mang đến cho hắn lực lượng đã cực kỳ thỏa mãn. Có thể đánh ngang tay với Bá Vấn, hắn còn có cái gì chưa đủ?

Liễm Túc pháp có rất nhiều nhược điểm, khởi động chậm, tác dụng phụ mãnh liệt, thời gian ngắn v.v... Nhưng Trần Mộ vẫn cảm giác được mình chỉ là một người bình thường, làm sao có nhiều nguy hiểm như vậy? Có thể cho bây giờ hắn không nghĩ tới đi làm một vị tập tu chuyên nghiệp. Hy vọng trong cuộc sống của hắn là trong phòng thí nghiệm, im lặng nghiên cứu tậ phiến, hoặc là ở một công ty tậ phiến tìm một phần công việc bình thường.

Bây giờ hắn đích xác đã gặp một ít vấn đề, song hắn vẫn cho rằng điều này chỉ là tạm thời, cũng không đối với lý tưởng trong cuộc sống sau này của hắn tạo thành ảnh hưởng rõ rệt.

Đây là một ít lý tưởng cuối cùng trong lòng hắn.

Nói chính xác, hắn đối với lực lượng đã có cảnh giác. Tựa như tấm tậ phiến thần bí hắn chiếm được trước kia, lực lượng cùng tri thức không thể tưởng tượng được, nhưng hắn lại đồng dạng mất đi rất nhiều thứ hắn quan tâm. Bản thân nhận thức như vậy làm cho Trần Mộ đối với lực lượng cường đại khác, có tâm đề phòng rất mãnh liệt.

“Sau khi bản thân từ Weah đạt được lực lượng cường đại, chính mình chỉ có chút lý tưởng này, có phải đã bị bóp nghẹt tan thành mây khói hay không?”

Cho nên Trần Mộ vẫn kiên trì cự tuyệt đề nghị của Weah. Có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình là được, có được lực lượng cường đại như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Ánh mắt cổ chấp của Weah không biết có phải do trầm mặc làm cho áp lực đối với Trần Mộ trở nên lớn hơn. Trần Mộ không nhìn được lần nữa cười khở:

- Có lẽ người hân là truyền thụ cho những đứa bé này, bọn họ muốn lực lượng.

- Thân thể của bọn họ không được.

Weah lắc đầu, chối bỏ đề nghị của Trần Mộ.

- Người có thể dạy bọn hân đơn giản một ít, ta cũng có thể đem diệu thể dạy cho bọn chúng, người đã nói nó có thể thay đổi thể chất con người.

Chúng kiến về mặt Weah trầm mặc, Trần Mộ đột nhiên linh cơ vừa động. Hân nhìn thẳng ánh mắt Weah, rất chăm chú nói:

- Nếu như bọn họ đều học không được, ta dựa vào cái gì mà có thể học được chứ? Thân thể tổ chất? Bọn họ sau khi luyện tập bài thể dục, thân thể tổ chất so với ta càng xuất sắc.

Thấy Weah có dấu hiệu bị rung động, Trần Mộ vội vàng thừa dịp sẵn tới:

- Nếu như người khiến cho bọn họ đều học được, chứng minh kỹ năng của người có thể học, đến lúc đó người sẽ dạy ta, ta khẳng định học. Bất quá trước đó, ta sẽ không học.

- Được!

Weah đáp ứng cực kỳ dứt khoát.

Trần Mộ rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, mỗi ngày bị Weah quẩn quít lấy cũng là chuyện làm người khác rất đau đầu.

Tất cả đều học được, vừa nghĩ đến hơn hai nghìn tiểu hài tử, trong lòng Trần Mộ muốn cười. A, trong cay đắng tìm được ngọt ngào, cũng là chuyện không tồi a.

Ánh mắt Trần Mộ rơi vào trên thân đại trùng tử, con sâu này đã chết, thi thể cứng ngắc.

- Đây là thứ gì?

Trần Mộ tò mò hỏi, con sâu này quả thực quá mạnh mẽ, nếu như không phải tìm được chỗ yếu hại của nó, ngay cả Weah đều không thể nào xuống tay.

- Không biết, hỏi Alfonso, hân biết.

Weah dùng một tay, về mặt thoải mái kéo đại trùng tử, hai chân Trần Mộ như nhũn ra theo sát ở phía sau.

Hai người mới vừa vừa tiến vào tầm nhìn của bọn nhỏ, nơi đóng quân đột nhiên bộc phát một trận tiếng hoan hô!

167. Chương 167: Chuyện Tốt, Chuyện Xấu.

Quả nhiên Weah dạy cho bọn trẻ nhỏ kỹ xảo của hân, điều này làm cho Trần Mộ mừng rỡ. Theo ý hân, kỹ xảo nguyên thủy này có uy lực vô cùng kinh người. Trần Mộ vẫn cảm thấy kỹ xảo của Weah rất thích hợp với bọn nhỏ trong thôn. Chúng thông minh, tổ chất thân thể xuất sắc, tính tình kiên nhẫn, không sợ đau, không sợ khổ, quả thực là đệ tử hoàn mỹ. Nhưng cho tới bây giờ Weah không nghĩ tới chuyện đem kỹ xảo của mình truyền thụ cho bọn trẻ này, hết lần này tới lần khác lại nhìn trúng Trần Mộ, một người đến từ bên ngoài.

Weah và thôn dân cũng không ăn ý với nhau chỉ ở điểm này. Trần Mộ đã sớm phát hiện, trừ tộc trưởng cùng Lí Độ Hồng là ánh mắt Weah trở nên hòa hoãn đôi chút, đối với những người trong thôn còn lại, hân chưa từng có sắc mặt tốt. Mà đám thôn dân đối với Weah có càng nhiều sự sợ hãi, không phải tôn kính, thậm chí trong mắt thôn dân vẫn thường mang theo vài tia địch ý, điều này làm cho Trần Mộ có chút khó hiểu.

Đến bây giờ Weah vẫn không trả lời vấn đề lúc trước, Trần Mộ đoán chừng hân sẽ không trả lời. Nhưng làm cho Trần Mộ hơi yên tâm là tâm tình của thôn dân cũng không có ảnh hưởng lắm tới đám tiểu hài tử. Đám tiểu hài tử này đã trải qua khảo nghiệm sinh tử, đã sùng bái lực lượng tới cực hạn. Mà Weah chính là

đại biểu điển hình của lực lượng cường đại, cũng đủ khả năng trở thành một trong những thần tượng mới, một vị khác còn lại chính là đồng chí Trần Mộ của chúng ta.

Con trùng tử nọ mang đến cho Trần Mộ không ít vui mừng lẫn sợ hãi. Ô Cương Liêm Dao trùng, trong rừng cây loại trùng tử này là một trong vài loại làm người khác nghe tới biến sắc. Vỏ nó vô cùng cứng rắn, di động mau lẹ. Nó là dao khách trời sinh, chân trước là cặp lưỡi hái mạnh mẽ, lại thêm kỹ xảo săn mồi cao siêu, làm nó tung hoành trong rừng cây không cổ kị gì.

Nhận ra Ô Cương Liêm Dao trùng không phải là Alfonso mà là Lí Độ Hồng. Điều này làm cho Trần Mộ thoáng kinh ngạc một phen. Lập tức con Ô Cương Liêm Dao trùng bị cắt rời, vỏ của nó ngăn cản được cả Thoát Vĩ Toa, không thể nghĩ ngờ là tài liệu rất tốt. Hiện tại đám tiểu hài tử này đều là tay không, bất cứ thứ gì có thể làm vũ khí đều được bọn họ dùng để vũ trang cho chính mình.

Alfonso nhìn cái vỏ mà thèm không thôi, đáng tiếc lúc này trên người hắn không có công cụ, không có cách nào tiến hành gia công xử lý. Hắn chỉ mang theo một bộ công cụ mini, công năng của nó có hạn. Nó chỉ có thể hoàn thành lấy ra dưới 5kg kim loại, có thể sản xuất ra linh kiện kim loại đường kính không quá 10mm. Nhưng bộ công cụ mini này lại có thể trợ giúp Alfonso thành lập một cái phòng thí nghiệm bằng kim loại trong thời gian ngắn nhất. Bộ trang bị này vẫn bao gồm một ít thiết bị dò xét, có thể trợ giúp bọn họ tìm được chút quặng được chôn hơi nông dưới đất.

Liêm Tức pháp lần này mang đến cho Trần Mộ hậu quả trực tiếp là liên tục trong ba ngày cả người hắn đều bủn rủn vô lực.

Nhưng bọn họ không có thời gian nghỉ ngơi. Đối với bọn họ mà nói, thời gian chính là tính mạng! Vật tư của bọn họ đã không còn nhiều lắm, nếu như trong thời gian nửa tháng không thoát ra khỏi khu vực có đám giao vân dị thường, tiền đồ của bọn họ sẽ trở nên bi thảm. Hơn hai nghìn người, muốn dựa vào săn thú để sống trong rừng cây là chuyện khó có khả năng. Hơn nữa, đội ngũ của bọn họ cũng không có đủ thợ săn.

Chỉnh đốn đội ngũ, gian khổ dị thường đi tiếp, nhưng đám hài tử này lại biểu hiện ra kỷ luật cùng tính kiên nhẫn cực kỳ xuất sắc làm cho Trần Mộ cũng dung động.

Đi về phía trước giờ đã là ngày thứ hai mươi hai, bọn họ đã thành công rời xa khu vực giao vân bất ổn. Đơn vị đội ngũ này nhìn qua vô cùng thâm trầm, mỗi người cơ hồ đều trở thành tượng đất, trên người họ dính đầy bùn và lá cây thối rữa, quần áo tổn hại đến mức không chịu nổi.

Ô Cương Liêm Dao trùng là chướng ngại cuối cùng bọn hắn gặp phải, trên quãng đường sau đó bọn họ không có gặp phải dã thú lợi hại nào khác. Theo như giải thích của Lí Độ Hồng thì mùi của Ô Cương Liêm Dao trùng sẽ làm rất nhiều dã thú hung mãnh phải tránh xa. Lúc này Trần Mộ mới hiểu, đại trùng tử lần trước hắn cùng Weah đối phó đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.

- Chúng ta ước chừng còn phải đi bao lâu?

Lí Độ Hồng hỏi Alfonso.

Da tay Alfonso bị phơi nắng đến ngăm đen, thay đổi hình tượng gầy yếu khi xưa. Đội ngũ đã thoát ly khu vực giao vân bất ổn, chuyện này làm cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hiện nay mọi người gặp phải một vấn đề khác, đó là bọn họ phải chọn một nơi tạm cư.

Alfonso lắc đầu:

- Ta cũng không biết

Nói xong hắn xoa xoa đầu Lí Độ Hồng, không biết nghĩ đến chuyện gì, thở dài một tiếng.

Lựa chọn một nơi tạm cư như thế nào cũng không phải là một chuyện đơn giản, nó phải gần chỗ có nguồn nước, dễ thủ khó công, như vậy có thể phòng ngừa tập kích của dã thú, đối với giai đoạn hiện tại của bọn họ mà nói, điểm ấy càng quan trọng hơn nữa. Nhiệm vụ lựa chọn nơi đóng quân được Trần Mộ giao cho Alfonso, mặc dù hắn cũng chỉ ngang với Alfonso, nhưng trong cả đội ngũ, không thể nghĩ ngờ hắn là người có quyền lên tiếng nhất.

Ngoài hắn ra, Mog, Donche cùng Jersey đều 16 tuổi, bọn chúng là ba người lớn tuổi nhất trong đám thiếu niên, cũng đã qua tiếp nhận đầy đủ huấn luyện chiến sĩ.

Ở trong thôn, ba người bọn họ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, có tên gọi là thiếu niên thiên tài. Bọn họ giúp đỡ Alfonso lựa chọn nơi đóng quân, chủ yếu phụ trách vấn đề an toàn.

Bởi vì vẫn không tìm được nơi thích hợp đóng quân tạm thời, mọi người không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi về phía trước.

Mãi cho đến ngày thứ hai mươi bốn, rốt cuộc bọn họ cũng tìm được một chỗ đóng quân tạm thời thích hợp. Ba mặt nơi đóng quân có vách núi vây quanh, vách núi mấy ngàn thước trở thành lá chắn thiên nhiên. Mà ngay sát tận cùng vách núi có một đầm nước, đầm nước liên thông với dòng sông ngầm dưới lòng đất. Chỗ đóng quân này không thể nghi ngờ là nơi thích hợp với đám thiếu niên tạm thời không có lực chiến đấu.

Đã quyết định được chỗ đóng quân mới, tất cả mọi người đều không nhận được hoan hô, đám thiếu niên này rốt cuộc đã thấy được hy vọng.

Trong khi chờ Trần Mộ mang theo mọi người đi vào sơn cốc, Weah đã đem tất cả các dã thú thân thể hơi lớn một chút, có thể nhìn thấy bên trong đuổi hết. Đến khi hẳn xác định trong sơn cốc hoàn toàn an toàn mới cho đám thiếu niên tiến vào.

Một nơi đóng quân mới, cũng có nghĩa là bắt đầu một việc mới. Vào lúc này, trên mặt bọn nhỏ đều lộ ra vẻ tươi cười sang lạn, bọn chúng không kể tuổi tác lớn nhỏ, đều bắt đầu tự giác làm sạch cỏ dại trong sơn cốc.

Hàng rào rất nhanh được làm xong, cành cây tươi được vót nhọn, xếp thành hàng, phong toả miệng sơn cốc. Cả công trình đều do một mình Weah hoàn thành, trong mắt bọn nhỏ, Weah chính là một người máy.

Trần Mộ cũng có khi không nhận được nghĩ rằng người này có lẽ là người máy thật.

Công việc của Alfonso cũng lu bù lên, hẳn chỉ huy một đám tiểu hài tử đào quặng sắt. Quặng sắt ở nơi này cách mặt đất rất nông, có thể dễ dàng đào lên, nhưng đối với bọn nhỏ chỉ có công cụ đơn sơ nhất mà nói, đây cũng là việc vô cùng gian khổ. Lí Độ Hồng không rên một tiếng, vùi đầu cố hết sức đào trong đám trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị mồ hôi dính đầy.

Lí Độ Hồng thân phận tôn quý, hẳn là cháu của tộc trưởng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất có thể sau này sẽ là tộc trưởng. Cái thân phận này làm cho các đứa trẻ khác có một chút sợ hãi hẳn từ trong thâm tâm, hơn nữa trong thời gian này hẳn biểu hiện ra ngoài trấn định cùng lão luyện, làm cho hẳn nhanh chóng lập nên uy tín trong đám thiếu niên.

Đột nhiên, Weah đang ở miệng sơn cốc ngừng làm việc, hẳn lộ ra vẻ mặt cảnh giác. Trần Mộ phát hiện ra Weah khác thường trước tiên, hẳn ngừng công việc, quay sang mấy thiếu niên phía sau làm một dấu hiệu thủ thế đề phòng.

Ánh mắt mấy thiếu niên phía sau biến đổi, nhanh chân chạy thẳng về sau:

- Đề phòng! Toàn bộ đề phòng! Đội pháo chuẩn bị!"

Đội pháo theo như lời của hẳn, thực ra chỉ có vài Tập Thúc pháo cỡ nhỏ. Mọi người lập tức chạy vào sâu trong sơn cốc, mà đám thiếu niên điều khiển mấy Tập Thúc pháo đã đem bó pháo chuẩn bị tốt, sẵn sàng phóng ra.

Khi Trần Mộ quay sang một lần nữa, đã không thấy bóng dáng Weah ở miệng sơn cốc.

Đến khi Weah xuất hiện lần nữa, hẳn mang theo một đám đông người đằng sau. Đoàn người này khoảng hơn hai trăm người, người cầm đầu Trần Mộ nhìn vô cùng quen mắt, chính là Bá Vấn. Những người này đều là người trong thôn, Trình Anh cũng ở trong đó, nhìn bọn họ chật vật không chịu nổi. Bọn nhỏ trong sơn cốc nhìn thấy thân nhân ở bên ngoài, liền lao vọt tới.

Gặp lại thân nhân tất nhiên là vui mừng, nhưng cũng làm cho trong sơn cốc vang lên tiếng khóc, vô luận là già trẻ nam nữ, tất cả đều khóc, ngay cả Trình Anh cũng không người lau nước mắt.

- Mọi người trước hết vào sơn cốc, chuyện kể sau.

Bá Vấn cao giọng nói.

Nhìn trong thái độ đám thôn dân phục tùng, Trần Mộ nhận ra Bá Vần đã trở thành thủ lĩnh của hơn hai trăm người. Bá Vần cười nhẹ nhìn Trần Mộ, làm cho hắn cảm giác rất không thoải mái. Lấy năng lực của Bá Vần, trở thành thủ lĩnh của nhóm người, Trần Mộ thấy cũng là chuyện bình thường. Trần Mộ thật sự không thấy hứng thú với chức thủ lĩnh, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, nếu làm cho Bá Vần trở thành thủ lĩnh nơi đóng quân, không nghi ngờ là tình trạng của chính mình sẽ trở nên bất lợi.

Trần Mộ phát hiện, hai trăm người này tất cả đều là chiến sĩ! Lấy tính cách của Bá Vần, cũng quyết sẽ không thể không gây trở ngại cho mình. Có hai trăm chiến sĩ gia nhập, đối với cả nơi đóng quân mà nói không thể nghi ngờ là một chuyện tốt đẹp.

Nhưng là đối với Trần Mộ mà nói, đây lại không phải là tin tức gì tốt lành.

So sánh thực lực song phương, Trần Mộ liền có thể cho ra kết luận, đã biết phương nào hoàn toàn rơi xuống hạ phong. Một phương, gần như tất cả toàn là hài tử không hiểu chuyện, lực chiến đấu của bọn họ cơ hồ có thể không cần tính.

Trần Mộ tức khắc cảm thấy đau đầu. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Lí Độ Hồng từ trong đám người đi ra.

168. Chương 168: Tâm Tư Của Weide

Tiểu quý hô lớn.

Một người ở phía trước đám chiến sĩ kia thấy Lí Độ Hồng, con mắt nhất thời ửng đỏ, môi run run, kích động hô lớn:

- Tiểu quý!

Hắn tử lớn như vậy vuốt đầu tiểu quý, con mắt lớn không nhìn được rơi nước mắt. Chiến sĩ xung quanh mỗi người đều lau mắt, thần sắc tràn ngập bi thương. Ánh mắt Weide nhìn về phía tiểu quý, lộ ra vẻ cứng chiều. Hắn là thân tín của tộc trưởng, từ nhỏ cực kỳ thương yêu Lí Độ Hồng, mà ở trong mắt Lí Độ Hồng, Weide giống như là thân nhân của nó vậy.

Lí Độ Hồng mấy ngày nay biểu hiện rất kiên cường, giờ cũng không nhìn được khóc lên:

- Hu hu, trưởng lão Kit đã chết, Collins đại ca cũng không thấy đâu.

Tiểu tử kia càng nghĩ càng thương tâm, hu hu nghẹn ngào.

Bi thương trong mắt các chiến sĩ càng thêm dày đặc, địa vị của trưởng lão Kit ở trong tộc rất cao, mọi người đối với hắn đều rất tôn kính. Mà Collins lại là người xuất sắc trong đám trẻ tuổi, sau này hắn có khả năng sẽ thay thế vị trí của Barfu trưởng lão. Cả hai đều là nhân vật trọng yếu trong thôn.

- Tiểu quý đừng sợ! Weide sẽ bảo vệ người!

Lời nói của Weide nghẹn ngào, nhưng lại rất kiên định. Dần dần khôi phục bình tĩnh, Weide giương mắt nhìn xung quanh, trên mặt không tự chủ lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Tiểu quý, các người làm thế nào đến đây?

Weide không nhìn được hỏi, hắn không thấy được chiến sĩ nào, chỗ này tất cả đều là trẻ nhỏ. Điều này không có khả năng! Không có chiến sĩ bảo hộ, đám trẻ con không có năng lực tự bảo vệ này căn bản không thể đi trong rừng lâu như vậy mà bình an vô sự. Các chiến sĩ xung quanh cũng rất nhanh phát hiện ra điểm này, mỗi người đều lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Không người nào có thể hiểu rõ nguy hiểm và gian nan trong rừng cây hơn bọn họ. Cho dù là chính họ, có thể sống đến bây giờ cũng đã trải qua vô số nguy hiểm.

- Là tiên sinh dẫn chúng ta tới!

Lí Độ Hồng dụi mắt, nói đứt quãng:

- Trưởng lão Kit trước khi chết giao chúng ta cho tiên sinh, tiên sinh đem chúng ta tới chỗ này.

Tiên sinh?

Ở trong thôn, duy nhất dùng “tiên sinh” để gọi chỉ có một mình Trần Mộ. Ánh mắt của Weide chuyển qua Trần Mộ, hắn có chút khó tin, Trần Mộ không thể ngờ lại có thể dẫn một đám trẻ không có năng lực tự vệ gì đến nơi này. Weide đối với Trần Mộ không có bất cứ thành kiến gì, ngược lại, hắn phi thường kính trọng. Trần Mộ là một người rất có học thức, đây là nhận định chung của dân làng. Nếu không phải là Trần Mộ chế tạo ra Lam Nguyệt thương. Số người có thể sống được có thể ngay cả một nửa cũng không đến.

Weide trông có vẻ thô hào, nhưng là người thận trọng, hắn nghĩ muốn rách đầu cũng không rõ Trần Mộ như thế nào giúp bọn nhỏ đến được đây.

Dọc đường mấy ngày nay, bọn họ đối với Bá Vấn đã bội phục sát đất, Bá Vấn không chỉ có thực lực cá nhân cường đại, hơn nữa có lối suy nghĩ kín đáo, bất tri bất giác hắn liền trở thành người đứng đầu của đội ngũ này.

Nếu như tiểu quỷ nói đúng sự thật, vậy Bá Vấn nếu so với Trần Mộ thì hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Trần Mộ có thể đem hơn hai nghìn trẻ nhỏ đến nơi này. Mà Bá Vấn thì sao? Chỉ có thể dẫn hai trăm chiến sĩ tinh nhuệ đến đây. Gian khổ ven đường khiến Weide cho rằng ngoại trừ Bá Vấn không còn ai có thể dẫn đầu bọn họ còn sống đi tới đây. Nhưng khi hắn thấy nơi trú quân dù rất đơn sơ này, hắn mới biết được thì ra trên đời này còn có người lợi hại hơn.

Ánh mắt của trưởng lão Kit quả nhiên là độc a! Trong tâm của Weide, đối với dũng khí làm ra lựa chọn như vậy của trưởng lão Kit cảm thấy bội phục từ đáy lòng.

Alfonso lúc này đi tới, thấy Weide, trên mặt lộ ra tươi cười:

- Weide, thấy các người thật khiến cho ta mừng rỡ!

Alfonso hiện giờ và trước kia như là người khác. Ma luyện một đoạn thời gian này đã tẩy sạch luồng tử toan khí trên người hắn.

- Alfonso!

Weide vui mừng lẫn sợ hãi nói, tiến lên một bước dài, mở rộng hai tay, ôm chặt Alfonso:

- Tộc nhân, người còn sống, thật tốt quá!

Tất cả chiến sĩ chung quanh đều vui vẻ ra mặt. Chỉ cần có Alfonso ở đây, vậy bọn họ sẽ có đầy đủ vũ khí, bọn họ lại có thể một lần nữa thành lập một thôn!

Alfonso, Lí Độ Hồng, liếc mắt một cái chỗ Weah không xa, hơn nữa Collins đã biến mất, trưởng lão Kit qua đời, mấy người này đều là nhân vật trọng yếu trong tương lai của thôn! Weide vốn quen thuộc tác phong của tộc trưởng lập tức đoán ra sự coi trọng của tộc trưởng đối với đội này. Trần Mộ không ngờ lại ở trong đội này, phát hiện này làm cho Weide âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ trong lòng tộc trưởng, Trần Mộ đối với tương lai của Vạn Sĩ nhất mạch quan trọng như vậy sao?

Không ai biết được, Weide nhìn như chân thành, nhưng chỉ trong chớp mắt, chuyển quá nhiều ý niệm như vậy ở trong đầu.

Chỉ trong chốc lát, trong lòng Weide liền cân nhắc. Nhiều năm kinh nghiệm nói cho hắn, tộc trưởng nói sẽ không sai! Khi Weide còn nhỏ thì tộc trưởng từ tay tộc trưởng đời thứ nhất tiếp nhận cả tộc.

Vị trí quyền lực lớn nhất. Weide theo bên tộc trưởng mười năm, trong mười năm này, hắn cảm nhận được tộc trưởng cơ trí đến mức nào.

Hướng chi, quyết định trọng yếu như vậy, tộc trưởng nhất định đã tự hỏi nhiều lần. Hắn đột nhiên nhận thấy một vấn đề khác, tộc trưởng tại sao không để Bá Vấn và Trình Anh cùng với Trần Mộ ở đội này chứ?

Chẳng lẽ...

Suy nghĩ trong lòng thay đổi thật nhanh, nhưng trên mặt Weide lại không biểu lộ gì.

Alfonso cảm khái vỗ vai Weide, tiếp theo nói với các chiến sĩ khác:

- Trưởng lão Kit đem chúng ta giao cho tiên sinh, trước khi tộc trưởng đến, Tiểu Trần tiên sinh trở thành thủ lĩnh của chúng ta, tiểu quý trở thành tộc trưởng tương lai của chúng ta, mọi người có dị nghị gì không?

Sắc mặt Bá Vấn nhất thời trầm xuống, hắn không nghĩ tới Alfonso lại chặn ngang. Đám chiến sĩ này hai mắt nhìn nhau, bọn họ hơi có chút rối loạn. Tiểu quý trở thành tộc trưởng tương lai, điểm ấy không có người nào nghi ngờ, nhưng Trần Mộ làm thủ lĩnh, điều này làm cho bọn họ nhất thời có chút khó tiếp nhận.

Mấy ngày nay, bọn họ đã quen với việc phục tùng sự ra lệnh của Bá Vấn, mặc dù bọn họ cũng từng nghe nói qua Trần Mộ, nhưng đến cũng vẫn chưa gặp qua năng lực tính toán toàn cục của Trần Mộ, tự nhiên không có cách nào tin phục. Nhưng lời nói của Alfonso mặc dù lạnh nhạt, nhưng lại lộ ra một mùi vị không thể nghi ngờ, hướng chỉ thân phận của Trần Mộ là do trưởng lão Kit chỉ định. Cho dù có người muốn phản đối cũng tuyệt đối không dám mở miệng, chỉ là sắc mặt mọi người nhất thời trầm xuống, bọn họ mỗi người đều nhìn về phía Weide, trước Bá Vấn, hắn là người đứng đầu bọn họ.

Weide cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, hắn rất rõ ràng tầm quan trọng của vấn đề này đối với tương lai của tộc! Bản thân Weide cũng không có nhiều dã tâm, nếu không nói, hắn cũng sẽ không chủ động đem quyền lãnh đạo giao cho Bá Vấn có năng lực xuất chúng hơn. Đột nhiên hắn thoáng thấy Weah một bên vẫn trầm mặc, sắc mặt của hắn không khỏi hơi đổi!

Một luồng ý lạnh từ đáy lòng chợt dâng lên, ngay từ đầu khi Weide thấy Weah, hắn cũng không quá để ý. Mà lúc này nhìn lại Weah hắn mới đột nhiên thật sự hiểu được quyết tâm của tộc trưởng ở trong việc này!

Tộc trưởng tuy nổi tiếng cơ trí nhưng cũng chẳng phải người hiền lành. Năm đó thủ đoạn thiết huyết của tộc trưởng làm cho trí nhớ của Weide nhớ như in. Tộc trưởng cả đời động thủ không quá ba lần, mà ba lần cơ hồ đều là máu chảy thành sông. Đối với người phản đối, vị lão giả nhìn hòa ái này có thủ đoạn cực kỳ nghiêm khắc. Cũng là bắt đầu từ tay lão, tính kỷ luật của đám thôn dân mới đạt tới tình trạng tương đối cao.

Weah trầm mặc, nhìn so với thường ngày không mấy khác nhau, nhưng Weide lại thấy được một tia hàn quang được hắn ẩn dấu rất kỹ. Weah, hộ vệ tộc trưởng như hình với bóng, đối với lệnh của tộc trưởng cho tới bây giờ chưa bao giờ cầu thả. Nếu như mình phản đối, hắn có động thủ không?

Weide gian nan nuốt nước miếng, trên mặt kiệt lực giữ bình tĩnh, áp lực cường đại làm hắn cảm thấy như có mũi nhọn sau lưng! Hắn biết lựa chọn của mình có khả năng trực tiếp quyết định vận mệnh của cả doanh trại.

Tay của Weah tự nhiên buông xuống như có chút không kiểm soát đưa lên. Động tác này làm cho đầu óc của Weide chợt khựng lại.

- Weide thúc thúc, người làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao?

Lí Độ Hồng ân cần hỏi, nó vẻ mặt ngây thơ, ngữ khí nhỏ nhẹ, rồi lại tựa hồ có điều gì nói:

- Quyết định của trưởng lão Kit ngay cả gia gia cũng sẽ không phản đối. Gia gia cũng nói qua, tiên sinh sẽ mang chúng ta đi lên một con đường mới.

Weide giống như thoáng cái tỉnh ngộ. Đúng vậy! Vô luận là trưởng lão Kit hay tộc trưởng, trí tuệ của họ không phải mình có thể so đo, chính mình có tư cách gì phản đối chứ? Weide đột nhiên bừng tỉnh, chẳng lẽ thời gian này biểu hiện của Bá Vấn hoàn toàn chinh phục mình sao? Hắn bắt đầu cảnh giác, vô luận thế nào hắn cũng là một bộ phận trong tộc, khó có khả năng đi ngược lại mệnh lệnh của tộc trưởng và các trưởng lão, quan niệm này đã thâm căn cố đế.

Weide đột nhiên lạy thật sâu, ngữ khí vô cùng cung kính:

- Weide tuân mệnh!

Đám chiến sĩ kia người nhìn ta, ta nhìn người, đồng thời quỳ lạy:

- Vâng!

Bá Vấn sắc mặt kém vô cùng, hắn không nghĩ tới mấy ngày nay hắn ở trong đám người này hao tổn tâm cơ đây dựng uy tín cùng quyền uy, nhưng lại yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Bá Vắn cảm giác chính mình rất nhanh mất đi lý trí, nếu có thể dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai giết chết Trần Mộ, vậy tình hình sẽ thành như thế nào? Đột nhiên, hắn thoáng thấy Weah lạnh lùng nhìn mình chăm chăm, như bị dội nước lạnh, hắn liền tỉnh táo lại. Lúc ở trong thôn, hắn phát hiện Weah luôn âm thầm quan sát mình. Người này làm gì nhìn chăm chăm vào mình, Bá Vắn trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

Trần Mộ kinh ngạc phát hiện, vấn đề vừa mới rồi mình còn đang lo lắng trong nháy mắt liền được giải quyết. Thấy Alfonso mỉm cười nhìn mình, Lí Độ Hồng với vẻ mừng rỡ toát ra từ tâm hồn, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp.

Thì ra bọn họ vẫn ủng hộ mình!

169. Chương 169: Phát Hiện

Hơn hai trăm chiến sĩ đến khiến cho lực lượng đóng quân chỗ này đột nhiên tăng lên. Những chiến sĩ có thể sống đến giờ đều là tinh nhuệ, bọn họ bất luận là về kĩ thuật phục tùng hay lực chiến đấu cá nhân đều vượt xa so với chiến sĩ bình thường. Hơn nữa, những người trưởng thành này đối với việc thu hoạch thực vật rất thành thục.

Một chút thủ đoạn của họ khiến Trần Mộ cảm thấy rất thần kỳ. Lúc này hắn mới biết được, mỗi bộ vật tư mang theo đều có thể dùng để trồng trọt mầm thực vật - hôi la (1).

Mầm cây màu xám này cần phải có năng lượng để kích hoạt, nó có thể sinh trưởng rất nhanh, trong thời gian ngắn có thể kết thành quả để làm thức ăn. Hôi la kỳ thật là một thể ký sinh, chúng ký sinh trên các thực vật khác như cây cối. Từ cơ thể thực vật, chúng chiếm đoạt dinh dưỡng, trong thời gian ngắn liền có thể sống được.

Cũng may ở nơi này cái gì cũng thiếu, chỉ duy có thực vật xanh tốt là không thiếu, đại thụ che trời lúc nào cũng có thể thấy. Sau một lúc, quanh nơi đóng quân cây cối đều đã được gieo mầm. Hôi la nhìn qua giống như một đám thủy tinh bị bụi che phủ, mỗi một khối đều khoảng như hạt đậu. Nghe nói nó có đặc tính như cao su, rất co dãn, nhưng mầm của hôi la được đặt kín ở bên trong chai, đều phải dùng công cụ lấy ra, không thể trực tiếp cầm bằng tay.

Trần Mộ lần đầu tiên nhìn thấy việc trồng trọt hôi la đương nhiên rất tò mò.

Chỉ thấy các chiến sĩ khoét một cái lỗ trên thân cây, đem hôi la cùng với một khối Nguyệt Sắc thạch nhỏ bỏ vào đó rồi tưới nước. Một gốc cây đại thụ có thể trồng trọt được mấy trăm khối hôi la, mất ba ngày thì chúng mới có thể trưởng thành được.

Chung quanh, cây cối hơi lớn một chút đều được trồng hôi la. Hỏi qua Weide thì Trần Mộ mới được biết, công việc trồng trọt hôi la này trước nay đều là nhiệm vụ của các chiến sĩ trưởng thành.

Hôi la là một loại sinh vật rất có tính xâm thực, có đặc tính nguy hiểm nhất định, đó cũng là lí do tại sao chỉ có chiến sĩ trưởng thành có thể tiếp xúc với chúng. Trong thôn đã lâu rồi không trồng hôi la, hôi la đối với hoàn cảnh chung quanh gây ra tác hại rất nghiêm trọng, nhưng nó là một loại vật tư thời chiến nên vẫn tồn trữ.

Điều này cũng khiến cho việc có vài bình hôi la mà vẫn không ai nhận ra, chỉ đến khi bọn Weide đem ra họ mới để ý.

Ba ngày sau, những mầm hôi la đó sẽ kết thành những quả phát ra ánh sáng màu tím. Quả của nó có chứa hàm lượng tinh bột rất cao, có thể dùng để ăn, ngoại trừ mùi vị tương đối đậm ra thì không có khuyết điểm gì nữa.

Tình hình cấp bách trước mắt đã được giải quyết, Trần Mộ thở phào một hơi. Hai, ba ngàn người ăn cơm, nhưng đó là một vấn đề lớn. Lúc này hắn mới hiểu được là tộc trưởng bọn họ đã sớm có sự chuẩn bị, chỉ là không ai nghĩ, Trần Mộ ngay cả là một vị chiến sĩ bình thường cũng chưa thành, Weah là chiến sĩ nhưng ngày thường đều làm công tác hộ vệ, không bao giờ tiếp xúc qua việc trồng trọt hôi la.

Ngoài các chiến sĩ trồng hôi la thì những người khác toàn lực khai thác mỏ. Alfonso đã dò xét được nơi này có mỏ quặng rất phong phú. Không chỉ có quặng kim loại, còn có cả quặng năng lượng, tin này khiến cho mọi người phấn chấn. Có quặng mỏ năng lượng có nghĩa là bọn họ không phải một lần nữa trở lại thời nguyên thủy.

Phòng thí nghiệm đơn giản của Alfonso đã bắt đầu sản xuất. Hắn cũng không tạo công cụ mà là chế một ít linh kiện để nâng cấp phòng thí nghiệm. Trần Mộ cũng không có can thiệp, về mặt này hắn cảm thấy chính mình cũng không có nhiều quyền lên tiếng.

Rất nhanh đã đến lúc thu hoạch hôi la. Những cành cây to khỏe mọc đầy những chùm quả phát ánh sáng màu tím, mỗi quả đều lớn như hạt đào, vỏ ngoài sáng bóng, tỏa một mùi thơm đặc biệt. Thu hoạch quả hôi la cũng không có gì nguy hiểm nên có rất nhiều tiểu hài tử tham gia công việc, bọn chúng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quả này, tiếng cười vui sướng của đám hài đồng quanh quẩn trong rừng.

Đến nhìn những cái lỗ mà đám chiến sĩ khoét trước kia, Trần Mộ phát hiện ra đám rễ của hôi la này hết sức um tùm, chúng bám thật sâu bên trong thân cây.

- Thật là lợi hại!

Trần Mộ không nhịn được khê than.

Weide đứng ở bên cười:

- Đúng vậy, hôi la là một loại sinh vật đáng sợ. Nhưng cũng may, chúng nó phải cần năng lượng thạch mới có thể kích hoạt, nếu không có lẽ cả rừng cây cũng chỉ còn bọn chúng.

Tay vạt một quả hôi la, ngón tay khê dùng sức, một tiếng vang nhỏ kêu lên, quả hôi la liền hé lộ ra màu trắng nõn bên trong.

- Có thể ăn sống, mùi vị không tồi, nếu có thể ngọt hơn một chút thì tốt.

Weide muốn bảo Trần Mộ nếm thử:

- Nhưng nếu như ngày nào cũng ăn thì sẽ rất nhanh chán.

Ánh mắt hắn nhớ lại:

- Trước kia ta ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ, có khi mang một hai mầm hôi la. Có một lần ta bị nhốt trong sơn cốc, chính nó đã cứu mạng ta.

- Hiện giờ nó là cứu mệnh của chúng ta!

Trần Mộ nói.

- Ha ha!!!

Weide cười ha ha:

- Đúng vậy, điều đó cho rằng nó cũng là thứ tốt!

- Vậy cây này thì sao?

- Chết rồi, chất dinh dưỡng của nó đã bị hút sạch, bên trong ngoại trừ sơ ra thì cũng không còn thứ gì nữa. Sơ gỗ này cũng giống như cỏ, không có tác dụng gì. Qua một hai ngày nữa, người sẽ thấy mấy cây này đổ ầm ầm!

Về mặt Weide hơi hối tiếc, bọn họ sinh hoạt trong rừng cây, cảm tình đối với thực vật cũng khác với người của Thiên Du liên bang.

Ngày hôm đó quả hôi la thu được số lượng thật kinh người, khi nhìn đến đồng quả hôi la chất như núi, Trần Mộ mới cảm nhận được chỗ cường đại của sinh vật này. Weide vẫn cố ý không thu hoạch một bộ phận nhỏ, để chúng làm thành mầm hôi la.

Thành quả thu hoạch được làm mọi người rất vui, nhưng do mầm hôi la cần phải có năng lượng kích hoạt, lần trước reo trồng khiến bọn họ tổn hao năng lượng của tất cả các vật tư. May mà vùng phụ cận có mỏ quặng năng lượng, nếu không bọn họ cũng chỉ có thể ăn no được một lần.

Từ khi Trần Mộ đem bài thể dục dạy cho bọn trẻ, bọn chúng mỗi ngày đều kiên trì tập luyện. Tác dụng của bài thể dục này cũng dần hiện ra, đám tiểu hài tử có tố chất tiến bộ thật kinh người. Weah đối với tình huống này có chút không chuẩn bị kịp, lập tức liên gia tăng lượng huấn luyện cho chúng. Điều làm cho Weah thấy giật mình là Trần Mộ rất có thành tựu về mặt cảm giác.

Weide đối với việc Weah nguyện ý đem kỹ năng truyền thụ cho đám trẻ nhỏ rất ngạc nhiên, trước kia trong thôn bất luận ai muốn theo Weah học tập đều bị cự tuyệt. Ngoài ngạc nhiên ra thì hẳn cũng rất mừng rỡ, thân thủ của Weah trong thôn không ai có thể vượt qua, đám hài tử này đi theo hẳn học tập kỹ năng, tương lai bọn chúng nhất định sẽ mạnh mẽ hơn đám chiến sĩ bây giờ. Vạn Sĩ nhất mạch cũng nhất định mạnh mẽ hơn so với hiện tại.

Lí Độ Hồng ngoại trừ theo Weah học tập còn thêm một hạng nội dung huấn luyện nữa, đó là rèn luyện cảm giác. Cùng với hẳn còn có mười hài tử, những đứa này đều là đệ tử trước kia trong phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm của Alfonso trong thời gian ngắn đã thăng cấp ba lần. Vì an toàn nên phòng thí nghiệm đã dời đến sơn động sâu nhất trong sơn cốc, tư nguyên mấy ngày nay của cả doanh trại đều cung cấp vô điều kiện cho phòng thí nghiệm của Alfonso. Nhưng kết quả thu được cũng là rất lớn, sau khi hoàn thành thăng cấp, phòng thí nghiệm đã có thể sản xuất rất nhiều công cụ laser, lập tức làm cho hiệu quả sản xuất tăng lên mười lần.

Cả doanh trại tiến vào thời kì phát triển với tốc độ cao, cơ hội qua hai ba ngày cả nơi này liền thay đổi bộ dáng.

Mọi người đều tin tưởng, chỉ không bao lâu, cả doanh trại liền vượt qua khả năng trước đây của thôn. Mỗi cá nhân đều có khí thế sôi sục ngút trời, trong lòng bọn họ nhận nhạo một loại sức sống mới.

Đột nhiên một gã chiến sĩ với sắc mặt vội vã chạy đến trước mặt Trần Mộ, hẳn không che giấu được vẻ hưng phấn.

- Tiên sinh! ngài xem, ta phát hiện được cái này!

Hắn đưa vật gì đó trên tay cho Trần Mộ, một khối tạp phiến hồng. Mấy người chung quanh lập tức đến gần.

Trần Mộ đón lấy thứ mà tên chiến sĩ đưa qua, sắc mặt biến đổi. Cùng lúc đó, Bá Vãn, Trình Anh ở bên cạnh cũng đồng thời biến sắc.

- Đây là cái gì?

Weide không nhìn được hỏi, trên vật phẩm này rõ ràng có dấu vết của nhân công chế tạo.

- Là tạp phiến hồng!

Trần Mộ giải thích, ánh mắt hẳn ngưng trọng, cẩn thận kiểm tra tạp phiến này.

- Tạp Phiến hồng?

Đám người xung quanh lập tức ồn ào nghị luận, sự thần kì của tạp phiến họ đã thấy qua, nhưng vật phẩm trước mắt cùng với tạp phiến mà họ và Trần Mộ sử dụng khác biệt rất nhiều. Mặt trên có chút loang lổ, có nơi thì mốc meo, thối rữa.

Càng xem Trần Mộ càng sợ, tạp phiến này có niên đại rất xa xưa, đã xuất hiện hiện tượng ăn mòn, nhưng cấu vên trên mặt vẫn còn lờ mờ. Song điều làm hắn khẩn trương chính là cấu vên trên tạp phiến này chưa từng gặp qua.

Chú thích:

1. Hôi la: một loại cây màu xám, mầm của nó trông giống như cây nấm.

170. Chương 170: Đây Là Cái Gì?

Mọi người chung quanh nhìn nhau, khắp nơi đều có? Nếu như nói đây đúng là tạp phiến, chẳng lẽ nơi này là chỗ vứt bỏ chúng sao? Trần Mộ lắc đầu, chối bỏ ý nghĩ hoang đường này. Chỗ thu lượm tạp phiến rác hắn cũng từng gặp qua, ở địa phương này đúng là tạp phiến khắp nơi. Nhưng đây chính là rừng cây, hoang tàn vắng vẻ, dã thú hoành hành, nơi này tại sao có thể có trạm thu lượm rác? Càng hướng chi, xem niên đại từ một nửa tàn phế tạp phiến này, khi đó cũng không có vẻ gì là trạm thu lượm tạp phiến. Tạp phiến cổ đại từ lâu không phát đạt như hôm nay, khi đó chỉ có một số rất ít người sử dụng tạp phiến.

Tin tức này đối với đám người Trần Mộ mà nói, như bị sét đánh.

Trần Mộ lập tức nói:

- Người dẫn đường đi đến đó!

Vị chiến sĩ kia hưng phấn kêu một tiếng, mang theo đám người Trần Mộ hướng tới địa phương hắn phát hiện. Ngay cả Alfonso nghe được tin tức cũng đi theo mọi người đồng loạt xuất phát.

Đoàn người rất nhanh liền tới địa phương theo như lời vị chiến sĩ kia.

Trần Mộ dừng bước, đánh giá bốn phía. Thực vật tại khu vực này so với chung quanh khác nhau rất rõ ràng, nơi này dọc đường nhìn không thấy một gốc cây đại thụ nào, ánh mắt có thể tùy ý nhìn được mọi chỗ, tất cả đều là cỏ dại cao bằng đầu gối mọc ngay ngắn. Điều này ít nhiều làm cho mọi người trở nên cẩn thận, trong rừng, phạm những địa phương có đặc thù rõ ràng thường mang ý nghĩa nguy hiểm không giống bình thường.

Không cần Trần Mộ phân phó, Weide nhẹ nhàng vung tay lên, các chiến sĩ phía sau hắn lập tức hướng hai bên tản ra, tiến vào phiến cỏ dại cao ngập đầu gối này, ánh họ mắt tràn ngập cảnh giác. Còn Weah với vẻ mặt bình tĩnh đi theo bên người Trần Mộ, một tác cũng không rời. Bá Vần cùng Trình Anh vừa kích hoạt năng lượng tráo của mình vừa biểu lộ vẻ đề phòng.

- Phía dưới này đều là thứ đó!

Chiến sĩ kia vén cỏ dại, Trần Mộ có thể nhìn thấy rõ ràng, trên mặt đất quả nhiên có không ít tàn phế tạp phiến, chúng nằm lẫn trong đất bùn, nếu như không đẩy cỏ dại ra, căn bản không cách nào phát hiện.

Tiện tay nhặt lên một tấm, tấm tạp phiến này bảo tồn không được tốt như tấm vừa rồi, nhưng chỗ mặt vỡ nó cũng không bị ăn mòn. Những tạp phiến này đều bị bạo lực phá hư! Trần Mộ lập tức đưa ra kết luận. Bá Vần đem ánh mắt nhìn tàn phế tạp phiến trên tay, mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc. Trình Anh cũng không ngoại lệ, nài cho tới bây giờ không nghĩ tới, cứ nhiên ở trong rừng cây nhìn thấy tàn phế tạp phiến nhiều như thế.

Xem niên đại những tạp phiến này, chúng đã trải qua vô số năm tháng. Nơi này, tại thời cổ đại xa xôi từng có một bộ dáng như thế nào chứ?

Đưa mắt nhìn lại, ngoại trừ cỏ dại ra thì không thấy vật thể nào khác. Nhưng phiến cỏ dại không có cây lớn này lại có phạm vi cực lớn, so với sân huấn luyện lớn nhất Trần Mộ từng thấy còn muốn hơn. Hơn nữa Trần Mộ lại phát hiện được một điểm đặc biệt, khu vực này phi thường bằng phẳng, nhìn không thấy bất cứ chỗ cao thấp nào.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hô lớn:

- Nơi này có đồ vật gì đó!

Trần Mộ từ trong suy tư bừng tỉnh, chứng kiến một chiến sĩ đứng ở giữa khu vực này, quơ cánh tay hô lớn. Nhiệt huyết của mọi người lập tức bị bốc lên, hưng phấn hướng địa phương chiến sĩ kia chạy tới.

Một vạt đất nhỏ hơi ùn lên, mặt trên đầy cỏ cỏ dại. Theo ngón tay chiến sĩ này, bất ngờ có thể chứng kiến trong đất bùn lộ ra một chút gờ kim loại tròn. Kim loại! Đây là vẻ sáng bóng đặc hữu của kim loại! Phát hiện này làm cho mọi người cảm thấy phấn chấn, bắt đầu ào ào dọn dẹp bùn đất cùng cỏ dại trên mặt. Rất nhanh, bộ phận kim loại lộ ra càng lúc càng nhiều.

Khi tất cả bùn đất cùng cỏ dại đều bị dọn dẹp sạch sẽ, linh kiện kim loại này rốt cuộc cũng lộ ra toàn cảnh của nó ở trước mặt mọi người.

Đây là một linh kiện kim loại có hình dáng giống như bàn tròn, đường kính khoảng ba thước, hơn nữa bề mặt kim loại thật dày, nó được một cây trụ tròn kim loại lớn nâng đỡ. Đáy của cây trụ tròn vẫn chìm vào trong bùn đất, ai cũng không biết được nữa còn lại dài bao nhiêu. Về lộng lẫy của cả linh kiện kim loại đã ảm đạm, nhưng lại toát ra một khí thế cứng rắn mặc dù trải qua nhiều năm tháng.

Tất cả mọi người bị linh kiện kim loại đặc biệt này hấp dẫn. Mọi thứ nơi này khác hẳn chung quanh, địa hình đặc biệt, thực vật đặc biệt, khắp nơi tàn phế tạp phiến ngổn ngang trong đất bùn, còn có cái linh kiện kim loại chế tạo hoàn mỹ này.

- Trình độ chế tạo rất tốt!

Alfonso bình luận. Trần Mộ không nhìn được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Alfonso một cái. Có thể làm cho Alfonso khen ngợi một câu, không phải chuyện dễ dàng. Về phương diện tạp phiến, Alfonso khiêm nhường học hỏi, nhưng ở phương diện chế tạo kim loại, hẳn quả thực chỉ có thể dùng từ kiêu ngạo để hình dung, đối với tác phẩm của người khác đều khinh thường bỏ qua, Trần Mộ cũng hay chịu sự chế ngạo của hắn. Bất quá hắn ở phương diện kĩ nghệ chế tạo kim loại cùng tính tình có quan hệ trực tiếp, Trần Mộ đến bây giờ mới gặp được một vị cao minh.

- Đây là hợp kim, hẳn là dùng ba thứ kim loại tạo thành.

Alfonso với một giọng phi thường chuyên nghiệp nói, ngoài hắn ra, không người nào hiểu được hắn nói cái gì.

Ánh mắt Trần Mộ đặt vào mặt ngoài vòng tròn này. Mặt ngoài của nó có khắc rất nhiều đường nét, chúng giăng khắp nơi, nhìn như hỗn độn nhưng tựa hồ lại ẩn chứa quy luật gì đó. Ở chỗ này xuất hiện một cái bàn tròn kim loại như vậy, nó nhất định có công dụng đặc biệt. Những đường nét khắc lõm xuống, nhất định có dụng ý của chúng.

Trần Mộ đột nhiên chú ý tới bên gờ vòng tròn, đường nét nơi đó tạo thành kết cấu đồ án khiến cho hắn cảm thấy quen mắt. Không, không chỉ có là nhìn quen mắt, đây là một kết cấu phản hồi! phát hiện này làm cho Trần Mộ lập tức trở nên kích động!

Kết cấu phản hồi, một trong kết cấu cơ bản của cấu vân tạp phiến, nó cơ hồ xuất hiện 90% trong cấu vân tạp phiến. Đây là một trong kết cấu Trần Mộ quen thuộc nhất, lúc đầu hắn chế tạo nhất tinh năng lượng tạp, đây là một trong số ít thứ hắn có thể nghiên cứu. Mà trên thực tế, ở phương diện nghiên cứu này hắn so với người khác có chỗ bất đồng.

Kết cấu phản hồi này là một loại trong nhiều loại, hắn từng thấy trên một tấm nhất tinh năng lượng tạp khác với tiêu chuẩn kết cấu. Hắn từng thu thập mười hai loại kết cấu nhất tinh năng lượng tạp bất đồng, lúc đầu vì hạ thấp giá thành phẩm, hắn đối những kết cấu phản hồi thực hiện rất nhiều nghiên cứu. Mà loại kết cấu phản hồi, đó là một loại kết cấu tương đối có hiệu suất, hắn từng tham khảo qua loại kết cấu này. Mặc dù sau này hắn tiếp xúc đều là một chút tri thức kết cấu cao minh hơn rất nhiều, nhưng nếu nói về kết cấu tạp phiến hắn quen thuộc, đó là loại cơ bản nhất này, cơ bản đến nỗi cơ hồ không ai nghiên cứu kết cấu phản hồi!

Rất nhanh, hắn từ đường nét đồ án khắc trên vòng tròn tìm được mấy kết cấu phản hồi, điều này càng làm cho hắn tin tưởng, cái linh kiện kim loại hình bàn tròn này hẳn là một loại vật phẩm cùng loại với tạp giới. Nếu chỉ có một kết cấu phản hồi, vậy còn có thể là trùng hợp, nhưng đồng thời xuất hiện vài cái, đó nhất định khó có khả năng là trùng hợp.

Nhưng ngoài mấy cái kết cấu phản hồi này, đường nét khác nhìn qua vô cùng hỗn độn, hoàn toàn không có điểm lưu loát nhất định như đồ án cấu vân tạp phiến. Có lẽ trong mắt người bình thường, cấu vân trên tạp phiến chẳng qua là một đoàn đường nét tạo thành đồ án kì quái, nhưng trong mắt chế tạo sư, bọn họ lại có thể liếc mắt một cái phán đoán ra đồ án trước mắt cuối cùng có phải là cấu vân tạp phiến hay không, nhưng dù bọn họ có khả năng cũng không nhận biết được những cấu vân này. Trải qua thời gian chế tạo dài, khiến cho chế tạo tạp phiến sư hình thành một loại cảm giác đặc biệt, tựa như ngửi cảm, họa cảm.

Trần Mộ cũng có loại cảm giác này! Ở thời đại chế tập thành phẩm ngày càng tăng trưởng, chế tập sư có thể có được kinh nghiệm chế tập phong phú cũng không nhiều, nhưng Trần Mộ lại không thể nghi ngờ là một người trong đó.

Đường nét đồ án trên vòng tròn kim loại trước mắt làm cho Trần Mộ trở nên nghi hoặc, bởi vì hắn cũng không rõ những đồ án này rốt cùng có phải là cấu vân tạp phiến hay không, loại tình huống này lần đầu tiên hắn gặp phải!

Ánh mắt những người khác đều tập trung trên người Trần Mộ, nơi này nếu có ai có khả năng nhất phá giải bí ẩn của khối vòng tròn này, vậy không thể nghi ngờ chỉ có Trần Mộ.

Trần Mộ mãi chuyên chú không phát giác mọi người đang chăm chăm nhìn mình. Đường nét trên bàn tròn nhìn như hỗn độn, bừa bộn vô cùng, khiến người xem hoa cả mắt. Trần Mộ cũng không nôn nóng, hắn tương đối kiên nhẫn, trong quá trình hắn học tập tạp phiến, đây là một trong những ưu điểm hiếm hoi mà hắn cho rằng mình có.

Hắn đơn giản dùng một loại biện pháp.

Mọi người đều biết, cấu vân tất cả tạp phiến đều có khởi bút cùng lạc bút. Cái gọi là khởi bút, chính là điểm thứ nhất, mà lạc bút chính nét bút cuối cùng trước khi hoàn thành. Chế tập sư cao minh có thể đem khởi bút cùng lạc bút hoàn mỹ dung hợp lại, ở tạp phiến càng cao cấp, điểm này càng rõ ràng hơn, một ít độc gia tạp phiến của chế tập sư càng làm cho người ta khó có thể nhận ra. Như vậy có thể bảo vệ tạp phiến bọn họ chế tạo ra không bị người ta bắt chước.

Nếu nói như vậy, đường nét đồ án trên khối vòng tròn này đúng là cấu vân, vậy nhất định sẽ có điểm đầu cùng điểm cuối.

Trần Mộ không tự đại đến nỗi cho rằng chính mình có thể từ trong những đường nét đồ án hỗn độn này tìm được khởi bút cùng lạc bút. Có lẽ ở trong mắt Trình Anh và Bá Vấn, chế tập sư có công hiến A cấp đã phi thường lợi hại, nhưng trong mắt chính Trần Mộ, hắn chẳng qua là một chế tập sư có vận khí tương đối tốt.

Đương nhiên, ngoại trừ nhất tinh năng lượng tạp, ở phương diện này hắn cũng có đủ tự tin.

Trần Mộ không thể, nhưng hắn biết có người có thể.

Alfonso!

Tri thức về tạp phiến của Alfonso vô cùng thâm hậu, nhưng kỹ nghệ kim loại của hắn thì không người nào có thể so sánh. Những đường nét này có khả năng là cấu vân được khắc trên kim loại. Nếu như là điều khắc, vậy khởi bút cùng lạc bút khẳng định sẽ lưu lại dấu vết khác nhau, chính mình phát hiện không được, Alfonso hẳn có khả năng phát hiện. May mắn là hiện tại những đường nét đều được khắc trên vòng tròn kim loại, nếu như ở trên tạp phiến, hẳn thật sự không có biện pháp.

Trần Mộ đem ý nghĩ của chính mình kể lại rõ chi tiết một lần cho Alfonso.

Alfonso trầm ngâm chỉ chốc lát, liền gật đầu:

- Ta thử xem sao.

Dưới sự chăm chú của mọi người, Alfonso đem ngón tay thăm dò vào trong những đường nét này, theo vết các đường nét chậm rãi di động. Những người khác bao gồm cả Trần Mộ nhất tề ngừng hô hấp, con mắt trừng lớn, không dám thở mạnh.

Trong không khí, chỉ có gió thổi làm cỏ phát ra âm thanh sần sật.

171. Chương 171: Đã Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng (1)

Đây là một nơi có liên hệ mật thiết với tạp phiến!

Tạp phiến đã sớm xuất hiện tại một số ít tông giáo. Những tông giáo đó không nơi nào là không có lịch sử lâu đời, truyền thừa bí mật của bọn họ không muốn người khác biết. Trong con mắt người cổ đại, tạp phiến tràn đầy lực lượng thần bí, điều này cũng trợ giúp tương đối lớn cho tông giáo truyền bá. Tại thời cổ đại,

những tông giáo này cực thịnh, tông giáo được phổ biến rộng rãi, trên phương diện tạp phiến bọn họ đều theo đuổi một cách phi thường cố chấp. Lúc ấy không chỉ có bình dân, mà những nhân viên bên trong tông giáo đối với lực lượng thần bí này cũng tràn ngập sự kính sợ.

Đến khi Rosenberg xuất hiện, tạp phiến mới trở thành một môn học, một môn học có liên quan đến năng lượng, kết cấu, cảm giác, tổng hợp lại thành một môn khoa học.

Chẳng lẽ đây là di tích của một tông giáo cổ đại?

Đây là phán đoán Trần Mộ cho là có khả năng nhất. Bởi vì từ những tạp phiến hư hỏng này mà đoán, mặc dù không cách nào phán đoán chuẩn xác niên đại cụ thể của nó, nhưng hẳn cảm giác được chúng đã trải qua những năm tháng thậm trí còn vượt qua cả thời đại của Rosenberg.

Đáng tiếc hẳn không phải là chuyên gia xem xét niên đại của tạp phiến, tất nhiên không cách nào phán đoán chuẩn xác được.

- Tìm được rồi!

Alfonso hưng phấn kêu lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Mộ.

Alfonso chỉ vào hai nơi nói với Trần Mộ:

- Hẳn là đây, còn có đây nữa. Hai chỗ này cùng với dấu vết của chỗ khác có chỗ bất đồng, về phần chỗ nào là khởi bút chỗ nào là thu bút theo như người nói thì ta cũng không biết.

Nhưng như vậy đối với Trần Mộ là đủ, Trần Mộ lập tức quay sang nói với Weide:

- Đem Lam Nguyệt súng (2) cho ta!

Weide sững sốt, vội vàng lấy Lam Nguyệt súng đưa cho Trần Mộ. Mọi người nhìn nhau, chẳng lẽ hẳn cần Lam Nguyệt súng để mở vòng tròn này?

Chỉ thấy Trần Mộ thành thạo tháo Lam Nguyệt súng thành một đồng linh kiện, lúc này mọi người đều không rõ rốt cuộc hẳn muốn làm gì. Bụi cỏ lại trở nên yên tĩnh, mọi người mở to mắt, lần này mục tiêu quan sát là Trần Mộ.

Trần Mộ đem hộp năng lượng trên Lam Nguyệt súng tháo ra, rồi lấy mấy linh kiện đó lại lắp ráp thành một cái kết cấu cổ quái, sau đó nối vào với vòng tròn này.

Người trước tiên hiểu Trần Mộ muốn làm gì chính là Alfonso, hẳn ực ực vài tiếng muốn nói gì đó rồi nhanh chóng dừng lại, nhưng rốt cuộc vẫn không nhận được khế thì thảo:

- Xấu thật! Kỹ thuật như vậy là không ổn!

Trần Mộ không nghe thấy câu “oán giận” của Alfonso, hẳn đã nhập tâm, hoàn toàn cách ly với ngoại giới. Hiện giờ hẳn làm những chuyện như vậy từ nguyên lý đến lý thuyết vô cùng đơn giản, bất luận đây là tạp phiến hay tạp giới đều cần năng lượng kích hoạt. Chỉ cần cung cấp cho nó đầy đủ năng lượng, nếu nó là tạp giới tự nhiên nó có thể kích hoạt. Mà nếu như nó là tạp phiến, ngoại trừ năng lượng thì hẳn phải có cảm giác để làm xúc tác.

Trần Mộ cũng không có cách phán đoán đây là tạp phiến hay là tạp giới. Có lẽ xét từ ngoại hình và kết cấu của nó, dường như giống tạp giới. Nhưng Trần Mộ cũng có cảm giác mơ hồ là nó là một loại tạp phiến khác.

Năng lượng được kết nối trong tích tắc, tim hẳn như nhảy đến cổ họng, cái bàn tròn bằng kim loại này rốt cuộc sẽ phát sinh ra cái dạng biến hóa gì đây? Điều này làm cho trống ngực hẳn bắt đầu đập nhanh dần hơn.

Nhưng cái bàn kim loại vẫn không có bất cứ cái dị động nào, vẫn như cũ im lặng một chỗ. Nhìn vậy, trên mặt mọi người không khỏi hiện lên một vẻ thất vọng.

Trống ngực Trần Mộ lại khôi phục lại như cũ, nếu như phương án thứ nhất không thành công thì vậy phải thử phương pháp thứ hai.

Mọi người chăm chú nhìn, hai tay Trần Mộ đặt trên vòng tròn kim loại. Trong cơ thể, tốc độ xoay tròn của kết cấu cảm giác hình xoáy ốc thúc dục hắn, tốc độ bắt đầu gia tốc dần lên.

Bá Vấn, Trình Anh sắc mặt hơi đỏ, bọn họ cảm nhận được một cỗ ba động! Tập tu đối với ba động của cảm giác cực kỳ miễn cưỡng, mặc dù luồng ba động này không có tính công kích, nhưng cường độ của nó lại làm cho 2 người kinh hãi không thôi. Trong lòng Bá Vấn lại càng chấn kinh hơn, thực lực Trần Mộ trong lòng hắn vẫn là một mê vấn, hơn nữa mỗi lần Trần Mộ biểu hiện kinh điển đều rất ít, làm cho hắn không cách nào phán đoán chuẩn xác.

Nhưng lần này, hắn thật sự nhận thức một cách rõ ràng.

Cảm giác là căn bản nhất của thực lực mỗi tập tu. Trong hệ thống nghề nghiệp tập tu, đối với việc phân cấp cảm giác bình thường chia làm hai loại, một loại là cấp bậc cường độ của cảm giác, một loại là độ chính xác trong việc khống chế cảm giác.

Cường độ tiêu chuẩn của cảm giác phân ra thành mười cấp, mỗi một cấp lại phân chia thành 3 giai: thượng, trung, hạ. Cảm giác của Bá Vấn là tứ cấp hạ giai, tuổi hắn còn trẻ, đó là một thành tích tương đối tốt. Đây vẫn là chuyện mà hắn rất tự hào, nhưng hôm nay điều mà hắn tự hào đã phút chốc tiêu tan.

Cường độ cảm giác của Trần Mộ ít nhất phải là tứ cấp trung giai, thậm chí có khả năng đạt tới tứ cấp thượng giai, hơn nữa Trần Mộ còn trẻ hơn so với hắn. Từ tư liệu mà hắn có được, Trần Mộ khoảng 17 - 18 tuổi. Phải biết rằng, cường độ cảm giác đạt tới cấp ba, mà tập tu đạt đến cấp bốn đã được tính là hảo thủ trung bình.

Tứ cấp được coi là một ranh giới, nếu như trước 30 tuổi mà cường độ cảm giác không đạt tứ cấp, như vậy cũng có nghĩa là tiềm lực phát triển của tập tu này không lạc quan. Tựa như chế tập sư, chế được tam tinh tập phiến cũng đồng dạng là một ranh giới, mà ngũ tinh tập phiến cũng là một ranh giới khác.

Bá Vấn hiểu rất rõ, tại cả Đông Hành Trữ gia, tập tu có cường độ cảm giác vượt qua tứ cấp và những tập tu có cường độ đạt tới tứ cấp, cơ bản đều là trên 30 tuổi.

Cao cấp tập tu đương nhiên được hoan nghênh, song hoan nghênh nhất lại chính là những người ít tuổi, thiên phú kiệt xuất, thiếu niên có tiềm lực lớn, đây mới là đối tượng được các phú gia hào môn hết sức theo đuổi. Mười bảy, mười tám tuổi, cường độ cảm giác đã đạt tứ cấp trung giai trở lên, Bá Vấn biết nếu tin này truyền ra, hắn vĩnh viễn khó có khả năng, cũng không dám giết Trần Mộ. Đến lúc đó sẽ có vô số hào môn chen chúc nhau kéo đến, đưa ra vô số audierne, đưa ra chức vị làm cho người khác thềm thuồng, đến mời chào vị thiếu niên có tiền đồ vô hạn lượng này.

Trong mắt của những phú gia này, vị thiên tài thiếu niên đó đối với những phú gia như Đông Hành Trữ gia rất có giá trị. Vô số tiền lệ đã chứng minh, một vị tập tu có tiềm lực, đạt tới tứ cấp mà tuổi nhỏ hơn hai mươi chính là thiên tài, là một nguồn tài nguyên rất thừa thớt trên thế giới.

Cho đến lúc này, Thiên Du liên bang mới biết kỷ lục của người đạt tứ cấp cảm giác nhanh nhất là Đường Hàm Phái của liên bang tổng hợp học phủ mười năm trước, khi đó hắn mười bảy tuổi bốn tháng mười lăm ngày. Đường Hàm Phái thiết lập kỷ lục này, hiện giờ hắn là một trong những thanh niên cao thủ nhất của Thiên Du liên bang, là một nhân vật đại biểu của liên bang tổng hợp học phủ có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Thiếu niên không có gì thu hút trước mắt này lại trở thành một thiếu niên thiên tài đồng cấp với Đường Hàm Phái. Bá Vấn nhận ra được bóng dáng của Đường Hàm Phái trên người Trần Mộ, nếu như... sau này hắn trưởng thành trở thành một nhân vật lợi hại như Đường Hàm Phái, như vậy hôm nay kết thù đủ để làm Đông Hành Trữ gia của Thiên Du liên bang biến mất.

Bá Vấn năm nay vừa mới đột phá tứ cấp, hắn hai mươi tuổi, thành tích này vốn không chỉ làm cho gia tộc đối với tương lai của hắn tràn ngập mong đợi, mà chính hắn cũng tự hào vô cùng. Nhưng so với Trần Mộ hắn vẫn còn kém rất nhiều.

Thiên tài cấp bậc truyền thuyết sống sờ sờ trước mặt hắn khiến cho tâm tính kiêu ngạo của Bá Vấn lần lượt chịu đả kích đến nổi tan thành từng mảnh nhỏ.

Thập Tự Dạ không ngờ lại có được vị thiên tài xuất sắc như vậy, điều này làm cho Bá Vấn cảm thấy ghen ghét và bất đắc dĩ. Nếu như Đông Hành Trữ gia có được một vị thiên tài tiềm lực vô cùng như thế, tương

lai của Đông Hành Trữ gia rất có khả năng gia nhập nhóm phú gia hào môn chân chính. Nhưng mà tại sao lại là Thập Tự Dạ chứ? Nếu như là thế lực khác, hẳn có thể tiêu hao hết thầy để mời chào, dù là tiêu tốn cái giá rất lớn, hẳn cũng không chút do dự thu nạp vị thiên tài này vào Đông Hành Trữ gia.

Nhưng điều này khó có khả năng.

Trong mắt Bá Vần sát khí chợt lóe lên rồi biến mất.

Nhận thấy được cảm giác của Trần Mộ còn có Weah, nhưng trên mặt hắn thủy chung không có gì biến động, chỉ là trong mắt hiện lên một tia dị sắc. Song hắn ngẩng đầu lên liền nhận ra được tia sát khí trong mắt Bá Vần.

Trình Anh mặc dù cũng cảm nhận được ba động cảm giác của Trần Mộ, nhưng cường độ cảm giác của nàng bất quá mới đạt tam cấp trung giai, điều này cũng khiến cho nàng không cách nào phán đoán thực lực của hắn. Một vị triết nhân đã nói qua, những điều không biết luôn luôn làm cho người khác cảm thấy kính sợ, hình ảnh của Trần Mộ trong mắt Trình Anh vốn có chút to lớn lại càng to lớn thêm vài phần.

Trần Mộ không có phát hiện bất cứ những động tĩnh của mọi người xung quanh, hắn đã nén phạm vi cảm giác đến nhỏ nhất, chỉ vừa vạm bao phủ khối vòng tròn này. Từ bỏ phạm vi cảm giác hiện tại đã mang lại chỗ tốt, đó là độ tinh tế của cảm giác của hắn đã đạt tới một mức độ chưa hề có.

Đã thật lâu hắn đã không sử dụng phương thức cảm giác này, lần này ra tay không có bất cứ điều gì mới lạ, nhưng hắn cảm nhận được tiến bộ của chính mình. Loại tiến bộ này không phải là hắn sử dụng thêm thuần thực, mà là vì cường độ cảm giác của hắn đề cao lên một ít.

Tất cả những đường điều khắc đều hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu hắn, thậm chí hắn có khả năng “xem” được những đường điều khắc lưu lại trong bùn đất, đồng thời cũng thấy được năng lượng trong hộp năng lượng đang chậm rãi chảy tới bàn kim loại tựa hồ như bị cái gì ngăn chặn.

Trần Mộ hiểu được, điều này nói lên rằng năng lượng phóng xuất ra vẫn không có cách nào cùng bàn kim loại này liên hệ. Lúc này giống như bên trong độ nghi, đều dùng năng lượng tạp và huyền tạp, hơn nữa đã kích hoạt, nhưng nếu không có cảm giác điều khiển, hai cái căn bản không thể nào có thể liên kết, phát ra công kích.

Trần Mộ muốn dùng cảm giác của mình để cho hai thứ sinh ra liên hệ, Hắn đã tìm được ra hai dấu điều khắc mà Alfonso nói có sự khác biệt so với những nơi khác, chúng chính là chìa khóa giải quyết vấn đề.

Chú thích:

1: Câu nói lúc Chu Du học máu lần thứ 3 khi thua kẻ Gia Cát Lượng - Tam quốc chí)

2: Trước đây mình biên dịch là Lam Nguyệt thương, nhưng nó lại bắn được, theo ý kiến của một số bạn, mình sửa thành “súng”

172. Chương 172: Biến Cố

Một màn kỳ diệu đã xảy ra!

Sắc trời chung quanh đột nhiên tối sầm lại, chúng nhân tựa như bỗng nhiên bị màn đêm bao phủ. Biến cố tình hình xảy ra đã dọa cho tất cả mọi người nhảy dựng lên. Đám người Weide như lâm đại địch, bọn họ trước giờ chưa từng gặp phải tình huống quỷ dị như thế. Bá Vần cùng Trình Anh lại còn kích hoạt luôn lồng năng lượng, một cái màu trắng, một cái màu xanh biếc, trong bóng đêm vô cùng rõ ràng.

Trần Mộ không hề kinh hoảng, hắn biết điều này cũng không phải là sắc trời phát sinh biến hóa gì, mà là bọn họ đang ở trong một loại ảo giác. Hắn đã tiến vào tạp phiên thần bí vô số lần, dạng ảo giác cỡ lớn như vậy đã tiếp xúc rất nhiều, liếc mắt một cái là nhận ra ngay. Thế giới nước đơn giản mà hắn chế tạo sau đó mặc dù còn có phần thô thiển, nhưng cũng đã khiến cho sự hiểu biết của hắn đối với ảo giác càng sâu sắc hơn.

Nhưng hắn cũng không bởi vì vậy mà buông lỏng chút nào, những ảo giác này đích thật là giả nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ không bị nguy hiểm. Trái lại, tính nguy hiểm của nó cực lớn, người lâm vào mà chỉ không cẩn thận một chút là có thể nguy hiểm đến tính mạng. Đặc điểm của ảo giác thật thật giả giả đan xen, trong thật có giả, trong giả cũng có thật, thật giả khó phân.

Ngay lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh.

Vô số quang cầu to bằng nắm tay bay lên, chiếu sáng cả một khoảng chung quanh. Ánh sáng của những quang cầu tản ra đó cũng không chói mắt, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lẽo dị thường. Quang cầu bay lên ước chừng tới vị trí ngực của mọi người liền dừng lại bất động, chỉ lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung.

Trước ngực Trần Mộ cũng có một quang cầu, do dự một chút, hắn vẫn thò tay thử, định chạm nhẹ vào nó.

Ngón tay vừa mới va chạm vào quang cầu, đột nhiên trên không trung bỗng một giọng nói vang lên:

- Hệ thống kích hoạt, có được quyền hạn giả linh. Bắt đầu quyền hạn phán định ban đầu.

Giọng nói đột nhiên xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước khiến mọi người giật thót mình, chúng nhân còn chưa hiểu mô tê gì thì dưới chân bỗng nhiên trống không. Bá Vấn cùng Weah phản ứng nhanh nhất. Bá Vấn vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng, hắn trước tiên khởi động khí lưu tạt, liền muốn chạy luôn ra ngoài. Còn Weah thì lại đánh về phía Trần Mộ.

Quang cầu lơ lửng xung quanh mọi người thành linh hóa thành một chùm quang vũ (một khoảng mưa ánh sáng), bao trùm mọi người vào trong. Một chùm ánh sáng đục thủng luôn lồng năng lượng của Bá Vấn, lưu lại trên người hắn một vết sém. Bá Vấn sợ đến suýt nữa thì hồn phi phách tán. Uy lực của chùm ánh sáng này vậy mà có thể dễ dàng đục thủng lồng năng lượng của hắn như thế! Thật quá đáng sợ!

- Cảnh cáo, người rời khỏi vị trí sẽ bị phán định thành mục tiêu công kích.

Tốc độ lui về phía sau của Weah còn nhanh hơn so với tốc độ hắn vọt về phía trước, mắt mọi người hoa một cái, hắn tựa như đã đứng nguyên tại chỗ không di động nữa.

Dưới tình huống không có bất cứ phản kháng gì, mọi người rơi ào ào xuống phía dưới. Nhưng quá trình rơi xuống lại kéo dài kỳ lạ, chung quanh tối đen như mực, không có một tia ánh sáng nào.

Trong tất cả, Trần Mộ chắc chắn là người trấn định nhất. Hắn hiểu được tính chất của ảo giác này không khác lắm so với tạp phiến thần bí. Chúng tựa như quy tắc, chỉ cần không làm ngược lại, sẽ không có nguy hiểm. Hơn nữa hắn rất tò mò, đến tột cùng là ai lại có thể chế tạo ra được dạng ảo giác thần kỳ như vậy. Trần Mộ chưa từng nghe nói thời nay có vị chế tạp sư nào có thể chế tạo ra được ảo giác cùng loại.

Đây đã là lần thứ hai hắn gặp phải dạng ảo giác làm cho người khác không cách nào phân biệt được thật giả như vậy. Đột nhiên nghĩ đến tạp phiến thần bí của mình, niên đại của nó cũng tương tự, rất rất lâu rồi. Chẳng lẽ trình độ của chế tạp sư cổ đại đều cao siêu như thế sao? Trên sách không phải nói trình độ của chế tạp hiện đại so với cổ đại càng thêm tiên tiến ư? Sự thật trước mắt lại dường như đang nói cho Trần Mộ một đáp án hoàn toàn ngược lại.

Tốc độ rơi xuống đột nhiên chậm lại. Trần Mộ cảm giác mình tựa hồ được một luồng lực lượng nào đó nâng lên, làm giảm tốc độ rơi xuống.

“Thật sự là thần kỳ a!” Trần Mộ không kìm được lại thán phục lần nữa. Ảo giác có thể làm được đến bước này, quả thực có thể hình dung là không thể tưởng tượng nổi, kỹ nghệ thủ pháp thập phần cao minh. Chung quanh vẫn là một khoảng tối đen, hắn không nhìn thấy bất cứ ai cả. Tốc độ rơi xuống vừa rồi quá nhanh, hơi hé mồm ra là gió liền chui vào, không cách nào lên tiếng được.

- Mọi người ở đâu?

Trong bóng tối, Trần Mộ không cách nào phán đoán được vị trí những người khác, chỉ đành lớn tiếng hô:

Giọng nói của Alfonso hơi sợ hãi lại có phần hưng phấn vang lên không xa:

- Tiên sinh, ta ở đây.

Trừ Alfonso ra, không còn ai đáp lại cả. Trần Mộ bất giác hơi nhú mày, không kìm được hô tiếp:

- Còn có ai khác nữa không?

Không người nào đáp lại.

“Bịch”, cảm giác chân chạm đất rớt cuộc cũng làm cho Trần Mộ thở phào.

- Chỗ này là sao vậy?

Alfonso hơi hoảng sợ hỏi. Phản ứng của hắn khiến Trần Mộ khá hài lòng, xem ra những khó khăn nguy hiểm trải qua thời gian gần đây cũng làm cho Alfonso lớn gan không ít.

- Còn chưa rõ tình trạng thế nào.

Lời Trần Mộ nói tựa hồ có một loại lực lượng làm yên ổn lòng người, Alfonso lập tức bình tĩnh lại.

Hắn cười nói:

- Chúng ta không phải là đang trúng thưởng chứ?

- Rất có khả năng.

Trần Mộ nói về hài hước ít thấy.

Ánh sáng chung quanh dần dần rõ hẳn, hai người cũng có thể thấy rõ cảnh tượng xung quanh. Quanh bốn phía bọn họ, có rất nhiều quảng sáng dựng đứng, mỗi một quảng sáng ước chừng năm sáu mét vuông.

Ở chính giữa.

Trần Mộ nhắm mắt, nhìn hình ảnh trên những quảng sáng đó.

Ánh mắt đầu tiên của hắn bị hút vào một quảng sáng trước mặt, quảng sáng này là cấu vên của một tấm tạp phiến. Mà Alfonso thì đang si mê nhìn lên một quảng sáng khác, trên đó là một kiện sơ đồ dụng cụ thí nghiệm cực kỳ tinh xảo.

“Làm bài?”

Trần Mộ tựa hồ phát hiện được một đầu mối nhỏ, khóe miệng của hắn bất giác khẽ mỉm cười. Công việc này, hắn thích.

Bá Vấn cùng Weah bị phân cùng một chỗ, khảo nghiệm bọn họ gặp phải khác hoàn toàn với Trần Mộ và Alfonso.

Đây là một khu địa hình phức tạp do vô số núi đá tạo thành, kéo dài mấy chục km. Weah cùng Bá Vấn đang ở trong khu núi đá này, mà trên đỉnh đầu bọn họ, có mấy trăm vật thể hình dạng quái dị đang lơ lửng. Những vật thể này không ngừng phóng ra các loại chùm ánh sáng trí mạng. Những chùm ánh sáng này cực kỳ chuẩn xác, hơn nữa uy lực vô cùng kinh người.

Weah giống như một quả cầu nảy, chạy nhảy không ngừng trên núi đá, không hề dừng lại nghỉ. Những chùm ánh sáng này bắn vãi vào núi đá, nhưng không có một chùm nào đánh trúng được nam nhân đáng sợ này.

Bá Vấn thì bị thảm hơn nhiều! Phương thức tác chiến của Weah hắn không cách nào bắt chước được, mà lòng năng lượng bảo vệ hắn trước những chùm ánh sáng này mỏng manh như giấy. Trên người hắn đã xuất hiện mấy chục vết thương, điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là những chùm ánh sáng này cũng không nhắm vào chỗ yếu hại của hắn, nếu không hắn đã sớm toi rồi.

Viễn trình tạp tu đối với việc tránh né hỏa lực như thế này còn kém xa cận chiến tạp tu. Nếu như Trần Mộ ở đây, quả quyết sẽ không chột vật như thế. Điều này cũng không có nghĩa là lực chiến đấu của Bá Vấn không bằng Trần Mộ, mà là phương thức chiến đấu quyết định. Mỗi một loại phương thức chiến đấu đều có ưu điểm, nhưng nhất định cũng sẽ có nhược điểm. Viễn trình tạp tu trên phương diện phát ra hỏa lực, phạm vi công kích, đều vượt xa cận chiến tạp tu.

Khiến cho Bá Vấn thấy an tâm một chút là những chùm ánh sáng đó cũng không có ý lấy mạng mình, chúng nó hẳn là đang tiến hành hạng mục khảo nghiệm nào đó. Những khảo nghiệm này thoát nhìn tựa hồ hết sức nguy hiểm, hẳn phỏng đoán, khi khảo nghiệm chấm dứt nhất định sẽ có nội dung khôi phục trị liệu, v.v.

Nhưng hẳn vẫn đang cố hết sức né tránh, mặc dù việc đó cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng nghị lực của hẳn cũng rất kinh người. Huống chi, nếu hẳn ước lượng đây là khảo nghiệm, lại làm được càng xuất sắc thì chỗ tốt tự nhiên cũng sẽ càng nhiều.

Bẻ quạt hình chữ V, trườn như rắn, tăng tốc ngấn ba lần...

Mặc dù thỉnh thoảng lại có chùm ánh sáng bắn vào người hẳn, nhưng Bá Vấn vẫn kiên trì cắn răng trụ lại, ương ngạnh tận lực né tránh, không né được thì hẳn ngạnh kháng lại. Hẳn có thể kiên trì đến bây giờ, hoàn toàn dựa vào nghị lực kinh người.

Chùm ánh sáng càng ngày càng dày đặc, Bá Vấn đột nhiên thoáng thấy không xa có một khối đá nhô lên, lòng thầm mừng rỡ, đây chính là một nơi yểm hộ của thiên nhiên. Khoảng cách giữa hẳn và nó vừa đủ hoàn thành một lần động tác chiến thuật bẻ quạt chữ V.

Bá Vấn cắn răng, tốc độ tăng chóng mặt, vọt tới chỗ khối đá kia.

Chùm ánh sáng dày đặc như măng xà ngoạc hàm răng ra, đuối theo sát sạt không bỏ. Hơn nữa cự ly giữa hẳn và chúng đang thu lại từng chút một, nếu như bị chùm ánh sáng dày đặc như thế đánh trúng, lần khảo nghiệm này, chắc chắn lập tức dừng lại. Hẳn tính toán được, khi hẳn bay đến phía sau khối đá thì vừa lúc công kích của chùm ánh sáng đạt tới mức cao nhất. Hẳn kiên trì lâu như vậy, đối với quy luật công kích của chùm ánh sáng cũng bắt đầu có giải thích nhất định. Sau khi chùm ánh sáng công kích đạt cao điểm, tần suất công kích sẽ giảm trên phạm vi lớn.

Khối đá trước mắt hẳn to hẳn ra, trong lòng vui vẻ, tính toán của hẳn không sai lầm.

Đột nhiên sau núi đá, một cánh tay vươn ra.

Dưới tình huống bất ngờ không kịp phòng ngự, Bá Vấn cực kỳ hoảng sợ, vừa định phản ứng tránh né cái tay này, nào ngờ cổ tay nó đột nhiên rung lên, một hòn đá nhỏ đột ngột bắn nhanh tới mắt hẳn.

Bá Vấn theo phản ứng bản năng quay đầu đi, muốn tránh hòn đá kia, song lúc này hẳn đang phi hành, biến cố đột nhiên này làm cho cảm giác của hẳn thoáng cái bị rối loạn, Bá Vấn đang phi hành với tốc độ cao giữa không trung nhất thời mất đi sự khống chế.

Hòn đá bay sát sạt mặt hẳn, song chùm ánh sáng theo sát đằng sau hẳn đã bao trùm hẳn lại trong mưa ánh sáng.

Bá Vấn trong nháy mắt bị đánh thành cái sàng (thùng lỗ chỗ), vô số chùm ánh sáng xuyên thấu qua thân thể của hẳn.

Biến cố đột nhiên này cũng làm cho trường khảo nghiệm lập tức chấm dứt, những phi hành khí (1) kỳ quái kia trên bầu trời biến mất không thấy, núi đá liên miên bất tuyệt cũng biến mất theo, Bá Vấn nằm trên mặt đất, trên người chảy máu đầm đìa. Hẳn mở to hai mắt, nhìn Weah trước mặt, từng ngụm máu tươi trong miệng phun ra ngoài, hẳn hỏi hàm hồ không rõ:

- Vì..... Vì..... vì sao?

Weah lạnh lùng nhìn quang mang dần ảm đạm trong mắt Bá Vấn trên mặt đất.

- Trưởng lão Kit trước khi chết đã dặn dò ta, nhìn thấy người, giết chết.

Weah vừa nói vừa đi đến bên Bá Vấn, cẩn thận quan sát vết thương trên người hẳn, một nhát trí mạng, vị trí trái tim bị chùm ánh sáng xuyên qua.

Nói xong, thần sắc Weah lãnh đạm kích nhẹ một quyền vào vùng ven vết thương nơi trái tim Bá Vấn. Thân thể hẳn bỗng dưng cứng đờ, con mắt lờ ra ngoài, không còn nhúc nhích.

1: Phi hành khí: Tên gọi chung động cơ bay trong không trung như: khí cầu; máy bay; tên lửa; vệ tinh nhân tạo; phi thuyền vũ trụ.

173. Chương 173: Đại Vận

Khi hần vừa mới cân nhắc công dụng của cầu vân này, màn ảnh đột nhiên tối sầm lại. Chính là biến cố này mới đem Trần Mộ từ trong suy tư bừng tỉnh.

Hần mịt mờ nhìn bốn phía, tự hỏi suốt ba giờ làm hần khó có thể phục hồi đầy đủ tinh thần. Ước chừng nửa phút sau hần mới dần dần thanh tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy cả người ảm ướt khó chịu, lúc này mới phát hiện trong lúc tập trung cả người mình đã đầy mồ hôi.

Cầu vân này không chỗ nào không có quá tới cực điểm, khác xa hệ thống tạp phiến của Thiên Du liên bang, cho dù là lý luận của tạp phiến thần bí cũng sai biệt rất lớn. Bất quá rất may là không phải không chút liên hệ với tri thức lý luận bên trong tạp phiến thần bí. Trần Mộ có thể phân biệt được một loại cầu vân cũng là nhờ hệ thống lý luận bên trong tạp phiến thần bí.

Đây là một loại cầu vân cùng loại với trù tạp, bất quá nó cũng có sai biệt nhất định. Nếu chỉ nói về trình độ tinh tế, so với tri thức trong tạp phiến thần bí còn cao hơn một chút. Vậy mới khiến Trần Mộ có thể miễn cưỡng phân biện được một loại cầu vân, nếu không cho dù muốn cũng không được. Cầu vân phức tạp đó đối với hần quả thực rất khó hiểu.

Cố cử động cái cổ đã có chút bủn rủn, hần quay đầu lại nhìn thoáng qua Alfonso, thấy hần vẻ mặt mê muội nhìn chăm chăm vào màn ảnh. Màn ảnh trước mắt Alfonso là một đồ án kết cấu cực kỳ phức tạp, mới chỉ nhìn lướt qua Trần Mộ đã tự biết mình thu hồi ánh mắt, quá hoa mắt.

Nhìn bốn phía xung quanh, Trần Mộ không nhìn được cười khổ, trong tình trạng này mình còn có thể mê muội lâu như vậy. Hèn chi phân mình và Alfonso tới cùng một nơi, hóa ra mình và Alfonso đều điên cuồng chẳng khác gì nhau.

Trần Mộ sau khi khôi phục tỉnh táo bắt đầu đánh giá xung quanh.

Xung quanh tối đen như mực chỉ có một khối màn ảnh hình chữ nhật lơ lửng giữa không trung.

Kinh nghiệm của Trần Mộ nói cho hần, nếu không thể tìm được phương pháp chính xác vậy không thể nào thoát khỏi huyền tượng này, nhưng hần cũng không cách nào tìm được phương pháp chính xác. Lần này và lần hần tiến vào thần bí tạp phiến bất đồng. Huyền tượng của tạp phiến thần bí dù sao cũng là do hần phóng ra, an toàn của hần được bảo đảm. Cái này mặc dù cũng là huyền tượng, mặc dù cũng là hần khởi động nhưng người phóng thích lại không phải là hần.

Lần này không thể nghi ngờ càng nguy hiểm.

Thế nhưng lúc này Trần Mộ cũng chẳng có cách nào.

Đúng lúc này âm thanh đột nhiên vang lên:

- Phán định quyền hạn ban đầu kết thúc!

Trước mắt Trần Mộ đột nhiên hiện lên một màn ảnh, suýt nữa khiến hần giật mình, trên màn ảnh viết đầy các chữ số, Trần Mộ nhìn hoa cả mắt, chẳng hiểu gì cả.

Bất quá âm thanh kia lại giải khai nghi hoặc trong lòng hần:

- Bởi vì hệ thống hư tổn, trước mắt ưu tiên khôi phục hệ thống, điểm quyền hạn này là ưu tiên đối với người có khả năng cống hiến nhất. Phán đoán ban đầu, điểm số của ngài là mười lăm, là người cao nhất trong số tham gia phán định. Chúc mừng ngài, ngài sẽ có được quyền hạn cao nhất trước mắt trong sự kiện ưu tiên đầu tiên.

Những lời này khiến cho Trần Mộ gãi đầu, cái hiểu cái không:

- Cái gì là quyền hạn cao nhất?

- Quyền hạn cao nhất tức là quyền khống chế đối với hệ thống. Bởi vì điểm cống hiến của ngài cao nhất, dưới tình huống không đi ngược lại sự kiện ưu tiên, ngài là người có quyền khống chế tối cao trong tất cả những người có quyền hạn.

Giải thích như vậy vẫn khiến cho Trần Mộ chẳng hiểu gì cả, bất quá hẳn tốt xấu gì cũng nghe rõ được mấy chữ quyền khống chế cao nhất.

- Nói cách khác, ta có thể khống chế người?

Trần Mộ cẩn thận thử hỏi dò xét.

- Không thể.

Đối phương cự tuyệt vô cùng dứt khoát.

Trần Mộ “a” một tiếng, trong lòng cũng không cảm thấy thất vọng. Nếu đối phương trả lời là đúng hẳn ngược lại lại vô cùng lo sợ.

- Người là ai?

Trần Mộ hỏi một vấn đề đơn giản nhất. Chỉ cần đối phương đồng ý trao đổi vậy đối với Trần Mộ mà nói đã là một việc làm người khác hưng phấn lắm rồi.

- Hệ thống!

Trần Mộ lặp đi lặp lại từ này trong lòng mấy lần, nhưng vẫn cảm thấy không hiểu.

- Đây là đâu?

Trần Mộ tiếp tục hỏi.

- Hạ Thành.

- Hạ Thành?

Cái tên cổ quái này khiến cho Trần Mộ chú ý.

- Đúng!

- Bọn họ thì sao?

Trần Mộ nhớ tới các đồng bọn khác, không khỏi cất tiếng hỏi.

- Trừ một người vì sự cố mà tử vong, những người còn lại vẫn hoàn hảo.

Câu trả lời của hệ thống làm Trần Mộ trong lòng căng thẳng:

- Ai đã chết?

Trước mặt Trần Mộ lập tức xuất hiện một màn ảnh, mặt trên là hình ảnh của Bá Vấn, nhìn Bá Vấn đã mất đi sinh cơ, trong lòng Trần Mộ hỗn loạn.

Mặc dù tồn tại của Bá Vấn đối với Trần Mộ mà nói là một uy hiếp, nhưng trong đáy lòng, vứt bỏ ân oán, Trần Mộ đối với năng lực của Bá Vấn vô cùng ngưỡng mộ. Hẳn vẫn cho rằng Bá Vấn là người lợi hại nhất trong ba người bọn hắn, vô luận là tâm kế, mưu lược hay là lực chiến đấu cá nhân, trong ba người đều là cực mạnh.

Bá Vấn chết đi, Trần Mộ cũng chẳng hề bi thương, ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ nhưng Bá Vấn là người hẳn phải cảnh giác nhất, nếu có cơ hội giết Bá Vấn có lẽ mình đã tự ra tay. Cũng như nếu cho Bá Vấn cơ hội giết mình, hẳn cũng nhất định không hề nương tay, lập trường của song phương quyết định thái độ của nhau.

- Những người khác thì sao chứ? Điểm số của bọn họ ra sao?

Màn ảnh hiện ra đầu tiên chính là Weah, giọng nói lạnh như băng của hệ thống bình thản nói:

- Điểm số của hân cao nhất trong số các thành viên loại chiến đấu, điểm chiến đấu là hơn 65 điểm, đề nghị tiến hành kiểm tra chiến đấu chuyên môn.

65 điểm!

Nghĩ lại mình mới chỉ có 15 điểm, Trần Mộ há hốc mồm, vẻ mặt ngây ngốc.

- Weah 65 điểm, hân mới là người có số điểm cao nhất, sao ta lại được quyền hạn cao nhất?

Phản ứng lại, Trần Mộ nhin không được hỏi.

- Hân là điểm số chiến đấu, ngươi là điểm số tu sửa. Lúc này vì sự kiện ưu tiên khôi phục hệ thống cho nên điểm cống hiến dự đoán của ngươi cao hơn so với hân.

Hệ thống giới thiệu rất đơn giản.

- Điểm số tu sửa?

Trần Mộ cảm thấy dở khóc dở cười, hóa ra hệ thống coi mình là thợ sửa chữa.

Liếc mắt nhìn áng Alfonso còn đang mê man, Trần Mộ chỉ vào hân hỏi:

- Điểm số của hân là bao nhiêu?

- 9 điểm!

Hệ thống tiếc lời như vàng.

- Những người khác thì sao?

Trước mặt Trần Mộ lập tức xuất hiện hình ảnh của mọi người, phía dưới là điểm số của họ. Khiến cho Trần Mộ dở khóc dở cười là điểm số của Trình Anh lại viết: “Hậu cần.” Trần Mộ thật sự không hiểu hệ thống sao lại đem một vị tạp tu liên hệ với hậu cần. Vừa nghĩ tới Trình Anh đeo tạp dề, tay phải cầm một cái muôi thật lớn bằng sắt, tay trái mang theo một thùng khoai tây nấu thịt bò, thật đúng là...

Ngoại trừ Weah không ai có điểm số vượt qua 15, điều này cũng khiến Trần Mộ không nhận được cảm khái sự cường hân của hân.

Trần Mộ hiểu muốn thoát khỏi khốn cảnh phải có đầy đủ tin tức nên hân không ngừng trao đổi cùng hệ thống. Rất nhanh sau đó hân đã hiểu được “quyền khống chế cao nhất” là không đáng giá tới mức nào.

Vì điểm cống hiến quá thấp, quyền hạn của hân ít tới mức đáng thương. Một ít tin tức hữu dụng cũng phải tốn tới bốn năm mươi điểm cống hiến.

Bất quá Trần Mộ vẫn chiếm được rất nhiều tin tức hữu dụng.

Bọn họ hiện giờ đang ở trong một trụ sở dưới đất, trụ sở này tổng cộng có bảy tầng, mà hiện tại chỉ có tầng một còn không hư hao hoàn toàn, song trên thực tế chỉ có gần 20% tầng một này còn hoàn hảo. Hơn nữa càng làm cho Trần Mộ cảm thấy không biết nói gì chính là phán định quyền hạn ban đầu tiêu hao đại lượng năng lượng, năng lượng trong trụ sở chỉ có thể duy trì nó trong năm ngày nữa.

Không có nguy hiểm! Phát hiện này rốt cuộc làm cho Trần Mộ thở phào nhẹ nhõm. Từ tất cả tin tức mà “Hệ Thống” cung cấp, bọn họ ít nhất là tạm thời an toàn.

Mà khi Trần Mộ thấy sơ đồ kết cấu tầng thứ nhất, hân thất kinh.

Cái trụ sở dưới đất này không ngờ lại lớn đến thế.

Hèn gì nó gọi là Hạ thành, trong mắt Trần Mộ, nó quả thực có thể so sánh với một cái thôn nhỏ! Hơn nữa, Trần Mộ phát hiện, tầng thứ nhất có rất nhiều phòng được tách ra, ước chừng có một ngàn sáu trăm căn phòng, chúng được sắp xếp sát nhau như tổ ong. Không gian của tầng thứ nhất thật sự rất lớn, tưởng tượng một chút, độ cao của tầng đầu này là bốn mươi lăm thước!

Rất khó tưởng tượng trụ sở dưới đất tiên tiến tới mức đó mà chỉ là di tích không thể đánh giá niên đại! Thật khiến người ta khó có thể tin được! Trần Mộ thậm chí tin rằng trụ sở dưới lòng đất lớn nhất Thiên Du liên bang cũng không thể xuất sắc bằng nó.

Hơn nữa nơi này cơ hồ mọi đồ đạc đều làm bằng kim loại. Vậy phải khai thác bao nhiêu khoáng thạch kim loại? Phải có được kỹ thuật luyện kim cao siêu cỡ nào? Phải tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực?

Số phòng trống lưu lại rất lớn không thể nghĩ ngờ tiết lộ một tin tức, có rất nhiều người từng sinh hoạt trong trụ sở này, những người đó giờ thì sao? Đã đi đâu? Bọn họ tại sao lại buông bỏ trụ sở này?

Trong lúc nhất thời, vô số băn khoăn lớn vờn trong lòng Trần Mộ.

“Hệ Thống” rất ít lời, đến giờ Trần Mộ cũng không có được bất cứ tin tức căn bản nào về trụ sở này, tỉ như trụ sở dưới đất này được thành lập lúc nào? Người thành lập là ai? Vì sao lại thành lập một trụ sở khổng lồ như vậy.

Nhưng ngay cả như vậy, trụ sở dưới lòng đất này chỉ lộ ra một chỗ nhỏ cũng đã mang tới cho Trần Mộ rung động rất lớn.

Bọn họ gặp may lớn rồi.

174. Chương 174: Vi Biến

Loại Thu Thị huyền tạp này vốn là là nhị tinh huyền tạp, một khi truyền đi, lợi dụng tốc độ kinh người khuếch tán trong liên bang. Thật ra xem kỹ lại thì loại huyền tạp này kết cấu cũng không phức tạp, nòng cốt của nó giống như loại tạp ảnh phát tin. Nhưng điều nó đổi mới trọng đại là phương pháp truyền tin không phải giống như tạp ảnh mà là thông qua tiếp thu tín hiệu. Nó cũng không thuận lợi như thông tin tạp mà trước đó phải đặc chế đường truyền tin tức. Nhưng nó ở cấp thấp hơn so với thông tin tạp, thành phẩm lại càng thấp, giá cả đương nhiên là thấp rồi, loại huyền tạp này khi được bán ra, lập tức được hoan nghênh nhiệt liệt.

Một câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp không có danh tiếng gì lại có thể làm ra một tác phẩm lớn như vậy. Trong thời gian ngắn hẳn liền cùng với một ít đại gia ở Khu Đông liên hợp lại, thành lập một bình thai (1) để trao đổi. Lúc này do nhận thấy kết cấu của huyền tạp không có cái gì phức tạp, trong thời gian ngắn, vô số sản phẩm bất chước tràn ngập thị trường. Nhưng câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp lại dùng phương thức này để chiếm lĩnh tiên cơ.

Rất nhanh, các chủng loại bình thai giao lưu cũng như măng mọc sau cơn mưa, tầng tầng lớp lớp. Ngay cả chính phủ liên bang cũng lập tức ý thức được tính trọng yếu của bình thai giao lưu này. Họ lập tức xây dựng một bình thai cấp chính phủ liên bang. Bình thai này một khi mở rộng, lập tức leo lên hạng nhất trên bảng thưởng thức.

Sau khi mua sắm huyền tạp thu nhìn, nộp cho bình thai giao lưu một khoản phí nhất định thì có thể xem được các loại tiết mục chiếu trên bình thai ấy.

Chi phí một tấm huyền tạp thu nhìn chỉ cần năm trăm audierne, mà lắp đường dây cũng chỉ cần hai trăm audierne, đối với tuyệt đại đa số cư dân mà nói thì giá này hết sức rẻ.

Câu lạc bộ tạo lên huyền tạp cấp thấp “Đê Huyền bình thai” được hoan nghênh nhất trong mọi bình thai, mà tiết mục được hoan nghênh nhất lại là hai tác phẩm “Không hẹn mà gặp” cùng “Sư sĩ truyền thuyết”, hai bộ tạp ảnh này khiến bọn họ thu được rất nhiều khách hàng, thiếu chút nữa đem vị trí số một của bình thai liên bang hạ xuống, cuối cùng ổn định ở vị trí số hai, đem bình thai ở vị trí số ba cách một đoạn khá xa. Từ điểm này có thể nhìn ra tài năng thương mại xuất sắc của người quản lý.

Cấu văn cục diện của bình thai liên bang là một tin tức khác, tin tức được xem là có tính bùng nổ.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử liên bang truyền bá tin tức đang phát sinh, phá vỡ khái niệm trong đầu mọi người là tin tức luôn đình trệ. Theo thống kê, khi mới phát tin, số người xem bất quá chỉ hai trăm vạn người. Nhưng nhân số tăng nhanh, chọt lên tới ba nghìn vạn người quan khán ngay sau đó.

Song Tử Tinh của Mạc Doanh dắt nhau tìm đến Sương Nguyệt Hàn Châu tại Thiên Đông Lý Khu!

Cũng không biết từ đâu bình thai liên bang biết được tin tức, cho người theo Song Tử Tinh đi Sương Nguyệt Hàn Châu.

Khó trách lúc mọi người khi nghe được tin tức không ai là không vút hết công việc trong tay, quan tâm tới sự kiện này. Mạc Doanh thân là một trong lục đại, tạp tu xuất thân từ đây xưa nay dũng mãnh thiện chiến. Bất kể là chính phủ liên bang hay danh gia vọng tộc, hoặc tạp tu đoàn cỡ lớn đều cố hết sức làm thân với tạp tu xuất thân từ Mạc Doanh này. Cũng có người nói, tạp tu xuất thân từ Mạc Doanh chưa chắc là tạp tu lợi hại nhất nhưng nhất định là tạp tu dũng mãnh nhất.

Năm nay Song Tử Tinh của Mạc Doanh thông qua khảo hạch độ khó cao nhất có được xưng “Yểm Ngục” mà chấn động liên bang. Nhưng việc này không thể nghi ngờ càng hấp dẫn ánh mắt mọi người, cuộc chiến của cao thủ trong truyền thuyết luôn có thể khiến người ta cảm thấy máu huyết sôi trào.

Sương Nguyệt Hàn Châu không liên lạc với ngoại giới nhiều lắm, nhưng thân là lục đại, đến cùng có bao nhiêu thì cũng là thâm bất khả trắc, mà hai người Song Tử Tinh, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã leo lên nhóm nhất lưu cao thủ.

Song phương đều có tầm ảnh hưởng lớn! Hai đại học viện va chạm, tất nhiên khiến vô số người chờ mong.

Hơn nữa, có thể có cơ hội nhìn thấy hai cao thủ Song Tử Tinh chiến đấu, quả thực là vi diệu! Mọi người đều cảm ơn câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp không có danh tiếng kia. Mà khi Song Tử Tinh vừa bước vào Sương Nguyệt Hàn Châu, tất cả camera đều tập trung lên bọn họ.

Song Tử Tinh cuồng vọng lại gặp đệ tử Sương Nguyệt Hàn Châu, không chú ý mà lộ ra luồng hàn ý khổng lồ, song phương lập tức xảy ra xung đột.

Những khán giả đứng nhìn chăm chú trước huyền tạp, nhiều người không tự kìm hãm được đã nắm chặt tay hét lên:

- Đánh đi, mau đánh đi!

Tạp tu Mạc Doanh vốn nổi tiếng bởi tính tình nóng nảy, đệ tử Sương Nguyệt Hàn Châu cũng như vậy.

Song Tử Tinh vốn đến đây để khiêu khích, đương nhiên không chút khách khí. Tiếp đó chiến đấu lập tức xảy ra, thực lực của Song Tử Tinh rốt cục cũng thể hiện ra trước mắt mọi người. Một trong Song Tử Tinh xuất chiến là Tô Vĩ, hần liên tiếp đánh bại mười người! Không chịu thua, cao thủ của Sương Nguyệt Hàn Châu thay nhau xuất chiến, song thực lực Song Tử Tinh mạnh mẽ nên dễ dàng chiến thắng.

Đệ tử Sương Nguyệt Hàn Châu mặt lạnh như băng, đây là sỉ nhục lớn nhất từ khi lập giáo đến giờ! Mà tất cả lại phát sinh sớ sớ trước mặt họ, máu huyết mấy thiếu niên của họ nổi lên, nghiêng ngã nghiêng ngã.

Khi tất cả mọi người cho rằng Sương Nguyệt Hàn Châu bị Song Tử Tinh làm cho nhục nhã thì một cô gái nhẹ nhàng đi tới.

Thiếu nữ mặc một chiếc áo trắng như tuyết, thần sắc lạnh như băng, da thịt mịn màng như ngọc, dáng người cao cao, tóc búi theo kiểu cổ xưa, thoát nhìn nàng như thiên tiên bay ra từ trong bức họa cổ.

Băng tuyết thiếu nữ này tiếp nhận sự khiêu chiến của Song Tử Tinh, hai người kịch chiến gần mười phút, cuối cùng Tô Vĩ bị bại. Mọi người lo Tô Hồ nhân cơ hội này sẽ khiêu chiến thiếu nữ xinh đẹp, nhưng Tô Hồ không nói lời nào, mang theo Tô Vĩ bị thương, sau khi thi lễ, nghiêng ngàng đi xuống.

Băng tuyết thiếu nữ hoành không xuất thế hoàn toàn chinh phục cư dân liên bang, lập tức trở thành thần tượng trong mắt vô số người. Nghe nói, vì cô gái lạnh lùng này, đã có rất nhiều thanh niên thề sẽ báo danh vào Sương Nguyệt Hàn Châu.

Sương Nguyệt Hàn Châu vốn vô danh cũng bởi vậy mà đột nhiên đi vào tâm trí mọi người, lúc này người ta mới biết lục đại quả nhiên thâm tàng bất lộ. Sương Nguyệt Hàn Châu ở nơi xa xôi vậy mà cũng có cao thủ trẻ tuổi.

Người xem náo nhiệt vẫn xem náo nhiệt, kẻ quan tâm đến đạo môn thì chú ý tới đạo môn (2).

Nếu như nói hành vi của Song Tử Tinh không có Mạc Doanh phía sau chi trì thì thật là tiểu thoại, Lục đại luôn luôn khắc chế lẫn nhau, nên cần hết sức dè dặt duy trì cân bằng, chẳng lẽ Mạc Doanh lại muốn gây chiến phá hoại sự cân bằng này? Hay đã xảy ra chuyện gì không muốn người khác biết?

Mà sau đó phát sinh một việc ngoài dự liệu của mọi người, làm cho thế cục đột nhiên trở lên khẩn trương vô cùng.

Song Tử Tinh trên đường quay về Mạc Doanh bị phục kích, Tô Vĩ thiệt mạng tại trận, Tô Hồ trọng thương thoát khỏi vòng vây.

Chuyện khiêu khích này gây xôn xao lớn ở liên bang, mà Mạc Doanh lại đem mũi nhọn chĩa về phía Sương Nguyệt Hàn Châu. Sương Nguyệt Hàn Châu thanh minh bọn họ không làm chuyện này, cũng nguyện ý hiệp trợ cảnh sát địa phương tiến hành điều tra. Nhưng vô luận thế nào, quan hệ giữa Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu cũng xấu đến cực điểm.

Người nào nhạy cảm đã nhận ra không khí tràn ngập xao động.

Đoạn thời gian này, Trần Mộ vẫn còn dẫn hơn vạn tộc nhân di cư. Hạ thành mặc dù bị tàn phá nghiêm trọng, nhưng ở đây vẫn an toàn hơn sơn cốc giản lậu kia. Hắn đã tu sửa thành công đường đi xuống lòng đất cùng hệ thống thông gió, đây là công lao của Trần Mộ. Các phòng trống trong căn cứ thích hợp để ở lại, một gian cũng đủ để bảy tám đứa nhỏ sống cùng.

Ở bên ngoài sợ hãi lâu như vậy, bây giờ lại có chỗ ở che mưa che nắng, không phải lo lắng dã thú, điều này làm cho đám thiếu niên tràn ngập hy vọng với tương lai.

Trần Mộ cẩn thận đem tạp phẩm cắm vào độ nghi, một âm thanh nhỏ vang lên, đèn xanh độ nghi sáng, điều này làm cho tâm lý vốn đề nặng của hắn rốt cuộc cũng nhẹ bớt.

- Năng lượng hệ thống khôi phục 5%.

Âm thanh của hệ thống nghe ra không có chút tình cảm gì.

Lau mồ hôi trên trán, Trần Mộ hỏi:

- 5% là ít hay nhiều?

- Năng lượng cơ bản cần thiết để hoạt động.

Hệ thống trả lời vô cùng ngắn gọn.

Về mặt Trần Mộ bất đắc dĩ, đem tất cả năng lượng cảm đến nhưng lại không cung cấp đủ để chữa hệ thống, chỉ cung cấp 5% để hệ thống hoạt động bình thường, đủ cho cuộc sống của mọi người.

Năng lượng tại mỏ quặng có thể khai thác chậm rãi, hơn nữa các loại công cụ cơ giới không ngừng được sản xuất, tương lai có thể cung cấp năng lượng ngày càng nhiều.

- Tiên sinh! Tiên sinh!

Âm thanh Alfonso hưng phấn từ xa truyền đến.

Trần Mộ theo thanh âm nhìn lại, thấy Alfonso ở đằng xa vẫy tay. Chẳng lẽ hắn phát hiện được điều gì mới?

Trần Mộ đi tới hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ta phát hiện một thứ tốt!

Alfonso cười “hề hề” một cách thần bí nói.

- Thứ tốt gì?

- Ngài đi theo ta!

Alfonso vội vàng đi trước dẫn đường.

Alfonso dẫn Trần Mộ tới kho hàng. Mỗi tầng của trụ sở đều độc lập, tầng nào cũng có kho hàng, tầng thứ nhất cũng không ngoại lệ. Vì muốn sớm tiến vào trụ sở, hai ngày qua vội vàng chưa hệ thống thang máy

cùng thông gió, hắn còn không kịp kiểm tra tầng thứ nhất. Đứng nhìn chỉ có một tầng nhưng diện tích rất lớn, khắp nơi đều là các vật thể hình dạng kì quái.

Đẩy ra cửa kho số 13, một cỗ mùi hủ bại xông vào mũi. Thoáng nhìn, hệ thống thông gió đã mở, nhưng muốn thoát hết không khí ô nhiễm bên trong phải cần không ít thời gian. Mặt đất rải rác các loại tạp kiện, phần lớn bị thay đổi hoàn toàn, loang lổ nhiều vết rỉ sét.

Alfonso vẻ mặt không chút thay đổi, tựa hồ hắn đã hoàn toàn thích ứng với loại mùi này.

Trần Mộ theo Alfonso đi tới khắp ngõ ngách, ánh mắt Alfonso trở nên kích động, ngón tay hắn chỉ vào một vật thể đầy tro bụi ở dưới mắt đất nói:

- Chính là cái này!

Chú thích:

1: Bình thai: Có tính năng như đài truyền hình.

2: Đoạn này bản thân người biên tập cũng mất rất lâu mới hiểu, cứ tưởng dịch sai, nhưng tác giả viết đúng như vậy. Không ngờ “đạo môn” ở đây ám chỉ đường lối và hoạt động ngầm của lực đại.

175. Chương 175: Tâm Ý Của Weah

Ánh mắt Trần Mộ đặt lên kiện vật phẩm hình thù kỳ lạ từ kim loại chế thành, dài ước chừng tám chín thước, bên trên linh kiện đầy vết rỉ sét, có vài nơi thậm chí đã bị rỉ ăn mòn xuyên thủng. Nó có đôi cánh hơi mỏng, thoát nhìn như cánh chim. So với đôi cánh khổng lồ, hình thể của nó lại xinh xắn hơn nhiều lắm, vừa dài vừa hẹp như hình thoi, mặt cong hơi mang dáng hình cung, thoát nhìn rất có mỹ cảm.

- Đây là phi hành khí, bình thường dùng để phi hành trên quãng ngắn.

Vượt ngoài dự đoán, trả lời hắn chính là hệ thống.

- Phi hành khí? Ha ha, ta quả nhiên không đoán sai!

Alfonso hưng phấn đến nỗi còn thiếu mỗi nước khua tay múa chân.

Phi hành khí thể này nhìn qua thật nguyên thủy a, so sánh với toa xe hắn từng thấy, Trần Mộ có chút thất vọng.

Chứng kiến vẻ mặt thiếu hứng thú của Trần Mộ, Alfonso không khỏi cười nói:

- Tiên sinh chẳng phải muốn rời khỏi rừng sao? Có lẽ còn phải dựa vào kiện phi hành khí này đây!

Trần Mộ trong lòng âm áp, ai ngờ nguyện vọng rời khỏi rừng của mình mà Alfonso vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, hắn cười cười:

- Chỉ e nó không bay khỏi rừng được, trên trời không phải có tầng giao vân sao?

Thấy Alfonso nhiệt tình như thế, Trần Mộ cũng không muốn đả kích lòng nhiệt tình của hắn nên nói khá uyển chuyển. Nếu có thể phi hành để hắn thoát khỏi rừng, hắn sớm đã bay ra ngoài rồi. Trên tay hắn không chỉ có một loại khí lưu tạp! Song khu rừng này rộng lớn như thế, hơn nữa hắn bây giờ biết được sự tồn tại của tầng giao vân nên cũng đã loại bỏ tư tưởng này rồi.

- Tiên sinh chớ nóng vội!

Alfonso an ủi nói:

- Bầu trời đích xác có tầng giao vân nhưng kiện phi hành khí này lại có thể phi hành bên trong nó. Ta từ trước tới giờ chưa từng thấy qua kiện phi hành khí nào có hình dạng này, nhưng ta tin, lực xung kích của nó chắc chắn hết sức kinh người, tầng giao vân cũng không vây hãm nổi nó!

Lời của Afonso khiến Trần Mộ không khỏi cẩn thận cân nhắc. Afonso nói đúng, nếu đủ động lực, loại phi hành khí kiểu dạng này hẳn có thể phá vỡ tầng giao vân, hơn nữa tầng giao vân không hề có hiệu ứng ăn mòn đối với kim loại, có sự bảo vệ từ kim loại, năng lượng cũng sẽ không bị tầng giao vân hấp thu.

Mắt Trần Mộ sáng ngời:

- Người có thể sửa chữa nó không?

- Không chữa được!

Afonso lắc đầu:

- Nó bị rỉ sét thực sự quá kinh khủng!

Trong tâm Trần Mộ nhất thời chán nản, nếu không cách nào chữa trị thì phi hành khí này chẳng qua cũng chỉ là một đồng sắt vụn thôi.

Ai ngờ Afonso lại chuyển đề tài:

- Có điều ta có thể mô phỏng một lần thử xem. Hẳn là không thành vấn đề.

Điều này khiến Trần Mộ nhất thời mừng rỡ, nhưng hắn lập tức nghĩ tới một vấn đề, ngẩng đầu nói với không khí:

- Hệ thống, người có kết cấu sơ đồ của cỗ phi hành khí hoặc tư liệu về phương diện này hay không?

- Có!

Hệ thống phản ứng rất nhanh.

Trần Mộ và Afonso hưng phấn đưa mắt nhìn nhau. Dè dặt niềm vui sướng trong lòng, Trần Mộ ngẫm nghĩ mới hỏi:

- Ta bây giờ có thể xem hay không? Nếu không thể, cần điều kiện gì?

- Không thể!

Hệ thống trả lời không có bất cứ chỗ linh động xoay chuyển nào, nó lập tức giải thích:

- Nó tuy thuộc kỹ thuật cấp thấp nhưng ít nhất độ cống hiến cần phải đạt đến 15 điểm.

- Độ cống hiến hiện tại của ta là bao nhiêu?

Độ cống hiến, lại là độ cống hiến, Trần Mộ không khỏi nhớ tới đoạn cuộc sống trong căn cứ ở Trữ gia. Đầu năm nay, quả nhiên không được bao ăn trưa a!

- Chữa trị một phần công năng hệ thống nhận được 5 độ cống hiến. Chữa trị thang lên xuống, chữa trị hệ thống thông gió thu được 3 độ cống hiến, tổng cộng 8 điểm.

Độ cống hiến và trị số giám định quyền hạn lần trước hoàn toàn khác nhau. Lần trước Trần Mộ nhận được 15 điểm là độ cống hiến hệ thống đánh giá hắn ở phương diện năng lực khôi phục hệ thống có thể sản sinh ra. Mà độ cống hiến là chỉ sự cống hiến của hắn hiện tại đã làm ra.

Còn thiếu 7 điểm, trị số này không thể không vượt qua, Trần Mộ lập tức nói:

- Ta cần bảng liệt kê những chỗ cần chữa trị.

Trước mắt hắn lập tức lóe lên một tấm màn ánh sáng. Trên mặt liệt kê chi tiết các hạng mục cần phục hồi, còn có điều kiện phục hồi bọn họ cần có. Bảng liệt kê chi tiết đủ khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt, tòa căn cứ này gần như không có chỗ nào hoàn hảo mà không có khuyết điểm. Có điều Trần Mộ cần từ trong bảng liệt kê tìm được hạng mục mình có năng lực phục hồi. Điều này cần kiên nhẫn.

Mặt Weah lạnh tanh nhìn đám thiếu niên đang luyện tập kỹ năng chiến đấu của hắn. Đám thiếu niên vẻ mặt đều kiên định, chúng liều mạng luyện tập. Thực ra Weah không cần giám sát tại chỗ, hắn biết đám nhóc này không một đứa nào lười biếng.

Mặc dù thời gian luyện tập còn rất ngắn nhưng đám thiếu niên này trong cái giờ tay nhắc chân, ngược lại cũng đầu ra đầy. Weah mặt lạnh tanh nhưng cõi lòng thâm chấn kinh, gã cũng không ngờ rằng môn thể dục kết hợp với kỹ năng của hắn lại có thể phát huy hiệu ứng cực lớn như thế. Tốc độ tiến bộ của đám thiếu niên thực sự khiến hắn giật mình. Mà đám hài tử hắn vốn phán định không thích hợp học tập kỹ năng của hắn mặc dù thoát nhìn vẫn có chút cật lực, nhưng Weah tin, chỉ cần chúng gắng gượng được quãng thời gian vất vả nhất này, tiến bộ về sau của chúng ắt sẽ rất nhanh.

Rất nhiều thứ trên người Trần Mộ dường như luôn không lộ rõ. Hiện giờ Weah đã có thể hiểu được phương pháp tác chiến của tập tu. Một vị tập tu mà có kỹ năng như môn thể dục, bản thân điều này đã có chút không hợp lý.

Chỗ không hợp lý trên người tiểu tử này còn ít sao? Loại kỹ năng dường như tự hại mình ấy, Weah nhìn ra, chỉ có những nhân vật hành tẩu trong bóng tối mới có thể học tập.

Nhưng bất kể thấy thế nào, Trần Mộ và hắc ám đều không móc nối được quan hệ gì. Hơn nữa hắn còn tinh thông chế tập, chẳng trách hắn lại nói mình học pha tạp quá mức. Trong lòng Weah hiện tại vẫn có chút tiếc hận, trong những thiếu niên này, không thiếu người có thiên phú xuất chúng, môn thể dục khiến tố chất thân thể chúng được nâng cao rất nhiều, nhưng khi hắn cẩn thận quan sát mỗi một thiếu niên, kết luận rút ra cuối cùng lại là, tố chất thân thể Trần Mộ vẫn là xuất sắc nhất!

Người có khí lực lớn hơn so với Trần Mộ không hề ít, thân thể mềm mại hơn hắn cũng có rất nhiều, các phương diện khác hơn Trần Mộ cũng càng nhiều. Nhưng nếu đem tất cả điều kiện tổng hợp lại, ưu tú nhất lại vẫn là Trần Mộ, đây là một hiện tượng cổ quái, nhưng lại là sự thật trước mắt.

Thật đáng tiếc a! Weah một bên tiếc hận, một bên kỳ quái mình vì sao lại để ý chuyện này như thế. Luôn luôn canh cánh trong lòng đối với một chuyện, đây hiển nhiên không phải phong cách của hắn, song thực tế, hắn dường như thực sự vẫn luôn để ý quá mức chuyện này.

Đây là quãng thời gian Trần Mộ bận rộn nhất, mỗi ngày hắn đều liệu mạng tiến hành công tác sửa chữa. Tòa căn cứ này đối với việc sử dụng tạp phẩm hết sức phổ biến, đây cũng là chỗ hắn có thể bắt tay vào làm. Hắn nhìn ra bản thân tòa căn cứ chính là một tạp giới khổng lồ. Công tác sửa chữa hắn có thể làm tịnh không nhiều, nhưng chỉ có vài mục như vậy cũng khiến hắn nhận được ích lợi không nhỏ. Lý luận đơn thuần nếu không có thực tiễn thúc đẩy thì rất khó tiến bộ, đặc biệt ở lĩnh vực chế tập.

Chế tập sư lợi hại sở dĩ rất ít ỏi, một nguyên nhân rất trọng yếu là tuyệt đại đa số vấn đề họ gặp phải chỉ là vấn đề trong nghiên cứu, mà không phải vấn đề trong cuộc sống. Còn về vấn đề trong cuộc sống, họ chỉ cần sử dụng tiền bạc giải quyết, mà không phải tạp phẩm.

Đối với Trần Mộ mà nói, nơi này hết thấy đều cần quyền hạn, nhưng muốn có quyền hạn thì bắt buộc phải làm hàng đồng công tác sửa chữa căn cứ. Mà trong quá trình này, hắn sẽ gặp rất rất nhiều vấn đề hắn chưa từng thấy qua, thậm chí là chưa từng nghĩ qua. Giống như những vấn đề cuộc sống hắn gặp phải, toàn bộ đều cần tạp phẩm để giải quyết.

Những vấn đề này viễn vông như thế, thâm thúy khó hiểu như thế nhưng hắn chỉ có một con đường, đó chính là giải quyết chúng! Điều này ép buộc hắn không thể không tiến hành suy nghĩ cân nhắc, ép hắn không thể không tiến về phía trước.

May thay Trần Mộ có đủ lòng kiên nhẫn, hắn cũng rất biết hưởng thụ quá trình này. Ngay cả tự bản thân cũng không nghĩ rằng, hắn có thể tiến hành cải tiến thiết bị căn cứ, điều này giúp cho hắn nhận được 5 điểm cống hiến. Chỉ là hạng mục cải tiến này tịnh không phải khai sáng từ hắn, mà là từ kết cấu song song của tay quay lúc ở Đông Vệ học phủ học được.

Đã có 5 điểm này, thời gian hắn xem xét tư liệu phi hành khí giảm xuống cực lớn, chỉ tốn chừng năm ngày, hắn đã hoàn thành 15 điểm cống hiến.

Tư liệu của phi hành khí khá lớn, hơi có chút ngoài dự liệu của Trần Mộ, mà những hình kết cấu tinh tế kinh người này hắn nhìn mà hoa cả mắt.

Alfonso thật lòng trợ giúp hắn, đáp lại phần tình nghĩa này, Trần Mộ cũng không lười nhác.

Mình sửa chữa căn cứ được càng nhiều, hoàn cảnh sống của đám nhóc cũng càng tốt, đối với bọn Alfonso mà nói, cuộc sống trong tương lai mới sẽ trở nên tốt hơn.

Hắn có thể cảm nhận được phần chân thành trong sự quan tâm của Alfonso đối với mình, hắn biết điều này trân quý đến nhường nào! Có qua có lại mới toại lòng nhau, Trần Mộ vốn hiểu rõ nhân tình cũng hi vọng bản thân có thể mang đến trợ giúp cho những người thực sự quan tâm đến mình. Trần Mộ đối với việc truyền thụ cho đám Lí Độ Hồng cũng càng để tâm hơn.

Đương nhiên, rèn luyện của bản thân hắn tịnh không đình chỉ, kinh nghiệm vốn có nói cho hắn biết, nếu thực lực là bảo đảm cho vận mệnh, không có Bá Vãn, không có dã thú, Trần Mộ yên ổn ở dưới căn cứ ngầm an toàn này, huấn luyện của hắn cũng không cần giấu giếm điểm điểm nữa. Ngoại trừ công việc, thời gian khác của hắn toàn bộ đều tiêu hao trong huấn luyện, quy luật sinh hoạt hắn đã xáo trộn từ rất lâu một lần nữa được chỉnh đốn.

Chỉ có trải qua loạn lạc mới biết quý trọng yên bình.

Đôi khi hắn thậm chí nghĩ rằng, thực ra cuộc sống trong căn cứ cũng khá tốt!

Xem ra, mình thực sự không phải một người có chí hướng lớn.

Trong thời gian hai tháng, đối với bọn Trần Mộ mà nói, mỗi ngày dường như đều là một sự khởi đầu hoàn toàn mới. Học tập không gián đoạn, huấn luyện cực khổ, còn có công việc, cuộc sống bình phàm an tĩnh khiến những người còn sống sau cơn tai nạn cảm thấy hết sức thoải mái.

Nhưng đứng vào quãng thời gian này, thế cục liên bang lại phát sinh biến hóa mới.

176. Chương 176: Chuẩn Bị

Ánh mắt của mọi người sôi nổi hướng về hai thế lực lớn đứng sau lưng hai nhà này. Tần gia và Trung Đạt Thư Phủ có liên hệ mật thiết, mà Isolde thế gia lại là gia tộc lệ thuộc vào Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ. Cho đến tận bây giờ, vô luận là Trung Đạt Thư Phủ hay Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ đều không ra mặt và cũng không có chút ý tứ ngăn cản. Điều này làm cho người khác không khỏi suy nghĩ miên man không xác định.

Mới vừa rồi, quan hệ giữa Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu đã nghiêm trọng đến mức đóng băng, mà hiện giờ Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ lại lâm vào bế tắc, điều này làm cho rất nhiều người trong lòng tràn ngập sầu lo, lực ảnh hưởng của Lục Đại Học Phủ đối với liên bang không gì có thể sánh được, nếu Lục Đại Học Phủ liên hợp lại thì ngay cả chính phủ cũng không dám va chạm với mũi nhọn này.

Nhưng hiện tại chính phủ cũng không thể nào mà cao hứng nổi, hai bên bên nào cũng không phải thứ bọn có thể đắc tội, khó khăn khi đứng ở giữa thật là khó xử lý!

Chính phủ liên bang mấy năm nay bị lục đại thâm nhập vào vô cùng nghiêm trọng. Quân đội có tổng cộng mười hai quân đoàn, trong mười hai vị quân đoàn trưởng này thì có đến mười một người xuất thân từ lục đại học phủ, chỉ có một gã không phải xuất thân từ hệ thống của lục đại học phủ, hơn nữa còn là quân đoàn đứng xếp hạng cuối cùng trong số mười hai quân đoàn.

Quân đoàn đứng ở vị trí đầu, được mệnh danh là quân đoàn tinh nhuệ nhất liên bang, quy mô của nó so với mười một quân đoàn khác phải lớn hơn một nửa, trang bị hoàn mỹ nhất, kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất. Quân đoàn trưởng Vệ Nguyệt Thanh xuất thân từ Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, hắn từng là người đứng đầu trong “Kinh thành ngũ tú”, mà một vị sư đệ khác của hắn là Đường Phái Đồng chính là người đứng hàng thứ năm trong ngũ tú.

Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai Zoubai, quân đoàn trưởng quân đoàn thứ năm Dương Trí Thụy xuất thân từ Tinh Viện.

Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ ba Hoàng Phủ Hưng, quân đoàn trưởng quân đoàn thứ chín Long Kỳ thì xuất thân từ Trung Đạt Thư Phủ.

Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ tư Vô Úy, quân đoàn trưởng quân đoàn thứ bảy Hồ Luân Hải Triết thì xuất thân từ Khổ Tịch Tự.

Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ sáu Chi Đình Mạn, quân đoàn trưởng quân đoàn thứ mười một Khương Thực Ngạn thì xuất thân từ Sương Nguyệt Hàn Châu, Chi Đình Mạn cũng chính là nữ quân đoàn trưởng duy nhất trong mười hai vị quân đoàn trưởng.

Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ tám Lỗ Ninh, quân đoàn trưởng quân đoàn thứ mười Cửu Dung thì xuất thân từ Mạc Doanh.

Chỉ có quân đoàn trưởng quân đoàn thứ mười hai Lương Khâu là xuất thân bình dân, hẳn chính là một kỳ tích trong lịch sử của liên bang. Lương Khâu xuất sinh tại khu dân cư phổ thông, theo học tại một trường học bình thường tại khu dân cư, sau khi tốt nghiệp liên tòng quân, lập được vô số chiến công, từng bước từng bước đi lên, cuối cùng trở thành một vị quân đoàn trưởng. Hẳn cũng chính là một vị quân đoàn trưởng nhận được sự ủng hộ nồng nhiệt nhất của dân chúng phổ thông.

Bởi vậy có thể thấy được, thế lực của Lục Đại Học Phủ lớn mạnh đến mức nào. Bọn họ mới là kẻ thống trị chân chính của liên bang. Nhưng đồng dạng, sự phát sinh xung đột của lục đại cũng làm cho dân chúng không yên tâm.

Tinh Viện.

Một cô gái dựa vào lan can mà đứng, nàng mặc một bộ áo dài màu xanh nhạt, xuất thần nhìn về nơi xa. Dung mạo cô gái này chỉ có thể xem là bình thường nhưng mà khí chất khi giơ tay nhắc chân lại nhẹ nhàng như mây như gió làm cho người ta có cảm giác dịu dàng vô cùng.

- Thanh Thanh đang suy nghĩ gì vậy?

Thanh âm già nua từ phía từ phía sau truyền đến. Một ông lão đi tản bộ đến bên cạnh Thanh Thanh, ánh nhìn về phía nàng tràn ngập triu mến, còn có một tia nuông chiều. Ông lão râu tóc đã bạc trắng, nhưng tinh thần thì vô cùng khỏe mạnh, trên người mặc một bộ âu phục chỉnh tề, khí chất trầm ổn.

- Hiệu trưởng buổi sáng khỏe ạ!

Thanh Thanh nhìn thấy hiệu trưởng liền hành lễ chào hỏi, ánh mắt một lần nữa chuyển về nơi phương xa.

- Sắp rồi loạn rồi phải không?

Thanh Thanh bỗng nhiên buồn bã thở dài, bầu trời trong xanh ở trong mắt nàng dường như tràn đầy mây đen.

Hiệu trưởng muốn nói lại thôi nhưng lập tức cũng lại thở dài một tiếng.

Trần Mộ nhìn phi hành khí trước mắt hỏi:

- Người xác định nó có thể bay chứ?

- Nhất định có thể bay!

Alfonso đập tay vào ngực khẳng định. Có tài liệu về phi hành khí, Alfonso rốt cuộc cũng đã chế tạo ra được mô hình đầu tiên, vật trước mắt chính là thành quả của hắn.

Phi hành khí này là một cái khung dài năm mét sáu, góc độ của hai cánh có sự thay đổi lớn, so với nguyên bản thì bị thu hẹp lại, điều này làm cho phi hành khí này càng có khí thế lăng lẹ. Theo như Alfonso nói, làm như vậy sẽ có thể làm tăng cường khả năng xuyên thấu của nó. Thân của phi hành khí có dạng hình con thoi, đầu phía trước thì sắc nhọn, phi hành khí này chỉ sử dụng duy nhất một kỹ thuật tạp phiên đó là năng lượng tạp. Bởi vì cũng không ai biết phải bay bao lâu mới có thể bay ra khỏi khu rừng, do đó cần chuẩn bị rất nhiều năng lượng. Mà năng lượng tạp có ưu điểm là dễ dàng cất trữ và mang theo nên tự nhiên trở thành sự lựa chọn của Trần Mộ.

Trong thời gian này điểm cống hiến của Trần Mộ đã đạt tới 20 điểm, cũng là cao nhất toàn bộ căn cứ hiện nay.

Mà sau khi đạt tới 25 điểm, Trần Mộ đã có thể thẩm tra một bộ phận tài liệu, trong số này bao gồm những giáo trình hiện đang dạy cho các đứa trẻ. Những tri thức bên trong giáo trình cùng với những gì Trần Mộ đã học được cũng không hoàn toàn giống nhau. Đại đa số đều là những tri thức về tạp giới, rất giống với những gì mà Alfonso đã biết. Trần Mộ thỉnh thoảng còn suy đoán rằng kỹ thuật tạp giới của Vạn Sĩ nhất mạch đều là từ trong căn cứ này học tập được?

Những giáo trình này đối với Alfonso có tác dụng lớn nhất, hẳn trước kia hoàn toàn là tự học.

Tri thức của hắn hoàn toàn là tiếp thu một cách máy móc, đối với nhận thức về nguyên lý cơ bản ít đến đáng thương. Từ đó có thể nói, tạp giới và tạp phiền quan trọng nhất chính là nguyên lý cơ bản vì vậy hai cái phải có gì đó tương thông với nhau. Nhưng mà rốt cuộc cũng có rất nhiều chỗ không tương đồng. Trần Mộ đã từng dạy Alfonso một ít tri thức về mặt nguyên lý cơ bản, tiến độ của Alfonso cũng tương đối nhanh, nhưng vẫn không cách nào làm cho Trần Mộ thoả mãn. Thế mà từ khi có được giáo trình của hệ thống, trình độ của Alfonso trong thời gian cực ngắn liền tăng lên thêm vài cấp bậc. Rất nhiều chỗ trước kia khó hiểu, hiện giờ bỗng chốc sáng tỏ thông suốt.

Đây cũng là lý do vì sao Trần Mộ lại hoài nghi tổ tiên của Vạn Sĩ nhất mạch cùng với căn cứ này có thể có quan hệ với nhau. Có thể thấy rõ ràng cái gọi là kỹ thuật “tạp vật” của Alfonso có dấu vết kế thừa từ kỹ thuật trong căn cứ này. Chẳng qua là hiện giờ hắn vẫn chưa tìm được manh mối gì.

Trên phi hành khí có hai chỗ ngồi có thể tiếp nhận hai người.

Sau khi mọi người biết Trần Mộ muốn rời khỏi rừng, tất cả mọi người đều vô cùng không muốn, nhưng bọn họ cũng hiểu và tôn trọng sự lựa chọn của Trần Mộ. Trong lòng Trần Mộ cũng không muốn, nhưng hiện tại vấn đề lớn nhất - vấn đề an toàn đã không cần hắn phải lo lắng. Căn cứ này không chỉ bí mật, với lại thông đạo lên xuống hoàn toàn do bọn họ nắm giữ. Chỉ cần bọn họ không đi ra ngoài thì ai cũng đừng nghĩ có thể tiến vào.

Trần Mộ không ngừng sửa chữa thì phát hiện sự tiến tiến của căn cứ này hơn xa trí tưởng tượng của hắn. Sau khi kính quan sát được sửa chữa xong, bọn họ có thể quan sát rõ ràng tình hình trên mặt đất.

Vật phẩm mấu chốt thúc giục mọi người đáp ứng Trần Mộ rời đi không phải là phi hành khí do Alfonso chế tạo ra mà là Trần Mộ ở trong kho hàng ngẫu nhiên phát hiện ra thiết bị truyền tin. Loại thiết bị này dựa vào tín hiệu mạch xung (tín hiệu dạng hình sin) thực hiện việc truyền tin làm cho Trần Mộ cảm thấy hoàn toàn mới lạ. Hắn và Alfonso cùng nhau hợp tác, đem kỹ thuật này cùng với kỹ thuật tạp phiền truyền tin của liên bang kết hợp lại, hình thành nên một loại truyền tin tạp hoàn toàn mới!

Năng lực tiếp thu tín hiệu của loại truyền tin tạp này rất mạnh, theo lý thuyết, bất kể khoảng cách giữa hai bên có xa bao nhiêu, cũng có thể thực hiện việc liên lạc. Đương nhiên đây chỉ là lý thuyết, còn phải suy xét đến các vấn đề nhiễu sóng cũng như các nhân tố khác, loại tạp phiền này được gọi là “Thiên lý”, quả thực nó có thể thoả mãn yêu cầu truyền tin trong ngàn dặm.

Mà làm cho người ta giật mình chính là khi “Thiên lý” được thêm vào kỹ thuật trừ tạp, tính năng của nó đột nhiên tăng thêm vài lần. Bất quá phiền rừng rậm này có diện tích vô cùng lớn, diện tích của nó không chỉ có vài ngàn dặm, Trần Mộ cũng không có lạc quan đến mức mong rằng có thể mượn “Thiên lý” tạp tiến hành liên lạc với khu vực ngoài phiền rừng rậm này.

Nhưng cùng với việc Trần Mộ không ngừng sửa chữa căn cứ, hắn lại có phát hiện mới. Căn cứ này không ngờ lại có một máy phát tín hiệu truyền tin riêng biệt cỡ lớn. Thiết bị này to lớn khoảng mười gian phòng làm cho Trần Mộ và Alfonso phải há hốc mồm. Mạng lưới (mạch điện) phức tạp bên trong nó làm cho hai người vài lần muốn ngắt đi. Nhưng làm cho hai người không thể tin chính là, “hệ thống” đối với việc máy phát tín hiệu được tu sửa tích cực chưa từng có, nó thậm chí còn chủ động cung cấp đủ loại giúp đỡ, tác phong khác xa lúc bình thường miễn là các tư liệu cần biết nằm trong quyền hạn của nó.

Sự phức tạp của máy phát tín hiệu này không phải Trần Mộ và Alfonso hai người có thể giải quyết. Hai người hao tổn rất nhiều thời gian và công sức cuối cùng mới có thể tu sửa được một bộ phận nhỏ. Nhưng công hiệu do một bộ phận nhỏ này thể hiện ra cũng làm cho hai người mừng đến phát điên.

Hai người tin tưởng rằng, cho dù phiến rừng này có rộng lớn đến bao nhiêu thì khi “Thiên lý” tập phối hợp với máy phát tín hiệu, việc liên lạc nhất định sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Căn cứ này mang đến cho bọn họ rất nhiều kinh hỉ, mỗi một phát hiện đều không khỏi làm cho Trần Mộ kinh ngạc về sự tiên tiến của nó. Không biết làm sao “hệ thống” đối với nguồn gốc của bản thân nó từ đầu đến cuối vẫn bảo trì sự im lặng, không hề lộ ra bất cứ tin tức gì có liên quan.

Có thể thực hiện việc liên lạc, hơn nữa còn có phi hành khí có thể bay xuyên qua tầng mây, rừng hiện giờ đã không còn là chướng ngại không thể vượt qua nữa.

Tâm tư Trần Mộ liền nóng lên.

Hắn chạy đến gian phòng của Trình Anh.

- Ta không trở về.

Trình Anh thản nhiên cười nói, cự tuyệt lời mời của Trần Mộ:

- Ta cảm thấy nơi này rất tốt. Ta ở trong này cũng có thể học được nhiều thứ hữu dụng, cho dù không phải là tập phiến thì vẫn còn có những thứ khác.

Trần Mộ im lặng. Hắn hiểu rõ thứ Trình Anh nói chính là kỹ năng do Weah truyền dạy. Vì không muốn trì hoãn việc học tập của những đứa trẻ, Weah đi tìm Trần Mộ, hắn muốn Trần Mộ đem những kỹ năng của hắn thể hiện ra làm thành huấn tập. Trình Anh biết rõ ở bên ngoài nếu muốn tìm kiếm một nơi huấn luyện trình độ cao khó khăn đến mức nào. Càng hưởng chi, cái chết của Bá Vấn, cứ cho rằng người khác không tra ra Trần Mộ, nhưng chắc chắn sẽ tra ra nàng, việc này quả thực quá đơn giản.

Một khi đã như vậy, cứ ở lại căn cứ này, chờ đến khi mình trở nên cường đại hơn rồi lại đi ra.

Lí Độ Hồng được chỉ định là tộc trưởng kế nhiệm, kỳ thật việc này căn bản không cần Trần Mộ chỉ định. Tiểu quỷ này sống chết đòi đi theo Trần Mộ nhưng mà bị mọi người phản đối.

Weah yêu cầu muốn đi cùng với Trần Mộ, điều này làm cho rất nhiều người bất ngờ. Rất nhiều người muốn giữ lại hắn, nhưng mà tộc trưởng đã không còn ở đây, không ai có thể ước thúc con dã thú này. Mà Trần Mộ thì cảm thấy rằng, bản thân mình tự nhiên lại có thêm một tên “vệ sĩ” cũng là một việc tốt, liền đáp ứng.

Cuối cùng cũng có thể quay về cuộc sống trước kia, trong lòng Trần Mộ tràn ngập xúc động và khát khao!

177. Chương 177: Sở Ngộ

Weah nhìn thoáng qua phi hành khí đang bốc cháy dưới chân nói.

Phi hành khí quả thực có thể bay xuyên qua tầng giao vân, nhưng mà trên thiết kế vẫn còn có chỗ thiếu sót. Bởi vì sự ma sát với tầng giao vân rất cuộc đã làm cho nó quá nóng, mặc dù Trần Mộ đã tìm đủ mọi cách nhưng nó đã đạt đến cực hạn. Bất quá làm cho Trần Mộ cảm thấy may mắn chính là đây đã là ngày thứ năm. Liên tục phi hành tốc độ cao năm ngày đối với phi hành khí được chế tạo từ kim loại, còn có thể thay đổi đến mức nào nữa? Cho dù là toa xe của liên bang, kết quả duy nhất chính là bị vấy bẩn trong tầng giao vân không thể nhích.

- Thành phố ở hướng đông bắc.

Trước khi phi hành khí rơi xuống một khắc, Trần Mộ mơ hồ thấy được một thành phố ở nơi xa. Mặc dù khoảng cách còn rất xa nhưng có Weah vệ sĩ siêu cấp này, vấn đề an toàn thật sự không cần lo lắng.

Weah không nói gì, nhắm hướng đông bắc đi tới. Cảm giác phương hướng chuẩn xác của Weah ở trong rừng làm cho Trần Mộ hâm mộ không thôi, trong rất nhiều thời điểm, hắn so với dụng cụ của phi hành khí còn chính xác hơn, cho nên dọc đường đi Weah đều là người dẫn đường.

Gắt gao đi theo phía sau Weah, Trần Mộ cũng không dám có chút lơ là. Không có Weah chỉ bằng vào trình độ tập tu nửa vờ của hắn, ở trong rừng, có thể lựa chọn chỉ là một nắm xương tàn còn thừa lại.

- Weah, người vì sao lại muốn đi theo ta?

Cho tới nay, thái độ của Weah đối với hắn khiến cho Trần Mộ nghi hoặc không thôi. Đường như ngay từ đầu, Weah đối với hắn lộ ra vài phần kính trọng, mà về sau thì chính là như thế này. Lúc gặp phải Bạch Ban kiến, bản thân mình thậm chí trở thành một trong hai người được Weah ưu tiên cứu giúp. Mà khi Trần Mộ quyết định muốn rời khỏi rừng, Weah liền quyết định cùng rời đi với hắn.

Trên mặt Weah vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt vạn năm bất động.

- Tộc trưởng đã chết. Ta tự do!

Trần Mộ lắc đầu, cách nói này của Weah cũng không làm cho hắn cảm thấy vừa lòng:

- Tộc trưởng không nhất định đã chết.

Mặc dù tộc trưởng rời khỏi thôn sau bọn họ, bọn họ cho đến bây giờ cũng không có bất cứ tin tức gì liên quan đến tộc trưởng, nhưng ở trong lòng người dân Vạn Sĩ tộc lúc nào cũng tồn tại một phần rất nhỏ hy vọng. Trần Mộ cảm thấy rằng, lão già độc đáo kia nếu còn sống cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Weah chẳng nói gì, chỉ có thể nghe thấy âm thanh hắn dẫm nát cây khô trong rừng sâu.

Trần Mộ cũng bảo trì sự im lặng, nếu Weah không muốn nói, hắn cũng không có biện pháp gì. Càng huống chi, hắn cũng cảm thấy Weah không cần phải đối với hắn giải thích bất cứ lý do nào.

Ngay vào lúc Trần Mộ đang cân nhắc có cần phải chuyển sang đề tài khác hay không thì Weah bỗng dưng nói:

- Ta muốn tìm lại ký ức.

Trần Mộ sửng sốt:

- Tìm lại ký ức?

Việc Weah mất trí nhớ hắn cũng đã từng nghe nói qua, chẳng qua là cho đến bây giờ vẫn không có nghĩ đến phương diện này. Trong lòng nghiền ngẫm ý nghĩa trong lời nói của Weah. Không biết làm sao, một luồng cảm giác từ trong lòng Trần Mộ tự nhiên sinh ra, mà ngay cả bóng dáng của Weah dường như cũng lộ ra vài phần thê lương.

Mặc dù trong lòng có chút tò mò về sự việc trước kia của Weah nhưng Trần Mộ vẫn biết điều lựa chọn chuyển đổi đề tài.

- Xem ra chúng ta sắp ra khỏi rừng rồi. Hướng này dấu vết do dã thú lưu lại ít đi rất nhiều.

Dưới sự đào tạo của người dân Vạn Sĩ thôn, Trần Mộ cũng đã trở thành một nửa chuyên gia rừng.

Weah không nói gì, Trần Mộ cũng không lưu tâm, tiếp tục nói:

- Không biết thành phố phía trước như thế nào a. Oà! Chúng ta rốt cuộc cũng đã trở về nhân gian!

Cuộc sống trong rừng đối với Trần Mộ mà nói thực ra là một đoạn ký ức rất tốt. Nhưng hắn từ nhỏ đã sinh hoạt tại liên bang, vì vậy vẫn quen với cuộc sống của liên bang hơn.

Bỗng nhiên phía trước đột nhiên mơ hồ truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Trần Mộ lập tức im lặng, cùng với Weah nhìn nhau. Hắn nhanh chóng kích hoạt Đại Nê Thu trong độ nghi. Phiêu phù giữa không trung, nhìn lướt qua xung quanh. Weah đã sớm không thấy bóng dáng. Trần Mộ trong lòng thầm khen Weah động tác mau lẹ, cũng không cam lòng rơi lại phía sau, điều khiển khí lưu tạp cần thận bay nhanh về phía phát sinh sự việc.

Càng đến gần, âm thanh kêu cứu càng lúc càng rõ ràng, Trần Mộ còn mơ hồ nghe thấy được tiếng gào gừ của vài con dã thú.

Trần Mộ không chút do dự tăng tốc, tiến thẳng về phía trước. Nếu như chỉ có một mình hắn, hắn tuyệt đối không dám dừng cảm như vậy, nhưng mà có Weah ở bên người, hắn không cần phải lo lắng đến vấn đề an

toàn. Hắn đã từng nhìn thấy chiến tích huy hoàng của Weah đối với dã thú. Mà ngay cả con Ô Cường Liêm Dao Trùng mà lần trước bọn hắn gặp phải, cho dù không có bản thân mình, mặc dù Weah giết không được con đại trùng tử đó, mà con đại trùng tử đó cũng không có biện pháp bắt được Weah.

Càng hướng chỉ nơi này đã gần với vùng ven của rừng, xác suất có thể xuất hiện dã thú lợi hại cũng không lớn.

Một trung niên và một thiếu niên bị tám con Xisiniya lang vây quanh. Xisiniya lang cũng không tính là dã thú hung mãnh gì, nhưng chúng nó thường xuất hiện theo bầy đàn, trời sinh tính tình xảo trá, hơn nữa chúng nó có sở trường chạy rất nhanh, đến đi như gió, vô cùng làm cho người ta đau đầu. Tốc độ của chúng nó vô cùng xuất chúng, nhanh như chớp, đặc biệt là tấn công bất ngờ trong cự li ngắn, làm cho người ta khó lòng phòng bị, ngay cả một nhóm tập tu đối phó với bọn chúng cũng rất là đau đầu.

Người trung niên này là một tập tu, ông ta khởi động lòng năng lượng đem người thiếu niên bảo vệ trong đó.

Lòng năng lượng màu lam long lanh óng ánh giống như một viên thủy tinh màu lam trong suốt. Thiếu niên được người trung niên bảo hộ trong ngực, ánh mắt rất hoảng sợ. Làn da của thiếu niên trắng nõn, vừa nhìn đã biết là một vị thiếu gia có cuộc sống sung sướng, người trung niên này chắc chắn là một vệ sĩ.

Lòng năng lượng do người vệ sĩ này phóng ra rất là vững vàng rắn chắc, giống như là thực chất, có thể thấy được tài nghệ của ông ta ở phương diện này vô cùng vững chắc. Cho dù là lòng năng lượng do Bá Vấn hay Trình Anh phóng ra cũng tuyệt đối không đạt được đến mức độ này. Ánh mắt Trần Mộ sáng ngời, hắn lần đầu tiên thấy được một tập tu có thể đem lòng năng lượng vận dụng đến xuất thần nhập hoá như vậy. Bình thường mà nói, lòng năng lượng chỉ có thể bảo vệ cho bản thân tập tu, không thể chiếu cố cho đồng bạn. Chắc hẳn vị tập tu này chính là tập tu chuyên tu lòng năng lượng, Trần Mộ trong lòng thầm đoán.

Tập tu chuyên tu lòng năng lượng số lượng cực ít, tập tu loại này là tập tu cực đoan thiên về phòng thủ, giá trị chiến đấu cơ hồ là bằng không. Nghề nghiệp của bọn họ cũng rất đơn điệu, phần lớn là bảo vệ nhân vật trọng yếu. Một số đại gia tộc đều đặc biệt bồi dưỡng ra một ít tập tu như vậy. Một số ít công ty bảo vệ cũng có tập tu như vậy nhưng số lượng vô cùng thưa thớt.

Người vệ sĩ này hiển nhiên chính là tập tu loại này. Tám con Xisiniya lang thay nhau đánh sâu vào lòng năng lượng nhưng lòng năng lượng vẫn sừng sững bất động.

- Thiếu gia, cứ như vậy không phải là biện pháp.

Vệ sĩ có chút lo lắng nói, lòng năng lượng của hắn mặc dù còn có thể kiên trì thêm một thời gian ngắn nữa, nhưng đến khi năng lượng hao hết. Những con Xisiniya lang xảo trá này cũng sẽ không cho hắn thời gian đổi mới năng lượng tập.

- Vậy, vậy... làm sao bây giờ?

Thiếu gia mặt không còn chút máu, môi run run. Một người hầu khác đã trở về tìm cứu viện, nhưng đến bây giờ vẫn còn chưa có quay lại. Truyền tin tập của bọn hắn không cách nào cùng với người trong nhà có được bất cứ liên hệ gì.

Vệ sĩ cũng không tìm được biện pháp gì tốt, hai mắt của mỗi con Xisiniya lang này đều trở thành màu huyết hồng, liều mạng va chạm vào lòng năng lượng của hắn, cảm giác cùng với năng lượng trong năng lượng tập của hắn đều đang lấy một tốc độ đáng kinh ngạc trôi đi. Nếu tốc độ cứ như vậy, hắn xác định là sẽ không kịp đợi đến khi có cứu viện.

Thật không thể tin những con Xisiniya lang không có sở trường về sức lực này lại có những cú va chạm mạnh mẽ như thế, bọn chúng dường như không muốn sống thay nhau lao vào lòng năng lượng của hắn, điều này làm cho hắn chỉ biết thầm kêu khổ.

Trần Mộ cũng không có lập tức ra tay, mà là ở một bên cẩn thận quan sát. Hắn hơi nghi hoặc. Xisiniya lang là một loại động vật vô cùng xảo trá, mà tình huống trước mắt đã lật nhào ấn tượng của Trần Mộ đối với loài động vật này. Chúng nó giống như một con dã thú thông thường, chạy lầy dầy, bay lên không, va chạm, loại cách thức dã man không gì sánh được này khác xa phong cách chiến đấu của bọn chúng. Trên

trán mỗi con Xisiniya lang là một mảng huyết hồng làm cho người khác nhìn qua cảm thấy rất rợn người, con người của bọn chúng chỉ có một màu đỏ tươi, cuồng dã mà thị huyết.

Đang lúc này thì bên tai Trần Mộ truyền đến thanh âm cực thấp của Weah:

- Trên người bọn họ có thuốc nhử.

Không biết từ khi nào Weah đã lặng yên không một tiếng động ẩn núp kề bên Trần Mộ.

Được vật dẫn tới dã thú. Lần trước Lí Độ Hồng dẫn tới Cao Túc Viên chính là dùng thuốc nhử.

Khoé mắt Trần Mộ đột nhiên nhìn thấy lồng năng lượng của vệ sĩ kia bỗng nhiên run lên một hồi. Trần Mộ biết rằng vệ sĩ này đã không còn kiên trì được bao lâu nữa. Trần Mộ suy nghĩ một chút rồi nhẹ giọng đối với Weah nói:

- Ta cùng với bọn họ chào hỏi.

Nói xong Trần Mộ liền xông ra ngoài.

Trần Mộ đột nhiên xuất hiện làm cho hai người lâm vào tuyệt cảnh mù mịt.

- Cứu mạng a! Cứu mạng a!

Thiếu niên thấy được hy vọng sống sót. Lập tức kích động hô to. Tử vong cơ hồ làm cho thiếu niên này tuyệt vọng. Hắn giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng. Lấp bắp nói:

- Van cầu người, cứu cứu chúng ta! Phụ thân của ta là tổng tài của tập đoàn Narnia. Chỉ cần người có thể cứu chúng ta, chúng ta nhất định sẽ đền đáp tạ ơn người!

Vị vệ sĩ kia cũng lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, kinh nghiệm của hắn phong phú hơn thiếu niên nhiều lắm, đối phương vào lúc này đi ra, chắc hẳn là có ý tứ cứu bọn họ.

Vệ sĩ đoán không sai, Trần Mộ vốn là dự tính cứu bọn họ. Hắn có thể thấy được thiếu niên thân phận không phải con nhà phú gia thì cũng là con cháu quý tộc, khi thiếu niên báo ra tên của gia tộc, hắn không khỏi hơi nhũn mày, đối với những con cháu nhà giàu này hắn không có một chút hảo cảm nào. Trong lòng nổi lên một tia chán ghét nhưng trên mặt hắn không có biểu hiện ra.

Trước mắt hắn rất cần tin tức, vì vậy cần có bọn họ dẫn hắn và Weah vào thành phố. Do đó chỉ có thể tạm thời kiềm chế sự buồn bực trong lòng.

Không muốn cùng bọn họ nói lời vô ích, Trần Mộ giơ tay lên.

Những tiếng rít bén nhọn kỳ quái vang lên không dứt bên tai, trong chốc lát, tám con Xisiniya lang tất cả đều mất mạng. Trần Mộ vừa lòng thu tay lại, một đoạn thời gian trước hắn liên tục luyện tập việc sử dụng “Thoát Vĩ Toa” tập, vì vậy có thể chuẩn xác bắn trúng những con Xisiniya lang có tốc độ cực nhanh này, với lại tần suất phóng ra so với trước kia đã tăng thêm mười lăm phần trăm, tiến bộ như vậy làm cho hắn tương đối vừa lòng.

Vị thiếu niên từ bên bờ tử vong quay trở về bộ dáng giống như bần nhào co quắp ngã ngổ trên mặt đất, bất quá người vệ sĩ kia của hắn thì lại cảnh giác đối với Trần Mộ. Loại cảnh giác này cũng không phải là hắn đối với Trần Mộ có địch ý gì, mà chỉ là một loại thói quen nghề nghiệp.

Weah cũng chui ra, sự xuất hiện của hắn làm cho hai người vừa được cứu dọa đến nhảy dựng lên. Bất quá khi bọn họ nhận ra Weah là đồng bạn của Trần Mộ mới nhẹ nhàng thở ra.

Bỗng nhiên Trần Mộ hướng về phía vị thiếu niên kia đi đến.

- Các hạ, người muốn làm gì?

Người vệ sĩ vốn tinh thần đang khẩn trương cao độ liền thả ra lồng năng lượng, vị thiếu niên ngã ngổ trên mặt đất hai mắt thất thần, tinh thần của hắn vẫn còn chưa có hồi phục.

Trần Mộ chỉ chỉ vào một cái túi hương buộc ở trên người thiếu niên, bình tĩnh nói:

- Nếu các ngươi không muốn chết, tốt nhất đem nó vứt đi.

Theo ngón tay của Trần Mộ, ánh mắt của người vệ sĩ rơi xuống tại một cái túi hương treo ở thắt lưng của thiếu niên. Thiếu niên đã dần dần lấy lại tinh thần phản ứng cực nhanh, sắc mặt của hắn không khỏi biến đổi, thanh âm có vẻ run rẩy nói:

- Ngài, ý của ngài là...

Hắn hét to lên một tiếng, điên cuồng kéo cái túi hương ra, sau đó bàn tay giống như bị phỏng, lập tức ném ra thật xa.

Túi hương bị ném rơi xuống dưới chân Trần Mộ, Trần Mộ xoay người nhặt túi hương lên đưa cho Weah. Cũng không thấy Weah dùng sức như thế nào, dễ dàng đem túi hương xé ra, đưa đến trước mũi ngửi một chút.

- Thanh Mộc hương, Lí Cức Tử, Tân diệp, Ngư Tinh đằng.

Weah chuẩn xác nói ra các loại thực vật có chứa trong túi hương.

Thiếu niên và vệ sĩ hai người mù tịt nhìn về phía bọn họ. Trần Mộ liếc nhìn một cái rồi nói:

- Thanh Mộc hương bốc ra mùi vị mà Xisiniya lang ưa thích nhất. Lí Cức tử, Tân Diệp và Ngư Tinh đằng trộn lẫn vào nhau sẽ sinh ra chất khí có thể làm cho Xisiniya lang rơi vào trạng thái điên cuồng thị huyết.

Mặc dù không thể giống như Weah chỉ cần ngửi một chút là có thể nhận ra thành phần bên trong, nhưng một ít nguyên lý cơ bản thì Trần Mộ vẫn biết được.

Lời nói của Trần Mộ làm cho vẻ mặt thiếu niên và vệ sĩ biến sắc.

- Các người phải tạ ơn trời vì may mắn là không có dẫn tới Kim Tuyền xà và Tông Quyển Lục mãng, túi hương này đối với chúng nó cũng có hiệu quả giống vậy.

Lời này của Trần Mộ làm cho một chủ một phó trên mặt phút chốc không còn một tí huyết sắc nào. Kim Tuyền xà kịch độc vô cùng, đến đi như thiểm điện, thân thể nhỏ bé rất khó nhìn thấy. Mà Tông Quyển lục mãng thì thể hình to lớn, sức mạnh không gì sánh được, có thể cắn nát cả nham thạch. So với hai loại dã thú khủng bố này, Xisiniya lang chỉ có thể xem là con kiến.

- Thiếu gia, cái túi hương này của ngài...

Vệ sĩ với âm thanh run rẩy hỏi.

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết, ánh mắt lại bỗng chốc âm trầm xuống, sắc mặt của hắn dữ tợn, các cơ nhục trên mặt trở nên vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Là Fanny!

Ánh mắt của thiếu niên biến đổi không ngừng, nhưng có thể dễ dàng nhìn thấy sự phẫn nộ.

Người vệ sĩ biết điều không hỏi thêm nữa, chuyện gia đình của thiếu gia không phải để cho một tên vệ sĩ nhỏ nhỏ như hắn quan tâm. Hắn nhìn đồng hồ, nhíu mày:

- Lisbon sao còn chưa trở lại?

Theo thời gian Lisbon đã phải sớm dẫn người đến đây.

- Lisbon!

Thiếu niên bỗng nhiên hắc hắc cười lạnh hai tiếng, con mắt băng hàn vô cùng. Người vệ sĩ cảm thấy run lên, nhất thời ngậm miệng.

Trần Mộ trong lòng cũng có thể đại khái đoán ra, bất quá hắn cũng không có tâm lí đồng cảm gì. Hắn tin tưởng vị thiếu niên này cũng không phải là cái loại thiện lương gì. Theo thời gian, chỉ cần có sự cần thiết, vị thiếu niên này cũng sẽ làm ra chuyện tình giống như vậy. Đây là đặc điểm của con nhà thế gia.

Thiếu niên đã khôi phục bình tĩnh, trên mặt nhìn không ra một chút manh mối, hắn mỉm cười đối với Trần Mộ nói:

- Đa tạ ngài đã ra tay cứu giúp, ta là Clio Raven.

Hắn tao nhả hướng về phía Trần Mộ thi lễ.

Trần Mộ nói ngắn gọn:

- Tào Đông.

Hắn không dám dùng tên Trần Mộ, hắn còn không biết đây là nơi nào, Trữ gia của khu đông nhất định vẫn đang điều tra tung tích của hắn.

Weah thì giống như một khúc gỗ không nói gì, mà Trần Mộ cũng chẳng muốn giới thiệu. Clio vừa nhìn hai mắt Weah, liền thu hồi lại ánh mắt của mình, vẻ mặt tươi cười nói:

- Tào tiên sinh ra tay thật bất phàm, trong lúc tươi cười mà lại có thể giết sạch đám Xisiniya lang này, làm cho ta thật mở rộng tầm mắt a.

Hắn nhảy bèn phát hiện Trần Mộ đối với loại nhện nốt nửa vôi này không chút động lòng, liền thay đổi sách lược trực tiếp nói thẳng:

- Không biết ta có thể nhờ Tào tiên sinh hộ tống hai chúng ta trở về thành phố không? Thù lao thế nào xin Tào tiên sinh cứ việc nói.

Trần Mộ suy nghĩ một lúc liền gật đầu:

- Được! Sự uỷ thác này ta tiếp nhận. Về phần thù lao, người tự tính đi là được.

Clio mừng rỡ, vội vàng nói:

- Đa tạ Tào tiên sinh! Đa tạ Tào tiên sinh!

Trần Mộ cũng đang cần một người dẫn đường biết rõ tình huống của địa phương này liền tiện thể tiếp nhận lời uỷ thác này. Có vị Clio này, thân phận cùng những thứ khác của hắn và Weah tự nhiên có thể giải quyết dễ dàng. Có hai người này dẫn đường bọn hắn không cần phải phí công đi tìm đường vào thành phố.

Dọc đường Clio đối với Trần Mộ nhiệt tình vô cùng, lời nó trong lúc đó cũng không ngừng thăm dò. Trần Mộ thì tiếc lời như vàng, cả nửa ngày mới đáp lại một câu, về sau hắn nhất định ngậm chặt miệng. Mà Weah từ đầu đến cuối cũng không một lần mở miệng.

Trần Mộ cố ý lui lại ở phía sau, vị vệ sĩ kia tự nhiên phải gánh vác trọng trách làm người dẫn đường.

Dọc đường gặp vài con dã thú, Thoát Vĩ Toa của Trần Mộ theo thói quen phát ra, vì vậy làm cho Clio càng nhiệt tình hơn. Chẳng qua là Trần Mộ trước sau vẫn như vậy không hề rung động, Clio mặc dù không được như ý muốn nhưng vẫn cười nói tự nhiên như thường.

Điều này cũng làm cho Trần Mộ đối với hắn nhìn bằng con mắt khác, những con cháu xuất thân thế gia quyền quý này phần lớn là kiêu ngạo khó gần. Mặc dù biết đối phương chẳng qua là có việc cầu mình mới làm ra thái độ như vậy, nhưng mà có thể tự nhiên tiêu sái như vậy cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Mà vị vệ sĩ kia, biểu hiện dọc đường đi cũng có thể nhìn ra được là rất có kinh nghiệm, đối với một gã tạp tu thuần tính phòng thủ chuyên tu lồng năng lượng mà nói, những kinh nghiệm này rất khó mà có được.

Bỗng nhiên Weah hơi dừng lại cước bộ, ánh mắt dừng lại ở phía trước đường như muốn xuyên thủng tầng tầng rừng. Biểu hiện của Weah cũng làm cho Trần Mộ lập tức đề cao cảnh giác, cảm giác của Weah rất là nhạy bén, Trần Mộ lúc nào cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng được, nhưng mà sự thật đã vô số lần chứng minh, Weah lúc nào cũng đúng. Phía trước nhất định có vấn đề.

178. Chương 178: Toán Bàn

Sự ăn ý giữa Trần Mộ và Weah khiến Clio dường như chỉ biết có vệ sĩ đi phía trước, vẫn hồn nhiên không biết gì.

Thêm mười giây nữa trôi qua, vị vệ sĩ phía trước mới phát hiện ra động tĩnh. Tinh thần của hắn run lên, la lớn:

- Thiếu gia, là bọn họ đang đến!

Vẻ mặt buông lỏng của Clio chợt loé lên rồi biến mất nhưng cũng không hề lộ ra quá vui sướng, thần tình lạnh nhạt thuận miệng đáp lời.

- Rắc!!! Rắc! !!!

Từ bụi cây phía trước lao ra một đám người, những người này khi vừa nhìn thấy Clio thì đều có vẻ kích động.

- Thiếu gia!

- Clio thiếu gia!

- Ngài không có việc gì, thật sự tốt quá!

Tình cảnh nhất thời có chút hỗn loạn.

- Lisbon đâu?

Clio bình tĩnh hỏi.

- Thiếu gia...

Trong đám người chui ra một người có vóc dáng thấp bé, con mắt lớn màu xanh không ngừng chuyển động, vẻ hoảng sợ chợt loé, chỉ thấy hắn lập tức vỗ vỗ vào ngực, vẻ mặt dường như vô cùng kích động:

- Thật tốt quá! Thật tốt quá! Thiếu gia, ngài không có việc gì, dọa chết Lisbon rồi!

Clio cười mà như không, nhìn Lisbon:

- Tốt lắm, tốt lắm, quả thực là rất đúng lúc. Lisbon, công lao của ngươi không nhỏ a!

Mọi người xung quanh lập tức im lặng, vẻ mặt có phần ngỡ ngàng, có vài người dường như hiểu ra gì đó.

Mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, thần sắc của Lisbon có phần hoang mang, hắn không ngừng lau mồ hôi trên trán sợ hãi nói:

- Thiếu gia bớt giận, thiếu gia bớt giận, tiểu nhân ở trên đường gặp phải...

- Không cần phải nói.

Clio phát tay, ngắt lời giải thích của Lisbon, không thèm nhìn hắn, nói:

- Đi thôi, về nhà trước rồi nói sau.

Raven gia tộc cũng không thể xem là một gia tộc giàu sang, từ cái sân nhà nhỏ bé là có thể nhìn ra. So với nhà cửa theo phong cách cổ xưa của Trữ gia mà Trần Mộ đã gặp, nơi này mặc dù không thể dùng từ đơn giản để hình dung nhưng cũng không phải là nơi làm cho người khác phải trở mắt mà nhìn, giống như phụ thân của Clio là Clover Raven.

Clover an ủi đứa con trai nhỏ của hắn một hồi, sau đó là trách cứ hắn không nên chạy vào trong rừng. Trần Mộ đứng ở một bên nhìn thấy Clio vẻ mặt cung kính nghe theo lời giáo huấn của phụ thân, không khỏi cảm khái vạn phần. Những con cháu phú gia này ai cũng tâm cơ thâm trầm. Đại khái cũng chỉ có thể như vậy bọn hắn mới có thể ở trong cái gia tộc này mà sống còn. Lại liếc nhìn Mauser Raven với vẻ mặt không chút thay đổi đang đứng ở bên cạnh, Trần Mộ trong lòng thầm kêu may mắn bản thân mình không phải đối diện với cái tên mà hắn cảm thấy ghê tởm này.

Mauser nhìn qua so với Clio trưởng thành hơn nhiều, thân thể cũng cường tráng hơn. Toàn thân chín chắn, khí chất nhả nhận toát ra phong độ trưởng thành.

- Cha, lần này may mà nhờ có hai vị bằng hữu này. Nếu không có bọn họ, con chỉ sợ đã không thể gặp lại cha.

Clio nói tới đây hai mắt ửng hồng, giọng nói nghẹn ngào.

Clover đối với đứa con nhỏ này của mình rất là yêu thương. Nghe vậy vội vàng đứng dậy hướng về phía Trần Mộ và Weah thì lễ nói:

- Đa tạ hai vị! Clover thật sự vô cùng cảm kích. Hai vị nếu có điều gì cần đến Clover ta, xin cứ việc mở miệng.

Tiếp theo hắn rất tự tin nói:

- Ở thành phố La Dữ này, lời nói của Clover ta cũng có một ít tác dụng.

- Cha, ta muốn đem A Bái hoa viên cấp cho hai vị tiên sinh này.

Clio kéo phụ thân vào trong phòng thấp giọng nói, Mauser cũng theo sau tiến vào.

Clover chần chờ, A Bái hoa viên là một toà lâm viên được xây dựng từ hơn một trăm năm trước, trong một thời gian tương đối dài trước đây, nó chính là tiêu chí của Raven gia tộc. Cho đến mấy chục năm trước, gia tộc bọn họ mới dời đến nội thành của thành phố La Dữ, A Bái hoa viên đó liền vẫn để không cho đến bây giờ, Clover thật sự không nguyện ý cho. Nhưng mà đối phương dù sao cũng đã cứu tính mạng của con trai mình.

- Việc này chỉ sợ không ổn, A Bái hoa viên dù sao cũng là do tổ tiên truyền lại, chúng ta làm con cháu bảo tồn cho tốt còn chưa xong sao lại có thể đem cho người khác?

Mauser lúc này đứng dậy.

Clover vội vàng nói:

- Mauser, con có đề nghị gì không?

Mauser trong mắt hiện lên một đạo hào quang, vẻ mặt ôn hoà cười nói:

- Chúng ta có rất nhiều sản nghiệp, không bằng lấy một sản nghiệp hạng nhất đưa cho hai người đó, cũng tránh cho người khác nói Raven gia tộc chúng ta không biết tri ân báo đáp. Tập tu có thể xâm nhập rừng, chắc hẳn thực lực xuất chúng như vậy cũng đáng cho chúng ta phí tâm mượn sức.

- Có đạo lý!

Clover tán đồng ý kiến của Mauser:

- Nhưng chúng ta đưa cho bọn họ sản nghiệp hạng nhất nào bây giờ?

- Quá kém thì không đáng, quá tốt thì chúng ta không thể đưa ra. Con nhớ rõ nhà chúng ta có một công ty nhỏ gọi là Thiên Dực, không bằng cứ đưa công ty này cho bọn họ.

Mauser ung dung nói.

Clover nhíu mày:

- Thiên Dực liên tục bị thua lỗ, ngoại trừ nghiệp vụ trong nội bộ chúng ta ra thì không có tìm được bất cứ doanh thu gì.

Mauser khẽ cười một tiếng:

- Chỉ sợ bọn họ không cần, chúng ta có thể ở trong sổ kế toán để thừa ra một số tiền, như vậy bọn họ cũng không hiềm nghi chúng ta keo kiệt. Càng huống chi Thiên Dực căn bản không có nghiệp vụ gì bên ngoài, vì vậy bọn họ đối với chúng ta lại càng phải dựa dẫm vào, chúng ta lại càng không chế bọn họ dễ dàng. Tiền này của chúng ta bọn họ muốn thu vào trong tay cũng chẳng phải dễ dàng.

Clover mặt mũi dần ra cười nói:

- Mauser mấy năm nay tiến bộ không ít, không tồi không tồi.

Hắn chuyển qua khiển trách đối với Clio, nói:

- Clio, người phải học tập anh người nhiều hơn không nên cả ngày chỉ biết làm loạn.

- Dạ!

Clio bộ dạng phục tùng ngoan ngoãn đáp.

- Chuyện này cứ làm như vậy đi.

Clover sau cùng đập tay lên bàn quyết định.

Clio bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Cha, để cho con phụ trách việc liên hệ Thiên Dực nhé. Con cũng hiểu được trước kia mỗi ngày cứ rong chơi là không đúng, con muốn học làm việc, về sau cũng giống như anh trai có thể tự mình gánh vác công việc của gia tộc, vì gia tộc mà cống hiến.

Clover lộ ra thần thái vui mừng:

- Clio nhỏ bé của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Hắn suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Được rồi, chuyện này để cho người phụ trách, có việc gì không hiểu có thể hỏi anh của người hoặc là đến hỏi ta cũng được.

Clover lại khuyến khích Clio một phen.

Mauser vẫn cười cười như cũ, dường như thấy em trai lớn dần cũng có phần vui mừng, nhưng mà trong nụ cười đó tựa hồ như còn có chút hương vị lạnh lạnh.

Thành phố La Dữu là một thành phố rất lớn, so với thành Đông Phương Vệ còn lớn hơn, trình độ phát triển kinh tế của nơi này hơn xa thành Đông Phương Vệ. Trên đường phố, khắp nơi là người đi đường, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có toa xe gào thét bay qua. Cao ốc mọc lên san sát ở khắp nơi, là một thành phố có phong cách vô cùng hiện đại. Tuy lúc đều có thể thấy được những huyền tạp quảng cáo làm cho Trần Mộ lúc nào cũng tránh không được sinh ra ảo ảnh của những người quen cũ.

Lôi Tử, Hoa thúc...

Sự việc và con người đã trôi qua lâu rồi, nay lại dần đập từ trong lòng tuôn ra. Hắn không có lòng dạ nào mà nghe Clio giới thiệu. Những chuyện cũ trước kia nay lại hiện lên trong đầu, đủ loại cảm thụ khó tả toát ra, than nhẹ một tiếng, Trần Mộ rốt cuộc cũng từ trong ký ức trở lại hiện thực.

- Nơi này là Thiên Dực.

Clio chỉ vào một toà cao ốc màu xám bạc trước mặt. Toà cao ốc này nằm ở góc tây bắc của thành phố, từ những kiến trúc ở xung quanh có thể thấy được khu vực này chỉ có thể xem là bình thường. Toà cao ốc cũng không mới lắm, mà xung quanh toà cao ốc mười một tầng này cũng không đẹp mắt lắm.

Trần Mộ không hề hy vọng từ những người này thu hoạch được hồi báo gì, mà cái gọi là Thiên Dực này hắn cũng chỉ bất quá là đến xem thế nào, hắn và Weah không một xu dính túi, vì Thiên Dực gì đó này có một khoản tiền vốn nên hắn đương nhiên vui vẻ tiếp nhận. Mặc dù hắn còn chưa biết rõ thành phố La Dữu nằm ở khu vực nào, nhưng có một thứ hắn hiểu rất rõ đó là không có tiền thì ở đâu cũng không sống được.

Về phần Thiên Dực này là cái gì? Như thế nào kiếm tiền? Hắn cũng không hứng thú. Hắn cho tới bây giờ vẫn không cho rằng bản thân mình là một thiên tài buôn bán, đó là Lôi Tử không phải là mình.

Bất quá hắn không sợ không tìm được công việc, lấy trình độ hiện giờ của hắn vô luận là chế tạo huyền tạp hay là tu sửa hắn vẫn có thể thành thạo mà làm. Mà Weah cho dù đi làm bốc vác, Trần Mộ tin tưởng, không chừng còn có thể phát tài.

Vấn đề duy nhất của hai người trước mắt chính là thiếu một số tiền cho những nhu cầu cần thiết. Nếu như không có chỗ dựa, Trần Mộ e rằng đã mang Weah đi cướp của những tên tiểu lưu manh. Dọc đường hắn xem xét thấy có vài nơi rất tốt. Về phương diện cướp đoạt tất nhiên Weah là chuyên nghiệp, nhưng chỗ nào có lưu manh, lúc nào các thế lực ngầm tụ tập, về phương diện này thì Trần Mộ có thể nói là chuyên nghiệp.

Đối với Raven gia tộc Trần Mộ luôn luôn bảo trì cảnh giác cao độ. Nếu gặp phải vấn đề hắn sẽ không giống như Clio suy nghĩ đi tìm sự trợ giúp của bọn họ.

Điều này cũng không thể trách Trần Mộ, trong số những đại gia tộc giàu có mà hắn đã từng có quan hệ, không có một nhà nào để lại cho hắn một cái ấn tượng gì tốt. Ở trong lòng Trần Mộ những người này đều được in vào một cái dấu ấn “người xấu”. Mà loại lợi hại như Bá Vấn càng làm cho Trần Mộ cảm thấy những người này tâm kế thật đáng sợ tự nhiên không dám cùng bọn họ giao tiếp.

- Vốn ta muốn kêu phụ thân đem A Bái hoa viên đưa cho hai người, chỉ có thứ có giá trị như A Bái hoa viên mới có thể biểu đạt lòng cảm kích của ta.

Clio bỗng nhiên lộ ra vẻ tức giận:

- Nhưng mà không nghĩ tới anh trai của ta lại không đáp ứng, ta còn nhỏ, sức ảnh hưởng bé cũng không có biện pháp nào đành phải uỷ khuất hai vị. Cũng may Thiên Dực này tuy nhỏ nhưng mà về khoản tài chính cũng có không ít, với lại ta cũng sẽ ra sức vì hai vị mà tranh thủ một ít nghiệp vụ nội bộ.

Clio vẻ mặt chân thành, nhưng mà nhìn thấy hai người vẫn là một bộ đôi không lạnh không nóng như cũ cảm thấy không khỏi hơi thất vọng, bất quá hắn rất nhanh sửa sang lại vẻ mặt mang theo hai người tiến vào toà cao ốc.

Trong gian phòng của Mauser, hắn nhàn nhã ngồi trên ghế sô-pha bằng xốp, dưới ánh đèn ấm áp nhu hoà làm cho người ta không khỏi cảm thấy buồn ngủ. Mauser mãn nguyện thưởng thức ly rượu vang đỏ, ngồi trước mặt hắn là một người trung niên gầy yếu.

- Đại thiếu gia, cả nhà Lisbon đều mất tích, Fanny vừa mới được đưa vào bệnh viện, nghe nói là ngộ độc thức ăn, nhà nàng hai giờ trước phát sinh hoả hoạn, cả nhà không một ai may mắn thoát khỏi. Xem ra nhị thiếu gia đã phát hiện sự việc trong túi hương.

Mauser uống một ngụm rượu vang đỏ, mí mắt nhắm lại:

- Cậu em trai nhỏ thân ái của ta rốt cuộc đã bắt đầu trưởng thành, thủ đoạn cũng bắt đầu có ấn tượng rồi.

- Có phải chúng ta đã quá vội hay không?

Người trung niên do dự một chút rồi nói.

Mauser không lưu tâm lắng đầu:

- Như vậy mới có chút thú vị. Nếu không chẳng phải là rất chán nản sao?

- Lần này thân phận của hai người kia vẫn còn chưa tra ra. Bất quá người của chúng ta cũng tìm được một ít manh mối, tám con Xisiniya lang tất cả đều là một kích mất mạng, đầu bị xuyên thủng. Nghe nói, động thủ chính là vị tạp tu gọi là Tào Đông. Một người khác không có ra tay, thực lực không biết rõ, dường như nhị thiếu gia muốn nhờ cậy vào lực lượng của hai người này.

Người trung niên nói chuyện rất có mạch lạc.

- A, a!!!

Mauser nhìn chăm chăm vào ly rượu vang đỏ trên tay, rất lâu, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Ai!!! Quả nhiên là tuổi trẻ a, không biết ẩn nhẫn.

- Hắn chẳng lẽ không biết rằng, với thực lực trước mắt của hắn, những gì hắn cố gắng đều là phí công vô ích sao

Nói xong Mauser đem ly rượu vang đỏ một hơi uống cạn sạch.

179. Chương 179: Hắn Muốn Làm Cái Gì?

Hiện giờ lại đột nhiên đổi chủ, cho dù là người điềm tĩnh cũng không thể nào biểu hiện ra là không có việc gì. Những người thợ trên mặt trần đầy lo lắng, trong bọn họ thậm chí còn có rất nhiều người dùng ánh mắt địch ý nhìn về phía Trần Mộ và Weah. Một bộ phận những người thợ khác thì tụ tập ở trong góc, cúi đầu che tai nhỏ giọng bàn luận, thỉnh thoảng có vài người ngẩng ngẩng đưa ánh mắt nhìn về hướng Trần Mộ và Weah.

Clio ở trước mặt mọi người mỉm cười tuyên bố tin tức, sau đó đem tất cả những tài liệu của Thiên Dực giao cho Trần Mộ rồi ngênh ngang mà đi.

Không để ý đến những người thợ tuyệt vọng này, Trần Mộ mở ra những tài liệu về Thiên Dực.

Mở ra tài liệu, khi Trần Mộ nhìn vào trang thứ nhất, không khỏi có phần ngẩn ngơ.

Clio cùng cận vệ của hắn ngồi trong toa xe, người vệ sĩ có chút lo lắng nhắc nhở hắn:

- Thiếu gia, ta thấy những người thợ này dường như có chút vấn đề, không có sự trợ giúp của chúng ta, Tào Đông sợ rằng không thể trấn áp bọn họ.

Trước khi rời đi, hắn phát hiện có không ít người thợ trên mặt mơ hồ toát ra vẻ bướng bỉnh, điều này làm hắn cảm thấy kinh ngạc, lấy thủ đoạn của lão gia và đại thiếu gia, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho dạng người làm như vậy trong công ty.

- Ha ha!!!

Clio cười to, thần sắc tràn ngập đắc ý:

- Tình huống của Thiên Dực tương đối đặc thù. Lúc trước xây dựng Thiên Dực, vốn là để cho một số những con cháu trong gia đình có chỗ để làm việc, cũng có thể xem như một cái viện dưỡng lão. Trong đó có một số tên ngoại trừ phụ thân của ta ra, đối với những người khác bọn chúng ai cũng không thêm để mắt. Bọn chúng không làm loạn lên là tốt rồi. Phụ thân làm sao mà trông cậy vào bọn hắn để kiếm tiền?

- Vậy chẳng phải là phiền toái rồi sao?

Người vệ sĩ trung thành nhất thời kinh hãi:

- Chẳng lẽ đại thiếu gia muốn thông qua loại phương thức này bức bọn Tào Đông ra đi?"

Clio gật đầu:

- Có lẽ vậy! Hai người bọn họ làm gì biết về huyền tạp quảng cáo? Ta đoán rằng bọn họ sẽ rút khoản tiền vốn ra mà đi.

- Vậy chẳng phải là đúng theo ý đại thiếu gia sao?

Vị vệ sĩ này không khỏi lo lắng thay cho Trần Mộ và Weah. Tiểu tử tên Tào Đông kia thực lực thật xuất chúng, mặc dù ít nói chuyện nhưng hắn chính là người cứu mình và nhị thiếu gia a.

- Hắc hắc!!!

Về đắc ý trên mặt Clio càng nồng:

- Không đơn giản như vậy đâu. Thiên Dực mặc dù không lớn, vấn đề cũng rất nhiều nhưng cơ sở hạ tầng rất tốt. Kể sang suốt nhìn sơ qua là biết được giá trị của nó. Ánh mắt của Tào Đông, ta thấy là có thể tin tưởng. Bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng rời đi, chắc chắn sẽ thử nghiệm một chút. Đây chính là cơ hội của chúng ta. Vào thời điểm bọn họ cảm thấy khó giải quyết, chúng ta sẽ ra tay, giúp bọn họ giải quyết cái đám bướng bỉnh này, lại còn hướng dẫn bọn họ vài đường nghiệp vụ, lúc đó bọn họ mới ý thức được giá trị của chúng ta.

Vị vệ sĩ không nhận được rất là bội phục, điều này cũng làm cho Clio trong lòng càng đắc ý.

Huyền tạp quảng cáo, vào lúc nhìn thấy bốn chữ này, Trần Mộ cũng không biết nên nói gì. Trong lòng giống như trải qua một loạt các cảm xúc, trong chốc lát, trái tim hắn đập loạn lên. Thế gian này thật sự là kỳ diệu, giống như trong bóng đêm tối tăm, có một bàn tay nắm lấy hắn, dẫn hắn đi từng bước một tiến về phía trước, mà đến khi người cho rằng mình đã đi được rất xa rồi, thì không ngờ rằng lại quay về chỗ cũ.

- Có vấn đề gì sao?

Lời nói của Weah đem Trần Mộ bừng tỉnh dậy. Gặp phải ánh mắt chờ mong của Weah. Trong lòng Trần Mộ âm ỉ, cười cười:

- Không có gì, thật không ngờ lại là huyền tạp quảng cáo.

Ánh mắt của Trần Mộ một lần nữa rơi xuống tài liệu trên tay.

Thiên Dực là một công ty về huấn tập quảng cáo cỡ nhỏ, lợi nhuận của một năm trước ở vào khoảng năm trăm vạn audierne. Nhưng mà trong công ty này có đến một trăm năm mươi nhân viên. Con số này làm cho Trần Mộ không thể tin. Năm trăm vạn audierne thực sự là một con số không nhỏ, nhưng cũng chỉ tương đương với một toa xe cao cấp. Công ty với một trăm năm mươi nhân viên mà lợi nhuận chỉ có năm trăm vạn, con số này thật sự quá thấp.

Tiếp tục nhìn xuống, Trần Mộ có chút hiểu rõ. Hầu như mỗi tháng, đều có một khoản tài chính rót vào Thiên Dực. Mà nghiệp vụ do Thiên Dực hoàn thành, mỗi một nghiệp vụ hạng nhất đều có lợi nhuận cực cao. Tính toán đại khái, một năm doanh thu vào khoảng ba ngàn năm trăm vạn audierne. Con số này đủ để nói lên rằng, tình hình kinh doanh của Thiên Dực là rất tốt. Cho dù Trần Mộ đối với việc kinh doanh không biết gì cũng có thể hiểu rõ, những con số này không phải công ty nào cũng có thể làm được.

Đến khi nhìn thấy số tiền lương của những người thợ, Trần Mộ mới giật mình hiểu ra. Doanh thu một năm ba ngàn năm trăm vạn, mà mỗi tháng còn rót vào hai trăm vạn, vậy mà cuối năm lại chỉ còn có bốn năm trăm vạn.

Có khoảng hơn bốn ngàn vạn, tất cả đều dùng để thanh toán tiền lương cho những người thợ. Mà toàn bộ công ty, trong số một trăm năm mươi người làm, chân chính làm việc chỉ có hai mươi lăm người.

Trần Mộ đã hiểu vì sao lại như thế này.

Bỗng nhiên hần ngửi thấy mùi khói.

Hần ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cách đó không xa có vài người, có người ngồi trên bàn, có người ngồi xổm trên ghế, mỗi người miệng ngậm một điếu thuốc. Những tên đó không coi ai ra gì há miệng phun khói, rất nhanh trong phòng làm việc đều tràn đầy khói thuốc.

Trần Mộ từ nhỏ gặp qua loại lưu manh như vậy nhiều vô số kể, đối với bọn chúng vô cùng hiểu rõ.

Hần đứng dậy, đi đến trước mặt những tên đó, thản nhiên nói:

- Dập thuốc đi.”

- Hắc, chú em, mày tưởng mày là ai...

Lời nói còn chưa chấm dứt, cả người hần liền bay ra ngoài. Loảng xoảng, tên này giống như một cái bao cát, nặng nề bay đập vào vài cái bàn, cuối cùng rơi xuống đất, hần co người lại, giống như một con tôm đang đau đốn co quắp lại, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Trong phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, mọi người há hốc miệng, vẻ mặt ngây ngốc nhìn Trần Mộ, ai cũng không nghĩ rằng, Trần Mộ một khi phản ứng lại kịch liệt như vậy.

Trần Mộ thần sắc bình tĩnh, giống như chưa từng phát sinh việc gì. Tình cảnh nhỏ nhất như vậy đối với hần mà nói, không hề làm cho hần cảm thấy bất cứ áp lực gì.

- Con mẹ nó, muốn đánh sao? Tất cả mọi người cùng lên

Một tên tóc vàng lập tức phản ứng, bỗng nhiên đứng lên, phun điếu thuốc xuống đất, vẻ mặt đằng đằng sát khí vọt về phía Trần Mộ. Bọn chúng ngày thường quen hống hách, hiện giờ lại có một tên so với bọn hần lại càng ngang tàng hơn nhất thời nổi cơn tam bành.

Đám người xung quanh lập tức xông lên.

Một ít người khác tụ tập ở bên cạnh, thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn không có một chút ý định muốn nhúng tay vào.

Trần Mộ nhíu mày, hần không thích hỗn loạn.

Hần giơ tay phải lên, ngón trỏ chỉ ra.

- Hưu!

Một đạo hào quang lưu lại trong mắt mọi người một đường ánh sáng tươi đẹp.

- Phốc phốc phốc!!!!

Bước chân của bọn chúng đột nhiên bị đình trệ, không đợi bọn hắn kịp phản ứng, vài tiếng kêu thê thảm như heo bị giết đột nhiên vang lên, âm thanh thảm thiết này trong văn phòng giống như mũi nhọn đâm vào màng nhĩ của mọi người.

Mọi người cả kinh, ngay sau đó sắc mặt đều đại biến, không có thanh âm ồn ào, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết ở trong phòng làm việc, giống như tê tâm liệt phế, bầu không khí dường như bị những tiếng kêu thảm thiết này vụn vụn, làm cho kẻ khác cảm thấy vô cùng khó thở.

Trên mặt đất có ba tên đang liều mạng lăn lộn, trên đùi của bọn chúng đều có một lỗ máu, mới vừa rồi Thoát Vĩ Toa đã xuyên thủng đùi của ba tên này. Máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài, trong không khí mùi máu tươi dần nặng lên. Ba tên trên mặt đất dựa dụa quay cuồng, vết máu trên mặt đất lưu lại thành một đoàn những đốm án đỏ tươi đáng sợ. Một vài người thợ nữ đã không chịu nổi, hai mắt càngh hoảng sợ, lập tức ngắt đi.

Sắc mặt của những người khác cũng đã kém đến cùng cực, với tình huống như vậy đã không ai có thể bảo trì được vẻ mặt bình tĩnh ngoại trừ Trần Mộ và Weah.

Trần Mộ vẻ mặt bình tĩnh, hắn đã không phải là một con gà con, những tình huống còn đáng sợ hơn thế này hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Mà Weah thì ngay cả mí mắt còn không thêm nhúc nhích.

Nhưng mà đám công tử này, mặc dù ngày thường hung hăng hống hách, đã bao giờ gặp qua tình huống máu tanh như thế này, ba tên đang lăn lộn dưới đất đều là đồng bọn ngày thường của bọn chúng, hiện giờ tình trạng bị thảm thống khổ, nhìn thấy mà ghê người, làm cho bọn chúng càng thêm chấn động.

Ba tên vụn vụn lăn lộn, trên mặt đất là những vết máu đỏ thẫm, ở trong mắt bọn chúng, vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộ lại càng đáng sợ hơn.

Nói không chừng, tên Tào Đông này đã từng giết người, dự đoán này dường như đồng thời thoáng hiện lên trong đầu những người này.

- Mẹ ơi!

Không biết kẻ nào phát ra tiếng la, mọi người thần kinh đã gần như sắp sụp đổ đột nhiên tan vỡ, mọi người chen lấn nhau chạy ra ngoài, giống như nếu ai chậm nửa bước, ngay cả cái mạng cũng không còn.

- Hưu!

Giống như cơn ác mộng, tiếng rít kì dị lại một lần nữa vang lên. “Đùng!”, cánh cửa gỗ của căn phòng đột nhiên hiện ra một cái lỗ lớn bằng ngón tay, vụn gỗ văng tung toé.

- Đứng lại!

Âm thanh Trần Mộ không lớn nhưng lại giống như có ma lực, những người này theo bản năng hầu như đều dừng lại cước bộ, đứng im trên mặt đất, thậm chí còn có vài người vẫn đang ở tư thế tiến về phía trước.

Bọn họ hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận từng li từng tí bảo trì tư thế, bất động ở tại chỗ. Đằng sau truyền đến âm thanh rên rỉ trầm thấp mơ hồ không làm cho bọn họ cảm thấy an toàn, trái lại bọn họ chỉ cảm thấy sồn tóc gáy. Ở trong mắt bọn họ, người thiếu niên từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh này đã trở thành một tên sát thần băng lãnh không có cảm tình.

Hắn muốn làm cái gì? Khủng hoảng lan tràn.

180. Chương 180: Thủ Đoạn

Ba tên đang giãy dụa trên mặt đất giống như nói cho bọn họ biết, ông chủ thiếu niên đang thờ ơ ở trước mặt là một nhân vật tàn nhẫn như thế nào.

Trần Mộ nhìn quanh bốn phía, cao giọng hỏi:

- Ai Là Bắc Cường Đông?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, qua vài giây, một người khoảng chừng hai mươi lăm tuổi đeo mắt kính đứng dậy:

- Ta là Bắc Cường Đông.

Ánh mắt của Trần Mộ dừng ở trên người hắn, sắc mặt của Bắc Cường Đông cũng đang tái nhợt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hắn đang cố gắng bảo trì sự bình tĩnh, cả người chính chấn chỉnh tề, mang theo vài phần khí chất đặc thù của một nhân viên kỹ thuật, đây là ấn tượng đầu tiên của Trần Mộ đối với Bắc Cường Đông. Trong các hạng mục đã được hoàn thành trước đây của Thiên Dực mà hắn mới vừa xem qua, hầu như mỗi hạng mục đều có sự nhúng tay của người này, với lại đều là những chỗ cực kỳ mấu chốt.

Trong thời gian chế tạo tạp ảnh, Trần Mộ và Lôi Tử đã từng đơn độc trải qua rất nhiều công việc khác nhau, hàng ngày cùng với Lôi Tử ở chung một chỗ, mưa dầm thấm đất, Trần Mộ đối với huyền tạp quảng cáo cũng có một số hiểu biết nhất định. Với lại, đối với kỹ năng chế tạo tạp ảnh của Trần Mộ mà nói, một số công việc ở nơi này vừa nhìn là có thể hiểu rõ.

Cho nên Trần Mộ ở trong một thời gian ngắn liền phát hiện, vị Bắc Cường Đông này mới là nhân vật mấu chốt chân chính của Thiên Dực.

- Sa thải nhân viên cần những thủ tục gì?

Trần Mộ vẽ mặt bình tĩnh hỏi.

Vẻ mặt của Bắc Cường Đông lại càng trắng hơn, bất quá hắn sợ hãi nhìn Trần Mộ một cái liền cẩn thận dựa theo điều lệ của công ty mà trả lời. Nếu nghe cẩn thận, sẽ phát hiện ra trong thanh âm của hắn còn mang theo vài phần run rẩy.

Bất quá đằng sau cũng không có ai cười hắn. Thực tế, vấn đề Trần Mộ muốn hỏi đã làm cho bọn họ cảm thấy không ổn. Những người cùng tụ tập ở nơi đó, sắc mặt cũng tái mét, bọn họ không giống với đám con cháu của Raven gia tộc, bọn họ chẳng qua là những người dân bình thường. Nếu như bị sa thải, như vậy có nghĩa là đem chén cơm của bọn họ vứt đi.

Trần Mộ cẩn thận nghe xong, sau đó liền cầm lấy bảng danh sách nhân viên, rút ra một cây bút nhanh chóng viết lên đó. Sau khoảng chừng một phút, Trần Mộ đem danh sách đưa cho Bắc Cường Đông.

- Ngoại trừ những người đã được đánh dấu, tất cả những người khác đều tiến hành thủ tục thôi việc. Ngay bây giờ!

Ánh mắt Trần Mộ nhìn thẳng, lại còn nhấn mạnh ba câu cuối cùng. Bắc Cường Đông không nhịn được run lên, hắn thậm chí còn cảm thấy răng của mình đang va vào nhau. Bắc Cường Đông không dám nhận mình là một người can đảm, bởi vì hắn còn có con gái nhỏ, còn có vợ. Ở Thiên Dực, tiền lương của hắn mặc dù không cao, nhưng vẫn còn hơn những công ty khác, tương đối gọi là có ưu đãi, hắn vô cùng quý trọng công việc hiện có này, luôn luôn dốc sức vì công ty.

Sự rung động của công ty hiện giờ làm cho tinh thần của hắn hoảng hốt, chính là cái loại hoảng hốt này. Hắn đột nhiên thất thần khoảng mười giây mà không có đi đến cầm lấy danh sách do Trần Mộ đưa cho.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngạt thở, trong lòng những người thợ xung quanh cảm giác giống như bị đồ chì, không thể hít thở. Bọn họ không thể tin nhìn Bắc Cường Đông, tên này điên rồi sao?

Đợi đến khi Bắc Cường Đông phục hồi lại tinh thần, trên mặt hắn liền không còn một giọt máu, trời ạ! Mình đang làm gì vậy? Vừa nghĩ tới mới vừa rồi Trần Mộ không hề do dự ra tay, lại còn bình tĩnh một cách đáng sợ sau khi ra tay, Bắc Cường Đông cảm thấy đầu óc giống như đột nhiên vỡ ra, trần nhà dường như cũng đang lay động, choáng váng mờ mịt làm cho hắn không cách nào đứng vững.

- Có vấn đề gì sao?

Nhưng mà ngoài dự kiến của hắn, nghênh đón hắn không phải là tia sáng tử vong đáng sợ kia mà là một câu hỏi có phần ôn hòa.

- Không có vấn đề! Không có vấn đề!

Bặc Cường Đông đột nhiên phản ứng, hần giống như đang hạnh phúc được sống sót sau một tai nạn, nhanh chóng cung kính tiếp nhận bản danh sách, vội vàng trả lời.

Ngay khi tiếp nhận bản danh sách, hần liền nhìn vào tên của mình trước tiên nhìn thấy một dấu gạch trước nó, trái tim đang đập liên hồi của hần lập tức yên ổn lại. Sau đó tiếng rên rĩ của ba tên trên mặt đất truyền vào trong tai hần, hần do dự một chút, giọng nói cung kính lại mang theo vài phần thăm dò nói:

- Có cần đưa bọn họ đi bệnh viện trước không? Nếu xảy ra án mạng, có thể sẽ không tốt.

Những nhân viên ở xung quanh tinh thần rung mạnh lên, đúng vậy, sao mình lại không nghĩ tới? Tên này dám hung hăng như vậy, ở ngay trong thành phố mà dám giết người không kiêng nể gì sao?

Vài nhân viên gan lớn vừa tính mở miệng thì Trần Mộ lại hỏi một câu:

- Cần bao lâu thì có thể hoàn thành? Toàn bộ.

- Đại khái khoảng hơn một giờ.

Nhìn thoáng qua danh sách trên tay, Bặc Cường Đông nhanh chóng trả lời. Hần không khỏi bội phục ông chủ mới đến này, những nhân viên được giữ lại trong danh sách này đều là những người làm việc chân chính. Không ngờ vừa mới tiếp xúc với Thiên Dực, ông chủ mới liền có thể đưa ra phán đoán chính xác như vậy, quả thực là lợi hại.

Trần Mộ quay mặt sang hỏi Weah:

- Bọn chúng còn bao lâu nữa sẽ ngừng thở?

Weah nhìn xuống ba người ở dưới đất, ánh mắt đó, giống như ánh mắt của một người thợ săn đang nhìn con mồi của mình, chỉ qua vài lần chớp mắt, vô cùng tiết kiệm lời nói xuất ra một câu:

- Một giờ rưỡi.

Nhiệt độ trong văn phòng đột nhiên hạ xuống, những nhân viên vừa mới muốn cử động ngay lập tức co trở về, mọi người bỗng chốc giống như bị đẩy vào trong mùa đông giá lạnh. Trần Mộ và Weah không phải là nhân vật có thể dễ dàng tiếp xúc, giống như một cơn gió lạnh thấu xương của mùa đông thổi qua, làm cho máu huyết của bọn họ hầu như đều muốn đông lại.

Thật là đáng sợ! Có vài người theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, hai người đó toát ra sự lãnh đạm đối với tính mạng của ba tên này làm cho bọn họ hoàn toàn đánh mất một tia dũng khí chống cự cuối cùng. Cho dù ở trước mặt bọn họ là một vị tập tu cao cấp, bọn họ cũng không phải không dám làm ra bất cứ phản kháng gì dù ở vào hoàn cảnh bị mất đi nguồn cung cấp cho đời sống của bọn họ giống như hiện giờ, nhưng mà ở trước mặt bọn họ vào lúc này, không phải là tập tu cao cấp, không phải là nhân vật cao tăng của chính phủ, cũng không phải là một đại nhân vật thanh danh hiển hách, mà là một tên coi thường sinh mạng, một tên sát thần giết người như ngoé.

Tiền không có, có thể kiếm lại, nhưng mà mạng không còn, sẽ không thể nào quay trở về. Những tên công tử này mặc dù không làm việc được, nhưng cái loại bản lĩnh nương theo chiều gió thì tên nào cũng vô cùng tinh tế, vô cùng khôn ngoan.

Bặc Cường Đông vẻ mặt vừa mới khôi phục được một ít máu lập tức lại trở nên trắng bệch.

Trần Mộ đối với phán đoán của Weah vô cùng tin tưởng. Nếu Weah đã nói là một giờ rưỡi thì chắc chắn sẽ không là một giờ hai mươi. Người tinh thông cận chiến thường đối với cấu tạo của thân thể người cực kỳ hiểu rõ. Ở trong mắt của Trần Mộ, Weah ở phương diện này có nắm chắc tuyệt đối. Hần phát tay ra hiệu Bặc Cường Đông bắt đầu.

Toàn bộ thủ tục sa thải mất khoảng bốn mươi phút, toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, không ai có bất cứ dị nghị gì. Trong toàn bộ quá trình, thậm chí không một ai nói một câu gì, dưới sự im lặng quỷ dị như vậy, số nhân viên của Thiên Dực lập tức được rút lại chỉ còn hai mươi lăm người.

Những nhân viên đã hoàn thành thủ tục, thành thật đứng trong văn phòng, không người nào dám tự tiện rời đi, ba tên ở dưới mặt đất đã ngừng rên rĩ, rơi vào hôn mê. Những nhân viên này phát hiện, trong suốt

bốn mươi phút này ông chủ mới chưa hề nhìn ba người dưới mắt đất một lần mà chỉ tự mình xem lướt qua những giấy tờ ở trên tay.

Từ khi Trần Mộ bắt đầu tiến vào cho đến bây giờ, hắn không có để lộ ra một tia phần nộ hay là bất cứ thần sắc gì khác, chỉ có sự bình tĩnh. Nhưng mà cái loại bình tĩnh giống như biển rộng sâu không lường được này mang đến cho những nhân viên áp lực tâm lí rất lớn, giống như phối hợp với sự bình tĩnh do hắn biểu hiện ra, trong phòng làm việc vẫn bảo trì sự yên tĩnh gần như tuyệt đối, chỉ có âm thanh ký tên xoèn xoẹt và thay đổi giấy viết.

Nhìn thấy Bắc Cường Đông đã hoàn thành tất cả công việc, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thanh âm của hắn ở trong phòng làm việc có thể nghe thấy rõ ràng.

- Bắt đầu từ hôm nay, những nhân viên bị sa thải không cần đến đây nữa.

Nhìn lướt qua bốn phía, hắn đối với thủ đoạn của những tên tiểu lưu manh này rõ như lòng bàn tay. Trẻ bụi đời chắc chắn là một tầng lớp có địa vị thấp nhất trong xã hội, hắn vì vậy cũng đã tiếp xúc với rất nhiều mặt tối tăm của xã hội mà người bình thường căn bản không thể chạm vào. Những tên công tử này và những tên tiểu lưu manh bản chất cũng không khác biệt nhau lắm. Những tên lưu manh này, mặc dù bề ngoài sức chiến đấu có hạn, nhưng thủ đoạn ngầm rất nhiều, lại nham hiểm vô cùng.

- Nếu ta phát hiện, có kẻ ở sau lưng ngấm ngầm giở thủ đoạn, ta sẽ không để cho hắn chết một cách dễ dàng.

Vẻ mặt của Trần Mộ vẫn bình tĩnh vạn năm không thay đổi, mà giọng nói cũng đồng dạng như vậy. Nhưng mà một câu bình thường như vậy lại làm cho mọi người cảm thấy sau gáy mát lạnh.

Những người nhìn thấy qua thủ đoạn của Trần Mộ, không ai hoài nghi tính chân thật của những lời này.

Trần Mộ phất tay, làm cho những nhân viên này cảm thấy giống như được đại xá, nâng lên ba tên đang thoi thóp thở, hận không thể có được thêm hai chân để chạy nhanh ra ngoài.

Văn phòng còn lại hai mươi lăm người vẻ mặt e dè nhìn về phía Trần Mộ, không ai dám thở mạnh. Không bị sa thải, trong lòng bọn họ tất nhiên vui vẻ, nhưng mà bọn họ mỗi khi nghĩ tới mỗi ngày đều phải gặp cái tên xem mạng người như rơm rác này, ai có thể vui vẻ được chứ?

Clio đang đọc sách, trải qua lần sinh tử này làm cho hắn hiểu được, nếu như mình không chấn chỉnh, đừng nói đến tài phú, ngay cả cái mạng cũng không giữ được, hắn phải thay đổi thói quen chỉ biết vui chơi, bắt đầu thật sự học tập. Toàn bộ những việc này, ở trong mắt những cận vệ của hắn, thần sắc không khỏi toát ra sự vui mừng.

Truyền tin khí trên tay Clio bỗng nhiên vang lên, nhìn thoáng qua những con số, hắn không khỏi lộ ra một tia chán ghét. Những đám công tử này trước kia đều là bằng hữu tốt của hắn nhưng sau khi tính tình thay đổi, Clio đối với những người này không có một chút hảo cảm nào. Bất quá suy nghĩ lại, những sự việc kế tiếp có thể còn cần bọn họ hỗ trợ, vẻ mặt Clio một lần nữa thay đổi kích hoạt truyền tin khí.

Nhưng mà rất nhanh, ánh mắt của hắn liền phát sinh biến hoá, ngạc nhiên, ngưng trọng, không thể tin!

Vài phút sau, hắn ngắt truyền tin khí.

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của người vệ sĩ, Clio cười khổ nói:

- Chúng ta đã xem thường Tào Đông đó rồi.

181. Chương 181: Ba Người.

- Vậy làm sao bây giờ?

Gã vệ sĩ chấn động.

Clio suy nghĩ một lát rồi do dự nói:

- Không cần lo lắng. Một tạp tu như hấn đâu có thể hiểu cách làm quảng cáo huyền tạp? Trước tiên, chúng ta cần yên lặng theo dõi sự biến đổi của hấn.

Về mặt hấn bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, dường như vừa mang một ít vẻ chế giễu

- Ta đoán, ca ca thân ái của ta chỉ sợ rất nhanh sẽ nhin không được. Hấn luôn luôn sùng bái lực lượng trên tay hấn, hấn thực sự cho rằng lực lượng có thể giải quyết tất cả vấn đề?

Cuối cùng đến lúc hết giờ làm, sau khi Trần Mộ gật đầu, ngay lập tức những nhân viên còn lại vội vàng rời đi. Bọn họ cần một khoảng thời gian để tiêu hóa chuyện đã xảy ra hôm nay, bọn họ cũng cần thời gian để thích ứng tác phong của vị ông chủ mới này. Nhưng mà đối với bọn họ mà nói, có một tin tức tốt là ông chủ mới tuyên bố tiền lương của bọn họ giống như trước đây. Điều này khiến cho rất nhiều nhân viên trong lòng vốn đã tính toán đổi nghề lập tức yên ổn.

Ông chủ mới mặc dù hung ác một chút nhưng xem ra đối với thủ hạ vẫn còn tương đối không tệ. Rất nhiều người đều nảy sinh loại ý nghĩ này, bất cứ lúc nào cũng có thể đổi nghề, nhưng muốn tìm một việc làm hơn hẳn việc làm giống như trước mắt thế này, không phải là một chuyện dễ dàng. Đã như vậy, không bằng nán lại thử một lần, cho dù không được lắm, đến lúc đó lại cân nhắc đổi nghề cũng không muộn.

Người đi thì nhà trống, đối với Thiên Dực mà nói, đó là một ví dụ thỏa đáng. Còn lại hai mươi lăm người, thêm Trần Mộ và Weah, cũng chỉ là hai mươi bảy, so với một tòa cao ốc mười một tầng mà nói, số người quả thực ít một chút. Mà sau khi hết giờ, cao ốc to như vậy chỉ còn lại có hai người hấn và Weah.

Nhưng Trần Mộ cũng vui lòng với việc như vậy, kể từ đó, hấn và Weah đã không cần ra ngoài thuê phòng, trực tiếp ở lại trên lầu là được rồi. Hấn thậm chí có thể đem mấy tầng trên cải tạo thành phòng chế tạp. Nghĩ đến điều này, hấn liền không tránh khỏi có một chút hưng phấn. Khi ở trong thôn, hấn vô cùng khát vọng có thể có một phòng chế tạp hiện đại, không phải phòng chế tạp nguyên sơ đơn giản không có gì cả.

Tuy nhiên, do trước đây bọn họ còn có rất nhiều việc cần hoàn thành.

Trần Mộ lấy ra một khối kim loại màu bạc, cái khối kim loại này cỡ hộp diêm, sáu mặt nhẵn bóng có thể soi được, nhìn qua tựa như một nén bạc gọn gàng. Ở bên trên, vẽ một đóa hoa hồng sáu cạnh.

Trần Mộ đem khối kim loại này đặt lên bàn, ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái ở chỗ hoa hồng sáu cạnh.

Kết!

Khối kim loại màu bạc bỗng nhiên tự động mở rộng. Tựa như một đóa hoa tươi nở rộ, bên trong là vô số linh kiện bắt đầu chuyển động làm cho người ta hoa cả mắt, lấy tốc độ kinh người mở ra trên mặt bàn bằng phẳng. Chỉ khoảng nửa khắc, trước mặt Trần Mộ và Weah đã xuất hiện một cái thiết bị truyền tin, năm dây ăng-ten kim loại sắp xếp chỉnh tề tạo thành, dây ăng-ten kim loại chính giữa thô và dài nhất, hình dáng như một thân cây, có rất nhiều nhánh. Rất khó tưởng tượng, một thứ kích thước hộp diêm. Bưng ra lại có kích thước bằng chậu rửa mặt. Cái này là cơ quan phát ra tín hiệu loại nhỏ. Phối hợp Thiên Lý tạp, nó có thể thực hiện cự ly truyền tin rất xa.

Trần Mộ cẩn thận thao tác ở trên cơ quan phát tín hiệu, mặc dù đã dùng qua rất nhiều lần, nhưng mà nếu làm hỏng ở đây, muốn sửa chữa là chuyện không dễ dàng. Liên bang rất khó tìm được một công nghệ sư kim loại lợi hại như Alfonso.

Kích hoạt Thiên Lý, trước mặt Trần Mộ liền xuất hiện hình ảnh rõ ràng của Alfonso, Alfonso thấy được Trần Mộ thì hết sức kích động, hấn nói:

- Tiên sinh, là người sao? Các người hiện tại ở nơi nào? Trên đường không gặp phải nguy hiểm gì chứ.

- Là ta. Ta và Weah đều rất khỏe. Chúng ta ra khỏi rừng rồi, hiện tại ở thành phố La Dữ.

Trần Mộ giới thiệu tình huống dọc trên đường đi, lại hỏi một chút tình huống của căn cứ.

Bỗng nhiên, thấy Weah tạo một động tác tay với hấn. Trần Mộ lập tức kinh hãi, nhẹ nhàng cất cuộc gọi với Alfonso, nhấn một cái, máy phát ra tín hiệu lớn như chậu rửa mặt nhanh chóng khôi phục tới hình dáng khối kim loại như ban này.

- Có người bí mật đi vào.

Trong bóng đêm âm thanh của Weah có một chút lay động.

Trần Mộ hơi kinh hãi. Hắn lập tức dập tắt đèn, nhanh chóng ẩn núp ở trong góc.

Lúc này đã tới thời gian buổi tối, toàn bộ cao ốc Ngoài tầng cao nhất này, các tầng khác đều là một mảng tối đen. Khi Trần Mộ tắt đèn, cao ốc đã hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

- Mấy người?

Trần Mộ nhẹ nhàng hỏi. Mặc dù hắn không biết Weah ở nơi nào, nhưng hắn tin tưởng, Weah nhất định có thể nghe được.

Quả nhiên, ở cách chỗ hắn không xa truyền đến một âm thanh nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy:

- Ba.

Khoảng cách của Weah và hắn mặc dù gần nhưng mà hắn không có cách nào khẳng định vị trí cụ thể của Weah.

- Bọn họ vào đây rồi.

Lần này tiếng nói của Weah lại đổi sang một chỗ khác.

Cửa chính của cao ốc Thiên Dục.

- Xem ra, các tiểu chuột của chúng ta đã phát hiện chúng ta rồi đấy? Một tên tạp tu tóc đỏ cười nói với giọng kì quái, trong tích tắc mà bọn họ đến nơi, đèn ở lầu cao nhất bỗng nhiên tắt. Điều này nói rõ mục tiêu đã phát hiện bọn họ rồi.

- Rốt cuộc có sự khác biệt gì vậy?

Một tên đồng bọn khác của hắn nói, là một nữ tạp tu! Mặc quần da siêu ngắn bó sát người, hai chân thon dài trắng như tuyết khiến người ta chảy nước miếng. Nửa người trên cũng là trang phục da màu đen bó sát giống như vậy, làm cho eo bụng hết sức nhỏ, còn có bộ ngực đầy đặn gần như sắp nổ tung đều lộ ra ngoài cực kỳ rõ ràng. Trong bóng đêm đôi môi đỏ thắm ướt át cũng trở nên tươi đẹp mê người.

Đứng ở bên cạnh thân thể của nàng là một tên nam giới mặt lạnh khác. Mặt tên nam giới mặt lạnh này hình chữ điền chuẩn mực, lông mi cực kỳ có cá tính, lại thẳng tắp liền thành một đường, nhìn qua tựa như dùng thước đo vẽ ra.

Tên tóc đỏ cười hắc hắc:

- Nhưng ta muốn đùa giỡn vui vẻ. Đã lâu không có động thủ rồi, thật sự là làm cho người ta đói khát khó nhịn nổi!

Đầu lưỡi của hắn hơi liếm liếm môi, trong đôi mắt để lộ ra một loại chiến ý điên cuồng.

- Người! Tên gia hỏa chán ghét này!

Nữ tạp tu căm hận nhìn hắn một cái.

- Ana, người nói như vậy thực sự làm cho người ta thương tâm đấy. Ê, bộ ngực của người hình như so với trước kia đã lớn không ít a. Xem ra, trong khoảng thời gian này gã trai tơ của người rất chịu khó. Ha ha!

Tên tóc đỏ không kiêng nể gì mà cười ha ha, trong tiếng cười này cũng lộ ra một mùi vị điên cuồng.

Ana cũng không tức giận, lạnh lùng nói:

- Thì sao? Hâm mộ năng lực của hắn chứ gì! Hừ, phế vật vĩnh viễn đều chỉ có thể là phế vật!

- Người!

Sắc mặt tóc đỏ bỗng chốc trở nên u ám.

- Đều cam miệng đi!

Lúc này nam giới có lông mi nổi liền nói ra, giọng nói hần nhặt nhẻo, lại lộ ra một sự chăm chú mà trước đó chưa từng có:

- Làm việc cẩn thận, đối thủ không kém.

Hắn ngửa mặt lên, ánh mắt nhìn về phía nhà cao tầng trên đỉnh đầu.

Trong lòng hai người cùng rùng mình, lão đại đã nói đối thủ không kém, vậy có nghĩa là trận chiến này chắc chắn vô cùng gian khổ. Về mặt của hai người chăm chú lên, lập tức kích hoạt độ nghi trên tay mình.

Ba người bọn họ cùng chiến đấu đã không dưới hai mươi lần mà không một lần thất bại. Sức chiến đấu của ba người bọn họ đều rất mạnh, sự phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Ba người tạo thành hình chữ phẩm (), tóc đỏ đi ở đằng trước. Đúng như Ana nói, hắn chính là một người điên, một khi hắn ra tay thì ai cũng ngăn không được. Trong lòng của hắn có dự vọng chiến đấu trời sinh, loại dự vọng chiến đấu này thậm chí tới tình trạng biến thái, điều này cũng làm cho hắn thích hợp làm một người giải quyết vấn đề khó khăn nhất. Khi ba người hành động thì đi ở phía trước vĩnh viễn là kẻ điên.

Trong cao ốc là một mảng tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy. Ba người chỉ tìm kiếm trong bóng đêm, bọn họ không có sử dụng Chiếu Sáng tạp, vì như vậy sẽ chỉ làm cho bọn họ trở thành mục tiêu của kẻ địch.

Kinh nghiệm hoàn thành nhiệm vụ của bọn họ vô cùng phong phú, các loại tình huống đều từng trải qua, loại tình huống trước mắt này cũng không có chỗ đặc biệt gì.

Bọn họ cẩn thận đi về phía trước, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện thấy, chỉ dẫn phương hướng lại là Ana người đi song song cùng với nam giới có lông mi nổi liền.

- Hơ!

Bỗng nhiên Ana phát ra một tiếng thét kinh hãi.

- Làm sao vậy?

Tên tóc đỏ ở Phía trước khê dừng chân, trầm giọng hỏi.

Ana kinh ngạc nói:

- Ta không có cách nào xác định rõ vị trí cụ thể của bọn họ.

Trong lòng tên tóc đỏ rung động:

- Sao lại thế này?

Ana ngoài có sức chiến đấu không tầm thường ra thì nguyên nhân nàng có thể trở thành thành viên quan trọng nhất trong số ba người, đó là nàng tinh thông Thảm Dò tạp. Thảm Dò tạp của Ana là một tấm tạp tên là Thủy Ba. Thủy Ba cũng không phải là kiểu tạp phiền thảm dò có thể mua được ở khắp mọi nơi trong thành phố, mà là nàng mua với giá cao từ chỗ một vị chế tạp sư rất danh tiếng. Nghe nói, vì tấm tạp phiền này, thậm chí nàng không tiếc hy sinh sắc đẹp. Nhưng mà vào ngày thứ ba mà nàng đạt được tấm tạp phiền này, nàng liền giết vị chế tạp sư kia.

Thủy Ba là một tấm tạp phiền có tác dụng thảm dò vô cùng mạnh mẽ, về điều này thì trước kia trải qua vô số lần chiến đấu đã chứng minh. Ana cũng đang giữ một trình độ sử dụng Thủy Ba rất mạnh, thậm chí nàng có thể nhận ra được một con muỗi bên trong bán kính một trăm mét. Mà trong phạm vi năm trăm mét thì không ai có thể tránh thoát sự thảm dò của nàng.

Mà ngay cả lão đại của bọn họ, ở trong lòng bọn họ là tạp tu sâu không lường được nhưng cũng không cách nào ở trong phạm vi năm trăm mét tránh thoát sự thảm dò của Ana.

Bây giờ, bọn họ lại thấy những thằng cha có thể tránh thoát sự thảm dò của Ana! Nếu như nói rằng vừa rồi bọn họ còn có một chút khinh địch, vậy thì hiện tại cũng không dám xem nhẹ mục tiêu một chút nào rồi. Tên tóc đỏ thậm chí có dự cảm mơ hồ là một trận chiến hôm nay, rất có khả năng là một trận chiến gian nan nhất của cả đời hắn.

Hiện tại bọn họ đã lên tầng thứ năm rồi. Không có Thủy Ba của Ana, bọn họ ở trong bóng tối đã không có một chút ưu thế nữa.

Nhưng mà mặc kệ là tóc đỏ hay là Ana, lại cũng vẫn tràn đầy tin tưởng như cũ. Cho dù không có Thủy Ba thì kinh nghiệm chiến đấu trong bóng đêm của bọn họ cũng rất phong phú, nên tất nhiên sẽ không sợ. Đưa tay ra xung quanh không thấy được năm ngón, về mặt ba người vẫn điềm tĩnh như cũ, không thấy bối rối chút nào. Bỗng nhiên, không hề có dấu hiệu, nam giới lông mi nổi liền chợt dừng bước chân lại.

182. Chương 182: Chiến Đấu Ban Đêm

Liêm Túc pháp có tác dụng phụ nên nó không có cách nào trở thành vũ khí thông thường, hơn nữa tác dụng phụ này ngày càng mãnh liệt, khiến cho Trần Mộ không thể không tận lực ít dùng loại phương pháp có tính nguy hiểm cực độ này được. Trần Mộ là người chuẩn bị rất tốt, vì ứng phó cục diện loại này, hắn đã có rất nhiều biện pháp. Tỉ như đem cảm giác của mình cố gắng làm cho tiết tấu chân động tới gần tần suất của trạng thái liên túc, nhưng lại thủy chung không đạt tới tần suất đặc biệt của nó.

Lúc này, hắn liền dùng phương pháp đẩy, Liêm Túc pháp không hổ danh là phương pháp tiềm hành đệ nhất, nó có tần suất chân động đặc biệt, bị Trần Mộ gọi là “Hoàng Kim tần suất.” Càng tới gần Hoàng Kim tần suất, hơi thở liền biến mất. Hơn nữa Trần Mộ còn học được phương pháp che giấu hắc ám từ nữ ma quỷ, hắn đã thành công trong việc tránh né dò xét của Thủy Ba.

Bất quá cái này đã là giới hạn của ẩn núp rồi, một khi hắn muốn công kích, năng lượng cùng cảm giác biến hoá, lập tức làm bại lộ thân hình.

Trần Mộ thủy chung không có cách nào cảm giác được hơi thở của Weah, Weah tựa như hư không biến mất trong bóng tối. Weah cường đại đủ để cho Trần Mộ cảm thấy an tâm, hắn hiện tại không có cảm giác bất kỳ dấu vết gì trên người Weah. Nhưng hắn cảm thấy không thể tin được, một người không có cảm giác, như thế nào có thể thu liễm hơi thở của mình đây?

Cảm giác hình xoắn ốc trong cơ thể nhanh chóng xoay tròn, cùng lúc, nó lấy một tần suất cố định làm chân động. Không phải là trạng thái liên túc, đồng thời không chế cảm giác chuyển động như thế đối với Trần Mộ hiện tại mà nói, là một chuyện hết sức phi thường rồi.

Đầu óc Trần Mộ lúc này rất tỉnh táo, không nhanh không chậm, không chế được cảm giác xoắn ốc trong cơ thể mình. Dần dần tình huống bên dưới đã khá hơn một chút.

“Tầng năm, bọn ở tầng năm!” Nhưng ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, vô luận hắn cố gắng như thế nào, hình ảnh ba người trong đầu hắn thủy chung vẫn mơ mơ hồ hồ, tựa như cảm giác của hắn vừa tiến tới chung quanh khu vực ba người liền bị đồ vật gì đó quấy nhiễu.

Trần Mộ lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, không khỏi thất kinh.

Cùng lúc đó, tại tầng năm, hai mắt của nam nhân có đôi lông mày nổi liền tuôn ra một dải quang mang mạnh mẽ, khẽ quát lên một tiếng:

- Bọn họ tại đỉnh lầu!

Hai người khác tinh thần phấn chấn, ba người đồng loạt chạy nhanh ra cầu thang. Lúc này, lựa chọn đi bằng thang máy là một quyết định tương đối ngu xuẩn, tuy an nhàn và nhanh hơn.

Ngay khi ba người mới vừa động thân, trong không khí đột nhiên phát ra một tiếng rít nhỏ.

Thanh âm này cực bé, tựa như thanh âm của một thanh đao cực sắc bén vừa cắt qua một tờ giấy mỏng, sắc mặt ba người nhất tề biến đổi.

- Cẩn thận!

Nam nhân có đôi lông mày nổi liền trước tiên phóng thích một cái lông năng lượng. Mặt khác phản ứng của hai người kia cũng cực nhanh, ba người cơ hồ đồng thời tạo lên lông năng lượng.

- Bình!

Một tiếng đánh thanh thủy lên, ba người giống như bị đưng mạnh phải vật gì vậy, vừa mới dâng lên cái lồng năng lượng đã đồng thời bị một cổ lực lượng cường đại đánh trúng, thân hình chao đảo. Nhưng dù sao ba người không phải tầm thường, ứng biến cực nhanh. Nam nhân tóc đỏ nương theo cổ lực lượng này mà vội vàng nhảy về sau, Ana thì như đang trượt băng trượt lui về thật dài. Nam nhân có đôi lông mày nổi liền ở trong tình huống này thể hiện ra thực lực của mình so với hai người khác, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, cứng rắn đứng trụ lại một chỗ. Nhưng cổ lực lượng to lớn này vẫn vượt qua dự liệu của hắn, chân trụ đã không vững, bước mạnh về sau mấy bước.

Ba người trong lòng kinh hãi vô cùng!

Bọn họ không người nào phát hiện, ở tầng này không ngờ lại có người mai phục! Có thể nhân cơ hội mí mắt của ba người sụp xuống mà thông dongng phát ra công kích. Hơn nữa đối phương vừa ra tay, liền không hề có cổ kị gì mà công kích đồng thời cả ba người. Thực lực như vậy, có thể không làm người khác lạnh tim sao?

“Trúng kế?” Nam nhân có đôi lông mày nổi liền nhanh chóng suy nghĩ, mới vừa rồi cảm giác dao động chợt loé lên rồi biến mất thì ra là nguy trang! Mặc dù biết địch nhân không cách xa mình, nhưng không có bất cứ phát hiện nào, trong lòng hắn hân hân khí càng lúc càng dày đặc.

Đột nhiên, một ý nghĩ như tia chớp xẹt qua trong đầu hắn, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, quyết định thật nhanh, khẽ quát lên một tiếng:

- Rút lui!

Ana cùng tên tóc đỏ liếc nhau, bọn họ đều nhìn thấy sự khiếp sợ và hoảng loạn trong mắt đối phương. Đây là lần đầu tiên lão đại trong chiến đấu mà ra lệnh rút lui, chẳng lẽ lão đại có phát hiện gì mới sao?

Bọn họ đối với nam nhân có đôi lông mày nổi liền luôn luôn tin phục, thân hình dừng lại một chút, liền không do dự phóng ra hướng cửa sổ.

Đại lâu hắc ám lúc này trong mắt bọn họ tối tăm kinh khủng, lạnh lẽo thấu xương, một cỗ hàn ý không thể ức chế lan tràn toàn thân bọn họ. Trong bóng tối vô tận phẳng phát cất giấu sát khí cường đại, giống như một con dã thú đang há mồm chờ đợi bọn họ tiến vào vậy. Chỉ là, con dã thú này tựa hồ đối với việc bọn họ rời đi không có chút nào động lòng cả.

Cửa sổ ngày càng gần, bọn họ thậm chí còn nhìn thấy quảng cáo huyền tạp bố trí ở đối diện đại lâu, diễm lệ phong phú.

Biến hoá trong đêm đen đúng là mê người, giờ phút này lại không mang lại cho họ một tia tình cảm ấm áp nào cả.

Giẫm vào vòng bảo hộ của cửa sổ, bọn họ nhảy mạnh xuống dưới, chỉ có rời khỏi cửa sổ này, bọn họ mới có thể an toàn, bầu trời là thế giới của tạp tu.

Một khi thoát ly khỏi cục diện địch tối ta sáng này, bọn họ mới tin tưởng mình có thực lực để đánh với bất kì địch nhân nào một trận.

Trong tích tắc rời khỏi vòng bảo hộ, tâm trạng của Ana thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù tới bây giờ, tất cả mọi người đều bình yên vô sự, nhưng hôm nay tuyệt đối là nhiệm vụ nguy hiểm nhất trong rất nhiều nhiệm vụ của họ. Bọn họ đến bây giờ vẫn còn không phát hiện ra địch nhân ở nơi nào, thậm chí còn không biết, công kích mới vừa rồi là cái gì nữa, chiến đấu như vậy, lần đầu tiên làm nàng ta sinh ra sợ hãi.

Đột nhiên, một thanh âm kì dị xé rách bầu trời đêm.

- Cẩn thận!

- Cẩn thân!

Tên điên cùng nam nhân có đôi lông mày nổi liền cực kì hoảng sợ, nhất thời kinh hô.

Nàng có chút ngạc nhiên, “Phanh”, bả vai của nàng chợt tê cứng, như là bị một cái đinh nào đó cắm vào. “Đồ vật gì vậy? Mình còn có lồng năng lượng a!” Nàng mở mắt nhìn chiếc lồng năng lượng, nhưng lại thấy

trên cái lồng năng lượng đó có một lỗ hổng lớn bằng ngón tay. Tiếp đó là một cảm giác huyền ảo, giống như thủy triều đã bao phủ lấy một tia ánh sáng cuối cùng.

“Đáng tiếc, không đánh trúng điểm yếu!” Trần Mộ đứng ở cửa sổ tầng cao nhất, nhìn hai tên đối phương vì cứu đồng bạn của mình mà biến mất trong bóng đêm, vẻ mặt hần không khỏi tiếc nuối. Để có thể xuyên qua lồng năng lượng của đối phương, Trần Mộ đã dùng “tam liên phát” nên tính chuẩn xác bị ảnh hưởng, chỉ đánh trúng vai của đối phương, nếu không một kích vừa rồi cũng đủ để trí mạng.

Trở lại tầng năm, Trần Mộ nhìn thấy mặt đất đầy mảnh vỡ nhỏ, tâm trạng âm thầm lú lẫm. Weah không biết xuất hiện từ đâu, thực lực quá cường hãn, Đại khái ngay cả ba người cũng không ngờ được rằng đánh trúng họ vậy mà lại là ba mảnh vỡ của đĩa trà. Người này quả nhiên là hung khí hình người, đồ vật gì trên tay hần cũng có thể dùng để giết người. Bất quá làm Trần Mộ cảm thấy bội phục nhất chính là thời cơ ra tay thật sự thật là xảo diệu. Thì ra, sai lầm của Trần Mộ lại được Weah lợi dụng. Hồi tưởng lại màn vừa rồi, Trần Mộ không thể không xác định, đây chính là thời cơ tốt nhất.

Bất quá đối phương đột nhiên rút lui cũng làm cho Trần Mộ cảm thấy có chút khó hiểu, hần xem ra, đối phương hần là không giống hạng người dễ bị dọa lui. Ba người kia là những tạp tu chiến đấu có kinh nghiệm phong phú. Nếu như hôm nay không có Weah, chỉ bằng vào hần, cho dù có tiến vào trạng thái liễm tức, bản thân cũng không có phần thắng lớn hơn. Đặc biệt là tên nam nhân có đôi lông mày nổi liễn, thực lực thâm sâu không lường, không ngờ một cảm giác dao động rất nhỏ như vậy cũng có thể nhận ra, thật sự quá kinh khủng.

- Bọn họ đi rồi.

Weah nói.

Trần Mộ nhú mày, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, ba kẻ này là người của ai. Ai lại có cừu hận lớn với mình đến như vậy, không ngờ có thể phái ra ba sát thủ lợi hại. Trần Mộ thậm chí cảm thấy lấy thân phận cùng thực lực của mình thật sự không xứng được cao cấp tạp tu “quang lâm chiếu cố”, càng huống chi một lần có tới ba người.

Chẳng lẽ là do việc ban ngày của ta? Trần Mộ lắc đầu, hần cảm thấy cái này cũng không đúng. Sát thủ tạp tu cấp bậc này căn bản không phải là thứ đám ăn chơi đó có năng lực sai khiến.

Xem ra đối phương thật sự rất dễ mất tới mình, Trần Mộ cười khổ. Không nghĩ tới khi trở lại liên bang, hần chưa quay lại được với cuộc sống, điều này làm cho hần cảm thấy bất đắc dĩ. Nhìn thoáng qua Weah, vẻ mặt hần không chút động lòng mà đứng ở đó, tựa như vừa rồi không hề phát sinh ra chuyện gì vậy. Việc này không khỏi làm cho Trần Mộ một lần nữa cảm khái cho thần kinh kiên cường dẻo dai của Weah.

Đối với Weah mà nói, việc này chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Trần Mộ lại có chút khẩn trương. Sau trận chiến này, hần nhận thức được mình cùng đám tạp tu này có chênh lệch, hần cũng nhận thức được chung quanh mình không quá yên tĩnh như tưởng tượng. Điều này đã làm cho kế hoạch lập phòng chế tạp phải cải biến chút ít, lúc này tựa hồ việc kiến tạo một phòng luyện tập cho tạp tu càng trở lên cấp bách.

“Có lẽ chỉ có việc mình trở lên mạnh mới có thể có một cuộc sống lý tưởng thôi.” Trần Mộ nghĩ như thế.

Cũng may có Weah ở bên cạnh, Trần Mộ không lo lắng có người lên vào. Nếu không hần cảm thấy ban đêm mình sẽ không được ngủ mất.

Một đêm qua đi rất nhanh, sáng sớm hôm sau, những nhân viên còn lại đã lục đục tới làm việc. Do cuộc chiến tối qua phi thường ngắn ngủi nên không tạo thành hư tổn gì quá lớn, không người thợ nào nhận ra chỗ này ngày hôm qua đã xảy ra một trận chiến đấu kinh tâm động phách.

Bặc Cường Đông không yên tâm đi tới phòng làm việc của Trần Mộ, ngay vừa lúc tiến vào đại lâu, liền có đồng sự nói ông chủ tìm hần. Ông chủ gọi tới, hần cũng chỉ có cách đi tới thôi.

- Ông chủ, ngài tìm ta?

Bặc Cường Đông cung kính hỏi.

- Ủ!!!

Trần Mộ ngẩng đầu, chỉ chỉ vào ghế salon nói:

- Ngồi đi.

Bắc Cường Đông cẩn thận từng ly từng tí một ngồi ở trên ghế salon, hẳn không biết, ông chủ mới tìm mình làm gì, điều này làm cho hẳn cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, cả người không được tự nhiên.

183. Chương 183: Tiết Lộ

Hắn nghiên cứu tư liệu về Thiên Dực, phát hiện ra một địa phương kì quái, bọn họ cơ hồ tất cả đều có nghiệp vụ, đều cùng có quan hệ rất mật thiết với Raven gia tộc. Từ một ý nào đó mà nói, Thiên Dực là do Raven gia tộc nuôi sống, lại liên tưởng tới ngày hôm qua, Trần Mộ rốt cuộc cũng hiểu được Thiên Dực dùng để làm gì.

Nhưng hiểu được thì hiểu được, Trần Mộ cũng không có bất kì kinh nghiệm buôn bán nào cả, trước kia hẳn làm tạp ảnh “Không hẹn mà gặp” cùng “Sư sĩ truyền thuyết”, cũng đều là do Lôi Tử triển khai. Nhưng cũng may qua việc thanh lí hôm qua, hiện giờ nhân số công ty chỉ còn lại 25 người, cái số lượng này là cực hạn mà Trần Mộ cảm giác có thể tiếp nhận được.

Câu sự trợ giúp của Raven gia tộc? Cái ý nghĩ này chưa từng xuất hiện trong đầu Trần Mộ. Vô luận là Clio hay là Mauser, trong mắt Trần Mộ không có bất cứ cái gì giống nhau cả. Chỉ cần có quan hệ cùng với cái gọi là đại gia tộc, thì tám chín phần mười là không có chuyện gì tốt cả, đây là nhận thức lớn nhất của Trần Mộ. Raven gia tộc đưa cho mình một công ty, cũng có thể thấy được căn bản họ không yên lòng.

Hiện tại Trần Mộ thấy may mắn nhất, đây là một công ty quảng cáo huyền tạp, mà không phải là một công ty nào khác, nếu như là một công ty khác, Trần Mộ tuyệt đối không lãng phí khí lực, trực tiếp lấy tiền rồi cùng Weah rời đi.

Nhưng nếu tiếp nhận Thiên Dực, vậy tự nhiên phải tìm ra biện pháp kinh doanh đã. Trần Mộ tìm Bắc Cường Đông đến cùng vì chuyện này.

Khi Bắc Cường Đông rời khỏi phòng của Trần Mộ, bộ mặt hắn đã biến thành quả mướp đắng. Mới vừa rồi hẳn nhận được lệnh của ông chủ, bắt đầu từ hôm nay, nghiệp vụ giao thiệp của Thiên Dực đều do hẳn phụ trách. Cũng khó tránh khỏi Bắc Cường Đông có bộ mặt đau khổ, trước kia Thiên Dực có làm nghiệp vụ này bao giờ đâu? Bắc Cường Đông cũng chưa từng có kinh nghiệm kinh doanh, nhưng ông chủ mới đã nói, hẳn không dám có bất kì dị nghị nào.

Hơn nữa làm hẳn cảm giác được không thể tưởng tượng nổi chính là ông chủ không ngờ muốn hẳn đi tiếp nhận nghiệp vụ công ích. Hẳn thật sự không rõ ông chủ này nghĩ như thế nào, nghiệp vụ công ích hoàn toàn không có lợi nhuận, hiện tại chỉ có một ít đoàn thể xã hội đi làm công việc miễn phí này như thế. Hẳn rất hoài nghi, cứ như vậy mà làm, tiền lương tháng sau của hẳn có thể không có rồi.

Bất quá ngữ khí của ông chủ rất quyết định, hẳn cũng chỉ có đành hoàng mà nhận lệnh.

Trung tâm là khu vực phồn hoa nhất La Dữ, nơi này có cả rất nhiều các toà nhà cao ốc, trên toà nhà cao ốc truyền phát tin tức quảng cáo tinh xảo. Nơi này giá cả của thương phẩm khá cao, làm người khác lú lỏi. Mà trong đó, toà nhà Song Tử lâu này là dễ thấy nhất, Cả minh chính khu (1) này cũng có thể sắp xếp vào một trong những tập đoàn có danh tiếng lớn nhất, cũng là một trong dấu hiệu kiến trúc của La Dữ.

Phòng tổng giám đốc, tập đoàn Trung Châu.

Một vị trung niên nhân hơi mập mạp đang cực kì chăm chú nghe thủ hạ báo cáo. Người này là tổng giám đốc của tập đoàn Trung Châu, Nhâm Văn Châu. Trước mặt hắn, có hai người đang đứng song song, trong đó một vị ước chừng 40 tuổi, vẻ mặt khôn khéo lão luyện, nói chuyện tuy ngắn nhưng có lực. Một vị khác tóc hoa râm, trên mặt nếp nhăn rất nhiều, mang một cặp kính đen.

- Các người nói là buổi tối ngày hôm qua không phát hiện ra tín hiệu không rõ?

Nhâm Văn Châu ánh mắt ngưng trọng.

- Vâng!

Người trả lời chính là vị thủ hạ lão luyện kia.

Hắn gọi là Tiền Minh Nhất, là một trong những thủ hạ đắc lực nhất của Nhâm Văn Châu, cũng là tâm phúc của hắn. Mà đứng ở bên cạnh hắn là vị lão đầu tóc hoa râm, chính là chế tập sư cao cấp nhất của tập đoàn Trung Châu, Pháp Lợi. Pháp Lợi cũng không phải là một vị chế tập sư nổi tiếng, tại giới chế tập sư của liên bang, không ai biết đến hắn, Nhưng ở tập đoàn Trung Châu, lại đảm nhiệm chức chế tập sư cao cấp nhất, cái chức này làm người khác vô cùng đỏ mắt, chủ trì hạng mục khai phá. Bên trong Trung Châu tập đoàn cũng có nhiều điểm dị nghị, nhưng là do Nhâm Văn Châu sắp xếp, kiên trì làm cho Pháp Lợi đảm nhiệm chế tập sư cao nhất của tập đoàn.

Pháp Lợi đứng ở bên cạnh bổ sung nói:

- Luồng tín hiệu này tính năng phi thường giống với Phong Tấn tập chúng ta đang nghiên cứu. Nhưng rất rõ ràng, kĩ thuật của đối phương so với chúng ta thành thực hơn nhiều.

Pháp Lợi nói lời này sắc mặt cũng không tốt. Hạng mục Phong Tấn tập này từ lúc thành lập đến bây giờ, đã qua năm năm nghiên cứu. Trong năm năm này, hắn vì cái này mà tổn hao vô số tâm huyết. Ngay ngày hôm qua, bọn họ vừa mới có tiến triển đột phá, đang lúc các nhân viên công tác hoan hô nhảy nhót ăn mừng, bọn họ đột nhiên phát hiện ra một loại tín hiệu cùng loại.

Pháp Lợi cả đêm hôm qua không ngủ, hắn phân tích báo cáo làm cho hắn phảng phất như bị một chậu nước lạnh vào đầu. Hắn bất ngờ phát hiện, kĩ thuật của đối phương vượt xa so với nghiên cứu Phong Tấn tập của bọn hắn! Cái này nhất thời làm cho vị chế tập sư không còn trẻ tuổi này tâm như chết.

Ba giờ tối, hắn không có bất cứ trì hoãn nào, gọi Tiền Minh Nhất dậy.

Tỉnh dậy, Tiền Minh Nhất đang nghe thấy tin tức này, liền trợn tròn mắt, tất cả cơn buồn ngủ không cánh mà bay. Cảm giác sâu sắc đây là một chuyện cực kì cấp bách, liền chạy tới phòng thí nghiệm của Pháp Lợi. khi hắn chạy tới phòng thí nghiệm, nhìn thấy các chế tập sư tâm cao khí ngạo cúi đầu ủ rũ, bản thân cũng trầm xuống.

Đợi khi hắn nhìn thấy Pháp Lợi mới biết tình huống so với hắn tưởng tượng vẫn không ổn nên trời vừa sáng, hắn liền lôi Pháp Lợi tới gặp Nhậm Văn Châu.

Sắc mặt Nhậm Văn Châu cũng phi thường khó coi, Phong Tấn tập này là hạng mục mở ra niềm hi vọng cho tập đoàn, đến bây giờ đã tổn hao vô số nhân lực và vật lực.

Kĩ thuật thông tin tập đã tương đối thành thực, nhưng lại vẫn như cũ. Tỉ như ở trong rừng mà không cách nào sử dụng, phạm vi sử dụng có hạn chế rất lớn. Phong Tấn tập dùng một loại kĩ thuật bất đồng với thông tin tập bình thường khác, cho dù địa hình trên mặt đất phức tạp, hay bị rừng quấy nhiễu nghiêm trọng, cũng có thể tiến hành thông tin.

Phong Tấn tập đối với tập đoàn Trung Châu mà nói, không chỉ là vấn đề lợi nhuận, mà còn trực tiếp ảnh hưởng tới chiến lược phát triển của tập đoàn sau này. Do đó Nhậm Văn Châu vừa nghe thấy tin tức này, cũng không khỏi dâng lên một tia kích động. Bất quá hắn dù sao cũng là người quen với sóng gió, rất nhanh liền trấn định lại.

- Có thể điều tra ra khu vực phát ra tín hiệu không?

Nhậm Văn Châu hỏi.

- Thông tin đối phương có thời gian quá ngắn, chúng ta không có các xác định chuẩn xác vị trí của đối phương. Bất quá lần này tín hiệu xuất hiện hẳn là ở khu tây bắc nội thành.

Khuôn mặt Tiền Minh Nhất vô cùng nghiêm túc.

- Góc tây bắc?

Ngón trỏ của Nhậm Văn Châu nghe nhàng gõ vào mặt bàn, lâm vào suy tư. Ấn tượng ở trong lòng hắn, khu tây bắc của La Dữu không có bất kì một công ty lớn nào. Gần đây mọi việc tựa hồ không thuận lợi, trước mặt còn có cửa ải không thể qua được, không nghĩ tới vừa lại gặp phải vấn đề mới. Phiền não vượt vượt lòng này, Nhậm Văn Châu cố gắng làm cho lòng mình trấn tĩnh.

Vài phút đồng hồ sau, Nhậm Văn Châu ngẩng đầu, ngữ khí quyết định:

- Lập tức đi thăm dò, giám sát không ngừng, tra ra lai lịch của đối phương mới thôi!

- Vâng!

Tiền Minh Nhất biến sắc, nghiêm nghị đáp lại.

Nhậm Văn Châu không nhịn được dằn dò nói:

- Bất quá không nên giống trống khua chiêng, tất cả phải điều tra trong âm thầm. Hiểu không?

Tiền Minh Nhất đứng lặng, tập đoàn Trung Châu tại La Dữ luôn luôn ở thế mạnh, nay là lần đầu tiên hắn nghe thấy tổng giám đốc đang yêu cầu âm thầm điều tra. Chẳng lẽ gần đây có phát sinh chuyện gì? Tiền Minh Nhất mặc dù khó hiểu nhưng vẫn gật đầu.

Ánh mắt Nhậm Văn Châu rơi vào người Pháp Lợi, thăm sắc nhẹ nhàng hoà nhã nói:

- Pháp Lợi đại sư không nên nản chí, công việc nghiên cứu không được gián đoạn, tiếp tục tiến hành, tranh thủ sớm tới ngày xuất ra thành quả.

- Biết rồi.

Pháp Lợi gật đầu.

Sau khi Tiền Minh Nhất cùng Pháp Lợi rời đi, Nhậm Văn Châu mệt mỏi tựa vào ghế, ánh mắt của hắn xuyên thấu qua quả cầu pha lê dưới đất. “Chẳng lẽ lần này, Trung Châu thật sự không qua được sao?” Nghĩ đến một việc làm cho hắn vô cùng đau đầu, Nhậm Văn Châu thở dài.

Mauser nhìn Ana trong hôn mê, sắc mặt nhất thời xanh mét. Bên cạnh hắn là trung niên nhân dáng người thon gầy, cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn rất rõ ràng, nhóm Ana cường đại tới cỡ nào. Năm đó thiếu gia vì thu phục ba người đã tổn hao vô số tiền vàng cùng thủ đoạn, thậm chí trung cấp tập tu ở bên dưới cũng chết hơn mười người mới hoàn toàn thu phục được ba người này. Mà ba người, cũng được thiếu gia trọng vọng, trở thành tay chân đắc lực nhất của thiếu gia, cũng là một thanh đao sắc bén nhất.

- Chuyện gì xảy ra?

Thanh âm cố gắng bình thường của Mauser từ trong hàm răng phát ra, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi.

- Gặp phải cao thủ.

Nam nhân có đôi lông mày nổi lên vẻ mặt vẫn như cũ không chút động lòng, như đang nói một chuyện không liên quan tới mình vậy.

- Cao thủ?

Mauser cảm nhận được lời này có chút hoang đường:

- Trong La Dữ, ngoại trừ tập tu của Trung Châu, có thể so với sát nhân cuồng các người còn có ai có thể mạnh hơn?

Gã tóc đỏ không nhịn được kêu lên:

- Là hai con sâu ghê tởm từ trong chỗ tối đánh lén, Thủy Ba của Ana cũng vô dụng, chúng ta gặp phải ám toán!

Mauser rất nhanh từ phần nộ tỉnh táo lại:

- Người nói là, các người không nhìn thấy bọn họ?

- Ừ, mẹ kiếp, nếu để chúng ta nhìn thấy hai người này, ta nhất định sẽ băm bọn chúng thành mảnh nhỏ!

Gã tóc đỏ giống cầm hận nói.

Ánh mắt Mauser rơi vào trên người nam nhân có đôi lông mày nổi lên:

- Người có phát hiện gì?

Nam nhân có đôi lông mày nổi liền lai lịch thần bí, đến bây giờ Mauser cũng không biết xuất thân của hắn từ đâu. Nhưng hắn biết gã này dù là thực lực hay kiến thức vẫn là mạnh nhất trong ba người.

Nam nhân có đôi lông mày nổi liền trầm mặc vài giây, mí mắt buông xuống, một đạo quang mang không thể quan sát hiện lên, mặt hắn không chút thay đổi nói:

- Không có!

Chú thích:

1: Khu đô thị văn minh?

184. Chương 184: Thành Phố La Dữu

- Có người nào phát hiện ra các người không?

Mauser đột nhiên hỏi.

Gã tóc đỏ lắc đầu, ngữ khí rất quả quyết:

- Không có, hành tung của chúng ta rất bí ẩn.

Mauser gật đầu:

- Vậy là tốt rồi! Việc này trước tiên cứ thư thả, các người mấy ngày tới cứ nghỉ dưỡng cho tốt, không nên xuất môn.

Trong lòng hắn tính toán, ba người này vốn bí ẩn, ngay cả phụ thân cũng không biết dưới tay hắn có ba gã tạp tu cao cường như thế. Như vậy hai người Tào Đông tự nhiên cũng không nghĩ đến mình. Bất quá thủ đoạn của đối phương đã làm cho vị Raven đại thiếu gia này nảy sinh hàn ý trong lòng. Hắn vốn là muốn giải quyết cho sớm để trừ hậu họa, vậy mà không ngờ lực lượng của đối phương lại mạnh mẽ đến mức này.

Nếu như đối phương biết được chuyện này là do mình làm, nghĩ đến đây sắc mặt hắn không khỏi có chút trắng bệch.

Trần Mộ cùng Weah đi ra đại lâu. Từ trước đến giờ hắn chưa từng nghe qua thành phố La Dữu, mà hiện tại nếu đã tới nơi này, tất nhiên sẽ phải tìm hiểu làm quen một chút mới được. Chuyện xảy ra đêm hôm qua cũng đã nhắc nhở Trần Mộ, nơi này cũng không an toàn nên hắn chỉ đơn giản là mang theo Weah tùy ý dạo chơi.

Weah tựa hồ đối với những việc xung quanh cực kỳ hồ hững, nhưng thật ra Trần Mộ vẫn luôn luôn có hứng thú.

Thành phố La Dữu chính là một trong ba toà thành lớn nhất. Nổi danh nhất ở toà thành này chính là ôn tuyền. Tại khu vực lân cận có rất nhiều nơi ngắm cảnh, lớn nhỏ có hơn 300 gian ôn tuyền. Nơi này cũng được liên bang đánh giá là nơi có thắng cảnh đẹp. Nơi này kinh tế phát đạt, không khí buôn bán dày đặc.

Từ mình chính khu về khu phía đông cách hai khu dân cư phổ thông. Nhận được tin tức này, Trần Mộ cảm thấy có chút kinh ngạc, bất quá hắn liền yên lòng, đi về phía đông xa như thế, xúc tu của Trữ gia không có khả năng vươn xa đến vậy. Cũng không biết có phải vì nguyên nhân này hay không, hắn nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Trữ gia vẫn là một cái gai trong lòng Trần Mộ.

Khung cửa sổ thủy tinh trong suốt đến tận mặt đất, bên trong đặt từng kiện hàng hoá thượng phẩm tinh xảo, điều này lại càng làm cho Trần Mộ cảm khái. Đại khái chỉ ở trong rừng một khoảng thời gian mới có thể cảm thấy cuộc sống bình thường này có điều hứng thú. Bất quá Trần Mộ cũng không phải loại người đa sầu đa cảm, liền rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Thành phố La Dữu so với Đông Thương Vệ thành lớn hơn và phồn hoa hơn rất nhiều. Nhìn số lượng toa xe trên bầu trời là có thể thấy được điều đó. Bình thường giá cả toa xe cũng không phải quá cao nhưng cũng không phải là một chút chi tiêu nhỏ. Hơn nữa lại tiêu hao năng lượng tạp. Nói đại khái, mua những toa xe

này đa phần là cư dân có năng lực kinh tế không thấp. Bỏ qua những toa xe bình thường, ở đây còn có thể thấy những toa xe vận chuyển hàng hoá rất lớn. Mỗi cái đều có thể tích lớn hơn những toa xe bình thường vài lần nhưng tốc độ so với những toa xe bình thường thì chậm hơn rất nhiều. Loại hình vận chuyển hàng hoá bằng toa xe tại Đông Thương Vệ thành bình thường là hiếm khi có thể thấy. Chúng có giá cả tương đối cao.

Hai mươi hai khu dân cư phổ thông tựa như nằm trên hai mươi hai ốc đảo, giao thông không thuận tiện, hơn nữa ở giữa đều là những mảng rừng lớn. So với ngũ đại hoa khu, điều kiện là kém hơn rất nhiều. Ngũ đại hoa khu nằm tương liên với nhau, diện tích của mỗi hoa khu đều lớn gấp 3 lần khu dân cư phổ thông. Dân cư của ngũ đại hoa khu không cần lo lắng dã thú tập kích, bọn họ được hưởng những phúc lợi tốt nhất, nguyện vọng cả đời của rất nhiều người đó là được tiến vào ngũ đại hoa khu. Mà ngũ đại hoa khu bao bọc xung quanh kinh thành, Minh Trung thành, là khu trung tâm kinh tế chính trị của cả liên bang.

Hoàn cảnh địa lý của minh chính khu so với đông khu ưu việt hơn rất nhiều. Ở nơi này khoảng cách giữa các thành thị rất gần nhau, việc trao đổi cực kỳ thuận tiện. Hơn nữa minh chính khu được khai phá từ khá sớm do đó những khu vực xung quanh rừng cây bị dã thú chiếm đã được kiểm chế rất nhiều.

Mỗi khoảng thời gian, chính phủ đều tổ chức những tập tu đoàn chuyên nghiệp tiến hành càn quét đối với vùng phụ cận để giảm bớt những thú tai có thể xảy ra. Cho nên Trần Mộ đã có chút giạt mình khi chứng kiến mức độ phồn hoa ở nơi này.

Nhìn dòng người trên phố rõ ràng là dày đặc hơn Đông Thương Vệ thành rất nhiều. Mà huyền tạp quảng cáo lại càng nhiều đến mức làm cho người ta phát bực mình. Hắn thỉnh thoảng lại phải đi xuyên qua huyền tạp quảng cáo. Mà điều làm hắn khó hiểu chính là nơi này cùng kim phố của Đông Thương Vệ thành có điểm phi thường giống nhau. Đó là huyền tạp quảng cáo nhiều nhất chính là mỹ nữ huyền tạp quảng cáo. Do đại thương gia này thường thường dùng mỹ nữ để làm quảng cáo, thậm chí có người phụ nữ hắn đã gặp qua rất nhiều lần. Điều này làm hắn rất nghi hoặc, trong cuộc sống của hắn có hay không tồn tại khái niệm ngôi sao?

Bất quá với ánh mắt chuyên nghiệp của hắn, những quảng cáo này đại đa số đều được coi là bình thường.

Weah đột nhiên dừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt hướng về một toà đại lâu. Trần Mộ cũng dừng cước bộ, theo ánh mắt của Weah nhìn lại. Một khối thật lớn quang mạc (mặt) có độ rộng dài đạt tới hơn mười thước được dựng thẳng đứng phía trước đại lâu. Bất quá trên mặt truyền phát tin không phải là huyền tạp quảng cáo mà là một hồi chiến đấu.

Song phương đang chiến đấu, một người là bạch y nữ tử có khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, người còn lại là một nam tử thần sắc âm lãnh.

- Trận chiến đấu này tuyệt đối là một trong những trận chiến quyết liệt nhất những năm gần đây. Nó không chỉ có làm nổi lên sóng to gió lớn ở tập tu giới mà còn đem lại cho vận mệnh chính trị liên bang những ảnh hưởng sâu sắc. Những nghiên cứu về nó đã đạt tới tình trạng lan tràn. Song phương chiến đấu có thể nói là cực kỳ quan trọng. Một bên là cao thủ vô danh của Sương Nguyệt Hàn Châu, người còn lại là một trong Mạc Danh, Song Tử Tinh. Một điều tiếc nuối đó chính là trên đường quay về giáo huấn đã bị ám sát.

Thấy vậy Trần Mộ cực kỳ chuyên chú, hắn hoàn toàn không quên những lời thuyết minh không rõ ràng. Thật quá lợi hại! Hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào quang mạc như sợ bỏ sót chi tiết nào. Trong mắt hắn đây tuyệt đối là trận chiến đấu cao nhất, thực lực của hai người đã vượt xa tất cả những gì hắn đã thấy ở một gã tập tu. Trước kia đúng là hắn không hiểu, hiện tại mặc dù kiến thức còn nửa vời nhưng cũng không phải còn là một tay mơ cái gì cũng không biết nữa. Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của hắn đã rất nhiều do đó cũng lĩnh hội được không ít chỗ tinh diệu.

Vị nữ tử kia tốc độ nhanh như tia chớp. Theo phán đoán của Trần Mộ, nàng nhất định phải có trình độ tương đương cao cấp khí tập lưu. Điều làm người khác thán phục nhiều nhất chính là khả năng chuyển hướng của nàng, không hề có bất cứ dấu hiệu gì, hơn nữa lại rất nhẹ nhàng đẹp mắt. Mà tên nam tử kia thì đánh đâm lung tung, mỗi lần ra tay thanh thế đều làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Hắn sử dụng tạp phiến cũng khá là kỳ lạ, giống như điện mang dạng lưới nhưng biến hoá vô cùng, làm người khác khó lòng phòng bị.

Tóm lại, dù Trần Mộ chưa từng gặp qua nhưng tạp phiến của hai người này sử dụng chắc chắn là cao cấp, cần bản không phải loại tạp phiến tam, tứ tinh có khả năng so đo.

Trận chiến này giằng co chừng mười phút, đối với chiến đấu tạp tu mà nói là tương đối hiếm thấy. Trần Mộ nhìn như si như say, chẳng để ý thời gian trôi qua bao lâu. Có thể xem một trận chiến đấu thể này tuyệt đối là một loại hưởng thụ.

Đến khi chứng kiến tình huống yếu thế dẫn đến chiến bại của tên nam tử. Trần Mộ rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần. Mà lúc này những người đi đường tụ tập trước quang mạc cũng bắt đầu tản đi, bất quá rất nhiều người nhiệt tình thảo luận. Song quang mạc truyền phát tin cũng đã thay đổi nội dung thành một quảng cáo dược phẩm. Trần Mộ đành lưu luyến cùng Weah rời đi. Hắn còn đang mơ tưởng về trận chiến lúc nãy thì Weah đột nhiên nói:

- Người so với bọn hắn còn kém rất nhiều.

Hai chân Trần Mộ thiếu chút nữa thì lão đảo, mồ hôi lạnh cứ như vậy trực tiếp chảy xuống. Dem mình so sánh với hai cao thủ kia, thủ pháp so sánh này của Weah làm cho hắn xấu hổ vô cùng. Weah đột nhiên giống như đã kích Trần Mộ, thần thái chăm chú nói:

- Bọn họ niên kỷ so với ngươi cũng không sai biệt nhiều.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Trần Mộ thanh âm rất không đành lòng đáp.

Bọn họ là ai chứ? Sương Nguyệt Hàn Châu cùng Mạc Doanh chính là lục đại học phủ, lục đại cao thủ có phải là hạng bình dân có thể so sánh? Người ta chỉ chìa ngón tay út ra là đã đủ đem mình bóp chết. Song phương không cùng cấp bậc, sai rồi, phải là cấp bậc của song phương khác biệt một trời một vực. Cao thủ như vậy, người nào mà không phải là vạn người kính ngưỡng, là thần tượng của vô số kẻ khác?

Bất quá Trần Mộ cũng tự biết mình, lại nói, tính cách của hắn là thoả mãn với mọi tình cảnh, không có gì là cái lý tưởng cao quý. Cho nên việc chứng kiến người khác lợi hại phi phạm, trong lòng hắn cũng tự nhiên chẳng có gì hơn kém.

Trần Mộ đối với hứng thú trở thành cao thủ là thực sự rất thiếu, nhưng đối với hứng thú kiếm tiền thì có rất nhiều. Vô luận là cuộc sống hay nghiên cứu đều không thể thiếu tiền bạc để duy trì. Hiện tại trên đầu có năm trăm vạn audierne, nhìn qua thì cũng không ít nhưng nếu dùng để mua sắm tài liệu chế tạp mà nói thì thật sự là ít đến thương cảm. Phá giải thần bí tạp phiến chính là một trong những lý tưởng còn sót lại của Trần Mộ, còn cái kia chính là một cuộc sống yên bình.

Nói thật, Trần Mộ ngay từ đầu đã chẳng có khả năng trông chờ vào Thiên Dực, nhưng 25 người nợ quả là có chân tài thực học, đánh mất cũng thực sự đáng tiếc. Bất quá, Thiên Dực với Trần Mộ mà nói, cũng chỉ là một loại thử nghiệm, hắn không dám đem tất cả hy vọng đặt hết lên trên Thiên Dực. Muốn kiếm tiền còn phải dựa vào nhiều biện pháp khác.

Ngẩng đầu liếc mắt vào mặt tiền của một cửa hàng, Trần Mộ liền nhấc bước đi vào, Weah cũng theo sát phía sau.

Đây là một cửa hàng bán tạp phiến, một cửa hàng như thế này ở thành phố La Dữu tùy ý có thể thấy được trên đường, Trần Mộ đã thấy không dưới 30 cửa hàng thể này. Cửa hàng này không phải là tốt nhất nhưng cũng không phải là kém nhất.

- Chào ngài, xin hỏi có thể giúp gì được ngài?

Một vị nữ tử tướng mạo có chút xinh đẹp đi đến trước mặt hai người, mỉm cười nói.

Trần Mộ đánh giá bốn phía, cẩn thận nhìn một lượt cửa hàng bán tạp phiến, trong lòng có chút sáng tỏ. Quầy bán tạp phiến cấp bậc cũng không cao, chế tạo cũng ở mức bình thường, không có gì là tạp phiến xuất sắc, những tạp phiến như vậy còn không lọt được vào mắt hắn.

Chú thích:

một: Quang mạc (): Màn ánh sáng – chắc là màn chiếu giống film Lasser

185. Chương 185: Phải Làm Gì Đây?

- Nếu như ngài cần tạp phiến cao cấp hơn, chúng tôi có thể chế tạo riêng, chế tạp sư hợp tác với chúng tôi đều có trình độ trung cấp trở lên, tạp phiến chế ra sẽ làm ngài vừa lòng.

- Ở đây có thể gửi bán tạp phiến không?

Trong mắt cô gái thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng vẫn thể hiện đủ tinh thần trách nhiệm:

- Có thể, nhưng ngài phải chịu phí là 10% giá bán. Nếu như ngài trở thành chế tạp sư hợp tác với bốn tiệm thì chỉ cần trả phí thủ tục 6%.

Trần Mộ đã hiểu, gật gật đầu, chào cô gái bán tạp rồi kéo Weah rời đi. Lần này bắt quá hần chỉ đến để xem tình hình, trong người cũng không mang tạp phiến thích hợp để bán.

Đến giữa trưa hai người về tới Thiên Dực.

Bặc Cường Đông đã đợi từ sớm, hần rất thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Trần Mộ giao, loại nghiệp vụ công ích này rất dễ nhận, bởi vì thù lao cực thấp, thậm chí đại đa số còn không nhắc đến tiền công. Khi biết Bặc Cường Đông đi tiếp nhận một lượng lớn nghiệp vụ công ích, đám nhân viên đều tranh luận sôi nổi.

Bọn họ cảm thấy ông chủ mới điên rồi! Mặc dù nghiệp vụ công ích phần lớn đều cung cấp nguyên liệu nhưng thù lao còm cõi gần như chẳng đáng để tính. Vốn bọn họ tưởng rằng ông chủ mới từ chỗ nhĩ thiếu gia nhận được một lượng lớn công việc, dùng chúng để duy trì việc kinh doanh của công ty, không nghĩ rằng hần lại nghĩ đến chuyện làm nghiệp vụ công ích. Trời ạ, chẳng lẽ hần muốn làm nhà từ thiện sao?

Bên trong Thiên Dực nháo nhào cả lên, thần sắc đám thợ đều đầy lo âu, nếu như công ty kinh doanh không tốt, vậy cũng có nghĩa là bọn họ sắp mất việc. Bọn họ chẳng qua chỉ là chế tạp sư hạ cấp, ở đây loại chế tạp sư như vậy hô lên một tiếng là được cả đồng, đi xin việc ở công ty khác cũng không có nhiều lợi thế, muốn kiếm một mức lương cao hơn công việc ở đây căn bản là không có khả năng. Đây cũng là lí do vì sao mặc dù bọn họ vô cùng bị quan với tiền đồ của công ty như không ai dám tùy tiện rời đi.

Năm nay, tìm việc khó lắm a!

Khi Trần Mộ và Weah đi vào trong phòng làm việc, trong nháy mắt tất cả âm thanh đều im bật. Trong lòng đám nhân viên ở đây, ông chủ mới có lẽ cũng không phải là người thành thạo việc kinh doanh, nhưng lệnh của hần không ai dám làm ngược lại, nói cách khác, Trần Mộ đã rất thành công gây dựng uy quyền của mình tại Thiên Dực. Đương nhiên, trong mắt hần, đây chẳng phải là cái gì đáng khoe khoang.

Bặc Cường Đông vừa nhìn thấy Trần Mộ lập tức biết nghe lời, đi theo sau hai người tiến vào phòng làm việc của Trần Mộ,

- Làm thế nào rồi ?

Trần Mộ ra hiệu bảo Bặc Cường Đông ngồi xuống.

Bặc Cường Đông cẩn thận dè dặt nói:

Dựa theo chỉ thị của ngài, ta đã tiếp nhận phần lớn nghiệp vụ công ích. Bao gồm ba trăm bộ giáo tài huyện tạp (1), một trăm năm mươi khối huyện tạp quảng cáo thành thị, mặt khác...

Hần do dự một chút và nói:

- Còn có một phần phía trên là quảng cáo công ích, nhưng mà đối phương nói, muốn xem chất lượng chế tạo của chúng ta để xác định cuối cùng có sử dụng hay không.

Bặc Cường Đông nghĩ tới đây trong lòng liền không khỏi có chút khó chịu, tưởng đã làm được luôn, vậy mà ai còn làm ra sự tình có hại như vậy?

Không đòi tiền mà giúp người khác làm, người khác lại có thể còn nói xét hàng mẫu rồi mới quyết định, Bặc Cường Đông cảm thấy điều này quả thực là một loại làm nhục.

Cẩn thận quan sát sắc mặt Trần Mộ, song ngoài dự liệu của Bắc Cường Đông là ông chủ nghe song cũng không thấy có chút phản ứng mạnh mẽ nào. Điều này khiến hần nghi hoặc, ông chủ mới tính tình nóng nảy, chính mình đều cảm thấy sự việc có chút khuất nhục. Nhưng sao ông chủ lại thờ ơ như thế chứ?

Nhưng sự thật Trần Mộ nghe xong đúng là không có phản ứng gì.

Hần nhận số tài liệu Bắc Cường Đông đưa, nhìn lướt qua, gật đầu nói:

- Làm tốt lắm.

Tâm trạng Bắc Cường Đông nhất thời thả lỏng, cúi đầu chờ ông chủ phân phó nhiệm vụ khác. Nhưng qua hồi lâu, vẫn không thấy ông chủ lên tiếng, trong lòng khởi thấy có chút kì quái liền ngẩng đầu lên, chứng kiến vị tân ông chủ trẻ tuổi vẻ mặt đang chăm chú nhìn số tài liệu trên tay. Điều này làm hần cảm thấy có chút lạ lùng, số tài liệu này nội dung đều là những thuật ngữ chuyên môn. Chế tạp sư phải căn cứ tài liệu này tiến hành chế tạo huyền tạp. Nếu không phải là chế tạp sư, căn bản không có biện pháp hiểu được những thuật ngữ chuyên môn này.

Năm phút đồng hồ sau, Trần Mộ đưa cho Bắc Cường Đông một phần danh sách:

- Đi tới kho hàng tìm các tài liệu, mỗi cái một phần mang tới đây.

Rất buồn bực tiếp nhận phần danh sách ông chủ đưa cho, nhưng khi hần chứng kiến một loại các hạng tài liệu, trong khoảng thời gian ngắn có chút trợn tròn mắt.

Cái này không phải là....

Bắc Cường Đông thờ người ra vài phút đồng hồ mới hồi phục tinh thần, ánh mắt mờ mịt của hần đột nhiên thấy Trần Mộ hơi nhú lông mày, nhất thời giống như một chậu nước lạnh đổ từ đầu đến chân. Đáng chết! Chính mình như thế nào có thể ở chỗ này thất thần cơ chứ. Hần cuống quýt đứng lên, trong miệng liên tục không ngừng nói:

- Lập tức, lập tức mang đến!

Còn chưa nói xong, hần liền nhanh như chớp chạy đi ra ngoài.

Rất nhanh, hần thở hồng hộc quay lại, trên tay mang theo một túi, trên đường các đồng sự khác hướng ánh mắt về phía hần đều tràn ngập nghi hoặc khó hiểu.

Thần sắc Tiền Minh Nhất lúc này lộ ra một cổ kích động, điều này làm cho hần nhìn cái gì cũng không thuận mắt, chứng kiến thấy cái gì đều muốn mắng. Đoạn thời gian này hần cảm giác chính mình điên mất rồi, lần trước đột nhiên xuất hiện tín hiệu mà giờ không còn xuất hiện nữa, mà việc điều tra của hần cho tới bây giờ cũng không có bất cứ tiến triển gì. Góc tây bắc thành phố La Dữu, phạm vi này thật sự quá lớn. Đối phương không xuất đầu lộ diện, cũng khiến cho bọn họ không thể nào xuống tay.

Huống hồ, thân là tâm phúc của tổng giám đốc, tập đoàn Trung Châu hiện tại gặp phải nguy cơ, hần như thế nào lại hoàn toàn không biết chứ? Chỉ là trên vấn đề này, hần cũng không có đề nghị tốt nào cả, chỉ có thể trợ mắt nhìn tổng giám đốc tâm lực hao tổn quá mệt mỏi. Đã bị chuyện này ảnh hưởng, hần đối với tín hiệu điều tra vẫn chỉ có thể bảo trì trong phạm vi quy mô nhỏ, hơn nữa phải tiếp tục âm thầm tiến hành, nhưng cái này không thể nghi ngờ khiến việc điều tra tương đối khó khăn.

Khi hần thấy Pháp Lợi, hần không khỏi ngăn ra. Đây vẫn là Pháp Lợi mọi khi sao?

Pháp Lợi mấy năm nay có cuộc sống sung túc, mặc dù tuổi đã khá lớn, nhưng kì thật được chăm sóc rất tốt. Nhưng Pháp Lợi trước mắt tựa như thay đổi toàn thân, trước kia tóc hoa râm mà hiện giờ đã bạc trắng một mảnh, hốc mắt hăm sâu, hai mắt sung huyết, trên mặt nếp nhăn phảng phất trong vòng một đêm tăng thêm rất nhiều.

Pháp Lợi nhìn Tiền Minh Nhất, trước mắt sáng ngời, vội vàng tiến lên bắt được cánh tay của hần, gấp gáp hỏi:

- Thế nào? Điều tra có ra cái gì không vậy?

Tiền Minh Nhất lộ vẻ cười khổ nói:

- Không có, tín hiệu không xuất hiện, chúng ta không có biện pháp xác định cụ thể vị trí của nó. Hơn nữa gần đây nhân thủ bên trong tập đoàn có hạn, cũng không thể vì sự kiện này mà triển khai đại quy mô điều tra được.

Lời vừa ra khỏi miệng, hần nhất thời kinh hãi giật mình, hần cũng không biết thanh âm của chính mình lại trở nên như thế khàn khàn, khô khốc.

Pháp Lợi đột nhiên kích động đứng lên, buông cánh tay Tiền Minh Nhất, vung hai tay gào lên:

- Nhân thủ có hạn? Nhân thủ đều chạy đi làm cái gì? Có chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn? Những người này đều muốn nghĩ cái gì trong đầu vậy? Chẳng lẽ bọn họ không biết cái này đối với chúng ta có bao nhiêu trọng yếu sao? Chỉ cần chúng ta có cái kỹ thuật này, chúng ta là có thể hướng tới rừng rậm tiến quân! Cái đám hỗn đản này đến cùng đang suy nghĩ cái gì?

Về mặt Tiền Minh Nhất chỉ biết cười khổ, hần đương nhiên biết kỹ thuật này đối với tập đoàn mà nói có ý nghĩa gì, nhưng hần đồng dạng cũng hiểu được tập đoàn hiện giờ đối mặt một nguy cơ như thế nào, nhưng hết lần này tới lần khác hần không thể đem tin tuyệt mật này tiết lộ cho Pháp Lợi, im lặng hứng chịu phần nộ của Pháp Lợi, hần chỉ có cười khổ.

Sau khi phát tiết xong, Pháp Lợi tựa hồ cũng mệt mỏi, trầm mặc.

- Tiến độ các người thế nào?

Tiền Minh Nhất phá bỏ không khí trầm mặc hỏi.

Pháp Lợi chán nản lắc đầu:

- Còn chưa được, phi thường không ổn định, ta rất tò mò những người này như thế nào giải quyết vấn đề tín hiệu ổn định. Chúng ta đã nghĩ hết tất cả biện pháp, nhưng vẫn là không có cách nào giải quyết vấn đề ổn định.

Theo toàn bộ tiến trình, Tiền Minh Nhất biết Pháp Lợi nói rất đúng vấn đề gì, nhưng vấn đề mang tính chuyên nghiệp này hần lại càng vô kế khả thi.

Vỗ vỗ bả vai Pháp Lợi, Tiền Minh Nhất an ủi nói:

- Lão đầu, xốc lại tinh thần đi chứ. Chỉ cần hần lần sau lại xuất hiện, các người cho ta phạm vi nhỏ đi một ít, ta nhất định bắt được bọn họ đem đến cho người!

Trần Mộ nhìn sản phẩm trên tay mình không được hài lòng lắm. Lâu ngày không luyện tập nên cảm giác cũng hơi gượng gạo. Ngẩng đầu lên thì thấy Bắc Cường Đông đang trợn mắt há mồm.

Hần thấy hơi buồn bực, thứ này có gì mà đáng kinh ngạc thế? Chỉ là nhất tinh huyền tạp loại bình thường nhất thôi, làm sao lại có cái vẻ mặt thế này? Tuy vậy Trần Mộ cũng không muốn hỏi, thuận tay ném tạp phiến đang cầm cho Bắc Cường Đông:

- Đây là bản gốc giáo tài huyền tạp. Theo cái này mà làm, còn 299 bộ nữa, người nên để bọn họ hoàn thành sớm một chút.

Khi nhìn thấy Bắc Cường Đông từ trong phòng đi ra, tất cả đám thợ đều đứng bật dậy. Bọn họ vừa tò mò vừa sợ ông chủ trong phòng có thể nghe thấy nên đành hạ giọng thì thào hỏi:

- Sao rồi Cường Đông?

- Đúng đó, thế nào rồi?

Bắc Cường Đông thấy đầu óc mình vẫn còn như đang bị “đoản mạch”, không cách nào khôi phục nên chỉ đơn giản đưa tạp phiến trên tay cho mọi người:

- Các người tự mình xem đi.

- Ai làm vậy?

- Ông chủ

Bắc Cường Đông tự nhiên buột miệng nói.

Xung quanh an tĩnh lại, đám thợ người này nhìn người khác, nhất thời không có kẻ nào nói chuyện.

Qua một hồi lâu mới có người chầm chậm hỏi:

- Cường Đông, người nói đây là ông chủ làm?

- Đúng vậy!

Bắc Cường Đông đã bị kích thích mãnh liệt nên tiếp tục dờ dẩn trả lời.

Xung quanh lại một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh lặng một cách quỷ dị.

- Vậy ông chủ còn nói cái gì?

Có người lấp bắp hỏi.

Ông chủ nói còn lại 299 cái, tất cả đều phải hoàn thành theo khuôn này.

Bắc Cường Đông rốt cục cũng khôi phục tỉnh táo, nói chuyện cũng lưu loát hơn vài phần.

Rốt cuộc cũng có vị lớn gan, nuốt nuốt nuốt nước bọt thử nói:

- Hay là chúng ta đi trước xem một chút đi?

Đề nghị này khiến mọi người chung quanh đều tán thành. Bất quá ánh mắt mọi người đều nhìn vào Bắc Cường Đông. Lúc này ánh mắt Bắc Cường Đông đã khôi phục bình thường, toàn bộ quá trình ông chủ chế tạo phiến hắc đều chính mắt nhìn thấy. Tập phiến do ông chủ chế tạo có cái gì? Hắc cũng tò mò như mọi người nên gật đầu đồng ý.

Dè dặt như cầm trên tay tuyệt thế trân bảo, đoàn người đi tới trước bá phóng nghi (2).

Càng cẩn thận đem huyền tập cắm vào bá phóng nghi, ánh mắt của mọi người tập trung nhìn bá phóng nghi không chớp mắt. Mọi người đều không nén được, hô hấp dừng lại chờ đợi hình ảnh xuất hiện.

Chú thích:

1: Huyền tập về tài liệu giáo dục

2: Vật để chiếu huyền tập

186. Chương 186: Huyền Tập Của Ông Chủ

Đột nhiên chung quanh tối sầm lại, vô số điểm sáng phút chốc nổi bật bành. Những điểm sáng này hoặc lớn hoặc nhỏ chuyển động nhấp nhô.

Bọn họ tựa như đặt mình trong vũ trụ. Trong bóng tối vô biên vô hạn, vô số ngôi sao hoặc sáng hoặc tối, chúng giống như cát tán loạn giữa dòng sông ngân, hoặc là giống đang thu hút lẫn nhau tạo thành một đoàn tinh hệ có hình thù quái dị, mà đám sương này giống một đám tinh vân đủ các loại màu sắc, càng như mộng như ảo.

Tinh hệ vận chuyển, các hành tinh sinh ra và hủy diệt, tinh vân khuếch tán rồi từ từ tiêu vong, trước mắt một màn làm người khác cảm thấy vô cùng thần bí, mà tựa hồ lại ẩn chứa quy luật nào đó.

- Trời à! Quá đẹp!

Có chút nữ nhân viên đã không nhìn được hết ầm lên.

- Đây thật là ông chủ làm sao? Đây quả thực là kỳ tích!

Có nhân viên thất thần thì thảo. Lời nói này hầu như chiếm được sự đồng ý của những đồng sự xung quanh, không hề nghi ngờ, đây là một kiện tinh phẩm trong tinh phẩm. Thiên văn học trong mắt mọi người luôn luôn tràn ngập thần bí, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một đoạn hình ảnh vũ trụ giống thật như thế, hoành tráng như thế.

Con người đặt mình trong đó, ý niệm đầu tiên sinh ra trong đầu đó là nhỏ bé, chính mình thật nhỏ bé giữa bầu trời.

Hình ảnh vũ trụ giống thật như vậy, nếu như không tinh thông thiên văn học, bất luận như thế nào cũng làm không được. Thứ này nhất thời khiến đám nhân viên vốn đã kính sợ, sự tôn kính trong lòng càng tăng thêm vài phần. Nếu như nói trước kia bọn họ khiếp sợ là lực lượng của Trần Mộ, mà sau này bọn họ kính phục học thức của hắn. Hơn nữa bọn họ thân là nhân viên chuyên nghiệp, hiểu được tầm tạp phiến này chế tạo rất khó khăn, cả Thiên Dực tuyệt đối không ai có thể làm ra.

Những ngôi sao này cũng không phải vật chết, mà là lấy quy luật nào đó vận hành, những ngôi sao trong hình ảnh đầu chỉ nghìn vạn cái, hơn nữa ngôi sao tạo thành tinh hệ, tinh vân biến hóa, hết thấy đều làm cho độ khó của trường huyện tạp đạt tới tình trạng làm người khác thán phục.

Nếu như không phải thấy tận mắt, bọn họ thực sự sẽ không tin tưởng, trên đời này còn có nhất tinh huyện tạp phức tạp như thế. Không! Có lẽ chỉ có Rosenberg hay Vincent Van có thể làm được, bọn họ nghĩ như thế.

Trần Mộ dùng lực lượng tạo ra quyền uy cho mình, mà dùng một trường huyện tạp hoàn toàn chinh đám hạ cấp chế tạp sư này. Hình tượng Trần Mộ ở trong mắt đám nhân viên thoáng cái cao lớn hẳn, mà bộ mặt lạnh lùng khiến mọi người như thấy kinh kiếp cũng thoáng cái trở nên cao thâm khó lường. Lại nói tiếp, đây hình ảnh vũ trụ, Trần Mộ còn cần cảm tạ câu lạc bộ hạ cấp huyện tạp. Nếu như không phải đã gặp qua, Trần Mộ cũng không thể làm được.

Kế tiếp, tràng cảnh biến đổi, chuyển đổi thành thực vật sinh trưởng. Chúng vui sướng hướng về phía ánh sáng. Quá trình từ còn nhỏ đến mạnh mẽ lay động mọi người. Ở một bên, giải thích từ từ triển khai, bất quá do âm thanh không lồng vào nên chỉ có văn tự. Mọi người ở đây đang say mê cái thế giới mị nhân này thì đột nhiên có người ngáy ngốc nói:

- Chẳng lẽ chúng ta phải chế tác tám tạp phiến này?

Lời này vừa ra, mọi người lập tức bừng tỉnh, nhất thời sôi nổi bàn luận ầm ĩ.

- Đúng vậy, chẳng lẽ để cho chúng ta chế tạo tám tạp phiến này?

- Khó có khả năng, phỏng chừng ngoại trừ ông chủ, chúng ta là không ai có thể làm được.

- Ta cũng không làm được.

Người một câu ta một từ, tràng diện nhất thời trở nên hỗn loạn. Bắc Cường Đông vừa nhìn tình trạng này, lập tức cảm thấy đau đầu. Hắn hít một hơi thật sâu, hét lớn:

- Tất cả câm miệng hết cho ta!

Chung quanh thoáng cái lại yên tĩnh, Bắc Cường Đông lạnh lùng nghiêm mặt, chậm rãi nhìn bao quát mọi người. Tất cả mọi người ngậm miệng lại, nhìn Bắc Cường Đông.

- Có ai không muốn làm? Ân, chẳng lẽ các ngươi không nghĩ muốn phần công việc này sao?

Thanh âm Bắc Cường Đông mang tới cảm giác áp bách, xung quanh mọi người vội vàng lắc đầu. Hay nói giỡn, ở đâu có thể tìm thấy công việc có thù lao ưu việt như Thiên Dực?

Thấy mọi người đều lắc đầu, khuôn mặt Bắc Cường Đông bỗng giãn ra:

- Thành thật mà nói, ta cũng hiểu là rất khó làm. Bất quá tính tình ông chủ, hắc hắc.

Bắc Cường Đông cười lạnh hai tiếng. Có mấy người theo tiềm thức rụt cổ lại, bọn họ lúc này mới nhớ tới ông chủ tuổi còn trẻ mà tính tình cũng không phải rất tốt.

Thoáng cái tất cả mọi người đều không có tiếng động.

Bắc Cường Đông bình tĩnh nói:

- Cho nên, các huynh đệ. Nếu không muốn đánh mất phần công việc này, chúng ta chỉ có cách hợp nhau lại liều mạng.

Trong phòng làm việc, Weah nói với Trần Mộ:

- Xem ra, người có một thủ hạ không tồi.

Trần Mộ tiếp tục làm công việc trên tay, đầu chưa từng ngẩng lên:

- Ân, hắn cũng không tệ lắm. Bất quá muốn kiếm tiền, vẫn là dựa vào chính mình.

Hắn đang chế tạo tạp phiến, đối với một gã chế tạo sư mà nói, cái kiếm tiền nhanh nhất tự nhiên là chế tạo tạp phiến. Hơn nữa hiện tại Trần Mộ có thể chế tạo tam tinh tạp phiến, hắn là tương đương với trung cấp chế tạo sư. Nếu như chỉ nói về cuộc sống, trung cấp chế tạo sư đã có thể có cuộc sống rất tốt.

Nhưng đối với nghiên cứu thì khoản thu của trung cấp chế tạo sư thật sự có hạn, đây cũng là lí do nhiều chế tạo sư như vậy gia nhập thị trường kinh doanh tạp phiến, như vậy bọn họ có thể đạt được một khoản tài chính lớn, đủ để cho bọn họ có thể đi xa hơn trên con đường này.

Nguyên nhân lớn nhất Trần Mộ thích nghiên cứu là vì tương thân bí tạp phiến tràn ngập bí ẩn, nhưng nếu bởi vì nghiên cứu mà mất đi tự do, hắn cũng không muốn tiếp nhận.

Trong kho hàng của Thiên Dực đều có một ít hạ cấp tài liệu, nhưng đối với Trần Mộ mà nói, đây cũng không phải là vấn đề lớn. Cao cấp tạp phiến mặc dù giá bán rất cao, nhưng tiêu hao cảm giác cũng nhiều, thành phẩm cũng càng cao, hơn nữa nhu cầu trên thị trường cũng không lớn lắm. Đối với Trần Mộ từng dựa vào chế tạo nhất tinh năng lượng tạp mà sống, hắn cũng không ngại lợi nhuận ít. Có cái gì so với lợi nhuận của nhất tinh năng lượng tạp mà ít hơn chứ?

Về phần bọn Bắc Cường Đông làm như thế nào, Trần Mộ căn bản sẽ không để trong lòng. Hắn đã quen thông qua phương thức mà hắn thường làm để đến đạt tới mục đích của mình.

Trần Mộ cùng Weah đi tới cửa hàng lần trước, bất quá lần này hắn mang theo một số tạp phiến. Bởi vì tài liệu hết sức bình thường, Trần Mộ cũng không cách gì chế tạo tạp phiến tốt hơn, hắn chỉ có thể làm một ít tạp phiến bình thường nhất, tỉ như Liệt Diễm Long tạp.

Nói đến Liệt Diễm Long tạp, đại khái là tam tinh năng lượng tạp được tiêu thụ nhiều nhất trong thành phố. Đương nhiên, nguyên nhân căn bản nhất là bởi giá nó khá rẻ. Mỗi trương mười vạn audierne, như vậy giá trị khác tam tinh tạp phiến hơi một tí hơn mấy chục vạn audierne, thậm chí trên trăm vạn audierne, nó thật sự phù hợp người mua. Hơn nữa uy lực của nó mặc dù không tính ưu tú, nhưng cũng không có trở ngại. Nếu tính giá cả, so với tam tinh huyền tạp khác giá cực cao, tạp tu nhất định chọn trương tam tinh huyền tạp này để nhập môn.

Nhưng là, cơ hồ không có cao thủ sử dụng loại tạp phiến này. Nguyên nhân cũng đồng dạng rất đơn giản, năng lượng tiêu hao của Liệt Diễm Long tạp phi thường cao, hơn nữa uy lực của nó cũng có hạn. Mặt khác, khả năng điều khiển không cao. Đối với cao thủ mà nói, mấy chỗ này không có chỗ nào không phải là trí mạng.

Năng lượng tiêu hao cao, ý nghĩa một khi lâm vào chiến đấu kéo dài, người sẽ lập tức vô cùng bị động. Uy lực phương diện tự nhiên không cần phải nói, mà khả năng điều khiển đối với những cao thủ tạp tu mà nói, đồng dạng yêu cầu rất cao. Ở thời đại mà viễn trình tạp tu tràn lan, làm thế nào để bảo trì chuẩn xác trong tấn công là khó khăn mà mỗi vị tạp tu đều gặp phải.

Cho nên việc Liệt Diễm Long tạp tại tạp tu giới có tiếng tăm lớn nhất, nhưng chưa bao giờ xuất hiện tạp tu nổi tiếng sử dụng Liệt Diễm Long tạp.

Liệt Diễm Long tạp mà Trần Mộ chế tạo đã được cải tiến. Tại một điểm mấu chốt hắn sử dụng kết cấu trụ, điều này khiến tỉ lệ năng lượng tiêu hao của tấm tạp phiến giảm xuống 15%. Trọng yếu nhất chính là hắn thay đổi kết cấu năng lượng thể phóng thích bên trong của tạp phiến. Nói cách khác, đây là một tấm tạp phiến hoàn toàn mới, ngoại trừ việc nó phóng ra hình thái năng lượng cực kỳ tương tự Liệt Diễm Long thì kết cấu năng lượng trong cơ thể hai Liệt Diễm Long hoàn toàn bất đồng.

Mỗi tám tạp phiên làm xong, Trần Mộ khắc lại một chữ mẫu “c”

Trần Mộ một hơi chế tạo mười trương Liệt Diễm Long tạp, mỗi trương giá cả đã định là tám vạn audierne .

Khi vị tiểu thư nhận tạp chứng kiến Trần Mộ gửi bán tạp phiên chẳng qua là Liệt Diễm Long thì thần thái lạnh như băng. Trần Mộ cũng không để ý, đặt nó ở trong máy tự động gửi bán, sau đó đưa vào số hiệu một cái tiền tạp mà mình mới làm. Như vậy, một khi này tạp phiên bán đi, khấu trừ chi phí của cơ sở bán, tiền còn lại sẽ gặp tự động chuyển vào tài khoản của hắn. Làm xong hết, Trần Mộ liền cùng Weah rời đi.

Bọn họ còn có rất nhiều chuyện muốn làm, tỉ như đi mua đồ dùng trong cuộc sống hàng ngày. Khác với Weah biến thái, Trần Mộ nhận thấy mình cũng là con người bình thường , cũng bị vây trong vòng luẩn quẩn của cuộc sống.

Song điều khiến cho Trần Mộ cảm thấy ngạc nhiên là Weah tựa hồ đối với những màn hình lớn truyền bá các loại tiết mục, tin tức ở khu buôn bán này cảm thấy cực kỳ hứng thú. Trần Mộ thấy thế, liền dứt khoát mua cho Weah một bộ độ nghi, còn có huyền tạp chuyên thu hình.

Cách thành phố La Dữu đại khái ba mươi km, có một chỗ kêu là Đông Hưng trấn. Đông Hưng trấn trong những trấn nhỏ chung quanh thành phố La Dữu cũng không có danh tiếng gì, nhưng trấn nhỏ này có được bảy tám dòng nước nóng, hơn nữa khoảng cách tới thành phố La Dữu tương đối gần, bình thường ngày nghỉ cũng có không ít người sẽ tới nơi này nghỉ phép.

Một tòa trạch viện bằng gỗ cũ kỹ ở Đông Hưng trấn, ở đây loại trạch viện phong cách thế này có rất nhiều, chúng thường thường bị chủ nhân cho những lữ khách muốn nghỉ lại thuê.

Một cô gái mặc đồ tím đứng ở trước cửa trạch viện, gõ gõ cửa. Tóc đuôi ngựa màu tím nhạt, kẹp tóc cũng màu tím, bên trong mặc một bộ quần áo bó sát người màu đen, cao khoảng một thước bảy, vóc người thon dài, khiến người đi đường thỉnh thoảng nhìn trộm nàng. Dưới bộ kính mát cực lớn lộ ra một đoạn cằm đầy đặn, mà làm cho người chú ý nhất vẫn là cái túi du lịch cao bằng người trên lưng.

187. Chương 187: Tiểu Man

- Tiểu Man tỷ!

Nó đi theo sau, quay người hướng trong viện hô:

- Mẹ, Tiểu Man tỷ tới!

Tử y thiếu nữ được xưng là Tiểu Man tỷ khom lưng, hai tay bóp khuôn mặt ngây thơ của thiếu niên, day qua day lại, miệng hì hì cười nói:

- Ha, Tiểu An vẫn non nớt như vậy a! Da tay này, thật làm cho tỷ tỷ hâm mộ a!

Tiểu An kêu ô ô, đại khái biết rõ phản kháng cũng vô dụng, bất đắc dĩ để tử y thiếu nữ tùy ý chọc ghẹo.

Không bao lâu, một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên, một phụ nữ ước chừng bốn mươi tuổi, mặc tạp dề từ trong phòng chạy đi ra. Phụ nữ vừa nhìn thấy tử y thiếu nữ, trong thanh âm tràn ngập vui mừng lẫn kinh ngạc:

- Tiểu Man!

Tiểu Man buông Tiểu An ra, đứng thẳng người, tháo kính mát xuống, cười dài nhìn phụ nữ:

- Mai tỷ!

Hai mắt của nàng giống như bảo thạch xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo, ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi nhưng trên vầng trán lại lộ ra một cổ khí chất thành thục cùng mạnh mẽ.

Không biết nghĩ đến cái gì, hốc mắt Mai tỷ ửng đỏ, bất quá lập tức vui vẻ nói:

- Mau vào mau vào! Vừa lúc đến thời gian ăn cơm.

Rồi lập tức oán giận nói:

- Người muốn tới, cũng không biết báo trước một tiếng.
- Ha, ta cũng vừa vặn có việc đến chứ.

Tiểu Man hì hì cười nói.

- Lần này tính ở lại bao lâu?

Mai tỷ vừa đi vào, vừa ân cần hỏi.

- Phỏng chừng được một lúc.

Vẻ mặt Tiểu Man có chút bất đắc dĩ.

- Tiểu An một bên thoảng cái hoan hô nhanh chóng nhảy dựng lên:

Thật tốt quá! Tiểu Man tỷ có thể chỉ đạo ta phương pháp học tập tu.

- Đứa nhỏ này chỉ biết tạp tu.

Mai tỷ hiển nhiên đối với việc con trai mình si mê tạp tu như thế có chút bất mãn.

Trên bàn cơm, nhìn Tiểu Man ăn như gió cuốn mây tan, không có chút phong độ, đem tất cả thực vật trong chén quét dọn sạch sẽ, trong mắt Mai tỷ tràn đầy đau xót:

- Từ từ ăn, đừng nóng vội, không ai tranh đoạt với người, trong phòng bếp còn có nữa. Người mấy ngày không ăn cơm rồi? Tại sao đói bụng đến nỗi như vậy?
- Ba ngày.

Tiểu Man trong miệng hàm hồ nói không rõ.

- Ba ngày?

Mai tỷ nhất thời bị hù dọa giật mình, nàng tức khắc dựng thẳng lông mày:

- Người nói, người bay ba ngày?

Tiểu Man vừa nhai nuốt ngấu nghiến thức ăn, vừa gật đầu. Tiểu An ở bên cạnh tràn đầy sùng bái nhìn Tiểu Man. Hai mắt hắn như muốn nói: “Ta rất sùng bái!” Có thể không ngừng phi hành ba ngày, không phải tạp tu bình thường có thể làm được.

Mai tỷ nhất thời buông chiếc đũa trên tay, không vui nói:

- Tại sao người không thương xót thân thể của chính mình? Hiện tại ngồi xe đường dài cũng rất thoải mái, người cứ tiếp tục như vậy, sau này già, lại mang một thân bệnh.

Tiểu Man một mặt liên tiếp gật đầu, một mặt liều mạng nuốt thực vật trong miệng. Thấy bộ dáng nàng chật vật như vậy, Mai tỷ không tự kìm hãm được lại cầm đũa, gấp rau đưa cho Tiểu Man.

Ăn cơm xong, Tiểu Man vỗ về cái bụng hơi căng của mình. Không hề để ý hình tượng, kê nằm trên sàn nhà. Tiểu An bò đến một bên, rất kì quái hỏi:

- Tiểu Man tỷ, tỷ bay lâu như vậy để làm gì?

Tiểu Man rất thoải mái hất cái cằm nhọn lên, lười nhác nói:

- Không có tiền a.

Tiểu An khó hiểu:

- Tiểu Man tỷ, tỷ không phải rất lợi hại sao? Tại sao lại không có tiền?

- Ham muốn là ma quỷ a, ta không cần thận mua bộ áo liền quần này, đem tiền xài hết.

Tiểu Man lơ đãng nói, lập tức bổ sung một câu:

- Ha, còn mang cho người một lễ vật.

Tiểu An lập tức trở nên hưng phấn:

- Ta biết Tiểu Man tỷ là tốt nhất ! Lễ vật gì?

- Nghe nói cường độ cảm giác của người đạt tới cấp hai?

Tiểu Man dù bận vẫn ung dung hỏi.

- Đó là Tiểu An vẫn rất cố gắng đấy chứ.

Tiểu An ưỡng bộ ngực. Bất quá hấn chợt nổi giận phát hiện bộ ngực mình quá mức gầy yếu. Ở tuổi mười hai, cường độ cảm giác có thể đạt tới cấp hai, đây là một thành tích tương đối không tồi.

- Tấm Liệt Diễm Long tạp này cho người.

Tiểu Man từ trong túi rút ra tấm Liệt Diễm Long tạp, nàng mua được ở một tạp điểm bình thường tại thành La Dữ. Trên người nàng chỉ còn lại có mười vạn audierne, vì mua lễ vật cho cháu, nàng bay ba ngày ba đêm, không nghĩ tới tùy tiện đi vào một tạp điểm lại phát hiện tấm Liệt Diễm Long tạp giá tám vạn audierne, nàng lập tức mua liền.

Tiểu An vui vô cùng tiếp nhận Liệt Diễm Long tạp. Hấn vốn tưởng rằng còn phải chờ thời gian rất lâu mới có thể có được chiến đấu tạp của riêng mình, không nghĩ tới lại nhận được niềm vui ngoài ý muốn. Trong niềm hạnh phúc, Tiểu An bỗng chốc ôm lấy Tiểu Man, "chụt" hôn một cái, vui mừng nói:

- Ha! Ta biết Tiểu Man tỷ đối với ta là tốt nhất!

- Hắc, tuổi còn nhỏ mà đã biết ăn đậu hũ của tỷ tỷ rồi!

Tiểu Man gõ đầu Tiểu An, làm bộ tức giận. Nhìn Tiểu An nhảy nhót, trong lòng Tiểu Man ấm áp, khổ cực ba ngày này của mình quả nhiên không vô ích. Bất quá nàng vẫn tương đối thô bạo một tay nắm áo của Tiểu An, đem Tiểu An đang chuẩn bị xông ra ngoài lôi đến trước mặt mình.

- Lại muốn chạy đi chỗ nào hả?

Lông mi Tiểu Man nhú lại:

- Hiện tại cảm giác của người mới đạt cấp hai, sử dụng Liệt Diễm Long tạp thật sự có chút miễn cưỡng. Bất quá chờ người lên tới cấp ba, sẽ tương đối thông dong một ít. Ta có thể nói cho người biết, nếu người dựa vào Liệt Diễm Long tạp ở bên ngoài khi dễ người khác, chọc mẹ người tức giận, cần thận ta đánh vào mông người.

Tiểu An cười hì hì nói:

- Tiểu Man tỷ không cần làm ta sợ, ta rất thông minh.

Bất quá hấn chợt lắc cánh tay Tiểu Man:

- Tiểu Man tỷ, người tới dạy ta sử dụng Liệt Diễm Long tạp có được hay không?

Suy nghĩ một chút, Tiểu Man gật đầu:

- Cũng tốt, tránh tên quỷ quái nghịch ngợm người xuất hiện vấn đề gì, lại bị mẹ người phạt quỳ.

Tiếp theo nàng hướng phòng bếp hô:

- Mai tỷ, ta mang Tiểu An đi ra ngoài chơi một chút a.

Trong phòng bếp truyền đến thanh âm mẫu thân Tiểu An:

- Đi đi, chú ý an toàn, đừng trở về quá muộn.

Tiểu Man vừa đáp lời, vừa dẫn theo Tiểu An bay lên trời, hướng địa phương hẻo lánh bay đi. Dân cư Đông Hưng trấn vốn không nhiều, địa phương hẻo lánh tự nhiên có rất nhiều. Nhìn lướt qua, thấy không có người chường mắt khác, Tiểu Man mang theo Tiểu An đáp xuống một chỗ hoang dã.

- Liệt Diễm Long tạp sử dụng là đơn giản nhất, người chỉ cần dùng cảm giác đem năng lượng dẫn vào Liệt Diễm Long tạp, sau đó bắt nó phóng ra là có thể. Đơn giản như vậy, ta sẽ không nói nhảm nhiều.

Tiểu Man hồ hững ngồi ở một bên, trong miệng ngậm một cây cỏ xanh, biếng nhác nằm nghiêng.

- Sao?

Tiểu An cái hiểu cái không đáp lời, liền dè nút kích hoạt độ nghi xuống. Cường độ cảm giác vẫn đủ để cho hắn kích hoạt độ nghi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Tiểu An tràn đầy chăm chú, nghiêm trang y hệt một tiểu đại nhân. Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận điều chỉnh cảm giác.

Tiểu Man tán thưởng liếc mắt nhìn Tiểu An một cái, mười hai tuổi, cấp hai, mặc dù không thể coi là thiên tài, nhưng có thể được tính là tốt đẹp, hơn nữa lúc này vẻ trang trọng Tiểu An biểu hiện ra ngoài càng lại làm cho Tiểu Man phi thường tán thưởng. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, Tiểu Man liền thu hồi ánh mắt, sử dụng Liệt Diễm Long tạp đơn giản nhất, năng tin tưởng Tiểu An nhất định rất dễ dàng có thể phóng ra năng lượng công kích.

Trong miệng nhấm nhấm nhánh cỏ, một cỗ mùi vị chất đặc biệt của cỏ xanh tan ra trong miệng của nàng.

Nghĩ đến nhiệm vụ lần này, nàng không khỏi dâng lên một tia lo lắng. Lần này bọn họ phải đối mặt địch nhân, so với tất cả địch nhân của bọn họ trước kia cường đại hơn mấy lần. Ánh mắt rơi vào độ nghi trên cổ tay mình, móc đeo đã bị mài mòn rất nghiêm trọng, chỗ cổ tay phải đeo độ nghi, còn để lại một dấu vết rõ ràng.

Năm tháng vẫn còn để lại dấu vết trên người mình a, bất tri bất giác, tuổi mình không hề nhỏ nữa. Song, vừa nghĩ đến lòng tin kiên trì của mình, tinh thần của nàng cũng không khỏi trở nên phấn chấn hẳn lên, ít nhất, tự mình có mục tiêu phấn đấu rõ ràng.

Vô luận như thế nào, tự mình cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này, khuôn mặt tinh xảo hiện lên một tia kiên nghị.

- Tiểu Man tỷ!

Thanh âm khóc lóc thảm thiết của Tiểu An cắt đứt suy nghĩ của nàng, khẽ động, Tiểu Man ngẩng đầu, kì quái hỏi:

- Làm sao vậy?

Tiểu An với một bộ vẻ mặt khóc không ra nước mắt:

- Vẫn không được, khi cảm giác của ta không chế năng lượng của Liệt Diễm Long tạp, rất kì quái, nó đột nhiên thoáng cái mất đi không chế, sau đó vô tung vô ảnh.

- Khó có khả năng a!

Tiểu Man sững sốt, vô ý thức nói, bất quá khi nàng thấy bộ dáng Tiểu An bị đả kích nặng nề, lập tức đổi giọng:

- Tiểu An đừng vội! Đưa cho Tiểu Man tỷ nhìn một chút có phải tấm Liệt Diễm Long tạp này bị phá hủy hay không.

Theo lý thuyết, cảm giác cường độ cấp hai muốn không chế Liệt Diễm Long tạp đích xác có chút khó khăn, nhưng hoàn thành công kích đơn giản nhất không có vấn đề gì.

Tiếp nhận Liệt Diễm Long tạp Tiểu An đưa qua, nàng đem nó cắm vào độ nghi của mình. Tròng cảnh khi nàng luyện tập sử dụng Liệt Diễm Long tạp đột nhiên hiện lên tại trước mắt, rất xa xôi rất mơ hồ. Tấm tạp phiến này phảng phất thoáng xúc động một chút ký ức ở sâu trong nội tâm nàng, nàng nảy sinh một vẻ hoảng hốt ngăn ngủi.

Hôm nay làm sao vậy? Chính mình hình như có chút trở nên đa sầu đa cảm, Tiểu Man cười khổ, động tác trên tay cũng không chậm, thuần thực vô cùng. Tiểu An đã sớm quét sạch lo lắng vừa rồi, vẻ mặt chờ mong nhìn Tiểu Man tỷ của hắn. Từ lúc rất nhỏ, Tiểu Man tỷ là thần tượng hắn sùng bái. Lần đó cũng là lần

đầu tiên Tiểu Man tỷ và hấn, còn có mẫu thân gặp nhau. Hấn chính mắt thấy Tiểu Man tỷ đại phát thần uy, một người liền giết chết năm kẻ xấu, cứu hấn cùng mẫu thân. Từ đó về sau, hấn liền lập chí trở thành một tạp tu lợi hại giống như Tiểu Man tỷ vậy.

Tiểu Man tỷ lần đó ra tay, để lại trong đầu hấn dấu vết kinh diễm. Song, từ lần đó về sau, hấn cũng không thấy Tiểu Man tỷ ra tay lần nào nữa.

Hôm nay có thể thấy Tiểu Man tỷ ra tay! Điều này làm cho trái tim nho nhỏ của hấn lập tức trở nên kích động.

Thực lực của Tiểu Man tự nhiên Tiểu An không thể so được, cảm giác của nàng mới vừa chạm đến Liệt Diễm Long tạp, liền phát hiện không đúng.

188. Chương 188: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn.

Thực lực Tiểu Man quả thật rất mạnh, cảm giác vừa chạm vào Hỏa Long tạp trong độ nghi, nàng lập tức thăm dò được chỗ ảo diệu của tám tạp phiến này.

- Có ý tứ!

Đôi mắt phượng khê chớp, khóe miệng nở một nụ cười, đột nhiên Tiểu Man giơ tay lên, một con Liệt Diễm Long lớn chừng bảy tám thước xuất hiện xung quanh thân thể của nàng. Tiểu An bị dọa tới giật mình, sợ hãi nhìn đại quái vật này. Liệt Diễm Long với hình thể khổng lồ, thân thể uy nghiêm, bay trên đầu Tiểu Man, chăm chú nhìn về phía trước. Thân thể do hỏa diễm tạo thành có độ nóng cực cao, Tiểu An không tự chủ được lui lại vài bước. Lân phiến đỏ tươi do năng lượng hình thành khiến cho Liệt Diễm Long này giống như thực thể vậy.

Ngửa mặt lên, Tiểu An sùng bái nhìn Liệt Diễm Long này, Tiểu Man tỷ quả nhiên lợi hại, tùy ý phóng xuất lập tức xuất hiện Liệt Diễm Long chân thực tới như vậy. Độ thuần của cảm giác càng cao, Liệt Diễm Long càng chân thực. Mà năng lượng kết cấu bên trong hợp lý hơn, khiến uy lực phóng ra càng lớn.

Liệt Diễm Long này hình thái vô cùng tinh tế như thật, có thể thấy uy lực nhất định không nhỏ.

Khuôn mặt Tiểu Man lại lộ vẻ đắm chiêu. Nàng đột nhiên quơ tay về phía trước, Liệt Diễm Long bay trên đỉnh đầu lập tức phóng tới. Tiểu An chỉ cảm thấy một đạo hồng quang hiện lên, sau đó là một tiếng ầm thật lớn, dưới đất chấn động, một cỗ làn sóng khí và vô số mảnh đá vụn bay tới, Tiểu Man vội ôm đầu.

Lúc hấn ngẩng đầu lên phát hiện cách đó không xa có một cái hồ to chừng năm thước đang bốc khói xanh, xung quanh cháy đen.

- Uy lực đúng là không tồi

Tiểu Man nhìn cái hồ to thì trào tự nói, trong lòng nàng có chút kinh ngạc, tám tạp phiến này tương đối khác biệt so với Liệt Diễm Long tạp, năng lượng kết cấu trong cơ thể của nó so với Liệt Diễm Long do Liệt Diễm Long tạp hoàn toàn bất đồng, nếu là Liệt Diễm Long tạp bình thường nhiều nhất chỉ có thể tạo thành thương tổn cỡ 2/3 trước mắt.

Nói thật, uy lực của Liệt Diễm Long Tạp nàng chẳng để trong mắt, ngay cả uy lực của tám Liệt Diễm Long tạp này trong mắt nàng cũng không tính là gì.

Song điều đó cũng không ngăn cản được sự ngạc nhiên vô cùng của nàng đối với trương tạp phiến đó. Liệt Diễm Long tạp là một loại tạp phiến phi thường hoàn thiện, trải qua nhiều năm phát triển, nó không phải là tạp phiến lợi hại nhất nhưng nói nó là tạp phiến có kết cấu hoàn thiện nhất thì lại không có gì quá đáng cả.

Do có quá nhiều người sử dụng, từ đó đến nay rất nhiều chế tạp sư đối với Liệt Diễm Long tạp tiến hành cải tiến, trải qua vô số đời chế tạp sư nghiên cứu, Liệt Diễm Long tạp mỗi một điểm tiềm lực đều được nghiên cứu ra, đến ba mươi năm trước, Liệt Diễm Long tạp cấu tạo đã hoàn toàn định hình, đó là một cái sản phẩm phi thường hoàn thiện. Trong ba mươi năm đó, còn chưa có nghe nói có ai có thể đối với Liệt

Diễm Long phiến tiến hành cải tiến, điều này cũng đủ để chứng minh được cái tạp phiến này có cấu tạo hoàn thiện như thế nào.

Tuy nhiên, trước mặt nàng lại là một tấm Liệt Diễm Long tạp hoàn toàn không giống, nó so với những Liệt Diễm Long tạp bình thường uy lực cao hơn một nửa. Uy lực đề cao đến 50%, tình huống bất đồng này xảy ra ở những cấp bậc tạp phiến khác lại hoàn toàn bình thường nhưng lại xuất hiện ở cùng một sản phẩm lại cực kì hiếm thấy.

Nếu như có vị chế tạp sư nói rằng, hẳn có thể đối với một loại tạp phiến nào đó tiến hành cải tạo, sau khi cải tạo uy lực so với ban đầu đề cao đến 50%, vậy thì vị chế tạp sư đó một là bị bệnh thần kinh, nếu không thì đó là đại sư, là vị đại sư cao nhất của giới chế tạp sư, chẳng hạn như Rosenberg và Hyner Vincent Van.

Nhưng đối với những vị chế tạp sư này, lại có thể nào đem tinh lực đặt ở Liệt Diễm Long tạp, cái loại tạp phiến cấp thấp này chứ? Cùng một loại tạp phiến có thể đề cao uy lực lên tới 10% là đã tương đối không tệ rồi.

Bất luận từ góc độ nào, 50% đều là một số liệu cực kì kinh người

Tiểu Man cũng không phải chế tạp sư. Nhưng vì nghề nghiệp là tạp tu nên nàng hiểu rõ phân lượng của từng câu này. Từ lúc nào, thành phố La lại xuất hiện chế tạp sư lợi hại như vậy?

Mỗi một vị tạp tu đều vô cùng khát vọng có thể kết duyên cùng chế tạp sư xuất sắc này. Tiểu Man cũng không ngoại lệ.

Gần đây, nàng đã cảm thấy chính mình cách đột phá đã không xa, nếu như một khi nàng đột phá cảnh giới hiện tại, tạp phiến đang dùng sẽ không còn thích hợp nữa.

Đánh giá thực lực tạp tu quả thật vô cùng khó khăn, trừ bỏ những chỉ tiêu cứng như cường độ cảm giác v.v... thì còn có rất nhiều thứ khác, tỉ như ý thức chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu. Mấy thứ này đều không thể dùng số liệu tính toán, cho nên về phân chia cấp bậc tạp tu, tại trong lòng rất nhiều tạp tu, cũng không chấp nhận.

Một bộ phận trọng yếu quyết định thực lực của tạp tu là tạp phiến.

Một cái tạp phiến thích hợp với mình thường có thể phát huy thực lực lớn nhất mà điều một vị tạp tu có thể làm.

Xem ra, mình nên đi hỏi thăm một chút, cái Liệt Diễm Long tạp này là do vị chế tạp sư nào chế tạo? Tiểu Man tại trong lòng nghĩ ngợi.

Vừa chạy đến thành phố La thì có thu hoạch ngoài ý muốn, điều này làm nàng cảm thấy có chút hưng phấn.

Nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi của Tiểu An, Tiểu Man nở nụ cười. Một nụ cười sáng lấp lánh làm Tiểu An ngẩn ngơ, buột miệng nói:

- Tiểu Man tỷ thật là xinh đẹp!

Tiểu Man vừa bực mình vừa buồn cười gõ vào đầu Tiểu An một cái:

- Tuổi còn nhỏ mà đã học được miệng lưỡi trơn tru, sau này lớn lên không biết còn như thế nào nữa. Đến đây, Tiểu Man tỷ dạy các người dùng loại tạp phiến này...

Clio nhìn báo cáo phía dưới, đối với cận vệ của mình cười nói:

- Tào Đông này quả nhiên không kinh doanh, không ngờ lại là tiếp nhận một lượng lớn nghiệp vụ công ích.

Tên vệ sĩ cũng đã lộ ra vẻ cười tươi:

- Thiếu gia có muốn chỉ dạy cho bọn hầy một chút nghiệp vụ hay không đây?

Clio vẽ mặt nắm chắc:

- Không vội không vội, trước hết cứ để cho hầy khó khăn một trận đã.

Hắn đột nhiên tâm thần vừa động:

Gần đây vị ca ca thân ái của ta có động tác gì sao?

Gã vệ sĩ lắc đầu:

- Chúng ta không có tin tức gì về phương diện này.

Clio dẫn dò nói:

- Nhất định phải hết sức chú ý tới phương diện này.

Gã vệ sĩ lập tức trả lời:

- Vâng.

Bắc Cường Đông đem tới nhiệm vụ đối Trần Mộ mà nói, cơ hồ chẳng có gì khó khăn, bất quá hắn tương đối chăm chú chế tạo khuôn mẫu một cách chuẩn mực, điều này làm khổ tên nhân viên Bắc Cường Đông, bọn hắn chỉ là chế tạo sự cấp thấp, tuy nghề nghiệp thông thạo nhưng đối với cái nhất tinh huyễn tập do Trần Mộ chăm chú chế tạo ra đối bọn hắn mà nói không phải là một khó khăn bình thường.

Nhưng hôm nay những lời Bắc Cường Đông nói không thể nghi ngờ là lời cảnh tỉnh cho mấy người khác. Mọi người đều hiểu rất rõ tình cảnh lúc này của bọn họ. Tập phiến do ông chủ chế tạo ra tuy rất khó nhưng lại không phải là không thể hoàn thành.

Trong tổ chức của Bắc Cường Đông, bọn họ tạo thành một nhóm nhỏ, nhân viên liên hợp lại để cùng tập trung nghiên cứu phần khó khăn của giáo trình huyễn tập cùng biến quảng cáo huyễn tập

Nhiều người với lực lượng hỗ trợ lớn đặc biệt là tập trung có tổ chức, vốn vấn đề khó như lên trời nhưng bọn họ tập trung một đám người để giải quyết, đây là nguồn cổ vũ lớn đến tinh thần mọi người. Tinh thần mọi người tăng vọt, tiến bộ ngày một tăng nhanh, tính tích cực cũng không ngừng được nâng cao. Từ trước tới nay, bọn họ chưa bao giờ dùng loại phương pháp này. Ai cũng nghĩ hành động lần này là bất đắc dĩ, nhưng lại làm cho bọn họ nhận ra một hướng đi khác tạo nên một Thiên Dực hoàn toàn mới.

Tâm tư Trần Mộ hoàn toàn không đặt tại Thiên Dực, công việc hiện tại của hắn rất bề bộn gấp gáp. Thiên Dực đại lâu có mười một tầng, năm tầng phía dưới Trần Mộ dự định làm một cái công xưởng, mà từ tầng sáu, Trần Mộ dự định cải tạo thành phòng sửa chữa và chế tạo thất, còn kèm thêm một phòng huấn luyện đơn giản.

Vì vậy, cả tòa đại lâu ban ngày liền nghe thấy tiếng nổ, có khi bọn họ thậm chí có thể cảm thụ đại lâu đang chấn động. Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người bao gồm cả Bắc Cường Đông, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, mang vẻ hoảng sợ. Tiếng vang thật lớn này luôn luôn để cho bọn họ không tự chủ được mà nghĩ đến tràng diện tàn khốc ngày đó, vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ của ông chủ lại thỉnh thoảng hiện ra trong đầu bọn họ.

Tới lượt Weah thì bị đám nhân viên này cho là vệ sĩ của Trần Mộ. Đại khái trong mắt bọn họ, ông chủ mới là người như vậy, như thế nào lại không có vệ sĩ? Weah toàn thân trên dưới, từ hình thể đến vẻ mặt, nếu nói hắn không phải vệ sĩ phỏng chừng cũng không có ai tin.

Ít lâu sau, mọi người đều trở nên quen. Mặc kệ tiếng vang trên lầu, mọi người có thể làm việc như bình thường. Chỉ là đôi khi mọi người không tránh được tò mò, ông chủ với vệ sĩ làm cái gì ở trên lầu?

- Tốt lắm.

Trần Mộ hài lòng nhìn phòng huấn luyện trước mắt. Phòng huấn luyện chỉ có một ít công cụ đơn giản, còn có mấy gian tĩnh thất. Công cụ này so với tiêu chuẩn công cụ mua trong thành phố thì hoàn toàn khác, đây là Trần Mộ căn cứ theo hình dung của Weah mà chế tạo ra. Về phần hiệu quả của chúng, còn phải chờ sau này kiểm nghiệm đã.

Phần lớn công cụ là để luyện tập thân thể, Trần Mộ cho rằng đi theo Weah học tập, mặc dù không nhất định tiến vào lĩnh vực hoàn toàn xa lạ kia, nhưng hắn vẫn muốn rèn luyện thân thể. Mà Weah là chuyên

gia về phương diện này. Trần Mộ luôn luôn thích nghe ý kiến của chuyên gia, đặc biệt dưới tình huống mà chính mình cũng không am hiểu.

Tĩnh thất dùng để rèn luyện cảm giác, nó sử dụng tài liệu chuyên cách âm, như vậy sẽ không dễ dàng bị bên ngoài quấy rầy. Ngoài Trần Mộ dự liệu là Weah cư nhiên cũng muốn một gian tĩnh thất. Ít khi thấy Weah mở miệng, Trần Mộ liền chế tạo thêm một gian, mặc dù hắn cũng không hiểu được Weah muốn tĩnh thất làm cái gì.

Tác dụng của sân huấn luyện đơn sơ này cũng tương đương có hạn. Phòng huấn luyện tập tu chuyên nghiệp cần không gian rất lớn, hơn nữa giá cả của những dụng cụ này cũng không phải Trần Mộ có thể chấp nhận. Bởi vì hắn còn cần mua sắm lượng lớn máy móc vật tư, thành lập phòng chế tạo của chính mình.

Nhiệm vụ của Thiên Dực chẳng qua cũng là nhất tĩnh cùng nhị tĩnh huyền tạp, cho nên dụng cụ cùng tài liệu đều là cấp thấp, căn bản không có cách nào thoả mãn mong muốn của Trần Mộ, mặt khác hắn không thể kiến lập ra một chế tạo thất nữa.

Xài tiền như nước, bất tri bất giác đã mất 500 vạn audierne trên các khoản mục của Thiên Dực, tiền thừa không còn nhiều, lại hết tiền rồi! Cẩn thận suy nghĩ, Trần Mộ chỉ có thể cười khổ lần nữa, tựa hồ mình bây giờ không được rộng rãi quá. Đúng lúc này, đột nhiên độ nghi trên tay hắn vang lên một tiếng.

189. Chương 189: Cách Thức Huấn Luyện Của Weah

Tin tức do độ nghi phát ra khiến Trần Mộ lập tức trở nên vui vẻ. Vừa nói là trong tay không có tiền, giờ thì tiền lại tới, nếu là ai thì cũng đều sẽ vui vẻ cả. Hắn không khỏi cảm thấy cảm khái trong lòng. Thành thị lớn vẫn là thành thị lớn. Tập phiên bản cũng được nhanh thật. Tốt xấu gì cũng là tam tĩnh huyền tạp, tốt xấu gì cũng 8 vạn audierne một tấm. Chỉ trong thời gian một ngày, mười tấm đã được tiêu thụ sạch sẽ. Tốc độ này thật sự kinh người a.

Trần Mộ rất hoài nghi, cho rằng mấy tên sư phụ chế tạo phiên ở nơi này có phải là giàu tới mức chảy mớ không. Lại nghĩ tới chính mình năm đó chế tạo ra tám tập phiên nhất tĩnh năng lượng. Lợi nhuận một ngày của hiện giờ so với một năm trước đó thật hơn nhiều quá. Tri thức chính là kim tiền a. Trần Mộ đối với hiểu biết về câu nói này càng có thêm nhận thức thâm sâu hơn.

Bảy mươi mấy vạn, xem ra thật không ít, nhưng nói tới chuyện xây dựng chế tạo thất thì lại ít ỏi tới đáng thương. Đừng nói gì khác, chỉ là một bộ gia công vật liệu hạng trung cấp thì đã không dưới mấy trăm vạn rồi, còn mấy thứ công cụ phân tích cao cấp thì lại càng tới mấy ngàn vạn một bộ.

Trần Mộ không có vọng tưởng là chính hắn có được thứ xa xỉ phẩm như thế. Hắn chỉ hy vọng bản thân có được một gian chế tạo thất không đơn sơ quá. Nhưng cho dù như vậy hắn cũng rất mãn nguyện. Hiện giờ hắn chỉ hy vọng sinh hoạt có thể đều đặn một chút, chính hắn cũng đã lâu lắm chưa vào tám tập phiên thần bí kia rồi.

Đối với tám tập phiên thần bí kia, cảm tình của Trần Mộ lại hơi chút phức tạp. Tám tập phiên thần bí kia đã thay đổi cuộc sống của hắn. Những thay đổi này xấu có tốt có, nhưng lòng hiếu kỳ muốn điều tra của hắn về tám tập phiên này lại không hề được dập tắt. Hắn rất muốn được biết, tám tập phiên có ảnh hưởng cực lớn tới vận mệnh của hắn cuối cùng thì do ai chế tạo ra.

Sắc trời dần tối, Trần Mộ nhìn lấy ánh sáng ngũ sắc từ bảng huyền tạp quảng cáo bên ngoài kính cửa sổ rơi xuống, trong lòng lại có chút chơi vơi. Không biết vì sao, lòng hắn lại có chút lạnh lẽo, cũng chẳng biết là vì cái gì. Hắn cứ ngẩn ngơ xuất thần nhìn lấy những hình ảnh biến đổi không ngừng từ những tấm bảng huyền tạp kia.

- Sao còn không bắt đầu tập luyện đi?

Giọng Weah vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Mộ.

Trần Mộ phục hồi tinh thần trở lại, cười cười rồi đem mấy ý niệm không đâu vào đâu kia tổng sâu vào trong đầu. Weah đứng trước mớ khí cụ do hắn ta thiết kế nhìn Trần Mộ.

- Bắt đầu thế nào?

Trần Mộ định thần lại rồi mở miệng hỏi. Huấn luyện về thân thể là do hắn chủ động yêu cầu với Weah. Trận đạ chiến mấy hôm trước đó đã cho hắn biết rõ, nếu không có đủ lực lượng để bảo hộ bản thân thì vô luận là ở nơi đâu đều sẽ rất khó bảo đảm được sự sinh tồn của chính mình.

- Đó là vì ngươi yêu cầu là rèn luyện thân thể.

Weah mặt không chút thay đổi nói:

- Nên chỉ cần một số huấn luyện tương đối đơn giản.

Trần Mộ đối với Weah đưa ra yêu cầu là nâng cao thân thể thông qua rèn luyện hàng ngày, hắn không hề muốn học cách đánh nhau, hắn cần thiết phải học tập nội dung lại rất nhiều, trước mắt thời gian hắn đều cảm thấy không đủ để chia ra, làm sao lại có thể có thời gian đi học tập một cái hệ thống hoàn toàn mới? Mồm đầy không nhai được, cái đạo lí đơn giản này hắn hiểu rất rõ.

Có điều rèn luyện thân thể thì nhất định phải rèn luyện rồi, Trần Mộ bây giờ càng lúc càng cảm nhận được điểm ấy, ngày nọ gặp phải ba vị tạp tu, đặc biệt là vị có lông mày hình chữ nhất khiến cho Trần Mộ có ấn tượng rất sâu, động tác của hắn nhanh nhẹn linh hoạt, phản ứng cực kì nhạy bén, đối với tạp tu mà nói, chiến đấu ở trên cao vốn đối với thân thể yêu cầu cực cao.

Ngoài ra thúc đẩy Trần Mộ hạ quyết định này còn có một nguyên nhân khác, đó chính là rèn luyện cảm giác, tuy không biết kẻ khác như thế nào nhưng rèn luyện cảm giác theo phương pháp cực hạn là thứ duy nhất Trần Mộ biết với thân thể là một gánh nặng cực kì lớn. Trần Mộ rèn luyện cảm giác một mực không có buông lỏng. Sự tiến triển của nó đã trở nên rất chậm nhưng Trần Mộ còn có thể cảm thấy được sự tiến bộ.

Hắn không cần phải chuẩn bị bước học tập tiếp theo, lúc này cảm giác rèn luyện đòi hỏi đối với thân thể cũng tương đối cao. Phương pháp tiếp theo mặc dù hắn vẫn chưa biết được, nhưng hắn đoán yêu cầu với thân thể chỉ sợ càng ngày càng cao hơn nữa. Trong lòng Trần Mộ mơ hồ có điều lo lắng, hắn chưa từng quên nữ ma quỷ đưa vào cơ thể mình sợi dây màu lục, mặc dù đến giờ nó chỉ phát tác duy nhất một lần. Bây giờ sợi dây màu lục cũng không biến mất mà nó vẫn tồn tại, một khi hắn tiến vào trạng thái liễm tức, liền rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của nó.

Hắn vẫn không minh bạch sợi dây màu lục này rốt cuộc là làm gì, nhưng mà lần phát tác trước thống khổ, hắn vẫn khắc cốt铭心. Hắn muốn một cơ thể cường kiện để chống lại loại lực tuyến cho đến khi hắn tìm được phương pháp giải quyết nó. Hắn không biết có hiệu dụng hay không nhưng hiện tại đây là biện pháp duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến.

Đúng là vì chút nguyên nhân này, Trần Mộ mới chuẩn bị cho mình một thời khóa biểu đầy đủ, đưa ra một bộ phận thời gian để tiến hành rèn luyện thân thể.

Mà trùng hợp, trước mặt có một người rèn luyện thân thể chuyên nghiệp. Trần Mộ thậm chí tin tưởng, trên đời này đại khái không có ai có thể so với quyền uy của Weah về phương diện này. Thân thể cường hãn của Weah, hắn đã chính mắt thấy qua. Lúc trước hắn chưa từng nghĩ thân thể loài người lại có thể đạt tới trạng thái cường hãn như vậy. Hắn đôi khi cũng nghi hoặc, thân thể như vậy có còn là thân thể nhân loại không chứ?

Weah thực sắc khoái, sau khi Trần Mộ đưa ra yêu cầu, không nói hai lời, liền lập tức đáp ứng. Tất cả khí cụ hiện trong gian huấn luyện thất này đều là căn cứ theo lệnh của Weah mà chế tạo.

Thiết bị huấn luyện trước mắt là một trong số đó. Nó là một cái máng nước cao hai thước, dài mười lăm thước, vỏ ngoài làm bằng mica. Nước trong máng vừa vắn ngập đến cằm Trần Mộ. Nước bên trong lưu động, mà điều Trần Mộ cần làm là mang phụ trọng, đi ngược dòng chảy từ đuôi máng đến nơi khác, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Thủy tốc có thể khống chế được, mà phụ trọng cũng giống vậy là có thể gia tăng, cái này có thể dùng để huấn luyện nâng cao thể lực, có thể tăng cường lực lượng, gia tăng sức chịu đựng.

Trên lưng là trọng vật nặng mười cân, điều này làm cho Trần Mộ khi nhìn qua thấy giống như một con rùa. Nhìn xuống dòng nước chảy, Trần Mộ nuốt nước bọt, quay đầu:

- Người chắc chắn cái này hữu dụng chứ?

Weah không buồn chớp mắt:

- Mười tuổi ta đã làm.

Da mặt dày của Trần Mộ cũng đỏ lên, hít thật sâu một hơi, thả người nhảy vào bể nước.

- Ủm!!!

Bọt nước văng tung tóe. Dưới chân Trần Mộ không vững, lập tức mất thăng bằng ngã xuống, uống liền mấy ngụm nước. Chống cự một hồi, hắn mới lấy lại được thăng bằng cho cơ thể. Tốc độ dòng nước rất lớn, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ mất thăng bằng. Vuốt nước trên mặt xuống, Trần Mộ bắt đầu đi ngược với dòng nước chảy một cách khó khăn.

Trước đây, hắn vẫn cảm giác được chính mình có kinh nghiệm phong phú dưới đáy nước. Thời gian hắn ngâm mình trong thủy thể giới đơn giản vô cùng dài, hơn nữa vì đạt được cách chế tạo Thoát Vĩ toa, hắn đã đấu tranh thật lâu cùng đám cỏ kiên cố như lò xo dưới đáy nước, cũng đã làm cho hắn ngộ ra rất nhiều kỹ xảo phát lực ở trong nước.

Song, hiện tại hắn mới phát hiện, tình huống trong nước trong thể giới thực cùng thủy thể giới đơn giản, hiển nhiên có sự khác biệt không nhỏ. Hơn nữa trong dòng nước chảy xiết, tình huống càng thêm phức tạp. Mười hai thước ngắn ngủi, hắn lại cần đến suốt hai mươi phút đồng hồ mới đi tới đầu kia. Đây vẫn là bởi vì hắn hiểu một ít kỹ xảo phát lực trong nước, nếu như là người bình thường, trong dòng nước chảy xiết, không chỉ nói đi tới, đứng còn không vững.

Weah sắc mặt không đổi, xoay người bỏ đi, quăng lại một câu:

- Nhiệm vụ của người hôm nay là làm đi làm lại hai mươi lần.

Tiểu Man chạy tới cửa tiệm mua Liệt Diễm Long tạp lần trước.

- Xin chào! Ngài muốn mua gì không ạ?

Cô gái bán tạp hỏi một cách lễ phép.

- Chào! Ta muốn hỏi người có biết vị chế tạp sư nào chế ra tạp phiến này không?

Tiểu Man lấy Liệt Diễm Long tạp mà nàng mua hai ngày trước và hỏi.

Cô gái bán tạp cầm lấy Liệt Diễm Long tạp rồi cười đáp:

- Tiểu thư ơi, mỗi ngày cửa hàng chúng ta bán ra ít nhất là 50 cái Liệt Diễm Long tạp. Hơn nữa nguồn hàng đều từ nhiều nơi khác nhau.

Vì nhìn thấy Tiểu Man có khí chất xuất chúng hơn người nên cô gái bán tạp mới kiên nhẫn giải thích.

Tiểu Man có chút thất vọng nhưng lại sức nhớ ra:

- Thôi vậy, ta có thể để ký gửi mua bán tự động ở chỗ các người không? Tiểu muội giúp ta nhé, việc này đối với ta rất quan trọng!

Tiểu Man nhìn cô gái bán tạp với đôi mắt trông chờ và sắc mặt đầy vẻ cầu khẩn. Một vị đại tỷ khí chất thành thực đột nhiên lộ ra thần thái như vậy, hiển nhiên là có tác động rất lớn.

Cô gái bán tạp nhất thời mềm lòng, vội nói:

- Vậy ta sẽ giúp người đi hỏi một chút.

Tiểu Man lập tức nở nụ cười:

- Muội muội thật tốt! cảm ơn nha!

Cô gái bán tạp cười một tiếng, kích hoạt độ nghi trên tay lấy thông tin.

Tiểu Man đi tới trước chỗ hàng hóa tự động ký gửi để bán, Liệt Diễm Long tạp đã không còn. Nàng liền chán động, hôm đó nàng mua vẫn còn bảy tám mươi cái, hiện đã bán hoàn toàn. Chẳng lẽ bởi vì giá nó thấp nên mới bán tốt như vậy? Hay cũng có người giống như mình, phát hiện ra chỗ kì lạ của Liệt Diễm Long tạp, vì thế đã lấy hết.

Xem hết tất cả tạp phiên tự động ký gửi bán, nàng thất vọng không có tìm ra được tạp phiên có mẫu ký hiệu “C”.

Lúc này, cô gái bán tạp đã hỏi xong. Tiểu Man vội vàng tiến tới, song cô gái bán tạp lắc đầu xin lỗi nàng.

Tiểu Man thất vọng vô cùng, nhưng nàng rất nhanh liền có kế hoạch:

- Muội muội, người làm việc ở chỗ này, có thể giúp ta một chuyện được không?

Cô gái bán tạp nhìn thấy khí chất thành thực của Tiểu Man thì tràn đầy hảo cảm, mặt giãn ra cười nói:

- Chỉ cần năng lực của ta có thể, tất nhiên là không có vấn đề.

Tiểu Man cầm giấy bút, đem thông tin của mã số tạp của mình viết lên đưa cho cô gái bán tạp:

- Đây là thông tin tạp của ta, nếu như người thấy có người bán ra loại tạp phiên có ký hiệu “C”, người có thể giúp ta hỏi thăm địa chỉ của vị chế tạp sư hoặc thỉnh họ trực tiếp liên lạc với ta! Thật sự sẽ khiến ta cảm kích vô cùng!

Cô gái bán tạp sáng khoái tiếp nhận mã số:

- Được!

Đi ra khỏi tạp điểm, trong lòng Tiểu Man thấy hơi hụt hẫng, vốn tưởng rằng lần này có thể gặp được vị chế tạp sư xuất sắc, không ngờ lại là công dã tràng.

Thôi, đi làm việc chính trước đã, Tiểu Man đưa mắt nhìn phía trước sau đó nhắm hướng góc tây bắc thành phố La Dữ phóng đi.

190. Chương 190: Vì Sao Mà Đến

- Nơi ở của người tốt lắm.

Tiểu Man tùy tiện ngồi vào ghế xoay chính giữa phòng làm việc, vẻ mặt thích thú, khí chất nhã nhặn thành thực của nữ nhân lập tức không cánh mà bay.

Trước mặt nàng, một trung niên nam nhân tóc ngắn cười nói:

- Người vẫn giống trước kia, ta vẫn cảm giác cấp trên muốn cải tạo người thành thực nữ là một quyết định sai lầm.

- Ta cũng thấy thế.

Tiểu Man gật đầu vô cùng đồng cảm, lưng dựa vào ghế, thoải mái vắt chân gác lên bàn, vẩy dĩa hội trượt nhanh xuống dưới, gần lộ ra bắt đùi, nhẵn nhụi hấp dẫn vô cùng.

Trung niên tóc ngắn cười khổ:

- Xem ra công sức mấy năm nay của cấp trên đã uổng phí.

Bất quá hẳn chợt nghĩ tới điều gì đó, khẽ cười nói:

- Ta phỏng chừng cuộc sống mấy năm nay của người cũng không khá giả. Tư vị của học lễ nghĩa, hehe!

Tựa hồ nghĩ tới chuyện gì thú vị, hẳn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tiểu Man trợn mắt liếc trung niên nhân:

- Ta ghét nhất học lễ nghĩa, nhất là Phí lão thái bà, nàng quả thực là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới.

- Ta rất lấy làm kỳ, cấp trên sao lại “thả” người ra lần này?

Nói tới đây, trung niên tóc ngắn lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Tiểu Man trên mặt tỉnh bơ, nằng thu đôi chân dài, ngồi ngay ngắn lại:

- Chuyện lần này tương đối nghiêm trọng.

Trung niên tóc ngắn hơi kinh hãi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Cấp trên nói, thế cục thay đổi, chúng ta phải giữ lại chút căn cơ, nhất định phải khuếch trương ra ngoài.

Ngữ khí của Tiểu Man ngắn gọn, con mắt chớp động, vẻ mặt ngưng trọng.

Những lời này làm cho trung niên tóc ngắn giật mình, con mắt hắn không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ. Lời này của cấp trên không nhiều, nhưng lượng tin tức trong nó lại vô cùng lớn.

- Tập đoàn Trung Châu, chúng ta phải nắm lấy, bất kể dùng thủ đoạn gì. Tập đoàn Trung Châu đang nhiên cứu một hạng mục đối với chúng ta có tác dụng phi thường to lớn, chúng ta không tiếc tất cả cũng phải có được nó.

Tiểu Man chăm chú nói.

- Phải chăng cấp trên có được tin gì?

Trung niên tóc ngắn hồ nghi hỏi. Hắn chưa bao giờ biết tập đoàn Trung Châu đang tiến hành chương trình gì. Trong lòng không khỏi thẹn, hắn là người phụ trách thường trú ở thành phố La, dĩ nhiên không chút có phát hiện, đây là thất trách của hắn.

- Người không cần nản chí, cấp trên cũng không có ý trách người. Cấp trên cũng là vừa lúc vô ý biết được tin này nên mới phái ta tới.

Tiểu Man giải thích, cũng là an ủi trung niên tóc ngắn.

Trung niên tóc ngắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, không khỏi nhú mày:

- Chẳng lẽ, những người đó cũng hướng tập đoàn Trung Châu mà tới sao?

- Đúng vậy!

Tiểu Man đột nhiên biếng nhác vô lực dựa trên ghế, trên mặt vẫn có thể nhìn thấy chút gì đó lão luyện mới vừa rồi hiện ra, nói rõ ràng:

- Bọn chúng đáng chết, cũng không biết là từ đâu chui ra, vốn người ta còn muốn nghỉ phép. Người có đi thăm dò bối cảnh của bọn chúng chưa?

Trung niên tóc ngắn lắc đầu, cẩn thận nói:

- Không có, ta phái người thử dò xét một chút, thực lực bọn họ đều rất mạnh, ẩn giấu cũng cẩn thận. Chuyện này ta đã thượng báo, nếu như đối thủ là bọn chúng, lực lượng trong tay ta thực không đủ.

- A! Báo cáo của người cấp trên đã nhận được.

Tiểu Man trầm ngâm nói:

vấn đề phương diện người không cần lo lắng, qua vài ngày, cấp trên sẽ phái người tới tăng viện cho chúng ta.

Trung niên tóc ngắn gật đầu mới hỏi:

- Ta muốn biết mục tiêu của chúng ta đến cùng là cái gì? Chương trình kia là gì? Nếu như ta đủ quyền hạn được biết.

- Quyền hạn của người đạt tới mức này.

Tiểu Man một lần nữa ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói:

- Cấp trên có được một tin tức, tập đoàn Trung Châu đang tiến hành một chương trình nghiên cứu tuyệt mật. Đây là một loại thông tin tập hoàn toàn khác, nó sử dụng phương thức thông tin hoàn toàn mới, so với kỹ thuật hiện tại thì cao hơn nhiều. Trọng yếu nhất là, nó có thể sử dụng trong dã ngoại, người hiểu tác dụng của nó chứ? Hơn nữa nghe nói đã có tiến triển mang tính đột phá.

Trung niên tóc ngắn cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh, hẳn không cách nào tin tưởng, thì thảo:

- Điều này... điều này có thể sao?

Có thể bảo trì liên lạc tại nơi hoang dã, hẳn đương nhiên hiểu được giá trị thực dụng của chương trình này. Nguyên nhân lớn nhất ngăn cản nhân loại khuếch trương không phải là dã thú có thực lực cường đại, cũng không phải rừng rậm hiểm ác, mà là một khi nhân loại tiến vào rừng rậm, sẽ bị lạc mất phương hướng.

Mà nguyên nhân trọng yếu trong đó là, đội ngũ quy mô lớn cần bản gặp trở ngại khi tiến vào rừng.

Trở ngại đó là liên lạc! Phương thức liên lạc trong hoạt động đại quy mô, tuyệt đối không thể thực hiện được.

Cho tới bây giờ, các nhà thám hiểm đáng kính trong lịch sử không ai là không một thân một mình xâm nhập rừng rậm. Truyền kỳ về bọn họ có sắc thái anh hùng cá nhân, được mọi người truyền tụng, nhưng việc này chẳng qua là bất đắc dĩ.

Rừng cây thiên nhiên là một nơi vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng là một bảo tàng phong phú vô cùng, vô số tư nguyên. Trong lịch sử, có nhất nhiều đại tập đoàn đặt chủ ý vào nơi hoang dã, thời đại điên cuồng nhất thậm chí có tập đoàn khổng lồ tổ chức hai vạn tạp tu xâm nhập rừng rậm. Song hành động lần đó, chỉ có không tới bảy mươi người còn sống trở về. Từ đó về sau, hành động tổ chức lượng lớn tạp tu xâm nhập rừng rậm ngày càng ít. Cho tới hôm nay đã không có tập đoàn nào làm một việc ngu ngốc như vậy nữa.

Nhưng là nếu chương trình của tập đoàn Trung Châu thành công, vậy ý nghĩa là gì?

Ý nghĩa là, một thời đại tiến vào hoang dã đại quy mô đã tới! Các đội ngũ thám hiểm do các nhóm nhỏ tạo thành đang phổ biến sẽ từ từ giảm bớt, thay thế vào đó là các kế hoạch thăm dò đại quy mô có tổ chức.

Ai có thể nắm giữ kỹ thuật này, liền có thể chiếm được tiên cơ trong thời đại này! Sắc mặt trung niên tóc ngắn lập tức đỏ lên, tâm tình kích động, hẳn tự nhiên hiểu được giá trị trong đó.

Càng hướng chi, hoang dã trừu bỏ tư nguyên, còn có cửa ra.

Con đường đi thông ra thế giới này đều nằm tại nơi hoang dã. Ít nhất cửa vào hai khu vực mà liên bang phát hiện đều nằm trong hoang dã. Phát luật liên bang quy định, ai phát hiện ra cửa ra, ngoại trừ lượng lớn tiền thưởng thì còn có được 10% thuế mậu dịch tại hai khu vực đó trong 100 năm. Trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều quyền ưu tiên giao thương cùng chỗ tốt khác.

10% thuế mậu dịch tại hai khu vực trong vòng 100 năm, tuyệt đối là một con số có thể làm cho bất kỳ một người nào trong liên bang tim đập chân run.

Đây là lý do tại sao nhiều người nguyện ý mạo hiểm tính mạng, xâm nhập rừng rậm. Tuyệt đại đa số người trong bọn họ, phải nói là 99% số người trong đó, đều chôn thân trong rừng rậm. Nhưng một hai người may mắn, vẫn kích thích những người sau tiếp bước dần thân vào rừng.

Đối với bất kỳ một tập đoàn nào mà nói, tin tức này có giá trị vô cùng to lớn. Đáy lòng trung niên tóc ngắn không khỏi rất bội phục cấp trên, tin tức như vậy tuyệt đối được tập đoàn Trung Châu liệt vào hàng tuyệt mật. Từ việc mình không nghe được chút động tĩnh có thể thấy tập đoàn Trung Châu giữ bí mật mức nào. Song cấp trên lại có thể ở xa ngoài nghìn dặm nghe được tin tức, đây quả thật khiến người khác cảm khái thần thông của cấp trên thật quảng đại.

Bất quá hẳn đột nhiên sinh nghi:

- Lấy thực lực của tập đoàn Trung Châu, bọn họ có thể nghiên cứu ra thông tin tập như thế sao?

Chi tiết về tập đoàn Trung Châu thì trung niên tóc ngắn biết một chút, nó mặc dù là một đại tập đoàn, nhưng so với các tập đoàn hàng đầu trong liên bang, vẫn có chênh lệch rất lớn. Mà những ông lớn này cũng

không đạt được tiến triển trên phương diện này, Trung Châu tập đoàn nhỏ bé này liệu có thể đạt được thành tích như vậy sao? Nếu như không phải tin này do cấp trên có được, hẳn nhất định cho tin đó là giả.

- Ta cũng không biết!

Tiểu Man nhún vai, động tác này dù tùy ý nhưng cũng phong tình vạn chủng.

Trung niên tóc ngắn mở to mắt, tâm trạng cảm khái, dung mạo cùng vóc dáng của Tiểu Man vốn không thể tìm kiếm, cấp trên bồi dưỡng khiến khí chất của nàng biến hóa đa đoan, quả thực là sát thủ đối với nam nhân trên đời, mà ngay cả người có tâm tĩnh lặng như hồ thu là mình cũng không khỏi choáng váng, các thanh niên tài tuấn, chỉ sợ không mấy người có thể tránh thoát.

Nghĩ tới Tiểu Man bị một nhóm đẹp trai vây lấy, hẳn đột nhiên cảm thấy có chút thú vị, không khỏi mỉm cười. Hắn cũng không lo lắng an toàn của Tiểu Man, thực lực của nàng, hẳn tương đương rõ.

Trần Mộ nằm trên sàn như một con chó, cả người ướt sũng, hắn thất thần nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng. Huấn luyện vừa rồi tiêu hao hết thể lực của hắn, hắn hiện tại hòa toàn không chút ý thức.

Qua hơn mười phút hắn mới dần dần tốt hơn. Cố gắng đứng lên, nhìn quanh bốn phía, chưa thấy thân ảnh của Weah. Nhìn thoáng qua một cái cửa đóng chặt, hắn đang ở trong tình thế. Trần Mộ rất tò mò, Weah trong tình thế làm gì chứ?

Cả thân thể đều nặng trĩu, bước đi phập phều. Hiện tại hắn muốn nhất là nghỉ ngơi, bất quá không may, hắn còn việc phải xử lý.

Dưới lầu có Bạc Cường Đông đang chờ mình, hắn có chuyện phi thường trọng yếu muốn báo cáo. Bất đắc dĩ, Trần Mộ mặc quần áo, lột thân thể đang mệt mỏi muốn chết đi nghe báo cáo của Bạc Cường Đông.

191. Chương 191: Ý Tưởng Lớn Mật.

- Chuyện gì?

Trần Mộ không đông dài, trực tiếp hỏi.

Cẩn thận đánh giá nét mặt của ông chủ, Bạc Cường Đông lập tức nhận ra sắc mặt ông chủ không thật sự tốt lắm. Bạc Cường Đông giỏi nhất là xem nét mặt, biết lúc này hắn nên nói ngắn gọn.

- Ông chủ, những thứ chúng ta làm xong đã chuyển đi, căn cứ chỉ thị của ngài, trên tất cả các tác phẩm đều có dấu hiệu Thiên Dực của chúng ta.

Bạc Cường Đông cực kỳ cẩn thận nói, mặc dù hết sức khắc chế, nhưng cũng khó mà nén nổi sự hưng phấn.

Hắn hiện tại bội phục sát đất với ông chủ trẻ tuổi mới này. Kì thật không chỉ riêng hắn, Thiên Dực hiện giờ, lại có ai không vừa kính vừa sợ ông chủ chứ? Nếu như không phải ông chủ ra tay, chỉ bằng thực lực của bọn họ, tuyệt đối không làm ra tinh phẩm như vậy được. Thậm chí bất chước, bọn họ cũng tổn hao vô số tâm lực, cũng bởi như thế, bọn họ mới càng cảm thấy rõ bản lĩnh sâu không lường được của ông chủ.

Nguyên bản bọn họ cũng không hiểu ông chủ muốn làm gì, cho đến khi Trần Mộ để bọn họ lưu lại kí hiệu Thiên Dực trên mỗi trương huyền tập, khi phóng thích hình ảnh, ở trên góc cũng xuất hiện dấu hiệu Thiên Dực, bọn họ mới bừng tỉnh.

Nguyên lai ông chủ muốn thông qua phương thức này thành lập thương hiệu Thiên Dực.

Mọi người một mặt bội phục, một mặt sợ hãi mà than thở, bội phục tầm nhìn xa trông rộng của ông chủ, cũng sợ hãi trước thực lực của ông chủ, đại khái chỉ có được trí tuệ kinh người mới có thể nghĩ tới sách lược này. Ngẫm lại biển quảng cáo công ích, chắc chắn dựng lên mấy năm, bất giác giảm cho Thiên Dực bao nhiêu chi phí quảng cáo chứ? Mà giáo trình cho học sinh, lại là một nơi quảng cáo càng tuyệt. Bạc Cường Đông đang cân nhắc có nên bán giáo trình hay không, hắn tin tưởng giáo trình này sẽ có thị trường rất rộng lớn.

Trần Mộ cũng không biết, trong một thời gian ngắn ngủi, cái nhìn của mọi người đối với hắn đã chuyển biến nghiêng trời lệch đất.

Hắn nào có sách lược gì? Hắn sở dĩ cho Bắc Cường Đông nhận loại nghiệp vụ công ích này, chỉ bất quá bởi vì nghiệp vụ này rất dễ nhận. Hắn muốn nhanh chóng xem xét trình độ của nhân viên, nếu có trình độ, vậy không ngại thử một lần, nếu như không có trình độ. Hắn khẳng định sẽ giải tán Thiên Dực. Về vấn đề dấu hiệu, hắn học được từ Lôi Tử.

Đã làm cả năm, từ việc lấy ký danh “Mộc Lôi” tại các bộ phim đã được Đông Vệ học phủ hoan nghênh.

Trần Mộ hoàn toàn làm bừa mà được, cho nên khi hắn thấy ánh mắt nóng bỏng của Bắc Cường Đông, trong lòng có chút khó hiểu, bất quá hắn cũng mặc kệ. Nghe xong báo cáo của Bắc Cường Đông, Trần Mộ cũng không có phản ứng gì.

- A, vậy cũng là chuyện trọng yếu sao?

Bất quá Trần Mộ cũng không muốn đả kích sự tích cực của Bắc Cường Đông mà gặt đầu:

- Ừm, chuyện này làm tốt lắm.

Trần Mộ cũng có một đoạn thời gian không dài làm lãnh tụ, tri thức cơ bản nhất cũng biết.

Sắc mặt Bắc Cường Đông càng thêm kích động:

- Ông chủ, mới vừa rồi chúng ta đã nhận được vài hợp đồng, mặc dù không lớn, nhưng sách lược của ngài thật sự cao minh.

Ông chủ quả nhiên là ông chủ, chứng kiến vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộ, không khỏi sợ hãi, Bắc Cường Đông quả thật vô cùng sùng bái.

Tin tức này thật ra làm cho tinh thần đang mệt mỏi của Trần Mộ có chút xao động, chỉ cần có hợp đồng, hắn cũng không chê ít.

Lợi nhuận sao thấp hơn so với làm nhất tinh năng lượng tạp chứ? Hắn có thể làm nhất tinh năng lượng tạp suốt ba năm. Tự nhiên sẽ không ngại ít tiền mà không làm. Lại nói, nhóm người này, dù nhàn rồi mình cũng phải trả tiền.

- Ừm, hợp đồng đó làm cho tốt.

Trần Mộ khích lệ Bắc Cường Đông.

Trở lại phòng huấn luyện trên lầu, Trần Mộ cũng không nghỉ ngơi. Nghe Bắc Cường Đông báo cáo một hồi, hắn tựa hồ cảm giác có chút khôi phục.

Ngồi nhìn bể thủy tinh tới xuất thần, nước trong bể yên tĩnh không sóng, nhìn từ xa như một khối thủy tinh thật lớn, trong suốt sáng long lanh, không có chút mãnh liệt chảy xiết như vừa rồi. Trần Mộ cười khổ, lúc trước hắn vẫn cảm giác mình hiểu rõ nước, nhưng tới hiện tại mới biết mình còn kém xa lắm. Bất quá bình tĩnh ngẫm lại, đây cũng là chuyện thường. Vô luận huấn luyện tạp có làm giống thật đi nữa, làm ra các cảm giác giống thật, nhưng dù có giống thế nào thì nó cũng là huyền cảnh. Nó không phải thực tế.

Chính mình bất quá rèn luyện di chuyển cùng ngắt thủy tảo trong thế giới nước, ngây thơ tin rằng mình đã vô cùng quen thuộc với nước. Mấy ngày nay, hắn đã cảm nhận rõ ràng, di chuyển trong nước rất dễ cảm nhận nhận học thức sâu xa trong nó. Weah từng biểu diễn một lần, hắn di chuyển tốc độ cao trong nước như một con báo đang săn mồi, Trần Mộ nhìn xem mà trợn mắt há mồm.

Dòng nước tác động cũng không mang tới bất cứ ảnh hưởng nào với Weah, thấy vậy Trần Mộ hâm mộ không thôi.

Ngồi dưới đất, nhìn bể thủy tinh trong suốt, Trần Mộ ngây ngẩn. Trong đầu hắn, tiềm thức đang tự suy nghĩ về mấy điều tâm đắc nhận ra mấy ngày này. Cảm thụ lớn nhất của hắn là nước thật cùng thế giới nước ảo cho hắn một cảm giác khác biệt rất lớn.

Đột nhiên, một ý niệm đột xuất hiện trong đầu hắn.

Nếu, nếu như mình rèn luyện cảm giác trong thế giới nước thực sự, hiệu quả sẽ như thế nào?

Đúng vậy, nếu như rèn luyện cảm giác trong thế giới nước thực, sẽ tạo ra kết quả gì chứ? Hẳn hiện tại luyện tập phương pháp cực hạn giảm giác rèn luyện là lợi dụng nước để kích thích cảm giác tăng trưởng tốc độ cao.

Cái ý nghĩ này tựa như tia chớp lóe lên trong đầu Trần Mộ. Trong lòng hắn dâng lên xúc động mãnh liệt, muốn lập tức thử nghiệm ý tưởng này.

Bất quá hắn rất bình tĩnh, nhìn chăm chú vào bể thủy tinh trong suốt, đầu óc suy tính rất nhiều. Vấn đề dính dáng đến cảm giác, hắn cũng không giám liều lĩnh.

Hắn rất nhanh liền ý thức được mấu chốt của vấn đề, nếu có thể rèn luyện trong nước, vậy tại sao người thế tạo thần bí tập phiên lại chuyên môn chế tạo ra thế giới nước giản đơn chứ?

Nhưng suy nghĩ một lúc lâu, hắn vẫn không tìm được lời giải cho câu hỏi này, liền dứt khoát thay đổi góc độ: “Thế giới nước đơn giản cùng thế giới nước thực có gì khác nhau?”

So sánh một chút, Trần Mộ lập tức phát hiện ra vấn đề. Thế giới nước đơn giản cực kỳ giống mình ở trong nước, dù có chút khác biệt, nhưng khác biệt không lớn. Duy nhất khác biệt là hô hấp. trong thế giới nước đơn giản, có thể hô hấp rất tự nhiên, mà trong thế giới thật, không cách nào làm được điểm này.

Trần Mộ càng nghĩ càng hưng phấn, hắn tương đối nắm chắc, đây nhất định là điểm mấu chốt trong đó. Nhưng trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, lúc đầu người sáng tạo ra phương pháp rèn luyện này làm sao nghĩ ra phương pháp này chứ? Chẳng lẽ hắn cũng có huyền tập thế giới nước đơn giản sao? Nếu như không có, hắn làm sao giải quyết vấn đề này?

Trong phòng huấn luyện, Trần Mộ một mình lẳng lặng ngồi tại chỗ, cau mày vắt óc suy nghĩ.

Trong nước không cách nào hô hấp, đây là một điểm trí mạng. Thời gian huấn luyện cảm giác thường phải mấy giờ, thậm chí dài hơn. Nếu không mượn công cụ khác trợ giúp, Trần Mộ trong nước, nhiều nhất chỉ có thể chịu được mười phút, đây đã là cực hạn của hắn, mà mười phút, đối với rèn luyện cảm giác thật quá ngắn ngủi.

Nhưng bây giờ còn không có công cụ gì có thể làm con người thoải mái tự do hô hấp trong nước. Dù sao rèn luyện cảm giác phải tập trung toàn bộ tinh thần, đó là một trạng thái rất kỳ diệu, toàn thân sẽ tiến vào trạng thái tiềm thức, đối với xung quanh vừa mẫn cảm vừa chậm chạp. Mẫn cảm là vì lục thức sẽ trở nên linh mẫn, chậm chạp là do hành động. Trong trạng thái này, con người căn bản không cách nào khống chế thân thể mình.

Suy nghĩ một lúc lâu, Trần Mộ cảm giác được cần phải thí nghiệm một chút. Suy nghĩ lại, hắn gõ cửa tính thất đang đóng chặt, vài giây sau Weah xuất hiện lộ ra khuôn mặt như nham thạch:

- Chuyện gì?

- Ta có chút việc cần người hỗ trợ.

Trần Mộ nói.

Weah cũng không hỏi chuyện gì, trực tiếp từ trong tinh thất đi tới.

Thấy Weah nhìn mình, Trần Mộ nói:

Ta sẽ tiến vào bể nước, người chú ý quan sát tình trạng của ta, nếu như phát hiện hô hấp của ta xảy ra vấn đề, vậy vớt ta lên. Uhm, chỉ có thể.

Weah không hỏi tại sao, dứt khoát nói:

- Được!

Có Weah bảo vệ, Trần Mộ nhất thời nhẹ nhõm. Như vậy sẽ không cần lo khi mình luyện tập sẽ xảy ra chuyện gì.

Bò lên trên bề mặt nước, Trần Mộ liếc nhìn Weah một lần, đeo phụ trọng lên lưng, liền nhảy vào.

Bể nước này trải qua nhiều ngày huấn luyện, Trần Mộ đã tương đối quen, như thường lui tới. Nước vừa dâng tới cảm, đứng trong nước, Trần Mộ mất năm phút ổn định tâm tình. Lúc này, Trần Mộ tập trung cao độ, loại bỏ tất cả tạp niệm.

Trần Mộ hít sâu một hơi, chậm rãi chìm vào trong nước.

Vừa mới tiến vào trong nước, cả thế giới tựa như cách mình rất xa, tạp âm nhỏ đi rất nhiều. Ngay từ đầu tiến vào trong nước, tai, mũi cảm giác không tốt lắm, bất quá hần rất nhanh thích ứng. Nước như một lá chắn, ngăn cách bản thân với thế giới bên ngoài. Tâm cảnh của Trần Mộ yên lặng thần kỳ.

Biết một hơi của mình không thể kéo dài lâu, không dám lãng phí, lập tức tập trung tinh thần, dựa theo thói quen hàng ngày, hần bắt đầu huấn luyện.

Hần rất nhanh tiến vào trạng thái tĩnh, nhờ hần ngày ngày kiên trì tập luyện nên mới có thể nhanh như vậy loại trừ quấy nhiễu.

Cảm giác giống như sóng gợn, nhộn nhạo, cảm giác hình xoắn ốc như lò xo bắt đầu chuyển động.

Một loại cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

Tia cảm giác hình xoắn ốc trong cơ thể rất khó khống chế, chỉ cần một gợn sóng thoáng qua, vậy tia cảm giác liền theo sóng mà động, hoàn toàn không chịu điều khiển. Trần Mộ không nghĩ đến tình huống này, tia cảm giác ngày thường như hải tử thông minh nghe lời, lúc này trong nước, chúng như trở nên tinh nghịch.

Trần Mộ không thể không đem tất cả tâm lực dồn vào khống chế tia cảm giác, song khó khăn vượt xa sự tưởng tượng của hần. Chỉ trong chốc lát, các tia cảm giác dày đặc đã biến mất, tất cả đều vì dòng nước chảy quá nhiều khiến cho Trần Mộ mất đi liên lạc tiêu tán trong nước.

Trần Mộ nhất thời luống cuống tay chân, cố gắng hết sức nhưng cũng không cảm giác được các tia cảm giác đã biến mất. Tình huống chân thật trong nước thật sự khác xa so với thế giới nước đơn giản, thật sự phức tạp hơn nhiều, nếu như nói thế giới nước giản thể là nhu phong tế vũ (1), thì nước trong thực tế như cuồng phong bạo vũ.

Mà Trần Mộ, như một tấm bẽ ba mảnh lênh đênh trong mưa bão.

Chú thích:

1: Mưa phùn gió khế

192. Chương 192: Sát Khí

Thật sự là phức tạp gấp mấy trăm lần thế giới nước đơn giản. Trần Mộ có chút linh ngộ, tại sao gọi là thế giới nước đơn giản. Đại khái vị chế tạp sư chế ra thần bí tạp phiến cũng biết thế giới nước của mình còn xa mới so với thế giới nước thực, cho nên mới gọi tên là thế giới nước đơn giản.

Nhưng điều này cũng không làm Trần Mộ lùi bước, trái ngược, hần mơ hồ cảm thấy một chút hưng phấn. Hần lâm vào giai đoạn cảm giác tăng trưởng chậm đã rất lâu, cảm giác tăng trưởng như sợi tóc vậy, từng cây dài ra. Mặc dù Trần Mộ không vì thế mà nôn nóng, nhưng hiện tại hần đột nhiên vô ý phát hiện một đường tắt giúp đề cao tốc độ tăng trưởng cảm giác.

Căn bản của phương pháp huấn luyện cực hạn là thế giới nước đơn giản mang đến cho hần áp lực cường độ cao, không ngừng áp bức ma luyện cảm giác của hần, cảm giác của hần mới có thể tăng trưởng nhanh như vậy. Mà theo cảm giác của hần không ngừng tăng cường, hần ngày càng thích ứng với thế giới nước đơn giản, sự cách biệt ngày càng gần lại, Trần Mộ cảm giác áp bách càng ngày càng nhỏ, cảm giác tăng trưởng đứng trước chướng ngại.

Mà hiện tại, hần lại lần nữa tìm được loại cảm giác áp bức này. Cảm giác này không đâu không có, không lúc nào ngừng, không ngừng kích phá, quả lực làm cho hần sững sờ điên cuồng. Nhưng so với thế giới nước đơn giản, thế giới nước chân thật tàn khốc hơn nhiều lắm. Trong thế giới nước đơn giản, hần luôn đối mặt

với áp lực mạnh hơn hẳn một chút, làm cho hần thủy chung ở vào trạng thái khó khăn có thể tiếp nhận. Mà trong thế giới nước thật sự, những rung động thật nhỏ mặc kệ người có chịu được hay không cũng điên cuồng kích phá. Loại áp bách này càng thêm trực tiếp, càng thêm cuồng bạo.

Cảm giác trong cơ thể Trần Mộ ngày càng yếu ớt, tình huống chung quanh hiện lên trong đầu hần ngày càng mơ hồ, đây là biểu hiện của cảm giác tiêu hao cực lớn. Trong nước, phạm vi cảm giác so với trong không khí nhỏ hơn, mà nếu sử dụng cảm giác, tiêu hao cảm giác phải nhanh hơn nhiều lắm.

Sự phản khởi tinh thần cũng không đủ khiến cho thân thể sinh ra phản ứng tương tự. Trần Mộ tập trung tất cả chú ý vào việc khống chế tia cảm giác, hồn nhiên không chú ý tới thời gian trôi qua. Bất giác, dưỡng khí trong cơ thể từ từ giảm bớt.

Dưỡng khí trong cơ thể giảm bớt sẽ choáng váng.

Trần Mộ cũng không có chú ý chi tiết này, hần chỉ tưởng rằng đây là biểu hiện cảm giác mình bị tiêu hao quá nhanh mà gây ra.

Nhìn qua thủy tinh, có thể thấy rõ ràng mặt Trần Mộ lộ ra vẻ thống khổ.

Weah đứng trên thành bể nước, chuẩn bị tùy lúc vớt Trần Mộ lên.

Cảnh tượng chung quanh càng mơ hồ, cảm giác của hần ở trong nước không ngừng bị xé tan, chỉ còn lại một lượng cực nhỏ, thân thể thiếu dưỡng khí khiến cảm giác tiêu hao rất nhanh. Ý thức của Trần Mộ trở nên mơ hồ, thanh âm, quang cảnh, tất cả đều rời xa hần.

Đầu óc trống rỗng.

Weah đứng bên thành bể nước chăm chú nhìn Trần Mộ đang ở trong nước. Trần Mộ đã đạt tới cực hạn, sắc mặt tái nhợt không một giọt máu. Nước bắt đầu chui vào miệng hần, một đám bọt nước nổi lên.

Đúng lúc này, ánh mắt Weah chợt co lại, hần quay đầu, ánh mắt hướng về cửa sổ. Một cỗ sát khí cường đại từ vị trí Weah túa ra. Độ ẩm trong phòng huấn luyện như chợt giảm xuống vài độ, ngay cả bóng đèn trắng tựa hồ cũng mang chút hàn ý.

Trong nước, Trần Mộ đang mơ mơ màng màng đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lạnh bao phủ lấy hần, bị luồng khí lạnh kích thích, hần thoáng tỉnh táo lại! Trần Mộ vừa mới khôi phục một chút thần trí lập tức bị cỗ sát khí kinh người chấn nhiếp, hần chưa bao giờ cảm thấy một cỗ sát khí cường đại đến thế! Hần cảm giác chính mình như một con kiến trong gió tuyết mùa đông, không có đường sống để phản kháng. Máu đọng lại, thân thể cứng ngắc, không thể ngăn cản nỗi sợ hãi xông ra từ nơi sâu thẳm.

Thời khắc này, tiềm thức của hần quay trở lại với thân thể, một tai cảm giác chống cự lại cỗ sát khí khủng bố. Mà cũng lúc này, hần quên đi thời gian, quên đi sự công kích trong nước không ngớt. Sự sợ hãi phô thiên cái địa như cỏ mọc mùa xuân, vô cùng ương ngạnh. Bị tử vong uy hiếp kích thích, ý thức của Trần Mộ tỉnh táo cùng rõ ràng, đột nhiên trong lúc đó, cảm giác đối với cơ thể rõ như lòng bàn tay. Mà cảm giác khó có thể không chế dưởng như thoáng vô cùng ôn thuận. Vô luận Trần Mộ thao túng khống chế thế nào, loại cảm giác này, hần chưa từng thể nghiệm qua.

Song, luồng sát khí này thật sự quá mức cường đại, Trần Mộ chống cự loại sát khí này, tựa như một con kiến trong băng thiên tuyết địa biến thành bọ ngựa, nhưng bản chất hai cái không có gì biến hóa.

Trần Mộ ở trong nước bị lạnh tới răng run cầm cập, thân thể hơi phát run. Hần toàn lực kháng cự luồng sát khí cũng không có chú ý, cảm giác trong cơ thể hần tăng trưởng với tốc độ kinh người.

Ngoài cửa sổ, một bóng đen như đại điêu kinh sợ, bay nhanh biến mất ở phương xa.

Weah cũng không đuổi theo, mà cúi người chuẩn bị vớt Trần Mộ đã thoát lực lên. Hần vừa mới khom lưng, ánh mắt đã thấy Trần Mộ, đôi mắt bắn ra quang mang, hần đình chỉ động tác, đứng lên.

Tiểu Man không chút khách khí mở tủ rượu của nam trung niên tóc ngắn, lấy ra một bình rượu đỏ, tay phải mở bình, nhắm nhấp. Huýt sáo, nâng thính ý uống nửa bình rượu, lơ đãng hạ bình xuống, mặt bóng loáng như gương.

- Người không thể dùng phương pháp bình thường chút sao?

Trung niên tóc ngắn hiển nhiên rất không hài lòng với cách làm của Tiểu Man, đau lòng nhìn bình rượu đỏ, đây là loại rượu ngon mà hẳn phải trả giá rất cao mới mua được.

Tiểu Man lơ đãng nói:

- Thế này tiện hơn.

Nàng vừa mới chuẩn bị rót rượu, đột nhiên ngẩng đầu.

Nét mặt như thoáng động lại, đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, ánh mắt nhìn về một căn nhà cách xa đó.

- Sát khí thật khủng bố!

Những lời này mang theo bảy phần than thở, hai phần kinh ngạc, một phần kính sợ.

- Làm sao vậy?

Trung niên tóc ngắn không chút phát hiện, rất là kỳ quái nhìn Tiểu Man. Bất quá vẻ mặt của hắn trở nên ngưng trọng. Với thực lực của Tiểu Man, hẳn hoàn toàn tin tưởng. Trong tổ chức, tạp tu lợi hại hơn Tiểu Man có thể đếm trên đầu ngón tay. Tiểu Man nhất định phát hiện ra cái gì, cảm giác của tạp tu đều vô cùng mãnh mẽ.

- Nơi đó có một cao thủ rất kinh khủng, mới rồi phóng ra sát khí phi thường cường đại, khác khác, thật không nghĩ, thành phố La Dữ lại có cao thủ như vậy.

Tiểu Man nhìn qua cửa thủy tinh, ánh mắt hướng về các tòa cao ốc lớn, do dự nói:

- Mấu chốt là luồng sát khí này! Trên đời tự nhiên có loại sát khí lạnh thấu xương, nói vậy vị cao thủ kia cũng lạnh khốc vô tình.

- Thành phố La có cao thủ như vậy sao? Ta sao không nghe nói qua?

Trung niên tóc ngắn lộ vẻ kỳ quái. Hẳn rất hiểu tính tình Tiểu Man, nàng mắt cao hơn đỉnh, lần này tự nhiên dùng từ kinh khủng để miêu tả một người, điều này làm cho hắn có chút khiếp sợ, lòng hiếu kỳ tự nhiên mạnh thêm.

Đang lúc này, Tiểu Man đột nhiên tập trung, ánh mắt rơi vào bầu trời đêm đen kịt.

- Có ý tứ!

Khóe miệng nàng nổi lên một nụ cười:

- Xem ra chỉ sợ là tiểu trùng tử chọc giận sư tử. Hắc hắc, ta đi gặp hắn.

Cũng không biết nàng lấy ra mặt nạ từ đâu đeo lên, đẩy ra cửa sổ, không nói gì bay đi.

Trung niên tóc ngắn không kịp nói gì thì Tiểu Man đã biến mất không thấy bóng dáng, hắn tiếc hận lắc đầu, sau đó thích ý cầm bình rượu đỏ tự rót cho mình:

- Thật sự là lãng phí.

Một phương thì hoảng sợ bỏ chạy, một phương có chuẩn bị mà tới, tự nhiên khác biệt khá xa.

Hắc y nhân mặc bộ đồ đen, mặt mang mặt nạ, cũng đen kịt, không có chút hoa văn cùng đặc biệt, nhìn hắn như u linh trong bóng tối.

Tiểu Man đeo mặt nạ đen đỏ xen kẽ, lộ ra cảm giác quỷ dị. Nhìn bóng đen phía trước nàng ngày càng kinh ngạc, vị hắc y tạp tu trước mặt, thân thủ vượt quá ý liệu của nàng. Một loạt động tác độ khó cao, suýt nữa vút nàng lại phía sau. Lúc đầu nàng nghĩ một con “tiểu trùng” có ý khinh thị, hiện tại đã vô cùng chú tâm. Thân thủ của đối phương dù không bằng nàng, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa nàng cho rằng mình hành động bí mật, đối phương hẳn không chú ý tới mới đúng. Song từ việc đối phương dùng một loạt động tác khó cao, ý đồ rất rõ ràng, đối phương đã phát hiện ra mình.

Tính cảnh giác của đối phương rất cao, thực lực rất mạnh, không phải nhân vật bình thường. Nghĩ tới người phóng thích luồng sát khí vừa rồi, nàng không khỏi lạnh gáy, thực lực vị hắc y tạp tu này, trước mặt luồng sát khí cũng không khỏi hoảng sợ bỏ chạy, mình có thể kiên trì bao lâu chứ?

Nàng trong lòng càng nghĩ càng kinh sợ, từ khi nào thành phố La xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?

193. Chương 193: Kịch Chiến

Nàng cảm thấy bức mình, động tác của đối phương quá đột ngột, do nàng mạnh mẽ biến hướng đã khiến thân thể trong nháy mắt chịu áp lực rất lớn, mà động tác đó cũng lập tức khiến cho ý đồ của nàng bại lộ.

Nam tử áo đen lập tức phản ứng, không hề do dự, giơ tay tung ra năm đạo ba nhận. Năm đạo ba nhận vẽ thành năm đạo ánh sáng màu bạc, trong mắt Tiểu Man, ánh sáng màu bạc lóa mắt, càng khiến nàng kinh hãi là năm đạo ba nhận này đan xen vào nhau, cơ hồ phong kín toàn bộ góc độ né tránh của nàng.

Tốc độ ba nhận rất nhanh, tiếng rít xé rách không khí còn chưa truyền đến tai đã tới trước mặt Tiểu Man.

Phản ứng của Tiểu Man không thể không hài lòng, lòng năng lượng màu da cam vừa đứng lúc ngăn trở năm đạo ba nhận.

“Phốc!” Một tiếng, bên ngoài năng lượng lòng hình quả trứng tạo thành từng đợt sóng gợn nhộn nhạo, trong thời gian ngắn, tâm thần của Tiểu Man trở nên mơ hồ.

Thứ nàng đang sử dụng chính là Quất Tử, có được từ một vị chế tạp sư chuyên chế tạo lòng năng lượng. Quất Tử là vật thí nghiệm ngoài ý muốn của hắn bởi năng lượng màu da cam vào buổi tối thật quá dễ thấy, làm cho tầm tạp phiến này chẳng ai muốn. Tiểu Man trong một lần vô ý thấy Quất Tử liền bị màu da cam vừa dày vừa nhu hòa đó hấp dẫn, lập tức xin vị chế tạp sư đó. Mà sau khi kiểm tra lại, tấm Quất Tử này biểu hiện ra tính năng cực kỳ ưu tú, lập tức khiến cho mọi người chú ý. Song vị chế tạp sư đó rút cuộc lại không chế tiếp tấm Quất Tử thứ hai nữa. Loại lòng năng lượng màu da cam này từ đó cũng là dấu hiệu của Tiểu Man trong tổ chức.

“Đáng chết!” Tiểu Man sắc mặt khê biến, nàng không nghĩ tới đối phương vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy. Trong lòng âm thầm tĩnh lại, xem ra thời gian vừa qua quá mức an nhàn khiến tính cảnh giác của mình giảm xuống nhiều quá. Nàng xóc lại tinh thần, song trước đó đã mất tiên cơ nên bất tri bất giác nàng đã lâm vào bị động.

Mà nam nhân áo đen lại một lần nữa cho nàng một cái “kinh hỉ” thật lớn.

Không hề dừng lại, trong tích tắc khi nàng khởi động lòng năng lượng, nam tử áo đen căn bản không có một chút ý tứ buông tha cho nàng, vô số đạo ngân nguyệt ba nhận màu bạc từ tay phải của hắn bắn xuống.

Ngân nguyệt ba nhận như những hạt mưa ùn ùn lao xuống, đánh vào lòng năng lượng.

Công kích này tới quá nhanh, đối phương không cho nàng bất cứ cơ hội tạm nghỉ nào, nàng chỉ có thể cắn răng cố gắng kiên trì, không có cách nào phản kích.

Trong lòng nàng đã tràn ngập phần nộ. Lần trước lâm vào cảnh chật vật như vậy là bao giờ? Năm năm trước? Nàng đã không nhớ kỹ. Có thể khẳng định là đã lâu lắm rồi nàng không chật vật như vậy, song tiên cơ đã mất, nàng không thể không tạm thời phòng thủ.

Nhưng đối phương sẽ cho nàng cơ hội phản kích sao? Ngân nguyệt ba nhận dày đặc như mưa, dường như vô cùng vô tận, khiến người ta tuyệt vọng.

Năng lượng trong độ nghi nhanh chóng tiêu hao. Còn tiếp tục như vậy, hôm nay nằm xuống nhất định là mình. Tiểu Man cũng không bối rối mà mất đi đầu chí, là một tạp tu có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, càng gian nan càng phải trầm tĩnh.

Trên khuôn mặt Tiểu Man, vẻ nóng nảy và kinh thường đã biến mất, thay vào đó là trầm tĩnh, còn có chút lạnh lùng nữa. Bộ lễ phục dạ hội lộ ra đôi chân dài trắng nõn, dưới ánh sáng màu da cam, lúc này lại lộ ra một vẻ dịu hoặc khác thường.

Đúng lúc này! Không hề chần chờ, nàng đột nhiên bay vọt lên cao! Cái lồng năng lượng màu da cam hơi tối lại, do phải phân tâm khống chế khí lưu tạp, năng lực phòng hộ của Quất Tử không khỏi bị ảnh hưởng, vài đạo ngân nguyệt ba nhận đánh vào khiến nó lập tức lay động kịch liệt.

Tiểu Man vẫn yên tĩnh như nước, ánh mắt kiên định không một tia dao động, thân thể nàng dùng tốc độ rất cao bay ngang sang.

Hai người một trước một sau bay với tốc độ cao giữa các đại lâu. Tốc độ bay như vậy kỳ thật là vô cùng nguy hiểm, chỉ có tạp tu với năng lực phi hành xuất sắc mới dám làm thế, mà tốc độ như Tiểu Man và nam tử áo đen lại càng hiếm thấy.

Cảnh tượng chiến đấu trên không trung đã khiến không ít tạp tu chú ý tới, năng lực ba động của nam tử áo đen không hề lưu lại đường sống, đối với tạp tu miễn cưỡng, tuyệt đối là ẩn tượng mạnh, muốn không chú ý tới cũng rất khó, nhưng không ai dám lại gần. Trái lại, chỉ riêng màn ngân nguyệt ba nhận dày đặc như vậy đã đủ để dọa bọn họ chết khiếp. Cả những kẻ không sợ chết cũng chỉ dám đứng xa quan sát trận chiến kịch liệt này. Chiến đấu của cao thủ bình thường rất hiếm thấy, có thể tận mắt chứng kiến, đối với việc gia tăng năng lực bản thân có trợ giúp rất lớn.

Các tạp tu bay trên bầu trời nhìn chằm chằm vào khu vực chiến đấu của hai bên, chỉ sợ mất đi một chi tiết nào đó. Trong số tạp tu có một thanh niên khí chất nho nhã, hơi kinh ngạc nhìn hai người, trong mắt liên tục hiện lên dị sắc.

Đột nhiên hắn nghe thấy bên cạnh có tiếng người nói hồng hộc vào tạp phiến:

- Các người mau tới đây, ta ở phía tây bắc, ở đây rất thú vị! Cái này nếu có thể phát sóng trực tiếp, trời ạ, nhất định thu nhập sẽ tăng rất lớn! Gì? Người nói không bằng trận đấu của Song Tử Tinh và nữ nhân băng lãnh? Mẹ kiếp, người nói nhằm làm gì? Người cho rằng lục đại có cháy thành than, nơi này người cũng có thể thấy ư? Đừng có chần chờ nữa, người không muốn có tiền thưởng tháng này thì lão tử muốn, mau đem đồ nghề tới đây, càng nhanh càng tốt!

Một tên mập, đầu bóng lưỡng đầy mồ hôi không ngừng phun nước bọt vào tấm tạp truyền thông tin hình ảnh. Người trẻ tuổi ở bên cạnh không khỏi mỉm cười.

Đột nhiên chung quanh vang lên tiếng hít vào lạnh lẽo, nam tử trẻ tuổi ngẩn ra, vội vàng chuyển ánh mắt trở lại trong trận chiến.

Chỉ thấy quả cầu ánh sáng màu da cam đột nhiên bay lên cao, tiến vào trong hai tòa nhà đại lâu. Động tác này khiến cho nam tử trẻ tuổi đôi mắt sáng ngời.

- Trời ạ! Người này điên rồi sao? Hắn muốn tự sát?

Tên mập đầu bóng lưỡng lẩm bẩm.

Tên mập nói vậy cũng không sai, với tốc độ cao như vậy đột nhiên tiến vào hai tòa đại lâu, cái đó với tự sát không khác gì nhau. Hai tòa đại lâu song song với hướng phi hành, khoảng cách giữa cả hai không vượt quá một trăm thước. Phải biết rằng trong khoảng cách trăm thước, dưới tốc độ cao như vậy căn bản khó có thể dừng lại. Kết quả duy nhất là cả người đập vào tòa đại lâu phía trước. Tốc độ cao như vậy đập vào tòa đại lâu, dù cho có lồng năng lượng bảo vệ cũng không thể bình an vô sự.

Ngân nguyệt ba nhận mất đi mục tiêu giống như cơn mưa đánh vào tòa đại lâu, đúng vị trí Tiểu Man vừa biến mất.

- Ba ba ba!!!

Chuỗi âm thanh như tiếng mưa rào, trên lớp thủy tinh của đại lâu lưu lại một đạo thiết ngân bóng loáng. Thủy tinh ở đại lâu này đều đã được tăng cường độ cứng, tính năng phòng ngự của nó rất xuất sắc, có thể chống đỡ tuyệt đại đa số năng lượng công kích, nhưng ba nhận màu bạc chói mắt đó lại dễ dàng lưu lại dấu vết, có thể thấy được uy lực của nó lớn tới mức nào.

Các tạp tu không khỏi lộ vẻ oán giận, bọn họ không nghĩ tới nam tử áo đen kia lại dám không hề cổ kỵ, đại khai sát giới ở khu vực nội thành như vậy. Nếu không kiêng kỵ thực lực quá mức mạnh mẽ của hắn, bọn họ đã sớm lao lên.

Bởi lập trường biến đổi, bọn họ lại càng quan tâm tới quả cầu ánh sáng màu da cam, trong lòng họ nam tử áo đen đã trở thành nhân vật phản diện, tất nhiên tiềm thức coi kẻ trong quả cầu ánh sáng màu da cam là người tốt.

Động tác của Tiểu Man hoàn toàn ngoài dự liệu của nam tử áo đen, hắn đột nhiên để vượt mắt thân ảnh đối phương. Bất quá hắn không bối rối ngừng lại mà tiếp tục dùng tốc độ cao bay về phía trước. Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng lớn, vô luận đối phương ứng biến ra sao mình đều ở thế bất bại. Hắn không phải kẻ dưng không ngừng, hướng chỉ nữ nhân này đột nhiên hiện ra đánh giết làm hắn có chút kiêng kỵ. Thân phận của hắn vốn không thể bộc lộ, nơi này lại có nhiều người như vậy làm hắn cảnh giác, nhất thời trong lòng không khỏi có ý thoái lui.

Đám người xem đột nhiên sợ hãi than.

- Đẹp quá!

- Vậy cũng có thể sao?

- Thần của ta ơi, ta thấy quỷ sao?

....

Tới ngay cả nam tử trẻ tuổi trong đám người cũng không khỏi kinh sợ.

Tiểu Man vốn đang bay ngang về phía hai tòa đại lâu, lúc này lại như một viên đạn pháo bắn ra nhằm vào tòa đại lâu phía trước với tốc độ kinh người. Khoảng cách rất nhiều người không nhìn được nhắm mắt lại. Cách đại lâu khoảng bảy mươi thước, khi mọi người cho rằng vô luận tạp tu bên trong quả cầu ánh sáng lợi hại tới đâu cũng chết chắc thì Tiểu Man làm một động tác khiến người xem ngây ngốc một lúc lâu.

Nàng xoay ngược lại theo hình chữ U.

Cái gọi là U hình lao xuống bắn ngược, chính là tạp tu từ trên cao đột nhiên lao thẳng đứng xuống phía dưới, tới gần mặt đất, đột nhiên lao lên với tốc độ cao. Bởi vì quỹ tích phi hành của nó hình chữ U, vì thế được xưng là u hình lao xuống rồi bắn ngược. Đây là một động tác chiến thuật khó khăn cực cao, đối với tố chất thân thể tạp tu cùng phi hành xoay ngang có yêu cầu rất lớn. Cái động tác chiến thuật này dành cho địa phương khó khăn nhất, đó là lao xuống cùng bay lên trong một đoạn khoảng cách, khoảng cách càng ngắn, khó khăn càng lớn. Tiêu chuẩn khoảng cách khó khăn là 200m.

Cái mà Tiểu Man làm chính là một nửa của kỹ thuật bổ nhào hình chữ U, cũng chính là nửa phía sau phóng thẳng ngược lên trên. Chỉ thấy nàng ta đột nhiên tăng tốc bắn thẳng lên trên, lượn thành một đường cong khoa trương đẹp mắt, xẹt qua khoảng cách 70m rồi sau đó mới áp sát tường kính của tòa cao ốc để bắn thẳng lên trên. Lúc này thì cự ly giữa nàng ta với bức tường của tòa cao ốc cách nhau chưa tới 20 centimet. Có thể nói là đã nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn.

Từ điểm này có thể thấy được thực lực của nàng mạnh tới mức nào! Trong khoảng cách 70m hoàn thành nửa hình chữ U bắn ngược lên, số liệu này đủ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Ngay lúc hai người kịch chiến, Tiểu Man vừa hoàn thành động tác chiến thuật hoàn mỹ này, Trần Mộ đang ở dưới nước chậm rãi mở hai mắt.

194. Chương 194: Phiên Nào

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Trần Mộ không nhìn được mở miệng hỏi.

- Có người mai phục ngoài cửa sổ, ta đã dọa hắn bỏ chạy.

Weah xoay người đi vào trong tĩnh thất, bỏ lại một câu:

- Không có việc gì đừng tới quấy rầy ta.

Trần Mộ thầm cười khổ, lúc này mới hiểu luồng sát khí làm hắn như rơi xuống hầm băng từ đâu tới. Thực lực Weah lại một lần nữa khiến Trần Mộ cảm thấy khiếp sợ. Chỉ có sát khí mà đã nồng nặc lạnh liệt như vậy, khó tưởng tượng nếu Weah toàn lực ra tay sẽ kinh khủng tới mức nào. Thực lực Weah khiến Trần Mộ vô cùng khiếp sợ, xóa tan hưng phấn đột phá của hắn, lần này cũng khiến hắn thanh tỉnh, nhận thức được mình bất quá vẫn chỉ là chú chim non.

Trần Mộ không biết người khác thế nào, hắn thì luôn có cảm giác mãnh liệt rằng mỗi khi thực lực của mình đề cao lại cảm thấy bản thân càng thêm nhỏ yếu. Thật là kỳ quái.

Đột phá lần này vượt xa dự liệu của hắn, ban đầu hắn chỉ muốn tìm một phương pháp đề cao cảm giác của mình nhanh hơn. Nhưng chịu ảnh hưởng sát khí của Weah, hắn lại gặp họa được phúc, cảm giác tăng cao. Hiện giờ cảm giác trong cơ thể hắn tăng lên hơn hai thành. Hơn hai thành tại sơ kỳ không tính là gì, nhưng đối với Trần Mộ thời điểm này mà nói, không thể nghi ngờ là có tính chất biến hóa.

Quan trọng hơn, Trần Mộ tìm thấy một phương pháp chính xác và hữu hiệu. Hắn cũng không để ý tới cực hạn huấn luyện rốt cuộc có giống kết quả mình thăm dò không, hắn chỉ muốn biết cách làm của mình có hữu dụng hay không, hiệu quả ra sao. Hơn nữa bởi trong nước bị tử vong áp bách, hắn đã phát ra khao khát sống mãnh liệt khiến cho thân thể xảy ra một ít biến hóa vi diệu, mà rõ ràng nhất là hắn có thể ở trong nước lâu hơn.

Hắn kiểm tra lại một chút, có thể ở trong nước khoảng 25 phút, so với mười phút trước đó hơn được 15 phút.

Về phần nguyên nhân cụ thể hắn cũng không hiểu, cũng may nói thế nào đây cũng là chuyện tốt mà không phải chuyện xấu. Nghĩ không ra nên Trần Mộ cũng chỉ tạm thời buông tha cho chuyện này, hắn bây giờ còn có chuyện khác phải làm.

Cảm giác tăng lên hai thành như một người cân nặng 50 kg đột nhiên nhiều hơn 10 kg thịt, cảm giác này quả thực tuyệt vời tới mức khó tưởng tượng.

Trần Mộ giờ lại gặp phải phiền não, cảm giác đột nhiên tăng lên khiến cho lục thức của hắn trở nên mất cảm trước nay chưa từng có.

Vốn tập âm được xem là rất nhỏ nhưng giờ lại như có hơn mười con muỗi vo ve bên tai, mà ngay cả lỗ chân lông cũng đột nhiên mất cảm hơn nhiều, khí lưu rất nhỏ trong không khí hắn cũng có thể nắm bắt vô cùng chuẩn xác. Song vấn đề là cho dù hắn không muốn biết cũng sẽ có một loạt tin tức hiện lên trong đầu mình.

Thính lực của hắn gia tăng rất lớn, hắn thậm chí có thể nghe được tiếng Bắc Cường Đông đang khiển trách các thợ khác, hơn nữa âm thanh vô cùng rõ ràng. Đối với hắn mà nói cái này cũng là bất hạnh.

Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, Trần Mộ chẳng cảm thấy bất cứ sung sướng nào do cảm giác tăng lên, trái lại hắn cảm thấy mình như đột nhiên ngã vào một đầm lầy lớn, tới cả cách phản kháng để sống cũng không có, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Bất quá Trần Mộ mặc dù không cách nào xóa đi những vấn đề đáng chết đó nhưng hắn lại tìm được cách tạm thời giải quyết - đó chính là tĩnh thất. Trong tĩnh thất không chỉ có thể ngăn cản tập âm bên ngoài, hơn nữa không khí lưu động cũng tốt hơn rất nhiều. Hắn thậm chí có chút hoài nghi Weah chẳng lẽ cũng bởi nguyên nhân này mà trốn vào tĩnh thất?

Ai, xem ra mình chỉ có cách tiến vào tĩnh thất tìm biện pháp giải quyết vấn đề này.

Tiểu Man không có tâm tình đánh giá động tác chiến thuật bản thân vừa hoàn thành ra sao bởi người mặc áo đen đã không thấy đâu! Hắn biết mất không một dấu hiệu, đột nhiên mất đi cảm giác về đối thủ khiến cho Tiểu Man cả kinh.

Muốn tránh dò xét của tập tu cấp bậc Tiểu Man không phải chuyện dễ dàng. Nàng không phải chưa từng gặp qua cao thủ ẩn nấp nhưng chưa bao giờ gặp tình huống như thế này - trong quá trình chiến đấu đột nhiên biến mất. Trong lúc chiến đấu cảm giác và năng lượng ba động vượt xa lúc thường, tập tu muốn thả gia cảm giác của mình để tập trung công kích, hình thành năng lượng thể, không bước nào không có cảm

giác, mà nếu muốn ẩn nấp thì phải thu liễm tất cả khí tức của mình, trong đó tất nhiên bao gồm cả cảm giác.

Một cái là phóng, một cái là thu, đây cũng không phải chuyện quá khó khăn, nhưng trong thời gian rất ngắn, tỉ như nửa giây hoàn thành quá trình từ phóng chuyển thành thu, độ khó quả thực lớn gấp mấy chục lần.

Trên thế giới này trong thực chiến có thể đạt tới cảnh giới như vậy không phải không có, ví như như 30 năm trước Thấu Minh Nhân - Bồng Hạo thanh danh cực thịnh, vị này là tuyệt đỉnh tạp tu xuất thân từ Trung Đạt Thư Phủ, lúc ấy trong một năm đánh bại hai mươi tạp tu thanh danh hiển hách, sau đó được đề danh vào nhóm cao thủ đứng đầu. Nghe nói trong chiến đấu hắn có thể tùy ý đột nhiên ẩn dấu khí tức của mình, sau đó lại đánh lén. Danh hiệu Thấu Minh Nhân của hắn cũng từ đó mà ra.

Nhưng cao thủ như Bồng Hạo rõ ràng là tuyệt đỉnh tạp tu, so với năng lực của mình còn cao hơn đâu chỉ vài bậc.

Chẳng lẽ mình gặp phải cao thủ như vậy? Tiểu Man lập tức gạt bỏ đáp án này, nàng hiểu rất rõ mình có bao nhiêu cân lượng, nếu là cao thủ đứng đầu như vậy tới chỉ sợ mình nhất định sẽ thất bại, căn bản không thể chiến đấu kịch liệt lâu như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, giải thích duy nhất là người mặc áo đen có kỹ năng đặc biệt ở phương diện này. Tiểu Man không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật, buổi tối hôm nay mặc dù có chút uất ức nhưng một lần nữa khiến cho nàng cảnh giác, thật ra cũng không quá tồi, mà người mặc áo đen nàng vốn cũng chỉ định dò xét thử một chút.

Trong vòng một ngày liên tục gặp phải hai cao thủ, Tiểu Man trong lòng không khỏi có phần thoái chí, đặc biệt là nghĩ tới người mặc áo đen ngang tay với mình đứng trước luồng sát khí mãnh liệt cũng chỉ có thể chặt vật bỏ chạy, trong lòng nàng không thể tiếp nhận được. Cái này có nghĩa nếu đối là mình kết quả cũng chẳng khác gì sao? Khiến cho nàng càng thêm lo lắng chính là trong thành phố La tồn tại một vị cao thủ tuyệt đỉnh như vậy, đối với nhiệm vụ lần này của nàng mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Nàng không biết vị cao thủ này có phải là vì việc đó mà tới hay không, nếu là vậy bọn họ đúng là chẳng có nửa điểm hy vọng. Mà cho dù không phải, điểm cớ kị này khiến nàng cũng không dám không kiêng nể gì như lúc bắt đầu. Nếu không cẩn thận xúc phạm tới cao thủ đó vậy hậu quả đúng là rất không xong.

Đó mới là lực uy hiếp cường đại của cao thủ chính thức. Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Man sinh ra vài phần ao ước, ngày nào đó mình cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy chứ?

Trong đám người, nam tử trẻ tuổi thủy chung chỉ mỉm cười nho nhã kia sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng. Ánh mắt hắn hướng tới tòa cao lâu ở xa, vừa rồi người mặc áo đen biến mất chính là ở đó.

Suy nghĩ trong lòng khác hẳn với biểu hiện bên ngoài, hắn kinh hãi vô cùng bởi vừa rồi hắn thấy rõ hơn Tiểu Man, cảm thụ cũng càng sâu.

Khi đạo ánh sáng màu da cam sắp lên tới đỉnh đại lâu, hắn đã mất đi cảm ứng đối với người mặc áo đen, điều này khiến cho hắn giật mình, càng làm hắn ngạc nhiên là hắn vẫn nhìn thấy rõ người mặc áo đen. Đây là chuyện rất kỳ quái, rõ ràng mình nhìn thấy hắn nhưng lại mất đi cảm ứng đối với hắn.

- Sao lại ngừng đánh? Trời ơi! Tiền thưởng của ta!

Gã mập bên cạnh vừa kinh ngạc vừa rên lên. Chuyện này cũng khiến cho khuôn mặt lạnh như băng của nam tử trẻ tuổi tăng thêm vài độ. Mà lúc này đạo ánh sáng màu da cam đã biến thành một ngôi sao băng bay về phía xa. Nam tử trẻ tuổi do dự trong chốc lát nhưng vẫn bỏ qua ý muốn đuổi theo.

Nam tử trẻ tuổi trở lại chỗ ở, phát hiện khách đã đến đủ trong phòng, chỉ thiếu hắn. Thấy sắc mặt mọi người đều ngưng trọng mười phần, hắn có phần kinh ngạc hỏi:

- Làm sao vậy?

- Hạo Diệc không cảm nhận được sao?

Vị trung niên nhân cầm đầu với ánh mắt lợi hại liếc mắt nhìn hắn một cái, thần sắc hơi bất mãn, khuôn mặt của ông ta gầy đét, phía dưới mắt trái còn có một vết sẹo nhọt nhọt khiến ông ta có vẻ không giận mà uy.

Thanh niên được gọi là Hạo Diệc cũng ngẩn ra, chợt nhếch miệng cười nói:

- Chính thức nói là khí tức của vị cao thủ kia?

- Ủ, chúng ta giờ đang thảo luận chuyện này.

Chính thức gật đầu, thấy đôi mắt Hạo Diệc trông mong nhìn hắn, hắn lắc đầu:

- Ta không phải đối thủ của hắn.

Chính thức nói những lời này rất thản nhiên, không hề có chút xấu hổ.

Song những người khác nghe thấy đều kinh ngạc, thân thủ Chính thức rất cao, là người xuất sắc nhất ở đây.

- Cũng không biết là ai ăn no không có việc gì làm tới cướp miếng ăn của chúng ta.

Hạo Diệc lầm bầm.

- Mục đích của đối phương tạm thời không biết, bất quá xem ra kế hoạch của chúng ta phải thay đổi, thời gian này mọi người phải cẩn thận. Nhâm Văn Châu kiên trì không lâu nữa đâu, ta đoán hắn sẽ nhanh chóng thỏa hiệp. Thái độ của hắn đã bắt đầu mềm dần rồi, cái chúng ta muốn chính là an toàn vững vàng tiếp thu cả tập đoàn Trung Châu. Nếu thật sự không được thì đành phải mạnh mẽ cướp lấy. Với thực lực của chúng ta ở đây, ta tin rằng Nhâm Văn Châu cuối cùng nhất định sẽ chọn chúng ta.

Hạo Diệc không nhịn được xen vào:

- Vậy phải làm sao bây giờ, có cần cầu viện cấp trên không?

Chính thức không để ý tới Hạo Diệc, nói với mọi người:

- Một cao thủ không thay đổi được cục diện, chúng ta giờ đã chiếm ưu thế tuyệt đối, hiện tại không phải lúc tranh đoạt mà là không để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mọi người cũng biết gần đây các thế lực khác có phần nóng lên, cấp trên cũng phải đề phòng nên tạm thời không có cách nào điều người tới đây.

Ngữ khí của hắn ngưng lại, đề cao âm lượng:

- Song ta tin tưởng cho dù không có trợ giúp, chúng ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ này!

Lời của Chính thức tràn ngập hào khí, tiếng nói mạnh mẽ, tinh thần mọi người lập tức phấn chấn.

Hạo Diệc còn muốn nói, thấy Chính thức trừng mắt nhìn hắn vội vàng đem những lời đã tới miệng nuốt trở lại.

Trong lòng hắn vẫn có dự cảm không ổn.

195. Chương 195: Chỉ Điểm Của Weah

Một lần nữa trở lại quỹ đạo, Trần Mộ cảm thấy cao hứng từ đáy lòng. Hành hạ mấy ngày trước làm hắn thiếu chút nữa phát điên, hơn nữa nếu không thoát khỏi ảnh hưởng xấu này, mình muốn làm gì cũng không được.

Bắc Cường Đông nộp báo cáo, nghiệp vụ bọn họ nhận được bắt đầu tăng trưởng với tốc độ cao nhưng hiện nay doanh thu vẫn còn rất ít. Bất quá Trần Mộ đã tương đối hài lòng, ít nhất tiền lương trả cho đám thợ cũng đủ. Trong thời gian ngắn có thành tích như vậy, hắn còn có gì không hài lòng chứ?

Trong số các nghiệp vụ đó, có vài hạng là Clio cung cấp, tâm tư của Clio, Trần Mộ cũng mơ hồ đoán được, bất quá hắn không muốn cuốn vào việc này nên lấy lý do huấn luyện, dứt khoát đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu Bắc Cường Đông.

Mà sau khi bị dọa chạy, không còn ai dám tới gây sự nữa, Clover đối với chuyện này cũng giữ im lặng.

Sau đó Trần Mộ lại làm vài bản mẫu, khi giao cho Bắc Cường Đông, người này vẻ mặt như bất được chí bảo, hẳn không nghĩ tới Bắc Cường Đông phát triển một cái triển lãm ở cửa vào công ty, trong đó đều là bày các tác phẩm của Trần Mộ.

Tác phẩm của Trần Mộ, chất lượng đương nhiên khỏi cần nói, chế tạo (Không hện mà gắp) và (Sư sĩ truyền thuyết) đem đến cho hẳn rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa kinh nghiệm chế tạo tập tăng cao, chuẩn mực của hẳn cũng ngày phát triển. Tại phương diện nhất tinh, nhị tinh huyền tạp hiện giờ hẳn có thể nói đã ngang với cấp đại sư.

Không nghĩ tới sáng kiến của Bắc Cường Đông lại mang tới hiệu quả vô cùng xuất sắc, rất nhiều mỗi hàng vốn chỉ định tới tư vấn, bị những huyền tạp chân thật đó chinh phục ngay tại chỗ. Trong thời gian ngắn đơn đặt hàng Bắc Cường Đông nhận được tăng với tốc độ chóng mặt. Tên thích vượt mong ngựa này mỗi ngày đều cười ha hả mà đám thợ trong tập đoàn ai cũng tinh thần sung mãn, tràn ngập nhiệt tình.

Bọn họ hiểu rõ, nghiệp vụ của công ty nhiều hơn thì tình hình kinh tế mới có chuyển biến tốt, cuộc sống của bọn họ mới trở nên khá hơn. Hiện giờ từ trên xuống dưới đều rất vâng lời Trần Mộ. Bất tri bất giác bọn họ đã coi ông chủ mới tuy tuổi còn trẻ mà đầy bản lĩnh và bạo lực này là thần tượng.

Mỗi kiện tác phẩm được bày ở triển lãm của Trần Mộ đều là đối tượng để đám thợ bắt chước, nhưng cho dù là nhất tinh huyền tạp, Trần Mộ cũng không tự chủ được sử dụng một số kỹ xảo cao cấp, thậm chí một số tri thức từ nguyên thủy. Máy thứ này đối với hẳn mà nói chẳng qua là một ít tri thức cơ bản nhất, đơn giản nhất nhưng đối với đám thợ ở Thiên Dực đã khá khó khăn.

Cũng may bọn họ có biện pháp giải quyết, mỗi khi có tác phẩm mới của Trần Mộ, tám huyền tạp được đánh dấu chữ “C” này lập tức trở thành đề tài nghiên cứu của đám thợ, 25 người tạo thành một tổ nghiên cứu, bọn họ cùng toàn lực tiến hành khắc phục khó khăn.

Mỗi kiện tác phẩm của ông chủ đều khiến cho bọn họ kinh hãi than thán, trong mắt bọn họ nội dung này quá thâm ảo. Mỗi khi “phá giải” được bọn họ như thắng một trận chiến, tất cả đều nhảy nhót hoan hô, bất tri bất giác đám hạ cấp chế tập sự này đều tiến bộ với tốc độ kinh người, bất quá chỉ vì tất cả đồng thời tiến bộ nên hầu hết không ai phát hiện.

Song luôn có người thanh tỉnh phát hiện điểm này, Bắc Cường Đông là một trong số đó.

Trong lòng hẳn luôn tràn ngập xúc động. Nếu không có ông chủ chỉ bảo bọn họ sẽ cả đời sống cuộc sống không ý tưởng chờ chết như trước đây, nào được như bây giờ tràn ngập ý chí chiến đấu, tràn ngập khao khát học tập. Hẳn dám khẳng định giờ tùy ý chọn một người thợ bình thường nhất trong công ty chuyển tới công ty huyền tạp khác nhất định có thể có được chức vị không tồi, nhưng hẳn càng khẳng định chỉ cần ông chủ một ngày không rời khỏi tập đoàn nơi này cũng sẽ không có một người chủ động rời khỏi công ty có thể mang tới cho họ tình cảm, ý chí mãnh liệt, có thể học được tri thức tiên tiến này.

Hẳn nhiều lúc thắc mắc ông chủ tuổi còn trẻ như vậy sao lại học được nhiều kỹ xảo cao cấp như thế, kỳ lạ nhất là mỗi lần đứng trước mặt ông chủ hẳn luôn có cảm giác sau lưng lạnh lạnh. Ánh mắt ông chủ bình thần như thực chất, loại cảm giác này càng ngày Bắc Cường Đông càng cảm thấy rõ, số lần hẳn thấy ông chủ cũng ngày càng ít, mỗi lần ông chủ cũng rất ít nói.

Hẳn làm việc vô cùng tận chức, chỉ cần ông chủ phân phó bất kể mất bao nhiêu khí lực hẳn đều đem nó hoàn thành, không dám chiết khấu một chút.

Trần Mộ lấy ra tám thần bí tập, cầu vôn mặt trên như những ngôi áo, thâm thúy mê ly, tựa như nó tràn ngập khí tức bí ẩn. Hẳn đã lâu không tiến vào thần bí tập. Nhìn tám tập phiên luôn theo bên mình này, hẳn cảm thấy một tia thân thiết.

Cảnh tượng tiến vào giống như lần trước, hẳn vừa vào, điểm kiểm tra chỉ số linh hồn đã hiện ra.

Lúc này hẳn có được điểm số cao chưa từng thấy - 65.

Có thể có được thành tích này hoàn toàn là do cảm giác của hẳn được đề cao hai thành, điều này khiến cho cảm giác linh hồn của hẳn tăng lên vài bậc mà trước đó hẳn nhiều nhất chỉ có thể đạt tới 45 điểm.

Điểm số này lập tức khiến cho Trần Mộ trở nên hưng phấn, hẳn nhớ rất rõ có thể đạt được phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tập. Đây là tập phiên chiến đấu thứ hai mà thần bí tập ghi lại, mà cái trước đó chính là Thoát Vĩ Toa tập.

Mặc dù không biết Chiết Hình Yến Ba tập rốt cuộc là dạng tập phiên gì nhưng điều này cũng không ngăn được Trần Mộ đối với nó tràn ngập mong chờ. Thoát Vĩ Toa tập lúc đầu hẳn chỉ thấy bình thường, mà tới khi hẳn chính thức chế tạo được tam tinh tập, hơn nữa còn biết không ít hẳn mới hiểu được Thoát Vĩ Toa tập rốt cuộc là tiên tiến tới cỡ nào, hẳn căn cứ theo nguyên lý của Thoát Vĩ Toa tập mà chế tạo Vũ Toa tập. Tất cả mạnh tới rung động vượt xa tưởng tượng của hẳn, hẳn thiếu chút nữa vì loại tập phiên này mà bị vây hãm ở trụ sở Trữ gia.

Uy lực của Vũ Toa không thể bằng Thoát Vĩ Toa. Chiết Hình Yến Ba tập có thể đem tới cho hẳn ngạc nhiên và sợ hãi tới mức nào đây?

Kỳ thật khiến cho Trần Mộ thòm thèm vẫn là các mức thưởng cao nhất: tri thức trung cấp trừ tập lý luận nhưng nó yêu cầu 70 điểm, Trần Mộ còn kém một chút nhưng cũng đừng coi thường 5 điểm này, hai cái đã cách nhau một trời một vực, Trần Mộ biết hẳn đạt tới mức hơn 60 hoàn toàn là bởi cảm giác của hẳn điên cuồng tăng lên. Nói trắng ra là bởi cảm giác của hẳn tăng lên, về phần kỹ xảo hẳn chẳng có thay đổi gì.

Còn thiếu 5 điểm nữa phải do hẳn tự đề cao, mà tới tình trạng này mỗi điểm đều rất khó tăng lên. Vì vậy 5 điểm nhìn không nhiều nhưng thực tế nó như một cái hào sâu, muốn vượt qua cũng không dễ.

Chiết Hình Yến Ba tập là một loại tập phiên khá kì lạ, nó có thể phóng ra năng lượng hình cong, hoặc nói đơn giản là hình cánh chim én, so với năng lượng thể mà huyền tập khác phát ra, nó chỉ có thể coi là thô sơ. Nó chỉ có một hình dáng chung chung, năng lượng thể của nó giống như một hình trụ không theo tiêu chuẩn, ngoài ra nó còn có hai cánh năng lượng hình cung phát ra từ giữa. Hình thành một năng lượng thể tương tự hình "chim én".

Chiết Hình Yến Ba tập lại một lần nữa ngoài dự liệu của Trần Mộ, trong nhận thức của hẳn, cao cấp huyền tập thường có ngoại hình rất quy tắc. Nếu ước lượng ra, hình thái càng giống thật càng lợi hại. Nhưng hình thái năng lượng của Chiết Hình Yến Ba tập thể lại "Thô ráp" như thế khiến Trần Mộ suy nghĩ nửa hoài nghi nó có phải là tam tinh huyền tập không. Từ câu văn hẳn căn bản không cách nào phán đoán Chiết Hình Yến Ba tập rốt cuộc có bao nhiêu uy lực.

Chiết Hình Yến Ba tập chế tạo khó khăn hơn Thoát Vĩ Toa tập rất nhiều, không chỉ ở mặt yêu cầu cảm giác mà cả tài liệu cũng trân quý hơn. Trần Mộ hiện giờ cũng chẳng dư giả, cái này đối với hẳn mà nói cũng là một chuyện đau đầu.

Thiên Dực mặc dù đã bắt đầu sinh lợi, nhưng chút tiền này mua mấy thử linh tinh còn không đủ. Trần Mộ than thầm, sao tập phiên do thần bí tập ghi lại không cái nào không dùng tài liệu hiếm thấy?

Hẳn rất nghi ngờ người chế tạo tập phiên thần bí nhất định có rất nhiều tài liệu trân quý, số tài liệu này nhiều tới mức hẳn không ngừng hoang phí, chuyên chế tạo một số tập phiên cổ quái. Ừm, có lẽ Chiết Hình Yến Ba tập cũng là một loại như vậy, chỉ là vị đại sư này nhất định không tưởng tượng được người nhất được tẩm tập phiên này lại là một kẻ nghèo rớt mùng tơi.

Trần Mộ trong lòng phân nửa là tự giễu, nửa là cười khổ giải quyết.

Khi Trần Mộ từ trong tập phiên thần bí đi ra liền thấy Weah đang huấn luyện trong nước.

Trần Mộ có phần kinh ngạc.

Cách huấn luyện này là Weah nói ra, nhưng Weah ngoại trừ đi vào làm mẫu vài lần, còn lại đều không xuống, giờ Trần Mộ lại thấy hẳn cố gắng huấn luyện trong nước.

Vậy làm sao kêu hẳn bảo trì bình tĩnh?

Trong bể nước, tốc độ nước đạt tới mức cao nhất, tiếng nước chảy mãnh liệt át hết các âm thanh khác, tốc độ nước này Trần Mộ xác định mình ngay cả đứng cũng không vững nhưng Weah lại rất dễ dàng đi nhanh, cả quá trình nhìn không ra nửa điểm cố sức, thông dong tựa như uống nước ăn cơm vậy.

Khó có thể chứng kiến huấn luyện của Weah, Trần Mộ mở to hai mắt, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết.

Thân ảnh Weah rất mơ hồ, như là hình trải qua vô số thấu kính không quy tắc, nhưng Trần Mộ vẫn nhìn ra một chút mảnh khõe, thân thể Weah lay động với tần suất kinh người, giống như con cá lay cái đuôi của nó. Chỉ là tần suất của Weah cao hơn nhiều, vì tần suất dao động của hắn rất cao, chung quanh thân thể của hắn tạo thành từng gợn sóng nước, ánh sáng chiết xạ qua các gợn sóng không quy tắc đó khiến thân hình hắn trở nên mơ hồ.

Trần Mộ càng xem càng nhập thần, hắn không tự chủ được bắt đầu bắt chước, nhưng hắn cũng nhanh chóng nhận ra rằng đây không phải kỹ xảo mà giờ hắn có thể làm được. Sử dụng loại kỹ xảo này yêu cầu đối với thân thể rất cao, đại khái chỉ có quái vật như Weah mới có thể làm ra.

Không, có lẽ nữ ma quỷ cũng có thể làm! Đoạn cuộc sống ở cùng nữ ma quỷ quả không khác gì một cơn ác mộng, mà điểm sáng nhất trong cơn ác mộng đó là thực lực của nữ ma quỷ. Ở điểm này, Weah và nữ ma quỷ cực kỳ giống nhau, hơn nữa hai người lạnh lùng không khác gì nhau. Nếu không phải bề ngoài hai người dù thế nào cũng không liên quan, Trần Mộ cũng không thể không hoài nghi hai người này có phải anh em hay không.

Weah từ trong bể nước đi ra, cả người ẩm ướt ngượng ngùng. Có thể thấy rõ hình dáng cơ thể hắn, khổ người hắn cũng không rõ ràng, nhưng Trần Mộ lại cảm giác được trong đó ẩn chứa lực lượng bạo phát.

Trong thôn, Weah không phải người có thân thể cường tráng nhất, nhưng là người có lực lượng lớn nhất, thể lực tốt nhất, thực lực mạnh nhất. Nghĩ tới đây, Trần Mộ cúi đầu nhìn lại mình, chỉ xét về hình thể, mình và Weah thật ra có chút tương tự.

- Hôm nay phải huấn luyện ra sao?

Trần Mộ hơi ngạc nhiên hỏi.

Weah hơi cúi đầu một chút rồi mới nói:

- Cảm giác rất quen thuộc.

Mất một lúc lâu Trần Mộ mới hiểu được ý của Weah, lập tức hứng thú:

- Có phát hiện gì không?

Trí nhớ của Weah vẫn trống không, hắn không nhớ được những chuyện trước kia, Trần Mộ phỏng đoán có thể trước kia hắn huấn luyện tương tự như vậy, khi hắn ôn lại các nội dung huấn luyện đã quen thuộc không chừng có thể nhớ lại điều gì.

- Ta trước kia đã từng luyện qua.

Ngữ khí Weah rất quả quyết, hắn lại nói tiếp:

- Ta gần đây đều suy nghĩ chuyện này, lần trước, ta đột nhiên nói mười tuổi đã học phát lực ở trong nước.

Trần Mộ gật đầu, Weah nói câu đó hắn vẫn còn nhớ rõ, lúc đấy hắn còn lấy làm lạ, chẳng lẽ Weah nhớ lại những chuyện trước kia? Bất quá sau đó xảy ra nhiều chuyện, hắn đã quên việc này.

- Ta không biết vì sao lúc đấy lại nói những lời này, mấy ngày nay ta đều nghĩ lại nhưng vẫn không nhớ được cái gì, thế nên ta muốn thử xem.

Weah nói.

Về mặt Weah lúc này làm người khác cảm thấy ôn hòa hơn rất nhiều.

Đại khái mỗi người đều có chuyện mà mình lưu ý, muốn tìm điều đó sao? Trần Mộ trong lòng thầm than.

- Kết quả ra sao?

Weah lại khôi phục lạnh lùng, lắc đầu:

- Không có!

Ngay sau đó hắn bổ xung:

- Người chuẩn bị bắt đầu huấn luyện.

Huấn luyện vẫn vô cùng gian khổ, Trần Mộ trong bể nước không có một chút dễ dàng thoải mái của Weah khi huấn luyện. Hắn chật vật không chịu nổi, thường xuyên té ngã, hắn cũng từng thử bắt chước động tác của Weah, bất quá hiển nhiên giờ hắn còn chưa có điều kiện làm vậy. Số lần hắn ngã trong nước hôm nay so với trước kia đều nhiều hơn.

Hoàn thành huấn luyện Trần Mộ co quắp nằm dưới đất, cả người mềm nhũn.

- Weah, nói cho ta chuyện chiến đấu được không?

Trần Mộ khó khăn lắm mới mở miệng nói, cổ họng hắn bỏng rát, đây là do hít thở dồn dập quá mức.

Weah liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, ngồi xuống trước mặt hắn hỏi lại:

- Người muốn biết chuyện gì?

Trần Mộ cẩn thận sửa sang lại suy nghĩ trong đầu, ngữ khí cân nhắc nói:

- Ủm, ta nghĩ, những thứ ta học này có phần hỗn tạp, ta không biết phải làm sao để dung hợp chúng lại. Ta phải sử dụng chúng như thế nào? Ta nên phát triển theo hướng nào.

Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, Trần Mộ mới thấy mình học hỗn tạp tới mức nào. Hắn tiếp xúc đầu tiên là Thoát Vĩ Toa và kỹ xảo phát lực trong nước, sau đó học được từ nữ ma quỷ một ít kỹ xảo ẩn nấp né tránh cơ bản, còn có một chút kỹ xảo tay không giết địch. Hắn lại theo Mark Witt học tập một chút phương thức chiến đấu của tập tu cận chiến. (Phương pháp sử dụng cảm giác trong cận chiến) được ghi lại trong tạp phiến thần bí cũng có trợ giúp rất lớn cho hắn. Trên tay hắn còn có một tấm Song Cực Lôi Cầu tạp, tấm tạp phiến này không biết do ai làm nhưng có năng lực công, phòng nhất thể rất đặc biệt, hơn nữa từ giáo trình ở phòng huấn luyện học được các kỹ xảo phi hành và các loại động tác chiến thuật nhiều không đếm xuể, còn có Liễm Tức pháp như con dao hai lưỡi nữa.

Đây mới chỉ là phương diện chiến đấu, nếu thêm cả chế tạo nữa quả thật khiến người ta điên mất, đây cũng là lý do khiến Trần Mộ cảm thấy thời gian không đủ, hắn muốn học và huấn luyện nhiều thứ lắm.

Trần Mộ biết hỗn tạp không phải chuyện tốt lành gì. Nhìn qua cái gì cũng biết nhưng thật ra cái gì cũng không tinh thông. Nhưng hắn cũng bất đắc dĩ, từ khi bắt đầu tới giờ hắn chưa bao giờ học tập hệ thống. Những gì hắn học được đều là đồng hợp tây thu, từ mỗi nơi học được một chút, thậm chí có vài thứ còn là bị ép học.

Học được tuy nhiều nhưng mỗi khi gặp nguy hiểm, hắn thường không biết nên dùng loại kỹ xảo nào.

Cho nên hắn muốn hỏi ý kiến của Weah, trong mắt hắn Weah là chuyên gia chiến đấu.

- Ta ở trong thôn phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Trần Mộ ngưng thần tĩnh khí nghe Weah nói.

- Trong thôn, tất cả chiến sĩ đều phải đi chiến đấu, đi săn bắn, bọn họ từ lúc nhỏ đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện chiến đấu. Pha Phu trưởng lão là một vị sư phụ không tồi, chờ các hài tử đó lớn lên, kỹ xảo chiến đấu của chúng ngày càng thuần thục, bất quá do sở thích cùng các nguyên nhân khác, bọn chúng thường chọn hướng phát triển khác nhau.

Nghe tới đó, Trần Mộ càng thêm chuyên chú.

- Nhưng vẫn có người chết, bên ngoài thôn khắp nơi đều là nguy cơ, không ai có thể xác định mình lần sau có thể sống trở về được không. Những người tiếp nhận giáo dục giống nhau mà có người chết, có người còn sống.

Trần Mộ đột nhiên cảm thấy lúc này Weah như một triết nhân. Ách, tất nhiên là phải trừ bỏ đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt và biểu tình không hề thay đổi.

- Đám người còn sống đó rõ ràng nhất là hai loại người, một loại trong đó là những người đứng đầu, bọn họ có kỹ năng chiến đấu cực kỳ xuất chúng, bọn họ là người ưu tú nhất trong số các chiến sĩ, được người khác bảo vệ, mà loại kia lại hoàn toàn trái ngược.

Trần Mộ tinh thần rung động, hắn biết đã tới trọng điểm rồi.

- Trong số chiến sĩ, bọn họ cũng không phải xuất sắc, có khi thậm chí không hề tinh thông cái gì, bọn họ tựa hồ mỗi loại chiến đấu đều biết một chút, nhưng các hạng đều chia rất đều, không có chỗ nào xuất sắc, trong số chiến sĩ, bọn họ không làm người khác chú ý, nhưng nhóm người này cũng lại là nhóm sống sót nhiều nhất.

Trần Mộ không kìm nổi hỏi:

- Tại sao?

Điều này khiến hắn cảm thấy khó hiểu, nhưng hắn cũng biết Weah nói nhất định là sự thật.

Weah giải thích:

- Ngoài thôn hoàn cảnh rất phức tạp, đa số chiến sĩ chết ở ngoài thôn không phải trên tay dã thú. Loại người thứ hai ta nói, bọn họ biết rất nhiều kỹ năng, cho nên một khi gặp nguy hiểm bọn họ cũng có rất nhiều đường sống. Nhiều lúc giải quyết vấn đề không cần kỹ xảo cao cấp, trái lại, những vấn đề người gặp phải có tới 70% có thể thông qua một ý kỹ xảo sơ cấp vô cùng đơn giản để giải quyết.

Trần Mộ ngộ ra được một chút.

- Loại người này cũng chết rất nhiều ở ngoài thôn. Cái chết của họ đại khái lại phân làm hai loại, một cái là bọn họ gặp khó khăn vượt qua năng lực của mình mà tình huống còn lại càng nhiều, chính là bọn họ không lựa chọn đúng phương pháp ứng phó, hay có thể nói bọn họ chọn kỹ năng sai lầm.

- Mấu chốt là lựa chọn?

Trần Mộ lập tức nắm được vấn đề.

- Đúng!

Weah lần này biểu hiện ra kiên nhẫn rất lớn:

- Mỗi loại kỹ năng đều có thể phát huy tác dụng rất lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải nắm được thời cơ chính xác để vận dụng nó.

Weah đột nhiên hỏi ngược lại:

- Người có quen thuộc với chúng không?

Trần Mộ ngẩn ra, lập tức trở nên có chút xấu hổ. Nghĩ lại mình đối với kỹ xảo có được không đủ quen thuộc, thậm chí còn chưa từng nghĩ tới nên vận dụng chúng trong trường hợp nào.

Lời nói của Weah đã khiến Trần Mộ hiểu ra, hắn từ trước tới nay đều bị vây ở một vấn đề, mình nên chọn viễn chiến hay cận chiến? Hai loại phương thức chiến đấu bất đồng này hắn đều đã đọc qua, nhưng nên phát triển ra sao hắn vẫn do dự không quyết.

Nghe Weah nói xong hắn mới chính thức nghĩ thông, mình vốn không muốn trở thành một gã tạp tu mà chỉ muốn có lực tự bảo vệ khi gặp nguy hiểm, vậy chỉ cần làm giống như các thôn dân trong lời Weah, chia đều các hạng mục, mình chỉ muốn sống chứ đâu muốn dương danh.

Huống chi nếu chọn chuyên tu vậy cũng đồng nghĩa với việc phải tiến hành học tập hệ thống. Cách chiến đấu của Weah tuy mạnh nhưng trí nhớ của hắn còn chưa hồi phục, mà phương diện cận chiến Mark Witt chỉ mới truyền thụ cho một ít tri thức cơ bản, phần nhiều là tiểu kỹ xảo và thực chiến, còn viễn trình tạp tu thì ngoài Thoát Vĩ Toa tập mình cái gì cũng không có.

Bản thân mình căn bản không có lựa chọn nào, đâu có cơ hội để học tập hệ thống chính thức? Xem ra chỉ có thể dựa vào bản thân, dùng nhiều tâm tư ở mặt này, bất luận thế nào, trước tiên phải cam đoan mình có thể sống đã.

Quyết định xong, Trần Mộ liền bắt tay vào làm, hắn cẩn thận xem xét lại lý luận của từng hạng mục, hơn nữa không ngừng mô phỏng các loại tình huống xem mình nên chọn loại kỹ năng này.

Mà phương diện này Weah đưa ra rất nhiều đề nghị quý giá, khiến Trần Mộ bội phục là một số kỹ năng vô cùng đơn giản, trong mắt Trần Mộ tác dụng chỉ có hạn vào tay Weah lại phát ra uy lực kinh người.

Đoạn thời gian này sóng yên gió lặng, tình trạng Thiên Dực cũng cải thiện rất nhiều, không chỉ có quảng cáo công ích liên tục phát huy tác dụng, càng trọng yếu là Bắc Cường Đông in ấn đại lượng tài liệu giảng dạy huấn tập, loại tài liệu này vừa đưa ra lập tức được các trường học điên cuồng thu mua, thậm chí không đủ hàng để bán. Ngoài thị trường không mua được tài liệu của Thiên Dực nữa, các trường học dứt khoát chạy tới đặt hàng, trong khoảng thời gian ngắn đơn đặt hàng chất đống trên bàn.

Bắc Cường Đông vừa vui vừa lo. Vui là số lượng đơn đặt hàng kinh người này cũng đồng nghĩa với đại lượng kim tiền, lo là vì trong công ty hiện nay chỉ có 25 thợ, về phần nhân lực đúng là ít tới thảm thương, cho dù hiện tại tính tới thu nhận số lượng lớn chế tập sư cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Hiện giờ các chế tập sư bình thường không lọt vào được mắt của hắn. Chế tập sư bình thường cùng các thợ của Thiên Dực chênh lệch rất xa, hắn hiện tại càng thấy rõ điểm này.

Xem ra giờ chỉ có thể nhận thêm người rồi chậm rãi bồi dưỡng. Hắn thầm suy nghĩ.

Vì vậy hắn đặc biệt viết báo cáo lên, ông chủ lại rất nhanh chóng phản hồi, báo cáo lại về tay hắn, ông chủ phê chuẩn. Điều này làm cho Bắc Cường Đông vốn có chút lo lắng đề phòng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu hắn hỏi ý kiến ông chủ.

Động tác của Bắc Cường Đông rất nhanh, tin tức công ty Thiên Dực nhận người nhanh chóng truyền ra ngoài với tốc độ cực lớn. Hắn cơ hồ không tốn chút công sức lập tức nhận được một đồng đơn xin việc. Bắc Cường Đông cả ngày bận rộn với công việc, cũng không biết danh tiếng của công ty Thiên Dực trong giới huấn tập quảng cáo đang lên nhanh như hỏa tiễn, có thể nói như mặt trời giữa trưa.

Công ty Thiên Dực là công ty huấn tập quảng cáo nổi tiếng nhất trong khoảng thời gian này, nhưng trong mắt mọi người bọn họ vô danh mà thần bí, ngoại trừ huấn tập quảng cáo công ích có thể dễ dàng thấy được. Hoàn hảo là trên giao lưu bình thai thường chiếu quảng cáo công ích, còn có tài liệu dạy về huấn tập bán rất đắt hàng. Cho tới giờ công ty Thiên Dực nổi tiếng nhất là ba thứ đó, người không thể thấy được tin tức khác về công ty Thiên Dực, thậm chí bọn họ không chủ động nhận việc, chỉ có người tự tìm tới nhà của họ người mới có thể thấy bọn họ.

Người hữu tâm sẽ điều tra và phát hiện được nơi đó vốn thuộc về Raven gia tộc, giờ đã đổi chủ. Trải qua một lần cải cách thành viên cực lớn, mà hậu thuẫn của nó là ông chủ Tào Đông lai lịch lại càng thần bí, có người nói là tập tu cao cấp, lại có người nói là một vị chế tập sư thâm niên, mọi người liên tiếp phỏng đoán khiến cho công ty Thiên Dực càng thêm thần bí.

Thần kỳ nhất là triển lãm ở trước cửa công ty Thiên Dực, nghe nói tất cả các tác phẩm bên trong đều là của ông chủ Tập Đông. Mỗi khách hàng vào xem triển lãm này đều khen không dứt lời, thậm chí còn có không ít hạ cấp chế tập sư nghe danh mà tới, khi bọn họ chứng kiến tầm huấn tập lớn, nguy nga mà lại tinh xảo tuyệt luân đó lập tức bị chinh phục.

Đây cũng là lý do vì sao Bắc Cường Đông vừa đưa tin đã thu được vô số đơn xin việc, những người đó thậm chí nguyện ý bỏ qua mức lương cao để tới đây.

Nói thật, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Bắc Cường Đông.

196. Chương 196: Tín Hiệu

Ánh mắt hắn từ đầu đến cuối không hề rời khỏi một chiếc cọc gỗ trong góc phòng huấn luyện. Hắn bỗng nằm sấp xuống, thắt lưng dính sát vào mặt đất như rắn hổ mang trườn, vẫn nhanh nhẹn mà phiêu hốt như trước, chột trái chột phải khiến người ta khó lòng phán đoán, ngay lúc cách cọc gỗ khoảng 2m, đột nhiên từ trên mặt đất bắn lên, như rắn hổ mang vung đầu, cùng lúc đó hắn đã tới sát cái cọc, trên cọc gỗ có thể thấy rõ một vết màu đỏ.

Tay phải Trần Mộ như tia chớp bắn ra, nhẹ nhàng chuẩn xác chạm vào vết màu đỏ đó. Quang mang lóe lên, chỉ nghe thấy một tiếng tích nhỏ vang lên. Âm thanh cực nhỏ, chỗ vết đỏ trên cọc gỗ đã xuất hiện một dấu cực nhỏ.

- Thế nào?

Trần Mộ thở hổn hển hỏi, một lát sau hắn đi tới trước cái cọc, nhẹ lắc một cái, cọc gỗ đứt đôi ở chỗ vết đỏ, mặt cắt bóng loáng.

Huấn luyện vừa rồi vô cùng khó khăn, hắn đã luyện tập khá nhiều thời gian nhưng xác suất thành công vẫn không cao. Bộ chiến thuật này hắn căn cứ điều kiện của bản thân mà vạch ra, tỷ như sức né tránh của nó, hắn sử dụng các kỹ xảo phi hành khí lưu tạt né tránh trong phạm vi nhỏ và cả kỹ xảo né tránh thân thể do nữ ma quỷ truyền thụ.

Làm vậy khi né tránh sẽ càng trở nên phiêu hốt, càng khó có thể đoán trước được. Khi thì dùng đơn thuần lực lượng cơ thể, khi lại mượn khí lưu tạt hoàn thành một số động tác không thể tưởng tượng, khiến người khác khó có thể nắm bắt. Né tránh trong phạm vi nhỏ vốn là kỹ xảo hắn am hiểu nhất, như vậy hắn chẳng khác nào hổ thêm cánh. Mà so với các tạp tu, đặc biệt là tạp tu cận chiến, năng lực cơ thể của Trần Mộ được vận dụng càng thêm nhuần nhuyễn khiến khi hắn né tránh mà vẫn có lực bộc phát.

Bất quá trong khoảng cách ngắn, lực bộc phát cùng phản ứng của cơ thể không thể nghi ngờ là đáng tin cậy hơn so với khí lưu tạt.

Vậy là tốt lắm rồi, Trần Mộ và Weah nếu so sánh né tránh công kích trong phòng, Trần Mộ chết mười lần, Weah không nhất định sẽ chết một lần, nhưng nếu ở trong rừng cây, chênh lệch của hai người sẽ rút ngắn vì khí lưu tạt có thể bù đắp thiếu khuyết cho hắn.

Mà nếu như ở sân trống, vậy xác suất thắng của Trần Mộ có lẽ cũng có thể miễn cưỡng ngang với Weah. Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán, mà Trần Mộ đối với phỏng đoán này cũng không tin tưởng lắm.

Trần Mộ vận dụng thân thể đâu có thể so sánh với chuyên gia sử dụng để chiến đấu như Weah, chỉ có thể tính như chơi đùa mà thôi, nhưng đối với các tạp tu mà nói hắn vẫn có ưu thế nhất định.

Khó khăn lớn nhất của kỹ xảo này là vận dụng thân thể và khí lưu tạt thật lưu loát. Sử dụng hai thứ đó càng lưu loát sẽ càng dễ dàng lừa gạt. Vì muốn đạt được điểm này, Trần Mộ nghĩ hết các biện pháp, sau khi hoàn thành nhiều lần luyện tập hắn mới đại khái nắm giữ được điểm mấu chốt trong đó, nhưng hắn tin tưởng tới giai đoạn thành thục còn một khoảng cách rất xa.

Bộ chiến thuật này khó khăn nhất chính là một kích cuối cùng. Lực lượng Trần Mộ không phải là lớn, hắn cũng chỉ am hiểu một ít kỹ xảo giết người bằng tay rất đơn giản. Nếu chỉ đơn thuần dựa vào kỹ thuật giết người tay không đó thì lực công kích rất nhỏ. Để đền bù điểm này, Trần Mộ thử đem phương thức chiến đấu của tạp tu và phương pháp giết người bằng tay kết hợp lại. Đòn cuối cùng Trần Mộ chạm tay vào cái cọc gỗ là hắn sử dụng Ba Nhận tạt, đem ba nhận hấp thu trong lòng bàn tay sau đó mượn sự sắc bén của ba nhận, có thể dễ dàng hoàn thành một kích cuối cùng đó. Hắn thậm chí có thể thả ra ba nhận trong tay, khoảng cách gần như vậy phóng ra ba nhận thì người khác ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

Cái này là hắn học được từ khối đá trong phòng giam của Trữ gia. Nghe nói tạp tu của Trữ gia đều tốn rất nhiều thời gian cắt nham thạch để rèn luyện năng lực khống chế cảm giác. Cảm giác của Trần Mộ giờ đã hơn xa lúc đó mà độ linh mẫn cũng tăng mạnh, loại kỹ xảo khó khăn này đối với hắn hiện giờ đã có thể dễ dàng làm được.

Bộ chiến thuật này được Weah chỉ điểm, đặc biệt là một số điểm mấu chốt, Weah trợ giúp Trần Mộ đơn giản hóa rất nhiều động tác và các bước, cuối cùng làm cho uy lực của nó đại tăng.

Thực lực Weah quá mạnh mẽ, hắn căn bản không cần mượn thủ đoạn của người khác. Kỹ xảo của hắn khi dùng uy lực lại lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nhìn cảnh tượng đó Trần Mộ trợn mắt há hốc mồm. Điều này đủ chứng minh lại một lần nữa năng lực chiến đấu của hai người chênh lệch bao xa.

Bộ động tác chiến thuật này có không ít chỗ là tham khảo phương thức chiến đấu của tạp tu, đối với Trần Mộ mà nói nó đúng là một món thập cẩm, bất quá hiệu quả lại vượt xa mức hắn đoán trước, khi đối chiến với Weah, Trần Mộ có thể cảm giác được điểm này. Mặc dù mỗi lần kết thúc vẫn là hắn thua nhưng so với sự chật vật lúc trước hiện giờ tình huống đã tốt hơn nhiều, ít nhất hắn có thể cấp cho Weah một ít phiền toái nho nhỏ.

Có được hiệu quả như vậy Trần Mộ đã cảm thấy mỹ mãn, phải biết rằng hắn cho tới giờ cũng không hy vọng có thể đánh bại Weah.

- Không tồi!

Mặc dù trên mặt Weah không nhìn thấy nửa điểm ý tứ khen tặng, nhưng Trần Mộ vẫn cảm thấy cao hứng. Có thể khiến cho Weah đánh giá một câu “không tồi” không phải chuyện dễ dàng. Weah đột nhiên nói:

- Liên lạc với thôn dân một chút đi.

Trong mắt hấn lóe lên một tia lo lắng mà bình thường không thể thấy rồi biến mất.

Trần Mộ không khỏi cảm khái, cứ nhìn Weah ngày thường không nói không cười nhưng xem ra cảm tình với thôn vẫn rất nồng đậm.

Nghĩ lại cũng đã lâu không liên lạc với bọn Alfonso, Trần Mộ gật đầu nói:

- Được!

Hắn lấy ra khối lập phương màu trắng, nhẹ nhàng nhấn vào bông hoa hồng sáu cánh một cái.

- Kết!!!

Khối lập phương nhỏ như có ma thuật biến thành một ma trận truyền tin, cùng lúc đó, Trần Mộ kích hoạt Thiên Lí tạt trong tay.

- Tiên sinh! Tiên sinh!

Lần này là Lí Độ Hồng, tiểu tử kia thấy Trần Mộ vô cùng hưng phấn:

- Tiên sinh các người có khỏe không? Chơi có vui không? Bên ngoài rất cuộc như thế nào? Người và Weah lúc nào mới về...

Nhìn qua Lí Độ Hồng tráng kiện hơn trước rất nhiều, vóc người cũng cao hơn không ít, đối với tiểu tử này tâm tình Trần Mộ có chút phức tạp. Ngay từ đầu Lí Độ Hồng đưa Cao Túc Viên tới, Trần Mộ đã cảm thấy tiểu quỷ này cố tỏ ra vẻ ngây thơ nhưng tâm cơ lại vô cùng thâm trầm cho nên rất không thích. Song dần dần Trần Mộ lại phát hiện tiểu quỷ mặc dù thân phận tôn quý, tuổi dù còn nhỏ nhưng tính tình cứng chỏi cho nên khi hấn tới làm đệ tử của mình Trần Mộ cũng chưa hề phản đối. Sau khi gặp phải tầng giao vân, Lí Độ Hồng biểu hiện ra sự trấn tĩnh và thành thực vượt xa tuổi càng khiến Trần Mộ nhìn bằng con mắt khác.

- Chúng ta vẫn khỏe.

Đối với tiểu quỷ Trần Mộ có phần không biết nên nói gì, đột nhiên nghĩ tới một chuyện bèn hỏi:

- Trụ sở gần đây ra sao? Có xuất hiện vấn đề gì đáng lo không?

Hắn lo lắng là trụ sở cổ dưới đất gọi là Hạ thành này rất cuộc có nguy hiểm gì hay không. Ai cũng không dám cam đoan, mấy ngàn người ở trong đó mà phần lớn là trẻ em, nếu xuất hiện tình huống gì vậy có thể là vấn đề lớn.

- Tiên sinh yên tâm, chúng ta vẫn rất tốt.

Lí Độ Hồng cười hì hì nói, lúc này hấn lập tức lộ ra vẻ tinh nghịch của trẻ con:

- Tiên sinh ở một mình có phải rất nhàm chán không? Chi bằng để ta đi theo người đi. Weah thúc thúc đúng là một người được làm bằng đá, căn bản chẳng biết cái gì gọi là thú vị...

Weah đột nhiên xuất hiện như u linh trước thông tấn khí, lạnh lùng nói:

- Người hôm nay đã oàn thành huấn luyện chưa?

Lí Độ Hồng bị dọa tới giật mình, khuôn mặt nhỏ nhảnh trắng bệch, chậm rãi nói:

- Đại thúc...

- Đi đi!!!

Weah chẳng muốn nói nhảm, chỉ có một chữ.

Lí Độ Hồng nghe vậy, lập tức như con thỏ hoảng sợ chạy bay đi.

Trần Mộ thấy cảnh này, không tránh khỏi có vài phần ngạc nhiên:

- Tiểu quỷ này lại sợ người như vậy? Ta nhớ trước kia người không trấn áp được nó mà.

Mí mắt Weah không hề nâng lên chút nào:

- Thu thập mấy lần sẽ thành thành thật.

Trần Mộ nghe vậy toát mồ hôi, bất quá hắn vẫn biết Weah thật ra vẫn rất chiều cổ Lí Độ Hồng, đại khái là nể mặt gia gia của tiểu quỷ này.

Alfonso cười ha hả xuất hiện trên thông tấn khí, cung kính hô một câu:

- Tiên sinh.

Sau đó quay đầu lại cười ha ha nói với Weah:

- Khí sắc Weah tốt hơn trước kia không ít, xem ra gần đây cũng không tồi a!

Hắn và Weah thân phận trong thôn giống nhau cho nên nói chuyện cũng tùy tiện hơn nhiều.

Bất quá Weah hiển nhiên không có ý đáp lời, cũng may Alfonso cũng biết tính tình hắn, không hề để bụng.

Alfonso quay sang cung kính nói với Trần Mộ:

- Tiên sinh ngài gần đây khỏe không? Tất cả mọi người rất nhớ ngài, ngài có gì phân phó không?

- Ta gần đây vẫn tốt, trụ sở ra sao? Gần đây có xảy ra chuyện gì không?

Mọi người đối với mình ngày càng cung kính khiến Trần Mộ cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Trong số những người ở đó ngoại trừ Trần Mộ thì Alfonso quen thuộc với trụ sở nhất. Trần Mộ trước kia hoàn thành rất nhiều nan đề đều là nhờ hai người hợp lực.

- Trụ sở hết thấy đều bình thường, ngoại trừ cung ứng năng lượng phải dựa vào chúng ta khai tác khoáng thạch ra, mọi chuyện khác đều như khi trước.

Alfonso lại cười khỏ nói:

- Nhưng năng lực của ta có hạn, chỉ có thể giải quyết rất ít vấn đề, không cách nào đạt được nhiều điểm cống hiến.

Khi Alfonso nói tới đây thần sắc có chút ảm đạm. Người khác tới gần tuổi trung niên, học tập tri thức luôn phải cố sức, nhưng giờ hắn là một trong những người có thân phận cao quý nhất trong cả Vạn Sĩ nhất mạch, áp lực trên vai lớn hơn trước nhiều.

Tai nạn luôn khiến người ta trở nên thành thực hơn, bất luận người này đã bao nhiêu tuổi.

Trần Mộ không biết phải an ủi ra sao, không thể làm gì khác hơn là hỏi chuyện khác:

- Trình Anh thì sao?

Trình Anh quyết định ở lại trụ sở khiến Trần Mộ kinh ngạc, cho dù tới giờ hắn vẫn cảm thấy khó giải thích.

- Nàng tốt lắm, bọn nhỏ đều rất thích nàng.

Alfonso cười nói, đột nhiên do dự một chút, mang theo vài phần chần chừ hỏi:

- Trong tộc có mấy người trẻ tuổi theo đuổi Trình Anh, không biết chuyện này...

Alfonso vừa nói vừa cẩn thận nhìn sắc mặt Trần Mộ.

- Đây là chuyện tốt mà, có vấn đề gì sao?

Trần Mộ nhìn Alfonso, có phần kỳ quái hỏi.

Alfonso thử thăm dò hỏi:

- Ý của ngài là ngài đồng ý?

Trần Mộ nhíu mày:

- Đây là chuyện của Trình Anh, phải do cô ấy tự quyết định chứ.

Hắn chợt ngừng đầu liếc mắt nhìn Alfonso một cái, bình tĩnh nói:

- Bất quá mọi chuyện phải tôn trọng ý kiến của nàng, nếu phát sinh chuyện gì không nên xảy ra...

Ngữ khí Trần Mộ vô cùng bình thản, không thể nghe thấy một chút dao động, Alfonso vội vàng cam đoan:

- Ngài yên tâm, sẽ không có ai dám mạo phạm Trình cô nương, nếu có người dám làm vậy Alfonso tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nói xong câu cuối cùng Alfonso ngữ khí đã lạnh lùng.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Mộ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, song khí thế bất tri bất giác lại bộc lộ.

Weah đột nhiên mở miệng:

- Weide có ở nhà không?

Alfonso nghe vậy vội vàng quay sang hô một tiếng, Weide rất nhanh chóng xuất hiện trên màn ảnh. Weide vẫn trắng kiện như trước, đứng như một tòa núi nhỏ. Trần Mộ đối với vị đại hán tướng mạo thô hào nhưng tâm tư tinh tế này cũng rất có ấn tượng.

Weide thấy Trần Mộ và Weah cũng rất cao hứng, bất quá hắn vẫn cung kính hành lễ với Trần Mộ:

- Tiểu Trần tiên sinh.

Trần Mộ mỉm cười, thần sắc Weide so với lúc hắn rời khỏi tốt hơn nhiều, xem ra cuộc sống của họ thời gian này quả nhiên không tệ. Weide tựa hồ đối với việc mình bị gọi tới cũng không thấy giật mình.

Weah hỏi:

- Tiểu quý huân luyện ra sao?

- Hắn rất chịu khó cũng rất chăm chú, gần đây tiến bộ cũng rất lớn.

Khuôn mặt của Weide lộ vẻ già nua, thấy tộc trưởng tương lai của Vạn Sĩ tộc chăm chỉ như vậy, hắn như thấy được hi vọng vào tương lai của tộc nhân. Thần sắc của Weah cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Weide tiếp tục nói:

- Còn có mấy đứa trẻ tiến bộ cũng rất nhanh, qua mấy năm nữa bọn chúng nhất định sẽ trở thành chiến sĩ mạnh hơn Collins.

Khuôn mặt hắn hưng phấn, trong căn cứ, hắn phụ trách chỉ đạo bọn trẻ huấn luyện. Bất quá hiện tại bọn họ đều huấn luyện theo phương pháp Weah lưu lại mà không phải phương pháp cũ được dùng trong thôn. Giờ hắn mới phát hiện phương pháp huấn luyện của Weah hữu hiệu tới mức nào.

- Ủ!!!

Weah lạnh lùng trả lời một tiếng.

Trần Mộ trong lòng thâm than, vốn vừa rồi hắn còn tưởng Weah rất có cảm tính với thôn dân, xem ra mình vẫn lầm, Weah chẳng qua là tương đối để ý tới Lí Độ Hồng mà thôi. Bất quá nghĩ lại Trần Mộ lại thấy đây là chuyện bình thường. Cứu Weah là gia gia của Lí Độ hồng, với tính cách của hắn thì đây là kết quả bình thường nhất.

Việc này không phải mình có thể quản, nghĩ tới Chiết Hình Yến Ba tạp chưa thể làm được, lại nhìn Weide và Alfonso trên màn ảnh, Trần Mộ đột nhiên nghĩ tới một phương pháp tuyệt hảo.

Mà trong lúc này, ở phòng thí nghiệm của tập đoàn Trung Châu, cửa phòng làm việc của Minh Nhất đột nhiên bị một người thô bạo đẩy ra.

- Minh Nhất, chúng ta bắt được tín hiệu kia rồi!

Pháp Lợi lão đảo xông tới.

197. Chương 197: Mở Màn

Kay có huyết thống của người Paminiya, hân mảy cao rậm, quầng mắt sâu còn đôi mắt là một màu lam tự nhiên, đây là đặc thù của Paminiya. Đặc điểm này bình thường khiến cho họ nhìn tương đối yêu mị, nhưng trên khuôn mặt Kay lại có vẻ lạnh lùng.

Hành động lần này là lớn nhất từ khi hân gia nhập tập đoàn tới nay. Là thành viên lực lượng mật, bọn họ bình thường rất ít khi làm nhiệm vụ, lần gần nhất cũng là nửa năm trước mà cũng là lần đầu tiên ba người hợp tác, trước kia bọn họ chưa từng phối hợp.

Ông chủ mặc dù không nói gì thêm nhưng hành động lần này đã biểu lộ thái độ của hân, Kay cũng trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng thấy, hân lo lắng nhất là hai người Điền Thiên và Lô Tiểu Như, hân chưa bao giờ hợp tác cùng bọn họ, mặc dù mình là người phụ trách hành động lần này, nhưng nếu đối phương không chịu phối hợp hân cũng chẳng có cách nào.

Điền Thiên hình thể cao gầy, sắc mặt tái nhợt, khí tức có phần văn nhã yếu đuối. Nhưng nếu vì thế mà coi thường hân vậy người chết chắc rồi, chỗ đáng sợ của hân dù là Kay cũng không dám chạm tới. Hân cũng không mặc quần áo chiến đấu của tập tu mà mặc một bộ áo gió màu đen bó sát người, trên tay cầm một món điểm tâm ngọt, chậm rãi ăn từng chút một, ánh mắt yêu dị.

Lô Tiểu Như cũng không mặc quần áo chiến đấu, nàng như sắp đi dự một yến hội, một bộ lễ phục màu đỏ sậm hở một phần ngực. Cặp ngực căng tròn tựa hoa tươi chớm nở như muốn phá rách bộ lễ phục, hình thành một khe nhũ, Kay thậm chí còn thấy các tập tu xung quanh nàng thâm nuốt nước miếng. Nàng có tư thái mê người, vóc dáng đầy đặn quyến rũ, mà đôi mắt kia lại càng trong như nước, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên, nhẹ nhàng thở ra một làn hơi trắng, như muốn trêu chọc các nam tập tu khác xung quanh.

Ánh mắt Kay vừa chuyển tới nàng, nàng đã lập tức phát hiện hân, con mắt nàng lập tức trở nên nóng bỏng như muốn đem Kay hòa tan.

Trong mắt Lô Tiểu Như tràn ngập dự tính, Kay không vui nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, hơi nheo mắt lại, sát khí như đao phong dần phóng ra. Lô Tiểu Như biến sắc, ánh mắt lập tức trở nên trong suốt, cười khanh khách yêu kiều nói:

- Người nhìn người ta như vậy, người ta phản ứng tự nhiên thôi mà.

Điền Thiên coi như không có chuyện gì vẫn tiếp tục ăn phần bánh ngọt trên tay. Miếng bánh ngọt bé tí vậy mà như ăn mãi cũng không hết, cái áo khoác màu đen bị gió thổi bay phần phật.

Đang lúc này độ nghi trên tay Kay đột nhiên vang lên, mở ra thông tin tập của mình, trước mặt hân hiện lên một màn ánh sáng, bên trên là hình ảnh của Tiễn Minh Nhất. Kay xua tan sát khí của mình, Lô Tiểu Như về mặt đoan chính mà Điền Như cũng ngưng ăn bánh ngọt, chuyển ánh mắt về phía đó. Mấy vị có thực quyền của tập đoàn gọi tới, bọn họ cũng không dám chậm trễ.

Trên màn ảnh Tiễn Minh Nhất có phần hơi mệt mỏi song sắc mặt lại ửng hồng khiến cho người ta cảm thấy như đang cố nén hưng phấn, thấy ba người bọn Kay, hân cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi thẳng:

- Các người đang ở phương vị nào?

Một đỉnh tháp xẹt qua dưới chân bọn họ, Kay nhanh chóng nói:

- Vừa mới đi qua tòa tháp đôi.

Tiến Minh Nhất nheo mắt lại, nhân vật thực quyền này chỉ mới qua mấy ngày mà khí thế dồi dào kinh người, hân trầm ổn gật đầu nói:

- Ủ, chúng ta còn thời gian.

Kay không nói gì, hẳn biết mục đích của lần hành động này sẽ được thông báo ngay bây giờ. Bọn họ vừa nhận được lệnh liền lập tức chạy tới cao ốc của tập đoàn, nhưng còn chưa giao nhiệm vụ, mỗi người lập tức nhận được một quả cầu nhỏ sau đó được lệnh bay về phía tây bắc thành phố La Dữ.

Điền Thiên và Lô Tiểu Như cùng bay tới bên cạnh Kay, bọn họ đối với nội dung nhiệm vụ lần này cũng rất chú ý.

Sửa sang lại một chút, Tiền Minh Nhất chậm rãi mở miệng nói:

- Nhiệm vụ lần này của các người rất đơn giản, hẳn các người đã nhận được một dụng cụ hình cầu đúng không.

Kay lấy quả cầu nhỏ ra:

- Cái này à?

- Đúng.

Tiền Minh Nhất tiếp tục nói:

- Đây là sản phẩm mới nhất của phòng thí nghiệm, tín hiệu cầu, nhiệm vụ của các người lần này là tới tây bắc của thành, nếu như tín hiệu cầu trên tay của các người sáng lên ánh đỏ như vậy có người ở quanh các người trong vòng năm mươi thước sử dụng công cụ thông tin đặc thù, nhiệm vụ của các người là bắt người này, đem hẳn và cả món đồ của hẳn mang tới, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Ba người đều không mở miệng, bọn họ đều biết nếu nhiệm vụ này thật sự đơn giản như vậy thì cần gì ba người bọn họ cùng làm, trong này nhất định còn có điểm đặc biệt.

Quả nhiên Tiền Minh Nhất tiếp tục nói:

- Nhưng các người phải chú ý, rất có thể sẽ có thể lực khác nhúng tay vào, thực lực của bọn họ cũng không yếu. Nhưng lần này cho phép các người ưu tiên công kích!

Khuôn mặt Tiền Minh Nhất đột nhiên trở nên tàn nhẫn, ba người thâm rùng mình, càng thêm phán đoán nhiệm vụ lần này sẽ không thoải mái, bất quá cả ba đều là người bình tĩnh, nếu nhiệm vụ nhẹ nhàng sao lại cần bọn họ? Giá trị tồn tại của bọn họ là vì nhiệm vụ không dễ giải quyết.

- Các người không cần cố kỵ bất cứ cái gì. Nếu có gì tập đoàn sẽ chịu thay. Chỉ có một điều là bất luận ra sao phải đem người và dụng cụ đó tất cả hoàn chỉnh đem tới cho ta.

Ngữ khí Tiền Minh Nhất quả quyết không thể nghi ngờ. Hẳn nhìn lướt qua ba người, lạnh giọng hỏi:

- Ai muốn hỏi gì không?

Điền Thiên đột nhiên mở miệng, giọng âm nhu:

- Chết có quan hệ gì không?

- Không được, chúng ta muốn chúng sống, có thể đứt tay, đứt chân, chỗ nào cũng có thể đứt nhưng nhất định phải sống!

Tiền Minh Nhất cao giọng nói.

- Được, biết rồi.

Điền Thiên cười ha hả có vài phần thần kinh, sắc mặt tái nhợt lại càng dọa người, các tạp tu bên cạnh sắc mặt khẽ biến, tiềm thức rời xa hẳn, chỉ có Kay và Lô Tiểu Như vẫn vô sự, chẳng hề để ý.

Kay sắc mặt ngưng trọng:

- Tín hiệu cầu bán kính chỉ có năm mươi thước, trong phạm vi đó có rất nhiều người, chúng ta phải phán đoán ra sao?

- Cứ thấy khả nghi là bắt về.

Tiền Minh Nhất nói tiếp, Kay gạt đầu ra hiệu hiểu được.

Lô Tiểu Như đột nhiên cười khanh khách yêu kiều nói:

- Tiền lão đại, nếu ta bắt được người nọ, có thể cho Kay theo ta bồi ba buổi tối được không? Hẳn quả là cường tráng đó.

Lời này vừa nói xong, sắc mặt Kay lập tức trầm xuống mà các tạp tu bên cạnh ghen ghét nhìn hân.

- Được!

Khuôn mặt Tiền Minh Nhất không thấy nửa điểm ý cười:

- Nếu ngươi làm được ta sẽ để cho hân tới phòng ngươi.

Lời này vừa nói ra sắc mặt Kay càng thêm khó coi, Điền Thiên lại một lần nữa nở nụ cười đầy điên dại.

Trần Mộ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới cửa hàng, mua một bộ bách khoa toàn thư về tài liệu được xưng là đầy đủ nhất, bộ huyền tạp này tốn của hân 20 vạn audierne, nó do 1500 tấm nhĩ tinh huyền tạp tạo thành, có thông tin chừng mười vạn vạn loại tài liệu, đương nhiên bộ bách khoa toàn thư về tài liệu này mặc dù được xưng là đầy đủ nhất nhưng có lẽ vẫn có rất nhiều tài liệu ở nơi hẻo lánh không được ghi chép, nhưng đối với Trần Mộ vậy là đủ rồi.

Nữ bán hàng của cửa tiệm rất kinh ngạc nhìn Trần Mộ, nhìn hân thế nào cũng không giống một vị chế tạp sư cuồng nhiệt a! Với tài liệu chế tạp, bình thường chế tạp sư thường chọn việc tới thư viện tra, rất ít người đi mua cả bộ, giá cả của nó cũng không thấp.

Trừ thứ đó ra, Trần Mộ mua một độ nghi tiên tiến nhất.

Mua xong mọi thứ, Trần Mộ lập tức chạy như điên trở về, mở ra ma trận thông tin, kích hoạt Thiên Lý tạp, Trần Mộ nói với Alfonso:

- Giúp ta kết nối với hệ thống.

Kết nối hoàn thành rất nhanh.

Trần Mộ nói:

- Quyền hạn của ta có đủ thành lập một kho tư liệu mới không? Hơn nữa còn truyền tư liệu?

Hệ thống im lặng một lát rồi mới trả lời:

- Quyền hạn của ngươi phù hợp với thao tác này.

Trần Mộ lập tức mừng rỡ nói:

- Vậy nhờ ngươi lập giúp ta một kho dữ liệu tên là (Tài Liệu).

Vài giây sau, hệ thống đáp lại:

- Thao tác hoàn tất.

Trần Mộ đem bộ bách khoa toàn thư về tài liệu, lấy ra tấm huyền tạp đầu tiên, cắm nó vào trong độ nghi, một màn ảnh lập tức xuất hiện. Trên màn ảnh có thể thấy các loại tài liệu đặc thù vô cùng tinh tế, phía dưới còn có lượng lớn tư liệu. Hình ảnh này có thể thông qua Thiên Lý tạp truyền về trụ sở Hạ thành.

Nhìn thoáng qua đồng huyền tạp lớn dưới đất, Trần Mộ cảm rằng nghĩ thâm, lần này chịu khổ cực một chút, sau này không cần phiền toái như vậy nữa.

Một khi có các tư liệu này, các chiến sĩ trưởng thành có thể chậm rãi thu thập các loại tài liệu, bọn họ vốn ở sâu trong rừng, nơi đó các loại tài liệu quý hiếm có thể tùy ý thấy được, điều kiện ưu ái như vậy mà không dùng vậy quả là quá lãng phí. Mặc dù Trần Mộ không cho rằng mình sẽ có ngày quay về Hạ thành nhưng chuẩn bị một chút cũng không tốn nhiều khí lực, huống chi thứ này đối với bọn nhỏ từng theo mình học tập huyền tạp cũng tương đối hữu dụng.

Trần Mộ đối với Vạn Sĩ nhất tộc cũng không có nhiều cảm giác, nhưng đối với bọn nhỏ cùng hấn tới Hạ thành lại có tình cảm rất sâu.

Trần Mộ kiên nhẫn truyền tư liệu mà không biết nguy hiểm đang âm thầm tới gần hấn.

Khí chất lúc ngủ của Tiểu Man so với ban ngày kém không biết bao nhiêu dặm, mặt của nàng vùi trong chăn, nước miếng dọc theo khóe miệng chảy xuống, khăn trải giường đã bị nàng làm cho ướt một mảng, áo ngủ nửa trong suốt tụt xuống tới vai, một phần của bộ ngực lộ ra. Một nửa cái chăn bị nàng dặt ở dưới thân, một chân gác lên nó.

- Tịch, tịch, tịch!!!

Độ nghi trên cổ tay nàng vang lên chói tai trong phòng ngủ yên tĩnh.

Tiểu Man vẫn không cử động, nước miếng vẫn chảy xuống.

- Tịch tịch tịch. Tịch tịch tịch...

Tiếng cảnh báo này tựa hồ cũng biết tích cách của Tiểu Man, tiếp tục vang lên.

Tiểu Man đang vùi đầu trong chăn, trán nổi gân xanh, cầm chăn mềm trong tay như muốn xé rách nó ra.

- Tịch tịch tịch...

- Mẹ nó, tên khốn kiếp nào sớm thế này đã làm phiền bà!

Tiểu Man không nhịn được chửi ầm lên, lửa giận bùng bùng vừa mắng chửi vừa mở thông tin tạp:

- Nếu để cho bà biết là ai, bà nhất định sẽ đá chết hấn...

Trên màn ảnh xuất hiện một khuôn mặt.

Thanh âm quang quác của Tiểu Man lập tức ngưng lại, lửa giận trên khuôn mặt lập tức biến mất không còn tăm hơi. Nàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào:

- Vu Quả ca ca, buổi sáng tốt lành!

Khuôn mặt này rất đặc biệt, một nửa được bao trùm bởi một cái mặt nạ màu bạc, cái mặt nạ màu bạc này che từ trán, mũi, môi cho tới cằm, dọc theo trung tuyến chia khuôn mặt của hấn làm hai. Nếu chỉ nhìn một nửa đủ để khiến tất cả nữ nhân hét lên chói tai. Hình dáng kiên cường hoàn mỹ, tràn ngập khí tức nam nhân, ánh mắt thâm trầm như đêm, chiếc mũi cao thẳng khiến cho khuôn mặt càng thêm cương nghị, tràn ngập lực lượng, môi rộng và dày, gọi cảm mà mạnh mẽ.

Song nửa kia lại đánh tan tất cả cảm giác hoàn mỹ đó.

Mặt nạ màu bạc khiến cho người ta cảm thấy mềm mại, tựa hồ vây quanh đôi mắt đen như bảo thạch, chỉ cần nhìn thấy nửa khuôn mặt này cũng như một tác phẩm nghệ thuật.

Nhưng khi cả khuôn mặt xuất hiện trước mắt lại vô cùng quái dị, khiến người ta sợ hãi.

Vu Quả khẽ cười nói:

- Tiểu Man, người để lộ ra kia.

Thanh âm của hấn chói tai khó nghe, như con dao rạch lên thủy tinh, mà khi hấn cười, cái mặt nạ lại càng nổi bật lên, càng xấu xí khó coi.

Tiểu Man khuôn mặt đỏ ửng, kinh hô một tiếng, luống cuống đem chăn che trước người.

- Cũng nên rời khỏi giường thôi, chúng ta đã tới thành phố La Dữu, Bất quá ta không qua chỗ Hồ Tử, có thể phải nhờ người tới đón chúng ta.

Vu Quả hạ thấp giọng nhưng thanh âm của hấn vẫn chói tai như trước.

- A, các người đã tới rồi!

Tiểu Man hơi giật mình, đầu óc của nàng cũng lập tức thanh tỉnh hơn nhiều, thoáng cái nhảy từ trên giường xuống:

- Các người ở đâu? Ta lập tức sẽ tới.

- Người lại làm lộ ra kìa!

Thanh âm chói tai lại vang lên:

- Chúng ta ở gần bệnh viện Tạt Nhĩ.

Đôi chân Tiểu Man suýt nữa nhũn ra:

- Ta tắt trước đã rồi sẽ tới ngay.

Nói xong nàng lập tức tắt thông tin tạt, sau đó dựa vào tường, khuôn mặt nàng đỏ ửng như muốn chảy máu, gắt gao mân mê đôi môi. Nàng dùng sức lắc lắc đầu, nhanh chóng đi tìm quần áo.

Hạo Diệc đang tùy ý đi dạo trên đường, Chính thức nói đúng, Nhâm Văn Châu chỉ sợ không kiên trì được bao lâu. Vì để Nhâm Văn Châu khuất phục, đồng ý để bọn họ mua, bọn họ đã phải sử dụng vô số nhân lực vật lực.

Đầu năm nay, cái gì cũng cần thực lực a, Hạo Diệc không nhận được vừa cảm khái trước lực lượng cường đại vừa cảm khái trước sự ương ngạnh của Nhâm Văn Châu, nếu là người bình thường chỉ sợ đã sớm khuất phục. Có thể kiên trì đến giờ cũng đã không phải đơn giản rồi.

Nhưng cho dù hắn tiếp tục ương ngạnh thì sao? Trước thực lực cường đại ý khiến chí cá nhân chỉ yếu ớt như tờ giấy.

Xúc động, ngẫm nghĩ, mặc dù kính nể Nhâm Văn Châu nhưng Hạo Diệc không có một chút đồng tình, Nhâm Văn Châu đạt tới tình trạng hôm nay, dùng thể áp người hắn là không ít. Hạo Diệc chỉ bất quá phát tiết một chút đa sầu đa cảm trong lòng thôi.

Hắn đột nhiên dừng bước, ánh mắt hạ xuống một nơi cách đó không xa.

198. Chương 198: Dây Dẫn Lửa

Hôm nay Tiểu Man mặc một bộ quần áo thoáng mát, nhưng Hạo Diệc liếc mắt một cái là nhận ra. Đây là ai? Nhóm người này khiến hắn chú ý, trong đoàn thần sắc mỗi người đều rất cảnh giác, hơn nữa trên cổ tay đều mang độ nghi chiến đấu cùng màu. Ngôn ngữ cử chỉ đều có thể thấy vẻ kỷ luật. Hắn trong lòng thầm khiếp sợ, nhiều tạp tu như vậy tới La Dự để làm gì đây? Có phải có liên quan tới chuyện bọn họ đang làm không?

Ánh mắt của hắn lập tức nhìn vào tên cầm đầu đeo nửa cái mặt nạ, vị nữ tạp tu kia tựa hồ vô cùng tôn kính hắn, loại tôn kính này Hạo Diệc rất quen thuộc, giống như hắn đối với Chính thức vậy. Hạo Diệc đoán nam tử đeo mặt nạ này thực lực nhất định không tầm thường, cho dù là các tạp tu khác cũng đều không kém.

Vu Quả đột nhiên nghiêng mặt, ánh mắt chuyển tới một con phố cách đó không xa.

- Tiểu Man, người biết người kia không?

Vu Quả hỏi.

- Ai cơ?

Tiểu Man thấy lạ hỏi.

- Chính là tên nam tử mặc âu phục màu trắng khoảng hai mươi tuổi, trông tương đối văn nhã.

Vu Quả nhanh chóng nói từng chữ một nhưng tiếng nói chói tai làm người khác khó chịu.

Bất quá Tiểu Man có vẻ đã rất quen rồi, nàng liếc mắt một cái rồi lắc đầu nói:

- Không nhận ra, sao vậy?

Như Quả hừ lạnh một tiếng, hàn khí trên mặt dày đặc, ra hiệu với hai người bên cạnh. Hai vị tạp tu kia lập tức hiểu ý, đi về phía nam tử áo trắng trẻ tuổi kia.

Tiểu Man sắc mặt khê biến:

- Ta bị người ta theo dõi?

Vu Quả cười khê một tiếng, nhưng tiếng cười chói tai vô cùng:

- Hắn là không phải nhưng vừa rồi hắn nhìn chăm chăm vào ngươi, như là biết ngươi.

- Không thể nào! Người đó ta tuyệt đối không nhận ra.

Tiểu Man lắc đầu, trong lòng càng thêm bội phục Vu Quả, bọn họ cách nam tử mặc âu phục màu trắng kia khoảng năm mươi thước, ở giữa có một ngã tư đường, người người qua lại không ngừng, dưới tình huống này Vu Quả đại ca còn có thể phát hiện dị thường, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

- Không vội, đợi lát nữa sẽ biết.

Vu Quả bình tĩnh nói.

Hạo Diệc vừa thấy hai vị đại hán đi về phía hắn lập tức biết không ổn, hắn còn tưởng đã đủ bí mật, không nghĩ tới là vẫn bị đối phương liếc mắt một cái là phát hiện, thậm chí xuất lực đuổi giết, thật đáng sợ! Hạo Diệc trong lòng phát lạnh, không hề do dự quay đầu bỏ chạy, thực lực của nam tử đeo mặt nạ kia nhất định trên mình.

Hắn vừa chạy vừa mở thông tin tạp, hai đại hán phía sau thấy hắn chạy càng khẳng định là hắn có vấn đề, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời khởi động khí lưu tạp, đằng đằng sát khí đánh về phía y.

- Đáng chết!

Sắc mặt Hạo Diệc đại biến, cũng lập tức kích hoạt khí lưu tạp bay lên trời, không kịp phân biệt phương hướng, liều mạng tăng tốc. Lúc này bỏ xa hai tên tạp tu kia mới là lựa chọn tốt nhất. Vừa tăng tốc độ khí lưu tạp tới mức cao nhất, hắn vừa gọi Chính thức.

Vài giây sau, Chính thức rút cuộc cũng mở thông tin tạp.

- Làm sao vậy?

Khuôn mặt già nua của Chính thức xuất hiện trên màn ảnh, Hạo Diệc lúc này hận không thể hôn hắn một cái.

- Chính thức, Chính thức!

Hạo Diệc lúc này đã chẳng để ý tới phong độ của mình nữa, giọng nói mang theo vài phần khóc lóc:

- Mau tới cứu ta!

Sau đó hắn nhanh chóng thuật lại những gì mình thấy, Chính thức càng nghe sắc mặt càng ngưng trọng, cuối cùng rất dứt khoát nói:

- Người trước tiên cứ lôi kéo bọn họ đi khắp nơi, chúng ta sẽ tới ngay, lúc nào cũng phải báo lại phương vị của mình đấy.

Vừa dứt lời này, hắn lập tức nghe thấy tiếng triệu tập mọi người của Chính thức.

Hạo Diệc lập tức thở dài một hơi, thực lực của hắn vốn không thấp chỉ là kinh nghiệm thực chiến không nhiều lắm, mà ngay từ đầu hắn đã bị chặn trụ, hơn nữa hai tên tạp tu truy đuổi hắn về mặt dữ tợn như hung thần ác sát, hắn mới bối rối như vậy, giờ nghe Chính thức nói, lập tức yên tâm.

Trong lòng vừa yên ổn, động tác của hắn lập tức trở nên lưu loát hơn hẳn, tốc độ bay tăng lên, động tác chiến thuật vẫn huấn luyện ngày thường càng thực hiện như ý. Hắn không vội thoát khỏi hai người phía sau mà là bắt đầu lôi kéo cả hai, chờ Chính thức tới cứu viện, hắn vẫn duy trì thông tin với Chính thức, bọn họ đang bay tới đây.

Động tác của Hạo Diệc bị hai tên tạp tu phía sau phát hiện nhanh chóng, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ phong phú hơn Hạo Diệc nhiều, lập tức ý thức được chỉ bằng hai người bọn họ không cách nào bắt được đối phương. Thực lực mạnh hơn bọn họ đây nhất định không phải đối thủ bình thường, thậm chí còn có thể có điểm đặc thù. Nghĩ vậy hai người không chút do dự liên lạc với Vu Quả, báo cáo lại tình huống.

Vu Quả hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Bọn họ vừa tiến vào thành phố La Dữu đã có người theo dõi, điều này nói rõ thực lực của đối phương vô cùng cường đại, năng lực tình báo xuất chúng, cũng nói lên đối phương đã sớm biết hành trình của bọn họ, đây mới là điểm đáng lo nhất. Lần hành động lần này là tuyệt mật trong tổ chức, nếu bị tiết lộ ra ngoài như vậy rõ ràng trong tổ chức có nội gian.

Bất luận là dưới tình huống nào đối với chuyện bọn họ sắp tiến hành cũng đều không phải chuyện tốt.

Hơn nữa Vu Quả biết thực lực hai thủ hạ của hắn, tạp tu xuất chúng hơn hai người này, vậy thực lực đó đã có thể uy hiếp hắn, tổ chức của đối phương còn bao nhiêu cao thủ như vậy? Một loạt vấn đề nhanh chóng hiện lên trong đầu Vu Quả.

Không nghĩ tới nhiệm vụ lần này từ đầu đã xuất hiện nhiều chuyện đến vậy, nhớ lời dặn của lão đại lúc xuất phát, hắn càng không dám khinh thường, lập tức ra lệnh cho các tạp tu xuất phát.

Có vài tạp tu đã bay lên theo hướng Tiểu Man chỉ, bay tới nơi hai tạp tu kia miêu tả.

Tây bắc thành phố La Dữu là một khái niệm tương đối mơ hồ, diện tích của nó không dưới vài trăm km vuông, trong khu vực lớn như vậy tìm một người cho dù là có tín hiệu cầu cũng rất khó khăn, bắt đặc dĩ Kay đành hạ lệnh cho mọi người tản ra, xếp thành một hàng, an bài cứ hai người cách nhau 100m, như vậy mới tạo thành một cái “lược” Bọn họ muốn làm chính là “chải tóc” cho cả góc tây bắc này một lần, đây coi như một cách ngốc ngếch nhưng cũng là cách đáng tin nhất, cũng không dễ phạm sai lầm nhất.

Tin tình báo của tập đoàn từ đâu có được Kay không quan tâm, hắn chỉ lo địch nhân xuất hiện theo lời của Tiễn Minh Nhất sẽ là ai. Có thể làm cho cấp trên khẩn trương như vậy hắn không phải người thường, chỉ mong không xảy ra va chạm, nếu không chỉ sợ lại có một trận ác chiến. Ngắc đầu liếc mắt nhìn về phía xa, vô số cao ốc ngăn trở tầm nhìn của hắn.

Đột nhiên Kay, Điền Thiên, Lô Tiểu Như đồng thời ngắc đầu lên nhìn về phía trước.

Có ba người đang bay về phía này, một trước hai sau, xem tình hình có vẻ là hai người truy đuổi một người. Ba người này đột nhiên xuất hiện này cũng làm cho tâm trạng cả đội vốn đang căng thẳng thoáng cái trở nên cảnh giác, bọn họ đã được huấn luyện tốt, trong thời gian ngắn nhất tất cả đều tiến vào trạng thái chiến đấu.

Khoảng cách song phương nhanh chóng rút ngắn. Ba người Kay, Điền Thiên và Lô Tiểu Như liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thấy vẻ kinh động trong mắt người khác.

Mặc dù hai bên còn cách xa nhưng bọn họ đều thấy rất rõ, vị tạp tu trẻ tuổi mặc âu phục màu trắng kia thân thủ so với ba người bọn họ cũng không khác biệt mấy. Những điểm khác nhìn không ra nhưng kỹ xảo điều khiển khí lưu tạp cao minh bất phạm, bộ dáng lại mới chỉ hai mươi tuổi, thiếu niên cao thủ còn trẻ như vậy bất luận là ở thế lực nào đều là đối tượng cực lực bồi dưỡng, nơi huấn luyện của tập đoàn không có thiếu niên nào có thiên phú xuất sắc như thế.

Hai tạp tu đuổi theo phía sau hắn thực lực mặc dù không được như vậy nhưng cũng không thể xem nhẹ, so với mức trung bình của bọn họ cao hơn một bậc. Hơn nữa hai người đó dù rơi vào hạ phong nhưng thần sắc vẫn tỉnh táo không hề cấp bách. Khoảng cách giữa hai người thủy chung bảo trì một đoạn hợp lý, như vậy có thể trợ giúp nhau lại không sợ bị đánh lên từng người, từ điểm này có thể thấy bọn họ đã trải qua huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, hơn nữa mỗi cử chỉ của họ đều không thấy nửa điểm dư thừa.

Kay hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì. Chỉ có tạp tu thông qua vô số kinh nghiệm thực chiến mới tạo thành thói quen như vậy.

Người đang trốn cũng không chút hoang mang, kẻ truy đuổi không nóng nảy vội vàng, tình hình này trong mắt Kay có nhiều điểm đáng nghi, thời điểm bọn họ xuất hiện thực trùng hợp.

Thấy đám người của Kay, Hạo Diệc cùng hai tập tu phía sau đều biến sắc.

Phía trước đột nhiên xuất hiện nhiều tập tu như vậy, hơn nữa còn tập hợp thành đội ngũ, cơ hồ là vòng vây tiểu chuẩn, mọi người phân tán thành chữ nhất, tác dụng không cần nói cũng biết, không phải là để phòng mình đột phá từ mọi hướng sao?

Chẳng lẽ những người này là cùng phe? Hạo Diệc trong lòng trầm xuống.

Ánh mắt hai gã tập tu phía sau so với hắn nam hiểm hơn nhiều, vừa nhìn nhóm người của Kay, ý nghĩ đầu tiên của họ là phải chăng là bầy mà Hạo Diệc là mồi?

Một người lập tức báo cáo tình huống cho Vu Quả, song bọn họ dù thế nào cũng không nghĩ tới động tác này lại khơi mào cho trận chiến.

Bọn họ gọi trợ giúp! Kay, Điền Thiên là Lô Tiểu Như cùng biến sắc.

- Lần này cho phép các người ưu tiên công kích!

Câu nói của Tiễn Nhất Minh vang lên trong đầu Kay, không hề do dự, hắn hạ lệnh tấn công.

- Tất cả tấn công ba người phía trước, tự chọn mục tiêu tấn công.

Trong không khí, năng lượng ba động mãnh liệt tăng lên với tốc độ kinh người. Sắp xảy ra một trận bão táp.

199. Chương 199: Loạn Chiến

Cùng lúc đó, ánh mắt nam tử đeo mặt nạ bùng nổ, Tiểu Man biến sắc, các tập tu khác vẻ mặt khiếp sợ. Không cần nói gì, mọi người lập tức tăng tốc, sửa sang đội ngũ im lặng bay về phía năng lượng ba động.

Weah đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Đang truyền tư liệu về hệ thống, Trần Mộ cũng ngừng tay, giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Năng lượng ba động thật mãnh liệt, năng lượng ba động như vậy chỉ khi xảy ra chiến đấu quy mô lớn. Ai dám đánh nhau trong thành như vậy? Trần Mộ đột nhiên hơi nhíu mày, chỗ này cách luồng ba động quá gần, không tới 2000m.

Cảm giác tăng lên khiến hắn phán đoán càng thêm chính xác, nếu đổi lại là trước kia hắn mặc dù cũng có thể cảm giác được nhưng tuyệt đối không cách nào đạt tới mức chuẩn xác như thế.

2000m đối với tập tu mà nói chỉ là trong nháy mắt, mà đối với tập tu hỗn chiến mà nói cái này căn bản không thể tính là khoảng cách.

Nếu thật sự phát sinh hỗn chiến quy mô lớn của tập tu mà nơi này lại nằm trong phạm vi hỏa lực, vậy quá nguy hiểm rồi. Luồng năng lượng ba động này thật quá mức mạnh mẽ, có thể tưởng tượng được trong đó ẩn chứa hỏa lực kinh khủng tới nhường nào, chỉ sợ cả cao ốc Thiên Dực đều bị san phẳng.

Bất quá khiến hắn cảm thấy nghi hoặc là có rất ít người dám chiến đấu trong nội thành. Phải biết rằng trong nội thành cao ốc mọc lên san sát, hơn nữa người đi đường đông đảo, phần lớn là thường dân không có năng lực tự bảo vệ. Một khi phát sinh chiến đấu ở nội thành sẽ tạo thành thương vong cực kỳ nghiêm trọng đối với thường dân. Không có người thống trị nào muốn thấy cảnh này bất luận là người thống trị trên danh nghĩa hay thực tế.

Đối với những kẻ thống trị mà nói, bọn họ luôn luôn hy vọng khu vực của mình được trật tự hài hòa, chỉ như vậy mới có lợi cho sự phát triển, giúp bọn họ tích lũy tài phú được tốt hơn.

Cho nên thông thường trong khu vực nội thành cấm tất cả các tập tu chiến đấu, rất ít khi thấy người dám khiêu chiến cấm lệnh này bất luận là tập tu mạnh hay yếu. Trong thời đại này, vũ lực đương nhiên quan trọng nhưng một số thứ khác như danh tiếng cũng không thể bỏ qua. Đã là cao thủ phần lớn đều quý trọng danh dự.

Cái này Trần Mộ cũng chẳng quan tâm, nói chung dưới tình huống không bị uy hiếp, Trần Mộ của chúng ta có thể được xưng là mẫu người hòa bình tiêu biểu. Song lúc này hắn không cách nào bảo trì trấn tĩnh, năng lượng ba động trong không khí đang tăng lên với tốc độ kinh người, hắn đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Nơi này không an toàn!

Weah đã không thấy bóng dáng, Weah có năng lực tự bảo mình, Trần Mộ luôn tin tưởng mười phần như vậy. Hiện giờ hắn muốn chống lại Weah cũng không có tới nửa phần thắng, cho dù kéo gần lại khoảng cách với Weah, Thoát Vĩ Toa vẫn như trước không cách nào đánh trúng hắn. Weah tựa như một con dã thú có được bản năng chiến đấu, hắn luôn am hiểu cách lợi dụng tất cả các điều kiện, hắn không có cảm giác nhưng khả năng phát hiện nguy hiểm còn mạnh hơn mình, hắn không biết bay nhưng tốc độ chạy trốn không hề kém hơn mình toàn lực phi hành chút nào.

Quái thai như vậy không biết từ đâu ra, sự tồn tại của Weah đã phá vỡ hoàn toàn định nghĩa về loài người trong đầu Trần Mộ.

Ngưng thần yên lặng lắng nghe, dưới lầu vô cùng yên tĩnh. Trần Mộ kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ cũng cảm giác được nguy hiểm? Một lát sau hắn mới nhớ ra hôm nay là chủ nhật, không có thợ tới làm.

Hắn đang chuẩn bị đóng ma trận truyền tin lại thì thông tin tạp truyền tới âm thanh của hệ thống:

- Nếu tắt máy thì lần truyền tin này thất bại. Có tắt máy hay không?

Trần Mộ không nói gì, hắn bây giờ đã gần truyền xong một nửa, nếu thất bại thì lần sau phải làm lại từ đầu.

- Có thể tạm dừng hay không?

Trần Mộ hỏi.

- Có thể, trong vòng ba giờ.

Ba giờ, vậy cũng đủ để mình rời xa khỏi chiến trường này rồi, may là ma trận thông tin cũng không lớn, Trần Mộ dứt khoát dùng một tay ôm lấy.

Mở cửa sổ nhìn thoáng qua chung quanh thấy không có ai, hắn liền dính sát vào vách tường rồi linh hoạt trượt xuống như một con thạch sùng, hơn nữa hắn thủy chung bay lượn trong hóng râm, Đại Nê Thu tạp có được độ linh hoạt thật khó tưởng tượng, cũng khiến cho động tác của Trần Mộ càng thêm phiêu hốt quỷ dị.

Lui tới một góc bí mật, góc này đã bị bóng tối che phủ, không nhìn kỹ thì không thể thấy được Trần Mộ đang nấp trong đó. Phong bế hô hấp, cẩn thận điều chỉnh tần xuất của cảm giác xoắn ốc trong cơ thể, làm cho nó tới gần “tần suất hoàng kim” của Liễm Tức pháp, đây là phương pháp ẩn nấp do hắn tìm ra, lần trước cũng là hắn sử dụng phương pháp này tránh được Thủy Ba tạp dò xét của Ana sau đó đánh lên thành công. Phương pháp này không có tác dụng phụ như Liễm Tức pháp nhưng hiệu quả của nó cũng kém hơn nhiều, nó không có hiệu quả tĩnh táo đặc thù của Liễm Tức pháp mà cả hiệu quả ẩn nấp cũng không hoàn mỹ như trạng thái liễm tức.

Nhưng cái này đối với Trần Mộ hiện tại mà nói cũng đã đủ rồi, lại không có bất cứ tác dụng phụ nào, lúc nào cũng có thể sử dụng.

Trên trời, hàng chục tạp tu đang phiêu phù giằng co trên không trung, năng lượng ba động trong không khí nồng nặng như thực chất là điểm báo trước cho công kích sắp tiến hành, lúc này ai cũng chạy loạn, ở lại và chết không khác gì nhau, Trần Mộ đành phải tạm thời trốn một chỗ.

Ngay sau đó Trần Mộ thấy một cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

Quang nhận phô thiên cái địa, chùm ánh sáng, năng lượng đạn bắn xuống như mưa, tất cả đều nhằm vào ba người đang phi hành trên không trung. Ba nhận tốc độ cao xẹt qua không khí phát ra tiếng kêu sắc lạnh, chùm ánh sáng chói mắt lưu lại từng vệt diễm lệ, hơn nữa năng lượng đạn nổ âm âm tạo thành một hồi giao hưởng, không có bất cứ báo trước nào lập tức tiến vào cao trào.

Ngoài ba phương thức công kích thường thấy nhất còn có rất nhiều phương thức công kích năng lượng vô cùng kỳ quái khác. Năng lượng đó đột nhiên phát ra ánh sáng thậm chí mạnh hơn ánh mặt trời, cả trời đất biến thành một màu trắng, bóng tối chỗ Trần Mộ cũng bị luồng ánh sáng này xua tan, thân hình hắn lập tức bại lộ, song không ai chú ý tới hắn, tất cả đều bị đủ loại công kích trấn nhiếp, bao gồm cả Trần Mộ.

- Âm Âm Âm!

Năng lượng đạn đánh xuống mặt đất, đánh vào các phòng ốc, đánh lên các tòa cao ốc, từng đợt hỏa quang lóe lên, Tiếng nổ mạnh kịch liệt tạo thành sóng âm tỏa ra, vô số đá vụn bắn ra xung quanh với tốc độ kinh người.

Trần Mộ giật mình, hắn không nghĩ tới lại có người dám không kiêng kỵ gì tấn công trong nội thành như vậy! So với cảnh tượng trước mắt, Bá Vãn hay tình huống ở Đông Thương Vệ thành chỉ có thể tính là chuyện nhỏ.

Giật mình thì giật mình nhưng phản ứng của Trần Mộ vẫn rất nhanh, hắn nhanh chóng kích hoạt Song Cực Lôi Cầu tạt, đây là lúc hắn cần có lòng năng lượng cực mạnh, năm tiểu cầu khoan khoái tự động xoay tròn xung quanh thân thể hắn.

- Bang bang bang!

Trong nháy mắt, hắn nhận được hai đạo ba nhận và một quả năng lượng đạn. Mà cao ốc Thiên Dực dưới chân hắn đã trở nên bi thảm, trong chốc lát trúng ba quả năng lượng đạn! Số năng lượng đạn này đánh vào bên ngoài tường thủy tinh khiến cho bức tường phòng hộ vững chắc này cũng nổ thành vô số mảnh nhỏ. Trong vài giây ngắn ngủi, bề ngoài của cao ốc Thiên Dực đã hoàn toàn thay đổi. Năng lượng đạn nổ mạnh tạo thành sóng khí nóng suýt nữa thổi Trần Mộ rớt xuống. Mặc dù không bị thương nhưng Trần Mộ vẫn bị bụi đất bám đầy mặt.

Vu Quả sắc mặt vô cùng âm hàn, khuôn mặt vốn đã đáng sợ lúc này lại vô cùng dữ tợn, nhìn chăm chú vào đồng lửa hình thành do vụ nổ.

Ngữ khí của hắn ngược lại lại bình tĩnh tới không thấy một chút dao động:

- A Bính và Zambia đã chết.

Hắn như kể lại một câu chuyện, dùng âm thanh rất chói tai, song mọi người đi cùng hắn bao gồm cả Tiểu Man đều biết, Vu Quả nổi giận rồi.

Bọn họ cũng cảm thấy phần nộ, kể cả Tiểu Man.

Mà ở một hướng khác.

- Ta đi trước, các ngươi theo sau.

Chính thức bỏ lại một câu rồi lập tức gia tốc, hắn đã thấy tình cảnh chiến đấu ở rất xa mà tiếng nổ lớn tới mức có thể truyền tới đây. Có thể tưởng tượng thời gian chiến đấu vừa rồi ra sao! Mà vừa rồi hắn cũng mất liên lạc với Hạo Diệc, điều này khiến hắn trong lòng nóng như lửa đốt.

Hy vọng Weah không có việc gì! Trần Mộ mơ hồ cảm thấy hơi lo lắng cho Weah. Cao thủ như Weah không sợ đối phương công kích có mục đích, bọn họ sợ nhất chính là hỗn chiến, trong hỗn chiến công kích hỗn loạn lại càng thêm trí mạng bởi ai cũng không thể khống chế được, nó là vận khí.

Song ngay sau đó Trần Mộ chẳng còn thời gian đi lo thay cho Weah nữa bởi hắn phát hiện hỏa lực đang càng lúc càng mãnh liệt, chẳng lẽ bọn họ muốn phá hủy cả thành phố La Dữ sao? Trần Mộ cũng chẳng quản nhiều, vội vàng chạy ra phía ngoài, trong lúc vội vã hắn bất ngờ phát hiện trong số ba người bị tấn công không ngờ vẫn còn một người sống sót. Hỏa lực mãnh liệt như vậy, Trần Mộ tự nhận không có năng lực toàn thân trở ra, còn người kia dù sắc mặt suy sụp nhưng quả thật vẫn còn sống.

Còn sống là Hạo Diệc, hắn còn sống là nhờ một tấm tạp phiên gọi là Cương Khôi, trước đây hắn vốn không thích Cương Khôi vì cảm thấy cái tên này rất khó nghe, không nghĩ tới lần này lại nhờ vào nó để cứu mình một mạng.

Cương Khôi là tạp phiến mà phụ thân cho hắn, nghe nói đã truyền thừa rất lâu rồi. Đây là tạp phiến lỏng năng lượng, nhưng nó hoàn toàn khác những tạp phiến lỏng năng lượng bình thường. Đặc điểm lớn nhất của nó là năng lực phòng hộ cực kỳ xuất chúng, hắn từng thử qua các loại thủ đoạn tấn công đều không thể làm rung chuyển nó. Nhưng nó lại có một nhược điểm vô cùng trí mạng, giống như tên của nó, một khi kích hoạt rồi giống như mang một cái mũ giáp nặng, hành động trở nên rất chậm chạp.

Tạp Tu chiến đấu tiết tấu rất nhanh, duy trì phi hành tốc độ cao là yêu cầu cơ bản nhất, một khi tốc độ giảm vậy chết là cái chắc. Ngày thường hắn căn bản sẽ không dùng Cương Khôi, nhưng dù sao cũng là di vật của phụ thân nên hắn vẫn cầm trong độ nghi.

Không nghĩ tới ở thời khắc mấu chốt này nó lại cứu hắn.

“Có lẽ là phụ thân ở trên trời hiển linh chăng?” Trong đầu Hạo Diệc xuất hiện ý này.

Nhưng hỏa lực vừa rồi quả thật quá mãnh liệt, cho dù là Cương Khôi kiên cố tới vậy cũng nhanh chóng hỏng mất, càng khiến hắn tuyệt vọng là Cương Khôi trong đột nghi đã vỡ thành vài mảnh, hoàn toàn hư hỏng, nói cách khác hắn không thể nào sử dụng lại Cương Khôi.

Hắn bây giờ hoàn toàn dựa vào năng lực phi hành xuất chúng né tránh, trong vài giây, trên người hắn đã thêm vài vết máu, dần thân vào nguy cơ nhưng ngược lại hắn càng tỉnh táo, đau khổ chống đỡ. Hắn hiểu lúc này ai cũng không cứu được mình, muốn sống chỉ có thể dựa vào bản thân.

Đoàn người của Chính thức và Vu Quả đồng thời chạy tới.

Chính thức thấy Hạo Diệc đang chống đỡ gian nan, cả người là máu, đôi mắt già nua đỏ lên, không hề do dự giơ tay liền xuất hiện năm đạo lam tuyến, mỗi đạo đều như ngón tay, dài khoảng 2m, như năm con rắn màu lam.

Trần Mộ vừa chạy vừa không quên ngược nhìn tình huống trên không trung, khi hắn thấy năm đạo lam tuyến, hắn lập tức nhận ra Chính thức sử dụng tạp phiến là Lam Cực Xà Tuyến tạp.

Lúc trước ở Đông Thương Vệ thành, đám người đuổi giết mình từng dùng qua, Trần Mộ sau này từng tra tư liệu của Lam Cực Xà Tuyến, loại tạp phiến này được các tạp tu cao cấp vô cùng hoan nghênh, điểm đặc biệt của nó chính là khi sử dụng sinh ra năng lượng ba động rất nhỏ.

Điểm này rất giống Thoát Vĩ Toa tạp trên tay Trần Mộ, bất quá năng lượng ba động do Thoát Vĩ Toa sinh ra còn nhỏ hơn Lam Cực Xà Tuyến. Ngày đó Trần Mộ chính là dựa vào Thoát Vĩ Toa ở khoảng cách ngắn giết chết một tạp tu chuyên nghiệp. Mỗi lần hắn nhớ lại chuyện này không khỏi thán phục sự lớn mật của mình.

Kể không biết thì không sợ, câu nói này quả có đạo lý. Hắn hiện lại ngược lại lại không dám làm chuyện giống như vậy.

Lam Cực Xà Tuyến là tam tinh tạp, vừa hay nằm trong phạm vi nghiên cứu của Trần Mộ.

Từ góc độ của chế tạp sư, Trần Mộ không cảm thấy Lam Cực Xà Tuyến có chỗ nào quá ưu tú cả. Năng lượng kết cấu bắt đầu hình thành của nó khiến cho uy lực cũng không lớn, cũng phải yêu cầu tạp tu tự điều chỉnh năng lượng kết cấu để tối ưu hóa. Nói cách khác Lam Cực Xà Tuyến tạp nếu muốn dùng tốt phải yêu cầu người sử dụng có năng lực khống chế cảm giác rất mạnh.

Vị trung niên nhân tên bầu trời sử dụng Lam Cực Xà Tuyến vô cùng xuất sắc, năm đạo lam quang thoát ly khỏi sự khống chế của Chính Thức, như năm con rắn màu lam ngửi được mùi, lại như năm đạo tia chớp uốn lượn, phóng thẳng tới.

Tốc độ cực nhanh khiến người khác không kịp nhìn.

- Phốc phốc phốc!

Ba đạo lam quang bắn vào ngực ba vị tạp tu đang công kích Hạo Diệc, ba người vẻ mặt ngạc nhiên, không hiểu công kích từ đâu tới. Ba người mất đi khống chế rơi thẳng từ trên trời xuống nện vào tòa cao ốc, rơi tới máu thịt bầy nhầy.

Hai đạo lam quang khác đột nhiên biến thành hai luồng quang mang nổ tung trong không khí.

Diên Thiên nhìn chăm chăm vào Chính thức, khuôn mặt ửng hồng yêu dị, áo khoác đen bay phất phơ trong gió. Ba nhận hình con bướm bay tới bay lui quanh ngón tay hắn, hắn lại cười lên điên loạn, đạo ba nhận tinh xảo ưu nhã trông như những con bướm, từng đường nét lưu loát như một tác phẩm nghệ thuật, toàn thân màu trắng, nửa trong suốt, sáng long lanh như thủy tinh. Đây là biểu hiện của năng lượng được thực thể hóa cao độ.

Chính thức sắc mặt ngưng trọng hẳn lên, kinh nghiệm cho hắn biết nam tử cao gầy trước mắt không phải dễ đối phó.

Vu Quả mang theo một đám người tới lập tức chứng kiến Hạo Diệc bị tấn công, Hạo Diệc cũng vô cùng thâm, cả người có không biết bao nhiêu vết thương, phi hành đã không còn thông dong lưu loát như lúc đầu, hắn bây giờ trong đầu trống rỗng, chỉ có tiềm thức chiến đấu.

Thương thay cho hắn không biết rằng đã bị người ta nhìn thấy.

Chiến trường đầy khói lửa lập tức khiến cho những tên chiến ý sung mãn này phần khởi hẳn lên. Hạo Diệc tuy cả người đầy máu nhưng bọn họ liếc mắt một cái là nhận ra.

Chính là tên đáng chết này!

Không biết vì sao Hạo Diệc đột nhiên thanh tỉnh lại trong một thời gian ngắn, hắn thấy tấm mặt nạ che một nửa khuôn mặt, cả người run cầm cập, rồi đột nhiên tỉnh lại. Khi hắn thấy ánh mắt cừu hận của bọn họ, cơ trí phản ứng cực nhanh, chỉ tay vào bọn Kay, hô to với Vu Quả:

- Hai người đó bị bọn chúng giết!

Những lời này vừa nói ra, tràng diện lập tức hỗn loạn hẳn lên.

Kay không hề do dự phát động tấn công! Hắn lúc này mới hiểu rằng hai người vừa giết không cùng phe với tiểu tử sống dai như gián này.

Bất quá hắn cũng là một người quyết đoán, cừu cũng đã kết, giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, ngược lại bất cứ do dự nào trong lúc này đều có thể khiến cho đội ngũ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vu Quả và Kay cơ hồ là đồng thời ra tay, hắn vừa xuất thủ, lập tức chấn động toàn trường.

Nửa người trên hơi cúi về phía trước, song chưởng vẽ một vòng tròn trước ngực, mặt nạ màu bạc chợt lóe sáng rồi biến mất.

- Âm!

Một chùm sáng năng lượng màu trắng đường kính ước chừng 5m như ánh mặt trời xuyên qua đám mây, trong chiến trường hỗn loạn vô cùng chói mắt.

Một vụ nổ rung trời, sau một khoảng thời gian cực ngắn không thể thấy gì, sau lưng bọn Kay xuất hiện một hố sâu chừng 10m, trong hố cháy đen, vẫn còn bốc khói xanh.

Mà chùm ánh sáng thô chắc đó trực tiếp lấy đi tính mạng của năm tên tạp tu. Kinh khủng nhất là một vị tạp tu trong số đó bị biến mất nửa thân thể, máu phun ra như suối. Hắn phiêu phù trên không trung, còn chưa kịp phản ứng, tới lúc cơn đau truyền tới hắn mới hiểu ra.

Tiếng kêu thảm thiết như muốn xé rách bầu trời, kể cả người như Kay cũng lộ vẻ không đành lòng. Bịch, hắn rơi xuống mặt đất, tiếng kêu thảm đó ngưng lại.

Lô Tiểu Như trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực, động tác đầy vẻ phong tình đó lúc này lại không ai chú ý. Nàng vừa rồi bị chùm sáng kinh khủng đó xẹt qua ngay bên cạnh, may là thoát kịp, bằng không...

Vu Quả xuất thủ khiến chiến trường có được một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, nhưng cảnh tượng vừa rồi cũng kích thích khiến lý trí còn sót lại của mọi người đều biến mất.

Đôi mắt Kay đã đỏ lên, như một con sư tử nổi giận, tay phải giơ lên, một quả năng lượng đạn hình quả trứng dần dần hình thành trên tay hắn.

Năng lượng đạn này nhìn không bắt mắt, so với năng lượng đạn bình thường không khác gì nhau, vậy mà thần sắc Kay ngưng trọng vô cùng.

Ánh mắt lóe lên, Kay ném quả năng lượng đạn trong tay đi.

Quả năng lượng đạn này bay với tốc độ cực nhanh, song kỳ quái hơn là nó không phát ra bất cứ thanh âm nào.

Song quả năng lượng đạn không hề bắt mắt này lại khiến Vu Quả biến sắc, chột quất:

- Mau tránh ra!

Chưa nói dứt lời hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt qua một bên.

Nhưng hắn nhắc nhở vẫn hơi chậm một chút.

Quả năng lượng đạn nổ tung giữa đám tạp tu, đây là một vụ nổ thậm chí còn kịch liệt hơn so với vừa rồi! Có lẽ dùng từ nổ mạnh cũng không thể hình dung được chính xác, trên thực tế nó không tạo thành bất cứ tiếng động nào. Khối năng lượng đạn như bọt khí màu trắng, đột nhiên bành trướng, sáu gã tạp tu không kịp chạy trốn bị quang mang màu trắng thôn phệ.

Ngay khi mọi người còn có chút mờ mịt, quả cầu ánh sáng màu trắng vừa chột phóng to này đột nhiên vang lên một tiếng vỡ, hóa thành vô số mũi nhọn màu trắng.

Những mũi nhọn như những bông tuyết, rơi xuống dồn dập từ chiến trường khiến cho địa ngục nhân gian này vài phần duy mỹ.

Loạn rồi, đúng là loạn rồi!

Tiểu Man đuổi theo Hạo Diệc, công kích trên tay cũng sắc bén dị thường. Phương thức công kích của nàng rất đặc biệt, không ngừng thả ra những năng lượng thể như những con nòng nọc. Năng lượng thể này vừa được thả ra sẽ tự động đuổi theo Hạo Diệc bất luận hắn né tránh ra sao. Những con nòng nọc bằng năng lượng này tính chất khác nhau, có con chui vào da tay Hạo Diệc, có mấy cái tập hợp thành một thân thể rồi đột nhiên nổ mạnh.

- Hạo Diệc!

Một cô gái hét lên mang theo tiếng khóc, mà cơ hồ đồng thời Tiểu Man cũng nhanh chóng lui lại.

Hơn hai mươi tạp tu đồng thời tấn công, nàng cũng không dám ngạnh tiếp. Vị trí vừa rồi của nàng bị vô số năng lượng thể bao phủ.

Đây chính là lực lượng chi viện của Chính thức, hai mươi tên tạp tu này tới không khiến cho trận chiến chấm dứt, trái lại thậm chí càng trở nên hỗn loạn, tất cả giết tới đỏ cả mắt rồi, bọn họ đã không cần đi nhận ai là địch.

Chỉ cần không nhận ra, đó là địch.

Lô Tiểu Như đứng trong đồng đỏ nát, lễ phục dạ hội màu đỏ đã tổn hại không chịu nổi, lộ ra da thịt trắng nõn gợi cảm bên trong. Đôi chân dài đầy đả gợi cảm tách ra chống thân thể, nàng há hốc mồm thở phì phò. Trận chiến thật sự quá kịch liệt, nàng vừa rồi đã suýt chết ở trên đó. Nhìn thoáng qua Kay đang trợn mắt trên không trung, còn có Diên Thiên cùng Chính thức đánh tới chết đi được, trong lòng thâm dâng trào ý nghĩ, hai tên diên, bà đây không chơi với các người nữa!

Tình thế hôm nay hung hiểm vượt xa bất cứ trận chiến nào nàng từng gặp phải. Trong loại hỗn chiến này, lực chiến đấu của cá nhân tuy cũng hữu dụng nhưng rất có hạn.

Tập đoàn Trung Châu đích xác đã cho nàng nhiều chỗ tốt, nhưng vì nó mà vứt bỏ tính mạng mình, nàng cũng không cam lòng.

Tập đoàn Trung Châu vì khống chế các tạp tu này, bèn khống chế cả người nhà của họ, cho bọn họ cuộc sống tốt nhất, phục vụ tốt nhất. Nhưng bọn Nhâm Văn Châu không hề nghĩ tới cái gọi là người nhà của Lô Tiểu Như chẳng qua là một nhà bình thường do nàng dùng tiền mua. Bất quá nàng vì muốn để lộ sơ hở

đã bồi dưỡng cảm tình cùng gia đình này năm sáu năm. Ai cũng không nghĩ tới gia đình như vậy trên tay nàng còn vài hộ.

Cho nên nàng có thể hoàn toàn không để ý rời khỏi.

Đột nhiên nàng dừng bước. Cái gì vậy? Trong hành lý hình như có cái gì lay động.

Nàng lôi từ trong hành lý ra một quả cầu, đúng là tín hiệu cầu!

Nó vừa không ngừng chấn động vừa nhấp nháy đèn đỏ.

Lô Tiểu Như khuôn mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Không nghĩ tới lão nương lần này lại gặp đại vận! Lô Tiểu Như cầm tín hiệu cầu trên tay, đôi mắt đẹp quét bốn phía. Tín hiệu cầu có phản ứng nói rõ mục tiêu đang ở trong vòng 50m. Lại nghĩ tới nếu mình có thể bắt được người này, tìm được thiết bị đó, vậy thù lao thu được nhất định sẽ vô cùng lớn. Tập đoàn ở điểm này rất rõ ràng, chưa bao giờ làm sai.

Lòng của nàng lập tức nóng như lửa đốt.

Trên thực tế Trần Mộ chỉ cách nàng có 16m.

200. Chương 200: Lộ Xác

Trần Mộ ở trong góc lặng yên nhìn đối phương. Không thể không nói, được học nữ ma quỷ, được Weah chỉ điểm, kỹ năng che dấu của hắn phi thường thực dụng. Cho dù khoảng cách giữa song phương rất gần, nhưng đối phương vẫn không phát hiện ra.

Chỉ có, tiểu cầu kia là cái gì?

Trần Mộ có chút nghi hoặc, hắn không minh bạch tại sao nữ nhân nọ khi cầm được tiểu cầu lại có vẻ mặt mừng rỡ quá mức. Ánh hồng trên tiểu cầu không ngừng lóe sáng. Cách xa 16m, Trần Mộ vẫn có thể thấy rất rõ ràng nó chuyển động.

Rốt cục nó là cái gì?

Nhìn ánh đèn hồng, Trần Mộ có cảm giác quen mắt, tại trụ sở ở Hạ thành, Trần Mộ thường xuyên nhìn thấy loại đèn hồng như thế. Mà loại này bình thường đều có ý cảnh cáo, nhắc nhở.

Nhưng niên đại của trụ sở Hạ thành là không thể biết được, dù sao cũng đã lâu lắm rồi, tập quán từ đó đến nay, ai biết được đã phát sinh ra bao nhiêu biến hóa? Vì thế Trần Mộ không dám khẳng định.

Từ điều này, có thể thấy được tâm tính của Trần Mộ và tâm tính của tập tu khác nhau, hoặc nói là so với người chiến đấu chân chính khác nhau. Nếu như Weah ở chỗ này, chắc chắn hắn sẽ không chút do dự ra tay, hơn nữa đó chắc chắn là một kích trí mạng. Khả năng bị nguy hiểm và gặp nguy hiểm, trong mắt Weah không có gì khác biệt.

Nhưng Trần Mộ sẽ không, ít nhất hiện tại hắn sẽ không làm như vậy.

Lô Tiểu Như nhẹ nhàng vén tóc trên trán, trên đôi mắt đẹp, sáng mát lưu chuyển. bóng tín hiệu trên tay còn đang lóe sáng, nói rõ mục tiêu chưa rời đi. Mục tiêu nhất định nấp ở nơi nào đấy. Nhưng làm thế nào tìm được người đó?

Bán kính 50 m là không lớn, nói nhỏ thì cũng không nhỏ. Huống hồ hoàn cảnh xung quanh phức tạp, khác nơi đều là tường đổ, mà trên mặt đất tùy ý có thể thấy được thủy tinh xếp thành đống. Hiện tại, điều lo lắng duy nhất của nàng lúc này là mục tiêu bị khối thủy tinh từ trên cao rơi trúng đã hết, như vậy thì thù lao của mình sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Nàng đột nhiên nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ. Nàng cúi đầu nhìn xuống chân phải, chân phải tựa hồ vướng vào vật gì đó. Nàng khom lưng xuống, kiểm tra chân phải. Theo động tác của nàng, kiện lễ phục màu đỏ vốn đã không chịu nổi sức nặng, đột nhiên từ vai trái nàng rơi xuống.

Da thịt như tuyết, xuân quang hiện ra, nàng thét lên một tiếng kinh hãi, như muốn ngăn cản lễ phục rơi xuống, ai ngờ động tác này của nàng làm lễ phục trên vai phải rách ra, cả kiện lễ phục tuột ta, rơi thẳng xuống phía dưới.

Nhất thời chân tay nàng luống cuống, đem quần áo che ở trước ngực, nhưng kiện lễ phục màu đỏ này mỏng và trơn, lưng nàng hoàn toàn lồ lộ, hai vai trắng như tuyết, mượt mà lộ ra hoàn toàn. Điểm chết người chính là lễ phục của nàng bị rách ra đã đến phần eo

Ở trong góc tối, Trần Mộ thấy quá rõ ràng, tuổi trẻ khí huyết phương cương, hẳn chỉ cảm thấy huyết khí trào dâng, hô hấp dừng lại.

Nhưng rất nhanh hẳn liền có phản ứng, nữ nhân vẫn che hai tay trước ngực, nhưng thần thái lúc này không nhìn thấy nửa điểm kinh hoàng như vừa rồi, một đôi mắt đẹp cười nhẹ nhìn về phía bên này.

Trúng kế!

Tâm trạng Trần Mộ đột nhiên trầm xuống. Chẳng lẽ mục tiêu của đối phương là mình?

Không thấy động tác của chân hẳn, hẳn phất chốc vọt qua một bên. Cũng không quay đầu lại mà dựa theo bóng chân tường toàn lực chạy trốn. Đối phương dùng phương pháp này xác định vị trí của mình, đây là lần đầu tiên Trần Mộ gặp phải.

Không ngờ mục tiêu cũng có thân thủ tốt như vậy, điều này có chút ngoài dự liệu của nàng. Lô Tiêu Như vẫn ung dung sửa sang lại quần áo, thậm chí nàng còn nhàn nhã đem quần áo rách ở hai vai kết thành một cái nơ hình con bướm. Đôi mắt đẹp thủy chung chưa rời khỏi Trần Mộ, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Cảm nhận được ánh mắt phía sau, thân thể Trần Mộ có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh hẳn liền vượt qua loại cảm giác không tốt này. Bởi vì áp lực của đối phương so với Weah, thật sự không lớn lắm.

Toàn lực chạy trốn, tốc độ của Trần Mộ thật kinh người, hơn nữa hẳn chưa bao giờ chạy trốn theo đường thẳng. Đây là thói quen Weah luyện tập cho hẳn, hẳn phát hiện, nếu như một khi hẳn chạy theo đường thẳng, chiến đấu sẽ chấm dứt trong một giây. Cho nên, dưới sự áp bách của Weah, vị trí chạy trốn của Trần Mộ ngày càng phiêu hốt, có khi thân thể phản ứng nhanh hơn cả não bộ, tất cả như trở thành bản năng của hẳn.

Lộ Tiêu Như trở nên ngưng trọng, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị. Lần đầu tiên nàng gặp phải đối thủ quỷ dị như thế, thân hình của đối phương thủy chung ở trong bóng tối, như ẩn như hiện, hơn nữa chạy trên đường bộ cực kỳ phiêu hốt, căn bản không có cách nào đoán trước được.

Nói chung, đối với loại đối thủ này thì cách tốt nhất là dùng chiêu tấn công diện rộng, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng không có chiêu nào cả.

Mặt khác, nàng hiểu được vấn đề khó giải quyết. Thực lực của đối thủ biểu hiện ra làm nàng giật mình, dần dần sắc mặt nàng trở nên ngưng trọng, càng xem trong lòng càng thấy lạnh.

Đến bây giờ, nàng vẫn chưa xem rõ hình dáng của mục tiêu. Thủy chung thân hình của hẳn hoàn mỹ dấu trong bóng tối, chưa từng rời đi. Điều này làm cho nàng nghĩ đến một loại người, tập tu chuyên hành tẩu trong bóng đêm, lấy hắc ám làm bạn.

Chẳng lẽ mục tiêu trước mắt là loại tập tu này? Lộ Tiêu Như cảm giác tiếng nói phát ra có chút không rõ.

Rất lâu trước kia, nàng đã nghe nói có rất ít tập tu đi theo con đường này. Phần lớn loại tập tu này đều tiến hành ám sát, làm công việc thám thính và tình báo, bọn họ am hiểu lợi dụng hắc ám, hành động nhanh nhẹn, nắm bắt thời cơ không ai bằng. Loại tập tu này thường tiếp nhận huấn luyện tàn khốc từ nhỏ, cho nên tâm tính hoàn toàn khác người thường, bọn họ đa số lãnh khốc vô tình, thấy máu không đổi.

Trước kia loại trường phái này từng rất nổi tiếng. Nhưng theo thời gian mà dần dần biến mất. Khi đến thời học viện, bọn họ từng một lần biệt tích không nghe tiếng. Nhưng Lộ Tiêu Như biết rằng, bọn họ chỉ lui vào trong bóng tối thôi, rất nhiều sự kiện to lớn, chấn động, thường thường có thể thấy bóng dáng của bọn họ.

Những nhà giàu có hoặc tập đoàn đều âm thầm thuê loại tập tu này để chấp hành một ít nhiệm vụ đặc thù. Hiện tại, thích khách tập tu rất ít sinh tồn đơn độc. Sau lưng bọn họ đều có bóng dáng của tập đoàn lớn,

có ít thích khách tập tu thậm chí phục vụ cả mấy thế lực.

Mình sẽ không xui xẻo như vậy chứ! Lộ Tiểu Như có chút do dự đứng lên.

Bất quá, năng với thực lực của mình có chút tự tin. Tập tu thích khách mặc dù cường đại nhưng bọn họ không phải không có nhược điểm. Nội dung huấn luyện của bọn họ với tập tu bình thường hoàn toàn khác nhau, điểm mấu chốt là ở phương diện cảm giác, Rèn luyện cùng một khoảng thời gian, cảm giác của bọn họ thường không đủ cường đại so với tập tu bình thường. Nên một khi chính diện chiến đấu, bọn họ không có ưu thế.

Mặt khác, nhân tố khiến nàng cảm thấy do dự là bối cảnh sau lưng đối phương.

Một bên là thù lao rất lớn. Một bên là có thể tồn tại bối cảnh đáng sợ, rốt cục là có làm hay không làm?

Mất thấy mục tiêu sắp thoát ly phạm vi cảm giác của tín hiệu cầu, Lộ Tiểu Như tàn nhẫn hạ quyết tâm! Làm xong việc này, cầm tiền xong nàng sẽ cao chạy xa bay. Muốn tìm mình cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nghĩ thông suốt, nàng liền không chút do dự, lập tức bay lên không đuổi theo Trần Mộ.

Không cần quay đầu lại, Trần Mộ cũng biết nữ nhân đó đuổi theo. Nếu như nói vừa rồi hắn có điều không chắc chắn, hiện tại hắn đã dám chắc, mục tiêu của nữ nhân này là mình. Mặc dù Trần Mộ không rõ tại sao, nhưng hắn đã không suy nghĩ vấn đề này nữa.

Hiện tại, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, chạy thoát, hoặc là giết chết đối phương.

Vừa rồi Trần Mộ không động thủ bởi vì hắn chưa biết đối phương là địch nhân. Bây giờ, hắn xác định, nữ nhân phía sau là địch nhân của mình. Mặc dù hắn không tàn nhẫn như Weah, nhưng với địch nhân hắn cũng sẽ không lưu thủ.

Đại Nê Thu tập có năng lực đổi hướng xuất sắc, hơn nữa thêm lực lượng cơ thể của hắn, trong khoảng cách ngắn, lực bộc phát sung mãn.

Một khi chiến đấu, Trần Mộ trở lên vô cùng chăm chú, ánh mắt quả quyết, so với vừa rồi như hai người khác nhau. Bay nhanh qua những bức tường đổ, tay trái cầm thông tấn trận, tay phải cầm Thoát Vĩ Toa. Đợi cảm giác thật chắn xác liền bắn vào thân hình đối phương.

Giữa không trung, Lộ Tiểu Như biến sắc.

Đáng chết! Bị lừa!

Người này cảm giác cùng mình không sai biệt lắm.

Vừa nghĩ đến cường độ cảm giác của mình cùng vị thích khách tập tu này không sai biệt lắm, trong lòng nàng phát lạnh. Cảm giác chính là thứ thích khách tập tu yếu nhất. Nhưng hiện tại ngay cả mặt yếu nhất của đối phương so với mình còn không có khác biệt mấy, như vậy chẳng phải hàm ý là thực lực của đối phương còn hơn mình?

Phảng phất như bị dội một chậu nước từ đầu đến chân. Lòng tham cháy bỏng của Lộ Tiểu Như bị dập tắt không còn bóng dáng.

Tiền có nhiều đi nữa nhưng phải giữ được tang mạng thì mới tiêu được.

Nàng vừa định rút lui, đột nhiên biến sắc, tiềm thức phóng xuất năng lượng trảo.

Năng lượng trảo màu tím.

- Bình!

Tiếng kêu như thủy tinh vỡ, năng lượng trảo của nàng phút chốc bị đánh nát bầy, Thoát Vĩ Toa vẫn chưa hết lực bắn vào vai trái của nàng.

“A, còn thiếu một chút chính xác.” Trần Mộ trong bóng tối có chút tiếc nuối nhìn về phía sau Lộ Tiểu Như thâm nghĩ, xem ra huấn luyện cùng thực chiến có chút khác nhau.

Lộ Tiểu Như trong lòng khủng hoảng, mặt không còn huyết sắc. Vừa rồi nàng xuất ra năng lượng tráo, không ngờ ngay cả một kích của đối phương cũng không đỡ được. Một kích này loại bỏ hoàn toàn ý nghĩ của nàng, điều duy nhất nàng nghĩ là chạy xa nơi đáng chết này.

Sự tình chuyển đổi nhanh chóng làm Trần Mộ có chút khó tin. Mới chiến đấu đã thành công, điều này nằm ngoài ý muốn của hắn.

Hắn không xoay người rồi đi mà đuổi theo hướng Lộ Tiểu Như. Hắn muốn biết tại sao đối phương lại động thủ với mình? Đặc biệt, tiểu cầu kia có tác dụng gì? Nếu như mấy vấn đề này còn không rõ ràng. Trần Mộ cảm giác ăn ngủ không yên. Vô duyên vô cớ trở thành mục tiêu, loại cảm giác này hắn chịu không thấu.

Trần Mộ dọc theo bóng tường di chuyển, thủy chung hắn chưa thoát ly bóng tối. Trong bóng tối thân hình Trần Mộ càng thêm quỷ dị phiêu hốt, hắn như u linh, chân không chạm đất, làm người khác trong lòng phát lạnh. Trần Mộ hoàn toàn không ý thức được điều này, hắn vẫn tập trung chú ý cao độ. Đây là thói quen khi cùng Weah đối luyện, mỗi khi tiến vào trạng thái chiến đấu, tinh thần hắn sẽ hoàn toàn tập trung. Mỗi lần cùng Weah đối luyện, hơi có chút phân tâm sẽ thất bại trong phút chốc.

Khi cùng Trần Mộ đối luyện, Weah chưa bao giờ lưu thủ, luôn luôn tốc chiến tốc thắng. Lúc đầu cùng hắn đối luyện, tuyệt đại đa số là trong mười giây, Trần Mộ bị đánh bại. Weah biết rất rõ cấu tạo cơ thể con người. Sau mỗi lần bị đánh bại, Trần Mộ chỉ cảm thấy người tê rần. Sau đó liền ngửa mặt ngã xuống, phải đợi năm sáu phút đồng hồ mới có thể khôi phục bình thường.

Lúc đầu, đối luyện một giờ, chính thức chiến đấu không vượt quá một phút. Còn lại năm mươi chín phút đồng hồ, hắn chỉ có thể nhìn lên trần nhà mà quên với loại cảm giác tê liệt đó.

Đây là một loại áp lực kinh khủng, Weah cho hắn cảm giác tựa như biển rộng, thâm bất khả trắc. Thường xuyên đối mặt với áp lực như vậy. Khi gặp phải tập tu khác, sau khi trải qua kinh hoàng ban đầu, chân tay luống cuống, Trần Mộ rất nhanh thể hiện ra điều tốt đẹp của mình là năng lực thích ứng.

Không có áp lực của Weah, Trần Mộ cảm giác cước bộ nhẹ nhàng đi rất nhiều. Một loại cảm giác từ trước đến nay chưa từng có sinh ra. Dù khoảng cách giữa hắn và nữ tập tu phía trước vẫn còn, nhưng giờ phút này Trần Mộ tràn ngập tin tưởng.

Đầu óc của hắn thanh tỉnh vô cùng, mọi thứ xung quanh như trong lòng bàn tay hắn, loại cảm giác này rất kì diệu. Đại Nê Thu cùng cước bộ lưu loát vô cùng, không có một chút trở ngại. Trần Mộ từ trong lòng lấy ra quả mặt quỷ nhét vào trong miệng. Cảm giác quả mặt quỷ trong miệng bành trướng lên mặt. Vài giây sau, quả mặt quỷ đã bao trùm toàn bộ mặt hắn. Mấy thứ đồ vật của nữ ma quỷ, hắn chỉ còn quả mặt quỷ cùng đạn lực thảo, các thứ khác đều đã thất lạc.

Lộ ra mặt nạ quỷ dị vụn vụn, phối hợp với cước bộ phiêu hốt. Nhìn qua Trần Mộ như u linh hồn phách của một vị tập tu trong bóng đêm, toát ra khí âm hàn bức người.

Trần Mộ cũng không cảm giác được chút lương khí nào, nhưng ở trong trạng thái kì diệu này, trong lòng hắn thấy rất bình yên. Cảm giác, năng lượng, hoàn cảnh, bước tiến, hết thấy mọi việc đều rõ ràng. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác kì diệu như thế ngoài trạng thái liễm tức. So với trạng thái liễm tức, Trần Mộ thích trạng thái này hơn.

Miếng Thoát Vĩ Toa thứ hai ở ngón tay trở đã thành hình. Giây tiếp theo, hắn có thể xuất ra một kích trí mạng, hắn tin chắc lần này sẽ không thất thủ. Chỗ yếu hại của đối phương bị hắn tập trung chú ý, tựa như cảm giác khi hắn đang tiến hành luyện bắn. Song lúc này, đột nhiên có hai gã tập tu hướng đến Lộ Tiểu Như bay tới. Hai gã tập tu này có tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tiến nhập phạm vi công kích của Lộ Tiểu Như.

Bị biến cố bất ngờ chặn ngang, hắn cường hành ngừng phóng Thoát Vĩ Toa đã thành hình.

Nấp ở đoạn tường đổ phía sau, hắn chăm chú quan sát tình huống phía trước. Hắn không kiêu ngạo đến mức tự nhận có thể một đấu ba, hắn muốn làm rõ tình thế để chuẩn bị bước tiếp theo.

“Rời đi, hay vẫn tiếp tục?” Trần Mộ có chút do dự, nếu như lúc này rời đi thì có thể rất nhẹ nhàng. Nhưng nếu không đem nguyên nhân tra rõ, ai biết tiếp theo sẽ gặp tình huống gì?

Lúc này, ba người đã thành một trận chiến.

Thực lực của Lộ Tiểu Như làm Trần Mộ giật mình. Nàng sử dụng một loại tạp phiến hần không nhận ra được, điều này khiến hần có chút kinh ngạc. Phải biết rằng hần đã không giống như trước kia, cái gì cũng không biết. Nếu như nói với tạp tu chuyên nghiệp thì hần còn khoảng cách xa, nhưng đối với tạp phiến, hần có đủ quyền lên tiếng.

Không người nào hiểu rõ tạp phiến hơn chế tạp sư. Tạp phiến hần sử dụng qua có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng tạp phiến hần nghiên cứu qua không tính là hằng hà sa số, nhưng cũng đủ biết hết một bộ phận những tạp phiến thường thấy.

Nhưng Lộ Tiểu Như sử dụng tạp phiến, loại công kích hần chưa từng gặp. Điều này làm cho hần có vài phần hứng thú.

Mỗi lần Lộ Tiểu Như ra tay, Trần Mộ không thấy bất cứ loại năng lượng nào, nhưng năng lượng tráo của hai vị tạp tu kia lại chấn động mạnh, loại chấn động này cường độ vô cùng kịch liệt, thậm chí có khả năng xuyên qua năng lượng tráo công kích tạp tu bên trong.

Vì vậy, chỉ thấy một màn kì quái, Lộ Tiểu Như nhàn nhã đứng đó mà địch nhân của nàng lại bị vây trong năng lượng tráo của họ. Thậm chí Trần Mộ còn thấy ánh mắt thống khổ và mờ mịt của hai gã tạp tu bên trong. Nhưng trên vai trái trắng như tuyết của nàng có một lỗ máu, nhìn thấy mà giật mình, đây là vết thương.

Mặt đối mặt, Lộ Tiểu Như có ưu thế, ưu thế áp đảo, hai gã đối thủ của nàng không có năng lực hoàn thủ.

Lộ Tiểu Như xuất thủ, điều này Trần Mộ khẳng định, bởi vì hần cảm giác được năng lượng ba động. Nhưng vấn đề là thể thức năng lượng xuất ra! Chẳng lẽ là một loại năng lượng vô hình? Trần Mộ vừa suy nghĩ, vừa bảo trì cảnh giác. Đầu của hần cấp tốc vận chuyển, nhưng thủy chung không có cách nào biết nàng dùng loại tạp phiến gì.

Điều hần cảm thấy buồn bực là Lộ Tiểu Như rõ ràng đã chiếm ưu thế tuyệt đối, tại sao lại không đánh chết đối thủ? Từ biểu hiện vừa rồi của nàng, nữ nhân này không phải là người tâm từ thủ nhược.

Hần đâu biết rằng, Lộ Tiểu Như sở dĩ không lập tức hạ sát thủ là bởi vì sự tồn tại của hần.

Trần Mộ thủy chung ẩn thân trong bóng tối, mắt thường rất khó nhìn thấy, mà “Ngục Liễm Tứ pháp” (Liễm Tứ pháp giả) của Trần Mộ làm Lộ Tiểu Như không có cách nào phán đoán chuẩn xác vị trí của hần, hơn nữa Thoát Vĩ Toa sinh ra năng lượng ba động vô cùng nhỏ bé, mà trong khu vực có rất nhiều luồng năng lượng ba động mãnh liệt, khiến cho nó có chỗ che chở tốt nhất.

Ít nhất Lộ Tiểu Như đặt một nửa lực chú ý lên người Trần Mộ.

Tín hiệu vẫn báo động như cũ, điều này cho thấy đối phương không có rời xa mà mai phục chung quanh mình. Tay vẫn hoạt động, nhưng đôi mắt đẹp kia cũng không ngừng quan sát chung quanh, mỗi góc tối đều làm cho nàng cảm thấy khẩn trương, hàn ý bốc lên trong lòng không thể kiềm chế.

Nàng hối hận không thôi, tại sao mình lại đi trêu chọc gã địch nhân đáng sợ như thế?

Hạo Diệc được đồng bọn bảo vệ nghiêm mật, Tiểu Man thấy không có cơ hội, liền chạy ra bên ngoài. Thực lực của nàng so với các tạp tu đến đây trợ giúp cao hơn rất nhiều, thần thái thông dong, động thủ điều luyện. Nàng như một con hồ ly giáo hoạt không ngừng chạy phía ngoài, mỗi lần thừa dịp đối phương không chú ý lại ra tay.

Kỹ xảo phi hành của nàng xuất chúng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn đám tạp tu này nhiều lắm. Một mình nàng ngăn chặn gần hai mươi người tạp tu, hơn nữa thỉnh thoảng lại ra tay, mỗi lần ra tay liền có một hai tạp tu bị giết.

Nàng phát hiện ra đám tạp tu này phổ biến là trẻ tuổi, Tựa như đệ tử vừa xuất môn, hơn nữa đều là tân thủ. Nếu như bình thường nàng sẽ không làm khó đám tạp tu mới này. Song lần này, nàng ra tay tàn nhẫn dị thường.

Ánh mắt của nàng thủy chung nhìn vào Hạo Diệc vừa mới hôn mê. Chính là người này! Nếu như không vì hắn, đồng bạn sẽ không chết, mà trận chiến cũng không phát sinh. Đồng bạn bên người nàng không ngừng tử vong nhưng nàng lại vô lực ngăn cản, cảm giác này thật sự rõ ràng. Đại quy mô hỗn chiến, thực lực của cá nhân thật sự hữu hạn.

Trong mắt nàng, Hạo Diệc là kẻ đầu sỏ gây nên cuộc hỗn chiến này.

Nàng nhìn chằm chằm vào Hạo Diệc, muốn đem tên đáng ghét này giết chết.

Một cô gái ôm Hạo Diệc, nước mắt lưng tròng hô lớn:

- Hạo Diệc, người mau tỉnh lại, người mau tỉnh lại đi!

Cũng không biết có phải là nàng cố gắng có kết quả không mà rốt cuộc Hạo Diệc cũng tỉnh lại, chậm rãi mở mắt. Một lát sau, ánh mắt của hắn cũng khôi phục thanh tỉnh, điều làm người ta sợ hãi là trên người hắn máu từ đầu xuống chân, nhìn qua như một huyết nhân. Hắn nhếch miệng, tựa như là muốn cười, nhưng bộ mặt đau nhức khiến hắn không thể, khuôn mặt vẫn cứng ngắc như cũ.

Lần này thật mất mặt, hắn không tránh khỏi cảm khái.

Cố gắng di động cổ, ánh mắt hắn đảo qua cả chiến trường, lập tức hắn phát hiện đồng bạn đang lâm vào nguy hiểm, đối phương chỉ có một người mà cơ hồ ngăn chặn tất cả bọn họ.

Đã trải qua sinh tử, Hạo Diệc phảng phất trở nên thành thục hơn rất nhiều.

Hắn nói giọng khô khốc, giọng gào mở miệng:

- Sư huynh, người tổ chức mọi người lại, đồng thời công kích.

Trong đám người lập tức có tiếng đáp:

- Được! Sao ta lại không nghĩ tới chứ?

Tiếp theo hắn đề cao giọng:

- Mọi người chú ý, chuẩn bị đồng thời công kích!

Do vị sư huynh này tuổi tác so với bọn họ lớn nhất, cho nên rất có uy tín.

Cái gọi là đồng thời công kích chính là mọi người ra tay cùng một lúc. Chỉ là phương thức công kích này không theo đuổi sự chuẩn xác mà là theo đuổi sự thống nhất cùng tần suất công kích. Loại chiến thuật này áp dụng cho đoàn thể công kích, trước kia bọn họ đều đã học qua, song không ai nghĩ đến vận dụng nó.

Hạo Diệc nói Tiểu Man cũng nghe được, chiến thuật này của mình sẽ mất đi hiệu lực. Bất quá thừa dịp này nàng sẽ ra tay thật nhanh, sau đó không để ý đến kết quả mà chạy xa. Bên ngoài, yết hầu hai vị tạp tu tự nhiên xuất hiện một lỗ máu, từ không trung ngã xuống.

Thấy đối phương tàn nhẫn như vậy, trong lòng Hạo Diệc bốc lên lạnh khí. Chênh lệch thực lực giữa song phương quá lớn.

Loại chênh lệch này không thể hiện rõ ràng ở thực lực cá nhân mà thể hiện ở công phu tu dưỡng chiến thuật. Nhìn lướt qua đồng bạn, Hạo Diệc không khỏi cười khổ, bọn họ và mình chưa từng có kinh nghiệm như thế này bao giờ. Bọn họ chính là tân thủ. Âm thầm điểm danh nhân số, trong chốc lát đã có mười hai người chết, gần một phần tư tổng số người bọn họ.

Mà vẫn chỉ là một người gây nên. Hạo Diệc trên mặt cười khổ, nặng nề.

Chính thức cùng một vị tạp tu áo đen kịch chiến, lấy trình độ của hắn khó có thể phân biệt ai hơn ai kém, âm thầm than thở nhưng hắn lại nhắc nhở:

Mọi người cố gắng tinh thần, một khi có người tới gần, đồng bộ công kích, không nên lãng phí năng lượng tạp. Mọi người phải nghe sư huynh chỉ huy.

- Được! Không thành vấn đề! Hạo Diệc, người thật giỏi.

Thanh âm không đều vang lên, nhưng trong lòng Hạo Diệc nửa phần vui cũng không có. Hắn biết rất rõ xác suất sống sót lần này không lớn. Bọn họ là nhóm yếu nhất trong ba nhóm, số dĩ còn nhiều người sống như vậy chỉ là hai bên mạnh hơn kia chưa phân thắng bại. Một khi chiến cuộc rõ ràng, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhìn tập tu kịch chiến trên bầu trời, Hạo Diệc trong lòng kinh hãi dị thường, tập tu này thực lực rất cao, thật ngoài dự đoán của mọi người.

Mọi người công kích đều không hề cố kỵ. Bầu trời đã trở thành chiến trường. Phía dưới bọn họ đã biến thành một đồng đồ nát, chỉ sợ lần này sẽ chết rất nhiều người, Hạo Diệc trong lòng phát lạnh.

Bất quá hắn tỉnh táo lại rất nhanh, số dĩ lần này bị động như vậy là bọn họ chuẩn bị không đủ. Đưa mắt cả liên bang, lực chiến đấu bằng bọn họ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trận chiến này nhất định sẽ khiến cho cấp trên chú ý.

Đến lúc đó các người sẽ biết thế nào là lợi hại! Ánh mắt Hạo Diệc âm trầm, khuôn mặt biến dạng.

Tiểu Man rời khỏi Hạo Diệc cùng đám tập tu liền thấy được Lộ Tiểu Như cùng hai người bạn của mình.

Thân thủ của Lộ Tiểu Như làm nàng giật mình, nhưng rất nhanh hai mắt nàng muốn phun hỏa. Chứng kiến động tác của Lộ Tiểu Như như mèo vờn chuột, sắc mặt Tiểu Man trầm xuống. Đồng bạn bị giết không có phản kháng là do thực lực chênh lệch, nhưng đối thủ lại đùa bỡn vũ nhục như vậy làm cho Tiểu Man rất phẫn nộ.

Nàng không có vì phẫn nộ mà mất đi lý trí, mãnh mẽ áp chế cảm xúc của mình, nàng lặng lẽ hướng tới gần Lộ Tiểu Như.

A, người kia là ai? Ánh mắt của nàng đột nhiên nhìn vào bóng tối trong đoạn tường đổ, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh.

201. Chương 201: Ngáng Mặt Trong Bóng Đêm

Trong bóng tối, hắn ngẩng đầu, hơi nhíu mắt lại. Hắn nhận ra Tiểu Man, xem cuộc chiến vừa rồi, hắn phát hiện vị nữ tập tu này lợi hại. Nàng giải thích năng lượng cùng không chế cảm giác vượt xa mình.

Nếu như đoạn thời gian này cảm giác của mình không tăng trưởng rất lớn thì chỉ sợ ngay cả cảm giác cũng không bằng đối phương. Tỉnh táo lại, Trần Mộ biết rằng mình không phải là đối thủ của nàng. Song điều kì quái là hắn cũng không cảm thấy sợ hãi. Tâm cảnh hiện tại của hắn so với lúc gặp Lộ Tiểu Như là hoàn toàn khác nhau, như là hai người, cả người không hiện ra nửa điểm của tân thủ, không có vẻ kinh hoàng, thất thố.

Bây giờ Trần Mộ bình tĩnh như một vị thợ săn lão luyện, không thấy một điểm kinh hoàng, hắn nấp ở trong bóng tối chăm chú nhìn đối phương. Hắn không biết được lúc này động tác của hắn có vài phần giống Weah.

Hai bên nhìn nhau vài giây, nơi chiến trường có nhiều biến đổi, vài giây đã là một thời gian dài. Nhưng lúc đó, không khí giữa hai người như đọng lại, song phương không có phát ra âm thanh gì cả.

Đột nhiên Trần Mộ di chuyển, hắn nhanh nhẹn như một con báo, dưới chân phát lực mạnh như viên đạn ra khỏi nòng, Đại Nê Thu bị hắn phát huy đến cực trí, liên tục phiêu hốt đến cực điểm qua mấy khúc cua, một lần hô hấp, hắn đã hoàn toàn biến mất trong đoạn tường đổ.

Tiểu Man sắc mặt trắng bệch, trong lòng giật mình nên nàng trở mắt nhìn đối phương thông dong rồi đi mà không có phản ứng gì cả. Hành động như thế đối với tập tu có kinh nghiệm phong phú là một sai lầm hạ cấp trí mạng. Sao nàng lại vô tâm đến như vậy, hồi tưởng lại việc vừa rồi, nàng cảm thấy lạnh gáy.

Trong bóng tối, đối phương ngửa mặt lên nhìn mình. Vẻ mặt quỷ dị cùng cặp mắt hơi nhíu lại tuy mơ hồ nhưng vẫn đột nhiên hiện lên trong đầu nàng. Nàng biết khuôn mặt đó mà mặt nạ, nhưng một khi nghĩ đến người trong bóng tối đó cùng với khuôn mặt quỷ dị vụn vặt cùng đôi mắt, một cổ hàn ý...

Mà biểu hiện của đối phương lại tỉnh táo, thông dong như vậy cũng làm cho nàng ấn tượng sâu đậm. Điều cho nàng giật mình nhất chính là động tác của hắn. Phương thức di động của hắn nàng chưa gặp bao giờ, cảm giác giống như trượt sát trên mặt đất.

Nếu sử dụng lực lượng thân thể sẽ có động tác lên cao rồi hạ xuống, nhưng hắn không có như vậy. Nếu như sử dụng khí lưu tập, nhưng Tiểu Man hết lần này đến lần khác lại thấy hắn sử dụng lực chân. Hơn nữa đối phương bước đi phiêu hốt vô cùng, khó có thể đoán trước. Tiểu Man không xác định được, nếu đối phương động thủ, mình có khả năng hoàn thủ không.

Người này rất nguy hiểm!

Tiểu Man trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn nơi Trần Mộ biến mất. Không biết người này mục đích đến cùng là gì, hy vọng không phải là địch nhân, Tiểu Man nghĩ có chút thất thần.

Bất quá, rất nhanh sau đó nàng khôi phục tỉnh táo, phía trước còn có đồng bạn cần nàng cứu, không thể suy nghĩ miên man như vậy nữa. Nàng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục lặng yên tới gần Lộ Tiểu Như.

Vài giây sau, nàng đã thấy Lộ Tiểu Như.

Lộ Tiểu Như sắc mặt có chút khó coi, trên vai trái có một mảnh đỏ sẫm, xem ra là bị thương. Tiểu Man có chút tò mò. rốt cục là ai làm nàng ta bị thương chứ? Chỉ cần nhìn thoáng qua, nàng đã đoán ra thân thủ của Lộ Tiểu Như hẳn cùng trình độ với mình. Trên chiến trường, người có khả năng làm nàng bị thương, trừ mình ra còn lại là những người đang kịch chiến. Mà tập tu bình thường, muốn thương tổn đến nàng, trừ phi là phối hợp tập thể. Mà nếu là như thế, hẳn nàng ta sẽ bị thương toàn thân mới đúng.

“Chẳng lẽ là hắn?” Trong lòng Tiểu Man chấn động mạnh.

Chiếc mặt nạ quỷ dị trong bóng tối không tự chủ được thoáng hiện trong đầu nàng. Nàng tựa hồ như thấy cặp mắt trên mặt nạ hiện lên một đạo hàn quang.

Nghĩ tới vị trí hắn mai phục vừa rồi mới có thể lấy Lộ Tiểu Như, nàng dám chắc phán đoán của mình không sai.

Với tập tu thích khách, nàng không có kinh ngạc như Lộ Tiểu Như, bên trong tổ chức cũng có phòng ám sát. Nghe nói ngay cả chỗ ở của bọn họ đều tối đen, không có ánh sáng, âm trầm vô cùng. Nhưng người này đi trên đường, lặng yên không một tiếng động. Đưa người vào phòng ám sát, thậm chí người không biết trong một khoảng thời gian có mấy người thuộc phòng ám sát đi qua. Mỗi một người đã đi qua phòng ám sát, không bao giờ muốn quay lại lần thứ hai. Tiểu Man mặc dù chưa đi qua phòng ám sát nhưng nàng cũng nghe đồn đại không ít. Nàng từng đem vấn đề này hỏi qua đại ca mới biết được, bọn họ muốn thăng cấp so với tập tu bình thường gian nan nhiều lắm. Bọn họ học tập hết sức hỗn tạp, điều này ảnh hưởng đến phát triển sau này của bọn họ, điều này cũng giải thích tại sao thích khách tập tu chân chính cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đại ca nói tập tu của phòng ám sát có thể thương hại nàng không nhiều.

Bởi vì quả đại ca nói nên nàng không có tâm lý sợ hãi thích khách tập tu. Nhưng khi thật sự đối mặt với loại tập tu này, nàng mới hiểu được áp bách cường đại mà họ mang lại mà tập tu bình thường không cách nào có được.

Chẳng lẽ thích khách tập tu đều mang cho người ta cảm giác áp bức mãnh liệt như thế?

Ý niệm đó như tia chớp xẹt qua trong đầu nàng. Trong chiến đấu mà sinh tập niệm, đã lâu đã không có tính hướng này, Tiểu Man cười khổ, xem ra vị tập tu kia đã cho nàng ấn tượng thật sâu đậm. Bất quá lúc này, nàng cũng biểu hiện ra tố chất tâm lý của một tập tu xuất sắc, rất nhanh dứt bỏ tất cả tập niệm, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào cuộc chiến sắp tới.

Nàng không trực tiếp lao ra mà thông thả khê loi năng lượng thể hình nòng nọc ra, chiến đấu tập của nàng tên là Khoa Đầu, là tam tinh chiến đấu huyền tạp. Năng lượng thể phóng ra giống như con nòng nòng tiến vào trong nước, hoạt bát linh động dị thường. Nhưng vì mỗi tia năng lượng đều rất nhỏ nên năng lượng ba động sinh ra cũng rất yếu.

Vì muốn tăng tính bất ngờ, Tiểu Man cố ý, giữ chậm lại tốc độ của năng lượng thể. Năng lượng thể phóng xuất ra không công kích giống như bình thường mà vây quanh thân thể Tiểu Man mà di chuyển.

Nàng sử dụng tạp phiến này đã rất lâu, từ khi nàng đủ sức sử dụng tam tinh tạp phiến đã bắt đầu sử dụng Khoa Đầu. Khi thực lực tăng lên, kì thật tạp phiến này đã không thích hợp lắm với nàng. Lão đại vẫn hay nhắc nhở nàng chuyện này nhưng nàng vẫn kiên trì sử dụng Khoa Đầu.

Uy lực của Khoa Đầu tạp với nàng đã không còn mạnh nữa. Nhưng vì đã sử dụng thời gian dài, nàng đối với loại tạp phiến này rất quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa. Nhìn năng lượng thể của nàng có thể thấy trước lực khống chế của nàng với tạp phiến này đã cường đại đến trình độ nào. Hơn nữa, nàng cũng nghĩ ra vài loại kết cấu năng lượng mới, nó không chỉ làm cho uy lực của Khoa Đầu đại tăng, mà thứ được lớn hơn khi sử dụng nó là tính đa dạng của chiến thuật.

Quả là đại ca cũng có nói qua, cả đời tạp tu chỉ cần sử dụng tạp phiến, bất cứ loại tạp phiến gì, nếu người có khả năng đem kết cấu năng lượng của nó nghiên cứu đến tận cùng, vậy người cũng có thể đem uy lực của nó phát huy đến tận cùng. Mà tất cả các loại tạp phiến, một khi đến cực hạn uy lực sẽ không phân biệt lớn nhỏ.

Hôm nay lại chứng kiến vị trung niên nhân kia sử dụng Lam Cực Xà Tuyền tạp phi thường lợi hại. Lam Cực Xà Tuyền tạp là một loại tạp phiến bình thường, nhưng ở trên tay trung niên nhân không chỉ có uy lực kinh người mà biến hóa vô cùng, làm cho người khác phải ngơ ngẩn hết sức.

Trong quá trình chiến đấu, năng lượng ba động của năng lượng thể phóng ra lúc đầu là lớn nhất. Mà năng lượng thể sau khi phóng ra, năng lượng ba động của nó lại ngược lại giảm dần xuống, làm người khác khó có thể phát hiện. Hơn mười Khoa Đầu năng lượng thể tập hợp bên cạnh Tiểu Man, tựa như bị cái gì đó hấp dẫn vững vàng.

Tinh thần Lộ Tiểu Như tập trung, không có thư giãn. Dù cách một khoảng, nàng vẫn cảm nhận rõ ràng tín hiệu báo động.

Điều này chỉ rõ, người nọ vẫn đang ở quanh đây!

Hắn ở nơi nào? Lộ Tiểu Như cảm giác như mình đã phát điên. Vị thích khách tạp tu kia đến tận cùng mai phục ở nơi nào? Mỗi điểm bóng tối cùng hắc ám đều lộ ra hàn ý âm trầm.

Ở nơi này chịu nhiều dày vò như vậy, tốt hơn hết là lên hồn chiến trên bầu trời. Hồn chiến trên bầu trời tuy khó chịu, nhưng trong mắt nàng cũng hơn cái nơi đây bóng tối này. Khắp nơi đều ẩn dấu nguy hiểm. Nàng không thấy gì cả nên chỗ nào cũng tạo cho nàng áp lực, ép nàng không thở nổi! Tựa hồ thủy chung có một đối mắt trong bóng tối nhìn chằm chằm vào nàng, khiến da đầu nàng tê dại.

Đột nhiên mắt nàng sáng ngời, sao mình lại không bay lên trời chứ.

Nàng hận không thể lập tức bay lên không trung, khu vực đang chiến đấu kịch liệt, nơi đó mặc dù có nguy hiểm nhưng không có tên kia nấp trong bóng tối.

Liếc mắt nhìn hai vị tạp tu ở không xa, miệng nàng lộ ra vẻ cười lạnh lùng, không chơi cùng các người nữa.

Lộ Tiểu Như đang định đem hai người kia giải quyết thì đột biến phát sinh, mặt nàng biến sắc.

Rốt cục người này cũng ra tay! Cùng lúc đó nàng cũng thổi phào một cái. Đúng vậy, đối phương không ra tay mới đem lại áp lực lớn như vậy, mà khi đối phương ra tay, ngược lại, áp lực lại giảm bớt rất nhiều. Lúc này, tất cả chú ý của Lộ Tiểu Như đều tập trung ở người tạp tu kích ở phía sau, tất cả sợ hãi đều dẹp sang một bên.

Một kích này của đối phương mặc dù cường đại nhưng nàng sớm đã có chuẩn bị nên cũng không chật vật. Nhưng điều nàng làm mừng rỡ như điên là đã xác định được vị trí của đối phương. Điều kinh khủng nhất của thích khách tạp tu là không có cách nào xác định được chuẩn xác vị trí của bọn họ. Mà khi đã xác định được vị trí của bọn họ thì bọn họ thậm chí không bằng tạp tu bình thường.

Cảm giác của nàng hoàn toàn tập trung, nàng tin tưởng rằng lần này đối phương sẽ không có cách nào chạy thoát.

Bất quá giết đối phương để giải mối hận trong lòng trước, sau đó muốn xem thứ phát ra sóng công kích này. Nàng cảm giác như mây mù tràn ngập quanh thân thể, năng lượng thể cực nhỏ này đánh tới nàng với tốc độ kinh người, linh hoạt vô cùng.

Loại năng lượng thể nhỏ như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy. Nàng khẽ than, thủ đoạn công kích của đối phương quả là không giống bình thường. Nói chung uy lực cùng thể tích của năng lượng thể có quan hệ trực tiếp với nhau, ẩn chứa năng lượng càng nhiều thì thể tích của nó càng lớn. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như Ba Nhận tập, uy lực xuyên thấu càng mạnh ba nhận thường nhỏ nhưng vẫn có ngoại lệ.

Đây là kết cấu đặc thù của nó tạo thành. Ba nhận là do năng lượng cùng tần số dao động tạo thành, cho nên năng lượng thường được hâm ở giữa. Mà tần suất chấn động càng cao, nó sẽ càng nhỏ, uy lực cũng kinh nhân. Hơn nữa thủy chung nó sẽ bị vây xung quanh bởi chấn động cao tần nên rất dễ dàng cắt các loại hợp kim cứng rắn.

Lộ Tiểu Như không vì năng lượng thể này nhỏ mà khinh thị, đối phương là một thích khách tạp tu. Ở thời kì này, nếu thích khách tạp tu không đủ xuất sắc, căn bản không có đất sống. Thủ đoạn của đối phương nhất định đã vượt qua người thường.

Quả nhiên, năng lượng thể thật nhỏ đến cách nàng chừng ba thước đột nhiên nàng ngửi thấy hương vị lừa đảo, năng lượng thể tập hợp thành một điểm trước nàng. Biến cố đột nhiên này làm nàng không kịp trở tay. Nàng không rõ đối phương tập hợp năng lượng thể lại nhằm mục đích gì?

Một cổ nguy hiểm hiện ra làm tóc gáy trên người Lộ Tiểu Như dựng lên.

Tựa hồ như bản năng, nàng đã chuẩn bị tốt năng lượng tráo. Vị thích khách tạp tu kia công kích hung hãn vô cùng mà năng lượng tráo tác dụng có hạn, nhưng là vừa rồi nếu không phải năng lượng tráo cản lại một chút thì nàng đã chết.

Một toa của đối phương tập trung vào cổ họng của nàng, bị năng lượng tráo cản trở, nó đã đánh nát, nhưng không tránh khỏi bị chệch hướng, vốn là một kích trí mạng nhưng đã đánh trúng bả vai nàng.

Lộ Tiểu Như chuẩn bị năng lượng tráo là đề phòng Trần Mộ đánh lén. Song vô luận thế nào nàng cũng không nghĩ đến người đánh lén nàng không phải là Trần Mộ mà lại là Tiểu Man.

- Âm!

Một đoàn hỏa diễm cực nóng đột nhiên bốc lên, đem Lộ Tiểu Như bao phủ. Hồng sắc hỏa diễm như một con quái thú, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, thể tích của nó không ngừng bành trướng với tốc độ kinh người. Ngay cả người công kích là Tiểu Man cũng phải xuất năng lượng tráo để bảo vệ chính mình khỏi bị khí lưu ở nhiệt độ cao đốt cháy.

Đây là loại chiến thuật Tiểu Man sáng tạo ra. Năng lượng thể hình nòng nòng rất nhỏ, uy lực có hạn, nếu gặp phải tạp tu lợi hại thì ngay cả năng lượng tráo của đối phương cũng không thể công phá. Nàng liền nghĩ ra phương pháp này. Không chế rất nhiều năng lượng thể nhỏ trong một phạm vi, sau đó tiến hành va chạm dày đặc. Năng lượng thể sẽ trở nên cuồng bạo, dẫn phát ra vụ nổ uy lực kinh người. Mặt khác nó còn có một điểm trí mạng là sinh ra nhiệt độ cao kinh người, không có cách nào đo đạc. Nếu năng lượng tráo hơi yếu một ít, căn bản không có cách nào ngăn cản nhiệt độ cao như vậy.

Đó là Trùng Vũ Bạo của Tiểu Man!

Uy lực của nó khiến người ta than thở không thôi. Hơn nữa lần này là đánh lén nên Tiểu Man phóng ra có 23 năng lượng thể. Nhiều nhất trong một lần nàng có thể phóng ra gần 70 năng lượng thể, sau đó phát động Trùng Vũ Bạo. Vụ nổ mạnh như vậy đem sơn thí nghiệm dùng để thử sức nổ biến thành đồng đổ nát. Mà từ sau vụ này người theo đuổi Tiểu Man giảm mạnh, cũng từ đó trong mắt mọi người ở tổ chức, nàng nổi danh trở thành nữ bạo long.

Lần này mặc dù chỉ có hơn 20 năng lượng thể thôi nhưng sức nổ mạnh vẫn tạo nên uy lực kinh người, thanh thế đồ sộ vô cùng. Hai tên đồng bọn của Tiểu Man cũng bị tai họa, bị luồng khí ném đi, văng ra ngoài xa.

Trần Mộ không rời đi mà thay đổi chỗ khác. Hắn cảm giác được rằng mình chắc chắn có khả năng bắt được vị nữ tập tu hồng y kia nên mới lưu lại.

Lần ẩn nấp này hết sức thành công, sau khi chạy đi, vị nữ tập tu kia không có phát hiện ra hắn. Hắn đoán rằng, lúc này bị phát hiện bởi vì vị trí của mình trùng với lộ tuyến phi hành của đối phương.

Không đợi hắn tổng kết xong, hắn liền thấy Tiểu Man dùng Trùng Vũ Bạo.

Hắn bị tiếng nổ mạnh cuồng bạo làm cho sợ ngây người! Tiếng nổ so với cột sáng mà gã mang nửa mặt nạ dẫn phát còn mạnh hơn nhiều. Tiếng nổ lần này còn đánh sâu vào thị giác, hỏa diễm đẹp vô cùng, tiếng nổ ầm ầm, mặt rất rung mạnh. Ngoài việc sóng trùng kích tạo ra cường đại khí lưu đá vụn còn có nhiệt độ cao bức người. Khoảng giữa Trần Mộ và vụ nổ ước chừng 30m nhưng hắn vẫn cảm thấy độ nóng kinh người.

Tiếng nổ mạnh lần này làm cho người ta sợ hãi, ngay cả ở phía xa trên bầu trời, mấy vị tập tu đang kịch chiến cũng chú ý đến động tĩnh ở nơi này, nhưng không một ai trong bọn họ đến đây. Không người nào muốn động đến vị nữ bạo long đó.

Điều làm Trần Mộ kinh ngạc nhất là cảm giác khổng chế lực dị thường của Tiểu Man. Chi tiết chiến đấu giữa hai người này, Trần Mộ không bỏ sót một thứ gì.

Năng lượng thể này mặc dù nhỏ, khổng chế cũng không khó khăn, nhưng số lượng của nó lên tới hơn 20 cái thì độ khó khăn nâng lên biết bao nhiêu lần. Huống chi, nàng không chỉ khổng chế phương hướng của 20 cái năng lượng thể mà còn cho chúng va chạm với nhau ở tốc độ cao, điều này đòi hỏi độ tinh chuẩn cực kỳ lớn.

Cảm giác của mình cùng đối phương không khác nhau nhiều, nhưng nói về cảm giác khổng chế lực lại kém xa, song phương không cùng một cấp bậc. Chẳng lẽ đây là chính thức thực lực của tập tu chuyên nghiệp sao? Trần Mộ không thể tiếp tục bảo trì thông dong trấn định, sợ hãi than.

Chiến thuật này của Tiểu Man làm con mắt Trần Mộ sáng ngời. Nàng sử dụng tạp phiến cũng khá, nhưng đặc biệt vô cùng là chiết thuật đầy sáng ý. Hắn không nghĩ tới năng lượng thể không nhìn rõ, trải qua va chạm vẫn có thể xuất ra uy lực lớn như vậy.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi xấu hổ, Thoát Vĩ Toa của mình không có biến hóa gì quá lớn, hiện nay phương pháp sử dụng nó vẫn còn rất đơn giản, sơ khai. Trần Mộ có cảm giác mình đang phí của trời.

Mặc dù sợ hãi nhưng Trần Mộ vẫn duy trì ẩn nấp. Ngoài sợ hãi hắn cũng thấy tiếc nuối. Hắc tiếc nuối chính là hồng y nữ tập tu, nàng lần này là lãnh ít dữ nhiều.

Một tính mạng biến mất trước mặt mình, Trần Mộ cũng không có cả giác thương đau, điều này Trần Mộ đã gặp qua rất nhiều. Hiện tại hắn cân nhắc chính là nữ nhân này chết đi thì mục đích công kích của nàng, mình không thể nào biết được.

Mặt khác hắn cảm thấy tiếc nuối tạp phiến của nàng. Thủ đoạn công kích của nàng phi thường kỳ lạ, Trần Mộ thấy mà như không thấy, nhất định là vị hồng y nữ tập tu này sử dụng loại tạp phiến vô cùng đặc biệt mới có thể có hiệu quả như vậy. Vốn hắn còn nghĩ biện pháp bắt nàng, ngoài việc xác định mục đích của đối phương còn muốn nhìn rõ đó là tạp phiến dạng gì.

Hắn đối với tạp phiến của hồng y nữ tập tu tò mò vô cùng, việc này không quan trọng, đó thuộc về sự yêu thích nghiên cứu của hắn.

Lúc Trần Mộ đang hết sức tiếc nuối thì tình thế bất ngờ đại biến.

Bên trong hồng sắc hỏa diễm bất ngờ xuất hiện một khoảng trống, đường kính ước chừng mười li. Ở trong khu vực này không có một tia hỏa diễm, Trần Mộ có thể thấy một đôi tay, một tay mang một cái độ nghị. Nhưng không biết bởi vì nhiệt độ cao hay nguyên nhân nào đó mà ánh sáng tựa hồ như bị cắt khúc.

Khoảng trống rỗng đó bay thẳng đến Tiểu Man đang ở năng lượng trảo, đồng thời hoàng sắc năng lượng trảo của Tiểu Man chấn động kịch liệt, tần suất chất động năng lượng trảo cực cao được thực thể hóa phát ra âm thanh ong ong.

Tinh thần Trần Mộ chấn động, hồng y nữ tập tu này không chết! Phương thức công kích vô hình này, mình vẫn còn không xem thấu?

Qua hoàng sắc năng lượng tráo, Trần Mộ có thể chứng kiến ánh mắt thống khổ của nữ tử bên trong, tựa hồ nàng đang chịu đau đớn cực kì kịch liệt, nhưng Trần Mộ cũng không thấy dấu vết nàng bị thương.

Chẳng lẽ nàng đang chịu ảo giác đáng sợ nào đó? Trần Mộ âm thầm lắc đầu. Cái gọi là ảo giác tập phần lớn là nhất tinh hoặc nhị tinh huyền tập, chúng chỉ làm được giống như hoàn cảnh thật, thường nhân tâm chỉ bạc nhược, yếu kém sẽ bị mê hoặc. Nhưng nữ tập tu này tâm chí kiên định như sắt.

Có một loại ảo giác tập cao cấp hơn nhiều lắm. Giống như tập phiến thần bí của Trần Mộ là loại ảo giác tập vô cùng cao cấp. Một khi tiến vào huyền cảnh của nó, cảm ứng của người sẽ bị cắt đứt. Người không nghe được người khác nói chuyện, cũng không nhìn thấy xung quanh chút nào. Loại ảo giác tập này phần lớn là lưu truyền từ cổ đại, hiện tại không có nghe ai có chế tạo.

Loại ảo giác này khó sở hữu vô cùng, mà sử dụng để chiến đấu lại càng quý hiếm dị thường.

Trong đó nổi tiếng nhất chính là loại tinh thần tập ở trong tay hiệu trưởng Tinh Viện. Nó xuất phát từ đại sư Vincent Van, đây là tập phiến nổi tiếng nhất và cường đại nhất liên bang. Đây cũng là nguyên nhân mà tại sao Tinh Viện mặc dù xuống dốc nhưng vẫn nằm trong lục đại.

Nhưng nếu như nói đó là ảo tập thì khoảng trống rỗng trong hỏa diễm... chuyện gì xảy ra?

Nếu như không phải ảo giác tập thì đó là cái gì?

202. Chương 202: Người Cũng Vác Người?

Khuôn mặt của nàng vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vòng năng lượng màu da cam kia.

- Đồ khốn nạn, hại lão nương thê thảm! Bây giờ lão nương muốn cho người ném thử cái gì gọi là sống không bằng chết!

Thanh âm của nàng tràn ngập oán hận cùng đắc ý. Vòng năng lượng chung quanh thân thể nàng đã đến cực hạn. “Ba!” sau một tiếng vang nhỏ liền tiêu tán trong không khí.

Đột nhiên, một cánh tay từ phía sau vươn tới, êm ái bóp yết hầu của nàng.

- Đừng nhúc nhích!

Thanh âm rất nhỏ, rất bình thản, mang theo một chút mùi vị lạnh lùng, nghe ra tựa hồ còn có chút non nớt đặc hữu của người tuổi trẻ.

Không kịp phản ứng, nàng chỉ cảm thấy trên cổ tay phải thoáng động, độ nghi đã bị người đánh lên phía sau lấy mất. Từ thiên đường rơi xuống địa ngục là loại cảm giác hết sức thích hợp để hình dung tâm tình lúc này của Lộ Tiểu Như. Đối phương thủ pháp lão luyện, tâm tư kín đáo, là một nhân vật rất khó đối phó.

“Là hử?” Đầu óc Lộ Tiểu Như trầm xuống, chẳng lẽ người đứng phía sau là gã tập tu thích khách kia, nhưng, người bị mình đánh trúng là ai chứ? Ánh mắt của nàng rơi trên năng lượng màu da cam, đột nhiên nàng sắc mặt thoáng cái biến sắc.

Vòng năng lượng màu da cam trong bóng tối thấy rõ vô cùng, các tập tu thích khách như thế nào lại dùng loại này chứ? Chính mình mới vừa rồi tại sao cũng không nghĩ đến?

Cẩn môi, Lộ Tiểu Như không kịp ảo não, rất nhanh nàng nghĩ tới biện pháp thoát thân. Toàn thân nàng trần như nhộng, đối phương ở phía sau dính sát vào lưng nàng, động tác mập mờ này tựa như động tác lớn mật của đôi tình lữ.

Lộ Tiểu Như khẽ cười một tiếng, thân thể đang căng cứng đột nhiên trở nên mềm mại hẳn lên, lưng cùng hông trơn bóng nhẹ nhàng dựa về phía sau. Nàng thử dò xét, nàng từng biết vô số nam nhân, mới vừa rồi nghe rất rõ ràng, người nọ phía sau là một nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân tuổi còn rất trẻ.

Là nam nhân sẽ có cảm xúc, càng huống chi là một thiếu niên huyết khí phương cương?

Trần Mộ nhú mày, bài học trước đó vẫn rõ mồn một trước mắt. Nữ nhân này không thành thật! Hắn hừ lạnh một tiếng, tay trái nắm thành quyền, đánh “bộp” vào chỗ phía trên đốt xương cụt của nàng 5cm. Thủ pháp này hắn học từ Weah khi cùng hắn đối luyện. Weah luôn luôn có thể phát ra cú đánh có tác dụng tê liệt. Trần Mộ tự nhiên không cách nào cao siêu như Weah nhưng một chút cơ bản cũng có thể đại khái nắm giữ.

Lộ Tiểu Như chỉ cảm thấy toàn thân chợt tê rần, sự tê liệt mạnh mẽ làm cho nàng mất đi mọi năng lực hoạt động, ngay cả nói chuyện hay nhảy mất đều không thể làm được.

Tâm tư nàng không ngừng trầm xuống, từ phản ứng mới vừa rồi của đối phương có thể nhận ra, đối phương mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng có lực khắc chế rất mạnh. Hơn nữa có lối suy nghĩ kín đáo, không thể nghi ngờ là một đối thủ cực kì khó chơi. Hiện tại nàng đã vô kế khả thi, lúc này chỉ có thể thành thật phối hợp, chờ đợi thời cơ.

Sợ hãi trong lòng ngược lại không mãnh liệt giống như vừa rồi. Vô luận đối phương thuộc về thế lực nào cũng không cần phải giết chết mình, mình có thể làm được rất nhiều chuyện. Tỉ như thân thủ tập tu của mình cũng là một loại tư nguyên, càng hướng chi mình còn có nhan sắc xuất chúng. Thay đổi phe cánh đối với nàng mà nói giống như cơm bữa. Nàng với tập đoàn Trung Châu cũng chẳng qua là quan hệ hợp tác, tự nhiên không nói tới lòng trung thành. Mà họ sinh sắc đẹp, nàng cũng không để ý, chỉ cần có thể tiếp tục sống sót.

Mặc dù cổ không có cách nào giãy dụa, nhưng lực chú ý của nàng tất cả đều đặt ở trên người thiếu niên phía sau. Một số điểm nhỏ thường thường làm bại lộ chút thói quen cùng ý nghĩ nội tâm của đối phương. Nàng muốn hiểu rõ đối phương, hiểu rõ càng nhiều, xác suất sinh tồn của mình càng lớn.

Đột nhiên Trần Mộ ngẩng đầu, tập tu bên trong năng lượng màu da cam kia tựa hồ sắp tĩnh lại.

Dưới chân vừa động, thân hình giống như trượt trên mặt băng, phút chốc xuất hiện tại trước mặt Tiểu Man, hắn vươn ngón trỏ phải, trên ngón trỏ Thoát Vĩ Toa réo rất chuyển động với tốc độ cao, song cũng không thoát ly ngón trỏ của hắn. Phẳng phát như chuồn chuồn lướt nước, ngón trỏ hắn nhẹ nhàng đụng một chút vào vòng năng lượng màu da cam.

Vòng năng lượng màu da cam chớp lên mãnh liệt, Thoát Vĩ Toa ở ngón trỏ của Trần Mộ nhip nhàng gõ lên vòng năng lượng, động tác nhẹ, nhanh, tiết tấu rõ ràng. Mỗi một lần đánh, sự lắc lư của vòng năng lượng đều tăng lên vài phần.

- Bình!

Liên tục đánh xuống, vòng năng lượng màu da cam rốt cuộc ngăn chặn không được, vỡ thành một chùm ánh sáng da cam vỡ vụn.

Vừa lúc này, Tiểu Man mở mắt. Một khuôn mặt tràn ngập hơi thở quỷ dị, nếp nhăn màu đen tầng tầng chồng chất, mà ngay cả chỗ cổ của đối phương cũng là loại nếp nhăn màu đen này. Nếp nhăn trên mặt phân bố một ít đốm màu đỏ, những đốm màu đỏ tươi này giống như giọt máu, chúng nó tạo thành đồ hình kì lạ làm cho cả khuôn mặt nhìn qua càng thêm âm trầm.

Cặp mắt lộ ra trên mặt nạ bình tĩnh, thản nhiên, ánh mắt không sợ hãi.

Sau đó, trước mắt chợt tối đen, nàng mất đi tri giác.

Trần Mộ không có thời gian nhìn Tiểu Man ngã xuống, địa phương này tràn ngập nguy hiểm, không nên dừng lại lâu lắm. Mà Trần Mộ cũng không thích giết người, mặc dù có khi hắn chẳng có cách nào lựa chọn.

Ngay khi Trần Mộ chuẩn bị mang theo Lộ Tiểu Như rời đi, đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến một cỗ năng lượng ba động.

Dưới chân chợt phát lực, cả người đột nhiên trượt về phía sau. Ngay sau đó mũi chân điểm cái, phương hướng bỗng thay đổi. Liên tục mấy đường gấp khúc, hắn gần như đến trước mặt vị tập tu đã tĩnh lại kia. Mà liên tục biến hướng mấy lần khiến cho hắn từ đang quay lưng về đối phương, trở thành đối mặt với đối phương.

Toàn bộ quá trình xảy ra nhanh đến nỗi người ta không kịp nhìn, mỗi lần chuyển ngoặt biến hướng đều hết sức phiêu hốt, đối phương căn bản không cách nào tập trung được.

Hắn tiếp xúc với ánh mắt hoảng sợ không có cử động nào của tập tu kia. Khoảng cách song phương chẳng qua có vài thước. Khoảng cách gần như vậy, cảm giác không bằng cận chiến thực dụng. Lực bộc phát của thân thể ở khoảng cách này có thể phát huy đến mức độ lớn nhất, đây cũng là khoảng cách mà Weah rất thích.

Lực bộc phát của hắn mặc dù không có khoa trương như Weah, nhưng sau khi được nữ ma quỷ cùng Weah huấn luyện, cũng nhanh như tia chớp. Tập tu kia chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, Trần Mộ với tầm mắt nạ tràn ngập quỷ dị xuất hiện ở trước mặt hắn, cơ hồ rất nhanh kề sát mặt của hắn. Hắn thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng hoa văn trên mặt nạ quỷ, từng đốm đỏ tươi.

Một cái siết cổ đơn giản, cánh tay Trần Mộ mềm mại tựa như hai cây roi, gạt chéo khóa yết hầu đối phương.

- Răng rắc!!!

Đầu tập tu này cúi xuống, không có hơi thở. Toàn bộ động tác sạch sẽ lưu loát, nhìn không thấy tí nào ngập ngừng.

Tập tu như bãi bùn mềm nhũn rồi ngã xuống. Cặp mắt kia dù mất đi vẻ sáng bóng vẫn hoảng sợ như cũ, song nhìn không thấy chút sinh cơ. Trên tay hắn năng lượng thể vừa mới hình thành mất đi không chế, phương hướng lệch lạc, lưu lại trên mặt đất một hố lớn.

Không cần xác định, Trần Mộ biết đối phương đã tử vong, bất quá hắn cũng không đặc ý chú ý chút nào. Về mặt nào đó hắn cũng không thích giết người, nhưng về mặt khác, nếu như là Weah, đã hoàn thành hấp dẫn hơn nhiều, hoặc là nói, rất có hiệu suất. Hắn chỉ cần dùng hai ngón tay, mà thời gian đại khái chỉ cần bằng một nửa của mình, cũng đủ để bóp nát yết hầu đối phương.

Có Weah, vô luận hoàn thành chuyện gì, Trần Mộ đều rất khó có cảm giác hưng phấn. Còn chưa được, chứng minh rằng bản thân mình làm còn chưa được trọn vẹn, điều đó cũng là đương nhiên.

Ở góc độ Lộ Tiểu Như vừa vặn có thể chứng kiến một màn này, trong lòng nàng tràn đầy khủng bố, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ tràn ngập sợ hãi. Nàng không phải chưa từng thấy kẻ sát nhân, Diên Thiên giết người càng máu tanh và biến thái. Nhưng như vậy cũng không đủ để làm nàng cảm thấy sợ hãi. Nàng thậm chí ở một bên rất hứng thú nhìn Diên Thiên dùng hồ điệp ba nhận của hắn cắt cắt đem đối phương hành hạ tới chết.

Nhưng lần này, nàng cảm thấy sợ hãi. Biểu hiện của đối phương thật sự rất bình tĩnh, giết người trước sau tâm tình không có chút nào ba động. Tựa như làm một chuyện không quan trọng. Nàng cũng từng giết người, giết rất nhiều người. Trước và sau khi giết người, cũng là lúc tâm lý biến hóa lớn nhất. Có người cảm thấy sợ hãi, có người lại cảm thấy hưng phấn, có người sẽ thản nhiên kháng cự, nhưng nàng chưa bao giờ gặp qua có người lại bình tĩnh như thế.

Nàng không nghĩ tới cái đó và kinh nghiệm Trần Mộ đã trải qua có liên quan. Từ cuộc sống lang thang thuở nhỏ, hắn thấy rất nhiều tử vong. Mà từ khi hắn bắt đầu bị đuổi giết, tình huống sinh tử hắn trải qua quá nhiều. Đặc biệt tại rừng cây, đối mặt với mỗi ngày đều có người tử vong, càng về sau, không ngừng có tiểu hài tử ở trước mặt hắn chết đi.

Tử vong trong hắn mắt, dần dần biến thành một sự tình rất bình thường.

Hơn nữa, Trần Mộ không ý thức được, khi chiến đấu tiềm thức hắn luôn luôn bắt chước Weah, trong đó bao gồm loại bình tĩnh cùng hồ hững này.

Xa xa trên nhà cao tầng, một người nhìn chăm chú vào bên này, nếu như Trần Mộ có thể nhìn thấy hắn, sẽ bất ngờ phát hiện, hắn chính là nam nhân có lông mày chữ nhất, một trong ba người lần trước đánh lén bọn họ.

- Không giống, chẳng lẽ ta lần trước cảm giác sai?

Hắn có chút thất thần thì thoà. Một kích lưu loát mới vừa rồi của Trần Mộ, hắn thấy rất rõ ràng, song không có ý than thở, trái lại, tựa hồ có thể rõ ràng cảm thấy sự thất vọng.

Hắn từ góc độ này, có thể chứng kiến Trần Mộ đã mang theo Lộ Tiểu Như chuẩn bị rời đi. Ở đây cách Trần Mộ ước chừng có sáu, bảy trăm thước, hắn một mực tỉ mỉ nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Trần Mộ.

Trần Mộ mang theo Lộ Tiểu Như bắt đầu ly khai chiến trường. Từ chỗ cao quan sát, Trần Mộ như một đạo hư ảnh, tại góc tối xuyên qua với tốc độ cao. Nếu như không phải từ đầu đến cuối hắn tập trung chú ý cao độ, cũng rất khó phát hiện, những góc tối này che chở cho Trần Mộ rất tốt.

Lúc này mình nên rời đi rồi, thậm chí hắn không ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái đến cuộc hỗn chiến trên bầu trời.

Đang ở lúc này, điểm báo nổi lên, hắn vừa định phản ứng thì trên cổ tê rần, cả người thăng như mũi tên ngã xuống về phía sau.

Thế giới trong mắt hắn nghiêng ngả, trong con mắt hiếm thấy của hắn chợt hiện một tia kinh hoàng. Lúc nào? Đối phương đến lúc nào? Bản thân mình lại chẳng chút nào phát hiện! Hắn muốn nhìn đối phương tột cùng bộ dáng cao thấp thế nào, song thân thể cứng ngắc tựa như đầu gỗ, không cách nào nhúc nhích.

Đến cuối cùng hắn còn không thấy rõ bộ dáng cao thấp của đối phương gì, bởi vì hắn bị xách lên, từ đầu đến cuối mặt vẫn úp xuống mặt đất.

Vô tâm chú ý chiến trường, hắn cũng không cảm giác được việc này có quan hệ gì với mình. Trần Mộ mang theo Lộ Tiểu Như lặng yên rời đi. Lộ Tiểu Như bị hắn đánh bất tỉnh, sau đó mặc quần áo cởi từ trên người tạp tu bị giết kia.

Song, hắn chưa đi xa thì Weah xuất hiện. Làm hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là, trên tay Weah đồng dạng cũng mang theo một người.

- Tên gia hỏa này, ngươi phát hiện ở nơi nào?

Trần Mộ nhận ra trên tay Weah chính là nam nhân có lông mày chữ nhất, không khỏi hỏi.

Nếu như không đoán sai, hắn hẳn là người của Lôi Văn gia tộc, hơn nữa là thủ hạ của Mauser. Chẳng lẽ Lôi Văn gia tộc cũng trà trộn và tiến vào trận đại chiến này? Làm cho Trần Mộ cảm thấy kì quái, đó là Weah lại xách hắn trở về. Với tính cách Weah, rất ít khi để tâm đến người nào như thế. Hoặc là hắn nguyện ý trực tiếp giết chết đối phương để giải quyết vấn đề, mà không phải đánh bất tỉnh đối phương rồi xách trở về.

Weah không nói nhảm, nói thẳng:

- Đi theo ta.

Nói xong, liền đi trước dẫn đường.

Nơi này vẫn thuộc về phạm vi chiến trường, hai người trên tay đều mang theo người, nếu bị người phát hiện, lâm vào hỗn chiến có thể không ổn. Trần Mộ lập tức theo sát Weah.

Nếu như nói Trần Mộ đi tới trước là phiêu hốt quỷ dị, vậy Weah đi tới trước lại làm cho người ta một loại cảm giác nhanh nhẹn dũng mãnh, tràn ngập sức bật, giống như sấm báo. Biên độ mỗi một bước của hắn cũng không lớn, nhưng mỗi một bước đều tựa như lực lượng ở dưới chân nổ mạnh, cả người tựa như pháo đạn bắn ra từ nòng súng, tràn đầy lực trùng kích.

Trần Mộ phải cố hết sức mới có thể đuổi theo Weah, đại khái chỉ có dị thường như Weah, mới có thể đơn thuần bằng vào lực lượng của bản thân đạt tới tình trạng này sao. Đại Nê Thu mặc dù tốc độ không tăng, nhưng dù sao cũng là khí lưu tạp. Hơn nữa Trần Mộ cũng biết, Weah căn bản không dùng hết toàn lực.

Weah mang theo một người, không cần mượn bất cứ công cụ gì, thần thái thông dong, tay không bò lên trên tầng 22. Đi theo phía sau hắn, Trần Mộ cho dù sử dụng khí lưu tạp cũng có cảm giác cố hết sức.

- Nơi này!

Weah tiếc lời như vàng, tiện tay đem nam nhân có lông mày hình chữ nhất ném xuống đất, phảng phất hắn ném chính là thứ đồ vật nào đó, mà không phải một con người.

So với sự dã man của Weah, Trần Mộ văn minh hơn nhiều, biết trên tay chính là thứ dễ vỡ, phải nâng niu chịu đựng.

Đánh giá chung quanh một chút, Trần Mộ tò mò hỏi:

- Người làm sao tìm được địa phương này?

Ở chỗ này, có thể chứng kiến cả chiến trường phi thường rõ ràng, nhưng tương đối an toàn. Hơn nữa thủy tinh đơn hướng có thể ngăn bên ngoài không cách nào nhìn thấy bên trong. Trừ phi vận khí thật sự không xong, tỉ như lúc ban đầu đạo ánh sáng do nam nhân mang mặt nạ phóng thích vừa lúc nổ vang đến căn phòng này, nếu không, năng lượng bình thường công kích thương tổn tạo thành rất có hạn.

Hơn nữa trong căn phòng này còn xếp đặt rất nhiều dùng thứ để quan sát, tỉ như Viễn Thị nghi. Viễn Thị nghi là dụng cụ sử dụng một loại tạp phiên đặc thù, nó có thể quan sát được địa phương rất xa, và ba động của nó phi thường nhỏ nên rất khó bị phát hiện.

Chỉ là thứ để ngắm nhìn này phi thường đắt đỏ, muốn kiếm được cũng không dễ dàng. Thật ra trong quân đội cũng có, nhưng quân phẩm quản chế luôn luôn nghiêm khắc, người bình thường muốn kiếm được, không phải là chuyện dễ dàng.

Trần Mộ hứng thú mở Viễn Thị nghi ra, lần đầu tiên hắn nhìn thấy dụng cụ này. Viễn Thị nghi phi thường khéo léo, nhìn qua so với kính mắt bình thường không có gì khác nhau, nhưng sau khi đeo nó lại phát hiện mình có thể nhìn thấy cảnh vật ở xa thật rõ ràng. Rất nhanh, hắn liền thích thứ này, nó thật sự rất tiện lợi.

Đeo Viễn Thị nghi, ánh mắt hướng về chiến trường, vừa nhìn, hắn lập tức bị thu hút mạnh mẽ.

203. Chương 203: Kim Ngư (cá Vàng)

Đồng bọn của Hạo Diệc chỉ còn lại bảy tám người. Có hai vị tạp tu liên thủ tuần tra chung quanh bọn họ, trận chiến này mang đến cho bọn họ thương vong quá lớn. Kinh nghiệm của bọn họ ít, thường trông bên trái thì không ngờ được bên phải, trông đằng trước thì không để ý được đằng sau. Trong chốc lát đã tổn thất thảm trọng. Hạo Diệc thần sắc lộ vẻ sâu thẳm và bất lực, nếu như tình trạng của hắn hoàn hảo, một mình hắn có thể đối phó với cả hai vị tạp tu này, nhưng hắn không chỉ tiêu hao hầu hết thể lực mà cảm giác cũng không còn chút nào thừa.

Ở xa nhìn, Trần Mộ có thể chứng kiến từng động tác của bọn họ, thậm chí thấy từng phần trên khuôn mặt bọn họ. Điều làm người khác thấy kì quái là Viễn Thị nghi chỉ xuất ra màn ánh sáng bằng móng tay, nhưng vị trí của hắn lại có thể thấy hết tất cả rõ ràng mà còn lại không bị phiền hà. Chứng kiến cao thủ tạp tu chiến đấu, Trần Mộ có vẻ hứng thú. Mỗi người bọn họ đều có vẻ độc đáo riêng, ví dụ như vị mặc áo màu đen, sắc mặt trắng bệch sử dụng ba nhận rất đặc thù. Ba nhận không phải hình bán nguyệt mà là hình con bướm. Quỹ tích phi hành của nó quỹ dị khó dò. Cùng hắn đối chiến là trung niên nhân sử dụng Lam Cực Xà Tuyền tạp đã đến mức xuất thần nhập hóa, so với năm đó mình gặp vị kia cũng sử dụng Lam Cực Xà Tuyền tạp thì cao mình hơn biết bao nhiêu lần. Hơn nữa Trần Mộ có thể thấy vị trung niên nhân này đã tối ưu hóa kết cấu năng lượng của Lam Cực Xà Tuyền tạp, nếu không uy lực của Lam Cực Xà Tuyền tạp cũng không đạt đến trình độ này.

Hai người khác chiến đấu lại kịch liệt hơn nhiều. Nam nhân đeo mặt nạ phóng thích ra chùm ánh sáng. Chùm ánh sáng này to bằng cánh tay trông giống như một cột sáng, mà nó có tính nổ mạnh. Tạp phiên có khả năng phóng thích năng lượng thể như vậy có vài loại nhưng phù hợp nhất vẫn là Cực Quang Thúc tạp. Mà nhìn Khải sử dụng đạn năng lượng không có vẻ kì lạ nhưng uy lực lại tương đối kinh người.

Loại tạp phiên phóng thích năng lượng không được ưa thích lắm, mặc dù uy lực không nhỏ nhưng ở phương diện chuẩn xác lại kém hơn loại tạp phiên bình thường rất nhiều. Mà cao thủ chiến đấu thời cơ chớp xuất hiện tức thì. Rất có thể một trận chiến đấu người chỉ có một cơ hội xuất thủ cho nên bọn họ thích sử dụng loại tạp phiên có độ chuẩn xác cao.

Nhưng Khải lại sử dụng đạn năng lượng tràn ngập cảm giác áp bách. Tần suất công kích của hắn thật sự quá nhanh, đạn năng lượng giống như hạt mưa, một khi phóng ra nó có khả năng bao phủ cả một phạm vi, điều này bù cho tính chuẩn xác không cao của nó. Tiếp đến không có cái gì phức tạp nhưng tần suất công

kích của hắn gấp hai gấp ba lần tập tu bình thường. Đây là một con số vô cùng kinh nhân, điều này cũng hàm ý cùng trong một khoảng thời gian, hắn ra tay nhiều hơn gấp đôi so với tập tu bình thường.

Đạn năng lượng này so với đạn năng lượng bình thường cũng bất đồng, nó hợp với chiến thuật công kích của hắn, trong một khoảng thời gian rất ngắn có thể phóng ra công kích.

Đấu pháp của Khái là áp bách, chủ động sáng tạo cơ hội. Còn Điền Thiên mỗi lần ra tay đều khiến người ta khó đoán trước được. Chính thức thì cay độc, Vu Quả thì điềm đạm thông dong. Phong cách của mọi người hoàn toàn bất đồng nhưng lại có rất nhiều điểm chung. Ví dụ như bộ vị của bọn họ vô cùng hợp lý, sử dụng khí lưu tập làm người xem tâm trí mê mẩn. Bọn họ mỗi lần ra tay đều cực kỳ xảo diệu, thường thường là đúng chỗ khó chịu nhất, chưa bao giờ sử dụng động tác chiến thuật phức tạp cả, tất cả đều là động tác chiến thuật cơ bản nhất, nhưng so với tiêu chuẩn thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đối với lính mới như Trần Mộ thì thực sự đó là một cơ hội học tập, lần trước hắn xem qua Mạc Doanh, Song Tử Tinh cùng một vị nữ tu của Thương Nguyệt Hàn Châu chiến đấu, cuộc chiến đấu bây giờ so với cuộc chiến ngày đó thì đặc sắc hơn nhiều, trình độ cao hơn. Nhưng hiện tại với Trần Mộ thì xem cuộc chiến đấu trước mắt khiến hắn hiểu sâu thêm nhiều vấn đề.

Thực lực của hắn còn chưa đủ để lĩnh hội được trình độ chiến đấu cao như vậy, Trái ngược với cuộc chiến trước mắt, mặc dù trình độ cũng tương đương như hai người kia nhưng Trần Mộ lại ngộ ra được nhiều điều. Ví dụ như bộ vị của bọn họ đối lập với ý của mình, luôn luôn sẽ có ý nghĩ mới. Nhưng lần trước xem qua bộ vị của hai người kia, Trần Mộ không có phương pháp tìm ra, hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường tình, khó tạo cơ hội cho hắn đáp trả.

Weah như hiểu được ý nghĩ của Trần Mộ nên không lên tiếng. Đột nhiên thấy nam nhân có lông mày hình chữ nhất trên mặt đất có dấu hiệu khôi phục, không chút khách khí hắn liền đá một cước trên lưng hắn. Thương thay cho nam nhân có lông mày hình chữ nhất thân thể cứng đờ, một lần nữa bị bất tỉnh.

Trần Mộ hoàn toàn không chú ý tới động tác của Weah, hắn trừng lớn con mắt, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết nào đó.

Trận chiến cuối cùng rồi cũng đến thời điểm máu chốt. Do nam tử đeo mặt nạ đột nhiên phát lực.

Thân thể nam tử đeo mặt nạ hơi nghiêng, song chưởng trước ngực vẽ thành một vòng tròn, cả người như biến thành cây pháo mà song chưởng trở thành đầu pháo.

Năng lượng ba động trong không khí dâng lên dày đặc, Trần Mộ đang xem cuộc chiến ở xa cũng có thể cảm nhận rõ ràng. Tất cả tập tu đang kịch chiến trên bầu trời đều ngừng lại, Điền Thiên cùng Chính thức biến sắc, vừa tiếp xúc đã vội buông ra, hai người không ngừng vội vàng thoái lui.

Hạo Diệc nhìn Vu Quả trong lòng hoảng sợ, nam nhân xấu xí mang mặt nạ thực lực lại đạt tới mức kinh khủng như vậy. Cảm giác được luồng năng lượng ba động gần như thực chất khiến hắn nhảy lên từng hồi. Tập tu xung quanh hắn mặt cắt không còn một giọt máu, có người thậm chí thân hình còn phát run. Hai vị tập tu vẫn tuần tra xung quanh bọn họ cũng dừng lại, vẻ mặt sùng bái nhìn đội trưởng.

Sắc mặt Khái cũng thay đổi, hắn không nghĩ đối phương vẫn còn lưu lại thực lực. Hắn lập tức ý thức được sự chênh lệch giữa hai bên.

Nhưng lúc này, hắn có muốn chạy trốn cũng không kịp rồi, hắn đã bị đối phương hết sức chú ý. Mặc dù Khái gặp hiểm nguy nhưng không loạn. Một chút phòng thủ đơn giản cũng không dùng, phòng thủ lúc này cũng không mang lại tác dụng nào, dù là rất nhỏ. Hắn lấy ra tất cả cảm giác còn lại, tất cả năng lượng trong năng lượng tập, rất nhanh thông qua tập phiến trên tay hắn biến thành hình.

Một chớp mắt trôi qua, đạn năng lượng một lần nữa hình thành.

Năng lượng ba động trong không khí một lần nữa lại mãnh liệt hơn, song tất cả các tập tu đều hiểu được, Khái sẽ thua! Cường độ của hai cỗ năng lượng ba động rõ ràng có sự chênh lệch. Năng lượng ba động của Vu Quả tản mát ra đã gần giống như thực chất, cảm giác áp bách mười phần. Mà năng lượng ba động của Khái mặc dù cũng mãnh liệt nhưng mọi người đã ngửi thấy mùi của người sa cơ lỡ vận.

Đối phương chiến đấu như con thú bị vây nhưng không khiến cho Vu Quả bất cứ rung động nào, mặt nạ màu bạc, quang mang u lãnh, con người không mang theo chút cảm tính nào cả.

- Tán!

Hắn nhẹ nhàng nói, bình thường âm thanh của hắn nghe chói tai nhưng lần này phát ra lại tràn đầy uy nghiêm cùng sát khí. Thiên địa sáng ngời.

Trần Mộ chỉ thấy trước mắt một mảnh trắng mịn mờ, quang mang chói mắt, rừng rực làm hắn không thấy gì. Tự mình phải bảo vệ mình, hắn liền vô thức nhắm mắt lại.

Hơn mười giây sau, mắt hắn mới khôi phục bình thường. Trên chiến trường nhìn không một bóng người. Trần Mộ không khỏi cười khổ. Viễn Thị nghi thật tốt, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật ở xa, nguyên nhân này khiến có con mắt Trần Mộ chịu kích thích ít hơn nhiều khi không mang Viễn Thị nghi. Quang mang chói mắt phóng thích lớn như vậy mà con mắt mình không việc gì đã là vạn hạnh.

Lần sau nhất định phải rút ra kinh nghiệm. Trần Mộ trong lòng bất đắc dĩ, mình đã bỏ qua một màn đặc sắc nhất. Hắn rất tò mò, cuối cùng nam tử mang mặt nạ phóng ra công kích dạng gì?

Ánh mắt hắn không khỏi hướng sang Weah như muốn hỏi, Weah chắc chắn đã thấy.

Weah không nhìn ánh mắt của hắn nhưng chỉ vào nam nhân có lông mày chữ nhất trên mặt đất.

- Hắn đang âm thầm qua sát người.

Trần Mộ rung mình, ánh mắt lập tức chuyển tới người nam nhân có lông mày chữ nhất đang nằm trên mặt đất. Người này tại sao lại âm thầm quan sát mình? Lại mạo hiểm tiến vào phạm vi nguy hiểm của chiến trường? Trần Mộ đột nhiên nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên chợt hiểu nói:

- Ở chỗ này?

- Đúng!

- Người có hỏi được điều gì không?

Ánh mắt Trần Mộ trở nên nghiêm túc. Hành vi của đối phương đã quá rõ ràng, điều này làm hắn rất cảnh giác.

- Người hỏi đi.

Weah không nói thêm nữa, nhìn lướt chung quanh liền lấy chén nước trên bàn. Đột nhiên hắn nhận ra chén nước quá nhỏ. Thấy một cái bình đựng cá vàng bên đi qua lấy, ôm trên người giống như ôm một cái ngắn tử lớn, đi tới trước người nam nhân có lông mày chữ nhất.

Trần Mộ lộ ra vẻ mặt không đánh lòng.

Weah đem nước trong bể cá ở trước ngực đổ vào người nam nhân có lông mày chữ nhất.

Ngoài trời đã lạnh vô cùng, nước trong bể cá lạnh như băng, nam nhân có lông mày chữ nhất chịu kích thích lập tức rung mình một cái, hai chân giống như đùi con ếch co rút hai cái.

Bảy tám con cá vàng béo mập ở trong lòng nam nhân có lông mày chữ nhất liều mạng nhảy về phía trước, hắn ướt như con chuột lột.

Sắc mặt của hắn lạnh đến mức xanh đen, run rẩy đứng lên, cá vàng trong lòng hắn rơi xuống mặt đất nhảy đến lưng hắn rồi xuống sông, không ngừng dấy rùa.

Về mặt hắn sợ hãi nhìn Weah, thậm chí Trần Mộ còn nghe được tiếng hai hàm răng hắn đánh vào nhau. Nuốt nước miếng, Trần Mộ cảm giác lạnh lạnh, loại cảm giác này lúc trước hắn đã hưởng thụ qua. Trong lúc đối luyện, Weah sợ thời gian khôi phục của Trần Mộ quá dài liền đem hắn ném vào trong bể nước. May mắn hơn là nước trong bể nước ấm hơn rất nhiều.

Chứng kiến cảnh này, Trần Mộ âm thầm thề với lòng mình, cả đời này sẽ không nuôi cá vàng trong nhà.

Mặc dù sợ hãi nhưng nam nhân có lông mày chữ nhất vẫn biểu hiện ra độ trấn tĩnh nhất định, chờ đợi câu hỏi của Weah. Độ nghi trên tay hắn đã được đối phương giải trừ, mà dù có độ nghi hắn cũng không thấy mình có phần thắng. Thực lực của đối phương cao hơn mình nhiều lắm. Trong tình huống này, không tự lượng sức mình mà thử qua, đó là chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Trần Mộ có chút bội phục nam nhân này. Hắn tự nhận nếu ở trong tình huống này, hắn không thể nào biểu hiện ra vẻ lão luyện cùng trấn định như vậy được.

Chứng kiến vẻ mặt của Weah, Trần Mộ hiểu được việc ra câu hỏi là nhiệm vụ của mình.

- Tại sao người lại âm thầm quan sát ta?

Trần Mộ hỏi. Thật ra hắn có chút kì quái, mình không có cái gì hấp dẫn mà đối phương lại âm thầm theo dõi mình. Phản ứng đầu tiên là hắn nghĩ do Mauser phái tới. Nhưng hắn nghĩ khả năng này không lớn, lần trước mình đã tỏ rõ lập trường của mình, nếu như hắn minh bạch thực lực của mình mà vẫn phái người theo dõi thì đó là việc ngu xuẩn không có thuốc chữa. Ngày đó nhìn thấy Mauser Trần Mộ biết được hắn không phải là người như thế.

Nam nhân có lông mày chữ nhất im lặng không nói, thần sắc có chút thay đổi.

Weah liếc mắt nhìn hắn một cái. Cái liếc mắt này có Weah là nặng ngàn cân, lập tức ảnh hưởng đến quyết định của nam nhân có lông mày chữ nhất.

- Ta biết lưu phái của người.

- Lưu phái?

Trần Mộ có chút phản ứng. Lưu phái là một từ rất cổ xưa, hiện tại rất có ít người đề cập, huống chi Trần Mộ không phải là người trải qua học tập một cách hệ thống. Hắn đối với mấy thứ này chỉ hiểu được một ít có giới hạn thôi. Thời đại lưu phái, bên trong tạp phiến thần bí có đề cập đến Thập Tự Dạ, ngoài điều đó hắn hoàn toàn không biết gì. Hắn chưa từng nghĩ một ngày hắn sẽ liên lạc với lưu phái này.

- Người cho ta cảm giác rất quen thuộc.

Nam nhân có lông mày chữ nhất nhìn thoáng qua Trần Mộ bổ sung:

- Lần đầu tiên chúng ta cùng tiến vào đại lâu, phương pháp ẩn nấp của người có chút quen thuộc.

Nam nhân có lông mày chữ nhất ánh mắt thản nhiên, không giống đang nói dối.

Trần Mộ cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh đó. Ngày đó hắn đánh lén bị thương một người, phương pháp ẩn nấp hắn dùng chính là “Ngụy liễm tức pháp” do mình sáng tạo ra, như thế nào lại cùng lưu phái có quan hệ.

Chờ một chút! Lưu phái? Trần Mộ đột nhiên nhớ tới Liễm Tức pháp bắt nguồn từ lưu phái Thập Tự Dạ hay sao? Chẳng lẽ là nó? Càng nhớ Trần Mộ càng cảm được có khả năng đó. “Ngụy liễm tức pháp” của mình là xuất phát từ Liễm Tức pháp của Thập Tự Dạ. Bất quá trong tạp phiến thần bí lưu lại thông tin về Thập Tự Dạ chỉ có hai câu, mà từ hai câu đó Trần Mộ đối với lưu phái này cũng chẳng hiểu được bao nhiêu.

Lặng lặng nhìn sắc mặt của Trần Mộ biến đổi, nam nhân có lông mày chữ nhất thì ngược lại, càng trở nên bình tĩnh, thông dong.

204. Chương 204: Cứu Viện

Nam nhân có lông mày chữ nhất nhẹ giọng nói.

Những lời này nói không lớn, nhưng Trần Mộ lập tức khẳng định thân phận:

- Người là tạp tu của Thập Tự Dạ?

- Phải!

Nam nhân có lông mày chữ nhất đột nhiên hiện lên vẻ kích động:

- Ngài dùng chính là Liễm Tức pháp?

Bất tri bất giác hần dùng ngôn ngữ kính trọng.

- Không phải.

Trần Mộ chứng kiến vẻ mặt của nam nhân có lông mày chữ nhất nhưng hần bổ sung:

- Nhưng là xuất phát từ Liễm Tức pháp.

Nam nhân có lông mày chữ nhất đột nhiên kích động lên:

- Ngài biết Liễm Tức pháp?

- Biết!

- Ta có thể hỏi ngài học Liễm Tức pháp từ nơi nào không?

Nam nhân đó cố gắng kiềm chế hưng phấn trong lòng mình, dè dặt hỏi. Rất khó tưởng tượng, vị hán tử lãnh khốc trước kia lại có thể sử dụng ngữ khí dè dặt như vậy, có thể thấy vấn đề này trọng yếu với hần như thế nào. Có lẽ vấn đề này đối với nam nhân có lông mày chữ nhất như tín niệm trong lòng hần vẫn kiên trì.

Bỗng nhiên, Trần Mộ có chút cảm động, loại cảm giác này đã thật lâu không xuất hiện qua.

Suy nghĩ một chút Trần Mộ nói mang theo vẻ day dứt:

- Rất xin lỗi, ta không thể nói điều này được.

Hần không thể tiết lộ bất cứ thứ gì về tin tức của tạp phiến thần bí. Chứng kiến vẻ mặt của nam nhân có lông mày chữ nhất trần ngập mong chờ, hần không có ý định lừa gạt hần nên chỉ có thể nói như vậy.

Không ngờ là nam nhân có lông mày chữ nhất với câu trả lời này cũng không bất ngờ, hần cúi đầu suy nghĩ chốc lát rồi ngừng đầu:

- Ngài có thể sử dụng Liễm Tức pháp để ta nhìn một chút được không?

Trần Mộ lắc đầu:

- Tác dụng phụ của Liễm Tức pháp quá mạnh mẽ, không vạn bất đắc dĩ ta sẽ không dùng nó.

Chợt hần nói tiếp:

- Nói vậy người là tạp tu của Thập Tự Dạ sao, bất quá người thất vọng rồi, ta không phải tạp tu của Thập Tự Dạ. Ta với Thập Tự Dạ môn cũng không có hứng thú gì. Nếu như các người còn dây dưa, ta sẽ không khách khí.

Trần Mộ ngữ khí hết sức bình thường nhưng không tự chủ mang theo một cỗ khí thế khiếp người được, khiến cho người khác tin điều hần nói sẽ nhất định làm được.

Nam nhân có lông mày chữ nhất lắc đầu:

- Ta cũng không có ác ý gì với ngài. Thập Tự Dạ đến đời này chỉ còn một mình ta. Ta muốn theo ngài học Liễm Tức pháp. Không biết có điều kiện gì?

- Học Liễm Tức pháp?

Trần Mộ bị hù dọa đến giật mình, vội vàng lắc đầu:

- Người không cần suy nghĩ. Vô luận thế nào ta cũng không dạy người Liễm Tức pháp.

Nói đùa, không người nào hiểu rõ nguy hiểm của Liễm Tức pháp so với Trần Mộ. Nó đủ cường đại để một tạp tu có trình độ bình thường trở thành một cao thủ, huống hồ nam nhân này đã là một cao thủ.

Trần Mộ mặc dù kính nể tính kiên trì của nam nhân có lông mày chữ nhất nhưng không muốn mình gặp thêm phiền toái. Đối phương còn chưa phân biệt rõ địch ta, hần sẽ không làm việc ngược như vậy.

- Ta có thể phục vụ ngài, hai mươi hay ba mươi năm cũng có thể.

Nhật Tự Mi Nam dứt khoát nói.

Trần Mộ tự nhiên chấn động, hắn không ngờ đối phương có thể vì học Liễm Túc pháp mà nguyện ý hy sinh lớn như vậy. Trần Mộ chăm chú nhìn hắn rồi dừng lại hỏi:

- Tại sao người muốn học Liễm Túc pháp?

- Liễm Túc pháp đã thất truyền rất lâu rồi, sư phụ ta cũng không biết. Từ nhỏ ta đã là Thập Tự Dạ, sau đó mới biết rằng không biết Liễm Túc pháp sẽ không trở thành Thập Tự Dạ.

Nam nhân này lộ ra ánh mắt tưởng nhớ khi nhắc đến chuyện trước kia.

- Trước kia, ta không nghĩ có người lại biết Liễm Túc pháp. Nhưng khi biết rồi đương nhiên là ta muốn học.

Nam nhân có lông mày chữ nhất nói chuyện rất tự nhiên.

Trần Mộ suy tư chốc lát vẫn lắc đầu:

- Ta sẽ không dạy người Liễm Túc pháp. Người có thể đi, hy vọng không nên gặp lại lần nữa.

- Người muốn điều kiện, vô luận điều kiện gì ta cũng đáp ứng.

Nam nhân có lông mày chữ nhất kiên trì.

- Vô luận là điều kiện gì, ta sẽ không đáp ứng người.

Trần Mộ cũng kiên định như thế. Nam nhân có lông mày chữ nhất bước đi tràn đầy thất vọng, đột nhiên hắn dừng lại xoay người nói:

- Nữ nhân này ta biết, nàng là Lộ Tiểu Như của tập đoàn Trung Châu, hy vọng điều này có ích với người.

Nói xong hắn liền rời đi.

Chờ nam nhân có lông mày chữ nhất rời đi, Weah đột nhiên mở miệng:

- Tại sao người lại kiên trì không dạy hắn?

- Liễm Túc pháp quá nguy hiểm!

Ánh mắt Trần Mộ ngưng trọng. Nếu như hiện tại sử dụng Liễm Túc pháp, hắn dám chắc mình cường đại hơn bất kỳ lúc nào. Sở dĩ Trần Mộ không sử dụng Liễm Túc pháp là vì tác dụng phụ quá mạnh mẽ. Những thứ mọi người chứng kiến đều là uy lực mạnh mẽ của nó thôi.

- Có lẽ người nghĩ Liễm Túc pháp quá cường đại?

Weah thản nhiên nói.

- Có thể!

Trần Mộ nhún vai:

- Nhưng chúng ta đâu cần phải mạo hiểm, đúng không?

Weah cũng lộ ra ánh mắt đồng tình, hắn chỉ Lộ Tiểu Như trên mặt đất nói:

- Nữ nhân này có vấn đề gì?

- Ta cũng không biết rõ ràng.

Trần Mộ lắc đầu. Tiêu cầu (quả cầu định vị) đã được hắn cầm trên tay, nó vẫn lóe ra báo động. Hắn cẩn thận xem xét tiêu cầu một lúc lâu nhưng không nhìn ra mảnh khỏe gì trong đó. Hắn nghi hoặc nói:

- Mục tiêu của nữ nhân này là ta. Nhưng ta không biết tại sao nàng lại có hứng thú với ta.

Weah nhìn quanh bốn phía, tựa hồ như đang tìm cái gì. Trần Mộ hỏi:

- Người đang tìm gì vậy?

- Bể cá!

Ánh mắt Weah thần nhiên, Trần Mộ nghe vậy liền đổ mồ hôi.

Lộ Tiểu Như tỉnh lại thấy trước mặt nàng có hai người. Trần Mộ đã lấy hạt quỹ hoa xuống, lộ ra mặt thật. Lộ Tiểu Như rất nhanh nhận ra người đánh lén mình là ai, âm thanh của thiếu niên có chút này ăn khớp với thiếu niên kia.

Hai người đứng trước mặt nàng. Trần Mộ thì lạnh lùng, còn Weah thì không lộ ra bất cứ gì trên mặt, thế đã đủ lạnh khốc. Lộ Tiểu Như âm thầm khiếp sợ hai người này trong lòng, một lớn, một nhỏ, khí chất có vài phần giống nhau, thoạt nhìn đã biết là thầy trò. Người trẻ tuổi đã lợi hại như vậy, vậy người kia thực lực càng cao. Tâm tư thay đổi thật nhanh, nàng hiểu được hoàn cảnh của mình, lúc này nếu cứ đùa bỡn thì mình cũng không có gì tốt cả. Nếu như chỉ có thiếu niên thì nàng còn cân nhắc có dùng nữ sắc dụ dỗ hay không, nhưng ở nơi này có hai người, chiêu này không có biện pháp áp dụng.

Hơn nữa nàng rất am hiểu nhân tâm, vừa nhìn vào mắt Weah, nàng biết tâm chí người này cứng như sắt thép. Đối với người lạnh khốc, với chính mình cũng như vậy, người như thế thì dùng bất cứ cái gì hấp dẫn đều phí công.

Trông nàng cực kỳ nhu thuận, hỏi gì đáp lấy. Rất nhanh, Trần Mộ biết sự tình đã kết thúc. Hắn không biết mình sử dụng thông tấn trận sẽ đưa đến tại họa như vậy. Căn bản hắn không coi thông tin của thông tấn trận sẽ khiến người khác hiểu được. Lúc này hắn mới hiểu được giá trị của thông tấn trận cùng Thiên Lý tạp. Bất quá hắn không có nhiều dã tâm, đối với hắn chúng không đáng một đồng.

Trần Mộ than nhẹ một tiếng, thế giới này luôn tràn ngập phân tranh. Lúc này hắn cũng hiểu được tiểu cầu trong tay sao lại báo động Lộ Tiểu Như coi mình là mục tiêu.

Vì an toàn, Trần Mộ lập tức đóng thông tấn trận. Thậm chí hắn đem Thiên Lý tạp rút ra khỏi độ nghi.

- Nàng, làm sao bây giờ?

Trần Mộ chỉ vào Lộ Tiểu Như hỏi. Lộ Tiểu Như lập tức trở nên khẩn trương, đây là thời khắc mấu chốt cho vận mệnh của mình.

- Giết!

Weah vẽ mặt hồ hững. Sắc mặt Lộ Tiểu Như trở nên tái nhợt.

Mặc dù đoán trước được kết quả nhưng Trần Mộ vẫn khó tiếp nhận. Nếu ở trong chiến đấu giết chết địch nhân, hắn không ngần ngại, nhưng cứ như vậy mà giết Lộ Tiểu Như, hắn cảm giác mình không làm được.

- Có cách khác không?

Trần Mộ do dự hỏi.

Liếc mắt nhìn Trần Mộ. Weah đáp:

- Đây là phương pháp an toàn nhất, bất quá quyền quyết định trong tay người.

Đây là ước định giữa Trần Mộ cùng Weah, một khi giữa hai người có ý kiến trái ngược, Trần Mộ có quyền quyết định cuối cùng. Weah đối với chuyện ước định, chấp hành rất kỹ.

Trần Mộ cũng biết Weah nói rất đúng. Nhưng hắn cùng với Weah bất đồng. Sâu trong nội tâm hắn, hắn coi mình là một vị chế tạp sư, nhất thời hắn thấy khổ xử.

- Ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, hoặc là giúp các người. Ta tin rằng các người thiếu người hộ vệ, ta sẽ nấu cơm, sẽ chiến đấu, việc gì ta cũng làm.

Lộ Tiểu Như thấy Trần Mộ có chút do dự nên vội vàng nói. Nàng còn bổ sung một câu:

- Ta biết một chút về thuật hóa trang, bọn họ sẽ không nhận ra ta.

Suy nghĩ của nàng cũng dần dần rõ ràng, ngữ khí cũng trở nên kiên định:

- Ta có thể mang các người đi Trung Châu tập đoàn, ta biết phòng thí nghiệm của bọn họ ở đâu. Các người có thể điều tra tại sao bọn họ lại nhằm vào các người. Nếu như các người không tín nhiệm ta có thể cho ta ăn độc dược, như vậy không lo lắng ta sẽ làm phản.

Trần Mộ nhìn Weah, Weah lần này gật đầu:

- Nói như vậy ta thấy cũng khả dĩ.

Trần Mộ cũng sửng sốt, hẳn không tin Weah dễ dàng bị thuyết phục như vậy. Chỉ thấy Weah móc một mảnh dược hoàn không biết là thứ gì nhét vào miệng Lộ Tiểu Như.

- Đó là cái gì?

Trần Mộ tò mò hỏi, Weah biết sử dụng độc dược cũng không đáng ngạc nhiên, trong thôn ai cũng biết sử dụng một ít, nhất là Lí Độ Hồng.

- Nó không có tên, là ta nghĩ ra.

Weah bình tĩnh nói:

- Chỉ có ta cùng tiểu quỷ phối chế, ta dạy hẳn. Nó có tác dụng chống đau nhức, nhưng trong một tháng phải dùng một loại dược hoàn khác.

Hắn đột nhiên dừng lại, suy nghĩ một lát:

- Ta nhớ tiểu quỷ đã thử qua tinh tinh, là hai mươi tám ngày.

Sắc mặt Lộ Tiểu Như trắng không còn một chút máu. Nàng cố nén cảm giác nôn mửa bốc lên trong lồng ngực, tận lực giữ bình tĩnh. Trần Mộ thấy đã hoàn hảo, trong rừng, độc dược là một cách dùng rất có ích. Người ta dùng nó không khác gì sử dụng công cụ. Đã ở trong thôn một thời gian, Trần Mộ biết thái độ của thôn dân với độc dược.

Rất khó tưởng tượng người thích bạo lực như Weah mà cũng thích thú với độc dược.

- Ta còn nghĩ là người sẽ không bỏ qua nàng.

Trần Mộ cười cười, trong lòng không còn gánh nặng, hẳn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Nàng biết nấu cơm.

Weah nói rất tự nhiên, tiếp đó bổ sung:

- Người làm so với nó còn khó hẳn hơn.

Weah một lần nữa lấy ra một viên dược hoàn giơ lên một hồi lâu. Trần Mộ cùng Weah liền quyết định quay về Thiên Dực. Khi tới Thiên Dực, Trần Mộ ngạc nhiên khi thấy tòa đại lâu đã biến mất mấy tầng trên. Hẳn thậm chí còn thấy còn lại cả một đoạn của bể nước, phòng huấn luyện đã không dùng được nữa. Mà thứ làm Trần Mộ phần nộ nhất là chế tạo thất của hắn. Vì thành lập chế tạo thất đã tổn hao gần như tất cả audierne của hắn, đã thấy có chút đáng về ban đầu, ai ngờ lần này lại bị phá hủy hoàn toàn.

- Nơi này không thể ở được nữa.

Trần Mộ thoáng nhìn lên bầu trời. Trên bầu trời bắt đầu đã có một ít tạp tu hướng tới chỗ trận đại chiến vừa rồi. Trận chiến đã phá hủy cực kỳ nghiêm trọng góc tây bắc của La Dữu. Xa xa, vẫn còn đủ dạng tạp tu đang chạy tới. Thấy rõ nhất chính là cảnh bị tạp tu duy trì trị an, chiến đấu phục của bọn họ thống nhất, rất dễ phân biệt. Khác nữa là y vụ tạp tu, phần lớn bọn họ đến từ hệ thống y liệu. Hai tổ chức này đến khiến cục diện đã ổn định rất nhiều. Một ít tạp tu chả liên quan gì, không thể làm chung cũng đã bắt đầu hỗ trợ lực soát đồng đồ nát.

Về mặt mọi người đều mang nét bi thương. Thật lâu thành phố La Dữu đã không xuất hiện tình huống này, khu vực chịu ảnh hưởng của trận chiến vô cùng lớn, hơn nữa lại là khu dân cư, thương vong vô cùng thảm trọng, khắp nơi có thể nghe thấy người tàn phế hô khóc. Có người một nửa thân thể bị vùi lấp, có người chân bị dè, có người bị cháy đen, khuôn mặt khó phân biệt.

Từ trên này, có thể chứng kiến toàn bộ tình cảnh phía dưới, không hiểu từ đâu, Trần Mộ thấy trong lòng xót xa. Hắn không nói điều gì, điều khiển khí lưu tạp phi xuống phía dưới. Weah cũng không nói gì, theo sát Trần Mộ, Lộ Tiểu Như thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Ba người không nói lời nào, vừa chạm đất liền bắt đầu cứu người. Lộ Tiểu Như sợ có người nhận ra bèn thay một bộ quần áo bụi bặm, đầy nam tính, hơn nữa cải biến cả khuôn mặt, nhất thời thay đổi vài phần khí chất.

Ba người hiệu suất rất cao, sau một hồi đã cứu được sáu người, trong đó có hai cô gái, một đứa trẻ. Nhìn thăm trạng của bọn họ, Trần Mộ trong lòng buồn bã. Mặc dù từ nhỏ hắn đã trải qua không ít cực khổ nhưng thăm trạng như vậy cũng rất hiếm thấy.

- Nơi này có một người!

Thanh âm Lộ Tiểu Như mang chút lo lắng.

- Ta tìm không ra lối cứu thoát.

Trần Mộ vội vàng đi qua, có một tiểu cô nương bị đè ở phía dưới cành cây, hai người khom lưng xuống mới có thể thấy khuôn mặt của nàng. Tiểu cô nương sắc mặt vô cùng không tốt, chân trái nàng bị thương, trên mặt đất có một vết máu.

- Nàng đã bị thương, nếu không chữa trị nhanh sẽ chết!

Lộ Tiểu Như vội vàng nói, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Trần Mộ hơi ngần người. Lúc này, Lộ Tiểu Như trong mắt hắn như một người khác. Không có phong tình vạn chủng, không có chút nào quyến rũ, một cái áo khoác bần, vẻ mặt không che giấu được vẻ long lắng, nhưng con mắt vô cùng sáng ngời.

Phát ra cảm giác, kết cấu của đồng đồ nát dần dần trở nên rõ ràng. Trần Mộ từ từ nhắm mắt, thần tình nghiêm trọng.

Lộ Tiểu Như thất kinh, chẳng lẽ hắn có thể cảm giác được kết cấu bên trong? Ánh mắt nàng hướng tới nhìn Trần Mộ như nhìn một con quái vật. Cảm giác có thể cho lực thức của con người trở nên nhạy cảm, nhưng nhạy cảm có hạn độ, càng nhiều thì đối với năng lượng ba động càng thêm nhạy bén, đây là đặc tính thông thường của cảm giác.

Song trên đời này luôn luôn tồn tại kì tích, cảm giác cũng không ngoại lệ. Mọi phương pháp rèn luyện cảm giác sẽ tạo ra cảm giác có chút bất đồng. Ví dụ như có loại cảm giác am hiểu khổng chế, có loại làm tăng thêm bộc phát lực, cũng có loại cảm giác tăng thêm am hiểu biến hóa.

Am hiểu cảm giác kết cấu vật lý cũng tồn tại, nổi tiếng nhất đó là vật luyện pháp tắc của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ. Loại phương pháp rèn luyện cảm giác này đã có lịch sử lâu đời, là Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ sưu tầm được, sau đó lại cải tiến phương pháp rèn luyện cảm giác. Đặc điểm lớn nhất của nó là có thể cảm nhận được tất cả biến hóa vật lý xung quanh mình.

Cho nên người nhìn thấy đệ tử đang học vật luyện pháp tắc, lúc bước đi thường thường nhắm mắt. Tính thực dụng của vật luyện pháp tắc kì thật cũng không lớn, tạp tu trong lúc chiến đấu, mấu chốt là năng lượng ba động. Ai có đủ cảm giác đến năng lượng ba động, người đó tự nhiên chiếm quyền chủ động trong chiến đấu. Thiên hạ hiện giờ là của tạp tu viên chiến, trong lúc bọn họ chiến đấu, có thể cách nhau mấy ngàn mét. Mà tốc độ phi hành của các loại thể năng lượng ba nhận cực nhanh, chỉ dựa vào lực lượng của thân thể, căn bản không có cách nào né tránh. Mà một khi có thể cảm nhận được năng lượng ba động của đối phương, điều đó có ý nghĩa người có thể sớm tránh né, hoặc có biện pháp ứng phó khác.

Công kích tới gần người, người mới phát hiện, vậy là đã muộn rồi.

Phạm vi cảm giác của vật luyện pháp tắc cũng chỉ 20m. Nếu như ba nhận đến cách người 20m người mới phát hiện, điều đó cơ bản tuyên cáo là người đã tử vong.

Vật luyện pháp tắc sở dĩ nổi tiếng vì ba mươi năm trước Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ từng xuất hiện một vị quái vật tài năng chuyên tu vật luyện pháp tắc. Hắn là một vị tạp tu cận chiến, hơn nữa cực kì tinh

thông chiến đấu. Nhưng thần kinh của hắn hơi khác thường, cực kỳ thị sát, năm đó có hằng hà sa số tạp tu chết trong tay hắn, rất nhiều trong đó là tạp tu có thanh danh hiển hách.

Vị tạp tu đó bị các tạp tu coi là hồng thủy mãnh thú, người thần kinh nhưng trong mắt dân chúng bình thường lại có danh vọng rất cao. Rất nhiều bình dân sùng bái hắn cuồng nhiệt, bây giờ vẫn còn có rất nhiều người tuyên tụng của hắn. Mà hắn đối với bình dân rất hiền lành, hắn truyền thụ cho bọn họ các loại kĩ nghệ. Nhưng nếu biết đối phương là tạp tu thì rất dễ biểu hiện ra ý muốn tấn công.

Vị tạp tu nổi danh là quái tài trong lịch sử đó tên là Tây Trạch. Hành động của hắn làm cho Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ chịu áp lực cực lớn, ngũ đại khác cùng đồng thời tạo áp lực. Bất đắc dĩ, Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ phái ra mười người tạo thành một đội vây bắt, muốn đem Tây Trạch bắt về học phủ. Song không ngờ là mười người này không một ai sống sót. Liên Bang Học Phủ giận dữ liền phái ra năm mươi người để tạo thành tiểu sát đoàn, dẫn đầu là đệ nhất cao thủ của Liên Bang Tổng Hợp Phủ năm đó: Pafuchake, người mà bây giờ là hiệu trưởng của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ.

Trận chiến giằng co kéo dài ba tháng, Tây Trạch không ngừng chiến đấu cùng đoàn tạp tu do cao thủ tạo thành. Sa mạc, ao đầm rừng cây đều trở thành đồng bọn tốt của hắn. Đến cuối cùng tạp tu đoàn hào hoa nhất trong lịch sử Liên Bang Tổng Hợp chỉ còn có mười ba người. Về sau, mười ba người này đều trở thành tạp tu có thanh danh cực thịnh.

Cuối cùng trong một trận chiến Tây Trạch bị Pafuchake đánh trọng thương trốn vào một nơi mà chưa có ai vào mà còn sống là “Hải Miên Chiều Trạch”, từ đó về sau biệt tích.

Cũng vì có Tây Trạch mà vật luyện pháp tắc của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ từ một phương pháp rèn luyện không nổi danh trở nên nổi tiếng toàn liên bang, ai cũng biết. Sau đó, mặc dù vô số đệ tử cũng tu luyện vật luyện pháp tắc nhưng rốt cuộc cũng không có ai bằng Tây Trạch năm đó.

Lộ Tiểu Như trong đầu hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ hắn là đệ tử của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ.

Nhưng nàng cẩn thận đánh giá Trần Mộ, lập tức phát hiện ra rất nhiều điều không tương xứng, y phục của Trần Mộ rất đơn giản đến không thể gọi là hơn được nữa. Phúc lợi của đệ tử lục đại rất tốt, cao hơn rất nhiều so với cao cấp tạp tu có kinh nghiệm phong phú. Bởi vì Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ ở cố đô, tiêu dùng lớn hơn nhiều nên trường học cấp phúc lợi cho các đệ tử càng thêm phong phú, chắc chắn không có đạo lí ăn mặc kè kiệt như thế.

Điều làm cho nàng cảm giác không giống là khí chất của Trần Mộ. Trong mắt nàng, thiếu niên này mặc dù còn non nớt, nhưng không có khí chất của một đệ tử. Trái lại, nàng cảm giác giống như một thiếu niên từ nhỏ đã ở trong tạp tu đoàn.

Nhưng sự việc đang phát sinh sờ sờ trước mắt nàng, thiếu niên này đang thăm dò kết cấu bên trong đồng đồ nát. Hai người này quả thật rất cổ quái, một người thì như người máy, một người thì giống như bình thường nhưng lại am hiểu vật lý cảm giác không chính thống.

Lộ Tiểu Như chỉ thấy cổ quái, không có nhiều cảm giác sợ hãi. Cho dù đối phương học tập vật luyện pháp tắc cũng chẳng có gì đáng sợ. Hàng năm, những người học tập vật luyện pháp tắc cũng hằng hà sa số, đến bây giờ cũng chỉ có một vị Tây Trạch mà thôi.

Trần Mộ mở mắt ra, đi về phía phải hai bước, tới một xà ngang.

- Lại đây, ta sẽ nâng xà ngang này lên, người lập tức phải rút nàng ra. Hành động phải nhanh, ta chỉ kiên trì được ba giây.

Trần Mộ nhìn Lộ Tiểu Như, trịnh trọng nói.

Nâng nó lên? Lộ Tiểu Như có chút choáng váng. Nàng xem qua cái xà ngang này đường kính ước chừng 5m, cho dù dùng hợp kim nhẹ nhất cũng không phải thứ con người có thể di chuyển. Huống hồ, trên mặt đất còn chất đồng rất nhiều gạch đá, sức nặng kinh người.

Nàng nhìn lại hình thể Trần Mộ, nàng không hiểu có phải Trần Mộ đang mơ ngủ hay không. Bất quá nàng cũng không dám toát ra bất kỳ vẻ hoài nghi nào từ ánh mắt mà là chỉ vào cây xà ngang:

- Nó? Nâng nó lên.

- Đúng!!!

Trần Mộ không nói nhảm, hai tay nhẹ nhàng để ở phía dưới thanh xà ngang.

205. Chương 205: Y Vụ Tạp Tu

Nhưng tình trạng của cô bé này không thể kéo dài hơn được nữa.

Trạng thái của hần hôm nay rất tốt, hơn nữa hần đã xem xét rõ ràng, mặc dù bên trên xà ngang có rất nhiều gạch đá nhưng ở giữa là khoảng không. Sau khi tính toán Trần Mộ tìm được một vị trí ít tổn sức nhất, lại an toàn nhất. Hần không cần nâng hần xà ngang lên mà chỉ nhắc một chút là Lộ Tiểu Như có thể kéo cô bé kia ra.

Điểm quan trọng nhất là thời gian quá gấp, hần không thể tính toán quá nhiều lần.

- Được rồi.

Nửa người của Lộ Tiểu Như quỳ trên mặt đất, bàn tay nắm lấy cánh tay của cô bé. Dù nàng ngẩng đầu ra hiệu nhưng vẫn nhìn Trần Mộ với ánh mắt ngờ vực, rất khó tin được là có ai nâng được thứ nặng như thế chỉ với sức lực của thân thể. Tuy nhiên nàng không có quyền nghi ngờ, chỉ có cách là chuẩn bị sẵn sàng thôi.

Trần Mộ đặt hai tay dưới xà ngang, từ từ điều chỉnh nhịp thở. Hần bắt đầu nhớ lại những điểm quan trọng khi phát lực mà Weah dạy hần, eo thóp lại, chân đứng vững, lưng thẳng rồi cùng lúc dùng lực từ bắp đùi tới bắp chân và eo.

Trong khoảnh khắc, hần như bị ném vào một bể nước, cả người bị cơn sóng nước dữ dội ập vào, trong tai vang lên một tiếng nổ lớn.

Hần bỗng trợn tròn hai mắt, hai tay dùng hết sức. Trong tích tắc, cả người hần như một dây cung đang cong lại chột cảnh thẳng ra.

- Rắc Rắc...

Những âm thanh rợn người từ xà ngang phát ra, đồng gạch đá bên trên ào ào rơi ra sau, còn xà ngang thì được nhắc lên từng tắc một.

Lộ Tiểu Như ngừng thở, mở to mắt, nắm chặt cánh tay của cô bé, hoàn toàn không để ý đến gạch đá rơi xung quanh. Nàng đang sợ hãi trong lòng, tên thiếu niên này thật sự đủ sức để nâng cái xà ngang này lên! Song giờ không phải là lúc để suy nghĩ miên man, nàng chờ cái xà ngang hoàn toàn được nhắc khỏi chân của cô bé thì lập tức kéo ra.

Gân xanh trên cổ Trần Mộ nổi lên như con giun đang uốn lượn, vẻ mặt dữ tợn. Cơ bắp cả người nổi lên, nhìn qua như một pho tượng bằng sắt!

- A!

Trần Mộ chột hết lớn, sức lực toàn thân được tăng lên đến cực điểm trong chớp mắt, cùng lúc này cái xà ngang cứng rắn được hần nâng cao đến phần eo của mình.

Lộ Tiểu Như không bỏ lỡ cơ hội, lập tức dùng sức kéo cô bé ra tới trước mặt mình.

- Rầm! Rầm!

Vô số gạch đá bên trên xà ngang rơi xuống, có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Lộ Tiểu Như vội vàng ôm lấy cô bé trước mặt mình lăn về phía sau, cùng lúc có vài khối gạch đá rơi trúng người, nàng liền kêu lên đau đớn. Do không có lồng năng lượng bảo vệ nên nàng không khác gì người thường.

Trần Mộ thấy cô bé được cứu thoát liền thở ra một hơi, nhẹ buông tay thì cái xà ngang nặng nề sụp đổ, đồng đất đá chồng chất lỏng lẻo bên trên nó rơi xuống tạo nên đám bụi mịt mù.

Trần Mộ ngồi xổm xuống đất, thở hổn hển. Bây giờ hắn cảm thấy cả người bủn rủn, hai chân run rẩy, mặc dù vừa rồi hắn chỉ dùng sức khoảng hai giây nhưng đã dùng hết lực của bản thân.

- Chào, xin đem cô bé qua đây được không? Cô bé cần được chữa trị khẩn cấp.

Một giọng phụ nữ xa lạ mà mềm mại khiến Trần Mộ bình tĩnh.

Một nữ tập tu mặc trang phục y vụ đang nói chuyện với Lộ Tiểu Như.

Lộ Tiểu Như giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đặt cô bé trên tay xuống mặt đất, thành khẩn nói:

- Chân của cô bé đã bị đè nát, lại mất máu rất nhiều, hô hấp rất yếu.

- Xin yên tâm, tạm thời thì cô bé không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Giọng nói của nữ tập tu giống như mang theo một sức mạnh khiến người khác yên lòng, gánh nặng trong lòng Trần Mộ cũng được giải khai.

Nữ y vụ tập tu đưa lưng về phía Trần Mộ nên hắn không thể thấy được cách chữa trị của nàng. Lòng tò mò khiến hắn đứng dậy, đi về phía hai người.

Y vụ tập tu là tập tu chuyên chữa bệnh. So với tập tu bình thường thì họ được dân chúng chào đón hơn. Tập phiền rất đa dạng, loại tập phiền được dùng trong chữa trị là quan trọng nhất. Ví dụ như Trắc Huyết tập chuyên dùng để kiểm tra máu, Dưỡng Cốt tập để thúc đẩy xương cốt phát triển. Y vụ tập tu có ưu thế hơn bác sĩ bình thường rất nhiều, cảm giác của họ cực kì nhạy cảm nên có thể phát hiện những thay đổi rất nhỏ của bệnh trên cơ thể bệnh nhân. Ngoài ra biện pháp chữa trị của họ cũng phong phú và hiệu quả hơn.

Tuy nhiên điều kiện để trở thành y vụ tập tu lại cực kì nghiêm khắc và có nhiều hạn chế, cường độ cảm giác tối thiểu phải từ cấp ba trở lên, ngoài ra còn phải học tập kiến thức về y học một cách hệ thống, rồi làm quen với các loại tập phiền dùng để chữa trị. Hàng năm có vô số người đến Hiệp Hội Y Vụ Tập Tu báo danh, nhưng chỉ có chưa tới 5% trở thành y vụ tập tu. Phần lớn bọn họ đều trở thành bác sĩ bình thường hoặc y tá.

Trở thành y vụ tập tu có chỗ tốt là thu được thù lao và địa vị xã hội cao. Y vụ tập tu cao cấp càng khan hiếm, số lượng của bọn họ càng ít hơn tập tu cao cấp và là đối tượng mà các thế lực theo đuổi. Tuy nhiên hơn 70% y vụ tập tu hiện nay đều thuộc về Hiệp Hội Y Vụ, đa số bọn họ đều làm việc ở các tổ chức y tế, được đãi ngộ rất tốt.

Điều khiến cho người khác thấy kì lạ là phụ nữ chiếm đa số trong y vụ tập tu.

Tuy nhiên nếu mời y vụ tập tu chữa trị thì tốn rất nhiều tiền, trừ các tổ chức phi lợi nhuận. Trước kia Trần Mộ làm gì có tiền để mời y vụ tập tu? Chỉ cần không bị bệnh nặng thì hắn không cần đến bệnh viện, càng không cần nói đến y vụ tập tu.

Dần dần tiếp xúc với tập tu, kiến thức của Trần Mộ cũng tăng lên hằng ngày. Hắn gặp qua rất nhiều loại tập tu nhưng chưa thấy y vụ tập tu bao giờ. Hắn rất muốn biết y vụ tập tu chữa bệnh như thế nào.

Vừa bước tới cạnh hai người thì hắn liền bị thu hút bởi luồng ánh sáng trên tay y vụ tập tu.

Vị nữ y vụ tập tu này nhẹ nhàng đặt tay lên đùi phải của cô bé, ánh mắt rất chăm chú, còn luồng ánh sáng trên tay nàng lại rất yếu ớt, tuy nhiên cảm giác của Trần Mộ khá nhạy cảm nên hắn liền đoán ra nàng đang sử dụng một loại dò xét tập đặc biệt. Cái tập này khác hẳn với dò xét tập mà hắn từng gặp, nó có độ chuẩn xác cực cao nhưng phạm vi dò xét lại nhỏ, chỉ có tác dụng trong bán kính 50mm.

Trong mắt tập tu thì dò xét tập như thế không hề có giá trị sử dụng nào. Ngược lại, trong mắt y vụ tập tu thì đây là đồng bọn tốt nhất của họ. Trần Mộ không khỏi khâm phục trí tuệ của người đầu tiên sử dụng loại dò xét tập này.

Không lâu sau, vị nữ y vụ tập tu này thu tay phải lại, quay sang an ủi Lộ Tiểu Như:

- Tình trạng so với ta tưởng tượng tốt hơn rất nhiều, không có việc gì

Dứt lời thì nàng lại khôi phục vẻ chăm chú, nàng lấy một tập phiền khác từ trong tập bao trên người cầm vào độ nghi. Bên trong tập bao có ít nhất 20 - 30 loại tập phiền.

Trần Mộ rất kinh ngạc, dù là tạp tu hỗn tạp nhất mà hắn từng gặp qua cũng không mang nhiều loại tạp phiến trên người như thế. Bất quá nghĩ lại thì cũng đúng, số loại bệnh tật mà y vụ tạp tu gặp phải nhiều như sao trên trời, chắc 20 - 30 loại tạp phiến cũng chỉ là tạp phiến thường dùng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trần Mộ không khỏi càng bội phục y vụ tạp tu. Đây là một môn khoa học đầy khó khăn, rắc rối.

Đúng lúc này thì hắn bị một luồng sóng năng lượng khác gây chú ý.

Năng lượng thể! Có hơn mười đoàn năng lượng thể hình cây châm mỏng trôi nổi trước ngực nữ y vụ tạp tu. Những cây châm dưới dạng năng lượng thể này có nhiều hình dạng khác nhau, dài hoặc ngắn, thô dày hay mỏng, hoặc cong lại. Những năng lượng thể này tỏa ra sóng năng lượng rất yếu ớt nhưng tất cả đều là năng lượng được thực chất hóa ở mức độ rất cao, nhìn qua giống như cây châm bằng thủy tinh.

Khuôn mặt của nữ y vụ tạp tu rất đoan trang, y phục được đan xen bởi những đường viền màu trắng và màu lam càng tô điểm thêm vẻ thánh khiết của nàng.

Một cây năng lượng châm sắc nhọn bay ra từ đám châm đang trôi nổi, nó vững vàng tiến vào cái chân bị thương của cô bé rồi nhẹ nhàng mở phần cơ nhục bị tổn thương ra.

Các cơ quan, tổ chức bên trong hiện rõ trước mặt Trần Mộ và Lộ Tiểu Như. Mạch máu bị tổn hại, đầu khớp xương bị nát còn có máu bầm màu đen, nhìn qua rất đáng sợ nhưng Lộ Tiểu Như và Trần Mộ đều không dời mắt đi chỗ khác. Cả hai đều không phải người bình thường, việc này không thể làm bọn họ sợ hãi.

Mỗi cây năng lượng châm có hình dáng khác nhau được nữ y vụ tạp tu điều khiển bay về phía miệng vết thương, một loạt thao tác khiến người khác hoa cả mắt. Trần Mộ không khỏi thán phục, động tác của các năng lượng châm này chỉ ở mức vài mm, vô cùng chính xác. Về mặt này thì y vụ tạp tu xuất sắc hơn tạp tu bình thường rất nhiều.

Chân phải của cô bé được khâu lại rất nhanh, cả quá trình chưa đến 3 phút. Trình độ kỹ thuật của nữ tạp tu này rất cao siêu, làm cho Trần Mộ và Lộ Tiểu Như hoàn toàn nể phục. Nàng ngẩng đầu nhìn Lộ Tiểu Như, cười nói:

- Ổn rồi, không còn vấn đề gì. Cần chú ý là chân phải của cô bé vẫn chưa thể cử động được, phải điều dưỡng thêm hai tháng thì mới có thể khỏi hẳn. Mọi người chờ ở đây một chút, sẽ có xe đưa đến bệnh viện sau. Yên tâm, tất cả đều miễn phí.

Dứt lời thì nàng mới để ý đến cạnh mình có thêm một người, không khỏi nhìn về phía Trần Mộ.

Đến lúc này Trần Mộ mới thấy rõ gương mặt của vị nữ y vụ tạp tu này.

206. Chương 206: Tô Lưu Triệt Nhu

- Xin chào!

Đối phương rất có lễ phép lay tỉnh Trần Mộ, nàng mỉm cười:

- Ta rất vinh hạnh được thấy người biểu diễn lúc đó, thật là đặc sắc cực kì. Khí lực của người ghê gớm thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng.

Không biết có bị ảnh hưởng hay không, Trần Mộ cũng mỉm cười, chỉ là nụ cười của hắn nhìn vô cùng gượng gạo, cứng nhắc. Trái ngược lại với bộ mặt cứng nhắc, lúc hắn nói chuyện lại có vẻ lưu loát cùng bình tĩnh hơn nhiều:

- Cám ơn sự khen thưởng của người.

Lúc này lực chú ý của hắn mới chuyển đến khuôn mặt của đối phương, đây không phải là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Trần Mộ từng được gặp, nhưng nếu làm cho hắn đi bầu phiếu, hắn chắc chắn sẽ không do dự đem lá phiếu đó cấp cho nàng.

Nhưng nếu để cho hắn nói xem đối phương xinh đẹp ở chỗ nào lại làm cho hắn cảm thấy vốn từ ngữ của mình cực kì thiếu thốn. Đối mặt với nàng, Trần Mộ cảm thấy rất thoải mái, khí chất trên người nàng ôn hòa, không có chút nào áp bách người khác, điều này lại càng trân quý hơn trong con mắt đã quen thuộc với các tạp tu của Trần Mộ.

- Ngài là y vụ tạp tu cao cấp?

Lộ Tiểu Như đột nhiên hét lên một tiếng, nàng giật mình mà nhìn chằm chằm vào trước ngực đối phương.

Theo lời của Lộ Tiểu Như, ánh mắt của Trần Mộ cũng chuyển tới trước ngực Tô Lưu Triệt Như, trước ngực của nàng quả nhiên mang theo một cái thẻ tên, mặt trên ghi:

- Y vụ tạp tu cao cấp Tô Lưu Triệt Như.

Tô Lưu Triệt Như, cái tên này có chút kì lạ, bất quá đối phương là y vụ tạp tu cao cấp, điều này cũng ngoài dự liệu của Trần Mộ. Cao cấp y vụ tạp tu ở trong giới y vụ tạp tu có địa vị phi thường cao. Bọn họ thường là đại biểu cho một bệnh viện chất lượng cao nhất. Y vụ tạp tu càng cao cấp thì lại càng ít đi làm trong bệnh viện.

Mà nhìn tuổi của Tô Lưu Triệt Như, nàng cũng bất quá mới khoảng chừng hai mươi mà đã trở thành cao cấp y vụ tạp tu, điều này làm ngay cả Trần Mộ cũng cảm thấy giật mình. Y vụ tạp tu phân chia sơ cấp, trung cấp cùng cao cấp, con đường thăng cấp của nó so với tạp tu bình thường càng thêm khó khăn. Bởi vì bọn họ không chỉ phải có thiên phú xuất sắc trong phương diện cảm giác, về mặt kiến thức y học lại có yêu cầu càng cao. Nói chung, để trở thành một y vụ tạp tu trung cấp phần lớn đều khoảng ba mươi tuổi, mà y vụ tạp tu cao cấp, rất nhiều người cả đời đều với không tới được.

Chỉ khoảng hai mươi tuổi mà có thể trở thành cao cấp y vụ tạp tu, mặc dù không thể nói là chưa từng có, nhưng cũng có thể khẳng định là cực kì hiếm hoi.

Tô Lưu Triệt Như mỉm cười, lơ đãng nói:

- Đúng vậy, các người nếu sau này ngã bệnh, có thể tới tìm ta, những người có tấm lòng thiện lương như hai vị, ta rất nguyện ý cống hiến sức lực.

Đúng lúc này, Weah đột nhiên xuất hiện, ôm theo một đứa bé trai. Đứa bé trai này cũng hôn mê bất tỉnh, trên mặt không còn chút máu, chẳng qua bộ dáng của hắn so với đứa bé gái vừa rồi thì thảm hơn rất nhiều, cả cánh tay trái đều bị cắt đứt, đang chảy ra từng giọt, từng giọt máu.

Mọi người giật mình, Tô Lưu Triệt Như vội vàng tiến lên, trên mặt nàng cũng hiện ra vẻ ngưng trọng.

- Xin đem hắn đặt lên trên đất bằng.

Tô Lưu Triệt Như vội vàng nói, Weah vẫn không đứng yên không nhúc nhích mà đem ánh mắt hướng về phía Trần Mộ, thấy Trần Mộ gật đầu mới đem đứa bé đặt trên mặt đất.

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Mộ thấp giọng hỏi.

Weah nói:

- Phát hiện ở phía trước, bị kẹp ở giữa hai bức tường đổ, cánh tay trái đã rất xấu nên ta đã cắt nó đi.

Weah nói chuyện rất tự nhiên mà Tô Lưu Triệt Như ở bên cạnh nuốt một ngụm nước miếng có chút gian nan, tên này thật sự là có thể lãnh khốc đến mức dị thường.

Tô Lưu Triệt Như tập trung tinh thần khống chế các loại tạp phiền, động tác của nàng so với vừa rồi phải nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa nàng cũng sử dụng nhiều tạp phiền hơn, thấy vậy cũng làm cho Trần Mộ mở rộng tầm mắt.

Weah cũng lần đầu tiên nhìn thấy được y vụ tạp tu, ở trong mắt hắn, thủ đoạn của các y vụ tạp tu này vô cùng thần kỳ. Từ cái nhìn chăm chú không chớp mắt của hắn có thể nhìn ra được hắn đối với các loại thủ đoạn này tràn ngập hứng thú.

Tô Lưu Triệt Như lại thỉnh thoảng lấy ra một chút thuốc men từ cái rương thuốc nàng mang theo tùy thân, có vài thứ tiêm vào trong người của đứa bé, vài thứ cho uống, lại có vài thứ bôi lên vết thương.

- Vấn đề của hần rất nghiêm trọng, phải lập tức đưa tới bệnh viện.

Thanh âm của Tô Lưu Triệt Như không còn nghe ra được chút ôn hòa nào mà lại tràn ngập sự lưu loát dứt khoát. Vẻ ôn hòa tươi cười vẫn trước sau tràn ngập trên mặt nàng cũng biến mất không thấy, bị gờ lại tràn ngập trịnh trọng cùng nghiêm túc.

Nói xong nàng liền kích hoạt thông tin tạp của mình, gọi đồng bạn tới trợ giúp. Khoảng nửa phút thì có một toa xe hạ xuống từ trên trời, dừng ở trước mặt mọi người. Xe vừa mới dừng lại thì lập tức có mấy nhân viên y tế mang cáng lao xuống. Tô Lưu Triệt Như từng bước từng bước chỉ huy bọn họ, mang từng người bệnh nằm trên mặt đất lên toa xe.

Toa xe này có hình dạng lớn hơn rất nhiều so với toa xe bình thường, có thể chở được nhiều người bệnh hơn. Hơn nữa trên toa xe cũng đang phun ra dấu hiệu rất bắt mắt của toa xe cấp cứu.

Tô Lưu Triệt Như đem một tấm huyền tạp giao cho một nhân viên y vụ:

- Ở trong này là phân tích sơ bộ tình hình của các bệnh nhân này, người mang về bệnh viện để lưu trữ.

Nhân viên y vụ này dùng vẻ mặt sùng kính tiếp nhận tấm huyền tạp này, sau đó lại trở về toa xe, toa xe chậm rãi bay lên, hướng về phía bệnh viện.

- Nếu như các người muốn tiếp tục theo dõi mấy người bị thương này, xin đăng ký một chút tên tuổi cùng phương pháp liên lạc. Như vậy một khi tình hình của bọn họ chuyển biến tốt, chúng ta có thể lập tức thông tri các người.

Có lẽ do mới làm xong một việc khẩn cấp, vẻ ngưng trọng trên mặt Tô Lưu Triệt Như liền tan đi, một lần nữa lại thả ra một nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa của lúc bình thường.

Lộ Tiểu Như muốn nói, nhưng là nàng lập tức ý thức được, cái loại việc này không thể do nàng làm chủ. Ánh mắt của nàng đặt trên người Trần Mộ.

Trần Mộ lắc đầu:

- Không cần!

Hiện tại hần vô cùng thận trọng đối với các loại hành vi có thể tiết lộ tin tức của chính mình.

- Thật sự không cần sao?

Tô Lưu Triệt Như tựa hồ chú ý tới một phần khát vọng trong mắt của Lộ Tiểu Như. Tâm trạng của nàng có chút kinh ngạc, cái tập thể này cho nàng một cảm giác phi thường quái dị. Người cầm đầu không thể ngờ lại là vị thiếu niên trẻ tuổi nhất này, điều này càng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc.

- Cảm ơn, không cần đâu.

Trần Mộ trả lời rất kiên quyết, cùng lúc đó thì trong mắt của Lộ Tiểu Như cũng hiện lên một tia thất vọng.

Thấy Trần Mộ trả lời dứt khoát như thế, Tô Lưu Triệt Như cũng không có hỏi nhiều, mỉm cười nói:

- Ủ, như vậy cũng tốt, nói gì đi nữa, lần này cũng phải cảm ơn ba vị, ba vị đã cứu lại rất nhiều tính mạng! Cảm ơn các vị!

Trong thanh âm của nàng tràn ngập sự chân thành.

Lời nói của nàng đột nhiên chuyển đổi:

- Không biết liệu ta có thể có được thông tin tạp của các người không chứ? Lấy danh nghĩa cá nhân thôi.

Trần Mộ vừa định cự tuyệt, đột nhiên lại nghĩ tới một phần êm ả, tĩnh lặng khi chạm đến ánh mắt của nàng, hần liền cảm thấy sự cự tuyệt khó có thể nói ra được khỏi miệng. Chợt nghĩ, chính mình trong cơ thể còn có cái sợi tơ xanh kia, nàng nếu là một y vụ tạp tu cao cấp, nói không chừng lại có biện pháp. Nghĩ tới đây,

Trần Mộ liền cùng Tô Lưu Triệt Như trao đổi mã số của thông tin tạp phiến, nàng cũng trao đổi mã số với Lộ Tiểu Như, có điều Weah cũng không có thông tin tạp nên nàng đành thôi.

Các tạp tu cùng dân chúng từ bốn phương tám hướng đổ xô tới ngày càng nhiều, làm xong việc này thì ba người liền nói lời tạm biệt với Tô Lưu Triệt Như. Tô Lưu Triệt Như cũng còn muốn tiếp tục công việc nên cũng không giữ họ lại.

Sau khi nhìn người đã rời đi, Tô Lưu Triệt Như lại tiếp tục tập trung vào công tác.

Ba người sau khi đi khỏi tầm mắt của Tô Lưu Triệt Như liền lập tức đề cao tốc độ, bọn họ cũng không muốn ở chỗ này gặp phải một vài người không muốn gặp, ví như người của tập đoàn Trung Châu.

- Hiện giờ chúng ta đi đâu?

Weah hỏi.

Vấn đề này bỗng làm khó Trần Mộ, tòa nhà Thiên Dực cơ hồ đã bị đánh sập một nửa, mặc dù mấy tầng ở dưới cũng xem như hoàn hảo, nhưng lúc này đi vào ở cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Do dự một chút, Lộ Tiểu Như vẫn còn mở miệng:

- Ở phía tây thành phố của một căn nhà, không người nào biết, chúng ta có thể vào đó ở một đoạn thời gian.

Hiện tại Trần Mộ cũng không có lựa chọn nào khác, hơn nữa có thứ thuốc “Cắt cơn đau”, cũng không sợ Lộ Tiểu Như làm ra được cái trò quỷ gì. Hai người liền dưới sự dẫn đường của Lộ Tiểu Như, hướng phía thành tây đi tới.

Đây là một căn nhà bình thường của dân chúng, có ba tầng, diện tích không lớn cũng không nhỏ, nếu nhìn từ bên ngoài thì chả có gì đặc biệt nhưng nếu đi vào bên trong thì có thể cảm nhận ra được các thiết bị của nó so với bên ngoài hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu như có người trong nghề ở đây, sẽ nhận ra được việc mua sắm các thiết bị này, sẽ tốn một mức tiền có thể mua được cả ba căn nhà như vậy. Mỗi một món đồ dùng, thậm chí cả bộ ấm trà, đều được trải qua chọn lựa tinh tế khéo léo, thông qua chúng có thể chứng kiến được tính tình cùng sự thưởng thức của chủ nhân căn nhà.

Đáng tiếc, vô luận là Trần Mộ hay Weah, trong đầu hai người này căn bản là không có từ thưởng thức. Hai người đánh giá căn nhà một chút rồi bắt đầu hành động. Weah bố trí bày rập cùng cảnh báo ở tất cả các cửa ra vào, mà Trần Mộ cũng đem một vài món “đồ chơi nhỏ” bỏ lên vài con đường phải đi qua khi vào nhà, sau đó nhắc nhở Lộ Tiểu Như không nên đụng vào chúng.

Sự chuyên nghiệp mà hai người biểu hiện ra hoàn toàn có thể so sánh với sát thủ chuyên nghiệp, điều này làm Lộ Tiểu Như bị sợ hãi không ít. Nàng có cảm giác, ở trước mặt hai người này nàng bất chợt trở nên nhát gan, tựa hồ luôn luôn dễ dàng bị hù dọa. Không biết là chính nàng trở nên nhát gan hay hai vị này rất là biến thái.

Bố trí của Trần Mộ đều là một chút tạp giới nhỏ, mấy thứ này đều có được từ sự gợi ý của Alfonso, uy lực của chúng cũng không quá lớn, nhưng vì có mức năng lượng ba động rất nhỏ, trừ các cao thủ chân chính, các tạp tu trình độ kiểu như hắn không cách nào phát hiện ra. Những tạp giới này, hình dạng phong phú, nhiều chủng loại, có vài loại thậm chí còn là ghép cặp mà công kích. Kết cấu song song học được cũng tạo nên tác dụng then chốt. Điều này cũng làm thủ đoạn công kích của tạp giới vốn đơn giản mà bắt đầu trở nên phức tạp.

Nói đến làm bày trên nường thì bất kì một đứa con nít nào trong thôn so với hắn cũng phải thuần thục và có ý tưởng sáng tạo hơn nhiều, trong đó cái tên tiểu quỷ Lí Độ Hồng càng là một điển hình, nó dường như ở mặt này có được thiên phú xuất chúng. Các ý tưởng của các bày tạp giới này đa phần đều đến từ nó, nói như thế nào chẳng nữa, nó cũng là đệ tử của Trần Mộ.

207. Chương 207: Nhâm Văn Châu Phản Kích

Lộ Tiểu Như ở bên cạnh, lòng như chảy máu, cái ghế này ở thành phố bán với giá 50 vạn audierne.

Weah đương nhiên không biết giá trị của nó, bất quá cho dù hắn biết, hành động của hắn cũng sẽ không thay đổi. Hắn đem phần cây gỗ tẻch dài nhất kia vót nhọn, sau đó uốn cong, buộc một sợi dây vào. Sợi dây này nối với một cơ quan khác có thể hoạt động. Cái bẫy này đặt ở ngay bên dưới cửa sổ, sau khi mở cửa sổ, bất cứ người nào từ cửa sổ vào đều sẽ đập trúng, kích động cơ quan này khiến cho cọc gỗ tẻch lập tức mất sự trói buộc, đột nhiên đánh ra. Lực lượng bộc phát này có thể giết một vài dã thú cường đại trong rừng.

Kỳ thật Weah cũng không nghĩ tới ở đây cũng có ghế làm bằng gỗ tẻch, tính đàn hồi của nó cực tốt, cực kỳ thích hợp để chế tạo các loại bẫy loại này.

Nếu cái đinh đâm lên trên người, vậy cái cọc gỗ sẽ lập tức xuyên qua người kẻ đột nhập, đóng đinh hắn lên trên cửa sổ.

Cái bẫy tưởng như rất đơn giản mà đầy bạo lực này khiến người ta vừa nhìn đã sợ hãi. So sánh ra, bẫy của Trần Mộ còn văn minh hơn nhiều.

Trong thời gian ngắn, diện mục căn phòng hoàn toàn thay đổi, nguy cơ tứ phía. Tận mắt thấy nó thay đổi, Lộ Tiểu Như không dám thốt lên một câu oán hận, bấp chân nàng run cầm cập. Nếu như nói trước đó nàng còn hơi nghi ngờ thân phận của hai người, hiện giờ nàng dám khẳng định trăm phần trăm họ chính là thích khách tập tu.

Ngoại trừ đám thích khách hoạt động trong bóng tối, có ai làm việc này?

- Thiên Dực đã bị phá hủy, chúng ta phải suy nghĩ một chút tiếp theo nên đi đâu.

Hắn không bỏ nhiều tâm tư lắm cho Thiên Dực nên bị phá hủy cũng không đau lòng, nhưng chế tạo thất bại kia là tâm huyết của hắn, lần này hóa thành một đồng đổ nát, trong lòng hắn có phần buồn bực. Hơn nữa Trung Châu tập đoàn thêm khát ma trận thông tin trong tay hắn, hắn cảm thấy nơi này không nên ở lâu.

- Người nói đi.

Weah chẳng hề để ý nói.

Thấy Lộ Tiểu Như như có chuyện muốn nói, Trần Mộ chuyển qua hỏi:

- Người có ý gì?

Lộ Tiểu Như do dự một chút rồi mới nói:

- Nếu ta đoán không sai, lần này động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn thành phố sẽ không thể không có một chút phản ứng. Theo cách làm trước kia, khi xảy ra chuyện như vậy, chính phủ nhất định sẽ phải chi ra một khoản trợ cấp tương đối. Chúng ta hẳn sẽ thu được không ít, dấu sao đó cũng là một tòa cao ốc.

- Trợ giúp? Chính phủ bỏ tiền ra sao?

Trần Mộ cảm thấy nói vậy có chút hoang đường, hắn không tin chính phủ liên bang lại rộng rãi như vậy.

Lộ Tiểu Như lắc đầu:

- Không phải, có lẽ lần này phần lớn sẽ do Trung Châu tập đoàn chi trả, chính phủ chỉ một số ít. Trong số những tập tu chiến đấu, người của Trung Châu tập đoàn dễ bị điều tra nhất, bọn họ lần này cần bồi thường nhiều nhất, có thể bị coi như người gây họa.

Lộ Tiểu Như mặc dù nói vậy nhưng lại có vẻ hờ hững, xem ra đối với ông chủ cũ cũng chẳng có nhiều cảm tình.

- A, còn có thể như vậy sao?

Trần Mộ lập tức cảm thấy hứng thú.

Trong vài ngày, một mảng tóc của Nhâm Văn Châu chuyển thành màu trắng, khuôn mặt của hắn trở nên già nua hơn nhiều. Tiễn Minh Nhất bên cạnh hắn cũng thần sắc ảm đạm. Bọn họ ai cũng không nghĩ tới chuyện lại tới mức như vậy. Vừa rồi bọn họ đã nhận được yêu cầu của chính phủ.

Nếu là bình thường, đám quan chức chính phủ này nào dám dùng ngữ khí này nói chuyện với bọn họ, nhưng lúc này bọn họ chỉ có bấm bụng cam chịu. Lần này động tĩnh thật sự quá lớn, mặc dù Trung Châu tập đoàn là một trong những đại tập đoàn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay của thành phố La Dữu.

Nhưng tất cả các tập đoàn khác đều bị hành động không kiêng nể gì của Trung Châu tập đoàn chọc giận. Trung Châu tập đoàn lần này đã động chạm tới lợi ích của mọi người, thế lực ở thành phố La Dữu nhiều vô số, bọn họ không ai muốn thành phố này biến thành một đồng đồ nát.

Một đồng đồ nát không thể mang tới bất kỳ lợi ích nào cho bọn hắn.

Chỉ trong một thời gian ngắn, các thế lực khác trong thành phố La Dữu đều biểu lộ thái độ của mình, khiến cho Nhâm Văn Châu phải chịu áp lực trước nay chưa từng thấy. Đây cũng là nguy cơ lớn nhất của Trung Châu tập đoàn, bọn họ đã bị đẩy tới tuyệt cảnh.

- Chỉ có Điền Thiên còn sống, Lô Tiểu Như đã mất tích, Khải hy sinh.

Tiền Minh Nhất buồn bã nói.

Nhâm Văn Châu sắc mặt càng kém, hắn nói giọng khàn khàn:

- Tra được lại lịch của những người đó không?

- Căn cứ theo miêu tả của Điền Thiên, đối phương không phải là một phe. Trong số đó một phe ta đã tra rõ, bọn họ chính là Trung Đạt Thư Phủ vẫn đàm phán với chúng ta.

Lời nói của Tiền Minh Nhất lúc này tràn ngập oán hận với Trung Đạt Thư Phủ:

- Bất quá tổn thất của bọn họ cũng vô cùng thảm trọng, nghe nói chỉ còn có bảy tám người còn sống. Lão gia hỏa họ Chính kia đã dẫn người về, nhưng có lẽ Trung Đạt Thư Phủ sẽ không bỏ qua ý đồ đối với chuyện này, bọn chúng sẽ nhanh chóng phái người tới đây.

- Trung Đạt Thư Phủ!

Nhâm Văn Châu hừ lạnh một tiếng. Trước đó Trung Đạt Thư Phủ vẫn đàm phán cùng bọn họ, hắn tin các thế lực các nhanh chóng biểu lộ thái độ như vậy rất có thể là do Trung Đạt Thư Phủ âm thầm trợ giúp. Trung Đạt Thư Phủ thân là một trong lục đại, thế lực khổng lồ, không phải Trung Châu tập đoàn có thể ngăn cản. Mấy ngày nay nếu không phải thái độ của hắn cực kỳ kiên trì, có lẽ Trung Châu tập đoàn đã trở thành một chư hầu của Trung Đạt Thư Phủ.

Chuyện này đối với kẻ có chí lớn như Nhâm Văn Châu mà nói, không thể nghi ngờ là điều không muốn thấy nhất, cho nên hắn vẫn cố gắng thu xếp, kiên trì.

Song lần này, Trung Châu tập đoàn đã đứng giữa nguy cơ, chỉ có chút không cẩn thận sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Trung Đạt Thư Phủ xảo diệu lợi dụng các phương diện lực lượng, đang không ngừng áp bách không gian của Nhâm Văn Châu.

- Thế lực còn lại vẫn chưa rõ, bất quá có lẽ là thế lực lớn. Bọn họ lần này tổn thất cũng rất lớn, chỉ còn lại vài người.

- Ủ!!!

Nhâm Văn Châu tinh thần chấn động, thần sắc nhiều thêm vài phần sinh khí:

- Nói cách khác, chúng ta có cơ hội nghỉ ngơi?

Tiền Minh Nhất sửng sốt, song cũng lập tức hiểu ý, ông chủ nhất định là có ý gì mới, gật đầu nói:

- Hắn là lần này không chỉ chúng ta mà cả hai phe bọn họ đều tổn thất thê thảm, thế lực thần bí kia dù mạnh hơn chút nhưng cũng chỉ còn có vài người mà thôi. Ta tin rằng bọn hắn nhất định sẽ chờ cứu viện tới mà không miễn cưỡng động thủ trong lúc thiếu nhân lực như thế này.

- Vậy là tốt rồi.

Nhâm Văn Châu từ trên ghế đứng lên, đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc ở phía xa, thanh âm chợt lạnh lại:

- Chỉ chịu đòn không phản kích, đâu phải phong cách của Nhâm Văn Châu ta.

Tiền Minh Nhất tinh thần phấn chấn đợi ông chủ phân phó. Hắn theo Nhâm Văn Châu hơn 20 năm, có thể nói hết sức tận tâm và trung thành, hơn nữa cũng có đủ tín nhiệm với thực lực của ông chủ.

Nhâm Văn Châu xoay người, khoe miệng mang theo một nụ cười lạnh, lạnh lùng nói:

- Nếu Trung Đạt Thư Phủ sốt ruột như vậy, ta tin rằng chắc chắn còn có thể lực khác có hứng thú đối với nó. Trung Đạt Thư Phủ có thể có nó, không đổ chút máu sao được? Bọn họ bây giờ dám áp bách chúng ta không hề cố kỵ như vậy là vì chỉ có vài người biết đúng không? Hừ, đã vậy ta dứt khoát đem nó ra ánh sáng, cho cả liên bang biết. Ta tin rằng nhất định sẽ có nhiều người hứng thú với nó.

Hắn thân nhiên nói tiếp:

- Tối lúc đó Trung Đạt Thư Phủ còn muốn cướp đoạt cũng phải xem những người khác có đồng ý không đã.

Tiền Minh Nhất xoay người lộ ra sắc mặt vui mừng, chiêu này của ông chủ, tuyệt vời không thể tả, khiến cho bọn họ từ thế bị động hóa thành chủ động.

- Ta lập tức đi làm.

- Đi đi, thanh thế càng lớn càng tốt.

Nhâm Văn Châu tùy ý phát tay, ý bảo Tiền Minh Nhất có thể rời khỏi. Đột nhiên hắn mở miệng nói:

- Chờ một chút.

Tiền Minh Nhất dừng bước, cung kính đợi lệnh của ông chủ.

- Nhân viên biết về chuyện tín hiệu lạ đó, bất kể là ai đều phải khống chế. Lúc này nhất định không được để lộ tin tức ra ngoài.

- Rõ!

Tiền Minh Nhất trong lòng run sợ.

Chờ Tiền Minh Nhất rời khỏi phòng, khuôn mặt Nhâm Văn Châu càng thêm già nua, hắn mệt mỏi thở dài, trong lòng buồn bã. Hắn hiểu tầm quan trọng của kỹ thuật này nên giữ bí mật là cách không tồi. Nhưng không ngờ tin tức này vẫn lộ ra ngoài. Nó vừa bị tiết lộ đã mang tới phiền toái thật lớn, Trung Đạt Thư Phủ không phải Trung Châu tập đoàn có thể phản kháng, cho dù là lực lượng thần bí kia, hắn cũng có cảm giác đối phương nhất định cũng là một đại quái vật.

Nếu như công tác giữ bí mật không phạm phải sai lầm, vậy mười năm sau, Trung Châu tập đoàn nhất định cũng sẽ trở thành một đại quái vật, nhưng mà...

Nhâm Văn Châu siết chặt nắm tay.

Tiền Minh Nhất vì một chiêu này mà than thở không thôi, hắn biết hành động lần này chỉ là bất đắc dĩ. Hiện giờ Trung Châu Tập Đoàn muốn độc chiếm kỹ thuật này cũng chẳng được nữa rồi. Đã như vậy hắn chỉ có thể vì Trung Châu tập đoàn giành lấy giá trị lớn nhất.

Tiền Minh Nhất vốn lão luyện, loại chuyện này đối với hắn mà nói quá dễ dàng.

Thực tế, Tiền Minh Nhất không làm cho Nhâm Văn Châu thất vọng, hắn nhanh chóng nghĩ được cách. Cách của hắn rất đơn giản, đó là quảng cáo.

Hắn triệu tập tất cả các thủ hạ tới.

- Hiện giờ chúng ta phải làm một quảng cáo, ta muốn một công ty quảng cáo có thực lực nhất, hơn nữa thời gian của chúng ta rất ngắn, phải hoàn thành trong vòng hai ngày.

Tiền Minh Nhất không dông dài, nói thẳng vào chủ đề.

Đám thủ hạ hai mắt nhìn nhau, từ ngữ khí của ông chủ, bọn họ có thể hiểu đây không phải chuyện đùa, hơn nữa gần đây các tin đồn về công ty cũng tăng tăng lớp lớp, lập tức ai cũng không dám chậm trễ.

Một thủ hạ nói:

Ông chủ yêu cầu thời gian ngắn như vậy, chỉ có thể là công ty huyền tạp quảng cáo trong khu vực. Trong khu vực gần đây, danh tiếng lớn nhất cũng chỉ có Thiên Dực.

208. Chương 208: Làm Đi

- Không chỉ vậy đâu, con gái của ta mua một phần giáo trình do Thiên Dực phát hành, ta xem mà muốn rớt cả con mắt ra ngoài.

Đám nhân viên ào ào bàn luận, tất cả đều khen ngợi Thiên Dực.

“Thiên Dực? Sao ta chưa từng nghe qua cái tên này?” Tiễn Minh Nhất nghi hoặc.

- Ha ha, chút nữa là quên! Lão đại, con gái của ta ra ngoài mà quên mang theo giáo trình đó. Giờ nó đang ở trong cặp của ta, để ta mang ra!

Một nhân viên vỗ đầu nói.

Tiến Minh Nhất cau mày:

- Còn không mau đi lấy.

Vừa cầm lấy huyền tạp giáo trình, Tiễn Minh Nhất liền cầm nó vào máy chiếu tập ảnh.

Bầu trời đầy sao, vũ trụ vô biên, bao la mà thâm thúy!

Đột nhiên cả phòng họp đều tĩnh lặng, ai cũng mở to mắt, tất cả đều rung động.

Qua 30 giây, phòng họp giống như nổ tung.

- Hèn gì giáo trình này bán giá cao đến vậy mà vẫn có nhiều người mua, đúng là thứ tốt a!

- Thiên Dực thật giỏi! Ta nghĩ dù là ở ngũ đại hoa khu thì trình độ này cũng là tinh phẩm!

- Xuất sắc, xuất sắc....

Tiến Minh Nhất chưa từng thấy qua ảo ảnh rung động lòng người như thế nên không để ý đến đám nhân viên đang bàn tán sôi nổi, hắn quyết định nhanh chóng:

- Tốt, chọn Thiên Dực! Các người chia người mời chủ công ty Thiên Dực đến đây, hoặc giám đốc cũng được. Các người có hai giờ, đi nhanh đi.

Đám nhân viên cùng im lặng nhìn nhau. “Hai tiếng? Sếp điên rồi sao? Làm sao tìm một người ở thành phố La Dữu trong hai tiếng? Huống chi còn là chủ của công ty Thiên Dực?”

Tiến Minh Nhất không hề cho bọn họ cơ hội phản đối, tiếp tục nói:

- Những người khác chạy tới các giao lưu bình thai (một dạng như đài truyền hình), ta muốn mua quyền quảng cáo trong giờ vàng. Nếu như đã bán cho người khác thì cũng phải mua lại với bất cứ giá nào, rõ chưa?

Nghe Tiễn Minh Nhất nhấn mạnh câu cuối cùng, đám nhân viên đều rung mình. Bọn họ thấy sếp rất coi trọng việc này, xem ra những lời đồn về tập đoàn cũng không phải vô căn cứ!

Mọi người trong phòng họp nhanh chóng phân công nhau rồi chạy đi làm việc của mình, ngoại trừ Tiễn Minh Nhất.

Trần Mộ và Weah đang nhàn nhã ngồi uống Tùng Tử trà do Lộ Tiểu Như làm. Không thể không nói Lộ Tiểu Như có khả năng thưởng thức cuộc sống rất tốt, kỹ thuật khiến Weah vô cùng hài lòng. Điều này cũng làm Lộ Tiểu Như cảm thấy nhẹ nhõm, nàng biết dù Trần Mộ đứng đầu trong hai người nhưng nàng cũng không thể làm phật lòng nam tử lạnh lùng này.

Nhờ Lộ Tiểu Như hao tâm tốn sức tìm cách lấy lòng mà chất lượng cuộc sống của Weah và Trần Mộ cũng tăng lên nhanh chóng.

Hai người bọn họ tận hưởng cuộc sống, đâu biết giờ đang có người điên đầu tìm kiếm bọn họ. Mà dù biết được thì có lẽ bọn họ cũng chẳng quan tâm.

Người bị tìm tới là Bắc Cường Đông. Lấy khả năng của tập đoàn Trung Châu, muốn tìm một người có tên có họ ở thành phố La Dữu vẫn khá dễ dàng.

Đến khi Bắc Cường Đông được đưa đến trước mặt Tiền Minh Nhất thì hắn suýt bị sợ đến ngất xỉu! Người có tên, cây có bóng. Trong mắt người dân địa phương ở thành phố La Dữu thì tập đoàn Trung Châu là một cái tên cao không thể với tới. Cho dù là Đông gia tộc, Raven gia tộc thì cũng chỉ là đứa trẻ so với tập đoàn Trung Châu. Bắc Cường Đông là giám đốc công ty Thiên Dực, do không thể tìm được Trần Mộ nên đành phải mời hắn tới.

- Chào người, mời ngồi! Ta là Tiền Minh Nhất.

Tiền Minh Nhất nhẹ nhàng giới thiệu.

"Tiền Minh Nhất? Là ai?" Bắc Cường Đông suy nghĩ. Trong phút chốc, hắn không thể nhớ ra được, chỉ cảm thấy cái tên này nghe rất quen tai. Hắn vừa buồn bực vừa chuẩn bị ngồi xuống thì bỗng nhiên sắc mặt tái lại, hai chân gần như run rẩy! "Má ơi, Tiền Minh Nhất, là Tiền Minh Nhất!" Rốt cuộc hắn cũng nhớ ra Tiền Minh Nhất là ai, nhân vật có tiếng tăm vang dội ở thành phố La Dữu, người có quyền lực thực sự ở tập đoàn Trung Châu.

Từ lâu đã có rất ít người gọi thẳng tên hắn, bình thường mọi người đều gọi hắn là Tiền thúc.

Bắc Cường Đông là người rất nhanh nhạy, vẻ mặt hắn vừa mừng vừa sợ:

- Sao tiểu bối có thể ngồi trước mặt Tiền thúc được.

Tiền Minh Nhất nhếch miệng cười:

- Cứ ngồi đi, đừng khách sáo. Ta đang có việc cần người giúp đỡ.

Bắc Cường Đông vội vàng nói:

- Tiền thúc có việc gì cứ yêu cầu!

Hắn đang rất đắc ý trong lòng, có mấy người ở thành phố La Dữu có thể được Tiền thúc nhờ giúp đỡ? Trước kia hắn chưa từng nghĩ có ngày mình có thể ngồi trước mặt một người nổi danh như Tiền thúc, mà đối phương còn nhờ mình trợ giúp.

Tuy nhiên, Bắc Cường Đông hiểu rất rõ, Tiền thúc nói thế cũng chỉ là lời khách sáo mà thôi. Nếu vì vậy mà quên vị trí của mình thì rất ngu xuẩn. Tuy đắc ý nhưng hắn vẫn giữ vẻ mặt cung kính.

- Gần đây Thiên Dực rất có tiếng tăm a.

Tiền thúc ra vẻ nói, hắn có đủ tư cách để nói như thế nên Bắc Cường Đông cũng không thấy có gì phản cảm.

Bắc Cường Đông hơi khom người ra trước:

- Vâng!

Dù trên mặt vẫn giữ vẻ cung kính nhưng suy nghĩ của hắn đã bay đến nơi khác. Hắn đột nhiên nghĩ tới ngày đầu tiên ông chủ đến, không ai ngờ thiếu niên gây yếu này lại nhanh chóng khiến mọi người trong công ty khiếp sợ, kể cả bản thân hắn. Lúc đó càng không có ai nghĩ sau khi Thiên Dực đổi ông chủ lại không lùi mà tiến, có thể phát triển mạnh mẽ như thế chỉ trong thời gian ngắn.

Mà hắn rốt cuộc cũng có tư cách ngồi ở trước mặt nhân vật tiếng tăm như Tiền thúc.

Nói không quá, tất cả đều là do bọn họ có một ông chủ tài giỏi. Nếu như không có ông chủ thì công ty Thiên Dực vẫn trong cảnh thiếu sức sống như trước. Nếu cho Bắc Cường Đông lựa chọn, dù có tăng gấp

đòi mức lương bấy giờ thì hẳn cũng không muốn quay lại cảnh trước đây. Bất tri bất giác, bọn họ và công ty Thiên Dực đã thay đổi hẳn về bản chất.

Bọn họ đã tìm được giá trị của bản thân, đây cũng là công lao của ông chủ, ít nhất Bắc Cường Đông cũng cho là vậy. Ngẫm lại số lần ông chủ nói chuyện cùng bọn họ chỉ đếm trên đầu ngón tay, phần lớn lại là yêu cầu công việc. Nhưng một ông chủ trầm lặng, ít nói như vậy lại khiến bọn họ không tự chủ được mà theo bước hẳn.

Tiền thúc than thở:

- Ta đã xem qua huấn tập giáo trình do các người chế tạo, trình độ nhất lưu a.

Vừa nghe được câu này thì Bắc Cường Đông càng thêm tự hào. Cho đến giờ, việc kinh doanh bộ giáo trình này luôn ở trong tình trạng cháy hàng, hơn nữa tình trạng này sẽ còn kéo dài thêm một thời gian. Chưa từng có công ty nào ở La Dữ đạt được thành tích như vậy, có thể nói bọn họ đã tạo được một kỳ tích tương đối.

Có thể được người như Tiền thúc khen ngợi là một chuyện không dễ dàng.

- Ta có một hợp đồng cực kì quan trọng, nhưng thời gian rất gấp gáp. Ta hy vọng hoàn thành trong hai ngày, ngoài ra ta mong ông chủ của quý công ty tự tay thực hiện. Về phần giá cả thì các người có thể ra giá.

Cuối cùng Tiền thúc cũng nói ra mục đích của mình, vẻ mặt của hắn rất thông dong, nghe có vẻ hơi hời hợt nhưng lại tạo nên sức ép mãnh liệt cho Bắc Cường Đông.

Bắc Cường Đông hơi kích động, có thể nhận được hợp đồng với tập đoàn Trung Châu là một chuyện rất có lợi cho Thiên Dực. Tuy nhiên yêu cầu của đối phương khiến hắn khó lòng mở miệng, thời gian hai ngày, lại muốn ông chủ tự tay làm. Chuyện này không phải hắn có thể quyết định.

Bắc Cường Đông suy nghĩ một lúc, vẻ mặt vẫn cung kính:

- Yêu cầu của Tiền thúc không có vấn đề gì. Nhưng việc này liên quan đến ông chủ, ta chỉ là một nhân viên dưới quyền cũng không thể quyết định thay. Không biết ta có thể liên lạc với ông chủ một chút hay không?

Tiền thúc cười cười, thản nhiên nói:

- Cứ tự nhiên.

Sau đó hắn ra hiệu cho Bắc Cường Đông liên lạc với Trần Mộ.

Bắc Cường Đông thầm giật mình, không ngờ đối phương lại sốt ruột đến vậy, xem ra chuyện này thật sự rất khẩn cấp. Hắn lập tức trấn tĩnh lại, tập đoàn lớn như thế này sẽ không tiếc tiêu tiền nhưng nếu làm không xong thì hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Bắc Cường Đông ổn định tinh thần rồi mở thông tin tập.

Căn phòng của Lộ Tiểu Như rất dễ chịu, ấm áp như mùa xuân, trên sàn được trải một tấm thảm bằng lông dê rất xốp, ghế salon lại càng mềm mại, vừa ngồi vào thì cả người như bị lún xuống. Trần Mộ lần Weah đều rất không thích loại ghế salon này, hai người quyết định ngồi trên tấm thảm, nếu như có chuyện thì hai người có thể phản ứng nhanh chóng hơn.

Trần Mộ đang nghiên cứu tấm tạp phiến của Lộ Tiểu Như. Hắn vẫn rất tò mò với tấm tạp phiến này, bây giờ rảnh rồi thì làm sao kiểm chế được?

Sau khi nghiên cứu cẩn thận cấu vên của tấm tạp phiến, Trần Mộ mới hiểu tại sao mình không hề thấy đòn tấn công của Lộ Tiểu Như.

Đây là một tấm Sóng Âm tập, nó có thể sinh ra năng lượng thể có kết cấu tự phát ra âm thanh, từ đó tạo nên sóng âm có lực sát thương rất lớn. Hơn nữa sóng âm này không phân tán mà bị ép lại trong một phạm vi cực nhỏ, hình thành đạn sóng âm cao áp.

Nó tạo ra đạn sóng âm có uy lực kinh người. Hơn nữa khi đạn sóng âm bắn trúng lồng năng lượng sẽ làm cho lồng năng lượng rung động với tần số cao, do đó tập tu bên trong không thể tránh khỏi ảnh hưởng. Âm thanh có thể lan truyền trong không khí, tập tu bị trúng sẽ lâm vào một loại trạng thái bán hôn mê kì lạ. Đây cũng là lí do mà hôm đó hắn chứng kiến tập tu kia đột nhiên mất khả năng phản kháng.

Đây là một loại tạp phiến khá đặc biệt, trước kia Trần Mộ chưa từng thấy loại tạp phiến này. Ngoài việc mở mang hiểu biết thì hắn càng thêm hứng thú.

Theo như lời Lộ Tiểu Như thì tấm tạp phiến này có tên là Thúc Âm, do nàng lấy từ thi thể một gã tập tu trong trận chiến. Tuy nhiên, nàng không có phương pháp sử dụng nên chỉ biết dùng vài đòn tấn công đơn giản.

Lúc nào Trần Mộ cũng có hứng thú với tri thức mới về tạp phiến, ánh mắt của hắn bây giờ cao hơn trước rất nhiều. Lấy lý luận về trù lâm trung tâm, hắn luôn luôn tìm ra quy luật từ những câu văn rắc rối trên các tạp phiến.

Đúng lúc này thì độ nghi trên tay hắn bỗng kêu lên.

Là Bắc Cường Đông! Trần Mộ vừa tiếp nhận thì một màn hình sáng phóng ra trước mặt, bên trên là gương mặt của Bắc Cường Đông.

Trần Mộ hơi kinh ngạc, giờ Bắc Cường Đông tìm mình làm gì? Hôm nay là ngày cuối tuần, theo thói quen của Bắc Cường Đông thì hắn sẽ không làm phiền mình vào ngày này, trừ khi có việc rất quan trọng.

- Có chuyện gì?

Hắn hỏi thẳng.

Bắc Cường Đông liếc nhìn Tiền Minh Nhất đang uống trà, khoảng cách giữa hai người khá xa nên hắn cũng không sợ bị nghe lén.

- Ông chủ, hôm nay tập đoàn Trung Châu tới tìm ta.

- Tập đoàn Trung Châu?

Trần Mộ giật mình, kẻ gây ra trận đại chiến không phải là tập đoàn Trung Châu sao? Hơn nữa bọn họ còn có ý đoạt Thiên Lí tập và hệ thống thông tấn của hắn. Tập đoàn Trung Châu đã bị hắn đưa vào danh sách đen, nếu như không phải hắn may mắn thì kẻ bị thiệt thòi lần này chính là hắn. Hắn không tin tập đoàn Trung Châu với một đám tập tu lại dùng hòa bình để giải quyết vấn đề.

Chẳng lẽ bọn họ lại phát hiện điều gì?

Ánh mắt của Trần Mộ giống như thanh kiếm rời vỏ, dọa Bắc Cường Đông giật cả mình. Bản thân hắn rất kính sợ Trần Mộ nhưng hắn chưa từng thấy ánh mắt ông chủ đáng sợ đến vậy.

- Ngài có xích mích với tập đoàn Trung Châu sao?

Bắc Cường Đông dè dặt hỏi.

Trần Mộ không trả lời mà hỏi:

- Bọn họ tìm người làm gì?

Ánh mắt của Trần Mộ rất sắc bén, đầy sức ép khiến Bắc Cường Đông lạnh người. Không lẽ tập đoàn Trung Châu và ông chủ có xích mích? Hắn chỉ có cách kiên trì nói tiếp:

- Bọn họ muốn làm một tấm huyễn tạp quảng cáo trong thời gian hai ngày. Hơn nữa bọn họ mong ngài tự tay làm.

- Huyễn tạp quảng cáo?

Trần Mộ thở phào, điều này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bỗng hắn hỏi:

- Mức giá cả thế nào?

Tất cả tiền đều được hắt đổ vào phòng chế tạp nên hiện tại hắt lâm vào cảnh túng thiếu. Nếu như giá cả không tẻ thì hắt có thể suy nghĩ thêm, dù sao theo suy đoán của Lộ Tiểu Như thì tập đoàn Trung Châu còn chưa biết mục tiêu của bọn họ là hắt. Còn về quả cầu tín hiệu, chỉ cần hắt không mở Thiên Lí tạp và hệ thống thông tấn thì không sợ bị đối phương tìm ra dấu vết.

Bắc Cường Đông vừa nghe vậy liền cảm thấy nhẹ nhõm, vội nói:

- Về mặt giá cả thì không có vấn đề gì, ít nhất cũng hơn 500 vạn. Do bọn họ đang cần gấp nên chúng ta tăng giá một chút cũng không sao. Tuy nhiên phải hoàn thành trong vòng hai ngày.

Hắt ngáp ngừng một lúc rồi nói:

- Yêu cầu của họ có thể khá cao.

500 vạn! Mức giá này lập tức khiến Trần Mộ dao động. Trong hoàn cảnh bây giờ thì hắt rất cần tiền. Vốn xuất thân nghèo khó nên hắt hiểu được muốn làm gì, đi đâu cũng phải có tiền. Hắt cũng không hi vọng gì vào khoản bồi thường mà Lộ Tiểu Như nói.

- Được rồi, người phụ trách việc đàm phán lần này, tìm hiểu rõ yêu cầu của bọn họ.

Trần Mộ quyết định không hề do dự.

209. Chương 209: Thúc Âm Tạp

Đến lúc đó thì Thiên Dực không chỉ nổi danh ở thành phố La Dữu mà còn lan ra cả mình chính khu. Từ trước đến nay chưa từng có công ty quảng cáo nào làm được điều này, dù đó là Thuận Phong, công ty quảng cáo lớn nhất ở thành phố La Dữu.

Tất độ nghi, Trần Mộ quay sang hỏi Lộ Tiểu Như:

- Nói cho ta nghe một ít về tập đoàn Trung Châu.

Lộ Tiểu Như do dự một chút rồi nói:

- Tập đoàn Trung Châu do chủ tịch hiện tại là Nhâm Văn Châu sáng lập lúc 20 tuổi, là tập đoàn cực lớn ở thành phố La Dữu. Văn Châu có lai lịch rất thâm sâu, cha của hắt là Văn Sinh, từng làm cục trưởng cục cảnh sát vài chục năm nên rất có danh vọng. Ta không biết nhiều về tập đoàn Trung Châu lắm nhưng có thể khẳng định bọn họ có thực lực rất mạnh. Ngoài ra bọn họ còn có rất nhiều phòng thí nghiệm, mấy năm nay Văn Châu rất chú trọng đầu tư vào đây, hình như là bọn họ đang thí nghiệm thứ gì đó rất quan trọng.

Trần Mộ liền cảm thấy hứng thú:

- Vậy a, làm sao người biết được?

- Thật ra trong những năm gần đây, tập đoàn Trung Châu thu được rất nhiều thành quả nhưng cho đến giờ thì vẫn chưa có một sản phẩm nào thành công. Lúc trước ta có gặp lão già háo sắc Pháp Lợi, là chế tạp sư cao cấp nhất của tập đoàn. Trong lúc hưng phấn hắt có nói cho ta biết là bản thân đã có được đột phá quan trọng, sau này thiên hạ sẽ là của tập đoàn Trung Châu. Tuy nhiên lúc ấy ta không được tin tưởng, cộng thêm việc nó có quan hệ đến sự sống chết của tập đoàn nên lão già đó tiết lộ rất ít. Mà làm gì đến lượt Trung Châu nắm thiên hạ chứ?

Lộ Tiểu Như nhớ lại, chậm rãi nói:

- Sau này thì sao?

- Sau này ta không thấy lão già Pháp Lợi nữa nhưng có gặp Tiền lão đại vài lần. Tiền lão đại chính là Tiền Minh Nhất, là tâm phúc đắc lực của chủ tịch trong vài chục năm qua. Bình thường thì quan hệ giữa ta và hắt khá tốt, gần đây ta thấy hắt có vẻ lo lắng, hình như đang phải chịu áp lực rất lớn. Dù sao thì trong khoảng thời gian này có rất nhiều lời đồn đãi về tập đoàn nên mọi người đều bị dao động.

Trần Mộ lộ ra vẻ chú ý:

- Tin đồn gì?

Ngó kiểu gì cũng không thấy Trần Mộ giống một kẻ nhiều chuyện, Lộ Tiểu Như hơi ngạc nhiên nhìn hẩn nhưng vẫn nói tiếp:

- Hình như có đại tập đoàn thuộc một trong số ít các thế lực lớn ở liên bang định mua lại Trung Châu nên mọi người trong tập đoàn đều hoảng sợ. Tuy nhiên chuyện này cũng không liên quan nhiều đến chúng ta, mà ta cũng không hề để ý đến vấn đề này.

Trần Mộ gật gật đầu, đúng là chuyện này không liên quan nhiều với đám người Lộ Tiểu Như. Dù sao tập tu có cấp bậc như Lộ Tiểu Như đều là đối tượng mà các thế lực ra sức lôi kéo.

Lộ Tiểu Như chìa hai tay ra:

- Sau đó bọn ta được tập đoàn phát cho mỗi người một quả cầu bảo tín hiệu, nói tín hiệu được phát ra ở khu tây bắc của thành phố La Dữ. Nhiệm vụ của chúng ta là tìm người phát ra tín hiệu cùng tất cả thiết bị có liên quan.

Nàng cẩn thận liếc Trần Mộ rồi rụt rè nói:

- Tiền lão đại nói người thì có thể bị thương nhưng phải còn sống, ngoài ra không được bỏ sót bất cứ món đồ gì.

Trần Mộ im lặng, vẻ mặt không hề thay đổi nhưng cơn giận dữ trong lòng dần hình thành như một cơn lốc. Yêu cầu của Tiền Minh Nhất không nằm ngoài dự đoán của bản thân nhưng hẩn vẫn nổi giận. Dù chỉ là một người bình thường nhưng hẩn không chấp nhận số mệnh và tính mạng của bản thân nằm trong tay kẻ khác.

Hẩn cũng không nhận ra bản thân mình đã thay đổi so với lúc trước.

Hẩn hít một hơi thật sâu, nén cơn giận trong lòng, cố bình tĩnh lại. Bây giờ hẩn còn lâu mới có khả năng đối phó với tập đoàn Trung Châu, nhưng...

Trần Mộ vô thức nắm chặt bàn tay, ánh mắt bỗng trở nên thâm sâu.

Ánh mắt của hẩn khiến Lộ Tiểu Như giật mình. Nàng hỏi hẩn sao bản thân lại nói ra câu đó, chọc giận hẩn cũng chẳng tốt lành gì.

Tuy nhiên Trần Mộ không hề nổi giận như nàng nghĩ mà rất lãnh đạm, bình tĩnh phát tay:

- Được rồi, ta phải làm việc.

Lộ Tiểu Như nhìn ánh mắt lãnh tĩnh (lạnh, tĩnh lặng) của Trần Mộ mà cảm thấy run cả người, thiếu niên trước mắt chỉ mới 17 – 18 tuổi nhưng khả năng khống chế tâm tình đã đạt đến mức độ này. Dù còn trẻ nhưng không hề thấy tính cách đặc hữu của người trẻ tuổi, tiền đồ sau này không thể hạn lượng. Chưa kể hẩn còn trẻ như vậy mà lại có cường độ cảm giác tương đương với bản thân, nàng càng chắc chắn dự đoán của mình là đúng.

Suy nghĩ của Trần Mộ cũng không nhiều như Lộ Tiểu Như đoán. Cuộc sống từ nhỏ đã khiến hẩn hiểu rõ cái gì gọi là sự thực, hẩn biết những gì mình đã trải qua đến giờ cũng chỉ là một phần của cuộc sống thực mà thôi. Mà hẩn cũng hiểu thật ra còn có một sự thực khác, nhưng nếu muốn đổi trắng thay đen thì phải có thực lực.

Công việc mà Trần Mộ nói thực ra là nghiên cứu Thúc Âm tập. Tập phiến khác thường này khiến hẩn mở rộng tầm mắt và học được rất nhiều thứ.

Lộ Tiểu Như cũng không có cách nào từ chối, chỉ có thể nhìn Trần Mộ nghiên cứu tập phiến của mình. Bình thường thì tập tu đều tập luyện một chút võ thuật nhưng không có ai thực sự coi trọng nó, Lộ Tiểu Như cũng vậy. Một khi tập tu không có độ nghi thì cũng giống người bình thường mà thôi, nàng cũng không mong đợi một chút quyền cước của mình có thu được điều gì tốt ở trước mặt hai người này, đặc biệt là khi nàng thấy Weah nhẹ nhàng đập nát cái ghế bằng gỗ tếch thì càng bỏ ý nghĩ đó.

Nàng cũng rất tò mò xem Trần Mộ có thể nghiên cứu ra điều gì từ tập phiến của mình. Từ lúc có được Thúc Âm tập, dù nàng khổ tâm tìm hiểu nhưng không thu được gì nhiều. Bây giờ nàng chỉ biết vài cách sử dụng cơ bản nhất mà thôi.

Mặc dù không thể nói Thúc Âm tạp là tạp phiên kì lạ nhất mà Trần Mộ từng gặp nhưng nó vẫn rất đặc biệt. Tấm tạp phiên này đã khá cũ, từ cảm giác ở tay là biết nó đã qua nhiều đời chủ. Thúc Âm tạp chỉ là tam tinh tạp phiên, phần chính của tạp phiên được chế từ vỏ ngoài của “Quáng cực”, có cảm giác khá gồ ghề. Quáng cực là một loại cây gai thường thấy có màu xám, sinh trưởng tập trung bên trên các mỏ quặng, khi phát triển thì có dạng hình tấm, cái tên của chúng cũng từ đây mà ra. Trước kia, đây là một yếu tố quan trọng để người ta phán đoán xem dưới đất có mỏ quặng nào không.

Tất nhiên hiện nay phương pháp thăm dò mỏ quặng đã tiên tiến hơn nên rất ít người chú ý đến nó.

Khi Trần Mộ phán đoán phần chính của Thúc Âm tạp là do vỏ ngoài của “quáng cực” chế thành thì hẳn cũng thấy giật mình. Điều khiến hắn ngạc nhiên không phải do “quáng cực” là một loại thực vật rất bình thường mà vì nó có một tính chất rất đặc biệt. Mặc dù trong cuốn “bách khoa tài liệu” có giới thiệu về “quáng cực” nhưng thực tế thì rất ít ai dùng nó để chế tạp phiên. Vì “quáng cực” thường sinh trưởng bên trên các mỏ quặng, mỏ quặng khác nhau thì “quáng cực” cũng sẽ khác nhau dù chỉ là một điểm nhỏ. Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến chế tạp sư ít khi dùng “quáng cực”.

Mặc dù điểm khác biệt này rất nhỏ nhưng đối với lĩnh vực đòi hỏi sự chuẩn xác như chế tạp thì nó có rất nhiều yếu tố không xác định được, chính vì vậy mà Trần Mộ thấy giật mình. Còn thành phần của tạp mặc để chế cấu văn thì tạm thời hắn vẫn chưa có cách tìm hiểu.

Trần Mộ cũng không có ý định phảng chế (làm nhái) Thúc Âm, muốn phảng chế một loại tạp phiên kì lạ như thế này là một chuyện cực kì khó khăn. Việc khó khăn nhất là phân tích thành phần của tạp mặc (mực để vẽ tạp phiên), dù bây giờ hắn có thiết bị để phân tích nhưng như vậy sẽ khiến tạp phiên bị hư hại. Phần tinh vi nhất của tạp phiên chính là cấu văn trên bề mặt, nếu cấu văn bị hư hại thì tấm tạp phiên đó rất dễ bị hủy. Hơn nữa nếu biết được thành phần bên trong thì tỉ lệ pha trộn cụ thể giữa chúng cũng là một chuyện đau đầu.

Thông thường khi chế tạp sư gặp một tấm tạp phiên mới lạ thì việc đầu tiên là phân tích nguyên lý, cấu văn, rồi chất liệu, ước lượng tỉ lệ pha trộn hợp lí, cuối cùng là thử nghiệm. Tuy nhiên khi gặp tạp phiên cao cấp thì không thể áp dụng cách này, ví dụ như tấm tạp phiên Tinh Thần trong tay hiệu trưởng Tinh Viện do Hyner Vincent Van chế tạo, sao không có phảng chế phẩm? Tất nhiên là nguyên lí của nó rất thâm sâu, huyền ảo nhưng có nguyên nhân khác là không biết được chất liệu của nó, càng không phải nói đến thử nghiệm. Dù là Hyner Vincent Van khi còn sống muốn chế tạo tấm Tinh Thần thứ hai cũng gặp phải tình thế không có tài liệu để làm.

Nguyên lí của Thúc Âm không gây khó khăn Trần Mộ, có lý luận trừ giúp đỡ nên hắn tìm được quy luật rất nhanh. Ý tưởng của chế tạp sư chế tạo Thúc Âm khá kì lạ, nếu muốn sóng âm tạo ra lực sát thương thì phải tốn rất nhiều năng lượng mà uy lực thì không lớn, mặt khác nó ảnh hưởng cả địch lẫn ta, từ đó vị chế tạp sư này nghĩ đến việc nén sóng âm.

Ý nghĩ của hắn rất lạ lùng, sử dụng cảm giác kích thích hai tấm lưới gà do năng lượng tạo thành, gây nên rung động ở tần số cao, từ đó sinh ra sóng âm rất mạnh. Sóng âm được sinh ra liền đi vào trong một ống năng lượng, ống năng lượng này được tạo thành từ hai lớp vách năng lượng, ở giữa hai lớp vách là chân không để ngăn ngừa sóng âm lan ra hướng khác.

Sóng âm trong ống năng lượng được nén mạnh lại để tăng uy lực của nó thêm vài lần, đồng thời giảm được sự tổn hao năng lượng. Điều khiến Trần Mộ thấy kì lạ là ống năng lượng do Thúc Âm tạo thành chỉ dài 20mm nhưng lại có tốc độ bay bằng với tốc độ của sóng âm. Trong quá trình sóng âm tiến về phía địch nhân, nó không ngừng dội đi dội lại trong ống năng lượng để tránh tình trạng sóng âm bị phát tán rồi giảm uy lực trước khi tấn công.

Đây là một sự sáng tạo tuyệt diệu!

Biên dịch: “Tưởng tượng cách tấn công của Thúc Âm: Tạo ra sóng âm và ống năng lượng gần như cùng lúc. Sóng âm chui vào trong ống năng lượng, ống năng lượng chứa sóng âm bên trong bay về phía địch nhân. Tốc độ bay của sóng âm = ống năng lượng nên không gặp cảnh sóng âm bay khỏi ống năng lượng rồi bị

phát tán ra xung quanh. Đến khi đụng địch nhân thì ổng năng lượng vỡ, sóng âm lan ra nhưng chỉ trong phạm vi nhất định.”

210. Chương 210: Huyền Tật Quảng Cáo (thượng)

Thức Âm là một tấm tạp phiên rất mạnh nhưng hình thức công kích chỉ có một, đây là do nguyên lý của nó quyết định. Trần Mộ đoán, mấu chốt của Thức Âm tạp này có hai điểm, điểm đầu tiên là dùng cảm giác kích thích hai đạo năng lượng hình ống (1), kích thích này nhìn qua rất đơn giản nhưng bao hàm rất nhiều loại biến hóa, mà mấu chốt là năng lượng hình ống kia có độ dày và độ lớn rất phù hợp.

Chỉ là Trần Mộ đối với âm luật hoàn toàn là kẻ ngoại đạo, cho dù biết điểm mấu chốt của Thức Âm cũng không cách nào suy diễn được biến hóa bên trong.

Bất quá hẳn cũng có thủ đoạn của mình! Cố dùng toàn bộ cảm giác trong cơ thể, Trần Mộ hung hăng kích thích hai đạo năng lượng hình ống. Hai đạo năng lượng hình ống như bị hai bàn tay thoáng cái kéo căng, sau đó đột nhiên buông ra.

- Ba!

Cái ghế trước mặt hắn nổ tung, chiếc bàn phía sau cái ghế cũng nổ, vụn gỗ bay tứ tung trong phòng khách. Vách tường phía sau bàn bị bắn tạo ra một lỗ to cỡ nắm tay, quanh lỗ đầy vết rạn. Xuyên qua cái lỗ trên tường có thể thấy chiếc tủ phía trong cũng bị một lỗ, mà chiếc giường thiên nga phía sau tủ cũng bất ngờ nổ tung, lông vũ mềm mại bay loạn trong phòng.

Lộ Tiểu Như trợn mắt há hốc mồm, Thức Âm tới tay nàng đã được vài năm, uy lực của tấm tạp phiên này ra sao, không ai rõ hơn nàng. Trong mắt nàng, tấm tạp phiên này chỉ có thể dùng tinh thần kỳ để thủ thắng, còn uy lực của bản thân nó không đủ. Mà một khi địch nhân đã có phòng bị hoặc đã thấy qua tấm tạp phiên này thì nàng vẫn phải nhờ vào thủ đoạn khác để chiến thắng.

Nhưng nó rất hiếm thấy, lần đầu tiên rất ít người có thể đề phòng.

“Trong tay mình Thức Âm chưa bao giờ phát huy uy lực lớn như vậy! Hắn đã làm thế nào?” Ánh mắt nàng nhìn Trần Mộ đột nhiên trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Weah chỉ liếc mắt một cái rồi thu lại, cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Trần Mộ trong lòng trầm lắng đầu, cảm giác của mình rốt cuộc vẫn chưa đủ mạnh, vừa rồi hắn sử dụng cảm giác toàn thân kích thích hai đạo năng lượng hình ống, nhưng vẫn như trước chưa chạm được tới cực hạn của hai đạo năng lượng hình ống này. Nói khách khác, vừa rồi còn lâu mới đạt tới uy lực lớn nhất của Thức Âm. Cách làm của hắn cũng chẳng có bao nhiêu kỹ thuật, không ai dám điều động tất cả cảm giác trong cơ thể để phát ra một lần công kích như vậy.

Nhưng cái này cũng đủ khiến cho Lộ Tiểu Như kích động, từ khi có tấm tạp phiên đến nay, nàng hiểu về nó ít tới đáng thương. Nàng không có khả năng phân tích nguyên lý tạp phiên như Trần Mộ, nàng chỉ có thể không ngừng thử đủ mọi cách, nhưng tới tận bây giờ thu hoạch của nàng vẫn quá ít.

Đóng độ nghi, Trần Mộ lấy Thức Âm ra, tấm tạp phiên này không thích hợp với mình, nếu chuyên tâm vào nó cũng đồng nghĩa với việc phải học âm luật. Thức Âm mà rơi vào tay một vị tạp tu tinh thông âm luật, uy lực của nó nhất định lớn tới kinh người. Nhưng trong số các tạp tu có bao nhiêu người tinh thông âm luật đây? Điều này cũng khiến nó trở thành tạp phiên hiếm thấy.

Hắn cũng không định vì một tấm tạp phiên mà học thêm một môn nữa, thời gian của hắn vốn đã rất hiếm hoi rồi.

Ánh mắt Lộ Tiểu Như chờ mong nhìn Trần Mộ, lúc này trông nàng ôn thuận như một con mèo.

Trần Mộ thấy ánh mắt khát khao của Lộ Tiểu Như, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Người tới đây.

Lộ Tiểu Như vui mừng khôn xiết, vội vàng tới bên Trần Mộ, bắt quá nàng không dám tùy ý ngồi dưới thảm như hân và Weah mà nửa quỳ nửa ngồi, hai tay bắt chéo đặt trên đùi, nửa người trên giữ thẳng.

Tấm lưng thẳng và cặp hông cong cong trên bắp chân tạo thành một tư thế đẹp kinh tâm động phách.

- Mẫu chốt của tấm tạp phiến này là hai điểm...

Lộ Tiểu Như như đệ tử đang ngồi ngay ngắn nghe giảng, nàng nghe tới mức nhập thần. Trần Mộ đem bí ẩn của Thúc Âm nói ra, điều này vượt ra khỏi dự kiến của nàng. Không nói tới lập trường của song phương, cho dù là hảo hữu chí giao cũng có ít người như Trần Mộ mà nói cho đối phương biết. Đối với tạp tu mà nói, lý giải tạp phiến là trụ cột và căn bản của bản thân. Không hiểu tạp phiến, hân khó có thể phát ra uy lực của nó, càng khó nói tới chuyện điều chỉnh để tối ưu hóa năng lực thể phát ra từ tạp phiến.

Nàng đã quá hiểu chuyện đời, biết cơ hội như vậy khó có được tới mức nào nên nghe chăm chú cẩn thận chỉ sợ bỏ qua một chi tiết nhỏ.

Trần Mộ nói xong, thấy Lộ Tiểu Như cúi đầu ngẫm nghĩ liền không quấy rầy nàng, trực tiếp dời đi. Thúc Âm mặc dù không thích hợp với hân nhưng vẫn có rất nhiều gợi ý. Lúc trước hân chưa từng nghĩ tới sống âm cũng có thể làm một loại vũ khí, lần này có thể nói hân thu hoạch được khá nhiều, được mở rộng tầm mắt.

Đúng lúc này Bắc Cường Đông lại gọi Trần Mộ.

Thù lao đã quyết định, là 700 vạn, nhưng điều kiện cũng vô cùng ngặt nghèo, hoàn thành trong hai ngày. 700 vạn bao gồm 20 bộ thành phẩm, nếu thêm một bộ là thêm 50 vạn. Yêu cầu quảng cáo không có gì khác, chỉ nói phải tạo cảm giác chấn động, khiến người ta có cảm thụ mãnh liệt.

Mà khi Trần Mộ nhận được chi tiết về nội dung quảng cáo, hân đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười. Nội dung đối phương muốn quảng cáo lại là tạp phiến và dụng cụ có thể tiến hành liên lạc trong rừng. Lại nói, mục tiêu của Trung Châu chính là mình, không phải họ muốn có ma trận thông tin và Thiên Lý tạp sao?

Bất quá hân nhanh chóng thay đổi tâm tình, hiện giờ hân đang thiếu tiền, phải nói là vô cùng thiếu mới đúng! 700 vạn đối với hân bây giờ rất trọng yếu nên mới không chút do dự tiếp nhận vụ làm ăn này, cho dù đối phương là tạp đoàn Trung Châu.

Ngoại trừ điểm này, đối phương cũng không có điều kiện cứng nhắc nào khác. Nói cách khác, bọn họ chỉ cần thấy hiệu quả cuối cùng của huyền tạp quảng cáo mà không cần biết ý tưởng của nó rốt cuộc ra sao.

Chỉ là, hai ngày cũng hơi gấp gáp.

Trong hai ngày này, Trần Mộ thực ra chỉ có một ngày, một ngày còn lại bọn họ cần phối âm, thời gian vô cùng ít.

Ba người Trần Mộ lập tức trở lại cao ốc Thiên Dực, Bắc Cường Đông đang chờ bọn họ ở đó.

Khi bọn họ tới nơi, Bắc Cường Đông đang hồn bay phách lạc từ bên dưới nhìn lên tòa cao ốc, thì thào:

- Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy...

Nơi này mang tới cho hân tương lai và hy vọng, hân vất vả lắm mới nảy sinh lòng trung thành, ai ngờ trong nháy mắt cao ốc lại bị phá, mấy tầng trên bị hủy mất một nửa, hân có thể thấy được những bức tường lộ rõ bên ngoài, điều này khiến cho hân vô cùng đau lòng.

Trong lòng hân lo sợ, ông chủ bình thường đều ở tầng trên...

Nhưng hiện giờ ông chủ vẫn còn sống, thật là kỳ tích!

Khi Bắc Cường Đông thấy Trần Mộ, lập tức như bỏ được hòn đá trong lòng, giống như kẻ tâm phúc tìm thấy ông chủ:

- Ông chủ, ngài không việc gì, thật tốt quá!

Ngữ khí của hân rất chân thành, có thể thấy niềm vui phát ra từ nội tâm, trong lòng Trần Mộ cũng có chút cảm động, gật đầu “ừ” một tiếng.

Ánh mắt Bắc Cường Đông lập tức nhìn Lộ Tiểu Như ở bên Trần Mộ. Lộ Tiểu Như lúc này đã thay đổi diện mạo, nàng bắt quá chỉ cạo bớt lông mày, xoa phấn, lập tức như biến thành một người hoàn toàn khác. Điều khiến cho Trần Mộ không thể tưởng tượng được là khí chất của nàng cũng hoàn toàn thay đổi. Hiện tại Lộ Tiểu Như đang mang cặp kính mắt khá nhỏ, nửa người trên mặc áo sơ mi màu trắng, trước ngực có kết hoa kiểu cổ điển, nửa người dưới là một chiếc quần tây bó, khiến cho đôi chân nàng càng thêm thẳng tắp, thon thả.

Đây đâu phải là Lộ Tiểu Như xinh đẹp gợi cảm mà Trần Mộ từng gặp, rõ ràng là một nữ quản lý hoàn toàn khác. Nàng đi phía sau Trần Mộ, bộ dáng như một thư ký, tới cả Bắc Cường Đông lão luyện như vậy cũng bị nàng lừa gạt. Hẳn tưởng ông chủ từ lúc nào đã tìm được một thư ký, còn khen thầm trong lòng là ông chủ quả thật tinh mắt.

Bất quá hẳn biết rõ bốn phận của thủ hạ, không dám nhìn tiếp, hơn nữa cũng không hỏi nhiều. Nhưng thấy cô thư ký xinh đẹp này đi gần ông chủ, hẳn không khỏi âm thầm phỏng đoán quan hệ giữa hai người.

Ở phương diện này Lộ Tiểu Như có thể nói là có kinh nghiệm phóng phú, trong lòng lập tức hiểu rõ nhưng khuôn mặt vẫn trang trọng lạnh lùng, đôi chân cũng như không để lại dấu (nhẹ nhàng) khẽ lại gần Trần Mộ một chút.

Trần Mộ không giới thiệu Lộ Tiểu Như với Bắc Cường Đông, hẳn cảm thấy không cần thiết. Đoàn người tiến vào cao ốc Thiên Dục, Bắc Cường Đông vừa mở cửa vừa chạy tới trước phòng triển lãm huấn tập quảng cáo, về mặt hưng phấn:

- Trời ơi, tốt quá, mấy thứ này đều ở đây!

Thấy Bắc Cường Đông kích động không thôi, Trần Mộ có phần khó hiểu. Nơi này có gì đáng giá mà kích động như vậy? Mấy tấm huấn tập quảng cáo này chẳng qua chỉ là một vài tạp phẩm bình thường nhất, chẳng có gì xuất sắc, hẳn không hiểu sao Bắc Cường Đông lại làm vậy.

Khuôn mặt Weah không đổi sắc, Lộ Tiểu Như trong tình trạng này cũng không mở miệng, nàng rất tự giác theo sát phía sau Trần Mộ, giả làm một thư ký.

- Gọi tất cả bọn họ tới đây.

Trần Mộ nói xong câu này, lập tức xuống kho hàng của cao ốc Thiên Dục.

Bên trong kho hàng của Thiên Dục có rất nhiều nguyên liệu, tất cả đều là những loại tài liệu cơ bản nhất như Thôn thạch v.v... Những nguyên liệu này đều không đáng tiền nhưng tốc độ tiêu hao lại rất nhanh, phải mua không ngừng nên bình thường công ty cho phép cắt một ít dưới kho.

Trần Mộ cứ thế lựa chọn những thứ trong kho hàng, mà Bắc Cường Đông ở bên cạnh thì liên lạc với các nhân viên khác, chỉ dựa vào một mình Trần Mộ không thể nào hoàn thành 20 tấm huấn tập quảng cáo.

Chế tạo nhất tinh và nhị tinh huấn tập đối với Trần Mộ mà nói là chuyện vô cùng đơn giản và quen thuộc. Năm đó hẳn và Lôi Tử chế tạo tạp ảnh, mỗi ngày hẳn đều lặp đi lặp lại các thao tác chế tạo, tự nhiên trở thành quen tay.

Nhưng cho dù chế tạo nhất tinh hay nhị tinh huấn tập, Trần Mộ cũng vô cùng chuyên chú, không hề vì cấp bậc của chúng thấp mà tùy ý làm. Đây là thói quen lưu lại từ khi hẳn chế tạo nhất tinh năng lượng tạp. Lúc ấy đối với hẳn mà nói, bất cứ một sai lầm nào cũng đồng nghĩa với một lượng lớn tiền vàng mất đi.

Chăm chú nhìn vào thùng đựng tạp mặc đang không ngừng thay đổi màu sắc, Trần Mộ cẩn thận tập trung vào các loại tài liệu cần thiết. Có thể thấy ông chủ tự thân động thủ, Bắc Cường Đông kích động không thôi. Hẳn vốn xuất thân là chế tạo sư, đối với phương diện này vô cùng sùng bái Trần Mộ, hẳn không thể ghi lại từng động tác tinh xảo mà thông dong, cẩn thận mà tỉ mỉ của ông chủ. Mỗi động tác của ông chủ đều đạt tới mức tiêu chuẩn, cho dù hẳn là chế tạo sư lão luyện cũng không thể không ca ngợi.

Trong lòng hẳn vạn phần cảm khái, ông chủ không biết là được ai bồi dưỡng, kiến thức cơ bản vững tới kinh người. Động tác tiêu chuẩn như vậy, cả Thiên Dục trừ ông chủ không ai có thể làm được.

Từ mức độ nào đó, ông chủ có thể được xem là quái thai trong làng chế tạo sư.

Hiện giờ có bao nhiêu vị chế tập sư đi luyện tập bút pháp? Tác dụng của bút pháp đối với tập phiên rất có hạn mà lại tốn nhiều thời gian luyện tập. Đại bộ phận chế tập sư không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này, vì vậy thường xuyên thấy cao cấp chế tập sư vẽ cầu vồng về không chịu nổi. Song bút pháp của ông chủ rất đẹp, tuyệt đối đứng đầu trong những người mà hắn thấy, quả thật không biết phải tốn bao nhiêu thời gian luyện tập!

Nói thế nào thì nói, ông chủ luôn khiến người khác nhìn không thấu.

Bất quá Bắc Cường Đông nhanh chóng loại trừ tập niệm, mở to hai mắt chăm chú nhìn từng động tác của ông chủ, chỉ sợ để lỡ một chi tiết.

Tài liệu cuối cùng cũng được cho vào, mười lăm giây sau, màu sắc tập mặc trong thùng đựng từ vàng đậm đã chuyển thành tím, tỏa ra một mùi hương quái dị, đương nhiên cái này chỉ đúng với Weah và Lộ Tiểu Như, Bắc Cường Đông thân là chế tập sư, đối với mùi hương này rất quen thuộc.

Lộ Tiểu Như trợn tròn mắt, nàng giật mình nhìn Trần Mộ đang chăm chú làm việc. Hắn là chế tập sư? Điều này khiến nàng cảm thấy hoang mang. Một thích khách tập tu lại là một vị chế tập sư? Thần thái của Trần Mộ cực kỳ chuyên chú, hoàn toàn quên đi bản thân, trạng thái như vậy nàng chỉ thấy ở một vài chế tập sư cực kỳ xuất sắc.

Hắn rốt cuộc là người ra sao?

Rừng cây, thông tin, chấn động... những từ ngữ đó không ngừng quanh quẩn trong đầu Trần Mộ. Đúng ra, làm kịch bản hắn cũng không thạo, trước đây đều là việc của Lô Tử, lần này hắn chỉ cố gắng làm mà thôi.

Cũng may Trần Mộ từng có kinh nghiệm ở trong rừng, điều này mang tới cho hắn rất nhiều sự trợ giúp.

Nếu như có thể truyền tin trong rừng...

Trước mắt hắn đột nhiên hiện lên hình ảnh mình đem theo bọn nhỏ bên ba trong rừng, Collins cùng các chiến sĩ dẫn dụ đàn Bạch Ban kiến rời đi.

Hắn đột nhiên cúi đầu, không chút do dự một tay rút một chiếc bút trong bộ Nhược Thủy, thắm tập mặc, một tay cầm tấm tập phiên trắng bắt đầu vẽ.

Chú thích:

1: Năng lượng hình ống: Nguyên văn là năng lượng hoàng phiến (). Đây là một dạng năng lượng hình ống, có nẩy như lưới gà có tính năng như lưới gà trong nhạc khí (Sáo, tiêu ...)

211. Chương 211: Huyền Tập Quảng Cáo (trung)

- Vẫn còn nghĩ tới tên thích khách tập tu kia ư?

Tiếng nói chói tai của Vu Quả kéo Tiểu Man thoát khỏi trầm tư.

Tiểu Man “ừ” một tiếng, vô thức quấy thiếc thìa trong tay.

- Người của Âm bộ (Đơn vị chuyên đào tạo thích khách) sẽ tới đây nhanh thôi.

Vu Quả vừa uống súp đặc vừa nói:

- Tin rằng có thể nhanh chóng tra ra tên kia là ai, vết thương đó ta đã xem, thủ pháp của đối phương rất lão luyện, cổ bị tay bóp nát, cùng loại với động tác móc yết hầu, đã lâu không thấy kẻ giết người bằng tay chuyên nghiệp như vậy.

Hắn vừa than thở vừa cảm khái, lập tức bổ sung thêm một câu:

- Nếu là một tên chuyên tu đấu vật, ngược lại sẽ dễ xử lý một chút.

Thích khách chuyên tu đấu vật mặc dù cũng có uy lực kinh người nhưng nhược điểm của bọn họ cũng khá nhiều, Vu Quả có vô số biện pháp đối phó với loại thích khách này.

Tiểu Man buông chiếc thìa trong tay, lắc đầu nói:

- Ta cảm thấy không giống, cảm giác của hắc không hề yếu hơn so với ta, hắc là tạp tu. Hơn nữa hắc còn rất am hiểu thuật ẩn thân, vượt xa tưởng tượng của ta, lần này có thể phát hiện đối phương hoàn toàn là vận may.

Không tự chủ, trước mắt của nàng lại hiện lên khuôn mặt quỷ dị, hơi ngẩng lên trong bóng tối. Cặp mắt lạnh như băng, không một chút cảm tình kia tựa hồ đang nhìn chăm chú vào nàng.

Trong lòng nàng khẽ run lên, động tác trên tay lập tức trì trệ.

Vu Quả vô cùng miễn cưỡng, động tác của Tiểu Man tuy nhỏ, nhưng hắc vẫn bị hắc nắm được rất chuẩn xác. Khuôn mặt hơi dung động, hắc biết đối phương bất tri bất giác đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Tiểu Man. Hắc đối với hình dung của Tiểu Man hiện tại rất coi trọng. Với cấp bậc của bọn họ, lực thức nhạy cảm, muốn tránh khỏi sự tìm kiếm của bọn họ là cực kỳ khó khăn.

Tiểu Man ngụ ý rằng thân thể đối phương không chỉ có như vậy.

Thực lực Tiểu Man cao tới đâu, không ai hiểu rõ hơn hắc. Bất luận là thân thủ đối phương có thật sự đạt tới mức đó hay Tiểu Man bị thủ đoạn kỳ dị của đối phương lừa dối, tất cả đều khẳng định kẻ giấu mặt trong bóng tối này là không thể khinh thường.

- Tại sao hắc lại không giết ta?

Tiểu Man đột nhiên ngẩng đầu nhìn Vu Quả, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

Đây cũng là điểm Vu Quả không hiểu, khi bọn họ phát hiện Tiểu Man thì nàng và một đồng bọn khác đang hôn mê trên mặt đất. Chuyện này có chút quỷ dị.

Bọn họ không cách nào phán đoán đối phương là địch hay là bạn. Nếu là địch thì sao Tiểu Man vẫn còn sống? Nhưng nếu là bằng hữu sao bọn họ lại không có chút tin tức? Hơn nữa khi bọn họ chiến đấu đối phương cũng không hề trợ giúp.

- Nguyên nhân tạm thời không rõ!

Giọng của Vu Quả đột nhiên trở nên trầm thấp:

- Lộ Tiểu Như cũng không thấy, chắc đã rơi vào tay hắc.

Đột nhiên hắc ung dung nói:

- Nếu Lộ Tiểu Như thật sự rơi vào tay hắc, ta chỉ tò mò, sao hắc lại cảm thấy hứng thú với Lộ Tiểu Như chứ?

Vừa nghe Vu Quả nói, Tiểu Man lại nhớ việc Lộ Tiểu Như cũng mất tích, nàng cảm giác đầu óc hỗn loạn. “Người này rốt cuộc là ai? Đối phương sao lại không giết mình? Hắc và tập đoàn Trung Châu rốt cuộc có quan hệ gì? Hắc tại sao lại xuất hiện trong chiến trường?”

Thấy vẻ mặt Tiểu Man khổ não, Vu Quả không khỏi tức cười, nói:

- Đừng nghĩ nữa, xua mọi suy nghĩ trong đầu đi, lão đại không muốn ta tới làm phiền đâu.

Tiểu Man nghe vậy lập tức trừng mắt liếc hắc một cái, mọi người trong tổ chức đều biết nàng có chút sợ lão đại. Vu Quả cười ha hả, âm thanh chói tai lộ vẻ đặc biệt thoải mái.

- Người ta hỏi thật mà!

Tiểu Man bất mãn kháng nghị, vẻ mặt hờn giận.

Vu Quả cương cường nhìn Tiểu Man như đang nhìn muối muối bưng bình của mình. Nửa khuôn mặt không có mặt nạ lộ ra một tia ôn nhu hiếm thấy, nhẹ giọng an ủi:

- Chuyện này tạm thời quên đi, lần này chúng ta còn có thu hoạch khác, ta cảm thấy có thể liên quan tới người này.

Tinh thần Tiểu Man lập tức tỉnh táo, đôi mắt mở tròn, cất giọng hỏi:

- Có thu hoạch gì?

Vu Quả móc từ trong túi ra một quả cầu nhỏ đưa cho Tiểu Man:

- Đây là thứ phát hiện trên người tập tu của tập đoàn Trung Châu. Vốn thứ này không khiến cho chúng ta quan tâm, sau lại phát hiện tập tu nào của Tập đoàn Trung Châu cũng đều có một tiểu cầu như vậy nên mới lưu ý. Cái này được lục soát được từ một thi thể, còn vài cái khác đã được đưa tới cho lão đại, ta nghĩ sẽ sớm có tin tức thôi.

Tiểu Man tò mò đón quả cầu nhỏ, lật đi lật lại vài lần, không nhận được hỏi:

- Đây là thứ gì?

- Còn chưa biết!

Vu Quả lắc đầu:

- Bất quá, ta cảm giác nó là điểm mấu chốt trong hành động lần này của tập đoàn Trung Châu, ta nghi ngờ thích khách tập tu kia rất có thể có cùng mục tiêu với đám tập tu của tập đoàn Trung Châu. Nếu đúng vậy thì có thể giải thích tại sao hẳn lại cảm thấy hứng thú với Lộ Tiểu Như.

Chiếc mặt nạ bạc tỏa ra ánh sáng yêu dị.

- Đây chỉ là phỏng đoán của người thôi.

Tiểu Man lơ đãng nói.

Vu Quả cười lớn:

- Chúng ta có thời gian nghiên cứu nó mà.

Tiếng cười chói tai mang theo tự tin và khí phách vô cùng.

Nhìn Vu Quả đại ca cười lớn, lo lắng trong lòng Tiểu Man cũng được xua tan, nàng có phần si mê nhìn Vu Quả.

- Tinh thần người rất không tốt, hai ngày này phải nghỉ ngơi một chút, chuyện trong tổ chức không cần lo, đã có ta ở đây. Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ bắt được tên đó.

Ngữ khí Vu Quả kiên định, tự tin, hùng hồn nói.

- Vâng!

Tiểu Man cúi đầu, nhẹ nhàng đáp ứng, khóe mắt lại nhìn không được khe liếc Vu Quả đại ca.

Khi Trần Mộ ngẩng đầu thì trước mặt hắn là một đám người. Tất cả nhân viên trong công ty đều chạy tới không thiếu một ai, thậm chí trong số bọn họ có người vẫn còn mặc áo ngủ. Nhưng hiện giờ không ai lộ vẻ buồn ngủ, ánh mắt của họ đều tập trung trước mặt Trần Mộ, trước mặt hắn là hai món đồ vật khiến ánh mắt họ không dứt ra được.

Bộ bút Nhược Thủy, đây là một bộ chế tập bút không tầm thường, do đại tông sư chế tập bút - Khoát Hác Phong làm ra lúc phong độ đỉnh cao, sao lại không làm cho người khác chú ý. Đám nhân viên tuy đều là hạ cấp chế tập sư nhưng vẫn có thể nhìn ra bộ bút trước mặt ông chủ không phải vật phàm. Nhược Thủy so với các tác phẩm của Khoát Hác Phong là hết sức vô danh, hơn nữa đã một thời gian dài bị người ta cất giấu khiến cho số người biết ít tới đáng thương. Cho dù có người biết đây là bộ bút Nhược Thủy do Khoát Hác Phong chế tạo thì ngoại trừ thành viên của Đông Hành Trữ gia, những người khác căn bản chưa từng thấy.

Trên tay ông chủ có một bộ bút tốt, trong mắt đám nhân viên này, đây chỉ là chuyện bình thường, bọn họ ngoại trừ hâm mộ thì không thấy gì lạ.

Rất nhiều người trong số đó lại đem ánh mắt “dán” vào tấm tạp phiến do Trần Mộ chế tác. Bọn họ rất tò mò tập phiến lần này ông chủ chế tạo sẽ mang tới cho họ kinh hỉ tới mức nào? Ông chủ ra tay nhất định

là tinh phẩm, điều này được tất cả mọi người trong Thiên Dực đồng ý, hơn nữa bọn họ đã nghe Bắc Cường Đông thuật lại chi tiết nhiệm vụ lần này.

Trong hai ngày tạo ra 20 tấm huyền tạp quảng cáo, chỉ có ông chủ như vậy mới có can đảm nhận đơn đặt hàng đó thôi, hơn nữa đối phương còn là tập đoàn Trung Châu, điều này khiến cho nhiệt huyết mỗi nhân viên đều sôi trào.

Huống chi có thể tận mắt thấy ông chủ chế tạp, cơ hội như vậy từ trước tới nay chưa từng có. Mỗi nhân viên đều mở to con mắt, chỉ sợ nhỡ bỏ qua một chi tiết nhỏ, có lẽ sẽ phải hối hận cả đời. Ngay cả Bắc Cường Đông cũng hận không thể tới trước bàn ông chủ để xem.

Lộ Tiểu Như xinh đẹp cũng không khỏi có chút ghen ghét, lần đầu tiên nàng ở trước mặt nhiều nam nhân như vậy mà không được chú ý, ánh mắt tất cả những người này đều tập trung trên người Trần Mộ nhiều hơn. Trong lòng nàng cũng tràn ngập tò mò, tên thiếu niên này rốt cuộc chế tạo tạp phẩm ra sao? Hắn có phải là một vị chế tạp sư không?

Trong quá trình Trần Mộ chế tạo tạp phẩm, cả căn phòng lớn không một tiếng động.

Weah không hề để ý tới bọn họ, một mình một góc xem huyền tạp truyền hình và có vẻ rất hứng thú nhìn tiết mục trên màn ảnh. Từ lần hắn và Trần Mộ chứng kiến trận chiến của Mạc Doanh - Song Tử Tinh và thiếu nữ lạnh như băng của Sương Nguyệt Hàn Châu, hắn lập tức thấy khoái thú này. Chính vì vậy Trần Mộ đặc biệt mua cho hắn bộ huyền tạp truyền hình, hơn nữa còn cài đặt mạng lưới. Đây cũng là thứ tiêu khiển duy nhất của Weah.

Tiết mục trên màn ảnh tầng tầng lớp lớp, ngày càng phong phú.

Trần Mộ phát hiện một điểm vô cùng đặc biệt ở Weah - bất luận tiết mục truyền hình là gì thì Weah cũng đều cảm thấy hứng thú. Hắn thậm chí thấy Weah vô cùng chăm chú xem “Tọa đàm về cách điều dưỡng cho phụ nữ có thai”. Mà điều khiến cho hắn cảm thấy không thể tiếp nhận là Weah xem buổi tọa đàm này từ đầu đến cuối không sót chút nào. Hắn cũng muốn sinh con?

Bất kể là tiết mục gì, khuôn mặt Weah đều không hề biến hóa. Thậm chí tiết mục được hoan nghênh nhất “Mỗi ngày đều cười”, nghe nói làm cho số người cười thất cả ruột, nhưng Weah cho tới giờ vẫn vẻ giữ mặt lạnh băng chăm chú xem. Tiết mục này hắn cũng không bỏ qua, nhưng Trần Mộ cho tới giờ cũng không thấy khoe miệng hắn nhếch lên dù chỉ là một chút.

Nhưng vẻ mặt Weah hôm nay đã xảy ra biến hóa, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào màn ảnh, trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc, khó hiểu, tựa hồ có chuyện khó xử, nhưng ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi màn ảnh.

Trần Mộ vừa hoàn thành tấm tạp phẩm nên không hề chú ý tới vẻ mặt thay đổi của Weah trong góc phòng, nếu không hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc, rốt cuộc là thứ gì khiến Weah rung động?

Trần Mộ không chú ý tới, lực chú ý của hắn chuyển từ tấm tạp phẩm vừa hoàn thành sang đám nhân viên với vẻ mặt sùng kính đang nhìn hắn.

- Đều tới rồi?

Người tới rất đông, vốn Trần Mộ tưởng rằng có thể tới một nửa đã là không tồi, không nghĩ họ đều đến cả.

Bắc Cường Đông cung kính nói:

- Tất cả đều đã tới.

Trong đám nhân viên có một số do Bắc Cường Đông vừa mới tuyển vào công ty thời gian gần đây. Bọn họ đã nghe đủ loại lời đồn về sự “cường hãn” của ông chủ, cũng đã được tận mắt thấy các tác phẩm của ông chủ ở triển lãm tại đại sảnh nhưng đây vẫn là lần đầu tiên họ nhìn thấy dung mạo Trần Mộ, trong mắt không thể giấu vẻ tò mò.

Trần Mộ trực tiếp nói:

- Trước tiên, chúng ta xem tập phiến.

Chính giữa căn phòng có bày một thiết bị truyền phát tập ảnh, mặc dù bình thường nó dùng để truyền phát hình ảnh của tập, nhưng để chiếu huyền tập quảng cáo cũng không có bất cứ vấn đề gì. Cái này Bạc Cường Đông đã sớm chuẩn bị tốt.

Mỗi nhân viên đều rướn cổ, nhìn ông chủ đem tấm huyền tập cắm vào thiết bị truyền phát tập ảnh.

212. Chương 212: Huyền Tập Quảng Cáo (hạ)

Trên màn hình chỉ một màu trắng xóa, cái gì cũng không có.

Nếu như lúc này có người đi vào phòng, nhất định sẽ cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất kỳ quái. Mấy chục người sững sờ nhìn chằm chằm vào màn hình, bọn họ như mất hồn vậy, thậm chí nhiều người không nhớ được trong tiềm thức của mình có thứ gì. Không ai nghe thấy gì, có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng không biết mình đang nhớ cái gì.

Hiệu quả như vậy, Trần Mộ rất hài lòng. Bất kỳ một vị chế tập sư nào thấy tập phiến của mình mang lại rung động như vậy cho mọi người, trong lòng đều sẽ tràn ngập cảm giác thành tựu.

Tất cả mọi người đắm chìm trong màn rung động này, 10 phút trôi qua, những người này vẫn còn ngẩn người, trong phòng vẫn yên lặng như trước.

Xem xong, Trần Mộ không thể không ho nhẹ một tiếng. Trong không gian yên tĩnh, tiếng ho nhẹ này thật phân chói tai. Đám nhân viên lập tức bình tĩnh, dần dần phục hồi tinh thần.

- Ông chủ, cái này quá tuyệt vời! Trời ạ! Đây quả là quảng cáo hay nhất mà ta từng xem! Ông chủ, ngài giỏi quá!

Bạc Cường Đông kích động tới mức nói năng lộn xộn. Nhìn bộ dáng của hắn như chỉ hận không thể quỳ xuống hôn giày Trần Mộ.

Các nhân viên khác lúc này mới sôi nổi phản ứng, những lời ca ngợi trong thời gian ngắn cơ hồ muốn phá cả cao ốc Thiên Dực, nhưng vẫn còn nhiều người kích động không nói nên lời.

Thần sắc Trần Mộ lạnh lùng, xem ra cũng không quá hưng phấn. Thấy Bạc Cường Đông còn muốn nói, Trần Mộ không thể không nhắc nhở hắn:

- Thời gian của chúng ta không nhiều lắm đâu.

Khuôn mặt dạn dày của Bạc Cường Đông vì quá hưng phấn mà ửng hồng. Kỳ thật, không riêng gì hắn, ngoại trừ Trần Mộ và Weah, khuôn mặt tất cả nhân viên của Thiên Dực đều ửng hồng lên như uống rượu, nhiệt độ trong phòng tăng lên rất nhiều.

- Ông chủ ngài yên tâm, ta đi giục lấy thanh tập!

Bạc Cường Đông không nói hai lời, đẩy cửa ra ngoài, bộ dáng như hận không thể có hai cái chân dài hơn.

Trần Mộ nhin không được lại ho nhẹ một tiếng.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Trần Mộ, thần sắc ai cũng vô cùng cuồng nhiệt. Bất quá bọn họ biết lúc này là lúc làm việc, không được ồn ào nên đều yên tĩnh nhìn hắn. Cuồng nhiệt nhưng vẫn yên tĩnh, điều này thật khiến người khác cảm thấy mâu thuẫn.

- Bây giờ ta giảng giải cho mọi người một chút về tấm tập phiến này...

Tiền Minh Nhất ngồi xuống ghế sa-lon, xoa xoa huyết thái dương với khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi. Hai ngày qua suýt nữa đã khiến hắn ngã gục. Để có thể phát quảng cáo ở những khu mua sắm lớn, hắn và đám thủ hạ đã tiêu hao hết tâm lực. Cũng may mà tập đoàn Trung Châu cũng điên cuồng vận động, cung cấp cho bọn hắn trợ giúp rất lớn.

Tiền đổ ra ngoài như nước nhưng thành quả thu được cũng rất nổi bật. Bọn họ đã đàm phán với đa số những nơi mua bán trao đổi có ảnh hưởng nhất để được đăng quảng cáo. Tiền Minh Nhất không kịp đau lòng nhìn khoản chi phí kếch xù, bọn họ còn phải tiếp tục cố gắng.

Uống một ngụm cà phê lớn, trong mắt Tiền Minh Nhất hiện lên một tia tàn nhẫn, lần này là tử chiến đến cùng.

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên.

Tiền Minh Nhất một lần nữa khôi phục thái độ bình thường, ngồi trở lại ghế sa-lon, thông dong nói:

- Vào đi!

Hắn biết càng là lúc nguy cấp như vậy, biểu hiện của mình càng phải thông dong trấn tĩnh mới có thể khiến đám thủ hạ không hoảng loạn.

- Lão đại! Tổng giám đốc Bạc của Thiên Dực đem huyện tạp quảng cáo tới.

Một thủ hạ báo cáo.

Tinh thần Tiền Minh Nhất phấn chấn:

- A, mau mời hắn vào.

Hiệu suất của Thiên Dực quả nhiên không tồi, hiện giờ hắn chỉ hy vọng huyện tạp quảng cáo lần này không quá kém. Hai ngày hoàn thành một huyện tạp quảng cáo lớn, ngay cả thường dân cũng biết điều này khó khăn tới mức nào. Bất quá lúc này bọn họ đâm lao thì phải theo lao, thời gian của bọn họ thật sự quá ít, huyện tạp quảng cáo có tốt hay không sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới hiệu quả cuối cùng.

Đã có mấy công ty huyện tạp đem tác phẩm tới nhưng không kiện nào làm Tiền Minh Nhất hài lòng.

Khuôn mặt Bạc Cường Đông đầy vẻ mệt mỏi, trong mắt đầy tơ máu nhưng tinh thần lại rất tốt. Tiền Minh Nhất thậm chí có thể cảm thấy được sự phấn khởi của hắn.

- May là không làm nhục mệnh!

Bạc Cường Đông thấy Tiền Minh Nhất, không nhịn được thở dài một tiếng.

Tiền Minh Nhất vội nói:

- Tiểu Dư, mau châm trà cho tổng giám đốc Bạc và lấy hai phần điểm tâm lại đây.

Sau đó hắn nói với Bạc Cường Đông:

- Đã làm vất vả rồi! Tới đây, mau ngồi xuống!

Bạc Cường Đông vội vã đem huyện tạp quảng cáo cho Tiền Minh Nhất:

- Tiền thúc, ngài xem một chút, còn chỗ nào cần sửa chữa không?

Ngữ khí của hắn dù khiêm cung nhưng trên mặt tràn ngập tự tin.

Tiếp nhận tấm huyện tạp quảng cáo của Bạc Cường Đông, vẻ mặt Tiền Minh Nhất trịnh trọng hẳn lên. Trong thời gian này danh tiếng công ty Thiên Dực rất lớn, công ty huyện tạp khác không thể so sánh. Kỳ vọng của hắn đối với Thiên Dực cũng là lớn nhất.

- Mau mang thiết bị truyền hình tới đây, gọi cả những người khác tới nữa.

Tiền Minh Nhất phân phó.

Một lát sau, một bộ truyền phát hình ảnh được đưa tới phòng làm việc của Tiền Minh Nhất. Mà thủ hạ đắc lực của hắn, chỉ cần còn ở công ty thì tất cả đều chen chúc chui vào phòng làm việc không lấy làm lớn này.

Trong phòng làm việc, Bạc Cường Đông khoái chí uống trà, ăn điểm tâm. Nhìn đám nhân viên của tập đoàn Trung Châu hạ giọng thảo luận, trong lòng hắn chợt dâng lên một chút mong chờ! Hắn rất mong vẻ mặt đám nhân viên được xưng là tinh anh của tập đoàn Trung Châu sau khi xem xong quảng cáo này sẽ ra sao.

- Bắt đầu đi!

Tiếng Tiễn Minh Nhất không lớn nhưng khiến mọi âm thanh khác biến mất, ánh mắt mọi người đều hướng vào màn hình.

Màn hình sáng lên, đột nhiên xuất hiện rất nhiều cảnh lá rậm rạp, những cảnh lá này đều được phóng lớn, thậm chí có thể thấy rõ từng gân lá xanh biếc. Mà khi chỗ cảnh lá trên màn hình bị đẩy ra, màn hình cũng run run theo tiết tấu, mang lại cho người ta một ảo giác mãnh liệt. Mọi người phảng phất như đang gian nan bước đi trong rừng rậm, con đường dưới chân lồi lõm không hề bằng phẳng.

Đám cảnh lá không ngừng tới gần, sau đó bị đẩy ra rồi lui về phía sau, cảnh lá mới không ngừng xuất hiện phía trước. Lúc nào cũng có vô số cảnh lá đan chéo vào nhau, chỉ có thể thấy ánh mặt trời qua khe hở của đám lá. Ngoài ra còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của con người, tiếng khuấy động cảnh lá.

Thấy điều này, không ít nhân viên của tập đoàn Trung Châu trở nên kích động. Phải nói là “người ngoài nghề xem nào nhiệt, kẻ trong nghề nhìn môn đạo” (1), trong đám nhân viên có không ít người trong nghề, đám cảnh lá nhìn như lộn xộn nhưng có thể đạt được hiệu quả như vậy chứng tỏ tạo nghệ của tác giả tại phương diện hạ cấp huyền tạp cao siêu tới mức nào, đạt tới một mức độ hiếm thấy.

Chúng quả quá giống thật, trong số nhân viên có không ít chế tạp sư xuất sắc nhưng ngay cả bọn họ cũng bị chấn động.

Mà khiến người khác thần phục nhất là màn hình vẫn dao động lên xuống theo quy luật. Biến hóa nhỏ bé có vẻ không thu hút này lại làm cho hình ảnh sống động hẳn lên, khiến cảm giác của khán giả gia tăng. Tiết tấu hình ảnh dao động vừa vặn ăn khớp giống như một người đang đi về phía trước, hơn nữa không ngừng phóng đại, hiện rõ rồi lại mơ hồ, cảnh lá liên tục lui về phía sau. Khán giả như đang gian khổ bôn ba trong rừng.

- Ô!!! Hồng!!!

Đột nhiên một tiếng dã thú gầm vang, rất nhiều người không nhận được biến sắc, mà thậm chí có người vô thức lui về phía sau.

Tiếng dã thú gầm gào này trầm thấp mà đầy lực xuyên thấu, như một vị vua rừng già tuyên bố nó sắp tới.

Hình ảnh trên màn hình dao động càng mạnh, cảnh lá rậm rạp cũng lui về phía sau với tốc độ nhanh hơn, không khí chợt trở nên khẩn trương, tựa hồ thế giới trong màn hình kia đột nhiên xảy ra biến cố, tiếng hô hấp trong màn hình truyền ra cũng chợt trở nên nặng nề, dồn dập.

Mà ngay lúc này, tầm nhìn đột nhiên kéo rộng ra, người xem có thể nhìn thấy toàn cảnh.

Có một người thám hiểm, cách hẳn không xa là một con Song Câu thú, cả hai chỉ cách nhau giữa cảnh lá rậm rạp 50m. Hình ảnh tiếp tục vươn xa, mọi người có thể thấy cách người thám hiểm kia chừng 1 km có một đội thám hiểm nhỏ chừng 50 người. Bọn họ chia thành nhiều đội, khuôn mặt mỗi người đều vô cùng lo lắng, hò hét gọi tên một người - A Uy.

Hình ảnh lại dùng tốc độ nhanh chóng tới gần con Song Câu thú khiến khán giả ngây ngất, mọi người có thể dễ dàng chứng kiến bộ dáng của nó, cặp đuôi linh hoạt giống đuôi bò cạp, thân thể như một ngọn núi nhỏ, đôi mắt hung hãn khiến người khác phát lạnh.

- Quá giống! Quả thực quá giống!

Trong góc, Bắc Cường Đông nghe thấy những tiếng hít vào chỉnh tề, hư vinh trong lòng cũng lên tới cực điểm, cười “hắc hắc” một tiếng rồi tiếp tục vui đầu ăn điểm tâm.

Tiếng thở dốc trong màn hình ngày càng nặng nề, mọi người càng cảm thụ rất rõ vị tạp tu thám hiểm kia phải chịu áp lực lớn đến đâu. “Quả thật khiến người khác suy sụp a!” Trong đám người đã có kẻ không nhận được nắm chặt tay, mà tiếng nuốt nước miếng lại càng rõ ràng, liên tục.

Vị tạp tu thám hiểm này run cầm cập, lấy ra một quả cầu nhỏ có ăng ten. Trên quả cầu nhỏ có dấu hiệu rất rõ nét của tập đoàn Trung Châu. Cùng lúc đó, trong suốt quá trình hẳn kích hoạt thông tin tạp trong

độ nghi, tay hần run run. Sắc mặt người xem đã bắt đầu trắng bệch, áp lực sống hay chết này gần sát bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy như chung cảnh ngộ.

Cuối cùng mọi người cũng có thể thấy rõ người đang sử dụng tạp phiến, hần chẳng qua là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi non nớt. Hần đây là thành viên thất lạc của đoàn thám hiểm.

Dâyăng ten trên tín hiệu cầu lóe lên, mỗi giây phút đều dài đằng dặc.

Trên màn hình, trong đám tạp tu đang tìm kiếm, thiết bị truyền tin nơi tay thủ lĩnh đột nhiên vang lên. Hần vui mừng hô to:

- Là A Uy!

Những người chung quanh lập tức vây lại, đoàn trưởng ra dấu im lặng, mọi người cũng lập tức an tĩnh.

Thiết bị kết nối xong, hình ảnh một thiếu niên khuôn mặt trắng bệch, thanh âm run rẩy cầu cứu:

- Đoàn... đoàn trưởng, ta... phía trước ta có ... có Song Câu thú!

Cùng lúc đó, Song Câu thú tựa hồ ngửi thấy mùi người, lập tức xoay hướng về phía thiếu niên.

Các tạp tu vây quanh màn hình lập tức biến sắc, đột nhiên ánh mắt đoàn trưởng ngưng trọng, hần phát hiện trên một thân cây bên phải thiếu niên có một hình mũi tên liền kích động, hần biết thiếu niên kia đang ở đâu.

Đó là dấu hiệu hần lưu lại trước đây.

Hần bỗng hô to:

- Cái cây bên phải người!

Thiếu niên ngậy ngốc nhìn về phía gốc cây bên phải.

- Thấy hình mũi tên không? Mau chạy theo hướng mũi tên!

Đoàn trưởng quát lớn:

- Chạy mau!

Cơ hồ lúc hần vừa dứt lời, Song Câu thú đã phát hiện vị trí của thiếu niên, mắt lộ hung quang, bốn chân phát lực, như một ngọn núi nhỏ phóng về phía thiếu niên khiến mặt đất chấn động.

Thiếu niên lập tức phản ứng lại, sắc mặt càng thêm trắng bệch nhưng không chút do dự chạy điên cuồng theo hướng mũi tên.

Hình ảnh không ngừng chuyển đổi với tốc độ cao, đoàn trưởng dẫn đầu đám người chạy tới, thiếu niên đang hoảng hốt, Song Câu thú khí thế hung hãn, khấn咒 tới mức người khác không thở nổi.

Thiếu niên chật vật tới cực điểm, ngã lộn ra, vẻ mặt sợ hãi! Mà khoảng cách của hần với Song Câu thú cũng ngày càng gần, mắt thấy nó sắp cắn tới cổ hần.

Trong số những nhân viên đang xem, có người nhát gan đã bị dọa tới ngất xỉu.

Trong màn hình, đoàn trưởng vừa thấy thiếu niên, đôi mắt bỗng trợn tròn.

- A Uy!

- Chiến đấu!

Vô số chùm sáng từ bốn phương tám hướng vọt tới, năng lượng thể đủ loại màu sắc như pháo hoa sáng chói... Sau khi ánh sáng tan hết, trên màn hình chỉ còn một dòng chữ:

- Thiết bị truyền tin Trung Châu – kỹ thuật truyền tin trong rừng, đồng hành tốt nhất của bạn!

Phòng làm việc lạnh ngắt như tờ!

Chú thích:

1: Môn đạo ở đây có nghĩa “cách thức làm” (liên quan đến nghề nghiệp)

213. Chương 213: Ký Tự “c”

Dù là tập tu cao thủ thì cũng phải có sự điều chỉnh như vậy, đây là điểm khác biệt giữa cao thủ và thấp thủ. Họ biết lúc nào nên điều chỉnh trạng thái của bản thân, ý chí của họ kiên định, vững vàng hơn.

Vì vậy, khi Vu Quả đề nghị Tiểu Man nghỉ ngơi một thời gian thì nàng lập tức chấp nhận.

- Mai tỷ!

Thấy hình ảnh Mai tỷ trong bộ tập dề, Tiểu Man bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng, nàng nhìn Mai tỷ rồi cười.

Về vui mừng lẫn ngạc nhiên hiện lên trên mặt Mai tỷ, nàng buông mớ rau đang rửa trên tay xuống:

- Sao hôm nay lại rảnh rỗi thế? Tối nay muốn ăn gì nào? Chút nữa Tiểu An mới đi học về. Nếu muối ớt thì ở trong tủ lạnh có đồ ăn đấy.

Tiểu Man bước tới ôm Mai tỷ, hít thật sâu rồi nghiêm mặt, hồn nhiên nói:

- Muội không đói đâu, tối nay ăn gì cũng được. Để muội giúp tỷ rửa rau!

Dứt lời liền không để ý đến sự phản đối của Mai tỷ, nàng cởi áo khoác ngoài ra để lộ đường cong gợi cảm bên dưới lớp áo len màu đen bó sát người.

Mai tỷ bất đắc dĩ vừa cười vừa nhìn Tiểu Man, thấy không ngăn cản được đành nói:

- Được rồi, muội lại đây. Đeo tập dề vào đi, đừng để dơ quần áo.

Một lúc sau thì Tiểu An về. Vừa thấy Tiểu Man, hắn liền vui mừng hét to:

- Tiểu Man tỷ!

Mai tỷ liền trừng mắt nhìn Tiểu An:

- Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, phải gọi là dì Tiểu Man!

Nàng nghĩ Tiểu Man gọi nàng là tỷ thì Tiểu An đương nhiên phải gọi Tiểu Man là dì rồi.

Nhưng ngược lại Tiểu An chẳng hề sợ mẹ mà cười:

- Con mà gọi là dì thì Tiểu Man tỷ không vui đâu.

- Đúng rồi nha!

Tiểu Man cười:

- Ta cũng không muốn bị kêu là già đâu.

Tiểu An ngậy ra nhìn Tiểu Man, kêu lớn:

- Trời ơi! Thật xinh đẹp! Tiểu Man tỷ, tỷ mà tới làm giáo viên ở trường của ta thì chắc chắn sẽ khiến lão hiệu trưởng điên đảo! Không chừng lão ấy còn có thể hỏi xuân một lần nữa ấy chứ!

Mai tỷ đang nấu cơm liền nổi giận, chạy tới gõ đầu Tiểu An:

- Càng nói càng bậy, không biết học được ở đâu cái kiểu ăn nói này nữa, xem ra mẹ phải dạy dỗ lại con mới được.

Tiểu Man thầm vui trong lòng, cô gái nào mà chẳng thích người ta khen mình xinh đẹp, hơn nữa nàng cảm thấy lời khen của đứa trẻ như Tiểu An xuất phát từ nội tâm, không tư lợi. Thấy Tiểu An bị gõ đầu, nàng nhẹ nhàng xoa xoa rồi cưng chiều hỏi hắn:

- Có đau không?

Tiểu An lắc đầu liên tục:

- Không đau, không đau! Tay của Tiểu Man tỷ xoa thật là thoải mái.

Có thể nhận thấy sự vui vẻ trong ánh mắt của Tiểu Man, nàng cốc nhẹ vào đầu hắn:

- Đúng là miệng mồm lấu lỉnh, không biết sau này sẽ làm bao cô gái say mê đây. Lại đây nói cho tỷ biết, gần đây đi học vui không?

Tiểu An lập tức hăng hái kể những chuyện thú vị ở trường, đôi lúc còn chọc cho Tiểu Man cười không thôi. Mai tỷ đang nấu cơm thỉnh thoảng quay lại, nàng không giấu nổi nụ cười hạnh phúc mỗi khi nhìn thấy hai người.

Bỗng Tiểu An nhớ tới một chuyện, hưng phấn nói:

- Tiểu Man tỷ, để đệ cho tỷ xem cái này.

- Cái gì vậy?

Tiểu Man tò mò hỏi.

- Hì hì, đệ phải vất vả lắm mới mượn được đó!

Tiểu An đắc ý giơ bộ huấn tập trong tay:

- Đây là bộ giáo trình “hot” nhất bây giờ! Giáo trình này là của công ty nổi tiếng - Thiên Dực! Tỷ biết bộ giáo trình này đắt hàng đến cỡ nào đâu, ở ngoài đều không còn bộ nào. Trong lớp của đệ chỉ có ba người mua được thôi đó.

- Giáo trình?

Tiểu Man thầm cười, đúng là trẻ con a. Nhưng nàng không muốn làm Tiểu An mất vui nên vẫn ra vẻ hứng thú.

Bộ huấn tập được đặt trong một cái hộp rất đẹp và tinh xảo. Nếu như Tiểu An không nói ra thì nàng cũng không biết trong này chứa một bộ giáo trình. Nàng không khỏi than thở trong lòng, bây giờ người ta thật biết cách kinh doanh, nhìn qua cái hộp còn tưởng là tập phiên cao cấp chứ.

Sau khi mở hộp, một bộ tập phiên được sắp ngay ngắn lập tức đập vào mắt nàng.

Ánh mắt nàng tập trung vào góc của tập phiên, ở đó có một chữ “C” lớn thật bắt mắt!

Tập đoàn Trung Châu thanh toán tiền công rất nhanh, Tiền Minh Nhất hết sức hài lòng với tấm huấn tập quảng cáo này, đến mức hắn còn mời Bắc Cường Đông ở lại dùng cơm dù tình hình đang căng thẳng. Bắc Cường Đông vô cùng sáng khoái khi được sủng ái như vậy. Mọi người quanh bàn ăn đều không ngừng bàn tán về tấm huấn tập quảng cáo kia khiến hư vinh trong lòng hắn được đề cao đến cực điểm. Hắn trở về công ty mà người cứ như đang bước trên mây.

Lúc nhận được tiền Trần Mộ mới an tâm hơn, cái này gọi là “có tiền thì không lo”. Nếu đầu tư vào phòng chế tập thì 700 vạn audierne này chỉ bằng một sợi lông trâu, nhưng lại đủ chi dùng cho cuộc sống của hắn và Weah trong một thời gian dài. Nhớ lại mấy năm trước, hắn chỉ cần vài trăm audierne là đủ sống một tháng.

Lộ Tiểu Như vẫn tỉnh bơ, với thực lực và thân phận thì số tiền này không đủ để nàng dao động. Trừ ba người bọn họ ra thì những nhân viên khác trong công ty đều hoan hô vui mừng, rất ít khi có được hợp đồng lớn như vậy, hưởng chi lần này lại thu được cả danh lẫn lợi. Tiếng tăm của Thiên Dực sẽ vang dội khắp thành La Dữ, điều này liên quan trực tiếp tới tương lai của mọi nhân viên trong công ty nên có thể hiểu được sao bọn họ lại kích động đến vậy.

Về bình thần của Lộ Tiểu Như khiến đám nhân viên cảm thấy cao thâm khó lường giống ông chủ và Weah. Bọn họ có thể hiểu được tại sao hai người không bị kích động bởi bất cứ điều gì. Cô thư kí xinh đẹp này

cũng khiến người khác nhìn không thấu, mọi người không khỏi than thở trong lòng, “Đúng là cạnh ông chủ không có ai đơn giản.”

Weah bước tới trước mặt Trần Mộ.

- Ta cần tiền!

Trần Mộ ngẩn ra, thậm chí còn nghi rằng lỗ tai của mình có vấn đề. Weah mà cần tiền sao? Trần Mộ vẫn nghĩ Weah không hề có ý thức về tiền bạc, dù có đưa thì hắn cũng không biết xài ra sao. Một người như vậy bỗng nói với Trần Mộ rằng bản thân cần tiền, sao không làm Trần Mộ kinh ngạc?

Nhưng Trần Mộ cũng không hỏi Weah muốn làm gì. Với tính cách của Weah, hắn đã mở miệng thì chắc chắn là có việc cần dùng.

Trần Mộ hỏi:

- Cần bao nhiêu?

Weah chần chờ một lúc rồi trả lời:

- Đưa ta một nửa.

Một nửa là 350 vạn, đây không phải con số nhỏ nhưng Trần Mộ không chút do dự đưa Weah 400 vạn. Tuy nhiên hắn vẫn hỏi lại:

- Biết cách xài không?

Câu này suýt làm Lộ Tiểu Như đứng kể bên té ngửa.

- Biết!!!

Weah trả lời rất dứt khoát, đi thẳng ra cửa, chỉ vọng lại một câu:

- Ta phải ra ngoài một lát.

Rồi để lại Trần Mộ lẫn Lộ Tiểu Như với vẻ mặt kinh ngạc ở đằng sau.

Trần Mộ trơ mắt nhìn Weah biến mất, đến giờ hắn còn chưa kịp phản ứng. Dù sao hắn cũng có thể khẳng định Weah thực sự có việc cần. Yêu cầu mình đưa một số tiền lớn rồi lập tức chạy đi, không có chuyện mới là lạ. Tuy nhiên Weah nói là làm, khi Trần Mộ muốn tìm thì đã không thấy bóng dáng đâu.

Hắn thậm chí cười khổ, tác phong của Weah và nữ ma quỷ giống nhau như đúc, trừ việc Weah có vẻ ôn hòa hơn. Tất nhiên Alfonso và những người khác mà nghe được câu này thì bọn họ sẽ phản đối ngay. Weah mà ôn hòa ư? Vậy cả thế giới đều hòa bình rồi.

Trần Mộ tự thấy bản thân không thể can thiệp vào hành vi của Weah, nhưng hắn cũng không cần lo lắng, xác suất kẻ phi nhân loại như Weah gây nguy hiểm cho người khác còn cao hơn việc bản thân hắn gặp nguy hiểm. Trần Mộ dám khẳng định nếu đấu tay đôi với tên đeo mặt nạ kia thì Weah thắng chắc.

Tên đeo mặt nạ kia dù mạnh nhưng Trần Mộ cho rằng mình có thể đánh ngang tay với hắn, ngược lại đến giờ hắn vẫn cảm thấy không có chút phần thắng khi đối mặt với Weah. Đây là sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, hoàn toàn giống lúc ở với nữ ma quỷ.

Nếu không cần lo cho Weah thì Trần Mộ cũng làm việc của mình. Lộ Tiểu Như rất an phận đứng sau hắn, giống hệt một thư ký.

Đúng lúc này thì có người hùng hổ xông vào.

- Ai là ông chủ ở đây?

Tất cả mọi người đều ngừng tay, giật mình nhìn ra cửa. Một cô gái xinh đẹp mặc áo khoác màu tím với mái tóc đuôi ngựa đứng ở đó.

Mắt Trần Mộ co lại rồi lập tức trở lại bình thường, nhịp hô hấp của Lộ Tiểu Như ở đằng sau bỗng trở nên nặng nề nhưng sau một giây liền trở lại như cũ.

“Là nàng ta!” Tim Trần Mộ đập liên tục, cô gái này là nữ tạp tu đã giao thủ với Lộ Tiểu Như cuối trận chiến. Trần Mộ có ấn tượng rất sâu sắc với thực lực xuất chúng của nàng ta.

Không ngờ nàng ta tìm tới đây! Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra mình? Đây là ý nghĩ đầu tiên của Trần Mộ.

Nữ tạp tu này là đồng bọn với tên tạp tu đeo nửa mặt nạ kia, rõ ràng là bọn họ thuộc về một tổ chức. Chuyện mà Trần Mộ không muốn nhất vào lúc này là bị tổ chức lớn này chú ý.

Nhưng đối phương đã tìm tới cửa!

Phản ứng đầu tiên của Trần Mộ là chuẩn bị chiến đấu.

214. Chương 214: Kịch Thích

- Ai làm cái này?

Mọi người ngẩn ra nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không một ai lên tiếng.

Tiểu Man liền cảm thấy hơi nóng nảy, cất cao giọng:

- Ta đang hỏi các ngươi đó!

Ở sau Trần Mộ, sát khí ẩn hiện trên người Lộ Tiểu Như, nàng vẫn nhớ mỗi hận suýt mất mạng trong tay Tiểu Man. Bây giờ thấy Tiểu Man chạy tới đây hò hét thì nàng khó chịu đến cực điểm. Hiện giờ nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Trần Mộ ra lệnh thì lập tức ra tay giết chết Tiểu Man! Nàng thầm cười lạnh trong lòng, nhìn thế nào thì tên thiếu niên này cũng không giống loại người dễ dàng tha cho kẻ nào dám ức hiếp hắn. Nàng cùng hắn liên thủ thì con nhỏ đáng chết kia chắc chắn không hề có cơ hội sống sót nào.

Nàng rất tự tin vào bản thân, mà với Trần Mộ thì nàng còn tự tin hơn cả bản thân mình.

Đám nhân viên của Thiên Dực nổi giận, chạy tới đây còn hò hét trước mặt ông chủ, chẳng phải coi bọn họ không ra gì sao?

- Vị tiểu thư này...

Một nhân viên nhịn không được, bước lên nhắc nhở.

Nhìn những ánh mắt bất thiện xung quanh, Tiểu Man biết mình đã vô ý chọc giận tất cả bọn họ. Nhưng nàng đã quen hoành hành trong tổ chức, trừ lão đại và đại ca Vu Quả ra thì những người khác đều từng bị nàng chà đạp, nàng đã gặp nhiều tình huống như thế này rồi.

- Ai làm?

Tiểu Man đã không còn kiên nhẫn được nữa. Nàng vừa duỗi tay phải ra thì một tiếng nổ lớn vang lên, một cái bàn gỗ trong góc phòng bỗng nổ tan, vô số mảnh gỗ vụn bắn tung tóe. Nàng không hề e ngại, một công ty huyền tạp quảng cáo thì làm sao có kẻ nào đủ mạnh. Mà cho dù có tạp tu thì nàng cũng không sợ, tạp tu đồng cấp với nàng đều thuộc về các công ty lớn.

Chiều này đúng là có hiệu quả, đám nhân viên lập tức im bật, dù phẫn nộ nhưng chẳng ai dám nói gì trước thực lực của đối phương. Tuy nhiên, một ít nhân viên lại lộ ra vẻ hưng phấn, bọn họ từng thấy thủ đoạn của Trần Mộ, biết ông chủ của mình không phải người dễ chọc.

Đúng với dự đoán của bọn họ, Trần Mộ đứng dậy.

- Ngươi là ai?

Âm thanh bình thản nhưng lại lộ ra một cỗ áp lực bức người, có lẽ ngay cả Trần Mộ cũng không biết hắn đã bắt đầu mang phong cách của một người lãnh đạo. Bắt đầu từ lúc dẫn dắt đám trẻ trong rừng đến khi tới căn cứ Hạ Thành, hắn vẫn đóng vai trò là người lãnh đạo, sau khi đến thành La Dữu thì hắn lại làm ông chủ của Thiên Dực. Những kinh nghiệm này khiến cho khí chất của hắn thay đổi lúc nào không biết. Những thay đổi này diễn ra rất thầm lặng nên Trần Mộ không hề nhận ra.

Dù là trước mặt đám trẻ trong rừng hay ở Thiên Dực bây giờ, hắn đều không cho rằng mình là người lãnh đạo nên hắn mới có thể dứt khoát rời khỏi căn cứ. Nếu như xảy ra chuyện thì hắn cũng có thể rời khỏi Thiên Dực rất dễ dàng.

Tuy nhiên, dù hắn phát hiện hay không thì thay đổi này vẫn thực sự tồn tại.

Tiểu Man hơi giật mình nhìn thiếu niên bước ra trong đám đông, hắn là người trẻ tuổi nhất nhưng là người lớn giọng nhất. Tiểu Man kiêu ngạo nhưng không ngốc, thấy những nhân viên xung quanh không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên thì nàng biết tên thiếu niên trước mặt không phải là ông chủ thì cũng là nhân vật quan trọng. Tên thiếu niên có vẻ yếu đuối nhưng khí chất của hắn thì lại giống với đại ca Vu Quả và lão đại.

Nàng đột nhiên nhìn chăm chú cô gái đứng sau thiếu niên kia.

“Cô gái này là kẻ nguy hiểm!” Tiểu Man thầm rùng mình, cảm giác giữa cao thủ rất vi diệu. Cô gái mặc trang phục công sở, nhìn qua thì hắn là thư kí của thiếu niên. Điều làm nàng thấy lạ là đôi mắt của cô gái này rất quen thuộc, nhưng nàng nghĩ mãi mà không nhớ ra được.

Nhưng tình huống trước mắt không cho nàng thời gian để suy nghĩ, nàng phát hiện nữ thư kí nhìn mình với ánh mắt bất thiện, dường như có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Quả nhiên thiếu niên này không phải người đơn giản! Tiểu Man càng thêm khẳng định phán đoán của mình.

Dù là ai đi nữa, nếu có một cô gái xinh đẹp mà mạnh mẽ như vậy làm thư ký kiêm vệ sĩ thì đều không đơn giản. Đạo này nữ tập tu đã nhiều hơn trước nhưng vừa có nhan sắc vừa có thực lực như vậy thì rất hiếm thấy.

Bầu không khí nhanh chóng trở nên căng thẳng.

Tiểu Man bỗng nở nụ cười, cả căn phòng dường như sáng hơn vài phần.

- Do quá sốt ruột nên tiểu nữ đã thất lễ, xin tạ lỗi mọi người! Mong mọi người thông cảm! Ta tên là Tiểu Man, tới đây để tìm chế tập sư chế tạo tấm tạp phiến này, ta hy vọng có thể nhờ hắn chế tạo một tấm tạp phiến chiến đấu.

Tiểu Man ưu nhã hành lễ. Nàng tin dù cho “lão bà” dạy lễ nghi cho mình ở đây thì cũng không thể tìm ra chút sơ sót nào.

Đám nhân viên há hốc mồm, khó tin nhìn Tiểu Man. Tất cả bọn họ đều choáng váng, không ai hiểu sao cô gái mạnh bạo, dã man vừa rồi lại nhanh chóng biến thành một thực nữ hiểu lễ nghi như vậy. Nhìn Tiểu Man ôn thuận đứng tại chỗ, thậm chí mọi người còn nghi ngờ rằng mình bị hoa mắt. Một số nhân viên trẻ tuổi còn hối hận vì sao mình lại nổi giận với một cô gái ôn nhu như vậy chứ?

Trong mắt Trần Mộ cũng hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nở nụ cười mang hàm ý mỉa mai.

Nên biết Lộ Tiểu Như không phải hạng người hiền lành gì, đối với việc thay đổi khí chất, nàng còn am hiểu sâu sắc hơn. Nếu không nói thì Tiểu Man cũng không nhận ra nàng, múa rìu qua mắt thợ a!

Trần Mộ là người bình tĩnh nhất, tất nhiên là do không có Weah ở đây.

Lạnh lùng nhìn Tiểu Man, hắn biết rõ cô gái có vẻ ngây thơ này nguy hiểm cỡ nào! Đã trải qua những chuyện hồi nhỏ nên thái độ đối xử với mỹ nữ của hắn khác xa người thường (1). Hắn từng gặp không ít cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc mà lòng dạ độc như rắn rết. Hơn nữa hắn xuất thân nghèo khó nên tự nhiên không hề tơ tưởng gì đến những mỹ nữ này.

Đây chính là đạo lí không có ham muốn thì lòng sẽ vững chãi. Hơn nữa sự càn quấy, hung hăng của đối phương đã khiến hắn phản cảm.

- Đó là do ta làm!

Trần Mộ lạnh nhạt trả lời.

Tiểu Man liền trở nên vui vẻ, cuối cùng cũng tìm được vị chế tập sư này thì sao không vui được chứ. Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Mộ như một chậu nước lạnh dập tắt ngọn lửa nhiệt tình trong lòng nàng.

- Nhưng ta sẽ không chế tạo tạp phiến cho người.

Tuy giọng của Trần Mộ vẫn lạnh nhạt nhưng ngay cả một kẻ ngốc cũng nhận ra vẻ kiên quyết trong đó.

- Vì sao?

Tiểu Man vô thức hỏi lại, trong lời nói mang theo vẻ không cam lòng.

Trần Mộ chẳng muốn giải thích với nàng, nói thêm một câu:

- Mời người rời khỏi đây. Cảm ơn!

Sau đó xoay người tiếp tục công việc của mình.

Trong mắt Tiểu Man lộ ra vẻ giận dữ, vừa định nổi nóng thì đúng lúc này Lộ Tiểu Như đã đứng trước người Trần Mộ. Nàng cười nhẹ nhìn Tiểu Man, vô cùng sảng khoái khi thấy sự kinh ngạc trên mặt nàng ta. Mặc dù vết thương trên người còn chưa khép lại nhưng nàng không hề sợ Tiểu Man, hướng hồ còn Trần Mộ cao thâm khó lường ở đằng sau. Bây giờ nàng chỉ ước Tiểu Man quảy tung lên để có cơ hội ra tay.

Nàng tính toán rất chi tiết nên biểu hiện của càng thông dong. Mà trong mắt Tiểu Man thì loại thông dong này lại mang theo một ý vị vô cùng đáng sợ, khiến cho người luôn quen thói ngang ngược như Tiểu Man cũng phải kiêng kỵ.

Tuy Tiểu Man kiêu ngạo nhưng không phải kẻ ngu xuẩn, nàng biết nếu ra tay ở đây thì sẽ rất bất lợi. Dù sao cũng đã biết đối phương là ai, cái nàng không thiếu là thủ đoạn, không cần quá gấp gáp.

Tiểu Man cười tươi như hoa, có vẻ không hề để ý đến câu nói của Trần Mộ, đáp như chưa từng có chuyện gì xảy ra:

- Vậy tiểu nữ xin cáo từ.

Nói xong liền đi thẳng ra khỏi Thiên Dực.

Lộ Tiểu Như thất vọng nhìn thoáng qua Trần Mộ, thấy hắn không có ý gì đành trở mắt nhìn Tiểu Man rời khỏi.

Ngay khi Tiểu Man bước ra ngoài công ty thì Trần Mộ liền xoay người đi lên lầu, Lộ Tiểu Như thấy vậy liền vội vàng đuổi theo, đám nhân viên lại vội đầu vào công việc của mình, không ai chú ý tới hành động của ông chủ. Mà Trần Mộ làm gì thì bọn họ cũng chẳng có khả năng quản. Hôm nay là ngày mà Trần Mộ ở cùng với bọn họ lâu nhất.

Vừa lên lầu thì Trần Mộ liền bay tới trước cửa sổ, qua lớp kính vẫn có thể thấy Tiểu Man vừa bay lên trời, khoảng cách không xa.

Trần Mộ không hề do dự cởi quần áo ngoài ra, lấy quả mặt quỷ đặt vào miệng rồi cắn nhẹ.

Lớp màng mềm mại của quả mặt quỷ điên cuồng lan ra khắp mặt của hắn, trong phút chốc đã che hơn phân nửa khuôn mặt. Lộ Tiểu Như vừa bước vào liền thấy cảnh tượng quỷ dị này thì sợ giật cả mình, suýt nữa thét lên. Cho đến cùng thì nàng vẫn là phụ nữ, thấy một thứ mềm mềm giống như vật sống từ trong miệng Trần Mộ bò ra ngoài, hầu như bao trùm cả khuôn mặt hắn thì cảm thấy lạnh cả người. Rốt cuộc nàng cũng hiểu mặt nạ của Trần Mộ được đeo như thế nào, trừ việc càng thêm sợ hãi ra thì không hề có cảm giác gì khác.

Thấy ánh mắt khiếp sợ của Lộ Tiểu Như, Trần Mộ nói:

- Ở lại đây!

Lời còn chưa dứt thì hắn đẩy cửa sổ ra rồi lặng lẽ biến mất tại đó.

Trời đã tối dần, người đi đường cũng đông hơn, số lượng tạp tu bay qua lại trên trời cũng tăng lên, huyền tạp quảng cáo đầy màu sắc bắt đầu tỏa ra ánh sáng đẹp mắt của chúng. Nếu từ trên trời nhìn xuống thì thành La Dữ đầy những điểm sáng lấp lánh, giống như một tòa thành không bao giờ ngủ.

Bóng đêm càng lúc càng dày đặc che trở cho Trần Mộ rất tốt. Hắn bay rất thấp, đôi lúc lại núp dưới bóng của các tòa nhà, cẩn thận theo sau Tiểu Man.

Rất ít tập tu chọn kiểu phi hành này vì nó có độ khó rất cao, lại dễ gặp tai nạn nên bầu trời quang đãng mới là nơi tập tu thích nhất. Tuy nhiên, để tránh bị phát hiện nên Trần Mộ đành chọn cách này, cũng có nghĩa thỉnh thoảng hẳn phải tránh các chướng ngại vật như các tòa nhà, người bình thường vừa tan việc sử dụng khinh khí tập (2). Khinh khí tập do bọn họ sử dụng đơn giản hơn nhiều so với khinh khí tập của học viên của Đông Vệ học phủ, nó không cần cảm giác điều khiển, giúp người ta đi lại nhanh hơn, tiết kiệm sức hơn.

Theo lý thuyết thì tốc độ bay sát mặt đất không thể bằng tốc độ bay trên trời, nhưng Trần Mộ lại tăng tốc đến mức cao nhất, liều mạng bám sát Tiểu Man.

Hắn muốn biết rốt cuộc Tiểu Man thuộc thể lực nào, vì sao lại chú ý đến mình. Mặc dù đối phương tới cầu tập nhưng Trần Mộ không tin đây chỉ là sự trùng hợp, vừa mới đánh nhau thì người ta đến tận cửa nhờ chế tập. Trùng hợp kiểu này cũng quá mức rồi.

Hắn chưa bao giờ thử bay thấp với tốc độ cao như vậy! Nói đúng hơn thì hẳn không phải chỉ tăng tốc độ lên tối đa mà còn sử dụng nhuần nhuyễn tất cả kỹ xảo để tăng tốc độ.

Tăng tốc, vị trí thay đổi vô cùng nhanh chóng, phiêu hốt...

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, khung cảnh xung quanh lướt qua với tốc độ cao để lại tàn ảnh đủ các loại màu sắc trên võng mạc của hắn.

Tốc độ trước nay chưa từng có! Kích thích chưa từng thấy!

Mỗi một bước đều truyền tới lực bắn từ đạn lực thảo dưới lòng bàn chân. Cảnh tượng trong tầm mắt trở nên mơ hồ, gió trước mặt thổi vào khiến hắn khó mở mắt, nhưng lại không dám nhắm. Gió ép lên từng bộ phận trên cơ thể, tất cả sức của hắn đều được dùng để chống lại lực ép dữ dội này.

Thấy khoảng cách giữa Tiểu Man và mình càng lúc càng giãn ra thì Trần Mộ quỳnh lên. "Không được! Cứ như vậy thì mình chắc chắn mất dấu! Đáng chết, làm sao mới có thể bay nhanh hơn được?" Lúc này hắn có cảm giác như đang lội ngược một dòng nước chảy với tốc độ cao, từng chút sức lực đều được ép ra song cả người không thể ngọ nguậy được.

Không giống lúc tập luyện, cảm giác vô lực lần này rất mãnh liệt! Giống như một ngọn lửa màu xám dần thiêu đốt tinh thần của hắn, tính cổ chấp khắc sâu trong xương cốt giờ hoàn toàn bộc lộ ra! Trong phút chốc, máu trong cơ thể hắn nóng đến bức người như dung nham trong núi lửa, khiến hắn run rẩy cả người!

Nhanh hơn! Nhanh hơn! Phải nhanh hơn nữa!

Trong bóng đêm, Trần Mộ trợn mắt, khuôn mặt nhăn nhó! Trong lúc đắm chìm trong cảm giác vô lực, hắn vô thức làm một động tác rẽ nước, thân thể dao động như cá đang bơi. Hắn vốn đã đạt tới tốc độ cực hạn bỗng cảm thấy áp lực trước mặt nhẹ đi, cả người lao nhanh về phía trước.

Chú thích :

1 : Lúc nhỏ Trần Mộ đã từng nhìn thấy cảnh một mỹ nữ cầm guốc đánh tới tấp một trẻ em lang thang như hắn, điều này khiến hắn rất ấn tượng. (Chi tiết này đã được miêu tả ở chương trước, hình như chương Trần Mộ vô tình nghe được lời chỉ điểm để chế tạo nhất tinh huyền tập thì phải)

2 : Nguyên văn : khinh tập () là một loại tập dùng có nguyên lý giống khinh khí cầu, dùng hơi nóng để bay lên.

215. Chương 215: Chiến Ý

Lực cản của gió đột nhiên giảm hẳn, tốc độ cảnh vật lướt qua hắn tăng lên. Trần Mộ cảm thấy vô cùng thoải mái, sau khi đột phá thì tốc độ bay của hắn tăng lên rất nhiều, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng thu hẹp lại. Nếu tình cờ có ai trên đường thấy Trần Mộ di chuyển với tốc độ cao qua đêm thì chỉ nghĩ là mình hoa mắt mà thôi.

Hắn như một con thú săn trong màn đêm, bí mật di chuyển với tốc độ cao, chăm chú tập trung con mồi của mình.

Độ nghi trên tay Tiểu Man bỗng vang lên. Nàng liền mở thông tin tạp, một màn hình xuất hiện trước mặt.

- Đại ca Vu Quả.

Nàng nở nụ cười ngọt ngào.

- Người đang ở đâu?

Giọng nói chói tai của Vu Quả vang lên.

- Sắp đến chỗ mọi người rồi. Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Tiểu Man lấy làm lạ hỏi. Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của đại ca Vu Quả, xem ra là có chuyện rồi. Nàng bèn ngừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Trần Mộ như một con báo lướt trên mặt đất, chỉ hai ba bước liền nhảy vào bóng tối. Dù ẩn mình trong bóng tối nhưng hắn vẫn cẩn thận neho mắt. Hắn không ngờ Tiểu Man lại ngừng đột ngột nên không kịp điều chỉnh tốc độ. Bây giờ hắn chỉ cách Tiểu Man chưa tới 50m, khoảng cách này khá nguy hiểm mà xung quanh lại có rất ít tạp tu. Nếu như không cẩn thận thì hắn sẽ bị phát hiện, tạp tu như Tiểu Man thường hết sức cảnh giác.

Do ở rất gần nên Trần Mộ nhìn rõ hình ảnh của Vu Quả trong màn hình. “Tên đeo nửa mặt nạ!” Trần Mộ hơi chấn động, cái tên yêu dị này để lại ấn tượng rất sâu sắc cho hắn! Ngày hôm đó, đòn tấn công của hắn vào phút cuối đã quyết định kết cục của cả trận chiến.

“A, hình như hắn đang nhìn mình!” Trần Mộ hoài nghi bản thân có phải bị ảo giác hay không. Mình ẩn núp trong bóng đêm, khoảng cách lại xa như vậy thì làm sao hắn có thể phát hiện qua thông tin tạp được chứ?

Trong màn hình, mắt Vu Quả đột nhiên sáng lên, hắn quát nhẹ:

- Có người đằng sau!

Tiểu Man sửng sốt, sắc mặt hơi thay đổi. Nàng phối hợp rất ăn ý với đại ca Vu Quả nên lập tức hiểu, có mai phục! Tiểu Man không hề do dự, năng lượng thể hình nồng nọc nhanh chóng xuất hiện trên tay.

- Phía sau hướng bảy giờ, bóng tối dưới mái hiên.

Lời nhắc nhở của Vu Quả rất chính xác, Tiểu Man liền quay ra sau bắn về hướng bảy giờ. Vu Quả còn chưa dứt lời thì Tiểu Man đã ra đòn tấn công, từ đó có thể thấy hai người phối hợp ăn ý đến cỡ nào.

Trong tích tắc khi Tiểu Man bắn năng lượng thể hình nồng nọc thì Trần Mộ liền cảm nhận được sóng năng lượng. Hắn biết chuyện đã hỏng liền không kịp suy nghĩ sao mình lại bị phát hiện, hai chân đạp mạnh, cả người nhảy ra ngoài như mũi tên. Tiếng nổ lớn từ phía sau truyền tới làm hắn cả kinh nhưng đầu óc trong lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

Trần Mộ không dùng Thoát Vĩ Toa mà di chuyển giữa các tòa nhà như một bóng ma. Hắn biết đây là thời khắc nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là bị đối phương giết chết. Cô gái trước mắt còn mạnh hơn Bá Vấn, mà mình cũng không ở trong trạng thái liễm tức. Tuy nhiên điều khiến Trần Mộ giật mình là bản thân hắn không hề sợ hãi, ngược lại là sự hưng phấn. Luồng chiến ý từ đáy lòng rục rịch trỗi dậy.

“Sao mình lại trở nên như thế này chứ?” Trần Mộ vừa hưng phấn vừa có chút hoảng hốt, trạng thái này rất xa lạ với hắn.

Nhưng tình huống không cho hắn thời gian để nghĩ vẩn vơ, hiện tại hắn phải đối mặt với đòn tấn công rợp trời.

Tiểu Man vừa nhìn thấy Trần Mộ thì lòng liền trầm xuống.

- Ta tới ngay!

Vu Quả không nói nhảm, lập tức ngừng trò chuyện. Hắn cũng không biết trong khoảnh khắc nguy hiểm chết người này, Tiểu Man lại hoảng hốt trong chốc lát.

Là hần! Khuôn mặt hơi ngẩng lên trong bóng tối, còn có đôi mắt híp lại! Nàng không biết tên hần, không biết hình dáng của hần, thậm chí chưa từng giao đấu với hần. Song dù chỉ gặp thoáng qua nhưng hình ảnh đó như một cơn ác mộng in sâu trong đầu nàng.

Nàng không ngờ kẻ âm thầm mai phục lại là hần! Hần theo dõi nàng hay mai phục sẵn ở đây rồi trùng hợp gặp? Nàng không có cách nào biết được điều này.

Trần Mộ không biết Tiểu Man bị sao nhưng hần cảm giác nắm được một tia cơ hội. Hần điểm mũi chân, cảm thấy cả người nhẹ nhõm, lướt đi như một con dơi giữa màn đêm, khiến cho người ta như thấy ảo giác bay lượn trên không một cách quỷ dị, động tác của hần nhanh như tia chớp.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hần và Tiểu Man chỉ còn mười mấy mét, có thể thấy tốc độ của hần nhanh đến mức nào. Lúc này Trần Mộ đã hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu, trong đầu không chút tạp niệm, không sợ hãi, không cố kị. Trong mắt hần chỉ có một người, Tiểu Man!

Cảm giác nguy hiểm đột ngột hiện lên, Tiểu Man kinh hãi khi thấy Trần Mộ cách đó không xa! “Sao mình lại phân tâm vào lúc này chứ?” Không kịp suy nghĩ, nàng vội lùi lại, tấn công toàn lực! 120 năng lượng thể hình nòng nọc như 120 đạo ánh sáng rực rỡ lao về phía Trần Mộ.

Trần Mộ từng tận mắt thấy qua, dưới chiêu này Lộ Tiểu Như cũng bị thương nặng, suýt chết.

Tuy vậy, Trần Mộ thấy an tâm hơn là hần không bị khóa mục tiêu (tỏa định). Khi bị một tạp tu như Tiểu Man khóa thì rất khó thoát, trong giới tạp tu có một câu nói: “Khi người bị khóa mục tiêu thì người đã chết.” Trần Mộ chưa từng nghe qua câu nói này nhưng nó không ảnh hưởng đến nhận thức của hần.

Trần Mộ chợt né sang một bên.

Một ngọn lửa đỏ chợt lóe lên, lao thẳng lên bầu trời đêm.

Trần Mộ chỉ nghe thấy một tiếng nổ thật lớn làm đầu kêu ong ong, sóng chấn động của không khí khiến hần hầu như không thể đứng thẳng. Hần lặn người trên mặt đất để giải trừ lực từ phía sau truyền tới. Bất chấp bụi đất đầy người, Trần Mộ dán người sát đất rồi chui vào bóng tối trong góc tường.

Tim hần đập kịch liệt, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi. Chỉ có tự mình lĩnh hội mới biết một chiêu này rốt cuộc có bao nhiêu uy lực. Cảm thụ này tốt hơn khi nhìn từ xa, cho tới giờ lỗ tai hần vẫn còn ong ong, chỗ hần vừa đứng giờ đã bị san phẳng.

Hần từ từ hít thở, cố gắng để bản thân tỉnh táo lại. Hần nhanh chóng tính toán, khoảng cách giữa mình và đối phương đã kéo giãn thành 15 mét vì đòn tấn công vừa rồi. Khoảng cách này không dài cũng không ngắn, dù với tốc độ của Trần Mộ thì thời gian chạy đến cũng đủ để đối phương tấn công vài lần.

Tấn công vài lần...

Trong khoảng cách ngắn, cho dù đối phương không “khóa” thì xác suất đánh trúng mình cũng tương đối lớn, huống chi là mấy lần công kích, chỉ một trong số đó trúng mục tiêu cũng đã vô cùng đáng sợ rồi.

Mình nên làm thế nào đây?

Lưng Tiểu Man ướt đẫm mồ hôi, nàng căng thẳng nhìn xung quanh. Nàng không biết đòn vừa rồi có trúng không nhưng nàng không dám bay qua xem thế nào. Nàng càng có cảm giác đòn vừa rồi đã hụt, nàng biết cái tên núp trong bóng tối kia không bị giải quyết dễ dàng như vậy. Nàng không dám di chuyển vì sợ bất cứ cử động nào của mình sẽ mang lại cơ hội cho đối phương.

Song điều đáng lo hơn là nàng đã mất dấu hần. Vụ nổ vừa rồi quá dữ dội, khoảng cách lại quá gần nên cảm giác của nàng bị ảnh hưởng trong tích tắc. Chính trong tích tắc này mà nàng mất cảm giác về đối phương.

Nghĩ đến ưu điểm của đối phương là lợi dụng màn đêm và bóng tối thì nàng càng thêm căng thẳng. Mỗi góc ở bốn phía giống như ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, giống như vô số rắn độc chờ mồi.

Nàng đã trải qua rất nhiều trận chiến, nhưng không có lần nào như hôm nay.

Cuối cùng nàng cũng hiểu áp lực khi đối mặt với thích khách tạp tu là rất lớn. Đối phương có thể xuất hiện ở nơi mà người không ngờ đến bất cứ lúc nào, rồi ra một đòn trí mạng.

Trong bóng đêm, Trần Mộ hơi ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Vụ nổ vừa rồi đã khiến nhiều người chú ý, hiện có rất nhiều tập tu đang bay về phía này. Hắn thầm giật mình, hình như không có ai dám tới xem trận chiến lần trước mà, chẳng lẽ lần này bọn họ đổi tính sao? Hắn đâu biết do thành La Dữu vừa trải qua một trận chiến đẫm máu nên đang ở trong trạng thái đề phòng cao độ. Thành La Dữu không chịu nổi thêm một trận chiến quy mô như vậy nữa. Đã có không ít người chuyển tới thành thị khác, điều này ảnh hưởng rất lớn tới lợi ích chung nên các thế lực ở đây cũng trở nên đoàn kết chưa từng thấy. Tất nhiên trong đó phải trừ tập đoàn Trung Châu ra.

Các tập tu nghe thấy động tĩnh liền ào ào bay về phía này.

”Phải ra tay! Nếu không thì sẽ mất cơ hội!” Trần Mộ thầm quyết định, lần này trải qua nguy hiểm như vậy nên hắn chẳng muốn tay không quay về. Luồng chiến ý trong lòng hắn lại ngọ nguậy, dường như thúc giục hắn mau ra tay. Luồng chiến ý chưa từng thấy này làm cho Trần Mộ ở trong một trạng thái phấn khởi kì lạ, nhưng lại rất tỉnh táo. Loại cảm giác vừa tỉnh táo vừa hưng phấn hỗn tạp này khiến hắn thấy rất lạ lùng.

Một chiến thuật nhanh chóng và cẩn thận xuất hiện trong đầu hắn, xác định không còn gì sai sót.

Trần Mộ mở choàng mắt trong màn đêm, mắt quỷ như hoa, hai mắt như sao, chiến ý dày đặc.

216. Chương 216: Lãnh Liệt

Nhưng khi Trần Mộ bắn Thoát Vĩ Toa vẫn sinh ra sóng năng lượng, tuy sóng năng lượng không lớn nhưng do khoảng cách quá gần nên Tiểu Man liền phát hiện ra.

“Hắn ở chỗ đó!”

Tiểu Man không chút do dự, 15 năng lượng thể hình nòng nọc nối tiếp nhau thành một luồng năng lượng dài bắn về nơi sinh ra sóng năng lượng, tạo thành những tiếng “ô ô”. Ngay lúc này thì một tiếng rít bỗng vang lên mang theo tiếng rung động dữ dội áp chế hoàn toàn tiếng “ô ô” do năng lượng thể hình nòng nọc sinh ra.

Tiểu Man tuy kinh nhưng không loạn, tâm tình được buông lỏng không ít. Nàng sợ nhất là đối phương ẩn núp trong một chỗ bí mật, rất khó đề phòng. Đòn tấn công lần này của đối phương tuy sắc bén nhưng lại làm lộ vị trí, hắn đã đánh mất ưu thế lớn nhất của mình. Cho tới nay, Tiểu Man chưa bao giờ ngại du chiến (1) hay trận địa chiến (2).

- Âm, âm, âm...

Những tiếng nổ dày đặc vang lên, Tiểu Man bỗng tái mặt!

15 năng lượng thể hình nòng nọc của nàng đều bị phá hủy! Mỗi một năng lượng thể đều có liên lạc đặc thù với cảm giác nên nàng lập tức biết được. Không ngờ là 15 đạo năng lượng thể lại không ngăn được đạo năng lượng toa này, cái khiến nàng khiếp sợ là khí thế của năng lượng toa khi nghiền nát 15 đạo năng lượng thể kia!

Tốc độ phản ứng của nàng cực nhanh, như vô thức mở lồng năng lượng bảo vệ.

Lồng năng lượng màu vàng cam khiến nàng cảm thấy an toàn hơn nhiều. Qua nhiều trận chiến trong quá khứ, lồng năng lượng này chưa bao giờ bị công phá từ chính diện nên mỗi lần mở nó nàng đều cảm thấy vô cùng an toàn.

- Bình!

Tiểu Man cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ áp đến, giống như bị một cây búa đập trúng, hai chân trượt về phía sau. Lồng chưa bị phá nhưng tầng năng lượng màu vàng vốn dày đặc đã trở thành một lớp màu bạc cực mỏng.

“Đây là năng lượng toa sao? Một năng lượng toa nhỏ nhỏ sao lại có lực xuyên thấu đáng sợ như vậy chứ?”

Nàng kinh hoảng khi nhìn xuyên qua cái lồng năng lượng trong suốt.

Đối phương chỉ còn cách nàng chưa đầy 8 mét.

Đây là kế hoạch của Trần Mộ. Thoát Vĩ Toa dù mạnh nhưng dễ bị phát hiện bởi sóng năng lượng của nó, nếu muốn dựa vào kỹ năng sử dụng tạp phiến của bản thân để chiến thắng tạp tu như Tiểu Man là điều không tưởng. Nhưng Trần Mộ hiện tại đã sớm hiểu được thực lực không chỉ tính riêng kỹ năng dùng tạp phiến, bản thân hắn cần sử dụng lợi thế về các mặt khác thì mới có thể thắng trận chiến này.

Lợi dụng sóng năng lượng của Thoát Vĩ Toa để đánh lạc hướng đối phương, còn mục đích chính của hắn lại là động tác tiếp theo. Cùng lúc bắn Thoát Vĩ Toa, hắn lập tức khom lưng lao về phía Tiểu Man từ mặt khác của bức tường.

Ngay lúc rời khỏi bức tường thì tinh thần của hắn rất tỉnh táo. Lúc này hắn thể hiện khí chất của một tay thợ săn lão luyện, mỗi một đòn đều nguy hiểm trí mạng chứ không phải là một tay mơ non nớt.

Hắn cũng không mong Tiểu Man sẽ để hắn đến gần dễ dàng, dù sao nàng cũng là một cao thủ tạp tu có kinh nghiệm phong phú.

Vì vậy hắn không bay thẳng tới chỗ Tiểu Man. Hắn xoay mình trên không, dướn người rồi nhẹ nhàng tiếp đất hoàn toàn im lặng, khiến người ta có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng. Đây là kỹ xảo né tránh mà nữ ma quỷ từng dạy cho hắn, bây giờ hắn đã thành thục hơn xưa không biết bao nhiêu lần, nếu nữ ma quỷ chứng kiến thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Vừa chạm đất, tay chân hắn đột nhiên hơi co lại như bốn cái lò xo, tư thế này vô cùng quỷ dị. Sau đó hắn lại phóng người lên cao, vậy là hắn đã hoàn thành một lần thay đổi phương hướng. Tư thế này giúp hắn có thể tùy ý lao về bất cứ hướng nào trong một phạm vi rất rộng.

Cách thay đổi phương hướng như vậy rất khó đề phòng. Tiểu Man tưởng rằng ngay khi rời khỏi mặt đất thì hắn sẽ bay lên không trung, nhưng cả người hắn lại đột ngột dán sát mặt đất rồi lao tới, dường như không hề chịu lực quán tính nào.

Sắc mặt của Tiểu Man trắng bệch.

Mỗi động tác của đối phương đều nằm ngoài dự đoán của nàng, mắt nàng hoàn toàn không xác định được nhịp điệu của đối thủ, cảm giác nhận biết được từng động tác nhưng lại không thể dự đoán. Hành động của hắn như chớp lại quỷ dị khó dò, tần suất cực nhanh. Nàng từng gặp qua đủ loại tạp tu nhưng cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Trong khoảng cách chưa đầy 8 mét mà hắn đã thay đổi phương hướng 26 lần.

Con số này mà truyền ra ngoài thì cũng đủ khiến cả liên bang xôn xao, đủ để làm cho bất cứ gã tạp tu cận chiến nào cũng phải xấu hổ, để những tên chuyên tập luyện cách đấu (3) đập đầu vào tường mà chết.

Ánh mắt Tiểu Man dần mờ mịt, nàng không hiểu làm sao cơ thể gầy yếu của đối phương lại chịu được gánh nặng như vậy. Trong khoảng cách 8 mét, hắn thay đổi phương hướng hơn 20 lần trong thời gian chưa đầy 1s. Tần suất như vậy thì dù là người sắt cũng bị vỡ thành vô số mảnh.

Thân thể loài người làm sao có thể kì dị đến mức này chứ?

Khoảng cách giữa hai bên mau chóng thu hẹp lại. Tiểu Man cắn răng, mặc dù lòng tự tin của nàng bị đá kích rất nặng nhưng nàng không muốn đầu hàng dễ dàng như thế. Tuy nàng không thể dự đoán được động tác kế tiếp của đối thủ nhưng không có nghĩa là nàng không có cách nào khác. Trải qua nỗi sợ hãi, ánh mắt nàng liền kiên định trở lại. Không thể từ bỏ dễ dàng được!

Năng lượng thể hình nòng nọc trên tay nàng điên cuồng bắn ra bốn phương tám hướng xung quanh, chúng bắn ra mà không hề có mục tiêu!

Lấy bản thân nàng làm trung tâm, vô số năng lượng thể bắn nhanh ra bốn phía! Nàng dốc toàn lực ra đòn tấn công này, giống như một con nhím bị bức vào đường cùng phải phóng ra toàn bộ gai nhọn trên người. Điều này khiến cho Trần Mộ vô cùng chật vật!

Đáng chết!

Hắn không dám mở lồng năng lượng vì như vậy sẽ làm giảm tốc độ, dù chỉ chậm lại 0.1s thì cũng đủ cho cao thủ tạp tu tận dụng để thay đổi cục diện trận chiến, khiến tất cả những gì mà hắn chuẩn bị lúc trước đều là công cốc.

Bề ngoài thì có vẻ như Trần Mộ chiếm ưu thế, nhưng hắn hiểu rất rõ đó là do phong cách chiến đấu xuất kỳ bất ý của mình khác xa các tạp tu bình thường. Một khi đối phương thích ứng với chiến thuật này thì hai bên sẽ lâm vào cảnh giằng co ban đầu và người bị thua sau cùng chính là mình.

Không thể lùi, không thể do dự!

Lui là thất bại, bại thì chết! Tiến tới dù nguy hiểm nhưng xác suất thắng lợi lại cao hơn rất nhiều.

Trần Mộ quyết định cắn răng kiên trì đến cùng, hai chân không hề chậm lại, lao thẳng về phía “đồng gai nhọn”!

Không rõ có phải do bị kích thích hay không mà cảm giác của hắn vô cùng rõ ràng, thời gian như bị kéo lại, mọi thứ xung quanh trở lên chậm vô cùng. Hắn bỗng cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Hắn có ảo giác như là mình đang rèn luyện độ nhạy cảm giác!

Chỉ là lần này không chỉ phải cảm giác được năng lượng thể mà còn phải tránh né chúng.

Hắn nhìn thấy rõ ràng từng đạo năng lượng thể hình nòng nọc, thậm chí cả cái đuôi nhỏ của chúng. Trần Mộ hoàn toàn đắm chìm vào trạng thái này, trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng, không sợ hãi, không căng thẳng, tất cả mọi thứ xung quanh đều cách xa hắn. Trong cảm giác của hắn chỉ có các năng lượng thể hình nòng nọc.

Xoay vai, khom lưng tránh khỏi một đạo năng lượng thể! Hai chân bỗng dang ra, tránh được hai đạo năng lượng thể...

Đây là một loại trạng thái rất kỳ lạ, trong cảm giác của hắn thì mỗi đạo năng lượng thể như một con nòng nọc vui vẻ bơi lội, còn động tác của hắn thì giống như được quay chậm. Tuy nhiên những động tác như bình thường này lại tránh né phần lớn các đạo năng lượng thể bắn ra không theo quy luật nào.

Nhưng số lượng năng lượng thể rất nhiều, nhiều lúc Trần Mộ chỉ có thể tránh không để bị trúng chỗ yếu hại mà thôi.

- Xuy xuy xuy!

Các lỗ máu liên tiếp xuất hiện ở vai trái, bắp chân, hông... Chỗ nguy hiểm nhất là trên gò má, nếu như hắn nghiêng đầu chậm một chút thôi thì đạo năng lượng thể hình nòng nọc kia đã chui thẳng vào đầu. Trong thế giới cảm giác của mình, hắn có thể nhìn thấy rõ từng giọt máu từ cơ thể bắn ra rồi rơi xuống, toàn bộ quá trình như một cảnh quay chậm. Mà cảm giác đau đớn từ vết thương dường như cũng trở nên chậm lại.

Trong ánh mắt hoảng hốt của Tiểu Man, Trần Mộ đột phá qua vô số “lớp gai nhọn”! Trong nháy mắt, ngay cả Trần Mộ cũng không biết mình đã hoàn thành bao nhiêu động tác.

- Hô!

Ngay thời điểm đột phá thành công, hắn lập tức từ thế giới cảm giác được quay chậm trở lại hiện thực. Tiếng gió rít khe bên tai nhắc nhở tốc độ của hắn nhanh đến mức nào! Cùng lúc đó, cảm giác đau đớn cũng ập đến trung khu thần kinh.

Đau đến mức hắn muốn hít mấy hơi lạnh.

Hình ảnh Tiểu Man trong mắt hắn càng lúc càng to, lòng hắn không có nỗi vui mừng vì thắng lợi mà lại cảm thấy tâm tình trở nên băng lãnh. Không biết có phải do tâm tình này ảnh hưởng hay không mà động tác của hắn không hề thay đổi, cơn đau cũng không khiến hắn rên lên dù chỉ một tiếng.

Về tuyệt vọng trong mắt đối phương không hề khiến Trần Mộ dung động chút nào.

- Phanh!

Chỉ một cú đâm liền đập tan lồng năng lượng đã mỏng và trong suốt như cánh ve thành từng đốm sáng, tiêu tán trong không khí.

Hắn lao vào với tốc độ cao, tay phải chạm vào cái cổ trắng như tuyết của Tiểu Man, tay trái thì nắm chặt độ nghi trên cổ tay phải của nàng.

Đúng lúc này thì Trần Mộ chợt tái mặt, vội vàng lui lại với tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi!

Chú thích:

1: Du chiến: Chiến đấu du kích

2: Trận địa chiến: Chiến đấu theo trận địa, theo đội hình (Điển hình của quân đội chính quy)

3: Cách đấu (): Đấu vật, một dạng võ cận chiến

217. Chương 217: Hấn

Không khí tràn ngập mùi khói lửa do vụ nổ vừa rồi để lại. Nếu như không có mùi này nhắc nhở thì nàng đã nghĩ chuyện vừa rồi là một giấc mơ.

Hấn đâu rồi?

Đến giờ Tiểu Man vẫn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, sao đối phương lại bỏ đi vào phút cuối chứ? Tay của hắn đã siết vào cổ mình, chỉ cần vận nhẹ thì mình sẽ gãy cổ mà chết giống đồng bạn kia. Khi bọn họ kiểm tra vết thương trên người đồng bạn đã chết thì thấy xương cổ nát bấy, người giết hắn có lực tay cực mạnh.

Đối phương hoàn toàn không có lý do gì để bỏ qua mình. Nàng còn nhớ rõ hắn lao tới với ánh mắt lạnh lẽo đến tận xương tủy, đó là ánh mắt của một kẻ đầy quyết tâm chiến thắng và không dễ dàng bị dao động.

Nàng sẽ không thấy lạ khi bản thân bị bắt hoặc giết. Nhưng đối phương lại bất ngờ bỏ đi, điều này làm cho nàng rất giật mình, không có ai sắp thắng lại đột nhiên rời đi, hơn nữa lại là một cao thủ có ý chí kiên định!

Tại sao chứ? Đến giờ nàng vẫn không hiểu nổi.

Tiểu Man nhìn quanh không thấy bóng dáng của đối phương đâu, nàng rút cuộc bình tĩnh lại. Mặc dù trận chiến rất ngắn nhưng lại là lần nguy hiểm, dữ dội và nghiêm trọng nhất từ lúc nàng sinh ra tới giờ. Từ đầu tới cuối, nàng đều ở thế hạ phong, bị đối phương ép đến mức không thở nổi.

Chiến thuật và kỹ xảo của hắn vô cùng quỷ dị khó lường, chỉ 10 giây ngắn ngủi nhưng nó khiến nàng cảm thấy căng thẳng chưa từng có. Cho đến khi mối nguy không còn thì nàng mới phát hiện cả người bủn rủn, không còn chút sức lực nào.

- Muội không sao chứ?

Một giọng nói chói tai từ đằng sau vang lên, là đại ca Vu Quả!

Tiểu Man run lên, giọng của đại ca dù chói tai nhưng lại tràn đầy sự ân cần khiến nàng cảm thấy ấm áp.

- Không sao!

Tiểu Man gắng gượng cười.

Vu Quả cảnh giác nhìn thoáng xung quanh, nói nhỏ:

- Chúng ta đi thôi.

Đám tạp tu đang bay tới đã nhìn thấy bóng dáng của bọn họ.

- Đại ca dìu muội.

Tiểu Man cười khổ.

Vu Quả hơi bất ngờ nhưng cũng không nói nhiều, một tay kéo Tiểu Man bay lên không. Đám tạp tu thấy bọn họ muốn chạy liền quát lớn, vội vàng đuổi theo.

Vu Quả nhếch miệng cười nhưng đằng sau tấm mặt nạ kim loại màu bạc là vẻ mặt lạnh lẽo và trào phúng. Hắn đột nhiên tăng tốc, mau chóng mở rộng khoảng cách với đám tạp tu phía sau. Đường như việc dẫn theo một người không hề ảnh hưởng tới hắn.

Đám tạp tu phía sau đâu chịu bỏ cuộc dễ dàng như vậy, liền tăng tốc.

Một bóng người đang cuộn mình trong màn đêm ở một góc giữa khu vực vừa xảy ra trận chiến. Màn đêm dày đặc, trong góc lại càng tối đen như mực, dù cho có đến gần cũng khó phát hiện. Đám tạp tu vội vàng đuổi theo Vu Quả và Tiểu Man nên không hề phát hiện ra còn có một người ở chỗ này.

Người này chính là Trần Mộ.

Trong bóng tối, hắn cắn chặt răng, cơ mặt nhăn nhó vì cố sức. Hắn giống như đang cố chịu đựng cơn đau kịch liệt, từng dòng mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống mặt. Đường như có vật gì đang nhúc nhích bên dưới lớp da tay lộ ra ngoài, nhìn qua rất đáng sợ.

Tới lúc này hắn mới dám rên lên, tiếng rên rất nhỏ nhưng nó như trào lên từ lồng ngực, tìm cách chui ra khỏi miệng. Hắn cuộn người run rẩy không ngừng, từng cơn đau đón như thủy triều đánh vào sức chịu đựng cực hạn của hắn.

Bây giờ dù chỉ là một đứa trẻ cũng có thể dễ dàng giết chết hắn.

Hắn không còn sức để nghĩ đến vấn đề này nữa, cơn đau như rút gân lột da cũng không đủ để hình dung điều hắn phải chịu đựng. Dưới tình huống này thì cách tốt nhất là ngất đi, nhưng ở đây rất nguy hiểm, hơn nữa theo kinh nghiệm lần trước thì dù cơn đau rất dữ dội, khó ngăn cản nhưng rất nhanh chóng, chỉ cần mình cố chịu đựng...

Tiếp tục chịu đựng! Nhất định phải kiên trì!

Trong đầu hắn chỉ còn duy nhất ý nghĩ này! Dưới đôi mắt thất thần, khuôn mặt nhăn nhó là niềm tin đơn giản của một thiếu niên.

Trần Mộ cảm thấy mình như một cây gậy trúc bị nén đến cực hạn, có thể gãy bất cứ lúc nào. Thời gian chậm chậm trôi qua, chậm đến mức hắn hầu như không cảm nhận được hơi thở của mình.

Khi ý thức dần trở lại thì hắn không hề vui mừng mà chỉ thở phào nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng vượt qua!

Lần phát tác này hình như dài hơn lần trước nhiều, một thoáng lo lắng hiện lên trong đôi mắt đang dần tỉnh táo. Do không có đồng hồ nên hắn cũng không biết là lâu hơn bao nhiêu, hay là hắn nhầm?

Hắn không dám chắc.

Trần Mộ kiểm tra lại thân thể một lần, trừ các vết thương trong trận chiến thì không có gì khác thường, sợi lục tuyến lại chui vào sâu trong cơ thể hắn. Hắn không khỏi cười khổ, thứ này phát tác không theo một quy luật nào, không hề có dấu hiệu báo trước. Lần phát tác trước kia đã quá lâu, mà hắn cũng không ngờ nó lại phát tác đúng lúc này.

Trong khi hắn định bắt nữ tạp tu kia thì nó lại phát tác. Trần Mộ biết tình huống tiếp theo là gì nên vội vàng rút lui.

Hắn hít mạnh, không khí lạnh lẽo trong đêm tiến vào phổi hắn làm đầu óc tỉnh táo hơn. Có lẽ do vừa trải qua một cơn hành hạ như địa ngục nên hắn không quá tiếc nuối với kết quả trận chiến.

So với sự hành hạ vừa rồi thì kết quả cuộc chiến có là gì!

Hắn nhanh chóng xác định mục tiêu cho mình, bây giờ cần nhất là phải tìm cách giải quyết nó càng sớm càng tốt! Hắn phải dẹp tổ chức thần bí, tập đoàn Trung Châu... sang một bên.

Nếu như bị thêm một lần nữa thì Trần Mộ không biết mình có thể phát điên hay không! Nỗi đau dồn đến tận xương tủy, đau đến mức ngay cả ý thức cũng bị tan nát. Từng cơn đau nối tiếp nhau, không thể ngăn cản. Hắn thật sự không muốn trải qua một lần nữa!

Hắn biết nếu như mình không tìm cách giải quyết thì nó sẽ tiếp tục phát tác, chỉ là không biết khi nào. Hơn nữa, còn có gì nguy hiểm hơn thứ này? Lần này hắn gặp may, nếu như Tiểu Man không sợ hãi mà đuổi theo thì kẻ chết hôm nay là hắn.

Hắn không muốn chết.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Trần Mộ từ từ đứng dậy trong bóng đêm. Thân thể hắn lại hoàn hảo như lúc đầu, như không hề bị ảnh hưởng bởi cơn đau.

Lộ Tiểu Như vừa thấy dáng vẻ của Trần Mộ khi hắn trở về thì khiếp sợ. Nàng không tin vào mắt mình. Đã xảy ra chuyện gì? Nàng không tin Tiểu Man có thể khiến Trần Mộ chột vật như vậy, nhất định là đã có chuyện khác xảy ra! Lộ Tiểu Như hoàn toàn chắc chắn nhưng nàng thấy Trần Mộ không muốn nhắc đến nên đành im lặng.

Thực lực của hai bên cách biệt quá lớn nên Vu Quả dễ dàng cắt đuôi đám tạp tu đằng sau. Hắn bay một vòng lớn, chắc chắn không còn ai đuổi theo thì mới mang Tiểu Man quay lại nơi ở của Hồ Tử.

Hồ Tử thấy bộ dáng của hai người thì giật mình:

- Sao vậy? Gặp chuyện gì?

Vu Quả cẩn thận dìu Tiểu Man ngồi xuống ghế salon.

Tiểu Man cười khổ:

- Hôm nay đụng phải cái tên lần trước, đánh một trận với hắn.

Nàng đón ly nước trái cây do Hồ Tử đưa.

- Cái tên mang mặt nạ quý à?

Hồ Tử biến sắc, chuyện lần trước của Tiểu Man làm cho bọn họ chú ý. Hồ Tử là người phụ trách khu vực này, hắn đã cố hết sức tìm hiểu tin tức nhưng không hiệu quả.

Hắn giật mình cũng có lý do. Thành La Dữu không phải là một địa phương rộng lớn, tạp tu có thể đánh ngang tay với Tiểu Man đều có tên tuổi như tên Khải chết dưới tay Vu Quả lúc trước, Hồ Tử có thông tin chi tiết rõ của bọn họ ở đây. Nhưng hắn lại chẳng biết gì về thích khách tạp tu mang mặt nạ quý. Gần đây, trừ đám người của Trung Đạt Thư Phủ ra cũng không có thể lực khác chen chân vào.

Mà điều khiến người khác quan tâm nhất là bọn họ không hề biết chút gì về đối phương.

- Ủ!

Tiểu Man đang cầm ly nước trái cây, lòng vẫn còn sợ hãi, nói:

- May là đại ca Vu Quả phát hiện hắn, nếu không hôm nay ta đã lành ít dữ nhiều.

Hồ Tử vội nhìn sang Vu Quả:

- Người thấy hắn sao? Có đánh nhau với hắn không?

Vu Quả lắc đầu:

- Lúc ta đang nói chuyện với Tiểu Man thì đã thấy hình như có người ở đằng sau nàng, khi ta tới nơi thì hắn đã đi mất.

Hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Man không hề bị tổn thương gì nhưng tinh thần thì suy sụp nặng nề. Tiểu Man vừa sợ vừa kể lại chuyện vừa xảy ra trong đêm nay.

- Sao hắn lại bỏ đi?

Hồ Tử suy nghĩ mãi vẫn không thể lý giải:

- Chẳng lẽ hắn phát hiện Vu Quả sắp tới?

Tiểu Man lắc đầu:

- Ta cũng không biết, lúc đó đại ca Vu Quả còn cách rất xa nên hắn có thừa thời gian để bắt hoặc giết ta.

Vu Quả gật đầu đồng ý với ý nghĩ của Tiểu Man nhưng vẫn không nói nửa câu, gương mặt mang một nửa mặt nạ màu bạc lộ ra vẻ suy tư.

Ngay lúc ba người đang vô đầu suy nghĩ mà vẫn không tìm ra lời giải thì thông tin tạt trên tay Hồ Tử vang lên, hắn đi về phía góc phòng rồi bấm nút tiếp nhận. Sau khi nói chuyện một lúc thì hắn cau mày đi tới trước mặt hai người.

- Có chuyện gì vậy?

Tiểu Man vội vàng hỏi, Vu Quả cũng nhìn về phía Hồ Tử.

Vẻ mặt của Hồ Tử rất khó coi:

- Tập đoàn Trung Châu vừa có hành động lớn!

218. Chương 218: Thay Đổi Của Trung Châu

Trong cùng một ngày, vào giờ vàng khi mọi người vừa tan việc, chuẩn bị dùng cơm thì hơn 90% giao lưu bình thai nổi danh đều phát cùng một quảng cáo! Cùng lúc đó, các bảng huyền tạp quảng cáo giống nhau cùng lúc xuất hiện ở các thành phố lớn, đặc biệt ở ngũ đại hoa khu và các nơi đông dân cư.

Kỹ thuật liên lạc trong rừng rậm, danh từ mới này vừa xuất hiện liền khiến cả liên bang chấn động! Mà chủ phát minh của nó - tập đoàn Trung Châu cũng rơi vào sự chú ý của mọi người.

Lúc đó có rất nhiều người dè bĩ phần quảng cáo này, cho rằng đây là trò lừa đảo của tập đoàn Trung Châu. Các tập đoàn, công ty lớn nghiên cứu kỹ thuật này nhiều vô kể nhưng cho tới giờ vẫn chưa nghe nói có ai đạt được thành quả nào. Chẳng lẽ một tập đoàn vô danh như Trung Châu lại có thực lực hơn sao?

Điều này cũng nói lên phần lớn suy nghĩ của dân chúng trong liên bang, bọn họ không tin tưởng lắm.

Tuy nhiên ngay sau đó thì tập đoàn Trung Châu công bố các số liệu thí nghiệm trên các giao lưu bình thai nổi tiếng. Người thường khó lòng hiểu được các số liệu này nhưng lại khiến những người trong nghề giật mình!

Những số liệu này đủ để chứng minh tập đoàn Trung Châu không khoác lác.

Đêm nay cũng như mọi đêm khác, vô số các công ty, tập đoàn đều nhanh chóng tổ chức phân tích những số liệu này với hiệu suất kinh người. Đến khi trời sáng thì bọn họ cũng có kết quả phân tích ban đầu, dù là công ty hay tập đoàn nào đều có chung một kết luận - tập đoàn Trung Châu đã có bước đột phá trong lĩnh vực thông tin rừng rậm.

Liên tục có tổ chức phân tích chứng minh số liệu này chính xác, lúc này tập đoàn Trung Châu mới thực sự khiến cả liên bang oanh động! Một hồi sóng to gió lớn cũng vì vậy mà tiến vào giai đoạn căng thẳng.

Hầu như mỗi tập đoàn có thực lực đều nghiên cứu về lĩnh vực này, bọn họ hiểu rõ kỹ thuật này có giá trị đến mức nào.

Các tập đoàn lớn có thực lực mạnh mẽ liền phái các đoàn đàm phán. Trong thời gian ngắn, vô số người ừn ừn kéo tới thành La Dữu, vé xe đi tới đây từ các khu, các thành phố khác đều hết sạch.

Một chuyện lớn như vậy xảy ra ở thành La Dữu khiến mỗi người dân đều cảm thấy tự hào, chủ đề của họ là kỹ thuật thông tin trong rừng rậm và tập đoàn Trung Châu. Mọi người bàn tán vô cùng sôi nổi, đoán xem tập đoàn Trung Châu sẽ hợp tác với ai. Lục đại, chính phủ hay các tập đoàn khổng lồ khác, bộ dáng cứ như mình là nhân viên của tập đoàn Trung Châu.

Nhờ vào điều kì diệu này mà tình cảnh của tập đoàn Trung Châu hoàn toàn thay đổi. Đầu tiên là người đứng đầu chính phủ dẫn theo các viên chức quan trọng đến chúc mừng. Bọn họ không hề nhắc đến việc bồi thường của tập đoàn Trung Châu, ngược lại ra sức khen ngợi sự đóng góp của tập đoàn cho thành La Dữu trong mấy năm nay. Ngay sau đó là các thế lực vốn liên kết gây sức ép lên Trung Châu cũng sôi nổi phái nhân vật quan trọng đến tặng lễ vật, lúc này thì ai cũng hiểu cái liên minh vừa thành lập đã tan rã.

Tâm lý hoảng hốt của nhân viên tập đoàn Trung Châu cũng ổn định lại. Mỗi người đều ưỡn ngực, ngẩng cao đầu kiêu ngạo bước vào trụ sở tập đoàn. Những nhân viên có ý định nghỉ việc thì vội lén xé thư từ chức.

Điện thoại viên là người bận rộn nhất ở tập đoàn Trung Châu, tất cả thông tin tạp của họ đều bị quá tải. Mỗi nữ điện thoại viên bắt đầu làm việc từ nửa đêm, hầu như không có một phút rảnh rỗi, nói đến mức khô cả cổ. Tuy nhiên không hề thấy vẻ mệt mỏi hiện trên khuôn mặt họ, thay vào đó là sự phấn khởi chưa từng có!

Đoạn quảng cáo này không chỉ mang lợi ích tới cho tập đoàn Trung Châu mà còn cả công ty sản xuất ra nó. Thiên Dực đã để lại ấn tượng rất sâu cho mọi người, một ít công ty bắt đầu chú ý tìm hiểu về công ty huyền tạp quảng cáo vô danh này. Ở thành La Dữu, khi mọi người thấy biểu tượng đặc biệt của Thiên Dực trong đoạn quảng cáo thì mới chợt hiểu ra.

Thì ra là do Thiên Dực làm, đúng là không tầm thường!

Tiếng tăm của Thiên Dực trong giới huyền tạp quảng cáo tại thành La Dữu đã hoàn toàn áp đảo các công ty khác, chính thức lên ngôi vị số một. Không chỉ có vậy, cuộc gọi từ các cổ vấn của những tập đoàn lớn gần như khiến Bặc Cường Đông phát điên!

Giọng của hắn đã trở nên khàn đục, hắn liên tục nhận được các cuộc gọi từ sớm đến giờ. Hắn không biết các tập đoàn này tìm được cách liên lạc với Thiên Dực ở đâu, càng không biết tại sao tất cả đều gọi vào thông tin tạp của mình.

Tất cả thông tin tạp này gần như bị phá hủy.

Các nhân viên khác bên cạnh vừa hâm mộ vừa lộ vẻ lực bất tòng tâm. Bặc Cường Đông vò đầu bứt tóc không ngừng than khổ, đầu óc quay cuồng. Các cổ vấn này đều là những người mà lúc trước hắn ngưỡng mộ, một sợi lông chân của bọn họ cũng to hơn bắp đùi hắn. Tim hắn đập liên hồi, cẩn thận từng li từng tí để tránh phạm phải bất cứ sai lầm nào.

Đến khi tên các tập đoàn tiếng tăm vang trời rơi vào tai thì hắn đã chết lặng.

Điều làm hắn hoảng hốt chính là hắn không hề biết ông chủ ở đâu! Hắn không dám tự tiện quyết định bất cứ hợp đồng nào ở đây mà không có ông chủ. Không chỉ có ông chủ biến mất, gã vệ sĩ cùng nữ thư kí xinh đẹp bên cạnh ông chủ cũng mất tích.

Lúc này, Trần Mộ và Lộ Tiểu Như đang ở chỗ Tô Lưu Triệt Nhu.

Lộ Tiểu Như đang đùa với cô bé mà nàng cứu lần trước. Nhờ nàng chọc đủ cách mà cô bé rớt cuộc cũng nở nụ cười ằm ắp trên khuôn mặt u sầu.

- Vị tiểu thư này không chỉ xinh đẹp, lại còn là một vị thiên sứ lương thiện!

Tô Lưu Triệt Nhu đi tới cạnh Trần Mộ, giọng nói mang theo sự kính trọng.

“Thiên sứ!” Trong lòng Trần Mộ nổi lên một cảm giác quái dị, không biết đã có bao nhiêu kẻ chết trên tay nàng, vậy mà có người so sánh nàng với là thiên sứ! Nhưng nhìn cảnh trước mắt, Lộ Tiểu Như thực sự vui vẻ, cùng với nét tươi tắn và ngây thơ trên mặt Tô Lưu Triệt Nhu, Trần Mộ phát hiện mình không có cách nào phản đối.

Hắn chỉ có thể giữ im lặng.

Tô Lưu Triệt Nhu nghịch ngợm xoay người, cười khê:

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

Màu xanh trắng giao nhau trên bộ y phục tạp tu chữa bệnh trên người nàng làm cho Trần Mộ nghĩ tới “vị đạo” (ý nghĩa) của từ này!

Trần Mộ ngạc nhiên:

- Sao người biết ta tìm người có việc?

Tô Lưu Triệt Nhu nhún nhún vai, giang hai tay nói:

- Nếu như không phải có việc thì người điềm đạm như người sao lại tìm đến chỗ này chứ?

Động tác này của nàng nhẹ nhàng mà tùy ý, nụ cười ôn hoà, thân mật liền giảm khoảng cách giữa hai người không ít.

Nàng nói tính cách của mình lãnh đạm, Trần Mộ cũng không để ý. Nhưng lúc cảm giác xa lạ lúc ban đầu biến mất, hắn cũng cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, gật đầu thừa nhận:

- Đúng là ta tìm người có việc, thân thể ta có chút vấn đề nên muốn nhờ người kiểm tra giúp.

- A? Có vấn đề gì?

Về tùy ý trên mặt Tô Lưu Triệt Nhu biến mất, thay vào đó là nét nghiêm cẩn và chăm chú.

Thái độ của Tô Lưu Triệt Nhu cũng lây sang Trần Mộ, vẻ mặt thư thái của hắn liền trở nên nghiêm túc.

Tô Lưu Triệt Nhu chỉ nghiêm mặt trong chốc lát rồi bật cười. Trần Mộ hơi buồn bực, tỏ vẻ không hiểu.

- Mặt của người nghiêm túc làm ta nghĩ đến ông già bán hàng bên vệ đường.

Tô Lưu Triệt Nhu phì cười, bên cạnh nét trang nhã, bây giờ nàng mới lộ ra vẻ tinh nghịch của một cô gái.

Trần Mộ liền cảm thấy xấu hổ, rất hiếm khi thấy được bộ mặt này ở hắn. Nụ cười của Tô Lưu Triệt Nhu càng rõ hơn.

- Chỉ đùa một chút thôi. Được rồi, chúng ta nói chuyện chính. A, người có vấn đề ở đâu?

Tô Lưu Triệt Nhu nghiêm túc hỏi.

Trần Mộ không hề tức giận, tính hắn cô độc nên không quen tiếp xúc với người lạ. Tuy nhiên khi hắn đã làm quen với đối phương, trở thành bạn bè thì tính hắn khá tốt. Ví như Lôi Tử, hay Hoa thúc mà hắn tôn kính.

Chỉ do phải trải qua những chuyện sau này nên mới làm cho lòng cảnh giác và đề phòng của hắn thêm nặng nề, cộng thêm Weah bên cạnh giống như một khối băng nên hắn càng thêm cô độc.

Hắn cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với Tô Lưu Triệt Nhu, tự nhiên sẽ không vì bị trêu chọc mà dễ bụng.

Trần Mộ không biết hình dung ra sao, hắn khoa chân múa tay nửa ngày nhưng vẫn không tìm được từ thích hợp để miêu tả. Hắn cau mày, hai tay không ngừng múa may có vẻ rất ngộ nhưng nàng không cười mà chăm chú nhìn Trần Mộ.

Một lúc sau, Trần Mộ phát hiện muốn nói rõ ra thì rất khó, đành bắt đầu dĩ ngôn:

- Ta nghĩ người kiểm tra là biết.

- Được rồi, đi theo ta.

Tô Lưu Triệt Nhu cũng không trêu chọc hắn, dẫn Trần Mộ đến một phòng chuyên kiểm tra thân thể. Căn phòng không hề có ai, bên trong là các loại thiết bị kì lạ mà hắn chưa từng thấy qua.

- Đây là phòng kiểm tra, thiết bị ở đây khá hiện đại so với khu Đông Chính.

Tô Lưu Triệt Nhu giới thiệu, nàng vừa nói vừa chỉ vào chiếc giường ở giữa phòng:

- Người nằm lên giường đi.

Trần Mộ nằm lên giường, xung quanh được đặt rất nhiều thiết bị.

Vẻ mặt Tô Lưu Triệt Nhu rất nghiêm túc, nàng nhanh chóng mở các thiết bị rồi dặn Trần Mộ:

- Đừng lo, hãy điều chỉnh hơi thở, cố để nhịp hô hấp ổn định.

Các thiết bị xung quanh bắt đầu chạy, đủ loại ánh sáng đầy màu sắc hiện lên trong phòng, bên trên là nhiều số liệu xa lạ với Trần Mộ.

Hắn hít sâu một hơi, ngưng thần tĩnh khí, ổn định nhịp hô hấp.

Trong mắt Tô Lưu Triệt Nhu hiện lên vẻ tán thưởng, qua đây có thể thấy rõ tố chất tâm lý của Tào Đông vô cùng vững vàng.

219. Chương 219: Kiểm Tra

Mà hành động cứu người của Trần Mộ cũng làm cho vị y vụ tạp tu thiện lương này có hảo cảm với bọn họ.

Khi Trần Mộ và Lộ Tiểu Như tìm gặp khiến nàng rất giật mình. Khi nàng hỏi cách liên lạc thì bị Trần Mộ từ chối, lúc đó nàng hiểu đại khái hắn là người như thế nào. Đây là lần đầu tiên nàng hỏi phương thức liên lạc với người khác mà bị từ chối.

Ngay sau đó, Trần Mộ nói thân thể có chuyện càng làm cho nàng khẳng định ý nghĩ trong lòng. Nàng rất tò mò, thân thể Trần Mộ rốt cục có vấn đề gì? Kinh nghiệm y liệu của nàng vô cùng phong phú, hơn nữa cảm giác rất nhạy cảm, thông thường chỉ liếc mắt một cái là biết người bệnh bị làm sao. Tuy nhiên nói, chuyện với Trần Mộ một lúc lâu mà nàng vẫn chưa phát hiện bất cứ vấn đề nào.

Một điều làm nàng giật mình nữa là khi cảm giác của nàng tới gần Trần Mộ thì bị bài xích, đây là một hiện tượng rất hiếm thấy. Cảm giác của nàng tuy không đủ để trở thành tạp tu xuất sắc nhưng rất nổi tiếng trong giới y liệu, tất cả đều là do cảm giác của nàng có một tính chất rất đặc biệt, nó cực kì ôn hòa nên không bị bài xích bởi cảm giác của người khác.

Tạp tu rất miễn cảm với cảm giác, dù là cảm giác của mình hay người khác. Vì vậy bị thương là một chuyện rất phiền toái cho tạp tu, tạp tu càng lợi hại thì phiền toái càng lớn. Bọn họ luôn bài xích cảm giác của y vụ tạp tu một cách không tự chủ, khiến cho việc điều trị gặp khó khăn. May là cao thủ chân chính có thể ước thúc cảm giác của mình rất tự nhiên.

Việc cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu không bị bài xích bởi các cảm giác khác giúp đỡ nàng rất nhiều trong công việc. Vì vậy mà bình thường nàng rất ít khi thu liễm cảm giác nên mới gặp tình huống như hôm nay.

Ngay khi vừa phát hiện Trần Mộ bài xích cảm giác do mình phóng ra thì nàng lập tức thu liễm lại, nàng không muốn Trần Mộ hiểu lầm dù rất tò mò.

Cảm giác của đối phương có tính chất thật đặc biệt!

Tô Lưu Triệt Nhu nở nụ cười có phần giảo hoạt khi nhìn Trần Mộ nằm trên giường. Bây giờ nàng có thể kiểm tra toàn bộ cơ thể Trần Mộ mà không cần ngại điều gì.

Con số trên màn hình không ngừng thay đổi, nàng bỗng kinh ngạc nhìn chăm chú vào màn hình của thiết bị.

Đây!!! Đây là cơ thể của con người sao?

Thân thể nhìn như bình thường lại có mục số liệu rất lạ! Sức lực của hắn lớn thế nào còn chưa biết, nhưng các sợi cơ trong người hắn dẻo dai hơn người thường gấp 4,2 lần, quả thực giống như dây thép.

Không chỉ có như thế, còn nhịp tim, nhịp hô hấp, tỉ lệ phân bố của cơ bắp, hoạt tính của tế bào...

Từ khi 6 tuổi nàng đã theo cạnh thầy, 8 tuổi bắt đầu học sơ cấp lý luận, 12 tuổi đã có kinh nghiệm lâm sàng. Đến giờ thì nàng đã kiểm tra hàng nghìn người nhưng chưa từng gặp thân thể nào lạ thường, hoàn mỹ thế này!

Lúc này nàng mới hiểu được vì sao hắn có thể nâng được thanh kim loại nặng như vậy mà không dùng dụng cụ.

Thân thể này thật sự quá hoàn mỹ! Tô Lưu Triệt Nhu than thở một lần nữa. Nàng như phát hiện ra đại lục mới, không ngừng chuyển các số liệu phân tích được từ thiết bị đưa đến trước mặt mình. Mỗi khi có phát hiện mới thì mắt nàng lại sáng rực lên.

Ngoài than thở thì thắc mắc trong lòng nàng càng lúc càng lớn. Từ kết quả kiểm tra hiện tại thì cơ thể của hần không hề có vấn đề, ngược lại còn rất khỏe mạnh. Tuy nhiên nàng tin hần không phải kẻ khoắc lác, thái độ lần trước của hần đã thể hiện đây không phải là trò đùa để tiếp cận mình.

Nàng chăm chú thao tác các thiết bị và khó hiểu nhìn số liệu chồng chéo trên màn hình.

Nàng cầm báo cáo cuối cùng đến cạnh Trần Mộ, nhìn hần với vẻ mặt kì quái một lúc rồi nói:

- Tào tiên sinh, thân thể của ngài hoàn toàn khỏe mạnh, không hề có vấn đề gì lạ thường!

Trong mắt Trần Mộ hiện lên vẻ thất vọng, xem ra ở đây vẫn không đủ trình độ. Hần đã sớm chuẩn bị tâm lý này, vật của nữ ma quỷ đúng là không dễ bị phát hiện.

Tô Lưu Triệt Nhu tinh tế nhận ra sự thất vọng trong mắt Trần Mộ, liền chần chờ. Chẳng lẽ thực sự có vấn đề?

Đột nhiên, ánh mắt nàng sáng rực, nói:

- Chúng ta có thể thử biện pháp khác xem.

- Biện pháp gì?

Trần Mộ hứng thú.

Tô Lưu Triệt Nhu và Trần Mộ ngồi ở hai cái ghế dựa được đặt rất gần, chân của hai người hầu như chạm vào nhau. Nếu như lúc này có người khác bước vào thì chắc chắn sẽ ngạc nhiên khi thấy Tô Lưu Triệt Nhu và Trần Mộ thân mật như thế. Quan hệ của Tô Lưu Triệt Nhu trong hiệp hội y liệu tập tu ở thành phố La Dữu rất tốt, nhờ tính cách ôn nhu điềm đạm mà nàng được mọi người yêu thích, cộng thêm dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng nên có vô số chàng trai theo đuổi.

Tuy nhiên đối với những việc này, Tô Lưu Triệt Nhu chỉ mỉm cười cự tuyệt.

- Ước thúc cảm giác của người, ta sẽ dùng cảm giác của mình để kiểm tra các tình huống trong cơ thể.

Tô Lưu Triệt Nhu nhắc nhở.

Trần Mộ nghe vậy thì hơi đắn đo một chút, sau đó mới ép cảm giác của mình đến cực điểm. Hần đã quen để cảm giác phân tán ở một khu vực nhỏ xung quanh mình, nhờ đó tăng cao độ nhạy cảm với cảnh vật xung quanh. Cường độ cảm giác của hần giờ đã vượt xa lúc trước, đầy mạnh mẽ, sau khi bị ép lại thì nó lại càng nhạy cảm, có vẻ như rục rịch muốn trỗi dậy.

Khi hần phát hiện cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu thì lập tức thấy hứng thú. Hần chưa từng gặp cảm giác có khí chất ôn hòa, vô hại, không hề có khí thế như vậy. Nó tiến vào cơ thể của hần như một làn gió mát, không hề gây tổn hại gì. Điều này làm cho hần than thở không thôi, đúng là thế giới thật rộng lớn, chuyện gì cũng có thể gặp được.

Hần không biết lúc này Tô Lưu Triệt Nhu đang kinh ngạc đến mức nào!

Do nàng rất gần Trần Mộ nên nàng có thể nắm rõ từng bộ phận cơ thể của hần, giống như đang nhìn xuyên qua vậy. Trong y học có một thuật ngữ chuyên nghiệp là “Cảm giác cự ly.” Nó cực khó, yêu cầu y vụ tập tu phải có cường độ cảm giác rất cao và người bệnh phải có lực ước thúc cảm giác của mình rất mạnh. Tuy nhiên không phải cảm giác của y vụ tập tu nào cũng nhu hòa như Tô Lưu Triệt Nhu.

Cảm giác rất nhạy cảm, cảm giác của y vụ tập tu lại càng nhạy cảm. Do đó bọn họ có thể nắm rõ tình hình cơ thể bệnh nhân và còn thực hiện được các thủ thuật có độ khó cao. Mà Tô Lưu Triệt Nhu là người có cảm giác nhạy cảm nhất trong hiệp hội y vụ tập tu ở thành phố La Dữu.

Cảm giác thật mạnh! Mặc dù Trần Mộ cố ý thu liễm cảm giác, nhưng Tô Lưu Triệt Nhu vẫn như cũ có thể nhận thấy cảm giác mạnh mẽ của hần! Trong lòng nàng kinh ngạc tột độ, thanh niên đối diện chưa tới 20 tuổi mà đã có cảm giác tứ cấp!

Tô Lưu Triệt Nhu không phải cô gái không hề biết gì. Ở tuổi này đã có cường độ cảm giác tứ cấp cũng đủ để người khác giết mình! Hắn có tiềm lực rất lớn, tiền đồ vô hạn.

Hơn nữa, cảm giác của đối phương không chỉ mạnh mẽ mà còn rất nhạy cảm!

Tô Lưu Triệt Nhu nhắm mắt lại, vẻ mặt tự nhiên nhưng trên thực tế, từ lúc bắt đầu thì nàng đã rất cẩn thận, không dám lơ là.

Tình hình hiện tại vô cùng kỳ lạ. Thân thể Trần Mộ tựa như một chiến trường, cảm giác của hắn giống như đám lính đang phòng thủ, mà cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu thì như một đơn vị quân đội khác. Tất cả quân phòng thủ đều tập trung lui lại, nhường lại hầu hết chiến trường cho đối phương.

Cảm giác của hai người đều cực kì nhạy cảm, có thể nhận ra luồng sóng nhỏ nhất. Tô Lưu Triệt Nhu rất dễ dàng phát hiện ra cảm giác đang ngo ngoe của Trần Mộ, cảm giác của hắn cũng phát hiện một luồng cảm giác đang cẩn thận từng chút một của nàng.

Hai người không dám lơ là, Trần Mộ thì cố sức thu liễm cảm giác, còn nàng thì cẩn thận dùng cảm giác của mình kiểm tra hắn từng chút một sao cho không bị bài xích.

Phản ứng của cảm giác còn trực tiếp, nhanh chóng hơn não bộ nên hai người rất cẩn thận.

Mặt Tô Lưu Triệt Nhu đột nhiên đỏ ửng.

Khoảng cách gần như vậy cộng thêm cường độ cảm giác của nàng, lại được Trần Mộ hết sức hợp tác nên nàng có thể hiểu rõ từng chi tiết trong cơ thể hắn.

Tất cả quần áo trên người Trần Mộ có cũng như không.

Lần đầu tiên Tô Lưu Triệt Nhu gặp phải tình huống như vậy, hơi thở của nàng vốn thông dong nhất thời rối loạn. Rối loạn này không nhanh nhưng cảm giác của nàng cũng không tự chủ được mà xuất hiện ba động.

Cơ hồ cùng lúc, cảm giác mà Trần Mộ đang cố sức áp chế lập tức cảm nhận được luồng sóng này.

Trần Mộ hơi kinh hãi, hắn không biết đối phương gặp chuyện gì, chỉ có thể lập tức tập trung toàn bộ tinh thần ước thúc cảm giác đang ngo ngoe! Cảm giác của hắn là do luyện tập trong áp lực nước mà thành, cực kỳ miễn cảm đối với các loại áp lực.

Trụ cảm giác hình lò xo bị ép hết cỡ, tất cả các tia cảm giác đều thu vào trong trụ lò xo, khiến nó trở nên rất thô, đặc.

Đặc tính của lò xo là càng ép mạnh thì lực đàn hồi càng lớn. Với năng lực khống chế của hắn thì ép cảm giác đến mức này đã là cố lắm rồi. Hiện tại luồng sóng cảm giác này lại khiến cho “cái lò xo” có dấu hiệu bắn ngược lại.

Trần Mộ biết vậy nên vô cùng nhức đầu!

220. Chương 220: Bất Ngờ

Trần Mộ không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống cảm giác không thể khống chế được nên không chút kinh hoảng. Trên thực tế, cảm giác cần khống chế như thế nào, hắn cũng không trải qua việc học tập có hệ thống. Hiện tại phương pháp hắn dùng là có phần căn cứ vào nguyên lý trình bày trên tạp phiến thần bí mà suy đoán và tự thăm dò được.

Ngay cả kết cấu cảm giác trụ lò xo này cũng do hắn bỗng dưng tưởng tượng ra nên dù cảm giác của hắn có xuất hiện tình trạng kỳ quái gì thì hắn cũng sẽ không thấy quá sợ hãi.

Nhưng hắn rất rõ ràng, một khi cảm giác của mình thật sự đột nhiên không khống chế được, chắc chắn sẽ gây tổn thương cho Tô Lưu Triệt Nhu. Cảm giác của đối phương có tính chất ôn hòa, mà cảm giác của hắn lại có tính công kích mãnh liệt. Dưới tình trạng mất khống chế, cảm giác của hắn thành linh công kích vào, sẽ phát sinh cái gì thì không có ai dám cam đoan.

Là tốt hay xấu hẳn không xác định, nhưng có một điểm hẳn rất chắc chắn, khẳng định sẽ không phải là không phát sinh gì.

Sự huyền diệu của cảm giác, người trên thế giới này có thể giải thích rõ ràng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà đương nhiên tuyệt không bao gồm bạn học Trần Mộ của chúng ta.

So sánh, Tô Lưu Triệt Nhu đối với tính nguy hiểm của “Cảm giác khoảng cách gần” rõ ràng hơn, điều đó lý giải tại sao nàng chưa bao giờ sử dụng. Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, các loại các dụng cụ kiểm tra nhiều không đếm xuể. Mà thiết bị nàng sử dụng lại càng cực kỳ tiên tiến, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng “Cảm giác khoảng cách gần”.

Chính vì những dụng cụ kiểm tra này không tìm ra được điểm khác thường của thân thể Trần Mộ, Tô Lưu Triệt Nhu mới nghĩ ra phương pháp này. Nhưng ai dè lại gặp phải chuyện xấu hổ như thế. Là một y vụ tập tu, nàng tự nhiên vô cùng quen thuộc đối với thân thể con người, với thân thể nam nhân này cũng vậy. Nhưng rõ ràng cảm giác tới gần như thế, phản ứng của hẳn tự nhiên vô cùng mãnh liệt, tình huống gặp phải này hoàn toàn không kịp chuẩn bị.

Nhưng Trần Mộ cũng không biết những việc này, hẳn thậm chí không biết tại sao cảm giác của đối phương lại xuất hiện ba động. Vấn đề lớn nhất là, hẳn đối với việc ước thúc cảm giác đang rục rịch trong cơ thể thì lại tịnh không có biện pháp nào tốt.

Với nhận thức đáng thương của hẳn đối với cảm giác, hẳn chỉ có dùng hết tất cả tâm lực.

Cách nói này cũng không khoa trương, toàn bộ chú ý của Trần Mộ hiện tại đang tập trung vào việc nén cảm giác thành một vật hình trụ, cảm giác không còn đóng vai trò như môi giới (dẫn dắt) nữa. Hơn nữa hẳn đang tập trung cao độ toàn lực, từ ý nghĩa nào đó mà nói, hiện hẳn hoàn toàn mất đi liên hệ với ngoại giới.

Lúc này nếu như có người muốn giết hẳn, thật rất dễ dàng.

Tô Lưu Triệt Nhu cảm thấy hơi hơi giật mình, giữa hai người có một sự tác động lẫn nhau vi diệu lạ thường, bất cứ ba động gì đối phương cũng có thể phát hiện cực kỳ rõ ràng. Loại trạng thái này là thông qua cảm giác trực tiếp hiểu rõ, so với những phương thức khác càng trực tiếp và nhanh chóng hơn, cũng càng chân thật hơn.

Nàng bắt giác rất tán thưởng Trần Mộ. Loại tán thưởng này không phải vì năng lực khống chế cảm giác cường đại mà hẳn biểu hiện ra. Năng lực khống chế cảm giác của Trần Mộ tất nhiên cường đại, nhưng so với yêu cầu độ tinh thuần cao của y vụ tập tu mà nói, cũng không quá khiến cho người ta chấn kinh.

Tô Lưu Triệt Nhu cảm thấy chấn kinh là sự biểu hiện trầm tĩnh và chuyên chú của Trần Mộ. Dưới dạng tình huống này, vì chuyên chú mà cắt đứt liên hệ với ngoại giới, không chỉ cần dũng khí, mà còn phải có đủ định tính (xác định tính chất của vấn đề).

Từ phương diện này mà xét, Trần Mộ cũng không phải người xuất sắc nhất mà nàng đã từng gặp được, nhưng tuổi còn trẻ như thế mà đã có được định lực như vậy thì lại là người đầu tiên.

Trên đời này, phần đông thiên tài đều có điểm không giống người thường. Nhưng nếu như muốn phát triển càng tiến thêm một bước thì cần phải có đầy đủ phẩm chất, mà chuyên chú hoàn toàn là một trong những phẩm chất vô cùng quan trọng.

Từ điểm này cũng có thể thấy được vị tập tu tên là Tào Đông này thật không phải là một nhân vật đơn giản, mặc dù trước đây nàng chưa từng nghe qua.

Sắc mặt Tô Lưu Triệt Nhu ngưng trọng, cẩn thận để cho cảm giác của mình từ từ thâm nhập vào trong thân thể Trần Mộ. Quá trình này là giai đoạn nguy hiểm nhất của “Cảm giác khoảng cách gần”. Thân thể mỗi người đều có ý thức tự bảo vệ bản thân, tập tu ở phương diện này lại càng nổi bật hơn. Cảm giác của người khác tiến vào thân thể của chính mình rất dễ dẫn đến phản ứng của thân thể.

Quá trình rất thông thả, nhưng dưới sự khống chế của nàng, cảm giác thâm nhập vào cực kỳ kiên quyết. Nếu hẳn nói có vấn đề, mà dụng cụ lại không kiểm tra ra, vậy chắc chắn ẩn giấu quá sâu, hoặc là nó có tính ẩn nấp rất mạnh.

Lúc này Tô Lưu Triệt Nhu đã hoàn toàn quên đi nỗi xấu hổ mới vừa rồi, sự chuyên chú của nàng cũng không thua kém Trần Mộ chút nào.

Thân thể Trần Mộ tựa như một chiến trường. Cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu lại giống như bộ đội đang chậm chậm tiến về phía trước. Chúng cẩn thận tìm kiếm mỗi một địa phương có thể có vấn đề, không bỏ sót chút nào.

Một loại rung động mãnh liệt không thoả mái xuyên thấu qua thần kinh truyền đến trung khu đại não của Trần Mộ. Mặc dù sự chú ý đã hoàn toàn tập trung tại chỗ bị nén thành trụ lò xo cảm giác, nhưng hần vẫn lập tức ý thức được cảm giác của đối phương đang tiến vào trong cơ thể của mình. Hần không chút kinh hoảng, áp chế cảm giác đang rục rịch, bảo trì tâm thần trống rỗng và chuyên chú.

Cùng lúc đó, vẻ mặt Tô Lưu Triệt Nhu cũng trở nên càng thêm ngưng trọng. Dung nhan tuyệt mỹ nhắm mắt lại cũng không thấy được nửa phần vui vẻ âm áp bình thường, thay vào đó là sự nghiêm túc vô cùng.

Nàng đã phát hiện được điểm đặc biệt!

Cảm giác của nàng từ da dẻ Trần Mộ bắt đầu chậm rãi tiến sâu vào trong. Thân thể hần hiện giờ hoàn toàn bị bao phủ trong phạm vi khống chế cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu. Loại phương pháp toàn tuyến tiếp cận này nhìn qua có vẻ không linh hoạt, nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Có thứ gì đó vừa chạm vào cảm giác của nàng, liền chui sâu vào trong thân thể Trần Mộ.

Việc này làm tinh thần nàng rung lên đồng thời đáy lòng cũng thất kinh.

Vật gì vậy? Mặc dù mới vừa rồi chưa hoàn toàn quét đến nhưng nàng dám khẳng định, nhất định là có thứ gì đó.

Lòng hiếu kỳ của nàng nhất thời đại thịnh. Nàng đối với lực lượng, quyền thế, tài phú đều khá lạnh nhạt, nhưng nếu như gặp được bệnh tật gì đó kỳ quái, nàng sẽ lập tức trở nên hưng phấn. Được cổ vũ, tốc độ thúc đẩy cảm giác của nàng lập tức đại tăng.

Thân thể Trần Mộ có bao lớn chứ? Toàn thân trong ngoài, cảm giác thăm dò một lượt chỉ cần thời gian cực ngắn. Trước đó Tô Lưu Triệt Nhu hy vọng có thể hiểu sâu một chút, cố gắng làm chậm tốc độ thúc đẩy. Nhưng vừa tăng tốc, cũng khiến cho tình huống đột nhiên xảy ra biến hóa.

Vật kia linh hoạt trơn trượt đến cực điểm, hơn nữa vô cùng cảnh giác, Tô Lưu Triệt Nhu hoài nghi nó hẳn là một vật còn sống. “Có lẽ là một con kí sinh trùng sao?” Nàng thầm nghĩ. Là y vụ tập tu cao cấp, thứ mà nàng từng thấy qua được xưng tụng là kỳ quái đến không hết. Rất nhiều kí sinh trùng đều khá đáng sợ, một khi tiến vào cơ thể người, vô luận là muốn giết chết, hay là muốn bắt nó ra, cũng rất khó khăn.

Tô Lưu Triệt Nhu rất thận trọng, nếu đây quả thật là con trùng tử, vậy con trùng tử này cũng là một trong số những con hiếm gặp.

Đột nhiên, nó ngừng lại!

Tô Lưu Triệt Nhu mừng rỡ, cảm giác của nàng như ánh sáng quét từng lần qua vật thể không rõ này!

Trời ạ! Đây là cái gì? Nàng giật mình cẩn thận “quan sát” mỗi một bộ phận vật thể không rõ. Vật thể không rõ linh hoạt như thế, nhanh nhạy như thế, không ngờ lại là một sợi tóc màu xanh yếu ớt!

Giun tròn? Không giống. Sợi màu xanh này mặc dù mảnh, nhưng dài kinh người, nó trải rộng toàn thân Trần Mộ, tựa như mao mạch vận chuyển máu. Nếu như nó màu đỏ, nói không chừng Tô Lưu Triệt Nhu cũng không xác định mình sẽ phát hiện được nó.

Giun tròn không dài như vậy, loại giun tròn mảnh thể này khó có khả năng lớn lên lại dài đến thế.

Nàng rốt cuộc hiểu được nỗi thống khổ của Trần Mộ. Trong thân thể có một sợi màu xanh tùy lúc chui vào khắp nơi, tuyệt đối sẽ không phải hưởng thụ. Hơn nữa nàng đã cảm nhận được sự khó đối phó của nó. Bởi vì bị cảm giác của nàng đuổi theo, nó hiện giờ dính sát vào màng xương của Trần Mộ, tựa như trên đầu khớp xương dệt thành một cái lưới màu xanh do nhiều chuỗi tạo thành.

Tô Lưu Triệt Nhu bắt giác nhúu mầy, vật này đến cùng là cái gì? Nàng nhất thời không cách nào phán đoán chuẩn xác. Đối với một y vụ tập tu cao cấp mà nói, loại tình huống này rất ít thấy, nhưng tư liệu trong não nàng lại không có một thứ nào có thể tương ứng với cái sợi màu xanh trước mắt này.

Rơi vào trầm tư, Tô Lưu Triệt Nhu cũng không ý thức được nguy hiểm đang tới gần.

Cảm giác dần dần trở nên không ổn định, tựa như dòng chảy ngầm từ đáy sông dâng lên, bắt đầu không ngừng tác động đập vào lẫn nhau.

Khi Tô Lưu Triệt Nhu ý thức được tình huống bất thường thì tình thế đã khiến cho nàng không cách nào khống chế nổi. Vừa rồi chiếu cổ sợi dây màu xanh để nghiên cứu, nàng không chú ý tới cảm giác của nàng đã va chạm với cảm giác của Trần Mộ. Trụ lò xo cảm giác bị nén đến mức cực hạn tựa như một thùng hỏa được nguy hiểm, chỉ một đốm lửa nhỏ thoáng qua là đủ để cho nó nổ tung!

Cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu vừa vặn trở thành đốm lửa này.

- Ầm!

Trần Mộ đang khổ sở áp chế trụ lò xo cảm giác thềm kêu bất hảo!

Một cơn gió lốc được hình thành trong vòng không đến 0,1 giây. Trụ lò xo cảm giác bị nén thành một vật thể hình trụ đột nhiên bộc phát, vô số tia cảm giác mãnh liệt chốc khuếch tán giạt bắn ra phía ngoài, bộ phận chính trụ lò xo cảm giác cũng chột khuếch tán xung quanh!

Nếu như chỉ có một mình Trần Mộ, điều này cũng sẽ không dẫn đến vấn đề quá lớn. Song vốn trong phạm vi khống chế cảm giác của hắn, còn có một loại cảm giác tính chất khác.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Tô Lưu Triệt Nhu căn bản không kịp phản ứng, cảm giác của nàng liền bị một luồng cảm giác khác cuốn sạch tới chiếm đoạt.

Nếu như đơn thuần lấy lượng để luận, cảm giác của Trần Mộ mặc dù so với cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu mạnh hơn, nhưng sẽ không quá nhiều. Nhưng bởi vì trước đó nó bị nén đến mức quá lợi hại, lúc này đột nhiên bùng ra, thoáng cái làm cho Tô Lưu Triệt Nhu mất khống chế với cảm giác của chính mình.

Hai luồng cảm giác không cùng tính chất cuốn lấy nhau sẽ sinh ra biến hóa gì?

Trần Mộ có lẽ còn chưa hiểu được sự nguy hiểm trong đó, nhưng sắc mặt Tô Lưu Triệt Nhu thoáng cái trắng bệch không còn chút máu.

221. Chương 221: Lựa Chọn

Nhưng điều này cũng không có nghĩa Trần Mộ không biết có nguy hiểm, ngược lại, đầu óc hắn lúc này sáng suốt đến lạ thường. Hắn đã “ngửi” được mùi của sự nguy hiểm kia, nó “nồng nặc” đến mức làm cho hắn lạnh mình kinh hãi, hiểu rằng bất ngờ đã xảy ra.

Bất quá, dưới sự bộc phát của cảm giác, hắn không thể khống chế được, mà cho dù hắn có thể khống chế thì cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc này, hai người chỉ có thể đợi tình huống ổn định lại mà thôi.

Đúng lúc này, một vị tiểu hộ sỹ đẩy cửa vào:

- Tô Lưu đại nhân...

Bỗng nàng chột chứng kiến hai người đang ngồi cùng một chỗ, vội vàng nuốt lời đã ra đến cửa miệng vào bụng, đôi con ngươi đen lấy mang theo ánh mắt vô cùng kỳ quái, tò mò, len lén dò xét hai người.

Do hai người đưa lưng về phía cửa nên nàng không thấy sắc mặt của họ. Nhìn những nét nam tính khá nổi bật của Trần Mộ khiến tiểu cô nương này hết sức kinh ngạc.

Trời ạ, Tô Lưu đại nhân không ngờ lại thân mật với một vị nam tử như thế!

Nàng giật mình bịt chặt miệng lại, tròng mắt thiếu chút nữa thì rớt ra, nàng có chút không tin cảnh tượng trước mắt. Nếu như các gã trai bảnh bao đang theo đuổi Tô Lưu Triệt Nhu đại nhân mà chứng kiến màn này thì chỉ sợ có một nửa số người sẽ vì bị thương mà từ tầng 12 nhảy luôn xuống.

Trong hiệp hội, Tô Lưu Triệt Nhu vô luận đối với ai đều hết sức ôn hòa, với những tiểu hộ sỹ này cũng không ngoại lệ.

Trong các hộ sỹ, có rất nhiều người là y vụ tạp tu do không thông qua khảo hạch mà chuyển đổi chức nghiệp. Các nàng vừa làm việc, vừa kiên trì học tập tri thức y vụ tạp tu. Tô Lưu Triệt Nhu đối với những hộ sỹ này có phần chiều cố hơn. Hơn nữa, nàng thân là tạp tu cao cấp nhưng không hề tự cao tự đại chút nào. Khi hộ sỹ gặp phải vấn đề mà tìm tới, nàng đều kiên nhẫn giải thích và được những tiểu hộ sỹ này yêu quý vô cùng.

Chẳng lẽ là bạn trai của Tô Lưu đại nhân?

Con mắt tiểu hộ sỹ đảo liên tục, trong lòng nhất thời đã có chủ ý. Nhìn xung quanh một chút, nàng thấy không có ai chú ý tới chỗ này liền rón rén ấn cái nút màu đỏ phía sau cửa, lặng lẽ đóng cửa lại, lui ra ngoài.

Tiểu cô nương hài lòng nhìn cụm chữ sáng lên trên cửa, vẻ mặt hưng phấn rồi thông thả rời đi.

“Kiểm tra nơi quan trọng, nghiêm cấm quấy rầy!”

Cho dù thế nào nàng cũng không tưởng tượng được, cảnh tượng hai người nhìn như đang âu yếm (1) nhưng trên thực tế lại tràn ngập nguy hiểm, không hề thân mật chút nào.

Tô Lưu Triệt Nhu từ trước tới nay luôn trấn tĩnh cũng trở lên hoang mang rối loạn. Vì với tình huống hiện tại, kể cả các y vụ tạp tu như nàng khá hiểu rõ nguy hiểm của “Cảm giác khoảng cách gần” mà cũng không hiểu.

Trong phút chốc Trần Mộ cảm thấy choáng váng. Nếu như lần này không phải do cơ duyên xảo hợp, hẳn đã không biết việc phóng thích cảm giác lại có thể nhanh như thế, cảm giác của bản thân không ngờ lại còn có loại đặc tính này. Chỉ có điều lúc này hẳn lại không có biện pháp khống chế toàn bộ.

Cảm giác không thể khống chế, đây là một trong những trạng thái mà tạp tu không mong muốn nhất. Trần Mộ mặc dù không cho rằng mình là một tạp tu, nhưng cũng không thích gặp phải loại tình huống này.

Hắn trở mắt nhìn cảm giác của mình cuốn toàn bộ cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu thành cùng một khối.

Giống như một vũng nước cạn vốn rất phẳng lặng đột nhiên bị một dòng nước lũ mãnh liệt tác động vào, thế cục nhất thời hỗn loạn.

Hai luồng cảm giác xen lẫn cùng nhau, Trần Mộ cùng Tô Lưu Triệt Nhu đều trợn tròn mắt. Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, không còn cách nào. Không nói hai người họ, một là tạp tu đổi nghề giữa chừng, một là một y vụ tạp tu cao cấp tuổi còn trẻ, mà cho dù hai vị cao thủ lợi hại hơn nữa đối mặt với cảm giác đan xen, rối loạn như vậy cũng không có biện pháp gì.

Cảm giác hiện tại của hai người rất kỳ quái, họ đều có thể cảm thụ được phạm vi của chúng nhưng do bị đan xen nên các tin tức phản hồi của cảm giác đều bị phá tan. Đây vẫn không phải là cảm giác mãnh liệt nhất, thứ họ thấy mạnh nhất không ngờ là lại là cảm giác của đối phương!

Vô luận là cảm giác của ai cũng đều ẩn chứa rất nhiều tin tức, kết cấu, tính chất của nó...

Chỉ trong chốc lát, Trần Mộ đối với cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu liền có sự am hiểu rất sâu sắc. Ngoại trừ cảm giác của mình, đây chính là loại cảm giác hắn quen thuộc nhất. Tương tự, Tô Lưu Triệt Nhu cũng hiểu rõ cảm giác của Trần Mộ. Trong chớp mắt này, sự am hiểu lẫn nhau liền đạt tới mức kinh người.

Bởi vì cảm giác của hai người đã tiến hành tiếp xúc trực tiếp nhất.

Cảm giác liên tục nổi loạn rốt cuộc dần trở nên ổn định, điều này làm cho Trần Mộ cùng Tô Lưu Triệt Nhu cùng thở phào. Mặc dù xảy ra biến hóa rất quỷ dị, nhưng cho tới bây giờ tựa hồ không xuất hiện tình hình

quá xấu. Điều Tô Lưu Triệt Nhu lo lắng nhất là cảm giác của hai người hình thành hai cơn lốc đối lập hòa vào nhau (2), đến lúc đó kết cục hai người đều sẽ rất thảm.

Cảm giác bị tổn thương không thể so với những chỗ khác, y thuật cao minh như Tô Lưu Triệt Nhu cũng không dám xem nhẹ mà đụng vào “vùng cấm” này.

Tình huống dường như càng ngày càng tốt nhưng về mặt hai người cũng càng lúc càng quái dị.

- Tại sao có thể như vậy?

Tô Lưu Triệt Nhu không nhận được thất thanh nói, giống như nhìn thấy việc gì không thể tưởng tượng nổi.

Trần Mộ lắc đầu:

- Ta cũng không rõ.

Hắn cũng không tự chủ được, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc, tình huống phát triển lại một lần nữa vượt qua dự đoán của hắn.

Cảm giác trong cơ thể Trần Mộ hình thành một vòng xoáy, cảm giác mà Tô Lưu Triệt Nhu phóng thích vào trong cơ thể hắn cũng xoay cùng với vòng xoáy này.

Thần sắc Tô Lưu Triệt Nhu bắt gặp hiện lên một chút kinh hoảng, tình huống của nàng so với Trần Mộ thì gay go hơn nhiều. Cảm giác trong cơ thể nàng đã có một bộ phận bị cuốn vào trong vòng xoáy trong cơ thể Trần Mộ. Mà đáng sợ hơn là cảm giác trong cơ thể nàng đã không chịu sự khống chế của nàng. Vòng xoáy cảm giác trong cơ thể Trần Mộ mang theo lực hút mãnh liệt khiến cảm giác trong cơ thể nàng đang cuộn cuộn không ngừng bị cái vòng xoáy này rút đi.

Làm cho Tô Lưu Triệt Nhu cảm thấy tuyệt vọng chính là hiện tại nàng không có năng lực “tách” hai người ra. Vô luận nàng cố gắng như thế nào, cảm giác vô cùng ôn thuận ngày xưa lúc này hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng.

Tại sao có thể như vậy?

Nếu như không có cảm giác...

Đại não nàng choáng váng một hồi, mắt sắp sửa tối sầm lại.

- Tỉnh táo một chút!

Trần Mộ không nhận được quát khê. Biến hóa của cảm giác cũng làm cho hắn trở tay không kịp, nhưng điều này cũng không làm hắn mất đi sự tỉnh táo. Trên thực tế, tình huống nguy hiểm hơn hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu lần. Chính bản thân hắn mỗi một lần thăm dò cảm giác cũng đều tràn ngập nguy hiểm.

Khi cảm giác xuất hiện tình trạng này, Trần Mộ không chút kinh hoảng. Kinh nghiệm nhiều lần nói cho hắn, càng là lúc nguy hiểm càng phải tỉnh táo, mất tỉnh táo, vậy ngay cả sinh cơ cuối cùng cũng sẽ mất.

Đòn cảnh tỉnh của Trần Mộ làm cho Tô Lưu Triệt Nhu lập tức tỉnh táo lại không ít. Chứng kiến vẻ mặt trấn định của hắn, trong lòng nàng bắt gặp dấy lên một tia hy vọng, chẳng lẽ hắn có biện pháp? Dù sao nàng không phải là người tầm thường, đủ loại tình cảnh hoành tráng nàng cũng đã gặp không ít. Mới vừa rồi chỉ vì nhất thời kích động mà ngã lòng, nay được Trần Mộ nhắc nhở, nàng lập tức tỉnh táo lại. Tô Lưu Triệt Nhu thăm thấy hổ thẹn, không ngờ mình không bằng một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Đại não Trần Mộ vận chuyển với tốc độ cao, đang suy xét đối sách.

Vòng xoáy được hình thành, Trần Mộ cũng không cảm thấy kỳ quái. Kết cấu cảm giác của hắn có hai đặc tính, một là xoay tròn, hai lại là chấn động, còn cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu thì ôn hòa, hơn nữa linh hoạt, dày đặc nên đã bị kết cấu cảm giác của mình hấp dẫn, cuối cùng hình thành vòng xoáy, việc này thật ra rất bình thường.

Thử một chút! Hắn không cách nào làm chậm tốc độ xoay tròn của cảm giác xoắn ốc. Bộ phận cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu bị hút vào vòng xoáy kia, lúc ban đầu thì xoay tròn theo trụ cảm giác xoắn ốc nhưng hiện tại lại trở thành động lực của cảm giác xoắn ốc, thúc đẩy nó xoay tròn không ngừng với tốc độ cao. Không ngừng xoay tròn, lại hút vào càng nhiều cảm giác.

Làm sao bây giờ?

Mắt Trần Mộ đột nhiên sáng ngời, nếu không cách nào hạ thấp tốc độ xoáy tròn của cảm giác, vậy sao không thử thí nghiệm đặc tính còn lại của cảm giác chứ?

Đặc tính kia của cảm giác của hắn là - chấn động!

Nghĩ là làm, vòng xoáy trong cơ thể hắn khác Tô Lưu Triệt Nhu, đây là tác chiến trên “sân nhà” của hắn, năng lực khống chế đối với cảm giác tự nhiên càng mạnh hơn so với nàng.

Tô Lưu Triệt Nhu đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng thậm chí còn có vài phần tò mò nhìn Trần Mộ. Vị Tào tiên sinh này hôm nay mang đến cho nàng ngạc nhiên quá nhiều, nàng muốn xem xem lần này hắn lại mang đến ngạc nhiên gì nữa đây.

Trần Mộ không chú ý tới ánh mắt của Tô Lưu Triệt Nhu, tất cả sự chú ý của hắn giờ đều tập trung tại chỗ cảm giác hỗn loạn. Tập trung tinh thần, nhẹ nhàng điều chỉnh trạng thái tần suất chấn động của trụ cảm giác xoắn ốc.

Trụ cảm giác xoắn ốc dưới sự khống chế tần suất chấn động của Trần Mộ đã phát sinh biến hóa rất nhỏ.

“Có triển vọng!” Trần Mộ lòng thầm vui vẻ, chỉ cần có thể khống chế thì đã có rất nhiều khả năng.

Mấu chốt nhất chính là có thể khống chế tần suất chấn động của cảm giác, như vậy có nghĩa hắn có thể tiến vào trạng thái Liễm Tức. Loại trạng thái Liễm Tức này hoàn toàn tỉnh táo, hiểu rõ tất cả đặc tính, không phải điều trước mắt hắn cần nhất sao?

Nhưng chợt Trần Mộ hơi do dự, tiến vào trạng thái Liễm Tức đối với hắn mà nói đã thông thạo, không tồn tại khó khăn về tính kỹ thuật gì, nhưng tác dụng phụ mãnh liệt của nó cũng rất không mong đợi. Tác dụng phụ của Liễm Tức pháp lần sau mãnh liệt hơn lần trước. Hiện tại, hắn nhớ lại lần tác dụng phụ trước mà lòng vẫn còn sợ hãi. Không hề nghi ngờ, tác dụng phụ lần này so với lần trước càng mãnh liệt hơn.

Dùng hay không dùng?

Trần Mộ nhìn thoáng qua sắc mặt Tô Lưu Triệt Nhu càng ngày càng tái nhợt, liền nhanh chóng quyết định. Nếu như để mặc cho việc này tiếp tục, vị y vụ tập tu này sẽ bị phế. Hắn không cảm thấy mình vĩ đại hay thiện lương gì đó nhưng nên lựa chọn như thế nào lại có nguyên tắc của chính mình. Tô Lưu Triệt Nhu vì giúp hắn mới lâm vào hoàn cảnh này, vô luận như thế nào, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Đến đây đi, Liễm Tức pháp!” Tia sáng trong mắt hắn đột nhiên hừng hực, trong lòng hắn mơ hồ có chút chờ mong bây giờ mình tiến vào Liễm Tức pháp có thể tạo ra tình trạng gì?

Tia sáng trong hai mắt Trần Mộ bỗng bùng lên làm cho Tô Lưu Triệt Nhu liền có chút hoảng hốt.

Tần suất chấn động hoàng kim đang lặng lẽ tới gần.

Chú thích:

1: Nguyên văn: Ôn hình = âm áp, thơm tho

222. Chương 222: Phát Hiện Của Tô Lưu Triệt Nhu

Giống như một kẻ bàng quan lạnh lùng, tỉnh táo, hắn có thể nắm rõ từng điểm của mọi thứ xung quanh.

Cảm giác cũng không ngoại lệ.

Tốc độ suy nghĩ, phản ứng nhanh hơn bình thường nhiều lần mà không cần phí sức. Hắn bắt đầu thăm dò vòng xoáy cảm giác hỗn loạn trong người, hình ảnh của nó càng lúc càng hiện rõ trong đầu.

Cảm giác của hai người hòa vào cùng một chỗ, dù là thay đổi nhỏ nhất cũng không thoát khỏi sự phát hiện của đối phương. Tô Lưu Triệt Nhu lập tức cảm thấy sự thay đổi của Trần Mộ.

Sao lại thế này?

Đôi mắt xinh đẹp của nàng khó nén nổi vẻ khiếp sợ, nàng cảm thấy gã thiếu niên giống như đột nhiên biến thành một người khác. Nàng rất khó mô tả sự thay đổi này bằng lời nói dù thực tế Tào Đông không hề cử động dù chỉ một ngón tay.

Mặc dù cảm giác bị mất khống chế nhưng các bộ phận cơ thể khác thì vẫn bình thường. Bị lòng tò mò kích thích, nàng bắt đầu đánh giá Tào Đông. Đường như trên người vị tập tu này có rất nhiều bí mật a!

Gương mặt vàng vọt của Tào Đông nhìn qua giống như một tên thiếu niên rất bình thường, tạo cho người khác cảm giác là hẳn đang bị ốm. Tuy nhiên một thiếu niên không có gì nổi bật như vậy lại ẩn chứa quá nhiều điều không tầm thường.

Qua kết quả kiểm tra xương cốt, nàng biết Tào Đông chỉ mới 18 tuổi. Bản thân độ tuổi này không có nghĩa gì, nhưng nếu cộng thêm cường độ cảm giác đạt mức tứ cấp trung giai thì hoàn toàn khác. Nếu tin này lộ ra thì sẽ thu hút bao nhiêu tập đoàn lớn kéo tới?

Những thiên tài đứng đầu ở liên bang cũng chỉ đến thế này là cùng.

Từ nhỏ nàng đã được cho là một thiên tài, trên thực tế thì nàng cũng không phụ lòng trông đợi. Năm nay nàng 20 tuổi và đạt được chức y vụ tập tu cao cấp, đây là thành tích đủ để kiêu ngạo. Một trong số điều kiện để đạt được chức vụ này là phải có cường độ cảm giác đạt tứ cấp.

Chính vì có cùng cường độ cảm giác là tứ cấp nên nàng mới tính toán ra thực lực của Trần Mộ.

Điều khiến Tô Lưu Triệt Nhu hiểu kì không chỉ giới hạn trong sự thiên tài của Tào Đông. Bình thường thì thiên tài như vậy đều gia nhập các gia tộc hay tập đoàn lớn mạnh để có được điều kiện phát triển tốt nhất, nhưng hình như hẳn không chọn con đường này.

Không có một tập đoàn nào lại thờ ơ đến mức để cho một thiên tài như vậy tự chạy đi tìm y vụ tập tu, cuộc sống của bọn họ đều bị chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Không ngờ Tào Đông lại tự mình tìm đến y vụ tập tu, điều này khiến nàng rất khó hiểu.

Một điểm nữa ở Tào Đông mà nàng đánh giá cao là sự tỉnh táo của hẳn, nghề y vụ tập tu phải chịu áp lực thần kinh khá lớn nên lúc nào cũng phải giữ được sự tỉnh táo. Nàng biết ở tình huống nguy hiểm thế này mà còn có thể giữ được sự bình tĩnh là khó khăn cỡ nào.

Thật sự là tinh thần kiên cường a!

Tuy nhiên nếu hỏi điều gì khiến nàng giật mình thì đó là sự thay đổi hoàn toàn trong nháy mắt vừa rồi của Tào Đông!

Sự thay đổi này quá bất ngờ, quá nhanh, quá triệt để! Không phải là Tô Lưu Triệt Nhu chưa gặp qua việc khí chất thay đổi, nhưng trường hợp như Tào Đông thì chưa từng có. Hẳn thay đổi cả nhịp hô hấp lẫn nhịp tim, thậm chí tốc độ lưu thông của máu trong cơ thể khác hoàn toàn với một giây trước đó.

Làm sao có thể như vậy được? Nàng suýt nữa đã hét lên! Thân là y vụ tập tu nên nàng không tin trên đời lại có chuyện như vậy! Nhưng nó thật sự đang xảy ra trước mắt nàng.

Mặc dù tiếp xúc với Tào Đông trong thời gian rất ngắn nhưng nàng vẫn có phán đoán của riêng mình về con người hẳn, như sự lạnh lùng, hơi hướng nội, sự cảnh giác với xung quanh.

Nhưng bây giờ thì loại cảm giác này hoàn toàn thay đổi!

Lạnh lẽo, hoàn toàn không hề có tạp chất, như một tảng băng và không mang theo chút cảm tình nào.

- Người không sao chứ?

Tô Lưu Triệt Nhu lên tiếng nhắc nhở, giọng nói có vẻ sợ hãi.

Trần Mộ mở mắt.

Đôi mắt lạnh lẽo, vô hồn như một cỗ máy, hoàn toàn không có chút tình cảm nào khiến nàng cảm thấy sợ hãi!

Mỗi chi tiết của sự pha trộn cảm giác giữa hai người đều hiện rất rõ trong đầu Trần Mộ. Hắn có thể cảm giác được mỗi thay đổi của chúng, thậm chí chuyển sự thay đổi này thành số liệu để tính ra bước phát triển tiếp theo.

Trong mắt hắn lúc này, cảm giác điên cuồng như dã thú trước kia chẳng qua là một con hổ giấy mà thôi.

Chi tiết không quyết định tất cả nhưng có thể quyết định rất nhiều thứ khác. Đến khi mỗi sợi cảm giác mỏng đều hiện rõ trước mắt, hắn liền từ cục diện hỗn loạn này tính ra phương thức tối ưu nhất.

Hắn nghe rõ lời nhắc nhở đầy lo lắng và sợ hãi của Tô Lưu Triệt Nhu, nhưng lúc này hắn không thể lãng phí thời gian để nói chuyện. Dưới trạng thái liễm tức, mỗi khoảng thời gian ngắn được phân chia cực kì chính xác, không phải tính từng giây mà nhỏ hơn gấp 10 lần.

Hắn chọn sợi cảm giác dài nhất ở ngoài cùng làm nơi để đột phá.

Chúng dài nhất, cách vòng xoáy xa nhất, chịu lực trời buộc nhỏ nhất.

Sợi cảm giác còn nhỏ hơn cọng tóc mấy lần đột nhiên rung lên, đầu của hàng nghìn hàng vạn tia cảm giác cùng lúc rung động.

Vô số tia cảm giác tập trung lại một chỗ giống như một cơn sóng dữ, đầu của các tia cảm giác bay về phía vòng xoáy cảm giác hình xoắn ốc.

Do cảm giác của hai người pha trộn lẫn nhau nên Tô Lưu Triệt Nhu đều thấy rõ mỗi điểm thay đổi của Trần Mộ. Trong khoảnh khắc nàng thấy cảnh này, hầu như trong đầu nảy ra một câu: “Bứt dây động rừng!” Nàng nghĩ đây là câu nói hợp nhất để miêu tả.

Nàng vừa sợ vừa khó hiểu xem cảnh này. Dù không biết Tào Đông làm vậy để làm gì nhưng nàng vẫn hoàn toàn thần phục khả năng khống chế cảm giác của hắn. Đổi lại là nàng thì chưa chắc nàng làm tốt được như hắn trong tình huống này.

Trần Mộ không ngừng khống chế đầu của vô số tia cảm giác, để chúng rung động theo một tiết tấu. Từng tia nối với nhau tạo nên một cơn sóng chấn động, rồi tập hợp lại không ngừng đánh sâu vào trụ cảm giác hình xoắn ốc.

Khả năng khống chế cảm giác thật kinh người! Tô Lưu Triệt Nhu vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Đồng thời khống chế hàng vạn đầu tia cảm giác rung động cùng một tiết tấu, rồi tạo nên sóng chấn động lớn như vậy không phải là chuyện dễ dàng, nó đòi hỏi lực khống chế cảm giác phải cực kì chính xác.

Một trong những mục tiêu mà y vụ tập tu không ngừng theo đuổi là khống chế chuẩn xác, đây là sở trường của bọn họ so với tập tu. Cảm giác của rất nhiều y vụ tập tu có độ chuẩn xác rất lớn, nhờ vậy mà họ có thể hoàn thành thủ thuật có độ khó cao, sử dụng y liệu tập phiến có yêu cầu cao về độ chính xác.

Dù là y vụ tập tu cao cấp như Tô Lưu Triệt Nhu cũng không chắc bản thân có thể khống chế chính xác lượng tia cảm giác khổng lồ như vậy không. Nếu như không phải thấy tận mắt thì nàng không tin ở thành La Dữu có ai làm được đến mức này, nhưng nàng đang trực tiếp thấy cảnh này. Không! Còn chuẩn xác hơn là thấy, tin tức do cảm giác truyền lại còn rõ hơn hình ảnh từ đôi mắt.

Đây là điều mà một thiếu niên 18 tuổi có thể làm được? Nàng mở to mắt nhìn Tào Đông.

Thân thể lạ thường, cảm giác đạt cường độ tứ cấp trung giai dù không được xem là mạnh nhưng lại có tiềm lực không thể hạn lượng. Hơn nữa có năng lực khống chế cảm giác xuất thần nhập hóa, thần kinh vững vàng, trừ về ngoài xấu xí ra thì quả thực...

Nàng thật sự không ngờ là ở thành La Dữu lại có thiên tài như vậy, lại không có ai biết đến!

Mặt Tào Đông vẫn giữ vẻ lạnh lùng, không chút tình cảm.

Chuyên chú, tỉnh táo, lão luyện...

Nếu như không xem qua kết quả kiểm tra xương cốt thì nàng tuyệt không tin một thiếu niên 18 tuổi lại có khí chất này. Chúng nên xuất hiện trên người một tên tập tu nhất lưu, thanh danh hiển hách, thân kinh bách chiến mới đúng.

Từng sóng chấn động nối nhau đánh vào trụ cảm giác hình xoắn ốc, mỗi lần như vậy lại làm giảm tốc độ xoay tròn điên cuồng của trụ cảm giác một phần. Trong vòng 10 giây ngắn ngủi, Trần Mộ đã khống chế đầu những tia cảm giác chấn động 100 lần, tần suất 10 lần/giây!

Bị va chạm với tần suất cao khiến vô số tia cảm giác do trụ cảm giác hình xoắn ốc phát tán trở nên điên cuồng, giống như cơn bão dữ bị chọc giận.

Tin tức do cảm giác đưa về được tổ hợp thành hình ảnh trong đầu Tô Lưu Triệt Nhu, nàng thấy vậy mà giật cả người. Nàng nhìn lên thì thấy khuôn mặt của Tào Đông vẫn lạnh lùng như cũ, không vui không buồn. Nàng an tâm hơn một chút, tắt cả hy vọng bây giờ đều ký thác vào Tào Đông. Sự trấn định của hắn khiến nàng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trong chốc lát, nàng vui mừng khi thấy luồng hấp lực trong cơ thể Tào Đông nhỏ đi một chút.

Phương pháp này có hiệu quả! Tô Lưu Triệt Nhu vốn bị bức vào tuyệt cảnh liền trở nên kích động. Dù nàng có ưu tú đến đâu thì cũng chỉ là một cô gái tuổi đôi mươi, khi gặp phải tình huống nguy hiểm tính mạng thì làm sao cứng cỏi bằng người từng trải qua vô số hiểm nguy như Trần Mộ chứ?

Trải qua nỗi kích động ban đầu, nàng liền mau chóng khôi phục sự tỉnh táo, dời ánh mắt lên người Tào Đông. Bây giờ nàng rất hứng thú với hắn, cảm giác như bản thân đang khiêu chiến với một ca bệnh. Nàng rất chờ mong có thể khai quật được những tri thức mới mẻ bên trong.

Có lẽ là do tâm tình bình tĩnh nên nàng càng phát hiện ra nhiều điều.

Hắn vẫn tỉnh táo như cũ, không hề động đậy, nhịp hô hấp cũng không thay đổi. Nàng thầm than trong lòng, với sự tỉnh táo như thế mà đi làm y vụ tạp tu thì chắc chắn là y vụ tạp tu xuất sắc nhất.

Lực chú ý của nàng chợt bị hấp dẫn bởi ánh mắt của Tào Đông.

Dù hắn mở mắt nhưng rõ ràng không phải hắn đang chú tâm nhìn thứ gì đó, có thể nhận ra đôi mắt hắn có phần mờ mịt.

Hắn đang suy nghĩ điều gì chứ? Trong đầu nàng nảy ra một ý nghĩ vừa ngây thơ lại vừa nghịch ngợm.

Ánh mắt của nàng dời từ đôi mắt sang khuôn mặt của hắn.

Nàng bỗng cau mày lại, trong ánh mắt hiện lên một khuôn mặt nhợt nhạt, vàng vọt.

Vàng vọt...

Chợt một ý nghĩ lướt qua đầu, ánh mắt của nàng toát ra vài phần đăm chiêu.

223. Chương 223: Tạp

Nàng vừa nhìn qua Tào Đông thì sửng sốt, hắn có vẻ đang rất nhọc nhằn, trên trán đầy mồ hôi. Tuy nhiên vẻ mặt hắn vẫn tỉnh táo như trước, ngay cả ánh mắt cũng băng lãnh như vừa rồi.

Đây là một hình ảnh rất quỷ dị, rất ít ai hiểu rõ về cơ thể người như Tô Lưu Triệt Nhu. Theo lẽ thường, ở trong tình trạng như Tào Đông bây giờ thì nên có các triệu chứng như nhịp thở nặng nhọc, máu lưu thông nhanh nhưng thực tế thì không như vậy.

Tô Lưu Triệt Nhu nhìn gương mặt không có chút biểu cảm với đôi mắt băng lãnh của Tào Đông mà lạnh cả người.

Trạng thái liễm tức giúp đề cao năng lực về mọi mặt rất nhiều, nhưng Trần Mộ cũng phải tốn rất nhiều sức lực để thực hiện những thao tác chính xác như vậy.

Dù sao thì cũng đã qua lúc khó khăn nhất, tốc độ xoay vòng của trụ cảm giác hình lò xo dần giảm xuống, đồng thời cảm giác cũng bắt đầu yên ổn trở lại. Dù mọi việc đã thuận lợi nhưng Trần Mộ không hề vui mừng mà bình tĩnh thao tác cảm giác của mình.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, từng đợt đánh sâu vào càng ngày càng dữ dội. Cảm giác của Tô Lưu Triệt Nhu bị chấn động dữ dội, hình ảnh được truyền về liền trở nên mơ hồ.

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì cả người đột ngột chấn động, sau đó nàng cảm thấy toàn thân thoải mái. Trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh đều trở lại bình thường. Nàng lại nắm quyền khống chế cảm giác một lần nữa.

Không sao rồi! Về vui mừng lẫn sợ hãi sau khi thoát hiểm càng khiến đôi mắt của nàng càng thêm cuốn hút. Một Tô Lưu Triệt Nhu nhã nhặn, dịu dàng giờ như một đóa hoa kiều diễm nở rộ. Nếu như có ai ở đây vào lúc này thì chắc chắn sẽ bị choáng ngợp bởi dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

Chỉ tiếc là Trần Mộ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, thậm chí hắn còn từ từ nhắm mắt lại.

Vài giây sau, Tô Lưu Triệt Nhu cũng tỉnh táo lại. Nàng phát hiện Tào Đông vẫn ngồi yên lìen cả kinh. Chẳng lẽ hắn gặp chuyện rồi sao?

Thực tế thì Trần Mộ vẫn bình thường, hắn đang đánh giá sợi lục tuyến trong cơ thể khi trạng thái liêm tức chưa chấm dứt. Từ lúc đầu hắn đã quyết định lợi dụng trạng thái liêm tức để dò xét sợi lục tuyến này, nhờ đó hắn có thể thấy nó rất rõ.

Hắn rất bình tĩnh, giống như đang xem một thứ hoàn toàn không liên quan đến mình, toàn bộ sợi lục tuyến đều nằm trong “mắt” hắn. Sợi lục tuyến này rất dài, ngày đầu tiên gặp nữ ma quỷ thì hắn đã thấy sự lợi hại của nó nên có ấn tượng rất sâu sắc.

Sợi lục tuyến còn nhỏ hơn sợi tóc này phân bố rất phức tạp, thậm chí còn quấn lại với nhau tại nhiều nơi. Nó giống như mạch máu trong cơ thể, dính sát vào màng xương nên rất khó loại bỏ.

Trạng thái liêm tức giúp đề cao năng lực tính toán của Trần Mộ đến mức kinh người, trong phút chốc hắn đã xem xét rõ đám sợi lục tuyến hỗn độn này. Lần phát tác bất ngờ trước đã để hắn hiểu được sợi lục tuyến trong người là một mối nguy hiểm chí mạng.

Dưới trạng thái liêm tức, hắn càng nhận thức rõ mối nguy hiểm của sợi lục tuyến này.

Trần Mộ mở mắt liền làm cho Tô Lưu Triệt Nhu giật mình, nhìn chăm chú vào người khác là một chuyện rất bất lịch sự. Nàng không khỏi đỏ mặt, tuy nhiên rất nhanh nàng liền bỏ những ý nghĩ vẩn vơ ra ngoài vì động tác tiếp theo của Tào Đông dọa nàng sợ đến cứng người.

Trần Mộ mở độ nghi, một lưỡi dao màu xanh nhạt xuất hiện trên bàn tay hắn.

Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn giết mình? Mặt Tô Lưu Triệt Nhu trắng bệch, rất nhiều tạp tu có tính cách hung tàn, hờ một chút là giết người. Không lẽ hắn cũng là một trong số đó?

Trước mặt chiến đấu tạp tu, y vụ tạp tu hoàn toàn không có năng lực phản kháng. Tuy nhiên rất ít ai lại làm hại đến y vụ tạp tu, đặc biệt một vị tạp tu không phải là vấn đề lớn nhưng chọc giận hiệp hội y vụ tạp tu thì rất phiền toái. Ai mà không có lúc bị thương chứ? Hiệp hội y vụ tạp tu thường bao che, bênh vực người của mình và rất đoàn kết, nếu bị hiệp hội đưa vào danh sách đen thì có rất ít y vụ tạp tu tự nguyện điều trị cho người. Nhưng mọi chuyện trên đời đều có ngoại lệ, hạng người điên cuồng không sợ chết không phải là hiếm.

Tuy nhiên Tô Lưu Triệt Nhu rất thông minh, nàng loại bỏ ý nghĩ này ngay lập tức.

Đột nhiên nàng che miệng lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Tào Đông.

Nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thấy một cảnh khủng khiếp như thế. Dù thấy qua vô số cuộc phẫu thuật, cực kì quen thuộc với nội tạng, có nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng nhưng sợ đến xanh mặt.

Tào Đông bình tĩnh rạch lớp da trên tay, dường như muốn tìm kiếm thứ gì đó. Máu tươi từ vết thương chảy xuống, trong không khí liền tràn đầy mùi máu.

Tô Lưu Triệt Nhu muốn lên tiếng ngăn cản nhưng khi thấy vẻ mặt vô cảm của Trần Mộ thì đành im lặng.

Từ góc độ chuyên môn, nàng có đủ lý do để chế nhạo thủ pháp vụng về của Tào Đông. Nếu cùng một vết thương, cùng một bộ vị thì một y vụ tạp tu ưu tú thì có thể giảm một nửa lượng máu bị mất, còn nếu Tô Lưu Triệt Nhu ra tay thì nàng có thể giảm $\frac{3}{4}$ lượng máu thất thoát.

Nếu là Tô Lưu Triệt Nhu thì nàng sẽ không rạch một vết thương đáng sợ như vậy. Đối với một vị y vụ tập tu cao cấp thì chỉ trong các ca giải phẫu có độ khó cao, hay trong trường hợp chấn thương chỉnh hình nghiêm trọng mới cần mà thôi.

Nhưng Tô Lưu Triệt Nhu không hề cười. Người có thể bình tĩnh rạch tay trái của mình rồi nhìn máu chảy ra, sau đó bình tĩnh mở rộng miệng vết thương thì ai dám cười?

Tô Lưu Triệt Nhu kiểm không được đành lên tiếng nhắc nhở:

- Người làm vậy sẽ khiến vết thương bị nhiễm trùng.

Trần Mộ hầu như bỏ ngoài tai lời nhắc nhở của Tô Lưu Triệt Nhu, tay phải tiếp tục đưa vào trong miệng vết thương trên tay trái, giống như đang tìm thứ gì. Nàng sợ đến dựng tóc gáy, vẻ mặt của Tào Đông vẫn như cũ, giống như không hề thấy đau đớn.

Dù là ai thì cũng khó quên cảnh này cả đời sao.

Tô Lưu Triệt Nhu khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng vừa định ngăn cản thì Tào Đông đột ngột ngã xuống sàn nhà rồi nằm im. Nàng giật mình, chuẩn bị lại xem thì thân thể của Tào Đông bắt đầu run rẩy, giống như đang chịu đựng nỗi đau rất lớn. Hắn nhắm chặt hai mắt, sắc mặt nhợt nhạt vì đau đớn.

Rốt cuộc Tô Lưu Triệt Nhu cũng bất chấp tất cả, vội vàng chạy tới kiểm tra.

Thành La Dữ đã nổi sóng, các hoạt động ngầm không ngừng diễn ra. Hành động lớn của tập đoàn Trung Châu khiến nơi đây trở thành tiêu điểm của cả liên bang.

Trong lúc này thì các thế lực đang âm thầm nỗ lực làm mọi việc trong khả năng của mình.

Tiểu Man nhìn chăm chú thứ trên tay, không khỏi tò mò:

- Đây là tạp phẩm gì?

Trên tay nàng là một tấm tạp phẩm mà nàng chưa gặp qua bao giờ, ngoài lực lượng tiếp viện thì lão đại còn gửi cái này đến.

Giọng nói chói tai của Vu Quả vang lên:

- Đây là sản phẩm mới dùng để dò tín hiệu.

- Sản phẩm mới? Có tác dụng gì?

Tiểu Man buồn bực hỏi. Nàng không ngừng xoay tấm tạp phẩm màu vàng hơi mỏng trong tay, động tác này rất đẹp và thu hút.

Đáp lời không phải Vu Quả mà là Hồ Tử, hắn vừa uống rượu vừa uể oải nói:

- Đây là thứ tốt a! Thủ hạ của ta thậm chí bắt cóc một nhân viên nghiên cứu của bọn họ, ha ha, không ngờ lại thu được một tin động trời.

- Tin gì?

Tiểu Man liền mở to mắt, tò mò hỏi. Vu Quả thấy vẻ mặt này của Tiểu Man thì cười nhẹ, nhưng rất nhanh hắn liền trở nên nghiêm túc.

Hồ Tử đắc ý nhấp ly rượu, hắn phải mất không ít công sức mới tìm hiểu được tin này:

- Các người còn nhớ lần đụng độ với đám tạp tu của tập đoàn Trung Châu và Trung Đạt Thư Phủ không?

- Lần đó thì sao?

Tiểu Man càng thấy lạ, sao nàng có thể quên được ngày hôm đó chứ? Bỗng một gương mặt hơi ngẩng lên trong màn đêm xuất hiện trong đầu nàng, sao mình lại nhớ tới hắn? Tiểu Man vội lắc đầu như muốn vứt nó ra.

- Ha ha, người không cảm thấy kì lạ sao? Bọn họ phái ra nhiều tạp tu như vậy, lại không thêm nói một lời liền ra tay. Nhìn là biết có chuyện!

Hồ Tử nhìn thấy Tiểu Man chuẩn bị nổi nóng thì vội nói:

- Ta nói, ta nói. Hôm đó bọn họ hành động vì phát hiện ở thành La Dữu còn có người sử dụng kĩ thuật giống và tiên tiến hơn bọn họ.

Tiểu Man vừa nghe được thì vô cùng khiếp sợ:

- Sao vậy được?

Hồ Tử trình trọng nói:

- Tin này hoàn toàn chính xác. Lần đầu chúng ta nghe được thì cũng không quá tin tưởng. Sau đó để chứng thực, chúng ta đã trả giá rất đắt để bắt cóc một nhân viên trong tổ nghiên cứu thì mới biết tin này là thật. Nghe nói tín hiệu thần bí kia từng xuất hiện hai lần.

Tiểu Man giật mình, các tập đoàn lớn đều nghiên cứu kĩ thuật truyền tin trong rừng nhưng đến giờ chỉ có tập đoàn Trung Châu thực sự đột phá. Họ hoàn toàn phá vỡ một quan niệm thép trong suy nghĩ mọi người, một tập đoàn vô danh lại sáng tạo ra kì tích trong lĩnh vực cao. Đúng là khiến người khác khen ngợi.

Bây giờ lại biết có người ở thành La Dữu còn kỳ tích hơn cả điều này, sao Tiểu Man không bắt ngờ được chứ?

224. Chương 224: Tào Đông

Hồ Tử nói rành mạch:

- Lúc trước tập đoàn Trung Châu từng giám sát qua khu vực này, khi đó ta không hiểu mục đích của bọn họ là gì nhưng giờ nghĩ lại thì rất có khả năng đó là lần đầu tiên bọn họ thu được tín hiệu.

Hồ Tử nói như thể bản thân tận mắt nhìn thấy.

Tiểu Man chết lặng, đúng là thế giới này thật kì diệu a. Nàng giờ tấm tạp phiến màu vàng lên, hỏi:

- Tạp phiến này để làm gì? Dùng để thu tín hiệu à?

Hồ Tử cười thần bí:

Thông minh! Tuy nhiên nó không chỉ dùng để thu tín hiệu không, mà còn có tác dụng như thông tấn tạp. Sau khi phân tích tín hiệu cầu do chúng ta thu được, các chuyên gia tạp giới trong tổ chức đã tìm ra tần số sóng ngắn của tín hiệu kia, từ đó chế tạo ra cái thông tấn tạp này. Thông tấn tạp này chỉ có tác dụng gọi đối phương, khi đối phương tiếp nhận thì có thể dò ra vị trí. Vì gấp gáp nên không thể làm chính xác hơn, chỉ có thể biết được phạm vi đại khái thôi.

- Phạm vi đại khái là bao nhiêu?

Tiểu Man chăm chú hỏi.

- Trong bán kính 250 mét.

Tiểu Man bỗng thấy hứng thú:

- Giờ ta thử dùng nó được không?

Hồ Tử tiếp tục nhàn nhã uống rượu, uể oải nói:

- Dùng trách ta không nhắc người, độ nghi của đối phương đã tắt rồi.

Tiểu Man gọi thử thì đúng là không có chút động tĩnh liền ra vẻ hậm hực. Nàng bỗng nghĩ tới một việc:

- À Hồ Tử, người giúp ta điều tra về ông chủ của Thiên Dục.

Hồ Tử là người phụ trách tình báo nơi này, có vô số cơ sở ngầm.

- Thiên Dực? Ông chủ của nó là Tào Đông? Sao người lại có hứng thú với hắn?

Hồ Tử đặt chén rượu xuống.

- Hắn rất nổi tiếng sao?

Vừa thấy phản ứng của Hồ Tử thì Tiểu Man liền cảm thấy hứng thú.

- Người này có lai lịch thần bí, không ai rõ hắn từ đâu đến. Nghe nói hắn xuất hiện lần đầu ở trong rừng rậm, bên cạnh hắn còn có một người khoảng 28 - 35 tuổi, trầm mặc ít nói, không rõ thực lực. Bọn họ từng cứu Clio của gia tộc Raven khỏi rừng, người ra tay là Tào Đông, hắn sử dụng một tạp phiến thuộc loại toa tạp. Tuy nhiên điều hấp dẫn sự chú ý của mọi người là tài năng của hắn trong lĩnh vực chế tạp. Thiên Dực vốn là một công ty con của gia tộc Raven, chủ yếu là để cho con em trong gia tộc vào làm việc. Để cảm tạ ơn cứu mạng của Tào Đông, gia tộc Raven tặng công ty này cho hắn.

- Hừ!!! Gia tộc Raven đúng là tệ hại mà. Bọn họ lấy công ty như vậy để đền đáp người cứu mạng mình, thật là quá đáng!

Tiểu Man hừ lạnh hai tiếng.

- Ha ha, gia tộc Raven chẳng có ý tốt gì, bọn họ muốn lôi kéo Tào Đông vào gia tộc nên mới cố ý dùng một ít thủ đoạn. Tuy vậy, thủ đoạn của Tào Đông càng tàn nhẫn hơn, vừa tiếp nhận công ty liền đuổi việc mấy tên ăn chơi rồi bắt đầu mở rộng Thiên Dực. Bọn họ trở nên nổi tiếng nhờ hai sự kiện, một là tạp phiến quảng cáo miễn phí, thứ hai là giáo trình tạp của Thiên Dực. Nhất là giáo trình Thiên Dực vừa tốn kém vừa rung động lòng người, nói thật lần đầu ta xem thì ta ngây cả người ra.

Hắn than tiếp:

- Sao hỏi ta đi học thì không có ai làm ra giáo trình hay như vậy chứ? Nếu không thì ta chắc chắn học rất tốt.

Tiểu Man vốn chăm chú lắng nghe không khỏi trợn trắng hai mắt.

- Sau đó là lúc mà tập đoàn Trung Châu có hành động lớn. Người nghĩ sao?

Hồ Tử hỏi.

- Nhận định thế nào vậy? Việc này thì có quan hệ gì với Tào Đông?

Tiểu Man tò mò.

- Đoạn quảng cáo đó là do Tào Đông làm. Bây giờ đoạn quảng cáo đó đã là tác phẩm kinh điển trong số các huyền tạp quảng cáo, chấn động cả liên bang! Trong này còn có rất nhiều chuyện thú vị, nghe nói Tào Đông tự tay làm chỉ trong ba ngày. A, có thể làm đến mức chân thật như vậy, nếu như vẽ chân dung tiểu thư Đàm Vũ Mân thì chắc chắn rất hút hàng!

Hồ Tử vuốt hai chòm râu, nở nụ cười bí ối trông đầy thâm ý.

Tiểu Man không chịu nổi vẻ mặt bí ối này, cắt đứt ảo tưởng của hắn:

- Hắn có thể chế tạo chiến đấu huyền tạp không?

- Chiến đấu huyền tạp? Ta chưa từng nghe qua chuyện này

Hồ Tử sững sờ lắc đầu.

Tiểu Man suy tư, đúng lúc này thì Vu Quả bỗng mở miệng:

- Tiểu Man, người phát hiện ra điều gì sao?

Tiểu Man thấy hai người nhìn mình liền vội vàng kể lại chỗ kì lạ của Liệt Diễm Long tạp, rồi kí tự “C” trên tạp phiến, ngoài ra còn cả việc mình bị đuổi ra khỏi Thiên Dực.

- Chế tạp sư?

Vu Quả không khỏi cảm thấy khó hiểu.

- Chẳng lẽ còn tài giỏi hơn Hoa Sinh Đầu?

Hoa Sinh Đầu là một vị chế tạp sư trong tổ chức, Quất Tử và Khoa Đầu của Tiểu Man đều do hắn chế tạo. Bởi vì kiểu tóc của hắn giống như đậu phộng nên mọi người đều gọi hắn là Hoa Sinh Đầu. Tạp phiên do hắn chế tạo rất được ưa chuộng, cũng là người mà ai cũng ra sức nịnh nọt. Tuy nhiên hắn lại rất thành thật khi đứng trước mặt nữ bạo long Tiểu Man.

Tiểu Man hơi do dự:

- Ta cảm thấy hắn có thể giỏi hơn Hoa Sinh Đầu.

- A!!!

Vu Quả và Hồ Tử đều giật mình. Quả thật có rất ít chế tạp sư nào được Tiểu Man đánh giá cao như vậy.

Vu Quả trầm ngâm:

- Nếu đúng là vậy thì cũng nên tạo quan hệ một chút.

Hồ Tử vừa nghe liền hiểu rõ:

- Được rồi, ta sẽ tìm hiểu xem có thể tạo quan hệ được không.

Gây dựng được mối quan hệ với chế tạp sư tài giỏi là một việc khá quan trọng. Dù trong tổ chức đã có chế tạp sư cao cấp nhưng quen thêm một người thì thêm một lựa chọn, đối với họ thì đây không phải là một chuyện xấu.

Dù vậy Vu Quả vẫn nhắc nhở:

- Chúng ta vẫn phải tập trung sức lực vào tập đoàn Trung Châu, đừng nên quá chú trọng vào chuyện này.

Tiểu Man nhu thuận nói:

- Đại ca Vu Quả an tâm, ta biết nặng nhẹ mà.

Khi tỉnh lại thì Trần Mộ phát hiện mình đang nằm trong một cái thùng thủy tinh. Trong thùng có chứa đầy chất lỏng màu xanh nhạt, toàn cơ thể được ngâm bên trong, chỉ có đầu lộ ra bên ngoài.

Hắn cười khổ.

Đúng là mình quá xem thường sợi lục tuyến đó! Hắn vốn tưởng rằng ở trạng thái liễm tức thì có thể rút sợi lục tuyến ra. Nó giống như là một vật sống, vừa chuyển động liền khiến các sợi phân bố khắp cơ thể mình động đậy theo. Muốn cậy mạnh rút nó ra thì chỉ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày mà thôi, sợ rằng khi rút nó ra thì toàn cơ thể mình cũng bị xé nát.

Khi trạng thái liễm tức hết tác dụng, Trần Mộ còn chưa chịu tác dụng phụ của liễm tức pháp thì liền bị cơn đau đốn bao trùm rồi hôn mê.

Kiểm tra thân thể lại thì hắn giật mình phát hiện vết thương trên tay trái đã khép lại, nhanh thật.

Tô Lưu Triệt Nhu bước vào thì thấy Trần Mộ đã tỉnh, vừa vui vừa sợ nói:

- Người tỉnh rồi!

- Ủ!

Trần Mộ gật gật đầu rồi cười:

- Cảm ơn người đã cứu ta, nếu không thì ta gặp phiền toái rồi.

Tô Lưu Triệt Nhu bối rối:

- Ta chỉ xử lý miệng vết thương mà thôi, còn sợi lục tuyến trong cơ thể người thì ta chưa có đầu mối nào.

Nàng day dứt nhìn Trần Mộ nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Hình như Tào Đông đã khôi phục lại như lúc bình thường, không biết sao nhưng nàng sợ khi thấy gương mặt băng lãnh của hắn.

Trần Mộ nói:

- Không sao, từ từ rồi cũng tìm ra.

Rồi hỏi tiếp:

- Giờ ta ra ngoài được không?

Tô Lưu Triệt Nhu kiểm tra cẩn thận cơ thể trần như nhộng của Trần Mộ một lúc, hần không để ý rằng mặt mình thoáng đỏ ửng rồi biến mất. Một phút sau, Tô Lưu Triệt Nhu đứng dậy rồi nở nụ cười xinh xắn:

- Vết thương đã khép miệng, người có thể đi được rồi.

Trần Mộ nghe vậy liền bò ra khỏi lồng thủy tinh, làm cho Tô Lưu Triệt Nhu vốn đang định mở lồng thủy tinh phải trợn cả mắt.

Kiểm tra thấy đồ đạc của mình còn đủ thì hần mới an tâm. Hần hồn nhiên mặc quần áo mà không để ý rằng còn có một người trong phòng. Tô Lưu Triệt Nhu muốn mở miệng nhắc nhưng chỉ nhìn thoáng qua liền đỏ mặt, vội vàng xoay người đi chỗ khác.

Đeo đồ nghi rồi mặc quần áo vào, Trần Mộ lại trở về hình ảnh một thiếu niên bình thường.

Nhưng rốt cuộc thì nàng cũng không xem hần như một thiếu niên bình thường. Người có thể lạnh lùng rạch cánh tay trái của mình ra thì sao bình thường được chứ? Không ai cảm nhận rõ chỗ bất phàm của thiếu niên Tào Đông này bằng nàng.

Nhìn nụ cười ngượng ngùng trước mắt, Tô Lưu Triệt Nhu không có cách nào gắn ghép nó với vẻ mặt hồ hững vô tình lúc trước. Nàng có cảm giác mơ hồ là hần đã trải qua sự thay đổi nào đó mà không muốn người khác biết, nhưng cái gì có thể làm hần thay đổi kinh người đến vậy?

Trong lòng nàng, Trần Mộ càng thêm thần bí.

Đột nhiên, không biết nghĩ tới điều gì mà khuôn mặt trắng như tuyết của Tô Lưu Triệt Nhu ửng đỏ đến tận mang tai.

Nàng cắn cắn môi đỏ mọng, cố gắng để bản thân tỉnh táo lại. Cuối cùng khi bước ra cửa thì nàng cũng khôi phục vẻ bình thường.

Mở cửa ra, Trần Mộ thấy Lộ Tiểu Như đang chơi đùa cùng cô bé.

225. Chương 225: Trò Chuyện (thượng)

Bây giờ thấy Trần Mộ đi ra, rốt cuộc nàng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cái mạng nhỏ của mình ở trong tay Trần Mộ, nếu hần xảy ra chuyện gì, kết quả của nàng cũng không có gì tốt đẹp.

Kiến thức Lộ Tiểu Như bắt phàm, kinh nghiệm phong phú, lại gặp qua đủ loại người, làm tù nhân tuy không có gì cao hứng cả nhưng may mắn chính là vị “tiểu chủ nhân” này cũng không tồi. Chỉ cần không làm trái ý hần, mình sống cũng được, hơn nữa còn có không ít chỗ tốt. Hơn nữa, ở phương diện điều khiển tạp phiến, trừ phi là có quan hệ thầy trò, rất ít người nguyện ý chỉ điểm người khác.

Thời gian này nàng đang tập trung nghiên cứu Thúc Âm tạp. Trần Mộ đã chỉ đường cho nàng, còn đi được đến đâu thì phải xem cố gắng cùng thiên phú của bản thân.

Mặc dù chỉ qua vài ngày, nàng đã cảm nhận được sự tăng trưởng của thực lực.

Nàng đã gặp rất nhiều loại người và có kinh nghiệm phong phú, thật ra đáng tin cậy nhất vẫn là kim tiền cùng thực lực của mình.

- Nếu có gì tiến triển, ta sẽ liên lạc với người.

Tô Lưu Triệt Nhu đứng trước cửa, hai tay chấp trước túi giữa của trang phục y vụ, mỉm cười nói. Vẻ ôn hòa tươi cười độc nhất vô nhị này rơi vào mắt Lộ Tiểu Như, tựa hồ có cảm giác bất đồng với với lúc thường. Chỉ là khi nàng nhìn kỹ thì cảm giác này lại biến mất.

“Chẳng lẽ mình bị ảo giác?” Lộ Tiểu Như có chút buồn bực, từ trước tới nay nàng nhìn người rất chuẩn xác, hiếm khi gặp phải tình huống này. Ý nghĩ chỉ lóe lên trong đầu nàng rồi biến mất.

Trần Mộ gật đầu:

- Vậy làm phiền người.

Nói xong hắn quay người chuẩn bị rời đi. Đột nhiên như nhớ tới chuyện gì đó, hắn dừng chân, quay lại lần nữa, nói với vẻ bối rối:

- Thiếu chút nữa ta quên, ta còn chưa trả tiền.

Lộ Tiểu Như giật mình nhìn Trần Mộ. Trong mắt nàng, Trần Mộ cùng Weah căn bản là hai nam nhân lãnh huyết vô tình. Bọn họ trầm mặc ít nói, lạnh lùng vô tình, giết người không chớp mắt, là đao phủ, là sát thủ, là cỗ máy giết người. Tóm lại họ không phải là người bình thường.

“Trời ạ, ta nhìn thấy cái gì vậy?” Lộ Tiểu Như không thể tin, nàng không nghĩ tới Trần Mộ lại có vẻ mặt ôn hòa như vậy, nụ cười như của một người có nhân tính.

Nàng há mồm, vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt liếc qua liếc lại hai người.

Chẳng lẽ giữa hai người có ẩn tình?

Ý nghĩ này từ lúc nổi lên trong đầu nàng đã không áp chế được. Càng nghĩ nàng càng cảm giác có khả năng, nàng chưa bao giờ thấy Trần Mộ có ánh mắt như vậy. Nhìn Tô Lưu Triệt Nhu, mặc dù nàng ta không tuyệt đẹp nhưng có khí chất trầm tĩnh, ôn nhu. Nữ nhân như vậy, cả mình cũng thích.

Tô Lưu Triệt Nhu cười lắc đầu:

- Không cần, không giúp được gì, sao có thể nhận phí chứ.

Lộ Tiểu Như cười thầm trong lòng. Không thu phí? Cái quy củ này thường thấy ở các y sư bình thường, chưa nghe thấy y vụ tạp tu tuân thủ quy củ này. Phí trị liệu của y vụ tạp tu cực cao, hơn nữa không có việc không khỏi sẽ không thu phí. Huống chi Tô Lưu Triệt Nhu là cao cấp y vụ tạp tu, tạp tu bậc này có phí thu rất lớn.

Nàng cũng không nói xen vào, nhu thuận đứng bên cạnh Trần Mộ.

- Vậy hả?

Vẻ mặt Trần Mộ như chợt hiểu, gật đầu:

- Ta đi trước!

Nói xong liền cùng Lộ Tiểu Như rời khỏi bệnh viện

Tô Lưu Triệt Nhu đưa mắt nhìn hai người rời đi, ánh mắt miên man, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trần Mộ vừa về tới nơi, Bạc Cường Đông đã sớm suy sụp, lao đến trước người hắn, kêu lên:

- Ông chủ, người đã trở về.

Hai mắt hắn đỏ bừng, âm thanh khàn khàn, tóc tai bù xù như tổ quạ, quần áo cũng vô cùng xộc xệch.

- Làm sao vậy?

Trần Mộ thấy bộ dáng thê thảm của Bạc Cường Đông thì hơi kinh hãi. Chẳng lẽ lại có người đến tìm mình gây phiền toái.

- Thông tin tạp của ta “vỡ” (quá tải) mất rồi, chúng ta nhận được uỷ thác của quá nhiều công ty...

Vừa nghe là việc của công ty, Trần Mộ lập tức thoải mái, cắt lời Bạc Cường Đông, nói:

- Chuyện công ty người quyết là được rồi.

Nói xong liền đi vào phòng làm việc, sau đó đóng cửa lại.

Bạc Cường Đông sắc mặt nhợt nhạt như quả mướp đắng, miệng thì thào:

- Đâu chỉ có như vậy, ông chủ...

Ngồi một lúc, Trần Mộ không yên. Hiện tại ở một chỗ càng nhiều nguy cơ càng lớn, chỗ làm việc này cũng không an toàn. Trầm ngâm một lát, hắn gọi Bắc Cường Đông đến, đem vấn đề này ném cho hắn sau đó đi ra ngoài. Thương thay cho Bắc Cường Đông, trên tay còn rất nhiều chưa hoàn thành, nhiều việc lớn đến tay làm hắn thống khổ dị thường?

Không để ý đến Bắc Cường Đông như sắp khóc, Trần Mộ mang Lộ Tiểu Như ra ngoài lần nữa.

- Chúng ta đi đâu vậy?

Lộ Tiểu Như dè dặt hỏi.

- Mua một ít đồ!

“Mua đồ?” Lộ Tiểu Như còn không tính đến điều này, không suy nghĩ nữa. Nói nhiều lời thừa cũng không có lợi cho bản thân.

Quả thật Trần Mộ muốn mua một ít đồ. Cao ốc Thiên Dực bị phá huỷ một nửa, không có phòng huấn luyện, chế tập thất cũng không còn. Trần Mộ đã không còn nghĩ đến chế tập thất nữa, lần trước dựng chế tập thất mất bao nhiêu tiền Trần Mộ cũng không biết nhưng nó chưa phát huy tác dụng thì đã sập.

Hiện tại tiền trong tay hắn chỉ còn 300 vạn, chừng đó tiền đừng nói đến một toà chế tập thất mà một bộ thiết bị cao cấp để chế tập cũng không đủ. Hiện tại, Trần Mộ muốn mua một ít tài liệu và vài thiết bị dùng để huấn luyện.

Tài liệu chỉ dùng để luyện tay nghề, thiết bị chỉ dùng để huấn luyện. Thời gian rất quý giá, hắn không muốn lãng phí mà cũng không có tư cách lãng phí. Không có chế tập thất nhưng luyện tay nghề vẫn có thể. Hắn biết rõ, bất kỳ kỹ năng nào nếu không trường kỳ luyện tập sẽ không quen tay, thường xuyên không luyện tập sẽ bị thụt lùi. Đồng tài liệu này hắn không có ý nghĩ thu lợi mà muốn dùng để luyện tay nghề, để mình rèn luyện.

Về thiết bị huấn luyện thì càng không thể thiếu. Dù hắn cho rằng mình không phải là tạp tu thì cũng phải huấn luyện, chỉ có không ngừng đề cao thực lực mới có cơ hội sống lớn hơn. Đương nhiên nguyên nhân chính là nó không đắt.

- Người xác định mấy thứ này có tác dụng?

Sắc mặt Tiểu Man không vui nhìn Hồ Tử, trên tay cầm tấm tạp phiến mà tổ chức đưa tới.

Hồ Tử nhất thời oan ức:

- Bà cô ơi, ta có thể lừa người sao? Ta lừa gạt ai cũng không dám lừa người đâu.

Hồ Tử cùng Tiểu Man là chỗ quen biết cũ, từ lúc Hồ Tử còn chưa đến thành La Dữu thì hai người đã biết nhau. Nhưng hắn biết rõ tiểu cô nương tóc đuôi ngựa này không dễ chọc, hình tượng nữ bạo long khắc trong đầu hắn đã đủ sâu.

Về mặt Tiểu Man thất vọng, đem tấm tạp phiến để trên bàn. Nàng đã thử vài ngày, mỗi ngày mấy chục lần, nhưng chưa một lần thành công. Theo Hồ Tử nói, thông tin tạp này có thể liên tục liên lạc với đối phương. Mặc dù không thu hình được, âm sắc không đảm bảo nhưng nghe và trò chuyện thì tuyệt đối không có vấn đề.

Liên tục mở vài ngày nhưng chưa thành công, Tiểu Man tính tính vốn nóng này, đương nhiên sẽ nổi giận.

Hồ Tử cầm tấm tạp phiến. “Chẳng lẽ chẳng lẽ là hỏng thật?” Tạp phiến này không có tên nhưng là do Hoa Sinh Đầu làm nên hắn vẫn có vài phần tin tưởng. Không người nào phủ nhận thực lực của Hoa Sinh Đầu tại phương diện chế tập, tựa như không người nào phủ nhận sự cường đại của Vu Quả vậy.

Đem tạp phiến cắm vào độ nghi của mình, hắn thử kích hoạt. Tấm tạp phiến này cùng thông tin tạp bình thường hoàn toàn khác nhau, theo Hoa Sinh Đầu đầu nói, tấm tạp phiến này có bước sóng rất ngắn, ngắn hơn các bước sóng khác.

- A! Có phản ứng!

Hồ Tử ngạc nhiên hô, nhất thời làm kinh động những người khác trong phòng. Vu Quả cùng Tiểu Man lập tức tiến đến cạnh Hồ Tử. Gân xanh trên trán Tiểu Man giật giật, bản thân mình thử ba ngày không có một điểm phản ứng, Hồ Tử thử lần đầu tiên thì lại có phản ứng, điều này quá...

Nhưng nàng cũng biết chính sự quan trọng hơn, chăm chú nhìn Hồ Tử.

Mang theo Lộ Tiểu Như ra đường, mọi người ngoái đầu lại nhìn khá đông ngoài tưởng tượng của Trần Mộ. Lộ Tiểu Như xinh đẹp như hoa, cặp mắt kính kim tuyến đặt trên cái mũi rất khéo léo, trang phục thư ký làm khí chất của nàng thêm vài phần tri thức. Cái áo trong nửa kín nửa mở khiến xương quai xanh có cảm giác nhỏ hơn, nhìn không rõ ràng nhưng không làm mị lực của nàng giảm xuống nửa phần. Trái ngược lại, người ta lại thấy được vẻ ôn nhu, tri thức bên trong nét gợi cảm của nàng. Mà trước ngực nàng nhô cao, tỏ rõ vẻ hùng vĩ bao la bên trong lớp quần áo, nhìn qua không khỏi làm người ta nuốt nước miếng.

Trần Mộ lại hưởng thụ một loại đãi ngộ khác của người đi đường. Ghen ghét, thờ dài, khinh bỉ một chút cũng không phải là trường hợp cá biệt. Những người này trên mặt thiếu một chút nữa là viết: “Một đóa hoa nhài cảm bãi cứt trâu.”

Hắn vừa mua một ít tam tinh tạp phiên trắng. Tam tinh tạp phiên trắng này chất lượng rất bình thường, không bằng loại tạp phiên trắng khi hắn tại rừng cây dùng sải kim thảo chế tạo. Nguyên liệu tuy bình thường, nhưng nếu chỉ dùng để luyện tay nghề thì cũng được. Chỗ đồ vật này đã tiêu hết của hắn 30 vạn audierne, điều này có thể thấy chế tạp sư “đốt tiền” ra sao.

Thiết bị huấn luyện không có thành phẩm, chỉ có thể tự chế, cũng may hắn đã làm qua một lần nên cũng khá quen thuộc.

Đột nhiên độ nghi trên tay phát ra một tiếng vang, một mã số xa lạ, Trần Mộ nhìn thoáng qua bèn tắt đi.

Không cần nhớ cũng khẳng định là đánh sai. Những người có mã số thông tin của hắn đều là người quen, hắn cũng sẽ có mã số của họ. Xuất hiện số lạ, chỉ có thể là đánh sai. Việc này cũng không hiếm thấy, người nào có thông tin tạp phiên lớn đều đã gặp qua việc này.

Một lát sau, độ nghi lại vang lên, Trần Mộ cúi đầu nhìn, vẫn là cái mã số đó.

Tắt đi.

Vừa vang lên, lại tắt đi.

Khi nó vang lên một lần nữa, ngay cả Lộ Tiểu Như bên cạnh cũng giật mình.

Trần Mộ nhìn vào độ nghi. Là ai? Trong đầu điểm qua mấy người nhưng không có manh mối. Suy nghĩ một chút, hắn lựa chọn kết nối.

226. Chương 226: Trò Chuyện (hạ)

Ba người trong phòng đều lộ vẻ hưng phấn, hai người khác cũng lặng lẽ đến gần. Mặc dù trong lòng phần khích nhưng Hồ Tử không vì vậy mà mất tỉnh táo, sau khi kết nối hắn không lập tức nói chuyện mà im lặng. Thông thường, sau khi nhận điện, thấy đối phương không nói gì người ta sẽ không nhịn được mà hỏi: “Này, ai đấy?”

Đây chỉ là một chi tiết nhỏ khiến người khác không hề chú ý, nhưng Hồ Tử lại biết nó rất quan trọng. Chính chi tiết này sẽ giúp hắn nắm quyền chủ động, nhanh chóng hiểu rõ đối phương, hơn nữa còn có thể căn cứ theo phản ứng của đối phương mà đưa ra cách ứng xử thích hợp.

Song ngoại trừ tạp âm thì không hề có thanh âm nào khác, đối phương cũng giữ im lặng. Hai, ba giây sau, Hồ Tử nhanh chóng ý thức được quyết định của mình đã thất bại. Hắn muốn thiết lập liên lạc, tùy theo tình huống mà lựa chọn thủ đoạn, tình huống trước mắt mặc dù ngoài dự kiến nhưng không làm hắn luống cuống.

- Xin chào!

Hồ Tử chậm rãi nói, thái độ nhiệt tình lễ phép. Vu Quả cùng Tiểu Man phía sau hắn không khỏi đồng thời nhú mày. Qua thông tin tạp có thể nghe thấy tạp âm rất nhiều, mặc dù bọn họ không có hy vọng thông qua giọng đối phương mà tìm kiếm mục tiêu, nhưng giọng nói cũng là một tin tức phụ trợ tương đối hữu dụng, căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, nó có thể mang tới trợ giúp khá lớn.

Trong thông tin tạp truyền tới tạp âm “tư tư” vô cùng hỗn độn, khiến bọn họ không cách nào phán đoán giọng của đối phương. Hiện tại bọn họ chỉ hy vọng có thể sử dụng thông tin tạp này.

- Người là ai?

Trong tạp âm, một nam tử hồi ngược lại, thanh âm rất cảnh giác.

Trần Mộ bây giờ mới phản ứng lại, động tĩnh không phải ở thông tin tạp bình thường hắn hay sử dụng lúc mà là Thiên Lý tạp! Thiên Lý tạp chỉ truyền tin tới Vạn Sĩ tộc ở Hạ Thành. Đột nhiên một người lạ gọi tới Thiên Lý tạp, sao lại khiến hắn không cảnh giác.

Hơn nữa vừa trải qua sự kiện tập đoàn Trung Châu, Trần Mộ đã hiểu được giá trị của kỹ thuật Thiên Lý tạp và ma trận thông tin.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ tới có người dùng cách này để tìm mình.

- A a, xin đừng lo lắng, ta không có ác ý.

Hồ Tử khẽ cười một tiếng, cố gắng làm dịu tâm tình của đối phương. Bên cạnh hắn bắn ra một màn hình, trên đó có một điểm màu xanh và một vòng tròn màu đỏ.

Điểm màu xanh đại biểu vị trí của bọn họ, mà đường viền hồng thì chỉ phạm vi vị trí của đối phương, phía trên biểu thị hướng của đối phương, cách nơi này cũng không xa lắm. Tiểu Man và Vu Quả liếc mắt nhìn nhau, lập tức bắt đầu tiến hành rà soát vị trí cụ thể.

Vu Quả ra hiệu cho Hồ Tử, để cho hắn tận lực trì hoãn thời gian.

- Có việc gì? Nói đi.

Trần Mộ nhú mày, hắn mơ hồ cảm thấy bất an. Như từ tiềm thức, hắn liền sử dụng ngữ khí Weah hay dùng.

Lô Tiểu Như thấy Trần Mộ không vui, trong lòng hơi có cảm giác kì quái. Trên thực tế, tâm lý thiếu niên này cực kỳ ổn định, nàng vẫn chưa từng thấy tính cách như vậy ở một thiếu niên trẻ tuổi. Nét mặt hắn thường bình tĩnh và chuyên chú, rất ít khi thấy hắn vui mừng hay phấn nộ.

Mặc dù không đoán ra nguyên nhân nhưng Lô Tiểu Như vẫn nhu thuận im lặng, nàng không muốn vì bất cứ chuyện gì mà chọc giận hắn.

Hiển nhiên ngữ khí của Weah vẫn có lực sát thương tương đối, đối phương lập tức ngáy ra.

Hồ Tử cảm thấy có phần khó giải quyết, đối phương hiển nhiên không có kiên nhẫn để dây dưa với hắn, nếu bản thân không đưa ra được điều gì thực tế, đối phương tám phần mười sẽ cắt đứt liên lạc. Nhìn thoáng qua Tiểu Man và Vu Quả, hai người đang kiểm tra khu vực mà vòng tròn đỏ đó bao trùm trên bản đồ, Hồ Tử cắn răng nói:

- Ta muốn hỏi một chút về kỹ thuật thông tin trên tay ngài, có thể bán ra hay không? Về phần thù lao, ngài có thể ra giá thoải mái, bất luận là tiền hay là vật phẩm nào khác. Nếu ngài cảm thấy bán ra không có lợi, chúng ta cũng có thể thảo luận phương thức hợp tác khác.

- Từ đâu người có được tin tức này?

Trần Mộ trầm mặc trong chốc lát rồi hơi ngạc nhiên, hỏi lại.

Hồ tử thần nhiên nói:

- Chúng ta trong lúc vô ý lấy được từ tập đoàn Trung Châu.

Hắn nhìn thoáng qua Vu Quả và Tiểu Man, miệng vẫn không ngừng nói:

- Xin hãy tin tưởng thành ý của chúng ta. Để liên lạc được với ngài, chúng ta đã dùng mọi biện pháp mới có được bước sóng ngắn của ngài. Chúng ta lại đã tốn rất nhiều công sức để chế tạo tấm thông tin tạp này. Không nghĩ rằng nó thật sự có thể thành công, quả thật khiến người ta cao hứng.

Trần Mộ lúc này mới giật mình hiểu ra.

Cặp mắt của Vu Quả và Tiểu Man đồng thời lộ vẻ hưng phấn, dùng bút đỏ khoanh một vòng tròn trên bản đồ. Vứt bút lại, hai người dùng tốc độ cực nhanh bay ra ngoài cửa. Trước khi ra cửa, Vu Quả giơ ngón tay cái với Hồ Tử, ý bảo hắn làm rất tốt, sau đó chỉ vào độ nghi trên tay, ra hiệu hãy tận lực câu giờ.

Khóe miệng Hồ Tử cong lên, nhẹ vuốt cằm, ý bảo hiểu rồi.

Chúng ta không có ác ý. Chắc các hạ cũng biết giá trị của kỹ thuật này. Các thế lực có thể so với tổ chức của chúng ta tại liên bang chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nếu các hạ phân vân về chuyện điều kiện thì có thể yên tâm, chúng ta có thể cung cấp tài chính trên trăm triệu. Nếu ngài muốn, chúng ta cũng có thể cung cấp những tài liệu quý hiếm nhất. Nếu ngài thích đồ cổ, chúng ta có thể vì ngài mà thu thập những món đồ cổ xưa nhất, trân quý nhất...

Tim Trần Mộ đập thành thịch, hắn biết đối phương muốn có kỹ thuật này mà tới, vì nó, đối phương nguyện ý nỗ lực bất kỳ giá nào. Đối với Trần Mộ mà nói, kỹ thuật này chẳng qua là phương tiện liên lạc với Alfonso. Chuyển nhượng kỹ thuật này đối với hắn cũng không có ảnh hưởng quá lớn, hắn không cần lo lắng liên lạc của mình với Hạ Thành sẽ phải chịu ảnh hưởng. Hắn có vài cách để giải quyết chuyện này.

Hắn muốn tiền, hắn muốn đại lượng tài liệu, muốn chế tạo thất của mình, muốn hệ thống rèn luyện...

Nếu hắn chuyển nhượng kỹ thuật này, hết thảy đều trở nên dễ như trở bàn tay. Vậy sao không khiến hắn động tâm?

Đối phương còn đang nói, những lời tiếp theo hắn nghe không rõ.

“Tĩnh táo! Nhất định phải tĩnh táo!” Trong lòng hắn cố gắng tự cảnh cáo. Hắn đã từng trải qua rất nhiều chuyện, nhưng đây là lần đầu đối mặt với hấp dẫn lớn như vậy. Khi phát hiện có thể với tới cuộc sống trong mơ của mình, suy nghĩ của hắn xuất hiện dao động chưa từng có.

Xét cho cùng, hắn mới chỉ 18 tuổi.

Hít một hơi thật sâu, đôi mắt Trần Mộ lập tức thanh tỉnh.

Trong lòng Hồ Tử đắc ý, hắn đã nghe thấy tiếng hít sâu của đối phương. Với cái giá như vậy, có bao nhiêu người có thể giữ được bình tĩnh đây? Hắn thích cảm giác này, đem tiền đập ngất người khác, còn có cái gì thích thú hơn đây? Dù trong lòng hắn đắc ý nhưng miệng vẫn không ngừng lại, hắn muốn tận lực kéo dài thời gian để Tiểu Man và Vu Quả tới khu vực này.

Với thực lực của hai người Vu Quả và Tiểu Man, chỉ cần không gặp lượng lớn quân đội, tại thành phố Lars căn bản không ai có thể chống lại hai người họ. Hơn nữa với lực thức nhạy cảm của Vu Quả, trong vòng mấy trăm thước tìm được mục tiêu, hắn cũng có đủ tin tưởng.

Chỉ cần hắn có thể kéo dài thời gian, người này có chấp cánh cũng khó thoát.

Trần Mộ cuối cùng cũng tĩnh táo. Nghĩ kỹ lại thì quả ngọt này nhìn mê người như vậy nhưng kỳ thật bất luận thế nào mình cũng không có miệng để ăn. Ngược lại hiện giờ bản thân lại chính bởi nó mà trở nên nguy hiểm. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, chuyện này mình còn thấy ít hay sao?

Với lực lượng một người, trước mặt một tổ chức mình làm gì có thực lực nói điều kiện với đối phương? Ngược lại, một khi họ biết mình là ai, bọn họ sẽ có đủ loại thủ đoạn khiến mình khuất phục, kết quả có thể đoán được.

Nghĩ tới đây, Trần Mộ trong lòng cả kinh, mồ hôi thấm ướt lưng.

Thông được điều này, Trần Mộ lập tức phát hiện điểm đáng ngờ, đối phương không ngừng tung mỗi dụ, tựa hồ đang kéo dài thời gian. Kéo dài thời gian? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, hần càng cảm giác được đối phương không có ý tốt.

Đối phương tại sao lại muốn kéo dài thời gian?

Một cổ hần ý từ trong đáy lòng chợt dâng lên. Không hề chần chừ, Trần Mộ lập tức đóng độ nghi trên tay lại. Thần sắc hần âm trầm tới cực điểm, cảm thấy lạnh cả sống lưng. Nếu đối phương thật sự muốn kéo dài thời gian, vậy chỉ có thể thấy một chuyện, đối phương có thủ đoạn lợi hại hơn đang chờ mình.

Có thể có thủ đoạn gì đây? Trần Mộ không muốn uống phí đầu óc nghĩ tới.

Thần sắc hần âm trầm tới cực điểm, nhìn lướt qua xung quanh, khẽ quát một câu:

- Đi.

Lời còn chưa dứt, hần đã đi ra ngoài.

Lô Tiểu Như sững sốt, vội vàng đuổi theo.

Thấy sắc mặt Trần Mộ khó coi, nàng lo lắng theo sát. Tốc độ Trần Mộ cực nhanh, địa hình phức tạp của nội thành dường như không hề ảnh hưởng tới hần. Hần bay với độ cao cực thấp, như muốn dán vào mặt đất. Lô Tiểu Như quả thật được đại khai nhãn giới, trong lòng âm thầm kêu khổ. Phi hành trên cao đối với nàng không khó, nhưng bay thấp như vậy quả thực làm khó nàng.

Trần Mộ nhanh chóng phát hiện Lô Tiểu Như đang chật vật, lập tức hiểu. Hần không nói hai lời, nhanh chóng kéo tay Lô Tiểu Như.

Dẫn thêm một người dường như không có bất cứ ảnh hưởng gì tới hần, hai người nhanh chóng biến mất ở một khu phố.

Ngay lúc hai người vừa rời khỏi, Tiểu Man và Vu Quả cũng vừa tới khu vực này. Nhìn đại lâu mọc lên san sát, cửa hàng nhiều tới hoa cả mắt, dòng người cuộn cuộn dưới chân, những toa xe, tạp tu thỉnh thoảng lại bay qua.

Sắc mặt Vu Quả và Tiểu Man cực xấu, đây đúng là phố buôn bán phồn hoa nhất thành phố Lars.

Bọn họ dù thế nào cũng không muốn đối phương cảnh giác, lần này đã thảo kinh xà, còn muốn tiếp tục tìm đối phương quả là khó càng thêm khó.

Chẳng lẽ lại phải đem hy vọng đặt trên tập đoàn Trung Châu sao? Trong mắt Vu Quả hiện lên một tia lo lắng, nửa tấm mặt nạ màu bạc tỏa ra quang mang chói mắt.

227. Chương 227: Thiệp Mời

Theo ý định ban đầu của Bạc Cường Đông, tòa nhà như vậy hần chẳng để vào mắt. Thiên Dực bây giờ đâu phải công ty nhỏ, sao có thể keo kiệt chuyện này được? Nhưng hiện giờ những tòa nhà có mười tầng trở lên toàn bộ đã bị cho thuê hết. Kỳ thật hần thích tòa nhà cao như Song Tử lâu của tập đoàn Trung Châu hơn, vừa cao cấp, rộng rãi sáng sủa, thuê hai ba tầng càng thoải mái.

Bất quá ý nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu hần một thời gian rồi lập tức biến mất. Hần đã để ý sở thích của ông chủ, ông chủ của mình không thích thuê cùng người khác. Trong mắt Bạc Cường Đông còn có cái gì quan trọng hơn suy nghĩ của ông chủ đây?

Bạc Cường Đông vừa nghĩ tới hiện tại của Thiên Dực, lập tức toàn thân tràn ngập nhiệt tình. Hạnh phúc nửa đời sau của mình toàn bộ có thể đặt lên nó. Hần cảm thấy mình hết sức may mắn khi có thể gặp ông chủ, bất kể ông chủ còn nhỏ tuổi hơn hần.

Tòa nhà vẫn có người quét dọn nên vô cùng sạch sẽ, có thể thoải mái đi vào. Bạc Cường Đông lập tức tổ chức cho mọi người chuẩn bị dọn tới tòa nhà này.

Tầng thứ nhất của tòa nhà dùng để triển lãm theo thông lệ cũ, chuyên trưng bày các tác phẩm của ông chủ. Phần quảng cáo cho tập đoàn Trung Châu đương nhiên được đặt ở vị trí dễ thấy nhất. Hiện giờ quảng cáo này được người người biết tới, cũng được đưa ra làm chiêu bài của công ty Thiên Lý. Tầng hai là kho hàng. Tầng ba và bốn là khu vực làm việc và tầng cao nhất thuộc về ông chủ.

Làm tốt hết thấy mọi việc, Bắc Cường Đông mới cẩn thận gọi ông chủ. Sau một lúc lâu, ông chủ liền mang theo vị mỹ nữ thư ký kia tới tòa nhà.

Sắc mặt âm trầm của Trần Mộ dọa Bắc Cường Đông sợ chết khiếp. Hắn cúi đầu, thậm chí không dám hít thở mạnh đi theo phía sau, trong lòng âm thầm kêu khổ. Chẳng lẽ mình làm sai chỗ nào? Hắn lại liếc mắt sang nữ thư ký xinh đẹp của ông chủ, thấy bộ dáng nàng cũng cẩn thận từng ly từng tý, lập tức trong lòng hắn thoải mái hơn nhiều, động tác cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Ông chủ bình tĩnh đi qua, tổng giám đốc và thư ký phía sau với bộ dáng câm như hến lập tức khiến cho cả tòa nhà trở nên im ắng.

Trở lại phòng làm việc của mình, Trần Mộ ngồi vào ghế, lập tức trầm tư.

Lòng tham quả thật đáng sợ! Hôm nay mình thiếu chút nữa vì nó mà gặp chuyện không may rồi. Hắn âm thầm thở dài, còn tướng bản lĩnh của mình đã không tồn, không nghĩ tới người khác chỉ tung một con mồi mà mình lại suýt nữa cắn phải.

Trên đường, đối phương liên tiếp gọi lại, hắn dứt khoát đem Thiên Lý tạp tháo ra. Mình không mở ma trận thông tin, không ngờ đối phương còn có thể thông qua Thiên Lý tạp để liên lạc. Xem ra sử dụng Thiên Lý tạp cũng không nhất định phải phối hợp với ma trận thông tin. Trong khoảng cách ngắn, Thiên Lý tạp hẳn là cũng có thể dùng để liên lạc. Chỉ là không biết tạp phiên của đối phương rốt cuộc ra sao, có gì khác Thiên Lý tạp trên tay mình?

Trần Mộ khôi phục tinh thần, ngừng tự vấn, thấy ánh mắt Bắc Cường Đông khẩn trương nhìn mình, thần sắc Trần Mộ hòa hoãn, khen ngợi vài câu:

- Ủm, tòa nhà này không tồi, người có việc gì thì nói đi.

Bắc Cường Đông như bỏ được tảng đá lớn trong lòng, hắn lập tức nghe lời, nói:

- Nhân viên ở tầng dưới đã dán thông báo chuyển địa điểm, bên trên có ghi địa chỉ hiện tại của chúng ta, nếu có người tìm chúng ta tất nhiên sẽ tới được nơi này.

Bắc Cường Đông làm việc quả nhiên chu toàn, Trần Mộ cũng khá hài lòng, hắn vừa rồi còn đang nghĩ, nếu Weah về làm sao mà tới đây, giờ thì đã yên lòng rồi.

- Được rồi, gần đây đơn đặt hàng tương đối nhiều, người phải tổ chức mọi người, nghĩ biện pháp hoàn thành. Về phần tiếp nhận đơn đặt hàng ra sao thì giá dưới 300 vạn người tự quyết định.

Trần Mộ trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Mọi người gần đây đã cực khổ rồi, từ tháng này lương của mọi người đều tăng thêm 15%. Lương của người thì tăng 20%, để mọi người làm việc cho tốt.

Bắc Cường Đông mừng rỡ:

- Cám ơn ông chủ!

Trần Mộ phát tay:

- Đi làm đi!

Bắc Cường Đông lui về phía sau. Trần Mộ lại một lần nữa lâm vào suy tư, không nghĩ tới Thiên Lý tạp mang tới nhiều nguy hiểm như vậy. Ngắm nghía Thiên Lý tạp trong tay, hắn cúi đầu suy nghĩ. Một lát sau, hắn cất Thiên Lý tạp vào túi, tạm thời không nên sử dụng tấm tạp phiên vi diệu này.

Thiên Lý tạp là tạp phiên do hắn tự mình chế tạo ra, về phương diện nguyên lý hẳn vô cùng minh bạch. Lúc đầu hắn không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện như vậy nên còn nhiều chỗ làm chưa hoàn thiện. Chính những sơ hở này giờ lại mang tới phiền toái cho hắn.

Thiên Lý tạp có rất nhiều chỗ có thể sửa đổi, điều này nằm trong năng lực của hần, nhưng hần không định làm việc đó lúc này. Lúc này, không làm gì vẫn là an toàn nhất.

Lô Tiểu Như ở bên cạnh, trong lòng nàng không kinh sợ như trong tưởng tượng. Mấy ngày nay, nàng đối với tính tình vị chủ nhân này đã hiểu rõ đôi chút, hần không thích giận cá chém thớt. Nàng ở bên cạnh đã nghe rõ từ đầu tới cuối cuộc trò chuyện hôm nay.

Thực ra lúc đó nàng đã ngật ngốc, trận đại chiến lần trước khiến nàng vẫn có chút thắc mắc, không biết mấy phương đó rốt cuộc vì cái gì đánh nhau đến mức đáng sợ như vậy. Cuối cùng hôm nay nghe Trần Mộ và đối phương trò chuyện, nàng mới bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra là một thứ đáng giá như vậy a! Lúc đó nàng hận không thể thay Trần Mộ đáp ứng, mấy trăm triệu a, đó là bao nhiêu tiền? Hơn nữa từ ý tứ của đối phương, tựa hồ còn có thể thương lượng thêm nữa, đầu óc của nàng lúc đó hoàn toàn choáng váng.

Cho tới lúc Trần Mộ đóng độ nghi, nàng còn không hiểu. Vốn muốn khuyên hần, nhưng thấy ánh mắt âm trầm đáng sợ của hần, một tia lý trí còn sót lại khiến nàng im lặng.

Bây giờ tỉnh táo nghĩ lại, nàng mới ý thức được miếng mồi mê người đó ẩn giấu nguy hiểm đến mức nào. Vừa nghĩ tới điều này, nàng càng thêm bội phục Trần Mộ, tên thiếu niên trông không lớn lắm này đứng trước hấp dẫn như vậy mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, thật khiến người khác kinh ngạc.

Sau khi thấy hần biểu diễn kỹ xảo phi hành cao siêu, Lô Tiểu Như cũng không quá để ý. So với kỹ thuật, phương diện phẩm chất tinh thần càng khó đạt được. Nàng hiểu rất rõ, nếu thay đổi chủ nhân thì chủ nhân càng mạnh, chỗ tốt của mình cũng càng nhiều.

Huống chi, xét các phương diện, hần đều có thể tính là một vị chủ nhân không tồi. Không có sở thích kỳ quái gì, nhiều ngày như vậy lại không bắt mình hầu hạ trên giường, điều này khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên. Nếu như không phải tại trận chiến hôm đó, hơi thở Trần Mộ đột nhiên nặng nề khiến nàng xác định hần là một nam nhân bình thường, nàng cơ hồ tưởng rằng hần có vấn đề gì.

Nhưng Trần Mộ mấy ngày nay căn bản không biểu hiện ra chút hứng thú nào với mình, chẳng lẽ mị lực của mình thấp đi rồi?

Thật là hao tổn tâm trí a!

Trần Mộ đương nhiên không biết Lô Tiểu Như đang suy nghĩ về chuyện này, trên thực tế, hần gặp một vấn đề khác.

Bổng Bắc Cường Đông gõ cửa, hần mang theo một người lạ:

- Ông chủ, vị này là Phí tiên sinh của tập đoàn Trung Châu.

Nghe Bắc Cường Đông giới thiệu, đôi mắt Trần Mộ không khỏi hơi nheo lại, dường như cùng lúc, thân thể Lô Tiểu Như hơi chấn động. Trần Mộ cẩn thận đánh giá, đây chỉ là một thanh niên bình thường, tuổi ước chừng hai mươi, mặc đồ tây chỉnh tề, thần sắc cung kính.

Vị Phí tiên sinh này đi tới hành lễ với Trần Mộ:

- Chào ông chủ Tào, tổng giám đốc của công ty chúng tôi, Nhâm tiên sinh, ba ngày sau sẽ tổ chức một dạ tiệc. Có thể nói, lần này may mắn nhờ ông chủ Tào giúp đỡ, nếu không hậu quả khó lường. Tổng giám đốc hy vọng có thể gặp mặt ông chủ Tào để cảm ơn một chút, mong ông chủ Tào thu xếp chút thời gian đến tham dự.

Nói xong, hần lấy ra một thiệp mời màu xanh nhạt, hai tay cung kính đưa tới trước mặt Trần Mộ.

Thiệp mời của tập đoàn Trung Châu? Trần Mộ cảm thấy trên thế gian này có nhiều việc thật kỳ quái. Theo lý mà nói, tập đoàn Trung Châu hần phải vô cùng oán hận mình mới đúng, không nghĩ tới mình không chỉ giúp bọn họ chế tạo huyền tạp quảng cáo, giờ còn nhận được thiệp mời của họ. Điều này không thể không khiến cho hần cảm khái thể sự vô thường.

Trần Mộ nhận thiệp mời xong, thanh niên họ Phí kia lập tức cáo từ, mà Bắc Cường Đông thì đi tiễn đối phương.

Trần Mộ không quay đầu lại, bình tĩnh hỏi:

- Hẳn có nhận ra người không?

Lô Tiểu Như trả lời chắc chắn:

- Khẳng định là không, người này rất lạ mặt, hẳn là thành viên bên ngoài của Trung Châu. Sự tồn tại của chúng ta có rất ít người biết tới. Hơn nữa giờ ta đã nguy trang khuôn mặt, cho dù Tiễn Minh Nhất ở trước mặt ta cũng chưa chắc đã nhận ra.

Từ lời nói có thể thấy nàng vô cùng tự tin về kỹ xảo hóa trang của mình.

Trần Mộ gật đầu, giờ tám thiệp mời trên tay:

- Chuyện này người cảm thấy thế nào?

Thiệp mời màu xanh nhạt hết sức tao nhã, tay cầm cảm thấy rất thoải mái, hoa văn bên trên nhạt như vệt nước, toát lên vẻ tôn quý của thiệp mời này.

Lô Tiểu Như không trả lời ngay, nàng biết đây là một cơ hội tuyệt hảo. Nàng muốn biểu hiện ra năng lực của mình, chỉ có như vậy mới có thể đạt được đãi ngộ tốt nhất, đạt được địa vị tốt nhất.

Nàng trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ bọn họ hẳn không có ác ý, dù Nhâm Văn Châu mỗi năm đều cử hành một hai lần yến hội nhưng những người được mời đều là nhân vật đứng đầu Thành phố Lars. Hẳn đã quen dùng phương thức này để quan hệ với các thế lực khác, ta tin tưởng biểu hiện của Thiên Dực lần này cũng khiến cho hẳn cảm thấy ngài bắt đầu có tư cách gia nhập với bọn họ, hoặc có thể nói là có tiềm lực gia nhập với bọn họ.

Trần Mộ có vẻ dăm chiêu, liếc mắt nhìn Lô Tiểu Như tán thưởng:

- Tiếp tục nói đi.

Lô Tiểu Như thấy đã được ủng hộ bèn nói:

- Lần này Thiên Dực thu được rất nhiều chỗ tốt, danh tiếng cũng lớn hơn trước nhiều. Nhưng những thứ đó còn chưa đủ, chúng ta còn cần mở rộng nghiệp vụ, mà các thế lực ở Thành phố Lars đối với sự phát triển của chúng ta cũng rất hữu dụng. Về phần thân phận của ngài, ta nghĩ điểm này không cần quá lo lắng, ngoài ta ra thì chưa ai từng thấy ngài.

Liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, nàng bổ sung:

- Hơn nữa, thân phận ngài càng cao, càng biết nhiều người có quyền, ngài cũng càng an toàn.

Nói xong nàng lại im lặng, trong lòng có chút hối hận, có vài lời đúng là không nên nói. Nhưng nếu đã nói thì đành đợi xem phản ứng của Trần Mộ thôi.

Ngón tay Trần Mộ tiếp tục gõ mặt bàn, vẻ mặt dăm chiêu, như đang tiêu hóa những lời Lô Tiểu Như nói, đồng thời cũng như đang nghĩ tới chuyện khác.

228. Chương 228: Yến Hội (thượng)

Toa xa khổng lồ, công kênh khiến cho tốc độ phi hành khá chậm, bất quá đây chỉ là chuyện nhỏ, đi chậm một chút lại càng an toàn, vững vàng, dễ chịu. Đối với các phú hào ưa hưởng thụ lại vô cùng thoải mái.

Chiếc toa xa này do tập đoàn Trung Châu phái tới đón hẳn đi tham gia yến hội, phụ lái chính là thanh niên họ Phí lần trước đem thiệp mời tới, hẳn tên là Phí Tranh. Thái độ của Phí Tranh rất tôn kính, nhưng cũng không nói nhiều, Trần Mộ thấy thế cũng hài lòng, nhắm đôi mắt lại nghỉ ngơi.

Khoảng 10 phút sau, cuối cùng cũng đến nơi.

Được Phí tranh dẫn đường, Trần Mộ rốt cuộc cũng gặp được tổng giám đốc tập đoàn Trung Châu, Nhâm Văn Châu.

Nhâm Văn Châu tuổi đã trung niên, bụng hơi phát tướng, một thân trang phục chỉnh tề, tinh thần sung mãn. Thân là chủ nhân, hắn đứng ở cửa với vẻ mặt tươi cười bắt chuyện tiếp khách. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy có lẽ không ai nghĩ ra vị đại thúc tuổi đã trung niên này lại là kẻ hùng tâm đại chí, sát phạt quyết liệt, tổng giám đốc của tập đoàn Trung Châu, Nhâm Văn Châu.

Cho dù là Tiền Minh Nhất ở bên cạnh Nhâm Văn Châu lúc này trông cũng không khác gì một vị quân gia.

Phí Tranh thấy tổng giám đốc, vội vàng chạy nhanh lại, tới bên Nhâm Văn Châu nói nhỏ vài câu. Đôi mắt Nhâm Văn Châu sáng người, cười ha hả tự mình bước xuống bậc thang:

- Ta vẫn luôn nghĩ tới Tào tiên sinh, hôm nay được gặp mặt thật là chuyện vui. Tào tiên sinh đã giúp ta nhiều như vậy mà ta lại chưa từng tới cảm tạ, thật xấu hổ.

Trần Mộ mặc dù không hiểu lắm về lễ nghi nhưng cũng biết tuổi đối phương đủ làm chú mình, để cho một người lớn tuổi như vậy hành lễ với mình quả không có đạo lý. Hắn vội vàng khiêm nhường đáp lễ:

- Nhâm tổng giám đốc khách khí rồi, đây chỉ là chút việc nhỏ thôi mà, không cần để ý. Huống chi với thực lực của tập đoàn Trung Châu, công ty quảng cáo nào mà không tìm được? Có thể được làm đơn đặt hàng này cũng là vinh hạnh của tại hạ.

Lời nói này không kiêu ngạo cũng không xu nịnh, hơn nữa thần thái Trần Mộ rất thông dong điềm tĩnh.

Trong mắt Nhâm Văn Châu hiện lên vẻ tán thưởng, đánh giá cẩn thận Trần Mộ một phen rồi cảm khái nói:

- Giang hồ sóng lớp sau đè lớp trước a! Tào tiên sinh tuổi còn trẻ đã có thành tựu như vậy, so với ta năm đó còn giỏi hơn nhiều. Khi bằng tuổi Tào tiên sinh, ta còn đang chơi đùa ở đâu không biết ấy chứ. Đến đây, đến đây, ta giới thiệu với người một chút.

Nhâm Văn Châu nhiệt tình kéo tay Trần Mộ giới thiệu mọi người xung quanh.

Trong mắt rất nhiều khách nhân toát lên vẻ kinh ngạc. Tầm mắt của Nhâm Văn Châu rất cao, tuy có chút khách khí nhưng hắn lại có chút nhiệt tình đối với một vị khách lạ như vậy. Trong góc thỉnh thoảng lại có người xì xào bàn tán thăm đoán thân phận của Trần Mộ.

Chỉ là từ trước tới giờ Trần Mộ vẫn vô danh, không ai ở đây đoán được. Đang lúc này, Trần Mộ đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

- Nhân sinh quả nhiên khó đoán được, không nghĩ rằng tới đây lại gặp được Tào tiên sinh, thật khiến người ta vui mừng không thôi.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp tới cực điểm đi đến bên Trần Mộ.

- Là người?

Trần Mộ không khỏi nhíu mày.

Cô gái đột nhiên cười một cái, khiến cho khách nhân chung quanh không khỏi nảy sinh một loại ảo giác phảng phất như ánh sáng trong đại sảnh đều tập hợp trên thân thể này. Cô gái này không phải người lạ, đúng là từng tiếp xúc với Trần Mộ vài lần, Tiểu Man. Nàng mặc một cái quần màu đen tuyền, trên ống không đính nhiều trang sức nhưng toàn lại đắt tiền. Hơn nữa nó lại làm bằng vải lụa mềm mại, khiến cho các đường cong hoàn mỹ của nàng hiển lộ không sót chút gì. Nàng như một con thiên nga vươn cái cổ thon dài trắng trẻo, đeo theo một chuỗi vòng sáng lấp lánh dưới ánh đèn rực rỡ.

Trên tay nàng cầm một ly hồng tửu, nở nụ cười duyên dáng nhìn Trần Mộ.

- Vu tiểu thư cũng biết Tào tiên sinh?

Nhâm Văn Châu kinh ngạc, chợt hứng thú hỏi.

Tiểu Man thần nhiên nói:

- Lần trước tiểu nữ có hướng tới Tào tiên sinh cầu tạp, không nghĩ tới lại mạo phạm ngài ấy, trong lòng vẫn hối hận khôn nguôi.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn tươi cười, nhìn không ra nửa điểm hối hận.

Trong lòng Nhâm Văn Châu không tin nhưng ngoài miệng vẫn cười nhẹ nói:

- Kỹ nghệ Tào tiên sinh quả cao siêu, nhưng tiểu thư lại nói cầu tạp, ta không tin Pháp Á Cơ Kim Hội lại không có loại tạp đó.

Pháp Á Cơ Kim Hội! Khách nhân xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, hai ba giây sau lại lập tức ồn ào. Pháp Á Cơ Kim Hội, cô gái xinh đẹp động lòng người này lại là người của Pháp Á Cơ Kim Hội! Bọn họ ngây ngốc cả rồi, tiếng bàn tán hỗn loạn làm cho đại sảnh đột nhiên trở nên ồn ào. Ánh mắt mọi người xung quanh nhìn về phía Tiểu Man lập tức thay đổi. Những thanh niên vốn có vài phần ảo tưởng với Tiểu Man phảng phất như bị dội một thùng nước lạnh lên đầu.

Khách nhân ở đây ngoài Trần Mộ ra thì không ai chưa từng nghe qua Pháp Á Cơ Kim Hội.

Pháp Á Cơ Kim Hội là một cơ kim hội đã có lịch sử lâu đời, lịch sử của nó có thể có tới vài trăm năm trước. Đây là một tổ chức tương đối thần bí, song họ lại có được nguồn tài chính cực kỳ lớn mạnh. Khoảng 100 năm trước, bọn họ bắt đầu lấy hình thức cơ kim hội xuất hiện, bọn họ đầu tư một lượng cực lớn vào các ngành sản xuất và tập đoàn, cách thức này khiến họ khếch trương một cách nhanh chóng.

Tài phú của họ cũng bởi vậy mà đạt tới mức độ vô cùng đáng sợ, lúc ấy gia tộc Rosie là gia tộc giàu có nhất liên bang, còn bọn họ thì bài danh đệ nhị.

Đây là một tổ chức tương đối thần bí, bọn họ thậm chí ngay cả địa điểm làm việc cũng không có. Bọn họ chưa bao giờ tiến hành quảng cáo, cũng chưa bao giờ giống trống khua chiêng, nhưng chỉ cần người có giá trị, bọn họ sẽ tìm tới người. Có thể nói yến hội này có không ít người có bối cảnh không bình thường nên cũng có ít nhiều tin tức. Sự cường đại của Pháp Á Cơ Kim Hội là không thể nghi ngờ nhưng thực lực của nó không giống như thanh danh mà giới phú hào thường khen ngợi.

Thực lực của bọn họ giống như Lục Đại, lực lượng sung mãn nhưng không phải một phe phái lớn. Đối với các phú hào luôn theo đuổi lợi ích có thể nói đây là điểm bọn họ không thích nhất. Khi hợp tác với một lực lượng mà song phương hơn kém quá xa, ích lợi phân phối cũng không được bảo đảm, mà vấn đề lớn hơn là người không có quyền lựa chọn có hợp tác hay không.

Khi biết Tiểu Man là người của Pháp Á Cơ Kim Hội, các phú hào đều lộ vẻ kiêng kỵ. Mà một số ít trong họ có đầu óc cơ trí lại nhìn Nhâm Văn Châu rồi nhìn Tiểu Man với ánh mắt như chợt hiểu điều gì đó.

Trần Mộ là trung tâm của câu chuyện nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, phảng phất như Tiểu Man và Nhâm Văn Châu không phải đang nói về hắn.

Tiểu Man ánh mắt trịnh trọng nói:

- Tiểu nữ cũng không phải nói giỡn. Mặc dù tiểu nữ đã gặp qua rất nhiều chế tạp sư, đúng như lời ngài nói, trong Pháp Á cũng có rất nhiều chế tạp sư xuất sắc, tỉ như Nance Lane tiên sinh, ngài ấy là một trong số ít các chế tạp sư được coi là đại sư ở liên bang. Đáng tiếc là tạp phiến mà Nance Lane tiên sinh am hiểu chế tạo không thích hợp với ta. Ta vẫn vì vấn đề này mà khổ não, tới khi ngẫu nhiên thấy một món đồ chơi do Tào tiên sinh làm, cách giải thích năng lượng kết cấu đặc biệt của Tào tiên sinh quả khiến ta say mê, cho nên mới mạo muội hướng Tào tiên sinh cầu tạp.

Nàng liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, ý tứ sâu xa nói:

- Nhâm tiên sinh không biết cũng là chuyện bình thường, Tào tiên sinh là người không thích nổi danh, nếu như không phải lần trước ta thấy qua, chỉ sợ đã phải tiếc nuối vì bỏ qua một vị chế tạp sư cao siêu như vậy!

Về mặt Nhâm Văn Châu ngạc nhiên, khách nhân xung quanh cũng xôn xao.

Nhìn qua Trần Mộ vô cùng tầm thường, ngoài chút khí chất thì không thấy có điểm nào đặc biệt. Ngoại trừ Nhâm Văn Châu và Tiền Minh Nhất thì không ai biết thân phận của hắn. Hiện giờ ánh mắt mọi người đều đều trở nên nóng rực nhìn Trần Mộ.

Một vị chế tạp sư có thể được đại biểu của tổ chức Pháp Á Cơ Kim Hội tán thưởng, thực lực của hắn khẳng định là các chế tạp sư cao cấp bình thường không thể so sánh được. Đã có rất nhiều người bắt đầu tính toán trong lòng làm sao quan hệ được với vị Tào tiên sinh thần bí này đây.

Nhưng người ta ngay cả Pháp Á Cơ Kim Hội còn không coi ra gì, xem ra phải suy nghĩ thật kỹ.

Lúc này chợt có người lên tiếng:

- Nhân tổng giám đốc, sao lại không giới thiệu Tào tiên sinh cho mọi người một chút?

Nhâm Văn Châu vừa định mở miệng, đột nhiên một giọng nữ vừa vui mừng vừa sợ hãi vang lên:

- Tào tiên sinh?

Trần Mộ sững sốt quay đầu lại, là Tô Lưu Triệt Nhu!

Tô Lưu Triệt Nhu vẫn mặc một bộ quần áo như y vụ tạp tu như bình thường, tay phải dìu một ông già áo trắng. Nàng thấy Trần Mộ, vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Trần Mộ không biết phải nói gì, tham gia một yến hội mà lại gặp đến hai người quen.

Nhưng hán vẫn hết sức lễ phép nói:

- Tô Lưu Triệt Nhu tiểu thư, chào cô!

Người xung quanh vừa nhìn thấy ông già, vội vàng hướng về phía đó hành lễ. Điều khiến cho Trần Mộ giật mình là ngay cả Nhâm Văn Châu cũng rất tôn kính mà hành lễ với ông, những người khác phía trước cũng vội vàng tránh ra tạo thành một con đường nhỏ.

- Hội trưởng, lão nhân gia người có khỏe không?

- Ngài sao lại tới đây? Hedda xin vấn an ngài?

- Khổng lão, tôi xin thay mặt gia mẫu vấn an ngài...

Lão già cười ha hả bắt chuyện với mọi người. Những người xung quanh vẫn rất cung kính lão. Tinh thần lão sung mãn, sắc mặt hồng nhuận, thủy chung chỉ cười ha hả. Tô Lưu Triệt Nhu vẫn mặc một bộ đồ tạp tu y phục bình thường, ôn thuận dìu lão, không hoa lệ, không cầu kỳ nhưng lại rất hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Tô Lưu Triệt Nhu đại nhân, xin chào!

- Tô Lưu Triệt Nhu đại nhân, tiểu nữ mấy ngày nay vẫn nhớ tới ngài, không biết ngài có thể tới tề xá kiểm tra qua đứa nhỏ này một chút không?

Mọi người sau khi bắt chuyện với lão nhân gia, lập tức sôi nổi vấn an Tô Lưu Triệt Nhu.

Tô Lưu Triệt Nhu vội vàng gật đầu đáp lễ, đi thẳng tới bên người Trần Mộ, chung quanh mới dần dần an tĩnh lại. Tô Lưu Triệt Nhu nhỏ giọng nói thầm với lão nhân vài lời, lão nhân lập tức lộ ra ánh mắt kỳ lạ, nhìn Trần Mộ từ trên xuống dưới, trầm tư không nói.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Trần Mộ.

229. Chương 229: Yến Hội (hạ)

Đã có người âm thầm đoán, tiểu tử này và Tô Lưu Triệt Nhu đại nhân rốt cuộc có quan hệ ra sao!

Đột nhiên có người hầu nhanh chân chạy tới, đầu hấn đầy mồ hôi, thần sắc khẩn trương, chạy tới trước mặt Nhâm Văn Châu, nhỏ giọng nói thầm bên tai hắn.

Tinh thần Nhâm Văn Châu chấn động, cất cao giọng nói:

- Các vị, tại hạ xin lỗi không thể bồi tiếp được!

Sau đó liền xoay người ra ngoài cửa.

Mọi người nhìn nhau, chẳng lẽ có một nhân vật khó lường nữa tới?

Trần Mộ thở phào nhẹ nhõm, nhiều người nhìn như vậy khiến trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi. Hiện giờ đám đông rất cuộc cũng đổi điểm chú ý, hắn cảm thấy thoải mái hơn liền tìm một góc, đang định ngồi xuống thì cửa đại sảnh đột nhiên mở ra.

Chỉ thấy Nhâm Văn Châu và một người trẻ tuổi cùng nhau đi vào.

Sắc mặt Nhâm Văn Châu hồng nhuận, vị thanh niên trẻ tuổi bên cạnh với khuôn mặt tươi cười, chu đáo, lễ độ.

- Ba ba ba!!!

Nhâm Văn Châu vỗ tay, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người khiến hắn rất hài lòng, giọng rõ ràng:

- Các vị, ta trân trọng giới thiệu với mọi người vị công tử bên cạnh ta đây. Nói vậy mọi người chắc đang suy đoán trong lòng, hiện giờ ta nói cho mọi người đáp án.

Nhâm Văn Châu nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người cùng nín thở chờ đợi, hắn mỉm cười, thoải mái nói ra một câu oanh động toàn trường.

- Vị công tử này là cao thủ kiệt xuất trong những người trẻ tuổi ở Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ - Zuning!
- Àm!

Đại sảnh lập tức như nổ tung, khắp nơi vang liên tiếng hét chói tai của các cô gái. Mọi người liếc mắt tiến về phía trước, muốn xem phong thái của cao thủ. Nét cá tính nhất của Zuning là mái tóc, nó như cương châm dựng thẳng lên trời. Khuôn mặt của hắn tuấn mỹ, vốn có chút nữ tính, nhưng kết hợp với kiểu tóc lại càng thêm anh vũ bất phàm.

Cùng với nét tao nhã và trang trọng của quý tộc, hắn nhanh chóng có được cảm tình của mọi người. Đừng nên nghĩ hắn chỉ dựa vào tướng mạo để “kiếm cơm”, thực ra hắn nổi danh là do thực lực mạnh mẽ.

Đặc biệt là trên người hắn không có chút khí chất kiêu ngạo của người dân kinh đô. Hắn cực kỳ chăm chỉ hiếu học, lại thêm thiên phú xuất chúng, 13 tuổi đã trúng tuyển của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, 15 tuổi đã thành danh.

Lúc ấy hắn bắt quả chỉ ra ngoài dã ngoại và cứu 7 người từ miệng một đám Cự Xích Ngạc (1), từ đó trở về sau thanh danh vang dội. Cùng với ngoại hình xuất chúng, khí chất ưu nhã, thực lực ngạo nhân, lập tức khiến hắn trở thành cao thủ trong đám thanh niên.

Hắn cũng không vì vậy mà tự kiêu, ngược lại lại càng thêm cố gắng, rốt cuộc khi 16 tuổi đã được cho phép học tập phương pháp rèn luyện cảm giác nổi tiếng của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ là Tiết Thức Đoán Luyện Pháp (2). Sau đó thực lực của hắn tiến bộ thần tốc. Khi hắn 22 tuổi đã vượt qua cuộc kiểm tra thụ tập của Tổng Hợp Học Phủ, nhờ đó mà nhận được ngũ tinh tập phiến Tiết Thức Liên.

Nghe xung quanh không ngừng bàn tán về sự tích của Zuning thì đám người này tựa hồ đều hiểu biết rất rõ ràng các câu chuyện về Zuning và rất ủng hộ hắn. Trần Mộ rốt cuộc cũng hiểu đại khái về Zuning.

Đáng tiếc Trần Mộ không biết về với Lục Đại, cũng không hiểu rõ ý nghĩa ẩn chứa bên trong. Bất quá theo ngữ khí của những người bên cạnh thì Zuning cũng khá lợi hại.

Đối với bản thân Zuning, Trần Mộ cũng không quá hứng thú. Hắn âm thầm cân nhắc xem Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ có muốn nhúng tay vào chuyện của tập đoàn Trung Châu hay không. Trong góc, Trần Mộ mỉm cười lạnh, câu chuyện càng ngày càng thú vị nhưng chẳng quan hệ gì tới bản thân nên hắn không muốn và cũng không có năng lực tham gia vào đám đông đó, liền an tĩnh ngồi ở góc phòng.

Tình huống có phần hỗn loạn, không nghĩ tới người hầu kia lại một lần nữa tiến vào, lần này mồ hôi trên mặt hắn càng nhiều, lại nhanh chóng chạy tới nhỏ giọng nói thầm bên tai Nhâm Văn Châu.

Một nụ cười không cách nào che giấu hiện lên trên khóe miệng Nhâm Văn Châu rồi biến mất, hắn lập tức kinh hãi nói:

- A ha ha!!! Hôm nay quả là ngày tốt, không nghĩ tới không chỉ Zuning quang lâm, người của Trung Đạt Thư Phủ cũng tới. Zuning, chúng ta cùng ra đón đi?

Thanh âm của Nhâm Văn Châu rất bình thường nhưng khi rơi vào trong tai mọi người xung quanh không khác gì một quả tạc đạn. Có lẽ kẻ ngốc cũng nhận ra sự bất thường tối nay, mọi người lập tức yên tĩnh.

Khuôn mặt anh tuấn của Zuning khẽ nở một nụ cười, hẳn tất nhiên không thể không cảm thấy trong lời nói của Nhâm Văn Châu mơ hồ lộ ra ý thân cận, liền cung kính làm một tư thế mời:

- Quả là vinh hạnh, mời ngài!

Một lúc sau trong đại sảnh lại xao động một trận, người của Trung Đạt Thư Phủ cũng tới một nhân vật quan trọng là Giải Yến Bạch! Đây cũng là một cao thủ trong đám thanh niên. Không thành danh từ khi còn nhỏ như Zuning, Giải Yến Bạch tới tận 25 tuổi mới nổi danh. Điểm đặc biệt là Zuning đánh một trận thắng mà nổi tiếng, còn Giải Yến Bạch lại nhờ một trận chiến bại mà thành danh.

Không người nào vì hấn thua mà xem nhẹ, bởi đối thủ của hấn trong trận chiến đó là người đã thành danh 30 năm, hiệu trưởng của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, Pafuchake. Không ai biết Pafuchake sao lại tiếp nhận khiêu chiến của một tiểu bối vô danh như vậy, điểm này không chỉ người ngoài, thậm chí kể cả đệ tử của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ cũng không cách nào giải thích.

Trận chiến ấy Giải Yến Bạch dù bại nhưng vinh, sau đó Pafuchake lại khen ngợi hấn là người kiệt xuất trong thế hệ trẻ. Hiệu trưởng của Lục Đại không ai không phải người có quyền lực cao nhất trong liên bang, có thể được bọn họ tán dương, giá trị của Giải Yến Bạch đột nhiên tăng lên gấp đôi.

Zuning vừa nhìn thấy Giải Yến Bạch, sắc mặt lập tức âm trầm thêm vài phần. Đối với đệ tử của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ mà nói, trong những người bị căm ghét nhất thì tên Giải Yến Bạch này có thể tính là một. Cũng giống như đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu chán ghét Mạc Doanh - Song Tử Tinh, chỉ là Mạc Doanh - Song Tử Tinh hiện chỉ còn có một người.

“Có ý tứ! Trung Đạt Thư Phủ, Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, lại còn Pháp Á Cơ Kim Hội, thật náo nhiệt!” Trần Mộ ngồi ở góc phòng thềm thấy may mắn lần trước đã chống cự được hấp dẫn. Rõ ràng là mình không có khả năng tranh giành.

Nhàn nhã uống nước hoa quả, tâm cảnh bất đồng, cảm giác cũng bất đồng. Nước ngọt ở đây mùi vị thật ngon, Trần Mộ vốn nghèo khổ, trước đây đâu được ăn mỹ vị như vậy nên liên tục ăn thật nhiều.

Một gã béo với mồ hôi nhễ nhại đi tới bên người Trần Mộ, đặt mông ngồi xuống. Gã béo mập này vừa ngồi xuống liền thuận tay lấy một chén nước hoa quả, một hơi uống sạch.

- ***, nhiều người quá a!

Với bộ dáng quen thuộc, gã béo cười nói với Trần Mộ:

- Lần trước ta tới, nơi này không có được một nửa số người ở đây. Được lắm, lần này lại nhiều người như vậy, không phải cố tình làm khó gã béo ta sao?

Nói xong, hấn cười ha hả, vươn bàn tay phải đầy đặn ra:

- Ngưỡng An, thương nhân!

Trần Mộ nhìn hấn một cái, cũng vươn tay phải nói:

- Tào Đông!

Gã béo như bưng tỉnh nói:

- Ta đang không biết là ai, hóa ra là Tào tiên sinh của Thiên Dực! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Ông chủ của Thiên Dực mặc dù thần bí nhưng với những thương nhân như Ngưỡng An thì vẫn biết được cái tên Tào Đông.

- Không biết Tào tiên sinh có hứng thú chế tạo tạp phẩm cao cấp không?

Gã béo nở một nụ cười hiền lành, hai chiếc má ửng ịch vun lên thành đống, hấn đưa ra một tấm danh thiếp:

- Kể hèn này có một sần đầu giá để làm ăn, thời gian vừa qua vừa thu được một chút tài liệu không tồi, trong đó có cả một tấm ngũ tinh tạp trắng, thật khó phân biệt thật giả, không biết Tào tiên sinh có thể giúp đỡ tại hạ giám định được không?

Trong lòng gã béo thấp thỏm, Tào Đông này ngay cả người của Pháp Á còn cự tuyệt, không phải người mình có thể ép buộc.

Ngũ tinh tạp phiến trắng! Trần Mộ lập tức dung động.

Hiện tại hần chế tạo nhiều nhất là tam tinh tạp phiến, cũng có thể miễn cưỡng chế tạo vài loại tứ tinh tạp phiến. Ngũ tinh tạp phiến hần muốn làm cũng không được. Nhưng vừa nghe với ngũ tinh tạp phiến còn trắng, hần vẫn không nhịn nổi, có chút ngạc nhiên.

Khác với tam tinh và tứ tinh tạp phiến, tạp phiến từ ngũ tinh trở lên rất hiếm có khiến cho mỗi tấm đều có giá trên trời! Thậm chí ngay cả địa phương như Lục Đại, ngũ tinh tạp phiến cũng không dễ thấy. Đến cả Zuning sau khi thông qua cuộc thi thụ tạp của Tổng Hợp Học Phủ mới có thể có được một tấm ngũ tinh tạp phiến.

Độ khó của cuộc thi thụ tạp, nếu không phải đệ tử của Liên Bang Tổng Hợp học phủ thì thật khó tưởng tượng.

Tuyệt đại đa số tạp phiến từ ngũ tinh trở lên đều tập trung trên tay các thế lực lớn như Pháp Á và Lục Đại, người ngoài không cách nào mua được. Chỉ có ngẫu nhiên tại vài điểm đấu giá là nhìn thấy, mỗi tấm như vậy đều là giá trên trời! Theo bản ghi chép của các cuộc đấu giá, mà phần lớn những cuộc đấu giá lớn mới được ghi lại, cho dù là ngũ tinh tạp phiến loại nhỏ đi nữa thì người mua cũng đa phần là các thế lực lớn như Lục Đại.

Kỳ thật, trên thế giới này, chế tạp sư có thể chế tạo ngũ tinh tạp phiến cũng chẳng hề thừa thớt như mọi người tưởng tượng, nguyên nhân khiến ngũ tinh tạp phiến thừa thớt như vậy lại do tài liệu. Tài liệu chế tạo ngũ tinh tạp phiến không cái nào không phải tài liệu trân quý, mà trong số đó, ngũ tinh tạp phiến trắng chiếm một bộ phận trọng yếu.

Tài liệu để chế tạo ngũ tinh tạp phiến trắng tổng cộng có hai mươi bảy loại. Nhưng trong hai mươi bảy loại này, có thứ đã biến mất, có thứ chưa ai từng nhìn thấy, mà còn lại thì không cái nào là không hi hữu. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho ngũ tinh tạp phiến trắng trở nên ít ỏi, trân quý như vậy.

Một tấm ngũ tinh tạp phiến trắng có giá trị vượt xa năm mươi tấm tứ tinh tạp phiến, hơn nữa còn là năm mươi tấm tứ tinh tạp phiến có tính năng cao! Do có những yếu tố đó ảnh hưởng nên dù có giá cao cũng không ai bán nó.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cho ngũ tinh tạp phiến trở nên thừa thớt. Chế tạp cũng giống như những việc khác, đều có xác suất thành công. Có thể chế tạo được ngũ tinh tạp phiến nhưng không phải lần nào cũng có thể hoàn thành. Ngũ tinh tạp phiến yêu cầu trình độ không chế cảm giác vô cùng tinh tế, hơn nữa kết cấu của nó cũng phức tạp hơn tứ tinh tạp phiến vài bậc.

Tài liệu thừa thớt, trân quý, xác suất thành công thấp, điều này có thể giải thích vì sao ngũ tinh tạp phiến lại hiếm thấy như thế. Rất nhiều chế tạp sư có trình độ cao nhưng cả đời cũng không có cơ hội chế tạo thành công một tấm ngũ tinh tạp phiến. Mà rất nhiều tạp tu tuy có thực lực dùng ngũ tinh tạp phiến nhưng đa số cả đời cũng chỉ có thể dùng tứ tinh tạp phiến mà thôi.

Ngũ tinh tạp phiến còn trắng, “quả cân” gã béo này đưa ra thật nặng a! Tim Trần Mộ đập thành thịch, bắt quá bài học lần trước hần vẫn còn nhớ rõ nên không đáp ứng ngay mà tỉnh táo suy nghĩ một hồi rồi mới nói:

- Không biết điều kiện hợp tác theo lời Ngưỡng An tiên sinh là gì?

Trong mắt Ngưỡng An hiện lên một tia tán thưởng, có thể tỉnh táo trước lực hấp dẫn lớn như vậy, đối với những lão già tất nhiên không tính là gì, nhưng nếu là ở một thanh niên chỉ mới mười tám mười chín tuổi thì thật hiếm thấy. Lại nghĩ tới Thiên Dực của đối phương giờ đã thay da đổi thịt, vững vàng ngồi ở ngôi vị đầu bảng trong giới huyền tạp quảng cáo ở thành phố Lars, Ngưỡng An cũng không dám có nửa phần xem thường.

Hắn sảng khoái nói:

- Do ta cung cấp tài liệu, Tào tiên sinh chế tạo tạp phiến, về phần chế tạo tạp phiến gì, Tào tiên sinh cứ tùy ý. Tạp phiến được chế tạo ra sẽ tiến hành đấu giá tại sàn đấu giá của kẻ hèn này. Đấu giá xong, khấu trừ phí tài liệu, lợi nhuận chúng ta chia bốn - sáu. Ta bốn, Tào tiên sinh sáu! Ngài thấy sao?

Trong chốc lát, Trần Mộ nhanh chóng hiểu được, đối với hắn mà nói thì đây là một đề nghị không tồi. Việc hắn phải làm chính là chế tạo tạp phiến, mà ích lợi hắn thu được vừa có lãi vừa có thể luyện tay nghề, có được một lượng lớn kinh nghiệm, điểm này khiến hắn có phần chú ý. Gã béo cung cấp khẳng định là tài liệu tam tinh hoặc tứ tinh tạp phiến. Tài liệu này mặc dù không hiếm như ngũ tinh tạp phiến nhưng cũng không dễ kiếm. Hơn nữa nếu mình tự đi mua nguyên liệu, vậy chắc chắn sẽ gặp phải nhiều hạn chế.

Mà gã béo cũng không thiệt thòi gì, hắn cùng Trần Mộ khi chia chác đã khấu trừ phí tài liệu, hắn chỉ có lời chứ chẳng thiệt. Hắn chỉ cần cung cấp nguyên liệu là đã có thể có được bốn thành tiền lời, đối với hắn mà nói đây quả là chuyện quá nhẹ nhàng. Mặt khác hắn lại có thêm một địa điểm cung cấp hàng hóa ổn định, sản phẩm đấu giá phong phú có trợ giúp rất lớn đối với danh tiếng của sàn đấu giá.

Mà giao ước được thành lập dựa trên một tiêu chí, đó là Trần Mộ phải có thực lực chế tạo phi phạm. Mặc dù không hiểu vì sao đối phương lại chắc chắn với điểm này nhưng hắn vẫn bội phục suy nghĩ của gã béo.

Thấy sắc mặt Trần Mộ có chút lay động, gã béo lại bỏ thêm lửa vào:

- Làm người hợp tác, nếu tại sàn đấu giá có tài liệu Tào tiên sinh muốn, Tào tiên sinh có quyền mua với giá chỉ bằng một nửa. Đương nhiên nếu như Tào tiên sinh bán ra tạp phiến, sàn đấu giá của chúng ta cũng có quyền được ưu tiên. Công ty huyền tạp quảng cáo Thiên Dực không nằm trong giao ước, chúng ta hợp tác nửa năm một lần. Ngài thấy sao?

Trần Mộ không hề do dự nữa, gật đầu:

- Được!

Gã béo xé bàn tay ra, vỗ tay ước định với Trần Mộ. Dĩ nhiên đây chỉ là hứa hẹn bằng miệng, những điều chi tiết khác cần phải ký kết hợp đồng rõ ràng.

Có thể mượn sức một vị chế tạo sư được đại biểu Pháp A coi trọng, tâm tình gã béo lập tức tốt hơn nhiều. Hai người vỗ tay ước định, quan hệ lập tức không như trước nữa.

Gã béo nói chuyện thoải mái tùy tiện hơn, ánh mắt lướt quanh đại sảnh, cười ha hả:

- Trung Châu lần này có thể tiếp cận với các đại thụ rồi, bất quá ba phương có vẻ chẳng hòa bình, chỉ sợ thành Lars lại sắp loạn. A, nhưng lần này không biết có thể thấy Zuning và Giải Yến Bạch giao chiến không đây, đây là cơ hội ngàn năm có một đó! Ha ha, còn có Pháp Á ở bên cạnh như con hổ rình rập, thật tò mò, cao thủ bọn họ phải tới sẽ ra sao? Có ý tứ. Rất có ý tứ!

“Cao thủ?” Gã đeo nửa mặt nạ bạc chợt hiện lên trong đầu hắn, Trần Mộ ra vẻ không liên quan nói:

- Cái này có quan hệ gì tới chúng ta?

Gã béo hiển nhiên rất thích hai chữ “chúng ta” của Trần Mộ, uống một ngụm nước hoa quả rồi cười ha hả nói:

- Quả thật không liên quan gì, chúng ta chỉ cần kiếm tiền là được!

Trong lòng gã béo còn có chút kỳ quái, Tào Đông này cũng không khó tiếp xúc như trong tưởng tượng, không biết có ân oán gì với Pháp Á, không ngờ lại cự tuyệt sinh ý với họ.

Hắn đâu biết Tiểu Man ngày trước kiêu ngạo ra sao, nếu Tiểu Man vung tay bỏ lại mấy trăm vạn audierne, nói không chừng Trần Mộ nghèo rớt mùng tơi của chúng ta sẽ lập tức tiếp nhận.

Cường quyền thường thích dùng sức mạnh đối với kẻ yếu, nếu phát hiện đối phương không hề yếu, bọn họ lại lập tức nở nụ cười dụ dỗ hợp tác. Có lẽ đám cường quyền vốn cũng không muốn vậy vì bọn họ đã quen cường thế rồi.

Không thể không nói thói quen là một loại lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Nhưng hiển nhiên Trần Mộ không muốn cho chúng cơ hội thứ hai, bất luận là Tiểu Man hay Pháp Á đều bị hất cho vào danh sách đen.

Gã béo này lại là một tên rất thú vị, thi thoảng lại nói ra một số tin tức rất vui, ngay cả Trần Mộ cũng không nhịn được mỉm cười.

Bọn họ chẳng buồn để ý tới đám người ở trung tâm, đám người đó nhìn như cực kỳ thân thiết nhưng theo lời gã béo, cân lượng của chúng còn chưa đủ.

Thực lực của gã béo cũng không vô danh như hắn biểu hiện ra. Những người bị kích động tới đây tìm Trần Mộ khi thấy gã béo đều lộ vẻ thất vọng. Mà hắn lại ra vẻ như không có chuyện gì nhưng trong mắt không giấu được vẻ đắc ý. Những tên thất vọng rời khỏi không quên hành lễ với gã béo, song hắn vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, xem ra đã tập mãi thành quen.

Xem ra gã béo này địa vị cũng rất cao, không phải người đơn giản.

- Ngưỡng An tiên sinh, Tào tiên sinh!

Một thanh niên mặc áo bành tô tới trước mặt hai người, vẻ mặt nịnh nọt.

Chú thích:

1: Cừ Xích Ngạc: 1 loại cá sấu

2: Tiết Thức Đoán Luyện Pháp: Phương pháp tập thể dục rèn luyện các khớp xương

230. Chương 230: Duy A (weah) Trở Về

Gã béo đối với Clio không có chút hứng thú, nhấp nước hoa quả trên tay:

- Clio công tử.

Rồi không nói nữa, Trần Mộ cũng gật đầu với hắn:

- Clio công tử.

Clio đối với thái độ của hai người cũng không để ý, vẻ mặt hứng khởi nói:

- Không nghĩ tới nơi này có thể gặp Tào tiên sinh, thật sự làm người khác kinh ngạc. Qua vài ngày nữa là tới lễ trưởng thành của Clio, Ngưỡng An tiên sinh cùng Tào tiên sinh có thể tới chăng?

Lễ trưởng thành sao? Trần Mộ không rõ cái này, bất quá hắn cũng không có hứng thú với gia tộc Raven. Cái nhìn nóng bỏng của Clio cũng khiến cho hắn có chút khó chịu:

- Rất xin lỗi, ta bận rồi.

Nói xong liền im lặng. Gã béo lại trả lời càng trực tiếp:

- Ta cũng bận rồi, rất xin lỗi, Clio công tử

Clio khó tránh khỏi thất vọng, nói tiếp vài câu rồi rời đi.

Gã béo nhìn thoáng qua bóng lưng Clio đang rời đi, nói:

- Gia tộc Raven ngày càng thụt lùi, hai đứa con chỉ lo đấu đá, ngay cả gia nghiệp cũng không lo, thật là bọn ngu xuẩn.

Gã béo thấy Trần Mộ không quan tâm, lập tức giải thích:

- Các thế gia như gia tộc Raven, con cháu trong tộc khi trưởng thành sẽ cử hành yến hội. Lúc đó bọn họ cũng sẽ mời vài bằng hữu có thực lực tới dự, coi như là sự ủng hộ ở một mức nào đó. Hắc, hiện tại rất ít nhà còn truyền thống này, không nghĩ tới gia tộc Raven vẫn giữ lại.

Ngôn ngữ của gã béo tựa hồ có chút khinh thường truyền thống này.

Trần Mộ có chút minh bạch. Bất quá hẳn không có thiện cảm với Clio, tự nhiên cũng không quan tâm. Hẳn cứu Clio, đối phương không lấy chân tình đối đãi, còn để tâm đề phòng, Trần Mộ cũng chỉ kính nhi viễn chi (1).

Gã béo thấy vẻ mặt của Trần Mộ, không chút để ý, nhỏ giọng nói:

- Hai đứa con của gia tộc Raven cũng không ra gì, suy bại là chắc chắn. Làm ăn với bọn họ, ngắn hạn thì được, lâu dài thì không nên.

- Lời này có ý gì?

Trần Mộ nhất thời tò mò.

Gã béo lạnh nhạt nói:

- Công việc của chúng ta, không chỉ riêng hàng hóa mà thứ quan trọng hơn chính là con người cùng đầu mối. Hiện nay buôn bán không dễ, muốn bằng lực lượng của mình mà làm lớn thì khó như lên trời, cùng người hợp tác mới là xu thế. Ngắn hạn dù có lợi lớn nhưng cũng chỉ được thời gian nhất định, tiền lời ổn định lâu dài mới là quan trọng. Một đối tác có thể làm ăn lâu dài mới khiến chúng ta bỏ ra nhiều tiền, anh tài giống như Tào lão đệ đây mới đáng giá.

Lý luận của gã béo khiến Trần Mộ sững sốt, trên phương diện buôn bán hẳn không có chút kinh nghiệm, bất quá lời này hẳn có thể hiểu.

Trần Mộ cười cười:

- Ngài đánh giá ta quá cao a!

- Không không chút nào!

Gã béo lắc đầu như khua trống, làm cho người ta lo lắng hẳn có thể văng đầu mà ngã xuống:

- Tào lão đệ không cần quá khiêm tốn, gã béo ta dù nhìn người không bách phát bách trúng, nhưng cũng đúng tám, chín phần mười. Tào lão đệ khí chất thanh đạm, bình tĩnh, ánh mắt kiên nghị, tính tình cứng cỏi, nhất ngôn cửu đỉnh, vừa nhìn đã biết là kẻ làm đại sự.

Trần Mộ sững sốt. Hẳn cho tới giờ chưa nghe qua người nào khen mình như thế. Ngay lúc này, có người ở gần đó bắt chuyện với gã béo, gã béo liếc mắt, vội vàng cáo lỗi với Trần Mộ, đứng dậy nghênh đón. Rất khó tưởng tượng, một tên béo như thế mà động tác vẫn rất nhanh nhẹn.

Gã béo rời đi, Trần Mộ một lần nữa lặng yên trong góc. Trong đại sảnh đang mở một khúc hát rất hay, mà người hầu lại thỉnh thoảng bưng rượu đổ cùng nước hoa quả đi qua đi lại trong đám khách. Nơi này tập trung những nhân vật máu mặt tại thành phố Lars, bọn họ tụ tập thành năm, ba người một nhóm, thỉnh thoảng đàm luận cười nói rồi liếc về phía trung tâm đại sảnh. Các quý phụ mặc lễ phục dạ hội tinh xảo, tùm đầu xỉ xào bàn tán, ánh mắt các nàng luôn nóng bỏng hướng về trung tâm, tập trung trên người Zuning cùng Giải Yến Bạch. Các đệ tử trẻ tuổi lại dùng ánh mắt nóng bỏng, mang theo vài phần tham lam nhìn chằm chằm Tiểu Man.

Hai nam một nữ này đang là vai chính của yến hội.

Về phần bản thân, chẳng qua là một tiểu nhân vật, không ai biết lại bớt được phiền toái. Hẳn không chú ý rằng thỉnh thoảng có người đi qua bên cạnh, ánh mắt nhìn qua hẳn cũng tràn ngập kinh dị.

Dường như tại yến hội loại này, cao cấp tạp tu cũng không nhiều. Cao cấp tạp tu được các thế lực tranh nhau mượn sức, nhưng bọn họ muốn tiến vào xã hội thượng lưu lại vô cùng khó khăn. Đương nhiên, ngoại trừ đệ tử tốt nghiệp từ Lục Đại, một khi người tiến vào Lục Đại đồng nghĩa với người bắt đầu bước vào xã hội thượng lưu.

Như Zuning cùng Giải Yến Bạch, vẻ mặt bọn họ thủy chung lãnh đạm và cẩn trọng. Đây là một loại thái độ nhìn từ trên cao xuống, không ai chung quanh cảm thấy kì quái mà ngược lại bọn họ cảm thấy điều này rất bình thường. Ngay cả Nhâm Văn Châu cũng thoải mái tiếp nhận.

Liên bang có một cách nói, chỉ có ngũ đại hoa khu cùng kinh đô mới có quý tộc chính thức. Trong mắt rất nhiều dân chúng tại ngũ đại hoa khu và kinh đô, cường hào một phương giống như Nhâm Văn Châu chẳng qua là một địa chủ. Bọn họ trời sinh có một loại cảm giác hơn người, mà những kẻ xuất thân từ Lục Đại thì loại cảm giác này càng biểu lộ rõ ràng.

Tiểu Man nhìn thuận mắt hơn nhiều, nhưng rõ ràng nàng không phải đối thủ của hai người này. Vô luận là khí thế hay thực lực, nàng không thể chống lại hai người kia. Nếu là gã đeo mặt nạ thì còn có thể cùng hai người này phân tranh cao thấp.

“Bất quá, việc đó có liên quan gì tới mình chứ?” Trần Mộ thích thú uống nước hoa quả. Hắn liên tục uống bảy tám chén, mỗi một chén có mùi vị khác nhau. Nếu như nói về mùi vị, so với nước thanh vân mà mình uống trước kia thì tốt hơn nhiều.

Vừa nghĩ tới nước thanh vân, Trần Mộ lại nghĩ tới Lôi Tử không biết ở phương nào, đột nhiên cảm thấy phiền muộn.

Đứng trong góc, không người nào quấy rầy, rất nhiều người vốn muốn kết giao với Trần Mộ nhưng khi thấy vẻ mặt hắn như không muốn làm quen liền thức thời rời đi.

Sau khi yến hội kết thúc, Trần Mộ lặng lẽ ra về. Về phần bốn người có vẻ nói chuyện rất vui, hắn cũng không liếc mắt một lần. (2)

Trở lại nơi ở, mở cửa ra, Trần Mộ sững sốt, Weah đang ngồi trên sàn nhà.

- Trở về khi nào vậy?

Trần Mộ đi tới bên Weah đang ngồi trên sàn nhà. Lô Tiểu Như thấy Trần Mộ trở về, vội vàng chuẩn bị đồ ăn cùng nước trà.

- Vừa về!

Weah không hề nhìn lên, Trần Mộ lúc này mới chú ý trong lòng hắn có một con thú nhỏ lông thuần một màu nâu (3), Weah đang chơi đùa với nó.

- Đây là con gì?

Trần Mộ tò mò hỏi. Con thú con này toàn thân màu nâu, có chút giống chó nhưng thân thể béo ú, trông giống trái cầu thịt màu nâu hơn.

Weah lắc đầu:

- Không biết!

- Không biết?

Trần Mộ nhất thời có chút kỳ quái:

- Người tìm thấy ở đâu?

Theo tính cách của Weah, Trần Mộ cũng không tin hắn đi mua thú nuôi. Nếu như nói thứ duy nhất hắn có thể mua là khi hắn đói bụng.

- Đoạt được!

Weah vẫn không nhìn lên, thích thú chơi với “tiểu tử” kia. Tiểu gia hỏa này cũng rất lười biếng, cuộn mình trên đùi Weah, ngủ khò khò.

- Đoạt được?

Trần Mộ nhất thời hứng thú:

- Đoạt ở đâu?

- Thành phố Ameidaer.

- Đó là nơi nào?

Trần Mộ sờ đầu. Lô Tiểu Như đứng bên vội tiếp lời:

- Thành phố Ameidaer là một trung tâm thương nghiệp của mình chính khu, mức độ phồn hoa cũng tương đương thành phố Lars. Cách nơi này rất xa.

- Người đi thành phố Ameidaer làm gì?

Trần Mộ lấy làm kỳ quái hỏi. Weah lần trước hỏi tiền hần, hần thấy hết sức khó tin. Hóa ra gã chạy tới thành phố Ameidaer. Weah đi tới đó nhất định có chuyện, Trần Mộ tin rằng nhất định không phải vì con chó béo như trái bóng này.

- Đoạt nó!

Câu trả lời của Weah làm Trần Mộ suýt hóa đá.

- Nó sao?

Trần Mộ há hốc mồm, ngón tay chỉ vào con chó béo mũm mĩm, vẻ mặt ngạc nhiên. Lô Tiểu Như đang rót trà cũng suýt làm tung tóe.

- Ủm!

- Người chạy tới thành phố Ameidaer là vì đoạt nó?

Trần Mộ có chút hoài nghi mình bị lãng tai.

- Đúng!

- Sao người đoạt nó?

Weah đột nhiên suy ngẫm:

- Thấy quen mắt.

Trần Mộ nhăn mày:

- Vì vậy người đoạt nó sao? Còn tới thành phố Ameidaer chỉ để đoạt nó?

- Đúng!

Weah lập tức lấy tạp chứa tiền ra đưa cho Trần Mộ:

- Thứ này vô dụng!

- Vô dụng?

Trần Mộ ngẩn ngơ, tạp đựng tiền vô dụng? Tầm tạp đựng tiền này có 400 vạn audierne, Weah còn nói vô dụng! hần liền nảy sinh nghi ngờ:

- Vậy người làm sao tới thành phố Ameidaer?

- Ngồi toa xe lửa.

- Ngồi trên xe lửa cần vé, người không mua vé sao?

Trần Mộ hỏi.

- Đó là thứ gì?

Weah hỏi ngược lại.

Tay Lô Tiểu Như lại run lên, nước trà trào ra bàn.

Trần Mộ ra dấu:

- Chính là một thứ giống tạp phiến, gọi là vé xe. Có vé xe mới được lên xe, người không mua sao?

- Không!

Weah lắc đầu.

- Vậy người làm sao tới?

Trần Mộ tò mò hỏi lại:

- Không có phiếu, cửa kiểm phiếu sẽ không cho vào.

- A, người nói cái máy biết kêu chứ gì? Ta vỗ nó một chút, nó liền im lặng.

Vẻ mặt Weah rất tự nhiên.

Trần Mộ nhất thời đổ mồ hôi. Vỗ một cái sao? Liếc nhìn tay Weah, Trần Mộ không khỏi tưởng tượng cảnh tượng khi đó. Dựa vào lực lượng của Weah, vỗ một cái lên máy kiểm phiếu, đừng nói là máy kiểm phiếu, dù là máy móc cứng rắn hơn nữa cũng hỏng.

Nuốt nước miếng, Trần Mộ hỏi tiếp:

- Người không ăn sao?

- Ăn?

- Làm sao để ăn?

Trần Mộ rất tò mò.

- Ta thấy nơi có nhiều thịt thì lấy xuống ăn.

Weah ngáp một cái:

- Có chút nhạt, bắt quá so với người làm thì dễ ăn hơn.

Trong đầu Trần Mộ lập tức hiện lên cảnh Weah đi tới một cửa hàng bán thịt để ăn, thấy phía trên một đồng thịt, lợi dụng tốc độ kinh người lướt qua, thông dong từ trên lấy xuống vài chuỗi, sau đó nghênh ngang rời đi.

- Người trở về cũng dùng cách đó sao?

Trần Mộ vô lực nhưng lại suy đoán con chó béo đang ngủ có liên hệ gì với Weah. Nếu như không liên quan thì sao Weah lại chạy xa như vậy? Bắt quá Weah nói không biết, dường như hắn còn không nhớ ra. Trần Mộ đột nhiên lại nhớ một vấn đề khác:

- Người làm sao biết con chó này ở thành phố Ameidaer?

- Nhìn thấy trên huyền tạp truyền hình.

Trần Mộ lúc này mới hiểu ra. Hắn hiểu được câu nói lúc trước của Weah:

- Nó cũng là đoạt? Đoạt sao?

- Nó bị giam trong lồng. Ta vặn đứt lồng sắt, có sáu người đuổi theo ta, bị ta giết.

Vẻ mặt Weah lạnh nhạt không đổi sắc, ngữ khí tự nhiên kể về việc đây máu tanh.

Sắc mặt Lô Tiểu Như trắng bệch, tay run rẩy, nước trà tràn đầy bàn.

Mặc kệ thế nào, Weah trở về, Trần Mộ rốt cục cũng yên lòng. Dựa vào thực lực của Weah, kì thật không cần lo lắng cho hắn. Nhưng Weah đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn xa lạ, giống như chuyện lần này, kì thật khá nguy hiểm. Nếu như thực lực đối phương rất mạnh, nếu như gặp cường giả chân chính hoặc bị vây công thì cho dù Weah cường hãn, Trần Mộ cũng không dám khẳng định hắn có thể sống sót hay không.

Có lẽ cao thủ như hiệu trưởng của Lục Đại, có thể bị mấy trăm thậm chí rất nhiều tạp tu vây công còn có thể sống sót. Nhưng đối với những tạp tu khác, dù là cao thủ nổi tiếng thì đối mặt với mấy trăm tên tạp tu cũng chỉ có nước bỏ chạy. Hết lần này tới lần khác, Weah không rảnh thể sự, rất dễ xảy ra chuyện. Trần Mộ tuy không sợ nhưng cũng không muốn gây chuyện, hắn cảm thấy không cần thiết.

Sắc mặt Lô Tiểu Như vẫn có chút trắng bệch, bị kích thích mãnh liệt. Khi Weah khen tay nghề nấu nướng của nàng, vẻ mặt nàng vô cùng mất tự nhiên. Con chó béo tựa hồ rất cơ trí, vừa nghe tới có ăn thì lập tức tỉnh lại.

Sau khi ăn xong, Weah vẫn thản nhiên như cũ, ngồi xem truyền hình tạp, chỉ có điều thêm một khối thịt tròn màu nâu trên đùi.

Chú thích:

1: Kính nhi viễn chi: Thành ngữ này có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử trong "Luận ngữ - Ung dã" (•):

Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hi"().

Tạm dịch như sau:

Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí.

Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ "kính nhi viễn chi" thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó.

Chả hiểu sao tác giả lại dùng cái từ này để miêu tả Trần Mộ và Clio.

2: Đoạn này chắc tác giả miêu tả bốn người: Nhâm Văn Châu, Tiểu Man, Zuning cùng Giải Yến Bạch.

3: Nguyên văn: Màu râm nắng

231. Chương 231: Tâm Thái (1)

Ngoài ý liệu, không chỉ có Tô Lưu Triệt Nhu chờ hấn mà còn cả lão già từng xuất hiện tại yến hội cũng ở đây.

- Tào tiên sinh, đây là thầy của ta, Khổng Hữu Đức. Người cứ gọi Khổng lão là được.

Tô Lưu Triệt Nhu giới thiệu.

- Chào Khổng lão.

Trần Mộ vẫn an rất chân thành.

Khổng lão cười ha ha nói:

- Ta gọi người là Tiểu Tào nhé. Người trẻ tuổi mà bình tĩnh, không hấp tấp, tốt lắm.

Giọng lão già đầy tán thưởng.

Trần Mộ khiêm tốn:

- Ngài quá khen!

- Ừm, lần đầu ta biết tình huống của người liền cùng Triệt Nhu nghiên cứu một chút. Vấn đề này theo ta nghĩ thì rất phức tạp.

Lão già cau mày, vẻ mặt khó coi.

Trần Mộ chuyển mắt nhìn Tô Lưu Triệt Nhu.

Tô Lưu Triệt Nhu giải thích:

- Sự phụ đã rất lâu không chẩn bệnh, lần này ta thúc thủ vô sách nên mới cầu cứu người. Hiện tại xem ra vấn đề này có thể rất khó giải quyết. Bất quá người không nên lo lắng, sẽ tìm được biện pháp thôi.

Nàng sợ Trần Mộ bị đả kích, vội an ủi.

Trần Mộ trầm lặng, mặc dù trước đó hắn cũng chuẩn bị tư tưởng, nhưng chính tai nghe Tô Lưu Triệt Nhu nói không có cách nào khiến hắn thấy thất vọng. Ngay cả sự phụ của Tô Lưu Triệt Nhu cũng vô kế khả thi, vậy hắn không biết nên làm gì bây giờ.

Khổng lão chú ý tới vẻ thất vọng trong mắt Trần Mộ, cười cười:

- Không nên nản chí, ta cả đời gặp rất nhiều nan y tạp chứng, có vài bệnh thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, nhưng cuối cùng phần lớn cũng đều chữa khỏi. Người phải tin tưởng và phối hợp chúng ta, như vậy mới có kết quả tốt nhất.

- Vâng!

Trần Mộ nặng nề gật đầu.

Khổng lão thấy thế, rất hài lòng, nói tiếp:

- Lần trước Triệt Nhu kiểm tra cho người, số liệu ta đã xem qua nhưng còn chưa đủ nên ta muốn biết chi tiết về thân thể người. Lần này người phải làm thêm vài kiểm tra tỉ mỉ hơn, hy vọng có thể tìm ra điểm đột phá.

Ánh mắt Khổng lão trở nên nghiêm túc, nhãn thần Tô Lưu Triệt Nhu ở bên cũng hiện lên một chút lo lắng, hiển nhiên nàng cũng không lạc quan như vậy.

Yêu cầu này của Khổng lão, Trần Mộ tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Khi hắn chứng kiến hơn mười vị tạp tu đã sẵn sàng trong phòng kiểm tra liền sợ ngây người. Bất quá hắn “ngoan ngoãn” làm từng hạng mục kiểm tra. Có vô số hạng mục nên dù thể lực của hắn tốt cũng cảm thấy mệt mỏi.

Bận rộn hơn ba giờ mới kiểm tra xong.

Khổng lão cùng Tô Lưu Triệt Nhu cầm trên tay số liệu mới nhất. Về mặt hai người đều ngưng trọng khiến Trần Mộ sinh ra một dự cảm không tốt. Thấy Trần Mộ đã đi tới, Khổng lão nhẹ nhàng thở dài, xoay người rời đi.

- Không nên lo lắng, người đi về trước đi. Chúng ta sẽ cố hết sức, nếu có tiến triển gì thì ta lập tức thông tri cho người trước.

Tô Lưu Triệt Nhu nhẹ lời an ủi.

Trần Mộ miễn cưỡng cười nói:

- Không có gì.

Từ “hết sức” trong lời nói của Tô Lưu Triệt Nhu khiến khấn ý thức được tình cảnh của mình.

Hắn không biết che giấu nên Tô Lưu Triệt Nhu với kiến thức phong phú của mình, liếc mắt liền nhìn ra, định mở miệng an ủi lại không biết nói gì. Không biết từ đâu, trong lòng đau xót làm nàng suýt rơi lệ.

Về phần các y vụ tạp tu khác, ánh mắt của họ nhìn Trần Mộ chằm chằm giống như nhìn một người chết.

Rời khỏi hiệp hội y vụ tạp tu lúc nào Trần Mộ cũng không nhớ rõ, khi hắn nhận ra thì đã đứng ở ngã tư đường.

Kinh ngạc nhìn dòng người, nhìn toa xe cùng tạp tu thỉnh thoảng gào thét trên trời, Trong lòng Trần Mộ trống rỗng, một loại cảm giác vô hình nào đó tràn ngập trong hắn.

Hắn cũng không bi thương nhiều, việc này đối với hắn mà nói, là một tin tức rất tồi. Không biết có phải đã chuẩn bị tâm lý từ trước hay không nhưng Trần Mộ phát hiện mình cũng không có bao nhiêu sợ hãi cùng lo lắng.

Hắn mới chỉ mười tám tuổi, đã gặp qua quá nhiều chuyện chết chóc. Đột nhiên hắn ý thức được, bản thân còn có nhiều chuyện chưa làm.

Tạp ảnh “Sự sĩ truyền thuyết” còn chưa hoàn thành, Lôi Tử hiện tại không biết nơi nào. Lúc này Trần Mộ có một loại xúc động vô cùng mãnh liệt, hy vọng có thể hoàn thành nó. Trong thần bí tạp phiến còn rất

nhiều bí mật chưa được phá giải, lai lịch của nó tới giờ mình còn chưa rõ. Trí nhớ Weah còn chưa có dấu hiệu khôi phục, còn có đám hài tử tại Hạ Thành...

Trần Mộ đột nhiên bật cười, bản thân tự nhiên lại lưu tâm tới trí nhớ của Weah, điều này tựa hồ không liên quan tới mình.

Ngửa mặt lên, bầu trời xanh lam khiến cho tâm trạng đang u ám của hắn trở nên sáng sủa. Dù gì thì sau này mình cũng chết, vậy sao trong thời gian này không đem những thứ mình quan tâm ra để hoàn thành.

Như vậy, cho dù mình thật sự chết thì cũng bớt đi vài phần tiếc nuối.

Ánh mắt Trần Mộ dần trở nên trong suốt.

Tập tu bay qua trên bầu trời, người đi đường lướt qua Trần Mộ đều có vẻ vội vã, không người nào biết một thiếu niên ở nơi này đã hoàn thành việc “lột xác” cực kỳ trọng yếu.

Đang lúc này, độ nghi trên tay lại vang lên.

- Tào lão đệ, hôm nay có thời gian không? Nếu có thì đến chỗ lão ca tham quan một chút.

Thanh âm tràn đầy nhiệt tình của gã béo Ngưỡng An truyền đến.

Trần Mộ hiểu đối phương tại sao lại cấp bách như vậy. Lúc này gã béo muốn thấy một chút năng lực của hắn, xác định xem có đáng hợp tác không. Nếu thật sự đáng, gã béo đương nhiên sẽ hi vọng sớm có thể ký hợp đồng.

- Ta lập tức tới!

Trần Mộ sáng khoái nói, không chút do dự bay lên trời, hướng tới sàn đấu giá của gã béo.

Thời gian của mình rất ít, mình có nhiều việc muốn làm! Trong mắt Trần Mộ chớp động một tín niệm. Tín niệm đó giống như lưu tinh, phá thủng chân trời.

Sàn đấu giá của gã béo rất lớn, lớn hơn tưởng tượng của Trần Mộ rất nhiều, hoàn toàn phá tan ấn tượng của hắn đối với sàn đấu giá từ trước nay. Đây là một quần thể kiến trúc, toàn bộ đều là nhà năm tầng, ngả tư khắp nơi, thông thoáng tứ phía, dòng người như thoi đưa. Mức độ phồn thịnh của nơi này thậm chí còn không kém phố buôn bán sầm uất nhất thành phố Lars.

Gã béo tự mình đứng ở cửa lớn nghênh đón khiến người khác chú ý. Người đi đường nhìn qua, thầm đoán, kẻ có thể khiến cho ông chủ Ngưỡng An tự mình nghênh đón là đại nhân vật cỡ nào? Ông chủ rất ít khi tự mình kinh doanh, hiện nay nắm quyền đều là mấy quân sự. Người trung niên đứng bên cạnh ông chủ chẳng phải một trong tứ đại quân sự - Hề Bình sao?

Mọi người đang nghị luận sôi nổi thì một vị thiếu niên sắc mặt vàng vọt từ trên trời hạ xuống.

- Để lão ca đợi lâu.

Trần Mộ thì lễ.

- Ha ha, ta vừa mới tới.

Ngưỡng An thấy Trần Mộ thì rất vui vẻ, giới thiệu với Trần Mộ:

- Đây là thủ hạ của ta, Hề Bình, sau này có chuyện gì người trực tiếp tìm hắn, hoặc tới tìm ta cũng vậy.

Trần Mộ hành lễ:

- Chào Hề quân sự.

Hề Bình vội vàng đáp lại:

- Tào tiên sinh quá khách khí.

Bên cạnh gã béo còn một vị tập tu mặc quần áo chiến đấu với vẻ mặt lạnh lùng. Gã béo không giới thiệu nên Trần Mộ cũng không mở miệng hỏi.

- Đi thôi! Ta mang người đi gặp một vài thứ, đây là thành quả nửa đời của lão ca.

Ngưỡng An nhiệt tình lôi kéo Trần Mộ, đi vào phía trong.

(2)

- Lão ca thật sự lợi hại a!

Trần Mộ than thở, lời này là phát ra từ nội tâm. Nơi phồn hoa trước mặt do gã béo một tay tạo nên, hẳn là quốc vương của nơi này.

- Tính ra nửa đời không uống phí, ha ha.

Trong lời nói của gã béo mang theo chút cảm khái cùng hào khí, Hề Bình đứng bên cũng tỏ vẻ kiêu ngạo.

- Nhưng ta cũng là kẻ tự biết mình. Người đừng thấy nơi này lớn như thế, kì thật giá trị thấp hơn nhiều. So với những thứ mà các đại gia chính thức của liên bang phải bỏ mất thì sàn đấu giá này cũng còn kém xa lắm. Hai ba kiện vật đấu giá của người ta có thể bằng ta làm cả năm.

Gã béo nói có vài phần tự đắc.

Về mặt Trần Mộ mờ mịt, hẳn chưa từng nghe qua cái gì “phải bỏ mất”, đối với ngành đấu giá này, hẳn biết ít tới thương cảm.

Chú ý tới nét mặt của Trần Mộ, gã béo cười ha ha nói:

- Không nói cái này nữa, đi, ta dẫn người đi xem tài liệu.

Trong một kho hàng dưới đất, diện tích kho hàng này cũng không lớn, bên trong chất đống các loại tài liệu.

Trần Mộ trợn mắt.

- Hắc hắc, không tồi chứ!

Gã béo không che giấu sự đắc ý.

- Tốt! vô cùng tốt!

Trần Mộ thì thào, thất thần nhìn đống tài liệu trước mặt.

Trần Mộ không phải chưa từng gặp qua những tài liệu này, nhưng chúng chất cao như núi trước mặt khiến hắn thất thần trong giây lát.

Hắn tùy tiện đi tới trước một đống tài liệu. Đây là hạt mắt mèo, hạt mắt mèo bình thường dùng để chế tạo một số tam, tứ tinh tạp phiến, là tài liệu tương đối quý. Hạt mắt mèo là hạt của một loại quả mọc ra từ cây hoàng đàn. Chúng có mùi thơm, mỗi hạt đều trong suốt như ngọc. Dưới ánh mặt trời, nó sẽ tỏa ra quang vân như mắt mèo nên gọi là hạt mắt mèo. Đống hạt mắt mèo trước mặt đều to như đầu ngón cái, ước chừng sinh trưởng 10 năm rồi.

Một viên mắt mèo như thế, giá bán trong cửa hàng tài liệu cũng chừng 50 vạn audierne, nói thể nói là trân quý. Viên mắt mèo 10 năm, cửa hàng tài liệu bình thường căn bản không bán, phải tìm vài cửa hàng lớn mới có. Đống mắt mèo trước mặt này, tính sơ qua cũng mấy trăm viên. Gã béo có mắt mèo không lấy làm kì, nhưng phẩm chất mắt mèo tốt thế này, lướt qua cũng mấy trăm viên, cũng đủ khiến người khác rung động.

- Xem cái này một chút.

Gã béo hồ hởi chạy đến bên một máy lạnh cao chừng nửa người, ý bảo Trần Mộ tiến lại.

Gã béo nhẹ nhàng nhấn một cái, một tiếng nhỏ vang lên, máy lạnh mở khiến khí lạnh ngưng tụ thành sương mù bay ra. Trần Mộ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới, khi nhìn vào trong tủ, hẳn không khỏi kinh hô:

- Tuyệt thủy thiết!

Trong tủ lạnh có mấy khối quặng thạch màu đen lớn bằng nắm tay, trên các khối quặng thạch dính đầy băng, trông không ra hình dạng gì. Đây chính là tuyết thủy thiết đại danh đỉnh đỉnh.

Nếu như nói viên mắt mèo vừa rồi có thể mua được thì tuyết thủy thiết chính thức thuộc về tài liệu quý hiếm. Tuyết thủy thiết chỉ sản sinh tại nơi vô cùng lạnh, hơn nữa số lượng rất ít ỏi. Loại khoáng thạch này tương đối đặc thù, nó phải được bảo quản ở nhiệt độ -30 độ, cao hơn nhiệt độ này sẽ tan chảy ra thành nước thép màu ngân đen (màu nhũ đen).

Loại chất lỏng này có thành phần phức tạp, cho tới giờ thì không có ai có thể xác định thành phần của nó. Hơn nữa một khi tuyết thủy thiết tan chảy thành chất lỏng sẽ không cách nào bảo quản, trong vòng ba giờ không có sử dụng, sẽ trở thành khối sắt bình thường, mất đi giá trị sử dụng.

Không nghĩ tới trên tay gã béo có tuyết thủy thiết, mà không chỉ có một khối! Trần Mộ trước nay căn bản chưa từng thấy qua vật thực, có thể liếc mắt nhận ra cũng là nhờ trí nhớ của hắn rất tốt.

Gã béo rất hài lòng đối với vẻ mặt của Trần Mộ. Biểu diễn thực lực của mình trước một vị có khả năng trở thành minh hữu, có thể xúc tiến hợp tác song phương là rất quan trọng.

- Lão đệ hài lòng với đồng tài liệu này!

Gã béo cười hì hì nói.

- Rất hài lòng!

Sắc mặt Trần Mộ đỏ lên, đây là biểu hiện phấn khởi. Chế tạp sư xuất thân từ đáy xã hội như hắn đột nhiên thấy một đồng lớn tài liệu quý hiếm, sao không phấn khởi chứ?

- Vậy lão đệ có phải cũng nên bộc lộ tài năng?

Gã béo vẫn cười hì hì như cũ.

Hề Bình nhìn Trần Mộ, hắn biết tới lúc được thấy rõ ràng rồi. Kì thật hắn đối với chuyện chế tạp sư đột nhiên xuất hiện cũng không lấy làm ngạc nhiên. Hề Bình lớn lên ở thành phố Lars, thực lực của vị chế tạp sư nào tại đây hắn cũng đều biết rõ. Người này dù là ông chủ Thiên Dực cũng tính là gì chứ? Thiên Dực chẳng qua chế tạo huyền tạp quảng cáo mà thôi. Mọi người đều biết, huyền tạp quảng cáo đều là nhất tinh cùng nhị tinh huyền tạp, hắn dù có lợi hại thì cũng chỉ là một hạ cấp chế tạp sư xuất sắc mà thôi.

Thiên Dực phát triển thì có thể chứng minh hắn là một nhà quản lý giỏi mà không thể cho thấy hắn là một cao cấp chế tạp sư xuất sắc.

Nếu không phải lần này ông chủ tự mình nói ra, hơn nữa mọi người tin tưởng ánh mắt của ông chủ thì đề nghị này sẽ không được thông qua. Hề Bình có chút lo lắng, đồng tài liệu trước mắt này không dễ kiếm, đã trả giá cao, nếu như hỏng thì sản đầu giá tổn thất sẽ tương đối lớn.

- Tốt!

Trần Mộ trả lời hết sức dứt khoát, mắt nóng rực lộ ra vẻ hưng phấn.

Hề Bình có một loại cảm giác, thiếu niên trước mắt đột nhiên hóa thành một con sói đang rất đói, đôi mắt như lộ ra khát vọng vô cùng nhìn chăm chăm vào một con dê béo.

Chú thích:

1: Tâm thái: Trạng thái tâm lý

232. Chương 232: Chiết Hình Yến Ba Tạp (thượng)

Khi đã quyết định bộc lộ tài năng, Trần Mộ sẽ không giấu diếm. Hắn chuẩn bị chế tạo một trong những tạp phiên cường đại nhất mà hắn có thể tạo – Chiết Hình Yến Ba tạp. Về phương pháp cùng các bước chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp, hắn đã nghiên cứu rất lâu, có thể nói hết sức quen thuộc, chỉ là hiện nay vẫn không đủ tài liệu, hơn nữa hắn đang tập trung tinh lực cho Thoát Vĩ Toa tạp nên vô hình chung không quá quan tâm với Chiết Hình Yến Ba tạp.

Hiện tại muốn biểu lộ thực lực của mình, Chiết Hình Yên Ba tạp tự nhiên là lựa chọn tốt nhất. Hắn luôn tin tưởng với những thứ yêu cầu trong thần bí tạp phiên thì tài liệu nơi này đều có đủ cả. Tài liệu mấu chốt cho Chiết Hình Yên Ba tạp đều có, vài loại không có cũng có thể tìm được thứ để thay thế.

Nên biết rằng, mỗi loại tạp phiên có một loại kết cấu cùng tài liệu khác nhau, chế tạp sư rất hiếm khi tìm loại tài liệu thay thế.

Nhưng mỗi loại tạp phiên cũng không chỉ có một loại kết cấu, mà ngay cả nhất tinh năng lượng tạp đơn giản nhất, Trần Mộ cũng có thể tìm ra mười hai loại kết cấu bất đồng.

Trong mắt chế tạp sư, kết cấu tạp phiên có rất nhiều dung sai. Cách điều chế nguyên liệu hiện nay đều do tiên nhân nghiên cứu ra. Mỗi một loại tạp phiên, đặc biệt là cao cấp tạp phiên, tài liệu cần thiết thường là mấy chục thậm chí mấy trăm loại. Muốn hoàn toàn dựa theo cách điều chế cổ xưa này thì khó khăn quá lớn, vì vậy các chế tạp sư nghĩ ra một biện pháp là tìm kiếm thứ để thay thế cho chúng.

Các nghiên cứu về phương diện này có rất nhiều, ví dụ các bộ sách phổ thông như: vật tính biểu, tài liệu học thủ sách (1) v.v.... Trong Lục Đại, bọn họ thường có các cuốn sách cao cấp, nguồn sách ở đó phong phú hơn bên ngoài mấy lần, ở bên ngoài không cách nào mua được.

Nhưng không phải tài liệu gì cũng có thể thay thế. Mỗi loại tạp phiên cần vài tài liệu mấu chốt, không thể thay đổi. Loại tài liệu nào có thể thay đổi, có thể dùng cái gì để đổi lại, hiệu quả sau thay đổi sẽ như thế nào, tổng hợp lại là một biến học vấn cực kỳ thâm ảo.

Hiển nhiên không thể chế tạo tạp phiên trong kho hàng, để đạt hiệu quả tốt nhất, Trần Mộ đi theo gã béo tới một chế tạp thất chuyên dụng.

Hề Bình bước từng bước, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong vang lên thanh âm già nua:

- Ai vậy?

- Ta!

Hề Bình đáp lại một tiếng.

- Vào đi!

Sau khi đẩy cửa, chỉ thấy một vị lão già tóc hoa râm đang làm thí nghiệm. Lão già thấy Ngưỡng An thì sửng sốt:

-Ồ, sao người tới đây?

- Pilsen!

Gã béo nói rõ ý đồ:

- Ta muốn mượn người chế tạp thất để dùng một chút.

-Ừm, ta đang tiến hành thí nghiệm hạng nhất.

Pilsen bất mãn nói, hần gơ cánh tay gầy guộc lên:

- Ta nghĩ người tới tặng ta tài liệu, không ngờ người lại muốn mượn phòng chế tạp của ta.

- A ha!!! Sẽ không lâu lắm đâu. Tài liệu tổn hao ta sẽ đưa thêm cho người.

Gã béo lơ đãng, chợt nói với Trần Mộ:

- Lão đệ sử dụng đi, nếu như muốn Pilsen giúp đỡ thì cứ tùy tiện phân phó.

-Ừm!

Pilsen nhất thời khó chịu, không nhịn được, rít lên:

- Người muốn ta làm trợ thủ cho tên chưa đủ lông đủ cánh này sao? Người đang vũ nhục một vị trung cấp chế tạp sư! Sự vũ nhục nghiêm trọng nhất!

- Pilsen! Tháng trước người tiêu hao tài liệu trị giá 300 vạn audierne, hơn nữa cho tới giờ vẫn chưa chế tạo thành công tạp phiến nào. Người còn muốn tiêu tốn thêm một khoản nữa sao?

Hề Bình nhú mày, đứng bên cạnh nói thêm một câu.

Cho tới giờ, Pilsen đã tiêu phí tài liệu khoảng 3000 vạn audierne nhưng không thu hoạch được gì. Nhưng hạng mục này đã được ông chủ đồng ý, hẳn cũng không cách nào phản đối.

Pilsen đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

- Ủm, xin hãy tin ta, thí nghiệm sắp thành công rồi! Cho ta mấy tháng nữa, nhất định có thể thành công.

Gã béo ra hiệu dừng lại, nói luôn:

- Trợ giúp vị Tào tiên sinh này, nếu như hắn cần.

- Không thành vấn đề.

Pilsen đã qua cơn tức giận vừa rồi, vỗ ngực nói:

- Pilsen là một vị trợ thủ xuất sắc nhất.

Gã béo cười, hướng tới Trần Mộ:

- Lão đệ cứ việc tự nhiên, muốn giao bao nhiêu việc cho Pilsen thì tùy. Hắn là một vị trung cấp chế tạp sư, kiến thức cơ bản cũng không tệ lắm.

- Ta sắp là cao cấp chế tạp sư!

Pilsen không kiên nhẫn, giải thích.

Trần Mộ gật đầu:

- Tốt!

Nói xong bắt đầu đem tài liệu lấy từ kho hàng tới bày lên bàn.

- Ôi, trời đất! Thần minh của ta, ta nhìn thấy cái gì đây, ta đang mơ sao? Tuyệt thủy thiết! Đây là tuyệt thủy thiết, ta thấy được tuyệt thủy thiết.

Pilsen kích động run rẩy, thân thể gầy yếu như cỏ lau lắc lư trong gió, nét mặt gầy gò nua hiện lên vẻ ngái ngủ, mắt như muốn lồi ra:

- Đây là hạt mắt mèo. Trời ơi, ít nhất cũng 10 năm! Tinh dụ thảo? Thật là tinh dụ thảo sao? A! Hoàn cảnh sa mạc. Trời ạ, ảo giác, nhất định là ảo giác. Nhất định là ta hay mơ tưởng đến hoàn cảnh sa mạc nên điên rồi...

Pilsen thất hồn lạc phách, lảo đảo trước đồng tài liệu, hoàn toàn lâm vào trạng thái cuồng nhiệt vô ý thức.

Trần Mộ thông cảm nhìn Pilsen, vừa rồi khi hắn chứng kiến đồng tài liệu này cũng không khác hơn. Bất quá lúc này hắn không có thời gian dây dưa với lão già này, hắn bắt đầu công việc của mình.

Đầu tiên hắn lấy tinh dụ thảo để trước mặt. Tinh dụ thảo lớn hơn lòng bàn tay một chút, toàn cây màu tím, lá dày ẩm ướt tỏa ra một loại mùi thơm như mùi khoai môn. Lật tán lá liền thấy vài đường vân, mỗi đường đều có hình sao năm cánh.

Trước tiên hắn nghiền nát tinh dụ thảo, sau đó dùng thuốc thử A - 13, thu được chất dịch màu tím. Sau đó hắn cẩn thận dùng tuyệt thủy thiết đã tan chảy dung hòa với chất dịch màu tím đó.

Trong chớp mắt, chất lỏng màu tím trở nên đen đậm như mực, bọn gã béo nhìn được sớm đã ngáy người.

Chế tạp sư khi chế tạp không để cho người khác quấy rầy nên trước đây bọn họ chưa bao giờ thấy qua chế tạp sư chế tạo tạp phiến. Lần này Trần Mộ không yêu cầu bọn họ rời đi, bọn họ đương nhiên mừng rỡ ở lại nhìn xem, hiện tại mỗi người đều trợn mắt, sợ mình bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Pilsen nhím chăm chăm hai tay Trần Mộ, cau mày vắt óc suy nghĩ, trong miệng thì thào:

- Đây là nguyên lý gì? Tuyệt thủy thiết sao có thể dùng như thế...

Các động tác của Trần Mộ làm hoa cả mắt, hần tựa như không cần tư duy, mỗi động tác cùng các bước đều như hạ bút thành văn. Trong mắt gã béo, Trần Mộ như một vị vũ giả cao siêu, mỗi động tác đều đẹp để lưu loát, khiến người ta có cảm giác như lưu thủy hành vân.

Pilsen đã thôi tự vấn, hai mắt sáng rực chăm chú nhìn, tay thỉnh thoảng bắt chước động tác của Trần Mộ. Hần hoàn toàn khăng định, vị thiếu niên nhìn qua chỉ mười bảy, mười tám này, tại phương diện chế tập hơn mình không biết bao nhiêu mà kể. Cái gọi là ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề nhìn cách làm. Trần Mộ làm từng bước, nhìn qua tưởng bình thường đơn giản, nhưng rơi vào mắt Pilsen lại có ý nghĩa rất sâu sắc.

Tài liệu đầu tiên đã làm xong, Pilsen nhớ vào trong lòng, hi vọng có thể có thu hoạch. Kì thật hẳn cũng biết, hơn phân nửa là phí công, chế tập là một môn khoa học cực kỳ chuẩn xác, mỗi điểm khác biệt đều cho ra kết quả bất đồng. Bản thân hẳn chỉ thấy được trình tự chế tác tài liệu, còn phân lượng cùng tác dụng bao nhiêu thì không biết.

Trong lòng hẳn đã nhận định Trần Mộ hẳn là một vị chế tập đại sư, cho dù không phải thì cũng có thể là một vị cao cấp chế tập sư.

Có thể chính mắt nhìn thấy cả quá trình cao thủ chế tập là một cơ hội khó cầu. Mặc dù đối phương không tự mình truyền thụ, nhưng hẳn vẫn học được không ít thứ. Tỉ như, hẳn cho tới giờ chưa từng nghe qua, cũng không nghĩ tới, tuyệt thủy thiết có thể xử lý như vậy, điều này kiến hẳn có được nhiều gợi ý.

Trong chế tập thất im ắng, mọi người không dám thở mạnh, mà ngay cả nữ tập tu xinh đẹp bên cạnh gã béo cũng phải ngưng thở (2).

Trần Mộ rất phấn khởi, vô luận là ai, khi đối mặt với đồng tài liệu trị giá chừng 5000 vạn audierne được chế thành tập mặc đều phải phấn khởi, huống chi 5000 vạn này là do hẳn tự mình sử dụng.

Tập mặc đen kịt như màn đêm, có chút ngân quang le lói, vẻ mỹ lệ cùng thần bí khó nói nên lời.

Bất quá lúc này hẳn không có thời gian say mê ngắm nhìn tập mặc mỹ lệ. Tập mặc này có yêu cầu rất cao, nhiệt độ phải trong khoảng 150 độ. Trần Mộ muốn trước khi nó hạ xuống 72 độ thì phải dùng hết, nếu không tập mặc mỹ lệ này sẽ mất tác dụng.

Từ một 150 độ hạ xuống 72 độ, thời gian khoảng từ 37 phút tới 45 phút.

Trần Mộ phải chế thành công Chiết Hình Yến Ba tập trong thời gian này, không phải một tấm, mà là hai tấm! Mặc dù biết kết cấu Chiết Hình Yến Ba tập nhưng hẳn chưa bao giờ chế tạo, cũng không có thể xác định mình thành công ngay lần đầu. Vì bảo đảm vạn nhất, hẳn liền phối chế hai phần tập mặc, như vậy sẽ có thêm một cơ hội, nhưng đồng thời tốc độ của mình cũng phải nhanh gấp đôi.

Hắn không chút do dự, mang hai tấm tam tinh tập phiến đã chuẩn bị sẵn rồi để lên bàn và lấy ra bộ Nhược Thủy bút.

Hai mắt Pilsen tỏa sáng nhìn bộ Nhược Thủy bút! Mặc dù hẳn không biết bộ chế tập bút này có tên gọi là gì, xuất từ vị chế tập đại sư nào, nhưng nhìn qua cũng thấy sự bất phàm của nó. Nhưng lại nghĩ đến thủ nghệ chế tập của đối phương hơn xa mình, sự hâm mộ trong lòng hẳn nhạt đi rất nhiều mà ngược lại còn sinh ra cảm giác tự nhiên.

Pilsen lúc này hối hận không thôi, nếu sớm biết thì đã chạy tới làm trợ thủ, như vậy hiện tại đã có thể đứng sau đối phương mà quan sát.

Tập mặc thông qua cảm giác tiếp xúc với bề mặt tập phiến liền kết hợp, mà loại kết hợp này có vô số biến hóa, làm cho người ta không cách nào phỏng đoán, chỉ có trong lúc chế tạo là dễ phát hiện nhất.

Nét bút như rồng bay phượng múa, cổ tay mềm mại không xương làm người khác hết sức khen ngợi.

Hiện giờ Pilsen bội phục sát đất, động tác điều luyện như thế, cơ bản nhuần nhuyễn như thế, hẳn chưa bao giờ thấy tại bất kỳ vị chế tập sư nào. Nếu như hẳn biết số lượng nhất tinh năng lượng tập mà Trần Mộ chế tạo được tính bằng con số hàng nghìn mới có thể luyện thành điều luyện như vậy thì không biết sẽ nghĩ gì.

Mồ hôi ròng ròng trên trán Trần Mộ, hơi thở nặng nề nhưng tiết tấu vẫn không chút biến hóa. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nét bút cuối cùng nhẹ như khói thoảng tuyên cáo với mọi người, Chiết Hình Yến Ba tập đã hoàn thành.

Chú thích:

1: Nguyên văn: () (): (vật tính biểu)(Tài liệu học thủ sách): (Vật có tính chất thay thế) (Sách cầm tay nghiên cứu về tài liệu)

233. Chương 233: Chiết Hình Yến Ba Tập (hạ)

Trần Mộ đứng dậy, đưa cho gã béo một tấm Chiết Hình Yến Ba tập:

- Ta làm cái khác nữa và muốn lưu lại, phí tổn sẽ khấu trừ từ tiền lời.

Hề Bình cẩn thận thay gã béo tiếp nhận tập phiến, Pilsen sớm đã không thể chờ đợi liền đi tới gần.

Gã béo khoát tay như không cần để ý:

- Lão đệ quá khách khí, người cứ tùy ý lấy.

- Nếu đã có quy tắc, ta sao có thể phá hư!

Trần Mộ lắc đầu, kiên định nói.

Gã béo cười nói:

- Theo ý lão đệ là được.

Trong lòng gã béo càng thích Trần Mộ, đại thương nhân như hắn vô cùng quý trọng danh dự. Bọn họ là một loại người cực kỳ trân trọng cam kết, Trần Mộ không muốn trục lợi khiến hắn sinh lòng thiện cảm.

- Chúng ta đi xem tấm tập phiến này một chút đi.

Gã béo hiển nhiên muốn biết giá trị chính thức của tấm tập phiến này, hắn quay sang nói:

- Còn chưa hỏi lão đệ, tập phiến này tên gọi là gì?

- Chiết Hình Yến Ba tập!

- Máy tinh vậy?

- Tam tinh.

Gã béo ừ một tiếng. Hề Bình ở bên chỉ cảm thấy một luồng máu nóng chạy lên đầu, sắc mặt nhất thời khó coi. Tam tinh? Trời ạ! Tài liệu quý hiếm trị giá 5000 vạn audierne mới chế ra 2 tấm tam tinh tập phiến sao? Hề Bình cảm giác như chảy máu trong lòng.

Nước đổ xuống sông! Trong lòng Hề Bình, Trần Mộ bị đánh đồng với Pilsen. Nhưng thoáng nhìn qua ông chủ không có chút biểu hiện, hắn cố nén cảm giác muốn la mắng lại.

Quá trình đánh giá giá trị của tập phiến khá phiền toái. Người bình thường nói đến tập phiến thường nghĩ tới tinh cấp của nó. Nhưng đối với những tập phiến ưu tú, giá trị tập phiến là tiềm lực chứ không phải tinh cấp. Với những loại tập phiến này, mọi người sẽ coi trọng giá trị tổng hợp của nó. Tập phiến có một vài tác dụng đặc thù cũng có thể bán giá tốt.

Gã béo đối với việc chuyên môn thì không biết nhiều, đều dựa vào diễn biến xảy ra mà đánh giá. Còn Pilsen thì cau mày, thờ người ra, xem ra là đang kiệt lực suy nghĩ.

Không bao lâu, mọi người liền tới một phòng huấn luyện.

Đây là một phòng kiểm tra tạp phiên điển hình, bên trong bày rất nhiều dụng cụ kiểm tra. Trong các loại máy móc, có vài thứ Trần Mộ chưa bao giờ gặp qua, sử dụng cũng không biết cách sử dụng. Trong phòng kiểm tra sớm đã có người đứng đợi lệnh.

- Cận Ngữ! Người tiến hành đi.

Gã béo ra lệnh.

- Vâng!

Thanh âm lạnh lùng mà trong trẻo vang lên, nữ tạp tu xinh đẹp tiến ra phía trước gã béo, tiếp nhận Chiết Hình Yển Ba tạp từ tay Hề Bình.

- Lão đệ có gì phải nhắc nhở không?

Gã béo hỏi.

Trần Mộ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tầm tạp phiên này yêu cầu năng lực khổng lồ cảm giác tương đối xuất sắc.

Gã béo nhếch miệng cười:

- Ha ha, cũng không cần lo lắng.

Trong mắt Cận Ngữ hiện lên vẻ phẫn nộ, khi nàng nghe Trần Mộ nói, đây là Trần Mộ hoài nghi năng lực của nàng.

- Bắt đầu đi!

Gã béo nói với Cận Ngữ. Hắn rất tò mò, tạp phiên do một vị chế tạp sư có thể khiến đại biểu của Pháp Á chú ý đến tốt cùng có chỗ nào hơn người chứ?

Hề Bình cũng Pilsen vội nhìn vào màn hình trong phòng.

Các trợ thủ nhanh chóng tiến vào vị trí của mình.

Một cái lồng năng lượng bán cầu hiện ra, bao lấy khu thí nghiệm, ngăn cách mọi người bên ngoài, điều này là để tránh một vài chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cận Ngữ lấp Chiết Hình Yển Ba tạp vào độ nghi. Độ nghi trên tay nàng nhìn qua cũng là biết hàng cao cấp, khi đếm thấy có 6 khe cắm tạp khiến Trần Mộ có chút thêm thường.

Cận Ngữ nhắm mắt lại, nàng cẩn thận nhận thức kết cấu Chiết Hình Yển Ba tạp. Nét mặt Cận Ngữ lúc này lại không lạnh băng như bình thường mà vô cùng chuyên chú.

Uy lực của Chiết Hình Yển Ba tạp thế nào, Trần Mộ trong lòng cũng chỉ biết chút ít. Bất quá dựa vào uy lực kinh người của Thoát Vĩ Toa tạp, Chiết Hình Yển Ba tạp sẽ không kém hơn. Càng hướng chi, nói về vật liệu, giá của Chiết Hình Yển Ba tạp gấp mấy chục lần Thoát Vĩ Toa tạp.

Lo lắng duy nhất hiện tại của hắn là Chiết Hình Yển Ba tạp yêu cầu cảm giác rất cao, khi hắn có điểm linh mẫn 65 mới được thưởng.

Cận Ngữ đột nhiên mở mắt, Trần Mộ lập tức cảm nhận được năng lượng dao động mãnh liệt. Năng lượng dao động thật mãnh liệt, Trần Mộ hồi hộp, tạp trung nhìn Cận Ngữ.

Cánh tay Cận Ngữ phất nhẹ trong không trung, ngón tay khẽ khua động, năng lượng sáng chói màu đỏ uốn lượn từ tay nàng chảy ra tới ngón tay.

Một luồng ánh sáng màu đỏ có vẻ đơn sơ.

Năng lượng hình mũi tên cũng không có quy tắc, làm cho người ta cảm giác nó thô ráp đơn giản. Hề Bình vô cùng khinh bỉ trong lòng, đại khái, cao cấp tạp phiên phóng ra năng lượng có kết cấu đều theo quy tắc, kết cấu không gian của nó hết sức nghiêm cẩn. Mà năng lượng thể hình mũi tên Cận Ngữ phóng ra, phẩm chất của năng lượng thể cho thấy nó có thể bị bẻ gãy trong không gian. Còn gọi cái gì là yển, đại khái là con yển xấu nhất trong lịch sử.

Ánh mắt gã béo vẫn như thường, không nhìn ra hấn thất vọng hay hưng phấn. Mà vẻ mặt Pilsen ở bên lại nghi hoặc, tựa như gặp phải vấn đề khiến hấn đau đầu, lông mày nhíu lại không thấy giãn ra.

Trên mặt Cận Ngữ đột nhiên lộ ra nét vui mừng cùng sợ hãi.

Nàng không chút chần chừ, nhẹ nhàng vung tay lên. Đạo ánh sáng màu đỏ hóa thành hồng ảnh, lưu lại tàn ảnh màu đỏ trong mắt mọi người rồi đánh trúng bia ngắm.

- Oanh!

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, Pilsen thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà Hề Bình tay mắt lanh lẹ giữ lại. Khối thịt trên người gã béo rung lên, thân hình liền ổn định lại, thân thể to béo lúc này cũng thể hiện ra chỗ tốt của nó.

Động tĩnh này chấn nhiếp mọi người, kể cả Trần Mộ.

Trong sân, Cận Ngữ ngây người, khối bia ngắm trước mắt nàng đã không cánh mà bay, chỉ để lại một hố to sâu chừng ba mươi li.

Tất cả trợ thủ đều ngừng tay, không thể tin vào mắt mình. Khu vực trắc nghiệm im ắng, không một thanh âm.

- Đang đang!!!

Không biết thứ gì rơi xuống, phát ra tiếng động mang mọi người trở về với thực tại.

- Trời ạ! Ta nhìn thấy cái gì vậy?

Pilsen kích động, nếp nhăn trên mặt run lên, giống như sóng gió phong ba.

Hề Bình lúc này cũng trợn tròn mắt. Nhưng hấn phản ứng rất nhanh, mặt lộ ra vẻ vui sướng tột độ. Hấn rất rõ ràng, tám tạp phiến tên là Chiết Hình Yến Ba tạp này có thể bán bao nhiêu tiền.

Ánh mắt của hấn chuyển chung vẫn chăm chú nhìn vào hố to trên mặt đất. Nội thất của khu trắc nghiệm đều do vật liệu có độ cứng cao chế tạo thành, tạp phiến bình thường có thể lưu lại một dấu ấn cũng là tốt rồi. Vừa rồi Chiết Hình Yến Ba tạp không chút cố sức đã đào mặt sàn thành một hố lớn, uy lực cường đại vô cùng.

Gã béo thường giữ được bình tĩnh cũng lộ ra vẻ hưng phấn, nhanh chóng hỏi trợ thủ:

- Số liệu có chưa?

Một vị trợ thủ lấp bắp nói:

- Uy lực của nó quá lớn, bia bắn bị phá hủy, chúng ta không cách nào tính ra uy lực. Loại bia này chỉ chịu được thương tổn lớn nhất là 1200. Nếu muốn kiểm tra tiếp, chúng ta phải đổi lại bia mới.

- Đổi lại, thử tiếp!

Gã béo không chút do dự ra lệnh.

Hề Bình cảm giác miệng lưỡi có chút khô ráp, không khỏi liếm môi. Thương tổn đạt 1200 là khái niệm gì? Tam tinh huyền tạp bình thường có giá trị thương tổn chừng 200, đạt hơn 300 là tốt rồi, mà thương tổn tới 500 là cực phẩm trong cực phẩm. Tam tinh tạp phiến có giá trị thương tổn đạt 1200, đừng nói hấn chưa thấy mà dù nghe cũng chưa nghe qua.

Tứ tinh huyền tạp có giá trị thương tổn dao động rất lớn, đại khái khoảng 600, uy lực đạt 1000 trở lên là tốt, mà nếu đạt tới 1500 là cực phẩm.

Mà tám tam tinh huyền tạp này, đương nhiên có giá trị thương tổn vượt quá 1200, sao không làm bọn gã béo kích động dị thường chứ? Đối với bọn họ mà nói, điểm quan tâm nhất là giá trị tám tạp phiến. Làm ra một tam tinh tạp có giá trị thương tổn tương đương với tứ tinh tạp phiến loại tốt thì giá trị của nó còn vượt xa tứ tinh tạp có mức thương tổn tương đương.

Tinh cấp tạp phiên càng cao, cũng ý nghĩa yêu cầu với tạp tu càng lớn, tứ tinh huyền tạp có mức yêu cầu cao hơn tam tinh huyền tạp. Tạp tu có thể thuần thực sử dụng tứ tinh huyền tạp, đã là chuẩn nhất lưu cao thủ. Tựa như Bá Vấn, dù có thể dụng tứ tinh huyền tạp, nhưng cũng chưa được thuần thực.

Điều này cũng có nghĩa là số khách hàng của Chiết Hình Yến Ba tạp sẽ lớn hơn số khách của tứ tinh huyền tạp. Đối với thương nhân như gã béo mà nói, có gì tuyệt diệu hơn thế này chứ? Hề Bình cũng hiểu rõ giá trị của Chiết Hình Yến Ba tạp, mặt hần đỏ sạm, khó nén được cảm xúc.

Pilsen thì ngược lại, trên mặt cũng có vẻ khiếp sợ nhưng nét nghi hoặc không cách nào giải thích lại lộ ra nhiều hơn.

Các trợ thủ dùng tốc độ nhanh nhất dựng bia ngấm và các dụng cụ cần thiết. Lần này bọn họ dùng bia ngấm cấp cao nhất... có thể chịu thương tổn 2000. Mỗi người trong bọn họ hưng phấn dị thường, không cần gã béo thúc giục, đều tích cực chưa từng có. Bọn họ cũng biết, bản thân có khả năng được chứng kiến một kỳ tích sắp sinh ra.

Cái gì có thể khiến họ kích động hơn chứ?

Cận Ngữ cũng kích động nhưng vẫn có chút tiếc nuối, tiếc là mình không có khả năng có được tạp phiên này. Mặc dù ông chủ rất tốt với nàng, cơ bản là có yêu cầu thì nhất định đáp ứng, nhưng tạp phiên cấp bậc này không phải là thứ nàng có thể mơ tưởng.

Hiện tại có cơ hội sử dụng tạp phiên xuất sắc như thế, đối với nàng có lợi ích không nhỏ. Có thể đạt tới uy lực khủng bố như thế đủ để nói Chiết Hình Yến Ba tạp đã tạo ra năng lượng thể có kết cấu vô cùng hoàn mỹ. Mặc dù nàng không cách nào hiểu rõ, nhưng có thể có được gợi ý.

Liếc mắt nhìn bia ngấm, tay phải khẽ phát lên.

Một luồng ánh sáng hồng hình chim yến lại lao về bia ngấm.

Lại một tiếng vang thật lớn, mặt đất run lên. Nhưng lần này mọi người đã sớm chuẩn bị nên không ai bị ngã. Khi bụi tan hết, bia ngấm bình yên vô sự nhưng sàn nhà phía dưới lại bị lõm một hố lớn không kém.

- Trời ạ! Giá trị thương tổn tới 1502!

Tiếng trợ thủ kinh hô, lại một lần nữa hâm nóng hào khí toàn trường.

Một loại tiếng thở dốc nặng nề, trên mặt mỗi người đều nổi lên màu đỏ, đây là một kỳ tích! Là kỳ tích chính thức.

Trong tứ tinh tạp phiên, thương tổn đạt tới 1500, có thể gọi là cực phẩm. 1502, con số này là một ranh giới khó vượt qua. Tứ tinh cực phẩm so với tam tinh siêu cực phẩm sao? Hề Bình bắt đầu suy nghĩ làm sao có thể mang tạp phiên này tới sàn đấu giá.

Trắc nghiệm đương nhiên sẽ không chỉ có hạng mục này, còn phải xem xét nhiều hạng mục khác. Như tần suất bắn tiêu chuẩn, tốc độ tiêu hao của tạp phiên, sự đặc biệt của năng lượng thể, hoàn cảnh sử dụng...

Cận Ngữ ở giữa sân càng lúc càng quen với Chiết Hình Yến Ba tạp, bắn ra ngày càng thành thực. Nàng không cần dùng ngón tay phụ trợ mà vẫn thoải mái bắn Chiết Hình Yến Ba.

Gã béo giờ ngón cái với Trần Mộ, than thở:

- Lão đệ quả không hổ là chế tạp sư khiến Pháp Á phải quỳ gối, mạnh! Theo ta thấy, với chiêu này của lão đệ thì dù là chế tạp đại sư cũng kém xa. Tầm tạp phiên này, ta dám khẳng định, nhất định trở thành kỳ tích của cả liên bang.

- Lão ca quá khen!

Trần Mộ khiêm tốn nói. Thực ra hần cũng không nghĩ tới uy lực của Chiết Hình Yến Ba tạp lại kinh khủng như thế! Thương tổn của Thoát Vĩ Toa trong lần kiểm tra trước là 756, hiện tại tạo nghệ của hần với Thoát Vĩ Toa dần tăng lên, đạt tới giá trị thương tổn 1000 cũng không phải vấn đề gì. Nhưng dù như vậy cũng vẫn cách giá trị thương tổn 1500 rất xa. Hơn nữa Trần Mộ tin tưởng, đợi một thời gian nữa hần quen thuộc hơn với Chiết Hình Yến Ba tạp thì uy lực còn có thể tăng lên.

Đây mới là tạp phiến kinh khủng, ngay cả Trần Mộ cũng cảm thấy tạp phiến này kinh khủng! May mà mình vừa rồi còn lưu lại một tấm! Vũ khí cường đại như vậy mà mình không có trên tay, chẳng phải là chịu thiệt thòi lớn sao?

Ánh mắt nóng bỏng của Hề Bình chăm chăm tập trung vào Chiết Hình Yến Ba tạp trên tay Trần Mộ, như hận không thể đoạt lấy nó.

Bộ dáng Hề Bình bị gã béo thấy được, cười mắng:

- Tên không có tiền đồ này, thu ánh mắt ngu ngốc lại, đừng dọa lão tử.

Hề Bình nhất thời ngượng ngùng, còn Trần Mộ không khỏi mỉm cười.

Rất nhanh, kết quả kiểm tra xuất hiện.

Chiết Hình Yến Ba tạp, tam tinh, giá trị thương tổn 1502, tần suất công kích 2.58 lần/giây, đặc tính: nổ mạnh, diện tích che phủ: đường kính ba mét, hoàn cảnh sử dụng: không có nước. Ghi chú: người sử dụng có cảm giác cao thì có thể tăng uy lực của tạp phiến hơn nữa...

Gã béo nhìn thấy tờ báo cáo, quai hàm thiếu chút rớt ra. Cận Ngữ từ độ nghi lấy ra Chiết Hình Yến Ba tạp, trên mặt lộ vẻ không muốn. Mà Hề Bình nhận lấy tấm tạp phiến, vẻ cẩn thận khiến người khác rất khó coi.

Trần Mộ lúc này hận không thể rời đi, trở về thí nghiệm uy lực của Chiết Hình Yến Ba tạp trên tay. Hắn hiểu được, lần hợp tác đã được định. Lần này hắn không giấu nghề chút nào, rốt cục đạt được mục đích, cảm giác lập tức dễ chịu hơn nhiều.

Nhìn Pilsen gãi như muốn phá nát đại não, Trần Mộ nhất thời có chút đồng tình. Dù hắn đã xuất toàn lực, nhưng trong động tác có rất nhiều thủ đoạn. Nếu đem cấu vân Chiết Hình Yến Ba tạp ra so sánh với ghi chép trong thần bí tạp phiến, sẽ thấy cấu vân trên Chiết Hình Yến Ba tạp phức tạp hơn rất nhiều, có thêm rất nhiều đường nét không cần thiết.

Đường nét này là Trần Mộ dùng để che giấu tai mắt người ngoài, chúng không có bất cứ tác dụng gì, chỉ thuần túy như nét trang trí. Nhưng so với cấu vân chính thức, bản thân Trần Mộ cũng không đoán chính xác được nếu không sớm biết rõ cấu vân của Chiết Hình Yến Ba tạp. Đối với người khác chưa tìm hiểu qua cấu vân Chiết Hình Yến Ba tạp tạo ra thế nào thì khỏi phải nói.

Mà kết cấu trừ trong cấu vân càng là điểm được Trần Mộ đặc biệt quan tâm. Chung quanh kết cấu trừ có nhiều kết cấu khiến người khác hoa cả mắt. Cho dù là kẻ có chút hiểu kết cấu trừ cũng rất khó phán đoán đây là cái gì. Trừ phi hiểu biết về kết cấu trừ của họ cao hơn mình rất nhiều thì mấy tiểu động tác này mới tuyệt đối không có tác dụng. Đối phương không thể liếc mắt mà lập tức phát hiện ảo diệu trong đó.

Nhưng dù nói thế, hắn cũng không thể qua được chế tạp sư chuyên nghiệp.

- Lão đệ!

Gã béo cực kỳ trịnh trọng, thấy Trần Mộ nhìn qua, trầm ngâm:

- Tấm tạp phiến này, nói thật, ta có chút không dám bán ra.

Gã béo thấy khi Trần Mộ nghe lời này, sắc mặt không chút biến hóa, cười cười, tiếp tục nói:

- Tấm tạp phiến này thật sự quá cường đại! Tạp hiến như vậy, trước nay tại liên bang chưa hề xuất hiện. Nếu bây giờ bán ra, không thể nghi ngờ là một quả bom tấn, chỉ sợ lúc đó phong ba sẽ không nhỏ. Lão đệ một đêm thành danh, đó là chuyện chắc chắn, nhưng cứ như vậy thì chỉ sợ phiền toái cũng tới cửa.

Gã béo nói rất ngưng trọng, Trần Mộ cũng cẩn thận suy nghĩ kỹ lời của gã.

- Nói ra thật xấu hổ, lão ca dù là người có tiếng tại thành phố Lars, nhưng trong liên bang cũng không hơn gì con kiến. Nhân vật như lão đệ, chỉ sợ không ai không muốn. Hơn nữa tấm tạp phiến này, tất nhiên sẽ hấp dẫn những vị cấp cao trong các thế lực lớn. Sợ rằng muốn tiến vào Lục Đại, cũng không phải chuyện không thể. Lão ca ở đây chúc mừng lão đệ trước.

Thần sắc gã béo thành khẩn, không chút giả dối khiến Trần Mộ cảm thấy ấm lòng. Hắn biết, có thể tiến vào Lục Đại, trong mắt người thường là một tiền đồ tốt không thể chê, gã béo rất vui mừng mới nói.

Thấy gã béo còn muốn nói, Trần Mộ cũng muốn tiếp tục nghe xem.

234. Chương 234: Diên Cuồng

- Nghe nói bên người lão đệ có một vị cao thủ, như vậy tốt lắm. Nhưng do chỉ có một người nên rất dễ dàng rơi vào cạm bẫy, lão đệ nên chiêu mộ thêm người khác, không cần cấp bậc cao, chỉ cần giữ cửa cũng bớt được chút phiền toái. Trong nhiều tình huống thì nhiều người vẫn có chút tác dụng. Thủ hạ của lão ca thực ra có không ít, không phải lão ca hẹp hòi nhưng những người này ngay cả lão ca cũng không yên tâm.

Gã béo trịnh trọng nói.

Trần Mộ giật mình, hắn không rõ gã béo nói vị cao thủ kia là Weah hay Lô Tiểu Như. Dù đó là ai thì gã béo nắm rõ thông tin khiến hắn giật mình. Nhưng hắn có thể hiểu được, gã béo cũng không có địch ý, mà là nghĩ tốt cho mình.

Gã béo cười cười, cơ nhục chuyển động lộ ra nét thành khẩn:

- A ha, thành thật mà nói, ta đây cũng có tư tâm. Lão đệ càng chậm bị người ta phát hiện, càng chậm nổi danh thì ta càng chiếm lợi lớn.

Hắn cười hì hì:

- Nếu theo lời ta nói, lão đệ vĩnh viễn không nổi danh là tốt nhất. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, một viên ngọc như lão đệ sớm muộn cũng phải tỏa sáng.

Nói xong vỗ vai Trần Mộ:

- Lời này của lão ca, ngươi nhớ trong lòng là được.

Nói xong gã béo mang theo Hề Bình đi kiểm tra các tính năng khác của Chiết Hình Yến Ba tạp. Pilsen vẫn đứng một mình trong góc, ngơ ngác, cau mày vắt óc suy nghĩ.

Chiết Hình Yến Ba tạp sẽ xuất hiện trên sàn đấu giá một tháng nữa! Không thể nghi ngờ đây là một sàn đấu giá chuyên nghiệp chưa từng thấy. Bọn gã béo đang lo việc gửi thiệp mời. Trước đó thì tất cả tin tức về Chiết Hình Yến Ba tạp đều bị phong tỏa.

Gã béo hận không thể để Trần Mộ chế tạo mấy trăm tấm Chiết Hình Yến Ba tạp. Nhưng nguyện vọng thì tốt nhưng trên thực tế, Trần Mộ không cách nào chế ra tấm Chiết Hình Yến Ba tạp thứ ba. Tài liệu mẫu chốt của Chiết Hình Yến Ba tạp là một viên thổ hào tinh ở đây đã bị Trần Mộ dùng hết.

Thổ hào tinh là một loại tinh thể khoáng thạch màu đỏ, trong suốt long lanh, trong tinh thể có các sợi đỏ như sợi tóc. Trong mắt người thường đây là một bảo thạch quý giá, nhưng trong mắt chế tạo sư, nó cũng chỉ là một loại tài liệu phổ thông.

Chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp yêu cầu thổ hào tinh có chút đặc biệt.

Nó cần sợi tinh thể màu nâu trong thổ hào tinh, không nhiễm chút màu đỏ. Thông thường bên trong thổ hào tinh là tinh thể màu đỏ thẫm, càng đỏ thì phẩm cấp càng cao, cực phẩm thổ hào tinh thì đỏ như máu, sáng chói mắt.

Nhưng trong thần bí tạp phiên đặc biệt nói rõ, nhất định cần thổ hào tinh màu nâu bạc, tại đây chỉ có hai viên thổ hào tinh như thế mới đạt yêu cầu.

Trần Mộ muốn thử dùng thổ hào tinh đỏ tươi chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp sẽ có hiệu quả gì. Bất quá tài liệu thật sự quá đắt, cho dù có thổ hào tinh thì các tài liệu khác cũng có giá cao ngất khiến Trần Mộ không dám nhìn. Cần nhiều tiền như vậy để thí nghiệm, hắn còn chưa giàu tới mức đó.

Hắn đã để gã béo đi mua thổ hào tinh màu nâu bạc. Nhìn những tài liệu quý hiếm này khiến Trần Mộ ngứa ngáy chân tay, ham muốn chế tạo tạp phiên đẳng lên chưa từng có.

Ngoài Chiết Hình Yển Ba tạp và Thoát Vĩ Toa tạp, trên tay hắn không còn tạp phiến có kết cấu xuất sắc khác. Bất quá đối với hắn mà nói, đây cũng không phải vấn đề quá lớn. Nắm giữ lý luận trừu cũng đồng nghĩa hắn đã có được vũ khí cực mạnh. Việc hắn phải làm chỉ là dùng lý luận của trừ để ưu hóa các kết cấu tạp phiến.

Các tài liệu quý hiếm tựa như thuốc kích thích, không ngừng hâm nóng đầu óc Trần Mộ làm cho hắn ngập trong trạng thái hưng khởi. Hạnh phúc lớn nhất trong đời là gì? Trần Mộ không biết. Nhưng lúc này hắn tin rằng, không có gì có thể khiến hắn hạnh phúc những tài liệu khó gặp này.

Trần Mộ đã phải vật lộn lo cái ăn cái mặc, các tài liệu cho tới giờ đều dùng hà tiện hết sức.

Một cảm giác giàu có tự nhiên sinh ra! Nhìn lướt qua các loại tài liệu, kết cấu vài loại tạp phiến hiện ra trong đầu hắn. Các tạp phiến này hắn đã nghiên cứu vô số lần như đang vẩy tay với hắn.

Vô số ý nghĩ, vô số kết cấu, vô số tính toán, tựa như núi lửa tích súc lâu dài sắp phun trào.

- Trời ạ! Người này còn là con người sao?

Hề Bình thì thâm, hai mắt thất thần.

- Hắn đã làm bao lâu rồi?

Gã béo hỏi, thanh âm có chút run rẩy.

- Ít nhất là 3 giờ.

Hề Bình không phát hiện được gã béo có chút khác thường, hắn đang thất thần.

- Làm được bao nhiêu tạp phiến?

Gã béo hỏi.

- Không biết!

Hề Bình cảm giác mình như hóa đá, hắn nhìn một đồng tạp phiến vút trên bàn của Trần Mộ:

- Chắc là hơn 10 tấm.

Mỗi người họ đều đứng ở cửa, nhỏ giọng thảo luận. Không ai không sợ quấy rầy khiến Trần Mộ bình tĩnh trong trạng thái này.

Ánh mắt gã béo nhìn Trần Mộ tràn đầy vui sướng, thần thần cảm khái vô số lần, may mắn mình lần này đã đánh bạc! Đây là một tài thần chính thức a.

Liên bang không thiếu chế tạp sư, chế tạp sư có thực lực cũng không ít! Nhưng có thực lực như Trần Mộ, lại có hiệu suất cao thì bọn họ tới giờ chưa thấy qua. Nói đại khái rằng chế tạp sư có thực lực xuất chúng, lúc chế tạp thường hết sức thận trọng. Hơn nữa tính tình bọn họ quái dị vô cùng, cực ít khi xuất thủ, mỗi tấm tạp phiến thường phải mất mấy tháng.

Nhưng Trần Mộ hoàn toàn phá tan ấn tượng về chế tạp sư trong tâm bọn họ.

Trần Mộ chế tạp chỉ có một từ để tả: “Điên cuồng!” Lần này lao vào chế tạp, Trần Mộ đã lộ ra năng lực kinh người. Bút của hắn chưa dừng bao giờ! Lúc này, hắn như bị hai người Hyner Vincent Van cùng Rosenberg nhập hồn.

Sự điên cuồng này chấn nhiếp tất cả mọi người.

Liên tục làm việc 8 giờ, không chút nghỉ ngơi, từng động tác vẫn tinh chuẩn, bút sau đẹp hơn bút trước. Trần Mộ vẫn trầm mặc nhưng khiến người khác cảm nhận mọi loại lực lượng cường đại vô cùng! Đủ loại tạp phiến nằm lung tung khắp phòng, đây là số tạp phiến hắn làm xong trong 8 giờ.

Trần Mộ rốt cục cũng dừng lại, hắn buồn rùn vô lực, cảm giác có chút hụt hẫng, một chút lực cũng không còn nhưng trong mắt hắn lại tràn đầy sung sướng.

Thấy Trần Mộ dừng lại, ba người đã chờ bên ngoài cả ngày vội tiến vào.

Gã béo thân là đại ông chủ của sàn đấu giá, nhưng lúc này như một người hầu, bưng một mâm thức ăn nóng hổi đưa đến trước mặt Trần Mộ. Mà thân là đệ nhất quân sự của sàn đấu giá, “thiết diện nhân” Hề Bình cũng cung kính mang khăn ẩm cho hắn. Pilsen một tay cầm bình, một tay cầm chén, mặt tươi rói như hoa cúc, ánh mắt nhìn nọt như muốn hút hồn Trần Mộ.

Đói đến là người, Trần Mộ không chút nghĩ ngợi liền vội đầu vào ăn cơm.

Nhân lúc Trần Mộ ăn cơm, ba người bắt đầu kiểm kê thành quả của hắn hôm nay.

- Một, hai, ba...

Kết quả cuối cùng là 22 tấm, thêm chiếc Chiết Hình Yến Ba tạp hôm trước Trần Mộ chế tạo là hai mươi ba tấm tạp phiên, trong đó bao gồm 21 tấm tam tinh cùng 2 tấm tứ tinh tạp không giống nhau.

23 tấm!

Nhìn vào đồng tạp phiên, ba người hoàn toàn không thốt lên lời. Một vị chế tạp sư có thể chế tạo một ngày từ 2 đến 3 tấm tam tinh tạp cũng là một kì tích, một ngày chế tạo từ 5 đến 6 tấm tam tinh tạp là vô cùng mạnh mẽ. Nhưng một ngày chế ra 23 tấm, hơn nữa còn là 23 tấm tạp phiên có kết cấu hoàn toàn bất đồng, trong lòng mấy người gã béo thì điều này vượt qua phạm trù nhân loại.

Không có một vị chế tạp sư nào chế tạp như vậy. Chế tạp sư là một nghề rất tốn tiền, kinh nghiệm của bọn họ dựa trên vô số tài liệu. Chế tạp sư bình thường không có cơ hội tiêu tốn tài liệu, mà những chế tạp sư được các tổ chức cung dưỡng, sống cuộc bọn họ vốn an nhàn, sao có thể liều mạng sử dụng cảm giác của mình chứ?

Tập trung tinh thần một thời gian dài có ảnh hưởng rất lớn với cơ thể.

Nhưng đối với Trần Mộ mà nói, đây cũng không tính là cái gì, khi hắn chế tạo nhất tinh năng lượng tạp, hắn mỗi ngày đều sống trong áp lực cao. Tuy chế tạo tam tinh tạp khó hơn nhất tinh năng lượng tạp nhưng cường độ cảm giác của hắn cũng không còn như xưa.

Nhưng hôm nay Trần Mộ nỗ lực vượt xa ngày thường. Hắn bị đồng tài liệu cao cấp khơi lên niềm đam mê chế tạp mãnh liệt nên không thể vãn hồi. Phương diện chế tạp của hắn cũng đã được tích lũy tới trình độ nhất định, vừa chạm vào là phát, biến thành quang cảnh trước mắt.

Để hắn làm lại một lần nữa, hắn cũng không nhất định có thể làm được.

Thành tích này phát sinh ngay trước mắt mọi người, khiến bọn họ rung động cũng không có gì bất thường.

Gã béo cùng Hề Bình tươi cười không dứt. Đầu năm nay, chế tạp sư dễ kiếm, chế tạp sư có thực lực rất khó tìm. Mà có thực lực lại đồng ý liều mạng thì tuyệt đối là vạn trung vô nhất (1). Mặc dù bọn họ không kiểm tra qua chất lượng tạp phiên nhưng từ tốc độ này, liền cho hai người cảm thấy mỹ mãn.

Tốc độ này, quả thật có thể so với một máy in tạp.

Pilsen cười rất hồn nhiên, hắn bội phục sát đất, hận không thể nhào xuống ôm chân Trần Mộ.

Phong cách ăn cơm của Trần Mộ cũng điên cuồng như cách hắn chế tạp, ăn liền sáu bát cơm, ba người thấy vậy cũng biến sắc.

Điên cuồng! quá điên cuồng! người này, quả nhiên không bình thường! Ba người dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Thấy Trần Mộ rốt cục cũng ăn xong, gã béo có chút vội vàng tươi cười:

- Lão đệ, nhân lúc chờ xuôi cơm, chúng ta đi trải nghiệm tạp phiên một chút.

Trần Mộ đã khôi phục chút thể lực nên gật đầu.

- Tốt!

Hắn cũng muốn xem mình chế tạo ra cái gì. Trong trạng thái điên cuồng, bản thân hắn chế tạo tạp phiến gì, hắn cũng không nhớ rõ lắm.

Chú thích:

1: Trong vạn không có nổi một – thành ngữ: Ý cảnh ở đây là “Trong vạn chế tạo sư không có nổi một người.”

235. Chương 235: Dây Số Tạp Phiến

Hề Bình vô cùng cẩn thận đặt từng tấm tạp phiến.

Mỗi tấm tạp phiến rất có khả năng sẽ là mặt hàng lớn nhất trong khoảng thời gian này. Không, phải là lớn nhất trong năm nay.

Hề Bình rất chờ mong Chiết Hình Yến Ba Tạp sẽ tạo nên một đợt sóng dữ dội. Nghĩ tới kì tích do sản phẩm giá của mình tạo ra đang trên tay hắn, trong lòng hắn không khỏi kích động lạ thường.

Một đồng tạp phiến trên tay hắn, hắn không dám hi vọng xa vời tất cả đều là cực phẩm như Chiết Hình Yến Ba tạp. Trong thâm tâm hắn, cực phẩm như Chiết Hình Yến Ba tạp cũng không nhiều như vậy.

Cho nên, khi nghe Trần Mộ nói không cách nào chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp, hắn cũng không thất vọng. Huống chi, hắn tin rằng 22 tấm tạp phiến này, với thực lực của Trần Mộ thì cũng không phải là phẩm vật.

Mọi người có đủ lý do chờ mong kết quả kiểm tra.

Lần này phụ trách việc kiểm tra vẫn là Cận Ngữ, nàng rất sốt ruột, nhìn chằm chằm vào đồng tạp phiến với ánh mắt nóng bỏng. Khi kiểm tra Chiết Hình Yến Ba tạp đã khiến nàng kích động lạ thường. Nhưng nàng biết rõ, cực phẩm như Chiết Hình Yến Ba tạp không phải là thứ nàng có thể sở hữu nên dù nàng rất thích cũng không hề nghĩ tới. Đồng tạp phiến rất nhiều, không dưới 20 tấm, nếu trong này quả thật có cái thích hợp cho nàng sử dụng, nàng mở miệng yêu cầu, ông chủ hắn sẽ không keo kiệt.

Nàng là người phụ trách kiểm tra, nhìn có vẻ khổ cực nhưng tâm trạng lại vô cùng vui thích. Tạp phiến nào tốt, tạp phiến nào thích hợp để nàng dùng, ngoài Trần Mộ ra thì chỉ có nàng là hiểu rõ nhất.

Trần Mộ vẫy tay với Hề Bình, hắn lập tức cung kính cầm tạp phiến tới cạnh Trần Mộ. Hắn muốn giới thiệu thông tin sơ lược của tạp phiến này, điều này có thể giúp Cận Ngữ giảm thời gian tìm hiểu.

Lấy tấm tạp phiến từ trên tay Hề Bình, Trần Mộ nhìn thoáng qua rồi chậm rãi nói:

- Tạp phiến này là Toa tạp, là một loại quần toa tạp, có thể bắn ra từ 16 tới 32 năng lượng toa, tần suất phóng ra trung bình. Ưu điểm là hỏa lực mạnh mẽ vô cùng, khuyết điểm là không thể công kích chuẩn xác, uy lực của từng năng lượng toa có hạn và năng lượng tiêu hao tương đối nhanh.

Tấm tạp phiến thứ nhất lập tức mang tới sự vui mừng cùng sợ hãi cho mọi người.

Năng lượng toa màu xanh nhạt tỏa ra đầy trời, mỗi lần công kích đều từng chùm từng chùm, thanh thế khiến người ta sợ hãi. Về phần độ chuẩn xác theo lời Trần Mộ, trong mắt mấy người này lại không có chút vấn đề. Mỗi loạt công kích bao trùm một khu vực rộng bảy, tám mét, làm cho đối phương không nơi trốn tránh. Sau một khoảng thời gian, Cận Ngữ đã dần quen thuộc, từng loạt công kích càng khiến người ta kinh hãi.

Sau khi đã quen, Cận Ngữ có thể phóng ra 24 năng lượng toa một lúc. 24 năng lượng toa dày đặc trong phạm vi bảy, tám mét là hình ảnh thế nào? Tưởng tượng một chút, tựa như 24 vị tạp tu đồng thời công kích! Mọi người thấy cảnh tượng đó đều bàng hoàng, mặt không còn chút máu, hoảng sợ không thôi.

Dù là Cận Ngữ thì sắc mặt cũng trắng bệch. Nàng thử cân nhắc, nếu mình đối mặt với hỏa lực như vậy liệu có trốn thoát? Trước tiên nàng loại bỏ khả năng có thể né tránh. Không thể né tránh cũng có nghĩa là phải ngạnh chống. Muốn ngạnh chống thì phải có năng lượng tráo thật tốt.

Bất quá khi nhìn thấy giá trị thương tổn của mỗi năng lượng toa, nàng liền hết hi vọng. Một năng lượng thể có mức thương tổn 300! Thành tích này so với Chiết Hình Yến Ba tạp thì không tính là gì, nhưng khi nghĩ tới số lượng kinh người thì lập tức khiến người ta lạnh gáy.

Đường kính lồng năng lượng lồng khoảng 2 mét, cũng có nghĩa mỗi loạt công kích phải hứng chịu 1200 - 2400 điểm thương tổn.

Dù đây không phải con số khiến người khác tuyệt vọng nhưng cũng làm Cận Ngữ khiếp vía. Lồng năng lượng có thể ngăn cản giá trị thương tổn hơn 1200 đã là cực phẩm trong cực phẩm rồi! Năng lượng tráo có cấp độ cực phẩm đó, muốn mua cũng không phải cứ có tiền là mua được.

Bất quá Cận Ngữ phát hiện nhược điểm của tấm tạp phiến này. Nó thật sự rất tổn hao năng lượng, tam tinh năng lượng tạp chỉ có thể bắn ra mười lượt công kích.

Nhưng dù là thế cũng không làm giảm sự cường hãn của tấm tạp phiến này, nó là một vũ khí có sức tấn công mạnh mẽ như một lưỡi mâu vô cùng sắc bén. Nói cách khác, nếu phát huy nó tới tận cùng thì sơ hở trong phòng thủ đã không còn trọng yếu nữa. Gã béo đứng bên cạnh đương nhiên rất vui sướng. Tạp phiến này so với Chiết Hình Yến Ba tạp kém hơn không ít, nhưng nó lại có thị trường không thua tấm tạp phiến nghịch thiên như Chiết Hình Yến Ba tạp. Vậy là đủ rồi, tốt hơn nữa có thể lại làm giá trị của nó giảm bớt. Tấm tạp phiến này có ưu điểm vô cùng rõ ràng, đồng thời cũng có khuyết điểm. Giá của nó sẽ không quá cao như Chiết Hình Yến Ba tạp, người có thể mua nó rất nhiều.

Khách hàng ở mức giá này mới là nhiều nhất. Hơn nữa gã béo tin rằng giá của tạp phiến này cũng đạt đến một con số kinh người.

Hề Bình cung kính hỏi:

- Tấm tạp phiến này gọi là gì?

Trần Mộ tùy ý nói:

- 001 đi.

Mọi người như hóa đá.

Trần Mộ nghĩ không ra nên tùy ý gọi tên tạp phiến. Dù mãi đến sau này, các nhà sưu tầm tạp phiến cũng không nghĩ được rằng “dãy số” tạp phiến cực kỳ nổi danh trong lịch sử chẳng qua là người chế tạo lưỡi kiếm mà thuận miệng nói ra.

“Dãy số” tạp phiến rốt cục có bao nhiêu tấm thì không ai biết nhưng từng “con số” tạp là ước mơ của mỗi vị tạp tu. Cấp bậc của nó có thể không thẹn với cái tên vương giả trong những tấm tạp phiến.

Sau đó, cuốn sách “dãy số tạp phiến phổ” là cuốn sách mỗi vị chế tạp sư đều có. Quyển sách này góp nhặt cơ hồ tất cả các “số” của tạp phiến, dựa theo thứ tự sắp xếp và có in cả cấu văn nhưng trong đó có rất nhiều chi tiết đã bị biến mất, đây là điều đau đớn nhất đối với vô số chế tạp sư.

Là tấm thứ nhất trong dãy số tạp phiến, trong “dãy số tạp phiến phổ” có bình luận về nó:

“Không ai biết lúc ấy vị chế tạp sư thần bí chế tạo tạp phiến với mục đích gì. Ta nghĩ, vị chế tạp đại sư này có lẽ cũng không nghĩ được rằng hắn đã lưu lại một tài sản quý giá như thế. Cho dù có đem so sánh với các sản phẩm chế tạp trong lịch sử thì vẫn là một viên trân châu chói sáng vô cùng.

Mà khối trân châu có tên 001 có sức công kích cực kỳ sắc bén, giá trị thương tổn kinh người của nó cũng đủ làm chúng ta kinh ngạc. Chúng ta rất khó phán định rằng các tạp phiến có tình công kích trong “dãy số” tạp phiến có phải bắt đầu từ 001 hay không nhưng tính năng trác tuyệt của tấm tạp phiến này vẫn khiến nó không hổ danh là tay súng số một trong “dãy số” tạp phiến.”

Hề Bình thâm oán Trần Mộ không biết hưởng phúc, hắn thấy ít nhất cũng phải gọi một cái tên như “Bạo vũ lê hoa châm” hay gì gì đó uy phong bát diện mới đúng. Nhưng trình độ cùng thực lực của Trần Mộ đã hoàn toàn chấn nhiếp hắn, trong lòng hắn mặc dù cảm thấy đáng tiếc nhưng không có chút biểu hiện bất mãn.

Người này đúng là tài thần.

002 là một tấm tạp phiến vô cùng kỳ lạ, nó có thể phóng thích một loại sóng năng lượng hết sức quý dị, gây ảnh hưởng đối với tất cả kết cấu năng lượng. Cảm hứng của nó đến từ Tinh Dụ tạp khi đệ tử Tinh Viện phóng thích nó trong Đông Vệ Học phủ. Trên lý luận thì 002 có thể ảnh hưởng tới tất cả kết cấu năng lượng, nhưng để vận dụng trên thực tế thì rất khó đạt được tình trạng này.

Nhưng tấm tạp phiến đặc biệt này vẫn rất cường đại. Tuy nó không có tính công kích, nhưng nếu dùng để phụ trợ thì có thể đề cao lực chiến đấu của phe mình trên diện rộng. Nó thích hợp để quần chiến, không thích hợp cho đơn đấu.

Đồ tốt, nhất định sẽ được giá cao! Gã béo lại híp mắt.

Các tấm tạp phiến đánh số từ 001 – 022 khiến Cận Ngữ liên tục toát mồ hôi, tất cả nhân viên khác cơ hồ ngã quỵ nhưng không có ai oán giận, tất cả đều đỏ mặt, phấn khởi vô cùng. Nhiều năm rồi mà bọn họ vẫn chưa bao giờ gặp qua đợt kiểm tra động lòng người như thế. Ngày hôm nay nhất định sẽ khiến họ cả đời khó quên.

Mỗi tạp phiến kiểm tra xong đều được đặt vào trong một hộp gỗ thơm cao cấp, trên nắp hộp có khắc hình thiên nga. Hộp bọc bằng nhung, mặt ngoài ghi chi tiết dấu hiệu và kết quả kiểm tra tạp phiến.

Nhìn một loạt những hộp tạp tinh xảo, trong lòng Trần Mộ tràn ngập cảm giác thành công, sự mệt mỏi tiêu tan không ít.

- Lão đệ, ta có một chủ ý.

Gã béo nói nhỏ.

- Chủ ý gì?

Trần Mộ nhất thời tò mò.

- Ha ha, những tạp phiến đó nhất định sẽ chấn động thành phố Lars, giá cả khỏi cần lo lắng. Nhưng chúng ta chỉ nên bán một nửa!

Gã béo cười gian không ngớt.

- Còn nửa kia thì sao?

- Chúng ta trao đổi tài liệu. Một nửa tạp phiến bán ra đợt đầu tiên, ta tin rằng danh tiếng của từng tấm tạp phiến sẽ lên cao. Hắc hắc, đến lúc đó ta sẽ đánh tiếng, tạp phiến còn lại chỉ đổi tài liệu, không bán! Ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách thu gom tài liệu quý hiếm. Có tài liệu, lão đệ cũng không cần lo lắng tài liệu không đủ.

Gã béo cười hắc hắc nói.

Trần Mộ lập tức cảm thấy bội phục, biện pháp này thực sự quá tuyệt vời. Tuy trạng thái của hắn hôm nay vô cùng tốt, xác suất thành công tuy rất cao nhưng vẫn thất bại bảy, tám lần, tổn hao một lượng lớn tài liệu. Tài liệu trong kho hàng nhìn qua thì rất nhiều nhưng trải qua trận tổn hao hôm nay, rất nhiều loại tài liệu bị thiếu nghiêm trọng. Nếu như không phải vì tài liệu bị thiếu, hắn có thể sẽ không ngừng lại.

Hai người nhanh chóng thương lượng, lập tức nhất trí, sau này tạp phiến chế tạo ra một nửa bán, một nửa đổi tài liệu.

Trần Mộ làm xong hết mọi việc liền trở về. Yêu cầu cấp bách hiện tại của hắn là nghỉ ngơi. Không chỉ thân thể phải nghỉ mà lần này cảm giác cũng bộc phát ngoài dự liệu, hắn muốn có đủ thời gian tiêu hóa. Chờ khi tiêu hóa xong, trình độ chế tạp của hắn sẽ tăng lên rất cao.

236. Chương 236: Phong Triều

Lần thu hoạch này khá phong phú, không chỉ được gã béo thừa nhận mà còn đột phá về mặt chế tạp. Những ý tưởng thường ngày do không có nguyên liệu nên chưa có cơ hội áp dụng, lần này nhờ sử dụng nguyên liệu của gã béo nên phần lớn đều được thử nghiệm qua. Trong đó có cả thành công lẫn thất bại, nhưng dù thế nào thì rất có lợi cho Trần Mộ.

Bây giờ hẳn đã hiểu vì sao nhiều chế tạp sư lại tình nguyện gia nhập các tổ chức hoặc hiệp hội. Bọn họ không cần lo về chuyện tiền bạc, nguyên liệu hay thiết bị, có thể sử dụng thực lực hùng hậu của tổ chức để thử nghiệm ý tưởng của bản thân.

Chế tạp sư bình thường thì không may mắn như thế, bọn họ phải tự lo kiếm sống, tự mua hoặc tìm kiếm nguyên liệu, tự chọn các loại thiết bị cao cấp. Tuy nhiên các loại nguyên liệu quý hiếm không phải muốn là mua được, mà phải thông qua những con đường đặc thù. Nếu như chỉ bằng sức lực của bản thân thì chế tạp sư rất khó có thể có được.

Trần Mộ không khỏi cảm thán sự may mắn của mình. Nếu không gặp gã béo thì còn lâu hẳn mới đột phá như lần này.

Hắn không khỏi nhớ tới những lời nhắc nhở của gã béo với bản thân, kinh nghiệm sống của gã béo phong phú hơn mình nên Trần Mộ rất coi trọng ý kiến của hắn.

Gia nhập Lục Đại ư? Hẳn không có hứng thú. Trong thâm tâm, hắn đã liệt Lục Đại vào sách đen. Hẳn thà không làm một chế tạp sư tài giỏi còn hơn là một chế tạp sư mất tự do. Tuy nhiên hẳn hiểu được ý tứ trong lời nói của gã béo, bản thân không chỉ suy xét chọn hay không, mà còn cả an toàn của chính mình.

Về an toàn, do có Weah bên cạnh nên Trần Mộ cũng không quá lo lắng. Tuy vậy Trần Mộ vẫn muốn hỏi ý kiến của Weah, hẳn là chuyên gia chiến đấu nên có quyền lên tiếng hơn bất kì ai khác.

Weah đang chơi đùa với con chó mập màu nâu. Nó lười biếng nằm trong lòng Weah, khi hắn véo nhẹ một cái thì nó liền lăn kên.

- Weah, ta có một vấn đề.

Trần Mộ đi thẳng vào trọng tâm:

- Không lâu nữa, có thể ta sẽ gặp nguy hiểm. Đối phương có thực lực rất mạnh, có thể bọn họ sẽ dùng biện pháp ôn hòa nhưng cũng có thể dùng vũ lực. Người thấy chúng ta có cần tăng thêm nhân thủ không?

- Nhân thủ?

Weah híp mắt lại, ngừng chơi đùa với con chó mập.

Trần Mộ gật đầu, giải thích:

- Là bỏ tiền ra chiêu mộ vài người. À, bọn họ cũng có thể chiến đấu nhưng chắc là không quá mạnh.

- Ta hiểu rồi!

Weah gật đầu rồi nhắc nhở:

- Người phải tìm một con sư tử đủ mạnh để dẫn dắt đàn cừu. Nếu không, cừu mãi mãi là cừu.

Trần Mộ hỏi ngược lại:

- Người thì sao?

Weah lắc đầu:

- Ta không hợp chuyện chỉ huy tác chiến.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi đề nghị:

- Có lẽ người tự mình thử xem, biểu hiện trong rừng của người không tồi, hẳn là có tiềm lực ở mặt này.

“Mình có tiềm lực ở mặt này sao?” Trần Mộ suy nghĩ nửa tiếng mình nghe nhầm. Ngày ấy trong rừng, hẳn chẳng qua là chạy trốn chết, cố gắng kiên trì đến cùng mà thôi, hơn nữa bản thân cũng chẳng có biểu hiện ưu tú nào. Hẳn không rõ sao Weah lại có kết luận này.

Có lẽ mình nên nhờ đám người Alfonso giúp đỡ, ví dụ Weide là một lựa chọn không tồi. Tuy hẳn có vẻ thô hào nhưng tâm tư rất tinh tế, lực chiến đấu không mạnh nhưng có kinh nghiệm chỉ huy. Trần Mộ tin rằng nếu mình đưa ra yêu cầu này thì Alfonso và Weide sẽ không từ chối.

Hắn suy ngẫm một lúc rồi bỏ ý nghĩ này đi. Lúc này liên lạc với Alfonso thì rất nguy hiểm. Hơn nữa ở Hạ Thành toàn trẻ em, nếu như rút lực lượng nòng cốt như Weide thì sự an toàn của căn cứ sẽ giảm xuống, những đứa trẻ rất dễ gặp nguy hiểm.

Trần Mộ khá quý mến lũ trẻ của bộ tộc Vạn Sĩ, hắn không muốn vì mình mà bọn chúng bị nguy hiểm.

Trần Mộ liền cảm thấy đau đầu. Cuối cùng, hắn không chấp nhận đề nghị của Weah vì hắn cho rằng bản thân chỉ là tay mơ ở lĩnh vực này, không có chút kinh nghiệm nào. So với làm chuyện này thì tốt hơn là tăng thực lực của bản thân, như vậy thì tốt hơn.

Tạm thời gác chuyện này qua một bên, Trần Mộ mau chóng tiếp tục huấn luyện.

Tuy nhiên có một số chuyện nhỏ mà hắn buộc phải ra mặt.

Viên chức chính phủ của thành phố Lars tới, lần này là người đứng đầu cơ quan dân chính tới đưa tiền trợ giúp. Đối phương rất dứt khoát, thoải mái và hiệu suất làm việc tương đối cao. Trần Mộ tuy không hiểu nhưng Lô Tiểu Như và Bạc Cường Đông lại rất bất ngờ, từ lúc nào mà chính phủ ở đây lại trở nên hào phóng như thế chứ.

Đến khi viên chức kia dò hỏi về quan hệ giữa Trần Mộ với tập đoàn Trung Châu thì hắn mới hiểu ra. Chắc là do đám viên chức thấy mình tại yến tiệc của Văn Châu nên giá trị của Thiên Dực cũng tăng mạnh.

Sự trỗi dậy của Trung Châu đã là điều chắc chắn, dù cho có nghiêng về phía nào trong ba phương thì Trung Châu đều là kẻ chiến thắng. Thiên Dực được mời tới buổi dạ tiệc nên cũng thơm lây.

Trần Mộ cũng chẳng thêm quan tâm đến chi tiết bên trong, có tiền cầm là tốt rồi. Số tiền trợ giúp khoảng 20 triệu audierne, nếu là trước kia thì đây là một số tiền rất lớn. Song hôm trước, hắn đã dùng hết số nguyên liệu có giá trị tính bằng hàng trăm triệu, riêng hai tấm Chiết Hình Yến Ba tạp đã có giá 50 triệu.

Thậm chí Trần Mộ cảm thấy chết lặng khi nhận lấy số tiền, còn nhân viên như Bạc Cường Đông thì kích động đến độ suýt té xỉu. 20 triệu a, đây là một số tiền rất lớn a! Khi bọn họ thấy vẻ mặt bình thản của Trần Mộ thì không khỏi bội phục. Ông chủ đúng là ông chủ, chỉ riêng khí độ bình thản này đã khiến người khác khâm phục!

Viên chức kia thấy Trần Mộ không có hứng nói chuyện nên thức thời ra về. Dù sao Thiên Dực cũng ở Lars, sau này còn nhiều cơ hội tạo lập quan hệ nên bọn họ không lo lắng.

Có số tiền trợ giúp 20 triệu audierne, cộng thêm lợi nhuận từ tập đoàn Trung Châu, còn có lợi nhuận trong thời gian này của Thiên Dực thì Trần Mộ có trong tay khoảng 30 triệu audierne.

Nếu chi tiêu cho cuộc sống thì số tiền 30 triệu đủ cho một gia đình sống xa hoa cả đời, nhưng để xây dựng sự nghiệp thì lại vô cùng ít ỏi.

Trần Mộ hiện chưa có ý định dùng số tiền này. Bây giờ hắn cần huấn luyện, lời nhắc nhở của gã béo vẫn còn in sâu trong tâm trí. Rõ ràng là phương án tuyển thêm người là không khả thi, do đó hắn chỉ còn cách tự đề cao thực lực của bản thân.

Huống chi trên tay hắn vẫn còn một con át chủ bài. Sức tấn công vô cùng mạnh mẽ của Chiết Hình Yến Ba tạp, ngay cả hắn là người chế tạo ra nó cũng giật mình.

Hắn không muốn luyện tập sử dụng Chiết Hình Yến Ba tạp ngay mà lập tức tiến vào tạp phiên thần bí.

Tạp phiên này mới là khởi nguồn lực lượng thực sự của Trần Mộ!

Không thể nghi ngờ năm nay là một năm sóng gió của thành phố Lars. Nhiều năm sau này, rất nhiều cư dân của thành phố Lars vẫn thấy kích động khi kể về nó.

Ngưỡng Thị là sàn đấu giá lớn nhất ở thành phố Lars, cũng là một trong số ít các sàn đấu giá ở khu Minh Chính. Dù quy mô của sàn đấu giá này không đủ để được xếp vào số 50 sàn đấu giá đứng đầu ở liên bang, nhưng tạm thời thì nó lại thu hút sự quan tâm của cả liên bang.

Chuyện này phải bắt đầu kể từ một lần đấu giá.

Đó là tạp phiến có tên là “001”. Đây là tam tinh tạp phiến, theo lý thuyết thì nó không đủ sức gây chú ý cho mọi người. Thực tế lại không như thế, tấm tạp phiến này có tính năng xuất chúng, uy lực có thể sánh với tứ tinh tạp phiến, khiến nhiều người thèm thuồng. Tuy nhiên do không nhiều người biết về lần đấu giá này, nên cuối cùng tấm tạp phiến được bán cho một đoàn trưởng tạp tu đoàn với giá 5,56 triệu audierne.

Nghe nói về sau tấm tạp phiến này được người khác mua lại với giá 20 triệu audierne, đây cũng là việc mà vị đoàn trưởng đó hối hận nhất đời.

Ngay lúc những tạp tu thu được tin tức hơi chậm đều thở dài tiếc nuối, trong số các vật đấu giá ở ngày thứ hai lại xuất hiện tạp phiến kì lạ có tên 002.

Tấm tạp phiến này cũng kế thừa chất lượng cao của 001, mặc dù là tạp phiến hỗ trợ nhưng tính năng mạnh mẽ của nó khiến vô số người phải đổ mắt.

Số người tham dự lần này nhiều hơn trước rất nhiều, sau cùng thì 002 được bán với giá 22,05 triệu audierne.

Ngày thứ ba, 003 đúng hẹn lại tới. Lại là một lần đấu giá điên cuồng! Lúc này có rất nhiều người biết tin nên để tăng mức độ của cuộc đấu giá, mỗi người tham dự phải nộp phí vào cửa là 100 ngàn audierne. Song ngay cả như vậy thì số người tham gia cũng vượt quá trăm, cuối cùng 003 được mua với giá 31,2 triệu audierne.

004 còn chưa được đấu giá thì tin tức đã lan ra khắp liên bang. Dây số tạp phiến kì lạ, tính năng trác tuyệt được mọi người điên cuồng theo đuổi, đây chắc chắn là một đề tài đáng để bàn tán. Rất nhiều đài truyền hình bắt đầu thoả mái tung tiền để thu thập tư liệu rất chi tiết về tính năng của các tạp phiến này.

Sau khi tham số tính năng được công bố thì nó đã tạo nên một trận sóng gió toàn liên bang.

Tam tinh tạp phiến là loại tạp phiến có nhu cầu lớn nhất ở liên bang, là nhóm hàng hóa được mua nhiều nhất. Cực phẩm tam tinh tạp phiến có giá trị cao hơn tứ tinh tạp phiến rất nhiều! Lượng người đến sân đấu giá Ngưỡng Thị ngày một tăng, trong số đó có cả tạp tu lẫn chế tạp sư. Đối với tạp tu có tiền thì cực phẩm tam tinh huyền tạp là thứ bảo hiểm tính mạng tốt nhất, chế tạp sư thì rất tò mò vì sao tam tinh huyền tạp lại có biểu hiện kiệt xuất đến thế.

Màn ra mắt của 004 khá hoa lệ, phí vào cửa đã tăng lên 200 ngàn audierne nhưng số người đã lên đến 250. Nói cách khác, chỉ riêng phí vào cửa thì Ngưỡng Thị đã lời 50 triệu audierne. 004 không làm cho họ thất vọng, tính năng xuất chúng của nó lại tạo nên một mức giá khiến người khác phải trợn mắt há mồm – 46,78 triệu audierne.

Giá của dây số tạp phiến lập tức tăng cao! Vô số đài truyền hình cùng lúc đưa ra tin tức này, ngoài ra còn công bố tham số tính năng của nó. Từ 004 trở đi, dây số tạp phiến thành cực phẩm tam tinh tạp phiến mà vô số tạp tu trung – cao cấp mơ ước có được.

Sân đấu giá Ngưỡng Thị được chú ý, trở thành tiêu điểm của mọi người. Sân đấu giá như bình thường này, không hề có bối cảnh lớn mạnh, cũng không có lịch sử lâu dài, từ đâu mà bọn họ có được dây số tạp phiến?

Người thông minh nhìn thoáng qua là biết dây số tạp phiến do cùng một chế tạp sư làm ra. Chế tạp sư có trình độ cao siêu như thế liền trở thành mối ngon trong mắt các tạp đoàn, nếu như có thể chiêu mộ chế tạp sư như vậy thì chẳng phải là có được nguồn cung vô tận dây số tạp phiến sao? Thậm chí còn có rất nhiều người ảo tưởng nếu cả tạp tu đoàn đều được trang bị dây số tạp phiến, tạo thành một đội quân dây số tạp phiến thì có lực chiến đấu kinh người đến mức nào.

Song điều khiến người khác bất ngờ là sân đấu giá Ngưỡng Thị tuy nhỏ nhưng cũng có vài phần đạo hạnh. Ông chủ của bọn họ đã trốn mất tăm, tin tức bị phong tỏa hoàn toàn. Nhân viên thì không biết chút gì, dù là các đại tạp đoàn với thực lực hùng hậu cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Một thành phố nhỏ nhỏ như Lars trở thành nơi anh hào tụ hội, long xà hỗn tạp, mọi người đều cố kị nên không dám hành động mờ ám. Nếu như bức sân đấu giá đến mức không đấu giá tiếp thì sợ sẽ khiến mọi người phẫn nộ, vậy hậu quả rất thê thảm.

005 tiếp tục sáng tạo kỳ tích, được bán với giá hơn 40 triệu audierne.

006 lại tăng lòng nhiệt tình của mọi người thêm một mức. Tấm huyền tạp này khi phóng năng lượng thể ra thì nó sẽ tự động khóa mục tiêu, vô cùng linh hoạt, được mọi người hết sức khen ngợi. Hơn nữa nó còn kế thừa đặc tính của dãy số tạp phiến là lực sát thương cao. Mỗi tấm tạp phiến đều được trình diễn trước khi đấu giá, sau màn trình diễn của 006 thì cả hội trường đều tĩnh lặng. Rõ ràng mọi người đều bị khiếp sợ bởi tấm tạp phiến không thể tưởng tượng nổi này.

Tin tức này mau chóng trở thành đề tài nóng bỏng ở các đài truyền hình! Giá của 006 cao chưa từng có, đạt tới 61 triệu audierne. Con số này khiến dân chúng than thở không thôi nhưng chẳng ai lấy làm bất ngờ.

Nó đáng giá như vậy! Trong cuộc thăm dò ý kiến của các đài truyền hình, có hơn 60% số người được hỏi trả lời như vậy.

Ngày thứ hai sau cuộc đấu giá 006, số người tới tham dự lại tăng thêm, quét mắt nhìn qua chỉ thấy đám đông đen nghịt. Tuy nhiên những người đến đây đều là phú hào một phương, đại tập đoàn, không ai dám lớn tiếng hô hào.

Zuning bất ngờ xuất hiện ở hội trường, bên cạnh hắn là một người đàn ông trung niên gầy gò. Người đàn ông này bước đi với dáng vẻ hự nhược, rõ ràng không phải tạp tu nhưng đôi mắt rất có thần, con mắt hẹp dài thỉnh thoảng bắn ra quang mang.

Bỗng Zuning lắng tai nghe, một lát sau thì cười nói với người đàn ông trung niên:

- Phí vào cửa lại tăng thêm 100 ngàn, a a, xem ra tấm tạp phiến hôm nay sẽ khiến mọi người bất ngờ đây.

Thấy vẻ dăm chiêu của người đàn ông trung niên, hắn không khỏi tò mò hỏi:

- Bắc sư phụ, ngài đánh giá dãy số tạp phiến ra sao? Giá trị của nó thế nào?

Người đàn ông trung niên với vẻ mặt âm lãnh là sư phụ ở Liên Bang Tổng Hợp học phủ - Bắc Đông, người có thể đảm nhiệm chức sư phụ ở đây đều là nhân vật hàng đầu trong các lĩnh vực. Hắn cũng là một người rất nổi danh ở Liên Bang Tổng Hợp học phủ, hắn có biệt danh là quỷ chế tạp. Tạp phiến do hắn chế tạo đều vô cùng tinh xảo, nằm ngoài dự đoán của mọi người, hơn nữa khá khác biệt với trường phái khác.

Zuning chưa từng có quan hệ với Bắc Đông, thật ra hắn cũng rất giật mình khi trường học phái Bắc Đông đến. Khác với học viên, sư phụ trong Lục Đại rất ít được phái ra ngoài làm nhiệm vụ. Cho nên khi nghe một sư phụ được phái đến thì Zuning liền biết nhà trường rất coi trọng dãy số tạp phiến. Nhưng làm hắn khó hiểu là sao nhà trường lại chọn sư phụ có tính tình kì quái, cô độc như Bắc Đông.

Ở Liên Bang Tổng Hợp học phủ, tính tình của Bắc Đông còn nổi tiếng hơn tài chế tạp của hắn. Rất ít người có thể nhờ hắn chế tạp, dù là cấp trên của hắn cũng thường ném mùi thất bại.

Bắc Đông nhìn Zuning, tỏ vẻ bực bội:

- Nói nhảm, không có giá trị thì ta từ xa đến đây làm gì? Bộ tạp phiến này, hừ hừ...

Zuning cũng không tức giận, hắn biết Bắc Đông đối với ai cũng vậy, không vì chút danh tiếng của mình mà kính trọng nên tiếp lời:

- Vậy hôm nay...

- Tấm tạp phiến hôm nay, chúng ta phải mua được.

Ánh mắt của Bắc Đông lộ vẻ âm lãnh, nói như chém đinh chặt sắt.

- Thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp Tổ huynh ở đây.

Một giọng nói đột ngột cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người.

Giải Yến Bạch mỉm cười bước tới chỗ hai người, bên cạnh hắn là một mỹ phụ thành thực. Vị mỹ phụ này khoảng 30 tuổi, cử chỉ đoan trang, thấy Zuning và Bắc Đông đang nhìn mình thì nàng không hề e dè mà thoải mái chào:

- Chào hai vị!

Zuning thấy Giải Yến Bạch thì nét cười trên mặt càng nồng đậm, giống như gặp lại người bạn tốt.

237. Chương 237: Siêu Cấp 007 (thượng)

Zuning lộ ra nụ cười vô hại:

- Nếu như tiểu đệ không nhớ lầm thì gần đây Trung Đạt Thư Phủ chế tạt thành danh a, chẳng lẽ chưa tới hai năm mà đã phải cầu trợ bên ngoài sao?

Giải Yến Bạch có làn da ngăm đen, mày rậm mắt to, nhìn thô hào như nông phu làm ruộng, quần áo cũng hết sức giản dị. Hắn có cặp mắt trong suốt, ánh mắt thản nhiên, làm cho người ta cảm giác hắn có ý chí kiên định. Hắn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt:

- Trung Đạt Thư Phủ cũng không giàu có như quý trường, cái gì cũng có thể mua được.

Trong lục đại, tài lực của Liên Bang Tổng Hợp học phủ đứng đầu, lịch sử hình thành cũng ngắn nhất trong lục đại. Hơn nữa bọn họ luôn thích dùng tiền mở đường, cho nên thường xuyên bị học viên ngũ đại còn lại châm chọc là địa chủ (trọc phú).

- A, vậy Giải huynh tới đây để chơi thôi sao?

Zuning cười khẩy, không đợi Giải Yến Bạch trả lời, ánh mắt hắn đặt vào người phụ nữ cùng đi với Giải Yến Bạch, không khỏi mở miệng hỏi:

- Còn chưa thỉnh giáo phương danh của phu nhân, thật sự thất lễ.

Zuning cực kỳ phong độ, hành lễ tạ lỗi.

- Zuning khách khí rồi.

Vị phụ nhân cười nhạt:

- Ta là Chi Liên.

- Phu nhân Chi Liên!

Zuning biến sắc, la lên. Bắc Đông đứng cạnh cũng tái mặt, càng thêm âm trầm.

Phu nhân Chi Liên mỉm cười:

- Không nghĩ tới Zuning cũng biết ta, thật sự là vinh hạnh.

Zuning vội vàng hành lễ, cung kính nói:

- Tiền bối nói đùa, tên tuổi của tiền bối truyền khắp liên bang, chỉ bằng tiểu tử sao có thể sánh chứ?

Hắn cực kỳ khiếp sợ, không nghĩ tới Trung Đạt Thư Phủ lại phái phu nhân Chi Liên tới. Lúc trước nhà trường phái sư phụ Bắc Đông tới, hắn đã cảm thấy kinh ngạc. Hắn vẫn nghĩ, tạp phiến tam tinh dù tính năng xuất sắc cũng không có khả năng khiến nhà trường chú ý như thế.

Không ngờ Trung Đạt Thư Phủ phái một nhân vật còn quan trọng hơn tới đây.

Phu nhân Chi Liên mỉm cười nhìn lại:

- Tại hạ đã may mắn đọc qua “Khiết hình kết cấu luận” của Bắc Đông sư phụ, thực là tinh phẩm hiếm có. Nếu có cơ hội sẽ cùng ngài thảo luận một phen.

Nét lo lắng trên mặt Bắc Đông hoàn toàn biến mất, lập tức có chút kích động. Hắn chấp hai tay, nghiêm mặt nói:

- Phu nhân khen nhầm, Bắc Đông thẹn không dám nhận, phu nhân có gì thắc mắc, tại hạ sẽ không giấu diếm.

Trong lòng hắn vô cùng rối loạn, hắn kích động vô cùng khi được một nhân vật nổi tiếng như phu nhân Chi Liên khen ngợi. Tuy “khiết hình kết cấu luận” không được học phủ Liên Bang Tổng Hợp coi trọng, không có người quan tâm, ngay cả thí nghiệm cũng khó được cho phép.

Zuning vô cùng kinh ngạc, phu nhân Chi Liên không chỉ liếc mắt là nhận ra mà còn khen tác phẩm của Bắc Đông sư phụ, qua đó thấy được sự coi trọng của nàng với lão. Mặc dù Bắc Đông sư phụ rất nổi tiếng tại học phủ Liên Bang Tổng Hợp, nhưng có thể nhận được đãi ngộ như thế từ phu nhân Chi Liên khiến hắn thất kinh.

Chỉ sợ là vì tính tình của Bắc Đông sư phụ mới khiến hắn không thành công. Zuning cẩn thận ghi tạc trong lòng, Liên Bang Tổng Hợp học phủ cũng có các phái hệ đông đảo, tranh đấu gay gắt dị thường. Hiện tại Bắc Đông chưa thành công, chẳng phải là cơ hội tốt để mượn sức sao? Tuy nhiên hắn biết phân lượng mình quá nhẹ, loại chuyện này vẫn báo lên trên thì hay hơn. Hắn chỉ cần đem chuyện thấy được hôm nay báo lên, hắn tin rằng cấp trên sẽ đưa ra quyết định chính xác.

- Hai vị tự nhiên, chúng ta tùy tiện đi dạo.

Phu nhân Chi Liên vẫy tay với hai người.

- Phu nhân vui vẻ!

- Tiền bối vui vẻ!

Zuning cùng Bắc Đông vội đáp lễ.

Hai người nhìn phu nhân Chi Liên cùng Giải Yến Bạch biến mất trong đám đông. Giải Yến Bạch tựa như một vệ sĩ tận tụy, vô cùng cảnh giác thủ hộ bên cạnh phu nhân Chi Liên.

- Không ngờ là nàng cũng tới.

Zuning cảm khái, Bắc Đông cũng cười:

- Xem ra lần này gặp rắc rối rồi.

Phu nhân Chi Liên, một trong những nhân vật tượng trưng cho Trung Đạt Thư Phủ. Nàng quản lý phân viện chế tập, là nhân vật thứ ba của Trung Đạt Thư Phủ. Bản thân nàng là chế tập đại sư, Yên Triền tập cũng do nàng chế tạo.

Tám tập phiến ngũ tinh này cực kỳ nổi danh, hiện tại trong tay Hoàng Phủ Hưng - trưởng quân đoàn ba. Sự xuất hiện của Yên Triền tập cũng làm cho Trung Đạt Thư Phủ thêm một môn truyền thừa, đây là lần đầu tiên sau gần năm mươi năm Trung Đạt Thư Phủ có thêm truyền thừa.

Ưu thế lớn nhất của học phủ là truyền thừa.

Như tám tập phiến Tinh Thần nổi danh thiên hạ trong tay hiệu trưởng Tinh Viện, do Hyner Vincent Van chế tạo, truyền lưu tới nay đã mấy trăm năm. Mỗi đời tập tu trong thời gian này đều nghiên cứu về tám tập phiến này và truyền lại. Theo từng đời không ngừng tích lũy, nó liền trở thành một môn khoa học nghiêm cần.

Còn tám Tiết Thức Liên trong tay Zuning. Nó cũng là một môn học cực kỳ hoàn thiện, phương pháp chế tạo Tiết Thức Liên cũng có trong học phủ Liên Bang Tổng Hợp. Học viên hệ chế tập vượt qua cuộc kiểm tra liền có thể học tập. Theo sự tích lũy từ các đời trước, hình thái hiện giờ của Tiết Thức Liên đã có phát triển hơn rất nhiều.

Giả sử học viên muốn tuyển tu tập phiến này, trước hết học tập “tiết thức rèn luyện pháp”. Cái này đã được chứng minh là có lợi cho việc phát huy tập phiến. Mà yếu quyết điều khiển, hình thái năng lượng, tri thức chiến thuật đều có liên quan.

Mấu chốt nhất là bộ phương pháp rèn luyện cảm giác.

Nhân viên học phủ sẽ không đem phương pháp rèn luyện truyền hết cho đệ tử, mà giảng dạy từng phần, từ nông tới sâu. Chỉ có vượt qua vòng kiểm tra thì mới có thể được thêm một phần phương pháp rèn luyện cảm giác. Nếu như học viên có thiên phú xuất sắc, bản thân lại cực kỳ cố gắng, khi thông qua cuộc thi cực kỳ khắc nghiệt thì sẽ nhận được tập phiến chân chính, nhờ vậy mà thực lực tăng mạnh.

Mà trước đó, thứ bọn họ dùng đều là cùng loại tập phiến đã được giản lược. Mỗi loại truyền thừa của Lục Đại đều có phong phú tập phiến cùng loại. Như vậy thì cho dù không nhận được tập, sử dụng loại tập phiến

giản hóa cũng có lực chiến đấu mạnh hơn tạp tu bình thường. Trong trường học bình thường, truyền thừa liên quan tới tạp phiến thường không quá phức tạp.

Mà trong Lục Đại thì mỗi loại truyền thừa, không tạp phiến nào không trải qua lịch sử khảo nghiệm, uy lực cực kỳ cường đại. Cũng chỉ có đại quái vật như Lục Đại mới có đủ tài nguyên, không ngừng phát triển tạp phiến quý hiếm. Nguyên liệu cần cho Tiết Thức Liên, dù là Liên Bang Tổng Hợp học phủ cũng khó kiếm đủ, đừng nói tới trường học cùng các tổ chức bình thường khác. Kỹ thuật này ở trong tay các học phủ bình thường thì cuối cùng cũng khó tránh khỏi kết quả bị hủy diệt.

Có thể tạo ra sản phẩm được truyền thừa là sự khẳng định lớn nhất với chế tạp sư. Bởi vậy có thể thấy được phu nhân Chi Liên có bao nhiêu tài năng trên phương diện chế tạp.

Không ngờ một nhân vật nổi tiếng trong giới chế tạp toàn liên bang lại tới địa phương hẻo lánh này. Hai người ngoài kinh ngạc cũng thêm phần lo lắng, sự xuất hiện của phu nhân Chi Liên cũng cho thấy quyết tâm của Trung Đạt Thư Phủ.

Zuning không dám hi vọng xa vời rằng học phủ cho phép hai người vận dụng khoản tiền vượt qua phu nhân Chi Liên. Học phủ Liên Bang Tổng Hợp dù có tiền, nhưng Ngũ Đại kia cũng không phải thiếu. Ngay cả Khổ Tịch Tự hầu như chưa để lộ tài lực của mình cũng không kém học phủ Liên Bang Tổng Hợp bao nhiêu.

Danh tiếng của phu nhân Chi Liên quá lớn!

Chỉ chốc lát, có rất nhiều người nhận ra phu nhân Chi Liên, tin này liền truyền ra khắp phòng đấu giá. Rất nhiều người thăm mắng trong lòng, Lục Đại chạy tới chen chân sao? Vốn vài người còn chút hi vọng, lúc này cũng không khỏi đau buồn. Tuy nhiên phần lớn càng thêm hưng phấn, tạp phiến mà phu nhân Chi Liên cũng cảm thấy hứng thú, vậy mình không được cũng không oán trách ai được.

- Đúng là phu nhân Chi Liên.

Trong góc, Vu Quả lạnh lùng nói:

- Xem ra hôm nay có trò hay để xem rồi.

Tiểu Man lộ vẻ nóng nảy, thấp giọng nói:

- Có muốn ta ra tay không...

Nàng bí mật làm động tác cắt cổ. Bên cạnh phu nhân Chi Liên chỉ có một mình Giải Yến Bạch, nếu như bố trí tốt, không phải không có hi vọng thành công. Trình độ chế tạp của phu nhân Chi Liên nổi tiếng thiên hạ, mọi người đều biết nàng không có lực tự bảo vệ.

Chuyện lần trước làm cho Trung Đạt Thư Phủ cùng Pháp Á kết cừ. Người khác sợ Lục Đại nhưng Vu Quả và Tiểu Man lại không.

Có thể giết chết nhân vật quan trọng như vậy, loại hấp dẫn này làm người khác hứng khởi.

Vu Quả suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Việc chính quan trọng hơn, chúng ta không nên tự tiện chen ngang. Hừ, tuy nhiên lần này chúng ta phải cho họ bỏ chút huyết mới được.

Hắn đột nhiên nói thầm:

- Dạ Bát, có phát hiện gì không?

Bên góc cạnh hắn đột nhiên truyền ra tiếng nhỏ như muỗi kêu:

- Có người âm thầm bảo vệ, hai người, mạnh.

Tiếng nói phiêu hốt, làm cho người ta không đoán được là vang lên từ đâu. Bên cạnh Vu Quả cùng Tiểu Man rõ ràng không có một bóng người.

Tiểu Man không khỏi lộ ra vẻ chán ghét, xê dịch qua một bên.

Hội trường dần an tĩnh, đã tới giờ đấu giá.

Một vị đầu giá sư khoảng trung niên mặc áo đuôi tôm tiến lên bục đầu giá, sau khi lên liền cúi mình chào mọi người bên dưới. Hắn có dáng vẻ khá phong độ, áo đuôi tôm càng tôn thêm sự anh tuấn, cử chỉ ưu nhã, ngữ khí nhiệt tình, khá cuốn hút.

- Hoan nghênh các vị tham gia cuộc đấu giá hôm nay. Dãy số tạp phiến đã cho chúng ta nhiều niềm vui mừng lẫn kinh ngạc, trước kia đã có sáu tấm tạp phiến, 001 đến 006, không có tấm nào không phải tinh phẩm nghìn năm chọn một. Bởi vì giữ bí mật nghiêm cẩn, bản thân ta cũng không biết tính năng cụ thể của tấm tạp phiến hôm nay nhưng ta cũng tò mò như các vị. Ta tin rằng đây là vinh hạnh lớn nhất đời ta, để cho ta cùng các vị chứng kiến kỳ tích!

- Các vị, tham số của tạp phiến 007 ngay trong cái hộp trước mặt ta.

Vô số ánh mắt đều tập trung lên cái hộp nhỏ trước mặt đầu giá sư. Rất nhiều người không kìm hãm được vươn cổ, tựa hồ muốn nhìn vào trong hộp.

Đầu giá sư cẩn thận mở hộp, cả hội trường lạnh ngắt như tờ.

Từ trong hộp lấy ra một mảnh giấy nhỏ, bên trên ghi lại tham số chi tiết của 007.

Nhìn chằm chằm vào tờ giấy nhỏ trên tay, mặt đầu giá sư thoáng đỏ ửng.

238. Chương 238: Siêu Cấp 007 (trung)

- xxx, làm gì vậy, ta đã sốt ruột lắm rồi.

Dù là hạng người tâm cơ thâm trầm cũng khó che giấu sự chờ mong.

Vị đầu giá sư vẫn giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng đặt tờ giấy vào trong hộp:

- Các vị không cần nóng lòng! Ta đảm bảo với các vị, đêm nay sẽ xuất hiện kỳ tích!

Vài người có tâm tư tinh tế chấn động, bọn họ nhận ra sự run rẩy và vẻ kích động được nén lại trong giọng của đầu giá sư.

Lòng tò mò của mọi người đã được đẩy đến mức cao nhất.

Dưới tình huống đã trải qua sáu tấm tạp phiến trước đó, mà còn có thể gọi là kỳ tích thì chỉ sợ là tấm tạp phiến này còn mạnh hơn.

Không ai trong số những người đưa ra kết luận này chịu khoanh tay ngồi chờ, nhưng bọn họ cũng biết quy tắc. Trước khi đấu giá sẽ có một vị tạp tu chuyên trình diễn diệu dụng của tấm tạp phiến. Người có thể làm điều này cũng không phải là nhân vật đơn giản, ai ai cũng cố chờ đến lúc trình diễn.

Hội trường được sắp xếp khá kì lạ, khác hoàn toàn với các sàn đấu giá khác. Khu trình diễn rộng 200 mét, bên trong có vô số thiết bị, bia ngấm, bên trên được ngăn cách bởi một lồng năng lượng trong suốt. Bao quanh khu trình diễn là khán đài năm tầng với sức chứa 500 người.

Người tham gia đấu giá có thể xem tận mắt màn trình diễn. Nếu như ngại cách một lớp lồng năng lượng nên không xem rõ thì có thể sử dụng thiết bị trên chỗ ngồi, từ màn hình được bắn ra có thể xem rõ từng chi tiết màn trình diễn từ mọi góc độ.

Người xem đều dựa vào số thứ tự của vé vào cửa mà ngồi vào bàn tương ứng, rất nhiều người đã nóng lòng mở màn hình.

Chờ mọi người ổn định chỗ ngồi xong, màn trình diễn chính thức bắt đầu.

Lồng năng lượng được mở, một lớp năng lượng trong suốt, long lanh vây kín khu trình diễn. Nó vừa giữ cho người xem không bị năng lượng thể làm ngộ thương, vừa bảo đảm an toàn cho vật phẩm được đấu giá.

Khu trình diễn vẫn chưa có một bóng người, tuy nhiên có rất nhiều người không phải đến lần đầu nên liền ngồi yên chờ đợi.

- Kết!

Giữa trung tâm khu trình diễn bỗng lộ ra một lỗ nhỏ, tiếp theo một người từ bên trong đó bay ra.

Khán đài xôn xao, rất nhiều người ngồi không yên, đều đứng dậy.

- Tiêu Tư, là Tiêu Tư!

- Trời ạ, thật sự là Tiêu Tư. Không ngờ là hắn tự mình tới biểu diễn.

- Lợi hại! Ông chủ của sàn đấu giá này đúng là có thủ đoạn, không ngờ lại mời được Tiêu Tư đến biểu diễn, không đơn giản, thật sự không đơn giản!

Tiêu Tư là viện trưởng phân viện tập tu đương nhiệm của học phủ Tư Nguyên. Học phủ này được xếp vào top 50 trường toàn liên bang, là trường nổi tiếng và lớn nhất khu Minh Chính. Nó không nằm ở thành phố Lars mà ở trung tâm kinh tế khác của khu Minh Chính – thành phố Ameidaer. Nói chung trừ Lục Đại, hiệu trưởng các học phủ bình thường đều là nhân tài về lĩnh vực quản lý, nhưng Tiêu Tư lại là một tập tu, một tập tu cao cấp.

Tiêu Tư đã thành danh hơn 10 năm.

Mười năm trước, hắn vừa qua tuổi 30, thành danh qua một trận chiến chống lại đàn dã thú từ rừng rậm tấn công thành phố. Ngay sau đó hắn nổi tiếng bốn phương, đến cả Lục Đại cũng có ý chiêu mộ. Tuy nhiên ngoài dự đoán của mọi người, hắn từ chối Lục Đại rồi trở về trường cũ là học phủ Tư Nguyên để nhận chức hiệu trưởng. Lúc đó học phủ Tư Nguyên cũng không nổi tiếng như bây giờ, còn hắn trở thành hiệu trưởng trẻ tuổi nhất trong lịch sử nhà trường.

Dưới tay hắn, học phủ Tư Nguyên mau chóng trỗi dậy, không chỉ thành học phủ lớn nhất khu Minh Chính mà còn gia nhập top 50 trong liên bang. Trong số 50 học phủ hàng đầu của liên bang thì ngũ đại Hoa khu và Kinh Đô chiếm 41 chỗ, còn học phủ Tư Nguyên thì chiếm 1 trong số 9 vị trí còn lại.

Năm năm trước, Tiêu Tư từ chức hiệu trưởng, lui về tuyến hai, đảm nhận chức viện trưởng phân viện tập tu.

Điều khiến người khác bàn tán say mê về Tiêu Tư không phải là thành tựu tuyệt vời khi làm hiệu trưởng học phủ Tư Nguyên, mà là chiến tích huy hoàng trong năm năm làm viện trưởng phân viện tập tu của hắn. Năm Tiêu Tư 40 tuổi, cũng là thời kì đỉnh cao của một đời người thì thực lực của hắn đạt đến độ cao chưa từng có.

Là viện trưởng phân viện tập tu, hắn không chỉ đào tạo ra rất nhiều tập tu có thực lực mạnh, mà còn cũng tiếp nhận các loại khiêu chiến để rèn luyện kĩ nghệ bản thân. Trong năm năm này, hắn tiếp nhận hơn 300 lần khiêu chiến lớn nhỏ, trung bình sáu ngày thì gặp một lần.

Trong 300 lần khiêu chiến này có 291 thắng, 7 hòa và 3 thua. Dù là tập tu nào có chiến tích như thế thì đều vô cùng chói sáng. Ba người đánh bại hắn là: Đường Hàm Phái, Lương Khâu, Phòng Thế.

Đường Hàm Phái tự nhiên là không cần nói đến, xuất thân là siêu cấp thiên tài từ Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Là người giữ kỉ lục tiến vào cảm giác tứ cấp nhanh nhất, hiện là viện trưởng phân viện tập tu.

Lương Khâu, quân đoàn trưởng quân đoàn 12. Là quân đoàn trưởng duy nhất xuất thân từ khu dân cư phổ thông, thực lực cá nhân cực mạnh, xếp thứ ba trong 12 vị quân đoàn trưởng.

Còn Phòng Thế là người ít gây chú ý nhất, thần bí nhất trong ba người. Hắn giống như một viên sao băng, chợt lóe rồi biến mất.

Tiêu Tư có thể đánh một trận với bọn họ cũng đủ chứng tỏ bản thân là một trong số cao thủ mạnh nhất liên bang. Phong cách chiến đấu của Tiêu Tư cực kì cường hãn, không sợ chết. Các tập tu xuất thân từ học phủ Tư Nguyên đều chịu ảnh hưởng từ hắn, ai ai cũng vô cùng dũng mãnh, rất có tiếng tăm trong giới tập tu.

Một vị tập tu có phân lượng nặng đến vậy xuất hiện ở đây, sao mọi người không khiếp sợ được chứ?

Mà những kẻ có chủ ý xấu với sàn đấu giá đều bỏ ý nghĩ của mình. Người ta có thể mời cao thủ như Tiêu Tư tới, đủ để nói rõ thực lực ngầm rất mạnh. Huống chi không nể nhà sư cũng nể phật tổ, với địa vị của Tiêu Tư thì ai dám làm vậy?

Lúc này, lỗ tròn giữa sân đã khép lại, Tiêu Tư chậm rãi đi vào khu biểu diễn.

Tiêu Tư cao một thước tám, hai tay thô to, tướng mạo chất phác. Nếu như không phải mọi người đều biết hắn thì rất khó tin người có tướng mạo như thế lại là cao thủ đứng đầu liên bang.

Tiêu Tư không nhìn thấy bên ngoài, cũng không để ý tới, trực tiếp mở độ nghi.

Trong khoảnh khắc độ nghi được mở thì khí thể của Tiêu Tư liền thay đổi, giống như biến thành một người khác! Nếu như nói vừa rồi Tiêu Tư là một người dân bình thường, vậy Tiêu Tư bây giờ giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén bức người!

Giải Yến Bạch nhìn chằm chằm vào khu trình diễn bởi ánh mắt nóng bỏng, hai tay run nhẹ.

- Yến Bạch chờ vội, ta từng gặp Tiêu tiên sinh một lần. Chờ một thời gian nữa, ta sẽ dẫn ngươi đến học phủ Tư Nguyên, nhờ hắn chỉ điểm ngươi một phen. Tin rằng sẽ có lợi cho ngươi về sau.

Phu nhân Chi Liên bên cạnh cười nhẹ. Nàng vô cùng yêu thích với tên học viên dù không có thiên phú xuất chúng, nhưng rất nhẫn nại, cực kì khắc khổ này. Lúc thích hợp thì nàng cũng không ngại giúp một tay.

Giải Yến Bạch cung kính cúi mình trước phu nhân Chi Liên:

- Yến Bạch cảm tạ phu nhân, ngày sau có việc cần, không dám từ chối.

- A a, trước tiên hãy xem màn biểu diễn đã. Ta cũng rất muốn biết tám tạp phiến này ra sao mà có thể mời Tiêu Tư tới biểu diễn

Phu nhân Chi Liên cười nói.

Giải Yến Bạch chợt hiểu ra:

- Chẳng lẽ không phải ông chủ sàn đấu giá cùng Tiêu tiên sinh có quen biết sao?

Phu nhân Chi Liên lắc đầu cười:

- Sau này khi gặp Tiêu tiên sinh thì ngươi sẽ hiểu hắn là người thế nào. Nếu không phải tám tạp phiến có chỗ kỳ dị, Tiêu Tư chắc chắn không đồng ý ra mặt.

Lòng hiếu kỳ của Giải Yến Bạch liền được đề cao tới cực điểm.

Bên trong, Tiêu Tư không lập tức biểu diễn mà nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng tại chỗ. Một cổ khí thể khiếp người phóng ra bốn phía.

Sắc mặt Giải Yến Bạch, Tổ Trữ cùng lúc thay đổi. Bọn họ cảm nhận được khí thể của Tiêu Tư đang không ngừng tăng lên. Không cần đến lực bên ngoài cũng có thể khống chế khí thể một cách tùy ý, điều này đã hơn bọn họ một bậc.

Tiêu Tư mở mắt!

Ba, một tiếng vang nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy, như tiếng gà phá trứng.

Phút chốc, chung quanh Tiêu Tư xuất hiện vô số năng lượng thể hình cầu to như ngón cái. Chúng phân làm hai màu khác nhau, trắng và đen tinh khiết. Viên năng lượng màu trắng và đen nằm xen kẽ nhau theo vị trí nhất định, lặng lẽ trôi nổi quanh hắn.

Tiêu Tư lẳng lặng như một cây lao, đứng ở giữa những viên năng lượng màu trắng đen.

Viên năng lượng được sắp xếp rất chỉnh tề, tạo thành một hệ thống hình cầu. Bên cạnh một viên năng lượng màu đen chắc chắn là một viên năng lượng màu trắng, giữa các viên năng lượng này dường như có một loại từ trường đặc biệt.

Giải Yến Bạch tái mặt! Mồ hôi lạnh như băng trượt theo sống lưng, cả người rét lạnh! Hắn cảm giác rõ ràng khí thể của Tiêu Tư đột ngột tăng mạnh chỉ trong tích tắc.

Phu nhân Chi Liên đột nhiên mở miệng:

- Yến Bạch, tính giúp ta xem có bao nhiêu viên năng lượng.

Giải Yến Bạch ngẩn ra, vừa hồi phục lại tinh thần, trong lòng không khỏi buồn bực. Không ngờ suýt chút nữa thì mình bị khí chế của đối phương hù dọa, chỉ trong chớp mắt thì Giải Yến Bạch liền tính rõ:

- Phu nhân, là sáu mươi viên.

- Sáu mươi!

Phu nhân Chi Liên không thể giữ bình tĩnh được nữa, đứng phắt dậy.

239. Chương 239: Siêu Cấp 007 (hạ)

Tác dụng của thiên phú nằm ở chỗ có thể gia tăng hiệu quả huấn luyện thêm một phần. Tuy nó rất mạnh mẽ nhưng không phải là nhân tố quan trọng nhất để thành công.

Độ nhạy cảm giác vượt mức 60, nội dung huấn luyện liên khác trước.

Độ nhạy cảm giác tăng cao, lợi ích mang lại cũng rất rõ ràng. Độ nhạy cảm giác là chỉ mức độ chuẩn xác của cảm giác, giá trị càng cao thì khả năng khống chế năng lượng càng chính xác, càng thêm nhạy cảm với sự thay đổi của năng lượng. Trần Mộ có thể chế tạo 23 tạp phiến trong một ngày, một phần là nhờ độ nhạy cảm giác của hắn tăng cao. Độ nhạy cảm giác càng tăng cao thì mức cảm giác hao phí khi chế tạo tạp phiến càng ít. Tất nhiên, cường độ cảm giác tăng cao cũng là một nguyên nhân quan trọng khác.

Tổng lượng gia tăng, hiệu suất tăng cao, hao tổn giảm bớt, số lượng tạp phiến có thể chế tạo tự nhiên tăng mạnh. Bây giờ nếu chế tạo năng lượng tạp nhất tinh, hắn có thể một hơi chế hơn mấy trăm tấm.

Mục tiêu của Trần Mộ bây giờ là đột phá độ nhạy cảm giác 70. Hắn không nhằm vào giáo trình lý luận trừ tạp trung cấp, dù nó giúp tăng trình độ chế tạo của bản thân lên một bậc nhưng lúc này hắn cần thực lực để có thể tự bảo vệ mình hơn.

Hắn đang nhìn phương pháp chế tạo của Chiết Hình Yến Ba tạp, đằng sau là phần giảng giải khá phức tạp về cách sử dụng. Ở trong cũng từng nói qua, muốn điều khiển tấm tạp phiến này một cách tự nhiên thì cần có độ nhạy cảm giác từ 70 điểm. Nếu không thì rất khó phát huy uy lực thực sự của nó.

Đây là phương pháp duy nhất trong thời gian ngắn đề cao thực lực trên diện rộng mà hắn nghĩ tới.

Sau khi cảm giác đột phá 60 điểm, tiến vào trung đẳng nhị cấp huấn luyện. Đây là một quá trình huấn luyện cực kì buồn tẻ, cũng đòi hỏi vô cùng kiên nhẫn.

Trần Mộ dắm mình trong thần bí tạp phiến, trước mắt hắn có một cái bàn quay tròn với tốc độ cực cao. Hắn ngồi ngay ngắn, tập trung tinh thần cao độ. Cái bàn quay rất lớn, phía trên có vô số khối năng lượng, mỗi khối năng lượng đều có số hiệu. Mà bên cạnh hắn lại có một mô hình chưa hoàn thành, một cái pháo đài phức tạp. Hắn phải dùng cảm giác để nhận ra khối năng lượng mình cần từ cái bàn xoay tốc độ cao này, hơn nữa dùng cảm giác chuẩn xác gỡ xuống. Sau đó dùng cảm giác đặt chúng vào vị trí thích hợp, mục tiêu cuối cùng để hoàn thành huấn luyện trung đẳng nhị cấp là lắp xong năm loại mô hình.

Nghe ra, tựa hồ rất thú vị, nhưng chính thức thử qua mới biết nó buồn tẻ cùng vô vị cỡ nào.

Năng lượng trên bàn quay có tới 3500 khối xếp lẫn vào nhau, muốn từ biển hỗn tạp đó tìm ra khối năng lượng mình cần là không dễ dàng. Hướng chỉ, cái bàn vẫn xoay tốc độ cao, muốn lấy nó xuống càng khó hơn. Trừ số hiệu, mỗi khối năng lượng còn có cách gỡ xuống riêng của mình.

Xung quanh khối năng lượng là các nút do năng lượng tạo thành, còn nhỏ hơn đầu đinh. Trần Mộ phải dựa theo trình tự ở mặt ngoài khối năng lượng, dùng sợi cảm giác của mình chạm vào cái nút năng lượng nhỏ vô cùng này. Chỉ cần trình tự hoàn toàn chính xác thì khối năng lượng sẽ tách khỏi cái bàn đang xoay.

Đừng tưởng rằng gỡ khối năng lượng xuống rồi thì nhẹ người. Xây dựng mô hình vô cùng khó khăn, độ phức tạp và tỉ mỉ của nó đủ để người khác phát điên. Hơn nữa trong cả quá trình dựng mô hình đều phải dùng cảm giác để khống chế khối năng lượng, bất kì một sơ sót nào đều dẫn đến thất bại trong gang tấc.

Đây là một cách hành hạ người sống, bây giờ Trần Mộ bị hành như muốn chết đi sống lại.

Mà tại sân đấu giá của Ngưỡng An lại là một quang cảnh khác.

Phu nhân Chi Liên nhìn chăm chăm vào Tiêu Tư đang đứng giữa khu biểu diễn, còn một người nhìn ra nữa là Bắc Đông, gương mặt hần hiện lên vài phần kinh ngạc và nghi ngờ.

Tuy những người nhìn mà không hiểu nhưng cũng bọn họ không ngại đưa ra phán đoán của mình. Sự thất thố của phu nhân Chi Liên có thể nói rõ một điều – tấm tạp phiến này xuất sắc đến mức làm nàng giật mình.

Không có tiếng bàn tán, không có tiếng tranh cãi. Tất cả mọi người đều đang nóng lòng chờ đợi, chờ đợi nhân Tiêu Tư biểu diễn tấm tạp phiến này.

Tiêu Tư vẫn nhắm mắt, vẻ mặt kì quái, giống như sợ hãi, vừa như hưng phấn. Xung quanh hần, 60 khối năng lượng lẳng lẳng trôi nổi, tạo thành một hình cầu hoàn mỹ, bao phủ cả người.

- Hần đang làm vậy?

Rốt cuộc cũng có người phá tan sự yên tĩnh.

Song hần còn chưa nói hết thì Tiêu Tư đã hành động!

Hần mở mắt, ánh mắt sắc như kiếm, ngay khoảnh khắc này thì khí thế của hần tăng đến đỉnh điểm.

- Vù!

Năng lượng cầu trôi nổi xung quanh bắt đầu xoay dọc theo thân hần. Những năng lượng cầu tạo thành một quả cầu lớn, vẫn duy trì kết cấu ổn định bên trong. Nhìn qua giống như một quả cầu lớn đang tự xoay tròn với tốc độ cao.

Dần dần, tốc độ của năng lượng cầu càng lúc càng nhanh, màu đen và trắng mờ dần, bóng Tiêu Tư trong lồng năng lượng càng lúc càng nhạt. 60 khối cầu năng lượng cùng lúc di chuyển với tốc độ cao, tạo nên thanh thế vô cùng to lớn.

Ngay lúc này, một thiết bị tạp giới bên trong bỗng sáng lên, một chùm ánh sáng bắn về phía Tiêu Tư! Chùm sáng trắng như tuyết này to bằng cánh tay, rất chói mắt!

Người xem bắt giác la lên, bọn họ lo lắng cho Tiêu Tư ở bên trong.

Song, một cảnh mà người khác không thể tin được xuất hiện.

Khi chùm sáng đánh trúng quả cầu lớn do năng lượng cầu xoay tròn với tốc độ cao tạo nên, quả cầu lớn đột ngột ngừng lại. 60 khối năng lượng trắng đen chợt đứng yên, trôi nổi xung quanh Tiêu Tư, hầu như không khác gì so với lúc trước khi chuyển động.

Đang xoay với tốc độ cao thì đột ngột ngừng lại, cảm giác này khó chịu đến mức khiến người học máu! Điều này hoàn toàn phản lại các định luật vật lý, làm cho mọi người trợn mắt há mồm, lạnh ngắt như tờ.

Nhưng chùm sáng kia lại càng quý dị, nó bỗng ngừng tại chỗ. Tựa như trong khoảnh khắc này, thời gian đã ngừng trôi, hình ảnh dừng lại trong nháy mắt.

Trong quả cầu, Tiêu Tư bỗng chớp mắt.

Chùm sáng to bằng cánh tay, uy lực kinh người đánh trúng một quả cầu năng lượng màu đen. Ngoài dự đoán của mọi người, không hề có vụ nổ nào xảy ra. Chùm sáng được phân giải thành vô số tia lửa điện thật nhỏ, ngay lập tức tiếng xẹt xẹt không ngừng vang lên, vô số tia lửa điện to bằng ngón tay chạy loạn giữa các quả cầu năng lượng trắng đen.

Tia lửa điện càng ngày càng nhỏ, trong chớp lát thì 60 quả cầu năng lượng trắng đen lại trở nên yên tĩnh, nhưng mỗi quả cầu năng lượng đều to hơn trước.

Có thể hấp thu năng lượng thế? Con mắt người xem suýt rớt ra ngoài, ngay cả Zuning và Giải Yến Bạch cũng rất kinh ngạc.

Màn biểu diễn của Tiêu Tư còn chưa hết, hần vươn ngón tay chạm nhẹ vào một quả cầu năng lượng màu trắng.

60 quả cầu năng lượng trôi nổi quanh cơ thể đột nhiên xoay điên cuồng, giống như đang có vô số con cá màu trắng và đen đang bơi qua lại. Tiếng xẹt xẹt vừa biến mất lại vang lên, vô số tia lửa điện chạy giữa các quả cầu năng lượng.

Sắc mặt phu nhân Chi Liên liền tái lại, Bắc Đông cách đó không xa cũng kinh hãi!

Tia lửa điện càng ngày càng to, rõ ràng đây là quá trình ngược của quá trình hấp thu năng lượng thể!

Chẳng lẽ...

Khi mọi người đều muốn thoát ra nỗi nghi hoặc trong lòng thì một chùm sáng y hệt vừa rời từ năng lượng cầu bắn ra, đánh trúng vào tạp giới đã bắn ra chùm sáng.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, tạp giới bị nổ tan nát!

Sóng chấn động do vụ nổ tạo nên lan khắp khu biểu diễn. Tuy nhiên khi bụi đất cuốn tới trước quả cầu năng lượng lớn do 30 khối năng lượng trắng và 30 khối năng lượng đen tạo thành thì không thể tiến vào bên trong quả cầu!

Tạp phiến có thể hấp thu đòn tấn công của đối phương, rồi phản xạ ngược lại!

Mọi người đều khiếp sợ, bao gồm phu nhân Chi Liên, Giải Yến Bạch, Zuning, thậm chí cả Vu Quả và Tiểu Man...

Cả hội trường tĩnh lặng, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

- 007, tạp phiến tứ tinh, tham số cụ thể - bí mật.

Lời giải thích của đấu giá sư vang lên, rất đơn giản lại rất có lực!

Tạp phiến tứ tinh! Thì ra đây là tạp phiến tứ tinh! Mọi người đều bình tĩnh, khó trách mạnh như thế! Đây là tạp phiến tứ tinh đầu tiên trong dãy số tạp phiến, có thể nói màn ra mắt của nó vô cùng hoành tráng!

Cả hội trường đều hỗn loạn, những người tận mắt thấy cảnh này đều rất kích động. Dù tạp phiến tứ tinh không hiếm như tạp phiến ngũ tinh nhưng cũng không dễ gặp, mà 007 rõ ràng là cực phẩm trong tạp phiến tứ tinh. Ai lại không động tâm với nó chứ?

Ngược lại thì phu nhân Chi Liên có vẻ bình tĩnh, nàng an tĩnh ngồi tại chỗ, có vẻ dăm chiêu. So với vẻ trấn định ngoài mặt thì nội tâm nàng hoàn toàn trái ngược, không thể bình tĩnh nổi. Khác với người thường, nàng càng động tâm hơn, 007 mạnh mẽ không phải vì nó là tạp phiến tứ tinh mà là kết cấu độc đáo.

Điều khiển nàng kinh ngạc không phải là uy lực, mà là ý tưởng của tấm tạp phiến này. Đường như nó rất giống với một tấm tạp phiến được ghi lại trong điển tịch...

60 quả cầu năng lượng, lại trùng hợp dị thường với tính toán của mình...

Tấm tạp phiến kia đã sớm bị hủy diệt trong lịch sử, không có truyền thừa xuống. Nàng lơ đãng nhìn Bắc Đông, nàng cũng không dám chắc là hẳn cũng nghĩ đến tấm tạp phiến kia.

- Đang đang đang!

Đấu giá sư gõ xuống mặt bàn ba lần, mỉm cười nói:

- Ta nghĩ mọi người đều hài lòng với 007, vậy ta không nhiều lời nữa. Bây giờ bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm 40 triệu audierne.

Giá khởi điểm 40 triệu, đây là giá cao nhất trong mấy ngày qua nhưng không một ai dị nghị. Mọi người đều thấy rõ chỗ kì lạ của tấm tạp phiến này, ai cũng cảm thấy đây là điều hợp lí.

- 60 triệu!

Một người giơ bài lên. Mức tăng giá đầu tiên đã lên đến 60 triệu, làm cho nhiều người phải giật mình hít sâu một hơi.

- 65 triệu!

Một giọng nói nhỏ vang lên.

Đường như phu nhân Chi Liên không hề lo lắng, mỉm cười nhìn Giải Yến Bạch:

- Không cần vội!

- 100 triệu audierne.

Bắc Đông không nhin được giờ bài lên.

Cả hội trường tĩnh lặng. 100 triệu audierne, đối với một tập đoàn thì không bao nhiêu nhưng dùng để mua tạp phẩm, thì con số này khá kinh người.

Nhưng đây là tạp phẩm tứ tinh, có thể nói là hàng cực phẩm huyền tạp tứ tinh!

- 105 triệu.

Có người lại trả giá cao hơn.

Bắc Đông thầm tức giận, vậy mà cũng không dọa được những người này, lại giờ bài lên:

- 120 triệu.

Xung quanh im bật, 120 triệu, cái giá này hơi kinh khủng.

- 130 triệu.

Giải Yến Bạch bỗng giờ bài.

- Ồ!!!

Hội trường liền trở nên rạo rực. Đối với một tấm tạp phẩm mà nói thì đây là một giá trên trời, thậm chí có thể mua được tạp phẩm ngũ tinh bình thường. Điều mà bọn họ thấy hứng thú nhất là cảnh tranh giành giữa Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Có thể chứng kiến kịch hay như vậy cũng không uống 300 ngàn phí vào cửa.

Đối với người thường, Lục Đại chắc chắn là cái tên khiến mọi người ngưỡng mộ. Không ngờ bây giờ lại vì một tấm tạp phẩm mà tranh nhau, sao họ lại không hưng phấn?

- 150 triệu

Một giọng thanh thúy từ trong góc hội trường vang lên, Tiểu Man giờ bài của mình lên.

- Pháp Á, là Pháp Á.

- Hắc, lại có trò hay để nhìn! Vốn còn tưởng là nhị cường tranh bá, không ngờ là tam hùng hỗn chiến.

Phía dưới xì xào bàn tán.

Giải Yến Bạch nhìn về phía Vu Quả đang đứng cạnh Tiểu Man, mặt mang một nửa mặt nạ tất nhiên khiến mọi người chú ý, trong mắt hiện lên một tia sáng dữ dội. Hắn thì thầm bên tai phu nhân Chi Liên, mặt nàng liền lạnh đi.

Bắc Đông không phải kẻ ngốc, biết đây chỉ là khởi đầu sự tranh giành giữa ba nhà mà thôi. Hắn không khỏi lo lắng trong lòng, cấp trên không ngờ gặp trường hợp thế này nên chỉ cho hắn một khoản tiền có hạn, 300 triệu audierne. Vốn nghĩ là thừa, không ngờ bây giờ lại như trứng chọi đá.

- 200 triệu.

Bắc Đông kiên trì đến cùng báo giá. Hắn đã nghĩ kĩ, cùng lắm thì tiêu sạch 300 triệu này. Zuning đứng bên cũng khẽ biến sắc, thầm than thở trong lòng, hắn không ngờ cuộc cạnh tranh này lại dữ dội tới vậy. Ngày thường hắn vung tiền như rác, nhưng tràng cảnh điên cuồng thế này là lần đầu tiên gặp phải. Hơn nữa sự điên cuồng của Bắc Đông thật làm cho hắn bất ngờ.

Nhiều tiếng than vang lên trong hội trường, 200 triệu, cái giá này quá điên cuồng.

Sắc mặt của Tiểu Man cũng khó coi, ánh mắt của Vu Quả vẫn tự nhiên. Hắn liếc nhìn Tiểu Man rồi cầm lấy bài trên tay nàng.

- 220 triệu.

Giọng nói chói tai của Vu Quả làm toàn trường nghe rõ mồn một.

- 250 triệu!

Bắc Đông gân cổ, sắc mặt đỏ bừng.

- 260 triệu!

Tiếng nói chói tai như mào pha lê từ Vu Quả lại vang lên.

Bắc Đông chấn động, lại giơ bài lên:

- 300 triệu!

Zuning đứng cạnh tái mặt.

Vu Quả lắc đầu, buông bài trên tay xuống, làm ra vẻ bất đắc dĩ với Tiểu Man. Ngược lại Tiểu Man vẫn thư thái, tươi cười nhìn Vu Quả. Nàng không ngừng tìm một tấm tạp phiến mới thích hợp với mình để thay thế tấm đang dùng, 007 khiến nàng động tâm nhưng cái giá này quá cao.

Thấy Vu Quả buông bài, Bắc Đông vốn đang căng thẳng liền cảm thấy nhẹ người. Hắn vừa định vuốt mồ hôi trên trán thì một giọng nói đột nhiên vang lên giữa hội trường.

- 350 triệu.

Giải Yến Bạch giơ bài trên tay.

Bắc Đông tái mặt, chán nản ngồi phịch xuống ghế. Lúc này mới phát hiện, chỉ một thời gian ngắn mà cả người đã ướt sũng mồ hôi lúc nào không biết.

Cái giá này vượt qua dự đoán của mọi người. Sau sự tĩnh lặng, cả hội trường đột nhiên nổ lên một tràng vỗ tay.

Tin 007 được bán với giá 350 triệu lập tức là đề tài nóng bỏng nhất ở các đài truyền hình, dù là ở đâu đều tràn ngập tin tức, bàn tán về 007. Chuyện mọi người bàn tán nhiều nhất là rốt cuộc 007 – tấm tạp phiến tứ tinh trị giá tới 350 triệu audierne có tính năng gì.

Tham số cụ thể của 007 giữ bí mật, không được công khai. Trừ bỏ khả năng phản xạ công kích thần kỳ, nó còn tính năng gì nữa? Không ai nghi ngờ tấm tạp phiến này bởi vì người mua nó là phu nhân Chi Liên.

Cả liên bang, chưa ai có đủ tài năng và kinh nghiệm để nghi ngờ con mắt của phu nhân Chi Liên trong lĩnh vực tạp phiến.

Mà đánh giá của một người hiểu về 007 khác là Tiêu Tư lại làm cho mọi người vô cùng tò mò. Đánh giá của Tiêu Tư rất ngắn gọn, chỉ có 1 chữ: “Đáng”. Nghe nói, sau khi mua được tạp phiến, phu nhân Chi Liên liền rời thành phố Lars, trở về Trung Đạt Thư Phủ.

Danh tiếng của dãy số tạp phiến liền trở nên độc nhất vô nhị, mà tạp phiến 007 còn chưa được sử dụng trong thực chiến một lần đã lấy được danh hiệu “siêu cấp 007”.

Theo thảo luận về dãy số tạp phiến ngày một nhiều, rất nhiều người đặt nghi vấn: “người chế tạo ra dãy số tạp phiến vô cùng thần kỳ này rốt cục là ai? Hắn ở đâu?”

240. Chương 240: Suy Đoán Lớn Mật

Huấn luyện rất buồn tẻ nhưng hắn vẫn kiên trì không chán nản dù luôn bị hành hạ. So với chế tạo năng lượng tạp nhất tinh thì việc này thú vị hơn nhiều. Trước kia khi chế tạo năng lượng tạp nhất tinh, đặc biệt là lúc khởi đầu thì hắn gặp khó khăn rất lớn, người khác khó lòng tưởng tượng được. Khi đó hắn chỉ mới 11 tuổi, vị chế tạp sư kia cũng chỉ là một kẻ nghèo đói sắp chết, thời gian học tập chỉ có bảy ngày.

Trong bảy ngày, một đứa trẻ 11 tuổi chưa từng học qua kiến thức cơ bản nào về chế tạo năng lượng tạp, đây hầu như là chuyện không thể thành công. Tuy nhiên vị chế tạp sư kia cũng chỉ nghĩ ra được cách này để trả ơn Trần Mộ. Để dạy cho Trần Mộ, vị chế tạp sư này vắt óc suy nghĩ, đem từng bước một phân ra, cực kì kiên nhẫn giải thích tác dụng từng bước.

Do đây lần đầu tiên tiếp xúc mấy thứ này nên có nhiều thứ mà Trần Mộ không hiểu. Hắn tuy còn nhỏ nhưng rất nhanh ý thức được đây có thể là cơ hội để thay đổi vận mệnh bản thân. Vì vậy hắn rất cố gắng, nếu không hiểu thì cố ghi nhớ. Chế tạp sư chết, Trần Mộ còn chưa hiểu hết nhưng hắn đã nhớ kĩ các bước, từng chi tiết.

Trần Mộ có hi vọng, bắt đầu làm việc bán thời gian khắp nơi, liên tục trong một năm.

Mà trong một năm này, hắn cũng hiểu rõ thứ mà vị chế tạp sư đã chết truyền thụ cho hắn là cái gì. Cho dù chỉ là phương pháp chế tác năng lượng tạp nhất tinh đơn giản nhất, nhưng với hắn thì nó là hi vọng, hi vọng sống. Mỗi đêm, hắn đều lấy tay vẽ nước, không ngừng tập luyện cách vẽ cấu vân năng lượng tạp nhất tinh. Vì sợ quên nên mỗi ngày hắn đều dành thời gian để ghi nhớ tất cả chi tiết cần chú ý từ đầu tới đuôi, không bỏ sót một điểm nào.

Chờ khi hắn bắt đầu chế tạo năng lượng tạp nhất tinh, áp lực hắn phải chịu không hề giảm đi. Tiền trong tay hắn ít ỏi, nếu mỗi lần chế tạp thất bại thì hắn sẽ chịu lỗ rất nhiều. Hắn không có tư cách để thất bại!

Vì vậy hắn luyện thành thói quen chuyên chú cùng tỉ mỉ, chỉ có như vậy thì mới có thể giảm số lần thất bại xuống mức thấp nhất.

Xác suất chế tạp thành công của Trần Mộ trong giới chế tạp sư khá kinh người. Chế tạp sư bình thường khi chế tạo tạp phẩm quen thuộc có tỉ lệ thất bại là 30%, nhưng tỉ lệ thất bại của Trần Mộ nhỏ hơn rất nhiều, con số này khiến Pilsen vào hôm đó phải trợn má há mồm.

Trần Mộ đã quen với cuộc sống buồn tẻ đơn điệu, đối với hắn mà nói, đây là một thứ bình thường nhất của cuộc sống, không có gì đáng kinh ngạc. Có lẽ hắn cũng không ngờ vì thái độ này nên hắn mới có thành tựu như bây giờ.

Người có cuộc sống xa hoa sẽ cảm thấy đời muôn màu muôn vẻ, đầy màu sắc, đầy mùi rượu hồng và xì gà...

Nhưng trong mắt Trần Mộ lại không thế. Sinh tồn không dễ dàng, gian khổ mà cẩn thận, luôn luôn có các loại phiền phức cùng phức tạp khó lường.

Hắn đã quen!

Vì vậy nên hắn không từ bỏ hi vọng, dù hi vọng mỏng manh như tấm năng lượng tạp nhất tinh. Bởi vì thế nên khi tập “Phương pháp rèn luyện cực hạn ” trong tạp phẩm thần bí, hắn cũng có năng lực chịu đựng khác người.

Đối với hắn thì đây chỉ vụn vặt là một phần của cuộc sống. Một bộ phận rất rất bình thường, không có gì đáng để ý.

Hiện tại cũng vậy, huấn luyện độ nhạy cảm giác lần lượt hành hạ thần kinh của hắn. Hắn không biết mình đã thất bại bao lần, đếm cũng đếm không nổi. Mô hình trước mặt mới chỉ hoàn thành một tầng đế, đây là thành quả ít ỏi trong bảy ngày qua.

Về mặt của Trần Mộ vẫn như thường, lực chú ý không vì thất bại liên tục mà phân tán, không hề nổi nóng. Hắn vẫn chăm chú điều khiển cảm giác của mình. Đối với người khác thì tập trung là một chuyện rất hao phí tinh thần, nhưng với Trần Mộ thì đây là cơm bữa. Học xong chế tạo năng lượng tạp nhất tinh đã dạy cho hắn cách tập trung, hắn cũng đem thói quen này áp dụng cho các phần khác trong cuộc sống.

Hắn đã tìm ra một vài bí quyết, nói cách khác là độ nhạy cảm giác của hắn đã tiến bộ hơn một chút.

Bàn xoay với tốc độ cao đã không còn tạo được sự quá tải với hắn. Bây giờ hắn có thể tìm được khối năng lượng mình cần trên bàn rất dễ dàng, sau đó định vị nó.

Đây cũng là thành quả duy nhất của hắn trong bảy ngày qua.

Tuy nhiên rất khó để gỡ nó xuống, hần phải thử hơn 150 lần mới gỡ được một khối. Điều này yêu cầu lực không chế cảm giác rất cao.

Đây là một tỉ lệ có thể khiến người khác điên mất, nhưng Trần Mộ không chút tức giận. Hai mắt so với khi mới tiếp xúc tập thiền thoáng đen hơn. Không ai chỉ dạy, hoàn toàn tự học, khó khăn lúc này chỉ là vấn đề thuần thực, nó cũng làm khó khăn lớn hơn một ít.

Nhưng sức chịu đựng của thân thể cũng có hạn, tập trung cao độ rất phí sức lực và tinh thần. Ba tiếng sau, hần rời khỏi tập thiền thần bí. Thành quả ba giờ là lấy xuống hai khối năng lượng, số lần thất bại vượt quá 500 lần.

Độ khó để gỡ xuống hai khối năng lượng này lớn hơn bình thường rất nhiều, tạo thành tỉ lệ khiến người ta tuyệt vọng như thế.

Weah ngồi xem truyền hình, có vẻ hứng thú với các tiết mục trong đó. Hần ôm con chó mập màu nâu vào lòng, một tay chơi đùa với nó. Con chó này rất, mỗi lần Weah nhắc nó lên thì có thể thấy rõ thịt nó chảy xệ xuống. Sức ăn của nó rất lớn, tính tình lại vô cùng lười biếng, thường ngủ suốt ngày.

Điều kì lạ là người không quan tâm đến bất cứ thứ gì như Weah lại rất thích con chó mập này, khiến Trần Mộ than là kì lạ không thôi.

Đang lúc này thì độ nghi trên tay vang lên. Trần Mộ nhìn qua, là Tô Lưu Triệt Nhu.

- Tào tiên sinh, chào ngài.

Dung nhan tuyệt mỹ của Tô Lưu Triệt Nhu hiện ra trên màn hình.

- Chào Tô Lưu cô nương

Trần Mộ gật đầu chào.

Tô Lưu Triệt Nhu cười dịu dàng, có vài phần thân thiết hỏi han:

- Tào tiên sinh, thân thể ngài gần đây ra sao? Có xuất hiện vấn đề gì không?

Trần Mộ cảm thấy ấm áp trong lòng, giọng nói tự nhiên hòa hoãn:

- Gần đây mọi thứ đều tốt, làm phiền Tô Lưu cô nương.

Tô Lưu Triệt Nhu chỉ gặp hần một lần, không chỉ kiểm tra và chẩn bệnh mà còn rất quan tâm nên Trần Mộ rất cảm động.

Vuốt mồ hôi trên trán, gương mặt xinh đẹp, trắng như tuyết của Tô Lưu Triệt Nhu khiến con tim người khác đập liên hồi, nàng cười mỉm:

- Tào tiên sinh khách khí rồi. Ta là y vụ tập tu, đây là công việc của mình.

Tiếp theo nàng nghiêm giọng nói:

- Lần này gọi cho Tào tiên sinh, là vì có kết quả chẩn đoán sơ bộ rồi.

- A! Xin cứ nói.

Trần Mộ tập trung chú ý.

- Nói thật, trước kia ta cùng sư phụ chưa thấy qua trường hợp này bao giờ. Chúng ta không tìm được bất kỳ ghi chép nào liên quan đến thứ trong người Tào tiên sinh.

Nàng thoáng ngừng lại, nét trí tuệ sáng ngời lấp lánh, môi anh đào khéo léo nói một câu đầy bất ngờ:

- Hơn nữa căn cứ theo số liệu phân tích, ta và sư phụ cho rằng thứ màu xanh biếc kia có khả năng là sinh vật sống.

- Sinh vật sống?

Trần Mộ giật mình.

Hắn liền nhớ lại cảnh nữ ma quỷ sử dụng sợi tơ xanh này, nó dễ dàng giết chết vài tên tạp tu. Hắn chợt giật mình nhớ lại thời khắc cuối cùng khi nữ ma quỷ thu hồi sợi tơ xanh, chúng biến thành một tấm tạp phiến.

Đúng, chính là tạp phiến! Hắn còn nhớ rõ lúc đó mình kinh ngạc cỡ nào. Hắn chưa từng gặp qua tạp phiến thần kỳ như thế, hoặc là nói hắn chưa từng gặp qua sự thay đổi kì lạ như thế.

Điểm cốt yếu của tạp phiến trong liên bang Thiên Du là năng lượng và kết cấu, tất cả tạp phiến đều xoay quanh hai điểm này, không có ngoại lệ. Tương tự, sự thay đổi tạp phiến ở liên bang Thiên Du đều là thay đổi của năng lượng và kết cấu.

Trước khi gặp nữ ma quỷ thì đây là hiểu biết của Trần Mộ về tạp phiến. Đến lúc thấy tấm tạp phiến trên tay nữ ma quỷ thì hiểu biết của hắn hoàn toàn bị phá vỡ, thì ra trên đời còn có hệ thống tạp phiến khác với liên bang.

Không biết thế nào, Trần Mộ nghe Tô Lưu Triệt Nhu nói sợi tơ xanh kia là sinh vật sống thì trong đầu lại nghĩ tới tấm tạp phiến có tơ xanh kia!

- Đúng vậy, từ các phân tích đều cho thấy nó là sinh vật sống. Mặc dù ta và sư phụ chưa từng gặp qua sinh vật kì lạ như thế.

Ánh mắt Tô Lưu Triệt Nhu trở nên nghiêm nghị. Nói tới vấn đề chuyên ngành thì nét nhu hòa trên khuôn mặt nàng biến mất, thay vào đó là sự sắc bén.

Trần Mộ chậm rãi đợi phần kế tiếp.

Tô Lưu Triệt Nhu ngừng một chút, áy náy nhìn Trần Mộ:

- Tuy nhiên cho đến giờ thì cả ta và sư phụ vẫn chưa tìm được biện pháp nào khả thi. Nó ở quá sâu, hơn nữa lại phân bố trên toàn thân. Muốn lấy nó ra thì phải mổ nội tạng toàn cơ thể, nhưng kỹ thuật hiện tại chưa đạt đến mức này.

Trong lòng Trần Mộ dâng lên nỗi thất vọng, kết quả này cũng không ngoài dự liệu. Hắn đã có dự cảm không hay từ lần kiểm tra trước.

Tuy nhiên câu kế tiếp của Tô Lưu Triệt Nhu làm hắn chấn động:

- Nhưng không phải chúng ta không có phát hiện.

Tô Lưu Triệt Nhu hé môi cười:

- Ta và sư phụ cùng nhau nghiên cứu rất lâu, sư phụ đối với tình cảnh của người cũng rất hứng thú. Cuối cùng thì chúng ta có hai phán đoán, có thể giúp được người.

- Phán đoán thế nào?

Trần Mộ buột miệng thốt.

- Có hai phán đoán. Một là cường độ cảm giác của người có thể làm giảm số lần phát tác của nó, nói cách khác thì cảm giác càng mạnh thì khả năng phát tác càng nhỏ, thời gian và mức độ cơn đau cũng ngắn đi. Tuy nhiên có một vấn đề là cảm giác càng mạnh thì nó chịu áp lực càng lớn. Đây là sinh vật kì lạ nhất mà ta và sư phụ từng gặp, nó có sức sống rất dẻo dai, kiên cường. Bình thường thì nó cần rất ít năng lượng, nên người không cần lo sợ việc nó hấp thu dinh dưỡng trong cơ thể.

- Tuy nhiên nó rất nhạy cảm với áp lực, đây là lí do tại sao nó lại chui sâu vào cơ thể người khi người chuẩn bị moi nó ra. Áp lực do cảm giác của người ngày càng mạnh mang đến rất có thể kích thích nó sinh trưởng nhanh hơn một bước. Đây là một loại sinh vật rất kì quái, áp lực càng lớn thì tốc độ sinh trưởng càng mạnh. Đến lúc này thì nó có thể hấp thu chất dinh dưỡng trong cơ thể người, tạo thành di chứng gì sau đó thì ta cũng không xác định được.

- Một phỏng đoán khác là ta vô ý phát hiện được. Lúc đó ta sắp xếp các tham số tiêu chuẩn của nó để tìm sinh vật tương tự, ta muốn xem thử có sinh vật nào cùng họ hàng không, mong là có phát hiện mới. Song đáng tiếc là ta không tìm được sinh vật nào cùng họ hàng với nó, nhưng lại vô tình phát hiện một loại sinh vật có tham số hoàn toàn trái ngược.

Trần Mộ cẩn thận lắng tai nghe, e rằng bỏ sót một câu nào.

- Trong y học, có một loại hiện tượng rất kì lạ có tên là Popovich, được một y vụ tập tu có tên là Popovich phát hiện cách đây 100 năm. Hắn phát hiện ra nếu như hai sinh vật có số liệu tiêu chuẩn hoàn toàn trái ngược, chúng thường có hiện tượng hỗ giải (1). Điển hình nhất là "tam chương thảo" và "hạt địa quyết", đây đều là hai loại thực vật cực độc, lại thêm số liệu hoàn toàn trái ngược. Điều kì diệu là độc của tam chương thảo có thể giải độc của hạt địa quyết và ngược lại.

Liếc nhìn Trần Mộ, Tô Lưu Triệt Nhu nói tiếp:

- Nhưng trong giới tự nhiên rất ít có sự trùng hợp như thế, cho đến giờ mới phát hiện 5 cặp hoàn toàn trái ngược. Loại hiện tượng hỗ giải cũng không có căn cứ để thảo luận, tranh luận của giới y vụ tập tu về nó cũng rất nhiều. Tuy nhiên cá nhân ta cho rằng đây là nơi đột phá, sinh vật có số liệu hoàn toàn trái ngược với sinh vật trong người người chính là Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

- Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn?

Trần Mộ hỏi ngược lại, hắn chưa bao giờ nghe qua loại sinh vật này.

Tô Lưu Triệt Nhu cười khổ:

- Nói thật, ta chưa từng thấy qua thứ này. Đây là một loại nấm cực kì quý hiếm, vô cùng mềm mại. Nó giống như thịt đông lạnh, trên mặt có đường vân màu vàng kim.

Cùng lúc đó thì Tô Lưu Triệt Nhu mở thêm một màn hình, bên trên có hình ảnh của Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Tô Lưu Triệt Nhu không ngừng điều chỉnh góc độ hình ảnh Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn để Trần Mộ tiện quan sát.

- Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn rất hiếm có, cực kì quý giá, tác dụng quan trọng nhất của nó là kéo dài tuổi thọ của con người. Hơn nữa nó không sinh sản trong liên bang mà ở Bách Uyên Phủ. Nghe nói ở Bách Uyên Phủ thì nó cũng rất quý hiếm.

Nói tới đây, hình như Tô Lưu Triệt Nhu cảm giác được hy vọng quá xa vời, đầy áy náy:

- Thật ra thì phán đoán này không có giá trị lắm, tuy nhiên ta vẫn muốn nói cho người biết. Mong rằng người đừng mất hi vọng, không có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn cũng không sao. Ta sẽ tìm xem có loài nào gần họ với nó không, có lẽ sẽ hữu dụng.

Trần Mộ giật mình.

Thấy bộ dáng của Trần Mộ, đôi mắt ôn nhu của Tô Lưu Triệt Nhu trở nên ảm đạm, rồi lại không biết an ủi ra sao. Nàng càng áy náy hơn, an ủi vài câu liền ngắt cuộc gọi. Thật ra nàng cũng không biết Trần Mộ không giết mình bởi Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, mà vì nàng vừa đề cập đến Bách Uyên Phủ! Bách Uyên Phủ, khi hắn nghe tới cái tên này thì như bị sét đánh. Trong thời gian ở cùng nữ ma quỷ, hắn từng nhiều lần nghi ngờ rằng nữ ma quỷ đến từ Bách Uyên Phủ thần bí!

Quả mặt quỷ, đồ vật hỗ trợ leo tường, đạn lực thảo, lại còn phong cách chiến đấu trong bóng tối, làm cho hắn rất nhiều lần phán đoán như thế.

Hiện tại hắn đã chắc chắn 90% nữ ma quỷ là người Bách Uyên Phủ. Tuy Trần Mộ không hiểu nhiều về nơi này, nhưng vẫn biết một chút kiến thức cơ bản.

Bách Uyên Phủ đã lập quan hệ ngoại giao với liên bang khoảng 270 năm, nhưng trong mắt dân cư liên bang thì Bách Uyên Phủ vẫn vô cùng thần bí. Hơn nữa dù hai bên có quan hệ nhưng rất ít qua lại với nhau. Chừng 100 năm trước, có một đoàn tập tu hơn 10,000 người tiến vào Bách Uyên Phủ, gây nên hậu quả cực kì ác liệt.

Sau sự kiện đó, Bách Uyên Phủ hạn chế nghiêm sự qua lại giữa hai bên. Bây giờ, hầu như giữa liên bang và Bách Uyên Phủ đều không còn qua lại. Nếu như không phải nữ ma quỷ quá khác thường, Trần Mộ rất khó nhớ tới nơi thần bí này.

Trần Mộ đột nhiên nhớ lần đầu hắn gặp nữ ma quỷ là vùng hoang dã ngoài thành Đông Thương Vệ, nhưng cánh cửa thông giữa Bách Uyên Phủ và liên bang không ở khu Đông Hành, làm sao nữ ma quỷ đến vùng

hoang dã ngoài thành Đông Thương Vệ chứ? Dù nữ ma quỷ vô cùng mạnh mẽ, nhưng Trần Mộ không tin là nàng một mình một ngựa băng qua phân nửa liên bang. Hơn nữa từ biểu hiện vụng về của nữ ma quỷ mà nói, trước khi gặp mình thì nàng chưa từng bắt chuyện với cư dân liên bang.

Trần Mộ lại nhớ tới lần giao lưu giữa học phủ Đông Vệ và Tinh Viện, có rất nhiều suy đoán quanh sự kiện này nhưng tất cả đều tin rằng chắc chắn Tinh Viện có mục đích. Nếu không thì một Tinh Viện tiếng tăm lừng lẫy sao lại đến một chỗ khỉ ho cò gáy chứ?

Nữ ma quỷ.... Tinh Viện...

Chẳng lẽ giữa hai bên có mối liên quan nào sao?

Một suy đoán kinh người xuất hiện trong đầu Trần Mộ.

Chú thích:

1: Khắc chế lẫn nhau.

241. Chương 241: Chia Tiền.

Bất kể là Bách Uyên phủ hay là nước Ma Cấp Dịch, sau khi đi qua kính song (cửa vào) nhất định sẽ có một tầng bụi ở giữa.

Không ai biết cơ chế hình thành của tầng bụi, nhưng sự nguy hiểm của nó lại được rất nhiều sách vở ghi lại. Tầng bụi không có ánh sáng, là một mảng u tối, tầng bụi cũng vì vậy mà nổi tiếng. Sinh vật trong tầng bụi có sức sống cực kỳ mạnh mẽ, cho dù giết đi một lượng lớn thì chỉ hơn mười năm là có thể khôi phục nguyên khí. Cho nên, đi qua tầng bụi cực kỳ nguy hiểm.

Sau mỗi lần phát hiện ra kính song (cửa vào), liên bang sẽ tổ chức cao thủ đột phá tầng bụi, mà mỗi lần đều phải trả giá cực kỳ thảm trọng. Kính song nối với nước Ma Cấp Dịch là kính song đầu tiên được phát hiện, lần đầu tiên thăm dò tầng bụi được lập nên bằng vô số xương máu.

Nghe nói toàn bộ 18 đội thám hiểm của đợt đầu tiên đều chết hết nên liên bang tổ chức đội thám hiểm thứ hai, nhưng toàn bộ lại bị diệt một lần nữa.

Không cam lòng thất bại, chính phủ liên bang tổ chức đội thám hiểm thứ ba. Đội thám hiểm này mạnh mẽ chưa từng thấy, tập tu thành danh của các học phủ trong Lục Đại đều được phát động, hơn nữa còn có cao thủ của quân đội, ngoài ra còn có một ít tập tu thành danh đã lâu trong dân gian. Quý mô của lần thám hiểm đó có thể coi như đứng đầu trong cả lịch sử liên bang.

Lần thám hiểm thứ ba rốt cuộc xuyên qua tầng bụi, tin tức truyền lại liên bang, khiến cho cả liên bang vui mừng. Tất cả mọi người đều phấn chấn, vô số người bắt đầu đoán rằng một kỷ nguyên mới đã đến.

Đến khi một vài loại vật và khoáng thạch quý hiếm được phát hiện trong tầng bụi được mang trở về liên bang thì mọi người không còn chỉ hoan hô đơn thuần. Có lợi ích điều khiển, càng nhiều người nóng lòng muốn thử, lại thêm sự cổ vũ của chính phủ liên bang nên vô số đoàn thám hiểm lớn nhỏ được thành lập, đi về phía kính song, tiến vào tầng bụi.

Theo sau những đoàn đội tiến vào tầng bụi, tầng bụi rộng lớn cũng không có cách ngăn trở sự tham lam của loài người, lượng lớn nguyên liệu quý hiếm và khoáng thạch vận chuyển về liên bang. Rất nhiều người giàu to dựa vào số tiền bất chính này. Đó là bằng chứng sống kích thích khát vọng đối với tài phú của mọi người, càng ngày càng có nhiều tập đoàn và tập tu gia nhập vào cuộc vận động thăm dò oanh oanh liệt liệt này.

Khi tầng bụi đã được thăm dò hết, mọi người vốn đã bị của cải làm cho đầu óc choáng váng liền hướng ánh mắt đến cửa ra của tầng bụi, đó cũng là một cái kính song. Bên ngoài kính song là cái gì? Không ai biết, nhưng nó cũng không thể ngăn cản được bước chân của những người này.

Phát động đầu tiên là đoàn thám hiểm do chính phủ liên bang tổ chức, đội thám hiểm toàn cao thủ này đi ở phía trước, bọn họ cũng là nhóm có thu hoạch lớn nhất trong chuyến thăm dò. Sau khi đi xuyên qua kính song, bọn họ kinh ngạc phát hiện đây là một khu vực còn rộng lớn hơn cả tầng bụi.

Tuy nhiên lần này thì xui xẻo đến cực điểm, bọn họ vấp phải sự kháng cự dữ dội của dân bản địa.

Có lẽ bây giờ xem lại thì đó là một bước ngoặt quan trọng, nhưng vào thời đó thì đây chỉ là chuyện bình thường. Trình độ phát triển xã hội của dân bản địa ở tân nước không thể so sánh với liên bang khổng lồ, mà tất nhiên đám võ sĩ lạc hậu của dân bản địa không thể chống lại tập tu phát triển cao. Tốc độ xâm nhập của liên bang cực nhanh, cứ đánh là thắng.

Nhưng không ai ngờ sự phản kháng của dân bản địa càng thêm dữ dội. Bọn họ không ngại sống chết, người trước ngã xuống, người sau xông lên. Lúc này liên bang mới phát hiện bọn họ sa lầy vào chiến tranh từ lúc nào không biết! Nếu như lúc này thu tay rời đi, kết quả cuối cùng cũng sẽ không tệ như vậy. Tuy nhiên trước lợi ích mê người, những tiếng phản đối lẻ loi vô lực không thể tạo được sức ảnh hưởng. Hơn nữa, vào lúc đó liên bang rất tin tưởng vào hệ thống tập phiến hoàn thiện, bọn họ cho rằng đây là một cuộc chiến giữa hai bên không cùng thời đại.

Cuộc chiến kéo dài hơn mười lăm năm!

Dân bản địa có ưu thế địa hình, bọn họ đối với khí hậu và địa lý rất quen thuộc, hơn nữa tiếp viện rất tiện lợi. Trái lại mặc dù liên bang có kỹ thuật tiên tiến, nhưng một lần mắc bệnh rừng rậm rất có khả năng làm cho quân số giảm đi quá nửa. Hơn nữa tiếp viện, hậu cần của bọn họ cần đi xuyên qua tầng bụi mới có thể đến Tân vực.

Cuộc chiến rơi vào tình trạng giằng co. Dân bản địa hết sức giảo hoạt, không đánh trực diện với quân liên bang mà liên tục đánh chia cắt phòng tuyến của quân liên bang. Mà cuộc chiến càng kéo dài thì thực lực của hai bên dần dần thay đổi. Những dân bản địa có trí tuệ tuyệt đỉnh, dựa theo tập phiến tri thức lấy được từ tù binh, dần dần phát triển kỹ thuật tập phiến đặc sắc của họ.

Quân liên bang hoàn toàn không biết gì về điều này.

Cho dù là sử học gia bây giờ, khi thảo luận sự ẩn nhẫn của dân bản địa thì cũng không thể không tràn ngập kính nể và than thở. Bọn họ suốt mười năm không ngừng âm thầm tập trung lực lượng. Khác với các học phủ của liên bang, các bậc tiên hiền của dân bản địa tụ tập cùng một chỗ, cùng nhau tìm hiểu. Sau đó đem kỹ thuật tập phiến mà bọn họ tìm hiểu ra phân phát cho các bộ lạc, không hề dấu dếm.

Thời gian 10 năm đủ để cho bọn họ phát triển, hệ thống tập phiến của bọn họ không ngừng được hoàn thiện và hòa trộn với kỹ nghệ nguyên bản của bọn họ. Do đó hình thành nên một phong cách hoàn toàn khác liên bang.

Trận chiến cuối cùng chấm dứt với sự thất bại nặng nề của liên bang. Mà từ đó về sau, liên bang mới chính thức bắt đầu thừa nhận sự độc lập của Tân Vực, Tân Vực cũng được chính thức gọi là nước Ma Cáp Địch. (xem thêm The Battle of Mohács)

Các bậc tiên hiền của nước Ma Cáp Địch cũng không vì chiến thắng mà phong tỏa kính song, ngược lại, bọn họ bắt đầu trao đổi mậu dịch cùng liên bang. Cho đến tận bây giờ, nước Ma Cáp Địch và liên bang vẫn trao đổi rất thường xuyên. Tuy nhiên mối thù của dân bản địa đối với dân chúng liên bang không hề giảm bớt, cho nên có rất ít tập tu đi vào nước Ma Cáp Địch.

Nước Ma Cáp Địch vẫn vô cùng thần bí ở trong mắt dân chúng liên bang.

Ở điểm này, Bách Uyên phủ rất giống với nước Ma Cáp Địch nhưng Bách Uyên phủ càng khiến người khác sợ hãi. Nghe nói, Bách Uyên phủ là thế giới của nhu khách. Nhu khách là chỉ người hoạt động trong bóng tối, cùng loại với thích khách. Bọn họ am hiểu các loại vũ khí, trong đó bao gồm các loại dây trói, vật mềm mại.

Đây là một trong những căn cứ lớn nhất khiến Trần Mộ đoán nữ ma quỷ xuất thân từ Bách Uyên phủ. Bất kể nói về phương diện nào, nữ ma quỷ thật sự rất giống nhu khách được miêu tả trong sách.

Bách Uyên phủ cũng tốt, nước Ma Cáp Định cũng được, chẳng liên quan gì đến hắn. Hơn nữa Trần Mộ biết rõ mình có bao nhiêu cân lượng. Mình chỉ là một nhân vật nhỏ thì sao có thể đoán ra bí mật mà ngay cả Lục Đại đều dò không ra chứ?

Huống chi, từ sự miêu tả của Tô Lưu Triệt Nhu thì biết Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn không phải là vật mình có thể có. Thứ có thể kéo dài tuổi thọ tốt như vậy, đặt ở đâu cũng là bảo bối. Đi Bách Uyên phủ? Như vậy càng vô nghĩa hơn. Làm thế thì chi bằng cố gắng rèn luyện cảm giác của mình còn thực tế hơn.

Trần Mộ cũng không biết dãy số tạp phiến của hắn đã bán điên cuồng đến mức nào!

Gã béo tìm đến cửa, còn có một người đi theo.

“Sao lão ca lại tới đây?” Trần Mộ mở cửa. Mặc dù chỉ quen gã béo một thời gian ngắn, nhưng tính tình của hắn Trần Mộ cũng đoán được vài phần. Gã béo là một nhân vật điển hình không lợi không làm. Đã tìm đến mình, ắt tới tám chín phần là có việc. Chẳng lẽ lại có nguyên liệu mới đưa tới? Trần Mộ không khỏi động tâm, lần chế tạo tạp phiến vừa rồi là lúc hắn thấy vui vẻ nhất từ trước đến nay.

Gã béo cười khở, im lặng, nhìn Trần Mộ như nhìn quái vật.

Một lúc lâu, hắn đột nhiên phun ra một câu: “Rốt cuộc ngươi là loại quái thai gì? Chỉ sợ thành tựu sau này của ngươi ít nhất cũng như đại sư La Tề! Ta cũng không biết đụng phải vận may gì mới kết giao với ngươi”.

Mấy câu không đầu không đuôi tràn ngập đầy than trách này của gã béo làm cho Trần Mộ không theo kịp: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Tuy nhiên, so sánh hắn với La Tề đại sư, như vậy rất phù hợp với phong cách trực lợi của gã béo.

“Không có chuyện gì đâu, ta tới chia tiền với ngươi.” Về mặt của gã béo mang theo vài phần cười khở.

Thấy vẻ mặt khở tâm của gã béo, Trần Mộ không khỏi ân cần: “Bán kém lắm sao?” Mua bán tạp phiến ít dính dáng đến hắn, cho nên hắn cũng không hiểu lắm nhưng hắn biết nguyên liệu mình dùng xa xỉ đến cỡ nào a. Nếu như tạp phiến bán không được giá, không lỗ hắn mới giật mình.

Gã béo chết lặng nhìn Trần Mộ. Thấy vẻ mặt không giống giả bộ, mới hậm hực thu hồi ánh mắt, không nhìn được mắng một câu: “Ngươi là tên biến thái!”

Trần Mộ lại càng đoán không được, liền dứt khoát chờ câu nói tiếp theo của gã béo.

Gã béo tay lấy ra tiền tạp, đưa tới trước mặt Trần Mộ: “Trong này là phần tiền của ngươi, tổng cộng 360 triệu Audierne.”

Trần Mộ bị dọa đến giật mình: “Sao lại nhiều như vậy?” Mới đây thôi, hắn cầm trên tay nhiều nhất chỉ vài triệu Audierne. Bây giờ gã béo đột ngột đưa tám tiền tạp trị giá 360 triệu, làm sao không dọa cho hắn giật mình được.

Trần Mộ không trực tiếp lấy tiền tạp mà nghi hoặc nhìn gã béo.

Gã béo nhìn thấy vẻ mặt của Trần Mộ, đột nhiên hơi tức giận, nổi nóng nói: “Biết tạp phiến của ngươi bán được bao nhiêu không? Tấm 007 bán được 350 triệu, ta thu phí vào cửa muốn mỗi tay. Trừ đi nguyên liệu và chi phí khác, đây là số tiền ngươi nên cầm.”

“350 triệu!” Đầu Trần Mộ kêu ong ong, tất nhiên hắn có ấn tượng với 007. Đó là tấm tạp phiến được chế tạo dựa vào Song Cực Lô Cầu tạp, cũng là một trong hai tấm tạp phiến tứ tinh trong hơn 20 tấm tạp phiến hắn làm ra. Nhưng là một tấm huyền tạp tứ tinh có thể bán được giá 350 triệu? Hắn cảm giác mức giá này thật sự có chút thái quá!

Thấy vẻ mặt không thể nào tin được của Trần Mộ, thật trên mặt gã béo rung lên. Trần ngâm nói: “Mức giá này cũng ngoài dự liệu của ta. Tuy nhiên được phu nhân Chi Liên mua thì cũng chứng tỏ nó xứng với giá đó. Dù sao ta không biết, về phần ngươi...” Gã béo nghĩ đến vẻ mặt bình thường của Trần Mộ, cấp cho mình nhiều siêu cấp tạp đạn như vậy thì không nhìn được nói: “Ngươi cũng không biết!”

Trần Mộ ậm ừ. Lúc này mới nhận lấy tám tiền tạp này.

“Tạp phiến chỉ bán mười một tấm, đây là chia lãi của mười một tấm.” Trên mặt gã béo lại hiện lên vẻ cười khở mà Trần Mộ vừa thấy: “Lão đệ, lần này chúng ta chơi lớn, lão ca hơi sợ!”

“Là sao?” Trần Mộ chăm chú, hần mơ hồ cảm giác được rằng điều này dính dáng đến vấn đề an toàn của bản thân. Một khi gặp phải vấn đề về mặt này, hần luôn đặc biệt chăm chú.

“Lần này lão ca thật sự làm chấn động liên bang.” Ánh mắt trên mặt gã béo có chút phức tạp, có chút lo lắng, có chút kiêu ngạo, ngay cả nhân vật quan trọng như phu nhân Chi Liên đều tới, khiến cho hần nở mày nở mặt. Sắc mặt của gã béo trở nên nghiêm trọng: “Nhưng nếu còn tiếp tục làm vậy trái tim của lão ca chịu không nổi. Người không biết, thời gian này ta thiếu chút nữa bị ép đến phát điên, may là ta nhanh trí, sáng sớm trốn đi. Bằng không chẳng có ai là ta có thể đắc tội, mấy lần sau ta cũng không chịu được. Hơn nữa, lão đệ, đã có rất nhiều người đang âm thầm điều tra. Có rất nhiều người biết người và ta quen biết tại buổi dạ tiệc ngày đó, chỉ là lúc này còn chưa có ai chú ý tới. Một khi có người để ý, muốn trốn không phải là chuyện dễ dàng.”

Trong lời nói của gã béo lộ ra nỗi lo lắng sâu sắc. Trần Mộ im lặng, hần biết lời nói của gã béo có lý. Nếu như dây số tạp phiến thật sự nổi tiếng như lời hần nói, khẳng định sẽ có người tìm cách đoạt lấy.

“Hơn nữa, tấm Chiết Hình Yến Ba tạp kia còn chưa đấu giá.” Gã béo lấy tấm Chiết Hình Yến Ba tạp tới trước mặt Trần Mộ: “Có một tấm 007 là đủ rồi, nếu như lại xuất hiện một tấm tạp phiến còn mạnh hơn, đối với ta mà nói thì quá mức rồi. Bối cảnh của ta rất nông cạn, có thể miễn cưỡng gánh chịu ảnh hưởng của 007. Lão ca mặc dù tham tài nhưng cũng biết cái gì có thể tham, cái gì không.”

Lời gã béo nói lần này vượt ra khỏi dự đoán của Trần Mộ, thấy hần đưa Chiết Hình Yến Ba tạp qua thì Trần Mộ liền thấy ngạc nhiên.

“Dây số tạp phiến đã đủ cho ta kiếm ăn rồi, nhiều hơn nữa đối với ta mà nói thì chỉ là họa không phải phúc. Tấm tạp phiến này lão đệ nhận trước, tạm thời không nên đem ra. Bằng vào giá trị của nó cũng đủ để người chiêu mộ một tạp tu hàng đầu. Có dây số tạp phiến, lão đệ cũng sẽ không thiếu tiền. Chúng ta là người làm ăn, tiền tài đương nhiên phải cầu, nhưng cái mạng nhỏ vẫn quan trọng nhất.” Gã béo ân cần dạy.

Trần Mộ không khỏi nảy sinh lòng kính trọng đối với gã béo này. Ở trước lợi ích khổng lồ, có mấy người có thể làm được như thế?

Nhận lấy Chiết Hình Yến Ba tạp, Trần Mộ gật đầu, nặng nề trả lời: “Ừm.”

“Số còn lại của dây số tạp phiến, cứ dựa theo kế hoạch của chúng ta mà làm”. Gã béo chỉ vào người bên cạnh từ này giờ vẫn không lên tiếng, nói: “Lần này, việc khác chính là giới thiệu cho lão đệ một mối làm ăn.”

Lúc này Trần Mộ mới cẩn thận đánh giá người mà gã béo mang tới.

242. Chương 242: Sửa Chữa

Trần Mộ không hề vì vẻ nghèo khó mà xem nhẹ đối phương. Lúc nhỏ hần còn thê thảm hơn người đàn ông trước mặt nhiều.

Mập mạp nhìn người đàn ông, vừa thở dài vừa ghé vào tai Trần Mộ nói nhỏ: “Hần và ta quen biết đã lâu, trước kia cũng là người có tên tuổi nhưng không ngờ bây giờ lại thê thảm tới nước này.” Liếc nhìn người bạn cũ của mình, mập mạp không khỏi thở dài, nói nhỏ: “Nếu hần biết giữ mình thì bản thân cũng không xuống dốc đến vậy, ta muốn giúp nhưng hần lại từ chối. Gần đây mã số tạp phiến có ảnh hưởng rất lớn nên hần yêu cầu ta dẫn đi gặp người, cũng không biết là hần nghe tin từ đâu. Ngày trước hần từng giúp đỡ rất nhiều, nếu như thấy tiện thì người giúp hần giùm ta. Cần điều kiện gì thì cứ nói với ta.”

“Ừ.” Trần Mộ gật đầu. Mập mạp nói xong liền đứng qua một bên. Trần Mộ bước tới trước mặt người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên vừa chú ý tới Trần Mộ thì mắt sáng lên, cái lưng hơi khòm bỗng thẳng lại. Vẫn là bộ quần áo đó, vẫn râu ria, đầy mùi hôi nhưng Trần Mộ lại kinh ngạc nhận thấy người đàn ông này hoàn toàn khác với lúc đầu. Hần bất chợt nhớ lại lời nói vừa rồi của mập mạp, người đàn ông này từng là một nhân vật nổi tiếng.

“Kiều Dịch – Bagnell!” Ánh mắt của người đàn ông trung niên bỗng trở nên vô cùng sắc bén, như muốn đâm xuyên Trần Mộ.

Không ngờ người này lại có đôi mắt sắc bén như vậy, đúng là không phải kẻ tầm thường. Tuy nhiên hắn cũng không quá bất ngờ, bản thân từng gặp qua không ít người nổi tiếng nên không hề sợ hãi trước ánh mắt của đối phương.

“Người cần gì?” Trần Mộ không tự giới thiệu bản thân mà hỏi thẳng. Dù chưa biết người đàn ông trung niên có yêu cầu gì, nhưng mập mạp đã mở miệng nhờ thì Trần Mộ sẽ hết lòng giúp đỡ.

Bagnell híp mắt lại như muốn nhìn thấu con người Trần Mộ. Hắn hơi kinh ngạc, hiếm thấy ai có cảm giác cực kì yếu như đối phương mà lại sở hữu ánh mắt sắc bén bức người đến thế. Tất nhiên hắn không hề sợ, vẫn đứng im chờ đối phương trả lời.

Đúng 10 giây. Bagnell nhìn Trần Mộ đúng 10 giây, vẻ tán thưởng thoáng hiện trong mắt hắn. Sau đó Bagnell dần thu ánh mắt, trở lại dáng vẻ nghèo khó như ban đầu. Hắn cẩn thận lấy một tấm tạp phiến từ trong ngực ra, đưa tới trước mặt Trần Mộ rồi run run hỏi với thái độ rất kính trọng: “Đại sư, người xem tấm tạp phiến này còn sửa được hay không?”

Trần Mộ liếc nhìn Bagnell, cầm lấy tấm tạp phiến rồi bắt đầu xem xét cẩn thận.

Từ màu sắc mà nói thì tấm tạp phiến đã rất cũ, nhưng vẫn có thể nhận ra chủ nó đã rất cố gắng gìn giữ. Điều khiến người khác giật mình là bề mặt của tạp phiến có năm vết cắt đan xen vào nhau rất rõ, chúng làm hư hại cấu vên của tạp phiến.

“A!” Trần Mộ kêu nhẹ, tấm tạp phiến này là tạp phiến ba sao, hơi ngoài dự đoán của hắn. Nó là một tấm huyền tạp ba sao khá kì lạ, tác dụng khác với huyền tạp một sao hoặc hai sao ở chỗ nó có thể phóng ra hình ảnh được chọn trước. Lần đầu tiên hắn gặp một tấm tạp phiến ba sao như vậy, dù trong mắt hắn thì tấm tạp phiến này không có tác dụng nào với bản thân.

Nếu là người khác thì rất khó sửa tấm tạp phiến này, chỉ có chế tạp sư trung cấp mới sửa được. Kết cấu của nó thuộc về huyền tạp ba sao, hình ảnh bên trong lại thuộc về huyền tạp hạ cấp nhưng khéo léo hơn nhiều. Chỉ có những người chuyên chế tạo tạp ảnh hoặc huyền tạp quảng cáo để kiếm sống mới dốc sức nghiên cứu loại huyền tạp hạ cấp có kĩ thuật tinh xảo, chính xác như vậy.

Lượng chế tạp sư trung cấp nghiên cứu sâu về huyền tạp hạ cấp như thế rất ít. Trần Mộ là một trong số đó, thân là ông chủ của Thiên Dục, là người chế tạo bộ tạp ảnh “Không Hẹn Mà Gặp” và “Sư Sĩ Truyền Thuyết”, hắn đã thuần thục loại kĩ xảo vô cùng chính xác này từ lâu.

Sau khi xem xét cẩn thận một lần nữa, chắc chắn bản thân có thể sửa được thì Trần Mộ nói thẳng: “Có thể sửa được.” Vừa dứt lời thì hắn liền muốn đi làm ngay, đối với hắn thì đây là việc dễ như trở bàn tay.

Trong mắt Bagnell lộ ra vẻ vui mừng, nhưng hắn đột ngột giữ Trần Mộ lại: “Xin chờ chút.”

Trần Mộ xoay người lại nhìn hắn, hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Thật là ngại sửa được?” Bagnell dè dặt hỏi.

“Đúng.” Trần Mộ trả lời dứt khoát, không hề ấp úng. Hắn hiểu tấm tạp phiến này cực kì quan trọng với Bagnell.

“Quá tốt rồi!” Bagnell vô cùng vui mừng. Hắn đột nhiên thay đổi thái độ, đứng thẳng lưng, đôi mắt sáng rực nhìn thẳng Trần Mộ, trầm giọng hỏi: “Ta phải trả cái giá như thế nào?”

Trần Mộ lắc đầu: “Chỉ là việc nhỏ, người không cần phải trả tiền công.” Thực sự việc này rất dễ, hơn nữa Trần Mộ cũng muốn giúp đỡ mập mạp.

Nhưng Bagnell lại lắc đầu: “Không được, ngài là người thứ ba nói có thể sửa được tấm tạp phiến này. Hai người trước đều đưa ra cái giá thấp nhất là 20 vạn Audierne mới chịu sửa.”

Trần Mộ nhìn mập mạp rồi thành thật nói: “Người là bạn hắn nên không cần trả tiền.”

“Không được!” Bagnell lắc đầu, ánh mắt rất kiên định: “Tình cảm giữa ta và hân là một chuyện, giao dịch giữa ta và ngài lại là chuyện khác.”

Trần Mộ không ngờ người này lại cố chấp đến vậy, hân nhìn Bagnell rồi bình tĩnh hỏi: “Người có tiền không?”

Mặc dù mặt của Bagnell đầy râu ria nhưng Trần Mộ cũng thấy hân đỏ mặt lên, xấu hổ lắc đầu. Tuy nhiên đôi mắt của hân vẫn rất kiên định, không hề bị dao động.

Lần đầu Trần Mộ gặp người như vậy, không khỏi quay qua nhìn mập mạp. Lí do mà hân đồng ý sửa giúp Bagnell là vì nể mặt mập mạp.

Mập mạp bước tới giữa hai người, bắt đắc dĩ nói với Bagnell: “Nhiều năm như vậy rồi mà sao người còn ngoan cố như vậy, đến khi nào thì người mới thay đổi? Nếu như Cilia (1) trên trời có linh thiêng, chắc chắn nàng sẽ nổi giận khi thấy người lúc này đó.”

Vừa nghe tên Cilia thì mắt Bagnell đỏ lên nhưng vẻ mặt vẫn hờ hững: “Lão mập, người không hiểu Cilia rồi. Nếu tính ta không như vậy thì năm xưa nàng cũng không chịu lấy ta.”

Mập mạp nghe thế thì ánh mắt cũng trở nên buồn bã, nhưng cuối cùng thì hân cũng là cáo già thành tinh: “Nếu là như vậy, Bagnell, có lẽ sắp tới Tào lão đệ sẽ gặp chút phiền phức. Hân luôn nhờ ta tuyển thêm người, mà người lại có kinh nghiệm về mặt này. Hay là người giúp hân thay cho tiền công sao?”

Bagnell nghe vậy thì lộ ra vẻ do dự.

Mập mạp không vui nói: “Bagnell, chẳng lẽ người muốn Cilia ở trên trời thấy người vẫn sa sút như vậy sao?”

Cả người Bagnell run lên nhưng vẫn cúi đầu im lặng.

Qua năm phút thì hân mới ngẩng đầu lên, lúc này Trần Mộ lại thấy ánh mắt sắc bén chợt lóe rồi biến mất. Bagnell rất bình tĩnh nhưng ánh mắt bức người: “Được, ta có thể làm việc cho Tào tiên sinh nhưng phải trả mức lương 100 triệu Audierne mỗi năm.” Bagnell nói với giọng bình thản nhưng vẻ mặt lại rất ngạo nghễ.

Mỗi năm 100 triệu? Trần Mộ chết lặng, rốt cuộc là ai nhờ ai a? Lần đầu hân gặp người đi nhờ vả khó nghe đến vậy. Dù vừa kiếm được vài trăm triệu Audierne nhưng hân không định phí phạm như vậy.

Hân định từ chối thì thấy mập mạp không ngừng nháy mắt với mình.

Chẳng lẽ mập mạp định dùng cách này để giúp Bagnell? Trần Mộ do dự một lúc rồi gật đầu: “Tốt thôi.” Suy nghĩ của Trần Mộ rất đơn giản, hiện giờ thì mập mạp là đối tác quan trọng nhất. Nếu không có hân thì Trần Mộ không kiếm được nhiều tiền như vậy, 100 triệu tuy lớn nhưng cứ coi như là có qua có lại đi.

Sau đó thì Trần Mộ bắt đầu sửa tằm tạp phiến, với hân thì đây là một chuyện rất dễ dàng.

Nửa tiếng sau thì hân đã sửa xong.

Lúc Trần Mộ đưa tằm tạp phiến tới trước mặt Bagnell thì hai tay của người đàn ông này đang run rẩy, vô cùng kích động, môi mím chặt đến trắng bệch. Chỉ mỗi động tác cầm tạp phiến vào độ nghi mà hân phải làm tới ba lần.

Tạp phiến được mở.

“Ha ha, cuối cùng thì Bagnell của chúng ta cũng kết hôn với Cilia xinh đẹp rồi. Tuy Bagnell hơi xấu trai một chút, ha ha, nhưng khá mập, rất xứng với câu bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu! Cilia, đẹp như tiên nữ, tình nhân trong mộng của mọi người trong đoàn, công chúa đáng yêu của chúng ta ra rồi! Ta nhìn thấy cảnh gì đây, trời ơi, bây giờ ta rất ghen ghét với tên Bagnell may mắn này!”

“Bagnell bước ra rồi, hôm nay tên này là kẻ thù chung của tất cả đàn ông chúng ta! Tuy nhiên, ha ha, mọi người đều có cơ hội báo thù, hôm nay chúng ta không thể bỏ qua cho hân. Không ngờ hân lại lạng lẽ hái đóa hoa xinh đẹp nhất, kiều diễm nhất trong đoàn chúng ta. Vì vậy ta quyết định phát động tất cả đàn ông phải chúc say hân, nếu không thì không đủ để an ủi tổn thương trong lòng chúng ta.”

“Đêm nay thật đẹp! Ha ha, đối mặt với oán niệm như biển của chúng ta, Bagnell không hề bất ngờ đã bị chuốc say. Bagnell đáng thương, đêm tân hôn mà lại say như chết. Ha ha, lúc này ta rất thông cảm với hân.”

“Thật đáng chờ mong a! Tên Bagnell xấu xí và Cilia sẽ sinh ra đứa con như thế nào đây? Tiểu công chúa hay tiểu vương tử đây? Thật chờ mong! Không được, ta phải nhắc nhở Bagnell, phải cố gắng mới được!”

Hình ảnh một đêm tân hôn vô cùng náo nhiệt, bóng người không ngừng hiện lên, ai ai cũng vui mừng.

Nước mắt chảy đầy mặt Bagnell.

Chú thích

(1) : Cilia là tên rút gọn của Cecilia

243. Chương 243: Lý Thuyết Của Ba Cách Nội Nhĩ

Có lẽ giữa họ có rất nhiều chuyện cũ sao. Tuy nhiên khi thấy vẻ mặt âm trầm, buồn rầu của Bagnell thì Trần Mộ thức thời không hỏi đến. Đột nhiên Bagnell thay đổi vẻ mặt, như biến thành một người khác. Mặc dù khóe mắt vẫn còn vương chút lệ, nhưng kiên nghị, dứt khoát hơn nhiều.

Trước kia, chắc chắn người đàn ông này là một nhân vật rất tài giỏi!

“Bây giờ nói đến nhiệm vụ của ta sao.” Bagnell nghiêm nghị nói. Hốc mắt thâm quầng, khuôn mặt gầy gò, cộng thêm râu ria tua tủa khiến hân giống như một thanh kiếm sắc bén rời khỏi vỏ. Đôi mắt của Lô Tiểu Như bên cạnh lộ ra dị sắc, chỉ có Weah vẫn đứng trước mặt tivi như cũ, còn con chó mập lông xám kẻ bên thì ngủ vùi.

Chẳng lẽ người này thật sự có rất nhiều kinh nghiệm? Trần Mộ hơi ngờ vực nhưng nếu hân tìm được đến đây thì hân biết rõ mình là người chế tạo ra mã số tạp phiên. Hân liền nói thẳng: “Chắc người đã biết rõ tình cảnh của ta, người có đề nghị gì?”

Bagnell đứng thẳng lưng như ngọn bút, cả bộ quần áo cũ vẫn không thể che giấu được khí thế của hân.

“Ta muốn biết suy nghĩ của ngài. Nếu như muốn gia nhập Lục Đại hoặc thế lực khác thì ta nghĩ chỉ cần chúng ta liên hệ với bọn họ, mọi việc còn lại sẽ do bọn họ tự chuẩn bị. Ngược lại thì hơi phiền phức.”

Trần Mộ quả quyết nói: “Không gia nhập.”

Bagnell cũng không hề bất ngờ: “Nếu vậy thì ta nghĩ ngài cần có đủ lực lượng để tự bảo vệ mình. Nếu như không phải mã số tạp phiên gây chấn động quá lớn thì ta đề nghị ngài công bố thân phận của mình. Tuy nhiên, hiện tại không có thế lực nào từ bỏ ý đồ khi thấy khả năng của ngài. Thực thể thì ngài đã bị mọi người theo dõi, cho dù bước ra ngoài sáng thì vẫn không thể ngăn cản bọn họ.”

Trần Mộ hỏi thẳng vào vấn đề chính: “Làm sao thành lập lực lượng đủ mạnh?”

“Tiền!” Bagnell thản nhiên nói ra một từ.

Trần Mộ nhíu mày: “Ta không tin tiền có thể giải quyết được vấn đề này.” Trần Mộ không nghi ngờ sức mạnh của đồng tiền nhưng cũng không tin tưởng mù quáng vào nó.

Về mặt của Bagnell vẫn như cũ: “Muốn dùng tiền để thành lập một lực lượng để chống lại Lục Đại là điều không thể. Quái vật như Lục Đại, Pháp Á có lực lượng vô cùng mạnh mẽ, to lớn. Chỉ có bản thân bọn họ mới đủ sức chống lại chính mình. Tuy nhiên đối mặt với lực lượng cục bộ như thành Lars thì chuyện này không phải là không có khả năng. Thế cục ở Lars bây giờ rất vi diệu, ta tin rằng tình hình này sẽ còn kéo dài thêm một thời gian. Chúng ta không cần thành lập lực lượng để chống lại bọn họ, chỉ cần khiến bọn họ cố kị là đủ. Như vậy thì bọn họ sẽ không hành động khinh suất.”

Trần Mộ nghiền ngẫm câu nói của Bagnell, đột nhiên hân nghĩ đến một vấn đề: “Khi thế cục ổn định rồi thì sao?”

“Rời đi.” Bagnell nói dứt khoát: “Ở liên bang còn có một số nơi mà vôi của Lục Đại còn chưa thâm nhập tới.”

Trần Mộ cảm thấy lạ: “Sao chúng ta không đi ngay bây giờ?”

Bagnell liếc nhìn Trần Mộ, nhếch miệng cười: “Không biết ngài hiểu thế nào là lực lượng? Theo hiểu biết của ta thì một sức một cá nhân không thể chống lại sức mạnh của một đoàn thể. Bọn họ dám ra tay với ngài vì thấy ngài chỉ có một mình, không ai giúp đỡ. Nếu như thủ hạ của ngài có lực lượng nhất định thì bất kì ai cũng phải suy nghĩ lại – hại trước khi ra tay. Bọn họ có thể sử dụng các phương pháp khác, ví dụ như hợp tác.”

“Còn ngài bây giờ” Bagnell chỉ nói một câu liền chỉ ra vấn đề trọng tâm: “Không đủ lực lượng để bọn họ chọn phương pháp hợp tác. Trong mắt bọn họ, chỉ cần chịu thiệt hại rất nhỏ là đủ để ngài phải khuất phục, làm việc cho bọn họ. Khi ngài đã có một lực lượng nhất định, bọn họ phải suy nghĩ xem sau khi sử dụng các thủ đoạn dữ dội thì thiệt hại và lợi ích do ngài mang lại ra sao. Điều chúng ta cần làm là để bọn họ phải tăng tiền vốn, tăng rủi ro, lợi nhuận càng khó xác định. Như vậy thì ngài sẽ được an toàn! Trên thực tế thì bọn họ là một đám thương nhân còn tinh ranh hơn Ngưỡng An.”

Trần Mộ im lặng.

“Nếu bây giờ không rời đi thì ngài có thể kiếm được một số tiền lớn trong thời gian ngắn. Nhờ đó ngài có thể thành lập được một lực lượng cơ bản, tuy không mạnh nhưng đủ để kẻ khác cố kị. Như vậy thì ngài có thể kéo dài thời gian, thu được nhiều tiền hơn để phát triển lực lượng trên tay. Lực lượng càng lớn thì kẻ khác càng cố kị, ngài càng an toàn.” Bagnell nói, đôi mắt hẹp dài sáng rực kinh người.

Về mặt Trần Mộ trở nên nghiêm túc: “Người cần bao nhiêu tiền? Bao lâu?” Những lí luận rất hợp lí của Bagnell khiến Trần Mộ dao động. Hắn nhận ra kẻ nghèo khó, thất vọng trước mặt là một nhân tài.

“2 tỷ, sau một tháng sẽ có kết quả ban đầu.”

Trần Mộ giật cả mình: “Ta không có nhiều tiền như vậy.”

Bagnell bình tĩnh nói: “Không cần phải đưa hết một lần, lần đầu đưa 200 triệu là được.”

Trần Mộ an tâm hơn một chút, ngẫm nghĩ một lát rồi đưa số tiền 350 triệu tới trước mặt Bagnell: “Ở đây có 350 triệu, trừ 100 triệu tiền lương của người, còn lại do người tự sắp xếp.”

Bagnell nhìn Trần Mộ thật sâu, sau đó mới cầm lấy số tiền.

Bagnell im lặng cầm lấy số tiền, rồi đứng dậy: “Ta cần một vị tạp tu cao cấp giúp đỡ.”

Việc này thì hơi khó một chút, Trần Mộ nhìn qua Weah nhưng hắn liền từ bỏ ý nghĩ này, cuối cùng hắn nhìn qua Lô Tiểu Như: “Người đi cùng Bagnell, bảo vệ hắn, nghe lệnh của hắn.”

Lô Tiểu Như nhu thuận đồng ý, nàng rất giỏi xem mặt đoán người. Tuy lúc này Bagnell giống như một kẻ lang thang nhưng lại có khí thế mạnh đến mức khiến nàng khiếp sợ. Chắc chắn hắn từng là một người nổi danh, nhưng điều càng khiến nàng bội phục là tính cẩn thận của hắn. Bagnell vừa nhận tiền thì liền chủ động yêu cầu có người đi theo, rất thấu tình đạt lý, hiểu rõ cách làm việc dưới quyền người khác.

Nàng nghe rõ các câu nói của Bagnell lúc này, tất cả đều là những phân tích vô cùng hợp lí, còn có thủ đoạn lão luyện nên lập tức khiến nàng kinh hãi. Do vậy mà nàng mới lộ ra vẻ nhu thuận.

Bagnell đã sớm nhìn ra thực lực của Lô Tiểu Như, nhưng vẫn không hề kinh ngạc. Hắn quay qua chào Trần Mộ rồi đi ra cửa, Lô Tiểu Như liếc nhìn Trần Mộ rồi vội vàng đuổi theo.

Mặc dù bỏ ra 350 triệu nhưng nó chỉ khiến Trần Mộ đau lòng một lúc mà thôi. Mập mập nói đúng, tiền bạc dù nhiều cũng không quan trọng bằng mạng sống. Trần Mộ lại tiến vào thế giới trong tạp phiến thần bí, cho dù có người bảo vệ thì thực lực của bản thân cũng rất quan trọng. Hơn nữa Trần Mộ cũng không hi vọng nhiều vào hứa hẹn xây dựng lực lượng cơ bản trong một tháng của Bagnell.

Trần Mộ không có thói quen đặt vận mệnh của bản thân vào tay người khác, dù là người đó có thân quen đến thế nào đi nữa.

Trần Mộ lại huấn luyện độ nhạy cảm của cảm giác, hấn ngồi vào cái bàn xoay vòng với tốc độ cao. Hấn chăm chú huấn luyện, một lần rồi lại một lần, cứ liên tục lặp đi lặp lại, buồn tẻ và nhàm chán. Tuy nhiên Trần Mộ lại giống như không hề có cảm giác, không ngừng huấn luyện.

Trung Đạt Thư Phủ. Phu nhân Chi Liên đang cầm một tấm tạp phiến trên tay, đó là 007 gây chấn động cả liên bang. “Đúng là giống với suy nghĩ của mình.” Phu nhân Chi Liên lẩm bẩm, tinh thần phấn chấn nhưng lại lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phu nhân Chi Liên vội vã từ thành Lars trở về Trung Đạt Thư Phủ là để xem tấm tạp phiến có giống với phán đoán của mình không. Nàng là viện trưởng học viện chế tạp nên có cảm giác mạnh không kém vị tạp tu hàng đầu nào. Dù cảm giác của chế tạp sư không mang tính sát thương nào, nhưng lại rất hiệu quả để dò xét kết cấu năng lượng trong tạp phiến.

Trước kia nàng từng đọc qua bản ghi chép về một tấm tạp phiến vô cùng thần kì tên là Song Cực trong một cuốn sách. Nó chỉ do hai loại năng lượng có tính chất trái ngược nhau tạo thành, nhưng lại có thể sinh ra vô số biến hóa. Tấm tạp phiến Song Cực vốn là do một chế tạp sư nổi tiếng của Trung Đạt Thư Phủ tốn nhiều tâm huyết chế tạo ra. Tiếc rằng phương pháp chế tạo “Song Cực” lại bị thất truyền, còn cách điều khiển thì vẫn được gìn giữ.

Lúc còn trẻ, Chi Liên từng xem qua cách điều khiển “Song Cực”, từ đó nàng muốn suy luận ngược lại cách chế tạo ra nó.

Lục Đại có rất nhiều chế tạp sư nghiên cứu về lĩnh vực này, không ngờ là dù nàng cố gắng ra sao cũng chỉ có thể giảm số lõi cầu xuống 60, thấp hơn tấm tạp phiến gốc hai lần.

Cũng không thể nói trình độ của phu nhân Chi Liên thấp hơn vị chế tạp sư tiền bối kia, chỉ là việc suy luận ngược lại khó hơn phát minh một tấm tạp phiến mới nhiều lắm. Lúc ấy phu nhân Chi Liên chỉ có thể giảm số lõi cầu xuống 60, đây là kết cấu ổn định nhất mà nàng có thể đạt tới. Hơn nữa dù là 60 lõi cầu thì nàng cũng không chế tạo được, bên trong còn có vài điểm mấu chốt mà nàng không đột phá được. Kế hoạch này cũng bị nàng kéo dài vô thời hạn.

Cho nên khi nàng thấy 007 thì vô cùng kinh ngạc, nàng nhìn thoáng qua liền biết 007 là phảng chế phẩm của “Song Cực”. Nàng còn kinh ngạc hơn khi biết số lõi cầu là 60.

Nàng không ngờ ý nghĩ của đối phương lại giống mình đến thế, nàng càng muốn biết làm sao mà đối phương lại đột phá được chương ngại kia.

Vì vậy nàng không tiếc tiền để mua được tạp phiến này, sau đó nàng lập tức trở về Trung Đạt Thư Phủ. Trước khi đi, nàng dặn dò Giải Yến Bạch phải tìm được người chế tạo ra nó bằng bất cứ giá nào.

Dù đã cầm tạp phiến trên tay nhưng nàng vẫn không hiểu được đối phương đột phá chương ngại này bằng cách nào. Có rất nhiều câu vân trên tạp phiến mà nàng không hiểu nổi, có lẽ nàng cũng không ngờ có người lại vẽ rất nhiều câu vân nguy trang, không có tác dụng trên tạp phiến của mình.

Không có chế tạp sư nào làm như vậy vì bọn họ thấy đây là điều không cần thiết. Câu vân của tạp phiến không phải là thứ quan trọng nhất, mà là câu vân và tạp phiến được liên kết bởi cảm giác như thế nào. Loại liên kết này giống như một mật mã, nếu không phải là người chế tạo thì người ngoài rất khó suy luận được. Nếu đã có một lớp mật mã bảo vệ thì ai lại thêm một lớp nữa chứ?

Tuy nhiên Trần Mộ lại làm như vậy, khiến phu nhân Chi Liên hoàn toàn mê mang, trăm điều thắc mắc, không thể hiểu nổi. Từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa từng gặp những câu vân lạ lùng như thế. Hơn nữa từ câu vân mà nói thì kết cấu của nó cực kì phức tạp.

Câu vân của tạp phiến có rất nhiều loại, rất khó phân chia. Thật ra thì phương pháp chế tạo tạp phiến khá giống với tạp tu, giữa chúng cũng có phân chia thành các loại lưu phái nhưng không rõ ràng như tạp tu. Lượng câu vân tạp phiến mà phu nhân Chi Liên am hiểu chỉ có thể xem là đóng cát giữa biển mà thôi. Nàng giống như một nhà nghiên cứu về biển, dù chỉ am hiểu vài loại sinh vật trong biển nhưng cũng có chút hiểu biết về các loài khác.

Có chút câu vân xa lạ mà nàng chưa từng gặp qua, đây là một trong số nguyên nhân để nàng cảm thấy kinh dị.

Tuy nhiên điều này chỉ làm cho nàng tò mò chứ không sinh lòng tham. Nếu như 007 do Trần Mộ chế tạo có 30 khối năng lượng cầu chứ không phải 60, chắc chắn nàng sẽ tìm chế tạo sư này bằng mọi giá rồi bắt trói về Trung Đạ Thư Phủ.

Tấm tạp phiên này có vẻ giống thứ vô dụng. Nàng vốn nghĩ có thể từ nó mà hiểu được đối phương làm sao đột phá điểm mấu chốt kia, không ngờ cuối cùng vẫn hoàn toàn mơ hồ.

Tuy nhiên tấm tạp phiên này cũng có giá trị của riêng mình. Đây là phảng chế phẩm thành công nhất của Song Cực đến giờ, có thể thử nghiệm phương pháp điều khiển được lưu lại xem sao.

Nàng quyết định tìm một học viên để thử nghiệm, uy lực của tạp phiên này do Tiêu Tư phát huy ra vào hôm đó đã khiến nàng động tâm. Mặc dù thực lực của học viên không thể so với Tiêu Tư nhưng nàng lại có phương pháp điều khiển chính tông. Nàng rất chờ mong, dùng phương pháp điều khiển Song Cực thì 007 sẽ phát huy uy lực đến mức nào.

Phu nhân Chi Liên lại nghĩ đến một vấn đề khác. Bắc Đông biết Song Cực cũng không có gì ngạc nhiên, Lục Đại đối địch nhiều năm nên ghi chép về nhau cũng rất nhiều. Trong thư viện của Trung Đạ Thư Phủ, các bản ghi chép về tạp phiên của năm nhà kia nhiều không kể hết.

Nhưng người chế tạo ra 007 biết đến Song Cực từ đâu? Hơn nữa lại chế tạo thành công phảng chế phẩm, đây chắc chắn không thể là trùng hợp được.

Chẳng lẽ đối phương có quan hệ với Trung Đạ Thư Phủ? Phu nhân Chi Liên nhíu mày.

244. Chương 244: Phỏng Đoán.

Ngay cả với tính cách kín đáo của Trần Mộ, cũng không khỏi cảm thấy bức tức. Hắn cũng biết trạng thái của mình lúc này không tốt để huấn luyện, liền dứt khoát rời khỏi tạp phiên thần bí.

Weah không biết đã chạy đi đâu. Ngay cả con chó béo cũng không thấy nốt. Chắc Weah mang nó ra ngoài. Nhìn căn phòng vắng vẻ, khiến cho hắn có chút cảm giác tịch mịch. Đứng ngơ ngác vài phút, Trần Mộ chạy nhanh vào nhà tắm, vốc nước xoa lên mặt. Được nước lạnh làm dịu, khiến cho đầu óc hắn tỉnh táo hơn một chút, tâm tình đang hết sức kích động cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Khối năng lượng Y09 này cũng không phải không thể gỡ. Trên thực tế, phương pháp dựng mô hình có vài loại, hắn hoàn toàn có thể lấy khối khác rồi lấy khối Y09 sau cũng được.

Cho dù vậy thì hắn cũng không muốn thay đổi phương án. Hít một hơi thật sâu, khôi phục trạng thái bình tĩnh vốn có, Trần Mộ một lần nữa tiến vào thần bí tạp phiên.

Lúc cảm giác truyền tới tin tức, cũng là lúc mà hắn có thể điều khiển được cảm giác của mình. Mặc dù chưa thành công, nhưng thử hơn năm trăm lần, hắn cũng hiểu ra một chút mấu chốt. Hắn hết sức tin tưởng rằng chưa thành công chẳng qua là do chưa đủ cố gắng mà thôi. Nếu năm trăm lần vẫn chưa đủ, vậy thì thử một ngàn lần xem thế nào.

- Đây là danh sách phòng đấu giá Ngưỡng Thị đưa tới. Trên đó có ghi mười một dãy số tạp phiên, trong đó có cả tứ tinh tạp phiên. Bên cạnh đó có kèm theo cả yêu cầu của bọn họ. Nghe nói danh sách này được đưa cho rất nhiều khách Vip. Phòng đấu giá sắp cử hành một phiên đấu giá. Trong phiên đấu giá này, mỗi tấm tạp phiên chỉ đổi lấy tài liệu, dùng mức độ quý hiếm của tài liệu, để xem xét tổng giá trị. Xem ra có thể khẳng định rằng bọn họ có một vị chế tạo sư, nếu không họ đổi lấy tài liệu làm gì? – Tên râu mép vừa nhấm nhấp rượu, vừa nói.

- Mặc dù đây chỉ là một cuộc đấu giá nội bộ, nhưng thực lực của người tham gia cũng không thể coi thường. Nhưng do yêu cầu là đổi lấy tài liệu nên cần người có chuyên môn tới để đánh giá. Hơn nữa, căn cứ tình báo chúng ta thu thập được, chuyện này đã được mọi người chú ý nên tài liệu cao cấp gần đây tăng giá rất mạnh. Hơn nữa, ta đoán chắc là Lục Đại rất có thể cũng sẽ tham gia.

Tiểu Man cùng Vu Quả đều cẩn thận lắng nghe. Nói về khả năng phân tích tình báo, cả hai người cộng lại cũng không bằng tên râu mép.

- Phần danh sách này ta đã chuyển cho lão đại. Lão đại nói, chúng ta cứ tùy cơ mà hành sự. Hắn đã phái người chuyển tài liệu lại đây. Chỗ tài liệu này trị giá tới hai mươi ức đấy!

Râu mép dứ lời, có chút cười vui nhìn Tiểu Man: “Lão đại còn nói tình huống của Tiểu Man có chút đặc thù. Người được phép sử dụng chỗ tài liệu đó để mua một tấm tạp phiến.”

- A! - Tiểu Man hưng phấn nhảy dựng lên. Mặt nàng đỏ bừng, nói:

- Ta biết mà. Lão đại luôn là người tốt nhất.

Vu Quả sắc mặt phẳng lặng như thường. Sự sững ái chỉ lóe lên trong mắt hắn giây lát, rồi biến mất.

- Người phải cân nhắc cẩn thận một chút nên lựa chọn tạp phiến nào. - Râu mép nhủ mày đề nghị.

- Không cần! Ta đã nghĩ kĩ rồi. - Tiểu Man chớp chớp đôi mắt trong vắt như thủy tinh.

- A! Tấm nào thế? - Râu mép cùng Vu Quả không khỏi liếc nhau cười.

- Tấm này. - Ngón tay mảnh khảnh của Tiểu Man chỉ vào một số hiệu trên danh sách.

Hai người không nhịn được nhìn nhau cười. Tên râu mép có vài phần đắc ý:

- Ta đã sớm đoán rằng người sẽ chọn tấm này.

Ba người nói chuyện vui vẻ một hồi, Tiểu Man đột nhiên hỏi:

- Các người nói xem vị chế tạp sư chế tạo dây số tạp phiến này cuối cùng là ai?

Nói tới vấn đề này, cả hai người kia đều lộ vẻ chăm chú. Râu mép trầm ngâm nói:

- Nói thật, đây là vấn đề tất cả mọi người đều quan tâm. Danh tiếng gần đây của người chế tạo dây số tạp phiến này không ai có thể so sánh. Hơn nữa nhìn tạp phiến do hắn chế tạo, không có cái nào không phải tinh phẩm. Trong số đó thì hai tấm tứ tinh tạp lại là tinh phẩm trong tinh phẩm! Một vị chế tạp sư như vậy nếu công khai thân phận sẽ có được danh vọng cực cao. Nhưng hiện tại, người này vẫn đang ẩn danh. Như vậy có thể thấy được đối phương cố tình không tiết lộ danh tính. Nghĩa là người đó vẫn có điều cố kỵ.

Ngừng một chút, râu mép cũng lộ vẻ kì quái:

- Thông tin về phòng đấu giá Ngưỡng Thị ta cũng điều tra. Tên Ngưỡng An cũng không có bối cảnh quá sâu. Nhưng người này lại khiến cho ta hết sức bất ngờ.

Tiểu Man cùng Vu Quả hết sức chăm chú lắng nghe. Kể mà ngay đến râu mép cũng cảm thấy bất ngờ, khiến nhất thời khơi dậy lòng hiếu kì của bọn họ.

Râu mép nghiêm trọng nói:

- Trước kia, Ngưỡng An mở một cửa hàng nhỏ lập nghiệp. Hai năm đầu, cũng không khởi sắc. Nhưng ba năm sau đột nhiên thay đổi, buôn bán càng làm càng lớn. Sau đó, hắn liền mở phòng đấu giá. Lúc này, liền có một lượng lớn vật phẩm hi hữu được bán ra. Bởi vì thời gian đã qua lâu rồi, nên chúng ta cũng không thu được chứng cứ cụ thể. Song có thể khẳng định, sau lưng hắn chắc hẳn có một tập đoàn lớn nào đó chống lưng. Hoặc có thể hắn đã từng hợp tác với tập đoàn khổng lồ nào đó.

- Chúng ta không cách nào tra ra tập đoàn này rốt cục là thần thánh phương nào. Nhưng có một điều hết sức rõ ràng là Ngưỡng An kết thúc hợp tác với đối phương một cách khó hiểu, không rõ nguyên nhân. Ngưỡng An có con mắt thương nhân cực cao, lại có uy tín. Sự nghiệp càng làm càng lớn, có được Ngưỡng Thị đấu giá như bây giờ. Hắn cùng Tiêu Tư có quan hệ không bình thường bên trong nhưng chúng ta không tra ra được chút dấu vết nào.

Có thể thấy, râu mép đối với lão bản của phòng đấu giá Ngưỡng Thị tương đối sùng bái. Mặc dù còn không biết chi tiết cụ thể của hắn, nhưng chỉ từ tư liệu trước mắt có thể nhìn ra hắn không phải người thường. Lấy năng lực tình báo của râu mép thế mà tra không rõ chi tiết về đối phương, điều đó cũng cho thấy được một góc độ thực lực của đối phương.

Tiểu Man có chút do dự, mở miệng nói:

- Các người còn nhớ về vị chế tập sư mà ta từng nói với các người không?
- Lão bản Tào Đông của Thiên Dực à?

Râu mép phản ứng nhanh nhất, tiếp theo không khỏi lộ vẻ hồ nghi:

- Chẳng lẽ người hoài nghi hẳn là vị chế tập sư kia hay sao?

Nói dứt lời, hần liền lắc đầu:

- Ta cảm giác chuyện này không quá đáng tin. Từ khi xuất hiện dãy số tạp phiến tới giờ, có thể thấy thực lực của vị chế tập sư này tuyệt đối không giống bình thường. Ta đã điều tra qua rồi. Tào Đông gần đây dù danh tiếng tăng mạnh, nhưng chỉ trong vấn đề huyền tập quảng cáo. Về phương diện hạ cấp tạp phiến hẳn có thực lực cực kỳ xuất sắc. Nhưng điều này cũng không thể cho thấy hẳn cũng xuất sắc trong phương diện cao cấp tạp phiến. Hơn nữa, hỏa diễm long tập mà người nói chúng ta đã phân tích. Tấm tạp phiến nọ mặc dù rất độc đáo, nhưng chênh lệch so với dãy số tạp phiến là vô cùng to lớn.

Vu Quả không lập tức phản bác Tiểu Man, mà hỏi ngược lại:

- Tại sao người lại nghĩ đến hẳn?

Tiểu Man nhớ lại:

- Ngày đó trong yến hội của tập đoàn Trung Châu, ta đã thấy hẳn. Nếu ta nhớ không lầm, ngày đó tên mập mập cũng xuất hiện tại yến hội. Ta vẫn buồn bực một chuyện đó là Tào Đông rõ ràng có thể chế tạo tam tinh huyền tập, nhưng tại sao lại tổn hao tinh lực về huyền tập quảng cáo? Lợi nhuận của nó không cách nào so sánh với tam tinh huyền tập. Điều làm ta kỳ quái nhất đó là, ngoại trừ ta ra cũng không ai biết rằng Tào Đông có thể chế tam tinh huyền tập. Các người không thấy, loại phong cách vô danh này giống với chế tập sư chế tạo dãy số tạp phiến sao?

Thấy hai người lộ vẻ đăm chiêu, Tiểu Man tiếp tục nêu ra nghi vấn của mình:

- Tạp phiến do Tào Đông chế tạo, phía dưới sẽ lưu lại một chữ C. Con số tạp phiến dù ở góc không có chữ C, nhưng lại có mã số. Ta từng cẩn thận xem qua dãy số trên tạp phiến, phát hiện nét chữ trên dãy số tạp phiến giống hệt với mẫu chữ C trên hỏa diễm long tập. Hoa Sinh Đầu (Đầu củ lạc) từng nói với ta rằng nét chữ được sinh ra bởi quy cách dùng bút khác nhau. Hoa Sinh Đầu còn nói, mỗi vị chế tập sư đều am hiểu vài cách viết. So sánh cấu văn của [Hỏa diễm long] tập cùng dãy số tạp phiến ta thấy nét bút rất giống nhau. Các người không cảm thấy có chút trùng hợp hay sao?

Râu mép hết sức nghiêm túc nói:

- Lập tức phái người đi thăm dò.

Người nhận được thiệp mời từ phòng đấu giá, đều phải trải qua một cuộc thẩm tra cực kỳ chặt chẽ bằng nhiều cách khác nhau. Tuy nhiên, có một hai người “thần thông quảng đại”, cũng có được một phần danh sách. Bọn họ đem danh sách này phát lên truyền hình.

Trên 1 tờ danh sách mỏng manh, một loạt con số hiện lên khiến cho vô số người đỏ mắt. Các số thứ tự lần lượt có từ 012-022. Mười một tấm tạp phiến, mỗi tấm đều có các tham số, khiến cho người ta thêm nhỏ dãi. Trong số đó bắt mắt nhất là tấm tạp phiến có ký hiệu 013.

Đây là tấm tứ tinh tạp phiến thứ hai trong dãy số tạp phiến, nhưng tham số của nó chỉ có hai chữ: bí mật. Điều này khiến vô số người cảm thấy hiếu kỳ. Tứ tinh tạp phiến hơn nữa còn giữ bí mật, điều này làm mọi người không khỏi liên tưởng tới siêu cấp tạp phiến 007 xuất hiện trước đó. Tấm tạp phiến 013 cũng giống vậy, mặt trên viết chỉ viết hai chữ bí mật. Bọn họ nhớ rõ tấm tạp phiến 007 đã tạo nên một trận đại hồng thủy. Không thể ngờ rằng mới được vài ngày, phòng đấu giá Ngưỡng Thị lại tung ra một loạt bom mới.

Rất nhiều người xôn xao thảo luận tính năng của tấm tạp phiến này. Không biết nó là tạp phiến như thế nào? Có chỗ nào hơn người đây?

Lúc này, vui vẻ nhất là khi ngồi xem ti vi, bọn họ không còn phải buồn bã vì không có cái mới để xem. Chỉ thấy trên tất cả các kênh tổ chức đủ các loại thảo luận, tạo nên trận cuồng phong não nhiệt.

Lúc này... buồn bực nhất là những người không có mang theo lượng lớn tài liệu. Đối phương đã thông báo rất rõ ràng là chỉ cần tài liệu. Tại chợ đêm có người ra giá hai trăm vạn Audierne để mua thiếp mời tham gia đấu giá hội nhưng cơ bản không có ai bán ra.

Ảnh hưởng của chuyện này khiến cho chỉ trong vòng một ngày, những tài liệu cao cấp tại các thành thị của liên bang đã tăng giá lên 10%. Đây là lần đầu tiên vì thông báo của một nhà đấu giá mà sinh ra việc tăng giá lớn như vậy.

Mọi người đều chờ đợi. Bọn họ muốn biết 013 có thể sinh ra hiệu ứng lớn như 007 hay không.

Suốt ba ngày, Trần Mộ chỉ chú tâm vào khối năng lượng. Trải qua 1611 lần thất bại, cuối cùng hắn cũng có đột phá.

245. Chương 245: Ngụy Hiểm Ấp Tới.

Một ngàn sáu trăm mười một lần thất bại, cũng đồng nghĩa với một ngàn sáu trăm mười một giọt nước tụ tập lại một chỗ. Bằng đó cũng đủ để giúp Trần Mộ vượt qua chương ngại.

Sau khi giải quyết Y09, điều khiến cho Trần Mộ cảm thấy hưng phấn chính là thực lực của hắn cũng tăng lên rất nhiều. Sau khi gỡ khối năng lượng Y09 xong, tất cả các quá trình khác đều được tiến hành hết sức thuận lợi. Có được thành công ban đầu, sau đó cho dù gặp phải khó khăn như khối Y09, thì hắn cũng chỉ cần thử vài lần liền có thể dễ dàng gỡ xuống.

Điều này làm cho Trần Mộ vừa giật mình nhưng cũng hết sức hưng phấn. Thậm chí, hắn còn hoài nghi đây chỉ là ảo giác.

Chỉ tốn thời gian nửa ngày, mô hình khối năng lượng đã hoàn thành hơn nửa. Tốc độ hoàn toàn trái ngược với trước kia. Do lượng công việc đã hoàn thành được một nửa, nên mô hình cũng đã bắt đầu có hình dáng cụ thể. Ban đầu, Trần Mộ còn tưởng rằng đây là mô hình của một pháo đài. Nhưng khi tự tay lắp từng khối lại với nhau, thì hắn bắt đầu có những ý nghĩ hoàn toàn khác.

Loại cảm giác này theo số lượng khối năng lượng tăng lên mà càng lúc càng rõ ràng. Khi mô hình hoàn thành 80%, thì Trần Mộ đã có thể đoán ra, mô hình này hẳn là một loại kết cấu năng lượng. Còn về phần kết cấu năng lượng này có tác dụng, cũng như những đặc tính như thế nào thì lúc này hắn vẫn chưa thể biết được.

Kết cấu năng lượng có bao nhiêu loại thì chẳng ai có thể biết rõ. Không chỉ Trần Mộ, mà ngay cả Rosenberg cùng Hyner Vincent Van cũng không thể trả lời được. Tuy mỗi một vị trung cấp chế tạo sư đều nắm giữ vài trăm loại kết cấu năng lượng, nhưng thường thường bọn họ cũng chỉ tinh thông hơn mười loại, thậm chí có thể càng ít hơn. Còn những đại sư như Chi Liên phụ nhân thì các chủng loại năng lượng kết cấu mà họ biết hiển nhiên là nhiều hơn rất nhiều. Nhưng không chỉ có như vậy, bọn họ còn có thể thay đổi cũng như tối ưu hóa kết cấu năng lượng, khiến cho hiệu quả khi sử dụng nó đạt được kết quả rất cao. Có thể nói lĩnh ngộ của bọn họ đối với quy tắc năng lượng đã vượt xa chế tạo sư bình thường.

Từ khi Rosenberg đưa ra lý luận cho hệ thống tạp phiên tới nay, trải qua vô số sự nghiên cứu và phát triển của những đại sư, cho tới bây giờ hệ thống lý luận tạp phiên đã hoàn toàn khác hẳn so với ban đầu. Trong đó, có các lý luận mới được sinh ra, nhưng cũng đồng dạng có rất nhiều tri thức của nhân loại vì các nguyên nhân khác nhau mà biến mất trong dòng chảy lịch sử. Loại tình huống như thế này, vào thời đại lưu phái là minh chứng rõ nhất.

Mãi cho tới khi Hyner Vincent Van xuất hiện thì tình hình mới được cải thiện. Thời đại lưu phái hỗn loạn kết thúc, thay vào đó là sự bắt đầu của thời đại học viện. Các loại hệ thống tiêu chuẩn được thành lập, đặc biệt là đối với việc bồi dưỡng chế tạo sư cùng tạp tu. Trong các học viện thì việc bồi dưỡng kiến thức, cũng như các loại lý luận cũng được truyền lại đầy đủ hơn.

Có rất nhiều thứ trước kia, đặc biệt là những đồ vật của người sáng lập ra hệ thống lý luận - Rosenberg đã biến mất vô tung vô ảnh. Đây là một sự nhụt nhối trong lòng cộng đồng chế tạp sư. Ngay cả Hyner Vincent Van cũng hao tổn vô số tinh lực, hy vọng có thể thu thập được bảo bối tài phú của Rosenberg đã mất tích, nhưng hiệu quả thu được rất ít. Cho dù như thế thì trong thư viện của Tinh viện, các tư liệu về tri thức lý luận này vẫn phong phú hơn ngũ đại kia rất nhiều. Nghe nói Tinh viện có vài nhà nghiên cứu tạp sư rất già nên lý luận tri thức phong phú của bọn họ thật sự có chút dọa người.

Nhưng Trần Mộ đáng thương của chúng ta lại nằm ngoài hệ thống học viện. Hắn không có kinh nghiệm học tập chuyên nghiệp. Kết cấu năng lượng mà hắn hiểu rõ phòng chừng không bằng một phần tư của một vị trung cấp chế tạp sư. Nhưng những kết cấu năng lượng mà hắn biết tới lại không một cái nào hắn không tinh thông. Hắn lại có thể dùng lý luận trừ tạp để tối ưu hóa các kết cấu năng lượng. Cũng không phải là do hắn có linh ngộ rất sâu đối với quy tắc năng lượng, mà là do lý luận trừ thật quá sâu rộng.

Tuy nhiên mô hình kết cấu năng lượng trước mắt, hắn chưa từng thấy. Nhìn qua nó như một pháo đài quái dị, do hai trăm sáu mươi khối năng lượng tạo thành. Kết cấu của nó cũng hết sức ổn định.

Hắn không có học qua phân tích kết cấu năng lượng, nên không cách nào đoán ra tính năng cụ thể của nó. Nhưng hắn cũng có một phương pháp của riêng mình, chính là dùng lý luận trừ để phân tích.

Kết quả phân tích làm hắn thật sự thất kinh. Sự hoàn mỹ của kết cấu này vượt xa sự tưởng tượng của hắn, thậm chí vượt qua trình độ ưu việt của lý luận trừ. Bất quá nghĩ lại hắn cũng cảm thấy việc này hết sức bình thường. Lý luận trừ là nội dung cơ bản của thần bí tạp phiến. Vậy thì kết cấu năng lượng xuất hiện trong thần bí tạp phiến sao lại không vượt qua sự ưu việt của lý luận trừ chứ?

Rất hiển nhiên, đây là một loại kết cấu năng lượng hoàn mỹ phi thường. Trong giới chế tạp sư có một câu nói là: “Kết cấu quyết định tất cả”. Một loại năng lượng có kết cấu ưu tú, nhất định có những tính năng hết sức ưu tú.

Nhưng Trần Mộ cũng gặp phải một vấn đề hết sức khó khăn. Tạp phiến hắn chế tạo trước kia, đều là làm theo những tiền lệ có từ trước đó. Giống như Thoát Vĩ Toa tạp cùng Chiết Hình Yển Ba tạp có các bước hết sức rõ ràng. Hắn chế tạo là dựa theo các bước đó mà làm ra chúng. Còn các loại như Vũ Toa tạp hay Dây số tạp phiến cũng đều có vật để mà tham khảo.

Nhưng lần này, Trần Mộ gặp phải một loại kết cấu năng lượng hết sức mới lạ. Muốn biết tác dụng của nó thì điều đơn giản nhất là dùng phương pháp chế tạo ra mà xác định. Nhưng muốn chế tạo ra nó, thì lại là một vấn đề không hề đơn giản. Cụ thể nó cần những tài liệu gì? Mà khi có được tài liệu rồi thì phải xử lý chúng làm sao? Cấu vên như thế nào mới đạt hiệu quả như mong muốn....

Tất cả những điều này làm cho hắn cảm thấy hết sức bối rối. Sự yếu kém về kiến thức cơ bản của hắn, trong tình thế này đã hoàn toàn lộ ra hết! Tuy vẫn còn một phương pháp khác là dựa vào lý luận phân tích, nhưng tính khả thi của nó còn nhỏ hơn cả việc chế tạo ra tạp phiến nữa.

Thống khổ lớn nhất đời người là thấy một tòa núi bằng vàng trước mắt, nhưng lại không có cách nào để mang đi dù chỉ là một hạt nhỏ. Cảm giác hiện tại của Trần Mộ chính là vậy. Một loại kết cấu năng lượng hoàn mỹ ngay trước mắt, nhưng hắn không cách nào xuống tay, không biết làm thế nào để chế tạo thành tạp phiến.

Trần Mộ vô cùng buồn bực. Hắn đành đem tất cả tinh lực tập trung lên mô hình. Dù sao thì hắn mới chỉ hoàn thành được một cái, vẫn còn bốn cái nữa. Trong lòng hắn cũng rất tò mò, không biết bốn mô hình kia là cái gì? Chúng cũng có kết cấu năng lượng hay là cái gì khác?

Tiểu Man cùng Vu Quả đang nói chuyện về tập đoàn Trung Châu. Trong lòng hai người đều có sự nghi hoặc về việc thái độ của tổ chức bọn họ có chút không rõ ràng. Nhìn Liên Bang Tổng Hợp phủ cùng Trung Đạt thư phủ thì người dẫn đầu là Zuning, còn bên kia là Giải Yển Bạch. Cả hai đều là những nhân vật mạnh mẽ. Thực lực Vu Quả dù mạnh, nhưng vẫn kém hơn hai người một chút. Tiểu Man lại càng không cần nhắc tới. Nếu như tổ chức cảm thấy hứng thú với kỹ thuật của tập đoàn Trung Châu, thì bọn họ phải phái tới lực lượng hỗ trợ rất mạnh mới đúng.

Nhưng cho tới lúc này, tổ chức vẫn không có chút động tĩnh. Điều này khiến bọn họ hết sức hoài nghi mà không có lời giải đáp. Đột nhiên, râu mép như một cơn lốc chạy vào phòng, về mặt vô cùng kích động.

- Các người đều ở đây rồi! May quá! Trời ạ, các người thử đoán xem, ta phát hiện ra cái gì?

Hai người dừng nói chuyện, liếc nhau, mặt đầy vẻ nghi hoặc. Hồ Tử bình thường rất trầm tĩnh. Đây là lần đầu tiên, bọn họ thấy bộ dáng vui sướng của hắn.

- Phát hiện ra chuyện tốt gì vậy? - Tiểu Man nghiêm mặt, chăm chú hỏi.

Hồ Tử thôi không cười nữa, nhưng nét vui sướng vẫn còn đọng lại trên mặt, làm cho vẻ mặt hắn vô cùng kỳ quái. Vu Quả thấy được, không nhịn được cười ha hả.

Hồ Tử giận dữ, bất quá không dám nổi nóng. Nữ bạo long không phải là người hắn có thể trêu chọc. Hắn hậm hực liếc mắt nhìn Tiểu Man, rồi râu mép lại hưng phấn hẳn lên:

- Theo ý kiến lúc trước của Tiểu Man, ta đã đi điều tra quan hệ của Ngưỡng An cùng Tào Đông một chút. Không ngờ được rằng đã có được phát hiện kinh người.

- Tại yển hội của tập đoàn Trung Châu, rất nhiều người từng thấy Ngưỡng An nói chuyện với Tào Đông. Hai người nói chuyện rất lâu, hơn nữa những người xung quanh còn nghe loáng thoáng được họ nói cái gì đó hợp tác. Trước đó không lâu, Ngưỡng An cũng kiếm được một số tài liệu không tồi. Dãy số tạp phiến kia hẳn là được chế tạo từ đồng tài liệu này. Hơn nữa trước khi đấu giá hội cử hành, có rất nhiều người tận mắt chứng kiến Ngưỡng An cùng thủ hạ là đại quản sự Hề Bình cùng nhau đưa Tào Đông vào phòng đấu giá. Sau đó, không quá hai ngày, dãy số tạp phiến liền xuất hiện.

Tiểu Man cùng Vu Quả nghe xong, hai con mắt liên tiếp hiện lên tia sáng kì dị.

- Cứ cho rằng chi tiết đầu tiên chỉ là một sự trùng hợp, nhưng tuyệt đối là không thể có nhiều sự trùng hợp đến như vậy. Tổng hợp tin tức tình báo, ta dám khẳng định, Tào Đông là người chế tạo ra dãy số tạp phiến.

- Hồ Tử vạn phần khẳng định. Khuôn mặt hắn vì quá vui sướng mà đỏ hết cả lên.

Dừng lại hít thở một chút, nhưng sự hưng phấn của râu mép cũng không hề giảm:

- Lúc này, chúng ta có lợi là các thế lực khác vẫn chưa nắm được tin tức này. Chúng ta hoàn toàn có thể cướp đi Tào Đông trước khi bọn họ tra ra.

Vu quả hết sức bình tĩnh hỏi:

- Lực lượng bên người Tào Đông thế nào?

Hồ Tử cười ha hả nói:

- Đây là vấn đề mấu chốt nhất, ta cũng đã điều tra xong. Bên cạnh Tào Đông chỉ có một vị cao cấp tạp tu mà thôi. Ta tin tưởng chỉ cần một mình Tiểu Man là có thể đối phó được.

Tiểu Man nhớ tới tình cảnh ngày đó ở công ty Thiên Dực, lập tức đứng lên:

- Ta nhớ ra rồi. Bên cạnh Tào Đông có một vị cao cấp tạp tu, thực lực tương đương ta. Người đó là nữ tạp tu.

- Vị trí cụ thể của hắn thì sao? - Vu Quả trầm giọng hỏi, ánh mắt thâm trầm, trên mặt nạ màu bạc đột nhiên lóe lên ánh sáng kì dị.

- Đã điều tra rõ! - Hồ Tử vội nói.

- Tiểu Man cùng ta đi. Mang thêm năm cao thủ! Chúng ta đến mang hắn tới đây, đồng thời còn phải làm cho người khác không hề chú ý.

Hồ Tử phấn khởi, nhưng cũng có chút băn khoăn nói:

- Bối cảnh của Ngưỡng An còn chưa tra rõ. Nếu như làm cho Ngưỡng An tức giận, chọc giận Tiêu Tư thì có chút phiền phức! Chúng ta có nên điều tra rồi mới động thủ không?

- Bình quý ở chỗ hành động xuất thần. Chúng ta phải thừa dịp người khác chưa có phản ứng liền động thủ! Hành động bí mật chút thì người khác muốn tra ra chúng ta cũng không dễ. - Vu Quả nói một cách ngạo nghễ:

- Cho dù là Tiêu Tư tới, thì làm sao? Hắn chỉ có một mình thôi. Mà cho dù có thêm một cái Tư Nguyên học phủ thì đã có thể chống lại chúng ta sao?

Hồ Tử suy nghĩ một chút, cũng cảm giác mình quá lo lắng. Vu Quả lập tức đứng dậy, liếc mắt nhìn Tiểu Man, quát khẽ:

- Đi!

Tiểu Man đã chuẩn bị xong tất cả, không có bất cứ do dự nào, nhanh chóng theo sau.

246. Chương 246: Chấn Nhiếp

Weah liếc mắt một cái rồi lại chú ý, tập trung vào truyền hình tạp. Con chó béo vẫn lười biếng nằm trên đất. Từ khi Weah mang nó đến đây thì càng ngày nó càng lười.

Bagnell đã mang về 20 người.

Bây giờ con mắt của Trần Mộ đã “cao” hơn xưa rất nhiều. Liếc mắt một cái, hắn liền nhìn ra sự lợi hại của 20 người này. 20 người này không hề có một người nào là tay mơ, mỗi người đều có ánh mắt hết sức sắc bén. Trong số đó còn có mấy người có vẻ dũng mãnh, càng làm cho người khác cả kinh.

- Người tìm đâu ra mà nhiều cao thủ đến như vậy?

Trần Mộ có chút tò mò.

- Thuê từ các thành thị. Trong đó có vài người là người quen trước kia.

Bagnell đã thay một bộ quần áo khác nên nhìn cũng sáng sủa hơn rất nhiều. Râu ria trên mặt được cạo sạch, tóc cũng cắt ngắn đi nên càng khỏe khoắn hơn trước. Chỉ có luồng khí thể bức nhân biểu hiện trước mặt Trần Mộ đã biến mất không thấy, mà thay vào đó là một dáng vẻ bình thản hơn rất nhiều, hoàn toàn giống như một người trung niên bình thường.

Bagnell mặc dù nói một cách đơn giản nhưng Trần Mộ lại biết trong đó có rất nhiều khó khăn. Chỉ sợ rằng những người này ở bất cứ thành thị nào cũng có thể tính là cao thủ. Trong đó, có mấy người thậm chí không hề kém hơn Lô Tiểu Như. Nên nhớ rằng, tập đoàn Trung Châu vì muốn có được sự phục vụ của nàng đã phải tốn rất nhiều sức lực! Một cao thủ như vậy, không phải chỉ có tiền là có thể đả động. Những người còn lại cho dù không bằng, nhưng nhìn cũng hết sức cơ trí lão luyện. Có thể thấy họ cũng là những tạp tu có kinh nghiệm hết sức phong phú.

Bagnell có thể nhanh chóng tìm ra nhiều cao thủ như thế, đủ thấy thủ đoạn của hắn vô cùng lợi hại. Hơn nữa có thể thấy được một điều đó là 20 người này tương đối kính phục Bagnell, ngay cả Lô Tiểu Như cũng thế.

- Từ bây giờ, nhiệm vụ của mọi người là bảo vệ ông chủ.

Bagnell xoay lại nói với những người kia.

Ánh mắt 20 người đồng thời tập trung vào Trần Mộ. Tất cả ánh mắt của bọn họ đều hết sức bình thản, không hề có ai nói chuyện. Bagnell cũng không giải thích. Đều là những người hiểu việc, hắn không cần nhiều lời, vung tay nói:

- Không nói linh tinh nữa. Bắt đầu vào làm việc đi.

20 người vẫn không có một ai nói chuyện. Không ai hỏi mình phải làm gì, bọn họ cứ lặng lẽ như vậy, lập tức tách ra hành động. Tốc độ của những người này cực nhanh. Từ một nơi bí mật gần đó canh giữ cửa sổ, có người bắt đầu lấy ra vài loại tiểu tạp giới hình thù kì dị, có người bắt đầu dò xét đại lâu.

Đột nhiên, có một cỗ năng lượng ba động rất nhỏ xẹt qua. Khiến cho Trần Mộ cả kinh.

Bagnell phát hiện ra sự kinh ngạc trong mắt Trần Mộ liền giải thích:

- Không cần phải lo lắng, đây là tạp rà quét. Có nó, chúng ta có thể biết được bất kì động tĩnh nào trong vòng 2km. Nếu có điều gì đó bất thường, chúng ta có thể lập tức phát hiện. Theo lý luận thực tế thì phạm vi lớn nhất của nó là 10km.

Bagnell vuốt cằm:

- Nhưng do trong thành thị có quá nhiều tín hiệu nhiễu, nên 2km đã là không tồi rồi. Thực lực của ứng nhân quả là rất tốt.

Trần Mộ trong lòng hết sức cảm khái: “Chuyên nghiệp quả là không như những kẻ bình thường.”

Có ba người vẫn không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ. Thấy Trần Mộ nhìn họ, Bagnell lại mở miệng:

- Ba người này am hiểu cận thân bảo vệ. Có một vị là cận chiến tạp tu, hai vị là chuyên gia phòng thủ am hiểu năng lượng trảo. Bọn họ trước kia làm vệ sĩ cho nhiều nhân vật thượng lưu. Nếu ta không có chút quan hệ từ trước thì thật không thể mời nổi bọn họ.

- Ta không cần vệ sĩ.

Nghĩ tới việc lúc nào ba người này cũng đi sát sau lưng mình, Trần Mộ cảm giác không được tự nhiên.

Câu nói của Trần Mộ, ba người tựa hồ không nghe thấy, vẫn đứng bảo vệ quanh hắn.

Bagnell vuốt cằm, thản nhiên nói:

- Yên tâm! Bọn họ là những người chuyên nghiệp nên không hề can thiệp tới công tác cùng cuộc sống riêng của ngài.

Hiển nhiên, hắn không tin rằng Trần Mộ lại có cái gì gọi là sinh hoạt cá nhân hết.

Trần Mộ vừa định phản đối, nhưng suy nghĩ một chút, lại không nói gì nữa. Từ động tác của mấy người này cho thấy, bọn họ là những người hết sức chuyên nghiệp. Đã như vậy, Trần Mộ cứ giao việc này cho Bagnell là xong. Lúc này, hắn đang muốn tiếp tục rèn luyện cảm giác của bản thân.

Đột nhiên, độ nghi trên tay Bagnell chấn động. Hắn nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng muốt:

- Không nghĩ lại có sinh ý tới cửa nhanh như vậy.

Cũng lúc đó, độ nghi trên tay ba người đứng bên Trần Mộ cũng chấn động. Bọn họ lập tức đề phòng, vẫn im lặng không nói, nhưng lập tức rút một chiếc vòng bảo vệ nhỏ. Trần Mộ phát hiện ra sự chấn động này là một loại ám hiệu. Có lẽ đó là tín hiệu ước định sẵn giữa bọn họ từ trước.

Mối đe dọa tới còn nhanh hơn bọn họ tưởng tượng.

Tiếng gió vù vù bên tai, Vu Quả hành động rất nhanh chóng. Năng lực tình báo của Hồ Tử hân biết rất rõ, và hắn cũng hết sức tin tưởng vào nó. Lần này, hắn cũng có chút nghi hoặc đối với tập đoàn Trung Châu, nhưng nếu như có thể mang một vị chế tạp sư như vậy về tổ chức, thì đó cũng là một công lao lớn.

Nghĩ tới đây, hắn đưa mắt nhìn lại, liếc qua Tiểu Man bên cạnh. Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt vị chế tạp sư này mang về. Có như thế, tâm nguyện của Tiểu Man sẽ sớm có thể thành. Hắn sớm phát hiện Tiểu Man vẫn hết sức luyến tiếc đối với tấm tạp 007. Tài liệu mà phòng đấu giá Ngưỡng Thị có thể kiếm được, Pháp Á sao không thể kiếm ra được chứ? Đến lúc đó lại nhờ vị chế tạp sư một lần nữa chế tạo ra một tấm 007 mới, hoặc là tạp phiên tốt hơn lại càng hay.

Nếu không, công lao lần này cũng đủ để Tiểu Man chọn trong số tạp phiên tốt nhất của tổ chức một tấm. Tạp phiên tốt trong tổ chức cũng có không ít. Những những tạp phiên như thế tổ chức không tùy tiện phát cho mỗi thành viên. Thường thường thì chúng được dùng như là một loại phần thưởng. Công lao càng lớn, khả năng được thưởng tạp phiên có tính năng tốt càng cao.

- Mục tiêu đã ở trước mắt. Ngài xem, mục tiêu ở trong tòa nhà năm tầng đó.

Tên dẫn đường chỉ vào một tòa nhà năm tầng nói.

Vu Quả lập tức bình tĩnh, gật đầu:

- Người đi về trước đi.

Tên vội vàng bay trở về. Diễn biến tiếp theo, hắn ở chỗ này chỉ tổ vướng chân.

- Hành động thế nào đây?

Tiểu Man lại gần hỏi.

Vu Quả trầm ngâm, nói:

- Trước tiên, chúng ta cứ ra giá thật cao, xem có thể lay động được hắn hay không đã. Biện pháp như thế là tốt nhất, song phương không bị tổn thương hòa khí. Có lẽ sau này không chừng còn phải quan hệ với hắn nhiều nữa.

Tiểu Man gật đầu, nhưng lập tức hỏi:

- Nếu như dụ dỗ không được thì sao?

- Vậy thì động thủ!

Vu Quả quyết đoán nói:

- Người xuất thủ trước, cuốn lấy vị nữ tạp tu kia. Còn để cho ta bắt hắn.

- Tốt!

Tiểu Man gật đầu, thấp giọng phân phó với năm tên tạp tu phía sau.

Nhìn vào toàn nhà năm tầng ở xa xa, Vu Quả thầm cảm thấy kì lạ, không hiểu tại sao cho đến tận bây giờ một vị chế tập sư như thế lại vẫn âm thầm không để lộ thực lực. Cái tòa nhà này nếu không phải có người chỉ, hắn không hề nghĩ rằng người chế tạo dãy số tạp phiến tạo nên một cơn chấn động trong liên bang lại ở đây. Vị trí tòa nhà rất hẻo lánh, người đi đường qua lại rất thưa thớt.

Nhưng như vậy càng hợp ý Vu Quả. Hắn cũng không muốn khi mình động thủ lại khiến người khác chú ý.

Gió đêm dần nổi lên, khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo.

- Hành động!

Vu Quả quát khẽ.

Năm người dùng tốc độ cao, bay thẳng tới tòa nhà. Đột nhiên, Vu Quả biến sắc.

- Cẩn thận!

Chưa kịp nói xong, hắn liền phát hiện nhóm mình đã bị theo dõi.

Tốc độ phi hành đang hết sức nhanh nên muốn dừng lại, độ khó cực cao. Quán tính lớn khiến bọn họ va vào tòa nhà trước mặt.

Năm người vất vả lắm mới ổn định lại được, bọn họ chỉ bay cách tiểu lâu 500 mét, sắc mặt trắng bệch. Tiểu lâu không hề có chút nổi bật trong bóng đêm. Màn đêm dần xuống khiến cho hình dáng của nó cũng trở nên mờ hồ. Song bảy người Vu Quả lại đứng yên giữa không trung, không ai dám di chuyển.

Ít nhất có mười lăm luồng cảm giác đang tập trung vào bọn họ. Mỗi một luồng cảm giác có khí chất khác nhau, song chúng đều có chung một đặc điểm, đó là tràn ngập sát khí! Không ai dám hoài nghi rằng nếu bọn họ đi tới một bước, thì chờ đợi bọn họ sẽ là một cái lưới hỏa lực khủng khiếp.

Tòa nhà không có gì bất thường, nhưng trong mắt mọi người lúc này lại đột nhiên biến thành một con báo săn mồi, với một con người đang khép hờ quan sát tất cả. Nó đang dồn sức chờ đợi, tùy thời phát động một kích trí mạng.

Nguy hiểm! Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt không cách nào áp chế sinh ra trong nội tâm mỗi người. Ngay cả Tiểu Man cũng khẽ biến sắc. Người trấn định nhất là Vu Quả, hắn giống như một cây thương đứng giữa không trung. Cái mặt nạ che nửa khuôn mặt cũng không ngăn nổi quang mang trong mắt bắn ra.

Tình báo sai lầm! Đây là điều đầu tiên mà Vu Quả nghĩ tới. Trong tòa nhà này, ít nhất có mười lăm vị tạp tu trở lên. Hơn nữa còn mấy nhân vật hết sức lợi hại, năng lượng của bọn họ ba động như có như không, làm cho hắn không hề dám buông lỏng! Vừa rồi, nhờ một tia năng lượng ba động cực nhỏ nên hắn mới phát hiện ra. Lúc ấy, hắn liền biết mình đã đụng phải lưới cảnh báo của đối phương.

Tào Đông là nhân vật thể nào? Từ đâu lại chui ra nhiều cao thủ như vậy? Hơn nữa loại phương thức cảnh báo này, chỉ có chính thức trong quân đội hoặc một vài đoàn tạp tu cực lớn mới có. Chỉ có bọn họ mới thích sử dụng phương thức dự cảnh như thế này. Không nghĩ tới lại gặp phải những người như thế ở đây, lai lịch của bọn cao thủ này là thể nào không biết?

Vớ số nghi hoặc lướt qua trong đầu hắn. Về ngoài Vu Quả vẫn hết sức bình tĩnh những trong lòng chấn động không thôi. Cho dù là hắn mang toàn bộ lực lượng ở có ở thành phố Lars tới thì cũng chỉ có 5 phần thành công. Còn nếu muốn không có người nào biết thì điều đó là không có khả năng.

Hơn mười cao thủ trong một tòa tiểu lâu năm tầng, lực lượng phòng thủ như vậy có chút kinh khủng! Điều này cũng đồng nghĩa đội hình của đối phương co cụm lại trong một phạm vi rất nhỏ, hắn chỉ cần dùng một chùm sáng là bắn tòa nhà thành bụi phấn. Phạm vi bao trùm của cực quang thức do hắn tạo ra có thể bắn tan hơn nửa tòa tiểu lâu, nhưng hắn cố gắng chế ngự cảm xúc. Phe mình chỉ có bảy người, mà số lượng quân địch hơn xa phe mình, chưa kể bọn họ còn đang chiếm tiên cơ.

Sắc mặt đoàn người Vu Quả ngày càng khó coi.

Tiểu lâu im ắng, không một ngọn đèn. Nhưng hơn mười luồng cảm giác vẫn tập trung vào bọn họ. Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt làm bọn họ dựng tóc gáy.

Thời gian trôi qua từng giây, tiểu lâu không chút động tĩnh, tựa hồ cứ như một tòa nhà bỏ hoang.

247. Chương 247: Giáo Huấn Nho Nhỏ

Hàm răng trắng của Bagnell sáng chói trong bóng đêm, hắn cười khê:

- Lưu lại một kỉ niệm nho nhỏ cho các bằng hữu của chúng ta đi.

Tay phải xuất ra một tư thế kỳ quái, lệnh lập tức được truyền xuống.

Vu Quả biến sắc, mắt lộ ra vẻ giận dữ, nhưng áp lực trên người đột nhiên tăng mạnh, hắn muốn khắc chế xúc động bản thân.

- A! A! A!

3 tiếng kêu thảm thiết vang lên! Ba trong số năm tên tạp tu đứng sau bị công kích của đối phương bắn trúng, rơi từ trên trời xuống.

Có sáu loại năng lượng thể! Phán đoán đầu tiên của Vu Quả rằng đây không phải là quân đội! Quân đội là một đoàn thể phối hợp hành động, phương thức tác chiến của bọn họ không giống các tạp tu đoàn binh thường. Trang bị bọn họ đều là tạp phẩm theo tiêu chuẩn, thương tổn theo đơn vị thời gian kinh khủng hơn so với các tạp tu đoàn nhiều lắm.

Đối phương phóng ra các năng lượng thể không giống nhau, đây là phong cách của tạp tu đoàn. Tạp tu đoàn không cách nào giống quân đội, không thể sử dụng tạp phẩm theo tiêu chuẩn. Hơn nữa tính lưu động của bọn họ tương đối lớn, tạp phẩm đều là tài sản cá nhân nên năng lượng mà các tạp tu đoàn phóng ra đều đa dạng. Đây cũng là một nguyên nhân khiến cho lực chiến đấu của tạp tu đoàn không thể so với quân đội.

Song, ngoài sự phẫn nộ Vu Quả còn thầm khiếp sợ, đối phương tổng cộng phát ra sáu loại năng lượng thể, hắn là sáu vị tạp tu đồng thời xuất thủ, chia đều hai vị tạp tu tấn công một thủ hạ của hắn. Hơn nữa đối phương nắm quyền chủ động, chiến quả như vậy cũng không đáng kinh ngạc. Điều khiến hắn kinh ngạc là sự phối hợp của đối phương, hai người phối hợp hết sức ăn khớp, phân công chính xác hợp lý. Mặc dù chỉ là phối hợp cơ bản hai người, nhưng lại thể hiện rằng chiến thuật đã được tu dưỡng ở mức cao siêu.

Điểm này cực kì hiếm thấy trong các đoàn tập tu! Chỉ có đội ngũ tinh nhuệ dưới trướng các tập tu đoàn lớn mới có thể có tổ chất như vậy. Ba gã thủ hạ đã chết, công kích của đối phương đánh trúng nơi yếu hại, bọn họ không có nửa phần hi vọng sống sót.

Ánh mắt Vu Quả âm trầm, cơ mặt co rút! Những thủ hạ này cùng hấn vào sinh ra tử, vẫn chưa từng chịu uất ức như thế. Bị người khác kèm chặt, hô hấp của hắn đột nhiên trở nên nặng nề, chiến ý menh mông kịch liệt xao động, hai mắt hắn dần đỏ lên.

Tựa hồ cảm nhận được chiến ý của hắn, vài cỗ cảm giác tập trung trên người hắn cũng trở nên xao động.

Nhưng khi hắn nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tiểu Man, hắn nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hắn tỉnh táo lại và cảm nhận được các luồng cảm giác đang tập trung lên mình vô cùng mãnh liệt áp bức! Nếu động thủ, hắn chỉ có thể công kích một lần, sau đó không chết cũng trọng thương. Hắn cũng không sợ chết, bề ngoài tỉnh táo nhưng huyết tính sôi sục trong lòng khiến hắn làm ra phản ứng như vậy. Hơn nữa hắn tin tưởng, một kích liều mạng của hắn nhất định lưu lại cho đối phương một bài học rất sâu sắc.

Hắn không phải không dám, mà là không thể! Nếu như hắn ra tay thì Tiểu Man cùng hai thủ hạ khác chết chắc.

Hắn không để ý tới sinh tử của bản thân, nhưng không cách nào bỏ qua sinh tử của Tiểu Man.

Hơn nữa đối phương chỉ giết chết 3 người trong số bọn họ, không thể nghi ngờ là đưa ra tín hiệu. Đối phương cũng không muốn giết chết tất cả bọn họ, mà chỉ cho bọn họ một bài học.

Lạnh lùng tập trung nhìn vào tiểu lâu, Vu Quả không chút biểu tình, đột nhiên hắn giơ tay phải lên.

Tiểu Man cùng hai tập tu còn lại đều nhìn vào tay phải Vu Quả. Động tác kế tiếp sẽ quyết định vận mệnh của bọn họ.

Tay phải của Vu Quả nhẹ nhàng phất về phía sau. Một nửa khuôn mặt không bị che đi chẳng lộ chút biểu tình nào, hắn trầm giọng nói:

- Chúng ta rút lui, từ từ lui lại. Đề phòng, nếu gặp phải tập kích, mọi người toàn lực công kích, mục tiêu là tiểu lâu.

Sắc mặt của Tiểu Man cùng hai tập tu đều tái nhợt, nhưng đồng thời gật đầu, lộ vẻ dứt khoát. Bọn họ có thể chết trận nhưng không thể chịu nhục.

Bốn người bắt đầu chậm rãi lui lại.

- Có cá tính, ta thích.

Bagnell vuốt cằm, nhìn bốn người đang dần lui lại, không khỏi tán thưởng.

- Thả bọn họ đi!

Bagnell chợt ra lệnh.

Các tập tu không chút do dự chấp hành mệnh lệnh. Trong bóng đêm, tốc độ lui lại của bốn người lập tức tăng lên. Trong chớp mắt biến mất trong màn đêm.

Trần Mộ xem toàn bộ quá trình song phương giằng co, không khỏi nhìn Bagnell bằng con mắt khác. Quả nhiên nhiều người thì sức lớn, nếu như chỉ có mình hắn thì hậu quả có thể biết được.

Tiền bỏ ra cũng thật đáng giá.

Bagnell vỗ tay, cao giọng nói:

- Tốt lắm, các cộng sự, kết thúc công việc. Trừ các huynh đệ đang thay phiên canh gác, những người khác cùng nghỉ ngơi, ăn cơm. Thời gian này không cho phép hoạt động tự do, sớm mai còn huấn luyện, mọi người cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Không có người nào trả lời hắn, nhưng Trần Mộ phát hiện những người này lập tức hành động. Quả nhiên là đã qua huấn luyện, mức kỷ luật cùng phục tùng quả thật không thể bắt bẻ. Trần Mộ than thở không

thời, trong bóng đêm, lực thức của hắn nhạy cảm hơn bình thường rất nhiều, không cần mượn cảm giác cũng có thể phát hiện sự di động của những người này.

Xa xa ngoài tiểu lâu, có một người quan khán toàn bộ cuộc xung đột này, rõ ràng là Giải Yến Bạch của Trung Đạt Thư Phủ! Về mặt cương nghị của hắn lộ ra nét trào phúng, tay cấp theo một người đang hôn mê.

Đáng tiếc là Vu Quả đang lúc tức giận, không chú ý tới Giải Yến Bạch đứng ở phía xa. Nếu không, hắn nhất định nhận ra kẻ trong tay Giải Yến Bạch là người dẫn đường cho bọn họ, người trẻ tuổi mà Vu Quả đã cho phép rời đi – thủ hạ của Hồ Tử.

Hắn sao lại rơi vào tay Giải Yến Bạch?

- Ông chủ!

Bagnell xoay người lại, đối mặt với Trần Mộ:

- Ta muốn nhiều tiền hơn.

- Xài hết tất cả rồi sao?

Trần Mộ bị dọa nhảy lên, 250 triệu audierne trong thời gian vài ngày đều đã tiêu hết, tốc độ này đủ để Trần Mộ trợn mắt há mồm.

Bagnell lơ đãng gật đầu:

- Đây đều là cao thủ, có thể dùng 250 triệu mang về đã là rất lời rồi.

Điểm ấy thật ra Trần Mộ cũng đồng ý, thực lực của 20 tên cao thủ không giống bình thường, 250 triệu rất đáng giá! Hơn nữa bọn họ lại giúp hắn giải quyết một lần nguy hiểm, hắn càng hiểu rõ, lực lượng mà Bagnell nói là gì.

- Muốn bao nhiêu nữa?

Trần Mộ hiện còn mấy chục triệu trong tay, đây là lợi nhuận của Thiên Dực cùng khoản trợ giúp.

- 200 triệu!

Bagnell giơ hai ngón tay:

- Số lượng cao thủ miễn cưỡng đã đủ. Nhưng cao thủ ở các thành phố phụ cận đã bị ta vét sạch, muốn mời thêm thì phải đi xa hơn, điều này tạm thời không được. Chúng ta hiện tại muốn thuê vài tạp tu trẻ tuổi làm lực lượng hậu bị, tuy thực lực không mạnh, nhưng có tiềm lực. Bọn họ có thể làm vài việc bên ngoài, hơn nữa có thể thành đội dự bị. Tạp tu do chúng ta bồi dưỡng ra, vô luận tại độ trung thành hay là thích ứng với chiến thuật đều đáng tin hơn.

- Những người này rất rẻ, không cần dùng bao nhiêu tiền, đây là một khoản đầu tư dài hạn, nhưng lại rất có lợi cho tương lai của chúng ta. Mặt khác, 20 người này thực lực dù cũng được, nhưng chiến thuật phối hợp còn chưa đủ thuần thực, càng phải huấn luyện thêm. Thực lực như Lô Tiểu Như là không tồi, nhưng về phương diện chiến thuật quá kém, cũng phải huấn luyện.

Bagnell nhận xét không chút khách khí khiến Lô Tiểu Như đỏ mặt, nàng nhìn Bagnell có chút tức giận.

Bagnell như không thấy con mắt muốn phún hỏa của Lô Tiểu Như, trực tiếp nói:

- Huấn luyện sẽ tiêu tốn không ít, bọn họ cần sân huấn luyện, hơn nữa cần rất nhiều năng lượng tạp, đây là một khoản không nhỏ. Hơn nữa...

Hắn chỉ chỉ dưới chân:

- Đại lâu này có khả năng phòng hộ quá kém. Nếu không phải sợ lúc đối phương sắp chết mà phản kích tạo thành thương vong quá lớn cho chúng ta, bọn họ vừa rồi đã chết sạch. Đại lâu không có bất cứ năng lực phòng hộ, không khác gì đồ bỏ đi. Chúng ta phải đổi.

Hắn suy nghĩ một chút, ánh mắt sáng ngời:

- Đúng, chúng ta cần một cái pháo đài.

Dứt lời, hần vô cùng đặc ý:

- Như vậy chúng ta sẽ không hãi sợ địch nhân tấn công. Hắc hắc, chỉ cần một pháo đài, dù một nhóm như vậy tới đây thì cũng biết khó mà lui. Hắc hắc, bên trong cần sân huấn luyện chuyên môn, có thể dung nạp tất cả mọi người, cần một kho hàng thật rộng, bên trong trữ bị lượng lớn vật tư. Muốn công phá một pháo đài như vậy, dù ai cũng phải trả giá đắt, trừ phi đối phương trực tiếp phái vài cao thủ như Tiêu Tư. Hắc hắc, bất quá náo loạn lớn như vậy, có ai vì một chế tạp sự mà tổn hao nhiều sức như thế? Làm như vậy, bọn họ không có chút chỗ tốt, sẽ bị dân chúng thóa mạ, đối với những kẻ chú ý thể diện như Lục Đại mà nói thì điều này là cổ kị. Pháp Á là bọn người vô pháp vô thiên, không cần cái này. Bất quá vô luận Pháp Á hay Lục Đại, bọn họ chỉ để ý giá trị bọn họ có thể nhận được. Xung đột kịch liệt trực tiếp như vậy, bọn họ rất có thể không chiếm được gì, ngược lại phải chịu thương tổn lớn. Như vậy, ngài sẽ an toàn.

Hần cao giọng nhấn mạnh:

- Cho nên, chúng ta cần một pháo đài kiên cố.

Trần Mộ bình tĩnh mở hai tay:

- Nhưng ta không có nhiều như vậy.

Bagnell nhất thời tức giận, lầm bầm:

- Ta chỉ biết, người trước mắt cần tiền mua năng lượng tạp, thứ này không thiếu được.

- Năng lượng tạp sao?

Trần Mộ liếc nhìn Bagnell:

- Người cần bao nhiêu? Mấy cấp?

- Huấn luyện có thể dùng tam tinh cấp, phương diện này tiêu hao khá lớn, mỗi người một ngày cần hai tấm, chúng ta cần ít nhất đủ dùng 1 tuần, là 294 tấm, làm tròn là 300 tấm. Tứ tinh cấp năng lượng tạp dùng để chiến đấu, tiêu chuẩn là mỗi người năm tấm, bất quá hiện tại không cần nhiều, mỗi người hai tấm đủ rồi, vị chi là 42 tấm.

Trần Mộ hít vào một hơi lạnh khí.

248. Chương 248: Chuyện Vui Ngoài Ý Muốn

7 đến 8 triệu hần chỉ được, nhưng mấu chốt đây mới chỉ là 1 tuần chi tiêu.

Thiên Dực không thể kiếm cho hần 7 đến 8 triệu audierne 1 tuần.

Nhiều người đúng là cường đại, cũng thật an toàn, nhưng nhiều người cũng rất tốn kém. Nếu như Trần Mộ muốn tiếp tục duy trì lực lượng hiện tại, vậy cần phải không ngừng kiếm tiền một cách điên cuồng. Hiện tại hần bắt đầu hiểu tại sao chỉ có đại tập đoàn mới có thể bồi dưỡng lực lượng của riêng mình.

Bồi dưỡng một nhóm lực lượng tương đương với việc ném vào vô số kim tiền. Minh mới bao nhiêu người a, tính cả Lô Tiểu Như mới là 21 người, một ngày đã tiêu tốn mấy triệu, một tháng khẳng định 2 đến 3 chục triệu, mỗi năm là 2 đến 3 trăm triệu.

Nếu như không hợp tác chế tạo dây số tạp phiên với gã béo, Trần Mộ rất hoài nghi mình kiếm cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy một khoản lớn như vậy. Đây chỉ là chi tiêu hàng ngày, mà phí tuyển dụng cũng là một con số trên trời.

Ngẫm lại, tạp tu đoàn có mấy trăm thậm chí mấy vạn người, thật là tiêu phí bao nhiêu tiền a.

Hoàn hảo là mình cũng không có nhiều dã tâm, những người này có thể đảm bảo an toàn của mình. Bất quá Trần Mộ có cảm giác mãnh liệt là mình túng thiếu, nếu không nghĩ cách kiếm tiền, mình rất nhanh sẽ không thể tiếp tục chống đỡ cục diện này.

Thế gian này, đi đâu và làm gì cũng không phải chuyện dễ. Trần Mộ không khỏi cảm khái, hắn cũng không có ý định mặc cả với Bagnell, nếu đối phương là chuyên gia thì việc này cứ giao toàn quyền cho hắn.

- Người đưa danh sách những thứ cần thiết cho ta. Ta muốn đi tới phòng đấu giá một chuyến.

Trần Mộ nói với Bagnell.

Bagnell nhanh nhẹn viết ra một phần danh sách đưa cho Trần Mộ, hắn đề nghị:

- Ngài nên mang thêm vài người.

Dứt lời mở độ nghi, ra lệnh:

- Ô Vũ, Trử Nhạc, Tập Thụy Nhất lại đây.

Ước chừng 10 giây sau, ba người đi tới trước mặt Trần Mộ.

Ô Vũ có thân hình khổng lồ, chiều cao 2m giống như một tòa tiểu sơn, tràn đầy uy hiếp. Thân hình hắn mặc dù cao lớn nhưng không chút ngu ngốc, thần thái có vài phần chân thành. Xương hắn phải lớn hơn người bình thường hai lần, ngay cả độ nghi cũng to vô cùng.

Trử Nhạc thấp hơn Ô Vũ một cái đầu, toàn thân cơ nhục. Y phục chiến đấu căng phồng, thêm vào khuôn mặt hung tợn lộ vẻ tàn ác khiến không ai bảo hắn là người tốt. Tập Thụy Nhất là dị loại trong ba người, nhỏ nhả anh tũ, mang kính mắt, giống như không có chút chiến đấu lực.

- Có ba người bọn họ là vệ sĩ thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Bagnell trầm ngâm.

Trần Mộ lắc đầu, chỉ Weah đang xem truyền hình:

- Ta đi với hắn được rồi.

- Hắn sao?

Bagnell ngạc nhiên, hắn lần trước tới đây đã thấy qua Weah, hắn tưởng rằng Weah là người thường.

- Weah, chúng ta đi thôi.

Trần Mộ gọi Weah một tiếng.

- A!

Weah đứng dậy, đóng truyền hình huyền tạp, vỗ vỗ con chó béo, liền đi tới trước mặt Trần Mộ.

Bagnell nhú mày:

- Ông chủ, vừa mới xảy ra xung đột, bên ngoài có chút nguy hiểm, xin ngài hãy mang những người này đi. Ngài nếu thuê ta, thì ta phải chịu trách nhiệm an toàn của ngài.

Chứng kiến vẻ mặt nghiêm cẩn của Bagnell, Trần Mộ cảm giác có chút đau đầu.

Sáu gã tạp tu trước mắt dù không nói gì nhưng trên mặt đều lộ vẻ không phục, ánh mắt nhìn Weah tràn đầy nghi ngờ cũng khinh thường. Bọn họ không cảm giác được chút ba động cảm giác từ nam nhân này.

Trần Mộ không khỏi nhíu mày. Thân thủ mỗi tạp tu đều bất phàm, có chút ngạo khí thật ra là rất bình thường. Nhưng nếu không chế phục bọn họ thì sau này sẽ gặp phiền toái.

Trần Mộ lạnh lùng quát nhẹ Weah:

- Weah, đánh bại bọn họ.

Mọi người chỉ cảm thấy hư ảnh hiện lên, mỗi người kinh hãi, chưa kịp phản ứng thì chỉ thấy gáy tê rần.

Bagnell trợn mắt há mồm nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, kinh nghi cùng sợ hãi cũng đọng lại trên mặt các vị tạp tu, toàn thân bọn họ cứng ngắc. Đột nhiên, bịch một tiếng, sáu người đồng thời té ngã. Bagnell phát hiện họ đã bị đánh ngất.

Cuối cùng Bagnell nhìn chăm chăm Weah, như thấy một con quái vật.

- Mười phút sau bọn họ sẽ tỉnh lại.

Loại thủ đoạn này, Trần Mộ cũng biết chút ít, liếc mắt liền phán đoán thời gian bọn họ hôn mê. Nói xong liền bỏ lại Bagnell đang đứng thừ người, cùng Weah ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, Trần Mộ liền liên lạc với Ngưỡng An. Khi hắn tới phòng đấu giá Ngưỡng Thị thì Hề Bình đã sớm đợi từ lâu. Gã béo đang có công chuyện, không cách nào rời đi, không thể làm gì hơn là cho Hề Bình ra mặt tiếp đón.

Bởi vì con số tạp phiên bắt đầu đấu giá được một thời gian, mà số 012 tới 022 còn chưa bắt đầu, thời gian này là thời kỳ trống, số người tới phòng đấu giá ít tới thương cảm.

- Thứ ngài muốn đã chuẩn bị tốt, lão bản nói, mấy thứ này không đáng bao nhiêu, tính là một chút tâm ý của lão bản.

Hề Bình cung kính nói với Trần Mộ.

Trần Mộ lắc đầu:

- Mấy thứ này ta muốn mua lâu dài, người giảm giá cho ta được rồi.

Vô duyên vô cớ, hắn không muốn nhận tiền của người khác.

Hề Bình có thể làm đến mức này, tự nhiên không phải là người không kiến thức, lập tức gật đầu:

- Vâng!

Lại hỏi tiếp:

- Ngài lần này tới có chuyện sao?

Hắn cũng không ngu mà cho rằng Trần Mộ đặc biệt tới một chuyến là chỉ vì năng lượng tạp.

- Ta đến xem có tài liệu gì không.

Trần Mộ nói.

Hề Bình lộ vẻ khó xử:

- Đấu giá hội còn chưa bắt đầu, tài liệu lần trước đã dùng hết, nhóm tài liệu tới phải chờ đấu giá hội kết thúc vài ngày thì mới có thể giao hàng.

Trần Mộ cười cười:

- Ta cần một chút tài liệu bình thường, người dẫn ta đi xem khu tài liệu bình thường là được.

- Thì ra là thế, mời ngài theo ta.

Hề Bình vội vàng đi trước dẫn đường.

Hề Bình đưa Trần Mộ vào một phòng, phòng này có thể chứa khoảng 10 người. Bắt mắt nhất là màn chiếu ở đây to như cái bàn. Phía trước màn chiếu bày rất nhiều ghế sa lông, trên mặt đất trải thảm, đi lại hết sức thoải mái. Do có xúc chút hương liệu nên trong phòng có mùi thơm thoang thoang. Dụng cụ trong phòng đầy đủ, điều khiến người khác không tưởng được là sau ghế sa lông lại có giường.

Hề Bình mở mâm đồ ăn lấy ra một bộ chén bát rồi lập tức mở độ nghi, phân phó vài câu. Chưa tới một phút, liền có người mang tới đồ uống và vài món đồ ăn nguội. Nhân viên thấy đại quân sự tự mình chiêu đãi liền biết đây là một đại nhân vật, phục vụ tinh tế chu đáo vô cùng. Hề Bình ý bảo Trần Mộ ngồi lên ghế sa lông, chỉ vào bảng điều khiển ở bên giới thiệu:

- Ngài từ đây có thể chứng kiến danh sách tất các tài liệu, ta đã cho ngài quyền hạn, chỉ cần chúng ta đăng ký mua là ngài liền có thể thấy được.

Theo thao tác của Trần Mộ, trên màn hình xuất hiện một danh sách các tài liệu. Phía trên có hình ảnh cực kì chi tiết về tài liệu đó, lại có nhân viên chuyên nghiệp đánh giá cùng với các chi tiết rõ ràng về số lượng.

Công việc chọn lựa tài liệu đối với Trần Mộ rất thú vị nhưng hai người còn lại thì khác. Hề Bình biểu hiện đủ kiên nhẫn, không chút kích động còn Weah thì càn quét các thức ăn trên bàn. Hề Bình mang thức ăn tới chiều đũa Trần Mộ đều là hàng cao cấp, nào có gặp qua một kẻ ăn tạp như Weah, lập tức ăn chẳng biết trời đất.

Tốc độ càn quét của Weah thật kinh người, Hề Bình đứng bên toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ Weah ăn no quá vỡ bụng. Không tới nửa giờ, Hề Bình đã phân phó thủ hạ mang thức ăn tới 5 lần, cứ 6 phút một lần. Mà làm Hề Bình cảm giác kinh khủng là, mỗi lần đưa tới đều đủ cho ba người ăn no.

Chẳng lẽ dạ dày tên này là cái động không đáy sao?

Trần Mộ xem rất nhập thần, lực chú ý tuyệt đại bộ phận đều tập trung vào tài liệu. Đương nhiên hắn còn chú ý tới các loại tài liệu mà ngay cả nhân viên chuyên nghiệp của phòng đấu giá cũng không biết. Nơi này mặc dù đại bộ phận đều không người hỏi tới, nhưng ngẫu nhiên sẽ có một hai loại giá cao, thậm chí có khi giá trên trời, cho nên người ta khó biết được rốt cục mình có gì trên tay. Bọn họ thường cho những thứ mà mình không biết vào nơi này, hi vọng có thể may mắn kiếm được một khoản lớn.

Cho tới giờ, Trần Mộ cũng tìm ra ba loại tài liệu.

Ô tia hồng tuyến, văn ngư thảo và song bài thái thiết thạch.

Ba loại tài liệu này vô luận loại nào cũng khiến hắn hưng phấn rất lâu. Hắn không nghĩ tới, đương nhiên ở chỗ này gặp loại tài liệu này. Ba loại này đều là tài liệu ghi lại trong thần bí tạp phiến, giống như bạch cúc trọng thạch, đều là trọng yếu.

Ô tia hồng tuyến là một hòn đá màu xanh đen, có rất nhiều sợi vân màu đen, các sợi này sắp hàng cực kỳ chỉnh tề. Mà nếu cạy vào hòn đá sẽ phát hiện bên trong có hồng tuyến. Tất cả giá trị của hòn đá là ở hồng tuyến này, dùng phương pháp đặc thù lấy được hồng tuyến, có thể đạt được hồng du đặc biệt. Loại hồng du này cực kỳ trân quý, trộn vào tạp mặc, nó có thể đề cao hiệu suất sử dụng năng lượng của tạp phiến.

Hiệu suất sử dụng năng lượng của tạp phiến là một chỉ số quan trọng quyết định tinh cấp.

Văn ngư thảo cũng phi thường hiếm thấy, hình dạng nó giống với cao cấp tài liệu á ngư thảo. Trên thực tế, hai cái đều cùng loại. Á ngư thảo trong hoàn cảnh đặc thù sẽ sinh ra biến dị, phát triển thành văn ngư thảo. Văn ngư thảo cùng á ngư thảo chỉ khác nhau ở quả của nó, quả của á ngư thảo màu trắng sữa mà văn ngư thảo thì trái ngược, quả màu đen. Giá trị của văn ngư thảo nằm ở một loại kịch độc tên là song hoàn tố.

Nhưng trộn nó vào trong tạp mặc, kết hợp với cảm giác sẽ sinh ra biến hóa kì diệu, nó làm cho cấu vân cứng rắn vô cùng, cho dù dùng đao khắc, cũng không hư hao cấu vân của tạp phiến. Tạp phiến được trộn lẫn nó không sợ hư hỏng.

Song bài thái thiết thạch là một loại nguyên liệu kì diệu, bề ngoài của nó cũng hết sức thú vị, nhìn qua như hai khối đá dài hẹp, song song sinh trưởng cùng chỗ, vị trí trung tâm như trẻ con song sinh liền thể. Song bài thái thiết thạch có thể luyện ra một loại hợp kim thái thiết, nó có tính dẫn năng lượng cực tốt, là một loại tạp mặc thiên nhiên tuyệt diệu. Nó có thể dùng chế tạo đại đa số huyền tạp, nhưng yêu cầu của nó đối với chế tạo sư cực cao, chế tạo sư phải trong vòng vài phút chế tạo thành công tạp phiến. nếu không nó sẽ đông lại, nếu lại đun chảy ra thì không có diệu dụng như cũ.

Khối song bài thái thiết thạch này có chất lượng tương đối tốt, màu ngăm đen, hơi chút sáng bóng như kim loại, lại rất lớn. Trần Mộ rất hoài nghi, liệu nó có đủ để chế tạo thành hai tấm tạp phiến?

Bốn ý hôm nay của hắn là tìm chút tài liệu bình thường để luyện tập thêm, tận lực giảm bớt hao tổn trong lần chế tạp sau. Lần trước hắn làm hỏng 7 tấm, lãng phí rất nhiều tài liệu, điều này khiến hắn tiếc nuối rất lâu. Hắn xưa nay nghèo túng, nhiều tài liệu quý hiếm như vậy, trước kia mơ cũng không dám mơ tới, không nghĩ mình lại lãng phí nhiều thế.

Chỉ có ngày thường luyện tập nhiều hơn mới có thể giảm bớt lãng phí. Hắn cũng không biết xác suất thành công của mình đã cao đến dọa người.

Mà một nguyên nhân khác là hắn bị lượng chi phí hàng ngày hù dọa. Hiện tại nhu cầu cấp bách là kiếm tiền. Giảm bớt một lần lãng phí là thêm một tấm tạp phiến, thêm một tấm tạp phiến cũng ý nghĩ là có rất

lớn thu vào, sao không làm tim hần đập nhanh hơn chứ?

Trần Mộ lại chọn ra rất nhiều tài liệu bình thường, phi thường đầy đủ, cơ hồ thứ gì hần muốn đều có.

- Tốt lắm!

Trần Mộ nói với Hề Bình.

Rất nhanh, Hề Bình thao tác trên bảng, rồi nói:

- Tài liệu này sẽ đưa tới chỗ ở của ngài, ngài còn cần chọn thứ khác nữa không?

Trần Mộ lắc đầu:

- Không cần!

Tài liệu này đủ để hần sử dụng, theo tính toán chi phí bao gồm cả năng lượng tạp, tổng cộng hết 11 triệu.

Thận sự là một con số làm người ta đau lòng! Trần Mộ cảm khái. Cần lập tức chế tạp, sau khi chế tạp sẽ giảm bớt đau xót và có nhiều thứ để chờ mong!

249. Chương 249: Vị Phu Nhân Thần Bí

Từ rất xa đã nghe được tiếng quát tháo của Bagnell:

Tất cả hăng hái lên! Getafe, không phải sở trường của ngươi là sắp đặt cạm bẫy sao? Đem tất cả những thứ ngươi biết ra dùng, hiểu chưa? Tất cả! Hôm nay trước mặt ông chủ mà lại mất mặt đến vậy! Tất cả phần chần lén, chúng ta là tinh nhuệ! Biết cái gì gọi là tinh nhuệ không? Chính là có nhiều tiền trong tay hơn tạp tu bình thường, làm càng nhiều chuyện càng khó! Làm sao có thể sử dụng tiêu chuẩn bình thường để so với yêu cầu của ta...

Bagnell đột nhiên thấy Trần Mộ liên sững sốt, cười lên:

- Ông chủ, người đã về!

Trần Mộ nhìn quét qua cả phòng, trần nhà, sàn nhà, vách tường, góc tối đều có các vật rất nhỏ, có hình dạng kì lạ. Hần chỉ vào một cái, tò mò hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây là một ít bẫy nhỏ, đây là mìn tạp giới. Lực sát thương của nó không lớn, chỉ đủ nổ nát chân. Cái kia là “Phong Oa Vần”, khi kẻ xâm nhập đến gần thì nó sẽ phóng ra một chùm lửa có nhiệt độ cao, rất khó tránh, một khi bị dính vào thì hê hê...

Bagnell cười âm hiểm.

Nhìn Bagnell trước mặt như đổi thành một người khác, Trần Mộ hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ đây mới là con người thật của hần sao?

- Ông chủ, có mua được năng lượng tạp không?

Bagnell cắt đứt vẻ sững sờ của Trần Mộ.

- Có, mua rồi, chút nữa sàn đấu giá sẽ đưa tới.

- Vậy là tốt rồi! Ta nhất định phải huấn luyện tốt bọn nhóc này.

Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt vừa chạm tới Weah thì cả gương mặt đơ lại.

Weah cũng không thèm để ý đến hần, ngồi thẳng vào trước tấm thu thị huyền tạp.

Trần Mộ cũng bước vào phòng huấn luyện của mình, còn ba tên cận vệ thức thời không đi theo.

Ngẫm nghĩ một lát, Trần Mộ liền liên lạc với gã béo. Tâm tình của gã béo khá tốt, giống như vừa kí xong một hợp đồng tốt.

- Sao vậy? Khó được người tìm hai lần trong vòng một ngày a.

Gã béo cười.

Trần Mộ nói thẳng vào vấn đề:

- Ta muốn bán Chiết Hình Yến Ba tạp.

Mặt gã béo trở nên nghiêm túc:

- Người muốn bán nó?

- Đúng, ta có hai tấm. Ta nghĩ bán một tấm đi thì tốt hơn

Trần Mộ chăm chú nói.

- Người muốn bán thể nào?

Gã béo cũng chăm chú, hẳn biết rõ giá trị của tấm tạp phiến này.

- Không đấu giá.

Trần Mộ nói quả quyết. Hắn vẫn ghi nhớ lời nhắc nhở lúc trước của gã béo trong lòng:

- Người tìm một người mua đi, giá không quá thấp là được.

Gã béo trầm ngâm:

- Như vậy a. Cũng không khó lắm. Muốn bán Chiết Hình Yến Ba tạp thì rất dễ, nhưng tốt nhất là chúng ta nên giữ kín chuyện này. Tiêu Tư thì sao? Chắc hẳn sẽ đưa ra một cái giá tốt.

Tiêu Tư? Trần Mộ hoàn toàn không biết gì về người này. Hắn nói đơn giản:

- Ta không hiểu nhiều về việc này, người xem rồi làm là được.

- Được!

Gã béo không từ chối:

- Tuy nhiên ta không lấy lợi nhuận từ vụ mua bán tấm tạp phiến này. Chúng ta nên bổ sung một điểm, nếu như sau này có tạp phiến như Chiết Hình Yến Ba thì ta sẽ tìm người mua, còn lợi nhuận thuộc về người.

Trần Mộ thắc mắc:

- Tại sao? Không phải hiệp ước của chúng ta đã ghi rõ rồi sao?

Gã béo lắc đầu:

- Lão đệ còn chưa hiểu đạo lý bên trong. Giá trị của loại tạp phiến như thế này không thể đo bằng vàng được. Ta tìm người mua giúp thì cũng đã giúp cho bản thân mình rồi. Thực ra thì lợi ích mà lão ca thu được cũng không ít hơn lão đệ, hơn nữa đây là lúc người cần tiền. Lão ca không thể đảm bảo an toàn cho người đã xấu hổ rồi, số tiền này đối với người cũng chỉ là mớ than trong tuyết, thêu hoa trên gấm với lão ca mà thôi. Lại nói, người càng an toàn thì lão ca càng thu được nhiều lợi ích.

- Được rồi!

Trần Mộ suy nghĩ trong chốc lát, thấy gã béo nói có lý liền thần nhiên tiếp nhận, không hề nhiều lời.

Gã béo rất thích phong cách này Trần Mộ, lập tức cười:

- Vậy mới đúng chứ! Về vấn đề an toàn, Bagnell chính là chuyên gia.

Nói tới đây thì ánh mắt hắn lộ ra vài phần thương tiếc:

- Năm xưa hắn nổi danh lừng lẫy. Ài! Không nói chuyện này nữa. Sau này lão đệ sẽ biết bản thân mình đã tiêu tiền đáng thế nào, lão đệ cần thứ gì thì cứ nói, ta sẽ tìm cách giúp.

Nghe giọng của gã béo thì rõ ràng trước kia Bagnell rất huy hoàng. Trần Mộ đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi:

- Lão ca có từng nghe qua Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn chưa?

- Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn?

Gã béo sừng sốt:

- Sao lão đệ lại hỏi về thứ này?

- Ta chỉ nghe nói qua, chứ không biết là cái gì.

Trần Mộ không muốn người khác biết thân thể mình có vấn đề, liền nói tránh đi.

- À, thực ra ta có nghe nói qua thứ này. Nó xuất thân từ Bách Uyên Phủ, cực kì quý hiếm. Nghe nói nó có thể kéo dài tuổi thọ nhưng chỉ là lời đồn thổi, chứ thực giả thế nào thì không biết. Nói thực thì ta cũng không tin có vật gì kéo dài tuổi thọ được, có lẽ là đồn thổi mà thôi.

Gã béo vỗ đầu, ra vẻ chợt hiểu:

- Ta biết lão đệ nghe được ở đâu rồi, từ các đài truyền hình! Ha ha, lần này Liên Bang Tổng Hợp học phủ bỏ vốn lớn a. Ngay cả thứ này cũng đem ra, xem ra bọn họ buộc phải có được tập đoàn Trung Châu a.

Thấy vẻ nghi hoặc của Trần Mộ, gã béo cười:

- Thứ như Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn thì dù có tiền cũng mua không được, phỏng chừng trong liên bang chỉ có Lục Đại mới có. Chỉ là ta không rõ vì sao Liên Bang Tổng Hợp học phủ lại muốn ai ai cũng biết, như vậy quá phách lối.

Trần Mộ nghe mà như lọt vào đám sương mù, không rõ vì sao gã béo lại lôi Liên Bang Tổng Hợp học phủ vào. Gã béo còn nói một lúc lâu nhưng Trần Mộ chẳng hiểu chút nào, tuy nhiên hắn vẫn thu được một ít tin tức hữu dụng.

Thứ nhất, sào huyệt giá của gã béo không có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, hơn nữa hắn cũng chẳng có cách nào để thu được.

Thứ hai, nói có khả năng có nhất trong liên bang là Lục Đại.

Thứ ba, lần này học phủ Liên Bang Tổng Hợp mang theo Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, còn đem nó lên bàn đàm phán.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Trần Mộ đột ngột nói:

- Nếu ta dùng Chiết Hình Yển Ba đổi Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn thì có được không

Gã béo quả quyết lắc đầu:

- Rất khó. Người nên biết liên bang không thể sản xuất Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, hơn nữa quan hệ giữa chúng ta và Bách Uyên Phủ không tốt nên số lượng Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn được đưa vào liên bang rất hiếm. Điểm quan trọng là nó có thể kéo dài tuổi thọ, chỉ cần một lượng nhỏ Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn cũng đủ để một vị đại sư làm việc cho người một thời gian. Mặc dù Chiết Hình Yển Ba tạp trân quý nhưng cũng không thể sánh với nó được.

Trần Mộ im lặng.

Gã béo nói rất đúng, Trần Mộ cũng không cho rằng bản thân sánh ngang chế tạp sư cấp đại sư. Mặc dù bản thân biết một ít lý luận trừ, nhưng hiểu biết về kết cấu năng lượng, không chế cảm giác còn kém xa lắm.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với gã béo, Trần Mộ liền đi đến đài truyền hình. Lúc này mới phát hiện tin tức về Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn đã truyền rộng rãi, qua nửa ngày hắn mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra để đả động Nhân Văn Châu, Liên Bang Tổng Hợp học phủ đã đưa cả Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn vào làm điều kiện giao dịch. Vô số cuộc thảo luận liên quan đến việc này được tổ chức trên các đài truyền hình, rõ ràng dân chúng bình thường rất tò mò với Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Mọi người đều phán đoán xem Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn có thực sự thần kì như trong truyền thuyết không.

Trong thời gian này, thành La Dữ hầu như trở thành tiêu điểm của toàn liên bang. Đầu tiên là tập đoàn Trung Châu, sau lại đến cuộc cạnh tranh giữa tam hùng: Liên Bang Tổng Hợp học phủ, Trung Đạ Thư Phủ và Pháp Á. Về sau lại đột nhiên xuất hiện dây số tạp phiến chấn động cả liên bang, đến giờ là Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Một thành phố nhỏ nhỏ như La Dữ lại đầy sóng gió.

Trung Đạ Thư Phủ phản ứng rất nhanh. Mọi người kinh ngạc phát hiện tần suất đàm phán giữa Văn Châu và Trung Đạ Thư Phủ càng ngày càng thường xuyên. Tất cả mọi người đều hiểu rằng Trung Đạ Thư Phủ đưa ra điều kiện quan trọng nào đó, nhưng cả hai bên đều không hề tiết lộ ra chút nào.

So sánh với điều này, Pháp Á vốn được cho là một trong ba thế lực cạnh tranh chính lại im hơi lặng tiếng, trở mặt nhìn học phủ Liên Bang Tổng Hợp và Trung Đạ Thư Phủ tranh đoạt. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của dân chúng, khiến cho những người muốn xem kịch hay thất vọng.

Vu Quả, Tiểu Man và Hồ Tử đang ngồi trước mặt một phụ nữ đeo mặt nạ. Cả ba đều không nhận ra người phụ nữ này, hơn nữa chưa từng nghe nói qua. Đối phương đeo kín mặt nạ suốt ngày, không thể thấy gương mặt chút nào. Dù tín vật nàng đưa ra hoàn toàn phù hợp nhưng Vu Quả vẫn cẩn thận hỏi ý cấp trên. Hắn vừa được sự đảm bảo của lão Đại là người phụ nữ này được cấp trên phái đến, hơn nữa bọn họ còn phải tuân theo mệnh lệnh của nàng.

- Ta nghĩ thân phận của mình không có vấn đề gì chứ?

Người phụ nữ này che mặt cười đùa.

- Thật sự xin lỗi. Nếu có mạo phạm thì mong ngài thứ lỗi.

Hồ Tử vội xin lỗi, Vu Quả và Tiểu Man bên cạnh cũng ngồi ngay lại.

- A, không sao! Ta đánh giá cao sự cẩn thận của các vị.

Sau lớp mặt nạ, một tiếng cười nhếch hờn truyền ra:

- Các người có thể gọi ta là phu nhân.

- Ta đều đã xem qua tư liệu của các người, không tồi, rất ưu tú, nhất là đại nhân Vu Quả. Ta rất vinh hạnh được mọi người giúp đỡ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ

Tiếng nói của nàng ngọt ngào, mang theo một chút vẻ lười biếng:

- Nghe nói các người đã tìm được tác giả của dây số tạp phiến?

- Đúng vậy, phu nhân!

Thấy Vu Quả im lặng, Hồ Tử đành mở miệng:

- Ngay hôm qua, chúng ta đã tổng hợp tất cả tin tình báo, cuối cùng phán đoán ra người chế tạo dây số tạp phiến là Tào Đông - ông chủ của công ty Thiên Dực. Sau đó chúng ta liền lập tức hành động, hy vọng bắt hắn về tổ chức mà không khiến các thế lực khác chú ý nhưng tiếc là thất bại.

- Ủ, ta đã xem qua báo cáo của các người, nhưng vẫn chưa hiểu rõ tình hình cụ thể. Lực chiến đấu của đại nhân Vu Quả được tổ chức đánh giá là ưu tú nha.

Phu nhân cười duyên, cặp mắt trong suốt nhìn Vu Quả. Trong mắt của Tiểu Man ở bên cạnh lộ ra vẻ giận dữ nhưng nàng cố gắng kiềm chế, còn Vu Quả vẫn bình thản ngồi ngay ngắn.

Hồ Tử thấy vậy liền vội nói:

- Tình hình là thế này. Theo tin tình báo thì bên cạnh Tào Đông chỉ có một tạp tu cao cấp, cho nên chúng ta mới quyết định kế hoạch chiến đấu phù hợp. Không ngờ vào ngày hôm đó lại đột ngột có rất nhiều cao thủ bên cạnh hắn, do bất ngờ nên chúng ta bị thiệt hại nặng, bị chết ba người trong quá trình tập kích.

- À, bọn họ có bao nhiêu người?

Phu nhân hơi ngạc nhiên.

- Có khoảng 16 đến 20 người, đều là tinh nhuệ. Tuy không thuộc quân đội nhưng phối hợp chiến thuật nhuần nhuyễn, có ba người không dưới ta.

Vu Quả đột nhiên nói.

- A!

Phu nhân động dung:

- Có tra ra lai lịch của bọn họ không?

Hồ Tử cười khở:

- Vẫn chưa. Đối phương phòng thủ rất nghiêm ngặt, chúng ta chưa thể xâm nhập vào. Hơn nữa bọn họ rất cảnh giác, mà một thủ hạ của ta bị mất tích.

- Mất tích?

- Đúng vậy. Tên thủ hạ này đã theo ta năm năm, rất được việc, lần này hắn dẫn đường cho Vu Quả và Tiểu Man. Bởi vì có khả năng xảy ra xung đột nên hắn được lệnh trở về đầu tiên, không ngờ đến giờ vẫn chưa thấy đâu.

Giọng của Hồ Tử đầy vẻ lo lắng:

- Ta ngờ rằng hắn đã bị thế lực khác bắt cóc. Nếu vậy thì chỉ sợ tin tức đã bị lộ ra ngoài.

- A!A! Thật thú vị.

Tiếng cười khê truyền ra từ dưới tấm mặt nạ:

- Nếu người khác biết tác giả của dây số tạp phiến thì bọn họ sẽ dùng thủ đoạn nào đây?

Hồ Tử trầm ngâm:

- Nếu như đối phương có thực lực đủ mạnh thì chắc là giống như chúng ta. Nếu không đủ mạnh thì có lẽ sẽ bán tin tức này.

- Nói vậy, rốt cuộc kẻ ra tay vẫn là kẻ có thực lực đủ mạnh?

Phu nhân đi thẳng vào đề.

- Đúng!

Hồ Tử khẳng định.

- Vậy còn vài thế lực còn mạnh hơn chúng ta?

Mắt Hồ Tử sáng lên:

- Ngài nói đến Liên Bang Tổng Hợp học phủ và Trung Đạt Thư Phủ? Tuy nhiên nếu biết trận chiến của chúng ta thì e là bọn họ sẽ không ra tay.

Tiếng cười khê từ bên dưới tấm mặt nạ vang lên:

- Trên đời này có một số cường giả thường rất tự tin vào bản thân. Phần lớn cao thủ đều là kẻ cố chấp tới tận xương cốt! Ta nghĩ, chúng ta có thể được xem một màn kịch hay!

250. Chương 250: Sức Hấp Dẫn Của Kết Cấu

Huống hồ Bagnell nói rất đúng, khả năng phòng ngự của tòa cao ốc này quá kém. Nếu có kẻ dùng đòn tấn công từ xa với uy lực lớn, ví dụ như tạp phiến chuyên công thành thì e rằng chỉ cần một phát là cả tòa nhà đổ sập. Những người ở bên trong cũng không có cách nào thoát khỏi.

Loại tạp phiến chiến tranh quy mô lớn này không được dùng rộng rãi, cũng khó mua từ cửa hàng tạp phiến. Đây là một loại tạp phiến khá đặc thù, tần suất tấn công rất chậm, thậm chí có loại chỉ dùng một lần là

bỏ. Tuy vậy nó lại có lực sát thương khủng khiếp, nên vẫn phát huy uy lực kinh người trong các cuộc chiến công thành.

Chúng thường được bắn từ chỗ rất xa, thích hợp dùng để tập kích. Lòng năng lượng của tạp tu bình thường căn bản không thể chống lại đòn tấn công như vậy, chỉ có những tạp tu chuyên về lòng năng lượng mới sống sót nổi dưới uy lực khủng bố ấy.

Tuy nhiên việc nào cũng có hai mặt lợi và hại. Điều kiện sử dụng loại tạp phiến này rất ngặt nghèo, yêu cầu rất cao với tạp tu. Có một số tạp phiến cần cường độ cảm giác cực cao, một số thì yêu cầu cảm giác có độ chính xác dị thường. Không chỉ vậy, chúng cần năng lượng tạp có cấp bậc rất cao, ít nhất cũng cấp năm trở lên.

Dù là tạp phiến nào đi nữa, một khi đã lên tới cấp năm thì đã chuyển sang một khái niệm khác, năng lượng tạp cũng không ngoại lệ. Muốn dùng một đòn tấn công như vậy thì phải tiêu hao rất lớn, không phải đoàn đội bình thường có thể gánh nổi.

Tuy nhiên, kể mà Trần Mộ phải đổi mặt lại là Pháp Á và Lục Đại. Dù là thế lực nào thì dùng một đòn tấn công như vậy không phải là chuyện khó khăn gì.

Nghĩ tới đây thì Trần Mộ cười bất đắc dĩ. Nói chung thì chẳng ai muốn đối đầu với thế lực khổng lồ như Pháp Á hay Lục Đại, đổi lại là người bình thường thì đã sớm gục tỵ đầu hàng rồi.

Tuy vậy Trần Mộ là người có tâm chí kiên định, dù vì chuyện này mà khó tránh khỏi phiền não nhưng hắn không dễ dàng bị dao động.

Xem ra phải đổi nơi ở một lần nữa, Trần Mộ thầm suy xét trong lòng. Tuy nhiên lúc này có lo cũng chẳng ích gì, hắn phải đợi sau khi bán được Chiết Hình Yến Ba tạp thì mới có tiền đổi nơi ở khác. Đột nhiên vào lúc này, hắn bất giác có vài phần cảm giác như đã sống qua mấy kiếp. Lúc trước mỗi ngày hắn vì vài trăm audierne mà chế tạo năng lượng tạp cấp một, bây giờ thì lượng tiền mặt trên tay tính theo hàng trăm triệu. Dù cầm nhiều tiền hơn nhưng hắn lại không hề có cảm giác giàu có, ngược lại hình như còn nghèo hơn trước, nhu cầu tiền bạc cũng khẩn cấp hơn.

Tuy nhiên nếu sốt ruột cũng vô ích thì phải kiếm việc gì mà làm vậy.

Nguyên liệu đã đưa tới nhưng bây giờ không làm được. Việc xử lý các loại nguyên liệu này rất rắc rối, hơn nữa lại là đồ quý hiếm. Nếu như lãng phí thì Trần Mộ cảm thấy rất tội lỗi.

Lượng nguyên liệu được ghi lại trong tạp phiến thần bí cũng không nhiều, phần lớn đều kỳ lạ và hiếm thấy. Một số khác, như là đá đen “Bạch Cúc”, chuyên dùng để chế tạo trù tạp. Mỗi khi gặp nguyên liệu được ghi lại trong tạp phiến thần bí thì Trần Mộ vừa vui vừa sợ một cách kỳ quái.

Trong tòa nhà có khá đông người nên không tiện làm việc, đặc biệt là với lĩnh vực đòi hỏi cao về môi trường như chế tạp. Việc sửa chữa tạp phiến của Trình Anh trong rừng rậm chỉ là chuyện bất đắc dĩ, chế tạp là một ngành khoa học rất chú trọng đến sự chính xác, khéo léo.

Hắn liền tiếp tục huấn luyện độ nhạy cảm giác bên trong tòa nhà. Từ lúc giải quyết được khối năng lượng vô cùng đau đầu thì việc huấn luyện hết sức trôi chảy.

Hắn chỉ tốn một chút thời gian là làm xong mô hình thứ hai, đây cũng là một loại kết cấu năng lượng. So với loại thứ nhất thì nó có kết cấu đơn giản hơn, nhưng vị trí của các nút lại vô cùng xảo diệu. Độ vững chắc của kết cấu có vẻ ngoài yếu ớt này lại làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

Sau khi phân tích kĩ lưỡng, hắn không khỏi than thở.

Những nút này nhìn qua như không hề có chỗ dựa, nhưng thực tế thì chúng là trung tâm của cả kết cấu. Muốn phá các nút này thì phải phá vỡ sự cân bằng này, mà phá sự cân bằng cũng đồng nghĩa phá cả ngoại lực của kết cấu.

Đây là một loại kết cấu năng lượng khá ổn định, tiếc là tạm thời thì Trần Mộ chưa biết công dụng của nó là gì. Tuy nhiên có thể chắc chắn rằng bên trong tạp phiến thần bí không hề có thứ vô dụng.

Loại mô hình thứ ba thì phức tạp hơn nhiều, do năm nghìn khối năng lượng tạo thành.

Hắn dần dần thích loại huấn luyện này, mỗi loại mô hình giống như một công trình vừa phức tạp vừa to lớn. Mỗi khi chứng kiến mô hình hoàn thành, cảm nhận được sức hút đặc biệt của kết cấu thì bản thân tự nhiên dấy lên cảm giác thành công.

Muốn dựng một mô hình thành công không phải là chuyện đơn giản. Đầu tiên hắn phải phân tích loại kết cấu này, nó có đặc điểm gì? Điểm cân bằng ở đâu? Vị trí nào có tác dụng không thể thay thế? Thứ tự các khối năng lượng như thế nào?

Những điều này đều cần phải suy nghĩ, phân tích. Đặc biệt đối với mô hình kết cấu năng lượng do mấy ngàn khối năng lượng tạo thành, luôn khiến người khác không biết bắt đầu từ đâu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tuy nhiên dưới sự phân tích kỹ lưỡng thì nó lại khiến hắn say mê.

Có điều Trần Mộ đã nghĩ ra một điểm mấu chốt.

Cân bằng, đây là cảm nhận lớn nhất của hắn trong thời gian này. Sự cân bằng của các nút, cân bằng của cả kết cấu, cân bằng lực lượng, cân bằng của trọng tâm...

Hắn đã quên rằng mình đang huấn luyện độ nhạy cảm giác từ lúc nào không biết, Kết cấu cực kì tinh diệu này hấp dẫn hắn vô cùng. Trần Mộ cắm đầu vào mô hình, say mê lẫn lộn giữa các khối năng lượng đến mức quên cả thời gian.

Mười ngày sau, một mô hình cao ba mét, diện tích đáy mười hai mét vuông, do năm nghìn khối năng lượng ráp lại đã hoàn thành.

Trần Mộ hài lòng nhìn tác phẩm của mình. Trong suốt mười ngày, hắn tính toán, phân tích vô số lần, lần thất bại trong quá trình lắp ráp nhiều vô kể.

Có một lần hắn vô ý rút một khối năng lượng nhỏ bằng ngón tay cái ra, khiến cho mô hình đã xong phân nửa bất ngờ sụp đổ. Khối năng lượng nho nhỏ này làm hắn phải bắt đầu lại một lần nữa, sau khi phân tích thì mới biết khối năng lượng này là một nút quan trọng. Từ đó hắn cũng hiểu được vì sao bên ngoài khối năng lượng này lại có năm lớp bảo vệ.

Không thể không nói, tự tay dựng mô hình kết cấu năng lượng này khiến cho hắn hiểu sâu hơn về kết cấu năng lượng. Trước đây, hắn chưa từng hiểu rõ loại kết cấu năng lượng nào đến vậy. So với trước, bây giờ Trần Mộ có thể gỡ một khối năng lượng mình muốn từ bàn xoay xuống dễ như trở bàn tay.

Trong khoảng thời gian mười ngày này cũng không xảy ra chuyện gì. Ngoại trừ nhân viên Thiên Dực trong tòa nhà cảm thấy hơi mất tự nhiên khi bỗng nhiên có nhiều người lạ vào ở thì mọi thứ đều bình thường.

Mỗi buổi sáng sớm đều nghe thấy tiếng quát tháo của Bagnell:

- Đứng lên hết cho ta! Huấn luyện! Huấn luyện! Các người còn phải huấn luyện nhiều! Các người còn xa mới đủ tiêu chuẩn, các người yếu ớt như một đứa trẻ! Chắc chắn, mặt đối mặt liền bị một người đánh bại, thật nhục nhã mà! Hiểu không, là nhục nhã! Các người phải tự tay rửa sạch mối nhục này! Mỗi người phấn chấn lên cho ta, ba người thành một tổ. Tiến hành huấn luyện di chuyển trong phạm vi nhỏ! Đáng chết! Ô Vũ, tối hôm qua ta đã giảng chiến thuật cho người rồi mà? Chẳng lẽ chỉ một đêm liền trả cho ta rồi? Hách Thập! Người chưa ăn cơm à? Hay là cả đêm qua nằm xuân mộng, vắt hết tinh lực rồi....

Xem ra Bagnell vẫn nhớ chuyện sáu tên tạp tu bị Weah mặt đối mặt đánh bại. Tuy vậy Trần Mộ không hề có ý khuyển giải, hắn cũng nhìn ra mỗi tạp tu đều có nhiệt tâm, trừ ánh mắt hơi bất thiện khi nhìn về phía Weah.

Vì trong tòa nhà không có sân huấn luyện chuyên dụng, diện tích lại nhỏ nên bọn họ chỉ có thể huấn luyện di chuyển chiến thuật trong phạm vi nhỏ.

Sức phòng ngự của tòa nhà quá kém, nếu như sử dụng huyền tạp chiến đấu bên trong thì chỉ cần một hai người cũng đủ phá hủy tòa nhà. Tuy nhiên Bagnell luôn luôn có biện pháp, nếu không sử dụng huyền tạp chiến đấu thì tiến hành huấn luyện di chuyển.

Huấn luyện di chuyển, có nghĩa là khi tiểu tổ gặp tình hình đặc thù thì phải có ứng biến chính xác. Ví dụ như tiểu tổ ba người, trong đó có một tạp tu chuyên phòng thủ, hai người còn lại là tạp tu chuyên tấn công. Một khi gặp tình huống bất ngờ thì động tác tay chân bọn họ phải đối phó như thế nào.

Tập tu chuyên phòng thủ chủ động tiến lên, dùng lòng năng lượng để cản đòn tấn công của đối phương. Tập tu chuyên tấn công từ xa thì trước tiên phải tấn công áp chế hỏa lực của đối phương, còn tập tu cận chiến thì nhờ hỏa lực áp chế của đồng đội để áp sát đối phương.

Di chuyển đơn thuần rất nhàm chán, huấn luyện không ngừng lặp đi lặp lại. Ba người nỗ lực di chuyển liên tục trong phòng, không ngừng điều chỉnh vị trí giữa bản thân và đồng đội. Trừ Ô Vũ, Trữ Nhạc có thân thể cường tráng thì các tập tu khác đều mệt rã rời. Bọn họ không chỉ di chuyển mà còn phải khống chế lòng năng lượng của mình.

Nhưng nói về lượng huấn luyện lớn nhất, không ai khác là ba tên tập tu được Bagnell giao nhiệm vụ bảo vệ Trần Mộ.

Bagnell rất bất mãn với biểu hiện của ba người nên lượng huấn luyện của bọn họ gấp đôi người khác. Ba người này cũng biết biểu hiện của mình vào ngày đó quá tệ, do đó bọn họ đều nghĩ rằng dốc sức huấn luyện.

Trần Mộ không hiểu về phối hợp chiến thuật, nhưng khiến hắn vui vẻ là loại huấn luyện di chuyển này tiêu tốn năng lượng tập rất ít. Đối với tình hình tài chính căng thẳng bây giờ thì đây là một tin tốt với Trần Mộ.

Tuy nhiên để giữ lực chiến đấu nên việc huấn luyện được tiến hành theo tốp nhất định. Mỗi ngày Bagnell đều sắp xếp rất tốt, làm việc hết sức chu đáo, chặt chẽ, không một ai bắt bẻ được.

Trần Mộ vừa nhận được một tin tốt.

Chiết Hình Yến Ba tập của mình đã được bán, người mua là Tiêu Tư mà gã béo nhắc đến lúc trước. Tiêu Tư mua với giá hai trăm triệu audierne, ngoài ra hắn còn nhờ gã béo chuyển lời.

Nếu như Trần Mộ chịu bán phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tập thì hắn sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

Chờ gã béo phân tích hết mọi mặt trong việc này thì Trần Mộ mới chột hiểu ra.

Tiêu Tư là viện trưởng phân viện tập tu của học phủ Tư Nguyên. Nếu như mua được phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tập thì đây chắc chắn là một chuyện vô cùng tốt với học phủ Tư Nguyên. Lấy thực lực của Tiêu Tư, việc tìm ra cách sử dụng Chiết Hình Yến Ba tập chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu cộng thêm phương pháp chế tạo, chỉ cần trải qua vài thế hệ nỗ lực hoàn thiện thì học phủ Tư Nguyên sẽ có thêm một loại truyền thừa quan trọng.

Với nhãn quang của Tiêu Tư, hắn tự nhiên hiểu rõ Chiết Hình Yến Ba tập đủ để trở thành con át chủ bài của học phủ Tư Nguyên! Nếu vậy thì thực lực của học phủ được mở rộng, tối thiểu mỗi thế hệ cũng đào tạo được một siêu cấp cao thủ. Như vậy vừa tăng sức cạnh tranh, vừa đề cao tiếng tăm của học phủ Tư Nguyên. Mỗi năm có bao nhiêu thiếu niên thiên tài vì ngưỡng mộ truyền thừa nổi tiếng khắp liên bang của Lục Đại mà đến?

Khó trách Tiêu Tư vì thế mà đồng ý trả bất cứ giá nào, tuy hắn cũng hiểu rõ không ai lại ngu đến mức giao phương pháp chế tạo cho người khác. Đặc biệt là loại tạp phẩm cực phẩm này, dù ở đâu thì nó cũng là bí mật bất truyền.

Gã béo nói thẳng, nếu Trần Mộ không ngại thì có thể dùng phương pháp này để đổi lấy mấy trăm triệu audierne. Không chỉ vậy, hắn còn có thể tạo được mối quan hệ tốt nhất với Tiêu Tư và học phủ Tư Nguyên. Mặc dù học phủ Tư Nguyên không bằng Lục Đại nhưng thực lực cũng không thể xem thường, cộng thêm cao thủ như Tiêu Tư trấn thủ thì Lục Đại cũng phải kiêng kỵ.

Trần Mộ ngẫm nghĩ một lúc rồi từ chối đề nghị này. Trong phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tập có liên quan rất nhiều đến tri thức về trù, không phải người đã học qua thì không có cách nào chế tác thành công. Lý luận về trù là bí mật quan trọng nhất của Trần Mộ, làm sao hắn có thể để lộ ra chứ?

Tiền có thể dùng cách khác để giải quyết, như chế tạo tạp phẩm.

- Chú ý chút, đừng để lộ sơ hở.

Một người đàn ông trung niên ăn mặc giản dị cảnh giác nhìn xung quanh, nói nhỏ với người đi cùng.

Người đi cùng với hắn là một thanh niên khoảng hai mươi, thông minh lanh lợi. Hắn cười:

- Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Sàn đấu giá Ngưỡng Thị được giới thiệu hoàn toàn, thuê hẳn tạp tu bảo vệ nghiêm ngặt cả hội trường. Hôm nay tất cả các cửa hàng ở khu đấu giá đều tạm nghỉ một ngày, bình thường cả khu đều huyền não thì giờ đây lại yên tĩnh lạ thường.

Hôm nay là ngày đấu giá dãy số tạp phiên từ 012 đến 022.

Tham gia cuộc đấu giá đều là các thế lực hùng bá một phương, có tạp tu đoàn khổng lồ, công ty lớn chuyên kinh doanh nguyên liệu hoặc các học phủ lớn... Mỗi thiếp mời có thể cho phép hai người vào trong hội trường.

Hai người đi tới cửa vào hội trường. Người đàn ông trung niên đưa thiếp mời ra, nhân viên công tác kiểm tra xong rồi vội mời hai người vào trong.

Cuộc đấu giá không khác lắm so với lần trước, khi hai người bước vào thì hội trường đã kín quá nửa, xem ra ai nấy đều rất nóng lòng. Hai người ngồi vào một góc hội trường, vừa ngồi xuống thì người trẻ tuổi nhân dịp không ai chú ý tới liền lặng lẽ lấy ra một thứ gì đó to bằng lòng bàn tay.

251. Chương 251: Cuộc Đấu Giá

Nói ra thì đài truyền hình Đê Huyền cũng có chút quan hệ với Trần Mộ, người sáng lập ra nó là câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp ở thành Đông Thương Vệ mà hắn từng tham gia. Được xem là người phát minh ra thu thị huyền tạp (tivi), câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp liền mượn cơ hội này thành lập nên đài truyền hình đầu tiên, cũng là đài truyền hình tư nhân lớn nhất. Hiện nay, sức ảnh hưởng của câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp mạnh hơn xưa không biết bao nhiêu lần.

Từ đó có thể thấy được Bạch Chiết Uyên tài giỏi đến mức nào!

Các đối thủ cạnh tranh nhìn thế phát triển như vũ bão của đài truyền hình Đê Huyền mà than thở không thôi, ngay cả các đài truyền hình của chính phủ liên bang cũng cảm nhận được sức ép dữ dội. Bọn họ luôn nắm bắt kịp các đề tài gây hứng thú nhất cho mọi người, ví dụ như lần truyền hình trực tiếp trận chiến giữa Song Tử Tinh và Sương Nguyệt Hàn Châu đã đạt được kỉ lục về số người xem, đến giờ vẫn chưa có đài truyền hình nào phá được.

Vậy thì làm sao bọn họ lại bỏ qua mã số tạp phiên oanh động trong thời gian này chứ? Bọn họ tìm mọi cách, dùng hết các loại thủ đoạn mới được hãng buôn Chính Đức giúp giành lấy quyền truyền hình cả sự kiện đấu giá, còn hãng buôn Chính Đức thì được quyền quảng cáo trong ba năm.

Không lâu sau thì cả hội trường đều chật kín. Nhân viên của Đài truyền hình Đê Huyền rất chuyên nghiệp, hắn biết mọi người muốn xem gì nên không ngừng điều chỉnh các máy quay hướng về phía các nhân vật nổi tiếng như Zuning, Giải Yến Bạch...

Ngũ đại Hoa khu và kinh đô luôn là nơi thần bí trong lòng thường dân. Nghe nói một thành trấn bất kì ở ngũ đại Hoa khu còn phồn vinh hơn cả trung tâm thương nghiệp ở khu dân cư phổ thông, ở đó có tạp tu mạnh nhất, chế tạp sư giỏi nhất, tài liệu quý hiếm nhất, phụ nữ xinh đẹp nhất...

Tất nhiên cũng chỉ là nghe đồn vậy thôi.

Tuy nhiên có một sự thật là chi phí ở ngũ đại Hoa khu rất cao, ngoài sức chịu đựng của dân chúng ở khu dân cư phổ thông, nhiều người tiết kiệm cả đời cũng chỉ đủ cho một chuyến du lịch tới đó. Tuy nhiên trừ một số nơi đặc thù như Liên Tự Quần (quần thể các chùa nối tiếp nhau) của Khổ Tịch Tự thì phần lớn khu du lịch đều ở ngoài Hoa khu, nếu muốn đi lại hoặc sinh sống trong năm Hoa khu thì phải có thể thông hành.

Có được một thẻ thông hành như vậy là lý tưởng cả đời của vô số người.

Dù cho ở ngũ đại Hoa khu thì Zuning và Giải Yến Bạch cũng có không ít tiếng tăm. Còn trong mắt dân chúng ở khu dân cư phổ thông thì bọn họ đều là cường giả được thần tượng, tất cả mọi thứ quanh bọn họ đều khiến mọi người cảm thấy hứng thú.

Gã nhân viên rất hiểu điều này, tuy nhiên ông kính không chỉ dừng lại ở Zuning, Giải Yến Bạch mà còn lướt qua các nhân vật tai to mặt lớn khác. Sức ảnh hưởng của Pháp Á cũng rất sâu.

Rất hiếm khi được thấy cảnh Lục Đại đều phái người đến như vậy.

Gã nhân viên phần khởi nhìn những nhân vật nổi danh này, mình tham dự được cảnh tượng này thì chết cũng đáng a!

Người đấu giá đến rất đúng giờ.

Hắn mặc áo đuôi tôm, dáng vẻ ung dung, nho nhã, trên mặt luôn nở nụ cười ôn hòa cộng thêm giọng nói khàn khàn đầy sức hút, muốn không thích hắn cũng không được.

- Xin chào các vị, chúc mọi người một buổi tối tốt lành. Ta xin đại diện An tiên sinh, chủ sàn đấu giá chân thành cảm ơn các vị đã đến đây. A, làm phiền các vị chờ lâu, chủ đề tối hôm nay cũng không cần ta giới thiệu nhiều. Đấu giá nhóm mã số tạp phiên thứ hai, thứ tự từ số 012 đến 022.

- Mặt khác thì quy tắc của lần đấu giá được thay đổi theo phương thức lấy nguyên liệu để đổi tạp phiên, không cần báo giá cả mà phải báo tên nguyên liệu, số lượng và chất lượng. Các tài liệu khác nhau được tính thành tổng giá, ai có tổng giá cao nhất thì được chọn. Nếu như trong trường hợp có hai người đưa ra nguyên liệu khó thẩm định giá được thì chúng ta sẽ liên hệ chế tạp sư ngay tại chỗ, dựa theo yêu cầu của hắn để quyết định.

Những lời này làm cho nhiều người bên dưới xôn xao, chế tạp sư của mã số tạp phiên vẫn là một bí ẩn. Công tác bảo mật của tổ chức đấu giá rất cẩn thận, đến giờ vẫn không để lộ chút tin tức nào.

Tính năng mạnh mẽ của mã số tạp phiên khiến kẻ khác vô cùng thèm thuồng, mà phu nhân Chi Liên mua 007 với cái giá trên trời càng đẩy tên tuổi của vị chế tạp sư này đến cực hạn. Do đó cũng tạo nên nhiều chuyện dở khóc dở cười, ví dụ như trên thị trường xuất hiện rất nhiều mã số tạp phiên giả hay mỗi ngày đều có người tự nhận mình là người chế tạo ra mã số tạp phiên.

Dù cho tiếng tăm vang dội nhưng vị chế tạp sư này vẫn giữ vẻ thần bí, không hề ra mặt. Thân phận của hắn là chuyện được mọi người bàn tán nhiều nhất trên các đài truyền hình.

Mọi người đặt cho Trần Mộ đủ loại biệt danh như, mã số chế tạp sư hay đơn giản là chế tạp sư thần bí. Đây cũng là biệt danh được mọi người chấp nhận rộng rãi nhất.

Trong một cuộc thăm dò ý kiến do đài truyền hình Đê Huyền tổ chức thì ấn tượng mạnh nhất mà chế tạp sư của mã số tạp phiên tạo ra là thần bí và mạnh mẽ, câu trả lời này được hơn 75% số người đồng tình.

Mạnh mẽ không thể nghi ngờ, còn thần bí lại vô cùng rõ ràng.

Không chỉ bản thân hắn mà ngay cả mã số tạp phiên cũng vô cùng thần bí.

Trong số 11 tấm tạp phiên xuất hiện đến giờ, trừ 007 ra thì mọi người đều biết rõ tính năng của 10 tấm tạp phiên còn lại. Tuy nhiên người ta chỉ chứng kiến hiệu quả sử dụng của hai tấm tạp phiên, một trong số đó là 007. Số lần đoạn hình ảnh Tiêu Tư trình diễn 007 được chiếu đi chiếu lại gần như san bằng kỉ lục với trận so tài giữa Song Tử Tinh và Sương Nguyệt Hàn Châu.

Mà tấm khác là 010 được một đoàn trưởng tạp tu đoàn biểu diễn khi say rượu, một người quay được cảnh này liền bán cho một đài truyền hình rồi sau đó được truyền bá rộng rãi.

Các tấm mã số tạp phiên khác thì không biết người mua là ai. Người mua được chúng thì ai mà chẳng coi như bảo vật, làm sao dám tiết lộ ra ngoài? Vì vậy dù đề tài về mã số tạp phiên rất nóng bỏng, nhưng mã số tạp phiên vẫn vô cùng bí ẩn trong mắt mọi người.

Đây cũng là lí do mà danh hiệu “chế tạp sư thần bí” được nhiều người đồng tình.

Dù là biệt danh gì thì cũng có thể thấy được sự tò mò lẫn hâm mộ của dân chúng đối với hắn. Vì thế khi biết được có khả năng, đám đông bên dưới hơi xôn xao, rất nhiều người lộ ra vẻ vui mừng.

Người phụ trách đấu giá quan sát tâm tình của mọi người bên dưới, tiếp tục nói:

- Lần đầu tiên chúng ta áp dụng quy tắc đấu giá này, nếu có sơ sót thì mong quý vị thông cảm.
- Xin bổ sung thêm một chút, ta đã làm trong ngành sản xuất nguyên liệu hơn 25 năm, có chứng chỉ tài liệu sư cao cấp. Nếu có ai thắc mắc với đánh giá của ta thì có thể nêu ra, ta sẽ giải thích chi tiết, cảm ơn.

Đồng thời phía sau hắn có 11 cây trụ hình vuông dăng lên, bên trên được đặt một cái hộp màu đen làm từ lụa tơ tằm. Trong mỗi hộp đều có một cái giá nhỏ quay mặt về phía mọi người, bên trên được đặt một tấm tạp phẩm. Trên trần nhà đấu giá đột nhiên chiếu 11 luồng sáng nhỏ nhưng rực rỡ vào từng cái hộp.

Dưới ánh đèn, lụa tơ tằm ánh lên vẻ màu đen lộng lẫy, bề mặt đầy hoa văn của tạp phẩm giống như một tác phẩm nghệ thuật khiến kẻ khác say mê. Bên dưới góc mỗi tấm tạp phẩm đều có một con số và cũng chính là tên của chúng.

Đám đông bên dưới lại xôn xao thêm một lần nữa.

Dù Trần Mộ ngồi trong phòng nhưng hắn vẫn nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài!

Sau khi gã béo trả tiền thì Bagnell vội thúc Trần Mộ đi tìm nơi ở mới. Vì vậy hai người đi quanh thành Lars hơn hai ngày, rốt cuộc cũng tìm được một trang viên tư nhân. Trang viên này có diện tích cực lớn, xấp xỉ 5km vuông.

Trận đại chiến lần trước làm cho chủ trang viên này cảm thấy lo lắng nên chuẩn bị chuyển đến thành phố khác, thấy Trần Mộ muốn mua nên hắn dứt khoát bán với giá 70 triệu.

Mức giá này rẻ đến vậy bởi trang viên này nằm ở khu ngoại ô, xung quanh là rừng rậm, không thuận lợi cho việc đi lại dù nó là một trong số ít những trang viên có diện tích lớn ở thành Lars. Nếu ở khu trung tâm thì số tiền này không đủ để mua một tòa nhà 7 đến 8 tầng chứ đừng nói là trang viên.

Hơn nữa các thiết bị bên trong trang viên khá đầy đủ, ví dụ sân huấn luyện mà Bagnell rất quan tâm. Bởi vì người chủ trước có đứa con là tạp tu nên xây một sân huấn luyện bên trong trang viên, thiết bị không chỉ đầy đủ mà còn hết sức hiện đại khiến Bagnell rất hài lòng.

Ngoài ra để phòng ngừa dã thú từ trong rừng tấn công nên trang viên này có hệ thống phòng thủ khá tốt. Điều này có thể nhận ra từ việc Bagnell không tháo dỡ chúng.

Trần Mộ và Weah cũng chuyển về đây, Thiên Dực thì vẫn ở chỗ cũ. Trần Mộ quyết định giao toàn bộ công việc ở Thiên Dực cho Bặc Cường Đông, hắn đã sớm chứng tỏ được năng lực của mình.

Chuyện đầu tiên khi Bagnell dẫn người vào là yêu cầu Trần Mộ đưa tiền. Trong mắt Bagnell, hệ thống phòng ngự này chỉ có thể coi là tạm đủ tiêu chuẩn nên hắn cần phải cải tạo trang viên.

Trần Mộ thoải mái đưa tất cả số tiền còn lại cho hắn.

Vì vậy chỉ trong thời gian ngắn, bộ mặt của trang viên đã thay đổi hoàn toàn.

Vườn hoa bị dọn sạch, còn thảm cỏ thì được giữ lại nhưng cao không quá 15cm. Với độ cao này thì cho dù là con thỏ cũng không có chỗ nấp chứ đừng nói là con người. Hơn nữa Trần Mộ thấy bọn họ cẩn thận lấp đặt các loại tạp giới nhỏ bằng quả trứng chim trong bụi cỏ rất kín đáo, thậm chí còn có một ít tạp giới được chôn dưới đất.

Chưa đầy 30 phút, bãi cỏ thoáng đãng liền trở nên đầy nguy hiểm.

Không chỉ có vậy, cây cối vây quanh trang viên trong phạm vi 1km đều bị san bằng, cả rễ cây cũng bị Bagnell cho đào lên. Sau đó cả khu đất đều được san phẳng rồi trồng một lớp cỏ.

Tất nhiên với phong cách của Bagnell thì làm sao không đặt thứ gì vào trong thảm cỏ này chứ?

Bagnell cầm một bản thiết kế kiến trúc đến hỏi ý kiến Trần Mộ. Trần Mộ lập tức giao toàn quyền quyết định cho hắn.

Do đó, 20 phút sau thì Bagnell dẫn theo một đám công nhân làm thuê đến trang viên, bắt đầu xây dựng rầm rộ! Âm thanh mà Trần Mộ đang nghe là do bọn họ tạo ra. Những công nhân này đều là tạp tu chuyên xây dựng.

Rất nhiều cảnh tượng mà Trần Mộ cảm thấy mới lạ xuất hiện.

Một tên công nhân sử dụng tạp phiến để tạo ra các hố sâu với đủ hình dáng như vuông, tròn, tam giác một cách chuẩn xác. Thậm chí Trần Mộ còn thấy hắn tạo ra một cái hố hình ngũ giác sâu một mét, đáy hố bằng phẳng, còn vách thì bóng loáng. Ngoài ra hắn còn kiểm cả việc khoan lỗ.

Một công nhân khác lại là chuyên gia đục đẽo. Dù là nguyên liệu hợp kim hay đá tảng thì hắn đều đục ra hình dạng mà Bagnell yêu cầu. Điều khiến Trần Mộ mở rộng tầm mắt là hắn mang theo 10 tấm tạp phiến không giống nhau, nghe nói tùy theo chất liệu mà dùng tạp phiến tương ứng mới đạt được hiệu quả hoàn mỹ nhất.

Còn có một công nhân có nhiệm vụ hàn các loại kim loại lại với nhau. Hắn mang theo rất nhiều thứ bên người như bột phấn, chất lỏng được chứa trong các ống có đánh số. Hắn tạo ra nhiệt độ cực cao để hòa tan chỗ nối giữa các hợp kim với tốc độ mà mắt thường có thể nhận biết được.

Nghe nói chỗ hàn sau khi được xử lý thì có tính năng cao hơn chỗ khác.

Người chuyên điều khiển các loại tạp giới đặc thù càng nhiều hơn.

Hiện Trần Mộ giống như đang ở trong một công trường, dù đóng chặt cửa nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự rung động.

Tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung vào thiết bị theo dõi trước mặt, nhờ đó hắn có thể thấy toàn bộ quá trình đấu giá và quyết định kết quả trao đổi cuối cùng.

Lượt đấu giá tạp phiến 012 diễn ra bình thường, thu được một nhóm nguyên liệu khá tốt.

Tuy nhiên lượt đấu giá 013 thì lại vô cùng sôi động, lòng nhiệt tình của đám đông như bùng ra trong phút chốc. Tất cả mọi người ở đây đều hiểu 013 là tạp phiến mạnh nhất, có giá trị nhất trong nhóm mã số tạp phiến thứ hai!

Trần Mộ ngậy người nhìn cảnh tượng kể tiếp.

252. Chương 252: 013!

Vừa dứt lời thì Tiêu Tư liền bước ra.

Lần này thì không còn ai ngạc nhiên khi thấy Tiêu Tư xuất hiện, nhưng họ càng thêm khẳng định ông chủ của nhà đấu giá này có quan hệ không nhỏ với Tiêu Tư. Một số kẻ có ý định đánh cướp liền ào ào từ bỏ suy nghĩ này. Nếu như lúc trước bọn họ còn chưa chịu từ bỏ thì việc Tiêu Tư xuất hiện lần thứ hai đã hoàn toàn chấn nhiếp những người này.

Nếu như chọc giận Tiêu Tư thì sẽ chịu hậu quả bi thảm. Tiêu Tư không thuộc về phái học viện, thực lực sau khi tốt nghiệp chỉ ở mức bình thường nhưng hắn không ngừng đề cao qua thực chiến. Từ đó có thể thấy hắn rất thiện chiến, chỉ mình hắn đã là một lực lượng cực mạnh, huống chi còn có rất nhiều học viên ở Tư Nguyên học phủ. Một lão điền mang theo một đám học viên “tâm thần” thì ai dám chọc chứ?

Người đi cùng Tiểu Man không phải Vu Quả mà là phu nhân mang mặt nạ. Tiểu Man rất khó chịu, nếu như không phải rất hứng thú với 013 thì nàng đã ở nhà rồi.

- Tiêu Tư...

Tiểu Man hơi ngạc nhiên nhìn phu nhân, nàng nhận ra tâm tình đặc biệt của phu nhân trong tiếng than nhẹ này.

Tuy nhiên nàng liền chuyển sự chú ý qua sàn đấu giá, Tiêu Tư đã bắt đầu trình diễn. Tất cả mọi người đều khá hài lòng, nếu như không phải cao thủ thì rất khó phát huy ra uy lực thật sự của tạp phiến cao cấp chân chính.

Tiêu Tư mở độ nghi, nhắm mắt suy nghĩ.

Zuning , Giải Yến Bạch cùng lúc nhìn về phía Tiêu Tư, mắt sáng rực. Lần này ra khỏi ngũ đại Hoa khu thì bọn họ mới biết thế nào là thiên hạ rộng lớn, ngọa hổ tàng long. Dù ở trong các Hoa khu thì Tiêu Tư cũng đủ thực lực để nằm trong nhóm cao thủ đứng đầu.

Bọn họ không hiểu nổi tại sao cao thủ tuyệt đỉnh như thế lại không vào Hoa khu, không gia nhập Lục Đại?

Tiêu Tư vừa mở mắt thì một cỗ khí thế bỗng nổi lên.

Hắn duỗi tay phải, khuỷu tay hơi cong lại. Không thấy hắn làm động tác gì, bỗng một chiết hình ba nhận màu lam nhạt rời khỏi tay, bắn nhanh về phía bia ngắm.

Trong mắt Tiểu Man lộ ra vẻ thất vọng.

Dù màn trình diễn của tám tạp phiến này mới bắt đầu nhưng nàng rất thất vọng. Ba nhận là loại tạp phiến được sử dụng rộng rãi nhất, đa dạng nhất, trải qua nhiều năm thì nó đã được phát triển đến cực hạn. Từ nhiều năm qua, có rất ít tạp phiến ba nhận nào có sức sáng tạo, uy lực xuất chúng.

Đối với tạp tu trung cấp thì tạp phiến ba nhận rất dễ điều khiển, giá không cao nên rất được ưa chuộng. Tuy nhiên loại tạp phiến này lại không lọt được vào mắt của tạp tu cao cấp.

Nàng cảm thấy mất mát vô cùng. Nàng trực tiếp nhìn màn trình diễn của 007, nó không chỉ vô cùng sáng tạo mà còn có uy lực mạnh mẽ, hơn nữa đòi hỏi năng lực khống chế cảm giác rất cao. Đây lại là ưu điểm của nàng.

- Âm!

Một tiếng nổ lớn cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

Bia ngắm vừa bị nổ tung bởi đạo ba nhận, ngay cả hai bia ngắm bên cạnh nó cũng nổ tung cùng lúc.

Ba nhận loại nổ mạnh? Nàng hơi kinh ngạc.

Đặc tính của ba nhận là sắc bén và chính xác, rất hiếm khi gặp tính nổ mạnh. Đạo ba nhận vừa rồi rõ ràng là chiết hình ba nhận màu lam tiêu chuẩn – mỏng, tốc độ bay nhanh, ổn định. Nói chung thì phần lớn năng lượng thể có tính nổ mạnh đều có hình trứng hoặc hình cầu, ba nhận mỏng vừa rồi mà cũng có lực nổ mạnh đến vậy, đúng là thú vị.

Tiêu Tư run nhẹ cổ tay, ba nhận liền như hàng trăm con chim én bay múa khắp trời khiến người khác hoa cả mắt.

Mọi người bên dưới ào ào ngồi thẳng lại, vẻ khinh thường, không quan tâm đều được thay bằng kinh ngạc và nghiêm túc.

Tiểu Man kích động, suýt nữa nàng đã nhảy lên vì vui sướng nhưng vẫn cố gắng kiềm chế bản thân. Có lẽ là do quá hưng phấn nên mặt nàng thoáng ửng hồng, vô cùng kiều diễm.

Tiểu Man có đủ lý do để kích động. Nàng nhận ra những ba nhận này có thể được khống chế! Trời ạ! Không ngờ có thể khống chế được chúng, nàng cảm giác mình bị bao trùm bởi niềm vui. Bình thường thì ba nhận một khi đã được phóng ra là không thể khống chế, giống như tiền rời cung vậy.

Kết cấu của năng lượng thể càng lớn thì càng khó khống chế, đây là điều ai cũng biết.

Giống như năng lượng thể hình nòng nọc của nàng, chúng rất nhỏ nên điều khiển dễ hơn nhiều.

Tiểu Man sáng mắt nhìn cảnh ba nhận bay múa khắp trời với tốc độ cao, nàng tin chắc không có tám tạp phiến nào thích hợp hơn với mình so với nó. Có lẽ nàng không ngờ sáng tạo của Trần Mộ được dựa vào nòng nọc của nàng, ngoài ra hắn còn kết hợp Chiết Hình Yến Ba tạp và một tám tạp phiến khác để tạo nên 013.

Hàng trăm đạo ba nhận màu lam vờn quanh Tiêu Tư, cảnh tượng này khá giống với lần trình diễn 007, đều khiến người khác khó quên. So sánh với quả cầu do các viên năng lượng trắng đen tạo nên thì nó ít huyền ảo hơn, nhưng lại linh động, có sức sống hơn.

Song 013 không chỉ có vậy. Cánh tay của Tiêu Tư nhẹ chuyển, rồi duỗi thẳng ra ngay lập tức.

Cảnh tượng đột nhiên thay đổi!

Mấy trăm đạo ba nhận màu lam như đàn chim bay về tổ, ào ào lao về phía đầu tay phải của Tiêu Tư.

- A!

- Nha!

- Cẩn thận.

Những tiếng la từ bên dưới vang lên, vừa rồi bọn họ tận mắt nhìn thấy uy lực nổ mạnh của ba nhận màu lam. Trong suy nghĩ của bọn họ thì hành động của Tiêu Tư chẳng khác gì tự sát! Mà những người có nhãn lực cực cao như Tiểu Man thì hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng bọn họ đều ngồi vững. Bọn họ biết cao thủ như Tiêu Tư sẽ không phạm phải sai lầm cơ bản như vậy, chắc chắn là có dụng ý khác.

Hư ảnh của ba nhận màu lam nhạt vờn quanh Tiêu Tư càng lúc càng ít, đến khi đạo ba nhận cuối cùng biến mất thì mọi người mới nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

-Ồ!

Hội trường đấu giá liền bùng nổ, có rất nhiều người không kìm được phải đứng dậy. Tiểu Man là một trong số đó, nàng chăm chú nhìn vào tay Tiêu Tư.

Trên tay Tiêu Tư có một sợi xích năng lượng rất dài.

Sợi xích này do hơn 100 đạo ba nhận màu lam nối lại, dài khoảng 10 mét, ở giữa mỗi đạo ba nhận có khe hở rộng bằng ngón tay. Tuy nhiên người khác lại cảm thấy nó rất vững chắc.

Điều khiến mọi người thấy kì lạ hơn là sợi xích năng lượng màu lam này đang đưa nhẹ nhàng như rong biển.

Không biết Tiêu Tư làm thế nào mà sợi xích linh động trườn quanh người hắn như một con rắn màu xanh ngoan ngoãn.

Tiêu Tư đi chậm tới phía trước một bia ngấm, sợi xích năng lượng giống như linh xà xuất động tạo nên một hư ảnh màu lam nhạt đánh chính xác vào bia ngấm.

Thật nhanh!

Rất ít người bên dưới thấy rõ, thậm chí một số người còn đổ mồ hôi lạnh. Nếu như bị một tên tạp tu cận chiến sử dụng tạp phiến này đến gần thì khó có thể tránh được đòn tấn công nhanh như thế.

Tạp tu cận chiến trong hội trường đều mở to cả hai mắt.

Tính nổ mạnh mà mọi người chờ mong không xuất hiện, thay vào đó là cảnh bia ngấm bị xuyên thủng. Nó thể hiện ra đặc tính tiêu chuẩn của ba nhận: Sắc bén! Rất sắc bén!

Chiêu này là do Trần Mộ cải tiến từ Triền Cúc của Mark Witt.

Tấm tạp phiến này tổng hợp cả ba đặc tính của Chiết Hình Yển Ba tạp, nòng nọc và Triền Cúc.

Dù đã mua Chiết Hình Yển Ba tạp nhưng Tiêu Tư cũng cảm thấy lưu luyến tấm tạp phiến này. Uy lực của nó không cường bạo như Chiết Hình Yển Ba tạp nhưng lại có tính linh hoạt rất xuất sắc! Nếu tấm tạp phiến này nằm trong tay một tạp tu đơn chiến xuất sắc thì sẽ phát huy ra uy lực kinh khủng đến cỡ nào!

Người quen thuộc với các loại tạp phiến như Tiêu Tư còn như thế thì nói gì đến những người bên dưới? Bọn họ hoàn toàn điên cuồng, nhiệt độ trong hội trường như đột ngột tăng lên.

Nhân viên của đài truyền hình Đê Huyền phấn khích đến độ muốn ngất đi. “Trời ạ! Lần này phát tài rồi!” Hắn tin chắc một khi công bố bản thu hình lần đấu giá này ra thì sẽ đạt được kỉ lục nào! Là người thu hình, hắn cũng sẽ được thưởng không ít!

Dù Tiêu Tư đã rời khỏi sàn đấu giá nhưng bầu không khí náo nhiệt trong hội trường không hề giảm, rất nhiều người phải cởi áo khoác, tháo cà vạt, xắn tay áo, hai mắt đỏ bừng như dân nghiện cờ bạc.

Gương mặt đẹp trai, trắng như tuyết của Zuning cũng đỏ lên. Nếu có người quen thuộc với hắn ở đây thì liền nhận ra hắn đang hưng phấn đến run cả người.

So với Zuning thì Giải Yến Bạch tỉnh táo hơn nhiều, nhưng hắn bám chặt hai tay vào hai thanh dựa trên ghế, bàn tay nổi cả gân xanh. Có thể thấy hắn cũng không bình tĩnh như biểu hiện bề ngoài.

Ngay cả vị phu nhân đeo mặt nạ bên cạnh Tiểu Man cũng phải than thở:

- Một tấm tạp phiến có kết cấu thật tinh xảo!

Tiểu Man không hề mở miệng nhưng mắt nhìn chăm chăm vào sàn đấu giá.

- Tin là mọi người đều hài lòng với màn trình diễn này.

Đấu giá sư lại xuất hiện trên sàn đấu giá, hắn cũng hưng phấn nhưng không biểu hiện ra ngoài mà trịnh trọng nói:

- Tiếp theo xin mời các vị ra giá.

Tiếng ồn ào bên dưới liền biến mất. Tất cả đều biết cuộc tranh giành đã bắt đầu!

Khi Trần Mộ bước ra ngoài thì hai mắt đỏ bừng làm Bagnell giật cả mình.

- Sao vậy?

Bagnell ân cần hỏi, đây là ông chủ của hắn. Đến giờ thì hắn rất hài lòng với ông chủ này, không hề nói thừa, không đưa ra yêu cầu vô lí, không can thiệp vào quyết định của hắn, lại tin tưởng, chi tiền hào phóng, hết sức đáp ứng yêu cầu của hắn. Giờ tìm đâu ra ông chủ tốt hơn thế này chứ?

Tận đáy lòng, hắn không muốn ông chủ này gặp chuyện ngoài ý muốn.

- Không sao!

Tuy Trần Mộ lắc đầu nhưng hơi thở dồn dập lại cho thấy sự kích động trong lòng hắn, sự cuồng nhiệt của mọi người trong quá trình đấu giá vừa rồi đã lây qua hắn. Ngoài ra thì lần đấu giá này đều dùng nguyên liệu để chi trả, so với tiền thì nguyên liệu hấp dẫn Trần Mộ hơn nhiều! Hắn làm sao không hưng phấn khi tận mắt thấy tạp phiến do mình chế tạo đổi được nhiều nguyên liệu quý hiếm chứ.

Cuối cùng thì Pháp Á mua 013 với số nguyên liệu quý hiếm trị giá 300 triệu. Thật ra khi báo lượng nguyên liệu trị giá 200 triệu thì Tiểu Man liền do dự, mặc dù lão đại cho phép nàng chọn một tạp phiến nhưng không nói rõ hạn mức. Nàng biết nếu như tốn quá nhiều tiền thì rất khó ăn nói với tổ chức.

Nàng không ngờ phu nhân lại báo giá 300 triệu mà không hề do dự, hơn nữa tất cả đều là phần nguyên liệu quý hiếm nhất.

Thấy Tiểu Man kinh ngạc, phu nhân cười khê:

- Yên tâm, ta có quyền hạn này.

Đến khi thật sự cầm 013 trong tay thì hảo cảm của Tiểu Man với phu nhân đã tăng đến cực điểm. Nàng vui vẻ kéo cánh tay của phu nhân như một đứa trẻ.

Có lẽ là do bị 013 kích thích, những người không mua được 013 đành chuyển sự chú ý qua 8 tấm tạp phiến còn lại. Điều này cũng khiến chúng được mua với giá rất cao.

Thậm chí có một số nguyên liệu mà Trần Mộ chưa từng nghe qua. Hắn vừa hưng phấn nghe họ báo giá vừa nhanh chóng tìm kiếm thông tin về nguyên liệu trong “Bách Khoa Toàn Thư Nguyên Liệu”. Mỗi lần tìm ra thì cơn hưng phấn của hắn lại tăng thêm một bậc.

Cho nên khi Trần Mộ bước ra ngoài thì hắn đã hưng phấn đến mức cao nhất!

Vừa ra khỏi phòng thì cơn gió lạnh thổi qua người, làm hẩn tỉnh táo lại rất nhanh. Lúc này hẩn mới phát hiện hình dáng của trang viên đã thay đổi hoàn toàn.

Trang viên cổ đã được đổi thành cao ốc mang phong cách hiện đại, khả năng phòng ngự càng thêm chắc chắn. Thật ra tòa nhà trước mắt chỉ mới xây được ba tầng, nhưng rộng bằng phân nửa trang viên. Trần Mộ tin tòa nhà này đủ chỗ cho mấy ngàn người.

Tính đi tính lại thì bọn họ chỉ có 24 người cùng một con chó, nếu ở chỗ rộng như vậy thì thật sự...

- Vậy không phải là quá lớn sao?

Trần Mộ chỉ vào tòa nhà chính. Dù nó chưa hoàn thành nhưng tạp tu kiến trúc được mời tới có hiệu suất làm việc rất cao, có thể nhận thấy nó đang cao dần bằng mắt thường.

- Không lớn đâu, sau này còn có đội dự bị và đội thanh niên, sợ đến lúc đó còn phải xây thêm. Hơn nữa bên trong còn có sân huấn luyện, khi đó thì nơi này sẽ trở thành pháo đài phòng thủ thực sự. Chúng ta có thể tập trung lực lượng cùng một chỗ.

Bagnell giải thích.

Đúng lúc này thì độ nghi của Bagnell vang lên.

Sau khi kết nối thì gương mặt một người trẻ tuổi xuất hiện trên màn hình:

- Lão đại, thứ ngươi cần đã được đưa tới.

253. Chương 253: Căn Cứ Mới

Bagnell bỗng nói lớn, tắt thông tấn tạp rồi chuẩn bị rời đi. Trần Mộ thấy Bagnell hưng phấn đến thế liền tỏ mò theo sau. Thứ có thể lọt vào mắt Bagnell, lại còn làm hẩn vui đến vậy thì chắc chắn là đồ tốt.

Trần Mộ theo Bagnell tới bờ sông.

Đây là con sông nhân tạo do người chủ đầu tiên đào, không chỉ xuyên qua mà còn uốn lượn, gần như bao quanh cả trang viên. Xuất phát từ sở thích kiểu cổ thành nên hẩn quyết định tạo một con sông hộ thành.

Tuy nhiên con sông giờ đã hoàn toàn khác trước, rộng 20 mét, cực sâu. Hỏi thì Bagnell nói con sông này sâu khoảng 15 mét.

Lúc này có vài xe vận tải đậu cạnh bờ sông.

- Những thứ đó đều đã được chuyển tới?

Bagnell hỏi.

- Vâng, đã chuyển đến, tất cả đều được mua từ đặc khu Anit.

Người thanh niên dẫn đầu có khuôn mặt rất tháo vát.

- Tốt rồi, thả chúng xuống con sông này.

Bagnell chỉ vào con sông trước mặt.

- Vâng!

Người thanh niên này lập tức chỉ huy các xe vận tải bay lên mặt sông, gầm xe đột nhiên mở ra.

- Rầm! Rầm!

Rất nhiều thứ rơi xuống giữa dòng sông.

Lúc này Trần Mộ mới nhìn rõ chúng, hóa ra là mấy con cá sấu. Những con cá sấu này có lớp vảy màu xanh sẫm, trên trán có một đường màu hồng, thân dài khoảng 0.5 mét. Nếu ở trong rừng rậm thì chúng chỉ là cá sấu con mà thôi, kém xa cá sấu trưởng thành.

- Những con cá sấu con này dùng để làm gì?

Trần Mộ thắc mắc.

Bagnell cười:

- Chúng không phải cá sấu con đâu, mà là cá sấu “huyết ti” đã trưởng thành. Đừng xem thường kích thước của chúng, đây là một trong số các loài cá sấu hung tợn nhất trên thế giới, chỉ sống ở đặc khu Anit. Lúc trước ta từng đi làm nhiệm vụ ở đó một năm, đụng phải một bầy cá sấu “huyết ti”, làm chết một gã tạp tu cao cấp và 12 tạp tu trung cấp.

Tuy giọng nói hời hợt nhưng lại khiến Trần Mộ giật mình khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía bầy cá sấu liền thay đổi.

- Chỉ cần không tiến vào lãnh địa của chúng thì không sao, hơn nữa chúng thích ở dưới nước chứ chẳng lên bờ bao giờ nên không cần lo lắng.

Bagnell tiếp tục giải thích:

- Tuy nhiên, phải để cá sấu “huyết ti” cùng sống chung với cá giác hút thì mới tạo ra uy lực lớn nhất.

Vừa dứt lời thì gầm một chiếc xe khác mở ra, vô số con cá màu xám nhỏ bằng ngón cái rơi xuống.

- Cá giác hút?

- Đúng! Loại cá này không lớn, có một cái giác hút nhỏ mọc ở miệng. Chúng rất nhạy cảm với năng lượng.

Bagnell ném một tấm năng lượng tạp xuống giữa sông.

Tấm năng lượng tạp vừa chạm mặt nước thì vô số bóng xám lao tới tạo thành một quả cầu cá vây chặt lấy tấm tạp phiến.

5 giây sau bầy cá tản ra, để lại tấm năng lượng tạp không còn cấu vãn.

Bagnell chép miệng, hàm răng trắng như tuyết dưới ánh mặt trời lại lộ vẻ âm trầm:

- Một khi có người lặn xuống nước thì cả bầy cá giác hút sẽ lao đến, còn dẫn theo cá sấu “huyết ti” tới. Ở dưới nước hoàn toàn không có ai chống nổi cá sấu “huyết ti”, nếu như sử dụng năng lượng thì sẽ bị mấy chục ngàn con cá giác hút sẽ hút cạn chỉ trong vài giây. Thật ra chỉ cần người lặn xuống có đeo độ nghi thì hẳn chết chắc, cá giác hút nhạy cảm với năng lượng đến mức kinh người, dù là năng lượng tạp không mở đi nữa. Cá sấu “huyết ti” rất mẫn cảm với mùi của sinh vật nhưng lại chung sống hòa bình với cá giác hút. Có thể nói bọn chúng là cộng sự tuyệt vời, chỉ trừ giá cả rất đắt thì không có khuyết điểm nào.

Bagnell có vẻ tiếc nuối than thở nhưng Trần Mộ lại không hề thấy hấn đau lòng chút nào.

Tuy vậy Trần Mộ vẫn còn khó hiểu:

- Bây giờ tạp tu nào chẳng biết bay, vậy con sông này còn tác dụng sao? Bay một cái là qua rồi.

Nếu ông chủ có thắc mắc thì người làm nhân viên như hấn tự nhiên phải giải thích:

- Trong số các loại phòng ngự thì phòng không khá dễ. Khi bay thì phải dùng khí lưu tạp, dù là tạp tu lợi hại cỡ nào thì cũng phải dùng khí lưu tạp. Chỉ cần sử dụng tạp phiến thì sẽ sinh ra sóng năng lượng, mà hiện nay có rất nhiều cách rất hiệu quả để thăm dò sóng năng lượng. Chỉ có Vô tạp lưu là kẻ khó đề phòng nhất vì bọn họ không tạo sóng năng lượng, cực kì khó phát hiện. Cũng may là giờ có rất ít vô tạp lưu đạt trình độ như vậy, do yêu cầu rèn luyện cơ thể quá cao nên bọn họ đã suy thoái nhiều năm rồi.

- Vô tạp lưu?

- À, là những người không sử dụng tạp phiến mà dùng các loại thủ đoạn khác.

Thì ra là vậy! Vô tạp lưu, không phải là Weah với nữ ma quỷ sao? Suy nghĩ một lúc thì Trần Mộ cảm thấy Weah phù hợp hơn. Dù nữ ma quỷ có cơ thể, kĩ năng rất xuất sắc nhưng vẫn cần tạp phiến giúp đỡ. Tuy nhiên nếu như là bí mật xâm nhập thì cho dù không có tạp phiến, nữ ma quỷ cũng không hề thua kém Weah.

Thực vậy, Bagnell nhìn thoáng qua tòa nhà chính rồi thấp giọng than thở:

- Vệ sĩ bên cạnh ngài hẳn là cao thủ vô tap lưu. Động tác ngày hôm đó đúng là nhanh như chớp a!

Nhìn thoáng qua mặt sông rộng, Trần Mộ cũng cảm thấy Weah có đủ khả năng để vượt qua. Chướng ngại vật như vậy rất dễ bắt gặp trong rừng rậm.

Bagnell nhận ra vẻ ngờ vực của Trần Mộ, liền cười lên:

- Tất nhiên là không chỉ có loại thủ đoạn này.

Câu nói của hắn có vẻ cao thâm khó lường.

Cuộc đấu giá lần thứ hai vừa kết thúc thì đài truyền hình Đê Huyền liền rao bán bản quay hình. Trong vòng 10 phút, kỉ lục lượng người xem của Đê Huyền thay đổi đến ba lần, lại còn tiếp tục tăng lên với tốc độ kinh người.

Sau 30 phút thì lượng khán giả đã phá vỡ kỉ lục do cuộc chiến giữa Song Tử Tinh và Sương Nguyệt Hàn Châu tạo nên, hơn nữa vẫn tiếp tục tăng lên với tốc độ chóng mặt, không hề có dấu hiệu chững lại. Trong vài phút ngắn ngủi, bọn họ nhận được vô số yêu cầu chuyển tiếp từ các đài khác, trong đó có cả đài truyền hình của chính phủ liên bang.

- Phải nói rằng mã số tap phiến lại đem đến cho chúng ta niềm vui mừng lẫn sự kinh ngạc cực lớn. 013! Ta tin rằng ai ai cũng nhớ kĩ con số này, nhớ kĩ tấm tap phiến này! Nếu như cả cuộc đấu giá còn điều gì để tiếc nuối thì đó là chúng ta không có cơ hội nghe giọng nói của chế tap sư thần bí. Không ngờ số 013 tượng trưng cho sự xui xẻo và rủi ro lại tuyệt vời đến thế. Lúc này ta rất kích động, cực kì kích động! 013 đã phá vỡ truyền thống của loại tap phiến ba nhận. Sự xuất hiện của nó đã mở ra hướng đi mới cho loại tap phiến ba nhận đã lỗi thời.

- Xin chào các vị khán giả, chúc mọi người buổi chiều tốt lành. Chắc rằng lúc này mọi người đều đã nghe tin về cuộc đấu giá lần hai vừa chấm dứt tại sân đấu giá Ngưỡng Thị. Điểm sáng nhất ở lần đấu giá này là tap phiến 013, dù màn trình diễn của đại nhân Tiêu Tư chỉ ngắn ngủi vài phút nhưng lại khiến vô số người say mê. Giá bán của 013 cũng rất khủng khiếp, chuyên gia của chúng ta đã tính toán giá trị của số nguyên liệu do Pháp Á đưa ra. Nếu đổi ra tiền thì giá bán của 013 khoảng 300 triệu audierne, mức giá này cũng bằng với kỉ lục do 007 lập ra.

- Điều hấp dẫn mọi người chính là 013 thuộc loại tap phiến ba nhận! Ta tin rằng điều này làm cho các vị khán giả cảm thấy rất thân thiết. Loại tap phiến ba nhận là tap phiến chiến đấu được sử dụng rộng rãi nhất, nhờ đặc tính dễ sử dụng, chính xác và giá thành rẻ. Tuy nhiên lần này chúng ta lại được thấy một tap phiến ba nhận hoàn toàn đặc biệt và đầy sáng tạo. Tiếp theo chúng ta xin mời đại sư chế tap Mã Thành Văn phân tích tấm tap phiến này...

- Pháp Á áp đảo Lục Đại! Chúc các vị khán giả buổi chiều tốt lành. Trong cuộc đấu giá lần hai vừa chấm dứt ở Ngưỡng Thị, Pháp Á vô danh, thần bí nhờ thực lực hùng hậu đã đánh bại Lục Đại và giành được quyền sở hữu 013. Căn cứ phân tích hình ảnh thì trừ Khổ Tịch Tự ra, năm nhà khác trong Lục Đại đều tham gia. Khổ Tịch Tự không nổi tiếng vì thực lực kinh tế nên sự vắng mặt của họ chẳng ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc đấu giá. Từ cuộc đấu giá này, chúng ta có thể nhận thấy thực lực vô cùng hùng hậu của Pháp Á. Việc này sẽ ảnh hưởng đến thế cục liên bang ra sao? Liên bang vừa bị rung chuyển sẽ bình tĩnh trở lại hay lại bước vào một thời đại rối ren?

Thế giới này lại trở nên điên cuồng một lần nữa.

Còn Trần Mộ đã rời khỏi con sông, tiếp tục việc huấn luyện của mình.

Trong ảo cảnh của tap phiến thần bí, hắn vừa nhìn mô hình cực lớn, phức tạp do mấy ngàn khối năng lượng tạo thành thì lòng liền trầm xuống, tiếng ồn ào của thế giới bên ngoài đã cách xa, ánh mắt của hắn lại trở nên chăm chú.

Trước mặt hắn là hai mô hình kết cấu năng lượng chưa hoàn thành.

Đến loại mô hình kết cấu năng lượng thứ tư thì độ khó đột ngột tăng cao, cả kết cấu năng lượng do 30 ngàn khối năng lượng tạo thành.

Hít sâu một hơi, Trần Mộ lại bắt đầu công trình “xếp gỗ” nhằm chán.

Do chỉ sử dụng cảm giác nên nó tiêu hao rất nhanh, sau 4 tiếng thì cảm giác của Trần Mộ gần như khô kiệt. Gần đây độ nhạy cảm của cảm giác tăng lên rất nhiều, tốc độ tiêu hao giảm bớt so với trước nên thời gian làm việc liên tục được tăng cao.

Dưới tình trạng cảm giác khô kiệt, lực khống chế cảm giác bị giảm rất nhiều nên rất dễ xảy ra việc ngoài ý muốn. Ở trạng thái này thì không nên cố sức, nếu không chỉ cần một chút sơ sót cũng khiến cả mô hình khổng lồ sụp đổ, toàn bộ công sức bỏ ra đều đổ sông đổ biển. Trần Mộ dự tính trong trường hợp làm một lần là thành công, hẳn cần thêm một tuần mới hoàn thành mô hình. Còn nếu phạm sai lầm, phải làm lại thì cần rất nhiều thời gian phân tích, do đó thời gian mất đi sẽ tăng lên.

Trần Mộ ngồi vào bồn tắm, rồi nằm ngang dưới nước, trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng.

Đây là phương pháp rèn luyện cực hạn do hần cải tiến, phương pháp rèn luyện cực hạn chính thức! Ở dưới nước lại không hề có biện pháp bảo vệ, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hậu quả khá nghiêm trọng. Mỗi lần rèn luyện hần đều rất cẩn thận, tránh phạm phải sai lầm.

Loại phương pháp do hần vô tình sáng tạo ra lại có hiệu quả rất rõ rệt. Do độ nguy hiểm cao nên hần không dám tập quá nhiều. Mãi cho đến khi Tô Lưu Triệt Nhu nói cường độ cảm giác phát triển có thể giảm triệu chứng phát bệnh thì hần mới tăng thời gian rèn luyện nó. Theo dự tính của hần, nếu kiên trì tập luyện trong thời gian dài thì có thể hình thành một loại bản năng. Tuy nhiên bây giờ hần không biết mình còn cách bản năng này bao xa. Loại cảm giác phải đối mặt cái chết hằng ngày rất không tốt, nhưng huấn luyện trong thế giới nước đơn giản đã không còn tác dụng với hần.

Rèn luyện thêm một lần thì hiệu quả tăng thêm một chút, ít nhất thì tố chất tâm lý của hần vững hơn trước không ít.

Nhưng cái bồn tắm này quá cạn, áp lực nước không đủ.

Hiệu suất làm việc của Bagnell cực nhanh, chỉ chưa đầy ba ngày đã hoàn thành tòa cao ốc chính trong trang viên. Tất nhiên, chi phí xây dựng nó cao hơn cao ốc bình thường rất nhiều.

Tòa cao ốc có diện tích 0.7 km vuông, có 7 tầng, thực sự có thể sánh với một căn cứ tiêu chuẩn ở nơi hoang dã. Thiết bị bên trong rất đầy đủ, toàn bộ làm bằng kim loại, rất hiện đại. Bản thiết kế ban đầu của Bagnell dựa theo căn cứ ở khu hoang dã đã được chỉnh sửa, nó có đường ra vào riêng cho xe, có hệ thống cung cấp khí riêng, vì đảm bảo an toàn nên có tới ba hệ thống cung cấp năng lượng dự phòng.

Tính năng phòng ngự của tòa cao ốc này cũng tuân theo tiêu chuẩn cực kì nghiêm khắc của căn cứ ở khu hoang dã.

Ở một vài khu hoang dã đã được khai phá gần thành thị sẽ có căn cứ. Đa số các căn cứ này do chính phủ liên bang xây dựng, là nơi để tập tu nghỉ ngơi, cung cấp hàng tiếp tế nhưng giá cả thì cao hơn tại thành thị không ít. Ở đây cũng có khu buôn bán khá đơn sơ, một vài thương nhân chuyên đến đây để mua vật phẩm thiết yếu.

Bởi vì ở nơi hoang dã nên tiêu chuẩn phòng ngự của các căn cứ này rất cao.

Trừ cái này ra thì Bagnell còn thay đổi rất nhiều. Ài, dù sao thì ở đây cũng được xem là nơi hoang dã mà.

Trần Mộ chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có một tòa cao ốc to lớn như thế, nhưng chi phí xây dựng của nó...

Nghĩ đến việc mỗi ngày tòa cao ốc sử dụng một tấn tứ tinh năng lượng tạp thì hần vô cùng đau lòng. Một năng lượng tạp tứ tinh có giá 150 ngàn, tổng cộng một năm tiêu hơn 54 triệu! Đây không phải đốt tiền sao?

Tuy nhiên không lâu sau có một chuyện vui khác xóa đi cảm giác đau lòng của hần.

Các nguyên liệu thu được từ cuộc đấu giá vừa đưa tới, ngoài ra còn có một lượng lớn thiết bị, dụng cụ. Hơn 20 xe vận tải nối đuôi nhau chạy vào căn cứ mới xây này.

Ở một chỗ cách xa trang viên, một gã thanh niên giấu mình trong lớp lá cây rậm rạp. Nhìn đám xe vận tải bay vào trong căn cứ, trong mắt hắn hiện lên một tia dị sắc, miệng thì thào:

- Đúng là nơi này!

254. Chương 254: Chào Khách Đến

Lượng nguyên liệu lần này còn nhiều hơn lần mà hắn thấy ở sân đấu giá Ngưỡng Thị, chất đầy cả ba kho nhỏ. Thiết bị mà gã béo chuyển tới cũng rất xa xỉ, có rất nhiều thứ hắn chưa từng thấy qua. Giá trị của chúng chắc chắn không dưới vài trăm triệu, đây đúng là trọng lễ. Trần Mộ không thể nào từ chối phần lễ vật của gã béo nên chỉ đành ghi tạc trong lòng.

Hắn chỉ huy mọi người giúp sắp xếp đến trưa thì mới thu dọn tất cả nguyên liệu và thiết bị một cách thỏa đáng.

Thiết bị phân tích tạp phiên, thiết bị chất lọc chất lỏng chính xác cao, thiết bị giữ nhiệt...

Trần Mộ thỏa mãn nhìn xung quanh, có một phòng thí nghiệm tiên tiến vẫn là giấc mộng trong lòng hắn. Tuy nhiên hắn không ngờ là nó lại vô tình trở thành hiện thực như vậy, dù số thiết bị này không phải hiện đại nhất liên bang nhưng không phải thứ mà một tập đoàn binh thường có khả năng mua được.

Có điều gì còn tuyệt vời hơn chuyện này?

Ngoài trời bóng đêm dày đặc, lúc này Trần Mộ mới nhớ tới từ lúc bận việc đến giờ vẫn chưa ăn cơm. Hắn đang chuẩn bị đi tìm món gì ăn thì tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên.

- Phát hiện có người xâm nhập! Mức độ đe dọa cấp 1! Các đơn vị lập tức vào vị trí!

Tiếng báo động phát liên tục bên trong tòa nhà, mọi người liền sẵn sàng chiến đấu. Những người chuẩn bị đầu tiên là tạp tu đang trong phiên trực, còn các tạp tu đang nghỉ ngơi cũng nhanh chóng tiến vào vị trí.

Căn cứ có vẻ vắng vẻ lại càng thêm trống trải.

Một căn cứ khổng lồ như vậy mà chỉ có 20 người bảo vệ, thật sự quá mỏng. Do vậy nên cả tòa cao ốc chỉ sử dụng một lối ra vào, các cửa khác đều đóng kín nên bọn họ chỉ cần tập trung lực chiến đấu vào một chỗ là được. Tòa cao ốc này có lực phòng ngự rất xuất sắc, nếu không có tạp phiên đặc biệt mà muốn phá tường vào thì một tạp tu lẻ loi phải tấn công liên tục trong thời gian dài mới phá được.

Trong trung tâm chỉ huy tác chiến.

Bagnell thoải mái ngồi ở ghế chỉ huy, xung quanh được bao quanh bởi một vòng màn hình cong. Mỗi một màn hình dài 2 mét, rộng 2 mét, 12 màn hình tạo thành một vòng cong. Ghế chỉ huy có thể di chuyển tùy ý, từ các màn hình này có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng bên ngoài căn cứ.

Trên một màn hình trước mặt Bagnell, có thể thấy một bóng đen khom người bên bờ cỏ.

Lần đầu Trần Mộ thấy phòng chỉ huy tác chiến hiện đại như vậy, trước mặt mỗi người đều có vài màn hình, có người thì đang thao tác liên tục.

Điều làm hắn thấy mới lạ là trên một số màn hình có ký hiệu liên tục lưu động, nhìn kỹ thì hắn mới phát hiện những ký hiệu chạy với tốc độ cao này là chuỗi số vô cùng phức tạp.

Trần Mộ chưa từng được học toán một cách hệ thống, điều này rất hiếm thấy trong giới chế tạp sư. Tuy nhiên cũng không thể nói hắn hoàn toàn mù toán, ngược lại hắn có hiểu biết khá sâu ở một ít lĩnh vực về toán học.

Điều này có liên quan trực tiếp với việc học tập về lý luận trừ của hắn. Trọng tâm của lý luận trừ là tính toán và ưu hóa. Thời gian đầu, nội dung thâm ảo khó hiểu của lý luận trừ khiến hắn đầu đầu không thôi. Vì học lý luận trừ, hắn nghiên cứu toán học rất lâu. Tuy nhiên hắn học toán chỉ vì lý luận trừ nên nội dung học tập cũng nhằm vào phần có liên quan với lý luận trừ mà thôi.

Nói cách khác, hắn học lệch môn nghiêm trọng.

Phòng chỉ huy tác chiến lớn vậy mà chỉ có lác đác vài ba người. Bagnell uể oải ngửa người nằm trên ghế, mắt híp lại, không biết là đang nhìn màn hình trước mắt hay đang mệt rũ rời.

Bagnell bỗng thấy Trần Mộ bước vào phòng chỉ huy, vội ngồi thẳng dậy:

- Sao ngài lại đến đây?
- Nghe báo có kẻ xâm nhập, đến xem một chút.
- Ngài cứ yên tâm, chỉ có một người, có lẽ là thăm dò.

Bagnell chỉ vào màn hình nói.

Lúc này Trần Mộ mới chú ý đến bóng đen đang ngồi xổm trên màn hình.

Thấy vẻ thông dong của Bagnell, Trần Mộ bỗng muốn xem hắn chỉ huy một trận chiến như thế nào.

- Hắn đang làm gì vậy?

Trần Mộ thấy người này vẫn chần chừ không hành động, liền hỏi.

- Ha ha!!!

Bagnell đắc ý nói:

- Hắn đang sầu não, nói chung là đang nghĩ xem làm sao mới tiếp cận được.

Chính xác, phương sách của Bagnell rất vẹn toàn, Trần Mộ hết sức bội phục điểm này. Dù xa đến vậy cũng bị phát hiện, khả năng phát hiện người của hắn thật quá thần kì.

Lơ đãng liếc nhìn màn hình, Bagnell nhe răng cười:

- Tên này xui xẻo rồi.

Thật vậy, hắn còn chưa nói hết thì ánh sáng của một vụ nổ đột nhiên bùng lên trên màn hình tối om.

Kẻ xâm nhập chạm phải bãi tập giới giấu trong bãi cỏ, Trần Mộ nhớ tới cảnh Bagnell sắp đặt tập giới trong bãi cỏ vào hôm trước. Mật độ dày đặc đến mức hầu như cứ hai bước liền gặp một cái.

Chỗ này đâu phải bãi cỏ gì chứ, rõ ràng là biển bãi tập giới!

Trần Mộ bỗng cảm thấy hơi thương xót kẻ xâm nhập này.

- Mìn tập giới định hướng được gắn thêm kíp nổ nhạy (Mìn Claymore), hắc hắc, dù phạm vi vụ nổ không đầy 1 mét nhưng uy lực trung tâm đủ để phá hủy lồng năng lượng tam tinh.

Lời giới thiệu của Bagnell đầy vẻ đắc ý.

Tuy nhiên, trên mình kẻ xâm nhập cũng chợt lóe sáng, một lồng năng lượng màu lam hiện lên.

Lồng năng lượng chấn động dữ dội một lúc nhưng vẫn giữ vững.

- Lồng năng lượng tứ tinh!

Mắt Bagnell sáng lên, cả người cũng phấn chấn hơn.

Kẻ xâm nhập cũng biết mình bị lộ. Người có khả năng sắp đặt loại phòng ngự này, làm sao không phát hiện có người đụng phải bãi này? Nhìn bãi cỏ rộng vài km trước mắt, nghĩ đến bãi tập giới khó đề phòng trong đó mà lạnh cả người, hắn quyết định bay lên không.

Bay lên trời, dù là tiến hay lùi thì đều được như ý.

Lực chú ý của Trần Mộ bị lồng năng lượng màu lam trên màn hình hấp dẫn. Lồng năng lượng tam tinh khá ít thấy, tứ tinh còn hiếm hơn, ngũ tinh thì rất thưa thớt. Thật ra việc sử dụng lồng năng lượng tập đòi hỏi phải có kỹ thuật thuần thực, dù cùng sử dụng một tấm lồng năng lượng tập nhưng sức phòng ngự giữa một tạp tu bình thường và tạp tu chuyên phòng thủ rất khác biệt.

Tập tu chuyên chiến đấu có khả năng sử dụng lòng năng lượng tứ tinh, vậy tập phiến mà hần am hiểu hần là ngũ tinh!

Dù là ở đâu, người có thể sử dụng tập phiến ngũ tinh đều là cao thủ trong cao thủ.

- Không ngờ là một con cá lớn! Hê hê.

Bagnell vuốt cằm, hưng phấn tự nói với mình:

- Không tiếp đón nhiệt tình một chút, sao ta an tâm được chứ!

Trần Mộ đứng cạnh nghe thế thì lạnh cả người.

- Tất cả chú ý, chuẩn bị tấn công ba đòn liên tiếp, nhiệt liệt đón chào vị khách của chúng ta.

Bagnell hướng về phía tập giới truyền thanh trước mặt, ra lệnh.

Kẻ xâm nhập với lòng năng lượng màu lam thấy không ai tấn công, càng liều lĩnh đến gần căn cứ hơn.

- Thì ra là tay mơ!

Bagnell lầm bầm, vẻ hăng hái trên mặt cũng giảm bớt nhưng mệnh lệnh sau đó lại vô cùng lạnh lùng:

- Tấn công!

Câu lệnh còn chưa dứt thì một chùm ánh sáng, một quả năng lượng cùng lúc gào thét bay về phía kẻ xâm nhập. Hần còn chưa kịp phản ứng thì ba tiếng rít khác vang lên.

Tổng cộng có 12 đòn tấn công, được chia làm bốn đợt cách nhau 0.2 giây, mỗi đợt do ba đòn tấn công tạo thành.

Mỗi một đợt, một đòn tấn công đều được sắp xếp tỉ mỉ, mọi phản ứng của đối phương đều được tính toán bên trong.

Đối với đợt tấn công đầu tiên, kẻ xâm nhập không hề để ý đến, nó không quá dữ dội. Tuy nhiên hần vẫn phải than thở, tất nhiên hần nhận ra góc độ của ba đòn tấn công này đã được sắp xếp chính xác. Hần rất khó né tránh hết, nhưng đối với cấp bậc tập tu như hần thì mức tấn công này chưa đủ để bản thân phải lùi bước.

Trong ba đòn tấn công chỉ có một đòn trúng, một quả năng lượng làm cho lòng năng lượng của hần rung động dữ dội.

0.2 giây sau, đợt tấn công thứ hai lao tới làm hần thầm giật mình, đúng là đối phương còn có hậu chiêu.

Trong chớp mắt, hần bất ngờ phát hiện góc độ ba đòn tấn công của đợt thứ hai quá xảo quyệt! Trong tình hình mở lòng năng lượng, dù là hần tránh né thế nào thì đều bị hai đòn tấn công đánh trúng. Cho dù hần tắt lòng năng lượng, tốc độ bay và độ linh hoạt tăng lên như xác suất né tránh toàn bộ ba đòn tấn công vẫn rất nhỏ.

Hần rất có khả năng bị trúng một đòn, nếu không có lòng năng lượng bảo vệ thì một đòn này cũng đủ cho hần hồn quy địa phủ.

Trong 0.2 giây này, hần vô thức lựa chọn tiếp tục giữ lòng năng lượng. Hần nghĩ lựa chọn này càng đảm bảo an toàn hơn, lòng năng lượng tứ tinh có khả năng phòng ngự rất xuất sắc nên đòn tấn công bình thường khó lòng phá vỡ được.

Có hai đòn tấn công trong đợt thứ hai đánh trúng lòng năng lượng của hần.

Hần bỗng tái mặt lại!

Giống như ném viên đá xuống mặt hồ còn đang gợn sóng, lòng năng lượng của hần càng rung động dữ dội. Tuy nhiên điều khiến hần biến sắc không phải là đạo ba nhận (lưỡi đao) vô cùng mạnh mẽ, mà là đòn tấn công khác trong đợt thứ hai này.

255. Chương 255: Phục Kích

Dây năng lượng mang theo tia lửa điện kêu xẹt xẹt như một con rắn dài quấn chặt lấy lồng năng lượng.

Tia lửa điện! Đây là tia lửa điện!

Tia lửa điện cũng phải tạp phiến mạnh mẽ gì, chỉ là một loại tạp phiến hơi khác thường. Nó có thể phóng ra tia lửa điện có mang theo điện tích được sắp xếp rất xảo diệu. Chúng không có chút lực sát thương nào nhưng tạo nên một từ trường không lớn, từ trường này có tác dụng hút vật thể hoặc giảm tốc độ vận động của vật thể.

Tại dân gian thì rất hiếm khi thấy tạp tu thiện chiến về tạp phiến này nhưng trong quân đội thì ngược lại. Chẳng có thiếu niên nào khi nhập học lại chọn tạp phiến vừa không có lực sát thương vừa không có khả năng tự bảo vệ, hơn nữa độ khó của tạp phiến Tia Lửa Điện cao hơn chiến đấu huyền tạp bình thường. Chỉ có ở nơi chú ý sự phối hợp của đoàn thể như quân đội mới chuyên đào tạo loại tạp tu đặc biệt này.

Loại tạp tu chuyên hỗ trợ đào tạo khó và tốn kém hơn tạp tu bình thường nhiều. Bọn họ rất dễ bị giết, không thể tác chiến độc lập, nếu bị tách khỏi đội ngũ thì chết chắc. Tạp tu có sở trường về tạp phiến Tia Lửa Điện càng ít, hẳn cần có kĩ năng khống chế cảm giác cao siêu để sắp xếp điện tích một cách xảo diệu. Tạp tu tập loại tạp phiến này phải bắt đầu từ lúc nhỏ, cách thức tập luyện hoàn toàn khác với tạp tu bình thường.

Không ngờ mình lại đụng tạp tu có sở trường về tạp phiến Tia Lửa Điện!

Cả người chợt căng ra, lực lượng mạnh mẽ khiến hắn không thể động đậy trong chớp mắt!

Chẳng lẽ là quân đội sao? Một ý nghĩ không thể dè nén lướt qua đầu. Tuy nhiên thực lực của hắn rất mạnh, khí lưu tạp đột ngột mở hết công suất. Lực đẩy to lớn liền giúp hắn né được cỗ lực lượng này.

Song chỉ chút ít thời gian đó cũng đủ để đợt tấn công thứ ba, thứ tư lao tới, khiến hắn muốn tránh cũng không được.

Mặt hắn tái lại khi nhận ra ý đồ của đối phương!

Căn bản đối phương không có ý dùng điện năng để vây khốn mình mà chỉ giữ mình trong khoảng khắc. Cả khoảng khắc không tới 0.5 giây nhưng cũng đủ cho đối phương, thực tế thì Bagnell chỉ cần 0.4 giây.

Sáu đòn tấn công chia làm hai đợt đánh thẳng vào lồng năng lượng của hắn, mỗi đòn đều cực kì mạnh mẽ!

Cho dù là lồng năng lượng tạp tứ tinh cũng không có cách nào chịu nổi sức tấn công dữ dội như thế.

- Binh!!!

Một tiếng vỡ giòn vang lên!

Lồng năng lượng màu lam nhạt vỡ thành một chùm sáng lấp lánh, giống như sương mù mờ ảo trong màn mưa. Một gương mặt kiên nghị, một cặp mắt sáng rực, một cỗ chiến ý to lớn bắn thẳng về phía căn cứ khổng lồ chỉ có vài ngọn đèn le lói.

Một lúc sau, bóng người của hắn mờ dần, cuối cùng hóa thành hư vô.

Tốc độ cực nhanh! Trần Mộ mở to mắt nhìn, cần tốc độ khủng khiếp đến cỡ nào mới giữ tàn ảnh lâu như vậy! Xem ra đối phương có một tấm khí lưu tạp cực tốt.

Dù là vậy thì kĩ xảo phi hành cao siêu của hắn càng làm mọi người vừa thán phục vừa khiếp sợ.

Bagnell không hề ngạc nhiên chút nào, tạp tu sử dụng lồng năng lượng tứ tinh thì tất nhiên là có thực lực rồi.

Ở một nơi cách xa căn cứ, vị phu nhân đeo mặt nạ đột nhiên cười nhẹ:

- Xem ra người bạn nhỏ của chúng ta bị thua thiệt một chút. Đúng là cao thủ tọa trấn ở đây không phải kẻ tầm thường a.

Tiểu Man khâm phục nhìn phu nhân, hành động hào phóng của phu nhân ở lần đấu giá đã chinh phục Tiểu Man. Ngoài ra, một loạt mệnh lệnh của phu nhân trong thời gian này đã thể hiện trí tuệ hơn người. Ngay cả Vu Quả và Hồ Tử cũng phải tâm phục khẩu phục với vị phu nhân được cấp trên phái tới.

- Đại nhân Vu Quả, đến lúc ngài ra tay rồi.

Phu nhân ra hiệu cho Vu Quả.

- Tuân lệnh! Phu nhân!

Vu Quả nghiêm trang đứng dậy, rồi dẫn theo vài tên tạp tu vào trong rừng rậm.

Giải Yến Bạch kinh ngạc đến độ không thể nói nên lời, căn cứ mới này mang đến cho hắn quá nhiều bất ngờ. Mỗi chiêu của đối phương đều rất tỉ mỉ, kết hợp chặt chẽ, ngay cả một giọt nước cũng không lọt, vô cùng lợi hại. Người tài giỏi như vậy không thể là kẻ vô danh được, nhưng hắn lại không tìm ra đầu mối nào từ lượng thông tin đã điều tra.

Một chỉ huy tài năng quý giá hơn một tạp tu lợi hại rất nhiều. Người chỉ huy là bộ não, quyết định sự sống chết của cả đội ngũ. Mặc dù ở một số trường cũng có ngành học chuyên nghiệp này, nhưng người chỉ huy mà không được rèn luyện trong thực chiến thì mãi mãi chỉ là điều binh trên giấy.

Từ một tay lính mới trở thành một chỉ huy đạt tiêu chuẩn thì cần rất nhiều thời gian và trả giá cũng rất lớn, thường thường là mấy trăm mạng người. Ngoài rèn luyện trên chiến trường ra, một người chỉ huy ưu tú còn cần có thiên phú và ngộ tính.

Vì vậy nên một người chỉ huy ưu tú rất hiếm hoi, quý giá đến vậy. Hầu hết nhân tài trong lĩnh vực này ở liên bang đều thuộc về quân đội, chỉ có rất ít người ở các đoàn tạp tu khổng lồ hoặc làm cố vấn riêng cho các gia tộc giàu có.

Thủ đoạn của đối phương vô cùng tàn độc, nếu không có kinh nghiệm 10 - 20 năm thì khó lòng đạt được trình độ này.

Theo hắn biết thì tên Tào Đông này không hề có chút quyền thế nào, làm sao chiêu mộ được nhân tài như vậy? Không chỉ vậy, bọn họ còn có tạp tu chuyên về tạp phiên Tia Lửa Điện, loại nhân tài vốn chỉ có trong quân đội. Chẳng lẽ Tào Đông có mối quan hệ cùng quân đội?

Nếu đây là sự trùng hợp thì cũng quá trùng hợp sao. Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, một chỉ huy ưu tú cùng tạp tu chuyên điện năng chỉ có ở quân đội lại cùng lúc xuất hiện ở đây. Sao không khiến người khác nghi ngờ?

Đúng lúc này thì một điềm báo chợt hiện trong lòng.

- Thì ra là Giải Yến Bạch.

Bagnell chợt nhận ra.

Lúc này mọi người mới thấy rõ hình dáng của vị tạp tu đang bị vây giữa trời, cũng là kẻ vừa lén đến gần trụ sở. Bọn họ vừa nghe được tiếng nổ từ xa vang đến liên lặng lẽ chạy tới xem xét, vừa đến thì chứng kiến cảnh này.

Trần Mộ biết kẻ cầm đầu tám gã tạp tu này là Vu Quả của Pháp Á. Một nửa tám mặt nạ xấu xí yêu dị lãnh khốc, song điều khiến mọi người bất ngờ là Giải Yến Bạch lại chiếm thế thượng phong!

Thực lực của Giải Yến Bạch hơn Vu Quả một bậc, hắn tiến lùi tự nhiên giữa vòng vây rất thành thục.

Năng lượng thể do hắn phóng ra là một chùm ánh sáng màu đỏ to bằng ngón cái, sức xuyên thấu của nó rất khủng bố. Trần Mộ tận mắt thấy cảnh nó xuyên thẳng qua lồng năng lượng của một gã tạp tu nổi tiếng, đáng sợ hơn là tần suất kinh người của nó. Ngón trở của hắn điểm liên tục, các chùm sáng màu đỏ đan xen khắp trời tạo nên một cái lưới ánh sáng.

Trần Mộ cảm thấy Kích Quang Thúc của Vu Quả có phần vô lực trước cái lưới ánh sáng màu đỏ này.

- Chắc, đúng là Giải Yến Bạch không phải kẻ tầm thường. Tập phiến bình thường như Yên Chi Hồng Chỉ lại được hấn luyện đến trình độ này, thực sự không đơn giản!

Người luôn kiêu lời khen như Bagnell cũng phải mở miệng than thở.

Yên Chi Hồng Chỉ, cái tên này...

Trần Mộ vừa nghĩ đến dáng vẻ đường hoàng, kiên nghị như Giải Yến Bạch mà lại sử dụng một tấm tạp phiến nữ tính thì liền thấy quái dị.

Dường như đoán được suy nghĩ của Trần Mộ, Bagnell vừa nhìn cuộc chiến trên trời vừa giải thích:

- Yên Chi Hồng Chỉ bắt nguồn từ tay một nữ tạp tu ở Trung Đạt Thư Phủ. Không ai biết lúc trước nó được gọi là gì, cái tên Yên Chi Hồng Chỉ được lưu lại từ nữ tạp tu này. Ở Trung Đạt Thư Phủ có vô số truyền thừa cao cấp hơn, với lại nhiều nam thanh niên ngại cái tên quá nữ tính nên có rất ít ai chọn nó.

- Giải Yến Bạch có xuất thân từ khu Phổ Cư (khu dân cư phổ thông) nên bị mọi người trong trường đối xử lạnh nhạt, chỉ có một giáo viên hơi quan tâm nên hấn dứt khoát theo giáo viên này học tập. Giáo viên này là phụ nữ, lại chuyên tập luyện Yên Chi Hồng Chỉ nên hấn cũng quyết định chọn hạng truyền thừa này.

- Nghe nói bởi vì chuyện này mà hấn bị mọi người trong trường chế nhạo.

- Không ngờ Giải Yến Bạch vô cùng chăm chỉ, kiên nhẫn, lại thêm ngộ tính nên Yên Chi Hồng Chỉ phát dương quang đại trong tay hấn. Trong một giải đấu ở trường, hấn nhờ vào kỹ nghệ này mà lọt vào tám người mạnh nhất, tài năng của hấn cũng hiển lộ. Từ đó hấn không ngừng đi khắp nơi rèn luyện thực lực, vài năm sau hấn đột nhiên tới Liên Bang Tổng Hợp học phủ để khiêu chiến hiệu trưởng Pafuchake. Dù thua nhưng hấn được khen ngợi, liền rạng danh khắp liên bang, trở thành cao thủ trẻ tuổi nổi tiếng. Nhờ vậy mà Yên Chi Hồng Chỉ được nhiều người biết đến.

Trần Mộ hơi ngạc nhiên liếc nhìn Bagnell, không ngờ ngay cả loại tin tức này mà Bagnell cũng rõ như lòng bàn tay.

Tuy nhiên Vu Quả cũng ước lượng được thực lực của Giải Yến Bạch. Trừ hai gã tạp tu bị chùm sáng đỏ xuyên thủng thì sáu người còn lại đều giữ vững thể trận.

Giải Yến Bạch khá kiêng kị chiêu Cực Quang Thúc của Vu Quả, có thể nhận ra điều này qua việc hấn cẩn thận né tránh.

Song chắc chắn hấn không ngờ Vu Quả chỉ là mồi nhử mà thôi, vị trí chủ công lại thuộc về tạp tu khác.

Vu Quả đột ngột lui nhanh về sau, năm gã tạp tu còn lại đều mở lòng năng lượng rồi lao về phía Giải Yến Bạch!

Bagnell tái mặt, quát nhẹ:

- Rút lui!

Trần Mộ và Weah phản ứng cực nhanh. Weah mang theo Bagnell, rồi cùng Trần Mộ lui vào sâu trong rừng.

- Âm!

Ở đằng sau vang lên một tiếng nổ thật lớn, ánh lửa đỏ rực chọt lóe trên bầu trời, vô cùng chói mắt. Sóng chấn động do vụ nổ tạo thành quét qua khu rừng như một cơn lốc, tiếng cây cỏ gãy đổ không ngừng vang bên tai Trần Mộ. Hấn chỉ cảm thấy một luồng lực đẩy mạnh từ phía sau ào đến, cả người lao nhanh về trước đến nỗi suýt đụng vào cây. May là phản ứng của hấn rất nhanh nhạy, thân hình liên tục lắc lư theo lực đẩy để triệt tiêu nó. Mặc dù Weah còn mang theo một người trên tay nhưng phản ứng nhanh hơn Trần Mộ, trực tiếp dừng lại.

- Tàn độc!

Bagnell nhìn ánh lửa trên trời, cả mặt đỏ lên, vừa xem thường vừa bội phục nặn ra hai chữ.

Trần Mộ lạnh người nhìn đám lửa rực rỡ trên không trung.

Ngay lúc này, một bóng người đột nhiên từ trong ngọn lửa lao ra ngoài. Biển cổ này hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả Vu Quả cũng không kịp phản ứng, chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương biến mất ở chân trời với tốc độ kinh người.

Chú thích:

Có 1 điểm thắc mắc là Trần Mộ và Bagnell đang ở trong phòng xem tên thích khách đột nhập qua màn hình cơ mà (C 254) sao lại nhảy ra ngoài cùng Weah xem Giải Yến Bạch bị vây công lúc nào nhỉ?

256. Chương 256: Chuẩn Bị Chiến Tranh (1)

Đột nhiên độ nghi trên tay Trần Mộ vang lên, là gã béo.

Gã béo lại tìm mình vào lúc này, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Trên màn hình, sắc mặt gã béo không tốt lắm, nói ngay:

- Lão đệ, chuyện có vẻ không ổn rồi! Vừa rồi có một đoàn tập tu Pháp Á tấn công nơi ở của Liên Bang Tổng Hợp học phủ, thương vong rất lớn!

Bagnell bên cạnh cùng Trần Mộ nhìn nhau.

Thấy vẻ mặt này của Trần Mộ, gã béo liền biết được rất có khả năng xảy ra biến cố, trầm giọng hỏi:

- Sao vậy?

- Ở chỗ chúng ta, Pháp Á vừa đánh lén Giải Yến Bạch, hẳn là hẳn bị thương nặng.

Trần Mộ kể rõ chuyện vừa xảy ra lại một lần.

Gã béo thét lên chói tai:

- Đám người Pháp Á điên rồi! Bọn họ thực sự điên rồi hay sao?

Trần Mộ cũng có hàng trăm câu hỏi trong lòng không cách nào giải, Bagnell ở bên cũng lộ vẻ ngờ vực.

Loại hành động này của Pháp Á quả thực quá điên cuồng! Đây không còn là khiêu khích, mà là tuyên chiến! Điều khiến người khác không ngờ là bọn họ lại tuyên chiến với hai thế lực khổng lồ! Chẳng lẽ bọn người của Pháp Á chán sống sao?

Quyền uy của Lục Đại làm sao có thể bị trêu chọc? Có thể đoán được, đòn phản công sau đây của Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ sẽ vô cùng hung hãn. Không ai có thể cùng lúc chịu được cả hai nhà tấn công, huống chi Lục Đại vốn là thế lực lớn nhất liên bang. Trong lòng mọi người, Pháp Á cũng khó khăn lắm mới chen chân được vào hàng ngũ này thôi. Trong hàng ngũ này, bọn họ chỉ được xếp ở cuối cùng.

Nhưng hôm nay, bọn họ lại cùng lúc khiêu chiến với hai thế lực khổng lồ. Trên đời làm gì có ai lại tự tìm đường chết như thế? Chẳng lẽ tầng lớp lãnh đạo của Pháp Á đã có sự thay đổi?

Gã béo rất nhanh liền tỉnh táo lại:

- Mặc kệ những việc này, thành Lars sắp trở nên hỗn loạn rồi. Chúng ta không thể nhúng tay vào cuộc tranh đấu giữa các thế lực khổng lồ này. Trong khoảng thời gian này có thể dừng việc chế tạo lại, bây giờ có rất ít ai lại rảnh rỗi quan tâm đến tập phiến. Tuy nhiên lão đệ phải chú ý đến an toàn, Giải Yến Bạch sau khi rời khỏi chỗ người thì bị thương. Dù Giải Yến Bạch là người quang minh lỗi lạc, nhưng khó nói là những người khác trong Trung Đạt Thư Phủ sẽ không đổ cơn giận lên đầu người. Phỏng chừng Giải Yến Bạch cũng đoán ra thân phận của người, nếu bọn họ muốn ép người về Trung Đạt Thư Phủ thì đây cũng là cái cớ.

Trần Mộ im lặng, còn Bagnell vẫn bình tĩnh.

- Ta sẽ liên lạc với Tiêu Tư, xem có thể mời hắn tới căn cứ ở một thời gian không. Có tiếng nói của hắn thì cho dù người của Trung Đạt Thư Phủ muốn ra tay cũng phải suy xét một chút. Gần đây người nên tuyển thêm người, đừng sợ tốn, ta sẽ chuyển tiền qua cho người. Không cần cảm ơn ta, cứ coi như là lợi nhuận ta đưa trước, sẽ khấu trừ trong các lần đấu giá sau. Nói thế nào thì nói, vượt qua cửa khó khăn này rồi tính tiếp.

Gã béo đúng là người làm việc lớn, trong chốc lát liền tính toán rõ ràng.

- Được!

Trần Mộ cũng không nhiều lời. Gã béo nói rất có lý, nếu như Trung Đạt Thư Phủ ỷ mạnh mà dùng vũ lực thì hắn cũng không có bao nhiêu biện pháp.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Trần Mộ lập tức nhận được tiền do gã béo chuyển tới. 1,5 tỷ audierne! Trần Mộ cảm thấy ấm áp trong lòng, rồi lại không khỏi cười khổ, cái nhân tình này thật là lớn a.

Người từng trải qua nhân tình thế thái như Trần Mộ hiểu rõ, thù hoa trên gấm thì dễ nhưng đưa than giữa mùa đông lại rất ít! Đối phương vừa vung tay là 1,5 tỷ audierne. Dù tích lũy của gã béo rất nhiều, nhưng số tiền 1,5 tỷ audierne này cũng là một con số khổng lồ.

Sau khi nhận được tiền, Trần Mộ quay qua Bagnell:

- Chuyện này giao cho người.

- Vâng!

Cho dù đối mặt với Trung Đạt Thư Phủ, một thế lực trong Lục Đại nhưng Bagnell không hề e sợ, giọng nói kiên định lưu loát. Ngược lại, trong lòng hắn mơ hồ có cảm giác hưng phấn, trong con mắt lạnh lùng là chiến ý được đè nén hết sức!

- Đúng rồi, người bảo mọi người đem tất cả tạp phẩm của mình lại đây, ta xem thử có thể cải tiến được không.

Bây giờ hắn phải dùng tất cả biện pháp để tăng cường thực lực cho phía mình, đây là cách dễ dàng và nhanh nhất để tăng thực lực cho mọi người.

- Vâng, ta sẽ gọi bọn họ mang đến ngay.

Bagnell rất phấn chấn, hắn biết ông chủ của mình là nhân vật thế nào. Người chế tạo ra mã số tạp phẩm oanh động cả liên bang, chế tạp sư cấp bậc này thường sẽ không tùy tiện ra tay. Chỉ cần ông chủ tận tình cải tiến tạp phẩm thì thực lực của bọn họ sẽ tăng lên một mức lớn. Những người này đều là do hắn tuyển chọn kĩ lưỡng, hắn rất tin tưởng vào bọn họ.

Rất nhanh, tạp phẩm trên tay đám tạp tu đều được giao cho Trần Mộ, đến giờ các tạp tu đều không biết hắn là tác giả của mã số tạp phẩm. Nếu không phải Bagnell ra nghiêm lệnh thì căn bản bọn họ sẽ không đưa tạp phẩm quý như tính mạng của mình ra. Cho dù Bagnell hạ tử lệnh thì vẫn có nhiều người có vẻ mặt không bằng lòng.

Cũng may là số người không nhiều, chỉ có 20 tấm, Trần Mộ lập tức bắt đầu nghiên cứu. Những tạp tu này đều là cao thủ, tạp phẩm chủ tu tự nhiên không phải hàng tầm thường. Rất nhiều tạp phẩm có kết cấu cực kì xảo diệu, quả thực tốn hao không ít công sức của Trần Mộ. Tuy nhiên hắn đã không còn là thiếu niên ngây thơ ngày xưa, tay nghề chế tạp của hắn đã thuần thục, cộng thêm việc chế tạo mã số tạp phẩm thành công mang đến lòng tự tin rất lớn cho hắn.

Huống chi ở đây không chỉ có đầy đủ thiết bị, mà còn các loại nguyên liệu quý hiếm chất đầy ba kho hàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, một đêm không ngủ khiến hai mắt Trần Mộ đỏ bừng, hắn gọi Bagnell tới đem tạp phẩm trả lại.

Hiệu suất làm việc của Trần Mộ khiến Bagnell giật mình. Hắn vốn nghĩ phải 3 đến 5 ngày thì ông chủ mới làm xong nhiều tạp phẩm như vậy, không ngờ chỉ một đêm là xong hết. Hắn thầm than thở trong lòng nhưng không biểu hiện ra mặt.

- Để bọn họ thử xem, có chỗ nào cần cải tiến thì nói lại cho ta biết.

Nói xong câu này, hắn rã rời bước vào phòng rồi lập tức lăn ra ngủ.

Bagnell trả tạ phiền xong thì liền mang theo hai người ra ngoài.

Tối hôm qua, sau khi thức đến nửa đêm thì cuối cùng hắn cũng lập ra một kế hoạch mà bản thân hơi hài lòng. Hít sâu làn không khí mát lạnh, đầu óc của hắn tỉnh táo hơn nhiều, hắn kiểm tra lại bản kế hoạch tối qua một lần trong đầu. Sau khi xác định không còn chỗ thiếu sót thì hắn mới nở nụ cười hài lòng.

Sáng hôm sau, hàm răng trắng như tuyết của Bagnell vốn chói mắt bỗng giống như con báo mai phục trong bụi cỏ giữa rừng vô tình lộ ra răng nanh.

Hội trường chiêu sinh ồn ào hỗn loạn, mọi người đều đang thảo luận về chuyện Giải Yến Bạch và Liên Bang Tổng Hợp học phủ bị tấn công.

Tạp tu bên cạnh Bagnell thực sự không nhịn được:

- Lão đại, chúng ta tuyển nhiều tay mơ vậy để làm gì?

Gã tạp tu khác đi cùng cũng có chung thắc mắc:

- Đúng đó lão đại, chỉ mình ta cũng có thể giết một trăm gã tay mơ như thế này!

Hắn không hề khoắc lác, những người mà Bagnell tuyển lần này đều là thanh niên trẻ tuổi vừa đột phá cảm giác tứ cấp, thậm chí có một ít tạp tu còn ở sơ giai tam cấp. Hai người khó hiểu nhìn đám tạp tu với vẻ mặt ngây ngô, nếu thực sự ra chiến trường thì đám tay mơ này chỉ có chết chứ không có tác dụng gì.

Với lại những người này chưa từng trải qua chiến trận, không ai hiểu rõ sự chênh lệch giữa lính mới chưa nếm mùi chiến tranh với tay lão luyện bằng bọn họ.

Dù hai người đều nghi hoặc nhưng bọn họ đều hiểu và kính phục thủ đoạn của Bagnell, tự nhiên biết lão đại làm vậy thì bên trong chắc chắn có bí mật khác.

Bagnell lắc đầu:

- Đến lúc đó thì các ngươi sẽ biết.

Đúng lúc này, hai gã tạp tu cạnh hắn bỗng lộ ra vẻ cảnh giác, đem Bagnell bảo vệ ở giữa.

Một người đàn ông với vẻ mặt lạnh như băng, lông mi nổi liền thành một đường đi đến trước mặt ba người, lạnh lùng nói:

- Ta! Thi tuyển.

Khi Trần Mộ tỉnh giấc thì đã gần chiều tối.

Hắn tỉnh giấc đúng lúc Bagnell dẫn theo 40 đến 50 người trở về, thấy vậy thì Trần Mộ ngây người ra.

Không ngờ hắn lại phát hiện một người quen trong nhóm người này là Nhất Tự Mi Nam (1)! Không ngờ người thừa kế duy nhất của Thập Tự Dạ cũng ở đây.

Trần Mộ chỉ vào Nhất Tự Mi Nam, hỏi Bagnell:

- Sao hắn lại ở đây?

Đúng là ông chủ biết người này, Bagnell nghĩ thầm nhưng ngoài miệng lại hỏi:

- Ông chủ biết hắn sao? Thân thủ của hắn không tồi, là ta tuyển chọn từ hội trường chiêu sinh. Hắn có vấn đề gì sao?

Trần Mộ im lặng, hắn không biết giải thích vấn đề này như thế nào. Bất chợt hắn không khỏi suy đoán mục đích của Nhất Tự Mi Nam, chắc chắn đối phương vẫn chưa từ bỏ ý định với Liễm Túc pháp. Tuy nhiên, dù thế nào thì Trần Mộ cũng không thể dạy Liễm Túc pháp cho người khác. Nếu nói Liễm Túc pháp là một loại vũ khí thì vũ khí này quá sắc bén!

Nhưng vấn đề liên quan đến Nhất Tự Mi Nam, hần cũng thấy khó giải quyết nên liền đá qua cho Bagnell:

- Việc này người xem rồi quyết định.

Hần cũng tin rằng Nhất Tự Mi Nam không có tâm tư gì khác, ngày đó hần đã bị mình và Weah chấn nhiếp hoàn toàn.

Bagnell gật đầu nhưng vẫn nhăn trán, đúng là Nhất Tự Mi Nam có thực lực rất xuất sắc. Tuy nhiên trừ khi đạt đến trình độ như Tiêu Tư, nếu không thì thực lực của một cá nhân chẳng ảnh hưởng bao nhiêu đối với đại cục. Mà khi kế hoạch của hần được áp dụng thì cũng không thuận lợi như ý muốn, người được tuyển ít hơn dự tính rất nhiều.

Đúng lúc này thì gã béo lại gọi đến.

Mở thông tin tạp ra, gã béo xuất hiện trên màn hình. Hình ảnh đó nhìn Trần Mộ thật sâu rồi nói:

- Ta đã liên lạc với Tiêu Tư. Hần tỏ vẻ đồng ý giúp đỡ, thậm chí hần còn có thể mang một vài đệ tử cùng sư phụ đến trợ uy. Nhưng có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Trần Mộ cũng đã đoán ra trong lòng.

- Hần hy vọng có thể thu được phương pháp chế tạo Chiết Hình Yển Ba tạp.

Gã béo do dự một chút rồi nói. Hần biết yêu cầu này có vẻ ép người lúc khốn khó, lần từ chối thẳng thừng lúc trước đã thể hiện rõ thái độ của Trần Mộ. Tuy nhiên từ lập trường của Tiêu Tư, đây không phải là yêu cầu quá đáng do hần cũng phải đối mặt với phong hiểm rất lớn. Một khi hần ra tay cũng đồng nghĩa với lập trường của Tư Nguyên học phủ trong vấn đề về Trần Mộ.

Lúc này, hần không chỉ đại biểu cho bản thân, mà còn cả Tư Nguyên học phủ.

Trở mặt với một thế lực trong Lục Đại, lấy thực lực hiện tại của Tư Nguyên học phủ thì đây là một cái giá rất lớn.

Nếu không phải Chiết Hình Yển Ba tạp quá xuất sắc thì chắc chắn Tiêu Tư sẽ không nhúng tay vào việc này.

- Tốt!

Trần Mộ không hề do dự đồng ý. Dù hần không rõ truyền thụ phương pháp chế tạo Chiết Hình Yển Ba tạp cho người khác, nhưng so với tính mạng của bản thân thì đây có là gì?

Đột nhiên hai mắt Bagnell sáng rực, cuộc nói chuyện giữa hai người khiến hần tìm được biện pháp giải quyết vấn đề mà mình gặp phải. Hần vội vàng chen vào:

- Viện trưởng Tiêu Tư không cần phải mang tạp tu đến. Tuy nhiên, chúng ta hy vọng có thể thông qua Tư Nguyên học phủ để tuyển một nhóm tạp tu. Cường độ cảm giác từ tam cấp trở lên, tuổi dưới 25. Ngoài ra chúng ta còn cần 20 chế tạp sư có thực lực, tất nhiên sau này chế tạp sư sẽ được đưa về Tư Nguyên học phủ.

- Cường độ cảm giác từ tam cấp trở lên?

Gã béo khó hiểu:

- Từ lúc nào mà người lại thu rác rưởi?

- Đến lúc đó thì người sẽ biết.

Bagnell thông dong nói.

- Ủ, cái này thì dễ xử lý. Tạp tu như vậy ở đâu cũng có, hơn nữa ta tin rằng Tiêu Tư rất biết ơn các người. Về chuyện chế tạp sư thì Tiêu Tư còn ước được như vậy nữa là, có thể được lão đệ chỉ dạy thì e là hần nằm mơ buổi tối đều cười tỉnh.

Gã béo cười nói. Hần rất vui khi nhìn thấy hai bên hoàn thành vụ giao dịch, cả hai đều cực kì quan trọng với hần.

Gã béo nói không sai, tập tu mà Bagnell yêu cầu không hề có khả năng cạnh tranh ngoài đời. Dù là trường nào thì đều có rất nhiều tập tu yếu kém. Trình độ của bọn họ chỉ có thể đạt tới mức này, chuyện tìm việc làm của bọn họ cũng là vấn đề đau đầu của nhà trường. Bây giờ Bagnell lại giải quyết một vấn đề khó khăn lớn như vậy, hẳn tự nhiên phải biết ơn vô cùng.

Thật vậy, bên Tiêu Tư rất nhanh liền hồi âm lại, đối phương đồng ý không hề do dự. Ngày mai Tiêu Tư sẽ mang theo tập tu và chế tập sư theo yêu cầu của Bagnell đến. Hiệu suất cao như vậy đủ để chứng minh Tiêu Tư cần phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tập đến mức nào.

Những tập tu mới được đưa tới vừa mừng vừa sợ theo Bagnell bước vào căn cứ. Bọn họ nhìn xung quanh liền bị căn cứ cao cấp này chinh phục. Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày mình lại được làm việc trong căn cứ thế này.

Trong suy nghĩ của bọn họ, đây là nơi làm việc của tập tu cao cấp.

Căn cứ có thể sánh với nơi này ở Lars chỉ có tập đoàn Trung Châu. Thiết bị tiên tiến ở đây đủ để bọn họ thâm than thở, rất nhiều người không khỏi rụt rè. Trong lòng bọn họ như có lửa đốt, lần này kiếm được việc ngon rồi. Mặc dù còn chưa biết ông chủ là ai, ở thế lực nào nhưng bọn họ dám khẳng định không phải là thế lực nhỏ tầm thường.

Điều này khiến mỗi người trong bọn họ đều phấn khởi, đầy hy vọng vào tương lai. Tuy nhiên không ai trong bọn họ ngờ được, cuộc sống sau này không sung sướng như thần tiên mà là như địa ngục!

Sau khi sắp xếp những người này xong, Bagnell liền đi tới sân huấn luyện.

Khí thế ngất trời trong sân huấn luyện khiến Bagnell giật mình.

Tiếng hò hét, tiếng nổ lớn, tiếng rít hòa vào nhau thành một mớ hỗn loạn. Đám tập tu trầm tĩnh ngày xưa đều trở nên điên cuồng.

Ô Vũ thấy Bagnell, vội vàng dừng huấn luyện rồi chân trước chân sau chạy tới, miệng cười tươi như hoa:

- Lão đại, lão đại. Người đem tập phiến của ta đi một đêm liền trở nên lợi hại như vậy? Lão đại, vậy người tiếp tục đem tập phiến của ta thêm một đêm đi. Không không, là vài buổi...

Đột nhiên phát hiện uy lực tập phiến của mình tăng mạnh, giống như một vị khách phát hiện thanh kiếm sắt bình thường trên tay biến thành bảo kiếm vô cùng sắc bén chỉ sau một đêm. Sao không khiến cho bọn họ vui mừng như điên chứ?

Đến trình độ của bọn họ, dù là Trần Mộ cũng không tưởng tượng ra việc tìm kiếm tập phiến thích hợp khó tới mức nào. Mặc dù tiền lương của bọn họ không thấp, nhưng so với cái giá cao vời vợi của tập phiến cao cấp trên thị trường thì cũng chỉ có thể ngược nhìn mà thôi. Hơn nữa không phải tất cả tập phiến cao cấp đều thích hợp, tập phiến mà bọn họ đang sử dụng đều đã trải qua quá trình tập luyện ít nhất cũng 5 – 6 năm, lâu hơn là 10 năm. Nếu đổi loại tập phiến khác thì cũng có nghĩa bọn họ phải làm quen với loại kết cấu năng lượng khác, đây là việc mà bọn họ rất không muốn.

Tập phiến cao cấp đã khó tìm, tập phiến cao cấp thích hợp bản thân càng khó hơn.

Trừ khi đạt tới trình độ như Tiêu Tư, mức hiểu biết về năng lượng đã đi sâu vào điểm cốt lõi.

Hiện tại Trần Mộ nâng tập phiến của bọn họ lên một bậc, dù kết cấu năng lượng có thay đổi nhưng vẫn có cùng nguồn gốc với trước nên bọn họ lĩnh ngộ và làm quen càng nhanh và dễ dàng hơn!

Vì vậy, Bagnell liền chứng kiến cảnh tượng sôi nổi trong sân huấn luyện.

Thấy vậy, hắn lập tức điều chỉnh kế hoạch huấn luyện, tăng thời gian tập luyện tự do của đám tập tu này. Bọn họ cần phải nhanh chóng làm quen với tập phiến sau khi cải tiến, như vậy mới đạt được trình độ phát huy lực chiến đấu lớn nhất. Nếu không, đừng nói là phối hợp đồng đội, ngay cả lực chiến đấu cá nhân cũng sẽ giảm chứ không tăng.

Sau khi điều chỉnh lại kế hoạch huấn luyện, Bagnell đi tìm Trần Mộ. Nội dung cốt yếu trong bản kế hoạch của hắn phải nhờ ông chủ ra tay mới được.

Chú thích:

1: Nhất Tự Mi Nam – miêu tả người đàn ông có lông mi nổi thành một đường. Các chương trước vẫn để là gã đàn ông có đôi lông mày nổi liền, nhưng theo sự thống nhất của nhóm dịch thì từ chương này sẽ để là Nhất Tự Mi Nam.

257. Chương 257: Chuẩn Bị Chiến Tranh (2)

Do vậy hắn quyết định phát huy tối đa lợi thế này.

Theo suy nghĩ của Bagnell, ưu điểm lớn nhất của chế tập sư không phải ở số lượng tạp phiến có uy lực mạnh mẽ được chế tạo, mà là năng lực tính toán, thiết kế của hắn. Dĩ nhiên điều này chỉ có tác dụng giới hạn với một đoàn thể bình thường, nhưng nếu cộng thêm một tay chỉ huy ưu tú thì hai người đủ khả năng tạo ra những kỳ tích.

Bản kế hoạch ở trước mặt khiến Trần Mộ cực kì bất ngờ.

Hắn chưa từng nghĩ rằng một kế hoạch sáng tạo đến vậy lại được lập nên từ một người không phải tạp tu lẫn chế tập sư.

Thấy Trần Mộ giật mình, Bagnell cẩn thận hỏi tiếp:

- Ngài thấy có khả thi không?

Nói thật thì hắn không đặt nhiều lòng tin vào bản kế hoạch của mình. Sở dĩ hắn đưa ra bản kế hoạch có phần quái dị này là do nguyện vọng của chính bản thân, hắn đã sớm nghĩ ra nó từ rất lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội để áp dụng vào thực tế. Bây giờ khi ở trong tình thế khẩn cấp thì hắn lại nhớ đến bản kế hoạch đã xếp xó nhiều năm này.

Ngoài biện pháp tăng cường thực lực trong thời gian ngắn thì hắn chẳng còn cách nào khác.

Dù ông chủ rất tài giỏi nhưng nền tảng yếu kém nên rất khó chiêu mộ cao thủ. Muốn thu hút tạp tu cao cấp thì cần thêm một ít điều kiện khác ngoài tiền bạc, mà Trần Mộ thì lại chưa có đủ.

Vì vậy hắn mới đưa ra kế hoạch này, nhưng tính khả thi ra sao thì còn phải chờ quyết định của ông chủ. Nếu được thực hiện thì hắn tin rằng đây sẽ là một phát minh lịch sử.

Nếu bản kế hoạch này không thành công thì Bagnell vẫn còn phương án dự bị, dù hắn không hài lòng với nó lắm.

- Chưa thể nói trước, phải thử qua mới biết được.

Trần Mộ nhìn chằm chằm vào bản kế hoạch, buột miệng nói.

Hắn thấy bản kế hoạch của Bagnell còn khá sơ sài, điều này cũng dễ hiểu vì Bagnell không phải là tạp tu đúng nghĩa, lại mù tịt về lĩnh vực chế tập. Hắn chỉ đưa ra ý kiến tổng quát từ góc nhìn một người chỉ huy mà thôi, không thể đi sâu vào chi tiết được.

Ý tưởng sáng tạo này thật sự thú vị.

Mỗi tạp tu khi phóng năng lượng thể đều phải trải qua các bước như chuyển năng lượng trong năng lượng tạp qua huyền tạp, tạo nên năng lượng thể rồi mới bắn ra ngoài. Tạp tu cao cấp thì lại thêm một bước nữa là tối ưu hóa kết cấu của năng lượng thể, sau đó mới phóng ra. Tạp tu càng hiểu sâu về kết cấu năng lượng thì càng ưu hóa tốt hơn, uy lực của năng lượng thể càng lớn.

Trong bản kế hoạch của Bagnell thì hắn tách riêng các bước này ra.

Một người chuyên điều chỉnh năng lượng thể, một người phụ trách khóa mục tiêu, người còn lại chịu trách nhiệm tấn công. Do vậy độ khó của từng bước được giảm xuống rất nhiều, mỗi một tạp tu chỉ cần nắm rõ một bước thì có thể ra đòn tấn công.

Thực lực giữa tập tu hạ cấp và cao cấp chênh lệch nhau rất xa, điểm khác biệt lớn nhất là lực sát thương. Một vị tập tu cao cấp có thể phát huy uy lực của tám Liệt Diễm Long tập lớn hơn nhiều so với tập tu trung cấp.

Nếu kế hoạch của Bagnell hiệu quả thì nó có thể bù đắp được sự chênh lệch này.

Bản kế hoạch đầy sáng tạo này sao không khiến Trần Mộ phần khích chứ? Hắn liền bước vào phòng thí nghiệm với vài ý tưởng ban đầu.

Bagnell thấy vậy cũng không quấy rầy. Nếu là người khác thì hắn quyết không đưa ra kế hoạch này, đơn giản vì hắn nghĩ ông chủ là một chế tập sư cấp đại sư, có thể làm được những việc mà người bình thường không thể vượt qua.

Để kế hoạch này thành hiện thực hắn còn có rất nhiều việc phải làm.

Bản chất của kế hoạch này là sử dụng sự phối hợp giữa đoàn thể để thay cho năng lực khổng lồ chế mạnh mẽ của từng cá nhân. Hắn cũng hiểu để đoàn thể phối hợp tốt với nhau không hề dễ hơn tăng năng lực khổng lồ của từng cá nhân.

Rèn luyện tính phục tùng mệnh lệnh, tính kỉ luật cho đám lính mới là một quá trình lâu dài và phức tạp.

Tuy nhiên đây lại là lĩnh vực mà hắn tự tin nhất.

Bagnell kiên định bước đi trên sàn nhà kim loại, hắn giống như trở về những tháng năm đầy ý chí, nhiệt tình xưa kia.

Hắn lạnh lùng nhìn đám lính mới đang đứng lộn xộn.

Đám lính mới có phần e dè dưới ánh mắt sắc bén của Bagnell. Bọn họ đều đột phá cảm giác tứ cấp khi chưa đầy 25 tuổi, đây là một thành tích không tồi nhưng cũng không nổi bật. Tuy nhiên các học phủ hơi nổi tiếng đều không thiếu học viên có khả năng như vậy, phần lớn các học viên này đều không có cơ hội để tiến sâu hơn.

Phần lớn bọn họ chọn vào đội tập tu dự bị, nếu trẻ hơn một chút thì gia nhập đội thanh niên. Còn lại thì đổi nghề sang lĩnh vực khác, ví dụ như kiến trúc sư chuyên sử dụng tập phiến mà Trần Mộ gặp lần trước.

Các tập tu trước mặt đều kí hợp đồng 10 năm, nói cách khác Trần Mộ có quyền sử dụng bọn họ trong 10 năm. Hợp đồng có hiệu lực trên toàn liên bang nên Trần Mộ phải trả phí rất cao, nhưng vẫn thấp hơn chi phí tuyển dụng một tập tu cao cấp.

Lô Tiểu Như vừa thấy Nhất Tự Mi Nam thì giật mình.

Sao hắn lại tới đây?

Mặc dù không có quan hệ gì nhưng bọn họ đã biết nhau. Dù sao bọn họ đều từng phục vụ các thế lực địa phương ở thành Lars, mà ở đây thì chỉ có vài cao thủ mà thôi.

Dù chưa từng gặp mặt nhưng cũng biết chút ít về nhau.

Lô Tiểu Như gầy hơn trước rất nhiều, vóc dáng đầy đặn lúc trước đã biến mất nhưng thân hình của nàng lại càng thêm nóng bỏng. Đây là do quá trình huấn luyện gần đây mang lại, và nội dung huấn luyện của nàng cũng giống với mọi người. Do lúc trước đã quen với việc đơn đả độc đấu nên nàng có rất ít kinh nghiệm phối hợp, vậy nên nàng phải chịu hành hạ rất khổ cực dưới tay Bagnell. Mỗi ngày mọi người phải chạy nước rút không ngừng suốt năm giờ, tương đương với khoảng cách 50 đến 60 km.

Dù ốm hơn trước rất nhiều nhưng nàng vẫn cần rèn kiên trì huấn luyện, nhờ vậy nàng được đồng đội tôn trọng. Nàng rất vui khi cảm nhận được sự thay đổi trong thái độ của mọi người đối với mình.

Bây giờ nàng không có ý nghĩ nào khác. Nàng không biết mình đã hòa nhập vào đoàn thể này từ khi nào, nhưng nàng cảm thấy rất vui vẻ dù mọi người rất ít nói. Ở đây dù phải huấn luyện gian khổ nhưng không có chuyện hục hặc, đấu đá lẫn nhau mà nàng ghét cay ghét đắng. Ở đây chỉ có ánh mắt khen ngợi của đồng đội chứ không có những cặp mắt háo sắc chăm chăm vào người nàng.

Dáng vẻ phong tình của ngày xưa đã biến mất, thay vào đó là vẻ kiên nghị đặc hữu ở phái nữ.

Nàng giống như trở lại cuộc sống đơn thuần, phong phú ở trường học ngày xưa.

Nàng có lí do gì để không thích nơi này chứ?

Liếc nhìn Nhất Tự Mi Nam một lần rồi nàng lại tập trung huấn luyện, còn 1/5 nội dung cần hoàn thành.

Sáng sớm ngày thứ hai thì Tiêu Tư dẫn theo hàng trăm người nối đuôi nhau đến.

Câu đầu tiên mà Tiêu Tư nói khi gặp Bagnell:

- Sức phòng ngự ở chỗ này không tồi!

Từ xa thì hắn đã bị tập tu phụ trách canh phòng phát hiện, lúc đó hắn muốn thăm dò thử xem khả năng phòng ngự của căn cứ mới xây này như thế nào.

Bản thân Tiêu Tư đã trải qua hàng trăm trận chiến nên ánh mắt rất độc, chỉ cần thăm dò một chút liền biết năng lực phòng ngự ở đây ra sao. Lúc đó hắn rất kinh ngạc, mặc dù hắn chịu đòn tấn công không nhiều nhưng có uy lực không nhỏ, lại phối hợp chính xác, đúng là hiếm thấy.

- Xin chào đại nhân Tiêu Tư, ta là Bagnell, tổng phụ trách an ninh của căn cứ. Chào mừng các vị đến đây.

Dù đối mặt Tiêu Tư, cao thủ nổi tiếng toàn liên bang nhưng Bagnell rất tự nhiên, người đứng sau hắn là Lô Tiểu Như.

Trong mắt Tiêu Tư hiện lên một tia dị sắc, vẻ mặt suy tư:

- Bagnell? Hình như ta từng nghe qua cái tên này ở đâu rồi thì phải!

Sau một lát thì hắn vẫn không nhớ ra được, ảo não vỗ đầu, tự châm chọc:

- Ài, ta già rồi nên trí nhớ cũng kém.

Hắn vừa nói câu này ra thì một cô gái hơn 20 tuổi bên cạnh liền cười khẽ.

Bagnell cười cười:

- Ngài hiệu trưởng nói đùa rồi.

Rồi ấy nấy:

- Ông chủ đang ở trong phòng thí nghiệm, có thể chút nữa mới ra nên mong hiệu trưởng chờ một lúc.

Mấy người đằng sau Tiêu Tư bỗng tái mặt, vừa định mở miệng thì Tiêu Tư phát tay, không hề để ý nói:

- Không sao, hồi trẻ ta cũng giống như vậy. Mỗi khi gặp vấn đề là hoàn toàn không để ý đến xung quanh. Lại đây, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lúc. À, cô gái này tên là Nhữ Thu. Nàng là đệ tử duy nhất của Bội phu nhân, viện trưởng phân viện chế tạo của Tư Nguyên học phủ.

Dù là một trong những cao thủ đứng đầu liên bang nhưng Tiêu Tư lại rất dễ gần, ai ai cũng bội phục.

Bagnell nhìn về phía cô gái tên Nhữ Thu, có vài người đứng sau Tiêu Tư nhưng hắn chỉ giới thiệu mỗi cô gái này mà những người khác cũng không tỏ thái độ bất bình. Từ đây có thể thấy cô gái này có địa vị đặc thù ở Tư Nguyên học phủ. Nhữ Thu thấy Bagnell nhìn mình thì mỉm cười, động tác chào rất tự nhiên.

Bagnell vội đáp lễ, thầm khen trong lòng. Cô gái này tuy không xinh đẹp nhưng có khí chất rất tốt.

- Những người này đều là lão đệ huấn luyện sao?

Tiêu Tư không nhin được hỏi, rồi đưa tay khen ngợi:

- Có trình độ a!

- Hiệu trưởng quá đề cao ta rồi.

Bagnell khiêm tốn nói:

- So với vệ đội của quý trường thì còn kém xa.

Vệ đội của Tư Nguyên học phủ rất nổi tiếng ở Minh Chính khu, cũng có chút danh tiếng trong cả liên bang. Cả đội được tạo thành từ các cao thủ lợi hại nhất của Tư Nguyên học phủ, hơn nữa chịu ảnh hưởng bởi Tiêu Tư nên ai cũng có tác phong anh dũng mạnh mẽ. Bọn họ là vương bài chân chính của Tư Nguyên học phủ.

Tiêu Tư lắc đầu:

- Không hẳn là vậy, bọn họ đơn đầu thì mạnh nhưng khả năng phối hợp thì kém hơn đội viên của người nhiều lắm.

Mấy người đằng sau nghe vậy thì đều lộ ra vẻ không phục.

Bagnell rất lão luyện nên cười to:

- Hiệu trưởng chính là đại diện cho việc thực lực nhà nào mạnh hơn, đội viên chúng ta đều xuất thân quê mùa thì làm sao sánh bằng quân chính quy chứ?

Tiêu Tư nở nụ cười đầy thâm ý, mà mấy người phía sau cũng cảm thấy thoải mái hơn. Đến giờ bọn họ còn chưa biết chủ nhân căn cứ này là ai mà có thể khiến hiệu trưởng tự mình đến đây, ngay cả nhiệm vụ là gì cũng không biết.

Từ lúc vào căn cứ này thì hiệu trưởng một mực khen ngợi đối phương, lời nói như thể bọn họ không bằng người khác. Điều này làm cho những kẻ kiêu ngạo như bọn họ không phục, nhưng quyền uy của hiệu trưởng đã khắc sâu tận đáy lòng nên không ai dám trực tiếp phản đối.

- Tất cả tạp tu mà các bạn yêu cầu đều đã được mang đến.

Tiêu Tư chỉ về phía sau. Hắn cảm thấy khó hiểu và tò mò, thực lực của những tạp tu này quá yếu nên không có giá trị nhiều. Nếu ở trong trận chiến thực sự thì bọn họ cũng chẳng đủ khả năng làm vật hi sinh, mà đối phương còn cần nhiều như vậy.

Bagnell gật đầu rồi quay qua nói vài câu với Lô Tiểu Như. Sau đó nàng lấy ra một đồng hợp đồng đã được chuẩn bị từ trước.

Tiêu Tư cẩn thận xem một phần hợp đồng. Đối với tạp tu mà hắn mang tới thì đãi ngộ của hợp đồng không tồi, ngoài ra không còn điểm đặc biệt nào khác. Điều duy nhất làm hắn bất ngờ là hợp đồng này kéo dài trong 10 năm.

Xem ra không có khả năng đối phương lấy đám tạp tu này làm bia đỡ đạn, không ai lại kí kết hợp đồng dài 10 năm với tạp tu làm bia đỡ đạn cả. Với hợp đồng dài hạn như thế này thì bọn họ còn phải trả thêm một khoản phí ngoài quy định.

Bọn họ cần nhiều tạp tu sơ cấp vậy để làm gì chứ?

Những tạp tu sơ cấp này cũng vừa đột phá trung cấp, nếu ở trong đoàn tạp tu bình thường thì còn có chỗ đứng. Tuy nhiên trong mắt bọn họ thì lại chẳng có giá trị nào.

Khi thấy thời hạn hợp đồng lâu như vậy thì rất nhiều tạp tu do dự, tuy nhiên phần lớn đều bị hấp dẫn bởi điều khoản đãi ngộ trong hợp đồng. Huống chi bọn họ càng cảm thấy phấn khích khi thấy căn cứ hiện tại.

Tất nhiên là không bằng trường học nhưng có rất ít căn cứ bên ngoài đạt trình độ này. Lấy trình độ bọn họ mà có thể vào làm việc ở nơi này thì đúng là rất may mắn.

Không lâu sau liền có hơn 300 người ký hợp đồng, điều này làm Bagnell khá hài lòng. Cộng với số người hắn đưa tới lúc trước thì vừa đủ 400 người mà không tốn quá nhiều tiền, trên tay hắn vẫn còn đủ tiền.

Ký hợp đồng cũng có nghĩa bọn họ phải phục vụ Trần Mộ ngay từ bây giờ. Lô Tiểu Như liền sắp xếp chỗ ở cho bọn họ.

Tiêu Tư thông dong uống trà, hoàn toàn không có vẻ sốt ruột.

Trần Mộ đi ra phòng thí nghiệm với bộ mặt đầy bụi, vừa rồi xảy ra một sự cố nho nhỏ.

Khi hắn bước ra thì mọi người nhìn hắn với ánh mắt rất quái dị, chỉ có Nhữ Thu cười khê. Nàng cũng thường gặp phải trường hợp như vậy, nhưng trong mắt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc trước tuổi tác của Trần Mộ.

Trần Mộ liền nhận ra vấn đề của mình, vừa vội vàng xin lỗi vừa lau khô mặt.

- Vị này chắc hẳn là Tào tiên sinh!

Tiêu Tư cười to rồi đứng dậy trình trọng chào. Động tác của hắn làm những người đi theo giật mình, với thực lực và thân phận của Tiêu Tư thì người trong liên bang có thể khiến hắn trình trọng như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ hắn lại chào một tên thiếu niên khoảng 20 tuổi với thái độ trình trọng như thế, sao bọn họ không hoảng hốt được chứ. Mọi người nhìn nhau, không ai biết tên thiếu niên này là ai.

Trừ Bagnell ra, đám người bên Trần Mộ cũng trợn mắt vì kinh ngạc, cách nhìn của bọn họ với ông chủ đã thay đổi. Trong bọn họ thì chỉ có Bagnell biết Trần Mộ là người chế tạo ra mã số tạp phiến.

Trần Mộ vội vàng đáp lễ:

- Tiêu Tư tiên sinh thật sự là quá khách khí!

Nói thật thì hắn hơi bất ngờ trước động tác của Tiêu Tư. Tuy nhiên hắn chỉ mới nghe nói đến Tiêu Tư trong thời gian gần đây nên không cảm nhận nhiều về địa vị và thực lực của đối phương. Dù cho có cảm giác quái dị trong lòng nhưng vẫn giữ thái độ tự tin.

Thái độ tự tin này lại có phần cao thâm khó lường trong mắt mọi người.

- Đây là Nhữ Thu, là viện trưởng phân viện chế tạo tiếp theo của Tư Nguyên học phủ, mong Tào tiên sinh vui lòng chỉ điểm.

Tiêu Tư càng thêm trình trọng, tay chỉ về phía Nhữ Thu, còn miệng thì nhấn mạnh từng chữ.

Lần này thì tất cả học viên của Tư Nguyên học phủ đều sợ ngây người. Nhữ Thu là viện trưởng kế tiếp của phân viện chế tạo là một tin tức rất sốc, nếu như truyền tới học phủ thì chắc chắn sẽ gây náo động. Mọi người vừa sợ vừa nghi hoặc, hiệu trưởng Tiêu Tư vừa nói ra thì là chuyện đã rồi. Nếu không ở Tư Nguyên học phủ thì không hiểu được quyền uy và sức ảnh hưởng của hắn, mặc dù chỉ hắn là viện trưởng phân viện tạp tu.

Bọn họ đều bị choáng váng bởi tin tức bất ngờ của hiệu trưởng, sau đó mọi người trong đại sảnh trừ Tiêu Tư và Bagnell đều kinh ngạc nhìn về phía Nhữ Thu.

Họ thấy Nhữ Thu cung kính hành lễ với thiếu niên mới 20 tuổi:

- Mong tiên sinh chỉ điểm!

Này, này.... này...

Viện trưởng tiếp theo của phân viện chế tạo Tư Nguyên học phủ lại cung kính hành lễ như đệ tử với một thiếu niên cùng tuổi!

Chào như đệ tử...

Đây là ảo giác sao?

Cả đại sảnh lạnh ngắt như tờ.

258. Chương 258: Chuẩn Bị Chiến Tranh (3)

- Được!

Hắn cũng không có ý định giấu diếm, nếu hai bên đã giao dịch với nhau thì không nên làm chuyện như vậy...

Bầu không khí trong đại sảnh có phần quỷ dị, ánh mắt của mọi người cùng lúc chuyển từ Nhữ Thu sang Trần Mộ.

Chẳng lẽ trên đời lại có người mặt dày đến vậy? Hay người trẻ tuổi này là một chế tạp sư có đủ sức để nói vậy?

Các loại ánh mắt kinh ngạc, đăm chiêu, nghi ngờ...tập trung vào cùng một người làm cho bầu không khí trong đại sảnh càng thêm quỷ dị.

Cũng có người liên tưởng đến chế tạp sư của mã số tạp phiến, nhưng bọn họ liền bỏ ngay suy nghĩ này khi thấy độ tuổi của Trần Mộ. Sao lại có một vị chế tạp cấp đại sư trẻ như vậy được chứ? Trong lĩnh vực chế tạp, thực lực và tuổi tác tỉ lệ thuận với nhau. Lấy Nhữ Thu làm ví dụ, năng được chỉ định vào chức vụ viện trưởng phân viện chế tạp là do tiềm lực, ngộ tính của bản thân chứ không phải vì năng giỏi chế tạp.

Trong Tư Nguyên học phủ còn có nhiều học viên chế tạp giỏi hơn nàng.

Bagnell vẫn bình thản, hẳn hiểu được ý của Tiêu Tư, bèn cười cười:

- Hiệu trưởng đừng lo, ông chủ chắc chắn sẽ hết sức hướng dẫn Nhữ Thu.

Mặt Tiêu Tư liền giãn ra:

- Vậy ta xin giao Nhữ Thu cho Tào tiên sinh. À, số chế tạp sư mà ngài cần đều đã được ta mang đến. Bọn họ là lực lượng nòng cốt của trường chúng ta, tất cả đều là chế tạp sư cao cấp. Ngài cần gì thì cứ yêu cầu, ta tin làm việc dưới tay ngài thì bọn họ sẽ thu được rất nhiều điều bổ ích.

Đây là suy nghĩ thực sự của Tiêu Tư, hẳn biết rõ thân phận của Tào Đông hơn ai khác.

Người chế tạo ra mã số tạp phiến. Nếu như công bố thân phận này ra thì hẳn tin sẽ có vô số chế tạp sư ùn ùn kéo tới.

Hắn không khỏi mỉm cười khi thấy vẻ mặt ngờ vực của đám chế tạp sư. Nếu bọn họ biết Tào Đông là ai thì chỉ sợ hơn phân nửa sẽ vui mừng đến độ ngất xỉu.

Thật đáng tiếc, hẳn sẵn sàng trả bất kì giá nào để lôi kéo nhân tài như vậy vào trường.

Tuy nhiên hẳn cũng hiểu đây chỉ là giấc mơ mà thôi, có thể thu được phương pháp chế tạo Chiết Hình Yển Ba tạp thì bản thân đã thỏa mãn rồi. Từ lúc mua được tấm tạp phiến này thì hẳn không ngừng nghiên cứu nó.

Tấm tạp phiến này mạnh đến mức làm hắn cảm thấy phấn chấn, khai thác tiềm năng của một tấm tạp phiến là một quá trình lâu dài. Những gì thu được gần đây làm cho hắn rất hài lòng và càng thêm mong chờ vào tiềm lực của nó.

Đến khi hắn hệ thống hóa cách thức sử dụng Chiết Hình Yển Ba tạp, cộng thêm phương pháp chế tạo thì Tư Nguyên học phủ lập tức có thêm một át chủ bài. Lục Đại có nhiều truyền thừa đến mức bọn họ phải suy nghĩ nên sắp xếp chúng ra sao. Tuy nhiên Tư Nguyên học phủ lại khác xa Lục Đại, nó được thành lập chưa bao lâu nên bất cứ loại tạp phiến mạnh mẽ nào cũng có thể tăng cường thực lực. Tiêu Tư đang làm cái việc mà vô số tiền bối của Lục Đại đã thực hiện trong mấy trăm năm qua.

Có lẽ việc hắn làm không sẽ hiệu quả như mong đợi, nhưng đây lại là bước đi không thể thiếu nếu muốn ngang tầm với Lục Đại.

Trần Mộ cũng không ngại trước ánh mắt nghi ngờ của đám chế tạp sư. Thật ra thì chế tạp sư đều là nhân viên kĩ thuật, ai có kĩ thuật xuất sắc hơn thì bọn họ sẽ phục người đó.

Hơn nữa Trần Mộ cũng không cần bọn họ phục mình, chỉ cần giúp đỡ hắn mà thôi.

Trần Mộ cũng đoán được lí do Bagnell yêu cầu Tiêu Tư mang 20 chế tạp sư đến. Tuy nhiên bây giờ tạp phiến vẫn chưa được nghiên cứu thành công, càng đừng nói mở rộng với quy mô lớn nhưng hắn cũng không có ý để đám chế tạp sư này rảnh rỗi.

Bất kì ai trong 20 chế tạp sư này đều có năng lực xuất chúng, tạp phiến khác thì không nói nhưng chế tạo năng lượng tạp tam tinh – tứ tinh hẳn là không thành vấn đề.

Mỗi ngày căn cứ tiêu tốn lượng năng lượng tạp rất lớn, bây giờ lại có thêm 400 người thì nhu cầu càng tăng nhiều. Các tạp phiên khác thì rất ít được sử dụng, dù cho 20 chế tạp sư này có thể chế tạo một đồng tạp phiên cao cấp thì đám lính mới cũng không dùng được. Do vậy Trần Mộ quyết định cho những chế tạp sư này chế tạo năng lượng tạp, đây là cách sử dụng khả năng của bọn họ một cách hiệu quả nhất.

Trần Mộ không hề khách sáo:

- Nếu vậy thì xin mời các vị chế tạo năng lượng tạp đi, tam tinh – tứ tinh là được rồi, còn nguyên liệu thì...

Hắn nhìn qua Bagnell, Bagnell liền tiếp lời:

- Điều đã chuẩn bị đủ.

Người đứng đầu trong đám chế tạp sư chừng 40 tuổi, hắn vừa nghe Trần Mộ nói vậy thì mặt liền đen lại. Những người khác cũng nhìn nhau, giống như là nghe được một chuyện khó tin. Bọn họ đều là chế tạp sư hàng đầu trong Tư Nguyên học phủ, 1/3 trong đó là giáo viên từ phân viện chế tạp do Tiêu Tư cố ý đưa tới, số còn lại là những học viên xuất sắc.

Chế tạp sư trung cấp đã đủ khả năng chế tạo năng lượng tạp tam tinh, chế tạp sư cao cấp thì rất ít khi chế tạo năng lượng tạp.

Nói chung thì chế tạp sư càng có tài thì càng kiêu ngạo. Ai trong số 20 người này chẳng phải là nhân vật được nhiều người hâm mộ? Mỗi ngày có vô số người đến năn nỉ nhờ bọn họ chế tạp, có tấm tạp phiên nào của bọn họ không phải là hàng cao cấp?

Một đám người như vậy lại bị người khác sai đi chế năng lượng tạp, cũng khó trách bọn họ tức tối.

Trần Mộ cảm thấy khó hiểu khi bọn họ không hề lên tiếng, chẳng lẽ chế tạp sư mà Tiêu Tư mang đến không đủ khả năng?

Hắn liền từ tốn nói:

- Năng lượng tạp tam tinh cũng được, làm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Cơn giận trong lòng đám chế tạp sư liền bùng nổ. Chưa từng thấy ai xem thường người khác đến vậy! Bọn họ đều nghe ra ý tứ trong lời nói của Trần Mộ, bọn họ bị người khác xem thường!

Chỉ là năng lượng tạp thôi chứ gì? Kiến thức nền tảng của bọn họ rất vững chắc, thời gian tiếp xúc với năng lượng tạp của bọn họ ít nhất cũng 10 năm, lâu nhất thì gần 30 năm! Ngay cả năng lượng tạp ngũ tinh cũng có người làm được, đừng nói là tứ tinh! Đối với bọn họ thì năng lượng tạp tứ tinh chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Người đứng đầu bọn họ tức đến đỏ mặt, bực bội nói:

- Được, chúng ta nhận!

Những người còn lại đều nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể lập tức ra tay chế tạo. Không lâu sau liền có người dẫn bọn họ đến nơi đã được chuẩn bị trước, ai cũng xoay người bước đi với khuôn mặt tím đen, hai mắt đỏ lên vì giận dữ, bộ dáng như trâu điên!

Bagnell kinh ngạc lẫn bội phục nhìn Trần Mộ. Chiều này của ông chủ thật quá đẹp, chỉ nói vài câu liền kích động được lòng háo thắng của bọn họ.

Tiêu Tư cũng không khỏi bất ngờ trước sự lão luyện của Tào Đông. Tuy nhiên hắn bình tĩnh lại rất nhanh, trong lòng không ngừng suy ngẫm, quả thực Tào Đông không phải là kẻ tầm thường!

Nhưng bọn họ là đối tác với nhau, Tào Đông càng lợi hại thì càng tốt cho Tiêu Tư.

Có lẽ không ai ngờ rằng lời nói của Trần Mộ chỉ là vô tình mà thôi. Vì không lâu trước đó, chế tạo năng lượng tạp tứ tinh vẫn là một việc khó khăn với hắn. Do đó hắn nghĩ có một số người trong đám chế tạp sư này cũng gặp khó khăn với năng lượng tạp tứ tinh.

Hắn quên rằng 20 người này đều được học tập có hệ thống và chuyên nghiệp, khác với bản thân luôn tự mò mẫm.

Sau khi đám chế tập sư đi thì trong đại sảnh chỉ còn lại mấy người. Trần Mộ áy náy nói:

- Hiện ta đang gặp phải vấn đề khó khăn nên hiện không có thời gian, phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba phải dời lại vài ngày mới được.

Nhưng Tiêu Tư lại nghĩ khác, hắn cho rằng Trần Mộ chưa thấy tiền thì chưa cho mức cháo. Tào Đông còn trẻ mà đã lão luyện như vậy, đúng là người làm chuyện lớn. Tiêu Tư cười:

- Không cần vội, dù sao chúng ta cũng ở lại đây một thời gian. Nếu như Tào tiên sinh không ngại thì hãy cho Nhữ Thu làm trợ thủ. Xưa nay nàng làm việc nhanh nhẹn, ổn thỏa, trợ thủ rất hợp với nàng.

Tiêu Tư không bỏ qua chút cơ hội nào. Nếu như có thể ở bên cạnh chế tập sư cấp đại sư học tập, dù chỉ là một chút thì cũng có thể mang lại sự thay đổi về chất cho Nhữ Thu. Cho dù không học được gì thì cũng để nàng mở rộng tầm mắt, rất có lợi cho sự phát triển sau này.

Nhữ Thu là người thông minh, nhanh nhạy. Nàng liền đứng dậy hành lễ:

- Xin Tào tiên sinh quan tâm nhiều hơn!

Trần Mộ nhìn Nhữ Thu, gật gật đầu:

- Ủ, ta tin có cô nương giúp đỡ thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong mắt Nhữ Thu hiện lên vẻ vui mừng, mặc dù nàng nghĩ lời của Trần Mộ chỉ là khách sáo mà thôi nhưng điều quan trọng là hân đồng ý.

Nàng không biết rằng Trần Mộ chẳng hề khách sáo. Trong suy nghĩ của hắn, Nhữ Thu có thể được chỉ định là phân viện trưởng tiếp theo thì chắc chắn nàng rất tài giỏi, so với kẻ nửa vời như mình thì giỏi hơn nhiều. Có nàng giúp đỡ thì tính khả thi của bản kế hoạch do Bagnell đưa ra sẽ lớn hơn.

Tiêu Tư hài lòng nhìn cảnh trước mặt, đối phương đã như thế thì có qua có lại. Tự nhiên hắn không thể đứng nhìn, tiện thể nói:

- Vừa rồi ta thấy thủ hạ của Tào tiên sinh có thực lực không tầm thường, thấy ngứa ngáy tay chân. Hay chúng ta trao đổi một chút, để ta học trộm vài chiêu. Ha ha!!!

Với thực lực và địa vị của Tiêu Tư thì câu này có ý chỉ điểm.

Đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a, Bagnell rất vui mừng liền vội đi sắp xếp. Giống như chế tập sư, nếu được cao thủ như Tiêu Tư chỉ điểm thì thủ hạ của Bagnell sẽ bớt được rất nhiều công sức.

Biểu hiện hôm nay của ông chủ thật quá hoàn mỹ! Bagnell vừa đi vừa thầm khen trong lòng.

259. Chương 259: Chuẩn Bị Chiến Tranh (4)

Nàng rất bất ngờ khi thấy phòng chế tập của một đại sư chế tạo ra mã số tạp phiên như Tào Đông lại bình thường đến vậy. Kiểu phòng chế tập này có rất nhiều ở học phủ Tư Nguyên, thường để học viên thực tập.

Trong suy nghĩ của nàng thì đại sư như Trần Mộ phải có một phòng chế tập hiện đại nhất, có nhiều trợ thủ giúp đỡ, hưởng thụ ánh mắt tôn kính của mọi người chứ không phải cô độc một mình căn phòng bình thường thế này.

Nàng rất muốn hỏi có phải mã số tạp phiên được chế tạo trong căn phòng này không.

Trần Mộ không hề thấy phòng chế tập của mình lạc hậu. Đây là phòng chế tập hiện đại nhất mà hắn từng thấy, có rất nhiều thiết bị mà hắn còn không biết tên. Đáng vẻ thông dong, tự nhiên của hắn lại là biểu hiện của sự tự tin qua ánh mắt của Nhữ Thu.

Nghĩ lại nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Người ta có thể chế tạo ra mã số tạp phiên gây chấn động cả liên bang trong hoàn cảnh thiếu thốn như thế, còn mình có phòng chế tập tốt nhất trường nhưng trình độ thì yếu kém.

Vì lí do này nên thái độ của nàng càng thêm cung kính, lẻo đẻo đi sát phía sau Trần Mộ.

Thiết bị vừa được đưa tới nên Trần Mộ chưa kịp sắp xếp lại, do vậy phòng chế tập có vẻ khá bừa bộn. Hắn mới gặp sự cố khi thử nghiệm nên góc phòng rất lộn xộn.

Ánh mắt Trần Mộ rơi vào sản phẩm dở dang trên bàn rồi không dứt ra được, bây giờ hắn chỉ nghĩ đến kế hoạch của Bagnell. Sản phẩm dở dang trên bàn là cái thành công nhất đến giờ nhưng còn kém xa mới đạt tới điều kiện Trần Mộ cần.

Ngồi vào bàn, hắn bắt đầu vắt óc suy nghĩ, hoàn toàn quên mất Nhữ Thu bên cạnh.

Nhữ Thu làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ qua 30 phút thì cả phòng chế tập nho nhỏ đã gọn gàng, sạch sẽ hẳn lên. Nàng đã sớm chú ý về suy tư của Trần Mộ, nàng rất muốn biết vấn đề gì có thể làm khó một vị đại sư như vậy chứ?

Nàng lẳng lặng bước đến bên cạnh Trần Mộ, liếc nhìn tấm tạp phiến đặt trên bàn.

Chỉ liếc qua thì nàng liền bị tấm tạp phiến này thu hút. Nàng nhận ra đây chỉ là sản phẩm dở dang, một tấm tạp phiến chưa hoàn thành. Dù chỉ mới làm xong một phần nhưng nàng chưa từng gặp qua phần lớn kết cấu của nó. Nàng có cảm giác kết cấu này rất quen thuộc nhưng chỉ có một chút bóng dáng mà thôi. Kết cấu trên tạp phiến rất xa lạ nhưng lại để nàng có cảm giác vừa quen vừa lạ.

Nhữ Thu được chỉ định làm phân viện trưởng cũng có chỗ đặc biệt của nàng. Dù chưa từng học qua trừ lý luận nhưng nàng lại mơ hồ hiểu được, đủ thấy ngộ tính của nàng trong lĩnh vực chế tập cao cỡ nào.

Kết cấu dù không phức tạp nhưng lại tạo nên cảm giác thâm sâu, rõ ràng là không hiểu nhưng lại giống như hiểu ra. Cảm giác mâu thuẫn đan xen vào nhau làm Nhữ Thu càng nhìn thì sắc mặt càng tái nhợt.

Nàng rất tập trung! Mặc dù thời gian học chế tập không lâu nhưng ngay cả Tiêu Tư cũng kinh ngạc trước sự chuyên chú của nàng, đây cũng là nguyên nhân mà Bội phu nhân chọn nàng làm đệ tử duy nhất của mình.

Chỉ là khả năng hiện tại chưa cho phép nàng thấu hiểu kết cấu này dù ngộ tính của nàng rất cao. Bất tri bất giác, tinh thần tiêu hao quá sức chịu đựng của bản thân làm cho sắc mặt nàng tái nhợt.

- Làm sao để kết nối hai luồng năng lượng khác nhau đây chứ?

Trần Mộ vô thức thì thào.

Đây là vấn đề lớn nhất trong việc chia quá trình tấn công thành vài phần. Điểm mấu chốt là làm sao kết nối các phần này lại, để cho năng lượng giữa chúng có thể truyền qua lại một cách thuận lợi.

Giọng Trần Mộ không lớn nhưng vang rất rõ trong căn phòng chế tập tĩnh lặng này.

Nhữ Thu liền giật mình tỉnh lại, vừa nghe được lời thì thào của Trần Mộ thì nàng vô thức trả lời:

- Năng lượng có cùng bước sóng thì có thể truyền qua lại a.

Vừa dứt câu thì nàng cảm thấy nóng cả mặt. Trời ạ! Mình giải đáp một nan đề đại sư gặp phải bằng một kiến thức mà ngay cả chế tập sư mới vào học đều biết.

Mình xem thường trí tuệ của đại sư sao? Mặt Nhữ Thu càng đỏ hơn, đặc biệt là khi nghĩ đến kết cấu xa lạ trên tấm tạp phiến sản phẩm dở dang thì nàng càng xấu hổ thêm. Ngay cả cấu vãn tạp phiến của người khác đều không hiểu được mà cũng dám mở miệng chỉ điểm, mà lại còn là kiến thức ai cũng biết, hoàn toàn không có hàm lượng kỹ thuật.

Nhữ Thu hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống.

- Năng lượng cùng bước sóng?

Trần Mộ thì thào, con mắt đột nhiên sáng rực lên. Năng lượng có cùng bước sóng thì có thể truyền qua lại? Trần Mộ nhanh chóng tính toán trong đầu, lý luận này chính xác! Tất cả vấn đề đột ngột trở nên thông suốt, một cơn xúc động dữ dội dâng lên trong lòng.

Dưới loại cảm giác này, hắn tập trung làm việc điên cuồng.

Trước đó hẳn còn than thở trong lòng, đúng là không hổ danh cao thủ của học phủ Tư Nguyên, thuận miệng liền nói đúng điểm cốt yếu! Quá giỏi! Hẳn hoàn toàn không chú ý tới Nhữ Thu đang xấu hổ đến thế sao.

Đây là điểm khác nhau giữa Trần Mộ và chế tập sư trải qua hệ thống giáo dục chuyên nghiệp. Bởi vì không được học tập có hệ thống nên kiến thức căn bản của hắn không vững, thường vướng mắc ở những vấn đề đơn giản, mang tính thường thức. Ngược lại những vấn đề cao thâm tận trời đối với chế tập sư bình thường như ưu hóa, sắp xếp thì là lĩnh vực mà hắn am hiểu nhất.

Ví dụ như khó khăn lớn nhất mà Nhữ Thu gặp phải khi chế tập phiến là khả năng giữ năng lượng ở cùng bước sóng. Đối với Trần Mộ thì đây lại là chuyện dễ dàng, hắn có hơn 5 phương pháp để đạt được yêu cầu này.

Vấn đề căn bản đã được giải quyết, công việc của Trần Mộ đã tiến một bước rất lớn. Bây giờ hắn phải giải quyết các chi tiết cụ thể hơn của vấn đề này, chỉ cần có đủ thời gian thì hắn có thể hoàn thành một cách tốt đẹp.

Vì vậy, Nhữ Thu tận mắt thấy vị đại sư cùng tuổi với mình làm việc điên cuồng đến mức nào.

Trong lúc này thì thành Lars hoàn toàn hỗn loạn. Con sóng gió này không chỉ giới hạn ở thành Lars mà còn lan ra cả liên bang.

Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ cùng lúc tuyên bố sẽ hợp sức đáp trả Pháp Á một cách quyết liệt. Nhiều căn cứ của Pháp Á bị lực lượng liên hợp tấn công, thương vong nặng nề!

Còn căn cứ của Pháp Á ở thành Lars thì bị hủy diệt, nghe nói cả Vu Quả cũng bị trọng thương. Hầu như chỉ trong một đêm, thế lực của Pháp Á tại thành Lars đã bị nhổ tận gốc. Để đảm bảo an toàn, Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ đều phái quân tăng viện tới đóng quân trong thành Lars.

Còn bốn thành viên khác trong Lục Đại cũng tỏ thái độ phản đối hành động của Pháp Á, nhưng chỉ biểu hiện qua lời nói chứ không có hành động thực sự nào. Bọn họ đã quyết định đứng ngoài xem kịch.

Do bốn nhà này không có hành động gì nên những thế lực khác cũng nằm im. Lục Đại đều là các thế lực cực lớn, hơn nữa lần này lại có hai nhà hợp tác.

Tuy nhiên người sáng suốt đều nhận ra một điều, hành động của Pháp Á đã đẩy thế cục của Liên Bang đã đến bước ngoặt. Nhiều năm qua chưa từng có ai dám khiêu khích uy quyền của Lục Đại, và Lục Đại cũng chưa từng có phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Hệ thống quyền lực của Lục Đại vẫn được giữ như cũ, hay hệ thống quyền lợi do Lục Đại tạo nên gặp phải sự khiêu khích chưa từng có? Nó sẽ thay đổi sao? Nếu thay đổi thì sẽ tạo ra điều gì?

Dưới thế tấn công liên hợp của hai nhà, Pháp Á bỗng biến mất. Vô số người cảm thấy khó hiểu, tại sao Pháp Á lại hành động ngu ngốc như vậy.

Đúng lúc này thì lại xảy ra một chuyện lớn khác, tạo nên một vòng xoáy hỗn loạn!

Liên minh của mười ba thế lực ở khu Tây Thắng đột nhiên tấn công khu Bạch Đông kế bên, chỉ trong ba ngày liền chiếm phân nửa khu Bạch Đông. Tất cả bằng chứng đều cho thấy đây là một hành động đã được lên kế hoạch từ trước.

Nếu như nói cuộc chiến cục bộ ở khu Đông Hành lúc trước chỉ khiến liên bang chú ý, vậy ảnh hưởng của cuộc chiến này vượt rất xa.

Bởi vì ai cũng biết khu Tây Thắng là địa bàn ở Mạc Doanh, liên minh của mười ba thế lực cũng được tổ chức dưới lá cờ của Mạc Doanh. Còn khu Bạch Đông lại thuộc phạm vi thế lực truyền thống của Sương Nguyệt Hàn Châu. Trên thực tế thì đây là cuộc chiến giữa Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu.

Nội bộ Lục Đại đấu đá lẫn nhau! Tin tức này làm rất nhiều người khiếp sợ.

Tất nhiên Sương Nguyệt Hàn Châu không dễ bị ăn hiếp, bọn họ có sức ảnh hưởng rất sâu rộng ở khu Bạch Đông. Không lâu sau, liên minh của mười ba thế lực phải chịu đòn phản công mạnh mẽ đến mức lạnh cả người.

Hai bên giao chiến đều thuộc về Lục Đại, còn Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ thì không ngừng đánh nhau với Pháp Á, chỉ còn Tinh Viện và Khổ Tịch Tự là có năng lực điều đình nhưng cả hai đều ra vẻ không hề quan tâm. Đúng như dự đoán của mọi người, sau khi Tinh Viện và Khổ Tịch Tự cùng nhau tuyên bố mong các bên ngừng chiến thì liền giữ im lặng.

Tóm lại, thế cục của cả liên bang trở nên rất căng thẳng, rất nhiều nơi lần lượt hạn chế lưu thông các đội ngũ khổng lồ.

Lúc này Trần Mộ bước ra khỏi phòng chế tạp.

260. Chương 260: Chuẩn Bị Chiến Tranh (5)

Trần Mộ rất không quen với việc nhàn rỗi. Từ bản chất mà nói, mặc dù là một người cầu tiến nhưng có nhiều lúc hắn lại ở trong tình trạng bị động. Có thể đi tới bước này, chủ yếu là do dòng đời xô đẩy bản thân phải không ngừng tiến tới. Nếu như bộ phim "Sư sĩ truyền thuyết" không phải gặp phải việc ngoài ý muốn thì lúc này có lẽ hắn đang ở thành Đông Thương Vệ, sống một cách đơn giản và bình dị như bao người bình thường khác.

Tuy nhiên cuộc sống này luôn rất kì diệu và khó ngờ. Nếu một người không có nhiều lựa chọn, khi trước mặt không có lối rẽ, phía sau cũng không còn đường lui, vậy người đó cũng chỉ còn một cách duy nhất là bất chấp khó khăn, kiên trì đến cùng tiến lên phía trước. Khi mà người đó phát hiện ra điều ngoài ý muốn thì cũng đã đi được một quãng đường thật xa, xa không biết bao nhiêu lần so với trong tưởng tượng.

Ngoài cửa sổ, thảm cỏ như tạo thành một tấm thảm xanh biếc, toàn cánh rừng ở đằng xa đều nằm hết trong tầm mắt.

Khi nhìn về phía xa từ trên cao, trong lòng thường sinh ra cảm giác vô cùng khó tả.

Mấy ngày nay hắn đã nắm sơ bộ những chuyện xảy ra trong liên bang gần đây. Mặc dù không phải là một người có tầm nhìn xa, hiểu rõ đại cục nhưng hắn cũng biết liên bang sắp đến lúc rối loạn, một thời đại loạn lạc sắp kéo đến rồi.

Thời đại loạn lạc là như thế nào? Hắn không biết. Nhưng hắn biết là một khi trật tự trong xã hội mất đi thì tiếp theo chắc chắn là hỗn loạn.

Những kí ức khi còn thơ ấu như sống lại, có rất nhiều chi tiết tựa như ăn sâu vào trong đầu óc hắn. Nhờ vậy mà bây giờ hắn lại thấy địa phương tranh đấu kịch liệt và tàn khốc nhất chính là những nơi không có trật tự và quy tắc.

Chỉ sợ là đến lúc đó việc sinh tồn càng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Ánh mắt của Trần Mộ chợt trở nên vô cùng dăm chiêu. Cho dù là cuộc tranh đấu của trẻ lang thang cũng phải tuân theo một cái nguyên tắc cực kì đơn giản: Chỉ có những kẻ mạnh, có thực lực thì mới có đủ thức ăn để sinh tồn qua mùa đông giá rét khắc nghiệt.

Trần Mộ biết rất nhiều trẻ lang thang, nhưng liệu có mấy ai sống được đến lúc sau cùng, sợ rằng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Mỗi một người có thể sống sót đều là trải qua biết bao nhiêu thử thách, đói và rét. Bọn buồn người và những trẻ lang thang khác đều là kẻ thù.

Có thể sống đến bây giờ, trên thực tế có mấy người là người tốt chứ? Kẻ hèn yếu, không kiên định, không đủ tàn nhẫn đều bị đào thải.

Hắn khẽ thở dài. Không ngờ trải qua nhiều năm như vậy, cục diện dường như quay lại lúc ban đầu. Bây giờ lực lượng của hắn nhìn như đã mạnh hơn, nhưng mà kẻ thù trước mặt cũng lớn mạnh hơn trước!

Ánh mắt âm u dần dần trở nên sáng ngời và kiên định, thậm chí còn lộ ra vài phần tàn nhẫn mà trước kia không có.

Bản thân mình lúc đầu chỉ có hai bàn tay trắng, tại sao bây giờ phải lo lắng tính toán, suy nghĩ thiệt hơn cơ chứ? Không biết là như thế nào, Trần Mộ bỗng nhớ tới lần cùng Lôi Tử đánh cho mấy tên công tử nhà giàu ở Đông Vệ học phủ đến mức sợ xanh mặt.

Hắn không khỏi nhếch miệng cười.

Cho dù kẻ thù của mình mạnh đến đâu chẳng nữa, bất kể thân phận cao quý tới đâu, trong lịch sử có quá khứ huy hoàng như thế nào đi nữa. Nếu như bọn họ muốn cướp ổ bánh mì duy nhất của mình, vậy mình nhất định phải đánh cho chúng rớt xuống đất mới thôi!

Đối với Trần Mộ mà nói, hiện tại hắn chỉ có duy nhất một nguyện vọng là có thể sống một cuộc sống tự do tự tại, không cần phải quan tâm đến thái độ của người nào và không cần phải phụ thuộc vào bất kì ai! Nhiều năm trôi qua, lúc trước còn là một đứa trẻ lang thang nghèo khó phải kiếm sống qua ngày, giờ đây hắn phải chiến đấu vì tự do của bản thân.

Đã là người thì luôn không ngừng tiến lên phía trước.

Ngược lại, hắn không quá coi trọng tính mạng bản thân. Kim Ban Nhuyễn Dịch khuôn là trân bảo của thế gian, không phải là thứ mà một người như hắn có thể kiếm được, điều đó quá là xa vời. Nữ ma quỷ lại tự nhiên biến mất không có một chút tin tức, sống thêm được bao lâu thì theo ý trời, hắn quyết không được. Chính vì vậy, mặc dù trong lòng hơi sợ hãi nhưng càng khiến hắn trở nên thản nhiên lạ lùng.

Nếu nói rằng sự thỏa hiệp có thể giải quyết được được vấn đề thân thể thì có lẽ hắn còn có thể cúi đầu. Nhưng là khi biết việc giải quyết vấn đề “lục ti” là không có một tia hi vọng nào trong khi bản thân lại phải làm một kẻ đầy tớ để mà sống, đây chính là việc con người hắn vào lúc này không thể chịu đựng được.

Hiện tại, cuộc sống tự do chính là thứ duy nhất hắn có vào lúc này, làm sao hắn có thể buông tay cơ chứ!

Đột nhiên độ nghi trên tay vang lên, là Bagnell liên lạc tới, xem ra thí nghiệm chắc hẳn đã có kết quả.

Thu lại một chút hoài niệm, hắn cười tự giễu, xem ra mình còn chưa vứt bỏ tính cố chấp trước kia a. Về mặt khôi phục như cũ, không biết từ lúc nào, dường như bước chân của hắn kiên định hơn so với lúc trước, Trần Mộ nhanh chóng tiến đến phòng huấn luyện số 3.

Vừa bước vào phòng huấn luyện, hắn liền thấy Bagnell đang cười toe toét. Có thể làm cho một người trầm ổn, tỉnh táo như Bagnell hưng phấn đến tình trạng này chứng tỏ hắn đang cực kì hài lòng.

- Thế nào?

Trần Mộ chủ động hỏi.

- Ha ha, làm được! Tối đây xem một chút đi!

Bagnell cười tươi như hoa, nói xong liền ra hiệu cho ba người thử nghiệm biểu diễn lại một lần nữa.

Trước mặt hai người là ba tập tu bình thường, một người có cường độ cảm giác vừa mới đột phá tứ cấp, hai người còn lại đều có cường độ cảm giác tam cấp trung giai. Trên mặt ba người đều lộ vẻ hưng phấn, bọn họ di chuyển lại gần nhau rồi mở độ nghi trên tay.

Vị trí của ba người tạo thành một hình tam giác.

Ba người họ không biểu diễn ngay mà trước tiên tiến hành điều chỉnh tần suất năng lượng, đây là một bước quan trọng trong quá trình. Nếu tần suất năng lượng không đồng bộ với nhau thì tập phiến bên trong độ nghi của ba người không thể tạo nên mối liên hệ được.

Bagnell đứng ở bên cạnh Trần Mộ nói nhỏ:

- Bọn họ vừa mới tiếp xúc, động tác quá chậm. Chỉ cần huấn luyện một thời gian thì hiệu suất nhất định tăng hơn nhiều.

Hắn liền đưa ra một sáng kiến:

- Ta đề nghị bên trong các tập phiến cần thiết lập một số tần suất định sẵn, như thế có thể tránh cho các đơn vị chiến đấu gần nhau quấy nhiễu lẫn nhau.

Trần Mộ gật đầu:

- Điều này không khó.

Khi tần suất năng lượng giữa ba người được đồng bộ về cùng một giá trị, cảm giác vô cùng nhạy cảm của Trần Mộ liền bắt được sự liên lạc hết sức đặc biệt giữa ba người.

Nói chính xác hơn, đó là sự liên lạc giữa ba tấm tạp phiến. Cả ba tấm tạp phiến sau khi đã được đồng bộ tần suất thì có thể chia sẻ thông tin giữa cả ba người sử dụng. Việc khống chế kết cấu năng lượng được thực hiện bởi vị tạp tu tứ cấp, tác dụng lớn nhất của tấm tạp phiến trên tay hắn là điều chỉnh kết cấu năng lượng.

Kết cấu năng lượng được Trần Mộ sử dụng trong tấm tạp phiến này chính là thoi năng lượng!

Loại kết cấu năng lượng này là kết tinh những gì hoàn thiện nhất của Thoát Vĩ Toa trong quá trình cải tiến. Lúc trước, bởi vì một người phải đảm nhiệm tất cả các bước nên Trần Mộ không có cách nào để cải tiến loại tạp phiến này. Khi tiến hành ưu hóa một đặc điểm nào đó của tạp phiến, nhất định sẽ tăng mức độ khó khăn cho người sử dụng lên rất nhiều lần. Đặc biệt là năng lượng thể khá hoàn thiện của Thoát Vĩ Toa, bất cứ điều chỉnh nào cũng tăng thêm gánh nặng cho cảm giác của người sử dụng.

Hiện tại có một tạp tu chuyên thực hiện phần công việc này, nhờ vậy mà quá trình sử dụng dễ dàng hơn rất nhiều nên Trần Mộ không hề cố kị tiến hành ưu hóa hết khả năng. Cường độ cảm giác của vị tạp tu này kém Trần Mộ rất xa, nhưng vì chỉ cần phụ trách một phần quá trình cho nên vẫn đảm nhận được.

Điều này dẫn đến kết quả là người phụ trách việc khống chế kết cấu của năng lượng thể phải có cường độ cảm giác từ tứ cấp trở lên. Như vậy có thể thấy là sau khi tiến hành ưu hóa, việc khống chế trở nên hết sức khó khăn.

Vào lúc này, hai tạp tu còn lại phụ trách khóa mục tiêu cũng đã hoàn thành phần nhiệm vụ của mình. Trong phương án ban đầu của Bagnell, một người phụ trách khóa mục tiêu và người còn lại chịu trách nhiệm bắn. Tuy nhiên sau khi suy xét kĩ càng, Trần Mộ đã thay đổi phương án này một chút. Bây giờ hai tạp tu này đều có thể ngắm bắn mục tiêu, trong đó một người giữ vai trò tấn công chính, còn người kia hỗ trợ.

Trong trường hợp bình thường, tạp tu chịu trách nhiệm tấn công chính sẽ bắn.

Bởi vì Trần Mộ phát hiện, nếu cùng thực hiện việc ngắm bắn mục tiêu thì độ chính xác cao hơn nhiều. Đặc biệt là đối với những vật thể chuyển động với tốc độ cao. Giữa cách ngắm bắn mục tiêu thông thường với cùng ngắm bắn mục tiêu có độ chính xác chênh lệch lên đến ba lần. Đây có thể nói là một số liệu hết sức kinh người.

Trong khi đó người giữ vai trò phụ trợ sẽ nhận quyền tấn công khi người kia bị thương.

Khất khe mà nói, thật ra chỉ cần hai người phối hợp là có thể phát huy lực chiến đấu của loại tạp phiến này. Nhưng cuối cùng Trần Mộ và Bagnell vẫn lựa chọn hình thức chiến đấu phối hợp ba người.

Ưu điểm của hình thức chiến đấu phối hợp ba người có thấy rõ ràng, đó là độ chính xác tăng rất cao.

Tiếng rít đặc trưng của Thoát Vĩ Toa chợt vang lên trong phòng huấn luyện. Sau khi cường hóa, tiếng rít phát ra so với bình thường càng thêm kinh khủng.

Lúc này trên bia ngắm đã xuất hiện giá trị lực sát thương.

Bagnell rất hưng phấn nói:

- Lực sát thương gần 1000, ha ha, con số này gần bằng với tạp phiến tứ tinh. Những tạp tu hạng bét mà có thể phát huy ra sức chiến đấu cao như vậy, phen này chúng ta trúng mảnh lớn rồi.

Bagnell kích động vô cùng, hắn biết rõ sự xuất hiện của bộ tạp phiến này đã hoàn toàn phá vỡ các phương thức chiến đấu truyền thống của các tạp tu.

Hắn không dám khẳng định bộ tạp phiến này là bước ngoặt của một thời đại mới, nhưng là hắn tin rằng loại phương thức chiến đấu này sẽ tạo ra ảnh hưởng vô cùng to lớn đến phương thức chiến đấu hiện tại. Hắn là một trong hai người sáng tạo ra bộ tạp phiến này, sao lại không kích động được cơ chứ?

Trần Mộ không ngạc nhiên lắm trước giá trị lực sát thương này, nó còn kém xa con số 1502 của Chiết Hình Yến Ba tập. Tuy vậy, điều này cũng khiến cho Trần Mộ cực kì hài lòng. Nếu không sử dụng Chiết Hình Yến Ba tập thì chính Trần Mộ cũng không dễ dàng tạo nên lực sát thương cao như thế.

Mặc dù giá trị lực sát thương không thể đại biểu cho tất cả, nhưng nó là vấn đề cực kì quan trọng trong chiến đấu. Về phần những vấn đề khác thì giao cho Bagnell phụ trách là hợp lí nhất.

Làm được đến như bây giờ, Trần Mộ đã cực kì hài lòng. Hắn cũng không có hưng phấn nhiều lắm, giống như hắn còn chưa có hiểu rõ việc chế tạo ra bộ tập phiến này sẽ tạo nên ảnh hưởng lớn thế nào đến toàn liên bang. Lúc này hắn chỉ cảm thấy như bớt được một ít gánh nặng trên người, thay đổi của liên bang trong thời gian này làm cho hắn cảm nhận được tình thế nguy hiểm.

Mặc dù không hiểu những thay đổi này sẽ ảnh hưởng ra sao với bản thân, nhưng hắn vẫn cảm thấy một loại cảm giác nguy hiểm đang tới gần. Cảm giác nguy hiểm này đang đè nặng trong lòng khiến hắn cảm giác thở không ra hơi.

Vấn đề khó khăn nhất đã được giải quyết, vậy việc cần làm lúc này là chế tạo bộ tập phiến này với số lượng lớn. Đội ngũ tập tu hiện tại có hơn 400 người, ba người phân thành một tổ, điều này có nghĩa là cần phải có hơn 100 bộ tập phiến, con số này không hề nhỏ chút nào.

Tuy nhiên đối với Trần Mộ mà nói, số lượng không phải là chuyện mà hắn cần lo ngại. Nhất là khi bên cạnh hắn còn có 20 chế tập sư nổi danh của học phủ Tư Nguyên, sao lại có thể lãng phí cơ chứ?

Trần Mộ suy nghĩ, cũng nên đi coi tình hình hiện tại của bọn họ ra sao.

261. Chương 261: Chuẩn Bị Chiến Tranh (6)

Tất cả tập phiến trên bàn đều là năng lượng tập tứ tinh. Nghĩ lại lúc trước mình lại hoài nghi những người này không có năng lực chế tạo năng lượng tập tứ tinh, Trần Mộ liền cảm thấy hơi xấu hổ.

Tuy nhiên mà tinh thần làm việc của những người kia thực sự rất cao! Trần Mộ than thầm, hắn chưa từng gặp chế tập sư cao cấp nào chăm chỉ như thế. Chỉ cần nhìn đồng năng lượng tập như núi ở trên bàn thì có thể tưởng tượng được hiệu suất làm việc của những chế tập sư này cao cỡ nào, bọn họ cố gắng ra sao!

Những người này đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng trong đầu Trần Mộ về chế tập cấp cao. Hơn nữa, lúc Trần Mộ đi vào thì chẳng ai ngoái đầu lên xem. Mỗi người trong bọn họ đều miệt mài làm việc, con mắt của mỗi người đều đổ bừng. Có không ít người sưng cả hai mắt, vừa nhìn qua là biết do thức đêm mà nên.

Trần Mộ đứng giữa căn phòng, cũng chẳng có ai thèm để ý tới. Những người này thật sự là quá mải mê với công việc, về mặt của bọn họ hơi đỡ đỡ, động tác có chút máy móc nhưng mà tốc độ làm việc không hề chậm đi.

Thấy thế, Trần Mộ đành phải mở miệng:

- Các vị, xin hãy nghỉ một lát.

Lời nói của Trần Mộ lập tức phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng. Những chế tập sư của Tư Nguyên học phủ nhanh chóng ngẩng đầu lên, mặt thờ ra. Trần Mộ thấy như vậy thì cảm động không thôi. Hắn biết, làm cùng một công việc quá nhiều sẽ dễ dàng sinh ra vẻ mặt này.

Mọi người làm việc rất tốt!

Sau khoảng nửa phút, những người này mới phục hồi lại tinh thần. Vị chế tập sư đứng đầu khi nhìn thấy Trần Mộ, liền nghiêm mặt, không hề khách khí nói:

- Người tới làm gì?

Người này nói xong bèn vung tay chỉ vào năng lượng tập tứ tinh trên bàn rồi nói với giọng có chút thách thức:

- Chừng này năng lượng tập tứ tinh đã đủ chưa?

Hiện trên bàn có ít nhất 400 tấm năng lượng tạp chất đóng lại, ai nhìn thấy cũng phải hoa cả mắt.

Trần Mộ im lặng suy nghĩ một chút rồi thành thật nói:

- Không đủ!

Nhìn qua thì 400 tấm năng lượng tạp có vẻ rất nhiều, nhưng quy mô đội ngũ hiện tại đã mở rộng lên hơn 400 người, chia đều ra tự nhiên là không đủ, nhất là loại vật tư dự trữ cho chiến đấu này. Trần Mộ cho tới bây giờ cũng hiểu được là thứ này có càng nhiều càng tốt.

Người cầm đầu có một chút khó chịu, gân xanh trên trán nổi lên, nhưng nghĩ đến mệnh lệnh của hiệu trưởng thì đành nén câu chữ xuống. Tuy nhiên mặt hắn trở nên đỏ bừng, cực kỳ bất mãn nói:

- Vậy người tới đây làm gì?.

- Việc chế tạo năng lượng tạp có thể tạm trì hoãn một chút, còn có việc khác cần mọi người đi làm.

Trần Mộ trả lời.

Lúc này tất cả những chế tạo sư trong phòng chợt thở dài một hơi, chế tạo năng lượng tạp tứ tinh liên tục trong mấy ngày đã khiến họ muốn phát điên! Trong mắt bọn họ, loại công việc nhàm và máy móc này không có chứa một chút kỹ thuật nào, mà chỉ hành hạ đầu óc. Bọn họ đã sống an nhàn sung sướng từ lâu, làm sao có thể quen được với những công việc như vậy? Nếu như không xả cơn giận trong lòng ra, có lẽ bây giờ bọn họ chỉ làm cho có mà thôi.

Lúc này nghe nói là không cần chế tạo năng lượng tạp tiếp nữa thì bọn họ như trút được gánh nặng trong lòng.

Trời ạ, rốt cuộc cũng thoát khỏi khổ cực rồi! Rất nhiều người cảm thấy mũi bị nghẹt và mắt cay lên. Vì thể diện tranh một câu nói mà bọn họ làm ngày làm đêm. Làm việc với cường độ cao mà không có đủ thời gian để nghỉ ngơi khiến bọn họ trở nên cực kỳ mệt mỏi, cả người sục sùi rất nhiều.

Hiện tại, tất cả mọi người, bao gồm cả người cầm đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Chỉ cần không bắt bọn họ chế tạo năng lượng tạp tứ tinh thì làm chuyện gì cũng được.

- Tốt lắm!

Chế tạo sư cầm đầu đồng ý ngay lập tức mà không hề do dự. Điều này làm cho Trần Mộ cảm thấy tinh thần làm việc của những người này quả là không thể lay chuyển.

Tại căn phòng huấn luyện số 9 trên tầng 7.

Đó là một sân huấn luyện cực kỳ rộng, có thể chứa khoảng 700 người huấn luyện cùng một lúc. Đây cũng là sân huấn luyện lớn nhất của cả căn cứ. Lúc trước, bởi vì số người quá ít nên đây là lần đầu tiên nơi này được sử dụng.

Tất nhiên đây là nói đến 405 tạp tu. Theo ý của Bagnell, tất cả lối ra vào tầng 7 đều được khóa chặt để không ai có thể rình mò.

Trong mắt Bagnell hiện ra vẻ sắc sảo, ánh mắt sắc bén. Sân huấn luyện tĩnh lặng không có một tiếng động, mọi người lo sợ nhìn vào người phụ trách an ninh này.

Nói chung, không ai ngờ rằng chức phụ trách an ninh chỉ là do Bagnell tùy ý đặt ra để tạo thân phận cho mình mà thôi. Cho dù không ai biết điều này nhưng chẳng người nào dám bất kính với hắn. Bọn họ tận mắt thấy hơn 20 cao thủ ngoan ngoãn như những con cừu con, phục tùng trước mặt Bagnell. Ý nghĩ của bọn họ rất đơn giản, ngay cả cao thủ cũng không dám trái ý vậy thì những kẻ tầm thường như bọn họ, nếu như đắc tội với hắn thì liệu có còn đường sống hay sao?

Hơn nữa còn có hai tạp tu đang đứng sau Bagnell. Người ta là cao thủ chân chính, bất kỳ ai cũng có thể giết chết một đám người ở đây chỉ bằng ngón tay út.

- Kể từ hôm nay, mọi người sẽ tiến hành huấn luyện những nội dung cơ bản nhất.

Về mặt Bagnell vẫn lạnh lùng, ánh mắt dường như có thể giết người đảo qua những người này, nhưng là không có ai dám nhìn thẳng vào hắn.

- Huấn luyện này rất đơn giản, sẽ không có ai bị thương, cũng chẳng chết người, có thể nói là rất an toàn.

Bagnell cười tươi hiện rõ hai hàm răng trắng bóng, nụ cười của hắn khiến kẻ khác thấy lạnh cả người.

Bọn họ liền nhanh chóng hiểu rõ cái gì gọi là không có thương tích, không chết người.

Mọi người làm đi làm lại một ít động tác cơ bản, mà một số động tác trọng yếu thì Bagnell bắt bẻ tới từng chi tiết nhỏ nhất, không cho phép xuất hiện bất kì sai lệch nào. Hơn nữa đây là huấn luyện theo nhóm, chỉ cần một người trong nhóm làm sai thì cả nhóm phải thực hiện lại một lần nữa.

Các tập tu luôn mồm êu khổ suốt cả ngày, nhưng bọn họ cũng chỉ dám than thở với nhau trong lúc nghỉ ngơi mà thôi. Một khi huấn luyện chính thức bắt đầu thì không có ai dám lười biếng.

Hai người đứng sau Bagnell, một người am hiểu theo dõi mục tiêu, bất cứ một động tác nhỏ nào trong sân huấn luyện đều không thể tránh khỏi cảm giác của hắn. Còn tập tu kia, mặc dù thấp lùn nhưng thân hình rất cường tráng làm cho hắn trông như một ngọn núi nhỏ. Điều càng để người khác khiếp sợ là ánh mắt của hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Có một kẻ lười biếng, sau khi bị phát hiện liền bị hắn kéo ra phía sau thật xa. Sau đó tiếng la thảm thiết vang vọng khắp sân huấn luyện khiến đám tập tu tái mặt, tim đập thình thịch theo tiếng thét thất thanh của tên lười kia.

Sau tấm gương của tên kia, những người còn lại tự nhiên trở nên thành thật hơn rất nhiều. Tuy nhiên bọn họ mau chóng nhận ra, chỉ cần huấn luyện chăm chú thì cho dù là bọn họ nói gì vào lúc nghỉ ngơi thì lão đại cũng chẳng thèm quan tâm.

- Đáng chết, ngày hôm đó không hiểu như thế nào tự nhiên lại chui đầu vào chỗ chết như thế này.

Có người nhin không được oán thán.

- Ai mà biết được, dù sao ta vẫn cảm thấy không sao cả, không cần phải liều mạng mà vẫn có thể kiếm nhiều tiền như vậy, cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Một người thành thật nói.

- Đúng vậy, đầu năm này tiền trở nên khó kiếm! Ta nhận được mức lương cao như vậy, chịu khổ một chút cũng là bình thường.

Một người khác tiếp lời.

- Ta không sợ chịu khổ, nhưng là nếu như tiếp tục huấn luyện như thế có lẽ ta muốn điên mất thôi! Quả là cầm dao từ từ mà hành hạ người khác a!

Lời nói này vừa đi ra ngay lập tức nhận được sự đồng ý của rất nhiều người.

Đột nhiên có một tiếng cười lạnh truyền đến:

- Các người thì biết gì mà nói, phương thức huấn luyện mà tổng phụ trách sử dụng là một kiểu huấn luyện của quân đội. Tiêu chuẩn này cũng chỉ là mức độ bình thường trong quân đội mà thôi. Hừ, tổng phụ trách không phải là người đơn giản như các ngươi vẫn nghĩ đâu! Ông chủ của chúng ta lại càng sâu không thể lường được.

- Phương pháp huấn luyện của quân đội sao? Lão đệ đừng nói đùa chứ, nếu quân đội huấn luyện những cái động tác vô dụng như vậy thì đánh trận cái quái gì chứ!

Có người không nhin được bèn phản bác.

Người kia trợn mắt rồi nói:

- Không biết thì đừng có mà làm loạn, đây chính là huấn luyện kỉ luật tiêu chuẩn của quân đội, mỗi tân binh đều phải trải qua.

Thấy vẻ mặt hoài nghi của mọi người, hắn cười lạnh bổ sung một câu:

- Ta đã từng tại ngũ 5 năm. Dù sao cũng xin khuyên các vị một câu, nên tập trung huấn luyện, đến lúc cần thiết thì các người sẽ biết là nó có thể dùng để cứu mạng của mình.

Nói xong câu đó, mặt hắn cũng trở nên thờ ơ chẳng muốn nhìn phản ứng của mọi người, sau đó xoay người rời đi.

Bagnell đã sớm chú ý tới người này, hắn tên là Khương Lương. Động tác của hắn cực kì chính xác, vừa nhìn qua là biết hắn từng ở trong quân đội.

Những tay lính mới kia hiện đang tập là huấn luyện kỉ luật cơ bản nhất của quân đội. Huấn luyện kỉ luật là huấn luyện đặc biệt cho tân binh vừa nhập ngũ, để bồi dưỡng tính kỉ luật và ý thức tập thể. Điểm đặc trưng lớn nhất của nó chính là nhàm chán.

Quân đội liên bang tuyển chọn binh lính cực kì nghiêm khắc, chỉ có những kẻ có thực lực hoặc có nhiều tiềm năng mới có thể nhập ngũ. Quân đội cũng là nơi tập trung tinh anh nhiều nhất liên bang, mỗi binh lính bình thường đều có thể xem là cao thủ.

Chế độ phúc lợi của quân đội quả thật rất tốt, hơn nữa lại có danh dự rất cao cùng với địa vị xã hội. Chế độ đào tạo cực kì hoàn thiện, các loại tài nguyên phong phú không phải ở bên ngoài có thể so sánh với. Một khi gia nhập quân đội thì rất ít người xuất ngũ, chỉ khi nào đến tuổi về hưu mới có thể lựa chọn xuất ngũ.

Khương Lương nhìn qua mới chỉ có 24 tuổi, theo lí thuyết thì người này không thể rời quân ngũ. Nhất là cựu binh như hắn, chỉ cần có thực lực thì chắc chắn sẽ được các tạp tu đoàn nhiệt liệt mời gọi. Tại sao hắn lại phải gia nhập vào đây?

Hắn bèn cho người gọi Khương Lương đến gặp.

- Người từng ở trong quân ngũ phải không?

- Đúng, thưa chỉ huy!

Khương Lương đứng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn không chớp.

- Mấy năm?

- Báo cáo chỉ huy! 5 năm!

Bagnell trầm kinh ngạc. 5 năm tại ngũ, mặc dù không thể đảm nhận chức vụ trọng yếu nhưng là quân nhân kì cựu. Hắn biết rõ quy củ của quân đội liên bang, bọn họ luôn cực kì coi trọng và cấp cho những người này đãi ngộ rất cao. Hơn nữa Khương Lương mới 24 tuổi mà đã tại ngũ 5 năm, điều đó chứng tỏ rằng hắn vào quân đội lúc chưa đến hai mươi tuổi.

Chưa đến hai mươi tuổi đã nhập ngũ, có thể thấy rằng người phụ trách tuyển chọn đánh giá tiềm lực của hắn rất cao.

262. Chương 262: Chuẩn Bị Chiến Tranh (7)

Bagnell nhẹ nhàng hỏi.

- Báo cáo đại nhân, do bị thương!

- Bị thương sao?

Bagnell đột nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ là cảm giác bị thương?

- Đúng vậy! Thưa Đại nhân!

- Khó trách!

Bagnell gật đầu. Một khi phương diện cảm giác bị thương, không chỉ sẽ làm các thuộc tính của chúng giảm xuống mà còn có thể khiến cho sự phát triển của cảm giác suy giảm nghiêm trọng. Suy nghĩ một chút, hần hỏi:

- Cảm giác cường độ của người hiện tại là bao nhiêu?

- Báo cáo đại nhân, tứ cấp trung giai.

Khương Lương nói, vẻ mặt không chút thay đổi.

- Được rồi, bắt đầu từ hôm nay người đảm nhiệm một chức đội trưởng.

Bagnell nói.

- Tuân lệnh, đại nhân!

Trên mặt Khương Lương không có một chút dao động nào.

Bagnell cùng lúc đó chọn ra bốn vị tạp tu có biểu hiện xuất sắc đảm nhiệm bốn chức đội trưởng còn lại.

Hần chia 405 tạp tu thành năm đội, mỗi đội gồm 25 đơn vị tác chiến, mỗi đơn vị tác chiến do ba gã tạp tu tạo thành. Còn lại 10 đơn vị tác chiến do hần tự mình thống lĩnh, mệnh danh là tinh anh tổ.

Năm vị đội trưởng cùng tinh anh tổ trưởng được hưởng chế độ đãi ngộ cao nhất, mà chế độ của các tạp tu trong tinh anh tổ cao hơn một bậc so với các đội viên khác.

Ngay sau đó, Bagnell lại trực tiếp ban hành một loạt các phương thức kiểm tra, đánh giá cùng với chế độ thưởng phạt. Chế độ đãi ngộ của các tạp tu được đem gắn liền với kết quả khảo hạch của bọn họ, người nào đạt được thành tích tốt sẽ nhận được đãi ngộ tốt nhất. Danh sách các thành viên trong tinh anh tổ là không cố định, ai làm tốt thì có thể tiến vào, các thành viên ban đầu trong tinh anh tổ tùy thời đều có thể bị loại bỏ ra ngoài. Hơn nữa bất cứ thành viên của tiểu đội nào tiến vào tinh anh tổ thì đội trưởng của tiểu đội đó còn có thể đạt được khen thưởng thêm.

Những biện pháp này vừa được ban hành thì sự tích cực của các tạp tu nhất thời tăng vọt. Bọn họ vốn dĩ vì kiếm tiền mà đến cho nên ai lại không muốn đạt được chế độ đãi ngộ cao nhất?

Các tiểu đội trưởng cũng đều cố gắng hết sức mình, thúc dục các đội viên trong đội của mình tiến hành huấn luyện.

Nhờ đó mà Bagnell cảm thấy gánh nặng trở nên nhẹ đi rất nhiều.

Mặc dù các tạp tu này tiến bộ thần tốc nhưng là bọn họ còn kém xa yêu cầu của Bagnell. Cũng may là hần biết rõ, việc thành lập một đội ngũ có sức chiến đấu không phải là một công việc dễ dàng. Việc cần làm lúc này là cần phải ổn định đội ngũ.

Huống chi, một người chỉ huy hợp lệ luôn biết lợi dụng các loại điều kiện.

Nhưng huấn luyện của Bagnell toàn bộ đều được cách li với bên ngoài, điều này làm cho các đệ tử của Tiêu Tư cùng đi đến đây cảm thấy hết sức hiếu kỳ, huấn luyện cái gì mà cần phải thần bí như thế?

Ngay như Tiêu Tư vốn biết nhiều hiểu rộng cũng có chút ngứa ngáy trong lòng. Bất quá hần là một người hiểu rõ quy củ. Những tạp tu này vốn xuất thân từ Tư Nguyên học phủ nhưng một khi hợp đồng giữa bọn họ với Trần Mộ chưa kết thúc thì những tạp tu này cùng Tư Nguyên học phủ không thể có bất kì liên hệ nào. Cho dù có bất cứ chuyện gì, dù xuất hiện thương vong lớn cũng không có một chút liên quan đến Tư Nguyên học phủ.

Với lại hần gần đây cũng đang gấp rút chỉ điểm cho những tạp tu này.

Thực ra trong khoảng thời gian này trong lòng hần cảm thấy có rất nhiều kinh ngạc.

Hơn 20 tạp tu tự nhiên không tính là cái gì, cho dù là hơn 20 tạp tu cấp cao, tại Tư Nguyên học phủ cũng không tính là cái gì ghê gớm. Nhưng là chính hơn 20 tạp tu này lại làm cho Tiêu Tư cảm thấy thất kinh.

Trong mắt của Tiêu Tư thì sức chiến đấu cá nhân của bọn họ là rất bình thường, nhưng là bọn họ phối hợp lại cực kỳ cao minh làm cho người ta phải giật mình. Ba người một đội phối hợp cực kỳ ăn ý, tiến lùi đều có trình tự.

Một mình hắn đối mặt với một tiểu tổ. Mỗi lần đều phải làm hắn phải sử dụng một ít sức lực mới chiến thắng được, điều này làm cho hắn cảm thấy trong lòng cực kỳ ấn tượng. Những tập tu này nếu như số lượng nhiều thêm một chút thì bất kỳ người nào cũng phải cảm thấy có chút đau đầu. Hắn từ trong các tập tu do chính mình mang đến chọn ra ba người cùng các tiểu tổ của đối phương tác chiến.

Có thể trở thành những người đi theo bên cạnh Tiêu Tư, như vậy thực lực của những người này đều không phải nghi ngờ. Nếu trong tình huống một chọi một thì thực lực của ba vị tập tu này đều cao hơn đối phương rất nhiều.

Nhưng là cục diện chiến đấu lại ra ngoài dự liệu của hắn, tiểu tổ của đối phương đã làm bị thương hai vị tập tu.

Điều này làm cho tất cả đệ tử của Tư Nguyên học phủ đột nhiên biến sắc.

Nếu như thực lực không bằng người thì cũng chẳng nói làm gì, nhưng là người của bọn họ thực lực rõ ràng đều vượt qua đối phương mà cuối cùng lại thất bại. Điều này làm cho những đệ tử của Tư Nguyên học phủ vốn tâm cao khí ngạo trở nên cực kỳ ủ rũ.

Vì vậy Tiêu Tư quyết định tổ chức năm vòng tỉ thí nhằm kiểm tra một chút những tập tu này.

Kết quả cuối cùng làm cho mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Năm trận tỉ thí bọn họ chỉ thắng được một trận, hơn nữa còn là thắng trận một cách chật vật. Đối phương nhìn qua cũng không tính là mạnh, nhưng lại thắng đến bốn trận.

Trên sân huấn luyện, Các tập tu thuộc phe Trần Mộ cảm thấy hưng phấn đến tận cùng, trong khi đó các đệ tử của Tư Nguyên học phủ thì mỗi người ai cũng cảm thấy xấu hổ gần chết.

Nhìn các đệ tử đứng cúi đầu ở trước mặt mình, Tiêu Tư trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Xem ra chính mình quá chú trọng đến sức chiến đấu cá nhân của bọn họ mà quên mất rằng chiến đấu cần phải có sự phối hợp ăn ý.

- Các người cũng thấy, ta tin tưởng kết quả này bản thân các người cũng không hài lòng.

Tiêu Tư nhìn lướt qua này đệ tử, trầm giọng nói.

Các học viên đang cúi đầu lại càng cúi xuống thấp hơn.

Tiêu Tư nhướng mày, vẻ mặt có chút không vui, giọng nói chột cao vút lên, quát lớn:

- Tất cả ngẩng đầu lên cho ta! Có một chút thất bại nhỏ nhỏ mà cũng chịu không nổi hay sao? Nếu là như vậy thì thật không xứng làm đệ tử của ta. Thua thì thua, có gì mà phải xấu hổ? Giáo huấn của Tư Nguyên học phủ chúng ta là gì? Các người chẳng lẽ đều quên hết rồi hay sao? Nếu đánh không lại người ta như vậy cần phải chăm chỉ học tập, học xong rồi thì đánh tiếp, đánh cho khi nào thắng được mới thôi!

Lúc này bọn đệ tử ngẩng đầu lên, mặt mỗi người đều đỏ bừng, bọn họ vì những biểu hiện yếu đuối của mình lúc trước mà cảm thấy xấu hổ. Trong lời nói của Tiêu Tư dường như tràn ngập lực lượng. Ngay như cả các tập tu bên phía Trần Mộ đều nhìn về phía Tiêu Tư trong ánh mắt tràn ngập sự kính trọng.

- Hừ!

Tiêu Tư nhìn lướt qua các đệ tử đứng trước mặt, nhìn thấy trong mắt bọn họ lòng tin chiến thắng đều được kích thích ra ngoài thì trong lòng cảm thấy rất hài lòng, nhưng là trên mặt không lộ ra một chút cảm tình:

- Thang Thành!

- Vâng, thưa hiệu trưởng!

Một vị tập tu trông rất lịch sự kích động bước ra.

- Bắt đầu từ hôm nay, người phụ trách huấn luyện tất cả các học đệ, hảo hảo xin thỉnh giáo của các cao thủ. Nếu đã không bằng người khác thì phải dụng tâm mà học cho ta. Hừ, nếu có ai không nghe lời thì tự mình trở về trường học đi.

- Xin tuân lệnh!

Các tạp tu thủ hạ của Trần Mộ lần đầu tiên gặp phải loại này cảnh tượng. Bọn họ mặc dù cũng có chút danh tiếng, nhưng là các học viên của Tư Nguyên học phủ vốn tài cao lại hướng về bọn họ xin được chỉ dạy làm cho bọn họ cảm thấy trong lòng có chút khó nói nên lời. Càng huống chi những lời này lại là do Tiêu Tư, một người thuộc về cấp bậc quan trọng nói ra.

Những người này, sức chiến đấu thực sự rất mạnh! Hắn đã gặp qua rất nhiều tạp tu đoàn, nhưng là chưa bao giờ thấy chiến thuật phối hợp cao như thế. Nếu như các tạp tu trong trường học cũng có được tổ chức chiến thuật như thế, vậy thì...

Tiêu Tư trong lòng có chút nóng lên.

Lô Tiểu Như nhìn vào trong trận lúc này đã có chút hỗn loạn, trong lòng có một chút lo lắng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì huấn luyện của bọn họ sẽ gặp phải ảnh hưởng rất lớn. Nhưng là Bagnell đang ở trong quá trình huấn luyện cách ly, Trần Mộ cũng đang công việc bề bộn. Lúc này nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ Bagnell sau khi trở về nhất định sẽ không hài lòng với kết quả huấn luyện của bọn họ.

Mấy ngày qua, nàng cũng đã hiểu được tính cách nóng nảy của lão đại. Ngược lại, ông chủ vốn rất ít lời, lão đại đối với việc huấn luyện cực kì coi trọng. Nếu là có một chút không hài lòng thì bọn họ sẽ gặp phải hậu quả rất thê thảm.

Nàng cũng không phải không nghĩ đến việc bị gia tăng hình phạt, nhưng là lúc này lại không có nghĩ ra được biện pháp nào cho tốt. Những người này, ngoại trừ lão đại cùng ông chủ, bọn họ không có phục ai cả.

Đột nhiên có người đi vào trong sân huấn luyện, hô to:

- Lô Tiểu Như!

Tiếng kêu không lớn lắm nhưng là tất cả tạp tu bên phía Trần Mộ ngay lập tức im lặng. Biến cố đột nhiên xảy ra làm cho các học viên của Tư Nguyên học phủ không kịp có phản ứng gì, Nhất thời hiện trường trở nên im lặng vô cùng.

Sân huấn luyện vốn cực rộng thoáng một chút lâm vào quỹ dị yên tĩnh. Ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về kẻ vừa tiến vào sân huấn luyện.

Weah trên mặt không có một chút thay đổi, cũng không thèm liếc mắt nhìn những tạp tu này lấy một cái.

Lô Tiểu Như mừng thầm trong lòng, chính mình như thế nào lại quên mất còn có sự tồn tại của nhân vật này chứ! Ở trong mắt của những tạp tu này Weah chính là yêu ma quỷ quái. Ngày đó hắn dễ dàng đánh bại một lúc sáu vị tạp tu làm cho hắn trở thành đối nỗi lo sợ của tất cả mọi người.

Bagnell vì sự kiện lần đó đã nổi giận đùng đùng, cường độ huấn luyện của bọn họ có thể lấy mất thường cũng nhìn thấy được là tăng lên rất nhiều khiến cho bọn họ chịu biết bao nhiêu đau khổ. Hơn nữa, mấu chốt là người này tại trước mặt ông chủ đánh bại bọn họ, làm cho họ không còn một chút mặt mũi. Lúc này bọn họ nhìn về phía Weah với ánh mắt không có một chút thiện cảm nào.

Nhưng là không có ai dám động thủ. Sáu người bị đánh bại ngày nọ có trình độ thuộc loại đứng đầu trong bọn họ, ngay cả bọn họ đều bị đánh bại, những người khác nếu như muốn ra tay cũng cần phải cân nhắc cẩn thận một chút.

Người này không phải một chọi một mà là một chọi sáu a!

Cho nên, khi bọn hắn nhìn thấy Weah trong tiềm thức liền im lặng không nói gì.

Các học viên của Tư Nguyên học phủ nhìn Weah một cách kì quái. Chẳng lẽ người này rất có lai lịch hay sao?

- Ngài có gì phân phó ạ?

Lô Tiểu Như vội vàng đi tới trước mặt Weah, cung kính hỏi. Weah đột nhiên chạy đến đây tìm nàng, như vậy nhất định là có chuyện gì.

Nhưng là có chuyện gì mới được cơ chứ? Trong lòng nàng có chút chần chờ.

- Con chó con bị bệnh rồi, không biết nơi này có y sĩ tập tu hay không?

Weah sắc mặt không chút thay đổi nói.

Cả sân huấn luyện mọi người đều ngừng hẳn động tác trên tay, nhắm miệng lại, ánh mắt nhìn Weah chăm chăm, nghe hai người nói chuyện với nhau. Lúc này không ai có bất cứ động tĩnh nào.

Tiêu Tư chăm chú nhìn Weah, trong lòng thầm hỏi, chẳng lẽ đây cũng là một cao thủ hay sao? Trong tiềm thức, hẳn liền xuất ra cảm giác của chính mình nhằm dò xét một chút.

263. Chương 263: Chuẩn Bị Chiến Tranh (8)

Một cỗ sát khí cường đại vô cùng đột nhiên xuất hiện tràn ngập từng góc của sân huấn luyện. Sát khí như ngưng tụ thành thực chất ép tới làm cho mọi người dường như thở không nổi. Khí thể phóng ra thật sự quá mạnh mẽ làm cho mọi người cảm giác rằng ở trên cổ đang gác một cây đao sắc bén, thân thể trở nên cứng đờ.

Mọi người đều biến sắc!

Con mắt của Tiêu Tư đột nhiên nhú lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào Weah. Những đệ tử hiểu rõ hẳn đều biết rằng chiến ý trong lòng hắn đột nhiên tăng cao!

Người này, không thể ngờ là dám khiêu khích chiến ý của hiệu trưởng! Các học viên của Tu Nguyên học phủ thất kinh. Từ đó có thể thấy là thực lực của đôi phương đã được hiệu trưởng khẳng định.

Trời ạ! Chỗ này chẳng lẽ là nơi tập trung của quái vật hay sao?

- Các hạ có hứng thú luận bàn một phen hay không?

Tiêu Tư ánh mắt trịnh trọng đưa ra thỉnh cầu. Chiến ý trong mắt càng trở nên cường đại.

- Không có!

Weah điềm nhiên thu hồi lại sát khí của mình. Không nhìn vào Tiêu Tư nữa mà ánh mắt lúc này tập trung nhìn vào Lô Tiểu Như.

Lô Tiểu Như cảm thấy giọng nói của mình dường như có chút run rẩy:

- Ta... ta có thể biết nhưng mà không không dám khẳng định chắc chắn.

- Người dẫn ta đi tìm.

Weah bình tĩnh nói. Nói xong ánh mắt từ từ đảo qua các tạp tu, những tạp tu bị ánh mắt hắn chạm đến theo bản năng tránh xa. Rất nhiều người cảm thấy trong lòng đột nhiên trở nên cực kỳ căng thẳng.

Ánh mắt của Weah dừng lại ở trên người Nhất Tự Mi Nam Nam:

- Người, đi theo ta!

Nhất Tự Mi Nam thân thể chợt run lên. Không nói một tiếng, nhanh chóng đi tới trước mặt Weah.

Weah nói xong liền dẫn hai người này rời đi khỏi sân huấn luyện. Cả quá trình không có một tiếng động, mà ngay cả Tiêu Tư cũng bảo trì im lặng.

Sau khi ba người rời đi, mọi người trên sân huấn luyện mới thả lỏng cơ thể. Rất nhiều người thậm chí phát hiện ra chân mình dường như đứng không nổi, lúc này trong lòng càng cảm thấy hoảng sợ. Có thể thấy là vừa rồi Weah gây cho bọn họ cảm giác kinh khủng đến nhường nào.

Bị dọa một trận hết hồn, các tạp tu thủ hạ của Trần Mộ đầu còn có tâm tư đi chỉ giáo cho các đệ tử của Tu Nguyên học phủ. Mỗi người không ai nói gì mà, tiếp tục miệt mài khổ luyện.

Ánh mắt của Tiêu Tư chăm chú nhìn theo bóng lưng của ba người vừa rời đi. Thật lâu không có ngừng lại. Thế cục liên bang chuyển biến trầm trọng với tốc độ kinh người. Đường như là dự vọng chiến đấu mấy trăm năm đều được hiển hiện ra ngoài. Tình hình chiến đấu giữa khu Tây Thắng và khu Bạch Đông hừng hực như lửa bỏng dầu sôi.

Đêm đen kịt, không có một chút ánh sáng.

Khuôn mặt anh tuấn của Zuning trong bóng đêm hiện lên vẻ âm trầm dữ tợn không nói nên lời.

- Học trưởng, tất cả mọi người đều chuẩn bị xong cả rồi.

Một vị trong Liên Bang Tổng Hợp học phủ thấp giọng nói.

Tất cả lực lượng của Liên Bang Tổng Hợp học phủ tại thành Lars đều tập trung ở trước mặt hắn. Mấy ngày nay, lấy lý do nhằm chen ép Pháp Á, hắn đã âm thầm đem tất cả lực lượng của Liên Bang Tổng Hợp học phủ tại thành Lars tập trung lại đây.

Nhìn các bạn học, trong lòng Zuning tràn ngập hăng hái, những người này đều là tinh anh được trải qua quá trình bồi dưỡng một cách có hệ thống của Liên Bang Tổng Hợp học phủ.

Trước khi hắn đến thành Lars chưa từng có nghĩ tới chính mình sẽ phải sử dụng đến thủ đoạn kịch liệt như thế.

Sau khi Giải Yến Bạch cùng hắn đồng thời bị tập kích. Hắn cực kì phẫn nộ. Khi Mạc Doanh cùng Sương Nguyệt Hàn Châu phát động chiến tranh sau đó. Hắn liền chợt nhận ra rằng giai đoạn loạn lạc của liên bang đã chính thức bắt đầu.

Nếu vẫn như trước kia, chỉ sợ là sẽ gia tăng người đến tranh đoạt mà thôi.

Việc chiến thắng trong trận chiến này trở nên gấp rút và cần thiết hơn bao giờ hết. Việc tranh giành kỹ thuật của tập đoàn Trung Châu đã không còn phù hợp vào lúc này, bọn họ thực sự không có thời gian. Thật sự nếu không nắm bắt được tập đoàn Trung Châu thì khó khăn sau này sẽ càng lớn hơn. Thành Lars đã dần dần chuyển biến thành loạn cục. Đến lúc đó vô luận là ai nếu rơi vào trong thế cục này muốn thoát ra cũng là một chuyện không dễ dàng chút nào.

Mặc dù kỹ thuật của tập đoàn Trung Châu đối với Liên Bang Tổng Hợp học phủ mà nói là cực kì trọng yếu! Hiệu trưởng đã đích thân truyền lệnh cho hắn, vô luận như thế nào, không tiếc bất cứ giá nào, đều phải đoạt được kỹ thuật này.

Hắn không phải không nghĩ tới việc dùng sức mạnh, nhưng là do Giải Yến Bạch ở bên cạnh nên hắn cũng phải cố kỵ ít nhiều, không thể làm gì khác ngoài việc sử dụng các biện pháp ngoại giao.

Nhưng Giải Yến Bạch bị trọng thương đã tạo cho hắn một cơ hội rất tốt. Đúng lúc này, lực lượng của Trung Đạt Thư Phủ tại thành Lars cũng đang trong thời điểm suy yếu nhất. Lúc này ra tay, cơ hội thành công là lớn nhất, cơ hồ như không có bất kì trở ngại nào. Đề nghị của hắn đều nhận được sự đồng tình của những người khác.

Thời gian được lựa chọn là vào đêm nay.

- Đi!

Mọi người đã sớm chuẩn bị tốt, nhanh chóng bay lên trời. Hóa thành từng đạo lưu tinh hướng phía tập đoàn Trung Châu bay đến.

Vì phục vụ cho hành động ngày hôm nay. Zuning đã chuẩn bị rất nhiều công việc, đặc biệt là dò xét vị trí của chủ tịch tập đoàn Trung Châu - Văn Châu cùng với tâm phúc của hắn. Hai người này là nhân vật trọng yếu của tập đoàn Trung Châu.

Việc tiến hành vô cùng thuận lợi, mặc dù các tạp tu nơi Văn Châu ở ra sức chống cự, nhưng trong mắt của các tinh anh Liên Bang Tổng Hợp học phủ thì bọn họ quá yếu ớt, giống như tờ giấy mà thôi. Các đệ tử của Liên Bang Tổng Hợp học phủ về mặt hưng phấn, nếu hành động của buổi tối hôm nay trôi chảy thì công lao của bọn họ đủ để nhận được phần thưởng cực kì kinh người.

Thực lực hai bên thật sự chênh lệch quá lớn. Vì tiết kiệm thời gian Zuning cũng đích thân ra tay, hai vị cao thủ bên cạnh hắn cũng toàn lực chiến đấu làm cho quá trình chiến đấu được rút ngắn rất nhiều.

Mặc dù Văn Châu ngay lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Tiền Minh Nhất ở bên cạnh hắn nhìn về Zuning ánh mắt tràn ngập phần nộ.

- Zuning, ngươi muốn làm gì?

Văn Châu trầm giọng hỏi.

Sắc mặt Zuning tươi cười như hoa:

- Hiệu trưởng có lòng ngưỡng mộ Nhâm tiên sinh, hi vọng có thể sớm gặp được Nhâm tiên sinh. Ta là đệ tử, làm sao có thể nhìn hiệu trưởng phải lo lắng như thế, cho nên không có cách nào khác là đến thúc giục Nhâm tiên sinh.

- Thật vậy a!

Văn Châu sắc mặt không đổi nhanh chóng nói:

- Nếu nói như thế, Zuning hẳn là chuẩn bị dùng sức mạnh?

- A!!! Nhâm tiên sinh nói đùa rồi, tiểu đệ bất quá chỉ là nhắc nhở một chút thôi.

Zuning vẻ mặt tươi cười không đổi, hắn nói:

- Nhâm tiên sinh do dự lâu quá, đợi giá cả mà chọn lựa là chuyện thường tình. Nhưng mà lòng ham muốn của con người lớn quá cũng không phải là điều tốt.

Văn Châu sắc mặt khẽ biến đổi. Hắn vẫn muốn xem cuối cùng ai sẽ đưa ra giá cao nhất, không nghĩ tới Liên Bang Tổng Hợp học phủ đã chờ không được. Hắn trong giây lát chợt nhớ đến một sự kiện khác làm trong lòng chợt giật mình.

Hắn nhìn chằm chằm Zuning. Vẻ mặt dần dần trở nên có chút dữ tợn. Hắn phần uất nói:

- Chẳng lẽ Zuning không sợ người chết ngọc tan hay sao?

Zuning bình thản nói:

- Nhâm tiên sinh tại sao cứ phải suy nghĩ nhiều cho mệt mỏi? Những nhân vật trọng yếu của tập đoàn Trung Châu đều bị người của ta khống chế cả rồi, Nhâm tiên sinh suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng làm gì. Chỉ sợ là những người ở phía dưới này không có cùng suy nghĩ với Nhâm tiên sinh đâu. Tại hạ chẳng qua là sẽ phải tốn thêm một chút công phu mà thôi, Nhâm tiên sinh chẳng lẽ không vì con mình mà cân nhắc một phen hay sao?

Văn Châu vẫn đứng yên như cũ, nhìn chằm chằm vào Zuning, ánh mắt lộ ra một tia hung ác vô cùng.

Zuning cười cười, điều này làm cho Văn Châu cảm thấy trong xương sống chợt lạnh như băng:

- Nhâm tiên sinh còn không có hiểu rõ tình cảnh của chính mình a. Đối với chúng ta mà nói. Không chiếm được kỹ thuật trên tay của ngài cũng không phải là kết quả xấu nhất. Kết quả xấu nhất là kỹ thuật này rơi vào tay người khác, Nếu như không chiếm được thì... Trách nhiệm của ta là không cho tình huống xấu nhất xảy ra.

Hắn liếc nhìn Văn Châu một cái, sau đó nhẹ nhàng nói ra một câu:

- Nếu như không chiếm được thì hủy diệt là xong.

Văn Châu sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

- Nghe nói là Nhâm gia sinh sống ở đây rất nhiều năm. Lịch sử cũng không phải là ngắn. Nhưng mà lịch sử vốn vô tình a, cũng không biết chính nó đã chôn vùi biết bao nhiêu gia tộc.

Zuning có chút thương tiếc nói.

Văn Châu sắc mặt trắng như tro. Hắn không nghĩ tới, lớn mạnh như Lục Đại mà cũng dùng đến thủ đoạn như vậy. Nếu như chính mình không hợp tác, chỉ sợ cả nhà sẽ trong chớp mắt bị xóa sổ. Nhìn về mặt sợ hãi của vợ và con gái, Văn Châu trong lòng chợt trở nên đau đớn không thôi.

Hết cả rồi.

Hắn vừa định mở miệng nói thì đột nhiên truyền đến một giọng nói thản nhiên.

- Zuning làm như vậy là đã phá vỡ quy củ.

Zuning khẽ biến sắc mặt.

Chỉ thấy Giải Yến Bạch mang theo một nhóm tạp tu. Khí thế hùng hổ đi tới. Giải Yến Bạch sắc mặt trắng nhợt, có thể thấy là hắn vừa bị thương nặng. Nhưng là các tạp tu bên cạnh hắn, mỗi người đều như hổ rình mồi đang nhìn bọn họ.

Độ nghi của cả hai bên đều đang ở trong trạng thái kích hoạt, tùy thời đều có thể ra tay.

- Không nghĩ tới là vẫn làm kinh động Giải huynh, thật là có tội. Đêm hôm gió lớn, Giải huynh nên cẩn thận kéo thương thế tăng thêm a!

Zuning về mặt ân cần.

Giải Yến Bạch ánh mắt lạnh nhạt:

- Đa tạ Zuning quan tâm, ta một khi đã đáp ứng phủ chủ tự nhiên phải cố gắng hết sức, nếu như đánh mất tính mạng không có hoàn thành công việc được giao thì đó là do bản lĩnh của Yến Bạch quá kém. Ít nhất đó cũng là lời giải thích với phủ chủ, không phải thẹn với lòng mình.

Sắc mặt của Zuning nhất thời trầm xuống:

- Giải huynh quyết tâm cùng tiểu đệ là địch hay sao?

- Trách nhiệm trong người. Không dám quên.

Giải Yến Bạch về mặt kiên nghị. Các tạp tu bên cạnh đều nhìn hắn với thái độ kính trọng.

- A, như vậy không bằng hai chúng ta cùng đánh một trận, người thắng sẽ giành được hắn.

Zuning chỉ vào Văn Châu ở phía bên dưới.

Văn Châu trong ánh mắt hiện lên một tia phẫn nộ.

Nhưng tạp tu bên cạnh Giải Yến Bạch nhất thời liền trở nên ồn ào. Nhìn về phía Zuning, ánh mắt như muốn phun ra lửa. Rất nhiều người thấp giọng mắng:

- Con mẹ nó, thật là không biết xấu hổ!

Giải Yến Bạch châm chọc nói:

- Zuning thật đúng là không ngại khi chiếm tiện nghi a. Biết rõ là tiểu đệ bị thương nhưng lại làm như thế, chẳng phải là để cho người ta coi thường hay sao?

Sau đó hắn ngạo nghễ nói:

- Yến Bạch sau khi khỏi hẳn, nhất định hướng Zuning lãnh giáo!

Zuning làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Chẳng lẽ quý phương ngoại trừ Giải huynh, không còn ai có thể cùng ta đánh một trận hay sao?

Các tạp tu bên phe Giải Yến Bạch lúc này cực kì phẫn nộ.

- Giải học trưởng, để ta đi đối phó hắn!

- Con mẹ nó, lão tử muốn đánh chết người!

- Tên súc sinh Zuning kia. Coi ông nội thay cha người giáo huấn người!

Zuning đứng yên bất động, khóe miệng cười lạnh, bất quá các tạp tu bên cạnh hắn có chút kiềm chế không được. Tạp tu bên Trung Đạt Thư Phủ liên tục thay nhau mở miệng chửi như tát nước.

Giải Yến Bạch làm một tư thế thủ. Các tạp tu bên cạnh hắn ngay lập tức trở nên yên lặng.

264. Chương 264: Chuẩn Bị Chiến Tranh (9)

- Zuning không nên uống phí tâm cơ. Yến Bạch bị thương, tự nhiên không phải đối thủ của Zuning. Nhưng hôm nay nếu Zuning vẫn cứ khư khư cố chấp, ta đây cùng các huynh đệ dù để mạng lại đây cũng tuyệt không lùi bước.

Lời này vừa ra, hô hấp của từng tạp tu phe Trung Đạt Thư Phủ trở nên nặng nề, mắt đỏ ngầu. Giải Yến Bạch nói rõ ràng khoáng đạt, một cỗ chiến ý bi phần tràn ngập trong đám tạp tu.

Đối phương có chuẩn bị mà tới, thực lực mạnh mẽ. Trong khi đại tướng phe bọn họ bị thương, nhân thủ ít hơn đối phương rất nhiều. Một khi động thủ, đây là một trận cầm chắc thất bại.

Cũng không có người lùi bước.

Zuning lập tức cảm thấy đau đầu, hắn không nghĩ Giải Yến Bạch lại cường ngạnh như thế, hơn nữa hắn cũng không từng nghĩ rằng phản ứng của Giải Yến Bạch lại nhanh đến vậy. Bọn họ bên này mới hành động, bên kia đã có tin tức, một Giải Yến Bạch không đáng nói nhưng sau lưng hắn lại có Trung Đạt Thư Phủ. Trận hôm nay sẽ mang tới hậu quả rất nghiêm trọng.

- Hừ, Trung Đạt Thư Phủ thì sao? Cũng không phải bị Liên Tang Tổng Hợp Học Phủ chúng ta dẫm dưới chân sao. Kêu gào cái rầm.

Thanh âm đột ngột truyền tới từ Liên Tang Tổng Hợp Học Phủ. Ngay sau đó một chùm sáng bắn thẳng tới Giải Yến Bạch.

Zuning lập tức âm trầm, tên điên nào lại dám tự ý vọng động như thế! Bất quá phản ứng của hắn cực nhanh, lập tức ý thức được hành động kế tiếp là gì.

Lúc này, chỉ có thể đi tới, không thể lui về sau, bất cứ giải thích nào cũng không có tác dụng, ngòi nổ đã châm, không cách nào dập tắt.

Hắn không chút do dự ra lệnh:

- Động thủ!

Trụ sở gần đây phi thường êm ả.

Từ bên ngoài nhìn vào, tuyệt đối không tưởng tượng nổi bên trong đang rất sôi sục. Mọi người huấn luyện điên cuồng còn Trần Mộ thì ngày đêm sản xuất tạp.

Tạp phiên này được mệnh danh là Chiến Thuật Toa Bộ tạp do Bagnell đặt tên. Do cần hơn trăm bộ nên đối với Trần Mộ mà nói, đây là một công trình không nhỏ. Nhưng cũng may là có rất nhiều người hỗ trợ nên hắn thoải mái hơn nhiều.

Trong kho tài liệu, các chế tạp sư của Tư Nguyên Học Phủ đều bức bối.

- Nơi này, ta cả đời cũng không trở lại.

Một vị chế tạp sư cảm hận.

- Kiếp sau ta cũng sẽ không trở lại.

Một người khác tiếp lời nhưng động tác không chút ngừng nghỉ, nhanh chóng đổ đầy bình dung dịch, cực kỳ bất mãn nói:

- Chúng ta tới đây, đầu tiên là để làm trung cấp chế năng lượng tạp. A, hiện tại thật nực cười, ngay cả cuộc sống cũng như là đệ tử cấp thấp.

Hắn có đủ lý do để bất mãn, hắn là cao cấp sư phụ trong phân viện chế tạo của Tư Nguyên Học Phủ, cư nhiên bị Trần Mộ yêu cầu phối chế tạp mặc cùng công việc xử lý tạp phiến trắng, đây là hoạt động cơ bản nhất trước khi chế tạo năng lượng tạp.

Sư phụ kia cười khổ nói:

- Có biện pháp nào khác sao? Chúng ta trước khi tới đây đều đã đáp ứng hiệu trưởng. Ai, làm đi, ta cũng rất nhiều năm không làm mấy thứ này. Thường thường trong trường học, tùy tiện tìm một tên để tử làm giúp việc, tay có chút quên nghề rồi.

Đột nhiên lão sư phía trước hỏi:

- Văn lão sư, ngài nói xem, tạp mặc này dùng làm gì? Ta cảm giác nó được pha trộn rất kỳ quái.

- Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng thấy kỳ quái.

Rất nhiều sư phụ đồng tình.

Văn lão sư là vị sư phụ cầm đầu nhóm chế tạo này. Hắn có thâm niên lâu nhất trong nghề chế tạo, trình độ cao nhất. Trong cả chế tạo phân viện, ngoại trừ Bội phu nhân thì hắn là người luôn được nhắc tới.

Văn lão sư trầm ngâm chốc lát nói:

- Nói thật, ta cũng có chút không rõ. Cái này cần quặng sắt nhẹ. Theo lý thuyết, quặng sắt nhẹ nếu muốn sử dụng phải dùng pha với dịch thủy tinh mới có hiệu quả, nhưng cái này lại dùng nước la điệp cùng dầu đen làm dung môi hòa tan.

Tất cả mọi người đều ngừng tay, nghe Văn lão sư giảng giải.

- Còn nữa, dạ quang điệp cùng măng vân đằng, tỉ lệ chuẩn là 1.47 / 2.56. Chỉ cần là chế tạo sư thì đều biết, nhưng thứ này pha trộn vô cùng kỳ quái 1,1 / 1. ta chưa từng gặp qua tỉ lệ kỳ quái như thế.

- Không thể như vậy!

Có người xen miệng vào:

- Còn có quang lăng thấu tinh phần, thứ này bình thường đều dùng vào các loại tạp phiến để truy tìm, Bình thường là để làm dung dịch a xít. Nhưng các người xem, hắn dùng dung dịch alpha, đây là phương pháp quý gì?

Mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi, bọn họ chưa bao giờ nghe nói qua phương pháp xử lý này.

Văn lão sư nhíu mày, có thể nhận ra hắn nghi hoặc cỡ nào:

- Từ đó sẽ thấy, tạp mặc chúng ta chế có 3 loại, bất quá hiệu dụng không rõ, chúng ta không có dụng cụ trong tay nên không có biện pháp tiến hành phân tích. Hơn nữa ta lén dùng 3 loại tạp mặc chế tạo tạp phiến nhưng không phát hiện nó có bất kỳ tác dụng gì.

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

Văn lão sư bổ sung:

- Từ số lượng hắn yêu cầu cho thấy, hắn là hắn muốn chế tạo rất nhiều tạp phiến. Ta đoán, rất có thể là hắn chế tạo hơn một loại, không, là 3 loại tạp phiến đặc thù. Tạp mặc dùng cho một loại cấu văn đặc thù.

Đột nhiên có người nhanh nhẩu nói:

- Không bằng chúng ta đi hỏi Nhữ Thu, nàng mỗi ngày đều là trợ thủ cho tên tiểu tử kia thì hắn biết hắn chế tạo tạp phiến gì.

Những sư phụ còn lại ào ào phụ họa. Lòng hiếu kỳ của bọn họ đã bị tạp mặc kì lạ không hợp lẽ thường câu dẫn.

Văn lão sư suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Tạm thời không nên, ta tin rằng với ngộ tính của Thu nhi thì nhất định sẽ nhớ rất nhiều thứ, chờ chuyện này kết thúc thì chúng ta hãy hỏi. Hiện tại tìm hiểu bí mật của người khác sẽ tạo ra hiểu lầm sẽ không tốt.
- Cũng đúng, lấy ngộ tính của Thu nhi, phỏng chừng để bài của tiểu tử cũng bị dò xét gần hết! Ha ha!

Có sư phụ bật cười, mấy sư phụ khác cũng cười theo.

Văn lão sư mỉm cười:

- Rất có khả năng. Thu nhi có ngộ tính xuất sắc nhất mà ta đã gặp. Nếu không phải Bội phu nhân nhanh tay, Thu nhi đã thành đệ tử của ta. Ai, kém một chút, ta hối hận chết mất.

Các vị lão sư đều khen Nhữ Thu, nhưng là đệ tử của mỗi người đều cười khổ.

Nhữ Thu không biết mình được kỳ vọng như vậy, tình trạng hiện tại của nàng cũng không tốt, sắc mặt tái nhợt, thời gian này tiêu hao tinh thần quá nhiều làm cho khí huyết lưu thông kém.

Nàng không nghĩ tới, tạp phiến này thật sự lợi hại bất ngờ, như khắc tinh của nàng. Mỗi lần nhìn cầu vôn trên tạp phiến, nàng lại sinh ra một cảm giác huyền ảo, tựa như có chút ngộ ra nhưng một khi tĩnh tâm suy nghĩ lại phát hiện như có vạn chữ bay nhảy trong đầu khiến nàng muốn học máu.

Mấy lần nàng thỉnh giáo Trần Mộ nhưng cũng không tìm được đáp án.

Các kiến thức liên quan tới lý luận trù, Trần Mộ sao có thể giải thích cho nàng? Nàng sao có thể hiểu được chứ?

Hắn còn đang đầu đầu chế tạo Chiết Hình Yển Ba tạp, phương pháp chế tạo nhất định phải đưa cho đối phương, nhưng lý luận trù tuyệt đối không thể tiết lộ nên rất khó khăn.

Song hắn hiện tại không có thời gian suy nghĩ, vấn đề đang gặp phải là 100 bộ Chiến Thuật Bộ Toa tạp. Cũng may có 20 tên cao cấp chế tạp sư giúp pha tạp mặc cùng xử lý tạp phiến trắng nên hàng ngày hắn chỉ lo chế tạp.

Lấy cường độ cảm giác cùng độ linh mẫn của hắn hiện tại, mỗi ngày có thể chế tạo 15 bộ Chiến Thuật Toa Bộ tạp. Điều này cũng đồng nghĩa, muốn hoàn thành tất cả tạp phiến thì cần 10 ngày. Chủ yếu là việc sao chép tạp tạp lại liên quan tới lý luận trù nên khó có khả năng giao cho các chế tạp sư khác làm. Nếu không thì hiệu suất cao hơn nhiều.

Mình làm mình chịu, Trần Mộ cắn răng kiên trì.

Rốt cuộc hoàn thành 15 bộ tạp hôm nay, cảm giác của hắn cũng bị tiêu hao sạch sẽ.

Hắn đi lên tầng 7, muốn nhìn mấy tên lính mới đang huấn luyện ra sao. Từ khi nghĩ thông, hắn trở nên chủ động hơn rất nhiều.

Mặc dù là phong bế huấn luyện, nhưng ông chủ đến kiểm tra nên tự nhiên là được qua.

Bagnell gây hơn trước, mắt thâm mắt hốc hác, nhưng ánh mắt càng thêm sắc bén.

- Ông chủ!

- Bọn họ huấn luyện thế nào?

Nhìn đội ngũ chính tề trong trường, Trần Mộ hài lòng.

Bagnell lắc đầu, đưa cho Trần Mộ một cốc nước mát:

- Còn rất sớm! Dựa theo tiêu chuẩn bình thường, loại đội ngũ huấn luyện cần mấy tháng, bất quá chúng ta không có nhiều thời gian như thế, đành phải làm chậm rãi vậy.

Trần Mộ không trông cậy quá nhiều, hắn mặc dù không biết rõ trong đó, cũng hiểu được một đội ngũ đủ tư cách không thể thành lập trong thời gian ngắn. Hắn cũng nói rõ tình hình chế tạp đã hoàn thành 45 bộ, chuẩn bị chế tạo 150 bộ, làm thêm 15 bộ dự bị.

- Uhm!

Bagnell gật đầu:

- Tập phiên hoàn thành có thể đưa tới đây. Đưa trước cho tinh anh tổ dùng thử xem hiệu quả thế nào, cũng có thể tạo ra sự khích lệ với các đội viên khác.

- Có lý!

Trần Mộ rất đồng ý với chủ ý này.

- Ông chủ, chúng ta cần làm vài việc nữa.

Bagnell đưa Trần Mộ tới phòng của mình. Căn phòng toán loạn đủ các loại bản vẽ.

Tiện tay nhặt lên một tờ, hần chỉ vào các con số tính toán. Đây là sơ đồ trụ sở, phía trên còn có rất nhiều kí hiệu và dấu vết sửa chữa.

- Đây đều là bản nháp.

Bagnell lấy ra bản hoàn chỉnh, phía trên ghi dấu hiệu rõ ràng:

- Mấy ngày nay ta suy nghĩ rất sâu. Thời gian của chúng ta quá ít, cho dù có Chiến Thuật Toa Bộ toa tập thì vẫn không đủ. Đám lính mới còn chưa trải qua chiến đấu, muốn bọn họ xuất chiến thì chỉ sợ một kích là tan. Vì vậy, chúng ta chỉ có lấy thủ làm công.

Trần Mộ cẩn thận lắng nghe, Bagnell lại nói:

- Ngài xem dấu hiệu này, đây đều là các điểm hỏa lực ta đã tính toán. Chúng ta chỉ cần cho bọn họ vào vị trí thì có thể tạo ra mạng lưới hỏa lực kín mít. Vô luận đối phương tiến tới khu vực phòng thủ nào thì đều sẽ gặp phải hỏa lực của 5 đội viên trở lên phản kích. Hỏa lực từ bên trong, dựa vào năng lực phòng hộ của pháo đài có thể giảm bớt thương vong. Hơn nữa trong điều kiện được bảo vệ này có thể làm giảm tâm lý khẩn trương, có lợi cho bọn họ phát huy khả năng.

Bagnell lấy ra một cái bút, vẽ ra từng nét trên bản đồ, tạo thành một mạng lưới nghiêm mật.

265. Chương 265: Chuẩn Bị Chiến Tranh (10)

Vị chế tập sư hạ cấp này có năng lực khá xuất chúng, cộng thêm lượng kiến thức học được trong thời gian ở Thiên Dục nên hình ảnh căn cứ được làm rất sống động. Thậm chí cảnh vật xung quanh như mặt cỏ, sông, rừng rậm đều được làm rất chi tiết, ngay cả địa thế gập ghềnh cũng không bỏ sót.

Bagnell vừa thấy hình ảnh không gian ba chiều này thì liền than thở không thôi. Hần rất thích mô hình này, nhờ nó mà hần có thể sắp xếp một cách trực quan hơn.

Nhìn hình ảnh không gian ba chiều thì một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Trần Mộ.

Trung Đạt Thư Phủ và học phủ Liên Bang Tổng Hợp trở mặt thành thù, tin này nhanh chóng vượt qua tin về cuộc chiến giữa khu Tây Thắng và Bạch Đông thành tin nóng hổi nhất.

Lực lượng của Trung Đạt Thư Phủ ở thành Lars bị thiệt hại nặng. Giải Yến Bạch bị trọng thương, nhờ đồng đội liều chết phá vây, hiện không rõ ở đâu. Rất nhiều người tưởng đây đã là kết quả sau cùng của trận chiến tranh giành tập đoàn Trung Châu, nhưng không ai ngờ rằng đây chỉ là trận mở đầu mà thôi.

Tổ Trữ còn chưa kịp mang theo đám người Nhậm Văn Châu rời thành Lars thì đã gặp viện binh của Trung Đạt Thư Phủ.

Người dẫn quân là Mễ Hạ Thanh - một trong ba đệ tử yêu quý của phủ chủ Trung Đạt Thư Phủ. So với Giải Yến Bạch nổi tiếng qua một trận chiến thì Mễ Hạ Thanh đã thành danh từ nhỏ.

Hần có xuất thân cao quý, bảy tuổi được phủ chủ đương nhiệm nhận làm đệ tử, là người bình dị dễ gần nhất trong ba ái đồ của phủ chủ. Rất ít người trong Trung Đạt Thư Phủ biết rõ thực lực của hần. Mối quan hệ

của hắn trong Trung Đạ Thư Phủ rất tốt, không chỉ được phủ chủ yêu thương lạ thường mà cả hai vị sư huynh cũng rất quý trọng.

Hắn có quan hệ rất tốt với Giải Yến Bạch nên chủ động xin đi.

Lúc đó, hắn còn đang trên đường đi thì nhận được cuộc gọi của Giải Yến Bạch, khi đó thì Giải Yến Bạch còn chưa xuất phát. Mễ Hạ Thanh liền kinh hãi, hành quân ngày đêm tới thành Lars. Lúc bấy giờ thì bọn họ cũng cách thành Lars không xa, trên đường hành quân liều mạng như vậy thì gặp phải đội ngũ mang theo Nhâm Văn Châu của học phủ Liên Bang Tổng Hợp.

Vừa thấy cảnh này thì làm sao Mễ Hạ Thanh không biết chuyện gì đã xảy ra? Nghĩ tới việc Giải Yến Bạch có thể bị hại thì mối hận của Trung Đạ Thư Phủ đều giận điên người.

Lại là một trận chiến ác liệt!

Kẻ thua lần này là học phủ Liên Bang Tổng Hợp. Bọn họ vừa trải qua một trận chiến ác liệt nên không ngờ phải gặp một trận chiến khác nhanh đến vậy. Trong cơn thịnh nộ, Mễ Hạ Thanh biểu hiện ra thực lực đáng sợ, còn Tổ Trữ thì bị thương bỏ chạy.

Tuy nhiên thực lực của Tổ Trữ không tầm thường, mạnh mẽ phá vòng vây.

Trong chớp mắt, học phủ Liên Bang Tổng Hợp rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Tuy nhiên, càng kịch tính hơn là Tổ Trữ vừa phá vây ra thì gặp viện binh của học phủ Liên Bang Tổng Hợp...

Loạn rồi! Loạn thật rồi! Cả thành Lars đều trở nên hỗn loạn. Nhiều người thậm chí chẳng dám bước chân ra khỏi nhà, nhiều người khác thì vội vàng chuyển đến thành phố khác. Ai mà biết bọn họ có đánh nhau trong thành phố không chứ?

Sự kiện này có sức ảnh hưởng lớn hơn cuộc chiến giữa khu Tây Thắng và Bạch Đông. Tuy đứng sau hai khu này là Lục Đại, nhưng ngoài mặt thì Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu vẫn giữ hình tượng của mình.

Còn trận chiến giữa học phủ Liên Bang Tổng Hợp và Trung Đạ Thư Phủ vừa xuất hiện liền không có dấu hiệu hòa hoãn, là xung đột trực tiếp nhất. Giải Yến Bạch thì không biết sống chết ra sao, Tổ Trữ bị thương nặng, hai bên đều chịu thương vong nặng nề.

Hai nhà hoàn toàn kết thù oán!

Hầu như không hề do dự, cả hai đều có phản ứng cùng lúc, tăng viện!

Hai nhà không ngừng triệu tập tập tu đến thành Lars, tình thế càng thêm căng thẳng.

Trần Mộ rất chú ý đến tình hình hiện nay. Tất nhiên là hắn mong hai bên đánh càng to càng tốt, như vậy thì bọn họ cũng chẳng có sức kiểm soát với mình.

Rốt cuộc thì 150 bộ toa tập chiến thuật cũng hoàn thành, làm đám chế tập sư cao cấp phụ trách xử lý nguyên liệu, tập vụ vui mừng đến phát khóc. Tuy nhiên khi bọn họ biết phải chế tạo năng lượng tập tiếp thì liền khôi phục vẻ chán nản.

Trần Mộ tìm Nhữ Thu.

Mấy ngày nay, Nhữ Thu rất bội phục tài năng của Trần Mộ. Bất luận thực lực của đối phương cao đến đâu thì có thể chắc chắn một điều, hệ thống chế tập của Trần Mộ khác hẳn các học viện hiện nay.

Hệ thống tập phiên hiện nay là hệ thống Vincent Van, do đại sư Hyner Vincent Van tạo nên. Có thể kiến thức giữa các học viện chế tập khác nhau nhưng đều nằm trong khuôn khổ hệ thống này.

Tuy nhiên, tập phiên do vị Tào tiên sinh này chế tạo hoàn toàn khác với hệ thống của Hyner Vincent Van.

Nhữ Thu ngờ rằng hệ thống tập phiên mà Tào tiên sinh học được là một thể hệ tập phiên được truyền từ thời đại lưu phái. Là người kết thúc thời đại lưu phái, Hyner Vincent Van dùng hệ thống tập phiên của mình chinh phục cả thế giới. Các lưu phái cũng theo nhau rời khỏi vũ đài, phần lớn đều biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Tuy nhiên có một bộ phận nhỏ phải rất khó nhọc mới lưu truyền đến nay.

Vị Tào tiên sinh này rất có thể là một trong số đó.

Khi còn sống, Hyner Vincent Van đều sưu tầm tri thức của các lưu phái, điều này khiến nhiều lưu phái bị tiêu vong. Các thế hệ kế thừa của hắn cũng thừa hưởng thói quen này. Nghe nói thư viện của Tinh Viện là nơi có kĩ thuật từ thời đại lưu phái đầy đủ nhất.

Có một số không thể tìm được ở các nơi khác, cho dù là năm nhà kia trong Lục Đại cũng có rất ít tư liệu về mặt này.

Điều này khiến nàng rất kích động, hơn nữa trong mắt nàng thì Chiết Hình Yến Ba tập là minh chứng sống động cho thực lực kĩ thuật của lưu phái này. Khó trách dù chỉ là tập phiên tam tinh nhưng Chiết Hình Yến Ba tập lại có uy lực khó lường đến thế! Nó phá vỡ khuôn khổ hệ thống tinh cấp của Hyner Vincent Van, điều này cũng chứng minh Tào tiên sinh nắm giữ một hệ thống lý luận khác biệt hệ thống hiện có. Quan trọng hơn, đây là một hệ thống đầy sức sống!

Thế nhưng dù nàng hỏi gì thì Trần Mộ cũng không giải đáp. Điều này khiến nàng không biết phải bắt đầu từ đâu, nàng biết rõ đối phương chẳng có nghĩa vụ phải giải thích gì cho mình.

Trừ bỏ Chiết Hình Yến Ba tập thì đối phương chẳng hứa hẹn thứ gì khác.

Đúng! Không phải còn có Chiết Hình Yến Ba tập sao? Một khi đối phương giảng giải Chiết Hình Yến Ba tập thì mình sẽ có hiểu biết nhất định về hệ thống thần bí này.

Song có lẽ nàng không ngờ rằng Trần Mộ chẳng có ý định giảng giải cho nàng. Bởi vì hắn nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu.

“Người học qua ‘Phân tích độ khế hợp’ chưa?”

Trần Mộ hỏi Nhữ Thu.

Nhữ Thu cung kính gật đầu:

“Đã học qua.”

Nàng cảm thấy khó hiểu trong lòng, Trần Mộ đột ngột hỏi vậy là có dụng ý gì chứ. Phân tích độ khế hợp là một môn học khá khác biệt, bình thường thì nó dùng để phân tích tạp phiến. Có một số thiết bị phân tích có thể phân tích độ khế hợp giữa nguyên liệu và tạp phiến, vì thế khi phá giải tạp phiến thì cần có cường độ cảm giác.

Đây là một loại kĩ thuật rất cổ xưa nhưng đến giờ thì nó được sử dụng và phát triển khá hạn chế. Bởi vì nó có thể gây ra hư hại vĩnh viễn, không thể khôi phục cho tạp phiến.

“Vậy chắc người biết rõ số liệu khế hợp?”

“Đúng vậy, Tào tiên sinh.”

“Được rồi, người cầm lấy cái này.”

Trần Mộ đưa một tấm huyễn tập cho Nhữ Thu:

“Tấm huyễn tập này ghi lại cấu vân của Chiết Hình Yến Ba tập, còn có dùng bút như thế nào, số liệu độ khế hợp của cảm giác. Trước hết, người tập cách vẽ đi. Chờ chuyện này kết thúc thì ta sẽ đưa cách điều chế tạp mặc cho người.”

Nói xong thì Trần Mộ liền rời khỏi, bỏ lại Nhữ Thu đang sửng sốt.

Đến khi Trần Mộ rời khỏi thì Nhữ Thu mới nhớ ra, liền cầm huyễn tập vào độ nghi.

Một hình ảnh lập thể xuất hiện trước mắt, là một tạp phiến trắng.

Đột nhiên, một điểm nhỏ xuất hiện trên tạp phiến. Sau đó, điểm này không ngừng kéo dài thành một đường cong, rồi lan dần ra khắp mặt tạp phiến thành cấu vân. Sau nét bút cuối cùng, cấu vân xuất hiện ở mặt ngoài của tạp phiến giống hệt cấu vân trên Chiết Hình Yến Ba tập trong tay hiệu trưởng.

Tuy nhiên, màn biểu diễn chưa ngừng ở đây. Hình ảnh tập phiến không ngừng được phóng to như một cái bàn nhỏ, đường cầu vồng lớn bằng bàn tay. Các đường cầu vồng này đột nhiên bay lên trên tập phiến, giống như một dãy núi dần hờ ra trước mắt, nhưng đường viền của nó lại bóng loáng như là bị dao cắt.

Mười giây sau, tất cả cầu vồng của tập phiến đều nhô lên với độ cao khác nhau, tạo nên kẻ hở không giống nhau. Chúng pháp phồng nối tiếp nhau như một con đường mòn giữa lòng núi.

Nhữ Thu vốn thông minh tuyệt đỉnh liền hiểu được kẻ hở này là nơi cần cảm giác khế hợp! Những kẻ hở này vừa khớp với sự thay đổi của độ khế hợp trong quá trình chế tạo. Từ đây rất dễ tính ra cường độ cảm giác ở từng vị trí hạ bút.

Này, này.....

Nhữ Thu ngẩn ra. Nàng không ngờ Trần Mộ lại dùng cách này để dạy phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tập cho mình.

Nàng đột nhiên cau mày, giống như nghĩ ra điều gì nhưng không chắc chắn. Nàng lập tức mở độ nghi trên tay.

“Văn lão sư ạ? Ta là Nhữ Thu.”

Văn lão sư lập tức ngừng tay, nhẹ giọng trả lời:

“Là Thu nhi à. Sao vậy, gặp vấn đề gì sao?”

Là Nhữ Thu. Các chế tập sư khác nhìn nhau, đều ngừng công việc trên tay. Vừa rồi, bọn họ còn định tìm Nhữ Thu để hỏi xem rốt cuộc tên nhóc đó định chế tạo tập phiến gì, không ngờ là Nhữ Thu tìm bọn họ trước.

Không chỉ Văn lão sư mà ngay cả người khác cũng biết chắc chắn là Nhữ Thu gặp vấn đề khó khăn.

“Sư phụ, ngài nhớ là có loại phương pháp truyền thừa đặc thù nào không? Như là dùng hình ảnh của huyền tập để minh họa phương pháp chế tạo tập phiến.”

Nhữ Thu hỏi nhỏ.

266. Chương 266: Chuẩn Bị Cho Chiến Tranh (11)

Văn lão sư nhíu mày suy nghĩ:

- Đây là tập quán của lưu phái thời đại, khi đó một số lưu phái phi thường tinh thông huyền tập cấp thấp, bọn họ sử dụng phương pháp này để truyền thừa, bất quá đây chỉ là một loại thủ đoạn phụ trợ để tránh việc truyền thừa bằng miệng bị gián đoạn. Hiện tại không thấy có ai dùng phương pháp này nữa.

“Vâng, xin ngài tiếp tục nói.”

Không biết có phải Văn lão sư nghe ra sự cấp bách trong âm thanh của Nhữ Thu mà ông càng thêm tinh thần: “Khi đó chế tập sư không phân chia cấp bậc giống hiện tại. Sau khi Vincent Van thành lập hệ thống thì cấp bậc của chế tập sư mới được thành lập. Chế tập sư cũng được phân loại rõ ràng. Kỹ thuật hình ảnh thuộc về huyền tập một sao và hai sao nên chỉ có một ít hạ cấp chế tập sư mới tập trung tinh thần vào nó. Hơn nữa phương thức truyền thừa hiện tại hoàn toàn khác trước kia, cách truyền thừa theo học viện cũng khiến cho sự truyền thừa kỹ thuật càng thêm có sức sống cùng tính kéo dài.”

Văn lão đầu nói xong một hơi thấy có chút khô cổ nên duỗi tay lên bàn theo thói quen, song làm lão muốn khóc là trên bàn trừ đám tập phiến bốn sao chết tiệt thì không có gì khác, đặc biệt là kê trà mà lão thích uống nhất.

Các sư phụ khác sôi nổi gật đầu, sự giảng giải của Văn lão sư rất chính xác. Mà các học viên cũng lần đầu tiên nghe được việc này. Có lẽ bọn họ có năng lực chế tạo một ít cao cấp tập phiến nhưng ở phương diện kiến thức lịch sử lại khá nghèo nàn. Từ điểm này cũng có thể thấy được sự chênh lệch giữa đệ tử ở Lục Đại và ở học phủ bình thường. Có thể coi học viên xuất sắc ở các học phủ bình thường là thợ lành nghề mà học viên xuất sắc chui ra từ Lục Đại có rất nhiều văn nghệ sỹ.

Khác biệt giữa chúng chỉ có một chút nhưng Lục Đại luôn có khả năng cho đệ tử của họ đột phá một chút này còn học viện khác thì rất khó, đó là chênh lệch.

“Vậy theo ngài, hiện tại còn lưu phái nào sở hữu kỹ thuật này không? Hoặc giả quen sử dụng kỹ thuật này không?”

Văn lão đầu cố chịu đựng cơn khát khô cổ, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không có, đây không phải loại kỹ thuật cao thâm gì. Hiện tại có rất ít người làm như vậy. Có vấn đề gì thế? Thu nhi, tại sao trò lại suy nghĩ về vấn đề này?”

Câu hỏi của Văn lão đầu cũng tồn tại trong lòng những người khác, bọn họ đều vểnh tai lên nghe. Mấy ngày nay Nhữ Thu đều ở bên cạnh tiểu tử chết tiết kia, vấn đề này chắc chắn có liên quan đến hắn, chẳng lẽ Nhữ Thu phát hiện cái gì?

Nhữ Thu im lặng một lát sau đó bình thản nói: “Trò đang suy nghĩ một vấn đề nhưng không nhớ rõ, Văn lão sư học thức uyên bác nên trò muốn hỏi ngài. Việc này có làm phiền ngài không?”

Các chế tập sư khác đều thất vọng, các nếp nhăn trên mặt Văn lão đầu lại thoáng giãn ra, vui vẻ nói: “Không hề, không hề! Sau này Thu nhi gặp phải vấn đề gì thì cứ việc đến hỏi Văn lão sư ta, lúc nào cũng được.”

“Cám ơn lão sư! Trò đi về làm đây ạ!”

“Đi đi.” Văn lão sư vội vàng nói rồi nhịn không được cười ồm lên: “Tên chết tiết này, ngay cả lao động trẻ em Nhữ Thu mà cũng không buông tha, thật sự đáng hận!”

Các đệ tử của Tư Nguyên học phủ mặt đầy bất đắc dĩ, việc sư môn trưởng bối thiên vị Nhữ Thu bọn họ đã sớm quen rồi. Bọn họ đang làm gì đây? Vậy mà không thấy vị sư phụ nào bất bình vì bọn hắn.

Đột nhiên một lão sư nói: “Có chuyện! Các ngươi nghĩ đi, thời gian này Thu nhi đều ở bên cạnh tiểu tử đó, trừ phi tiểu tử đó dùng loại kỹ thuật này bằng không Thu nhi sẽ không hỏi chuyện đấy.

“Đúng, ta cũng nghĩ thế!” Mấy lão già này lập tức liền phát hiện chỗ khả nghi.

“Nhưng tại sao Thu nhi không nói cho chúng ta biết chứ?” Có người không nhịn được hỏi.

Văn lão đầu ít ra cũng biết một chút nội tình, trừng mắt: “Nàng không nói cho chúng ta đương nhiên là có nguyên nhân!” Rồi vuốt cằm có vẻ dăm chiêu: “Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự là người kế thừa của lưu phái thời đại đó?”

“Thật hay giả?”

“Khó có khả năng. Lưu phái thời đại cách đây bao lâu rồi ?! Hyner Vincent Van cùng đám đồ tử đồ tôn của hắn làm tuyệt như vậy thì làm sao có khả năng lưu lại được gì đến ngày nay!”

“Ta lại cảm thấy có khả năng ...”

Chế tập gian nhỏ nhỏ nhất thời ồn ào lên.

Nhữ Thu ngồi một chỗ, mắt chớp chớp, mới vừa rồi nàng đã lấy được đáp án từ chỗ Văn lão đầu. Cách vẽ Chiết hình yển ba tạp hiện lên không ngừng trước mắt nàng.

Chuyện về chiết hình yển ba tạp chỉ có bốn người biết: tiêu tư, nàng, bội phu nhân cùng hiệu trưởng tư nguyên học viện nên nàng không dám để lộ tin tức này.

Nhữ Thu bĩu môi, mảy nhíu lại. Nàng không ngờ đối phương có chiêu này làm kế hoạch trước đây của nàng hoàn toàn thất bại.

Bây giờ nên làm gì đây?

Tâm tình của Trần Mộ rất tốt. Vấn đề về chiết hình yển ba tạp vẫn làm hắn canh cánh trong lòng giờ đã được giải quyết, hắn thoáng cái trở nên thoải mái hơn nhiều.

Lúc đi qua cửa sổ trước, Trần Mộ thấy rất nhiều tập tu ở khu vực kiến trúc ngoài trụ sở. Bọn họ do Bagnell mời đến cải tạo hỏa lực của pháo đài, mỗi người đều bận rộn, từ vị trí hiện tại của hắn có thể dễ dàng chứng kiến bề ngoài của trụ sở đang biến hình dưới bàn tay của họ.

Bỗng dưng một loại hăng hái đột nhiên sinh ra, tất cả những thứ này đều do mình lập nên! Lúc này Trần Mộ mới phát hiện ở sâu trong nội tâm mình phi thường quan tâm đến tất cả những gì mình tạo ra.

Có lẽ loại tình cảm này đang ảnh hưởng đến một số lựa chọn của mình. Hắn cảm giác ở sâu trong nội tâm của mình có thứ gì đó đang mạnh mẽ hình thành.

Đột nhiên, Trần Mộ phát hiện mình đang trở nên nhàn rỗi.

Trong căn cứ chỉ có mình với Weah là nhàn rỗi.

“Chó béo khỏi bệnh chưa?” Trần Mộ thấy Weah đang ngồi cạnh con chó béo nên cũng không rõ nó chưa khỏi hay đang lười như bình thường. Từ lúc hắn thấy con chó này thì nó vẫn ở lười như thế.

“Khỏe rồi.” Weah nhìn thoáng qua Trần Mộ “Xong việc rồi?”

Trần Mộ gật đầu: “Ừ, có thể nhàn rỗi một chút rồi.”

“Lâu rồi người không tập luyện.” Weah thản nhiên nói.

Trần Mộ có chút ngạc nhiên, tập luyện trong lời của Weah là tập luyện đối kháng, đã lâu rồi mình không tập luyện phương diện này.

Năm phút sau.

Trần Mộ quỳ rạp trên đất, đầu óc choáng váng.

“Trình độ thật lười rất nhiều.” Weah đã kích hắn không chút lưu tình “Người chỉ kiên trì được 6.8 giây!”

Cảm giác choáng váng dần dần biến mất, Trần Mộ cắn môi, đứng lên: “Tiếp tục!”

Trong thành Lars, hiện tại thực lực của Trung Đạt thư phủ cùng Liên bang tổng hợp học phủ một lần nữa khôi phục cân bằng. Song phương bảo trì giằng co không khai chiến, điều này làm rất nhiều dân ở Lars thở dài một hơi nhưng người sáng suốt đều biết đây chỉ là sự yên lặng trước cơn bão mà thôi.

Nhậm Văn Châu và những nhân vật trọng yếu nhất của Trung Châu tập đoàn đều nằm trong tay Trung Đạt thư phủ. Vì phòng ngừa Trung Đạt thư phủ chuyển người đi Liên Bang học phủ khổng chế toàn bộ đường và xe đi đến các thành thị khác, cấm bất cứ kẻ nào rời khỏi thành Lars.

Hành vi này của Liên bang Tổng hợp học phủ làm dân ở thành Lars đã sợ lại thêm kinh hoàng.

Lần này không chỉ dân thường ở thành Lars kinh hoàng mà ngay cả phú hào bản địa đều sợ hãi. Bọn hiểu rõ trong mắt Lục Đại bọn họ chẳng là cái gì cả. Một khi khai chiến chỉ sợ tập tu đến nhìn cũng không thêm nhìn họ một cái.

Giá thuê tập tu trên thị trường tăng đột biến, toàn bộ trở thành hàng hiếm làm Trần Mộ cũng có chút tâm động.

Ngược lại với các phú hào này, Trần Mộ lại an tâm rất nhiều, thế cục càng hỗn loạn hắn càng có lợi.

Đặc biệt là tình hình giằng co như hiện tại, không ai tìm hắn gây phiền toái, Trung Đạt thư phủ sẽ không, Liên bang tổng hợp học phủ lại càng không. Kể cả Pháp Á cũng không ngu đến mức nhảy ra lúc này.

Thực lực của trụ sở đang tăng lên mỗi ngày. Trước khi chiến cuộc chấm dứt sẽ không có ai động đến họ, Trần Mộ hy vọng tình hình này có thể kéo dài càng lâu càng tốt, như thế thời gian cho bọn hắn phát triển càng dài.

Bất quá khi chiến cuộc rõ ràng, bất kể người thắng là ai đều có thể cảm mình khai đao.

Chuyện Giải Yến Bạch lên vào lần trước đã là tiếng chuông cảnh báo cho hắn. Việc hắn chế tạo bộ dây số tập phiến, người thường có thể không biết nhưng trong mắt các thế lực lớn, đây không phải bí mật gì cả.

Bọn họ phải nắm chắc thời gian.

Bất quá ở phương diện này, Trần mộ không có nhiều biện pháp có thể nghĩ ra. Hơn nữa hắn cũng tin tưởng Bagnell phán đoán thể cục tốt hơn mình nhiều.

Chính mình tận dụng thời gian huấn luyện là được. Thực lực mạnh bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Lần thứ năm mươi bị Weah đánh bại, Trần Mộ cũng bắt đầu tìm lại được tiết tấu và cảm giác trước kia, càng lúc thời gian hắn kiên trì được càng dài. Sau khi có mục tiêu, Trần Mộ biểu hiện ra sức bền kinh người làm trong đồng tử của Weah cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Không biết tại sao mỗi khi chứng kiến tia kinh ngạc nhỏ xíu trong mắt Weah, Trần Mộ đều có cảm giác thành tựu.

Song huấn luyện lại bị cắt ngang. Hắn đã không phải tiểu tử đơn độc như trước kia mà là thủ lĩnh của một tập thể.

Bagnell tìm hắn có việc.

Chứng kiến một khối xanh một khối tím trên mặt Trần Mộ, vẻ mặt Bagnell và những người phía sau hắn có chút kỳ quái. Trần Mộ lúc này mới chú ý những người sau lưng hắn là kiến trúc tạp tu cải tiến hỏa lực của pháo đài.

“Ông chủ.” Bagnell ngừng một chút mới nói: “Thể cục thành Lars rất khẩn trương, bọn họ lo lắng bị vạ lây. Bọn họ thấy tiêu tư hiệu trưởng ở đây nên cảm giác được nơi này có thể cam đoan an toàn của họ, bọn họ hy vọng ngài có thể cho bọn họ tạm thời ở lại trụ sở để vượt qua lần nguy cơ này.”

Người cầm đầu nhóm kiến trúc mở miệng: “Ông chủ hào phóng, ngài có thể làm lão bản của Bagnell nên chúng ta đều tin rằng ngài là một người rất tài giỏi. Chúng ta hy vọng ngài có thể thu nhận chúng ta một thời gian, để đáp lại, trong thời gian này chúng ta sẽ phục vụ ngài. Hơn nữa chúng ta có thể đem pháo đài của ngài sửa thành Hải Tinh Bảo!”

“Hải tinh bảo?” Bagnell ngạc nhiên: “Các vị có thể làm Hải tinh bảo?”

“Không!” Người cầm đầu lắc đầu: “Chỉ có ta biết, nhưng ta có thể dạy bọn họ, ta tin tưởng không mất nhiều thời gian có thể hoàn thành,”

Nghe thế, Trần Mộ cũng biết cái gọi là Hải tinh bảo khẳng định là thứ tốt. Hơn nữa có những người này một khi trụ sở bị hao tổn cũng có thể tu sửa rất nhanh, hắn không chút do dự gật đầu: “Được, ta đồng ý.”

Đám kiến trúc tạp tu lập tức mừng như điên.

“Đại nhân nhân từ mà khẳng khái, ngài sẽ không phải thất vọng vì quyết định anh minh này!” Người cầm đầu đảm bảo.

Trần Mộ nói với Bagnell: “Giao cho người.” Bagnell gật đầu ý bảo hiểu được, sau đó lôi kéo nhóm người này đi an bài

Lúc này độ nghi của Trần Mộ vang lên.

267. Chương 267: Lo Lắng Của Bàn Tử

Khí sắc của Bàn tử có vẻ không tốt lắm: “Nghe được tin tức về việc phong tỏa chưa?”

“Nghe rồi.” Trần Mộ gật đầu.

Trên mặt Bàn tử đầy vẻ khổ tâm: “Lần này ta thảm rồi. Trong đấu giá thành còn rất nhiều hàng đáng giá, nếu bọn họ thật sự đánh nhau thì ta thiệt hại đến chết mất.

“Vậy làm sao đây?” Trần Mộ cũng nhíu mày, hắn không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả.

Bàn tử than nhẹ: “Ta đem hàng chuyển đến chỗ người vậy, sự phòng hộ trong kho hàng của ta kém xa chỗ người, để ở chỗ người ta có thể yên tâm hơn.”

“Được.” Trần Mộ sáng khoái đáp ứng, mặc dù sự tin tưởng của Bàn tử làm hắn có chút ngạc nhiên.

Tựa hồ đoán được ý nghĩ của Trần Mộ, Bàn tử càng thêm cười khỏ: “Người không biết, hiện tại ta không thể thuê được người. Lực lượng của ta cũng nhỏ đến đáng thương, hơn nữa đám người này căn bản không dùng được. Sự kiêu ngạo của đám Lục Đại người cũng không thể không biết, loại tiểu nhân vật như ta trong mắt bọn họ chẳng là cái quái gì cả. Ít nhất chỗ người còn có Tiêu Tư nên bọn họ còn cố kỵ. Hiện tại chỗ người là nơi an toàn nhất ở thành Lars.”

Trần Mộ ngạc nhiên, không nghĩ tới theo Bàn tử thì chỗ mình thành nơi an toàn nhất.

Bàn tử hừ lạnh một tiếng: “Ta cuối cùng cảm thấy trận chiến này sẽ có kết quả rất nhanh. Hiện tại thông đạo ra ngoài đều nằm trong tay Liên bang tổng hợp học phủ và Trung Châu tập đoàn tại Trung Đạt thư phủ. Có điều cục diện giằng co càng lâu thì Liên bang tổng hợp học phủ càng có lợi, bọn họ có thể bổ sung lực lượng không ngừng. Mễ Hạ Thanh không phải là đứa ngốc, ta đoán hẳn tranh thủ lúc này lực lượng hai bên không chênh lệch nhiều, sẽ thử phá vòng vây.”

Quả nhiên khả năng dự đoán thế cục của ai cũng mạnh hơn mình rất nhiều a!

“Liên bang tổng hợp học phủ khẳng định cũng biết điều này và phòng bị Trung Đạt Thư Phủ đột phá. Hắc hắc, sợ rằng trận chiến đây là một hồi đại chiến a!” Bàn tử cười khỏ càng đậm: “Bọn họ đánh càng mạnh, chúng ta càng bị thăm.”

Sắc mặt Bàn tử lại trở nên nghiêm trọng: “Hiện tại có người đang bắt đầu tập hợp lực lượng trong tay chúng ta. Nếu lực lượng của tất cả những nhân vật có máu mặt ở thành Lars được tập hợp lại thì đây cũng là một lực lượng tương đối đáng sợ!”

“Đây là chuyện tốt a!” Trần Mộ nói: “Như vậy thì người an toàn rồi còn gì?”

“Lão đệ, người nghĩ đơn giản quá đấy!” Bàn tử than nhẹ: “Hiện tại mọi người mặc kệ người khác, nước giếng không phạm nước sông nên người ta không nhúng tay vào chuyện của người. Nhưng khi lực lượng này được tập hợp lại. Hắc hắc, đến lúc đó...”

người làm cái gì không phải do người quyết định nữa! Hơn nữa bây giờ là thời gian chiến tranh, phương pháp diệt trừ đối phương nhiều lắm. Người đứng ra tổ chức việc này chưa chắc đã mang ý tốt.”

Trần Mộ im lặng, trước kia hẳn gặp một ít tổ chức, ngay từ đầu bọn họ giờ chờ hiệu trợ giúp bình dân nhưng sau một thời gian sẽ biến chất thành công cụ trên tay ai đó.

“Vậy bây giờ người chuẩn bị làm gì?” Trần Mộ quan tâm hỏi. Nghe Bàn tử nói như vậy, hẳn cảm giác được tình cảnh của Bàn tử không ổn lắm. Quan hệ của hắn với Bàn tử đã không phải là đối tác hợp tác đơn thuần. Sự trợ giúp của Bàn tử hắn vẫn nhớ rõ trong lòng.

Bàn tử lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Hiện tại ta cũng không biết. Đi nước nào tính nước đấy thôi.

Bây giờ những người này cũng không dám dùng vũ lực.” Âm thanh chuyển lạnh: “Hơn nữa ta cũng không dễ chọc như vậy.”

Trần Mộ suy nghĩ một chút, nói: “Hay là người đến chỗ ta đi.”

Bàn tử sững sốt, rồi cười lớn: “Lão đệ không cần lo lắng cho ta. Ha ha, lão ca ta đã gặp nhiều sóng gió rồi, những người này chỉ là nhân vật không nhập lưu thôi. Tuy nhân vật sau lưng chúng cũng có chút trình độ nhưng muốn uy hiếp ta thì bọn chúng vẫn chưa đủ trình!” Sau đó vẻ mặt Bàn tử trở nên nghiêm túc: “Bất quá ta định đưa con ta đến chỗ người, người chăm sóc giúp ta một thời gian.”

“Được!” Trần Mộ không do dự gật đầu. Đồng ý gửi con cho người khác vào lúc này mới thấy cần bao nhiêu tín nhiệm.

Bàn tử có chút buông lỏng, mỉm cười: “A a, ta cũng không có gì phải lo lắng nữa. Sắp tới, bố cục của Thành Lars có thể được chia lại lần nữa. Ta sẽ cho Hề Bình dẫn bọn hắn đến chỗ người, Hề Bình theo ta rất nhiều năm, làm việc lão luyện, rất ít khi sơ suất, người có thể giao hậu cần cho hắn.”

“Ừ, được!” Trần Mộ gật đầu, mỗi tội hắn có chút lo cho Bàn tử.

Bàn tử nhìn Trần Mộ thật sâu rồi nói: “Kỳ thật từ lần gặp đầu tiên ta đã thấy hợp với lão đệ. Lão đệ là người thành thật, không tham tiện nghi, không có nhiều tâm tư dối trá hơn nữa gặp chuyện lại quả quyết,

theo đạo lý ta không có gì phải lo lắng. Hơn nữa hiện tại người có Bagnell trợ giúp, sau này nhất định sẽ trở thành nhân vật phong vân. Chỉ là lão đệ nhất định phải nhớ kỹ một chuyện!”

Trần Mộ chăm chú lắng nghe, hẳn biết chuyện Bàn tử nói với hẳn chắc chắn rất quan trọng.

“Người nhất định phải nhớ kỹ, hiện tại người không phải một mình! Bất cứ quyết định nào của người đều quyết định sự sống chết của mấy trăm thủ hạ. Ài, trong mắt ta, một lão bản đủ tư cách không thể chỉ nhìn ích lợi của hẳn, hẳn phải đại biểu cho ích lợi của cả tập thể. Chỉ có như vậy người mới có thể củng cố được vị trí lão bản, những người khác mới đồng ý phục vụ người. Nhưng người nhất định phải biết chính mình muốn gì, không thể vì người khác mà hy sinh cuộc sống của chính mình. Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

Bàn tử nói cực kỳ trịnh trọng.

Trần Mộ gật đầu: “Ta nhớ kỹ.”

Bàn tử cười nói: “Không nên ngại lão ca dông dài. Được rồi, có lẽ Hề Bình sắp đến nơi rồi.”

Sau khi ngắt độ nghỉ, Trần Mộ còn đang suy ngẫm về những gì Bàn tử vừa mới nói, cũng có chút ngộ ra.

Không lâu sau, Hề Bình tới, đi theo hẳn là một đoàn xe lớn, lần này quy mô của đoàn xe lớn hơn lần trước rất nhiều.

Hề Bình và Trần Mộ đã rất quen, công việc tiến hành rất thuận lợi, Con trai của Bàn tử khoảng bảy tám tuổi, cơ thể cân đối, hoàn toàn không béo như Ngưỡng An, nhìn qua lanh lợi hơn nhiều. Một đôi mắt với con người như bảo thạch làm Trần Mộ nhớ tới Lí Độ Hồng. Tên hẳn là Ngưỡng Ba, rất nghe lời.

Có lẽ là Bàn tử dặn dò trước khi đi nên khi chứng kiến Trần Mộ, Ngưỡng Ba hơi cẩn thận chào một tiếng: “Thúc thúc.”

Trần Mộ sửng sốt, đây là lần đầu tiên có người gọi hẳn là thúc thúc.

Hẳn xoa đầu Ngưỡng Ba, ôn nhu nói: “Tiểu Ngưỡng Ba, khoảng thời gian này ở chỗ thúc thúc chơi nhé.”

“Vâng, cảm ơn thúc thúc.” Ngưỡng Ba cười ngọt ngào.

Hề Bình tới, nói với Trần Mộ: “Tào tiên sinh, hàng đã chuyển vào trong kho. Lão bản nói một số thứ để trong đây không bằng lấy ra dùng, bảo tiểu nhân mang chúng đến.”

Trần Mộ trong lòng ấm áp, gật đầu: “Ừ, lão đến quản việc này đi.”

Hề Bình cứng không từ chối, chỉ trả lời: “Vâng!” Rồi đến sắp xếp kho hàng, lần này Bàn tử đem toàn bộ tài sản chuyển đến đây.

Trần Mộ đánh hơi thấy chút bất an.

Bagnell thấy tiểu Ngưỡng Ba thì ngạc nhiên, vừa vui mừng vừa sợ hãi gọi: “Tiểu Ngưỡng Ba!”

“Bagnell thúc thúc!” Tiểu Ngưỡng Ba chạy về phía Bagnell.

Sau khi tiểu Ngưỡng Ba chạy đi chơi, lòng mày của Bagnell lập tức nhăn lại: “Xem ra tình hình của Ngưỡng An không ổn lắm.”

Đối với phán đoán tình hình, Trần Mộ cảm thấy mười người như mình cũng kém Bagnell nên nói lại toàn bộ đoạn đối thoại với Bàn tử.

Nghe xong, Bagnell biến sắc: “Ngưỡng An có nguy hiểm!”

Trần Mộ cả kinh: “Sao thế?”

“Hừ, Bàn tử lưu lại đường lui cho mình chứng tỏ hẳn không đủ tin tưởng. Có thể làm Bàn tử không đủ tin tưởng chắc chắn không phải nhân vật bình thường. Bắn vào đám giá áo túi cơm của Thành Lars chắc chắn không thể làm hẳn kiêng kị. Nhân vật sau màn là ai đây?” Bagnell tự nhủ.

Trần Mộ đang nghĩ thâm.

Bagnell đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên ánh sáng, trầm giọng nói: "Ta biết là ai rồi!"

"Là ai?" Trần Mộ hỏi.

"Pháp Á! Chắc chắn là Pháp Á!" Giọng nói của Bagnell vô cùng kiên định: "Ta chắc chắn Pháp Á không thể không chịu nổi một đòn cũng không thể ngu xuẩn như vậy. Bọn chúng chắc chắn có đòn dự phòng nào đó, nhân vật sau màn lúc này chắc chắn là Pháp Á!"

Bagnell lại nhíu mày: "Nhưng nếu là Pháp Á thì bọn chúng có mục đích gì đây? Cho dù bọn chúng tập trung nhóm người này cũng không thể chống lại Trung Đạt Thư Phủ hoặc Liên Bang Tổng Hợp Học phủ. Vậy thì mục đích của bọn chúng là gì?"

Vấn đề như vậy với Trần Mộ tương đương với đánh đổ.

Bagnell vẫn vắt óc suy nghĩ. Hành động của Pháp Á hẳn còn chưa đoán được. Nhưng hẳn cũng biết, lúc này bọn hắn không có năng lực trợ giúp Ngưỡng An. Tiêu Tư đồng ý ở đây tọa trấn nhưng không đồng ý ra tay thay bọn họ.

Cao thủ như Tiêu Tư sẽ không ra tay tùy tiện.

Hơn nữa căn cứ vào hiệp nghị, Trần Mộ cũng không có cách làm đối phương thay mình làm chuyện này. Việc bọn họ có thể làm lúc này là nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Ngay cả người chậm chạp như Trần Mộ cũng đánh hơi được mùi của nguy hiểm.

Bão táp có vẻ sắp đến rồi.

268. Chương 268: Đám Chết Tập Sự Biểu Tình

Kỹ thuật trên tay Nhâm Văn Châu rơi vào bất cứ thế lực nào trong Lục Đại cũng có thể khiến nó mở ra khoảng cách với năm nhà còn lại. Làm sao Trung Đạt thư phủ cam tâm để kỹ thuật này rơi vào tay người khác chứ?

Hơn nữa, người bị vây là Mễ Hạ Thanh, ái đồ của phủ chủ Trung Đạt thư phủ. Nghe nói để cứu tiểu sư đệ, hai sư huynh của hắn tự mình dẫn viện binh đến.

Đương nhiên Liên bang tổng hợp học phủ cũng không hy vọng kỹ thuật này rơi vào tay Trung Đạt thư phủ. Hơn nữa nếu lui lại lúc này thì không chỉ tổn hại uy danh mà tổn thất trước kia cũng trở thành vô giá trị. Liên bang tổng hợp học phủ cũng không ngừng điều tập tu đến. Hơn nữa để gia tăng sự khó khăn của Trung Đạt thư phủ khi tập kích, bọn họ chia quân làm nhiều nhóm nhỏ đồng thời xuất phát.

Tình hình chiến tranh nhanh chóng lan ra.

Nhưng đến tận bây giờ chiến tranh chỉ diễn ra tại phổ cư khu, ngũ đại Hoa khu vẫn bình tĩnh. Làm người khác thất vọng nhất là thái độ của Liên bang chính phủ, Liên bang chính phủ chỉ phát biểu một lời thanh minh không đau không ngứa, hy vọng hai bên có thể nhanh chấm dứt chiến đấu, giữ gìn hòa bình.

Biểu hiện mềm yếu của Liên bang chính phủ làm dân chúng bất mãn. Uy tín của Liên bang chính phủ lập tức sụt giảm xuống đến mức thấp nhất. Rất nhiều cường hào ở địa phương bắt đầu tập trung lực lượng quy mô lớn để tự vệ, sự không chế của Liên bang chính phủ với địa phương trở nên cực kỳ yếu ớt.

Vì ảnh hưởng của chiến tranh nên đơn xin vào ngũ đại Hoa khu đột ngột tăng mạnh. Bất quá phần lớn đều bị gạt bỏ, không chỉ như vậy, ngũ đại Hoa khu còn đóng cửa con đường du lịch.

Bất đắc dĩ, dân chúng không thể làm gì ngoài việc chuyển mục tiêu đến các phổ cư khu có tình hình trị an tốt, một số phổ cư khu kết cấu đơn giản, phát triển lạc hậu cũng trở thành mục tiêu di dân trọng điểm.

Không chỉ như vậy, uy vọng của Trung Đạt thư phủ và Liên bang tổng hợp học phủ trong lòng dân chúng cũng giảm mạnh, mọi người cảm thấy cực độ oán giận việc bọn hắn thoải mái chiến đấu ở phổ cư khu mà không hề để ý đến thương tổn của bình dân.

Việc này cũng làm cho số học sinh báo danh vào hai học viện này đột ngột giảm mạnh, trình độ đầu vào cũng giảm xuống khá xa so với những năm trước. Tinh viện, vẫn bảo trì sự im lặng từ sau sự kiện trao đổi, trở thành người thắng lớn trong đợt tuyển sinh này. Nhân số báo danh vào Sương Nguyệt Hàn Châu cũng tăng mạnh vì thành công đánh lui sự khiêu chiến của Mạc doanh song tử tinh. Còn tình hình của Khổ tịch viện vẫn không có gì thay đổi vì quy củ nghiêm ngặt và lý niệm khổ tu.

Trung Đạt thư phủ, Liên bang tổng hợp học phủ và Mạc doanh tình hình tuyển sinh năm nay kém xa năm ngoái.

Minh chính khu, Tây thắng khu, Bạch đông khu vì ảnh hưởng của chiến tranh làm dân cư giảm mạnh nên bộ mặt thành thị trở nên tiêu điều.

Rất nhiều người vẫn cảm thấy may mắn trong lòng, chỉ cần ngũ đại Hoa khu còn không loạn thì liên bang còn không hoàn toàn loạn.

Ai cũng không chú ý ở cạnh thành Lars có một tòa trụ sở mới thành lập không lâu.

Vì nhu cầu về tập phiến giảm mạnh nên Trần Mộ bắt đầu việc huấn luyện bản thân. Một lần nữa xây dựng bể nước, sâu mười hai mét, khi đứng bên trong sức ép cường đại làm Trần Mộ cảm thấy rất tốn sức.

Nhưng cũng nhờ cường đại áp lực như vậy mà cảm giác của Trần Mộ tăng lên nhanh chóng!

Cảm giác tăng lên làm các bài huấn luyện khác của hắn cũng tăng trưởng rõ ràng.

Khi hắn huấn luyện chỉ có Weah ở bên cạnh quan sát, những người khác không biết gì cả. Kể cả cường giả như Tiêu Tư cũng không nhận ra Trần Mộ cũng là một tập tu.

Nhưng mà, một chuyện phiền toái khác của Trần Mộ lại xuất hiện.

Hai mươi vị chế tập sư của Tư nguyên học phủ đứng trước mặt hắn, vẻ mặt mỗi người đều phần nộ.

Bị đè nén lâu như vậy, cuối cùng bọn họ cũng biểu tình! Mà loại biểu tình tập thể này Tiêu Tư cũng bó tay.

Sắc mặt hai mươi người đen sầm như nhọ nồi, ánh mắt nhìn Trần Mộ như nhìn kẻ thù.

“Tào tiên sinh, ngài có ý gì? Chẳng lẽ chê bản lãnh của chúng ta không đủ? Hàng ngày không bắt chúng tôi chế năng lượng tập thì lại bắt chế nguyên liệu như đám đệ tử thấp kém. Mặc dù chúng ta đã đáp ứng hiệu trưởng nhưng ngài làm như vậy chúng tôi thật sự không chịu nổi!”

Người nói chuyện là văn lão đầu, thời gian này hắn gầy một vòng, quần áo bẩn như mấy tháng chưa giặt, nhìn qua không có nửa điểm phong phạm của cao cấp chế tập sư, trông giống như một lão già lang thang trên phố.

Các chế tập sư khác cũng không khá hơn mấy, sắc mặt của ai cũng mệt mỏi, mắt sưng đỏ.

Tiêu Tư nhìn tình trạng của nhóm chế tập sư này cũng không nói gì, híp mắt lại suy nghĩ như người ngoài cuộc, không có ý định lên tiếng.

“Nhưng hiện tại tôi chỉ cần năng lượng tập.” Trần Mộ thản nhiên nói. Dựa theo nhu cầu thì hiện tại nhu cầu của hắn với năng lượng tập là lớn nhất vì bốn trăm tập tu đã bắt đầu phối hợp huấn luyện, năng lượng tập hàng ngày tiêu hao khủng khiếp.

Văn lão đầu cười lạnh nói: “Ngài chỉ cần chúng tôi chế tạo năng lượng tập?! Tôi không rõ tại sao ngài lại đây thành kiến với chúng tôi? Nếu ngài chỉ cần năng lượng tập thì ngài có thể mời người khác.”

Các chế tập sư còn lại cũng oán hận nhìn Trần Mộ, ánh mắt này giống như hận không thể đâm thủng tim Trần Mộ.

Nhìn vẻ mặt của những người này, Trần Mộ mới đột nhiên hiểu được, hóa ra là họ bất mãn với việc chế tạo năng lượng tập. Mặc dù hắn không rõ tại sao những chế tập sư này lại bất mãn với việc chế tạo năng lượng tập nhưng nếu họ đã không đồng ý chế năng lượng tập hắn cũng không có biện pháp. Bọn họ chỉ đến hỗ trợ chứ không phải do chính mình mời đến.

Nhiều chế tập sư nhàn rỗi như vậy, Trần Mộ cũng cảm thấy lãng phí.

“Các vị am hiểu những gì?” Trần Mộ hỏi.

“Bất cứ loại tạp phiên gì ngoài năng lượng tạp!” Văn lão đầu ngạo nghễ nói.

Liếc mắt nhìn qua bọn họ, Trần Mộ kích hoạt độ nghi: “Hề Bình, người chuẩn bị một phần danh sách tài liệu lần trước chuyển đến đây.”

“Được.” Hề Bình không hỏi tại sao, rất nhanh, nửa phút sau một phần danh sách tài liệu đã được chuyển đến độ nghi của Trần Mộ.

Trần Mộ mở độ nghi, bắn ra quang mạc sắp xếp một loạt tên tài liệu.

“Đây là danh sách tài liệu, các vị có thể làm ra những gì?” Trần Mộ hỏi

Trần Mộ đem quang mạc chỉnh rất lớn, đủ cho mỗi vị chế tạp sư đều thấy rõ.

Tùy tiện nhìn qua tài liệu, một vị chế tạp sư nói: “Ta có thể chế ‘Nhất tuyến điểm thức tạp’

‘Liên hoàn toái nguyệt tạp’ ‘Chính trùy kích tạp’”

Tên của những tạp phiên này Trần Mộ chưa hề nghe qua, hắn không thể làm gì ngoài việc hỏi: “Tham số của chúng.”

Vị chế tạp sư kia liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, hừ lạnh nói: “‘Chính trùy kích tạp’, tiêu chuẩn thương tổn 721, công kích 2 phút/giây.” Hắn cố ý chọn ‘Chính trùy kích tạp’ có thương tổn cao nhất trong ba loại tạp phiên.

‘Chính trùy kích tạp’ là bốn sao tạp phiên, nó có thể phóng thích năng lượng thể hình nón, mũi dùi có giá trị thương tổn lớn nhất, trong số bốn sao tạp phiên nó cũng thuộc loại tạp phiên không tồi.

“Cần dùng tài liệu gì?” Trần Mộ tiếp tục hỏi.

Người này đến cả tài liệu của ‘Chính trùy kích tạp’ cũng không rõ ràng, vị chế tạp sư kia nhìn Trần Mộ một cách miệt thị, giọng nói cũng càng thêm ngạo mạn: “Cái này cũng không biết?” Điểm thần thạch, hồng tuyến tinh, già mã môi ...” hắn nói một mạch hơn mười loại tài liệu cần dùng, có thể thấy hắn tương đối quen thuộc việc chế loại tạp này.

Trần Mộ rất bình thản liếc mắt nhìn hắn một cái, nói thẳng: “Rất xin lỗi, ta bác bỏ phương án này.”

“Tại sao?” Vị chế tạp sư kia trừng lớn mắt, phần nộ nổi. Ánh mắt của các chế tạp sư nhìn Trần Mộ càng bất thiện, sắc mặt của Văn lão đầu càng tối sầm lại, có thể thấy lửa giận trong lòng đang được hấn cường chế: “Ta nghĩ ngài cần cho chúng ta một lý do thích hợp.”

“Đúng vậy? Việc này tính cái gì? Coi chúng ta thành cái gì?”

“Đừng tưởng rằng biết chút tài mọn khéo léo có thể đương đương tự đắc, chúng ta ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm, tiểu tử, người còn phải học thêm vài năm nữa!”

“Khinh người quá đáng ...”

... Nhóm chế tạp sư bị chọc nổi điên, liên tục dùng nước bọt tấn công Trần Mộ. Nhữ Thu ở sau lưng Trần Mộ mấy lần muốn mở miệng cũng không biết phải nói gì cũng đành ngậm mồm lại.

Bị một đám người mắng to, vẻ mặt Trần Mộ vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng đã có chút tức giận. Hắn đột nhiên cảm thấy những chế tạp sư này giống quý tộc thiếu gia, sợ khổ sợ mệt, một chút việc nhỏ cũng không ngừng oán giận,

Hắn đâu biết rằng địa vị xã hội của một vị chế tạp sư so với quý tộc thiếu gia cũng không khác nhau nhiều lắm. Có lẽ bọn họ rất chăm chỉ khi làm sinh viên nhưng nhiều năm sống trong tình trạng tốt đã khiến bọn họ quen với an nhàn sung sướng.

Trần Mộ biết, nếu như lần này không giải quyết được đám phiên toái này thì chỉ sợ bọn họ được đăng chân lần đăng đầu, chẳng những không hỗ trợ mà còn gây phiền phức.

Nghĩ đến đây hần nhú mảy, sắc mặt có chút lạnh lùng. Nhữ Thu đứng một bên thấy vậy cũng trở nên lo lắng, nàng muốn ngăn cản các sư phụ nhưng thấy hiệu trưởng nháy mắt với mình lại ngẩn ra.

Lúc này, Trần Mộ cất lời...

269. Chương 269: Đánh Cuộc Chế Tạt

Giọng Trần Mộ không lớn nhưng mọi người xung quanh đều chết lặng.

Qua vài giây thì mới có người phản ứng, liền hét lên: “Không thể nào! Làm sao những nguyên liệu này tạo ra tạt phiến có lực sát thương 850 được chứ? Không có khả năng! Tuyệt đối không thể!”

Những chế tạt sư khác nhìn Trần Mộ với ánh mắt đầy nghi ngờ và không tin tưởng. Điều này cũng không trách bọn họ được, tạt phiến tứ tinh có lực sát thương 850 dù không tồi nhưng cũng không phải là hiếm thấy.

Uy lực của tạt phiến lớn hay nhỏ có quan hệ trực tiếp đến nguyên liệu, tạt phiến càng cao cấp thì càng đòi hỏi nguyên liệu quý hiếm. Kỹ nghệ chế tạt cũng không thể cải thiện uy lực tạt phiến mãi được, chuyện dùng nguyên liệu bình thường chế tạo ra tạt phiến ngũ tinh trong truyền thuyết chỉ là vô nghĩa mà thôi.

Cứ cho là Trần Mộ chế tạo được tạt phiến có lực sát thương hơn 850 đi, nhưng chắc chắn không phải với mức nguyên liệu này.

Hơn nữa bọn họ đều biết, vị chế tạt sư này am hiểu ba loại tạt phiến này. Ngay cả Bội phu nhân cũng không thể vượt qua hần trong ba loại tạt phiến này.

“850? Không có khả năng! Tuyệt đối không được!” Vị chế tạt sư kia lắc đầu lia lịa. Trình độ của hần về các loại tạt phiến khác chỉ có thể coi là bình thường, nhưng ba loại tạt phiến này thì hần đã nghiên cứu hơn 10 năm. Hần tin rằng trong hệ thống hiện nay, ‘Chính Trùy Kích’ được bản thân cải tiến đã đạt tới cực hạn của loại tạt phiến này.

Chỉ dùng các nguyên liệu này thì không thể làm ra tạt phiến mạnh hơn ‘Chính Trùy Kích’ được.

Hần đầy tự tin về mặt này.

Tất cả ánh mắt đều hướng về phía Trần Mộ nhưng hần vẫn bình thản, không hề khiếp đảm.

“Không bằng chúng ta cá độ đi.” Vị chế tạt sư kia nói lớn.

“A, muốn cá thể nào đây?”

“Nếu như ta thắng, người cho bọn ta xem cách phối chế nguyên liệu để làm ra tám tạt phiến đó.” Trong mắt vị chế tạt sư đó hiện lên vẻ giao hoạt, các chế tạt sư khác thì phần chấn. Rất nhiều người tỏ thái độ như mình thắng chắc, ngay cả Văn lão đầu cũng nhìn vị chế tạt sư này với ánh mắt khen ngợi.

Ồ, sau khi trở về, có lẽ nên xem xét thăng chức cho hần.

Trong mắt Trần Mộ lộ vẻ không vui, thực ra hành vi của đối phương là muốn thăm dò tin tức nội bộ. Trần Mộ lơ đãng liếc nhìn Tiêu Tư, thấy hần cũng không tỏ thái độ gì.

Thế này thì đến tương đất cũng phải bực (*), Trần Mộ thầm tức giận.

Dựa theo thỏa thuận của hai bên, trong thời gian này thì đám chế tạt sư này phải nghe theo lệnh hần vô điều kiện. Bọn họ chẳng những không muốn chế tạo năng lượng tạt, còn dùng mọi cách để thăm dò bí mật của Trần Mộ, việc này thật là quá quái.

“Nếu như người thua thì sao?” Trần Mộ thản nhiên nói.

“Thua? Ha ha, còn lâu! Làm sao mà ta thua được chứ?” Vị chế tạt sư kia giống như nghe được chuyện đùa, các chế tạt sư quanh hần cũng cười lên.

Trần Mộ chỉ im lặng nhìn hần. Thấy Trần Mộ lạnh lùng nhìn mình, hần liền im bặt. Trên mặt hiện lên vẻ xem thường, lớn tiếng nói: “Nếu ta thua thì người muốn xử thế nào cũng được.”

Trần Mộ lắc đầu: “Người là người của hiệu trưởng Tiêu Tư, không phải của ta.”

Vị chế tập sư kia la lên: “Được! Nếu thua thì ta rời học phủ Tư Nguyên, tự nguyện làm việc cho người không điều kiện.”

Tiêu Tư đứng cạnh liền tái mặt, tiếc là cản không kịp.

Trần Mộ không đồng ý ngay mà nhìn qua Tiêu Tư: “Hiệu trưởng thấy thế nào?”

Hiệu trưởng Tiêu Tư liền khôi phục vẻ bình thường, giọng nói không có gì khác thường, cười lên:

“Mọi người có hứng thú như vậy thì sao ta lại ngăn cản chứ? Tuy nhiên, Vu lão sư rời khỏi trường thì không ổn, không bằng Tào tiên sinh đổi điều kiện khác đi?”

“Không biết hiệu trưởng có đề nghị gì hay?” Trần Mộ không hề e dè.

“A a, vậy ta cá 300 triệu audierne đi. Ta cũng không ngờ mọi người lại chẳng thích chế tạo năng lượng tạp đến vậy. Chắc hẳn gây trở ngại cho kế hoạch của Tào tiên sinh rất nhiều, ta thật sự xấu hổ. Số tiền 300 triệu audierne này, một nửa đem đặt cược, nửa còn lại để bồi thường thiệt hại cho Tào tiên sinh, bất luận thắng thua. Tào tiên sinh nghĩ sao?”

Xung quanh liền an tĩnh lại, bọn họ không ngờ trò cá độ tùy tiện của mình lại khiến hiệu trưởng tiêu tốn 300 triệu audierne. Mọi người liền thấy bất an, hơn nữa qua lời nói thì hình như hiệu trưởng không hài lòng với hành vi của bọn họ.

“Được!” Trần Mộ gật đầu. Lúc này không thể trở mặt với Tiêu Tư, mà Tiêu Tư cũng thể hiện sự áy náy của bản thân với chuyện này. Cách tốt nhất bây giờ là té nước theo mưa (**).

Đoàn người liền đi tới phòng chế tập, Hề Bình được lệnh Trần Mộ đã sớm chuẩn bị sẵn nguyên liệu.

Bọn họ vẫn chưa có cơ hội biết thực lực tay nghề chế tập của Trần Mộ thế nào. Thật ra thì cuộc cá độ hôm nay đã được mưu tính từ lâu, chế tạo năng lượng tạp liên tục mấy ngày đã vắt kiệt sức bọn họ, hành hạ bọn họ đến khổ. Một nguyên nhân khác là nguyên liệu mà bọn họ phối chế, dù nghĩ nát óc hay thảo luận nát nước thì vẫn không có đầu mối nào.

Nó giống như một con kiến bò đi bò lại trong lòng khiến bọn họ ngứa ngáy vô cùng, mới đưa ra cách này. Tuy nhiên bọn họ cũng không báo cho Tiêu Tư nên mới xảy ra chuyện hôm nay.

Trần Mộ tự nhiên không ngờ bọn họ lại vì chuyện này mà làm loạn như vậy.

Tuy nhiên, hẳn biết nếu lần này không cho bọn họ ném mùi thì mình sẽ bị xem thường. Vậy e là lần sau khó có thể yêu cầu đám chế tập sư này làm gì được.

Mặt khác, chuyện này rất có thể làm Tiêu Tư cảm thấy giá trị của mình có hạn, khiến chuyện hợp tác trở nên miễn cưỡng, khó tránh khỏi việc hắn xem nhẹ chuyện hợp tác.

Cùng một việc, chú tâm và coi nhẹ có hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Dù là lời nói của Bàn tử, hay là phản ứng của kiến trúc tập tu khi biết Tiêu Tư ở đây thì đều để Trần Mộ hiểu rõ tầm quan trọng của Tiêu Tư đối với căn cứ vào lúc này. Mặc dù hai bên đã đạt được thỏa thuận, nhưng muốn được đối phương tôn trọng thì phải chứng minh thực lực của mình.

Cường giả vĩnh viễn chỉ muốn hợp tác cùng cường giả, hoặc người có tiềm lực trở thành cường giả.

Nhữ Thu bước ra, nói: “Ta làm trợ thủ.”

Trần Mộ gật đầu, liền nói phương pháp xử lý từng loại nguyên liệu cho nàng. Mấy thứ này thì có vẻ phức tạp với người thường, nhưng lại rất quen thuộc với chế tập sư.

Nhữ Thu nghe yêu cầu của Trần Mộ xong thì cảm thấy hơi quái dị.

Phương pháp xử lý mà Trần Mộ yêu cầu hơi kì lạ. Ví dụ như ‘Điểm Thần Thạch’, đây là một trong những loại nguyên liệu bình thường nhất.

Mọi người đều biết chỉ có một phương pháp xử lí nó, là pha ‘Điểm Thần Thạch’ với nước cốt ‘La Tâm’, sau đó lại trộn với một lượng ‘Mặc Lam Tương’ bằng nhau.

Nếu dùng lửa gia nhiệt mười phút thì sẽ được mực để chế tạo huyền tạp hạ cấp. Khi Trần Mộ chế tạo {Sư sĩ truyền thuyết} và {Không hẹn mà gặp} thì dùng rất nhiều loại mực này.

Nếu là mực để chế tạp phiên khác thì cần tăng thêm nguyên liệu khác, tuy nhiên phương pháp thêm nước cốt ‘La Tâm’ và Mặc Lam Tương vẫn không đổi.

Nhưng Trần Mộ lại dùng cách hoàn toàn khác.

Không ngờ hẳn lại dùng enzyme gamma để phân tách ‘Điểm Thần Thạch! Vậy cũng được sao?

Thái độ của mọi người rất khác nhau, có mờ mịt, ngờ vực, cau mày vất óc suy nghĩ nhưng ai cũng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào nguyên liệu trên tay Nhữ Thu.

Điểm Thần Thạch màu tím sau khi được đưa vào enzyme gamma thì bắt đầu mềm đi. Ba phút sau, bình thí nghiệm trên tay Nhữ Thu chỉ còn một bãi cặn màu tím như bùn.

Mọi người thu lại vẻ xem thường trong lòng, đồng cặn màu tím như bùn kia làm bọn họ hiểu ra đối phương không khoa trương. Chẳng ai trong bọn họ lại biết enzyme gamma có thể phản ứng với Điểm Thần Thạch.

Mặc dù kết quả sau cùng còn chưa có nhưng lòng tin của bọn họ đã bị lay chuyển.

Phương pháp xử lí Điểm Thần Thạch này rất kì lạ, hoàn toàn phá vỡ kĩ thuật xử lí Điểm Thần Thạch của cả liên bang. Đa số bọn họ đều chuẩn bị sau khi về trường, phải nghiên cứu xem đồng cặn bã màu tím do Điểm Thần Thạch bị enzyme gamma phân tách có tác dụng gì.

Kế tiếp, cách xử lí nguyên liệu của Nhữ Thu khiến bọn họ cảm thấy theo không kịp.

Làm sao lại có thể dùng cặn để chiết lọc Hồng Tuyền Tinh chứ? Hẳn là phải đốt dưới nhiệt độ cao, sau đó nghiền nhỏ thành phần mới đúng a! Trong số các phương pháp xử lí lá dạ quang, chưa từng nghe nói qua có thể dùng tro bụi của nó sau khi được đốt...

Một giờ sau.

Đám chế tạp sư của học phủ Tư Nguyên trộn mất há mồm nhìn lọ tạp mặc đen đậm trên tay Nhữ Thu. Tạp mặc được đựng trong bình thí nghiệm với nhiệt độ ổn định tỏa ra một mùi thơm thanh tịnh, lúc này mọi người trong phòng đều cảm thấy tinh thần rung lên.

Nhữ Thu vừa ngửi thấy mùi thơm này thì ánh mắt hiện lên vẻ thích thú. Tất cả các bước trong quá trình phối chế tạp mặc đều do một mình nàng làm, cách chế tạo ra sao đều đã được nàng nhớ kĩ trong lòng.

Trần Mộ không nói lời thừa, lấy bộ bút chế tạp Nhược Thủy ra rồi rút một tấm tạp phiên trống.

“Nhược Thủy! Là Nhược Thủy!” Có vị chế tạp sư bỗng trở nên kích động, vừa chỉ vào bộ bút chế tạp trước mặt Trần Mộ vừa la lớn.

“Nhược Thủy? Nhược Thủy là gì?” Có chế tạp sư không nhận được cất giọng hỏi, các chế tạp sư khác cũng lộ vẻ tò mò. Vị chế tạp sư hét lên là người rất thích sưu tầm bút chế tạp của các đại sư chế bút nổi tiếng trong lịch sử. Thấy hắn đột nhiên hoảng hốt kêu lên thì rất tò mò, nhưng bọn họ chưa từng nghe nói qua cái tên Nhược Thủy nên mới mở miệng hỏi.

“Nhược Thủy là một trong những tác phẩm đỉnh cao của đại sư Khoát Hác Phong, vừa xuất hiện không lâu liền biến mất, không ngờ là rơi vào tay hắn!” Vị chế tạp sư này hâm mộ nhìn Trần Mộ.

Tác phẩm của Khoát Hác Phong, ánh mắt của mọi người nhìn về phía bộ bút chế tạp đặt trước mặt Trần Mộ trở nên vô cùng nóng bỏng. Ngay cả Văn lão đầu cũng biến sắc, kinh ngạc nhìn Trần Mộ.

Không để ý đến tiếng than đầy sợ hãi của đám chế tạp sư đằng sau, toàn bộ lực chú ý của Trần Mộ đều tập trung vào tấm tạp phiên trống trước mặt.

(*): Nguyên văn: cho dù người bùn cũng có ba phần bằng đất

(**): Nguyên văn: thuận thủy thì chu - thuận nước đẩy thuyền

270. Chương 270: Đánh Cuộc Chế Tạc (2)

Nếu là trước lúc chế mã số tạc phiên thì chắc chắn Trần Mộ không dám đánh cuộc. Mã số tạc phiên là bước ngoặt trong nghề chế tạc của hắn, ngoài hơn 20 tấm thành công thì còn có gần 10 tấm thất bại. Tất cả đều do hắn tự tay thiết kế và chế tạo.

Bởi vì không chịu nhiều ảnh hưởng từ hệ thống của Vincent Van, do đó cách nghĩ của Trần Mộ cũng ít bị giới hạn. Trong loạt mã số tạc phiên có nhiều ý tưởng sáng tạo, phần lớn khiến cho mọi người cảm giác như bước vào chân trời mới. Cộng thêm sự hiểu biết của Trần Mộ với trừ lý luận càng ngày càng sâu sắc, mã số tạc phiên do hai yếu tố này kết hợp thành đều có uy lực hết sức mạnh mẽ.

Bây giờ Trần Mộ đang phảng chế một tạc phiên của chính mình, nói chính xác hơn là bản giản hóa của mã số tạc phiên 005. Trong loạt mã số tạc phiên thì 005 cũng không gây chú ý, so với tạc phiên vô cùng xuất sắc như 007 và 013 thì nó chỉ được coi là bình thường. Tuy nhiên, bất kì tấm tạc phiên nào trong loạt mã số tạc phiên đều là kết tinh của trí tuệ Trần Mộ, làm sao có thể là hạng tầm thường?

Có thể nhận thấy được điểm này từ mức giá hơn 50 triệu của 005.

Thật ra, ngay khi vị chế tạc sư kia liệt kê ra các loại nguyên liệu thì ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Trần Mộ là nguyên liệu chế tạo 005. Tính chất của chúng đều giống nguyên liệu của 005 tuy thấp hơn một bậc.

Sau khi tính thẩm một lúc, Trần Mộ liền chọn một kết quả không cao không thấp. Lúc này, hắn mới quyết định đánh cuộc với bọn họ.

Vì là tạc phiên do mình sáng tạo nên động tác của Trần Mộ rất lưu loát, không hề chần chừ chút nào.

Hắn làm một hơi trong năm phút là xong.

Một tấm tạc phiên màu hồng được đặt trên bàn, cầu vồng màu đen bên ngoài không phức tạp nhưng mượt mà làm cho người khác sáng cả mắt.

Nhữ Thu bước qua đưa tấm tạc phiên cho vị chế tạc sư kia.

Các chế tạc sư của học phủ Tư Nguyên đã kiểm lòng không nổi, liền vây quanh vị chế tạc sư này.

“Bút pháp thật thuần thực!” Văn lão đầu không nhịn được thốt lên.

Các chế tạc sư còn lại cũng than thở không thôi. Bút pháp của tấm tạc phiên này rất lão luyện, thành thực từ đầu đến cuối, chỉ có thể gặp ở tạc phiên của chế tạc sư với vài chục năm kinh nghiệm. Ngay cả Văn lão đầu cũng không dám nhận bút pháp của mình tốt hơn.

Muốn nâng cao trình độ bút pháp thì cần phải tập luyện rất nhiều. Trừ khi chuyên tập luyện bút pháp trong thời gian rất lâu thì trình độ tăng rất chậm. Hơn nữa, dù cho bút pháp có đẹp đi nữa thì nó cũng chẳng thay đổi hiệu quả với cầu vồng. Lớp chế tạc sư hiện nay ngày càng coi nhẹ điều này, rất hiếm thấy chế tạc sư nào có bút pháp xuất chúng.

Vì vậy khi thấy tấm tạc phiên này thì bọn họ không khỏi khen ngợi liên hồi. Mặc dù chế tạc sư hiện nay không chú trọng đến bút pháp, nhưng vào thời xưa thì mỗi chế tạc sư đều phải rèn luyện. Kiệt tác do các đại sư trước kia để lại đều có bút pháp cực kì xuất sắc. Nói tới đây thì có một điều rất đáng cười là mọi người càng ngày càng xem thường bút pháp, điều này có quan hệ trực tiếp đến hệ thống do Vincent Van lập nên.

Tuy nhiên Hyner Vincent Van lại có bút pháp cực kì xuất chúng.

Trong số mọi người ở đây thì chỉ có Nhữ Thu là không còn kinh ngạc với bút pháp của Trần Mộ. Mấy ngày đi theo Trần Mộ, nàng đã quen với bút pháp của hắn.

Đến khi mọi người chuyển sự chú ý sang cầu vồng của tấm tạc phiên thì nhiều tiếng kinh ngạc vang lên, sau đó cả đám chế tạc sư đột ngột im lặng.

Nhữ Thu cười khở.

Tình huống bây giờ không ngoài dự đoán của nàng. Nàng đã sớm đoán được là các sư phụ của mình chắc chắn không nhận ra câu văn này. Mấy ngày nay, nàng bị các câu văn thần bí này hành hạ không thôi, đến giờ nàng vẫn chưa có đầu mối nào.

Nhữ Thu thông minh nhanh nhạy, ngộ tính tuyệt cao nên nàng cũng đoán ra được nguyên nhân.

Trong phỏng đoán của nàng, hắc Trần Mộ là một nhánh của lưu phái được truyền xuống. Câu văn tạp phiến mà hắc am hiểu hoàn toàn khác với hệ thống Vincent Van. Còn câu văn mà nàng thấy hắc là có vị trí khá cao trong hệ phái này nên nàng mới cảm thấy khó hiểu như thế.

Từ mức nào đó mà nói thì phỏng đoán của Nhữ Thu cũng có phần chính xác. Nếu như không học qua cơ sở lý luận, xem và hiểu được trừ kết cấu có cấp độ sâu này mới là lạ.

Đám chế tạp sư của học phủ Tư Nguyên nhìn nhau, bọn họ không hiểu câu văn trên tạp phiến này. Ngay cả người nổi tiếng uyên bác như Văn lão đầu cũng chưa từng gặp qua loại câu văn này.

Lần này, các chế tạp sư này liền cảm thấy khó xử. Lúc trước, bọn họ có ý định tìm hiểu xem Trần Mộ thuộc về lưu phái nào. Nhưng bây giờ, cho dù là câu văn tạp phiến ở trước mặt rồi nhưng chẳng ai trong bọn họ nhận ra.

Câu văn trên mặt tạp phiến không phức tạp, ngược lại rất rõ ràng, vừa thấy là hiểu. Mặc dù kết cấu của câu văn khác xa tạp phiến bình thường, nhưng mỗi người trong bọn họ đều có trình độ thâm sâu, chỉ cần liếc mắt là nhận ra câu văn này không phải lộn xộn mà là ẩn chứa trật tự.

Sau khi thấy tám tạp phiến này, bọn họ đã chắc chắn Trần Mộ thuộc về lưu phái được truyền tới thời đại này.

Vị chế tạp sư đề nghị đánh cuộc kia cũng thần nhiên, đưa tạp phiến cho Tiêu Tư: “Hiệu trưởng, chúng ta đều không nhận ra tám tạp phiến này, mời ngài tới thử xem.”

Một tám tạp phiến có câu văn khó hiểu, nếu muốn xem tác dụng của nó là gì thì phương pháp đơn giản nhất là dùng thử.

Tiêu Tư không cầm lấy tạp phiến ngay mà nhìn qua Trần Mộ.

Trần Mộ làm động tác mời: “Hiệu trưởng thử tám tạp phiến này xem thế nào.”

Lúc này Tiêu Tư mới cầm tám tạp phiến. Tuy nhiên để kiểm tra uy lực của tạp phiến thì cần đến sân huấn luyện chuyên biệt. Việc phán đoán lực sát thương của tạp phiến cần một ít thiết bị đặc thù.

Cũng may là thiết bị huấn luyện ở căn cứ của Trần Mộ chưa bao giờ thiếu, đúng là sự chú trọng của Bagnell với huấn luyện đã đến mức khiến người khác tức giận. Thiết bị huấn luyện trong căn cứ đều thuộc loại tốt nhất trên thị trường. Tất nhiên, vì khó khăn về kinh phí nên hắc phải từ bỏ một ít thiết bị huấn luyện quá đắt đỏ.

Tiêu Tư đứng giữa sân, tám tạp phiến mới chế tạo được cắm chặt vào độ nghi của hắc.

Tiêu Tư khá hứng thú với việc thử nghiệm tạp phiến mới, huống chi đây lại là tạp phiến do Trần Mộ chế tạo! Người khác có thể không biết thân phận Trần Mộ, nhưng sao hắc lại không biết chứ? Khi đám chế tạp sư này gây chuyện thì hắc muốn xem Trần Mộ giải quyết ra sao, nên hắc mới ra hiệu cho Nhữ Thu đứng ngoài.

Hắc biết rất ít về vị Tào tiên sinh này, mà hắc cũng chưa từng thấy đoàn đội nào có thủ lĩnh là chế tạp sư. Do đó hắc muốn xem rốt cuộc đối tác này có cách xử sự, thủ đoạn thế nào.

Tuy nhiên đến lúc vị chế tạp sư kia bắt đầu đánh cuộc thì hắc đã biết được kết quả. Hắc không muốn mất một vị chế tạp sư cao cấp vào lúc này nên không tiếc tiền bạc thay đổi nội dung đánh cuộc.

Sau khi đứng vững, Tiêu Tư tập trung vung nhẹ ngón tay phải, bắn ra một luồng sáng to bằng hạt gạo. Điểm sáng này tuy nhỏ nhưng vô cùng chói mắt, kéo theo một đuôi ánh sáng thật dài như sao băng lao thẳng về phía bia ngắm.

Bia ngắm không bị gì nhưng con số chỉ lực sát thương thì tăng lên điên cuồng.

600, 700, 800....Giá trị lực sát thương cuối cùng dừng ở con số 902.

Những chế tạp sư này trợn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn con số kia.

Tám tạp phiến này cũng không phải 016, chẳng những lực sát thương yếu hơn mà điểm quan trọng nhất là tốc độ tấn công. 016 có tốc độ tấn công gấp năm lần tám tạp phiến này, hơn nữa mỗi đòn đều là năm đạo lưu tinh. Còn tám tạp phiến này chỉ có thể phóng ra một đạo năng lượng thể.

Hai tính năng này đã quyết định hai tám tạp phiến hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Tuy nhiên tám tạp phiến chỉ có thể tính là bình thường trong mắt hắn cũng đủ để chiến thắng rồi.

“Đúng là Tào tiên sinh đã ra tay thì không tầm thường. Tuy tiện một tám tạp phiến đã có uy lực như vậy, e là cả liên bang cũng chẳng có mấy ai làm được.” Tiêu Tư cười cười, thái độ thêm phần thân thiết.

“Hiệu trưởng quá khen, ta chỉ là thích đi một con đường hơi khác mà thôi. Về kiến thức cơ bản thật sự thì ta kém xa các vị sư phụ a!” Trần Mộ thản nhiên nói, trong câu nói của hắn cũng không có ý khách sáo. Trong suy nghĩ của hắn, trừ trừ tạp ra, nếu so về tri thức liên quan đến các mặt khác thì hắn cười ngửa cũng không đuổi kịp các chế tạp sư đã ngâm mình vài chục năm trong đó.

Vừa nghe được câu nói này thì đám chế tạp sư xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui vào. Mặt vị chế tạp sư đề nghị đánh cuộc xám ngắt, hai mắt thất thần. Thất bại dưới tay kẻ khác trong lĩnh vực sở trường của mình đúng là một sự đả kích rất lớn.

Qua việc này thì đám chế tạp sư thành thật hơn nhiều. Chế tạp sư là một quần thể khá đặc biệt, phần lớn đều là người say mê kỹ thuật điên cuồng. Một khi đối phương có kỹ thuật cao siêu hơn thì bọn họ liền chịu phục.

Tuy nhiên, Trần Mộ cũng không định để bọn họ chế năng lượng tạp tiếp. Một mặt là lần náo loạn này cũng do năng lượng tạp mà ra, tự nhiên không thể để bọn họ làm tiếp. Mặt khác, năng lượng tạp mà bọn họ chế tạo đều là tứ tinh, số lượng cũng đủ để sử dụng khi chiến đấu. Khi huấn luyện thường ngày thì chỉ cần dùng năng lượng tạp tam tinh cũng đủ, lại giảm chi phí.

Vì vậy, Trần Mộ quyết định mở cửa một kho nguyên liệu để bọn họ chế tạo tạp phiến tùy thích. Nếu những nguyên liệu này đều được chế thành tạp phiến thì giá trị của chúng sẽ tăng gấp mấy lần. Hơn nữa nhiều nguyên liệu như vậy thì một mình Trần Mộ chế tạo đến năm nào mới hết, ngược lại còn lãng phí.

Đúng lúc này, bên trong thành Lars, trận chiến đầu tiên sau thế giằng co giữa Trung Đạt Thư Phủ và học phủ Liên Bang Tổng Hợp đã bộc phát!

(*): Nguyên văn: cho dù người bùn cũng có ba phần bằng đất

(**): Nguyên văn: thuận thủy thì chu - thuận nước đẩy thuyền

271. Chương 271: Hồn Chiến

Hai bên không hề có ý dò xét hay chần chừ, lực lượng của bọn họ có đủ uy lực để hủy diệt cả thành Lars. Bầu trời biến thành nơi hỗn chiến của các tạp tu, đội hình đều loạn cả lên. Hai phe đã bắt đầu đánh xáp lá cà, các tạp tu tập trung thành tổ tác chiến độc lập từ 3 – 5 người.

Đủ loại hình, kiểu dáng năng lượng thể ngang dọc bầu trời, lao xuống khu dân cư bên dưới như mưa rơi.

Từng ánh lửa chói mắt không ngừng hiện lên, âm thanh của vụ nổ vang lên không dứt. Trong vòng chưa đầy hai giờ, bộ mặt của thành Lars đã thay đổi hoàn toàn.

Thình thoảng có tiếng rít của năng lượng thể lao đi với tốc độ cao vang lên từ trên đầu. Mỗi lần như vậy, những người bên dưới đều khiếp sợ.

Từ bầu trời nhìn xuống, có thể thấy một đám lồng năng lượng sáng rực trên mặt đất, giống như những chén thủy tinh được úp ngược lại. Ở trong nơi hỗn loạn thế này, chúng rất thu hút sự chú ý. Đây đều là các hào cường có một ít vốn liếng hùng hậu ở thành Lars, trang viên của bọn họ có lực phòng ngự khá tốt. Những lồng năng lượng này đều là do bọn họ mua với số tiền lớn.

Tuy nhiên lúc nào cũng có lồng năng lượng bị phá nát, tiếp sau đó là tiếng kêu la thảm thiết của đám người đầy căng thẳng bên dưới. Dù chúng có lực phòng ngự khá chắc chắn nhưng tạp tu của hai phe đang hỗn chiến cũng chẳng phải tầm thường. Thực lực của tạp tu xuất thân từ Lục Đại đầu chỉ cao hơn tạp tu bình thường một hai phần!

Những lồng năng lượng khổng lồ này cũng chẳng thể ngăn hết các đòn tấn công của đám tạp tu tinh nhuệ này. Một khi bị ảnh hưởng thì đều có kết quả rất thảm.

Người được chú ý nhất trong cả chiến trường không ai khác ngoài Mễ Hạ Thanh. Chỉ một mình hắn liền lấy cứng chọi cứng với ba gã tạp tu của học phủ Liên Bang Tổng Hợp, bọn họ đều là cao thủ hàng đầu trong nhóm viện binh. Tổ Trữ tuy vết thương chưa lành nhưng thân thủ vẫn vượt trội hơn tạp tu bình thường rất nhiều, hắn khá thông dong trong cảnh hỗn chiến này.

Dân chúng chen lấn nhau chạy ra ngoài thành. Lúc này, bọn họ thà đối mặt dã thú hung ác còn hơn là đám tạp tu trên bầu trời. Bọn họ đều có chung một suy nghĩ, dù thế nào thì tránh khỏi cái chiến trường này rồi tính tiếp, chờ bọn họ đánh đã rồi trở về.

Dòng người cuộn cuộn tháo chạy, tiếng kêu la vang lên khắp nơi. Ai ai cũng bị kinh hoảng, rất nhiều người sợ đến phát khóc.

Thành Lars có hơn 500 ngàn dân. Trong cơn tuyệt vọng, nhiều người đều thể hiện sức lực vượt xa bình thường. Bọn họ dốc sức đấu tranh để tìm lấy cơ may sống sót.

Trần Mộ, Bagnell, Tiêu Tư đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Về mặt của ba người đều rất khó coi, ở phía xa là đám đông đen nghịt như một đàn kiến đang đến gần chỗ này, khiến kẻ khác lạnh người.

Không hề do dự, Bagnell xanh mặt ra lệnh chuẩn bị chiến đấu.

“Nhân viên tác chiến lập tức tiến vào Hải Tinh Bảo. Chuẩn bị chiến đấu!”

Ba ba ba, tiếng bước chân dày đặc liền vang lên trong tòa nhà, ai ai cũng căng thẳng chạy nhanh về vị trí chiến đấu của mình. Đến khi tiến vào Hải Tinh Bảo mà mình huấn luyện hàng ngày, nhìn thấy tình cảnh bên ngoài thì mọi người đều khiếp sợ. Đám lính mới này đã bao giờ chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp thế này đâu?

Tiêu Tư cũng rất quyết đoán, ra lệnh cho tạp tu bên cạnh: “Các người ở lại, nghe theo lệnh của tiên sinh Bagnell.”

“Tuân lệnh!” Phản ứng của đám tạp tu này hết sức nhanh nhạy, có thể nói là được huấn luyện rất kỹ.

Bagnell quay qua cảm tạ Tiêu Tư. Trong số tạp tu của hắn, trừ 20 cao thủ tạp tu kia ra thì số còn lại đều là lính mới chưa từng nếm mùi chiến tranh. Vào lúc này, tạp tu bên cạnh Tiêu Tư là một cổ lực lượng rất mạnh mẽ.

Tiêu Tư phát tay, sắc mặt nghiêm túc: “Hiện giờ chúng ta đều ở chung một con thuyền. Một khi những người này lao vào căn cứ thì rất khó lường được hậu quả.”

Ba người đều cảm thấy nặng nề trong lòng. Trần Mộ nhìn đám đông tuyệt vọng bên ngoài, càng cảm thấy khó chịu. Hắn xuất thân bản hàn nên rất đồng cảm với dân chúng bình thường.

Tất cả lối ra vào căn cứ đều đóng chặt. Trừ khi bị tấn công, nếu không thì chẳng có vấn đề gì.

Trần Mộ nhìn về phía thâm cỏ rộng bên ngoài, hắn vốn muốn hỏi xem có nên gọi người đi cảnh cáo đám đông hay không. Bên trong thâm cỏ này có vô số cạm bẫy, chỉ chạm nhẹ cũng đủ chết người! Tuy nhiên, khi thấy vẻ sợ hãi, điên cuồng trên mặt những người trong đám đông thì hắn liền hiểu được cảnh cáo cũng vô dụng. Bọn họ đã mất trí hết rồi.

Nhìn sang Bagnell và Tiêu Tư, Trần Mộ mới phát hiện mình non nớt ra sao. Hai người kia đều trầm ổn như núi, không hề bối rối chút nào.

Rốt cuộc dòng người như thủy triều cũng chạm đến bờ cỏ.

Ầm ầm ầm!

Nhiều tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp, sau vài ánh lửa chợt rực sáng là mười mấy người ngã xuống. Dòng người ở hàng đầu tiên liền ngừng lại, nhưng lực đẩy từ đằng sau vẫn ép bọn họ ra phía trước.

Những người này liền sợ đến hồn phi phách tán, nhưng bọn họ chẳng thể làm gì để cản lực đẩy mạnh mẽ từ đằng sau.

Ầm Ầm Ầm!

Lại là những tiếng nổ liên tiếp nhau, từng hàng người nối nhau ngã xuống. Trần Mộ không đành lòng nhìn cảnh tượng này. Đa số bọn họ đều là người vô tội nhưng lại chết thảm ở nơi đây.

Về mặt của Bagnell và Tiêu Tư vẫn như trước.

Sau vụ nổ lần này, những người đi đầu cũng không dám bước tới trước. Bọn họ liều mạng chen ra sau, đám đông trở nên hỗn loạn. Tuy nhiên, may là tốc độ của dòng người cuối cùng cũng chậm lại.

Trần Mộ không khỏi thở phào. Dù là tự bảo vệ mình nhưng ít chết đi một người luôn là chuyện tốt.

Hắn cũng không phải người tốt, chỉ hy vọng giảm bớt những cái chết vô nghĩa mà thôi.

Đúng lúc này, biến cố chợt phát sinh.

Mấy chục tạp tu đột ngột bay ra khỏi đám đông, lao về phía căn cứ. Trình độ của đám tạp tu này khá cao, vừa mới bay lên liền cùng lúc phát động đợt tấn công đầu tiên. Động tác chỉnh tề, vừa nhìn là biết đã được huấn luyện đặc biệt.

“Đúng như ta đoán!” Bagnell lạnh lùng gằn từng chữ, giống như không hề bất ngờ trước tình huống này. Hắn đứng vững tại chỗ, không ra bất cứ mệnh lệnh nào.

Bên Trần Mộ phản ứng rất nhanh, ngoài sức tưởng tượng của đối phương.

Ngay khi đám tạp tu này vừa tấn công đợt đầu thì liền có 9 tên bị đánh trúng, rơi từ trên trời xuống.

Đòn phản kích lợi hại như thế làm đám tạp tu còn lại bối rối. Dù chỉ trong phút chốc nhưng đối phương lại nắm được cơ hội này, tiếp tục có thêm hai tên tạp tu bị bắn rơi.

“Quý bộ huấn luyện thật tốt a!” Tiêu Tư không khỏi nhìn Trần Mộ mà than thở.

Trần Mộ cười cười: “Đều nhờ công của Bagnell cả.” Trong nháy mắt, sự chênh lệch giữa kỹ chiến thuật của hai bên liền hiện rõ. Trần Mộ hiện đang nghĩ thầm trong lòng, nếu mình là bên tấn công thì sẽ phản ứng thế nào?

Suy nghĩ hồi lâu cũng không tìm được cách ứng phó. Lớp phòng thủ của Bagnell rất chu đáo, Trần Mộ bội phục không thôi.

Tiêu Tư cũng đồng ý nghĩ, nói: “Bagnell tiên sinh là vị chỉ huy tài giỏi nhất mà ta từng gặp! Ánh mắt của Tào tiên sinh thật là độc a!”

Trần Mộ nhớ đến tình cảnh khi gã béo dẫn Bagnell tới, trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần cảm giác hỉ kích.

Đời người, thật là kì diệu!

Từ chỗ bọn họ có thể nhìn bao quát cả chiến trường. Bởi vì lớp kính phòng hộ chỉ nhìn một chiều, nên đối phương không có cách nào để phát hiện vị trí của bọn họ. Một vài lỗ châu mai dăng lên trước mặt bọn họ, để thuận tiện cho tạp tu bên trong tấn công.

Trên bầu trời, đám tạp tu mau chóng tản ra. Bọn họ không ngừng bay lượn trên không trung, cố sức giảm khả năng bị đánh trúng.

“Bọn họ làm gì vậy?” Trần Mộ thắc mắc chỉ tay về phía tạp tu đang bay loạn trên trời. Bọn họ hầu như từ bỏ việc tấn công, chỉ liều mạng tránh né.

Bagnell vẫn bình tĩnh: “Bọn họ đang nghi binh nhằm thu hút hỏa lực của chúng ta. Chắc chắn là đối phương còn có kế khác.”

Hầu như hần vừa dứt lời thì thấy một số người chen ra trước đám đông. Đây là một đội ngũ hơn 50 người, từ động tác của bọn họ mà nói thì tất cả đều là tạp tu. Bọn họ bắt đầu phá hủy tạp giới giấu trong thâm cốc, tất cả đều sử dụng tạp phiến loại ba nhận. Hơn mười đạo ba nhận xếp thành hàng, tạo thành một lưới hái lớn quét sát mặt đất.

Ầm Ầm Ầm! Tiếng nổ vang lên liên tiếp, khiến kẻ khác không khỏi e sợ. Bầy tạp giới dày đặc đến thế! Dù là tạp tu phụ trách phá hủy cũng không khỏi tái mặt.

Tuy nhiên, bọn họ đã dọn được một con đường nhỏ trước mặt.

Bagnell nhìn về phía dòng người cuộn cuộn, vẻ mặt không hề thay đổi: “Có cao thủ tọa trấn.”

Không lâu sau, đội ngũ này liền dọn được một con đường rộng khoảng 20 mét.

Tuy nhiên, chẳng người nào trong đám đông dám bước lên phía trước. Bọn họ đều bị những vụ nổ dày đặc vừa rồi dọa đến phát khiếp. Dù đám tạp tu này giục thế nào thì cũng không ai dám tiến tới.

Rõ ràng là tình huống này nằm ngoài dự đoán của tên chỉ huy ẩn trong đám đông. Dù là Trần Mộ cũng nhận ra đợt tấn công của đối phương bị trì hoãn trong khoảnh khắc.

Lúc này Trần Mộ mới hiểu ra, đối phương muốn dùng đám đông để dò đường. Như vậy thì bọn họ chẳng những tránh được thương vong mà còn ẩn núp giữa đám đông rất tốt, khi tấn công cũng khiến kẻ khác bất ngờ.

Quá tàn nhẫn! Trần Mộ lạnh cả người.

Số tạp tu trên bầu trời chỉ còn lại sáu người lẻ loi.

Đột nhiên, một luồng sóng năng lượng mạnh mẽ chợt xuất hiện giữa đám đông!

Trong lòng Trần Mộ đột nhiên dâng lên một cảm giác quen thuộc.

“Vu Quả!” Trần Mộ vô thức thốt lên: “Là Pháp Á!”

Sóng năng lượng được sinh ra trong lần Vu Quả dùng Cực Quang Thúc hoàn toàn giống với lần này. Trần Mộ rất nhạy cảm với sóng năng lượng, hần có thể phát hiện bất cứ thay đổi nào dù là nhỏ nhất. Hần có ấn tượng rất sâu với Vu Quả.

Hần tận mắt chứng kiến uy lực hủy diệt mọi thứ của Cực Quang Thúc do Vu Quả bắn ra. Nếu như thật sự bị đòn này đánh trúng, Trần Mộ cũng chẳng biết căn cứ có thể chống đỡ nổi hay không.

Sóng năng lượng..... Sóng năng lượng, ở đâu đây chứ?

Nhìn qua đám người đông như kiến, ánh mắt của Trần Mộ chợt dừng lại một chỗ.

272. Chương 272: Hồn Chiến (2)

Vu Quả khê tái mặt. Hần đang chuẩn bị bắn hết uy lực của Cực Quang Thúc, không ngờ phản ứng của đối phương lại nhanh như vậy! Hơn nữa lựa chọn thời cơ rất chính xác, trừ né tránh ra thì chẳng còn cách nào khác.

Hiện hần đang sử dụng đòn tấn công mạnh nhất mà bản thân tự ngộ ra – Cực Quang Quyển Pháo. Nó có uy lực cực kì cường đại, nhưng lúc bắn ra cần phải điều chỉnh toàn bộ cảm giác nên không thể mở lòng năng lượng để tự bảo vệ.

Tuy nhiên, Vu Quả cũng không định ngừng bắn Cực Quang Quyển Pháo.

Đúng lúc này, hai tên tạp tu cạnh Vu Quả liền phản ứng. Cả hai cùng lúc bắn ba nhận và thôi năng lượng ra, hy vọng ngăn được đòn tấn công của đối phương. Đồng thời bọn họ mở lòng năng lượng, một người trong đó bước dài lên, chắn trước mặt Vu Quả.

Hai tên tạp tu này theo Vu Quả nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, phối hợp ăn ý. Loạt ứng biến này có thể nói là rất thích hợp, không hề sai sót.

Cả hai rất bình tĩnh, không hề hốt hoảng.

Tốc độ của đạo hư ảnh màu xanh nhạt nhanh như tia chớp, người khác căn bản không kịp phản ứng. Tuy nhiên, với tập tu thì một chút thời gian này cũng đủ rồi.

Giữa không trung, mắt thường có thể thấy đạo hư ảnh màu xanh nhạt sắp va chạm với hai đạo hư ảnh màu đỏ và trắng khác.

Trên mặt hai tên tập tu lộ ra vẻ đặc ý. Mặc dù tốc độ của đạo hư ảnh màu xanh nhạt rất nhanh, nhưng với trình độ của bọn họ thì thừa sức để ngăn nó lại. Độ chuẩn xác khi bắn từ xa của hai người đứng đầu cuộc kiểm tra trong tổ chức.

Từ đây có thể nhìn ra đặc tính tấn công đã ăn sâu vào người Vu Quả. Người thường đều mang theo hai vị tập tu chuyên phòng thủ bên người, còn cạnh Vu Quả là hai tập tu chuyên tấn công điển hình. Chiến thuật lấy tấn công làm phòng thủ được bọn họ vận dụng rất thuần thục, về mặt này thì bọn họ từng có rất nhiều tiền lệ thành công trong quá khứ.

Tính thể nào thì bọn họ cũng đã từng ngăn kiểu tấn công thể này hàng trăm lần. Năng lượng thể do bọn họ bắn ra đủ để hủy diệt năng lượng thể của đối phương.

Tuy nhiên, về mặt hai người biến sắc.

Không ngờ tốc độ của đạo hư ảnh màu xanh nhạt càng lúc càng nhanh!

Tốc độ vừa tăng lên, khiến nó vừa vặn tránh được tất cả năng lượng thể do hai người bắn ra, không hề bị đánh trúng một lần nào.

Lòng hai người liền trầm xuống, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh hoảng. Trong thời gian ngắn như thế, bất kì sai lầm nhỏ nào đều là chết người. Bây giờ bọn họ không kịp phản ứng, chỉ có thể trở mắt nhìn đạo hư ảnh xanh nhạt đâm mạnh vào lồng năng lượng của tên tập tu trước mặt Vu Quả.

Bình!

Một âm thanh giòn giã như tiếng thủy tinh vỡ.

Vị tập tu còn lại hoảng sợ nhìn đồng đội của mình. Trước mặt hắn là một cảnh đẹp đến đau lòng!

Đạo hư ảnh màu xanh nhạt giống như một mũi tên sắc nhọn từ bầu trời bay đến, cắm thẳng vào lồng năng lượng màu vàng nhạt! Lồng năng lượng không thể chịu được lực va chạm lớn như thế, trong nháy mắt liền hóa thành một chùm mưa màu vàng bao phủ cả Vu Quả lẫn tên tập tu đằng trước.

Một đạo máu tươi từ giữa cơn mưa bụi màu vàng bắn ra.

Tập tu chắn trước mặt Vu Quả ôm lấy cổ họng, máu tươi từ vết thương trào ra bên ngoài. Miệng hắn rên rỉ như muốn nói điều gì đó nhưng không nói nổi thành câu, con mắt trừng ra mang theo nỗi hoảng sợ và tuyệt vọng.

Đằng sau hắn, một dòng máu tươi bắn ra từ cánh tay trái của Vu Quả.

Năng lượng thể của đối phương có sức xuyên thấu quá kinh khủng.

Tay Vu Quả run lên, luồng sáng màu trắng được tập hợp bên trên như bầy cá mất khống chế liền tản đi.

Giữa những mảnh bụi vỡ lấp lánh màu vàng, tấm mặt nạ của Vu Quả vô cùng yêu dị. Về mặt của hắn lạnh như băng, tay phải đỡ lấy đồng đội đang từ từ ngã xuống ở trước mặt. Ngắc đầu, hắn nhìn thoáng qua vị trí của Trần Mộ, hoàn toàn không để ý đến máu đang trào ra từ vết thương trên cánh tay trái. Sau đó hắn liền cùng một tên tập tu khác biến mất giữa đám đông mà không hề do dự.

Bagnell ngậy ra, Tiêu Tư cũng ngăn người. Tất cả tập tu xung quanh đều dơ ra!

“Vừa ...rồi . . . vừa rồi . . . là ngài bắn?” Bagnell vốn xưa nay lưu loát cũng phải lắp bắp hỏi. Tiêu Tư bên cạnh cũng kinh dị nhìn Trần Mộ.

Ánh mắt của các tập tu khác nhìn về phía Trần Mộ đầy vẻ bội phục.

Nói thật, đòn vừa rồi đẹp mắt đến cực điểm. Từ lúc Trần Mộ nâng tay đến khi bắn ra đều nhanh như chớp, chỉ một hơi là xong, biểu hiện ra căn cơ vững chắc. Các tạp tu này đều có nhãn lực rất tốt, bọn họ đều thấy rõ một đòn vừa rồi gồm năm phát liên tiếp.

Bắn ra năm đạo thoi năng lượng trong thời gian chưa đầy 0.3 giây, nói cách khác hẳn có thể bắn ra ít nhất 15 thoi năng lượng/giây. Tốc độ tấn công cao đến dọa người!

Hơn nữa, thoi năng lượng màu xanh nhạt rất cổ quái. Sau khi rời khỏi tay còn có thể không ngừng tăng tốc. Nếu như Thoát Vĩ Toa không có đặc tính này thì hai gã tạp tu cao cấp kia cũng không bị giết dễ như vậy.

Bởi vì cường độ và độ nhạy của cảm giác đều được nâng cao rất nhiều, uy lực của Thoát Vĩ Toa trên tay Trần Mộ cũng hoàn toàn thay đổi. Lực sát thương lúc trước chỉ có 700, bây giờ đã đạt khoảng 1200, còn tốc độ tấn công thì nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Bây giờ nếu như chỉ nói riêng về thực lực của hắn ở mặt tạp tu thì đã đủ để sánh với một ít tạp tu cao cấp.

Trần Mộ cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?” Hắn không ngờ Bagnell lại phản ứng như thế.

“Không có! Không có!” Bagnell xua tay lia lịa.

Tiêu Tư và tạp tu của học phủ Tư Nguyên đều kinh ngạc như nhau. Chỉ khi Tiêu Tư cúi đầu mới thấy được sự rung động trong mắt hắn.

Trong mắt hắn, có thể nói vị Tào tiên sinh này vô cùng thần bí. Người chế tạo ra mã số tạp phiến, riêng thân phận này đã mang theo quang sáng vừa bí ẩn vừa rực rỡ. Hắn tin rằng khi điều này được tiết lộ, e là trong cùng một ngày thì Trần Mộ sẽ nhận được lời mời từ phân nửa thế lực lớn trong liên bang. Tuy nhiên, thiếu niên còn quá trẻ này lại lão luyện, ít khiến người khác chú ý như một người trung niên.

Nhưng . . . đến hiện tại, Tiêu Tư mới biết, ngoài ra hắn còn là một tạp tu!

Tin tức này còn chấn động hơn lúc hắn thấy Chiết Hình Yến Ba tạp. Sau khi hệ thống Vincent Van được thành lập, chế tạp sư và tạp tu bắt đầu được chia tách ra. Phương pháp rèn luyện cảm giác của hai nghề này cũng dần dần thay đổi rất nhiều, khiến cho người kiên tập cả hai càng ít. Hơn nữa, đa số đều là người có trình độ thấp.

Tuy nhiên người đứng trước mặt hắn lại khác hoàn toàn. Trình độ chế tạp thì không cần nói, người chế tạo ra mã số tạp phiến đủ để chứng minh tất cả. Về mặt tạp tu, một đòn vừa rồi cũng khiến cao thủ như Tiêu Tư sáng mắt.

Điều khiến hắn ngạc nhiên hơn là Trần Mộ phát hiện vị trí kẻ địch sớm hơn trước. Lực phát hiện kinh khủng khiến người khác phải giật mình.

Dù là chế tạp sư hay tạp tu, trình độ của hắn lại cao đến thế! Điều này hoàn toàn phá vỡ quy tắc thông thường của hệ thống Vincent Van. Đã bao năm rồi không có tình huống như vậy xuất hiện?

Ánh mắt của Tiêu Tư rơi vào khuôn mặt của Trần Mộ.

Huống chi hắn còn trẻ như thế. Sợ rằng tiền đồ vô hạn!

Ngắm lại bên cạnh hắn còn có người chỉ huy tinh thông chiến thuật như Bagnell. Sau này hắn sẽ phát triển tới mức nào? E rằng không ai đoán trước được!

Tiêu Tư bỗng nhớ tới phỏng đoán của Nhữ Thu, nàng nghi ngờ rằng Tào Đông là người thừa kế của một lưu phái cổ xưa. Bây giờ xem ra điều này rất có khả năng. Theo hắn biết thì trong thời đại lưu phái, do kỹ thuật tạp phiến được dùng rất ít mà dân cư cũng khá rải rác nên mọi người trong một số lưu phái kiên tập cả tạp tu lẫn chế tạp. Chỉ có lưu phái lớn mới để đệ tử của mình chuyên tập luyện một trong hai thứ.

Nhưng dù cho hắn ở đâu, xuất thân từ lưu phái nào đều không quan trọng. Tiềm lực do hắn thể hiện khiến Tiêu Tư hết sức coi trọng, bất cứ sự phát triển của tập đoàn nào đều đi liền với việc hợp tác với cường giả. Nếu không có việc ngoài ý muốn, Tiêu Tư tin rằng vị Tào Đông này sẽ trở thành cường giả trong tương lai.

Vào lúc này, hắn còn chưa mọc đủ lông đủ cánh. Cái giá phải trả để lập một mối quan hệ tốt đẹp không lớn, mà tình nghĩa cũng nặng hơn nhiều.

Không nói đến phản ứng của mọi người, Trần Mộ cũng khá vừa lòng với đòn tấn công này của mình, trừ việc không đánh trúng điểm yếu của Vu Quả khiến hắn hơi tiếc. Tuy nhiên, nếu chú trọng tốc độ tấn công thì độ chính xác bị ảnh hưởng là điều tất nhiên.

Trong đám đông có một người phụ nữ đeo khăn che mặt, đi cạnh nàng là một cô gái trẻ với dung mạo bình thường. Nhóm hai người như thế rất dễ dàng bắt gặp trong đám đông.

“Phu nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Cô gái trẻ tuổi kia nhỏ giọng hỏi, còn ánh mắt thì nhìn về phía căn cứ.

Nếu Trần Mộ ở đây, hắn chắc chắn nhận ra giọng nói của cô gái này. Đây chính là Tiểu Man của Pháp Á.

Tiểu Man thấy Vu Quả bị thương thì trong mắt hiện lên vẻ giận dữ. Nàng vừa có được tạp phiên 013, một mặt muốn báo thù cho Vu Quả, mặt khác muốn xem biểu hiện của nó trong thực chiến ra sao.

“Đối phương có căn cứ, người phụ trách phòng thủ là cao thủ. Chúng ta không có cơ hội.”

Người phụ nữ trung niên chậm rãi nói, thanh âm vừa vui vẻ vừa mang theo vẻ lười biếng. Tuy nhiên, đây đúng là vị phu nhân đeo mặt nạ của Pháp Á.

“Chúng ta cứ vậy mà bỏ qua cho bọn họ sao?” Tiểu Man oán hận nói.

“À, Tiểu Man đừng sốt ruột. Đây chỉ là một góc trong bàn cờ mà thôi, không ảnh hưởng đến đại cục. Chờ lúc chúng ta đã chiếm được đại cục thì quay lại tìm bọn họ cũng chưa muộn.” Phu nhân đeo mặt nạ cười nhẹ: “Hơn nữa, ta đoán người muốn kiếm chuyện với bọn họ không chỉ có mình chúng ta.”

Lời này khiến Tiểu Man sửng sốt.

Độ nghi trên tay nàng bỗng vang lên, Tiểu Man phấn chấn: “Là bên kia! Chắc là đã có kết quả rồi!”

Phu nhân đeo mặt nạ đột nhiên ngồi thẳng dậy.

273. Chương 273: Hỗn Chiến (3)

Bagnell đối với lần hành động này khá hài lòng. Mãi đến bây giờ mới chỉ sử dụng lực lượng có hơn hai mươi tên tạp tu. Đối với nguy cơ trước mắt mặc dù vượt qua, nhưng hiện tại xem ra trận chiến này chỉ mới bắt đầu. Thực lực sử dụng càng ít, về sau lại càng có tác dụng hỗ trợ lớn.

Nếu như đem tất cả quân bài trong tay đều lộ ra cho người khác thấy thì không thể nghi ngờ là một điều cực kỳ nguy hiểm.

Song điều làm hắn ngạc nhiên nhất là lão bản kia đột nhiên phát uy. Hắn vẫn tưởng rằng lão bản đó chỉ là một vị chế tạp sư, không nghĩ tới hắn lại còn là tạp tu, hơn nữa còn là một vị tạp tu có thực lực cao cấp tạp tu. Khó trách lần trước mình hy vọng lão bản mang theo bảo tiêu xuất môn, lại bị hắn cự tuyệt.

Lại nghĩ đến một vài tên tạp tu thực lực mặc dù không tồi, nhưng là so với lão bản...ánh mắt Bagnell không khỏi nhìn về lão bản, trong lòng rất nhanh đưa ra kết luận: Kém rất xa.

Bản thân lão bản này quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản! Chế tạp lợi hại như thế, tạp tu cũng đồng dạng lợi hại, điều này làm cho hắn có chút bội phục. Bất quá, Bagnell ở phương diện này không có nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy Trần Mộ cả hai cái đều luyện, còn lợi hại như vậy, thật sự rất tài ba.

Bất quá, không đợi hắn tỉnh lại, đột nhiên một đội tạp tu bay về hướng này.

Đội tạp tu này ước chừng có hơn sáu, bảy chục người, mỗi người nhìn qua đều tương đối chật vật, rất nhiều người quần áo đều rách nát cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa trên mặt còn có chút bùn đất và cỏ dại.

Chứng kiến đội tạp tu này, Bagnell hơi biến sắc mặt.

Đội tập tu này số lượng cũng không nhiều, nhìn qua rất nhếch nhác, nhưng tinh thần mỗi người đều hoàn hảo, ánh mắt có thần. Bagnell nhìn rất cẩn thận, thần thái những người này đều rất nhàn nhã, hơn nữa tư thế hết sức tùy ý, hoàn toàn không nhìn thấy những tập tu bình thường phi hành kia phải cẩn thận khống chế cơ thể bản thân.

Cao thủ! Nhóm người này đều là cao thủ! Chỉ có cao thủ mới có thể tùy tâm sở dục, khống chế thân thể của chính mình.

Trên trán của Bagnell toát ra một tầng mồ hôi. Nhóm cao thủ này, tùy tiện một người chỉ sợ cùng với Giải Yến Bạch kém hơn một chút mà thôi. Mà khi Bagnell thấy rõ đầu lĩnh của nhóm người nọ, lập tức kinh hãi.

Tiểu Nguyên, là Tiểu Nguyên. Lại nói, Tiểu Nguyên cũng là một nhân vật truyền kỳ của Trung Đạt thư phủ. Hắn là đại đệ tử của Trung Đạt thư phủ Phủ chủ. Cũng là đại sư huynh của Mễ Hạ Thanh. Nếu như nói Giải Yến Bạch là nhân tài triển vọng thì Tiểu Nguyên đã thành danh nhiều năm. Hắn năm nay vừa qua bốn mươi lăm tuổi, đang đứng ở thời kỳ đỉnh cao của tập tu.

Rất nhiều người suy đoán, thực lực của hắn bây giờ so với sư phụ Trung Đạt thư phủ phủ chủ cũng không sai lệch nhiều lắm. Tiểu Nguyên tốt nghiệp đã hai mươi năm, sau khi tốt nghiệp, hắn cũng không rời khỏi mà tiếp tục ở lại trường học. Điều khiến người khác thấy kỳ quái hơn nữa là hắn không có làm bất cứ chức vụ gì, mà chỉ chuyên tâm rèn luyện thực lực của bản thân, không màng đến việc bên ngoài.

Hai mươi năm, ngày ngày khổ luyện. Thực lực của hắn như thế nào, ai cũng không có cách nào xác thực.

Lúc Tiểu Nguyên còn làm đệ tử, sư phụ hắn còn chưa nhậm chức phủ chủ cho nên với việc dạy dỗ hắn cũng rất cẩn thận. Sau khi trở thành phủ chủ, có rất nhiều việc vất vả. Việc truyền thụ kỹ xảo cho các sư đệ điều là do vị học trưởng này tới đảm nhiệm. Cho nên đối với thuộc hạ ở dưới mà nói, Tiểu Nguyên đã gần như một nửa là sư phụ.

Tiểu Nguyên đối với các vị học đệ của mình đều rất thương yêu, cho nên lần này tự dẫn đội đến đây, sau đó để cho học đệ Lao Hạo nghi binh tạo ra vẻ tiên công nghi binh, Tiểu Nguyên lại mang theo chừng một trăm tên tập tu ngang nhiên tiến vào rừng rậm.

Những người bên cạnh hắn tất cả đều đã trải qua sự lựa chọn khắc nghiệt trong các cao thủ tập tu của Trung Đạt thư phủ, thực lực của mỗi người đều mạnh mẽ vô cùng. Song cũng chính vì thế nên chỉ có bảy mươi hai người tới được thành Lars, những người khác đều chết ở giữa rừng cây.

Tiểu Nguyên thấy nơi này có một tòa trụ sở mới tinh, có chút giật mình. Đặc biệt là khi ánh mắt hắn nhìn thấy kiểu phân bố hỏa lực hình sao năm cánh bên ngoài căn cứ, không nhận được khe thở dài một tiếng.

“Tiểu đại, có việc gì sao?” Vị tập tu ở bên cạnh hắn tò mò hỏi. Tiểu Nguyên tại Trung Đạt Thư Phủ là người rất được tôn kính, mọi người bình thường đều gọi là Tiểu Đại.

Tiểu Nguyên mày rậm mắt to, đầu nửa tóc, gương mặt góc cạnh rõ ràng, da tay rám màu đồng sắc, nhìn qua giống như đồng thiết đúc thành.

Về mặt hắn ngạc nhiên, chỉ vào trụ sở phía dưới nói : “Ta không nghĩ tới nơi này lại có thể thấy hải tinh bảo (Hải tinh bảo chương – bảo chương: cái thành nhỏ để phòng giặc- BA), kết cấu của loại pháo đài này phi phưởng chập chờn, cho dù là tập phiến có uy lực cường đại muốn công phá pháo đài này thì phi thường khó khăn.”

“Hải tinh bảo?” Vị tập tu kia nghe thấy thì vẻ mặt có hơi ngạc nhiên: “Loại địa phương nhỏ nhỏ này cũng có Hải tinh bảo?”

“Tạm thời còn chưa xác định rõ ràng.” Tiểu Nguyên đưa mắt nhìn cái trụ sở này: “Xem ra người kiến tạo trụ sở này cũng có chút thực lực.”

“Chi bằng chúng ta đi thăm dò ...?” Vị tập tu kia đề nghị.

Tiểu Nguyên lắc đầu: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta lo làm chính sự trước đã.” Hắn có chút lo lắng nhìn một mảng người đông nghịt, xem qua rất đồ sộ. Bởi vậy cũng có thể thấy được tình huống bị thăm khi chiến đấu, đây cũng là điều mà Tiểu Nguyên đang lo lắng.

Ngay lúc này, đột nhiên một khối thủy tinh từ trụ sở bay lên, lộ ra mấy người.

Trần Mộ, Bagnell, Tiêu Tư...Đáng tiếc, Weah không có ở đây, bằng không dựa vào sát khí của hắn, nói không chừng có khả năng hù dọa đám tạp tu này.

Trong lòng Trần Mộ thoáng nhiên bỏ qua cái loại ý niệm này trong đầu.

“Tiêu Tư hiệu trưởng!”

Tiểu Nguyên hơi sững sốt, hắn hiển nhiên có chút ngỡ ngàng. Bất quá hắn không hiểu thế nào ở chỗ này mà lại gặp phải Tiêu Tư? Tư Nguyên học viên cách ở đây rất xa, hắn không có nghe được tin tức nào nói Tiêu Tư ở chỗ này. Bất quá, nếu Tiêu Tư ở chỗ này thì Hải tinh bảo tồn tại cũng tương đối bình thường.

Hắn tập trung nhìn vào Tiêu Tư. Tiêu Tư cũng có đủ điều kiện để hưởng thụ đãi ngộ này.

Hắn không chỉ có lực chiến đấu mạnh mẽ, hơn nữa còn là hiệu trưởng một trường, Tiểu Nguyên đương nhiên không dám thất lễ. Tạp tu chung quanh hắn cũng sôi nổi hành lễ, người có tên, cây có bóng, danh tiếng của Tiêu Tư bọn họ đều nghe qua.

“Quý giáo quả nhiên lợi hại!” Tiêu Tư khiêm tốn cười, hướng tạp tu đó làm lễ, thản nhiên nói:

“Không nghĩ lại gặp Tiểu Đại ở chỗ này, xem chừng quý giáo lần này nhất định không đạt không về a!” Hắn cùng Tiểu Nguyên trước kia có quen biết, nhưng cũng chưa từng giao thủ qua.

Khuôn mặt như cổ đồng của Tiểu Nguyên mang theo vài phần cảnh giác, lại mang theo vài phần tôn kính: “Tiêu Tư hiệu trưởng khéo nói đùa.” Ánh mắt hắn lúc này lướt vào mấy người bên cạnh, vừa nhìn đến Trần Mộ thì không khỏi ngừng lại trên người hắn một hồi, hơi lộ ra vẻ mặt kính sợ. Bất quá hắn thu liễm rất nhanh, ngoại trừ Tiêu Tư, bên cạnh hắn còn có vị thiếu niên kia, thì những người khác đều không đáng để lo lắng, điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Tiêu Tư xuất hiện ở nơi này, khiến trong lòng hắn có chút bất an.

Nếu như thực lực của đối phương chỉ có như vậy, chỉ bằng một Tiêu Tư cùng đệ tử hắn cũng không đủ để dao động đại cục. Tiểu Nguyên thấy Trần Mộ đứng ở bên cạnh Tiêu Tư, lại lầm tưởng hắn là đệ tử của Tiêu Tư.

Tư Nguyên học viện xem ra lại có thêm một vị cao thủ! Trên mặt Tiểu Nguyên không có biểu tình, trong lòng thầm nghĩ.

Vị thiếu niên này niên kỷ còn trẻ, nhưng cường độ cảm giác đã có chút thâm hậu, vượt xa ở hắn lúc bằng tuổi. Hơn nữa càng làm hắn kinh ngạc chính là cảm giác của bản thân cư nhiên lại bị hắn phát hiện.

Hắn nhìn về phía Trần Mộ, trong ánh mắt không tránh khỏi mang theo vài phần tư vị tán thưởng, một vị thanh niên cực kỳ có tiềm năng, chỉ tiếc đã thuộc về Tư Nguyên học viện.

Bất quá không thể nghi ngờ là bây giờ không phải lúc để nói chuyện phiếm, Tiểu Nguyên làm vẻ mặt xin lỗi đối với Tiêu Tư nói: “Tiểu Nguyên vốn có chuyện quan trọng bên người, muốn đi trước một bước, ngày sau có cơ hội, vẫn mong hiệu trưởng chỉ điểm một ít.”

Tiểu Nguyên hành lễ với Tiêu Tư, liền mang theo nhóm tạp tu vội vã rời đi.

Tiểu Nguyên là lo lắng cho tiểu sư đệ bị đối phương phát động công kích sớm hơn hắn dự đoán, lần này bọn họ đến, cũng không phải vì Mê Hạ Thanh, mà nguyên nhân còn lại là kỹ thuật Trung Châu tập đoàn của Trung Đạt thư phủ rất hữu dụng. Vô luận là như thế nào, bọn họ cũng muốn đem cái kỹ thuật này mang về. Chỉ là trong lòng Tiểu Nguyên, an nguy của tiểu sư đệ so với kỹ thuật hạng nhất còn quan trọng hơn nhiều.

Nhóm tạp tu đến nhanh, đi cũng nhanh, bọn họ chỉ đi ngang qua, liếc mắt nhìn trụ sở một cái.

Bất quá ngay cả như vậy, Bagnell cũng sợ đến không dám tùy tiện.

Chỉ là, những người này đến tốt cùng là từ đâu ra chứ? Tất cả thông đạo đều do Liên Bang tổng phủ khống chế. Ánh mắt của hắn rơi vào những bộ quần áo chặt vật của mấy người này, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia linh quang.

Thôn quê! Bọn họ nhất định là từ địa phương khác xuyên qua sâm lâm, đi một vòng lớn tiến vào thành Lars.

Bagnell càng nghĩ càng cảm thấy suy nghĩ của mình không sai, hơn nữa hắn còn chứng kiến một ít cổ đại trên những người này.

Nhóm tạp tu này đến thành Lars trực tiếp thay đổi chiến cuộc.

Cái này giống như là cấp bậc cao thủ, bọn họ căn bản không thể trêu vào. Càng huống chi đội ngũ bảy mươi người đủ để đem trụ sở này quét sạch.

Tiêu Tư khẽ thở dài: “Xem bộ dáng lần này Liên Bang tổng hợp học phủ thăm rồi.” Về mặt hắn cũng không có cao hứng lắm. Thực lực của hắn so với Tiểu Nguyên cũng ngang ngửa nhau, nhưng hắn cũng không vì chuyện này mà để trong lòng. Chỉ là hắn thấy Trung Đạt thư phủ tùy tiện liền có thể đưa ra một nhóm tạp tu có thực lực hùng hậu. Nhưng Tiểu Nguyên học phủ dù xuất hết toàn lực, xuất ra một đội hình xa hoa như vậy rất là khó khăn.

Mắt hắn đỏ lên.

Lục Đại quả nhiên vẫn là Lục Đại, thực lực không phải các trường học khác có thể so sánh.

Tình hình chiến đấu ở thành Lars tới hồi kịch liệt nhất, Mễ Hạ Thanh cũng có vài chỗ bị thương, hắn cắn răng kiên trì. Lúc Tiểu Nguyên bọn họ đến, cũng giống với suy nghĩ của Tiêu Tư, trực tiếp thay đổi chiến cục.

Bọn họ đột nhiên xuất hiện, Tổ Trữ bọn họ đến bây giờ còn chưa hiểu được bọn người Tiểu Nguyên là chui ra từ đâu.

Mỗi người ở Trung Đạt thư phủ tinh thần tự nhiên đại chấn, mà Liên Bang tổng hợp học phủ sắc mặt lại như tro tàn. Thực lực của tạp tu này so với tạp tu của Liên Bang tổng hợp học phủ cao hơn một bậc, hơn bảy mươi người đang ở chiến trường đấu đá bừa bãi, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Trận chiến này người thắng là ai cũng không còn là nghi vấn, còn lại chỉ là thời gian. Khi Tiểu Nguyên mang theo hơn bảy mươi vị cao thủ đánh vu hồi từ một bên, xuyên ngang qua khu rừng, đến thành Lars, kết quả trận chiến này đã được xác định.

Mà lúc này, trận chiến đấu kia đã lặng lẽ bắt đầu.

274. Chương 274: Muốn Làm Vài Việc

Hề Bình trước mặt hắn hai mắt đỏ ửng, lệ rơi đầy mặt. Bagnell vẻ mặt hơi tái, lại vô cùng bình tĩnh, bình bĩnh đến đáng sợ. Thực ra Trần Mộ và Bagnell trước đó đã có dự cảm không hay, ai ngờ dự cảm này thực sự ứng nghiệm.

“Là Pháp Á!” Bagnell thấp giọng: “Lúc này, có thể động thủ chỉ có bọn chúng.”

Bagnell càng nói giọng điệu càng trầm, ánh mắt âm trầm. Hiện giờ lực lượng của y có hạn, hơn nữa đây là cơ nghiệp của ông chủ, y không thể lấy cơ nghiệp của ông chủ đi làm vài việc.

Nếu là trước kia... Năm tay đang nắm chặt của Bagnell dùng lực quá nhiều, đốt ngón tay trắng bệch, gân xanh gồ lên.

“Chúng ta không có biện pháp để làm điều gì à?” Trần Mộ sau khi khôi phục bình tĩnh bỗng mở miệng, nói ra một câu khiến Hề Bình và Bagnell hết sức bất ngờ.

Hai người ngơ ngác nhìn Trần Mộ.

Hai người đều là tận mắt chứng kiến Trần Mộ làm thế nào để phát triển đến được tình trạng như bây giờ, bao nhiêu đắng cay, bao nhiêu gian nan trong đó bọn họ đều hết sức rõ ràng. Chỉ là bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, Trần Mộ lại nói ra một câu như vậy.

Đối phương là Pháp Á, một Pháp Á có thể kháng cự với Lục Đại, Trần Mộ làm như vậy, không thể nghi ngờ là đặt hết vốn liếng của mình đang có vào đó. Trần Mộ tịnh không có nghĩa vụ làm như vậy, Hề Bình và Bagnell đều đã quen gặp sự nóng lạnh của người đời, Trần Mộ không làm thì cũng không ai có thể chỉ trích hằn gị cả. Hẳn có thể chiếu cố Tiểu Ngưỡng Ba tốt đã vô cùng đủ nghĩa rồi.

Đây là một câu nghe qua hết sức ngu xuẩn, lại được nói ra từ trong miệng một ông chủ luôn luôn tỉnh táo.

Hề Bình, ‘Phịch’ một tiếng, quỳ xuống khóc không thành tiếng, chỉ liều mạng dập đầu về phía Trần Mộ.

Đôi mắt Bagnell ngơ ngơ ngác ngác nhìn Trần Mộ, không ai nói nên lời. Đột nhiên, y nhoẻn miệng cười, tràn đầy tin mà vừa cực kì kiên định nói: “Ông chủ, tôi bảo đảm, người sẽ có một đội ngũ lực lượng cường đại.”

Nâng Hề Bình đang đầy nước mắt, Trần Mộ quay người nói với Bagnell: “Kế hoạch do người vạch, ta sẽ chấp hành.”

Ba người một lần nữa ngồi vào chỗ, đây là một chuyện vô cùng trọng yếu, chỉ một chút không thận trọng, là có khả năng rất lớn dẫn tới họa sát thân. Hề Bình cũng đã bình tĩnh trở lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng, hẳn cũng biết đối thủ quá mạnh. Thực lực của Pháp Á vốn dĩ không phải nơi cường hào có thể kháng cự.

Bagnell bày ba chén trà thành hình chữ phẩm. ()

“Ba bên hiện tại mạnh nhất ở thành Lar là Trung Đạt Thư Phủ, Liên Bang tổng hợp học phủ và Pháp Á. Trong này thực lực Trung Đạt Thư Phủ mạnh nhất, đám tạp tu Tiểu Nguyên dẫn theo rất mạnh, còn mạnh hơn so với hai nhà khác cộng lại. Pháp Á trong trường tranh đấu này không hề có tổn thất gì, thực lực hơi yếu. Mà Liên Bang tổng hợp học phủ và Trung Đạt Thư Phủ giao chiến kịch liệt, lại thêm đám tạp tu Tiểu Nguyên dẫn theo tiến công, ngược lại trở thành yếu nhất trong ba nhà.”

Hẳn hợp hai chén trà cùng một chỗ, mà một chén khác lại bày hơi xa.

“Tình hình hiện tại là Trung Đạt Thư Phủ cùng Liên Bang tổng hợp học phủ đang cắn giết lẫn nhau. Mà Pháp Á ở một bên rình rập.

Thủ đoạn người chỉ huy đứng sau Pháp Á vô cùng lợi hại, bọn họ chủ đạo trận phân tranh này. Lại an toàn rút khỏi trước tầm mắt mọi người, đang âm thầm chờ đợi thời cơ.”

Mạch suy nghĩ của Bagnell cực kỳ mạch lạc, ánh mắt lấp lóa tràn đầy trí tuệ.

“Thế cục thành Lar hiện tại vô cùng vi diệu. Một chiêu như thế của Trung Đạt Thư Phủ đã vượt ngoài dự đoán mọi người, gây rối loạn triệt để tiết tấu của cả chiến trường, tôi đoán, Pháp Á cũng không ngờ tới Trung Đạt Thư Phủ có thể trong khoảng thời gian ngắn như thế giành được ưu thế mang tính áp đảo. Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang tổng hợp học phủ bất kể bên nào chiếm ưu thế áp đảo đối với Pháp Á mà nói đều không phải chuyện tốt. Pháp Á nhất định sẽ tạo ra ứng biến.”

Trần Mộ và Hề Bình như nín thở cẩn thận lắng nghe phân tích của Bagnell.

“Pháp Á sẽ làm thế nào đây? Tăng cường lực lượng về phía thành Lar? Hiện tại thông đạo này còn bị chiếm cứ trên tay Liên Bang tổng hợp học phủ. Bất kể là Liên Bang tổng hợp học phủ hay Trung Đạt Thư Phủ, đều sẽ không cho phép tạp tu của Pháp Á tiến vào thành Lars.

Pháp Á cần thời gian.

Tôi lúc trước đang nghĩ Pháp Á vì sao lại đi chinh đồn tập hợp lực lượng đám phú thương này trên tay? Với quy mô của họ, hẳn xem thường lực lượng này mới đúng. Tôi hiện giờ cuối cùng đã hiểu rõ rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, lực lượng trong tay bọn họ không đủ, hoặc nói, lực lượng ở thành Lars không đủ. Viện quân không thể tiến vào thành Lars cho nên bọn họ mới phải bất chấp nguy hiểm bị phát hiện, đi mua chuộc lực lượng phú thương này.

Cho nên bọn họ cần thời gian, nếu không, với tình hình như hiện tại, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn Trung Đạt Thư Phủ cướp đi thành quả. Vì thế tôi mới đoán, bọn họ nhất định sẽ có hành động.

Nếu là tôi, tôi sẽ làm thế nào ư? Tôi sẽ để lực lượng của Pháp Á ở bên ngoài thành Lars giúp đỡ viện quân của Liên Bang tổng hợp học phủ tiến vào thành Lars với tốc độ nhanh nhất. Chỉ cần viện quân của Liên Bang tổng hợp học phủ tiến vào thành Lars, thời gian dây dưa của hai bên kia sẽ lập tức tăng lên.”

Hề Bình có thể làm quân sự đứng đầu, đầu óc cũng khá nhanh nhạy, gã tỏ vẻ đồng ý sâu sắc: “Hiện tại cửa thông đạo thông với bên ngoài của Liên Bang tổng hợp học phủ toàn bộ đều bị nổ rồi, chỉ giữ lại một đường. Như vậy, áp lực phòng thủ của chúng sẽ nhỏ đi rất nhiều.”

“Không sai!” Bagnell gật đầu: “Thực lực đám tạp tu của Trung Đạt Thư Phủ tuy mạnh nhưng Liên Bang tổng hợp học phủ cũng không phải kẻ ăn chay, chính diện trên chiến trường không phải đối thủ của người khác nhưng phòng thủ lại nhập nhằng. Tôi tin Liên Bang tổng hợp học phủ nhất định sẽ phá nốt cửa thông đạo còn lại này. Cứ như vậy, thành Lars sẽ trở thành cô thành.”

Trung Đạt Thư Phủ cũng không dám bức bách quá tàn nhẫn. Nếu chỉ vền vẹn mình bọn họ, họ còn thể một lần nữa đi ngang qua rừng cây. Nhưng trong tay họ còn dẫn theo đám người phổ thông như Nhâm Văn Châu. Hắc hắc, cho dù có nhiều tạp tu hộ tống như thế cũng không thể bảo đảm bọn Nhâm Văn Châu không xảy ra bất cứ biến cố nào. Đừng nói Tiểu Nguyên mà ngay cả phủ chủ Trung Đạt Thư Phủ tự mình dẫn đội cũng không thể bảo đảm.”

“Trên tay Nhâm Văn Châu nắm giữ kỹ thuật truyền tin trong rừng cây, Trung Đạt Thư Phủ bất kể thế nào cũng sẽ không khiến nó xuất hiện bất cứ biến cố nào, nếu không thì tổn thất trong khoảng thời gian này đều uống phí. Cho nên bọn họ nhất định sẽ tiến công thông đạo phòng thủ kia của Liên Bang tổng hợp học phủ, nhưng lại không dám dồn ép quá. Mặt khác, lực lượng bên ngoài của Trung Đạt Thư Phủ hẳn sẽ chiếm cứ một chỗ ở cửa thông đạo, đồng thời bắt đầu toàn lực sửa chữa.”

Đây cũng là cơ hội của Pháp Á, bọn họ có thể nhân cơ hội chỉnh đốn tập hợp lực lượng thành Lars, có thể hình thành một lực lượng tương đối cường đại. Càng hướng chi, trong tay họ hẳn còn có lực lượng phát sinh. Hơn nữa tôi đoán, Pháp Á nhất định còn có vũ khí bí mật nào đó. Nếu không thì cho dù họ đoạt được Nhâm Văn Châu cũng không thể dẫn hắn vào thành Lars, điều này không hề có bất cứ giá trị nào.”

Bagnell lạnh lùng nói: “Pháp Á tính toán rất hay, chúng ta làm thế nào có thể khiến họ như ý nguyện? Chúng ta chỉ cần làm một chuyện nho nhỏ.”

Hắn ngưng giọng một hồi rồi tiếp lời: “Khiến Trung Đạt Thư Phủ phát hiện sự tồn tại của Pháp Á.”

Ngay lập tức, Bagnell nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng ớn: “Chúng ta không cần lo lắng sau chuyện này Pháp Á tìm chúng ta gây phiền, bởi vì cục loạn cả Liên Bang đã bắt đầu rồi. Đây là một trận hỗn chiến, không ai có thể thoát khỏi, người dấn mắt vào Pháp Á so với người soi mói chúng ta nhiều hơn nhiều lắm.”

Đây là một hành động bí mật, do hai người Trần Mộ và Weah tiến hành. Hai người đều am hiểu ẩn nấp, trong thời kỳ hỗn loạn này là thích hợp hơn hết, cho dù đánh không lại thì chạy trốn cũng tuyệt không thành vấn đề.

Thừa dịp đêm tối, hai người rời khỏi căn cứ, chạy thẳng về hướng nội thành thành Lars.

Trần Mộ dí sát mặt đất, phi hành vượt tầng trời thấp, như thế có thể né tránh tạp tu trên trời phát hiện ra.

Weah hết như u linh, rượt theo sát Trần Mộ, nét mặt hắn ung dung, nhìn không ra nửa điểm dấu hiệu phí sức. Chỉ dùng hai chân để chạy, tốc độ của y không chậm hơn chút nào so với Trần Mộ, giống như một con báo săn, mạnh mẽ mà đầy tính bạo phát.

Gió thổi vù vù từ bên tai, Trần Mộ mặt không chút biểu cảm.

Ngay khi nghe được tin tức gã béo chết, trong lòng Trần Mộ dâng lên một nỗi thê lương. Vận mệnh của hắn gặp ghèn, nếm trải hết sự ảm lạnh thế gian, người có thể có sự chiếu cố đối với hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, gã béo chính là một trong số đó.

Mặc dù song phương là quan hệ hợp tác, nhưng những gì gã béo làm có rất nhiều điều đã vượt qua phạm vi hợp tác bình thường. Từ Trần Mộ nhìn ra thì đó là phạm trù bằng hữu. Bằng hữu của Trần Mộ rất ít, ngày trước chỉ có Lôi Tử, hắn còn nhớ rõ, sau khi tung tích mình không rõ, Lôi Tử không chút do dự xin từ chức ở chỗ Bạch Chiết Uyên, rời khỏi Đông Phương Vệ Thành.

Trần Mộ cảm thấy mình nên làm vài điều gì đó, tuy nhiên hắn cũng chẳng biết nên làm gì cả.

Đây là một ý nghĩ vô cùng giản dị, giống như vấn đề cơ nghiệp bọn Bagnell lo lắng, hắn tịnh không nghĩ quá nhiều.

Cái từ ‘bằng hữu’ này đối với Trần Mộ mà nói càng không dễ dàng.

Hắn trong lòng thầm may mắn bên cạnh mình có người có cái nhìn đại cục xuất chúng như Bagnell, nếu không, mình ngay cả thể nào đi làm cũng không biết.

Lại có nhân vật lợi hại như Weah, mình có thể làm được càng nhiều việc.

Còn có Hề Bình, nếu không phải có Hề Bình, hắn thậm chí ngay cả nơi trú quân của Pháp Á cũng không biết. Trần Mộ lúc này mới cảm nhận sâu sắc được gã béo không đơn giản cỡ nào, trong thời gian vài chục năm, hắn tại thành Lars giăng một tấm lưới vô cùng khổng lồ. Chỉ là, địch nhân của hắn, cũng là một con thần lẩn dạng giáo hoạt, lại càng có lực lượng hơn. Nó dùng phương pháp bạo lực nhất trực tiếp nhất đánh bại hắn.

Nhưng vào lúc này tấm võng gã béo phí hết tâm tư đan thành rốt cuộc đã phát huy giá trị.

Thành Lars ngày xưa phồn hoa giờ đã tan hoang khắp nơi, đâu đâu cũng là đổ nát cùng thi thể. Tiếng khóc thê lương nức nở trong đêm, ánh mắt người người trống rỗng mà tuyệt vọng.

Trần Mộ không nhận được than thở trong lòng một hơi. Chỉ e từ nay trở đi, Trung Đạt Thư Phủ và Liên Bang tổng hợp học phủ đã có thêm một thành phố địch nhân, tuy chúng là Lục Đại, một Lục Đại tôn quý vô tả nhưng cừu hận tịnh sẽ không bởi sự tôn quý ấy của chúng mà giảm bớt chút nào.

Cân bằng tâm tình, thần sắc Trần Mộ khôi phục bình tĩnh.

Mình không phải đáng Cửu Thế, mà cũng chỉ là một con kiến cầu mong sinh tồn dưới những cường quyền này. Hắn không có năng lực thay thiên đổi địa, chỉ là một người bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nữa, để mình có thể sống sót hắn cũng cần phải dốc hết tâm tư.

Trần Mộ và Weah không hề tới địa điểm ẩn thân của Pháp Á mà là chạy tới nơi trú quân của Trung Đạt Thư Phủ.

275. Chương 275: Lén Vào

Uy lực Ngụy Liễm Túc Pháp của Trần Mộ tuy không vô cùng cường đại như Liễm Túc Pháp chân chính nhưng ở phương diện thu liễm khí tức lại cực kỳ xuất sắc. Dưới năm cổ ba động có tính chất hoàn toàn khác nhau, hắn như một con cá đang bơi qua bơi lại rất tự nhiên, không hề sủi một tia bọt nước nào.

Weah trước sau vẫn như u linh theo bên người hắn. Cũng không thấy hắn dùng thủ đoạn gì lại có thể dưới những ba động dò xét ấy không dẫn tới bất cứ gợn sóng nào. Trần Mộ từng hỏi qua Weah vấn đề này nhưng y cũng nói không ra nguyên nhân.

Dần dà, Trần Mộ đều đã quen, sự cường hãn của thằng cha này sớm đã vượt qua loài người.

Đại khái bởi có sự tồn tại của sóng ngắn dò xét, phòng thủ bên trong căn cứ không ngờ lại có chút lỏng lẻo.

Trận ác chiến hôm nay đối với ai ai mà nói đều không phải chuyện thoải mái. Cho dù thực lực Trung Đạt Thư Phủ mạnh hơn nhưng hao tổn tinh thần tương tự cũng rất lớn. Vì để mọi người có thể nghỉ ngơi tốt hơn, Tiểu Nguyên chỉ an bài năm tạp tu cảnh giới.

Đừng tưởng rằng mức cảnh giới như vậy đã là thấp, tạo nghệ về tạp phiên dò xét của năm tên tạp tu này ở cả Liên Bang tuyệt đối có thể đứng trước hai trăm. Với năm tạp tu trình sát mạnh mẽ như thế thì tuyệt đối hết sức kinh khủng.

Thế nhưng tạp phiên dò xét trời sinh đã có khuyết điểm, chẳng hạn như nó đối với năng lượng ba động cực kỳ mẫn cảm, bất cứ một tia năng lượng ba động cực nhỏ nào đều có thể dẫn tới sự chú ý của nó, nhưng đối với vật không có năng lượng ba động lại chẳng hề mẫn cảm cho lắm.

Điều này cùng tính chất của tập thiền dò xét và phương pháp cảm giác tập tu tu luyện có quan hệ trực tiếp. Ngoại trừ vài phương pháp rèn luyện cảm giác đặc thù, phương pháp bình thường rèn luyện ra cảm giác đều miễn cảm hơn đối với năng lượng.

Đương nhiên cũng có chút ngoại lệ, chẳng hạn như quái vật Caesar ba mươi năm trước, ‘Vật Luyện Pháp Tắc’ hần tu luyện ở phương diện này xây dựng nên một nền tảng riêng. Trần Mộ đã từng bị ngộ nhận là tu luyện ‘Vật Luyện Pháp Tắc’.

Cũng may trong năm người này không hề có quái vật như vậy.

Nơi trú quân của Trung Đạt Thư Phủ vô cùng lớn, là một quần thể kiến trúc cỡ nhỏ. Song bởi lúc trước Trung Đạt Thư Phủ chẳng hề coi trọng thành Lars cho nên nơi đây tịnh không giống như căn cứ phong bế hoàn toàn. Như căn cứ của Trần Mộ thì chính là một tòa căn cứ hoàn toàn phong bế, chỉ cần đóng thông đạo lại, người bên ngoài muốn tiến vào chỉ có thể thông qua tấn công.

Song cũng chính vì nơi đây không phải căn cứ hoàn toàn phong bế, nếu không Trần Mộ và Weah hai người căn bản không thể lên vào được.

Trong căn cứ hoàn toàn im ắng, duy chỉ có một nơi còn có ánh đèn.

Trần Mộ và Weah nương theo bóng tối của tòa kiến trúc vô thanh vô tức tiếp cận về phía chỗ ánh đèn.

Sơ đồ kiến trúc nơi trú quân của Trung Đạt Thư Phủ không ngờ cũng bị Hề Bình tìm ra. Nơi này trước kia là nơi trú của một tập tu đoàn, sau khi tập tu đoàn rời đi bị bán cho một thương nhân.

Sau khi qua vài lần đổi chủ, nơi đây đã trở thành bãi cho đoàn đội cỡ lớn thuê. Chuyên môn dành cho những đoàn đội cỡ lớn nghỉ ngơi tạm thời. Sơ đồ kiến trúc của căn cứ là do Hề Bình mua được với giá cao từ một tay tập tu kiến trúc bản địa, hẳn ngày trước là người trông nom căn cứ này.

Có sơ đồ kiến trúc cũng khiến tính an toàn của cả hành động bỗng chốc tăng lên rất nhiều.

Nơi ánh đèn soi vào chính là một phòng hội nghị cỡ nhỏ, ánh chùng có thể chứa hai mươi người, có thiết bị chiếu hình tiên tiến. Trên sơ đồ kiến trúc đánh dấu cực kỳ kỹ càng chi tiết. Chẳng hạn như Trần Mộ đã biết hệ thống thoát nước bên dưới phòng hội nghị thông tới một kho đồ cách hẳn năm mươi thước. Giữa hai nơi dùng ống dẫn nối liền chôn sâu dưới đất, đường kính 1,5 thước.

Phòng hội nghị ở giữa trung tâm căn cứ. Xung quanh phạm vi hai mươi thước của nó không có bất cứ che chắn nào, nếu trực tiếp tới gần khả năng bị phát hiện là rất lớn. Mà kho đồ nhỏ cách Trần Mộ tuy có hơn bảy mươi thước nhưng dọc đường đều là phòng ốc có thể mang tới cho Trần Mộ tiện lợi rất lớn.

Kỹ xảo ẩn nấp của Trần Mộ học từ nữ ma quỷ cần nhờ vào hoàn cảnh xung quanh. Nữ ma quỷ khẳng định rất lợi hại nhưng Trần Mộ chỉ học được kỹ xảo cơ bản nhất này thôi. Tuy nhiên có lẽ là do nguyên nhân sử dụng rất nhiều nên ngược lại cực kỳ quen thuộc, gần như sắp thành bản năng của hắn vậy.

Hơn nữa Trần Mộ phát hiện, chiêu này nhìn thì đơn giản nhưng khá hữu hiệu. Khi luyện cùng Weah, chiêu này cũng có thể phát huy tác dụng không nhỏ. Theo thời gian đã có thể nhìn ra, nếu sử dụng những kỹ xảo này có thể khiến thời gian đối kháng tăng thêm khoảng ba giây.

Đừng thấy rằng ‘chỉ có khoảng ba giây’, luyện tập với Weah, thêm một giây cũng cực kỳ khó. Huấn luyện giữa Trần Mộ và Weah chính là dùng giây làm đơn vị thời gian.

Trong bóng đêm, cẩn thận nhìn thoáng qua xung quanh, không phát hiện ra bất cứ động tĩnh nào, Trần Mộ dí sát mặt đất, đột nhiên vọt sang một bên. Hẳn giống như một con báo linh hoạt, nhảy tới nhảy lui không ngớt trong bóng đêm. Bởi không thể sử dụng tập thiền, ‘Đại Nê Thu Tập’ của Trần Mộ ở đây cũng không cách nào sử dụng, hắn chỉ có thể nhờ vào lực lượng cơ thể.

May thay lực lượng cơ thể của hắn tuy không bằng Weah nhưng hiện giờ cũng cường hãn dị thường. Lực bạo phát kinh người làm hắn hóa thân thành một đạo hư ảnh, dưới sự yểm trợ của bóng đêm cực khó phát hiện. Còn về Weah thì tốc độ càng nhanh, thân ảnh càng mờ.

Hai người rất nhanh đi tới góc tường kho đồ.

Trên mặt Trần Mộ trùm một chiếc mặt nạ quỷ, năm hình hoa văn kích cỡ hình giọt máu tiên diễm như sắp nhỏ xuống từ trên trán kéo dài thành hàng thẳng đến cằm hấn, vô cùng quý dị. Đồ án mỗi lần mặt nạ quỷ hình thành đều không giống nhau, quả thật không lo bị người phát hiện.

Trên mặt Weah đeo một chiếc mặt nạ bột mài(1) màu đen. Mặt nạ này dùng một loại hợp kim kì dị chế tạo, Hề Bình vì hành động ngày hôm nay đã đặc biệt chọn ra từ trong hàng hóa.

Thuần màu đen, không có bất cứ hoa văn gì, bề ngoài đã được bột mài xử lý, không phản quang, hơn nữa đeo trên mặt vô cùng mềm mại, không khó chịu chút nào. Đáng tiếc, mặt nạ như thế chỉ có một tấm, Trần Mộ quả thật rất thích loại mặt nạ thô sơ tự nhiên như thế. Ngay cả Weah đối với tấm mặt nạ này cũng khá thích.

Lại lịch tấm mặt nạ này sớm đã không thể tra. Nếu không phải Hề Bình thực sự thuộc nằm lòng với mấy thứ trong phòng đấu giá, nào có thể nhớ tới một tấm mặt nạ nho nhỏ như thế?

Cửa kho đồ nhỏ đang đóng, nhưng đối với Trần Mộ và Weah mà nói đây tịnh không phải vấn đề lớn lao gì cả, hai người vốn dĩ không định tiến vào từ cửa chính.

Đây là một kho đồ rất phổ thông, ban đầu xây dựng chỉ dùng nó để chứa một ít tạp vật thường ngày, thuộc về đơn vị phi chiến đấu. Bởi vậy, nó sử dụng kết cấu gạch đá phổ thông nhất rẻ mạt nhất.

Tay phải Weah nắm thành trảo, nhẹ nhàng bới góc tường lên. Song động tác nhìn thì nhẹ nhàng lại cực có hiệu suất, từng khối gạch đá lớn như bùn bị y dễ dàng móc ra.

Năm phút sau, một cửa động có thể cho một người chui vào xuất hiện trước mặt hai người. Ngắm lại Weah không nhờ vào bất cứ công cụ nào đã có thể dễ dàng đào góc tường ra một cái hốc như vậy, dù rằng đã quen nhìn nhưng Trần Mộ vẫn cảm thấy có chút tắc lờ.

Hai người không nói hai lời, chui vào trong.

Vừa vào lập tức ngửi thấy một mùi ẩm mốc, xem ra nơi đây đã bỏ không từ rất lâu.

Trần Mộ đi tới trước cửa thông gió, mở nó ra, khép hờ, từ bên ngoài nhìn tuyệt đối không phát hiện ra bất cứ manh mối nào. Sau khi hoàn tất chuyện này trong lòng Trần Mộ liền liên hệ vị trí sở tại của mình với cả căn cứ, trong lòng nhanh chóng an bài đường tháo lui.

Lát sau, Weah đã mở nắp che cửa thoát nước.

Cửa thoát nước nơi đây dùng khóa hợp kim, thế nhưng có lẽ bởi thời gian quá lâu, hơn nữa không bảo dưỡng nên ổ khóa đã rỉ sét. Weah không tốn chút sức lực vặn gãy ổ khóa.

Một mùi cay mũi khó ngửi xông vào kho đồ.

Sắp xếp đường tháo lui xong, Trần Mộ không chút do dự nhảy vào trong cửa thông đạo thoát nước, Weah theo sát phía sau hấn.

Trước kia Trần Mộ luôn cho rằng Weah và nữ ma quỷ như nhau, cũng là cao thủ ám sát. Nhưng hôm nay hấn lại cảm thấy không đúng, Weah giống như cao thủ sức mạnh hơn là hắc ám sát thủ. Nếu nữ ma quỷ làm việc này nhất định có thể thực hiện càng chuyên nghiệp càng hoàn mỹ hơn.

Tuy nhiên chính Trần Mộ cũng nằm trong tình trạng nửa lạc nửa mờ, cũng không có tư cách nói người khác.

Không khí bên trong ống thoát nước hết sức khó ngửi, trong đó gì cũng có, thì thoảng có thể nhìn thấy loại động vật như chuột, bên trên ống dẫn nước nhỏ tí ta tí tách. Trong ống thoát nước hoàn toàn tối om, cũng may Trần Mộ lúc này cũng không cần cẩn thận, có thể sử dụng tạp chiếu sáng.

Chẳng có sóng ngắn dò xét nào có thể xuyên thấu tầng đất mười thước. Chất liệu càng dày thì hiệu quả tác dụng ngắn cách đối với sóng ngắn dò xét và cảm giác càng tốt.

Một đoàn năng lượng thể màu trắng cỡ nắm tay lơ lửng cách ba thước trước mặt Trần Mộ, quang mang màu trắng nhu hòa nó phóng thích ra đã chiếu sáng rõ cả ống dẫn.

Tốc độ hai người cũng lập tức tăng lên, rất nhanh liền tới bên dưới phòng hội nghị.

Xuất phát từ cẩn thận, Trần Mộ tắt tạp chiếu sáng nhưng độ nghi lại đang ở trạng thái kích hoạt, như thế tiện cho hắn có thể ra tay tùy lúc.

Đỉnh đầu hai người có một ống dẫn thông thẳng lên trên.

Trong ống dẫn hình tròn tường trơn không nơi mượn lực nhưng Weah lại như một con thạch sùng, dễ dàng bò lên trên. Trần Mộ không có cách như Weah, Phụ Bích Liên của hắn sớm đã rơi mất, nếu không, đây chỉ là vấn đề nhỏ.

Hắn bồng co nửa chân, sau đó mạnh mẽ vọt lên trên.

Cú nhảy này cao ba thước. Trong giây hắn còn chứa Đạn Lực Thảo (cỏ đàn hồi), có thể tăng cường lực bạo phát rất lớn.

Bây giờ nghỉ lại, mấy thứ nữ ma quỷ cho mình lúc ấy thứ nào cũng thực dụng, chỉ tiếc hiện tại chỉ còn lại Đạn Lực Thảo và mặt nạ quỷ.

Khi hắn nhảy lên điểm cao nhất, Weah trên đỉnh đầu hắn bồng duỗi tay ra, tóm lấy cánh tay Trần Mộ.

Cho dù trên tay xách theo một người nhưng Weah dường như không hề chịu chút ảnh hưởng nào, trèo lên trên với tốc độ cực nhanh, cả quá trình không phát ra bất cứ thanh âm gì.

Trèo ước chừng được khoảng bảy tám thước, hai người đã có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng người nói chuyện.

Mà lúc này, cửa thông ống dẫn cũng đã tới điểm cuối, biến thành một ống dẫn nằm ngang.

Hai người rón ra rón rén từ từ di động trong ống dẫn, động tác cực nhẹ, chỉ sợ phát ra một tiếng động nhỏ.

Mà thanh âm nói chuyện trong phòng hội nghị trên đỉnh đầu bọn họ cũng càng ngày càng rõ ràng.

276. Chương 276: Hồn Chiến (1)

“Cũng không biết Yến Bạch thế nào rồi. Thực khiến người ta lo lắng a.” Trên khuôn mặt tuần tú của Mẹ Hạ Thanh hiện đầy vẻ lo lắng.

Tiểu Nguyên biết quan hệ thân thiết giữa tiểu sư đệ và Giải Yến Bạch nên an ủi nói: “Hãy yên tâm, Giải Yến Bạch ý chí kiên định, hơn xa người thường, cho dù gặp phải khó khăn gì thì với năng lực của hắn, luôn có thể an toàn vượt qua cửa ải khó khăn.”

Mẹ Hạ Thanh cười gượng: “Hy vọng như thế, bên chỗ nhị sư huynh nói sao?”

Tiểu Nguyên trầm giọng: “Lão nhị đã chiếm được một nơi ở cửa thông đạo, song sửa chữa chỉ sợ phải tốn không ít thời gian.”

“Ừm, nhị sư huynh chỉ cần chiếm được, muốn cướp lấy từ tay hắn trừ phi Pafuchake tự thân dẫn đội.” Mẹ Hạ Thanh thần sắc hòa hoãn, cười nói.

Trên mặt Tiểu Nguyên cũng giãn ra không ít: “Đúng vậy. Lão nhị phòng thủ tuy không dám nói thiên hạ đệ nhất nhưng cũng tuyệt đối có thể liệt vào hàng trước năm. Ta năm ấy luôn khuyên hắn vào quân đoàn. Thế nhưng hắn thế nào cũng không bằng lòng, nếu không, dựa vào bản lãnh của hắn ngày sau trở thành một trong những quân đoàn trưởng của thập nhị quân đoàn tuyệt không phải chuyện khó.”

Mẹ Hạ Thanh cười cởi mở: “Đại sư huynh nhắc hắn đừng nóng nảy. Ta quả thật cảm thấy như vậy rất tốt, nếu không ba người chúng ta tương tự một chỗ sẽ rất khó khăn.”

“Quả cũng đúng.” Khuôn mặt màu đồng cổ của Tiểu Nguyên lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa. Lao Hạo và Mẹ Hạ Thanh đều do ý một tay bồi dưỡng ra. Trong mắt hai người ý vừa là sư huynh vừa là sư phụ.

“Tình hình bên ngoài bây giờ thế nào rồi?” Mẹ Hạ Thanh quan tâm hỏi.

Tiểu Nguyên lắc đầu: “Không phải tốt lắm, lão nhị nói, rất nhiều đội đánh úp của chúng ta đồng thời gặp phải sự phục kích của thế lực bất minh. Lão nhị đoán rất có khả năng là một tổ chức.”

Khuôn mặt tuần tú của Mễ Hạ Thanh chuyển lạnh: “Ai to gan như vậy? Nhúng tay vào đúng lúc này? Muốn đục nước?”

“Có thể là Pháp Á.” Tiểu Nguyên chậm rãi nói: “Trận xung đột này ban đầu đúng là do bọn chúng khiêu khích, tuy bọn chúng làm rất xảo diệu nhưng vẫn có vài chỗ để lại dấu vết. Đáng tiếc, lão nhị phải tổ chức đánh úp, không rảnh đi thu thập chứng. Hắn còn nói, Pháp Á có lẽ còn có thủ đoạn phía sau nên chúng ta phải cẩn thận chút.”

“Vâng. Nhị sư huynh luôn tính toán chu toàn. Ta cũng cảm thấy Pháp Á có khả năng cao hơn chút.” Mễ Hạ Thanh tán thành, ngay lập tức không nhịn được hỏi: “Nhị sư huynh có nói bước tiếp theo chúng ta nên đi thế nào hay không?”

“Lão nhị nói chúng ta tốt nhất đoạt lấy của thông đạo duy nhất kia, như vậy tập trung lực lượng lại đột phá trở về Thư phủ, khả năng thành công khá cao, thời gian kéo dài càng lâu càng bất lợi với chúng ta. Hai tên gia hỏa Tổng Thành Ngạn và Debus của Liên Bang tổng hợp học phủ với tài chỉ huy nổi danh đều đã ra ngoài làm việc. Không thể chạy tới bên này, nếu chờ hai bọn chúng bắt kẻ ai chạy tới đây, chuyện đều sẽ trở nên rất phiền phức.”

“Tổng Thành Ngạn... Debus...” Mễ Hạ Thanh từng nghe nói qua hai người này.

Nếu luận về thực lực tổng hợp, Debus hơn hẳn Tổng Thành Ngạn một bậc, bản thân hắn chính là một vị cao cấp tạp tu, tính tình hung mãnh. Nhưng Tổng Thành Ngạn lại mang tính truyền kỳ hơn. Nghe nói bộ môn của hắn vốn dĩ là thông trù học (Quy hoạch), sau đó trong một lần vô ý tham gia chỉ huy câu lạc bộ trong trường mới bắt đầu cảm thấy hứng thú với việc chỉ huy. Trong thời gian một năm ngắn ngủi hắn đã trở thành phó chủ tịch câu lạc bộ, đại biểu cho câu lạc bộ tham gia giải đấu năm mươi tư trận giữa các trường, với chiến tích 45 thắng 3 hòa 4 thua đứng hàng thứ năm.

Nhị sư huynh Lao Hạo của hắn đứng thứ mười. Nhưng lại không bại, 40 thắng 14 hòa. Hắn phòng thủ vững chắc, là đối thủ mà tất cả tuyển thủ đều không muốn gặp phải nhất.

Tổng Thành Ngạn so với Lao Hạo cũng mang tính truyền kỳ hơn, hắn chẳng qua chỉ là một học sinh bình thường, không có bất cứ bối cảnh, không biết bất cứ kỹ xảo chiến đấu nào. Tùy chọn một tạp tu đều có thể dễ dàng giết chết hắn, trong khi Lao Hạo lại là học sinh chính quy của phủ chủ Trung Đạt thư phủ, thân phận vô cùng tôn quý, tại phương diện tạp tu tuy không mạnh mẽ bằng Tiểu Nguyên nhưng cũng mạnh hơn xa so với tạp tu bình thường.

Nghe nói Tổng Thành Ngạn đã trở thành đối tượng bảo vệ của Liên Bang tổng hợp học phủ. Hắn mỗi lần tham gia thi đấu đều sẽ có lão sư hệ tạp tu tự thân bảo vệ, đãi ngộ như vậy ở Liên Bang tổng hợp học phủ ngoại trừ hiệu trưởng Pafuchake cũng chỉ có Tổng Thành Ngạn.

Đồng thời hắn đã trở thành trọng điểm bồi dưỡng của quân đội, mỗi năm đều có thể tiến vào quân đoàn tiến hành học tập chuyên sâu.

Thu Bác là một học viên khác của Liên Bang tổng hợp học phủ xuất sắc ở phương diện này. Nhưng ưu điểm và khuyết điểm của hắn càng vượt trội hơn. Lực công kích của hắn cực kỳ cường đại, ngay cả quái tài Rousseau bài danh đệ nhất khu vực Tinh Viện cũng phải kiêng kị. Song hắn phòng thủ lại cực kỳ tồi, hắn chịu thiệt chủ yếu vì điều này, do vậy lực chiến đấu của hắn rất đặc sắc. Nếu không thắng lớn thì sẽ đại bại.

Có điều Lao Hạo với chiến tích toàn thắng thì ưu thế tâm lý đối với Thu Bác khá vượt trội.

Nhân vật như vậy đều là đối tượng quan tâm trọng điểm của các học phủ, sự tồn tại của bọn họ cực có khả năng sẽ ảnh hưởng đến thế cục Liên Bang sau này. So với tạp tu bọn họ càng có giá trị.

Chỉ là thiếu niên luôn luôn nhiệt huyết hơn, hơn nữa thời đại hòa bình tịnh không có vũ đài tổ đội cho nên thanh danh họ trong mắt người bình thường còn lâu mới nổi bật bằng đám tạp tu như Tiểu Nguyên.

Nhưng học viện có dã tâm đều cực kỳ coi trọng loại nhân tài này, chiến tích đứng trước mười của người chỉ huy trong giải đấu trường học toàn bộ đều xuất thân từ Lục Đại, bởi vậy có thể thấy được rất ít.

Trung Đạt thư phủ còn có một cao thủ ở phương diện này, chỉ là hắn bởi bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ nên trong thời gian ngắn không thể chạy về.

“Lão nhị nói nếu chúng ta trong thời gian ngắn không thể đoạt được hoàn chỉnh thì hai ngày sau chúng ta sẽ phá hủy nó hoàn toàn. Như vậy, ai cũng không vào được, trừ phi chúng có thể giống như chúng ta, xuyên qua rừng cây. Đã thông đầu tiên khẳng định là lão nhị, chỉ là sau khi ra ngoài có thể có chút phiền phức.” Tiểu Nguyên nhú mày.

“Vâng, xin nghe đại sư huynh.” Mễ Hạ Thanh không chút do dự gật đầu. Hắn đối với thực lực của Lao Hạo ở phương diện này xưa nay đều tin phục.

Ở bên dưới, Trần Mộ càng nghe càng thấy Bagnell lợi hại. Tuyệt đại cuộc đối thoại của hai người y đều đoán cực chuẩn, quả thực như tự thân chứng kiến. Song từ cuộc đối thoại của hai người cũng có thể nhìn ra trên đời này không ai là kẻ ngu. Nếu bạn tưởng rằng có thể làm đến không chê vào đâu được, vậy bạn quá ngốc.

Trung Đạt thư phủ sớm đã đoán được do Pháp Á gây ra, chỉ là tạm thời chưa ra tay đối phó họ mà thôi, Trần Mộ đoán có lẽ Liên Bang tổng hợp học phủ cũng phát giác ra, chẳng qua họ cùng không có thời gian.

“Ừm. Bên người hắn có một học sinh, tương đối có kinh nghiệm, tuổi rất trẻ, thực lực khá xuất chúng. Ta hoài nghi hắn không dưới người và Giải Yến Bạch.” Tiểu Nguyên thần sắc ngưng trọng.

Mễ Hạ Thanh ngạc nhiên động dung: “Tư Nguyên học phủ có cao thủ như vậy ư?”

Lão hồ ly Tiêu Tư này quả nhiên biết ẩn giấu a. Không ngờ lại luôn kín miệng.”

“Ừm, có lẽ là vũ khí bí mật của Tư Nguyên học phủ. Tư Nguyên học phủ mấy năm nay mặc dù bình diện lực lượng nâng cao tương đối lớn nhưng luôn không có một cao thủ đứng đầu chống đỡ. Học sinh này hẳn có chút thú vị.” Tiểu Nguyên cười cười, không lưu tâm cho lắm.

Một hai cao thủ xuất hiện vốn không thể lay chuyển địa vị của Lục Đại. Còn về những điều khác, hắn không phải quá quan tâm.

Theo lời Tiểu Nguyên thì đó chính là Trần Mộ, nhưng Trần Mộ vốn dĩ không nghĩ tới hắn nói chính là mình. Học sinh bên cạnh Tiêu Tư rất nhiều, hắn còn đang nghĩ, trong đám học sinh ấy có ai có thể được tán dương như thế, nhưng nghĩ cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra.

Tiêu chuẩn Trần Mộ đối chiếu là Giải Yến Bạch, thực lực Giải Yến Bạch ngày ấy hắn đã tận mắt chứng kiến, Vu Quả cường hãn như vậy mà ở trước mặt hắn gần như không có lực hoàn thủ.

Bên cạnh Tiêu Tư có kẻ như vậy ư? Trần Mộ nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, hắn đại khái làm sao cũng nghĩ không ra đó lại là mình. Bởi hắn cảm thấy mình so với Giải Yến Bạch kém quá xa, chênh lệch trình độ giữa hai người quả là một trời một vực.

Hắn không biết, bởi Tiểu Nguyên trong lúc dò xét vô ý bị hắn phát hiện, khiến Tiểu Nguyên đối với thực lực của hắn sinh hiểu lầm. Thực ra chẳng qua chỉ là cảm giác của hắn khá miễn cảm thôi.

Cuộc nói chuyện của hai người bắt đầu trở nên không có nội dung gì, Trần Mộ cũng không lấy được tin tức có giá trị khác.

Hắn quyết định động thủ.

Hốc nhỏ ở kho đồ kia một khi bị phát hiện thì hai người quả thực chấp cánh khó bay. Hắn ra hiệu với Weah.

Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh đang tán gẫu sôi nổi bỗng nhiên hai người đồng loạt biến sắc.

Rầm! Đột nhiên một lớp sàn nhà không chút báo trước từ mặt đất bay lên, mạnh mẽ bắn về phía hai người.

Trong lúc hỗn loạn, hai người phản ứng cực nhanh, đồng thời dâng lên năng lượng trảo. Vội vàng thoái lui sang một bên, về mặt hai người đều hoảng sợ, bọn họ không ngờ một mực không phát giác ra có người lên vào, nếu không phải đối phương động thủ, bọn họ căn bản không phát hiện nổi.

Thích khách!

277. Chương 276: Hỗn Chiến (2)

Chỉ là thích khách tập tu lợi hại như thế bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp phải nên trong lòng không khỏi lạnh toát.

Dưới sàn nhà ngay sau đó bắn ra hai đạo đao ảnh. Không chút chần chừ, hai người đồng loạt phóng ra năng lượng thể trên tay, bắn về phía hai đạo hư ảnh kia.

Hai đạo hư ảnh một đạo vừa nhẹ nhàng bắn ra thì một đạo khác trượt chéo sang bên một cách quỷ dị, nhẹ nhàng lắt qua.

Biến cố xảy ra quá nhanh, ngay cả Tiểu Nguyên cũng không thể khóa chặt thích khách. Hai đạo năng lượng thể lún vào vách tường.

Hai người lại biến sắc!

Tuy nhiên hai người thân là học trò cưng của phủ chủ Trung Đạt thư phủ, trình độ đương nhiên không chỉ như vậy.

Tiểu Nguyên hừ lạnh một tiếng, tay phải trống không vươn ra cực nhanh, ngay sau đó liền vỡ nát, chỉ thấy vô số năng lượng toa như hạt mưa trút xuống gần như đầy rẫy cả phòng hội nghị.

Mễ Hạ Thanh phản ứng không chậm, mười ngón tay như tiên hoa bung nở, vòng sáng đủ mọi màu sắc nhìn như dải lụa chậm chạp bay về phía hai đạo hư ảnh. Ngay khi những vòng sáng này vừa lao ra chẳng qua chỉ cỡ đầu ngón tay. Trong nháy mắt lập tức như thổi bong bóng đột ngột phồng to như chiếc khay tròn, qua cái chớp mắt nữa đã phồng to như chiếc chậu lớn.

Trần Mộ đầu gối đối phương phản ứng nhanh như thế. Đột nhiên gặp phải tập kích mà có thể tạo ra ứng biến như vậy, không hổ là tinh anh trong tinh anh.

Năng lượng toa màu đỏ đột nhiên như năng lượng gió lốc bốc cuộn cuộn nổi lên trong phòng hội nghị, khiến người ta không thể né tránh.

Trần Mộ đối với thứ này lại cực kỳ quen thuộc, thân hình như cá đang bơi, linh hoạt biến hóa đến cực điểm, năng lượng toa màu đỏ ngập trời tịnh không khiến Trần Mộ cảm thấy sợ hãi. Trái lại trong lòng Trần Mộ thỉnh thoảng dâng lên một cổ cảm giác quen thuộc.

Huấn luyện tiền ngư!

Năng lượng toa màu đỏ ngập trời không phải như từng con tam giác tiền ngư sao?

Yêu cầu của huấn luyện tiền ngư càng hà khắc hơn. Dưới hoàn cảnh nước, lực cản so với không khí phải lớn hơn rất nhiều, hơn nữa tiền ngư trong huấn luyện tiền ngư giai đoạn cuối tốc độ tuy không mau lẹ trí mạng bằng năng lượng toa màu đỏ này nhưng số lượng phải nhiều hơn rất nhiều, đồng thời bọn chúng từng con linh hoạt dị thường, càng thêm khó chơi.

Nhịp chân như vũ đạo. Nhịp điệu giao thoa đan xen khiến người ta hoa cả mắt, thân hình như cỏ nước đang đưa, đầy kỳ quái.

Trần Mộ cứ như vậy dễ dàng né tránh những năng lượng toa màu đỏ này, dễ dàng đến nỗi ngay cả hắc cũng có chút giật mình.

Tiểu Nguyên! Đường đường công kích của Tiểu Nguyên không ngờ bị mình né tránh dễ dàng như vậy ư? Hắc hoàn nghi đối phương có phải cố ý tỏ ra yếu kém hay không, có điều đối phương hoàn toàn không có bất cứ điều gì cần phải tỏ ra yếu thế a!

Tuy nhiên hắc cũng biết, lúc này suy nghĩ lung tung cùng với tìm chết không có gì khác biệt.

Động tác Weah càng thêm nhanh nhạy, mỗi một bước của y dường như đã đoán trước được vậy, mà nó cho người ta một loại cảm giác chuẩn xác như muốn dùng thước để đo, thậm chí một đạo năng lượng toa màu đỏ gần như dí sát mặt nạ trên mặt y. Hai thứ gặp nhau thậm chí không đến nửa li thước. Ánh mắt y vẫn không thấy một tia động dung nào cả.

Khiến Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh càng thêm hoảng sợ chính là, năng lượng toa bắn ra tịnh không kéo giãn khoảng cách giữa hai người và thích khách, thân thủ hai người lúc này quả thực đã tới mức không thể tưởng tượng nổi, trong lúc tránh né, mạnh mẽ kéo vào khoảng hai thước.

Ngay khi Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh kinh hãi không hiểu nổi thì Trần Mộ cũng gặp phiền phức.

Vòng sáng Mễ Hạ Thanh phóng ra không ngờ lại tự động công kích. Những vòng sáng này nhìn thì yếu ớt vô lực nhưng một khi bị chụp vào trong đó, lúc này tuyệt đối chỉ có đường chết.

Chỉ thấy Trần Mộ và Weah bị mấy vòng sáng đuổi theo bên người. Ngũ sắc rực rỡ, trông rất đẹp mắt đáng yêu.

Trần Mộ quả không dám để những vòng sáng này chạm vào chút nào, ngay cả Weah đối với những vòng sáng ấy cũng tránh không kịp.

Cũng may lực bạo phát của hai người trong phạm vi nhỏ như thế đều kinh khủng đến cực điểm. Nhất là Weah, cả người vừa động lập tức như tên nhon bắn ra, thân ảnh dường như đột nhiên bị giãn dài.

Trần Mộ lại làm một phong cách khác, nhịp chân đặc biệt kết hợp ‘Đại Nê Thu Tập’. Khí tức động tác của hắn quỷ dị. Độ thừa động tác thoát nhìn không giống như có thể xuất hiện ở trên thân con người. Hoàn toàn đi ngược lại nguyên lý vật lý.

Vòng sáng tuy khó dây nhưng rốt cuộc tốc độ đã hơi chậm, mang tới cơ hội cho hai người có thể lợi dụng.

Weah như một cơn gió tới gần trước người Tiểu Nguyên, tay phải nắm chặt thành quyền đánh về phía năng lượng tráo của Tiểu Nguyên.

Tiểu Nguyên rốt cuộc cũng là Tiểu Nguyên, được vinh dự là người thân cận nhất phủ chủ Trung Đạt thư phủ thì sao thể bị đánh bại dễ dàng như thế?

Trong mắt lóe lên một tia dị sắc, thích khách trước mắt cho dù đã sắp tiếp cận thành công nhưng trong con người vẫn không thấy một tia ba động! Tổ chất tâm lý đáng sợ! Thế nhưng...

Tiểu Nguyên há phải người bình thường? Làn da màu đồng cổ nổi lên vẻ bóng loáng đặc thù. Đối mặt với một quyền của Weah, không chút nào động dung.

Nắm đấm Weah nặng nề đánh vào năng lượng tráo của Tiểu Nguyên. Bình! Năng lượng tráo hết như thực chất không ngờ bị một quyền nhìn như không có bất cứ đặc thù nào đánh tan tành.

Đôi mắt màu nâu của Tiểu Nguyên cuối cùng đã hiện lên một tia ba động. Dường như cũng đang vì Weah mà cảm thấy giật mình, có thể sử dụng nắm tay đánh nát năng lượng tráo, hơn nữa còn là tứ tinh năng lượng tráo, nắm đấm như vậy phải có bao nhiêu lực lượng a!

Khóe miệng Tiểu Nguyên chợt nhếch lên.

Đồng tử Weah đột nhiên co rút, bất ngờ thu hồi nắm đấm gần như dí sát mũi Tiểu Nguyên, bứt thân lui nhanh.

Năm đạo năng lượng toa như năm con độc xà, từ dưới bụng Tiểu Nguyên chui ra.

Tốc độ Weah cực nhanh nhưng vẫn có một chiếc năng lượng toa xé rách y phục y. Nếu y thoáng chậm thêm chút nữa thì năm chiếc năng lượng toa này sẽ lưu lại năm lỗ máu trên người y.

Một chiêu đắc thủ, Tiểu Nguyên nào sẽ cho đối phương cơ hội hoàn thủ chứ? Năng lượng toa màu đỏ như một đám cá ăn thịt người thấy mùi tanh. Lũ lượt kéo đến, toàn bộ không gian của Weah đều bị khóa kín. Bất kể hắn chạy theo hướng nào đều khó thoát khỏi kết quả bị năng lượng toa đâm xuyên.

Năng lượng toa của Tiểu Nguyên và thoát vĩ toa của Trần Mộ hình dạng khác nhau rất lớn, nó trình hiện hình thoi dẹt, mỗi một mảnh kích cỡ như lá trúc, rìa mép sắc bén vô tả.

Dưới cơn mưa ánh sáng màu đỏ, Weah tịnh không kinh hoảng, đầu ngón tay ôm ngực hóp bụng, bỗng dừng co thành một khối không ngờ né được cơn mưa ánh sáng màu đỏ ấy.

“Thân thủ khá lắm!” Tiểu Nguyên khen một tiếng, trên tay lại không chậm lại chút nào. Lăng toa màu đỏ chợt biến chậm, chiếc này tiếp chiếc kia, còn xa mới bằng cơn cuồng phong bạo vũ vừa rồi. Ba chiếc lăng toa màu đỏ đầu nối đuôi xếp thành một hàng.

Weah rõ ràng ngưng trọng rất nhiều, y cẩn thận dí mắt vào những lăng toa màu đỏ tốc độ nhìn thì không hề nhanh nhưng y biết công kích của đối phương nhất định không phải tầm thường.

Đột nhiên chiếc lăng toa gần mặt nhất kia bất ngờ nổ tung. Hóa thành năm đạo lưu quang màu đỏ. Lại hai tiếng đoàng đoàng vang lên. Hai chiếc lăng toa màu đỏ phía sau cũng đồng loạt nổ tung. Mười lăm đạo lưu quang màu đỏ trùm lấy Weah trong đó.

Weah lúc này phải chật vật rất nhiều, mười lăm đạo lưu quang màu đỏ từ ba chiếc lăng toa nổ tung không hề theo quy luật. Công kích như vậy ngược lại khiến người ta đau đầu, không quy luật tuy thêm rất nhiều nhân tố không xác định nhưng tương tự cũng mang ý đối phương không thể nắm bắt được tiết tấu công kích của người.

Cao thủ sợ nhất là cái gì? Không phải tuyệt chiêu, cũng không phải đấu súng, mà là đạn lạc!

Đạn lạc tựa như một tên lưu manh không nói đạo lý, đột nhiên xông vào một đám thương nhân quy củ đấu đá lung tung khó lòng phòng bị. Cao thủ có lợi hại đi chăng nữa cũng không thể dự đoán được nhân tố bất ngờ như đạn lạc này.

Xui xẻo tịnh không phải một mình Weah. Trần Mộ cũng gặp tai ương theo, vài đạo lưu quang màu đỏ đột nhiên bắn về phía hắn. Đang cùng Mễ Hạ Thanh đấu đá hưng phấn quên trời đất Trần Mộ đột nhiên bị dọa nhảy dựng.

Bất ngờ ngừng thể công nhảy sang bên mới né được những lưu quang màu đỏ trí mạng kia.

Mễ Hạ Thanh sắc mặt tái mét, hung hăng nhìn chòng chọc đối phương. Vừa rồi hắn không ngờ lại bị đối phương bức đến rồi tay rồi chân, nhịp chân đối phương quỷ dị, thân hình phiêu hốt đến cực điểm. Hắn có thể cảm nhận đối phương sử dụng một loại khí lưu tạp đặc thù.

Gã này trên dưới cả người đều lộ vẻ quỷ dị.

Từ công kích của đối phương xem ra uy lực tịnh không đủ đáng sợ, song vừa rồi mình bị công kích nhìn thì không đáng sợ ấy ép đến không có cơ hội phản kích. Nhịp chân của đối phương thực sự quá linh hoạt, không thể tưởng tượng nổi.

Thoắt trước thoắt sau, thoắt trái thoắt phải, thân thể dường như không có trọng tâm vậy. Lững lờ như gió nhẹ, Mễ Hạ Thanh kiên kỳ liếc ngón trỏ Trần Mộ. Ngón trỏ đối phương đeo một chiếc nhẫn năng lượng na ná năng lượng toa.

Mễ Hạ Thanh lần đầu tiên nhìn thấy chiếc nhẫn kỳ lạ như thế. Cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phương thức công kích kỳ lạ đến thế.

Hừ lạnh một tiếng, nắm được cơ hội, ngón tay Mễ Hạ Thanh lại như tiên hoa bung nở một lần nữa, nhẹ nhàng bùng ra.

Từng vòng tròn đa màu sắc này nối tiếp vòng kia lần nữa xuất hiện.

Có điều vòng tròn lần này không lơ lửng đều đều ở giữa không trung như vừa rồi. Mà là dựng thẳng lên, như mặt tường bồng đầy về phía Trần Mộ.

Vòng sáng vừa rời tay bỗng tăng mạnh, mỗi mặt đều cao nửa người, song Mễ Hạ Thanh tịnh không có ý dừng tay, hai tay vẫn không ngừng. Từng vòng sáng nối tiếp nhau rời tay, hắn một hơi phóng ra hơn mười vòng sáng.

Hơn mười vòng sáng tổ hợp thành một bức tường ánh sáng từ từ ép về phía Trần Mộ.

Vòng sáng càng lên cao càng lớn, bức tường ánh sáng hơn mười vòng sáng tổ hợp thành đã chật kín cả phòng hội nghị, Trần Mộ không chỗ nào có thể trốn.

Mà lúc này, Weah vừa mới thoát ra từ trong đám lưu quang màu đỏ. Lần này, Weah bộc lộ ra năng lực phản ứng kinh người. Y hoàn toàn dựa vào năng lực phản ứng nhanh nhẹn né những lưu quang màu đỏ kia. Trần Mộ vẫn là lần đầu tiên thấy Weah chật vật như thế, có thể khiến y như vậy thì thực lực của Tiểu Nguyên này quả nhiên hết sức cường đại a!

Nhìn thoáng qua bức tường ánh sáng do vòng sáng tổ hợp thành ở trước mắt, mũi chân Trần Mộ khẽ khàng gậy lên. Một chiếc ghế xô về phía bức tường ánh sáng.

(*): thống trừ học – Môn Quy hoạch.

278. Chương 277: Âm Mưu

Càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn chính là những mảnh nhỏ bị chia cắt này mỗi mảnh chỉ cỡ đầu ngón tay. Chỉ là vẻ rực rỡ của vòng sáng dường như âm đạm đi chút ít.

Động tĩnh trong phòng hội nghị lớn như vậy nhưng tạp tu khác nếu như vẫn chưa phản ứng lại thì làm sao xứng làm tinh anh của Trung Đạt thư phủ?

Hơn mười cỗ năng lượng ba động bỗng nhiên xuất hiện, tiếp cận cực nhanh về phía bên này.

Nếu không đi nữa thì muốn đi đều đi không nổi.

Không có bất cứ chần chừ nào, Trần Mộ co người nhảy xuống động khẩu thủy đạo thông xuống dưới, có ‘Đại Nê Thu’ hấn tựa như một con chạch thực sự, trơn nhẵn vô tể.

Vừa rơi vào ống dẫn, bên trên liền vang lên một hồi tiếng gió, Trần Mộ vội vàng xông về trước, tách rời vị trí, ‘phịch’ một tiếng khẽ vang lên, hai chân Weah hơi khuyu, vững vàng rơi xuống đất.

Hai người lập tức không chút do dự chạy như điên về phía trước, bởi lúc trước đi một lượt nên đã quen địa hình, khí lưu tạp của Trần Mộ vận hết tốc độ. Vù một cái xông ra ngoài. Mà Weah đằng sau liền rượt theo sát. Hai người như điên đại xông về phía trước dọc theo ống nước.

Rầm rầm rầm!

Đằng sau họ từng chùm sáng thô chắc vô tả từ bên trên đánh xuống, ống dẫn nước được rọi sáng trưng. Trần Mộ hết như bị người từ phía sau đột nhiên đẩy một nhát. Sóng khí kẹp theo đá vụn va vào lưng hấn đau buốt.

Ngắn ngủi mấy chục thước, vọt nhanh đến nỗi Trần Mộ hải hùng khiếp vía. Bên trên ống tường không ngừng có đá vụn rơi xuống, ống dẫn phía sau đã hoàn toàn sụp đổ, ống dẫn phía trước dường như tùy lúc có thể ập xuống. Nếu sụp xuống vậy thì hai người khó thoát khỏi mệnh bị chôn sống.

Bị chôn sống dưới nền đất hơn mười thước thì cho dù hai người có lợi hai hơn đi chăng nữa cũng đừng mong sống sót.

Tốc độ hai người đạt tới cực hạn. Đương nhiên, đây vẫn chỉ là cực hạn của Trần Mộ, tốc độ cực hạn của Weah có thể tới mức nào Trần Mộ vẫn chưa từng thấy qua.

Khi chạy tới kho đồ Trần Mộ mới cảm thấy nhẹ nhõm, một màn kinh hiểm vừa rồi cực kỳ kích thích, hiện tại ngẫm lại hấn chỉ cảm thấy mơ hồ có chút hưng phấn, phảng phất như vừa mới làm một đại sự khó ngờ, ngược lại không có chút tâm tư sợ hãi gì cả.

Xem ra mình hình như càng ngày càng hiểu chiến, trong đầu Trần Mộ đột nhiên lóe lên ý niệm này.

Len lén liếc ra ngoài cửa sổ. Trên bầu trời tạp tu lơ lửng ở nơi nơi. Chúng đang nỗ lực lũng súc bóng dáng Trần Mộ và Weah, song chúng tịnh không ngờ rằng hai người lại chạy đến kho đồ nhỏ. Người chưa nhìn qua sơ đồ kiến trúc tuyệt sẽ không biết thủy đạo dưới nền phòng hội nghị nối liền với kho đồ.

Không cần nói, Trần Mộ và Weah đưa mắt nhìn nhau, lập tức từ song cửa đã sớm mở xông ra ngoài.

Kề sát chân tường, hấn vận hết tốc độ không dám ngừng đầu. Chỉ sợ bất kỳ một tia phân tâm nào cũng khiến tốc độ của mình chậm đi phần nào. Vào lúc quan trọng này nếu chậm đi một phần, vậy kết cục liền

thảm rồi. Đối mặt với lửa giận của quá nhiều cao thủ tạp tu như thế thực sự là một chuyện cần dũng khí và thực lực.

Trần Mộ quả không muốn lấy tính mạng mình ra đùa.

Cho dù động tác Trần Mộ đã tương đối bí mật nhưng vẫn bị tạp tu trên bầu trời phát hiện.

“Ồ kia!” Có người hô lên, ngay sau đó vài đạo ba nhận bắn về phía Trần Mộ.

Ba nhận không bắn trúng Trần Mộ nhưng lại chỉ dẫn mục tiêu cho đám tạp tu trên trời. Nhất thời, hết như châm lửa vào thùng thuốc nổ, vô số năng lượng thể đan xen một chỗ, tựa như hạt mưa đánh về phía Trần Mộ và Weah.

Trần Mộ nào đã từng được hưởng đãi ngộ như thế? Chớp mắt tim đập thành thịch. ‘Đại Nê Thu Tạp’ và nhịp chân xen kẽ lẫn nhau, tốc độ lại tăng lên vài lần, cả người như làn khói mỏng nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp nhìn.

Đám tạp tu trên trời kia có chút phát điên, hai gã này trơn tuột như chạch, không chỉ tốc độ cực nhanh đồng thời phương hướng biến ảo vô định. Năng lượng thể của họ luôn sai một ly. hơn nữa hai tên thích khách này kẻ sát đất mà chạy. Nhờ vào sự yểm trợ của phòng ốc, phương hướng quỷ dị, ai cũng đoán không ra bọn chúng tiếp theo sẽ chạy về hướng nào.

Mắt thấy hai người sắp thoát khỏi tầm nhìn của mọi người, không biết có ai gào lên một câu.

“Đuổi!”

Một tiếng này lập tức thức tỉnh mọi người, hô hào một tiếng, hơn mười tạp tu lập tức đuổi theo hướng hai người.

Những tạp tu này nào chịu qua sỉ nhục lớn như thế?

Lại có thể dưới mắt họ đánh lén hai vị đại nhân Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh.

Quá đáng hận! Khí lưu tạp của đám tạp tu Trung Đạt thư phủ đang đổ mắt vận hết tốc độ. Hận không thể lập tức đuổi theo hai tên gia hỏa đáng chết kia đập cho nát bấy.

Tiểu Nguyên thần sắc lạnh lùng, nói với Mễ Hạ Thanh: “Sư đệ, người dẫn người ở lại đây một lát, ta đi xem thử.”

“Được.” Mễ Hạ Thanh không nói nhảm, tuy hấn cũng hận không thể xông tới giết hai tên gia hỏa đáng chết ấy nhưng hấn vẫn không mất lí trí. Nếu hấn và sư huynh đều đuổi, vậy nơi đây trống rỗng.

Căn cứ rách nát này có tổn thất cũng không đáng giá, nhưng Nhậm Văn Châu và Tiễn Minh Nhất còn bị giam lỏng ở đây, nếu họ xảy ra gì đó không may, tổn thất này không phải bọn họ có thể gánh chịu.

Tiểu Nguyên nói xong liền vọt lên trời.

Tốc độ hấn cực nhanh, rất mau liền đuổi theo đồng bọn của mình, những tạp tu khác nhìn thấy Tiểu Nguyên nhất thời xấu hổ muốn chết, không nói cái khác, chỉ vào việc bị người ta dễ dàng lén vào như thế đã đủ khiến đám tinh anh này mất sạch mặt mũi.

Tiểu Nguyên không nói gì, ánh mắt hấn rơi vào hai người đang chạy điên cuồng ở trước mặt.

Về mặt hấn bình tĩnh, người khác nhìn không ra ý nghĩ chân thật trong lòng hấn. Ánh mắt hấn trước sau vẫn rơi vào hai người lúc ẩn lúc hiện trước mặt, không biết đang suy tư điều gì.

Thực lực hai người này cực kỳ xuất chúng. Đặc biệt là gia hỏa đeo mặt nạ thuần màu đen mà mình suýt nữa thất thủ kia, hấn là một cao thủ vô tạp lưu! Mà tên khác, lại có chút kỳ quái, vừa có đặc điểm của vô tạp lưu lại vừa biết sử dụng tạp phiến. Đặc biệt là nhịp chân của hấn, tuyệt đối là nhịp chân phiêu hốt đến tận bây giờ hấn mới được chứng kiến.

Vị cao thủ vô tạp lưu kia một quyền có thể đánh nát năng lượng trảo của mình. Ngay cả bây giờ ngấm lại Tiểu Nguyên đều cảm thấy hồi hộp không thôi. Thích khách mặt nạ đen là cao thủ vô tạp lưu lợi hại nhất

hắn từng thấy qua. Vô tạp lưu đã trải qua bao năm rồi? Hắn không biết rõ nhưng cao thủ vô tạp lưu hiện tại có thể đạt đến trình độ này hẳn đến cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Không ngờ hôm nay không chỉ nhìn thấy mà còn lĩnh giáo một phen.

Tốc độ hai người không hề coi là nhanh nhưng họ không đi theo đường thẳng, thoát trái thoát phải, khéo nhờ vào các công trình kiến trúc làm đủ loại yểm trợ. Khách tới thăm tựa như đi tới đi lui không ngớt trong bóng đêm, họ hết như một phần của bóng đêm có thể dễ dàng dung nhập và trong bóng tối.

Hắn không vội vã ra tay, hắn muốn nhìn xem hai thích khách này rốt cuộc có lai lịch gì, và có mục đích gì?

Trần Mộ không dám ngoái đầu, chỉ có cảm giác của hắn phát tán, mọi thứ xung quanh hiện ra rõ nét như tranh vẽ.

Hắn không biết cảm giác của người khác có giống mình hay không, nhưng hắn hiện tại phát hiện, cảm giác của hắn dường như càng ngày càng lợi hại. Sự lợi hại này tịnh không phải chỉ độ mạnh và độ linh mẫn cảm giác của hắn nâng cao mà là một vài đặc tính khác.

Chẳng hạn như cảm giác của hắn, cho dù đối với những vật thể không có năng lượng cũng khá mẫn cảm. Hơn nữa chỉ cần cảm giác của mình bao trùm xung quanh, chi tiết mọi thứ đều nắm trong lòng bàn tay hắn.

Đây là một loại cảm giác tương đối kỳ lạ. Đây cũng là vì sao hắn có thể né được năng lượng thể phát ra của đám tạp tu tài giỏi truy kích phía sau như thế, tựa như sau lưng mọc thêm một con mắt nữa vậy.

Weah bên cạnh hắn một tiếng cũng không thốt.

Trên mặt đất nơi nơi là tường đất đỏ nát. Điều này mang tới cho Trần Mộ lợi thế rất lớn. Hắn có thể không chút kiêng kỵ lựa chọn đường đi cho mình trước.

Trên thực tế, những con đường này chính là an bài trước đó của hắn.

Trần Mộ cảm thấy mình đúng là một con chim non (newbie -) chính cống, nếu trên phương diện kinh nghiệm đã rất ít thì công tác chuẩn bị phải làm càng nhiều thôi. Công tác chuẩn bị cho hành động lần này thực hiện khá đầy đủ, Bagnell và Hề Bình đưa ra rất nhiều ý kiến quý giá còn tìm vài thủ hạ có sở trường ở phương diện này lên kế hoạch, lúc này mới khiến cho phần kế hoạch này trở nên hoàn thiện.

Trần Mộ và Weah tựa như hai bóng u linh không ngừng đi qua đi lại trong đồng đỏ nát.

Đám tạp tu của Trung Đạt thư phủ phía sau không hề dừng lại, không ngừng phóng thích năng lượng thể trí mạng, hi vọng có thể tiêu diệt hai tên thích khách thuộc họ bò sát mang sỉ nhục đến cho họ.

Một con đường thẳng tắp, điểm cuối là một cánh cửa lớn. Là một trang viên.

Khóe miệng Trần Mộ bỗng lộ ra vẻ tươi cười, chỉ là vẻ tươi cười này lại lạnh lẽo lạ thường.

“Ai?”

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng người hỏi trầm thấp.

Trần Mộ vờ diếc tai, còn về đám tạp tu của Trung Đạt thư phủ, càng không để ý tới. Từ lúc nào lại có người có thể quở trách họ như vậy? Đám người vốn dĩ đã quen kiêu ngạo, nào có ai không phải mắt cao quá trán?

“Đứng lại! Còn không đứng lại, ta sẽ không khách khí nữa đâu!” Đối phương lập tức buông lời cảnh cáo.

Tốc độ dưới chân Trần Mộ không giảm ngược lại còn tăng, đột ngột xông về phía trang viên.

“Tìm chết!” Đối phương hiển nhiên đã động nộ. Vô số năng lượng thể bất ngờ bắn về phái Trần Mộ. Trần Mộ vào lúc nhiều năng lượng ba động như thế bắt đầu phát ra đã nắm được chuẩn xác vị trí đối phương.

Chân khê khuyu xuống, Trần Mộ lập tức tránh né đợt công kích này.

Những năng lượng thể bị Trần Mộ né qua này mang theo dư thể không dứt, bắn vòng về phía tạp tu của Trung Đạt thư phủ phía sau.

Đám tạp tu này bụng đầy lửa giận, tính tình rất nóng. Sao có thể chịu thiệt?

“Hừ. Cũng chưa biết ai tìm chết đâu!” Một tập tu Trung Đạt thừ phũ hừ lạnh một tiếng. Vung một chiếc toa trên tay, trong trang viên nhất thời truyền tới một tiếng hét thảm.

279. Chương 278: Dự Chiêu

Tiểu Nguyên không lên tiếng ngăn cản, hẳn đương nhiên biết hai tên thích khách đưa bọn họ dẫn tới nơi này nhất định là có ý đồ gì, nhưng hẳn cũng tin tưởng lực lượng trên tay mình đủ để quét ngang cả thành Lars, huống chi chỉ là một người, hẳn có đủ tự tin.

Mà ngay cả lực lượng của Liên Bang tổng hợp học phủ tại thành Lars, hiện giờ ngoại trừ một ít lực lượng phòng thủ tại cửa thông đạo, còn lại tất cả đã bị tiêu diệt không còn một ai.

Trước lực lượng tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều yếu ớt vô lực.

Cảm giác của hắn vững vàng, tập trung vào hai tên thích khách, bọn họ cũng không rời khỏi trang viên mà vẫn trốn trong bóng tối.

Tập tu của Trung Đạt thừ phũ đang một bụng lửa giận đem tất cả trút về phía nhóm tập tu phía trước. Thực lực của đối phương khác bọn họ quá xa, trận chiến lập tức trở thành nghiêng hẳn về một bên.

Tập tu trong trang viên không ngừng ngã xuống.

Tiểu Nguyên lạnh lùng nhìn hết thấy, vẫn để một phần chú ý đặt ở hai tên thích khách đang ẩn nấp trong bóng tối. Hắn muốn xem xem hai tên thích khách kia rốt cuộc đang làm trò gì.

Nhưng, một lát sau, Tiểu Nguyên cảm thấy có gì đó không ổn.

Sao lại có nhiều tập tu như vậy?

Trong lòng thầm tính toán một chút, hắn lập tức biến sắc, vừa rồi, đối phương đã có ít nhất bảy tám mươi tập tu ngã xuống, nhưng lại có cảm giác hỏa lực của chúng càng ngày càng mạnh, điều này chỉ khi số lượng tập tu của đối phương vô cùng đông đảo mới có thể tạo thành cục diện như vậy.

Có chuyện rồi!

Tiểu Nguyên lập tức thấy bất an. Thành Lars như vậy mà lại có người thừa dịp này tụ tập đông đảo tập tu như vậy, hẳn mơ hồ nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Bây giờ thành Lars cơ hồ hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của hắn, nếu xuất hiện một lực lượng như vậy không thể nghi ngờ sẽ gia tăng thêm nhiều nhân tố bất ổn, đây là điều mà hắn không muốn thấy. Mà nếu có kẻ chủ mưu đang âm thầm thao túng mọi chuyện, vậy càng khả nghi.

Ở chỗ sâu trong trang viên.

Tiếng nổ kịch liệt kéo mọi người từ trong giấc mơ bừng tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì?”

Phu nhân giọng nói không vui hỏi Tiểu Man, nàng trong khoảng thời gian này hết lòng lo lắng mọi chuyện, nên giấc ngủ không tốt. Hôm nay khó khăn lắm mới được ngủ lại bị đánh thức, khiến cho tâm tình kém hết mức.

Bọn Tiểu Man từ sau khi thấy thủ đoạn của Phu nhân, đối với nàng đã bội phục sát đất, Tiểu Man càng tự giác gánh trách nhiệm bảo vệ phu nhân.

“Còn không rõ, Phu nhân.” Tiểu Man vẻ mặt cũng mờ mịt khó hiểu.

Đang lúc này, Vu Quả cùng Hồ Tử tiến vào, Hồ Tử thần sắc lo lắng trầm giọng nói: “Phu nhân, người của Trung Đạt thừ phũ đột nhiên tìm tới chúng ta, bọn họ đang giết vào!”

Tiểu Man thần sắc biến đổi, còn Phu nhân vốn mang mặt nạ nên khiến cho người khác không thấy được vẻ mặt của nàng.

“Sao bọn chúng lại tới đây?” Phu nhân vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Hồ Tử lắc đầu: “Không biết.”

Đột nhiên, Vu Quả cùng Tiểu Man biến sắc, bọn họ cảm nhận được một cổ cảm giác tỏa ra khí tức kinh khủng.

Cặp lông mày của Tiểu Nguyên càng nhíu chặt, trong trang viên này tập tu đúng là nhiều như kiến! Mặc dù thực lực của bọn chúng không mạnh nhưng chúng người đông thể mạnh, phe của bọn họ đã bắt đầu xuất hiện thương vong.

Rốt cuộc là ai? Ai mà có thể lôi kéo nhiều tập tu đến vậy? Đến giờ đối phương đã có ít nhất hơn hai trăm tập tu ngã xuống nhưng tập tu đang chiến đấu vẫn chỉ chút như trước.

Đánh tới lúc này, hai bên đều đánh giết tới đỏ cả mắt rồi

Tập tu trong trang viên không nghĩ tới bọn họ lại đột nhiên phải chịu tập kích mãnh liệt như vậy, những người này thân thủ cao siêu tới mức kinh khủng, hơn nữa cao hơn họ đâu chỉ một hai bậc! Nhưng khi thấy những chiến hữu bên cạnh lần lượt ngã xuống, dù bị thương nhưng cũng khiến họ phát huy thực lực hơn xa lúc bình thường!

Những người đang giết đỏ cả mắt là đáng sợ nhất, dù lực lượng của bọn họ nhỏ bé, so với tập tu tinh anh của Trung Đạt thư phủ kém hơn rất nhiều, nhưng cũng có thể giết người!

Sau đó, bọn họ chia rõ làm bảy tám tổ, mỗi tổ có khoảng năm mươi người trở lên, mỗi tổ một lần chỉ công kích một người, năm mươi tập tu bình thường tập trung hỏa lực một chỗ lại tạo nên lực lượng vô cùng kinh khủng! Nếu bị đánh trúng, đám tinh anh của Trung Đạt thư phủ dùng tứ tinh năng lượng tập căn bản không chống đỡ được, trong phút chốc sẽ nát bấy, tập tu trong lồng năng lượng sẽ bị vô số năng lượng thể đánh nát, có tập tu thậm chí bị chùm ánh sáng nhiệt độ cao đánh trúng lập tức hóa khí.

Mỗi người bên Trung Đạt thư phủ ngã xuống, tập tu trong trang viên sẽ hoan hô một lượt.

Tiểu Nguyên trong lòng nảy sinh hàn ý.

Lúc này, hắn ngược lại lại không hề oán hận hai tên thích khách, nếu không phải có hai tên thích khách này, lực lượng này không biết còn bị che giấu tới khi nào.

Nếu nói trước đó hắn còn không dám chắc thì hiện tại đã có thể xác định, trong trang viên này rất có vấn đề.

Trong mắt hắn, bắt kết là hai tên thích khách hay là trang viên đều không phải thứ tốt, chỉ cần có thể uy hiếp tới hắn, hắn sẽ không chút do dự san bằng.

Phe của hắn đã có năm người hy sinh. Thực lực của đối phương cũng không có gì đáng nói, nhưng số lượng đông kinh người, Tiểu Nguyên rất hoài nghi, liệu có phải tất cả tập tu ở thành Lars đều tập trung ở đây không.

Tiểu Nguyên quyết định ra tay.

Đám tập tu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, vô số lăng toa trông như những lá cây màu đỏ sẫm, như một cơn mưa lá nổi lên. Một cỗ năng lượng ba động cường đại mức khiến người khác run sợ, các tập tu đồng loạt biến sắc.

Giống như một cơn bão tố đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lớn.

Một đám tập tu vừa tới chỉ viện cho trang viên như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, chậu nước này thực quá lạnh, lạnh tới thấu xương, đem toàn bộ ý chí cứng cỏi của đám tập tu đó phá hủy.

Mọi người đều tuyệt vọng!

Phốc phốc phốc phốc!

Lăng toa màu đỏ không phí chút sức lực nào xuyên thủng lồng năng lượng của đám tạp tu trong trang viên. Chỉ thấy máu tươi bắn khắp nơi trong đám người, lăng toa màu đỏ nhìn qua không có gì đặc biệt nhưng thường một miếng lăng toa phải xuyên thủng hai tới ba gã tạp tu.

Trần Mộ ở một bên thấy vậy khẽ biến sắc. Vừa rồi nếu mình không cẩn thận một chút, chỉ sợ cả nửa cái mạng cũng không còn.

Tiểu Nguyên ra tay một lần, tạp tu trong trang viên ngã xuống một lượng lớn.

Một vị cao thủ cấp truyền thuyết đột nhiên xuất hiện trước mắt bọn họ, chỉ một lần công kích rất tùy ý lập tức khiến cho phe của họ trầm trọng, điều này thật đã kích sĩ khí quá lớn.

Nếu như nói bình thường năng lượng ba động của tạp tu như một mặt nước rung động vậy năng lượng ba động của Tiểu Nguyên như những ngọn sóng trên con sông lớn, dâng trào mãnh liệt như muốn phủ cả thiên địa, hơi nước tràn ngập khắp nơi.

Hắn ra tay vô cùng sắc bén, chỉ một lần đã khiến cho bảy tám mươi tạp tu tử vong hoặc bị thương, lực công kích như vậy khiến người khác ghen lời. Tất cả tạp tu ở đây cũng là lần đầu tiên chứng kiến.

Sắc mặt Trần Mộ rất khó coi, hắn rốt cuộc đã hiểu tại sao cao thủ tạp tu lại lợi hại như vậy!

Cao thủ như Tiểu Nguyên đã không phải dựa vào số lượng mà có thể thủ thắng, Trần Mộ tin tưởng, chỉ một mình Tiểu Nguyên đủ để tiêu diệt toàn bộ tạp tu trong trang viên. Cao thủ như vậy nếu không có đối thủ ngang cấp, một khi bắt đầu dùng chiến thuật du kích, đánh lén, có thể đem toàn bộ đám người giết chết.

Cả trang viên đều nằm trong phạm vi bao phủ cảm giác của hắn, ngay cả Trần Mộ và Weah cũng bị kiểm soát chặt chẽ.

Vu Quả và Tiểu Man sắc mặt vô cùng kém, năng lượng ba động cường đại như vậy, hiện giờ trong thành Lars ngoại trừ Tiểu Nguyên khó có thể là người khác.

Sao lại rước phải tên quái vật này tới đây? Trong mắt mọi người đều không tránh khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ. Bọn họ vẫn tìm mọi cách tránh né Tiểu Nguyên. Tại thành Lars, hiện tại bọn họ căn bản không thể trêu vào tên quái vật này.

Thời gian ơi.....

Dưới tấm mặt nạ, khuôn mặt thanh tú của phu nhân hiện lên vài phần không cam lòng, bản thân đã an bài hết thủy, ai ngờ được nơi đây lại bị lộ sớm như vậy! Nàng vẫn không biết Tiểu Nguyên rốt cuộc làm thế nào phát hiện ra. Mấy ngày nay, vì tránh khỏi bị cuốn vào tranh đấu giữa Trung Đạt thư phủ và Liên Bang tổng hợp học phủ, sau khi tiêu diệt vài tên ngoan cố nàng lập tức quản lý chặt chẽ những người dưới tay mình, không cho bọn họ ra ngoài.

Nhưng lần này bị phát hiện khiến cho tất cả các toan tính của nàng trở nên rối loạn, không chỉ như vậy, ngay cả bản thân nàng cũng lâm vào nguy hiểm.

Bầu không khí trở nên nặng như chì, kiềm nén tới mức cực điểm. Đang lúc mọi người đều biết tới lúc máu chốt nhất rồi, một tiếng chuông thanh thúy vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Là âm thanh phát ra từ độ nghi của nàng, nhìn thoáng qua những con số, đôi mắt đẹp của nàng lập tức hiện lên một tia kinh ngạc, vui mừng.

Nàng lập tức nhận điện, thanh âm hơi run run: “Bành thúc, người đang ở đâu?”

“Ha ha, ta sắp tới thành Lars rồi.” Trên màn ảnh xuất hiện một vị trung niên có khuôn mặt trắng trẻo, nhẵn nhụi đang mỉm cười. Nhưng những người đang lộn xộn xung quanh thấy vị trung niên này lập tức đều kinh ngạc, vui mừng khôn xiết.

“Bành lão!”

“Bành đại nhân!”

Phu nhân nhanh chóng nói như phun châu nhả ngọc: “Bành thúc mau tới đây, Tiểu Nguyên đang đánh tới chỗ ta.” Ngay cả trong lúc lo lắng, thanh âm của nàng vẫn êm tai như trước.

Bành thúc trên màn hình ánh mắt chợt nghiêm túc: “Ta lập tức tới ngay.”

Sau khi ngắt máy, phu nhân không chút dây dưa ra lệnh: “Vu Quả cùng Tiểu Man cố gắng cản trở Tiểu Nguyên, những người khác đi theo ta.”

Vu Quả cùng Tiểu Man liếc mắt nhìn nhau, lập tức bay lên trời đánh tới nơi năng lượng ba động cực mạnh.

Tiểu Man ra tay trước, nàng đã sớm muốn thử uy lực của 013.

Chiết hình yển ba nhận màu lam nhạt từ tay Tiểu Man bắn ra.

Một trăm đạo chiết hình ba nhận xếp thành một loạt vô cùng chỉnh tề, tạo thành một mũi tên dài màu lam nhạt, rít lên một tiếng phóng về phía Tiểu Nguyên để nhìn thấy nhất trong trang viên.

280. Chương 279: Trận Chiến Đầu Tiên Của 013.

Không cần nói nhiều, hắc vương tay bắn ra một miếng lăng toa màu đỏ. Nó tạo nên một vệt sáng đỏ, bay về phía mũi tên màu lam.

Trong tay hắc là một tấm tạp phiến ngũ tinh, tên gọi rất bình thường – Tứ Giác Lăng. Song tấm tạp phiến này vô cùng nổi tiếng trong liên bang.

Khi còn trẻ, loại tạp phiến mà Tiểu Nguyên am hiểu là ba nhận, lúc này hắc cũng dần hiển lộ tài năng của mình. Sư phụ vốn định cho hắc chọn một loại truyền thừa cao cấp trong Trung Đạt thư phủ, nhưng hắc lại không muốn từ bỏ tạp phiến Tam Giác Thanh Nhận đang sử dụng nên từ chối đề nghị này.

Tam Giác Thanh Nhận là một loại huyền tạp tam tinh khá bình thường, là loại tạp phiến ba nhận dành cho người mới nhập môn. Nó được sử dụng rất rộng rãi, có thể bắn ra ba nhận hình tam giác màu xanh, có độ chính xác và tốc độ bắn khá cân bằng. Nó có cùng cấp bậc với Hỏa Long tạp. Sư phụ thấy hắc kiên quyết như thế thì đành theo ý hắc. Tuy nhiên, vì muốn để hắc mở rộng tầm mắt nên cho phép hắc tham quan học tập tất cả các truyền thừa liên quan tới loại tạp phiến ba nhận.

Ở Trung Đạt thư phủ, các truyền thừa bình thường đều đặt trong thư viện, các đệ tử có thể mượn xem bất cứ lúc nào. Còn một ít truyền thừa cao cấp thì được cất trong lầu Chính Hòa. Tuy đây chỉ là một tòa nhà nhỏ, cao năm tầng nhưng lại là thánh địa trong lòng đệ tử và sư phụ ở Trung Đạt thư phủ.

Tiểu Nguyên ở trong lầu Chính Hòa suốt năm năm.

Năm năm sau, khi rời khỏi lầu Chính Hòa thì chuyện đầu tiên mà hắc muốn là hy vọng thay tạp phiến khác. Lúc đó, sư phụ hơi bất ngờ khi nghe Tiểu Nguyên muốn từ bỏ Tam Giác Thanh Nhận đã theo mình nhiều năm.

Tuy nhiên, ngay sau khi hắc tự mình kiểm tra trình độ của đứa đệ tử yêu quý này thì than thở liên hồi.

Sau đó, viện trưởng đời trước của phân viện chế tạp, cũng là sư phụ của phu nhân Chi Liên tự mình ra tay chế tạo ra một loại tạp phiến ba nhận hoàn toàn mới theo yêu cầu của Tiểu Nguyên – Tứ Giác Lăng.

Từ khi có tạp phiến mới, hắc bắt đầu nghiên ngẫm hơn mười năm. Trong thời gian này, hắc thỉnh thoảng ra tay vài lần, lần nào cũng khiến mọi người khiếp sợ. Uy danh của Tứ Giác Lăng cũng được lan truyền như lửa cháy ngoài thảo nguyên.

Trong ba huynh đệ thì Tiểu Nguyên có tư chất kém nhất, nhưng lại là người có thực lực mạnh nhất. Ngoại trừ yếu tố tu luyện trong thời gian dài, quan trọng hơn là tính chuyên chú và kiên nhẫn của hắc vượt xa hai vị sư huynh.

Nghe nói cách chế tạo Tứ Giác Lăng đã được gìn giữ lại. Nếu như trước khi qua đời, Tiểu Nguyên có thể sắp xếp lại hệ thống kĩ xảo của Tứ Giác Lăng thì Trung Đạt thư phủ sẽ có thêm một loại truyền thừa quan trọng.

Dù là sư phụ, đệ tử trong Trung Đạt thư phủ hay các tạp tu đã tốt nghiệp đều cho rằng việc này không thành vấn đề với Tiểu Nguyên.

Bản thân Tiểu Nguyên là chuyên gia sử dụng loại tạp phiến ba nhận. Loại ba nhận như thế này sao khiến hấn chú ý được chứ?

Tuy nhiên, người rất ít để tâm đến tin tức như hấn lại không biết tám tạp phiến trên tay Tiểu Man chính là 013 trong mã số tạp phiến!

013 – con số tượng trưng cho cái chết và điềm xấu. Biểu hiện bên ngoài của nó có vẻ rất bình hòa, nhưng chỉ cần kẻ địch hơi chủ quan thôi thì hấn sẽ bị giết ngay tức khắc!

Hơn một trăm đạo ba nhận nối thành một mũi tên dài màu lam nhạt, vừa có vẻ giống với một sợi xích ba nhận được kéo thẳng. Không khí thổi qua khe hở giữa ba nhận với tốc độ cao làm phát ra tiếng ù ù.

Có người dám thách thức Tiểu Nguyên? Muốn chết sao?

Mọi người kinh ngạc nhìn Tiểu Man và Vu Quả. Bọn họ cảm thấy đầu mình theo không kịp.

Chẳng lẽ bọn họ không biết người đứng trước mặt mình là ai? Đây chính là Tiểu Nguyên! Dù ở trong Lục Đại, Tiểu Nguyên cũng là cao thủ đứng đầu! Trước mặt Tiểu Nguyên, bọn họ chỉ là những con kiến yếu ớt mà thôi!

Một con kiến lại nhe răng đe dọa một con voi, đây đúng là chuyện tức cười a! Có một ít tạp tu bên Trung Đạt thư phủ nhìn hai tên không biết tự lượng sức mình với vẻ châm chọc.

Đại nhân Tiểu Nguyên chỉ cần vươn tay, không, có lẽ chỉ búng búng ngón tay là đủ bóp chết hai con kiến nhỏ này.

Ngay cả tạp tu bên Pháp Á cũng chấn kinh. Luồng sóng năng lượng phô thiên cái địa vừa rồi đã hoàn toàn đánh nát ý chí chiến đấu của bọn họ. Trong lòng bọn họ, người đàn ông có gương mặt màu đồng này không phải là người. Hấn là ma quỷ!

Tuy nhiên, vào lúc này lại đột ngột có hai người chủ động bước ra khiêu khích đối phương.

Đúng, trong mắt bọn họ thì đây là hành động khiêu khích!

Tạp tu vây xem lần lượt ngừng động tác trên tay.

Tiểu Nguyên nhìn chăm chú vào mũi tên dài màu lam do 100 đạo ba nhận tạo nên. Trong mắt hấn bỗng hiện lên một tia dị sắc.

Dù là lăng toa màu đỏ do Tiểu Nguyên bắn ra hay mũi tên dài màu lam của Tiểu Man, chúng đều có tốc độ nhanh đến mức không thể quan sát bằng mắt thường.

Trên bầu trời, hai vệt sáng dài màu đỏ và xanh cùng đâm đầu vào nhau!

Vệt màu đỏ giống như con sư tử đột nhiên lao vào bầy cừu, bầy cừu liền chạy tán loạn. Chỉ thấy sợi màu đỏ vừa lướt qua, mũi tên dài màu lam do ba nhận tạo thành liền bị đánh tan, giống như là xé rách một tờ giấy mỏng. Hơn trăm đạo ba nhận bay loạn khắp nơi, mà miếng lăng toa màu đỏ cũng dễ dàng xuyên qua mũi tên dài do 100 đạo ba nhận tạo thành.

Đúng là thực lực hai bên cách quá xa a! Các tạp tu vây xem người thì thở dài, kẻ thì lắc đầu.

Tiểu Nguyên đột nhiên nhướng mày.

Ngay khi hấn vừa nhướng mày thì số ba nhận đang bay loạn giống như một bầy cá mập ngửi thấy mùi máu, chúng tập hợp thành bầy rồi gào thét lao về phía Tiểu Nguyên ở giữa không trung.

Đuôi của 100 đạo ba nhận di chuyển với tốc độ cao tạo thành hình búp hoa, đỉnh của nó chỉ thẳng vào Tiểu Nguyên!

Biến cố đột ngột này khiến mọi người hoàn toàn bất ngờ.

Lúc này, rất nhiều người mới nhớ ra tạp phiến trên tay cô gái này có tên gì.

013! Trời ơi. Đó là 013!

Rất nhiều tạp tu không kiềm được hét ầm lên, nhiều người khác đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Trách không được ba nhận màu lam nhạt này lại thấy quen mắt như vậy. Thì ra là 013! Khó trách có người dám bước ra khiêu chiến. Có 013 trong tay thì còn sợ cái gì chứ! Thậm chí nhiều tạp tu trong trang viên bắt đầu sinh ra hy vọng.

Thực lực của vị tạp tu thần bí này đúng là cao thâm khó lường. Tuy nhiên, bên bọn họ cũng có 013! Trong số các tạp tu này có rất ít người nhận ra Tiểu Nguyên, nhưng nếu nói đến 013 thì chắc chắn có 90% người biết.

Trong thời gian này, nếu chưa nghe nói qua mã số tạp phiến thì cũng chẳng biết bắt chuyện với người khác ra sao. Có câu: Đời này không thấy 013 thì uống công làm tạp tu a!

Những người này có thể nhận ra 013. Nói đến đây, tất cả đều là nhờ công hình ảnh được chiếu từ các đài truyền hình. Ngay cả tạp tu của Trung Đạt thư phủ cũng có một ít người nhận ra tạp phiến mà Tiểu Man đang dùng.

“Pháp Á! Đám người này thuộc Pháp Á!” Có tạp tu bên Trung Đạt thư phủ gào lên.

Tiếng tăm của 013 quá lớn, không thể che giấu được. Ai ai cũng biết rõ 013 rơi vào tay Pháp Á. Trước đó, tạp tu của Trung Đạt thư phủ còn đang phán đoán, thế lực đứng sau trang viên có lực lượng đáng sợ hay là ai?

Không ngờ lại là Pháp Á!

Vẻ mặt của Tiểu Nguyên chợt lạnh đi. Hắn cũng không ngờ lại là Pháp Á! Hắn bỗng cảm thấy lạnh người, nhiều tạp tu của Pháp Á tập trung ở đây làm gì?

Mục đích của bọn họ không cần nói cũng biết.

Trong mắt Tiểu Nguyên hiện lên sát khí dày đặc.

Pháp Á, đáng chết!

Trong lòng mỗi thành viên của Trung Đạt thư phủ, Pháp Á đã trở thành kẻ thù số một của bọn họ, thậm chí còn đáng hận hơn học phủ Liên Bang Tổng Hợp. Giải Yến Bạch do bọn họ đánh trọng thương, tạo thời cơ cho học phủ Liên Bang Tổng Hợp lợi dụng, từ đó mới tạo ra một loạt biến cố về sau.

Tuy quan hệ giữa Tiểu Nguyên và Giải Yến Bạch cũng bình thường, nhưng đánh lén đệ tử của Trung Đạt thư phủ đã là một hành vi khiêu khích uy quyền Thư Phủ. Trong mắt hắn, kẻ có hành vi thế này nên chết vô số lần!

Huống chi, một người có thể đạt tới cảnh giới này sao có thể là kẻ gốc được?

Khi biết đám tạp tu này do Pháp Á triệu tập thì hắn liền hiểu rõ âm mưu của Pháp Á.

Hắn nhếch miệng cười lạnh, nhìn chăm chăm vào Tiểu Man và Vu Quả.

Hắn không hề có động tác gì, đột ngột nghiêng người. Giống như bóng biến mất tại chỗ rồi xuất hiện cách đó bảy tám mét bên phải.

Ba nhận màu lam đan xen nhau lướt qua vị trí vừa rồi của hắn, giống như một bầy chim yến cực kì linh hoạt.

Điều khiến người khác lấy làm lạ là số ba nhận màu lam này rất có linh tính. Tuy đánh hụt nhưng hoàn toàn không mất khống chế, chúng lần lượt bay vòng lại về phía Tiểu Nguyên. Tuy nhiên, khi còn cách Tiểu Nguyên 10 mét thì chúng đột ngột lượn quanh hắn với tốc độ cao.

Ba nhận bay lượn với tốc độ cao vẽ nên từng đạo quỹ tích đẹp tuyệt vời. Bóng hình Tiểu Nguyên được bao phủ bên trong mờ dần.

Thú vị!

Tiểu Nguyên rất ít khi gặp được loại tạp phiến ba nhận có khống chế chuẩn xác, khéo léo như thế. Hắn không khỏi nhìn vào độ nghi trên tay Tiểu Man.

Đúng lúc này, một luồng sáng năng lượng cường đại thu hút sự chú ý của Tiểu Nguyên.

Một nửa là tấm mặt nạ màu bạc, nửa còn lại là gương mặt lạnh lùng. Sóng năng lượng do Vu Quả tạo ra khiến tạp tu khác cảm thấy bất an. Một sức ép dữ dội giống như mây đen áp xuống, khiến mọi người hốt hoảng.

Nửa gương mặt phơi ra giữa trời của Vu Quả mau chóng tái nhợt đi, cùng với ánh sáng màu bạc trên tấm mặt nạ bằng chất dẻo ở nửa mặt còn lại tạo thành một hình vẽ cực kì yêu dị.

Giữa không trung, hần hơi khom người, hai tay thả lỏng ra trước, mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Nguyên.

Đúng lúc này, ba nhận bay lượn quanh Tiểu Nguyên như đàn chim yến cùng lúc đổi hướng.

Cheng!

Giống như tiếng búng vào lưới đao, một trăm đạo ba nhận hóa thành luồng sáng màu lam, đột ngột đâm thẳng vào Tiểu Nguyên ở giữa.

Trong lúc này, Vu Quả đột nhiên xoay hai tay thành một vòng.

281. Chương 280: Giao Thủ

Đây không phải là lần đầu Trần Mộ thấy uy lực của Cực Quang Thúc nhưng vẫn phải than thầm trong lòng. Tuy phạm vi sử dụng của chiêu này có hạn nhưng uy lực lại vô cùng mạnh mẽ. May là lần trước mình ra tay ngăn hần lại, nếu không thì hần cũng chẳng biết căn cứ sẽ ra sao nếu bị chùm sáng khủng khiếp này bắn trúng.

Tuy nhiên Trần Mộ cũng không nhận ra bản thân hần bây giờ chỉ than thở khi thấy Cực Quang Thúc, so với vẻ hoảng sợ ban đầu thì đã tiến bộ hơn mấy bậc. Hiện giờ hần cũng chỉ than thở chứ không hề thấy sợ hãi, còn bình tĩnh phân tích ưu khuyết điểm của nó.

Hần chú tâm hơn vào tấm 013 do bản thân chế tạo.

Chưa thể nói 013 là tác phẩm đỉnh cao của bản thân nhưng hần đã phí rất nhiều tâm tư vào nó. Tấm tạp phiến này được cải biến từ khuôn mẫu Chiết Hình Yến Ba tạp, ngoài ra còn được pha trộn với nhiều ý tưởng kì lạ.

Nếu chưa có Chiết Hình Yến Ba tạp, hơn nữa không quen với loại tạp phiến ba nhận thì có lẽ hần đã giữ tấm tạp phiến này lại. Tuy nhiên, nghĩ lại thì có chế tạp sư nào lại đi cất giấu hết các tác phẩm tâm đắc của mình chứ?

Không ai hiểu rõ các ưu điểm, khuyết điểm của 013 hơn hần.

Tiểu Man điều khiển 013 rất nhuần nhuyễn. Trần Mộ tin rằng mình cũng chẳng thể làm tốt hơn được.

Thật ra, xem tới đây thì Trần Mộ đã biết ai thắng ai thua. Mặc dù đòn tấn công của Tiểu Man rất đa dạng nhưng chỉ có vẻ ngoài lòe loẹt, thiếu chiêu số hữu hiệu.

Điều này có liên quan đến cách đánh.

Ít nhất dưới cái nhìn của Trần Mộ, nên dùng 013 như là loại tạp phiến cận chiến. Nó có thể nối các ba nhận thành sợi xích, có khả năng đột ngột chuyển sang chế độ bắn, khống chế tùy tâm. Nó là một món hung khí thực sự. Ngoài ra, nếu khoảng cách càng gần thì điều khiển càng dễ, đòn tấn công càng thêm bất ngờ, khó đề phòng.

Tuy nhiên Tiểu Man không phải tạp tu cận chiến, nàng chỉ biết tấn công từ xa. Nàng căn bản không có ý định dùng 013 để cận chiến, trong mắt cô ta thì 013 tuy khác với Khoa Đầu mà bản thân dùng lúc trước nhưng lại có cùng công dụng.

Nếu dùng để tấn công từ xa thì không phát huy hết được lực bộc phát, sức tấn công của 013. Đây là nhược điểm của 013 trong mắt Trần Mộ.

Tuy nhiên làm sao Tiểu Man lại giống người ngoài nghề như Trần Mộ chứ? Dưới con mắt của nàng, tất cả các tạp phiến đòi hỏi sự điều khiển chính xác, khéo léo đều thiếu sức tấn công và lực bộc phát.

Đây là điều ai cũng biết.

Nếu một tấm tạp phiến vừa đòi hỏi sự điều khiển chuẩn xác, vừa có uy lực cực kì mạnh mẽ thì cấp bậc ít nhất cũng phải từ ngũ tinh trở lên. Dù sao thì nàng cũng không sử dụng được tạp phiến ở cấp bậc này. Nếu tấm tạp phiến mà bản thân không dùng được, cho dù chứa nhiều ưu điểm hơn nữa thì có tác dụng gì?

Hơn nữa, 013 không đủ uy lực sao?

Nàng không nghĩ vậy. Trong các tạp phiến tứ tinh, uy lực của 013 đã đạt đến mức khá tốt, cộng thêm ưu điểm về không chế và biến hóa. Người còn đòi hỏi gì hơn từ một tấm tạp phiến tứ tinh nữa chứ?

Tuy nhiên, ai bảo Trần Mộ từng gặp qua Chiết Hình Yến Ba tạp đây chứ. Ngay cả Thoát Vĩ Toa của hắn cũng có uy lực mạnh mẽ. Do đó nên trong trường hợp một đối một, hắn có cảm giác 013 hơi thiếu uy lực.

Hắn vẫn canh cánh chuyện này trong lòng. Cuối cùng thì tạp phiến do mình thiết kế vẫn không thể đạt đến tầm của Chiết Hình Yến Ba tạp, đây là điều khiến hắn khá buồn bực.

Thêm nữa, hắn biết chắc Chiết Hình Yến Ba tạp chưa phải là tạp phiến mạnh nhất trong tạp phiến thần bí. Hắn tin nếu có một ngày ứng dụng được kết cấu của năm mô hình năng lượng mà bản thân dùng để rèn luyện độ nhạy cảm giác vào tạp phiến, chắc chắn lúc đó hắn sẽ thu được năm tấm tạp phiến cực kì lợi hại.

Nhưng vấn đề là chúng vẫn thuộc về tạp phiến thần bí, không phải thứ do mình tự sáng tạo ra. Tấm tạp phiến thần bí như biển rộng, thỉnh thoảng nhắc Trần Mộ rằng bản thân nhỏ bé ra sao.

Trần Mộ nhìn chăm chú vào Tiểu Nguyên. Hắn muốn xem vị cao thủ này xử lí tình huống thế nào.

Nếu đổi lại là Trần Mộ, hắn sẽ cố sức không để bị bao vây. Nếu bị một đám ba nhận như thế vây quanh thì hắn chẳng nghĩ ra cách nào để chạy trốn. Tuy chưa từng đánh với Tiểu Nguyên, nhưng người có thể bức Weah chặt vật đến thế thì chỉ có hai chữ [KINH KHỦNG] để hình dung thực lực của hắn.

Hơn nữa, sóng năng lượng do Tiểu Nguyên vừa phát ra thực sự quá khủng khiếp!

Nhớ lại mình và Weah lại dám đánh lên một tên biến thái như thế, Trần Mộ không khỏi rùng mình. Đúng là điếc không sợ súng mà, nếu sớm biết Tiểu Nguyên có thể phóng ra sóng năng lượng kinh khủng thì Trần Mộ có gan đến đâu cũng chẳng dám đụng tới tên biến thái này.

Weah cũng ngược đầu nhìn Tiểu Nguyên trên không.

Chùm sáng năng lượng với uy lực hủy diệt khiến cả trời đất sáng ngời, chói đến mức mọi người đều phải nhắm mắt lại. Các tạp tu của Trung Đạt thư phủ thì khá hơn nhiều, thực lực của họ chỉ có hơn chứ không kém Vu Quả. Mặc dù có nhiều người hơi kinh ngạc, nhưng chưa tới mức sợ xanh mặt như đám tạp tu dưới đất.

Cực Quang Thúc tạp là một loại tạp phiến khá lợi hại nhưng cũng chẳng đặc biệt, các tạp tu ở đây đều có hiểu biết nhất định về nó. Có thể dùng Cực Quang Thúc tạp bắn ra một đòn mạnh mẽ như vậy đủ để chứng minh kĩ thuật phi phạm của Vu Quả trong tấm tạp phiến này.

Dù là tạp tu ở phe nào, nếu có đủ thực lực thì luôn được người khác kính trọng, thậm chí là kẻ thù cũng vậy.

Khi luồng sáng rực mờ dần, con mắt của mọi người cũng khôi phục bình thường.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn lên trời một lần nữa thì kinh ngạc phát hiện Tiểu Nguyên không hề bị thương, ngay cả quần áo cũng không hề bị hư hại.

Cách đó không xa, sắc mặt của Tiểu Man và Vu Quả rất xấu, vẻ khó tin tràn ngập trong mắt hai người.

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của mọi người. Trong suy nghĩ của bọn họ, đòn tấn công liên hợp của Tiểu Man và Vu Quả có uy lực vô cùng mạnh mẽ. Cho dù Tiểu Nguyên ngăn được thì cũng phải tổn một phen công phu mới được.

Nhưng dường như Tiểu Nguyên chẳng phí chút sức nào. Chẳng lẽ đòn tấn công vừa rồi chẳng uy hiếp hắn được tí nào? Chẳng lẽ người đàn ông trung niên có nước da màu đồng này thực sự mạnh đến vậy sao?

Các tạp tu ngơ ngác nhìn ba vị tạp tu trên bầu trời. Các tạp tu của Trung Đạt thư phủ đều phấn chấn tinh thần, sĩ khí tăng cao.

“Tạp tốt, kỹ thuật không đủ.” Tiểu Nguyên lắc đầu như đang tiếc hận điều gì. Giọng nói của hắn không lớn nhưng rất rõ.

Ở bên dưới, Trần Mộ tận mắt thấy Tiểu Nguyên phá chiêu này bằng cách nào.

Nhanh! Chuẩn!

Chỉ có hai chữ, đây là chỗ mà Trần Mộ cảm thụ sâu sắc nhất. Trong chớp mắt, Tiểu Nguyên bắn ra 25 miếng lăng toa, mỗi miếng đều đánh trúng từng đạo ba nhận màu lam. Nhờ vậy mà hắn mở được một lỗ hổng giữa rừng ba nhận kín kẽ, sau đó bay qua lỗ hổng rồi nhẹ nhàng tránh né chùm ánh sáng của Vu Quả.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Tiểu Nguyên có thể nhẹ nhàng dùng lăng toa bắn trúng 25 cái ba nhận đang bay với tốc độ cao, không hề trật một phát nào. Hắn đã phát huy hai chữ nhanh, chuẩn đến cực hạn.

Sắc mặt của Tiểu Man càng thêm khó coi, oán hận nhìn Tiểu Nguyên. Bên cạnh nàng, Vu Quả đã lão đảo như sắp ngã xuống. Đòn vừa rồi đã tiêu tốn tất cả cảm giác của hắn, chùm sáng này cũng sử dụng hết năng lượng trong độ nghi.

Tiểu Man cắn chặt môi, vẻ mặt quật cường. Ánh mắt của nàng tránh trát trong chốc lát rồi chợt trở nên vô cùng kiên định.

Đột nhiên, sắc mặt của Tiểu Man trở thành nghiêm túc, một luồng sóng năng lượng từ từ lan ra bốn phía.

Không giống kiểu kinh khủng đầy quyền uy của Tiểu Nguyên, cũng chẳng quyết liệt một đi không trở lại như Vu Quả, Tiểu Man lộ ra một loại cảm giác tuy chậm nhưng đầy kiên định.

Trên mặt Tiểu Nguyên lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trong nháy mắt, các tạp tu của Trung Đạt thư phủ đều hoảng sợ, liên tục kéo giãn khoảng cách với Tiểu Man. Đám tạp tu dưới đất cũng kinh hãi, ôm đầu lùi đi.

Vu Quả tái mặt, lo lắng nói: “Tiểu Man!”

Lúc này Tiểu Man đã không còn nghe thấy gì cả, ánh mắt như thất thần. Tuy nhiên, sóng dao động từ trên người phát ra càng ngày càng mạnh. Vu Quả đứng gần Tiểu Man nhất, đòn vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ sức lực của hắn. Sóng năng lượng từ người Tiểu Man phát ra quá mạnh, với tình trạng hiện tại của hắn thì không thể chịu đựng được.

Về đau xót hiện lên trong mắt Vu Quả, hắn nhìn Tiểu Man thật sâu rồi lùi ra xa.

Tiểu Nguyên lộ ra vẻ ngưng trọng, lạnh lùng nhìn Tiểu Man đang ở trạng thái không bình thường.

Thân là đại đệ tử của phủ chủ Trung Đạt thư phủ, sao Tiểu Nguyên lại không biết tình trạng hiện tại của Tiểu Man chứ.

Tên khoa học của nó là ‘Cực hạn tự năng pháp’, chỉ tạp tu điều chỉnh cảm giác của bản thân để tiến vào một loại trạng thái kì diệu. Trong trạng thái này, tạp tu có khả năng phóng ra cảm giác gấp 1.5 lần bình thường, thậm chí nhiều hơn.

Loại phương pháp này chỉ được ghi chép lại ở một số học viện lớn, hơn nữa còn cấm đệ tử bình thường xem và học tập. Trên thực tế, nó dùng cảm giác kích thích cảm giác để tạo ra biến hóa, tăng mạnh cảm giác trong thời gian rất ngắn. Các đệ tử bị cấm học tập là vì nó có hậu quả cực kì nghiêm trọng, người dùng nó sẽ chết sau một thời gian rất ngắn.

Tuy nhiên vẫn có người học nó, đặc biệt là trong một số quần thể tạp tu đặc thù. Đây là một loại cảm pháp khá thông dụng, ví dụ như sát thủ hay thích khách.

Tiểu Nguyên không ngờ một cô gái nhỏ nhắn như Tiểu Man lại biết loại cảm pháp đáng sợ như thế.

Đòn tiếp theo chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Ở dưới đất, Trần Mộ kinh ngạc nhìn Tiểu Man trên trời. Một cảm giác quen thuộc đột nhiên nảy sinh trong lòng.

282. Chương 281: Một Ý Định Cả Gan

Khi thấy ánh mắt thất thần của Tiểu Man, Trần Mộ mới hiểu được cảm giác quen thuộc này từ đâu ra.

Liễm tức pháp! Trần Mộ nhớ tới Liễm tức pháp học được từ tạp phiên thần bí. Loại cảm giác này chẳng phải khá giống khi mình sử dụng liễm tức pháp sao?

Chẳng lẽ giữa hai cái này có mối liên hệ nào sao? Hay đây chỉ là sự giống nhau tình cờ?

Liễm tức pháp, một trong hai đại tuyệt kỹ của Thập Tự Dạ. Lưu phái cổ xưa này vô cùng thần bí trong mắt Trần Mộ. Liễm tức pháp có uy lực mạnh mẽ, từng giúp hắn vượt qua nhiều cửa ải khó khăn nhưng nó cũng có tác dụng phụ rất lớn. Vì vậy, hắn buộc phải tạm thời không sử dụng đến nó.

Nếu Liễm tức pháp không có tác dụng phụ thì tốt biết bao! Trong đầu Trần Mộ từng nảy ra ý nghĩ hoang đường này vô số lần.

Đáng tiếc, lý luận của hắn quá nông cạn. Đừng nói cải tiến, cho tới giờ hắn vẫn chưa hiểu được nguyên lý của Liễm tức pháp. Rất khó ngờ một lưu phái sở hữu tuyệt kỹ mạnh mẽ như thế cũng không tránh khỏi sự hủy diệt của dòng chảy lịch sử. Chẳng biết thực lực của Nhất Tự Mi Nam kém xa tiền bối của gã đến mức nào.

Với Liễm tức pháp nửa vời của mình, tự nhiên là Trần Mộ không dám lấy ra khoe.

Sóng năng lượng trong không khí càng lúc càng dữ dội, giống như một cơn lốc xoáy đang hình thành. Trên không trung, khuôn mặt màu đồng của Tiểu Nguyên vô cùng ngưng trọng, chăm chú nhìn vào Tiểu Man. Thân hình của hắn đứng cao như một ngọn thương, những người khác thì đã lùi xa từ lâu.

Trần Mộ cũng rất muốn lùi lại nhưng Weah bên cạnh chẳng có động tĩnh gì. Hơn nữa, nếu bây giờ mà lộ mặt ra thì hắn tin rằng Pháp Á sẽ nhận ra mình.

Thật ra, Trần Mộ không quá e ngại Pháp Á. Bagnell nói rất rõ, một khi Pháp Á bị kéo ra ngoài sáng thì chắc chắn ba phe sẽ lâm vào cuộc hỗn chiến. Dù là phe nào đi nữa, trước khi giải quyết xong đại cục thì chẳng ai tìm bọ họ.

Bọn họ có thể giải quyết đại cục không? Trả lời câu hỏi này, ý kiến của Trần Mộ và Bagnell khá giống nhau. Trong thời gian ngắn, trừ khi sức mạnh giữa các bên quá chênh lệch thì rất khó giải quyết được.

Ngay lúc Trần Mộ đang miên man suy nghĩ thì Tiểu Man ra tay.

Các ba nhận màu lam không ngừng được bắn ra. Chúng không bắn về phía Tiểu Nguyên mà vây quanh người Tiểu Man với tốc độ cao.

Một, lại một cái nữa....

Trần Mộ không đếm nổi có bao nhiêu cái ba nhận.

Tiểu Nguyên hừ lạnh, liền ra tay trước. Thật ra thì hắn có thể ra tay sớm hơn, chỉ là hắn muốn chứng kiến uy lực của Cực hạn tụ năng pháp nên mới để cho Tiểu Man chuẩn bị.

Tất nhiên hắn đã từng nghe qua uy lực mạnh mẽ của Cực hạn tụ năng pháp, nhưng hắn càng tin tưởng vào thực lực của bản thân.

Đây là tâm tính điển hình của các cường giả! Bọn họ từ một kẻ mới nhập môn, bước từng bước trên con đường trở thành cường giả, được rèn luyện qua từng trận chiến. Niềm tin vào thực lực của bản thân đã sớm ăn sâu vào xương cốt bọn họ qua vô số lần rèn luyện.

Đây cũng là lý do có đôi lúc cường giả lại biểu hiện ra một loại khinh địch đến ngu ngốc. Đây không phải do bọn họ ngu ngốc, mà là quá tự tin vào thực lực của bản thân. Chiến tích trong quá khứ nhắc bọn họ rằng mình mạnh mẽ đến mức nào, đây là một loại thói quen.

Ví dụ như bây giờ, nếu là Trần Mộ thì hẳn đã sớm tiêu diệt mối nguy từ trong trứng nước ngay khi nhận thấy điều bất thường. Còn Tiểu Nguyên thì sao, hẳn lại hứng thú chờ Tiểu Man chuẩn bị xong để ném thử mùi Cực hạn tụ năng pháp.

Tâm tính của hai người hoàn toàn khác nhau. Người thì vì mạng sống, kẻ lại muốn khiêu chiến.

Sinh tồn, đối với cao thủ như Tiểu Nguyên thì thật sự quá xa vời! Có lẽ ngay trong tiềm thức của bản thân cũng cho rằng, đây là việc mà ta phải lo lắng sao?

Một miếng lăng toa màu đỏ rời khỏi tay, xé gió bay về phía Tiểu Man.

Chỉ một miếng lăng toa nhỏ như thế lại có uy lực vô cùng mạnh mẽ. Mới vừa rồi, Trần Mộ tận mắt thấy nó xuyên thủng người mấy vị tạp tu, thực khiến người khác khiếp sợ. Trần Mộ đoán uy lực của nó ngang với Chiết Hình Yển Ba tạp. Tuy nhiên đặc tính của lăng toa là sắc bén, còn Chiết Hình Yển Ba tạp là nổ mạnh. Vì vậy, nói về lực xuyên thấu thì cả hai chênh lệch khá xa, nhưng so về tính nổ mạnh thì Chiết Hình Yển Ba tạp có ưu thế hơn.

Hai tấm tạp phiến này còn đặc tính nào khác thì hẳn cũng không biết. Trần Mộ biết rất ít về kĩ xảo của Chiết Hình Yển Ba tạp, nó giống như là một vật trang trí trong tay hắn. Ồ, mình có nên bán nó không nhỉ? Tự nhiên vào lúc này, hắn lại nảy ra một ý nghĩ không đầu không đuôi như thế.

Dường như hắn cũng nhận ra ý nghĩ này quả là không đúng lúc đúng chỗ, khóe miệng nở một nụ cười.

Trên bầu trời, lăng toa màu đỏ không đánh trúng Tiểu Man. Nó dễ dàng bị tiêu diệt bởi các ba nhận màu lam đang xoay quanh người nàng.

Trần Mộ há hốc mồm, ngạc nhiên nhìn Tiểu Man đang bị ba nhận màu lam vây quanh giữa trời. Cái này, đây không phải...

Cảnh tượng trước mắt khiến Trần Mộ chợt liên tưởng đến tấm tạp phiến khác do hắn chế tạo – 007. Ba nhận màu lam lượn quanh tạo thành một quả cầu ba nhận, đúng là phiên bản ba nhận của quả cầu năng lượng từ 007.

Trần Mộ chết lặng, thì ra 013 còn có thể dùng như vậy.

Phải nói cách dùng của Tiểu Man rất hiệu quả. Miếng lăng toa màu đỏ vừa rồi không chỉ bị tiêu diệt bởi một đạo ba nhận, mà là hơn 10 đạo ba nhận. Nói cách khác, tổn hại do miếng lăng toa màu đỏ gây ra được chia đều cho 10 đạo ba nhận.

Vì vậy nên hư hại của mỗi đạo ba nhận phải chịu rất nhỏ.

Mắt Tiểu Nguyên liền sáng lên, dường như càng lúc càng hứng thú.

Hắn lại bắn thêm một miếng lăng toa, nhưng nó có màu đậm hơn, tốc độ nhanh hơn.

Tuy nhiên, miếng lăng toa màu đỏ này vẫn không thể xuyên thủng quả cầu do ba nhận tạo thành. Nó bị chém thành một chùm sáng màu đỏ lấp lánh. Ngay sau đó, ba miếng lăng toa được bắn ra cùng lúc. Chúng vẽ ra ba đường vòng cung quỹ dị, lao về phía quả cầu ba nhận từ ba góc khác nhau.

Vù, mấy chục đạo ba nhận ào ào bắn về phía ba đạo lăng toa màu đỏ, giống như là bầy cá đang giành mồi.

Lúc này, Tiểu Man cũng bắt đầu phản công.

Năm đạo ba nhận màu lam chợt trôi nổi trước mặt nàng, xếp thành một hàng rồi đứng yên. Các ba nhận khác vẫn bay lượn như cũ.

Năm đạo ba nhận trước mặt nàng đột ngột ép vào giữa, trong chớp mắt một đạo ba nhận màu xanh đậm xuất hiện.

Năm đạo ba nhận hợp thành một ba nhận mới, có màu đậm hơn ba nhận khác.

A, còn có công năng này? Trần Mộ trợn mắt, thân là người chế tạo mà hắn cũng không ngờ có cách sử dụng này. Tuy nhiên, nói cho cùng thì hắn vẫn là người chế tạo ra 013, không ai biết rõ các chỉ số của nó hơn hắn. Hắn chỉ cần tính toán một lát liền biết Tiểu Man làm thế nào.

Từ điểm này có thể thấy được sự chênh lệch giữa hai người về trình độ ở mặt tập tu.

Trần Mộ cũng không định ngồi xem hai người đấu đá nhau, dù hẳn biết màn kế tiếp chắc chắn rất đặc sắc.

Bây giờ là cơ hội trời cho để chạy trốn. Lúc này Tiểu Nguyên làm gì còn sức để ý đến bọn họ chứ? Nếu chờ Tiểu Nguyên xong chuyện thì muốn chạy cũng không được.

Hắn lay nhẹ Weah, cái tên này xem đến mức say mê. Tuy nhiên Weah không phải kẻ ngốc, liền hiểu được ý định của Trần Mộ.

Hai người lén lút rút lui, vốn là không dễ dàng như vậy. Tuy nhiên các tập tu khác đã sớm cao chạy xa bay, cộng thêm lực chú ý của bọn họ đã bị hấp dẫn bởi hai người đang kịch chiến trên bầu trời. Hơn nữa, hai người đều có tài ẩn núp nên chẳng có ai phát hiện ra.

Vừa ra khỏi trang viên thì hai người liền tăng tốc, đến giờ thì kế hoạch khá thành công.

Đột nhiên, một sóng năng lượng mạnh lạ thường bộc phát từ trong trang viên. Trần Mộ hoảng hốt, sóng năng lượng này hoàn toàn khác Tiểu Man và Tiểu Nguyên. Chẳng lẽ lại có thêm một cao thủ khác tới?

Đầu năm nay, chẳng lẽ cao thủ đi đầy đường như thế?

Đến khi tới nơi khá an toàn thì Trần Mộ mới thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng an tâm rồi. Có thể nói tới hôm nay vô cùng kinh hiểm, không ngờ hẳn và Weah lại đi chọc Tiểu Nguyên. Nghĩ lại, Trần Mộ có cảm giác như đang nằm mơ.

Có thể đoán được, qua đêm nay thì vận mệnh thực sự của thành Lars sẽ thay đổi.

Trần Mộ cũng bắt đầu tự suy xét các vấn đề này, không giống như lúc trước hễ đụng phải là quăng cho Bagnell xử lý.

Trung Đạt thư phủ rất mạnh, điểm này là chắc chắn. Còn Liên Bang tổng hợp học phủ yếu nhất, điểm này cũng không thay đổi. Quan trọng nhất là Pháp Á bước lên vũ đài, sẽ đóng vai trò gì?

Khoan đã, Liên Bang tổng hợp học phủ yếu nhất. Phán đoán này chợt khiến Trần Mộ nảy ra một ý nghĩ.

Hắn ngừng chân, Weah liền dừng lại, hơi kinh ngạc nhìn hẳn.

“Có gì không?” Weah hỏi.

Trần Mộ chần chờ một chút: “Ta có ý này.”

“Ý gì?” Weah hỏi, trong giọng nói mang theo chút tò mò hiếm thấy.

“Ta định đánh lén nơi ở của Liên Bang tổng hợp học phủ.” Trần Mộ nói ra một lời kinh người.

“Đánh lén bọn họ làm gì?” Weah hỏi tiếp.

Mắt Trần Mộ sáng rực: “Trên người Tổ Trữ có một thứ ta rất cần. Bây giờ lại là lúc bọn họ yếu nhất, ta cảm thấy nên thử một lần.”

“À.” Weah gật đầu ra vẻ hiểu rõ, ánh mắt rất tự nhiên: “Cướp đi.”

Nghe nói Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, thứ có thể giải thoát mình khỏi sợi lục tuyến nằm trên người Tổ Trữ. Việc này có sức hấp dẫn chết người với Trần Mộ. Trước đó, hẳn chưa từng có ý cướp Tổ Trữ nhưng kinh nghiệm giao thủ với Mễ Hạ Thanh, Tiểu Nguyên hôm nay là một nguồn cổ vũ rất lớn.

Hơn nữa Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn quá quan trọng với hẳn! Vậy nên hẳn mới chợt nảy ra ý định lớn mật này trong đầu. Bây giờ lại có Weah giúp đỡ, hẳn càng nắm chắc phần thắng hơn.

Khi cùng Bagnell nghiên cứu xu thế phát triển của tình hình ở thành Lars, Trần Mộ đã thu được rất nhiều tin tình báo thông qua Hệ Bình. Chúng không chỉ bao gồm Trung Đạt thư phủ và Pháp Á, mà còn có cả học phủ Liên Bang Tổng Hợp.

Hắn biết rõ trận địa phòng thủ cuối cùng của học phủ Liên Bang Tổng Hợp ở đâu.

283. Chương 282: Vận Mệnh Như Con Dao Hai Lưỡi.(1)

Cho dù như thế hoàn cảnh của họ vẫn không hề được cải thiện chút nào, trong đám tạp tu chi viện lúc sau kia, cao thủ chết gần như hết.

Hiện tại trong cả khu vực phòng thủ, còn có thể gọi là cao thủ chỉ có Tổ Trữ thôi. Nhưng so sánh với Trung Đạt thư phủ, Tổ Trữ chẳng qua cũng chỉ cùng một cấp bậc với Mễ Hạ Thanh, nếu gặp phải Tiểu Nguyên thì sẽ chết tương đối bi thảm.

Tổ Trữ tâm tình rất tồi tệ, gã từ trước tới giờ chưa từng nghĩ đến mình có một ngày lại rơi vào hoàn cảnh khó khăn như thế.

Một chiêu bất ngờ này của Trung Đạt thư phủ có thể nói vô cùng lợi hại, Tiểu Nguyên tự thân dẫn đội, xuyên qua rừng cây trở về tiến vào thành Lars, nhất thời cải biến kết cấu lực lượng của thành Lars. Người bày ra chiêu này hẳn là Lao Hạo chủ trì đại cục bên ngoài, chiêu này thực sự quá đẹp.

Cũng chính vì một chiêu này bọn họ mới có thể rơi vào thế bị động như vậy.

Song khiến họ hơi an tâm một chút chính là, ngày mai sẽ có một nhóm tạp tu tăng viện tới. Mà càng khiến họ hưng phấn chính là dẫn đội không ngờ lại là đại nhân Đường Hàm Phái!

Nói tới đại nhân Đường Hàm Phái, Liên Bang có thể nói là không ai không biết không ai không rõ. Cảm giác tứ cấp nhanh nhất y sáng tạo ghi vào năm mười bảy tuổi lễ bốn tháng mười lăm ngày. Cho đến hiện tại vẫn chưa có ai phá được. Mà một kỷ lục khác của y tương tự cũng được mọi người bàn tán say sưa, từ khi y vừa mới xuất đạo, y chưa một lần bại, điều này cũng khiến y trở thành một trong những tạp tu đứng đầu Liên Bang.

Tại Liên Bang tổng hợp học phủ. Y thậm chí càng có uy vọng hơn so với Pafuchake. Từ khi Tổ Trữ còn chưa tiến vào Liên Bang tổng hợp học phủ, Đường Hàm Phái chính là thần tượng của hắn. Có thể cùng thần tượng của mình sống vai tác chiến, còn có chuyện gì khiến người ta hưng phấn hơn điều này?

Chỉ cần chống đỡ qua đêm nay, vậy chuyện kế tiếp đã không cần hắn lo lắng nữa rồi. Tiểu Nguyên mặc dù cường đại nhưng so sánh với đại nhân Đường Hàm Phái, hắn tin, còn kém một chút.

Hắn tịnh không lo lắng đêm nay sẽ xảy ra vấn đề gì. Trung Đạt thư phủ tuy giành được thắng lợi nhưng dù sao tấn công chớp nhoáng đường dài, bản thân đã cực kỳ mệt mỏi. Cộng thêm trận ác chiến ban sáng kia, tương tự cũng cần nghỉ ngơi hồi phục cấp bách.

“Chính là đây.” Trần Mộ và Weah lặng lẽ ẩn núp trong bóng tối, trước mặt họ là nơi đóng quân phòng thủ cuối cùng của Liên Bang tổng hợp học phủ.

Trận ác chiến ban sáng kia Liên Bang tổng hợp học phủ liên tiếp thua trận, buộc phải lui về phòng thủ trụ sở này. Trong lúc vội vàng, nào còn kịp tiến hành tu sửa và sắp xếp nó nữa.

Hai người đi tới rìa trụ sở, ai ngờ không gặp phải tạp tu tuần tra, điều này khiến Trần Mộ vô cùng ngạc nhiên. Ngoại trừ ba động yếu ớt biểu thị trong không khí hoặc là có người đang cảnh giới, bọn họ không hề nhìn thấy bất cứ sự phòng bị nào khác.

Ba động trình sát tạp dò xét phóng ra đối với Trần Mộ và Weah mà nói đều là chuyện nhỏ.

Hai người vô thanh vô tức mò mẫm vào nơi đóng quân của Liên Bang tổng hợp học phủ, cả quá trình dễ dàng tới mức như dạo chơi trong sân nhà mình vậy. Trần Mộ hết sức giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ tới, đường đường là nơi đóng quân của Liên Bang tổng hợp học phủ lại lỏng lẻo như thế.

Đây còn là Lục Đại ư?

Ngắm lại nơi đóng quân của Trung Đạt thư phủ, cũng xem như không phòng bị sâm nghiêm cho lắm. Chẳng nhẽ đây là phong cách của Lục Đại?

Hắn cảm thấy nếu phòng bị như thế bị Bagnell nhìn thấy, lão già này tuyệt đối sẽ không nhịn được chữ lấy chữ để. Mà người bố trí nếu là thủ hạ của y, vậy kết cục duy nhất của gia hỏa ấy chính là bị cách chức.

Thực ra điều này quả thực không thể trách Tổ Trữ. Ban sáng bị đánh bại đột ngột, một đường bại lui tới đây, sĩ khí bây giờ đã tụt xuống mức thấp nhất, hơn nữa gã cũng đoán chắc Trung Đạt thư phủ sẽ không nhân lúc này phát động tấn công, cho nên mới có thể mặc cho đám tạp tu thủ hạ nghỉ ngơi.

Đây lại là cơ hội có thể lợi dụng cho Trần Mộ.

Phạm vi nơi đóng quân rất nhỏ, hai người rất nhanh liền tìm được phòng nghỉ ngơi của Tổ Trữ. So sánh với sự hăng hái của Tổ Trữ khi cùng Trần Mộ gặp mặt lần đầu tiên, gã hiện tại mặt đầy nhếch nhác, ánh mắt âm trầm.

Tổ Trữ đang ngây ngây dại dại, trong lòng đầy bất lực. Vốn thừa cơ lúc Giải Yến Bạch bị thương bất thành lĩnh động thủ với Trung Châu tập đoàn, kế hoạch này hẳn không có bất cứ vấn đề gì. Song đâu ngờ rằng, độ phát triển sự việc hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của gã. Chuyện đến hoàn cảnh trước mắt gã phải gánh chịu tuyệt đại bộ phận trách nhiệm.

Gã biết, điều này sẽ khiến tiền đồ của mình trong trường học bị ảnh hưởng rất lớn. Tương lai của mình...

Bỗng nhiên lòng gã sinh điềm báo, vừa ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng, cổ đã mát lạnh.

Một luồng ba nhận cực nhỏ xẹt ngang cổ gã, nhưng cổ lương ý thẩm người ấy khiến da đầu gã ngứa ngáy.

Động tác thật nhanh! Sự kinh hãi vô danh trong lòng Tổ Trữ lập tức bị ghìm xuống mạnh mẽ, chẳng nhẽ là người của Trung Đạt thư phủ?

Kinh hãi trong lòng gã tịnh không chỉ là hoàn cảnh của mình mà còn cảm thấy kinh hãi vì thân thủ của người đánh lén.

Tại sao mình không phát giác được? Tất cả các động tác trước đó của đối phương, không hề có bất cứ tia năng lượng ba động nào, mà khi tay phải gần như chạm tới cổ mình mới phát ra tia ba nhận cực nhỏ này.

Có tạp tu nào có thể thực hiện được đến mức này? Gã chưa từng nghe thấy! Đối phương giống như kết hợp bởi tạp tu và cao thủ vô tạp lưu. Hơn nữa, đối phương có thể khống chế ba nhận trên tay, đồng thời năng lượng ba động rất nhỏ, nếu không phải cách mình quá gần, gã khẳng định không phát hiện được.

Cao thủ! Năng lực khống chế cảm giác như thế, quả thực khiến người ta trợn mắt há mồm.

Còn nữa, hẳn làm thế nào né tránh cảm giác của mình? Vì sao mình không có bất cứ phát hiện nào?

Kỹ xảo thân thể của vô tạp lưu, cảm giác khống chế đến mức cực nhỏ, có thể né tránh dò xét của cảm giác, ba thứ quái thai này trộn lẫn mà thành...

Sự chấn động và kích thích điều này mang đến cho Tổ Trữ đúng là trước này chưa từng có, không gì sánh bằng.

Tổ Trữ là ai? Gã chẳng phải là tạp tu phổ thông, gã là nhân vật nổi bật từng tiếp nhận hệ thống giáo dục tạp tu trình độ cao nhất, đối với ưu khuyết của hệ thống tạp tu, những hiểu biết khắc sâu của hắn vượt xa so với tạp tu phổ thông.

Gã rất rõ, quái thai như thế đại biểu cho lực lượng thể nào.

Gọi là quái thai chẳng phải không có lý do. Vô tạp lưu phát triển cho tới nay, suy thoái đến tình cảnh tàn tạ, người đã ít lại càng ít, cao thủ càng khan hiếm. Vô tạp lưu chú trọng rèn luyện thân thể, tất cả kỹ năng của họ toàn bộ đều xoay quanh thân thể làm trung tâm. Cho nên bọn họ cần tập trung tuyệt đại đa số thời gian vào trong huấn luyện thân thể.

Đây là một hệ thống không tương đồng với hệ thống tạp tu Phong Mã Ngưu, hai thứ không hề có bất cứ qua lại nào. Nhưng có một điểm có thể xác định chính là, thể hệ này cũng cực kỳ khổng lồ mà kỹ càng, cần tốn rất nhiều thời gian tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp.

Mà năng lực khống chế giác giác thì sao? Nếu nói Tổ Trữ còn có thể nói xa lạ với vô tạp lưu thì đối với hệ thống tạp tu, hẳn nói quen thuộc, tuyệt sẽ không có người nghi ngờ. Cao cấp tạp tu xuất thân Lục Đại, có thể không quen thuộc với hệ thống tạp tu ư?

Gã biết rõ nếu muốn đạt tới năng lực khống chế cảm giác trình độ như thế, cần gian khổ và huấn luyện trường kỳ cỡ nào. Cho dù là tại Liên Bang tổng hợp học phủ, tập tu có thể đạt đến trình độ này cũng chẳng hề gặp nhiều.

Nhưng năng lực khống chế cảm giác trình độ cao như vậy không ngờ lại xuất hiện ở trên thân một vị tập tu tịnh không phải tập tu thuần túy.

Cho nên Tổ Trữ mới có thể cảm thấy không thể tin nổi như thế. Chẳng nhẽ kẻ này không bao giờ ngủ? Một ngày làm hai ngày ăn? Hay là thiên phú bẩm sinh?

Những điều này đều không thể! Thiên tài gã chẳng phải chưa thấy qua, ở nơi như Liên Bang tổng hợp học phủ, thiên tài là hay gặp nhất. Thiên tài có thể làm được những việc người thường rất khó làm. Nhưng thiên tài cũng không thể làm trái định luật.

Cho dù là Đường Hàm Phái cũng tuyệt đối không làm được đến mức ấy.

Trung Đạt thư phủ không ngờ lại có thể bồi dưỡng ra quái thai như thế ư?

Nghĩ tới đây, trái tim Tổ Trữ đột nhiên đập rộn lên. Không khỏi có chút nghi ngại lung tung, gã rất hoài nghi kẻ đánh lén có phải vũ khí bí mật của Trung Đạt thư phủ hay không.

Tuy nhiên từ trong mắt Trần Mộ sắc mắt Tổ Trữ chẳng qua chỉ hơi biến sắc rồi lập tức khôi phục bình thường.

Người ta là cao thủ Lục Đại, tố chất tâm lý đương nhiên vững vàng, Trần Mộ đối với điểm này ngược lại không hề bất ngờ.

Weah ở bên ngoài canh gác cho hắn, vốn Trần Mộ còn lo lắng gặp phải chặn đánh mạnh mẽ bên trong, cho nên kéo theo Weah tới làm chỗ dựa. Song đâu ngờ rằng, tác dụng của Weah chỉ là canh gác.

Điều này khiến Trần Mộ không bết nói gì.

“Các hạ là ai?” Tổ Trữ lạnh lùng hỏi. Dường như không cảm thấy ba động cực nhỏ trên tay Trần Mộ kia, chỉ cứng cổ không dám có bất cứ động tác nào.

Trần Mộ không nói nhảm với hắn, trước tiên giải trừ độ nghi trên tay gã. Không còn độ nghi, uy hiếp của Tổ Trữ giảm xuống mức thấp nhất.

Tổ Trữ ngoan ngoãn để Trần Mộ giải trừ độ nghi, gã là người thông minh, biết lúc nào nên phản kháng lúc nào nên phối hợp.

Chờ Trần Mộ giải trừ độ nghi trên tay gã, gã tự giễu: “Bây giờ các hạ có thể yên tâm rồi chứ. Không biết đêm hôm tới chơi, có việc gì quan trọng?” Gã lúc này mới nhìn rõ người đánh lén mình là ai, một tấm mặt nạ cực kỳ quỷ dị, 7 giọt máu tươi, từ trán, mi tâm, mũi, kéo dài đến cằm, đem cả chiếc mặt nạ chia làm hai gợn găng, lộ ra cảm giác yêu dị quỷ dị.

Tổ Trữ liếc mạng lục soát trong óc, mặt nạ khác loại như thế hắn không khó tra ra lai lịch.

“Giao Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn ra.”

Thanh âm khàn khàn mà trầm thấp mang theo một phần không cho phép nghi ngờ.

Tổ Trữ vẻ mặt sững sốt, trong lòng không biết nên khóc hay cười. Chỉ từ câu nói này gã đã phán đoán ra đối phương không phải người của Trung Đạt thư phủ. Người của Trung Đạt thư phủ tới tìm mình quyết sẽ không vì Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Theo lý mà nói, gã phải cao hứng mới đúng, song gã lại cao hứng không nổi.

Bởi Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn không hề ở trên tay gã.

284. Chương 282: Vận Mệnh Như Con Dao Hai Lưỡi.(2)

Trần Mộ dán mắt vào Tổ Trữ, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Dưới ánh mắt sắc bén của đối phương, Tổ Trữ cười gượng nói: “Nếu trên tay ta có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, ta nhất định sẽ hai tay dâng lên. Cấp trên tuy nhắc tới Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn nhưng vận chuyển thứ này vô cùng phiền phức, ý của cấp trên là nếu Nhậm Văn Châu bằng lòng gia nhập học phủ, đến lúc ấy sẽ tặng. Cho nên trên tay ta không hề có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, đó chỉ là lời đồn bừa bãi thôi.”

Bất chấp khó khăn nói xong những lời này, Tổ Trữ trong lòng thấp thỏm, gã không biết đối phương có thể dưới cơn tức giận nhất thời mà giết mình hay không.

Thấy đối phương dường như đang suy tư gì đó, cõi lòng Tổ Trữ vui mừng, gã thấy được một tia ánh sáng hy vọng.

“Các hạ nếu cần, tại hạ thật ra có một đề nghị.” Gã vội vàng nói.

“Nói.” Thanh âm khàn khàn mà lạnh lẽo khiến trong lòng Tổ Trữ phát lạnh.

Mới chỉ phán đoán từ thanh âm gã đã cảm giác được gia hỏa đeo mặt nạ trước mặt chắc chắn cay độc mà tàn nhẫn.

Lời nói của hắn càng thêm dè dặt cân nhắc.

“Liên Bang tổng hợp học phủ chúng ta thân là đứng đầu Lục Đại, các loại kỳ trân dị bảo nhiều không kể xiết, mà hiệu trưởng của chúng ta, ngài Pafuchake đối với cao thủ như các hạ cũng một lòng cầu tài như khát, chắc hẳn nhất định sẽ không lưu tâm chút Kim Ban Nhuyễn Dịch này. Còn về đãi ngộ, các hạ hoàn toàn không cần lo lắng, tại Liên Bang, đãi ngộ có thể cao hơn so với Liên Bang tổng hợp học phủ tuyệt đối không có. Nếu các hạ có chỗ cần mượn lực lượng, ta nghĩ trường học cũng có đủ lực lượng để giúp các hạ hoàn thành tâm nguyện. Huống chi, có thể có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn cũng chỉ có Lục Đại, mà trong Lục Đại ta nghĩ sẽ không có ai có thể đưa ra đãi ngộ ưu đãi hơn Liên Bang tổng hợp học phủ chúng ta.”

Tổ Trữ vừa quan sát phản ứng đối phương vừa dè dặt nói. Hắn quả không hi vọng chọc giận đối phương, mạng nhỏ của mình còn nắm trên tay người khác, hắn phản ứng nhanh nhạy, sự khao khát đối với Kim Ban Nhuyễn Dịch của đối phương khiến hắn ý thức được đây là một cơ hội. Nếu có thể chiêu dụ một cao thủ như thế thì đối với hắn mà nói quả là công lao rất lớn, có thể tiêu giảm sai lầm đã phạm phải trong trận chiến đấu của hắn trên một mức độ nhất định.

Ba nhận vừa mới cảm ra bỗng xuất hiện trên cổ hắn: “Nếu ngươi chỉ có một đề nghị này, ta nghĩ ngươi không có giá trị lưu lại.”

Thanh âm khàn khàn không mang theo chút cảm tình nào, trong lòng Trần Mộ có chút buồn bực, hắn cũng không ngờ tới trong tay Tổ Trữ lại không có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Truyền thông nhắm nhí đáng chết!

Trong lòng hắn vô cùng mất mát, Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn đối với hắn không thể nghi ngờ là một hy vọng, ai ngờ hi vọng này lại tan biến nhanh như vậy.

Hắn chung quy vẫn là một thiếu niên, vốn hết sức mong mỏi, đột nhiên hụt hẫng, sự mất cân bằng trong đo khiến tâm tình hắn trở nên rất xấu.

Trần Mộ tâm tình rất tồi nói không ra lời, khí tức lạnh toát bộc lộ ra cũng càng thêm nặng nề.

Vào Liên Bang tổng hợp học phủ? Hắn hoàn toàn gần như nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Nói thực, ấn tượng về Lục Đại trong lòng hắn kém đến cực điểm, đối tượng hắn hiện tại tranh đấu không phải chính là Lục Đại và Pháp Á sao?

Ngoại trừ Mạc Doanh, Thương Nguyệt Hàn Châu và Khổ Tịch Tự ba nhà này hắn còn chưa có giao tiếp, ba nhà khác trong mắt hắn đều không phải thứ tốt gì cả.

Tổ Trữ hoảng sợ, vội vã nói: “Xin hãy chậm đã!”

Đối phương khựng động tác trên tay, ánh mắt chòng chọc nhìn gã khiến gã cảm thấy giống như bị một con sói cùng đường dí mắt vào, hung mãnh mà bạo lực.

“Ta còn có một đề nghị.” Nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Trần Mộ, hần như cây đậu leo hấp tấp nói ra: “Nếu các hạ không bằng lòng gia nhập Liên Bang tổng hợp học phủ, tuy ta cảm thấy có chút tiếc nuối nhưng chúng ta không bằng đổi một phương thức hợp tác khác, nếu các hạ có thể ám sát Tiêu Nguyên làm điều kiện trao đổi, chúng ta sẵn lòng cung cấp Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn và điều kiện khác cho các hạ, thế nào?”

Gã này, thật sự là kẻ điên! Trần Mộ tắc lời nhìn Tổ Trữ, chẳng nhẽ mình nhìn qua thực giống đứa ngốc ư? Nếu như hôm nay không thấy Tiêu Nguyên đại phát thần uy cũng bỏ đi, hiện tại bất kể thế nào Trần Mộ cũng không nguyện ý cùng Tiêu Nguyên có một tia xung đột.

Vậy cùng với tìm chết chẳng có gì khác biệt.

Trần Mộ không cho Tổ Trữ có bất cứ cơ hội mở miệng nào nữa, ba nhận trên tay nhẹ lướt qua, trên cổ Tổ Trữ hiện lên một đường máu, chốc lát sau, bọt máu kia mới giống như suối phun mạnh mẽ phun trào.

Mặc dù Tổ Trữ một mực nói Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn không ở trên tay hần, Trần Mộ vẫn ôm một phần vọng hy vọng liều mạng lục soát từ trên người Tổ Trữ và trong phòng.

Tất cả mọi thứ toàn bộ đều bị hần vợ vét sạch sẽ. Sau đó do quá nhiều đồ nên hần liền trực tiếp cầm túi đồ để đựng mọi thứ.

Không thể không nói, đồ tốt trên người Tổ Trữ đích thật không ít. Chỉ tính tạp phiến, Trần Mộ đã lục soát được từ trên người gã vài chục tấm, toàn một màu đều là tứ tinh trở lên. Điều này cũng khiến Trần Mộ không thể không tấm tắc, người xuất thân từ Lục Đại quả nhiên đều là giàu đến chảy mỡ. Mà xấp tiền tạp dày cộp sáng thì khiến Trần Mộ hoa cả mắt. Còn có vài thứ kỳ lạ cổ quái Trần Mộ nhận không ra, toàn bộ đều cất vào đó.

Phòng bị nơi này thực sự quá mức lỏng lẻo, vừa mới cực lực lục soát một hồi Trần Mộ đột nhiên cảm thấy, nếu rời đi dễ dàng như thế thực sự có chút không như dự định. Trần Mộ giết chết Tổ Trữ, động tác hết sức nhẹ nhàng, không kinh động bất kỳ ai, lực lượng trú quân lớn như vậy nếu nói không có chiến lược dự án, không ai sẽ tin tưởng.

Quả nhiên rất nhanh Trần Mộ và Weah lập tức tìm được kho đồ của nơi trú quân.

Trong kho đồ, chất hàng đồng vật tư, mà hấp dẫn ánh mắt Trần Mộ chính là hàng đồng năng lượng tạp trong góc.

Quá tốt!

Tất cả năng lượng tạp được đặt ở trên ba chiếc tủ, bày xếp gọn gàng ngăn nắp, toàn bộ đều là tứ tinh. Hai khung tủ hai phía bên ngoài lại bày một ít tạp phiến khác, chỗ tạp phiến này toàn bộ đều là tam tinh trở lên, thậm chí ngay cả tạp chiếu sáng đều là tam tinh, điều này khiến Trần Mộ một mặt tán thán sự giàu có của Liên Bang tổng hợp học phủ, một mặt khác thì mừng rỡ như điên.

Không chút do dự, Trần Mộ tìm hai chiếc rương da, đem tất cả tạp phiến toàn bộ đều trút vào trong rương da. Mà chỗ tài liệu kia, Trần Mộ lại không động tới, tạp phiến thể tích nhỏ thì một chiếc rương đã đủ chứa bảy tám mươi tám tạp phiến, mà nếu chứa tài liệu thì chứa không được bao nhiêu.

Ngay sau đó, Trần Mộ và Weah mỗi người vác một chiếc rương da, lặng lẽ rời khỏi nơi trú quân của Liên Bang tổng hợp học phủ.

Thừa dịp đêm tối chạy trốn cực nhanh trong khu thành đổ nát, Trần Mộ trong lòng sung sướng vô tả, cơn tiếc nuối về Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn đã bị hần quăng ra ngoài chín tầng mây. Nhiều tạp phiến như vậy rốt cuộc giá trị bao nhiêu, hần còn chưa rõ ràng, song hần tin nhất định rất nhiều.

Thuận lợi khác thường ngày hôm nay, thuận lợi đến mức hần có chút khó có thể tưởng tượng, hần cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Hần và Weah chạy tới đánh lén Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh, hơn nữa an toàn lui thân, thành công dẫn chúng đến chỗ Pháp Á, ép Pháp Á không thể không chạy tới tiếp viện, mà sau đó, lên vào Liên Bang tổng hợp học phủ, giết chết Tổ Trữ, lục soát trắng trợn một hồi, thu hoạch kinh người.

Hắn cảm giác thế giới bỗng chốc trở nên không chân thật.

Tiêu Nguyên, Mễ Hạ Thanh, Pháp Á, Tổ Trữ...

Mỗi người đó lúc trước không phải đều là tồn tại cao cao tại thượng trong mắt hắn ư? Hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một ngày có năng lực đối địch với họ, càng chưa từng nghĩ qua, mình có một ngày có thể giết chết Tổ Trữ.

Máu huyết thiếu niên rực cháy hùng hực trong gió đêm, một loại khí chất gọi là ‘tự tin’ bắt đầu từ từ xuất hiện trên người hắn.

“Con bé này ngon lành quá, thực căng tròn mọng nước!”

“Người biết gì chứ? Nàng là Tô Lưu Triệt Nhu, người ta đường đường là cao cấp y vụ tạp tu, lũ tạp tu nghèo đói chúng ta có thể chạm vào được ư?”

“Shit, cao cấp thì làm sao? Hiện tại còn không phải vào tay huynh đệ chúng ta à? Xinh đẹp như vậy, ngấm đến nỗi nước dãi của ta đều muốn chảy xuống, lão tử đã nửa năm chưa động đến nữ nhân rồi!”

“Hắc hắc, nếu không phải cảm giác của nàng tiêu hao gần hết, vậy cũng rất phiền phức. Con bé ngốc này, lúc này còn lãng phí cảm giác lên đám bình dân kia, chắc chắn, thực không biết sống chết.”

“Ha ha, loại con gái cao quý như nàng ta, ngày ngày được nam nhân chiều chuộng, nào biết nỗi khổ nhân gian? Hắc hắc, chúng ta đây cũng xem như giúp nàng dạy một bài mà!”

“Chúng ta thực vĩ đại!” Những lời đối thoại của hai tên bỉ ổi theo tiếng gió truyền đến tại Trần Mộ, Trần Mộ khựng chân.

Tô Lưu Triệt Nhu...

Trong mắt Trần Mộ lóe lên một tia sát khí, khí lưu dưới chân bỗng xoay chuyển, cả người lập tức kề sát mặt đất, vẽ ra một đường ngoặt gần ba mươi độ. Weah liếc Trần Mộ một cái, cũng không thấy động tác gì, cả người liền theo tới.

Hai tên tạp tu thổ phỉ, vừa mới nhắc cô gái trên tay đặt xuống mặt đất, hắc hắc cười dâm đãng không ngừng.

Quả nhiên là Tô Lưu Triệt Nhu, chớp mắt Trần Mộ đã nhìn thấy rõ ràng.

Không chút do dự hai chiếc Thoát Vĩ Toa trong nháy mắt thành hình, rời khỏi tay.

“Ai?” Hai tên tạp tu lạnh mặt, ngẩng đầu dậy.

Hai bông huyết hoa kiều diễm vô tả trong nháy mắt phá thùng mi tâm hai người, biểu cảm hai người động lại trên mặt, giữa mặt gục xuống, chúng đến chết vẫn không phản ứng kịp mình vì sao chuốc lấy họa sát thân.

Tô Lưu Triệt Nhu hai mắt nhắm nghiền, trên mặt thoáng hiện lên vẻ thống khổ, đang rơi vào trong hôn mê.

Nàng sao lại rơi vào hoàn cảnh như vậy? Trần Mộ có chút nghĩ không ra, theo lý mà nói, không ai lại động thủ với y vụ tạp tu đứng trung lập, đây là đại kỵ.

Trần Mộ ngẫm nghĩ, không lay tỉnh nàng mà trực tiếp xốc Tô Lưu Triệt Nhu lên vai.

Tô Lưu Triệt Nhu mềm mại không xương, công trên vai, mùi hương đặc trưng thiếu nữ như có như không kích Trần Mộ, một loại cảm giác chưa từng có bao giờ lạnh lẽo dâng lên từ trong lòng.

Vô tình, động tác Trần Mộ trở nên rất nhẹ nhàng.

Ngược lại Weah thì kỳ quái liếc Trần Mộ một cái rồi thu ánh mắt.

Hai người tựa như u linh trong đêm đen, lặng lẽ bay về phía căn cứ ngoài thành.

285. Chương 283: Hơn Cả Giấc Mơ

Đương lúc hai người nhìn thấy Trần Mộ, có chút trợn tròn mắt. Chỉ thấy trước ngực Trần Mộ đeo một túi đồ, túi đồ khiêng một chiếc rương da cao nửa người, bên vai khiêng một nữ nhân, như một thổ phỉ ngang nhiên thu hoạch lớn mà về. Hình tượng Weah phải tốt hơn rất nhiều nhưng trên lưng cũng vác rương da kích cỡ tương đồng.

Trần Mộ thấy hai người, bước mau về phía phòng hội nghị, đi qua trước người Hề Bình phân phó: “Gọi Lô Tiểu Như tới.”

Nói xong liền tiên phong tiến vào phòng hội nghị, Bagnell và Hề Bình hai người đưa mắt nhìn nhau, ngay lập tức theo vào trong phòng hội nghị. Hề Bình thì vừa đi vừa mở thông tấn tạt.

Tiến vào phòng hội nghị, chỉ thấy trên bàn bày hai chiếc rương da cực lớn, một túi đồ, còn có một nữ nhân, một nữ nhân hôn mê.

Một cô gái thực xinh đẹp!

Bagnell và Hề Bình chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, ý tứ ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ lại mang theo vài phần võ lữ. Hề Bình suy cho cùng cũng là giao du rộng rãi, thận trọng ngắm nghía trong chốc lát, không khỏi kinh ngạc nói: “Hả, đây không phải đại nhân Tô Lưu Triệt Nhu của hiệp hội y vụ tạt tu sao?”

“Ừm.” Trần Mộ ứng tiếng rồi không nói gì nữa.

Đúng lúc này, Lô Tiêu Như tiến vào.

Trần Mộ chỉ vào Tô Lưu Triệt Nhu đang hôn mê trên bàn, nói với Lô Tiểu Như: “Đưa Tô Lưu Triệt Nhu tiểu thư vào trong phòng chăm sóc cẩn thận, nàng tỉnh thì gọi ta.”

Lô Tiểu Như thấy Tô Lưu Triệt Nhu đang hôn mê, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, có điều nàng biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên, ngay tức khắc gật đầu đáp: “Vâng.”

Chờ Lô Tiểu Như ôm Tô Lưu Triệt Nhu đi ra. Bagnell một lần nữa đóng cửa phòng hội nghị lại. Ánh mắt y và Hề Bình đều tập trung trên người Trần Mộ.

“Hành động tối nay rất thuận lợi.” Trần Mộ tuy gắng sức khiến giọng nói mình bình tĩnh thêm chút nhưng vẫn không tự chủ lộ ra một tia hưng phấn.

Bagnell và Hề Bình liếc nhau, hai người đều nhìn thấy sự vui mừng trong mắt đôi bên. Đột hành động bọn họ bày ra này khiến Pháp Á rơi vào trong tình cảnh lúng túng, buộc Pháp Á từ trong bóng tối đi ra ngoài sáng. Nếu Pháp Á muốn có được thu hoạch từ trận tranh đấu thì bắt buộc phải tham gia trận chém giết này.

Pháp Á trả giá đắt như thế đã vượt xa dự tính trước đây của họ.

Có thể thông qua phương thức này báo thù cho gã béo, trong lòng mấy người đều hết sức thanh thản. Hơn nữa tận mắt chứng kiến kế hoạch hành động mình bày ra thành công, loại cảm giác thành tựu này vượt xa mọi thứ có thể so sánh. Bất kể là Bagnell hay Hề Bình đều biết rõ, hành động họ bày ra lần này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cả cục chiến của Liên Bang.

Thấy trong mắt hai người lộ ra vẻ hưng phấn, câu tiếp theo của Trần Mộ lại như một viên đạn tạc nặng ký, nổ đến nỗi hai người hoàn toàn trợn tròn mắt.

“Ta đã giết Tổ Trữ.”

Thanh âm không lớn nhưng phòng hội nghị lập tức yên lặng.

“Ông... ông chủ, người, người vừa mới nói gì?” Bagnell chậm chạp hỏi, vẻ mặt y vô cùng quái dị, vẻ hưng phấn vừa rồi còn chưa tan đi đột nhiên bị một câu kinh người của Trần Mộ hù dọa.

Vẻ mặt Hề Bình cũng chẳng khác là bao, một trung niên hơn bốn mươi tuổi, há hốc miệng, ngạc nhiên tắc tiếng, khuôn mặt đỏ đẫn nhìn Trần Mộ.

“Ta đã giết Tổ Trữ.” Trần Mộ lặp lại một lần nữa.

“Tại sao?” Bagnell rất nhanh liền phản ứng lại, khôi phục tỉnh táo. Y trong lòng trông thì bình tĩnh nhưng thực ra đã vô cùng kinh hãi.

Ông chủ giết Tổ Trữ! Ông chủ không ngờ đã giết Tổ Trữ!

Tổ Trữ là ai? Gã là đứa con cưng của Liên Bang tổng hợp học phủ, thần tượng trong lòng vô số người, một người nổi bật trong lớp trẻ. Ngay cả Tiểu Nguyên trong cuộc chiến ban sáng cũng chưa giết được Tổ Trữ.

Một cao thủ nổi tiếng Liên Bang như thế, cứ như vậy vô thanh vô tức chết trên tay ông chủ. Ông chủ tuy trong tâm trí vài người là kẻ tương đối có thực lực. Nhưng không ai lại đánh đồng hắn với Tổ Trữ. Ý nghĩ này quá buồn cười, như thể bạn yêu cầu một chế tạp sư và một tạp tu đi giết người xem ai lợi hại hơn vậy!

Hắn là chế tạp sư, một chế tạp sư chính quy mà kiệt xuất, thậm chí có thể nói là thuần túy! Ai dám nói một chế tạp sư chế tạo dây số tạp phiên không đủ thuần túy, là không phải chính hiệu chứ?

Song, chính một chế tạp sư thuần túy như vậy lại giết chết một kẻ nổi tiếng trong lớp thanh niên cao thủ của Liên Bang, đường đường là học sinh xuất sắc của Liên Bang tổng hợp học phủ đứng đầu Lục Đại! Hơn nữa giọng điệu Trần Mộ nói chuyện còn rất hời hợt hết như việc mình hoàn thành tịnh không phải chuyện đáng kinh ngạc gì cả.

Nếu, y nói là ‘nếu’, chuyện này một khi công bố ra ngoài Bagnell tin rằng, 90% trang đầu các kênh truyền thông thông tin nhất định sẽ là tin tức chấn động này.

Ánh mắt rơi trên thân Trần Mộ với vẻ mặt bình tĩnh, Bagnell lúc này phát hiện hiểu biết của y đối với ông chủ mình nông cạn và ít ỏi đến cỡ nào.

Hề Bình đã hoàn toàn mông lung, hắn theo gã béo hơn hai mươi năm, kinh nghiệm sống gió không biết bao nhiêu, nhưng nếu luận về tính chấn động, chưa lần nào có thể sánh bằng đêm nay.

Đầu tiên là âm thầm dẫn dụ Trung Đạt Thư Phủ ra ngoài, đi tập kích nơi trú quân của Pháp Á, lẳng lặng ảnh hưởng đến hướng đi của cả Liên Bang. Mà tiếp theo đó lại giết chết cao thủ còn lại duy nhất của Liên Bang tổng hợp học phủ ở thành Lars – Tổ Trữ. Tuy gã không giống nhân vật cấp truyền thuyết như Tiểu Nguyên nhưng cũng khiến mọi người ngưỡng mộ.

Thoáng tưởng tượng chút là có thể hiểu rõ địa vị của Tổ Trữ.

Trước đó, tạp tu lợi hại nhất thành Lars chính là mấy người Nhất Tự Mi Nam và Lô Tiểu Như, bọn họ đại diện cho cao thủ đứng đầu thành Lars. Nhưng, Tổ Trữ thì sao, gã so với bọn họ phải cao hơn không biết bao nhiêu cấp, một học viên tùy ý trong Lục Đại đều có thể có thân thủ như vậy.

Trong hoàn cảnh như thế, Tổ Trữ vẫn nổi tiếng như trước, được xem như đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Liên Bang tổng hợp học phủ, có thể tưởng tượng được hắn cường đại cỡ nào.

Nhưng hiện tại, một cường giả như vậy, một cao thủ bọn họ luôn luôn ngưỡng mộ lại bị Trần Mộ giết chết.

“Ta tưởng rằng trên người hắn có một thứ ta cần.” Trần Mộ vẫn bình tĩnh như trước, hắn đã sớm khôi phục lại từ trong sự hưng phấn lúc trước. Cho nên khi nói đến chuyện này thì biểu hiện khá tỉnh táo.

“Ách, ngài đã giết hắn?” Bagnell có chút dè dặt hỏi.

Trần Mộ gật đầu, vẻ mặt tự nhiên nói: “Ừm, ta không muốn lộ tin tức bèn trực tiếp giết hắn.”

Bagnell và Hề Bình đối mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt tắc tiếng nhìn Trần Mộ. Hai người sau khi trải qua cơn kinh hãi ban đầu cũng đã bình tĩnh lại. Họ vốn dĩ không phải loại người chưa từng trải qua máu tanh, chỉ bởi đối phương là Tổ Trữ nên mới bị chấn động.

Tổ Trữ đáng thương! Hai người trái lại có chút đồng tình với Tổ Trữ.

Có thể dễ dàng giết chết Tổ Trữ, xem ra lực chiến đấu của ông chủ cần đánh giá lại lần nữa a.

Bagnell chỉ vào túi đồ và rương da trên bàn, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ta thấy chúng phòng thủ quá lỏng lẻo, tiện thể dọn dẹp kho đồ của chúng một chút.” Vẻ mặt Trần Mộ khi nói chuyện hết như dọn dẹp kho đồ nhà mình vậy.

Lần này hai người càng hoàn toàn tắc tiếng. Giết đại tướng của người khác không nói, còn cướp kho đồ nhà họ.

Việc này làm cũng quá tuyệt tận! Nếu không biết nguyên nhân, hai người nhất định cho rằng ông chủ và Liên Bang tổng hợp học phủ có thâm cừu đại hận gì đó.

Hai người quyết ý nhất định không thể cho tin tức này lọt ra ngoài!

Tin tức này nếu lọt ra ngoài, vậy hậu quả...

Hai người vừa nghĩ đến vô số tạp tu Liên Bang tổng hợp học phủ mất đồ rực, như thủy triều ồ ạt lên căn cứ nhỏ nhỏ này của họ, liền không nhìn được đồng loạt rung mình một cái.

Không thể nói, đánh chết cũng không thể nói!

Cho dù hai người có tư tưởng chuẩn bị nhưng khi hai người mở hai rương da thì vẫn nhìn không nổi phát ra tiếng nuốt nước bọt ừng ực.

Trong chiếc rương da thứ nhất bày gọn gàng ngăn nắp đầy tứ tinh năng lượng tạp, kiểm kê sơ qua tổng cộng tám trăm tám. Một tám tứ tinh năng lượng tạp giá là mười lăm vạn Audierne, vậy chỗ này trị giá 120 triệu. Tám trăm tám tứ tinh năng lượng tạp, con số này đã có thể ảnh hưởng đến sự dao động giá tạp tứ tinh năng lượng tạp của cả một thành phố.

Khiến hai người kinh hãi biến sắc không phải thứ này mà là một chiếc rương khác. Trong chiếc rương này phần lớn là tam tinh huyền tạp, ngoài ra một phần nhỏ là tứ tinh huyền tạp. Tổng cộng tám trăm tám huyền tạp, hơn nữa chỗ huyền tạp này toàn bộ đều xuất từ Liên Bang tổng hợp học phủ.

Huyền tạp thành phẩm của Liên Bang tổng hợp học phủ tuy không có lực ảnh hưởng cực mạnh trên thị trường bằng Trung Đạt Thư Phủ, nhưng huyền tạp thành phẩm của Lục Đại vốn không hề rẻ.

Giá một tám tam tinh huyền tạp bình thường ước chừng ba mươi tới không quá năm mươi vạn Audierne. Mà tam tinh huyền tạp thành phẩm của Lục Đại vốn không thấp hơn tám mươi vạn Audierne. Trong đó tinh phẩm giá đều mấy trăm vạn. Giá tứ tinh huyền tạp thành phẩm của Lục Đại đều từ ba trăm vạn Audierne trở lên, giá tinh phẩm thì khó có thể ước lượng.

Tam tinh huyền tạp ở chỗ này có sáu trăm tám, mà tứ tinh huyền tạp lại có một trăm năm mươi tám.

Tính như vậy, tạp phiến trong rương này trị giá thấp nhất hơn 900 triệu, đây còn là suy đoán bảo thủ, với ánh mắt độc đáo của Hề Bình, tương đối bộ phận tinh phẩm có trong này giá cả hẳn còn có thể nâng lên khoảng 15 đến 20%.

Lục Đại đối với tạp phiến thành phẩm trong nội bộ bọn họ luôn luôn khống chế rất nghiêm, trên thị trường rất khó mua được, cộng thêm việc thế cục hỗn loạn đã khuấy động giá cả huyền tạp rất lớn. Hề Bình đoán, chỉ với chiếc rương này, bọn họ thấp nhất có thể thu được khoảng chừng 1,5 tỷ.

Con số này vừa đưa ra ba người đều trợn tròn mắt, chỉ riêng Weah vẫn tỉnh táo, khái niệm một và một triệu với hắn cũng không khác biệt gì.

“Lần này kiếm lớn rồi!” Bagnell thì thào nói.

Bọn họ mới dùng vài trăm triệu đã tuyển nhiều người như vậy, còn xây dựng được một tòa căn cứ. Nếu có hơn tỷ trong tay thì việc có thể làm sẽ nhiều lắm.

Ánh mắt Hề Bình đầy cuồng nhiệt, thân là một thương nhân có gì so với tài phú có thể mang tới cho hắn khoái cảm mạnh hơn như thế? Có điều hắn vẫn khá tỉnh táo: “Rắc rối nhất chính là lai lịch, nếu có người truy ra lai lịch đồng tạp phiến này thì quả có chút phiền phức. Tốt nhất chúng ta thông qua chợ đen, như vậy tuy ít đi 20% lợi nhuận nhưng sẽ không để lại bất kỳ hậu quả nào sau đó.”

“Việc này do ngươi làm. Năng lượng tạp chúng ta giữ lại.” Trần Mộ trực tiếp giao chuyện này cho Hề Bình.

“Ai da, nhiều tạp phiến như vậy đủ để vũ trang cho tạp tu toàn hơn trăm người. Ôi, đáng tiếc chúng ta đã có sáo tạp, nếu không chỗ tạp phiến này giữ lại để mình dùng, quả thực cũng không tệ. Lúc này, tạp phiến

tốt khó cầu a.” Bagnell không tránh được có chút tiếc nuối. Xem ra hẳn trước kia không ít lần gặp qua việc có tiền mà không mua được tạp phẩm tốt.

Lúc này, Trần Mộ mở túi đồ, chỗ này đều là những thứ lục soát từ trên người Tổ Trữ. Có vài thứ Trần Mộ biết, có thứ lại không nhận ra.

Hề Bình và Bagnell có thể nói là biết nhiều hiểu rộng, lúc này cũng không khỏi khẽ biến sắc.

“Chỗ này là của Tổ Trữ?” Giọng điệu Bagnell thoáng lộ vẻ khẩn trương.

“Đúng.” Trần Mộ nhìn hai người với vẻ hơi kỳ quái, vẻ mặt hai người dường như đều có chút khẩn trương, không dám được hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề rất lớn!” Bagnell cười khổ đáp, vẻ mặt Hề Bình ở bên cũng đầy khổ sở.

Thấy Trần Mộ không hiểu, Bagnell cầm từ trong túi đồ một tấm huyền tạp màu đỏ, giải thích: “Ông chủ nhận ra cái này không?”

“Nhị tinh huyền tạp.” Lướt qua một lượt, Trần Mộ nói ra phán đoán chuẩn xác.

“Đúng là nhị tinh huyền tạp.” Nụ cười khổ trên mặt Bagnell không giảm bớt nửa phần, nói: “Nếu tôi không đoán sai, trong này ghi lại hẳn là một kiểu hệ thống liên kết truyền thừa nào đó. Thứ ngài lấy được từ trên người Tổ Trữ, tôi đoán có khả năng nhất chính là truyền thừa ‘Tiết Thức Liên’.”

“Tiết Thức Liên?”

“Đúng.” Bagnell tiếp tục nói: “Đây là một trong những truyền thừa vô cùng nổi tiếng của Liên Bang tổng hợp học phủ. Tổ Trữ chính là giành được quyền lợi tu luyện hạng mục truyền thừa này.”

“Ồ.” Song Trần Mộ vẫn chưa phản ứng lại: “Đây là đồ tốt?!”

Nụ cười khổ trên mặt Bagnell càng nồng đậm: “Là đồ tốt! Không chỉ là đồ tốt mà còn là thứ đồ tốt phổng tay. Ngài hiện tại không chỉ lấy được ‘Tiết Thức Liên’ tạp từ trên người Tổ Trữ mà còn lấy được truyền thừa của hắn. Nói cách khác, ngài đã có thể tu luyện ‘Tiết Thức Liên’.”

“Ta sẽ không tu luyện ‘Tiết Thức Liên’.” Trần Mộ lắc đầu từ chối.

Bagnell kiên nhẫn giải thích: “Nhưng người khác sẽ không cho là như vậy, ít nhất Liên Bang tổng hợp học phủ sẽ không cho là như vậy. Truyền thừa như ‘Tiết Thức Liên’ trong Liên Bang tổng hợp học phủ là thuộc về tuyệt đối cơ mật, lựa chọn của nó đối với tạp tu cực kỳ nghiêm khắc. Để lộ kỹ nghệ tuyệt mật như thế, không ai dám gánh vác trách nhiệm. Liên Bang tổng hợp học phủ cũng tuyệt sẽ không dung tha chuyện như vậy phát sinh. Tôi dám khẳng định, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách tìm nó về, hơn nữa có thể giết sạch toàn bộ tất cả những người bọn họ tìm được đã từng nhìn qua nó.”

“Ta hiểu rồi.” Trần Mộ gật gật đầu song hẳn dường như chẳng bởi vấn đề này mà thấy phiền não. Chỉ cười khẽ nói: “Ta đã giết Tổ Trữ, bọn chúng tra được sẽ tha ta sao?”

Bagnell ngơ ngẩn: “Sẽ không, nếu chúng biết chắc chắn sẽ giết ngài.”

“Ừm, vậy nói cách khác, kết quả đều hoàn toàn giống nhau. Mặc kệ có hai món đồ này hay không, Liên Bang tổng hợp học phủ đều sẽ không tha ta. Vậy chúng ta cần lo lắng cái gì chứ?” Trần Mộ nhìn Bagnell.

Bagnell nhất thời bật cười.

Trần Mộ chợt hỏi: “Cái này có thể bán hay không?”

Hề Bình vừa mới đang gật đầu lia lịa cũng trợn tròn mắt: “Ngài muốn bán nó ư? Đây chính là truyền thừa hàng đầu của Liên Bang tổng hợp học phủ, cũng là một trong những truyền thừa đứng đầu của Liên Bang, là thứ vô số người ước mơ đó.”

“Ước mơ?” Trần Mộ lập tức phản ứng: “Vậy nói cách khác, nó có thể bán được giá đắt à?”

Hề Bình chịu thua nói: “Đích xác có thể bán được giá nhưng tôi cũng không thể tiến hành đánh giá chính xác. Tuy nhiên tôi cũng đề nghị ngài giữ lại, truyền thừa cấp bậc như vậy, còn là tạp phẩm đồng bộ, bán đi thực sự rất đáng tiếc.”

“Bán đi.”

Trần Mộ rất kiên trì: “Ta nghiên cứu một chút rồi hãy bán đi. Tập phiên này đối với chúng ta mà nói, nếu sử dụng cũng sẽ khiến Liên Bang tổng hợp học phủ càng dễ dàng tra ra là do chúng ta làm. Chỉ bằng bán nó, đổi lấy tài chính chúng ta cần.”

Hai người đều im lặng. Trần Mộ nói không sai. Thứ đồ này giữ lại trong tay không hay lắm, không chừng có lúc cũng vỡ lở. Một khi bị người khác phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Bagnell cũng không cố nài nữa, mà hỏi ngược lại: “Thứ này thực sự có thể bán được giá ư? Mọi người có thể do e ngại Liên Bang tổng hợp học phủ mà không dám mua hay không?”

Hề Bình cười nói: “Điều này người đừng lo lắng. Người to gan trên đời này nhiều lắm. Hơn nữa, Liên Bang tổng hợp học phủ tuy đứng đầu Lục Đại nhưng trên đời này, nơi bọn họ quản không nổi đi không hết. Vả lại, ta đoán, Ngũ Đại còn lại, đặc biệt là Trung Đạt thư phủ, rất tình nguyện thọc một chân vào.”

Bagnell xoa tay hưng phấn: “Hắc hắc, như thế là tốt nhất! Bán được giá thì cuộc sống của chúng ta cũng tốt thêm chút.”

Trần Mộ cầm vài tấm tạp tiền “Ở đây còn có vài tấm tạp tiền, các người xem thử, có bao nhiêu tiền?”

Hề Bình nhận lấy, không nhận được kinh hô: “Tạp tiền không ký tên!” Nói xong hắn vội vàng cầm tạp tiền lên độ nghi của mình, trên mặt hắn mau chóng lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Xem dáng vẻ, dường như không ít tiền, trong lòng Trần Mộ cũng khá cao hứng. Với ánh mắt của Hề Bình, có thể khiến hắn lộ ra vẻ cuồng nhiệt như thế, vậy nhất định không phải con số nhỏ.

Chỉ thấy Hề Bình vội vã cầm từng tấm tạp tiền vào, vẻ mừng rỡ trên mặt hắn càng lúc càng nặng.

“Rốt cuộc có bao nhiêu?” Bagnell có chút cảm lòng chẳng đành hỏi.

“Ông chủ, chúng ta giàu to rồi!” Giọng nói Hề Bình có chút run rẩy.

“Đừng câu kéo ta, rốt cuộc là bao nhiêu?” Bagnell giọng gấp gáp.

“Năm tỷ!”

Hề Bình bật ra một con số khiến mọi người đều ngây ngốc, phòng hội nghị lần thứ hai rơi vào yên lặng, qua một lát mới nghe được Bagnell thì thào: “Ấy da, tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?”

Trần Mộ cũng há hốc mồm: “Nhiều như vậy ư?”

Ngược lại là Hề Bình tỉnh táo trước tiên: “Vâng, hắn là một phần thù lao Liên Bang tổng hợp học phủ trả cho Nhậm Văn Châu. Ngẫm lại cũng đúng, Tổ Trữ và Nhậm Văn Châu đàm luận điều kiện, không khả năng ích lợi gì cũng không có. Loại cáo già như Nhậm Văn Châu, nếu là kỹ thuật truyền tin trong rừng cây, con số này chỉ có thể coi như lợi lộc, có chút na ná như tiền đặt cọc, thế nhưng xem ra Liên Bang tổng hợp học phủ và Nhậm Văn Châu vẫn chưa đàm luận hợp tác, ngược lại tiện nghi cho chúng ta.”

Hề Bình phân tích cực kỳ chuẩn xác, hoàn toàn khớp với sự thật.

Trần Mộ và Bagnell lại cảm thấy đầu óc đều như phình ra, con số kinh người như thế, trong mắt Lục Đại, chỉ có thể coi như tiền đặt cọc thêm. Thói đời gặp chuyện này thực khiến người ta không nói nên lời.

Song ngay sau đó Hề Bình cũng hưng phấn: “Ông chủ, đây là tạp tiền không ký tên, không chứa bất cứ tai họa ngầm nào cả, chúng ta tùy lúc có thể lấy.”

Trần Mộ cảm thấy mình còn đang ngất ngây, vô ý thức trả lời: “Ồ, vậy thì quá tốt rồi.”

Biết bao nhiêu triệu, hắn cảm giác mình có chút giống như nằm mơ, lại dường như có chút chết lặng. Thu hoạch tối nay đều vượt ngoài dự liệu của hắn, ý nghĩ ban đầu của hắn lúc ấy chẳng qua chỉ là muốn càn quét một ít năng lượng tạp trong kho đồng. Bởi căn cứ mỗi ngày tiêu hao năng lượng tạp quá lớn, hắn vẫn luôn rất đau đầu vì vấn đề này.

Cho nên khi hắn biết thu hoạch của mình không ngờ lớn tới mức ấy, cảm giác không chân thật mãnh liệt tự nhiên sinh ra.

Có phải đang nằm mơ hay không?

Nếu như là nằm mơ, giấc mơ này cũng thật mỹ diệu a!

Đánh lén Tiểu Nguyên Mễ Hạ Thanh, rút lui an toàn, “Di họa Giang Đông”(*), bức Pháp Á ra mặt. Lặng lẽ lên vào căn cứ Liên Bang tổng hợp học phủ, giết chết Tổ Trữ - cao thủ thần tượng Liên Bang, vơ vét tài phú trị giá vài tỷ...

Mộng đẹp như vậy, còn chưa đủ mỹ diệu ư?

Mà càng mỹ diệu hơn chính là, đây tình không phải mơ mà là sự thật.

Máu Bagnell đã hoàn toàn sôi sục, mắt hấn đỏ ửng, vẻ mặt cuồng nhiệt, liều mạng chà hai tay, chảy nước miếng, mắt tha thiết mong chờ nhìn Trần Mộ: “Ông chủ, chúng ta cướp sạch sẽ chúng một lượt đi, thực nhiều tiền a!”

Ngay sau đó, hấn đếm đầu ngón tay tính: “Đồ ở căn cứ Trung Đạt thư phủ khẳng định chỉ nhiều chứ không ít, á, gia sản Pháp Á cũng rất phong phú...”

Không để tâm tới Bagnell đã hoàn toàn hóa điên, Trần Mộ nhìn chăm chặp Hề Bình: “Là thật?”

Trên mặt Hề Bình bởi phần khởi mà hiện vẻ đỏ bừng, hấn không chút tránh né ánh mắt của Trần Mộ, dùng sức gật đầu, thanh âm không che giấu nổi vui mừng: “Thật sự! Ông chủ, chúng ta thực sự giàu to rồi!”

Weah ở bên thờ ơ đứng ngoài bàng quan, chỉ thấy ba người giống như kẻ điên khuya tay múa chân, luyện công à? Động tác này quá không đúng chuẩn! Y còn đang suy tính mình có nên tới uốn nắn bọn họ một chút hay không nữa.

Qua chừng hơn mười phút, ba người rốt cuộc mới khôi phục tỉnh táo. Điều này không thể trách họ, trong bọn họ tiếp xúc tiền nhiều nhất chính là Hề Bình, nhưng ngay cả hấn, lần nhiều nhất cũng không quá chừng một tỷ. Hiện tại thuần một lần thu nhập đã bảy tám tỷ, điều này sao không khiến người ta điên cuồng chứ?

Con số này, là thu nhập cả năm của một tập đoàn cỡ lớn.

Ôi thế giới, thực quá đẹp!

(*) :Kể “Di họa Giang Đông” tương tự như kể “Di thể giá họa” trong Binh pháp Tôn tử .

286. Chương 284: Truyền Thừa ‘tiết Thức Liên’

Cứ một ngày trận phân tranh ở thành Lars chưa kết thúc thì khoản tiền này cũng chẳng phát huy được bất kỳ tác dụng nào. Đồng thời ruộng tấp phiên kia cũng không thể đổi thành tiền.

Nghĩ như vậy thì tình hình dường như tình không có sự biến động trọng yếu nào.

“Có tiền luôn là chuyện vui.” Bagnell tự an ủi mình, y cũng không đề xuất ý nghĩ hoang đường bảo Trần Mộ đi cướp kho đồ hai nhà khác nữa.

“Trận tranh đấu này lúc nào mới có thể kết thúc?” Hề Bình nhìn hai người cười khổ nói. Thân là một thương nhân, cầm trên tay một món tiền lớn lại không cách nào sử dụng, không thể nghĩ ngờ là một chuyện cực kỳ thống khổ.

Trần Mộ lắc đầu: “Không biết, còn quá sớm để đoán.”

“Đúng là còn quá sớm mà.” Bagnell lười nhác duỗi cái lưng mỗi, y đã hoàn toàn tỉnh táo sau cơn mừng rỡ như điên vừa rồi.

Tâm tình Trần Mộ so với hai người tốt hơn rất nhiều, hấn vốn dĩ cầu không nhiều, những thứ ấy cũng đều là vui mừng bất ngờ cho nên đã tỉnh táo trước tiên. Đối với khoản tiền này hấn lại có cách nhìn hoàn toàn khác. Bất kể bọn họ bây giờ có thể dùng hay không thì đều cực có giá trị.

Chỉ cần Bagnell, Hề Bình còn ở đây, có năm tỷ này bọn họ bất kể ở đâu đều có thể đợi thời cơ trở lại. Khi đó, lựa chọn bọn họ có thể tạo ra ngược lại nhiều hơn rất nhiều. Nếu cục chiến thực sự hỗn loạn, vậy Trần Mộ dẫn bọn họ chui vào trong rừng cây, người khác chỉ có thể nhìn rừng mà than.

Có chuyên gia sinh sống trong rừng cây như Weah, ưu thế của họ trong rừng cây hiển nhiên người khác không thể so bì.

Nếu thủ hạ mình không phải một đám chim non (newbie), Trần Mộ nói không chừng hiện tại đã dẫn họ chui vào rừng cây tránh vũng nước đục này. Thế nhưng bọn họ đều là tay mơ (người mới), dẫn một đám tay mơ như vậy vào rừng cây quả thực cùng với tự sát không có gì khác biệt, cho dù thêm mười Weah cũng vô dụng.

Chung quy không thể mỗi lần đều trông mong vào vận may như lần dẫn đám nhóc Vạn Sĩ tộc trước được.

Huống chi xác xuất sinh tồn trong rừng cây của đám nhóc Vạn Sĩ tộc so với đám tạp tu tay mơ này còn lớn hơn. Chúng rất quen thuộc đối với rừng cây tuy rằng bản thân chúng không có lực chiến đấu.

Dự trù chu đáo, tâm tính Trần Mộ so với lúc trước càng thêm trưởng thành. Nếu thực sự đến bước ấy, có khoản tiền này làm gốc, bọn họ bất kể đến đâu đều không cần phải lo âu.

Đối với chuyện này ý kiến mọi người đều rất nhất trí, nhất định không thể lộ ra ngoài. Kết quả bị lộ ra có bao nhiêu nghiêm trọng mọi người đều rất rõ.

Tất cả tạp phiến đều giao vào tay Hề Bình, duy chỉ có Tiết Thức Liên Tạt và huyền tạt truyền thừa của nó thì giữ trong tay Trần Mộ. Hắn đối với Tiết Thức Liên khá có hứng thú.

Đây quả không phải hàng vỉa hè, cho dù ở cả Liên Bang, nó đều là truyền thừa hạng nhất.

Thứ đồ tốt như vậy hẳn sao có thể không cẩn thận nghiên cứu chứ?

Công việc của Bagnell và Hề Bình đều rất nhiều, mỗi người đều tự lo. Bagnell phải phụ trách huấn luyện đám tay mơ kia, Hề Bình phải sắp xếp tất cả vật tư, lại còn phải phụ trách thu thập tình báo. Vật tư gã béo để lại cực nhiều, tuy phần lớn đều là vật phẩm phổ thông nhưng số lượng thực sự rất kinh người. Nhân tài của phòng đấu giá ngày trước dưới sự thành lập và tổ chức của Hề Bình cũng lũ lượt tập trung lại.

Nếu luận về năng lực tình báo của ai ở thành Lars mạnh nhất thì không phải là Trung Đạt thư phủ đang chiếm ưu thế, cũng chẳng phải Pháp Á thôn tính phần lớn các tiểu thế lực thành Lars, mà là một căn cứ vừa mới thành lập chưa lâu. Pháp Á tuy tiêu diệt gã béo về mặt thể xác nhưng mạng lưới tình báo gã béo xây dựng lúc còn sống lại không gặp phải đợt càn quét trí mạng. Mà Pháp Á thì coi trọng lực chiến đấu trong tay những thế lực địa phương này hơn. Bọn họ còn chưa kịp tiêu hóa năng lực tình báo của những thế lực địa phương mới thu nạp thì đã bị Trần Mộ ép phải ra mặt.

Mỗi ngày sắp xếp chỗ tình báo này đúng là một lượng công tác cực lớn, cộng thêm việc Hề Bình vốn dĩ không phải chuyên nghiệp về ngành khối này mà vẫn ráng làm nên đương nhiên cực mệt.

Thấy hai người đều rời khỏi, Trần Mộ lập tức ở trong phòng hội nghị nghiên cứu Tiết Thức Liên.

Tiết Thức Liên là một tấm tạp phiến vô cùng đặc biệt, nó cùng với tất cả tạp phiến Trần Mộ từng thấy qua đều không giống nhau.

Nó có thể ngưng kết ra năng lượng thể na ná dạng mắt xích. Những năng lượng thể này lại có thể đơn tiết công kích, cũng có thể hình thành loại hệ thống liên kết lẫn nhau đặc thù nào đó. Chỉ từ chỗ này thì thấy, dường như cùng với 013 Trần Mộ chế tạo có phần tương tự, 013 cũng có thể hình thành xiềng xích ba nhận.

Song hệ thống liên kết giữa các mắt xích của Tiết Thức Liên lại càng đặc biệt, giữa chúng dường như tồn tại năng lượng nút thắt hình mắt xích, có thể hoàn thành những tổ hợp khác nhau. Khiến người ta gọi nó là tuyệt vời chính là, Tiết Thức Liên trên lý luận có thể tạo thành ba mươi hai loại đơn tiết kết cấu hoàn toàn khác nhau.

Năng lượng kết cấu những đơn tiết này không giống nhau, tính chất biểu hiện ra hoàn toàn khác nhau, độ mạnh và độ chính xác cảm giác chúng cần cũng tồn tại khác biệt vô cùng lớn.

Với thực lực Trần Mộ hiện tại chỉ có thể ngưng tụ ra mười sáu loại kết cấu đơn tiết. Mười sáu loại còn lại đối với hắn mà nói, độ khó quá lớn, có vài loại cho dù gắng sức ngưng tụ ra cũng chẳng cách nào dùng trong chiến đấu.

Ba mươi hai loại kết cấu đơn tiết khác nhau cũng ý nghĩa cho việc có ba mươi hai loại chiến thuật đơn thể khác nhau. Tổ hợp đan xen lẫn nhau, có thể hình thành bao nhiêu loại chiến thuật đây?

Tuy không phải mỗi loại tổ hợp đều có hiệu quả thực chiến nhưng do vậy cũng có thể thấy được chiến thuật tổ hợp của nó phong phú cỡ nào. Thấy được điều này, Trần Mộ mới hiểu rõ vì sao tầm tạp phiên này lại gọi là Tiết Thức Liên, thực ra tên đầy đủ của nó hẳn phải là Tiết Thức Liên Kích.

Trong tám nhị tinh huyền tạp màu đỏ kia ghi lại vô số chiến thuật tổ hợp. Những chiến thuật tổ hợp này trải qua sự quy nạp, tổng kết từ đời này sang đời khác. Giữ lại cho đến nay, đều là những chiến thuật tổ hợp uy lực vô cùng lớn trong thực chiến.

Đây là những kết tinh của trí tuệ đích thực.

Trần Mộ say mê đắm chìm vào trong đó, những chiến thuật tổ hợp đầy trí tuệ này tựa như một kho bảo khố. Ở đây hắn không chỉ có thể học được những chiến thuật tổ hợp phong phú ấy mà còn cho hắn cảm thụ càng sâu lối suy nghĩ chiến thuật của các vị tiền bối, nhìn thì không có chỗ nào thần kỳ, song nghiên cứu tỉ mỉ càng có thể cảm thụ được bố cục chặt chẽ trong đó.

Chẳng hạn như một loại chiến thuật do ba loại kết cấu đơn thể tổ hợp thành trong đó. Đầu tiên lợi dụng đơn tiết phá nổ hình thành phạm vi công kích, giảm bớt phạm vi hoạt động của đối phương. Tiếp đó một đoạn đơn tiết có thể sinh ra sóng năng lượng rối loạn mãnh liệt. Năng lượng rối loạn không phân biệt được địch ta, một khi một khu vực nào đó xảy ra rối loạn năng lượng thì kết cấu năng lượng trong khu vực ấy rất có khả năng sẽ xảy ra sụp đổ kết cấu.

Càng là năng lượng thể phức tạp khả năng xảy ra sụp đổ càng cao.

Mà đơn tiết sát chiêu cuối cùng lại là đơn tiết có kết cấu đơn giản nhất, điều này chỉ có khả năng xuất hiện ở kết cấu năng lượng thể đơn tiết hình tam giác trong sách giáo khoa cơ sở, vào lúc này lại có thể không bị ảnh hưởng bởi năng lượng rối loạn, tạo ra một kích trí mạng.

Đương nhiên, chiến thuật này có vài điểm khó. Chẳng hạn như loại đơn tiết thứ hai, cũng chính là đơn tiết có thể dẫn tới rối loạn năng lượng, yêu cầu đối với tạp tu lại vô cùng cao. Mà một điều quan trọng khác là làm thế nào giảm bớt phạm vi hoạt động của đối phương.

Liên quan đến hai điểm này, trong nhị tinh huyền tạp có rất nhiều chú thích của tiền bối.

Trần Mộ lúc này mới hiểu vì sao tạp tu xuất thân Lục Đại luôn mạnh hơn tạp tu của các trường học khác, bởi vì bọn họ đứng ở trên vai của người khổng lồ.

Một tám huyền tạp nho nhỏ này ngưng tụ tinh hoa và trí tuệ của biết bao người a!

So với 013 mình chế tạo, Tiết Thức Liên bác đại tinh thâm hơn nhiều lắm. Đây là một hệ thống chiến thuật hoàn chỉnh, hoàn chỉnh mà khổng lồ.

Càng khiến Trần Mộ cảm thấy chết lặng người chính là việc lựa chọn sử dụng ba mươi hai loại đơn tiết này tương tự cũng hao phí rất nhiều tâm tư của người chế tạo. Nếu tạp tu sử dụng nó có thể phóng thích toàn bộ ba mươi hai loại đơn tiết này ra, ba mươi hai loại đơn tiết ấy ảnh hưởng đan xen lẫn nhau, sẽ hình thành một vòng kiểu mắt xích nối liền hoàn chỉnh, tất cả mọi thứ trong vòng đều sẽ bị tan nát phân tử. Nói cách khác, mọi vật thể trong vòng đều sẽ phân giải thành trạng thái phân tử.

Đây chính là chung cực kỹ năng ‘Tiết Thức Quyển Băng’ của Tiết Thức Liên. Đối mặt với lực lượng tuyệt đối, cái gọi là chiến thuật, đã không bật lên được bất cứ tác dụng nào.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ tiếp xúc với khái niệm kêu là ‘Chung cực kỹ’. Tạp phiên hắn tiếp xúc lúc trước căn bản không đề cập đến khái niệm này. Có điều cái này cũng có liên quan với tạp phiên hắn kiên trì tu tập. Thoát Vĩ Toa và Chiết Hình Yên Ba Tạp đều chỉ sử dụng kỹ xảo đơn giản, nào có thể so sánh với loại truyền thừa đa dạng phong phú như Tiết Thức Liên được?

Tuy nhiên trong tám nhị tinh huyền tạp ấy, Trần Mộ phát hiện, trong các tạp tu truyền thừa qua nhiều thế hệ của tạp phiên Tiết Thức Liên, tạp tu có thể sử dụng chung cực kỹ năng ‘Tiết Thức Quyển Bằng’ chỉ có vẹn vẹn hai vị. Điều này cũng chứng minh, độ khó của chung cực kỹ năng vô cùng lớn.

Lần này Trần Mộ thực sự đã bị chấn động trước nay chưa từng có. Hẳn lúc này mới hiểu rõ, té ra một tám tạp phiên cũng có thể đa dạng phong phú đến mức độ này.

Nghiên cứu của Trần Mộ bị cắt ngang.

“Ông chủ, tiểu thư Tô Lưu Triệt Nhu đã tỉnh dậy.” Lô Tiểu Như nhắc nhở nói. Trần Mộ có chút luyến tiếc không nỡ từ trong tám nhị tinh huyền tạp ấy đi ra, hẳn thấy mình đang mê mẩn. Tám nhị tinh huyền tạp này cùng với phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba Tạp chế tạo cho Nhữ Thu có khác biệt rất xa, trên mặt nó chỉ có hình vẽ đơn giản, nhiều nhất chính là văn tự chú thích.

Hắn đi tới phòng của Tô Lưu Triệt Nhu.

“Đa tạ ngài, Tào tiên sinh! Nếu không phải ngài ra tay cứu giúp thì thực sự quá đáng sợ.” Khuôn mặt xinh xắn của Tô Lưu Triệt Nhu nhìn qua có chút tiều tụy, ánh mắt ảm đạm mờ mịt.

Trần Mộ lắc đầu, thành khẩn nói: “Ngài quá khách khí rồi, Tô Lưu tiểu thư, đây là việc tôi nên làm.” Tô Lưu Triệt Nhu vẫn luôn cố gắng vì sợi tơ xanh trong thân thể hắn. Tuy sau cùng sự giúp đỡ đó chẳng hề đem lại hiệu quả thực tế gì cho hắn nhưng phần nhân tình này, Trần Mộ vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Tô Lưu Triệt Nhu gắng gượng cười, sau đó nhìn quanh bốn phía: “Tào tiên sinh, đây là...?”

“Đây là căn cứ của tôi.” Trần Mộ nhìn ra tâm tình tồi tệ của nàng, biết nàng vừa mới bị hoảng sợ, bèn an ủi: “Ngài đã an toàn, Tô Lưu tiểu thư. Đúng rồi, hiệu trưởng Tiêu Tư cũng ở đây, ngài chớ lo lắng vấn đề an toàn.” Để an ủi Tô Lưu Triệt Nhu, Trần Mộ đành lôi Tiêu Tư ra.

Quả nhiên, nghe thấy Tiêu Tư ở đây, vẻ mặt khẩn trương của Tô Lưu Triệt Nhu dịu đi rất nhiều.

Trần Mộ trong lòng thầm than, cái mác Tiêu Tư này quả nhiên ở đâu đều có tác dụng tốt a, ngay cả Tô Lưu Triệt Nhu cũng không ngoại lệ.

Nhìn thấy vẻ xa cách trên mặt Tô Lưu Triệt Nhu, thái độ hoàn toàn khác với ngày thường, Trần Mộ hơi do dự, vẫn mở miệng hỏi: “Tôi có thể mạo muội hỏi một chút không? Ngài sao lại gặp phải tình huống này? Hiệp hội y vụ tạp tu đâu? Họ không thể tạo điều kiện bảo vệ cho ngài sao?”

Trần Mộ cũng cảm thấy rất kỳ quái, theo lý mà nói, y vụ tạp tu trung lập không ai sẽ đi đắc tội cả.

“Vận khí của chúng tôi quá tệ, trong đợt công kích đầu tiên đã bị liên lụy. Đại lâu bị đánh sập một nửa, rất nhiều người bị chôn sống.” Giọng nói Tô Lưu Triệt Nhu rất trầm, nước mắt tí tách rơi xuống: “Sư phụ cũng đã chết, rất nhiều đồng sự đều đã chết. Xung quanh tôi một người cũng không có nên bèn chạy ra ngoài.”

Nói tới đây, ánh mắt mờ mịt của nàng khiến chớp mũi Lô Tiểu Như đứng bên cạnh cũng đột nhiên thấy cay cay. Trần Mộ thì không sao, chỉ là thở dài trong lòng. Hẳn không giống họ, chuyện nguy hiểm hơn việc này hắn cũng trải qua không biết bao nhiêu lần, tự nhiên tâm cứng cỏi như sắt.

“Sau khi ra ngoài, tôi mới phát hiện trên đường càng hỗn loạn hơn. Rất nhiều người đều bị trọng thương, nếu không cứu trị khẳng định sẽ chết. Tôi bèn đi cứu họ, ai ngờ, người bị thương càng ngày càng nhiều, tình cảnh cũng càng ngày càng hỗn loạn. Sau đó thì dường như bị người tạp kích.”

Tô Lưu Triệt Nhu nói tới đây, nước mắt đã ngưng, nói qua loa, trên mặt cổ nặn ra một nụ cười mỉm.

Trần Mộ im lặng, qua một lát mới trịnh trọng nói: “Tô Lưu tiểu thư, ngài trước tiên cứ từ từ nghỉ ngơi. Ở đây, tôi nghĩ ngài đừng bận tâm đến bất cứ vấn đề gì. Ngài là người có một trái tim thiện lương.”

Hành động của Tô Lưu Triệt Nhu từ phía Trần Mộ mà đánh giá, có thể xem như ngu xuẩn. Nhưng chính loại hành vi ngu xuẩn này lại chiếm được sự tôn kính của hắn.

“Cám ơn!” Tô Lưu Triệt Nhu dường như cảm nhận được lòng tôn kính phát ra từ nội tâm của Trần Mộ, sau cơn sững sốt, vẻ tươi cười bùng nổ. Dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ khiến người ta lóa mắt.

Lập tức hai người rơi vào trầm mặc.

Đúng vào lúc này, độ nghi trên tay bỗng vang lên, là Hề Bình tìm mình.

Trần Mộ vội vàng cáo từ Tô Lưu Triệt Nhu.

Lại lần nữa trở về phòng hội nghị, Bagnell và Hề Bình sớm đã chờ đó.

Thấy Trần Mộ tiến vào, Hề Bình lập tức nói: “Ông chủ, đã thu được tin tức tình báo mới nhất.”

Trần Mộ chấn động tinh thần: “Ồ, sao rồi?”

Hề Bình và Bagnell liếc nhau, hai người hiểu ý cười cười, Hề Bình nói: “Còn thành công hơn chúng ta tưởng tượng! Pháp Á và Trung Đạt thư phủ đánh nhau đến lưỡng bại câu thương. Nghe nói nơi trú quân của Pháp Á tử thương thảm trọng, máu chảy thành sông, tập tu do bọn họ tập hợp lại chết một nửa. Tập tu còn sống thì đa phần vừa nghe nói đối kháng với Trung Đạt thư phủ liền lũ lượt yêu cầu rời khỏi. Tuy Pháp Á sau đó dùng thủ đoạn đàn áp, tạm thời ổn định cục diện nhưng sĩ khí cũng hạ xuống mức thấp nhất, lòng quân không yên.

Có điều sau cùng bên họ xuất hiện một vị cao thủ, hẳn là họ Bành, tên tuổi không lộ rõ, rất có khả năng là cao thủ Pháp Á âm thầm bồi dưỡng. Tiểu Man trọng thương, sinh tử chưa biết. Vị cao thủ họ Bành này cũng bị Tiểu Nguyên đả thương. Pháp Á lần này bỗng chốc bị thiệt hại nặng nề.

Trung Đạt thư phủ cũng chẳng khá khẩm hơn, bọn họ chết hơn hai mươi vị cao thủ. Một nửa còn lại đều mang thương tích, lực lượng giảm mạnh. Tiểu Nguyên cũng bị thương nhẹ, do một kích cuối cùng của Tiểu Man đả thương hẳn, 013 cũng bị phá hủy trong kích sau cùng, đáng tiếc.”

Trần Mộ không hề nghe được nửa điểm mang ý đáng tiếc từ trong miệng Hề Bình, ngược lại, vẻ hưng phấn trái lại hoàn toàn bộc lộ trong lời nói.

Trần Mộ còn chưa hỏi Bagnell ý kiến của hắn với kết quả này thì vào đúng lúc này, độ nghi trên tay Hề Bình chợt vang lên. Hề Bình mở độ nghi, nói vài câu, vẻ mặt nhất thời trở nên quái dị.

Hề Bình vừa tắt độ nghi thì thấy ánh mắt hai người đều dõi lên người mình, thần sắc quái dị của hắn ném thêm một viên đạn tạc: “Đường Hàm Phái tự thân dẫn viện quân của Liên Bang tổng hợp học phủ tới rồi, vừa mới tới thành Lars.”

Hà lão đầu kinh doanh một quán rượu, bóng đêm từ từ dày đặc, lúc này chính là thời gian buôn bán tốt nhất. Hắn bận đến mức đầu vầng mắt hoa, chân gần như đều sắp khó chạm đất.

Tại mặt tường chính giữa quán rượu, một tấm màn hình gần như chiếm 2/3 cả mặt tường. Từ sau khi có huyền tập thu nhìn, món đồ chơi này lập tức thịnh hành ở tất cả các quán rượu Liên Bang. Uống rượu, xem tiết mục vui, còn có cái gì thích thú hơn điều này?

Lúc trước, được hoan nghênh nhất chính là hình ảnh đối chiến của những cao thủ tập tu, nhưng xuôi theo sự căng thẳng của thế cục gần đây, càng ngày càng nhiều người quan tâm tới tin tức thời sự.

Bận rộn nhất ở đây chính là bồi bàn, các nàng phần lớn đều trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc cực kỳ mát mẻ, hơn nữa vô cùng am hiểu khí lưu tập. Khi một thiếu nữ tuyệt mỹ bưng một chén rượu với một động tác xoay người khó tin, lả lướt tới bên người bạn thì đây quả là một chuyện hết sức khiến người ta vui mắt.

Hà lão đầu thời trẻ làm tập tu hai mươi năm, sau đó tuổi già sức yếu bèn dùng tiền để dành mở quán rượu này. Hiện tại trên người y nhìn không ra nửa điểm hăng hái năm ấy, chỉ còn lại sự ôn hòa nhã nhặn, song ở quán rượu của y lại chưa từng có ai dám gây loạn.

Hà lão đầu đối với cuộc sống hiện tại của mình rất hài lòng, y đang vui đầu kiểm kê hóa đơn, thanh âm ồn ào trong tai hắn lại phẳng phất như tiên nhạc vậy, y hết sức hưởng thụ.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào sớm đã quen bên tai y đột nhiên biến mất.

Động tác trên tay Hà lão đầu khựng lại, trái tim đập thành thịch.

Xảy ra chuyện gì rồi? Y vừa muốn ngắt đầu thì thanh âm của huyền tập thu nhìn vô cùng rõ ràng truyền đến tai.

“Đài truyền hình đưa tin mới nhất cho người xem, vào 19:40 hôm nay, nhân vật đứng đầu Liên Bang tổng hợp học phủ Đường Hàm Phái đã tự thân dẫn đội, chạy tới thành Lars. Số tập tu đồng hành khoảng tám mươi người, nghe nói toàn bộ đều là những cao thủ có chút tiếng tăm trong trường học những năm gần đây của Liên Bang tổng hợp học phủ.

Song, càng khiến người ta kinh ngạc chính là, cũng ngay trong thời gian cực ngắn trước khi Đường Hàm Phái chạy tới thì một cao thủ thần tượng trong lớp trẻ của Liên Bang tổng hợp học phủ là Tổ Trữ đã chết một cách thần bí. Cho tới bây giờ chưa có bất cứ tin tức liên quan nào. Theo lời người chứng kiến nói, phần cổ Tổ Trữ bị ba nhận gây thương tích trí mạng mà chết.

Độ nghi trên tay Tổ Trữ biến mất không thấy dấu, cùng lúc biến mất còn có rất nhiều tạp tiền. Khiến người ta không thể tin được nhất chính là, một kho đồ ở nơi trú quân của Liên Bang tổng hợp học phủ cũng bị cướp sạch, song song biến mất bao gồm hàng tá tạp phiên các loại. Tổn thất cuối cùng còn chưa hoàn toàn thống kê hết.

Đến hiện tại, chưa có tổ chức nào tuyên bố chịu trách nhiệm sự kiện này.

Liên Bang tổng hợp học phủ lập tức tạo ra phản ứng với chuyện này, Parfuchake tức giận dị thường, lần đầu tiên trước mặt truyền thông ban bố lệnh treo thưởng, nếu có người có thể báo manh mối sẽ nhận được phần thưởng 1 tỷ Audierne, nếu có thể tìm được hung thủ, không chỉ nhận được phần thưởng tổng giá trị 10 tỷ Audierne mà sẽ còn giành được cơ hội tiến vào Liên Bang tổng hợp học phủ để đào tạo chuyên sâu.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Liên Bang tổng hợp học phủ ban bố lệnh treo thưởng, số tiền thưởng cực lớn, trong lịch sử cả Liên Bang cũng cực kỳ hiếm thấy.

Chúng tôi đã phỏng vấn rất nhiều chuyên gia, ý kiến mọi người đối với việc này khá thống nhất. Lệnh treo thưởng lần này cực kỳ có khả năng liên quan trực tiếp với truyền thừa Tiết Thức Liên mà Tổ Trữ tu luyện. Một học viên giống như Tổ Trữ, theo thông lệ, trên người đều có thể mang theo bản sao truyền thừa của nó. Nhưng Liên Bang tổng hợp học phủ vẫn chưa có bất cứ câu trả lời nào với vấn đề này.

Đài truyền hình vừa mới nhận được tin tức, Tiểu Nguyên của Trung Đạt thư phủ sau khi lặng lẽ xuất hiện ở thành Lars rồi quét sạch lực lượng Liên Bang tổng hợp học phủ đã gặp phải tập đoàn Pháp Á, song phương nảy sinh tranh đấu kịch liệt. Hai bên tử thương thảm trọng, người Tiểu Nguyên bị đánh thương nhẹ.

Ngoài ra, đáng nhắc tới chính là, tập tu gây thương tổn cho Tiểu Nguyên chính là đã sử dụng tạp phiên 013 trong dãy số tạp phiên chấn động Liên Bang khoảng thời gian trước.

Đường Hàm Phái có thể thừa dịp Tiểu Nguyên bị thương phát động tấn công từ đó giành được quyền chủ động trên chiến trường hay không? Trước mắt vẫn chẳng cách nào biết được.

Theo như được biết, Tiểu Nguyên và Đường Hàm Phái hai người trước kia chưa từng giao thủ qua. Bọn họ ai thắng ai thua sẽ trực tiếp quyết định vấn đề quyền sở hữu Trung Châu tập đoàn. Mà Pháp Á ở một bên rình rập cũng khiến vấn đề càng trở nên phức tạp.

Bởi mấy bên giao chiến nên người dân thành Lars tử thương thảm trọng, nghe đồn, Khổ Tịch Tự và Tinh Viện đang dự trù cho tổ chức y vụ tập tu đoàn tiến vào thành Lars, động thái này cũng được Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu hưởng ứng.

Kết quả cuối cùng thế nào, chúng tôi vô phương dự đoán trước được...”

Quán rượu im phăng phắc đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều ghìm hô hấp, vẻ mặt kinh ngạc ngơ ngẩn nhìn màn ánh sáng.

Trên màn ánh sáng ngay sau đó xuất hiện vài vị chuyên gia, bình luận không dứt liên tiếp các chuỗi sự kiện này.

Quán rượu nhất thời bùng nổ.

“Mịa, là cao thủ lợi hại nào có thể giết Tổ Trữ?”

“Hừ, Lục Đại luôn tưởng rằng chúng rất kinh khủng, hiện tại đã có người trị bọn chúng rồi, đáng đời!”

“Tổ Trữ, thần tượng của người ta đây! Hu hu hu, là tên khốn kiếp(1) nào hử, nếu để lão nương biết ai làm, lão nương liều mạng với hử!”

“Các người đoán xem, Tiểu Nguyên đầu Đường Hàm Phái, người nào phần thắng lớn hơn?”

“013! Trời ạ, tôi đã mơ tới nó không biết bao lần rồi!”

Hóa đơn trên tay Hà lão đầu bay xuống dưới đất, y lại như thể không biết, khoảng chừng một lát sau, y mới phát ra một tiếng than dài.

Thế gian . . .

. . . sắp loạn rồi!

(1): Nguyên văn /sát thiên đao: câu chửi, thường gặp trong câu chửi rửa của người vợ đối với người chồng...

287. Chương 285: Thử Nghiệm Chiến Thuật (1)

Cả sự kiện tồn tại rất nhiều điểm nghi ngờ. Căn cứ theo tạp tu thủ hạ của Tổ Trữ báo cáo, bọn họ trong đêm đó đã bố trí tạp tu canh gác. Tuy chỉ có một người nhưng vẫn có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

Vị tạp tu này tiếp thụ chính là bồi dưỡng tạp tu loại trình sát chính thống của Liên Bang tổng hợp học phủ, cho tới bây giờ các hạng thành tích của hửn đều là hạng ưu, không chỉ như thế, khóa học ngành chiến thuật của hửn cũng tương đối xuất sắc, khiến Đường Hàm Phái vững tin nhất chính là, lời nhận xét của mỗi lão sư đối với tạp tu này đều bao quát một điều: thái độ nghiêm túc cẩn thận, kỹ lưỡng, cực kỳ có kỷ luật.

Một tạp tu như vậy, khả năng phạm phải sai lầm cấp thấp cực kỳ nhỏ, hơn nữa Đường Hàm Phái đã tự thân hỏi qua tạp tu ấy, thần thái đối phương cũng khiến hửn càng thêm tin tưởng điểm này.

Vậy thì chỉ có một khả năng, kẻ lên vào tránh né được sự dò xét của hửn.

Điều này chẳng phải không có khả năng.

Giữa trình sát và phản trình sát tựa như mâu và thuẫn vậy, chẳng hạn như Đường Hàm Phái, hửn cũng có vài loại phương pháp có thể tránh né sự dò xét ở mức này, hơn nữa hửn cũng biết có vài loại tạp phiến có thể tránh được ba động tạp miêu ở loại cường độ ấy.

Thế nhưng tạp phiến gì cũng đều cần tạp tu sử dụng, công hiệu của tám tạp phiến thế nào thì trình độ bản thân tạp phiến đã chiếm một nửa nhân tố, nhưng một nửa khác lại có quan hệ trực tiếp với trình độ của tạp tu.

Càng trùng hợp hơn chính là, tạp phiến loại phản trình sát đối với tạp tu yêu cầu cực cao. Tạp tu kiểu nào am hiểu nhất về phương diện này? Người hơi có chút hiểu biết sẽ bật thốt lên: thích khách tạp tu!

Quần thể hành tẩu trong bóng tối này không thể nghi ngờ là một trong những kiểu tạp tu am hiểu nhất loại tạp phiến này.

Kẻ lên vào không hề kinh động người khác, vô thanh vô tức ám sát Tổ Trữ. Đây là phương thức chiến đấu điển hình của thích khách tạp tu.

Song, nếu là thích khách tạp tu làm, cũng chẳng phải không có điểm nghi ngờ. Chẳng hạn như kho đồ. Không một thích khách tạp tu nào lại đi cướp kho đồ. Phải biết rằng, thứ trên người thích khách tạp tu có thể mang đã ít lại càng ít. Mang theo những thứ này qua một lát sẽ ảnh hưởng cực lớn đến năng lực hành động của bọn chúng.

Khiến người ta khó hiểu nhất chính là, trong chỗ tạp phiến bị cướp đi, tuyệt đại đa số là năng lượng tạp và ít tam tinh tứ tinh huyền tạp không đáng tiền, những thứ này từ Đường Hàm Phái nhìn ra, có thể nói không có bất kỳ giá trị nào.

Tung hỏa mù? Đường Hàm Phái ban đầu cũng cho rằng đây là thích khách tạp tu kia tung hỏa mù, mục đích là để quấy nhiễu suy nghĩ thông thường của hửn.

Song suy cho cùng có gần hai ngàn tám tạp phiến không cánh mà bay, nhiều tạp phiến như vậy, cộng lại ít nhất phải có hai rương mới đủ. Nhiều tạp phiến như thế chỉ bằng lực lượng một người, muốn dưới tình huống không kinh động bất kỳ ai chuyển đi thì gần như là chuyện không thể.

Từ điểm này, Đường Hàm Phái lập tức phán đoán, đối phương tịnh không chỉ một người.

Điều này rất phù hợp với phán đoán trong lòng hắn. Đến hiện tại, thích khách tạp tu chẳng phải dễ gặp. Chỉ có một số tập đoàn lớn có thực lực mới có năng lực bồi dưỡng, vốn dĩ không tồn tại thích khách tạp tu tự do.

Cứ thế, mục tiêu lập tức thu hẹp đi rất nhiều.

Tại thành Lars, có được thích khách tạp tu có thực lực chỉ có ba nhà, Trung Đạt thư phủ, Pháp Á và Liên Bang tổng hợp học phủ.

Trung Đạt thư phủ lập tức bị hắn bài trừ. Nếu là Trung Đạt thư phủ, bọn họ cho dù ám sát Tổ Trữ cũng tuyệt sẽ không quan tâm ‘Tiết Thức Liên’. Truyền thừa Trung Đạt thư phủ có chẳng hề ít hơn so với Liên Bang tổng hợp học phủ, bọn họ trước mắt cần mang theo kỹ thuật nòng cốt của Trung Châu tập đoàn rời khỏi thành Lars nhất.

Nếu Tiểu Nguyên sử dụng thích khách tạp tu, vậy hắn nhất định sẽ giáp công trong ngoài, một mạch đoạt lấy nơi trú quân, sau đó với tốc độ nhanh nhất trở về Trung Đạt thư phủ.

Pháp Á là hiềm nghi lớn nhất. Bọn họ lúc trước luôn ẩn nấp trong bóng tối. Hiển nhiên lòng mang ý xấu. Bọn họ từ trước tới nay luôn thích ‘đục nước béo cò’. Thủ đoạn cho người ta cảm giác cũng luôn không nói nổi hai từ lỗi lạc, Trung Đạt thư phủ có lẽ không quan tâm ‘Tiết Thức Liên’ nhưng đối với Pháp Á mà nói, thứ này đối với họ có lực hấp dẫn khá lớn.

Song, trong lòng hắn còn có một tầng lo lắng càng sâu hơn, nếu như, lần ám sát này là đến từ bản thân Liên Bang tổng hợp học phủ thì sao?

Điều này chẳng phải không thể!

Trong Liên Bang tổng hợp học phủ hệ phái chi chít. Thế lực sở tại của Tổ Trữ cũng chẳng tính là mạnh nhất, nếu có người nhân lúc này đột nhiên ra tay, chỉ e không ai có thể đem hoài nghi đổ lên đầu những người này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đường Hàm Phái có chút tái mét, ánh mắt u ám như nước.

Thái độ khác thường không xuất kích của Đường Hàm Phái đã vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, mỗi ngày trên truyền hình đều có rất nhiều chuyên gia đang thảo luận chuyện này. Mọi người đều đoán Đường Hàm Phái đang tính toán điều chi.

Mà ngay cả nội bộ Liên Bang tổng hợp học phủ cũng có rất nhiều lời ra tiếng vào không hài lòng. Cho rằng Đường Hàm Phái bỏ lỡ thời cơ chiến đấu. Nhưng danh vọng của Đường Hàm Phái ở Liên Bang tổng hợp học phủ quá cao, nghi vấn như thế tịnh không có mức độ bao trùm quá lớn.

Đường Hàm Phái không động thủ thì hai nhà khác cũng không dám xằng bậy.

Người có tên, cây có bóng, danh vọng cao vợi của Đường Hàm Phái ở cả Liên Bang gần như không ai có thể bằng, so sánh với đám tài năng triển vọng như Tổ Trữ, Giải Yến Bạch, hắn thành danh sớm hơn, thực lực cũng mạnh hơn. Mà so sánh với mấy lão hiệu trưởng cổ hủ của Lục Đại, hắn không chỉ thân thủ chẳng kém hơn nữa tuổi còn trẻ hơn.

Không ai có thể đoán rõ Đường Hàm Phái đang nghĩ gì.

Còn có một chủ đề khác làm mọi người cảm thấy hứng thú, Pháp Á đột ngột nhô lên mặt nước khiến mọi người bất ngờ. Mà một vài người hơi hơi thông minh liền tưởng đến hành động thoát nhìn ngu xuẩn của Pháp Á trước kia, chẳng phải là đang dẫn lửa cho cục loạn này sao?

Té ra hết thảy mọi thứ đều là do Pháp Á đang ngầm đẩy gió trợ sóng! Rất nhiều người đều đang nghĩ như vậy.

Mà mọi điều kế tiếp cũng ấn chứng cho suy đoán của mọi người đối với điểm này, Pháp Á vừa nhô lên mặt nước lập tức xé lớp nguy trang của mình. Họ đột nhiên tập kích vài địa điểm trú quân của Trung Đạt thư phủ.

Trung Đạt thư phủ hiển nhiên chưa chuẩn bị đầy đủ với chuyện này nên bị thiệt hại nghiêm trọng.

Nhưng đội quân tinh nhuệ nổi tiếng từ xưa như Trung Đạt thư phủ sao có thể nuốt trôi cục tức này, lập tức triển khai phản công, mức độ ác chiến của song phương lập tức tăng lên, Liên Bang tổng hợp học phủ đối với cuộc tranh đấu của hai nhà không hề có ý tham gia.

Những điều này không có quá nhiều liên can với Trần Mộ. Thế cục lần nữa rơi vào hòa hoãn, đối với họ mà nói có càng nhiều thời cơ hòa hoãn thì lượng huấn luyện đối với đám tạp tu tay mơ kia cũng không giảm bớt chút nào. Bagnell tự thân gánh vác việc này.

Hiện tại khí chất của đám tạp tu này cùng với lúc trước khác xa hoàn toàn, trên mặt họ nhìn không thấy nửa điểm xốc nổi và non nớt ngày trước. Mỗi người đều quen nếp nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén.

Nếu như kỹ lưỡng thì có thể phát hiện ra, đây y hệt như phiên bản của Bagnell lúc nghiêm túc.

Sân huấn luyện lớn như thế, không một ai nói chuyện, ba người một tổ, đang không ngừng tiến hành huấn luyện xạ kích.

Một vị tạp tu ưu tú là phải giẫm lên vô số năng lượng tạp để trèo cao, đây là câu danh ngôn một vị tạp tu nổi tiếng từng lưu lại, Bagnell hiển nhiên là người ủng hộ trung thành với câu nói này.

Bên cạnh mỗi một tổ tiểu đội bày tròn hộp tam tinh năng lượng tạp. Nhiệm vụ của họ chính là bắt buộc phải trong vòng mười giờ dùng hết cả hộp tam tinh năng lượng tạp. Không chỉ như thế, tỷ lệ trúng bia cố định cần đạt tới 98% trở lên, mà tỷ lệ trung bia di động với độ khó 8 lại cần đạt tới 70% trở lên.

Đây là một mục tiêu tương đối kinh người, bia cố định còn dễ nói, tỷ lệ trúng 98% chẳng phải quá khó để đạt. Đặc biệt là mỗi tổ nhỏ có hai người có thể tiến hành tập trung mục tiêu đan xen lẫn nhau, độ chính xác đề cao cực lớn. Ngầm lại mà nói, trong vòng mười giờ dùng hết cả hộp tam tinh năng lượng tạp, độ khó của việc này còn lớn hơn, điều này cần tần suất xạ kích của họ đạt tới tiêu chuẩn mỗi giây sáu phát mới có khả năng hoàn thành.

Càng khó hơn chính là yêu cầu thứ hai. Tỷ lệ trúng bia di động độ khó 8 đạt tới chừng 70%, dưới độ khó này, tỷ lệ trúng như thế, rất nhiều cao cấp tạp tu đều không thể đạt tới.

Dưới tình huống độ khó 8, quỹ tích di động của bia di động vô cùng chập chờn, mà tốc độ so với khí lưu tạp tu phổ thông sử dụng đều phải nhanh hơn rất nhiều, kích cỡ mỗi một tấm bia di động chẳng qua chỉ bằng hộp diêm. Bia ngắm nhỏ như thế dưới tình huống phi hành tốc độ cao, dựa vào mắt thường đã rất khó nắm bắt, mà bắt buộc phải sử dụng cảm giác.

Đây tuyệt đối là huấn luyện đòi mạng. Ban đầu cũng có người biếng nhác, song thủ đoạn của Bagnell cực nhiều, bên người lại dẫn theo vài cao cấp tạp tu. Không ai có thể giở bất cứ mách gian lận nào. Bagnell ở phương diện này kinh nghiệm phong phú, hẳn lập ra cơ chế thưởng hết sức hoàn thiện, khích lệ rất lớn tính tích cực của mọi người.

Trên cõi đời này, mỗi người đều có lòng tự tôn, đều có cảm giác vinh quang, bọn họ tuy là chim non, tuy luôn không thể được lẫn lộn hã hê nhưng tịnh không ý nghĩa cho việc họ đều chán nản.

Chỉ cần cho họ hy vọng, họ tương tự cũng có thể phát ra năng lượng cường đại. Bọn họ vốn dĩ đã hiểu sâu sắc gian nan trong sinh tồn nên sẽ càng nỗ lực, hơn nữa so với đám cao cấp tạp tu bướng bỉnh không chịu phục tùng kia, họ còn dễ quản lý hơn rất nhiều.

“Toàn bộ đều xốc tinh thần lên! Nói cho các ngươi biết, ta không giữ lại phế vật! Muốn đứng được ở đây thì hãy lấy thực lực ra cho ta xem!” Tiếng quát tháo của Bagnell khiến cả sân huấn luyện rung rinh.

Phù phù phù!

Trong sân huấn luyện, tất cả những thanh niên đều thở hổn hết, bọn họ ai ai cũng mồ hôi đầm đìa. Có điều không ai nghỉ ngơi, bọn họ không dừng lại, cắn chặt răng, kiệt lực khiến mình bắn càng nhanh càng chuẩn

hơn!

Nơi đây toàn bộ đều là thanh niên, tuổi của họ đều trạc hai mươi đến hai tám. Lứa tuổi này cũng chính là thời kỳ nhiệt huyết nhất, lì lợm nhất.

Nếu như trước kia có người nói cho họ biết họ có thể đạt tỷ lệ trúng 70% ở bìa di động độ khó 8 thì họ cảm thấy đây nhất định là chuyện ngàn lẻ một đêm. Với cảm giác vừa vượt qua trình độ tứ cấp của họ, có thể dưới tình huống độ khó 6, tỷ lệ trúng đạt 50% đã vô cùng không tệ rồi.

Nhưng họ bây giờ lại có thể nhìn thấy hi vọng.

Mà phần hy vọng này đến từ ông chủ thần bí nọ, đến từ bộ tập thần bí trên tay họ. Họ không có ánh mắt kiểu như Bagnell, nhưng họ phần lớn đều từng tiếp thụ hệ thống giáo dục chính thống của Tư Nguyên học phủ. Họ hiểu rõ, bộ tập họ hiện tại đang luyện tập sử dụng cường đại cỡ nào.

Phần hi vọng này một mực kích thích họ tiến về phía trước. Họ có lẽ bị giới hạn bởi thiên phú, so với đám thiên tài kia thì kém hơn rất xa nhưng nếu so nỗ lực, so khắc khổ, họ sao có thể cam lòng rút lại sau người ta?

Đối với ông chủ, đám tạp tu này trong lòng tràn đầy cảm kích, nếu không có ông chủ, vận mệnh của họ là sao đây? Có lẽ chỉ có thể lẫn lộn ở tầng chót trong tạp tu thôi.

Mà khiến họ cảm động nhất chính là, sự đầu tư của ông chủ lên thân họ cực lớn. Ngay cả họ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, họ rất rõ ràng, năng lượng tạp mỗi ngày họ tiêu hao giá trị bao nhiêu.

Không ai sẵn lòng tốn khoản tiền lớn như thế lên người đám tạp tu trình độ thấp như họ, ngoại trừ ông chủ!

Trái tim con người cũng là máu thịt, có đi thì phải có lại. Đây chính là ý nghĩ mộc mạc trong lòng đám tạp tu này.

Trần Mộ hất tay mặc kệ huấn luyện vốn dĩ không biết loại phương pháp huấn luyện này của Bagnell không ai có thể sử dụng.

Con số tam tinh năng lượng tạp đám tạp tu này tiêu tốn mỗi ngày cực kỳ kinh người. Nếu không phải vật tư già béo để lại đủ phong phú thì với nền tảng yếu kém của hắn, hoàn toàn không thể chống đỡ nổi huấn luyện với quy mô và cường độ như thế.

288. Chương 285: Thử Nghiệm Chiến Thuật (2)

Còn về việc tiêu tốn khổng lồ cho hình thức huấn luyện này, y biết rõ hơn ai hết nhưng tư tưởng của y rất rõ ràng. Y biết ông chủ quan tâm cái gì và không quan tâm cái gì.

Quan trọng nhất chính là, y có đủ lòng tin đối với chiến thuật mình nghĩ ra.

Hắc hắc, chiến thuật tạp đan xen, đến lúc ấy sẽ cho cả Liên Bang kinh hỉ đến mức nào đây?

Bagnell xoa cằm, hắc hắc cười âm hiểm không thôi, tạp tu bên cạnh nhìn thấy vội vàng thu hồi ánh mắt của mình, làm như chưa từng ngó ngang ngó dọc.

Trong sân huấn luyện, Trần Mộ và Weah đang đứng song song. Đây đã là lần huấn luyện thứ ba mươi lăm của hai người trong ngày hôm nay. Từ trên khuôn mặt chỗ tái nhợt, chỗ đỏ của Trần Mộ có thể nhìn ra, hắn khá chật vật.

Song Trần Mộ hoàn toàn như chưa phát giác ra mà giống như một con sói, nhìn chăm chú Weah. Thân thể hơi nghiêng về phía trước, hai chân một trước một sau hơi khụy, cả người như mũi tên tùy lúc có thể rời khỏi dây cung, mà độ nghi ngại tay phải hắn đang trong trạng thái kích hoạt.

Weah thần sắc tự nhiên.

Có lẽ, mình nên thử thứ đó xem, Trần Mộ trong lòng khẽ động.

Đột nhiên, hắn di chuyển, tựa như đang đứng nguyên tại chỗ biến mất vậy. Đột ngột xuất hiện ở nơi cách bên phải Weah năm thước.

Ba luồng Thoát Vĩ Toa trình diện hình chữ phẩm (), bao vây Weah vào trong đó, Trần Mộ không thực hiện bất cứ động tác ngừng lại tại chỗ nào, thân hình thoát cái, ngay sau đó như một mũi nhọn lao vọt tới.

Quả nhiên ngay khi hấn vừa mới phát động, Weah ung dung lách khỏi ba luồng Thoát Vĩ Toa. Tay phải suýt nữa chạm vào chéo áo hấn.

Dạng tình huống này Trần Mộ đã quá quen thuộc. Đầu không thềm ngoài lại, lật ngửa tay phóng tiếp ba chiếc Thoát Vĩ Toa nhưng không phải bắn về phía Weah mà là chặn bước tiến của Weah.

Weah dưới lực bộc phát trực tiếp kinh người tuyệt đối là việc Trần Mộ hay gặp nhất, hấn bèn trực tiếp phong tỏa lộ tuyến thẳng tắp đó của Weah. Cứ thế, Weah đành phải đi theo đường vòng cung, khá tương đương với đường thẳng. Hướng đi hình vòng cung phải xa hơn một chút.

Đương nhiên, xa cũng có hạn. Có lẽ là 0,5 thước, có lẽ là 0,3 thước. Nhưng đối với Trần Mộ mà nói 0,5 thước và 0,3 thước sẽ có khả năng quyết định thắng bại của cuộc chiến.

Weah tựa như u linh, nói đuôi đuổi theo. Trần Mộ chẳng dám dừng lại ở một chỗ nào.

Đây là một đặc trưng hoàn toàn khác với mọi người khi luyện tập với Weah, chỉ cần bạn dừng lại ở một chỗ hơi lâu một chút thì cuộc chiến sẽ mau chóng kết thúc.

Weah am hiểu nhất chính là giáp lá cà cận thân. Biện pháp tốt nhất đối phó với loại đối thủ này chính là không để hấn tiếp cận. Nhưng với tốc độ như quỷ mị của Weah, muốn làm được điểm này thì căn bản không có khả năng với thực lực hiện tại của Trần Mộ.

Hấn có thể làm được chỉ là tạo ra một chút quấy nhiễu, cản trở, đây cũng là cơ hội duy nhất hấn có thể lợi dụng.

Hai đạo hư ảnh truy đuổi nhau trong sân huấn luyện đóng chặt, nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn.

Tinh thần Trần Mộ tập trung cao độ, ngón trỏ tay phải hấn móc theo một chiếc Thoát Vĩ toa, dưới sự di chuyển cực nhanh chiếc Thoát Vĩ Toa do năng lượng thuần túy hình thành này, rẽ dắt hình thành một vệt sáng mang màu xanh nhạt.

Khoảng cách giữa song phương không ngừng sát lại, Weah đối với việc đuổi bắt chạy trốn dường như có trực giác trời sinh của thợ săn vậy. Cho dù tốc độ tương đương với y thì cũng rất khó thoát khỏi sự truy đuổi của y.

Ngón trỏ tay phải Trần Mộ lại phải hơi rung một chút, Thoát Vĩ Toa sớm đã thành hình phút chốc thoát khỏi ngón tay hấn, vô thanh vô tức bắn về phía mặt đất đằng sau hấn.

Chiếc Thoát Vĩ Toa này bộ dáng dường như không giống bình thường. Ở thân toa, nhìn không ra từng vòng đường vân kia. Thay vào đó là từng đốm sáng na ná màu xanh.

Rầm!

Chiếc Thoát Vĩ Toa này khi tiếp xúc với mặt đất đột nhiên nổ tung, sóng khí đằng sau bùng tới, đối với Trần Mộ sớm đã có chuẩn bị, chẳng khác gì một cổ trợ lực, chỉ hơi điều chỉnh 'Đại Nê Thu Tập', nương theo cổ lực lượng này, tốc độ hấn tăng vọt.

Cơn chấn nổ đến quá đột ngột, Weah không ngờ Trần Mộ sử dụng chiêu thức ấy, nhất thời chịu ít thua thiệt.

Lần đầu tiên khiến Weah chật vật như thế, một cảm giác thành công tự nhiên dâng lên.

Song hấn cũng biết chỉ bằng công kích như thế muốn gây thương tích cho Weah, ấy chỉ là giấc mộng hảo huyền.

Đây cũng vãn vẹn chỉ là chiêu đầu tiên hấn chuẩn bị.

Chẳng do dự chút nào, Trần Mộ vừa mới điều chỉnh 'Đại Nê Thu Tập' vung một chiếc Thoát Vĩ Toa ra khỏi tay. Chiếc Thoát Vĩ Toa cùng lúc trước cũng hoàn toàn khác biệt. Thân toa hiện hình gọn sóng, chia bề mặt thành ba đoạn, hơn nữa so với Thoát Vĩ Toa phổ thông còn dài hơn một đoạn.

Vèo vèo!

Tiếng gió rít của chiếc Thoát Vĩ Toa này phát ra có khác biệt rõ ràng với Thoát Vĩ Toa bình thường, đối với người bình thường mà nói, cho dù họ có thể nghe ra điểm khác biệt cũng không có thời gian phản ứng.

Nhưng đối với Weah mà nói, điều này đủ khiến y cảnh giác.

Trên khuôn mặt đầy bụi đất trong cơn chấn nổ của Weah nhìn không ra nửa điểm ưu tư, ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh khiến người ta tuyệt vọng y như trước.

Không ai hiểu rõ sự cường đại của Weah hơn Trần Mộ.

Không dừng lại chút nào, hắn một mạch bắn ra mười hai chiếc Thoát Vĩ Toa. Chúng đan xen chằng chịt, giống như một chùm mưa tên trí mạng, trong sân huấn luyện tràn ngập tiếng Thoát Vĩ Toa xé toạc không khí, mê hoặc lòng người.

Trong khói bụi, ánh mắt Weah bình tĩnh sắc bén, hơi híp mắt lại, gây cho người ta cảm giác nguy hiểm cực độ. Y chợt ưỡn ra một tư thế vô cùng kỳ dị, lấy một chân làm trục, chân kia chấm khẽ xuống đất, nửa thân trên hơi gập, miệng há ra.

Đúng vào lúc này, đạo Thoát Vĩ Toa hình gợn sóng kia bất ngờ nổ giữa không trung. Chia thành ba đạo toa ngắn, tốc độ tăng vọt.

Biến cố đột ngột này khiến Weah cảm thấy bất ngờ. Gần như trong nháy mắt, ba đạo toa ngắn này liền dồn tới trước mặt y.

Đôi mắt Weah nháy cũng chưa kịp nháy, thu chiếc chân đang chấm không trên đất lại, mà chiếc đang làm trục tâm kia chợt khom xuống, cả người lập tức gập lại từ chỗ đầu gối, tạo thành một chữ ‘Liều’ () nằm ngang.

Tốc độ của y quá nhanh, tàn ảnh vô cùng chân thật, ba đạo toa ngắn lướt qua bên người hắn. Song vượt ngoài dự đoán chính là, ba chiếc toa ngắn này mỗi chiếc đều cách y rất xa. Cho dù y không nhúc nhích, cũng sẽ không thương hại đến y, nếu y tránh về phía bên, ngược lại có thể sẽ bị thương.

Động tác này của Weah thoát nhìn dường như không có bất cứ tác dụng nào. Bởi vì mười hai chiếc Thoát Vĩ Toa nối đuôi nhau ấy gần như chắn hết không gian hắn có thể tránh né.

Trần Mộ không hiểu rõ cử động của Weah cho lắm. Ba đạo Thoát Vĩ Toa ngắn phía trước mục đích tịnh không phải để kích trúng Weah. Mà chính là để ép buộc Weah đứng lại trong phạm vi công kích của mười hai chiếc Thoát Vĩ Toa.

Mười hai chiếc Thoát Vĩ Toa đan thành một tấm lưới, bắn về phía đầu Weah.

Bất kể Weah di chuyển về phía nào, hắn đều không thể thoát khỏi chiếc lưới lớn do mười hai đạo năng lượng toa đan thành kia.

Đúng vào lúc này, chiếc chân Weah thu lại kia đột nhiên gẩy về phía mặt đất. Chiếc chân gập còn lại đồng thời cũng đạp một nhát, cả người liền kề sát đất lao về phía Thoát Vĩ Toa.

Đây không phải tìm chết ư? Trong lòng Trần Mộ chấn kinh, đây chỉ là huấn luyện, hắn thực không hi vọng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì cả.

Hắn vừa muốn di chuyển thì đột nhiên sững sốt, hắn dường như ngộ ra điều gì đó.

Weah kề sát đất, uốn éo đang đưa hết như loài rắn, chỉ là động tác nhanh đến cực điểm. Trần Mộ rốt cuộc đã hiểu rõ dụng ý của Weah. Lúc này mười hai chiếc Thoát Vĩ Toa vẫn chưa hoàn toàn đóng mọi góc độ mà vẫn để lại một kẻ không gian.

Trần Mộ ban đầu khi thiết kế bộ chiến thuật này đã không suy nghĩ đến chênh lệch thời gian, ai ngờ bị Weah bỗng chốc nắm được sơ hở ấy.

Ngay trong khoảng thời gian sững người này, một ngón tay vất lên cổ hắn.

“Người mất tập trung.” Weah nói xong câu này liền thu ngón tay mình về, nghênh ngang rời đi.

Điều này đối với Trần Mộ mà nói lại là một sự khích lệ cực lớn. Hắn lần đầu tiên dồn ép Weah đến tình cảnh chật vật như thế.

Đây chính là thành quả nghiên cứu Tiết Thức Liên Tập mấy ngày nay của hắn, chiến thuật phối hợp lóa mắt trong Tiết Thức Liên Tập khiến hắn càng trầm mê sâu hơn.

Trước đây, hắn vốn dĩ chưa từng nghĩ qua vấn đề chiến thuật. Mãi đến khi hắn tiếp xúc với Tiết Thức Liên hắn mới chợt tỉnh ngộ, phương thức chiến đấu lúc trước của mình hầu như hoàn toàn dựa vào năng lực phản ứng và còn có một vài kỹ năng đặc thù làm chỗ dựa, tịnh không có quá nhiều chiến thuật bao hàm.

Vì thế, hắn đã tham khảo Tiết Thức Liên, tự mình mày mò ra một vài chiến thuật nhỏ. Hơn nữa được sự chỉ dẫn của Tiết Thức Liên, hắn còn cải biến kết cấu năng lượng của Thoát Vĩ Toa. Điều này càng khiến hắn nhận được lợi ích không nhỏ.

Chiến thuật nhỏ hắn thiết kế so sánh với những chiến thuật thành thực trong Tiết Thức Liên kia có thể nói là cầu thả và non nớt. Nhưng lần thử nghiệm này lại khiến ánh mắt hắn so với lúc trước như hai người khác hẳn nhau.

Có đôi khi chẳng qua chỉ là một lớp giấy chưa được chọc thủng mà thôi. Mà một khi chọc thủng lớp giấy này thì đó chính là một mảnh thiên địa hoàn toàn mới.

Chiến thuật trong Tiết Thức Liên vốn dĩ đầy phong phú đa dạng. Đây là đặc tính bản thân tập phiến quyết định, mà trải qua sự phát triển đời này qua đời khác, mỗi một đời người tu luyện nó đều thuộc hạng người kiệt xuất rồi lưu lại. Vậy chẳng khác như đã trải qua vô số thời gian nghiên cứu khổ luyện ư?

Tiết Thức Liên chẳng phải huyền tập chiến đấu mạnh nhất Liên Bang, nhưng nếu nhấn mạnh về chiến thuật thì nó tuyệt đối có thể đứng trong ba hạng đầu, điều này cũng là vì sao nó có thể trở thành một trong những truyền thừa quan trọng nhất của Liên Bang tổng hợp học phủ.

Địa vị Tiết Thức Liên trong số huyền tập truyền thừa của Liên Bang, hắn không có bất cứ khái niệm nào, nhưng hắn lại biết, những chiến thuật này đối với hắn mà nói đã hết sức cường đại đồng thời tiên tiến, rất nhiều chiến thuật đều hiển lộ rằng nó đã trải qua nhiều lần gọt giũa, cho dù là với chiến thuật non nớt của hắn, vẫn có thể cảm thụ được điểm này rõ ràng.

Lần thử nghiệm này tuy chưa đủ hoàn mỹ nhưng đã khiến hắn vô cùng phấn chấn, hắn đã kiến thức được uy lực của chiến thuật, có thể dồn ép Weah đến tình cảnh này đã có thể chứng minh vấn đề rồi.

Có kế hoạch hơn hắn không có kế hoạch, có chiến thuật hơn hắn không có chiến thuật, trình độ chiến thuật đối với kết quả cuộc chiến có ảnh hưởng trực tiếp.

Trận đối kháng huấn luyện này mang lại cho Trần Mộ ảnh hưởng trực quan nhất, tính trọng yếu của chiến thuật cũng từ việc này đặt vào trong tầm mắt Trần Mộ.

Trần Mộ mỗi ngày tuyệt đại đa số thời gian liền dùng vào nghiên cứu chiến thuật trong Tiết Thức Liên. So sánh với những giáo trình chiến thuật tiêu chuẩn của Liên Bang hiện tại, chiến thuật trong Tiết Thức Liên ở phương diện tư tưởng càng thêm tiên tiến và chặt chẽ.

Chỉ là, nó chỉ có ví dụ mà không có lý luận.

Phương pháp của Trần Mộ cũng rất đơn giản, trực tiếp nghiên cứu từng cái, nghiên cứu tư tưởng của những chiến thuật tổ hợp này. Giống hệt như lúc hắn học cơ sở 'Trù' tập ngày trước.

Lúc ban đầu học tập tri thức trừ tập hắn hoàn toàn dùng hai mắt mò mẫm trong bóng tối. Chỉ có liều mạng, dựa vào cương ngành của mình mà gặm, mà tiêu hóa những thứ khó nhá ấy.

Cơ sở chế tập thể này, tri thức trừ như kia, đây là loại phương pháp hắn am hiểu nhất, cũng là quen thuộc nhất.

Trong bất tri bất giác, Trần Mộ khổ công nghiên cứu chiến thuật đã tiến bộ với tốc độ kinh người. chỉ là chính hắn tịnh không ý thức được điểm này. Tiết Thức Liên giống như một quyển từ điển chiến thuật mênh mông vô tận.

Mà Weah dường như cũng hiểu Trần Mộ đang làm việc gì đó nên cũng không hề quấy rầy hắn vào lúc này.

Ngược lại, Trần Mộ vừa ngộ ra gì đó lập tức kéo Weah tới luyện tập, thí nghiệm chiến thuật mới mình thiết kế để tổng kết chỗ hay chỗ dở.

Tiếng gõ cửa cắt ngang nghiên cứu của Trần Mộ, mở cửa phòng, nhìn thấy nét mặt trầm ngâm của Hề Bình, Trần Mộ biết, có chuyện quan trọng đã xảy ra...

289. Chương 286: Viếng Thăm(1)

“Tinh viện cùng Khổ Tịch tự?” Trần Mộ sững sốt.

Bọn họ chạy tới chỗ này làm gì?

Hề Bình nhìn vẻ mặt của Trần Mộ, biết ông chủ không chú ý tới với tình thế gần đây của liên bang, lập tức đem tin tức Tinh viện cùng Khổ Tịch tự liên hợp tạo thành y vụ tập tu đoàn tới thành Lars chữa trị cho binh dân bị thương nói một lần.

Đường Hàm Phái trấn giữ thông đạo duy nhất đồng ý cho liên đội tiến vào.

“Bọn họ làm thế nào tìm được nơi này?” Trần Mộ nghĩ mãi vẫn không ra, Tinh viện và Khổ Tịch tự sao lại tìm tới chỗ mình được?

Hề Bình cười khổ nói: “Ông chủ, ngài không nhớ sao, lần trước Pháp Á mang theo binh dân muốn đánh vào trụ sở, trong số binh dân này còn rất nhiều người đang ở bên ngoài trụ sở, bọn họ không dám rời khỏi.”

Trần Mộ lúc này mới nhớ ra chuyện đó, hỏi: “Hiện giờ bên ngoài có bao nhiêu binh dân?”

“Khoảng chừng mười lăm vạn.”

Suy nghĩ một lát, Trần Mộ nói: “Chuyện này người và Bagnell quyết định đi, ta không có ý kiến. Đúng rồi, Tô Lưu Triệt Nhu tiểu thư đâu?” Nhớ tới nàng cũng là y vụ tập tu, hẳn là càng dễ tiếp xúc với bọn họ.

“Nàng mấy ngày nay vẫn ở bên ngoài trụ sở chữa trị cho những binh dân bị thương. Tô Lưu tiểu thư là y vụ tập tu thiện lương nhất mà ta từng thấy!” Ngừ khí của Hề Bình không khỏi mang theo tôn kính, song vẻ mặt của hắn có chút quái dị: “Ông chủ, ngài thật sự không muốn gặp mặt người phụ trách của Tinh viện và Khổ Tịch tự sao?”

Câu nói của Hề Bình là có ý của nó, một vị tập tu bất kỳ ở Lục Đại tiến vào khu dân cư phổ thông, bất kể là thế lực nào đều sẽ đón tiếp, tôn sùng như thượng khách. Mà hiện tại hai nhà cùng dặt nhau đến, lại càng không phải tập tu bình thường, lúc này người dẫn đầu khẳng định không phải nhân vật bình thường.

“Ta không muốn gặp.” Thái độ của Trần Mộ rất kiên quyết. Nói giỡn sao, khúc mắc của hắn và Tinh viện không hề nhỏ, lúc đó hắn bị ma quỷ nữ khống chế, không có một con đường sống nào, thân bất do kỷ, phát sinh xung đột với Tinh viện. Mặc dù Tinh viện cũng sẽ không đi điều tra về tin tức này nhưng phỏng chừng bọn họ đã sớm coi mình như đồng lõa rồi.

Mặc dù không đi gặp sẽ bị đối phương cho là kiêu căng vô lễ, khiến cho đối phương bất mãn, nhưng nếu bị tập tu của Tinh viện nhận ra, vậy lúc đó sẽ không chỉ có bất mãn.

Tập tu của Tinh viện để lại cho hắn ấn tượng rất lớn, đặc biệt là Thanh Thanh. Mặc dù hắn không biết kết quả cuối cùng của trận đánh giữa nữ ma quỷ và nàng, nhưng điều này cũng đủ để khiến hắn sợ hãi rồi. Nhân vật mạnh mẽ như nữ ma quỷ, sau khi bị phát hiện phản ứng đầu tiên là chạy trốn, từ điều này là có thể hiểu.

Nếu hai bên có xung đột, Trần Mộ rất nghi ngờ, Tiêu Tư có lẽ sẽ đứng ở bên kia.

Thấy ông chủ trả lời kiên quyết như vậy, Hề Bình mặc dù hiểu được có chút không thích hợp nhưng cũng biết nhất định có nguyên nhân gì đó.

Chẳng lẽ ông chủ từng xảy ra chuyện gì với một trong hai nhà?

Nghĩ vậy, Hề Bình bèn hỏi: “Vậy có cần từ chối bọn họ không?”

Trần Mộ trầm ngâm nói: “Không cần từ chối.”

Thật ra Trần Mộ cũng biết, đối phương hẳn không nhận ra mình, lần trước lúc đi theo nữ ma quỷ gặp tập tu Tinh viện, mình còn mang hoa mặt quỷ, song Tinh viện lực lượng hùng hậu, cũng có khả năng sau việc đó tra ra thân phận cũng mình.

Trụ sở này không tệ.

Vương Trạch và Âm Trần Cửu liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được khẽ than. Hắn là người phụ trách của Tinh viện lần này, Vương Trạch tinh thông chuyện thể sự, làm việc lão luyện, mấy năm nay vẫn được nhân viên nhà trường trọng dụng. Trợ thủ của hắn là Âm Trần Cửu, hai năm nay, Âm Trần Cửu năng lực tăng lên nhanh chóng, đã được cho phép tiến vào nội viện học tập.

Hai năm nay, Tinh viện cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong đó trọng yếu nhất là hủy bỏ quy tắc “Nội viện đệ tử không hoàn thành kiểm tra không thể ra khỏi nội viện.”

Đệ tử nội viện ào ào đi ra khiến cho đệ tử bình thường của Tinh viện lúc này mới ngạc nhiên phát hiện hóa ra trong trường bọn họ có nhiều cao thủ tới vậy.

Vài chục năm trôi qua, số lượng cao thủ tích lũy trong nội Tinh viện đã lên tới mức kinh khủng. Hơn nữa mấy năm gần đây luôn có người mới bổ sung, Tinh viện sau vài chục năm ẩn giấu, rốt cuộc cũng xuất đầu lộ diện nhận vinh quang.

Ngồi ở bên cạnh hai người là Tịnh, người phụ trách của Khổ Tịch tự. Trong Khổ Tịch tự vốn lấy khổ tu mà nổi tiếng, nữ tập tu rất hiếm thấy, có thể nói đếm được trên đầu ngón tay.

Tịnh khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc áo vải màu trắng, không thể coi là xinh đẹp song lại khiến người khác cảm thấy điềm tĩnh u nhiên.

Danh tiếng của Khổ Tịch tự so với Tinh viện còn thấp hơn, đây là phong cách của Khổ Tịch tự, cao thủ của Khổ Tịch tự từ xưa tới nay thường không muốn người khác biết.

Nó là một tòa học phủ đặc thù nhất trong số Lục Đại. Bọn họ lấy khổ tu để rèn luyện ý chí bản thân, đạt tới tâm linh bình lặng và bản thân giải thoát. Tập tu của Khổ Tịch tự tâm chí kiên định, bài danh đứng đầu Lục đại.

Hơn nữa, khác với các tập tu của học phủ khác, tập tu của Khổ Tịch tự cơ hồ mỗi người đều biết một hai môn y thuật.

Trợ thủ của Tịch là một nam tử thật thà phúc hậu, hình thể cực kỳ khôi ngô, cơ hồ có thể ngang với Duy A. Cũng để chân trần, ống quần chỉ vừa qua khỏi đầu gối, nửa người trên mặc áo màu đen, bó chặt lấy cơ thể cường tráng. Độ nghi ở tay phải so với của người bình thường còn lớn hơn một chút.

Hắn đứng phía sau lưng Tịnh, trông như một ngọn núi nhỏ. Tên hắn là Vũ Sơn, cho dù là Vương Trạch và Âm Trần Cửu đều chưa từng nghe tới tên của hắn.

“Không nghĩ tới nơi này lại có một trụ sở tiên tiến tới vậy. Một thành Lars nhỏ nhoi, quả nhiên tàng long ngoạ hổ.” Vương Trạch vừa cười vừa khen với Bagnell.

Bagnell nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Vương huynh đệ, những lời này nói với ta đã có thể không đúng. Tiểu trụ sở như vậy sao có thể lọt vào pháp nhãn của Tinh viện? Bất cứ trụ sở nào của Tinh viện cũng đều hơn nơi này rồi.” Tiêu Tư ở bên cạnh vừa uống trà vừa nghe hai người nói chuyện phiếm.

“Bagnell tiên sinh quá khiêm tốn rồi! Có thể có được Hải Tinh Bảo, sao lại nói là trụ sở nhỏ được? Theo ta thấy cho dù là căn cứ bình thường ở bên ngoài cũng không so được với trụ sở của ngài.”

Vương Trạch cười lớn nói, trong mắt khẽ lóe lên ánh sáng như kiếm.

Bagnell nhe răng cười: “Vương huynh đệ nói những lời này khiến trong lòng ta như nở hoa a!”

Tịnh nhìn Tiêu Tư, hòa nhã nói: “Không nghĩ tới lại có thể gặp Tiêu Tư hiệu trưởng ở đây, thật khiến người khác kinh ngạc. Sư phụ vẫn nhớ tới ngài, nếu sư phụ biết ta gặp được ngài nhất định sẽ rất vui.”

Tịnh nói chuyện rất tự nhiên, trong lời nói bao hàm một cổ khí tức khiến người khác yên lòng, mà câu nói lại khiến người ta cảm nhận được nàng đang thực sự vui mừng.

Tiêu Tư sưng sốt buông cái chén trong tay: “Quý sư là?”

“Gia sư Ứng Thần.”

Khuôn mặt Tiêu Tư đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng: “Ứng Thần? Người là đệ tử của Ứng Thần tiền bối?”

Vương Trạch và Âm Trần Cửu ở bên khe biển sắc, Bagnell tựa hồ cũng không rõ những người này, thần sắc vẫn như thường.

“Dạ.”

“Ứng Thần tiền bối còn khỏe không?” Tiêu Tư vẻ mặt vui vẻ hỏi, mọi người xung quanh đều nhìn ra nụ cười không che dấu được trên khuôn mặt hắn.

Tịnh mỉm cười nói: “Thân thể sư phụ vẫn khỏe lắm, ngày nào cũng đi câu cá.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Tiêu Tư không ngừng nói, lại không nhịn được cảm khái: “Ta lần đầu thấy Ứng Thần tiền bối, lúc đó chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Thời gian trôi thật nhanh, mới chớp mắt mà đã hơn hai mươi năm rồi. Không có lão nhân gia người chỉ điểm, ta khó có thể có được thành tựu ngày nay.”

Mọi người lúc này mới chợt hiểu, hóa ra là có một tầng quan hệ như vậy. Vương Trạch ánh mắt không đổi nhưng trong lòng nhanh chóng tính toán. Hắn trước đó vẫn không biết thân phận Tịnh, giờ mới biết, không ngờ Tịnh lại có lai lịch lớn như vậy.

Ứng Thần, danh từ này có lẽ tạp tu bình thường không nhiều người biết, nhưng trong Lục Đại lại như sấm bên tai. Hắn là nhân vật cấp lão yêu, so với hiệu trưởng của Lục đại bây giờ còn già dặn và từng trải hơn nhiều.

Hắn cũng là một trong số ít những nhân vật quan trọng của Khổ Tịch tự mà ngoại giới được biết. Hơn nữa hắn còn rất thích dẫn dắt các hậu bối, đặc biệt lại thường hay du lịch, cao thủ đồng lứa với Tiêu Tư đều thụ ân của hắn, chính bởi vậy mà nhân duyên của hắn vô cùng tốt, mọi người đều cực kỳ tôn kính hắn.

Chỉ là sau, khi tuổi tác đã lớn, hắn lại dành đa số thời gian ở Khổ Tịch tự, đã nhiều năm không đi ra, không nghĩ tới lại là ở trong Khổ Tịch tự dạy đệ tử.

Nhân vật như Ứng Thần không thể nghi ngờ, yêu cầu đối với đệ tử cực cao, có thể lọt vào mắt của hắn nói rõ tiềm lực của Tịnh rất lớn.

Tịnh khí độ thông dong, mặc dù đối mặt với nàng là Tiêu Tư nổi tiếng khắp liên bang nhưng không hề câu nệ, nói chuyện với hắn như ngang hàng, thoải mái buông lỏng, từ đó có thể thấy nàng không hề đơn giản. Trong lúc nhất thời, mọi người trò chuyện vui vẻ. Một phần là bọn họ có việc cần nhờ, phần khác là còn Tiêu Tư ở đây, những người khác đương nhiên không dám làm càn. Hơn nữa mọi người đều không ngốc, nơi này có cấu tạo Hải Tinh Bảo phòng ngự cao cường như vậy, thực rất hiếm thấy.

Có thể mời Tiêu Tư tới trấn thủ, chính là biểu tượng cho thực lực của nơi này.

Mọi người không khỏi vô cùng tò mò, rốt cuộc chủ nhân của nơi này là thần thánh phương nào?

Vương Trạch cùng Âm Trần Cửu thỉnh thoảng lại dùng lời thử dò xét, song nơi đây nào có ai dễ chơi? Bagnell không rõ thái độ của ông chủ nên chỉ cười ha hả còn Tiêu Tư, hắn đã không chịu nói thì ai làm gì được hắn.

Hai người thử dò xét tới nửa ngày mà chẳng thu được chút kết quả. Tịnh chỉ cười ôn hòa, nghe mọi người đầu khẩu.

Rốt cuộc, ngay lúc Vương Trạch và Âm Trần Cửu muốn nổi nóng, Hề Bình đi ra.

290. Chương 286: Viếng Thăm(2)

“Các vị, thật xin lỗi, ông chủ của chúng tôi có chút chuyện cần xử lý gấp, không cách nào thoát được cho nên không thể làm gì khác hơn là để ta và Bagnell tới chiêu đãi các vị. Ông chủ của chúng tôi đối với việc

này vẫn cảm thấy áy náy, thỉnh các vị tha thứ.” Hề Bình ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Đối với yêu cầu của các vị ông chủ hoàn toàn đồng ý. Có thể tham dự vào việc có lợi cho khu vực hòa bình này, hơn nữa còn có thể giúp đỡ các vị tinh anh, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi.”

Hề Bình đã nói xong hồi lâu mà vẫn không ai lên tiếng. Khuôn mặt hắn từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười, tựa hồ không chút xấu hổ.

Vương Trạch và Âm Trần Lâu vẻ mặt đều rất khó coi, không chỉ riêng hai người bọn họ mà ngay cả một ít tạp tu của Khổ Tịch tự vẻ mặt cũng không vui. Bọn họ chưa bao giờ bị đối xử như vậy.

“A, thật quá kiêu ngạo!” Có người không nhịn được nhỏ giọng trào phúng.

Thanh âm không lớn nhưng mọi người đều nghe rõ. Vương Trạch và Âm Trần Cửu như không nghe thấy, hết sức ăn ý bưng chén trà trên bàn lên, mà Tịnh thủy chung vẫn nở nụ cười thản nhiên, như không hề ảnh hưởng bởi chuyện này.

Bagnell thu lại nụ cười trên mặt.

Đột nhiên, hần lúc này như đổi một người khác, hần thẳng lưng, ánh mắt đột nhiên trở nên lợi hại, nhìn thẳng vào tên tạp tu vừa mới nói chuyện.

Ánh mắt hần như có thể đâm thủng trái tim người, vị tạp tu kia vậy mà vô thức né tránh ánh mắt hần.

Ngón trở nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, phát ra âm thanh nhịp nhàng, khoe môi khê nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn mọi người.

Không khí đột nhiên trở nên khẩn trương.

Vương Trạch thầm rung mình, Bagnell này không phải một nhân vật đơn giản!

Khí thế như vậy....

Tạp tu xung quanh mặc dù vẫn không nhúc nhích nhưng tất cả đều tiến vào trạng thái chiến đấu, trong mắt tỏa ra địch ý không hề che giấu.

Càng khiến Âm Trần Cửu, thậm chí cả Vương Trạch giật mình là các nhân viên chiến đấu. Tạp tu đằng sau đối phương biểu hiện ra tiết tấu thống nhất khiến hần vô cùng ngạc nhiên. Đặc điểm như vậy chỉ có thể xuất hiện trên những đoàn đội đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Hơn nữa, đã biết người tới là tạp tu của Tinh viện và Khổ Tịch tự còn dám bộc lộ địch ý như vậy hần cũng mới gặp lần đầu.

Tên tạp tu vừa rồi nói bừa tựa hồ ý thức được mình né tránh ánh mắt của đối phương làm lộ vẻ sợ hãi, vừa định mở miệng quát đối phương.

“Tạp tu Tinh viện từ lúc nào lại trở nên không hiểu lễ phép như vậy? Tới đây làm khách lại còn dám vô lễ với chủ nhân?” Tiêu Tư buông chén trà trong tay, nhíu mày, tức giận lên tiếng khiển trách.

Những lời này khiến tên tạp tu kia lập tức đem những lời nói đã tới miệng kia nuốt lại trong bụng, hần còn chưa có gan cãi lại Tiêu Tư.

Vương Trạch vội vàng giảng hòa: “Ha ha, người dưới không hiểu chuyện, hai vị chủ quản thông cảm cho, nếu quý chủ nhân có việc, chúng ta tất nhiên không dám tự tiện quấy rầy.”

Lời nói của Tiêu Tư vừa rồi đã thể hiện rõ lập trường của hần, hiển nhiên Tiêu Tư không muốn bọn họ xung đột với chủ nhân của trụ sở này. Bất luận là Vương Trạch hay Tịnh đều không dám xem nhẹ lập trường của Tiêu Tư.

Chỉ là đã có không ít người nghĩ lại, Tiêu Tư đối mặt với Tinh viện cùng Khổ Tịch tự vẫn không hề do dự đứng cùng một phe với đối phương, vậy có thể thấy quan hệ hợp tác của hai người bọn họ không bình thường.

Hơn nữa Bagnell khí thế thật kinh người, các tạp tu đều là người cực kỳ nhạy cảm, sao lại không phát hiện ra điểm ấy?

Lại tổng hợp lại các phương diện của trụ sở, có thể thấy lực lượng của nó không nhỏ. Vì tranh chấp khí thế này mà gây chuyện trong lúc mất cảm này thật không phải cách làm sáng suốt.

Hắn lấy làm lạ là một thế lực có thực lực như vậy mà ba phe ở thành Lars không hề có cảm giác sao?

Mà nếu họ cũng biết, nhưng lại vẫn không dám đụng tới, vậy...

Nghe Vương Trạch nói vậy, sắc mặt Bagnell hơi giãn ra, cảm giác áp bách cường đại cũng giảm bớt đi nhiều.

Hai bên đều không thoải mái, tự nhiên không muốn nói chuyện nhiều. Nếu ông chủ đã đáp ứng, Bagnell và Hề Bình bàn bạc một phen, đơn giản đem tặng một mở ra, làm trạm y tế tạm thời.

“Ông chủ từng gặp bọn họ rồi?” Bagnell liếc mắt nhìn mọi người, thấp giọng hỏi Hề Bình, lúc Hề Bình tới một mình, hắn lập tức thấy ngạc nhiên.

Hề Bình cười khỏ nói: “Ta cũng không biết, bất quá ông chủ không muốn gặp bọn họ, ta cảm thấy trường hợp này có thể tính khá lớn.”

Bagnell trầm ngâm nói: “Ừm, như vậy phải đề phòng bọn họ một chút. Bất quá cũng phải nói lại, ông chủ cũng thật lợi hại, người ta muốn tìm tới Lục đại còn không được, đằng này họ tìm tới, hắn lại than thở không thôi. Thật thú vị.”

Hề Bình vẻ mặt chấp nhận.

Đối với đề nghị của Bagnell và Hề Bình, Vương Trạch cùng Tịnh tất nhiên không có ý kiến, mà khi Bagnell nói tới vấn đề an toàn, Âm Trần Cửu vẻ mặt ngạo nghễ, mà Tịnh cũng chỉ cười không đáp.

Thỏa thuận xong, Vương Trạch liền bắt đầu chuẩn bị công việc.

Bagnell đột nhiên mở miệng ngăn cản: “Các vị, xin chờ một lát.”

Vốn các tạp tu rất có thành kiến với hắn sao lại nghe lời? Mọi người như không nghe thấy bay thẳng ra ngoài.

Bagnell thấy thế cười hắc hắc, bên cạnh hắn Tiêu Tư cũng mỉm cười: “Hiện giờ đệ tử của Lục đại ai cũng đầy ngạo khí, cho chúng chịu chút đau khổ cũng tốt.”

Còn chưa dứt lời, từng tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền từ ngoài vào.

Ầm ầm ầm, mặt đất rung chuyển vài lần.

Hai người đi tới trước cửa sổ, chỉ thấy trước mắt vài tên tạp tu, người nào cũng bộ dạng chật vật vô cùng. Bọn họ cả người đầy bụi, dù không bị thương nhưng trước nhiều người như vậy mất mặt, nhữn người này lập tức nhìn về phía Bagnell đầy oán hận.

Bagnell nhún vai vô tội: “Động tác của các vị quá nhanh, không đợi ta nói hết lời.”

Khi các tạp tu tiến vào là Bagnell phái người dẫn vào, tất nhiên không có việc gì, lần này vừa ra ngoài lập tức kích hoạt cơ quan trong bụi cỏ mới khiến cho chật vật như vậy.

“Hertha, lập tức thanh lý toàn bộ cửa sổ 5 đi.” Bagnell thần nhiên nói.

“Vâng.” Một tạp tu vốc dáng thấp bé bay ra ngoài, nhanh chóng hạ xuống bụi cỏ, chỉ thấy hai tay hắn đều bị bao phủ bởi một quang sáng màu vàng, trên lưng đeo một cái ba lô mở rộng.

Hắn nhanh chóng đi qua bụi cỏ, hai luồng sáng màu vàng trên tay như nam châm, hút toàn bộ tạp giới trong bụi cỏ vào trong tay, cả quá trình như ma thuật, mỗi kiện tạp giới hóa thành từng hư ảnh, nhanh chóng bị hút lên trên tay hắn. Hai tay hắn linh hoạt vô cùng, chỉ nhẹ nhàng chạm vào cơ quan tạp giới, chúng đều chuẩn xác bay vào trong ba lô phía sau lưng hắn.

Âm Trần Cửu sắc mặt rất khó coi.

Khu vực này không lớn, không ngờ lại có nhiều cơ quan tạp giới như vậy! Hắn lần đầu được thấy có người vận dụng cơ quan tạp giới tới mức cực đoan như vậy.

Hắn đề phòng nhìn Bagnell, ông chủ tuổi trung niên này quả nhiên không dễ chơi!

Vương Trạch tò mò hỏi: Quý thủ hạ thật là nhân tài đông đúc. Không biết đây là tạp phẩm gì, thật thần kỳ!”

Bagnell cười ha hả nói: “Vương huynh đệ không phải đang chế nhạo ta đấy chứ? Một tấm tạp phẩm nhỏ nhoi như vậy, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.”

Tiêu Tử cũng vẻ mặt ngạc nhiên, hần lần đầu thấy tấm tạp phẩm như vậy.

Động tác của Hertha rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã mở ra một thông đạo rộng chừng mười thước.

Làm xong mọi chuyện, Hertha trở lại trụ sở, thi lễ với Bagnell rồi biến mất trong tầm mắt mọi người. Có tạp tu chuẩn bị ra ngoài, Bagnell không thể không ngăn lại một lần nữa: “Các vị, xin đợi một lát nữa.”

Lúc này các tạp tu đều hết sức nghe lời, mỗi người đều thu chân về, giáo huấn vừa rồi đã để lại ấn tượng rất sâu trong bọn họ. Mấy tên kia mắt thể diện trước mặt mọi người, chỉ sợ từ nay về sau đều không ngóc đầu lên nổi.

“Bagnell tiên sinh, còn có chuyện gì sao?” Lần này là Tịnh lên tiếng, trong ánh mắt nàng cũng không dấu được vẻ tò mò.

“Ừm, trong cái sông kia có vài thứ.” Bagnell trả lời qua loa rồi lập tức phân phó: “Gọi Bernal lại đây.”

Câu nói này khiến mọi người tưởng tượng đủ thứ. Có thứ gì trong đó?

Một lát sau, một vị trung niên nhân bước tới trước mặt Bagnell: “Bagnell thân ái, người có gì cần ta giúp sao?”

“Bernal, ta muốn làm một cái cầu ở đó, người có thể giúp ta không?” Bagnell chỉ vào một chỗ trống nói.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ.” Bernal nhún vai: “Mười phút.”

Bagnell bổ sung một câu: “Cầu phải cao hơn mặt sông một chút.”

“Cao bao nhiêu?” Bernal lộ vẻ thận trọng.

“Tốt nhất là mười mét.” Bagnell cho ra một con số cụ thể.

Bernal vẻ mặt nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Yên tâm đi, Bagnell thân ái, chúng ta chỉ cần mười phút.”

Ngay sau đó, mọi người được tận mắt thấy Bernal dẫn người của hắn làm một cái cầu kim loại bắc qua con sông nhỏ. Vì tài liệu đầy đủ trong kho, cả quá trình rất nhanh chóng, chỉ tốn bảy tám phút.

Các tạp tu đều được giáo dục chiến đấu chính quy từ nhỏ, phần lớn thời gian đều ở trong học viện, lúc nào được nhìn thấy chuyện này? Nhiều người thậm chí còn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hóa ra còn có tạp tu như vậy.

Mà nhân viên chuyên chiến đấu như Âm Trần Cửu lập tức ý thức được trong đội ngũ nếu có một ít người như vậy, năng lực sinh tồn không thể nghi ngờ sẽ tăng lên rất nhiều.

Đây là xây cầu, nếu xây một đơn vị phòng thủ thì sao? Hắn cũng không mất bao nhiêu thời gian!

Vương Trạch cùng Âm Trần Cửu không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ cảnh giác trong mắt nhau.

Thực lực của trụ sở này mạnh mẽ ngoài dự liệu của bọn họ!

291. Chương 287: Trao Đổi

Đối với dân chúng Hoa khu mà nói, đây chỉ là một tin tức sự kiện, trong lịch sử Ngũ đại Hoa khu vốn dĩ chưa từng bị uy hiếp bởi chiến tranh. Đây là sào huyệt của Lục đại, tuy giữa Lục đại cũng có tranh đấu không ngừng nhưng từ trước tới nay sẽ không cho chiến tranh lan đến Hoa khu.

Đây là truyền thống, một truyền thống đã ăn sâu tận gốc rễ. Nếu có ai muốn vượt qua cái vạch này, vậy thì hắn ắt sẽ bị năm nhà khác vây công.

Sự phồn vinh và phát triển của Ngũ đại Hoa khu cùng với sự bảo hộ hàng trăm năm nay không thoát khỏi quan hệ.

Nhưng đối với dân chúng khu bình dân lại có cảm nhận hoàn toàn khác biệt. Chiến tranh cách gần họ như thế, dường như ngay trước mắt. Căn cứ theo kinh nghiệm ngày trước, một khi xảy ra chiến tranh thì chiến trường nhất định ở khu bình dân – nơi bọn họ sinh sống.

Đối với họ mà nói, đây là một trường tai nạn!

Có rất nhiều người cảm hờn sự bất bình đẳng trong này nhưng lại vô lực thay đổi mọi thứ.

Dân số khu bình dân gấp bảy lần dân số Hoa khu, nhưng tổng giá trị sản xuất chẳng qua chỉ bằng 1/3 Hoa khu, tập tu hàng đầu của Liên Bang, 80% đều sinh sống ở Hoa khu. Mà những người xuất sắc trong các ngành nghề tuyệt đại đa số đều sống trong Hoa khu.

Đây cũng là vì sao dân chúng trong Hoa khu luôn dùng thái độ coi thường đối đãi với khu bình dân, cho dù nhiều người ngày trước cũng sinh sống ở khu bình dân.

Song liên quan về sự kiện liên đội y vụ tập tu tiến vào thành Lars, bất kể là ở Hoa khu hay khu bình dân hoàn toàn đều là lời tán dương. Tinh viện và Khổ Tịch tự thu được thanh danh cực tốt, ngay cả Đường Hàm Phái cho phép liên đội tiến vào cũng nhận được khen ngợi đồng loạt của mọi người.

Nghe nói, Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu dường như cũng có chút mê tín mê mẩn, đang dự trù phái y vụ tập tu tiến về thành Lars, chỉ là không biết nếu hai nhà y vụ tập tu gặp nhau thì sẽ là một quang cảnh thế nào.

Trong phòng của Trần Mộ, Tô Lưu Triệt Nhu đang uống nước hoa quả, đây là nước quả Tuyết Hạnh do Hề Bình vừa mới đưa tới.

Nhìn xuyên qua song cửa sổ thủy tinh chiếu xuống dưới, có thể nhìn thấy đám bình dân đang được tập hợp lại, y vụ tập tu của Tinh viện và Khổ Tịch tự không ngừng đi qua đi lại trong đó, mà đám bình dân cũng rất trật tự ngay ngắn.

Nhìn thoáng qua Tô Lưu Triệt Nhu đang nhàn nhã, Trần Mộ hơi kỳ quái: “Cô sao lại không làm?”

Mấy ngày nay, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày của Tô Lưu Triệt Nhu đều bị thu hẹp đến cực điểm, liệu mạng cứu trị người bị thương. Song hôm nay lại chủ động trở về căn cứ, thấy nàng nhàn hạ, Trần Mộ lập tức kéo nàng tới tán gẫu.

Thực tế đã chứng minh, loại phương thức tán gẫu này hoàn toàn không thích hợp với Trần Mộ, qua một lúc sau, Trần Mộ cũng bật ra một câu như thế.

“Bên dưới nhiều người như vậy, tôi không đi cho đỡ rách việc.” Tô Lưu Triệt Nhu nhấp một ngụm nước hoa quả, nét mặt ung dung nói.

Trong lòng Trần Mộ hiểu rõ, Hề Bình đã đặc biệt báo cáo chuyện của Tô Lưu Triệt Nhu cho hắn, phong cách làm việc của Tinh viện và Khổ Tịch tự vô tình bộc lộ ra vẻ cường thế khiến Tô Lưu Triệt Nhu hết sức khó chịu.

Trần Mộ cảm thấy kỳ quái chính là, chẳng nhẽ Hề Bình nhàn rỗi như thế ư? Chuyện nhỏ thế này cũng đặc biệt quan tâm? Mà càng khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, khi Hề Bình nói chuyện này với hắn trong giọng nói đầy sự tức giận bất bình. Từ trên người Hề Bình rất ít khi có thể cảm nhận được loại tâm tình này.

“Ồ.” Trần Mộ ứng tiếng rồi không biết tiếp theo nên nói cái gì.

“Đúng rồi.” Tô Lưu Triệt Nhu đặt nước quả xuống. Vẻ mặt rất có hứng thú nhìn Trần Mộ: “Trên mặt anh có phải đang ngứa trảng hay không?”

Trần Mộ chợt chấn kinh, ánh mắt nhìn về phía Tô Lưu Triệt Nhu đột nhiên trở lên lạnh lẽo vô cùng.

Trái tim Tô Lưu Triệt Nhu đập rộn lên, vội vàng gơ tay phải: “Khoan!”

Trần Mộ cố gắng áp chế ý định động thủ, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ: “Cô là ai?”

Đại não hấn vận chuyển cực nhanh. Nhưng làm sao cũng nghĩ không ra, Tô Lưu Triệt Nhu vì sao lại biết chuyện này? Biết mình tạo ngụy trang, chỉ có nữ ma quỷ... Chẳng nhẽ nữ ma quỷ có liên can với nàng?

Tô Lưu Triệt Nhu hiển nhiên bị sát cơ trong ánh mắt Trần Mộ dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời biến sắc, thanh âm ngắt quãng: “Tôi... tôi chỉ thấy màu da của anh không đúng...”

Trần Mộ chẳng động dung chút nào, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chặp Tô Lưu Triệt Nhu y như cũ.

Tô Lưu Triệt Nhu bình thường quy tụ hàng vạn hàng ngàn sự sùng ái, nào từng bị người ta đối đãi như thế?

Ánh mắt lạnh như băng của Trần Mộ khiến sự sợ hãi khủng hoảng trong tim nàng dâng lên không cách nào áp chế, huyết sắc trên mặt như bị rút sạch sẽ: “Anh... thân thể anh rất khỏe mạnh...” Nói đến đây, trên khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào của nàng đột nhiên ửng hồng. Đáng chết! Sao lúc này lại nghĩ đến những điều ấy? Lòng nàng càng thêm rối ren.

Trần Mộ vẫn lạnh lẽo như đá, đối với sự khác thường của Tô Lưu Triệt Nhu không có bất cứ phản ứng nào.

Tô Lưu Triệt Nhu trong lòng vốn dĩ vô cùng hoảng loạn khi chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Trần Mộ, trong lòng đau đớn không hiểu nổi, nhưng tâm tình hoảng loạn bỗng giảm sút rất nhiều.

Nàng kiệt lực khiến biểu hiện mình càng thêm trấn định. Chỉ là thanh âm hơi run run vẫn lộ ra nỗi sợ hãi và khẩn trương trong lòng nàng: “Thân thể anh vô cùng khỏe mạnh. Mà màu da anh lại không khỏe chút nào, đây là điều không thể, cho nên tôi mới đoán liệu anh có phải đã qua loại ngụy trang nào đó hay không. Rất nhiều tạp tu đều thích dùng một ít dược vật để ngụy trang.”

Té ra là thế. Trần Mộ lúc này mới rõ Tô Lưu Triệt Nhu làm sao có thể nhìn ra. Ai ngờ lớp ngụy trang không ai nhìn ra sơ hở trong mắt y vụ tạp tu lại có thể bị phát hiện dễ dàng đến như thế.

Sắc mặt Trần Mộ hơi nguôi, nhiệt độ trong phòng dường như cũng bất chợt tăng lên rất nhiều.

Tô Lưu Triệt Nhu cúi đầu, không nói gì, chẳng biết đang nghĩ gì.

Trần Mộ cũng không biết phải nói gì, vừa rồi thuần túy là phản ứng vô điều kiện của hấn. Hiện tại xem ra phản ứng của mình vừa rồi dường như có chút quá khích.

Sau một lát, Trần Mộ thốt: “Rất xin lỗi, vừa rồi đã hù dọa cô.”

“Không sao.” Tô Lưu Triệt Nhu vẫn cúi đầu như trước. Thanh âm khá nhỏ, với sự từng trải trong tình cảm ít đến đáng thương như Trần Mộ, không thể nghe ra tâm tình của đối phương.

Căn phòng lại an tĩnh một lần nữa. Hai người đều không biết nên nói gì.

Thời gian trong sự trầm mặc xấu hổ này từng giây từng phút trôi qua.

“Cô có thể tiêu trừ nó không?” Trần Mộ đột nhiên hỏi.

Tô Lưu Triệt Nhu lúc này đã hoàn toàn khôi phục bình thường. Ngắc đầu, trên mặt hiển lộ ra nụ cười mỉa mỉ nghề nghiệp: “Tôi cần thử qua mới biết được.”

“Vậy cứ thử đi.” Trần Mộ rất dứt khoát.

Hai người Hề Bình và Bagnell đang uống trà, hôm nay hai người khó có được một lúc nhàn rỗi.

“Ông chủ đâu? Có nên gọi người tới cùng uống trà hay không?” Bagnell rót từng ngụm trà lớn, ậm ờ hỏi.

Hề Bình bưng chén trà khê nhấp một ngụm, thông thả nói: “Ông chủ đang trao đổi với tiểu thư Tô Lưu Triệt Nhu.”

Phụt!

Ngụm trà trong miệng Bagnell hoàn toàn phun ra ngoài.

Hề Bình sớm có chuẩn bị hơi nghiêng người, vẫn thông thả uống trà như cũ.

“Ông chủ và tiểu thư Tô Lưu Triệt Nhu?” Bagnell ho một lúc lâu mới ngưng lại trợn mắt hỏi.

“Có vấn đề à?” Thần sắc Hề Bình rất tự nhiên hỏi ngược lại.

Bagnell vội vàng lắc đầu: “Không vấn đề không vấn đề!” Do dự một chút mới nói: “Chỉ là bất ngờ chút thôi.” Ngay sau đó cười hắc hắc, tiến sát trước mặt Hề Bình, vẻ mặt bỉ ổi: “Đáng tiếc không thể nhìn trộm, thực đáng tiếc a! Hai người này, có thể bàn chuyện gì chứ? Công lực của ông chủ ở phương diện này thế nào? Có tin tức tình hình cụ thể bên trong không?”

Hề Bình nhìn thoáng qua độ nghi trên tay, bình tĩnh nói: “Tiểu thư Tô Lưu Triệt Nhu đã đi vào một giờ rồi.”

Bagnell duỗi hai ngón tay như không thể tin ra. Từng chữ hỏi: “Một giờ?”

Hề Bình bưng chén trà lên lần nữa, khẽ nhấp một ngụm, mới sửa chữa nói: “Nói chính xác hẳn là một giờ lẻ ba mươi tám phút.”

Về mặt Bagnell nhất thời vô cùng quái dị, miệng thì thào: “Sức chịu đựng của ông chủ thực tốt! Con bà nó, trẻ tuổi thực sướng!”

Biểu hiện mấy ngày nay của Tô Lưu Triệt Nhu đã giành được sự tôn trọng của tất cả mọi người, lại cộng thêm bản thân nàng dung mạo tuyệt mỹ, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tạp tu thủ hạ của Trần Mộ thì còn đỡ, chú ý lên nữ nhân của ông chủ, vậy so với tìm chết có gì khác biệt chứ?

Mà học viên Tiêu Tư dẫn theo lại không có nhiều điều kiêng dè như vậy, ánh mắt đầy nóng bỏng nhìn về phía Tô Lưu Triệt Nhu, một vài kẻ to gan thậm chí còn đưa ra lời mời hẹn hò.

Chỉ là tất cả thời gian mỗi ngày của Tô Lưu Triệt Nhu đều dùng vào việc chữa thương cho người dân, nên đối với những chuyện này nhất loạt không chú ý. Một vài học viên nghĩ đến phương pháp đi đường vòng bèn chủ động xin giúp Tô Lưu Triệt Nhu làm trợ thủ, sau khi yêu cầu này được chấp thuận, tạp tu bên người Tiêu Tư thoáng chốc biến đi sạch, ai nấy đều chạy đi phục vụ cho người dân bị thương.

Tạp tu thủ hạ của Trần Mộ tức đỏ mắt, song không ai dám động thủ, động khẩu. Tiếng quát tháo của Bagnell đủ để dọa vỡ mật đám gia hỏa ấy. Những tạp tu này cũng biết sự chênh lệch giữa họ và học viên Tư Nguyên học phủ cho nên huấn luyện hoàn toàn theo kiểu liều mạng.

Bọn họ lẩn lộn nhiều năm, tính tình cùng đám học viên đơn thuần này có chút khác biệt, họ biết rõ sự tàn khốc của sự đời hơn.

Khoảng thời gian này, họ liên tục làm quen với tạp phiến mới, tạp phiến trên tay họ trải qua Trần Mộ tu sửa, uy lực tăng vọt, tạp phiến Trần Mộ tự sửa mang lại cho họ quá nhiều nỗi vui mừng lẫn sợ hãi. Rất nhiều chiêu thức lũ lượt được họ tìm tòi ra.

Tại đây có vô số năng lượng tạp cung cấp cho họ phung phí, tùy tiện tìm một đồng bọn có thực lực tương đương với mình, hiệu quả rèn luyện lộ ra cực kỳ rõ. Tạp phiến trên tay còn có rất nhiều chỗ mới lạ cho họ tìm tòi.

Nơi đây quả thực là thiên đường! Từ đám gia hỏa lấy chiến đấu làm mục tiêu sinh tồn này mà nói, có gì so với với chuyện này còn tuyệt diệu hơn chứ?

292. Chương 288: Quyết Tâm Của Vương Trạch

Đặc biệt là Lô Tiểu Như, ban đầu thì thực lực của nàng kém hơn Nhất Tự Mi. Tuy nhiên, từ khi được Trần Mộ giảng giải sự ảo diệu của Thúc Âm tạp thì thực lực của nàng tăng mạnh.

Trong tất cả mọi người chỉ riêng nàng được hưởng đãi ngộ này, còn những người khác phải tự tìm tòi.

Nhất Tự Mi Nam là một trường hợp đặc biệt. Trần Mộ cải tiến tạp phiến cho hắn không nhiều, nhưng tên này đúng là nhân tài chiến đấu thực sự. Được đối luyện với nhiều cao thủ như thế, trình độ của hắn tăng rất nhanh. Tất nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là Weah thỉnh thoảng truyền kinh nghiệm cho hắn.

Còn về mấy người Ô Vũ, bọn họ đều là những người nổi bật trong đoàn, tiến bộ thần tốc là điều rất bình thường.

Thê thảm nhất là ba gã tạp tu mà Bagnell định chọn làm cận vệ cho Trần Mộ. Mỗi lần gặp bọn họ, Bagnell đều mang vẻ mặt âm trầm như đang bực tức trong lòng. Bọn họ cũng là những người phải chịu lượng huấn luyện nặng nhất.

Trong ba người, hai tạp tu chuyên phòng thủ đã trở thành tạp tu chuyên phòng ngự theo kiểu co đầu rút cổ. Kỹ thuật sử dụng lồng năng lượng được rèn luyện đến mức xuất thần nhập hóa, năng lực phòng ngự kinh khủng dị thường. Mỗi ngày đều bị đồng đội bỏ bom liên tục, sao không kinh khủng được chứ? Vị tạp tu cận chiến còn lại cũng bị hành hạ, ý, không phải, là đối luyện đến mức chết đi sống lại.

Thực lực của 22 vị tạp tu đều được tăng lên một bậc. Mặc dù hằng ngày, Bagnell đều ra vẻ bình tĩnh nhưng thực ra thì hắn thầm mừng rỡ trong lòng.

Tiêu Tư vốn thâm quan sát cũng thấy rõ loại thay đổi này. Hắn có ánh mắt rất độc, kinh nghiệm giảng dạy vô cùng phong phú, liếc mắt liền nhận ra trình độ của đám tạp tu này đều tiến bộ hằng ngày.

Dù thái độ ngoài mặt vẫn bình thường nhưng hắn rất bất ngờ. Khác với đệ tử mà hắn dẫn đến, hắn nghĩ những tạp tu này đã được định hình. Tạp tu như thế cho dù tiến bộ cũng rất chậm, song những người này lại tiến bộ nhanh hơn dự đoán. Điều này hoàn toàn phá vỡ kinh nghiệm được tích lũy trong vài chục năm của hắn.

Theo lý thuyết, mức tăng trưởng bùng nổ như vậy hẳn là xuất hiện ở những tạp tu còn trẻ, chưa định hình. Hơn nữa, đa số tạp tu này đều có xuất thân từ bên ngoài. Khác với phái học viện, phần lớn tạp tu này đều được đào tạo bởi một ít tạp tu đoàn hoặc thể lực địa phương. Những tạp tu được đào tạo như vậy thường có căn cơ không vững, dù lúc đầu lợi hại hơn tạp tu của phái học viện nhờ kinh nghiệm thực chiến phong phú nhưng về lâu dài thì kém hơn nhiều.

Tuy nhiên, dường như những tạp tu ở trước mặt lại phá vỡ lệ thường. Lần đầu tiên, hắn thấy tạp tu xuất thân từ bên ngoài đã đến trình độ này mà còn có thể tiến bộ thần tốc.

Điều khiến hắn khó tin nhất đây là cả tập thể, chứ không riêng một cá nhân nào.

Căn cứ này thật có nhiều điểm vượt lẽ thường a! Mỗi lần nghĩ vậy thì hắn sẽ có cảm giác cao thâm khó lường với vị chủ nhân trẻ tuổi kia.

Một tạp tu kiêm chế tạp sư? Sao hắn làm được như thế?

Nếu ở học phủ Tư Nguyên, với độ tuổi này thì hắn vẫn còn là một đệ tử cấp thấp. Còn trẻ như vậy mà đã gây dựng được cơ nghiệp thế này, dù là Tiêu Tư cũng phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Hai vị đại tướng dưới quyền cũng không phải nhân vật đơn giản.

Người tên Bagnell kia có lai lịch rất thần bí. Đến giờ Tiêu Tư vẫn chưa điều tra ra lai lịch, nhưng dường như hắn từng nghe nói qua tên tuổi của người này.

Đây chắc chắn là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy! Dù là khí thế thỉnh thoảng lộ ra, hay tầng tầng lớp lớp thủ đoạn đều khiến người khác khiếp sợ.

Còn vị Hề Bình kia thì làm việc rất lão luyện. Tiêu Tư nghĩ nát óc cũng không hiểu được, bằng cách nào mà một tiểu tử chưa đầy 20 tuổi lại khiến vị quản lý hơn 40 năm kinh nghiệm tình nguyện làm việc cho mình?

Cho dù là hắn cũng rất thèm muốn có được hai nhân tài này.

Hắn cũng từng tiếp xúc với kiến trúc tạp tu có thể xây dựng Hải Tinh Bảo. Mặc dù người cầm đầu là Bernal rất tôn kính hắn, nhưng lại từ chối khéo lời mời của bản thân. Dường như bọn họ tin Bagnell hơn.

“Hiệu trưởng.” Nhữ Thu cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiêu Tư.

Tiêu Tư giật mình, thấy người đến là Nhữ Thu thì mặt liền giãn ra: “Thu nhi a, sao rồi? Gần đây có học được gì chưa?”

“Vâng!” Nhữ Thu dùng sức gật đầu: “Ta đã học xong phương pháp chế tạo Chiết Hình Yển Ba tạp!”

Tiêu Tư liền mừng rỡ: “Học xong rồi? Tốt quá! Trường chúng ta lại có thêm một truyền thừa rồi!” Hắn đồng ý tới đây trợ trận chủ yếu là vì phương pháp chế tạo này.

Nhữ Thu cắn môi, hơi đắn đo rồi mới nói: “Nhưng mà hiệu trưởng, dù ta học xong rồi những vẫn chưa hiểu được nguyên lý của nó. Nó hoàn toàn khác với hệ thống tạp phiến ta từng học.” Nói đến đây, nàng rơm rớm nước mắt. Nàng biết hiệu trưởng kỳ vọng ở mình rất cao, nhưng lâu như vậy mà vẫn không thu được gì nên nàng rất khó chịu trong lòng.

Thấy dáng vẻ khổ sở của Nhữ Thu, Tiêu Tư không khỏi thầm thở dài. Hắn biết Nhữ Thu phải chịu áp lực rất lớn, rốt cuộc nàng cũng chỉ là một cô gái mới lớn mà thôi. Nghĩ thế, hắn vỗ về an ủi: “Thu nhi đừng buồn, từ từ cũng học được, không cần nóng vội. Sau khi trở về, ta sẽ tập trung chuyên gia ở trong trường tới nghiên cứu. Hơn nữa, chỉ cần có thể chế tạo được Chiết Hình Yên Ba tạp thì không uổng công sức bỏ ra lần này. A a, mấy ngày nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ nhiều quá mà kiệt sức. Nếu không thì sư phụ người sẽ xé xác ta ra mất!”

Dường như nghĩ tới việc sư phụ luôn luôn bao che cho mình, Nhữ Thu tuy mắt vẫn còn đỏ hoe nhưng cũng phải mỉm cười.

Thấy Nhữ Thu thoải mái hơn, tâm tình của Tiêu Tư cũng vui vẻ. Tuy vậy, cảm giác thần bí về Trần Mộ ở trong lòng càng nặng hơn.

Rốt cuộc thiếu niên này có lai lịch thế nào?

Vương Trạch và Âm Trần Cửu rất bận rộn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng có. Mà không chỉ riêng gì bọn họ, tất cả mọi người đều làm việc không ngừng nghỉ. Nghe nói Tinh viện và Khổ Tích tự đã mời y vụ tạp tu tới chữa trị miễn phí cho mọi người, hằng ngày đều có rất nhiều người dân tới đây. Có tạp tu của Tinh viện và Khổ Tích tự, nơi đây đã trở thành chỗ an toàn trong suy nghĩ của dân chúng. Hầu hết người dân còn sống sót đều ừn ừ kéo tới đây.

Trong vòng một đêm, lượng dân chúng tới đây đã tăng đến 200 ngàn, nhìn quanh chỉ thấy một đám đông nghìn nghịt. Tạp tu của hai viện đều tự giác giữ trật tự, dưới tình hình này chẳng có ai dám làm bậy.

Tuy nhiên, một vấn đề khác lại làm cho người luôn có cách ứng phó mọi chuyện như Vương Trạch đau đầu.

Thực phẩm, thiếu thực phẩm trầm trọng. Do lượng người tập trung ở đây quá đông, thực phẩm liền trở thành vấn đề lớn nhất.

Vấn đề nguồn nước được giải quyết thông qua đề nghị của Bagnell, Vương Trạch đã nhờ kiến trúc tạp tu ở đây đào vài trăm giếng nước tự động.

Tuy nhiên, về chuyện thực phẩm thì Bagnell cũng đành bó tay. Mặc dù trong căn cứ có thực phẩm dự trữ, nhưng với lượng người đông tới 200 ngàn thì chỉ như hạt muối bỏ biển mà thôi.

Nhìn quanh, thấy những người dân bị cơn đói hành hạ đến trắng mặt, Vương Trạch càng cảm thấy nặng nề. Âm Trần Cửu đứng cạnh thấy vẻ u sầu của hắn thì an ủi: “A Trạch, người đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện sẽ ổn khi đến lúc thôi. Chúng ta đã dốc hết sức rồi, chỉ cần không thẹn với lòng là được.”

Vương Trạch gượng cười, giọng nói lộ vẻ buồn bực: “Lúc còn ở trường, ta cứ có cảm giác bản thân phải có khát vọng thật cao, giống như mình gánh một trách nhiệm nặng nề trên vai. Nhưng đến giờ mới nhận ra, chúng ta vẫn còn quá non kém, không đủ năng lực a. Người nhìn số giếng nước kia đi, nếu không nhờ Bagnell nhắc nhở thì chúng ta chẳng nghĩ ra được cách này.”

Âm Trần Cửu mấp má miệng, muốn khuyên nhưng chẳng biết phải mở lời thế nào.

“Người xem căn cứ này đi. Ta cảm thấy nó không hề thua kém căn cứ ở nơi hoang dã của trường chúng ta. Mặc dù bọn họ chỉ cho chúng ta ở tầng thứ nhất, nhưng tầng này được sắp xếp cực kì hợp lí, có chỗ rất độc đáo. Lại để ý đến hiệu suất làm việc của bọn họ, chỉ trong một giờ đã đưa ra phương án cải tiến, tồn năm giờ liền xây xong. Người từng thấy chỗ nào có hiệu suất như vậy chưa?” Vương Trạch cười lạnh: “Đám người cứ tưởng Lục Đại là vô địch thiên hạ ở trong trường đúng là ếch ngồi đáy giếng mà. Ta dám nói, dù là nhà trường cũng chưa chắc đạt được hiệu suất như thế.”

Âm Trần Cửu gương cười: “A Trạch, người quá đề cao người khác rồi, chưa chắc những người trong trường không làm được.”

“Đúng vậy!” Vương Trạch thở dài: “Chưa chắc không làm được. Quên đi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta phải cẩn thận cái căn cứ này, phải nhắc nhở đám người kiêu ngạo ở dưới đừng gây sự với người ta. Ta nhìn không thấu thực lực của căn cứ này. Hơn nữa, đây là địa bàn của người khác, nếu gây sự thì kẻ thiệt thòi luôn là chúng ta.”

Âm Trần Cửu ngưng trọng, gật đầu: “A Trạch, người cứ an tâm, ta sẽ chú ý đến bọn họ. Nói thật, ta cũng không nhìn thấu cái căn cứ này. Hơn nữa, một điều mà ta thấy rất lạ là sao Đường Hàm Phái không hề chú ý tới một căn cứ như thế ở đây chứ?” “Ừ, điểm này rất đáng nghĩ.” Ánh mắt của Vương Trạch chớp động, trên mặt lộ ra vẻ kiên định: “Chút nữa ta sẽ tìm Tịnh, rồi cùng nàng đi gặp đại nhân Đường Hàm Phái và Tiểu Nguyên. Nếu cứ bỏ mặc những người dân thường này ở nơi hoang dã như vậy, chỉ cần vài ngày thì bọn họ sẽ chết quá nửa.”

Âm Trần Cửu giật mình: “A Trạch, chuyện này không phải quá mạo hiểm sao?”

“An tâm đi. Đại nhân Đường Hàm Phái và Tiểu Nguyên sao lại so đo với đám văn bối như chúng ta.” Vương Trạch cười cười, ánh mắt khê hấp háy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Âm Trần Cửu vẫn lo lắng: “Nếu không thì ta đi với người. Hơn nữa, chưa chắc là bọn họ muốn vào thành. Mặc dù nơi hoang dã nguy hiểm nhưng còn an toàn hơn ở trong thành.”

Vương Trạch lắc đầu, kiên quyết nói: “Người phải ở lại để trông chừng bọn họ. Ta sẽ yêu cầu hai vị đại nhân phân một khu vực an toàn để người dân ở. Các kho hàng bên trong thành hẳn là còn rất nhiều vật tư chưa kịp chuyển đi, có thể thực phẩm của bọn họ đều ở trong đó.”

Âm Trần Cửu ngăn người: “Người định lấy từ thế lực địa phương ở đây?”

“Ừ. Lúc này đành phải làm khó bọn họ vậy.” Vương Trạch lạnh nhạt trả lời.

“Không sai, đây là biện pháp tốt. Nhưng có chắc là hai vị đại nhân sẽ đồng ý không, còn Pháp Á thì sao?” Âm Trần Cửu hỏi.

“Chắc chắn hai vị đại nhân sẽ đồng ý. Còn Pháp Á, nếu bọn họ dám phá, hừ!” Vương Trạch hừ lạnh.

Ngẫm nghĩ một lúc, Âm Trần Cửu cũng thấy nhẹ nhõm.

293. Chương 289: Bỏ Lốp Ngụy Trang

So với gương mặt vàng vọt lúc trước thì hiện tại Trần Mộ dễ nhìn hơn nhiều. Mặc dù dáng vẻ vẫn rất bình thường, chẳng đẹp trai, không uy vũ hay hung ác, nhưng lại khiến những người vốn quen với gương mặt vàng vọt cũ của hắn rất vui vẻ.

So với dáng vẻ trước kia, bây giờ rất dễ nhận ra độ tuổi của hắn.

Đúng là còn trẻ a! Nhìn qua thì khoảng 20 tuổi đi, nhưng gương mặt hoàn toàn không hề có vẻ xúc động hay non nớt vốn có ở người trẻ tuổi. Ngược lại, ông chủ toát ra vẻ thông dong, điềm tĩnh làm người khác cảm thấy rất thoải mái.

Chẳng biết có phải bị ảnh hưởng bởi khí chất của ông chủ không, mọi người càng nhìn càng cảm thấy thuận mắt.

Lúc đầu, khi mọi người thấy Tô Lưu Triệt Nhu cùng một người xa lạ từ phòng ông chủ bước ra thì đều giật mình. Cho đến khi người lạ này mở miệng thì mới biết đây là ông chủ.

“Ông chủ mắc một căn bệnh lạ, khiến da dễ bị vàng, còn thay đổi cơ mặt. Trước kia ta chưa từng nghĩ tới nguyên nhân này, lúc này kiểm tra cơ thể của ông chủ thì mới phát hiện. Căn bệnh này khá đặc biệt, nếu không phải ta vừa tra cứu nhật ký của sư phụ thì hết cách rồi.” Tô Lưu Triệt Nhu hết sức tự nhiên, dùng giọng nghề nghiệp thuyết minh “nguyên nhân gây bệnh”.

Lúc này, mọi người mới chợt hiểu ra.

Trần Mộ nhìn thoáng qua Tô Lưu Triệt Nhu. Hắn đang đau đầu không biết giải thích với bọn người Bagnell ra sao, chẳng ngờ Tô Lưu Triệt Nhu lại giải quyết nhẹ nhàng như thế.

Tô Lưu Triệt Nhu chẳng nhìn Trần Mộ lấy một cái, vẫn giữ nụ cười nghề nghiệp trên mặt.

“À!” Bagnell kéo dài giọng, như chợt hiểu ra: “Thì ra ông chủ và tiểu thư Tô Lưu ở trong phòng lâu như vậy để kiểm tra cơ thể a!”

Vừa nghe câu này thì vẻ mặt mọi người liền trở nên quái dị.

Hề Bình vẫn im lặng từ nãy giờ bỗng nghiêm trang lên hẳn, già dặn nói: “Ừ, cơ thể ông chủ không nên bị chuyện gì bất thường, thế này cần phải kiểm tra, kiểm tra nhiều!”

Tô Lưu Triệt Nhu không nhịn được nữa, gương mặt đang cười hồng lên. Làn da trắng mịn pha lẫn chút ửng hồng, mi mắt dài rũ xuống, nàng vô tình toát ra vẻ thẹn thùng tuyệt mỹ khiến con tim mọi người chợt co thắt lại, hơi thở như nghẹn lại.

Ngược lại, Trần Mộ chẳng có cảm giác gì.

Hiện tại, hắn cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng, lớp nguy trang trên mặt như một lời nguyện đeo bám lấy bản thân. Có lẽ hắn không hề để tâm đến vấn đề này, nhưng nó giống như một nỗi lo bao trùm lấy cuộc sống của Trần Mộ từ lúc nào không biết.

Vì vậy, khi khôi phục lại gương mặt vốn có thì hắn cảm thấy thật nhẹ nhõm, dường như bầu trời xanh hơn, đẹp hơn. Tâm tình vui vẻ làm vẻ mặt của Trần Mộ tự nhiên trở nên nhu hòa, niềm vui này cũng ảnh hưởng đến mọi người xung quanh.

Mọi người đều rất thư thái, dù là Bagnell hay người già dặn như Hề Bình đều mở lòng vui đùa với Tô Lưu Triệt Nhu và Trần Mộ. Cả hai đều là người có tâm tư tỉ mỉ nên cũng nhận ra sự thay đổi nhỏ trong lời nói của Tô Lưu Triệt Nhu.

Lúc trước, Tô Lưu Triệt Nhu vẫn gọi Trần Mộ là Tào tiên sinh. Còn lần này, nàng lại xưng Trần Mộ là ông chủ như mọi người. Mặc dù đây chỉ là một chi tiết nhỏ, nhưng đủ để cho người khác sinh ra vài ý tưởng viển vông trong lòng.

Tuy nhiên, đây là điều mọi người muốn thấy. Hầu hết bọn họ đều rất yêu quý cô gái tốt bụng như Tô Lưu Triệt Nhu, ngay cả Lô Tiểu Như cũng không thể nảy sinh lòng ghen ghét.

Lô Tiểu Như cũng cười với mọi người, nhưng không ai nhận ra vẻ mất mát trong mắt nàng.

“Tình hình bên ngoài thế nào?” Trần Mộ cười hỏi. Chẳng biết có phải là do bỏ lớp nguy trang trên mặt không, mọi người càng cảm nhận rõ phần khí chất thông dong đặc biệt của hắn.

Nghe câu hỏi này của Trần Mộ, các tạp tu xung quanh liền tự giác tản đi. Tô Lưu Triệt Nhu cũng đi ra ngoài với Lô Tiểu Như, chỉ còn Bagnell và Hề Bình ở lại.

Bagnell nhe răng cười, cảm rung rung: “Hê hê, Vương Trạch cùng Tịnh đã đi tìm Đường Hàm Phái và Tiểu Nguyên, mong hai người có thể phân một khu vực an toàn trong thành để người dân lánh nạn.”

Trần Mộ hơi bất ngờ khi nghe thế: “Quả thật hai người này có vài phần trách nhiệm.” Trần Mộ cẩn thận nhớ lại khoảng thời gian Vương Trạch ở học phủ Đông Vệ, xem ra hắn cũng tiến bộ rất nhiều trong mấy năm nay.

Bagnell liền cười lên: “Là ta đề nghị với Vương Trạch.”

Thấy Hề Bình và Trần Mộ đều nhìn qua mình, Bagnell không hề hoang mang nói: “Đối với chúng ta, Tịnh viện và Khổ Tịch tự thì đây đều là chuyện tốt. Chúng ta trừ đi nhiều mối họa ngầm, còn hai nhà bọn họ chỉ cần làm xong chuyện này thì sẽ có được danh tiếng tốt. Đây cũng chính là mong muốn của bọn họ, hơn nữa ta tin rằng Đường Hàm Phái và Tiểu Nguyên chắc chắn đồng ý. Ha ha, nếu không thì một khi bị truyền ra ngoài, bọn họ sẽ bị dân chúng chỉ trích. Bọn họ chưa ngu đến vậy.”

Trần Mộ nhạy bén nhận ra điểm cốt lõi trong đó: “Người có ý nhằm vào Pháp Á? Tuy nhiên, chắc Pháp Á sẽ không nhúng tay vào chuyện này đâu.”

Hề Bình cau mày suy nghĩ, hẳn chưa hiểu được ý tứ bên trong.

Bagnell âm hiểm cười: “Pháp Á sẽ không nhúng tay, bọn họ chưa ngu đến mức cùng lúc chống đối với bốn nhà. Tuy nhiên, nhiều người như thế cũng cần lương thực a.”

Hề Bình sáng mắt, bỗng ngẩng đầu lên: “Ta hiểu rồi! Nhiều người vậy cần lương thực phẩm rất lớn. Mà ở trong thành bây giờ, chỉ nhà kho của các thế lực địa phương mới có nhiều lương thực như vậy. Hơn nữa, tất cả các thế lực này đều đang ở dưới sự khống chế của Pháp Á.” Hẳn không khỏi than thở: “Tên khốn nhà người đứng là hại người không thấy máu a! Có lẽ tên Vương Trạch kia vẫn còn đang cảm ơn người à.”

Rốt cuộc Trần Mộ cũng hiểu được kế sách của Bagnell, không khỏi thầm khen lợi hại. Bagnell làm vậy chẳng khác gì đem Pháp Á gác lên lò nướng.

Trần Mộ tin chắc Vương Trạch sẽ dốc sức làm việc này, chỉ cần thành công thì sẽ rất có lợi cho tương lai sau này của hắn.

Vương Trạch và Tịnh không giống nhau, hẳn không có chỗ dựa vững chắc. Nếu muốn đặt chân vào tập đoàn lớn như Tịnh viện thì phải biểu hiện ra năng lực.

Lục Đại đều có thói quen xem thường các thế lực khác, bao gồm cả Pháp Á. Điều này cũng khiến cho khả năng xung đột giữa hai bên tăng mạnh.

Trần Mộ rất vui nếu có thể mang rắc rối cho Pháp Á.

Bị người như Bagnell chú ý là một chuyện rất tệ.

Pháp Á đáng thương ! Bọn họ chết cũng không biết là ai hại!

Vương Trạch chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết đây là đề nghị của Bagnell, nếu thế thì công lao của hắn sẽ ít đi.

“Còn các mặt khác thì sao?” Trần Mộ hỏi.

Bagnell trả lời rất ngắn gọn: “Rất khó.” Muốn được Bagnell đánh giá như thế không phải là chuyện dễ dàng, từ đó có thể thấy tình hình hiện nay khá tốt.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Nói chung còn cần thêm hai tháng nữa thì đám tân binh này mới có lực chiến đấu. Tuy nhiên bọn họ chưa từng chiến đấu thực sự, rất khó biết bọn họ sẽ phát huy được bao nhiêu lực chiến đấu. Ngoài ra, còn cần thêm thời gian để làm quen với cách sử dụng Hải Tinh Bảo.”

Liên quan đến chuyện này, thực ra thì Trần Mộ cũng không quá bất ngờ. Hẳn rất rõ độ chênh lệch giữa tân binh và tạp tu có kinh nghiệm thực chiến. Chính bản thân hắn cũng từ tân binh mà ra.

Trần Mộ nhìn qua Hề Bình.

Báo cáo của Hề Bình tỉ mỉ hơn rất nhiều: “Lượng vật tư hiện tại đều đầy đủ. Trừ bỏ số cần ở lại, ta đã tập hợp một ít người có năng lực ở sào đầu giá lúc trước. Còn một ít vật tư chưa kịp chuyển đi đều đã được cất giấu, tình hình khá yên ổn hiện giờ rất thích hợp để đưa đến đây. Tốc độ tiêu hao của năng lượng tạp ba sao rất nhanh, lượng dự trữ chỉ đủ cho nửa tháng. Nếu cộng thêm lượng năng lượng tạp ba sao ở trong số vật tư được chuyển tới trong thời gian gần đây, cũng đủ để duy trì trong hai tháng. Số lượng năng lượng tạp bốn sao rất sung túc, các loại vật tư khác đều đầy đủ. Mặt khác, lượng tạp phiến mà chế tạp sư của học phủ Tư Nguyên chế tạo ra là 426 tấm, trong đó có 12 tấm tạp phiến bốn sao. Tính ra thì chúng ta thu được lợi nhuận khoảng 15% - 17%.”

Năng lượng tạp ba sao là một vấn đề lớn. Trần Mộ cũng biết lượng tiêu hao mỗi ngày rất kinh khủng, có thể duy trì trong hai tháng đã làm hắn rất bất ngờ.

Bagnell ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Với cường độ huấn luyện như bây giờ thì chỉ chịu được thêm một tháng, chưa kể huấn luyện thực chiến tiêu tốn rất nhiều năng lượng tạp ba sao.”

Vừa nghe được câu này thì Hề Bình và Trần Mộ đều nhẹ nhõm. Bây giờ, dù bọn họ có rất nhiều tiền nhưng cũng có chỗ để tiêu. Bốn trăm tạp tu là lực lượng quan trọng nhất trong tay Trần Mộ. Tuy hiện tại bọn họ

còn rất yếu ớt nhưng có tiềm lực cực lớn. Dù là Trần Mộ hay Bagnell đều rất hy vọng vào loại hình thức chiến đấu mới mẻ này.

Đột nhiên, Trần Mộ chú ý tới tiếng ồn ào ngoài cửa sổ.

Thấy dòng người bắt đầu từ từ di chuyển về hướng thành Lars, ba người nhìn nhau cười.

Cùng lúc này, Đường Hàm Phái nghiêm mặt ngồi trong nơi ở của học phủ Liên Bang Tổng Hợp. Một vị tập tu đứng trước mặt hắn, đây là thành viên trong nhóm người theo Tổ Trữ đến thành Lars sớm nhất.

Lúc này hắn hơi lo lắng, không biết sao đại nhân lại đột ngột gọi mình tới.

“Người từng nghe qua việc có một căn cứ ở gần khu rừng ngoài thành không?”

Vị tập tu này mờ mịt lắc đầu: “Không, thưa đại nhân. Ta chưa từng nghe nói ở đó có căn cứ nào. Xung quanh thành Lars hẳn là không có căn cứ hoang dã nào a.”

Đường Hàm Phái không hề tỏ vẻ bất ngờ, vẫy tay: “Người ra ngoài đi.”

“Tuân lệnh.” Cho đến khi ra ngoài, vị tập tu này vẫn chẳng hiểu đầu đuôi thế nào. Chẳng lẽ đại nhân gọi mình chỉ để hỏi vấn đề này thôi sao?

Đường Hàm Phái đang suy ngẫm lời Vương Trạch vừa nói với mình, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Hắn khá bất ngờ trước tin Tiêu Tư ở thành Lars, đến giờ bản thân mới biết tin tức quan trọng này!

Hắn từng giao thủ với Tiêu Tư nên biết rõ lợi hại của vị hiệu trưởng này. Tiêu Tư đến thành Lars làm gì? Còn ông chủ của căn cứ như lời Vương Trạch nói là kẻ thế nào?

Qua nửa tiếng sau, hắn mới ngẩng đầu lên, mở độ nghi rồi nhỏ giọng ra lệnh vài câu.

Tình huống giống vậy cũng xuất hiện ở chỗ Trung Đạt Thư Phủ. Lúc này tình hình đã bớt căng thẳng, Tiểu Nguyên nghe lời nhắc nhở của Vương Trạch cũng muốn tới căn cứ thần bí trong thành kia.

Rốt cuộc là ai?

294. Chương 290: Vị Khách Bất Ngờ

Tiêu Tư vốn không hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người họ cũng giật mình, vội vàng hạn chế đám tập tu của mình. Giành bạn gái với ông chủ tại địa bàn của người khác là một chuyện không dễ tha thứ.

Có lẽ lực lượng của căn cứ này chẳng là gì trong mắt Tiêu Tư nhưng tiềm lực do quần thể này biểu hiện ra, đặc biệt là Trần Mộ càng cao thâm khó lường.

Chẳng ai dám hoài nghi tiềm lực của người có thể phá vỡ hệ thống Vincent Van. Tiêu Tư đã căn dặn tất cả đệ tử biết rõ chuyện này, dù thế nào cũng không được tiết lộ tin này ra ngoài.

Có lẽ ngay cả Trần Mộ cũng không ý thức được giá trị của bản thân. Tiêu Tư tin rằng khi tin này bị lộ ra ngoài thì chắc chắn chẳng tới lượt Tư Nguyên học phủ hợp tác, đây là nguyên nhân hắn kiên trì ủng hộ phe Trần Mộ.

Huống chi hắn khá kiêng kỵ lực lượng của căn cứ này, đặc biệt là người đàn ông lạnh lùng hôm trước. Ngay cả cao thủ từng trải qua hàng trăm trận chiến như Tiêu Tư cũng giật mình trước sát khí như thực đó.

Cho tới giờ thì hai bên vẫn hợp tác rất thoải mái, đây là điểm Tiêu Tư hài lòng nhất. Nhữ Thu đã học xong phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp, giờ chỉ cần tìm hiểu ra hệ thống kỹ xảo của nó thì Tư Nguyên học phủ sẽ có thêm một truyền thừa chính thức.

Hắn đã thông báo cho Tư Nguyên học phủ, bằng mọi cách thu thập nguyên liệu cần thiết để chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp. Mấy ngày này, hắn hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của tạp phiên này.

Càng tìm hiểu thì hắn càng khiếp sợ trước kết cấu tinh xảo của Chiết Hình Yến Ba tạp. Đây là một loại kết cấu năng lượng có tính co giãn rất lớn, biến hóa đa dạng.

Thực lực đạt tới mức như Tiêu Tư thì đã dần hiểu rõ cốt lõi của kết cấu năng lượng. Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất khiến Tiêu Tư tin bản thân có thể tìm hiểu hệ thống kĩ xảo của Chiết Hình Yên Ba tập.

Tuy nhiên, thực tế thì tám tập phiên này đem đến quá nhiều bất ngờ cho hắn, năng lượng tuần hoàn với quy tắc hoàn toàn khác với tập phiên từng gặp qua. Dù Tư Nguyên học phủ được thành lập không lâu nhưng số truyền thừa được tích lũy không ít. Đặc biệt kể từ lúc hắn nhận chức hiệu trưởng, vì để giảng dạy cho đệ tử nên phải tiếp xúc rất nhiều loại tạp phiên.

Tuy nhiên quy luật mà hắn tích lũy lại hoàn toàn không phù hợp với tám tập phiên này, ngược lại một ít năng lượng thể do hắn tự cải biến theo ý thích bản thân có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Hắn đã xác định quy tắc tuần hoàn của tám tập phiên này không thuộc hệ thống Vincent Van. Nếu hắn không đoán sai thì nó thuộc về một hệ thống cổ xưa hơn.

Điều này làm hắn cảm thấy rất hưng phấn!

Hắn hiểu rõ khoảng lịch sử thời Hyner Vincent Van hơn tạp tu bình thường rất nhiều. Hyner Vincent Van là một chế tạp sư vĩ đại, nhưng trong mắt Tiêu Tư thì hắn cũng là tên ăn cắp, độc tài, phá hoại lớn nhất!

Hắn tự tay lập nên hệ thống Vincent Van. Để mở rộng nó, hắn không ngừng hủy diệt các hệ thống khác. Có lẽ không thể gọi chúng là hệ thống, vì chúng không chặt chẽ như hệ thống Vincent Van.

Chuyện buồn cười nhất là thân thủ của Hyner Vincent Van lại nằm ngoài hệ thống do hắn lập nên. Hắn là người cuối cùng kiểm tu cả tạp tu lẫn chế tạp sư, gọi theo tên cổ xưa là tạp sư.

Phán đoán này khiến Tiêu Tư cảm thấy vui mừng. Mặc dù nó đồng nghĩa với việc tìm hiểu khó hơn, nhưng đây chẳng phải là rào cản không thể vượt qua đối với hắn. Tạp tu có thể đạt tới trình độ này, có ai không có trí tuệ hơn người chứ?

Vì thế, cảnh mà người khác thường thấy nhất khi gặp Tiêu Tư là hắn ngồi một mình trong phòng huấn luyện.

Cuộc sống của Trần Mộ lại đi vào quỹ đạo, vừa căng thẳng vừa nhàm chán. Nhưng kể từ khi khôi phục lại gương mặt vốn có, Trần Mộ có cảm giác như cả người tràn đầy sức lực. Ngày nào hắn cũng huấn luyện đến quên cả thời gian.

Rèn luyện cảm giác, đối luyện với Duy A, nghiên cứu chiến thuật...

Một vị tạp tu đột ngột xuất hiện trước căn cứ liên khiến người phụ trách cảnh giới chú ý.

Tình huống lập tức được đưa tới tay người phụ trách an ninh là Bagnell.

Từ màn hình, Bagnell có thể thấy đối phương rất rõ. Người đến đeo một mặt nạ, cả người được che kín bởi áo khoác ngoài, có vẻ rất thần bí.

“Xin hỏi các hạ cần gì?” Bagnell cẩn thận hỏi. Đối phương một thân một mình đến trước cửa căn cứ, không giống như có ý xấu. Cảnh mỗi cửa ra vào đều có tạp giới giống thông tin tạp, không cần mở cửa cũng nói chuyện được.

Người đến mỉm cười. Cho dù hắn đeo mặt nạ nhưng Bagnell vẫn cảm giác được đối phương đang cười.

“Đường Hàm Phái mạo muội đến thăm, mong được gặp ông chủ của các vị!”

Giọng nói tuy trong trẻo nhưng lại như mang theo lực lượng lớn lao, chấn nhiếp lòng mọi người trong căn cứ.

Trần Mộ rất bất ngờ. Hắn không biết vì sao Đường Hàm Phái lại đột nhiên tới gặp mình. So với sự ngạc nhiên của Trần Mộ, Hê Bình và Bagnell đều trợn mắt há mồm.

Đường Hàm Phái là tạp tu có tiếng tăm lẫy lừng nhất hiện nay, có không ít người cho rằng hắn là tạp tu số một liên bang. Một nhân vật truyền kì như thế lại đột ngột tới đây, sao không khiến người khác có cảm giác như đang nằm mơ chứ?

Có lẽ thực lực của Tiêu Tư không kém Đường Hàm Phái bao nhiêu, nhưng danh tiếng của bọn họ chênh lệch rất xa.

Lúc này Đường Hàm Phái trầm lặng tới đây, hơn nữa người hắn muốn gặp là Trần Mộ chứ không phải Tiêu Tư.

Đến khi Trần Mộ bước ra khỏi phòng huấn luyện thì Đường Hàm Phái đã ngồi uống trà cùng Tiêu Tư.

Đây là lần đầu Trần Mộ thấy Đường Hàm Phái. Dù là ai cũng không thể sinh ra cảm giác ghen ghét khi gặp nhân vật như Đường Hàm Phái. Hắn có thân hình cao lớn, khoảng 1m8, khoác một cái áo màu tro bên ngoài, có vẻ rất phiêu dật xuất trần. Ánh mắt của hắn ôn hòa như gió, nụ cười luôn nở trên mặt tạo cho người khác cảm giác nhàn nhã, như trên đời chẳng có chuyện gì đáng để lo lắng.

Một người như thế cho dù ở đâu đều khiến người khác phải chú ý tới.

Khi Đường Hàm Phái chứng kiến Trần Mộ thì ánh mắt ôn hòa chợt lóe lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất. Hắn tự nhiên đứng dậy rồi cười: “Được gặp Tào tiên sinh, khiến cho bọn ta không khỏi hơi ghen ghét.”

Tiêu Tư cười lên: “Lần đầu ta gặp Tào tiên sinh cũng có cảm giác này! Bọn ta rốt cuộc cũng già rồi. Ta còn thắm hơn người nhiều, ta đã đỏ mặt tía tai rất nhiều ngày a.”

“Xin chào Đường tiên sinh.” Trần Mộ vẫn biết quy tắc chào hỏi đơn giản nhất. Ngay sau đó gật đầu nhìn Tiêu Tư, quan hệ của bọn họ không cần loại khách sáo này. Tiêu Tư rõ ràng là rất vui khi Trần Mộ biểu hiện thái độ như vậy với mình.

Thấy Trần Mộ tới, Bagnell và Hề Bình rất tự nhiên đứng ra đằng sau hắn. Động tác này làm ánh mắt của Đường Hàm Phái ngừng lại trong chốc lát.

“Gần đây ta kẹt nhiều việc, hôm nay mới được Vương Trạch cho biết ở đây có nhân vật kiệt xuất như Tào tiên sinh. Đúng dịp ta và lão Tiêu cũng là chỗ quen biết cũ, nên mạo muội tới đây. Nếu có làm phiền thì mong mọi người đừng trách ta a.” Thái độ khiêm nhường của Đường Hàm Phái liền tạo ấn tượng tốt cho mọi người.

“Đường tiên sinh quá khách sáo rồi, chúng ta rất vinh hạnh khi được nhân vật như ngài ghé thăm.” Trần Mộ khách sáo đáp.

Mọi người liền bắt đầu trò chuyện. Đường Hàm Phái đúng là một người rất có sức hút. Thái độ của hắn vừa thân thiết vừa tự nhiên, cộng thêm kiến thức uyên bác nên mọi người nói chuyện rất vui vẻ.

Trò chuyện suốt nửa tiếng thì mới chuyển sang đề tài thành Lars. Lần này, mọi người đều biết vở kịch bắt đầu rồi.

Thật vậy, không lâu sau, Đường Hàm Phái cười nói: “Lần này tới đây, thật ra là Hàm Phái có việc muốn nhờ.”

Mọi người đều tập trung chú ý, ngay cả Tiêu Tư cũng trở nên thận trọng. Hắn đã mơ hồ đoán ra mục đích của Đường Hàm Phái.

“Chẳng biết vì sao Đường tiên sinh lại tới đây?” Trần Mộ vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

“Ta muốn Tào tiên sinh giúp đỡ.” Đường Hàm Phái buông tách trà trên tay, híp mắt cười.

“Giúp chuyện gì?” Trần Mộ bình tĩnh hỏi.

“Ta nghĩ rằng, được Tào tiên sinh giúp đỡ thì việc vây công nơi ở của Trung Đạt thư phủ sẽ dễ hơn nhiều. Hàm Phái cũng biết đây là vấn đề rất khó xử, nhưng tình thế quá khẩn cấp nên đành mạo muội tới đây. Tất nhiên, Hàm Phái sẽ không để Tào tiên sinh chịu thiệt. Tào tiên sinh có yêu cầu gì cứ nêu ra, Hàm Phái tin chắc mình có thể đáp ứng được.” Đường Hàm Phái thông dong nói, vẻ mặt hơi hợt, giống như đây chỉ là một việc nhỏ như uống tách trà mà thôi.

Đằng sau Trần Mộ, Hề Bình và Bagnell nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ khiếp sợ. Dù lúc trước bọn họ đã đoán ra, nhưng khi nghe chính miệng Đường Hàm Phái nói ra thì cảm giác rung động vẫn vô cùng dữ dội.

Trần Mộ rất tỉnh táo, hẳn không e ngại lắm trước danh tiếng của Đường Hàm Phái. Nếu không có sự kiện tập đoàn Trung Châu trong thời gian này thì ngay cả Đường Hàm Phái là ai hẳn cũng chẳng biết.

Hắn rất muốn nói là Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, nhưng lý trí mách bảo bản thân không thể nói! Trong thời điểm cực kỳ nhạy cảm này, chỉ cần lộ ra chút sơ hở trước nhân vật như Đường Hàm Phái thì chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Nếu Đường Hàm Phái biết mình là thích khách giết Tổ Trữ, trong tay còn giữ Tiết Thức Liên thì bản thân chỉ còn con đường chết.

Trần Mộ cũng biết, nếu hắn đồng ý thì Đường Hàm Phái sẽ trả một cái giá đủ cho bọn họ hài lòng. Cho dù là tiền hay nguyên liệu quý hiếm, hoặc thứ khác đều chẳng thành vấn đề với Liên Bang tổng hợp học phủ.

Nên đồng ý hay không?

295. Chương 291: Điều Kiện Không Thể Từ Chối

Mọi người đều nín thở nhìn Trần Mộ.

Đường Hàm Phái nhàn nhã uống trà, không hề vội vã, ngược lại như người ngoài ngồi xem.

Trần Mộ cúi thấp đầu, cẩn thận suy nghĩ được mất, khoảng năm phút sau hắn mới ngẩng đầu lên.

Ánh mắt mọi người đều sáng lên, mà ngay cả Đường Hàm Phái cũng buông chén trà trên tay, ánh mắt hướng về phía Trần Mộ, chờ câu trả lời của hắn.

“Rất xin lỗi, chúng ta sẽ không trực tiếp tham gia.” Trần Mộ trực tiếp trả lời.

Phía sau hắn Bagnell cùng Hề Bình đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Tư ở bên rút cục cũng thở phào.

Ánh mắt Đường Hàm Phái vẫn bình tĩnh như thường, khuôn mặt vẫn nở nụ cười, thản nhiên nói: “Tào tiên sinh không thể cân nhắc kỹ hơn một chút sao?”

Trần Mộ kiên định lắc đầu: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Hắn đã nghĩ rất rõ ràng, nếu như bọn họ tham gia vào trận chiến này, vậy từ nay về sau sẽ bị đóng dấu của Liên Bang tổng hợp học phủ. Việc này so với trực tiếp gia nhập vào Liên Bang tổng hợp học phủ cũng chẳng khác gì nhau. Còn nếu Liên Bang tổng hợp học phủ phát hiện kẻ ám sát Tổ Trữ chính là hắn vậy thì ngay cả đường lui duy nhất hắn cũng chẳng có.

Huống chi hắn không cho là tập tu trên tay mình có được bao nhiêu lực chiến đấu, với thực lực của Đường Hàm Phái, làm sao lại có thể thiếu một chút sức chiến đấu cơ chứ?

“A a, chế tập sư có thể chế tạo ra dây số tạp phiến, quả nhiên không phải người bình thường. Hàm Phái ta sao dám miễn cưỡng?” Đường Hàm Phái vẫn cười tươi như trước, song trong lòng mọi người đều cảm thấy lạnh toát.

Không ngờ hắn có thể tra ra thân phận của Trần Mộ.

Trần Mộ ngược lại lại không hề kinh ngạc, thể lực của Lục đại rất lớn, hắn đã lĩnh hội rất sâu, thân phận chế tập sư của dây số tạp phiến có nhiều sơ hở lắm, muốn dấu những kẻ như Đường Hàm Phái là rất khó. Bất quá Đường Hàm Phái vừa mới tới một thời gian đã tra ra được, cũng thật lợi hại!

Hắn đang chờ Đường Hàm Phái nói tiếp.

Quả nhiên, Đường Hàm Phái tiếp tục cười nói: “Tuy nhiên, ta nghĩ đề nghị tiếp theo của mình, Tào tiên sinh nhất định sẽ không từ chối.”

“Mời nói.”

“Ta muốn mua trụ sở này của Tào tiên sinh, Tào tiên sinh có thể mang đi vật tư mà mình cần, còn lại ta đều muốn. Còn thù lao, ta trả cho ngài mười lăm triệu Audierne. Tào tiên sinh đã không hứng thú với trận hỗn chiến này vậy Hàm Phái có thể tiễn ngài và thủ hạ của ngài rời khỏi thành Lars.”

Lần này, mọi người đều đồng loạt động lòng, thành Lars hiện giờ như một cái máy xay thịt, ai cũng không dám khẳng định mình có thể sống sót trong cái máy xay thịt này. Có thể rời khỏi đây là điều kiện cực kỳ hấp dẫn, còn mười lăm triệu Audierne, cái giá này đối với một trụ sở có Hải Tinh Bảo, có thể coi như tương đối thấp.

Có điều điểm này Trần Mộ không quan tâm lắm, trụ sở này vốn không tiêu tốn của hắn bao nhiêu, mười lăm triệu hắn thậm chí còn có lãi.

Thấy Trần Mộ lại trầm ngâm, Đường Hàm Phái cười lớn bỏ thêm một quả lựu đạn.

“Nhân tài kiệt xuất như Tào tiên sinh ở khu vực hẻo lánh này cũng thật lãng phí, quý thủ hạ năng lực mỗi người cũng đều xuất sắc, Hàm Phái nguyện ý cấp thẻ thông hành vào Hoa khu cho các vị. Bất quá vì tệ giáo ở kinh đô cho nên quyền sở hữu thẻ thông hành cũng chỉ có thể là ở kinh đô, nhưng các vị yên tâm, lão Tiêu hắn cũng biết, thẻ thông hành của kinh đô có hiệu lực ở cả ngũ đại Hoa khu, Tào tiên sinh, ngài nghĩ sao?”

Tiêu Tư biến sắc, rồi lập tức khôi phục như thường, hắn không nghĩ tới Đường Hàm Phái lại có thể xuất ra điều kiện khiến người khác không cách nào từ chối như thế. Cứ như vậy, chỉ sợ đám người Trần Mộ tiến vào Hoa khu đã được xác định, điều này cũng đồng nghĩa với việc kế hoạch chuẩn bị hợp tác với Trần Mộ của hắn sẽ thất bại.

Quả nhiên, Trần Mộ không hề do dự, quay đầu lại phân phó với Hề Bình: “Đi thống kê lại xem có bao nhiêu người nguyện ý đi cùng chúng ta.” Ngay sau đó liếc mắt nhìn Bagnell một cái, Bagnell lập tức hiểu ý, đi theo Hề Bình cùng thống kê số lượng.

“Tào tiên sinh quả nhiên là một người sáng khoái!” Đường Hàm Phái vừa cười nói, vừa nhàn nhã uống trà.

Hề Bình và Bagnell năng suất cực cao, chỉ mười phút sau hai người đã thống kê rõ số lượng.

“Ông chủ, tổng cộng sáu trăm hai mươi người, bọn Bernal cũng muốn đi theo chúng ta.” Trần Mộ gạt đầu, ánh mắt chuyển về phía Đường Hàm Phái

Đường Hàm Phái buông chén trà, sáng khoái nói: “Không thành vấn đề.” Nói xong hắn mở độ nghi của mình, trên màn ảnh xuất hiện một nam tử, Đường Hàm Phái nhanh chóng đem mọi chuyện phân phó, nam tử kia không hỏi gì, trực tiếp nhận lệnh.

Khi chiến tranh vừa bắt đầu, ngũ đại hoa khu đã bắt đầu từ chối phát hành thẻ thông hành, mà thẻ thông hành cho sáu trăm người, trên tay Đường Hàm Phái lại như là một chuyện quá đơn giản.

Trần Mộ lúc này mới đánh giá độ nghi trên tay Đường Hàm Phái, một màu trắng trang nhã, khác với các độ nghi bốn năm khe, độ nghi này chỉ có ba khe, nói cách khác ngoại trừ thông tin tạp và năng lượng tạp, bên trong nó chỉ chứa thêm được một tấm tạp phiền.

Một chi tiết không thu hút nhưng lại khiến cho Trần Mộ cảm nhận được Đường Hàm Phái tự tin vào thực lực của mình ra sao.

Phân phó xong, Đường Hàm Phái đóng thông tin tạp, xoay người nói với Trần Mộ: “Mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, Tào tiên sinh có thể theo thông đạo rời khỏi thành Lars, bên kia thông đạo sẽ có người tiếp ứng. Lão Tiêu, lão thì sao? Ở lại chơi với ta? Hay là đi cùng Tào tiên sinh?”

Tiêu Tư cười sang sảng nói: “Người chơi một mình đi, ta hộ tống Tào tiên sinh, bằng không vụ buôn bán này có đầu không đuôi, không chỉ tổn hại danh tiếng của ta. Bất quá người phải cẩn thận, người mà bị tên mặt quỷ Tiểu Nguyên kia đánh bại ta sẽ xem thường người đấy.”

“Ha ha.” Đường Hàm Phái chỉ cười, không nói gì, nhưng thần thái lộ vẻ ngạo nghễ.

Đột nhiên, một tiếng cảnh báo đánh vỡ bầu không khí hài hòa.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Có tạp tu đang tiếp cận, số lượng năm mươi, các đơn vị lập tức chuẩn bị chiến đấu!”

Rập rạp rạp!

Tiếng cảnh báo vừa vang lên, cả tòa nhà đột nhiên rung động, vô số tiếng bước chân như một dòng thác lũ, trên đỉnh đầu mọi người, từ xa lại gần.

Cả quá trình đều khẩn trương, thứ tự!

Giống như một đám binh lính đang ngủ yên đột nhiên nghe tiếng báo động bừng tỉnh, bắt đầu ngấn nấp sửa sang lại mũ giáp, vũ khí. Lại vừa như một dụng cụ tinh vi, vừa được nạp năng lượng, bắt đầu chuẩn xác vận hành với tốc độ cao.

Lần đầu tiên sau khi tiến vào trụ sở, nụ cười của Đường Hàm Phái biến mất, lộ ra vẻ rung động rõ rệt.

“Phản ứng của quý thuộc hạ quả thật khiến người khác kinh hãi! Hàm Phái bội phục!” Ngay sau đó vẻ mặt ấy náy: “Rất xin lỗi, vừa rồi quên nói cho Tào tiên sinh, những tập tu đó là thủ hạ của Hàm Phái, bọn họ phụ trách giao tiếp.”

Hắn vừa dứt lời, độ nghi trên tay lại vang lên.

Đường Hàm Phái phân phó vài câu, đội tập tu này liền đứng bên ngoài trụ sở, bất quá khác với đám tập tu lỗ mãng của Vương Trạch, đội tập tu này tổ chức cực cao. Bọn họ tìm được thông đạo trống ẩn dưới đám cỏ mà không hề chạm tới một kiện cơ quan tạp giới nào.

Trong bóng tối có thể làm được điều này không dễ, ngay cả Bagnell cũng phải lộ vẻ tán thưởng.

Hiệu suất của hai bên cực cao, cũng trong thời gian đó Hề Bình đã sửa sang tốt tất cả các vật tư cần mang đi, mà Bagnell sau khi giải trừ cảnh báo cũng thuận thế mang theo mọi người tới tập hợp.

Ngược lại, đám đệ tử và chế tập sư của Tư Nguyên học phủ tập hợp tốn rất nhiều thời gian.

Vài toa xe vận chuyển trong kho hàng cũng bị kéo ra, thêm vào người của Tư Nguyên học phủ, tổng cộng khoảng bảy trăm người, với hơn hai mươi toa xe vận chuyển, đám Lô Tiểu Như hơn hai mươi người phụ trách cảnh giới chính, còn có tập tu cao thủ của Tư Nguyên học phủ, Tiêu Tư, Trần Mộ, Đường Hàm Phái cũng hộ tống bên cạnh.

Mặc dù nhân số không nhiều, nhưng đưa mất ra cả liên bang, ai dám động vào nó đây?

Đường Hàm Phái mơ hồ có danh hiệu thiên hạ đệ nhất, Tiêu tư hiệu trưởng của Tư Nguyên học phủ, còn có một người có thể ám sát Tổ Trữ, Trần Mộ. Đội ngũ như vậy, trừ phi là quân đội quy mô lớn, nếu không đám tập tu nhỏ căn bản không dám tới gần.

Một đội ngũ khổng lồ như vậy rất bắt mắt, nhưng dọc đường không ai dám hỏi, chỉ một mình Tiêu Tư đủ để hù dọa đa số mọi người.

Đội ngũ vàng đi tới nơi dừng chân của Liên Bang tổng hợp học phủ. Thấy nơi nghỉ chân quen thuộc này, lại nhớ tới buổi tối điên cuồng đó, Trần Mộ âm thầm giật mình.

Tựa hồ thấy được Trần Mộ khác thường, Đường Hàm Phái cười nói: “Xem ra Tào tiên sinh rất muốn rời khỏi thành Lars?”

Trần Mộ trong lòng phát lạnh, một sơ hở nhỏ như vậy của mình mà đối phương cũng phát hiện ra! Cố gắng trấn tĩnh, Trần Mộ tận lực làm cho thanh âm trở nên tự nhiên: “Thành Lars hiện giờ là đầu trường của quý giáo và Trung Đạt thư phủ, ta lực lượng nhỏ bé ít người, có thể rời khỏi đương nhiên là kết quả tốt nhất!”

“Ha ha! Quả là một giao dịch khiến người khác thoải mái!” Đường Hàm Phái cười sang sảng, tiếng cười xuyên qua tiếng gió, truyền đi rất xa.

296. Chương 292: Hướng Đi

Đám thủ hạ của Trần Mộ tất cả đều thần sắc phấn chấn, có thể rời khỏi nơi lúc nào cũng có thể bỏ mạng này đã khiến họ cảm thấy vạn phần may mắn, lại còn có thể tiến vào Hoa khu. Trời ạ, đây là việc tốt mà vô số người vẫn mơ tưởng, không ngờ lại rơi xuống đầu bọn họ.

Những người này đều chưa từng nghĩ tới bản thân lại có một ngày có thể nhận được thẻ thông hành tới Hoa khu, với thiên phú của bọn họ, đây là chuyện không thể có song giờ phút này lại xảy ra ngay trước mắt họ, sao lại không khiến họ mừng rỡ như điên được?

Bất quá thành quả của quãng thời gian huấn luyện nghiêm khắc cũng đã thể hiện ra, bọn họ dù trong lòng mừng rỡ như điên nhưng vẫn có thể kiềm chế cảm xúc của mình, người người ngồi ngay ngắn, khuôn mặt nghiêm nghị, không ai thì thầm thảo luận. Bọn họ cũng là người hiểu chuyện, biết mình có thể có thẻ thông hành vào Hoa khu là bởi họ có một ông chủ lợi hại.

Muốn đi theo ông chủ, vậy nhất định phải có đủ thực lực, tới khi thỏa mãn yêu cầu của ông chủ và chủ quán.

Rất nhiều người không khỏi cảm khái trong lòng, ông chủ còn trẻ đã lợi hại như vậy, chẳng trách người ta có thể làm ông chủ!

Đám tạp tu dưới sự chỉ huy của Bagnell trật tự vận chuyển vật tư. Bọn họ mang theo không nhiều vật tư, còn có các loại tạp phẩm và một ít thực vật, nhiều nhất là các loại tài liệu tương đối trân quý.

Sông phương đều là người đã từng trải qua huấn luyện, mười lăm phút sau đã hoàn thành việc chuyển đồ lên xe. Lúc này Bagnell tay lấy tạp phẩm đưa Trần Mộ, nhỏ giọng nói hai câu, Trần Mộ gật đầu tỏ ý hiểu được.

Trần Mộ đi tới trước mặt Đường Hàm Phái đưa tấm tạp phẩm cho hắn: “Đây là bản đồ kết cấu của trụ sở, còn có một ít chiến thuật bố trí, hy vọng có thể trợ giúp một chút cho người.”

“Cám ơn!” Đường Hàm Phái trịnh trọng nhận lấy tấm tạp phẩm này, có nó, bọn họ có thể nhanh chóng nắm giữ trụ sở này, đối với bọn họ có trợ giúp rất lớn. Đối phương có thể không cho hắn, mà giờ làm thế này không thể nghi ngờ đúng là một phần nhân tình.

Suy nghĩ một lát, Đường Hàm Phái lấy ra một tấm tạp phẩm màu vàng nhạt đưa cho Trần Mộ: “Đây là thông tin tạp nội bộ của Liên Bang tổng hợp học phủ, chỉ cần người dùng tấm tạp phẩm này ở Hoa khu là có thể dễ dàng tìm được thuộc hạ của chúng ta, nếu người gặp chuyện phiền toái có thể tìm bọn họ giải quyết.

“Cám ơn.” Trần Mộ nhận lấy thông tin tạp, tấm tạp phẩm này đối với bọn họ tác dụng rất lớn, bọn họ chưa từng tới Hoa khu, ai biết sẽ gặp chuyện gì? Có tấm tạp phẩm này mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Bất quá điều kiện tiên quyết là Liên Bang tổng hợp học phủ không biết Tổ Trữ là do ai giết chết. Trần Mộ đã âm thầm quyết định, nếu không gặp chuyện không thể nào giải quyết, tuyệt đối không dùng tới tấm tạp phẩm này, nếu không đúng là tự chui đầu vào lưới.

Đường Hàm Phái đột nhiên nói: “Lần này cùng Tào tiên sinh hợp tác vô cùng sáng khoái, ta hy vọng có thể hợp tác với Tào tiên sinh trong một giao dịch khác.”

“Giao dịch ra sao?”

“Ta hy vọng chúng ta có thể có quyền ưu tiên mua sắm dãy số tạp phẩm, về phần giá cả, chúng ta nhất định sẽ khiến ngài hài lòng. Tứ tinh huyền tạp chúng ta nguyện ý mua với giá mỗi tấm năm trăm triệu Audierne.

Tiêu Tư ở bên cạnh lập tức bất mãn nói: “Hàm Phái, người cũng không nên ăn dày như vậy chứ. Nói hợp tác, chúng ta với Tào tiên sinh hợp tác còn lâu hơn, cũng vô cùng thoải mái. Quyền ưu tiên nên cấp cho Tư Nguyên học phủ của chúng ta mới đúng.”

Trần Mộ lắc đầu nói: “Đường tiên sinh, điểm này xin thứ cho ta không thể theo được.” Dãy số tạp phẩm nếu không có những tấm lợi hại như 007,013 lôi kéo, muốn được giá như vậy có thể nói là không có khả năng. Nhìn tạp phẩm bán được tưởng như lời rất nhiều nhưng trên thực tế tổng thể thu vào phải nhiều hơn nữa mới đúng.

Đi theo bọn Hề Bình một thời gian, Trần Mộ cũng bắt đầu hiểu được một ít đạo lý buôn bán.

Đường Hàm Phái đại khái cũng hiểu mấy cái giao dịch này có phần ép buộc, thoải mái cười nói: “Không có gì, là ta không suy nghĩ kỹ.”

Nhữ Thu thấy Tiêu Tư vội vàng đi tới, thấy toàn người lạ bèn tỏ vẻ cẩn trọng, nhẹ nhàng đứng bên cạnh Tiêu Tư.

Đường Hàm Phái thấy Nhữ Nhu và Tiêu Tư thân thiết như vậy không khỏi kinh ngạc: “Lão Tiêu, đây là con gái của người?”

Tiêu Tư khinh bỉ liếc mắt nhìn Đường Hàm Phái một cái: “Nhìn cái gì? Nàng ấy tên Nhữ Nhu, là viện trưởng tiếp theo của Chế tập phân viện trường ta.”

“Ồ!” Đường Hàm Phái không khỏi cẩn thận đánh giá Nhữ Nhu, Nhữ Nhu thấy vậy thẹn thùng cúi đầu.

Tiêu Tư tùy tiện giới thiệu cho Nhữ Nhu: “Cái tên mang mặt nạ không nhìn ra người này chính là Đường Hàm Phái, người gọi Đường thúc thúc là được.”

“A!” Nhữ Nhu che miệng kinh ngạc, vẻ không dám tin tưởng nhìn Đường Hàm Phái.

Đường Hàm Phái cười khở nói: “Lão Tiêu, người cũng không cần chế giễu ta như vậy. Ta nhiều lắm cũng chỉ hơn nàng mười tuổi, sao lại gọi là Đường thúc!” Nói xong lấy từ trong túi ra một tấm tạp phiên màu xám đưa cho Nhữ Nhu: “Đây là một tấm huyền tạp ta vô tình có được trong lúc đi du lịch, bên trong ghi lại phương pháp chế tạo một loại tạp phiên, ta lưu lại cũng chẳng để làm gì, tặng người làm quà gặp mặt.”

Nhữ Nhu vô cùng vui vẻ nhận lấy tấm tạp phiên màu xám này. Tấm tạp phiên này được bảo quản tinh xảo, nhìn không ra niên đại. Nó ghi chép lại cái gì cũng không quan trọng, quan trọng ở chỗ nó là tạp phiên Đường Hàm Phái tự tay trao tặng.

Hề Bình tay ôm Tiểu Ngưỡng Ba mà Weah trên tay vẫn ẵm con chó mập.

Ánh mắt Đường Hàm Phái rơi vào Weah, đột nhiên sáng rực lên nhưng ngay sau đó lại khôi phục như thường.

“Quý thủ hạ quả nhiên là người tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp!” Đường Hàm Phái đột nhiên nói.

Tiêu Tư gật đầu phụ họa: “Vị thủ hạ này của Tào tiên sinh thực lực phi phàm, sát khí nồng đậm, ngay cả ta cũng thấy ngứa ngáy trong lòng đã lâu. Đáng tiếc là vẫn chưa tìm được cơ hội luận bàn với hần một phen, nếu không chắc chắn là một chuyện thống khoái.”

Thấy vẻ mặt của Tiêu Tư, Đường Hàm Phái không khỏi ngạc nhiên, Tiêu Tư hiện giờ như một lão tửu quỷ thấy một chai rượu ngon tuyệt thế, nước miếng chảy ròng ròng mà lại bị ngăn cản không thể uống. Giao tình của hần và Tiêu Tư là từ đánh nhau mà có, tự nhiên biết Tiêu Tư nghiện phương diện này bao nhiêu.

“Được rồi, các vị! Thuận buồm xuôi gió.”

Đoàn toa xe dài chậm rãi di chuyển, bắt đầu từ tức tăng tốc. Trần Mộ thở phào một hơi, toàn thân thả lỏng, ngồi cả người vào trong ghế đệm.

Không chỉ riêng hần, Bagnell cùng Hề Bình cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Quan hệ với nhân vật như Đường Hàm Phái, khi tiếp xúc phải chịu một áp lực vô hình rất căng thẳng. Hơn nữa ba người trong lòng có quỷ, tự nhiên áp lực càng lớn.

“Các người nói xem, Đường Hàm Phái sao lại tới mua trụ sở của chúng ta?” Cả nửa ngày sau Trần Mộ mới đột nhiên mở miệng.

Bagnell và Hề Bình liếc mắt nhìn nhau, hai người ngồi thẳng lại, vẻ mặt tự hỏi.

“Ta tạm thời cũng không rõ? Chẳng lẽ hần thấy chúng ta sẽ ảnh hưởng tới bọn hần?” Bagnell nghi hoặc nói.

Hề Bình trầm ngâm nói: “Đường Hàm Phái có phải là cổ kỵ Tiêu Tư nên mới dùng phương pháp này để chúng ta rời khỏi?”

“Không biết, hay là hần có phương pháp tắt thắng? Chỉ có như vậy hần mới có thể hy vọng nhân tố ngoài ý muốn càng ít càng tốt. Nhưng nếu hần có phương pháp tắt thắng, chỉ sợ đã sớm động thủ.” Bagnell cau mày.

Nghe hai người phân tích, Trần Mộ cũng thấy đau đầu.

Suy nghĩ một lát, Trần Mộ quyết định tạm thời đem chuyện này gác sang một bên: “Mặc kệ ra sao, rời khỏi thành Lars luôn là chuyện tốt, hơn nữa chúng ta hiện tại có giấy thông hành Hoa khu, trong năm khu đó thì giờ nên đi đâu đây? Các người cảm thấy nơi nào tương đối tốt?”

Chuyện này khiến hai người lập tức hưng phấn hẳn lên, bọn họ chưa từng tới Hoa khu, Hoa khu phồn hoa giàu có, đối với dân chúng khu bình dân mà nói có lực hấp dẫn lạ thường. Trong mắt dân chúng khu bình dân, ngũ đại Hoa khu chính là danh từ chỉ thiên đường.

“Kinh đô chúng ta khẳng định không đi, Liên Bang tổng hợp học phủ ở đó. Mặc dù có quan hệ với Đường Hàm Phái, nhưng tới đó chúng ta ngược lại sẽ bị Liên Bang tổng hợp học phủ chú ý, đối với chúng ta không có lợi. Hơn nữa ta nghe nói kinh đô là nơi đấu tranh quyền lực kịch liệt nhất, chúng ta không cần đặt mình vào hiểm địa.” Bagnell nói ra ý kiến của mình.

Hề Bình nói tiếp: “Thượng Cam khu chúng ta tốt nhất cũng không nên tới, nơi đó là phạm vi thể lực của Trung Đạt thư phủ. Chúng ta đem trụ sở bán cho Đường Hàm Phái, Trung Đạt thư phủ đối với chúng ta khẳng định không có hảo cảm.”

Tình huống cứ như vậy, chỉ có Bắc Liên khu, Tả Hách khu, Phạm A Tư khu, Thiên Đông Lý khu. Bắc Liên khu là địa bàn của Mạc Doanh, nghe nói nơi đó dân chúng nhanh nhẹn dũng mãnh, tranh đấu nhiều nhất, chúng ta thực lực có hạn, không thích hợp phát triển ở đó.

“Tả Hách khu là Tinh viện...”

Trần Mộ ngắt lời Hề Bình nói: “Chúng ta không đi Tả Hách khu.”

Hề Bình và Bagnell ăn ý liếc mắt nhìn nhau, trong lòng càng thêm khẳng định phán đoán ông chủ từng có quan hệ với Tinh Viện.

“Như vậy chỉ còn lại có Phạm A Tư khu cùng Thiên Đông Lý khu. Phạm A Tư khu là phạm vi thể lực của Khổ Tịch tự, nơi đó tông giáo thịnh hành. Thiên Đông Lý khu là địa bàn của Sương Nguyệt Hàn Châu, nơi đó thời tiết giá lạnh, điều kiện sinh tồn tương đối ác liệt.” Hề Bình đem hai ưu khuyết điểm nói ra.

Trần Mộ nhìn sang Bagnell: “Người thấy sao?”

Bagnell trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Ta tương đối nghiêng về phía Thiên Đông Lý khu. Nơi đó điều kiện khí hậu đặc biệt, nghe nói bên ngoài thành thị của bọn họ có rất nhiều băng cốc, rất thích hợp để làm trụ sở. Hơn nữa Sương Nguyệt Hàn Châu phong cách hành sự vẫn tương đối giản đạo lý. Phạm A Tư khu mặc dù điều kiện rất tốt, nhưng nơi đó tông giáo thịnh hành, một khi có chuyện gì liên quan tới tông giáo thì tương đối phiền toái.”

Trần Mộ lại quay sang nhìn Hề Bình, Hề Bình gật đầu: “Ta hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Bagnell.”

“Chúng ta đi Thiên Đông Lý thôi.” Trần Mộ ra quyết định cuối cùng, rồi nhắc nhở mọi người: “Nói tắt cả mọi người tỉnh táo một chút, phòng ngừa trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Bagnell hiểu ý gật đầu: “Ừ, ta đã ra lệnh cho bọn họ phân tổ nghỉ ngơi đề phòng.”

Một khi đã xác định mục tiêu, mọi người trong lòng lập tức kiên định hơn nhiều.

Tiêu Tư thấy ba người bàn bạc xong, từ phía sau thùng xe đi tới.

297. Chương 293: Bạt Kiếm Giương Cung.

“Có chuyện gì vậy? Tiêu Tư hiệu trưởng?” Trần Mộ thấy lạ, hỏi.

“À, ta có một yêu cầu nho nhỏ.” Tiêu Tư nhìn thẳng vào Trần Mộ, thản nhiên nói: “Tào tiên sinh là chế tạp sư ưu tú nhất mà ta từng thấy. Ta hy vọng Nhữ Nhu có thể đi theo ngài một thời gian, nếu ngài đồng ý chỉ điểm cho nàng một chút, đó sẽ là phúc của nàng. Còn nếu ngài nhiều việc, để nàng làm người giúp việc cũng được. Đương nhiên, Tư Nguyên học phủ của chúng ta sẽ trả thù lao.”

Tiêu Tư quan hệ với bọn họ đã lâu, cũng dần dần quen thuộc tính nết mọi người. Nói chuyện không cần vòng vo, đưa ra thù lao phong phú một chút thì chuyện sẽ không lớn.

Quả nhiên, Trần Mộ vẻ mặt hứng thú hỏi lại: “Thù lao ra sao?” Để cho Nhữ Nhu theo hẩn một thời gian chỉ là một chuyện nhỏ, trù tap nếu không có căn bản nhập môn vững vàng thì những nội dung thâm thúy cơ hồ khó ai có thể ngộ ra được.

Trần Mộ thậm chí còn nghi ngờ vị thiên tài sáng tạo ra lý luận trù tap đó nhất định là một đại sư toán học. Hiện giờ các tạp tu mặc dù cũng có học tập toán học nhưng thực ra chỉ học rất ít, ngay cả nhập môn cũng không tới.

Càng là chế tap sư cao cấp, điều kiện lựa chọn đệ tử càng khắc nghiệt. Mà chế tap sư như Trần Mộ tất nhiên sẽ không thiếu tiền, cho nên yêu cầu của bọn họ thường vô cùng quái dị.

Không một chế tap sư nào dựa vào bản thân mà có thể nuôi sống một đám người, không kể còn có một lực lượng vũ trang nữa!

Cho nên nhu cầu của Trần Mộ khác với các chế tap sư khác, bởi vì hẩn lúc nào cũng thiếu tiền.

“Điều ấy là đương nhiên, bất quá cũng không tính là Thu nhi bá sư. Nếu như Tào tiên sinh đồng ý nhận Nhữ Nhu làm đệ tử, cho dù ngài yêu cầu ra sao, Tư Nguyên học phủ chúng ta đều đồng ý.” Tiêu Tư nhìn Trần Mộ, nói như chém đinh chặt sắt.

Hề Bình im lặng, đây là chuyện của lão bản.

Trần Mộ lắc đầu: “Ta không thu đệ tử.” Giọng nói lạnh nhạt nhưng quả quyết.

Hẩn đương nhiên sẽ không thu đệ tử, nguyên nhân tương đối phức tạp. Hơn nữa, Trần Mộ cảm thấy trình độ của mình thật sự không đủ để làm sư phụ của người khác. Mặc dù bây giờ hẩn đã chế tạo ra dây số tạp phiến, nhưng rất nhiều chỗ ngay cả chính hẩn cũng không thể nói rõ.

Một người như vậy sao dám làm sư phụ cho người khác?

Mà một nguyên nhân khác là vì tri thức trù tap rất đặc thù, cho tới giờ tạp phiến hẩn thấy qua không tới một ngàn cũng phải vài trăm, nhưng hẩn lại chưa từng thấy qua tạp phiến có lý luận trù ở nơi khác.

Đây là chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Trần Mộ có thể đi tới bước này, tất cả đều là nhờ vào tấm tạp phiến thần bí kia, từ trong tiềm thức, hẩn đã đem tấm tạp phiến này là bí mật lớn nhất trong lòng. Mà lý luận trù tap càng không thể nghi ngờ gì là trọng tâm trong đó. Hẩn sao dám đem bí mật sinh tồn của mình truyền thụ cho người khác?

Tiêu Tư trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, mặc dù trước đó hẩn cũng nghĩ Trần Mộ sẽ không đồng ý, nhưng khi nghe Trần Mộ xác định đáp án, hẩn vẫn không khỏi có phần thất vọng.

Hề Bình lập tức hiểu ý Trần Mộ.

Trần Mộ dựa lưng vào ghế, bên tai Hề Bình và Tiêu Tư cò kè mặc cả một hồi, thanh âm của hai người tựa hồ từ từ rời xa hẩn.

Dây thần kinh vốn đang căng thẳng rốt cuộc cũng có thể chùng đi một chút. Mấy ngày qua hẩn như một con dã thú bị nhốt trong lồng, hao tâm tổn trí tìm kiếm đường ra, mắt thấy mình càng ngày càng lún sâu trong vũng bùn nhưng lại không có cách nào thoát ra.

Cảm giác này hết sức tồi tệ.

Áp lực càng ngày càng tăng, hẩn vẫn cố gắng kiên trì, cố gắng không để cho bản thân suy sụp.

Rất nhiều hình ảnh lướt qua mắt hẩn, Lôi Tử, lần đầu chiến đấu, nữ ma quỷ, rừng cây.

Chiếc ghế mềm mại bên dưới, tiếng xe di chuyển nhịp nhàng, ngọn đèn nhu hòa, khiến cho một tâm hồn trẻ tuổi mỗi một chìm dần vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, Trần Mộ mở mắt, không ngờ mình lại ngủ thiếp đi! Hẩn trong lòng kinh ngạc, đột nhiên ngồi thẳng dậy, cơn buồn ngủ thoáng cái biến mất, cảm giác nhìn bốn phía xung quanh.

Đoàn xe vẫn chạy với tốc độ cao như trước, thùng xe hằn đang ngủ cũng không thay đổi gì, các tạp tu nghỉ ngơi phần lớn đang ngủ.

Trần Mộ thấy trong lòng bớt căng thẳng, cũng không có gì xảy ra ngoài ý muốn!

Thấy Trần Mộ tỉnh dậy, Hề Bình vốn đang nhỏ giọng trò chuyện với Bagnell đi tới nói: “Ông chủ, ta đã thỏa thuận xong với hiệu trưởng Tiêu Tư, Hai tỷ năm trăm triệu, ngài chỉ cần đem Nhữ Nhu theo nửa năm, không có yêu cầu nào khác, ngài thấy sao?”

“Được.” Trần Mộ trả lời rất dứt khoát: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Sáu giờ.”

Trần Mộ trong lòng kinh ngạc, không ngờ lại lâu như vậy!

Hề Bình thấy Trần Mộ đồng ý bèn gọi Tiêu Tư đến.

Nhận được câu trả lời của Trần Mộ, Tiêu Tư nở nụ cười.

Chuyện này nhìn qua là Tư Nguyên học phủ thua thiệt, nhưng Tiêu Tư làm việc này cũng có thâm ý của hắn.

Bọn Trần Mộ nhất định sẽ tiến vào ngũ đại hoa khu, nếu như vậy kế hoạch hợp tác của Tiêu Tư không thể nghi ngờ sẽ bị hẫng nặng, mà để cho Nhữ Nhu đi theo Trần Mộ, với ngộ tính của nàng, Tiêu Tư vẫn tương đối tin tưởng. Hơn nữa, có thể học được đương nhiên là tốt, mà dù không học được vẫn có lợi.

Chỉ cần Nhữ Nhu đi theo Trần Mộ, nàng sẽ như một chiếc cầu nối khiến cho Tư Nguyên học phủ không mất liên lạc với đoàn thể thần bí này, cứ như vậy, kế hoạch hợp tác với họ sẽ có lợi hơn.

Tư Nguyên học phủ dù không giàu có như Lục Đại, nhưng vài tỷ với bọn họ mà nói chỉ là một con số nhỏ. Bọn họ không thiếu tiền, cái họ thiếu là những thứ như Chiết Hình Yển Ba Táp.

Mỗi tập đoàn, khi thực lực đang tích lũy, tiền thường có thể giải quyết phần lớn các vấn đề, nhưng về sau, thực lực tăng trưởng tới một trình độ nhất định, muốn tiến thêm không phải chỉ có tiền là có thể giải quyết được. Tư Nguyên học phủ hiện tại đang lâm vào tình huống này.

Do dự một lát, Trần Mộ rốt cuộc vẫn nói với Tiêu Tư: “Chúng ta có thể sẽ tới Thiên Đông Lý khu, hoàn cảnh ở đó tương đối ác liệt, Nhữ Thu tiểu thư...”

“Tào tiên sinh yên tâm, Thu nhi không phải loại tiểu cô nương được nuông chiều từ bé.” Tiêu Tư lập tức tiếp lời, đột nhiên hắn nhớ tới một việc: “À, đúng rồi, giấy thông hành của Thu nhi, chúng ta sẽ giải quyết.”

Tiêu Tư do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: “Tào tiên sinh, ta thấy lạ, ngài sao lại muốn tới Thiên Đông Lý khu để phát triển chứ? Ta khi còn trẻ từng du lịch qua nơi đó, ở đó một nửa thành thị được lập trên mặt băng, ngoại trừ nội thành những nơi khác đều gió rét như đao cắt. Nơi đấy một năm chỉ có một mùa tuyết tan. Điều kiện sinh tồn hết sức ngặt nghèo. So sánh ra, ngoại trừ bắc khu khắp nơi là sa mạc, Thượng Cam khu, Tả Hách khu, Phạm A Tư khu, còn có kinh đô khí hậu đều tốt hơn, hơn nữa kinh tế và khoa học kỹ thuật đều phát triển hơn một chút.”

Trần Mộ không biết giải thích ra sao, chỉ có thể cười cười.

Thấy Trần Mộ không muốn trả lời, Tiêu Tư biết mình đã hỏi chuyện không nên hỏi, bèn cố gắng nói tiếp xóa bỏ sự lúng túng: “Lại nói, ta tới Hoa khu đã là nhiều năm trước. Hoa khu biến hóa nhanh hơn khu bình dân nhiều lắm. Ta nhớ lần đầu tiên vào Hoa khu đã làm ra rất nhiều chuyện cười. À, đúng rồi, các người cần chú ý, giá cả ở Hoa khu so với khu bình dân cao hơn nhiều lắm đấy.”

Tiêu Tư tùy ý nói kinh nghiệm tới Hoa khu của mình trước đây, lập tức khiến Trần Mộ chú ý, hắn lắng nghe rất hứng thú, mà Tiêu Tư thấy Trần Mộ chăm chú, cũng nói càng kỹ.

Tạp tu hành lễ với hắn: “Chào ngài! Chúng ta nhận được mệnh lệnh từ cấp trên tới hộ tống các vị tới kinh đô.”

Bagnell trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác, cao giọng nói: “Đa tạ, bắt quá chúng ta không cần phiền tới các vị, chúng ta tự biết đường tới kinh đô.”

Tập tu này không để ý tới Bagnell, vẻ mặt không thay đổi: “Rất xin lỗi, ta nhận được lệnh là hộ tống các vị an toàn tới kinh đô.”

Bagnell đương nhiên không sợ, ra hiệu với các tập tu bên người. Không có dấu hiệu gì, 22 tập tu đã nhanh chóng bố trí chiến thuật, tập trung tất cả tiểu đội tập tu ở trong ngoài thông đạo.

Vị tập tu này biến sắc, đối phương chỉ trong nháy mắt đã khống chế cục diện, lực chiến đấu của hơn hai mươi tên tập tu khiến hắn âm thầm khiếp sợ. Vô luận là phản ứng, vị trí, phối hợp đều không chệch vào đâu được.

Chết tiệt, ở đâu ra một đám lợi hại thế này? Vị tập tu tuổi còn trẻ không tránh khỏi hoảng vía, tim đập mạnh dần lên.

Không khí bỗng trở nên căng thẳng.

298. Chương 294: Quyết Tâm Và Sự Nghi Ngờ Của Đường Hàm Phái.

Nếu, chỉ là nếu, trên đời này thật sự không có nhiều tranh chấp như vậy thì tốt biết mấy!

Thật ra nàng cũng biết ý nghĩ của mình ngây thơ tới mức nào, thế giới này có bao nhiêu chuyện không theo ý mình.

Nhưng . . . nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi lắm rồi! Ngay như mấy ngày trước, không ngừng đi qua nơi ở của bình dân, nàng vì chữa trị cho những bình dân bị thương này mà đã tiêu hao toàn bộ cảm giác của mình, nếu không cũng không mệt mỏi như vậy.

Kỳ quái, không ngờ mình lại không thấy sợ. Tô Lưu Triệt Nhu cười khổ, cái này có thể coi là tiến bộ đấy.

Thôi nghĩ linh tinh đi!

Về yếu đuối trên khuôn mặt Tô Lưu Triệt Nhu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ kiên cường, chứa đựng phong cách nghề nghiệp, mãnh liệt đặc biệt của y vụ tập tu. Nàng lúc này trông thật lão luyện và linh hoạt.

Nếu đã quyết định để bản thân dung nhập vào tập thể này, vậy không thể gây cản trở cho đồng bọn được! Nàng lặng yên kích hoạt độ nghi trên tay!

Chiến đấu! Nàng không chiến đấu được, nhưng nàng cũng có thứ làm nàng có quyền kiêu hãnh, đó là y thuật!

Một khi xảy ra xung đột, có người bị thương, nàng có thể trong thời gian ngắn khống chế thương tích của đồng đội, nếu tình huống không quá tồi, người bị thương thậm chí còn có thể giữ được lực chiến đấu nhất định nữa.

Trong lúc đang bận kiểm gương cung này nàng vẫn không nhin được liếc mắt nhìn về phía Trần Mộ.

Một người còn nhỏ hơn mình hai tuổi, lúc này lại biểu hiện tinh táo thông dong như vậy, hắn đã trải qua cuộc sống ra sao?

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu của nàng như một ngôi sao băng. Mọi người lúc này đang tập trung tinh thần, không ai chú ý tới một cô gái ở trong góc, đôi mắt ngày càng sáng lên.

“Các vị, xin hãy kiềm chế.” Vị tập tu tuổi còn trẻ kia khuôn mặt không đổi sắc nói: “Thưa các vị, chúng tôi là nhóm tiếp viện thứ hai, một trăm năm mươi tập tu của Liên bang Tổng hợp học phủ.”

Bagnell mỉm cười, không buồn để ý: “Cái này gọi là gì? Uy hiếp sao? Hắc hắc!” Đôi mắt hắn không thấy lộ chút ý cười, nếu có người chú ý tới hắn sẽ kinh ngạc mà phát hiện, ánh mắt hắn lúc này giống ánh mắt của một con sói trong rừng như đúc.

“Tại hạ chỉ trình bày sự thật.” Tên tập tu này vẫn không đổi sắc mặt nói.

Một tiếng hừ lạnh cắt đứt lời của hắn.

“Có phải không? Hơn trăm tên tạp tu là rất nhiều sao?”

Tiêu Tư hắng giọng nói, ánh mắt vừa âm trầm khiến người ta kinh hãi rồi lại sáng rực lên như ngọn lửa với khí thế bức người.

Tên tạp tu kia vừa nhìn vào đôi mắt Tiêu Tư, thân thể khẽ run lên, giọng nói của hắn không khỏi mang theo một chút không tự nhiên: “Tiêu Tư hiệu trưởng, tại hạ chỉ phụng mệnh làm việc.”

“Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai? Đường Hàm Phái sao?” Tiêu Tư ngữ khí cực lạnh.

Không khí xung quanh như lạnh đi vài phần, cường giả như Tiêu Tư khi tức giận khí thế đáng sợ tới mức Trần Mộ cũng kinh hãi không thôi.

Trên trán tên tạp tu kia đã chảy ra vài giọt mồ hôi, hắn cố giữ điềm tĩnh nói: “Tiêu Tư hiệu trưởng, chẳng lẽ ngài muốn gây chiến tranh giữa hai trường sao?”

Bỗng một đạo chiết hình ba nhận bắn về phía tên tạp tu đó.

Tên tạp tu hoảng hốt, hấp tấp mở năng lượng trảo, song đạo chiết hình ba nhận còn chưa chạm tới lồng năng lượng của hắn đã đột nhiên nổ tung.

Ầm!

Tên tạp tu kia như một quả bóng da, không ngờ lại bị áp lực của vụ nổ ép văng tới vách tường, yếu ớt ngã xuống.

Tiêu Tư không buồn liếc mắt tới tên tạp tu đã hôn mê kia tới một cái.

“Hừ, một tên tạp sai nho nhỏ cũng dám hỗn láo trước mặt ta?” Hắn nhìn về phía các tạp tu khác, trầm giọng quát lớn: “Các người nghe cho rõ đây, ai muốn đối đầu với ta đừng trách ta không khách khí!”

Đám tạp tu sớm đã sợ ngây người nào dám lên tiếng. Nếu Tiêu Tư thực sự tức giận, các tạp tu ở đây ít nhất sẽ chết một nửa, cấp trên dù trách tội nhưng bọn họ cũng không chịu nổi tổn thất như vậy.

Huống chi.....

Bọn họ liếc mắt nhìn đám các tạp tu phối hợp cực kỳ hợp lý kia, những người này cũng chẳng phải dễ chơi!

“ĐI!” Tiêu Tư cười ngạo nghễ: “Ta muốn xem xem, ai dám ngăn cản ta?”

Tạp tu của Tư Nguyên học phủ mọi người ánh mắt điên cuồng, vô cùng sùng bái nhìn hiệu trưởng Tiêu Tư của mình.

Cường giả, cái gì gọi là cường giả? Tiêu Tư dùng hành động của mình để giải thích cái gì gọi là cường giả!

Tiêu Tư cứ như vậy dẫn đầu mọi người, nghênh ngang ra khỏi nơi đóng quân của Liên bang Tổng hợp học phủ, ven đường các tạp tu của Liên bang Tổng hợp học phủ ai cũng cảm như hén.

Nửa giờ sau, Đường Hàm Phái nhìn khuôn mặt tái mét của thủ hạ mình trên màn hình, cẩn thận nghe hắn báo cáo từng chi tiết.

Tiêu Tư không ngờ lại vì Tào tiên sinh này không tiếc mạo hiểm trở mặt với mình. Điều này hoàn toàn ngoài dự đoán của Đường Hàm Phái, trong dự tính của hắn, tên cáo già Tiêu Tư này phải không giúp cả hai bên mới đúng.

Tại sao?

Hắn tới giờ còn không rõ Tiêu Tư tại sao lại bám chặt vào Tào Đông như vậy? Bởi vì hắn là chế tạp sư tạo ra dây số tạp phiến? Không thể nào! Một bên là chế tạp sư tạo ra dây số tạp phiến, một bên là Liên bang Tổng hợp học phủ, bên nặng bên nhẹ vừa nhìn là thấy. Tiêu Tư tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm sơ đẳng như vậy.

Trừ phi ... trừ phi ... trên người Tào Đông có cái gì khiến Tiêu Tư càng để ý hơn!

Có điều ... nếu như vậy thì là cái gì đây?

Đột nhiên, Đường Hàm Phái đột nhiên nghĩ tới cảm giác khi lần đầu tiên thấy Tào Đông, chẳng lẽ là

Nhìn các thủ hạ vừa bị thương nặng trước mắt, Đường Hàm Phái ân cần nói: “Người nghỉ ngơi đi, điều dưỡng cho tốt! Thân thể của người rất quan trọng, những chuyện khác gác sang một bên đã.”

Tên tạp tu này sắc mặt vẫn không đổi, nhưng sâu trong ánh mắt không tự chủ được hiện lên một tia cảm động: “Rõ, đại nhân! Ngoài ra, kế hoạch có tiến hành tiếp hay không?”

“Tiến hành!” Đường Hàm Phái không hề do dự hạ lệnh: “Còn nữa, cần chú ý tỉ mỉ hành tung của đoàn người này, tùy tình hình mà báo cáo lại với ta.”

“Rõ!”

Tên tạp tu kia đóng độ nghi, xoay người, phía sau hắn là một trăm năm mươi tạp tu, đây là toàn bộ lực lượng của hệ tạp tu trong Liên bang Tổng hợp học phủ!

“Lên xe!”

Toàn đội ngũ không một tiếng động bước lên đoàn xe, đây mới chính là đoàn xe vừa rời Trần Mộ sử dụng, chỉ nghe thấy tiếng giày chạm mặt đất, không một ai mở miệng.

Đường Hàm Phái đóng độ nghi rồi lại trầm tư trong chốc lát, hắn vẫn chưa nắm được mấu chốt, vì vậy hắn gọi người đó là ẩn số.

Trên màn hình, một đệ tử đeo một đôi kính đen to, dáng vẻ lịch sự. Cặp kính dày cơ hồ che khuất nửa khuôn mặt hắn.

“Thành Ngạn, kế hoạch sắp bắt đầu rồi, dự tính bọn họ sẽ tới sau mười hai giờ.”

Đệ tử này ngược cặp kính dày lên: “Đường đại ca, người thật sự quyết định làm như vậy sao? Như vậy dù người thắng lợi, những kẻ chống lại người trong trường cũng sẽ nhân cơ hội quấy rối, tình cảnh của người sẽ rất nguy hiểm.”

Thiếu niên nhìn qua nho nhã yếu ớt này là Tổng Thành Ngạn, thiên tài chiến thuật trong Liên bang Tổng hợp học phủ!

Ngữ khí của hắn đầy vẻ lo lắng, là người đặt ra kế hoạch này, không ai hiểu rõ hơn hắn kết quả cuối cùng là gì.

Đường Hàm Phái thản nhiên cười: “Thành Ngạn đừng lo lắng, trong lòng ta hiểu rõ. Người tính toán lại thời gian phát động một chút, ta sẽ hạ lệnh cho bọn hắn.”

Mặc dù không rõ Đường đại ca vì sao lại kiên trì kế hoạch này nhưng Tổng Thành Ngạn tin tưởng, Đường đại ca nhất định có lý do của hắn. Về mặt thiếu niên trở nên kiên định, ánh mắt sắc bén, tinh táo vô cùng nói: “Dự tính thông đạo của Trung Đạt thư phủ sẽ khai thông trong vòng hai mươi mấy giờ nữa, chúng ta phải bảo đảm giá trị, mười mấy giờ là một trăm hai mươi phần trăm tốc độ cực hạn của bọn họ rồi. Người của chúng ta mười hai giờ sau sẽ tới, nói cách khác, ở giữa có sáu giờ, chúng ta có thể cho bọn hắn bốn giờ nghỉ ngơi, như vậy sẽ giúp năng lực chiến đấu của bọn hắn tăng lên. Thời gian phát động tốt nhất của chúng ta là sau mười sáu giờ nữa!”

Một hơi nói nhiều như vậy, Tổng Thành Ngạn không khỏi có chút suy yếu, trên trán của hắn đã hiện lên vài giọt mồ hôi.

Đường Hàm Phái đứng bật dậy, ánh mắt khấn trương: “Thành Ngạn, không có việc gì chứ, người bây giờ đừng làm gì cả, lập tức đi nghỉ ngơi đi! Mười sáu giờ sau, ta biết rồi, còn lại giao cho ta. Nhanh đi đi!”

Dứt lời, hắn liền đóng độ nghi.

Trong bóng rói, hắn một mình ngẩn ngơ, chẳng biết đang nghĩ gì.

Vài phút sau, hắn đột nhiên khôi phục tinh thần, lại mở độ nghi.

“Khoa quản lý tư liệu phải không? Ta là Đường Hàm Phái, bây giờ phiền người đem toàn bộ tin tức về Caesar năm đó tra ra cho ta!”

Vị sư phụ kia sững sốt, lập tức biến sắc hỏi: “Caesar? Caesar tu luyện {Vật luyện Pháp tắc}?”

“Đúng!”

“Ta đi ngay đây!” Vị sư phụ kia thần sắc bối rối, chạy vào kho tư liệu.

Đường Hàm Phái nhìn màn hình, không ngờ lại gặp người ra một lúc.

Khi hắn nhìn thấy Tào Đông lần đầu, hắn lập tức phát hiện điểm đặc biệt trong cảm giác của thiếu niên này, không ngờ lại cực kỳ giống với những điểm đặc biệt của người luyện {Vật luyện Pháp tắc}.

Caesar nổi danh năm đó tu luyện loại cảm giác tính chất này đến giờ vẫn vô ảnh vô tung.

Caesar đối với Liên bang Tổng hợp học phủ như một vết sẹo cũ, không ai dám động tới. Ba mươi năm trước Caesar hung danh nổi lên, quét ngang cả liên bang, cừu oán giữa đệ tử Liên bang Tổng hợp học phủ với hắn hết sức phức tạp.

Các đệ tử sau này tu luyện {Vật luyện Pháp tắc}, không ai đạt tới một nửa của Caesar, từ điểm này có thể thấy tài năng của hắn ra sao!

Có rất nhiều người căm thù hắn, cũng có rất nhiều người sùng bái hắn. Đường Hàm Phái đứng trong hàng ngũ đông đảo những người sùng bái hắn. Đối với một cao thủ không cùng thời như vậy hắn vô cùng kính ngưỡng, mặc dù hắn cũng không đồng ý với rất nhiều cách làm của Caesar.

Nếu Tào Đông tu luyện là {Vật luyện Pháp tắc}, vậy chỉ có một khả năng --- Hắn là đệ tử của Caesar.

Nếu như điều này là thật vậy không thể nghi ngờ là một đại nạn đối với Liên bang Tổng hợp học phủ.

Caesar cùng Liên bang Tổng hợp học phủ cừu hận rất sâu, không gì có thể hóa giải.

Hắn không hề sợ hãi bất cứ ai, kể cả Caesar, lại càng không nói tới một tạp tu chỉ có khả năng là đệ tử của Caesar. Nếu là bình thường, biết được tung tích của Caesar hắn sẽ không chút do dự khiêu chiến.

Nhưng thời cơ, đối phương xuất hiện lại đúng lúc quan trọng này!

Hàn ý trong lòng Đường Hàm Phái càng lúc càng dày đặc.

Mà lúc này vị sư phụ kia xuất hiện trên màn hình, sắc mặt tái nhợt, thở hồng hộc.

299. Chương 295: Thích Nghi

Đường Hàm Phái lắc đầu: “Không sao cả, đây là chức trách của người, giờ ta phải xem qua tư liệu.” Tiếng nói vừa dứt, vị này sư phụ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Nói xong Đường Hàm Phái liền chuyên tâm xem tất cả tư liệu có liên quan Caesar. tư liệu của Caesar nhiều hơn so với Đường Hàm Phái tưởng tượng, bất quá cũng may hắn còn có hơn mười mấy giờ, cũng đủ để đọc hết.

Liên bang Tổng hợp học phủ đối với nghiên cứu của Caesar tổn hao khá nhiều nhân lực vật lực, đặc biệt đối với nghiên cứu về {Vật luyện Pháp tắc}.

Vốn là truyền thừa được bảo tồn tại trường học nhiều năm, nhưng trước thời Caesar, ít người nào hỏi đến {Vật luyện Pháp tắc}, đến mức đại khái chỉ có mấy vị quản lý thành viên mới biết được.

Song Caesar dùng sự thật chứng minh, cái truyền thừa này không phải không đủ cường đại, mà chỉ là bọn tạp tu tập không đúng phương pháp. Một cái truyền thừa không đủ mạnh mẽ, vứt đi cũng được. Còn nếu như một cái truyền thừa có thừa mạnh mẽ, nhưng chỉ bởi vì phương pháp tu luyện không phát huy hết uy lực của nó, thì đó là một việc làm người khác không thể tha thứ.

Mà nếu như đã thấy tận mắt đến cái truyền thừa này thậm chí có thể đạt tới truyền thừa cao cấp nhất liên bang rồi, Liên bang Tổng hợp học phủ từ trên xuống dưới, làm sao có thể cho nó tiếp tục chôn ở đồng giấy tờ để làm bạn cùng tro bụi mạng nhện?

Những năm tháng điên cuồng của Caesar vừa nâng Liên bang Tổng hợp học phủ lên một tầm cao mới, vừa khiến mọi người đối lập với Liên bang Tổng hợp học phủ. Chính hắn cũng trở thành địch nhân của cả Liên bang Tổng hợp học phủ, thậm chí toàn Lục Đại!

Chuyện này làm cho Liên bang Tổng hợp học phủ chịu nhục nhã rất lớn. Hiệu trưởng đương nhiệm của học phủ này là Parfuchake đã thề sẽ giết chết Caesar, bởi vậy ông ta đã sử dụng toàn bộ lực lượng của Liên bang Tổng hợp học phủ nghiên cứu về Caesar và về {Vật luyện Pháp tắc}.

Đường Hàm Phái đang xem những báo cáo nghiên cứu này. Caesar lúc tại học phủ, không có lưu lại bất cứ thứ gì về phương pháp tu tập {Vật luyện Pháp tắc}. Điểm này được xếp hàng thứ hai trên bảng những chuyện làm người ta tiếc nuối nhất Liên bang tổng hợp học phủ từ trước tới nay. Bởi vậy có thể thấy được Liên bang Tổng hợp học phủ đối với chuyện này tức giận đến cỡ nào.

Những báo cáo nghiên cứu này trên cơ bản đều là từ dựa trên học thuật phân tích vật luyện pháp tắc, trong đó bao gồm cả cảm giác khi giao thủ cùng Caesar của một ít tạp tu trong Liên bang Tổng hợp học phủ. Thậm chí cả ba bản báo cáo có liên quan mà hiệu trưởng Parfuchake viết ra. Những cao thủ như Parfuchake, khi giao thủ cảm giác cực kì nhạy cảm và tinh tế. Cảm giác của bọn họ có lúc so với dụng cụ tính điểm thông thường càng thêm ưu việt, càng thêm chuẩn xác.

Cảm giác mà {Vật luyện Pháp tắc} rèn luyện ra có đặc điểm cực kì đặc biệt. Cảm giác lúc bị nó quét tới cùng cảm giác khi bị loại khác quét là hoàn toàn bất đồng. Trong đó Parfuchake thuật lại là chi tiết nhất.

Parfuchake hiệu trưởng dùng một từ nhiều nhất là “Cực khó chịu”. Lúc Caesar còn chưa có thành danh, Parfuchake lúc cùng hắn quan hệ đã có loại cảm giác này. Vật luyện Pháp tắc có tính bài xích rất mạnh, nhất là đối với loại cảm giác khác, tự nhiên biểu hiện địch ý.

Cái từ này cũng không chỉ xuất hiện trên báo cáo của hiệu trưởng Parfuchake, mà trong báo cáo của những tạp tu đã từng giao thủ cùng Caesar đều xuất hiện từ này.

Parfuchake trong trình bày và phân tích của mình từng đưa ra một phán đoán rất can đảm, Caesar rất có thể đã bị ảnh hưởng của {Vật luyện Pháp tắc}, tiềm thức mới dần dần sinh ra địch ý đối với tạp tu khác. Qua lâu ngày, từ từ hình thành tính tình quái dị của hắn.

Mà ngay Đường Hàm Phái cũng hoài nghi. Phán đoán của Parfuchake có khả năng là vô cùng chính xác.

Vật luyện pháp tắc cùng bình thường cảm giác có một cái khác nhau rất lớn, nó là do vô số xúc tu li ti sợi cảm giác tạo thành, mà không phải là vụ trạng (trạng thái sương mù) như cảm giác bình thường.

Đây cũng lí do hắn hoài nghi Tào Đông tu tập đích chính là vật luyện pháp tắc. Khi hắn nhìn thấy Trần Mộ lần đầu tiên, liền phát giác cảm giác của Trần Mộ thuộc loại sợi cảm giác phân bố, mà hiện tượng này hắn chỉ nghe qua tại sau khi tu tập {Vật luyện Pháp tắc} mới có thể xuất hiện.

Nhưng sau khi hắn xem báo cáo của Parfuchake, hắn lại cảm giác không giống. Hắn cùng Tào Đông nói chuyện lâu như vậy, hoàn toàn không nhận thấy địch ý trong cảm giác của đối phương. Hắn tin tưởng. Nếu như Tào Đông tu tập thật sự là {Vật luyện Pháp tắc}, chính mình không có lý do gì không phát hiện được.

Hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền phát hiện hình thái cảm giác của đối phương, như thế nào lại không phát hiện ra cảm giác của đối phương bài xích cảm giác của hắn chứ?

Chẳng lẽ đó chỉ là tương tự?

Càng xem Đường Hàm Phái càng nghĩ rất có thể là khả năng này.

300. Chương 296: Nghiệp Vụ Thông Thạo

“Người có biện pháp nào không?”

Trần Mộ không tin là Bagnell lại không có biện pháp đối phó vấn đề này.

Quả nhiên Bagnell đã có toan tính sẵn trong lòng, hắc hắc cười, nói:” Lão bản, kì thật không khó. Muốn thoát ly sự theo dõi của những người này có nhiều biện pháp. Cách thứ nhất là giết chết bọn họ, biện pháp này nếu không tới lúc bắt đắc dĩ không nên làm. Một khi làm như thế coi như chúng ta đối đầu với Liên bang Tổng hợp học phủ. Cách khác chính là làm nhiễu loạn thần kinh của bọn họ khiến bọn họ phán đoán sai lầm. Cách này cũng không dễ dàng sử dụng, người của chúng ta nhiều lắm, rất dễ gây ra sự chú ý của người khác. Nếu như chúng ta sử dụng phương thức bình thường, chỉ có cách là không ngừng thay đổi xe, với thực lực của Liên bang Tổng hợp học phủ, muốn tra ra tung tích của chúng ta là một điều rất dễ dàng. Không bằng chúng ta khiến cho bọn họ tự động buông tha.”

“A, nói xem thế nào?”

“Ta biết, từ địa phương chúng ta đang ở hiện tại tiến vào vùng hoang vu có một con đường nhỏ, con đường này do một số bọn buôn lậu mở ra, dã thú trên đường cũng không hung mãnh lắm. Tuyến đường buôn lậu này rất dài, ven đường có rất nhiều trung tâm giao dịch, những hoạt động ở nơi này không thuộc về bất cứ thế lực tập tu nào cả. Bọn họ được gọi là tập tu trong rừng cây, bình thường bọn họ sống ở trong những trung tâm giao dịch này. Họ săn bắn dã thú, thu thập nguyên liệu để bán kiếm tiền, mà nếu như gặp phải một gã tập tu đơn độc bọn họ sẽ tiện thể chuyển sang hành động cướp của giết người. Ngay như một đội ngũ nhỏ cũng có thể bị những người này nuốt gọn.

Trần Mộ ngạc nhiên nói: “Thế này không phải là thổ phỉ hay sao?”

Bagnell cười ha hả: “Đúng, bọn họ chính là thổ phỉ, trong những vùng hoang dã thì giết một người thật sự rất dễ dàng. Hơn nữa không người nào đi quan tâm, không có ai tra xét, mà có muốn tra xét cũng làm không nổi. Những vùng hoang vu đúng là thiên đường của bọn tội phạm a, bọn kia vừa có nghề nghiệp nhưng cũng là những tên tội phạm không chuyên. Lão bản cứ yên tâm, người của chúng ta nhiều, bọn họ tất nhiên không dám làm gì. Còn mấy cái đuôi phía sau chúng ta chắc chắn sẽ rất thâm hiểm. Những người đó, mặc kệ là người của Lục Đại hay không phải là người của Lục Đại, hắc hắc, hơn nữa tất cả mọi người đều biết rằng trên người những tập tu của Lục Đại không hề thiếu đồ tốt a.”

Bagnell cười với vẻ mặt âm hiểm.

Trần Mộ suy nghĩ một chút, hẳn cũng hiểu được đó là một biện pháp không tồi. Hơn nữa bốn trăm tên tập tu của mình vốn không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, cũng có thể nhân cơ hội này mà rèn luyện thực chiến một phen.

Đã quyết định như thế, mọi người liền nhanh chóng chuẩn bị hành động. Bọn họ đi tới một cửa hàng mua sắm một ít đồ đạc dành cho việc đi vào rừng cây. Lúc này Trần Mộ mới phát hiện, nguyên lai Bagnell chính là một chuyên gia về rừng cây, có lẽ kinh nghiệm sinh tồn của hắn trong rừng cây không phong phú như Weah, nhưng không thể nghi ngờ là hắn so với Weah càng hiểu được việc sử dụng các công cụ, hắn mua một loạt những thứ cổ quái mà lần đầu tiên Trần Mộ mới nghe nói đến.

Sau khi mua đồ xong, bọn họ lập tức tiến vào vùng hoang dã.

Lúc này đội ngũ của bọn họ hoàn toàn bất đồng với lúc trước. Ở chính giữa đội ngũ là những toa xe vận chuyển lương thực, những toa xe này chuyên chở thực vật cùng một ít dược phẩm và vật tư khác. Trong chớp mắt cả đội ngũ liền biến mất ở trong rừng cây.

“Bét”, một con muỗi bị đập chết nhưng vết máu đỏ thẫm trong lòng bàn tay nhắc nhở người bị cắn, hắn đã bị mất bao nhiêu máu vì việc này.

“Đáng chết, những tên này bị điên rồi sao? Sao lại đi vào vùng hoang dã này chứ?”

Một tên tập tu không nhịn được oán giận nói. “Ta hiện tại mới biết được, đám trong rừng cây này vốn không phải là người ngu. Thật không biết có phải là do bọn chúng đã uống nhầm thuốc hay không nữa!”

Trong lòng hắn tràn đầy tức giận, bọn họ đang đi theo thì những kẻ kia lại đột nhiên từ Cáp Môn Đức Thị tiến vào vùng hoang dã. Tình huống này vượt qua dự liệu của mọi người, bọn họ đành phải vừa báo cáo lên

cấp trên, vừa bám sát theo sau.

Những người này thuộc cơ cấu của Liên bang Tổng hợp học phủ, ngày thường bọn họ được huấn luyện theo dõi trong thành thị là chủ yếu, căn bản không có huấn luyện trong những vùng hoang dã. Lúc này vì chưa có chỉ thị của cấp trên cho nên bọn họ đành phải kiên trì cùng tiến vào nơi hoang dã.

Vừa mới tiến vào vùng hoang dã, bọn họ mới hiểu được ác mộng là gì.

Đầu tiên đó là những con muỗi sống trong cây cỏ. Nó so với bất cứ tạp tu nào đều lợi hại hơn nhiều, chúng nó có thể hút máu người cách lớp quần áo. Ngoài ra còn có Mã Hoàng (một loài đĩa lớn), loại sinh vật này một khi tiếp xúc đến da tay của người thì sẽ liều mạng chui vào bên trong da thịt mà người không sao phát hiện được.

Dưới chân thì đúng là nguy cơ tứ phía: các loại rắn độc nhỏ như ngón tay cực kì linh hoạt ẩn trong những thảm lá cây, trong những ao đầm. Nếu như người xui xẻo giẫm phải ổ kiến ở trong những đồng là khô thì coi như tai nạn của người đã bắt đầu rồi....

Lòng năng lượng thật ra có thể giải quyết rất nhiều thứ, nhưng vấn đề là năng lượng tạp mà bọn họ mang theo trên người không đủ để duy trì lòng năng lượng quá lâu. Một khi năng lượng tiêu hao hầu như không còn thì bọn họ chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Đừng oán giận, cấp trên đã phái những người quen thuộc rừng cây tới đây, phỏng chừng đêm hôm nay hoặc sáng ngày mai là có thể bắt kịp chúng ta. Nhiệm vụ chấm dứt là chúng ta có thể trở về. Cấp trên đã đưa xuống tử lệnh, vô luận như thế nào cũng không thể không chấp hành.”

Một tên tạp tu khác cau mày nhắc nhở đồng bạn. Hắn cũng không ngờ lần nhiệm vụ này lại khó giải quyết như thế, trong lòng hắn gợn lên một tia cảm giác không hay.

Nhữ Thu cẩn thận giẫm từng bước trên mặt đất, nàng nhìn cảnh vật xung quanh với vẻ trần ngập tò mò. Đây là lần đầu tiên nàng tiến vào vùng hoang dã, trước kia nàng vẫn nghe nói vùng hoang dã cực kì nguy hiểm, nhưng là hiện tại nàng phát hiện ra nó cũng không đến mức kinh khủng như trong tưởng tượng của nàng.

Trái ngược với thành thị, ở đây trần ngập một màu xanh biếc. Thỉnh thoảng xung quanh lại vang lên tiếng chim hót, tựa như một khúc nhạc vui trần ngập thiên nhiên. Có thể tùy ý nhìn thấy những đóa hoa màu sắc sặc sỡ, còn có những loại quả dại không biết tên, làm cho nàng tò mò mở to hai con mắt.

Giống như nàng, Tô Lưu Triệt Nhu cũng là lần đầu tiên tới rừng cây cho nên cũng cực kì tò mò. Chỉ là nàng so với Nhữ Thu khác chế tâm tình rất nhiều, cẩn thận đi theo Lô Tiểu Như.

Độ nghi ở trên tay tạp tu đi phía bên ngoài đều được kích hoạt.

Bọn họ đang sử dụng một loại gọi là khu trùng tạp phiền, nó không có bất cứ lực sát thương nào, nhưng là nó có thể phát ra một loại sóng âm có tác dụng xua đuổi côn trùng và các loại rắn rết.

Những tạp tu có kinh nghiệm khi tiến vào rừng cây đều mang theo một cái khu trùng tạp, nó tiêu hao năng lượng cực nhỏ cho nên có thể sử dụng liên tục trong thời gian dài.

Tên tạp tu đi đầu chăm chú nhìn vào một màn hình giữa không trung, trên màn hình thể hiện những con số thay đổi liên tục, hơn nữa màn hình này luôn bảo trì một khoảng cách cố định với tên tạp tu này. Những người ở ngoài nhìn vào cảm giác dường như màn hình này vẫn tiến lên cùng với tên tạp tu này.

Hắn hiện đang sử dụng chính là Trắc khí tạp, nó có thể kiểm tra thành phần các chất có hại trong không khí cùng với khả năng gây tổn thương của chúng đối với cơ thể người. Một khi vượt qua giá trị tới hạn nó sẽ phát ra cảnh báo.

Loại tạp phiền này cực kì đặc thù, sử dụng nhiều nhất không phải là chiến đấu tạp tu mà là những tạp tu chuyên thăm dò quặng mỏ.

Nhưng là hiệu quả của nó trong rừng cây cũng cực kì xuất sắc. Trong rừng cây ngoại trừ dã thú còn có những chất độc vô hình, một khi vô tình hít phải có thể sẽ chết. Có thể nói khi tiến vào rừng cây thì tác dụng của Trắc khí tạp là không thể thay thế.

Bagnell lần lượt cho sử dụng những loại tạp phiên khác nhau khiến cho Trần Mộ há hốc mồm kinh ngạc. Hắn thật không ngờ là còn có rất nhiều loại phụ trợ tạp phiên có thể sử dụng. Những loại tạp phiên này làm cho khả năng sống sót của tạp tu trong rừng cây tăng lên rất nhiều.

Nhìn thấy Bagnell tiến hành công việc một cách thành thạo như thế, lại liên tưởng đến những lời nói của hắn về những tạp tu trong rừng cây, Trần Mộ thắc mắc không biết có phải Bagnell trước kia đã từng trải qua những việc như thế này.

Trần Mộ cũng có suy nghĩ giống như vậy về Hề Bình, bất quá hắn cùng với ba cái tạp giới Ngưng thủy khí mặc dù không hiện đại lắm nhưng vận dụng thích đáng thì đem lại hiệu quả cực lớn.

Vô luận là Khu trùng tạp hay là Trắc khí tạp, còn có Ngưng thủy khí, giá cả đều rất rẻ, nhưng là tác dụng mà chúng nó đem lại vượt xa giá trị của chúng.

Đột nhiên một gã tạp tu yên lặng đi tới báo cáo:

”Lão bản, chúng ta đã phát hiện ra những kẻ theo dõi chúng ta, có bảy người, tình trạng của bọn họ dường như không tốt lắm.”

Đem mấy người này giải quyết! Đây là suy nghĩ trước tiên trong đầu Trần Mộ. Cảm giác bị người theo dõi ở phía sau giống như thủy chung bị người nhìn chăm chăm sau lưng, làm cho người ta không thể nào yên tâm.

“Lão bản, xử lí bọn chúng.” Bagnell cười lộ ra hàm răng trắng sậm sậm của hắn.

301. Chương 297: Cuộc Chiến Mở Màn Của Đám Lính Mới.

Tình huống hiện tại của bọn họ rất tệ hại, có một đồng bạn đã bắt đầu phát sốt nhẹ, một đồng bạn khác, quệt phải một loại bụi gai không biết tên bị rách da tay, hiện tại toàn bộ cánh tay sưng phù giống như chân heo.

Điều duy nhất làm cho tâm trạng hắn an tâm một chút là thời gian cấp trên phái tạp tu mới tới càng lúc càng ngắn.

Đến bây giờ, dự cảm không rõ trong lòng hắn càng thêm dày đặc. Nếu như không phải cấp trên truyền đạt tử lệnh, hắn đã phải mong bỏ đi từ lâu. Kết quả làm ngược lại tử lệnh hắn từng thấy qua nên điều này hắn tuyệt không dám làm. Nếu như hắn bởi vì nhiệm vụ mà chết, người nhà của hắn sẽ nhận được an trí ổn thỏa, cuộc sống cũng không tồi. Con hắn, có thể được tiếp thu giáo dục chính quy.

Còn nếu như hắn đi ngược lại mệnh lệnh, hắn sẽ bị trục xuất khỏi tạp đoàn này, không nhận được tài sản. Điều này đối với loại người có lão bà, hài tử như hắn, mới đúng là kết quả bi thảm nhất.

Trong lòng hắn vừa mâu thuẫn vừa may mắn, may mắn công việc bình thường của mình chỉ là theo dõi trong thành thị. Nếu như công việc ngày thường của mình là hoạt động trong rừng cây, ngấm ngấm kỹ hắn càng cảm thấy rất đáng sợ. Nếu như mình học tập hoạt động trong rừng cây, vậy hiện tại sẽ không bị động như vậy.

Cũng may đối phương là đội quân lớn, dấu vết di động của mấy trăm người cũng không cần phải cố sức cũng có thể phát hiện được. Cho tới bây giờ, bọn họ còn không mất dấu vết, điều này làm cho hắn tương đối hài lòng.

“Chỉ cần..... Chỉ cần... “đội trưởng nhìn lướt qua mọi người, bình tĩnh nói:“Chúng ta tận lực rồi, đây đã là tốc độ nhanh nhất của chúng ta, không thẹn với lương tâm thì tốt rồi. Đi thôi, hoàn thành nhiệm vụ, đối với bọn họ là an ủi tốt nhất.”

Về âm u trên mặt những tạp tu biến mất, một lần nữa trở nên kiên nghị hẳn lên, tốc độ đoàn người tăng trở lại.

Bọn Trần Mộ cũng gặp phiên toái.

Một đám sói Bosnia, số lượng ước chừng có bảy tám trăm con. Tại vùng hoang dã, một lần gặp phải bầy sói quy mô lớn như vậy, tương đối hiếm thấy. Mấy người Hề Bình, Tô Lưu Triệt Nhu, Nhữ Thu chưa từng trải qua chiến đấu, sắc mặt tất cả đều tái nhợt, hoảng sợ nhìn bầy sói đông nghịt trước mắt.

“Các lão bằng hữu a!” Bagnell thấp giọng nỉ non, những lời này không người nào nghe được. Ánh mắt của hắn đột nhiên chạm đến bốn trăm tên tạp tu đến, bọn họ mơ hồ có dấu hiệu kinh hoảng rối loạn.

Một nét đau thương trong mắt vừa thoáng hiện tức thì biến mất không thấy, một chùm hỏa diễm đột nhiên ở trong con người bùng nổ tung.

“Hỗn đản! Các ngươi, cái lũ heo này! Lập đội hình! Điều này còn muốn lão tử dạy sao?”

Bagnell rít gào tựa như tiếng sấm liên tục nổ tung toàn bộ đội quân! Ngay cả Trần Mộ cũng có chút kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng nghĩ thầm, xem ra cổ họng lớn nhỏ chẳng có liên quan gì đến cảm giác.

Không thể không nói, hiệu quả tiếng rít gào này của hắn cực kỳ lộ rõ. Đoạn thời gian này những tạp tu này đã trải qua huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt, nội dung thường ngày huấn luyện đã sớm khắc vào xương cốt bọn họ, đang từ từ hình thành một loại kêu là bản năng.

Bọn họ chỉ chưa từng gặp qua trận đấu như thế, nhất thời luống cuống tay chân. Tiếng rít gào này của Bagnell tới thật đúng lúc, làm cho bọn họ đang kinh hoảng cũng tỉnh táo lại.

Khương Lương phản ứng nhanh nhất, tiểu đội của hắn bằng cách tốc độ rất nhanh hoàn thành đội hình, kích hoạt độ nghi. Nhìn lướt qua đồng bạn hỗn loạn, hắn quyết định thật nhanh: “Toàn thể chú ý, mục tiêu sườn phía trước ba mươi độ, bắn!”

Chỉ thoáng chốc, tiếng rít đều đặn đột nhiên vang lên, hai mươi lăm đơn vị tác chiến, mỗi giây có thể bắn ra sáu đạo năng lượng toa, một giây một trăm năm mươi đạo năng lượng toa, tựa như một chùm mưa toa, chuẩn xác đánh trúng mục tiêu.

Khương Lương chọn lựa những con sói phía trước nhất, hắn muốn tranh thủ cho đồng bạn mình một ít thời gian, để trợ giúp bọn họ hoàn thành điều chỉnh.

Bầy sói cuộn trào mãnh liệt tựa như sóng vừa đánh lên đá ngầm cứng rắn.

Cảnh tượng cực kỳ hoành tráng!

Hơn trăm đạo năng lượng toa, đan nhau tập trung! Máu của bầy sói chợt bắn tung tóe tựa như bọt sóng tung bay khi đập vào đá, xinh đẹp thê lương vô cùng.

Nếu như xem từ trên không, liền phát hiện bầy sói đột nhiên sụp xuống một mảng lớn.

Lần công kích này của bọn Khương Lương, ít nhất bắn chết ước chừng bảy tám chục con sói Bosnia. Năng lượng toa giá trị thương tổn gần một ngàn uy lực thể hiện không thể nghi ngờ, tính phòng ngự của lông da sói Bosnia rất xuất chúng đối mặt với năng lượng toa hình như không có tác dụng, rất nhiều năng lượng toa thậm chí còn xuyên thủng thân thể vài con sói.

Nếu như không phải những lính mới này rất khản trương, thành quả một vòng công kích này tuyệt đối không chỉ chừng đó. Ba công kích mới vừa rồi, có một ít đơn vị tác chiến bởi vì quá mức khản trương, phối hợp trong ba người xảy ra vấn đề, không phóng ra năng lượng toa.

Hơn nữa những lính mới này đều lộ rõ nhược điểm của việc thiếu kinh nghiệm, hầu hết tạp tu đều vô ý thức ngắm bắn vào mấy con sói trước mặt, khiến nhiều điểm hỏa lực lãng phí vô ích.

Mấy con Bosnia đáng thương này bị bắn thành lỗ chỗ như tổ ong.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dày đặc!

Những tạp tu lính mới này đều bị mùi máu tươi kích thích, nhưng những phản ứng biểu hiện ra hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như Khương Lương, hai mắt đỏ đậm, phần khởi không thôi. Nhưng phần lớn tạp tu còn lại mặt tái nhợt, cất không còn hột máu nào, thậm chí có người còn muốn nôn mửa tại chỗ.

Một kích này tuy không đạt chút nào dưới con mắt Bagnell nhưng lại làm cho tinh thần những kẻ đang xuống thấp, phần chấn lên rất nhiều. Bây giờ những lính mới này mới phát hiện hóa ra bầy sói này cũng

không đáng sợ như trong tưởng tượng của họ. Mặc dù mặt mày trắng bệch, tay chân phát run, song rốt cuộc họ cũng điều chỉnh đội hình rất tốt.

Tuy vậy, mùi máu tươi dày đặc cũng kích thích bầy sói.

Bầy sói đột nhiên đồng loạt hướng lên trời kêu gào, tiếng ô ô tập hợp thành một dòng thác, như muốn tàn phá tâm linh yếu ớt của những lính mới này. Chúng nó như cũng chú ý tới vẻ mặt kinh hoàng thất thố của những lính mới này, đồng loạt rùn thấp thân thể lại rồi mạnh mẽ xông tới!

Tình cảnh mấy trăm con sói phóng như điên, tuyệt đối làm cho gan mật người khác muốn teo ra. Mặt đất chấn động, mắt bầy sói đỏ ngầu, trái ngược hẳn với vẻ mặt tái nhợt của những tạp tu này.

“Toàn bộ sẵn sàng, nhắm phía trước, bắn!”

Mệnh lệnh Khương Lương đưa ra lại một lần nữa cứu sống bọn họ, các đội trưởng khác như bừng tỉnh mộng, cùng kêu lên hạ lệnh công kích!

Toa bay như dẹt, sắc bén không thể đỡ!

Bầy sói như gió, cuộn cuộn như sấm!

Hai dòng thác đón đầu đánh lên, cảnh tượng thảm thiết, ngay cả Trần Mộ thấy vậy cũng không cảm thấy sợ hãi. Hắn trải qua hàng hà sa số cuộc chiến đấu, nhưng cảnh tượng hùng vĩ như thế, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua.

Con chó mập trên tay Weah lần đầu tiên bỏ hết vẻ lười biếng, phần khởi không thôi, trên tay Weah không ngừng giãy dụa, gào thét điên cuồng cực kì vang dội! Khuôn mặt béo núc ngày thường thịch dòn lại không nhìn rõ ngũ quan, lúc này giãn ra, đúng là điên cuồng dữ tợn khác thường!

Weah liếc mắt ngó một cái, đưa tay xách cổ nó nhẹ nhàng giật hai cái, con chó mập này lập tức mềm nhũn, đầu khớp xương của nó đều thiếu chút nữa bị Weah giật rơi ra.

Hai con mắt con chó mập lồi ra nhìn Weah, nước mắt lưng tròng.

Weah không để ý tới nó, ánh mắt lại chuyển sang chú ý đến chiến trường.

302. Chương 298: Nhóm Theo Dõi Đáng Thương (1)

Trong đội ngũ có cao cấp y vụ tạp tu là có thể giảm bớt lượng lớn thương vong.

Mấy lính mới đang tham chiến rất cực cũng có dũng khí, công kích đã thành tiết tấu khiến bầy sói chết rất nhiều. Bagnell lạnh lùng lùi ở phía sau không tham chiến. Loại chiến đấu quy mô nhỏ này không cần hắn nhúng tay.

Ánh mắt của hắn tập trung quan sát Khương Lương. Vị này trước đã đi lính, mặc dù bị thương nặng nhưng do có rèn luyện nên chiến thuật cao hơn người khác một bậc, trầm ổn bình tĩnh mà không tự tư, hắn còn có thể hỗ trợ thêm cho đồng đội.

Hắn đủ tư cách làm chiến sĩ. Bagnell ngờ rằng trước kia hắn đã từng được quân đội bồi dưỡng trọng điểm. Chiêu mộ được một nhân tài như vậy, Bagnell không khỏi cảm thấy may mắn.

Là một vị chỉ huy, thứ thưởng thức chính là chiến thuật xuất sắc của thủ hạ, hắn cũng không ngoại lệ. Biểu hiện của mấy đội trưởng khác chỉ có thể được tính là đạt chuẩn, những nội dung huấn luyện thông thường bọn họ còn không quen.

Quá trình để lính mới trở thành chiến sĩ đủ tư cách là một quá trình thống khổ, lột xác từ thương vong mà ra. Hắn lặng lẽ chăm chú nhìn chiến trường, nếu bốn trăm lính mới này cuối cùng có thể thành hai trăm chiến sĩ đủ tư cách thì cũng là một đội quân có năng lực chiến đấu rất mạnh.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết, gã lính mới bị một con sói Bosnia cắn vào cổ. Đây là hy sinh đầu tiên, công kích vừa rồi quá mãnh liệt, bọn Lô Tiểu Như không kịp cứu viện.

Đồng bọn chết thảm nhắc nhở lính mới rằng, mặc dù có cao thủ cứu viện nhưng tình cảnh của bọn họ vẫn như cũ vô cùng nguy hiểm. Không gì có thể làm người ta sợ hãi hơn cái chết, trong đội ngũ lập tức xuất hiện vẻ bối rối.

“Xóc lại tinh thần, không được phân tâm, tấn công theo nhịp của ta.” Khương Lương tròn mắt hô lớn.

Đám lính mới xung quanh như tìm được điểm tựa, mặc dù mặt vẫn không còn một chút máu nhưng đã theo nhịp tấn công của Khương Lương, công kích trở nên có bài bản.

Các đội trưởng khác thấy vậy liền bắt chước.

“Đội viên đội số hai theo nhịp điệu của ta.”

“Đội số ba theo ta.”

“Đội số bốn nếu không muốn chết cũng cố tinh thần, theo lão tử giết sạch lũ súc sinh này.”

“Tổ tinh anh biểu hiện kém sẽ trừ lương!” Lời của đội trưởng tổ tinh anh quả là có trọng lượng. Chỉ thấy tinh thần của đám tạp tu trong tổ trở nên phấn chấn, hỏa lực mãnh liệt làm người khác phải chói mắt.

Mặc dù bị bảy sói công kích công kích như sóng vỗ, nhưng hỏa lực bọn họ không giảm, mà ngược lại càng thêm mạnh mẽ. Hỏa lực có chỉ huy khiến lực sát thương càng mạnh. Lúc này bảy sói chỉ còn cách bọn họ năm mét. Đây là một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm, với lực bộc phát xuất chúng của sói Bosnia, khoảng cách này chỉ bằng một bước nhảy.

Một mảng mưa toa vãi ra, chỉ thấy cả một đám bảy sói ngã xuống.

Theo thời gian trôi qua, đám tạp tu cũng từ từ thích ứng chiến đấu. Động tác của bọn họ ngày càng thuần thục, xác suất trúng mục tiêu của năng lượng toa phóng ra từ từ nâng lên.

Chỉ số sát thương đã lên đến gần một ngàn, chỉ có tạp phiến bốn sao mới có thể được chỉ số sát thương này. Có lẽ không một đơn vị tác chiến nào có thể cùng một lúc cao cấp tạp tu dùng tạp phiến bốn sao chiến đấu, nhưng trên phương diện sát thương thuần túy cũng không chênh lệch quá lớn. Điều này thể hiện rất rõ trong trận chiến dạng này.

Tâm lý, tổ chức của Khương Lương quá cứng cỏi, hấn ngạnh kháng ở khu vực có công kích mãnh liệt nhất.

Lần kinh hiểm nhất là ba con sói Bosnia nhảy lên đánh về phía hấn, may là có đồng bọn phía sau cứu viện kịp thời, ba con sói Bosnia này bị bắn chết giữa không trung.

Xu thế chiến trường đã nghiêng về phía Trần Mộ.

Trần Mộ không ra tay, hấn hiểu được ý của Bagnell. Mặc dù trận chiến có vài người hy sinh, nhưng với đám lính mới chưa bao giờ thấy máu này thì chỉ có một đường chết mà thôi, chiến trường không dành cho kẻ nhu nhược.

Từ tâm tính quả quyết này của Trần Mộ có thể thấy, hấn đang nhanh chóng trưởng thành.

Trên đời này, mọi người đều biết đạo lý đau dài không bằng đau ngắn, nhưng chính thức có thể làm được điều này lại có mấy người?

Cuộc chiến đấu đã hoàn toàn trong tay đám lính mới, bảy sói chỉ còn vài con, còn lại tất cả đều nằm trong vũng máu.

Mặc dù trận chiến chỉ kéo dài trong vài phút nhưng cường độ rất lớn, lực xung kích rất mãnh liệt, có thể nói không hoa ngôn là dùng cứng đối cứng. Khoảng cách song phương rất gần, mà bảy sói vốn nổi tiếng với lực bộc phát cùng lực xung kích, đây thực sự là một trường chiến đấu.

Mặc dù Bagnell rất không hài lòng biểu hiện lúc đầu của đám tạp tu nhưng biểu hiện về sau của bọn họ vẫn được hấn tán thưởng.

Trước mắt là một đồng hồ hỗn độn, mùi máu tươi dày đặc sộc lên mũi. Thi thể sói khắp nơi, còn đám tạp tu chiến thắng cũng rã rời ngồi dưới đất. Bọn họ bây giờ mới phát hiện toàn thân mềm nhũn, ngay cả tay cũng không muốn nhắc lên.

Tô Lưu Triệt Nhu lại càng bận rộn, tạp tu bị thương quả thật rất nhiều.

Thống kê thương vong rất nhanh được thực hiện: ba người chết tại trận, sáu người cấp cứu không có hiệu quả mà chết, bị thương có năm mươi bảy người.

Thương vong vô cùng lớn. Nhưng cũng may là chỉ có 7 tạp tu hy sinh (*). Tạp tu bị thương chỉ cần khỏi hẳn là có thể gia nhập chiến đấu lần nữa. Tạp tu sau khi bị thương so với bình thường tạp tu đều mạnh hơn.

May mắn là có Tô Lưu Triệt Nhu, nếu không mọi chuyện còn thảm hơn vài lần. Bất cứ ở đâu y vụ tạp tu đều rất hiếm, mà cao cấp y vụ tạp tu thì chỉ tạp tu đoàn lớn mới có thể có.

Liếc mắt nhìn Trần Mộ, Bagnell trầm nghĩ, quả nhiên là một người lãnh đạo. Chỉ có lão bản cường đạo như vậy mới có thể tùy tiện nửa đêm đem về một người phụ nữ, mà lại là nữ nhân mạnh như thế.

Có nên hay không bồi dưỡng thêm cho lão bản cách sinh hoạt về đêm? Một ý niệm tà ác không thể nào át chế nổi lên trong đầu Bagnell, nụ cười âm hiểm làm cho mấy tạp tu lướt qua hẳn thấy lạnh sống lưng.

Nhìn y thuật xuất thần nhập hóa của Tô Lưu Triệt Nhu, nàng không chế năng lượng châm thần kỳ vô cùng, Bagnell ánh mắt mơ màng, hẳn không khỏi trầm nghĩ, cân nhắc có nên hay không giúp lão bản đối phó với Tô Lưu Triệt Nhu? Người như vậy mà để mất thì thật đáng tiếc.

Hơn hai mươi tạp tu trong đội của Lô Tiểu Như vẻ mặt đều lạnh lùng. Bọn họ mỗi người đều là thân kinh bách chiến, cục diện như vừa rồi không đủ để bọn họ biến đổi. Nếu như vừa rồi Bagnell để bọn họ ray tay, bấy sới này chỉ là chuyện nhỏ. Thúc âm trong tay Lô Tiểu Như có thể phóng thích âm ba công kích rộng, là sát thương trí mạng đối với loài sói có thính lực linh mãnh. Bất quá lão bản cùng lão đại không ra lệnh, bọn họ cũng không tham chiến.

Đám người kiến trúc tạp tu Bridger mặt không còn một chút máu, nôn thốc nôn tháo, sắc mặt Hề Bình cũng tái nhợt. Thấy Trần Mộ nhìn, hắn miễn cưỡng cười nói: “Đáng tiếc lông đám sói này bị phá hỏng, nếu lành lặn có thể bán được chút tiền.”

Xác sói Bosnia đều có vài lỗ máu, da sói tất nhiên không còn giá trị. Đây là Hề Bình chữa ngượng, lúc này bọn họ ai còn có hứng thú với da lông sói chứ?

Bagnell tới chỗ đám lính mới, lạnh lùng nói một câu: “Từng tiểu đội tiến hành thảo luận, tổng kết được mất.” Nói xong liền mặc kệ đám lính mới này.

Hai mươi gã tạp tu di chuyển trong rừng cây rất nhanh. Động tác của bọn họ nhẹ nhàng tự nhiên. Có thể thấy bọn họ rất quen thuộc với hoàn cảnh rừng rậm.

Gã tạp tu cầm đầu đột nhiên vung tay, toàn đội nhanh chóng dừng lại.

Có biến!

Ngưng thần lắng nghe, nhưng đội viên không thấy động tĩnh gì. Bọn họ nghi hoặc nhìn đội trưởng.

Gã đội trưởng không giải thích mà nhẹ nhàng ngồi xuống, hai tay bới lớp đất mềm cho tới lớp đất cứng rắn ở dưới. Áp tai xuống mặt đất, sau hai giây sắc mặt hắn khê biến.

“Có đàn dã thú lớn!” Đội trưởng ánh mắt ngưng trọng: “Mục tiêu của chúng ta ở phía trước chắc đã gặp bấy sói.”

Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Một vị đội viên nói: “Bọn họ không xui xẻo như vậy chứ!”

Một bầy sói lớn là rất kinh khủng. Sói linh động như gió, chạy rất nhanh. Nếu ở gần, chúng tăng tốc rồi bất ngờ tấn công lại càng đáng sợ. Sói vốn sảo trá, đơn độc thì còn chống được, nhưng nếu bị bầy sói lớn tấn công thì đúng là gặp ác mộng.

Gã đội trưởng do dự một hồi, nghiêng răng nói: “Chúng ta tiến lên xem sao, chắc bọn họ gặp sói rồi.”

Về mặt tất cả đội viên đều không hài lòng. Biết phía trước có bầy sói mà vẫn tiếp tục đi tới chẳng phải là muốn chết hay sao? Sói Bosnia khúu giác hết sức linh mẫn, với mùi của ngoài người chúng lại càng mẫn cảm.

Liếc mắt nhìn mọi người, đội trưởng nói: “Các người còn không biết, cấp trên rất coi trọng nhiệm vụ lần này.” Nói xong dẫn đầu mọi người chạy về phía trước.

Người nọ nhìn người kia, bọn họ không thể làm gì khác hơn là bám theo đội trưởng.

303. Chương 298: Nhóm Theo Dõi Đáng Thương (2)

Dùng khí vừa khôi phục của cả đoàn lập tức bị tiếng rít liên miên bất tuyệt từ xa đánh bật. Từ phương hướng mà đoán thì thanh âm này là từ mục tiêu đang theo dõi truyền đến.

Chứng kiến về mặt do dự của cả đội, đội trưởng bắt đắ dĩ nói: “OK, chúng ta đi tiếp là liều mạng, phía trước chắc sẽ còn dấu vết của bọn họ. Mọi người chú ý cảnh giới, bầy sói mà xông tới đây thì chúng ta sẽ phiền toái lớn.”

Hắn là đội trưởng nên rất quan tâm đến tâm lý đội viên. Trong rừng, lực lượng của một cá nhân là rất nhỏ, nếu như không có người phối hợp, một người như hắn cũng không làm được việc gì.

Kì thật, bản thân hắn cũng thấy sợ, phiền rừng này rộng lớn vô cùng, hiện tại bọn hắn vẫn ở bìa rừng. Mặc dù bọn hắn được đào tạo theo dõi trong rừng nhưng loại nhiệm vụ như thế này vô cùng ít. Là thủ hạ của Liên bang tổng hợp học phủ, nhiệm vụ dùng đến lực lượng của bọn họ ít đến thương cảm.

Không có cơ hội cũng không có thăng chức. Rất vất vả mới có một lần nhiệm vụ, hơn nữa xem ra thượng cấp hắn là cực kì coi trọng nhiệm vụ này.

Đây chính là cơ hội tốt!

Hắn đã đặt quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này.

Song không nghĩ tới lại gặp phải tình huống ngoài ý muốn như thế. Nếu bọn họ đụng phải quần lang số lượng lớn, chạy không nhanh thì chỉ có chết. Bọn họ chỉ am hiểu theo dõi, so với tạp tu chiến đấu, khả năng chiến đấu yếu hơn rất nhiều.

An toàn là trên hết, nên hắn lựa chọn tạm dừng một lát.

Ước chừng sau ba giờ, hắn không nghe được bất cứ động tĩnh gì bèn đứng dậy. “Đi thôi, chúng ta phải nhanh lên. Bọn họ có nhiều người, chắc chắn không đi xa được.”

Các đội viên cũng phấn khởi đứng lên, chỉ cần không phải gặp quần lang bọn họ thấy an tâm hơn rất nhiều. Đoàn người tiến về phía trước rất nhanh, trên mặt đất dấu vết cũng rất rõ ràng, bọn họ không cần cố gắng cũng có thể tìm được phương hướng.

Bọn họ đi ước chừng hai giờ.

Gã tạp tu phụ trách phía trước đột nhiên như bị cái gì cản lại, thần sắc sợ hãi lui lại phía sau.

“Sao vậy?” Gã đội trưởng trầm giọng hỏi.

Đúng lúc này, một làn gió nhẹ thổi qua, mùi máu tươi nồng nặc truyền đến khiến mọi người nhất thời biến sắc.

“Đội.. đội trưởng... Ngài mau tới xem!” Gã đội viên run rẩy, hai hàm răng đánh vào nhau, giọng run rẩy tựa như thấy được chuyện vô cùng kinh khủng gì đó.

Gã đội trưởng nhú mày, mọi người im lặng nhìn nhau, cẩn thận đi về phía trước. Đến khi bọn hắn đến gần, thấy rõ tình cảnh trước mặt, nhất thời cảm thấy phát rét.

“Đội.. đội trưởng, bọn họ thật sự đã gặp bầy sói.” Một đội viên mặt tái nhợt không còn chút máu lắp bắp nói.

Lúc này không ai còn tâm tình cười hân, tất cả mọi người đều bị cảnh địa ngục trước mắt làm cho sợ ngây người. Chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất là xác sói, dưới mỗi cái xác sói đều là một vũng máu, vẫn còn vài con sói chưa chết hẳn hơi động đậy. Nơi này nặng mùi máu tươi khiến mọi người muốn buồn mửa. Xác sói dày đặc ngổn ngang trên đất, nhìn qua không thể đoán số lượng được.

Trong lòng mọi người như bị thít chặt lại. Bọn họ vốn tưởng rằng bầy sói bỏ đi, không nghĩ rằng...

Nhìn số lượng xác sói kinh khủng, gã đội trưởng thầm giật mình, chẳng lẽ... chẳng lẽ là cả bầy sói đều bị tiêu diệt? Bọn họ không thấy một con sói còn sống nào, nếu chỉ là phá tan đàn sói hẳn phải còn vài con sống sót, đợi khi địch nhân qua đi sẽ khóc rên đồng bạn mới chết. Nhưng bọn họ không có thấy một con sói nào còn đứng.

Phá tan và tiêu diệt là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nó thể hiện lực chiến đấu của hai bên chênh lệch rất lớn.

Gã đội trưởng bắt đầu kinh hãi, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát dấu vết xung quanh, qua dấu vết, hắn có thể tạm ước lượng được đã xảy ra chuyện gì.

Càng xem, đội trưởng càng kinh hãi.

Xung quanh đám cỏ lưu lại rất nhiều dấu vết dẫm đạp, đây là dấu vết bầy sói lao tới lưu lại. Đại khái, trước khi hai bên gặp nhau, khoảng cách giữa song phương tầm ba trăm thước.

Ba trăm thước, đối với bầy sói chỉ là vài bước chạy mà thôi, song không ngờ hỏa lực của địch nhân lại quá mạnh, thoáng cái đã chế trụ đợt xung kích của chúng. Tốc độ bầy sói giảm xuống tất uy lực giảm, địch nhân lại có thêm thời gian. Cuộc chiến chắc chỉ kéo dài có vài phút, nếu không với đặc tính xảo trá bầy sói sẽ lập tức bỏ chạy. Vậy, phải chăng bầy sói bị tiêu diệt ngay khi chưa kịp có phản ứng?

Phán đoán này, làm cho cả người hắn phát lạnh.

Đây là hỏa lực đến trình độ gì?

Với lại, hắn còn tìm được trên những cành cây có rất nhiều lỗ nhỏ. Trên mặt đất có những lỗ bằng ngón tay sâu không thấy đáy, mà những lỗ trên cành cây đều bị xuyên qua. Từ những dấu vết này, hắn là do năng lượng thể hình toa lưu lại, thi thể sói cũng có vết thương như thế. Hắn không tìm được loại vết thương khác, điều này làm hắn có dự cảm cực kỳ không tốt! Chẳng lẽ đoàn người bọn họ đang truy tung là quân đội? Ngoại trừ quân đội, rất ít thể lực có phương thức công kích thống nhất như thế.

Trong lòng đám tạp tu bình thường, “quân đội” là một từ gắn với sự cường đại và thần bí. Bây giờ hắn có chút hối hận, nhiệm vụ này khó hơn sự tưởng tượng của hắn.

Nếu như đối phương thực sự là quân đội, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Suy nghĩ một lát, hắn gọi một gã đội viên: “Bây giờ người lập tức đem tin ở đây đưa về. Đối phương nhiều khả năng là một toán quân đội, sử dụng thống nhất loại toa tạp có chỉ số sát thương trên tám trăm. Nhân số hơn năm trăm, thành thạo đi rừng, các đặc tính khác hiện chưa rõ. Đề nghị phái trinh sát cao cấp.”

Sắc mặt mọi người càng trở nên khó coi. Bọn họ cũng đoán được một chút nhưng không rõ ràng như đội trưởng.

Nghe đội trưởng nói có thể là quân đội, sắc mặt bọn họ như đất, mà khi nghe đội trưởng phán đoán đối phương sử dụng tạp phiến có lực sát thương hơn tám trăm, mọi người bỗng chốc ngây lại.

“Đội trưởng, ngài không khoa trương chứ? Tám trăm? Vậy chẳng phải là bốn sao tạp phiến sao? Trời ạ. Chẳng lẽ mục tiêu của ta là mấy trăm người cao cấp quân đội tạp tu? Chúng ta đi tìm chết à?” Một đội viên gào lên với đôi chút điên loạn.

Những người khác vẻ mặt tuyệt vọng, ghen ghét nhìn gã đội viên vừa mới được giao nhiệm vụ. Hắn được trở về truyền lại tin tức, cũng có ý nghĩa không cần tiếp tục truy tung. Theo dõi đoàn quân đội cao cấp tạp tu cũng chẳng khác gì đi tìm chết!

Gã đội viên lập tức mừng rỡ như điên, liên tục gật đầu: “Ta nhất định sẽ đem tin tức báo cáo.” Hắn vội tiếp nhận huyền tạp báo cáo vừa mới ghi từ tay gã đội trưởng, loại huyền tạp báo cáo này phải sử dụng chuyên môn nghi khí mới có thể đọc tin được.

“Mau đi đi.” Đội trưởng vỗ vỗ vai hắn, đây là đội viên trẻ nhất trong đội ngũ bọn họ.

“Dạ.” Gã đội viên này cùng mấy người khác nói vài câu rồi chạy biến.

Các đội viên còn lại tuyệt vọng nhìn đội trưởng: “Đội trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Đội trưởng trầm ngâm nói: “Hay là chúng ta theo tiếp!” Lời vừa buông ra khiến mọi người nhẩn nhé. Thực lực của đối phương quá mạnh, một khi bị phát hiện bọn họ chắc không còn cơ hội chạy trốn. Hơn nữa, với cách làm việc của quân đội, nhất định có chuyên gia phản trình sát, sợ rằng so với bọn họ trình độ hơn nhiều lắm.

“Chúng ta phải theo thôi, nếu trở về sẽ không có báo cáo. Làm trái mệnh lệnh, hậu quả các người cũng biết.” Đội trưởng trước tiên giải thích nguyên nhân khiến mọi người đều im lặng, bọn họ biết đội trưởng nói không sai.

“Tuy nhiên.” Ngữ khí đội trưởng vừa chuyển khiến mọi người sửng sốt ngẩng đầu.

“Thực lực của chúng ta cùng đối phương quá chênh lệch. Nếu như đến gần chúng ta hẳn phải chết. Ta nghĩ, sau khi cấp trên sau khi tiếp nhận báo cáo sẽ hiểu rõ tình hình và chắc sẽ phái cao thủ đến đây lần nữa đồng thời triệu hồi chúng ta về báo cáo. Chúng ta chỉ cần bám xa xa theo sau những người kia, chỉ cần không làm mất tung tích của bọn họ là được. Những chuyện khác chờ mệnh lệnh kế tiếp của cấp trên đi.”

Mấy lời của đội trưởng làm sắc mặt bọn họ khá hơn rất nhiều.

“Vẫn là đội trưởng có biện pháp. Đúng, chúng ta chỉ cần theo dõi từ xa. Quân đội thì sao chứ? Ta không tin xa như vậy vẫn có thể phát hiện chúng ta!” Một gã hét lớn lên như cổ động cho chính mình

Đội trưởng nhìn đám đội viên đang phấn chấn trở lại, không biết từ đâu, một cảm giác bất hảo hiện lên trong lòng hắn không thể nào xua tan được. Hắn đột nhiên nghĩ tới mấy người bọn lão Hoàng đã ngã xuống.

Một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ đột nhiên hiện lên, không biết có phải bọn lão Hoàng bị bọn họ cố ý dẫn dụ vào chướng khí ở trong rừng? Ý nghĩ này khiến sắc mặt một kẻ vốn trấn định như hắn cũng phải biến sắc.

“Đội trưởng, có chuyện gì vậy?” một đội viên tinh mắt phát hiện ra trạng thái dị thường của hắn.

Hắn miễn cưỡng cười: “Không có gì. Có thể do chỗ này mùi máu tươi quá nặng, thấy khó chịu.” Hắn không dám đem dự đoán nói cho bọn đội viên còn lại, nếu không sĩ khí vừa có của bọn họ sẽ lập tức tan sạch.

“Đúng, chúng ta nên nhanh rời khỏi chỗ này. Ở đây mùi máu tươi quá nặng, chỉ sợ sẽ dẫn đến dã thú hung mãnh.” Một đội viên nhắc nhở.

Mọi người sớm đã muốn rời đi nơi giống như địa ngục này, lập tức toàn bộ đứng dậy, dọc theo dấu vết lưu lại mà đi tới. Nhưng chỉ là lúc này tốc độ của bọn họ chậm lại rất nhiều, bọn họ không muốn gặp phải kẻ thù đáng sợ như vậy.

Lúc Trần Mộ đang ở rừng cây cùng đám lính mới đánh trận lần đầu, bọn họ không biết rằng ở thành phố Lars một sự kiện phát sinh khiến cả liên bang khiếp sợ.

Với phong cách vô cùng quyết liệt và đầy bất ngờ, Đường Hàm Phái tự mình xông thẳng vào nơi đầu sóng ngọn gió!

304. Chương 299: Mê Cục Đường Hàm Phái

Một tên tạp tu cung kính hướng về Đường Hàm Phái báo.

Đường Hàm Phái thoáng nhìn qua thời gian, sau đó gật đầu:

- Hành động!

- Rõ!

Năm tên tạp tu chia ra 5 hướng bắt đầu bay đi, trong chớp mắt đã chìm hẳn vào trong bóng đêm.

Đứng ở trên tầng cao nhất của tòa trụ sở mới mua, nhìn ra những hàng cây mờ mờ phía xa, ngoài ra còn nhìn thấy nội thành thành Lars đang chìm trong ánh đèn. Đường Hàm Phái lúc này trông giống như một bức tượng đang đứng đón gió, khuôn mặt hân lạnh lùng, đôi mắt như được bao phủ trong bóng đêm, người khác nhìn vào cũng không thể nhận ra biến hoá.

Gió bắt đầu thổi, chiếc áo khoác cùng mái tóc dài của hắn tung bay phần phật.

Đường Hàm Phái nhắm mắt lại, cảm nhận được cơn gió lạnh lẽo đang quét lên khuôn mặt, nhẹ nhẹ, lan toả. Thần sắc hân dần dần biến hoá.

Khi hân mở mắt, tất cả sự lo lắng, vẻ ôn hoà thường ngày trong đôi mắt đã biến mất. Đôi môi mím chặt, sự lạnh lùng, kiên quyết, giống như lưỡi kiếm đã được trút khỏi vỏ.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân kịch liệt chấn động..

“Oanh long long...Oanh long long”

Cả tòa trụ sở rung lên, khiến tất cả mọi người trong đó đều đứng không vững. Đường Hàm Phái rời khỏi căn phòng, bay lên bầu trời, rồi nhìn về phía xa.

Cả thành phố Lars đang chấn động, chấn động rất lớn! Từng tòa cao ốc trong trung tâm không ngừng sụp đổ, từng ngọn đèn thừa thốt lần lượt tắt ngấm, bụi đất bốc lên không ngừng. Khu rừng bên ngoài thành Lars cũng bị ảnh hưởng, từng lớp cây cỏ thụ nổi nhau ngã xuống, từng đàn chim hoảng hốt bay lên bầu trời, mật độ dày đặc như những đám mây đen di động. Dã thú trong rừng cũng không chịu thua kém, từng tốp xô đẩy nhau chạy thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Tất cả tạp tu từ trụ sở chính bay ra, nghiêm chỉnh xếp thành hàng đứng đằng sau Đường Hàm Phái, thần sắc ai cũng lạnh lùng, kiên nghị.

“Các người có sợ không” Thanh âm Đường Hàm Phái hoà lẫn tiếng gió, truyền vào tai mọi người.

Mọi người đều không tự chủ được, ưỡn ngực hô lớn:

- Không! Đại nhân!

- Vậy chúng ta bắt đầu chiến đấu được rồi chứ ?

Trong bóng tối, Đường Hàm Phái hồ hững nhìn về phía căn cứ Trung Đạt thư phủ, đôi mắt thoáng lên chớp động.

- Thề đi theo ngài ! Đại nhân !

Tất cả tạp tu phía sau đồng thời lên tiếng, thanh âm giống như chui từ lồng ngực đi ra. Trầm thấp mà hùng dũng. Bóng đêm vĩnh viễn không làm cho bọn họ sợ hãi.

Liên bang Tổng hợp học phủ Đường Hàm Phái, ngang nhiên dùng tạp phiến “Địa Từ Bạo”, loại tạp phiến chỉ quy định dùng trong chiến tranh quy mô lớn. Chính loại tạp phiến này đã làm cho thành Lars chấn động kịch liệt, làm nảy sinh động đất cấp độ cao.

Trung Đạt thư phủ, Pháp Á bị thương thảm trọng!

Bọn họ vì mong muốn sớm dỡ bỏ chướng ngại trong thông đạo, đã bố trí một lượng cực lớn nhân lực. Lúc này toàn bộ tạp tu đang làm việc trong thông đạo đã bị chôn sống, không một ai thoát nổi.

Không chỉ như vậy, lần chấn động này đã phá hư tất cả các con đường ngầm. Hiện tại muốn di chuyển bằng thông đạo, hoàn toàn không còn khả năng.

Ngay cả thiết bị truyền tin được chôn sâu trong lòng đất cũng không thoát khỏi kiếp nạn, bị phá hủy gần hết, không thể làm việc được như cũ. Khu rừng xung quanh thành phố Lars cũng bị phá hủy, xung quanh một dải hỗn độn. Hơn nữa bởi vì động đất, dã thú trong rừng vì sợ hãi đã điên cuồng chạy ra phía ngoài

tạo thành một vành đai “Dã thú” bao quanh Lars. Chính vành đai do dã thú hình thành này đã hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc từ bên ngoài đến thành Lars, và ngược lại.

Bất kể kẻ nào muốn xâm nhập hay thoát ly khỏi thành Lars, đều phải vượt qua vành đai “Dã thú” này

Kể từ bây giờ, thành Lars chính thức trở thành một toà thành bị cô lập!

Lần hành động điên cuồng này của Đường Hàm Phái đã gây chấn động trên toàn liên bang. Tất cả mọi người đều không hiểu vì sao Đường Hàm Phái lại làm như vậy.

“Địa Từ Bạo” là loại huyền tạp dùng trong chiến tranh quy mô lớn. Uy lực của nó rất kinh khủng, nó có thể khiến cho kết cấu địa tầng bị vỡ gãy, sau đó là hình thành động đất cấp độ cao. Tuy cường đại là vậy, nhưng “Địa Từ Bạo” lại không hề dễ sử dụng. Để kích hoạt được nó, phải cần Địa tạp tu có cường độ cảm giác cấp 5. Mà sau khi kích hoạt, có xác suất 75% tạp tu đó sẽ chết.

Tại các học viện, tất cả các nhân viên chuyên nghiệp đều lao đầu vào tính toán. Cuối cùng họ đưa ra một kết luận chính thức khiến cho ai cũng phải run sợ.

- Đường Hàm Phái đã đồng thời cho phát động 5 tấm Địa Từ Bạo. Hơn nữa để sử dụng thành công cùng một lúc 5 tấm này, chắc chắn hẳn phải trải qua một quá trình chuẩn bị cực kỳ nghiêm mật.

- Điều này chứng tỏ rằng, Đường Hàm Phái không phải tùy ý phát động, mà là hành động có chủ đích đã tính toán từ một khoảng thời gian dài trước đó.

Phản ứng mãnh liệt nhất trước thông tin này là Trung Đạt thư phủ và Pháp Á. Bọn họ lập tức phái ra một lượng lớn tạp tu bộ đội, chuẩn bị xuyên qua rừng lớn, quay vào thành Lars ứng cứu đội tạp tu bên trong.

Trung Đạt thư phủ phản ứng như vậy cũng không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh vẫn đang ở trong thành Lars, họ đều là những nhân vật quan trọng của học viện. Nếu hai người này cùng lúc bị thương hoặc chết, Trung Đạt thư phủ chắc chắn sẽ bị thiệt hại nặng nề và khó có thể phục hồi được.

Nhưng phản ứng của Pháp Á lại cũng không kém Trung Đạt thư phủ, điều này làm cho người ta thấy lạ. Chẳng lẽ bên trong thành Lars còn có một nhân vật quan trọng của Pháp Á hay sao?

Bên cạnh đó, Hiệu trưởng của Tinh viện và Hiệu trưởng của Khổ Tịch tự đều liên lạc với Hiệu trưởng Liên bang Tổng hợp học phủ Parfuchake, hai vị Hiệu trưởng liên tục chất vấn, làm cho Parfuchake đầu đầu không thôi.

Lần đầu tiên trong hội nghị, Parfuchake đã thốt lên đầy giận dữ. Khỏi cần nhìn cũng biết, ông giận vị đề tử đặc ý nhất của mình như thế nào.

Đối mặt với các thế lực cùng dân chúng chỉ trích, Liên bang Tổng hợp học phủ chỉ có thể bảo trì thái độ im lặng. Bọn họ cũng đoán không ra, Đường Hàm Phái rốt cuộc muốn làm cái gì?

Không ai đoán ra được tâm tư của Đường Hàm Phái, cũng như không thể biết bây giờ thành Lars đã phát sinh chuyện gì.

Vào lúc này, đoàn người của Trần Mộ vẫn tiếp tục đi trong rừng, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài nên bọn họ không thể biết được thành Lars đã phát sinh chuyện lớn như vậy.

Trần Mộ bây giờ rất đau đầu. Trải qua trận chiến đấu vừa rồi, tinh thần của nhóm tạp tu mới đã xuống dốc thê thảm. Trần Mộ và Bagnell không thể ngờ được, trận đầu tiên của bọn họ lại dữ dội như vậy. Vận khí của bọn họ thật sự không thể nói chữ “Hảo” được!

Hơn nữa chiến thuật Sáo tạp qua thực chiến cũng đã lộ ra một vài nhược điểm. Nó không thích hợp cho loại hình chiến đấu di động, bởi vì nó cần 3 người cùng lúc phối hợp, hơn nữa phải luôn bảo trì sự đồng nhất ý kiến. Nếu là chiến đấu trên trận địa cố định, nó thật sự có thể phát ra uy lực cực lớn. Đây một công cụ vũ khí chiến lược và quan trọng,

đối với thành viên sử dụng nó yêu cầu phải có tính chiến thuật cao, tạp tu có thể không cần thực lực cá nhân mạnh, nhưng phải có năng lực phối hợp xuất sắc. Còn lúc chiến đấu ở cái địa phương phiên toái kia,

nếu như người chịu trách nhiệm điều phối, thu phát năng lượng bị thương, thì hai người còn lại cũng coi như bỏ. Đội hình hoàn toàn tan rã và mất đi năng lực chiến đấu.

Vấn đề này thật sự hai người cũng không có biện pháp khắc phục, đây là loại chiến thuật yêu cầu năng lực phối hợp, nếu chia ra thì sẽ không còn uy lực gì nữa.

Sau một hồi thảo luận thật lâu, Trần Mộ và Bagnell đã nghĩ ra một phương án trung gian mới. Vốn ba người chỉ cần tập luyện hỏa lực, thì nay họ phải luyện tập thêm kỹ năng điều khiển năng lượng.

Nếu một trong ba người bị thương, người kia vẫn có thể bổ sung thay thế vị trí bị khuyết. Mặc dù uy lực có giảm đi một chút vì phải luyện tập 2 đường, nhưng khi chiến đấu cũng không vì bị thương một người mà làm cả tổ đội liên lụy.

Mà bình thường, tập tu chủ lực chiến đấu có thể tự biết cung cấp năng lượng và khoá mục tiêu, vậy cơ hội sống sót cũng sẽ tăng cao hơn.

Còn vấn đề tinh thần, Trần Mộ tự biết Bagnell sẽ giải quyết tốt. Hắn cũng không xía vào chuyện này, việc chuyên nghiệp thì phải giao chuyên gia xử lý.

So ra thì hắn cũng còn khá an nhàn, càng có nhiều thời gian, hắn càng tập trung vào tìm kiếm nguyên liệu và chế tạo. Thủy chung hắn vẫn nghĩ hắn là một chế tạo sư. Chỉ là nơi bìa rừng này tài liệu quá thừa thớt, nếu có cũng chỉ là một ít tài liệu bình thường, không thể so sánh với thôn Vạn Sĩ được.

Đột nhiên Trần Mộ nhớ tới Hạ Thành, nhớ tới Alfonso bọn họ. Từ lần trước liên lạc bị đứt đoạn, cũng không liên lạc với họ nữa. Vừa nghĩ đến thì Trần Mộ liền bảo Bagnell dừng lại, sau đó tách khỏi đại đội đi ra một khoảng cách xa xa. Weah trên tay vẫn bế con chó béo mập, mang theo vài phần khó hiểu hỏi:

- Làm gì thế?

- Chúng ta liên lạc với bọn Alfonso.

Trần Mộ vừa nói vừa lấy thiết bị truyền tin ra. Khuôn mặt của Weah vốn lạnh lùng bây giờ cũng có một biến hoá nhỏ. Dù sao hắn cùng với người dân thôn Vạn Sĩ vẫn còn có một chút cảm tình. Đặc biệt là tên tiểu quỷ Lý Độ Hồng.

Nơi này cũng chưa ra khỏi Minh Chính khu lắm, khoảng cách đến Hạ thành còn gần nên có thể liên lạc được. Nếu sau này tiến vào Thiên Đông khu, cách xa Hạ thành cả ngàn dặm thì cũng chẳng có cách nào liên lạc được.

“Tiên sinh” Alfonso tràn ngập vui mừng lẫn sợ hãi: “Lần trước, người đột nhiên tắt máy, sau đó chúng ta liên lạc lại cũng không được, cứ tưởng người gặp nguy hiểm chứ. Nơi này đang dồn dập tập luyện, hy vọng có thể gánh đỡ hộ người một chút phiền toái. Bây giờ thì tốt rồi, người không việc gì là chúng tôi yên tâm rồi.” Alfonso nói một hơi không nghỉ. Trần Mộ thấy lòng ấm áp, khoẻ miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười, lắng lắng nghe Alfonso nói.

Đợi Alfonso nói xong, Trần Mộ mới bắt đầu hỏi tình hình của mọi người. Đội chiến sĩ trong thôn rất khá, hiện giờ luôn liên tục huấn luyện, mà Alfonso cũng đã đem nhóm thanh niên, do Trần Mộ tổ chức kia, ngày ngày nghiên cứu hệ thống. Nói là nghiên cứu, thực ra nói học tập thì chính xác hơn. Có điều bọn họ cũng đã giành được một số thành tựu nhất định, đáng tiếc là không có cách nào cho Trần Mộ chứng kiến, làm Alfonso tiếc nuối không thôi.

Một lúc sau thì Lý Độ Hồng cũng được gọi tới, Duy Á nghiêm mặt lạnh lùng hỏi nó về tiến độ luyện tập. Bình thường thì Lý Độ Hồng rất tinh quái, nhưng đứng trước vị thúc thúc lạnh lùng vô cảm này, nó rất thành thành thật thật khai báo. Hắn biết rõ rằng, Weah đại thúc rất quan tâm đến nó nên mới hỏi như vậy.

Trần Mộ cũng không có nói nhiều về kế hoạch của hắn. Hắn dự định đi Thiên Đông khu sau đó sẽ quay lại Hạ thành, nên không cần phải để cho bọn Alfonso xuất mã, lãng phí tinh lực một cách không cần thiết.

Bất quá, Trần Mộ có chút cảm giác rằng đám người Alfonso đã có sự biến chuyển trong kiến thức tập luyện. Bây giờ Trần Mộ tuy cũng không tự nhận mình cao siêu trong tri thức tập luyện nhưng tầm nhìn của hắn cũng đã được nâng cao, đối với tập luyện cũng có một số kiến giải nhất định.

Mặc dù không biết bọn Alfonso có thể giải thích được rõ ràng hay không, nhưng hắn vẫn nói ra tất cả những kiến thức mình đã học được trong mấy tháng nay. Cái này chính là sự quan tâm đến người của mình, hắn hy vọng bọn họ có thể mạnh mẽ hơn. Đây là chỉ một cái nguyện vọng rất đơn sơ mộc mạc. Weah cũng đã đem cho bọn họ từng bước phương pháp huấn luyện. Phương pháp của gã đơn giản mà không phức tạp nhưng thường phải trăm ngàn lần huấn luyện thì mới hiểu rõ được. Còn người luyện tập cũng phải có nghị lực hơn người mới hoàn thành được, Trần Mộ hiểu rất rõ chuyện này. Trần Mộ và Weah rốt cuộc cũng trở lại đội hình chính, Bagnell và Hề Bình cùng thở dài nhẹ nhõm, nét mặt của đội ngũ cũng bớt căng thẳng.

Trần Mộ cũng không hề ý thức được, hắn chính là hạch tâm của toàn đội ngũ. Mặc dù bình thường hắn không có quản lý nhiều việc nhưng bất tri bất giác, thời gian của hắn đều có ảnh hưởng đến mọi người.

305. Chương 300: Xa Xa Trong Tầm Mắt.

Con đường này, nói thực ra thì cũng không thể gọi là đường, nơi mọi người đi qua bình thường chẳng khác gì nơi hoang dã. Nhưng mà Bagnell lại có vẻ rất quen thuộc với nơi này, thậm chí không cần tới thiết bị phụ trợ lão cũng vẫn có thể dễ dàng phân biệt được phương hướng.

Lão biết chỗ nào có nguồn nước, hang động nằm ở đâu, dáng vẻ quen thuộc như vậy khiến mọi người không thể không nghi ngờ rằng lão đã từng đi qua nơi này. Hề Bình thường lấy chuyện này để chọc lão, nhưng trong lời nói của Bagnell thường lộ ra vẻ xem thường với đám tạp tu sống trong rừng rậm.

“Bọn họ yếu lắm sao?” Trần Mộ khó hiểu, hỏi. Theo hắn nghĩ thì kẻ có thể sống trong rừng thì phải là khá mạnh mới đúng.

Bagnell thì lại không nghĩ vậy, lão phản bác: “Thực lực cá nhân của bọn họ không kém, thậm chí còn có một vài người là cao thủ. Tuy nhiên, khi đi cùng nhau thì chỉ là một đám ô hợp, gặp quân chính quy thì chỉ có nước thảm bại.” Ánh mắt này của lão giống như lão đang chỉ huy một cánh quân chính quy vậy.

Ngay sau đó, Bagnell vượt cầm, trầm ngâm: “Chúng ta có thể cân nhắc tuyển dụng vài tên ở đó. Mỗi căn cứ cũng đều có vài tên rất thú vị, nhưng điều kiện để có thể tuyển mộ được rất khó.”

Tốc độ di chuyển của đội ngũ rất nhanh, nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của Trần Mộ.

Dọc đường bọn họ chạm trán vô số dã thú, đám tân binh chẳng được rảnh rỗi một ngày nào. Ban đầu bọn họ còn phản ứng thụ động, nhưng càng trải qua nhiều lần như vậy thì dần dần bọn họ cũng đã làm quen được với chiến đấu.

Dưới hình thức rèn luyện này, cái giá phải trả cũng rất lớn. Chẳng có tiểu đội nào trong năm tiểu đội còn giữ được biên chế hoàn chỉnh. Tiểu đội một có tình trạng tốt nhất, vẫn còn nguyên 22 tổ chiến đấu. Các tiểu đội khác thì chỉ còn 18 tổ chiến đấu, ngay cả tổ tinh nhuệ cũng tổn thất hai đơn vị chiến đấu.

Nhìn qua thì thương vong rất lớn. Nhưng mà vẫn còn có hơn 70 thương binh, những người này chỉ cần khỏi hẳn là có thể một lần nữa tiếp tục tham gia chiến đấu.

Hiện tại, cách chiến đấu của đám tạp tu này đã trở nên bài bản hơn, tiến lùi có trật tự. Trải qua nhiều trận chiến nên tâm lý cũng vững vàng hơn trước rất nhiều.

Trần Mộ bỗng phát hiện mình là người rảnh rỗi nhất trong đội ngũ. Chiến đấu thì chẳng tới lượt hắn. Cho tới giờ, bọn họ chưa gặp phải dã thú hung mãnh nào như Song Câu thú, mà có đụng phải đi nữa thì cũng đã có Weah lo. Hắn cũng chẳng thể giúp đỡ Tô Lưu Triệt Nhu chữa trị cho các tạp tu bị thương.

Lần đầu tiên, Trần Mộ bắt ngờ phát hiện mình chẳng có việc gì để làm, hắn liền chui vào trong xe tải vận chuyển. Bên trong được chất rất nhiều các loại vật tư, hắn tùy tiện ngồi xuống một góc.

Tài xế có kỹ thuật không tệ, xe chạy rất vững.

Ngẫm nghĩ một lúc, Trần Mộ liền tiến vào trong tạp phiến thần bí. Loại mô hình năng lượng thứ tư dùng để rèn luyện độ nhạy bén của cảm giác đã được hắn làm xong một phần. Lúc trước, do phải huấn luyện các môn khác nên tiến triển của mô hình năng lượng bị chậm lại. Bây giờ rảnh rỗi nên có thể tập trung vào việc này.

Loại mô hình năng lượng thứ tư có số khối năng lượng vượt xa hơn cái thứ ba. Nó được tạo thành bởi 30 ngàn khối năng lượng, kết cấu lại phức tạp, chỉ nhìn thôi cũng đã đau đầu.

Nhưng Trần Mộ cảm thấy loại mô hình năng lượng thứ năm mới thần kỳ nhất, kết cấu của nó chỉ bao gồm 3000 khối năng lượng.

Tuy nhiên, ít hơn không có nghĩa là dễ hơn so với loại thứ tư. Thực tế lại hoàn toàn trái ngược, loại mô hình thứ năm có độ khó cao nhất.

Đây là kết cấu năng lượng kì lạ nhất mà Trần Mộ từng gặp. Nó được tạo thành bởi vô số những đơn vị rất nhỏ như quả lắc đồng hồ, mỗi đơn vị đều duy trì trạng thái dao động liên tục. Trần Mộ không chỉ dùng khối năng lượng để dựng nên kết cấu của chúng, mà còn phải giữ tần số dao động của mỗi đơn vị khớp với quy luật tương ứng.

Chỉ cần nhìn qua, Trần Mộ liền hiểu đây chắc chắn là một loại kết cấu có khả năng mở rộng rất lớn. Nó có thể chuyển thành rất nhiều kết cấu khác, ngoài ra còn thể biểu hiện ra đặc tính rất phong phú. Tuy nhiên, làm việc thì phải làm từng bước một, mô hình cũng phải xây từng khối một.

Nhìn loại mô hình thứ tư trước mặt, Trần Mộ ổn định lại tinh thần, rồi bắt đầu công việc huấn luyện nhằm chán. Mọi người cũng không để ý đến việc Trần Mộ đột ngột chui vào xe tải. Ông chủ xưa nay thần bí, không ai biết hắn làm gì ở trong đó nhưng mọi người đều tự giác không quấy rầy. Nhữ Thu rất muốn vào trong đó, mặc dù nàng theo Trần Mộ tới đây là để học nghề nhưng cho đến bây giờ thì chỉ làm vài việc linh tinh. Ngoài ra, số lần nguy hiểm mà nàng gặp phải trong nửa tháng nay còn nhiều hơn tổng số nguy hiểm nàng từng trải qua lúc trước.

Không ai ngờ rằng ông chủ lại ở lì trong đó tới nửa tháng, thỉnh thoảng mới bước ra ăn uống với vẻ dờ dẩn như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Mọi người thấy hắn như vậy lại càng không dám quấy rầy. Hề Bình và Bagnell cũng đã biết ông chủ của mình là một chế tạp sư cấp đại sư.

Ai mà biết được có phải hắn đang suy nghĩ một ý tưởng sáng tạo vĩ đại nào không? Hay là đang nghiên cứu một vấn đề khó khăn nào đó mang tầm cỡ thế giới?

Ồ, trời ạ. Lúc này mà đi quấy rầy ông chủ, nếu lỡ làm ảnh hưởng đến ý tưởng quý giá trong đầu hắn thì đây chính là tội lớn bằng trời a!

Cử chỉ cẩn thận từng li từng tí của Hề Bình và Bagnell đã lây sang mọi người, đến mức khi ăn cơm chẳng ai dám lớn tiếng. Khi Trần Mộ như hồn ma tiến vào trong xe thì mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói thực chiến là cách rèn luyện tập tu tốt nhất. Đối với đám tạp tu đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc thì thực chiến giúp bọn họ tiến bộ rất nhanh. Mọi người đã hiểu được cang bối rồi thì càng dễ chết.

Mỗi ngày đều có cuộc họp đúc kết kinh nghiệm giữa các tiểu đội và đội trưởng, ngoài ra bọn họ thỉnh thoảng còn được Bagnell chỉ điểm. Cho dù là đội trưởng hay các đội viên cũng đều tiến bộ rất nhanh chóng. Trải qua một tháng huyết chiến gian khổ, khí chất của các tạp tu đều đã thay đổi về bản chất, Bagnell cũng ngày càng hài lòng hơn. Hơn nữa do ảnh hưởng của đội trưởng, năm tiểu đội cũng dần dần hình thành phong cách chiến đấu riêng của mình.

Tiểu đội một của Khương Lương được Bagnell hài lòng nhất. Khương Lương phán đoán tình thế xuất sắc nhất, tiểu đội của hắn có lực chiến đấu cực mạnh, tác phong cứng cỏi, phục tùng chiến thuật nghiêm nhất.

Sở trường của tiểu đội hai là bắn nhanh, có sức công phá mạnh nhất. Tốc độ bắn của đội viên có thể đạt tới mức 7 phát trên giây, nhanh nhất trong năm tiểu đội.

Tiểu đội ba thiện về quần chiến, có khả năng phối hợp rất nhuần nhuyễn, có thể duy trì các đợt tấn công liên tục.

Về tiểu đội thứ tư, sự dũng mãnh của bọn họ là nổi bật nhất. Điều này có liên quan trực tiếp tới tính cách nóng nảy của đội trưởng bọn họ.

Tiểu đội năm rất cân bằng, không có ưu điểm hay khuyết điểm nào rõ ràng. Mặc dù không có chỗ nào xuất chúng nhưng rất ổn định.

Tổ tình nhuệ thì nhạy bén hơn rất nhiều, sở trường của họ là nắm bắt thời cơ, mỗi lần ra tay đều là đòn trí mạng.

Nói chung, Bagnell khá hài lòng, điểm này có thể thấy rõ qua con số thương vong. Theo thời gian trôi qua, mặc dù đã thú càng lúc càng mạnh nhưng số thương vong lại càng ngày càng thấp. Mọi người cũng nhận thấy được sự tiến bộ của bản thân. Sau nỗi đau do mất mát ban đầu, bọn họ dần dần cũng tự tin hơn.

“Lão đại, đằng trước có một căn cứ.” Tập tu phụ tránh trinh sát vừa trở về, vui mừng báo cáo.

“Tốt.” Bagnell quen tay vuốt cằm, tự nhủ: “Tốt rồi, căn cứ còn chưa bị bỏ hoang. Nhiều năm như vậy, không biết bây giờ đã ra sao rồi?”

Tin này mau chóng được lan truyền trong đội ngũ, khiến mọi người ai nấy đều mừng rỡ. Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được chỗ có người. Loại tin này rõ ràng là một niềm vui rất lớn đối với những kẻ mới hành quân xa lần đầu như bọn họ.

Lúc này, Trần Mộ bước ra khỏi xe.

Bagnell, Hề Bình vừa nhìn thấy Trần Mộ liền biết trạng thái của hắn hôm nay khác với bình thường.

Hai người nhìn nhau, Hề Bình cẩn thận hỏi: “Ông chủ, ngài có đói không?”

Mấy ngày trước, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến Trần Mộ bước ra ngoài.

Trần Mộ lắc đầu, co duỗi gân cốt một chút rồi hít sâu vài hơi: “Không đói.”

Lúc này, Bagnell và Hề Bình liền hiểu rằng ông chủ đã tỉnh táo lại!

Bagnell liền bước lại gần, cười cười nói: “Ông chủ, có phải lần này đã nghĩ ra thứ gì rồi không?”

Trần Mộ sững người, gật đầu: “Ừ, nghĩ ra vài chỗ.”

Bagnell hỏi tiếp: “Có giá trị không?”

“Vẫn chưa biết được.” Trần Mộ lại ngậy ra, cẩn thận ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Bagnell không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, nói thầm: “Không ngờ suy nghĩ lâu vậy mà chẳng ra được thứ gì đáng giá...”

So với lão thì Hề Bình nghiêm chỉnh hơn nhiều. Hắn báo cáo tình hình trong thời gian gần đây cho Trần Mộ, bao gồm cả tin tình báo mới nhất.

“Đằng trước có căn cứ sao?” Trần Mộ nghe thế cũng cảm thấy hơi vui mừng. Bagnell uể oải gật đầu: “Đúng vậy, cách đây 20 năm đã có rồi, sau đó bị bỏ hoang. Không ngờ qua 20 năm mà vẫn còn được sử dụng, không biết giờ đã thay đổi thế nào rồi.”

“Thì ra là căn cứ bị bỏ hoang.” Trần Mộ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, chợt nói: “Chúng ta qua đó đi, xem thử có thể mua thêm đồ tiếp tế không.”

Ông chủ đã ra lệnh. Bagnell cũng bỏ đi dáng vẻ đùa giỡn, bắt đầu trở nên chăm chú. Tất cả nhân viên chiến đấu đều được lệnh tiến vào trạng thái sẵn sàng. Lúc này, Trần Mộ mới kinh ngạc nhận ra sự thay đổi to lớn của đội ngũ này, hoàn toàn khác một trời một vực so với lúc trước. Trong thời gian này, hắn chú tâm nghiên cứu mô hình năng lượng trong tạp phiên thân bí, hoàn toàn không để ý tới sự thay đổi của đội ngũ. Bây giờ đột ngột phát hiện ra thì tự nhiên có cảm giác như là một đội ngũ khác.

Chờ hắn quan sát lại lần nữa thì càng thêm kinh ngạc. Khí chất của mọi người, bao gồm cả những nhân viên không tham gia chiến đấu như Tô Lưu Triệt Nhu, Bernal, Nhữ Thu đều khác trước khá nhiều.

Đội ngũ di chuyển rất nhanh, rốt cuộc cũng thấy được căn cứ bỏ hoang như lời của Bagnell.

“A!” Bagnell vừa nhìn thấy nó liền không nhịn được thốt lên.

306. Chương 301: Kẻ Vô Danh Cũng Có Lúc Tức Giận

Bagnell vò đầu: “Xem ra lâu quá không tới, chỗ này cũng đã thay đổi rồi.” Đây là một căn cứ cực kì hiện đại, so với căn cứ của Trần Mộ thì lớn hơn rất nhiều, thỉnh thoảng lại có tạp tu bay vào bay ra. Tòa cao ốc được thiết kế theo hình cầu, có rất nhiều cửa ra vào, có lẽ đủ để chứa ít nhất là 10 ngàn người.

Có thể xây dựng một căn cứ khổng lồ như thế này ở trong rừng rậm đủ để chứng minh tài lực hùng hậu của người chủ nó. Một đoàn đội lớn như vậy nên khá gây chú ý. Các tạp tu bay lướt qua đều liếc nhìn đội ngũ này.

Bagnell dẫn cả đoàn tiến vào căn cứ.

Vừa bước vào căn cứ là một khu hội trường rất lớn, riêng phòng ăn thôi cũng đủ để chứa 2000 người. Ở đây còn náo nhiệt hơn Trần Mộ tưởng tượng rất nhiều, các tạp tu tùm năm tùm ba vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Đoàn người Trần Mộ vừa bước vào thì cả hội trường chợt an tĩnh lại. Mọi người đều nhìn về phía đội ngũ này, nơi này rất hiếm khi thấy có nhiều tạp tu xa lạ đi tới. Bagnell không hề e ngại, thì thào trong miệng: “Bình mới rượu cũ, vẫn không khác trước kia lắm.”

Điều khiến Trần Mộ ngạc nhiên là đa số các tạp tu ở đây đều có trình độ khá cao, thậm chí còn có mấy người tạo cho hắn cảm giác nguy hiểm. Ngay cả tạp tu bình thường nhất cũng có thể trở thành tinh nhuệ trong tạp tu đoàn của hắn. Ánh mắt của những người này đầy vẻ bất thiện và cảnh giác.

“Chào các vị, mọi người hẳn là lần đầu tiên tới căn cứ Gregoire (Thụy Cách Nhĩ) của chúng ta đúng không! Ta chắc là các vị cần một người dẫn đường. Ta hiểu rõ mọi việc ở nơi này, như buôn bán hàng hóa, thăm dò tin tức, thậm chí nếu các vị cần dịch vụ ám sát thì ta cũng có thể đứng ra làm trung gian.” Một người thanh niên trẻ tuổi chủ động bước tới trước đoàn người Trần Mộ, tự tin giới thiệu về mình. Hắn mặc một cái áo jacket màu xanh sẫm, chân mang giày da, mái tóc màu đỏ rực như một ngọn lửa.

Bagnell nhếch miệng cười: “Còn trẻ như vậy đã làm cò? Làm bao lâu rồi?”

Người thanh niên trẻ tuổi này liền biết người đàn ông trung niên trước mặt là một tay già đời. Xem ra tiền công lần này chả có béo bở gì rồi, lòng nhiệt tình liền tiêu tan không ít, nhàn nhạt nói: “Không lâu lắm, mới năm năm.”

- Ô!

Đến lượt Bagnell kinh ngạc, đánh giá hắn từ trên xuống dưới:

- Nhỏ như vậy mà đã có năm năm kinh nghiệm, rất hiếm thấy à.

- Quá khen, quá khen.

Gã thiếu niên lãnh đạm chấp tay nói.

- Năm năm, vậy mức phí tiêu chuẩn hẳn là cấp B đi. Ừ, bây giờ vật giá cái gì cũng tăng, cấp B giá bao nhiêu?

Bagnell vô cùng lão luyện.

Đúng là dân trong nghề, nhưng lại lão luyện một cách khác thường! Gã thiếu niên cẩn thận trả lời: “Xem ra đại thúc rất hiểu rõ nơi này a, trước kia đã từng làm qua rồi sao?” Hắn liếc nhìn Bagnell, rồi báo giá: “300 ngàn âu dịch một ngày. Nếu mua bán với số lượng lớn thì giảm 5%.”

- Được. Ta nhận!

Bagnell gật đầu.

- Thanh toán hằng ngày, miễn thiếu.

Gã thiếu niên vươn tay ra.

Lúc này, Bagnell mới nhớ ra là mình không có tiền, đành đưa tay ra trước mặt Hề Bình. Hắn tiện tay rút ra một tiền tạp trị giá 300 ngàn cho Bagnell.

Gã thiếu niên liền sáng mắt, đoàn người trước mặt đúng là có tiền, nhìn đối phương không do dự rút ra 300 ngàn âu địch là biết. Mặc dù số tiền này không nhiều nhưng cũng đủ để chứng minh tài lực của đội ngũ này.

Sau khi cầm lấy tiền tạp, gã thiếu niên trở nên nhiệt tình hơn nhiều. “Các vị cần gì?” Sau đó hắn nói thêm một câu: “Nếu cần phụ nữ thì chỉ sợ các vị phải thất vọng rồi.” Hắn nhìn lướt qua Tô Lưu Triệt Nhu, Nhữ Thu và Lô Tiểu Như, rồi nhắc nhở: “Các vị nên chú ý tới các nữ nhân viên của mình, ở đây không được an toàn cho lắm.”

Thật vậy, lúc này Trần Mộ mới để ý tới xung quanh. Đám tạp tu xung quanh nhìn ba cô gái với ánh mắt không hề kiêng nể ai, vô cùng tham lam.

Mặt của Lô Tiểu Như giống như bị một lớp sương bao phủ, nàng cúi đầu sờ độ nghi trên tay mình. Tô Lưu Triệt Nhu và Nhữ Thu thì chưa gặp tình cảnh như thế bao giờ, các nàng vừa hoảng sợ vừa căng thẳng, vô thức dựa sát vào người Trần Mộ.

Biểu hiện kinh hoàng của hai người lại càng kích thích đám tạp tu này. Tiếng huýt sáo liên tục vang lên trong hội trường, đám tạp tu này liền bắt đầu chọc ghẹo. Một chục tên tạp tu ngồi trong góc lớn gan nhất, kẻ nào kẻ nấy chẳng ngần ngại cười thô bỉ, miệng lại càng nói bậy.

“Cô em, ngủ với anh đây một đêm đi, đảm bảo em sẽ sướng đến chết!”

“Chỗ chính giữa đó đã thật, còn cặp đùi mềm mại kia nữa!”

Sắc mặt các thành viên trong đội ngũ càng lúc càng đen lại, nhưng chưa được lệnh nên chẳng ai động đậy. Dưới sự huấn luyện của Bagnell, tính kỷ luật của bọn họ đã hòa vào trong cuộc sống bình thường.

Tô Lưu Triệt Nhu và Nhữ Thu vô cùng tức giận nhưng chẳng biết nên làm gì. Hai người mím môi, nước mắt trong chốc lát đã rưng rưng. Sắc mặt của Bagnell rất khó coi. Hắn vừa định mở miệng thì nghe Trần Mộ nói: “Lô Tiểu Như.”

- Vâng, ông chủ!

Lô Tiểu Như bước ra khỏi hàng, ánh mắt đờ đờ sát khí.

- Giúp bọn chúng ngậm miệng lại.

Giọng Trần Mộ lạnh nhạt.

Bagnell đứng bên cạnh thấy vẻ lạnh lẽo trong mắt Trần Mộ liền im lặng, xem ra đám lưu manh này gặp xui rồi!

- Tuân lệnh.

Độ nghi trên tay Lô Tiểu Như đã được mở từ sớm, thật ra chẳng riêng gì nàng mà độ nghi trên tay của tất cả các đội viên đều ở trong trạng thái sẵn sàng. Bagnell luôn nhấn mạnh với bọn họ, để ứng phó với các tình huống bất ngờ thì không nên tắt độ nghi.

Lô Tiểu Như đã sớm bốc lửa giận trong lòng. Cuộc sống trong thời gian này khiến nàng cảm thấy hạnh phúc chưa từng có, câu nói thô tục của đám tạp tu rừng rậm kia gợi lại cho nàng những ký ức tồi tệ lúc trước. Sự thật đã chứng minh, nếu người chọc tức một phụ nữ thì hãy sẵn sàng bị đốt thành tro bởi lửa giận của nàng đi. Cánh tay phải mướt mà, hấp dẫn vùng lên trong chớp mắt.

Tất cả tiếng cười nói đều im bật!

Đám rừng rậm tạp tu hung hăng nhất đều lộ ra vẻ đau đớn. Sóng âm tuy vô hình vô chất nhưng thật sự có thể gây hại cho cơ thể người.

Đây là Thúc Âm của Lô Tiểu Như!

Nó có thể khống chế sóng âm trong một phạm vi nhất định, chẳng những tăng cao uy lực mà còn tránh ảnh hưởng đến đồng đội.

Lúc đầu, tuy có Thúc Âm nhưng Lô Tiểu Như vẫn kém Tiểu Man. Sau khi Trần Mộ giảng giải sự ảo diệu của Thúc Âm tập cho nàng, cộng thêm sự khổ luyện trong thời gian dài, thực lực của nàng đã tăng cao rất nhiều!

Đây là nàng vẫn còn chưa đủ thực lực. Nếu cảm giác của nàng mạnh hơn, đám tạp tu này có thể bị sóng âm tần số cao làm thân thể nổ tung mà chết.

Hình thức tấn công của sóng âm hoàn toàn khác biệt, rất khó đề phòng, hơn nữa lại có thể bỏ qua lòng năng lượng.

Đám tạp tu kia chỉ cảm thấy cơ thể của mình đang run rẩy, cho dù bọn chúng có cố thể nào cũng không ngừng được. Cảm giác kinh tởm, choáng váng đập vào thần kinh của bọn chúng, dưới tình trạng thế này thì không chế cảm giác của bản thân khó hơn bình thường gấp 10 lần.

- Con đàn bà thối! Mọi người xông lên!

Có kẻ nén đau la lớn.

- Ô Vũ, Tập Thụy Nhất.

Trần Mộ mở miệng thêm lần nữa.

- Có mặt, ông chủ!

Hai người bước ra khỏi hàng.

- Giải quyết bọn chúng.

- Tuân lệnh!

Thân hình cao lớn tựa thái sơn của Ô Vũ rất thu hút sự chú ý của mọi người, cứ như một tòa tháp bằng sắt. Còn Tập Thụy Nhất bên cạnh hắn đeo một cặp mắt kính, dáng vẻ nho nhã như một học giả trẻ tuổi.

Hai người cực kì trái ngược nhau.

Ô Vũ há miệng cười lớn, lồng năng lượng màu nâu đột ngột mở ra. Điều khiến người khác thấy lạ là đỉnh lồng năng lượng của hắn khá sắc nhọn, làm hắn giống như một viên đạn pháo to lớn được xếp thẳng đứng.

Hắn ngồi xổm xuống đất, hai tay chống ra trước, tạo thành tư thế chạy nước rút tiêu chuẩn.

- Hãy!

Một tiếng quát kinh khủng như tiếng sấm rền vang khắp hội trường, khiến ai cũng giật nảy người. Còn Ô Vũ thì giống như một viên đạn pháo được bắn ra, hoá thành một vệt sáng màu nâu đâm thẳng vào giữa đám lưu manh kia.

Sự phối hợp giữa Lô Tiểu Như và bọn họ vô cùng nhuần nhuyễn. Trong khoảnh khắc Ô Vũ ra tay, nàng liền ngừng tấn công.

Đám tạp tu cảm thấy cả người bỗng nhẹ đi, thân thể không còn run rẩy, cảm giác kinh tởm không còn, đầu chẳng choáng váng nữa. Bọn chúng liền mừng rỡ.

- Ha ha, con mụ kia không xong...

Một tên tạp tu còn chưa nói xong liền kinh khủng nhìn về phía trước, một vệt sáng màu nâu với khí thế khiếp người đã xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Ngay lúc này, theo thói quen, Tập Thụy Nhất đẩy đẩy cặp mắt kính, nhếch miệng cười lạnh. Tay phải của hắn chợt biến mất từ chỗ cái mũi, hai tay được bao phủ trong một luồng sáng, mười ngón tay giống như đang chơi đàn. Trong luồng sáng, số lượng những sợi bạc cực mỏng đang dần tăng lên.

- A a a!

Giữa tiếng thét chói tai xen lẫn một tiếng nổ mạnh.

Ầm!

Trong khoảnh khắc tiếp xúc với đám tạp tu, viên đạn pháo khổng lồ Ô Vũ liên nổ mạnh, thậm chí có một vài tên tạp tu không kịp mở ra lồng năng lượng.

Sóng chấn động kinh khủng như cuồng phong lan ra khắp nơi, đám tạp tu như thuyền tam bản bị cơn lốc xoáy thổi bay lên không trung.

Hầu như cùng lúc đó, mười ngón tay trắng nõn, thon dài của Tập Thụy Nhất đồng thời bắn ra. Mười sợi bạc trong luồng sáng như mười con rắn bạc cực nhỏ chợt thoát khỏi sự kiềm chế của luồng sáng, bắn về phía đám tạp tu giữa trời với tốc độ nhanh như điện!

Xẹt xẹt xẹt!

Âm thanh đáng sợ của tia lửa điện chợt vang lên, cơ thể tên tạp tu bị đánh trúng giống như được khoác thêm một cái áo lưới màu bạc.

Bang bang bang bang!

Cơ thể đám tạp tu bị mất khống chế nặng nề rơi xuống mặt đất, tạo thành những nốt nhạc kết thúc cho điệu nhạc này.

Khi thấy rõ bộ dáng thê thảm của đám tạp tu kia, những người đứng xem đều hít một hơi lạnh.

307. Chương 302: Jeeves (cát Phu Tư) Tóc Đỏ.

Cả đại sảnh rơi vào trong tĩnh lặng, ánh mắt của những tạp tu khác nhìn về phía đội ngũ của Trần Mộ cũng hoàn toàn bất động. Mà vừa rồi vài vị tạp tu ăn theo tất cả đều là vẻ mặt trắng bệch.

Gã thiếu niên khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, kính sợ nhìn Trần Mộ. Thì ra người tuổi trẻ cùng với mình hơn kém không bao nhiêu tuổi kia chính là thủ lĩnh của đội ngũ này.

Trong mắt Bagnell hiện lên một tia dị sắc, trong ấn tượng của hắn ông chủ bình thường rất là ẩn dật. Mặc dù lão biết ông chủ đã từng tự thân giết chết Tổ Trữ, nhưng dù sao thì cũng không chính mắt lão nhìn thấy. Mà hôm nay ông chủ đột nhiên toát ra một vẻ mặt tàn nhẫn nên làm cho Bagnell có chút giật mình. Không chỉ có lão, Hề Bình, Tô Lưu Triệt Nhu, Nhữ Thu cũng đều là vẻ mặt không thể tưởng tượng được lạ lùng nhìn Trần Mộ.

Trái ngược với mọi người, Lô Tiểu Như lại tựa như không cảm thấy lạ lùng. Trước đây nàng cũng đã ăn không ít đau khổ trên tay Trần Mộ, nàng biết bình thường ông chủ có thói quen ẩn nhẫn chẳng qua là không bộc phát mà thôi.

Ông chủ lúc này so với lưu manh quả nhiên là không có gì khác nhau. Ánh mắt đám tạp tu xung quanh thu hết vào trong tròng mắt Trần Mộ, hắn cũng không khỏi có một chút xúc động.

Trần Mộ tiếp xúc với những nhân vật cao cấp cũng không nhiều lắm, hắn am hiểu nhất chính là những tranh đấu ở tầng lớp dưới chót này. Từ nhỏ khi còn lang thang, hắn hiểu rất rõ một đạo lý. Nếu người tới một địa phương xa lạ để ăn xin cầu thực, biểu hiện càng nhu nhược, nhát gan thì sẽ càng dễ bị người khi dễ. Còn nếu người xắn ống tay áo lên cùng với đám trẻ lang thang tại địa phương này đánh nhau một trận, càng biểu hiện người có đủ khí phách. Dù cho nắm tay của người không mạnh, cuối cùng vẫn chiến bại thì mọi người cũng sẽ kiêng kỵ người.

Trẻ lang thang như vậy, lưu manh như vậy, tạp tu cũng là như vậy a! Trần Mộ bắt đầu hiểu ra.

Đám tạp tu xung quanh đều bị chấn nhiếp. Lô Tiểu Như và những người khác thực lực mỗi người đều thập phần cường đại. Hơn nữa lại phối hợp vô cùng ăn ý. Mà nhìn xung quanh bọn họ còn có hơn chục đồng bạn. Một đội ngũ có mỗi cá nhân thực lực như vậy, lại phối hợp ăn ý cũng chính là đối tượng mà đám tạp tu không muốn gặp phải nhất.

Về phần mấy trăm người còn lại, hoàn toàn không được bọn họ xem trọng. Loại tạp tu có thực lực trung cấp ở đây hoàn toàn không được xem trọng. Huống chi còn có những nhân viên không có sức chiến đấu.

Rất nhiều người trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hơn hai mươi nhân viên chiến đấu, hơn ba trăm tên lính mới, còn có hơn trăm vị không phải nhân viên chiến đấu sự bố trí này thật sự rất kỳ quái, thật là không hợp lý chút nào. Trong mắt bọn họ, có thể chiến đấu xem ra cũng chỉ có hơn hai mươi người thôi.

Một đội ngũ chỉ có hơn hai mươi nhân viên có thể chiến đấu, mang theo hơn ba trăm tên lính mới pháo hôi cũng không được tính là trung cấp tập tu, lại còn có hơn một trăm vị không phải nhân viên chiến đấu cùng với vài chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa, một đội ngũ như vậy không phải đi tìm chết thì gọi là cái gì?

Cho dù hơn hai mươi vị tập tu này vô cùng lợi hại, đối với một đội ngũ khổng lồ như vậy mà nói thực sự là một lực lượng yếu ớt vô cùng.

Chắc chắn người dẫn đầu đội ngũ này là một tay lão luyện. Mà càng làm cho mọi người khó thể tưởng tượng đó là một đội ngũ như thế kia lại có thể đến được căn cứ Gregoire. Từ bên ngoài đến khu vực có căn cứ này khó khăn tương đối lớn, nếu không đủ thực lực căn bản không thể đến được.

Như vậy, duy nhất có thể giải thích đó chính là ở giữa đội ngũ này có một siêu cấp cao thủ.

Đám tập tu quay lại nhìn nhau, nhìn bề ngoài thì vẫn như thường, chỉ có trong ánh mắt chớp động lộ ra cảnh giác và cẩn thận. Những tập tu vốn chỉ đối với đội ngũ này có chút hứng thú thì lúc này cũng không khỏi phải tự đánh giá lại một chút.

Có thể mang theo một đội ngũ như thế tới nơi này, vị tập tu bí ẩn kia tuyệt đối có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Những nhân vật như vậy bọn họ không thể trêu chọc vào.

Chỉ là, khi ánh mắt của bọn họ lướt qua Trần Mộ thì nghi hoặc trong lòng không những không giảm bớt mà lại tăng thêm nhiều lần.

Bọn họ không thể nhìn thấy được vị nào có phong phạm khí thế cao thủ. Trần Mộ là người đầu tiên bị loại bởi hắn thật sự còn quá trẻ. Nhưng lại mang thân phận ông chủ. Ông chủ tuổi trẻ như vậy không đi làm công tử bột có cuộc sống xa hoa mà lại theo chân bọn họ đi cướp miếng ăn.

Cho nên mọi người mặc dù ở trên người hắn cảm nhận được cảm giác của tập tu, nhưng vẫn mang hắn loại trừ ra đầu tiên.

Mà có dáng vẻ cao thủ không thể nghi ngờ chính là người dắt theo con chó mập. Bất quá khi mọi người đem mục tiêu chuyển tới nam nhân này thì không khỏi kinh ngạc phát hiện, hắn hoàn toàn không có cảm giác của tập tu.

Quái lạ, đội ngũ này thật sự rất kỳ lạ!

Những tập tu có thể ở nơi hiểm trở này sinh tồn thì sao lại có thể là loại người lỗ mãng. Bọn họ xảo trá mà cẩn thận, cảnh giác mà đa nghi. Nếu ở tình huống không rõ ràng, không có bất cứ người nào ngu tới mức động thủ trước. Huống chi chỉ cần hơn hai mươi tên tập tu này thôi cũng đã khiến cho bọn họ ăn không ít đau khổ.

Lúc này trong đại sảnh, ngoại trừ đám người Trần Mộ ra, những tập tu còn lại đều cúi đầu uống trà, che dấu tâm tư toát ra trong ánh mắt của mình.

“Ta nghĩ rằng có lẽ ngài bây giờ cần thuê một số phòng cho quý thuộc hạ của ngài nghỉ ngơi.” Vị thiếu niên kia đề nghị.

Bagnell biết Trần Mộ đối với việc này không thành thạo, liền gật đầu tiếp nhận đề nghị: “À, người có đề nghị nào khác không?”

Nhìn thoáng qua Trần Mộ, vị thiếu niên kia thấy hắn cũng không có gì là không vui, ngay lập tức ý thức được vị trí của Bagnell trong đội ngũ này.

Hắn không chút do dự trả lời: “Đội ngũ các người vốn rất đông, không bằng thuê hẳn cả một khu chuyên biệt, như vậy có thể cùng với những người khác tách ra, lại không quá ồn ào, cũng như đảm bảo an toàn. Về mặt giá tiền thì cũng không quá đắt.”

“Được rồi, cứ làm như vậy đi.” Bagnell nhìn thoáng qua Trần Mộ, thấy hắn không có ý phản đối liền gật đầu.

Thiếu niên liền dẫn đoàn người đi làm những thủ tục liên quan, Tô Lưu Triệt Nhu cùng với Nhữ Thu thì vẫn chưa có phục hồi tinh thần từ lần kinh sợ vừa rồi.

Suốt quá trình di chuyển, cả đội ngũ không phát ra bất kỳ thanh âm nào, cho dù tiến vào đại sảnh cả đội ngũ vẫn bảo trì nguyên vẹn đội hình. Mỗi vị nhân viên chiến đấu trong ánh mắt đều mang theo chút cảnh giác, tính kỷ luật như vậy làm cho những tạp tu đang âm thầm để ý tới đội ngũ này trong lòng lại mấy động.

“Chú em tên gọi là gì?” Bagnell cười híp mắt hỏi.

“Jeeves(Jeeves).” Thiếu niên cũng không quay đầu lại.

“Căn cứ này sửa sang lại từ lúc nào? Ta nhớ kỹ trước kia nơi này chỉ là một khu căn cứ hoang phế mà.”

Jeeves không trả lời mà quay đầu nhìn thoáng qua Bagnell: “Chú Hai, đó là chuyện của mười năm về trước a.”

“Chà, mười năm trước sao? Thời gian trôi đi thật nhanh a.” Bagnell vẻ mặt chợt hiểu ra, tò mò hỏi: “Ai lại có thể bỏ ra một số tiền lớn để xây dựng một căn cứ lớn như vậy ở đây nhỉ?”

Jeeves cảnh giác liếc mắt nhìn Bagnell: “Chú Hai, ngài rốt cuộc muốn biết chuyện gì?”

Bị vạch trần mà Bagnell cũng không hề đỏ mặt: “Dịch vụ của người không phải là bao gồm cả việc nghe ngóng tất cả mọi tin tức hay sao? Giờ là lúc cần dịch vụ của người đó.”

Jeeves sắc mặt tối sầm: “Chú hai, đây là hạng mục có thu phí.” Dịch vụ, từ này làm cho hắn có chút liên tưởng không tốt..

“Tốt, vậy thu phí như thế nào?” Bagnell cũng không quan tâm hỏi. Hề Bình đứng ở một bên nghe nói như thế, sắc mặt lập tức tối sầm, hắn là người trông nom sổ sách. Phàm là người làm kế toán thì không thể nghi ngờ họ hận nhất là loại người như Bagnell, cái loại không tiền thì ngứa tay đi xin, mà xài tiền thì cứ như nước, vô cùng phung phí.

Ánh mắt Jeeves khôi phục lại vẻ bình thường, giọng điệu bình tĩnh nói: “Cái này phụ thuộc vào ngài muốn nghe loại tin tức nào?”

“Vậy ta hỏi câu thứ nhất. Căn cứ này do ai xây dựng?” Bagnell hỏi.

Jeeves nhìn Bagnell một cái rồi nói: “Tin tức này xem như miễn phí, mọi người nơi đây đều biết căn cứ Gregoire vào mười năm trước do Hưu Tư thương hội xây dựng nên.”

“Hưu Tư thương hội?” Bagnell lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, bước chân bị kiềm hãm, lập tức lâm vào trầm tư. Hắn cúi đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Jeeves lại liếc nhìn Bagnell một cái, thấy lão vẫn đang suy nghĩ, liền im lặng dắt đoàn người đi tiếp.

Quá trình làm thủ tục rất nhanh, người phụ trách nhìn thấy mọi người là do Jeeves dẫn đến, động tác rất nhanh. Đám người Trần Mộ thuê một khu vực có thể ở được tám trăm người, bọn họ sẽ ở nơi này một đoạn thời gian.

Bố trí nhân viên, an bài cảnh giới, Trần mộ cùng đám người Bagnell liền quyết định đi dạo trong căn cứ này một chút. Tô Lưu Triệt Nhu và Nhữ Thu thì do vẫn còn hoảng sợ nên cần phải nghỉ ngơi, trải qua thời gian dài chiến đấu, những tạp tu lính mới thật sự cần phải nghỉ ngơi. Duy a cũng lưu lại khu vực nghỉ trọ, có hắn ở nơi này Trần Mộ tin tưởng không kẻ nào có thể làm trò xấu.

Lô Tiểu Như mang mười tên tạp tu theo sau Trần Mộ. Bọn họ không phải vì bảo vệ Trần Mộ, mà là vì bảo vệ Bagnell với Hề Bình, hai người này vốn không có lực chiến đấu.

Trần Mộ tò mò đánh giá chung quanh, đây là lần đầu tiên hắn tiến vào một căn cứ ở khu vực hoang dã. Về những căn cứ ngoài nơi hoang dã, trước đây hắn vẫn thường được nghe kể lại, do đó tự nhiên tránh không được có vài phần tò mò.

Jeeves giới thiệu: “Nơi này là khu vực giao dịch, bên trong bán ra một vài tiêu hao phẩm mà các tạp tu cần dùng, ví dụ như năng lượng tạp. Giá cả so với bên ngoài cao hơn một chút. Nhưng mà ở nơi này, việc tìm

kiếm tài liệu so với bên ngoài có thể nói thuận lợi hơn rất nhiều, chỉ tiếc là không có chế tạp sư lợi hại nào nguyện ý ở lại đây.”

Những lời Jeeves nói ra làm cho Trần Mộ rất là bất ngờ, bất quá suy nghĩ lại một chút hẳn cũng hiểu ra vài điều. Ở một nơi vừa nguy hiểm vừa hoang vu như nơi này thì làm gì có vị cao cấp chế tạp sư nào đồng ý tới đây? Đối với đám cao cấp tạp sư vốn ngồi ở vị trí cao cao tại thượng đầy đủ sung túc kia, có tất cả mọi tiện nghi, bên người luôn có cả đồng trợ thủ cùng đệ tử, đó mới là đãi ngộ mà bọn hắn muốn hưởng thụ.

Thật ra ở nơi này cũng không thiếu trung cấp chế tạp sư đồng ý ở lại, nhưng những tạp tu ở nơi này vốn có trình độ rất cao, trung cấp chế tạp sư cũng không có cách nào thỏa mãn được những yêu cầu của bọn họ. Trần Mộ không nhịn được hỏi một câu: “Vậy khi huyền tạp của tạp tu bị hư hại thì họ phải làm sao?”

“Cướp của người khác. Dù sao ở nơi này số lượng tạp tu cũng không phải là ít.” Jeeves thuận miệng trả lời một câu làm cho tâm trạng của mọi người phát lạnh.

“Nơi này bình thường có khoảng bao nhiêu tạp tu.” Bagnell hỏi.

Jeeves nhìn thoáng qua Bagnell, hiển nhiên hẳn đối với ông chú này không có nhiều hảo cảm. Bất quá vì lo lắng đối phương là khách hàng, nên hắn vẫn trả lời: “Nơi này tạp tu ở lại có số lượng khoảng chừng ba ngàn người, còn có khoảng chừng hơn một ngàn người một tháng quay lại chừng một, hai lần. Ngoài ra cũng có một số vị tạp tu khoảng chừng nửa năm mới ghé qua một lần.”

“Chà, sao lại như vậy?” Trần Mộ không khỏi cảm thấy có chút hứng thú hỏi.

“Số lần quay lại càng ít thì càng lợi hại! Bọn họ bình thường tiến sâu vào trong rừng săn bắt dã thú hung mãnh, hoặc tham gia tiếp đón các thương hội, cũng có người chuyên môn tìm kiếm một vài thứ cổ quái gì đó. Đối với những tạp tu một tháng quay lại một, hai lần thì phạm vi hoạt động cũng nhỏ đi rất nhiều. Còn đám tạp tu thường xuyên ở lại đây thì trình độ tất nhiên là kém cỏi nhất.”

Khi Jeeves nói đến đám tạp tu thường xuyên ở lại nơi này, giọng điệu của gã mang theo chút khinh thường.

“Vận khí của các người tốt thật đó, đến nơi này vừa đúng lúc đã qua giữa tháng, trong khoảng thời gian này số tạp tu quay lại cũng tương đối nhiều. Bọn họ mỗi lần quay lại thường xuyên mang theo không ít vật tốt, nếu vận khí tốt, mọi người có thể cùng họ trao đổi kiếm được không ít đồ tốt. Hơn nữa có bọn họ tại nơi đây, đám tạp tu rác rưởi ở nơi này cũng thành thật hơn rất nhiều.”

308. Chương 303: Hưu Tư Thương Hội

Nhưng mà khi cân nhắc về vấn đề khoảng cách từ nơi đây đến thành thị gần nhất thì cái giá tiền này cũng có thể xem là hợp lý.

Số lượng quầy hàng rất thưa thớt, vật phẩm trên đó cũng rất có hạn, nhiều nhất chính là huyền tạp nhưng cũng không có hàng hoá nào cao cấp.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trần Mộ, Jeeves giải thích: “Những huyền tạp này phần lớn đều là do bọn họ cướp đoạt được, ở trên tay bọn họ cũng không có tác dụng gì, nhưng mà bán cho thương hội thì giá cả lại thật sự quá thấp, cho nên bọn họ muốn đổi lấy năng lượng tạp. Năng lượng tạp ở nơi này giống như là một loại ngoại tệ, có thể so với tiền tạp. Nếu các người có nhiều năng lượng tạp có thể trực tiếp trao đổi với bọn họ.”

Khó mà tưởng tượng được bên trong một cái căn cứ hiện đại như thế này, phương thức giao dịch lại đơn giản, nguyên thủy như vậy.

Mặc dù vẻ mặt của Trần Mộ không biểu hiện gì, nhưng Jeeves vẫn hiểu rõ, vị khách hàng này của mình hiển nhiên là đối với nơi này không được vừa lòng cho lắm.

Điều này làm cho tinh thần của hắn hơi khấn trương, nếu đối phương đối với những thứ kia không hài lòng, hiển nhiên là đối phương muốn những thứ cao cấp hơn, mà hàng càng cao cấp thì cũng có nghĩa là giá cả càng cao.

Hắn kìm nén cơn hưng phấn trong lòng, cẩn thận hỏi: “Không biết ngài muốn loại hàng hóa nào? Ngài cần nguyên liệu? Hay là tạp giới thành phẩm? Tạp phiên ở nơi này cũng có chỗ bán ra, chỉ là giá cả so với trong thành thị cao hơn một chút.”

“Là nguyên liệu.” Trần Mộ nói, Bagnell ở bên cạnh tiếp lời: “Tạp giới thành phẩm nếu như là hàng tốt thì cũng có thể xem qua một chút. Nhưng người cũng đừng có đem những loại thông thường đến cho chúng ta xem.”

“Nguyên liệu sao?” Cái này cũng không ngoài dự liệu của Jeeves. Thu mua nguyên liệu tại nơi này thấp hơn so với thành thị từ ba đến năm lần, nếu có thừa không gian vận chuyển, thuận đường nhận mua một ít nguyên liệu đem về, bán lại thì tiền lời cũng thu lại được một con số lớn. Rất nhiều tạp tu khi quay về thành thị cũng sẽ làm như vậy.

Lời bổ sung của Bagnell làm cho Jeeves bất ngờ, nhưng hắn cũng không lộ ra sự kinh ngạc gì trên vẻ mặt.

“Mời các vị đi theo tôi.” Jeeves đi trước dẫn đường.

Thang máy đi lên, mọi người đi lên tầng cao nhất của căn cứ này.

Nơi này cảnh giới rõ ràng là nghiêm ngặt hơn rất nhiều, đám người Trần Mộ cũng phát hiện ra rất nhiều tạp tu đang chăm chú nhìn vào bọn họ.

“Jeeves, người lại nhận được mối lớn à?” Tạp tu phụ trách an ninh thiện ý chào hỏi Jeeves.

Jeeves nhìn vị tạp tu này, vẻ mặt cũng thoải mái hơn rất nhiều. “Đúng vậy, chú Đái, sau hai ngày nữa hoàn thành mối làm ăn này sẽ mời mọi người uống rượu.”

“Haha, tiểu quỷ, người nên tiết kiệm đi, sau này còn phải lấy vợ nữa chứ.” Ông chú họ Đái kia cười ha ha, trong lời nói chứa đựng vẻ ân cần, mấy vị tạp tu xung quanh cũng cười rộn lên.

Trong lòng Trần Mộ thâm kinh hãi, vị tạp tu họ Đái này thực lực cũng không tầm thường.

Đối phương chắc hẳn là là một vị tạp tu cận chiến, từ tư thế đứng thẳng của hắn có thể nhìn ra. Mới vừa rồi một cỗ cảm giác nhẹ nhàng đảo qua người Trần Mộ, độ nhạy cảm với cảm giác của hắn gần đây tăng mạnh, có thể cảm thụ được luồng cảm giác mềm mại mà lợi hại của đối phương.

Mấy vị tạp tu khác thực lực cũng không tồi, nhưng so với vị tạp tu họ Đái này phải kém hơn đến hai phần.

Vị tạp tu họ Đái hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Trần Mộ. Hắn vừa rồi tựa hồ như nhận ra được sự chấn động cực kỳ nhỏ của một cỗ cảm giác. Nhưng nó dường như quá nhỏ bé, hắn vừa phát hiện liền biến mất như không thấy.

Hắn không biết luồng cảm giác chấn động này là do ai phát ra, thậm chí có chút không dám khẳng định vừa rồi có phải mình đã phát hiện lầm hay không. Nhưng kinh nghiệm thực chiến của hắn vô cùng phong phú, tự nhiên không cho rằng đây là ảo giác của chính mình.

Việc này có thể chứng minh, độ nhạy cảm với cảm giác của đối phương so với mình còn mạnh hơn rất nhiều. Không ngờ năng lực khống chế cảm giác lại chuẩn xác đến như vậy, trong lòng hắn lập tức khẩn trương.

Đối phương có một cao thủ!

Độ nhạy cảm với cảm giác cũng không đại biểu cho cái gì. Nhưng trong mắt tạp tu họ Đái cũng hiểu được lực lượng ẩn tàng trong nó. Cảm giác rất kì diệu, cùng với những sự vật trên đời này cũng không có khác nhau là mấy. Mỗi một sự việc, bất luận nó ở phương diện gì, một khi tính chất có đột phá, thì sẽ thể hiện ra một uy lực cực kì kinh khủng không thể nghi ngờ.

Cường độ cảm giác cũng giống vậy, độ nhạy cảm với cảm giác cũng như thế...

Năm đó hắn đã từng cùng với một vị tạp tu am hiểu việc khống chế cảm giác chiến đấu, đối phương chỉ bằng vào lực lượng của một người, đã cường ngạnh khiến cho tiểu đội của bọn họ suýt nữa thì diệt vong. Đối với loại tạp tu này, cường độ cảm giác bình thường sẽ không quá mạnh mẽ, nhưng năng lực khống chế cảm giác mạnh mẽ của bọn họ lại đền bù phương diện thiếu hụt này. Bọn họ không cần cường độ cảm giác

quá mạnh mẽ, bọn họ có thể làm cho cảm giác được vận dụng ở mức đầy đủ nhất, đạt được hiệu quả cao nhất.

Bọn họ có thể trong nháy mắt nhìn thấy rõ sơ hở của người, sau đó công kích chuẩn xác, một kích trí mạng!

“Hoan nghênh các vị quang lâm Hưu Tư thương hội, hy vọng các vị có thể hài lòng với thu hoạch của mình.” Vị tạp tu họ Đái lùi về sau nửa bước, hướng về phía đám người Trần Mộ cúi chào.

Hắn đã không còn là một tạp tu chỉ biết dùng mãnh giết địch như trước kia nữa. Ở tại thương hội một thời gian dài như thế, cũng đã hình thành cho mình một phong cách đối nhân xử thế.

Những tạp tu chung quanh nhất thời rung mình, họ cũng biết được cử động này của vị chỉ huy là có ý gì. Chỉ thấy mọi người đều đồng loạt cúi chào, thanh âm vô cùng chỉnh tề “Hoan nghênh quang lâm Hưu Tư thương hội.”

Ánh mắt của Jeeves liền biến đổi.

Hề Bình có chút hài lòng nhìn thoáng qua đám tạp tu này, hắn trước kia cũng đã từng tham gia loại công việc như vậy, ánh mắt so với người thường càng thêm thâm thúy. Cái này gọi là thấy mầm biết cây, từ cách cư xử của đám tạp tu này đủ để thấy được chủ nhân của thương hội này rất có bản lĩnh.

Trần Mộ và Bagnell về phương diện này thì lại không nhạy bén bằng.

Những người ở bên trong nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lập tức có người đi ra.

“Các vị mời vào, hoan nghênh quang lâm Hưu Tư thương hội, xin giới thiệu tôi là người quản lý của thương hội, xin hết lòng phục vụ các vị.”

Một thanh âm trong trẻo vang lên, mọi người nhất thời sáng mắt lên. Trước mặt mọi người, là một cô gái xinh đẹp đang đứng. Ngũ quan xinh xắn dưới sự trang điểm nhẹ nhàng lại càng làm cho nó trở nên nổi bật, làm cho người khác nhìn không được phải liếc nhìn thật lâu. Áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, một cái vòng cổ màu bạc rủ xuống phối hợp một cách tinh tế với xương quai xanh(1), vô cùng hấp dẫn. Váy ngắn màu xanh đậm, tất da chân màu đen ôm lấy cặp đùi ngọc thon dài, dưới chân là một đôi giày cao gót màu đen.

Sự xuất hiện đột nhiên của mỹ nữ này làm cho mọi người thất thần trong chốc lát. Vị mỹ nữ này dung mạo tuyệt không hơn Lô Tiểu Như cùng Tô Lưu Triệt Nhu, nhưng khí chất của một nữ doanh nhân thành thực trên người nàng lại càng làm cho ánh mắt của mọi người sáng ngời.

Nhân vật như vậy, Hề Bình gặp được cũng không nhiều, không thể ngờ rằng tại một căn cứ ở nơi hoang dã này, lại gặp được một nhân vật xuất sắc như vậy.

“Tiêu tỷ.” Jeeves hô lên, cô gái này vuốt cằm hướng về phía Jeeves ra hiệu.

Những lúc như thế này, luôn luôn là Hề Bình ra mặt.

“Tiêu tiểu thư cô khỏe chứ, tôi là Hề Bình rất vui khi được gặp cô.” Hề Bình bình thản vươn tay ra.

Tiêu tiểu thư trong mắt hiện lên một tia hân thưởng, nàng vươn tay phải ra, nhẹ nhàng bắt lấy tay Hề Bình. “Có thể gặp được một nhân vật phong độ như Hề tiên sinh, thật sự rất vinh hạnh.”

Hề Bình là một tay lão luyện, tự nhiên sẽ không bị lời đường mật này làm cho choáng váng, trên mặt mỉm cười “Sự xinh đẹp của Tiêu tiểu thư làm cho tôi cũng cảm thấy khó thoát được cạm bẫy, tôi thật sự phải mạnh mẽ kìm chế mới có thể miễn cưỡng không thất thố.”

Trần Mộ chợt nghe Bagnell nói thầm. “Thật không ngờ, lão già Hề Bình này bình thường nghiêm chỉnh như vậy, thì ra ngón nghề tán gái cũng rất thành thạo.”

Giọng của Bagnell vốn rất lớn, lời này tuy nhỏ, nhưng xung quanh vốn an tĩnh, mọi người liền có thể nghe thấy rõ ràng. Nhất thời vẻ mặt mỗi người đều trở nên quái dị.

Chỉ là, ánh mắt của Jeeves nhìn về phía Bagnell có thêm vài phần bất thiện.

Da mặt Hề Bình cũng rất dày, hắn coi như không nghe thấy gì hết, thần sắc

ng nghiêm chỉnh, hướng về phía Tiêu tiểu thư giới thiệu Trần Mộ. “Đây là ông chủ của chúng tôi.”

Tuổi tác còn trẻ của Trần Mộ làm cho Tiêu tiểu thư này có chút bất ngờ, nàng uyển chuyển cúi chào. “Sự quang lâm của ngài, làm cho thương hội chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

“Tiêu tiểu thư khách khí rồi.” Trần Mộ bình tĩnh đáp lễ.

Tiếp xúc với ánh mắt bình thản của Trần Mộ, Tiêu tiểu thư âm thầm cảm thấy kì lạ. Với tuổi trẻ của Trần Mộ, lẽ ra phải là một người có huyết khí phương cương(2) mới đúng, thanh niên nào nhìn thấy mình lại không phải mặt đỏ tới tai? Mà nếu khả năng kìm chế kém thì có lẽ cả khuôn mặt chẳng khác gì quả cà chua. Cho dù là có thông minh, biểu hiện ra một dáng vẻ nghiêm trang, thì cũng sẽ âm thầm dùng mắt lên nhìn. Nhưng vị thiếu niên trước mắt này, ánh mắt lại bình thản không có một chút chấn động nào.

Tiêu tiểu thư trong lòng cảm thấy kinh dị, nhưng mà trên mặt thì lại cười tươi như hoa. “Hoan nghênh các vị quang lâm, không biết các vị muốn những loại vật phẩm như thế nào?”

Ánh mắt của nàng đột nhiên đặt lên trên người Lô Tiểu Như ở đằng sau Trần Mộ, không khỏi sửng sốt, nàng bất chợt không nhìn được mà than thở. “Vị tỷ tỷ này thật là xinh đẹp, ngay cả em cũng không nhìn được có vài phần ghen tị.”

Cảm giác tốt đẹp của Lô Tiểu Như đối với vị Tiêu tiểu thư này lập tức tăng lên, nhưng nàng cũng không có mở miệng, chỉ hướng về phía nàng ta mỉm cười thiện ý.

Sự kinh dị trong lòng Tiêu tiểu thư lại càng tăng thêm.

Tuổi còn trẻ, nhưng lại có khí chất bình thản của ông chủ, trợ thủ có phong độ và kinh nghiệm phong phú, còn có vị mỹ nữ tạp tu này nữa. Ngay cả người như nàng có tin tưởng tuyệt đối với dung mạo của mình, cũng không nhìn được phải mở to hai mắt ngắm nhìn Lô Tiểu Như, một nữ tạp tu xinh đẹp như thế, người bình thường không có khả năng có được.

Hơn nữa những tạp tu hộ vệ của đối phương, từ lúc vừa tiến vào liền nhìn không chớp mắt, biểu hiện ra tính kỷ luật kinh người, nàng bất chợt nhớ đến lời nhắc nhở mới vừa rồi của một thủ hạ bên ngoài, trong này còn có một vị cao thủ.

Một đội ngũ như vậy, lai lịch của đối phương chắc hẳn là sẽ không bình thường.

1. Xương quai xanh: còn gọi là xương đòn, là một trong những xương của thành ngực trước. Nó là một xương dẹt cong hình chữ “S”. Một đầu xương tiếp khớp với xương ức, đầu còn lại tiếp khớp với xương bả vai.

309. Chương 304: Hưu Tư Thương Hội (hạ)

Tiêu tiểu thư cười thản nhiên. “Được, xin chờ một chút.”

Một lúc sau, có một thủ hạ đưa tới một tấm huyển tạp. Những ngón tay thanh thoát của Tiêu tiểu thư nhắc tấm tạp đó lên, trước mặt đám người Trần Mộ là một tạp ảnh truyền phát tin.

Một loạt danh sách liền xuất hiện trước mặt mọi người, chọn tùy ý một dòng trong số đó liền có thể xuất ra tin tức, tham số chi tiết của tài liệu đó.

Ngoài dữ liệu của Tiêu tiểu thư chính là người tìm kiếm trong danh sách không phải là Hề Bình có kinh nghiệm vô cùng phong phú mà là ông chủ còn trẻ của bọn họ.

Có rất ít ông chủ tự mình đến lựa chọn hàng hóa, đây là một công việc cần có kinh nghiệm, càng hướng chỉ ông chủ này lại còn trẻ như thế, trừ khi ông chủ này có sở trường về phương diện này.

Có sự am hiểu về các vật phẩm tài liệu? Chẳng lẽ hẳn là một vị chế tạp sư? Chỉ có chế tạp sư mới có thể quen thuộc được đối với tài liệu như thế.

Tiêu tiểu thư thông minh sắc sảo, ý niệm hiện lên trong đầu rất ăn khớp với sự thật.

Không có động tĩnh gì, nàng âm thầm chú ý tới các tài liệu mà Trần Mộ đang xem xét.

Tất cả đều là tài liệu cao cấp! Phát hiện này làm cho nàng càng thêm kinh hoàng, nếu như chính mình đoán đúng, ông chủ còn trẻ này, nhất định là một vị cao cấp chế tạp sư.

Có thứ gì có giá trị so với một vị cao cấp chế tạp sư ở chỗ này?

Thương hội đã tiêu phí rất nhiều tài lực để kiến tạo một căn cứ tại nơi hoang dã này, có thể thu được rất nhiều tài liệu cao cấp. Nhưng bọn họ cho đến giờ vẫn còn chưa chiêu mộ được một vị cao cấp chế tạp sư nào. Kỳ thật bọn họ lúc đầu chính là không tìm được chỗ đứng trong thành thị, mới dứt khoát đến nơi hoang dã này thiết lập căn cứ.

Bọn họ bằng vào việc có được rất nhiều tài liệu cao cấp, dần dần mới mở ra được thị trường với mấy thành thị ở phụ cận, nhưng một vị chế tạp sư lại có thể khiến cho giá trị tài liệu họ có trong tay tăng lên vài lần, lợi nhuận như thế đủ để làm cho người ta đỏ mắt.

Chỉ là cao cấp chế tạp sư vốn là một nguồn tài nguyên khan hiếm, các thế lực ở thành thị cũng chưa chắc có thể hấp dẫn được những nhân tài cao cấp như thế, do đó không có vị cao cấp chế tạp sư nào lại nguyện ý đến vùng hoang vu như nơi này để phát triển.

Thương hội thậm chí đã sớm chuẩn bị một ít dụng cụ chuyên dụng của chế tạp sư, nhưng số dụng cụ đó cho đến nay vẫn ở trong kho hàng, chưa bao giờ được dùng qua.

Động tác của Trần Mộ rất nhanh, mặc dù hắn không có trải qua lớp học cơ bản nào về hệ thống các tài liệu, nhưng cũng đã gây dựng cho riêng mình một phương pháp.

Số tài liệu mà hắn có thể dùng được trong này cũng không nhiều, trên thực tế, trong xe tải vận chuyển cũng có không ít tài liệu tốt, nhưng mà trong số những tài liệu không xác định ở này cũng có vài thứ có thể dùng được.

Động tác của Trần Mộ thuần thục như nước chảy mây trôi, điều này lập tức làm cho Tiêu tiểu thư đối với phán đoán trong lòng mình ngày càng thêm chắc chắn.

Bagnell thì ngẩng nhìn các loại tạp giới, hai mắt mở to. “Ồ, không tồi, các người lại có thể có được tạp giới do quân đội chế tạo, xem ra con đường buôn lậu này vẫn không có bị hoang phế a.”

Tiêu tiểu thư tươi cười lộ ra một vẻ mê người. “Xem ra vị tiên sinh này đối với phương thức làm ăn này rất quen thuộc, vẫn chưa biết được danh tính của tiên sinh? Tôi thật là thất lễ!”

“Thanh âm của Tiêu tiểu thư thật sự làm cho người ta mê mẩn. Tôi là Bagnell, trước kia cũng đã từng đi trên con đường này, nhưng mà con đường này có thể nói không người nào không biết, không người nào không hiểu.” Bagnell say đắm nhìn Tiêu tiểu thư, vỗ ngực nói to.

Vẻ mặt của Jeeves thì chán ghét nhìn Bagnell, không người nào không biết, không người nào không hiểu? Vậy tại sao mình lại không nghe nói qua?

“Ồ. Giá cả cũng không tệ lắm, cái đám quân đội kia, chắc hẳn cũng thuộc dạng chẳng biết hàng quý đây mà.” Ánh mắt của Bagnell dường như đang liêu mạng muốn lao tới cái khe trắng muốt bên trong cổ áo của đối phương. Hề Bình thì trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, trên mặt hắn hận không thể viết lên một câu “Ta không quen biết hắn.”

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Bagnell, vẻ mặt của Tiêu tiểu thư vẫn thản nhiên, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ. “Bagnell tiên sinh quả nhiên là người trong nghề, giá cả của thương hội chúng tôi rất phải chăng, chúng tôi luôn lấy chân thành đối đãi với bạn hàng là chính.”

“Lấy chân thành đối đãi với bạn hàng, chà, tôi thật sự rất vui! Tiêu tiểu thư, cô có biết là tôi cũng rất chân thành, từ trong ra ngoài chỗ nào cũng đều chân thành!” Bagnell nhìn qua, ánh mắt không tự chủ được lại liếc xuống.

Tiêu tiểu thư thần sắc vẫn không thay đổi, nàng có vẻ như hơi mệt mỏi do ngồi lâu nên điều chỉnh lại tư thế một chút, trực tiếp đem ý đồ của Bagnell giết chết từ trong trứng nước, miệng thì cười duyên nói. “Như vậy thì Bagnell tiên sinh phải chiếu cố tốt cho lần buôn bán này của chúng ta nhé.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Bagnell liên tục gật đầu, ánh mắt không có rời khỏi khuôn mặt của Tiêu tiểu thư nửa phần, miệng lại nói tiếp: “Hertha.” Hertha bước ra khỏi hàng đứng nghiêm đáp “Lão Đại.”

Bagnell thần sắc vẫn mê say nhìn chăm chăm Tiêu tiểu thư, nhưng tay lại chỉ vào màn hình huyền tạp trước mặt mình. “Người chọn nhanh một chút xem nào.”

“Vâng.” Hertha không có nói nhảm. Lập tức bắt đầu chọn lựa.

“Hộ vệ của Bagnell tiên sinh thật là có tố chất. Chúng tôi đây là lần đầu tiên nhìn thấy một tạp tu hộ vệ có tính kỉ luật như thế. Ngài thật là lợi hại.” Đôi mắt đẹp của Tiêu tiểu thư chớp chớp liên hồi.

“Tất nhiên, tất nhiên.” Bagnell mê đắm, vẻ mặt say mê, quên mất cả bản thân.

“Được rồi. Lấy những loại này đi.” Trần Mộ ngừng tay, sau đó đem những nguyên liệu đã chọn lựa chỉ cho Hề Bình.

Kết quả cuối cùng được đưa tới tay Hề Bình, công việc ép giá không ai quen thuộc so với hắn. Hề Bình liếc mắt một cái, trong lòng liền có đối sách.

“Tiêu tiểu thư, đây là những vật phẩm mà chúng ta tuyển chọn, cô cho chúng tôi một cái giá đi.” Hề Bình đưa danh sách trong tay cho Tiêu tiểu thư.

Tiêu tiểu thư tiếp nhận danh sách trên tay Hề Bình, nhìn lướt qua không tới nửa phút liền ngừng đầu lên.

“Giá cả nguyên liệu thì là 5 triệu audierne, về phần tạp giới, thứ này là do từ trong quân ngũ tuồn ra, không thể tiện nghi thêm, là 8 triệu audierne.” Nụ cười mê người vẫn tươi rói trên mặt Tiêu tiểu thư.

Trên mặt Hề Bình hiện lên một tia dị sắc.

Cái giá này... thật sự là thấp quá đi chứ! Hề Bình tiếp nhận qua nguyên liệu nhiều không kể xiết, số nguyên liệu này có giá chừng 20 triệu audierne, còn chưa tính tới những tài liệu không rõ tên. Những tạp giới được tuồn ra từ quân đội, giá cả lại càng không thể thấp hơn, không có 15 triệu audierne căn bản không lấy được.

Trên đời này căn bản không có bữa cơm nào không phải trả tiền, Hề Bình tự nhiên rất am hiểu về điểm này. Về mặt hắn trở nên cẩn thận “Cái giá cả này..., quý thương hội có lẽ hao hụt không ít. Ta nghĩ Tiêu tiểu thư nhất định còn có ý khác, nếu không ngại xin mời cứ việc nói ra, mọi người chúng ta có thể cùng nhau thảo luận.”

Khóe miệng tiêu tiểu thư nở một nụ cười vô hại. “Hề tiên sinh quả nhiên là người hiểu biết. Chính xác, giá cả này đối với thương hội chúng tôi phải chịu lỗ không ít. Cho nên chúng tôi có một đề nghị nho nhỏ với mọi người.”

“Đề nghị nho nhỏ? Chỉ sợ đề nghị của Tiêu tiểu thư sẽ không nhỏ a?” Vẻ mặt của Hề Bình đem theo vài phần đắm chiêu.

Trần Mộ rất tò mò nhìn hai người, loại kỹ xảo này hắn thấy rất thâm ảo khó mà học hỏi được. Hắn cảm thấy rất khó học được kỹ xảo thương thuyết này, nhưng ở một bên lắng nghe cũng rất thú vị.

Tiêu tiểu thư cười nhẹ hai tiếng, ánh mắt lung linh xoay chuyển, vẻ mặt của nàng vốn đã xinh đẹp, hiện giờ lại càng tăng thêm vài phần quyến rũ.

“Yêu cầu nhỏ đầu tiên, đối với một vài loại tài liệu không rõ ràng này, hy vọng quý ông chủ có thể thoáng giáng giá cho chúng tôi một chút, như vậy lần sau chúng tôi có gặp lại những thứ đó, cũng sẽ không trở thành kẻ mang bảo vật mà không biết.”

Ánh mắt của Hề Bình hướng về phía Trần Mộ, tỏ vẻ muốn đề nghị ông chủ quyết định. Trần Mộ trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu, chuyện này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Hề Bình hiểu ý, ánh mắt chuyển sang hướng Tiêu tiểu thư. “Vây đề nghị nhỏ thứ hai là như thế nào?”

Việc đầu tiên đã hoàn thành tốt đẹp, tâm tình của Tiêu tiểu thư cảm thấy rất tốt, làm cho nàng càng có thêm vẻ kiều diễm rung động lòng người. “Đề nghị nhỏ thứ hai có chút mạo muội. Nếu như tôi đoán không sai, vị tiên sinh kia nhất định là một vị cao cấp chế tạp sư! Tôi đang suy nghĩ, không biết có thể cùng các vị đạt thành một hạng mục giao dịch hay không.”

Hề Bình biến sắc, đối phương quả nhiên có thể liếc mắt liền có thể nhận ra được thân phận của ông chủ là một vị cao cấp chế tạp sự, quả thực là lợi hại! Đương nhiên, đánh giá của nàng đối với cấp bậc của ông chủ có chút sai lầm, trong lòng của Hề Bình và Bagnell, ông chủ là một chế tạp sự cấp đại sự.

“Là giao dịch gì?” Giọng điệu của Hề Bình vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng thần sắc lúc này đã trở nên thận trọng.

Tiêu tiểu thư thân nhiên nói. “Chúng tôi hy vọng có thể mua được một số tạp phiến tốt, tốt nhất đều là tạp phiến bốn sao, đương nhiên nếu như một vài tạp phiến ba sao có tính chất đặc biệt cũng có thể. Về phương thức trả tiền, có thể là audierne, nếu như các người muốn nguyên liệu hoặc vật phẩm khác thì cũng có thể. Về phía giá cả, xin cứ yên tâm, nhất định sẽ không làm các vị thiệt thòi đâu.”

Sau đó nàng lại cười một cách thần bí. “Đội ngũ theo sau các vị, chúng tôi đã thay các vị xóa đi rồi, đây là một chút thành ý của thương hội chúng tôi.”

Mọi người liền rung mình, lực lượng của Hưu Tư thương hội này quả nhiên là không tầm thường.

Ánh mắt của Hề Bình không thể không một lần nữa nhìn về phía ông chủ, loại quyền quyết định này vẫn như cũ nằm trên tay ông chủ.

Trần Mộ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. “Thật sự rất xin lỗi, chúng tôi sẽ không dừng lại ở đây một thời gian dài, chúng tôi chỉ nghỉ ngơi hai ngày rồi sẽ rời đi.”

Nghỉ ngơi ở nơi đây cũng sẽ không lâu, chỉnh đốn lại một chút, bọn họ sẽ liền rời đi. Hiện tại nhanh chóng tiến vào Thiên Đông Lý khu mới là lựa chọn tốt nhất. Nếu như đáp ứng giao dịch này, ai biết được là sẽ chậm trễ bao lâu?

Hề bình lắc đầu: “Rất xin lỗi, chúng tôi cũng không có tài cán gì. Chúng tôi vẫn mua theo giá thị trường thôi.”

Trong mắt Tiêu tiểu thư không thể che giấu được vẻ thất vọng thoáng hiện lên, ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn chăm chăm vào Trần Mộ. “Ngài không thể cân nhắc một chút sao, về giá cả tôi nhất định sẽ làm ngài vừa lòng.”

Trần Mộ nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương, mỉm cười với vẻ xin lỗi. “Tiêu tiểu thư thật sự xin lỗi, nguyên nhân không phải là vì giá cả.”

Con người lộng lẫy của nàng nhanh chóng ảm đạm.

Bagnell suốt từ nãy đến giờ không đứng đắn, bây giờ lại đột nhiên mở miệng. “Tiêu tiểu thư có biết Mark Hughes không?”

310. Chương 305: Tiêu Lập Thiển

Bagnell theo bản năng vuốt ve hàm râu lún phún màu xanh đen trên gương mặt mình, cười hề hề nói: “Thì ra cô là cháu gái của Hughes!” Trong khi nói, lão mang theo một chút hồi ức thương cảm.

“Ngài thật sự biết chú Hughes sao? Tiêu tiểu thư ánh mắt càng mở ra tròn xoe, ngây ngô nhìn Bagnell : “Ngài là bạn hữu của chú Hughes phải không? Nhưng mà tôi chưa từng nghe chú ấy nói qua là chú ấy có bằng hữu a!”

“Ông bạn già, ngoảnh đi ngoảnh lại, mới đó mà đã hơn 20 năm rồi, hân vẫn khỏe chứ?” Bagnell thì thào nói.

Hai con mắt đen như bảo thạch của Tiêu tiểu thư lập tức trở nên ảm đạm u oán, nàng lắc đầu, giọng nói tràn đầy thương cảm: “Vào năm năm về trước chú ấy đã qua đời.”

Bagnell lặng thinh, trong mắt của lão lóe qua một tia đau thương. Một lát sau lão mới khôi phục rồi nói: “Hắn an táng ở đâu? InchBald phải không? Hắn thích nhất là hoa Ngọc Anh ở nơi đó.”

Tiêu tiểu thư lắc đầu: “Không phải, người được an táng tại Bristol, nơi đó là quê hương của người. Chú ấy không thích hoa Ngọc Anh, người chỉ thích hoa Ngọc Lan.” Nàng đã bắt đầu hoài nghi Bagnell .

“A a, già rồi, trí nhớ cũng trở nên kém đi.” Sắc mặt của Bagnell vẫn tỉnh như sáo, nhưng trong lòng lại đầy lo lắng, bất chợt trên mặt lão toát lên vài phần hoài niệm mơ màng: “Bố Lý Tư Thác là quê hương của hân, nghe hân nói, trong thị trấn có cái giáo đường Bình Minh, bánh nướng ở nơi đó làm là ngon nhất.”

“Thì ra là chú thật sự quen biết chú Hughes!” Ánh mắt của Tiêu tiểu thư càng mở ra to hơn, nàng ngưỡng ngừng nói: “Con còn tưởng rằng chú đang lừa gạt con đấy chứ!”

Bagnell cười cười, lộ ra một chút thâm trầm, đột nhiên lão mở miệng nói: “Cái căn cứ này là do chú của cô tạo ra à?”

“Đúng là do chú ấy tạo ra, cái căn cứ trước kia thật sự là quá tồi tàn rách nát. Chú ấy lại không muốn đi lên thành thị để phát triển, nên đã mang toàn bộ số tiền để xây dựng nên cái căn cứ Gregoire tại nơi này. Sau này lại thành lập Hughes thương hội, tập tụ tụ tập lại nơi này ngày càng nhiều, cho nên mới đạt được quy mô như bây giờ.” Trong khi nói ngôn ngữ của tiểu cô nương tràn ngập kiêu hãnh.

Than nhẹ một tiếng, Bagnell không biết nên nói gì, suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu về phía Trần Mộ nói: “Ông chủ, thuận tiện chúng ta giúp nàng một phen nhé. Con cháu của người quen cũ, nhìn thấy cảnh này, không giúp thì biết ăn nói làm sao bây giờ.”

“Được!” Trần Mộ gật đầu, vô cùng khẳng khái đáp ứng ngay.

Có mối quan hệ này của Bagnell, tự nhiên là không giống như trước rồi. Trước kia Trần Mộ chỉ là không muốn mất thời gian, tự nhiên đi kiếm chuyện trở ngại cho mình mà thôi, thật ra bản thân hân cũng không thấy có chỗ nào quá phiền phức cả.

“Chú à, tại sao các người còn trở lại nơi này? Phía sau vẫn còn đám người nào khác theo đuôi nữa không?” Tiêu tiểu thư đột nhiên nhớ ra một chuyện: “À đúng rồi, thiếu chút nữa là quên mất. Con tên là Tiêu Lập Thiên! Chú. Người mới vừa rồi thật là háo sắc.”

Bagnell nhin không được ho lên một tiếng, ánh mắt tỏ vẻ xấu hổ. Hề Bình hai tay vòng trước ngực đứng một bên, vô cùng hứng thú quan sát Bagnell đang lúng ta lúng túng.

“Chúng ta muốn đi Hoa khu, nhưng mà vướng phải một số phiền phức, đối phương có thể lực khá lớn, cho nên đi đường này là để né tránh tầm mắt của bọn chúng.” Bagnell giới thiệu khái quát một chút.

“Thì ra là như vậy.” Tiêu Lập Thiên đã hiểu rõ nên cũng không hỏi nhiều, nàng hỏi ngược lại: “Vậy thì với rắc rối của mọi người con có thể giúp được gì không?”

Bagnell trầm ngâm nói: “Chúng ta muốn chiêu mộ một hai vị cao thủ, bản lĩnh phải là loại cao nhất.”

Tiêu Lập Thiên không khỏi lộ ra vẻ mặt đắn đo, cái căn cứ này của nàng, phần lớn thu nhập đều là dựa vào đám cao thủ này, nhưng mà nàng cũng cần rằng nói: “Tiểu Ba hai ngày nữa sẽ trở về. Đến lúc đó con sẽ giới thiệu cho mọi người biết, nhưng mà có đã động được hân hay không còn phải xem vào khả năng của mọi người. Ở chỗ này thực lực của hân tuyệt đối được xếp vào ba người đứng đầu, chẳng qua là huyền tạp trên tay hân quá kém, nếu như mọi người có tạp phiến nào cao cấp thì khả năng đã động được hân có thể nói là khá lớn.”

Bagnell và Hề Bình nhìn nhau cười khan, nói đến thứ khác thì bọn họ không dám khẳng định. Nhưng nếu nói về tạp phiến thì bọn họ chẳng có gì phải lo lắng. Ông chủ là ai? Hân chính là chế tạp sư cấp đại sư có thể làm ra dây số tạp phiến a!

Trần Mộ thì ngược lại, hân lại chẳng hề cảm thấy điều đó. Hân cũng chẳng hề để ý đến chế tạp cấp đại sư là cái gì, bất quá bây giờ hân cũng đang tự hỏi về vấn đề tạp phiến. Nếu như theo lời Tiêu Lập Thiên nói thì Tiểu Ba sẽ rất vui mừng khi có tạp phiến mới, vì vậy Trần Mộ cũng hiểu ra vấn đề chế tạo tạp phiến chính là điểm mấu chốt trong đó.

Nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của Bagnell và Hề Bình, Tiêu Lập Thiên lập tức đã tường tận, ông chủ trẻ tuổi kia, nhất định là một vị chế tạp sư xuất sắc, nếu không hai người kia sẽ không có cái vẻ mặt “mọi sự đã nằm trong dự tính” như vậy.

Một đôi mắt đẹp không khỏi rơi vào trên người Trần Mộ – kể từ đầu chí cuối vẫn giữ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nàng tò mò quan sát Trần Mộ, tuổi của đối phương so với nàng cũng xem xêm nhau. Chú Bagnell mặc dù

mới vừa rồi tỏ ra không đứng đắn, nhưng Tiêu Lập Thiển cũng chỉ liếc xéo một cái, người này cùng với chú Hughes cũng giống nhau, đều là người có bản lĩnh, nhưng cũng là loại người hết sức kiêu ngạo.

Có thể làm cho nhân tài như thế cam tâm tình nguyện mà làm thủ hạ của mình, như vậy bản thân hẳn phải rất lợi hại.

“Tiêu tiểu thư, không biết vị Tiểu Ba mà cô nói đến am hiểu loại hình tạp phiến nào?” Trần Mộ đột nhiên ngẩng đầu, trực tiếp hướng về phía Tiêu Lập Thiển hỏi.

Trong khi đang nhìn chằm chằm vào Trần Mộ, Tiêu Lập Thiển không nghĩ rằng Trần Mộ lại đột nhiên ngẩng đầu lên, vì quá bất ngờ nên không kịp phòng bị, lúc này đúng lúc đối diện với ánh mắt của Trần Mộ. Việc bất ngờ như thế làm nàng có vài phần xấu hổ.

Ánh mắt của Tiêu lập Thiển xuất hiện vài phần bối rối, nàng phản ứng theo bản năng, bối rối trả lời: “Tiểu Ba a.....Tạp phiến.....cái này.....” Bất quá chung quy thì nàng cũng có lực khống chế bản thân rất mạnh, rất nhanh đã trấn định lại: “Về phương diện kỹ thuật tôi cũng không rành lắm, xin chờ một tí, để tôi tìm người tới hỏi một chút.”

Nói xong , nàng liền xoay người về hướng Jeeves nói: “Jeeves, giúp tôi mời Đái đội trưởng đến đây.” Vị Đái đội trưởng mà nàng nói chính là vị tạp tu họ Đái mà Trần Mộ đã thấy ở ngoài cửa.

Jeeves vội vàng chạy ra ngoài gọi Đái đội trưởng vào.

“Hội trưởng, cô tìm tôi à?” Đái đội trưởng cung kính cúi chào.

“Ừ, người hãy nói cho vị tiên sinh này biết loại hình tạp phiến mà Tiểu Ba sử dụng thuần thực, hãy kể cho tỉ mỉ một chút.” Tiêu Lập thiển thần sắc so với mới nãy cũng không có gì khác nhau . Mặc dù trong lòng có nhiều khúc mắc, nhưng mà Đái đội trưởng cũng không hỏi tại sao, sau một thoáng tự hỏi, liền mở miệng nói.

“Những điều thuộc hạ biết về Tiểu Ba cũng không gọi là nhiều, thuộc hạ chỉ cùng với hắn giao thủ một vài lần. Hắn am hiểu sử dụng một loại năng lượng vô định hình (ND: không xác định được hình dạng), năng lượng khống chế của hắn vô cùng tinh tế, có thể khống chế năng lượng vô định hình biến thành các loại hình thái khác nhau. Độ nhạy bén với cảm giác của hắn rất cao, tầm tạp phiến hắn sử dụng bây giờ có không ít tác dụng phụ trợ, có thể ngăn cản mùi trong cơ thể hắn phát ra, nhiệt lượng vẫn....vẫn, khá là thần kỳ, bất quá về mặt thương tổn khi công kích thì trị số cũng không cao lắm.” Đái đội trưởng nhìn Trần Mộ một cái, hơi do dự một chút mới nói tiếp: ”Theo tôi đoán, cường độ cảm giác của Tiểu Ba có lẽ sắp đạt đến trình độ lục cấp, mà cấp bậc của độ nhạy bén với cảm giác thì lại càng cao hơn.”

Bagnell và Hề Bình bị lời nói của Đái đội trưởng làm cho thất kinh. Cường độ của cảm giác một khi vượt qua lục cấp thì tuyệt đối là mạnh mẽ phi thường. Huống chi đối phương lại còn là một vị tạp tu am hiểu các loại hình cảm giác khống chế.

Người này thật mạnh mẽ!

Nếu như có thể chiêu mộ được một cao thủ như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa , thực lực của bọn họ sẽ tăng lên gấp bội! Cao thủ đối với bọn họ mà nói nhu cầu cũng không quá cấp bách, chiến thuật cũng có khả năng giải quyết được vấn đề này ,nhưng chiến thuật có ưu điểm thì cũng có khuyết điểm đó là chiến thuật cần yếu tố bất ngờ. Nó đòi hỏi cần phải có một số thứ để bù đắp, mà việc có được vài vị cao thủ sẽ giải quyết vấn đề này rất dễ dàng.

Tạp tu có cảm giác đột phá lục cấp, tại quân đội cũng có thể coi là cao thủ. Hơn nữa lại là một vị tạp tu không ngừng ma luyện kỹ nghệ của mình trong nơi hoang dã! Như vậy kinh nghiệm thực chiến sẽ rất phong phú, không giống như cái thứ ẻo lả Tổ Trữ kia xuất thân từ các môn phái tạp tu trong học viện.

Lời nói của Đái đội trưởng đã làm cho trong suy nghĩ của Trần Mộ xuất hiện một dấu hỏi to. Dựa vào sự miêu tả của hắn, Trần Mộ ngẫm nghĩ, hoàn thành tạp phiến tương tự cũng không khó. Nhưng muốn đạt động một cao thủ, cũng không phải là một sự việc quá dễ dàng.

Sau khi hưng phấn, Bagnell và Hề Bình lập tức trở nên cẩn trọng hơn, một vị cao thủ như vậy, để ở đâu cũng là bảo bối, không người nào có thể bỏ qua.

Quả nhiên, Tiêu Lập Thiển nói: "Lúc ban đầu việc con muốn mua tạp phiến bốn sao thì một nửa cũng là vì hấn, bất quá nếu bây giờ nhóm người của chú cần thì Tiểu Thiển cũng sẽ nhịn đau mà buông tha cho việc chiêu mộ người này."

Bagnell và Hề Bình được mặt ra nhìn nhau, cả hai đều nhận ra nét cười khổ trong mắt đối phương.

Cô gái nhỏ này, trời sinh đã là người khôn khéo! Nàng không hề đề cập tới chuyện hồi báo, để chứng tỏ rằng nàng xem các người là bạn rồi đó nhé.

Phỏng chừng với tính cách của ông chủ, khi ra tay tuyệt đối sẽ không hẹp hòi. Quả nhiên, nghe xong câu đó Trần Mộ liền gật đầu: "Được rồi, phần tình nghĩa này của Tiêu tiểu thư, chúng tôi sẽ ghi lòng tạc dạ."

Ông chủ mắc câu rồi hô hô!

Bagnell và Hề Bình nhin không được cùng nhau thở dài trong bụng. Ông chủ là người như vậy, nhất là khi người ta đối xử tốt với ngài. Ngài không nói gì thì quá tốt rồi, nhưng một khi lời này đã nói ra thì nhất định sẽ xuất tay không hẹp hòi.

Bất quá, hai người cũng không cảm thấy đau lòng, một trong những khía cạnh đó là đối phương đã nỗ lực để đưa ra cái giá khá tương đối, về mặt khác, tính cách của ông chủ như vậy đối với bọn họ xem ra là khá có tình người, kỳ thật trong lòng hai người đang hết sức tán thưởng. Làm công việc thủ hạ cho ông chủ loại này, quả thật là một việc vô cùng thoải mái.

Tiêu Lập Thiển trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng trên mặt lại không lộ ra điều gì, nhưng bởi vì tâm tình quá vui nên nàng lại càng phóng ra mị lực mê người.

Sau khi biết ở căn cứ Gregoire có một vài máy móc dùng để chế tạp, Trần Mộ không nói hai lời, liền dẫn thân vào trong đó ngay.

Nhữ Thu cũng được kêu lên để giúp một tay.

Ở cái căn cứ này, ảnh hưởng của Tiêu Lập Thiển không ai có thể so sánh được, cũng không ai dám có chủ ý xấu với đám người Trần Mộ nữa.

Sau khi tiến vào chế tạp thất Trần Mộ cũng không lập tức chế luyện ngay, mà hấn ngồi trên ghế tự nghĩ, ở bên cạnh hấn, Nhữ Thu đang đứng xuôi tay, một cái thở mạnh cũng không dám, sợ rằng sẽ làm cắt ngang luồng suy nghĩ của Trần Mộ.

Trong những ngày chui vào trong xe tải vận chuyển để xây dựng mô hình năng lượng, Trần Mộ đối với lý giải về kết cấu năng lượng đã có không ít say mê, một cái cảm ngộ chợt lóe lên tại một nơi nào đó trong đầu hấn.

Đã qua một thời gian Trần Mộ không chế luyện tạp phiến, trong lòng hấn đột nhiên dâng lên một niềm kích động hết sức mãnh liệt, sự kích động đối với công việc chế tạp!

311. Chương 306: Vốn Gốc

Nằm ngoài dự đoán của mọi người nhất chính là Tô Lưu Triệt Nhu, bởi những tạp tu bị thương trong đội ngũ đã dần khỏi nên nàng cũng dần không có việc để làm.

Sau khi biết được Tô Lưu Triệt Nhu là y vụ tạp tu cao cấp, tên đội trưởng thủ hạ của Tiêu Lập Thiển bèn năn nỉ tiểu thư nhà hấn, hi vọng Tô Lưu Triệt Nhu có thể trị liệu một số bệnh tật trước kia còn lưu lại. Trước kia hấn trong quá trình chiến đấu bởi không có điều kiện chữa trị kịp thời cho nên có ẩn tật để lại.

Mấy ngày này bởi quan hệ giữa Tô Lưu Triệt Nhu và Tiêu Lập Thiển rất tốt cho nên nàng liền đáp ứng không chút do dự. Đối với nàng mà nói, đây chỉ là một chuyện nhỏ, chỉ trong nửa giờ ẩn tật của tên đội trưởng đã được chữa khỏi.

Không còn bị ẩn tật gây trở ngại, cảm giác của tên đội trưởng lập tức hồi phục với tốc độ kinh người. Chỉ trong vài ngày, thực lực của hấn tăng lên một phần mười. Hiệu quả chữa trị kinh người khiến toàn bộ căn cứ xôn xao, có rất nhiều người tìm đến Tô Lưu Triệt Nhu xin chữa bệnh.

Những người thường xuyên đi ra vùng hoang dã có mấy ai không mang vết thương trên mình? Mà ở vùng khi ho cò gáy này thì có y vụ tạp tu chữa trị là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Thật không ngờ đội ngũ mới đến này lại có y vụ tạp tu, chỉ bằng vào điểm ấy thôi đủ khiến cho mọi người phải nhìn bọn họ bằng con mắt khác.

Tô Lưu Triệt Nhu khi thấy có nhiều người như vậy cũng có chút tròn mắt kinh ngạc, nếu như không phải bọn họ kiên kị đám tạp tu cảnh giới thì hiện trường khẳng định hỗn loạn vô cùng. Không giống với dân thường cứu chữa ở Lars, những tạp tu này mỗi người đều là những kẻ cùng hung cực ác giết người không chớp mắt, khiến nhất thời Tô Lưu Triệt Nhu chân tay luống cuống.

Đến thời điểm mấu chốt vẫn là Bagnell đưa ra biện pháp giải quyết. Hắn nhẹ nhàng mời Tô Lưu Triệt Nhu vào một căn phòng rồi gọi Tập Thụy Nhất tới.

“Nơi này sẽ là phòng trị liệu của tiểu thư. Tiểu thư chỉ cần phụ trách chuyên môn tiến hành trị liệu là được. Tập Thụy Nhất sẽ làm phụ tá cho tiểu thư. Những việc khác thì để cho chúng ta giải quyết.” Bagnell vỗ ngực, vẻ mặt hăng hái.

Tô Lưu Triệt Nhu cúi đầu suy nghĩ một chút, cảm giác làm như vậy sẽ bớt được rất nhiều phiền phức nên vội gật đầu.

Bagnell bèn gọi hai người Điều Vũ và Trữ Nhạc đến: “Hai người các người gác cửa, kẻ nào dám gây náo loạn thì tổng ra ngoài cho ta.”

“Vâng!” Hai người ồm ồm trả lời. Đám tạp tu đứng xung quanh đồng thời biến sắc, sự khùng khiếp của Điều Vũ hôm trước những người này đều đã biết. Trữ Nhạc mặc dù thấp hơn Điều Vũ một cái đầu nhưng vẻ mặt hung dữ, so với Điều Vũ còn hung ác hơn vài phần, mọi người sợ hãi vội vàng lui lại về phía sau.

Bagnell thấy Hề Bình vừa mới bước đến xem, hai mắt sáng ngời hô to: “Lão Hề, lão Hề, nhanh lại đây một chút nào.”

Hề Bình không nhanh không chậm đi tới trước mặt Bagnell: “Có việc gì thì nói đi.”

Bagnell cười hắc hắc, nói nhỏ vào tai Hề Bình mấy câu. Ánh mắt của Hề Bình đột nhiên sáng lên, liên tục gật đầu.

Rất nhiều tạp tu vừa mới từ trong rừng trở lại căn cứ liền được chứng kiến một màn kì dị, trong căn cứ không ngờ là có một đội ngũ thật dài đang xếp hàng.

Bagnell hướng về phía người tiếp theo bảo:

“Tô Lưu cô nương vất vả như thế, không biết người chuẩn bị lấy gì làm thù lao?”

Vị tạp tu này vẻ mặt tiếc nuối, từ trong người móc ra một cái sừng màu đỏ giống như sừng dê, ánh mắt hướng về phía Hề Bình với vẻ mong chờ.

Hề Bình lúc này đang đeo kính, vẻ mặt nhã nhặn, cẩn thận xem xét một lúc, hài lòng gật đầu: “Không tồi, đây là sừng của một con dê Huyết Giác trưởng thành, phẩm chất không đến nỗi nào. Được rồi, người vào đi.”

“Người có thể tiến vào.” Bagnell phát phát tay.

Vị tạp tu này mặc dù còn có chút tiếc nuối nhưng trên mặt vẫn hiện ra vẻ vui mừng, vội vàng tiến vào phòng trị liệu.

“Người tiếp theo.” Bagnell hô.

Tên tạp tu này đem ra một hòn đá màu đen huyền.

“Khối quặng Hi Nham này phẩm chất không tốt, chỉ là đồ bỏ đi.” Hề Bình lạnh nhạt đem hòn đá trả lại cho tên tạp tu kia.

Bagnell vỗ vỗ bả vai đối phương, giọng sâu xa:

“Huynh đệ à! Chỉ là những vật ngoại thân mà thôi, sống không mang đến mà chết cũng chẳng mang đi, giữ lại làm gì chứ? Thân thể vẫn là quan trọng nhất a! Người hãy suy nghĩ xem, nếu thân thể khỏe mạnh thì sau này cái gì mà chẳng kiếm được phải không? Ai.. độ giác ngộ của người còn chưa đủ, đứng sang bên suy nghĩ lại cho kĩ đi.” Nói xong liền lấy tay tóm đối phương đưa ra khỏi đội ngũ.

“Người tiếp theo!” Bagnell tiếp tục thân nhiên hô lên.

Trước mặt Trần Mộ bày ra toàn bộ gia sản của hắn.

Bạch cúc hắc thạch, Điều ti hồng tuyến, Văn ngư thảo, Song bài thái thiết thạch. Đây là tất cả những tài liệu quý hiếm mà hắn có.

Bạch cúc hắc thạch chỉ dùng để chế tạo trù tạp, những tài liệu chuyên để chế tạo trù tạp rất hiếm, cho nên đến bây giờ nó vẫn chưa được Trần Mộ sử dụng. Nhưng lần này nó đóng vai trò quan trọng nhất.

Dầu Hồng chiết xuất từ Điều ti hồng tuyến và Bạch cúc hắc thạch có thể nói là hai loại tài liệu phối hợp với nhau tuyệt vời nhất. Dầu Hồng có thể nâng cao hiệu suất sử dụng năng lượng của tạp phiến, còn Bạch cúc hắc thạch có tác dụng đem lại năng lực tính toán cho tạp phiến. Hai vật liệu này phối hợp với nhau để chế tạo tạp phiến thì hiệu suất của tạp phiến có thể đạt tới mức cao chưa từng có.

Lần này không cần sử dụng Văn ngư thảo, tác dụng của nó là làm cho tạp phiến cứng rắn như thép, không bị tổn thương. Nói chung thì vô luận là tạp phiến cận chiến hay là tạp phiến công kích từ xa, năng lượng do nó trực tiếp sinh ra sẽ không gây tổn thương cho tạp phiến. Cho nên trong mắt của những chế tạp sư bình thường thì đặc tính của Văn ngư thảo là vô dụng.

Nhưng Trần Mộ lại không cho là như vậy. Hắn có suy nghĩ của riêng mình. Cụ thể như thế nào còn phải xem kết quả thí nghiệm, bất quá đó là một đề tài khác không liên quan gì đến những tạp phiến trước mắt.

Song bài thái thiết thạch cũng là một loại tài liệu cực kì hiếm thấy. Kim loại chiết xuất ra từ nó có tính dẫn năng lượng rất tốt, nó còn là một loại tạp mặc tự nhiên có khả năng hòa tan cực kì xuất sắc và nó có thể kích hoạt năng lượng rất tốt.

Ba loại tài liệu Bạch cúc hắc thạch, Điều ti hồng tuyến và Song thái thiết thạch hết sức phù hợp với dự định của hắn.

Thêm vào một số tài liệu vừa mới mua được từ Tiêu Lập Thiển, Trần Mộ đã định ra được một phương án chi tiết.

Bởi sợ có thể xảy ra sơ suất nên phương án được hắn vạch ra cực kì chi tiết. Những tài liệu nói trên đều là những thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, một khi chế tạp thất bại, nếu còn muốn tìm kiếm chúng một lần nữa thì đó không phải là chuyện dễ dàng.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ sử dụng nhiều tài liệu trân quý như vậy, giá cả của mỗi một loại tài liệu trong đó đều ở trên trời.

Chỉ liếc qua một cái, Nhữ Thu đã bị kế hoạch chế tạo hoàn chỉnh của Trần Mộ chinh phục hoàn toàn. Trong đó có rất nhiều thuật ngữ, tính toán mà nàng không rõ nhưng không sao, từ từ rồi sẽ biết. Chỉ riêng việc xem qua một phần nội dung trong đó đã khiến cho nàng hiểu được rất nhiều thứ.

Khiến cho nàng khâm phục nhất chính là thái độ chuyên nghiệp của Trần Mộ! Trước kia nàng chưa bao giờ thấy vị chế tạp sư nào chăm chú công việc như vậy. Dường như nàng cũng chưa bao giờ gặp qua bản kế hoạch chi tiết và rõ ràng như vậy. Đây vẫn còn được gọi là chế tạp sao? Quả thật nó giống như hoàn thành một công trình chế tạo quy mô lớn.

Có rất nhiều chỗ tính toán của Trần Mộ nàng xem không hiểu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự sùng bái đang dâng cao mà nàng dành cho hắn. Tại sao người ta còn trẻ như vậy mà có thể trở thành một vị chế tạp đại sư? Từ thái độ làm việc có thể giải thích được tất cả!

Trong quá trình tính toán, Trần Mộ trước sau thực hiện đến năm lần tính toán mới đưa ra phương án cuối cùng. Ở mỗi bước thực hiện có rất nhiều ghi chú. Những ghi chú này không chỉ giải thích tất cả các vấn đề trong mỗi bước mà còn liệt kê những tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra, thậm chí còn có cả biện pháp giải quyết.

Do muốn Nhữ Thu hiệp trợ cho nên Trần Mộ yêu cầu nàng phải ghi nhớ toàn bộ kế hoạch, mỗi bước đều không được sai sót.

Yêu cầu của Trần Mộ chính là điều mà Nhữ Thu cầu còn không được. Sau khi tiếp nhận bản kế hoạch, nàng liền cố gắng học thuộc lòng như cháo. Nàng biết rõ giá trị của những thứ này, hiện tại có nhiều chỗ còn không rõ nhưng chỉ cần nhớ kĩ trong đầu là được. Chỉ cần có thời gian, không ngừng tìm hiểu nhất định có một ngày hiểu rõ tất cả.

Chờ cho Nhữ Thu nhớ kĩ bản kế hoạch, Trần Mộ mới bắt đầu tiến hành. Dụng cụ ở nơi này chỉ có thể xem là bình thường, nhưng đối với hắn như thế đã đủ.

Trước mặt hắn bày ra hơn mười loại tài liệu. Mùi do chúng nó phát ra quyện lại cùng một chỗ tạo thành một loại hương thơm kì lạ, Nhữ Thu về mặt cẩn thận đứng nghiêm trang bên cạnh Trần Mộ, ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo qua những tài liệu trên bàn.

Những tài liệu này có vài loại nàng chưa bao giờ nghe nói qua, thậm chí có tài liệu không có trong bách khoa toàn thư, nhưng thông tin về chúng đã được nàng nhớ kĩ trong đầu. Hiện tại nàng biết rõ, những tài liệu mà Trần Mộ lấy trong túi ra tuyệt đối thuộc loại cực kì trân quý.

Ánh mắt của Trần Mộ cực kì nghiêm túc, mà Nhữ Thu ở bên cũng không dám thở mạnh. Hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, cẩn thận xem xét từng chi tiết trong đầu một lần nữa, xác định không có gì thiếu sót hắn liền mở mắt.

“Cô bây giờ bắt đầu đun chảy Lăng diện tinh, chú ý nhiệt độ của ngọn lửa.”

Trần Mộ trầm giọng nói.

“Rõ!”

Bởi chịu ảnh hưởng của cả nhóm nên Nhữ Thu cũng trả lời giống như tập tu khác.

Ở nhiệt độ cao Lăng diện tinh bắt đầu trở nên đỏ rực, sau đó dần dần chuyển thành thể lỏng. Nhữ Thu thần sắc trấn định, các ngón tay của nàng cực kì linh hoạt. Các tài liệu được chuẩn bị sẵn trên bàn lần lượt được thả vào Lăng diện tinh nóng chảy.

Lăng diện tinh là một trong những tài liệu chưa được lượng định mà Trần Mộ mua được từ Tiêu Lập Thiển. Bên ngoài khối Lăng diện tinh bị nham thạch bao phủ, đây chính là nguyên nhân tại sao mọi người không nhận ra nó. Nhữ Thu cũng biết Lăng diện tinh, nhưng nếu như nàng muốn phân biệt thì cần phải sử dụng thiết bị chuyên dụng mới có thể xác định được.

Nàng rất tò mò tại sao Trần Mộ không cần bất cứ dụng cụ nào, chỉ liếc một cái liền biết trong nham thạch có Lăng diện tinh.

Đây là khối Lăng diện tinh có thể tích lớn nhất mà nàng từng thấy, ước chừng lớn bằng hai nắm tay người lớn. Nếu như đem tới phòng đấu giá thì giá của nó ít nhất là năm ngàn vạn Audierne.

Trần Mộ không ngờ lại không chút do dự sử dụng nó làm dung môi. Sử dụng Lăng diện tinh làm dung môi, hơn nữa còn là một khối Lăng diện tinh phẩm chất cực cao, có thể nói là không thể dùng hai chữ xa xỉ để hình dung nữa rồi.

Nhữ Thu không dám phân tâm, cảm giác của nàng tập trung trù lên hỗn hợp Lăng diện tinh, kiểm tra mức độ phản ứng trong đó.

312. Chương 307: Luân

Hơn nữa, hắn hiện tại cũng không rảnh để chú ý đến Nhữ Thu, sự chú ý của hắn tập trung vào dung dịch màu xanh lam trước mắt.

Một tấm tạp phẩm trắng loại bốn sao làm từ vỏ cây tuyết phong bạch sắc đang được ngâm trong dung dịch màu xanh lam.

Cảm giác của Trần Mộ tập trung bao lấy tám tạp phiên trắng này, vô cùng tỉ mỉ tinh tế cảm nhận từng điểm biến hóa ở trong tám tạp phiên. Đối với một vị chế tạp sư mà nói, hẳn phải nắm bắt từng điểm biến hóa nhỏ nhất trong quá trình chế tác. Mắt thường chỉ có thể nắm bắt thông tin hết sức giới hạn, ở một số phương diện thiết bị mặc dù có thể cung cấp được thông tin nhưng dù sao máy móc cũng chỉ là máy móc.

Đối với một vị chế tạp sư, đặc biệt là một vị cao cấp chế tạp sư mà nói, cảm giác đáng tin cậy hơn hẳn thiết bị hay mắt thường.

Giống như bây giờ, Trần Mộ có thể thông qua cảm giác “quan sát” một cách rõ ràng phản ứng giữa tám tạp phiên trắng với dung dịch màu lam. Nếu chỉ bằng mắt thường sẽ không thể thấy được từng tia màu lam lan tràn đầy khắp tám tạp phiên trắng.

Vẫn chưa đủ. Thần sắc của Trần Mộ cực kỳ chuyên chú, không dám một chút buông lỏng.

Lại thêm một lát, những tia màu xanh này bắt đầu tập hợp lại. Chúng tựa như những sợi tơ dài cực nhỏ, kết hợp lại thành những tia màu lam to hơn. Nếu chỉ bằng mắt thường, chỉ có thể thấy được một số tuyến ngân màu lam nhạt nhỏ như những sợi tóc.

Tuyến ngân màu lam nhạt dần dần trở nên sẫm lại rồi cuối cùng trở thành xanh đậm, trên tám tạp phiên trắng xuất hiện vô số sợi tơ màu xanh đậm, còn dung dịch ban đầu màu xanh lam giờ trở nên trong suốt thấy đáy.

Trần Mộ nhẹ nhàng thở phào một hơi, tám tạp phiên này đã được xử lý vô cùng thành công.

Chuyển mắt nhìn sang, bên kia Nhữ Thu cũng đã đến giai đoạn quan trọng nhất. Hỗn hợp Lăng diện tinh từ đỏ hồng chuyển thành sắc tím, chiếc bình đựng trong suốt liền tựa như một khối thủy tinh màu tím hoàn mỹ cực lớn.

Tiếp theo cần phải cho vào dầu Hồng chiết xuất từ Ô ti hồng tuyến.

Một giọt dầu Hồng diễm lệ ước chừng to bằng đầu ngón tay được nhẹ nhàng nhỏ vào trong bình dung dịch màu tím.

Phút chốc, một tia sáng tím đột nhiên xuất hiện trong bình, rồi ánh sáng tím chiếu rọi lên. Sớm đã có chuẩn bị, Trần Mộ và Nhữ Thu hai người đồng thời nhắm mắt lại tránh cho mắt bị những tia sáng tím làm bị thương.

Không chút do dự Trần Mộ đem bột phần của Bạch cúc hắc thạch cho vào trong chùm ánh sáng tím này.

Nếu dùng “Cảm giác”, có thể nhìn thấy chất lỏng trong cả bình thí nghiệm đang cháy điên cuồng. Chính là bởi thiêu đốt mà sinh ra ánh sáng tím chói mắt.

Sau khi cho bột phần Bạch cúc hắc thạch vào, ánh sáng tím chói mắt dần dần trở nên ôn hòa. Sau 5 phút, chất lỏng đang cháy trong bình cũng trở nên dịu dần, dung dịch sau khi cho thêm Bạch cúc hắc thạch có màu trở nên đậm hơn một chút, chuyển thành màu tím sẫm. Trong bình, chúng cháy âm ỉ, một đám lửa màu tím nhạt trôi nổi ở trên dịch thể màu tím sẫm.

Lúc này Nhữ Thu không dám dùng tay để cầm lấy bình. Nàng biết đám lửa màu tím nhạt đó độ nóng rất cao, đủ để đốt bàn tay nhỏ của nàng thành tro. Chiếc bình được đặt ở trên cánh tay máy chuyên dụng.

Đám lửa màu tím nhạt này cháy rất lâu.

Đủ nửa canh giờ trôi qua, nó vẫn chưa thay đổi chút gì, lúc này Trần Mộ đột nhiên có động tác. Chỉ thấy hắn cẩn thận điều khiển dụng cụ trước mặt.

Sớm đã được cánh tay máy kẹp chặt, Song bài thái thiết thạch được giữ trên đám hỏa diễm. Làm xong tất cả việc này, Trần Mộ đem tám tạp phiên trắng đã được xử lý đặt trước mặt, còn bộ bút Nhược thủy được hắn để ở vị trí tiện nhất.

Mười phút sau, một chút nước kim loại màu đen bóng từ trên Song bài thái thiết thạch thẩm thấu ra ngoài, từ từ nhỏ vào trong đám lửa màu tím nhạt. Nước kim loại này là nước hợp kim Thái thiết của Song bài thái thiết thạch.

Nước hợp kim Thái thiết và dung dịch trong tích tắc tiếp xúc với nhau. Dung dịch đang yên tĩnh bỗng nhiên bốc lên không ngớt, giống như nước sôi đang sôi trào, mà trạng thái sôi trào này duy trì trong 5 giây.

Sau 5 giây, nó liền lắng lại giống như một mặt hồ yên tĩnh, khiến người ta hoài nghi màn vừa rồi không biết có phải là ảo giác hay không. Giờ hiện ra trước mắt Trần Mộ là một bình chất lỏng màu hổ phách hơi dính.

Sớm đã sẵn sàng, Trần Mộ không chậm trễ chuẩn bị tốt bộ bút Nhược thủy.

Song bài thái thiết thạch có một đặc tính, đó là một khi luyện chế thì trong vài phút phải chế thành tạp phiên, nếu không nó sẽ mất hiệu quả.

Mỗi một chi tiết, từng kết cấu của tấm tạp phiên này đã được lặp đi lặp lại vô số lần trong đầu Trần Mộ, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa.

Từ lúc hần bắt đầu đặt bút mà xem, nét bút liền lạc không một chút ngập ngừng do dự.

Đứng xem Trần Mộ chế tạo tạp phiên thực sự là một loại hưởng thụ, vận bút lưu loát vô cùng thể hiện ra những gì hần đã dự tính từ trước. Cả người hần toát ra sự tự tin tràn trề, động tác thi triển đầy đặn tựa như nước chảy mây trôi, thật khó nói hết được cái đẹp của nó.

Nhữ Thu đã gặp qua rất nhiều chế tạp sư, nhưng rất ít khi gặp được người có bút lực như vậy, bản thân nàng cũng kém rất xa.

3 phút!

3 phút ngắn ngủi mà thật dài.

Theo nét bút cuối cùng của Trần Mộ, tấm tạp phiên cuối cùng đã hoàn thành. Cấu vân màu hổ phách phủ đầy lên những ngấn tuyến màu xanh đậm phân bố bất quy tắc trên nền tấm tạp phiên trắng đột nhiên sáng lên, tựa như hô hấp, ánh hổ phách lộng lẫy chớp lóe lên rồi biến mất.

Nhữ Thu không nhịn được mở to mắt, khuôn mặt bởi quá độ hưng phấn mà hồng như quả táo.

Thành công rồi, thật sự thành công rồi!

Quang mang chớp lóe lên rồi biến mất kia có nghĩa là một tấm tạp phiên đã hoàn thành. Nếu cấu vân của tạp phiên không toàn vẹn thì không thể nhìn thấy được hiện tượng được gọi là “hô hấp quang trạch” này. Nó chính là tiêu chuẩn để phán đoán sơ bộ một tấm tạp phiên chế tác có thành công hay không.

Trần Mộ cũng thở phào nhẹ nhõm, sống lưng đang thẳng căng lập tức lỏng xuống, tựa như bị thoát khí lực vậy.

Trong 3 phút vừa rồi, hần tập trung tất cả tinh lực để hoàn thành tấm tạp phiên này. Sau khi hoàn thành, cảm giác mệt mỏi lập tức tràn đến.

Đã rất lâu rồi hần không cảm thấy mệt mỏi vì chế tạo tạp phiên. Tấm tạp phiên này đối với cảm giác của hần thật sự là rất thách thức, nhưng may mắn cuối cùng đã thành công. Nếu thất bại, nghĩ đến những tài liệu trân quý này, phỏng chừng hần sẽ còn đau đớn rất lâu.

Trần Mộ nhắm mắt lại khôi phục thể lực, tay phải của hần vô thức vuốt ve tấm tạp phiên.

Nhữ Thu vẽ mặt sùng bái nhìn Trần Mộ. Theo dõi cả kế hoạch một cách cẩn thận, nàng rất rõ nội dung kỹ thuật của tấm tạp phiên này. Nàng dám khẳng định, tấm tạp phiên này tuyệt đối là tấm tạp phiên phức tạp nhất mà nàng từng thấy qua.

Không chỉ có vậy!

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc làm ra một tấm tạp phiên có độ phức tạp đến mức này. Mà Trần Mộ, người làm ra tấm tạp phiên này, không, phải nói là người thiết kế ra tấm tạp phiên này, ở trong mắt nàng thật sự là cao như núi.

Mười phút sau, Trần Mộ mở mắt. Hần lúc này mới có khí lực để thưởng thức tấm tạp phiên do mình chế tạo.

Nền trắng, những tia cực nhỏ màu lam, cầu vôn màu hổ phách đã cầu thành một đồ án tuyệt mỹ. Ngay cả bản thân Trần Mộ cũng không khỏi bị cầu vôn phức tạp mà tinh tế của tấm tạp phiến này hấp dẫn, nó tựa như đá nam châm hấp dẫn ánh mắt của Trần Mộ.

Không nhận được, Trần Mộ nở một nụ cười, một nụ cười vô cùng vui vẻ.

Cho tới bây giờ tấm tạp phiến do hắn làm ra này là tấm tạp phiến hắn hài lòng nhất, cường đại nhất và trân quý nhất!

Hai bên của tạp phiến thường dùng để chế tạp sư lưu lại tên tuổi của mình.

Trần Mộ suy nghĩ một hồi, ở đây chỗ trống của tạp phiến này, lưu lại một hàng chữ nhỏ: “6; Luân - C”

Tấm đầu tiên trong dãy số tạp phiến có tên riêng đã được sinh ra như vậy.

Bagnell và Hề Bình hai ngày nay thu hoạch quả thật đến mức mỏi tay. Những tạp tu bám rừng này, hầu như trên mỗi người đều có một hai đồ vật không tồi. Nhưng bây giờ mấy thứ này hầu như toàn bộ đều rơi vào tay của hai người.

Y vụ tạp tu là một bảo tàng a!

Đây là cảm nhận lớn nhất của hai người trong 2 ngày nay. Hai người cùng quyết định, đợi sau khi ông chủ đi ra, nhất định phải tăng thêm đãi ngộ cho Tô Lưu Triệt Nhu tiểu thư.

Bagnell thậm chí đã suy nghĩ hành trình tiếp theo có phải là có thể giống như vậy hay không.

Một thân ảnh xuất hiện tại cửa căn cứ, mang theo một chút sương mù làm cho người ta có cảm giác mơ hồ không rõ.

Tháp tháp tháp!

Những bước tiến không lớn có tiết tấu lại dường như đánh vào trong lòng của mọi người, đại sảnh lớn như vậy, dần dần yên tĩnh trở lại.

Tháp tháp tháp!

Nam tử trên người bao phủ đôi chút sương mù, hướng tới đại sảnh đi đến.

“Là Tiêu Ba!”

Thế là hắn đã trở về, người đoán lần này hắn sẵn được thứ gì tốt?

“Không biết, nhưng mỗi lần hắn đều khiến người khác kinh ngạc, không biết lần này là cái gì.”

Đám tạp tu bám rừng hạ giọng bàn luận, bọn họ lần lượt tránh ra thành một con đường.

Tháp tháp tháp!

Nam tử này không có bị ảnh hưởng, nhịp bước vẫn như cũ, kiên định đều bước tựa như trên đời này không gì có thể giữ được hắn vậy. Bagnell dừng cử động, hít mắt nhìn nam tử thần bí này.

Cao 1m85 như một cây thương, giày ống màu đen dẫm lên mặt đất phát ra những tiếng tháp tháp, mái tóc màu trắng tuyết dài gần đến hông được một sợi dây màu đỏ buộc hờ hững, khuôn mặt tuấn dật mang theo vài phần bụi đường, một bộ quần áo cũ tấy đến trắng bệch, rất nhiều chỗ bị rách nhưng vẫn rất sạch sẽ.

Sương mù phủ quanh người hắn lúc đậm lúc nhạt, khiến thêm phần thần bí.

Tiêu Ba nhìn thấy một hàng dài trong sảnh, nghiêng mặt nhìn, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Nhưng hắn cũng không dừng lại mà hướng tới thang cuốn đi đến.

Đợi hắn rời đi, sảnh đường mới phục hồi sinh cơ. Mọi người phấn chấn thảo luận Tiêu Ba lần này sẽ mang chiến lợi phẩm gì về.

Mục quang của Bagnell vẫn không rời khỏi thân ảnh sương mù quần quít.

313. Chương 308: Cuộc Chiến Bất Minh

Nhưng hắn cũng không nhàn rỗi. “Luân” cảm sẵn trong độ nghi trên tay đang kích hoạt. Hắn nhắm mắt, vừa nghỉ ngơi, vừa dùng cảm giác thăm dò kết cấu bên trong của tấm tạp phiến mới này.

Một khối thể giới năng lượng biến động tựa như một khoảng không tràn đầy sương mù với bụi. Mà trong đó, 1024 đĩa năng lượng hình tròn tựa như bầy cá đông đưa trong khoảng không. Chúng chọt tọt chọt tán, linh động đến cực điểm. Bên ngoài mỗi viên cầu năng lượng có một đạo lưu quang chuyển động xoay quanh giống như kim đồng hồ vậy.

Đây là loại năng lượng thứ 5 trong 5 loại mô hình năng lượng của bài huấn luyện cảm giác linh mãnh, là loại làm hấn say mê nhất.

1024 đĩa năng lượng đã là cực hạn của hấn, nếu quy đổi thành khối năng lượng thứ 5 trong mô hình năng lượng, 1024 đĩa năng lượng này tương đương với hơn 7000 khối năng lượng, vượt xa 5000 khối năng lượng thứ 5 trong mô hình năng lượng.

Dưới sự khống chế cảm giác tinh tế của Trần Mộ, những đĩa năng lượng xoay tròn này bắt đầu tụ tập lại quanh một đĩa năng lượng trung tâm.

Trong chớp mắt, 1024 đĩa năng lượng xoay tròn liền tập hợp thành một nhóm. Dưới sự khống chế của Trần Mộ, chúng chọt xếp thành hình vuông, hình tròn, hình khối, chọt xếp thành các hình dạng kỳ quái khác....

Mà khi Trần Mộ bắt chúng xếp thành hình cánh hoa, thì dị biến phát sinh khiến hấn kinh ngạc.

Mặc dù cảm giác của hấn đối với hoàn cảnh xung quanh vô cùng mãnh cảm, nhưng cảm giác của hấn bây giờ cơ bản toàn bộ tập trung vào các đĩa năng lượng. Dưới tình huống này cảm giác của hấn với hoàn cảnh xung quanh hấn phải rất chậm mới đúng.

Nhưng, mặc dù cảm giác đắm chìm trong tạp phiến hấn lại có thể “nhìn thấy” thế giới bên ngoài tạp phiến hết sức rõ ràng, rõ ràng như thể đường như chúng đang ở trước mắt vậy.

Làm cho người ta ngạc nhiên nhất chính là, khi sự chú ý của hấn đặt ở trên thứ gì, thứ đó dường như được kéo đến gần, hiện rõ từng ly từng tỵ.

Có ý tứ!

Trần Mộ cũng tăng thêm vài phần hứng thú. Tấm tạp phiến này mặc dù do một tay hấn thiết kế mà thành, nhưng nó có rất nhiều tính năng vượt xa sự tưởng tượng của hấn.

Đây cũng là chuyện bình thường. Khi một chế tạp sư từ ý tưởng về một loại kết cấu năng lượng tạo ra một sản phẩm thực, kết cấu năng lượng này thường sẽ có rất nhiều đặc tính mà họ không đoán trước được. Không có chế tạp sư nào dám khẳng định bản thân đủ thông hiểu quy tắc năng lượng.

Đây là vùng biên giới hạn của khoa học hiện nay, là khu vực thâm ảo khó hiểu nhất của hệ thống tạp phiến.

Tiếp theo Trần Mộ lại phát hiện ra mấy loại kết cấu sắp xếp mới của đĩa năng lượng. Song, điều khiến hấn cảm thấy buồn bực chính là cảm giác của hấn hiển nhiên còn chưa đủ độ linh mãnh để phát huy toàn bộ uy lực của tấm tạp phiến. Đơn vị nhỏ nhất mà một lần hấn có thể khống chế được là 10 đĩa năng lượng. Điều này cũng có nghĩa là hấn không thể không chế những đĩa năng lượng này sắp xếp thành kết cấu tinh tế hơn.

Hoàn thành mô hình kết cấu của 5 loại năng lượng, độ linh mãnh cảm giác của Trần Mộ đã đạt đến mức khiến cho người khác phải kinh ngạc. Song “Luân” còn đòi hỏi độ linh mãnh của cảm giác cao hơn nữa.

Điểm này không ra ngoài dự đoán của Trần Mộ. Đây là một tấm tạp phiến bốn sao, hơn nữa là một tấm tạp phiến tinh phẩm xuất sắc hơn nhiều so với các tạp phiến bốn sao bình thường khác, nó tiêu tốn tất cả tài liệu trân quý của Trần Mộ. Một tấm tạp phiến như thế, yêu cầu cảm giác của người sử dụng phải có độ linh mãnh cao là rất bình thường.

Tạp phiến càng lợi hại, yêu cầu đối với tạp tu sử dụng càng cao. Đây là quy luật.

Tập tu có cảm giác ở mức cấp bốn mặc dù cũng có thể sử dụng tập phiên bốn sao nhưng bọn họ không chỉ khó có thể phát huy uy lực của tập phiên bốn sao, mà còn tiêu hao cảm giác so với tập tu cấp năm nhanh hơn nhiều.

Có rất ít tập tu cảm giác cấp bốn sử dụng tập phiên bốn sao trong chiến đấu. Sử dụng thuần thực tập phiên bốn sao thông thường là tập tu có cường độ cảm giác đạt đến cấp năm. Số lượng tập tu có cảm giác cấp năm ở liên bang không tính là nhiều, nhưng cũng không phải là ít. Giống như Tổ Trữ, cường độ cảm giác của hắn là cấp năm sơ kỳ.

Không thể không nói, về điểm này, khác biệt giữa Lục Đại và các tập tu khác tương đối lớn. tựa như hình thức truyền thừa của Tiết Thức liên vậy, nó đã được nhiều thế hệ hoàn thiện. Hệ thống của nó từ nông đến sâu, từ thấp đến cao đều có kỹ xảo tương ứng cực kỳ hoàn chỉnh. Cho nên bọn họ thường sử dụng tập phiên cao cấp hơn rất nhiều so với tập tu cùng cấp.

Trần Mộ mở mắt, cảm giác của hắn cuối cùng đã khôi phục bình thường trở lại. Hắn đứng dậy, nói với Nhữ Thu: “Đi thôi.” Nhữ Thu về mặt phần chân “Ừ” một tiếng, nàng cũng rất hiếu kỳ tám tập phiên này rốt cuộc sẽ có công hiệu gì.

Vừa mới ra khỏi cửa Trần Mộ liền đụng phải một bạch phát nam tử.

“Ý” bạch phát nam tử thủy chung bao phủ bởi sương trắng nhàn nhạt bên cạnh Trần Mộ không khỏi lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Ánh mắt của đối phương rơi lên người Trần Mộ. Trong không khí, cảm giác không thể sát của song phương va chạm.

Trên mặt hai người nhất tề đều lộ vẻ kinh ngạc, độ linh mẫn cảm giác của bạch phát nam tử này chỉ sợ còn cao hơn mình, trong lòng Trần Mộ rung mình.

Về mặt bạch phát nam tử tựa như trở nên có chút khó đoán, cười một cách rất có thâm ý. Màn sương trắng quanh hắn bắt đầu biến hóa.

Trần Mộ biến sắc, quát khê Nhữ Thu: “Lui lại.”

Nhữ Thu sửng sốt, về mặt mới hưng phấn giống như quả táo chín vừa rồi biến thành trắng bệch, nàng thần sắc hoảng sợ chạy vào trong phòng. Vào đến phòng, nàng vừa khấn trương chăm chú nhìn tình huống bên ngoài qua vách thủy tinh, vừa luống cuống gọi thông tin tập cho Bagnell.

Không còn lo lắng phía sau, Trần Mộ lập tức bình tĩnh trở lại. Bây giờ đối tập đã không kịp nữa, trong độ nghi là “Luân” đang kích hoạt. Cười khổ, Trần Mộ không do dự điều chỉnh cảm giác của hắn.

“Mới tới? Ài, lâu rồi chưa có gặp đối thủ xứng tầm.” Thanh âm mềm mại có sức hút từ trong màn sương trắng truyền ra, đối phương hình như rất nhàn nhã.

Sắc mặt của Trần Mộ khê biến. Làm hắn biến sắc không phải là lời nói của đối phương, mà bởi đối phương khiến người khác không thể nắm lấy sự ba động của năng lượng.

Không trả lời, Trần Mộ đột nhiên gập người vọt đến đối phương, tựa như con rắn dán mình trên mặt đất, nhanh như tia chớp mà lại phiêu hốt đến cực điểm.

Chỉ cần bị hắn tiếp cận, hắn thậm chí không cần sử dụng tập phiên.

“Có ý tứ”. đối phương nói chậm chậm, lộ ra vài phần mùi vị tán thưởng, nhưng hắn ra tay tuyệt không có nửa phần lưu tình.

Bỗng chốc, trước mặt Trần Mộ hiện ra một tấm lưới, một tấm quang lưới do vô số sợi tơ năng lượng tổ hợp mà thành. Trần Mộ giống như một con thiêu thân, tự lao đầu vào tấm lưới.

Trần Mộ sắc mặt biến đổi, nếu không phải là hắn có thể bắt được luồng năng lượng dao động rất nhỏ hầu như không cách nào phát hiện, hắn chắc chắn sẽ đụng đầu vào tấm quang lưới đó. Những tia năng lượng sắc bén vô cùng này nếu đụng phải, chỉ sợ trong phút chốc bản thân sẽ bị cắt thành vô số mảnh.

Bụng dán sát mặt đất, lòng bàn tay đồng thời phát lực, Trần Mộ đột nhiên từ mặt đất bắn lên, hung hiểm tránh qua tấm quang lưới. Còn chưa có kịp may mắn, tấm lưới quang này đột nhiên thu lại, hóa thành một tia điện. Tia lửa điện xẹt xẹt dọa người hướng đến Trần Mộ đang ở giữa không trung bay tới.

Đáng chết!

Trần Mộ liều mạng điều khiển đại nê thu tập, thân ảnh lập tức trở nên mơ hồ. Trong cự ly ngắn đại nê thu tập phối hợp với lực bộc phát của Trần Mộ, tốc độ cực nhanh, khiến hắn tạo ra một chuỗi tàn ảnh.

“Tốc độ rất nhanh a.” Âm thanh mềm mại làm người ta chán ghét.

Tia điện đột nhiên tỏa ra hóa thành một lưới điện còn lớn hơn lưới quang lúc trước bao phủ hoàn toàn Trần Mộ vào trong, mỗi sợi lưới đều to chừng ngón tay út, rung lên lệt xệt.

Bị nhốt rồi!

Mắt thấy lưới điện co rút lại rất nhanh, Trần Mộ tỉnh táo trở lại. Lúc này trốn cũng không thể, nếu như trên tay là tập phiến Thoát vĩ toa, hắn còn có thể thử công kích. Nhưng bây giờ, đang kích hoạt trong độ nghi của hắn lại là tấm tập phiến vừa mới hoàn thành “Luân”.

Hắn cũng không ngờ vừa ra khỏi cửa liền gặp tình huống này. Nhưng hiển nhiên lúc này không phải là lúc suy tính, hắn chỉ có thể thử tấm tập phiến mới một lần.

Chiến đấu của song phương xảy ra chỉ trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch, Nhữ Thu còn chưa kịp gọi thông tấn tập cho Bagnell, nàng đã thấy Trần Mộ bị lưới điện vây khốn.

Lưới điện thỉnh thoảng chớp động phóng ra tia lửa điện lệt xệt làm cho Nhữ Thu hoa dung thất sắc. Nàng là chế tập sư nên hiểu rõ những sợi lưới này nguy hiểm như thế nào. Điện áp của nó cao hơn ngàn tỉ tuyến mà Tập Thụy Nhất phóng ra ngày trước, chỉ cần chạm phải là chết chắc.

Nhanh nghĩ biện pháp, nhanh nghĩ biện pháp! Nhữ Thu gấp đến độ tim muốn nhảy đến tận họng.

Đột nhiên, Trần Mộ có cảm giác thế giới dường như yên tĩnh lại, tai của hắn cũng không còn nghe thấy tiếng tia lửa điện kêu lệt xệt nữa. Trong thế giới năng lượng bụi, dưới sự khống chế của hắn từng đĩa năng lượng quay phát sinh biến hóa với tốc độ kinh người.

Dường như ở trong thế giới năng lượng này, thời gian cũng trở nên chậm rãi mà rõ ràng, hết thấy tất cả đều rõ ràng, rõ ràng đến độ làm người ra có thể đưa tay ra nắm được. 1024 đĩa năng lượng trong thời gian cực ngắn lại một lần nữa tập hợp.

Mỗi đĩa năng lượng giống như một viên phật châu, xâu lại thành một dây chuyền đĩa năng lượng hoàn mỹ hình tròn cực lớn.

Ngay khi các đĩa kết thành chuỗi, lưu quang trên 1024 đĩa năng lượng đột nhiên tự động điều chỉnh. Chúng có tốc độ giống nhau, vị trí giống nhau, rồi chuyển động giống nhau. Mỗi khi lưu quang chuyển xong một vòng, chuỗi dây chuyền đĩa này lại đột nhiên sáng lên một chút.

Trần Mộ cũng không biết chuỗi đĩa năng lượng này cuối cùng có tác dụng gì, nhưng kết cấu này là vừa rồi hắn mới thí nghiệm ra. Nói chung, trong tập phiến phản ứng của kết cấu hình tròn trong mắt mọi người thường được coi là phòng hộ.

Là cái lồng phòng hộ sao? Trần Mộ cảm giác được sự ba động của năng lượng. Nhưng khi hắn mở mắt ra, lại dễ khóc dễ cười phát hiện, trước mặt hắn trôi nổi một cái quang sáng to chừng đầu nắm tay màu hổ phách.

Đáng chết, không phải là lồng năng lượng. Sắc mặt của Trần Mộ không khỏi đại biến.

314. Chương 309: Cơ Giận Của Trần Mộ

Không còn thời gian nữa, hắn đã không còn thời gian đi thử nghiệm những loại kết cấu khác. Chỉ vài giây nữa, không, có lẽ chỉ cần nửa giây thôi, hắn cũng sẽ giống như góc áo vừa rồi hóa thành tro bụi.

Mọi thứ trước mắt dường như thoáng trở nên thông thả rất nhiều.

Cảm giác đã bị nguy hiểm kích thích, điên cuồng vận chuyển với tốc độ nhanh chưa từng có, nhưng thần kì là trong lòng Trần Mộ cảm thấy bình tĩnh vô cùng, so với những lúc nín thở trong nước để rèn luyện cảm giác còn muốn bình tĩnh hơn.

Giống như một người đứng ngoài xem, trong tình trạng tỉnh táo đánh giá chính mình, đánh giá những gì mà mình đang gặp phải. Nhưng trên thực tế, hiện tại chính mình đang gặp phải nguy hiểm gấp nhiều lần, so với ngày thường nín thở trong nước để rèn luyện cảm giác còn muốn nguy hiểm gấp trăm lần.

Ầm! Cảm giác tựa hồ xảy ra biến hóa gì đó, cảnh vật xung quanh chợt rõ ràng hơn trước rất nhiều. Hẳn thậm chí có thể cảm nhận được những kết cấu tia điện cơ hồ áp vào mặt hắn, mỗi một chi tiết đều cực kì rõ ràng.

Trần Mộ không nhận được lại một lần nữa lộ ra vẻ cười khổ, không thể ngờ, cảm giác của chính mình lại xảy ra đột phá trong khoảng khắc cuối cùng khi tính mạng sắp chấm dứt! Càng làm cho hắn cười khổ chính là sự đột phá cảm giác lại không đưa tới một chút trợ giúp nào cả.

Đột nhiên vẻ mặt cười khổ chợt ngừng lại.

Quầng sáng màu hổ phách trước người Trần Mộ đột nhiên tản mát ra một loại dao động năng lượng mà hắn chưa bao giờ gặp. Lúc này quầng sáng do Luân tạo ra vừa chuyển động hết một vòng.

Lưới điện đang cấp tốc co vào đột nhiên ngừng lại, lúc này lưới điện cách Trần Mộ chỉ một cm mà thôi. Lưới điện đột nhiên ngừng lại giữa không trung, trong chớp mắt nó bắt đầu vận vẹo biến hình tựa như một bàn tay rất lớn đang giãy dụa trong cái lưới do vô số tia điện tạo thành.

“ A!” Giọng nói của người thanh niên tóc trắng không còn bình tĩnh nữa mà mang theo vẻ kinh ngạc vô cùng.

Những tia điện ở gần bắt đầu hướng quầng sáng đi tới, rất nhanh quầng sáng giống như một hố đen hút sạch toàn bộ lưới điện vào trong nó. Trong con mắt của Trần Mộ thì cả quá trình dường như rất chậm, trên thực tế chỉ là trong chớp mắt, toàn bộ lưới điện hoàn toàn bị hút vào trong quầng sáng. Quầng sáng chuyển từ màu hổ phách sang màu trắng bạc, trôi nổi giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Kế tiếp sẽ phát sinh những gì? Trần Mộ không biết nhưng hắn phản ứng cực nhanh. Trước khi lưới điện biến mất một khắc, hắn bằng tốc độ nhanh nhất hoàn thành việc ngừng hoạt động của tạp phiến.

Bất chấp quầng sáng này sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn, Trần Mộ quyết đoán chuyển sang sử dụng Thoát vĩ toa, tấm tạp phiến mà hắn quen thuộc nhất.

Mặc dù lưới điện bị phá tan hoàn toàn, nhưng quầng sáng không biến mất mà vẫn trôi nổi giữa không trung. Trần Mộ rốt cuộc có thể thả lỏng cơ thể một chút. Khi ngẩng đầu trở lại, ánh mắt của hắn tràn ngập sự lạnh lẽo, đờ đờ sát khí.

Vô luận là ai, đều khó có thể giữ bình tĩnh trong tình huống vừa rồi, hành động vô lễ của đối phương hoàn toàn chọc giận Trần Mộ. Không một chút do dự, tay hắn vung lên, vài đạo năng lượng của Thoát vĩ toa phát ra. Động tác dưới chân rất nhanh, thân ảnh thoáng một cái, hướng đối phương đánh tới.

Tiếng rít kì dị phát ra nhất thời tràn ngập toàn bộ căn cứ!

Bagnell và Hề Bình đang bận bịu công việc bỗng nhiên thần sắc biến đổi, âm thanh này bọn họ rất quen thuộc, là âm thanh phát ra khi ông chủ chiến đấu!

“ Tập trung! Toàn đội tập trung!” Hai con mắt của Bagnell chuyển sang màu đỏ đậm, hét lên thật to. Nếu như có người ở gần, có thể nhìn thấy ánh lửa trong mắt hắn đang hiện lên điên cuồng. Lúc này Bagnell tựa như một con sư tử bị chọc giận, nhắm thẳng kẻ thù phóng tới.

Nghe thấy tiếng rít vang lên, tất cả mọi người vội vàng chạy tới.

Phản ứng của Điều Vũ và Trữ Nhạc nhanh nhất. Tầng bảy! Trong mắt của hai người hiện lên một tia sáng mãnh liệt, cùng hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng hướng về phía tầng bảy lao tới.

Tập Thụy Nhất vốn đang ở trong phòng trị liệu phụ trợ Tô Lưu Triệt Nhu cũng lao ra, bay lên trời.

Một bóng người giống như khói nhẹ nhàng xuất hiện phía trước mọi người, áp sát vách tường, giống như quỷ mị tiến lên tầng bảy, là Duy A.

“Cao thủ vô tạp lưu? Thật không ngờ, bây giờ còn có cao thủ vô tạp lưu lợi hại như vậy sao?” Trong đám người không thiếu những người có ánh mắt tinh minh không nhận được mà kinh ngạc hô lên.

“Vô tạp lưu? Đầu óc người có vấn đề thật rồi! Vô tạp lưu bị đào thải đã bao nhiêu năm, như thế nào có cái gì cao thủ? Ta dám chắc tên kia sử dụng một loại khí lưu tạp nào đó, có gì mà kinh ngạc!” Ngay lập tức có người phản bác.

Trong nháy mắt năm tiểu đội tạp tu đã hoàn thành tập kết.

Lúc này Bagnell đã tỉnh táo trở lại:

“Tiểu đội một, ba, năm nhanh chóng tiến lên tầng bảy, những tiểu đội còn lại chuẩn bị tùy thời tiến hành trợ giúp.”

Mọi người vừa chuẩn bị thực hiện mệnh lệnh thì một bóng người đột nhiên từ tầng bảy vọt ra, mà phía sau hắn lại còn có một đạo hư ảnh.

“Không chơi! Không chơi!” Người phía trước liều mạng phóng đi, gấp gáp muốn thoát khỏi bóng phía sau. Nhưng đạo hư ảnh ở phía sau bám dai như đĩa, vô luận hắn biến hướng như thế nào cũng không thoát.

Mọi người ở phía dưới ngửa mặt nhìn lên, hai mắt tròn tròn.

“Người kia không phải là Tiểu Ba hay sao? Hình như ta đang hoa mắt?” Có người nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy... chính là hắn...” Người bên cạnh thì thào một cách vô thức.

Trong đại sảnh lạnh ngắt như tờ, chỉ nghe thấy Tiểu ba oa oa kêu to, trốn tránh khắp nơi chật vật đến cực điểm.

Bagnell cũng tròn tròn mắt, hắn biết rõ người phía sau là ai. Ông chủ, đó chính là ông chủ! Chứng kiến cặp mắt đỏ lừ của ông chủ, bộ dạng đờ đẫn sát khí, nghiêng rằng nghiêng lợi, Bagnell không khỏi cảm thấy lạnh người.

Ông chủ nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng a!

Hắn không nhận được thăm đoán xem kẻ đang chạy phía trước đã làm gì? Không thể ngờ lại có thể kích nộ một người hiền lành như ông chủ đến mức muốn đem người kia chặt thành trăm mảnh.

Sau khoảng mười giây, mọi người mới bắt đầu có phản ứng, xôn xao hẳn lên, đám người phía dưới thoáng một cái đã ồn ào như chợ!

Người này là ai? Không thể ngờ lại có thể đuổi đánh Tiểu Ba!

Tiểu Ba là ai? Là tạp tu mạnh nhất trong căn cứ! Là siêu cấp tạp tu, hắn một mình vào rừng nửa năm mới trở về một lần! Một vị tạp tu thuộc loại nhân vật đứng đầu không ngờ lại đang bị người đuổi đánh? Hơn nữa còn bị truy đuổi đến mức không có khả năng đánh trả?

Kẻ ở phía trước bị truy đuổi đến mức chật vật không chịu nổi, tóc tai bù xù, luôn miệng la hét. Thật sự có còn là Tiểu Ba sạch sẽ, phong độ, cao ngạo, luôn tản ra khí thế cường đại dọa người sao?

Lúc này một số tạp tu ở phía dưới đã nhận ra Trần Mộ.

“Là ông chủ trẻ tuổi kia!”

“Là người tình của nữ y vụ tạp tu kia!” Người này đối với Tô Lưu Triệt Nhu vẫn nhớ mãi không quên.

Một người đang đứng ở bên cạnh hắn, dường như là thủ lĩnh của cả nhóm đột nhiên biến sắc, vội vàng nói:

”Câm miệng, người không muốn sống nữa thì cũng không nên liên lụy chúng ta! Người ta có thể đuổi giết Tiểu Ba, giết chúng ta chẳng phải giống như giết gà hay sao?”

“ Lão đại, gà không chạy thoát nhưng chúng ta có thể chạy thoát!” Người này nhin không được mà nói.

Tên thủ lĩnh không nhin được nữa, đập hấn ngã xuống đất, mắng to:

“Chạy thoát sao? Người nhìn xem, Tiểu Ba hiện bị đuổi chạy như gà kia kìa! Người so với Tiểu Ba thì như thế nào? Tiểu Ba hiện tại không bằng một con gà, người còn muốn so với gà sao?”

Vô duyên vô cớ, mới ra khỏi cửa đã suýt bị giết chết. Đổi lại là người khác cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu, Trần Mộ trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hận không thể ngay lập tức đem gã tóc trắng kia đốt thành tro bụi!

Hai con mắt đỏ như máu, dưới cơn thịnh nộ, thân pháp của hấn được phát huy đến mức tận cùng. Nhờ những kĩ xảo do Duy A và ma quỷ nữ truyền thụ mà hấn hiện tại nhanh như một tia chớp, một tia chớp màu đen. Cảm giác vừa mới đột phá càng gia tăng sức chiến đấu của hấn.

Thoát vĩ toa trên tay Trần Mộ hướng thẳng tên chết tiệt trước mặt mà bắn, hận không thể bắn nát móng hấn thành cái rổ.

Tiểu Ba có thể một mình trong rừng xông xáo lâu như vậy, thực lực của hấn tự nhiên là cường đại vô cùng. Chỉ là phương thức chiến đấu của Trần Mộ thật sự làm cho người khác vô cùng đau đầu.

Tiết tấu chiến đấu của Trần Mộ rất nhanh làm cho Tiểu Ba cảm thấy quẩn lên đến phát cuồng. Hơn nữa hấn phiêu hốt vô cùng, lúc gần lúc xa, lúc thì bắn xa, lúc thì cận chiến!

Tên quái vật này không biết từ đâu chạy tới!

Hấn đến tột cùng là vô tạp lưu hay là tạp tu? Trông thì gầy nhưng lực bộc phát sao lại trâu thế? Độ linh mãnh của cảm giác không ngờ là không kém mình bao nhiêu. Tạp tu chính quy bây giờ cũng tạp chạy bộ sao? Năng lượng toa trên tay hấn cũng quá ác, lòng năng lượng của mình không ngờ chỉ có thể đỡ được ba phát, còn cái vòng sáng kì quái, ngay cả năng lượng cũng có thể hấp thu sao?

Điểm chết người chính là người này chuyên môn du đấu, thật là xảo quyệt và nham hiểm! Tiểu Ba không chỉ không tìm được cơ hội ra tay mà còn bị hành hạ đến mức choáng váng đầu óc, hoa cả mắt, khóc không ra tiếng!

Đừng tưởng rằng ta không có cách nào! Cùng lắm thì lưỡng bại câu thương!

Tiểu Ba nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cực kì phẫn nộ. Vừa định xoay người thì đột nhiên nghe được tiếng rít nhất thời hồn phi phách tán. Động tác dưới chân so với ý nghĩ còn muốn nhanh hơn, oạch một cái liền vọt thật xa, vừa phi thân vừa liếc mắt nhìn. Không được, mạng nhỏ quan trọng hơn, chạy thôi!

Tên tóc trắng phía trước sử dụng khí lưu tạp cực kì thành thục. Đến giờ Thoát vĩ toa của Trần Mộ chỉ tạo ra vài lỗ thủng trên quần áo hấn chứ chưa được tích sự gì. Cảm giác của đối phương rất nhanh nhạy, chỉ cần có một chút năng lượng dao động là hấn có thể phát hiện.

Đám đông phía dưới, người người đều ngửa mặt nhìn hai người bay tới bay lui trên bầu trời. Một màn biểu diễn truy kích và phản truy kích cực kì đặc sắc đang diễn ra, nếu có thể học được một chút thì lợi ích không phải là nhỏ.

Người đuổi theo phiêu hốt quỷ dị, lợi dụng tất cả các điều kiện đến cùng cực. Người chạy trốn trơn trượt như mỡ, mặc dù có chút chật vật nhưng chưa hề bị thương.

Những tạp tu thủ hạ của Trần Mộ thấy vậy đều tấm tắc không thôi, không ngừng trao đổi một chút tâm đắc. Điều Vũ, Trữ Nhạc và Tập Thụy Nhất ba người không ngừng vung tay chỉ trỏ, dường như đang cực kì hưng phấn.

“Chuyện gì xảy ra?” Tiêu Lập Thiên kinh ngạc, giật mình nhìn hai bóng người một trắng một đen.

315. Chương 310: Đã Phục Chưa? (1)

“Ai biết, không hiểu người này nghĩ gì mà lại trêu chọc ông chủ? Thật là đáng thương, hấn chết chắc rồi!”

Thần sắc của Tiêu Lập Thiên có chút không tin:

“Hắn là Tiểu Ba mà, hắn không dễ chết thế đâu.”

Bagnell hắc hắc cười, Hề Bình đứng ở bên mặc dù nét mặt không đổi nhưng ánh mắt vẫn hiện lên một tia cười cợt. Ngay cả Tổ Trữ còn bị ông chủ giết, nếu như ông chủ lại nói hắn giết ai, bọn họ nhất định không còn thấy kinh ngạc.

Tiêu Lập Thiên thấy phản ứng của hai người khiến cho nàng cảm thấy giật mình. Ông chủ của bọn họ không phải là chế tạp sư hay sao? Chẳng lẽ còn là một tạp tu lợi hại?

Tiểu Ba điên cuồng chạy trốn trong đại sảnh, sợ rằng chỉ cần chậm một chút là bị kẻ điên phía sau đuổi tới, không những thế hắn còn phải lo lắng đề phòng năng lượng toa tùy thời có thể xuất hiện.

Một người đuổi, một người chạy trốn, náo động cả trên trời dưới đất.

Cảm giác của cả hai người đều cực kì nhạy cảm, kinh nghiệm thực chiến của Tiểu Ba cũng rất phong phú, nhưng phương thức chiến đấu của Trần Mộ lại cực kì quỷ dị, nằm ngoài suy nghĩ của Tiểu Ba. Xui xẻo nhất chính là đám tạp tu trong đại sảnh, Tiểu Ba vì tìm kiếm chỗ nấp nên xông thẳng vào trong đám đông.

Chiêu này quả nhiên đã đem lại hiệu quả không tồi, ít nhất cũng khiến cho Trần Mộ không thể phát ra Thoát vĩ toa. Nhưng còn chưa kịp vui mừng thì Tiểu Ba đã phát hiện, trên mặt đất tốc độ của Trần Mộ lại tăng thêm vài phần.

Trời ạ! Người này ở trên trời đã linh hoạt như cá mà trên mặt đất thì lại tựa như ma quỷ. Tiểu Ba nhanh chóng phát hiện khoảng cách giữa mình và Trần Mộ không những không được dần ra mà còn bị thu hẹp lại hơn.

Hắn lúc này mới đột nhiên nhớ ra kẻ kia có sức bật cực kì kinh người! Hắn có thân thể và sức bật của vô tạp lưu, đối hướng như quỷ dị trên không, cảm giác tinh tế, năng lượng toa mạnh mẽ vô cùng, đây là một kẻ dị thường nào vậy?

Không hiểu sao hôm nay mình lại quá đen? Tự nhiên lại gặp phải một kẻ biến thái. Còn mình không đầu lại đi trên chọc hắn!

Ngu ngốc a, ngu ngốc, đúng là ngu ngốc! Tiểu Ba trong lòng vô cùng hối hận, liếc nhìn đông đảo tạp tu đứng xung quanh, trong lòng bị phần muốn chết.

Hình tượng mất bao nhiêu thời gian và công sức để xây dựng bị phá hủy toàn bộ. Khiến cho hắn đau đớn là điều này bị hủy trên tay của chính mình.

Đột nhiên chuyển động dưới chân Tiểu Ba chợt chậm lại, mặt hắn trắng bệch không còn chút máu.

Năng lượng tạp chết tiệt! Vào lúc này lại cạn sạch!

Tiểu Ba hiện tại cảm giác được dường như đang phải đối mặt với thần chết. Hắn ở trong rừng nửa năm, trải qua vô số trận chiến, năng lượng tạp trên người tiêu hao gần hết, chỉ còn lại một tấm năng lượng tạp cuối cùng nên hắn mới vội vàng trở về tiếp viện. Ông trời, sao lại trêu đùa tàn nhẫn như thế!

Trong mắt Tiểu Ba rừng rưng, đột nhiên hắn nhìn thấy kẻ phía sau cũng đột nhiên chậm lại.

Ha, đúng là trời chẳng phụ lòng người. Trong tuyệt cảnh lại có sinh cơ, Tiểu Ba vẻ mặt đắc ý, cười tươi như hoa.

Năng lượng tạp trong độ nghi của Trần Mộ đã sử dụng rất lâu, năng lượng còn lại không nhiều. Hơn nữa mới vừa rồi hắn điên cuồng phóng thích Thoát vĩ toa cho nên năng lượng tạp cũng vừa lúc tiêu hao sạch sẽ. Hắn quá tập trung vào việc đuổi theo cho nên không chú ý đến năng lượng tạp, cho đến khi cảm thấy dưới chân nặng nề thì hắn mới đột nhiên bừng tỉnh.

Đuổi tới đây, cơn giận của Trần Mộ cũng đã phát tiết gần hết, đang muốn kết thúc việc này, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền chứng kiến vẻ mặt đắc ý của Tiểu Ba. Cơn giận vừa qua đi bỗng âm âm bốc lên tựa như thêm dầu và lửa. Không nói một lời, Trần Mộ nhào thân phía trước, hai chân vận dụng toàn bộ sức lực, giống như mãnh hổ xuống núi hướng Tiểu Ba đánh tới.

Tiểu Ba thấy Trần Mộ nhào về phía mình liền hồn phi phách tán. Lúc này hắn mới nhớ đối phương có thân thể của vô tap lưu. Tiểu Ba khi không có khí lưu tap so với người bình thường cũng không khác biệt gì nhiều. Hắn vừa muốn chuyển thân chạy trốn thì dưới móng đột nhiên truyền đến một lực đẩy rất mạnh, cả người bị đá bay ra ngoài!

“Oa oa oa oa a!”

Không đợi hắn rơi xuống đất, hai nắm tay của Trần Mộ như phong ba bão táp đánh tới. Tiểu Ba giữa không trung ngay lập tức kêu lên thảm thiết.

“ A.... Ô.... Ân..... A!”

Ban đầu là vài tiếng nức nở trầm thấp, tựa như tiếng từ rên rĩ trong ngực phát ra, mà cuối cùng là những tiếng rên bén nhọn cao vút, vang vọng không dứt!

Các tạp tu ở đây đã có mấy năm không có đụng chạm qua đàn bà, ít nhất cũng là cách đây nửa năm. Nhất thời ánh mắt của mỗi người hồng hồng nhìn Tiểu Ba giữa không trung.

Trong con mắt của bọn họ, Tiểu Ba đang ở giữa không trung bay tứ tung, thân hình hiện lên những đường cong mềm mại và gợi cảm. Trong đại sảnh những tiếng nuốt nước bọt vang lên.

{ Ghi chú của Dịch giả: Đoạn này tác giả viết như thằng dở hơi, Tiểu Ba là đàn ông mà đường cong ở đâu ra nhỉ? Bó tay với lão này! Theo mình được biết thì chỉ có phụ nữ với lớp mỡ dưới da mới có thể tạo nên những đường cong quyến rũ và khêu gợi

Ghi chú của biên tập: chắc tác giả muốn xây dựng hình ảnh Tiểu Ba biến thái theo dạng hifi}

Nhưng ngay sau đó, những âm thanh thảm thiết vang lên giống như heo bị chọc tiết. Trong giây lát, ảo tưởng của mọi người bị đánh tan. Trong đại sảnh một lần nữa vang lên những tiếng thở dài, rất nhiều người trong mắt hiện ra vẻ tiếc hận.

Đã lâu không đánh nhau bằng tay không. Ngay cả lần đánh nhau trong Đông Vệ học phủ cũng là dùng ghế để đánh, cảm giác nắm đấm chạm vào da thịt khiến cho cơn giận của Trần Mộ tìm được nơi phát tiết tốt nhất.

Đột nhiên đúng lúc này, Trần Mộ lại nhớ lại những kí ức khi còn lang thang. Khi đó tuy nhỏ nhưng đánh nhau như cơm bữa, lần thảm nhất là khi hắn đến một địa phương xa lạ thì bị sáu tên lang thang lớn hơn vây đánh, lần đó hắn nằm liệt giường suốt ba tháng, nhưng đối phương so với hắn còn thảm hơn nhiều, nghe nói có hai tên bị thương rất nặng, không sống qua được mùa đông năm đó.

Từ đó về sau, hắn giành được quyền ăn xin ở nơi đó, mặc dù vẻ mặt của những người khác vẫn là bất thiện, nhưng không có người nào dám đánh nhau với hắn. Vào thời gian đó, hắn gặp Lôi Tử. Vì đối phó những trẻ lang thang khác, hai người vốn không quen biết đã trở thành bạn tốt. Lôi Tử mồm mép lanh lợi cho nên thu hoạch của bọn họ rất phong phú, ngay sau đó xung đột giữa bọn họ và những đám trẻ lang thang khác càng thêm kịch liệt.

Ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày đánh một trận lớn.

Loại tình huống này tiếp diễn cho đến khi Lôi Tử được nhận làm con nuôi mà Trần Mộ cũng gặp được vị chế tap đại sư đang hấp hối kia. Những kí ức khi còn bé nhất thời sống lại, Trần Mộ dường như đang trở lại quá khứ xa xôi.

Từng quyền đánh tới da thịt, làm cho huyết tính chợt bùng phát. Lúc này Trần Mộ mặc dù không có nhe răng nhếch miệng, nhưng khuôn mặt cực kì lạnh lùng sắt đá, trong con ngươi chỉ có một màu máu, hình ảnh sự đối lập cực kì mãnh liệt khiến người khác cảm thấy run sợ không thôi.

Tiêu Lập Thiên lấy tay bịt miệng, nàng không thể tin khi nhìn những gì đang xảy ra trước mắt. Sự điên cuồng khát máu, giống như những tên lưu manh, kia có phải là người thanh niên trước sau luôn giữ được sự bình thản mà nàng vừa gặp hôm trước? Mà người bị đánh giống như một con heo đang gào khóc kêu la kia, thật sự chính là Tiểu Ba vô địch ở căn cứ sao?

Chính mình lạc hậu hay là thế giới này biến hóa quá nhanh?

Bagnell nhìn thấy một màn như vậy trong lòng phát lạnh, chứng kiến vẻ mặt run run của những tập tu đứng xung quanh, liền nói:

“Sau này nếu ai huấn luyện không chăm chỉ thì để ông chủ tự mình dạy dỗ.”

Các tập tu xung quanh nhất thời run lên.

Bịch, Tiểu Ba ở trên không trung rốt cục chạm vào đất, chưa kịp thở phào một hơi, đột nhiên trên lưng cảm thấy bị đè nặng.

Bịch!

Trong đại sảnh trở nên lạnh tanh, yên ắng dị thường, vẻ mặt của mọi người ngơ ngác dường như không thể nào tin nổi, hai con người thiếu chút nữa lòi ra ngoài.

Trần Mộ không thể ngờ lại ngồi ở trên lưng của Tiểu Ba!

Trong đại sảnh lúc này cực kì yên tĩnh

Nhớ lại khuôn mặt đáng ghét kia, Trần Mộ liền nổi giận đùng đùng, hai bàn tay nắm chặt, điên cuồng đánh tới.

Những tiếng rên nát lòng nát ruột của Tiểu Ba lúc này cơ hồ quanh quẩn trong đại sảnh khiến người người chết lặng.

Đáng thương, ha ha, thật là đáng thương!

“Đại ca..... Đại ca! Đừng đánh vào mặt, xin người, đừng đánh vào mặt!”

Mọi người mới vừa rồi còn đang thương cảm cho Tiểu Ba liền hoàn toàn hóa đá.

Tiếng van xin của Tiểu Ba một lần nữa vang lên, một lần nữa Trần Mộ nhớ lại những năm tháng trước kia, nắm đấm vẫn không có dừng lại, theo bản năng hô to:

“Đã phục chưa? Đã phục chưa?”

Miệng hô tay đánh, càng đánh càng nhanh, nắm tay lúc này giống như mưa rơi, càng ngày càng dày đặc. Cuối cùng vẻ mặt của Trần Mộ trở nên cực kì hung dữ, hai mắt đỏ gầu, gân xanh trên trán nổi lên, gầm nhẹ:

“Đã phục chưa?”

Trẻ lang thang lúc đánh nhau thường dùng những lời này để chấm dứt.

Mọi người vừa bị hóa đá lúc này hai mắt nhìn nhau.

“Phục! Phục! Đại ca! Đệ phục! Đệ thật sự phục! Đệ tâm phục khẩu phục!” Tiểu Ba liên tục nói, chỉ sợ nếu nói chậm một chút lại phải chịu thêm không biết bao nhiêu cú đấm.

Trần Mộ thở mạnh từng hơi, một trận quyền cước này làm cho hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, bất quá vẻ mặt của hắn vẫn hung ác như cũ, tay trái đem đầu Tiểu Ba nhấn xuống đất.

Dựa theo tục lệ khi còn bé, lúc này phải nói vài câu tàn nhẫn, bắt đối phương phải xin lỗi và xác nhận thắng lợi của mình.

“Mi tên gì?”

“Đại ca, tiểu đệ tên là Tiểu Ba, ngài gọi tiểu Tiểu là được!”

Tiểu Ba muốn nói một vài lời nịnh nọt, nhưng lúc này khuôn mặt của hắn bị ép xuống sàn nhà đến mức biến dạng nên không nghĩ ra được gì hơn nữa.

“Tiểu Ba?” Trần Mộ sững sốt, tiếp theo liền nổi cáu: “Chính là mi sao!”

Không nói gì thêm, nắm đấm siết lại, lại một trận đòn điên cuồng đánh ra khiến cho nước mắt nước mũi của Tiểu Ba chảy đầm đìa.

Sau một trận đòn mãnh liệt, Trần Mộ cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều, lại theo thói quen buông ra một câu:

“Đã phục chưa?”

“Đại ca, Tiểu đệ thật sự tâm phục khẩu phục! Thật sự!” Nói đến đây Tiểu Ba chợt nức nở thảm thiết, nước mắt rơi đầy mặt.

Trần Mộ hung ác hỏi:

”Nói! Sau này còn dám hỗn nữa không?”

Tiểu Ba lập tức ngừng khóc, hấn nịnh bợ nói:

”Đại ca! Từ nay về sau tiểu Tiểu xin theo ngài lẫn lộn! Ngài bảo tiểu đệ giết người, tiểu đệ tuyệt không phóng hỏa! Ngài nói gì tiểu đệ nói thế. Ngài muốn thân thể, tiểu Tiểu xin hiến dâng thân thể! Ngài muốn lòng trung thành của tiểu Tiểu, trong lòng tiểu Tiểu chỉ có ngài!”

Bagnell khẽ run rẩy chỉ vào Tiểu Ba, ánh mắt ngậy ngốc hỏi Tiêu Lập Thiển:

“Hắn, hắn chính là cao thủ mà cô nói sao?”

Ánh mắt của Tiêu Lập Thiển có chút mờ mịt:

“Dường như không giống, ta cũng không sao hiểu được!”

Trần Mộ vỗ vỗ cho sạch tro bụi trên tay, vẻ mặt bình tĩnh, từ trên người Tiểu Ba đứng lên, lúc này hắn lại khôi phục hình dáng hiền lành như trước.

Bất quá lúc này ánh mắt của mọi người nhìn hắn cũng không còn như xưa. Hắn đi tới nơi nào thì đám người vội vàng tránh đường cho hắn. Mọi người nhìn hắn với ánh mắt hết sức phức tạp, có bội phục, có kính sợ, có ngạc nhiên không hiểu....

Đây là loại người gì lại có thể bắt Tiểu Ba làm vật cưỡi, đánh hắn giống như đánh heo. Rất nhiều người đang âm thầm đoán thân phận của Trần Mộ, một người như vậy khó có khả năng tại liên bang không ai biết đến.

Nhớ lại bộ dạng cùng hung cực ác vừa rồi của Trần Mộ, bọn họ nỗ lực tìm tòi trong trí nhớ có người nào hung danh lừng lẫy phù hợp với người này hay không?

316. Chương 310: Đã Phục Chưa? (2)

“Bảo mọi người giải tán đi.”

“Vâng.” Bagnell vội vàng hạ mệnh lệnh, phản ứng so với bình thường nhanh hơn mấy lần.

Trần Mộ vẫy vẫy tay về phía Tiểu Ba vừa mới đứng lên:” Lại đây.”

Tiểu Ba đi tới trước mặt Trần Mộ, vừa đến gần hắn vội vàng khom lưng hành lễ đối với Bagnell, nịnh nọt nói:

”Chào đại ca!”

Tiếp theo hướng về phía Hề Bình, khom lưng nói:

“Chào đại ca!”

Hướng về phía Tiêu Lập Thiển khom lưng nói:

“Chào đại tỷ!”

Nhóm Bagnell ba người hai mặt nhìn nhau không nói gì.

Tiểu Ba lúc này bộ dạng vô cùng thâm trầm, khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng. Trên mặt sưng lên, ứ máu nhiều chỗ, mà trên người giống như mới trải qua một hồi dày vò cường bạo.

“Tô Lưu tiểu thư ở đâu? Mời nàng lại đây một lát.” Trần Mộ hỏi.

Bagnell vội vàng đi mời Tô Lưu Triệt Nhu. Tô Lưu Triệt Nhu vừa rồi tận mắt chứng kiến màn chiến đấu ác liệt, nhưng kì quái là nàng đối với sự hung ác của Trần Mộ không hề cảm thấy sợ hãi.

Vừa nhìn thấy Trần Mộ nàng không nhịn được cười:

“Ngài vừa rồi thật là lợi hại!”

Khuôn mặt Trần Mộ thoáng đỏ một chút rồi nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Tiểu Ba nhìn thấy Tô Lưu Triệt Nhu đi tới, ánh mắt không rời khỏi người nàng, thờ người ra, ngoác miệng ra đến nỗi nước miếng muốn chảy rớt ra ngoài.

Hề Bình yên lặng tới gần nói nhỏ vào tai Tiểu Ba:

“Đàn bà của ông chủ, động não một chút đi.”

Tiểu Ba liền run lên, ánh mắt lập tức khôi phục lại, vội vàng chạy tới trước mặt Tô Lưu Triệt Nhu:

“Đại tẩu! Người xinh đẹp như thiên thần hạ phàm! Người tựa như ánh trăng chiếu sáng muôn nơi. Người là trăng, là sao...”

Thoáng nhìn thấy vẻ mặt bất thiện của mọi người, lời nói của hắn thay đổi:

”Khó trách, chỉ có người anh minh thần võ phong độ như đại ca mới có thể xứng đôi với nữ thần cao quý và tao nhã như đại tỷ!”

Trước đó Hề Bình mặc dù nói rất khế nhưng mọi người lại rất gần nhau cho nên cả Tô Lưu Triệt Nhu cũng nghe thấy được những lời hắn nói. Mặt của nàng đỏ bừng lên, lộ ra vẻ thẹn thùng. Nàng muốn phản bác nhưng lại không biết nên nói thế nào, trong lòng lại cảm giác không nỡ.

Tiêu Lập Thiên vẻ mặt cổ quái nhìn hai người, ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo qua đảo lại giữa hai người.

Trần Mộ nhìn thoáng qua vẻ mặt đang xấu hổ của Tô Lưu Triệt Nhu, lúc này trong lòng hắn chợt cảm thấy có chút xúc động. Bất quá chỉ cần không chọc giận hắn thì khả năng khống chế cảm xúc của hắn rất mạnh.

Hắn vẻ mặt như thường nói:

“Tô Lưu tiểu thư, có thể trị liệu giúp hắn một chút được không?”

“Dạ.” Tô Lưu Triệt Nhu dạ một tiếng, liền kích hoạt độ nghi.

Vết thương ứ máu đối với y vụ tạp tu cao cấp như Tô Lưu Triệt Nhu mà nói chỉ là một việc vặt vãnh. Rất nhanh, nàng khôi phục khuôn mặt sưng vù của Tiểu Ba trở lại bình thường. Tiểu Ba vừa thấy khuôn mặt của mình khôi phục lại nguyên trạng, nhất thời mừng rỡ, ánh mắt trịnh trọng từ trên cổ tay gỡ ra một sợi dây màu hồng, một lần nữa cột lại mái tóc, vẻ mặt say mê.

“Chuẩn bị một chút, vài ngày nữa chúng ta rời đi.” Trần Mộ hướng về phía Bagnell và Hề Bình nói.

Bagnell gật gật đầu:

“Chúng ta tùy thời có thể đi.” Nói xong liền liếc mắt nhìn Tiểu Ba một cái.

Trần Mộ quay sang nhìn Tiểu Ba nói:

“Người đi theo chúng ta hay là tiếp tục ở lại trụ sở? Nếu như đi theo chúng ta, người muốn đãi ngộ như thế nào?”

Tiểu Ba hậm hực nhỏ giọng nói thầm:

“Ta còn có thể lưu lại nơi này hay sao? Danh tiếng bị hủy hết cả rồi.” Tô Lưu Triệt Nhu nghe nói như thế liền cười khe khẽ.

Tiểu Ba gương mặt nhìn thoáng qua Trần Mộ, cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Muốn chào mời ta sao? Có thể. Điều kiện trước kia ta đã nói qua với Tiêu tiểu thư, ai có thể xuất ra một tấm tạp phiến ta xem được, ta sẽ phục vụ ba năm.”

“Người xem qua tấm tạp phiến này đi.” Trần Mộ rút Luân từ trong độ nghi ra đưa cho Tiêu Ba.

Tiểu Ba tiếp nhận Luân, đem nó cắm vào trong độ nghi, đột nhiên khuôn mặt đỏ lên:

“Ai có thể cho ta mượn một tấm năng lượng tạp?”

Hề Bình rút năng lượng tạp từ trong độ nghi của mình đưa cho Tiêu Ba. Bagnell nhìn lướt xung quanh, thấy Weah ở cách đó không xa liền thở phào nhẹ nhõm.

Với khoảng cách gần như vậy, không ai có thể ngăn cản được một đòn của Weah.

Đem năng lượng tạp cắm vào độ nghi, ánh mắt của Tiêu Ba từ từ nghiêm túc lên, lúc này hắn cùng với bộ dạng một tay ăn chơi trước đó dường như là hai người khác biệt. A! Tiêu Ba hô lên một tiếng kinh ngạc, trên mặt lộ vẻ vui sướng.

Tiêu Lập Thiên nhìn vẻ mặt vui mừng xen lẫn sợ hãi của Tiêu Ba, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Tiêu Ba là cao thủ mà cả trụ sở này đều biết, lợi nhuận do hắn mang lại lớn hơn rất nhiều so với lợi nhuận do mấy trăm tạp tu khác mang lại. Chỉ có những cao thủ như hắn mới thu thập được những tài liệu quý hiếm, đây cũng là điểm mấu chốt tạo nên danh tiếng của Hưu tư thương hội.

Nhưng nếu như Tiêu Ba thật sự bị Trần Mộ mời chào thành công thì nàng có thể nhận được thù lao rất lớn. Hưu tư thương hội không có khả năng xuất ra một tấm tạp phiến khiến có thể làm cho Tiêu Ba động tâm cho nên vĩnh viễn không có cách nào mời chào Tiêu Ba. Cao thủ như hắn, cho dù hôm nay Trần Mộ không chào mời được thì cũng sẽ có đội ngũ thứ hai, thứ ba xuất hiện.

Nếu đã như vậy thì nàng có khả năng sẽ không nhận được bất cứ cái gì.

Xem ra Tiêu Ba được Trần Mộ mời chào đi là kết quả tốt nhất. Nghĩ thông suốt điểm này làm Tiêu Lập Thiên thở phào một hơi, tâm tình thoải mái hơn nhiều. Trong lòng Tiêu Lập Thiên vừa ít đi vài phần tính toán thiệt hơn thì sự hiếu kì lại nảy lên.

Từ trong lời nói mà Bagnell và Hề Bình để lộ ra, ông chủ của bọn họ là một vị chế tạp sư lợi hại là điều không thể nghi ngờ! Bất quá hôm nay chứng kiến vẻ hung dữ của Trần Mộ, nàng càng cảm thấy hứng thú đối với tạp phiến do người này chế tạo. Hơn nữa, có thể làm cho Tiêu Ba vui mừng lẫn sợ hãi, khiến cho trong lòng nàng cực kì tò mò, ngứa ngáy khó chịu.

Về vui mừng và sợ hãi trên khuôn mặt Tiêu Ba càng ngày càng đậm, sự hiếu kì của mọi người cũng càng cao. Ngay cả Trần Mộ cũng cảm thấy hết sức tò mò không biết tấm tạp phiến này ở trên tay Tiêu Ba có thể xuất ra uy lực đến mức nào. Trong quá trình chiến đấu với Tiêu Ba, hắn phát hiện ra cảm giác của Tiêu Ba có độ nhạy so với chính mình mạnh hơn không ít.

Luân đối với sự nhạy cảm của cảm giác yêu cầu rất cao, trừ bỏ Tiêu Ba, Trần Mộ cũng không biết người nào khác có thể phù hợp với nó. Chính mình nếu muốn phát huy toàn bộ uy lực của Luân thì không biết phải đến khi nào, đề cao cảm giác càng về sau càng khó khăn. Tổn hao nhiều tâm lực và tài liệu trân quý như thế mới có thể chế tạo ra một cái tạp phiến, mà lại để nó ở trong bao không sử dụng, đây tuyệt đối là lãng phí.

Cho dù là tạp phiến tốt, nếu không thể hình thành sức chiến đấu thì cũng coi như uống công.

Trần Mộ ngẫm nghĩ kĩ lưỡng mới đi tới quyết định này. Hắn trước kia cũng không nghĩ tới cá tính của Tiêu Ba lại như vậy, điều này làm cho hắn do dự một chút. Bất quá thực lực của đối phương làm cho hắn hết sức khao khát. Khả năng khống chế cảm giác của Tiêu Ba đã đạt đến mức rất cao, lô hỏa thuần thanh, hắn lại có khả năng sáng tạo rất lớn.

Chẳng hạn như lưới điện khiến cho Trần Mộ suýt chết. Hắn thật không thể ngờ là có thể sử dụng tạp phiến như thế, chiều này có thể nói là cực kì tàn nhẫn. Nếu có thêm một người như vậy gia nhập vào đội ngũ của bọn họ thì sức chiến đấu của đội ngũ lập tức tăng lên rất nhiều. Hoàn cảnh ở khu Thiên Đông Lý tàn khốc, cao thủ rất nhiều, gia tăng một phần thực lực luôn là một chuyện tốt.

Đột nhiên Tiểu Ba có điều phát hiện.

Hơn mười tia sáng màu hổ phách vờn quanh thân thể hắn, tia sáng cực mãnh nhưng rất sáng, chúng nó bao quanh thân thể Tiểu Ba, chuyển động với vận tốc rất cao. Cả người Tiểu Ba được bao phủ trong ánh sáng màu hổ phách cực kì thần bí.

Chùm ánh sáng dần dần tập hợp thành một vòng sáng màu hổ phách, chậm rãi chuyển động vòng quanh thân thể Tiểu Ba.

Vòng ánh sáng màu hổ phách đột nhiên vỡ thành một đoàn sương mù, vẫn như cũ đem Tiểu Ba bao phủ trong đó. Đoàn sương mù màu hổ phách nhạt dần, một lần nữa quay trở lại chung quanh thân thể Tiểu Ba.

Trong khoảng thời gian ngắn có thể phát hiện nhiều biến hóa như vậy, Trần Mộ cảm thấy có chút sợ hãi. Xem ra tạp phiên này rất phù hợp với Tiểu Ba.

Những biến hóa này khiến cho những người đứng xem đều sợ hãi cảm thán không thôi. Loại tạp phiên này có rất nhiều biến hóa, có thể nói là cực kì hiếm thấy.

Bất quá quá trình thăm dò của Tiểu Ba vẫn chưa ngừng lại.

Lúc này xuất hiện vòng sáng bằng nắm tay mà Trần Mộ phóng ra trước đó.

Trong lòng Trần Mộ khẽ động, hướng về phía Tập Thụy Nhất nói:

“Hướng về phía quang sáng phóng thích công kích.”

Tập Thụy Nhất có chút không rõ, nhưng hắn không có một chút do dự, vung tay phát ra vài đạo ngân tuyến.

Chùm ngân tuyến còn cách quang sáng một đoạn thì đột nhiên bị hấp dẫn một cách mãnh liệt. Về mặt Tập Thụy Nhất biến đổi, vài đạo ngân tuyến đều bị quang sáng hấp thu.

Lần thứ hai Tập Thụy Nhất phóng ra hơn hai mươi bốn chùm tia sáng, đây là cực hạn của hắn. Lần này ngân tuyến cũng không bắn bắn về phía quang sáng mà là bao phủ toàn thân Tiểu Ba.

Song khiến cho mọi người cảm thấy kinh dị là những ngân tuyến này đều bị quang sáng hút vào, quang sáng giống như một hố đen, không để cho một đạo ngân tuyến nào chạy thoát.

Quang sáng màu hổ phách biến thành màu bạc, chớp động mãnh liệt, còn nghe thấy những âm thanh phát ra do quá trình phóng điện.

Quang sáng này xem ra có tác dụng hấp thu năng lượng, Trần Mộ trầm nghĩ trong lòng.

Không giống với thói quen đặt câu hỏi theo kiểu học thuật của Trần Mộ, những người khác cảm thụ theo kiểu trực quan. Nó có tác dụng hấp thu năng lượng công kích của người khác? Bọn họ chưa từng nghe thấy!

Bọn họ chưa kịp phản ứng thì quang sáng đột nhiên sáng ngời, một tia ngân tuyến từ trong quang sáng bắn ra. Ngân tuyến xuyên qua khe hở giữa mọi người đánh trúng một cái ghế.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Năng lượng điện điên cuồng chuyển động, chỉ trong chốc lát cái ghế hóa thành tro bụi!

Mọi người đồng thời hít vào một luồng khí lạnh! Đây, đây là cái gì....

Hấp thu công kích của địch nhân, sau đó phóng ra? Những người ở đây đều là người thông minh, đương nhiên biết điều này có ý nghĩa như thế nào! Điều này có nghĩa là người cơ hồ vĩnh viễn bất bại.

Tầm tạp phiên này thật sự quá mạnh mẽ!

Sắc mặt của mọi người liền trở nên phức tạp, có hâm mộ, có sùng kính, có kinh ngạc, cũng có lo lắng như Bagnell chẳng hạn, hắn lo lắng nếu thật sự cấp tầm tạp phiên này cho Tiểu Ba liệu có phải sẽ mang đến tai họa ngầm cho sự an toàn của toàn đội ngũ hay không.

Tiêu Lập Thiên tròn hai mắt, kẻ ngu cũng biết giá trị của tầm tạp phiên này, năng cảm thấy bội phục Trần Mộ sát đất. Có thể chế tạo ra tầm tạp phiên như thế chứng tỏ trình độ của hắn rất cao. Đồng thời,

chỉ vì chiêu mộ một tạp tu mà có thể xuất ra một tấm tạp phiến lợi hại như thế, đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Từ góc nhìn của Tiêu Lập Thiên, Tiểu Ba không thể nghi ngờ là một cao thủ, nhưng nếu là nàng, nàng tuyệt đối không dùng vật phẩm quý báu như thế đi mời chào Tiểu Ba. Nó có thể mời chào một tạp tu cao cấp hơn thế! Nàng tin tưởng, không có tạp tu nào có thể ngăn cản sự hấp dẫn của tấm tạp phiến này. Tấm tạp phiến này cho dù là tạp tu của lục đại cũng nguyện ý bán mạng vì nó.

Chế tạp đại sư! Hẳn tuyệt đối là một vị chế tạp đại sư! Tiêu Lập Thiên nhìn về phía Trần Mộ, ánh mắt sáng như sao. Nàng chợt nhớ tới đề nghị của Bagnell với nàng vào hai ngày trước.

Bagnell đề nghị nàng cùng bọn họ đi đến khu Thiên Đông Lý phát triển. Lúc trước nàng cảm thấy đề nghị này không có chút hấp dẫn nào, nhưng giờ phút này, nàng không khỏi cảm thấy tim đập thình thịch.

Nhưng sự kinh ngạc do tấm tạp phiến mang đến cho mọi người còn chưa chấm dứt. Đột nhiên mọi người cảm thấy cả người nặng trĩu, cả người giống như được bọc chì, mọi người cảm thấy ngay cả cánh tay cũng nâng lên không nổi.

Lần này ngay cả Trần Mộ cũng không khỏi cảm thấy biến sắc!

Trọng lực! Không ngờ nó có thể thay đổi trọng lực!

Mọi người nhìn về phía độ nghiêng trên cổ tay của Tiểu Ba, ánh mắt dường như chứng kiến điều gì cực kỳ đáng sợ, tràn ngập vẻ ngạc nhiên và sợ hãi.

Trừ Trần Mộ và Bagnell, không có người nào chú ý đến sắc mặt tái nhợt của Tiểu Ba.

Tâm trạng Trần Mộ hòa hoãn một chút, xem ra chiêu này gây ra gánh nặng rất lớn đối với Tiểu Ba. Thử nhúc nhích một chút, trọng lực hẳn là gấp hai đến ba lần, đối với tạp tu bình thường thì giống như trên người phải mang thêm khoảng một tạ, nhưng đối với Trần Mộ và Weah mà nói, trọng lực ở mức độ này chỉ ảnh hưởng một chút đối với tốc độ của bọn họ mà thôi, chứ không gây ảnh hưởng lớn như những tạp tu bình thường.

Xem ra Luân và Tiểu Ba đúng là cực kỳ phù hợp!

317. Chương 311: Nhuyễn Dao Hề Bình

Mặt Trần Mộ không hề biểu lộ thái độ nào, chìa tay ra: “Trả tạp phiến lại cho ta trước.”

“Không!” Tiếng thét xé gan của Tiểu Ba khiến tim mọi người đột ngột đập mạnh muốn học máu. Còn Tiểu Ba thì lấy tay trái che kín độ nghiêng trên cổ tay phải, bộ dáng như thiếu phụ thê chết bảo vệ trình tiết của bản thân.

Vừa thấy vẻ mặt của Tiểu Ba, Trần Mộ đã nắm tay lại!

Tiểu Ba thấy vậy liền giật mình, vội quỳ xuống ôm lấy bắp đùi của Trần Mộ.

“Đại ca, thu nhận tiểu Tiểu đi mà! Cơ thể, tâm hồn của đệ đã sớm bị đại ca chinh phục! Chỉ cần đại ca lo cơm ăn. Ta không cần lương, không cần tiền thưởng, không cần trợ cấp. Tấn công đệ sẽ đi đầu, rút lui đệ sẽ chạy cuối. Đệ có thể châm trà rót nước cho ngài, trải giường chiếu....”

Nghe thấy giọng điệu vô cùng thân tình của Tiểu Ba, Hề Bình không khỏi ho nhẹ. Trong số mọi người, chỉ có hắn mới hiểu ý của Trần Mộ. Hắn đưa Luân cho Tiểu Ba chỉ là để chuẩn bị cho Hề Bình ra trả giá mà thôi.

Đây là thói quen mà Trần Mộ tập thành trong thời gian này. Mỗi lần gặp phải chuyện mua bán...thì hắn sẽ để Hề Bình ép giá. Hề Bình không hổ danh là chuyên gia ép giá, am hiểu sâu sắc hai chữ tàn nhẫn. Mỗi lần Trần Mộ chứng kiến cảnh này thường than thở không thôi.

“A! Không cần! Đại ca, chỉ cần ngươi thu nhận đệ thì cái gì đệ cũng làm!” Thấy hình như Hề Bình muốn mở miệng, Tiểu Ba lại cực kỳ ai oán nói thêm một câu.

“Tiểu Tiểu à!” Hề Bình bước ra, đẩy cặp mắt kính lên rồi chậm chậm nói. Số nguyên liệu kiếm được trong thời gian này quá nhiều nên hẳn chuyên chọn một cặp kính để xem xét chúng.

Tiểu Ba mờ mịt nhìn Hề Bình.

Hề Bình tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Người nói là người không cần lãnh lương?”

Tiểu Ba rung lên, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy!”

“Người nói không cần tiền thưởng? Không cần trợ cấp?” Nụ cười trên mặt Hề Bình càng đậm hơn.

“Đúng, đúng!” Tiểu Ba như thấy được tia hy vọng, gật đầu đến độ người khác e là cổ hẳn sẽ gãy mất.

“Ồ, ra là vậy. Về phần tấn công đi đầu, bỏ chạy cuối cùng thì thuộc về vấn đề chiến thuật, ta không đề cập tới. Tiểu Tiểu à, người chuẩn bị làm việc cho ông chủ mấy năm đây?” Hề Bình cười tùm tùm hỏi.

“Ba năm? Không. Năm năm!” Đầu tiên Tiểu Ba vươn ba ngón tay, tuy nhiên sau đó liền duỗi thêm hai ngón.

Hề Bình liếc nhìn Tiểu Ba, trịnh trọng nói: “Tiểu Tiểu à, cường độ cảm giác của người có đạt tới cấp sáu chưa?”

Tim Tiểu Ba đập mạnh: “Chưa, nhưng sắp đột phá rồi. Nửa năm, nửa năm đủ để ta đột phá.”

“À!” Hề Bình à một tiếng thật dài, rồi lại cười tùm tùm: “Tiểu Tiểu à. Người cũng thử qua tám tạp phiến này rồi. Người nói xem, nếu dùng nó để tuyển tập tu có cường độ cảm giác cấp năm thì có thể tuyển được bao nhiêu người?”

Tiểu Ba liền ừ ừ: “Năm người? Mười người?” Tiểu Ba có thể đạt tới bước này thì tất nhiên rất am hiểu về tạp phiến. Giá trị của tám tạp phiến này đủ để bọn họ tuyển được 10 tạp tu ngũ cấp. Thậm chí hẳn chẳng có cách nào để đánh giá chính xác giá trị thực của nó.

“Ồ. Chúng ta tạm thời chọn một phỏng đoán vừa phải đi, năm người nhé.” Hề Bình vẫn nở nụ cười: “Tiểu Tiểu à, người nói phải đi đâu mới tìm được bốn tạp tu cấp năm khác chứ?”

Tiểu Ba liền gục mặt xuống. Mặc dù tạp tu cấp năm không nhiều nhưng cũng không phải hiếm. Hẳn biết nguyện vọng sở hữu tám tạp phiến này của bản thân xa vời thế nào. Nếu dùng tám tạp phiến nào để tuyển tạp tu, hẳn tin rằng có thể hấp dẫn được tạp tu có cảm giác từ cấp sáu trở lên, thậm chí còn cao hơn.

Tạp phiến ở cấp bậc này chỉ có ở Lục Đại, hơn nữa còn là tạp phiến hàng đầu trong Lục Đại. Người ngoài muốn có được nó chỉ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày mà thôi.

“Tuy nhiên.” Hề Bình nói: “Thấy người sùng bái ông chủ của chúng ta như vậy, ừ, ông chủ cũng đánh giá người khá cao. Chuyện này không phải là không thể có cách.”

Hai mắt Tiểu Ba liền sáng lên, vội nói: “Ngài nói đi, có điều kiện gì.”

“Tiểu Tiểu à! Người cũng biết, nếu đưa tạp phiến vốn có thể tuyển hơn năm tạp tu cho mình người dùng thì bọn ta rất thua thiệt. Người xem, bây giờ chúng ta đã đưa ra thành ý rồi, vậy có phải đến lượt người chứng minh không?” Hề Bình vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Ngài có điều kiện gì thì nói ra đi!” Tiểu Ba cắn răng, dứt khoát nói. Hẳn nổi da gà khi thấy nụ cười ôn hòa của vị đại thúc này.

“Rất thẳng thắn! Ta thích làm việc với người thẳng thắn!” Hề Bình thốt lên, sau đó bắt đầu bẻ đầu ngón tay tính: “Tiểu Tiểu à. Nếu bây giờ chỉ có một mình người, vậy thời gian làm việc của người có phải là dài hơn một chút không? A, một người thì năm năm. Chúng ta lấy năm người mà tính đi, với mức này thì bọn ta thiệt hại không ít à. Vậy tổng cộng là 25 năm, cái giá này là hợp lý rồi!”

“25 năm!” Tiểu Ba trợn mắt.

Tiêu Lập Thiên trợn mắt, Bagnell cũng ngậy ra, ngay cả Trần Mộ cũng mở to mắt ra!

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Hề Bình liên thay đổi. Lão tặc này thật là tàn nhẫn a! Tiêu Lập Thiên trong lòng thầm thấy may mắn, may là mình chưa làm ăn nhiều với bọn họ. Nếu không, nàng thông cảm nhìn bộ mặt hóa đá của Tiểu Ba.

25 năm, thời hạn này cơ bản không khác với làm việc cả đời. Loại thời hạn lâu như vậy rất hiếm thấy.

Mặt Tiểu Ba lúc xanh lúc trắng, ánh mắt dần đo không thôi.

Hề Bình vẫn tươi cười, ánh mắt không hề thay đổi như chẳng hề thấy thái độ của mọi người xung quanh: “Thật ra thì chúng ta bị thiệt không ít a, chỉ tính có năm người. Nếu là mười người thì bằng 50 năm. Hai mươi người, ồ, là 100 năm rồi.”

Câu nói của Hề Bình làm Tiểu Ba tái mặt. Hắn cắn răng rồi đưa ra quyết định, giọng nói như rít qua kẽ răng: “Được!”

“Ha ha, tiểu Tiểu đúng là thanh niên có tầm nhìn a!” Hề Bình than thở, ngay sau đó lấy ra một xấp giấy như nhà ảo thuật: “À, chúng ta nên làm thủ tục một chút. Đây là hợp đồng. À, người ký tên rồi đóng dấu tay là được.”

Mọi người thừ mặt ra nhìn Hề Bình. Ai cũng ngạc nhiên, hắn chuẩn bị sẵn hợp đồng từ khi nào?

Tiểu Ba một khi đã quyết thì rất dứt khoát, không nói hai lời liền ký tên lên hợp đồng, còn lưu lại dấu tay của mình.

“Tiểu Tiểu đúng là người thắng thần!” Hề Bình búng búng hợp đồng trên tay, cười nói: “Bây giờ chúng ta là người một nhà rồi. À, phần hợp đồng này được cơ quan có thẩm quyền cao nhất ở liên bang xác nhận và bảo vệ. Nếu vi phạm thì phải chịu hậu quả rất bi thảm. Còn nữa, mặc dù tiểu Tiểu là tạp tu ngũ cấp nhưng vẫn phải tuân theo lệnh từ tổng phụ trách an ninh Bagnell của chúng ta. A, trong đội ngũ bọn ta thì chỉ có tiên sinh Weah là không thuộc sự quản lý của Bagnell. Nếu tiểu Tiểu muốn hưởng đãi ngộ như Weah, chỉ cần giữ không bị tiên sinh Weah đánh bại trong 10 phút là được.”

Bagnell nhìn Hề Bình như quái vật, càng cảm thấy lạnh người. Lão tặc này, thật...thật quá âm hiểm ác độc! Sau này tuyệt đối không thể gây thù chuốc oán với hắn, nếu không chỉ sợ mình chết thế nào cũng không biết.

Tuy nhiên để chứng minh là Hề Bình nói thật, hắn ho nhẹ: “Đúng vậy, có quy tắc này.”

Về mặt của đám người Ô Vũ, Trữ Nhạc liền trở nên quái dị.

“Sao? Tiểu Tiểu có muốn thử không?” Giọng của Hề Bình mang theo sức hút đầy ma lực.

Tiểu Ba nghe tin này liền chấn động, nhảy dựng lên rồi ngạo nghễ nói: “Ai là Weah? Ta khiêu chiến ngay bây giờ! Cố giữ trong 10 phút? Nói đùa à, các người xem ta đánh bại hắn như thế nào!”

Tạp tu vây xung quanh nhìn Tiểu Ba như nhìn một tên ngốc.

Thấy vẻ hăng hái của Tiểu Ba, Trần Mộ nói với Weah: “Đừng giết hắn!”

Về mặt của đám người Ô Vũ càng thêm phong phú.

Mặt Tiểu Ba rất khó coi. Trần Mộ nói vậy rõ ràng là cho rằng hắn không có phần thắng, điều này làm hắn rất khó chịu! Hắn quyết định phải chứng minh giá trị của mình cho tốt! Có được tám tạp phiến mới này, hắn cảm giác mình như hổ mọc thêm cánh. Cho dù đối mặt tạp tu có cường độ cảm giác cấp sáu thì hắn cũng có thể thắng được!

Tiêu Lập Thiên căng óc suy nghĩ xem ai là Weah? Căn bản nàng không hề có chút ấn tượng nào. Nàng đều thấy rõ phản ứng của tạp tu xung quanh, nàng cảm thấy buổi hôm nay quá khó tin. Trước đó, khi lần đầu thấy về mặt của Bagnell và Hề Bình nàng còn chưa tin, nhưng khi Trần Mộ điên cuồng đánh đập Tiểu Ba đã làm mọi người mở rộng tầm mắt. Lần này, bọn họ lại lộ ra vẻ mặt như vừa rồi! Chẳng lẽ vị Weah kia thực sự lợi hại đến vậy?

Lạch xoạch.. Mọi người lùi về sau, chừa ra một khoảng đất trống.

Vốn mọi người định chuẩn bị chỗ để hai người thoải mái so tài với nhau. Không ngờ một bóng người đột nhiên hiện lên, mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió nhẹ thổi vào mặt.

Weah cứ thế mà lao đến!

Nhanh thật!

Tiểu Ba mở to mắt, vừa định mở miệng thì một bàn tay đã nắm lấy cổ hắn.

Yêu cầu của Trần Mộ rất đơn giản, chỉ cần không giết là được. Tay phải của Weah siết chặt cổ Tiểu Ba, tay trái bắt ngờ đâm vào bụng hắn.

Mắt Tiểu Ba như muốn lồi ra ngoài, miệng không hề thốt nên lời, gương mặt liền đơ ra.

Weah khê buông tay phải rồi thu tay lại, sau đó lùi về chỗ cũ.

Qua hai giây, Tiểu Ba dần ra rồi mềm oặt ngã xuống đất, ngất xỉu.

Động tác của Weah gọn gàng nhanh như tia chớp.

Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì trận so tài đã kết thúc. Không ai cho rằng Tiểu Ba sẽ thắng, nhưng thế này cũng nhanh quá đi!

Mọi người nuốt nước bọt, may là người vừa rồi không phải là mình.

Cú đâm của Weah mạnh cỡ nào?

Trừ Trần Mộ ra thì chẳng ai biết, chưa thử qua thì tất nhiên là không biết. Mà những người đã thử qua, trừ Trần Mộ ra thì chẳng ai còn đủ tỉnh táo để nhớ xem uy lực của cú đâm đến đâu.

318. Chương 312: Mới Lại

Tiêu Lập Thiên lắc đầu, nụ cười trên mặt nàng rất nhẹ nhàng mà cũng rất chân thành: “Đây là thứ duy nhất mà chú Hughes lưu lại, con không thể bỏ mặc nó. Con không có dã tâm gì cả, chỉ muốn tổ chức thật tốt Hughes thương hội thôi. Chú không cần phải lo lắng cho con. Con cũng rất là lợi hại đó!”

Không có dã tâm, thật sự là rất giống Hughes a. Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Lập Thiên, trong đầu Bagnell chợt hiện ra thân ảnh một vị trung niên nam tử.

Cảnh còn người mất, bây giờ cũng chỉ còn lại một mình mình.

Đồng bạn năm đó ...

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn chợt trở nên đau xót. Bất quá trên mặt hắn vẫn giữ được bình tĩnh, lấy ra vài tấm tạp phiến, đưa cho Tiêu Lập Thiên: “Đây là ông chủ kêu ta đưa cho ngươi. Ngươi hãy dùng nó để chiêu mộ vài cao thủ, phải bảo trọng đó.”

Tiêu Lập Thiên nhận lấy những tấm tạp phiến, cười ngọt ngào nói: “Cám ơn chú, cám ơn ông chủ.”

Do dự một chút, nàng nói với Bagnell: “Nếu có thể, mong chú chiêu cố Tiểu Ba một chút nhé. Hắn đối với Lập Thiên vẫn rất quan tâm, kì thật hắn là người tốt.”

Bagnell cười hề hề: “Đã là thủ hạ của ta, thì con cứ yên lòng, ha ha!”

Phất tay cáo biệt Tiêu Lập Thiên, Bagnell xoay người cười hắc hắc âm hiểm: “Tiện nhân Tiểu Ba này, ta sớm đã thấy hắn không vừa mắt rồi. Hừ, rốt cuộc ngươi lại rơi vào tay ta ...” Chờ mọi người đi xa, Tiêu Lập Thiên mới trở lại căn cứ. Khi nàng nhìn kĩ năm tấm tạp phiến trên tay, trong lúc vô ý, nàng nhìn thấy con số ở trong góc một tấm tạp phiến.

Nàng nhất thời sửng sốt, não như bị sét đánh. Đột nhiên nhớ tới thời gian trước có một bộ tạp phiến nhiệt náo rầm rộ sôi nổi, nàng vội vàng xem kĩ những tấm tạp phiến còn lại.

Ở dưới góc của mỗi tấm tạp phiến, không ngờ đều có đánh số!

“Úc!” Các nhân viên trong Hughes thương hội nghe được từ trong phòng Hội trưởng truyền ra một tiếng thét chói tai tràn ngập vui mừng và sợ hãi!

Bagnell trở lại đội ngũ, nhìn qua Tiểu Ba đang cúi đầu ủ rũ. Hắn đi tới bên cạnh Hề Bình, nửa cảm khái nửa than thở thấp giọng nói: “Lão Hề, người thật là ngoan độc a!”

Hề Bình thần sắc vẫn như thường, nhìn thẳng về phía trước: “Chúng ta mà, không phải là giúp ông chủ giải quyết một ít phiền phức sao. Để hắn trở thành nhân tố bất ổn trong đội ngũ, không bằng làm cho hắn thành thật một chút. Hơn nữa còn có Weah, tài nguyên không thể lãng phí.”

Ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn vào tiểu Ngưỡng Ba đang được Lô Tiểu Như ôm trong lòng, ánh mắt chợt trở nên nhu hòa.

“Cũng đúng. Bất quá là người xem thường ta. Hừ, rơi vào tay ta. Từ trước đến nay chưa từng có tên nào thoát được. Chỉ mới là một tên tạp tu cấp năm, hắc hắc.” Bagnell rất không tự nhiên vuốt cằm mình.

“Về mặt an toàn, chúng ta không cần phải e ngại nhiều.” Hề Bình thu hồi ánh mắt. Thản nhiên nói.

Bagnell nhếch miệng cười: “Nhưng thật ra! Hắc hắc, phải nói là. Chúng ta thu hoạch cũng không hề ít. Không ngờ trong túi đám thổ phỉ này lại dính rất nhiều mỡ, tiếc là thiếu chút thời gian, nếu không thì chúng ta có thể đem bọn chúng vắt cho khô!”

“Ta đã sớm nói rồi, Tô Lưu tiểu thư là một bảo bối!”

“Nếu vậy thì chúng ta mỗi lần đến một nơi nào đó, lại phát động một trường khám bệnh miễn phí chứ?”

“Không được không được, chúng ta nên làm ...” Gian nan một hồi, mọi người rốt cuộc cũng tới được khu Thiên Đông Lý.

oOo

“Xin trình ra giấy thông hành của các người.” Tạp tu ở trạm kiểm soát cảnh giác nhìn đoàn người này, cùng đồng bạn của mình đưa mắt ra hiệu. Đồng bạn lập tức hiểu ý, thấp giọng yêu cầu các tạp tu khác cẩn thận đề phòng.

Đội ngũ này khoảng chừng có hơn năm trăm người. Nhìn qua thì cực kì nhếch nhác, quần áo cả người bọn họ tàn tạ không chịu nổi. Theo lý thuyết, một đội ngũ như vậy, chắc hẳn là dân chạy nạn, nhưng đội ngũ trước mắt này lại khiến bọn hắn có cảm giác nguy hiểm.

Ở phụ cận trạm kiểm soát này tụ tập rất nhiều dân chúng phổ thông, gần đây tình hình bất ổn, khiến cho số người muốn tiến nhập ngũ đại Hoa khu tăng vọt. Nhưng ngũ đại Hoa khu lại đồng loạt cự tuyệt dân chúng phổ thông tiến vào. Điều này làm cho phụ cận của các trạm kiểm soát tụ tập rất nhiều dân chúng.

Ánh mắt những người dân xung quanh nhìn về phía đội ngũ rách nát này, đều mang theo sự khinh bỉ. Muốn tiến vào ngũ đại Hoa khu, không chỉ một vài người có thân phận địa vị ở khu phổ thông. Mà có rất nhiều phú hào gia sản bạc triệu. Từng đám trưởng bối xa hoa ở phụ cận các trạm kiểm soát liên miên không dứt. Nơi này mỗi tối đều ca múa không ngừng, những phú hào tụ họp lại đây đem cả saloon cùng dặt nhau đến nơi này.

“Lũ ăn mày này cũng muốn tiến vào khu Thiên Đông Lý sao? Ha ha, bọn chúng muốn vào ăn xin sao?”

“Ai biết được, có lẽ bọn họ muốn cho nghề nghiệp trong khu Thiên Đông Lý phong phú hơn a!”

Thế nhưng làm cho những phú hào này trợn mắt há hốc mồm chính là, các tạp tu ở trạm kiểm soát không ngờ lại để cho nhóm người này tiến vào!

“Úc, ta nhìn thấy cái gì thế này? Trời ạ, bọn ăn mày này lại được tiến vào! Bọn chúng không ngờ lại tiến vào!”

“Các tiên sinh, các người nhìn xem, chúng ta hưởng thụ đãi ngộ không công bình như thế nào! Bọn ăn mày như sâu róm kia lại dễ dàng cho qua, còn chúng ta đây thì sao? Chúng ta đây là tinh anh của xã hội thượng lưu, vậy mà lại bị ngăn cản ở bên ngoài trạm kiểm soát. Việc này tuyệt đối là không thể khoan nhượng.”

Các phú hào này lập tức huyền não cả lên, cuối cùng thì bọn chúng đề cử một vị tên là York tiên sinh đi thương lượng với các tạp tu ở trạm kiểm soát.

York tiên sinh là một lão già hơn 60 tuổi, hắn có kinh nghiệm chính trị rất phong phú.

“Các vị đại nhân tôn kính, ta mạo muội hỏi một chút, bọn họ ...” York tiên sinh lấy tay chỉ vào đội ngũ còn chưa biến mất: “Tại sao có thể tiến vào, mà chúng ta ...” Hắn chỉ chính mình, rồi lại chỉ phía sau hỏi: “Lại bị ngăn trở ở đây lâu như thế?”

Tạp tu của trạm kiểm soát liếc mắt nhìn York tiên sinh: “Bọn họ có giấy thông hành, các người có không?”

“Bọn họ có giấy thông hành sao?” York tiên sinh làm sao cũng không ngờ rằng lại là cái lý do này, lão lắp bắp nói: “Hắn, bọn hắn, lũ ăn mày này cũng có giấy thông hành sao?”

“Chú ý lại ngôn từ của người, tiên sinh!” Tạp tu của trạm kiểm soát sắc mặt chợt lạnh lại: “Bọn họ có giấy thông hành chứng minh họ là cư dân Hoa khu cao quý, ngôn từ của người có thể coi là khiêu khích người Hoa khu chúng ta.”

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của York tiên sinh, vị tạp tu này hừ lạnh một tiếng: “Ăn mày? Kẻ vô tri đúng là kẻ vô tri, đội ngũ ăn mày này đủ để quét sạch tất cả mọi người ở đây! Hoa khu chúng ta không có phế vật, thừa tiên sinh tôn kính!”

Nói xong, vị tạp tu này liền xoay người rời đi.

“Nơi này chính là thị trấn Padierman sao?” Bagnell nhìn về phía trước, thì thào tự nói.

Từ xa nhìn lại, một tòa thành thị to lớn xuất hiện trước mắt mọi người. Thành phố này được kiến lập trên một bình nguyên bao la. Nên cho dù nơi cách đó rất xa, vẫn có thể cảm nhận được sự nguy nga của nó.

“Tòa thành thị này so với Lars phải lớn hơn đến gấp năm lần, độ phồn vinh ít nhất cũng gấp mười.” Thanh âm của Hề Bình tràn ngập hưng phấn. Đối với một vị thương nhân tháo vát mà nói, một tòa thành thị phồn hoa cũng có nghĩa là vô số cơ hội buôn bán, vô số tài phú của cải.

“Cái này còn gọi là thị trấn sao?” Tiểu Ba hiển nhiên cũng bị cái thị trấn nhỏ gọi là Padierman trấn này hù đến nghẹn mặt ra.

Trên bầu trời, thỉnh thoảng lại có một đội tạp tu gào thét bay qua đỉnh đầu bọn họ.

Đôi khi tốc độ phi hành cực nhanh của mấy vị tạp tu, làm cho mọi người phía dưới hãi hùng khiếp vía. Nhất là Tiểu Ba, hắn là tạp tu chính tông nhất trong các tạp tu, cảm thụ lại càng thêm mãnh liệt. Nhìn sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch, rồi lại bỗng nhiên biến thành màu xanh. Rất là thú vị.

“Thật là nhiều tạp tu a!” Bagnell không biết cảm khái đến bao nhiêu lần.

Tạp tu thực sự vô cùng nhiều, càng tới gần thị trấn Padierman thì điểm ấy càng thêm rõ ràng. Một nơi chỉ hơi gần thành thị một chút, mà đã như một khu phố phồn hoa. Vô số tạp tu lui lui tới tới, thần sắc vội vã.

Làm cho người ta cảm thấy hơi thở chính là lượng giao dịch ở nơi này giống như một cửa khẩu thập phần to lớn, vô số đội toa xe đi ra đi vào.

Có lần nhiều nhất, trên không trung thậm chí bay qua hơn một ngàn tạp tu, dày đặc lỗ chỗ như một đám ong, cả đám người Trần Mộ đều hít vào một hơi khí lạnh.

Cho tới bây giờ, chỉ có ánh mắt của Weah là so với trước kia không thay đổi, ngay cả Trần Mộ cũng có chút mất tự nhiên.

Bên ngoài thành phố không phải thôn quê, mà là một mảng biển hoa, lâm viên, sông ngòi đan xen nhau, giống như một sợi dây, nối chúng lại với nhau.

Trong không khí tràn ngập hương hoa say đắm lòng người, từng mảng từng mảng những màu vàng nhạt, đỏ hồng, xanh thắm, giống như được một vị họa sĩ phóng bút vẽ ra. Lần đầu tiên chứng kiến kỳ cảnh quy mô như thế, vẻ mặt tất cả mọi người đều chấn động. Mà những phụ nữ như Triệt Nhu, Nhữ Thu, thì trong mắt mỗi người đều lộ ra những ngôi sao.

Thị trấn Padierman là một thị trấn nhỏ không có băng tuyết, nơi này là ở rìa của khu Thiên Đông Lý. Khu Thiên Đông Lý có bốn phần thì có đến ba phần là khu băng tuyết, chỉ có một phần tư là không phải khu băng tuyết.

Ở khu không có băng tuyết. Những thành phố giống như Padierman được kiến lập ở trên bình nguyên như thế cũng không nhiều. Thế nhưng loại tiểu trấn quy mô như thế này thật ra không ít.

Thành phố này không có cửa thành, không có tường thành, và cũng không có thấy lồng năng lượng. Đoàn người Trần Mộ dè dặt đi vào trong thành phố, đội ngũ rách rưới này hấp dẫn sự chú ý của không ít người, nhưng mọi người chỉ là nhìn xem qua mà không lộ ra bất cứ dị dạng gì.

Trần Mộ rất nhanh liền nhận ra đặc điểm của những tạp tu này, bọn họ vô cùng vội vàng, vô luận là tạp tu có thực lực thế nào, trên mặt bọn họ căn bản không thấy được nửa phần thông dong nhàn nhã. Điểm này, so với các cao cấp tạp tu mà hắn thấy được ở tại thành Đông Thương Vệ và thành phố Lars là hoàn toàn khác nhau.

Tiến vào trong thành phố, mọi người mới chính thức bị chấn động.

Các toà cao ốc san sát nhau không cái nào không phải là siêu cấp cao ốc trên trăm tầng, đoàn người đi từ phía dưới qua những cao ốc tụ tập san sát này, cảm giác cũng không hề tốt chút nào.

Trên đỉnh đầu, tất cả đều là toa xe cao tốc rít gào bay qua lại. Dòng xe cộ cuộn cuộn hù cho mọi người giật mình, ngẩng đầu nhìn, người căn bản nhìn không thấu bầu trời. Người chỉ có thể thấy từng cái rồi lại từng cái gầm xe. (Chắc kẹt xe trên không. Vãi!!!)

Cũng may là để cho tâm trạng mọi người yên lòng hơn một chút thì khu vực lái xe và khu vực đi bộ bị một tầng năng lượng cách li. Nếu không thì khi đột nhiên có một toa xe bay xuống, không thể nghi ngờ đó là một chuyện rất đáng sợ.

Cao hơn khu vực lái xe là khu tự do phi hành, nơi này là thiên địa của tạp tu. Cân nhắc về sự an toàn, giữa khu vực lái xe và khu vực phi hành cũng có một tầng năng lượng cách li.

Khu vực đi bộ được bố trí phát ra âm nhạc nhẹ nhàng, dưới chân có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, làm cho người ta tâm an thần tĩnh. Năm dải ánh sáng của dòng suối phun năng lượng, có thể biến ảo thành những cầu vồng năng lượng có màu sắc khác nhau, những dòng ánh sáng đó lúc thì chợt tan vỡ ra lúc thì tụ họp lại thật là đẹp mắt.

Lúc này trong mắt mọi người. Toàn bộ mọi thứ tại nơi này đều mới lạ, giống như là một thế giới cổ tích.

319. Chương 313: Brenton (bố Luân Đốn)

Đây là quyết định của Trần Mộ sau khi hiểu được đại khái về khu Thiên Đông Lý. Trước kia hắn tưởng rằng khu Thiên Đông Lý là phạm vi thế lực của Sương Nguyệt Hàn Châu, đến bây giờ thì mới biết là mình sai lầm tới mức nào.

Sương Nguyệt Hàn Châu là thế lực lớn nhất khu Thiên Đông Lý tất nhiên không sai, nhưng nếu nghĩ rằng bọn họ có thể chiếm vị trí thống trị cả khu vực này, như vậy lại là sai lầm lớn. Khu Thiên Đông Lý có nhiều nhất chính là những tiểu bảo nằm rải rác trong khu băng tuyết, nghe nói cả khu Thiên Đông Lý có khoảng chừng hai mươi vạn tiểu bảo, mà phạm vi thế lực của Sương Nguyệt Hàn Châu chỉ chiếm có ba mươi phần trăm.

Các tiểu bảo còn lại hoặc tự mình làm chủ hoặc là liên kết lại thành một số liên minh nhỏ. Trong số bọn họ thậm chí có một vài nhân vật còn có lịch sử sâu xa hơn cả Sương Nguyệt Hàn Châu, mỗi tiểu bảo cũng có một thị trấn nhỏ, nhưng những thị trấn giống như Padierman thì lại không nhiều lắm.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho Trần Mộ quyết định tới khu vực có băng tuyết là Sương Nguyệt Hàn Châu ở khu vực không có băng tuyết khống chế nhiều hơn khu vực có băng tuyết.

Mặc dù Trần Mộ chưa từng qua lại với Sương Nguyệt Hàn Châu nhưng Lục Đại lưu lại ấn tượng rất kém đối với hắn. Hơn nữa trên tay hắn cầm rất nhiều tạp phẩm của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, tất nhiên là không thể tiêu thụ ở những nơi như Padierman, như vậy chẳng khác nào đưa đầu ra cho người ta chặt.

Khu băng tuyết là một mảng băng nguyên trải rộng khắp một khu vực lớn, hơn hai mươi vạn tiểu bảo nằm rải rác trong đó. Những tiểu bảo này thật ra là những thôn quê hơi lớn một chút, nói đại khái, thường cũng chỉ có vài vạn người ở đó mà thôi. Trong khu vực băng tuyết, ngay cả Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không thể không chế được bao nhiêu, huống chi những là nhà còn lại. Hoàn cảnh như vậy mới là điều mà Trần Mộ muốn.

Dân cư ở khu vực băng tuyết đông gấp bảy lần ở khu vực không có băng tuyết, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đám người Trần Mộ.

Sau khi người dẫn đường giải thích hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra trong khu vực băng tuyết giá lạnh tàn khốc như vậy, cảm giác của tạp tu tăng trưởng so với khu vực không có băng tuyết nhanh hơn không ít, điều này khiến cho một lượng lớn tạp tu chuyển tới nắm giữ khu vực có băng tuyết, mà khu vực không có băng tuyết bởi vì hoàn cảnh di dân như vậy mà cư dân lại không nhiều lắm.

Đây là điểm đặc biệt của khu Thiên Đông Lý, bất quá đây cũng không phải là duy nhất trong Ngũ Đại Hoa Khu, như ở khu Bắc Liên, địa phương của Mạc Doanh, hàng năm ở nơi đó rất là nóng bức thiếu nước, hoàn cảnh cũng vô cùng ác liệt, ở nơi đó cường độ cảm giác tăng trưởng cũng không kém hơn khu Thiên Đông Lý này.

Mà càng khiến cho Trần Mộ giật mình chính là thực trạng các tạp tu ở Hoa khu, so với các tạp tu cao thủ tính tình quái dị ở khu bình dân thì các tạp tu ở đây có phẩm hạnh tốt hơn nhiều, bọn họ thường rất bận rộn, cả ngày liên tục bốn ba.

Brenton cũng vậy, hắn là một người dẫn đường mà Trần Mộ vừa thuê, cường độ cảm giác cấp năm mà lại đi làm người dẫn đường. Trần Mộ chỉ cần trả hắn hai triệu audierne, cái giá này nếu như ở thành phố Lars hay là ở thành Đông Thương Vệ khi thuê tạp tu trình độ như vậy có lẽ chỉ có thể được một ngày.

Nhưng ở nơi này, hai triệu audierne là có thể thuê hắn hai tháng, điểm này hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.

Bất quá Trần Mộ cũng nhanh chóng nhận ra sự khác biệt, Brenton mặc dù cường độ cảm giác đạt tới cấp năm nhưng lực chiến đấu so với Tiểu Ba kém hơn rất nhiều, hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Đây vẫn là dưới tình huống Tiểu Ba không dùng Luân, một khi hắn sử dụng Luân, trận chiến sẽ kết thúc trong thời gian rất ngắn.

Điểm này khiến cho đám người Trần Mộ, Bagnell nghi hoặc mà không thể nào lý giải.

Mãi tới khi Bồ Luân Đốn giải thích xong thì mọi người mới hiểu rõ.

“Đây là lần đầu tiên ta được thấy một tạp tu chiến đấu lợi hại như Tiểu Ba tiên sinh, năng lực khổng lồ cảm giác của ngài quả thật là xuất thần nhập hóa! Ta nghĩ nhất định là ngài đã trải qua vô số lần sinh tử rèn luyện mới có thể đạt tới trình độ này?” Brenton vẻ mặt kinh hãi nói, vóc người hắn khoanh chừng một mét chín, mái tóc vàng óng bắt mắt dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn.

Điểm này thật ra hắn nói không sai, Tiểu Ba đã từng một mình đi săn trong rừng nhiều năm, trong đó cũng đã trải qua vô số kinh nghiệm chiến đấu.

“Tạp tu chưa từng chiến đấu thì làm sao mà phát triển?” Tiểu Ba vẻ mặt nghi hoặc hỏi, hắn cảm thấy đây là chuyện bình thường, tạp tu chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu thì có ích lợi gì?

“Có đúng vậy không? Đó là lý luận của tạp tu chiến đấu sao?” Brenton gãi gãi đầu, khuôn mặt nghi hoặc: “Huấn luyện của chúng ta chỉ được tiến hành trong căn cứ. Chiến đấu tạp tu quả nhiên là lợi hại!”

“Tạp tu mà còn phân ra chiến đấu với các loại khác sao?” Tiểu Ba còn thắc mắc hơn, không chỉ hắn, ánh mắt của những người khác cũng vậy. Mặc dù trong đội ngũ bọn họ cũng có kiến trúc tạp tu, nhưng những tạp tu nghề nghiệp khác cũng không thường thấy, ở khu bình dân thậm chí họ còn được xem như là những nhân tài đặc thù.

“Tập tu là tập tu, tập tu chiến đấu là tập tu chiến đấu!” Brenton nghiêm trang, hẩn nghi hoặc nhìn Tiểu Ba rồi hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ở kinh đô không như vậy sao? Thật là kỳ quái? Khu Thiên Đông Lý chúng ta mỗi người từ khi sinh ra đã phải học tập làm sao để trở thành tập tu, đợi đến khi đủ tuổi lại chọn lĩnh vực sở trường của mình. Rất ít người trở thành tập tu chiến đấu, bất quá bọn họ đều rất mạnh.”

“Mỗi người đều là tập tu sao?” Tiểu Ba giật mình, ở khu bình dân những người có thể làm tập tu chỉ là số ít.

“Đúng vậy!” Brenton nói: “Không làm tập tu sao mà tìm được việc làm? Ta mỗi tháng phải nộp bảy trăm ngàn audierne tiền phúc lợi, bằng không, quyền lợi cư dân cấp hai của ta sẽ không được đảm bảo. »

“Quyền lợi của cư dân cấp hai là cái gì?” Hề Bình tò mò hỏi, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy danh từ cổ quái như vậy.

Brenton cũng không cảm thấy lạ: “Có lẽ kinh đô và khu Thiên Đông Lý dùng tiêu chuẩn không giống nhau, những người như ta quyền lợi thu được liên quan trực tiếp tới cống hiến. Dựa theo tiền phúc lợi hàng tháng khác nhau mà người được hưởng thụ quyền lợi cũng không giống nhau. Giả dụ như mỗi tháng ta phải đóng chừng bảy trăm ngàn audierne, một năm liên tục liền có thể có được quyền lợi của cư dân cấp hai. Nếu như ba năm liên tục, ta sẽ có thể thăng lên quyền lợi của cư dân cấp ba. Cấp độ càng cao thì quyền lợi càng lớn. Đặc biệt là một vài chương trình học chuyên nghiệp, không có quyền lợi thì không thể nào học tập. Học tập không được kỹ năng thì cũng không tìm được công việc tốt, cứ như vậy mà tuần hoàn.”

“Brenton, sở trường của ngươi là gì?” Tiểu Ba tò mò hỏi.

“Cảm giác khứu giác.” Brenton nói.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Tiểu Ba hỏi: “Nó là cái gì? Cái tên nghe thật là kỳ quái.”

“Chưa từng nghe thấy cũng bình thường! Đây là một nghề nghiệp tương đối ít thấy, chính là sử dụng cảm giác để nhận ra mùi của những phân tử bất đồng, xác định thành phần của chúng. Bất quá khả năng của ta vẫn còn thấp, nếu có thể làm tập tu nhận biết mùi hương thì tốt, tiền công của tập tu nhận biết mùi hương rất là cao.” Brenton vẽ mặt mơ ước.

“Lợi hại như vậy sao?” Tiểu Ba giật mình, hẳn chưa từng nghe nói tới việc dùng cảm giác để phân tích mùi vị trong các phân tử, điều này phải cần cảm giác tinh tế tới mức nào?

Không chỉ Tiểu Ba, Trần Mộ cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Bình thường thôi, ta hiện giờ độ nhạy bén với cảm giác còn chưa đủ, vì vậy còn chưa thể phân tích chính xác. Đơn giản còn được, nếu phức tạp thêm như nước hoa thì ta cũng đành bó tay, thành phần của chúng rất phức tạp.” Brenton tùy ý trả lời.

Càng nghe Brenton nói, đám người Trần Mộ càng kinh ngạc không thôi, khu Thiên Đông Lý quả nhiên phát triển hơn xa khu bình dân, điều này cũng không chỉ ở một vài phương diện kỹ thuật mà là toàn bộ.

Bọn họ hình thành một hệ thống các phương pháp sử dụng cảm giác, đem nó hòa vào các lĩnh vực của cuộc sống. So sánh ra, khu bình dân không biết lạc hậu hơn bao nhiêu năm. Đám người Trần Mộ vốn xuất thân từ khu bình dân, rất thân thiết với nó, trong lòng mọi người đều có vài phần không thể tiếp nhận.

Brenton có hơi chút dè dặt, dọc đường đi không ngừng giới thiệu các phong tục của các dân tộc ở khu Thiên Đông Lý khiến cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

“Đừng tưởng rằng khu vực băng tuyết là hoang tàn vắng vẻ, các người sẽ phát hiện ở nơi đó so với ở Padiernan còn phồn hoa hơn nhiều. Nơi đó có vài thành phố đều là thành lập trên mặt băng, là thành phố trên mặt nước thật sự đó. Ha ha, các người tuyệt đối không nghĩ tới cảnh tượng vài triệu người sống trên mặt băng ra sao đúng không. Nói thật, ta lần đầu thấy cũng rất ngạc nhiên, hơn nữa, nếu các người thực lực đủ cao có thể đi tới khu Thủy Hạ Xã. Khu Thủy Hạ Xã là nơi duy nhất có thành phố dưới nước trong Ngũ Đại Hoa Khu, nơi đó có rất nhiều thứ để chơi đùa, đáng tiếc là giá cả quá đắt đỏ, hơn nữa yêu cầu thực lực rất cao!” Brenton vẽ mặt tiếc nuối.

Mấy ngày nay, mọi người đối với các danh từ mới sớm đã nghe nhiều, khu Thủy Hạ Xã, những từ này cũng được mọi người âm thầm lưu lại trong lòng.

Lúc này Brenton đột nhiên biến sắc: “Không xong! Chúng ta gặp phải đàn Hi Điểu! Chạy mau!”

Mọi người đều giật mình, vội vàng đuổi theo.

“Hi Điểu? Đây là loại chim gì? Ở đâu? Sao ta không phát hiện?” Tiểu Ba tò mò nhìn bốn phía xung quanh, hẳn không phát hiện bất cứ bóng dáng gì.

Brenton sắc mặt rất kém, cười khổ nói: “Hi Điểu rất hung mãnh, tốc độ rất nhanh, chúng ta không xong rồi. Cảm giác của ta đã phát hiện trong không khí có mùi của chúng!”

“Có cái gì đó đang tới gần chúng ta, tốc độ rất nhanh!” Tập tu phụ trách do thám lúc này cũng đã phát hiện.

Không cần Bagnell chỉ huy, tất cả các tiểu đội đều lập tức ở vào tư thế chuẩn bị chiến đấu, những nhân viên không chiến đấu và toa xe được vây ở giữa, năm tiểu đội cùng với tổ tập tu tinh anh ở ngoài cùng, đám người Lô Tiểu Như ở tầng thứ hai, trong cùng là những nhân viên phi chiến đấu.

Brenton tò mò đánh giá đội ngũ này, mặc dù năng lực của bọn họ không cao, nhưng huấn luyện có tổ chức, không ai lộ ra vẻ kinh hoàng, ngay cả nhân viên phi chiến đấu ở giữa cùng điềm tĩnh như vậy.

Một đột ngũ thật kỳ quái! Trong lòng hắn dâng lên một tia tò mò nhưng sau đó liền bị sự kinh hãi bất an bao phủ. Vận khí của mình thật là quá kém đi, không ngờ lại gặp phải sinh vật khiến người khác đau đầu là Hi Điểu!

Mình lần đầu làm việc dẫn đường mà đã gặp phải chuyện như vậy, hẳn không khỏi vô cùng hối hận. Nhìn qua đội ngũ này, trong lòng hắn lại càng thêm lo lắng, ngoại trừ Tiểu Ba có lực chiến đấu ra, các tập tu khác phần lớn đều có cường độ cảm giác ở khoảng cấp bốn.

Một đội ngũ như vậy hẳn cũng chẳng dám ôm hy vọng xa vời, Tiểu Ba mặc dù lợi hại nhưng một người làm sao có thể bảo đảm an toàn cho cả đội đây.

Từng tiếng kêu trong trẻo vang lên từ phía xa, từng điểm đen từ xa bay về phía này với tốc độ kinh người.

Mọi người rốt cuộc cũng đã thấy rõ Hi Điểu là loại chim gì!

320. Chương 314: Hi Điểu

Tốc độ của chúng cực nhanh, giống như một tia chớp màu xanh.

Brenton sắc mặt trắng bệch, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải Hi Điểu. Trước đó cũng chỉ nghe nói qua sự đáng sợ của chúng. Tới khi tận mắt nhìn thấy mới cảm nhận rõ cỡ kinh khủng của Hi Điểu. Tốc độ của chúng thật sự là quá nhanh, tập tu có sở trường về tốc độ so với chúng cũng chỉ giống như những con ốc sên mà thôi.

Hi Điểu là loại sinh vật quần cư ăn thịt, chúng thường kéo cả đàn đi săn, móng vuốt của chúng có sức lực mạnh mẽ vô cùng, có thể dễ dàng đâm thủng đất đá, kinh khủng nhất là tốc độ của chúng, nếu như bị chúng nó đâm vào, như vậy chắc hẳn là phải chết, không thể nghi ngờ. Sức nặng của chúng ngang với một toa xe nhưng tốc độ thì lại nhanh hơn toa xe không biết bao nhiêu lần.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị chiến đấu, kể cả Trần Mộ.

Lúc này không phải lúc che giấu thực lực, nhìn thấy tốc độ của đám Hi Điểu, mọi người trong lòng đều trầm xuống, không dám chậm trễ.

Dã thú có tốc độ nhanh là loại khiến người ta đau đầu nhất, trong khoảng thời gian này mọi người đã tiếp xúc với không ít dã thú, nhưng không một loại dã thú nào có thể so sánh được với Hi Điểu.

Đám Hi Điểu này chắc hẳn là đã phát hiện ra bọn họ.

Chỉ thấy đám Hi Điểu thu hai cánh lại, giương cặp vuốt lên. Những tập tu đã quen thuộc với các loài chim đều hiểu đây là điềm báo chúng chuẩn bị tấn công.

Quả nhiên, sau khi giương vuốt lên, đàn Hi Điểu lập tức phát động tấn công.

Ầm ầm ầm! Hi Điều phát động tấn công tạo ra uy thế khiến người khác phải kinh hãi, theo những tiếng nổ lớn, hơn mười con Hi Điều cùng lúc lao về phía mọi người. Hai cánh của chúng co lại, cả thân thể giống như một mũi tên nhọn với đầu mũi tên là cái mỏ của chúng, tốc độ đột nhiên lại tăng thêm vài phần.

Càng đáng sợ là khi đám Hi Điều đó lao xuống với tốc độ cao, một cái lồng năng lượng nhàn nhạt hình nón hiện ra phía trước bọn chúng. Theo tốc độ không ngừng tăng lên của chúng, màu sắc của lồng năng lượng không ngừng đậm thêm.

“Lô Tiểu Như!” Bagnell vốn luôn trầm ổn sắc mặt chợt ngưng trọng quát lên.

“Rõ!” Lô Tiểu Như lên tiếng nhưng không lập tức phát động mà chăm chú nhìn vào đám Hi Điều đang phóng tới.

Một bộ y phục chiến đấu tiêu chuẩn dành cho nữ, dáng vẻ mạnh mẽ không thể dùng lời miêu tả được, đây là y phục chiến đấu thường thấy nhất ở khu Thiên Đông Lý, mỗi bộ trị giá 300.000 audierne. Nó có tính cơ giãn cực kỳ ưu tú, có thể chống đỡ năng lượng công kích ở một trình độ nhất định. Đây là Hề Bình cho người đi mua ở thị trấn Padierman.

So với trước đây, da dẻ của nàng cũng đã trở nên đen hơn trước, điều này chẳng những không khiến cho dung mạo của nàng sa sút mà ngược lại càng thêm vài phần kiên nghị, lão luyện đặc biệt của một vị tạp tu. Việc không ngừng chiến đấu, huấn luyện đã khiến cho nàng và Lô Tiểu Như trước kia chỉ biết hưởng thụ như hai người khác nhau.

Hiện giờ nàng đã là một tạp tu ưu tú thuần túy.

Tập trung sự chú ý, tốc độ của Hi Điều trong mắt nàng trở nên chậm chạp hơn nhiều, tiếng ầm ầm khi Hi Điều phóng tới cũng không làm cho nàng xao nhãng, sự chú ý của nàng tập trung một cách chưa từng thấy.

Nàng biết, đối phó với loài dã thú có tốc độ cao như vậy, bất cứ một sơ sẩy nào cũng đều có thể gây chết người.

Đồng tử của nàng đột nhiên mở to, chính là lúc này! Tay phải đã sớm vận sức chờ phát động lúc này đột nhiên vung lên.

Ầm thanh cao tần!

Voooo ~ veeee ~! Sóng âm chấn động với tần số mà tai người không thể nghe được phát ra!

Khoảng không trước mắt mọi người chợt xuất hiện sự vặn vẹo rất nhỏ, đây là hiệu quả sinh ra do sóng âm thanh cao tần tác động lên không khí. Chỗ đáng sợ của chiêu này là chấn động âm thanh vô hình vô chất.

Đám Hi Điều như những mũi tên nhọn đang lao xuống đâm đầu vào khu vực chấn động âm thanh.

“Oa!” “Oa!” “Oa!”

Âm thanh Hi Điều hét lên chói tai, sóng âm không nhìn thấy khiến chúng như đụng vào một bức tường sắt, tạo thành sát thương vô cùng đáng sợ đối với chúng!

Ầm!

Những con Hi Điều ở gần nhất gặp phải sóng âm công kích, trong lúc kinh hoàng liền không điều khiển được cơ thể! Tốc độ chúng thật quá nhanh, lại mất khống chế nên đập thẳng vào mặt đất.

Những con Hi Điều còn lại kinh hãi, vội vàng điều chỉnh thân hình, mặc dù không rơi xuống đất nhưng đội hình đã hỗn loạn, ngay cả lồng năng lượng màu xanh của chúng cũng đột nhiên biến mất.

“Tấn công!” Bagnell lạnh lùng hét lên hai chữ.

Hưu hưu hưu!

Các tạp phiến phóng ra năng lượng hình thoi phát ra tiếng rít kì dị, vô số tiếng rít của năng lượng hình thoi tập trung vào một chỗ, giống như một cơn gió lớn cắn nuốt toàn bộ đám Hi Điều.

Phốc phốc phốc!

Trên bầu trời, vô số đóa huyết hoa nở rộ, mỗi năng lượng hình thoi bắn lên người Hi Điều là một lỗ máu, bất quá những đôi cánh được bao bọc bởi quang sáng màu xanh hầu hết đều bình yên vô sự.

Trần Mộ, Weah và Tiểu Ba vẫn chưa ra tay, các tạp tu khác đều đã đồng loạt ra tay. Vô số năng lượng thể phát ra ánh sáng khác nhau bắn lên bầu trời, trong số đó điểm lẹ nhất có thể kể tới [Thập Tự] của Nhất Tự Mi.

Năng lượng thể màu đỏ tươi hình chữ thập yêu kiều bắn vào trên thân thể con Hi Điều tạo thành một vết thương hình chữ thập, so với lỗ máu mà năng lượng hình thoi đánh trúng, tốc độ chảy máu do vết thương hình chữ thập phải nhanh hơn đến ba lần.

Trước hỏa lực dày đặc như vậy, đàn Hi Điều liền hứng chịu sự đả kích mang tính hủy diệt!

Một tiếng kêu bi thương vang lên, bỗng nhiên một con Hi Điều trên bầu trời cả người đầy lỗ máu, lưng lay như muốn ngã, giang mạnh hai cánh, đột nhiên lao xuống dưới!

Lòng năng lượng màu xanh hình nón lại một lần nữa xuất hiện ngay trước con Hi Điều này.

Các tạp tu ở dưới biển sắc, không cần chỉ huy, hơn một nửa hỏa lực đồng thời bắn về phía con thú này.

Ba ba ba!

Năng lượng hình thoi bắn vào lòng năng lượng hình nón, ánh sáng lóe lên. Khiến cho mọi người càng thêm kinh ngạc là lòng năng lượng màu xanh nhạt hình nón đó ngoại trừ màu sắc nhạt đi một chút ra thì không hề có tổn hại. Vài đạo năng lượng hình thoi bắn trúng nửa thân thể phía sau của con Hi Điều này, lưu lại một loạt lỗ máu, nhưng tốc độ của nó chẳng hề chậm lại chút nào.

“Cẩn thận!”

Biến cố lần này quá nhanh, nhanh tới mức đa số mọi người không kịp phản ứng.

Hiu! Một tiếng rít chói tai chợt vang lên. Mặc dù giữa một loạt những tiếng động như vậy song tiếng rít vẫn rất rõ ràng!

Là Trần Mộ. Hắn rốt cuộc không đã nhìn được mà ra tay! Thoát Vĩ Toa đã sớm chuẩn bị lúc này nhanh chóng xoay tròn bắn khỏi tay hắn, hóa thành một vệt sáng bắn vào lòng năng lượng hình nón của con Hi Điều.

Ba! Lòng năng lượng hình nón rốt cuộc cũng không chịu nổi lực tấn công, vỡ tan ra thành từng mảnh, biến mất trong không khí.

Mà lúc này con Hi Điều kia rốt cuộc cũng đã đâm đầu vào trong đám người.

“Á!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người sắc mặt đại biến!

Thân thể của một gã tạp tu hoàn toàn bị xuyên thủng, da thịt bầy nhầy, ánh mắt của mọi người như muốn nứt ra, không cần mệnh lệnh, vô số năng lượng hình thoi điên cuồng bắn vào con Hi Điều này.

Trong chớp mắt, con Hi Điều này đã bị bắn thành một đồng thịt vụn.

Ầm ầm! Lại có thêm hai con Hi Điều lao xuống.

Trần Mộ thần sắc lạnh lùng, đôi tay xuất thủ cực nhanh. Thoát Vĩ Toa bắn ra liền ba phát, vô cùng chuẩn xác bắn trúng vào con Hi Điều đầu tiên.

Phát Thoát Vĩ Toa thứ nhất bắn vào khiến lòng năng lượng của con Hi Điều trở nên ảm đạm, gần như không còn sáng, phát thứ hai lập tức khiến nó bể nát.

Phát năng lượng hình thoi thứ ba vô cùng chính xác bắn trúng vào đầu lâu của Hi Điều, lưu lại một lỗ máu.

Đôi mắt như bảo thạch của Hi Điều này lập tức ảm đạm, thân thể mất đi không chế, nhưng vì quán tính nên như nó giống như một ngôi sao băng bắn thẳng xuống đám tạp tu. Một vị tạp tu vận khí không tốt bị bắn trúng, lập tức bị trọng thương.

Con Hi Điều thứ hai thì bị Tiểu Ba ngăn cản.

Giữa không trung đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo ánh sáng mờ ảo màu hổ phách, những đạo ánh sáng đó nhưng những vật còn sống, quần chặt lấy Hi Điều, con Hi Điều và lồng năng lượng của nó đều bị quần chặt lấy.

Xiết chặt lại!

Ánh sáng lung linh màu hổ phách đó giống như một lưỡi dao, chỉ quần mạnh một cái, một tiếng rắc nhỏ vang lên. Lồng năng lượng hình nón lập tức bể nát, Hi Điều không còn được bảo vệ bị cắt nát thành mười khối rơi xuống dưới đất.

Đám Hi Điều trên bầu trời rốt cuộc đã không còn song mọi người vẫn không dám buông lỏng, cho tới khi xác định bọn chúng đã chết hết lúc này mới dám thở phào một hơi.

Trận chiến này diễn ra rất nhanh chóng song lại hung hiểm hơn bất cứ tình huống nào mà bọn họ đã từng gặp.

Ai cũng không ngờ rằng đám Hi Điều này lại đột nhiên hung ác như thế, hơn nữa lồng năng lượng do chúng sinh ra cũng có cường độ vượt xa sự tưởng tượng của mọi người. Bộ tập phóng ra năng lượng hình thoi cũng không cách nào đánh nát nó, nếu không phải là Trần Mộ và Tiểu Ba ra tay, hậu quả không thể nghĩ ngờ là càng thêm đáng sợ.

Bất quá, trận chiến lần này công lao lớn nhất lại không phải Trần Mộ và Tiểu Ba mà là Lô Tiểu Như. Nếu không có tác dụng của thứ vũ khí sóng âm của nàng, trận chiến này bọn họ chắc hẳn phải tử thương thảm trọng.

Cẩn thận kiểm tra các thi thể trên mặt đất, Bagnell sắc mặt rất khó coi: “Da của chúng rất cứng rắn, hai cánh có thể hình thành tầng năng lượng, hèn gì tốc độ của nó lại nhanh như vậy! Lồng năng lượng hình nón của nó hẳn là do tác dụng của cái mỏ dài này.”

Bagnell dùng chân đá đá cái mỏ của con Hi Điều trên mặt đất, nó rất cứng.

Brenton sau khi sống sót qua kiếp nạn thì vô cùng sùng bái nhìn đám người Trần Mộ. Cuộc chiến đấu ngắn ngủi vừa rồi mang tới cho hắn sự rung động chưa từng có. Đây là một đàn Hi Điều a, có tới hơn mười con, ngoại trừ các đội tập tu chuyên nghiệp ra, những đội tập tu bình thường gặp nó cũng phải lành ít dữ nhiều. Mà đội ngũ này chỉ hy sinh một người là có thể tiêu diệt một đàn Hi Điều đầy đủ.

“Mỏ Hi Điều và móng của nó, còn có da ở hai cánh đều là tài liệu rất hiếm, có thể bán được rất nhiều tiền. Da cánh của Hi Điều nếu dùng ở toa xe có thể khiến cho tốc độ toa xe tăng lên nhiều. Mỏ và móng đều là tài liệu xuất sắc, bất quá ta không phải là chế tập sự, nên cũng không hiểu rõ lắm.” Brenton nói, giọng điệu có vài phần hâm mộ.

Dưới đất có ít nhất hơn mười thi thể Hi Điều, đây là một khoản thu hoạch lớn đủ làm người khác động lòng a!

Khuôn mặt Trần Mộ không chút nào vui mừng, khi nhìn thấy vị tập tu kia máu huyết bầy nhầy, ai cũng không thể vui vẻ được. Trải qua một giai đoạn thực chiến, bọn họ đã rất ít khi xuất hiện tình huống giảm đi quân số, người bị thương thì cũng thường thấy nhưng còn có Tô Lưu Triệt Nhu, bọn họ tất cả đều còn sống.

Không ngờ rằng, vừa vào khu Thiên Đông Lý đã có mất mát. Hiện giờ nghĩ kỹ lại, Trần Mộ âm thầm phát lạnh, nếu không phải có sóng âm của Lô Tiểu Như, nếu như bọn họ dùng cách chiến đấu bình thường thì hậu quả

321. Chương 315: Tuyệt Hoa Tập Tu Đoàn

Mà đám Hi Điều lại có thể sử dụng năng lượng, điều này cũng đồng nghĩa với việc tính nguy hiểm của chúng tăng lên.

“Còn có những loại dã thú nào có thể sử dụng năng lượng không?” Trần Mộ đột nhiên mở miệng hỏi.

“Sử dụng năng lượng? Rất nhiều loại dã thú có thể a!” Brenton sửng sốt, đây là câu nói đầu tiên của thiếu niên này với hắn. Trong ấn tượng của hắn, thiếu niên này hầu như chưa bao giờ mở miệng, hơn nữa, không chỉ có hắn, mà nam tử ôm con chó mập kia cho tới giờ cũng chưa từng nói một lời.

Trong mắt Trần Mộ hiện lên một tia lo lắng, tính nguy hiểm của khu Thiên Đông Lý làm cho lo lắng trong lòng hắn lập tức tăng lên. Từ khi bọn họ tiến vào khu Thiên Đông Lý, đây là lần đầu tiên bị dã thú tấn công, trước đây bọn họ còn cho rằng khu Thiên Đông Lý là thiên đường, bây giờ xem ra nguy hiểm ở chỗ này còn hơn xa khu bình dân.

Ít nhất, tại khu bình dân, Trần Mộ chưa từng gặp phải loại sinh vật nào mạnh mẽ như vậy.

Sắc mặt mọi người đều không tốt, Bagnell, Tiểu Ba cũng đều như vậy.

Sau khi đem đội viên hy sinh an táng, mặc dù mọi người đã quen mắt với việc sinh tử nhưng tâm tình vẫn không khỏi sa sút. Dưới sự chỉ dẫn của Brenton, mọi người đem những thứ có giá trị trên người Hi Điều tất cả đều lấy xuống. Đáng tiếc là, da của đám Hi Điều mỗi tấm đều bị bắn cho nát bét, lúc này chúng chẳng còn được bao nhiêu giá trị, Trần Mộ liền thẳng thẳng không động tới nó, Brenton ở bên cạnh thì tiếc hận không thôi.

Nhưng trong cuộc hành trình tiếp theo Trần Mộ lại chủ động tìm tới Brenton bắt chuyện. Đám người Bagnell, Hề Bình không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng họ, ông chủ là một người chất phát ít nói.

Ý nghĩ của Trần Mộ rất đơn giản, đám Hi Điều này đã khiến hắn ý thức được nguy hiểm, cũng do cảm giác có nguy cơ này đã khiến cho hắn bắt đầu chủ động thích ứng với hoàn cảnh. Thật ra Trần Mộ là một người có khả năng thích ứng rất mạnh, điểm này đối với những đứa trẻ lang thang mà nói đó là một bộ phận sinh tồn của chúng, là một loại bản năng.

Chỉ là rất nhiều lúc bản năng này bị hắn ẩn giấu đi, với cá tính đậm bạc, lại thêm một loạt những tao ngộ khiến cho hắn càng thêm cảnh giác đối với những người lạ.

Nhưng lần này khi chiến đấu cùng với đám Hi Điều khiến hắn cho đột nhiên có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Luồng cảm giác nguy hiểm này vô cùng mãnh liệt, thậm chí trước đây khi hắn ở trong rừng cũng chưa từng có.

Ngay cả Trần Mộ cũng không ý thức được lúc này hành động của hắn khác hẳn so với ngày thường, chẳng qua là tiềm thức cảm nhận được nguy cơ nên đã tự điều chỉnh.

“Brenton, ngươi có biết vì sao Hi Điều lại có thể sử dụng được năng lượng không?” Trần Mộ đi cạnh Brenton, hỏi.

Brenton lắc đầu: “Ta cũng không biết, dã thú có thể sử dụng năng lượng có rất nhiều, như Tuyết Hùng, lông năng lượng của nó mới là kinh khủng, huấn tập có trị số thương tổn thấp hơn một ngàn năm trăm căn bản không thể phá được. Còn có Ban Nguyệt Hồ, chúng có thể phóng ra ba nhận. Bất quá những dã thú có thể sử dụng năng lượng đều có giá trị rất cao, nếu như có thể giết chúng thì sẽ có thể kiếm được một khoản tiền lớn.”

Có thể phóng ra ba nhận, câu này khiến cho Trần Mộ giật mình, không riêng gì hắn, Bagnell ở bên cạnh cũng giật mình. Thân thể dã thú vốn đã mạnh hơn loài người rất nhiều, nếu còn có thể phóng ra ba nhận vậy cũng thật là đáng sợ!

Đương nhiên nếu nói đến cường độ thân thể, loại “không phải người” như Weah tất nhiên bị Trần Mộ gạt ra ngoài.

“Chà, chúng nó chắc hẳn là rất khó bị giết!” Trần Mộ nói tiếp.

“Ừ.” Brenton gật đầu: “Đương nhiên, bọn chúng đều rất mạnh. Chỉ có một số đội ngũ do các tạp tu chuyên chiến đấu tạo thành mới có thể có thu hoạch theo cách này. Tạp tu đoàn bình thường chỉ dám đi săn giết một vài sinh vật yếu ớt. Thật ra tình huống gặp phải Hi Điều như chúng ta ngày hôm nay rất hiếm thấy. Hi Điều thường chỉ xuất hiện ở một số nơi hiếm thấy, vận khí của chúng ta quả thật là rất kém! Chuyện này rất không bình thường!”

Câu nói của Brenton lập tức khiến cho Trần Mộ chú ý: “Việc Hi Điều xuất hiện ở đây rất không bình thường sao?”

“Rất không bình thường! Hi Điều là một loài chim hung mãnh sống thành đàn trong núi, chúng thường sống ở những nơi cao hơn mực nước biển từ bốn ngàn mét trở lên. Chỗ này của chúng ta chỉ cao hơn mặt nước biển có năm trăm mét, hơn nữa các người hắc cũng đã thấy, xung quanh không hề có núi cao.” Brenton nghi ngờ trăm mồm mà không lý giải được. Bagnell thấy Trần Mộ nhìn hắc, cũng không thể làm gì hơn là gật đầu một cái.

Nếu Brenton nói không sai, việc đàn Hi Điều xuất hiện ở đây có chỗ quái dị, mặc dù không biết là do nguyên nhân gì nhưng Trần Mộ vẫn nhắc nhở Bagnell, vạn nhất trong chuyện này có vấn đề gì thì sao?

Giữa lúc yên lặng này, mệnh lệnh đề cao cảnh giác được truyền xuống, tất cả mọi người lập tức ở vào tư thế đề phòng. Nhân viên không chiến đấu vẫn ở chính giữa đội hình, cả đội ngũ không hề có chút lộn xộn. Sống trong rừng cây đã lâu như vậy, đội hình này bọn họ đã quen thuộc tới mức không thể hơn được nữa.

“Có đoàn người đang tiến về phía chúng ta!” Tiểu Ba khê biến sắc, năng lực dò xét của Luân khá mạnh.

Không cần chỉ huy, mọi người đều lập tức vào tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Quả nhiên, ở phía xa có một đám điểm đen đang bay tới với tốc độ kinh người, mọi người trong lòng đều đột nhiên trầm xuống, đám tạp tu này tốc độ thật quá nhanh, thậm chí so với đám Hi Điều mà bọn họ vừa gặp cũng không hề thua kém.

Bất luận là Trần Mộ hay Tiểu Ba đều hiểu rõ, một vị tạp tu có tốc độ so sánh được với Hi Điều là một chuyện đáng sợ tới mức nào. Mà nếu đó lại là một đám tạp tu, chuyện như vậy khiến người ta chỉ nghĩ tới cũng đã làm cho da đầu tê dại.

Quá nhanh!

Chỉ trong chớp mắt, đám tạp tu này đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Bọn họ đang bồng bềnh trên không trung, chăm chú nhìn vào đám người phía dưới.

Mobley nhìn đám người phía dưới, trong lòng hơi kinh ngạc, thực lực của những tạp tu này hắc đương nhiên không để trong mắt, nhưng tính kỷ luật cùng chiến thuật của bọn họ làm cho hắc không thể không âm thầm tán thưởng. Điều này nói lên đối phương có một thủ lĩnh cực kỳ ưu tú.

Ánh mắt lợi hại của Mobley nhanh chóng phát hiện ra dấu vết chiến đấu trên người đám người này.

“Xin hỏi, vị nào là thủ lĩnh? Ta là đoàn trưởng của Tuyết Hoa tạp tu đoàn, Mobley.”

“Tuyết Hoa tạp tu đoàn! Mobley đại nhân!” Brenton như bị sét đánh trúng, vẻ mặt thừ ra, miệng không tự chủ thì thào.

Từ phản ứng của Brenton, Trần Mộ lập tức đoán ra được Mobley này hắc là một nhân vật cực kỳ nổi tiếng. Hắc còn nhớ rõ lúc trước những người kia khi nhìn thấy Tiêu Tư, Đường Hàm Phái. Ánh mắt họ không khác gì Brenton hiện giờ.

“Xin chào, Mobley các hạ. Ta là thủ lĩnh của đội ngũ này.” Trần Mộ thần thái thong dong nói, đừng nói hắc chưa từng nghe qua cái tên này, cho dù đã từng nghe hắc cũng sẽ không có phản ứng quá lớn. Mobley có danh tiếng thì sao, có thể so sánh được với Đường Hàm Phái không?

Khi đã thấy qua phong thái của Đường Hàm Phái, khí thế của Mobley mặc dù kinh khủng nhưng trong mắt Trần Mộ, so với Đường Hàm Phái vẫn kém hơn một bậc.

“Chúng ta đang truy kích một đám Hi Điều, không biết các hạ có phát hiện được tung tích của chúng hay không? Nếu có phát hiện, chẳng hay có thể cho chúng ta biết được không, cảm ơn!” Ánh mắt của Mobley tập trung vào Trần Mộ. Thủ lĩnh của đối phương tuổi trẻ hơn so với tướng tượng của hắc, bất quá đối phương thong dong như vậy khiến hắc không nhận được có vài phần tán thưởng.

Ánh mắt của Trần Mộ có vài phần lãnh đạm, hóa ra đám tạp tu này là đầu sỏ! Hèn chi đám Hi Điều vốn sống trong núi kia lại có thể gặp ở chỗ này.

Vừa nghĩ tới các đội viên của mình vì những người trước mắt mà một chết một bị thương, tâm tình của Trần Mộ chợt trở nên không tốt.

“A, vậy thì các hạ đã tới chậm một bước, chúng ta vừa mới gặp bọn chúng.” Trần Mộ thản nhiên nói.

Mobley trong lòng thả lỏng, hắn thấy những người này vừa mới trải qua chiến đấu nên mới nói như vậy, không ngờ lại đoán trúng.

“Vậy mong các hạ nói cho chúng ta biết hướng bọn chúng bỏ chạy, chúng ta vô cùng cảm kích.” Mobley thần sắc thành khẩn nói.

Trần Mộ vẫn bất động, thản nhiên nói: “Chúng nó đã bị bọn ta giết.”

“Cái gì?” Trong Tuyết Hoa tập tu đoàn có người biến sắc: “Chúng ta đuổi theo lâu như vậy, vậy mà các người lại giết chúng?”

Mỗi thành viên của Tuyết Hoa tập tu đoàn đều đem ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào đám người Trần Mộ.

“Im ngay!” Mobley nhướn mày khiển trách thành viên đã mở miệng kia, uy vọng của hắn trong Tuyết Hoa tập tu đoàn không ai sánh bằng, tập tu bị hắn khiển trách lập tức im lặng.

“Đám thuộc hạ không hiểu chuyện, mong các hạ không lấy làm phiền lòng, chúng ta nguyện ý mua lại da hai cánh của Hi Điều từ các vị với giá cao hơn thị trường mười phần trăm, không biết ý các hạ ra sao?” Mặc dù hắn cảm thấy chỉ với đội ngũ như vậy, muốn giết chết mấy chục con Hi Điều quả thực là điều không tưởng.

Trần Mộ lắc đầu, động tác này của hắn lập tức làm cho các thành viên của Tuyết Hoa tập tu đoàn biến sắc.

Khả năng kiềm chế của Mobley rất tốt, nhưng giọng nói của hắn vẫn không khỏi gia tăng cảm giác áp bách: “Ồ, chẳng lẽ các hạ có điều gì không tiện?”

“Da của Hi Điều chúng ta không cần, vẫn để lại ở nơi đó, nếu các người muốn thì tự mình đến lấy đi.” Trần Mộ chỉ cho bọn họ vị trí chiến đấu vừa rồi.

Mobley sửng sốt, ánh mắt nhìn vào Trần Mộ, trong lòng thầm lấy làm lạ, da cánh của Hi Điều là bộ phận có giá trị nhất trên người nó, sao lại có người bỏ qua cơ chứ? Song dưới ánh mắt bức người của hắn, Trần Mộ từ đầu tới cuối vẫn lạnh nhạt tĩnh táo như cũ.

Mobley đột nhiên chấp tay nói: “Đa tạ các hạ, chúng ta cáo từ.” Nói xong liền mang theo đội viên của mình bay về phía Trần Mộ vừa chỉ.

Rất nhanh, Mobley đã tới nơi bọn Trần Mộ vừa quần chiến với đám Hi Điều, chỉ thấy trên mặt đất, khắp nơi đều là thi thể của Hi Điều.

Khi bọn hắn nhìn thấy rõ những thi thể này, ai cũng hít một hơi lạnh.

322. Chương 316: Tin Tức Bất Ngờ

“Lão đại, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà bỏ qua?” Có một đội viên không nhịn được mở miệng nói.

“Đúng vậy, chúng ta đã mất thời gian ba tháng, vất vả lắm mới tìm được bầy Hi Điều này, đuổi theo bọn chúng tới đây, không ngờ lại bị những kẻ này giết chết! Liệu có thể nuốt giận mà bỏ qua được hay sao?” Có một đội viên phụ họa.

Những đội viên khác đều nhìn Mobley, vì bầy Hi Điều này, bọn họ đã hao phí hết sức lực suốt ba tháng, không ngờ bây giờ lại trở nên công cốc, dâng mồi cho miệng mèo, bọn họ làm sao lại không tức giận được cơ chứ?

Lạnh lùng nhìn thoáng qua hai tên kia, Mobley nặng nề hừ một tiếng: “Câm miệng! Các người thật sự ngu ngốc như vậy sao? Chúng ta và bầy Hi Điều này đánh nhau lâu như vậy, thực lực và sự giáo huấn của bầy súc sinh này các người còn không rõ sao? Các người nhìn kĩ lại những thi thể này đi, đều bị bắn cho nát bấy! Thực lực của đám người kia như thế nào, các người trong lòng không hiểu sao?”

Mọi người nhất thời im lặng, bọn họ làm sao không biết trưởng đoàn nói có lý hay không chứ? Bầy Hi Điều này có thể khiến cho bọn họ phải đuổi theo lâu như vậy, thực lực tự nhiên không thể coi thường. Có thể tiêu diệt bầy Hi Điều này, chứng tỏ thực lực của tiểu đội kia tuyệt đối không thể xem nhẹ.

“Nếu không phải chúng ta muốn có bộ da lành lặn, khi nào lại đến tay bọn họ?” Tên tạp tu đầu tiên không nhận được mà lầm bầm trong miệng.

“Được rồi.” Mobley cũng không muốn dây dưa với bọn chúng: “Chúng ta đuổi Hi Điều bay tới nơi này, may mắn là gặp phải bọn họ, nếu như gặp phải một thương đội có thực lực yếu một chút thì đó thật sự mới là phiền toái.”

Nghe Mobley nói như vậy, các thành viên khác liền sửng sốt, lúc này họ chợt hiểu ra. Đúng vậy, nếu như bầy Hi Điều kia gây ra tai họa cho thương đội nào đó thì danh dự của Tuyết Hoa tạp tu đoàn có thể bị ảnh hưởng nhiều lắm. Bọn họ không giống như những tạp tu đoàn không có danh tiếng khác, danh tiếng của Tuyết Hoa tạp tu đoàn rất tốt, đây cũng là điểm mà các thành viên trong đoàn đều cảm thấy kiêu ngạo.

Rốt cuộc bọn họ cũng bình thần trở lại.

Không để ý đến các thành viên trong đoàn, Mobley nhìn xuống những cái xác Hi Điều trên mặt đất. Trong giây lát hắn cảm thấy ngâ ngời, lúc này hắn mới chợt nhớ là mình không ngờ lại quên không hỏi tên của người thanh niên và đội ngũ kia.

Hiếm hoi lắm mới gặp được một đội ngũ có thực lực mạnh mà lại không thể kết giao, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút tiếc nuối. Vị thiếu niên bình tĩnh và ung dung kia để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

“Đoàn trưởng. Đoàn trưởng mau đến xem!” Đột nhiên một đoàn viên kêu lên.

“Làm sao vậy?” Mobley cảm thấy có chút kì quái ngẩng đầu lên. Người đoàn viên này rất lão luyện, hiếm khi nhìn thấy sự kinh ngạc của hắn, Mobley vừa hỏi vừa cất bước đi về phía vị đoàn viên kia.

“Đoàn trưởng, người xem.” Người này ánh mắt ngưng trọng, tay chỉ vào những miếng thịt đầy máu, những miếng thịt này đều là ở trên người Hi Điều, ở trước mặt hắn có hơn mười miếng thịt lớn nhỏ không đồng nhất nằm rải rác trên mặt đất.

Mobley cảm thấy giật mình, không để ý đến mùi máu tanh, cầm lấy một miếng thịt quan sát một cách chăm chú. Ánh mắt hắn dần trở nên ngưng trọng. Bề mặt của những miếng thịt này bóng loáng, hắn là bị vật gì hết sức sắc bén cắt thành. Trên mặt đất, hơn mười miếng thịt nằm rải rác, Mobley liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây là những gì còn lại của một con Hi Điều bị cắt đứt cổ.

Rất khó mà tưởng tượng được, loại tạp phiến nào mà lại có thể đạt tới hiệu quả như thế? Tốc độ của Hi Điều rất nhanh, giống như một tia chớp. Lòng năng lượng hình nón do nó tạo ra có cường độ rất cao, những công kích bình thường không thể nào đánh vỡ.

Xem xét những miếng thịt Hi Điều trên mặt đất một chút, hắn liền tìm được đầu của Hi Điều, nó cũng bị cắt thành từng miếng nhỏ. Đầu của Hi Điều là bộ phận thường được duy trì ở tình trạng tốt nhất sau khi săn giết, bởi vì trong quá trình chịu tấn công, nó luôn được lòng năng lượng hình nón bảo vệ.

Bất quá trong các xác chết, chỉ có một con Hi Điều là bị như thế. Điều này làm cho Mobley cảm thấy yên tâm hơn một chút. Xem ra đội ngũ của đối phương chắc hẳn là có một vị cao thủ tọa trấn.

Ngẫm lại thì thấy cũng rất bình thường, một đội ngũ lớn như thế chẳng lẽ lại không có cao thủ tọa trấn?

Mobley hạ quyết tâm, nếu lần sau gặp lại đội ngũ kia, nhất định sẽ kết giao thật tốt với bọn họ.

Đám người Trần Mộ vẫn như cũ tiến lên phía trước, bọn họ lúc này sắp tiến vào khu Băng Tuyết.

Bọn họ dừng lại ở một thị trấn nhỏ ven khu Băng Tuyết tên là Tượng Thụ Trấn, thị trấn này so với Bolivian Tylman(Pha Đế Nhĩ Mạn) thì nhỏ hơn rất nhiều. Nó nằm ở ngoài rìa của khu Băng Tuyết, là một nơi tiếp viện hàng hóa quan trọng trước khi tiến vào khu Băng Tuyết.

Những thương đội cùng với những tạp tu vắng lai mang lại sự phồn hoa cho thị trấn nhỏ này.

Bất quá, bởi vì địa hình nơi này không được bằng phẳng cho nên không sao có được sự hoa lệ giống như Pha Đế Nhĩ Mạn, nhưng ở đây đã có thể cảm giác được một chút giá rét mà Pha Đế Nhĩ Mạn không có.

Còn chưa tới Tượng Thụ trấn, mọi người đã cảm nhận được nhiệt độ giảm xuống rất nhanh. Bọn Trần Mộ lúc này đang muốn mua một số áo ấm. Mặc dù bọn họ mặc trang phục chiến đấu có giá trị hơn 300.000 audierne, nhưng trang phục này lại không hề có tác dụng giữ ấm cho cơ thể.

Ngoài ra, bọn họ còn cần mua một số toa xe, đây là đề nghị của Brenton. Tại khu Băng Tuyết, trừ phi là cao thủ tạp tu, những người khác rất ít khi sử dụng khí lưu tạp. Những dòng không khí lạnh quý dị trên không trung đủ để đem người đông cứng, hoặc là thổi bay người đến nơi nào không biết.

So sánh với khí lưu tạp thì việc sử dụng toa xe đáng tin cậy hơn nhiều.

Đề nghị của hắn được Trần Mộ tiếp thu, trong đội ngũ có rất nhiều người không phải là nhân viên chiến đấu cho nên vấn đề an toàn cũng cần được đặt lên hàng đầu.

Brenton cảm thấy đoàn người này rất kì quái, bọn họ dường như không biết điều gì về khu Thiên Đông Lý. Hơn nữa hắn thật sự không rõ, trong đội ngũ này có nhiều người không phải là nhân viên chiến đấu, tại sao bọn họ lại không sử dụng những toa xe chở người quy mô lớn? Nếu như sử dụng toa xe chở người quy mô lớn thì bọn họ không những tới được địa phương mình muốn đi rất nhanh mà cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, về chi phí thì chắc chắn không tốn kém lắm.

Nhưng ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu hắn mà thôi, hắn không ngừng tự nhủ trong lòng, mình chẳng qua chỉ là một người dẫn đường, suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì?

Brenton cười cười, số tiền công thu được từ lần này đủ để hắn nộp thuế phúc lợi trong mấy tháng. Hơn nữa hắn cũng không phải là một người không hiểu chuyện đời, hắn đã chính mắt nhìn thấy những người này như thế nào tiêu diệt một bầy Hi Điều mấy chục con.

Mặc dù đối phương không nói nhưng hắn đoán rằng đội ngũ này là một tạp tu đoàn cao cấp, những tạp tu đoàn như thế này đều rất lợi hại. Mặc dù hắn còn không biết đội ngũ này thuộc về tạp tu đoàn nào của Liên bang, nhưng hắn biết là nếu mình có thể thiết lập quan hệ với đội ngũ này thì không thể nghi ngờ là sẽ đem lại lợi ích rất to lớn.

Suy nghĩ như vậy, cho nên dọc đường đi hắn hết sức phối hợp, và cũng không hỏi gì nhiều. Mỗi khi đối phương có vấn đề gì không hiểu, hắn liền hết sức kiên nhẫn giải đáp.

Lúc này Trần Mộ đang uống trà, loại trà này được chuẩn bị cho nhu cầu cuộc sống hằng ngày ở khu Băng Tuyết. Nó có tác dụng thúc đẩy quá trình tuần hoàn máu, mùi vị khá thơm ngon, cảm giác hết sức đặc biệt. Vừa uống vào một ngụm là cảm thấy cả người nóng lên, ở địa phương giá rét này cảm thấy hết sức thoải mái.

Ba người Tô Lưu Triệt Nhu, Lô Tiểu Như và Nhữ Thu cũng đang ngồi uống trà, sau khi uống sắc mặt cả ba người đều trở nên hồng hào, nhìn qua cực kì rung động lòng người. Thỉnh thoảng lại có người trong đám tạp tu đang nghỉ ngơi gần đây liếc mắt nhìn.

Bất quá ba cô gái này cũng không cảm thấy có chút không thoải mái nào. Tô Lưu Triệt Nhu và Lô Tiểu Như tự nhiên không cần phải nói, ngay cả Nhữ Thu cũng có vô số người theo đuổi.

Cửa hàng này chuyên bán điểm tâm và nước trà, nếu như muốn ăn cơm bọn họ cũng có thể phục vụ. Đây là nơi mà nơi các tạp tu thường chọn làm nơi nghỉ chân tạm thời. Trong đại sảnh có rất nhiều huyện tạp phát hình, có rất nhiều tạp tu thích đến đây để xem một số tin tức hoặc là hỏi thăm tin tức.

Bọn Trần Mộ chỉ có mấy trăm người, trong đại sảnh cũng không coi là nhiều. Đại sảnh rất lớn, có thể đồng thời dung nạp hơn hai ngàn người cùng ăn cơm và uống trà.

Được một lát thì Hề Bình, Tiểu Ba và Brenton trở về.

“Các vật dụng đã được thu mua đầy đủ.” Hề Bình trong công việc thường rất cẩn thận và tỉ mỉ. Hắn đột nhiên cúi người nói nhỏ vào tai Trần Mộ: “Ông chủ, thuộc hạ nghe nói ở đây có chợ đen, chúng ta có nên xử lí một chút những thứ thu hoạch được không?”

Trần Mộ sững sốt, hần lập tức hiểu được Hề Bình muốn ám chỉ điều gì.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ liền gật đầu.

Hề Bình lập tức hiểu ý, một lần nữa đứng lên.

Tiểu Ba còn chưa kịp đưa chén trà lên miệng đã nghe Hề Bình chậm rãi nói: “Tiểu Tiểu à....”

Tiểu Ba đột nhiên run lập cập, chén trà đưa gần tới miệng suýt nữa thì rơi xuống. Bây giờ hần mỗi lần nghe thấy Hề Bình kêu: “Tiểu Tiểu à” thì sẽ theo phản ứng của bản năng mà run lên. Sau khi hần kí kết hợp đồng “bán thân”, chậm rãi làm quen với bọn Trần Mộ thì mới biết được sự tàn nhẫn của lão già này.

Nghĩ tới ngày đó mình ngu ngơ tiến vào bẫy của hần, Tiểu Ba hối hận không thôi. Điều này luôn làm cho hần cảm thấy ám ảnh trong lòng.

Rồi sau đó hần mới phát hiện là trong nhóm này không có người nào dễ đối phó. Ông chủ tự nhiên không cần nói, không ai dám nghĩ đến việc gây sự với hần. Còn Weah, mỗi lần Tiểu Ba nhìn thấy Weah thì đều tự giác tránh xa. Người rộng lượng không thêm chấp kẻ không phải là người.

Nghĩ đến Bagnell, người này cũng là một nhân vật tàn nhẫn, huấn luyện mỗi ngày khiến cho Tiểu Ba cơ hồ không còn sức mà kêu.

Tô Lưu Triệt Nhu là người yêu của ông chủ, không thể động tới, điều này Hề lão tặc đã nhắc nhở bên tai. Lô Tiểu Như thì cực kì xinh đẹp nhưng ngoại trừ ông chủ và Tô Lưu Triệt Nhu, nàng chưa bao giờ tươi cười với những người khác.

Cũng may là còn có Nhữ Thu, nàng mặc dù đáng vẻ không tính là xuất chúng, nhưng khí chất vui vẻ dễ gần đủ để khiến cho con tim của những người khác đập thành thịch. Mặc dù vậy hần cũng vất vả lắm mới tiếp cận được, kết quả là Nhữ Thu chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó đưa cho hần một tờ giấy.

“Trên tờ giấy này có mười vấn đề, người có thể trả lời sáu vấn đề là đạt tiêu chuẩn. Khi nào đạt được tiêu chuẩn thì người hãy tới tìm ta.” Nhữ Thu thoáng nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Tiểu Ba, đem điểm hi vọng cuối cùng của hần đánh nát: “À phải rồi, sau khi kiểm tra viết hoàn thành, còn có phỏng vấn.”

Tiểu Ba mang theo đề thi và trái tim tan vỡ ảm đạm rời đi căn phòng của Nhữ Thu.

Sau khi nhận đả kích cả về thể xác lẫn tinh thần, Tiểu Ba lập tức trở nên hiền lành và trung thực.

Thấy Hề Bình tủm tủm cười nhìn mình, Tiểu Ba giật mình một cái, vội vàng đứng lên.

Đi ra khỏi đại sảnh, Tiểu Ba không nhịn được hỏi: “Chủ quản, chúng ta hiện tại đi đâu vậy?” Ánh mắt hần rơi vào cái rương trên tay Hề Bình.

Hề Bình đem cái rương tới trước mặt Tiểu Ba nói: “Chúng ta chỉ là đi thực hiện một chút giao dịch thôi.”

“A.” Tiểu Ba nửa hiểu nửa không hiểu gật đầu, tiếp nhận cái rương. Trong rương là cái gì? Khi xách lên cảm giác thấy nặng nề, bất quá hần thấy Hề Bình không thêm để ý liền thầm nghĩ trong lòng, có lẽ cũng không phải là thứ gì đáng giá.

Trong đại sảnh, Trần Mộ và Bagnell đang cùng nhau thảo luận: “Trước mắt người có chủ ý gì không?”

Đây là vấn đề trực tiếp nhất trước mắt, sắp tiến vào khu Băng Tuyết, bọn họ cần phải xác định được mục tiêu của mình.

Bagnell lắc đầu, tiếp theo cười nói: “Ở đây ta cũng không quen thuộc lắm, cần phải cẩn thận một chút mới được. Bất quá Liên bang Tổng hợp học phủ cũng khó mà tìm được tung tích của chúng ta. Chúng ta còn chưa biết mình phải đi đâu, như vậy thì bọn họ làm sao mà đoán!”

Trần Mộ cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, ngay cả hần cũng chưa nghĩ ra là bọn hần sẽ đi đâu, Liên bang Tổng hợp học phủ như thế nào có thể đoán trúng được? Sở dĩ bọn hần không có sử dụng toa xe chở người quy mô lớn chính là vì muốn tránh các cơ sở ngầm của Liên bang Tổng hợp học phủ.

Đường Hàm Phái, người này lưu lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng Trần Mộ. Người này vô luận là thực lực hay là tâm kế đều cực kì mạnh mẽ, thật không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa mới vừa rồi rương huyền tạp mà Hề Bình mang đi đều do Liên bang Tổng hợp học phủ sản xuất. Hần vẫn còn giữ lại Tiết Thức Liên, tấm tạp phiến này hẳn còn chưa hoàn toàn hiểu hết, hơn nữa tấm tạp phiến này có thể gây nên sự chú ý của người khác. Trần Mộ không hy vọng bởi vì bán nó ra mà gây nên phiền toái. So sánh với nó thì các huyền tạp ba bốn tinh ở trong chiếc rương kia chỉ có thể coi là bình thường.

Vào lúc này trên huyền tạp phát hình truyền đến âm thanh hấp dẫn khiến mọi người đều chú ý, Trần Mộ và Bagnell cùng nhìn nhau kinh ngạc, ánh mắt cùng hướng về phía màn hình.

“Tin tức mới nhất! Theo tin tức mới nhất chúng tôi vừa nhận được! Tại ba tháng trước, Đường Hàm Phái đột nhiên phát động công kích, làm cho thành phố Lars và bên ngoài hoàn toàn ngăn cách. Mới vừa rồi chúng tôi thu được tin tức có người từ thành phố Lars đi tới!”

Giọng nói của người dẫn chương trình kích động, làm cho tất cả mọi người ngừng lại động tác trên tay.

323. Chương 317: Cơn Chấn Động Lớn

Trong đại sảnh liên vang lên những tiếng chửi rủa, những tạp tu vừa cảm thấy hứng thú với tin tức vừa rồi chỉ hận không thể tát cho tên phát thanh viên kia mấy cái.

Ngay cả Trần Mộ cũng thoáng sửng sốt, không khỏi cảm khái người phát thanh viên này thật là thú vị. Bagnell thì không có cổ kị nhiều như vậy, hẳn liền há mồm mắng to.

Màn quảng cáo đáng ghét làm cho sự bất mãn trong lòng mọi người dâng cao, mười lăm giây vào lúc này dường như đã trở nên dài đằng đặc.

Quảng cáo rốt cuộc cũng chấm dứt, đại sảnh mới vừa rồi còn cực kì ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh.

Trên màn hình bất ngờ xuất hiện khuôn mặt của Vương Trạch và Tịnh. Những tạp tu trong này hiển nhiên không ai nhận ra hai người này, nhưng bọn họ lúc này đều đang nín thở chờ đợi diễn biến, không biết là từ trong miệng hai người này sẽ đưa đến tin tức kinh thiên gì.

Trần Mộ và Bagnell liếc nhìn nhau, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng. Vương Trạch và Tịnh là đội ngũ sau cùng tiến vào thành phố Lars, đội ngũ của bọn họ nhìn qua thì vẫn duy trì đầy đủ. Không nghĩ tới trên màn hình lại xuất hiện hai người mà mình biết, điều này khiến cho Trần Mộ cảm thấy có chút bất ngờ.

Bất quá ngẫm lại một chút thì đây cũng là kết quả hợp lí nhất, hai người này đại biểu cho Tinh viện và Khổ Tịch tự. Đường Hàm Phái trừ phi muốn cùng hai nhà này là địch, nếu không nhất định sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho bọn họ. Hơn nữa với thực lực của đội ngũ bọn họ, tại thành phố Lars ngoại trừ Liên bang Tổng hợp học phủ và Trung Đạt thư phủ ra thì lực lượng của bọn họ cũng rất mạnh.

Vương Trạch và Tịnh đi tuốt ở đằng trước, Trần Mộ có thể nhìn thấy trên mặt hai người toát ra vẻ không thoải mái lắm. Ánh mắt của Trần Mộ đột nhiên rơi vào hai cái hộp gỗ mà hai người đang cầm trên tay.

Người phóng viên lập tức nhận ra Vương Trạch và Tịnh.

“Kính chào Vương Trạch tiên sinh và Tịnh tiểu thư. Tôi là phóng viên của đài truyền hình chính phủ Liên Bang, tôi có thể hỏi hai vị một số vấn đề được không?” Vị phóng viên này hỏi một cách dè dặt. Hai người này là đại biểu của Tinh viện và Khổ Tịch tự, còn hẳn chẳng qua là một tên phóng viên nho nhỏ cho nên hẳn vội vàng dẩu đi về mặt ngày thường.

Đài truyền hình chính phủ Liên bang? Vương Trạch thoáng dừng lại một chút, gật đầu: “Được rồi, bất quá có một số vấn đề ta sẽ không trả lời.” Giữa đài truyền hình chính phủ liên bang và lực đại có mối quan hệ rất phức tạp. Đối với cử động của Vương Trạch, Tịnh cũng không có ý kiến gì. Nàng cũng hiểu được, nên làm thế nào để bảo trì hình tượng của mình trước công chúng.

Người phóng viên này mừng rỡ, bất quá hẳn liền rất nhanh khắc chế cảm xúc của mình: “Cảm ơn sự rộng lượng của ngài! Xin hỏi, ngài có thể nói cho chúng ta biết, thành phố Lars rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Sắc mặt của Vương Trạch trở nên có chút cổ quái, hần cười khổ một tiếng: “Điểm này ta cũng không biết nên nói như thế nào, bất quá ta nghĩ mọi người rất nhanh sẽ biết được.”

Tên phóng viên này rất biết điều, mặc dù hần không tìm được đáp án cho câu hỏi của mình, hần lập tức thay đổi một vấn đề khác: “Hộp gỗ trên tay ngài và Tịnh tiểu thư đựng thứ gì vậy ạ?”

Trong mắt Vương Trạch hiện lên một đạo quang mang, thoáng do dự một chút, hần liền nói ra đáp án: “Bên trong hai hộp này là tro cốt của Tiêu Nguyên và Mễ Hạ Thanh tiên sinh, chúng ta nhận sự ủy thác của Đường Hàm Phái đại nhân đem tới Trung Đạt thư phủ. Đường Hàm Phái đại nhân nói rằng bọn họ là những chiến sĩ chân chính, cần phải được tôn trọng.”

Lặng như tờ!

Vô luận là người phóng viên kia hay là trong đại sảnh mà Trần Mộ đang ngồi, tất cả đều im lặng! Cảnh tượng này không chỉ phát sinh ở đây mà cả liên bang dường như đều bị mấy câu nói vừa rồi hù dọa đến chết khiếp.

“Xin lỗi, chúng ta phải đi, gặp lại sau.” Vương Trạch tỏ ra rất lịch sự đối với người phóng viên, nói xong liền nhìn về phía Tịnh một cái, sau đó cả hai nhanh chóng rời đi.

“Vương Trạch tiên sinh, Vương Trạch tiên sinh!” Cho đến khi đoàn người đi xa, người phóng viên mới từ trong cơn sợ hãi phục hồi lại tinh thần.

Đoàn người vẫn im lặng bước đi.

Tịnh đột nhiên mở miệng: “Đường Hàm Phái tiên sinh thật sự muốn làm gì?”

“Không biết.” Vương Trạch không chút nghĩ ngợi, liền lắc đầu.

Những lời vừa rồi là hần cố ý tiết lộ, hần tin tưởng sau khi tin tức này truyền ra ngoài, cừu hận giữa Liên bang Tổng hợp học phủ và Trung Đạt thư phủ sẽ không bao giờ xóa được. Trước mặt toàn liên bang, sự kiêu ngạo của Trung Đạt thư phủ mấy trăm năm qua đã bị Đường Hàm Phái giẫm nát bét. Cừu hận này cho dù một trăm năm nữa cũng khó có thể xóa bỏ.

Đối với Tịnh viện mà nói, đây là một chuyện tốt. Hần biết là Tịnh cũng hiểu được điều này.

Hơn nữa hần càng thêm vững tin, điều mà hần làm nhất định nằm trong dự tính của Đường Hàm Phái đại nhân.

Điều này khiến cho hần không hề cảm thấy được một chút kiêu ngạo. Hình dáng phiêu dật tiêu sái của người kia phẳng phất như bóng ma ám ảnh trong lòng hần, mơ hồ không rõ, sâu xa khó lường.

Một sự lạnh lẽo không thể kiềm chế ở sâu trong lòng Vương Trạch trào lên.

Hần rốt cuộc là muốn làm gì?

Bọn họ rất nhanh liền gặp được những tạp tu của Trung Đạt thư phủ vừa mới nhận được tin tức.

Mấy câu nói ngắn ngủn này đã làm cho cả liên bang chấn động, không ai nghi ngờ tính chân thật của tin tức này. Bởi vì người nói ra tin tức này không phải là ai khác mà là Vương Trạch của Tịnh Viện, ở bên cạnh hần còn có Tịnh tiểu thư vốn là đệ tử của Thần tiên bối!

Tuyệt đại đa số mọi người đều tin rằng sự suy sụp của Trung Đạt thư phủ là một kết cục đã định, nhưng bọn họ cũng tin là sự phản kích của Trung Đạt thư phủ tuyệt đối hung hãn và sắc bén hơn bất kì loài dã thú nào.

Trong đại sảnh cực kì yên lặng, mọi người, bao gồm cả Trần Mộ, đều đang suy nghĩ về sự kiện này.

Đúng lúc này thì Hề Bình và Tiểu Ba trở về.

Không khí khác thường trong đại sảnh lập tức khiến cho hai người kinh sợ.

“Chúng ta vừa bỏ qua tiết mục gì đặc sắc hay sao?” Tiểu Ba nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý. Bất quá lúc này nếu như có ai tin vào đáng vẻ vô hại của hần thì khẳng định sẽ chết rất thảm.

Vẻ mặt của Hề Bình cũng lộ ra vẻ tò mò.

Bagnell đến mí mắt cũng không thêm mở ra, hần nói một câu băng quơ:

”Tiêu Nguyên và Mễ Hạ Thanh bị Đường Hàm Phái giết chết.”

“Cái gì?” Tiểu Ba kinh hãi: “Không thể nào! Đường Hàm Phái mạnh như vậy sao? Một mình hần có thể giết chết hai người này sao? Tuyệt đối không có khả năng! Chẳng lẽ có người nào đó giúp hần?”

Trần Mộ và Bagnell hai người đồng thời chấn động, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Đúng vậy! Xác suất một mình Đường Hàm Phái giết chết Tiêu Nguyên và Mễ Hạ Thanh là rất nhỏ! Giết chết và đánh bại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, khó khăn gấp mấy lần.

Có phải hay không có người giúp hần? Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu mỗi người, người kia là ai chứ?

Trần Mộ và Bagnell đã mơ hồ đoán được đáp án, Hải Tinh bảo. Khả năng lớn nhất là Đường Hàm Phái nhờ vào lực lượng của Hải Tinh bảo!

Liên tưởng đến đội ngũ tập tu của Liên bang Tổng hợp học phủ mà bọn họ gặp phải sau khi rời đi thành phố Lars, trong lòng Trần Mộ liền dâng lên vài phần dự cảm không tốt.

Sắc mặt của Bagnell vào lúc này cũng rất khó coi. Hần thoáng nhìn qua bốn phía, không thấy người nào chú ý, liền nói nhỏ vào tai Trần Mộ: “Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, Đường Hàm Phái nhất định là nhờ vào sự trợ giúp của Hải Tinh bảo, hơn nữa hần có thể sẽ tiết lộ ra chúng ta. Hần có thể lợi dụng lực lượng của Trung Đạt thư phủ khiến cho chúng ta phải phụ thuộc vào hần. Khả năng chúng ta bị Trung Đạt thư phủ truy nã là rất cao, khi chúng ta tiến vào khu Thiên Đông Lý đã đưa ra giấy thông hành, ta đoán là bọn họ rất nhanh liền có thể điều tra ra. Chúng ta nếu không đi mau thì sẽ gặp phiền toái lớn. Lần này chúng ta đã hoàn toàn đắc tội với Trung Đạt thư phủ rồi.”

Lời của Bagnell cũng chính là những gì mà Trần Mộ vừa nghĩ đến.

Hần ngẩng đầu về phía Hề Bình, Hề Bình lập tức hiểu ý, hơi gật đầu ý bảo mọi chuyện đã xong xuôi.

Trần Mộ quyết định thật nhanh rồi ra lệnh: “Chúng ta lập tức xuất phát.”

Gió lạnh thấu xương cùng với những bông tuyết đập vào mặt cực kì đau nhức. Trong hoàn cảnh như vậy, tầm nhìn hạ xuống chỉ còn khoảng một trăm mét trở lại, xung quanh chỉ có một mảnh trắng xóa.

Thương thay cho Tiểu Ba bị đưa ra làm cu-li. Năng lực trinh sát của Luân là sự đảm bảo lớn nhất mà bọn họ có được. Cả người hần tản ra màu sáng trắng, đây là ánh sáng của tạp làm ấm, nó có thể giúp cho cơ thể duy trì nhiệt độ ở mức 35 °C.

Ở thời tiết như thế này, tác dụng của nó rất hạn chế, những cơn gió mạnh đem nhiệt lượng của tạp làm ấm thổi đi không còn chút nào. Bất quá điều này làm sao có thể làm khó được một người có kinh nghiệm sinh tồn trong rừng cây rất lâu như Tiểu Ba? Hần liền phóng ra một cái lồng năng lượng, cường độ năng lượng của lồng rất thấp, nhưng cũng đủ để ngăn cản những cơn gió một cách hữu hiệu.

Nhìn từ xa thì Tiểu Ba giống như một quả trứng gà phát ra ánh sáng.

Nhìn thấy ông chủ cũng chịu khổ đi bên cạnh mình, Tiểu Ba tự nhiên cũng không có chút oán hận nào.

Những tạp tu khác đều chui vào trong toa xe, toa xe quả nhiên là tốt hơn so với khí lưu tạp nhiều lắm. Trong đó vui nhất chính là Bernal, hần hứng thú nhìn vào tấm huyền tạp mà Hề Bình mua cho hần, tấm huyền tạp này ghi lại những kiến trúc ở khu Thiên Đông Lý.

Nhằm bảo vệ bí mật, bọn họ vẫn tránh xa những thành phố lớn.

Trần Mộ và Bagnell sau khi thương lượng, cuối cùng xác định là bọn họ sẽ đi đến một khu vực tên là dãy núi Sicker, đó là một vùng núi tuyết. Nơi đó chỉ có núi tuyết rộng lớn, với rừng cây lá kim vô cùng vô tận. Khu vực Sicker không có thành thị lớn mà chỉ có một ít tiểu bảo rải rác trong đó.

Hơn nữa nơi đó cũng rất hỗn loạn, tranh đấu giữa những tiểu bảo liên miên không ngớt, hỗn chiến nhiều năm, nơi đó không có thể lực nào chiếm đóng. Đối với bọn Trần Mộ mà nói, một địa phương như vậy không

thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. So sánh với những thế lực khổng lồ như Trung Đạt thư phủ và Liên bang Tổng hợp học phủ thì những thế lực ở đây giống như những con kiến ở trước những con voi.

Lần này chủ yếu nhất là tránh nạn, về phần phát triển như thế nào hiện tại Trần Mộ cảm thấy cũng chưa cấp bách lắm. Hắn cũng không có dã tâm thống nhất Liên bang.

Trải qua hai mươi lăm ngày đêm liên tục di chuyển, bọn họ cuối cùng cũng đi tới khu vực Sicker.

324. Chương 318: Sơn Cốc Tuyết Ti Trùng

Trước mặt Trần Mộ hiện ra một huyện tạp bản đồ của khu vực Sicker, dấu hiệu trên đó biểu thị cho vị trí của bọn họ bây giờ.

Ánh mắt của Hề Bình cũng dừng lại trên tấm bản đồ này: “Xung quanh nơi này có ba cái tiểu bảo cách chúng ta chừng 600km, nói xa cũng không xa, nói gần cũng không gần, ba cái tiểu bảo(1) này thuộc về những thế lực khác nhau, đối với chúng ta khá có lợi.”

Trần Mộ trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu nói: “Vậy thì chúng ta đóng quân ở nơi này trước đi.”

Thấy ông chủ đã xác định xong, Bagnell liền nhanh chóng ra lệnh: “Tiểu Ba, người đi dò xét sơn cốc này một chút xem sao, sơn cốc tốt như vậy mà không bị sử dụng, có lẽ bên trong còn có cái gì đó không bình thường.”

Tiểu Ba vẻ mặt bất đắc dĩ, trong miệng thì ai oán lắm lắm: “Tại sao lúc nào cũng là ta đi đầu? Ta là điện, ta là ánh sáng...” Mặc dù trên mặt hắn có vài phần không tình nguyện nhưng vẫn phải phi thân lên nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh.

Không bao lâu sau. Đột nhiên trong truyền tin tạp truyền đến tiếng Tiểu Ba kinh hô: “Trời ạ! Bên trong có rất nhiều trùng.”

Từ hình ảnh mà truyền tin tạp truyền về có thể thấy được phía sau Tiểu Ba khắp nơi đều là những con trùng nhỏ trắng như tuyết lúc nhua lúc nhúc.

Sắc mặt Brenton đại biến, hắn run run giọng nói: “Là Tuyết Ti trùng! Trách không được tại sao nơi này lại không có người, nhiều Tuyết Ti trùng như vậy, ai mà dám đến chứ?”

“Tuyết Ti trùng?” Trần Mộ quay đầu lại hỏi.

“Đúng vậy, đây là loại trùng sinh sống ở nơi băng tuyết, chúng nó có thể phun ra năng lượng thể lạnh như băng, uy lực tuy không lớn nhưng với số lượng lớn thì rất phiền toái, hơn nữa trên người chúng nó không có cái gì hữu dụng nên cũng không ai nguyện ý tổn hao khí lực để đi giết chúng.” Brenton mặc dù tuổi trẻ kinh nghiệm còn thấp nhưng tri thức lý luận lại khá phong phú.

Hắn bỗng nhiên la lên một tiếng ngạc nhiên.

Sau đó hắn nhắm mắt lại. Một lúc lâu sau, hắn mở mắt ra, vẻ mặt có chút nghi hoặc nói: “Trong sơn cốc hẳn là có vật gì đó, trong không khí nơi này có nồng độ kim loại hóa học rất cao.”

Mọi người lúc này mới nhớ tới lĩnh vực sở trường của Brenton là cảm giác khứu giác, đến bây giờ mọi người vẫn còn cảm thấy loại cảm giác này rất lạ.

“Tuyết Ti trùng có đặc tính gì đặc biệt?” Trần Mộ chăm chú hỏi. Sơn cốc này hắn thấy khá hài lòng, tự nhiên không dễ dàng bỏ qua như vậy, thật sự rất đáng tiếc.

Brenton bỗng nhiên cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng nó là loại quần cư, số lượng rất nhiều, ngoại trừ có thể phóng ra năng lượng thể băng lãnh thì không có năng lực gì khác.”

“Độc đối với chúng nó có hữu dụng hay không?” Trần Mộ phản ứng rất nhanh, hắn đầu tiên là nghĩ đến biện pháp này. Hắn không phải là một tạp tu thuần túy cho nên lối suy nghĩ của hắn cũng không có bị trói buộc.

“Độc?” Ánh mắt Brenton bỗng nhiên hơi mất tự nhiên, cái này đối với tạp tu mà nói có phần hơi xa lạ, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta cũng không biết, các người có thể thử một lần xem thế nào.”

Trần Mộ gật đầu, nói về sử dụng độc, trong đội ngũ của hắn thật đúng là không khuyết thiếu nhân viên về phương diện này, Weah là một cao thủ trong đó, tuy nhiên hắn am hiểu nhất là lợi dụng các loại thực vật và dịch thể của động vật trong rừng để phối chế, Trần Mộ cũng có thể tự mình ra tay nhưng trình độ của hắn so với Weah kém hơn rất nhiều.

Bất quá, trong đội ngũ còn có một nhân viên chuyên nghiệp khác – Tô Lưu Triệt Nhu, đối với một cao cấp y vụ tạp tu, giải độc là một chương trình học bắt buộc, mà khi nghiên cứu về độc được thì phương pháp phối độc năng chắc chắn cũng phải hiểu rõ.

Trần Mộ đem yêu cầu của mình nói với Tô Lưu Triệt Nhu. Nét mặt của Tô Lưu Triệt Nhu có hơi chút mất tự nhiên, đối với việc dùng độc, ngoại trừ một vài cô gái có tính tình đặc thù, những cô gái bình thường đều là không thích.

Nhưng Tô Lưu Triệt Nhu biết rõ tình thế hiện nay của mọi người, mặc dù ánh mắt của nàng có hơi chút mất tự nhiên nhưng vẫn nói: “Để ta thử xem.”

Độc được rất nhanh liền được phối chế ra, chúng được chứa trong loại bình chuyên biệt.

Nhìn vào từng đám rậm rạp Tuyết Ti trùng phân bố trong sơn cốc, tiếng chuyển động sần sật của chúng làm trong lòng mọi người có hơi chút phát lạnh, Tuyết Ti trùng dài cỡ ngón tay người, lớn hơn so với ngón cái một chút, Trần Mộ hít sâu một hơi, dùng sức ném cái bình trong tay đi, chiếc bình bay thành một hình vòng cung rơi vào giữa đám Tuyết Ti trùng.

“Xoảng.” Một tiếng vang nhỏ, chiếc bình vỡ tan, một đoàn khói xanh biếc bay lên.

Chí chí chí!

Đàn Tuyết Ti trùng lập tức trở nên xao động mà trong khu vực làn khói xanh bao phủ, đám Tuyết Ti trùng đang thống khổ vụn vẹo giấy dựa, uy lực của làn độc khí này quả nhiên là khá mạnh, trong vài giây ngắn ngủi, đám Tuyết Ti trùng bị khói xanh bao phủ đã trở nên cứng ngắc. Thân thể trắng như tuyết ban đầu của chúng đã hiện lên một tầng xanh biếc nhàn nhạt.

Bên ngoài sơn cốc gió thổi ầm ầm nhưng bên trong lại không có một chút gió.

Nhìn làn khói xanh đang nhanh chóng khuếch tán, Trần Mộ và mọi người không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, cái phương pháp này quả nhiên là hữu hiệu, Tuyết Ti trùng thật sự rất nhiều, xuất hiện ở khắp mọi nơi trong sơn cốc làm cho người ta sờn cả tóc gáy.

Nhưng mà ánh mắt các tạp tu khác nhìn về phía Trần Mộ lại mang thêm vài phần sợ hãi, độc tố đối với tạp tu thật sự là rất xa lạ, bọn họ đã có thói quen sử dụng tạp phẩm trên tay để giải quyết tất cả vấn đề. Chỉ có Tiểu Ba, ánh mắt hắn không hề có gì biến hóa, hắn ở tại nơi xa xôi trong rừng rậm cũng đã từng chứng kiến các loại dã thú chiến đấu bằng thủ đoạn như vậy nên cũng không cảm thấy gì xa lạ.

Khói độc do Tô Lưu Triệt Nhu phối chế có độc tính rất mãnh liệt, hơn nữa lại khuếch tán rất nhanh, thế nên Trần Mộ cũng đang suy nghĩ xem không biết có nên đem nó làm thành một loại vũ khí chiến đấu không.

Đột nhiên, đàn Tuyết Ti trùng phun ra rất nhiều cột nước màu lam nhạt, năng lượng chấn động trên cột nước rất nhỏ lập tức đề tỉnh mọi người, những cột nước này cũng có thể xem là một loại năng lượng thể.

Quả nhiên, cột nước màu lam nhạt vừa tiếp xúc với làn khói xanh liền hóa thành một đoàn sương mù màu lam nhạt, đám Tuyết Ti trùng khác cũng đều liên tục phun ra các cột nước màu lam nhạt, Tuyết Ti trùng ở nơi này thật sự rất nhiều, trong chớp mắt, vùng khói xanh đã bị đoàn sương mù màu lam nhạt vây quanh hoàn toàn.

Sa Sa Sa!

Làn khói xanh lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được rất nhanh liền biến mất nhưng với nhãn lực kinh người của mình nên Trần Mộ có thể nhìn thấy rất rõ ràng, tất cả khói xanh đều đã ngưng kết thành những tinh thể nhỏ như hạt cát. Những tinh thể này rơi trên mặt đất giống như là một trận mưa nhỏ.

Trần Mộ trong lòng giật mình. Đám Tuyết Ti trùng này phun ra năng lượng thể màu lam nhạt không ngờ lại lạnh như vậy, ngay cả khối độc mà cũng có thể đóng băng.

Ánh mắt Trần Mộ hướng về phía Weah. Weah lắc đầu: “Ta cũng không có biện pháp.”

Nhưng mà hoàn cảnh địa lý của sơn cốc này tuyệt vời như thế, Trần Mộ rất không muốn bỏ qua. Không muốn bỏ qua thì đàn Tuyết Ti trùng này phải xử lý. Trần Mộ tin tưởng rằng năng lượng thể màu lam nhạt kia nếu có thể đem khối độc đóng băng thành tinh thể thì khi phun lên thân thể, ngoại trừ bị đông cứng thành băng ra thì hẳn không nghĩ ra kết quả nào khác.

Ánh mắt hắn nhìn về phía đàn Tuyết Ti trùng. Lúc này luồng khối độc kia đã tiêu diệt ít nhất một phần năm đám Tuyết Ti trùng, nhìn kỹ đám Tuyết Ti trùng đang không ngừng nhúc nhích trên mặt đất, trong đầu Trần Mộ rất nhanh liền phân tích.

Năng lượng thể màu lam nhạt có tính nguy hiểm nhất định nhưng phiền toái thực sự chính là số lượng của chúng nó, đưa mắt nhìn một rừng rậm rạp lúc nhúc toàn là Tuyết Ti trùng khó tránh khỏi làm cho người ta sinh ra cảm giác lạnh người.

Nhược điểm của Tuyết Ti trùng cũng rất rõ ràng, tốc độ của nó không nhanh, so với tốc độ nhanh chóng của đàn kiến trong rừng rậm thì nguy hiểm rõ ràng ít hơn rất nhiều.

Sau khi ngẫm nghĩ một chút, Trần Mộ nói: “Những người khác tản ra, theo ta tiến tới khu vực công kích.” Nói xong, Trần Mộ dẫn đầu bay đến phía trên đàn Tuyết Ti trùng, Tiểu Ba lập tức theo sau, những tạp tu khác thì chỉ có Lô Tiểu Như và Hertha hai người đuổi theo còn những người khác đều là đơn thể công kích.

Bởi vì lo lắng bị năng lượng thể màu lam nhạt của đám Tuyết Ti trùng phun ra bắn trúng vào người, đám người Trần Mộ bay lên rất cao, cách phía dưới ít nhất một trăm thước, lúc này bọn họ mới phát hiện, vách núi bao quanh sơn cốc cực kỳ cao, bọn họ bắt quả chỉ mới bay lên một đoạn ngắn.

“Bắt đầu đi.” Trần Mộ đơn giản ra lệnh.

Nói xong, hắn liền đổi sang Chiết Hình Yến Ba tạp, trong lúc này loại tạp phiên có tính chất nổ mạnh mới có tác dụng lớn.

Sau đó, mọi người ở phía dưới liền nhìn thấy từng đạo những lưỡi đao năng lượng bị gấp khúc bất quy tắc từ trên trời giáng xuống rơi vào sơn cốc gây ra liên tiếp những vụ nổ mạnh.

Uy lực của Chiết Hình Yến Ba tạp làm cho tất cả mọi người ngây dại, ngay cả chính Trần Mộ cũng có chút bất ngờ, loại Chiết Hình Yến Ba tạp trên tay hắn, ngoại trừ lần kiểm tra kia để thăm dò uy lực của nó ra thì hắn vẫn không có cơ hội khác để sử dụng lại.

Lần đầu tiên ra tay, Trần Mộ lúc này mới phát hiện, nó so với sự tưởng tượng của mình còn mạnh mẽ hơn! Hắn lúc này mới hiểu được tại sao Tiêu Tư lại muốn có được tám tạp phiên này đến như thế.

Trần Mộ không hề có ý nghĩ tiết kiệm năng lượng trong đầu, không hề cố kỵ điên cuồng bắn ra những lưỡi đao gấp khúc, mỗi một lưỡi đao gấp khúc giống như là một khoả tạc đạn(2).

Trần Mộ một hơi đem toàn bộ năng lượng bên trong tứ tinh năng lượng tạp thả ra, Lô Tiểu Như lập tức bay tới bên người hắn, giữ vững thân hình hắn để hắn thay đổi năng lượng tạp.

Một tám tứ tinh năng lượng tạp trong mười giây liền toàn bộ phóng ra sạch, điều này nói lên cái gì?

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn này.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Từng đoàn từng đoàn hỏa cầu tuyệt mỹ diễm lệ dưới sơn cốc chớp lên.

Tiếng nổ mạnh lên tục bùng nổ làm cho lỗ tai mọi người đau nhức, lúc này bên trong sơn cốc đã trở thành một biển lửa đỏ sậm, những vụ nổ mạnh mãnh liệt đã làm vách núi bên cạnh nứt ra một tảng đá lớn, ầm ầm lăn xuống phía dưới sơn cốc không biết chôn sống bao nhiêu Tuyết Ti trùng.

Nhữ Thu đã bị quang cảnh này làm cho sợ đến ngất người!

Đây là uy lực của Chiết Hình Yên Ba tạp sao? So với cách sử dụng tinh tế của hiệu trưởng thì rất bất đồng, cách sử dụng của Trần Mộ ở trong mắt nàng có vài phần man dại, song Trần Mộ không để ý tới việc này mà đem tính cuồng dã của tấm tạp phiến này phát huy đến tột cùng sức mạnh của nó.

Bagnell lập tức biến sắc: “Rút lui khỏi sơn cốc.” Khói độc vừa mới bị đóng băng thành tinh thể dưới tác dụng của nhiệt độ cao lập tức một lần nữa biến thành thể khí, mà trí mạng chính là bởi vì những vụ nổ mạnh nên đã hình thành những dòng khí lưu đem đám khói độc này hầu như phân tán đến mọi góc ngách của sơn cốc.

Mọi người vừa mới lui ra ngoài sơn cốc thì đám người Trần Mộ cũng đã trở về, bọn họ cũng nhìn thấy khói độc dưới chân đang khuếch tán.

Thần sắc mọi người có hơi chút hoảng hốt, bọn họ vừa rồi đã bị những vụ nổ mạnh liên tục kia hù dọa.

Bọn họ rời khỏi miệng sơn cốc rất xa, không có người nào có dũng khí tới gần, bên trong sơn cốc vẫn còn phát ra những âm thanh do vách núi nứt gãy lộ ra sự ngọt ngào dị thường. Những dòng khí lưu màu xanh biếc bay ra từ miệng sơn cốc nói cho bọn họ biết lúc này mà tới gần thì cũng không phải là một ý kiến hay.

1. bảo: lô cốt, công sự, đồn quân sự.
2. tạp đạn: loại đạn nổ mạnh giống bom

325. Chương 319: Thử Nghiệm

Quang cảnh đầy tuyết trắng trong sơn cốc đã hoàn toàn biến đổi, bên trong đó khắp nơi là những mảng cháy đen, khắp nơi đều có xác côn trùng, đám Tuyết Ti Trùng này cả thân thể đều là một màu xanh biếc nhìn qua thì rất dọa người. Đám tạp tu thân chinh bách chiến khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không kim được mà biến sắc mặt.

Song động tác của bọn họ rất nhanh chóng, bọn họ cũng rất rõ ràng, trong một khoảng thời gian dài nơi này sẽ trở thành cứ điểm của bọn họ.

Những vụ nổ kịch liệt đã làm thay đổi địa hình bên trong sơn cốc, đất đai và những lớp tuyết bị nổ tung, làm lộ ra lớp nham thạch màu tím ở phía dưới.

“Quặng tử huỳnh! Là quặng tử huỳnh! Thì ra đây là lý do trong không khí ở nơi này, mật độ hóa chất kim loại lại cao như vậy.” Brenton khom lưng sờ vuốt tảng nham thạch màu tím, thần tình đột nhiên trở nên kích động.

“Brenton. Quặng tử huỳnh là cái gì?” Hề Bình hí hóp mắt tò mò hỏi, tiếp xúc với Brenton trong khoảng thời gian này, Hề Bình đối với vị thiếu niên tóc vàng này đã có hiểu rõ nhất định. Brenton tuổi còn rất trẻ, nhưng tri thức lý luận rất phong phú, hoặc cũng có thể nói là rất vững chắc.

“Quặng tử huỳnh là một là một loại thành phần hóa chất kim loại phức tạp. Nó không thể trực tiếp sử dụng, nhưng bên trong nó bao hàm rất nhiều thành phần kim loại quý hiếm. Đáng tiếc, kỹ thuật phân giải tinh chế quặng tử huỳnh là loại kỹ thuật khá cao, chỉ có ở trong tay một số ít tập đoàn lớn.” Trên mặt Brenton lộ ra vài phần tiếc rẻ. Nhưng tinh thần hắn chợt rung lên. “Nếu như chúng ta đem tin tức này bán cho các tập đoàn lớn, nhất định sẽ thu lại được thù lao rất cao.”

Bagnell liếc mắt xem xét Brenton giống như đang đánh giá một tên ngốc vậy. “Thứ tốt như vậy, chúng ta sao có thể đem đưa cho người khác?”

“Đồ keo kiệt.” Brenton bỗng nhiên không còn sợ hãi gì với Bagnell, hắn mặt đỏ gay lớn tiếng nói. “Không có loại kỹ thuật chiết xuất này, nắm giữ quặng tử huỳnh cũng là vô dụng. Không phân giải được thì quặng tử huỳnh này cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Đây là tiềm lực, có hiểu không?” Bagnell kiêu ngạo nói.

“Chú hai à, chú nằm mơ đi.” Brenton cười lạnh với vẻ khinh thường.

Hề Bình tằm tằm nhìn 2 người tranh chấp. Mà Trần Mộ ở một bên cũng không tham dự vào, nhưng trong lòng hắn chợt động, quãng tử huyệt trước kia hắn cũng chưa nghe nói qua là có tác dụng gì. Hắn cũng không hiểu rõ, nhưng nghe Brenton nói thì thứ này dường như là rất có giá trị.

Còn về kỹ thuật chiết xuất theo như lời Brenton nói đối với Trần Mộ lại không phải là vấn đề quá lớn. Hắn ở với Alfonso đã lâu như vậy, công nghệ kim loại của Vạn Sĩ tộc mặc dù không có học được toàn bộ nhưng loại kỹ thuật tinh chế này không gây được khó khăn cho hắn.

Rất nhanh chóng, toàn bộ sơn cốc đã được dọn dẹp sạch sẽ, lúc này đến lượt Bernal ra tay.

Bernal nâng chiếc tạp giới chuyên dụng dành cho kiến trúc tạp tu mà Hề Bình mới cấp cho hắn, chỉ trong vòng nửa giờ đã quét (ND: scan) xong toàn bộ địa hình sơn cốc.

Tạp giới này phát ra một màn hình ánh sáng, trên đó có thể nhìn thấy được đầy đủ hình lập thể của cả sơn cốc (ND: Mô hình không gian ba chiều)

Bernal thiết kế suốt ba ngày, quá trình này hắn cùng Bagnell tiến hành thảo luận đi thảo luận lại, hai người trao đổi hoàn toàn ăn khớp nhau, không có vấn đề gì, điều này làm cho tiến độ công việc nhanh hơn rất nhiều.

Trong ba ngày này, Trần Mộ cũng không có cho đám tạp tu được rảnh rỗi.

Tất cả tạp tu, đều ở ngoài trời tuyết để rèn luyện cảm giác của mình, đây là mệnh lệnh của Trần Mộ. Rất nhiều người lạnh cóng, run lập cập, nhưng khi nhìn thoáng qua người dẫn đầu là ông chủ, lúc đó mỗi người đều trở nên nghiêm chỉnh.

Trần Mộ bảo đám tạp tu này rèn luyện cảm giác trong tuyết cũng không phải là ý nghĩ nảy sinh trong nhất thời. Từ khi tiến vào khu vực băng tuyết, hắn đã cảm nhận được việc rèn luyện tại địa phương lạnh giá này đối với cảm giác có hiệu quả gấp đôi. Lúc này hắn mới hiểu được, theo lời Brenton nói lúc trước, việc tạp tu thích tiến vào khu vực băng tuyết thật sự là vô cùng hợp lý.

Từ khi phát hiện ra đặc điểm này, Trần Mộ liền một mực suy nghĩ biện pháp làm thế nào để lợi dụng đặc điểm này, hắn đối với đám tạp tu trong tay cảm thấy hết sức hài lòng, chính bọn họ đã chứng minh bọn họ đủ tư cách là đội viên.

Nhưng mà Trần Mộ cũng đã thấy được hạn chế của bọn họ, cường độ cảm giác của bọn họ quá yếu, trong số bọn họ vẫn còn có một bộ phận cường độ cảm giác vẫn còn ở cấp ba. Những người khác, cũng chỉ có thực lực cấp bốn, cường độ cảm giác không đủ đó là một sự khổ tâm đối với các tạp tu.

Nếu như cảm giác của bọn họ càng cao, Trần Mộ có thể thiết kế cho họ những bộ tạp phiên có cấp độ cao hơn.

Mà hướng chỉ, đám tạp tu này đều còn rất trẻ, người nhiều tuổi nhất mới có 25, 26 tuổi, mà trẻ nhất là 18, 19 tuổi. Nếu như bọn họ cứ như vậy mà thụt lùi, Trần Mộ cảm thấy thật đáng tiếc.

Sau khi cẩn thận nghiên cứu phương pháp rèn luyện cảm giác của bọn họ, Trần Mộ liền có ý tưởng mới.

Đám tạp tu đó học tập, phần lớn đều là chỉ học tập một ít phương pháp rèn luyện cảm giác thông thường, ngoại trừ một số nhân vật cá biệt, như Khương Lương, thứ hắn học tập đó là phương pháp rèn luyện cảm giác của quân đội.

Đây là một phương pháp rèn luyện cảm giác tiêu chuẩn tên là B, Khương Lương không chút nào giấu diếm với Trần Mộ, đem phương pháp rèn luyện này kể lại rất tỉ mỉ.

Sau khi nghiên cứu qua Trần Mộ phát hiện, phương pháp rèn luyện cảm giác của quân đội này có đặc điểm lớn nhất đó chính là đơn giản hóa một cách hợp lý. Nó có thể tạo ra các loại tính chất đặc biệt để người ta luyện tập, mặc dù không thể so sánh với phương pháp rèn luyện cảm giác cao cấp của Lục đại, nhưng cũng vẫn là một loại phương pháp ưu tú.

Nó với phương pháp rèn luyện cực hạn của Trần Mộ là hai thứ hoàn toàn cực đoan nhau, nó ôn hòa mà vô hại, còn phương pháp rèn luyện cực hạn lại vô cùng tàn nhẫn với bản thân.

Mấy ngày nay, Trần Mộ vẫn cố gắng đơn giản hóa phương pháp rèn luyện cực hạn. Kiến thức của hắn ngày càng tăng lên, hắn cũng biết, phương pháp rèn luyện cực hạn không phải là mỗi người đều có thể thực hiện, nó cũng là một loại phương pháp cực kỳ ưu tú, nhưng cũng là một loại phương pháp nguy hiểm.

Phương pháp rèn luyện tiêu chuẩn B của Khương Lương là một gợi ý lớn cho Trần Mộ. Loại phương pháp rèn luyện cảm giác hợp lý này khiến cho hắn phát hiện được một vài phần về nguyên lý rèn luyện cảm giác.

Sau hơn 20 ngày trầm tư suy nghĩ, hắn lúc này rốt cuộc cũng đã có được một bộ đơn giản hóa của phương pháp rèn luyện cực hạn. Bởi vì đơn giản hóa nên không có hiệu quả kinh người như phương pháp rèn luyện cực hạn, nhưng mức độ nguy hiểm cũng không có lớn như vậy, hiệu quả trên lý thuyết cũng khiến cho người ta cảm thấy hài lòng.

Nhưng mà khi nhìn đám tập tu kiên trì rèn luyện trên tuyết, Trần Mộ hơi có chút do dự, bộ đơn giản hóa này của mình còn chưa có trải qua thử nghiệm trên thực tế, có hiệu quả hay không, có tác dụng phụ hay không cũng không thể biết được, mà cái loại thử nghiệm này lại có tính nguy hiểm nhất định.

Cảm giác bị thụ thương so với thân thể bị thương khác nhau, nó rất khó chữa trị và rất khó khôi phục.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ đi tới trước mặt Khương Lương.

Khương Lương hầu như là một người tập luyện khắc khổ nhất trong đám tập tu. Từ khi biết việc rèn luyện cảm giác trong tuyết có thể làm cho cảm giác tăng lên. Hắn liền dứt khoát để trần đến sát vai (ND: dạng áo ba lỗ) rồi ngồi trong tuyết luyện tập, mỗi lần luyện tập đều lạnh cóng đến nổi sắc mặt tím tái, trên người hắn cũng đã có nhiều chỗ bị tổn thương do lạnh buốt.

Điều này cũng khiến cho Tô Lưu Triệt Nhu có ý kiến với Trần Mộ, đến bây giờ mới thôi. Đã có một vài tập tu vướng phải tình huống bị thương do giá lạnh, nhưng mà Trần Mộ đã ra lệnh, không người nào được phép lùi bước.

“Ông chủ.” Nhận thấy Trần Mộ đến trước mặt, Khương Lương lập tức đứng dậy, mặt không hề thay đổi cúi chào.

Khuôn mặt kiên nghị này! Ánh mắt Trần Mộ nhìn vào nửa thân trên của Khương Lương, thân thể trắng kiện đã lạnh tái, đột nhiên hắn hiểu ra.

“Ta vừa mới thiết kế một bộ phương pháp rèn luyện cảm giác, chưa có trải qua nghiệm chứng, người có nguyện ý thử nghiệm hay không?” Trần Mộ bình tĩnh nhìn Khương Lương.

Con người hờ hững của Khương Lương đột nhiên trở nên nóng bỏng, khuôn mặt trắng bệch vì lạnh giá bỗng chốc thoáng ửng đỏ, trong lời nói hơi run rẩy, nhưng rồi lại vô cùng kiên định trả lời: “Nguyện ý!”

Bagnell ở một bên nhìn Bernal giống như đang thi triển ma thuật, một mặt thì tán gẫu cùng với Hề Bình.

Lúc này Bernal giống như một phù thủy, hiện giờ sơn cốc đã thay đổi đáng kể về ban đầu của nó, đã có thể nhìn ra được một chút hình dáng cơ bản. Đám tập tu kiến trúc lái những toa xe có bề ngoài như những con ốc sên. Lơ lửng trên không trung, rất nhiều những toa xe tập giới này đang phun ra từ miệng nó một ít chất lỏng ôn nhiệt (ấm áp). Chất lỏng này vừa tiếp xúc với không khí liền nhanh chóng đông lại, trở nên cứng rắn vô cùng.

Tất cả các kiến trúc bằng băng đều là do đám chất lỏng ấm áp này đông lại mà hình thành, Bagnell đã thử độ cứng của nó, năng lượng thể hơi yếu đánh vào bề mặt ngoại trừ băng tuyết bay tứ tán ra thì không có bất kỳ tác dụng nào khác. Thú vị hơn là, việc tu bổ đám tường băng đó cực kỳ thuận tiện, chỉ cần đem đám chất lỏng đó quán nhập vào thì sẽ lại hoàn hảo như mới.

Bagnell oang oang cái mồm: “Bernal, người khi nào thì lại có cái kỹ thuật này? Trước kia ta chưa từng thấy bọn họ dùng qua a.”

“À, lần trước ta có đưa cho hắn cái huyền tập nói về những phương pháp kiến trúc của khu Thiên Đông Lý, chắc là hắn đã học được từ đó.” Hề Bình chậm rãi nói, tiểu Ngưỡng Ba ở bên cạnh lạnh đến nổi chóp mũi đỏ bừng, nhưng mắt lại tròn to tò mò nhìn quang cảnh trước mặt, nó thấy rằng việc này quả là hết sức thần kỳ.

Xoa xoa bàn tay, Bagnell oán giận nói: “Oài, những người này động tác tay chân chậm quá. Muốn đi vào căn cứ không biết phải chờ đến năm nào tháng nào đây.” Nói xong, hắn đột nhiên liếc mắt nhìn Brenton đang nói chuyện cùng với Nhữ Thu. “Tên tiểu tử tóc vàng này phải làm thế nào bây giờ?”

Hề Bình trầm ngâm nói: “Người hỏi ông chủ đi, được rồi hai ngày nay ông chủ đang làm cái gì vậy.” Hai ngày nay, không thấy Trần Mộ nên Hề Bình cảm thấy có chút lo lắng.

Bagnell nhún vai: “Ai biết được, tên Khương Lương kia mỗi ngày đều cùng với ông chủ thần thần bí bí, hắc hắc, mỗi ngày đều ở trần đến tận vai. Ta thấy ánh mắt của Tô Lưu tiểu thư đang mang theo một vài phần sát khí.” Nói xong, hắn vuốt cằm ra vẻ đăm chiêu: “Chẳng lẽ sở thích của ông chủ tương đối đặc biệt?”

Khương Lương ở trần đến sát vai, trước mặt hắn là một cái hố tuyết lớn, sâu chừng một thân người, lót bên trong cũng toàn là tuyết.

Hắn hít một hơi thật sâu, không hề do dự nhảy vào trong hố tuyết, tiếp theo nằm thẳng trong hầm tuyết.

Hắn vừa nằm xong, Trần Mộ liền nhanh chóng đem tuyết ở bên cạnh hố lấp lại, chỉ trong chớp lát hố tuyết đã bị lấp đầy.

Làm xong hết thấy, Trần Mộ liền ngồi tại bên cạnh hố tuyết mà nhắm mắt lại.

326. Chương 320: Rình Mò

Bất quá cho dù là nghi ngờ, cũng không có nghĩa phương pháp này không có nội dung kỹ thuật. Phải biết rằng, trong thời đại này, có thể cải biến bất cứ điểm gì từ phương pháp rèn luyện cảm giác, đều là nhân vật cực kỳ lợi hại, hà huống chi hắn lại không chỉ cải biến một ít.

Việc này liên quan đến một ít nội dung về nguyên lý tăng trưởng cùng với sinh ra cảm giác, nếu như không phải Khương Lương đưa ra phương pháp rèn luyện cảm giác tiêu chuẩn B, thì Trần Mộ có lẽ ngay cả việc nghĩ tới cũng không ra.

Sau khi tiến vào khu băng tuyết, hắn phát hiện sự lạnh giá có thể làm cho tốc độ tăng trưởng của cảm giác nhanh hơn, điểm này tác động cực lớn đối với hắn, hắn không khỏi liên tưởng một ít suy đoán về cảm giác.

Cảm giác, nói cho cùng thì chính là một loại năng lực của con người, là một loại tiềm năng. Vô luận là năng lực gì, trong hoàn cảnh khốc liệt, thì càng dễ phát triển nhanh. Chỉ bất quá là, phương pháp rèn luyện cực hạn này có rất nhiều điểm cực đoan, hơn nữa vị chế tạp sư của tám tạp phiến thần bí kia cũng hiểu được đạo lý mưa dầm thấm lâu, đây cũng là nguyên nhân tại sao lại có thể giới nước giản đơn. Tuy thế nhưng quá trình huấn luyện cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Giai đoạn đầu huấn luyện, mỗi lần thống khổ do đau đầu mất khoảng một giờ, hắn có chết cũng không quên được. Thần kinh bị xé toạc đến mức tận cùng, mỗi một chút gió thổi cỏ lay thì trong đầu hắn cũng đều âm ỉ rung động.

Hắn thiết kế cái phương pháp này điểm khác biệt lớn nhất chính là môi trường.

Ở trong nước, không có cách nào hô hấp, cùng với áp lực liên tục ép buộc Trần Mộ lúc nào cũng phải kích phát tiềm lực của bản thân. Càng về sau, điểm này càng trở nên rõ ràng. Hiện giờ hắn huấn luyện trong bể nước sâu hai mươi thước, áp lực nước dưới độ sâu hai mươi thước quả thật là cực kì kinh khủng.

Mà môi trường của phương pháp này chính là tuyết.

So với nước, thì tuyết xốp và nhẹ hơn, hơn nữa giữa những bông tuyết còn có kẽ hở, bên trong sẽ có một ít không khí. Chút không khí này đối với người thường mà nói thì cũng không có tác dụng gì, nhưng đối với tạp tu đã tu luyện thì sẽ có thể tăng thêm thời gian nán trụ của họ. Duy trì liên tục dưới sự lạnh giá như vậy cũng đồng dạng có thể kích thích tốc độ tăng trưởng cường độ cảm giác của họ.

Từ hiện tại mà xem thì tình huống của Khương Lương vô cùng tốt. Mỗi một biến hóa của hắn, Trần Mộ đều nắm rõ như lòng bàn tay, một lớp tuyết mỏng, sao lại có thể ngăn được sự tra xét của Trần Mộ?

Khi vừa mới bắt đầu, cảm giác của Khương Lương có sự chấn động rất lớn, bất luận là ai khi đột nhiên bị chôn sâu dưới tuyết, phản ứng đầu tiên không thể nghĩ ngờ được đó là sợ hãi. Bất quá sự chuẩn bị tâm lý của Khương Lương đã thể hiện rất tốt, hần nhanh chóng ổn định được tâm tình. Dựa vào phương pháp của Trần Mộ mà chậm rãi thúc đẩy cảm giác của chính mình.

Khương Lương đột nhiên nhảy vào trong hố tuyết lớn, sau đó bị Trần Mộ chôn sống, một màn như vậy khiến cho mọi người bị hù dọa mà giật mình.

Bất quá bọn họ cũng không ngu, biết rằng ông chủ nhất định đang cùng Khương Lương thử nghiệm cái gì đó.

Chỉ là thí nghiệm này thật sự hết sức dọa người, vì vậy điều này cũng làm cho mọi người kinh hãi mà liều mạng rèn luyện cảm giác, tất cả đều e sợ ông chủ sẽ đem mình đi thí nghiệm.

Tốc độ của đám người Bernal rất nhanh. Ngoại trừ lúc đầu đối với việc sử dụng tài liệu và dụng cụ mới không quen thuộc nên tốc độ hơi chậm. Sau khi quen thuộc thì tốc độ được tăng lên, nhưng mà đối với toàn bộ khung sườn thì bọn họ chỉ mới hoàn thành được một bộ phận.

Ngoại trừ việc thành lập ở chỗ cao nhất một cái trạm gác nhìn ra ngoài đã hoàn thành thì mọi người chỉ có thể ở tạm trong những căn phòng bằng băng.

Bốn góc căn phòng bằng trong suốt, sáng long lanh làm cho mọi người mừng rỡ không thôi. Mà phát sáng rực rỡ nhất là phòng ốc của các cô gái Tô Lưu Triệt Nhu. Ba gian phòng này chính là do Bernal sử dụng loại thuốc nhuộm có màu sắc tươi sáng để làm ra.

Phòng của Lô Tiểu Như là một màu đỏ tươi, căn phòng nhỏ này giống như do rượu vang đỏ thơm ngon đóng băng mà thành. Phòng của Tô Lưu Triệt Nhu thì có màu xanh da trời và màu trắng hòa trộn với nhau, đây chính là màu sắc truyền thống của tập tu y vụ và cũng là màu sắc mà cô thích nhất, từ xa nhìn lại thì giống như có trời xanh mây trắng, trông thật yên tĩnh mà xa vời. Còn Như Thu thì là một màu xanh trong suốt, giống như là một khối phỉ thúy lớn được điêu khắc mà thành.

Màu sắc diễm lệ lại mang theo ánh sáng long lanh lộng lẫy, bốn góc phòng đều có treo một loại chuông gió có màu sắc giống nhau, lúc gió thổi qua đều kêu lên đinh đinh đang đang, rất là dễ nghe.

Nhìn thấy vậy đôi mắt đẹp của ba cô gái liên tục chớp chớp giống như đang nhảy múa.

Việc này cũng làm cho Bernal hết sức đắc ý.

Lúc này, phía bên Trần Mộ cũng đã có động tĩnh. Chỉ thấy hần đột nhiên đứng dậy, liều mạng đào bới, không tới mười giây đồng hồ, Trần Mộ đã chạm đến được Khương Lương đang lạnh băng, nắm lấy cánh tay hần, dùng sức lôi lên.

Sắc mặt Khương Lương lạnh đến nổi trắng bệch ra, cả người không có một tia huyết sắc nào, thần thái cũng uể oải, nhưng trong mắt hần lại tràn đầy vẻ vui mừng.

“Ông.. Ông chủ !Cảm giác của tôi... đã khôi phục.” Hàm răng Khương Lương run rẩy lập cập, có vẻ kích động vô cùng.

“Ừ!” Trần Mộ nói một cách nặng nề, bước chân lập tức hoạt động, mang theo Khương Lương đến trước mặt của Tô Lưu Triệt Nhu.

Tô Lưu Triệt Nhu hết sức chú ý phía bên Trần Mộ, khi hần dẫn theo Khương Lương đến trước mặt, nàng không nói hai lời lập tức vội vàng điều trị.

Dưới sự điều trị của Tô Lưu Triệt Nhu, sắc mặt tái nhợt của Khương Lương rốt cuộc cũng đã khôi phục màu sắc ban đầu, thân thể run rẩy cũng đã bắt đầu khôi phục lại bình tĩnh.

Trần Mộ ngăn cản hần đang định mở miệng nói gì. “Người trước tiên nghỉ ngơi đã, có sự tình gì chờ người nghỉ ngơi xong rồi nói.”

“ Vâng.” Khương Lương cảm kích nhìn qua ông chủ rồi lại nằm xuống.

Thành công của Khương Lương làm cho trong lòng Trần Mộ hết sức vui vẻ, nếu như phương pháp này thông qua được, thì như vậy cũng có nghĩa là tập tu sẽ có không gian phát triển càng lớn. Nhưng mà thử nghiệm của Khương Lương cũng làm cho hần ý thức được, trong phương án của mình vẫn còn thiếu sót rất nhiều chỗ.

Ví dụ như việc không chế thời gian, hần khó có thể tự mình canh giữ khi đám tập tu huấn luyện, vì vậy việc xác lập một thời gian tiêu chuẩn rất trọng yếu.

Ví dụ như vấn đề bị thương do giá lạnh, trong tuyết quả thực có thể làm tăng trưởng cảm giác, nhưng nguy cơ bị thương do giá lạnh có thể coi là rất lớn, hơn nữa việc khôi phục sau khi huấn luyện cũng rất trọng yếu, điều này cũng có nghĩa là cần rất nhiều thiết bị trị liệu cùng với y vụ tập tu. Cũng may vấn đề này hiện tại đối với hần cũng không lớn, trong tay hần hiện giờ vẫn nắm giữ rất nhiều tiền.

Đúng lúc này, Bagnell đi tới. “Ông chủ, Bernal đã kiến tạo phòng ở tại căn cứ của chúng ta rất tốt, chúng ta vào xem thử thể nào đi.”

“Được.” Trần Mộ suy nghĩ một chút rồi nói. “Để cho tất cả mọi người vào nghỉ ngơi một chút đi, thời gian này mọi người đã vất vả rồi.”

Trong sơn cốc nhất thời vang lên những tiếng hoan hô.

Trong phòng băng ẩm áp như mùa xuân, thậm chí có thể cởi được áo khoác.

“Thật là ẩm áp, Bernal, người kiến tạo phòng ở rất tốt đó.” Bagnell than thở nói, hần vươn tay, gõ cộp cộp lên bức tường băng sáng long lanh.

Bernal hắc hắc cười. “Cho dù Bernal là một kiến trúc tập tu thông minh, nhưng mà nếu không có Hề Bình tổng quản tôn kính giúp đỡ, Bernal cũng không có cách nào tạo nên những căn phòng băng như vậy. Chỉ có dưới sự lãnh đạo của ông chủ anh minh dẫn đầu, chúng ta mới có thể có được thành tích như vậy.”

“Phì.” Tiểu Ba đang uống trà lập tức phun ra khỏi mồm, thở một hồi lâu mới nói: “Bernal, giờ ta mới phát hiện ra người vượt mong ngựa còn lợi hại hơn so với ta đó.”

Trần Mộ cũng không nhịn được mỉm cười, nhìn mọi người trước mặt thoải mái hoà hợp như vậy, gió tuyết gào thét bên ngoài dường như đã rời xa bọn họ.

Tiểu Ba đột nhiên buông chén trà trên tay, trong mắt hàn quang hiện lên: “Ông chủ, có người rình mò chúng ta.”

Lời này vừa thốt ra, trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Tại một tiểu bảo cách sơn cốc chỗ Trần Mộ 200 km.

“Đại ca, có một đám người không rõ lai lịch tới sơn cốc Tuyết Ti Trùng. Bọn họ dường như muốn trụ lại ở đó.” Một tên nam tử gầy gò nói.

“Tuyết Ti Trùng cốc ?” Người nói là một trung niên có hai chòm râu nhỏ vểnh lên, hần có chút nghi hoặc: “Tuyết Ti Trùng cốc chỗ đó ngoài đám Tuyết Ti trùng ra, cái gì cũng không có, sao lại có người muốn chiếm giữ nơi đó? Bọn họ có bao nhiêu người?”

Hần chính là lão đại Văn Tá Phu của thế lực lớn nhất vùng này, liên minh Xuyên Hạ.

“Khoảng chừng mấy trăm người, chúng thuộc hạ không dám tới gần. Ngài Tây Ti nói rằng trong bọn họ có một tên tương đối lợi hại.” Nam tử gầy gò trả lời.

Văn Tá Phu có hơi chút rung động. “Có thể làm cho Tây Ti nói là lợi hại, khẳng định đây là cao thủ.”

Nam tử gầy gò không có xen lời vào, hần biết lão đại mình đang tự nghĩ xem đối phó với đám người này như thế nào.

“Y Tùng, người thấy thế nào?” Không ngờ rằng lão đại lại hỏi ý kiến của hần.

Y Tùng trầm ngâm rồi nói: “Đại ca, ta cảm thấy không thể dễ dàng để cho bọn họ chiếm lấy Tuyết Ti Trùng cốc như vậy. Đây là địa bàn của chúng ta, sao lại có thể để bọn họ tùy tiện chiếm giữ? Hơn nữa

chúng ta mâu thuẫn xung đột với Kiều gia ngày càng gay gắt, ai biết được những người này có hay không dính líu tới Kiều gia? Tuyết Ti Trùng cốc kia là một nơi có địa thế hiểm yếu, mặc dù không có không gian phát triển, nhưng nếu như dùng để tử thủ thì rất khó có thể công được vào.”

“Người nói cũng có lý.” Văn Tá Phu nặng nề gật đầu: “Đám người này đến nơi này lai lịch không rõ, thực lực không biết. Phái người đi thăm dò, tìm hiểu gốc gác của bọn chúng một chút rồi sau đó chúng ta mới có thể quyết định như thế nào. Nếu như thực lực không mạnh, thì phái người đến tiêu diệt, nếu thực lực mạnh...” Hắc trầm ngâm: “Thì chúng ta sẽ bàn sau.”

Bất quá khi lời vừa ra khỏi miệng, hắc liền không khỏi cười thầm mình cẩn thận quá, một cái đội ngũ mấy trăm người, cho dù có mạnh mẽ thì có thể mạnh đến mức độ nào chứ?

Loại đội ngũ tinh hãn như Tuyết Hoa tập tu đoàn đã ít lại càng ít. Hơn nữa nếu như thật sự mạnh, thì sao lại coi trọng một nơi căn cứ như Tuyết Ti Trùng cốc kia? Căn cứ lộng lẫy của Tuyết Hoa tập tu đoàn hắc đã được tận mắt nhìn qua.

“Đại ca cao minh!” Y Tùng vội vàng khen tặng.

Văn Tá Phu sắc mặt giãn ra, hắc hài lòng với Y Tùng nói: “Người cố làm cho tốt, chuyện này mà suôn sẻ tự nhiên ắt sẽ có lợi ích cho người.”

Y Tùng mừng rỡ: “Cám ơn đại ca đã cất nhắc!”

327. Chương 321: Phát Hiện Của Tinh Viện

Khắp nơi trên mặt đất là những thi thể thối rữa đầy ruồi nhặng, không khí tràn ngập mùi hôi thối của xác chết. Không có âm thanh, không có người sống, khi đám tập tu phóng viên đột phá được rừng cây để tiến vào thành phố Lars, thì chứng kiến một thành phố đã mất hết sinh cơ như thế.

Những phồn hoa của ngày xưa, hiện giờ chỉ còn lại những đồng cỏ nát cùng với xác chết vương vãi. Nơi này chính thức đã trở thành địa ngục, chưa từng có ở liên bang, chưa bao giờ có thảm trạng nào hơn được như nơi này.

Tràng cảnh này được truyền đạt cho toàn thể liên bang, người của liên bang vô cùng kinh sợ bất luận là Hoa khu hay khu bình dân, tất cả đều bị thảm trạng sau cuộc chiến của thành phố Lars hù dọa làm cho khiếp sợ.

Thành phố Lars rộng lớn như vậy, nhưng dân cư còn sống sót lại không tới mười ngàn người.

Mà thảm trạng này làm cho người của Liên bang Tổng hợp học phủ trở thành đối tượng bị đả kích của sự phẫn nộ, danh vọng của Liên bang Tổng hợp học phủ đã rơi xuống tới mức thấp nhất trong lịch sử.

Liên bang Tổng hợp học phủ.

Parfuchake thần sắc dữ tợn nhìn chằm chằm Đường Hàm Phái, đây là người mang đến cho hắc vô số vinh quang cùng với tự hào, là đệ tử đắc ý nhất trong đời hắc, nhưng hiện giờ càng lúc càng trở nên rời xa hắc.

Lần này.....

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?” Parfuchake kìm nén lửa giận trong lòng, trầm giọng hỏi.

Đường Hàm Phái thần sắc bình tĩnh, nhưng không có lên tiếng.

Sau ba phút, ánh mắt của Đường Hàm Phái vẫn như cũ không hề có một sự biến động, ánh mắt của Parfuchake cũng ngày càng lạnh hơn.

“Trung châu tập đoàn đâu? Nhâm Văn Châu đâu?”

Lần này thì Đường Hàm Phái mở miệng, hắc bình tĩnh nói: “Nhâm Văn Châu đã bị Tiêu Nguyên giết.”

“Nói cách khác, ngươi không có lấy được kỹ thuật của tập đoàn Trung châu phải không?” Ngữ khí của Parfuchake càng thêm lạnh lẽo.

“Đúng vậy.” Đường Hàm Phái thẳng thắn thừa nhận.

“Được rồi, vậy thì người đi nghỉ ngơi đi.”

Những quan chức cao tằng của Liên bang Tổng hợp học phủ với hiệu quả làm việc kinh người đã thông qua nghị án hạng nhất, Đường Hàm Phái bị miễn hết thấy các chức vụ, bị nghiêm lệnh quản thúc bên trong Liên bang Tổng hợp học phủ.

Song, không chờ bọn họ kịp phản ứng thì Trung Đạt thư phủ và Pháp Á đã triển khai phản kích. Trong một tràng chiến đấu này, ngoại trừ Trung Đạt thư phủ thì còn có một nhà nữa bị hại đó chính là Pháp Á. Tổn thất của Pháp Á bao nhiêu thì ai cũng không biết, nhưng từ phản kích hiện tại, dường như bọn họ cũng tổn thất nghiêm trọng.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, mười lăm cứ điểm đóng quân của Liên bang Tổng hợp học phủ đã bị tập kích, tử thương thảm trọng. Mà vô luận là Tinh viện hay Khổ Tịch tự, hai nhà này vẫn một mực yên lặng. Hành vi lần này của Đường Hàm Phái cũng đồng dạng đã gây phẫn nộ cho họ. Bọn họ không có ra tay là vì việc Đường Hàm Phái cam đoan vấn đề an toàn của đệ tử bọn họ.

Tranh đấu của Sương Nguyệt Hàn Châu và Mạc Doanh cũng không ngừng tăng lên. Hai bên cũng đồng loạt xuất ra thực lực chân chính, cấp bậc tạp tu đầu nhập vào cuộc chiến của hai bên không ngừng tăng lên, số lượng cũng không ngừng gia tăng, tình thế chiến tranh từ từ mở rộng. Do bị ảnh hưởng, phương diện vật tư của khu Thiên Đông Lý điền cuồng tăng lên, điều này làm cho đám tạp tu kêu khổ không ngớt.

Tiêu Nguyên và Mễ Hạ Thanh bị giết đối với Trung Đạt thư phủ là một đả kích mang tính nặng nề nhất. Tiêu Nguyên chính là tạp tu cấp bậc cao thủ. Ngoại trừ Phủ chủ, cũng không còn ai khác có cấp bậc cao hơn hẳn. Mà Phủ chủ hiện nay cũng đã 72 tuổi, căn bản không thể tự mình tham gia chiến trường, về mặt tạp tu có cấp bậc cao thủ, Trung Đạt thư phủ lúc này có thể gọi là giạt gấu vá vai.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Trung Đạt thư phủ đã thua không còn manh giáp thì đột nhiên có một tin tức làm hấp dẫn mọi người.

Bách Uyên phủ phái ra sứ đoàn đến viếng thăm Trung Đạt thư phủ, song phương đã tiến hành một hội đàm cực kỳ cơ mật.

Đây là tình huống đầu tiên từ trước đến nay, Bách Uyên phủ không có tiếp kiến chính phủ liên bang mà lại cùng với thế lực địa phương gặp mặt.

Bách Uyên phủ, khu vực thần bí này chẳng nhẽ cũng muốn tham gia cuộc đua chiến trận đã rồi tinh rồi mù bên trong liên bang này hay sao? Điều này khiến cho mọi người cảnh giác, nếu như hành vi của Đường Hàm Phái làm cho Liên bang Tổng hợp học phủ lâm vào vũng bùn, như vậy không thể nghi ngờ rằng Trung Đạt thư phủ đã đem chính mình tiến vào trong hồ nước sôi.

Vài ngày sau, Trung Đạt thư phủ công bố, bọn họ cùng với Bách Uyên phủ triển khai cấp độ hợp tác tin tức ở mức độ cao.

Tin tức này vừa được công bố, thiên hạ xôn xao.

Ngoài Liên bang Tổng hợp học phủ, tứ đại còn lại cũng đều ào ào lên tiếng, cảnh báo Trung Đạt thư phủ, đừng làm cho chuyện trở nên phức tạp hóa. Mà Liên bang Tổng hợp học phủ thì đối với việc tiến hành hợp tác này cực kỳ đả kích.

Song, với việc đã thất bại đến nước này đối với Trung Đạt thư phủ mà nói, bọn họ cũng không e ngại mất đi cái gì nữa. Bên ngoài bọn họ không ngừng cường điệu lên rằng, hợp tác của Trung Đạt thư phủ và Bách Uyên phủ chỉ giới hạn trong vấn đề thương nghiệp, nhưng cái loại giấu diếm này thì không người nào tin tưởng.

Đả kích mãnh liệt của Liên bang Tổng hợp học phủ cũng không khiến cho cảnh ngộ của bọn họ có chuyển biến tốt đẹp, hai nhà Tinh viện và Khổ Tịch tự vẫn khoanh tay đứng nhìn như cũ. Hợp tác của Trung Đạt thư phủ và Bách Uyên phủ cũng không có làm cho Tinh viện và Khổ Tịch tự tham gia tràng chiến tranh này. Mà đại biểu cho Liên bang Tổng hợp học phủ, đệ nhất quân đoàn, đoàn trưởng Vệ Nguyệt Thanh thủy chung vẫn giữ thái độ im lặng một cách âm muội.

Thái độ ám muội của quân đội, làm cho các nhân vật cao tầng của Liên bang Tổng hợp học phủ có chút luống cuống, mà sau đó việc Tổng Thành Ngạn cự tuyệt tham chiến, không khác nào tình huống đã đầy sương mà lại còn thêm tuyết – họa vô đơn chí.

Điều này khiến những quan chức cao tầng hết sức tức giận, bắt Đường Hàm Phái không có biện pháp, mà bắt một kẻ không có bối cảnh như Tổng Thành Ngạn lại không có biện pháp sao? Vừa định có hành động thì đột nhiên đệ nhất tập tu quân đoàn chạy tới, mà bọn họ cũng theo đó đem Tổng Thành Ngạn quay về đệ nhất quân đoàn.

Lúc này, đám quan chức cao tầng nào dám cùng Vệ Nguyệt Thanh trở mặt. Dưới sự bắt bớ đả, bọn họ lập tức triệu tập hội nghị, ủy nhiệm chức vụ chỉ huy cho Dịch Bác.

Dịch Bác tới tiền tuyến đã nhanh chóng ổn định được thế cục. Hắn tự biết chính mình chỉ giỏi công mà không giỏi thủ, vì vậy đã quyết định lấy công làm thủ, một hơi tập trung đầu nhập rất nhiều lực lượng, hiệu quả lập tức liền xuất hiện.

Điều này khiến cho các quan chức nhân viên trong Liên bang Tổng hợp học phủ thở phào. Các quan chức tại Liên bang Tổng hợp học phủ bề phải lớp lớp, thế lực của của Parfuchake là thế lực mạnh nhất, nhưng khi Đường Hàm Phái bị giam lỏng, điều này khiến cho thế lực của Parfuchake bị giảm đi nhiều.

Lúc trước, bởi vì thế cục đã quá mức nguy cấp, khiến cho tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ. Mà sau khi Dịch Bác ở tiền phương không ngừng giành được thắng lợi, lúc này lại khiến cho có người ngo ngoe muốn động, đặc biệt là những bề phái của Dịch Bác, thế lực này liên tục tăng lên.

Dòng chảy ngầm bên trong Liên bang Tổng hợp học phủ đã bắt đầu lưu động, mà ở những nơi khác cũng đã bắt đầu.

oOo Tình viện. oOo

Về mặt Thanh Thanh vẫn điềm tĩnh như cũ, vân đạm phong khinh. Ngồi trước mặt nàng là hiệu trưởng của Tình viện, đầu hiệu trưởng đầy tóc bạc, nhìn qua không khác gì một ông già bình thường, ánh mắt của ông nhìn về phía Thanh Thanh hết sức hiền lành.

Bên cạnh ông lão là một vị trung niên, hẳn chính là Dụ Long, chủ nhiệm giáo dục.

Ông lão chậm rãi mở miệng: “Có một vài thứ, người nhìn xem thử.”

Nói xong, Dụ Long đưa ra một tấm huyền tạp. Thanh Thanh cầm lấy và cảm vào độ nghi của mình, biểu tình không dao động trên mặt nàng rốt cuộc cũng lộ ra một tia kinh hãi.

Ông lão nhìn thấy biểu hiện biến hóa trên mặt của Thanh Thanh dường như rất vui vẻ: “Ha ha, rất giật mình chứ. Hơn nữa, chuyện này nguyên nhân vẫn là vì người mà diễn ra. Hai năm này, Biên Vân đi theo sự phụ của hắn nghiên cứu huyền tạp {Sư sĩ truyền thuyết}, rốt cuộc cũng đã có thu hoạch. Hắn đối với người rất là cảm kích, nếu như không phải là người năm đó thì hẳn đối với bộ tạp ảnh này sợ rằng cứ như vậy mà quên đi.”

Thanh Thanh cười hơi cay đắng, nàng sửa lại mái tóc trên trán: “Thật không ngờ rằng bộ tạp ảnh này lại có nhiều lai lịch như vậy.”

Bề ngoài thì cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại rung động đến cực điểm. Nàng hoàn toàn không nghĩ được bộ tạp ảnh mà hai năm trước nàng gặp lại có nhiều lai lịch như vậy.

Nếu như hiệu trưởng không nhắc đến, có lẽ nàng đã sớm quên đi rằng mình đã từng đối với tấm tạp ảnh này coi trọng như vậy.

“Ha ha, sai rồi. Là tấm tạp ảnh này sử dụng kỹ thuật có rất nhiều lai lịch.” Ông lão vui vẻ sửa lại, hôm nay số lần cười của ông so với bình thường nhiều hơn rất nhiều, điều này cũng làm cho Dụ Long ở bên cạnh trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Trong nhất thời, Thanh Thanh hơi hoảng hốt. Hai năm trước, những việc đã trải qua trong chuyến đi tại Đông Vệ học phủ làm cho nàng khó mà quên được. Cũng vì một lần ấy mà nàng phải tỉnh dưỡng suốt hai năm, điều này cũng làm cho người đầu tiên đi ra từ nội viện như nàng chịu đả kích. Nhưng tỉnh dưỡng hai

năm cũng không có làm cho thực lực nàng thoái lui, trái lại so với trước kia thì thực lực của nàng lại tăng lên một bước, mà tâm tình của nàng cũng trở nên thành thực hơn nhiều.

Nữ nhu khách đáng sợ kia! Thanh Thanh mỗi lần nhớ tới, tâm tình bình tĩnh lại có vài phần rung động. Mà không ngờ rằng vừa đi ra đã đón nhận một tin tức kinh người như thế, với tố chất tâm lý của nàng bây giờ cũng không nhận được phải hít một hơi lạnh.

Tin tức này nếu như bị tiết lộ ra ngoài, không biết sẽ xảy ra một tràng huyết vũ tình phong như thế nào!

Đúng lúc này thì Dụ Long mở miệng: “Kết luận này đã được trải qua sự xác định của những vị sư phụ thâm niên nhất trong trường. Chúng ta cũng đã hỏi qua các học giả phụ trách thư viện. Về sau lại điều tra, cũng đã phát hiện ra dấu vết từ một quyển bút ký của người đảm nhận chức vụ hiệu trưởng đầu tiên – Hyner Vincent Van, điều này làm cho chúng ta rất kích động. Chúng ta lập tức phái người điều tra thân phận của Mộc Lôi người chế tạo ra tạp ảnh – Sư Sĩ truyền thuyết. Thân phận của Mộc Lôi đã bị vạch trần, nhưng hiện nay cũng không thấy tung tích của hai người đó. Theo điều tra, hai người này có sự phân công rõ ràng, Trần Mộ chính là người chế tạo tạp ảnh, còn Lôi Tử thì là người biên kịch.”

Thấy Thanh Thanh toàn bộ tinh thần đều chăm chú lắng nghe, Dụ Long nói tiếp: “Trọng điểm của chúng ta đặt trên người Trần Mộ. Theo điều tra, Trần Mộ khi còn nhỏ là trẻ lang thang, mãi cho đến khi hấn 12 tuổi.”

Thanh Thanh sửng sốt.

“Sau đó, hấn gặp một người nào đó, do không thể kiểm tra, nhưng có thể xác thực lúc đó chính là lúc hấn bắt đầu chế tạo năng lượng tạp một sao. Từ năm 12 tuổi, hấn đã bắt đầu lấy việc chế tạo năng lượng tạp một sao này mà sinh sống.”

“Chế tạo năng lượng tạp một sao để sống.” Thanh Thanh ngạc nhiên lộ ra vẻ cảm động.

“Đúng vậy, chúng ta lúc trước cũng không thể tin nổi, nhưng cuối cùng chúng ta tính toán, một tấm năng lượng tạp một sao khoảng chừng 98 audierne. Hấn chế tạo tạp phiến được một cửa hàng nhỏ nhận mua, nhưng mà chủ nhân của cửa hàng này đã qua đời. Vì đã tìm ra được đầu mối rồi, nên chúng ta tổn hao khí lực tương đối lớn để tìm được thân nhân của người chủ cửa hàng đó, ở đó chúng ta tìm được sổ sách kế toán. Vì vậy, chúng ta đã có phát hiện mới.”

“Phát hiện ra điều gì?” Thanh Thanh không nhận được sự hấp dẫn trong lời nói của Dụ Long.

328. Chương 322: Vì Nó

Đôi mắt bình tĩnh của Thanh Thanh cũng không khỏi lộ ra nét bội phục.

“Điều tra này thoát nhìn tưởng như không có quá nhiều ý nghĩa. Bất quá, ta cảm thấy hứng thú với chính bản thân người này. Những thứ trong tư liệu có thể trợ giúp ta hiểu rõ Trần Mộ. Kiếp sống chế tạo nhất tinh năng lượng tạp của Trần Mộ kết thúc ngay sau khi chủ cửa hàng qua đời. Sau đó, hấn bắt đầu làm việc với cộng sự quan trọng của hấn – Lôi Tử, bắt đầu chế tạo tạp ảnh. Chúng ta đã tìm ra bộ tác phẩm đầu tiên của họ {Không Hẹn Mà Gặp}, phát hiện trong đó cũng dùng hạng kỹ thuật này. Phải nói, thời gian hấn có được nó hấn là không bao lâu trước khi chế tạo {Không Hẹn Mà Gặp}. Chỉ tiếc chúng ta không tìm được bất kỳ đầu mối liên quan nào.

Cũng trong thời gian này, Trần Mộ gia nhập câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp của Đông Thương Vệ thành. Đây cũng là nơi duy nhất chúng ta tìm được hình ảnh về Trần Mộ, mà biểu hiện của hấn tại câu lạc bộ hạ cấp huyền tạp làm người khác khiếp sợ, trong lĩnh vực hạ cấp huyền tạp, hấn là một thiên tài.

Sau đó, Trần Mộ trở mặt với Tả gia, bị Tả gia đuổi giết, không lâu sau Tả gia bị chi phía đông của Trữ gia tiêu diệt.”

Nghe vậy, Thanh Thanh đã nghe đến mê mẩn, không thể nhận được hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Tả gia bị diệt, nhưng chúng ta đi qua chi phía đông của Trữ gia, vẫn tìm được một ít tin tức hữu dụng. Tạp tu đuổi giết trần mộ ngược lại bị hấn giết chết, mà trước đó, hấn chưa bao giờ biểu hiện bất kỳ năng

lực chiến đấu nào. Tả gia cũng không đuổi giết thành công. Trần Mộ biến mất.” Dụ Long nói tới đây, bắt giác kích động: “Vốn chúng ta tưởng rằng, đầu mối bị chặt đứt tại đây. Nhưng không nghĩ tới, hai tháng trước, thiên đông lý khu đột nhiên xuất hiện một nhóm người. Bởi vì thông hành chứng của bọn họ là kinh đô, thời gian này cũng là thời gian Đường Hàm Phái làm ồn ào nhất, tập tu phụ trách cửa khẩu lại là người của chúng ta, liền đem tin này báo lên. Lúc đầu chúng ta nghĩ Đường Hàm Phái đang làm quỷ, lập tức âm thầm điều tra, không nghĩ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Thủ lĩnh của đội ngũ này cực giống Trần Mộ.” Dụ Long nói cực nhanh, vô cùng phấn khởi: “Điều này lập tức khiến chúng ta chú ý cao độ. Bởi vì chỉ có hình ảnh nên có chút mơ hồ, ta không cách nào khẳng định trăm phần trăm.”

Dụ Long lại chuyển giọng, có vài phần tiếc nuối: “Đáng tiếc, tin này chỉ khiến chúng ta chú ý một tháng trước. Chờ khi chúng ta muốn điều tra tung tích bọn họ, lại phát hiện không thấy bọn họ đâu. Sau đó, chúng ta cơ hồ phát động toàn bộ lực lượng Thiên Đông khu mới tra được, địa phương cuối cùng bọn họ xuất hiện là một trấn nhỏ - Tượng Thụ trấn, nghe nói bọn họ từng nghỉ ngơi chĩnh đốn tại đây. Chúng ta đoán, bọn họ đã tiến vào khu băng tuyết.”

Nghe thế, Thanh Thanh đã hiểu được đại khái. Nàng quay đầu đi, con mắt nóng rực nhìn hiệu trưởng: “Ý của ngài là..?”

“Hai năm nay người vẫn ở trong trường học. cũng phải đi ra ngoài một chút.” Lão nhân trở nên nghiêm túc: “Chuyện này, là chuyện rất trọng yếu. Nếu chúng ta tính là đúng, kiện đồ vật là trên người hắn, vô luận thế nào, ta muốn bằng mọi biện pháp có được nó. Nó không chỉ là tiếc nuối lớn nhất đời của Hyner Vincent Van, cũng là một thứ đủ để thay đổi vận mệnh của liên bang, là bảo bối để Tinh viện ta càng tiến thêm một bước.”

Dụ Long ở một bên tiếp lời: “Cho tới giờ, còn không có ai biết bí mật này. Sự tồn tại của nó, chỉ được đề sơ qua trong nhật ký của Hyner tiên sinh. Mà ngay cả chúng ta, cũng không biết nó tốt cùng là cái gì. Chúng ta có lợi hơn người khác là, Sương Nguyệt Hàn Châu đang đánh nhau ác liệt với Mạc Doanh, bọn họ lo thân mình chưa xong, hơn nữa thân phận của người lại ít người biết tới, lúc này tiến vào Thiên Đông khu là hoàn toàn hợp lý.”

Dụ Long đột nhiên cúi đầu, sau một lúc lâu, một lần nữa ngẩng đầu: “Ta hơi lo lắng về Đường Hàm Phái.”

“Đường Hàm Phái?” Thanh Thanh lộ vẻ nghi hoặc, khuôn mặt ưu nhã hiện lên sự khó hiểu.

“Tất nhiên, chúng ta tổn hao rất nhiều tài lực, mới hỏi thăm ra, thông hành chứng của bọn người Trần Mộ là Đường Hàm Phái làm.” Câu trả lời của Dụ Long làm người khác giật mình.

Thanh Thanh cũng không có ngạc nhiên quá nhưng lại lộ vẻ dăm chiêu. Một hồi lâu, nàng đột nhiên mở miệng: “Hiệu trưởng, tin tức Bách Uyên phủ cùng Trung Đạt thư phủ hợp tác là thật sao?”

Chứng kiến vẻ mặt chăm chú hiếm thấy của Thanh Thanh, lão nhân cùng Dụ Long liếc nhau.

Lão nhân gật đầu: “Hắn sẽ không sai. Trung Đạt thư phủ lần này tiếp tay cho giặc, Bách Uyên phủ âm ngoan, bọn họ mơ ước liên bang phì nhiêu của chúng ta đã lâu, lần này nhất định sẽ không chừa một chút thủ đoạn xấu xa nào.”

Dụ Long liên tục gật đầu. Bách Uyên phủ chính thật là nơi hoang dã, nghe nói nơi đó bốn mùa tối như đêm đen, giống như u minh. Hoàn cảnh ác liệt, thổ địa cằn cỗi, rất khó sinh tồn. Gọi là Bách Uyên là chỉ rất nhiều huyết động sâu hun hút ở nơi đó. Huyết động sâu thẳm đó là nơi người dân Bách Uyên phủ sinh tồn, các huyết này bên trong cực lớn, thường thường tương thông nhau.

Trên mặt đất, hàng năm bão cát thổi mạnh, cát bay đá chạy, là khu vực không thể sinh tồn, chỉ có nhu khách cường đại nhất mới có thể sống trên mặt đất.

Bách Uyên phủ, tên này làm cho Thanh Thanh nhớ tới vị nữ tử vô cùng xấu xí.

Thanh Thanh đứng dậy, thi lễ với lão nhân, thản nhiên rời đi.

Trong sơn cốc, mỗi ngày không ngừng biến hóa, hiệu suất của Bernal cực kỳ kinh người. Công việc xây dựng sục sôi làm người khác nhiệt huyết sôi trào. Các tập tu cũng đặc biệt cố gắng huấn luyện. thật sự tiến vào

Thiên Đông lý khu khiến rất nhiều người trong bọn họ cảm giác như đang mơ.

Trần Mộ lấy Khương Lương thí nghiệm, không ngừng tiến hành điều chỉnh. Cảm giác của Khương Lương đã hồi phục tám phần so với trước kia, điều này làm hắn mừng rỡ, mà Trần Mộ cũng được cổ vũ.

Song vì an toàn, Trần Mộ liền đơn giản lấy Khương Lương làm mẫu, không ngừng cải thiện phương án của mình.

Trong mọi người, Hề Bình vất vả nhất. tòa thành thị gần sơn cốc nhất là thành phố Sắc Lặc, cách đó khoảng 1200 km, sử dụng toa xa phải đi mất một ngày một đêm.

Kiến thiết sơn cốc cần một lượng lớn vật tư, mà Hề Bình phụ trách mua các loại vật tư cần thiết. Mỗi ngày, đều có một đội toa xa vận chuyển rất nhiều vật tư tới Tuyết Ti Trùng cốc. Hề Bình liền trở thành thượng khách được các thương gia hoan nghênh.

Tiểu Ba đáng thương trở thành đại đội trưởng đại đội vận tải, mỗi ngày qua lại giữa sơn cốc cùng Sắc Lặc thành.

Chỗ ngồi của hắn là “xác trứng gà” trên nóc toa xe, hết thấy trước mắt là bầu trời mênh mông, gió lạnh gào thét, vô số hoa tuyết bay đầy trời, vuốt mặt, giống như đao cắt. Toa xe xóc nảy cũng không ảnh hưởng gì tới hắn, hắn tùy ý ngồi trên đỉnh toa xe bất động như ngồi trên mặt đất.

Đột nhiên, ánh mắt Tiểu Ba như đao phong bắn ra, khí thế mạnh mẽ như muốn chia tuyết ra làm đôi.

Tiểu Ba chậm rãi đứng dậy đón gió, tóc dài bay bay, dây buộc tóc đỏ tươi trong trời tuyết bắt mắt vô cùng. Tạt tu trong toa xa cũng rất cơ trí, vội vàng dừng xe. Các toa xa khác cũng phát hiện khác thường, lập tức dừng xe.

“Đầu năm nay, chó mèo đều chạy ra làm thổ phỉ sao?” Thanh âm Tiểu Ba vẫn mang theo vẻ lười biếng.

“Ngay một cái cảm giác lục cấp tạt tu cũng không có, mà khẩu khí lớn thế sao?” Một thanh âm lạnh lùng như ẩn như hiện trong gió lạnh.

Ngón tay thon dài trắng nõn sửa lại quần áo, Tiểu Ba lúc này như một thân sĩ sắp dự tiệc, ưu nhã tiêu sái.

“Ra đi, năm tiểu tử kia, đừng nấp.” hắn đột nhiên hí mắt nhìn trời: “Ta nói rồi, người bay trên trời mãi không cảm thấy lạnh sao?”

“Các hạ quả là tinh mắt.” Tiếng nói âm lãnh xuyên qua gió tuyết, truyền vào trong tai Tiểu Ba. Cùng lúc đó, thanh âm cách vách truyền tới các toa xe, năm tên tạt tu mang mặt nạ từ trong tuyết chui ra, như hổ rình mồi nhìn đội xe.

Ngón tay Tiểu Ba quét nhẹ môi, khuôn mặt tuấn dật nhợt nhạt mỉm cười, con mắt yêu dị khó tả.

Môi đỏ tươi mới quét qua, ngón tay thon dài như nữ tử nhẹ nhàng bung ra.

Quang mang màu hổ phách nhỏ như sợi tóc trong chớp mắt chui vào trong tuyết.

“Cẩn thận!” Tạt tu trên bầu trời đột nhiên quát lên.

Đáng tiếc đã quá chậm, cổ họng năm tên tạt tu đều xuất hiện lỗ nhỏ. Năm tên tạt tu giật mình, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, lỗ nhỏ nhanh chóng chảy ra máu tươi đỏ sẫm. Trong nháy mắt một dòng máu đỏ dài nhỏ như suối phun ra.

Năm tên tạt tu lúc này mới có phản ứng, hoảng sợ ôm chặt yết hầu, miệng phát ra tiếng ô a, chậm rãi ngã xuống. Khuôn mặt thống khổ của bọn họ vận vẹo liên hồi.

“Người dám đánh lén.” Vị tạt tu trên bầu trời vừa giận vừa sợ.

“Đại thúc, chẳng lẽ ta phải kêu lên trước khi đánh sao?” Khuôn mặt tuấn dật của Tiểu Ba lộ vẻ quyền rũ quý dật, vài đạo quang mang hổ phách bắn thẳng lên thân ảnh mơ hồ trên không trung.

“Ta muốn giết người.” Tạt tu trên không trong cơn thịnh nộ, toàn lực xuất thủ. Chỉ thấy vô số năng lượng thể như bông tuyết bắn ra, đón nhận vài đạo ánh sáng hổ phách của Tiểu Ba.

Hai người không chút suy nghĩ đã đấu.

Song, một màn quỷ dị xuất hiện.

329. Chương 323: Luân - Bom Hẹn Giờ

Tiểu Ba khẽ biến sắc.

Mỗi năng lượng thể của đối phương đều hình bông tuyết sáu cánh, mỗi một cánh đều có một thuộc tính đặc biệt. Thuộc tính khác nhau phối hợp, hình thành một từ trường quái dị, chính bởi vì từ trường này mà tạo nên cảnh tượng trước mắt.

Tiểu Ba hừ lạnh một tiếng, lại vài đạo ánh sáng hổ phách rời tay, vẽ ra mấy đường vòng cung kì dị, muốn vượt qua khu vực này đánh thẳng vào thân thể đối phương.

“Hừ, tiểu tử, chỉ có vậy thôi sao?” Vị tạp tu trong gió tuyết hừ lạnh một tiếng, lời còn chưa dứt, khu vực bông tuyết bao phủ chợt dạt ra, tựa như bị một bàn tay vô hình ép biến dạng.

Trong chớp mắt, một bức tường không khí trong suốt dựng lên giữa hai người.

Gió tuyết đầy trời không cách nào vượt qua tường không khí. Ngoại trừ năng lượng thể hình bông tuyết tùy ý du động, bên trong không khí tường trong suốt, bắt mắt nhất là mấy luồng ánh sáng màu hổ phách tựa hồ đang đứng im bất động.

Mấy luồng ánh sáng hổ phách được Tiểu Ba bắn ra đều không ngoại lệ rơi vào tường không khí. Vừa vào tường không khí, ánh sáng tốc độ cực nhanh, lực sát thương trí mạng lập tức bị giam cầm, thông thả như loài bò sát.

Tiểu Ba rốt cục biến sắc, hần lần đầu tiên gặp loại tạp phiến quái dị như vậy

Không nghĩ tới, trận chiến đầu tiên khi tiến vào Thiên Đông lý khu lại gặp phải địch nhân khó chơi như vậy, điều này làm hần rất đau đầu. Bất quá có thể lang thang trong rừng rậm nửa năm, trong đội ngũ kinh nghiệm chiến đấu phong phú của hần chỉ xếp sau Weah. Không ai có khả năng vượt hần, dù là Trần Mộ, phương diện này cũng không thể so với hần.

Khí lưu tạp đột nhiên phát động, Tiểu Ba hóa thành một mũi tên, đột nhiên phóng tới bên sườn đối phương.

Ngành công không được vậy vận động chiến.

Hoàn cảnh phức tạp trong rừng rậm rèn luyện ra kỹ xảo di chuyển tương đối kinh khủng.

Biến hướng, dừng đột ngột, lại biến hướng, ngoặt...

Chợt tiến chợt lùi, Tiểu Ba như một bóng trắng, trong gió tuyết như ẩn như hiện phiêu hốt bất định.

Chiều này của Tiểu Ba tương đương hữu hiệu, tường không khí dù lớn nhưng không đủ ngăn cản Tiểu Ba, đối phương nhất thời có chút chật vật.

Bất quá đối phương cũng là hạng người giao hoạt, nào dễ dàng chịu khổ như vậy? Cũng không thấy hần làm gì, tường không khí lại phát sinh biến hóa. Không khí trong suốt bỗng biến thành hình cầu, bao phủ vị tạp tu ở trong.

Mắt Tiểu Ba tròn tròn.

Đây không phải là rùa rụt đầu sao? Nhìn không khí cầu rất tròn này, vô số năng lượng thể hình bông tuyết du động bất quy tắc phía trong, chen giữa những bông tuyết màu bạc là vài luồng ánh sáng màu hổ phách, trông cực kỳ đẹp mắt.

Tiểu Ba gặp khó khăn, hần không biết ra tay từ chỗ nào?

” Tiểu tử. người quá non! Có bản lĩnh liền tiến vào! Người vào đây!” Tạp tu trong viên cầu đặc ý huyền thuyên.

Tiểu Ba lúc này mới thấy rõ khuôn mặt của vị tập tu này, mặt ngựa, mắt chuột , lại mặc một bộ âu phục rất chỉnh tề.

Từ cái nhìn đầu tiên, Tiểu Ba cảm giác được người trước mặt, dù nhìn góc độ nào cũng không thuận mắt.

Xấu trai như thế , còn mặc âu phục?

Tất cả phối hợp với vẻ mặt đắc ý, làm cho hắn có xúc động muốn đánh vỡ quy tắc cứng rắn của đối phương . Nhưng, không thể không nói, quy tắc của đối phương đúng là có kỹ thuật. Nếu hắn là Weah, trực tiếp cầm đá ném vỡ đầu kẻ này. Kinh nghiệm của hắn rất phong phú, liếc mắt liền nhìn ra, tầng phòng ngự này chỉ hữu hiệu với năng lượng thể.

Đáng tiếc, hắn không phải Weah.

Hắn biết rõ, trên đời này, căn bản không tồn tại loại phòng ngự hoàn mỹ nào. Nhược điểm của đối phương là chỗ nào?

Ánh mắt hắn đột nhiên rơi vào mấy luồng ánh sáng màu hổ phách đang lún sâu trong bông tuyết bạc, tốc độ chúng nó cực chậm, gian nan bò tới.

Tiểu Ba đột nhiên nảy sinh ý tưởng.

Hắn chợt nghiêm túc, trang trọng vươn tay phải, ngón tay như rong biển đong đưa trong nước theo một quy luật nào đó rất nhanh, ngay lập tức, độ nghi trên cổ tay hắn sáng lên.

Một luồng ánh sáng màu hổ phách cực kỳ tinh tế , sáng chói từ độ nghi bắn ra, như con rắn quấn quanh cổ tay hắn.

Trong chớp mắt, trên cổ tay phải của Tiểu Ba hiện lên một đám mây hổ phách theo hình tròn ốc, tựa như một vòng tay kim loại màu hổ phách.

Năm ngón tay đình chỉ dừng đưa, ngón trở chỉ thẳng phía trước.

Hổ phách vòn tay vốn quấn trên tay hắn đột nhiên lấy tốc độ kinh người uốn lượn theo ngón tay.

Tất cả ánh sáng hổ phách ngưng tụ về phía trước, tập trung trước ngón trở của Tiểu Ba tạo thành một quang cầu màu hổ phách chói mắt. Ánh mắt Tiểu Ba càng thêm ngưng trọng, mãi tới khi quang cầu thành hình, hắn mới thở phào một hơi.

Không chút chần chừ, búng nhẹ một cái, quang cầu hổ phách như lưu tinh bắn thẳng về tuyết cầu phòng ngự của đối phương.

Đối phương cũng nhìn ra, một chiêu này không phải chuyện đùa, nhất định là chiêu thức lợi hại nhất kích tất sát của Tiểu Ba. Ánh mắt cũng trở nên khẩn trương, không dám có một tia khinh thường nào , tuyết hoa màu bạc trong quả cầu phòng hộ càng lúc càng chậm chạp, mà vài luồng ánh sáng hổ phách bên trong cũng hoàn toàn ngưng trệ.

Tiểu quang cầu chuẩn xác đánh trúng quả cầu phòng ngự.

Không một thanh âm, không chút tiếng động, quả cầu phòng ngự bằng bông tuyết an tĩnh bất động.

“Ha ha! Làm hại lão tử sợ bóng sợ gió! Ta còn tưởng thủ đoạn gì lợi hại, khách khách, thường thôi!” Vị tập tu này càng thêm đắc ý, ánh mắt nhìn tiểu ba lộ vẻ khinh thị xem thường.

Tiểu Ba không nói gì, nhìn chằm chằm quang cầu màu bạc tựa hồ đứng yên. Quang cầu như một tiểu hành tinh, phát ra ánh sáng màu hổ phách.

Thấy ánh mắt Tiểu Ba, tựa như không thể tin một màn này, vị tập tu như nhận được an ủi lớn nhất , vô cùng thỏa mãn .

“Ha ha, chưa thấy bao giờ sao! Tiểu tử, trên tay gia gia là Tuyết hoa vực! Cô lậu quả văn như ngươi , chết dưới tầm tập này, cũng là rất vinh hạnh!” Vị tập tu này cười ha hả, cực kỳ đắc ý.

Tiểu Ba không để ý, vẫn chăm chú nhìn tiểu quang cầu, đột nhiên, con mắt của hắn chớp động.

Không thèm nhìn nữa, Tiểu Ba khôi phục thái độ bình thường.

“Bệnh thần kinh!” Tiểu Ba đột nhiên giơ ngón giữa trước mặt vị tạp tu, vẻ mặt khinh bỉ; “Đại thúc, người tự sướng đi, ta không chơi với người. Rùa rút đầu cụp xe sao? Lão nhân thật là thú vị.”

Nói xong, hắn quay lại nói với các tạp tu đang cẩn thận đề phòng: “Chúng ta đi, đừng động tới kẻ ngu ngốc này nữa.” Nói xong dẫn đầu trở lại đỉnh toa xe, ra về lơ đãng nhìn qua quang cầu chói mắt đang nằm trong khu vực bông tuyết màu bạc.

Quang cầu đang dần trở nên ảm đạm, trong mắt Tiểu Ba lộ ra một chút vui mừng.

Vị tạp tu kia xanh mặt, y lúc này mới nhớ tới, mình đang làm cái gì.

Đáng chết! Nếu như vậy quay về, chỉ sợ địa vị của mình trong liên minh rơi xuống ngàn trượng. Nhưng tạp phiến của y thiện thủ không thiện công, y mơ ngủ mất rồi.

Đối phương mấy người còn chưa xuất thủ, nhưng phi hành kỹ khá xuất sắc vẫn hù y giật mình.

Nên làm gì bây giờ? Y đang nghĩ không ra, đột nhiên thấy tiểu tử đáng ghét đang cười dài nhìn mình.

Di, tiểu tử này lại muốn làm gì vậy?

Y không chú ý tới quang cầu màu hổ phách ảm đạm đang chậm rãi phát sáng. Quá trình biến hóa cứ thế chậm chạp trôi qua trước mặt vị tạp tu.

“Được rồi, ta quên nhắc người!” Tiểu Ba nghiêm trang, khiến đối phương sửng sốt, hắn cười rất sáng lạng, cực kỳ có phong độ, chậm rãi nói; “Đại thúc, người mặc âu phục thật quá xấu.”

Vừa dứt lời, quang cầu hổ phách cơ hồ yên lặng lại lần nữa phát sáng, sáng như khi Tiểu Ba bắn nó ra.

Đối phương như mộng như tỉnh, chú ý tới sự khác thường của quang cầu, lập tức biến sắc.

Oanh!

Không đợi hắn kịp phản ứng, quang cầu màu hổ phách chợt phát nổ, vô tận quang mang bao trùm lấy hắn.

Tiểu Ba sớm có chuẩn bị đã nhắm mắt lại, một lát sau, mới mở mắt ra, Tiểu Ba thấy một hố to chỗ vị tạp tu đứng vừa rồi, không khỏi thờ dài cảm thán.

“Hô, ta ghét rùa rút đầu.” Hắn lầm bầm, bộ dáng có chút mệt mỏi.

Tràng chiến đấu vừa rồi nhìn như cực kỳ bình thường, kì thật tâm lực tiêu hao rất lớn. Vì tận lực rút ngắn thời gian phát động, hắn liền phát huy cảm giác tới cực hạn.

Bom hẹn giờ là tên của chiêu này. Hắn lợi dụng ánh sáng xoay chuyển làm đồng hồ, khống chế chính xác thời gian phát nổ.

Tuyệt cầu phòng ngự của đối phương thực sự rất lợi hại, làm hắn thiếu chút nữa không thể xuống tay. Bất quá chùm sáng hổ phách thông thả di chuyển trong phòng ngự cầu để cho hắn tìm ra một điểm lợi dụng. Tác dụng của tạp phiến đối phương hắn là làm chậm lại tốc độ vận động của năng lượng thể, nó đem tốc độ vận hành của năng lượng thể giảm tới cực thấp.

Đối với tuyệt đại đa số năng lượng thể mà nói, một khi mất đi tốc độ, uy lực cơ hồ hoàn toàn biến mất.

Tiểu Ba đoán, tác dụng của tạp phiến đối phương hắn có hạn, nếu như công kích giống như nổ mạnh, vậy nó khó có khả năng hoàn toàn áp chế. Đặc biệt năng lượng nổ mạnh, dù tốc độ giảm xuống mấy vạn lần, uy lực của nó vẫn đủ để giết người.

Mà tạp phiến của đối phương dù có thể giảm tốc độ của năng lượng thể tới cực thấp cũng không thể làm nó hoàn toàn đình chỉ.

Để đạt tới hiệu quả, hắn phải khống chế thời gian tại một đơn vị nhất định. Dù cảm giác linh mãnh kinh người nhưng vẫn khiến hắn hao phí hết khí lực. Thậm chí để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, hắn còn nói chuyện phiếm một hồi.

Bất quá khi hần chứng kiến một cánh tay cụt trên mặt đất, độ nghi trên tay vẫn hoàn hảo như ban đầu, tinh thần của hần nhất thời rung lên. Lập tức chạy tới bên cánh tay cụt, gọi to.

“Mấy người các người, lục soát người năm tên kia, không nên lãng phí.”

330. Chương 324: Âm Chiêu

Tên có đẹp hay không, Trần Mộ không quan tâm, đối với hần hiệu quả mới là mấu chốt.

Đợi đến khi nhóm người Bernal xây dựng xong, Trần Mộ liền bắt đầu chuẩn bị phổ biến “Tuyệt khanh đại pháp.” Khương lương là người được lợi đầu tiên, cảm giác của hần đã khôi phục đến trình độ như trước kia, mọi người lúc này mới phát hiện, thì ra cường độ cảm giác của Khương Lương đã đạt đến tứ cấp, cách ngũ cấp chỉ có một chút ít.

Suy nghĩ sâu xa thêm một chút, chuyện Khương Lương bị thương đã là từ mấy năm trước, mấy năm trước mà đã có trình độ như thế, với thiên phú như vậy, vô luận ở đâu thì cũng được coi là bảo bối.

Các tạp tu khác khi nhìn thấy thực lực của Khương Lương đột nhiên tăng mạnh, mọi người vô cùng đỏ mắt. Phải biết rằng, phương pháp rèn luyện cảm giác tốt thường là bí pháp bất truyền của các học viện, chỉ có những đệ tử trung tâm chính thức mới có thể tiếp nhận.

Chỉ có những người biểu hiện ra thiên phú ưu tú, ngoan ngoãn nghe theo sự an bài của các quan chức nhà trường mới có thể có cơ hội được truyền thụ. Thiên phú của những người này hết sức bình thường, nào có cơ hội tiếp xúc với phương pháp rèn luyện ưu tú chứ?

Vì vậy cũng khó trách bọn họ vô cùng đỏ mắt, thật ra những người này ngoại trừ sự hâm mộ ra thì cũng không có ai dám hi vọng xa vời. Sự bất phàm của Khương Lương sớm đã bộc lộ rõ ra trong số các đệ tử trưởng, hần ngày thường mặc dù không nhiều lời nhưng hết sức uy tín.

Vì vậy mà các tạp tu khác lại càng thêm cố gắng rèn luyện, hy vọng sẽ có thể nhanh chóng tăng lên cường độ cảm giác của bản thân.

Công trình của Bernal có quy mô rất lớn, xuất phát từ việc cân nhắc về vấn đề an toàn, sau khi hoàn thành những căn phòng bằng cơ bản nhất, bọn họ lại toàn lực tu kiến các thiết bị phòng thủ.

Ví dụ như Hải Tinh bảo, uy lực của nó khá xuất sắc. Nó đặc biệt thích hợp với trận địa chiến thuật của bộ tạp chiến thuật(2). Và cũng từ nguyên nhân cẩn thận, Trần Mộ đã cố ý yêu cầu Bernal ngưng trang cho bề ngoài của Hải Tinh Bảo.

Bernal cũng rất thông minh, hần liền kiến tạo Hải Tinh bảo ở hai bên đỉnh núi, vì trên đỉnh núi sẽ có tuyết đọng lại ngưng trang cho Hải Tinh bảo, từ xa nhìn vào, cũng giống như hai đỉnh núi bình thường.

“Ông chủ, ông chủ.” Tiểu Ba hưng phấn hô hét.

Trần Mộ đang cùng với Khương Lương thảo luận liền không vui ngược lên, liếc mắt nhìn Tiểu Ba, sau đó lại cúi đầu thảo luận với Khương Lương. Bị Trần Mộ liếc nhìn, Tiểu Ba lập tức ủ rũ, vẻ mặt hần buồn chán tùy tiện ngồi xuống. Đối với ông chủ này, hần quả thật có chút sợ hãi, cũng bởi vì nắm tay của ông chủ khiến cho hần khắc sâu sợ hãi.

Biết ông chủ một khi nổi giận là sẽ dùng đến nắm tay! Nghĩ tới ngày đó, hần lại cảm giác thấy toàn thân đau nhức.

Qua hơn mười phút, Trần Mộ rốt cuộc cũng chấm dứt thảo luận với Khương Lương, hần đi tới trước mặt Tiểu Ba, hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu Ba vội đứng lên, hưng phấn nói: “Ông chủ, bọn thuộc hạ ở trên đường bị tạp kích, nhưng bọn chúng đều đã bị thuộc hạ giết sạch. Thuộc hạ còn đem tạp phiền của bọn chúng mang về, đúng rồi, tám Tuyệt Hoa Chi Vực này quả thật có chút độc đáo, nó có thể làm cho tốc độ của năng lượng thể khi tiến vào phạm vi khống chế của nó bị giảm xuống tới mức không thể tin nổi. Thuộc hạ thiếu chịu nữa chịu khổ, may là thuộc hạ anh võ bất phàm, quyết định nhanh nhảy...”

Trần Mộ không để ý tới Tiểu Ba đang lải nhải, kích hoạt thiết bị truyền tin, trực tiếp gọi Bagnell tới.

“Ông chủ, có chuyện gì vậy?” Bagnell thở hồng hộc chạy tới.

“Hắn gặp phải tập kích trên đường.” Trần Mộ chỉ Tiểu Ba nói.

Bagnell biến sắc, ánh mắt lạnh lẽo: “Xem ra đã có kẻ chờ không nổi rồi.”

Liên minh Xuyên Hạ do 35 tiểu bảo tạo thành. Nó cũng là thế lực lớn nhất khu Sicker này, kể đến là Kiều gia, do 27 tiểu bảo tạo thành, những thế lực có hơn 10 tiểu bảo thì có tới năm sáu nhà.

“Cái gì?” Sắc mặt Văn Tá Phu trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt hắn bất thiện nhìn chằm chằm Y Tùng đang ướp nhẹp mồ hôi trước mặt: “Tây Ti bị giết sao?”

“Đạ đúng!” Y Tùng trên mặt tràn đầy mồ hôi, hắn rung giọng trả lời: “Đại ca, thuộc hạ phái Tây Ti và năm vị tạp tu có cảm giác năm cấp đi thử dò xét một chút. Không ngờ rằng, bọn họ vừa đối mặt thì đã bị giết.”

Vô cùng cẩn thận gật đầu, rồi lại thoáng thấy sắc mặt xanh mét của lão đại. Y Tùng lại càng không dám thở mạnh, nhưng hắn biết, lúc này phải đem tất cả tin tức báo lại cho lão đại, vì vậy hắn cũng chỉ có thể kiên trì khai báo tới cùng: “Không tìm thấy thi thể của Tây Ti, hắn chỉ còn lại một cánh tay cụt, năm người khác thì đều bị một kích mất mạng vào yết hầu. Hơn nữa, bọn họ...”

Y Tùng do dự, hắn không biết có nên nói tiếp hay không.

“Bọn họ làm sao?” Ngữ khí của Văn Tá Phu càng trầm thấp.

“Bọn họ... Bọn họ.” Gặp phải ánh mắt âm trầm của lão đại, Y Tùng run cầm cập, hắn vô ý thức thốt ra: “Tất cả mọi thứ trên người của bọn họ đều bị lấy hết, không lưu lại một thứ gì hết.”

Xoảng!

“Khốn nạn!” Văn Tá Phu trong cơn thịnh nộ, liền ném cái ấm trà mà mình cực kỳ yêu thích xuống đất. Mảnh vỡ của ấm trà bắn cả vào mặt Y Tùng làm cho hắn vô cùng đau đớn, hắn nhin đau cổ không dám cử động, cúi đầu kính cẩn vô cùng.

Sắc mặt của Văn Tá Phu lúc này làm cho người khác cực kỳ sợ hãi, cơ mặt thỉnh thoảng lại giật giật, hai mắt cơ hồ muốn bắn ra lửa.

Y Tùng sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Qua nửa giờ, Văn Tá Phu mới dần bình tĩnh lại.

“Thật không ngờ rằng, vậy mà lại đụng phải nhân vật lợi hại. Hừ, tưởng rằng có một hai cao thủ có thể là địch với ta sao? Bọn chúng quá xem thường Văn Tá Phu này rồi. Người từ trong tổ ám vụ chọn ra mười người. Nhớ cho kỹ, quá nhiều là chính, khi có cơ hội, thì nuốt luôn đối phương. Không có cơ hội, thì cũng phải khiến cho bọn chúng đề phòng, phải làm cho mỗi tên trong bọn chúng cảm thấy bất an. Hừ, ở chỗ này, một khi không có tiếp tế tiếp viện, ta xem bọn chúng sinh tồn kiểu gì.” Văn Tá Phu có thể ngồi vào vị trí này, tự nhiên không phải là kẻ vụt đi, trong chốc lát liền nghĩ ra một biện pháp vô cùng âm độc tàn nhẫn.

Trước kia hắn đã gặp qua không ít đối thủ như vậy, thường thường là bên trong sẽ có 1, 2 cao thủ tọa trấn, tổng thể thì cũng có chút thực lực. Nhưng những đối thủ này đều gục ngã dưới chân hắn. Một chiêu này cũng không mới, nhưng để đối phó với đối thủ như thế thì lại hết sức phù hợp.

Ta muốn cho các người sống không bằng chết! Vừa mới bị tổn thất một vị cao thủ, điều này làm cho mắt Văn Tá Phu lộ ra hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi.

Y Tùng mừng rỡ: “Đại ca anh minh, quả nhiên không hổ là bậc thầy chiến thuật! chiêu này xuất ra, bọn chúng nhất định khó có thể chống đỡ, cuối cùng cũng phải phủ phục dưới chân đại ca.”

Lần này lão đại xuất vốn rồi. Tổ ám vụ có tổng cộng mấy chục người, lần này đại ca vừa ra tay đã cho mười người hành động, có thể thấy là vô cùng coi trọng đám người kia. Mỗi thành viên của ám vụ tổ, bản lĩnh không hề dưới Tây Ti, hơn nữa bọn họ được huấn luyện kỹ thuật ẩn nấp, ám sát rất nghiêm khắc, hành động xử lý như vậy của đại ca là thích hợp nhất.

Được Y Tùng vỗ mông, Văn Tá Phu lập tức thoải mái hơn một chút. Hắn bằng một chiêu này, đã chiến thắng rất nhiều đối thủ. Nơi này cách xa thành thị, công việc tiếp tế hết sức khó khăn, mà một khi gặp phải loại quấy nhiễu này, cực kì khó trở tay. Được Y Tùng vỗ đúng chỗ ngứa, sắc mặt của Văn Tá Phu dễ coi hơn nhiều.

Hắn bắt đầu ảo tưởng, bọn người đáng chết kia khi bị hắn ép tới bước đường cùng, cuối cùng phải nằm quỳ dưới chân hắn, hướng về phía hắn mà cầu xin.

Trời ạ, còn gì tuyệt diệu hơn chứ?

Bernal xoa xoa bàn tay, giọng nói mang theo vài phần tự hào: “Ông chủ tôn kính, chúng tôi đã hoàn thành toàn bộ công trình. Tôi nghĩ nó nhất định sẽ làm cho ngài hài lòng, dưới sự chỉ huy sáng suốt của ngài, Bernal nhất định sẽ sáng tạo ra những kiến trúc kiệt xuất nhất của nhân loại.” Cuối cùng, Bernal vẫn không quên vỗ mông ngựa một cái.

Tiểu Ba khinh bỉ liếc mắt nhìn Bernal, hồn nhiên quên mất mình cũng là kẻ nịnh nọt vỗ mông ngựa.

Trần Mộ cũng không có quan sát kỹ, hắn gật đầu với Bernal: “Người quá vất vả rồi.” Tiếp theo hắn lại nói với Bagnell: “Cho tất cả mọi người tiến vào, chú ý vấn đề phòng thủ.”

“Vâng, ông chủ.” Ông chủ đã tự mình dẫn dò, hắn tự nhiên không dám xem nhẹ, hơn nữa lần trước Tiểu Ba đã bị tập kích, việc này làm mọi người hiểu rõ hơn, nơi này cũng không an toàn!

Bên trong sơn cốc là một vòng tròn hoàn chỉnh giống như một cái tổ chim, đây là thành quả suốt thời gian qua của Bernal, nó được gọi là cốc sào. Nơi này có thể đồng thời dung nạp năm nghìn người sinh sống và huấn luyện. Mà ở hai bên vách đá là những pháo đài liên nhau ẩn dấu sau lớp tuyết dày.

Vì vấn đề an toàn, hai bên vách núi đều được xử lý gia cố, nếu như có bị nổ mạnh như lần trước, thì cũng không cách nào làm cho núi đổ sập.

Sự hoàn thành của Cốc Sào làm cho Trần Mộ thở phào một hơi. Việc này đồng nghĩa với việc bọn họ đã hoàn toàn có khả năng phòng thủ. Dưới địa thế dựa vào núi cùng với Hải Tinh bảo, sự an toàn của bọn họ đã được gia tăng.

Kế tiếp, đã đến lúc thực hiện kế hoạch của hắn.

Tất cả tập tu đều tập trung trước mặt Trần Mộ, bọn họ tò mò nhìn ông chủ. Ông chủ rất ít khi tự mình ra lệnh tập hợp bọn họ, những lúc không có Bagnell ở đây. Bọn họ thích gọi Bagnell là đầu lĩnh và gọi Trần Mộ là ông chủ.

Nhưng lúc này không người nào dám lên tiếng, so với Bagnell nói một không nói hai, nắm giữ quyền sinh quyền sát thì ông chủ bình thường rất ít quản chuyện, những cũng không có ý nghĩa là Trần Mộ không đủ uy tín để bọn họ tin phục.

Ông chủ thần bí, lực lượng thần bí, luôn luôn mang đến cho bọn họ những sáng tạo kỳ tích. Loại cảm giác này không làm người khác sợ như Bagnell mà lại làm người khác yêu quý, tạo ra một loại phục tùng trong tiềm thức.

Cho dù ông chủ tuổi vẫn còn rất trẻ.

Nhìn thấy Khương Lương đứng bên cạnh ông chủ, đám tập tu này mơ hồ đoán ra đại khái.

Rất nhiều tập tu lộ ra hưng phấn không thể ức chế, nhưng tính kỷ luật đã ghi khắc trong xương tủy vẫn khiến cho bọn họ bảo trì đội ngũ chỉnh tề.

1. Tuyệt khanh đại pháp: Hồ tuyết đại pháp.

2. bộ tập chiến thuật: Đây là bộ tập phiên được chế tạo riêng cho chiến thuật ba người

331. Chương 325: Mệnh Lệnh

Mình chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không phải là đại sư gì, so với chế tạp, hiểu biết về phương diện cảm giác của hắn thật sự ít tới thương cảm. Có thể làm ra một bộ phương pháp như thế này đã là không tệ, hắn đã tương đối hài lòng với nó. Nếu như không phải phương pháp rèn luyện cảm giác thật sự quá khó kiếm, hắn cũng không bắt tay làm ra chuyện này.

Thứ này mình chỉ là chấp vá lung tung, nếu như không lấy phương pháp rèn luyện cực hạn trong tạp phiên thần bí làm cơ sở, Trần Mộ cũng không có chút tin tưởng đối với thứ mà mình làm ra.

Cũng may, sau khi thông qua thử nghiệm với Khương Lương, hiệu quả cuối cùng cũng không tồi.

Các tạp tu mỗi người đều hết sức nhẩn nại, gắng nhịn sự vui mừng như điên, nhưng khuôn mặt vẫn không tránh được có chút biến hình. Kỳ tích của Khương Lương đã sớm được truyền tụng trong các tạp tu, hiện tại loại chuyện tốt này rơi xuống đầu bọn họ, sao không khiến cho bọn họ mừng như điên chứ?

“Tuyệt khanh đại pháp”, mỗi chi tiết Trần Mộ đều phải lặp đi lặp lại giải thích, cho đến khi hắn đem các chi tiết đáng chú ý trong Tuyệt khanh đại pháp nói xong, phía dưới đã lạnh ngắt như tờ.

Hoàn toàn trái ngược với cảm giác mừng như điên vừa rồi, sắc mặt mọi người đều rất khó coi, mọi người hai mắt nhìn nhau.

Đây là phương pháp gì a?

Tuyệt khanh đại pháp mặc dù là bản đơn giản hóa của phương pháp rèn luyện cực hạn, nhưng tư tưởng chủ đạo là khiêu chiến cực hạn của con người vẫn không thay đổi. Nhìn qua thì rất khó khăn, vô cùng có khả năng xuất hiện ra các loại nguy hiểm.

Vừa nghĩ tới việc mình bị chôn sống trong hố tuyết, trong này có hơn phân nửa số người đều phải lùi bước.

Trần Mộ thần sắc lạnh lùng nói: “Đây là mệnh lệnh.”

Các tạp tu người nhìn ta, ta nhìn người, rất nhiều người đều lộ ra vẻ do dự. Loại thử nghiệm này rất có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng, nhưng mà

Bọn họ rất rõ ràng, nếu như kháng lệnh thì sẽ lập tức bị loại khỏi đội ngũ. Mà kết quả này so với bị giết còn khó chịu hơn.

Trước khi gia nhập đội ngũ này, bọn họ chỉ là một thành viên bình thường nhất trong xã hội. Không có chút gì nổi bật, là đối tượng để những cao thủ tạp tu nhạo báng.

Mà hết thấy đều đã thay đổi sau khi họ tiến vào đội ngũ này! Bọn họ chiếm được lương cao khiến người khác hâm mộ, chiếm được sự tôn kính của người khác, được thử thách trong chiến đấu. Bọn họ cứ lặng yên mà thay đổi, vô số người đã từng mơ tưởng được tiến vào Hoa khu, lúc này đây bọn họ cũng đã làm được rồi.

Các tạp tu trong đội ngũ, mỗi người trong lòng đều cảm thấy vinh dự khi được có mặt trong đơn vị này.

Trở lại với cuộc sống trước kia sao? Trở lại cuộc sống mà ngay cả mình cũng không nguyện ý nhớ lại sao? Một lần nữa bị người khác khinh thường khi gặp mặt sao?

Không!

Có vài vị đội trưởng, trông mắt đỏ lên, dẫn đầu nhảy vào trong hố tuyết. Rất nhanh, trước sự kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của các đội trưởng, các đội viên khác cũng không chút do dự mà nhảy vào trong hố tuyết lớn.

Tô Lưu Triệt Nhu ở một bên nhìn thấy tràng cảnh này thì cực kỳ rung động. Mấy trăm người, không ai làm trái lệnh, tất cả đều nhảy vào trong hố tuyết lớn có thể là nơi chôn sống bọn họ.

Mà hết thấy, chỉ vì mệnh lệnh của một nam nhân! Nàng nhìn Trần Mộ một cách khiếp sợ, nàng đột nhiên phát hiện, mình chưa bao giờ thật sự hiểu rõ nam nhân nhìn như chất phác mà cực kỳ có sức mạnh này.

Ngơ ngác nhìn chăm chú Trần Mộ, nàng căn bản đã quên mục đích mà Trần Mộ yêu cầu nàng đứng ở một bên.

Trần Mộ bình tĩnh, nhưng trong lòng hẩn lại không như vẻ ngoài. Hẩn phóng thích tất cả giảm giác, các tia cảm giác rậm rạp toả ra từng góc sân huấn luyện.

Hẩn không hề suy nghĩ đến vấn đề mệnh lệnh của mình có hiệu lực với đám tập tu hay không. Lúc này tất cả lực chú ý của hẩn đều tập trung vào thân thể của nhóm tập tu này, không một chút lơ là.

Lần đầu sử dụng “Tuyệt khanh đại pháp” cũng là lúc nguy hiểm nhất, bọn họ không quen thuộc, rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao cũng không thể trông cậy vào tố chất tâm lý của mỗi đội viên có thể xuất sắc được như Khương Lương. Một khi xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn sau khi xuống hố tuyết, hậu quả sẽ hết sức nguy hiểm.

Lần đầu thử sử dụng cảm giác trên phạm vi lớn để nắm toàn cục, đối với Trần Mộ cũng là một dạng khiêu chiến. Bất quá cho tới bây giờ, hết thấy đều bình thường. Hẩn tập trung cao độ chưa từng có, lần này không chỉ quan hệ tới hẩn, mà còn liên quan tới tính mạng rất nhiều người.

Tô Lưu Triệt Nhu nhìn chăm chú vào hẩn một cách hồn nhiên.

Ở phía sau Trần Mộ, Lô Tiểu Như cùng với hai mươi tập tu, bọn họ mỗi người đều giống như lâm đại địch, độ nghi trên tay đều ở trạng thái kích hoạt.

Trần Mộ đột nhiên mở miệng: “Hố tuyết thứ năm mươi ba.”

Hẩn vừa dứt lời, Nhất Tự Mi Nam giống như một mũi tay bay vọt tới trước hố thứ 53, trong chớp mắt đào hố lên, kéo tập tu ở bên trong ra.

Vị tập tu này sắc mặt xanh mét, đã hôn mê.

Nhất Tự Mi Nam lập tức mang tập tu này tới trước mặt Tô Lưu Triệt Nhu. Nàng lúc này như mới tỉnh mộng, nhớ lại chức trách của mình, vội vàng bắt đầu tiến hành trị liệu khẩn cấp.

“Bảy mươi mốt, chín mươi ba!”

Lại có thêm hai gã tập tu được lôi ra.

Số lượng tập tu hôn mê vượt xa dự tính của Trần Mộ, bọn họ phần lớn vì tâm tình xúc động quá kịch liệt, không cách nào lợi dụng không khí giữa các kẻ hở trong hố tuyết mà tiến nhập trạng thái thúc đẩy cảm giác, khiến cho thiếu dưỡng khí dẫn tới hôn mê.

Trần Mộ than nhẹ, tố chất tâm lý của các tập tu này kém Khương Lương quá xa. Cho dù là có hạ thấp tiêu chuẩn của Khương Lương thêm lần nữa, nhưng đối với các tập tu này vẫn là chuyện cực kỳ khó khăn.

Hẩn ngẫm lại, may mắn là mình không có nói cho bọn họ phương pháp rèn luyện cảm giác cực hạn, nếu không thì chỉ sợ không có mấy ai sống nổi.

Xem ra, tiêu chuẩn của Tuyệt khanh đại pháp vẫn rất cao! Hẩn cũng không ý thức được, phương pháp rèn luyện cảm giác cực hạn của mình có độ khó cao hơn so với bình thường không biết bao nhiêu lần.

Không ngừng có người được lôi từ trong hố tuyết ra, nhưng ngoài dự tính của Trần Mộ là có một nửa số tập tu vẫn ở trong hố tuyết, hơn nữa tình trạng vẫn rất tốt.

Bởi vì cần sử dụng tới tuyết, nên sân huấn luyện này vô cùng rét lạnh.

Mọi người đang bận rộn cũng không biết rằng, vào lúc này trong sơn cốc, ở trong bóng đêm tối tăm, kẻ đi săn và người săn kẻ đi săn(1), cả hai đang lặng lẽ tiến hành công việc của mình.

Thành phố Đông Thương Vệ, Đông Vệ học phủ đã khôi phục lại vẻ lạnh lẽo buồn tẻ vốn có của nó. Cuộc chiến của Tả gia và Đông hành Trữ gia đã khiến cho thành Đông Thương Vệ bị hư hại nghiêm trọng, mà Đông Vệ học phủ hai năm nay cũng có vẻ suy sụp hơn trước rất nhiều, không bao giờ có thể khôi phục lại huy hoàng như hồi Tinh viện tới trao đổi.

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng Đông Vệ học phủ đột nhiên xuất hiện hai vị khách.

Hai vị nam tử này đều khoảng ba mươi tuổi, dung mạo không có gì nổi bật, nhưng hiệu trưởng lại cảm nhận được cảm giác cường đại mà kinh khủng trên người bọn họ.

“Đệ tử chưa tốt nghiệp của Tinh viện, theo lệnh đặc biệt tới đây xin ngài hỗ trợ.”

Cũng vào lúc này tại Tinh viện, ông lão đứng tại chỗ mà ngày thường Thanh Thanh vẫn đứng ngắm cảnh, bên cạnh lão, là Dụ Long giáo viên chủ nhiệm của tinh viện.

Ông lão vẫn đang trầm mặc đột nhiên mở miệng: “A Long, ngươi cảm thấy tin tức này là thật hay giả?”

Dụ Long suy nghĩ trong chốc lát rồi mới mở miệng: “Con cũng rất khó phân định thật giả, bất quá tin tức này chúng ta đã có được năm năm rồi, trước sau cũng đã điều tra vô số lần, nhưng cho đến bây giờ vẫn còn chưa có biện pháp xác định chắc chắn.”

“Đúng vậy, không có cách nào xác định thật giả!” Ông lão dôi mắt nhìn về phương xa, thần sắc nghiêm nghị: “Không biết là ai truyền tin, năm năm! Lợi hại nhất là, trừ phi chúng ta chính thức tìm được, nếu không, vĩnh viễn sẽ không cách nào xác định được tin tức này là thật hay giả. Một ngày chưa tìm được, chúng ta vẫn không thể dừng tay.”

Dụ Long cẩn thận hỏi: “Ý của ngài, đây là có người âm thầm khu sử sao?”

“Không có lửa thì làm sao có khói?” Ông lão xoay người, khuôn mặt đầy nếp nhăn mang theo vẻ bất đắc dĩ: “Cho dù chúng ta biết đây là một cái bẫy, chúng ta cũng sẽ không do dự mà nhảy vào!”

Dụ Long hoảng sợ nhìn ông lão, đối với tin tức này, hắn đã điều tra suốt năm năm nhưng không có một chút manh mối nào. Đối với phán đoán của ông lão, hắn luôn luôn khâm phục, nếu những gì ông lão nói là thật thì sao...

Một lát sau, Dụ Long có chút hoảng hốt, hắn hoảng sợ nói: “Không thể nào, có ai lại suy nghĩ chuẩn bị kỹ càng như vậy để đối phó chúng ta chứ?” Hắn rung động: “Chúng ta hoàn toàn có thể mặc kệ mà bỏ qua cơ hội này, không bằng trước tiên đem chú ý tập trung vào Trần Mộ, chỉ cần tìm được thứ trên tay Trần Mộ, những thứ khác chúng ta cũng không cần.”

Ông lão lắc đầu: “Chuyện Trần Mộ giao cho Thanh Thanh. Mà chuyện kia, cũng không thể buông tha. Ta tin tưởng, nếu có người đã chuẩn bị sẵn bẫy rập, thì việc miếnng mồi này có thực cũng không phải là không có căn cứ.”

Lúc này ông lão đột nhiên chuyển giọng: “A Long, ngươi cảm thấy Thanh Thanh thế nào?”

Dụ Long nghi hoặc: “Hiệu trưởng, ngài có chỗ nào không hài lòng đối với Thanh Thanh sao?”

Ông lão thở dài: “Ta sao lại không hài lòng cơ chứ? Mặc dù Thanh Thanh không nói gì, nhưng ta biết, trong lòng nó cũng không thích cuộc sống hiện tại. A Long, ta cảm thấy rất mâu thuẫn.”

Dụ Long kinh ngạc nhìn hiệu trưởng.

“Thời gian của ta không còn nhiều.” Vào lúc nói câu này, ông lão lộ ra nét mặt hiền từ, nhưng trong ánh mắt lại có chút uất ức: “Thanh Thanh từ nhỏ đã rất thông minh hiểu chuyện, chỉ cần nó tiếp nhận Tinh viện, không ai phản đối. Sự ổn định của Tinh Viện năm mươi năm tiếp theo ta không lo lắng. Nhưng mà, ta nhìn thấy nó lớn lên...”

“Hiệu trưởng...”

“Oài, quên đi, việc này nói sau.” Ông lão mất hứng, phất tay, ý bảo Dụ Long rời đi.

Chờ đến khi tiếng bước chân biến mất hẳn, ông lão ngược lên nhìn trời, thật không hiểu, lão đột nhiên nghĩ tới, thứ có thể làm cho Hyner Vincent Van đỏ mắt là dạng gì chứ?

Hành trình lần này tới khu Thiên Đông Lý sẽ mang tới bất ngờ gì cho Thanh Thanh đây?

1. kẻ đi săn và người săn kẻ đi săn: Nguyên văn: liệt sát cùng phản liệt sát.

332. Chương 326: Nữ Nhân Hung Mãnh

Bọn chúng có phần không hiểu, chỉ bằng những kẻ này mà cũng muốn bọn chúng ra tay, đây không phải dùng dao mổ trâu giết gà thì là gì?

Bất quá mặc dù trong ý nghĩ có chút khinh thường, nhưng động tác của bọn chúng vẫn nhẹ nhàng không chút tiếng động. Với khí lưu tập chuyên biệt, lại được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, bọn chúng giống như những làn khói nhẹ phiêu hốt trong đêm. Đêm tối là đồng minh tốt nhất của bọn chúng, nếu không trùng hợp ngẩng đầu lên thì rất khó phát hiện ra mười đạo hư ảnh đang dần mình trên vách núi.

Mười hư ảnh này tán ra, theo các góc độ khác nhau lao vào trong sơn cốc.

Bọn chúng có thể thấy được căn cứ của đối phương ở xa xa, từ khi nào lại có thêm một khối kiến trúc trong sơn cốc? Bọn chúng khó tránh khỏi có chút kinh dị.

Một tên ám vụ tập tu chăm chú nhìn vào cốc sào nổi bật trong đêm đen, miệng bắt giác mở ra liếm liếm môi.

Đã lâu rồi không có hoạt động! Tối nay, hẳn rồi cuộc cũng thỏa ý nguyện.

Đột nhiên, một cánh tay bất ngờ từ sau lưng vươn ra bịt miệng hắn, không đợi hắn kịp phản ứng, một tiếng xương vỡ vụn vang lên nơi cổ hắn.

Tên thứ hai.

Tên thứ ba. Đợi tới khi số lượng của bọn chúng trong chốc lát biến mất một nửa, đám ám vụ tập tu mới phát hiện ra bất thường.

“Cẩn thận! Có mai phục!” Một tên tập tu còn chưa nói xong, thanh âm của hắn đã đột nhiên tắt nghẽn.

Mấy tên còn lại thì đột nhiên cả kinh, bọn chúng mở to mắt, sợ hãi nhìn chăm chăm bốn phía.

Sơn cốc im ắng, tĩnh lặng một cách đáng sợ, ngay cả tiếng gió cũng không thấy.

Đám ám vụ tập tu cảm thấy có chút bất an, bất tri bất giác, sau lưng bọn chúng ướt đầm mồ hôi, quá an tĩnh! Ngay cả đứa ngốc cũng biết là không bình thường.

Nhưng địch nhân nấp ở chỗ nào?

Cảnh giác lướt nhìn qua bốn phía, rồi lại nhìn bốn người còn sót lại trong nhóm, bóng tối tràn đầy khiếp sợ đã ép bọn chúng không thở nổi.

“Rút lui!” Tên tập tu cầm đầu cắn răng quyết đoán hạ lệnh.

Tiểu Ba mặt không còn chút máu nhìn một màn này diễn ra trước mắt, trong lòng hắn lại càng run lên cầm cập. Nhân lực của hắn cực tốt, những tên lên vào mỗi tên đều có trình độ cực cao, mạnh hơn so với con rùa rụt cổ hôm đó không ít.

Bản thân mình vô cùng gian khổ mới chiến thắng được con rùa rụt đầu ghê tởm kia. Nhưng những tập tu khác đồng cấp với hắn ở trên tay Weah, thì lại bị giết dễ dàng như thái rau.

Nhớ tới ngày nọ lúc mình khiêu chiến Weah, Tiểu Ba không khỏi hãi sợ.

Weah quả nhiên là một tên biến thái.

Biến thái, ngàn vạn lần không thể trêu chọc hắn! Tiểu Ba đã quyết định chủ ý, ghi tạc giáo huấn này vào trong đầu.

Động tác của Weah quá nhanh, trong đêm đen, hắn quả thực là vương giả vô địch! Không có ánh sáng hoa mỹ, không có tiếng vang kích động, không có kỹ xảo phức tạp. Một nhánh cây, một hòn đá, một cái vũng nước đều có thể là vũ khí trí mạng của hắn. Động tác của hắn vô cùng đơn giản, đơn giản tới mức làm cho kẻ khác phải lạnh gáy.

Quan sát loại giết chóc này, sẽ không khiến người ta sinh cảm giác kinh sợ vì trág lệ, nó chỉ làm cho người ta cảm thấy tâm tư của mình không ngừng chìm xuống đất, nó chỉ làm cho người ta cảm khái tính mạng của con người sao mà quá mức yếu ớt như vậy.

Những hư hánh như điều đứt dây liên tiếp rơi xuống từ vách núi xuống.

Tiểu Ba gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hần đã gặp qua rất nhiều tràng cảnh giết chóc khác nhau, có hèn hạ, có dũng cảm, có tinh xảo hoa lệ, cũng có điên cuồng máu tanh. Nhưng tràng cảnh như Weah vừa thực hiện thì hần chưa từng gặp qua, sự giết chóc như vậy khiến cho kẻ khác nhìn thấy mà run sợ.

Từ đầu tới cuối, mặt Weah không hề để lộ ra chút biểu tình, hần giống như một tử thần không tiếng động thu lấy tính mạng của địch nhân.

Chỉ còn lại một tên cuối cùng, tên tạp tu này đã sợ đến mức vỡ mật. Hần chưa bao giờ gặp qua loại địch thủ kinh khủng như thế này, hần không biết đồng bạn của mình chết như thế nào. Hần không dám quay mặt lại, sợ rằng khi quay đầu lại sẽ khiến cho tốc độ chậm hơn. Khi đó sẽ bị địch nhân đáng sợ kia giết chết.

Tiểu Ba cười khổ, đến bây giờ hần mới phát hiện, hần phát hiện ra mình ngoài việc đứng xem thì chẳng làm được gì.

A, hần đột nhiên lấy tay dụi dụi mắt, kinh ngạc nhìn về phía vị trí Weah mới đứng – nơi đó đã hoàn toàn không có một bóng người. Chẳng lẽ Weah muốn thả cho tên này rời đi? Liếc nhìn qua, tên duy nhất còn lại đã nhanh chóng chạy tới cửa sơn cốc.

Tên ám vụ tạp tu này nhìn thấy sơn cốc ở ngay trước mắt, tinh thần liền hưng phấn, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên. Chỉ cần rời khỏi sơn cốc này, như vậy tỷ lệ sống sót của mình sẽ tăng lên rất lớn là điều không nghi ngờ gì nữa! Ngấm lại thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của đối phương, trong lòng hần chợt dâng lên một luồng khí lạnh, hần lại càng khẳng định, sơn cốc này đã bày ra rất nhiều bẫy rập, vì vậy mới khiến cho tất cả đồng bạn của hần bỏ mạng.

Chỉ cần chạy ra khỏi sơn cốc là mình có thể sống sót.

Tên tạp tu này cũng không để ý đến việc bại lộ hình tích, khí lưu tạp tu toàn lực khai hỏa, liều mạng chạy nhanh tới cửa sơn cốc.

Ra rồi.

Tên tạp tu này chợt buông lỏng toàn thân, trước mặt hần chính là cửa cốc nhỏ hẹp, qua khỏi nơi này, phía sau sẽ là vùng đất bằng phẳng.

Đột nhiên, dường như có thứ gì xuất hiện trước mặt hần. Thế nhưng vì tốc độ quá nhanh, hần căn bản không kịp né tránh, lồng ngực chợt đau đớn, hần mất đi không chế té trên mặt đất. Với tốc độ cao như vậy mà rơi xuống mặt đất, hần lập tức đi đời nhà ma.

Tiểu Ba hít thở không thông, hần hoàn toàn trợn tròn mắt. Weah không biết từ lúc nào đã mai phục ở ngoài sơn cốc. Mà vũ khí trí mạng của hần chẳng qua là một khối băng to như cánh tay. Weah cũng chỉ giờ khối băng lên trên đường bay của tên tạp tu kia, tốc độ của hần thật quá nhanh, hơn nữa lại không ngờ Weah xuất hiện đột ngột, nên bất ngờ không đề phòng và trúng chiêu.

Tiểu Ba bội phục sát đất. Thủ đoạn này thật sự là quá lợi hại! Cả quá trình, Weah hoàn toàn không sử dụng tạp phiến. Hần thật không hiểu, vô tạp lưu lợi hại như vậy, sao lại suy tàn chứ?

Bất quá nghĩ lại, hần cảm thấy có vài phần may mắn, nếu như tất cả vô tạp lưu đều lợi hại như Weah, vậy thì trong cả liên bang, có ít nhất 95% tạp tu không tìm được việc làm, hần tuyệt đối cũng nằm trong số đó.

Cách sơn cốc 10km, có hai người đang ẩn núp trong tuyết, từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm vào trong sơn cốc.

“Đã hai giờ rồi, bọn chúng vẫn còn chưa có đi ra. Rất có thể là đã.... » Trong đó một người trầm trọng nói, ngụ ý trong đó không cần nói cũng biết.

“Chết là đáng! Đám quỷ âm binh kia không biết là đã hại chết bao nhiêu người của chúng ta rồi!” Kẻ còn lại cảm hận nói : “Chỉ sợ tên Văn Tá Phu kia sẽ phải đau lòng cả nửa ngày đây. Hắc hắc!”

Vị tập tu mở miệng nói trước kia không tỏ ra vui sướng, có phần hơi xuất thần, một hồi lâu sau mới nói: “Xem ra, nơi này cũng có nhân vật lợi hại. Cũng không biết điều này là tốt hay là xấu đối với chúng ta.”

“Suy nghĩ nhiều làm gì? Dù sao có đại tỷ ở đây, cũng không cần phải lo lắng gì cả.” Tên còn lại đứng đưng nói: “Hơn nữa, Văn Tá Phu cùng với nhóm người này đấu nhau, đối chúng ta cũng là chuyện tốt!”

“Chỉ hi vọng là như thế. Chúng ta nên đem tin tức này truyền về trước, không biết đại tỷ sau khi nghe tin này sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Hắc hắc. Còn phản ứng nào khác nữa ? Tất nhiên là vui vẻ rồi!”

Những chuyện xảy ra ở bên ngoài, Trần Mộ không hề hay biết chút gì, hắn cực kỳ tập trung vào nhóm tập tu đang lần đầu thử nghiệm tuyệt khanh đại pháp, liên tiếp có vấn đề xảy ra, rất nhiều tình huống hắn chưa từng ngờ tới. Dù sao cho tới bây giờ, Trần Mộ chỉ thử nghiệm qua trên người Khương Lương. Khương Lương có tố chất tâm lý cao khiến cho hắn ít gặp phải phiền toái, nhưng các tập tu khác không có được tố chất tâm lý tốt như Khương Lương.

Ngoại trừ Trần Mộ ra, bận rộn nhất chính là Tô Lưu Triệt Nhu. Cũng may trước đó đã chuẩn bị vài thiết bị trị liệu, nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn luống cuống tay chân.

Thời gian trôi qua hai mươi phút, bây giờ số tập tu còn ở trong hồ tuyết là 52 người.

Điều này làm Trần Mộ cảm thấy bất ngờ. Cho dù là Khương Lương thì cũng chỉ có thể kiên trì bốn mươi phút. Có thể kiên trì đến hai mươi phút thì trình độ tương đối tốt, nếu có hơn mười người kiên trì được lâu như vậy là đã khá tốt rồi.

Thật không ngờ rằng lại có đến 52 người, con số này vượt xa dự liệu của hắn.

Bất quá điều này cũng không làm cho Trần Mộ cảm thấy hưng phấn.

Ba mươi phút. Chỉ còn lại chín người cuối cùng.

Ba mươi ba phút, còn lại bốn người.

Ba mươi tư phút, còn lại hai người.

Tích tắc, ba mươi lăm phút, hai người cuối cùng còn lại cũng được khiêng ra. Không còn ai nữa.

Nhìn mọi người tay chân liên tục bận rộn, Trần Mộ rốt cuộc cũng thở phào một hơi thả lỏng. Hắn chỉ cảm thấy đau đầu, đây là do cảm giác bị sử dụng quá độ.

Hắn miễn cưỡng nói với Khương Lương: “Đem kết quả tối hôm nay thống kê lại, sáng mai mang đến cho ta.” Nói xong, Trần Mộ lúc này đã mệt mỏi tới cực điểm, hắn không chịu được nữa buộc lòng phải quay về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Trần Mộ thức dậy thì trên bàn trước mặt hắn là hai bản báo cáo.

Một bản là báo cáo thống kê việc huấn luyện cảm giác, thành tích hết sức đáng mừng. Trần Mộ tin tưởng, sau nửa năm, thậm chí là ngắn hơn, trong số bọn họ sẽ xuất hiện vài vị tập tu đạt được cường độ cảm giác năm cấp. Trong đó, tiến bộ nhanh nhất đương nhiên là Khương Lương, hiện giờ hắn còn cách cấp năm chỉ một chút ít.

Hôm nay, đám người Lô Tiểu Như cũng thử nghiệm Tuyệt khanh đại pháp, về phần kết quả như thế nào thì vẫn còn chưa rõ.

Một bản báo cáo khác lại làm cho Trần Mộ cả kinh, tối hôm qua không ngờ lại có kẻ tập kích! Bản thân mình một chút động tĩnh vậy mà cũng không biết, nghĩ đến đây, hắn nhất thời cảm thấy kinh sợ.

May là có Weah! Trong báo cáo còn có dự đoán của Bagnell về lai lịch những kẻ này.

Đúng lúc này thì đột nhiên có người gõ cửa, cửa mở ra, ngoài cửa là Bagnell đang đứng chờ.

“Ông chủ, bên ngoài có người tới viếng thăm chúng ta, bọn họ muốn gặp ngài.”

Có người tới viếng thăm sao? Trần Mộ vội vàng rửa mặt qua loa, ngày hôm qua hẳn đã quá mệt mỏi, điều này làm cho tinh thần của hắn hôm nay cũng không được tốt lắm.

Đi theo Bagnell tới đại sảnh, Trần Mộ gặp được người đến viếng thăm.

Là một cô gái! Điều này làm cho Trần Mộ có hơi chút ngạc nhiên, trong ý nghĩ của hắn, ở nơi ác liệt như thế này, không ngờ lại có con gái, mà lại là một người con gái xinh đẹp.

Cách ăn mặc tùy ý, tóc ngắn tới mang tai, làm cho nàng nhìn qua rất là hoạt bát. Làn da nàng ngăm đen, ngũ quan có vài phần ngang bướng, phảng phất giống như một vò rượu mạnh có thể đốt cháy người ta trong chốc lát. Trên cổ nàng đeo một cái răng đã thú không biết tên, trên tay thì mang một đôi bao tay bằng da màu đen, có để lộ ra các khớp ngón tay. (Giống hình tượng của Tifa trong FF7 thế nhỉ)

Nàng đang cúi đầu ăn điểm tâm và uống trà. Nàng uống trà không hề thông thả ung dung giống như Hề Bình, mà là uống một hơi cạn sạch, vô cùng sáng khoái. Mà với món điểm tâm tinh xảo kia, nàng chỉ cần một hơi là nuốt hết.

Từ lúc Trần Mộ nhìn thấy nàng cho tới khi hắn đi tới trước mặt nàng, nàng đã uống hết một bình trà, ăn hết bảy tám phần điểm tâm.

“Kiều tiểu thư, đây là ông chủ của chúng tôi.” Bagnell hết sức khách khí giới thiệu Trần Mộ, sau đó lại hướng về phía Trần Mộ giới thiệu: “Kiều tiểu thư là đại tỷ Kiều Phi của Kiều gia.”

“Xin chào ông chủ Trần.” Kiều Phi nhếch miệng cười, lộ ra một cặp răng nanh, nàng từ trên ghế đứng dậy, đi tới trước mặt Trần Mộ, sau đó đột nhiên ôm chặt hắn một cái, tiếp theo thân thiết vỗ lưng Trần Mộ, giống như đối với người quen: “Hoan nghênh tới nơi này phát tài.”

Động tác phóng khoáng cùng với lời ân cần thăm hỏi thuần chất giang hồ này làm cho Trần Mộ với tinh thần đang không được tốt có hơi chút không kịp phản ứng.

Nét mặt của hắn hơi dờ dẩn, đầu óc giống như bị chập mạch. Hắn ngơ ngác nhìn Kiều Phi, sau đó nghiêng đầu, dường như đang chăm chú suy nghĩ gì đó.

Qua một lúc lâu sau, hắn mới có thể suy nghĩ rõ ràng, sao mình lại cảm thấy quái dị như thế này. Nếu như trước mặt là một người to lớn râu tóc đầy mặt thì mọi chuyện sẽ rất bình thường, nhưng đây lại là do một cô gái làm ra, việc này quả thật cũng có chút

“Ông chủ Trần, nghe nói rằng ngài đã đến đây, tiểu muội liền chạy tới viếng thăm, sẽ không quá mạo muội chứ!” Lúc Kiều Phi nói chuyện, khuôn mặt nàng căn bản không có nhìn về phía Trần Mộ mà vừa rót trà vừa cố sức đưa số điểm tâm còn lại vào miệng.

“Không hề mạo muội chút nào, rất hoan nghênh! Có thể được Kiều tiểu thư đến viếng thăm, đây là vinh hạnh của chúng tôi!” Giao thiệp với nhiều người lâu như vậy, phép giao tiếp tối thiểu hắn vẫn có thể làm được.

Thấy Trần Mộ dường như muốn ngồi xuống, Tiểu Ba đang đứng ở một bên lập tức lấy cho Trần Mộ một cái ghế.

Kiều Phi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Tiểu Ba tán thưởng: “Ông chủ Trần, con ngựa non(1) của ngài cũng không tệ đó.”

Con ngựa non

Da mặt của Tiểu Ba không nhịn được hơi giật giật.

“À, hắn cũng được.” Trần Mộ trả lời lấp lửng, nhìn thấy Kiều Phi đang nuốt lấy nuốt để món điểm tâm, hắn đột nhiên cảm thấy mình cũng có hơi chút đói bụng.

“Kiều tiểu thư chưa ăn sáng sao, hay là chúng ta cùng ăn?” Trần Mộ nói.

Mắt Kiều Phi sáng ngời, liên tục gật đầu: “Đúng đó, tốt nhất là phải có thịt! Ta ăn không nhiều lắm, cho ta một cái chân dê nướng là được!” Nhìn thấy mọi người như hóa đá, nàng lại bổ sung: “Tốt nhất là chân sau, nguyên cả cái chân.”

Húp một bát cháo, rồi lại nhìn Kiều Phi đang tròn xoe mắt chăm chú nhìn vào cái chân dê trước mặt nàng. Trần Mộ đột nhiên cảm thấy Kiều Phi này rất thú vị.

1. Con ngựa non: Nguyên văn là “mã tử”, ý nói con chó(tay sai) của một tên lưu manh ác bá.

333. Chương 327: Suy Nghĩ Biện Pháp

“Văn Tá Phu? Liên minh Xuyên Hạ?” Trần Mộ không khỏi nhú mày, hần mơ hồ cảm thấy có một chút ấn tượng với cái tên này. Trong báo cáo về các thế lực trong khu vực của Bagnell hần có thấy qua. Hơn nữa, trong phần báo cáo sáng nay mà hần vội vã xem qua, lại thấy xuất hiện cái tên này thêm một lần nữa.

Nghe được lời này của Kiều Phi, hần lập tức đoán ra được ẩn ý của Kiều Phi. Đối phương nhất định là đã nghe được tin tức từ nơi nào đó, bất quá với thế lực có căn cơ thâm hậu như Kiều gia, việc biết được chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Trần Mộ lập tức khẳng định, chuyện đánh lén tối qua là do Văn Tá Phu làm, điều này trùng hợp với phán đoán của Bagnell.

Lần này, xem ra là đã kết oán cừu thâm sâu với liên minh Xuyên Hạ rồi. Bất quá hần cũng biết, lấy phong cách hành sự của liên minh Xuyên Hạ, hai bên sớm hay muộn gì thì nhất định cũng sẽ xảy ra vấn đề này. Nhưng mà, việc còn chưa đứng vững chân, thì đã cùng với thế lực lớn nhất khu vực này kết thành tử cừu, đây không phải là việc khiến người ta vui vẻ.

Trần Mộ không khỏi đánh giá lại ý đồ của Kiều Phi.

Kiều gia là thế lực lớn thứ hai của khu Sicker, cùng với liên minh Xuyên Hạ ở vào thế nước lửa bất tương dung. Minh hôm qua mới bị đánh lén, hôm nay nàng đã tới, trong này chắc chắn có gì đó không bình thường.

Kết minh sao? Kiều gia có hơn hai mươi tiểu bảo, mình chỉ có một chút lực lượng, sao có thể khiến cho người khác chú ý? Mặc dù hần không có nhiều kinh nghiệm, nhưng cũng biết hễ là liên minh, thì lực lượng của hai bên cũng không thể chênh lệch lớn. Lực lượng của mình vẫn còn quá yếu ớt, nói trắng ra, vẫn còn chưa đủ tư cách để kết minh với Kiều gia, lại càng không nói tới việc chị hai của Kiều gia tự mình ra mặt.

“Đúng là lão quỷ đó!” Kiều Phi không hề che giấu sự chán ghét của mình đối với Văn Tá Phu. Cặp mắt trần ngập ngang bướng của nàng nhìn về phía Trần Mộ: “Người so với lão quỷ đó tốt hơn. Mặc dù thực lực có kém một chút, nhưng mà có thể làm cho lão quỷ đó chịu đau khổ, coi như là có bản lĩnh. Thế nào? Đi theo ta đi, có thịt thì mọi người cùng ăn, Kiều Phi ta làm việc, chưa bao giờ bạc đãi mọi người. Có điều kiện gì thì cứ nói thẳng, khách khách, đáng tiếc người không đủ cường tráng, bằng không, chuyển qua làm tình nhân của ta cũng không tồi.”

Ánh mắt của Bagnell và Tiểu Ba trở nên quái dị. Không đủ cường tráng sao? Chẳng lẽ Kiều Phi lấy Weah làm vật mẫu sao?

Cho dù là Ô Vũ với vai u thịt bắp, to lớn như thiết tháp, nhưng khi so khí lực với ông chủ thì nhất định cũng sẽ chết rất bí thảm.

Trần Mộ cũng hơi chút cười khổ. Ánh mắt nóng bỏng của đối phương quét tới quét lui trên người hần, làm cho hần chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng đang làm việc với người khác, chút chuyện nhỏ này hần cũng không để ý, trừ phi tới bước đường cùng.

Lắc lắc đầu, Trần Mộ rất khéo léo kiên quyết cự tuyệt đề nghị của Kiều Phi: “Đa tạ ý tốt của Kiều tiểu thư, thật sự ta đã quen với việc tự mình lăn lộn rồi, rất xin lỗi.”

Kiều Phi cũng không hề kinh ngạc, dường như đã sớm đoán trước được việc này, chỉ là nàng trợn mắt liếc Trần Mộ: “Ta biết rồi, năm nay, nam nhân có bản lĩnh, người nào cũng đều là đầu ngược lên trời, không có ai cam lòng chịu làm thủ hạ, nhưng mà...”

Nàng lại chuyển giọng: “Người lần này mở ám giết người của lão quỷ đó, xem như là đã cùng hần kết xuống tử cừu. Định nhân của địch nhân là bằng hữu, người cũng không tồi, đáng giá kết giao. Chúng ta ở bên cạnh coi như là cũng có chút danh tiếng, nếu có việc gì cần trợ giúp, cứ việc nói. Đương nhiên, chúng ta cũng không phải là miễn phí trợ giúp, cái gì nên trả tiền thì trả tiền. Người có thể tạo thành phiền toái cho

lão quỷ đó, hưởng chỗ tốt nhiều nhất vẫn là ta, ta tất nhiên là vui vẻ. Nhưng ta cũng nói trước, sau lưng hỗ trợ thì không thành vấn đề, nhưng mà ở bên ngoài, ta sẽ không vì ngươi mà liều mạng với lão quỷ đó. Nói cho cùng, ngươi phải dựa vào thực lực của bản thân mà sinh tồn.”

Đôi mắt màu nâu của Kiều Phi nhìn chăm chăm vào Trần Mộ, tựa hồ như cũng không xem trọng hẳn lắm.

Trần Mộ cũng không tức giận, trái lại hẳn cảm thấy Kiều Phi quả thực không tồi. Con người thẳng thắn, nói chuyện cũng rất bộc trực, so với mấy tên vẻ ngoài thì hòa thiện, nhưng trong bụng lại là một bồ dao găm thì tốt hơn nhiều.

“Ừ. Không có việc gì. Nói vậy chứ một đại liên minh như Xuyên Hạ cũng sẽ không so đo với một tiểu nhân vật như ta.” Trần Mộ cười cười, rất tùy ý trả lời.

Nhìn chăm chăm vào Trần Mộ vài giây, Kiều Phi bĩu môi: “Có cần phải giả vờ như vậy không? Giả dối!”

Nói xong, nàng uốn uốn lại cái eo lưng cho khỏi mệt mỏi. Theo cái uốn lưng của nàng, nửa trên mặc áo ngắn của nàng nhất thời khoe ra phần eo mê người.

Tiểu Ba và Bagnell mắt tròn mắt dẹt nhìn vào chỗ eo nhỏ mà Kiều Phi lộ ra.

Động tác của hai người trùng hợp đến thần kỳ, cùng nhau nuốt một ngụm bọt, làm cho Trần Mộ cũng phải quay đầu nhìn lại.

“Sắc quỷ!” Kiều Phi khinh thường liếc nhìn hai người, việc này nhất thời làm cho hai người hận không có lỗ để chui xuống.

“Tốt lắm. Ta phải đi rồi, cậu bé, nhớ kỹ lời của ta. Được rồi, đây là mã số của ta, có chuyện gì thì cứ gọi cho ta. Cố gắng mà sống sót, tốt nhất là làm cho lão quỷ kia khó chịu một chút.” Kiều Phi ném cho Trần Mộ một tấm tạp phiến, trợn mắt với hẳn rồi mới nghênh ngang rời đi.

Chờ Kiều Phi đi xa, lúc này Bagnell và Tiểu Ba mới hồi phục tinh thần.

“Sắc quỷ!” Trần Mộ đột nhiên nổi tâm đùa cợt, trịnh trọng bỏ lại cho hai người câu này rồi nghênh ngang rời đi.

Bagnell và Tiểu Ba như là bị sét đánh, cả hai đứng như trời trồng.

Trần Mộ rất bận, ít nhất thì chính hẳn cho là như vậy. Tuyết khanh đại pháp tốt xấu gì thì cũng đã làm ra, hơn nữa đại khái là đã làm gần ổn, Trần Mộ giao lại toàn quyền cho Khương Lương.

Hệ thống phòng thủ của sơn cốc đã được xây dựng xong, tình huống toàn thể báo động như tối hôm qua sẽ không bao giờ tái hiện. Có giáo huấn lần này, Bagnell nhất định cũng sẽ tổ chức lại vấn đề phòng thủ, điều này không cần hẳn phải lo lắng.

Chuyện liên minh Xuyên Hạ, hẳn thật sự không có đặc biệt lo lắng. Dựa vào địa thế của sơn cốc, nếu như tập trung phòng thủ, thì cho dù địch nhân có đông gấp mấy lần phe mình, hẳn cũng không quá lo lắng. Mà vấn đề tiếp viện, thì đã có Weah và Tiểu Ba tại đây, hẳn cũng không lo lắng.

Hắn hiện tại cần suy nghĩ, là làm sao mới có thể trong thời gian ngắn đề cao thực lực của bản thân. Thời đại loạn thế, hẳn có cảm xúc sâu đậm với điểm này. Vô luận là khu bình dân, hay là hoa khu được nhiều người gọi là thiên đường, bản chất cũng không có gì khác nhau.

Thậm chí Trần Mộ còn cảm thấy tranh đấu ở tại hoa khu lại càng huyết tính hơn. Muốn ở chỗ này đứng chân, nhất định phải tăng mạnh thực lực của bản thân.

Mà ở phương diện này, có thể cho hẳn ý kiến thì chỉ có Hề Bình và Bagnell.

Thấy Trần Mộ không ngờ lại lo lắng về phương diện này, hai người mừng rỡ. Trước kia, bọn họ cảm thấy tính cách của Trần Mộ có hơi quá lạnh nhạt, không có tâm hiếu thắng, không bức hẳn vào đường cùng, hẳn cơ bản sẽ không để tâm. Hiện tại là cơ hội hiếm có khi Trần Mộ chủ động đi hỏi bọn họ loại vấn đề này, hai người tự nhiên là hết sức cao hứng.

Hề Bình cười nói: “Ông chủ, kì thật vấn đề này cũng không phức tạp như vậy. Chúng ta hiện tại có một bộ chiến thuật, ngài lại đề xuất ra tuyết khanh đại pháp, những tạp tu này của chúng ta thực lực lại không

ngừng tăng lên, thế cục của chúng ta cũng không tồi. Bất quá, chúng ta hiện giờ cần gấp một phương pháp kiếm tiền. Tiền của chúng ta đã tiêu gần hết rồi.”

Hắn bấm đầu ngón tay rồi bắt đầu liệt kê: “Cốc sào(1), Hải tinh bảo hai loại công trình này tốn hao nhiều nhất, mà những thứ như thiết bị trị liệu, thiết bị huấn luyện cũng phải chi tiêu vô cùng lớn. Chúng ta hiện tại cần nhất là tài chính, có tài chính chúng ta có thể khuyếch trương đội ngũ, lực chiến đấu của chúng ta sẽ càng tăng mạnh. Lão Ba mặc dù háo sắc, nhưng mà có bản lãnh.”

Bagnell giận dữ : ”Ta háo sắc khi nào?”

Hề Bình không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Kì thật chúng ta hiện tại thiếu nhất không phải tiền mặt, mà là doanh thu ổn định. Mặc kệ là thế lực nào, đều sẽ có một cách thu lợi. Có tiền, có thể đề cao lực chiến đấu, lực chiến đấu được đề cao, có thể thúc đẩy lợi nhuận, cứ như vậy, hình thành một vòng tuần hoàn. Chúng ta hiện tại thiếu một con đường kiếm tiền, chỉ bằng lực lượng của một mình ngài mà nuôi cả một đội ngũ thì cũng không phải là kế lâu dài.”

Bagnell đồng ý: “Lão Hề nói có lý. Chúng ta hiện tại nuôi đơn vị này, nếu kéo dài, gánh nặng của chúng ta sẽ ngày càng lớn. Chúng ta có thể thành lập một tạp tu đoàn, như vậy sẽ có thể gia tăng cơ hội thực chiến, sau đó cũng có thể giảm bớt áp lực tài chính đối với chúng ta.”

Trần Mộ liền cân nhắc cảm thấy rằng điều này cũng có rất hợp lý. Hiện tại những tạp tu này ngoại trừ mỗi ngày huấn luyện ra, thời gian khác đều không có việc gì làm.

Trần Mộ nói với Bagnell: “Chuyện tạp tu đoàn giao cho người. Bất quá cần phải lưu lại đủ lực lượng để phòng thủ sơn cốc.”

Bagnell gật đầu: “Yên tâm đi, lấy hai trăm người phòng thủ sơn cốc cũng đủ để đảm bảo an toàn. Chúng ta dù sao cũng không muốn khuyếch trương, co cụm ở trong này, cho dù liên minh Xuyên Hạ không vừa mắt thì cũng không có biện pháp.”

“Phương diện kiếm tiền lão Hề có ý tưởng gì không?” Trần Mộ hỏi Hề Bình.

Hề Bình trầm ngâm một chút rồi nói: “Tạp phiến ông chủ chế tạo ra là một nguồn lợi béo bở. Tạp tu đoàn của lão Ba trong thời gian ngắn phỏng chừng là không thể sinh lợi, còn chuyện khác thì ta chưa nghĩ tới.”

Bagnell ở một bên cau mày, bất quá năng lực của hắn ở phương diện này thật sự rất có hạn, không có cách nào nghĩ ra một ý kiến có tính xây dựng.

Thấy vậy, Trần Mộ không thể làm gì khác là nói : “Không vội, cái này cứ từ từ.”

1. cốc sào: trong trường hợp này ý nghĩa là những kiến trúc được xây dựng trong sơn cốc.

334. Chương 328: Bại Gia

Nghĩ vậy, hắn nhất thời phấn chấn lên, những thứ có giá trị trên người hắn ít tới thương cảm. Có một vài đồ vật mặc dù tương đối có giá trị, nhưng đó chỉ là với cá nhân, nếu so với cả một đội ngũ thì những thứ đó quá ít.

Ví dụ như y phục chiến đấu, một bộ y phục chiến đấu tốt có giá 30.000, nhân viên chiến đấu của Trần Mộ có hơn ba trăm người, cũng tiêu phí gần xấp xỉ 10 triệu. Hiện giờ Trần Mộ mua sắm trang phục chiến đấu cho họ, bất quá chỉ là loại bình thường thôi.

Nhưng ở tại khu bình dân, loại chiến đấu phục này căn bản là không mua được, chỉ có ở tại một vài khu chợ đen mới có thể tìm thấy, giá cao tới sáu bảy trăm ngàn.

Bởi vậy có thể thấy được chỗ tốt của Hoa khu, nơi này đồ tốt nhiều không đếm xuể, y phục chiến đấu, độ nghi, tạp giới các loại, chủng loại rất phong phú. Nhìn thấy như vậy đám người Trần Mộ quả thực đỏ mắt không thôi, nhưng giá cả của chúng rất là đắt đỏ không phải người bình thường có thể mua nổi.

Trần Mộ hiện giờ mới hiểu mờ mờ được tại sao Tiêu Tư lại cảm khái trước những hàng hóa đắt đỏ mang tới từ Hoa khu. Một đội ngũ ba trăm người, chính là một quái thú cần nuốt tiền bạc điên cuồng.

Nhờ vào khoảng thời gian hẩn chế tạo tạp phiến, mai danh ẩn tích, bọn họ mới tới được Tuyết Ti Trùng cốc này. Nếu như mượn danh tiếng của dãy số tạp phiến, tất nhiên sẽ có thể đạt được thu nhập không tồi, nhưng nguy hiểm vì bại lộ hành tung cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Bởi vì vậy nên việc kiếm tiền lại càng khẩn cấp.

“Gọi Brenton tới đây.” Trần Mộ phân phó.

Rất nhanh Brenton liền được gọi đến. Vị thiếu niên tóc đỏ trong thời gian này cũng không vui sướng gì, bởi vì có tử huỳnh quặng mỏ tồn tại bên trong sơn cốc, cho nên hẩn hiện giờ chẳng khác gì bị giam lỏng.

Biết được sự việc không nên biết, quả nhiên là không phải chuyện tốt. Bất quá hẩn cũng cảm thấy là rất may mắn vì còn sống cho tới giờ. Đối phương không giết người diệt khẩu, đã là tương đối hiền hậu. Nếu đổi lại là nhân vật tàn nhẫn khác, chỉ sợ hẩn đã sớm đi đời nhà ma.

“Ông chủ, ngài tìm tôi sao?” Brenton đối với lệnh triệu tập của Trần Mộ có chút kì quái, đây là lần đầu tiên Trần Mộ tìm hẩn.

“Ừ, người dẫn ta đi xem quặng mỏ tử huỳnh, đồng thời giải thích cho ta một chút.” Trần Mộ nói.

“Như ngài mong muốn.” Brenton hết sức phối hợp.

Hai người ra khỏi cốc sào, nơi này có rất nhiều nham thạch bị đánh văng ra trong các vụ nổ. Hơn nữa Brenton có sở trường về khứu giác, cho nên rất nhanh tìm được nơi có quặng mỏ tử huỳnh.

Brenton nhặt một hòn đá màu tím to bằng nắm tay trên mặt đất lên. Đưa tới trước mặt Trần Mộ: “Ông chủ, cái này là quặng tử huỳnh. Kỳ thật ta cũng không rõ lắm. Nhưng mật độ kim loại trong tảng đá rất nhiều, hơn nữa nó rất giống quặng tử huỳnh.” Trần Mộ nhận lấy hòn đá đó, kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ khứu giác cảm giác này là chuyên dùng để dò xét quặng mỏ sao?”

Brenton lắc đầu: “Dò xét quặng mỏ cần phải học tập cảm giác đối với địa tầng, bọn họ có thể nhận ra nơi phân bố quặng mỏ trong địa tầng. Cùng với cảm giác về khứu giác hoàn toàn không giống nhau, chúng ta nhận ra độ dày các chủng loại vật chất trong vật thể và khí thể.”

Trần Mộ hơi có chút khó hiểu, chỗ gật chỗ lắc. Hai người lại nhặt thêm vài khối quặng tử huỳnh rồi quay trở về.

Hề Bình gần đây ở tại thành phố Sắc Lặc mua rất nhiều thứ, nếu không có người có kinh nghiệm phong phú như hẩn giải quyết thì tình huống sẽ rối loạn.

Hề Bình rất nhanh liền thể hiện ra năng lực buôn bán lợi hại, trong thời gian ngắn ngủi liền kết thành một khối với thành phố Sắc Lặc. Trong mắt những người ở nơi đó, Hề Bình là một tay tài chủ sống, vài tỷ trong Hoa khu hiển nhiên không thể gọi là nhiều, nhưng mà trong thời gian ngắn có thể bỏ ra vài tỷ, tài chủ như vậy cũng rất ít gặp. Từ những hàng hóa mà Hề Bình thu mua, đều là các loại vật tư, những thứ mà chỉ có một đoàn đội tạp tu mới cần đến, rất hiển nhiên, sau lưng hẩn nhất định là có một đoàn thể nào đó chống đỡ.

Mà Bagnell thì cũng mang theo hai trăm tên tạp tu tới thành phố Sắc Lặc để đăng ký tạp tu đoàn. Tiểu Ba thì phụ trách việc bảo vệ Hề Bình, về phần Weah, trừ Trần Mộ ra, không ai có thể sai khiến hẩn, mà cũng không có ai dám sai khiến.

Khương Lương thì phụ trách suất lĩnh hơn trăm tên tạp tu lưu lại phòng thủ tại sơn cốc.

Hề Bình lần này nhận được yêu cầu của ông chủ cần hẩn bố trí mua một nhóm những dụng cụ gia công kim loại trở về. Nhìn cái danh sách thật dài, Hề Bình mơ hồ có một loại cảm giác bất diệu, sau khi hẩn hỏi giá cả của những thứ này, nhất thời lạnh gáy.

Một chút như vậy thôi mà đã trăm năm mươi triệu ! Đây vẫn là nhờ vào khả năng đặc biệt của Hề Bình mới được giảm giá 20%.

Nếu ông chủ đã yêu cầu. Hề Bình cũng chỉ có thể nhịn đau mà mua đủ các công cụ gia công. Lập tức các hàng hóa được vận chuyển tới sơn cốc.

Sau vài ngày bận rộn, Hề Bình rất nóng lòng chạy về sơn cốc. Hắn muốn nhìn xem ông chủ đang làm cái gì mà một phát liền tiêu phí trăm năm mươi triệu, đây không phải là một khoản nhỏ, cho dù là ở đâu thì cũng sẽ gây nên tiếng vang.

Hề Bình vừa tiến vào cốc sào, liền bị cảnh tượng trước mắt hù dọa.

Chỉ thấy trong đại sảnh của cốc sào, trên mặt sàn rải rác đủ các loại linh kiện. Hầu như chỗ đứng cũng không có, không khí tràn ngập mùi dầu máy.

Trùng to hai mắt, Hề Bình cảm thấy các linh kiện này hơi quen mắt, không nhận được liền cúi người nhìn cho kỹ. Khi nhìn thấy số kí hiệu trên linh kiện, nhất thời hắn cảm thấy đau lòng, hô hấp cảm thấy hơi khó khăn.

Trời ạ! Đây hoàn toàn là những máy móc mới mua hai ngày trước? Sao lại biến thành như thế này?

Đứng thẳng lên, đưa mắt nhìn lại, vô số linh kiện làm cho hắn muốn ngất.

Một trăm năm mươi triệu! Chỉ trong 1 thời gian ngắn tất cả máy móc trị giá một trăm năm mươi triệu đều trở thành linh kiện rồi.

Hiện giờ tài chính ngày càng thiếu hụt, bây giờ lại trở mất một trăm năm mươi triệu trong chốc lát tan thành mây khói, bảo sao không làm hắn đau lòng cơ chứ?

Cho dù có phá của cũng không thể phá như vậy a.

Không đợi hắn cất tiếng đã nghe thấy thanh âm của ông chủ: “Lão Hề đã về đó hả.”

Hắn giương mắt lên chỉ nhìn thấy ông chủ đứng dậy từ một đồng linh kiện, cả người bẩn thỉu, ngay cả mặt cũng dính dầu máy, thanh âm có chút mệt mỏi.

Nhìn thấy dáng vẻ của ông chủ, Hề Bình cho dù có trách cứ trong lòng nhưng cũng không nỡ nói ra miệng.

Đúng lúc này, Trần Mộ vẫy tay với hắn: “Lại đây xem thử thành quả của ta.”

Hề Bình lúc này mới chú ý tới một cỗ máy quái dị trước mặt ông chủ, cỗ máy này xấu xí tới cực điểm, tựa như được vô số rác rưởi ghép lại. Nhưng những “thứ rác rưởi” này lại vô cùng to lớn, cao khoảng năm sáu mét, như một căn phòng nhỏ, có vô số ống dẫn rắc rối phức tạp.

Linh kiện trên mặt đất nhiều lắm, Hề Bình căn bản không có cách nào đặt chân, Lô Tiểu Như đứng bên cạnh thấy thế liền bay qua đón hắn tới bên Trần Mộ.

“Ông chủ, đây là thứ gì?” Hề Bình không nhận được hỏi. Cho dù có ngẫm nghĩ chu đáo thế nào đi nữa, thì với cái máy vô cùng xấu xí này, Hề Bình vẫn cảm thấy khó hiểu. Lô Tiểu Như cũng tò mò, nằng nặc giữ ở bên Trần Mộ vài ngày, thấy tận mắt ông chủ làm sao mà ghép ra cái máy này. Bất quá nằng nặc cũng giống Hề Bình, không rõ cái máy này có tác dụng gì.

Trần Mộ hồn nhiên quên mất cả bản thân, nghe Hề Bình hỏi liền thì thào nói: “Hi vọng lần này có thể chạy.” Hắn lấy ra một hòn đá màu tím sẫm đã chuẩn bị sẵn, nhanh nhẹn bỏ lên đỉnh máy, thả hòn đá màu tím vào cánh cửa phía trên.

Hề Bình và Lô Tiểu Như tròn mắt, không chớp mắt nhìn động tác của Trần Mộ.

Khối nham thạch màu tím rơi vào cửa máy, lúc này cỗ máy bắt đầu vận hành.

Két két két.

Một loạt tiếng két vang lên khoảng ba giây, cỗ máy lại an tĩnh. Sau đó, cỗ máy liền không có chút động tĩnh nào nữa. Hơn nữa làm Hề Bình và Lô Tiểu Như khó hiểu là, cái máy này nuốt hòn đá đó vào, chỉ vang lên ba giây, liền không có phản ứng gì nữa, bọn họ cũng không nhìn thấy thứ gì rơi ra.

Không có phản ứng?

“Không phải chứ. Lại có chỗ nào sai sót sao?” Trên đỉnh máy, Trần Mộ thì thào.

Hắn đột nhiên vỗ đầu “Ta biết rồi, nhất định là tảng đá quá nhỏ.” Nói xong, hắn không nói hai lời, một lần nữa nhảy xuống dưới, ôm một hòn đá to bằng nửa người, bay lên trên đỉnh máy.

Hề Bình và Lô Tiểu Như ở dưới trợn tròn mắt.

Nhìn thoáng qua thấy cái cửa vào có hơi nhỏ, Trần Mộ tiện tay phóng ra lưỡi dao năng lượng, chém năm ba cái liền cắt hòn đá ra làm nhiều phần.

Sau đó tảng đá lớn rơi vào trong máy, cỗ máy lại vang lên những tiếng kết kết. Lần này tiếng kết vang lên gần một phút đồng hồ mới rơi vào an tĩnh.

Hai người rốt cục cũng thấy được kết quả.

Trong một loạt mười bình chứa thuốc nhỏ xuất hiện một số lượng rất ít chất dịch. Những chất lỏng này có màu sắc khác nhau, có khi là màu tím phát sáng, lại có màu xanh đậm, có màu vàng kim, nhưng có một điểm chung, tất cả chúng nó đều có màu sáng bóng của kim loại, nhưng lại hiện ra đặc tính của chất lỏng.

Trong mười bình hoá chất, nhiều nhất là chất lỏng màu tím. Nói nó nhiều nhất, chỉ bất quá là hai ba giọt thôi, còn những chất lỏng khác có màu sắc rất nhạt, chỉ là một tầng vô cùng mỏng manh trong bình.

“Rốt cục cũng thành công!” Trần Mộ như trút được gánh nặng, trên khuôn mặt hiện lãnh lộ ra nụ cười tươi rói.

“Ông chủ, đây là...” Hề Bình không nhịn được lại mở miệng hỏi.

335. Chương 329: Lợi Nhuận Đến Nhà

“Sặc, đây là những thứ được tách ra từ quặng tử huỳnh sao?” Hề Bình bình tĩnh, sau đó lại nhìn các linh kiện tán loạn trên mặt sàn, hắn rốt cục cũng hiểu được là mấy ngày này ông chủ làm cái gì.

Có điều một lúc liền ném đi một trăm năm mươi triệu! Đây là một trăm năm mươi triệu đó! Ở cái thời khắc quan trọng này, không chỉ một trăm năm mươi triệu, cho dù là hai ba chục triệu cũng đều rất trọng yếu.

Lại nhìn sơ qua những chất lỏng kim loại ít tới đáng thương trong bình, Hề Bình cảm giác thấy những thứ này chẳng có gì đáng giá. Bất quá hắn cũng không làm mất hứng của ông chủ, nói cho cùng, đó đều là tiền mà ông chủ kiếm được, muốn xài thế nào, đó là chuyện của ông chủ.

Hề Bình đã cân nhắc kỹ, nhất định phải hỏi thăm về chuyện quặng mỏ tử huỳnh, cho dù kiếm không được bao nhiêu, nhưng ít ra cũng có thể thu hồi lại một phần tiền đã đầu tư.

Quặng tử huỳnh trong sảnh bị Trần Mộ dùng hết, nhưng cũng chỉ được thêm một chút ít chất lỏng. Cân nhắc về số lượng chất lỏng, Hề Bình cảm giác rằng việc mình kì vọng vào chút chất lỏng ít đến đáng thương đó có phần hơi hoang đường.

Hề Bình lại một lần nữa vùi đầu vào công việc ở tại thành phố Sắc Lặc. Là một thương nhân xuất sắc, tiến vào một giới buôn bán hoàn toàn mới cũng không phải là chuyện đơn giản, hắn cần làm rất nhiều việc, về phần vài giọt chất lỏng kia, trời ạ, bỏ qua đi thôi.

Một thời gian sau, Ô Vũ bê một cái rương tới chỗ Hề Bình.

“Sao người lại tới đây? Có phải ông chủ có gì phân phó không?” Hề Bình hơi kỳ quái hỏi, nói đại khái, có rất ít tạp tu chạy tới nơi này. Tạp tu trong sơn cốc tới thành phố Sắc Lặc, phần lớn đều là tới chỗ của Bagnell ở bên cạnh.

“Ông chủ kêu tôi đem thứ này tới.” Ô Vũ rất thành thật trả lời.

“Đây là cái gì?” Hề Bình chỉ vào cái rương.

Ô Vũ lắc đầu. Giọng ồm ồm trả lời: “Không biết.”

Hề Bình nghi hoặc mở rương ra. Chỉ thấy bên trong là năm ống thí nghiệm. Trong đó nhiều nhất là chất lỏng kim loại màu tím. Chứa đầy một ống, mà ít nhất là màu đỏ, chỉ có hơn nửa ống.

Vừa nhìn thấy những chất lỏng kim loại này, hắn liền nhớ tới cái máy to đùng mà xấu xí vô cùng của ông chủ, một phát tan tành một trăm năm mươi triệu lại làm cho hắn đau lòng.

Xem ra thành quả vẫn ít tới thương cảm, Hề Bình lại nghĩ tới một trăm năm mươi triệu! Bất quá, tốt xấu gì thì cũng đã có chút thành quả. Chỉ hi vọng thứ này có thể bán được chút tiền, gia tăng thu nhập.

“Ta biết rồi.” Hề Bình gật đầu.

“Tôi về đây.” Ô Vũ chân thành trả lời, nói xong liền cáo từ Hề Bình.

Suy nghĩ một chút, Hề Bình cũng không mù quáng đi tìm người hỏi, mà ra lệnh cho thủ hạ thu thập một vài tin tức liên có liên quan đến quặng tử huỳnh. Cũng may là có không ít người theo hắn từ phòng đấu giá tới đây, cũng có không ít người rất sành sỏi, cho nên áp lực cũng giảm đi không ít. Nếu không, chỉ bằng một mình hắn thì chắc là đã mệt chết.

Hề Bình cảm thấy những thứ này, nếu đem đi hỏi người khác, như vậy không chừng sẽ bị người ta chê cười, không bằng tự mình thử dò xét rõ ràng xem sao.

Ánh mắt của Văn Tá Phu âm trầm, đám người đến sơn cốc Tuyết Ti Trùng kia không hề biết rõ lai lịch, hơn nữa thực lực không ngờ lại cao đến kỳ lạ. Hắn đã phái ra mười tên ám vụ tập tu đến đó ngầm xem xét, vậy mà không một tên nào quay về.

Có thể nuốt sống mười tên ám vụ tập tu, đủ để nói lực lượng cường đại của đối phương. Hắn không rõ, có loại thực lực này sao lại chạy tới sơn cốc đó làm gì? Bất quá, đối phương nhất định là phải trả giá đắt, mười tên ám vụ tập tu này, tên nào cũng có lực lượng đáng sợ.

Làm cho tâm tình của hắn trở nên khó chịu là sáng ngày hôm sau. Kiều Phi liền đi tới sơn cốc đó, bọn họ nói gì Văn Tá Phu không rõ, nhưng Kiều Phi có chủ ý gì, trong lòng hắn rất rõ ràng.

Điều này làm cho hắn càng sớm quyết tâm giải quyết bọn người này. Một khi những người này đứng vững chân, kẻ xui xẻo đầu tiên là hắn. Một Kiều Phi đã đủ cho Văn Tá Phu phiền não, giờ lại thêm một tên lợi hại nữa, chẳng phải là không thừa cho hắn con đường sống sao?

Văn Tá Phu không ngốc, mười tên ám vụ tập tu không một kẻ nào trốn thoát đã gõ cho hắn một hồi chuông cảnh báo. Đối phương có thể dựa vào địa lợi là sơn cốc, nếu muốn cường ngạnh công kích, phe mình nhất định sẽ thương vong thảm trọng, công việc vô ích này chỉ làm lợi cho Kiều Phi.

“Đại ca, mới thu được tin tức, nhóm người trong sơn cốc có hành động mới, bọn chúng dường như đã đăng ký làm một tập tu đoàn, tên gọi là Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn. Thuộc hạ đang âm thầm điều tra, bọn chúng đăng ký hai trăm người. Buồn cười hơn là, bọn chúng không có bất cứ lí lịch gì, hiện giờ bắt đầu từ cấp một.” Y Tùng thở phào mang theo vẻ cười nhạo mà báo cáo.

Văn Tá Phu chấn động: “Bọn chúng đăng ký tập tu đoàn sao?”

“Đúng vậy! Bọn chúng lựa chọn phương pháp đăng ký không ký danh, chẳng lẽ là thực lực của bọn chúng quá yếu?” Y Tùng mang theo chút nghi hoặc.

Không ký danh có nghĩa là thủ tục đơn giản hơn nhiều, hơn nữa không cần ghi rõ chi tiết của đoàn đội, nhưng khuyết điểm đó là, nó thăng cấp càng khó khăn, muốn nhận ủy thác phải có một vài thực lực nhất định.

Văn Tá Phu cười lạnh: “Đồ đàn, bọn chúng muốn che dấu thực lực. Hừ, đăng ký không ký danh, chỉ cần bọn chúng là tập tu đoàn, vậy là tốt rồi. Muốn đấu với ta sao, bọn chúng còn kém xa lắm.”

Y Tùng vội nói: “Đúng vậy, bọn chúng không đủ tư cách xách giày cho đại ca.”

Bagnell ngồi trong nơi đóng quân, tập tu đoàn đã đăng ký xong hết rồi. Đối với việc này, hắn thật ra rất quen thuộc, bất quá cho tới giờ vẫn còn chưa có hợp đồng nào. Cũng khó trách, bởi vì bọn họ chỉ là tập tu đoàn cấp một, làm gì có người đến tìm họ để ủy thác.

Hắn và Hề Bình ở cạnh nhau, lão tặc Hề Bình làm việc rất là bận rộn, còn bên hắn thì sao, còn chưa có một mối nào khai trương, điều này làm cho hắn càng cảm thấy buồn bực.

Việc thăng cấp tập tu đoàn vô cùng khó. Bình thường tập tu đoàn cấp một thường chỉ có thể nhận vài hợp đồng ủy thác rất thấp mà trung, cao cấp tập tu đoàn không muốn nhận. Muốn tăng từ cấp một lên cấp ba, cấp bốn, bình thường phải tốn hao năm sáu năm thời gian.

Nhược điểm lớn nhất của họ là trình độ của thành viên quá thấp, mà bộ chiến thuật kia không thể truyền bá ra ngoài, cho nên mới rơi vào tình cảnh xấu hổ này.

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa.

“Xin hỏi, là Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn có phải không?”

Bagnell chấn động, vội vàng kêu thủ hạ ra mở cửa, ngoài cửa đang đứng một cô gái lạnh lùng xinh đẹp. Áo bó sát ngực, quần lụa dài màu đen ôm lấy thân thể của nàng. Lông mày mỏng cao, đôi mắt hẹp dài, trán cao, đôi môi hồng đường như muốn toát ra hàn khí.

“Chúng tôi chính là Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn.” Bagnell vừa nhìn thấy mỹ nữ, tinh thần vốn đang thất thần lập tức hưng phấn tới đỉnh điểm, đôi mắt mong chờ chạy đến trước mặt đối phương. “Có việc gì có thể vì ngài mà cống hiến sức lực, xin mời cứ việc phân phó.”

Chú ý tới ánh mắt say mê của Bagnell, cô gái xinh đẹp lạnh lùng kia lơ đãng lộ ra vẻ hơi chán ghét, nhưng nàng chợt khôi phục bình tĩnh: “Nghe nói thực lực của quý đoàn rất mạnh, chúng tôi vừa lúc cần một nhóm nhân viên, lại đây xem nào. Nhưng mà..., xem ra..., thực lực của quý đoàn rất bình thường a, không ngờ ngay cả một vị tập tu đạt đến cường độ cảm giác cấp năm cũng không có.”

Thấy cơ hội tới cửa, Bagnell lập tức mừng rỡ, vội phản bác: “tiểu thư đừng nói vậy, hiện giờ các tập tu đoàn làm ăn không tốt lắm, không có chút năng lực sao chúng tôi dám lặn lội chốn này?” Nói xong liền điên cuồng hét lên: “Tiểu Tiểu, lại đây.”

Nhiệm vụ của Tiểu Ba là phụ trách an toàn cho Hề Bình, nhưng hắn ở sát vách với Bagnell. Tiếng rống của Bagnell tất nhiên là truyền tới tai hắn. Tiểu Ba ở trong đội, sợ nhất là mấy người, ngoại trừ Trần Mộ, Weah, Hề Bình ra thì người còn lại chính là Bagnell.

Hắn vội vàng leo tường nhảy qua, sau đó lập tức reo lên: “Chủ quản, có chuyện gì?” Đến khi hắn nhìn thấy cô gái lạnh lùng xinh đẹp bên cạnh Bagnell, nhất thời hai mắt tỏa sáng, bất quá trên mặt lại giả bộ lộ ra vẻ đứng đắn, ngoại trừ thỉnh thoảng liếc mắt lộ ra sự háo sắc của hắn.

“Khụ!” Bagnell ho một tiếng, làm bộ nói: “Tiểu Tiểu à, vị tiểu thư này không quá tin tưởng thực lực của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, ta suy nghĩ một chút, cảm thấy rằng chúng ta cũng không thể quá mức vô danh như vậy. À, người lộ ra một chút thủ đoạn cho vị tiểu thư này xem đi.”

Tiểu Ba mừng rỡ, có thể hiển lộ trước mặt mỹ nữ, hắn có muốn tìm cũng không thấy, bất quá vẻ mặt hắn vẫn tỏ ra nghiêm túc: “Vâng”.

Vừa dứt lời, chung quanh thân thể hắn nổi lên làn sương mù màu xanh nhạt như ẩn như hiện.

Khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của Tiểu Ba trong sương mù giống như một cây thương được dựng thẳng, tóc dài màu trắng, dây cột tóc đỏ khiến hắn nhìn qua vô cùng anh tuấn.

Sương mù chợt tụ chợt tán quanh thân hắn, như có như không làm hắn toát ra một vẻ thần bí.

Cô gái xinh đẹp lạnh lùng kia không khỏi kinh ngạc và bị hấp dẫn. Nhìn thấy mình khiến cho mỹ nữ chú ý, Tiểu Ba nhất thời vô cùng sáng khoái, bất quá nét mặt vẫn tỏ ra chăm chú. Tầm tập phiên này là tầm trước kia hắn thường dùng, chỉ là đã được Trần Mộ thoảng cải tiến lại một chút làm cho hiệu quả của nó càng được tăng cao. Vì vậy để trước mặt mỹ nữ giả làm cho hoành tráng, hắn không chút do dự dùng tầm này.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, sương mù quanh thân thể hắn đột nhiên phát sinh biến hóa.

Một đoàn sương mù nhỏ đột nhiên hóa thành một con chim nhỏ, con chim nhỏ này giống như thật, ngoại trừ trên thân thể có mờ nhạt sương trắng thoảng qua, còn lại thì là giống như đúc.

Chim nhỏ vậy thoát khỏi đám sương mù, vui sướng bay quanh thân thể Tiểu Ba hai vòng, cuối cùng đứng trên vai hắn. Cho dù đứng ở trên vai Tiểu Ba, nó cũng vô cùng linh động, thỉnh thoảng lại mổ mổ, gãi gãi.

Mỹ nữ giống như bị màn biểu diễn ma thuật này hoàn toàn hấp dẫn, mở to mắt nhìn hẩn không chớp mắt

336. Chương 330: Không Tham

Mà ngay cả rất nhiều đội viên đang làm việc, cũng bắt giác buông tay, trợn tròn mắt.

Độ nhạy bén siêu cường đối với cảm giác của Tiểu Ba được phát huy một cách nhuần nhuyễn, có thể đồng thời khống chế năm sáu mươi con chim nhỏ, độ khó không cần nói cũng biết.

Người trong nghề xem lẻ lối, người ngoài nghề xem náo nhiệt. Cô gái xinh đẹp lạnh lùng kia không khỏi vỗ tay than thở: “Cảm giác khống chế thật là lợi hại, vị Tiểu tiên sinh này quả là cao thủ!”

Nàng vừa dứt lời, tất cả con chim nhỏ đều tiêu tán trong không khí. Chim nhỏ biến mất khiến cho mọi người cảm thấy một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Tiểu Ba được mỹ nữ khen, tâm hoa nở rộ, mặt mày sáng sủa, cực kỳ có phong độ cúi người hành lễ: “Cảm ơn cô đã quá khen.”

Bagnell thấy thế, vô cùng hài lòng, vỗ vỗ vai Tiểu Ba: “Tốt lắm, tiểu Tiểu, người đi làm việc của người đi.”

Tiểu Ba đang vui sướng đến tột cùng đột nhiên té xuống đất vực, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười túm túm của Bagnell, hẩn đột nhiên giật mình. Trong lòng thầm nguyên rủa Bagnell vạn lần, sau đó mang theo tâm trạng u oán mà rời đi.

“Thế nào tiểu thư xinh đẹp. Tiểu Tiểu của chúng ta cũng không phải là đệ nhất cao thủ, cao thủ lợi hại hơn hẩn còn mấy vị.” Bagnell ra vẻ thành thật, những vị tạp tu bên cạnh Bagnell nghe vậy sắc mặt nhất thời trở nên quái dị.

Quả thực, Tiểu Ba không phải là lợi hại nhất, lợi hại hơn Tiểu Ba là ông chủ, là Duy A, bất quá bọn họ cũng không ở trong nhóm tạp tu này, vì vậy càng không thể đi theo đoàn tạp tu làm nhiệm vụ.

Cô gái xinh đẹp lạnh lùng kia lần này nói năng hòa hoãn hơn nhiều: “Tiểu nữ xin lỗi vì lời nói lúc trước. Chúng tôi lần này cần một số lượng lớn hộ vệ. Chúng tôi định thuê bảy đoàn tạp tu với quy mô tầm 200 người trong thời gian một tháng.”

“Bảy đoàn tạp tu?” Bagnell lại lộ ra vẻ mặt đắm chiêu.

“Đúng vậy. Bởi vì gần đây tình thế không được yên ổn, chúng tôi cần một lực lượng hộ vệ mạnh. Đây là một ủy thác có tính chất nguy hiểm, cho nên chúng tôi có một số yêu cầu nhất định với các tạp tu đoàn. Sau khi nghe nói tới thực lực của quý đoàn, chúng tôi đã quyết định tới đây khảo sát một chút.” Mỹ nữ xinh đẹp kia nói.

Bagnell làm bộ lơ đãng hỏi một câu: “À, không biết ngài nghe nói tới chúng tôi từ đâu vậy?”

“Nghe nói, quý đoàn có thể giết chết mười ám vụ tạp tu của liên minh Xuyên Hạ, lúc ấy ta vô tình nghe thấy tin này, lúc đó chỉ có chút giật mình. Nhưng mà khi nhìn thấy thân thủ của Tiểu Ba tiên sinh, ta mới có chút tin tưởng.” Mỹ nữ lạnh lùng kia rất thản nhiên, không giống như đang giả bộ.

Bagnell giật mình, nhưng miệng lại ra vẻ thoải mái: “Thật không ngờ lại lan truyền nhanh đến thế, thật sự là làm cho người ta giật mình mà.” Nếu có người quen ở chỗ này, nhất định sẽ có thể nhìn thấy nụ cười của Bagnell có vẻ lạnh lùng.

Việc giết chết ám vụ tạp tu của liên minh Xuyên Hạ, không ngờ lại lộ ra ngoài, đây là điều mà Bagnell không ngờ tới. Người hẩn nghĩ tới đầu tiên là Kiều Phi, nhưng lập tức hẩn liền loại bỏ. Biểu hiện của Kiều Phi hôm đó, Bagnell đánh giá không phải là hạng người làm loại việc này. Trọng yếu nhất là, Kiều Phi làm như vậy cũng không có gì tốt đối với Kiều gia.

Vậy là ai? Người này có mục đích gì? Ngắn ngủi vài giây, trong đầu Bagnell nổi lên nhiều ý niệm.

“Nhiệm vụ lần này, mỗi tạp tu đoàn sẽ nhận được một trăm triệu audierne làm thù lao, chúng ta có thể giao trước 30% tiền đặt cọc. Nhưng một khi đã nhận hợp đồng ủy thác, không được ở trên đường rời đi. Mặt

khác, chúng ta sẽ bỏ ra năm mươi triệu audierne thưởng cho đoàn tập tu nào có cống hiến lớn nhất.” Mỹ nữ lạnh lùng kia chậm rãi nói.

Một trăm triệu audierne!

Các đội viên chung quanh đều bị con số này hù dọa. Không lâu trước, bọn họ làm sao mà có thể nghĩ tới việc nhận một hợp đồng ủy thác trị giá một trăm triệu audierne? Rất nhiều người đỏ mắt.

Trái ngược lại, Bagnell không hề có biểu hiện cuồng nhiệt, trên mặt lại lộ vẻ ngưng trọng. Hắn kinh nghiệm phong phú, giá cả thị trường biết rất rõ ràng. Đối phương trả giá cao như vậy, nhưng cũng đã nói rõ luật lệ, cái hợp đồng ủy thác này cũng không đơn giản như vậy.

Thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí.

Điểm này hắn hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào, cũng cảm thụ sâu sắc hơn bất cứ kẻ nào. Trước kia....

Đột nhiên, hắn nhớ lại, trong lúc hoảng hốt, một hình ảnh xa xưa hiện lên trước mắt. Chiến đấu, không cùng vô tận chiến đấu, một tiếng quát thú tru lên. Hắc ám, máu tươi, tuyệt vọng, giãy dụa... Làm cho hắn như đã trở lại khoảng thời gian trước kia.

“Tiên sinh, tiên sinh, ngài không sao chứ.” Mỹ nữ lạnh lùng chú ý tới sự khác thường của Bagnell, không nhận được lên tiếng hỏi.

Bagnell bình tĩnh, liền hoảng hốt, cả người hắn ướt đầm mồ hôi. Bagnell vội nói: “Không có việc gì, xin lỗi.”

Mỹ nữ lạnh lùng kia à một tiếng, tưởng rằng Bagnell là bị một trăm triệu audierne làm hoảng vía.

“Tiên sinh, ngài cảm thấy hợp đồng này thế nào?” Ánh mắt mỹ nữ rơi trên người Bagnell.

Bagnell lắc đầu: “Xin lỗi, chúng tôi không nhận phần hợp đồng ủy thác này.”

Mỹ nữ lạnh lùng kia rất ngạc nhiên, đôi mắt đẹp không khỏi kinh ngạc mà đánh giá lại Bagnell. So với dáng vẻ hào sảng nòng thủy lúc đầu, lúc này lão rất bất đồng, lão hiện giờ trước mắt như một người khác, mặc dù bề ngoài không có thay đổi gì, nhưng khí chất thì lại hoàn toàn bất đồng.

Thần sắc hắn dường như có chút mệt mỏi, lại hình như có chút bi thương. Hắn nói những lời này thản nhiên kiên định, nhưng lại giống như không gì có thể dao động.

“Tôi có thể mạo muội hỏi một chút không? Ngài sao lại không nhận hợp đồng ủy thác này? Tôi tin tưởng, thù lao do chúng tôi trả đã là tương đối cao.” Mỹ nữ lạnh lùng không nhận được liền hỏi.

Bagnell thản nhiên cười giễu cợt: “Cái giá này thực sự làm ta động tâm, nhưng... Hắn nhìn lướt qua các đội viên rồi mới nói: “Ta lại càng chú ý tới tính mạng các đội viên của ta. Tiền, có thể kiếm thêm, người đã chết rồi, không thể tìm lại được.”

Nói xong, âm thanh lời cuối cùng của Bagnell trầm hẳn xuống mang theo một chút bi thương không thể xóa đi.

Mỹ nữ xinh đẹp lộ ra vẻ khó hiểu: “Chỉ vì nguyên nhân này sao? Nhưng mà những hợp đồng ủy thác của tập tu hầu như là có 50% nguy hiểm, chẳng lẽ quý đoàn lại không tiếp nhận?”

Thấy đối phương nửa châm chọc nửa cười nhạo, Bagnell cũng không tức giận, hắn trầm ổn nói: “Nếu như ta đoán không sai, nhiệm vụ lần này rất là khó khăn, hắc hắc. Quý vị ra tay hào phóng, thuê một hơi bảy đơn vị tập tu, tổn hao không phải là thể lực bình thường có thể làm được. Nhưng mà, có thể làm cho quý vị khẩn trương như vậy, chứng tỏ địch nhân của các người cũng không phải là loại dễ dàng.”

“Hơn nữa...” Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của đối phương, có chút trào phúng: “Nếu ta đoán không sai, các người không hề để ý tới thực lực của bảy đơn vị này. Bởi vì nhiệm vụ của bảy đơn vị này chẳng qua chỉ là vật hi sinh thôi.”

Mỹ nữ lạnh lùng kia biến sắc, có hơi chút kinh hoảng: “Nói vậy.” Nàng trầm giọng nói: “Người nói vậy, người có cân nhắc tới hậu quả của câu nói này không?”

Bagnell cười cười, cũng không giải thích, mà thản nhiên nói: “Tiễn khách.”

Hề Bình mới vừa về tới nơi ở, liền nghe nói về chuyện phát sinh phía bên Bagnell. Còn Tiểu Ba thì vẫn đang oán giận việc hợp đồng ủy thác một trăm triệu audierne đưa tới miệng mà không tiếp nhận.

Hề Bình nghe xong lắc đầu: “Lão sắc quỷ làm đúng lắm, miếng bánh rơi từ trên trời xuống sao lại dễ ăn đến như vậy?”

Nói xong, liền tiếp tục vùi đầu vào việc xử lý công việc của mình.

Lúc này, thủ hạ đưa tới một tấm huyền tạp, trong tấm huyền tạp này là tất cả tin tức liên quan tới quặng tử huỳnh mà họ kiếm được. Hề Bình tiện tay đặt tạp phiến ở một bên, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Lần làm việc này, kéo dài liên tục 5 giờ. Rốt cục cũng làm xong công việc trên tay, Hề Bình thở phào một hơi. Hắn đứng dậy tìm chút đồ ăn, sau đó hắn đột nhiên nhìn thấy tấm huyền tạp trên bàn. Liền thuận tay cầm lấy nó cắm vào máy chiếu.

Vừa nhàn nhã ăn uống, vừa tùy ý xem nội dung trên màn ảnh.

Lúc đầu một vài thuật ngữ chuyên môn làm cho hắn cảm thấy đầu váng mắt hoa, hắn liền trực tiếp bỏ qua, cái hắn quan tâm là phần báo giá phía sau, làm một thương nhân, không thể nghi ngờ là hắn luôn cảm thấy mẫn cảm với giá cả.

A, hình ảnh này, không phải giống như loại có nhiều nhất - chất lỏng màu tím trong ống thí nghiệm sao? Hắn nhất thời hứng thú, khi ánh mắt hắn chạm vào giá cả ở dưới, đột nhiên sững người.

“Ồi, mẹ ơi!”

Thanh âm tràn ngập vui mừng lẫn sợ hãi vang lên cực lớn, ngay cả Bagnell ở sát vách cũng nghe rõ ràng. Bagnell đang khó chịu, lập tức mắng lên: “Lão tặc này, lại giẫm phải cứt chó rồi, sao số của lão tử lại không may thế nhỉ?”

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua các đội viên trong phòng đang ủ rũ, thoát cái liền đứng dậy, cặp mắt tròn tròn, giọng nói của lão có thể nghe thấy âm thanh gầm gừ: “Phấn chấn lên cho lão tử! Mỗi người huấn luyện tăng 15%, không hoàn thành, lão tử tự mình tới thu thập.”

Sân huấn luyện nhất thời náo động.

337. Chương 331: Lựa Chọn Của Bồ Luân Đôn

Thấy cỗ máy này vô cùng xấu xí, Trần Mộ cũng cảm thấy mắc cỡ. Nếu bị Alfonso thấy cái máy này, phỏng chừng tám chín phần là cười đến đứt ruột. Bất quá hắn đã có “truyền thống quang vinh” về phương diện này, đã từng chế tạo ra súng Lam Nguyệt, lần đầu tiên khi nó xuất hiện cũng đã lấy sự xấu xí mà nổi tiếng.

Đáng tiếc, công nghệ chế tạo kim loại ở nơi này kém xa bộ tộc Vạn Sĩ, nếu không, Trần Mộ có thể cân nhắc về việc chế tạo súng Lam Nguyệt. Loại tạp giới này người bình thường cũng có thể sử dụng, trên đời này, người bình thường nhiều hơn tạp tu không biết bao nhiêu lần.

Hắn vẫn còn không biết, cái thứ máy móc nhìn không thuận mắt này của hắn đã tốn hao đến một trăm năm mươi triệu. Nếu như nghe được Hề Bình thông báo rằng cái máy đó tốn đến một trăm năm mươi triệu, hắn tuyệt đối sẽ bỏ qua ý niệm này.

Quá trình ưu hóa diễn ra tương đối thuận lợi, đoạn thời gian này hắn chỉnh sửa tương đối nhiều, một vài kiến thức mới lại dần dần được hắn hiểu rõ. Trải qua lần ưu hóa này, cái máy này có ngoại hình dễ nhìn hơn nhiều, hiệu suất cũng được tăng lên.

Đúng lúc này, hắn nhận được cuộc gọi của Hề Bình.

“Ông chủ, ông chủ!” Trên màn hình hiện lên khuôn mặt đỏ tía của Hề Bình, vừa nhìn thấy Trần Mộ hắn đã lập tức nói: “Ông chủ, mỗ quặng tử huỳnh! Mỗ quặng tử huỳnh!”

Trần Mộ khó hiểu: “Mỗ quặng tử huỳnh làm sao?”

“Trời ạ! Mỏ quặng tử huỳnh! Ông chủ, chúng ta giàu to rồi, chúng ta giàu to rồi!” Hề Bình hưng phấn nói không rõ đầu đuôi.

Trần Mộ đại khái đã đoán được chuyện gì: “Lão Hề, nói chậm thôi.”

Hề Bình nói như súng liên thanh: “Ông chủ, tôi đã phái người điều tra qua. Phát hiện được giá cả của những sản phẩm từ quặng tử huỳnh vô cùng đắt. Tử huỳnh tím giá thấp nhất là mỗi ml 80000 audierne, tử huỳnh tím chính là loại chất lỏng kim loại màu tím, bên trong có một trăm năm mươi ml, là 12 triệu audierne! Tử huỳnh lam, mỗi ml 120.000 audierne, tử huỳnh xanh, mỗi ml 160.000 audierne... Tử huỳnh hồng quý nhất, mỗi ml 250.000 audierne! Ông chủ, lần này chúng ta thật sự giàu to rồi.”

Trần Mộ cảm thấy sốc, bất quá so với Hề Bình, hắn có vẻ trấn định hơn nhiều. Hắn lập tức phản ứng: “Chúng ta lập tức gia tăng việc khai thác quặng tử huỳnh. Như vậy thì cũng có đủ tài chính.”

“Đừng nóng vội. Ông chủ!” Hề Bình rất nhanh tỉnh táo lại: “Chúng ta không thể giống trống khua chiêng như vậy. Trước hết phải để Bagnell mang một nhóm người quay trở về, tin tức này một khi lộ ra, chúng ta sẽ gặp phiền toái. Không chỉ có liên minh Xuyên Hạ, phỏng chừng là Kiều gia cũng sẽ đổ mắt. Thứ này quá lâu! Chúng ta một mặt âm thầm khai thác quặng tử huỳnh, mặt khác bắt đầu tăng cường nhân thủ, chỉ cần có đủ người, đủ lực lượng phòng thủ, lúc đó chúng ta sẽ có thể đứng vững chân.”

Quả nhiên, gừng càng già càng cay, suy nghĩ của Hề Bình chu đáo hơn nhiều. Trần Mộ gật đầu: “Được rồi, cứ theo lời người mà làm, kêu Bagnell đem một trăm người trở về. Mặt khác, kêu hắn bắt đầu nhận thêm người.”

“Vâng!”

Bố trí xong hết thảy, Trần Mộ liền bắt tay chuẩn bị gia tăng việc khai thác quặng tử huỳnh. Đột nhiên hắn nhớ tới một việc, hắn liền kêu Brenton đến.

“Brenton, hiện tại chúng ta đang chuẩn bị khai thác mỏ quặng tử huỳnh, vì để không tiết lộ thông tin, bây giờ người còn chưa thể rời đi. Người có hai lựa chọn, một là gia nhập với chúng ta, hai là chúng ta sẽ cùng với người kí hợp đồng lâu dài, người có yêu cầu gì thì cứ nói, nếu người không muốn gia nhập. Vậy tạm thời ở lại sơn cốc, đợi đến lúc thích hợp, người sẽ có thể rời đi, để bồi thường, chúng ta sẽ trả cho người một khoản phí bồi thường. Thế nào?” Trần Mộ thân nhiên nói với Brenton.

Brenton khiếp sợ: “Các người chuẩn bị khai thác mỏ quặng tử huỳnh sao? Chẳng lẽ các người có kỹ thuật chiết xuất?”

“Đúng vậy, chúng ta đã có thể chiết xuất tử huỳnh.” Trần mộ không giấu diếm.

“Ta gia nhập với các người.” Brenton không chút do dự gật đầu. Nói giỡn! Có thể có kỹ thuật chiết xuất tử huỳnh, lại còn chiếm cứ cả một núi quặng tử huỳnh. Có được vũ lực cường đại, nhiều ưu thế như vậy hợp lại, trừ phi ông chủ của bọn họ quá vô năng. Nếu không, không ai có thể ngăn bọn họ quật khởi.

Mà ông chủ trẻ tuổi này, cũng là một nhân vật rất lợi hại! Brenton tin tưởng vào ánh mắt của mình. Hơn nữa thủ hạ của Trần Mộ có không ít người tài. Hề Bình, Bagnell, Khương Lương, ai cũng không đơn giản.

Trần Mộ đối với lựa chọn của Brenton hết sức cao hứng. Quặng mỏ tử huỳnh được phát hiện là nhờ công của Brenton. Hơn nữa Trần Mộ cảm thấy nhân phẩm của Brenton cũng không tồi, cho nên không muốn vì giữ bí mật mà khiến cho Brenton không thoải mái, nhưng nếu thả hắn đi, thì cũng không hề thực tế chút nào.

“Người có yêu cầu gì, có thể trực tiếp nói ra.” Trần Mộ nói lời này, trong lòng đã nghĩ tới việc bồi thường cho Brenton.

Brenton lắc đầu: “Ông chủ, ta không có yêu cầu gì đặc biệt, cứ như bình thường là được.”

Trần Mộ trầm ngâm một chút rồi nói: “Người bây giờ đi gặp Khương Lương, kêu hắn dạy người Tuyệt khanh đại pháp, người đi thử xem hiệu quả ra sao. Nếu có hiệu quả tốt, thì luyện tập cùng với bọn họ.”

“Cám ơn ông chủ!” Brenton mừng rỡ. Hắn ở trong sơn cốc lâu như vậy, quan hệ cùng với những người khác hết sức tốt đẹp, tất nhiên là cũng biết một chút về tuyệt khanh đại pháp. Phương pháp rèn luyện cảm giác,

đặc biệt vài biện pháp rèn luyện có hiệu quả, ở đâu cũng là bí mật bất truyền. Phương pháp mà hần học tập trước kia hết sức bình thường, có thể đạt tới trình độ hiện tại, đó là nhờ hần cần cù rèn luyện trong nhiều năm.

Xử lý xong chuyện của Brenton, tâm tình của Trần Mộ lập tức tốt hơn nhiều.

Chuyện khai thác mỏ quặng tử huỳnh lập tức được Trần Mộ cho vào nhật trình, vì quặng mỏ ở ngay trong sơn cốc, nên việc khai thác cực kỳ tiện lợi. Trần Mộ cố ý chế tạo ra loại tạp phiến có thể phóng thích năng lượng dạng hình trướng, dạng năng lượng này một khi phóng ra, sẽ nổ mạnh, dùng để khai thác quặng mỏ rất thích hợp.

Bagnell phái 150 vị tạp tu quay trở về, ở bên ngoài chỉ còn chừa lại 45 vị tạp tu, vừa đủ để tạo thành mười lăm tổ chiến đấu. Hần cũng điều đi 10 vị tạp tu trong nhóm hai mươi hai tạp tu của Lô Tiểu Như.

Hai mươi hai vị tạp tu này, mỗi người đều thân kinh bách chiến, được rèn luyện chiến thuật rất bài bản, phối hợp rất ăn ý. Căn cơ của bọn họ rất tốt, lại có thời gian luyện tập tuyệt khanh đại pháp, cảm giác tăng trưởng cực nhanh.

Ông chủ đã có thể giải quyết vấn đề kinh tế, việc này làm cho Bagnell thở dài một hơi. Bất quá Bagnell trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, là một trong hai đại chủ quản của ông chủ, hần đến giờ cũng chưa có cống hiến gì, điều này làm cho kẻ tâm cao khí ngạo như Bagnell cảm thấy khó chịu.

Sau khi lấy từ chỗ Hề Bình về hai trăm triệu audierne để bổ sung nhân thủ, Bagnell thâm hạ quyết tâm, nhất định phải làm một phát thật đẹp.

Kết quả thật không thể ngờ, hôm nay Bagnell lại ra nghênh đón ông chủ.

“Ông chủ, sao ngài lại tới đây?” Bagnell giật mình nhìn ông chủ.

“Ừ, ta tới tham quan thành phố Sắc Lặc, cũng thuận tiện mua vài thứ.” Trần Mộ giải thích. Trong sơn cốc có Khương Lương chủ trì đại cục, hần rất yên tâm. Máy phân tách cách sử dụng cũng rất đơn giản. Mọi việc đã an bài tốt, cho nên hần mang theo Lô Tiểu Như, Ô Vũ, Nhất Tự Mi đi tới thành phố Sắc Lặc.

Tô Lưu Triệt Nhu hết sức bận rộn, ngay cả Nhữ Thu cũng vậy, hiện tại đã thành trợ thủ chuyên chức của nàng. Nhìn thấy Tô Lưu Triệt Nhu cả ngày bận bịu không có thời gian nghỉ ngơi, Trần Mộ rất không yên tâm. Nhưng hần cũng không có ngăn cản, Tô Lưu Triệt Nhu so với trước đã bớt đi vài phần ưu sầu, nàng bận túi bụi nên dường như tâm tình tốt hơn nhiều.

Trần Mộ trước khi đi có hỏi Tô Lưu Triệt Nhu có muốn mang lễ vật gì về không, Tô Lưu Triệt Nhu chỉ dặn dò hần mang về mấy vị y vụ tạp tu, nếu nhưng không có y vụ tạp tu thì y tá cũng được. Mặt khác, máy trị liệu cũng cần thêm vài cái.

Nhữ Thu thì muốn một bộ bút chế tạp, Trần Mộ cũng đáp ứng. Nhữ Thu sắp trở thành nhân viên toàn năng, chuyện gì cũng cần nàng trợ giúp, nàng không thể đi đâu được.

Thành phố Sắc Lặc là thành phố lớn nhất ở phụ cận, dân thường trú đạt tới hơn 7 triệu năm trăm ngàn người. Nơi này bởi vì là nơi xa xôi, nên mức độ phồn hoa không thể sánh bằng các trung tâm thương nghiệp. Nhưng sự phồn hoa của nơi này vẫn làm cho Trần Mộ mở rộng tầm mắt.

Những toà cao ốc bằng băng mấy trăm tầng dưới ánh mặt trời vô cùng trong suốt. Tựa như được thủy tinh điêu khắc thành. Hơn một ngàn toà cao ốc bằng thủy tinh sắp thành hàng ở một chỗ, khí thế thật là hoành tráng, đẹp không sao tả xiết. Vô số tạp tu từ trong thành phố bay ra, bay vào. Bọn họ khởi động vô số các loại lông năng lượng, đủ loại màu sắc, giống như sao băng xẹt qua, đây cũng là một sắc thái tuyệt đẹp khác của thành phố này.

Nơi này không có tường thành, rất nhiều chiếc cầu băng đan xen nhau, giống như mạng nhện rậm rạp. Đặc biệt nhất là các toà cao ốc cao tầng được nối với nhau bằng những cây cầu băng này. Nhiều không đếm xuể, cầu băng liên kết cả thành phố lại với nhau.

Nhưng đồ sộ nhất vẫn là bến tàu của những toa xe.

Toa xe bến tàu là khoảng đất bằng được bỏ ra từ một dãy núi cứng rắn, nơi này neo đậu hơn mười vạn toa xe, nơi này cũng là nơi tập trung tất cả các loại hàng hóa, toa xe bến tàu vĩnh viễn là nơi nhộn nhịp nhất của thành phố. Dòng người qua lại, hàng hóa như nước, không bao giờ dứt.

Thấy Bagnell dường như muốn nói gì, Trần Mộ liền khoát tay: “Người làm gì thì cứ làm, không cần lo cho ta, ta chỉ tùy tiện đi tham quan thôi.”

Bagnell nghe vậy, liền vội vàng đi làm việc của mình.

Hắn hôm nay phải đi mời chào tạp tu mới, cho tới giờ hắn vẫn chưa từng thấy Trần Mộ đi tham quan để mở mang hiểu biết. Thấy ông chủ có hứng thú, e sợ có gì không may xảy ra nên Bagnell đã điều thêm người tới để đảm bảo an toàn.

“Đây là nơi nào?” Trần Mộ ngẩng đầu, vẻ mặt sợ hãi. Toà cao ốc bằng băng này còn hùng vĩ hơn rất nhiều tòa cao ốc khác, nếu như từ góc độ của Trần Mộ mà nhìn, nó lại càng giống một tòa trụ sở hơn là một tòa cao ốc. Màu sắc của nó bất đồng với các tòa cao ốc bằng băng xung quanh, tòa cao ốc này dùng màu đen hiếm thấy, hơn nữa cả tòa cao ốc toàn bộ đều là màu đen.

Toàn bộ tòa cao ốc bằng băng đều là một màu đen, không để ý đến nó cũng khó.

Sau khi đi vào, Trần Mộ phát hiện, bên trong còn lớn hơn mình tưởng tượng rất nhiều. Rất nhiều màn hình ánh sáng từng cái từng cái trôi nổi giữa không trung, trước mỗi màn hình ánh sáng đều có không ít người vây quanh, trong đại sảnh phân bố hơn trăm bàn tròn phục vụ, mỗi bàn phục vụ có mười mấy nhân viên, mà trên đỉnh của bàn phục vụ đó cũng có một màn hình ánh sáng.

Mặc dù người rất nhiều, nhưng lại vô cùng trật tự, cơ bản là không nghe thấy ai lớn tiếng.

Bagnell thần nhiên đi tới trước một màn hình ánh sáng.

338. Chương 332: Đi Vào Quĩ Đạo

Nhìn qua vài lần, Bagnell liền mang theo mọi người đi tới một bàn phục vụ.

“Chào ngài, xin hỏi tôi có thể giúp đỡ ngài việc gì không ạ?” Cô gái phục vụ lộ ra một cười tươi rất chuyên nghiệp.

“Chào cô, ta muốn tuyển dụng một ít tạp tu.”

“Xin hỏi, ngài đối với tạp tu có yêu cầu như thế nào ạ?” Cô gái phục vụ vẫn tươi cười như cũ.

“Yêu cầu cường độ cảm giác năm cấp trở lên, độc thân, không vướng bận công chuyện gia đình, có thể kí kết hợp đồng lâu dài.” Bagnell rất thuận thực nói ra yêu cầu của mình.

“Vâng, xin ngài chờ cho một chút.” Cô gái phục vụ nhanh chóng tiến hành thao tác tìm kiếm: “Thưa ngài, căn cứ theo yêu cầu của ngài, số lượng tạp tu phù hợp với điều kiện có một trăm hai mươi ba người. Trong đó chiến đấu tạp tu có tám mươi hai người, các loại khác có bốn mươi người.”

“Chiến đấu tạp tu và y vụ tạp tu.”

“Vâng, y vụ tạp tu tổng cộng có năm người, hơn nữa chiến đấu tạp tu có tám mươi hai người, tổng cộng là tám mươi bảy người. Ngài có chắc chắn muốn gửi thông báo cho bọn họ chứ ạ?”

Trần Mộ nghe vậy thì không khỏi than thầm trong lòng, tại khu Thiên Đông Lý, ở một thành phố xa xôi hẻo lánh như nơi này, các tạp tu có cường độ cảm giác từ năm cấp trở lên không ngờ lại nhiều như thế. Ngay cả y vụ tạp tu cường độ cảm giác đột phá năm cấp cũng có, điều này làm cho hắn có chút giật mình.

“Đúng vậy.” Bagnell khẳng định một cách chắc chắn.

“Trước tiên xin ngài cho biết địa chỉ. Ngài có thể tự do lựa chọn thời gian và địa điểm phỏng vấn, nếu như ngài muốn thiết bị kiểm tra chuyên dụng. Tầng năm mươi bảy đến tầng sáu mươi chín có cho thuê sân và thiết bị. Bên cạnh đó, ngài cần phải trả chi phí dịch vụ là năm trăm ngàn audierne. » Giọng nói của cô gái phục vụ chợt trở nên nhanh hơn.

Quả nhiên là cực kì đắt đỏ! Trần Mộ không khỏi lú cả lười. Nếu như tại khu bình dân, phí dịch vụ này chỉ vào khoảng năm mươi ngàn audierne là cùng, nơi đây giá cả gần như là cao gấp mười lần.

Bagnell nhanh chóng thanh toán tiền phí dịch vụ, viết địa chỉ cho nhân viên phục vụ. Thời gian phỏng vấn là tám giờ sáng ngày mai.

Mọi người vừa chuẩn bị rời đi thì đột nhiên có người mở miệng.

“Tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt.”

Bagnell quay đầu lại, người nói chuyện chính là cô gái xinh đẹp lạnh lùng mà mấy ngày hôm trước hắn đã gặp. Bên cạnh nàng còn có một cô gái khác. Nàng kia mang một cặp mắt kính rất lớn, hầu như che khuất cả khuôn mặt của nàng.

“Chào cô. Rất vui khi gặp lại cô.” Trong giọng nói của Bagnell không có một chút hứng thú nào.

Nàng kia trông vẫn lạnh lùng như băng: “Tiên sinh, ngài quả thật không muốn cân nhắc một chút hay sao? Nếu như là về vấn đề tiền bạc thì tôi tin tưởng chúng ta không phải là không thể thương lượng. Nếu như đoàn của ngài đồng ý tiếp nhận hợp đồng ủy thác này. Chúng tôi nguyện ý thanh toán hai trăm triệu audierne. Hơn nữa chúng tôi sẽ tình nguyện thay quý đoàn xác nhận tính chân thật của hợp đồng ủy thác này. Tôi tin tưởng nếu như hoàn thành hợp đồng ủy thác này, quý đoàn sẽ có thể thắng cấp thành tạp tu đoàn cấp hai.”

Hai trăm triệu audierne, Trần Mộ nghe xong có hơi chút cảm thấy kinh ngạc. Hắn không khỏi đánh giá lại hai cô gái này một cách cẩn thận, nàng kia cho đến giờ vẫn chưa lên tiếng, nàng ăn mặc rất giản dị so với mỹ nữ lạnh lùng.

Hai trăm triệu audierne, Bagnell cảm thấy có hơi chút động tâm.

Mỹ nữ lạnh lùng nhìn thấy vẻ do dự của Bagnell, trong mắt hiện lên một chút vui mừng. Nàng nhân cơ hội nói tiếp: “Năm mươi triệu audierne tiền thưởng mà chúng ta đã nói vẫn có giá trị như cũ. Có nghĩa là cuối cùng quý đoàn sẽ có thể giành được phần thưởng cao nhất là hai trăm năm mươi triệu audierne. Với số tiền đó, cũng đủ để mua một tạp tu đoàn cấp một vừa thành lập.”

Nàng nói cũng không sai, đối với một tạp tu đoàn cấp một mà nói thì đây đúng là một cái giá trên trời.

“Ông chủ, ngài xem....” Bagnell trong giây lát chợt nhớ tới Trần Mộ vẫn còn đang ở bên cạnh, vội vàng thấp giọng hỏi.

Mỹ nữ lạnh lùng lúc này mới chú ý tới Trần Mộ. Trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc. Cô nàng đeo kính ở bên cạnh cũng hơi thoáng ngẩng đầu nhìn lên.

“Tùy người quyết định.” Trần Mộ không muốn bởi vì con mắt không chuyên nghiệp của mình mà ảnh hưởng đến phán đoán của Bagnell.

Bagnell đã sớm quen với phong cách này của Trần Mộ, liền gạt đầu tỏ ý đã hiểu. Mỹ nữ lạnh lùng lúc này một lần nữa hiện ra vẻ kinh ngạc, nàng cất tiếng dò hỏi: “Vị này là....”

“Là ông chủ của ta.” Bagnell giới thiệu một cách cực kì ngắn gọn, tiếp theo hắn trầm ngâm nói: “Ta muốn biết nội dung cụ thể của lần hành động này.”

Mỹ nữ lạnh lùng trên mặt không khỏi lộ ra vẻ do dự, nhưng cô gái mang kính đứng ở bên cạnh nhanh chóng tiếp lời: “Không thành vấn đề.”

Sau đó, Bagnell liền cùng hai người đến một bên nói chuyện, Trần Mộ liền tranh thủ đi dạo một vòng. Hắn đầu tiên đi đến khu giao dịch. Nơi này là trung tâm mua bán tương đối phát triển nên số lượng người qua lại rất lớn. Nó phân thành rất nhiều khu vực, chẳng hạn như khu vực chuyên về tạp phẩm, khu vực mua bán tài liệu, khu vực tạp giới....

Tại khu vực chuyên mua bán tạp phẩm Trần Mộ có cơ hội được mở rộng tầm mắt. Tại khu Thiên Đông Lý, huyện tạp bốn sao là chủ yếu, từ đó có thể thấy được sự chênh lệch giữa khu bình dân và Hoa khu. Trong số các tạp phẩm bán ra có không ít tạp phẩm quý hiếm, nhưng mà giá cả của chúng đều không thấp tí nào. Nhìn cảnh này khiến Trần Mộ thấy tim mình đập thình thịch.

Hàng trăm hàng ngàn tấm tạp phiến bốn sao được đặt cùng một chỗ không thể nghi ngờ là một điều vô cùng kịch tính đối với thị giác của mỗi người. Nếu như mỗi tấm tạp phiến đều là bốn sao trở lên thì hiệu quả tự nhiên là càng kinh khủng. Trần Mộ thậm chí còn thấy được một vài tấm tạp phiến năm sao, những tạp phiến này đều được đặt riêng lẻ tại các quầy bán chuyên biệt.

Trần Mộ cảm thấy tò mò, nếu như tạp phiến sáu sao và bảy sao thì không biết sẽ trông như thế nào đây? Đáng tiếc là hắn chưa từng nhìn thấy qua, những tạp phiến đó gần như là chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tạp giới ở nơi này cũng rất phong phú, đặc biệt là toa xe. Bởi vì nguyên nhân khí hậu của khu Thiên Đông Lý cho nên toa xe ở đây khác với toa xe ở những nơi khác rất nhiều. Bất quá so sánh với khu bình dân thì toa xe ở đây có tính năng và giá cả đều cao hơn rất nhiều.

Giá cả tại khu vực mua bán tài liệu thì lại càng không phải nói, nhìn thấy như thế Trần Mộ cảm thấy nói không nên lời. Số lượng và phẩm chất của tài liệu đều rất tốt nhưng mà giá cả cũng thật sự quá cao. Trần Mộ chỉ nhìn qua mấy thứ rồi thôi.

Hắn mua cho Nhữ Thu một bộ bút dùng để chế tạp hết một triệu năm trăm ngàn, đây cũng chỉ vền vẹn là một món hàng bình thường mà thôi. Từ quan điểm của Trần Mộ mà nói, đây là một bộ bút chế tạp không tồi chút nào, mặc dù nó không được như bộ Nhược Thủy, nhưng là hoàn toàn xứng đáng với cái giá một triệu năm trăm ngàn.

Sau khi mua bộ bút chế tạp xong, thì Trần Mộ cũng không có ý định mua thêm đồ vật gì cả. Nơi này giá cả quá đắt đỏ khiến cho hắn cảm thấy có chút xót ruột.

Trở lại chỗ cũ, Bagnell đã đạt được thỏa thuận với mỹ nữ lạnh lùng kia. Hai nàng trước khi đi vẫn còn cố quay lại ngoái nhìn Trần Mộ.

“Ông chủ, tôi muốn hỏi một chút, hợp đồng ủy thác này có độ khó rất cao. Bất quá thù lao cũng rất cao, tôi cảm thấy là đáng để cân nhắc.” Bagnell hướng về phía Trần Mộ báo cáo. Hắn đã hỏi ra được rất nhiều chi tiết tỉ mỉ, có nhiều vấn đề mỹ nữ lạnh lùng không nguyện ý trả lời, nhưng cô gái mang kính kia lại nói ra một cách cực kì thành thật.

“Được rồi, vấn đề này người biết rõ hơn ta, người quyết định là được rồi.” Trần Mộ tiếp tục thể hiện ra phong cách mặc kệ của mình.

“Vâng. Lần này đi ra ngoài có lẽ phải nửa tháng sau mới có thể trở về. Chúng ta phụ trách công việc hộ tống, thuộc hạ đã cùng với bọn họ đạt được thỏa thuận, trên đường đi tất cả hành trình đều phải tuân theo sự an bài của thuộc hạ, kể cả các nàng.” Bagnell nói.

“Tốt lắm. Phía bên lão Hề có cần phái thêm một số người để bảo vệ hay không?” Trần Mộ hỏi. Bagnell đi lần này, thời gian ít nhất là nửa tháng, Trần Mộ có chút lo lắng cho sự an toàn của Hề Bình. Hai người bọn họ nếu như xảy ra chuyện gì đối với hắn đều là chuyện cực kì không mong muốn.

“Ông chủ, ngài yên tâm đi. Tại thành phố Sắc Lặc này không có người nào dám ở bên trong gây sự, ngay cả người của Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không dám, nói chi là những người khác.”

Trần Mộ vỗ vỗ bả vai của Bagnell rồi nói: “Cẩn thận một chút, nhớ mang theo đủ người.”

Động tác hiềm khi thấy ở ông chủ làm cho Bagnell cảm thấy có chút bất ngờ, hắn cũng không có nói gì mà chỉ vâng một tiếng mà thôi.

Tất cả mọi người ai cũng bận bịu công việc, Trần Mộ cũng không hề rảnh rỗi. Hắn mang theo Lô Tiểu Như và mấy người khác quay trở lại sơn cốc. Vừa trở lại sơn cốc thì Trần Mộ bắt đầu chú ý đến mỏ quặng Tử huỳnh.

Đây là nguồn kinh tế quan trọng nhất của bọn họ, một khi có chuyện gì xảy ra thì đó sẽ là một đả kích rất lớn đối với bọn họ.

Bất quá, các máy móc cơ khí mà Trần Mộ chế tạo sau khi trải qua mấy ngày liên tục chạy kiểm tra thì vẫn chưa xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Hai ngày sau, một toa xe đưa tới một vị y vụ tạp tu cùng với năm vị y tá. Nhờ vậy mà Tô Lưu Triệt Nhu vốn rất bận rộn cuối cùng cũng có cơ hội để nghỉ ngơi.

Một ông già đang híp mắt chau mày suy nghĩ, trên tay lão là bình thuốc thử màu tím đặt ở dưới ánh đèn. Khi ánh sáng của ngọn đèn đi qua thì màu tím hiện lên màu sáng đặc trưng của kim loại, nó cũng có vẻ trong suốt long lanh giống như thủy tinh, nhìn qua thì cực kì mê người.

“Phẩm chất vô cùng tốt, đạt tiêu chuẩn cấp một. Dung dịch mười phần tinh khiết, tạp chất chắc chắn ở dưới mức năm phần trăm. Lâu lắm rồi tôi chưa từng thấy qua dung dịch Tử huỳnh nào có chất lượng tốt như thế.” Ông lão không dần được cảm khái trong lòng, sau khi nói xong thoáng nhìn qua phía Hề Bình: “Ông chủ Hề quả nhiên là có năng lực a!”

“Steinger tiên sinh quá khen rồi. So với ngài, tôi chỉ là một kẻ hậu sinh mà thôi.” Hề Bình nét mặt cung kính nói.

Hắn cũng không có khoa trương lắm, Steinger ở tại thành phố Sắc Lặc tuyệt đối là một nhân vật có thủ đoạn thông thiên.

“Ai, số hàng này ta sẽ mua. Về phương diện giá cả ông chủ Hề không cần phải lo lắng. Chất lỏng tinh chế này có chất lượng cao hơn rất nhiều so với bình thường, ta sẽ tăng giá thêm hai mươi phần trăm so với giá trên thị trường. Ta thật không dám nghĩ là ông chủ Hề lại có thể tinh chế ra được Tử huỳnh hồng. Sau này ông chủ Hề nếu như có hàng thì cứ đến thẳng đây tìm ta, ta sẽ mua tất cả. Ông chủ Hề nếu như có thời gian thì đến đây nhiều một chút, ta sẽ giới thiệu cho ngài mấy người bạn của ta. Người già như ta vốn không phải là người nhiều lời.”

Hề Bình mừng rỡ: “Cám ơn Steinger tiên sinh chỉ bảo!”

339. Chương 333: Giải Quyết Dẽ Dàng

Hề Bình sau khi tiến hành điều tra thì mới phát hiện ra là khu vực Sicker chỉ có hai nhà có thể sản xuất ra Tử huỳnh tím và Tử huỳnh lam nhưng mà chất lượng sản phẩm do bọn họ sản xuất ra không thể nào so sánh được với sản phẩm do Tuyết Ti trùng sơn cốc chiết xuất ra. Mà một số dung dịch tử huỳnh quý hiếm khác, bọn họ lại không có năng lực sản xuất. Trong đó nhất là dung dịch Tử huỳnh hồng vốn cực kì quý hiếm, loại dung dịch này cũng không có mấy nhà tại khu Thiên Đông Lý có thể sản xuất ra.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Steinger coi trọng Hề Bình.

Chỉ cần việc tiến hành khai thác quặng tử huỳnh không dừng lại. Trần Mộ sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề tài chính nữa.

Song Trần Mộ không hề chủ quan. Nếu như lợi nhuận do mỏ quặng tử huỳnh mang đến cao như thế, kẻ có lòng tham nhất định sẽ rất nhiều, đến lúc đó bọn chúng có thể sẽ sử dụng hầu như tất cả các loại thủ đoạn. Trần Mộ đặc biệt dặn dò Khương Lương cần phải cảnh giác, tăng cường phòng thủ.

Lúc này, Trần Mộ rất cực cũng có thể yên lòng để tập trung vào công chuyện của mình. Ngoại trừ việc huấn luyện mỗi ngày. Hắn đều chủ yếu tập trung cho việc nghiên cứu quặng mỏ tử huỳnh, trong tư liệu mà Hề Bình cung cấp cho hắn thì Tử huỳnh là một loại tài liệu tương đối xuất sắc cho việc chế tạo huyền tạp, cho nên giá cả của nó mới cao đến như vậy.

Bản thân vốn là một chế tạp sư, Trần Mộ chẳng lẽ lại không có chút nào động tâm với loại tài liệu xuất sắc như thế hay sao? Nhưng mà hắn cũng không có biết tác dụng cụ thể của quặng tử huỳnh trong việc chế tạp.

Các tư liệu mà Hề Bình tìm được, nói về phương diện này hết sức mơ hồ.

Trong lĩnh vực chế tạp. Tài liệu có giá cả càng đắt đỏ thì tính năng thường sẽ càng ưu việt. Mà tài liệu giá cả cực kì đắt đỏ như dung dịch tử huỳnh thì Trần Mộ cũng hiếm khi nhìn thấy.

Giá cả của một ml tử huỳnh tím là khoảng 80.000 Audierne. Giá cả của tử huỳnh hồng thì lại càng cao, đạt tới 300.000 cho một ml.

Không hiểu chúng nó có tính năng ưu việt ở chỗ nào? Trần Mộ cảm thấy rất tò mò.

Để xem xét, đánh giá một loại tài liệu cần phải hao phí rất nhiều công sức. Ngoại trừ những tổ chức chuyên nghiệp, có rất ít người đi làm những hạng công trình như thế này. Trần Mộ tất nhiên là cũng không có biện pháp để giải quyết việc này. Chỉ riêng các dụng cụ để phân tích cũng đã tiêu phí rất nhiều, hẳn hiện tại không có nhiều tiền để làm những công việc như thế.

Mặc dù hẳn không biết nhưng mà có người biết, chẳng hạn như là Nhữ Thu. Nàng vốn được lựa chọn làm người tiếp nhận chức viện trưởng phân viện chế tạo của Tư Nguyên học phủ trong tương lai, cho nên chẳng lẽ ngay cả vấn đề này nàng cũng không hiểu hay sao?

Quả nhiên Nhữ Thu đối với tài liệu này tương đối hiểu rõ: "Dung dịch tử huỳnh là một loại tạp mặc thiên nhiên, chúng có rất nhiều màu sắc đại biểu cho những tính chất khác nhau của chúng. Chẳng hạn như Tử huỳnh lam, nó thích hợp để chế tạo khí lưu tạp. Cho tới bây giờ nó cũng là một trong những loại tạp mặc thích hợp nhất dùng để chế tạo khí lưu tạp, nhưng mà số lượng cần dùng lớn đến kinh người. Để chế tạo một khí lưu tạp đại khái cần khoảng năm trăm ml tử huỳnh lam. Ông chủ, giá cả của Tử huỳnh lam ở nơi này là bao nhiêu?"

"Mỗi ml giá tám mươi ngàn audierne." Trần Mộ trả lời.

"Giá cả rẻ hơn so với khu bình dân rất nhiều a. Tôi còn nhớ rõ là giá ở khu bình dân là một trăm bốn mươi ngàn cho một ml. Bất quá nếu là tám mươi ngàn audierne cho một ml, vậy thì để có năm trăm ml cũng cần đến bốn mươi triệu, bốn mươi triệu chỉ để chế tạo một cái khí lưu tạp thật sự là cực kì đắt đỏ cho nên người bình thường có rất ít người sử dụng dung dịch tử huỳnh làm tạp mặc mà chỉ sử dụng để làm chất phụ gia mà thôi.

Dung dịch tử huỳnh có đặc điểm là có khả năng hòa tan rất tốt, có thể dung hợp với hầu hết các tài liệu. Chúng nó có thể nâng cao tác dụng của tạp mặc, bởi vì màu sắc bất đồng cho nên hiệu quả mà chúng nó sinh ra cũng bất đồng. Chẳng hạn như Tử huỳnh tím, nó có thể gia tăng độ hoà hợp giữa tạp mặc và những đoạn bỏ trống trong tạp phiến. Hiệu quả tăng thêm của dung dịch tử huỳnh là kết quả của một trong những đề tài nghiên cứu hàng đầu trong những năm gần đây." Nhữ Thu giới thiệu một cách thao thao bất tuyệt, đột nhiên nàng ngốc nghếch hỏi một câu: "Ông chủ, ngài tại sao tự nhiên lại hỏi về dung dịch tử huỳnh?"

Câu hỏi này khiến cho Trần Mộ không biết trả lời như thế nào cho phải. Không có cách nào khác hẳn bèn nói: "Chúng ta hiện tại có thể sản xuất ra dung dịch tử huỳnh."

"A!" Nhữ Thu giật mình che miệng, ngơ ngác hỏi: "Chúng ta có thể sản xuất dung dịch tử huỳnh từ lúc nào vậy?"

"Người không biết sao?"

"Quả thật là không biết a, mấy ngày nay tôi đều lo hỗ trợ Tô Lưu tỷ tỷ, công việc ngập đầu." Nhữ Thu vẻ mặt đau khổ, lộ ra dáng vẻ nhìn có chút đáng thương. Bất quá nàng liền rất nhanh trở nên hưng phấn nói: "Ông chủ, chúng ta có phải hay không có rất nhiều dung dịch tử huỳnh?"

Nhìn thoáng qua Nhữ Thu, hiểu rõ ý nghĩ trong lòng nàng nên Trần Mộ trực tiếp phá tan ảo tưởng trong lòng nàng: "Chúng ta có không nhiều lắm, hơn nữa tất cả đều phải bán để lấy tiền."

Ánh mắt của Nhữ Thu liền trở nên buồn bã, nàng mới rồi còn đang suy nghĩ đến việc xin ông chủ một ít dung dịch tử huỳnh để nghiên cứu một chút.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nhữ Thu, nghĩ đến khoảng thời gian khổ cực của nàng, Trần Mộ có chút không đành lòng nói: "Chờ thêm một thời gian nữa, khi sản lượng của chúng ta tăng lên ta sẽ cấp cho ngươi một ít để nghiên cứu."

Nhữ Thu lập tức ngẩng đầu, ánh mắt pha lẫn vui mừng và sợ hãi: "Có thật không? Ông chủ."

"Thật."

Những lời giới thiệu về dung dịch tử huỳnh của Nhữ Thu làm cho trong lòng Trần Mộ có hơi chút ngứa ngáy khó chịu. Bất quá hiện tại cần nhất chính là vấn đề tài chính, vốn không có cách nào khác cho nên hẳn cũng chỉ có thể dẫn lại lòng mình.

Cũng may đó là sản phẩm tiêu hao, như vậy có nghĩa là thị trường tiêu thụ sẽ càng lớn. Trần Mộ lúc này cần nhất là phải suy nghĩ làm như thế nào để nâng cao sản lượng. Biện pháp đơn giản nhất đó là gia tăng số lượng thiết bị, nhưng mà một bộ máy có giá lên đến một trăm năm mươi triệu audierne, đối với hắn vào hiện tại mà nói, căn bản là không thể mua thêm được.

Đúng lúc này, truyền tin tạt của hắn đột nhiên vang lên.

Đưa mắt liếc nhìn, là Kiều Phi! Điều này làm cho Trần Mộ có hơi chút kinh ngạc, nàng tìm mình vào lúc này không biết là có chuyện gì? Đối với người đàn bà đậm chất giang hồ này hắn có ấn tượng cũng khá sâu.

“Trên tay các người có dung dịch tử huỳnh phải không?” Kiều Phi vừa xuất hiện trên màn hình liền hỏi ngay.

Trần Mộ không có phủ nhận, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Cặp mắt của Kiều Phi chăm chú nhìn Trần Mộ: “Các người sản xuất ra hay chỉ là mua bán trung gian?”

Trần Mộ thản nhiên nói: “Chúng ta sản xuất ra, có vấn đề gì không?”

Kiều Phi đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt trở nên trầm tĩnh lại: “Ông chủ Trần quả nhiên là thực lực hùng hậu. Thật không thể ngờ ngay cả kỹ thuật tinh chế quặng tử huỳnh cũng có thể có được, thật là thần thông quảng đại! Tuyết Ti Trùng sơn cốc ta cũng đã sớm cảm thấy thích thú nhưng đáng tiếc là không có thiết bị. Hơn nữa nó lại thuộc về địa bàn của lão quỷ Văn Tá Phu. Ta mới không có thực hiện chủ ý đó. Không ngờ chỗ tốt cuối cùng lại rơi vào tay người. Nhưng mà rơi vào tay người cũng được. Chỉ cần không tiện nghi cho lão quỷ Văn Tá Phu kia là tốt rồi.”

Trần Mộ trong lòng âm thầm run sợ, thì ra đối phương đã sớm hiểu rõ tình hình trong sơn cốc Tuyết Ti Trùng.

“Người bây giờ có thể sản xuất ra dung dịch tử huỳnh cao cấp nhất là loại nào?” Kiều Phi tò mò hỏi.

“Tử huỳnh hồng.”

Biểu tình trên mặt Kiều Phi liền tức thời trở nên khác thường. Cặp mắt dường như muốn nhìn thấu toàn bộ thân thể Trần Mộ.

Trần Mộ nhú mày: “Có chuyện gì sao?”

“Ta phát hiện ra người càng ngày càng trở nên thú vị! Ta vẫn không có tra ra lai lịch của người là gì. Nếu hiện tại người nói với ta là người thuộc về một tập đoàn lớn nào đó ta nhất định sẽ không ngạc nhiên. Có thể sản xuất ra Tử huỳnh hồng, ở khu Thiên Đông Lý này tuyệt không có vượt quá năm nhà.” Kiều Phi nhìn Trần Mộ giống như là đang ngắm nhìn người ngoài hành tinh.

Trần Mộ lúc này thoáng trở nên cảnh giác, Kiều Phi không ngờ là đang âm thầm điều tra bọn mình, như vậy những người khác thì sao chứ? Có thể hay không bọn họ cũng đang âm thầm điều tra?

Dường như phát hiện ra sự đề phòng của Trần Mộ, Kiều Phi tùy tiện nói: “Yên tâm đi, nếu như ta tra không được thì lão quỷ Văn Tá Phu kia cũng tra không ra. Ha ha, nếu như hắn biết được trong Tuyết Ti Trùng sơn cốc đều là quặng tử huỳnh, chắc hẳn trong lòng hắn sẽ cực kỳ hối tiếc.” Sau khi cười xong, sắc mặt nàng nhất thời trở nên có chút ngưng trọng: “Bất quá người cần phải cẩn thận, tạp tu của Văn Tá Phu gần đây thường xuyên được điều động, ta nghĩ là hắn đang có chủ ý tấn công nhà người.”

“Cám ơn!” Trần Mộ nói ra lời cảm ơn một cách chân thành. Tin tình báo này đối với bọn họ quả thực là rất quan trọng.

“Không cần phải cảm tạ. Ta giúp người chẳng qua cũng là giúp chính mình mà thôi.” Kiều Phi lơ đãng phát tay. Tiếp theo nàng chăm chú nói: “Được rồi, bán cho ta một ít dung dịch đã chiết xuất đi. Ta dùng tiền mặt.”

Trần Mộ không chút do dự nói: “Cô muốn mua số lượng khoảng bao nhiêu?”

Trên màn hình đột nhiên hiện ra danh sách trên đó liệt kê số lượng các loại dung dịch được chiết xuất. Trần Mộ trong lòng thầm tính toán một chút, giá trị của số dung dịch chiết xuất mà Kiều Phi cần mua vào khoảng năm trăm triệu audierne.

Số lượng nhiều như vậy, nếu như với sản lượng hiện tại thì không biết còn phải sản xuất bao lâu.

Đột nhiên trong lòng Trần Mộ chợt động, hắn nói: "Số lượng chất lỏng được chiết xuất đó giá khoảng chừng năm trăm triệu audierne. Ta hiện tại đang cần gấp một số thiết bị, nếu như cô có thể dùng thiết bị để thanh toán, ta sẽ tặng cô thêm mười phần trăm số lượng hàng hóa."

Kiều Phi lộ ra vẻ hứng thú: "Người muốn thiết bị gì?"

Trần Mộ đem danh sách các thiết bị đưa qua, danh sách này chính là danh sách mà hắn đã đưa cho Hề Bình lần trước. Hắn nghe thấy Kiều Phi đang thấp giọng thảo luận vấn đề với ai đó.

Sau một lúc lâu. Kiều Phi liền ngẩng đầu lên nói: "Được rồi, không thành vấn đề! Sáng mai thiết bị sẽ được đưa đến. Năm trăm triệu audierne mua ba bộ thiết bị thì thừa nhưng không đủ để mua bốn bộ. Ta sẽ đem đến cho người bốn bộ, chi phí tính thành sáu trăm triệu, người chuẩn bị nhận hàng đi."

Trần Mộ gật đầu: "Được."

Đóng lại truyền tin tặc, Trần Mộ cũng không nghĩ đến là vấn đề vừa rồi còn làm hắn phải đau đầu thoáng cái đã được giải quyết. Bất quá khi hắn nhớ tới tin tình báo mà Kiều Phi cung cấp thì liền trở nên thận trọng.

Hắn liền gọi Khương Lương.

"Ông chủ." Khương Lương cúi chào một cách chân thành. Khương Lương sau khi khôi phục được cảm giác liền trở nên cực kỳ hăng hái. Ánh mắt trở nên sáng rực, mỗi cử động tay chân đều lộ ra một phong cách hoàn toàn khác so với trước kia, hẳn so với trước kia dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Chỉ một điều vẫn không thay đổi chính là phong cách làm việc của hắn, cẩn thận tỉ mỉ và cực kỳ chăm chú.

Trần Mộ liền đem tin tức tình báo nói lại một lần, Khương Lương biểu hiện ra không có gì khác thường, vẫn bình tĩnh như trước.

"Đã rõ!" Giọng của Khương Lương không lớn nhưng dường như là không có gì có thể làm cho hắn rung động.

Nhìn Khương Lương, Trần Mộ đột nhiên nghĩ tới Bagnell, có những lúc hai người cực kỳ giống nhau, chỉ là Bagnell bình thường luôn luôn không đứng đắn, mà Khương Lương thì dường như luôn nghiêm nghị, ánh mắt không chớp lấy một cái. Chỉ khi nào bắt đầu chiến đấu, thần thái và ánh mắt của hai người trở nên cực kỳ giống nhau.

Sau khi đem tin tức nói cho Khương Lương, Trần Mộ liền cảm thấy yên lòng, hẳn tin tưởng Khương Lương nhất định sẽ an bài thỏa đáng, về phương diện này thì năng lực của Khương Lương hơn hẳn gấp mấy lần.

Ngày hôm sau, các thiết bị được đưa đến sơn cốc như Kiều Phi đã nói. Trần Mộ liền khẩn trương tiến hành công việc lắp ráp. Có kinh nghiệm lần trước cho nên lần lắp ráp này công việc tiến hành vô cùng thuận lợi. Chỉ mất một chút thời gian, Trần Mộ liền hoàn thành công việc lắp ráp bốn bộ thiết bị phân li. Điều này có nghĩa là sản lượng của mỗi ngày sẽ gia tăng lên gấp bốn lần.

Nhưng có một vấn đề đau đầu là những linh kiện không cần thiết lại chất cao như núi. Lần này số thiết bị mà Kiều Phi đưa tới trị giá sáu trăm triệu, hơn nữa lần trước Hề Bình mua sắm thiết bị hết một trăm năm mươi triệu, như vậy tổng cộng là bảy trăm triệu, mà trong số đó chỉ có không tới hai mươi phần trăm số linh kiện là được dùng để lắp ráp thành thiết bị phân li. Nói cách khác, Trần Mộ hiện tại đang chất đống đến sáu trăm triệu audierne linh kiện rồi.

Trần Mộ đối với đống linh kiện này cảm thấy không vui tí nào.

340. Chương 334: Pháp Á Hùng Mạnh

Thế nên Trần Mộ liền ngồi ở bên cạnh đồng linh kiện mà vắt óc suy nghĩ.

“Đại ca, chúng ta đã hoàn thành việc tập kết.” Y Tùng cẩn thận hướng về phía Văn Tá Phu báo cáo.

“Được rồi, làm tốt lắm.” Nét mặt của Văn Tá Phu trầm ngâm, không hiện ra vẻ vui mừng hay giận dữ. Đột nhiên nói: “Kiều gia có động tĩnh gì không?”

“Bọn họ gia tăng mạnh việc phòng bị, những hành động khác còn chưa điều tra ra.” Y Tùng trả lời.

“Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn đã xuất phát chưa?”

“Báo cáo đại ca, bọn chúng đã xuất phát được ba ngày. Hiện tại đã ra khỏi địa phận của khu Sicker, nếu như hiện tại chúng ta phát động tiến công. Bọn chúng có muốn quay về viện trợ cũng không kịp, bắt quá nếu như để phòng ngừa một chút. Chúng ta có thể đợi thêm hai ba ngày.” Y Tùng cẩn thận nói.

“Ừ, chúng ta cũng không vội vào lúc này. Như vậy đợi thêm khoảng ba ngày nữa.” Khuôn mặt thâm trầm của Văn Tá Phu chợt trở nên có chút dữ tợn: “Chúng ta lần này nhất định phải tiêu diệt đám người trong sơn cốc kia, nếu không bọn chúng chắc chắn sẽ trở thành mối hiểm họa trong lòng chúng ta! Trước tiên chúng ta khai đao tiêu diệt bọn chúng, sau đó nhân cơ hội tiến đánh Kiều gia. Kiều gia nhất định không thể ngờ là chúng ta sẽ đối phó bọn họ vào lúc này, đến lúc đó Kiều Phi nhất định sẽ phải quỳ gối trước mặt ta!”

“Đại ca sáng suốt!” Y Tùng vội vàng nịnh bợ một chút.

“Tốt lắm!” Văn Tá Phu vung tay lên, cắt đứt câu nói nịnh nọt của Y Tùng. Hắn trầm giọng nói: “Ba ngày này người phải phát huy hết tinh thần, cẩn thận xem xét chi tiết các tình hình ở trong đó, không được để xảy ra bất kì chuyện gì ngoài ý muốn.”

Y Tùng khấn trương nói: “Đại ca yên tâm. Tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.”

“Vậy thì tốt!” Về mặt của Văn Tá Phu trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhìn Y Tùng ngoan ngoãn lui ra, Văn Tá Phu có chút đắm chiêu. Hắn lần này gần như là xuất ra gần một nửa tài sản mới nhận được sự trợ giúp của một tổ chức bí mật. Tổ chức kia thế lực cực kì khổng lồ, bảy năm trước bọn họ đã bắt đầu phái người tiếp xúc Văn Tá Phu. Lúc đó hắn bắt quá mới chỉ là một bảo chủ nho nhỏ mà thôi.

Đối phương vì ràng buộc hắn mà đưa ra những triển vọng cực kì hấp dẫn. Mà thực tế cũng đã chứng minh là năng lực của tổ chức kia quả thật là cực kì cường đại. Dưới sự trợ giúp của bọn họ, Văn Tá Phu đã thành lập nên liên minh Xuyên Hạ, bao gồm mấy chục thế lực nhỏ. Chẳng bao lâu liên minh cũng đã trở thành một thế lực khá lớn.

Nhưng mà mấy năm trước, sự trợ giúp của tổ chức này giành cho hắn bất ngờ giảm xuống rất nhiều, đây chính là lí do chính khiến hắn không có cách nào thôn tính được Kiều gia. Theo suy nghĩ của hắn thì chỉ cần tổ chức này đồng ý giúp hắn thì việc thôn tính Kiều gia chỉ là vấn đề ngày một ngày hai mà thôi.

Nhưng ở mấy ngày trước, tổ chức kia đột nhiên phái người đến liên lạc với hắn, đồng thời tỏ thái độ đồng ý giúp hắn thống nhất vùng này, nhưng đối phương cũng đưa ra một điều kiện hết sức ngặt nghèo: Bọn họ muốn lấy bốn phần chiến lợi phẩm. Trong đó bao gồm cả lợi nhuận thu được từ các loại khoáng sản sau này. Bọn họ sẽ không phái người tham gia trực tiếp nhưng sẽ cung cấp vũ khí cũng như cung cấp các thông tin tình báo.

Vũ khí của bọn họ giá cả rất cao, nhưng Văn Tá Phu ngay lúc đó liền quyết định mua cho bằng được. Để mua những vũ khí này, hắn không tiếc bất cứ điều gì, hầu như toàn bộ tiền tài tích lũy đều được dốc ra hết.

Hắn không còn đường lui nữa!

Vì để phân tán sự chú ý của Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn, hắn đã cố ý lộ ra tin tức âm vụ tập tu của mình lên vào sơn cốc bị tiêu diệt. Dự định của hắn là phân tán lực lượng của đối thủ.

Trần Mộ không thể nào nghĩ tới những tin tức nhận được lại là do chính liên minh Xuyên Hạ tung ra. Sau đó Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn quả nhiên tiếp nhận nhiệm vụ và rời khỏi thành phố Sắc Lạc.

Còn Hề Bình thì Văn Tá Phu không thêm nhìn tới, một thương nhân nho nhỏ thì có thể làm được gì chứ?

Hắn hiện tại chính là đang bình tĩnh chờ cơ hội, chờ đợi cuộc chiến sẽ phát động sau ba ngày nữa.

Ngắn ngủi trong ba ngày này, liên bang đã có những thay đổi không thể tưởng tượng.

Debus dẫn dắt các tập tu của Liên bang Tổng hợp học phủ liên tiếp dành được chiến thắng vang dội. Những chiến thắng này không chỉ vẫn hồi cựa quậy trước kia mà còn nhân cơ hội đánh tới khiến cho Trung Đạt thư phủ và Pháp Á hầu như chỉ biết co cụm lại mà chịu trận.

Nhưng vào lúc này Liên bang Tổng hợp học phủ lại thông qua một nghị quyết quan trọng, hội đồng nhà trường sẽ tiếp quản tất cả các công việc trong học phủ. Ai cũng hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, điều này có nghĩa là hiệu trưởng đương nhiệm Parfuchake đã trở thành kẻ bại trong cuộc chiến tranh giành quyền lực. Hành động điên cuồng của Đường Hàm Phái đã gây nên đả kích trí mạng đối với lực lượng của hệ phái Parfuchake, sau cùng hắn bị giam lỏng. Vào lúc này hệ phái của Parfuchake liền lâm vào tình trạng suy yếu nhất từ trước đến nay.

Biểu hiện của Debus ở tiền tuyến càng mạnh mẽ thì càng thúc đẩy quá trình đấu đá bên trong Liên bang Tổng hợp học phủ. Chức danh hiệu trưởng của Parfuchake không bị bãi bỏ nhưng tất cả các quyền lực đều bị thu vào tay của hội đồng quản trị. Parfuchake mặc dù cũng là một thành viên của hội đồng quản trị nhưng tầm ảnh hưởng đã không sao còn được như trước kia.

Nhưng mà sau khi nghị quyết này thông qua được hai ngày thì cục diện liên bang cũng có những biến hóa kinh người.

Pháp Á và Trung Đạt thư phủ dường như không hẹn mà gặp, cả hai cùng nhau đồng thời chuyển sang những thay đổi có tính chiến thuật.

Lao Hạo vốn trước kia vẫn bị Debus chèn ép toàn diện lúc này thái độ đột nhiên trở nên khác thường, đã tiến hành chuyển từ phòng thủ sang tấn công, nhanh chóng kiểm chế chủ lực của Debus. Lao Hạo cũng không có va chạm trực diện với Debus mà là không ngừng tiến hành chiến thuật vừa chạy vừa đánh. Một khi có cơ hội thì lại hung hãn phản kích. Hắn vững vàng thu hút phần lớn lực lượng chủ lực của địch nhân.

Hôm nay có một tin cực kì kinh người đến từ một phương khác, là Pháp Á!

Tổ chức này vốn có thói quen đem lực lượng giấu ở trong bóng tối, rốt cục bọn họ cũng bày ra con bài mạnh nhất của mình! Một loại vũ khí mới có thể làm thay đổi cục diện của cả liên bang đã xuất hiện ở trong trận chiến này.

Tên gọi của vũ khí này cũng không có gì đặc biệt: Toa xe chiến đấu!

Năm mươi ngàn toa xe chiến đấu lạnh lùng tiến lên như một lưỡi lê cực kì sắc bén, mạnh mẽ đem các tập tu do Debus dẫn đầu chặn lại, vô số năng lượng thể bay tán loạn như mưa, cảnh tượng phô thiên cái địa(1) khiến cho những người trực tiếp nhìn thấy cả đời không thể quên được.

Hình dáng của nó so với toa xe bình thường thì lớn hơn một chút, phía trước bố trí rất nhiều lỗ như tổ ong. Khi chiến đấu những lỗ này sẽ điên cuồng phun ra năng lượng thể, uy lực của những năng lượng thể này cũng không lớn chỉ là số lượng cực kì nhiều. Tính chính xác cũng khá kém. Nhưng uy lực mà nó phát ra làm cho mọi người dường như không thể tin vào hai mắt của mình.

Chúng nó điên cuồng phun ra các năng lượng thể. Toa xe chiến đấu nhìn giống như những con quái thú bằng kim loại, năng lượng thể do năm mươi ngàn chiếc tập giới phóng ra làm cho bầu trời trở nên chật chội vô cùng, phạm vi bao phủ của chúng nó cực lớn. Không có tập tu nào có thể tránh khỏi, mật độ năng lượng thể trên không trung cực kì cao, ngoại trừ năng lượng thể ra thì không thể nhìn thấy được bất cứ vật nào khác nữa.

Các tập tu của Liên bang Tổng hợp học phủ cảm thấy kinh hoàng, vội vàng khởi động lồng năng lượng, nhưng để cho bọn họ cảm thấy sợ hãi vô cùng là chỉ trong vòng một giây lồng năng lượng của bọn họ đã

phải thừa nhận hơn một trăm lần công kích. Lòng năng lượng mà hàng ngày bọn họ vẫn tin tưởng trong nháy mắt đã bị phá hủy, bọn họ không kịp làm ra phản ứng nào khác đã bị bắn tan xác.

Sau khi chiến đấu tiến hành kiểm tra thì phát hiện là không có thi thể nào còn hoàn chỉnh.

Nếu như nói điều này khiến cho cả liên bang chấn động thì tiếp theo đó việc Pháp Á công bố tin tức về toa xe chiến đấu lại càng khiến cho liên bang thật sự trở thành cảnh tượng biển rộng đang dậy sóng.

Người điều khiển chiến đấu toa xe cũng không phải là tạp tu. Bọn họ chỉ là những người bình thường được trải qua một chút huấn luyện mà thôi!

Mặc dù tạp tu cũng không còn là vấn đề thần bí như trước nữa. Tạp tu đã trở thành nghề nghiệp phổ biến nhất, tạp tu cũng đã tiến vào rất nhiều mặt của cuộc sống nhưng khoảng cách giữa tạp tu và người bình thường vẫn tồn tại như trước.

Sự xuất hiện của toa xe chiến đấu lập tức phá vỡ khoảng cách giữa người bình thường và tạp tu. Rất nhanh chóng liền có người nhận ra ưu thế của toa xe chiến đấu.

Đây là một loại tạp giới, hơn nữa Pháp Á có thể sản xuất ra năm mươi ngàn toa xe chiến đấu. Như vậy liền có thể nhìn ra là loại tạp giới này có thể sản xuất hàng loạt. Trong khi đó, muốn bồi dưỡng, đào tạo một tạp tu phải mất một khoảng thời gian mười năm. Cái nào hay cái nào dở? Điều này hiển nhiên ai cũng có thể thấy được.

Hơn nữa, người bình thường có thể đảm nhiệm việc điều khiển cũng có nghĩa là sẽ giảm được rất nhiều cho chi phí đầu tư ban đầu.

Uy lực của một cái không lớn nhưng khi thực hiện trên quy mô lớn thì lực chiến đấu không thể nghi ngờ là cực kì kinh người.

Sự xuất hiện của toa xe chiến đấu đã hoàn toàn phá vỡ ưu thế của tạp tu.

Tạp tu của Liên bang Tổng hợp học phủ hầu như bị hủy diệt hết. Ngay cả Debus cũng không có chạy thoát, hẳn bị Trung Đạt thư phủ truy sát không ngừng, cuối cùng cũng bị giết chết.

Sự thất bại của Liên bang Tổng hợp học phủ lúc này đã hiện ra rõ ràng, nhưng mọi người hiện giờ cũng không còn tập trung sự chú ý vào việc này nữa.

Ánh mắt của mọi người đều chăm chú vào Pháp Á, toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào toa xe chiến đấu.

Thực lực mạnh mẽ của Pháp Á làm cho cả liên bang ai nấy đều cảm thấy lạnh người.

Chịu ảnh hưởng lớn nhất bởi sự xuất hiện lần đầu tiên của loại tạp giới này chính là Lục đại. Ưu thế mà bọn họ thiết lập nên sau biết bao nhiêu năm đang bị uy hiếp, thậm chí là có nguy cơ biến mất do sự xuất hiện của loại tạp giới này.

Đột nhiên cục diện của Liên Bang lại trở nên yên tĩnh, mọi người đang chờ đợi những hành động kế tiếp của Pháp Á.

Tranh đấu trong Lục đại lúc này cũng ngừng lại. Sương Nguyệt Hàn Châu cùng với Mạc Doanh ồn ào rút về tạp tu của mình. Lục đại cảm nhận được nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay!

Tiếp đến là những tin tức được truyền ra về những cuộc gặp gỡ khẩn cấp của các lãnh đạo Lục đại. Tin tức này vừa xuất hiện không được bao lâu thì Pháp Á lại đưa tới một tin tức cực kì kinh người.

Bất luận là thế lực nào cũng có thể mua toa xe chiến đấu của bọn họ!

Thế giới trở nên điên cuồng!!

1. Phô thiên cái địa: Che phủ trời đất, khí thế cực kì hung mãnh

341. Chương 335: La Bàn

Ở trước mặt hắn, có rất nhiều bán thành phẩm do hắn chế tạo ra vào mấy ngày hôm nay. Nhưng mà cho tới bây giờ vẫn còn không có sản phẩm nào thành công. Kiến thức của hắn về việc chế tạo tạp giới kim loại cũng bình thường, đó một phần còn là nhờ có công lao của Alfonso.

Nếu như Alfonso ở đây, hắn nhất định sẽ có thể sử dụng tất cả những linh kiện này. Trần Mộ nghĩ thầm trong lòng, nhìn vào những bán thành phẩm xấu xí trước mặt hắn không khỏi cười khổ.

Tùy ý nằm ngửa trong đồng linh kiện, giờ phút này hắn buông lỏng lòng mình. Cuộc sống trong đoạn thời gian này hắn rất thích, chẳng hạn như việc nghiên cứu đang làm hiện tại chính là việc mà hắn thích nhất.

Nhưng khi Trần Mộ nghĩ đi nghĩ lại thì khóe miệng dần nhếch lên hiện ra một chút đắc ý, hắn nhớ lại đoạn thời gian cùng với Lôi Tử làm tạp ảnh. Đó chính là một đoạn thời gian cực kì tươi đẹp a! Không biết Lôi Tử hiện giờ như thế nào rồi? Hắn buông lỏng tâm tư, hắn không có dã tâm và cũng không có chí hướng gì lớn, nếu như có thể sống một cuộc sống đơn giản như trước kia thì thật tốt biết bao!

Lý tưởng của hắn chẳng qua cũng chỉ là trở thành một chế tạo sư mà thôi.

Đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện một cảm giác thông suốt, hắn dường như nắm được một cái đầu mối quan trọng để giải quyết vấn đề hiện tại. Hắn ngồi dậy, đầu tóc rối tung, đôi mắt dường như trở nên có thần hơn bao giờ hết!

Chế tạo sư! Mình sao lại quên rằng bản thân chính là một chế tạo sư? Những linh kiện trước mắt chẳng qua chỉ là vật chết mà thôi, chúng nó nhìn qua không có cách nào phối hợp với nhau chính là bởi vì mình không có nắm vững phương pháp chính xác. Bộ phận quan trọng nhất của tạp giới là cái gì? Chính là tạp phiên ở bên trong nó!

Tại sao mình lại không dựa theo đặc thù của các linh kiện này để chế tạo ra tạp giới cơ chứ?

Lúc này Trần Mộ cảm thấy cực kì thông suốt. Mấy ngày nay hắn vẫn ngâm mình ở bên cạnh đồng linh kiện này, đặc điểm của chúng hắn đã sớm nắm rõ, hầu như chỉ trong nháy mắt, trong đầu hắn đã vạch ra được một vài phương án.

Mỗi hành động của Pháp Á đều kéo theo sự chú ý của rất nhiều người. Toa xe chiến đấu có rất nhiều khuyết điểm, chẳng hạn như là không linh hoạt bằng tạp tu. Một cái toa xe chiến đấu nếu như phải đối mặt với một vị tạp tu trình độ trung bình thì xác suất chiến thắng của tạp tu là trên tám mươi phần trăm.

Nhưng toa xe chiến đấu có thể sản xuất hàng loạt và người lái chỉ là người bình thường. Hai đặc điểm này làm cho nó chiếm được ưu thế tuyệt đối. Về mặt giá cả mà nói hai bên không thể nào so sánh với nhau được.

Ngoại trừ Lục đại, các thế lực khác cũng không cảm thấy cổ kị nhiều lắm. Đơn đặt hàng tới tấp như mưa. Mà Pháp Á quả nhiên là thực hiện đúng như những gì đã nói, không ngừng giao hàng cho các thế lực khác nhau.

Lục đại cảm thấy hoảng sợ, luống cuống tay chân!

Đề tài về toa xe chiến đấu, Lục đại nhà nào cũng có nghiên cứu, nhưng mà không có nhà nào thành công. Trong đó điểm khó khăn lớn nhất là việc sản xuất huyền tạp với số lượng lớn. Phải biết rằng, chỉ có nhất tinh năng lượng tạp mới có thể sản xuất hàng loạt.

Uy lực mà toa xe chiến đấu phóng ra mặc dù không lớn nhưng tuyệt đối là tam tinh huyền tạp. Pháp Á có năng lực sản xuất hàng loạt tam tinh huyền tạp, đây chính là tin tức khiến cho mọi người cảm thấy chấn động. Điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là giá cả của tam tinh huyền tạp sẽ giảm xuống không phanh, cũng có nghĩa là một số lượng lớn chế tạo sư sẽ gặp phải cảnh thất nghiệp.

Tam tinh huyền tạp có thể sản xuất hàng loạt. Tứ tinh huyền tạp thì sao? Ngũ tinh huyền tạp thì sao?

Tương lai sẽ gặp phải những chuyện gì, ai cũng không biết, nhưng mà với những gì đang xảy ra trước mắt, tương lai nhất định sẽ dẫn đến những biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà vận mệnh của toàn thế giới cũng giống như thế.

Đây là một thời đại mới.

Trước mặt Trần Mộ đặt một kiện tạp giới trông hết sức quái dị, đây là tác phẩm mới nhất của hắn.

Một cái vòng kim loại đường kính khoảng hai mươi cm, toàn bộ do kim loại tạo thành, toàn thân màu trắng bao phủ. Trần Mộ khi lần đầu tiên nhìn thấy linh kiện này hắn liền nghĩ tới..... La bàn. Bất quá bởi vì nó quá nhẹ cho nên Trần Mộ phải từ bỏ ý nghĩ chế tạo nó thành một kiện vũ khí.

Ưu điểm là trọng lượng khá nhẹ khiến năng lượng tiêu hao của nó khi bay lại càng ít. Vì vậy Trần Mộ chợt động linh cơ, đem nó chế tạo thành một kiện tạp giới dò xét. Bên trong nó có một cái khí lưu tạp, một cái tạp quét hình ảnh, còn có một cái truyền tin tạp đơn giản. Chúng nó được liên kết với nhau thông qua kết cấu song song.

Truyền tin tạp ở trong tạp giới dò xét này có thể liên lạc với một cái truyền tin tạp trong độ nghi của Trần Mộ. Như vậy hắn liền có thể quan sát hình ảnh do tạp giới dò xét truyền tới trên màn hình. Hơn nữa hắn cũng có thể thông qua độ nghi tiến hành một số điều khiển cơ bản đối với tạp giới này.

Đây là sản phẩm đầu tiên của Trần Mộ sau mấy ngày miệt mài. Nhìn tạp giới dò xét nằm yên trên mặt đất, Trần Mộ suy nghĩ một chút liền quyết định đặt tên cho nó là La bàn.

Nhưng là La bàn còn chưa có trải qua thử nghiệm, kết quả cụ thể như thế nào vẫn chưa biết được. Thành quả của mấy ngày hôm nay rốt cục cũng đã đến lúc đem ra thử nghiệm, Trần Mộ vẫn cảm thấy có một chút kích động. Đối với hắn mà nói, đây chính là niềm đam mê lớn nhất.

Tiến hành kích hoạt độ nghi, Trần Mộ cẩn thận dùng cảm giác khống chế truyền tin tạp ở trong độ nghi.

Vù!

La bàn nhẹ nhàng bay lên không trung, sau đó đứng yên ở đó. Trong mắt Trần Mộ liền hiện ra một tia vui mừng, hắn không hề chần chừ dùng cảm giác tiến hành điều khiển.

La bàn nhanh chóng bay ra ngoài cửa sổ rồi bay lên trời, màn hình trước mặt Trần Mộ không ngừng thay đổi. La bàn càng ngày bay càng cao, vượt qua sơn cốc, xuyên qua tầng mây trắng, tự do di chuyển trên không trung.

Nhìn thấy núi tuyết giống như tranh vẽ hiện ra trước mắt mình, cảm giác nói không nên lời, sướng khoái vô cùng. Đặc điểm của La bàn là trọng lượng nhẹ, tốc độ rất nhanh, vượt qua bất kì toa xe nào, thậm chí là bay nhanh hơn cả tạp tu.

Bay được nửa giờ, Trần Mộ muốn kiểm tra một chút phạm vi khống chế cực đại của La bàn là bao nhiêu.

Đột nhiên, Trần Mộ nhìn thấy trên màn hình có rất nhiều điểm đen. Hắn vô cùng sửng sốt, vội vàng khống chế La bàn xoay quanh, bay xuống phía dưới. Hình ảnh trên màn hình lập tức rõ ràng hơn rất nhiều.

Là một tạp tu đoàn! A, phương hướng mà bọn họ đang tiến đến chính là sơn cốc của mình! Trần Mộ đột nhiên cảm thấy cả kinh, cho đến lúc hắn nhìn thấy Văn Tá Phu thì hắn hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Ngay tức khắc, hắn bỏ mặc La bàn, lao ra khỏi căn phòng, cất tiếng kêu to: "Khương Lương!"

Thanh âm của hắn thật lớn, cả sơn cốc đều có thể nghe rõ, tất cả đội viên đều vô ý cùng ngừng lại động tác trên tay, ngạc nhiên nhìn ông chủ. Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy ông chủ gọi ai mà hô to như thế. Đây chính là phong cách điển hình của Bagnell.

"Ông chủ!" Khương Lương ngay lập tức chạy nhanh tới.

Trần Mộ liền nói: "Văn Tá Phu mang theo một nhánh quân đang tiến về phía chúng ta!"

Khương Lương ánh mắt chợt sáng lên, không hề bối rối: "Ông chủ, có tin tức cụ thể về bọn họ không? Khoảng cách từ bọn họ đến chúng ta là bao nhiêu? Có bao nhiêu người?"

Trần Mộ lúc này mới nhớ tới La bàn, vội vàng mở màn hình lên. Hắn thở phào một cái, La bàn bởi vì không có mệnh lệnh của hắn nên vẫn bồng bềnh giữa không trung.

Hình ảnh rõ ràng xuất hiện trên màn hình, Khương Lương trong mắt hiện lên vẻ tò mò, nhưng lúc này hắn biết tình huống khẩn cấp. Vội vàng chuyên tâm quan sát.

“Chắc là có khoảng một ngàn năm trăm tạp tu, cao thủ có khoảng hai trăm tên. Theo tốc độ tiến lên, hiện tại bọn họ còn cách chúng ta khoảng hai giờ bay. A, những toa xe kia là gì vậy?” Khương Lương liếc mắt một cái liền nhìn ra trong đội ngũ có rất nhiều toa xe lớn, hắn không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Tại chiến đấu thông thường, toa xe căn bản là không mang lại tác dụng gì, thậm chí còn mang thêm gánh nặng, chúng nó quá nặng nề. Văn Tá Phu lần này không ngờ lại mang theo nhiều toa xe như vậy đến đây, như vậy trong đó nhất định là có bí mật gì đó.

Cùng lúc này thì độ nghi trên tay của Khương Lương chợt vang lên.

“Là Hề chủ quản.” Khương Lương có hơi chút bất ngờ, bình thường Hề Bình có chuyện gì đều nói trực tiếp với ông chủ, hoặc là nói với Bagnell. Tại sao bây giờ lại đột nhiên gọi cho hắn chứ?

“Nhanh chóng tiếp nhận liên lạc xem tình hình bên lão Hề như thế nào?” Ánh mắt của Trần Mộ trầm xuống. Bên cạnh Hề Bình chỉ có một mình Tiểu Ba bảo vệ, nếu như có chuyện gì xảy ra, vậy thì....

Khương Lương ngay lập tức tiếp nhận liên lạc, trên màn hình hiện ra Hề Bình với vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Khương Lương, ông chủ đâu rồi? Ta không liên lạc được! Mau gọi ông chủ đến, có chuyện lớn xảy ra rồi!”

Lúc này Trần Mộ mới nhớ tới, truyền tin tạp mà hắn dùng hàng ngày đã bị lấy ra, hiện tại hắn đang dùng truyền tin tạp của La bàn. Hắn đi tới trước màn hình: “Lão Hề, người ở bên kia không có việc gì xảy ra chứ!”

Nhìn thấy Trần Mộ, Hề Bình liền thở dài một cái: “Ông chủ, thuộc hạ không sao.” Bất quá vẻ mặt của hắn lại trở nên kích động: “Ông chủ, có chuyện lớn xảy ra rồi! Pháp Á hiện tại vừa đưa ra một loại vũ khí mới, cực kì lợi hại. Thuộc hạ có nói cũng không rõ hết được, mọi người nhìn xem thử là biết.”

Hề Bình lập tức truyền đến một đoạn hình ảnh.

Đoạn hình ảnh này đúng là hình ảnh Pháp Á lấy hỏa lực mãnh liệt của toa xe chiến đấu đánh tan các tạp tu của Liên bang Tổng hợp học phủ. Máy ngày nay đoạn hình ảnh này đang được lưu truyền cực kì rộng rãi trên toàn liên bang.

Trần Mộ và Khương Lương bị đoạn hình ảnh này làm chấn động! Năm mươi ngàn toa xe chiến đấu tạo thành đội ngũ quả thực trông giống như dòng nước lũ cuộn cuộn cuốn phăng tất cả. Hỏa lực dày đặc phô thiên cái địa khiến cho cả hai người muốn ngừng thở!

“Ông chủ. Pháp Á vừa đưa ra tin tức mới, bọn họ nói rằng ai cũng có thể mua loại tạp giới này từ Pháp Á.” Hề Bình gấp rút nói.

Lúc này Trần Mộ đã tỉnh táo lại: “Chuyện về Pháp Á chúng ta không cần phải quan tâm. Lão Hề, người chú ý bảo vệ tốt chính mình, người và Tiểu Ba trước tiên cần tránh né đi chỗ khác. Liên minh Xuyên Hạ sắp tới gần sơn cốc của chúng ta, bọn họ dẫn theo một ngàn năm trăm tạp tu cùng với mấy trăm toa xe chiến đấu.”

Khuôn mặt của Hề Bình chợt trở nên trắng bệch không còn một chút máu.

“Ở bên kia người phải bảo vệ cho tốt chính mình.” Dặn dò xong, Trần Mộ liền ra hiệu cho Khương Lương đóng lại truyền tin tạp.

“Người có biện pháp nào không?” Vẻ mặt của Trần Mộ khôi phục lại như thường, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Khương Lương. Bagnell không có ở đây vào lúc này cho nên Khương Lương là người duy nhất có thể tin cậy ở phương diện này.

Khương Lương đứng thẳng, ánh mắt sắc bén, hắn trầm giọng nói: “Chúng ta vẫn có thể chống lại bọn chúng. Ưu thế lớn nhất của chúng ta chính là dĩ dật đãi lao(1). Hơn nữa chúng ta biết bọn chúng mà bọn chúng không biết chúng ta, cũng không biết là đã bị chúng ta phát hiện tung tích, đây chính là ưu thế thứ hai của chúng ta.” Hắn dừng lại một chút để suy nghĩ rồi tiếp tục nói: “Loại toa xe chiến đấu này phải đạt tới một số lượng nhất định mới có thể hình thành uy lực, mấy trăm cái là quá ít. Hơn nữa chúng ta có địa lợi, có

Hải Tinh bảo làm chỗ dựa. Ông chủ, xin ngài lập tức đem tin tức cấp báo cho Kiều Phi, như vậy một khi chúng ta có thể kiểm chế tập tu của bọn chúng thì chúng coi như xong đời. Lúc này Kiều Phi nhất định sẽ rất muốn đâm cho Văn Tá Phu một đao.”

Giọng Khương Lương trầm thấp mà lạnh lùng, những lời này của hắn khiến cho Trần Mộ liên tưởng.

Quả nhiên chuyên nghiệp và không chuyên không thể nào giống nhau được. Thật nhanh chóng hắn liền đưa ra quyết định: ”Người là tổng chỉ huy của mọi người, bao gồm cả ta và Weah đều chịu sự sắp đặt của người.”

Ánh mắt của Khương Lương không hề thay đổi, hắn hướng về phía Trần Mộ hành lễ: ”Thuộc hạ nhất định sẽ không phụ lòng tin tưởng của ông chủ.”

Cả sơn cốc nhanh chóng vận động với tốc độ kinh người, hào khí đột nhiên lên cao giống như giương cung bạt kiếm, sát khí tràn ngập!

1. dĩ dật đãi lao : dùng khoẻ ứng mệt; đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công (trong chiến đấu dùng thể thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh)

342. Chương 336: Mai Phục

Một ngàn năm trăm tập tu, ba trăm toa xe chiến đấu đang mãnh liệt hướng về phía Tuyết Ti Trùng sơn cốc. Văn Tá Phu lần này đã quyết tâm đem cái gai trong mắt mình nhổ tận gốc. Những ám vụ tập tu do hắn phái ra không một người trở về, hắn cảm thấy cực kì giết mình, thực lực của đối phương đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Không phải hắn không thuận mắt nhìn những người này, muốn trách thì phải trách bọn chúng lựa chọn vị trí đóng quân khiến cho Văn Tá Phu cảm thấy khó chịu. Tuyết Ti Trùng sơn cốc là khu vực nằm giữa liên minh Xuyên Hạ và Kiều gia, địa hình của nó hơi chếch về phía bắc, nếu như nó cùng với Kiều gia liên minh với nhau thì không thể nghi ngờ là sẽ hình thành thế chân vạc.

Đây cũng là lí do trọng yếu khiến hắn muốn nhanh chóng loại bỏ bọn chúng. Hơn nữa trước đó một đoạn thời gian, Kiều Phi lại còn tiến đến gặp gỡ với người của Tuyết Ti Trùng sơn cốc, điều này lại càng khiến Văn Tá Phu muốn nhổ tận gốc cái gai này.

Cho nên sau khi hắn mua được toa xe chiến đấu, chuyện đầu tiên phải làm chính là dẫn toàn quân, lấy thế thái sơn áp đỉnh đánh tan chướng ngại vật này, sau đó tiến hành tấn công Kiều gia. Những toa xe chiến đấu này vừa mới mua được cho nên hắn cũng muốn cho bọn thủ hạ một thời gian để làm quen với việc điều khiển. Văn Tá Phu sở dĩ lựa chọn Tuyết Ti Trùng sơn cốc làm mục tiêu tiến đánh đầu tiên cũng vì tính toán nhằm tạo điều kiện cho việc luyện tập.

Trong suy nghĩ của hắn, cái sơn cốc nhỏ nhỏ này, ở trước mặt đại quân của mình, chẳng phải là sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn trong chớp lát hay sao?

Tập tu dưới tay hắn chủ yếu là năm cấp, bất quá bọn họ đa số cũng không phải xuất thân là chiến đấu tập tu. Chính thức là chiến đấu tập tu cũng chỉ có năm sáu chục người mà thôi, đây chính là lực lượng tinh nhuệ nhất của Văn Tá Phu.

Tại khu Thiên Đông Lý chiến đấu tập tu vốn cũng không nhiều, bọn họ chủ yếu ở trong quân đội cùng với một số ít tập tu đoàn khổng lồ. Đào tạo ra một đội ngũ lực lượng quân sự hao phí tiền tài cực kì lớn, đây không phải là chuyện mà các thế lực bình thường có thể làm được. Ở nơi này, cái gọi là chiến đấu tập tu chính là những tập tu được đào tạo chỉ nhằm cho mục đích chiến đấu mà thôi.

Quá trình đào tạo bọn họ cần thời gian rất dài, với lại cần phải trải qua một số lượng kinh nghiệm thực chiến nhất định. Quá trình kiểm tra đánh giá chiến đấu tập tu khó khăn rất lớn, trong các loại hình tập tu thì nó là một trong những loại hình đứng đầu. Nó không chỉ là kiểm tra khả năng tác chiến đơn độc mà còn kiểm tra cả quá trình rèn luyện hàng ngày.

Văn Tá Phu tiêu tốn vô số tiền bạc bất quá cũng chỉ chào mời được năm sáu chục chiến đấu tập tu. Nhưng năm sáu chục chiến đấu tập tu này có thể nói là một lực lượng khá kinh người.

Ngồi ở bên trong toa xe, Văn Tá Phu hăng hái, cảm thấy cực kì đặc ý. Hẳn trước kia vẫn lo lắng về lực chiến đấu của thủ hạ, ngoại trừ những chiến đấu tạp tu thì kinh nghiệm thực chiến của những người khác là cực kì ít ỏi. Hiện tại đã có toa xe chiến đấu, hẳn mới yên tâm dẫn quân xuất chiến.

Toa xe chiến đấu quả thực là thứ tốt! Ngay cả tạp tu của Liên bang Tổng hợp học phủ cũng phải chịu thất bại nặng nề, một cái sơn cốc nhỏ nhỏ chẳng phải là sẽ bị tiêu diệt dễ như trở bàn tay hay sao? Điều duy nhất khiến cho hắn cảm thấy đau lòng chính là bốn phần lợi nhuận phải cấp cho tổ chức kia. Bất quá suy đi nghĩ lại nếu như có thể dựa vào một thể lực lớn như thế thì chính mình sau này không chừng còn có thể tiến xa hơn nữa!

Khi mà Văn Tá Phu đang nghĩ về một tương lai tốt đẹp đầy ảo tưởng thì đội ngũ cũng dừng lại: "Đại ca, vượt qua sơn cốc phía trước là đến Tuyết Ti Trùng sơn cốc!" Y Tùng cẩn thận chỉ vào sơn cốc trên màn hình, cung kính nói.

Ảo tưởng của Văn Tá Phu bị cắt đứt, tâm trạng hắn liền không vui, bất quá hắn vẫn ngẩng đầu liếc mắt một cái về phía màn hình: "A."

Sơn cốc trước mắt địa thế tương đối bằng phẳng, Độ dốc ở hai bên sườn núi cũng không lớn, ngoại trừ một ít cây cối thưa thớt thì không có bất kì thứ gì ngăn cản. Văn Tá Phu ngay lập tức liền cảm thấy yên lòng. Địa hình như vậy thì căn bản không thể mai phục được, nghĩ vậy hắn không khỏi cười thầm sự cẩn thận có phần quá đáng của mình. Những kẻ trong Tuyết Ti Trùng sơn cốc giờ phút này chỉ sợ là đang ngủ say.

Các tạp tu nhanh chóng tiến vào trong sơn cốc, mỗi người đều khởi động lòng năng lượng lên, lúc này tất cả trông giống như những quả cầu bằng ánh sáng. Nếu từ xa nhìn lại thì giống như những ngôi sao đang di động. Một ngàn năm trăm "ngôi sao" tập trung cùng một chỗ quả thực là một quang cảnh cực kì đồ sộ.

Toa xe chiến đấu và các tạp tu đều phi hành ở sát mặt đất. Đây là nhằm bảo vệ bí mật, nếu như bay càng cao thì địch nhân có thể phát hiện bọn họ từ xa.

Văn Tá Phu vừa định xốc lại tinh thần của các thủ hạ, vượt qua sơn cốc này sau đó tiến hành chinh đồn đội ngũ thì có thể bắt đầu tiến đánh vào Tuyết Ti Trùng sơn cốc.

Ngay lúc này đột nhiên xuất hiện dị biến!

Một chùm tia sáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện từ phía dưới chân bọn họ, trong bóng đêm những tia sáng này trở nên chói mắt vô cùng. Chùm sáng màu đỏ giống như tơ nhện liên kết với nhau tạo thành một tấm lưới màu đỏ cực lớn. Tấm lưới cơ hồ che kín cả sơn cốc.

Phản ứng nhanh nhất chính là những chiến đấu tạp tu trong đội ngũ.

Sắc mặt của bọn họ đều biến đổi.

Không kịp nhắc nhở những người khác. Bọn họ vội vàng bay nhanh lên trên cao. Tuy nhiên chưa kịp bay lên trời thì ngọn lửa vô cùng vô tận đã bao phủ lấy bọn họ.

Oanh oanh oanh oanh oanh! Những âm thanh mãnh liệt vang lên.

Cả sơn cốc lúc này đã trở thành biển lửa, mặt đất kịch liệt rung chuyển, những tiếng nổ mạnh hầu như muốn phá hỏng màng tai của tất cả mọi người. Trước mắt bọn họ chỉ có lửa cháy ngập trời, không thể nhìn thấy bất cứ gì khác. Những vụ nổ mạnh phát sinh làm áp suất trong không khí tăng cao khiến cho mọi người không có cách nào ổn định thân hình, rất nhiều người thậm chí còn bị thổi bay lên cao.

Văn Tá Phu trợn tròn mắt kinh ngạc.

Những hộ vệ bên cạnh hắn phản ứng cực nhanh, vội vàng dùng lòng năng lượng bảo vệ hắn. Nhưng mà những chiếc toa xe thì không có may mắn như thế, những vụ nổ mạnh kịch liệt đã khiến cho các toa xe nát bấy. Sức nổ cường đại dễ dàng xé nát các toa xe ra thành từng mảnh nhỏ.

Mấy người hộ vệ chặt vật bảo vệ Văn Tá Phu. Sóng xung kích do nổ mạnh gây ra mang theo nhiệt độ cực cao không ngừng đánh vào lòng năng lượng, lúc này lòng năng lượng đã hoàn toàn bị lửa bao quanh.

Bọn họ quyết định thật nhanh, đem Văn Tá Phu bay thẳng lên trên không trung.

Đến khi cách mặt đất hơn một ngàn mét, ảnh hưởng của vụ nổ vẫn còn khiến cho bọn họ cảm thấy cực kì hoảng sợ, há hốc mồm. Khi bọn họ nhìn xuống phía dưới thì sắc mặt chợt tối sầm.

Cả sơn cốc đã trở thành một biển lửa, trong biển lửa xác của những toa xe chiến đấu hiện ra cực kì bắt mắt. Hai bên sườn núi trực tiếp bị vụ nổ đánh sập, mặt đất bị đốt cháy chỉ còn lại một mảnh màu đen. “Tập giới cơ quan! Nhất định là tập giới cơ quan!” Y Tùng về mặt hoảng sợ, người run cầm cập: “Như thế này không biết là cần phải có bao nhiêu tập giới cơ quan a... Đại ca, chúng ta... chúng ta... toa xe chiến đấu của chúng ta toàn bộ đều bị hủy diệt.” Giọng nói của hắn dường như là đang khóc.

Văn Tá Phu thừa người ra, rốt cục hắn cũng phục hồi lại tinh thần. Nhìn thấy toa xe chiến đấu mà mình dốc ra toàn bộ vốn liếng để mua về chưa kịp phát ra một tia năng lượng thể đã bị hủy đi, hắn càng nghĩ càng thấy giận dữ, một cổ ức khí bốc lên, cả người hắn run lên, nói không nên lời.

Đúng là tập giới cơ quan, Khương Lương đã căn rằng đem tất cả tập giới cơ quan trong sơn cốc ra dùng. Toàn bộ tập giới cơ quan của quân đội mà lần trước mua được từ Tiêu Lập Thiên đến một cái cũng không lưu lại. Để bố trí những tập giới cơ quan này đám người Hertha đã tốn hết một giờ.

Chùm sáng màu đỏ thật ra là một kĩ năng của Hertha tên là Liên hoàn. Nó có tác dụng làm cho các tập giới cơ quan bố trí riêng lẻ liên kết với nhau tạo nên một thể thống nhất. Cùng với việc được kích hoạt nổ mạnh hàng loạt làm cho uy lực của mỗi tập giới cơ quan tăng thêm hơn hai mươi phần trăm uy lực so với bình thường.

Hertha vừa mới học được kĩ năng này mấy ngày gần đây. Nếu như không có Tuyết Khanh đại pháp, cảm giác của hắn sẽ không đủ để học kĩ năng này. Lần đầu tiên nhìn thấy kĩ năng của mình tạo ra uy lực mạnh mẽ như thế, Hertha ngày thường vốn ít nói, trên mặt cũng không khỏi hiện lên vẻ kiêu ngạo và tự hào.

Tập giới cơ quan do quân đội chế tạo, uy lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với tập giới cơ quan thông thường. Tiếng nổ mạnh không ngừng vang xa.

Trên bầu trời, các tập tu trông chật vật không chịu nổi. Một ngàn năm trăm tập tu, bởi vì đều khởi động lồng năng lượng cho nên ở trong trận nổ mạnh này cũng không có gây ra tổn thất nhiều lắm.

Các tập tu về mặt lo lắng, hồi hộp nhìn xuống sơn cốc lúc này hầu như đã bị đốt sạch chỉ có một màu đỏ hồng. Không có một toa xe chiến đấu nào còn nguyên vẹn sau vụ nổ. Trước những vụ nổ mạnh như thế này thì kim loại trở nên yếu ớt như những tấm giấy mỏng manh.

Những vụ nổ mạnh xảy ra bất ngờ làm cho các tập tu này như vừa từ trong ác mộng tỉnh lại. Duy nhất vẫn duy trì được sự bình tĩnh chính là năm sáu mươi chiến đấu tập tu.

Dưới nhiệt độ cao, không khí dường như không ổn định chuyển động hỗn loạn khiến cho mỗi người đều không thể phân biệt được thật giả.

Bọn họ vốn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Lúc này đã hiểu được ý đồ của đối phương. Đối phương nhất định là có được tin tức về toa xe chiến đấu cho nên mới tỉ mỉ bày ra cục diện như thế. Tập giới cơ quan đối với những tập tu cảm giác cường độ trên năm cấp như bọn họ căn bản không tạo ra được bao nhiêu sát thương, mà đối phương hao phí số lượng tập giới cơ quan nhiều như thế, chắc chắn chỉ nhằm một mục đích duy nhất là phá hủy toa xe chiến đấu của bọn họ.

“Cẩn thận. Đối phương nhất định sẽ còn có những hành động khác nữa.” Một vị chiến đấu tập tu nhắc nhở đồng bạn. Những vụ nổ mạnh vừa rồi đã làm đội hình của bọn họ trở nên rối loạn. Bọn họ muốn tiến hành tập hợp trở lại, đương nhiên đây chỉ là đối với những chiến đấu tập tu mà thôi.

Nói chưa dứt thì trên bầu trời chợt truyền đến âm thanh kêu thảm. Hai người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy không ngừng có người đang từ trên không trung rơi xuống.

Không xong!

Sắc mặt của hai người khê thay đổi, khắp nơi trên bầu trời đều là năng lượng chấn động. Hai người căn bản không có cách nào nhận biết đâu là bạn đâu là địch nhân.

“Đúng là gà!” Đồng bạn của hắn không nhịn được liến máng. Hắn máng không phải là không có đạo lí, hiện tại cục diện hỗn loạn như thế mà vẫn phóng ra năng lượng thể. Như vậy địch nhân sẽ có thể nhân cơ hội

mà đục nước béo cò.

“Mặc kệ bọn họ, bọn ta trước hết phải tập hợp đội ngũ trở lại đã. Không được cho kẻ địch lợi dụng cơ hội.” Vị chiến đấu tập tu này trầm giọng nói. Những tập tu bình thường sống hay chết đối với bọn họ không quan trọng. Ở trong mắt của những chiến đấu tập tu này, tập tu bình thường chẳng qua chỉ là vật hi sinh mà thôi, căn bản không có tư cách làm đồng bạn với bọn họ.

Trần Mộ lúc này cực kì tỉnh táo, hẩn như một bóng ma chạy trong bóng đêm.

Đại Nê Thu tập tu được hẩn phát huy đến cực hạn, hẩn dễ dàng áp sát đám người kia. Bóng tối là thứ che chở cho hẩn tốt nhất, đối phương lúc này đang ở trạng thái khởi động lòng năng lượng, ở trong bóng tối bọn họ trở nên cực kì bất mắt, hẩn không cần tốn công sức cũng dễ dàng tìm được mục tiêu.

Hẩn yên lặng đi tới phía sau lưng một tên tập tu, xuyên qua lòng năng lượng hẩn có thể nhìn thấy toàn bộ phía sau lưng đối phương.

Hẩn nhẹ nhàng vung lên ngón trỏ, âm thanh do Thoát Vĩ toa phát ra vang lên.

Đối phương cũng đã phát hiện, Trần Mộ nhanh như chớp dùng ngón trỏ chạm vào lòng năng lượng, một tiếng binh nhẹ nhàng vang lên, lòng năng lượng của đối phương ngay lập tức bị nghiền nát.

Tên tập tu kia hoảng hốt, vừa định làm ra động tác thì cảm thấy sau cổ đau nhức, cả người liền mất đi ý thức.

Tiếp tục cách làm như thế đối với vài tên tập tu khác, những tên tập tu còn lại liền trở nên rối loạn. Cho đến khi Trần Mộ tiêu diệt được hơn chục tên thì đối phương hoàn toàn mất đi khả năng khống chế cục diện.

Tâm lí hoảng sợ của bọn tập tu lúc này đã hiện ra rõ ràng, bọn họ trở nên cực kì cảnh giác đối với những người xung quanh, một ít tập tu thậm chí còn theo bản năng bắt đầu phóng ra năng lượng thể.

Hiện trường lập tức trở nên cực kì hỗn loạn, trong bóng đêm năng lượng thể bắn ra một cách tán loạn. Bọn họ không biết địch nhân đang ở chỗ nào, không biết địch nhân là ai.

Từ đây có thể nhìn thấy chuyên nghiệp và nghiệp dư khác nhau như thế nào. Những tập tu này thực lực không đến nỗi nào nhưng mà kĩ năng chiến đấu quá kém cho nên mới tạo điều kiện cho Trần Mộ lợi dụng.

Cảm nhận được mỗi một sự biến hóa của khí lưu tập, thân hình Trần Mộ càng trở nên phiêu hốt quỷ dị. Nhìn thấy bầu trời thỉnh thoảng lại có năng lượng thể bay qua, trong lòng hẩn chợt nảy ra một ý nghĩ, hẩn không dùng cận thân ám sát nữa mà chuyển sang sử dụng ám sát từ xa bằng Thoát Vĩ toa.

Hẩn chuyên môn chọn những tập tu đứng ở phía xa để ra tay, tính chất năng lượng thể của Thoát Vĩ toa khác xa với những năng lượng thể khác.

Với năng lượng thể bình thường thì khoảng cách càng gần uy lực càng lớn, còn Thoát Vĩ toa thì ngược lại, trong tầm bắn của nó, khoảng cách càng xa thì uy lực càng lớn.

Nhằm không để cho đối phương phát hiện, Trần Mộ cũng không có dùng cảm giác để tập trung mục tiêu mà là dùng mắt thường để bắn, như vậy đối phương sẽ càng khó phát hiện.

Năng lượng thể do Thoát Vĩ toa phóng ra vốn là cực kì nhỏ, hơn nữa Trần Mộ căn bản là không có dùng cảm giác để tập trung mục tiêu cho nên người khác gần như là không thể nào phát hiện ra. Mà khi bọn hẩn phát hiện ra thì năng lượng thể của Thoát Vĩ toa chỉ còn cách trong gang tấc, bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Trần Mộ vui mừng ẩn núp ở bên cạnh những nơi mà tập tu đi qua, thỉnh thoảng lại phóng ra năng lượng thể của Thoát Vĩ toa.

Trên bầu trời, không ngừng có những lòng năng lượng bị đánh nát, tiếng kêu thét của đồng bọn lại càng khiến cho thần kinh những tập tu này trở nên căng thẳng.

Một đám “sao” đang dần dần bị dập tắt, tiếp theo sẽ là ai? Là chính mình?

Hoàn cảnh Trần Mộ lúc này cũng không tốt lắm. Vì để cho người khác không phát hiện, khi phi hành hẩn phải tận dụng mọi cách để người khác không sao đoán ra được.. Hơn nữa cũng vì nguyên nhân trên, hẩn

cũng không có sử dụng lòng năng lượng. Không sử dụng lòng năng lượng mà lại phi hành trong thời tiết lạnh giá như thế khiến cho mặt của hắn trở nên tê dại.

Nhìn thấy cảnh tượng ngày càng hỗn loạn trên không trung, Trần Mộ lặng yên bay xuống phía dưới.

Không có lòng năng lượng bảo vệ, chỉ cần một đạo năng lượng đơn giản là có thể lấy đi mạng sống của hắn. Càng hướng chi nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành. Vừa xuống tới mặt đất hắn liền đột nhiên như ẩn như hiện rồi biến mất.

Lúc này tinh thần Văn Tá Phu rốt cuộc cũng đã hồi phục lại.

343. Chương 337: Gân Trong Gang Tắc

Tiếng quát này được thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh truyền tới từng góc của chiến trường.

Mọi người sửng sốt, một cách vô ý thức đều dừng lại, uy tín của Văn Tá Phu tại liên minh Xuyên Hạ đã sớm ăn sâu vào tâm trí của mọi người.

Các tạp tu nhanh chóng dừng tay và lấy lại bình tĩnh. Về mặt của bọn họ ngỡ ngác, không rõ vừa rồi đến tột cực là có chuyện gì đã xảy ra?

“Một đám ngu ngốc!” Trong đám chiến đấu tạp tu ở phía xa có người không nhịn được cười khẩy nói.

“La Bá Đặc, người không thể đòi hỏi bọn họ giống như chúng ta vốn có kinh nghiệm thực chiến dày dặn.” Một người ở bên cạnh cười nói.

“Ta rất hoài nghi, những người này trên chiến trường không biết có thể tạo nên tác dụng như thế nào? Chẳng hiểu tại sao lão đại lại sử dụng một đám phế vật như vậy?” La Bá Đặc lạnh lùng nói.

“Ha ha. Lúc này chính là cơ hội để chúng ta thể hiện giá trị của mình. Bằng không lão đại làm sao biết được giá trị của chúng ta đến đâu?” Người nọ chột cười.

“Đủ rồi!” Vị tạp tu cầm đầu với khuôn mặt chữ điền lạnh lùng cắt ngang câu chuyện của bọn họ: “Tất cả xóc lại tinh thần đi! Thủ đoạn của đối phương các người cũng đã thấy, cẩn thận nếu không sẽ bị lật thuyền trong mương.” Người này chính là thủ lĩnh của đám chiến đấu tạp tu tên là Hi Văn Đặc.

“Lão đại yên tâm đi, chỉ là thủ đoạn con con ấy mà, muốn hù dọa chúng ta thì quả thật là buồn cười.” La Bá Đặc tùy tiện nói.

Hi Văn Đặc gật đầu không nói gì, ánh mắt nhìn về phía những tạp tu đang ngỡ ngác ở bên kia, không tự chủ được toát ra vài phần coi thường.

Văn Tá Phu cảm giác được mình sắp điên lên vì giận dữ, cả người hắn run cầm cập. Giống như một kẻ bị dồn đến đường cùng, hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào những thủ hạ của mình.

P phía dưới sơn cốc vẫn còn đang cháy, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Văn Tá Phu cảm thấy cả người khô nóng. Tâm huyết của nhiều năm bị đốt sạch trong giây lát làm hắn dường như đang bị nướng trên ngọn lửa, cảm giác đau khổ đến cùng cực.

Nhìn biểu hiện của các tạp tu thủ hạ, thật giống như nụ cười mỉa mai của địch nhân.

Bất quá Văn Tá Phu vốn là một kẻ dày dặn kinh nghiệm. Hắn hít một hơi thật sâu. Cảm giác lạnh lẽo của không khí đi vào trong phổi làm cho đầu óc của hắn nhanh chóng tỉnh táo. Cho dù không có toa xe chiến đấu, lực lượng còn lại của mình cũng đủ để đánh tan đám người trong Tuyết Ti Trùng sơn cốc.

“Hi Văn Đặc, người tới chỉ huy bọn họ.” Văn Tá Phu nghiêm mặt, lạnh lùng nói. Hắn đã quyết tâm trong lòng, vô luận lần này như thế nào thì cũng phải san bằng Tuyết Ti Trùng sơn cốc! Không san bằng Tuyết Ti Trùng sơn cốc thì hắn không thể nào quên được mối hận trong lòng.

Hi Văn Đặc chột náo náo, nhưng lập tức tuân lệnh: “Vâng!” Ngay thường hắn chỉ phụ trách những chiến đấu tạp tu mà thôi, không ngờ lần này ông chủ lại cho hắn làm tổng chỉ huy.

Những tập tu bình thường bắt đầu hành động theo sự chỉ huy của Hi Văn Đặc. Bất quá bọn họ vốn không có kinh nghiệm chiến đấu quy mô lớn cho nên việc tập hợp đội hình phải mất hơn mười phút.

Hi Văn Đặc nhíu mày, bay đến bên cạnh Văn Tá Phu: "Ông chủ, bọn họ không có kinh nghiệm chiến đấu quy mô lớn, chỉ bằng nên chia bọn họ thành từng tiểu đội, bọn họ vốn quen thuộc với phương thức chiến đấu này." Văn Tá Phu suy nghĩ một chút, hần cũng hiểu được đạo lý này, liền gật đầu: "Được."

Những tập tu này bình thường khi chấp hành nhiệm vụ bất quá cũng chỉ là mười người một tổ, làm sao có được kinh nghiệm chiến đấu trong đội ngũ trên một ngàn người như hiện tại? Biểu hiện tồi tệ cũng là điều bình thường. Văn Tá Phu lúc này trong lòng âm thầm hối hận không thôi.

Sau khi tiến hành kiểm tra đội ngũ thì mới phát hiện, trong trận hỗn loạn vừa rồi đã chết hơn một trăm người, bị thương hơn hai trăm người. Nghe báo cáo tình hình Văn Tá Phu mặt mày xanh lét. Trong số này có hơn một nửa là do tập tu phe mình ngộ thương.

Nếu như hần biết đối phương chỉ có một người, chỉ sợ là sẽ ho ra máu mà chết.

"Bọn họ đang tới."

Trong Hải Tinh bảo, Trần Mộ, Weah và Khương Lương đều có mặt. Trần Mộ sau khi nghỉ ngơi một lúc thì tinh thần đã khôi phục lại như bình thường.

Hải Tinh bảo được ngự trang cực kì xảo diệu, bằng mắt thường rất khó phát hiện ra. Mà tập phiến dò xét bình thường chỉ hữu hiệu đối với năng lượng dao động mà thôi, đối với loại ngự trang được giấu ở sâu mấy mét bên dưới lớp tuyết như thế này thì bọn họ làm sao có thể phát hiện?

Đây có lẽ là lần đầu tiên Trần Mộ tiến vào Hải Tinh bảo.

Hải Tinh bảo có thể làm cho Đường Hàm Phái phải đưa ra giá cả cao như thế, có thể nói là việc kiến tạo cực kì khó khăn, cao hơn những công sự bình thường nhiều lắm. Hình dạng của nó giống như một con Hải Tinh, ở giữa là phòng điều khiển mà năm cái xúc giác là năm cứ điểm hỏa lực.

Một cái Hải Tinh bảo là một đơn vị chiến đấu. Ưu điểm lớn nhất của nó cũng là đặc điểm mà những công trình phòng ngự khác không có. Nếu như năm cái xúc giác của nó đồng thời phóng ra cùng một kết cấu năng lượng thể có cùng tần số thì có thể sinh ra hiệu ứng cộng hưởng, uy lực của năm cái năng lượng thể sẽ được gia tăng lên rất nhiều.

Hải Tinh bảo bởi vì tác dụng tăng khả năng công kích này mà được thổi phồng lên, nhưng mà số người biết cách xây dựng Hải Tinh bảo lại cực kì ít ỏi.

Phòng điều khiển và phòng hỏa lực có rất nhiều thứ được liên kết với nhau. Trong phòng điều khiển có màn hình dành riêng cho nhân viên chỉ huy. Nhân viên chỉ huy trong phòng điều khiển có thể thông qua hình ảnh truyền đến màn hình để nắm bắt tình hình chiến trường, đồng thời nhờ đó mà có thể đưa ra mệnh lệnh chỉ huy phù hợp cho các tập tu trong phòng hỏa lực.

Mỗi một phòng hỏa lực đều được bố trí một đơn vị chiến đấu, nói cách khác thì trong một Hải Tinh bảo có ít nhất mười lăm đơn vị tập tu. Trong đó có một đơn vị chuyên theo dõi việc phòng thủ đồng thời phụ trách luôn cả việc khống chế đối với toàn bộ Hải Tinh bảo. Phòng điều khiển vốn là cần phải có một người phụ trách, nhưng mà số người Trần Mộ có trong tay cực kì ít ỏi, không đủ người để bố trí.

Bagnell mang đi năm mươi tập tu, hơn nữa Tiểu Ba phải ở bên cạnh Hề Bình. Lực lượng mà Trần Mộ có vào lúc này quả thực là thiếu hụt trầm trọng.

Khương Lương chăm chú nhìn vào địch nhân trên màn hình, thần sắc của hần vẫn như thường, ánh mắt có phần lơ đãng. Thoáng nhìn về phía ông chủ, trong lòng hần không khỏi dâng lên vài phần cảm khái.

Trước kia hần chưa từng nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ làm việc cho một ông chủ mà tuổi tác thậm chí còn ít hơn mình. Ông chủ là người mà cho đến giờ phút này hần vẫn không sao nhìn thấu được.

Là một người không thích nói chuyện, hiểu biết về những thứ khác rất nhiều, thân thủ rất cao. Ngay cả cảm giác so với hần trước khi bị thương đều phải cao hơn nhiều.

Trước khi bị thương hấn vẫn được coi là một thiên tài. Không ngờ ông chủ so với hấn còn vượt trội hơn biết bao nhiêu lần. Ngẫm lại hấn không khỏi cảm thấy cực kì khó tin.

Làm cho hấn cảm thấy giật mình là phong cách làm việc của ông chủ. Theo lẽ thông thường thì còn trẻ mà đã có được thành tựu lớn như thế thường sẽ sinh ra kiêu ngạo, đắc chí. Nhưng mà trên người ông chủ không hề nhìn thấy một chút kiêu căng, nóng nảy mà là hết sức bình tĩnh và ôn hòa.

Thân phận của ông chủ vẫn còn là một điều bí ẩn, không ai biết hấn từ đâu đến, không người nào biết những kĩ năng của hấn là học được từ đâu. Còn có Weah, thân thủ cao đến mức kinh khủng. Cho dù là trong quân đội, Khương Lương cũng chưa từng gặp cao thủ nào kinh khủng như thế, thêm vào đó Weah lại là vô tạp lưu cao thủ vốn tuyệt tích đã lâu.

Những điều này chỉ làm cho Khương Lương cảm thấy tò mò mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến sự cảm kích của hấn đối với ông chủ. Nếu không có ông chủ thì cuộc sống của hấn không biết sẽ âm đạm đến mức nào. Trước kia hấn chưa bao giờ dám nghĩ tới một ngày cảm giác của mình có thể khôi phục trở lại. Hơn nữa hấn có thể nhìn thấy sự tín nhiệm mà ông chủ dành cho hấn. Trong thời gian bị thương, hấn đã làm thuê cho nhiều người nhưng mà chưa từng nhận được sự đãi ngộ nào tốt như thế.

Làm kẻ sĩ có thể chết vì tri kỉ, điều này chẳng phải đúng như thế này hay sao?

Khương Lương đứng thẳng lên, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Nhìn về những kẻ xuất hiện trên màn hình, trên miệng hấn hiện ra một nụ cười lạnh lẽo.

Chính thức làm cho hấn cảm thấy kiêng kị chính là mấy trăm cái toa xe chiến đấu, cho nên hấn mới mạo hiểm ra lệnh cho Hertha đem tất cả tạp giới cơ quan mai phục tại con đường mà đối phương sẽ đi qua.

Ý đồ của hấn chính là nhằm vào sự khinh địch của đối phương. Kết quả là hấn đã thành công! Cho dù hiện nay thực lực giữa hai bên có chênh lệch đáng kể nhưng mà hấn cũng không có sợ hãi.

Tuyết Ti Trùng sơn cốc lúc này đã ở ngay trước mắt của Văn Tá Phu.

Cả sơn cốc đều im ắng, hai ngọn núi cao vút ở hai bên, ở giữa chỉ có một con đường mòn rộng khoảng hơn mười mét. Đường mòn cực kì tĩnh mịch, tối đen như mực khiến cho người nào nhìn thấy đều có chút sợ hãi trong lòng.

Văn Tá Phu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Hi Văn Đặc: "Chúng ta sẽ tiến công từ hướng nào?" Hiện tại hấn hận không thể đem đối phương đốt thành tro bụi để vơi đi mối hận trong lòng.

Hi Văn Đặc nhìn thoáng qua Tuyết Ti Trùng sơn cốc, trong lòng hấn có chút do dự. Đối phương cho đến bây giờ vẫn còn không có xuất hiện, có lẽ là đang ở trong sơn cốc chờ bọn họ. Nếu trực tiếp tiến vào sơn cốc bằng đường mòn thì chẳng khác nào là tự chui đầu vào rọ.

Hấn suy nghĩ một chút rồi nói: "Phái hai trăm người bay lên, chúng ta sẽ công kích từ không trung."

Hai trăm người bay lên trên không trung một cách hỗn loạn khiến Hi Văn Đặc lắc đầu thất vọng, chiến đấu quy mô lớn cùng với chiến đấu ở quy mô nhỏ khác nhau rất nhiều. Những tạp tu này ở trong chiến đấu quy mô lớn căn bản không phát huy ra được bao nhiêu tác dụng.

Hai trăm tạp tu khởi động lồng năng lượng, hướng về phía một ngọn núi bay đi. Chỉ cần vượt qua ngọn núi này thì tất cả mọi thứ trong sơn cốc đều sẽ hiện ra trong tầm nhìn của bọn họ.

Trong mắt Khương Lương hiện lên một đạo hàn quang, sắc mặt không chút thay đổi, nhanh chóng ra lệnh: "Bảo số 1,3,5,7,9 bắn rơi bọn chúng cho ta."

Hấn vừa dứt lời, hai mươi lăm đạo năng lượng hình thoi bắn thẳng lên không trung về phía hai trăm người kia.

Hai trăm tạp tu lúc này trở thành hai trăm cái bia ngắm bắn, khi đã khởi động lồng năng lượng thì trên bầu trời sẽ dễ dàng bị phát hiện. Các tạp tu trong Hải Tinh bảo không cần cố sức cũng có thể dễ dàng tập trung vào đối phương.

Đột nhiên một tiếng rít kì dị vang lên khiến cho tất cả mọi người đều giật mình.

Binh!

Một loạt âm thanh dồn dập vang lên cùng một lượt trên không trung, hơn hai mươi người đột nhiên rút xuống. Tiếng kêu thảm thiết dường như vang lên sát bên tai.

Hơn một trăm tạp tu còn lại trên không trung trong lòng đồng thời run lên.

Công kích thật là lợi hại! Năng lượng hình thoi của đối phương không ngờ là có thể dễ dàng xuyên qua lòng năng lượng của bọn họ, như thế nào lại không khiến cho trong lòng bọn họ cảm thấy phát lạnh muốn run lên?

Bọn họ lúc này mới nhìn thấy rõ là những năng lượng toa này là từ trên núi bắn ra.

Lập tức có rất nhiều người thu lại lòng năng lượng chuyển sang thành chiến đấu huyền tạp. Nếu lòng năng lượng đã không có tác dụng chi bằng triệt hồi đi, như thế mới không để cho đối phương dễ dàng phát hiện ra.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đối phương lại phát ra ba lần công kích. Các tạp tu trên không trung lại rơi xuống thêm hai mươi một người.

Lần này lại khiến cho bọn họ bị dọa gần chết.

Đây là thứ gì mà tần suất bắn ra nhanh như thế?

Đây là thứ gì mà độ chính xác lại cao như vậy?

344. Chương 338: Đối Công

Các tạp tu này cuối cùng cũng tiến hành phản kích, nhưng hỏa lực đánh vào phía ngọn núi cực kì thưa thớt, ngoại trừ phả hủy được một số nham thạch bên ngoài, còn lại đều không mang đến bất cứ hiệu quả nào.

Hi Văn Đặc nhíu mày. Một bên có công sự che chắn, một bên thì hành tung đã bị bại lộ. Đối với bọn họ mà nói thì khá bất lợi. Hai bên giao chiến mới có vài giây ngắn ngủi nhưng đã khiến cho lòng hấn trầm xuống.

Đây là một đối thủ cực kì khó chịu!

Trong chớp mắt đối phương đã phát động ba lần công kích, tần suất công kích cao như thế chỉ có những tạp tu đã trải qua huấn luyện lâu năm mới có thể làm được. Không một lần thất bại, hiệu suất quả thật là kinh người. Càng làm cho hấn cảm thấy không ổn chính là công kích của đối phương lại có thể dễ dàng xuyên thủng lòng năng lượng của các tạp tu phe mình!

Những tên tạp tu này dưới con mắt của hấn chỉ có thể coi là bình thường, nhưng lòng năng lượng tạp mà bọn họ sử dụng không phải là loại thông thường. Mặc dù những lòng năng lượng này không dám nói là không gì có thể phá hủy được, nhưng mà xuyên thủng chúng cũng không phải là việc đơn giản.

Những tạp tu dưới tay hấn không phải người nào cũng có thể làm được điều này. Nhưng đối phương làm được có nghĩa là đối phương có ít nhất hai mươi tên tạp tu trình độ không kém gì thủ hạ của mình.

Cái này so sánh với tình báo mà bọn họ có được chênh lệch nhau một trời một vực. Hấn liếc mắt nhìn Văn Tá Phu một cái. Văn Tá Phu lúc này mặt mày tái mét, muốn ngay lập tức cho Y Tùng một cái bạt tai. Hấn mở mồm mắng: "Chó má, những tin tức mà người cung cấp cho ta là như thế nào? Tạp tu cảm giác bốn cấp sao?" Lời còn chưa dứt thì hấn vung tay chỉ vào Y Tùng: "Chẳng lẽ mắt ngươi mù rồi hay sao? tạp tu cấp bốn? Tạp tu cấp bốn mà lợi hại đến thế sao? Người đi tìm cho ta vài tên thử xem!"

Y Tùng lúc này mếu máo khóc không thành tiếng: "Ông chủ, tạp tu của bọn họ cảm giác thật sự chỉ có cấp bốn! Những người này không biết có phải là viện trợ do bọn họ mời tới không?"

Sắc mặt của Văn Tá Phu hơi dịu xuống một chút. Hi Văn Đặc lúc này vội vã nói: " Ông chủ, khả năng này khá lớn. Ngài cũng biết rõ, với năng lực của Y Tùng đại nhân sẽ không thể nào xuất hiện sai lầm như vậy." Y Tùng chính là kẻ tâm phúc của ông chủ, lúc này tranh thủ nói giúp vài câu đối với quan hệ của hai người bọn hấn sẽ có lợi thật lớn.

Quả nhiên Y Tùng cảm kích liếc mắt nhìn Hi Văn Đặc một cái.

Suy nghĩ một chút, Văn Tá Phu cũng cảm thấy có lý. Y Tùng khó có khả năng ngay cả một vấn đề đơn giản như thế cũng tính sai. Hắn hừ lên một tiếng: "Đám rác rưởi này không biết là mượn được người từ đâu, bọn chúng tưởng rằng mượn được hai mươi tên chiến đấu tạp tu là có thể phân cao thấp được với chúng ta hay sao?"

Y Tùng vội vàng tiếp lời: "Đại ca, bọn chúng có hỏi mượn thì cũng chỉ có thể mượn của Kiều gia. Kiều gia có thể cho bọn họ mượn được bao nhiêu? Khoảng hai mươi người là cùng. chúng ta chỉ cần giết chết hai mươi người này thì bọn chúng sẽ như cá trên thớt mặc cho chúng ta tùy ý chém giết."

Văn Tá Phu quay sang phía Y Tùng: "Không nên lo lắng về thương vong. Giết chết toàn bộ bọn chúng cho ta, nếu không được thì đánh sập luôn ngọn núi này!"

Hi Văn Đặc biến sắc, hắn biết là lần này ông chủ đã hạ quyết tâm sắt đá nhất định phải tiêu diệt những kẻ này.

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì nhân số đã mất đi một phần ba, chỉ còn lại khoảng một trăm người. Bọn họ không chống đỡ được nữa nên đã cùng nhau rút lui, sau khi né tránh ra thật xa phía sau mới dám quay về phía đội ngũ.

Văn Tá Phu nhìn về phía những tạp tu vừa rút lui. Trong mắt hắn hiện lên một đạo hàn quang. Y Tùng đứng bên cạnh trong lòng run lên. Hắn biết rằng những tạp tu này sau khi trở về chắc chắn sẽ phải chịu nhiều đau khổ.

Đánh nhau được một lúc, đến bây giờ còn chưa nhìn thấy đối phương. Trong khi đó bên mình tổn thất hơn ba trăm toa xe chiến đấu, hơn ba trăm tạp tu. Cũng không thể trách ông chủ không kiểm chế được cơn giận trong lòng. Ông chủ không có phát điên lên coi như là đã kiểm chế tốt lắm rồi.

Hi Văn Đặc cũng nhìn thấy việc này, bất quá hắn cũng không muốn quan tâm quá nhiều thứ. Nếu như ngay cả một sơn cốc nhỏ nhỏ cũng không đánh được thì cuộc sống của hắn sau này sẽ như thế nào, hắn thậm chí nghĩ.

"Những tạp tu công kích có sức công phá lớn bước ra khỏi hàng." Hi Văn Đặc trầm giọng ra lệnh.

Chiến đấu tạp tu có hơn mười người bước ra khỏi hàng, mà bình thường tạp tu thì có một trăm ba mươi người. Hi Văn Đặc lộ ra vẻ hài lòng, một trăm ba mươi tám người, số lượng này đã vượt qua dự tính của hắn.

Một trăm ba mươi tám tên tạp tu được chia ra làm năm tổ. Mỗi tổ do một tên chiến đấu tạp tu dẫn đầu. Việc bọn họ cần làm rất đơn giản, chỉ huy của mình đánh vào đâu thì bọn họ cũng toàn lực công kích vào chỗ đó.

Sau khi bố trí tốt mọi việc, Hi Văn Đặc lại điều ra năm tiểu đội, mỗi đội gồm một trăm tạp tu. Hi Văn Đặc đưa ra cho bọn họ một mệnh lệnh cực kì đơn giản. Toàn lực công kích, có thể tránh né nhưng không được lui về phía sau. Phá hủy tạp tu thì được hắn giấu trong năm tiểu đội này, bọn họ mới là lực lượng công kích chủ yếu.

Nhìn thấy biến hóa từ phía đối phương, Khương Lương hiểu rằng đối phương đang muốn xuất ra toàn bộ sức mạnh.

Sau khi nhìn thấy hơn sáu trăm tạp tu của đối phương bay lên không trung, thân hình hắn có chút không tự chủ được tiến về phía trước. Hắn nhanh chóng ra lệnh: "Toàn bộ các đơn vị, chuẩn bị chiến đấu."

Hơn sáu trăm tạp tu trông giống như mây đen đang hạ xuống. Mặc dù là ban đêm nhưng luồng áp lực này vẫn khiến cho mọi người trong lòng cảm thấy khẩn trương.

Nhìn lướt qua các tạp tu xung quanh, Khương Lương cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút trong lòng. Mặc dù thủ hạ mỗi người sắc mặt đều ngưng trọng, nhưng mà ánh mắt trầm ổn không có một chút bối rối. Xem ra đoạn thời gian ma luyện trong rừng cây đã đem đến hiệu quả tích cực.

Tập tu của đối phương đã bắt đầu tới gần ngọn núi, Khương Lương cẩn thận tính toán khoảng cách giữa hai bên.

Khi đối phương tiến vào phạm vi công kích của phe mình, hần liền quả quyết ra lệnh:” Toàn thể đội ngũ công kích!”

Lần công kích này không hề giữ lại chút nào. Hơn tám mươi năng lượng toa giống như hơn tám mươi tia chớp màu xanh nhạt xé rách đêm tối bắn về phía “đám mây đen”.

Phốc phốc phốc. Những tia chớp này không gặp phải bất cứ chướng ngại nào dễ dàng xuyên thủng những đám mây đen, hướng về phía chân trời bay đi.

Trên bầu trời, hơn tám mươi tên tập tu chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ. Bọn họ không thể nào tin nổi, cúi đầu nhìn lại trên người mình. Sau khi màu xanh nhạt qua đi thì máu tươi bắt đầu tuôn ra làm lòng người tuyệt vọng.

Theo máu tươi tuôn ra thì sinh lực của bọn họ dường như trong tích tắc biến mất. Bên tai lúc này chỉ còn có tiếng gió thổi vù vù, trong đầu trống rỗng, nhìn bản thân mình đang càng lúc càng gần mặt đất, ý thức lúc này cũng hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy hơn tám mươi đạo năng lượng hình thoi, sắc mặt Hi Văn Đặc nhanh chóng biến đổi.

Sắc mặt của Văn Tá Phu cũng chợt thay đổi!

Y Tùng mở to miệng, người đơ ra như tượng gỗ thì thào: ”Không có khả năng... không có khả năng...”

Tám mươi tên cao thủ? Trời ạ, những cao thủ này là từ đâu ra?

Những tập tu trên bầu trời bắt đầu xuất hiện hỗn loạn, lực công kích cường đại của đối phương khiến bọn họ kinh sợ không thôi. Những chiến đấu tập tu xen lẫn trong đội ngũ bắt đầu tiến hành công kích!

Năng lượng thể màu đỏ, màu trắng, màu xanh nhanh chóng tuôn ra....

Oanh!

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, nổ mạnh cùng với những luồng ánh sáng chói đi kèm làm cho các tập tu trong nháy mắt không nhìn thấy gì cả, theo bản năng mọi người đều nhắm mắt lại, một tiếng nổ mạnh thật lớn vang lên. Vụ nổ mạnh tạo nên khí nóng cuốn theo đá vụn hướng về phía mọi người bắn tới.

Khương Lương chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời. Ánh sáng chói chang thậm chí làm cho mắt hần có chút đau nhức.

Hải Tinh bảo rung lên mãnh liệt, cả ngọn núi đều rung chuyển.

“ Tiếp tục công kích.” Về mặt của Khương Lương không có một chút thay đổi.

Nói xong những lời này, hần liếc mắt nhìn Hải Tinh bảo mà hần đang đứng, trần nhà không có xuất hiện vết rạn nứt làm cho hần cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Xem ra Hải Tinh bảo do Bồ Nhĩ Nạp xây dựng vẫn là cực kì đáng tin cậy.

Khi mọi người mở mắt sau vụ nổ thì phát hiện ra có một số công sự của địch nhân đã bại lộ. Các tập tu của liên minh Xuyên Hạ tinh thần tăng cao, những tập tu sở hữu huyền tập có uy lực phá hủy mạnh đều ào ào thả ra công kích của mình.

Mấy ngàn đạo năng lượng thể bay tới bay lui trên bầu trời. Lúc này bầu trời đêm trở nên rực rỡ khiến cho lòng người chấn động.

Những tiếng nổ mạnh vang lên không ngừng. Những chùm ánh sáng cũng liên tục xuất hiện, áp suất không khí do nổ mạnh tạo ra khiến cho các tập tu cảm thấy việc tiến lên phía trước là cực kì khó khăn. Nhưng mà cho dù như vậy, bọn họ vẫn điên cuồng phóng thích ra năng lượng thể của mình.

Hi Văn Đặc cắn chặt môi. Hai tay nắm chặt đến trắng bệch, trong mắt hiện lên hai tia máu. Ngắn ngủi trong nửa phút, mặc dù công kích của bọn họ vô cùng mãnh liệt nhưng mà thương vong cũng rất lớn. Điều này làm cho hần cảm thấy lạnh người. Hiện tại trên bầu trời chỉ còn lại không đến hai trăm tên tập tu.

Chiến đấu kịch liệt như vậy, hắn chưa từng gặp qua. Không tới nửa phút bọn họ đã chết hơn bốn trăm tên tạp tu, trong đó hơn một trăm tên tạp tu có tính phá hủy công kích hiện tại chỉ còn có hơn bốn mươi người, cũng may là tạp tu dưới tay mình chỉ chết có ba người.

Điều duy nhất khiến cho hắn cảm thấy may mắn là công kích của đối phương cũng dần yếu bớt.

Không một chút chần chờ, hắn cắn răng ra lệnh:” Tất cả các tạp tu lập tức trợ giúp!”

Sáu trăm tên tạp tu còn lại trên mặt hiện ra vẻ chán chường. Cảnh chiến đấu trước đó khiến lòng can đảm của bọn họ biến mất, lúc này làm sao còn dám tiến lên.

Văn Tá Phu sắc mặt dữ tợn:” Kẻ nào không tuân lệnh phải chết!”

Bấy giờ bất đắc dĩ những tạp tu này mới tiến lên phía trước.

Biểu hiện của những tạp tu này làm cho Hi Văn Đặc khóe mắt giật giật, nhưng lúc này hắn cố nén lửa giận trong lòng. Hắn quay đầu về phía tạp tu thủ hạ của mình nói: ”Các người từ phía bên sườn đánh vào đi, phải cẩn thận, một tên cũng không được để sót.”

Bốn mươi tên chiến đấu tạp tu hiểu ý, lặng yên biến mất trong bóng đêm.

Bên kia sơn cốc, hơn mười bóng người lặng yên bay qua ngọn núi. Đi đầu là Trần Mộ và Weah, phía sau là Lô Tiểu Như, Nhất Tự Mi và mấy người nữa.

Nhiệm vụ của bọn họ là từ bên sườn đánh ra phía sau địch nhân.

Đoàn người đột nhiên ngừng lại, lặng yên đem thân hình mai phục dưới đồng tuyết.

Trần Mộ không hề ngờ rằng. Bọn họ vậy mà lại gặp phải đội ngũ tiến hành đánh lén của đối phương. Kế tiếp không thể nghi ngờ sẽ là một hồi ác chiến!

345. Chương 339: Kịch Sát

Nàng không có sử dụng cảm giác, không riêng gì nàng, tất cả mọi người ở đây đều không sử dụng cảm giác. Bí quyết này là học được từ ông chủ và Weah. Không dùng cảm giác sẽ khiến cho đối phương không dễ dàng phát hiện ra, trừ phi ở trong đội ngũ của đối phương cũng có kẻ có cảm giác đặc biệt như ông chủ.

Song điều này gần như là không thể.

Thị lực của nàng cũng không tính là vượt trội hơn người khác. Trong bóng đêm, dựa vào ánh sáng phát ra ở phía bên kia ngọn núi cũng chỉ có thể nhìn thấy những bóng dáng lơ mơ. Những người khác cũng không có tốt hơn, ngoại trừ Weah và ông chủ. Weah vốn là thân phận vô tạp lưu còn ông chủ thì sao? Cũng là tạp tu tại sao lại lợi hại như vậy?

Nàng lắc đầu, đem những ý nghĩ vu vơ trong đầu bỏ qua. Những bí ẩn của ông chủ có thể nói ra một cách rõ ràng hay sao? Dù sao đây cũng là theo thói quen. Vô luận ông chủ làm ra những việc gì ngoài dự đoán thì bọn họ cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc

Nhóm bọn họ gồm có mười người, Hertha được điều động ở lại Hải Tinh bảo, hắn không am hiểu chiến đấu trong hoàn cảnh như thế này. Ở một nơi không xa, Nhất Tự Mi ẩn giấu vô cùng tốt, hai người cách xa nhau không đến hai mét nhưng mà nàng lại không cảm nhận được bất cứ hơi thở nào của hắn, quả nhiên hắn không thẹn là trước kia chuyên môn thực hiện những công việc như thế này.

Tốc độ của đối phương cực nhanh, lặng yên không một tiếng động, giống như những cái bóng.

Một đám người lợi hại! Lô Tiểu Như lòng thầm cảm thấy run sợ. Đối phương phi hành sát nhau trên mặt đất như là đang trượt trên băng tuyết thông thường. Lợi thế của phi hành sát mặt đất là có thể ẩn đi thân hình. Mặc dù những người này đang phi hành nhưng khoảng cách giữa bọn họ được duy trì rất tốt.

Tính toán một chút khoảng cách giữa hai bên, lúc này nàng không khỏi âm thầm cảm thấy đáng tiếc. Khoảng cách đội ngũ của bọn họ quá rộng, sóng âm của mình không cách nào đặt tất cả vào trong phạm vi công kích.

Bất quá.....

Thoáng nhìn về phía Weah và ông chủ đang mai phục, nàng cũng không cảm thấy lo lắng.

La Bá Đặc mang theo mọi người bay về phía trước dọc theo ngọn núi. Từ trong ánh mắt của hắn hiện ra một chút đắc ý. Chính diện giao tranh đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, lâm vào trạng thái giằng co quyết liệt. Trách nhiệm của bọn họ rất lớn, có thể nói thành hay bại đều nằm trong hành động này.

Đối với việc này hắn cảm thấy tương đối hài lòng. Bọn họ đều là tinh nhuệ, làm sao có thể lấy một đám tạp tu bình thường ra để so sánh cơ chứ? Nhớ tới những biểu hiện vụng về của những tạp tu kia, hắn lại càng thêm quyết tâm biểu hiện thật tốt trong lần hành động này.

Hắn muốn cho ông chủ biết, ai mới là người có thể tin cậy được! Nếu như biểu hiện tốt thì sau này tiền lương và thù lao nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

“Mọi người chuẩn bị tinh thần a! Lần này phải làm cho thật hoàn hảo. Tiền lương có tăng hay không là do lần hành động này quyết định!”

“Ha ha! Tất cả vì tiền lương! La Bá Đặc, ngươi cũng phải cẩn thận kẻo bị rơi rụng vào lúc mấu chốt a!”

Lời nói của bọn họ lúc này cực kỳ ung dung. Phía trước đang chiến đấu kịch liệt như thế cho nên không người nào tin tưởng là đối phương vẫn còn bảo toàn lực lượng. Bất quá bọn họ vốn kinh nghiệm phong phú, mặc dù không lo lắng nhưng mà vẫn bảo trì cảnh giác như cũ.

Không ai muốn bị lật thuyền trong mương.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, đỉnh núi hiện tại cách bọn họ không tới một km. Bọn họ chỉ cảm thấy tinh thần rung lên, từ ngọn núi bay qua là có thể tiến vào sơn cốc. Chờ đợi bọn họ phía trước là vô tận công lao, nhiệt huyết của mọi người đều bùng lên.

Đột nhiên tên tạp tu đi ở phía trước thần sắc chợt biến đổi, thân hình ngừng lại, hô lên một cách hoảng hốt: “Cẩn...”

Chữ “Thận” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì có một thanh âm vang lên. Hắn vội ôm lấy yết hầu, hai mắt mở to, khuôn mặt ngập tràn sự sợ hãi.

Phốc phốc phốc!

Âm thanh do những vật thể bén nhọn tiến vào cơ thể người nhất thời vang lên không ngớt. Những âm thanh hỗn loạn cũng vang lên. Á á á! Vài tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong gió, so với gió lạnh thì những âm thanh này khiến người ta cảm thấy tê tái đến thấu xương.

Lúc này, tên tạp tu đi đầu mặt ngã về phía sau, nặng nề ngã vào trong tuyết.

“Có mai phục!”

Đầu óc của La Bá Đặc như muốn nổ tung! Làm sao lại có thể? Đối phương tại sao vẫn còn có lực lượng để mai phục?

Những tên tạp tu còn lại phản ứng cực nhanh, khi gặp phải mai phục việc đầu tiên phải làm là nhanh chóng lui về phía sau. Cả đội ngũ giống như một cây quạt, nhanh chóng tản ra xung quanh. Một số tạp tu cũng đã chuẩn bị tốt để tiến hành phản kích.

Vào lúc này thì mấy người ở phía trước chỉ cảm thấy màng nhĩ đau đớn, chân không làm sao nhúc nhích được. Hình ảnh trước mắt chợt rung lên, thoáng cảm thấy phát sinh rối loạn. Mấy tên tạp tu đồng thời biến sắc mặt. Sóng âm!

Lô Tiểu Như chớp thời cơ ra tay cực kỳ đúng lúc, mạnh mẽ cắt đứt sự phản kích của những tên tạp tu này.

Đồng thời từ trong bóng tối xuất hiện hai chữ thập màu vàng, không một tiếng động xuất hiện ở trước ngực của hai tên tạp tu. Hai chữ thập giống như là được khắc ở trên ngực bọn họ.

Hai chữ thập này lặng yên xuất hiện không một tiếng động, không có một dấu hiệu, dường như là đột nhiên xuất hiện ở trong hư không mà ra. Phía bên ngoài chữ thập có thể thấy được ánh sáng chuyển động cực kì đẹp mắt, hai chữ thập vừa vận khắc đúng vào vị trí nơi trái tim của hai người.

Tuyệt kĩ ám sát Thập tự, truyền thừa của Thập Tự Dạ!

Thân thể của hai người cứng đờ, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ. Bọn họ muốn dùng tay sờ vào chữ thập vẫn còn trên ngực, cử động mặc dù có vẻ đơn giản nhưng không sao làm được.

Ánh sáng trong mắt nhanh chóng biến mất, cặp mắt trở nên trống rỗng. Ừm, hai người đồng thời ngã xuống đất, hơi thở biến mất. Làm cho người khác cảm thấy khó tin là ánh sáng hình chữ thập vẫn tồn tại như cũ, trông cực kì chói mắt trong bóng đêm.

Thực lực của tên này lại tiến bộ a! Vừa ra tay xong liền nhanh chóng lùi về phía sau, nhìn thấy cảnh tượng này Lô Tiểu Như trầm nghĩ trong lòng. Bất quá nàng cũng không cảm thấy ngạc nhiên lắm, không riêng gì Nhất Tự Mi, mọi người bao gồm cả nàng đều đã tiến bộ so với trước kia nhiều lắm.

Nàng còn nhớ rõ lần đó gặp phải Hi Diệu, phóng thích sóng âm liên tiếp ba lần hầu như khiến cho nàng tiêu tốn toàn bộ cảm giác, nhưng bây giờ nàng thực hiện điều này một cách dễ dàng.

Số tạp tu chịu sự quấy nhiễu của nàng tổng cộng có năm người, năm người này không có ai sống sót. Đây là chiến thuật mà bọn họ đã vạch ra trước đó, khi huấn luyện bọn họ đã sớm phối hợp ăn ý vô cùng. Yêu cầu cực kì nghiêm khắc của Ba Cách Nội Nhĩ đối với huấn luyện hàng ngày lúc này hiện ra ưu điểm không thể nghi ngờ.

Bất quá nàng cũng không dám so sánh với ông chủ và Weah. Hai người kia quả thực là giết người giống như cắt cỏ. Mới vừa rồi Weah và ông chủ đã giết chết tám người, Weah giết sáu người còn ông chủ giết hai người. Bọn họ sử dụng chẳng qua là dao găm mà thôi, những dao găm này vốn được ông chủ chế tạo một cách vội vàng từ những mảnh kim loại bị vứt đi. Thật không ngờ là ở trên tay bọn họ lại trở thành vũ khí giết người kinh khủng như thế!

Cao thủ vô tạp lưu thật sự là đáng sợ!

Kết quả của bảy tên tạp tu còn lại cũng không tệ lắm, giết chết hai người, làm trọng thương hai người.

Vừa đối mặt trong giây lát liền bị chết hơn mười lăm người, bọn La Bá Đặc bị hù dọa cơ hồ muốn ngã nhào!

Cảm giác phát ra từ phía đội ngũ của Trần Mộ khiến cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

Chín người!

Con số này khiến cho bọn họ cảm thấy an tâm hơn một chút, khoảng cách giữa hai bên được rút ngắn lại. Đối phương đánh lên thực sự quá lợi hại! Bằng chín người mà có thể đạt được kết quả như thế, cho dù là đánh lên, cũng có thể nói là huy hoàng!

Nhưng mà lúc này khoảng cách giữa hai bên đã tương đối an toàn, kế tiếp chính là lấy cứng đối cứng. La Bá Đặc liền lấy lại bình tĩnh, không ngờ rằng đối phương lại đoán trước được hành động của bọn họ và tiến hành mai phục, thật là đáng sợ!

Hai bên lâm vào tình trạng giằng co trong giây lát.

Chỉ hai giây, chiến đấu lại bắt đầu nổ ra. Bọn La Bá Đặc cảm thấy giận dữ vô cùng. Vừa mới đối mặt liền bị tổn thất gần một nửa lực lượng, nếu như không cảm thấy tức giận thì mới là lạ.

Bọn họ hiện tại hận không thể đem chín người này đánh tan xương nát thịt. Từ mặt lí trí mà nói, bọn họ phải chiến thắng những tạp tu này mới có thể đạt được mục đích cuối cùng.

Không cần có bất cứ dò xét nào, lần này ra tay nhất định phải dốc hết toàn lực!

Hơn hai mươi tên tạp tu may mắn còn sống sót toàn bộ phát ra năng lượng thể. Chỉ thấy bầu trời lúc này tràn ngập năng lượng thể, màu xanh, màu vàng, màu đỏ, màu hồng.... Tất cả hiện lên thật rực rỡ.

Bọn họ tức tối hướng về phía chín tên tạp tu phóng ra công kích, hận không thể đem bọn họ đánh cho như tử. Mà chín tên tạp tu lại chia làm hai nhóm tiến hành du đấu cùng bọn họ.

“Ngăn bọn chúng lại, không cho bọn chúng chạy thoát!” La Bá Đặc cao giọng nói. Hắn lúc này đang đứng ở chỗ Lô Tiểu Như ẩn thân vừa này.

Vài tên tạp tu đằng đằng sát khí từ các phía hướng tới gần Lô Tiểu Như, che kín toàn bộ lối thoát của nàng. Trên khóe miệng của Lô Tiểu Như hiện ra vài tia máu, đây là do vừa rồi nàng bị một tên tạp tu của đối phương đánh trúng, nếu như nàng không kịp thời khởi động lồng năng lượng thì hiện tại có lẽ đã chết.

Nhưng mà cho dù như vậy thì nàng vẫn bị thương. Nàng lúc này giống như một con chim nhỏ đã bị đuổi đến đường cùng, không sao trốn được, chỉ còn một con đường chết. Không riêng gì nàng, tình trạng của những tạp tu khác cũng không tốt lắm. Nhân số ít hơn đối phương nhiều mà thực lực của các tạp tu đối phương lại cao hơn so với bọn họ. Chỉ trong chớp mắt liền có bốn tên tạp tu bị mất mạng, những người khác cũng chỉ là nhờ vào vị trí hiểm yếu mới tạm thời chống cự được.

Khóe miệng của Lô Tiểu Như đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, ánh mắt nhìn thẳng La Bá Đặc, thấy vậy trong lòng hắn cảm thấy có chút tê dại.

Nữ nhân này điên rồi?

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu hắn thì sắc mặt hắn đột nhiên chợt biến đổi.

Còn có mai phục!

Hắn vừa định phản ứng thì đầu óc chấn động, màng nhĩ chợt đau buốt!

Cảm giác đau nhức ở trước ngực, giống như bị một cái búa đánh trúng. Chưa kịp nhìn rõ hình ảnh trước mặt thì ý thức đã bắt đầu tan rã.

Không.

Hắn muốn gào lên một tiếng! Không để ý tới cảnh tượng xung quanh, hắn ngơ ngác nhìn chăm chăm vào ngọn dao găm đang lộ ra trước ngực!

346. Chương 340: Phát Triển

Sau khi ra tay, Trần Mộ và Weah một lần nữa biến mất. Bởi vì hành động của bọn họ không sử dụng cảm giác và tạo ra dao động năng lượng nên không gây ra sự chú ý cho đối phương. Bọn họ muốn mượn cơ hội tiếp tục ẩn thân, chờ đợi cơ hội khác.

Bọn họ đang chờ đợi thời cơ để tiến hành một kích trí mạng. Lần này ra tay cực kỳ thành công. Hai tên tạp tu đồng thời bị tiêu diệt khiến cho tinh thần chiến đấu của tạp tu bên liên minh Xuyên Hạ nhanh chóng xuống thấp. Đối phương lúc này cảm thấy bất ngờ. Ai cũng không ngờ, vậy mà lại vẫn còn có mai phục!

Trần Mộ sau khi ném ra dao găm trên tay, không một chút chần chừ. Cả người giống như một mũi tên rời cung, thoáng cái đã nhảy ra bên ngoài.

Lần này hắn rất cực không thể nào che dấu tung tích được nữa.

Bất quá hắn cũng không có ý định che dấu, Đại Nê Thu tạp tu được phát huy đến mức tận cùng. Lực đẩy thật lớn không khỏi khiến cho hắn co người lại.

Năng lượng thể của đối phương vừa đến thì chân của Trần Mộ cũng di động, thân thể giống như một con cá chạch, liên tục lắc lư. Trong phút chốc hắn giống như một cái bóng, cả người chợt trở nên mơ hồ nhìn không rõ.

Một tên chiến đấu tạp tu đang chuẩn bị tiến hành công kích thì cảm thấy sợ hãi. Hắn phát hiện ra cảm giác của mình không có cách nào tập trung vào đối phương, động tác của đối phương quá nhanh. Hơn nữa, do đối hướng liên tục ở tốc độ cao cho nên không khí xung quanh hắn chuyển động hỗn loạn, gây nhiễu rất lớn đối với việc tập trung cảm giác vào đối phương.

Đối hướng liên tục ở tốc độ cao có thể gây nhiễu đối với cảm giác không phải là điều gì bí mật. Ngược lại nó còn là kiến thức thông thường mà tên tạp tu nào cũng biết, nhưng mà số người có thể lợi dụng điều này lại cực kỳ ít ỏi.

Đạo lý thì mỗi người đều hiểu được, nhưng có năng lực thực hiện điều đó lại không có nhiều người lắm.

Để thực hiện điều này cần có khả năng khống chế cảm giác rất cao. Liên tục đổi hướng trong một khoảng thời gian ngắn có nghĩa là trong tích tắc cảm giác phải tiến hành thao tác chuyển hướng mấy lần. Số lần đổi hướng càng nhiều thì khó khăn đối với việc khống chế cảm giác lại càng lớn.

Mặt khác, để sử dụng động tác chiến thuật này đòi hỏi tập tu phải có thân thể cực kì mạnh mẽ. Tốc độ bay càng nhanh, đổi hướng càng nhanh, số lần đổi hướng càng nhiều thì hiệu quả tạo ra càng cao. Nhưng đồng dạng, áp lực mà thân thể phải chịu cũng càng lớn. Nếu như thân thể không đủ mạnh mẽ mà cố gắng sử dụng quá khả năng của mình thì sẽ có khả năng làm cho não sung huyết mà chết.

Cho nên khi tên tập tu này phát hiện cảm giác của mình không cách nào tập trung vào đối phương thì hắn cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Cao thủ! Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu hắn.

Kẻ đang đánh tới trước mặt vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Trong suy nghĩ của hắn chỉ có những tập tu hàng đầu tại những thành phố lớn mới có thể làm được điều này.

Chết dưới tay cao thủ loại này cũng coi như không có gì oán giận.

Đây là tia ý thức cuối cùng trong đầu hắn, Trần Mộ lặng yên xuất hiện không có bất cứ sai sót nào. Tay phải hiện lên một tia sáng màu xanh nhạt tấn công vào cổ của kẻ thù đang vội vàng thối lui.

Làm xong tất cả, không có một chút dừng lại, hắn lại đánh về phía một tên gần đó.

Nếu như Trần Mộ tạo ra cảm giác phiêu hốt quý dị thì Weah lại là một phong cách khác. Đơn giản và trực tiếp, động tác của hắn không có gì lôi cuốn, không có gì hoa mỹ. Công kích của hắn có hai đặc điểm, một là nhanh và một là mạnh mẽ.

Động tác của Trần Mộ đã là rất nhanh, nhưng không thể tin được là động tác của Weah còn nhanh hơn nhiều. Động tác của hắn không phiêu hốt quý dị như Trần Mộ mà là trực tiếp tiến tới. Hắn nhanh tới nỗi làm cho địch nhân không sao phản ứng kịp. Mỗi lần ra tay của hắn đều không hề có thất bại, hắn giống như một con báo đốm.

Mỗi một lần công kích của Weah nhìn như có vẻ hơi hợt, nhưng mà khi rơi vào trên người địch nhân thì lại giống như một cái búa tạ đánh trúng vào trước mặt. Kẻ nào bị Weah đánh chết thì trên xác luôn hiện ra hình dạng vụn vụn mất tự nhiên.

Trần Mộ và Weah xuất hiện như sét đánh ngang trời, khiến cho lực lượng giữa hai bên nhanh chóng xoay chuyển. Tinh thần của các tập tu liên minh Xuyên Hạ nhanh chóng suy sụp. Nhưng làm cho Trần Mộ cảm thấy ngạc nhiên chính là không có người nào bỏ chạy.

Trong kinh nghiệm chiến đấu của hắn, hắn chưa từng gặp phải tình trạng đánh tới như thế này mà còn không chạy trốn. Chiến đấu tập tu và bình thường tập tu quả nhiên là khác nhau một trời một vực.

Bất quá suy nghĩ một chút hắn cũng cảm thấy bình thường. Có thể được phái đi chấp hành nhiệm vụ đánh lên tất nhiên phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Về mặt ương ngạnh thì Lô Tiểu Như và đồng bạn cũng không thua kém những kẻ kia. Một kích vừa rồi đã tiêu tốn tất cả chút sức lực cuối cùng trong cơ thể của nàng.

Nàng yếu đuối ngã xuống mặt đất, trực tiếp hôn mê. Trong nháy mắt cũng có hai tập tu bị thương, nhưng đối thủ của bọn họ cũng không khá hơn chút nào, đều bị thương nặng.

Bọn họ đã dốc hết toàn lực. Nói thực là chênh lệch giữa bọn họ và địch nhân không phải là một chút mà là rất lớn. Sở dĩ có thể giằng co cho đến bây giờ, đồng thời còn giết chết gần hết đối phương chủ yếu là nhờ sự có mặt của Trần Mộ và Weah.

Ngoại trừ hai người này ra, trong chín người này thì mạnh nhất là Lô Tiểu Như và Nhất Tự Mi so sánh với đội viên bình thường thì thực lực đều không bằng. Bất quá [Thúc âm] của Lô Tiểu Như cực kì hiếm thấy, lại phối hợp với Nhất Tự Mi am hiểu ám sát cho nên sức mạnh của hai người đều tăng lên.

Ngoại trừ Trần Mộ và Weah thì số người mà hai người bọn họ giết chết là nhiều nhất. Những tạp tu khác mặc dù thực lực không cao lắm nhưng phối hợp ăn ý có tác dụng kiềm chế đại bộ phận lực lượng của địch nhân. Tiếc rằng chênh lệch lực lượng giữa các cá nhân với các tạp tu của đối phương quá lớn cho nên cũng chỉ làm được đến mức này mà thôi.

Cường độ cảm giác của tạp tu đối phương không người nào không phải là năm cấp trở lên, thậm chí cấp sáu cũng có năm tên. Lực lượng này ở khu bình dân có thể nói là đứng đầu. Bất quá những tạp tu này mặc dù thực lực cá nhân tuy mạnh nhưng lúc này đơn đả độc đấu chiếm đa số mới tạo điều kiện cho các tạp tu dưới tay Trần Mộ lợi dụng thời cơ.

Hai lần tập kích của Trần Mộ và Weah không chỉ làm giảm ưu thế về người của đối phương mà còn có tác dụng đả kích tinh thần cực kì to lớn.

Vừa rồi đánh chết một tên tạp tu khiến Trần Mộ mất rất nhiều sức lực, trong vòng vây của năm tên tạp tu khó khăn lắm hắn mới có thể hoàn thành được việc này. Bất quá sau khi thành công thì sự tự tin của hắn tăng cao. Cùng đối chiến mới những kẻ này không hề có cảm giác áp bách như mỗi lần đối chiến với Weah.

Mặc dù gian nan một chút. Nhưng mà hắn vẫn nhanh chóng thành công. Hắn rất nhanh chóng quen thuộc với loại tiết tấu chiến đấu này, động tác của hắn càng trở nên thông dong.

Một gã, hai gã, ba gã.....

Đến khi chiến đấu gần kết thúc thì Trần Mộ kinh ngạc phát hiện chính mình dường như trở nên mạnh mẽ đến mức mà hắn cũng có chút cảm thấy khó tin. Không lâu trước đây, hắn một mình đối mặt với Tiểu Ba thì chút nữa là rơi vào tuyệt cảnh. Những tạp tu của liên minh Xuyên Hạ so với Tiểu Ba cũng không thua kém chút nào. Làm sao hắn có thể ngờ là lại chiến thắng dễ dàng như thế?

Cho tới nay, hắn cũng không có hiểu thắng. Tại phương diện tạp tu, hắn cũng chỉ là bất đắc dĩ mới phải tu luyện. Hơn nữa hắn vẫn cho rằng chính mình không có trải qua huấn luyện chính quy, cũng không thể tính là một tạp tu chính thức. Hắn chỉ là suy nghĩ ra một số chiêu thức. Nhưng dưới sự bức bách của Weah những chiêu thức này căn bản không làm nên chuyện gì.

Hắn đối với chính mình chỉ có một yêu cầu rất đơn giản, đó là tại trường hợp một đối một với Weah có thể kiên trì ba phút thì hắn đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi. Nhưng mà cho đến hiện tại mục tiêu này vẫn còn rất là xa xôi.

Nhưng dựa vào thực lực chẳng tới đâu của mình không ngờ lại có thể đánh chết nhiều tạp tu như vậy.

Hắn còn không biết là những tạp tu bị hắn giết chết không đơn giản chỉ là những tạp tu tinh nhuệ, những người này vốn đều là chiến đấu tạp tu đã vượt qua kiểm tra chuyên môn.

Động tác của hắn cực kì nhanh, tính chất biến hóa đa đoan của Đại Nê Thu được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Trong bóng tối thân hình của Trần Mộ phiêu hốt cực kì quỷ dị. Hơn nữa hắn còn sử dụng “Ngụy liêm tức pháp”. Hắn lúc này giống như thích khách trong bóng đêm, làm cho người khác khó lòng phòng bị.

Dưới sự tập trung cảm giác của tạp tu đối phương, thân hình Trần Mộ chợt ẩn chợt hiện, tựa hồ như là hồn ma đang phiêu hốt trong gió. Nếu như bị hồn ma này tới gần trong phạm vi mười mét, người sẽ phát hiện ra là cho dù có đối hướng như thế nào thì cũng không có cách nào tránh thoát, chỉ có thể trở mặt nhìn đối phương tới gần.

Nếu như khi hắn tiến vào phạm vi cách người mười mét mà người còn không có khởi động lòng năng lượng thì người nhất định phải chết.

Hiệu suất của Weah so với Trần Mộ càng cao, thoáng nhìn qua một chút, Trần Mộ cũng cảm thấy trong tim có chút băng giá. Weah không có giấu diếm sát khí của mình, sát khí giống như thực chất khiến cho người khác muốn lên cơn đau tim. Hắn giống như một tên đao phủ lãnh huyết vô tình hay là một cỗ máy chuyên thu hoạch mạng người. Chiến đấu diễn ra một cách hờ hững không một tiếng động.

Dán người trên mặt đất, Trần Mộ không có sử dụng khí lưu tạp. Hắn lặng yên bò tới sau lưng đối phương. Đây là gã tạp tu cuối cùng, chỉ cần giết chết đối phương thì khoảng cách giành được thắng lợi chỉ còn trong

gang tấc.

Mười mét!

Nhìn chăm chăm vào lưng của đối phương, trong lòng Trần Mộ đang âm thầm tính toán khoảng cách giữa hai bên. Khoảng cách mười mét là khoảng cách tập kích tốt nhất của hắn.

Hai chân dùng sức nhún mạnh, khí lưu tập được sử dụng với công suất lớn nhất, một lực đẩy cực mạnh xuất hiện làm cho hắn hóa thành một cái bóng hướng về phía đối phương.

Đối phương lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng chạy nhanh về phía trước với hi vọng có thể kéo dài khoảng cách với Trần Mộ.

Nhưng là hành động chống cự này đối với sự tấn công của Trần Mộ là vô ích.

Điều này hoàn toàn phù hợp với tính toán của Trần Mộ.

Đột nhiên có một chút dao động năng lượng xuất hiện ở phía trước phát ra.

Sắc mặt của Trần Mộ đột nhiên thay đổi.

347. Chương 341: Bị Thương

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bỗng chốc dâng lên trong lòng Trần Mộ. Ngay lập tức hắn bắt chấp tất cả vội xuất thủ, chân đạp mạnh, ý thức cường chế khí lưu tập chuyển hướng.

Bang!

Đại Nê Thu tập bởi không thể chịu được luồng năng lượng nghịch hướng đột ngột này nên nổ tung, ngay cả độ nghi trên tay Trần Mộ cũng nổ tan tành. Hắn lúc này cũng không có thời gian để tiếc nuối Đại Nê Thu, bởi đột nhiên chuyển hướng mà không có chút chuẩn bị, nên thân thể của hắn trong sát na này phải gánh chịu áp lực cực lớn.

So với ở dưới nước lúc này còn khó chịu hơn, mạch máu toàn thân căng đến mức gần như toác ra, trước mắt hắn hoàn toàn mơ hồ. Cảm giác này bây giờ hắn cũng không còn chút thời gian để trải nghiệm, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt tựa như mây đen vây quanh đè ép cõi lòng hắn, dồn ép đến hắn thở không ra hơi.

Cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mạnh. Năng lượng phát ra trên người gã tạp tu kia tựa như một mối lửa quẳng vào trong chảo dầu đang sôi sùng sục. So với lúc Vu Quả phát ra Cực Quang Thúc, hiện tại sóng năng lượng phát ra trên người gã tạp tu kia Trần Mộ thấy còn mạnh hơn rất nhiều.

Khí tức hủy diệt bắt đầu lan tràn. Đột nhiên một dấu thập tự nho nhỏ ẩn ngay lên lưng gã tạp tu duy nhất sót lại này, là do Nhất Tự Mi đang ẩn náu ở góc tối ra tay.

Song, ánh sáng lưu chuyển của thập tự lần này dường như lại mất đi tác dụng. Ánh sáng trên thân thể đối phương tán phát ra vượt xa quang mang của thập tự đến mức vết Thập tự ẩn trên lưng bằng mắt thường gần như không thể phân biệt.

Sắc mặt Nhất Tự Mi đại biến! Khác với những kẻ khác, hắn vốn dĩ không cần dùng mắt thường để nhận định kết quả. Thập tự của hắn đích xác đã ẩn lên lưng đối phương, nhưng không hề có tác dụng.

Lúc này, Trần Mộ đang chạy trốn!

Cho tới giờ, đây là trận chiến đầu tiên Trần Mộ chật vật như thế. Ngay cả dưới sự giúp công của năm tên tạp tu, hắn cũng chưa hề bị khốn đốn đến như vậy.

Chỉ trong ba giây, cự ly giữa Trần Mộ và đối phương đã kéo giãn mười lăm mét. Nhưng cảm giác nguy hiểm kia vẫn lần lần quẩn trong lòng hắn, không hề có chút dấu hiệu nào cho thấy là đang biến mất. Hắn trong lòng hoảng hốt, không một chút lơ lửng, cũng không dám quay đầu lại mà chỉ liều mạng điên cuồng chạy về phía trước! Trực giác của bản thân hắn vẫn luôn hết sức chính xác, mà lần này lại càng mãnh liệt.

Còn chưa đợi hắn hiểu rõ mọi chuyện thì tình hình ịch biến phát sinh.

Mọi người chỉ cảm thấy sáng lòa trước mắt. Ánh sáng chói mắt đã khiến màn đêm trở nên bừng sáng như ban ngày. Ở chỗ của gã tạp tu đang đứng hình thành lên một quả cầu năng lượng sáng trắng đường kính ước chừng tới năm mét. Chỉ có năng lượng thuần túy, khối năng lượng hủy diệt này đã hóa máu thịt của gã tạp tu thành tro bụi.

Cảm giác nguy hiểm vẫn không hề mất đi. Ngược lại, Trần Mộ thậm chí cảm thấy vô cùng sợ hãi. Khí tức do luồng năng lượng sáng trắng này phát ra quả thực là kinh khủng. Các gợn sóng bao bọc bên ngoài luồng năng lượng sáng trắng không ngừng biến ảo hết như những quả bong bóng xà phòng được thổi lên dưới ánh mặt trời. Nó không ngừng bành trướng.

Chạy mau! Dưới sự kích thích của cổ khí tức hủy diệt này, tốc độ bỏ chạy của Trần Mộ vượt xa so với dữ liệu ghi lại trong ngày thường huấn luyện. Hắn hết như một tia chớp màu đen, bắn thẳng về phía trước.

Ba chục mét.. Năm chục mét..

Nếu lúc này mà ngoái đầu nhìn lại thì Trần Mộ nhất định sẽ thấy được một màn khiến hắn cả đời khó quên, nhưng hắn lại không dám. Đột nhiên hắn thấy trước mặt có một chỗ trũng. Hắn chợt thấy mừng hóm, rồi quấy mạnh như một con cá bay vào nằm rạp vào trong chỗ trũng.

Vừa ngay lúc đó, một tiếng nổ ầm cực lớn vang lên.

Luồng năng lượng sáng trắng bành trướng thành như một tòa núi nhỏ đột nhiên nổ tung. Năng lượng tinh thuần mà mãnh liệt xao động không ngừng cuối cùng đã phá vỡ sự cân bằng mong manh còn sót lại.

Nằm bẹp trong hố, Trần Mộ chỉ cảm thấy sau lưng bị thứ gì đó nặng nề quét tới làm cho đau rát, không nhận nổi “hự” một tiếng. Hắn nghiêng chặt răng, không dám nhúc nhích một chút nào, ép chặt mặt mình vào trong hố. Lúc này, hắn tựa như cảm thấy mình biến thành cá trên thớt bị người ta dùng dao cạo vẩy đau đến tận xương tủy.

Qua đủ mười giây, cơn bão táp mới tiêu tán.

Đợi đến khi bên ngoài không còn động tĩnh, Trần Mộ mới vất vả bò dậy. Khi ánh mắt rơi đến chỗ vừa mới phát sinh vụ nổ, hắn nhất thời hít một hơi lạnh. Một cái hố cỡ lớn đường kính đạt hai mươi mét, trong hố hoàn toàn cháy đen, khói bốc lên phát phơ. Tuy cách xa như vậy nhưng sóng nhiệt vẫn thốc vào mặt. Trần Mộ trợn mắt há mồm nhìn chiếc hố lớn, ai có thể ngờ được, một vị tạp tu tự bạo trước khi chết lại có thể kinh khủng tới mức như thế.

Weah đến bên Trần Mộ, kéo hắn thức tỉnh trở lại từ trong cơn khiếp sợ: “Người bị thương rồi.” Weah hết sức bình thản mô tả sự thật.

“Hả?” Trần Mộ sững sốt, lúc này hắn mới cảm thấy cơn đau kịch liệt như thủy triều tràn tới. hắn muốn dùng tay xoa vết đau nhưng khi tay hắn còn chưa chạm đến sau lưng, cơn đau kịch liệt đã truyền tới. Trước mắt hắn tối sầm lại, lăn ra bất tỉnh. Vết thương sau lưng hắn chỉ chút khấp nơi, máu tươi chảy thấm ướt y phục khiến người khác vô cùng sợ hãi.

Bóng tối, bóng tối vô biên. Chạy trốn, chạy trốn điên cuồng. Cứ hết như trước mặt là ánh sáng.

Một lũ trẻ con vây lấy hai thằng bé. Hai thằng bé dựa lưng vào nhau, vẻ mặt hung hãn, không biết ai hô lên một tiếng, cuộc hỗn chiến ngay lập tức bắt đầu...

Một vị trung niên đang hấp hối, đầu tóc rối tung, môi khô nứt nẻ, sắc mặt tái nhợt, y nhìn chăm chăm vào đứa bé trước mặt, duỗi ngón tay như nhành cây hết sức vất vả vẽ lên mặt đất...

Một lão nhân không ngừng ho, đưa phiếu nghe giảng cho một thiếu niên..

Hai thiếu niên thảo luận sôi nổi, trên mặt tràn trề hy vọng và lý tưởng. Trước mặt họ, chất đồng các bản thảo rất dày...

Trần Mộ mở mắt, mộng cảnh liền biến mất. Bỗng dưng tự đáy lòng, hắn phát ra một tiếng thở dài. Song hắn rất nhanh liền chính đồn tình cảm, hắn dù sao cũng không phải người đa sầu đa cảm.

Lúc này hắn toàn thân trần truồng, ngoại trừ đầu ra thì cả thân thể đều ngâm trong chất lỏng, sau lưng thì thoáng truyền đến một trận tê ngứa.

Là máy trị liệu!

Xuyên qua lớp thủy tinh của máy trị liệu, hắn thấy Tô Lưu Triệt Nhu, nàng đang ngủ gục xuống bàn. Vừa nhìn tư thế ngủ của Tô Lưu Triệt Nhu, trong lòng Trần Mộ liền trào lên một cỗ cảm giác ấm áp, nàng nhất định đã mệt mỏi đến cực điểm mới ngủ gục xuống bàn như vậy. Hắn an tĩnh nằm trong máy trị liệu, không lên tiếng, hắn không muốn quấy rầy Tô Lưu Triệt Nhu nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, Tô Lưu Triệt Nhu mới nghiêng ngả đứng dậy. Khuôn mặt nàng đầy vẻ ủ rũ, mái tóc ngày thường chăm sóc cẩn thận giờ đã có chút rối. Mang theo vài phần ngái ngủ, nàng vô ý thức đi tới trước máy trị liệu. Nàng muốn xem xem tình trạng của Trần Mộ.

Khi ánh mắt của nàng xuyên qua thủy tinh chạm vào ánh mắt của Trần Mộ.. “A!” Nàng hét lên một tiếng kinh hãi, song âm thanh vừa mới ra khỏi miệng thì nàng liền biết không đúng nên vội lấy tay che miệng. Qua vài giây, nàng mới buông tay xuống, mang theo vài phần kinh ngạc lẫn vui sướng: “Ông chủ, ngài tỉnh rồi! Ngài tỉnh khi nào vậy? Sao không đánh thức tôi dậy chứ?” Trong lời nói lộ ra vài phần hờn trách.

Trần Mộ cười cười không nói.

“Ông chủ, lúc bọn họ khiêng anh trở về, dọa tôi chết đi được! Hiện tại tốt rồi, rốt cuộc không có việc gì!” Tô Lưu Triệt Nhu vỗ vỗ ngực, vẻ mặt đầy may mắn. Nàng nhớ tới chuyện gì đó rồi vội vã chạy đến bên máy trị liệu xem xét các số liệu. Nét mặt rốt cuộc cũng bình thường trở lại: “Ừm, tất cả đều tốt đẹp. Qua vài ngày nữa, ngài sẽ khôi phục hoàn toàn.”

Nàng ngược đôi mắt xinh đẹp lên, do dự một hồi vẫn không nhận được mà nói: “Chuyện nguy hiểm như vậy...” Nàng muốn nói gì đó nhưng dường như biết suy nghĩ của mình vốn vô cùng đơn giản, nên rất lâu sau vẫn không nói tiếp.

Cảm nhận được Tô Lưu Triệt Nhu quan tâm đến mình, trong lòng Trần Mộ cảm thấy ấm áp. Hắn cười cười an ủi, nói: “Không sao, lần này chỉ là ngoài ý muốn. Đúng rồi, tình hình bên ngoài thế nào?”

Hắn rất muốn biết trong khoảng thời gian hôn mê này, tình hình đã biến đổi ra thành thế nào rồi.

Tô Lưu Triệt Nhu lắc đầu: “Tôi không rõ cho lắm. Để tôi giúp ngài gọi Khương Lương một tiếng nhé.” Nói xong liền mở thông tấn tập gọi Khương Lương tới.

“Khương Lương, ông chủ tìm anh.” Tô Lưu Triệt Nhu nói một câu rất đơn giản.

Trong cả căn cứ, thái độ của nàng ngoại trừ tốt hết mức đối với Trần Mộ và thân mật với Lô Tiểu Như cùng Nhữ Thu, còn lại những người khác nàng đều không chút để ý. Trong đội ngũ này, địa vị của nàng ở một đẳng cấp hoàn toàn khác biệt. Không tập tu nào chưa từng được nàng chữa trị, ai dám bất kính với nàng chứ? Càng huống chi, Hề Bình từng chính miệng chứng thực, Tô Lưu Triệt Nhu là nữ nhân của ông chủ, ngay cả hai đại chủ quản như Hề Bình và Bagnell trước mặt Tô Lưu Triệt Nhu đều rất nghiêm túc, người khác há có thể dám làm càn?

Khương Lương tới rất nhanh, khi gã nhìn thấy Trần Mộ thì trong mắt lóe lên một tia vui mừng. Song tia vui mừng trong mắt này chợt lóe rồi biến mất, hắn lại khôi phục bộ dáng trang trọng nghiêm túc như bình thường.

“Ông chủ!” Gã hành lễ.

“Tình hình thế nào?” Trần Mộ không nói thừa, hỏi thẳng.

Từ trong báo cáo của Khương Lương, Trần Mộ rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Liên minh Xuyên Hạ đã bại. Kiều Phi tự thân dẫn theo đội ngũ đi tập kích đánh chặn đường lui của liên minh Xuyên Hạ, Văn Tá Phu bị giết ngay tại trận, nghe nói là Kiều Phi tự mình động thủ.

“Đám người Kiều Phi mấy ngày nay đã tới vài lần. 35 tiểu bảo của liên minh Xuyên Hạ đã hoàn toàn bị đánh hạ. Đám Kiều Phi quyết định phân chia 35 tiểu bảo này cùng chúng ta, nàng hy vọng có thể thương lượng với ngài một lần xem làm thế nào phân chia 35 tiểu bảo. Toàn bộ kho đồ của 35 tiểu bảo đã niêm phong, tất cả mọi vật tư đã hoàn thành kiểm kê. Ý của đám người Kiều Phi là hai nhà chúng ta mỗi bên một nửa. Chuyện lớn như vậy chúng tôi không dám tự tiện quyết định. Đám người Kiều Phi vẫn đang chờ quyết định của ngài, chủ quản Hề Bình và Tiểu Ba đều đã trở lại sơn cốc. Ngài cần gặp họ không?”

Trần Mộ vẻ mặt quái dị: “Với bộ dạng này của ta, hay là bỏ đi.”

Vẻ trên mặt Khương Lương không nhúc nhích nhưng trong mắt lóe lên một tia hài hước. Toàn thân Trần Mộ trần truồng, đích xác có chút quái dị. Song gã lập tức nghĩ đến Tô Lưu Triệt Nhu đang ở bên, xem ra lời đồn chẳng phải là vô căn cứ.

Trần Mộ trầm ngâm trong chốc lát nói: “Đề nghị của đám Kiều Phi ta đồng ý, người nói cho Hề Bình biết, hẳn hãy phụ trách khoản mục vật tư, còn về phân chia tiểu bảo theo lời đám Kiều Phi thì chờ ta khỏi hẳn hãy thương lượng tiếp.”

“Vâng.”

“Được rồi. Vết thương của ngài còn chưa khỏi, cần nghỉ ngơi thêm. Không lẽ có chuyện không thể chờ khỏi hẳn mới xử lý được ư?” Tô Lưu Triệt Nhu thấy Trần Mộ không có ý kết thúc, nét mặt không vui, mang theo ý chỉ trích trừng mắt Khương Lương.

Trần Mộ nghe vậy đành cười gượng. Khương Lương khá biết điều, vội vàng hỏi Trần Mộ còn chuyện gì cần phân phó rồi rất nhanh bèn lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Trần Mộ và Tô Lưu Triệt Nhu, không khí đột nhiên trở nên có chút xấu hổ.

348. Chương 342: Đối Thoại

Còn Triệt Nhu thì lại càng bối rối đến mức vội lấy một mô hình đầu lâu gần đó chơi đùa, khiến cho Trần Mộ trong lòng cũng cảm thấy có chút sợ “Quả nhiên là sở thích của y vụ tạp tu cũng khác với người bình thường à nha.”

Bất quá, tố chất tâm lý của Trần Mộ khá tốt nên trấn tĩnh lại rất nhanh, đồng thời cảm thấy bộ dáng lúng túng của Triệt Nhu còn có chút thú vị, nên bất tri bất giác ánh mắt của hắn cứ hướng về phía nàng đảo lên, đảo xuống.

Lúc này, bị nhìn chằm chằm Triệt Nhu lại càng thêm luống cuống đến mức tay chân thừa thải, khối đầu lâu cũng không giữ được nên rơi thẳng xuống sàn, nàng ngượng ngùng đỏ mặt hấp tấp cúi người xuống nhặt.

Từ góc nhìn của Trần Mộ, hắn có thể thấy rõ cái cằm cổ trắng nõn của Triệt Nhu giờ đã đỏ hồng, điều này làm hắn càng cảm thấy thú vị mà ánh mắt cũng trở nên không còn kiêng kỵ gì nữa.

Trên thực tế, quan hệ giữa nam và nữ tựa như một cuộc chiến. Bên này tiến lên, bên kia lùi lại. Khi một bên không lùi mà tiến, bên còn lại tám chín phần mười lựa chọn rút lui.

Giờ đây, ánh mắt của Trần Mộ đã chẳng còn cố kỵ mà đảo quét trên thân hình Triệt Nhu khiến mặt nàng đỏ đến mức cơ hồ muốn xuất huyết, thậm chí hai tay cũng run rẩy không ngừng. Nàng khấn trương đến mức không còn cảm giác được tim mình bây giờ đập với tần suất cao bất ngờ. Đường như sự khấn trương đã khiến đầu nàng trống rỗng, não của nàng co lại nhỏ hơn hẳn so với lúc bình thường.

Không biết đã trải qua bao lâu, Triệt Nhu rốt cuộc cũng khôi phục lại một điểm tỉnh táo. Ngơ ngác ngẩng đầu lên, nàng liền thấy ánh mắt không kiêng kỵ cùng khuôn mặt nửa cười nửa không của Trần Mộ khiến cho nàng vừa giận vừa xấu hổ.

Vốn dĩ là người cứng cỏi, nên cơn giận bốc lên đã lập tức kéo Triệt Nhu thoát khỏi tình trạng thất thố, trợn mắt nàng quát: “Nhìn cái gì chứ? Chưa thấy bao giờ à? Hôm nay mới nhìn thấy lần đầu sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Triệt Nhu liền cảm thấy không ổn, khuôn mặt lại một lần nữa đỏ lên như lửa.

Bị Tô Lưu Triệt Nhu quát một tiếng, Trần Mộ cũng có chút ngượng ngùng, cho đến bây giờ hắn cũng chưa bao giờ thấy qua người phụ nữ nào như vậy, vì thế cũng không để ý đến mấy nghĩa mập mờ trong lời nói của Triệt Nhu.

“Hừ! Còn xem, cho người biết lợi hại!” Tô Lưu Triệt Nhu mặt ngọc dương lên, lộ ra cổ trắng thon dài, nàng không ngờ, cổ mình còn có một mảnh đỏ chưa biến mất.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại cảm giác được không thích hợp. Không biết nghĩ tới điều gì, mảnh đỏ vừa có dấu hiệu biến đi, đột nhiên lại thêm đỏ. Hôm nay làm sao vậy. Như thế nào nói vậy? Nàng cảm giác tâm lý đặc biệt loạn. Ngàn vạn chữ thành một đoàn hỗn loạn.

Lần này, Trần Mộ càng cảm thấy không có ý tứ. Cẩn thận ngẫm lại, cho tới hôm nay, chính mình toàn thân trên dưới bị Tô Lưu Triệt Nhu xem qua không biết bao nhiêu lần. Xem ra bản thân thật sự chịu nhiều thiệt thòi a.

“Hừ, ta thiệt thòi lớn, người phải đền bù.” Cũng chẳng biết ma dẫn lối, quỷ đưa đường kiểu gì, Trần Mộ đột nhiên buông ra một câu.

Triệt Nhu nghe xong, toàn thân đổ lạng, cũng không cả nói một tiếng, thẳng tắp cúi đầu chạy một mạch ra bên ngoài.

Kỳ thật Trần Mộ ngay khi lỡ lời trong lòng liền hối hận. Đến khi thấy Tô Lưu Triệt Nhu chạy ra ngoài, trong lòng thậm chí không ổn. Lần này chỉ sợ đắc tội nàng. Đắc tội ai cũng xử lý được, chỉ có Tô Lưu Triệt Nhu hẳn đắc tội không nổi. Thương thế chưa trị xong, còn nằm trong tay người ta, nàng muốn cho mình ném mùi đau khổ, chính mình cũng chỉ có thể nhịn mà nuốt xuống. Không ổn nhất, nếu như nàng giận bỏ đi, mình đi đâu tìm y vụ tạp tu lợi hại như vậy?

Bất quá, bây giờ hẳn không cách nào nhúc nhích, nếu không còn có thể tìm Tô Lưu Triệt Nhu xin tha thứ. Đáng tiếc thân thể hẳn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, bây giờ vẫy động một ngón tay cũng không thể, đừng nói đi ra thiết bị trị liệu. Xem ra, chỉ có thể chờ cơ hội xin lỗi nàng sau vậy.

Ngâm mình trong dưỡng dịch trị liệu, Trần Mộ toàn thân không cách nào nhúc nhích, liền thấy nhàm chán. Bởi không có việc gì làm, hẳn liền suy ngẫm một chút về trận chiến vừa rồi, nhất là trận phục kích, điều này làm cho Trần Mộ có nhận biết mới về đối chiến.

Chiến đấu, cũng không nhất định là chỉ tạp tu chiến đấu với nhau. Dùng phương pháp, thủ đoạn gì cũng không quan trọng, chỉ cần lấy được thắng lợi. Đây là cảm thụ sâu nhất mà Trần Mộ thu hoạch được. Chiến đấu tạp tu trải qua nhiều năm phát triển như vậy, dĩ nhiên hết sức phong phú, nhưng ở một mức độ nhất định nó cũng hình thành lối mòn bó buộc cách thức suy nghĩ của mọi người. Thế giới này rộng lớn như thế, tạp tu chiếm vị trí nặng nhất, nhưng cũng không đại biểu các loại hình chiến đấu khác không thể vận dụng.

Cuộc chiến lần này có vài điểm mấu chốt. Vòng phục kích đầu tiên của hẳn cùng Weah là đáng chú ý nhất. Weah mạnh đến mức như không phải loài người, ở dạng tác chiến nhóm nhỏ, hẳn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Nhưng nếu bảo tất cả thắng lợi đều nhờ thực lực của Weah thì lại không đúng.

Ưu thế của vô tạp lưu mới là nguyên nhân nặng nhất. Hẳn cùng Weah không chỉ tạp kích thành công địch nhân ở vòng phục kích đầu tiên, mà còn thành công ở vòng mai phục thứ hai, điều này có thể là điểm mấu chốt làm sáng tỏ vấn đề. Khiến cho hẳn khá ngạc nhiên chính là tạp tu dò xét cảm giác trong đội ngũ đối phương khá sơ hở.

Nói đến vô tạp lưu phải quay về thời đại lưu phái. Trải qua nhiều năm phát triển, đến nay chiếm 99,99% lượng chiến binh là tạp tu chiến đấu. Cùng theo sự phổ biến của tạp tu là sự suy diệt của các loại hình chiến đấu khác. Hơn nữa, càng về sau này, khi mọi người tạp đối kháng, đều đã quen cho rằng đối phương cũng là tạp tu.

Song, ai cũng không ngờ, ngay lúc mọi người nghĩ hệ thống chiến đấu tạp phiên đã phát triển đến đỉnh, vô tạp lưu cùng các loại phương thức chiến đấu khác dần khôi phục.

Nói đến cùng, lần này Trần Mộ chiếm ưu thế nhờ đối phương chưa có chuẩn bị. Nếu đối phương có chuẩn bị từ trước, nhất định có rất nhiều phương pháp đối phó với tình huống lúc đó, rõ ràng Trần Mộ chỉ có thể xuất ra vài loại tạp phiên. Song, trên đời này cũng không có chỗ cho chữ “nếu”, thế nên trận này bọn họ chiến thắng.

Điểm nổi bật của trận chiến này là thức âm của Lô Tiểu Như. Loại hình tạp phiên đa dạng này làm người khác khó lòng phòng bị. Sóng âm vô hình vô chất, lại là loại công kích trên diện rộng, tuy uy lực không đủ giết địch nhưng rất thích hợp để quấy rối địch nhân, tạo cơ hội cho đồng đội.

Nếu như không có sóng âm của Lô Tiểu Như, Nhất Tự Mi cũng không cách nào phát huy xuất sắc đến vậy.

Trần Mộ quyết định sau này theo đặc điểm của Lô Tiểu Như mà thành lập một đơn vị đặc biệt. Đương nhiên, đội đặc nhiệm này hẳn sẽ không đích thân đảm nhiệm, hẳn cần cân nhắc người thích hợp có thể đảm nhiệm.

Biểu hiện xuất sắc của hắn cũng là một trong những điểm mấu chốt của trận chiến. Giờ đây nghĩ đến mình có thể phát huy xuất sắc như thế, cũng là bởi có lý do. Được đem tới che chở, yếu tố thiên nhiên cực kỳ bình thường không ai chú ý này trong trận chiến lại có tác dụng vô cùng trọng yếu.

Tiếp tục phân tích cẩn thận, Trần Mộ dần hiểu rõ. Bản thân mình áp chế năng lượng phát ra cực nhỏ, lại nhờ màn đêm che chở nên công kích càng tăng thêm tính bất ngờ, mà lần trước khi đối chiến cùng Tiểu Ba là ở nơi ánh sáng đầy đủ. Hẳn lúc này mới chợt hiểu, thực lực bản thân không phải tăng mạnh chỉ trong một đêm, mà là hắn lợi dụng yếu tố hoàn cảnh rất tốt.

Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này, trong lòng hắn vô cùng hưng phấn. Chỉ cần hiểu rõ, sau này tự nhiên có thể lợi dụng điểm huyền diệu này.

Suy nghĩ rõ ràng nên cực nhanh Trần Mộ đã thông suốt, Thành công là còn nhờ có sự ngoan cường của các tạp tu khác, nếu như không có bọn họ thu hút một bộ phận địch nhân, áp lực đối Trần Mộ cùng Weah có thể tăng vài lần, lúc đó khó có thể đoán được kết quả cuộc chiến.

Nghĩ đến các vị tạp tu chết trận, thần sắc vốn vừa hưng phấn của Trần Mộ liền ảm đạm, chuyện này khiến hắn đột nhiên có chút mất hứng. Bất quá, hắn cũng không phải là một kẻ đa sầu, đa cảm, nên rất nhanh đem chuyện này gạt bỏ, kiệt lực làm cho mình phấn khởi lên. Có một số việc không phải hắn quyết định mà được. Trần Mộ hiểu, chỉ khi mình cường đại thực sự mới có thể tự quyết một sự tình.

Con người không có khả năng làm chủ tất cả, nhưng càng cường đại càng có thể làm chủ được nhiều. Bây giờ chính mình sở dĩ có nhiều điểm ngoài ý muốn như vậy, đại khái là không phải do mình không đủ cường đại sao.

Hắn không thích cảm giác đa sầu đa cảm, bởi điều này không giúp thay đổi hiện trạng của hắn. Thay vì để tâm tình của bản thân không tốt, chỉ bằng suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Sự thật tàn khốc nằm ở chỗ, con người chỉ có thể lấy liều mạng mà tiến về phía trước. Trừ việc này ra, không còn lựa chọn nào khác.

Mấy ngày kế tiếp, Trần Mộ ngâm mình trong bể dịch dinh dưỡng trị liệu. Mà mấy ngày này, Tô Lưu Triệt Nhu không một lần ghé qua. Trần Mộ nghĩ thầm, lần này chỉ sợ là đã chọc Tô Lưu Triệt Nhu nổi giận thực sự. Nhưng cũng bởi không ai quấy rầy, nên hắn cũng thanh tĩnh rất nhiều. Vừa trải qua một trận đại chiến, hắn cũng cần nhanh chóng được an tĩnh điều chỉnh. Vô luận hắn cường đại ra sao, cuối cùng vẫn là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi.

Ngâm mình trong dưỡng dịch trị liệu, rèn luyện cảm giác, mấy ngày nay Trần Mộ cũng cảm thấy rất là khó chịu. Tuy nhiên, đến ngày thứ ba, Triệt Nhu rốt cuộc cũng trở lại.

349. Chương 343: Số Tiền Từ Trên Trời Rơi Xuống

“Ừ.” Lúc này, Trần Mộ mới dám gỡ các đầu dò trên mình ra. Hắn thử cử động tay chân một lúc, mừng rỡ khi thấy không khác gì khi chưa bị thương.

Hắn xoay nhẹ rồi bò ra khỏi thiết bị trị liệu, cả người ướt sũng. Trần Mộ đứng trước mặt Tô Lưu Triệt Nhu: “Có đồ để thay không?”

“Lau khô người trước đi.” Tô Lưu Triệt Nhu vẫn giữ thái độ lạnh nhạt nhưng giọng nói đầy ân cần. Trần Mộ cười, qua câu nói này thì hắn đã biết Tô Lưu Triệt Nhu không giận mình.

Trần Mộ cầm lấy chiếc khăn từ tay Tô Lưu Triệt Nhu, lau người kĩ càng. Sau đó, Tô Lưu Triệt Nhu liền đưa quần áo cho Trần Mộ.

Trong suốt quá trình, cả hai đều không nói với nhau lời nào nhưng phảng phất như có một bức màn tĩnh lặng chuyển động giữa hai người. Không ai muốn phá vỡ nó.

Nếu lúc nào cũng được bình yên như vậy thì cuộc đời đẹp biết bao. Một ý nghĩ chợt hiện lên trong lòng Trần Mộ.

Động tác của hắn khá chậm rãi, khác hẳn tác phong mạnh mẽ, quyết liệt thường ngày. Hắn hy vọng lúc này có thể làm chậm thời gian lại. Về lạnh nhạt trên mặt của Tô Lưu Triệt Nhu đứng cạnh đã biến mất từ lâu, thay vào đó là ánh mắt rất dịu dàng.

Sau khi cài xong cúc áo cuối cùng, Trần Mộ khẽ thở dài trong lòng, nói: “Chúng ta ra ngoài thôi.” Tô Lưu Triệt Nhu lặng lẽ bước cạnh Trần Mộ.

Trong khoảnh khắc vừa bước ra khỏi phòng, Trần Mộ liền trở về với dáng vẻ lạnh lùng thường ngày. Tô Lưu Triệt Nhu thấy vậy liền hơi run rẩy, ánh mắt lộ đầy vẻ phức tạp.

Từ lúc hai người quen biết đến giờ, Trần Mộ đã thay đổi quá nhiều. Dù bây giờ Trần Mộ vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng đã có chút khí phách lẫn uy nghiêm. Nếu không nhìn kĩ thì rất khó nhận ra điểm này.

So với những đứa trẻ cùng tuổi đang được bao bọc trong vòng tay cha mẹ, hắn đã trải qua rất nhiều đau khổ.

Tô Lưu Triệt Nhu nhìn gương mặt không còn chút thơ ngây nào mà thấy đau lòng.

Trần Mộ không có thời gian để buồn bã. Hiện có rất nhiều công việc bị tổn động, mà có một số việc trong đó hắn phải tự tay giải quyết.

Trong trận chiến này, bọn họ bị thiệt hại rất nặng. Trong số 20 Hải Tinh bảo chỉ còn 5 cái sử dụng được nhưng phải cũng sửa chữa lại mới sử dụng được. Ngọn núi – chiến trường chính – đã bị sụp mất phân nửa, kết cấu của nó đã không còn vững chắc. Ý của Bernal là bỏ ngọn núi này, tìm nơi khác để xây dựng lại Hải Tinh bảo.

Số tạp tu bị chết còn lớn hơn, chỉ còn chưa đầy 30 người may mắn sống sót, trong đó chỉ có 10 người là còn đủ sức chiến đấu. Dưới sự tấn công dữ dội như vậy, bọn họ có thể sống sót đều là nhờ lực phòng hộ vững chắc của Hải Tinh bảo.

Trần Mộ quyết tâm phải bồi dưỡng những người này thật tốt, tạp tu chưa có kinh nghiệm chiến trận tuyệt đối không thể sánh với bọn họ. Bài học cho họ từ trận chiến với liên minh Xuyên Hạ lần này là cực kì sống động, khiến bọn họ rút ra được rất nhiều kinh nghiệm.

Đội ngũ không có tính kỉ luật mãi mãi là đám ô hợp, tạp tu không có kinh nghiệm thực chiến chỉ là đám vô dụng mà thôi.

Tuy bị thiệt hại nặng nhưng lợi ích thu được cũng rất lớn. Mỗi căn phòng trong sơn cốc đều chất đầy vật tư, hơn một nửa là của liên minh Xuyên Hạ. Nói thực, Trần Mộ khá bội phục Kiều Phi khi cô ta đề nghị chia đều chiến lợi phẩm. Nếu giờ Kiều Phi lấy hết thì Trần Mộ cũng chẳng có cách nào khác.

Từ đó có thể thấy dù Kiều Phi có vẻ tùy tiện, nhưng cung cách làm việc cùng khí độ có thể khiến người khác khâm phục.

Lượng vật tư trị giá 150 tỷ, Trần Mộ khẽ hít một hơi lạnh khi thấy con số này.

“Nhiều đến thế sao?” Trần Mộ cảm thấy hơi khó tin.

Hề Bình cười lên: “Ông chủ! Liên minh Xuyên Hạ có tới 35 tiểu bảo, tổng dân số là 2,5 triệu người, là thế lực lớn nhất khu Sicker. Số của cải mà bọn họ tích lũy suốt 7 – 8 năm qua nhiều như vậy cũng bình thường thôi. Tiếc là số tiền mặt đều bị bọn họ dùng hết, hơn nữa đồng vật tư này có rất nhiều loại, đa số chẳng hề có giá trị với chúng ta.

Trần Mộ gật đầu. Nhìn sơ qua thì số lượng vật tư rất nhiều, nhưng chủng loại quá đa dạng. Phân loại chúng dường như là chuyện không thể.

“Ông chủ, ngài nhìn đi.” Tin tức thứ nhất hiện lên trên màn hình trong phòng họp: “Đây là tin chúng ta vừa nhận được. Căn cứ của chúng ta nằm ở nơi rất hẻo lánh, tin tức thu được rất ít. Khi chúng ta biết tin này thì đã chậm mất hai ngày rồi.”

Trần Mộ cẩn thận đọc hết tin tức, càng xem thì càng hoảng sợ. Thì ra cùng ngày mà Văn Tá Phu ra tay, các liên minh khác đều xảy ra hàng trăm trận chiến. Càng về sau thì tình hình càng nghiêm trọng.

Những cuộc xung đột này xảy ra ở rất nhiều nơi.

Kể khơi mào cuộc xung đột đều là một ít thế lực nhỏ, điểm chung là tất cả bọn họ đều có một lượng toa xe chiến đấu nhất định. Các thế lực nhỏ này điên cuồng bành trướng ra tứ phía, thôn tính các thế lực nhỏ khác xung quanh. Nhờ sự hỗ trợ của toa xe chiến đấu, bọn họ đánh đâu thắng đó, chẳng ai cản được. Không lâu sau, thế lực của bọn họ liền phát triển mạnh.

Ngay sau đó, các thế lực nhỏ nhanh chóng gia nhập một liên minh tên là Mã Nghi. Bọn họ muốn tương trợ lẫn nhau, một khi bị kẻ địch tấn công thì các thành viên khác sẽ đến cứu viện. Trong vài ngày ngắn ngủi, ngọn lửa chiến tranh đã lan ra khắp năm Hoa khu. Cùng lúc đó, thế lực của liên minh Mã Nghi đã mở rộng đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Bất kì kẻ thông minh nào cũng biết liên minh Mã Nghi này là lớp vỏ bọc của Pháp Á.

Rốt cuộc Pháp Á đã sắp đặt nước cờ thâm độc này bao lâu?

Nếu nhìn lại thời gian Pháp Á cùng tiếp xúc với liên minh Xuyên Hạ, thì bọn họ đã sắp đặt nước cờ này ít nhất từ 7 – 8 năm về trước. Con sóng gió lần này đánh dấy đến hơn 100 thế lực nhỏ. Theo phán đoán của Khương Lương, Pháp Á đã ngầm sắp đặt nước cờ bí mật này từ 15 năm trước.

Nếu thực sự là như thế, người có thể sắp đặt kế hoạch 15 năm này quả là đáng sợ.

Nước cờ này của Pháp Á không khác gì đốt lửa ở sân sau của Lục đại. Liên minh Mã Nghi như nắm mồi sau mưa, xem ra giờ Lục đại đang rất đau đầu.

Trần Mộ thấy cục diện này rất tốt, Lục đại càng loạn thì mình càng an toàn. Kẻ hấn ngán nhất là Đường Hàm Phái, Trần Mộ ước gì Đường Hàm Phái đã quên đi sự tồn tại của mình.

Thế cục hỗn loạn cũng đã lan tới chỗ bọn họ, liên minh Xuyên Hạ là một ví dụ. Nếu muốn sống sót trong thời loạn, ngoài vận may ra thì cần có thực lực nữa.

“Kiều Phi nói sẽ chia một nửa số tiểu bảo cho chúng ta. Người thấy sao?” Trần Mộ hỏi sang vấn đề khác.

Hắn còn chưa ý thức được, cách ăn nói lẫn giọng điệu của bản thân đã mang đậm phong cách của người lãnh đạo.

Hề Bình suy nghĩ một chút: “Nhìn từ góc độ kinh doanh mà nói, có phần cơ nghiệp như vậy là rất lợi mà chẳng phải tốn đồng nào. Tiếc là chúng ta không có người am hiểu về lĩnh vực này.”

Khương Lương đứng ở góc độ quân đội phân tích: “Lực lượng của chúng ta rất mỏng. Cho dù là 10 tiểu bảo thì cũng chẳng đủ người bảo vệ.”

Phân tích của hai người cũng giống với ý nghĩ của Trần Mộ.

Cẩn thận ngẫm nghĩ lại. Sau khi thấy không còn thiếu sót gì, Trần Mộ liền gọi cho Kiều Phi.

“Ông chủ Trần khỏe rồi sao? Vậy thì tốt quá rồi! Ta tới sơn cốc tìm người rất nhiều lần rồi nha nhưng tiếc là lúc đó người đang bị thương. Ta còn chưa nghĩ ra biện pháp phân chia chiến lợi phẩm, trong người rất khó chịu a.” Kiều Phi cười, để lộ ra chiếc răng hổ: “Liên minh Xuyên Hạ có 35 tiểu bảo. Người lấy 18, ta 17. Người thấy sao?”

Trần Mộ trầm ngâm nói: “Không có vấn đề gì. Tuy nhiên ta không có hứng thú với số tiểu bảo này. Nếu Kiều gia thích thì ta sẽ bán, không thì ta tìm người mua khác.”

Kiều Phi kinh ngạc: “Ông chủ Trần không muốn số tiểu bảo này sao?” Nàng cẩn thận quan sát Trần Mộ một lúc, thấy vẻ mặt chăm chú liền biết hắn không nói đùa.

18 tiểu bảo, con số này khiến tim nàng đập mạnh. Hiện nàng đang nắm 27 tiểu bảo trong tay, cộng thêm 17 cái nữa là 44. Nếu mua được 18 tiểu bảo trong tay Trần Mộ thì nàng có tất cả là 62 tiểu bảo, bấy giờ sẽ chẳng thế lực nào ở khu Sicker sánh nổi.

Ở khu Sicker, còn có 5 – 6 thể lực khác nắm trong tay hơn 10 tiểu bảo. Bất kì thể lực nào mua được 18 tiểu bảo trong tay Trần Mộ đều đạt tới quy mô hơn 30 tiểu bảo. Nói cách khác, mình sẽ có thêm một kẻ địch cùng đẳng cấp.

Nàng suy nghĩ rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền ra quyết định. Bằng bất cứ giá nào, nàng cũng phải mua lại 18 tiểu bảo trong tay Trần Mộ.

“Được. Nhưng ông chủ Trần đừng đưa giá cao quá nha, không thì người ta chẳng mua nổi đâu.” Kiều Phi chớp chớp mắt. Làm sao nhận ra được nữ tướng cướp Kiều Phi thường ngày nữa chứ?

Đáng tiếc là chiêu này chẳng hề có tác dụng với Trần Mộ. Hắn quay qua thì thấy Hề Bình đưa hai ngón tay.

“200 tỷ audierne.” Trần Mộ nói tiếp: “Giá này không đắt, Kiều gia chẳng cần kỳ kèo làm gì.”

Kiều Phi lộ ra vẻ do dự: “Giá thì ta không có ý kiến, nhưng ta cần thời gian để chuẩn bị 200 tỷ tiền mặt.”

“Không cần, dùng vật tư để đổi cũng được. Hiện chúng ta cần rất nhiều vật tư, thời hạn thanh toán 200 tỷ kia là trong năm nay.” Trần Mộ không hề làm khó Kiều Phi ở điểm này.

Kiều Phi thở phào nhẹ nhõm: “Được, không thành vấn đề.” Không phải là nàng không muốn thừa nước đục thả câu, nhưng bản thân rất kiêng kỵ lực lượng của Trần Mộ.

Lúc nàng tới chiến trường liền giật mình, liên minh Xuyên Hạ đã bị thiệt hại rất nặng nề. Lúc đó nàng rất phần khởi, bản thân chẳng tốn chút sức nào cũng bắt được Văn Tá Phu.

Chỉ bằng lực lượng của riêng mình liền tiêu diệt gần hết mấy trăm toa xe chiến đấu với mấy ngàn tên tạp tu. Sao không khiến nàng kiêng kỵ được chứ? Hơn nữa, trong tay Trần Mộ còn có kĩ thuật tinh chế quảng Tử huỳnh. Kiều Phi vẫn ngờ rằng hắn thuộc một thể lực lớn nào đó, nên không dám hành động khinh suất.

Nàng đâu biết trận chiến này đã khiến lực lượng của Trần Mộ bị tiêu diệt gần hết. Bây giờ hắn rất yếu ớt, chỉ cần một nhóm tạp tu nhỏ cũng đủ tiêu diệt.

Kể đến, Trần Mộ bán giảm giá số vật tư mà mình không cần cho Kiều Phi. Số vật tư này có giá khoảng 100 tỷ, Kiều Phi chỉ cần bỏ ra 80 tỷ là đủ. Tuy những thứ này chẳng có ích gì với Trần Mộ, nhưng Kiều Phi thì rất cần chúng để sang sửa lại 35 tiểu bảo vừa chiếm được. Nàng đồng ý ngay lập tức.

Chưa đầy một giờ đồng hồ, Kiều Phi đã nợ Trần Mộ 280 tỷ. Tuy nhiên nàng rất vui mừng, chẳng hề tỏ vẻ khổ sở vì nợ nần.

Qua trận chiến này, hai nhà chính thức trở thành đồng minh.

Không lâu sau, Kiều Phi tự tay chuyển số tiền 20 tỷ tới. Tuy đây chỉ là con số nhỏ so với 280 tỷ, nhưng Trần Mộ vẫn kinh ngạc khi thấy Kiều Phi có thể gom số tiền lớn nhanh như vậy.

Đối với bọn họ, 20 tỷ là một số tiền rất lớn.

Sau khi có được số tiền này, Trần Mộ quyết định tuyển thêm người. Lực lượng của hắn đã bị thiệt hại nặng sau trận chiến, cần phải bổ sung nhanh chóng. Trong tay không có lực lượng nhưng lại có một lượng của cải khổng lồ chẳng phải là chuyện may mắn, mà là một sự phiền toái.

Một khi đã quyết định xong, Trần Mộ liền thể hiện tác phong làm việc quyết liệt của mình. Khoảng thời gian này chắc chắn là thời kì mà bọn họ yếu ớt nhất, dễ bị nguy hiểm nhất.

Hôm nay, trung tâm phục vụ tạp tu ở thành Sắc Lặc rất đông người. Có rất nhiều tạp tu nhận được tin tuyển người của tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng, nên tới đây để ứng thí.

Nếu vài ngày trước, tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng còn chưa có chút danh tiếng nào thì giờ đây đã nổi tiếng khắp khu Sicker, không ai không biết.

Trận đại chiến giữa liên minh Xuyên Hạ và tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng được bàn tán khắp nơi. Một tạp tu đoàn vô danh lại đánh bại liên minh Xuyên Hạ - thể lực lớn nhất ở khu Sicker. Đây chắc chắn là một tin giật gân, người nào vừa biết tin này cũng ngỡ rằng lỗi tai mình nghe lầm.

Liên minh Xuyên Hạ gồm mấy ngàn tạp tu có thực lực xuất chúng, còn có tạp tu chuyên chiến đấu. Ở khu Sicker, Trừ Kiêu gia có thể gắng gượng chống đỡ lực lượng quy mô như thế thì chẳng còn ai bằng được.

Một chi tiết khiến mọi người khó tin, 300 toa xe chiến đấu mà liên minh Xuyên Hạ vừa mua đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Rốt cuộc thì tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng là thần thánh phương nào? Sao lại mạnh đến vậy? Bọn họ vừa trải qua quần chiến giữa hàng trăm thế lực nhỏ nên biết rõ sự lợi hại của toa xe chiến đấu. Có thể lực nào nắm được thứ vũ khí lợi hại này mà không tung hoành ngang dọc, chẳng gì cản nổi chứ?

Chỉ có toàn quân của liên minh Xuyên Hạ bị tiêu diệt. Là liên minh Xuyên Hạ yếu? Hay là tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng quá mạnh?

Những tạp tu này rất quen thuộc với liên minh Xuyên Hạ, có thể nói là hiểu rõ như lòng bàn tay. Tất nhiên liên minh Xuyên Hạ không hề yếu kém, nếu không cũng chẳng thể thành thế lực lớn nhất ở khu Sicker.

Vậy thì chỉ có một cách giải thích, đó là tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng mạnh hơn!

Rốt cuộc tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng có lai lịch ra sao? Trừ các thế lực lớn ra, tạp tu bình thường chẳng hề quan tâm đến câu hỏi này. Bọn họ chỉ cần biết tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng có thực lực rất mạnh, vậy là đủ rồi.

Cái gì? Không thể xem là tạp tu đoàn hàng đầu ư? Có thể đánh bại tạp tu đoàn của liên minh Xuyên Hạ mà còn không phải là tạp tu đoàn hàng đầu?

Do đó khi hay tin tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng tuyển người, vô số tạp tu liền ùn ùn kéo tới. Bọn họ chen lấn nhau cũng muốn gia nhập Tuyết Ti Trùng, ai cũng biết rất khó để trúng tuyển vào tạp tu đoàn hàng đầu.

Tuy nhiên, khi gia nhập tạp tu đoàn thì sẽ có tiền lương rất cao, hệ thống đào tạo tiên tiến. Nhiều con cháu của thành viên trong tạp tu đoàn đều được hưởng chế độ đào tạo chuyên nghiệp, điều này giúp ích rất nhiều cho sự phát triển của bọn họ.

Một tin tức nhỏ có liên quan tới tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng được đồn đi khắp nơi, nghe nói bọn họ có thể tinh chế quặng Tử Huỳnh. Nếu đúng như vậy thì cũng có nghĩa là tài lực của tạp tu đoàn này rất hùng hậu!

Một tạp tu đoàn có thực lực mạnh mẽ, tài chính hùng hậu. Đây chẳng phải là ước mơ của tạp tu sao?

Sanchez cũng là một trong số đó.

Năm nay, Sanchez đã ba mươi tuổi, dáng vẻ chất phác như một người nông dân. Hắn là một tạp tu rất bình thường, cảm giác đạt tới ngũ cấp trung giai. Hắn không phải là tạp tu chiến đấu, chỉ có kinh nghiệm vài lần đi săn ngoài nơi hoang dã. Phương pháp “Nhất Tự Chính pháp” mà hắn tập luyện chẳng có gì đặc biệt, mà thiên phú của hắn cũng rất bình thường.

Ba mươi tuổi - ngũ cấp trung giai. Tuy thành tích này rất bình thường, nhưng hắn phải tốn rất nhiều công sức mới trầy trập đạt tới.

Hắn chẳng hy vọng nhiều vào tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng, chỉ muốn thử vận may mà thôi. Hắn rất ghét liên minh Xuyên Hạ nhưng cũng biết liên minh này mạnh đến cỡ nào. Tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng có thể tiêu diệt liên minh Xuyên Hạ đủ để chứng tỏ thực lực của bọn họ.

Nếu không phải hôm nay hắn trùng hợp có mặt ở trung tâm phục vụ, e là muốn thử cũng chẳng được. Trước kia hắn từng làm việc trong mấy tạp tu đoàn, nhưng chưa được bao lâu thì bị sa thải do không đủ thực lực.

Người tiếp hắn là một thanh niên đầy lạnh lùng, khoảng 24 - 25 tuổi, dáng cao thẳng. Gương mặt có vẻ hờ hững nhưng ánh mắt rất sắc bén, như thể nhìn thấu tâm can người đối diện.

Sanchez vô thức cúi mặt xuống, trong lòng đầy hoảng sợ. Tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng này đúng là lợi hại! Chỉ một người thanh niên trẻ tuổi đã có khí thế như vậy! Lợi hại! Lợi hại!

*****oOo*****

“Sanchez, cảm giác ngũ cấp trung giai, am hiểu sử dụng Thanh Từ.” Người thanh niên ngẩng đầu lên: “Thanh Từ là cái gì?”

Sanchez vội đáp: “Là một loại lồng năng lượng.” Thấy vẻ mặt chăm chú lắng nghe của người thanh niên, hắn cảm thấy hơi xấu hổ: “Chỉ là một loại lồng năng lượng bình thường thôi.”

Người thanh niên gật đầu, tiếp tục xem bản lí lịch của hắn, ánh mắt chợt dừng lại: “Người đã ba mươi tuổi?”

Sanchez biết lần này chẳng có hy vọng gì, thản nhiên nói: “Đúng vậy. Qua hai tháng nữa là ta được 31 tuổi.” Tuổi tác là trở ngại lớn nhất của hắn.

Người thanh niên chuẩn bị tắt lí lịch trên màn hình của mình, chợt dừng mắt, giọng có vẻ quái dị: “Người có chứng chỉ y tá á?”

Từ góc độ nào đó mà nói, y tá cũng ngang với y vụ tạp tu tiêu chuẩn. Phần lớn những người này không đủ khả năng trở thành y vụ tạp tu nên mới chuyển sang học y tá. Trên cơ bản có hơn 95% y tá là nữ giới, nam y tá rất hiếm thấy.

Trừ bỏ một ít tên hám gái thích mấy cô y tá trẻ đẹp ra thì chẳng có người đàn ông nào lại chọn nghề này, càng đừng nói tới chuyện có chứng chỉ y tá.

Qua dáng vẻ thành thật của Sanchez, nhìn thế nào cũng chẳng thấy giống tên hám gái. Chẳng lẽ mình đoán sai sao?

Sanchez cười khỏ, rõ ràng đây không phải lần đầu hắn bị người khác hiểu lầm về chuyện này.

“Ta khá ngốc, chỉ có cần cù huấn luyện mới đuổi kịp người khác nên rất dễ bị thương. Tất cả tiền của ta đều chi vào việc huấn luyện, không có tiền trị thương nên quyết định chọn nghề y tá. Như vậy thì có thể tự chữa một ít vết thương nhẹ.”

Sanchez nói với giọng rất bình thản, không hề oán thán hay tức giận, giống như đang kể lại một câu chuyện bình thường.

Trong mắt người thanh niên toát ra vẻ quái dị.

“Ừ. Người về chờ tin đi.”

Sanchez bình tĩnh đi ra ngoài. Hắn đã nghe câu này rất nhiều lần, lần nào cũng kết thúc bằng câu nói này. Nó cũng có nghĩa là hắn đã bị loại. Vậy cũng chẳng sao, từ từ rồi cũng kiếm được công việc mà, lòng hắn rất bình thản.

Việc Sanchez rời khỏi trung tâm phục vụ chẳng là gì cả, nên không có ai để ý tới.

Hôm nay, số người đến trung tâm phục vụ tạp tu gần đạt tới mức kỉ lục trong 5 năm gần đây. Những người này vì hâm mộ danh tiếng của tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng mà đến.

“Tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng? A Triết, người có nghe nói qua tạp tu đoàn này bao giờ chưa?” Người hỏi là một người đàn ông trung niên, mặc trang phục chiến đấu cao cấp màu tím. Người này có ánh mắt tinh tế, toát ra khí thế khiếp người.

Nếu Trần Mộ ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra người đàn ông trung niên này là đoàn trưởng Mobley của tạp tu đoàn Tuyết Hoa mà hắn gặp lúc trước. Bên cạnh Mobley còn có mấy gã tạp tu, đây vẻ cảnh giác.

Một người khoảng 27 – 28 tuổi, dáng cao gầy trầm tư: “Tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng? A, hình như ta có chút ấn tượng. Hình như tạp tu đoàn hộ tống tiểu thư Vi Vi cũng có cái tên này, chẳng biết có phải là trùng tên hay không.”

“Tiểu thư Vi Vi?” Mobley hơi ngạc nhiên: “Nàng đã về tới thành Thiên Hồ rồi à?”

350. Chương 344: Tìm Mòn Gót Giày

Có vẻ như A Triết cũng không hiểu sao đoàn trưởng của Tuyết Ti Trùng lại chọn lựa như vậy.

Mobley ra vẻ dăm chiêu: “Xem ra việc tiểu thư Vi Vi nắm quyền quản lý La gia đã định, chỉ là không biết Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn này có lai lịch ra sao.”

A Triết cười cười: “Đoàn trưởng suy nghĩ nhiều làm gì? Hỏi một chút là biết thôi.”

Mạc Bồ Lý: “Ha ha, nói cũng đúng. Chúng ta đi hỏi thăm xem.”

Đoàn người Mạc Bồ Lý ở trung tâm phục vụ tạp tu rất dễ gây chú ý, đi đâu cũng trở thành tiêu điểm của các cặp mắt xung quanh. Tuy thế bọn họ vẫn rất tự nhiên, chẳng hề bối rối chút nào. Rất nhiều tạp tu đang thầm phán đoán lai lịch của đoàn người này.

Mobley vừa đi vừa suy tính, hẳn vốn không có ý định dừng lại ở Sicker. Lần này bọn họ ra ngoài vì một ủy thác, mà ủy thác này lại có liên quan mật thiết tới nhu cầu của hắn. Vậy mà lần này lại rất xui xẻo, chẳng những không thu được tin tức nào mà còn đúng vào lúc Pháp Á đang điên cuồng khuấy động chiến tranh.

Vài ngày trước, bọn họ nhận được tin đường trở về thành Thiên Hồ đã bị phong tỏa.

Trong khu vực ở giữa thành Sắc Lặc và Thiên Hồ, có năm sáu thế lực đang đánh nhau không ngừng. Lúc này mà xen vào thì chẳng khác gì tự sát. Tuy nhiên, không phải là không có cách trở về thành Thiên Hồ, con đường mà Tuyết Ti Trùng chọn để hộ tống tiểu thư Vi Vi chắc chắn không có xung đột nào.

Chỉ có điều, trong mắt Mobley thì con đường đó còn nguy hiểm hơn việc đi xuyên qua khu vực chiến sự. Bọn họ đành bắt buộc tạm thời ở lại thành Sắc Lặc.

Do quá nhàm chán, Mobley bèn đến trung tâm phục vụ tạp tu trong thành phố. Hắn không ngờ lại được gặp cảnh tượng náo nhiệt như thế.

Bọn họ liền cảm thấy tò mò, Tuyết Hoa tạp tu đoàn khá nổi tiếng ở khu Thiên Đông Lí, nên bọn họ cũng từng thấy qua cảnh này. Do đó, bọn họ hiểu rõ ý nghĩa phía sau cảnh tượng sôi động này hơn bất cứ ai khác.

Dù cho Tuyết Hoa tạp tu đoàn có tuyển người, thì cũng khó mà náo nhiệt hơn thế này.

“Đại ca, xin quấy rầy một chút. Không biết Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn này có lai lịch ra sao? Sao lại có nhiều người đến dự tuyển như vậy?” A Triết bên cạnh Mobley thấy một tạp tu đi ngang qua, liền vội hỏi.

Vị tạp tu này bị chặn lại, trong lòng không vui nhưng khi nhìn thấy mấy người này khí độ bất phàm cũng không dám kiêu ngạo, khách khí nói: “Các vị vừa đến thành Sắc Lặc phải không?”

Mobley và A Triết nhìn nhau, A Triết gật đầu cười: “Đúng vậy. Ánh mắt của ngài thật độc đáo! Chúng ta vừa tới đây hôm qua. Hôm nay thấy chỗ này sôi động như vậy nên rất khó hiểu!”

Gã tạp tu này được A Triết tặng bốc một chút, liền thấy mấy người này thuận mắt hơn rất nhiều, liền giải thích: “Thường thôi! Thường thôi! Đừng nói các người không hiểu, ngay cả tạp tu ở đây còn không hiểu nữa là. Tuy nhiên trong thời gian gần đây, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn này rất nổi tiếng a!”

“A, vì sao vậy?” A Triết ra vẻ hứng thú, mấy người còn lại cũng lộ vẻ chăm chú lắng nghe.

Gã tạp tu này thấy mọi người đều bị mình hấp dẫn, liền hăng hái: “Các người biết liên minh Xuyên Hạ không?”

“Liên minh Xuyên Hạ?” A Triết ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như ta từng nghe nói qua.” Thực ra thì hắn có nhớ ra liên minh nào đâu, bình thường bọn họ rất ít tiếp xúc với các thế lực địa phương nhỏ bé này.

“Ha ha. Nhìn là biết các vị rất ít khi đi ngang qua khu Sicker. Liên minh Xuyên Hạ là thế lực lớn nhất ở khu này, có ba mươi lăm tiểu bảo. Thế lực như vậy có thể coi là nhỏ sao?”

Trong mắt Mobley lộ ra vẻ chăm chọc, nhưng A Triết lại vội gật đầu phụ họa: “Đúng vậy! Không nhỏ chút nào.”

“Liên minh Xuyên Hạ có hơn mấy ngàn tạp tu, trừ Kiều gia có thể miễn cưỡng chống đỡ thì chẳng có ai là đối thủ. Điều khó tin là thế lực lớn như thế lại bị Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn tiêu diệt, ngay cả thủ lĩnh Văn Tá Phu cũng bị giết. Trong cuộc chiến này, liên minh Xuyên Hạ đã điều động mấy ngàn tạp tu. Nghe nói còn có mấy trăm chiến đấu tạp tu, nhưng đó chưa phải là mạnh nhất.” Gã tạp tu úp mồm.

A Triết ra vẻ ngạc nhiên, vội hỏi tiếp: “Trời ơi! Còn có thứ gì mạnh hơn nữa ư?”

“Lão quỷ Văn Tá Phu vô cùng xảo quyệt. Hắn dám ra tay là vì bản thân còn có một ách chủ bài khác ! Mấy trăm toa xe chiến đấu, chắc các người đã thấy qua thứ này rồi. Mấy trăm chiếc! Biết bao nhiêu tiền a!” Gã tạp tu này lắc đầu liên hồi, vẻ xót của như thể đó là tiền của hắn vậy.

Mobley nghe vậy thì bắt đầu lộ ra vẻ nghiêm túc, toa xe chiến đấu là loại vũ khí được bàn tán nhiều nhất trong thời gian gần đây. Theo như nghiên cứu của bọn họ, khi toa xe chiến đấu có số lượng trên một trăm năm mươi chiếc thì sẽ có uy lực cực kì kinh khủng.

Mấy trăm toa xe chiến đấu sẽ có uy lực khủng khiếp tới mức nào?

“Không phải chứ, nghe nói thứ này rất dữ dằn a.” A Triết vẻ mặt không tin tưởng, lần này chẳng phải là giả bộ.

Gã tạp tu này hừ lạnh: “Dữ dằn? Đúng rồi, ai chẳng biết nó rất kinh khủng. Nhưng cái thứ dữ này cũng đã bị Tuyết Ti Trùng phá hủy sạch bách. Ta không nói dóc đâu, ai ở đây cũng biết trong sơn cốc đó vẫn còn rất nhiều tàn tích của toa xe chiến đấu.”

Gã tạp tu này lộ ra vẻ hâm mộ, hưng phấn nói: “Các người nói xem, tạp tu đoàn như vậy đúng là mạnh thật! Dù ở đâu thì cũng thuộc tạp tu đoàn hàng đầu! Khó có lúc bọn họ tuyển người, ta cũng đi thử thời vận. Hắc hắc, nếu được chọn thì sau này tha hồ mà ăn uống no say!” Hắn lộ vẻ thích thú như là mình đã được chọn rồi vậy.

Đám người Mobley còn đang nghiền ngẫm những gì mà gã tạp tu vừa nói. Nếu những điều này là thực thì Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn thật kinh khủng.

Ở nơi hẻo lánh này lại đột ngột xuất hiện một tạp tu đoàn mạnh như thế thì quả hơi kì lạ.

Gã tạp tu chợt úp úp mở mở nhìn A Triết cười: “Còn có một tin nhỏ khác liên quan tới Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.”

“A, còn có tin nhỏ gì nữa?” A Triết vội ngẩng đầu lên, thấy gã tạp tu này ngậm chặt miệng như chưa từng nói câu nào. Hắn liền hiểu ý, tiện tay rút tấm tiền tạp ra, lặng lẽ nhét vào tay gã tạp tu: “Làm phiên đại ca lâu như vậy thật là không tốt. Đây là một chút tâm ý của tiểu đệ, để chút nữa đại ca uống trà giải khát.”

Gã tạp tu vừa sờ thấy tấm tiền tạp liền lộ ra vẻ vui mừng. Đối phương biết điều như thế thì hắn tự nhiên không từ chối: “Nghe nói Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có thể sản xuất dịch Tử Huỳnh tinh chế.”

“Cái gì?” A Triết cùng Mobley đều kêu lên. Mobley vừa mở miệng liền toát ra khí thể không giận mà uy, dọa gã tạp tu này ngã ra.

Gã tạp tu này nói liên hồi: “Thật mà! Những gì ta nói đều là sự thật!” Thấy hai người nhìn chằm chằm vào mặt mình với ánh mắt sáng rực, hắn hơi hoảng sợ nhưng mau chóng giải thích: “Người khác tưởng đây chỉ là lời đồn, nhưng lại là sự thật. Ta có người họ hàng làm chủ một cửa hàng. Họ mua dịch Tử Huỳnh tinh chế từ Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.”

“Chúng ta qua xem một chút.” Mobley trầm giọng nói. Bây giờ hắn rất nóng lòng muốn gặp Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.

Thấy Mobley xoay người đi, A Triết vội vàng kín đáo đưa cho gã tạp tu này một ít tiền: “Cảm ơn.” Nói xong liền đuổi theo đoàn người Mobley.

Gã tạp tu này thừa ra, nhìn vài tấm tiền tạp trên tay. Qua một lúc lâu thì hắn mới lộ ra vẻ vui mừng. Đám người này thật hào phóng!

Lần này, Mobley đến đây là vì dịch tinh chế từ quặng Tử Huỳnh. Một khoảng thời gian trước, đột nhiên có không ít dịch Tử Huỳnh tinh chế được chuyển từ đây tới thành Thiên Hồ. Bọn họ được ủy thác đi tìm nơi sản xuất dịch tinh chế này.

Bọn họ muốn lập quan hệ hợp tác vừa lâu dài vừa có giá trị lớn với đối phương.

Đáng tiếc, dù cố thể nào thì bọn họ cũng không tìm được nơi sản xuất. Còn mấy cửa hàng thì rất kín đáo, bọn họ không thể điều tra được gì.

Tìm mòn gót giày mà không thấy, có được lại chẳng tốn chút công lao!

Bọn họ nhanh chóng đi tới nơi tuyển dụng của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn. Hôm nay, cả trung tâm lớn đến thế như thể chỉ phục vụ cho riêng họ.

Càng vào trong thì người càng đông, khắp nơi đều là tạp tu với vẻ mặt phấn khởi. Đoàn người Mobley thăm khiếp sợ, nhìn quy mô tuyển dụng là biết Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có sức ảnh hưởng mạnh mẽ thế nào.

Mặc dù ở đây đông hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng rất trật tự ngay ngắn. Những tên tạp tu bướng bỉnh này đều xếp hàng rất đàng hoàng.

Không một ai dám nói lớn hay đùa giỡn, đám tạp tu này như những học sinh ngoan ngoãn.

Đoàn người Mobley càng cảm nhận được điểm không tầm thường của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, tính kỷ luật rất nghiêm.

Đoàn người Mobley không xếp hàng mà đi thẳng vào trong, ở giữa hàng người đang xếp hàng thì bọn họ rất chú ý.

Tuy nhiên, đám tạp tu này cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc. Vừa nhìn khí thế của đoàn người Mobley, nhiều người thậm chí đoán bọn họ có lai lịch không tầm thường. Nhiều tạp tu có hiểu biết rộng thì càng hoảng sợ trong lòng.

Đoàn người này có thực lực rất cao, chẳng ai nhìn thấu. Điều này cũng có nghĩa thực lực của đám người này vượt xa bọn họ.

“Các vị, đây là nơi tuyển dụng của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn. Nếu các vị đến dự tuyển thì xin mời xếp hàng.” Một thanh niên có dáng người cao thẳng, vẻ mặt lạnh lùng chặn đường bọn họ.

Mobley dừng bước, mắt hơi giãn ra. Từ lúc làm đoàn trưởng Tuyết Hoa, đã lâu rồi hắn chưa thấy ai dám kiêu ngạo trước mặt bản thân.

Chú ý tới thể đứng của đối phương, Mobley thăm rùng mình. Đây là tác phong điển hình của quân đội! Chẳng lẽ người thanh niên này đến từ quân đội?

Quân đội là một thế lực mà người khác rất kiêng kỵ. Dù là thế lực nào hay tạp tu đoàn nổi tiếng như bọn họ đều rất cẩn trọng, tránh xung đột với quân đội. Đó chẳng phải là người bọn họ có thể trêu chọc.

Hắn không khỏi cẩn thận đánh giá người thanh niên trước mắt. Hắn chợt có cảm giác người này nhìn rất quen, hình như đã gặp qua ở đâu rồi. Tuy nhiên, hắn vắt óc ngẫm nghĩ vẫn chẳng nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Lúc này, đối phương mới cẩn thận đánh giá hắn.

Những tạp tu xung quanh đều tập trung chú ý vào hai người, có không ít kẻ lộ ra vẻ hưng phấn. Đám người này nhìn qua cũng biết là cao thủ, mà người thanh niên xa lạ kia lại đại biểu cho Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn. Nếu hai bên đánh nhau thì có trò vui để xem rồi.

Đám tạp tu này có ai là kẻ an phận đâu? Bọn họ còn mong thiên hạ đại loạn nữa là. Mọi người rất tò mò, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đột ngột trời dậy này sẽ ứng phó ra sao.

Trăm nghe không bằng mắt thấy, chẳng có ai từng tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn và liên minh Xuyên Hạ.

Những tạp tu hơi lợi hại đều hy vọng ông chủ của mình có thực lực. Nếu hai bên xảy ra xung đột thì bọn họ tự nhiên biết được Tuyết Ti Trùng có phải là hữu danh vô thực hay không.

“Thì ra là đoàn trưởng Tuyết Hoa tạp tu đoàn – Mobley tiên sinh! Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn – Khương Lương hân hạnh được gặp Mobley tiên sinh.” Người thanh niên này bình tĩnh chào Mobley.

Những lời chào có vẻ rất bình thường này lại chẳng khác quả bom nổ giữa trung tâm phục vụ tạp tu to như thế này!

351. Chương 345: Hợp Tác

Mấy năm gần đây, Tuyết Hoa tập tu đoàn rất ít gây chú ý, cũng không có chiến tích huy hoàng nào. Tuy nhiên, tỉ lệ hoàn thành ủy thác lại đạt tới con số 95%, đứng đầu khu Thiên Đông Lý.

So sánh với Tuyết Hoa tập tu đoàn, Tuyết Ti Trùng như là một đứa trẻ đứng trước mặt người khổng lồ. Dù gì thì Tuyết Ti Trùng chỉ là một thế lực địa phương mới nổi mà thôi, làm sao sánh bằng Tuyết Hoa tập tu đoàn đã có thương hiệu mấy mươi năm chứ.

Không ngờ ở nơi xa xôi hẻo lánh này có thể gặp Tuyết Hoa tập tu đoàn, mà còn là đoàn trưởng Mobley nữa chứ. Đây chắc chắn là một tin chấn động.

Tập tu trong trung tâm phục vụ lập tức trở nên hỗn loạn, vô số người ào ào mở thông tin tập. Cho dù ở kinh đô thì người phụ trách số một của Tuyết Hoa tập tu đoàn vẫn là nhân vật quan trọng, hưởng chi ở khu Si Kaer xa xôi này. Trong mắt mọi người, nhân vật như Mobley chính là sao trên trời.

Nếu thiết lập được quan hệ với thế lực lớn như thế, dù chỉ là một chút xíu thôi thì lợi ích thu được cũng khó diễn tả hết bằng lời.

Dù vậy, phần lớn các tập tu vẫn nhìn chằm chằm vào đoàn người Mobley và Khương Lương.

Chẳng lẽ hai bên đã quen biết nhau từ trước? Trong mắt người những người để ý, việc Khương Lương có thể nói ra thân phận của Mobley càng khiến những người này cảm thấy Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn có lai lịch không tầm thường. Nếu không thì làm sao bọn họ lại nhận ra đoàn trưởng Mobley chứ? E là khi còn sống, lão già Văn Tá Phu kia cũng chẳng có cửa quen biết được nhân vật lừng danh như thế.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người. Bọn họ đều ngừng bàn tán, chú tâm xem mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào.

“Người biết ta sao?” Mobley hơi nheo mắt lại, trầm giọng hỏi.

Một cảm giác áp bức như lốc xoáy quét qua khu đại sảnh, khiến ai ai cũng khiếp sợ. Nghe đồn thực lực của Mobley đạt tới cấp bậc cao thủ hàng đầu, đúng là danh bất hư truyền! Dưới sức ép của luồng khí thế này, các tập tu xung quanh đều ngậm miệng lại.

Khương Lương chẳng hề thay đổi thái độ, trả lời với giọng không e ngại cũng chẳng nịnh nọt: “Có lẽ Mạc đoàn trưởng không nhớ, cách đây mấy tháng, chúng ta tình cờ gặp nhau vì một bầy Hi Điều.”

Mobley lộ vẻ trầm tư, đôi mắt chợt sáng lên, có chút kinh ngạc chợt nhớ lại. Hắn cười lớn: “Ha ha. Hèn gì ta thấy tiểu huynh đệ quen quen. Đội viên của quý đoàn rất trật tự kỉ luật, thực lực xuất chúng. Lần trước đã khiến Mobley mở rộng tầm mắt. Vừa rồi ta và A Triết còn đang thảo luận, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn là thần thánh phương nào lại tạo nên cảnh tượng hoành tráng thế này. Không ngờ lại là người quen cũ!”

Lúc này Khương Lương cũng nở nụ cười, đưa tay mời: “Chắc hẳn ông chủ rất vui khi biết Mạc đoàn trưởng tới thăm.”

“Ha ha. Ta tay không tới nhà như vậy, thật sự rất thất lễ a.” Mobley cười ha hả, nhưng khuôn mặt lại chẳng có nửa phần xấu hổ. A Triết vừa đi theo sau vừa cười thầm trong bụng.

Khương Lương cũng cười: “Mạc đoàn trưởng nói đùa rồi. Được Mạc đoàn trưởng đến thăm là vinh hạnh cho Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn của chúng ta!”

Đoàn người vừa cười nói vừa bước vào trong.

Lúc này thì đám tập tu trong trung tâm phục vụ có thể bàn tán thoải mái rồi.

“Ồ ồ, lai lịch của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn này không đơn giản nha! Ngay cả đoàn trưởng của Tuyết Hoa tập tu đoàn danh tiếng cũng khách khí với bọn họ như thế. Có ai biết thủ lĩnh của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn là ai không? Nói ra sẽ được thưởng lớn!”

“Ai mà biết chứ? Dù sao cũng không phải kẻ tầm thường. Hôm nay chúng ta đến là đúng a. Hắc hắc, ngay cả Mạc đoàn trưởng cũng khen ngợi Tuyết Ti Trùng có thực lực. Chắc chắn, đúng là khó được!”

“Quan hệ giữa hai bên không tầm thường a. Một bên là Tuyết Hoa, còn bên kia là Tuyết Ti Trùng, ngay cả tên cũng giống nhau. Chắc chắn là hai bên có mối liên hệ bí mật.”

“Bí cái đầu người! Tập tu đoàn nào trong khu Thiên Đông Lý này chẳng mang chữ Tuyết hả, không 100 cũng 80. Nói như người thì tất cả bọn họ đều là người một nhà à?”

Mọi người đều tranh luận sôi nổi, ai ai cũng phấn khởi không thôi. Tận mắt thấy tin tức chấn động như vậy, có vốn để khoác loác rồi!

Chuyến viếng thăm đột ngột của Mobley khiến Trần Mộ rất bất ngờ. Tuy nhiên, Trần Mộ có ấn tượng rất sâu sắc với Tuyết Hoa tập tu đoàn. Trình độ của tên tập tu chiến đấu lợi hại nhất trong trận chiến lần trước cũng chỉ ngang với đội viên bình thường ở Tuyết Hoa mà thôi.

Đây mới là tập tu đoàn tinh nhuệ thật sự, chẳng biết giỏi hơn đội viên trong Tuyết Ti Trùng bao nhiêu lần.

Nhưng Mobley tới đây để làm gì chứ? Hàng trăm câu hỏi không lời giải lẩn quẩn trong đầu Trần Mộ.

Mọi người ngồi lại với nhau vừa uống trà vừa trò chuyện, không khí rất hòa hợp. Phải nói Mobley là một người rất có sức thu hút, có tài ăn nói, suy nghĩ mạch lạc, chỉ một câu liền đi thẳng vào vấn đề cốt lõi. Còn A Triết bên cạnh thì rất có khiếu ăn nói, lại hài hước, thường chọc mọi người cười không thôi.

Ngược lại, A Triết và Mobley lại thán kinh ngạc trước Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn này. Ông chủ là một thiếu niên khó dò sâu cạn, mấy thủ hạ cũng là người không tầm thường. Hề Bình biết nhiều hiểu rộng, rất khéo trong việc tạo lập quan hệ với người khác, suy nghĩ kín đáo và xảo quyệt như lão hồ ly. Khương Lương tuy còn trẻ nhưng khi mở miệng liền tạo cho người khác cảm giác sắc bén.

Cộng thêm nhân vật lợi hại từng hộ tống tiểu thư Vi Vi, cho dù là Mobley cũng phát thèm.

Nhân tài chỉ huy xưa nay đều là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, dù ở đâu cũng được quý như vàng. Hắn không ngờ một tập tu đoàn nho nhỏ này lại có tới hai người. Còn vị Hề Bình kia có cách ăn nói rất tinh tế, thạo tính kế, đúng là cao thủ hậu cần điển hình!

Nếu nói vậy thì nhược điểm lớn nhất của tập tu đoàn này hẳn là lực chiến đấu, nhưng khi nhìn về phía vị thiếu niên kiêu hãnh kia thì hẳn lại có cảm giác thâm sâu khó dò. Tuy nhiên, kẻ khiến hắn chú ý nhất lại là người đàn ông như tảng đá ở trong góc phòng.

Người đó chắc chắn là một siêu cấp cao thủ!

A Triết bỗng cười dài: “Vừa rồi tại hạ có nghe được một tin nhỏ rất thú vị là quý đoàn có thể sản xuất dịch tinh chế từ quặng Tử Huỳnh. Chẳng biết là có đúng như vậy không?”

Trần Mộ và Hề Bình liếc nhau, biết màn kịch chính đến rồi. Tuyết Hoa tập tu đoàn vô duyên vô cớ xuất hiện ở khu Si Kaer hẻo lánh đã khiến mọi người sinh nghi, còn chủ động tìm đến chỗ này. Nếu nói bọn họ không có mục đích gì Trần Mộ căn bản không tin.

Trần Mộ vốn im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng cũng mở miệng: “Tin tức của Mạc đoàn trưởng thật nhạy bén.”

Câu nói này cũng đồng nghĩa hắn trả lời câu hỏi của A Triết, thừa nhận bọn họ có thể sản xuất dịch tinh chế từ quặng Tử Huỳnh.

Mobley sáng mắt lên, gương mặt khó nén vẻ vui mừng, cười: “Thì ra tất cả quặng tử huỳnh ở thành Thiên Hồ đều từ tay Trần tiên sinh mà ra, vậy mà khiến cho chúng ta đi tìm mãi.”

Hai người vừa mở miệng thì những người khác đều biết mà im lặng. Cả hai đều là người lãnh đạo cao nhất của mỗi đoàn, cuộc hội đàm giữa bọn họ quyết định mối quan hệ hai bên. Mọi người liền nín thở, cẩn thận lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người.

“Ồ! Chẳng lẽ đoàn trưởng có hứng thú với dịch Tử Huỳnh tinh chế sao?” Trần Mộ hỏi ngược lại. Hắn cảm thấy hơi kì lạ, theo như ý tứ của Mobley thì dường như bọn họ tới đây vì dịch tinh chế từ quặng Tử Huỳnh.

Mobley ngồi thẳng dậy, vẻ mặt cũng nghiêm túc hơn: “Không dám giấu gì, đúng là chúng ta đến đây vì dịch tinh chế từ quặng Tử Huỳnh. Chẳng hay quý đoàn có thể sản xuất loại dịch tinh chế nào?”

“Khả năng sản xuất cao nhất của chúng ta là Tử Huỳnh Hồng.” Trần Mộ thản nhiên nói. Hắn không cần phải giấu chuyện này.

A Triết nghe vậy liền mừng ra mặt.

Mobley vẫn chăm chú như trước: “Ta có một đề nghị, mạo muội nói ra. Mong Trần tiên sinh đừng trách.”

Trần Mộ đã đoán được ý của Mobley nhưng vẫn ra dấu: “Đoàn trưởng cứ nói thẳng.”

“Ta đề nghị thiết lập quan hệ hợp tác thương mại giữa hai bên. Chúng ta hy vọng có thể nhận được quyền thu mua dịch Tử Huỳnh tinh chế từ quý đoàn. Đổi lại, nếu quý đoàn cần gì thì có thể thông qua chúng ta mà mua, có ủy thác thì chúng ta sẽ ưu tiên xem xét. Ngoài ra chúng ta có thể thu thập tin tức, thậm chí đào tạo tạp tu thay quý đoàn. Không chỉ vậy, chúng ta có thể đưa đội viên dự bị đến để bảo vệ quý đoàn.”

Mobley rất chăm chú đưa ra đề nghị.

Trong phòng hội nghị có vẻ yên tĩnh quá mức, còn Trần Mộ trầm tư suy nghĩ. Việc Mobley muốn mua dịch tinh chế không nằm ngoài dự liệu của bản thân, nhưng hắn không ngờ bọn họ lại đồng ý trả một cái giá cao đến thế.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Mộ. Bọn họ đang chờ câu trả lời của hắn.

Suy nghĩ cẩn thận một lúc, Trần Mộ cảm thấy đề nghị này không hề có hại cho mình, ngược lại còn có rất nhiều chỗ lợi. Ít nhất thì khi hợp tác với Tuyết Hoa tạp tu đoàn, các thế lực ở khu Si Kaer sẽ không dám có ý đồ với bọn họ nữa.

Chẳng ai tình nguyện đi chọc giận một thế lực tầm cỡ liên bang như thế.

Hiện nay, thứ mà Trần Mộ cần nhất chính là thời gian. Chỉ cần đợi một thời gian nữa thì bọn họ sẽ khôi phục được sức mạnh. Một điều kiện khác khiến Trần Mộ dao động là bên Mobley sẽ giúp thu thập tin tức tình báo, đây là mắt xích yếu nhất trong Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Trần Mộ liền gật đầu đồng ý: “Được!”

Mobley lại nở nụ cười, vươn tay phải nắm lấy tay phải của Trần Mộ. Động tác này cũng có nghĩa hai bên đã thiết lập quan hệ hợp tác.

Bầu không khí vốn rất hòa thuận lại càng thêm thân thiết.

Tuy nhiên, hiện hai người chỉ mới xác định phương hướng hợp tác cơ bản mà thôi, còn chi tiết cụ thể thì cần đàm phán thêm. Người phụ trách việc này bên Trần Mộ là Hề Bình, còn ở phía Tuyết Hoa tạp tu đoàn là vị A Triết nhạy bén kia.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Khương Lương liền đi ra mở. Một gã tạp tu ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Một lúc sau thì Khương Lương quay lại, trên tay còn cầm theo một tờ giấy, đọc lên: “Người đứng đầu Kiều gia – Kiều Phi, chủ tịch thương hội Nhất Phẩm ở khu Sicker – tiên sinh Steiner, gia chủ của Ngọc Lương gia – Ngọc Lương Hành, gia chủ Lãnh gia – Lãnh Môn, chủ tịch liên minh Cấp Thị - Úc Thiên Hành...” Hắn đọc ra một loạt tên, rồi tổng kết: “Hầu như tất cả nhân vật có mặt mũi ở khu Sicker đều đã tới.”

352. Chương 346: Phán Đoán

Lại nói tiếp, hắn cũng là một nhân vật có máu mặt ở khu vực Sicker này, nhưng cũng chỉ ở trong mức độ khu vực mà thôi, nếu là bình thường, nhà ai có việc gì quan trọng cần tổ chức họp mặt thì hắn có thể được mời để tổ chức, nhưng nếu muốn được những nhân vật có thực quyền yêu cầu thì hắn còn xa mới đủ tư cách.

Nơi này có rất nhiều vị tai to mặt lớn, như Kiều Phi gia chủ của Kiều gia, thủ lĩnh của nhóm thương gia Steiner tiên sinh,... Những người mà hắn bình thường căn bản không thể tiếp xúc được. Song hôm nay tất cả các vị tai to mặt lớn này lại đều tập trung trong trung tâm dịch vụ cho tạp tu này, điều này khiến cho thể diện của hắn tăng thêm một bước lớn.

Nhưng những nhân vật lớn này lại không phải là người đóng vai chính trong ngày hôm nay.

Diễn viên chính của ngày hôm nay có hai người, một người là đoàn trưởng của Tuyết Hoa tạp tu đoàn nổi danh khắp liên bang, người còn lại là thủ lĩnh của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, trước kia còn không có danh tiếng gì nhưng đột nhiên quật khởi. Bọn họ mới là nhân vật trung tâm trong buổi tối ngày hôm nay.

Các tạp tu khác không có liên quan đều được khuyên rời khỏi, việc tuyển dụng của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn không thể bị gián đoạn.

Nhìn những nhân vật tai to mặt lớn xung quanh, không ai lộ vẻ không kiên nhẫn, cho dù là tốp tuổi nhất, từng trải nhất như Steiner tiên sinh vẫn trầm ổn như cũ. Bọn họ đang chờ diễn viên chính trong buổi tối hôm nay xuất hiện. Richard Wiener rất thức thời trốn trong một góc khuất, hẳn cũng không vì mình là chủ nhân ở đây mà lộ diện, nhưng vẫn phục vụ hết sức chu đáo, tất cả ghế sa lon ở đây đều là do hắn gọi người tạm thời mang tới thay mới.

Cửa phòng họp được mở ra.

Tách, tất cả mọi người đều không kìm lòng được, ánh mắt của họ đồng loạt hướng về phía cánh cửa đã mở.

Ai sẽ ra trước đây? Mobley hay là thủ lĩnh của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn?

Khi mọi người còn đang thắc mắc vấn đề này thì đã thấy hai bóng người sóng vai nhau ra khỏi phòng họp.

Trong đó một người ước chừng khoảng ba bốn mươi tuổi, ánh mắt sắc bén, thần thái trầm ổn, khiến cho người ta cảm thấy không giận mà có uy, người này là Mobley, đoàn trưởng của Tuyết Hoa tạp tu đoàn nổi danh. Mà người sóng vai đi cùng hắn chỉ là một thanh niên mới hai mươi tuổi, hết sức xa lạ với mọi người.

Ngoại trừ người biết được Trần Mộ là Kiều Phi, những người khác đều kinh hãi, có thể sóng vai đi cùng với Mobley, như vậy đủ nói lên thân phận của thanh niên này rồi. Bọn họ trước đây chưa từng có bất cứ quan hệ gì với Trần Mộ, thật khó mà tưởng tượng thủ lĩnh của một tạp tu đoàn được đoàn trưởng của Tuyết Hoa tạp tu tôn kính lại chỉ là một thanh niên mới có hai mươi tuổi.

Thanh niên này ánh mắt bình tĩnh, mặc dù đột nhiên gặp được nhiều nhân vật lớn như vậy nhưng không lộ ra một chút luống cuống nào, điều này quả thật khiến cho bọn họ nhìn hắn bằng con mắt khác.

Bọn họ nào có biết, chuyện này đối với Trần Mộ mà nói có thể tính là việc nhỏ, ngay cả Liên Bang đệ nhất nhân Đường Hàm Phái hắn còn từng qua lại, những người này sao lại khiến cho hắn mất bình tĩnh được?

Mặc dù không rõ thanh niên này có điểm gì đặc biệt, cũng không biết Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có chỗ nào lợi hại, nhưng những nhân vật lớn ở đây đều có khứu giác linh mãnh, chỉ riêng động tác sánh vai ra khỏi phòng hội nghị đã khiến bọn họ đoán được chính xác quan hệ giữa hai người.

Trước đó, rất nhiều người chỉ là bán tín bán nghi đối với thực lực của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, không ít người còn muốn nhân dịp Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn vừa trải qua một hồi đại chiến, đang lúc suy yếu mà chuẩn bị ra tay với họ.

Nhưng vừa thấy cảnh tượng này, họ đều lập tức bỏ ngay ý nghĩ đó trong đầu. Mọi người ở đây đều hiểu, bất luận là chiến thắng của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có dùng âm mưu nào hay không, hoặc bọn họ có phải là miệng hùm gan sứa không, cũng không ai có thể ngăn cản bọn họ quật khởi ở đây.

Nếu lúc này mà vẫn còn có chủ ý với bọn họ thì đúng là ngu ngốc tới cực điểm, bất luận thực lực của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn ra sao, nếu như chọc giận Mobley, vậy thì người tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết. Tạp tu đoàn cấp liên bang, tiêu diệt bọn họ với giết một con kiến cũng chẳng khó khăn hơn là bao.

Trong số những người này, cảm thấy buồn bực nhất chính là Steiner tiên sinh của thương hội Nhất Phẩm, lão là người duy nhất trong đám người biết mục đích của Mobley. Thương hội của bọn họ luôn kín miệng, không tiết lộ ra tin tức về chất lỏng được chiết xuất từ quặng mỏ Tử huỳnh, song với tình hình trước mắt, việc Mobley trực tiếp tới tìm Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, thương hội Nhất Phẩm của bọn họ cũng chẳng có cách nào khác.

Chỉ là cứ như vậy thì lợi ích thương nghiệp của lão không thể nghi ngờ là sẽ giảm mạnh.

Trong lòng lão bực tức tới cực điểm nhưng khuôn mặt không hề biểu lộ ra. Đối phương là đoàn trưởng của Tuyết Hoa tạp tu đoàn còn lão chẳng qua chỉ là người phụ trách của một hãng buôn, chênh lệch thân phận thật sự rất lớn.

Quan hệ của Mobley cùng với những người này không tốt như khi nói chuyện với Trần Mộ mà hắn chỉ giữ một nụ cười cần trọng, không lạnh cũng không nhạt.

Chuyện này đối với Trần Mộ mà nói thật sự là rất nhàm chán vô vị, may mà bên cạnh còn có lão hồ ly Hề Bình, vì vậy hắn cũng không cần lo sẽ xảy ra chuyện gì.

Kiều Phi hôm nay thì vừa mừng vừa sợ, mừng là Trần Mộ không ngờ lại biết Mobley, hơn nữa quan hệ giữa hai bên có vẻ còn không nhỏ, nàng thấy rất rõ, thái độ của Mobley đối với Trần Mộ hoàn toàn bất đồng với những người khác.

Đồng minh càng mạnh đối với nàng cũng càng có lợi, hiện giờ nàng chỉ lo lắng về cuộc giao dịch mười mấy cái tiểu bảo kia, nếu như Trần Mộ đột nhiên đổi ý, có Tuyết Hoa tạp tu đoàn trợ giúp, bọn họ sẽ có thể chỉ trong thời gian ngắn nhất mà đạt được địa vị ngang với Kiều gia như hiện tại, còn nàng chắc chắn là không có cách nào phản kháng.

Bất quá khiến cho nàng an tâm là cho tới giờ Trần Mộ cũng không lộ ra một chút dấu hiệu nào sẽ đổi ý.

Mobley hiển nhiên là không hứng thú với những thế lực này, chỉ lễ phép chào hỏi một chút, cự tuyệt tất cả những lời mời. Điều này khiến cho rất nhiều người thất vọng, nhưng ngoài thất vọng, bọn họ cũng không dấy đưa quá mức, dù sao trong mắt bọn họ, như vậy mới là bình thường.

Nhìn thấy phía Mobley khó có thể lay động, những người này lập tức đổi mục tiêu, chuyển đích ngắm sang thủ lĩnh của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn vừa mới quật khởi. Trần Mộ đối với những lời khách sáo đối trá đó cũng chịu không xiết, cuối cùng trút tất cả lên đầu Hề Bình.

Richard Wiener thấy thế, liền nhanh trí nhỏ giọng phân phó, dứt khoát đem buổi gặp mặt tối nay trở thành một bữa tiệc tối.

Thuộc hạ của hắn động tác rất nhanh chóng, các loại thức ăn, rượu, thức uống liên tục được đưa lên. Từ trước tới nay, đây là lần đầu khu Sicker tổ chức một bữa tiệc quy mô như thế này, chuyện này cũng trở thành chuyện đặc ý nhất trong đời của Richard Wiener.

Mobley và Trần Mộ ngồi ở trong góc, luôn có người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía bọn họ, bất quá những người này đều rất thức thời, không có ai tới quấy rầy hai người.

Mobley uống rượu vang đỏ, cảm thụ vị rượu biến hóa phong phú trong miệng, suy nghĩ của hắn đã có hơi chút miên man. Lần này có thể nói là đại công cáo thành, chỉ cần có đủ chất lỏng được tinh chế từ quặng Tử huỳnh, có cô gái kia giúp đỡ, Tuyết Hoa tạp tu đoàn nhất định sẽ có thể tiến thêm một bước dài.

Trong đầu hắn chợt hiện lên hình ảnh một cô gái có dáng vẻ tự do tự tại.

Khóe mắt hắn khẽ liếc về phía Trần Mộ một cái, thanh niên này cũng đang suy tư. Mobley không hề vì đối phương còn nhỏ tuổi mà khinh thường, trái lại, hắn vô cùng tán thưởng đối với Trần Mộ.

Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể lập ra cơ nghiệp lớn như thế này, năng lực như vậy xứng đáng được gọi là thiên tài! Cho dù là hắn vẫn luôn đánh giá cao bản thân nhưng khi còn trẻ cũng không có được thành tựu như vậy.

“Trần lão đệ sau này có tính toán gì không?” Mobley trong lời nói lộ ra một chút thân cận.

Trần Mộ bị những lời nói của Mobley đánh thức, từ trong trầm tư bừng tỉnh.

“Sau này...” Trần Mộ vừa uống nước hoa quả vừa trầm ngâm, hắn không thích rượu vang đỏ. Hắn chỉ thích một loại rượu là Thanh Vân Lưu Thủy, bất quá cấp bậc của Thanh Vân Lưu Thủy còn chưa đủ để được đưa lên đây.

“Cố gắng mà sống thôi.” Trần Mộ nhẹ giọng nói ra những lời này.

Mobley sững sốt, hắn không ngờ lại nghe được những lời này từ miệng Trần Mộ. Sau đó lại liếc mắt nhìn kỹ Trần Mộ một lần nữa, thấy hắn cũng không phải là người theo chủ nghĩa bi quan, Mobley cười nói: “Sao vậy? Lão đệ sao lại bi quan như thế chứ? Với thực lực của lão đệ, tuyệt đối là người có thể làm nên đại sự!”

Trần Mộ không biết nên nói cái gì, chỉ lắc đầu tỏ ý là mình không đồng ý.

Đột nhiên nhớ tới điều gì, Mobley chần chờ một chút rồi hỏi: “Chẳng lẽ lão đệ cảm thấy thời cuộc đã tồi tệ tới mức này sao?” Hắn không biết trong thân thể Trần Mộ đang tồn tại một sợi tơ xanh nguy hiểm tới tính mạng, đây là lý do duy nhất Mobley có thể nghĩ tới.

“Thời cuộc?” Trần Mộ nghe Mobley nói vậy cũng sững sốt, hắn lập tức chuyển chú ý tới từ này, suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Thời cuộc chắc chắn sẽ càng lúc càng hỗn loạn, chiều này của Pháp Á quá lợi hại, hơn nữa bọn họ đã uy hiếp tới căn cơ của Lục Đại. Đây không phải ân oán mà là mâu thuẫn của hai thể chế, hai phương hướng phát triển. Trận chiến này là không thể nào tránh được.”

Mobley trong lòng hoảng sợ, liền cẩn thận suy nghĩ lại, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy lời của Trần Mộ chính xác, ân oán có thể hóa giải, nhưng nếu hai phương hướng, hai hệ thống thể chế phát triển có xung đột, như vậy quả thật là không thể hòa giải được nữa rồi.

Hắn kinh ngạc nhìn Trần Mộ, nhất thời quên cả việc nói chuyện. Trần Mộ trước mắt hắn như một ẩn số, càng tiếp xúc càng khiến cho người ta cảm thấy thâm sâu khôn lường.

Hắn nào biết Trần Mộ còn có một thân phận khác là chế tạp sư. Chế tạp sư đối với phương diện biến hóa của hệ thống và kỹ thuật thì lại càng nhạy bén, vì vậy mới khiến cho Trần Mộ có suy nghĩ này.

Đột nhiên ý thức được sự thất thố của mình, Mobley miễn cưỡng cười nói: “Theo như lời lão đệ, Lục Đại và Pháp Á đánh một trận chỉ sợ sẽ là tử chiến, bất quá cho dù Pháp Á lợi hại hơn ta tin rằng cũng sẽ khó ngăn cản khi Lục Đại liên thủ, sợ rằng cuối cùng cũng khó tránh khỏi thất bại.”

Hắn từng qua lại với Lục Đại nhiều lần, Lục Đại hùng mạnh tới mức nào đã để lại ấn tượng lớn trong lòng hắn, hơn nữa hắn còn có rất nhiều nhiệm vụ liên quan với Lục Đại, về mặt tình cảm cũng nghiêng về phía Lục Đại.

“Chỉ sợ chưa chắc.” Trần Mộ nhẹ nhàng nói ra bốn chữ này. Lục Đại nếu thật sự có thể gắn bó khăng khít như vậy, vậy thì lực lượng của một mình Pháp Á đương nhiên là không cách nào chống lại, nhưng những mâu thuẫn trong Lục Đại thì lại càng lớn, hắn đã từng tự mình trải nghiệm qua, biết điều này chẳng qua chỉ là một chuyện đáng cười.

Huống chi Pháp Á còn có một nhân vật cực kỳ lợi hại chủ trì.

Không biết là đang nghĩ tới điều gì, Mobley không hề phản bác mà chỉ im lặng uống rượu, nhất thời cả hai người đều mất hứng thú nói chuyện.

Bữa tiệc kéo dài tới bốn năm giờ rồi mới chấm dứt. Bữa tiệc này rất lâu sau vẫn còn là đề tài cho mọi người bàn tán.

Dù vậy, được ảnh hưởng bởi chuyện này, danh tiếng của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn cũng theo đó mà lên cao, việc tuyển dụng cũng thuận lợi cực kỳ.

Mobley đang đọc tin tình báo do thủ hạ đưa tới, hắn nhìn thoáng qua tiêu chuẩn mà Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn thu nhận, cảm thấy không đáng xem trọng. Tạp tu trình độ như vậy trong mắt hắn chẳng có giá trị gì, so với đội viên dự bị của hắn thì vẫn còn kém xa.

Hắn càng thấy khó tin là Trần Mộ một lần liền thu nhận năm ngàn tạp tu thực lực bình thường. Như vậy hắn cơ bản đã thu thập gần hết các tạp tu đang nhàn rỗi, mà dưới ảnh hưởng của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, chi phí tuyển dụng của khu Sicker cũng tăng lên theo.

Người này thừa tiền hay sao?

Trong hai ngày tiếp xúc, Trần Mộ rõ ràng là một người lãnh đạo cực kỳ lý trí, sao lại có thể phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy?

Về phương diện quân sự, kinh nghiệm của Mobley rất phong phú, hẳn thật sự không nghĩ ra có cách nào có thể khiến cho các tạp tu này hình thành nên lực chiến đấu.

Ngay vào lúc hắn đang suy nghĩ cả trăm đường vẫn không có cách nào giải thích, thì đột nhiên lại nhớ tới tình cảnh khi lần đầu gặp mặt Trần Mộ. Khi đó các tạp tu thuộc hạ của Trần Mộ cường độ cảm giác đều chỉ có tứ cấp, nhưng một đội ngũ như vậy lại có thể giết chết một đàn Hi Điểu mà ngay cả bọn họ cũng không dám xem thường.

Chẳng lẽ Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn này có bí pháp gì sao?

Sắc mặt Mobley chợt trở nên ngưng trọng.

Trần Mộ giờ đang rất đau đầu, việc tuyển dụng tạp tu rất thành công, năm ngàn tạp tu, hơn nữa tất cả đều là cấp năm trở lên. Với thành tích như vậy, Trần Mộ cũng không thể chê gì được. Lúc này các tạp tu mới chỉ là thử việc, bọn họ còn phải trải qua chừng ba tháng huấn luyện ngắn hạn, lúc đó mới loại bỏ các thành viên không đủ tư cách.

Sau khi sàng lọc còn lại bao nhiêu người, chuyện này chính hắn cũng không dự tính được.

Cho dù cuối cùng còn lại bao nhiêu, có thể tưởng tượng được, hắn đều phải trả một khoản tiền lớn. Nhưng điều này cũng không phải chuyện hắn lo lắng. Hắn hiện giờ tài chính hùng hậu, cũng có đủ vốn để thành lập một đội ngũ có quy mô nhất định.

Cái hắn đau đầu nhất chính là sáo tạp(1). Các tạp tu thu nhận lần này đều có cảm giác từ cấp năm trở lên, sáo tạp trước kia sẽ không phù hợp nữa. Trần Mộ muốn thiết kế ra sáo tạp có uy lực lớn hơn. Chuyện này đối với hắn cũng không phải là khó, hắn đã có vài phương án.

Khiến hắn đau đầu chính là vấn đề chế tạo các sáo tạp này.

Trời ạ, hơn một ngàn sáo tạp. Nếu vẫn như trước chỉ do một mình hắn chế tạo thì tới năm nào tháng nào mới xong đây?

Chú thích: sáo tạp: Bộ tạp phiên do Trần Mộ thiết kế ra để cho một nhóm tạp tu phối hợp với nhau mà sử dụng.(Vui lòng đọc lại các chương từ 25x-29x)

353. Chương 347: Tầm Tạp Phiên Thứ Hai

Hắn hiện giờ có một vấn đề phải giải quyết ngay lập tức – vấn đề sản lượng của chất lỏng tinh chế từ quặng mỏ tử huỳnh. Khi hắn nhìn thấy số lượng trên danh sách của Mobley, lúc đó hắn đã trợn tròn mắt, Mobley cần một số lượng cực lớn, lớn đến mức tất cả sản lượng tinh chế được từ quặng mỏ tử huỳnh của Trần Mộ đều không thể thỏa mãn nhu cầu của một mình hắn.

Huống chi, Trần Mộ cũng không định bỏ qua hai nhà đang hợp tác với mình, cho dù là thương hội Nhất Phẩm hay là Kiều Phi trong mắt hắn tất cả đều vô cùng quan trọng, hắn đối với Tuyết Hoa tạp tu đoàn vẫn luôn duy trì vài phần cảnh giác.

Thực lực của đối phương mạnh mẽ hơn bọn hắn nhiều lắm, kinh nghiệm trước kia nói cho hắn, hợp tác giữa hai bên mà thực lực chênh lệch nhau nhiều thường sẽ không chặt chẽ. Thật ra Trần Mộ thà nguyện ý giao dịch cùng với Kiều Phi và thương hội Nhất Phẩm hơn là cùng với Tuyết Hoa tạp tu đoàn.

Chỉ là thế lực như Tuyết Hoa tạp tu đoàn một khi đã xác định rõ mục tiêu, muốn cự tuyệt cũng rất nguy hiểm. Mà lúc này, bọn hắn lại đang lúc suy yếu, nếu có xung đột, bọn hắn sẽ không có một chút cơ hội nào.

Cũng may là nhìn từ góc độ nào thì giao dịch lần này Trần Mộ cũng chiếm tiện nghi lớn. Mobley đưa ra cái giá không thấp, thậm chí so với thương hội Nhất Phẩm còn cao hơn không ít, ngoại trừ điều này thì việc hợp tác cũng sẽ cam đoan cho Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn an toàn ở một mức nào đó, mà điều này cũng là điều Trần Mộ mong muốn nhất. Còn thương hội Nhất Phẩm bị kích thích cũng sẽ lập tức tăng giá mua chất lỏng được tinh chế.

Số lượng mà Mobley cần quả thực quá nhiều, trong lòng Trần Mộ cũng vô cùng kinh ngạc, hắn không hiểu Tuyết Hoa tạp tu đoàn cần một lượng lớn chất lỏng tinh chế từ quặng mỏ tử huỳnh như vậy để làm gì?

Mặc dù rất khó hiểu nhưng Trần Mộ cũng không nghĩ nhiều về chuyện này, hắn phải lập tức tăng sản lượng lên. Cùng lúc hắn còn cho Hề Bình tuyển dụng tạp tu khai thác quặng với quy mô lớn, các nhân viên chuyên nghiệp này thường có hiệu suất công việc gấp ba đến năm lần tạp tu bình thường, bọn họ có tạp phiến chuyên môn, được huấn luyện chuyên nghiệp. Cao cấp tạp tu khi khai thác quặng thậm chí cần phải có tri thức và kinh nghiệm dò xét mỏ quặng nhất định, ngoại trừ điều đó thì còn phải am hiểu việc bộc phá, am hiểu kết cấu phân tích bề mặt địa tầng, vân vân.

Hiện giờ tin tức bọn họ có được mỏ quặng Tử Huỳnh đã không cần phải phong tỏa nữa rồi, có những nhân viên chuyên nghiệp này trợ giúp, tốc độ khai thác khoáng thạch của hắn sẽ tăng thêm rất nhiều.

Ngoài ra hắn còn phải chế tạo thêm máy phân li, nhưng dựa theo số lượng trong danh sách mà Mobley đưa, hắn cần phải tăng thêm hơn một trăm máy phân li nữa mới có thể tạm thời đáp ứng được yêu cầu, mà hiển nhiên, điều này rất không thực tế.

Số lượng đã không thể nào đạt được như yêu cầu, vậy thì chỉ có thể tìm cách khác. Trần Mộ tiến vào gian phòng của mình, trong phòng hắn có một bộ máy phân li.

Cỗ máy phân li này là hắn tự tay lắp ráp, nhìn qua như một cỗ máy cũ nát.

Trần Mộ giờ đang ngây người nhìn chằm chằm vào “cỗ máy phân li cũ nát” này, trong đầu không ngừng suy nghĩ phải dùng cách nào mới có thể đề cao sản lượng của máy phân li đây.

Trong đầu hắn, máy phân li trước mắt trong phút chốc liền hóa thành hơn một ngàn linh kiện, lơ lửng trong không trung. Đám linh kiện có tới hơn một ngàn nhưng trong đầu hắn chẳng hề loạn, mỗi linh kiện đều vô cùng rõ ràng. Đây chính là chỗ tốt thu được từ việc huấn luyện độ nhạy bén với cảm giác, trong quá trình dừng lại mô hình năng lượng thường phải có tới mấy vạn khối năng lượng càng thêm phức tạp.

Cũng nhờ đã quen với việc này nên mới khiến cho hắn chỉ mới tưởng tượng trong đầu đã có thể đem cỗ máy phức tạp này “tách rời” ra.

Trần Mộ cũng không chú ý tới điểm này, hắn đã chìm vào suy nghĩ.

Các linh kiện có liên hệ gì với nhau, tác dụng của chúng, nguyên lý làm việc của máy phân tách...

Trong đầu hắn nhanh chóng tính toán phân tích, quên cả thời gian đang trôi qua.

Hắn đột nhiên nhớ tới La Bàn, đó là kiện tạp giới đầu tiên hắn chế tạo, mà một tạp giới nhỏ nhìn qua chẳng bắt mắt như thế nhưng lại giúp hắn thu được thắng lợi trong trận chiến. Hắn lúc đầu chỉ là muốn giải quyết đồng linh kiện bị vứt bỏ chất đồng trong kho hàng mà thôi.

Ngay từ đầu hắn cũng không có ý nghĩ xác định, cho nên không biết làm gì với đồng linh kiện đó, sau đó tới lúc hắn suy nghĩ thật chuẩn xác mới có thể chế tạo thành công ra La Bàn.

Mình là một chế tạp sư, mình am hiểu nhất là chế tạp! Đây mới là điểm đột phá của bản thân.

Hắn quyết định dựa theo suy nghĩ lần trước mà tiến hành, cẩn thận phân tích nguyên lý hoạt động của máy phân li, hắn nhanh chóng tìm được đầu mối.

Nguyên nhân tạo thành cực hạn của máy phân li là năng lực của bộ phận tính toán chủ chốt của cỗ máy, trong một khối quặng Tử Huỳnh có rất nhiều thành phần phức tạp, có tới hơn mười loại, muốn từ trong số đó lấy ra một phần nguyên chất cần phải có năng lực tính toán mạnh mẽ.

Bộ phận trung tâm trước đây của máy phân li là một bộ phận của máy phân tích trong phòng thí nghiệm đã bị hắn tháo rời, vì vậy hiển nhiên tính năng tính toán của nó không đủ để máy phân li phát huy hoàn toàn hiệu quả.

Năng lực tính toán! Nhưng khi Trần Mộ hiểu được điểm này, thì lại lại thờ người ra vài giây.

Trời à, cái này giống như là đã được ông trời dự tính trước vì hắn mà chế tạo ra! Trần Mộ sở trường là tri thức về tạp phiến, trong đó bộ phận nòng cốt chính là trù tạp! Mà tác dụng của trù tạp chính là tính toán.

Trù tạp là loại tạp phiến có năng lực tính toán mạnh nhất mà Trần Mộ từng thấy.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Trần Mộ lập tức bắt đầu điên cuồng nghiên cứu. Trù tạp là bộ phận quan trọng nhất trong hệ thống tri thức của hắn, nhưng hắn chuyên môn chế tạo trừ tạp thì mới chỉ có một lần, là khi mới có được tạp phiên thần bí không lâu, khi chế tạo ra thế giới nước đơn giản.

Chế tạo trừ tạp cực kỳ khó khăn, đây là kết luận mà hắn rút ra từ lần trước.

Đã lâu không gặp được đề tài vừa thú vị vừa có tính khiêu chiến như thế này, huống chi đề tài này còn liên quan tới trừ tạp nữa. Trù tạp là tri thức quan trọng nhất trong tạp phiên thần bí! Nhớ tới thời gian trước kia điên cuồng học tập trừ tạp, dấu chí của hắn chợt tăng vọt!

Bởi vì dính dáng tới hơn mười loại tài liệu, do đó phép tính toán phức tạp hơn rất nhiều so với thế giới nước đơn giản mà Trần Mộ chế tạo lần trước.

Hai ngày sau, Trần Mộ đột nhiên từ trong phòng chui ra, dáng vẻ của hắn dọa cho mọi người giật mình. Tròng mắt hắn tràn đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy, hốc mắt thâm quầng.

Vừa mới ra khỏi cửa hắn lập tức kéo lấy Hề Bình vừa hay đi qua đó hỏi: “Có thức ăn không?”

Hề Bình sững sốt, vội vàng trả lời: “Có có có!” rồi nhanh chóng xoay người phân phó cho mang thức ăn tới.

Nửa tiếng sau, thức ăn được đưa tới trước mặt Trần Mộ. Trần Mộ cũng chẳng quan gì khác, vùi đầu vào nhai nuốt ngấu nghiến, trong hai ngày nay ngoại trừ bốn giờ nghỉ ngơi ra, thời gian khác hắn đều tập trung vào cân nhắc việc chế tạo trừ tạp.

“Ông chủ, không sao chứ?” Hề Bình tiến tới trước mặt Trần Mộ, cẩn thận hỏi, hắn rất ít khi thấy ông chủ chật vật như vậy, trong ấn tượng của hắn bộ dáng của ông chủ luôn là lãnh đạm thông dong.

“Không sao.” Trần Mộ vừa nuốt thức ăn vừa trả lời mập mờ.

Hề Bình thoáng an tâm hơn một chút, lại mở miệng hỏi: “Có phải gặp vấn đề gì hay không?”

Trần Mộ ừ một tiếng rồi lại tiếp tục ra sức nhai nuốt. Thấy ông chủ đói tới mức như vậy, trong lòng Hề Bình thầm xấu hổ, mình làm việc vẫn còn tắc trách a!

Trần Mộ một mình ăn hết phần ăn của ba người xong, lau miệng, lại quay vào căn phòng, phịch một tiếng, cửa phòng đóng sập chỉ để lại Hề Bình cười khổ và lo lắng.

Một lần nữa tiến vào trong phòng, Trần Mộ lại vùi đầu vào suy nghĩ, đầu óc hắn vận chuyển với tốc độ kinh người, nhưng lần này chế tạo trừ tạp khó khăn vượt xa hắn dự đoán, tới giờ tiến độ vẫn còn quá chậm.

Hắn không phải không biết cách chế tạo trừ tạp mà là trừ tạp chế tạo ra không đủ cho hắn hài lòng. Hắn đã tính toán, nếu dùng trừ tạp mà hắn hiện giờ có thể nghĩ ra, tính năng của máy phân tách chỉ có thể tăng thêm có năm phần trăm.

Kết quả này không thể làm cho hắn hài lòng.

Lại qua hai ngày, Trần Mộ chỉ có thể thở dài một hơi, trừ tạp vẫn như trước chẳng hề tiến triển, nhưng hắn lại hiểu được một việc, bằng tri thức trừ tạp hiện giờ của mình mà muốn sắp xếp một phương án khiến bản thân hài lòng là khó có khả năng.

Nằm ngửa trên mặt đất, giang hai tay ra thành hình chữ đại, hắn ngây ngốc nhìn lên trần nhà.

Sự cực khổ mấy ngày nay khiến cho Trần Mộ bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Đến lúc hắn tỉnh lại đã là năm giờ sau. Dùng nước lạnh rửa mặt xong, đầu óc hắn cũng mơ hồ trở nên thanh tỉnh hơn nhiều.

Nhìn bộ dạng chật vật của chính mình trong gương, nước không ngừng nhỏ xuống từ mái tóc. Hắn đột nhiên nhếch miệng cười, thời gian này quá sức thuận lợi khiến cho mình luôn nghĩ rằng bản thân có năng lực giải quyết mọi vấn đề.

Kỳ thật mình chẳng qua chỉ là một chế tạp sư nửa mùa chưa từng học tập một cách có hệ thống, có gặp phải trở ngại cũng rất bình thường, tri thức trừ tạp bất quá cũng chỉ học được phần hạ cấp mà thôi, hắn không khỏi tự giễu bản thân.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng hắn đột nhiên sực tỉnh.

Lấy tấm tạp phiến thần bí ra, cắm vào trong độ nghi trên tay. Độ nghi trước đây đã nổ trong trận chiến, không thể nào sử dụng, Đại Nê Thu tạp trong đó cũng đã bị hư hỏng.

Hắn hiện giờ đang sử dụng chính là độ nghi chiến đấu Thiên Phong do Hề Bình mua cho – Độ nghi này toàn bộ là màu trắng, phong cách ngắn gọn lưu loát, nó có bốn khe chứa tạp, không có công năng quá mức màu mè. Ưu điểm lớn nhất của nó là ở chỗ cực kỳ ổn định, có thể thích ứng với các loại hoàn cảnh ác liệt, cho dù sử dụng dưới nước cũng không hề bị ảnh hưởng. Hơn nữa tính năng phòng ngự năng lượng của nó cũng hết sức xuất sắc, có thể chống cự được công kích có giá trị thương tổn dưới một ngàn.

Tất nhiên là giá của nó cũng không hề rẻ.

Lại một lần nữa tiến vào trong tạp phiến thần bí, lần trước hắn vào trong tạp phiến thần bí cũng đã là khá lâu rồi, mọi việc đều quán lấy thân khiến hắn đã sớm không còn là thiếu niên độc hành chỉ cần lo học tập và huấn luyện cho mình nữa rồi.

Bốn phía đều là một màu trắng mờ mịt, giơ tay lên không thấy được năm ngón.

Cảnh tượng này Trần Mộ đã vô cùng quen thuộc, lập tức không hề do dự, thúc giục vòng xoáy cảm giác hình thoi của mình, vô số sợi cảm giác duỗi ra nhập vào màn sương trắng bên cạnh hắn.

Màn sương trắng vô hình vô chất như bừng tĩnh, liên tục xao động, tạo thành vô số chuyển động.

Cảm giác của Trần Mộ lúc này đang tĩnh lặng mà cố sức nắm bắt các quy luật vận động của các dòng chảy. So với trước đây hắn đã tiến bộ rất nhiều, đa số những vận động của các dòng chảy nhỏ kia đều không thể thoát khỏi cảm giác của hắn.

“Thành tích kiểm tra: Cảm giác linh mẫn chỉ số 72.” Giọng nói già nua quen thuộc lại vang lên bên tai Trần Mộ, Trần Mộ ngẩn ra, hắn nhớ lần trước hoàn thành bài kiểm tra năm loại mô hình năng lượng được vừa vận 70, không ngờ hôm nay lại lên tới 72.

Vừa dứt lời, màn sương trắng nhanh chóng nhạt dần, Trần Mộ lập tức ở trong một khoảng không gian trống rỗng, trước mặt hắn là năm tấm tạp phiến màu sắc khác nhau đang bồng bềnh trôi.

Nội dung tấm tạp phiến thứ nhất hắn đã vô cùng quen thuộc, đó là phương pháp chế tạo Chiết Hình Yến Ba tạp. Sự lợi hại của Chiết Hình Yến Ba tạp hắn đã từng tự thân trải nghiệm qua.

Mục tiêu lần này của hắn là tấm tạp phiến thứ hai.

Giáo trình lý luận trung cấp trù tạp.

Tất cả mọi người đều bẽ bộn công việc! Bagnell còn chưa trở về, Khương Lương liền phải chịu trách nhiệm huấn luyện những tạp tu vừa được đưa tới. Còn Hề Bình thì lại càng nhiều việc hơn, giao nhận hàng hóa, tính toán sổ sách, khi mà căn cứ cần cái gì hắn lại phải phụ trách mua hàng.

Tô Lưu Triệt Nhu cũng bận tới mảy tới mảy, lần chiến đấu này đa số người bệnh còn chưa khỏi hẳn, ngoài ra nàng còn cần phải hướng dẫn một bộ phận y vụ tạp tu vừa được đưa tới.

Hiện giờ y vụ tạp tu trong căn cứ có tổng cộng mười lăm người. Đối với một đoàn đội có quy mô như vậy mà nói, con số này cũng khá lớn. Các y vụ tạp tu này đều có cảm giác từ cấp năm trở lên, nhưng các nàng lại vô cùng cung kính với Tô Lưu Triệt Nhu mới chỉ có cảm giác tứ cấp.

Trong mắt các nàng, vị cấp trên này không chỉ cực kỳ xinh đẹp, mà phương diện y thuật cũng khiến người khác phải khen ngợi không ngớt. Mặc dù cảm giác của nàng chỉ có tứ cấp nhưng nếu nói về y thuật, những y vụ tạp tu khác không ai là đối thủ của nàng.

Đặc biệt, sau khi các nàng thấy quá trình chữa trị cho người bệnh của Tô Lưu Triệt Nhu, các y vụ tạp tu mới tới đều bội phục sát đất.

Những bệnh nhân này đều là thành viên bị thương nặng trong trận đại chiến hôm đó, trong số bọn họ có nhiều người đã gần như tắt thở. Thương thế như vậy ở bệnh viện khác tỷ lệ sống sót có thể tính là cực

nhỏ, nhưng Tô Lưu Triệt Nhu không chỉ điều trị thành công tất cả bọn họ, hơn nữa ngoại trừ hai người bị thương rất nặng thì những người còn lại cảm giác đều không bị thương tổn.

Điều này thật khó tin!

Tô Lưu Triệt Nhu cũng không chỉ dùng một loại thủ pháp, mà sử dụng rất nhiều phương pháp hỗ trợ, những phương pháp đó thường bị mọi người bỏ qua song dựa vào những phương pháp nhìn như rất bình thường đó kết hợp lại thì có thể phát huy ra tác dụng đáng kinh ngạc.

Một y vụ tập tu có cảm giác mới chỉ tứ cấp lại có thể làm được việc mà y vụ tập tu cường độ cảm giác ngũ cấp không thể làm được, sao lại không khiến cho các nàng tâm phục khẩu phục?

Các y vụ tập tu sôi nổi xin được Tô Lưu Triệt Nhu chỉ bảo, Tô Lưu Triệt Nhu cũng chẳng hề giấu nghề, rất nhanh chóng nàng đã có được uy tín trong đội ngũ y vụ tập tu.

Lại nói tiếp, người nhân nhĩ nhất ngược lại chính là Nhữ Thu. Tô Lưu Triệt Nhu không cần nàng giúp nữa, Trần Mộ lại chẳng có nhiệm vụ nào giao cho nàng, cuối cùng thành ra nàng chẳng có việc gì làm, hoàn toàn không hợp với không khí khẩn trương của cả căn cứ.

Đột nhiên độ nghi trên tay nàng vang lên.

“Ông chủ! Vâng, vâng, tôi sẽ tới ngay.”

Ông chủ tìm mình có chuyện gì đây? Nàng nghi hoặc tự hỏi trong lòng.

354. Chương 348: Thay Đổi (1)

“Ông chủ.” Nhữ Thu kêu lên. Cho tới giờ, nàng có cảm giác như đang nằm mơ vậy. Trước kia, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình rời khỏi trường học và sự phụ, đi theo một người không quen không biết tới một nơi hoàn toàn xa lạ để học tập.

Nhưng mà khi trải qua cuộc sống trong thời gian này, nàng đã hòa nhập vào đoàn thể từ lúc nào không biết. Nàng tận mắt chứng kiến bọn họ vượt qua rừng rậm như thế nào, làm sao để sinh tồn trong khu vực có khí hậu ác liệt như khu Thiên Đông Lý. Không chỉ có vậy, nàng cũng chính mắt thấy vị thanh niên có tướng mạo không được anh tuấn này dẫn dắt mọi người từng bước cho đến lúc này.

Đối với Trần Mộ, nàng vô cùng kính sợ và khâm phục. Kính sợ sự tinh táo và thực lực, khâm phục kiến thức phong phú và sự sáng tạo của hắn. Trong thời gian theo Trần Mộ, nàng tiến bộ rất nhanh chóng.

Hiện giờ, những thứ mà nàng tiếp xúc còn nhiều hơn lúc ở trường học. Bình thường, ngoại trừ chế tạo ra thì nàng còn làm rất nhiều việc khác, mà Trần Mộ cũng chưa bao giờ nghĩ rằng nàng chỉ là một chế tạo sư. Những chuyện nhìn như vặt vãnh này không chỉ khiến cho Nhữ Thu học hỏi được nhiều điều, mà còn tẩy đi đáng vẻ yếu đuối trên người nàng.

Về mặt chế tạo, nàng tiến bộ nhanh đến mức ngay cả bản thân cũng không ngờ tới!

Bởi vì trong số những người làm việc cho Trần Mộ thì chỉ có Nhữ Thu biết chế tạo tạp phiến, vì vậy mới có thể làm trợ thủ cho hắn.

Chẳng lẽ lần này lại muốn chế tạo tạp phiến? Ý nghĩ này vừa hiện lên thì nàng vô cùng mừng rỡ, hận không thể bắt đầu ngay lập tức. Mỗi lần theo Trần Mộ chế tạo tạp phiến, nàng sẽ được tiếp xúc với rất nhiều tri thức mới lạ. Trong số đó có hơn 90% nội dung mà nàng không cách nào hiểu được, nhưng 10% còn lại đủ để nàng thu được rất nhiều ích lợi. Còn 90% kia thì nàng sẽ ghi nhớ bằng mọi cách, sau này sẽ từ từ nghiền ngẫm.

Trong đó có rất nhiều cách thức trái ngược với tri thức mà nàng đã được học tập, nhưng chúng lại có hiệu quả rất tốt. Mỗi lần đều khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc.

Không có điều gì khiến nàng cảm thấy hứng thú hơn chuyện này!

Đúng là như vậy. Trần Mộ đưa cho nàng một bản danh sách các nguyên liệu.

Nhữ Thu cầm lấy danh sách nguyên liệu, vừa liếc sơ qua thì nàng liền trợn mắt lên.

“Ông chủ. Chúng ta cần chế tạo cái gì a? Sao lại cần nhiều loại nguyên liệu như vậy?”

Cũng khó trách tại sao Nhữ Thu lại khiếp sợ đến vậy. Bản danh sách trong tay nàng liệt kê hơn 167 loại nguyên liệu cùng với phương pháp xử lý của từng loại. Nói chung, một tạp phẩm cần 20 đến 30 loại nguyên liệu là một việc rất bình thường, phức tạp hơn thì 50 đến 60 loại. Còn bản danh sách trước mắt lại có đến 167 loại nguyên liệu dùng để chế tạo tạp phẩm. Nàng chưa từng gặp qua loại tạp phẩm như thế, cũng chưa nghe ai nói qua.

Một tạp phẩm cần càng nhiều nguyên liệu đồng nghĩa với tính không chắc chắn trong quá trình chế tạo càng lớn. Bởi vì bất kì công đoạn xử lý nguyên liệu nào không tốt cũng đều có thể dẫn đến thất bại.

“Ừ, 167 loại. Đây chỉ là phương án ban đầu thôi. Trước tiên, người cứ xử lý chúng theo đúng yêu cầu. Trong quá trình có thể sẽ điều chỉnh phương án.” Trần Mộ nói.

Nhữ Thu cảm thấy thấp thỏm trong đầu! Thì ra bản danh sách trên tay chỉ là phương án thí nghiệm tạm thời của ông chủ mà thôi. Một mặt nàng bội phục khả năng thiết kế một tạp phẩm phức tạp đến thế của ông chủ, mặt khác là sự vô trách nhiệm khi giao một phương án không xác định cho mình.

Phải xử lý 167 loại nguyên liệu a! Phương pháp xử lý được ghi chú rõ trên bản danh sách càng khiến cho nàng đau đầu.

Đây là một khối lượng công việc cực kì nặng nề! Theo ước tính của Nhữ Thu thì cần ít nhất một tuần mới làm xong!

Khối lượng công việc một tuần, mà đây mới là một phương án tạm thời của ông chủ. Điều này cũng khó trách vì sao Nhữ Thu lại muốn phát điên.

“À, đúng rồi. Người chỉ có thời gian ba ngày thôi.” Trần Mộ vừa dứt lời liền xoay người rời đi.

Ba ngày...

Nếu trước lúc tới đây, Nhữ Thu còn cảm thấy nhàm chán thì bây giờ nàng choáng váng đến độ muốn té xỉu. Làm sao có thể hoàn thành nhiều việc như thế chỉ trong ba ngày chứ? Nàng định lên tiếng phản đối, nhưng ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng ông chủ đâu.

oOo

Hề Bình đang tiếp đãi A Triết. Hai người phụ trách việc đàm phán, quyết định điều khoản hợp tác cuối cùng nên cả hai có quan hệ rất tốt.

“Lão Hề, khí thế của các người đúng là sôi sục ngất trời a!” A Triết cười cười. Hắn có thân hình cân đối, tướng mạo tuấn tú, những y vụ tạp tu đi ngang qua thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình với hắn.

Hắn vừa trò chuyện vừa thăm để tâm tới mọi thứ trong sơn cốc. Hắn chú ý tới Tiểu Ba bên cạnh Hề Bình, đây là một cao thủ! Hắn thăm đánh giá trong lòng, tuy vậy hắn cũng không quá ngạc nhiên. Dù sao Tuyết Hoa tạp tu đoàn cũng có không ít cao thủ ở cấp bậc này.

Hắn tới đây theo lệnh của đoàn trưởng, nhằm đánh giá xem Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn như thế nào. Tuy nhiên bề ngoài thì hắn vẫn tỏ vẻ rất nhàn nhã, giống như là tùy tiện dạo quanh mà thôi.

Hề Bình cười cười: “Tuyết Ti Trùng chúng ta sao sánh bằng Tuyết Hoa tạp tu đoàn của các người được chứ.”

A Triết phát tay với Hề Bình mà cười: “Lão Hề, người đúng là không thật lòng mà. Đoàn trưởng của chúng ta vẫn khen ngợi các người có kỉ luật nghiêm ngặt, điều này khiến cho ta hết sức tò mò a.” Đường như hắn nghĩ tới điều gì, chợt nói: “Chẳng biết có thể cho ta tham quan quang cảnh huấn luyện của các người để mở rộng tầm mắt không?”

Hề Bình lộ ra vẻ khó xử: “Khó mà được lão đệ đưa ra yêu cầu như vậy, theo lý thì lão ca nên đồng ý mới đúng. Nhưng lệnh cấm xem việc huấn luyện là do chính ông chủ đưa ra, lão ca không có quyền hạn này a.”

“Nếu không thì lão ca hỏi ý ông chủ thử xem?” Nói xong, A Triết ám chỉ nói: “A a, nói không chừng chúng ta còn có thể trao đổi à. Phương pháp huấn luyện của Tuyết Hoa tạp tu đoàn cũng không tồi đâu.”

Ngụ ý của hắn là các người cần đề phòng ta làm gì? Tuyết Hoa tạp tu đoàn của chúng ta còn thiếu cái gì chứ? Chẳng lẽ phương pháp huấn luyện của bọn ta không bằng các người sao?

Nụ cười khổ trên mặt Hề Bình càng đậm thêm: “Lão đệ tôi không đúng lúc rồi. Gần đây ông chủ của chúng ta một mực ở trong phòng thí nghiệm, còn ra lệnh không ai được phép quấy rầy.”

Trong mắt A Triết hiện lên vẻ không hài lòng, chợt cười lên: “Xem ra hôm nay đúng là ngày không may mắn a.” Hắn đột nhiên nhìn về phía ngọn núi gần như bị xén đi một nửa, mắt chợt nhú lại. Hắn vừa sợ vừa than thở: “Đây hẳn là vết tích do trận chiến vừa rồi để lại, thật đúng là khiến người khác khó mà tin được. Có thể tưởng tượng ra trận chiến ngày đó dữ dội đến mức nào!”

Nghe vậy, Hề Bình dường như quay về với buổi tối hôm đó. Hắn không khỏi than thở: “Đúng vậy, hết sức dữ dội!”

Đúng lúc này, Nhữ Thu thở hồng hộc chạy tới: “Chú Hề! Chú Hề!”

“Thu nhi, sao vậy?” Hề Bình thấy dáng vẻ lo lắng của Nhữ Thu liền vội hỏi, hắn rất thích cô gái vừa chịu khổ vừa cầu tiến này. Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, hình như những người phụ nữ cạnh ông chủ chẳng có ai thuộc loại “tiểu thư” cả.

“Chú Hề, trong kho không có mấy loại nguyên liệu mà con cần.” Nhữ Thu không hề để ý đến A Triết, nói nhanh với Hề Bình.

Hề Bình cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, cười nói: “Đừng vội. Loại nào không có thì con lập danh sách đưa cho chú. Vài ngày sau chú sẽ mua giúp.”

“Không được a! Chú Hề, trong vòng ba ngày phải kiếm đủ cho ông chủ!” Nhữ Thu lo đến phát khóc.

“Ông chủ?” Nụ cười trên mặt Hề Bình liền biến mất, hắn chăm chú nói: “Người đưa tên của mấy loại nguyên liệu không có đây, ta đi làm ngay.” Lúc đầu hắn tưởng là Nhữ Thu cần nguyên liệu để thí nghiệm, giờ mới biết đây là thứ ông chủ cần. Việc này thì hắn không dám chậm trễ.

Huống chi, hắn có thể đoán được là ông chủ đang làm gì.

Lúc này thì A Triết đột nhiên xen vào: “A a, ông chủ của các người là người toàn năng sao? Chẳng lẽ hắn còn là một chế tạp sư?”

Nhữ Thu không trả lời. Nàng thông minh không hề kém Trần Mộ, nàng biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Nàng sẽ không phạm phải sai lầm đơn giản như vậy.

Hề Bình cười cười: “Ông chủ của chúng ta thường thích sưu tầm một số thứ về chế tạp, có thể xem như là một loại hứng thú đi.”

Câu nói này của Hề Bình rất khéo. Hắn không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận Trần Mộ là chế tạp sư, nhưng lại tạo cho người khác có ảo giác rằng Trần Mộ chỉ hứng lên mà làm cho vui thôi.

o0o

A Triết trở lại nơi ở của đoàn.

Mobley thấy A Triết trở về, liền cười nói: “Sao? Đi chơi vui không?”

“Cũng không tệ.” A Triết nhún vai. Trong Tuyết Hoa tạp tu đoàn, chỉ có mình hắn có thể nói chuyện như thế với đoàn trưởng. À không, còn có cô gái kia nữa.

Mobley nghe A Triết nói vậy, liền cảm thấy hứng thú: “Ồ, phát hiện ra thứ gì thú vị vậy?” Có thể khiến cho A Triết nói một câu “cũng không tệ” đủ để chắc rằng hắn có thu hoạch. Nếu không có gì hoặc không đủ để lọt vào mắt xanh của bản thân, với tính cách bại hoại như A Triết thì chắc chắn nhận xét của hắn sẽ là hai chữ “nhàm chán”.

Ngồi xuống, A Triết sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu rồi trịnh trọng nói: “Bọn họ là đội ngũ có kỉ luật nghiêm ngặt nhất ta từng thấy, ngay cả chúng ta cũng không bằng.”

“Đúng vậy. Điểm này họ mạnh hơn chúng ta.” Mobley thần nhiên thừa nhận. Hắn đã từng gặp đội ngũ này, họ để lại cho hắn ấn tượng rất sâu sắc.

“Bọn họ có một đội ngũ y vụ tập tu chừng 15 người, còn có kiến trúc tập tu riêng. À, căn cứ trong sơn cốc được xây dựng rất chuẩn. Ta còn thấy cả vết tích trận chiến lúc trước trên mặt đất, hầu như cả ngọn núi bị xén hết phân nửa. Xem ra đúng là bọn họ đánh bại liên minh Xuyên Hạ bằng thực lực của chính mình.” A Triết nhanh chóng tổng kết tin tức mình thu được thông qua những thứ thấy được hôm nay.

Mobley điềm tĩnh gật đầu: “Xem ra bọn họ rất chú trọng đào tạo tập tu phụ trợ. Chắc chắn là bọn họ có thực lực, nếu không thì không thể giết chết đàn Hi Điều lớn như vậy được.”

A Triết đắn đo một lúc rồi nói: “Đoàn trưởng của bọn họ rất có thể là một chế tạp sư.”

“Chế tạp sư?” Rốt cuộc Mobley cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Thực sự là chế tạp sư sao? Nếu là vậy thì đúng là một tổ hợp kì quái a.”

“Ta cũng không chắc lắm.” A Triết buông lỏng hai tay, uể oải nằm dài xuống ghế salon.

“À, rất có khả năng này. Chẳng trách bọn họ có thể tinh chế được quặng Tử Huỳnh.” Mobley bỗng gật đầu.

A Triết bỗng nói: “À đúng rồi, chút nữa là quên. Hình như số lượng chúng ta cần hơi nhiều, chỉ sợ là sẽ phải chờ khá lâu.”

Mobley cười khổ: “Lâu hơn thì đành chịu chứ sao. Trừ chỗ này ra thì còn nơi nào khác đâu, chúng ta cần một số lượng rất nhiều chất lỏng tinh chế cho nên dù có tiền cũng chẳng mua được.” Không phải là hắn chưa từng nghĩ tới cách khác, nhưng vì số lượng quá lớn. Các công ty khác nghe xong chỉ đành bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Ta mệt rồi, đi ngủ trước đây.” Trong giọng nói của A Triết lộ ra vẻ buồn ngủ nặng nề, một lúc sau liền ngáy như sấm.

Mobley lại cười khổ, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ kiên định. Hắn tin rằng bản thân chắc chắn sẽ thành công! Chẳng biết nhớ đến điều gì, ở sâu trong mắt hắn bỗng hiện lên hình bóng của một người con gái.

Về mặt của Mobley bỗng trở nên phức tạp.

oOo

Weah nhìn thoáng qua con chó mập đang ngủ say trong góc, nó đã ngủ suốt năm ngày. Mặc dù con chó mập này thích ngủ nhưng rất hiếm khi gặp trường hợp như thế này.

Tuy nhiên, nhịp hô hấp và nhịp tim của nó vẫn như ngày thường. Nếu không thì Weah đã sớm đưa nó tới bác sĩ rồi.

Weah thu hồi ánh mắt, rồi lại ngẩn người ra.

Trong thời gian gần đây, thỉnh thoảng trong đầu hắn lại xuất hiện một ít hình ảnh rời rạc. Đây là một loại cảm giác hết sức kì lạ. Hắn cảm thấy chúng vừa xa lạ vừa có phần quen thuộc.

Những hình ảnh rời rạc và cảm giác kì lạ này rất khó nắm bắt. Chúng luôn luôn xuất hiện trong lòng hắn một cách ngẫu nhiên, khi hắn muốn nắm bắt thì chẳng thu được gì dù có cố đến đâu đi nữa.

Hắn biết đây là ký ức lúc trước của bản thân. Rốt cuộc thì nó có dạng gì chứ? Mình là ai? Từ đâu tới? Chuyện gì khiến mình mất trí nhớ?

Vô số câu hỏi xoay quanh đầu hắn.

Trong bóng tối, gương mặt trở như tượng đá của Weah chợt hiện lên vẻ dao động hiếm thấy.

355. Chương 349: Thay Đổi (2)

Hắn chính là tập tu lớn tuổi nhất trong tất cả những người mới. Mỗi ngày, hắn đều cảm thấy những ánh mắt khác thường xung quanh mình nhìn đến.

Bất quá hắn cũng không để ý, hắn đã quá quen thuộc với những ánh mắt như thế. Chỉ là mỗi ngày hắn đều chăm chỉ huấn luyện, hắn biết, bất kể đối phương vì nguyên nhân gì tuyển chọn hắn, hắn cũng phải dốc cạn hết sức lực của mình.

Hắn không có bất kì lý tưởng vĩ đại nào, hắn cũng không muốn chứng minh bản thân gì cả. Nói trắng ra, hắn có khi cũng không hiểu được bản thân vì cái gì mà phải khắc khổ như thế, có lẽ cái này đã trở thành một thói quen của mình.

Nói đến huấn luyện, hiện tại mỗi ngày huấn luyện so với huấn luyện trước đây hắn tiếp xúc hoàn toàn bất đồng.

Bọn họ bây giờ mỗi ngày làm nhiều nhất chính là huấn luyện thân thể và huấn luyện đội nhóm. Các tập tu bên cạnh Sanchez đều oán thán khắp nơi, bọn họ chưa bao giờ nghe qua, một vị tập tu lại cần một lượng huấn luyện thân thể và huấn luyện đội ngũ lớn như thế.

Bất quá bọn người kia chỉ dám thầm oán hận mà thôi, không người nào dám lộ ra vẻ oán hận. Huấn luyện viên của bọn họ, chính là người trẻ tuổi đã phỏng vấn Sanchez, thật là làm người ta kính sợ.

Cũng không phải chiến đấu lực của hắn rất mạnh, mà là trên người hắn có một cỗ khí thế, một cỗ khí thế làm kẻ khác phục tùng.

Đương nhiên, trong giới tập tu, vĩnh viễn không thiếu kẻ bất tuân. Chỉ là kết quả của đám đó đều không ngoại lệ, hết sức thê thảm. Có một chút nháo sự, sẽ bị loại khỏi đội trước tiên.

Mỗi ngày đều có một lượng lớn tập tu bị đá ra khỏi đội ngũ. Tên nào có chút tính tình nóng nảy, khi bị đá ra khỏi đội ngũ thì đột nhiên giận dữ, định công kích huấn luyện viên.

Nghĩ đến đó, Sanchez vô ý ngẩng đầu liếc qua hai vị tập tu huấn luyện viên trẻ tuổi bên cạnh. Một vị nữ tập tu xinh đẹp, vóc người bốc lửa dễ làm người ta có ý gian, nghĩ đến là nuốt nước miếng. Còn có một vị nam tập tu chưa bao giờ nói chuyện. Như một khúc gỗ, không, là băng lãnh như một khối kim loại.

Nhưng hai người này, mỗi khi có kẻ muốn công kích, đều bị bọn họ giết chết tại chỗ!

Trời ạ, Sanchez đến bây giờ vẫn không quên cảnh tượng như thế!

Hắn dám cam đoan. Đây là cách giết người hiệu quả nhất mà hắn từng thấy! Hắn trước kia ở một tập tu đoàn, những tên tự xưng là tinh anh kia ở trước mặt hai người này chỉ giống như đứa trẻ con tập bước đi.

Đơn giản mà hữu hiệu, lưu loát mà dứt khoát, không có kỹ xảo hoa lệ, nhưng lại ẩn chứa vẻ đẹp chết người.

Hai người này xuất thủ lập tức chấn nhiếp toàn trường, từ đó về sau, không còn kẻ nào dám dị động. Hai người đem các thi thể ra khỏi phòng huấn luyện, mà ngay cả cô gái kia cũng có thể một tay xách hai người, cả quá trình hai vị tập tu không nói một lời nào. Mà vị huấn luyện viên trẻ tuổi kia thậm chí cả mí mắt cũng chưa từng chớp.

Tất cả tập tu câm như hến.

Bọn họ không phải người mù, huấn luyện viên ra tay với hai gã tập tu này toát ra một vẻ lãnh đạm với tử vong, làm bọn họ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Hai người Lô Tiểu Như và Nhất Tự Mi trải qua trường khổ chiến đó. Sau khi bình phục thương thế thì cảm giác đột nhiên tăng mạnh, dễ dàng đột phá cánh cửa ngũ cấp, hơn nữa còn thuận lợi đạt đến tiêu chuẩn ngũ cấp trung giai. Trải qua mấy lần sinh tử đại chiến, ý chí của hai người kiên định vô cùng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thực lực của bọn họ hơn xa so với ngày xưa.

Không chỉ có mỗi bọn họ, những tập tu may mắn sống sót trong trường chiến đấu này, cường độ cảm giác hầu như đều tăng lên tương xứng.

Thực chiến là sự phụ tốt nhất của tập tu.

Chiến đấu tập tu sở dĩ so với tập tu bình thường lợi hại hơn rất nhiều, đúng là bởi vì bọn họ trong chiến đấu liên miên mà phát triển, chứ không phải chỉ một mực huấn luyện.

Sanchez vẫn không hiểu được điều này. Nhưng hắn biết, chỉ cần bản thân huấn luyện thật tốt, sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Huấn luyện thân thể khô khan làm cho tất cả tập tu cảm thấy như ở địa ngục. Vị huấn luyện viên kia giống như một cỗ máy lạnh băng. Nghiêm khắc dị thường, hắn chưa bao giờ giải thích tại sao.

Sự huấn luyện nguyên thủy như thế làm rất nhiều tập tu thất vọng, bọn họ còn tưởng Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn sẽ có phương pháp huấn luyện tiên tiến nào đó. Song làm bọn họ thực sự không ngờ là chờ bọn họ ở phía trước chỉ là huấn luyện thân thể mỗi ngày.

Các tập tu thất vọng, họ cảm thấy quá mức khổ cực cho nên có nhiều tập tu ào ào rời khỏi. Kì quái là vị huấn luyện viên lạnh như băng kia lại không ngăn cản chút nào, mặc cho bọn họ rời đi. Bị ảnh hưởng bởi những tập tu này, càng có thêm nhiều tập tu cũng lựa chọn rời đi.

Vì vậy, lời đồn về Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn danh tiếng không đúng với sự thật ngày càng truyền ra rộng rãi trong thành phố. Những tập tu rời đi tích cực tuyên truyền rằng bọn họ trải qua cuộc sống trong Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn giống như địa ngục, cùng với thủ đoạn huấn luyện nguyên thủy của huấn luyện viên Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn.

Bất quá. Vẫn có rất nhiều người ở lại, ví dụ như là Sanchez. Bọn họ cắn răng. Không ngừng luyện tập huấn luyện thân thể và huấn luyện đội ngũ đầy khô khan.

Đồng bạn bên người ngày càng ít, nhưng không cách nào làm dao động ý chí của bọn họ.

oOo

Hình thể của Ma Thụy có phần hơi giống với Trữ Nhạc, bất quá hắn không có sát khí như trên người Trữ Nhạc, màu da của hắn ngăm đen, đó là do làm việc lâu dài ở bên ngoài mà ra. Hắn là khai quặng tập tu vừa mới vào, hơn nữa còn là một vị cao cấp khai quặng tập tu, công việc của hắn là phụ trách quy hoạch và an bài công việc cho cả quặng mỏ.

Thủ hạ của hắn có hơn ba mươi trung cấp khai khoáng tập tu.

Đây là một quặng mỏ tiêu chuẩn cỡ trung, ở tại sơn cốc không lớn này, có thể nói là được thiết kế rất hào hoa.

Ma Thụy hưởng thụ đãi ngộ rất cao, điểm này làm cho hắn rất hài lòng. Những khai khoáng tập tu thủ hạ mới đưa tới đều có thực lực không tồi, hơn nữa không hề có sự việc gây rối nào diễn ra. Nói thật thì, đây là công việc hắn hài lòng nhất từ trước đến giờ. Ông chủ không hỏi nhiều, nhưng cho hắn đầy đủ quyền lợi, không có chỉ trở lung tung.

Chỉ là, nhìn đồng khoáng thạch chất cao như núi, hắn có phần không hiểu. Bọn họ mỗi ngày khai thác một số lượng quặng kinh người. Về cơ bản thì chỉ cần hai ngày là bọn họ liền có thể nhồi đầy một kho.

Từng kho hàng bị chất đầy, mà tốc độ tiêu hao khoáng thạch lại nhỏ hơn tiến độ khai thác rất nhiều.

Cứ như thế, sợ là rất nhanh chóng, khoáng thạch bọn họ khai thác được sẽ không có nơi để mà chất.

Hắn tìm được chủ quản Hề Bình.

Hề Bình nhìn thấy Ma Thụy tìm đến hắn thì có hơi chút bất ngờ: “Ma Thụy đốc công, có vấn đề gì sao?”

“Đúng vậy.” Ma Thụy cũng không quanh co, hắn nói thẳng: “Chủ quản, khoáng thạch của chúng ta đã đầy hết các kho hàng, nhưng tốc độ tiêu hao khoáng thạch quá chậm, chúng ta có cần giảm tốc độ khai thác quặng lại không?”

Hề Bình không ngờ Ma Thụy tìm đến mình là vì chuyện này.

Lần trước những vật tư đoạt được từ liên minh Xuyên Hạ cơ bản đều đem chất vào các kho hàng trong căn cứ, không gian còn lại cũng không nhiều. Nếu như dưới tình huống bình thường. Đề nghị của Ma Thụy cũng có lý. Nhưng hẳn biết Mobley đưa ra bản danh sách đó đòi hỏi một số lượng chất lỏng tinh chế kinh người đến thế nào, khoáng thạch tích trữ nhìn qua mặc dù không ít, nhưng nếu dùng để sản xuất chất lỏng tinh chế cung cấp cho Mobley thì còn lâu mới đủ.

Mấu chốt nhất là, hẳn biết Trần Mộ lúc này đang làm gì. Với ông chủ, hẳn có mười phần tin tưởng.

Đúng lúc này. Ông chủ gọi hẳn đến xưởng tinh chế.

Trước mặt Trần Mộ đặt mười hai tấm tạp phiến, những tấm tạp phiến này toàn thân là màu trắng bạc, chúng là từ một loại tạp phiến tứ tinh rỗng chế tác thành. Loại tứ tinh tạp phiến này sử dụng lớp vỏ bên trong Ngân Thần Thụ đã trải qua phương pháp xử lý chế tác đặc thù tạo ra, nhìn qua giống như một miếng bạc được chế tạo mỏng cực kì.

Trên bề mặt của những tấm tạp phiến màu bạc sáng trắng như tuyết này có cấu vân vô cùng kì lạ, ba đường màu tím thô dày được xếp đặt song song, vô số những đường nhánh cực nhỏ mọc ra từ hai bên của ba đường lớn này, nhìn sơ qua, giống như ba chùm rễ cây màu tím dày đặc.

Ánh mắt của Nhữ Thu sáng rực nhìn chằm chằm vào Trần Mộ, nàng rất tò mò những tấm tạp phiến này đến tột cùng là để làm gì. Toàn bộ quá trình chế tạo mười hai tấm tạp phiến này nàng đều tham dự. Nhưng mười hai tấm tạp phiến này cho đến cùng có tác dụng gì, nàng cũng không biết. Trần Mộ vẫn cứ theo lệ thường mà đem kế hoạch chế tạo cho nàng xem, nhưng làm cho nàng kinh ngạc là lần này nàng xem đến một điểm cũng không hiểu gì.

Không thể nghi ngờ là lần này lòng hiếu kì của nàng đã bị khiêu khích đến tận cùng. Trước kia mỗi kế hoạch chế tạo mặc dù nàng xem tuyệt đại bộ phận đều không hiểu, nhưng hoàn toàn không hiểu bất cứ thứ gì như lần này, lại là lần đầu tiên.

Nàng là ai? Nàng là viện trưởng tương lai của phân viện chế tạo tại Tư Nguyên Học Phủ, là Nhữ Thu có danh tiếng thiên tài, nàng không phải là một vị học giả mới bắt đầu học tập. Nàng tin rằng nếu như bây giờ nàng đi tiến hành giám định nghề nghiệp, nàng chắc chắn có thể đạt được danh hiệu cao cấp chế tạo sư.

Nhưng mà, bây giờ Trần Mộ chế tạo một tấm tạp phiến nàng lại xem không hiểu từ đầu đến đuôi, chuyện này sao không làm cho nàng buồn bực chứ?

Buồn bực và tò mò, giống như hai con trùng chui vào tận đáy lòng của nàng, nàng nóng lòng muốn Trần Mộ ngay lập tức chỉ ra tác dụng của mười hai tấm tạp phiến này.

Trần Mộ không có chú ý đến sự kỳ quái của Nhữ Thu.

Một khi đã bắt đầu công việc là hẳn chăm chú vô cùng. Hơn nữa, đây chính là thói quen được nuôi dưỡng khi chế tạo nhất tinh năng lượng tạp của hẳn trước kia. Nguyên nhân thì lại càng đơn giản, nếu như không chuyên chú thì sẽ dễ làm cho việc chế tạo thất bại. Đối với hẳn, chỉ một nét bút cũng có thể sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của hẳn.

Trong xưởng tinh chế đang chất đống một lượng lớn các linh kiện kim loại. Những linh kiện kim loại này không có cái nào mà không mới tinh bóng loáng, chúng đều là do Trần Mộ đặt hàng một công ty khuôn đúc chế tạo ra.

Mẫu của tất cả các linh kiện này đều do Trần Mộ tự làm, mặc dù chi phí đặt làm không hề thấp, nhưng so với việc mua máy móc rồi tách ra, thì thuận tiện hơn nhiều.

Bởi vì Trần Mộ đặt làm số lượng khá lớn, hơn nữa thanh danh của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn gần đây tăng nhanh, phong quang vô hạn. Công ty này còn đặc biệt phái một số công nhân kĩ thuật đến giúp đỡ Trần Mộ miễn phí.

Những công nhân kĩ thuật này đều đã làm việc lâu dài trong công nghệ kim loại. Việc lắp ráp linh kiện rất là thông thạo. Trần Mộ thấy thế, liền đem công việc lắp ráp giao cho những công nhân này. Mấu chốt trung tâm quan trọng nhất của máy phân li mà hẳn vừa thiết kế, đó là tấm tạp phiến màu bạc mà hẳn vừa chế tác, do đó hẳn không lo vấn đề bị lộ bí mật.

Khi Hề Bình đi đến xưởng tinh chế thì vừa đúng lúc nhìn thấy những công nhân này đang lắp ráp.

“Ông chủ, đây là máy phân ly mới sao?” Hề Bình nhìn bộ máy khổng lồ đang được lắp ráp, thấp giọng hỏi. Mặc dù vẫn chưa lắp ráp xong, nhưng cũng đã lắp ráp các bộ phận được năm sáu mét, không thể nghi ngờ đây chính là một con quái vật khổng lồ.

Trần Mộ gật đầu: “Ừ, nhưng mà vẫn chưa hoàn thành, hiệu suất như thế nào, cần phải thử qua thì mới biết.”

Hề Bình gật đầu tỏ ý hiểu rõ, lập tức không nói lời nào, đứng ở một bên im lặng quan sát.

Công việc lắp ráp hoàn thành rất nhanh, những công nhân kỹ thuật đó rất thông thạo, so với Trần Mộ tự mình ra tay thì không biết nhanh hơn bao nhiêu lần. Bộ phận chính cao năm thước như một thùng nước khổng lồ nằm ngang, có một băng chuyền rộng ba thước kéo dài từ trên đỉnh xuống tới đầu vào. Mà ở bên cạnh sườn, cũng có một băng chuyền khác.

Trần Mộ không hề do dự, đi tới trước máy phân ly. Mở một cánh cửa nhỏ ở dưới đáy ra, đằng sau cánh cửa nhỏ là một cái khe cắm tạp. Hắn đưa tay lấy ra một tấm tạp cắm vào trong khe.

Tiếng ông ông nhẹ vang lên, thanh âm nhẹ nhàng mà yếu ớt.

Khoáng thạch sớm đã được chuẩn bị tốt, dọc theo băng chuyền nhanh chóng được truyền tống đến lối vào, băng chuyền không ngừng đem quặng thạch đưa đến máy phân ly, mà vụn xỉ của quặng còn sót lại thì từ một đầu khác tống ra.

Thì ra là để chế tạo máy phân ly a! Trong mắt Nhữ Thu hiện lên một tia thất vọng. Nàng đối với máy phân ly không cảm thấy hứng thú, bởi vì cái này cần công nghệ chế tác kim loại rất cao, mà phương diện này thì nàng hoàn toàn mù tịt.

Hề Bình hưng phấn nhìn chằm chằm những ống đựng chất lỏng được tinh chế, tốc độ gia tăng chất lỏng được tinh chế trong các ống đựng so với máy phân ly trước kia nhanh hơn nhiều.

Không, là nhanh hơn rất nhiều!

Trong chốc lát, vài tấn quặng thạch được chuẩn bị trước liền tiêu hao không còn một mẩu, máy phân ly mới hiệu suất rất cao, thật sự làm cho người ta trở mắt ra mà nhìn.

Tính năng cường đại của máy phân ly lập tức kích thích mọi người rất mạnh, mười một cái máy phân ly còn lại bằng tốc độ rất nhanh đã được lắp ráp xong. Xưởng tinh chế vốn có hơi chút trống trải thoáng cái đã trở nên chật chội, những tiếng ông ông nhẹ nhàng vang lên bên tai không dứt.

Hề Bình vội vàng đề nghị Ma Thụy gia tăng tốc độ khai thác quặng, hắn đã tận mắt nhìn thấy khoáng thạch trong chớp mắt liền hóa thành một đồng vụn xỉ quặng như thế nào, tốc độ tiêu hao khoáng thạch của máy phân ly mới này thực sự là quá nhanh.

Nhìn thấy tính năng của máy phân ly mới quả nhiên là mạnh mẽ, Trần Mộ cũng thở phào nhẹ nhõm. Việc sản xuất chất lỏng được tinh chế từ quặng mỏ tử huỳnh chính là một trong những quân bài trọng yếu nhất trong tay bọn hắn. Chỉ cần có thể đảm bảo quá trình sản xuất chất lỏng tinh chế và khai thác quặng mỏ tử huỳnh, trong thời gian ngắn sẽ không kẻ nào dám có chủ ý tấn công bọn họ.

Trần Mộ lúc này đã mệt mỏi đến cực điểm, vì không thể cảm nổi cảm giác mệt mỏi như thủy triều phóng ra, hắn liền hướng về phía Hề Bình giao phó hai câu rồi nặng nề ngủ thiếp đi. Mấy ngày này hắn điên cuồng học tập nghiên cứu, đã làm cho thần kinh của hắn lúc này căng thẳng đến tận cùng.

Một giấc này, Trần Mộ ngủ liền hai ngày.

Khi Trần Mộ tỉnh lại, chỉ thấy Hề Bình đang cười tủm tỉm trước mặt hắn, trên tay cầm một cái hộp.

Thấy ánh mắt Hề Bình như vậy, Trần Mộ liền khẳng định là không có tình trạng gì phát sinh, sau đó chỉ vào cái hộp trên tay hắn hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ha ha, ông chủ, đây là chất dịch dinh dưỡng do cô Tô Lưu Triệt Nhu đặc biệt vì ngài mà làm ra, có thể bổ sung hoạt động sinh lý cơ năng của ngài.” Hề Bình mồm mép duyên thuyên, nét mặt giống như ném được

một món ăn rất ngon: "Còn nữa, cô Tô Lưu Triệt Nhu rất là quan tâm đến ngài đó, thật là làm cho người ta hâm mộ!"

Chất dịch dinh dưỡng?

Về mặt Trần Mộ nghi hoặc tiếp nhận cái hộp trên tay Hề Bình, sau khi mở ra, bên trong quả nhiên là có vài ống dịch thể tinh khiết màu lam nhạt.

Tùy tiện cầm một ống đổ vào trong miệng. Hình như là vị hoa quả. Bất quá mỗi ống thuốc chỉ cỡ một ngón trỏ, Trần Mộ uống một lần, cái ống liền rỗng không.

Chưa kịp thưởng thức kỹ càng đã không còn gì, Trần Mộ liền đưa tay định lấy thêm một ống.

Hề Bình nhìn thấy động tác này của Trần Mộ, vội vàng ngăn cản: "Ông chủ, cô Tô Lưu nói rằng, thứ này không được uống nhiều, mỗi lần dùng không quá một ống, mà mỗi ngày thì không quá hai ống."

"A." Trần Mộ không thể làm gì khác hơn là hậm hực thu tay về.

Rất nhanh sau đó hắn cảm thấy cả người ấm áp, tinh thần chuyển biến tốt hơn nhiều. Hắn hơi chút kinh ngạc đánh giá ống thuốc rỗng trên tay, thứ này quả nhiên là rất hữu hiệu a!

Hề Bình thấy thế, mỉm cười sâu xa, sau đó liền rời đi.

Trần Mộ vừa ra khỏi phòng định hít thở một chút không khí trong lành, liền thu được một tin tức rất phấn khởi.

Bagnell đã trở về!

356. Chương 350: Thay Đổi (3)

Trần Mộ liếc mắt liền nhìn ra, các tạp tu này bản chất đã thay đổi so với trước kia. Cái loại khí chất do trải qua chiến đấu mà sinh ra hắn đã vô cùng quen thuộc, liếc mắt là có thể nhìn ra.

Trong số tám mươi hai tạp tu, có bốn mươi hai người là sáo tạp tạp tu, còn bốn mươi người còn lại là những người mà lần trước Bagnell tuyển dụng. Lần trước Bagnell tổng cộng tuyển dụng 80 người, hiện tại chỉ còn lại bốn mươi người, không thể nghi ngờ, đây là một con số tàn khốc.

Bagnell về mặt phong sương, râu mép dài ra. Hắn vừa nhìn thấy Trần Mộ, không khỏi vui mừng. Hắn bước nhanh tới ôm chầm lấy Trần Mộ: "Cậu chủ!"

Các tạp tu phía sau hắn, đặc biệt là các tạp tu mới được tuyển dụng, nhìn thấy tình cảnh này, hết sức giật mình. Trong mắt bọn họ, Bagnell là nhân vật điển hình cho sự kiêu ngạo bất tuân, ngay cả tiểu thư Vi Vi của La gia hắn cũng không để ý, sao lại tôn kính người khác như vậy chứ? Còn các tạp tu sử dụng sáo tạp đã từng sống với Trần Mộ lâu dài, nên trên mặt không hề lộ ra vẻ bất ngờ.

Bất quá khi Bagnell vừa buông tay, ánh mắt lại lộ ra vẻ quái dị: "Ông chủ, ngài hình như gầy đi không ít." Sau đó hắn chợt cười nhỏ he he: "Chẳng lẽ..., ông chủ cùng với cô Tô Lưu...hư...hư...hư!" Hắn làm ra một vẻ mặt mà ai cũng hiểu là cái gì.

"Hư...hư.. là cái gì?" Trần Mộ cảm thấy khó hiểu và kì quái trước cách nói của Bagnell, rất hiển nhiên là hắn không có hiểu được. Bagnell cười ha hả, đột nhiên mắt hắn sáng lên, nhìn về phía sau Trần Mộ hô lên: "Lão tặc!"

Hề Bình vốn đang vui vẻ khi gặp lại Bagnell, nghe thấy tiếng gọi, mặt lập tức đen lại.

Bagnell lập tức ý thức được sai lầm, cười ha ha: "Ha ha, lão Hề. Mấy ngày qua ta thật sự là rất nhớ người." Lời còn chưa hết, đã bước nhanh lên, ôm lấy Hề Bình, hồn nhiên không để ý sắc mặt như hòn than của Hề Bình.

Bất quá vẻ mặt đen của Hề Bình rất nhanh liền biến mất, hai người vai kề vai, lộ ra vẻ mặt hết sức bỉ ổi, thỉnh thoảng lại lướt mắt nhìn qua Trần Mộ.

"Ta nói người nghe nè..."

“Ai da da, mắt ta quả nhiên sáng như đuốc. Nhìn thấy qua ông chủ có hơi gầy... dịch dinh dưỡng ... Tô Lưu tiểu thư quả nhiên không hổ là cao cấp y vụ tạp tu.. chúng ta phải nhắc nhở bọn họ một chút... tuổi trẻ cho dù có tiền nhưng cũng phải hạn chế một chút...”

Hai người nói chuyện râm ran, rất nhanh đã đi xa. Chỉ còn lại một mình Trần Mộ tại chỗ đang cảm thấy khó hiểu, thanh âm mới vừa rồi Bagnell phát ra thật quái dị: “Hư..hư.. hư...”

Hành trình lần này của Bagnell có thể nói là thu hoạch rất nhiều thứ. Ngoại trừ tiền thuê 200 triệu audierne, tiểu thư Vi Vi còn cho thêm khoản thưởng ngoài là 100 triệu audierne. Song trọng yếu nhất là đã thành lập được quan hệ tốt đẹp với La gia.

Đối với La gia, Trần Mộ không hề hiểu biết. Bất quá sau khi được Bagnell giới thiệu, hắn bắt đầu hiểu được tầm quan trọng của La gia.

La gia là một phú gia có lịch sử lâu đời ở khu Thiên Đông Lý. Gia tộc có lịch sử lâu đời hơn La gia chỉ có hai. Lịch sử của La gia còn lâu dài hơn Sương Nguyệt Hàn Châu trong Lục Đại nhiều.

Kinh doanh mấy trăm năm, bọn họ tựa như một cây đại thụ, rễ nhánh của bọn họ rải tới từng ngõ ngách của khu Thiên Đông Lý. Không giống với phong cách đường hoàng của các gia tộc, tập đoàn mới nổi, tác phong của La gia là bí mật và ít toả sáng.

Bất quá, cũng không ai dám xem nhẹ lời nói của La gia, cho dù là Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không thể.

Có thể nói, lần này thành lập được quan hệ tốt với La gia sẽ có nhiều chỗ tốt đối với sự phát triển của họ tại khu Thiên Đông Lý.

Sự tranh đấu giữa tiểu thư Vi Vi và trưởng lão hội trong La gia rất phức tạp. Nhưng mà có thể khẳng định, khả năng tiểu thư Vi Vi chắc chắn nắm giữ La gia đã như đinh đóng cột.

Chỉ là chuyến đi lần này hung hiểm vô cùng. Khi Bagnell đưa ra ý kiến xuyên qua khu rừng tuyết Duy Nhĩ, băng qua hẻm núi lớn Thiên Long, đi đường vòng thì ai cũng có lo lắng trong lòng. Nhưng không ngờ rằng, tiểu thư Vi Vi lại bỏ qua ý kiến phản đối của thủ hạ, dứt khoát chọn phương án hung hiểm này.

Trên đường bọn họ gặp rất nhiều dã thú lợi hại, nhưng bằng vào tài chỉ huy xuất sắc của Bagnell, còn có các tạp phiến phóng ra năng lượng hình thoi lợi hại của những tạp tu sử dụng sáo tạp, bọn họ cuối cùng cũng gian nan tới được thành phố Thiên Hồ.

Sau khi tới nơi, nghe được tin tức sơn cốc bị liên minh Xuyên Hạ tấn công, Bagnell bất chấp mọi thứ, vội vã chạy về. Vì không muốn lọt vào trường loạn chiến do Pháp Á khởi xướng, bọn họ không thể làm gì khác hơn là phải theo đường cũ trở về. Cũng may là trên đường trở về gặp nhiều may mắn, không gặp phải nguy hiểm, cuối cùng cũng bình yên về đến được Tuyết Ti Trùng sơn cốc.

Nói tới đây, Bagnell không khỏi lộ ra vài phần sợ hãi giống như vừa sống sót qua một tai nạn thảm khốc. Khi nghe tin căn cứ đại thắng liên minh Xuyên Hạ, Bagnell vui mừng, nhưng sau khi hắn nghe được lợi nhuận từ trận chiến, liền nhất thời sững sờ, tiền đề chết người a.

Nghe nói, Bagnell đêm đó đã nhậu nhẹt với Hề Bình rất lâu, ý tứ đại khái là: Tiền nhiều như vậy, dù thế nào cũng phải cấp cho ta một mỹ nữ!

Sự trở về của Bagnell, cũng làm cho Trần Mộ cảm thấy thả lỏng. Khương Lương mặc dù biểu hiện hết sức xuất sắc, nhưng dù sao tuổi của hắn còn trẻ, rất nhiều chỗ không được lão luyện như Bagnell. Bagnell biết nhiều hiểu rộng, kinh nghiệm về mọi mặt hết sức phong phú, hắn có thể đưa ra các ý kiến rất phù hợp.

Hai người là hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Khương Lương là anh tài giỏi nhìn đại cục, làm việc quy củ, rất có phong độ của một đại tướng, nhưng thủ đoạn lại non nớt. Mà Bagnell thì lại xảo trá như sói, các loại chiêu số xấu xa tầng tầng lớp lớp, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối khiến cho đối phương đau đầu.

Nhưng hai người cũng có nhiều điểm chung, ví dụ như hai người đều xem trọng vấn đề kỷ luật tổ chức, thủ đoạn vô cùng kiên quyết và sắc bén.

Bagnell trở về, công việc huấn luyện tập tu liền được chuyển cho hắn phụ trách. Khương Lương cũng không hề dị nghị, trái lại, hắn giống như trút được gánh nặng. Khi ở trong quân đội mặc dù được coi trọng, nhưng phụ trách huấn luyện mấy ngàn người như hiện tại, thật sự vượt quá năng lực của hắn. Nhưng mà khi Bagnell không có mặt, hắn cũng chỉ có thể kiên trì làm việc.

Hiện tại Bagnell tiếp nhận công việc huấn luyện, hắn liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn rất thích làm phó cho Bagnell, như vậy hắn có thể học được nhiều tri thức hơn. Bagnell cũng không keo kiệt mà truyền thụ cho hắn một vài tâm đắc của mình.

Đáng thương vẫn là các tập tu được huấn luyện. Huấn luyện của bọn họ từ lúc này liền bắt đầu không ngừng phong phú đa dạng, vài ngày đầu, bọn họ rất mừng rỡ, tưởng rằng từ nay về sau sẽ không phải chịu đựng những huấn luyện thân thể, đội ngũ chết tiệt kia nữa.

Song rất nhanh, bọn họ liền hiểu được, ý nghĩ của bọn họ là buồn cười đến mức nào.

Quả thực, nội dung huấn luyện cứ hai ba ngày liền thay đổi một lần, nhìn qua dường như là rất thú vị. Nhưng đáng chết là, bọn họ bất ngờ phát hiện, mỗi lần huấn luyện xong, bọn họ lại càng mệt hơn trước, quả thực là một chút sức lực để cử động ngón tay cũng không có. Thật vất vả, một khi bọn họ đã bắt đầu thích ứng phương thức huấn luyện mới, thì lại bất ngờ phát hiện ngày hôm sau phương thức huấn luyện đã thay đổi.

Ngay từ đầu, bọn họ mỗi ngày đều nguyên rửa vị huấn luyện viên mới thay này, nhưng mà không quá vài ngày, bọn họ ngay cả sức lực để nguyên rửa cũng không có.

Đáng hận là, vị tân huấn luyện viên này hoàn toàn khác với vị huấn luyện viên cũ.

Hiện tại muốn rời đi sao? Không có cửa đâu! Người cho rằng đây là cửa hàng sao? Mọi người phải chờ đến khi kì huấn luyện kết thúc mới có thể rời đi.

Mặc kệ sao? Lần này xuất hiện bên vị huấn luyện viên kia không chỉ hai vị tập tu, mà là bốn mươi vị tập tu. Các tập tu kháng nghị bị sửa trị một phen, không ai còn dám phản đối. Càng làm cho bọn họ buồn bực hơn là, khi trở về xem lại hợp đồng, thì mới bất ngờ phát hiện, hành vi của vị huấn luyện viên này không ngờ lại phù hợp với hợp đồng.

Vì vậy, khi có vài người nảy sinh ý niệm lười biếng, thì sự thật tàn khốc đã nghiền nát chút ý niệm may mắn còn sót lại trong lòng họ.

Vị huấn luyện viên trung niên cười híp mắt tuyên bố, tất cả tập tu chia làm bốn khu, cứ mười người một tiểu tổ, tiến hành huấn luyện đối kháng lẫn nhau trong khu, tiểu tổ mười người nào đứng hạng cuối mỗi khu sẽ bị bớt đi một nửa thực đơn, phân cho tiểu tổ mười người đứng hạng nhất.

Chiều này vừa ra, quả nhiên hiệu quả thật tốt, tất cả tập tu giống như gà bị cắt tiết, mỗi người đều liều mạng. Nói giỡn! Ai dám lười biếng, các thành viên khác trong tiểu tổ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Không chỉ thế, bởi vì là đối kháng theo đội, nếu như phối hợp không ăn ý, nhịn đối đi.

Một nửa thực đơn căn bản ăn không đủ no, lại còn khiến cho bọn họ không đủ năng lượng để huấn luyện trong ngày thứ hai.

Tên biến thái ác độc nham hiểm!

Mỗi vị tập tu vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia, đều hận không thể đập cho nó bệt ra. Bọn họ đến bây giờ mới biết, vị huấn luyện viên trẻ tuổi đi bên cạnh vị tân huấn luyện viên này là ôn hòa đến mức nào.

Chỉ là bốn mươi hung thần ác sát đi theo đã chấn nhiếp các tập tu, không một ai dám vọng động.

Không thể không nói, phương pháp và thủ đoạn huấn luyện của Bagnell có hiệu quả hơn nhiều so với Khương Lương. Trong ngắn ngủi vài ngày, các tập tu so với trước đây như hai người khác biệt, đặc biệt là khi huấn luyện đối kháng, mỗi người đều hung ác như một con sói đói.

Nhìn biểu hiện của các tập tu, Bagnell hết sức vừa lòng, cười nói: “Căn cơ của các tập tu Hoa khu thật tốt, so với tập tu mà chúng ta thuê trước đây tốt hơn nhiều, nhưng phương pháp huấn luyện quá ôn hòa, khách

khách, đáng tiếc điều kiện không đủ, nếu không để cho bọn họ huấn luyện cực hạn sinh tồn, phỏng chừng hiệu quả chắc chắn sẽ không tồi.”

Khương Lương nhất thời dựng tóc gáy. Đại danh của huấn luyện cực hạn sinh tồn, hẳn sớm đã nghe qua. Cho dù là quân đội, cũng không dám tùy ý tiến hành huấn luyện, bởi vì tỷ lệ tử vong là hơn 15% a.

Thương xót nhìn thoáng qua các tạp tu này, rơi vào tay Bagnell, vận may của bọn họ thật quá tồi. Hẳn hồn nhiên quên mất trước kia mình cũng là đi ra từ địa ngục huấn luyện của Bagnell.

Không biết có phải là bị ảnh hưởng của Bagnell hay không, mà chất dịch dinh dưỡng của Tô Lưu Triệt Nhu cấp cho Trần Mộ thật sự là tốt đến bất ngờ.

Hắn hiện giờ đang thiết kế một sáo tạp mới.

357. Chương 351: Thay Đổi (4)

Sở dĩ lựa chọn chiến thuật sáo tạp, chính là để đền bù khuyết điểm sát thương thấp do cấp bậc cảm giác lực thấp.

Trong trận chiến với liên minh Xuyên Hạ, Toa tạp phát huy lực sát thương rất lớn, bất quá tỉnh táo nghĩ lại, chiến thuật sáo tạp phát huy tính năng vượt trội cũng liên quan trực tiếp tới cảm giác lực của các tạp tu.

Lực chiến đấu của liên minh Xuyên Hạ không thể so với các đại tạp tu đoàn cùng đại tạp đoàn, ví dụ như Tuyết Hoa tạp tu đoàn. Tạp tu bên người Mobley căn bản có cường độ cảm giác không dưới lực cấp, thậm chí có mấy người hẳn nhìn không thấu.

Trần Mộ hoài nghi, mấy người này rất có khả năng là thất cấp cao thủ, trong đó có cả Mobley.

Mà nhìn lại phe mình, cường độ cảm giác cao nhất là Tiểu Ba, hẳn cách cảm giác lực cấp chỉ một chút, những người khác, kể cả Trần Mộ cũng không có đạt tới cảm giác lực cấp, trình độ như vậy, so với một đội ngũ phổ thông của Tuyết Hoa tạp tu đoàn cũng không bằng.

Đương nhiên, cường độ cảm giác chỉ là một phương diện của lực chiến đấu. Vô luận Tiểu Ba hay Trần Mộ, sở trường của bọn họ đều không phải cường độ cảm giác, sở trường của Tiểu Ba là khống chế cảm giác vô cùng tinh vi, mà những thứ Trần Mộ am hiểu lại tương đối hỗn tạp: cận chiến, viễn chiến, vô tạp lưu hỗn hợp lại thành một quai thai.

Dưới tình huống một chọi một, thành viên bình thường của Tuyết Hoa tạp tu đoàn tuyệt không phải đối thủ của hai người, nhưng nếu đối mặt cao thủ có cảm giác thất cấp, bọn họ rất khó chiến thắng, người duy nhất có khả năng chống lại tạp tu cảm giác thất cấp chỉ có Weah.

Tinh túy của chiến thuật sáo tạp nằm trong lực lượng của tổ hợp thấp cấp, dùng ưu thế số lượng chuyển hóa thành lực chiến đấu tổng thể. Phải biết rằng, lương trả cho một thất cấp tạp tu bằng năm mươi lực cấp tạp tu, mà lương một gã lực cấp bằng hai mươi lăm lần lương ngũ cấp tạp tu.

Tạp tu cảm giác thất cấp tuyệt không tìm được trong các thành phố. Số lượng lực cấp tạp tu trong các thành phố cũng cực kỳ ít ỏi, mà ngũ cấp tạp tu thì lại nhiều không đếm xuể.

Nguyên lý của sáo tạp không ai hiểu hơn Trần Mộ nhưng trong quá trình sắp xếp, cũng không phải thuận buồm xuôi gió. Đối với nhóm tạp tu mới chiêu mộ đã tu luyện tới ngũ cấp cảm giác. Tứ tinh tạp phiên tương đối thích hợp, nhưng đối với việc chế tạo tứ tinh tạp phiên mà nói, xác suất thành công của Trần Mộ cũng không cao lắm.

Đây không phải tri thức của Trần Mộ không đủ, mà là vấn đề thuần thực.

Cho tới giờ, số tứ tinh tạp phiên hẳn chế tạo có thể đếm trên đầu ngón tay, nói gì tới nhuần nhuyễn. Tam tinh tạp phiên, hẳn chế tạo hằng hà sa số. Xác suất thành công tự nhiên cực cao.

Trong quá trình chế tạo còn một vấn đề làm hấn đau đầu, tứ tinh tạp phiến yêu cầu năng lượng vô cùng lớn, mà yêu cầu cảm giác cũng rất cao. Không chỉ là yêu cầu với người dùng, mà đối với người chế tạo cũng không ngoại lệ.

Trên phương diện tri thức lý luận Trần Mộ không có vấn đề quá lớn, lý luận trung cấp trừ tạp khiến tầm nhìn của hấn mở rộng, rất nhiều nghi hoặc trong lòng đều được giải thích, hấn có thể tiến hành ưu hóa nhiều hơn đối với các kết cấu tạp phiến. Sự giải thích của hấn đối với kết cấu năng lượng cũng càng sâu.

Hơn nữa trong thời gian chiến đấu vừa qua, toa tạp trong chiến đấu lộ ra một loạt vấn đề, cũng đã kích phương án sắp xếp của hấn.

Phương án đã hoàn thành, đau đầu nhất là việc chế tạo. Hiện tại tạp tu trong doanh đang tham gia huấn luyện có tới hơn hai ngàn hai trăm, nếu một nửa lưu lại thì cũng có tới một ngàn người, một ngàn người đồng nghĩa với một ngàn tám tạp phiến.

Mà người có năng lực chế tạo giờ lại chỉ có một mình hấn, bởi lần này chế tạo là tứ tinh tạp phiến, cảm giác cường độ của Nhữ Thu không đủ, không cách nào chế tạo, hơn nữa Trần Mộ còn không dám thuê người chế tạo, sáo tạp là chủ lực của họ sau này. Tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Một ngàn tám, cho dù là nhất tinh năng lượng tạp, cũng là một lượng công việc không nhỏ, huống chi là tứ tinh tạp phiến? Nếu như là tam tinh tạp phiến, Trần Mộ chế tạo nhanh hơn nhiều song sức chiến đấu của tam tinh tạp phiến không làm hấn hài lòng.

Trần Mộ nghĩ nát óc cũng không tìm ra phương pháp khả thi. Lập tức cắn răng, làm. Làm được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Khuôn mặt thanh tú của Nhữ Thu đỏ rực lên. Nếu như Tiêu Tư thấy bộ dáng của nàng lúc này chỉ sợ sẽ mắng Trần Mộ một trận ngay tại chỗ. Nàng như một con quay xoay với tốc độ cao khắp phòng thí nghiệm. Một giây cũng không dừng lại, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Axit đun nóng tới 290 độ...”

“Hắc Linh nham nghiền nát đến độ mịn.. sau đó...”

“Tử Huỳnh tím để nguội mười phút sau đó mới cho vào...”

Tạp trung hoàn thành tạp mặc một cách nhanh nhất đặt trước mặt Trần Mộ.

Nhìn tạp mặc chất gần kín mặt bàn, Trần Mộ không khỏi cười khổ! Song hấn nhanh chóng khống chế tâm tình, bắt đầu chế tạo.

Ngày thứ nhất, thành tích vô cùng thê thảm.

Bốn mươi hai hộp tạp mặc, hấn chỉ chế tạo thành công hai tấm. Xác suất thành công như vậy, không đủ 1/20.

Trần Mộ tiêu hao sạch cảm giác, nằm bò ra đất, vô lực nhìn trần nhà, mệt mỏi! Thật sự quá mệt mỏi! Loại mệt mỏi này không giống đối luyện với Weah, cảm giác vô lực như phát ra từ sâu trong nội tâm. Mà đi chứng sau khi sử dụng cảm giác quá độ xuất hiện, đầu đau như búa bổ, như có người cầm búa quai liên tiếp vào đầu.

Không biết bao lâu sau, Trần Mộ thiếp đi. Cảm giác trong cơ thể không còn chút nào, không biết đã bao lâu rồi hấn mới lại rơi vào cảnh này?

Nhữ Thu cũng không dễ chịu hơn chút nào, một ngày pha tạp mặc nàng cũng sắp phát điên rồi, vì có thể cung cấp đủ tạp mặc cho Trần Mộ, nàng không chỉ pha chế tạp mặc hoàn mỹ, còn giảm thời gian chế tạo hết mức có thể được.

Một ngày làm việc cường độ cao. Có thể tưởng tượng ra nàng mệt cỡ nào, lúc này nàng cũng ngủ vui, bất chấp hình tượng.

Nàng cầm đầu cầm cổ ngủ, không chú ý tới, thân thể Trần Mộ tản ra ba động như có như không. Luồng ba động này hết sức nhỏ, hơn nữa tần suất cực kỳ thông thả, chậm đến cơ hồ làm người khác khó phát hiện.

Cực Hạn pháp – đây là phương pháp rèn luyện cảm giác mà Trần Mộ gọi là “Cực Hạn pháp”

Trạng thái của Trần Mộ lúc này là một trạng thái cực hạn, cảm giác trong cơ thể hẳn chỉ cách lực cấp một chút, cường độ không thể xem nhẹ, ngày thường, rất ít gặp tình huống cảm giác bị tiêu hao sạch sẽ.

Trường kỳ luyện tập, Cực Hạn pháp đã trở thành một loại bản năng của thân thể hẳn.

Trong cơ thể hẳn, một tia cảm giác rất nhỏ chậm rãi tăng trưởng, tốc độ tăng trưởng của nó cực chậm, tựa như một loại côn trùng gian nan phát triển, nhưng nếu Trần Mộ có thể chứng kiến, sẽ phát hiện, tốc độ tăng trưởng của nó không ngừng tăng nhanh.

Tia cảm giác nhìn tựa một cây rong biển nhỏ như đỉnh ốc, hơn nữa nó còn không ngừng phát triển về hai phía.

Từng tia cảm giác không ngừng xuất hiện, tăng trưởng.

Trần Mộ trong lúc ngủ say cũng không ý thức được trong cơ thể mình đang phát sinh biến đổi lớn.

oOo

“Có thể ... hay không?” Tiểu Ba đáng thương cầu khẩn Weah.

Khuôn mặt như nham thạch của Weah không chút biến đổi, hẳn chẳng buồn nói chuyện, đơn giản chỉ vào hố tuyết lớn bên chân.

Một hố tuyết sâu mười mét, từ trên nhìn xuống, hố lớn tối đen khó nhìn thấy đáy, mười mét a! Vừa nghĩ tới mình bị chôn dưới băng mười mét thôi cũng đủ khiến người ta dựng tóc gáy rồi.

Tiểu Ba nuốt nước miếng, tim đập như trống trận, hẳn có đủ dũng khí khiêu chiến các loại dã thú. Hiển nhiên là không bao gồm bị chôn sống trong hầm tuyết sâu mười mét.

Thấy Weah không hề để ý, Tiểu Ba không thể làm gì khác hơn mà cầu xin: “Ba mét đi, người xem, bọn họ đều là ba mét! Tại sao tới lượt ta lại là mười mét.”

Tiểu Ba vẽ mặt kích động, tựa như bị đả ngộ cực kỳ bất công.

Weah vẫn không lộ chút biểu tình. Trực tiếp giơ chân phải, một cước đá Tiểu Ba rơi thẳng xuống hố tuyết.

“Áaaaaaa!” Tiểu Ba kêu lên thảm thiết, tiếng kêu vang động trong hầm.

Weah lạnh nhạt nhìn qua các tạp tu xung quanh, mấy tạp tu này vội vàng xúc đầy tuyết ở bên vào hố lớn. Trong chớp mắt, Tiểu Ba biến mất không thấy tung tích.

Các tạp tu này thầm kêu may mắn không thôi, may mà khi bọn họ huấn luyện chỉ dùng hố tuyết sâu ba mét. Bọn họ hiện tại bội phục ông chủ sát đất, để cho Weah đến giám sát cái tên Tiểu Ba sống chết không chịu dùng Tuyết Khanh đại pháp quả là quyết định xuất sắc.

Weah ngậy người một hồi, bỏ lại một câu: “Mười phút nữa kéo hẳn lên.” Nói xong không quản nữa, chỉ để lại mấy vị tạp tu đang trở mắt nhìn nhau.

Mười phút sau.

Tiểu Ba sắc mặt tái nhợt nằm lẩn trên mặt đất, cả người cứng như đá. Liều mạng hít lấy hít để, mấy tạp tu xung quanh nhất thời bội phục không thôi, quả nhiên không hổ danh chỉ dưới ông chủ, Weah chôn Tiểu Ba đại nhân trong hố mười phút, vậy mà còn không mất ý thức.

Quá mạnh mẽ! Sức sống dai như như gián! Nghĩ tới Tiểu Ba một mình ở trong rừng sâu nửa năm, mọi người trong lòng càng thêm kính nể.

Tiểu Ba rốt cục dần dần thôi run rẩy, sắc mặt hẳn cũng dần khôi phục như thường.

Về mặt của hẳn kinh ngạc, đột nhiên con mắt sáng rực, một cỗ khí thế kinh người đột nhiên bạo phát từ trong cơ thể. Các tạp tu xung quanh đều hoảng sợ.

Không ai chú ý tới, vẻ mừng rỡ như điên thoáng hiện lên trong mắt Tiểu Ba rồi biến mất.

358. Chương 352: Thay Đổi (5)

Dạng xoáy tròn ốc trước kia đã không thấy, thay vào đó là hai cái xoáy tròn ốc xấp xếp song song rất có quy tắc. Chúng do hai tuyến cảm giác thô to tạo thành, chạy song song nhau, cùng là dạng tròn ốc. Hai cổ cảm giác đại biểu hai tính chất hoàn toàn trái ngược, làm người khác thấy lạ lùng nhất chính là, giữa hai cổ cảm giác này có một trường lực vô cùng kỳ diệu.

Đúng là vì có lực lượng này mà khiến cho kết cấu mới hết sức vững chắc, so với dạng xoắn ốc trước kia thì kiên cố hơn nhiều.

Các tia cảm giác nhỏ như sợi tóc, phức tạp lộn xộn đều biến mất không thấy. Cảm giác kết cấu mới nhẹ nhàng khoan khoái, không chút nào dư thừa.

Hai tuyến cảm giác tráng kiện như hai con rắn đực và cái đang ôm nhau, quấn quít nhau, chậm rãi xoay tròn theo hình xoắn tròn ốc.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Trần Mộ ngơ ngác nhìn kết cấu cảm giác trong cơ thể, trong khoảng thời gian ngắn, có chút sửng sốt.

Tại sao lại biến hóa ra như vậy? Biến hóa này là tốt hay xấu? Mà cảm giác kết cấu hoàn toàn mới này có tác dụng gì?

Vô cùng khó hiểu, Trần Mộ không khỏi cười khổ. Mặc dù sáng tạo ra Tuyết Khanh Đại Pháp, nhưng đối với sự thần bí của cảm giác, kiến giải của hắn hiển nhiên không đủ sâu sắc.

Hôm nay không cần làm gì khác, mục tiêu chỉ có một, lực loại đặc tính của cảm giác mới. Lực chú ý của hắn lại đặt vào kết cấu xoắn ốc song song rất xa lạ này. Sở dĩ suy đoán hai tuyến cảm giác có tính chất trái ngược, là vì kết cấu của chúng đối lập hoàn toàn. Kết cấu quyết định tính chất, đây là định luật cơ bản nhất của cảm giác.

Theo lý thuyết, hai loại cảm giác có tính chất hoàn toàn trái ngược hẳn là bài xích nhau mới đúng, sao có thể hình thành kết cấu ổn định?

Cẩn thận dè dặt di động một tia cảm giác, một lần nữa lại ngoài dự liệu của Trần Mộ, nó hết sức dễ dàng thoát ly kết cấu xoắn ốc.

Thật khó có khả năng! Sắc mặt kinh ngạc của Trần Mộ càng thêm nồng đậm.

Kết cấu càng ổn định càng khó bị phá hỏng, mình sao có thể dễ dàng không chế một tia cảm giác thoát ly chứ? Cảm giác trong cơ thể mình hoàn toàn phá vỡ chút hiểu biết hạn chế của Trần Mộ về cảm giác và kết cấu.

Hắn thất thần, tia cảm giác sau khi đã thoát ly lập tức lui về kết cấu xoắn ốc, một lần nữa nhập vào một tuyến cảm giác, tiếp tục chuyển động.

Trần Mộ không nhận được cười khổ lần nữa, biến hóa của cảm giác lần này không thể nghi ngờ là một thử thách mới.

Xa lạ mặc kệ xa lạ, Trần Mộ không thể không bắt đầu thử nghiệm. Cảm giác của mình mà không biết rõ, vậy hắn không thể làm bất cứ việc gì.

Xoay tròn, chấn động, đây là hai đặc tính trước đây hắn có, hắn chuẩn bị thử hai phương diện này trước, nhìn xem kết cấu mới có khác gì trước kia.

Thúc giục hai tuyến cảm giác xoắn ốc chuyển động, không gặp phải lực cản nào như tưởng tượng, cảm giác rất nhanh liền xoay tròn.

Trần Mộ lại một lần nữa kinh ngạc. Cảm giác trong cơ thể hắn càng chuyển động càng nhanh, hiện tại đã vượt xa tốc độ xoay tròn trước kia, dù vậy cho tới giờ, hắn vẫn chưa cảm thấy có gì bất ổn.

Nhưng là, ngoại trừ xoay tròn ra, lại không có bất cứ tình huống gì phát sinh. Trước kia nếu cảm giác xoay tròn đạt tới tốc độ này, tất cả những thứ xung quanh sẽ hiện lên rõ ràng trong óc Trần Mộ.

Không có bất kỳ phản ứng gì!

Trần Mộ khẽ biến sắc, không khỏi sinh ra vài phần lo lắng. Cảm giác đối với xung quanh là trụ cột trong “món thập cẩm” hệ thống công kích của hắn. Vô tập lưu, cận chiến, viễn chiến đều không tách khỏi phán đoán chuẩn xác với hoàn cảnh. Ở điểm này, hắn không giống tạp tu truyền thống, bọn họ là mạnh về phản ứng với sự dao động của năng lượng và cảm giác.

So với các tạp tu khác, mất đi điểm này là mất đi ưu thế lớn nhất của hắn.

Không thể nghi ngờ, đây là một đòn mạnh giáng vào đầu Trần Mộ.

Cảm giác xoắn ốc song song vẫn đang tăng tốc, tốc độ hiện thời của nó đã gấp ba lần tốc độ cực hạn của tốc độ xoay tròn tròn ốc trước kia.

Lực chú ý lại tập trung vào cảm giác xoắn ốc song song, Trần Mộ đột nhiên phát hiện một hiện tượng cực nhỏ. Theo tốc độ xoay tròn của cảm giác tăng lên, hai đầu tuyến cảm giác lại tới gần một chút.

Chẳng lẽ? Trần Mộ chợt hiểu ra, tiếp tục đẩy nhanh tốc độ xoay tròn của cảm giác.

Tốc độ xoay tròn của cảm giác đã đạt tới năm lần cực hạn trước kia, hai đầu tuyến cảm giác lúc này đã gần sát nhau. Bất quá, vẫn chưa có biến hóa gì đặc thù.

Trần Mộ thản an tâm, tiếp tục đẩy nhanh tốc độ xoay tròn.

Khi tốc độ đạt tới tám lần cực hạn trước kia, biến hóa rốt cục sinh ra.

Khoảng cách giữa hai tuyến cảm giác đạt tới một giá trị nhất định, trường lực giữa chúng rốt cục phát huy tác dụng, chỉ thấy trong đó một tuyến cảm giác đột nhiên hóa thành một chùm tia cảm giác cực nhỏ, chùm tia cảm giác này quán lấy tuyến cảm giác còn lại đang xoay với tốc độ kinh người, theo tốc độ gia tăng, số lượng tia cảm giác càng ngày càng nhiều, thể tích càng ngày càng nhỏ.

Các tia cảm giác biến thành đám mây cảm giác, xoay tròn quanh trục tâm với tốc độ điên cuồng. Một tuyến cảm giác do xoay tròn quá nhanh mà cơ hồ bị kéo thẳng ra, hình thành trục tâm của vùng mây cảm giác.

Ngay khi các tia cảm giác biến thành đám mây cảm giác, trong tích tắc, đầu óc Trần Mộ chợt bừng lên, giống như bị nổ tung, tiến vào một vùng ánh sáng chói lòa.

Trong vùng ánh sáng này, hết thấy chung quanh đều hiện lên trong đầu hắn.

Các công cụ của phòng thí nghiệm, so với hắn dùng mắt nhìn còn tốt hơn. Mà ngay cả một cái đỉnh ốc ở trong góc phòng, đều bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

Trời ạ! Trần Mộ cảm thấy chính mình bị một niềm hạnh phúc mãnh liệt làm choáng váng.

Phòng thí nghiệm của hắn diện tích tới gần 1600m², không đâu không bị cảm giác của hắn khống chế. So với trước kia, cảm giác vô luận là mức độ rõ ràng hay phạm vi, đều cường đại hơn rất nhiều.

Cổ nén vui mừng trong lòng, Trần Mộ tiếp tục đẩy nhanh tốc độ xoay tròn.

Vách tường phòng thí nghiệm như dịch tới gần hắn, hắn có thể rõ ràng chứng kiến các hoa văn nhỏ như sợi tóc trên tường. Hắn lập tức hiểu được, cảm giác phạm vi của mình hắn có thể mở rộng hơn. Chỉ là bị vách tường phòng thí nghiệm cản trở, mới hình thành loại tình huống này.

Tiếp tục đẩy nhanh tốc độ xoay tròn, khi đạt tới tốc độ gấp 10 lần cực hạn trước kia, Trần Mộ rốt cục cảm thấy bất ổn, vì vậy hắn quyết đoán đình chỉ cảm giác xoay tròn.

Cảnh tượng trong đầu như thủy triều lui xuống, mà đám mây cảm giác lại hội tụ thành một tuyến cảm giác, một lần nữa tạo thành kết cấu xoắn ốc song song.

Trần Mộ đột nhiên như tìm được một món đồ chơi đầy mới lạ, bưng bưng hứng thú tiến hành nghiên cứu.

Hai tuyến cảm giác này, Trần Mộ gọi tên cảm giác vù là “tuyến số 1”, còn lại gọi là “tuyến số 2”.

Trừ bỏ xoay tròn, phương thức cảm giác quen thuộc khác của hắn, chính là chấn động.

Kết cấu xoắn ốc song song vẫn có đặc tính chấn động, cũng ý nghĩa không mất đi tuyệt kỹ “Ngụy Liễm Tứ Pháp” của Trần Mộ. “Ngụy Liễm Tứ Pháp” thoát thai từ “Liễm Tứ Pháp” đã chiếm một vị trí quan trọng trong hệ thống kỹ năng của Trần Mộ. “Liễm Tứ Pháp” vô cùng cường đại, nhưng theo đó, tác dụng phụ cũng cường đại vô cùng.

Dù “Ngụy Liễm Tứ Pháp” không có uy lực mạnh như “Liễm Tứ Pháp”, nhưng kết hợp với phương thức chiến đấu của Trần Mộ lại cực kỳ diệu dụng.

Trừ cái này ra, sắp xếp song song xoắn ốc còn sinh ra một diệu dụng mới. Tính chất đặc biệt của tuyến cảm giác còn lại, Trần Mộ rất cực hiểu rõ. Tuyến cảm giác này không giống tuyến kia là có thể hóa thành một chùm tia cảm giác hoặc đám mây cảm giác.

Nhưng nó lại có thể tùy ý tạo hình, dễ nặn như sáp, lại vô cùng bền chắc, vô luận dùng lực thế nào cũng không thể xé làm hai đoạn.

Đặc tính này làm cho nó có nhiều khả năng thú vị, tỉ như kéo nó thành một tia cảm giác rất dài và cực nhỏ, ngô, nếu như lực không chế xuất sắc, thậm chí có thể thắt nó thành một cái nơ bướm.

Thích ứng một loại kết cấu cảm giác mới không chỉ một ngày là được, nó cần thời gian rất dài. Song, hiện tại Trần Mộ thiếu nhất là thời gian. Không có thời gian để hẩn chậm rãi suy xét, hẩn có nhiều công việc cần hoàn thành.

Tứ tinh bộ tập!

Nhữ Thu mệt đến đứt hơi! Nàng không thèm nhìn Trần Mộ, không biết là vì không có ngôn ngữ để diễn tả nỗi khiếp sợ trong lòng, hay rất có thể là vì hiện tại nàng căn bản không còn chút lực để mở miệng nói chuyện.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, nàng cảm thấy hôm nay tinh thần không tồi. Nhưng là, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay dĩ nhiên còn chật vật hơn hôm qua.

Phối chế tạp mặc là một công việc đòi hỏi phải hết sức quen tay, trải qua ngày hôm qua, đối với người có trí nhớ cực tốt như Nhữ Thu, tất cả quá trình, nàng thuộc nằm lòng.

Hiệu suất làm việc hôm nay của Nhữ Thu cao hơn 50% so với hôm qua, nàng pha chế được 63 bình tạp mặc. Nhưng, nàng bất ngờ phát hiện, dù tốc độ chế biến tạp mặc đã nhanh hơn, tuy vậy vẫn theo không kịp tốc độ chế tạp của ông chủ.

Trời ạ, đây chính là tứ tinh tạp phiến, không phải tam tinh tạp phiến, lại càng không phải là nhất tinh năng lượng tạp có thể tiện tay là làm. Nó yêu cầu cảm giác cực cao, cấu vãn của nó vô cùng phức tạp, nó yêu cầu nét bút dị thường mẫn cảm, từ một loạt khó khăn này cũng tuyên cáo nó chế tạo khó khăn thế nào.

Nàng thấy tận mắt ngày hôm qua ông chủ dùng hết 42 bình tạp mặc liền một bò lăn ra.

Nhưng hôm nay thì sao?

Người giơ cờ trắng đầu hàng chính là nàng. Ông chủ hôm nay như điên rồi, tốc độ chế tạp cực kinh khủng, tựa như là đang chế tạo nhất tinh năng lượng tạp. Nhiều lúc, ông chủ không thể không tạm ngừng đứng một bên chờ nàng pha chế xong tạp mặc, mỗi bình tạp mặc chế tạo xong thì lập tức đưa tới tay Trần Mộ. Mà ngay sau đó, Trần Mộ dùng khoảng thời gian rất ngắn hoàn thành tạp phiến.

Mà lúc này, bình tạp mặc tiếp theo còn chưa pha chế xong. Suốt một ngày, Nhữ Thu lúc nào cũng cảm giác có người dồn dập đi sát sau lưng, không một tiếng động theo sát nàng, thúc giục nàng nhanh hơn, liều mạng nhanh hơn.

Gia tốc, gia tốc, lại gia tốc, mãi cho tới khi nàng tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng.

Nàng không rõ, tại sao trong vòng một đêm, ông chủ lại trở nên lợi hại như vậy?

Bất quá, nàng thật sự quá mệt mỏi, vấn đề này rất nhanh bị nàng bỏ qua một bên, gục đầu ngủ say.

359. Chương 353: Thay Đổi (6)

Một trăm lẻ năm bình tập mặc, giá trị 500 triệu, chia đều, mỗi lọ tập mặc giá 5 triệu. Tiêu hao lớn như vậy làm Trần Mộ cảm giác đau lòng vô cùng, nhưng hắn cũng hiểu, đây là quá trình bắt buộc phải trải qua. Cũng may hắn hiện tại cái gì cũng thiếu, nhưng không thiếu tiền. Hơn nữa từ liên minh Xuyên Hạ lấy được hơn 50 tỉ vật tư, tuyệt đại đa số đều là tài liệu dùng chế tập.

Thu hoạch của Trần Mộ không ở xác suất thành công, tứ tinh tập phiến yêu cầu cảm giác cực cao, loại yêu cầu này bao gồm các phương diện, tỉ như cường độ, cảm giác khống chế tinh tế, vân vân.

Mỗi tập phiến chế tạo ra, Trần Mộ như tiến hành một lần huấn luyện, làm cho cảm giác hoàn toàn mới trong cơ thể như luyện một lần, cảm giác xa lạ dần với bớt mà thêm vào đó là sự quen thuộc. Mỗi tập phiến chế tạo xong, thực lực của hắn lại tăng lên một chút.

Sự khó khăn của huấn luyện rất cao, lượng huấn luyện rất nhiều, làm cho Trần Mộ tiến bộ rất nhanh. Mà sau khi tiêu hao hết 63 bình tập mặc, Trần Mộ vẫn cảm giác dư lực, lúc này mới bỗng nhiên phát giác, nguyên lai cảm giác của mình bất tri bất giác đã có bay vọt về chất.

Vừa có thể chế tạo tập phiến, vừa có thể huấn luyện cảm giác, thật là nhất cử lưỡng tiện. Một ngày qua, Trần Mộ đối với việc khống chế cảm giác tiến bộ rất lớn. Bất quá ngẫm lại, tốn 300 triệu audierne, hưng phấn xen lẫn đau lòng, có thể nói tuy đau mà vui.

oOo

Mobley chậm rãi khống chế cảm giác trong cơ thể, tay nắm một đoàn quang cầu màu đỏ, cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ thấy đoàn quang cầu này đột nhiên bay ra rất nhiều con nhím nhỏ kiểu diêm màu đỏ tươi, mỗi con chim nhỏ đều to hơn hạt đào một chút. Khi một con chim bay ra, quang cầu trên tay Mobley liền nhỏ đi một chút.

Khi con chim cuối cùng bay ra, quang cầu trên tay Mobley rốt cục tiêu tan. Hai mươi con chim màu đỏ tươi bay quanh đầu hắn, một màn xinh đẹp này làm các đội viên Tuyết Hoa tập tu đoàn đều lộ vẻ kính sợ.

Mobley đột nhiên mở mắt. Đàn chim nhỏ trên đầu hắn bỗng hóa thành 20 luồng ánh sáng bắn thẳng về phía bìa ngấm trước mặt.

Ba ba ba!

Hai mươi luồng ánh sáng liên tục không ngừng bắn trúng bìa ngấm. Mỗi đạo ánh sáng màu đỏ dễ dàng xuyên thủng bìa ngấm. Ánh sáng đỏ sau khi xuyên qua bìa ngấm, lại hóa thành chim nhỏ, bay ngược trở về, một lần nữa vui sướng bay quanh đỉnh đầu Mobley.

Trên bìa ngấm, lưu lại 20 lỗ hổng tạo thành hình bông tuyết, đây là dấu hiệu Tuyết Hoa tập tu đoàn.

Mobley có chút hài lòng thu hồi ánh mắt. Đoạn thời gian này, khống chế cảm giác của hắn lại có chút tinh tiến. Thực lực tới trình độ này của hắn, muốn tiến thêm một bước khó càng thêm khó. Đoạn thời gian này không có chuyện gì quấy nhiễu, để cho hắn chuyên tâm huấn luyện, do đó mới có tiến bộ như hiện tại.

Là người phụ trách cao nhất của một đoàn tập tu nổi danh, rất nhiều chuyện cần hắn quan tâm, rất khó có thể nhẹ nhàng thả lỏng như hiện tại.

Bất quá loại cuộc sống này rất nhanh kết thúc.

A Triết nói: “Đại khái ba ngày nữa, chúng ta phải đi mua hàng.”

“Nhanh như vậy sao?” Mobley kinh ngạc. Hai mươi con chim nhỏ dưới sự điều khiển của hắn làm ra những vận động thú vị. Nếu Tiểu Ba ở đây nhất định phát hiện, đàn chim nhỏ này cùng với hắn biểu diễn lần trước có phần tương tự. Song hai cái mặc dù hình thức giống nhau, nhưng bản chất khác nhau. Chim của Mobley không những đẹp mà còn ẩn chứa sát khí trí mạng.

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ hiệu suất của họ quá nhanh. Một thời gian trước, bọn họ mua một loạt linh kiện, nói là để mở rộng sản xuất.” A Triết cười nói: “Chúng ta rốt cục có thể động thân. Có thể rời đi mảnh đất hẻo lánh chim không buồn ị này, ta ở đến độ bực mình.”

Mobley ha ha cười: “Ta xem ngươi là nhớ đến nữ nhân của ngươi đi. Bất quá khu Tư Khách Nhĩ đúng là có chút hẻo lánh, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn dĩ nhiên nguyện ý chọn sống ở đây. Nhưng có mỗ quặng tử huỳnh, cũng là đáng giá.” Hắn vừa nói, vừa điều khiển những con chim nhỏ.

A Triết lười biếng ưỡn lưng, miệng lầu bầu: “Ta cũng không coi trọng tập tu đoàn nhỏ bé này. A Vũ có béo hơn không? Tên này vô tâm, lười biếng. A Lị khá láu lỉnh, khẳng định gây đi. Nguyệt Thiển thì lúc ta đi vẽ một bức tranh mới được một nửa, giờ không biết xong chưa?” Mobley cười mắng: “Tên như ngươi, sau này nhất định chết trên bụng nữ nhân.”

A Triết cũng không cãi, cười hắc hắc: “Đoàn trưởng, ngươi không nên mắng ta. Nữ nhân kia, ngươi thích cũng lại để trong lòng. Bất quá, ta cảm giác nàng chưa chắc đã tiếp nhận tình cảm a.”

Đàn chim nhỏ đang bay múa trên bầu trời bỗng ngừng lại, Mobley đột nhiên mất hứng, đi tới khu nghỉ ngơi bên sân huấn luyện, ngồi xuống. Đàn chim nhỏ mất đi không chế liền chậm rãi tiêu tan trong không khí.

A Triết mỉm cười. Mobley ngồi ở bên cạnh. Hai người quan hệ vô cùng tốt, tình như huynh đệ, mà Mobley bởi vì lớn tuổi hơn, luôn luôn cực kỳ chiều cố hắn. A Triết cũng biết, yêu cầu của Mobley cực cao, nữ tử bình thường căn bản khó lọt vào pháp nhãn. Lần này thật vất vả gặp được một nữ tử có thể khiến hắn rung động, tự nhiên có chút suy tính thiệt hơn.

“Thanh Thanh phong hoa tuyết đại, tuệ chí tâm linh, một thân bản lĩnh chỉ cao chứ không thấp hơn ta, trong đoàn chúng ta tuyệt không có ai là đối thủ của nàng. Hơn nữa nàng có kiến thức uyên bác, lời ăn tiếng nói bất phạm, người lại dịu dàng nhu mì, ta không xứng với nàng.” Mobley trầm giọng.

“Ha Ha, đại ca, ngươi cũng không nên quá tự ti! Ngươi là ai? Đường đường đoàn trưởng Tuyết Hoa tập tu đoàn!” A Triết đầu tiên cười, sau đó lộ ra vài phần nghi hoặc: “Lại nói tiếp, ta nhìn không thấu nữ nhân này.”

Mobley cười to, sự lo lắng trên mặt biến mất, hắn vỗ vỗ vai A Triết: “Rốt cục cũng có nữ nhân tiểu tử ngươi nhìn không thấu.”

A Triết lắc đầu: “Đại ca, ngươi nghĩ đi. Nếu như thật sự như ngươi nói, thân thủ của Thanh Thanh cô nương nhất định lợi hại phi thường.”

“Đúng vậy!” Mobley quả quyết nói: “Mặc dù chưa từng thấy Thanh Thanh cô nương ra tay, nhưng thực lực của nàng thế nào, chỉ cần dùng bốn chữ hình dung – sâu không lường được.”

A Triết gật đầu, lại như có chút nghi vấn: “Nhưng mà, đại ca, cao thủ lợi hại như vậy, tại sao bỗng không xuất hiện? Ngươi có hỏi qua lai lịch của Thanh Thanh cô nương chưa?”

Mobley trở nên ngưng trọng. A Triết nói không sai, cao thủ có trình độ như vậy, khó có khả năng không ai biết, hơn nữa tuyệt đối là có lai lịch. Hắn lúc này mới ý thức được, mình dĩ nhiên bỏ qua vấn đề trọng yếu như vậy.

“Ta tra qua. Tập tu tên Thanh Thanh có rất nhiều, nhưng cường độ cảm giác lực cấp trở lên, chỉ có năm người, nhưng năm người này ta đều tra rõ. Ta liền nghĩ, nàng có lẽ không phải tập tu khu Thiên Đông Lý?” A Triết mặt không biểu tình nói.

Mobley im lặng, nhưng cẩn thận lắng nghe A Triết phân tích.

“Một nữ tập tu thực lực nhất lưu, kiến thức bất phạm, hẳn là không như thế vô danh mới đúng. Khó được nhất là, Thanh Thanh cô nương khí chất hào phóng, cũng khó trách đại ca thích nàng.”

“Không sai.” Mobley gật đầu: “Thông dong đậm định, cảm giác như không gì có thể khiến nàng bận tâm.”

“Ta dám khẳng định, xuất thân của Thanh Thanh cô nương cao quý bất phạm. Nhân vật lợi hại như vậy, tuyệt đối không có thể lực bình thường nào có thể bồi dưỡng ra.” Do dự liếc nhìn qua Mobley, A Triết cuối cùng quyết định nói ra suy đoán trong lòng: “Cả liên bang, có năng lực bồi dưỡng ra nhân vật như Thanh Thanh cô nương, có khả năng nhất là cự đầu như lực đại.”

Mobley trừng mắt ngẩng đầu, mắt hồ tinh mang bắn ra: “Ngươi nghĩ nàng là người lực đại sao?”

“Loại khả năng này là lớn nhất. Đại ca, người nói đi, ngoại trừ lục đại, ai dám nói có thể làm cho thực lực đoàn ta tăng thêm một bước? Đây không phải là lời hứa của Thanh Thanh cô nương sao?” A Triết hỏi ngược lại.

Mobley im lặng hồi lâu, mới mở miệng: “Nếu nàng thật sự xuất thân lục đại, vậy thì có chuyện gì mà không làm được, còn muốn mượn lực lượng của chúng ta?”

“Vậy cũng không nhất định.” A Triết cười lạnh: “Khu Thiên Đông Lý vẫn là địa bàn của Sương Nguyệt Hàn Châu, những người khác muốn làm gì, cũng tránh Sương Nguyệt Hàn Châu. Rất hiển nhiên, chúng ta là một lựa chọn không tồi.”

Mobley thanh âm trầm thấp xuống: “Nàng tìm chúng ta có thể là vì việc gì?”

“Không biết.” A Triết lắc đầu, liếc mắt nhìn Mobley, thăm thở dài, miệng nói: “Chắc là đại sự. Nàng ra giá đủ lớn, vậy việc cần giúp nhất định cũng không nhỏ. Bất quá, chỉ cần đừng muốn chúng ta đi tiến công Sương Nguyệt Hàn Châu, ha ha, cụ thể thế nào, còn phải xem thành tựu nàng mang ra tới đâu.”

Hắn có chút lo lắng nhìn Mobley: “Đại ca cũng không nên lo lắng. Quân bài trong tay nàng còn không vạch trần, lúc này muốn làm gì cũng còn quá sớm. Hơn nữa, ta tin tưởng, nàng tuyệt đối không nhằm vào chúng ta. Chúng ta cùng nàng, chẳng qua là một lần hợp tác mà thôi.”

Mắt Mobley sáng lên, thấy A Triết cười mình, mặt đỏ lên: “A Triết yên tâm, vô luận thế nào, ta cũng không vì tư mà bỏ công! Tuyệt Hoa tập tu đoàn không thể suy vong trong tay ta.” Nói xong câu cuối, thần sắc Mobley hiện vẻ kiên định, đầy khí phách.

A Triết một lần nữa khôi phục bộ dáng lười biếng: “A a, ta biết ta biết. Bất quá ta nói đại ca, người không bằng trực tiếp hướng Thanh Thanh cô nương biểu lộ...”

Mobley nét mặt già nua khê hồng, đơn giản vươn tay bóp cổ A Triết, A Triết nhất thời kết một tiếng dừng lại.

Ánh mắt Mobley tựa hồ có chút phức tạp khó hiểu.

360. Chương 354: Thay Đổi (7)

Duy trì liên tục chấn động cảm giác ở tần suất cao đối với chế độ yêu cầu cực cao, cảm giác ở trạng thái này trôi qua hết sức kinh người. Làm sao để bảo trì chấn động cảm giác hoàn mỹ như thế, còn có thể tận khả năng giảm bớt hao tổn cảm giác của bản thân, đây là vấn đề mà mỗi vị cao cấp chế độ yêu cầu đều gặp phải.

Càng là tạp phiên cao cấp, càng cần đến kỹ xảo phức tạp, kỹ xảo càng phức tạp lại yêu cầu cảm giác càng cao.

Nếu hiện tại có một chế độ yêu cầu cao cấp bên cạnh Trần Mộ, nhất định kinh ngạc phát hiện, tám tạp phiên chỉ tứ tinh, nhưng lại liên quan tới lượng kỹ xảo vượt quá tiêu chuẩn tứ tinh, chấn động cảm giác vừa cực nhỏ vừa đa dạng này là cao cấp kỹ xảo đặc trưng của tạp phiên ngũ tinh.

Nhưng đây chỉ bất quá là tứ tinh tạp phiên.

Nhữ Thu thiên phú kinh người, nhưng cuối cùng thì tuổi vẫn quá trẻ, cao cấp kỹ xảo này thật sự quá khó đối với nàng. Nhưng đây cũng không phải là trở ngại để nàng hiểu được ý nghĩa ẩn trong kỹ xảo. Tứ tinh tạp phiên, dĩ nhiên bao hàm nhiều kỹ xảo cao cấp như vậy! Nàng rất tò mò, tám tạp phiên này rốt cục thần kỳ đến mức nào?

Về Trần Mộ, cũng không cảm giác được kỹ xảo có gì đáng chú ý. Hắn nghiên cứu hệ thống tri thức chế độ của Vincent Van để tự chế tạo nhất tinh huyền tạp một thời gian. Kiến thức của hắn đối với hệ thống chế độ Vincent Van thực sự khuyết thiếu.

Mà từ khi có được tạp phiên thần bí, trong biển tri thức rộng lớn này, tất cả tinh thần của hắn đều bị hấp dẫn, chỉ riêng nghiên cứu lượng tri thức này đã cơ hồ hao hết tinh lực. Hắn làm sao có thời gian học tập

hệ thống của Vincent Van? Cho tới giờ, có vẻ như hắn còn chưa gặp phải vấn đề gì mà tập thiền thần bí không giải quyết được.

Hắn đã có thói quen sử dụng tri thức trừ để giải quyết vấn đề, hơn nữa hiệu quả cũng không tệ.

Tập thiền thần bí chỉ là cung cấp tri thức trên lý luận, mà thực tế sử dụng vĩnh viễn khó hơn lý luận nhiều.

Chấn động cảm giác vừa cực nhỏ vừa biến hóa này mang đến phiền toái cực lớn cho Trần Mộ, hơi chút sơ suất, bất cứ một lần chấn động nào sai lầm, tất tập thiền sẽ thất bại. Hơn vạn lần chấn động, quy luật biến hóa của chúng, Trần Mộ đã quen thuộc đến nằm lòng. Nhưng dù vậy, xác suất sai lầm vẫn tương đối lớn. Bảo trì chuyên chú trên vạn lần chấn động sao cho chính xác tuyệt đối, đây là một thử thách có độ khó siêu cao.

Phiền toái cũng không chỉ có vậy. Vì để tập mặc cùng tập thiền trắng khế hợp, cũng cần tiêu hao cảm giác. Hơn nữa cảm giác lại trong trạng thái chấn động, hao tổn xa xa nhanh hơn so với bình thường. Như thế nào không chế cảm giác, đem chấn động áp súc tới nhỏ nhất, yêu cầu đối với khống chế cảm giác của chế tập sư là cực cao.

Kết cấu cảm giác hoàn toàn mới, mang tới cho Trần Mộ thể nghiệm hoàn toàn mới. Mặc dù không ngừng sai lầm, nhưng cảm giác thông dong khi chế tạo tập thiền làm hắn mừng rỡ dị thường. Hắn biết, hiện tại chẳng qua là chính mình còn chưa đủ quen thuộc với cảm giác trong cơ thể, còn nhiều sai lầm như vậy, một khi quen thuộc, xác suất thành công nhất định tăng lên rất nhiều.

Quả nhiên, trải qua hơn mười ngày làm quen, xác suất thành công của Trần Mộ lập tức tăng cao.

Hiện tại xác suất thành công của hắn đã vượt 50%, xác suất như vậy với bất kỳ một chế tập sư nào đều là tương đương ưu tú. Mỗi chế tập sư tinh thông vài loại tập thiền, tỉ như có người am hiểu cao cấp chiến đấu huyền tập, có người am hiểu cao cấp phụ trợ huyền tập. Trong lĩnh vực am hiểu của bọn họ, xác suất thành công cao hơn nhiều so với các tập thiền khác. Đối với một vị chế tập sư mà nói, xác suất thành công tại một loại tập thiền đạt tới 50%, liền đủ tư cách tuyên bố hắn tinh thông loại tập thiền này.

Bất quá, Trần Mộ hiển nhiên cũng không hài lòng với thành tích này. Xác suất thành công theo thói quen của hắn là hơn 80%, nào có thể dễ dàng chấp nhận con số 50%.

Trong mắt hắn, 50% chỉ có thể tính là thất bại.

Trần Mộ ngày càng thành thạo, lượng công việc của Nhữ Thu ngày một tăng. Tốc độ chế tập của Trần Mộ tăng lên nhanh chóng, mỗi ngày cần lượng lớn tập mặc. Nhữ Thu vốn có vài phần tâm cao khí ngạo, phương tiện chế tập không vượt qua được Trần Mộ, đó là hiển nhiên. Nhưng nếu ngay cả phối chế tập mặc cũng làm không xong, vậy nàng tuyệt không thể chấp nhận được! Nàng muốn chứng minh cho Trần Mộ là mình có giá trị.

Vì vậy, nàng mỗi ngày đều trải qua cuộc sống như lao công, khuôn mặt xinh đẹp như trải qua khói hun lửa cháy, nhìn qua vô cùng thâm trầm.

Chứng kiến một nữ tử như Nhữ Thu bị bóc lột tới mức này, ngay cả Hề Bình luôn lấy nỗi khổ của người khác để làm trò cười cũng có vài phần không nỡ.

“Lão bản, ta thấy, có lẽ nên tìm vài vị trợ thủ cho Nhữ Thu? Người xem nàng mỗi ngày đều mệt ngất ngư, còn cứ như vậy, chỉ sợ đến sinh bệnh!” - Hề Bình thử hỏi Trần Mộ. Hắn cũng biết, việc chế tập của Trần Mộ dính dáng đến rất nhiều bí mật, cho nên cũng không dám loạn xuất ý kiến.

“A”. Nghe Hề Bình nói thế, Trần Mộ cũng biết Nhữ Thu thời gian này đích xác có chút cực khổ. Hắn trước không để ý, là vì hắn lấy tiêu chuẩn của mình áp cho Nhữ Thu. Đối với hắn mà nói, loại trình độ này rất thường gặp. Vô luận là chế tạo tập thiền, hay luyện tập chiến đấu, thường thường mệt hơn cả nàng.

Nhưng Nhữ Thu chẳng qua là một cô gái, lúc này hắn mới nhớ tới mấy ngày nay Nhữ Thu ngẫu nhiên lộ vẻ không trụ nổi.

Xem ra, cũng là một kẻ quật cường a, Trần Mộ lòng thầm đánh giá.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộ nói với Hề Bình: “Chuyện này để ta xử lý, chúng ta đi thành phố Sắc Lặc một chuyến.”

Đi ra phòng thí nghiệm, Trần Mộ nhất thời bị khí thế ngất trời trong sơn cốc làm giật mình.

Toa xe qua lại không ngừng, chúng nó liên tục chở hàng cùng dỡ hàng, nơi này bận rộn giống như một bến tàu. Mà việc kiến thiết sơn cốc cũng chưa ngừng lại, sơn cốc hiện tại không phải một cốc sào đơn lẻ, lượng lớn công trình kiến trúc đột nhiên mọc lên, Tuyết Ti Trùng sơn cốc hiện giống như một tiểu bảo.

Bị cảnh tượng sôi sục trong sơn cốc làm kinh ngạc, tâm tình Trần Mộ khoan khoái hơn nhiều.

Đi trên đường, Trần Mộ phát hiện, rất nhiều toa xe khi gặp phải đội xe của họ đều nhường đường, hoặc là tỏ tín hiệu ân cần thăm hỏi.

Hơi suy nghĩ, Trần Mộ hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Xem ra, địa vị của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn trong khu Sicker đã được xác định.

“Đám Mobley bọn họ đã đi rồi?” Trần Mộ đột nhiên nhớ tới tin tức mấy ngày trước Hề Bình báo cáo.

Hề Bình gật đầu: “Bọn họ rời đi từ bốn ngày trước. Sản lượng của chúng ta tăng lên nhiều, lượt hàng đầu tiên đã giao xong, bọn họ vội vã trở về, vừa lúc mấy cuộc chiến trong khu vực kết thúc, họ lập tức lên đường quay về thành Thiên Hồ. Bất quá bọn họ vẫn thành lập một phòng làm việc tại thành phố Sắc Lặc, ngại có cần tới đó xem một lát không?”

“Hôm nay không đi. Chúng ta thuê người trước đã.” Trần Mộ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

Khi Trần Mộ cùng Hề Bình đi tới trung tâm phục vụ tạp tu, hưởng thụ lần này hoàn toàn bất đồng.

Nghênh đón bọn họ là người phụ trách cao nhất của trung tâm, Cavill.

Cavill tươi cười, tự mình hạ bậc đón chào: “Trần tiên sinh đại giá quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh!”

Hề Bình thời gian này cùng các nhân vật hàng đầu của khu Sicker tương đối quen mặt, cười giới thiệu với Trần Mộ: “Vị này là Cavill, người phụ trách trung tâm phục vụ tạp tu. Ha ha, có sự hỗ trợ của Cavill tiên sinh, chúng ta hôm nay nhất định có thể đạt được thứ mình cần.”

“Chào ngài.” Trần Mộ chào hỏi Cavill.

Cavill mừng rỡ liên tục nói: “Nơi này nơi này, Hề chủ quản đánh giá tại hạ quá cao. Đến đến đến, chúng ta đi vào, mời Trần tiên sinh.”

Cavill rất cung kính, nhân viên trung tâm phục vụ tạp tu thì không dám thở mạnh, Trần Mộ trong lòng vô cùng hỗn tạp, không nghĩ tới một ngày mình cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Đi vào phòng khách quý, Trần Mộ đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta lần này đến đây, là hy vọng thuê mấy nhân viên chế tạp.”

Cavill vốn đang tìm cách tạo giao tình với Trần Mộ, bất quá hần am hiểu đoán ý người khác, lập tức ý thức Trần Mộ là một người không thích khách sáo, hần vội vàng nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chúng ta nơi này dù lấy tạp tu là chính, nhưng chế tạp sư đăng ký cũng khoảng 5000 người.”

Ngay sau đó hần giới thiệu với Trần Mộ: “Trên màn hình trước mặt ngài, là tư liệu về các chế tạp sư, tên của họ, lĩnh vực am hiểu, các cấp bậc kỹ năng. Ngài chỉ cần điểm nhẹ tên bọn họ, liền có thể thấy tư liệu lý lịch.”

Trước mặt Trần Mộ bày ra một mặt bàn, bàn rộng 10 cm², trên đó có một màn hình, trên màn hình hiện ra rất nhiều cái tên, Trần Mộ tùy ý điểm một tên. Lỗ Minh, cao cấp chế tạp sư, cảm giác ngũ cấp trung giai. Xử lý tài liệu: cao cấp, có danh hiệu ngũ tinh tài liệu sư. Phối chế tạp mặc: cao cấp, có danh hiệu ngũ tinh pha chế sư. Chế tạp kỹ xảo: cao cấp.”

Trần Mộ có chút hối hận vì không mang theo Nhữ Thu. Những danh xưng xa lạ này hần hoàn toàn không biết.

Hần chỉ vào màn hình hỏi Cavill: “Cái gì là ngũ tinh tài liệu sư? Sao lại gọi là ngũ tinh pha chế sư?”

Cavill ngẩn ra, hắn không nghĩ tới Trần Mộ đột nhiên hỏi một vấn đề đơn giản, hơn nữa là thường thức. Ngay cả cái này cũng không biết, còn đi thuê chế tập sư? Lão bản này như người không chuyên, lại vẫn thích vung tay múa chân.

Cavill oán thầm không thôi, nhưng mặt không tỏ vẻ gì, giải thích rất chuyên nghiệp: “Kỹ năng của chế tập sư chủ yếu chia thành ba bộ phận. Một là xử lý tài liệu, hai là kỹ xảo pha chế, còn cái thứ ba là kỹ xảo chế tập. Ba phương diện này có tiêu chuẩn đánh giá khác nhau. Mỗi lần đánh giá, đều phải xem cả ba hạng này. Ví dụ vị Lỗ Minh này, xử lý tài liệu cao cấp, kỹ xảo pha chế cao cấp, kỹ xảo chế tập cao cấp, chỉ khi cả ba hạng đều là cao cấp mới có thể tấn chức là cao cấp chế tập sư.

Mà cùng một hạng kỹ xảo, mỗi chế tập sư đều là cao cấp, như thế nào có thể phán đoán trình độ cao thấp đây? Như vậy dính dáng tới chức danh. Có thể có chức danh, nói rõ hãn tinh thông môn nào. Ví như vị Lỗ Minh, hắn là một vị chế tập sư tinh thông xử lý tài liệu cùng pha chế tập mặc, mà kỹ xảo chế tập của hắn lại kém. Chế tập sư như vậy, thích hợp cho vị trí trợ lý.”

Trần Mộ hiểu ra, chợt hắn rất hứng thú điểm vào mấy cái tên. Hắn thấy rất nhiều chức danh kỳ quái, như cái gì tinh vi huyền tập sư, hồng bồi sư, thủy tẩy sư, mài nghiền sư,....

Hỏi qua Cavill mới biết, cái gọi là hồng bồi sư là chỉ chế tập sư tinh thông sấy khô tài liệu, mà thủy tẩy sư là tinh thông chất lọc chất lỏng, mài nghiền sư là về việc nghiền nát tài liệu có yêu cầu độ tinh chuẩn cực kỳ ngặt nghèo.

Thấy vẻ mặt hứng thú của Trần Mộ, Hề Bình ở bên có chút quái dị.

Trong lòng hắn, lão bản là ai? Hắn là người chế tạo dây số tập phiến nổi danh thiên hạ, thiếu niên thiên tài không đủ để miêu tả về hắn. Hắn là chế tập sư thiếu niên cấp đại sư hiếm thấy trong lịch sử liên bang.

Một vị chế tập sư như vậy, sao có thể ngay cả vấn đề thường thức cũng không hiểu? Chẳng lẽ lão bản thấy Cavill không vừa mắt, muốn chơi đùa hắn sao? Hề Bình trong lòng vô cùng khó hiểu, bất quá cũng thức thời không mở miệng hỏi, mà làm bộ cái gì cũng không nghe thấy, đứng ở một bên.

“Ân, ta chọn xong rồi, là những người này.” Trần Mộ rốt cục chấm dứt lựa chọn.

Cavill vội vàng đi tới nhìn thoáng qua, khi thấy những người Trần Mộ chọn, ánh mắt nhất thời có chút quái dị. Hắn không khỏi thiện ý nhắc nhở Trần Mộ: “Trần tiên sinh, những chế tập sư này, phương diện kỹ xảo chế tập cũng không có nổi danh, mặc dù giá thuê bọn họ rất thấp, nhưng nếu để bọn họ chế tạo tập phiến, ngài sẽ lãng phí lượng lớn tài liệu.”

Nghe được lời nhắc nhở của Cavill, Trần Mộ có chút bất ngờ, ánh mắt nhìn Cavill trở nên thân thiện hơn nhiều, hắn cười cười, rất kiên định nói: “Ta biết, bất quá ta muốn đúng là những người này.”

Thấy Trần Mộ khẳng định, Cavill thức thời không lăm miệng, mà phụ trách liên lạc chế tập sư.

Giống như Cavill nói, đám chế tập sư này cuộc sống không được tốt lắm, sau khi nhận tin đều phóng vèo tới trung tâm phục vụ tập tu.

361. Chương 355: Thay Đổi (8)

Các chế tập sư quả không hổ với danh hiệu xử lý tài liệu cùng phối chế sư. Hiệu suất của mỗi người đều hết sức kinh người. Thậm chí có hai người hiệu suất có thể vượt qua Nhữ Thu, năm người làm một tổ, sản lượng càng kinh người.

Ngày thứ nhất bọn họ pha chế hai trăm bình tập mặc.

Bọn họ đối với giá cả của tài liệu đều hiểu rõ, tính sơ qua, lại bất ngờ phát hiện, bọn họ đã chế tạo số tập mặc trị giá một tỉ audierne.

Các chế tập sư này có khi nào xa xỉ như vậy chứ? Ngày thứ nhất, phối chế tập mặc trị giá một tỉ audierne. Bọn họ trước đó có muốn mơ cũng không dám mơ tới. Điều này khiến họ cảm thụ được tài lực hùng hậu của ông chủ mới này. Bọn họ trở nên hưng phấn, tràn ngập tin tưởng vào tiền đồ của mình.

Nếu cứ như vậy tiếp diễn, dù là sau này bọn họ chuyên về xử lý tài liệu cùng pha chế, sẽ nhất định đạt được danh hiệu càng cao, cũng không cần lo lắng vấn đề cơm ăn nữa.

Trong giới chế tạp sư, bọn họ cũng rất bình thường, trước đây đều làm trợ thủ cho người khác, cho nên mới có hệ thống kỹ năng không đồng đều, chỉ am hiểu xử lý tài liệu cùng phối chế. Mặc dù hiện tại công việc cũng không khác gì trước kia, nhưng cấp bậc tài liệu vượt xa ngày xưa thành thử có lợi ích rất lớn đối với việc phát triển kỹ năng của cả bọn.

Bởi vì bọn họ đều đã vượt qua nhiều loại trở ngại, khó khăn trong cuộc đời, đều đã biết nóng lạnh nhân tình thế gian như thế nào. Mỗi người rất chăm chỉ, dù Nhữ Thu nhỏ tuổi hơn bọn họ, nhưng không ai vì thế mà bất mãn. Bọn họ biết cơ hội trước mắt này là khó gặp, nên cả bọn đều liều mạng vì công việc, hy vọng dùng hết khả năng có thể để nắm giữ được một ít kỹ năng.

Bọn họ chăm chỉ như thế, khiến cho sản lượng tạp mặc tăng vọt lên.

Ngày thứ nhất hai trăm bình, ngày thứ hai hai trăm năm mươi bình, mà ngày thứ ba lại đạt tới con số kinh người ba trăm bình.

Hề Bình mỗi ngày hái hùng khiếp vía. Một ngày tiêu phí hơn một tỉ audierne, mấy chục tỉ trong tay chỉ sợ rất nhanh sẽ dùng hết. Mà hơn 180 tỉ audierne phía Kiều Phi cũng chỉ có thể nhìn mà chưa xài được, cũng may vì mới giao xong chuyển hàng đầu tiên cho Tuyết Hoa tạp tu đoàn, Hề Bình được thanh toán 70 tỉ.

Đốt tiền a... đốt tiền a....

Hề Bình mỗi ngày đều thì thảo như người điên, tốc độ tiêu tiền so với đốt tiền còn nhanh hơn.

Vì mỗi ngày cần lượng lớn tài liệu. Hề Bình không thể không mua lượng lớn tài liệu từ hiệu buôn Nhất Phẩm. Lão bản Steiner hé ra nét mặt già nua cười tươi như hoa. Bọn họ là chuyên cung cấp hàng hóa cho Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn. Trong vòng một đêm, họ đã trở thành bạn hàng lớn nhất khu Sicker. Hắn sao lại không cười, cười không ngậm miệng lại nổi?

Từng nhóm từng nhóm tài liệu cuộn cuộn không ngừng hướng về Tuyết Ti Trùng sơn cốc.

Trần Mộ không còn thông dong như mấy ngày trước. Một ngày hai ba trăm bình tạp mặc đối với hắn, là một lượng công việc kinh khủng. Hắn tính toán sơ qua, mỗi ngày hắn phải làm việc ít nhất hai mươi mấy giờ mới có thể dùng hết số tạp mặc này.

Một lọ tạp mặc giá 5 triệu audierne. Nếu như không dùng trong ngày, tạp mặc sẽ biến chất. Như vậy đồng nghĩa với việc vứt đi lọ tạp mặc trị giá 5 triệu audierne.

Vừa nghĩ tới 5 triệu, Trần Mộ liền đỏ mắt. Cần chế tạo bao nhiêu nhất tinh năng lượng tạp mới có thể kiếm được a?

Trần Mộ cắn răng, trừng lớn hai con mắt đỏ lòm, dùng tất cả sức lực, kiên trì tới cùng, chế tạo từng tấm từng tấm tạp phiến.

Nhữ Thu mấy ngày nay thật sự cao hứng, mấy hôm trước nàng bị ép vào tình trạng thê thảm như vậy, không nghĩ tới chỉ nháy mắt, tình huống liền xảy ra biến hóa. Có năm tên thủ hạ, cuộc sống của nàng rất nhàn nhã.

Bất quá, nữ nhân luôn nhớ mối thù, đại khái đây là bản tính của tất cả nữ nhân, Nhữ Thu cũng không ngoại lệ.

Vừa nghĩ tới mấy ngày trước mình bị Trần Mộ bóc lột bị thảm, nàng hận đến nghiến răng. Vì vậy, hai ngày này nàng không có cho mình nghỉ ngơi, trái lại, nàng dùng tất cả thời gian để chế tạo tạp mặc, chứng kiến lượng tạp mặc mỗi ngày chế ra, nàng cực kỳ đắc ý.

Mặc dù không cách nào nhìn thấu lão bản, nhưng nàng cũng hiểu được một vài nét tính cách. Nàng tin tưởng, Trần Mộ bất luận thế nào cũng sẽ không lãng phí tạp mặc đã pha chế.

Quả nhiên, căn bản không cần nàng giục, Trần Mộ như kẻ điên chế tạo tạp phiến, áp lực toàn bộ chuyển dời lên người Trần Mộ. Nhữ Thu càng thêm đắc ý, tâm tình càng thư sướng.

Trong một phòng tối nhỏ, làm việc trong thời gian dài liên tục, vẻ mặt Trần Mộ thừ ra như gã ngốc, tuy vậy động tác trên tay vẫn hoạt động như máy móc, chuẩn xác nhanh chóng.

Bagnell nhìn các tạp tu đứng chỉnh tề trước mặt, lộ ra nụ cười hài lòng hiếm thấy.

“Nói cho các người một tin tức tốt, kỳ huấn luyện thứ nhất, các người đã hoàn thành. Thành tích của các tiểu tổ cũng được tính xong. Tất cả các người đều đạt yêu cầu. Mà tin tức tốt khác là, các người có thể tự lựa chọn rời đi hoặc lưu lại.”

Các tạp tu xuất hiện một trận rối loạn nhỏ. Bất quá kỷ luật huấn luyện những ngày qua đã khắc sâu trong đầu bọn họ, không người nào lộn xộn cũng không có người xì xào bàn tán.

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Bagnell càng hài lòng: “Các người đã thông qua khảo nghiệm cuối cùng của ta. Hiện tại ta tuyên bố, các người tất cả đều đủ tư cách. Theo điều khoản của hợp đồng, hiện tại các người có thể lựa chọn rời đi hoặc lưu lại, bất quá...” Hắn dừng lại một chút: “Tại đây ta muốn nói mấy câu.”

Ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua mỗi vị tạp tu, trên mặt lộ vẻ thản nhiên cùng trào phúng: “Lúc ta mới nhìn thấy các người, các người rất vô dụng, âm ỉ hỗn loạn, không có tinh thần, không có kỷ luật, ngay cả thổ phỉ kém cỏi nhất cũng không bằng, mà các người, sợ khổ sợ mệt, chịu chút thương tích là nhao nhao gào khóc, quả thực không khác gì đàn bà.”

“Nói thật, khi đó ta căn bản xem thường các người, trong mắt ta, các người không xứng với danh hiệu tạp tu! Các người hèn nhát, sợ hãi, sợ chết, không có tu dưỡng. Con mẹ nó, ta chưa bao giờ thấy qua những kẻ thối nát như thế! Hắc hắc, thậm chí so với rác rưởi còn kém hơn, thế mà lại tự xưng là tạp tu.”

Các tạp tu phía dưới nhất thời lộ vẻ tức giận bất bình. Thậm chí mấy người mắt như bốc lửa, bất quá đối mặt với uy quyền của Bagnell, các tạp tu này phải tự kiềm chế.

“Ta nói sai sao?” Bagnell càng trào phúng. Ngay khi tạp tu phía dưới muốn bạo phát, hắn đột nhiên cao giọng: “Nhưng, các người còn chưa tới tình trạng hết thuốc chữa! Các người nhìn lại bản thân bây giờ đi. Còn nhớ các người của trước kia không, vô luận huấn luyện khổ cực tới đâu các người cũng hoàn thành. Bởi vì các người đã vượt qua huấn luyện thể năng, môn khó khăn và buồn tẻ nhất! Nếu là trước kia, các người có thể không? Hiện tại các người có thể. Đi đứng có dáng vẻ, tiến lui có khí độ, biết phối hợp đoàn đội! Trước kia, các người có thể không?”

“Nghĩ thử những tên không chịu khổ mà rời đi xem, bọn họ nhất định sẽ hối hận, bởi vì bọn họ mất đi cơ hội chứng minh bản thân, mất đi cơ hội phát triển thành nam nhân chân chính. Bọn họ nhất gan như chuột, sợ khó khăn, sợ đau, bọn họ như nắm bùn trong xã hội mà không tự biết! Mà các người, các người đã hành động bảo vệ tôn nghiêm của mình! Vô luận các người lựa chọn lưu lại hay rời đi, các người cũng có đủ lý do để kiêu ngạo.”

Các tạp tu phía dưới bất giác đều ưỡn ngực.

“Mặt khác, ta không có gì để nói, muốn ở lại thì ở lại, điều khoản đãi ngộ các người có thể thấy tức khắc, ta tin tưởng đủ để các người hài lòng. Chuyện khác ta không cam đoan cùng hứa hẹn. Ta không thể bảo đảm người nhất định có thể sống, cũng không thể cam đoan người có thể nổi tiếng thiên hạ, thứ duy nhất ta có thể hứa là: ta sẽ cho các người trở thành những tạp tu chân chính!”

Nói tới đây, Bagnell trầm giọng: “Như vậy, hiện tại là lúc các người lựa chọn!”

Hắn nói xong, liền không thèm nhìn lại các tạp tu, lập tức bỏ đi.

Công việc thống kê cuối cùng cũng hoàn thành, có 1500 tạp tu lựa chọn lưu lại, hơn 600 tạp tu rời đi. Con số này đã vượt dự đoán của Bagnell rất nhiều, trong lòng hắn, có thể có 1000 người lưu lại đã rất nhiều rồi.

Bất quá Bagnell rất nhanh lo lắng về một vấn đề khác, đó là tạp phiến của các tạp tu.

Một ngàn năm trăm tên tạp tu, cũng ý nghĩa cần 1500 tấm tạp phiến, con số này vượt quá dự tính của bọn họ. Bọn họ dự tính chỉ cần 1000 tấm tạp phiến là đủ, lần này nhiều hơn gần một nửa, vấn đề lớn rồi.

Nghĩ vậy, hắn lập tức lo lắng, vội vàng tìm Hề Bình, muốn hỏi thăm hắn một chút xem lão bản chuẩn bị giải quyết vấn đề tạp phiến thế nào.

Trong thế giới đen trắng, chỉ có đường nét không ngừng biến hóa. Cảm giác chấn động ngưng tụ trên đầu ngọn bút, Trần Mộ nhìn tất cả vô cùng rõ ràng.

Bao nhiêu ngày rồi? Trần Mộ cũng nhớ không rõ.

Đầu óc hần trống rỗng, trừ bỏ tạp phiền, trừ bỏ cấu vân tạp phiền hần hết sức quen thuộc, trừ bỏ quy luật chấn động của cảm giác, hần không nghe thấy thanh âm bên ngoài. Thế giới trong mắt hần không còn màu sắc, chỉ còn có trắng và đen, hần như cỗ máy, không biết mệt mỏi, không biết nghỉ ngơi.

Từng lần từng lần chế tạp, từng lần từng lần khống chế chấn động cảm giác.

Hần không có chú ý tới, Nhữ Thu mỗi lần đặt tạp mặc lên bàn đều kính sợ cùng sùng bái, hần cũng không chú ý tới cảm giác trong cơ thể lặng yên xảy ra biến hóa nho nhỏ. Tựa như rèn luyện trăm ngàn lần, mặc dù biểu hiện cũng không khác dĩ vãng, cũng không khác thường, nhưng bên trong đã cứng như đá! Hần không chú ý tới, trước kia gian nan vô cùng, cẩn thận từng chút để khống chế chấn động cảm giác vừa cực nhỏ vừa biến hóa đa dạng, hiện tại lại chỉ cần lơ đãng liền hoàn thành.

Hần cũng không biết, càng làm Nhữ Thu kính sợ và sùng bái là, trong con người trông như tượng gỗ đang thừ ra kia, có trái tim cứng cỏi chuyên chú đang đập.

362. Chương 356: Kinh Biển

Chợt đảo mắt qua bãi tạp phiền, một loại cảm giác thành công tự nhiên như là vô thức sinh ra. Hần không nghĩ tới mình chỉ trong thời gian ngắn chế tạo ra nhiều tạp phiền như vậy. Các tạp phiền đều là tứ tính, nếu đem chúng bán ra thị trường, tuyệt đối là cái giá trên trời.

Bất quá, các tạp phiền rải rác tuy nhiều, nhưng một bộ phận không nhỏ là chế tạo hỏng, hần hiện tại phải thanh lọc chúng.

Bản thân mình đã chế tạo bao nhiêu tấm tạp phiền? Hần cũng không rõ, đồng thời cũng rất tò mò thành quả của mình tốt cùng là bao nhiêu.

Trần Mộ bắt đầu sắp xếp lại các tạp phiền rơi vãi khắp nơi, trên sàn nhà, trên mặt bàn, tất cả đều là tạp phiền.

Đúng lúc này, Nhữ Thu tiến vào, thấy thế vội cung kính nói: ‘Tiên sinh, chuyện vật này giao cho ta.’

Biểu hiện mấy ngày nay của Trần Mộ hoàn toàn chinh phục Nhữ Thu, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có người liều mạng như vậy. Chế tạp sư chẳng lẽ không phải nhận lương cao, cuộc sống an nhàn sao? Trong mắt nàng, ngay cả các sư phụ nghiên cứu điên cuồng, cũng còn kém quá xa Trần Mộ.

Nàng rốt cục hiểu được tại sao Trần Mộ không lớn hơn nàng bao nhiêu, lại có thành tựu như vậy.

Nàng đôi khi thầm nghĩ, trong số những thiếu niên được gọi là thiên tài, mấy người có thể làm được như vậy? Không ai có thể làm được! Bọn họ một khi hơi có thành tựu, liền biểu diễn tài hoa khắp nơi, tham gia yến tiệc, đắc ý giữa đám mỹ nữ.

Những chế tạp sư lấy chăm chỉ mà nổi tiếng, cũng tuyệt không cam nguyện làm đến bỏ mạng như Trần Mộ.

Chế tạo tạp phiền như cậu chủ cực kỳ nguy hiểm. khi cảm giác tiêu hao quá nhiều, chế tạp sư sẽ cảm thấy mệt mỏi, cảm giác đầu như bị bóp ra. Mà nếu như cảm giác tiêu hao hết thì sẽ sao chứ? Tình huống sẽ thế nào? Nhữ Thu không gặp qua, nhưng bất kỳ vị chế tạp sư nào khi nhập môn cũng được sư phụ nhắc nhở, vô luận thế nào cũng không thể tiêu hao cạn kiệt cảm giác, như vậy hết sức nguy hiểm, thậm chí có khả năng dẫn tới tử vong.

Nhưng, nàng tận mắt thấy cậu chủ mỗi ngày tiêu hao cạn kiệt cảm giác, ngay cả một tí ti cũng không giữ lại.

Nàng hết sức khó hiểu, có cần phải như vậy sao?

Tình huống các mặt của trụ sở đều tốt tới mức không thể tốt hơn, không cần phải sốt ruột như vậy a! Trẻ tuổi như vậy, bằng cố gắng bản thân sáng lập cơ nghiệp thế này, Nhữ Thu chưa thấy qua. Vậy có gì thiếu

thốn chứ? Nàng nghĩ cậu chủ không cần liều mạng như vậy, không có tạp phiến, vậy chậm rãi chế tạo, cũng không ai thúc giục hần, hần cũng không phải sống dựa vào thứ này.

Nhưng, nàng luôn luôn phát hiện, vô luận lúc nào, cậu chủ đều hết sức liều mạng! Tựa như, tựa như thời gian của hần không còn nhiều.

Trần Mộ cười vô lực, mấy ngày nay liên miên không dứt chế tạo tạp phiến, hần luôn luôn cảm giác mình như một cây cung bị kéo căng, hiện tại đột nhiên trầm tĩnh lại, cả người liền có chút suy yếu.

Về mặt thể này là tương đương hiểm thấy ở Trần Mộ, Nhữ Thu lẽ lười nghịch ngợm, lập tức bắt đầu thu dọn tạp phiến.

Thân thể Trần Mộ bỗng cứng đờ, đau nhức! Đột nhiên như có dòng nước thép nóng chảy đúc vào xương sống, đau nhức không hề dấu hiệu như thủy triều dâng lên bao phủ hần. Chưa kịp phản ứng, không, hần căn bản không cách nào phản ứng, cảnh vật trước mắt nhanh chóng trở nên mơ hồ, hần tựa hồ nghe thấy tiếng Nhữ Thu hét lên.

Bóng đêm, bóng đêm đen kịt.

Trần Mộ dù hôn mê nhưng không hoàn toàn mất đi ý thức, hần biết chính mình hôn mê, ý thức vẫn tương đương minh bạch, nhưng tình cảnh này không có điểm tốt nào đối với hần, hần không cách nào ra lệnh cho thân thể. Không ánh sáng, không âm thanh, mà càng tồi tệ chính là, hần phải thừa nhận từng cơn đau.

Hần cảm giác mình tựa như bị trói trên cây thập tự (thánh giá), bị người khác từng lần từng lần dùng thép nóng dí vào cơ thể! Ý thức của hần minh bạch, thể cho nên mỗi cơn đau đều vô cùng rõ ràng.

Mỗi giây đều dài đằng đẵng.

Nếu như hần có thể kêu, cả trụ sở có lẽ có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của hần! Nhưng, hần không thể! Hần không cách nào phát âm, dù chỉ là thanh âm nhỏ nhất, không cách nào nhúc nhích dù là một đầu ngón tay.

Đau nhức! Ngoài đau nhức, không còn cảm giác gì khác! Trần Mộ cũng không phải người bạc nhược, nhưng trước từng cơn đau dữ dội, ý thức của hần cũng trở nên mơ hồ đôi chút.

Nếu như có thể hôn mê, Trần Mộ nhất định lựa chọn hôn mê.

Không biết bao lâu, thế giới không ánh sáng, không âm thanh, thời gian không có ý nghĩa, mà Trần Mộ vẫn thừa nhận cực hình kinh khủng nhất trên đời.

Dấu hiệu mất ý thức xuất hiện, trong khi đau nhức liên tục kích thích, đây là nguy cơ lớn, nếu như đau nhức duy trì liên tục, ý thức của hần sẽ không chịu nổi mà tan vỡ, khả năng lớn nhất là hần biến thành người thực vật.

Vô tận khôn cùng, từng đợt từng đợt, làm cho con người tuyệt vọng.

Song trong thế giới đầy tuyệt vọng này, Trần Mộ cũng không từ bỏ đấu tranh. Một mặt kiệt lực chịu đựng đau đớn, một mặt nghĩ biện pháp. Hần không có nhiều hy vọng xa vời, trong tình huống này, hy vọng duy nhất của hần là tìm ra biện pháp giảm đau.

Chỉ cần thoáng bớt thống khổ là tốt rồi, Trần Mộ sắp bị đau đớn hành hạ tới chết, chỉ cần yêu cầu đơn giản nhất này thôi.

Ý thức so với cảm giác càng kỳ diệu, tuyệt đối không phải lĩnh vực mà Trần Mộ có thể hiểu. Nhưng, Trần Mộ bị buộc tới tuyệt cảnh lại không có để ý được nhiều như thế.

Nhất định phải làm gì đó! Vô luận là hữu dụng hay vô dụng! Hần không thể khoanh tay chờ chết.

Vì vậy, Trần Mộ bắt đầu thử khống chế ý thức của mình, nhưng hiệu quả nhận được quá thấp, ngay cả ý thức hần cũng không biết là gì, sao có thể khống chế nó? Nhưng, hần không có đường lui, hần liền đơn giản nghĩ đến tất cả thứ có thể làm.

Hắn bắt đầu suy nghĩ về mọi thứ, nhằm phân tán lực chú ý để giảm bớt cảm giác đau nhức. Song, đau nhức như bão táp ập tới, hắn như chiếc thuyền nhỏ đơn sơ khó có thể chống chọi. Căn bản không có cách nào làm ý thức bình tĩnh lại!

Từng đợt đau nhức không ngừng cán xé ý thức của hắn, không cách nào bình lặng dù chỉ một giây.

Trần Mộ cảm thấy mình sắp chết, hắn cũng không biết lý do, nhưng lại mãnh liệt cảm giác được.

Không được, không thể tiếp tục như vậy!

Chút lý trí cuối cùng nói cho hắn, nếu như còn để tiếp tục như vậy, chính mình rất nhanh sẽ biến mất.

Bởi vì không có thời gian, Trần Mộ cũng không biết rốt cục mình đã hôn mê bao lâu. Nhưng trong cảm giác, thời gian hết sức dài. Từng đợt từng đợt sóng đau nhức đánh tới, tiếp xúc xé rách ý thức của hắn, vấn đề hắn đang suy nghĩ lập tức bị đánh nát. Sau đó là cảm giác đau nhức kinh người.

Một vạn? hay là mười vạn lần?

Không rõ.

Nhưng dần dần, Trần Mộ từ từ tìm ra chút quy luật. Cảm giác đau nhức như sóng đánh, từng đợt từng đợt, nhưng giữa mỗi đợt có một thoáng cực ngắn thời gian thả lỏng.

Đây là đoạn thời gian duy nhất cho ý thức của mình bảo trì tỉnh lặng. Chỉ có trạng thái tĩnh lặng, hắn mới có thể chuyển lực chú ý qua thứ khác, mà không phải sự đau nhức khiến người khác tuyệt vọng.

Nhưng là, chỉ chút thời gian thoáng gió êm sóng lặng này, muốn mình bảo trì bình tĩnh, cũng là một chuyện tương đối khó khăn. Dù vậy, hắn không còn lựa chọn nào khác. Đây là điểm duy nhất hắn có thể làm trong hiện tại, về phần đúng hay sai, phải thử qua mới biết.

Thất bại! Thất bại! Vẫn thất bại...

Quyết tâm của Trần Mộ không chút dao động, trái ngược, hắn càng kiên định. Mặc dù cho tới giờ, hắn còn không thành công tới 1 lần, nhưng chỗ tốt hết sức rõ ràng. Hắn có thể cảm thấy, ý thức của mình tựa hồ có chút tăng cường! Cảm giác nguy hiểm lơ lửng trên đầu bắt giác giảm bớt một ít.

Hắn không biết đây là ảo giác, hay là tâm lý tự an ủi, nhưng điều này khiến hắn phấn chấn.

“Cậu chủ rốt cục thế nào?” Bagnell lo lắng, mấy ngày nay hắn không quan tâm đến huấn luyện, cơ hồ mỗi ngày tới thăm Trần Mộ mấy lần. Mười ngày không cạo râu, hơn nửa không có nghỉ ngơi, mắt hắn thâm quầng. Nào còn khí thế cùng uy nghiêm ngày thường?

Không riêng gì hắn, Hề Bình cũng vẻ mặt lo lắng, trông già đi rất nhiều.

Weah lặng yên ngồi trong góc, ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo qua Trần Mộ đang hôn mê trên giường.

Trần Mộ từ sau khi hôn mê liền không tỉnh lại, trên mặt thỉnh thoảng vận vẹo, tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Tô Lưu Triệt Nhu cắn chặt môi, mấy ngày không nghỉ ngơi, da tay của nàng tái nhợt, môi đỏ cũng mất đi vẻ tươi tắn. Mấy ngày nay, nàng không ngừng thử tiến hành các loại phương thức trị liệu, nhưng không có tác dụng gì.

“Hắn rơi vào hôn mê sâu. Thân thể của hắn vô cùng có khả năng đã chia lìa với ý thức. Nếu như...” - Thanh âm mệt mỏi của nàng lúc này mang theo vài phần bi thương: “Nếu như hắn không thể tỉnh lại từ hôn mê sâu, chỉ có hai khả năng.”

“Hai khả năng nào?” Thanh âm Bagnell khàn khàn trầm thấp.

“Một là thân thể yếu đi cho tới khi tử vong. Hai là...” Tô Lưu Triệt Nhu cắn chặt môi, không thể kìm nén, hai hàng nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt tái nhợt, nàng hết sức cố gắng để nói rõ ràng, nhưng thanh âm run run lại bán đứng nàng: “một khả năng khác là.. là người thực vật.”

Giống như sét đánh, căn phòng to như vậy không một tiếng động. Cảm giác ngất kéo tới, Hề Bình chỉ thấy hai chân mềm nhũn, đứng không vững, chán nản ngồi dưới đất, hai mắt trống rỗng vô thần.

Weah lại sững sốt, hần ngơ ngác nhìn Trần Mộ, không ai biết hần đang nghĩ gì.

Trong mắt Bagnell hiện lên sự bi ai, nhưng kinh nghiệm phong phú lại giúp hần bảo trì chút trấn tĩnh: “Tô Lưu cô nương, cậu chủ rốt cục bị bệnh gì? Nếu chúng ta đưa hần tới bệnh viện lớn, có thể có hy vọng chữa khỏi không?”

Bagnell nói thể có chút vô lễ, nói rõ là không tin vào y thuật của Tô Lưu Triệt Nhu. Nhưng Tô Lưu Triệt Nhu không để ý, mọi người, bao gồm chính cô, đều hy vọng có thể có người cứu trị Trần Mộ.

Nhưng là....

Nước mắt Tô Lưu Triệt Nhu không khống chế được, chảy dài xuống, nàng che miệng để cho tiếng khóc khỏi bật ra. Một lúc lâu, nàng mới dần lấy lại được tâm tình.

“Kì thật, cậu chủ cũng không bị bệnh.” Tô Lưu Triệt Nhu đã có chút tỉnh táo, dù sao nàng cũng là một y vụ tạp tu, năng lực khống chế tình cảm tương đối mạnh.

“Không phải bệnh sao?” Bagnell đứng phắt dậy, đôi mắt tròn tròn: “Chẳng lẽ bị người hãm hại?”

Ánh mắt Weah trở nên lạnh lẽo, tiến từng bước từng bước về phía Tô Lưu Triệt Nhu, chờ câu trả lời, Hề Bình cũng đứng lên, tập trung vào Tô Lưu Triệt Nhu.

Tô Lưu Triệt Nhu do dự một chút, quyết định nói ra: “Trong thân thể của cậu chủ, có sợi tơ màu xanh biếc vô cùng vô cùng nhỏ. Lúc còn ở thành phố Lars, trong cơ thể cậu chủ đã có, hần từng đến chỗ ta kiểm tra. Ta cùng sư phụ nghiên cứu rất lâu nhưng không có nhiều tiến triển. Đây là một loại thực vật kỳ quái, có thể kí sinh trong cơ thể người, dài mấy chục thước. Hiện tại đã hòa hợp với máu thịt, ta không có biện pháp lấy ra. Ta cũng không tra ra lai lịch loại thực vật này, nhưng nghi ngờ nó có thể xuất ra từ Bách Uyên phủ.”

Tô Lưu Triệt Nhu vừa nói xong, Bagnell cùng Hề Bình tròn mắt há mồm.

“Bách Uyên phủ?” Bagnell giật mình hỏi lại, cùng Hề Bình liếc nhau, đây hiển nhiên là điều ngoài dự liệu của hai người.

“Đúng, ta không có tìm ra ghi chép về loại thực vật này, nhưng lại tìm được loại đối lập với nó – Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Đại khái, hai loại vật đối lập đều sinh sống tại cùng khu vực.” Tô Lưu Triệt Nhu tường thuật cực kỳ rõ ràng.

Hề Bình lúc này vỗ đầu, kêu lên thất thanh: “Ta nhớ ra rồi, lúc tại thành phố Lars, cậu chủ từng hỏi qua Ngưỡng gia có thể mua được Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn không, Ngưỡng gia lúc ấy rất kỳ quái, cậu chủ sao lại hứng thú với thứ đó.”

“Nói vậy, hần cậu chủ bị trước khi tới Lars?” Bagnell vuốt cằm, trầm tư, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Weah.

Trước khi tới thành phố Lars, ở chung với Trần Mộ chỉ có Weah.

Weah lắc đầu: “Ta không biết.”

“Hiện tại điều tra cậu chủ xảy ra chuyện khi nào không có ý nghĩa. Việc cấp bách là làm sao để cậu chủ tỉnh lại.” Hề Bình nói thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Đúng.” Bagnell gật đầu đồng ý, lại nhìn Tô Lưu Triệt Nhu: “Tô Lưu cô nương, có phải là cần Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn?”

Tô Lưu Triệt Nhu chần chờ: “Ta cũng không dám cam đoan, nhưng trước mắt, đây là loại thuốc duy nhất có khả năng chữa khỏi cho cậu chủ.”

“Tốt, vấn đề này giao cho chúng ta. Lão Hề, chúng ta hợp tác tính kế một chút, ta không quen thuộc mấy thứ này.” Bagnell quả quyết, hần kéo Hề Bình ra khỏi phòng. Weah liếc nhìn Trần Mộ rồi cũng đi ra ngoài.

363. Chương 357: Thâm Tàng Trữ Tĩnh

A Triết đẹp trai nhún nhún vai: “Ai biết? Nói không chừng bọn họ cảm giác gần đây kiếm không ít, muốn mua vài thứ bồi bổ, ha ha!”

Mobley lắc đầu: “Khó có khả năng, những người này chúng ta đã gặp qua, bọn họ lại thiện cận như vậy sao? Lại nói, bọn họ nhất định biết giá trị của Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, thứ này không phải dùng tiền là mua được.”

A Triết vẫn vẻ mặt vô lo như cũ: “Liên quan gì tới chúng ta chứ? Bọn họ chỉ hỏi thăm tin tức từ chúng ta thôi, ai, chẳng phải lãng phí thời gian tán gái của ta sao?”

Không để ý tới oán thán của A Triết, Mobley suy nghĩ một chút rồi nói: “Người đi hỏi thăm một phen. Đây là yêu cầu đầu tiên của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, ngay cả chút chuyện như vậy làm cũng không xong, không thể làm yên lòng vị minh hữu này. Chúng ta nên bộc lộ chút thực lực của mình.”

A Triết nghiêng đầu suy nghĩ, gật đầu: “Cũng phải. Được, ta sẽ chú ý một chút.”

Đúng lúc này, A Triết nhìn về phía sau Mobley, khóe miệng nhếch lên, cười nhỏ: “Đoàn trưởng, tuyết, người trong lòng người đã tới, ta sẽ không ảnh hưởng các người. He he, nhớ biểu lộ.”

Về mặt Mobley trở nên cực kỳ đặc sắc, khoảng cách cũng không có xa, lấy thực lực của Thanh Thanh, sao lại không nghe thấy? A Triết vẻ mặt đặc ý, cười lớn rời đi.

“Tiểu thư Thanh Thanh, muộn thế này còn chưa ngủ sao?” Mobley xoay người, đã khôi phục bình thường, như là không có chuyện gì. Thanh Thanh mỉm cười, thật khó tưởng tượng, hán tử cứng cỏi như vậy, lúc này lại lộ ra vẻ thân sĩ.

Ngọc dung Thanh Thanh không chút dao động, con người mông lung ngỡ gần gũi nhưng lại xa xăm. Không hiểu tại sao, khi thấy bộ dáng Thanh Thanh thế này, Mobley cảm thấy mất mát trong lòng.

“Không ngủ, đi lại một chút.” Thanh Thanh thản nhiên nói, thanh âm mờ ảo như khói.

Mobley càng khổ đau, khuôn mặt kiên cường cố lộ vẻ tươi cười: “Ha, ngủ muộn không tốt với da của nữ nhân. Xem ra lão Mạc chiêu đãi không chu toàn, làm hại tiểu thư Thanh Thanh ngủ không ngon giấc.”

Thanh Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: “Sự chiêu đãi của Mạc đoàn trưởng làm Thanh Thanh thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ), nói lời này làm Thanh Thanh áy náy.” Nàng lại chuyển đề tài: “Nghe nói Mạc đoàn trưởng đã mua được dung dịch chiết xuất từ huyền rêu rồi?”

Nói tới chính sự, Mobley nghiêm mặt: “Đúng vậy, mặc dù còn chưa tới mức như Thanh Thanh tiểu thư nói, nhưng là đã có một phần mười.”

“A, cũng đủ để chuẩn bị kỳ đầu.” Thanh Thanh lạnh nhạt gật đầu.

“Làm phiền Thanh Thanh tiểu thư đã bỏ nhiều công sức.” Mobley chăm chú nói.

“Mobley đoàn trưởng khách khí rồi, chúng ta là hợp tác.” Thanh Thanh đột nhiên quay lại, đôi mắt mông lung xinh đẹp nhìn vào Mobley: “Ta rất kỳ quái, Mobley đoàn trưởng tin ta vậy sao?”

Trước cái nhìn thẳng của Thanh Thanh, Mobley lại không e ngại, đón nhận ánh mắt của đối phương. Nhìn dung nhan cũng không tính là xinh đẹp, nhưng hán tử cảm thấy si mê. Phần si mê chỉ lóe lên, ánh mắt lại khôi phục thanh minh, hợp tác trong lời của Thanh Thanh làm hán tử càng đau khổ.

“Ha ha, lão Mobley này dù ngu độn nhưng vẫn nhìn ra Thanh Thanh tiểu thư không phải người thích nói suông. Càng hướng chỉ, không phải Thanh Thanh tiểu thư mới nói sao? Mọi người là hợp tác mà.” Mobley cười lớn, ra vẻ sáng khoái.

Thanh Thanh bỗng thản nhiên cười, thanh lệ thoát tục như trăm hoa đua nở. Mobley cảm thấy trước mắt sáng ngời, ánh mắt như bị nam châm hấp dẫn, không thể dứt ra.

“Mobley đoàn trưởng nhất định sẽ không hối hận vì lần hợp tác này.”

oOo

Trong bóng tối, sau vô số lần bị hành hạ, Trần Mộ rốt cục bắt đầu có chút thích ứng. Vẫn đau nhức như cũ, nhưng ý thức của hắn càng thêm kiên cường. Trạng thái bình tĩnh có lợi lớn với ý thức, nếu như có thể đạt tới trạng thái yên lặng sâu, thậm chí có thể nuôi dưỡng ý thức.

Trần Mộ coi trọng không phải chỉ mỗi điểm ấy, mà là hắn phát hiện, một khi ý thức có thể tiến vào trạng thái yên lặng, đau nhức giảm bớt rất nhiều.

Không có gì hấp dẫn hơn điều này.

Thời gian giữa hai đợt đau nhức quá ngắn, muốn tiến vào trạng thái yên lặng trong thời gian ngắn khó như lên trời. Hơn nữa giữa hai đợt đau nhức, dù cảm thấy có một thoáng yếu bớt, nhưng vẫn đau nhức tới tâm tủy.

Đáng tiếc, Trần Mộ không có lựa chọn khác. Hắn bắt đầu cắn răng, tiếp tục thử tiến vào trạng thái yên lặng sâu.

Một lần lại một lần, không biết bao nhiêu lần, duy nhất khiến hắn cảm thấy may mắn là dù tâm tư có hỗn tạp, nhưng trong tình huống này, cũng không có sinh tạp niệm, càng huống chi, tạp niệm của Trần Mộ vốn rất ít.

Đang thử tiến vào trạng thái yên lặng sâu, Trần Mộ cảm thấy có chút giống khi tiến vào trạng thái liễm tức. Lúc đầu để tiến vào trạng thái liễm tức, hắn phải thử đi thử lại, chờ đến khi chấn động tần suất hoàn toàn ăn khớp.

Chỉ là, lần này quấy nhiễu càng nhiều, khoảng cách giữa các lần càng ngắn.

Vừa gặp phải khe hở, Trần Mộ liền liều mạng thử, mà thường thường là thất bại. Bất quá, cũng may là hắn không hối hận, bởi vì hắn căn bản không kịp hối hận, đợt đau nhức kế tiếp giống như thủy triều đem hắn cuốn trôi. Nhưng khi đợt đau nhức qua đi, ý thức thoáng ổn định, hắn lại bắt đầu thử tiếp. Việc này cũng không cần thể lực, trong lúc đau nhức, càng không cách nào ngủ.

Liên tục quay vòng, Trần Mộ cũng không gián đoạn việc thử dù chỉ một lần.

Không biết qua bao đợt đau nhức, không biết qua bao lần thử, Trần Mộ rốt cuộc bắt đầu nắm được mấu chốt. Có mấy lần hắn tiến vào trạng thái yên lặng sâu, đau nhức giảm bớt, đó thật là một loại hạnh phúc. Có một lần, hắn tiến vào trạng thái yên lặng sâu, cứng rắn chống trụ năm đợt đau nhức mới bị bức lui ra.

Điều này làm Trần Mộ rất phấn chấn. Không thể nghi ngờ, trong thế giới hắc ám không tiếng động làm con người tuyệt vọng này, đây chính là ánh sáng hy vọng phá tan đi màn đêm đen tối, mặc dù hắn cũng không biết ánh sáng hy vọng có thể mang lại gì cho hắn.

Cố gắng của Trần Mộ rất nhanh đạt tới hiệu quả, hắn tiến vào trạng thái yên lặng sâu càng ngày càng nhiều, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Không biết bởi vì nguyên nhân gì, ý thức của hắn tựa hồ kiên cố hơn trước kia rất nhiều, sau khi cơn đau tràn qua, mặc dù còn run rẩy, nhưng Trần Mộ không còn cảm giác thấy tử vong. Hơn nữa, cũng không biết có phải vì ý thức của hắn ngày càng vững chắc không, đau nhức dù vẫn vào tận xương tủy nhưng có vẻ yếu hơn trước kia một chút.

Lực nhấn nài của mình tăng lên sao? Trần Mộ có chút bất đắc dĩ nghĩ ngợi.

Song, dị biến rốt cục xảy ra. Một lần Trần Mộ tiến vào trạng thái yên lặng sâu, thừa nhận liên tục mười lượt công kích, thế giới hắc ám không tiếng động rốt cục có biến hóa!

Một sợi tơ cực nhỏ xuất hiện trong thế giới tối đen, tản ra ánh sáng rất mờ nhạt, chỉ thấy được mơ hồ.

Trần Mộ cả kinh, nhất thời rời khỏi trạng thái yên lặng, cơ hồ cùng lúc đó, sợi tơ nhỏ kia biến mất.

Đó là cái gì? Là sợi tơ xanh trong cơ thể mình sao? Thế nào nó lại ở đây?

Liên tiếp nghi vấn hiện lên trong ý thức của Trần Mộ, hắn hận không thể lập tức lần nữa tiến vào trạng thái yên lặng. Bất quá, đáng tiếc không biết là vì vội vàng quá hay sao mà hắn ngược lại khó tiến vào trạng thái yên lặng sâu. Trần Mộ rất nhanh hiểu rõ vấn đề, điều chỉnh tâm trạng.

Khi hần lại một lần nữa tiến vào trạng thái yên lặng sâu, trải qua mười đợt đau nhức, sợi tơ xanh lại xuất hiện. lúc đầu cực nhạt, chỉ thấy được mơ hồ, nhưng theo thời gian trôi qua, nó ngày càng rõ ràng.

Lần yên lặng sâu này, Trần Mộ kiên trì 15 đợt. Hần rốt cuộc nhìn rõ sợi tơ này, quả nhiên là sợi tơ xanh trong cơ thể hần.

Mặc dù không biết sao lại gặp phải sợi tơ xanh tại đây, nhưng Trần Mộ cho rằng đó là một cơ hội. Hần cũng không sợ hãi thế giới hắc ám sẽ phát sinh biến hóa, biến hóa gì cũng tốt hơn là bất biến.

Sợi tơ xanh rốt cuộc mang tới chút sắc thái cho thế giới này. Quang mang màu xanh lục nếu không phải ngay tại trong cơ thể mình, hần nhất định rất thích.

Trần Mộ liền thêm vào một mục tiêu, hần muốn biết, nếu như mình có thể bảo trì trạng thái yên lặng sâu càng lâu sẽ phát sinh tình huống gì?

Hần cố gắng hướng tới mục tiêu này, không ngừng cố gắng, trừ việc này ra thì hần cũng không có việc gì phải làm. Nói đại khái, tâm vô tạp niệm đồng nghĩa hiệu suất cao.

Thời gian hần kiên trì ngày càng dài, hai mươi đợt, ba mươi đợt...

Sợi tơ xanh ngày càng rõ, Trần Mộ có thể thấy rõ bất luận bộ vị nào của nó. Chúng nó cuộn lại một chỗ, như một cuộn len, Trần Mộ chú ý, nó không hoàn toàn yên tĩnh, mà vận động hết thức chậm chạp.

Khi hần kiên trì trong trạng thái yên lặng sâu vượt qua một trăm đợt, lại có dị biến phát sinh.

Màu đỏ! Màu đỏ vô cùng tươi đẹp! Còn có các tổ chức trong cơ thể, mạch máu, khí quan,... các loại màu sắc xuất hiện trong thế giới hắc ám, mà Trần Mộ ngạc nhiên phát hiện, mình đang “xem” chính là nội bộ cơ thể mình.

Hần “thấy” rõ ràng sợi tơ xanh lục ăn sâu vào máu thịt mình. Nó như một dây leo ký sinh trong thân thể, kết thành lưới lớn, bám vào khí quan, nhìn vô cùng đáng sợ.

Dù Trần Mộ tố chất rất vững vàng, hần tiến vào trạng thái yên lặng sâu không buồn không lo, nhưng vẫn bị cảnh trước mắt hù dọa.

Run lên, cảnh tượng trước mắt đột nhiên vỡ nát! Hần lại lần nữa rơi vào bóng tối.

Chỉ là....

364. Chương 358: Sáo Táp Mới (1)

Hầu như là tiềm thức, hần thực hiện một động tác vô cùng đơn giản – mở mắt.

Trần nhà màu trắng, ngọn đèn sáng chói treo bên trên...

Nỗi vui mừng điên cuồng dâng lên trong lòng. Hần hoắc mắt ngồi dậy, ngơ ngàng nhìn hai tay. Trời ơi! Minh tỉnh rồi! Niềm vui khi sống lại đánh vào từng sợi thần kinh, cảm giác vừa lạ vừa quen khiến hần như muốn khóc.

Cảm giác còn sống thật tốt biết bao!

“Ông chủ!” Tiếng hét mừng rỡ xen lẫn kinh ngạc như đâm thủng màng tai của Trần Mộ. Hần quay qua thì thấy Tô Lưu Triệt Nhu với gương mặt đầy nước mắt. Nàng lấy tay phải che miệng, trong đôi mắt ngấn lệ tràn ngập vẻ vui mừng lẫn kinh ngạc.

Rập rạp! Những âm thanh hỗn loạn từ ngoài cửa truyền tới, ngay sau đó cánh cửa bị xô mạnh. Bagnell, Hề Bình và Weah là những người đầu tiên lao vào.

“Ông chủ!”

Trần Mộ thăm cảm động nhìn từng gương mặt gầy guộc, tiêu tụy.

Vì sợ căn cứ hỗn loạn nên tin Trần Mộ bị hôn mê vẫn được giữ kín, giờ thì bọn họ hoàn toàn nhẹ nhõm. Không biết từ lúc nào, Trần Mộ đã trở thành linh hồn của cả đoàn đội này. Chẳng một ai có thể thay thế vị trí của hắn, Hề Bình không được, Bagnell cũng không được.

“Ông chủ, trong người người...” Bagnell chần chừ hỏi.

Nghe vậy thì Trần Mộ liền hiểu bọn họ đã biết về lực tuyến trong người mình. Hắn khá tin tưởng mấy người Bagnell, liền gật đầu: “Ừ, trước kia bị một cao thủ đưa một cây ký sinh kì lạ vào, thỉnh thoảng lại phát tác.”

Mặc dù đã biết trước nhưng mọi người vẫn lộ ra vẻ khiếp sợ. Không ngờ cái thứ ký sinh kỳ quái đó là do người đưa vào! Bọn họ chưa từng nghe qua loại thủ đoạn quỷ dị này bao giờ.

Trái ngược với bọn họ, Trần Mộ vẫn giữ vẻ thong dong. Hắn trấn an: “Lâu lâu nó mới phát tác, còn bình thường thì vẫn nằm im. Chẳng khác gì người thường.”

“Có cách nào để loại bỏ thứ này không? Vị cao thủ kia được không? Ông chủ biết người đó không?” Hề Bình hỏi liên hồi.

Trần Mộ vuốt vuốt cái mũi, miệng cười khổ: “Ta cũng không biết rõ người đó. Lúc trước nàng ta giao chiến với một cao thủ khác, giờ chẳng biết là ở đâu. Tuy nhiên, theo phỏng đoán của Tô Lưu Triệt Nhu thì Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn có thể chữa trị được.”

Từ lần chia tay lúc trước, Trần Mộ đã không thu được bất kì tin tức nào liên quan đến nữ ma quỷ.

“Vậy chúng ta phải tìm cách lấy được Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn!” Bagnell quả quyết nói, rồi trách Trần Mộ: “Ông chủ, chuyện lớn vậy mà sao không nói với chúng ta một tiếng chứ. Tuy năng lực của mọi người có hạn, nhưng ít nhiều cũng có thể cùng nhau tìm cách giải quyết a.”

Trần Mộ lại vuốt cái mũi của mình, xấu hổ nói: “Ta cảm thấy với thực lực của mình thì khó mà lấy được Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, nên chẳng dám hy vọng xa vời. Lúc trước ta tưởng Tổ Trữ có nhưng tiếc là không phải.” Bagnell nghe thế thì trợn cả hai mắt, bực tức nói với Hề Bình: “Nói một hồi, hóa ra là ông chủ không tin chúng ta.”

Hề Bình nói thêm: “Còn không tin tưởng vào bản thân nữa.”

“Đúng là mất mặt a. Sao chúng ta lại dính vào một ông chủ như vậy chứ.”

Hề Bình nói thẳng: “Không cần tiến.”

Tô Lưu Triệt Nhu vẫn im lặng từ nãy giờ bỗng nói một câu: “Không đáng mặt đàn ông.”

Câu này thì có hơi quá, về mặt mọi người liền trở nên quái dị. Còn Trần Mộ bị mọi người thay nhau trách mắng liên hồi chỉ đành cười khổ. Tuy nhiên, hắn biết mọi người vì muốn tốt cho mình nên không hề tức giận.

Trần Mộ là một người rất mâu thuẫn, nhiều lúc hắn thể hiện tính cần cù chịu khó vượt xa người thường. Bởi vì hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai việc sinh tồn khó khăn thế nào, cộng thêm bản thân luôn giữ được cái ‘tâm’ bình thường, tỉnh táo lý trí, nâng được bỏ được. Nhờ có ưu điểm này mà hắn đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Song, những gì mà bản thân từng ném trải cũng làm con người hắn trở nên rất thực tế. Trong mắt hắn, hố ngăn cách giữa các tầng lớp xã hội rộng đến độ bản thân không tài nào vượt qua được. Dù là bây giờ, tuy tiếp xúc với bọn họ rất nhiều nhưng giới thượng lưu vẫn như thứ gì đó cao quá tầm với của bản thân. Tính thực tế này không phải chỉ qua một đêm mà thành, nó được tích lũy dần qua hơn 10 năm gian khổ và trở thành một thiết luật khắc sâu trong lòng hắn.

Cho nên dù hắn biết Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn có thể giúp bản thân, nhưng thực tế nó nằm trong tay những danh gia vọng tộc khiến hắn không dám ôm hy vọng xa vời.

Hắn quá thực tế đi.

Thấy Trần Mộ cười khỏ, Bagnell nghiêm mặt nói: “Ông chủ, không phải ta đang đùa đâu. Nói chung ngài còn chưa hiểu hết năng lực của bản thân! Tuy nhiên trong mắt chúng ta thì ngài rất mạnh mẽ!”

Lời nói của Bagnell lại được mấy người Hề Bình, Tô Lưu Triệt Nhu đồng tình một cách thần kì. Trừ Weah ra, hẳn vẫn ôm bộ mặt trơ như đá.

“Ngài mới 20 tuổi nhưng lại có trình độ chế tạo cấp đại sư, còn phá vỡ thiết luật không thể kiềm tu chế tạo sư và tạp tu. Ngoài ra, ngài còn là một tạp tu xuất sắc! Về mặt tạp tu, ngài cũng là một thiên tài. Hơn nữa, cơ nghiệp hiện giờ là do tự tay ngài gây dựng nên đủ để chứng minh thực lực!” Khi nói lời này thì mặt Bagnell hiện lên vẻ tôn kính.

“Ông chủ, ngài là thiên tài trong thiên tài!” Hề Bình cũng đồng tình.

Trần Mộ vẫn giữ vẻ mê mang khó hiểu, rõ ràng lời nói của Hề Bình và Bagnell không nhận được sự đồng tình từ hắn. Chế tạo ư, hẳn thấy trình độ của mình chỉ bằng một tên nghiệp dư, hoàn toàn dựa dẫm vào tám tạp phiến thần bí và lý luận trừ tạp kỳ diệu kia. Càng không cần nói đến lĩnh vực tạp tu, bản thân chưa từng được đào tạo có hệ thống. Khi đối mặt với Weah, có thể chống đỡ trong 30s cũng đủ mừng rồi.

Như vậy cũng được coi là mạnh ư?

Vừa thấy bộ mặt của Trần Mộ thì Bagnell liền từ bỏ ý định khuyên bảo. Trần Mộ cái gì cũng tốt nhưng lại thiếu chí tiến thủ, khí phách, dã tâm. Đây cũng là khuyết điểm của hắn. Tuy nhiên, Bagnell cũng hiểu rõ dù ông chủ có vẻ rất tùy tiện nhưng rất cố chấp.

Hề Bình cũng là một lão hồ ly. Sao hắn không nhận ra được điều này chứ? Hai người ăn ý nhìn nhau, đều nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, hai người cũng biết trên đời làm gì có chuyện nào hoàn mỹ? Nếu Trần Mộ thực sự có dã tâm, khí phách như thế thì chưa chắc hai người đã đồng ý theo hắn. Bọn họ lăn lộn trên đời nhiều năm, có chuyện nào, loại người nào mà chưa từng gặp qua chứ. Nếu làm việc cho một tay kiêu hùng thì cuộc sống bây giờ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đúng lúc này, thiết bị liên lạc trên tay Hề Bình vang lên. Hắn nhìn thoáng qua, liền cười lên: “Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. À, đây là tin tức liên quan đến Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn mà tạp tu đoàn Tuyết Hoa đưa tới. Theo như tin tình báo, bây giờ trừ Lục Đại ra thì còn có 15 gia tộc khác nắm Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn trong tay. Ngoài ra còn 7 gia tộc khác có khả năng có.”

“Nhiều vậy?” Trần Mộ hoàn toàn sững sốt. Ngay từ đầu, hắn tưởng rằng chỉ thế lực cỡ Lục Đại mới có, không ngờ Lục Đại và 15 gia tộc khác đều có. Còn bảy gia tộc khác có thể có thì Trần Mộ không thêm để tâm tới.

“Nhiều á?” Bagnell lắc đầu, cười lạnh: “Nhiều đây mà cũng gọi là nhiều? Con số này là tính cả liên bang! Hiện chúng ta chỉ có thế tập trung mục tiêu ở khu Thiên Đông Lý, những nơi khác quá xa. Ồ, chúng ta xem thử, trừ Sương Nguyệt Hàn Châu ra thì chỉ còn một gia tộc khác là có. Ngoài ra còn một gia tộc khác là có khả năng.”

“Bỏ gia tộc có thể có qua một bên đi. Nếu ngay cả Mobley cũng không dám chắc thì e là chúng ta chẳng tìm ra gì đâu.” Hề Bình nói.

Trần Mộ nhìn vào cái tên đó, đọc nhẹ: “Đông Thụy Thái Thúc.”

“Xem ra chúng ta phải dốc sức tập trung vào gia tộc Thái Thúc. Muốn lấy thứ này từ tay Sương Nguyệt Hàn Châu chỉ là chuyện viễn vông. Nhưng gia tộc Thái Thúc này là ai? Sao ta chưa từng nghe qua?” Bagnell vuốt cằm suy nghĩ.

Đối với Bagnell thì Hề Bình chẳng hề nể mặt, giọng châm chọc: “Trừ gái gú ra thì người còn biết cái quái gì?”

Tiếc rằng da mặt Bagnell rất dày. Hắn cười một cách thô bỉ, vẻ mặt thần nhiên: “Người không nói thì thôi, chứ nói ra liền khiến ta thấy ngứa ngáy cả người à.”

Hề Bình trợn mắt lên, nhưng sau đó liền chuyển sang cái tên này: “Đông Thụy chắc là khu Đông Thụy. Chỗ này cách chúng ta khá xa à, xa hơn thành Thiên Hồ rất nhiều. Thái Thúc là tên một dòng họ, xem ra chúng ta phải điều tra thêm về gia tộc này. Không ngờ bọn họ lại có thứ quý giá như Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, chắc lai lịch không tầm thường.”

Nhìn Hề Bình và Bagnell vì mình mà sốt ruột bày mưu tính kế, Trần Mộ thấy rất ảm áp.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện này cứ từ từ điều tra. Được rồi, chắc các người còn chưa thấy sáo tạp ta mới thiết kế. Đi, chúng ta thử một chút.”

Nhắc đến sáo tạp thì Bagnell liền thấy hứng thú, nói không ngừng: “Đi đi đi!” Hắn kỳ vọng rất nhiều vào sáo tạp mới. Lần nào Trần Mộ cũng làm ra thứ khiến người khác vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Tô Lưu Triệt Nhu tỏ vẻ không hứng thú với tạp phiến, liền về phòng nghỉ ngơi, chăm sóc Trần Mộ nhiều ngày liên tục đã vắt kiệt sức của nàng. Hề Bình cũng chẳng có hứng thú với tạp phiến, thứ mà hắn quan tâm là Đông Thụy Thái Thúc. Hắn hận không thể đi điều tra ngay lập tức.

Lần này Trần Mộ không chỉ chế tạo một loại sáo tạp, mà là vài loại. Trong cuộc chiến với liên minh Xuyên Hạ, hắn đã phát hiện ra nhược điểm của sáo tạp chiến thuật. Tuy chúng có uy lực mạnh nhưng thiếu biến hóa, kém cơ động, rất dễ bị kẻ địch khắc chế.

Cho nên khi chế tạo sáo tạp này, Trần Mộ liền thiết kế vài sáo tạp khác nhau. Như vậy cũng tăng thêm sự phong phú cho sáo tạp chiến thuật.

Trong phòng huấn luyện đã có ba gã tạp tu theo lệnh chờ ở đây từ sớm. Bọn họ là tạp tu chuyên dùng sáo tạp may mắn sống sót nên rất quen thuộc với chúng. Do kiên trì tập luyện ‘Tuyệt khanh pháp’ nên cuối cùng bọn họ cũng đột phá cảm giác tứ cấp, bước vào ngũ cấp.

Khi ba người biết hôm nay thử tạp phiến mới thì đều vô cùng hưng phấn.

Đầu tiên Trần Mộ lấy ra sáo tạp gồm ba tấm tạp phiến màu xanh nhạt. Bagnell tò mò lại gần: “Đây là tạp phiến gì?”

Trần Mộ vừa đưa ba tấm tạp phiến cho ba gã tạp tu, vừa nói: “Mấy tấm này không khác toa tạp mà chúng ta dùng lúc trước lắm, nhưng tính năng cao hơn nhiều.”

Ba gã tạp tu loay hoay một lúc liền hiểu được cách sử dụng.

Đông! Một âm thanh nặng nề như tiếng búa tạ vang lên.

Bagnell cảm thấy như tim mình bị đập mạnh, cực kì khó chịu. Tấm toa tạp này phát ra tiếng rít nhỏ rất quái dị, hoàn toàn khác với trước.

“Lực sát thương 3000!” Khi thấy con số này thì cảm giác khó chịu trong người Bagnell liền bay mất. Hắn mở to mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn vào con số trên bia ngắm, nói năng lộn xộn: “Trời ơi, ba ngàn, ba ngàn...Không phải ảo giác chứ? Trời ơi! Ta sắp điên rồi!”

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên khua tay múa chân giữa khu huấn luyện, la hét như người điên.

Con số này cũng nằm ngoài dự đoán của ba gã tạp tu, bọn họ thèm thuồng nhìn vào tạp phiến trên tay. Chẳng tạp tu nào lại không thích tạp tu có lực sát thương mạnh mẽ cả! Lực sát thương 3000 cũng đủ cho nó trở thành món vũ khí công thành lợi hại. Trước dạng tấn công mạnh mẽ thế này, lòng năng lượng tứ cấp chỉ như một tờ giấy mỏng manh, còn ngũ cấp thì cũng chịu được một đòn là cùng.

“Ta đã ưu hóa kết cấu của năng lượng thể mà chúng bắn ra. Năng lượng thể mới này có đầu sắc nhọn, ở ngoài có rãnh hình xoắn ốc để tăng độ ổn định khi vừa bay vừa xoay tròn. Điều này cũng giúp tăng tốc độ bay lên gấp ba so với toa tạp trước kia. Còn hai tấm tạp để quét mục tiêu cũng được cải tiến, số lần quét theo phương thức giao thoa được tăng nhiều nên càng chính xác hơn. Nó có thể tấn công chính xác mục tiêu từ xa trong phạm vi 10km.” Trần Mộ chậm chậm giải thích, mỗi khi nói đến tạp phiến thì hắn luôn rất tự tin. Tuy nhiên, hắn vẫn tiếc nuối: “Vì ưu tiên uy lực nên tốc độ tấn công giảm không ít, phạm vi sử dụng có hạn.”

Bagnell trước tiên nhảy cảm nhận ra cách sử dụng loại tạp phiến này. Nó rất thích hợp để đối phó cao thủ bên phe đối phương, khóa mục tiêu một cách chính xác, lại thêm tấn công cực mạnh. Chẳng phải sinh ra vì mục đích này sao? Hắn có thể tưởng tượng giữa chiến trường hỗn loạn, một thoi năng lượng đột nhiên bắn xuyên lồng năng lượng của đối phương một cách dễ dàng, kế tiếp là cảnh đối thủ rơi thẳng xuống đất.

Hắc hắc hắc, quá tuyệt vời!

Về phần tốc độ tấn công quá chậm thì đành chịu, nếu không thì ai mà sống nổi chứ. Hơn nữa trong mắt của Bagnell, tầm bắn siêu xa đã phần nào bù đắp nhược điểm về tốc độ tấn công. Huống hồ, điều này cũng có nghĩa bọn họ có thể chọn địa điểm phục kích xa hơn.

Còn hưng phấn còn chưa dứt thì Trần Mộ lại rút ra hai tấm tạp phiến đầy hoa văn màu đỏ tươi.

Sáo tạp gồm hai tấm tạp phiến? Lòng hiếu kỳ của Bagnell liền tăng lên. Cho tới giờ, sáo tạp do Trần Mộ chế tạo luôn gồm ba tấm. Đây là lần đầu tiên hắn thấy sáo tạp chỉ gồm hai tấm.

365. Chương 359: Sáo Tạp Mới (2)

“Ta còn chưa có đặt tên.” Vẫn như trước, Trần Mộ trả lời theo kiểu của hắn. Nói xong hắn liền đem hai tấm tạp phiến đưa cho hai vị tạp tu, rồi hạ giọng dặn dò vài câu.

Hai vị tạp tu hiểu ý, chỉ thấy bọn họ nghiên cứu vài phút, liền hướng hai người ra hiệu có thể bắt đầu. Bagnell vội tập trung tinh thần, hắn thật sự tò mò, hai tấm tạp phiến đỏ hồng này rốt cuộc là có điểm gì hấp dẫn.

Chỉ thấy hai vị tạp tu đứng một trước một sau. Tạp tu phía trước đột nhiên quát một tiếng, cũng không thấy có động tác gì, bỗng nhiên vô số đốm lửa cỡ ngón cái xuất hiện. Đốm lửa này cùng với lửa bình thường hoàn toàn khác biệt, bên trong màu lam sẫm, nhưng bên ngoài lại cháy đỏ rực rỡ. Cả một đoàn hỏa diễm bùng bùng ở giữa không trung, nhẹ nhàng dập dềnh lên xuống. Phóng mắt nhìn toàn cục, đám lửa không dưới mấy ngàn đốm này tựa như một đàn ong dày đặc xanh xanh đỏ đỏ đan xen khiến cho người ta cảm thấy hơi có một chút sợ hãi.

Về mặt Bagnell chấn động, vừa định mở miệng nói gì đó thì gã tạp tu phía trước đột nhiên duỗi tay phải ra, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Vù vù!

Trên bầu trời, mấy ngàn luồng sáng xanh đỏ xen kẽ giao nhau tạo nên tàn ảnh dày đặc như mưa, phủ kín một vùng hướng mục tiêu mà lao tới. Mấy ngàn đốm lửa bao vây một phạm vi cực lớn, đem tắt cả bia ngắm trong phòng huấn luyện bao phủ lại.

Những tiếng “Phốc phốc phốc” không ngừng vang lên.

Luồng sáng xanh đỏ này dễ dàng xuyên thủng bia ngắm. Điều kinh hoàng khiến mọi người dựng tóc gáy chính là khi những ngọn lửa này rơi xuống đất cũng không tắt mà lại càng cháy to. Chỉ trong chớp lát, phòng huấn luyện tràn ngập mùi cay của khói. Trần Mộ lập tức mở hệ thống thông gió, phải mất vài phút khói mới tan hết. Lúc này, sàn phòng huấn luyện lỗ chỗ từng mảng hố nhỏ cỡ ngón cái, còn bia ngắm thì thủng như cái rổ.

Khuôn mặt Bagnell đờ đẫn.

Trần Mộ liền giới thiệu tấm tạp phiến: “Cảm hứng về tấm tạp phiến này được ta lấy từ Hỏa vũ sa cùng với tạp giới cũng loại của Pháp Á, ta nghĩ tầm bắn cùng hỏa lực có lẽ là rất quan trọng nên làm ra tạp phiến này. Nó có khả năng phóng ra 1024 đốm lửa nhỏ một lần, nếu dùng làm hỏa lực để áp chế đối phương, hiệu quả hẳn là không tồi. Vì để tăng cường hỏa lực, ta lại cải cách kết cấu năng lượng của nó. Lực sát thương của loại kết cấu này không lớn, nhưng đặc điểm lớn nhất của nó là có thể cưỡng bách hút năng lượng ở xung quanh làm nhiên liệu cháy. Nếu chúng rơi lên lồng năng lượng của đối phương thì chúng sẽ hút sạch năng lượng trên lồng, rồi chuyển hóa chúng thành nhiên liệu cháy và to dần lên. Điều này khiến cho lồng năng lượng của đối phương bị mỏng cục bộ quanh vị trí nó bám, giúp chúng nhanh chóng xuyên phá lồng năng lượng.”

“Cái này... mạnh như vậy?” Bagnell nuốt nước miếng, run giọng hỏi.

“Rất may là..” Trần Mộ không để ý xung quanh, thần sắc như thường tiếp tục giới thiệu: “..bởi chú trọng đến tầm bắn, nên độ chính xác không cao. Ta dự định chia ra thành hai người một tổ, như vậy sẽ gia tăng độ linh hoạt cho từng tổ nhỏ. Bất quá, nhược điểm của tập phiến này cũng rất rõ ràng: cực hao năng lượng. Ta đã thử qua, đối với thể năng lượng ba sao, chỉ có thể toàn lực công kích một lần. Thể năng lượng bốn sao có thể cho phép luân phiên phóng bốn lần công kích. Thể năng lượng năm sao, chúng ta tạm thời chưa tính đến.”

Bagnell rút cuộc khôi phục lại vài phần tỉnh táo. Vừa rồi hắn bị tập phiến này hù dọa, tập phiến này một lần phóng ra chính là hơn một nghìn điểm lửa, có thể bao phủ một phạm vi thật rộng. Nếu là một trăm cái phóng cùng lúc thì sao? Đó chính là mười vạn điểm lửa, diện tích bao phủ cỡ nào cơ chứ?

Phạm vi công kích loại này chính là khắc tinh của tập tu am hiểu tránh né, mà đối với tập tu chuyên phòng thủ lại không có bao nhiêu tác dụng. Phạm vi công kích mặc dù phủ được diện tích lớn nhưng cường độ của mỗi điểm lửa lại không đủ để xuyên thủng lồng phòng ngự của địch nhân.

Nếu đúng như lời ông chủ nói, hỏa điểm này có thể nhất thời xoay chuyển cục diện, chúng chính là khắc tinh của lồng năng lượng!

Khi Trần Mộ nói ra nhược điểm tập phiến này, hắn mới thở dài một hơi. Thật là một tập phiến uy lực cường đại. Nếu tập phiến này không có bất cứ nhược điểm gì, hắn mới thực sự hãi hùng khiếp vía. Bất quá, sau khi thở phào một hơi, tim của hắn lại đột nhiên co rút lại.

Thể năng lượng ba sao mà chỉ có thể công kích được một lần, như vậy nghĩa là khi chiến đấu phải sử dụng thể năng lượng bốn sao! Tiêu hao như vậy thật là quá kinh đi, nếu tính thêm cả phần tiêu hao trong lúc huấn luyện....

Mỗi lần bắn ra không phải là đạn lửa mà là tiền. Thể năng lượng bốn sao có giá là mười lăm vạn Audierne, chỉ có thể bắn bốn phát. Tính ra, mỗi lần nó bắn đến hai vạn đơn vị năng lượng. Quy đổi thành tiền, mỗi lần bắn ra tương đương với ba vạn bảy trăm ngàn Audierne. Đây không phải đốt tiền thì là cái gì?

Còn như lúc chiến đấu, một trăm tổ nhỏ, mỗi một lần bắn sẽ là ba trăm bảy lăm vạn Audierne! Mười lần bắn, chính là ba ngàn bảy trăm năm mươi vạn Audierne! Một trăm lần.....

Đến như huấn luyện mà nói, một ngày một tổ tập tu cho dù chỉ sử dụng mười lần, tính ra thì...

Bagnell vừa tính toán, vừa liều mạng nuốt nước miếng, tóc tai dựng đứng, trên mặt cũng không khỏi cười khổ. Đầu năm nay quả thực không có chuyện gì hoàn mỹ cả.

Bất quá, uy lực tập phiến này thật sự làm cho hắn kích động. Chỉ thấy hắn chính khí凛冽 nói: “Quả là tập tốt! Ông chủ, tập này hay là để ta đặt tên đi!”

“Ừ, được.” Trần Mộ thoải mái nói.

Cuối cùng, tập phiến này được đặt tên là {Đốt tiền}, biểu đạt tàn niệm mãnh liệt sâu sắc của Bagnell đối với nó. Hắn đã thật đau đầu rồi: chỉ sợ lần này Hề lão tặc nhất định liều mạng già cùng mình!

Nhưng Trần Mộ cũng không dừng buổi trình diễn, hắn lại lấy ra một bộ tập phiến mới. Cấu văn màu xám bạc trên bề mặt tập phiến vô cùng phức tạp, chúng đan xen quyện với nhau thật bắt mắt.

Tâm tình Bagnell hiện tại cực độ mâu thuẫn, có thể nói là vừa kích thích vừa lo sợ. Hắn vừa hy vọng Trần Mộ làm ra tập phiến thật mạnh, nhưng lại sợ tập phiến này sẽ tiêu tốn như {Đốt tiền}.

Bất quá, Trần Mộ cũng không có chú ý tới tâm lý của Bagnell. Đợt biểu diễn mới vừa rồi đã thực sự kích phát mãnh liệt tình cảm của hắn. Nhìn tập phiến do chính mình chế tạo xuất sắc như thế, trong lòng hắn tràn ngập cảm giác thành công. Đối với một kỹ thuật gia mà nói, có thể đạt được thành tựu trong lĩnh vực kỹ thuật chính là phần thưởng lớn nhất dành cho bọn họ.

Hắn hùng hực khí thế nói: “Tập phiến này là ta mô phỏng theo {Tuyết hoa chi vực} mà lần trước Tiểu Ba lấy được, nhưng được cải tiến rất nhiều. Tập phiến này cần ba tập tu để sử dụng. Tác dụng của nó rất đơn giản, nó có thể thành lập một vành đai trì trệ đường kính mười lăm thước. Vành đai trì trệ này cũng chỉ

có một tác dụng là để phòng ngự. Tác dụng cơ lý của vành đai trì trệ này không giống với lòng năng lượng, trong vành đai trì trệ, thời gian trôi qua hết sức thông thả. Đến ngay cả tạp phiến mới vừa rồi...ách... chính là {Đốt tiền} cũng không có cách nào đốt phá nó. Vì thế tạp phiến này mới được gọi là {Trì trệ hoàn}. Nó có thể cung cấp cho đội viên phòng ngự rất tốt, nhưng nó cũng có khuyết điểm: một khi triển khai vành đai trì trệ, ba gã tạp tu này sẽ không di động được, tạp phiến này chỉ có thể dùng cho chiến trận.”

Trước mắt Bagnell sáng ngời, trong lòng hắn đã nghĩ ra phương pháp sử dụng {Trì trệ hoàn}. Mặc dù khuyết điểm của nó hết sức rõ ràng, nhưng theo Bagnell, nếu biết cách sử dụng nó có thể phát huy giá trị rất lớn.

“Ài.” Trần Mộ lại lấy ra một tạp phiến màu tím: “Cái này không cần nói nhiều, nó cùng {Chiết hình yển ba} tạp không khác biệt lắm, uy lực lớn hơn một chút và cũng cần ba người sử dụng. Ừm, ta vốn là định dùng nó để đối phó toa xa Pháp Á vì thứ kia có điểm phiền toái. Bất quá, sử dụng cụ thể như thế nào mời ngài tự xem đi.” Trần Mộ cũng không có nhiều lời. Hắn tin tưởng ở phương diện này so với mình Bagnell chuyên nghiệp hơn nhiều.

Sau khi đem hết tạp phiến giới thiệu xong, Trần Mộ cũng thở ra một hơi dài. Số tạp phiến lần trước đã được Nhữ Thu thống kê lại, tổng cộng được hơn 2700 tấm, điều này cũng làm cho Trần Mộ trong lòng tràn ngập kiêu ngạo. Mà tên của tấm tạp phiến đầu tiên đó cũng đã được xác định: nó được gọi là {Loa vân thư toa}.

Liên tiếp mấy ngày, Bagnell chìm trong cảm giác ngơ ngẩn. Trước đây, hắn chưa hề rung động đến như vậy đối với những tạp phiến Trần Mộ chế tạo. Tạp phiến uy lực tuyệt luân này làm cho hắn ngứa ngáy khó chịu. Đối với hắn mà nói, đây cũng là một thách thức thật lớn.

Tạp phiến hoàn toàn mới cũng có nghĩa là phương thức chiến đấu sẽ hoàn toàn mới theo. Hơn nữa, lần này Trần Mộ chế tạo có đến vài loại tạp phiến, bởi vậy phân phối tạp phiến ra sao, chiến thuật phối hợp thế nào, phương thức huấn luyện.. đều phải thay đổi. Ngay cả Khương Lương mấy ngày nay đều cùng một chỗ với Bagnell cẩn thận thảo luận.

Giải quyết xong vấn đề tạp phiến Trần Mộ như trút được gánh nặng. Bất quá, sau khi đã giải quyết tạp phiến cho đám thủ hạ, hắn cũng muốn cân nhắc lại tạp phiến cho chính mình một chút. Trong cuộc chiến lần trước, độ nghi của hắn bị nổ tung khiến {Chiết hình yển ba}, {Thoát vĩ toa} cùng với {Đại nê thu} tạp ở trong đều hỏng hết. Hắn phải làm lại tạp phiến hoàn toàn mới.

Nhưng là, nên chế ra tạp phiến gì đây? Khí lưu tạp là đương nhiên, công năng chuyển hướng mạnh mẽ của {Đại nê thu} nhất định không thể thiếu. Hiện tại hắn đã hiểu sơ về lý luận trung cấp trừ tạp, đã có thể tiến hành nâng cấp đối với {Đại nê thu}. Hắn tin tưởng rằng, tính năng của {Đại nê thu} sau khi nâng cấp nhất định còn cường hãn hơn nữa.

Trừ cái này ra, hai tấm tạp phiến khác hắn sẽ phải suy tính thật kỹ càng.

Yêu cầu đầu tiên là phải phù hợp với phương thức chiến đấu của chính mình. Ừm, phải là cận chiến tạp phiến, hơn nữa còn phải “sát thân” cận chiến tạp phiến. Uy lực thì không cần quá mạnh, nhưng dao động năng lượng nhất định phải nhỏ nhất có thể, đây là điểm mấu chốt nhất. Có như vậy mới có thể phát huy một số thủ đoạn vô tạp lưu của hắn đến trình độ lớn nhất.

Mà tạp phiến công kích từ xa hắn cũng muốn. Nếu chỉ thuần túy cận chiến, một khi bị đối phương phát hiện thì rất dễ dàng lâm vào cảnh bị động. Nếu không thể công kích từ xa, thủy chung sẽ bị người khác quần chế. Yêu cầu cho tạp phiến bắn xa là công phá mạnh, chuẩn xác cao, năng lượng dao động thấp, cho dù tần suất bắn chậm một chút cũng có thể chấp nhận được.

Trần Mộ đột nhiên phát hiện, phương thức tấn công của mình hình như đi vào hai hướng cực đoan. Kỳ thật, hắn lại thích loại tạp phiến có chiến thuật biến hóa đa đoan như Tiết thức liên nhiều hơn. Chỉ là, nó không phải là phương thức hắn am hiểu. Hơn nữa, Tiết thức liên quá nổi tiếng, nếu có người chú ý, hắn tất sẽ gặp phiền phức.

Trần Mộ chìm vào trầm tư.

366. Chương 360: Sáo Tạt Mới (3)

Lục tuyển trong thân thể hần cũng không phải là chuyện mới được một hai ngày, tính ra so với ban đầu thì cảm giác sợ hãi bây giờ đã nhạt phai đi rất nhiều.

Chuyện gì nên làm thì làm! Hần lập tức đem tất cả tinh lực của mình dồn vào ba tấm tạp phiến mới. Những cái này làm hao tổn rất nhiều tâm tư của hần, ngay cả một ít lý luận trung cấp trừ tạp vừa mới học xong không bao lâu cũng được hần đem ra vận dụng. Dĩ nhiên ban đầu còn nhiều bỡ ngỡ, nhưng sau khi làm mấy ngàn tấm tạp phiến, bản thân hần đối với lý luận trung cấp trừ tạp đã có những hiểu biết và lý giải sâu sắc hơn.

Để tự bảo vệ cho tính mạng mình, Trần Mộ tuyệt không dám có nửa phần hà tiện. Phàm là những thứ gì hần cần, những thứ gì hần cho là tài liệu tốt thì bằng mọi cách hần kiếm về cho bằng được.

Một lượng lớn tài liệu trân quý được bày bừa bộn trước mặt hần, nhưng hần lại không lập tức ra tay. Mặc dù đã định được phương hướng chủ đạo, nhưng làm thế nào để thiết kế tạp phiến chiến đấu hoàn toàn mới cho bản thân, quả thật cần phải suy nghĩ cho thật chín.

Trần Mộ lại tự nhốt mình vào phòng thí nghiệm.

Bagnell vừa mới nhận được nhiều tạp phiến nên có một lượng lớn công việc phải làm, hiển nhiên là hần bận bịu đến tối mịt tối mày. Về phần Hề Bình thì ngày nào cũng thần thần bí bí, thật cũng không biết là hần đang bận rộn việc gì nữa.

Sáo tạt do Trần Mộ chế tạo ra không cái nào không là tinh phẩm, bất kể là {Loa văn thư toa}, {Đốt tiền}, {Trì trệ hoàn}, hay {Chiết hình bạo} đều thể hiện những đặc tính vô cùng rõ nét, mà những nhược điểm của chúng cũng rất rõ ràng. Vậy, làm thế nào để phối hợp tổ hợp, làm thế nào để hình thành chiến thuật thì phải hao tâm tổn huyết không ít.

Bagnell tâm tư rất cẩn mật, mấy tạp phiến này Trần Mộ chỉ mới giới thiệu qua loa đại khái, thậm chí còn nhiều chỗ hết sức mơ hồ. Vì vậy, để thăm dò hết tất cả tính năng của chúng, hần đã thực nghiệm không biết bao nhiêu lần.

{Loa văn thư toa} uy lực vô cùng lớn, độ chính xác khi bắn rất cao làm kẻ khác phải há mồm trợn mắt, nhưng cũng do vậy mà yêu cầu cực cao đối với hai người bắn. Bagnell cùng Khương Lương bàn bạc với nhau rất nhiều lần rồi đi đến quyết định sẽ cho các tạp tu bắn tĩa chuyên sử dụng {Loa văn thư toa} học một khoá huấn luyện tăng cường kỹ năng ngắm bắn, hy vọng có thể phát huy uy lực tối đa của nó.

Tạp phiến {Đốt tiền} còn lại kia chính là thứ làm cho Bagnell đau đầu vô cùng. Hần không hề có điều gì bất mãn đối với tính năng của nó, lực công kích cường đại của nó chủ yếu nhằm vào lòng năng lượng càn làm cho hần thêm phần hài lòng. Nhưng tạm thời hần không thể không dừng việc huấn luyện được, chi phí cho huấn luyện thật sự là quá cao.

Trước đây công năng của {Trì trệ hoàn} đã từng làm cho mắt hần sáng rực, nhưng hần cũng đã phát hiện ra yếu điểm chí mạng, đó là {Trì trệ hoàn} chỉ có tác dụng hữu hiệu với năng lượng thể, còn đối với thực thể lại không có tác dụng nào cả. Sau khi hỏi qua Trần Mộ thì hần mới biết, {Trì trệ hoàn} về bản chất là hình thành một cái khu vực điều hòa năng lượng, do đó hiển nhiên nó chỉ có thể hữu hiệu đối với năng lượng thể.

Như vậy một khi bị vô tạp lưu tập kích thì có thể nói {Trì trệ hoàn} không còn nửa điểm tác dụng. Nhưng suy đi nghĩ lại, Bagnell cũng không quá lo lắng. Chuyện bị vô tạp lưu tập kích, đối với bất kỳ một nhóm tạp tu nào, đều là một vấn đề vô cùng nhức óc. Đã vậy một khi sử dụng {Trì trệ hoàn} thì không cách nào di động được, hạn chế về phạm vi sử dụng của nó cũng thật lớn. Nhưng tính năng phòng hộ năng lượng thể xuất sắc nhất của nó thực sự đã làm cho Bagnell kích động.

{Chiết hình bạo} đúng là do Trần Mộ sửa sang lại từ Chiết hình yển ba tạp. Đặc điểm công kích của nó là nổ mạnh, uy lực cường đại. Tần suất bắn và độ chính xác cũng không tệ lắm, nhưng cũng không tính là đứng đầu. Cái làm cho Bagnell vui mừng nhất chính là, năng lượng của {Chiết hình bạo} cũng đỏ như màu lửa. Như vậy, nếu trộn lẫn cùng với {Đốt tiền} thì có tính yểm trá rất cao. Nếu đối phương nhất thời không chú ý, khẳng định là phải trả giá rất lớn.

Nhìn chung, những sáo tạp này không một cái nào không thể xưng là tinh phẩm. Tính năng của chúng trong đám tạp phiến đều là thượng thừa, nhưng Bagnell lại buồn như đưa đám, hẳn đã phát hiện ra một vấn đề cực kỳ quan trọng.

Bốn sáo tạp phiến đều mang thuộc loại tạp phiến chiến thuật, nhưng lại không có khả năng trở thành tạp phiến công kích bình thường! Nói cách khác, đám tạp phiến này thích hợp nhất là trong chiến đấu quy mô lớn, tổ hợp chúng lại thì uy lực kinh người. Tuy nhiên bốn tạp phiến này lại vô cùng cực đoan, không có bộ nào thích hợp cho hai tạp tu sử dụng trong khi chiến đấu cả.

Đối với việc này Bagnell chỉ còn nước cười khổ. Hơn hai ngàn tấm tạp phiến kia Trần Mộ phải tốn hao mất hơn ba tháng mới hoàn thành. Bagnell cũng hiểu rất rõ, bây giờ ông chủ không còn thời gian để chế tạo tạp phiến với quy mô lớn như vậy nữa. Hẳn biết chuyện mấy ngày gần đây Hề Bình hết lòng lo lắng, một khi có Hề Bình kết quả thì việc chính của bọn họ là phải chuẩn bị chu đáo trợ giúp ông chủ tìm cách thu về Kim ban nhuyển dịch khuân. Tạp phiến chiến đấu thông thường xem ra hẳn phải tự mình giải quyết. Trầm tư suy nghĩ rồi lại cùng Khương Lương bàn bạc hồi lâu, cuối cùng hẳn quyết định mỗi tạp tu sẽ được cấp một cái tạp phiến chiến đấu bốn sao, bất quá những tạp phiến này còn phải cần Hề Bình đi mua. Hơn hai ngàn tấm tạp phiến bốn sao cũng là một khoản chi tiêu vô cùng khổng lồ.

Với tạp phiến của mình Trần Mộ chế tạo rất nhanh, chỉ cần thời gian ba ngày là có thể hoàn thành. Ba tháng chế tạo tạp phiến không ngừng nghỉ, hẳn đã tích lũy kinh nghiệm thực tiễn tương đối phong phú và mang đến cho hẳn rất nhiều linh cảm.

Đại nê thu một lần nữa trải qua sự thiết kế ưu hóa của Trần Mộ tính năng được tăng lên rất cao. Phối hợp cùng với thân pháp của Trần Mộ, so với trước kia thì phiêu hốt quỷ dị hơn nhiều, thậm chí có vài phần giống như phong phạm của ma quỷ nữ năm đó. Hơn nữa năng lượng phóng ra của tấm tạp Đại nê thu mới được Trần Mộ ép nhỏ xuống tới mức cùng cực, thuận tiện giống như bản thân Trần Mộ vậy. Nếu không có sự đề cao cảnh giác thì khó lòng nhận thấy được dao động năng lượng của nó.

Bách biến tạp về sau đã trở thành tạp phiến chủ công của Trần Mộ. Ý tưởng để Trần Mộ sáng tạo ra nó đến từ tấm tạp phiến hẳn từng sửa chữa khi còn ở thành Đông Phương Vệ, đó chính là tấm tạp phiến mà phụ thân của vị Trữ phụ nhân thiện lương đã từng sử dụng - Bách biến tráo tạp. Bách biến tráo tạp đúng là một tấm tạp phiến lỏng năng lượng, nhưng năng lượng của nó có khả năng biến đổi hình dạng, ví dụ như biến thành hình thoi để giảm lực cản khi phi hành, hoặc thành hình mũi khoan để công kích địch nhân. Nó chính là tấm tạp phiến đầu tiên Trần Mộ nhìn thấy có cả công lẫn thủ.

Tạp phiến của Trần Mộ cùng với Bách biến tráo tạp về bản chất cũng không có gì khác biệt, chẳng qua là xảo diệu hơn đôi chút. Nó có thể hình thành tầng năng lượng vô cùng mỏng mà mắt thường khó phân biệt được. Nhưng chỗ nên xem thường tầng năng lượng mỏng manh này, tính năng phòng hộ của nó khá cường hãn. Trừ khi sử dụng vũ khí đại sát thương như Loa văn thư toa, còn năng lượng thể bình thường thì không cách nào xuyên qua được nó. Tầng năng lượng này còn có khả năng không ngừng biến đổi màu sắc, như vậy Trần Mộ có thể dễ dàng hòa nhập với ngoại cảnh, đạt được hiệu quả ngụy trang cao.

Trong một buổi huấn luyện, khi Trần Mộ đã quen thuộc với Bách biến: ở cạnh bàn tay hẳn đột nhiên xuất hiện một đạo ba nhận (lưỡi dao) cực mỏng mà mắt thường khó nhận biết được. Trần Mộ cẩn thận tỉ mỉ khống chế cảm giác của bản thân, trên bờ vai của hẳn lại đột nhiên xuất ra hai cái năng lượng tiêm trùy (mũi khoan nhọn), hai cây năng lượng tiêm trùy kia trong suốt không màu sắc nhưng lại trông như răng nanh của quái thú, làm cho người khác phát lạnh. Ngay sau đó, mũi chân Trần Mộ hiện ra một mũi sắc nhọn rồi biến mất, ngay cả ánh sáng vừa lóe lên cũng đồng dạng tắt ngóm. Nhìn lại Trần Mộ, cả người hẳn nhìn như đầy các loại hung khí của quái thú. Khi hẳn sử dụng Bách biến, từng bộ phận trên thân thể đều có thể trở thành vũ khí chí mạng. Như vậy, hẳn có thể dễ dàng phát huy thân thể cường hãn của vô tạp lưu đến trình độ cao nhất.

Còn tạp phiến dự phòng để công kích từ xa, Trần Mộ tự mình chế ra một bản đơn giản của Loa văn thư toa gọi là Văn toa. So với Loa văn thư toa, trị số thương tổn của Văn toa yếu hơn, lại còn khống chế khó khăn hơn nhiều. Nhưng may mà cảm giác của Trần Mộ nhạy bén kinh người, khống chế cảm giác cũng tinh tường, nên Văn toa vô cùng thích hợp.

Mấy tạp phiến mới này là Trần Mộ tự làm cho phù hợp với bản thân, nên ba cái này đều có một đặc điểm

chung là dao động năng lượng phát ra nhỏ nhất.

Những điều này khiến cho thủ đoạn tấn công của Trần Mộ tràn ngập tính bí ẩn và bất ngờ. Đối với thói quen dựa vào cảm giác để phán đoán hành động đối phương của tập tu mà nói, thì đây là loại hình công kích bọn họ không muốn đối mặt nhất.

Khoảng thời gian trước cảm giác của hắn đã có sự tăng vọt đáng kể, năng lực khống chế cũng tiến được một bước, dần dần đối với Bách biến cũng có vài phần quen thuộc.

Nhưng cho dù mới được như vậy thì thực lực của hắn cũng đã đột biến: trong huấn luyện đối kháng cùng với Duy A, thời gian kiên trì của hắn so với trước kia nhiều hơn 10 giây. Điều này là một sự khích lệ to lớn đối với hắn. Thậm chí nhất là Tiểu Ba, hắn vừa mới cảm giác đột phá được lực cấp, nhất thời nhần nại không được ở trước mặt Trần Mộ múa may một chút, kết quả là bị Trần Mộ đánh cho thương tích khắp người.

Phiêu hốt bất ngờ, biến hướng vô song Đại nê thu, quỷ dị khó dò khó phòng Bách biến, lại còn có Văn toa từ xa công kích trí mạng, Tiểu Ba quả thật chịu nhiều đau khổ.

Không đợi Trần Mộ luyện tập thuần thục ba tập phiên mới, Hề Bình cuối cùng cũng có tin tức.

Trong phòng họp, Trần Mộ, Bagnell và Hề Bình đang thảo luận về những tin tức tình báo mới nhất.

Về mặt của Hề Bình vô cùng nghiêm túc: “Ta đi tra xét một hồi, rốt cuộc cũng tra ra được lai lịch của Đông Thụy Thái Thúc. Đông Thụy Thái Thúc là một gia tộc hết sức cổ xưa, nghe nói là cùng thời với La gia ở thành Thiên Hồ, hai bên dường như còn có chút quan hệ sâu xa. Nhưng trong những tin tức ta tra được, không có tin tức nào cho thấy Đông Thụy Thái Thúc có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.”

Bagnell trầm mặc nói: “Dựa vào tính cách của Mobley mà nói, hiển nhiên về phương diện này hắn sẽ không tùy ý bịa đặt. Hắn đã khẳng định Đông Thụy Thái Thúc có, vậy tuyệt nhiên không có chuyện không có. Hắn đã khẳng định tức là hắn đã có nội tuyến trong đó.”

“Ừ.” Hề Bình cũng đồng ý nói: “Tài liệu tình báo của ta so với Tuyệt hoa tập tu đoàn hiển nhiên là kém hơn rất nhiều, có vài chỗ không đồng nhất cũng là chuyện bình thường. Ta cũng tin tưởng tình báo của Tuyệt hoa tập tu đoàn, dựa vào những tin tức mà chúng ta thu thập được, ta có cảm giác, chúng ta có cơ hội!”

“Người nói sao?” Bagnell tinh thần nhất thời phấn chấn, ngay cả Trần Mộ cũng đồng tai lên. Hắn mặc dù không có quá nhiều hy vọng viễn vông, nhưng nghe Hề Bình nói có cơ hội, tự nhiên là hưng phấn lên không ít. Trong mắt hắn, hai người Hề Bình và Bagnell phán đoán luôn rất chuẩn, ít khi phạm phải sai lầm.

367. Chương 361: Kế Hoạch Hành Động

“Haha!” Bagnell hưng phấn chà xát tay vào nhau, nhưng hắn vẫn bảo trì vẻ cẩn thận nhất định: “Nhưng mà, chúng ta không thể quá chủ quan được. Tục ngữ nói rất hay, “lạc đà ốm còn hơn ngựa khỏe”, cái gia tộc Thái Thúc kia đã có cội nguồn mấy trăm năm, mặc dù đã suy bại nhưng cũng không thể xem nhẹ được.”

“Ừ.” Hề Bình đồng ý nói: “Thái Thúc gia tộc có lịch sử lâu đời, có mối quan hệ cùng với các thế gia khác, thậm chí kể cả Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không tệ lắm, mà ở khu Đông Thụy thì càng thâm căn cố đế. Thay đổi của Thái Thúc gia tộc mấy năm nay chủ yếu thể hiện trên phương diện kinh tế, còn trên phương diện tập tu, trừ một tay tập tu khá nổi tiếng tên là Connery ra thì còn lại đều là hạng vô danh.”

Trần Mộ và Bagnell vừa nghe đến mê mẩn, Hề Bình rõ ràng đã hao tâm tổn trí rất nhiều để điều tra về Thái Thúc gia tộc.

“..Cường độ cảm giác của Connery đã đạt đến cấp bảy, là người nóng nảy, tính tình ngay thẳng, lúc còn trẻ hắn từng kết thù oán với một người nào đó thuộc thế lực khá lớn. Thái Thúc Dong đã giúp hắn hóa giải thành công đoạn cừu oán kia, nên mới thu phục được tay cao thủ này.”

Cường độ cảm giác cấp bảy! Trần Mộ trong lòng cả kinh, khó trách được xưng là cao thủ. Ngay cả Mobley cũng chỉ là cấp bảy đồng cấp. Gã Connery kia cũng đạt tới cấp bảy, thực lực quả thật quá cường hãn. Trần Mộ chưa bao giờ giao thủ cùng cao thủ tập tu có cảm giác cấp bảy, nhưng hắn biết, càng về sau cảm giác

tăng lên càng khó khăn. Từ cấp sáu mà tiến lên cấp bảy tốn thời gian hơn rất nhiều so với từ cấp năm lên cấp sáu.

Cảm giác cấp bảy, ở liên bang cũng có thể được coi là cao thủ có danh tiếng. Cũng không biết Đường Hàm Phái, Tiêu Tư.. cao thủ bậc nhất ở liên bang bọn họ có cảm giác ruột cuộc là bao nhiêu? Hắn đột nhiên nghĩ đến vị cao thủ Thanh Thanh của Tinh viện. Ngay cả ma quỷ nữ cũng phải kiêng kỵ năng lực của cô ta hình như là rất mạnh mẽ?

Dĩ nhiên, cường độ cảm giác cũng không đại biểu cho tất cả. Điển hình như Tiểu Ba, cường độ cảm giác của hắn bây giờ chẳng qua mới vừa đột phá cấp 6. Nhưng mà nếu tạp tu bình thường có cảm giác cấp 6 gặp hắn, tám chín phần mười là chỉ có bại. Phải biết rằng, cường độ cảm giác chẳng qua là điểm yếu nhất của hắn.

Khổng chế cảm giác chính xác, tinh tế đến mức khiến mọi người phát sợ, ý chí chiến đấu xuất sắc, kinh nghiệm thực chiến đấu vô cùng phong phú, lại còn có “Luân” do Trần Mộ chế ra, đó mới chính là điểm mạnh của hắn.

“Khu Đông Thụy cách chúng ta quá xa, nên những thứ mà ta có thể tra được là rất ít. Hơn nữa, mấy năm nay Thái Thúc gia tộc vẫn rất kém, nên tin tức tổng hợp cũng không có nhiều. Nhưng xem ra, chúng ta hình như là không còn lựa chọn nào khác.” Hề Bình cười nói.

Bất kể là bên trong Thái Thúc gia tộc có bao nhiêu thực lực, xét tổng thể so với Sương Nguyệt Hàn Châu thì cơ hội thành công cao hơn rất nhiều. Lực Đại a, đúng là thứ làm cho người ta tuyệt vọng.

Hề Bình sắc mặt nghiêm túc tiếp tục phân tích: “Kinh tế của Thái Thúc gia tộc mấy năm nay đang hồi phục dần, hơn nữa một gia tộc truyền thừa qua hàng trăm năm như thế, căn cơ tất là vững chắc, không phải hạng gia tộc bình thường là có thể so sánh được. Hiện giờ thời thế hỗn loạn, thế cục rối rắm, bất kể là tự bảo vệ mình hay không thì Thái Thúc gia tộc cũng phải tăng cường khả năng chiến đấu.”

“Không sai!” Bagnell vuốt râu mép, dường như đã hiểu ra điều gì.

“Đây chính là cơ hội cho chúng ta.” Hề Bình lúc này trông cực giống một lão hồ ly, hắn hí hóp mắt lại nói: “Cường đoạt thì đích thực là không có khả năng, mặc dù Thái Thúc gia tộc bây giờ chỉ là tập đoàn hạng hai, nhưng so với chúng ta thì vẫn còn mạnh hơn quá nhiều. Bọn họ bây giờ đang nghĩ biện pháp chiêu mộ tạp tu, không bằng chúng ta thừa cơ hội này tiến vào Thái Thúc gia tộc.”

“Hắc hắc.” Bagnell cười với vẻ mặt âm hiểm: “Cái này... ta thích, chỉ cần tiến vào được thì dễ xử lý rồi, nếu không lấy trộm thì bắt cóc tổng tiền. Hắc hắc...hai thứ này ta đều rất quen thuộc!”

Trần Mộ mồ hôi đổ như tắm.

Hề Bình dường như không để ý tới lời nói của Bagnell, trực tiếp phản bác: “Bắt cóc tổng tiền chỉ là hạ sách. Bây giờ Tuyết Hoa tạp tu đoàn đã biết chủ ý của chúng ta là muốn lấy Kim ban nhuyển dịch khuẩn, một khi chuyện này bị tiết lộ ra, chúng ta cứ chờ mà đón nhận cơn lửa giận của Thái Thúc gia tộc đi. Chẳng lẽ chúng ta lại bỏ cái sơn cốc này đi một lần nữa sao?”

Bagnell lập tức ngậm miệng. Sơn cốc phát triển cho đến cực diện như bây giờ là kết quả cố gắng chung của tất cả mọi người, không ai cam tâm cứ như vậy mà bỏ.

“Chuyến đi lần này không cần quá nhiều người, đi nhiều cũng chỉ vô dụng. Ông chủ cùng Weah hai người là đủ, ông chủ ở ngoài sáng, Weah ở trong tối. Có Weah chúng ta cũng không cần quá lo cho an toàn của ông chủ. Sau khi tiến vào Thái Thúc gia tộc, ông chủ cần cố gắng lấy được tín nhiệm của bọn họ để thu thập tin tức cụ thể về Kim ban nhuyển dịch khuẩn, lúc đó chúng ta sẽ thương lượng kĩ nên làm cái gì tiếp theo.” Hề Bình cẩn trọng nói.

Tin tức hữu dụng hiện có quá ít, nên dù là mưu mẹo già giơ như Hề Bình và Bagnell cũng không có nhiều biện pháp, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

“Ừm.” Trần Mộ gật đầu, ý nói đã hiểu. Qua những điều Hề Bình vừa nói, hắn cũng biết đây là cơ hội duy nhất của hắn. Lúc này hắn đang đắn đo suy nghĩ, có nên lãnh giáo một chút kiến thức về ăn trộm và bắt cóc tổng tiền của Bagnell hay không.

“Ông chủ.” Bagnell ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Mộ. Trần Mộ vẫn giữ một bộ dáng hồ hững, tựa như việc này cùng hắn chẳng có liên quan gì cả.

“Sao cơ?” Trần Mộ đợi Bagnell nói tiếp.

Sau khi trầm ngâm một chút, Bagnell mới nói: “Ông chủ, người quá kém, lần này phải làm thay đổi phong cách một chút mới được.”

“Quá kém?” Trần Mộ không hiểu rõ ràng cho lắm.

“Đúng, đúng là quá tệ!” Hề Bình phụ họa: “Thực lực của ông chủ đương nhiên là không có gì để bàn, nhưng lại không có danh khí gì cả. Như vậy rất bất lợi với kế hoạch của chúng ta lần này. Danh khí càng lớn, người khác mới có thể xem trọng người, lại càng dễ dàng dẫn sự chú ý của người khác. Ông chủ à, người ngẫm lại xem, nếu như Tiêu Tư hiệu trưởng đến khu Đông Thụy, chỉ sợ là cả khu Đông Thụy đều náo loạn cả lên. Nếu như danh tiếng của ngài được như Đường Hàm Phái, chỉ sợ khi người vừa mở miệng thì Thái Thúc gia tộc liền lập tức quần cả lên mà mang Kim ban nhuyển dịch khuôn dăng đến!”

“Lời này của Hề Bình quá đúng!” Bagnell vẽ mặt trầm trầm nghĩ: “Nổi danh và vô danh, hai thứ này cách nhau khá xa. Mọi người đều là tục nhân, chúng ta cũng vậy. Nếu ông chủ tạo danh khí thật lớn, chỉ sợ không cần lên tiếng Thái Thúc gia tộc cũng chủ động đến chiêu mộ người. Nếu không tạo được danh khí, nói không chừng cũng chẳng có ma nào thèm để ý.”

Trần Mộ cũng không phải là không hiểu chuyện giang hồ, chẳng qua là ngày thường hắn không có nghĩ tới những việc này, lúc này được hai tên kia chỉ điểm, hắn nhất thời sáng tỏ.

“Làm thế nào mới có thể nổi danh?” Trần Mộ liền trực tiếp hỏi tới.

“Ồ, câu hỏi rất hay.” Bagnell búng ngón tay kêu tanh tách, dáng vẻ như chuyên gia, nghênh nghênh ngang ngang nói: “Nổi danh à, đối với người khác mà nói thì đúng là một việc khó khăn. Nhưng đối với một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như ông chủ, thật sự là một việc vô cùng đơn giản. Ngài chỉ cần bộc lộ tài năng, bảo đảm thanh danh lập tức lên như điều gặp gió...”

“Cụ thể chút đi!” Trần Mộ cắt đứt đà cao hứng của Bagnell.

“Ách.” Bagnell cười nham hiểm, ánh mắt lóe lên giống như ánh mắt sói đang chăm chú nhìn con mồi: “Rất đơn giản, ngài chỉ cần đánh bại mấy vị tạp tu thành danh, như vậy là đủ rồi. Kiêu ngạo, nhất định phải kiêu ngạo! Phàm là tên nào dám khiêu khích, ngài trực tiếp đập chết. Hắc hắc, trẻ tuổi như vậy, lại có thực lực thế kia, tính tình nóng nảy mới là bình thường!”

Ánh mắt Trần Mộ chuyển hướng nhìn về Hề Bình.

Hề Bình gật đầu: “Đây đích thật là biện pháp đơn giản nhất.”

Trần Mộ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Vạn nhất làm cho Đường Hàm Phái chú ý thì sao?”

Cái tên Đường Hàm Phái này đích thực là đã tạo ra một vầng u ám trong lòng mọi người. Thủ đoạn tàn nhẫn, xuống tay sát phạt, hết lần này tới lần khác không ai có thể đoán được là hắn đang tính cái gì. Một người như vậy, thử hỏi ai có thể không kiêng kỵ?

“E rằng ông chủ lại phải mạo hiểm mới được, nên hỏi ý kiến của Tô Lưu tiểu thư, xem xem nàng có biện pháp nào không?” Hề Bình trầm ngâm nói.

Mọi người lại thương nghị thêm một hồi lâu, đưa ra rất nhiều quyết định chi tiết tỉ mỉ.

Mấy cái này chẳng qua chỉ là định hướng chính, tùy cơ ứng biến chi tiết vẫn phụ thuộc vào bản thân Trần Mộ. Mặc dù hắn chưa từng trải qua những chuyện như vậy, nhưng bây giờ chỉ còn cách là kiên trì đến cùng, đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Sau khi quyết định, bản thân Trần Mộ lại tiến vào phòng thí nghiệm, hắn phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Trần Mộ và Weah rời khỏi trụ sở chỉ có vài người biết. Lúc này hai người đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, cũng không biết Tô Lưu trong sáng ôn nhu trong lòng vướng mắc điều gì mà cải trang Trần Mộ thành một tên thiếu niên tướng mạo xấu xí. Còn Weah thì ngược lại, anh tuấn dị thường, phối hợp với khí chất lạnh

như băng hấn phát ra, quả thực không biết đã làm điên đảo hết bao nhiêu thiếu nữ. Chuyện này làm cho Bagnell và Hề Bình cười trộm không ngớt.

Từ khu Sicker đến khu Đông Thụy đường xá xa xôi, đi lại mất chừng ba tháng thời gian. Trần Mộ cũng biết hành động lần này không thể gấp được nên cũng không vội vàng. Mỗi ngày, trừ thời gian đi đường ra, khoảng thời gian còn lại hắn đều cùng Weah đối luyện.

Chiều theo phương án của Hề Bình và Bagnell sắp đặt cho hắn thì hắn cần phải nhanh chóng sử dụng Bách biến thành thực. Nếu ngay cả Bách biến cũng chưa thành thực, thì cái việc khiêu chiến kế tiếp cũng chỉ là chuyện tào lao mà thôi.

Một toa thuyền tuyết đang gào thét phi hành ở độ cao cách mặt đất 15m. Khu Thiên Đông Lý không giống như các khu khác, bởi vì địa tầng cơ bản đều là tầng tầng lớp lớp băng dày, cho nên phi hành đường dài đều chủ yếu dựa vào thuyền tuyết mà không sử dụng đoàn xe trường toa.

Ngồi lọt trong chiếc ghế mềm, Trần Mộ có chút mơ màng. Buổi đối luyện cùng Weah tối hôm trước đã làm cho tinh thần của hắn vô cùng mệt mỏi, nên thời gian đi đường đã trở thành thời gian nghỉ ngơi thư giãn.

Thân thuyền đột nhiên dừng lại .

Con mắt mơ mơ màng màng ngái ngủ của Trần Mộ liền khai mở.

368. Chương 362: Ngộ Tập

Chiếc thuyền Trần Mộ ngồi là một toa thuyền tuyết cỡ vừa, có thể chứa được hơn một trăm người. Với loại giao thông kiểu thế này, thuyền tuyết cỡ vừa là phương tiện lưu thông chính, mà loại thuyền tuyết siêu lớn sang trọng có thể chứa được hơn năm trăm người chỉ ở trên những tuyến lữ hành đường dài mới có thể thấy được.

Thuyền tuyết sang trọng siêu lớn có lực lượng phòng ngự rất mạnh và cũng rất tiện nghi, chỉ có điều giá cả tương đối đắt đỏ. Nhưng Trần Mộ không chọn nó không phải bởi nguyên nhân này, nguyên nhân chính là thủ tục lên thuyền tuyết siêu lớn sang trọng mười phần nghiêm ngặt. Thân phận hiện tại của Trần Mộ thuộc về loại người có lai lịch bất minh, không thể qua nổi kiểm soát.

Toa thuyền tuyết cỡ vừa lực lượng trang bị không mạnh lắm, ước chừng có khoảng mười tên tạp tu hộ vệ, nhiệm vụ chính của bọn hắn là đề phòng dã thú. Rất ít khi có tạp tu đoàn nào lại có chủ ý đánh cướp thuyền tuyết, lực lượng bảo vệ trên mỗi thuyền tuyết tuy không phải rất mạnh. Nhưng những tập đoàn và công ty có thể chen chân vào ngành vận chuyển hành khách, không kẻ nào không có thể lực hùng hậu cả.

Nếu có liều đánh cướp thuyền tuyết thì cũng chỉ có nước chờ mấy công ty vận chuyển hành khách trả thù. Về điểm này, lập trường của tất cả các công ty vận chuyển hành khách đều đặc biệt thống nhất, bất luận thuyền tuyết của một công ty nào bị đánh cướp, tất cả các công ty vận tải hành khách đều tận sức viện trợ.

Tất nhiên, trên thế giới này không thiếu những kẻ liều mạng, nhưng qua cũng may là thuyền tuyết thực ra cũng không béo bở lắm. Tạp tu ham hố chuyện này cũng không nhiều. Mà tuyến giao thông này rất ít khi có toa thuyền tuyết gặp chuyện, nói chung đây là một tuyến đường an toàn.

Tạp tu trên toa thuyền tuyết này có chút thực lực, lúc Trần Mộ lên thuyền đã đánh giá sơ bộ qua. Bọn họ người nào người ấy tinh thần lão luyện, mười phần tháo vát. Có mười tên tạp tu này hộ vệ, hắn không hề lo lắng về vấn đề an toàn trên đường.

Vì để che dấu sự tồn tại của Weah, Trần Mộ không cùng Weah đi chung một thuyền. Weah sẽ đi từ một đường khác, hai người đến thành phố Trát Nhĩ Kiên ở phía trước tụ họp.

Cựa quậy một chút, trên người Trần Mộ truyền đến từng cơn bủn rủn, đêm hôm trước hắn lại bị Weah hung hăng trừng trị một hồi. “Gã quỷ này, ra tay đúng là chẳng biết lưu tình mà.” Trần Mộ thầm nhủ trong lòng. Ánh mắt của hắn không tự chủ dừng lại trên cánh tay của mình, đó là một bông hoa xanh biếc.

Một đóa hoa năm cánh màu xanh biếc hết sức quái dị. Mấy ngày trước, nó đột nhiên xuất hiện trên cánh tay hắn. Không ai biết được nó là hoa gì, sau nhờ Tô Lưu Triệt Nhu dùng dụng cụ kiểm tra mới biết, hình hoa đó là do sợi tơ xanh lục ở trong cơ thể hắn giở trò quỷ.

Đóa hoa xanh biếc này cũng không ảnh hưởng đến cảm giác của Trần Mộ, tình trạng thân thể của hắn hoàn toàn giống y như lúc trước, nhưng biến hóa này vẫn khiến cho hắn mơ hồ có cảm giác không ổn lắm. Sợi tơ xanh lục trước vẫn ổn định trong cơ thể của hắn không động tĩnh gì, bây giờ đột nhiên làm ra một đóa hoa màu xanh quái dị như vậy, hỏi làm sao mà người ta không sợ được.

Đóa hoa màu xanh biếc này giống như hình xăm, thậm chí làm cho mọi người có cảm thấy khá đẹp, rất có phong cách của ma nữ. Chỉ cần là có nguồn gốc từ ma nữ, thì dù là kỹ năng hay bất cứ cái gì đều làm cho mọi người có cảm giác quý dị.

”Rất xin lỗi phải thông báo cho các vị hành khách, chúng ta gặp phải một bầy chim Sí Mực Tổ. Đại khái cần phải dừng lại khoảng mười phút. Chúng tôi vô cùng xin lỗi nếu quyết định này khiến cho quý khách cảm thấy bất tiện, tập tu của bản thuyền sẽ cố gắng giải quyết vấn đề nhanh nhất có thể. Xin cảm tạ quý khách đã thông cảm, cảm ơn.”

Loa phát thanh trên toa thuyền tuyết đột nhiên vang lên.

Lúc này, đám hành khách mới bắt đầu yên lòng. Chim Sí Mực Tổ là một loại dã thú ăn thịt nguy hiểm. Chúng có thể hình cao gần bằng với một người trưởng thành, có thể bay lượn trên trời trong một khoảng cách ngắn. Nhưng bù lại cho năng lực bay lượn vụng về của chúng là khả năng chạy vô cùng xuất sắc, mau lẹ như bay. Chúng có móng vuốt và mỏ rất sắc bén, nhưng đó không phải là vũ khí chí mạng nhất của chúng.

Chim Sí Mực Tổ ở trên đỉnh đầu mọc ra một cái xúc tu to bằng ngón tay cái, trên đỉnh của xúc tu có một con mắt màu đỏ như lửa, đó mới là vũ khí nguy hiểm nhất của chúng. Nó có thể phóng xuất ra chùm năng lượng màu lửa, có thể xuyên thủng lồng ngực lượng phổ thông tam tinh. Xúc tu cực kì linh hoạt, có thể phóng ra mọi hướng. Không chỉ có như vậy, cái con mắt màu đỏ rực còn có tác dụng trinh sát.

Chim Sí Mực Tổ bình thường tụ họp thành nhóm nhưng số lượng không nhiều lắm. Đối với mấy tên tập tu ở trên thuyền mà nói, bất quá chỉ là phí sức một chút mà thôi.

Đám hành khách cũng biết rõ điểm này, người người đều trầm tĩnh trở lại. Trên thuyền đang chiếu tập ảnh cho hành khách giết thời gian, chuyện này làm Trần Mộ nhớ đến khoảng thời gian cùng Lôi Tử chế tạo {Không hện mà gặp} và {Sư sĩ truyền thuyết}.

Tiếp theo sau đó, trên tập ảnh hiện ra bảng xếp hạng tập ảnh được mong chờ nhất, không ngờ {Sư sĩ truyền thuyết} lại đứng hạng nhất. Điều này làm Trần Mộ ít nhiều có chút ngạc nhiên. Hắn không ngờ {Sư sĩ truyền thuyết} được truyền bá đến tận khu Thiên Đông Lý. Tin tức tiếp theo càng làm cho hắn dở khóc dở cười. Có rất nhiều công ty tập ảnh cỡ lớn công khai phát ra giải thưởng với kỳ vọng có thể tìm ra tác giả Mọc Lôi của {Sư sĩ truyền thuyết}, tiền thưởng của giải thưởng cao đến 150 triệu.

“Xem ra bản thân mình sau này cho dù chỉ đi chế tạo tập ảnh cũng không lo bị chết đói.” Trần Mộ nửa đắc ý nửa buồn ngủi. Đã mấy năm trôi qua còn có thể nhìn thấy nó, khó tránh trong lòng hắn trăm mùi lẫn lộn mà nhớ lại. Trên màn hình có rất nhiều tập hai của {Sư sĩ truyền thuyết}, tất cả đều là của một số kẻ yêu thích tập ảnh tự mình chế tạo, nhìn một hồi khiến cho Trần Mộ nhìn một hồi hoa cả mắt.

Đã qua hơn mười phút, thuyền tuyết vẫn như cũ không có dấu hiệu khởi động. Hành khách trên thuyền dần dần có chút bất an. Nếu như nói chỉ có vài con chim Sí Mực Tổ chắc là phải sớm giải quyết rồi mới phải, có sao còn chưa có động tĩnh gì cả?

Trần Mộ bỗng nhiên trong lòng khê động. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn cảm nhận được ở ngoài kia không xa có một cỗ sóng năng lượng rất lớn!

Luồng sóng năng lượng rất mạnh, ở trên thuyền cũng có không ít tập tu, mấy tập tu này đều đồng thời biến sắc. Một số gã lanh lợi vội vàng hướng cửa khoang chạy tới, sóng năng lượng mạnh như thế tuyệt đối không phải do chim Sí Mực Tổ có thể phóng xuất ra được.

Mấy người này phải nói phản ứng cực nhanh, đối diện với tập tu cao thủ và dã thú cường hãn lực phòng hộ của bản thân toa thuyền tuyệt yếu ớt mỏng manh như giấy. Nhưng mà đối với hành khách bên trong mà nói, nó chẳng khác nào là một cái lồng bằng kim loại.

Nhìn qua cửa sổ kính hữu cơ ngăn cách, ánh mắt của Trần Mộ thoáng thấy vài vệt sáng hướng tới vị trí của khoang bắn mạnh tới, liền biết mấy người này khó tránh khỏi cái chết. Quả nhiên, mấy vệt sáng dễ dàng xuyên thấu cửa khoang kim loại, rồi sau vài tiếng kêu thảm thiết mấy vị tập tu này phọt ra vài vòi máu mà ngã xuống mặt đất.

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu ra là chuyện gì đã xảy ra. Bên trong toa thuyền ngay lập tức thành một vùng hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng khóc vang lên không dứt.

Ba gã tập tu khuôn mặt đằng đằng sát khí bay vào trong toa thuyền, gã tập tu đi trước tóc ngắn húi cua, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn thấy cả khoang thuyền một vùng hỗn loạn, hồ hững gờ tay lên, vài đạo lưu quang chợt lóe rồi biến mất, mấy kẻ thét chói tai nhất lập tức bị mất mạng.

”Tất cả đều câm miệng lại cho ta!”

Hành động này lập tức làm cho tất cả mọi người kinh hoàng dừng lại hết, bọn hành khách kinh khủng nhìn mấy kẻ nằm trong vũng máu, khuôn mặt tái mét.

“Nếu kẻ nào mà không thành thật, hừ!” Trong lời nói sát khí bùng bùng bộc lộ ra, ánh mắt như đao quét ngang hết thủy khoang thuyền.

Hai tên tập tu đứng canh giữ ở trong khoang thuyền, còn một tên tập tu khác thì lại tiến vào phòng điều khiển. Toa thuyền tuyệt một lần nữa khởi động, nhưng mà ai cũng không biết lần này sẽ chạy đến địa phương nào.

Trần Mộ cũng giống như mấy người khác, cuộn tròn lại trên ghế. Trong lòng hắn cười khổ không dứt, cuộc huấn luyện đêm hôm trước làm cho tất cả thể lực và cảm giác của hắn đều hao tổn hết cả, đến giờ còn chưa khôi phục lại. Nhất là cảm giác của hắn, gần như cạn kiệt hết sạch.

Hắn còn chú ý thấy được, trong khoang ngoại trừ hai tên tập tu, ở bên ngoài toa thuyền còn có hơn mười tên tập tu theo dõi nữa.

Bọn người kia tuyệt đối không cần để ý đến đám hành khách này. Khi cần thiết, bọn hắn sẽ không một chút do dự cho nổ cả chiếc thuyền tuyệt. Từ hành vi của đối phương mà phán đoán, Trần Mộ cho rằng mấy tập tu này nhất định là có ý đồ khác. Nếu như là giết người cướp của, chỉ sợ chiếc thuyền tuyệt này bây giờ không còn ai sống sót. Huống chi, với thân thủ của mấy tên tập tu này, chắc chắn chúng chẳng để ý đến chút lợi ích từ việc cướp bóc hành khách.

Trần Mộ cũng không suy nghĩ quá nhiều, bọn kia rốt cuộc mưu đồ cái gì, đến lúc thì tự nhiên sẽ hiểu rõ thôi. Việc cấp bách trước mắt là mau chóng phục hồi thể lực và cảm giác của bản thân, với trạng thái hiện giờ của hắn thì chỉ là con cá nằm trên thớt của bọn kia mà thôi.

Cũng không biết có phải là có sự kích thích của nguy hiểm, Trần Mộ lúc này đầu óc cực kì tỉnh táo, trong lòng bỗng chốc trở nên bình tĩnh. Trong lúc bất tri bất giác, hắn tiến vào một trạng thái rất kỳ lạ giống như ngủ nhưng không phải ngủ, trong lòng một vùng yên tĩnh, tất cả mọi động tĩnh xung quanh lại dường như đều ở trong sự quan sát của hắn. Ngay tại lúc này, không có cái gì có thể làm cho lòng hắn nảy sinh một chút gợn sóng.

Hơi thở cực kỳ tự nhiên trở nên sâu dài, khắp cả người cho dù là cơ bắp nhỏ nhất, khó không chế nhất cũng tự nhiên mà trở nên thả lỏng. Nhịp đập của tim trở nên chậm lại, huyết dịch lưu thông cũng trở nên trì trệ, nếu như có người nhìn Trần Mộ, đại khái cũng cho rằng là hắn đang ngủ mà thôi.

Cũng may là Trần Mộ đem đầu gục vô ngực, nếu không như vậy mà nói, bị người khác thấy được chỉ sợ là càng thêm kỳ quái, làm cho người ta chú ý đến.

Ngay lúc này còn có thể ngủ được sao ?

Toa thuyền rẽ ra khỏi đường lớn đi vào trong rừng. Phi hành ước chừng khoảng nửa giờ đồng hồ, trong rừng càng lúc càng rậm rạp, ngay cả bọn tập tu bắt cóc toa thuyền cũng không tự chủ lộ ra vẻ lo lắng căng thẳng.

Bọn chúng dè dặt cẩn thận, vẻ mặt nghiêm trọng giữ nguyên sự cảnh giác. Trong rừng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm cả. Mà đám hành khách người người lại càng sợ đến mức run lẩy bẩy. Bọn họ chỉ là người bình thường, từ trước giờ chưa bao giờ từng đi vào trong rừng. Sự nguy hiểm trong rừng ngay cả tạp tu đều vô cùng sợ hãi, đối với người bình thường mà nói, đó tuyệt đối là cấm địa.

Rất nhiều hành khách đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, bây giờ cho dù là bọn tạp tu thả cho bọn họ đi, bọn họ cũng không có một kẻ nào dám đi cả. Rất nhiều người đều cầu nguyện ở trong lòng, ngàn vạn lần đừng có gặp phải dã thú.

Ở trong tay của bọn tạp tu bọn họ còn có một đường sống sót. Nếu như rơi vào trong tay của dã thú, kết cục duy nhất là trở thành bữa ăn trong bụng dã thú mà thôi.

Ông trời ở trên cao lại dường như mãi cứ thích cùng với mọi người trêu đùa, cái gì càng không muốn gặp phải thì hết lần này đến lần khác nó vẫn cứ xảy ra.

369. Chương 363: Dơi Tuyết

Ánh mặt trời không thể xuyên qua tầng lá cây rậm rạp. Giữa khu rừng là một cảnh tượng âm u, lớp lớp bóng cây càng tô thêm vẻ đáng sợ. Nhóm hành khách trên toa thuyền đã sợ đến mức co lại thành một đám, không ngừng run rẩy. Do sợ chọc giận đám tạp tu tàn ác này nên không ai dám khóc thành tiếng.

Hơn mười tên tạp tu cẩn thận bảo vệ quanh toa thuyền tuyết, giữ vẻ cảnh giác cao độ. Gương mặt khó che giấu được vẻ mệt mỏi, bọn họ phải tốn rất nhiều sức lực để giết chết đám tạp tu trên toa thuyền. Mặc dù đã khéo léo lợi dụng bầy chim Sí Mực Tổ đánh trận đầu, nhưng sự chống cự trước lúc chết của đối phương vẫn khiến bọn họ tổn không ít sức lực.

Cuộc chiến giữa các tạp tu, người không chết thì ta vong nên dù là bọn họ chiếm thế thượng phong cũng chẳng ai dám lơ là.

Vù vù vù!

Bất thành lĩnh, tiếng rít kỳ dị như tiếng gió thổi qua khe hở vang lên, mau chóng phi lại gần. Không cần ai ra lệnh, tất cả tạp tu đều ngừng lại, sẵn sàng đề phòng. Toa thuyền tuyết cũng dừng lại, hai tên tạp tu bên trên đều căng thẳng đứng lên đi tới trước cửa khoang thuyền đang mở rộng.

“Cẩn thận! Là dơi tuyết!”

Một tên tạp tu hét lên, trong tiếng hét mang theo nỗi hoảng sợ. Các tạp tu khác đều tái mặt, lồng năng lượng quanh người đều sáng hơn vài phần. Bọn họ đã mở lồng năng lượng tới mức cực hạn.

Vừa dứt lời, hơn mười lưỡi dao màu trắng to bằng lòng bàn tay từ trong rừng bắn nhanh về phía tạp tu ở giữa không trung!

Lưỡi dao màu trắng như tuyết này nhanh như tia chớp, như thanh đao đầy sát khí chém thẳng vào mặt!

Bụp bụp bụp!

Lồng năng lượng của ba tên tạp tu bị đâm thủng dễ dàng, không ngờ lồng năng lượng có thực mà cứ như không. “Bình” một tiếng, ba lồng năng lượng cùng lúc tan nát thành những mảnh vỡ loang loáng như sương mù, ba dòng máu tươi từ ngực ba tên tạp tu đó bắn ra.

Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khu rừng, rồi bị cơn gió lạnh cuốn đi mất.

Các tạp tu khác đều giật mình, nhưng không ai dám phân tâm. Tất cả lồng năng lượng của bọn họ đều đang rung lắc dữ dội. Nếu bị tấn công thêm một đợt nữa thì bọn họ cũng có thể chịu cảnh lồng năng lượng tiêu tan mà chết!

Lúc này, lưỡi dao màu trắng to bằng lòng bàn tay cũng mờ nhạt đi nhiều. Bây giờ bọn họ mới nhìn rõ, thì ra lưỡi dao màu trắng này là một bầy dơi trắng.

Dơi tuyết có thân hình nhỏ, sải cánh chỉ bằng lòng bàn tay, nhanh như chớp, lướt như gió. Khi nó bay cực nhanh có thể tạo thành một tầng năng lượng dẹt và mỏng ở ngoài thân, cộng thêm trùng kích với tốc độ cao nên rất sắc bén.

Dơi tuyết là sát thủ trong rừng rậm. Chúng rất ưa đánh lén bất ngờ, khi con mồi phát hiện ra thì đã bị đâm thủng!

Đòn tấn công đầu tiên không thành! Bầy dơi tuyết này đã lộ rõ ý định rút lui, chúng cũng không ngờ mấy lồng năng lượng xinh đẹp này lại kiên cố như thế. Do vậy và chậm nên bầy dơi tuyết bị choáng, động tác cũng chậm lại.

Tuy đám tạp tu có lai lịch bất minh này đều có kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng bầy dơi tuyết tập kích quá đột ngột, cộng thêm bọn họ không ngờ chúng lại kinh khủng đến thế, nên khi tận mắt thấy đồng đội chết trước mặt mình bọn họ vừa giận vừa sợ nhưng chẳng thể làm gì được. Hiện tại nhận thấy bầy dơi tuyết có dấu hiệu kiệt sức, nên bọn họ đều dốc sức ra tay.

Đám người này ra đòn vô cùng tàn nhẫn. Bọn họ cũng hiểu rõ nếu không nhân cơ hội bầy dơi bị kiệt sức, một khi chúng khôi phục tốc độ kinh hoàng như vừa rồi thì xác suất chiến thắng rất thấp.

Lưỡi đao, thoi năng lượng, quả cầu năng lượng...

Dù là loại hình tạp tu nào thì cũng rất ớn đã thú có tốc độ trời sinh như dơi tuyết. Trong rừng, bọn họ vĩnh viễn không có cách nào di chuyển tự nhiên như dơi tuyết. Hơn nữa, một khi đòn tấn công đầu tiên không thành thì chúng liền bay ra xa chờ cơ hội đánh lén, rất phiền phức.

Ầm ầm ầm!

Bầy con dơi tuyết bị đánh trúng, nổ tung giữa trời thành một đám mưa máu. Dơi tuyết là ví dụ điển hình cho loại dã thú công mạnh thủ yếu, năng lực phòng ngự của bản thân rất yếu. Một khi bị đánh trúng thì chẳng hề có cơ hội sống sót.

Các loại năng lượng thể nhiều hình dạng và màu sắc bay loạn khắp nơi. Vì tránh cảnh phải đề phòng bầy sát thủ này trên đường đi nên đám tạp tu quyết tâm tiêu diệt hết bầy dơi tuyết.

Tất cả hỏa lực đều được bắn ra, năng lượng thể trút như mưa. Mỗi lần có năng lượng thể bắn trúng vào thân cây to lớn thì lại có vô số mảnh gỗ tung tóe, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Giữa không trung lại xuất hiện thêm vài chùm mưa máu, phần lớn dơi tuyết đều bị tiêu diệt bởi năng lượng thể rợp trời. Nhưng vẫn còn ba con dơi tuyết do xuyên thủng được lồng năng lượng nên bị ảnh hưởng ít hơn những con dơi tuyết khác, chúng vẫn giữ được tốc độ nhanh như chớp giật.

Dường như biết mình khó lòng thoát khỏi lưới hỏa lực dày đặc như thế, chúng lại thể hiện khả năng xuyên thấu kinh khủng khiến kẻ khác phải khiếp sợ của mình. Chúng tạo thành ba luồng sáng trắng. Cho dù bị bao vây trong lưới hỏa lực nhiều màu sắc, nhưng không thể xem thường sự sắc bén của chúng.

Một luồng sáng trắng va chạm với một cột sáng màu đỏ. Ầm! Nổ tung thành một chùm mưa máu.

Hai đòn tấn công màu trắng khác thành công lách qua khe hở của lưới hỏa lực, lao thẳng về phía hai tên tạp tu giữa không trung.

Phốc phốc!

Lồng năng lượng vừa chịu đòn tấn công nặng nề không thể tiếp tục ngăn cản hai đòn công kích cực kì hung hãn này. Tiếng vỡ giòn giã lại vang lên, kèm theo hai tiếng kêu thảm thiết.

Hai con dơi tuyết có màu sáng nhạt mau chóng bị nổ tung, nhưng hai tên đồng đội rơi từ trên không xuống nhắc nhở bọn họ trận chiến ngắn ngủi vừa rồi kinh hiểm đến mức nào. Những tên tạp tu còn sống sau trận chiến đều cảm thấy may mắn. Ai cũng tự hỏi xem nếu là mình thì có thể đỡ nổi đòn tấn công đó không?

Sắc mặt của tên thủ lĩnh rất kém. Lúc cướp thuyền thì chẳng sao, ai ngờ cướp xong thì lại cùng lúc chết mất năm tên tạp tu? Năm tên tạp tu, thậm chí có mấy người đã theo hắn từ lâu. Nhìn xung quanh giờ bọn họ chỉ còn có tám người, điều này làm hắn an tâm hơn một chút.

“Lần này, dù thế nào cũng phải đòi một số tiền lớn mới được.” Hấn thầm suy tính.

Trần Mộ mở mắt, tia sáng lưu chuyển trong con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng. Hấn không ngờ ‘tĩnh lặng sâu’ mà bản thân vô tình học được trong lần hôn mê lúc trước lại có năng lực khôi phục tuyệt vời như thế. Chỉ trong 30 phút ngắn ngủi, nỗi mệt nhọc và bủn rủn đều biến mất, cả người vô cùng thư thái, tràn trề sức lực. Điều khiến hấn vừa mừng vừa sợ chính là cảm giác của bản thân đã khôi phục hơn phân nửa. Mặc dù chưa khôi phục hoàn toàn nhưng cũng đạt tới mức 70%. ‘Tĩnh lặng sâu’ thật thần kỳ! Nếu không phải đang lâm vào hiểm cảnh thì hấn đã nghiên cứu ngay sự ảo diệu của nó.

‘Tĩnh lặng sâu’, nếu vận dụng tốt... Nhưng giờ không phải là lúc để nghiên cứu ‘tĩnh lặng sâu’. Đám hơi nhỏ màu trắng đáng yêu kia làm hấn thâm khiếp sợ, đúng là rừng rậm có tầng tầng lớp lớp nguy hiểm. Tuy nhiên, hấn liền nhận ra lúc này là một cơ hội tuyệt hảo. Đám tạp tu vừa trải qua một trận chiến kinh hiểm, lại bị thương nặng, sĩ khí xuống thấp, mất cảnh giác, hơn nữa năng lượng tạp cũng bị tiêu hao nhiều. Đối với Trần Mộ thì đây là những điều kiện rất có lợi.

Trần Mộ không tin chỉ với mười mấy tên tạp tu này mà dám chọc tức một tập đoàn lớn, rất có thể bọn họ còn đồng bọn ở đằng trước. Nếu vậy thì bản thân sẽ bị vây chặt thêm, dù có lợi hại hơn cũng khó lòng trốn thoát được.

Chỉ cần phá vây thành công rồi trốn vào rừng, cơ hội sống sót của bản thân sẽ lớn hơn nhiều. Trong rừng, hấn không e ngại bất cứ kẻ nào trừ Weah. Còn về đám hành khách trên thuyền, hấn còn chưa ngu tới mức cho rằng bản thân có năng lực cứu thoát bọn họ. Bản thân một mình một ngựa chạy thoát đã là may mắn lắm rồi. Suy nghĩ trong đầu càng lúc càng rõ ràng. Hấn quyết định rất nhanh, phải ra tay ngay.

Đám hành khách đã sớm sợ đến mức đều nằm sấp xuống, e không cẩn thận thì sẽ bị vạ lây nên chẳng ai chú ý tới động tác của Trần Mộ.

Trần Mộ khom người lại, lặng lẽ mai phục ở một bên cửa. Trên hai đầu ngón tay của hấn là luồng sáng màu xanh nhạt rất khó nhận thấy. Bách Biến quả không hổ danh là tạp phiến mà hấn phí hết tâm tư chế tạo, sóng năng lượng nhỏ đến mức dù Trần Mộ cũng rất hài lòng.

“Athox, người vào trong thuyền. Nếu có kẻ dám trái lời thì không cần nương tay.” Tên tạp tu cầm đầu thần nhiên nói. Đám tạp tu quen thuộc với hấn đều biết thủ lĩnh đã bị bày hơi tuyệt kia chọc giận.

“Vâng.” Một tên tạp tu chừng 18 – 20 tuổi đáp một tiếng rồi bước về phía toa thuyền tuyệt.

“Tất cả lấy lại tinh thần cho ta!” Tên thủ lĩnh quát lớn, thương vong nặng nề khiến hấn rất bức bối. Trận chiến vừa rồi tuy ngắn ngủi nhưng đã kích tinh thần đám tạp tu này rất nặng nề. Bọn họ vô thức lộ ra vẻ sợ hãi, rõ ràng là tiếng quát tháo của tên thủ lĩnh không hiệu quả lắm.

Tên tạp tu cầm đầu khề cau mày, tuy nhiên hấn biết bây giờ có nói gì cũng vô ích. Lúc này, tên tạp tu trẻ tuổi vừa bước vào toa thuyền. Hấn vung tay lên: “Xuất phát.”

Đúng lúc này thì dị biến phát sinh.

370. Chương 364: Đột Vây

“Athox, người bị sao vậy?” Một tên tạp tu khó hiểu hỏi. Athox là người rất biết nghe lời, chẳng lẽ bên trong có kẻ địch? Bọn họ không dám nổi, đều nhìn về phía toa thuyền tuyệt.

“Cẩn thận!” Tên tạp tu chỉ huy đầu của tái mặt hét lên.

Một bóng người đột ngột phóng ra từ lòng ngực gã tạp tu tuổi trẻ kia như tia chớp. Biến cố này xảy ra quá bất ngờ nên mọi người đều ngây ra trong chốc lát, không đầy một giây. Song khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi này lại tạo ra một cơ hội tuyệt hảo cho Trần Mộ.

Hấn giống như một con báo săn đã súc thể chờ sẵn, rồi bất thành linh bộc phát tất cả sức lực. Toàn cơ bắp đột ngột căng ra, giống như lò xo bất ngờ bị kéo căng. Dưới sức đẩy của lực lượng vô cùng mạnh mẽ, hấn lao đi như một mũi tên.

Do di chuyển với tốc độ cao nên cảnh tượng trước mắt đều trở nên mờ nhạt, nhưng Trần Mộ đã quá quen với điều này. Trong tầm nhìn bị rung lắc dữ dội, hắn nhắm chính xác vào nơi yếu hại của đối phương.

Cổ họng!

Trong lòng bàn tay phải được buông nhẹ xuống hiện lên một luồng sáng mờ nhạt rất nhỏ, như rần độc lặng lẽ tập trung vào con mồi trong bóng đêm.

Nhìn khuôn mặt của đối phương mau chóng hiện rõ trong mắt mình, Trần Mộ chẳng hề thấy hưng phấn hay khiếp sợ. Tâm tình của hắn hoàn toàn không bị dao động, như một tảng băng vô cùng trong suốt.

Nửa thân trên liên tục lắc lư như quả lắc đồng hồ khiến thân hình của hắn trở nên phiêu hốt khó nắm bắt. Đây là kĩ xảo hắn học từ Weah, không quá hoa mỹ nhưng rất thực dụng. Nó có thể liên tục tạo ra tàn ảnh, khiến đối phương khó phán đoán chính xác. Tiếc là tốc độ của hắn chậm hơn Weah rất nhiều, Trần Mộ từng bị chiêu này hành hạ không ít. Đến bây giờ, hắn vẫn khá đau đầu khi Weah sử dụng chiêu này.

Ánh mắt của đối phương pha lẫn giữa vẻ kinh ngạc, hoảng sợ và bối rối.

Trần Mộ không hề vì đối phương phản ứng chậm mà giảm tốc độ. Tay phải của hắn đột ngột vung lên, khuỷu tay vốn hơi co lại được duỗi thẳng, nhẹ nhàng lướt qua cổ họng của đối phương.

Trần Mộ tập trung vào phía đằng sau tên tạp tu này, đây là nơi hắn chọn để phá vây. Hắn còn chưa kịp thu tay lại thì một luồng sóng năng lượng mạnh mẽ từ sau lưng truyền tới, cảm giác nguy hiểm chợt hiện lên. Trần Mộ không hề do dự ném thi thể tên tạp tu trên tay ra sau lưng, rồi nhanh chóng lặn một vòng trên mặt đất.

Bụp bụp bụp!

Thoi năng lượng màu bạc xuyên thủng thân thể tên tạp tu đáng thương rồi đâm thẳng vào mặt đất, khiến lớp tuyết bên dưới bị bắn tung lên. Trần Mộ chẳng hề quan tâm xem là ai ra tay, cả người dán sát lớp tuyết trên mặt đất rồi lao đi theo hình chữ S tới sau một thân cây. Hầu như hắn vừa di chuyển thì vị trí lúc này đã bị bắn nát.

“Bọn họ phản ứng nhanh thật. Nếu chậm một chút thôi thì e là đã bị bắn thành tổ ong rồi.” Nhưng hắn ứng biến cũng rất nhanh nhạy, trong khoảnh khắc vừa lao tới sau thân cây thì hắn bỗng đập mạnh vào cành cây, co người lại rồi phóng như điện xẹt ra phía trước, về phía bên phải!

Bụp bụp bụp! Thân cây có đường kính hơn 10 mét bị đánh nát, gỗ vụn bay tứ tung. Khoảng ba đến bốn thoi năng lượng màu bạc xuyên thủng thân cây, bay vào trong rừng thẳm.

Thoi năng lượng màu bạc của đối phương bám dai như đĩa, như âm hồn không tiêu tan. Bắn ra thoi năng lượng màu bạc là thủ lĩnh đám tạp tu này, hắn cực kì kinh nghiệm, là người đầu tiên nhận thấy điều bất thường. Từ lúc Athox bay ra khỏi toa thuyền tuyết thì hắn đã biết có chuyện, nhưng hắn lại không ngờ tới đối phương lại mạnh mẽ như thế. Loạt động tác này nhanh đến mức mắt người cũng theo không kịp. Điều này khiến hắn chấn động vô cùng.

Thân hình như quỷ mị và thủ đoạn quỷ dị của đối phương khiến hắn rợn cả gai ốc. Khoảng cách giữa hai bên chưa đầy 20 mét, gần như vậy mà không ngờ tất cả đòn tấn công của mình đều hụt. Điều này đòi hỏi thần kinh phản ứng vững đến mức nào a!

Tuy thâm khiếp sợ nhưng hắn vẫn nắm chặt tay. Một tên như vậy nếu phá vây thành công thì e là bọn họ sẽ ăn ngủ không yên. Hắn từng gặp qua rất nhiều thích khách tạp tu, có không ít kẻ nổi tiếng trong giới nhưng chưa ai khiến hắn sợ hãi như tên này. Thậm chí hắn còn chẳng thấy rõ đồng đội mình bị giết như thế nào.

Hắn không nhận thấy được sóng năng lượng hay sóng cảm giác, dường như động tác và phương thức tác chiến của đối phương dựa vào sức lực cơ thể là chính. Chẳng lẽ là một cao thủ vô tạp lưu? Loạt động tác di chuyển bám sát mặt đất như rắn trườn vừa rồi của đối phương chẳng những khiến hắn lạnh người, mà còn chứng thật phán đoán của bản thân. Cả người đối phương mềm dẻo như thể chẳng có xương, ai mà ngờ hắn có thể thực hiện động tác đi ngược lại với quy luật như thế. Nói chung, chỉ có những cao thủ vô tạp lưu chuyên tâm rèn luyện thân thể mới đạt tới trình độ như vậy.

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc để hắn suy ngẫm chuyện này. Hắn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của đối phương, đôi mắt chợt mở to. Cơ hội tốt!

Đối phương lao ra khỏi thân cây, giữa không trung chẳng có chỗ để mượn lực. Đối với một cao thủ vô tạp lưu thì đây là sơ hở lớn nhất! Tuy nhiên hắn chưa ra tay vội, giờ còn chưa khóa được đối phương mà tấn công một cách mù quáng thì chỉ khiến cơ hội tuột mất trong đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Đối với cao thủ như hắn, việc khóa mục tiêu chỉ tốn thời gian chưa đầy một nhịp thở. Hắn không hề nhận thấy sóng năng lượng nào, điều này gây không ít khó khăn cho việc khóa mục tiêu. Tuy nhiên, hắn có thực lực không tầm thường, lại thêm kinh nghiệm thực chiến phong phú nên không phải là không có cách. Trong khoảng cách chưa đầy 20 mét, khóa một vật thể chuyển động cũng không khó đối với một tạp tu cao cấp từng được đào tạo có hệ thống.

Tất nhiên, tốc độ cực nhanh của đối phương cũng mang đến cho hắn một ít phiền toái nhỏ nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Hắn có đủ lòng tin để thực hiện tốt đòn tấn công này.

Chính là lúc này!

Đối phương cách mặt đất chưa đầy nửa mét. Đây chẳng những là thời điểm đối phương khó điều chỉnh động tác nhất, mà còn là lúc mất cảnh giác nhất.

Năm thoi năng lượng như năm con cá kiếm với mũi nhọn lấp lánh màu bạc, lại thêm cảm giác ổn định và chính xác của hắn nên rất có uy lực. Điều này đã được chứng minh vô số lần trong thực tế.

Hắn đang định ra tay thì chợt tái mặt!

Chỉ một khoảnh khắc hốt hoảng cũng đủ để cảm giác bị rối loạn. Thoi năng lượng vốn yên tĩnh liền trở nên không ổn định, sắp mất khống chế. Lúc này hắn mới tỉnh lại, do tình thế khẩn cấp nên hắn vội bắn thoi năng lượng trên tay về phía bóng hình quỷ mị kia. Thoi năng lượng vừa rời tay thì tiếng nổ vang lên liên tiếp, năm thoi năng lượng nổ tung giữa không trung cách hắn ba mét, ảnh hưởng của vụ nổ khiến hắn bị bụi đất bám đầy mặt. Nhưng lúc này hắn chẳng quan tâm, mà ngăn người nhìn về hướng mà vị cao thủ thần bí kia biến mất.

Mình vừa thấy cái gì vậy? Đối phương có thể thay đổi phương hướng giữa không trung. Sao mà làm được như vậy? Khí lưu tạp ư? Nhưng sao mình lại không nhận thấy một chút sóng năng lượng nào? Nếu không phải khí lưu tạp thì vừa rồi là cái gì? Hơn nữa, cái cách đối phương đổi hướng liên tục rất giống với kỹ thuật bay vận thăng. Đây chính là động tác chiến thuật của tạp tu có độ khó cực cao!

Cả đám tạp tu đều bạc mặt nhìn về hướng Trần Mộ biến mất, tạo nên một bầu không khí trầm lắng.

Sau một lúc, tên thủ lĩnh mới phục hồi tinh thần lại. Hắn không hề quan tâm đến bụi bám trên mặt, bước tới trước thi thể nằm dưới đất của tên tạp tu kia với vẻ ngưng trọng. Đến khi nhìn thấy một vết máu cực nhỏ trên cổ một tên tạp tu thì xung quanh đều vang lên tiếng than thở.

Bọn họ kiểm tra thi thể của Athox, quả thực là tìm thấy một vết máu cực nhỏ ở cùng vị trí. Những tên tạp tu tàn bạo đều bị thủ đoạn kinh khủng này làm khiếp sợ. Mặt mũi tên nào tên nấy xanh như tàu lá, có mấy tên không nhịn nổi vuốt vuốt cái cổ của mình.

Thấy lão đại xem xét cẩn thận như vậy, có tên tạp tu lấy can đảm hỏi: “Lão đại, nhận ra lai lịch của hắn không?”

“Không đoán được.” Tên thủ lĩnh lắc đầu nói với giọng trầm thấp. Hắn dùng ngón tay ấn nhẹ vào miệng vết thương trên thi thể. Phụt! Máu bị ép ở bên trong liền bắn ra như suối từ miệng vết thương đầm máu đó. Do quá bất ngờ nên hắn không kịp đề phòng, cả người bị dính đầy máu.

“Thật...thật quái dị!” Một tên tạp tu run rẩy thì thào.

Khuôn mặt của tên tạp tu thủ lĩnh nhuộm đầy máu nhả lại đầy dữ tợn, nghiến răng gần từng tiếng một: “Lập tức truyền tin này về. Ngày nào chưa bắt được tên khốn này thì chúng ta còn chưa được yên ngày ấy!”

Trần Mộ đang bay xuyên qua khu rừng với tốc độ cao. Tính năng thay đổi phương hướng xuất sắc của Đại Nê Thu rất thích hợp với địa hình phức tạp như rừng rậm. Khác với những cánh rừng rậm rạp cảnh lá ở

phương nam, các khu rừng ở khu Thiên Đông Lý đều là rừng tuyết. Cây cối ở đây đều có thân to cao nên có khá ít các loại thực vật tạp nham khác, đây cũng là lí do mà toa thuyền tuyết có thể di chuyển xuyên qua rừng.

Trần Mộ bỏ Văn toa (1) đang trên tay đi. Hắn vốn nghĩ đối phương sẽ bám theo nên chuẩn bị chiêu này để đối phó. Hắn đâu biết thủ đoạn quỷ dị âm trầm của mình đã làm đám người này khiếp sợ. Ai mà dám đuổi theo nữa?

Hắn tiếp tục phi hành thêm 10 phút mới chắc chắn là không có ai đuổi theo, liền quyết định giảm tốc độ. Bây giờ hắn cần nghĩ xem kế tiếp cần làm gì. Hắn không quá lo về vấn đề an toàn, rất khó phát huy được ưu thế đông người khi ở giữa khu rừng thế này. Ngược lại, hắn chỉ có một mình nên linh hoạt hơn, với lại bản thân có nhiều kinh nghiệm tác chiến trong rừng rậm.

Vấn đề trước mắt bây giờ là làm sao hội hợp cùng Weah? Hắn không ngờ lại gặp đám cướp giữa đường, nên làm gì có mang theo mấy thứ như bản đồ chứ? Không có bản đồ chỉ dẫn mà muốn tới thành phố Trát Nhĩ Kiền thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Cũng may là tuy không có bản đồ nhưng hắn đã chuẩn bị thứ khác.

(1) Nguyên bản là “Loa Văn thư toa”, nhưng loại này phải 2 người mới dùng được, và Trần Mộ cải tiến nó thành Văn toa, nên đã đổi thành Văn toa cho hợp lý.

371. Chương 365: Mặc Tháp

Đi thêm không bao lâu, tên tạp tu cầm đầu đột nhiên lộ ra nét mặt cảnh giác, không cần phải nói, cả nhóm tạp tu như chim sợ cành cong lập tức chuẩn bị chiến đấu.

“Anzar, là ta!”

Âm thanh vang dội từ xa xa truyền đến, một tráng hán mặt đen như cột sắt trong chớp mắt đã phóng tới trước mặt mọi người, theo sau hắn có khoảng ba chục tên tạp tu.

Anzar vừa thấy rõ người đến, liền thở phào một hơi: “Motta, sao ngươi lại tới đây?”

“Lão đại sợ người gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nên lệnh cho ta mang những người này tới đón người.” Motta tùy tiện nói. Nhưng khi hắn chứng kiến bộ dáng chật vật của Anzar không khỏi sửng sốt: “Không lẽ các người thật sự đã xảy ra chuyện sao?”

Anzar cười khỏ: “Người đoán không sai. Chúng ta đụng phải một đàn dơi tuyết làm chết mất mấy vị huynh đệ. Lại còn xui xẻo uống phải cốc nước lạnh buốt rãng, trên toa thuyền này không ngờ lại có một tên cao thủ!”

“Cao thủ?” Motta nheo mắt: “Cao thủ dạng nào?” Anzar là người cơ trí quả quyết, rất được lão đại yêu thích, cứ xem lần phục kích đầu tiên này được giao cho hắn, có thể thấy được lão đại tín nhiệm hắn đến chừng nào.

Anzar không nổi tiếng vì năng lực chiến đấu, nhưng lại có thể đảm nhiệm chức đội trưởng, năng lực chiến đấu cá nhân cũng không tồi.

Motta cùng Anzar hai người quan hệ rất tốt, Anzar cũng biết Motta đối với đấu tranh quyền lực trong đoàn không có chút hứng thú, hai người bọn họ không hề có xung đột lợi ích. Vì vậy Anzar đem mới chuyện đã xảy ra vừa rồi kể chi tiết một lần. Càng nghe, sắc mặt Motta càng ngưng trọng. Bọn họ đều là tại những kẻ liếm máu trên đầu mũi đao mà sống, đối phương vừa xuất thủ, là có thể đại khái biết ngay sâu cạn.

Khuôn mặt đen của Motta lộ vẻ ngưng trọng, trong lúc hai mắt chớp mở. Tinh mang chớp động, quyết định thật nhanh: “Hành động lần này lão đại đã chuẩn bị rất lâu, dù không thành công trước hết vẫn không thể để tiết lộ tin tức. Người này giao cho ta. Người quay về chỗ lão đại phục mệnh đi.”

Nói xong Motta cũng không buồn nói thêm, hồi ngay hướng thoát đi của đối phương rồi lập tức động thân.

Chăm chú nhìn theo Motta lặn vào rừng cây, Anzar trong lòng thở phào. Xét về trình độ, tiểu đội Motta cũng tương đương cỡ nhất lưu, mà lực chiến đấu bản thân hắn cũng xếp thứ ba trong bảy vị đội trưởng.

Motta trông có vẻ hào sảng, nhưng thực sự hẩn rất thận trọng, vì vậy tất hẩn sẽ không xảy ra vấn đề gì, huống chi còn có A Tinh ở bên hẩn.

Thiên Lý – thông tin tạp siêu cự ly cần phải phối hợp với ma trận thông tin để sử dụng.

Không có Trung Châu tập đoàn rình rập ở bên, Trần Mộ có thể yên tâm sử dụng Thiên Lý. Khối kim loại ma trận thông tin màu bạc sau khi kích hoạt, làm hoạt động vô số tổ hợp chi tiết linh kiện đến hoa cả mắt: khối tăng tốc nằm trên mặt đất, năm thanh ăng-ten kim loại tạo thành một cái ma trận.

Nhớ tới ngày Bagnell cùng Hề Bình vui mừng lẫn sợ hãi khi biết được Thiên Lý, Trần Mộ trong lòng chợt có chút đắc ý. Có thể đạt được sự thừa nhận của người khác, đặc biệt là nhận thức của người bên cạnh, loại cảm giác này không tệ. Hiện tại hẩn sử dụng Thiên Lý là đã trải qua một lần nữa nâng cấp. Hẩn giờ đối với lý luận trừ đã có những kiến giải sâu sắc hơn, làm cho hẩn không bằng lòng với Thiên Lý tạp cũ. Thiên Lý thông tin tạp đời mới có khoảng gọi xa hơn, tín hiệu ổn định hơn. Trên cơ bản, chỉ cần trong khu Thiên Đông Lý, cũng có thể thực hiện cuộc gọi.

Thực ra, trên lý thuyết khoảng cách liên lạc còn lớn hơn, nhưng nó đã bị thông tin ma trận hạn chế, tiềm năng không cách nào phát huy ra hết. Đối với điểm này Trần Mộ cũng không biện pháp khả dĩ gì, thông tin ma trận là kỹ thuật bắt nguồn từ Hạ Thành, là một hệ thống hoàn toàn khác.

Nếu như có một ngày, hẩn có thể nắm rõ và cải tiến kỹ thuật của thông tin ma trận, rất có khả năng lại liên lạc được cùng bọn Alfonso một lần nữa.

Trần Mộ tổng cộng chế tạo ba bộ. Chính mình giữ một bộ, Weah một bộ. Còn một bộ để lại sơn cốc Tuyết Ti Trùng. Cứ như vậy, cho dù hẩn gặp phải vấn đề cũng có thể tìm được người thương lượng.

“Ông chủ!” Hề Bình xuất hiện màn hình.

Trần Mộ tóm lược những chuyện nguy hiểm mình gặp phải. Nghe thấy hẩn lọt vào nguy hiểm, Hề Bình giật mình, vội vàng gọi Bagnell.

“Ông chủ, ngài hiện ở đâu? Vị trí cụ thể?” Bagnell sắc mặt ngưng trọng, vội vàng hỏi. Hiện tại ông chủ chỉ một mình, gặp phải nguy hiểm như thế nào làm sao bọn họ không lo lắng? Ông chủ mặc dù có thực lực, nhưng cuối cùng cũng không thể so với tên bất tử Weah được...

Vị trí cụ thể? Trần Mộ không khỏi cười khổ: “Ta cũng không rõ ta hiện tại ở đâu, chắc hẩn là trong rừng cây giữa thành phố Bỉ Đạt với thành phố Trát Nhĩ Kiền.” Hẩn vừa lên toa thuyền tuyết liền ngủ say, nào biết đâu hiện tại ở vị trí nào?

Mà khi Bagnell mang bản đồ tới, Trần Mộ có chút tròn mắt.

Trên bản đồ, giữa thành phố Bỉ Đạt cùng thành phố Trát Nhĩ Kiền tất cả đều là rừng cây, mà ở trong rừng cây này có đến bảy tám con đường nối liền hai tòa thành thị, hẩn hoàn toàn không rõ ràng chính mình đi là con đường nào, mà giờ đã đến chỗ nào. Bất quá, bản đồ này cũng có chút tác dụng, ít nhất hẩn có thể biết đại khái Trát Nhĩ Kiền ở phương hướng nào.

Đúng lúc này một cỗ năng lượng dao động rất nhỏ trong rừng quét qua, giống như một gợn sóng tràn qua vậy.

Tạp phiến do thám!

Trần Mộ xoay người nhìn thoáng qua phía sau, nói khẽ nói với Bagnell: “Các người nói cho Weah ở Trát Nhĩ Kiền chờ ta.” Nói xong liền tắt thông tin, nhanh chóng đem thông tin ma trận thu lại.

Loại cảm giác này không phải lần đầu tiên hẩn gặp phải, khi còn ở tại Đông Vệ học phủ, hẩn đã từng được lĩnh hội sóng năng lượng cùng loại này, cũng chính là lần đó, hẩn mới ngộ ra cấu trúc cảm giác. Chỉ là, lần này so với lần trước sóng do thám bí mật và tinh tế hơn nhiều. Cảm giác của chính hẩn trong vô thức có chút bài xích luồng dao động mỏng manh này, luồng dao động này liên bao quanh hẩn hình thành một loại gợn sóng có kết cấu đặc thù.

Không ổn! Trần Mộ biến sắc, bất chấp bị luồng dao động này phát giác mà cất bước chạy vội.

Trong rừng, một gã tạp tu tuổi còn trẻ trên mặt có một đôi má lúm đồng tiền chỉ vào một hướng: “Hắn hiện ở hướng này!”

Motta dẫn đầu bay lên trời, tạp tu khác ào ào theo sát phía sau. Hơn ba mươi tên tạp tu tạo ra đội hình hình quạt bay nhanh theo phương hướng gã tạp tu kia mới vừa chỉ. Những gã tạp tu này không một tên nào không lão luyện, mặc dù tăng cao tốc độ nhưng trên mặt mỗi người đều giữ một bộ dáng ung dung, không một chút cấp bách, tựa như bọn họ đang dạo chơi vậy.

Motta không khởi động lồng năng lượng, mặc cho gió lạnh như đao thổi lên mặt, mà vẻ mặt hắn còn có chút hưởng thụ. Vừa rồi mới chỉ nghe Anzar mô tả vị cao thủ kia, Motta liền cảm thấy máu huyết trên người tựa hồ đã bắt đầu sôi lên. Đã lâu không gặp được đối thủ thú vị như vậy, hắn thật sự chờ mong trận chiến sắp đến.

Hắn không lo đối phương có thể chạy thoát, không ai có thể chạy thoát khỏi tay hắn. Bởi dưới tay hắn có một gã tạp tu do thám siêu cấp - A Tinh!

A Tinh mặc dù thực lực bình thường, nhưng về phương diện do thám trình độ cảm giác không ai có thể tưởng tượng được. Cho tới bây giờ, vẫn chưa có ai chạy thoát được từ trong tay hắn. Từ lâu, các đội trưởng khác đối với A Tinh đều rất hâm mộ, nhưng bất kể điều kiện gì đưa ra đều không thể lay động hắn được.

Nguyên nhân rất đơn giản, Motta đã cứu mạng hắn.

A Tinh lai lịch rất thần bí, không người nào biết. Ngay cả Motta cũng không biết, chính hắn cũng chưa bao giờ tiết lộ. Nhưng là tất cả mọi người biết A Tinh lai lịch nhất định bất phạm, một tấm tạp phiến do thám năm sao, khiến ngay cả tổng lão đại cũng phải kinh thần không ngủ.

A Tinh lần này cũng không thất thủ, rất nhanh liền phát hiện vị trí đại khái của đối phương. Vì vậy, buổi đi săn bắt đầu!

Ngay khi cuộc săn đuổi trong rừng bắt đầu, tình thế liên bang lại một lần nữa phát sinh biến hóa. Pháp Á mạnh mẽ quật khởi làm cho người người choáng váng, giống như đẩy Lục Đại vào khủng hoảng. Ngay khi tất cả mọi người tưởng rằng, Lục Đại lại một lần nữa liên hợp lại công kích Pháp Á, Pháp Á lại cùng Trung Đạt thư phủ liên thủ nhằm Liên bang Tổng hợp học phủ phát động công kích.

Không ai rõ Trung Đạt thư phủ ăn làm phải thuốc gì, hay Pháp Á đưa ra cho bọn họ điều kiện không thể cự tuyệt gì, nhưng Trung Đạt thư phủ trở cờ khiến liên minh Lục Đại còn chưa thành lập đã lập tức tuyên cáo tan rã.

Không chỉ có vậy, kết minh giữa Bách Uyên phủ cùng Trung Đạt thư phủ, trước đây rất mong manh, bây giờ phát triển đến mức chưa từng có.

Pháp Á cùng Trung Đạt thư phủ liên thủ, lập tức đẩy Liên bang Tổng hợp học phủ vào tình thế vô cùng nguy cấp. Lúc này không một nhà nào nguyện ý đi trợ giúp Liên bang Tổng hợp học phủ. Trừ phi thành lập liên minh, nếu không chẳng ai muốn làm đối thủ hai nhà kia cả. Nhưng, vô luận là ai lúc này cũng không chọn kết minh cùng Liên bang Tổng hợp học phủ, bởi làm vậy chẳng phải đẩy chính mình vào hố lửa.

Tổng chỉ huy tiền tuyến Debus mất mạng làm cho Liên bang Tổng hợp học phủ nguy cơ tràn ngập. Trước hai nhà Pháp Á cùng Trung Đạt thư phủ, phòng tuyến tiền phương mong manh như một tờ giấy.

Pháp Á cùng Trung Đạt thư phủ từ hai hướng hung hăng tiến gần Liên bang Tổng hợp học phủ.

Trước đây, Liên bang Tổng hợp học phủ đứng đầu Lục Đại nhưng hiện giờ đã là cùng đồ mạt lộ. Sân trường vốn hùng hực sinh cơ nay lại tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng cũng thấy vài vị đệ tử vẻ mặt đau đầu thương qua lại.

Tất cả các ủy viên hội đồng quản trị Liên bang Tổng hợp học phủ đều kinh hoảng thất thố. Nói ra lại thấy buồn cười, mới mấy tháng trước, bọn họ còn lục đục đấu đá, liều mạng tranh quyền đoạt lợi, nhưng ai cũng không nghĩ được, chỉ trong vòng một đêm tình thế đã đảo ngược nhanh chóng.

Debus vừa chết, mấy lão gia hỏa này lập tức cuống quýt, vài tên ủy viên hội đồng nhất gan thậm chí còn mang người nhà lạng lẽ trốn khỏi kinh thành.

Parfuchake tuyệt vọng nhìn những lão trùng béo trước mắt, toàn những tên tham lam ngày thường mỗi người chỉ hận không thể đem tất cả quyền lợi nắm trong tay. Nhưng lúc này, chức vị hiệu trưởng lại thành củ khoai nóng, không ai chịu tiếp nhận. Hội nghị lần này, đến tham dự chỉ có không tới một phần ba thành viên hội đồng.

“Chẳng lẽ, Liên bang Tổng hợp học phủ phải tiêu vong trên tay của chính mình sao?” Parfuchake mờ mịt suy nghĩ. Điều mà hắn không thể hiểu chính là, quân đội tuyệt không có một chút phản ứng.

Vệ Nguyệt Thanh không có bất cứ động tĩnh gì, chẳng lẽ hắn không biết trường cũ của chính hắn sẽ nhanh chóng bị diệt vong hay sao?

“Ta, ta đi trước.” Một thành viên hoảng hốt bối rối: “Mọi người cũng mau trốn đi! Ở lại đây, chỉ có một con đường chết!”

“Phốc”, một đóa hoa máu nở ra trên trán vị ủy viên hội đồng này.

Một thân hình cao cao hiện ra trong tầm mắt các thành viên.

372. Chương 366: Đường Hàm Phái Xuất Thủ

“Sư phụ!” Đường Hàm Phái khẽ khom mình với Parfuchake.

Các vị ủy viên hội đồng quản trị khác cũng đều phần nộ, một thành viên không kiềm chế được đứng lên: “Người đâu, dẫn Đường Hàm Phái đi!”

Song, bên ngoài phòng hội nghị không có bất cứ động tĩnh gì.

Đường Hàm Phái cũng không thèm liếc mắt tới vị ủy viên hội đồng quản trị này, khoan thai ngồi xuống, trên khuôn mặt thủy chung mỉm cười ôn hòa lạnh nhạt. Song, nụ cười ôn hòa như gió xuân này lại khiến cho các vị ủy viên hội đồng quản trị có mặt đều nảy sinh dự cảm không tốt.

Parfuchake cảm giác trái tim mình đột nhiên trầm xuống, hắn hiểu rất rõ vị đệ tử này của mình. Đường Hàm Phái xưa nay làm việc thường định mưu rồi mới hành động, hắn lần này dám xuất thủ, nhất định là có chỗ dựa, hắn rốt cục muốn làm gì đây?

Sự nghi hoặc của Parfuchake cũng là nghi hoặc của tất cả các ủy viên hội đồng quản trị khác, có thể đảm nhận đến chức vụ này, những người ở đây đều chẳng phải đứa ngốc. Mỗi người bọn họ ngồi im như cũ, chờ đợi Đường Hàm Phái làm rõ sự việc.

“Người đâu rồi? Vệ binh!” Vị ủy viên hội đồng quản trị đang đứng tức giận quát lên trong phòng hội nghị. Ánh mắt các ủy viên hội đồng quản trị còn lại nhìn về phía hắn tựa như đang nhìn một thẳng ngốc, tên gia hỏa này chẳng lẽ không rõ tình hình sao?

Nụ cười trên khuôn mặt Đường Hàm Phái càng đậm hơn. Tựa hồ nghe được tiếng huyền não bên trong, mấy vị tạp tu tiến vào phòng hội nghị.

Vị ủy viên hội đồng quản trị kia vô cùng mừng rỡ, chỉ vào Đường Hàm Phái, lớn tiếng quát: “Các người, dẫn hắn đi! Dám cả gan tập kích ủy viên hội đồng quản trị nhà trường, công nhiên mưu sát, tội không thể tha! Nhanh áp giải hắn xuống!”

Mấy vị tạp tu mặt không chút thay đổi đứng đó, tựa như đám người đầu gỗ.

“Hắn quá ồn ào rồi.” Đường Hàm Phái khẽ thở dài, lộ ra sự nho nhã khó nói nên lời.

“Bang.” Trên trán vị ủy viên hội đồng quản trị kia xuất hiện một lỗ máu, hắn mở to hai mắt, không thể tin được. Người xuất thủ là một gã tạp tu. Hai gã tạp tu khác không nói một lời, kéo gã ủy viên hội đồng quản trị ngã trên mặt đất ra khỏi phòng hội nghị.

Tất cả các ủy viên hội đồng quản trị còn lại đều ngơ ngác, quay sang nhìn nhau, rất nhiều ủy viên lộ ra sắc mặt giận dữ. Thở chết căo thương, người vừa mới chết chính là một vị ủy viên hội đồng quản trị, ai biết được tiếp sau đây liệu có thể là bản thân mình hay không?

“Đường Hàm Phái, người có ý tứ gì?” Người mở miệng nói chuyện là Devine Roth. Vị ủy viên hội đồng quản trị gần bảy mươi tuổi này là ủy viên lâu năm nhất của hội đồng quản trị, hơn cả Parfuchake. Hắn cũng là đại biểu của phái hệ trung lập trong hội đồng quản trị.

Đối với lão ủy viên hội đồng quản trị tóc bạc phơ này, Đường Hàm Phái khẽ nghiêng mình về phía trước, cung kính hỏi lại: “Devine Roth tiên sinh, ngài thấy cục thế hiện tại của Liên bang Tổng hợp học phủ thế nào?”

Devine Roth ngẩn ra. Hắn không nghĩ tới Đường Hàm Phái đột nhiên hỏi vấn đề này, lộ ra nét mặt đăm chiêu: “Vậy người thấy sao?”

Đường Hàm Phái nét mặt giãn ra: “Rất rõ ràng, chúng ta đã tới bên bờ vực.” Hắn tựa như đang nói về một chuyện không liên quan chút nào tới bản thân.

“Việc này còn chưa tới phiên người nhiều lời.” Một ủy viên hội đồng quản trị khác nhin không được cười lạnh: “Nếu ta nhớ không lầm thì người vẫn là kẻ đang chịu tội. Hừ, hơn nữa, Liên bang Tổng hợp học phủ rơi vào tình cảnh hôm nay, chẳng phải là tai họa do người gây ra sao?”

Các ủy viên hội đồng quản trị khác đều lộ ra vẻ tán đồng, nếu như không có hành động điên cuồng lần đó của Đường Hàm Phái tại thành phố Lars, Liên bang Tổng hợp học phủ nói chung sẽ không bị động như vậy.

Đường Hàm Phái không chút tức giận, cao giọng hỏi: “Chẳng lẽ đến tận bây giờ, các vị vẫn cho rằng nếu như chúng ta không va chạm với Pháp Á, Pháp Á sẽ duy trì hòa bình với chúng ta sao?”

Devine Roth nhũu mày, không vui nói: “Hiện tại đừng nói mấy chuyện vô dụng này, bây giờ phải xử lý thế nào mới là chuyện chúng ta cần thảo luận.” Nói xong, ánh mắt hắn dừng trên khuôn mặt của Đường Hàm Phái: “Người đã tới, chắc hẳn là có ý kiến, đừng ngại cứ nói.”

Đường Hàm Phái mỉm cười: “Trí tuệ của ngài khiến người khác phải thán phục.” Nói xong, hắn lấy ra một bản văn kiện, đưa cho Devine Roth.

Devine Roth tiếp nhận văn kiện, lướt qua vài lần, sắc mặt vô cùng âm trầm, nhưng hắn không nói gì, mà thuận tay đưa văn kiện cho ủy viên hội đồng quản trị bên cạnh.

Văn kiện chuyển tới tay Parfuchake. Hắn vừa nhìn thoáng qua, sắc mặt đại biến. Văn kiện này là một giấy bổ nhiệm, ý tứ rất đơn giản, ủy viên hội đồng quản trị hội nhà trường chỉ định Đường Hàm Phái làm hiệu trưởng thời chiến, thống lĩnh các khoản sự vụ của trường, có quyền xem xét quyết định tất cả sự vụ thời chiến.

Nếu căn cứ theo văn kiện mà nói, toàn bộ quyền lợi tại Liên bang Tổng hợp học phủ đều được tập trung vào Đường Hàm Phái, hội đồng quản trị không thể ước thúc hắn bất cứ điều gì.

“Ha ha, người dựa vào cái gì mà cho rằng chúng ta sẽ thông qua nghị quyết này?” Một vị ủy viên hội đồng quản trị cười lạnh hỏi.

“Bởi vì ta có thể lãnh đạo Liên bang Tổng hợp học phủ thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.” Đường Hàm Phái trả lời cực kỳ lạnh nhạt.

“Người tưởng rằng người nói muốn thì được sao? Ha ha.” Vị ủy viên hội đồng quản trị này giống như nghe được câu chuyện cười gì đó, cất tiếng cười phá lên.

Đường Hàm Phái chậm rãi nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt vô cùng sắc bén tràn trề cảm giác áp bức. Rất nhiều ủy viên hội đồng quản trị không kim chế được tránh né ánh mắt của hắn!

“Bởi vì ta là Đường Hàm Phái!”

Phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, những lời này tựa như mang theo sức mạnh vô địch, mạnh mẽ đầy khí phách, lại tựa như có ma lực kì dị, khiến người người run rẩy dao động.

Đường Hàm Phái thu lại nụ cười trên khuôn mặt, trầm giọng nói: “Các vị trong lúc nguy cấp thế này nhưng vẫn còn chưa rời khỏi kinh đô, đủ để chứng minh cảm tình của các vị đối với Liên bang Tổng hợp học phủ. Chắc hẳn mọi người cũng biết tình hình trước mắt nguy cấp thế nào. Nếu như chúng ta không có hành động mạnh mẽ, tương lai chờ đón chúng ta chỉ là thất thủ cùng diệt vong. Học phủ mỹ lệ của chúng ta sẽ bị san

thành bình địa, tài phú của chúng ta sẽ bị cướp đoạt sạch sẽ. Chúng ta không chỉ hoàn toàn mất hết, mà còn trở thành tội nhân của lịch sử nhà trường, cũng như thành kẻ thất bại để toàn liên bang nhạo báng!”

Trong phòng hội nghị, thanh âm mang theo chút phẫn nộ của Đường Hàm Phái vẫn đang vang vọng.

Trầm mặc, lại càng trầm mặc, rất nhiều ủy viên hội đồng quản trị sắc mặt biến đổi, thoát đỏ thoát trắng.

“Xin lỗi, Đường Hàm Phái, người mặc dù có trình độ rất xuất sắc trên phương diện tập tu, nhưng người cũng chưa chứng minh được mình có đủ năng lực trên phương diện này.” Một vị ủy viên hội đồng quản trị khác bình tĩnh trả lời.

Devine Roth không lên tiếng, hần giống như đang suy nghĩ điều gì. Đường Hàm Phái thần sắc như thường, chỉ là trên khuôn mặt lộ ra chút biểu tình tiếc nuối: “Các vị, trên thực tế, ta cũng chẳng phải tới trưng cầu ý kiến các vị. Bắt đầu từ hôm nay, hội đồng quản trị của Liên bang Tổng hợp học phủ đã trở thành lịch sử. Mà các vị cũng được chứng kiến một thời đại mới đã tới.”

“Không thể được, người định bức bách chúng ta sao?” Vị ủy viên hội đồng quản trị vừa rồi lạnh lùng hỏi lại.

“Ta cho các vị xem thứ này thì sẽ hiểu.” Đường Hàm Phái mở độ nghi trên tay, độ nghi bắn ra một màn ảnh.

Trên màn sáng xuất hiện một trung niên nhân mặc quân trang.

“Vệ Nguyệt Thanh!”

“Quân đoàn trưởng!”

Mấy vị ủy viên hội đồng quản trị thất thanh kinh hô. Trên màn sáng, bất ngờ là Vệ Nguyệt Thanh, quân đoàn trưởng đệ nhất quân đoàn của liên bang, xuất thân từ Liên Bang Tổng Hợp học phủ.

“Chào các vị ủy viên hội đồng quản trị, ta là Vệ Nguyệt Thanh. Ta cũng không nói lời thừa, ta đại biểu cho quân đoàn số Một, ủng hộ Đường Hàm Phái đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng thời chiến.” Vệ Nguyệt Thanh ngữ khí rõ ràng, trên khuôn mặt tựa như được điêu khắc bằng đá nhìn không ra một chút dao động nào.

Các ủy viên hội đồng quản trị mặt như tro tàn.

Bọn họ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách lúc trước Vệ Nguyệt Thanh vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Parfuchake sắc mặt tái nhợt. Trong giây phút này, trong lòng hần sáng tỏ thông suốt. Đường Hàm Phái vì sao lại có hành động quá khích như vậy tại thành phố Lars? Hần chính là muốn làm cho Liên bang Tổng hợp học phủ rơi vào hoàn cảnh nguy khốn. Tổng Thành Ngạn cự tuyệt đảm nhiệm chỉ huy tiền tuyến, lập tức được đón vào quân đoàn Một, chỉ sợ khi đó Đường Hàm Phái đã đạt thành hiệp nghị với Vệ Nguyệt Thanh. Bắt đầu từ lúc đó, hần đã bố trí ra cục thế này. Không, nói không chừng hần đã bắt đầu bày đặt bố cục từ lâu rồi.

Thế nhưng, hần dựa vào cái gì mà tự tin có thể giải cứu Liên Bang Tổng Hợp học phủ thoát khỏi nguy cảnh?

Đây là chỗ mà Parfuchake vẫn còn nghĩ chưa thông, nhưng hần biết rõ vị đệ tử này của mình tuyệt đối có chỗ dựa, chỉ là hần nghĩ không ra thôi. Nhìn nụ cười ôn hòa vô hại trên khuôn mặt của Đường Hàm Phái, Parfuchake đột nhiên cảm thấy mình đã già, hóa ra mình vẫn không hiểu được đệ tử của chính mình. Hần không rõ, Đường Hàm Phái rốt cục muốn gì? Chức hiệu trưởng Liên bang Tổng hợp học phủ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, mười năm sau chắc chắn sẽ thuộc về hần.

Uy hiếp của Vệ Nguyệt Thanh khiến cho tất cả ủy viên hội đồng quản trị đều hiểu được, chuyện Đường Hàm Phái trở thành hiệu trưởng Liên bang Tổng hợp học phủ đại cục đã định. Có Vệ Nguyệt Thanh ủng hộ là đã đủ thông qua nghị quyết này. Người nào lúc này vẫn còn không thức thời là tự đùa giỡn với tính mạng của mình.

Nếu như không phải trong thời chiến, nếu như không phải thành viên hội đồng quản trị hiện chỉ còn lại một phần ba so với lúc bình thường, nếu như không phải tình thế nguy cấp như bây giờ, cho dù có Vệ Nguyệt Thanh ủng hộ, hội đồng quản trị vẫn có đủ lực lượng chống đối.

Nhưng trên đời này không có chữ ‘nếu’.

Devine Roth ký tên đầu tiên lên nghị quyết. Sau khi ký xong, hấn ngẩng đầu nói với Đường Hàm Phái: “Hy vọng người có thể thực hiện được lời hứa của mình.”

Đường Hàm Phái thu lại nụ cười, thần sắc cung kính đáp: “Xin ngài yên tâm, Liên Bang Tổng Hợp học phủ chắc chắn sẽ trở nên huy hoàng hơn trước.”

Tất cả ủy viên hội đồng quản trị đều ký tên mình lên thư bổ nhiệm.

Tiếp nhận thư bổ nhiệm, trên khuôn mặt Đường Hàm Phái lại không có nét vui mừng. Bụng dạ thâm trầm như vậy khiến cho tất cả ủy viên hội đồng quản trị đều cảm thấy phát lạnh trong lòng.

“Cảm ơn sự ủng hộ của các vị, tin rằng không lâu sau, các vị sẽ phát hiện quyết định của mình anh minh cỡ nào.” Đường Hàm Phái nét mặt không chút thay đổi tiếp tục nói: “Vậy ta xin tuyên bố mệnh lệnh.”

“Thứ nhất, các ủy viên hội đồng quản trị không tham dự buổi họp hội đồng quản trị hôm nay, hành vi của họ đồng nghĩa với việc phản bội Liên bang Tổng hợp học phủ, cách chức ủy viên hội đồng quản trị, tịch thu toàn bộ tài sản cùng sản nghiệp.”

Parfuchake giật mình. Thật ngoan độc! Chiêu này của Đường Hàm Phái là trừ đi hậu hoạn cho mình. Một khi những thành viên này bị cách chức, số lượng thành viên hội đồng quản trị còn lại một phần ba, cho dù sau này cục thế ổn định, cũng không có cách nào đối kháng với hấn.

Thấy tuyệt đại bộ phận ủy viên hội đồng quản trị không quá lưu tâm đối với mệnh lệnh này, Parfuchake không khỏi trong lòng thầm than trong lòng, mấy tên gia hỏa này tầm nhìn hạn hẹp.

“Thứ hai, bổ nhiệm Tống Thành Ngạn làm tổng chỉ huy tiền tuyến. Xét thấy lực chiến đấu của tiền tuyến khuyết thiếu nghiêm trọng, hy vọng các vị có thể cống hiến lực lượng chiến đấu của gia tộc mình. Còn như số lượng bao nhiêu thì tùy theo ý nguyện của các vị. Nhưng có một điểm ta tuyên bố trước, những gia tộc của ủy viên hội đồng quản trị bị cách chức, sản nghiệp cố định ngoại trừ tài sản, sẽ được nhà trường lấy ra phân phối. Định mức phân chia căn cứ vào công lao. Công lao bao nhiêu, được chia bấy nhiêu.”

Oanh!

Phòng họp lập tức sôi lên sùng sục. Số thành viên hội đồng quản trị bị cách chức chiếm tới hai phần ba hội đồng quản trị, đây chính là miếng thịt béo đến mức không thể béo hơn được nữa. Rất nhiều người trong lòng đều tính toán xem trên tay mình có bao nhiêu tạp tu.

Nhìn những ủy viên hội đồng quản trị vô cùng phấn khích xung quanh, Đường Hàm Phái vẫn mỉm cười như cũ.

373. Chương 367: Dẫn Thú

Cỗ sóng do thám này thực sự quá linh mãnh, ngay cả ‘Ngụy Liễm tức pháp’ cũng không tránh khỏi do thám của đối phương. Đây là chuyện làm cho Trần Mộ đau đầu nhất, ẩn nấp là ưu thế lớn nhất của hấn, tất cả chiến thuật của hấn hầu như đều triển khai xung quanh điểm này. Một khi điểm mấu chốt này bị phá đi thì tình thế của hấn không ổn.

Đây đúng là tình thế chiến thuật xấu nhất. Trần Mộ trước đây hoàn toàn không biết chiến thuật của bản thân có bao nhiêu, đến lúc này mới phát hiện, nếu bản thân không cách nào lẩn trốn, lại thiếu thủ đoạn công kích khác, thì hấn hoàn toàn rơi vào bị động.

Luôn tưởng rằng bản thân chuẩn bị đã khá đầy đủ, không nghĩ tới lại có sơ hở lớn như vậy, Trần Mộ trong lòng cười khổ không ngớt. Hấn không trải qua đào tạo hệ thống chiến thuật, tại phương diện chiến thuật thực sự hấn gần như không có gì. Chính xác mà nói, hấn chiến đấu theo bản năng, nhạy cảm nắm bắt thời cơ như dã thú, đây mới là thế mạnh nhất của hấn.

Bất quá, ngay cả chính hấn cũng không có ý thức được, trình độ chiến thuật của hấn đang tiến bộ với tốc độ kinh người. Sở dĩ bây giờ còn rất yếu, chỉ là vì hấn là không có cơ sở mà thôi.

Hắn còn có một điểm mạnh khác đó là năng lực học tập.

Thế nhưng lần này, hắn biết bản thân gặp phải phiền toái lớn. Trong lúc đối phương có năng lực do thám quá mạnh, bản thân không chỗ nào ẩn nấp, vậy có nghĩa là không cách nào tránh khỏi chính diện chiến đấu. Thế nhưng bản thân chỉ có một người, mà đối phương có hơn mười người, lực lượng hai bên hoàn toàn chênh lệch.

Bây giờ kế tiếp nên làm cái gì? Trần Mộ vắt hết óc mong có thể tìm được biện pháp. Hắn đã liên tục chạy ba giờ liền, thế nhưng sóng do thám vẫn như âm hồn bất tán quần quanh, nó cho thấy địch nhân gắt gao bám sát phía sau mình.

Bỗng nhiên, một đạo linh quang trong óc hắn chợt lóe lên. Do dự một chút, Trần Mộ nghiêng chặt răng rồi đột nhiên hướng phía trên bay thẳng tắp.

Rất ít người sẽ phi hành tại bầu trời quang đãng, đặc biệt là bầu trời tại rừng rậm, điều này quả thực không khác gì muốn chết. Trong rừng rậm có rất nhiều dã thú có năng lực phi hành cư trú, như thế phi hành tại bầu trời quang đãng này lập tức sẽ trở thành con mồi cho các loại phi thú.

Trên bầu trời gió lạnh lạnh thấu xương, chẳng biết tuyết đã ngừng rơi lúc nào, ánh sáng mặt trời chiếu trên người hắn mang đến cho hắn một tia ấm áp.

Đối phương đang tới rất nhanh. Trần Mộ quay đầu lại nhìn, hắn cảm giác được điều này. Cảm giác của hắn có chức năng giống như thiết bị do thám cao cấp, cảm giác tăng lên dẫn đến chức năng này cũng được đề cao hơn.

.. ít nhất.. không dưới hai mươi người, con số này đủ để Trần Mộ lại một lần nữa nhin không được lộ ra vẻ mặt cười khổ. Nhưng nụ cười khổ này chợt thoáng qua rồi biến mất, thần thái của hắn khôi phục kiên nghị trở lại, còn trong đôi mắt dần dần đầy hàn khí. Mấy năm đã qua, hắn đã sớm không còn là thằng nhỏ tay chân luống cuống mỗi khi phải chiến đấu..

Dựa theo tốc độ của đối phương, khoảng chừng còn có hơn ít mười phút. Hơn nữa hình như cảm thấy hắn dừng lại, tốc độ của bọn họ cũng chậm lại.

Đối phương quả nhiên cẩn thận. Trần Mộ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đối phương càng cẩn thận thì càng cho hắn thêm thời gian.

Chính vào lúc này. Trong rừng thoát ra vài đạo bóng đen.

Là Hi Điểu! Trần Mộ có thể nói là khắc sâu ký ức đối với loài chim này. Trong lòng càng thêm vài phần nắm chắc. Thoáng tính qua, số lượng Hi Điểu chỉ chừng mười con, số lượng này so với hắn mong chờ có chút ít ỏi.

Hắn bắt đầu dứt khoát bay lượn trên bầu trời rừng rậm.

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn.

Hi Điểu hiển nhiên bị hành vi của Trần Mộ chọc giận, con người màu hồng của chúng kết thành quần nhìn về phía Trần Mộ.

Bị hấp dẫn, bị chọc tức không chỉ có Hi Điểu. Phụ cận rừng rậm không ngừng có đủ loại dã thú trên mặt đất lao ra, Trần Mộ đang bay lượn trên bầu trời như một khối nam châm hấp dẫn rất nhiều dã thú hướng hắn hội tụ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, xung quanh hắn, dã thú đã đạt hơn sáu mươi con. Những con dã thú ăn thịt này tính tình vốn vô cùng khát máu, làm sao chịu được sự khiêu khích trắng trợn như thế? Nơi này là địa bàn của chúng nó, một tên nhóc thế kia cũng dám đến đây làm càn?

Dám bay lên trời đều là các dã thú hùng mạnh không kém gì Hi Điểu.

Tỷ như Thiên Diệp Phi Mông, loại sinh vật chiều dài có thể đạt trên dưới tám mét, dọc theo chiều dài cơ thể là các cánh nhỏ hình lá, những cánh nhỏ này có số lượng kinh người, có hơn một nghìn cái. Tốc độ phi hành của nó tuy không bằng Hi Điểu, thế nhưng rất linh hoạt. Thiên Diệp Phi Mông trưởng thành sẽ có khoảng chừng hơn một trăm cái xúc tu rộng bằng ngón cái, xúc tua có thể kéo dài tới 15 mét, bên trong

chứa đựng rất nhiều nọc độc. Đầu xúc tu bén nhọn không gì sánh được, có thể dễ dàng đâm thủng da cứng của đối phương. Một khi đâm vào cơ thể đối phương trong thời gian ngắn sẽ tiết ra rất nhiều độc tố làm tê liệt thần kinh đối phương.

Đây là một loại sinh vật đáng sợ, ngay cả Hi Điều cường hãn cũng vô cùng kiêng kỵ. Mà điều giết mình chính là ở đây có tới năm con Thiên Diệp Phi Mông!

Trần Mộ da đầu tê dại, hãn diên cuồng không chế Đại Nê Thu bay loạn khắp nơi, theo sau hãn là 1 đám đông nghịt các loài dã thú. Những con dã thú này đôi mắt đỏ kè kích động như vừa cắn thuốc.

Trần Mộ sắc mặt khê biến!

Chỉ cần chậm một chút, chỉ cần hơi thiếu tập trung, đám dã thú đáng sợ này sẽ đồng loạt tiến tới, đến lúc đó chỉ sợ hãn ngay cả một đốt xương cũng không còn. Bên trong đám dã thú có một đoàn ong Băng Nghi, ham mê lớn nhất của loài côn trùng này đó là gặm nhấm các đầu khớp xương.

Thế cục trước mắt đã xa so với dự tính của Trần Mộ, hãn hoàn toàn mất đi khống chế. Hãn căn bản không có nghĩ đến đến kết quả dẫn tới nhiều sinh vật nổi tiếng như vậy. Hãn lập tức rơi vào hoàn cảnh bản thân khó bảo toàn.

Rất nhanh, trán Trần Mộ mồ hôi chảy ròng ròng, hô hấp nặng nề, cổ họng khô nóng. Thân hình đột nhiên quay ngược trở lại, khó khăn lắm mới tránh thoát các vòi xúc tu. Quá kinh hãi, hãn toát mồ hôi lạnh toàn thân. Không một chút chần chừ, ngay sau đó là đổi hướng, phi hành theo quỹ tích vòng tròn nhỏ, chúng đan xen vào nhau, như một sợi xiềng xích căng ngang giữa bầu trời.

Hãn còn chưa kịp thở một hơi, thì tiếng rít từ phía sau truyền đến, cảm giác do cảnh tượng truyền tới suýt nữa làm cho hãn hồn phi phách tán.

Đám Hi Điều phía sau chẳng biết từ lúc nào đã bay lên rất cao, hai cánh rung lên, luân phiên hướng Trần Mộ lao xuống.

Hi Điều lao xuống, không gì dám cản! Các sinh vật khác đều vọt sang một bên, chúng nó khá kiêng kỵ đối với đám Hi Điều trong đà lao xuống.

Trần Mộ đã hoàn toàn bỏ đi ý tưởng mượn lực lượng đàn súc sinh này đi đối phó đám tạp tu, hiện tại hãn trong đầu thì chỉ có một ý niệm: trốn.

Quyết định thật nhanh, Trần Mộ không kịp điều chỉnh tư thế, liền hướng rừng rậm phía dưới phóng tới.

Vì vậy, trên bầu trời xuất hiện một màn vô cùng thú vị, giống như một người dẫn một đám Hi Điều tiến hành lao xuống đất tụt sập.

Trần Mộ liều mạng tăng tốc, sức gió thổi mạnh tới nỗi hãn hầu như không mở được mắt, gió cắt vào mặt như những lưỡi dao nhỏ. Lao xuống đất với tốc độ cao như vậy là cực kỳ nguy hiểm, chỉ hơi sơ sẩy là chết chắc. Dù cho hãn có lòng năng lượng nhưng đâm xuống mặt đất với tốc độ cao như vậy, kết quả chỉ là lồng vỡ người chết.

Thế nhưng, Trần Mộ cũng không dám giảm tốc độ. Hi Điều hùng hổ đằng đằng sát khí ở phía sau, chỉ cần hãn tốc độ hơi chậm lại liền bị Hi Điều đuổi kịp, lúc đó kết quả càng thảm hại hơn.

Trần Mộ hiện tại ngay cả tâm trạng kêu rên cũng không có, hãn nguyên bản muốn mượn lực lượng của dã thú để chiến đấu cùng địch nhân phía sau. Ai biết làm giả thành thật, hiện tại chỉ sợ không đợi địch nhân ra tay, bản thân cũng đã chết bởi đàn dã thú.

Kỳ quái, không hiểu sao ở đây lại có nhiều dã thú lợi hại như vậy? Ý niệm này thoáng qua trong đầu hãn, nhưng cũng biến mất nhanh như chớp.

Bây giờ hãn cố không suy nghĩ bất kỳ vấn đề nào khác, gió thổi bên tai vù vù, gió trước mặt nặng nề đập vào mặt khiến hãn hô hấp cũng khó khăn. Nhưng hãn cũng không dám có chút thả lỏng, cảm giác đường như gợn nước tỏa ra xung quanh, cảm thụ được tốc độ kinh người.

Trần Mộ mở thật to con mắt, gần như tròn, cố chịu đựng gió thổi vào mắt. Mặt đất rừng rậm trong mắt hãn phóng đại kịch liệt, tốc độ kinh người đến mức có thể làm cho người ta đứng tim được.

Gần. Gần.

...đúng là lúc này!

Cách rừng rậm khoảng chừng 10 mét, Trần Mộ cảm thấy một cái, đột nhiên biến đổi luồng khí đang thả ra, đột nhiên hướng về phía trước giương lên. Đại Nê Thu tập tính năng biến hướng không gì sánh được lúc này được phát huy đến mức tận cùng, chỉ thấy Trần Mộ đang lao xuống với tốc độ cao đột ngột mạnh mẽ đổi hướng.

Trong khoảng cách 10 mét, Trần Mộ từ vuông góc lao thẳng xuống chuyển sang bay ngang, có thể thấy được tính năng chuyển hướng của Đại Nê Thu tập là cực kỳ xuất sắc!

Bịch bịch bịch!

Bảy, tám con Hi Điều không kịp phản ứng, cả đám tiến thẳng rừng rậm, như sao sa hung hăng va vào mặt đất, biến thành một đồng thịt nát.

Bay sát mặt đất rừng rậm, thỉnh thoảng có vài nhánh cây quệt vào người hắn. Hắn một mặt đau đến nghiến răng, một mặt nhin không được tươi cười hơn hỏ. Vô luận là ai, dưới tình huống như vậy mà có thể sống sót, đều có thể hài lòng vô cùng.

Nhưng, may mắn cũng không đến lần hai, đàn dã thú đông nghịt như đám mây đen phía sau liền hướng hắn phi tới. Ngoại trừ bảy tám con Hi Điều đã chết, lực lượng của đàn dã thú này vẫn như trước hơn Trần Mộ cả chục lần có thừa. Trần Mộ trong lòng giật mình, nhanh chóng đề cao tốc độ, điên cuồng mà hướng về phía trước bay đi. Hắn lúc này đã bất chấp phương hướng, có thể nói hoảng hốt không còn chú ý đến đường nữa.

Motta thấy A Tinh đột nhiên dừng bước, cẩn thận hỏi: "A Tinh, làm sao vậy? Có chuyện?"

A Tinh trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Mục tiêu đang hướng chúng ta bay tới."

Motta sửng sốt, chợt cười lớn: "Xem ra người này biết chạy không thoát. Ha ha, cũng tốt, chúng ta đỡ phải tốn nhiều khí lực. Một hồi nữa các người trước đem hắn vây quanh, ta muốn thử xem thân thủ của hắn!" Motta trên mặt lộ ra vài phần cuồng nhiệt, các tạp tu khác đối tính tình của lão đại sớm đã thành thói quen.

A Tinh không nói gì, hắn nhắm mắt lại. Bỗng nhiên, hắn mở to mắt, trong miệng kinh hô: "Ah!"

Mọi người ngẩn ngơ, ánh mắt đồng thời hướng tới A Tinh.

"Mục tiêu tốc độ quá nhanh!" A Tinh thì thào: "Cực nhanh.". Tiếp đó liền gấp giọng nói: "Mau. Hắn lập tức đi ra đây, chính phía trước. Mọi người chú ý!"

Cả bọn rừng mình, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng.

"Tới!" A Tinh cao giọng nhắc nhở, hắn chợt hoảng hốt, trong thanh âm tràn ngập kinh hoảng: "Không ổn..."

Lời còn chưa dứt, phần phật, một đạo nhân ảnh từ trong lá cây hiện ra!

374. Chương 368: Loạn Chiến

Motta sắc mặt khê biến. Động tác biến hướng này hắn nhận ra, nó có cái một tên khoa học, gọi là 'Lẩn tránh hình sóng cao tần'. 'Lẩn tránh hình sóng cao tần' là một động tác chiến thuật độ khó cực cao, rất ít có người có thể hoàn thành. Trong lúc đang phi hành, độ khó càng cao hơn. Tại các kỳ đánh giá xếp hạng tạp tu, hầu như không ai lựa chọn cái động tác chiến thuật này để tham gia đánh giá, mặc dù nó được tính điểm rất cao.

Hắn dám khẳng định, nếu như người này đi tham gia đánh giá đẳng cấp tạp tu, nhất định có thể đạt được một điểm số kinh khủng. 'Lẩn tránh hình sóng cao tần' muốn hoàn thành cần phải có một yêu cầu rất khó đó là tạo ra tiếng nổ của không khí. Âm thanh này chỉ khi đạt được một tần suất nhất định mới có thể sản sinh. Tiếng nổ của người kia thanh thúy vang dội, đủ để diễn đạt động tác của hắn tuyệt đối đạt tiêu chuẩn.

Trong các tạp tu mà hắn biết, ngoại trừ lão đại cùng tên tiểu đội trưởng âm hiểm của tiểu đội 7, không có ai khác có thể thực hiện chiêu này, bao gồm cả hắn. Ngay cả lão đại có thể hoàn thành động tác đẹp như thế hay không thì hắn cũng không dám khẳng định, tiểu đội trưởng tiểu đội 7 chắc chắn sẽ không thể hoàn thành động tác hoàn mỹ như thế.

Cao thủ! Chắc chắn là một cao thủ! Không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thể gặp một vị cao thủ như vậy, chuyện này sao lại không làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào lên chứ?

Motta cảm giác được khí huyết bản thân giờ khắc này đang bốc lên rất nhanh. Mọi việc khác đều bị hắn bỏ ra khỏi đầu, bây giờ hắn chỉ hận không thể lập tức cùng đối phương đánh một trận thống khoái.

Motta chiến ý dâng trào vừa định hạ lệnh cho đám thủ hạ đem người kia vây lại, bỗng nhiên hoảng hốt.

Lúc này không riêng gì hắn, tất cả tạp tu đều hoảng hốt, bọn họ rốt cục cũng phát hiện theo sát phía sau Trần Mộ là một đám dã thú phi hành đông nghịt.

”Rút!” vừa định nói ra thì Motta đã nhanh chóng nuốt trở lại. Lúc này nếu như rút lui về phía sau thì chỉ có một con đường chết.

Trong rừng rậm, tạp tu vĩnh viễn không cách nào có thể so sánh với dã thú. Mà một khi rút lui, rất dễ trở thành thế hỗn loạn, khi đó thì không còn tới nửa cơ hội sống. Nếu hắn một mình bỏ chạy, cơ hội sống của hắn sẽ rất cao. Nhưng đám thủ hạ này toàn là huynh đệ vào sinh ra tử với hắn, hắn sao có thể nhẫn tâm một mình chạy trốn?

Motta thân kinh bách chiến, hắn biết lúc này phải liều mạng mới có con đường sống, lập tức nghiêng rằng rống lên giận dữ: “Giết.”

Tiếng rống vang vọng cả cánh rừng, là tiếng rống mà ngay cả tiếng gầm gừ của dã thú cũng không thể át được. Về kinh hãi trên mặt đám tạp tu nhanh chóng tiêu tan, âm thanh rống giận của Motta lập tức thức tỉnh cơn hoảng loạn của bọn họ.

Bọn họ trong lúc này phối hợp tuyệt đối ăn ý, cận chiến tạp tu hung hãn tiến lên làm chậm tốc độ của đàn thú, tạo cho đồng đội có cơ hội. Viễn chiến tạp tu thì dưới sự chỉ huy của A Tinh tập trung hỏa lực chi viện.

Motta nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy vào đàn thú.

Lúc này không còn ai quan tâm tới Trần Mộ nữa, sự chú ý của mọi người đều đặt lên bầy dã thú trước mặt.

Sắc mặt A Tinh trắng bệch, đàn dã thú trước mặt có thể nói rất ghê gớm.

Thiên Diệp Phi Mông, Hi Điều, ong Tuyết Nghi...

Ra vào rừng rậm không biết bao lần. Hắn chưa bao giờ thấy qua đàn dã thú nào mạnh mẽ và đông đảo như thế này. Sắc mặt hắn trắng bệch, cổ kiềm chế sự kinh hãi cùng lòng nghi hoặc để chuyên tâm chỉ huy.

Trần Mộ cũng không có rời đi, tình huống phát triển ngoài dự liệu của hắn. Lúc đầu hắn vốn định là có chủ ý như thế này, thế nhưng sau đó đông đảo dã thú tiến tới, hắn chợt vật không gì sánh được, phải bỏ đi cái ý niệm trong đầu này. Ai ngờ được, dưới tình huống hoảng hốt lạc đường, hắn lại chạy đúng phương hướng.

Một bên cảm khái vận may của mình, một bên căng thẳng chăm chú vào tình huống trước mắt.

Gã đại hán hung mãnh mặt đen kia quả thực rất kỳ thú, thân thể cường tráng như con gấu đang trong đàn dã thú đầu đá lung tung. Thấy vậy Trần Mộ tặc lưỡi không ngớt. Trên người hắn có lồng năng lượng vô cùng kiên cố. Mỗi lần xúc tua của Thiên Diệp Phi Mông đụng tới lồng năng lượng đều bị văng ra. Công kích của đại hán mặt đen cũng vô cùng kỳ lạ, Trần Mộ chưa bao giờ gặp qua phương thức chiến đấu kỳ lạ như thế này.

Motta thần sắc nghiêm trang, bàn tay trái bao phủ một quang sáng bạc, bàn tay phải bao phủ quang sáng màu đỏ tươi. Hay tay ôm quyền tạo thành hình chữ thập, vòng sáng bạc và vòng sáng màu đỏ tươi xếp cùng một chỗ.

Chỉ thấy Motta lấy mình làm trung tâm, một tiếng nổ lớn, dã thú xung quanh người hắn bị nổ văng đi, ngay cả các dã thú ở xa hơn cũng bị áp lực do vụ nổ thổi cho ngã trái, ngã phải. Một gốc đại thụ đường kính hơn mười mét bị trúng dư chấn, thân cây cường tráng chỉ còn lại có phân nửa.

Mà tại vị trí của Motta xuất hiện một hố sâu. Motta đột nhiên từ trong hố bắn ra, rồi lại chui vào trong đàn dã thú, vừa ôm quyền lại một lần phát nổ!

Oanh! Vô số cành cây, dã thú bị nổ trúng bay loạn khắp nơi, tình cảnh hỗn loạn đến cực điểm.

Motta không ngừng di động vị trí, hắn như một trái bom hình người, bay đến đâu nổ tới đấy.

Trần Mộ ở một bên nhìn coi thấy thế chết lặng cả người, hắn chưa từng có gặp qua phương thức công kích nào cổ quái như của Motta. Phương thức công kích này trong quân chiến hiệu quả vô cùng rõ rệt. Nguyên bản cả đàn thú đều bị hắn chia bảy sẻ tám, điều này làm cho uy hiếp đối với bọn họ lập tức nhỏ đi rất nhiều. Những tập tu khác cũng phối hợp với hắn vô cùng ăn ý, tập trung hỏa lực oanh kích những dã thú bị tách ra.

Sau khi Trần Mộ được mở rộng tầm mắt đối với loại chiến thuật chiến đấu phối hợp này, trong lòng cũng âm thầm suy đoán, vị tập tu này nhất định còn phương thức đối địch khác. Loại này phương thức chiến đấu này chỉ thích hợp quân chiến, nhưng không thích hợp đơn độc tác chiến.

Một tiếng hét thảm cắt đứt sự chú ý của Trần Mộ đối với Motta, hắn dời sự chú ý lên các vị tập tu khác.

Cục diện hỗn loạn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Vô luận là Thiên Diệp Phi Mông hay Hi Điều, đều được cho là cường hãn không gì sánh được. Motta tuy rằng có thể đem những dã thú này tách ra, thế nhưng lại không thể làm cho chúng nó bị thương trí mạng. Những lúc bình thường, đám dã thú này gặp nhau nhất định phải có một hồi chém giết, thế nhưng ngày hôm nay chúng nó lại nhất trí đối ngoại địch.

Loài người là kẻ thù chung của tất cả dã thú.

Ngực một vị tập tu bị vài vòi xúc tu của Thiên Diệp Phi Mông đâm thủng, đầu xúc tu nhả bóng dính đầy máu. Tiếng kêu thảm thiết dần dần tắt nghẽn, xúc tu vừa đâm thủng vị tập tu bị thu thời, mất đi chống đỡ, thân vị tập tu mềm oặt rồi ngã xuống, máu nóng từ lỗ máu trên người phun ra, trông đã biết là không sống được.

Thiên Diệp Phi Mông là một loại sinh vật làm đối thủ cực kỳ đau đầu, chúng vô cùng linh hoạt, hành động lạng lẹ, các xúc tu thì càng quỷ dị khó dò, am hiểu đánh lén, vô cùng khó chịu.

Thiên Diệp Phi Mông rút xúc tu của nó về thân mình có một chút chậm chạp, chính sự chậm chạp này đã giết chết nó. Không cần A Tinh chỉ huy, đám tập tu đang phấn nộ hầu như đều tập chung hỏa lực bắn về con Thiên Diệp Phi Mông này.

Phốc phốc phốc!

Con Thiên Diệp Phi Mông này liền bị vô số đao năng lượng toa bao phủ, đánh nát như cái tổ ong.

Nhưng bởi con Thiên Diệp Phi Mông này hấp dẫn hầu như tất cả hỏa lực, tạo cơ hội tấn công cho các dã thú khác. Một con Hi Điều đang bay trên trời lao mạnh xuống phía dưới, tốc độ cực nhanh. Các tập tu này đang trong tình trạng hỗn loạn căn bản không để ý tới đám Hi Điều đang bay quanh trên bầu trời.

Vút!

Trong chớp mắt, Hi Điều như mũi tên nhọn xuất hiện trước mặt một vị tập tu, vị tập tu này bất ngờ không có đề phòng, không kịp né tránh.

“Bình.” một tiếng giòn vang, lồng năng lượng của vị tập tu tan thành vô số mảnh lấp lánh. Tại trong vô số mảnh vỡ phản chiếu như hư ảo, Hi Điều lao thẳng tới ngực vị tập tu này.

Máu văng tung tóe.

Tập tu trong miệng phun ra bọt máu. Hai tay gắt gao nắm chặt Hi Điều không buông. Độ nghi trên tay sáng ngời, năng lượng mất đi không chế liền va chạm nhau với nhau. “Oanh.” Một ánh sáng chói mắt đem vị tập tu và Hi Điều bao phủ lại.

Đợi lúc ánh sáng tan đi, trên mặt đất để lại một hố sâu năm mét, còn vị tập tu kia cùng Hi Điều đồng thời hóa thành tro bụi.

Môi của A Tinh hầu như bị cắn nát, lúc này hấn hận không thể cùng như đồng bạn điên cuồng mà phát ra công kích. Đáng tiếc hấn chỉ am hiểu hai loại tập phiền, một loại là do thám tập, một loại khác là khí lưu tập. Bởi vì năng lực do thám của hấn cực kỳ xuất sắc, hơn nữa đầu óc bình tĩnh lạnh lùng. Hấn chỉ đóng vai trò do thám và chỉ huy.

Tình thế lúc này đã quá hỗn loạn, đám tập tu đã bắt đầu mất đi không chế.

Tâm lý dao động làm cho kỹ năng do thám của A Tinh lộ ra một chút bất ổn. Lúc hấn không để ý, vài con ong Tuyết Nghi đã bay tới phía sau lưng hấn.

Ong Tuyết Nghi ngoại trừ việc rất thích ăn đầu khớp xương khiến kẻ khác phải nổi gai ốc, chúng còn có một thứ vũ khí trí mạng khác đó là kim châm.

Ong Tuyết Nghi trưởng thành thân thể to khoảng nắm tay, rất giống như một con kiến trắng phóng to có thêm ba đôi cánh trắng tuyết. Kim ở đuôi của nó dài hơn ngón trỏ con người một chút, cực kỳ bén nhọn. Trong khoảng cách gần bắn ra, kim châm thậm chí có thể đâm thủng lồng năng lượng ba sao thông thường.

Chúng làm cho người khác đau đầu ở chỗ chúng thường kết thành bầy. Một cây kim châm thì không sợ, nhưng mà là một đợt như mưa kim châm thì cho dù lồng năng lượng tốt đều có thể bị đánh nát. Không có tập tu nào nguyện ý đụng tới chúng nó.

Năm con ong Tuyết Nghi cùng lúc phóng ra kim châm.

Aaah!

A Tinh kêu thảm một tiếng, lồng năng lượng của hấn chỉ là thứ đẹp mã (1). Năm mũi kim châm dễ dàng đánh nát lồng năng lượng, rồi hung hăng đâm vào lưng hấn.

”A Tinh!” Motta nghe được tiếng kêu thảm thiết của A Tinh, cặp mắt bỗng dưng đỏ.

Một con Thiên Diệp Phi Mông tưởng rằng có cơ hội, liền lặng yên tới gần Motta, còn chưa chờ nó bắn ra xúc tu thì đã bị một dây xích năng lượng màu vàng kim cuốn chặt.

Đầu khác của xích năng lượng nằm trên tay Motta, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong hàm răng gặng ra một chữ: ”Bạo.”

Bùm.

Thiên Diệp Phi Mông liền bị nổ thành một trận mưa máu thịt tung tóe khắp trời.

Motta sử dụng xích năng lượng mạnh gần như không thể ngăn cản được, chỉ nghe hấn không ngừng rống giận ”Bạo”, trong lúc nhất thời, máu thịt bay khắp nơi. Biểu hiện dũng mãnh phi thường của Motta làm cho sĩ khí của các tập tu khác tăng vọt.

Thế nhưng, khi Motta sử dụng xích năng lượng thì không cách nào sử dụng lồng năng lượng, ban đầu xích năng lượng chỉ dùng để phòng thủ, nhưng Motta dường như phát điên bỏ qua hoàn toàn phòng ngự, chỉ tấn công điên cuồng.

Chỉ trong chốc lát, trên người hấn đầy máu tươi, trên lưng còn cắm vài cây kim châm. Nếu như không phải tại thời điểm máu chốt hấn nỗ lực dùng xích cản phá một chút thì giờ hấn đã chết. Tuy bị thương nhưng tinh thần Motta vẫn kiên định, xích năng lượng trên tay vừa quán lấy vài con ong Tuyết Nghi.

”Bạo.”

Mấy con ong Tuyết Nghi bất ngờ bị nổ thành mảnh nhỏ. Một con Hi Điều đột nhiên từ bên người hấn lướt qua. Motta rên lên một tiếng, chỉ thấy trên vai hấn chỗ vừa bị Hi Điều chộp mất một khối thịt lớn, máu huyết phun ra.

”Muốn chết!” Motta sắc mặt dữ tợn, xích năng lượng trên tay linh hoạt cuốn lấy con Hi Điều này.

”Bạo”

Thân thể cứng rắn của Hi Điều liền hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Thật là một xích năng lượng lợi hại! Trần Mộ trong lòng hoảng sợ, xích năng lượng màu vàng kim này quả thực quá kinh khủng.

375. Chương 369: Ong Tuyết Nghi

Trần Mộ bỗng dưng cảm giác được một tia nguy hiểm, trong lòng cảm thấy không yên, nhưng ngược lại cảnh vật xung quanh yên tĩnh như mặt hồ, rõ ràng cảm giác được có gì đó không đúng.

Cảm giác của hắn từ trước tới nay không giống so với người khác. Đối với sóng năng lượng không tính là miễn cảm, thế nhưng đối với vật thực lại rất nhạy cảm.

Tỷ như mấy con ong Tuyết Nghi này.

Bọn chúng có tán lá cây hỗ trợ, toàn thân trắng bạch tại nơi đất tuyết thì rất khó nhận ra, nhưng Trần Mộ lại rất dễ dàng phát hiện ra chúng.

Từng thấy sự lợi hại của kim châm của ong Tuyết Nghi, trong lòng hắn không một chút khinh thường. Liếc mắt nhìn qua, Motta cùng những tạp tu khác đang chém giết đến đỏ mắt, có vẻ như bọn họ đã quên đi sự tồn tại của hắn?

Ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu, rồi hắn liền tập trung sự chú ý lên vài con ong Tuyết Nghi đang tới. Lúc này giờ hắn cần phải giải quyết mấy con ong Tuyết Nghi này mà lại không được gây động tĩnh quá lớn. Bằng không, không chỉ thu hút sự chú ý của đám tạp tu, mà ngay cả đám dã thú cũng không để cho hắn yên thân. Vì chính hắn là đầu số gây ra vụ này.

Trần Mộ ẩn nấp phía sau thân cây lớn. Trước mặt là một cây có đường kính khoảng chừng 8 mét, có thể dễ dàng mái mà đem thân mình hắn giấu đi. Cảm giác của hắn tập trung cao độ lên mấy con ong Tuyết Nghi, rất hiển nhiên bọn chúng định đánh lên.

Trần Mộ bỗng nhiên giống như con thần lẩn, trơn trượt dị thường bò lên trên thân cây. Trên cây tầm nhìn cũng không tốt, lá cây dày đặc che chắn xung quanh. Cảm giác của những tạp tu bình thường tại nơi địa hình phức tạp như thế này có rất ít tác dụng. Trong những hoàn cảnh thế này, bọn họ chỉ có thể dùng mắt và kinh nghiệm. Thế nhưng, đối với Trần Mộ mà nói, những lá cây này chỉ có thể xem là phiền toái nhỏ nhỏ. Cảm giác của hắn vẫn quán chế nghiêm mật mấy con ong Tuyết Nghi kia.

Động tác của Trần Mộ mềm dẻo và nhẹ nhàng phi thường, giống như một con báo. Hoàn cảnh như thế này, thật rất thích hợp sử dụng Văn toa, chiến thuật dùng Văn toa tấn công từ xa đối với sinh vật có năng lực phòng ngự không lớn như ong Tuyết Nghi là rất phù hợp. Trần Mộ suy nghĩ chỉ chốc lát, liền không lựa chọn Văn toa mà sử dụng Bách Biến. Văn toa tạo ra tiếng động quá lớn, rất dễ gây kinh động tới bọn tạp tu và bầy phi thú đang kịch liệt chiến đấu kia.

Một roi năng lượng màu xanh nhạt to bằng ngón tay cái xuất hiện. Nếu như nhìn kỹ, sẽ nhận ra ở biên ngoài quanh roi năng lượng đầy gai lởm chởm cực kỳ sắc bén. Roi năng lượng dài khoảng 5 mét, độ dài không tính là quá lớn, thế nhưng mức độ khó khăn để khống chế lại không nhỏ.

Xích năng lượng của Motta cùng với ”Triền toàn cực” của Mark Witt đã gợi ý cho hắn. Cự ly công kích của roi năng lượng so với đao năng lượng thì gần hơn, nhưng biến hóa linh hoạt hơn. Nhược điểm là sức công kích không lớn, hơn nữa cảm giác khống chế yêu cầu cao hơn nhiều. Nhưng lúc này Trần Mộ sử dụng roi năng lượng là phù hợp. Phòng ngự của ong Tuyết Nghi không mạnh nên không cần lực công kích quá mạnh mẽ. Trong khi ong Tuyết Nghi bay lượn rất linh hoạt, là loài có khả năng tấn công trong cự ly trung bình, cận thân công kích rất nguy hiểm.

Đáng tiếc Trần Mộ không biết xích năng lượng trên tay Motta kết cấu ra sao, bằng không còn hắn có thể tham khảo một chút. Hắn đối với sợi xích màu vàng kim này vô cùng hiểu kỳ. Đặc biệt nhất là ”Bạo”, hắn

vắt hết óc cũng không nghĩ ra nguyên lý của nó. Nhưng, hần đối với roi năng lượng do Bách biến tạo ra khá là tự tin. Roi năng lượng cuộn thành một vòng tròn nằm trong tay hần.

Bề rộng của cách nhánh cây đều to bằng bắp đùi, Trần Mộ có thể đi vững vàng trên đó. Thân thể hần giữ thăng bằng rất tốt, cho dù không có khí lưu tạt, hần cũng có thể chạy thông dong như trên mặt đất.

Ong Tuyết Nghi còn chưa phát hiện được Trần Mộ đã di chuyển, bọn chúng tính vu hồi, mượn sự yểm trợ của lá cây bay đến phía sau Trần Mộ. Bốn phía đều là dây đặc lá cây cùng nhánh cây to bằng cánh tay, chúng bay qua bay lại như con thoi vô cùng nhẹ nhàng. Bọn chúng thật không ngờ rằng, con mồi của chúng giờ lại trở thành thợ săn, mai phục trên đường đi của bọn chúng.

Con ong Tuyết Nghi đi đầu bỗng nhiên dừng lại, sợi râu trên trán trắng như tuyết của nó hơi run nhẹ. Các con ong Tuyết Nghi còn lại khác cũng dừng bay, thân mình lơ lửng giữa đám lá rập rập.

Quả là giác quan thứ sáu của ong Tuyết Nghi thực sự nhạy cảm! Trong lòng thầm than, Trần Mộ liền lựa chọn xuất thủ. Một đạo ánh sáng màu xanh nhạt từ trong đồng lá cây dày đặc đột nhiên phụt ra, chuẩn xác xỏ xuyên qua thân thể một con ong Tuyết Nghi. Không đợi các con ong khác kịp phản ứng, cây roi năng lượng do ánh sáng xanh nhạt tạo thành chọt thu lại.

Trần Mộ đánh lén thành công, liền giống như một trái bóng da lộn ngược về sau.

”Rầm.”

Một cây kim châm bắn trúng vị trí vừa đứng của Trần Mộ. Lực của kim châm quả thực lớn, cành cây to bằng bàn tay dễ dàng bị cắt đứt như giấy. Dư lực của kim châm tiếp tục bắn thẳng vào mặt đất lưu lại một cái lỗ sâu rộng chừng bằng ngón tay.

Trần Mộ chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, suýt tí nữa là rơi xuống đất. Một cây kim châm không to lắm lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng đến như vậy, nếu bắn trúng vào người thì...

Tóc gáy Trần Mộ dựng đứng, xem đại hán mặt đen cùng ong Tuyết Nghi đánh nhau thì không có cảm giác gì, cho tới lúc bản thân trải nghiệm mới biết được kim châm nhìn tưởng vớ vẩn này lại ác liệt đến thế. Thật ra vừa rồi lúc hần nghe âm thanh kim châm bắn trúng cành cây thì đã biết không dễ đối phó. Kim châm bình thường bắn vào gỗ đều phát ra tiếng ‘Cạch’ giống nhau, thế nhưng vừa rồi Trần Mộ lại nghe được tiếng ‘Rầm’ vang dội. Bất quá hần phản ứng cực nhanh, hai chân kẹp lấy nửa đoạn cây vẫn còn đang rung động, thân mình giống như khỉ đu đưa, phút chốc xuất hiện bên dưới đám ong Tuyết Nghi, một roi năng lượng từ trên tay như lưỡi rắn độc xuất ra.

Roẹt!

Giống như trang giấy bị lưỡi dao bén cắt đứt, lại một con ong Tuyết Nghi bị roi năng lượng dài mỏng xuyên qua.

Một đòn trúng đích, Trần Mộ dưới chân chọt phát lực. ‘Hư’, một cây kim châm bay xẹt qua vai hần, tiếng gió như đao chém, chiến đấu phục của Trần Mộ thủng một lỗ, trên vai một tia máu chảy ra. Trần Mộ trong lòng phát lạnh, động tác cũng cực nhanh. Hần tập trung chú ý hết sức, vài tiếng nổ cùng tiếng gầm giận dữ của Motta thỉnh thoảng phát ra gần đó hoàn toàn biến mất đối với hần. Thế giới của hần cảm nhận lúc này an tĩnh dị thường, chỉ còn tiếng vo vo do những đôi cánh trắng của ong Tuyết Nghi tạo ra.

Hần lướt với tốc độ cao, trơn trượt dị thường lách qua khe hở của các nhánh cây trước mặt. Các động tác được lặp lại liên tục, âm thanh vo vo bám sát theo sau truyền tới giống như tiếng đòi mạng. Thần kinh vững vàng, cảm giác nguy hiểm dữ dội vẫn quanh quẩn trong lòng hần. Không giống với thần kinh căng thẳng, hần ép thân thể luôn ở trong trạng thái mềm dẻo nhất, chỉ có ở trạng thái này hần mới phát huy hết được thực lực cường đại của mình. Đây là kinh nghiệm rút ra được từ việc đối chiến với Weah.

Cảm giác tỏa ra xung quanh làm cho Trần Mộ cảm nhận được từng gốc cây ngọn cỏ một cách rất rõ ràng. Chính nhờ vào cảm giác, hần mới có thể ở một nơi nhánh cây phủ đầy lá tìm ra lối đi, bảo trì phi hành ở tốc độ cao. Phía trước là đám lá cây dày đặc nhưng Trần Mộ không chút do dự tiến thẳng vào.

Con ong Tuyết Nghi ở phía sau trầm mình xuống, chúng muốn từ phía dưới đi vòng qua đám lá.

Đúng lúc này, một tia sáng màu xanh đột nhiên từ đám lá cây phía trên đám ong bắn ra. Một con ong Tuyết Nghi không kịp né tránh kêu lên một tiếng nức nở, liền bị luồng sáng màu xanh xỏ xuyên qua.

..Roi năng lượng duỗi thẳng, trông như một lưỡi kiếm năng lượng mỏng, một đầu vẫn còn trong đám lá cây..

Địch nhân ở nơi đó! Không do dự, con ong Tuyết Nghi cuối cùng theo hướng đầu kia của roi năng lượng phóng ra kim châm ở đuôi nhanh như chớp.

Nhưng mà, tiếng kêu thảm thiết trong dự tính của nó lại không vang lên, ong Tuyết Nghi hơi lấy làm khó hiểu. Kinh nghiệm từ trước tới giờ không đủ để cho nó giải thích trường hợp trước mắt.

Roi năng lượng thẳng đi vào trong đám lá cây không xa liền bẻ một góc 90 độ, cách đây chừng 2 mét là cánh tay phải của Trần Mộ. Vừa lúc tiến vào trong đám lá, Trần Mộ không lựa chọn đi tiếp về phía trước mà chọn ở lại mai phục. Với năng lực của hắn còn không đủ cùng một lúc tập kích 2 con ong Tuyết Nghi, mà trong lúc tập kích một con thì con đồng hành còn lại chắc chắn sẽ công kích hắn. Uy lực của kim châm quả thực làm hắn ăn không tiêu, trong lòng vẫn còn sợ hãi thì linh quang chợt lóe liền nghĩ ra cách này. Trần Mộ đang cầm trong tay roi năng lượng hình chữ L.

Thật chính xác đã chọn roi năng lượng, nếu như là kiếm năng lượng, chỉ sợ bản thân đã bị cây kim châm kia xuyên thủng, Trần Mộ trong lòng may mắn không ngớt. Hắn hoàn toàn không biết, để làm roi năng lượng phóng tới với tốc độ cao và quỹ tích hình chữ L như thế cần năng lực khổng lồ chế cảm giác rất mạnh.

Ong Tuyết Nghi không có kim châm giống như cạp không có răng và vuốt. Nhưng Trần Mộ cũng không cấp cho con ong Tuyết Nghi không có kim châm này một con đường sống. Nếu như nó đem thêm đồng bọn tới thì người không may mắn chính là hắn. Roi năng lượng lại lần nữa phun ra, ánh sáng chợt lóe, con ong Tuyết Nghi không kịp né tránh liền bị xỏ xuyên qua, bọn chúng từ đầu đã bị cảm giác của Trần Mộ theo chặt.

Rầm rầm rầm.

Tiếng nổ dày đặc liên tục từ phía sau truyền tới, Trần Mộ hơi kinh hãi, lập tức vội vã lạng lẽ quay trở lại.

Vừa chạy vội, Trần Mộ vừa suy tư, không thể để một tên tạp tu nào chạy thoát. Bằng không, bản thân đừng mong chạy thoát khỏi phiến rừng rậm này. Tạp tu do thám của đối phương thực sự quá mạnh mẽ, người này không chết, xác suất sống sót của hắn sẽ rất nhỏ. Trần Mộ cũng không biết phụ trách trinh sát là A Tinh lúc này đã chết.

Tới lúc hắn thấy rõ tình cảnh trên chiến trường thì không khỏi thất kinh.

376. Chương 370: Năng Lượng Chấn Động

Con Thiên Diệp Phi Mông này tựa hồ cũng hiểu được Motta đã như cánh cung căng hết đà nên mới cùng nó du đấu. Tốc độ phản ứng Motta so với trước chậm rất nhiều, từng hơi từng hơi thở phì phò, chỉ có vẻ tàn nhẫn trong ánh mắt vẫn như trước. Xích năng lượng màu vàng kim ảm đạm không ánh sáng, chừng nửa đoạn đã tiêu tán. Không biết là năng lượng của năng lượng tạp trong độ nghi sắp cạn hay cảm giác của Motta đã tiêu hao hầu như không còn, Trần Mộ âm thầm đoán. Lại nhìn thấy thi thể đã thú rơi lả tả mặt đất, hắn không khỏi hít vào một hơi lạnh khí.

Đại hán mặt đen này quá cường hãn! Trên mặt đất những thi thể đám phi thú này không phải là loại thông thường gì, Hi Diệu, Thiên Diệp Phi Mông, ong Tuyết Nghi, mỗi con trong số đó đều là hung danh lừng lẫy. Nếu thay vào đó là mình, Trần Mộ tự hỏi không cách nào làm được điểm này.

Chỉ là, Motta mặc dù bằng vào thực lực mạnh mẽ, cơ hồ đem đàn dã thú này tiêu diệt hầu như không còn, nhưng chính bản thân hắn đã bị trọng thương. Trên người hắn nghiêm trọng nhất chính là một vết thương sâu lộ xương ở lưng, cơ hồ đem lưng hắn một phần thành hai. Tiếp theo là bả vai hắn, máu thịt mơ hồ, máu theo cánh tay xuống phía dưới chảy xuôi, đáng sợ đến cực điểm.

Giữa chiến trường còn chỉ có một mình hắn đứng, các tạp tu khác toàn bộ đã chết. Trong mắt Motta hiện lên một tia đau buồn, lần này khó thoát được kết quả toàn quân bị diệt. Chính mình chấp hành nhiệm vụ nhiều không đếm xuể, nhưng không có một lần chặt vật như thế này. Nhiệm vụ? Trong giây lát hắn nhớ tới

nhệm vụ lần này. Tên cao thủ thần bí kia! Ý nghĩ cuồng nhiệt của Motta lúc này như bị một chậu nước đá đổ xuống đầu. Tại sao mình lại quên hẳn hả?

Gã gia hỏa kia mới là tác giả của mọi thứ này. Dịch nhân đã sớm không thấy bóng dáng, chứng kiến trên mặt đất ngổn ngang thi thể đồng bạn, một cổ hối hận hột từ trong lòng dâng lên.

“Cút ra, kẻ nhu nhược nhà người!” Trên mặt Motta thoáng hiện lên một nét màu đỏ hồng bất bình thường, khăn gọng kêu.

Motta đột nhiên quát lên làm cho con Thiên Diệp Phi Mông này bị hù dọa giật mình. Nó nhanh chóng co rút lại, mở ra một khoảng cách nhất định với Motta.

Hắn đang nói ta sao? Trốn ở chỗ bí mật Trần Mộ có chút hồ nghi thầm nghĩ. Nghi hoặc cũng mặc kệ, hắn không ngu đến nỗi lúc này nhảy ra. Tập tu một khi liều mạng là cực kì đáng sợ, càng huống chi tựa như đại hán mặt đen này thực lực quá mạnh mẽ? Nếu như hắn tự bạo.. Chỉ mới nghĩ đến thôi đã thấy không rét mà run.

Chung quanh không một tiếng đáp lại, vẻ tàn nhẫn trong mắt Motta càng nặng. Hắn hiểu. Đối phương nhất định trốn ở chỗ tối, nói không chừng lúc nào đó sẽ cho mình một kích trí mạng. Thủ đoạn đối phương quả thực không thể tưởng tượng nổi, Motta trong lòng cũng không biểu hiện cảm phẫn giông như thế.

“Hôm nay, mình xem ra phải táng thân nơi này.” Ý niệm này vừa xuất hiện, tức giận trong lòng hắn nhất thời tiêu tán, một sự giải thoát không biết từ đâu tới, thua ở dưới tay đối thủ như vậy, mình dù chết cũng không oán hận. Liếm máu trên mũi đao nhiều năm, hắn đổi vận mệnh của mình sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Thủ đoạn của đối phương làm hắn bội phục vô cùng.

Một hơi đưa tới đông đảo dã thú cường đại như thế, cũng không biết đối phương làm như thế nào dẫn đến? Phải biết rằng, mỗi loại dã thú đều có phạm vi lãnh địa của chính mình, nếu như hắn dẫn đến một hai con. Hắn cũng sẽ không ngạc nhiên đến thế. Song đối phương dĩ nhiên có thể một hơi dẫn tới mấy chục con, việc này thật khó tin!

Đây là nguyên nhân căn bản làm cho bọn họ thất bại lần này. Mà đối phương từ trong chiến trường động tác chiến thuật thoát ly cũng làm cho Motta khắc sâu ấn tượng, tránh né hình sóng cao tần, động tác chiến thuật làm người khác kinh sợ cỡ nào a. Thua ở trên tay đối thủ như vậy, hắn không có gì để nói. Sao mà hắn không biết đây là ý định của đối phương chứ? Nếu có thể tính được, cũng không có bất cứ biện pháp gì. Đối phương có thể dẫn đến đông đảo dã thú cường đại như thế, có thể dùng kỹ xảo phi hành cường lực, vậy kết cục này đã định trước rồi. Lúc này nhân số đông đảo liền tạo thành nhược điểm lớn nhất của bọn họ.

Tựa hồ phát hiện Motta đi vào cõi thần tiên ngoại vật, Thiên Diệp Phi Mông giáo hoạt này đột nhiên phát động. Hơn mười xúc tu đột nhiên từ các phương hướng nhắm về Motta bắn nhanh đến, tiếng xé gió nổi lên bốn phía.

Tiếng xé gió cắt đứt suy nghĩ của Motta. Nhìn xúc tu hướng hắn bắn đến như bão tố, trong mắt hắn hiện lên một tia tàn nhẫn.

Dưới chân lão đảo một cái, Motta trong lòng cười khổ, nếu như hắn còn ở trạng thái bình thường, công kích như vậy hắn có thể dễ dàng tránh khỏi. Nhưng hiện tại, hai chân hắn giống như đổ chì nặng trĩu, ngay cả khí lực bước một bước cũng không có.

Phốc phốc phốc phốc!

Không biết có bao nhiêu xúc tu đâm vào thân thể Motta, trên mặt Motta hiện lên vẻ thống khổ, nhưng cặp con ngươi kia, lệ khí lại đại thịnh. Trên tay nửa đoạn xích năng lượng còn lại như độc xà đột nhiên bắn lên, nhẹ nhàng quần lên con Thiên Diệp Phi Mông này.

Con Thiên Diệp Phi Mông kinh hoảng phát ra tiếng kêu chít chít, cánh nhỏ khắp người đều đang vỗ điên cuồng, nó cũng ý thức được nguy hiểm.

Motta cả người cảm đầy xúc tu nhếch miệng cười, bọt máu thuận theo từ bên miệng chảy xuống. Một tiếng mơ hồ không rõ, vô số bọt máu hỗn loạn “Bạo!”.

Con Thiên Diệp Phi Mông bị xích năng lượng màu vàng kim 'âm' lên hóa thành vô số mảnh vỡ, xích năng lượng hóa thành một chùm mũi nhọn vỡ màu vàng kim, tiêu tán trong không khí, cùng lúc đó Motta ngửa mặt ngã xuống.

Té trên mặt đất ánh mắt Motta kinh ngạc nhìn trên bầu trời, lá cây dày đặc tạo thành đám thành vòm, cảm thụ được tuyết đọng trên mặt đất truyền đến hơi lạnh, còn có máu tươi chảy ra không ngừng mang đi sức sống trong thân thể hắn.

Đang ở lúc này, đột nhiên nghe được một tiếng sấm rền “Đông”. Motta cười, rốt cuộc người cũng ra tay. Trước khi trước mắt tối đen, trong lòng Motta tràn ngập tán thưởng, trong lúc này, còn có thể cẩn thận như thế. Hắn đột nhiên có chút chờ mong, người này sẽ mang đến cho lão đại và đội trưởng khác cái vui mừng lẫn sợ hãi gì chứ? Đáng tiếc, chính mình lại không được thấy...

Trần Mộ từ chỗ tối đi tới, nhìn thi thể khắp nơi trên đất, trong lòng cũng không có bao nhiêu sự vui sướng vì còn sống sau trận chiến. Bất quá hắn rất nhanh ổn định tâm trạng, trong rừng nguy cơ bốn phía, đây không phải chỗ để đa sầu đa cảm như vậy. Hắn bắt đầu thu thập vật phẩm tùy thân của những tạp tu này. Mục tiêu thứ nhất của hắn là đại hán mặt đen kia, hắn đối với tạp phiến có thể phóng thích xích năng lượng hết sức tò mò.

Tất cả tạp phiến trong độ nghi của Motta đều bị Trần Mộ gỡ xuống, không chỉ có như thế, tất cả thứ gì trên người hắn đều bị Trần Mộ dọn sạch sẽ. Lãng phí vẫn là thói quen Trần Mộ ghét cay ghét đắng, cho nên, không có bất ngờ gì xảy ra, tất cả những tạp tu này đều bị Trần Mộ cướp đoạt một lần. Tấm tạp do thám của A Tinh lại một lần nữa làm cho mắt hắn sáng ngời, nhưng hắn cố nén ham muốn nghiên cứu tại trận, hắn đem nó để vào trong tạp bao của mình.

Trần Mộ nhìn ba mươi tấm tạp phiến màu bạc xếp trước mặt. Ba mươi tấm tạp phiến màu bạc này được một sợi dây màu đen ở giữa phân thành hai, góc dưới tạp phiến đều có một số hiệu. Phía dưới số hiệu có dấu hiệu 'chấm nhỏ', có cái là một chấm, có cái hai chấm, góc dưới tấm tạp phiến màu bạc tìm được trên người đại hán mặt đen có ba chấm. Những tạp phiến này là cái gì?

Mỗi một vị tạp tu trên thân đều có, ý niệm đầu tiên trong đầu Trần Mộ là loại tạp phiến chứng minh thân phận. Tuy nhiên, hiện tại hắn phải nhanh chóng rời đi. Nơi này mùi máu tươi nồng nặc như thế, sẽ có rất nhiều dã thú ngửi được mùi máu tươi rất nhanh ừn ừn kéo tới.

Cẩn thận phi hành trong rừng cây, bay không bao lâu, Trần Mộ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Hắn vẫn cảm thấy rất nghi hoặc, tại sao nơi này lại có đông đảo dã thú cường lực như thế? Hiện tượng không bình thường này khiến cho hắn không hiểu chút nào. Trong lòng vừa động, do dự chỉ chốc lát, hướng đi của hắn gặp lại, nhắm chỗ mới vừa rời chính mình dẫn đám dã thú kia tới bay đi.

Cũng may đám dã thú kia đuổi theo Trần Mộ lưu lại rất nhiều dấu vết. Nếu không, ở địa phương khó phân biệt phương hướng này, muốn tìm đến chỗ mới vừa rời dẫn dụ dã thú, quả thực là người ngu mớ hão. Lần này Trần Mộ không gặp phải con dã thú nào.

Trong đầu cẩn thận nhớ lại vị trí đám dã thú kia lao ra, hắn bắt đầu tại trong rừng cẩn thận tìm tòi. Hắn cũng không biết những dã thú này tốt cùng là bởi vì nguyên nhân gì tụ tập cùng một chỗ, nhưng hiện tượng không bình thường lớn như thế làm cho hắn cảm thấy hết sức kì hoặc, mơ hồ cảm giác được nhất định có cái gì đặc dị.

Bốn phía yên tĩnh vô cùng, trừ bỏ tiếng gió ừ ừ, cũng không nghe được bất cứ thanh âm gì khác.

Rất nhanh, Trần Mộ phát hiện dấu vết trên mặt đất bắt đầu tăng nhiều, điều này làm cho hắn phấn chấn hẳn lên. Chính mình đã không tìm lầm phương hướng.

Hắn không ngừng đi tới trước, dấu vết trên mặt đất càng lúc càng nhiều, thấy vậy Trần Mộ kinh hãi không thôi. Ngấm lại vận khí của mình thật sự là không tồi, nếu như không phải đánh bầy đánh bạ vừa mới ở chỗ này dẫn dã thú đến, chỉ sợ đã chết trên tay đoàn tạp tu kia không biết bao nhiêu lần.

Sự tò mò trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt. Tiếp tục đi lên phía trước, bắt đầu xuất hiện nhiều dấu vết tranh đấu. tuyết đọng trên mặt đất đóng đóng hỗn độn, mà trên thân cây đều là vết xước, cành gãy lá rụng khắp nơi đều có. Đột nhiên Trần Mộ ngừng ra, ánh mắt hướng nơi không xa nhìn lại.

Một suối nước nóng nhỏ đường kính không tới năm thước, sương mù màu trắng bốc lên nóng hổi. Thật kì quái, tuyết đọng bốn phía suối nước nóng này không bị bất cứ thay đổi gì.

Trong rừng xuất hiện một suối nước nóng nhỏ, điều này cũng không phải chuyện gì quá kì quái. Suối nước nóng bình thường đều là do địa nhiệt tạo thành, diện tích rừng cây rộng lớn như thế, có mấy chỗ địa nhiệt suối nước nóng là chuyện bình thường. Song suối nước nóng nhỏ này lại thực sự hấp dẫn ánh mắt Trần Mộ.

Năng lượng chấn động. năng lượng chấn động mãnh liệt!

Từ trong suối nước nóng nhỏ trước mắt, Trần Mộ cảm nhận được năng lượng chấn động mãnh liệt vô cùng. Chấn động năng lượng dữ dội như thế, thậm chí có thể so với chấn động năng lượng do xích năng lượng của đại hán mặt đen kia sinh ra khi bạo nổ vừa nãy. Đây, đây là chuyện gì vậy?

Trần Mộ cẩn thận tới gần suối nước nóng nhỏ, sương mù ngăn cản tầm nhìn hắn, cũng may cảm giác hắn vẫn cảm đối với vật thật. Trong suối nước nóng không có sinh vật. Điều này làm Trần Mộ thở dài một hơi, hiện tại hắn sợ nhất chính là đụng tới sinh vật nào đó. Sinh vật không xác định, có nghĩa là năng lực không rõ, điều này không thể nghi ngờ là tương đương với nguy hiểm. Mà sinh vật có thể ở chỗ này sống sót, tuyệt không yếu đuối được. Mà là một sinh vật cường đại bí hiểm nào đó, chỉ số nguy hiểm càng gia tăng mạnh.

Mặc dù trong suối nước nóng không phát hiện sinh vật, nhưng Trần Mộ vẫn như cũ bảo trì cảnh giới cao độ. Năng lượng chấn động dữ dội như thế, thật sự cổ quái đến cực điểm. Hắn cẩn thận đi tới bên cạnh suối nước nóng.

Nước suối trong suốt nhìn một cái không sót cái gì, song ánh mắt Trần Mộ giống như bị hút chặt, không rời mắt ra được chút nào.

377. Chương 371: Hắc Tuyên Tinh Bảng

Khối tinh thể màu lam có dạng hình thoi, trong suốt như pha lê, không lẫn một chút tạp chất nào, trông tựa như ngọc bích thuần khiết. Ba khối tinh thể, khối lớn nhất ước chừng cái móng tay, khối nhỏ nhất thì chỉ tầm hạt đậu tương. Nhưng dù là nhỏ như vậy nhưng chúng lại tản mát ra từng luồng năng lượng đậm đặc. Có thể tưởng tượng được bên trong từng viên tinh thể màu lam này ẩn chứa mật độ năng lượng dày đặc đến thế nào.

Tuy không rõ ba khối tinh thể màu lam này thuộc dạng gì, nhưng Trần Mộ biết rõ rằng mình đã nhặt được bảo bối. Điều kiện để tài liệu dùng chế tạo tạp phiên là nó phải sở hữu năng lượng và có khả năng dung hợp. Ba khối tinh thể này ẩn chứa một lượng lớn kinh khủng năng lượng, như vậy thì tính chất dung hợp của chúng chỉ sợ phải cao đến mức không tưởng được.

Dùng cảm giác rà quét lại dưới đáy dòng suối, sau khi chắc chắn rằng không còn một khối tinh thể nào nữa, Trần Mộ định rời đi. Suy nghĩ một chút, hắn nhặt lên một nhánh cây quây lớp bùn dưới đáy dòng suối lên. Vừa mới quây một nhát, hắn liền cảm nhận một cỗ năng lượng dao động. Trần Mộ lòng thầm vui vẻ, hắn đoán rằng dưới đáy dòng suối còn có tinh thể màu lam nữa. Quả nhiên hắn lại tìm thêm được hai khối tinh thể màu lam cỡ bằng hạt đậu tương nữa.

Lúc này ánh mắt Trần Mộ lại bị lớp bùn đen dưới đáy dòng suối hấp dẫn. Vừa rồi hắn quây tung bùn vậy mà nước suối vẫn không bị đục tỵ nào, vẫn trong suốt như cũ. Lớp bùn đen dưới đáy dòng suối tựa như một lớp chất riêng, tách biệt ra khỏi nước suối, vô luận Trần Mộ quấy đảo thế nào thì lớp bùn đen ấy cũng không hòa tan vào được với nước suối.

Nghĩ tới vừa rồi chính mình không phát hiện được sự dao động năng lượng của những tinh thể màu lam trong lớp bùn đen, Trần Mộ trong lòng thoáng động. Hắn dùng 'Bách Biến' cắt lấy một nhánh cây, từ trong lòng suối lấy ra một chút bùn. Lớp bùn đen không có bất kỳ mùi gì, Trần Mộ thử đem một khối tinh thể màu lam để vào trong bùn..

Trên mặt Trần Mộ chợt hiện lên một tia vui mừng lẫn sợ hãi. Quả nhiên, vừa rồi luồng năng lượng vẫn còn đang tỏa ra mãnh liệt, nay lập tức biến mất. Lớp bùn màu đen này có thể che chắn được những xung động năng lượng tỏa ra. Trần Mộ như nhặt được chí bảo. Hắn không chút do dự đem mỗi khối tinh thể màu lam vùi vào lớp bùn đen, lập tức tất cả những luồng năng lượng dao động đều biến mất.

Có ý tứ! Trần Mộ khoái chí ra mặt. Hắn biết rằng tinh thể màu lam này chắc chắn là đồ tốt, nhưng những dao động năng lượng mãnh liệt mà chúng tạo sẽ trở thành mục tiêu truy đuổi. Nếu chỉ vì vài khối tinh thể này mà đi đứt tính mạng thì Trần Mộ không hề nguyện ý. Hiện tại vấn đề hắn lo lắng nhất đã được lớp bùn đen giải quyết, như thế nào hắn không mừng rỡ như điên được cơ chứ?

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một điểm bùn đen, cảm giác hết sức tinh tế. Trần Mộ lập tức phán đoán ra rằng lớp bùn này hẳn cũng là thứ tốt. Ngay lập tức hắn liền bẻ một nhánh cây khô tiện lấy một đoạn rồi làm thành một cái ống bằng gỗ, cẩn thận múc đầy một ống bùn đen. Cẩn thận vẫn hơn, cho dù bây giờ hắn còn không biết lớp bùn đen này kết cục là cái gì, nhưng chỉ với tính chất có thể che giấu dao động năng lượng đã khiến hắn tràn ngập hứng thú. Lớp bùn đen này nhất định phải mang về cẩn thận nghiên cứu một phen.

Làm xong hết thấy mọi thứ, Trần Mộ không hề lưu luyến rời khỏi dòng suối.

Tại chỗ Trần Mộ rời đi không lâu sau, một gã tạp tu thần sắc âm lãnh dẫn theo hơn mười người xuất hiện bên cạnh thi thể của Motta. Chứng kiến tử trạng của xác chết khiến cho nhóm tạp tu này thất kinh.

Bay ước chừng năm giờ, Trần Mộ mới dừng lại. Vừa dừng, hắn liền mở ra ‘Thiên lý’. Chứng kiến Trần Mộ bình an vô sự, Bagnell cùng với Hề Bình nhất thời thở ra một hơi dài.

“Ông chủ, ngài không có việc gì chứ? Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Ánh mắt Bagnell cực kỳ lợi hại, thấy Trần Mộ cả người chật vật nhếch nhác, hiển nhiên là vừa mới trải qua một trận khổ chiến.

Trần Mộ đem chuyện trường chiến đấu vừa xảy ra đơn giản kể lại, nhưng người nghe là Bagnell và Hề Bình thì lại lộ vẻ hoảng sợ.

Bagnell luôn miệng nói: “Có muốn mang thêm người đến không?” “Hay là gọi thêm Tiểu Ba đi?” “Hay là nói cho Weah?”

Trần Mộ lắc đầu: “Không cần, mang bọn họ đến nơi này cũng chẳng làm gì”. Vị trí của hắn bây giờ chắc chắn là cách Tuyết Ti trùng sơn cốc rất xa, mà khoảng cách tới thành phố Trát Nhĩ Kiên đồng dạng cũng chẳng gần. Huống chi nơi đây rừng cây rậm rạp, tìm một người chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Trần Mộ lấy ra một tấm tạp phiến màu bạc, giơ lên cho Bagnell nói: “Các ngài giúp ta tra tấm tạp phiến này rốt cục là cái gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của hai người, hắn vỗ vỗ đầu nói: “Được rồi, các ngài gọi Brenton tới, hắn là y biết”.

Sau một lúc, Brenton được gọi tới: “Ông chủ, ngài tìm ta?”

Brenton tinh thần phấn chấn, hắn tưởng rằng Trần Mộ có nhiệm vụ giao cho hắn. Từ ngày hắn gia nhập cái đoàn đội này thì vẫn còn nhàn rỗi, trừ bỏ việc luyện tập cảm giác ra thì chẳng có việc gì làm. Mặc dù đãi ngộ không tồi, nhưng hắn vẫn muốn có cơ hội chứng minh giá trị thực sự của mình.

“Brenton, ngươi có nhận biết tấm tạp phiến này là cái gì không?” Trần mộ đưa tay giơ giơ tấm tạp phiến màu bạc lấy từ trên thân thể tên tạp tu kia xuống

Brenton quan sát trong chốc lát, bỗng nhiên cực kỳ hoảng sợ: “Hắc tuyến ngân minh tạp! Đây là Hắc tuyến ngân minh tạp”.

Bagnell cùng Hề Bình liếc nhau, hai người ánh mắt ngưng trọng. Bagnell mở miệng hỏi: “Brenton, Hắc tuyến ngân minh tạp là cái gì?”

Brenton sắc mặt có chút trắng bệch: “Hắc tuyến ngân minh tạp là tạp chứng minh thân phận của một vài tổ chức phi pháp có tiếng. Mặt trên có lưu giữ tin tức, là chứng minh thân phận của người chủ. Hắc tuyến ngân minh tạp lưu giữ cấp bậc của người chủ sở hữu. Không có Hắc tuyến ngân minh tạp thì không có cách nào tham gia các hoạt động trong thế giới ngầm, bao gồm cả giao dịch vật phẩm, mua bán tin tức tình báo. Một vài tổ chức phi pháp lớn thành viên đều có Hắc tuyến ngân minh tạp.”

Thoáng dừng một chút, Brenton thần sắc hòa hoãn nói: “Hắc tuyến ngân minh tạp còn có tác dụng là dùng cho Hắc tuyến tinh bảng. Không ai biết Hắc tuyến tinh bảng do ai tạo nên, nhưng từng tháng nó đều công

bổ danh sách đề danh mới. Tất cả mọi người đều công nhận những tạp tu bài danh trên Hắc tuyến tinh bảng là những người ghê gớm. Để có thể bài danh trên bảng đều là Hắc tuyến ngân minh tạp cấp ba sao trở lên, đó chính là những cao thủ không thể chối cãi. Có cao thủ bài danh trên bảng nhiều hay ít, cũng đồng dạng nói lên lực lượng của một tổ chức là mạnh hay yếu. Cao thủ bài danh trên bảng mà là tạp tu độc hành thì chính là mục tiêu chào mời của các tổ chức. Tương truyền trước kia, Sương Nguyệt Hàn Châu đối với nhân vật bài danh thứ chín trên Hắc tuyến tinh bảng là tạp tu độc hành Dương Sơn Phi rất có hứng thú, nhưng lại bị Dương Sơn Phi không chút khách khí cự tuyệt.”

“Ba sao?” Trần Mộ đột nhiên nhớ tới từ trên người Motta lục soát xuống có một tấm hắc huyền ngân minh tạp, phía dưới có ký hiệu ba khối tinh. Hắn tìm ra tấm tạp đó rồi giơ lên hỏi: “Có giống cái này không?”

Tròng mắt Brenton bỗng mở trừng trừng, thần tình khiếp sợ, lắp bắp nói: “Này...này, đúng là ba sao Hắc tuyến ngân minh tạp?”

“Nếu như nó chính là Hắc tuyến ngân minh tạp mà người nói.”

“Oa, ông chủ, quá tuyệt vời. Đây là thành tích chiến quả của ngài ư? Trời ạ, mỗi một vị Hắc tuyến tinh bảng đều có giá treo thưởng trên trời ạ. Ưc, ực, ta rất sùng bái ngài. Ông chủ, ngài nhất định có thể tề danh trong một trăm tên của Thiên Đông Bảng”. Brenton hai mắt tỏa sáng, kích động đến nỗi làm cho Trần Mộ hoài nghi hắn có thể bất ngờ ngất đi mất.

“Thiên Đông bảng”. Lại nghe tới một danh từ xa lạ khiến cho Trần Mộ có chút nghi hoặc.

Brenton vội vàng giải thích: “Tề danh trên Hắc tuyến tinh bảng đều là những tạp tu hành nghề phi pháp, ám sát, bắt cóc tổng tiền..vv.. Còn Thiên Đông bảng lại là do những tạp tu hành nghiệp hợp pháp tại khu Thiên Đông Lý.”

“Ah” Trần Mộ lộ ra ánh mắt chợt hiểu, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề “Bảng nào quyền uy hơn?”

“Hắc tuyến tinh bảng có uy hơn 1 chút. Hắc tuyến tinh bảng là nơi tập trung của các tạp tu đều là dạng cùng hung cực ác, bọn họ kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Còn Thiên Đông bảng chủ yếu là các tạp tu trong các học viện chiếm đa số, rất nhiều người cho rằng trong đó có nhiều ưu tiên. Nhưng dù sao bài danh trên Thiên Đông bảng cũng có tác dụng, mặc dù phần lớn danh sách bị các học viện chiếm. Trong top 300, vô luận đi đến chỗ nào cũng đều được hưởng thụ những đối xử ưu đãi. Chủ nhân của ba sao Hắc tuyến ngân minh tạp rất có thể là bài danh dưới 100 trên Hắc tuyến tinh bảng, ông chủ, ngài quá mạnh mẽ!” Brenton càng nói càng hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ càng thêm nóng bỏng.

Đúng là đại hán mặt đen thực lực rất mạnh mẽ, nếu như bảo hắn top 100 của Hắc tuyến tinh bảng thì Trần Mộ cũng không nghi ngờ gì.

“Ông chủ, ngài có thể xem xét một chút Hắc tuyến ngân minh tạp. Nó có chứa đựng số hiệu bài danh đó”. Brenton luôn miệng thúc giục, bộ dáng so với Trần Mộ còn chờ mong hơn nhiều.

Trần Mộ đem Hắc tuyến ngân minh tạp cắm vào trong độ nghi

Motta, Hắc tuyến tinh bảng bài danh thứ 89 trong tháng tư. Là một trong bảy đội trưởng thuộc Thiên Vân.

“Thiên Vân..” mới vừa rồi vẫn còn hưng phấn, không hiểu sao khuôn mặt Brenton bỗng cắt không còn chút máu, hoảng sợ vô cùng.

“Thiên Vân là cái gì?” Bagnell chứng kiến Brenton sắc mặt đại biến, nhướn mày lên tiếng hỏi.

Cho tới khi Brenton lắp bắp kể xong, mấy người mới hiểu được Thiên Vân là cái gì.

Thiên Vân là tên một trong những tổ chức phi pháp nổi tiếng nhất khu Thiên Đông Lý, thực lực cũng mạnh nhất. Thiên Vân có tới bốn người bài danh trong top 100 trên Hắc tuyến tinh bảng, từ đó có thể thấy được thực lực ra sao.

Đặc biệt là thủ lĩnh Văn, Văn bài danh thứ mười lăm trên Hắc tuyến tinh bảng, hắn thực sự là cao thủ. Văn, tên thật là gì không người nào biết, hắn không chỉ là tạp tu cường đại nhất trong Thiên Vân, mà còn là người thần bí nhất. Hắc tuyến ngân minh tạp của hắn có sáu sao.

Kế tiếp là đến đội trưởng đội một Ủy Trì Bách, Hắc tuyến tinh bảng bài danh thứ bốn mươi một, bốn sao Hắc tuyến ngân minh tạp.

Đội trưởng đội ba Motta, Hắc tuyến tinh bảng bài danh thứ tám mươi chín, Hắc tuyến ngân minh tạp ba sao.

Đội trưởng đội bảy Cận Âm, bài danh thứ chín mươi ba, Hắc tuyến ngân tinh tạp ba sao.

Trên Hắc tuyến tinh bảng, bài danh từ vị trí thứ mười trở lên chính là Hắc tuyến ngân minh tạp bảy sao, từ vị trí thứ mười tới hai mươi là sau sao, từ thứ ba mươi một đến sáu mươi là bốn sao, còn từ sáu mươi một đến một trăm chính là ba sao.

Mấy người Thiên Vân tiểu đội trưởng ở đầu mà chẳng phải là cao thủ hùng cứ một phương, nhưng mà bọn hắn lại cam chịu làm kẻ dưới tay, ngoan ngoãn chỉ làm một nhân vật tiểu đội trưởng nhỏ bé.

Chứng kiến bộ dáng run lập cập của Brenton, Trần Mộ biết hắn chẳng thể đưa thêm được cái ý kiến nào ra hồn nữa. Bất quá đồng thời từ đáy lòng hắn thầm thất kinh. Uy lực của Thiên Vân quả là ghê gớm.

Hề Bình đột nhiên mở miệng nói: “Nói như vậy, hiện nay Thiên Vân là tổ chức hàng đầu, vậy mà lại chạy tới cướp giết toa thuyền. Chẳng lẽ còn có bí mật gì chăng?”

378. Chương 372: Cường Lực Thi Thố

Nhìn vẻ mặt thâm lo lắng của hai người, Trần Mộ an ủi ngược bọn họ: “Không cần lo lắng, ở trong rừng ta còn có chút năng lực tự bảo vệ mình.”

Đối với tình cảnh của Trần Mộ vào lúc này, Bagnell cùng Hề Bình cũng chỉ có cách trơ mắt ra mà lo lắng đến phát sốt.

Trần Mộ liên liên lạc với Weah. Weah phản ứng lạnh nhạt đúng như Trần Mộ nghĩ, tựa hồ đối với hắn đây cũng chẳng phải là đại sự kiện gì.

Chấm dứt trò chuyện, Bagnell cùng Hề Bình lập tức bắt tay vào điều tra sự kiện. Rất nhanh bọn họ đã tra ra được rằng toa thuyền mà Trần Mộ ngồi thuộc về một công ty vận chuyển hành khách tên là Yamaha. Yamaha chỉ là một công ty vận chuyển hành khách hạng trung, ngoài ra thì chẳng tìm thêm được manh mối nào hơn nữa.

Hai người cực kỳ ăn ý liếc nhau, xem bộ dạng này chắc là phải cẩn thận điều tra xem thế lực đứng đằng sau công ty vận chuyển Yamaha này thuộc tập đoàn nào. Tài liệu liên quan đến công ty vận chuyển hành khách Yamaha quả thực rất ít ỏi, so ra thì tài liệu liên quan đến Thiên Vân còn nhiều hơn. Tại các huyện tạp cao cấp đều có thể dễ dàng tìm được một chút tư liệu về Thiên Vân.

Mặc dù tuyệt đại đa số tin tức đều dựa vào những lời đồn đãi truyền thuyết, nhưng hai người căn cứ vào Thiên Vân cùng với Hắc Tuyến tinh bảng thì cũng đại khái hiểu rõ. Vô luận là tại nơi nào, Thiên Vân đều luôn được phủ lên một lớp vỏ thần bí cường đại. Thủ lĩnh của tổ chức là Văn, dưới tay có bảy tiểu đội, mà mỗi tiểu đội trưởng đều là những kẻ hết sức lợi hại. Thiên Vân chỉ có mấy trăm thành viên, nhưng lại có thể là tổ chức phi pháp đứng đầu khu Thiên Đông Lý, có thể nói là hung danh cực lớn. Khác với những tổ chức phi pháp khác, Thiên Vân thường âm thầm hành sự, tin tức nhận được đa phần đều là từ những lời đồn thổi, điều này làm cho cảm giác của mọi người về Thiên Vân càng thêm thần bí.

Càng xem, Bagnell, Hề Bình hai người càng kinh hãi. Sự khiếp sợ không chỉ riêng tin tức về Thiên Vân mà còn cả về Hắc Tuyến tinh bảng. Trước đây, bọn hắn cũng giống như Trần Mộ, đối với Hắc Tuyến tinh bảng cũng không có quá nhiều cảm giác, nhưng cho tới khi bọn hắn hiểu kỹ hơn về Hắc Tuyến tinh bảng thì sự coi trọng lập tức tăng lên.

Có thể bài danh trên Hắc Tuyến tinh bảng, tất cả đều là những nhất lưu cao thủ ở khu Thiên Đông Lý. Có thể được liệt danh vào một trăm danh đầu thì đều là một số ít tạp tu đã thành danh lâu năm, còn nếu bài danh top mười cao thủ đứng đầu thì chính là cao thủ cấp bậc truyền thuyết.

Cao thủ bài danh thứ chín trên bảng là Dương Sơn Phi đã được Sương Nguyệt Hàn Châu xem trọng. Sương Nguyệt Hàn Châu lấy quyền cao lộc hậu ra hứa hẹn, hy vọng có thể mời chào được vị cao thủ này nhưng rốt cuộc lại bị cự tuyệt. Nghe nói vì thế mà song phương phát sinh xung đột. Dương Sơn Phi chỉ dùng lực lượng của bản thân một mình khiến cho mười sáu tạp tu danh tiếng của Sương Nguyệt Hàn Châu bị trọng thương, sau đó thông dong dời đi. Mà trong số đó, bao gồm cả cao thủ bài danh thứ năm mươi sáu trên Thiên Đông bảng là Hàn Sâm. Bởi vậy có thể thấy được thực lực đích thực của Dương Sơn Phi mạnh mẽ đến dường nào.

Điều ngạc nhiên nhất chính là, sau đó Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không có phái người đi gây phiền toái với Dương Sơn Phi, ngược lại còn dần xếp êm thấm chuyện này. Dương Sơn Phi cũng trải qua trận chiến đó mà thanh danh thêm phần hiển hách. Nhưng vị trí của hắn tại Tuyền tinh Bảng vẫn giữ nguyên bài danh thứ chín. Rất nhiều người đoán rằng những cao thủ bài danh trên hắn thực lực hẳn là không bỏ hơn nữa.

Địa vị của Hắc Tuyền tinh bảng trong lòng mọi người tựa như có chút ý vị. Tuy rằng tạo ra vô số chuyện ác, không việc xấu nào không làm, nhưng nó lại được vô số người sùng bái. Bởi lẽ Thiên Đông bảng bị ảnh hưởng khá lớn từ gia thế, học viện tốt nghiệp nên về thực lực không thể nào so cùng Hắc Tuyền tinh bảng được.

Thiên Đông bảng mười người bài danh đầu tiên thì có tới năm người tới từ Sương Nguyệt Hàn Châu, mà hiện tại bài danh đệ nhất chính là Gia Anh Hạ, năm mươi bảy tuổi, cũng chính là hiệu trưởng đời trước của Sương Nguyệt hàn Châu. Bà chiếm giữ vị trí đứng đầu Thiên Đông bảng đến nay đã được mười lăm năm.

Trong số năm người Sương Nguyệt Hàn Châu này, người được chú ý nhiều nhất lại không phải Gia Anh Hạ mà lại là đệ tử của nàng, Bách Nguyệt, người từng chỉ một mình chiến thắng Song Tử Tinh danh tiếng lẫy lừng. Có thể ở tuổi hai mươi mà leo lên vị trí mười người đứng đầu trên Thiên Đông bảng là chuyện chưa từng có. Nàng sớm đã trở thành ngôi sao sáng lẫy lừng không chỉ ở khu Thiên Đông Lý mà còn trên toàn liên bang, là ước mơ trong lòng của vô số tạp tu nữ trẻ tuổi, là tình nhân trong mộng của cơ hồ toàn bộ nam thanh niên liên bang TTV.

Bách Nguyệt là người thanh tú nhưng lạnh lùng khó gần. Từ nhỏ đã đi theo Gia Anh Hạ, tình cảm như mẹ con, cùng là huynh đệ đồng học cũng cực ít người chú ý đến nàng. Cho tới khi chiến thắng trong trận đấu với Song Tử Tinh lần đó, nàng mới đi vào tầm ngắm của mọi người. Cũng là từ trận chiến đó mà nàng được xác nhận vị trí Thiên Đông bảng bài danh thứ tám.

Thời đại này đúng là nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Kể suy yếu đến mức suýt bị rớt khỏi Lục Đại như Tinh Viện, nội viện đóng cửa gần năm mươi năm rốt cuộc cũng nhờ một thiên tài thần bí tốt nghiệp mà lại mở ra lần nữa. Phong vân nổi lên, thế sự biến ảo, vào thời điểm này nhân vật xuất chúng trong liên bang há chỉ có hai người?

Nhìn lọ thuốc màu đỏ sẫm trên tay của Thanh Thanh, Mobley trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, cổ nén kích động hỏi: “Thanh Thanh tiểu thư, có thành công không?”

Thanh Thanh vẫn giữ vẻ mặt thông dong lãnh đạm gật đầu đáp: “Thành công.”

Mobley rốt cuộc không kìm nén được vẻ mừng rỡ điên cuồng.

Thanh Thanh không nhìn Mobley, ánh mắt hướng về phương xa, thản nhiên nói: “Bí phương này là do một vị chế tạp sư phát minh ba trăm năm trước. Với tư chất của vị tiên bối này, trong cả đời có không biết bao nhiêu thành tựu, trong viện cũng chỉ lưu lại một cái cách điều chế này thôi.”

Rồi nàng quay sang Mobley nhoen miệng cười: “Thanh Thanh đa sầu quả thật làm cho Mạc đoàn trưởng chê cười. Cách điều chế này cũng không lưu lại tên, vậy cứ tạm thời gọi là thuốc kích thích đi. Dem dịch này hòa tan vào nước ấm, tạp tu ngâm mình trong đó để rèn luyện cảm giác, chỉ cần mấy lần thì cảm giác nhất định sẽ có tiến bộ vượt bậc”.

Nét mặt Mobley quả thực vui mừng quá đỗi.

“Chỉ là, trên đời này có được có mất, chất thuốc kích thích này mặc dù có hiệu quả đặc thù nhưng nó cũng có tác dụng phụ.”

Rùng mình, Mobley vội vàng hỏi: “Tác dụng phụ? Nó có tác dụng phụ như thế nào?”

“Lần đầu tiên sử dụng thuốc kích thích là hiệu quả nhất, theo số lần sử dụng gia tăng mà hiệu quả dần hạ thấp xuống. Nó thích hợp nhất với tập tu đang trong thời kỳ bị vây trong chướng ngại, thường thường có thể trợ giúp bọn họ đột phá. Mỗi lần sử dụng, mỗi tập tu không nên dùng quá ba lần. Thêm nữa, tập tu chưa qua 20 tuổi thì không nên sử dụng, vì nó có thể ảnh hưởng đến tương lai phát triển sau này của họ. Tập tu đã ngoài 40 tuổi thì sử dụng thoải mái, không cần giới hạn trong ba lần nữa.

Mobley cung kính trả lời: “Đa tạ Thanh Thanh tiểu thư đã chỉ điểm. Mobley cùng toàn bộ nhân mã trong đoàn vô cùng cảm kích.”

Thanh Thanh thần sắc lạnh nhạt: “Mạc đoàn trưởng không cần cảm ơn ta, Thanh Thanh cũng là có việc cần đến quý đoàn. Chỉ là đến lúc đó hy vọng Mạc đoàn trưởng nhiệt tình tương trợ.”

Mobley nghiêm nghị thốt: “Thanh Thanh tiểu thư an tâm, Mobley ta há là người bất tín như vậy! Được rồi, xin hỏi Thanh Thanh tiểu thư rốt cuộc là cần chúng ta làm chuyện gì?”

Thanh Thanh vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt hiện lên một tia cô đơn: “Chờ đến khi sử dụng thuốc kích thích có hiệu quả rồi nói sau cũng không muộn. Thanh Thanh mệt rồi, xin phép đi trước nghỉ ngơi.”

Nhìn chăm chú vào bóng lưng cô tịch của Thanh Thanh, Mobley trong lòng cảm thấy đau đớn như kim châm. Hắn thâm hạ quyết tâm, sau này vô luận Thanh Thanh muốn làm chuyện gì thì hắn nhất quyết sẽ giúp nàng hoàn thành.

Ngay lúc này, những biến cố của Liên Bang Tổng Hợp học phủ một lần nữa lại trở thành tiêu điểm của cả liên bang.

Đường Hàm Phái biệt tăm biệt tích từ lâu bỗng ngang trời xuất hiện. Hắn lấy khí thế sét đánh lôi đình đoạt được tất cả quyền khống chế Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Ngay sau đó hắn bổ nhiệm Tổng Thành Ngạn làm tổng chỉ huy tiền tuyến, lấy nhân mã từ trong gia tộc của các thành viên chủ sự tập trung lại thành một đội ngũ tập tu hỗn tạp.

Mọi người thấy thế đều cười chê, xem ra cái kiểu quân đội hỗn tạp như thế sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt. Quân tinh nhuệ của Liên Bang Tổng Hợp học phủ sớm đã tiêu hao gần như không còn, bọn họ hiện tại còn phải đối mặt với Pháp Á thanh thế đang lên như mặt trời giữa trưa, lại còn có Trung Đạt Thư Phủ đang nóng lòng báo thù nữa. Lấy một địch hai thường sẽ là vào thế hạ phong, huống chi quân đội chỉ là một đội ngũ hỗn tạp được tạo dựng nên từ các lực lượng tư nhân.

Lập tức, Đường Hàm Phái tổ chức diễn thuyết tại Liên Bang Tổng Hợp học phủ, hiệu triệu đệ tử năm thứ năm của trường tham gia chiến đấu bảo vệ trường học. Đây là một màn diễn thuyết đầy thành công, không chỉ có các đệ tử năm thứ năm, mà rất nhiều các sư phụ đã lâu không hồi thế sự cũng nhiệt tình rời phòng thí nghiệm, rời thư viện xông ra tiền tuyến.

Đường Hàm Phái lại công khai tuyên bố tịch thu tất cả tài sản, sản nghiệp của các thành viên hội đồng quản trị nhà trường cũ. Các đệ tử cùng các sư phụ đối với bọn tham lam, ham sống sợ chết này vốn đã căm ghét đến tận xương tủy, cho nên khi quyết định được đưa ra đều khiến cho mọi người vô cùng khoái chí, nhất nhất ủng hộ. Quyết tâm cùng sống chết với Liên Bang Tổng Hợp học phủ của Đường Hàm Phái viện trưởng được thể hiện rõ ràng, lại một lần nữa giúp hắn đề cao uy vọng lên tới cực điểm.

Được giờ phút sinh tử tồn vong kích thích, Liên Bang Tổng Hợp học bùng ra sức sống mãnh liệt chưa từng có từ trước tới nay, các đệ tử cấp cao có thực lực đều xông ra tiền tuyến, còn đệ tử cấp thấp thì hăng hái luyện tập. Bầu không khí cố gắng rèn luyện khắc khổ tràn ngập toàn Liên Bang Tổng Hợp học phủ.

Ngay lúc này, Đường Hàm Phái đột nhiên tuyên bố mở cửa mật thất tàng thư viện, công khai các tài liệu truyền thừa của học phủ, bất kỳ đệ tử nào cũng có thể tham gia học tập cùng tham khảo.

Hành động này vừa diễn ra, tất cả mọi người đều náo động. Các trường học khác thì lại bảo trì thái độ cẩn trọng. Song ngay khi tin tức tuyên bố tới ngày thứ hai, thì ngay lập tức ngoài cửa Liên Bang Tổng Hợp học phủ chật ních các tập tu. Không chỉ có thế, tập tu khắp nơi trong Ngũ đại Hoa khu, đặc biệt là các tập tu trẻ, tựa như những dòng thủy triều mãnh liệt đổ hướng về phía kinh đô.

Liên Bang Tổng Hợp học phủ, học phủ lớn nhất liên bang, đứng đầu Lục Đại, những truyền thừa lưu giữ trong tàng thư viện chắc chắn phải là hạng nhất. Điều này giúp cho nỗi khổ không biết học ở nơi nào của

các tạp tu trẻ được giải quyết, bảo sao họ không điên cuồng?

Nhất thời, cử động này của Đường Hàm Phái khiến cho các trường học khác lâm vào bị động. Hành động này không phù hợp với lợi ích của bọn họ. Lục Đại có thể trở thành những đại quái vật khiến người khác ngưỡng mộ, đích xác là dựa vào những truyền thừa vô cùng trân quý, từ đó bọn họ có được những cao nhân đệ nhất cùng với lực lượng cường đại.

Tuyên bố của Đường Hàm Phái có thể khiến vị trí độc tôn cao cao tại thượng của bọn họ bị sụp đổ, điều này làm cho bọn họ có chút hoảng hốt. Song đều là những lão làng kinh nghiệm, bọn họ ngoại trừ công khai phát biểu bất mãn, tuyệt không làm ra một chút hành động.

Hiện tại Liên Bang Tổng Hợp học phủ tựa như chó cùng đường, như người say bạc đến đỏ mắt. ‘Cà cuống chết đi vẫn còn cay’ huống chi Liên Bang Tổng Hợp học phủ là một đại quái vật. Cho dù là đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề nhưng sự phản kháng giãy chết tuyệt đối là vô cùng sắc bén. Lúc này mà gây rắc rối với Liên Bang Tổng Hợp học phủ là làm tiện nghi cho kẻ khác. Bọn họ không tin rằng, Liên Bang Tổng Hợp học phủ dưới sự giáp công của Pháp Á và Trung Đạt thư phủ mà còn có thể sống sót.

Khi mà mọi người đang chong mắt ngóng đợi, không ai để ý thấy Đường Hàm Phái đã lặng lẽ biến mất.

379. Chương 373: Xà Kính

“Toa thuyền Anzar mang về đi đến đâu”? Cận Âm đột nhiên hỏi. Thanh âm của hắn sắc nhọn tựa giống như gió rít, nghe vào trong tai chỉ cảm thấy ầm ì như sấm.

“Là thành phố Trát Nhĩ Kiền” Một thủ hạ ngay lập tức trả lời.

“Chúng ta hướng thành phố Trát Nhĩ Kiền bắt đầu lục soát.” Cận Âm tiện thể liếc mắt nhìn tên thủ hạ vừa trả lời, giọng lạnh như băng: “Người cùng hai người trở về đem tin tức này báo cáo với Văn lão đại, hoặc là Ủy Trì đội trưởng”.

“Vâng.”

Trên mặt của Văn thủy chung lúc nào cũng đeo mặt nạ, chiếc mặt nạ màu bạc chạm khắc tinh tế đường nét mảnh mai như những sợi tơ, ở giữa trán có một viên bảo thạch hình lục lăng đỏ sẫm, thoáng nhìn qua tựa như một con mắt yêu dị.

Năm tên đội trưởng cung kính đứng cúi đầu trước mặt hắn. Bảy người đội trưởng đi theo Văn, người lâu nhất chính là đệ nhất tiểu đội trưởng Ủy Trì Bách. Hắn đi theo Văn đã bảy năm. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Văn, đã thấy Văn mang chiếc mặt nạ này.

Ai cũng không biết dưới lớp mặt nạ yêu dị kia là bộ dạng gì.

“Cận Âm đang đuổi theo?” Âm thanh của Văn hết sức nhẹ nhàng ôn nhu, pha trộn một chút run rẩy mang theo một ma lực lạ kỳ. Mái tóc dài tự nhiên buồn tẻ bả vai, đen bóng khiến tim kẻ yếu bóng vía phải loạn nhịp.

“Vâng!” Ủy Trì Bách tiến lên trước, cung kính trả lời. Ủy Trì Bách cũng không cao, chỉ khoảng một thước bảy, mặt vuông mày thô, tướng mạo chất phác, nhưng toát ra một khí thế trầm ổn.

“Motta cùng với tiểu đội ba đã chết hết.” Ủy Trì Bách tiếp tục báo cáo, ánh mắt của hắn vẫn rất bình tĩnh, nhìn không ra một tia dao động nào.

“Ah.” Từ trong mặt nạ truyền ra thanh âm khiến người ta kinh ngạc. Chợt vang lên một tiếng cười khê: “A, có thể tiêu diệt toàn đội của Mặc lão tam quả thực cũng không phải là dạng yếu kém. Bất quá bằng vào lực lượng của một người hẳn là không có khả năng diệt hết cả một đội.”

Các tiểu đội trưởng khác vẻ mặt không được tự nhiên. Motta là đội trưởng có thực lực chỉ xếp sau Văn và đội trưởng Ủy Trì Bách. Motta không chỉ là đội trưởng đội ba, mà thực lực của hắn trong đội ngũ cũng đứng thứ ba nên mọi người thích gọi hắn là Mặc lão tam.

Các tiểu đội trưởng đang ngồi, trừ bỏ Ủy Trì Bách, những người khác tự nghĩ thực lực của mình không bằng Motta. Vậy mà giờ đây nghe nói toàn bộ đội của Motta bị diệt, bảo sao trong lòng không cả kinh. Trong đó giật mình hơn cả là Anzar. Hắn vốn tưởng rằng Motta đuổi bắt tên cao thủ kia hẳn là mười phần chắc ăn, không nghĩ tới rằng lại nghe được tin Motta đã chết.

“Căn cứ vào tin tức tình báo mà Cận Âm truyền về, đối phương dụ dỗ rất nhiều dã thú hung mãnh quanh đó, bao gồm Thiên Diệp Phi Mông, cùng cả đàn ong Tuyết Nghi. Từ thi thể của những đội viên cho thấy bọn họ toàn bộ là chết bởi tay dã thú. Riêng cổ của Motta là bị một loại toa tạp có năng lượng công kích mạnh mẽ chấn thương. Mặt khác, tất cả những đồ vật có giá trị trên người bọn họ đều không tìm thấy, có khả năng là bị đối phương lấy đi.” Ủy Trì Bách tóm tắt ngắn gọn.

Nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm nhẵn thín bằng những ngón tay trắng nõn như ngọc, ánh mắt Văn khẽ nheo lại, lộ ra tia sắc bén.

“A, xem ra người này so với chúng ta còn chuyên nghiệp hơn, nói không chừng là một cao thủ Hắc tuyến tinh băng có tiếng tăm. Hắc tuyến tinh băng bài danh phía trên có ai am hiểu tiếp xúc với dã thú không?”

“Chỉ có Tổng Đạt cùng Côn Tây. Tổng Đạt dùng âm thanh tù và làm từ sừng nhân ngư chế ngự dã thú xuất thần nhập hóa, bài danh thứ bảy mươi một trên bảng. Côn Tây được trời ban có thủ đoạn mô phỏng sống nảo, vì vậy có thể khống chế thần trí dã thú, bài danh thứ bốn mươi một trên bảng”. Người trả lời chính là tên nam tử nhỏ nhắn, thân thể gầy như que củi nhưng ánh mắt lại hết sức dị động.

Đội trưởng tiểu đội thứ sáu, Cam Lâm, am hiểu tin tức tình báo. Hắn chợt bổ sung: “Bất quá hẳn là không phải hai người này. Bọn họ, một người hiện ở tại Băng nguyên hiệp trợ săn thú, người còn lại hai ngày trước vừa mới xuất hiện tại hội giao lưu Bắc Phong.”

“Có ý tứ! Xem ra lại có thêm một nhân vật mới xuất hiện.”

“Đáng tiếc a, tấm tạp của A Tinh đã vào tay kẻ đó.” Một tên hán tử mặt đầy thịt thốt lên với vẻ xót xa bùi ngùi. Hắn chính là đội trưởng tiểu đội bốn, Blak. Tấm do thám tạp kia chính là nỗi ước ao thèm thuồng của mọi người, chỉ vì thực lực của Motta cường đại nên không ai dám biểu hiện ra mà thôi. Hiện giờ Motta đã chết, bọn họ tự dưng là không cổ kị nữa.

Anzar trong mắt hiện lên một tia lãnh sắc, y và Bảo Lạc luôn bất hòa.

“A, dựa theo lệ cũ, ai thắng thì chiến lợi phẩm thuộc về kẻ đó.” Thanh âm của Văn đầy vẻ ma quái, nhưng lại làm cho ánh mắt Blak nhất thời trở nên vô cùng cháy bỏng.

“Blak thỉnh cầu xuất kích”. Blak cung kính cúi đầu về phía Văn đợi lệnh, đồng thời bí mật hướng ánh mắt về hướng một vị tiểu đội trưởng khác.

Quả nhiên, vị tiểu đội trưởng trong đám người kia cúi đầu lên tiếng: “Thủ lĩnh, Jerram nguyện ý cùng tiểu đội hai đi trước”.

“Đi đi.” Cánh tay phải nhẹ nhàng phẩy phẩy như nữ nhân, âm thanh của Văn không hề mang theo một chút nóng giận.

Hai người liếc nhau, cùng để lộ ra sắc mặt vui mừng.

Trần Mộ mặc dù không biết đối phương từ nơi nào đến, nhưng hẳn rất rõ ràng rằng, đối phương khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như thế. Hắn cũng không vội vàng chạy trốn mà tìm một địa phương bí mật giấu mình. Hắn cần nghiên cứu tấm do thám tạp từng làm hắn vô cùng đau đầu. Nếu đối phương còn có một chiếc tạp phiên giống như thế nữa thì số phận hắn sẽ bi thảm vô cùng.

Những cấu vân cuộn sóng màu nâu đậm che kín bề mặt trương tạp phiên, đường nét tinh tế, chỉnh tề không có một chút lem nhem, lưu loát mà dứt khoát. Ngay từ cái nhìn đầu tiên Trần Mộ đã phán đoán rằng tạp phiên này nhất định phải được tạo nên bởi một chế tạp sư trình độ hết sức thâm hậu.

Dưới góc của tạp phiên có một dòng chữ nhỏ..

Xà kính.

Tạp phiến do thám năm sao. Trống ngực Trần Mộ đập liên hồi, nhin không được mà nuốt nuốt nước miếng. Khó trách đối phương có thể do thám được sự tồn tại của mình, nguyên do là có tạp do thám năm sao. Tạp phiến năm sao quả thực rất hiếm. Trừ bỏ Lục Đại, các nơi khác tạp phiến năm sao tuyệt đối là vật hi hãn, huống chi đây lại còn là do thám tạp. Trần Mộ lập tức phán đoán giá trị của tấm tạp phiến.

Thử đem cảm giác dẫn xuất năng lượng từ năng lượng tạp đưa vào trong Xà kính. Một cỗ sóng năng lượng rất nhỏ lấy hần làm trung tâm đột nhiên phát ra, cùng lúc đó vô số hình lục giác xuất hiện, tựa như những tấm gương năng lượng sáng loáng xuất hiện trong trể giới cảm giác của hần. Các hình lục giác dường như là vô biên vô hạn, nối liền lẫn nhau thành một thể khằng khít, nhìn qua như một bức tường.

Đột nhiên, trên mỗi hình lục giác năng lượng đó bắt đầu xuất hiện một chút hình ảnh mơ hồ. Trần Mộ lập tức gia tăng tốc độ cấp năng lượng, các hình vẽ nhanh chóng trở nên rõ ràng. Thì ra là thế!

Trần Mộ trong lòng vô cùng vui mừng lẫn sợ hãi. Mỗi khối hình vẽ từ năng lượng kia đều có nội dung bất đồng, không cần hần tự hỏi, mỗi vị trí của hình vẽ dường như đồng thời hiện lên trong đầu hần.

Quá thần kỳ!

Trần Mộ không phải chưa từng thấy do thám tạp, nhưng lại chưa từng gặp qua loại do thám tạp nào thần kỳ như thế. Hần nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận sự kỳ diệu của tấm tạp phiến này. Đối với tính do thám của tấm tạp phiến này, Trần Mộ có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Nếu như sóng năng lượng do thám của nó không giống như là âm hồn bất tán thì hần đâu có lẽ nào lại bị phát hiện.

Tấm tạp phiến này, sóng năng lượng phóng ra từ trung tâm của nó. Từng luồng năng lượng có cường độ rất thấp, nếu không phải người có cảm giác linh mãnh thì dễ dàng bỏ qua. Đáng sợ nhất chính là nó có đặc tính hấp dẫn mãnh liệt đối với cảm giác.

Tạp tu luôn có thói quen tùy thời phóng thích cảm giác của mình, như vậy bọn họ có thể do thám đối với hoàn cảnh xung quanh. Xà kính liên lợi dụng chính vào điểm này. Một khi sóng năng lượng của xà kính phóng thích ra chạm vào cảm giác của tạp tu sẽ sinh ra những biến hóa rất nhỏ. Có lẽ những tạp tu bị do thám đều không phát hiện ra tia biến hóa kia, nhưng Xà kính thì lại thập phần nhạy cảm đối với biến hóa đó, vì thế nên nó xác định được vị trí chính xác của đối phương. Người sáng tạo nên Xà kính đích thực là thiên tài.

Trần Mộ không nhin được than thở trong lòng. Năng lượng phóng thích của Xà kính cùng với luồng năng lượng mà hần gặp phải ở Đông Vệ học phủ có chút tương tự nhau, nhưng không thể nghi ngờ rằng Xà kính tiên tiến hơn nhiều.

Có Xà kính, Trần Mộ đích xác như hổ mọc thêm cánh, dù hần vẫn không tài nào phát huy ra được hết toàn bộ uy lực của Xà kính. Có sự do thám của Xà kính chính là sự bù đắp cho những khuyết điểm về chiến thuật của hần.

Sự chú ý của hần lại chuyển dời đến tấm tạp phiến thu được trên người Motta.

Tấm tạp phiến tựa như được chế tạo từ hoàng kim, bề mặt cầu vân của tạp phiến có màu đỏ tía, mang dáng vẻ cao sang lộng lẫy, cầm trên tay có chút cảm nhận nặng nề của kim khối. Hoàng kim ngôn tỏa, tạp phiến năm sao!

Trần Mộ thất kinh khi sử dụng tấm tạp phiến phóng xuất ra dòng năng lượng hình xiềng xích có màu vàng kim.

Kết cấu năng lượng hình xiềng xích của Hoàng kim ngôn tỏa cực kỳ phức tạp. Nhìn liếc qua thì chúng dường như chỉ là một đám mắt xích do năng lượng ngưng tụ mà thành, nhưng kỳ thực mỗi một mắt xích đều có kết cấu năng lượng hoàn toàn bất đồng. Xích năng lượng do tám mươi một loại năng lượng hoàn toàn tương hợp tạo thành, một đầu là năng lượng thể ánh kim hình tam giác bén nhọn, còn phần đuôi lại là một cái quả cầu năng lượng ánh kim. Mỗi một loại kết cấu năng lượng của một mắt xích đều tinh tế phức tạp vô cùng. Lấy thực lực chế tạp hiện giờ của Trần Mộ cũng không thể không kính nể. Hần dám khẳng định, Hoàng kim ngôn tỏa nhất định có tài liệu truyền thừa, chỉ là gã mặt đen kia hiển nhiên không có được truyền thừa của nó.

Năm tháng vô tình, truyền thừa của Hoàng Kim ngôn tỏa hắc là đã sớm bị thời gian vô tình vùi lấp. Nếu như đoán không sai, Hoàng kim ngôn tỏa có mấu chốt nhất hẳn là ở một chữ ‘ngôn’ này. Trần Mộ chớp chớp mắt, lộ ra vẻ mặt chuyên chú.

380. Chương 374: Bàn Tay Vô Hình

Đồng thời lúc đó, sắc mặt Trần Mộ không khỏi biến đổi. Năng lượng từ trong thể năng lượng điên cuồng bị rút ra, dọc theo thân của sợi dây xích năng lượng lao tới khu vực tấn công nhanh như chớp. Chuyện này tựa như là một cái đập nước thật lớn tự dừng lại bị thủng một cái lỗ nhỏ. Nguồn năng lượng có tốc độ cao tạo nên áp lực vô cùng cường đại.

Thời gian giây phút này đột nhiên như dừng lại. Một cỗ áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng ép về phía lồng ngực Trần Mộ, khiến hắn không nói nên lời, đến cả hô hấp cũng có vài phần khó khăn. Đầu óc hắn choáng váng, sao lại có thể như vậy được? Tâm trạng Trần Mộ hoảng sợ. Song ngay lúc này, nguồn năng lượng hoàn toàn nằm ngoài khả năng khống chế của hắn vẫn âm âm lao tới thân cây với tốc độ kinh người.

Cảm giác hít thở không thông càng lúc càng mãnh liệt. Trần Mộ cảm giác chính mình tựa như bị đè ép đến tận đáy của một cái bóng khí, tùy thời có thể bị nổ tan xác mà chết. Nhưng thân thể hắn đối với cảm giác bị đè nén như vậy không trở nên trì trệ, ngược lại càng thêm có cảm giác muốn vùng dậy. Rõ ràng Trần Mộ cảm thấy mạch máu trong cơ thể mình dưới áp lực cực cao này đang vận vẹo biến hình. Tựa như chính hắn đang nằm trong lòng một bàn tay to lớn, bị bóp càng lúc càng chặt. Mồ hôi ròng ròng rơi xuống như suối, trong chốc lát Trần Mộ có cảm giác mình sắp không thể chống cự nổi nữa. Nhưng hắn cũng không có cách nào làm cho tốc độ kinh hồn của đạo năng lượng kia giảm xuống được. Mặt hắn phình ra, đỏ bừng, từng sợi gân xanh trên trán giật giật. Hắn kiệt lực điều động tất cả cảm giác trong cơ thể, cố gắng chống lại cỗ áp lực kinh khủng kia.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đại não Trần Mộ vận chuyển điên cuồng, hy vọng có thể tìm ra được 1 phương pháp. Hắn biết, nếu còn tiếp tục như vậy, một khi số năng lượng kinh người này mất đi không chế, đủ để đem hắn xé thành từng mảnh nhỏ.

Mười giây!

Mười giây tựa như địa ngục, nhận lấy tất cả những dày vò khôn khổ trong đủ mười giây, Trần Mộ cương ngạnh cắn răng chịu đựng. Nhưng là hắn đã tới cực hạn rồi. Khuôn mặt màu đỏ giờ đã chuyển sang tái nhợt. Hắn thậm chí có thể cảm thấy từng đầu khớp xương mình kéo kẹt rung rinh.

Không có đạo lý a! Đồng dạng sử dụng tạp phiến, tại sao đến khi mình sử dụng lại xảy ra cảnh này? Trần Mộ tự trấn định bản thân, kiệt lực suy nghĩ điểm mấu chốt trong đó. Đột nhiên trong đầu hiện lên cảnh gã tạp tu mặt đen gầm lên như sấm động, chẳng lẽ..

Trần Mộ quyết tâm buông bỏ, không chống cự lại luồng áp lực nữa. Ngay lập tức, áp lực phô thiên cái địa từ bốn phương tám hướng vọt tới đè ép lên lồng ngực hắn. Một khẩu trọc khí phun ra, cơ hồ trong tiềm thức Trần Mộ đột nhiên quát lớn: “Bạo!”

“Oanh!”

Thân cây trước mặt Trần Mộ đột nhiên bị bạo tạc đến nát bấy, vụn gỗ bắn cả vào mặt đau nhức vô cùng. Song lúc này Trần Mộ không thêm để ý tới, trên vẻ mặt hắn hiện lên vẻ mừng rỡ như điên. Ngay khi âm thanh “Bạo” thoát ra khỏi miệng, áp lực vô hình xung quanh đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, cả người thoải mái không lời nào tả nổi.

Bất quá lúc này hắn còn chưa kịp cao hứng mà phải chột vọt né nhanh sang một bên. Cây cổ thụ cao hai mươi thước có dư âm âm ỉ ngã xuống. Mới vừa rồi có chút xúy vậy mà đã đem cây đại thụ cứng rắn kia đập nát bấy. Đây là một cây cổ thụ to lớn có đường kính tận sáu, bảy thước gì đó a!

Cây cối sinh trưởng tại vùng băng tuyết có tốc độ trưởng thành chậm, kết cấu vững chãi, thậm chí có những chất gỗ cứng rắn như thép. Vì vậy mỗi một gốc cây đại thụ, thời gian sinh trưởng phải mất mấy trăm năm thời gian.

Chỉ với một tiếng “Bạo” đã thấy rõ ràng uy lực tới đâu. Trần Mộ thần sắc phức tạp nhìn quang cảnh bữa bãi trước mặt. Cùng lúc trong lòng hắn vẫn còn cảm giác sợ hãi, nếu lúc này nghĩ không ra “Bạo” thì chính bản thân có thể mất đi khả năng khống chế năng lượng, bị nổ thành từng mảnh nhỏ. Trong lòng hắn mơ hồ cảm giác được khả năng này là rất lớn.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn đã bị uy lực của Hoàng Kim Ngôn Tỏa hấp dẫn. Đây chỉ là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với tấm tạp phiến này. Hắn cũng không tin rằng với một tấm tạp phiến chế tạo tinh xảo phức tạp như thế này lại chỉ có một thủ đoạn công kích.

Khi lần đầu tiên đem cảm giác đưa vào trong Hoàng Kim Ngôn Tỏa, hắn liên tưởng ngay tới Tiết Thức Liên. Hoàng Kim Ngôn Tỏa có trình độ phức tạp không hề kém Tiết Thức Liên. Chỉ tiếc rằng truyền thừa của Hoàng Kim Ngôn Tỏa đã không còn tung tích. Nếu như nó còn tồn tại, như vậy thì ngay cả ý nghĩ sở được vào nó cũng không thể chứ đừng nói là được sử dụng. Bất quá hắn lại tự cười nhạo mình. Nếu như Hoàng Kim Ngôn Tỏa truyền thừa còn tồn tại, thì làm sao mà hắn có thể có được tấm tạp phiến này đây? Gã tạp tu mặt đen kịt cùng lắm cũng chỉ hiểu được một chữ Bạo, vậy mà mình phải nhờ tới bao nhiêu là dã thú hung mãnh mới đánh gục được hắn. Nếu như hắn có được truyền thừa của Hoàng Kim Ngôn Tỏa, chỉ sợ chính bản thân mình đã sớm bị hắn giết chết rồi.

Tạp phiến cùng cấp bậc mà có truyền thừa hay không có truyền thừa có sự khác biệt nhau cực lớn. Ví dụ như Song Cực Lôi Cầu tạp trên tay hắn, tại sao có bao nhiêu cao thủ đã từng truyền tay nhưng lại chẳng ai phát hiện ra uy lực của nó. Đến khi tới tay hắn, hắn cũng không có cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của nó.

Song Cực Lôi Cầu, Tiết Thức Liên, Hoàng Kim Ngôn Tỏa, ba tấm tạp phiến trong tay Trần Mộ đều là những tạp phiến vô cùng lợi hại. Nhưng nếu cho hắn được chấm điểm thì Song Cực Lôi Cầu sẽ được chọn cao nhất. Nguyên nhân thật đơn giản, bởi vì Song Cực Lôi Cầu chỉ là tạp phiến ba sao. Lấy một tấm tạp phiến ba sao đặt ngang hàng giá trị với hai tấm tạp phiến năm sao, trên đời này chắc chỉ có một mình Trần Mộ mà thôi.

Song, danh tiếng của ba tấm tạp phiến này hoàn toàn bất đồng. Song Cực Lôi Cầu mà hắn thích sử dụng nhất chỉ là tạp phiến ba sao vô danh tiểu tốt, chẳng được ai biết đến. Tiết Thức Liên danh chấn liên bang, được Liên Bang Tổng Hợp học phủ coi như trân bảo. Hoàng Kim Ngôn Tỏa rơi vào tay hắn tuy không ai biết đến, nhưng tốt xấu gì nó cũng là tạp phiến của cao thủ bài danh một trăm đầu trên Hắc tuyến tinh bảng, cũng rất có danh tiếng. Sở dĩ như thế, nguyên nhân căn bản có hai: một là tính liên tục truyền thừa, ở điểm này Tiết Thức Liên may mắn thắng. Lý do khác là do hệ thống phân cấp tạp phiến của Vincent Van được tín nhiệm một cách mù quáng. Hoàng Kim Ngôn Tỏa năm sao, tựa như đã được định sẵn một thân phận cao quý của nó, còn Song Cực Lôi Cầu ba sao lại không được coi trọng.

Đây cũng là lý do tại sao dãy số tạp phiến lại được biết bao kẻ ngưỡng mộ truy lùng. Dãy số tạp phiến xuất hiện ở một khía cạnh nào đó đã phá vỡ quan niệm phân cấp tạp phiến bằng sao hiện tại. Chỉ là đối với những người có quan niệm thâm căn cố đế thì cũng chỉ tạo được tác dụng có hạn. Nhưng chính sự xuất hiện của nó chẳng khác nào một mầm mống. Rất nhiều người lúc này mới phát hiện ra, à, nguyên lai trên đời này cũng không phải cứ tạp phiến nhiều sao hơn thì lợi hại hơn.

Xà Kính và Hoàng Kim Ngôn Tỏa vào tay khiến cho thực lực của Trần Mộ có bước tiến lớn. Kỳ thật nếu như để cho hắn luyện tập sử dụng Tiết Thức Liên thì thực lực cũng sẽ nhanh chóng đề cao. Nhưng Tiết Thức Liên lại là tấm tạp phiến duy nhất hắn không có khả năng sử dụng. Hắn học tập truyền thừa của Tiết Thức Liên thì chẳng có vấn đề gì, nhưng một khi hắn đem ra sử dụng mà để người khác nhận ra thì sẽ đưa đến kết quả gì không ai tưởng tượng nổi. Hơn nữa, hắn còn đang cần nghĩ xem làm cách nào bán Tiết Thức Liên cùng với truyền thừa của nó đi, để nó lại trên người cũng là một cái ẩn họa.

Song đối với Song Cực Lôi Cầu tạp thì hắn càng lúc càng cảm thấy hứng thú, bởi vì nó lộ ra ý tưởng về kỹ xảo chế tạp cũng như ý tưởng chế tạp. Bởi vì không có truyền thừa kèm theo nên công việc khám phá nó chính là một quá trình hao công tốn sức lớn. Uy lực của Bách Biến cùng Văn Toa mặc dù không bằng Song Cực Lôi Cầu tạp và Hoàng Kim Ngôn Tỏa, nhưng dù sao cũng là tạp phiến chiến đấu được hắn đích thân lựa chọn, nên việc sử dụng nó quả thực là tiện dụng như ý muốn.

Nhưng trải qua kinh nghiệm chiến đấu lần này, rốt cuộc Trần Mộ cũng ý thức được khuyết điểm trong chiến

thuật của mình. Chỉ bằng vào Bách Biến cùng Văn Toa thì chiến thuật của hắn quá đơn điệu, đây là hạn chế cực lớn. Một khi hai chiêu này vô dụng, hắn tuyệt không còn thủ đoạn khác nào để ứng biến.

Song Cực Lôi Cầu được hắn mang ra trong chương trình huấn luyện hàng ngày. Với cường độ cảm giác cùng độ linh cảm hiện tại, việc khống chế tạp phiến ba sao nếu chỉ tính các chỉ tiêu khô cứng thì có thể nói là hắn rất điêu luyện. Hơn nữa với việc vừa đoạt được Hoàng Kim Ngôn Tỏa, hắn lại thêm một lựa chọn nữa. Chỉ là sử dụng Hoàng Kim Ngôn Tỏa có chút khó khăn. Mãn kinh hiểm mới vừa rồi một vẫn còn làm cho lòng hắn sợ hãi.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt nhìn rừng cây trước mặt, nguy cơ mãnh liệt khiến cho ánh mắt Trần Mộ trở nên kiên định. Vì Kim ban nhuyển dịch khuân, vì sống sót! Mục tiêu này tựa hồ không quá xa với đến mức khiến người ta tuyệt vọng, nó đã kích phát toàn bộ đấu chí của Trần Mộ.

Vài ngày qua đi, Trần Mộ không có phát hiện ra luồng năng lượng truy quét tựa như Xà Kính nữa, điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm. Bất quá lúc này hắn mới nghĩ lại, Xà Kính là tấm tạp phiến như vậy quyết không thể là loại bán đường bán chợ. Với cấp bậc của nó, chỉ sợ với quy mô của Lục Đại cũng không dễ dàng mà có được.

Điều làm Trần Mộ vui mừng lẫn sợ hãi chính là từ trong đồng tạp phiến hắn tình cờ phát hiện ra được truyền thừa của Xà Kính. Tính năng của Xà Kính vốn cực kỳ lợi hại, giờ đây có truyền thừa, phạm vi dò xét liền tăng thêm năm lần. Trong huyền tạp hướng dẫn sử dụng ghi lại truyền thừa của Xà Kính có những tin tức kinh người. Xà Kính hóa ra xuất xứ từ Mạc Doanh, một trong Lục Đại. Lúc này Trần Mộ mới hiểu, khó trách Xà Kính lợi hại như vậy, nguyên lai là xuất ra từ Mạc Doanh. Sản phẩm của Lục Đại không có vật nào là tầm thường hết. Cứ như vậy, Trần Mộ càng thêm chắc chắn đối phương tuyệt đối không có một Xà Kính thứ hai.

Hắn không cần vội vã đi ra khỏi cánh rừng. Có Xà Kính, đích xác hắn hiện đã chiếm được quyền chủ động. Huống chi, rừng rậm vốn là chiến trường quen thuộc của hắn. Chỉ bằng thừa dịp thời gian này tập trung nghiên cứu một chút Song Cực Lôi Cầu và Hoàng Kim Ngôn Tỏa, cố gắng hoàn thiện hệ thống chiến thuật bản thân. Sau khi ra ngoài, chính mình mới không dễ dàng lâm vào thế bị động. Kim ban nhuyển dịch khuân hắn là không thể dễ dàng lấy được. Hơn nữa, dựa theo kế hoạch Bagnell và Hề Bình cùng đặt ra, hắn phải nổi danh, phải đi khiêu chiến các tạp tu khác. Chỉ sợ là ác chiến vô số kể.

Nói tóm lại, không có thực lực thì không cách nào hoàn thành được mọi việc. Thực lực càng mạnh, khả năng thành công càng lớn. Hơn nữa có Thiên Lý, cho dù trong rừng nhưng hắn vẫn có phương tiện để liên lạc thông tin với Duy A cùng với sơn cốc.

Chỉ đáng thương cho Cận Âm, hắn đích thân dẫn tiểu đội mỗi ngày dọc theo hướng Trát Nhĩ Kiền tìm kiếm nhưng lại chẳng thu hoạch được gì. Vốn dĩ khuôn mặt hắn đã âm trầm, giờ càng tím lại. Mãi cho đến khi tiểu đội do Blak cùng Jerram hai người chạy tới “cùng” chịu khổ đỡ hắn, mới khiến cho tâm lý của hắn thăng bằng hơn.

Thiên Vân hung danh hiển hách, vậy mà giờ phút này lại vô kế khả thi. Vẫn vẫn trầm mặc như cũ, bộ dáng thông dong nhàn nhã tựa hồ không bị bất cứ điều gì làm ảnh hưởng. Âm thanh nhu hòa mang theo ma lực lại vang lên dưới lớp mặt nạ yêu dị truyền tới: “Kế hoạch như trước, Ủy Trì, người làm chủ. Anzar, người làm phó. Cam Lâm, chú ý hướng di chuyển của mục tiêu. Về phần ba người bọn họ, để cho bọn chúng đi chơi đi. Bất quá, nếu không tìm thấy một kết quả nào, a a..”

Anzar cùng Cam Lâm đều rung mình. Nếu như ba tiểu đội lần này không bắt được hoặc đánh gục được vị cao thủ thần bí kia, bọn hắn nhất định sẽ có kết quả thảm vô cùng.

Ủy trì Bách không có lập tức tiếp nhận mệnh lệnh, hắn do dự nói: “Đại nhân, sự an toàn của ngài..”

Văn cười khê, viên bảo thạch hình lục lăng đỏ sẫm trên trán hắn tựa hồ càng thêm sáng lóng lánh, không thể tả hết vẻ đẹp của nó.

“A, Ủy Trì, ta là Văn.” Âm thanh nhu hòa như nữ nhân nhưng lại lộ ra một cỗ khí thế tự tin bề ngễ thiên hạ.

Ba người nhất tề lộ ra vẻ khuất phục, cúi đầu cùng nói: “Tuân mệnh.”

Bagnell mặt không chút biểu tình nhìn đám tạp tu đang huấn luyện. Xem ra đám tạp tu đã bắt đầu từ từ xuất hiện bóng dáng của những quân nhân chính thức, mặc dù trong lòng Bagnell thì vẫn còn cách đội ngũ khác khá xa, nhưng bất quá trong một khoảng thời gian ngắn như vậy có thể tạo nên thành tựu này vẫn khiến hắn cảm thấy hài lòng. Đặc biệt là sự phát triển của Khương Lương càng khiến cho Bagnell phải đánh giá lại. Từ sau khi cảm giác của Trương Lương được Trần Mộ chữa khỏi bằng Tuyệt Khanh Pháp, cả người tựa như được làm mới, thoát thai hoán cốt hoàn toàn. Bagnell bình thường cũng đem các công việc nhiệm vụ giao cho hắn xử lý, hơn nữa thỉnh thoảng còn tự mình chỉ điểm cho hắn những kiến thức tâm đắc của mình. Bất tri bất giác, tình cảm giữa Bagnell và Khương Lương tựa như thầy trò.

Tuyệt Khanh Pháp đã được phổ biến rộng rãi trong sơn cốc. Bởi có một nhóm người đi trước tích lũy khá nhiều kinh nghiệm nên cả quá trình diễn ra thuận lợi vô cùng. Mấy sáo tạp Trần Mộ đích thân chế tạo cũng được chia xuống cho mọi người.

Trừ bỏ những chiến thuật Bagnell tổn hao vô số tâm huyết nghĩ ra, vẫn cần bổ sung thêm nhiều chiến thuật khác mà các tạp tu tự sáng chế. Điều này là Trần Mộ nhắc nhở Bagnell. Những bộ chiến thuật này, kỳ thực là một dạng khác của truyền thừa. Chúng tuy chưa truyền được đến một đời, nhưng lại do nhiều người sáng tạo. Mấy ngàn người cùng sáng tạo, lại trải qua thực chiến kiểm nghiệm, nên bọn họ nhanh chóng tổng kết được những điều tâm đắc.

Ví như là Tiết Thức Liên tạp phiến, mỗi một đời có đến vài ba chục người luyện tập cũng là cực hạn. Lực lượng của số đông quần chúng là vô cùng lớn, bọn họ có lẽ không thể so sánh với những kẻ thiên phú kia, nhưng với nhân số nhiều gấp cả trăm lần thì ý tưởng đâu chỉ hơn đến chừng ấy? Mặc dù đa phần chúng không hữu dụng, nhưng tinh hoa giữ lại cũng có một số lượng nhất định. Hơn nữa những tạp tu này không có mắc bệnh cao sang, bọn họ luôn sử dụng những gì thực tế nhất.

Nghĩ tới đây Bagnell trong lòng đắc ý vô cùng. Phương pháp này là cách quân đội thường dùng, quân đội có hệ thống phối hợp thống nhất. Đối với mỗi loại tạp phiến bọn họ lại có cách sử dụng phù hợp. Nhưng mà quân đội cũng không có sáo tạp a. Nghĩ đến đây trong lòng hắn thêm phần đắc ý. Mấy ngày này biết được ông chủ an toàn không việc gì, khối đá trong lòng hắn rốt cục cũng đã bỏ đi được.

Giao việc lại cho Khương Lương, hắn đến chỗ Hề Bình làm việc, mặc dù ông chủ lúc này không việc gì, trong lòng Bagnell vẫn bị lo lắng che phủ. Ai, đây không phải là người phụ trách Tuyệt Hoa tạp tu đoàn tại thị trấn Sắc Lặc sao? Hắn tới làm cái gì? Bagnell mang tâm trạng nghi hoặc nhưng thần sắc trên mặt vẫn bất động. Người kia bị cảnh tượng ồn ào thu hút, hoàn toàn không biết đến sự chú ý của Bagnell. Bagnell liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt, trực tiếp đi hướng tới chỗ làm việc Hề Bình.

Hề Bình thấy Bagnell, mí mắt chẳng buồn nhướn lên nói: “Này lão quỷ, có ý gì mà lại chạy tới chỗ của ta vậy?”

Bagnell cười hì hì: “Nghe lời người nói làm ta đau lòng quá a. Hai chúng ta có cảm tình tốt như vậy, ta không thể tới thăm người một chút được sao?”

Hề Bình vẫn ngồi im, cười lạnh nói: “Người đến thăm a? Lần nào người đến đây lại không cướp đoạt đồ vật gì đó mang về chứ?”

“Aha, hai ta vẫn phân biệt rõ ràng cái gì của nhau mà” Bagnell làm mặt dày, cười ha ha, chợt nghi hoặc nói: “Mới vừa rồi ta thấy người của Tuyệt Hoa tạp tu đoàn, bọn họ sao lại tới đây?”

Hề Bình ngừng tay trên bàn, thần sắc có chút kì quái: “Bọn họ tới để thúc dục dung dịch tử huỳnh tinh chế. Lần này số lượng bọn họ muốn lấy xuống rất lớn. Kỳ quái, bọn họ tự dưng muốn lấy nhiều như vậy để làm gì nhỉ? Thứ này không thể thay cơm ăn được a.”

“Bọn họ lần này cần bao nhiêu?” Bagnell tò mò hỏi

“Hơn một trăm năm mươi tỷ” Hề Bình thần sắc bình tĩnh buông ra con số.

Bagnell bị hù dọa nhảy giật lên “Má của ta ơi, tiền của bọn chúng chẳng phải nhiều như lá sao?”

“Không biết, ta cũng thấy được có gì đó bất bình thường. Từ những tư liệu mà ta đọc thì dung dịch tử huỳnh tinh chế chỉ có thể dùng làm chế tạo tạp phiến. Một ngàn năm trăm triệu dung dịch tinh chế, nếu như chỉ để dùng chế tạo tạp phiến thì phải là số lượng cực kỳ kinh khủng.” Hề Bình trầm ngâm nói.

“Có thể nào bọn họ muốn đầu cơ tích trữ một lượng lớn không?” Bagnell nghĩ đến một khả năng.

“Hẳn là không phải” Hề Bình lắc đầu. Bọn họ có vẻ cần rất gấp, thậm chí còn nguyện ý tăng giá. Nếu như là đầu cơ tích trữ, thì bọn họ không cần phải cấp bách như vậy.”

“Chuyện này này không chừng có chút ám muội.” Bagnell vuốt vuốt cái cằm cạo nhẵn nhụi.

“Ừm, ta đã chuẩn bị để giảm tốc độ sản xuất xuống.” Có một tia bất an mơ hồ trong lòng Hề Bình, khiến cho hắn cho ra quyết định này.

“Hắc, biện pháp này tuyệt hảo. Tuyệt Hoa tập tu đoàn quá cường đại, đối với chúng ta cũng chưa chắc là chuyện tốt.” Bagnell cười hăng hắc, hai người đều là kẻ giảo hoạt như quỷ, tự nhiên nhận ra bên trong có điều không hợp lý.

Tốc độ sản xuất dung dịch tử huỳnh tinh chế chỉ có bọn họ biết. Nếu nghiêm khắc giữ bí mật, ngoại nhân cũng không biết, thì bọn họ cũng không cần lo chuyện Tuyệt hoa tập tu đoàn bất mãn. Tốc độ sản xuất của bọn họ so với các tập đoàn khác nhanh hơn nhiều, cho dù là làm chậm hơn thì cũng vẫn nhanh hơn so với các tập đoàn khác một chút.

“Được rồi, ta vừa định đi tìm người. Đã có tin tức.” Hề Bình nói, ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc.

Về bông đùa của Bagnell cũng nhanh chóng thu lại, không tự chủ, hắn ưỡn thẳng lưng nghiêm chỉnh rồi hỏi: “Tình hình ra sao?”

“Tổng quản của công ty vận chuyển hành khách Yamaha họ Nhan, tên Hạo, trước kia từng là một tập tu có thực lực khá cao. Lúc 30 tuổi sáng lập ra công ty vận chuyển hành khách Yamaha. Con hắn tên là Nhan Bồi, cách đây 3 năm đã kết hôn.”

Bagnell không nói chen vào, hắn chỉ lắng nghe cực kỳ cẩn thận.

“Vợ của Nhan Bồi tên là Hứa Thiến Thần, không phải tập tu. Lai lịch của Hứa Thiến Thần cực kỳ thần bí, Nhan gia cũng chỉ nói hàm hồ về điều này. Ta mất rất nhiều khí lực mới tra ra được lai lịch thực sự của Hứa Thiến Thần. Cha của nàng tên gọi Hứa Bá Luân. Người khẳng định nghĩ không ra đâu, hắn xuất thân từ Sương Nguyệt Hàn Châu.”

“Sương Nguyệt Hàn Châu? Bagnell trợn trừng con mắt. Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn nghĩ rằng Thiên Vân dù có kiêu ngạo đến mức nào thì cũng tuyệt không dám có chủ ý đánh vào Sương Nguyệt Hàn Châu. Không nghĩ tới bọn gia hỏa kia lại to gan lớn mật như vậy.

Hề Bình gật đầu “Tin tức này cũng khiến ta bị hù dọa giật mình. Cho đến lúc ta tra ra về Hứa Bá Luân thì càng giật mình hơn. Hứa Bá Luân tại Sương Nguyệt Hàn Châu không phải là nhân vật bình thường. Hắn là là sư đệ của hiệu trưởng đời trước của Sương Nguyệt Hàn Châu, nhân vật bài danh số một trên Thiên Đông bảng - Gia Anh Hạ.

“Không thể.” Bagnell miệng há to, vẻ mặt kinh ngạc “Là nhân vật ghê gớm như vậy?”

“Hứa Bá Luân là người kín đáo mai danh ở ẩn, ngoại trừ năm xưa tranh đồ gì đó với hiệu trưởng Sương Nguyệt Hàn Châu Gia Anh Hạ, còn thì chưa từng thấy xuất thủ thêm lần nào nữa. Đó là chuyện của hai mươi năm trước, kẻ biết rõ tình hình rất ít. Hứa Bá Luân thực lực ra sao vẫn không ai biết. Sau khi Gia Anh Hạ đảm nhận Hiệu trưởng Sương Nguyệt Hàn Châu thì hắn liền đảm nhiệm vị trí trưởng quản thư viện, ngày thường hiếm khi lộ diện. Sau khi Gia Anh Hạ từ chức hiệu trưởng, hắn cũng bỏ thư viện mà đi. Hứa Bá Luân chỉ có một con gái duy nhất, nhưng lại chưa từng dạy nàng điều gì về tập tu” Hề Bình chậm rãi nói.

“Người này thực không đơn giản” Bagnell lập tức phán đoán, sắc mặt nghiêm trọng “Thiên Vân lần này đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi”

“Chỉ sợ là Thiên Vân cố ý chọc vào” Giọng Hề Bình tỏ vẻ khinh thường “Không chỉ tin tức về chống lưng cho Yamaha, ta cũng phải có biện pháp thu thập tin tức liên quan đến Thiên Vân. Vấn đề đại thủ đoạn quỷ dị khó dò nhưng bọn chúng cũng thường dự tính bàn mưu trước khi hành động, tuyệt không phải loại lỗ mãng. Ngay cả kẻ chống lưng cho công ty vận chuyển hành khách Yamaha chúng ta cũng tra ra thì bọn kia cũng không phải không tra ra được.”

“Mục tiêu của bọn chúng chính là Sương Nguyệt Hàn Châu.” Lời vừa thốt ra, Bagnell không khỏi lộ vẻ hoảng sợ. Nếu như dự đoán của hai người là sự thật thì chuyện này đã trở nên phức tạp chưa từng có.

Thiên Vân dựa vào cái gì mà dám chủ động công kích Sương Nguyệt Hàn Châu? Mặc dù không biết, nhưng nhất định bọn chúng có điểm tựa. Hai người tựa như chứng kiến được một bàn tay vô hình đang khống chế hết thảy mọi chuyện.

381. Chương 375: Đột Vây

Trọng điểm của hắn đặt vào Song Cực Lôi Cầu và Xà Kính, còn Hoàng Kim Ngôn Tỏa bởi lần thử nghiệm trước mà khiến hắn vẫn còn sợ hãi.

Xà Kính có huyền tạp truyền thừa nên việc học tập nó trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng do thời gian quá ngắn nên khó khăn lắm hắn cũng chỉ có thể hiểu được một ít, muốn thuần thục thì phải thêm chút thời gian.

Song Cực Lôi Cầu độ phức tạp cao hơn nhiều, cũng may bởi chế tạp nên trước đây Trần Mộ nghiên cứu nó rất nhiều, đối chiếu trước sau khiến cho hắn nhanh chóng có đột phá.

Trong mười lăm ngày này, Trần Mộ đã thu được rất nhiều kinh nghiệm phong phú, hắn thậm chí còn định chưa rời khỏi khu rừng ngay. Nhưng màu xanh trên cánh tay tựa như có dấu hiệu biến hóa, những sợi tơ màu xanh biếc giờ đã chuyển sang màu xanh thẫm. Mặc dù trên thân thể không thấy có điều gì khác thường, nhưng Trần Mộ cũng cảm giác được đây không phải là biến hóa tốt.

Bởi vì sắc xanh đậm hơn nên hình đóa hoa cũng trở nên cực kỳ bắt mắt, từ xa đã có thể trông thấy. Cũng may là hình dáng của nó thật sự giống hình xăm nên không ai hoài nghi cả.

Do biến hóa của đóa lục hoa nên Trần Mộ hạ quyết tâm rời khỏi rừng.

Hắn phi hành về hướng Trát Nhĩ Kiền không bao lâu thì đột nhiên dừng lại. Phía trước phát hiện địch nhân. Xà Kính không hổ là tạp do thám cường đại, khoảng cách với địch nhân khá xa mà đã có phát hiện.

Hắn không lỗ mãng tiến lên phía trước, mà cẩn thận quan sát từng vị trí của đối phương.

Mỗi một tấm gương lục giác nhỏ trên bức tường năng lượng do Xà Kính tạo thành đều hiện ra hình ảnh. Trần Mộ chỉ cần chăm chú nhìn là thấy rõ diện mạo của đối phương. Về mặt đối phương xem chừng có chút nóng nồm, điều này khiến trong lòng Trần Mộ thầm động, đây là một điểm có thể lợi dụng được. Hắn không muốn đi tới vì đoán rằng người đối phương nóng nồm muốn tìm chính là hắn. Bất kể là ai, ở trong vùng băng thiên tuyết địa như thế này để tìm người trong suốt mười lăm ngày thì cũng phải sốt ruột.

Đúng như hắn vừa nghĩ. Quả thực tâm tình của Cận Âm đã không thể dùng từ sốt ruột để hình dung. Hắn đối với Motta thực ra rất không hợp tính. Hai người thực lực tương đương nhưng tính tình thì hoàn toàn trái ngược, tự nhiên là khó có hảo cảm. Nhưng khi chứng kiến cái chết thảm của Motta, những mâu thuẫn thường ngày cũng đã tiêu tán hết.

Nổi cừu oán vừa mất đi liền thay thế bằng sự thù hận đối với kẻ địch.

Nhưng hắn ở chỗ này tìm kiếm mười lăm ngày trời mà không hề có chút dấu vết. Ủy Trì đội trưởng cũng đã phái người tới báo cho hắn rằng thủ lĩnh đã lên tiếng, nếu như chuyện này không có chút kết quả gì thì cuộc sống của bọn họ sau ngày trở về sẽ không dễ chịu.

Nghĩ đến đây, sự phiền muộn trong lòng Cận Âm càng nặng nề thêm. Blak và Jerram đúng là hai tên tham lam, hại hắn đến thảm. Đối với thủ đoạn của thủ lĩnh, ngoại trừ Ủy Trì đội trưởng, các đội trưởng khác đều cảm thấy sợ hãi. Quan hệ của Ủy Trì đội trưởng với thủ lĩnh, các đội trưởng khác không thể so sánh được. Đột nhiên, thần sắc Cận Âm vừa động, trên mặt hiện lên nét vui mừng.

Sóng năng lượng! Mặc dù nguồn sóng năng lượng này gần như không thể thấy nhưng Cận Âm vẫn nhận ra được. Luồng sóng năng lượng này hắn cảm thấy hết sức quen thuộc, nó chính là của tấm tạp do thám của A Tinh!

A Tinh đã chết, Xà Kính tự nhiên là rơi vào tay gã tạp tu thần bí kia. Nếu như là A Tinh điều khiển Xà Kính thì chưa chắc hẳn đã có thể phát hiện. Chỉ tiếc, mi sử dụng vẫn chưa thành thực a.

Khóe miệng Cận Âm khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo, hắc lạnh lẽ đánh tay ra hiệu, tiếp theo đây là lúc thu hoạch a. Cận Âm mặc dù không hiểu chiến như Motta, nhưng hẳn vẫn không thể ước chế được chiến ý đang dâng trào.

Hắn đã cẩn thận quan sát mọi dấu vết trên thân thể Motta, xác định rằng vị tạp tu thần bí kia am hiểu sử dụng dã thú. Motta chính vì vậy mà bị đối phương giết chết. Đối phó với cao thủ như vậy cũng không phải không có cách. Chỉ cần tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, chỉ cần ngăn chặn tạp tu kia điều khiển dã thú, xác định được vị trí của đối phương liền cho một cú chí mạng. Loại tạp tu như thế này, điểm mạnh nhất của họ chính là ở khả năng điều khiển dã thú, sức chiến đấu của bản thân hẳn đủ để uy hiếp bọn họ. Mà Cận Âm lại am hiểu cận chiến nhất.

Trần Mộ cẩn thận quan sát vị trí của đám tạp tu, đầu óc nhanh chóng tính toán. Đám tạp tu tạo thành hình quạt, chặn đứng hướng đi tới Trát Nhĩ Kiên của hắn. Nếu muốn vượt qua phòng tuyến này, hắn sẽ phải đi một đường vòng tránh rất dài, dài đến mức khả năng hắn bị mất phương hướng là rất lớn. Điểm chết người nhất là, không chỉ một hướng này có tạp tu, mà hai hướng khác cũng có hai nhóm tạp tu. Chẳng lẽ những người này đều đang tìm kiếm chính mình?

Ba nhóm, gần một trăm tạp tu tạo thành một cái vòng lớn hình cánh cung vây tròn. Trần mộ trong lòng cười khổ, đối phương cũng nể mặt mình quá đi chứ.

Xem ra ba đội hoạt động rất ăn ý, bố trí cạm bẫy bao vây bí mật. Nhất là nhóm ở giữa, nhìn qua thì tưởng nơi đó là nơi đột phá tốt nhất, nhưng thực tế nếu đột phá hướng này lập tức sẽ bị vây chặt. Hẳn không rõ làm sao mà đối phương biết mình sẽ đi tới hướng này? Nhưng lúc này chẳng phải là lúc đặt vấn đề, hắn phải tập trung tinh thần quan sát lưới vây bủa của đối phương để tìm ra giải pháp.

Cũng may, nhờ có trải qua huấn luyện của Bagnell, hẳn đối với trò chơi chiến thuật kiểu này đã không còn là tay mơ hoàn toàn không biết tý gì cả.

Nghĩ ngợi chốc lát, Trần Mộ quyết định sẽ đột phá từ chính diện. Vòng vây có hình cánh cung, nên một khi hắn đột phá ở vị trí đỉnh cung thì sau đó sẽ là một vùng mênh mông. Những người khác có truy kích thì cũng sẽ bị hắn bỏ lại phía sau.

Mấu chốt của trận chiến này nằm ở chỗ làm sao giải quyết xong trong thời gian ngắn nhất. Nếu dây dưa lưỡng lự thì đám tạp tu xung quanh sẽ như một làn sóng thủy triều ào tới, hắn sẽ không còn có đến nửa phần cơ hội. Cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, thấy không bỏ sót chuyện gì Trần Mộ quyết định xuất kích.

Đứng xuống mặt đất, Trần Mộ không lập tức tiến lên, mà trước tiên kiểm tra một lần nữa tạp phiến trong độ nghi, thay mới thể năng bốn sao hoàn toàn mới. Trận chiến này chỉ cần có chút thiếu cẩn thận thì mạng nhỏ ô hô ai tai. Nhiều tạp tu như vậy, mỗi người chỉ tùy tiện bắn một đạo năng lượng cũng đủ để biến hắn thành cái sàng.

Song, tuy Trần Mộ cẩn thận như vậy nhưng trong lòng lại không cảm thấy một chút khẩn trương nào. Tâm trạng hắn lúc này hoàn toàn vững vàng, tựa như một thợ săn lão luyện. Chuẩn bị mọi chuyện sẵn sàng, Trần Mộ ngẩng đầu liếc mắt nhìn sắc trời, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Luồng sóng năng lượng vẫn tồn tại, nhưng đối phương lại kì quái không có bất kỳ cử động, Cận Âm trong lòng thầm khen, đối thủ quả nhiên không phải loại đầu voi óc kiến. Tuy biết rõ đối phương ở ngay phụ cận, nhưng Cận Âm cũng không dám manh động.

Rút dây động rừng, nếu như lúc này hắn hành động thì tâm huyết công sức bao vây bao ngày nay của bọn họ sẽ xuất hiện sơ hở, làm cho đối thủ có cơ hội. Bọn họ không chỉ không thể động mà còn phải giả bộ không biết gì nhằm dẫn dụ đối phương.

Địch nhân ngay vùng phụ cận, tin tức này bằng phương thức truyền tin đặc thù đã truyền tới mọi người, khiến cho hai tiểu tổ ở hai bên khác trút được bộ dạng ủ rũ, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Blak cùng Jerram đã hồi hận từ lâu, bọn họ hiện tại đã không còn hy vọng gì động đến Xà Kính, chỉ mong lúc trở về không bị thủ lĩnh trách phạt.

Mỗi thành viên của Thiên Vân đều là thân kinh bách chiến, nên tự nhiên là biết lúc này phải làm thế nào. Thần sắc mỗi người bọn họ vẫn như thường, nhìn qua thì thờ ơ nhưng kỳ thực trong lòng bọn họ rất sốt ruột.

Bọn họ không nghĩ tới đối phương cũng không chịu kém, thủy chung không chịu có hành động gì. Nhìn bóng đêm dần buông xuống, mọi người có chút mất kiên nhẫn, nhưng mà bọn họ vẫn như cũ không loạn động. Xà Kính đang ở trong tay đối phương, lợi hại của Xà Kính bọn họ rất rõ ràng. Chỉ cần bọn họ hơi sơ sẩy thì có thể đối phương đã chuồn mất.

Chẳng lẽ đối phương muốn thi kiên nhẫn?

Cận Âm, Blak cùng Jerram đều nghĩ tới điều này. Chỉ từ chiêu thức ấy, bọn họ liền biết đối thủ thuộc dạng khó xơi. Bọn họ bây giờ có chút xấu hổ, bọn họ tựa như một cái bẫy được bố trí tinh tế và uy lực nhưng lại chỉ có thể ngồi chờ đối phương đến đánh.

Cũng may bọn họ đều là loại âm độc tàn nhẫn, đủ để bảo trì bình thản. Điều làm cho tâm trạng của bọn họ bình tĩnh nhất chính là luồng sóng năng lượng tuy rất nhỏ nhưng vẫn tồn tại, nói rõ ràng đối phương vẫn đang trốn ở vùng phụ cận. Bất quá bọn họ không bao giờ nghĩ được, Trần Mộ đang cách bọn họ chưa đầy ba trăm thước.

Nhìn sắc trời một lúc, ngẫm hạ quyết tâm, Trần Mộ quyết định ra tay.

Hắn ghi nhớ phương hướng tấn công của mình và vị trí của các tạp tu trong lòng, đem từng bước từng bước tất cả kiểm tra lại một lần nữa.

Trời đã qua giai đoạn chạng vạng, bóng tối đã bao phủ vạn vật, đưa tay ra đã không thấy ngón. Lấy thị lực kinh người của Trần Mộ cũng không có cách nào nhìn rõ địch nhân đang cách xa ba trăm thước. Nhưng hắn không cần nhìn cũng có thể biết rõ đối phương, vị trí của từng tạp tu đối phương đều được khắc sâu trong đầu hắn.

Đóng lại Xà Kính, lúc này đã không còn cần đến nó nữa. Trần Mộ tựa như u linh lặng lẽ không một tiếng động lao về phía đỉnh cánh cung.

Sóng năng lượng biến mất trong nháy mắt khiến Cận Âm giật mình. Đối phương hẳn là muốn ra tay.

Không chút do dự, trước tiên hắn đem tin tức truyền ra, cả vòng vây tựa như một dây lò xo đột nhiên bị ép chặt lại. Đám tạp tu mới vừa rồi còn buồn ngủ lơ mơ, giờ mỗi người đều đằng đằng sát khí như lâm đại địch.

Xung quanh đều là một mảnh tối đen như mực, không có bất cứ cái gì động tĩnh, không có chút gì âm thanh. Cảm giác giống như sóng nước phóng ra nhưng không phát hiện ra bất cứ dao động năng lượng nào cả.

Không năng lượng dao động, không dã thú, không âm thanh, không ánh sáng. Không chút dấu hiệu gì. Cận Âm trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ mình đã phán đoán sai lầm?

Không đợi hắn kịp hiểu, đột nhiên trong lòng sinh ra cảnh báo, một âm thanh xé gió truyền vào tai hắn.

Trong lòng hoảng sợ, hai chân Cận Âm đồng thời đạp, một cỗ khí lưu mạnh mẽ đẩy hắn sang một bên. Cố gắng khống chế thân hình, hắn tựa như một cái hồ lô lăn về một phương. Một tia sáng màu xanh mảnh như sợi tóc xẹt qua da đầu hắn mang theo một chùm tóc, luồng sát khí lạnh lẽo khiến hắn hồn phi phách tán.

Chó chết! Sao lại có thể như vậy?

382. Chương 376: Về Nghiêm Căn Của Cận Âm

Tốc độ của đối phương nhanh thật.

Cận Âm không kịp có bất kỳ hành động phản kích nào, chỉ có thể liều mạng né tránh, hơn nữa mỗi khi tốc độ hơi chậm thì một tia hàn ý lạnh như băng lại lướt qua như nhắc nhở hắn rằng tử vong đang ở rất gần.

Cận Âm chưa bao giờ nghĩ rằng ở phương diện cận chiến mà hắn thành danh, bỗng dưng có một ngày hắn ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có. Mỗi nguy hiểm mãnh liệt đến nỗi làm cho tóc gáy hắn dựng đứng lên, đầu muốn nổ tung.

Nếu nhìn từ trên trời xuống sẽ phát hiện động tác của Cận Âm quái dị cỡ nào. Giữa không trung, trước ngực hắn tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình đưa đẩy, thân hình mạnh mẽ lui về phía sau. Không cần chạm đất, thân hình không hề có dấu hiệu gì lại bắn ngang sang bên.

Nếu như có tạp tu nào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nhất định sẽ không nhìn được mà phải phát ra tiếng than thở sợ hãi. Kỹ xảo tránh né thật là cực kỳ cao minh.

Cả người Cận Âm dính tuyết đọng, nhìn qua bộ dáng chật vật không chịu nổi. Nhưng đây chính là lúc hắn đem những kỹ xảo tránh né nhìn tưởng như bình thường nhưng lại phát huy được tác dụng bất ngờ. Rất nhiều động tác không khó, nhưng không ai ngờ nếu tổ hợp chúng lại sẽ tạo nên những động tác tràn ngập tính bất ngờ, mà động tác nổi động tác, lúc chuyển tiếp liên lạc lưu loát tự nhiên vô cùng.

Trong lòng Trần Mộ thầm than thở. Lần giao chiến này đích thực có thể nói mình chiếm hết tiện nghi. Không nghĩ tới đối phương càng khó chơi hơn so với sự tưởng tượng của mình. Chiến đấu kiểu này khiến cho cảm giác hắn có thể phát huy tối đa, bóng tối đối với hắn không có gì ảnh hưởng. Rõ ràng đã bị bóng tối kiềm chế, nhưng cả mấy lần hắn tưởng có thể kết thúc, đối phương đều trốn thoát chỉ trong gang tấc.

Động tác của song phương quả thực là nhanh đến mức tận cùng, như điện quang hỏa thạch. Lúc này song phương biến hướng đã mấy chục lần, tần suất công kích như vậy trong giới tạp tu cũng cực kỳ hiếm thấy.

Trần Mộ không biết sự hoảng sợ trong lòng Cận Âm chẳng hề thua kém hắn. Cận Âm đối với kỹ năng sử dụng khí lưu tạp có niềm tin cực kỳ vững chắc. Nhưng mà cái tên đang tấn công từ phía sau kia bám dai như đĩa, vô luận hắn có cố gắng tránh né thế nào thì cũng không cắt đuôi được. Hiện tại hắn chỉ cần một chút thời gian, chỉ là một giây thôi để hắn có cơ hội phát động phản kích.

Song rõ ràng là đối phương không cho hắn có cơ hội. Những kỹ xảo tránh né chưa từng thất thủ của hắn trong lần hiểm họa này đã mất đi tác dụng. Động tác của đối phương linh hoạt hơn, nhanh hơn hắn.

Đây là điều không thể!

Đầu óc Cận Âm có chút hỗn loạn. Trình độ khống chế khí lưu tạp của hắn đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, trong Thiên Vân hắn chỉ kém Văn lão đại, khống chế khí lưu tạp thì Ủy Trì đội trưởng cũng không thể cùng hắn so sánh.

Đây là lần đầu tiên trên phương diện khí lưu tạp hắn bị thất bại.

Hắc tuyến tinh băng đã từng đánh giá về hắn: mạnh nhất là khống chế khí lưu tạp, năng lực chiến đấu chỉ đứng hạng nhì.

Đối với sự đánh giá này hắn cũng không cảm thấy điều gì bất công, ngược lại thấy xác đáng vô cùng, khống chế khí lưu tạp là điều mà hắn tự hào nhất. Năm đó Văn thủ lĩnh chính là bằng vào phương diện khống chế khí lưu tạp đường đường chính chính đánh bại hắn, mới có thể thu phục được vị tạp tu kiệt ngạo này.

Nhưng mà hôm nay hắn lại nhận ra rằng, đối thủ khống chế khí lưu tạp không thua kém gì hắn.

Tính hiếu thắng của Cận Âm nổi lên, bao nhiêu ý niệm tán loạn trong đầu lập tức tiêu tán, chỉ còn lại duy nhất một ý niệm: hắn phải thắng.

Ngay lập tức Trần Mộ phát hiện ra động tác của đối phương trở nên nhanh hơn, khó nắm bắt hơn. Trong lòng hắn thầm than thở, nếu như đơn thuần nói về điều khiển khí lưu tạp thì trình độ của hắn so với đối phương có một chênh lệch nhất định, đối phương vận dụng điều khiển khí lưu tạp đã tới mức không thể tưởng tượng nổi. Rất nhiều động tác cùng cách sử dụng hắn ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, cho tới tận khi chứng kiến từng động tác của đối phương hắn mới biết, a, nguyên lai động tác này còn có thể dùng được như vậy.

Nhưng, truy đuổi cùng né tránh trong chiến đấu cũng không chỉ vận dụng riêng sự điều khiển khí lưu tạp. Có lẽ đối với tạp tu mà nói thì đây chính là sự lý giải của bọn họ, nhưng đó lại không phải là sự lý giải của Trần Mộ. Lúc này Trần Mộ chỉ cần xem xét sao cho đạt được mục đích, có thể sử dụng bất cứ kỹ xảo gì.

Kỹ thuật tá lực của vô tạp lưu kết hợp cùng khí lưu tạp, Trần Mộ khó khăn đuổi theo bóng dáng của đối thủ, kiệt lực đem đối phương khống chế trong phạm vi công kích của mình. Từ nữ ma quỷ và Weah, hắn đã học được kỹ xảo vô tạp lưu khiến cho thân thể hắn mềm mại đến kinh người.

Cận Âm có chút giật mình. Nhãn lực của hắn tự nhiên là cao siêu, Trần Mộ sử dụng rất nhiều biện pháp đều là kỹ xảo của vô tạp lưu. Hắn chưa từng nhìn thấy, cũng không có nghĩ đến rằng nguyên lai vô tạp lưu có thể sử dụng cùng với khí lưu tạp kín kẽ đến mức thế.

Ngoài sự bội phục, chiến ý trong lòng hắn càng dâng cao hơn nữa. Về mặt âm lãnh nhưng trong lòng hắn lại giống như một bó đuốc đang bốc cháy hừng hực.

Lúc này rốt cuộc thì vẻ mặt âm lãnh của Cận Âm cũng tan đi, lộ ra nét chăm chú nghiêm cẩn. Khuôn mặt tối tăm giờ lại hơi có chút trắng dạt bất phàm. Cận Âm tăng tốc, tâm vô tạp niệm, tập trung hoàn toàn vào trận chiến, hắn phát huy ra thực lực trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy thân mình hắn tựa như một tia chớp, lấy tốc độ kinh người không ngừng chạy ngoằn ngoèo. Tốc độ cực nhanh, không nhìn kịp.

Đối phương có biến hóa, Trần Mộ ngay lập tức cảm nhận được. Ánh mắt hắn ngưng trọng, hít vào một hơi thật sâu, các đốt ngón tay bấm vào nhau kêu lách cách như rang đậu.

Ánh mắt hắn đột nhiên lạnh đi, sát khí bùng nổ.

Phanh!

Giữa không trung, tựa như quỷ ảnh phiêu lãng, đùi phải Trần Mộ đập lên thân cây phát ra 1 âm thanh trầm nặng. Cả đùi phải lấy đầu gối làm điểm tựa, cong thành góc 90 độ, trên mặt hắn thoáng hiện nét ửng hồng, đôi mắt tròn tròn nhưng không có chút nào dao động, vững vàng như chim ưng nhìn chăm chăm vào Cận Âm.

Vù!

Đùi phải bộc phát ra lực lượng kinh người, Trần Mộ tựa như một viên đạn nhằm thẳng đối phương lao đến.

Chiêu này Trần Mộ sử dụng cực ít, đây là kỹ xảo điển hình của vô tạp lưu nhưng lại không phải là kỹ xảo hạ cấp. Nó có thể trong khoảng thời gian ngắn đề cao sức bộc phát của người. Nhưng mà kỹ xảo này cũng tạo gánh nặng tương đối lớn đối với người sử dụng, chỉ có những vô tạp lưu có thân thể mạnh mẽ mới đủ sức chịu đựng tác dụng phụ của nó.

Trải qua sự chỉ điểm huấn luyện của Weah, bản thân Trần Mộ cũng tự đúc kết được một vài kỹ xảo. Nhưng đối luyện với Weah cho tới bây giờ, chiêu này của Trần Mộ cũng vẫn là vô dụng. Bởi vì cho dù hắn có lực bộc phát đề thăng tới mấy lần thì cũng không có cách nào đối với tốc độ cùng lực lượng của Weah tạo thành chút phiền toái. Ngược lại, bởi hắn sử dụng chiêu này nên thời gian chống đỡ của hắn bị rút ngắn lại rất nhiều. Nhưng, đối mặt với Cận Âm thì hắn chỉ có thể tận sức dốc vốn.

Trên trận chiến, hắn đang chiếm thượng phong, lúc này hắn phải lựa chọn: Giết chết đối phương, hoặc thoát ly đào tẩu.

Cuối cùng Trần Mộ quyết định giết chết đối phương. Dịch nhân trước mắt điều khiển khí lưu tạp đến mức xuất thần nhập hóa, nếu như bị truy kích thì thực sự là cơn ác mộng. Vậy nên không bằng thừa dịp này giết chết đối phương, mặc dù phí chút thời gian nhưng cơ hội chạy trốn sau này dễ dàng hơn nhiều. Dù sao thì hắn cũng đang nắm quyền chủ động, chiếm thế thượng phong. Nguyên nhân là vậy nên Trần Mộ mới không tiếc sức vận dụng chiêu này.

Tốc độ quá nhanh, Trần Mộ tựa như từ tinh không đột nhiên xuất hiện bên cạnh người Cận Âm, đầu ngón tay chớp động, một đạo thanh sắc mỏng manh hướng tới cổ đối phương vạch tới.

Chỉ chăm chú điều khiển khí lưu tạp khiến cho phản ứng của Cận Âm so với bình thường linh mẫn hơn nhiều lần. Một cổ khí lưu đột nhiên từ dưới chân hắn đẩy về phía sau, thân thể hắn liền ngã về phía trước, mắt nhìn thấy tựa như sắp ngã xuống.

Vừa thực hiện xong động tác phi thường này thì hần phát hiện một kích trí mạng của Trần Mộ lao đến. Lập tức song chưởng của hần ấn xuống phía dưới, chỉ thấy hai cổ khí lưu từ bàn tay hần phun ra mạnh mẽ, nhờ cổ lực lượng này mà thân hình hần trượt đi, hướng sang bên tạt ra. Tuy vẻ mặt vốc dáng Cận Âm nghiêm cẩn, nhưng trong cơ thể lại có một cảm giác cuộn cuộn muốn phun trào thật khó tả.

Một lần nữa đối phương thành công tránh né cũng không có ngoài dự liệu của Trần Mộ. Trình độ điều khiển khí lưu tạp của Cận Âm hần cũng nhìn không thấu. Nhưng Trần Mộ cũng cực nhanh phản ứng, trên tay chợt hiện ra một dải năng lượng màu xanh, roi năng lượng đánh chết ong Tuyết Nghi lần trước lại một lần nữa xuất hiện.

Bách Biến, trăm hình trăm biến!

Roi năng lượng giống như linh xà, nhằm hướng sườn của Cận Âm vút tới.

Trong lòng Cận Âm giật mình, thủ đoạn của đối phương quả thực là tầng tầng lớp lớp, rất khó phòng bị. Mới vừa rồi là dùng đầu ngón tay chém ra đạo thanh mang, nay lại biến ra một cây roi năng lượng. Bất quá mặc dù giật mình nhưng hần cũng không hề sợ hãi. Trong lòng hần tràn ngập sự tự tin vượt xa người bình thường.. Hần ý thức được khốn cảnh hiện đang ở trạng thái cao nhất, hần tin tưởng rằng dù chịu thêm công kích sắc bén như vậy cũng không có cách nào vây khốn hần.

Chỉ thấy giữa không trung, thân hình Cận Âm đột nhiên ngửa ra sau như một vòng cung ngược, hiểm tránh đạo roi năng lượng.

Động tác của song phương quả thực nhanh đến mức tận cùng, trong chớp mắt đã giao thủ mấy chục lượt.

Trần Mộ sử dụng Đại Nê Thu cùng Bách Biến đều tạo ra những sóng năng lượng cực kỳ yếu ớt, nhưng mà năng lượng từ khí lưu tạp của Cận Âm tỏa ra lại đánh động các tạp tu khác. Nhưng bởi vì chỉ có sóng năng lượng phát ra từ khí lưu tạp của Cận Âm nên các tạp tu đều có chút nghi hoặc không hiểu, cuối cùng chỉ có năm tên tạp tu chạy đến.

Mất thấy tạp tu đối phương chạy đến trợ giúp, trong lòng Trần Mộ thâm lo lắng. Một khi bị vây chặt thì hôm nay chính là ngày chết của hần.

Trần Mộ đột nhiên dừng thân.

Thấy Trần Mộ đột nhiên dừng lại, Cận Âm có chút nghi hoặc. Hần cũng biết đồng bọn đang ở bên chạy tới, kỳ thật trong lòng hần cũng không hy vọng những người kia chạy tới lúc này. Lúc này hần đang ở trạng thái đỉnh cao nhất, hình như đang ngộ ra điều gì, hần biết rằng mình rất có khả năng đột phá vào lúc mấu chốt.

Nếu như đối phương thấy tình thế không ổn bỏ trốn thì hần cũng không thấy kỳ quái. Nhưng đối phương không chạy đi mà lại ngừng hành động, điều này sao không làm cho hần nảy sinh lòng hiếu kỳ chứ?

Chẳng lẽ đối phương còn có sát chiêu?

Khó có khả năng! Trong lòng hần lập tức chối bỏ ý tưởng này. Nếu như đối phương có thủ đoạn nào lợi hại hơn thì đã sớm dùng đến chứ sẽ không cùng mình chiến đấu dây dưa lâu đến như vậy.

Trong mắt hần, cái tên xấu xí trước mặt này có chấp cánh cũng khó mà thoát. Hần hết sức chờ mong Trần Mộ đem những chiêu thức lợi hại nhất ra sử dụng. Hần cảm giác được mình đang ở bên bờ của sự đột phá, lúc này áp lực càng lớn thì khả năng càng khiến hần phải phát xuất ra mọi tiềm năng ở mức cao nhất, như vậy thì hần càng dễ dàng đột phá.

Luồng cảm giác thần kỳ trong cơ thể càng mãnh liệt hơn, tựa như chỉ còn một lớp giấy mỏng manh ngăn cản. Rất nhanh, có lẽ chỉ cần một chút nữa thôi mình sẽ đột phá được chương ngại.

Đến đây đi.

Cận Âm đứng vững vàng nhìn Trần Mộ chằm chằm. Vẻ mặt nghiêm cẩn xen lẫn cuồng nhiệt vô cùng, ánh mắt tỏa sáng rực rỡ như lửa.

383. Chương 377: Kỳ Lung Thiên Cát

Đột nhiên bên cạnh Trần Mộ xuất hiện hai quả cầu năng lượng cỡ bằng nắm tay, một đen một trắng.

Đây là cái gì? Cận Âm có chút nghi hoặc nhưng vẫn lộ ra vẻ thận trọng. Mặc dù cực kỳ khát vọng đột phá nhưng hắn không muốn bởi vậy mà mất mạng.

“Ba” một tiếng nhỏ, hai quả cầu năng lượng đen trắng đồng thời nổ bung ra tạo thành vô số hạt năng lượng nhỏ cỡ ngón tay cái, bắn tung tóe ra bốn phía.

Cận Âm bị hù dọa đến giật mình. Bất quá phản ứng của hắn cực nhanh, nhẹ nhàng tránh sang một bên, hoàn toàn không bị thương tổn gì. Mặc dù mỗi hạt năng lượng chỉ tầm cỡ ngón tay cái, nhưng ai mà biết bên trong nó có lực sát thương hay không? Hắn cũng không dám ‘tiếp xúc thân mật’ với những hạt năng lượng trông có vẻ đáng yêu từ hai quả cầu đen trắng.

Mặc dù chiêu này Cận Âm có chút nhìn không thấu, nhưng mà trong lòng hắn lại nhẹ nhõm thở ra. Bởi vì chiêu vừa rồi năng lượng chấn động so với lúc đối phương vô thanh vô tức tấn công hắn thì mãnh liệt hơn nhiều, hắn có thể dễ dàng nắm được.

Chỉ cần có năng lượng dao động là được. Kiểu chiến đấu này khiến cho Cận Âm cảm thấy quen thuộc, điều này khiến cho hắn thêm vài phần tự tin. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn chút lo lắng, lo lắng cho bản thân bởi vậy mà không hoàn thành đột phá được.

Ngay lúc này đột nhiên phát sinh biến hóa. Những hạt năng lượng đen trắng đang bắn lung tung tứ phía, nhưng ngoài dự đoán chúng đột nhiên dừng lại giữa không trung. Điều này khiến người khác sinh ra cảm giác không thật mãnh liệt, giây phút này thời gian như ngừng hẳn lại.

Biến hóa như vậy giống lên hồi chuông cảnh báo trong lòng Cận Âm, hắn lập tức chấn khởi tinh thần, cẩn thận cảnh giác chú ý sự biến hóa của mỗi hạt năng lượng. Nguyên bản hắn tưởng rằng mỗi hạt năng lượng có thể nổ mạnh gì đó, nhưng sự biến hóa trước mắt thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn. Cận Âm biết rõ rằng hề có biến hóa nằm ngoài dự đoán của mọi người thì thường có nghĩa là nguy hiểm đã tới. Cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mãnh liệt, không chút do dự, hắn kích hoạt lồng năng lượng.

Một cái lồng năng lượng hình tròn có màu đỏ bao hắn lại bảo vệ. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cái lồng năng lượng màu đỏ này ngay khi xuất hiện liền xoay tròn với tốc độ kinh người.

‘Long Quyển Phong’ là tên của lồng năng lượng này. Tính năng phòng hộ của nó rất tốt, sự xoay tròn với tốc độ cao khiến cho nó có thể đem rất nhiều công kích đánh bay, hóa giải bớt năng lượng. Khi xuất hiện lồng năng lượng bảo vệ, từ miệng Cận Âm khê thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hắn không khỏi tò mò nhìn đám hạt năng lượng kia.

Mỗi hạt năng lượng đều hình tròn to cỡ ngón cái, rất tròn trịa nhẵn nhụi, chia làm hai màu đen trắng. Tính sơ cũng hơn trăm hạt.

Hắn đột nhiên phát hiện một điểm bất thường.

Những hạt năng lượng đứng giữa không trung được sắp xếp cực kỳ có quy luật. Bên mỗi một hạt năng lượng màu trắng thì sẽ là một hạt màu đen, và ngược lại. Những hạt năng lượng sắp hàng chỉnh tề nghiêm chỉnh tạo thành một phương trận. Mà hắn cùng Trần Mộ đều nằm trong phạm vi của cái phương trận đó.

Nếu như Cận Âm có xem đoạn hình ảnh buổi trình diễn 007 của Tiêu Tư thì đối với tình cảnh trước mắt sẽ không xa lạ. Chỉ là màn trình diễn của Tiêu Tư với 007 chỉ phóng thích 60 khối cầu năng lượng đen trắng tạo thành một cái hình tròn. Mà trước mắt, là mấy trăm hạt năng lượng nhỏ cấu tạo thành một cái phương trận. Những hạt năng lượng cầu đen trắng đen giống như quân cờ, đan xen móc nối lẫn nhau.

Phương trận khiến cho sự bất an trong lòng Cận Âm vừa trầm xuống đột nhiên bật lên mãnh liệt. Vài khối năng lượng cầu màu đen và màu trắng đang trôi nổi cách hắn không xa, nhưng hắn không dám coi thường vọng động. Tình cảnh trước mắt vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Trần Mộ thần sắc nghiêm túc, tay phải duỗi ra, năm ngón tay cong lại tựa như bắt được cái gì. Tất cả hạt năng lượng màu đen và màu trắng đều nhất tề tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trong bóng đêm, những hạt năng lượng tỏa ra ánh sáng nhu hòa tạo thành một quang cảnh mông lung huyền lệ, tựa như đứng giữa một bầu đêm đom đóm.

Sắc mặt Cận Âm rốt cuộc thay đổi!

Một luồng cường đại, vô cùng cường đại cảm giác nguy hiểm phút chốc bao phủ lòng hấn. Cảm giác tan mát xung quanh có thể cảm nhận được luồng năng lượng xung động mãnh liệt. Song hấn hoảng sợ phát hiện, cảm giác của bản thân dường như không thể khống chế.

Những hạt năng lượng đen, trắng nhìn rất đẹp kia tựa như có một từ trường kì dị, loại từ trường này có thể làm ảnh hưởng đến cảm giác của chính hấn.

Trời ạ! Có thể như vậy được sao?

Trên mặt Cận Âm lúc này trắng bệch không còn chút huyết sắc nào, trong ánh mắt nghiêm cẩn hiện lên vẻ rung động cuồng nhiệt cùng với nét kinh hãi vô cùng.

Có thể làm ảnh hưởng cảm giác, đây là khái niệm gì? Muốn sử dụng tạp phiến, nhất định phải dùng cảm giác để khống chế. Yêu cầu khống chế của cảm giác vô cùng tinh xảo, đối với bất kỳ sự sai lệch nào của cảm giác đều có thể dẫn tới một kết cục hoàn toàn khác.

Trên đời này hóa ra tồn tại loại tạp phiến có thể sinh ra ảnh hưởng đối với cảm giác người khác!

Những ý niệm hiện ra như điện quang hỏa thạch trong đầu Cận Âm. Vượt qua kinh hãi ban đầu, hấn đã tỉnh táo lại, mới vừa rồi mình còn nghĩ tới chuyện đột phá, vậy mà giờ đây đã lâm vào tuyệt cảnh. Nếu đối phương tùy ý phát động, chỉ sợ hôm nay mình phải mất mạng nơi này.

Ánh mắt Cận Âm chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn. Vẻ mặt hấn lúc này mới làm người ta nghĩ tới thân phận tiểu đội trưởng đội bảy ở Thiên Vân của hấn.

Hấn xông thẳng về hướng Trần Mộ, bởi vì cảm giác đã không thể khống chế được nên hấn không chọn khí lưu tạp. Giống như một con dã thú bị đẩy đến bước đường cùng, ánh mắt hấn lộ vẻ hung tàn điên cuồng.

Tốc độ của hấn cũng không nhanh, ít nhất là trong mắt Trần Mộ. Quen với tốc độ của Weah, nên tốc độ như vậy cũng không gây được khó khăn cho mắt hấn. Nhưng hấn cũng không chút nào khinh thị. Trận chiến với Xuyên Hạ, gã tạp tu kia tự bạo khiến cho bản thân hấn bị trọng thương đã để lại cho hấn ấn tượng cực kỳ sâu đậm.

Xem ra tên tạp tu trước mặt kia thực lực mạnh hơn tạp tu tự bạo không biết bao nhiêu lần, nếu tự bạo thì uy lực nhất định sẽ mạnh hơn không ít.

Trần Mộ nhận ra rằng dường như tất cả tạp tu đều hướng về phía này chạy tới. Chiêu này của Song Cực Lôi Cầu tạp làm xuất hiện năng lượng xung động quá lớn, tựa như mặt trời giữa đêm đen, tạo thành đích cho tất cả các tạp tu hướng tới.

Phải giải quyết nhanh một chút!

Hàn quang trong mắt Trần Mộ chớp động, bỗng nhiên năm ngón tay duỗi ra thành một trảo.

Kỳ Lung Thiên Cát!

Tất cả các hạt năng lượng xung quanh, mỗi một hạt năng lượng đen kết nối cùng một hạt năng lượng đen khác tạo thành một sợi dây đen nhỏ, tương tự như vậy, mỗi hạt năng lượng trắng tùy ý kết hợp với một hạt năng lượng trắng tạo thành một sợi màu trắng thẳng tắp.

Những sợi dây năng lượng màu đen, màu trắng đan xen lập tức làm cho phương trận trở thành một cái lồng giam, tựa như một cái cối xay thịt.

Cận Âm thấy Trần Mộ công kích, trong tích tắc hấn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Hấn cảm nhận được trong khoảnh khắc đối phương phát động công kích, từ trường làm ảnh hưởng tới cảm giác của hấn đột nhiên biến mất.

Không chút do dự, hắc diện cuồng thúc giục cảm giác. Hắc biết đây chính là cơ hội cuối cùng. Ngay lập tức trong người hắc nổi lên một cơn lốc xoáy cự đại. Hắc như là hải tặc giết người không chớp mắt, còn cơn lốc xoáy như cơn bão đem hải tặc ra phá nát.

Thân thể Cận Âm được bao quanh bởi một tầng năng lượng màu xanh nước biển. Tầng năng lượng này khiến cho hắc trông như một con cá đang nằm trong biển. Hắc nhẹ nhàng vọt từ mặt đất lên giữa không trung, sống động tựa như một con cá kiếm màu xanh. Liền trong khoảng thời gian ngắn ngủn ấy, tầng năng lượng bao quanh thân thể hắc đã trở nên nồng đậm khiến không thể trông rõ diện mạo của hắc. Lồng năng lượng màu đỏ vẫn vận chuyển với tốc độ điên cuồng như cũ, màu đỏ chói xuất hiện cùng chỗ với màu xanh lam của biển khiến cho người ta có cảm giác lãnh huyết tàn khốc.

Trước mắt là sợi dây năng lượng đen trắng đan xen giăng khắp nơi, còn luồng cảm giác nguy hiểm tựa như đám mây đen trước cơn mưa, nồng đậm không lối thoát.

Cận Âm trong lòng đột nhiên nhận ra điều gì đó. Không chút do dự, hắc tung một kích trí mạng vào những sợi dây năng lượng. Phương hướng của hắc chính là vị trí của Trần Mộ.

Trần Mộ mặt không chút biểu tình nhìn công kích của Cận Âm. Cũng không thấy hắc có động tác gì, những sợi dây năng lượng đen, trắng đang giăng đầy trời bỗng co rút lại tựa như một cái vòng lớn. Một cái vòng đột nhiên khép lại.

Kỳ thật, Trần Mộ không phải hoàn toàn trấn định, ngược lại hắc thật sự đang kinh ngạc. Đấu chí cùng sự bền bỉ của đối phương quả thực hiếm thấy. Chỉ là để hoàn thành một chiêu này, hắc phải tập trung toàn bộ tinh thần, thúc giục tất cả cảm giác mới có thể miễn cưỡng chống chế được. Lúc này hắc căn bản không thể làm ra bất cứ phản ứng gì khác, điều duy nhất có thể làm chính là phải hoàn thành xong chiêu này.

Giữa không trung, thân thể Cận Âm vô cùng mềm mại, tựa như một con cá kiếm linh hoạt nhẹ nhàng đang đưa thân thể. Hắc đang sử dụng chính là động tác chiến thuật mà trước kia Trần Mộ đã sử dụng để thoát khỏi sự truy kích của dã thú, ‘Lẩn tránh hình sóng cao tần.’

Tiếng không khí gây vụn rã vang lên không ngừng, bởi vậy có thể thấy được lực bộc phát của động tác này mạnh cỡ nào. Nếu như tại thời điểm khác, khi hoàn thành xong động tác hoàn mỹ như vậy sẽ khiến Cận Âm mừng rỡ như điên. Song lúc này tất cả mọi sự chú ý của hắc đều đặt vào tám mạng nhện dày đặc do những sợi năng lượng kết thành này.

Mỗi một khe hở mà nói đối với hắc đều trân quý dị thường.

Trong chớp mắt hắc đã thành công tránh né qua bảy, tám sợi năng lượng tuyến. Điều này làm cho Trần Mộ cả kinh, trong một hoàn cảnh phức tạp như thế này mà đối phương còn có thể bảo trì sự tỉnh táo, quả nhiên là một cao thủ. Trong mắt hắc nhận định, địch nhân kia có thực lực không dưới Motta.

Nhưng, Kỳ Lung Thiên Cát há lại có thể dễ dàng đột phá như vậy?

Vòng năng lượng do các sợi năng lượng cấp tốc co rút lại, khiến cho các khe hở giữa các dây năng lượng càng lúc càng nhỏ. Mà lúc này rốt cuộc Cận Âm cũng đụng trúng dây năng lượng đầu tiên.

Đây là một sợi năng lượng trắng thuần khiết, tản ra quang mang bạch sắc.

“Ba”

Một đóa hoa lửa tóe ra kèm theo âm thanh.

Lồng năng lượng màu đỏ rung mạnh, mà thân thể đang chuyển động linh hoạt như cá bơi của Cận Âm đột nhiên bị chững lại. Chỉ trong một sát na bị kiếm hãm cũng đủ để vài sợi năng lượng hướng đến quần lại.

Lúc này cự ly của Cận Âm cách Trần Mộ chưa đầy mười mét.

“Bình” Một âm thanh thanh thúy vang lên, lồng năng lượng đang cấp tốc xoáy tròn đột nhiên bị nghiền nát. Trong lòng Trần Mộ thâm mừng rỡ, nhưng một màn kế tiếp lại làm cho thần sắc hắc ngưng trọng hẳn lên.

Lồng năng lượng của Cận Âm không giống như những lồng năng lượng khác khi bị nghiền nát thì sẽ vỡ ra thành vô số mảnh, mà là hóa thành hơn mười khối nhỏ, cùng với tốc độ quay kinh khủng hóa thành những khối năng lượng nhỏ hướng bốn phía bắn tung ra.

“Ba ba ba” những âm thanh mạnh mẽ vang lên dày đặc khiến người khác không thở nổi, tất cả những khối tiểu năng lượng vỡ ra từ lồng năng lượng đều đánh lên những sợi năng lượng xung quanh khiến cho lưới năng lượng lộ ra vài khe hở.

Lúc này Cận Âm hai mắt đỏ ngầu, nổi đầy gân xanh, chột quát: “Đi chết đi!”

Thân hình vừa mới linh hoạt như cá kiếm đột nhiên dừng lại, tốc độ xoay tăng lên. Nếu nói vừa rồi hắn như một con cá kiếm giữa biển khơi, thì hiện tại hắn lại giống như mũi tên của hải thần bắn ra vậy.

Không có bất cứ biến hóa gì, chỉ có tốc độ. Chỉ có quyết tâm từ trước đến nay chưa từng có.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên trong lòng Trần Mộ, cơ hồ đồng thời ánh mắt hắn tăng vọt. Không cổ kị bất cứ điều gì, hắn liều mạng thúc giục cảm giác, năng lượng trong thể năng lượng tựa như hồng thủy dâng mãnh liệt mạng đổ về Song Cực Lô Cầu tạp.

Những hạt năng lượng nhìn không rõ, chỉ có thể thấy những sợi dây năng lượng đen, trắng đan xen giăng đầy trời, lúc này tám vòng năng lượng phát ra quang mang cùng chấn động năng lượng mãnh liệt chưa từng có.

Blak cùng Jerram đều biến sắc. Các tạp tu khác ào ào dừng cước bộ, ánh mắt hướng về phía Trần Mộ và Cận Âm đang giao chiến lộ ra vẻ sợ hãi. Tất cả bọn họ đều cảm giác được uy lực của nguồn năng lượng chấn động kinh khủng đang tản ra bốn phía.

“Đây, đây là cái gì vậy?” Một tạp tu lắp bắp hỏi, vô thức giảm tốc độ.

“Không.. không biết, thật là lợi hại.” Một vị tạp tu khác thần sắc hoảng sợ nuốt nước miếng, hắn cũng vô thức hạ thấp tốc độ của bản thân.

Cơ hồ tất cả các tạp tu đều trở nên chần chừ. Bọn họ mặc dù cùng hung cực ác, nhưng chung quy vẫn có sợ hãi, Quả thực luồng năng lượng chấn động quá mạnh mẽ, cường hãn đến mức làm kẻ khác phải run rẩy.

Địch nhân như vậy thì không thể chiến thắng. Trong tiềm thức của rất nhiều tạp tu hiện ra ý niệm này.

Blak và Jerram cũng hạ thấp tốc độ. Hai người vừa sợ vừa chăm chú nhìn về hướng đó. Đây là vị trí của Cận Âm. Hai người liếc nhau, ăn ý cùng ngừng lại. Xét về thực lực, Cận Âm mạnh hơn hai bọn hắn. Nếu Cận Âm còn không giải quyết được thì bọn họ cũng bỏ đi.

Mạng nhỏ quan trọng hơn a.

Khóe miệng Trần Mộ tràn ra máu tươi, lúc này quang mang phát ra từ vòng năng lượng đã phát sáng đến cực điểm, chói mắt làm người khác không cách nào nhìn rõ được. Ánh mắt của hắn vững vàng nhìn chăm chăm vào quang vồng, không chút buông lỏng. Thúc giục cảm giác quá độ đã khiến hắn bị nội thương không nhẹ. Hắn không nghĩ tới đối phương khó chơi đến vậy. Đối phương tựa như tia chớp, bất ngờ đánh tới khiến hắn suýt thì để đối phương thoát được.

May là hắn thấy không ổn, liền đem cảm giác thúc giục hết sức mới chập vật không chế được cục diện. Hắn thể nào cũng không tưởng được, đối phương giờ phút này có đột phá.

Quang mang xung quanh thân thể đối phương ảm đạm đi rất nhiều, đối lập hoàn toàn với quang mang cường thịnh tỏa ra từ sợi năng lượng. Nhưng nếu như hắn phát hiện, lúc này khóe miệng Trần Mộ đầy máu tươi sẽ lập tức hiểu được, đối phương chẳng qua cũng như đèn dầu sắp cạn.

Cận Âm vẫn tiến về phía trước, mỗi bước đều vô cùng gian nan. Ngắn ngủn chỉ có vài mét nhìn rất gần mà lại như rất xa, không thể nào đi hết đoạn đường được.

Ai có ngờ rằng chính lúc bản thân đột phá cũng là lúc bỏ mạng cơ chứ? Trong lòng Cận Âm sâu thẳm, ánh mắt hiện lên tia tiếc nuối. Chợt tia tiếc nuối trở nên kiên định.

Những sợi năng lượng dày đặc cấu thành một cái vòng lớn, sát khí lâm liệt.

Cận Âm hít một hơi thật sâu, bộc phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, cố lấy tất cả sức lực còn lại lao đầu vào hướng trước mặt.

Ba mét.. hai mét..

Âm!

Một tiếng vang thật lớn, trước mắt đột nhiên hiện lên một mảng sáng trắng mờ mờ. Trần Mộ không kịp phản ứng, bị Cận Âm đâm đầu húc tới đánh bay ra sau vài mét.

Phốc! Trần Mộ không nhìn được lại phun ra một ngụm máu tươi, những chùm sáng đầy trời biến mất.

Liếc nhìn Cận Âm nằm trên mặt đất, lúc này đã trở thành huyết nhân, trên người chẳng chít trên trăm lỗ hồng đáng sợ đến cực điểm, hoàn toàn không có một hơi thở. Trần Mộ cố nén cảm giác gần như hư thoát, lao đảo hướng về phía Trát Nhĩ Kiền phóng đi.

384. Chương 378: Cục

“Đại nhân, nên nghỉ ngơi một chút đi.” Cuối cùng Vệ Lâm không nhìn được, đành phải nhắc nhở. So với Tống Thành Ngạn thì nàng lớn hơn ba tuổi, khí chất thành thục, tướng mạo xuất chúng.

Có lẽ là đã nhận ra sự ân cần của Vệ Lâm, hần miễn cưỡng ngẩng đầu lên, cười gượng, cố gắng che dấu sự suy nhược của bản thân, đáp: “Công việc cũng sắp xong rồi mà!”

Đúng lúc này, độ nghi trên tay Vệ Lâm vang lên, nàng vội vàng nhận thoại, khôi phục lại trạng thái công việc, nói chuyện ngắn gọn, lưu loát, đối đáp dứt khoát. Mặc dù Vệ Lâm rất xinh đẹp, nhưng trong đội ngũ lại không ai dám có ý đồ với nàng.

Bởi vì nàng là phụ tá của Tống Thành Ngạn.

Ban đầu, đám thủ lĩnh tư quân xuất thân quyền quý đều không ưa gì gã thiếu niên nổi danh thiên tài này, nhưng bọn họ nhanh chóng nếm mùi lợi hại. Dựa vào đội tập tu mượn của đường Hàm Phái, cùng với những thủ đoạn vừa mềm mỏng, lại vừa cứng rắn, Tống Thành Ngạn đã nhanh chóng nắm được quyền lực trong đội ngũ, còn những kẻ cứng đầu cứng cổ thì bị đá về kinh đô. Nghe nói những người này còn chưa kịp than khóc kể khổ thì đã bị chủ nhân tước đoạt tất cả, kết quả rất thê thảm. Điều này khiến cho tất cả các thủ lĩnh đều rất kính sợ gã thiếu niên nhà nhận này, không dám tùy tiện nữa.

Tống Thành Ngạn dùng biện pháp mạnh mẽ nhất không ngừng tiến lên, nhằm vào lúc chiến trường tạm ngưng mà nhanh chóng ổn định tiền tuyến. Dần dần, thế công như chẻ tre của Trung Đạt Thư Phủ và Pháp Á cũng bị hấn chặn lại.

Nếu như nói những thủ đoạn trước đây chỉ có thể làm cho những thủ lĩnh tư quân thấy sợ hãi, thì những chiến thắng liên tục lại khiến bọn họ tâm phục khẩu phục Tống Thành Ngạn. Mà bởi Tống Thành Ngạn lại cư xử với Vệ Lâm với thái độ khác xa mọi người, nên bọn họ tự nhiên cũng không dám lơ đãng.

Sau khi cùng ở chung với Vệ Lâm, mọi người mới phát hiện ra năng lực nghiệp vụ của nàng hết sức xuất sắc, làm việc rất nghiêm chỉnh, sát phạt quả quyết. Vì thế cho nên mọi người khi đối mặt với vị nữ tử xinh đẹp này thì đều rất dè dặt cẩn thận.

“Đội thứ 11 vừa mới báo cáo. Bọn họ đã đánh vào cánh trái của Trung Đạt Thư Phủ, tuy nhiên thương vong cũng khá lớn, yêu cầu trợ giúp khẩn cấp!” Vệ Lâm báo cáo lại, giọng nói không hề có chút cảm xúc nào.

Tống Thành Ngạn chỉ còn biết cười khổ, một khi Vệ Lâm đã làm việc thì cứ luôn lạnh như băng.

Dẫu vậy, khi nghe được tin tức, Tống Thành Ngạn cũng có chút chấn động, bởi vì đây chính là điểm mấu chốt trong kế hoạch của hắn. Không biết có phải do được tin tốt này kích thích hay không mà suy nghĩ của hắn bỗng trở nên cực kỳ minh mẫn, hạ lệnh quyết đoán: “Lệnh cho đội số 7 lập tức tiến vào trợ giúp, nhất định phải chống đỡ được cánh trái của Trung Đạt Thư Phủ tới trưa mai! Các đội số 1, 2, 6, 8, 10, 13 lập tức tập hợp, thực hiện kế hoạch B!”

“Rõ! Sắc mặt Vệ Lâm vẫn không hề có chút thay đổi.

Rốt cuộc cũng đã tới lúc phản công rồi! Nhìn lại những bản kế hoạch mà bản thân đã dồn hết tâm tư vào đó, Tống Thành Ngạn cũng chẳng có vẻ gì là mừng rỡ hay là khẩn trương trước trận chiến. Thần sắc của

hắn lúc này chỉ có một vẻ cô đơn cùng cảm giác như trút bỏ được gánh nặng, ánh mắt phức tạp đầy khó hiểu.

Đường đại ca, rốt cuộc những gì ta nợ người cũng đã có thể trả lại rồi. Đột nhiên, hắn bỗng cảm thấy hai chân mình mềm nhũn ra, một cảm giác choáng váng xộc thẳng vào đầu.

Rầm! Bàn làm việc lật nhào ra sàn, những trang kế hoạch tác chiến bị hất tung lên như những bông tuyết.

“Thành Ngạn!” Vệ Lâm không thể nào giữ được vẻ lạnh lùng nữa, kêu lên đau đớn.

Khu Thượng Cam là nơi có phong cảnh tuyệt vời nhất trong ngũ đại hoa khu, khí hậu ôn hoà, bốn mùa như xuân, sông núi thanh tú, tạo nên nền văn hoá đặc biệt của khu Thượng Cam.

Dân chúng ở ngũ đại hoa khu và kinh đô đều có đặc thù của mình. Dân chúng ở khu Thiên Đông Lý cứng cỏi, khu Bắc Liên dữ dằn, khu Tả Hách nhanh nhẹn, khu Phạm A Tư thành kính, kinh đô cao ngạo. Dân chúng ở khu Thượng Cam cũng có đặc điểm của riêng mình, đó chính là ôn hoà.

Khu Thượng Cam là nơi có nền văn hoá phong phú và đa dạng nhất trong ngũ đại hoa khu, đây cũng là nơi hưởng thụ được ưa thích nhất của các phú hào.

Mà Trung Đạt thành lại ở trung tâm của khu Thượng Cam, chiếm ngay vị trí giàu có nhất.

Chiến tranh giữa Trung Đạt thành và Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ chỉ tập trung ở khu vực giáp ranh giữa khu Thượng Cam và kinh đô nên đương nhiên là Trung Đạt Thư Phủ không hề bị ảnh hưởng, vẫn phồn thịnh như xưa, dòng người qua lại như mắc cửi.

Trung Đạt Thư Phủ nằm ở phía tây bắc của Trung Đạt thành, trải qua vô số đời phủ chủ, nó đã trở thành một lâm viên có diện tích hơn 10 vạn km vuông. Trên sân trường đẹp như tranh vẽ có rất nhiều đệ tử đang đi lại, trên mặt tràn đầy vẻ phấn chấn và sự tự tin của tuổi trẻ. Có thể tiến vào nơi đây, có ai mà không phải là tinh anh trong tinh anh, có ai mà không đủ lý do để tự tin chứ.

Ở trước cửa chính của Trung Đạt Thư Phủ đang có một gã trung niên mặc áo khoác xám, neho mắt nhìn tầm mắt có bốn chữ to ‘Trung Đạt Thư Phủ’ do phủ chủ đời thứ nhất viết. Một nụ cười lạnh lùng thoáng hiện trên môi hắn, đôi mắt ôn thuận như ngọc khê đảo, chiến ý mênh mông.

“Đường Hàm Phái muốn cùng phủ chủ đấu một trận, ngài có dám hay không?”

Thanh âm kiêu ngạo, cuồng vọng, sắc bén như lưỡi đao lướt vào Trung Đạt Thư Phủ. Tiếng nói chuyện ồn ào trong sân trường của thư phủ như bị lưỡi đao chặt đứt, biến mất không còn chút tăm hơi, khắp nơi chỉ còn lại sự tĩnh mịch.

Đường Hàm Phái đơn thương độc mã tới thẳng Trung Đạt Thư Phủ, khiêu chiến phủ chủ đương nhiệm. Thiên hạ chấn kinh!

Lúc này, ở trong khu rừng, Trần Mộ có thể nói là khá chật vật, cả người đều là vết thương, tuy nhiên chúng đều đã kết vảy, đây chính là những dấu vết từ trận đấu với Cận Âm lúc trước.

Cái đám tạp tu âm hồn bất tán phía sau như đàn sói đánh hơi được con mồi, vẫn luôn đuổi sát theo hắn. Nếu không nhờ có Xà Kính thì hắn sớm đã bị đám tạp tu này bao vây. Tuy hắn không nhận ra được sóng năng lượng nào cùng loại với Xà Kính, nhưng đối phương lại luôn có thể tìm ra vị trí của hắn, điều này khiến cho hắn thấy rất kỳ quái.

Có lẽ là đối phương đã để lại trên thân thể mình một thứ ấn ký gì đó. Cẩn thận ngẫm lại thì có khả năng là Cận Âm trước khi chết đã giở trò quỷ rồi.

Đánh một trận với Cận Âm tuy đem lại cho Trần Mộ vô số vết thương nhưng lợi ích thu được cũng không hề ít. Trước đây, tuy kinh nghiệm chiến đấu của hắn không phải là ít, nhưng rất ít khi phải chính diện giao đấu. Bình thường, hắn đều sử dụng tốc độ của bản thân để thủ thắng, lần này gặp phải một cao thủ có tốc độ không hề thua kém, kỹ xảo khổng lồ khiến khí lưu tạp lại còn cao hơn khiến cái mạng nhỏ của hắn suýt nữa thì đi tong.

Đến bây giờ hắn mới biết cái thứ chiến thuật do bản thân xếp đặt khi gặp phải cao thủ chân chính sẽ vó vắn tới mức nào. Ví dụ như Văn toa, tuy có thể coi là lợi khí dùng cho ám sát, nhưng khi đụng phải tạp tu có cảm giác linh mãnh liền không thể nào phát huy được tác dụng.

Ví dụ như trận chiến với Cận Âm vừa qua, Văn Toa không hề có đất dụng võ. để phóng ra Văn Toa cần dùng cảm giác tập trung vào mục tiêu, nhưng điều này lập tức sẽ khiến đối phương cảnh giác, không những khó có thể bắn trúng mà còn có thể làm lộ vị trí. Còn nếu ở trong bóng tối, cho dù Trần Mộ có thị lực rất tốt thì cũng khó có thể ngắm bắn.

Chỉ có Song Cực Lôi Cầu là vẫn làm cho Trần Mộ hài lòng, còn chiêu Kỳ Lung Thiên Cát tuy có uy lực rất lớn nhưng vẫn có sơ hở, phạm vi tấn công lại có hạn, nếu đối phương có thể sớm phát hiện rồi chạy khỏi phạm vi công kích thì chiêu này coi như vô dụng luôn.

Hơn nữa, trước khi phát động sát chiêu này một khắc, từ trường quấy nhiễu cảm giác sẽ đột ngột biến mất. Đây cũng chính là một sơ hở, tạo cơ hội cho Cận Âm. Tuy sát chiêu sau đó vô cùng sắc bén nhưng bản thân Trần Mộ cũng phải chịu trọng thương.

Kỳ Lung Thiên Cát là một tuyệt chiêu kỳ diệu, Trần Mộ đã phải bỏ ra rất nhiều công sức mới tạo ra được chiêu này. Do chiêu này yêu cầu cảm giác cực cao nên khi sử dụng hắn cũng không còn hơi sức đâu mà làm động tác khác, nếu không bởi thời gian bày bố chiêu Kỳ Lung này cho đối phương cơ hội, thì đã có thể kết liễu đối phương được rồi.

Đương nhiên, đây chỉ là sự ước lượng của Trần Mộ, mà độ chính xác trong ước lượng của hắn lại là hai thái cực khác hẳn nhau. Ở phương diện chế tạp, ước lượng của hắn hầu như không có sai sót, chính xác tới mức khiến cho Nhữ Thu sợ hãi không thôi, nhưng ở phương diện sử dụng tạp phiến, những ví dụ về sai sót lại nhiều không kể xiết.

Tính năng của một tạp phiến ba sao như Song Cực Lôi Cầu mà đạt tới tình trạng này có thể nói là rất đáng kinh ngạc, nhưng mọi việc có được cũng phải có mất. Cấp bậc của nó tuy thấp, yêu cầu đối với người dùng không cao, nhưng đó chỉ là những kỹ xảo bình thường, còn kỹ xảo cao cấp như Kỳ Lung Thiên Cát thì yêu cầu cảm giác so với tạp phiến bốn, năm sao chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn!

Nếu không nhờ cảm giác của Trần Mộ vừa mới đột phá không lâu trước đây thì căn bản là không thể nào lĩnh ngộ được kỹ xảo cao cấp như Kỳ Lung Thiên Cát.

Các vết thương trên người Trần Mộ cũng đã đỡ được bảy tám phần, chỉ là hắn sử dụng cảm giác quá độ nên đã tạo ra gánh nặng quá lớn cho thân thể. Vẫn là các vết thương như vậy, nếu đổi lên thân thể một tạp tu khác thì chắc chắn người đó sẽ phải nghỉ ngơi suốt mấy tháng. Nhưng đây là thân thể của Trần Mộ, tuy không thể so sánh với gã Weah biến thái kia nhưng cũng đủ mạnh mẽ kiên cường, năng lực khôi phục cũng kinh người.

Mấy ngày nay vẫn luôn bị đám tạp tu kia bám theo khiến cho Trần Mộ lửa giận đầy bụng. Cho dù là ai đi chăng nữa mà bị một đám âm hồn bắt tấn đuổi bắt gần chục ngày thì cũng đều không thể thấy thoải mái được, chứ đừng nói tới người vốn có tình tình chẳng ôn hoà là bao như Trần Mộ.

Trải qua mấy ngày chơi trò đuổi bắt trong rừng, Trần Mộ đã hiểu được vài phần về thực lực của đám tạp tu sau đuôi này. Trong cái đám kia, hai gã tạp tu lợi hại nhất cũng còn kém hơn khá nhiều so với người mà mình vừa mới đấu.

Thực ra Trần Mộ cảm thấy có chút đáng tiếc do không lấy được Hắc Tuyền Ngân Minh tạp của gã tạp tu Cận Âm kia, nếu không thì đã biết được thêm nhiều tin tức rồi. Trong lòng hắn cũng cảm khái, thực lực của Thiên Vân quả nhiên là mạnh mẽ! Tuy tiện phái ra hai gã đội trưởng mà đã lợi hại như vậy rồi. Hắn vốn tưởng rằng Motta đã là mạnh rồi, không ngờ lại thò ra một gã còn mạnh hơn nữa.

Trần Mộ đáng thương của chúng ta đến bây giờ vẫn chưa biết đối phương chỉ là may mắn đột phá trong chiến đấu mà thôi.

Cảm khái thì cảm khái, cho dù Thiên Vân có mạnh mẽ trở lại thì cũng không thể nào cải thiện được mối quan hệ giữa hai bên. Nếu đã như vậy, không bằng cho đối phương một đòn ra trò. Mỗi một điểm thực lực của đối phương bị trừ bỏ, sự chênh lệch của hai bên cũng sẽ nhỏ hơn một chút.

Lá cây trong rừng che bớt ánh sáng, sát khí trong mắt Trần Mộ càng lúc càng đậm.

385. Chương 379: Cảnh Giác

Hắn cũng chỉ còn cách cố gắng kiềm chế sự lo lắng. Tập tu đoàn Tuyết ti trùng quả thực là sản xuất dung dịch tử huỳnh tinh chế đã nhanh hơn các tập đoàn khác rất nhiều rồi, Mobley thực sự cảm thấy mình không có lý do nào đưa ra đòi hỏi cao hơn nữa. Hắn cũng đã cùng rất nhiều thương nhân đánh tiếng, hy vọng có thể thu mua dung dịch tử huỳnh tinh chế từ các nguồn khác để bổ sung.

Mobley xuất thân từ doanh trại huấn luyện của Tuyết Hoa tập tu đoàn. Đối với Tuyết Hoa tập tu đoàn cực kỳ trung thành, bởi vậy nên chức Đoàn trưởng được giao cho hắn. Tại vị trí này hắn làm việc hết sức xuất sắc. Hiện tại chứng kiến thực lực của Tuyết Hoa tập tu đoàn tăng lên nhanh chóng làm cho lòng hắn tràn ngập tự hào cùng cảm giác thành tựu.

“Mobley đoàn trưởng” Âm thanh nhẹ nhàng của Thanh Thanh truyền đến, chẳng biết từ khi nào nàng đã đi đến sau lưng Mobley.

Trong lòng Mobley đầu tiên là cả kinh, sau chợt trầm tĩnh lại. Tâm trạng không tự chủ kinh dị thâm hồi, Thanh Thanh không chỉ khí chất tuyệt hảo, mà một thân tu vi cũng sâu không lường được a.

“Thanh Thanh tiểu thư” Mobley thần sắc tự nhiên bắt chuyện.

“Hiệu quả của thuốc kích thích có đem tới sự hài lòng cho Mobley đoàn trưởng không?” Thanh Thanh hỏi hột hoi.

Ánh mắt Mobley thoáng hiện nét kích động, không kiềm hãm nổi trả lời: “Hài lòng!” Như thế nào mà không hài lòng? Mobley mỗi cũng không nghĩ tới trên đời này còn có điều thần kỳ như thế!

Thanh Thanh nghe vậy mỉm cười nói: “Nếu Mobley đoàn trưởng hài lòng, Thanh Thanh cũng an tâm. Lần này tìm Mobley đoàn trưởng là có chuyện muốn cùng hiệp nghị với quý đoàn.”

Mobley thần sắc nghiêm túc, cảm khái nói: “Thanh Thanh tiểu thư an tâm, toàn thể đoàn ta trên dưới đều một lòng dốc toàn lực. Ở đây ồn ào hỗn tạp, chúng ta vào trong bàn tiếp”.

Hai người tiến vào một gian phòng hội nghị nhỏ, đều tự ngồi xuống chỗ của mình.

Mobley nửa người trên nghiêng về phía trước, nghiêm mặt hỏi: “Thanh Thanh tiểu thư muốn chúng ta làm cái gì, cứ nói đừng ngại.”

“Ta muốn quý đoàn giúp ta tìm một người” Thanh Thanh nhẹ nhàng nói.

“Tìm người?” Thần sắc Mobley sững sốt, hắn không nghĩ đến việc Thanh Thanh muốn nhờ lại là việc này. Thanh Thanh nguyện ý xuất ra thuốc kích thích trân quý vô cùng làm thù lao, hắn đành đành rằng nàng sẽ đưa ra yêu cầu gì đó khó khăn cực cao.

Bất quá Mobley thân làm trưởng đoàn đã lâu, kiến thức bất phàm. Biết rõ nếu đối phương đã xuất ra giá cao như thế chỉ để tìm một người, như vậy chỉ sợ chuyện này cũng chẳng dễ dàng gì. Hắn trầm ngâm nói: “Không biết Thanh Thanh tiểu thư muốn tìm ai? Có thể nói rõ tư liệu chi tiết? Có đầu mối gì không?”

Thanh Thanh đưa cho Mobley một huyển tạp một sao: “Tư liệu về hắn ở trong này, Mobley đoàn trưởng có thể xem qua một chút. Về phần đầu mối, ta chỉ biết bọn họ tiến vào khu Thiên Đông Lý, các chuyện khác đều có rất ít tin tức”.

Mobley có chút đầu đầu đứng lên, Thanh Thanh đưa ra yêu cầu so với việc nàng hỗ trợ thật sự không chút nào tương xứng. Nhưng mà nghe ngữ khí của Thanh Thanh hắn cũng hiểu rõ. Sự hiểu biết của Thanh Thanh về người này cũng không rõ ràng, không có đầu mối cụ thể. Như vậy mà tìm người chẳng phải là mò kim đáy biển hay sao?

Bất quá hắn vẫn nói: “Để ta xem qua cái đã.”

Đem huyển tạp một sao cắm vào tạp ảnh chiếu hình giữa phòng, lập tức trên màn hình hiện ra hình ảnh. Một thiếu niên trẻ tuổi xuất hiện trên màn hình. Mặt Mobley bỗng dưng ngẩn ngơ.

“Hắn gọi là Trần Mộ, có khả năng đã đổi lại danh tính, am hiểu chế tạo tạp phiến. Tuổi ước chừng 20. Bên cạnh hắn có hai người, một người tên là Bagnell, một người tên là Hề Bình, hắn là còn có một số ít tạp tu nữa. Về các phương diện khác thì không có tư liệu.” Âm thanh nhàn nhạt của Thanh Thanh phiêu lãng nhẹ nhàng tựa như làn khói mỏng.

Mobley ngơ ngác nhìn hình ảnh vị thiếu niên kia, vẻ mặt ngạc nhiên.

Chú ý tới ánh mắt của Mobley, Thanh Thanh có chút khó hiểu hỏi: “Mobley đoàn trưởng chẳng lẽ đã gặp qua Trần Mộ?”

Lúc này Mobley mới hồi phục lại tinh thần, có chút cười khổ nói: “Thế giới này quả thật là nhỏ a! Nếu như không sai, người này hẳn là ta đã gặp qua.”

“A, hắn ở đâu?” Thanh Thanh không kiềm chế được, rèm mi thanh tú khẽ lay động

Nhìn vẻ hơi kích động của Thanh Thanh, trong lòng Mobley dường như có trăm vị hỗn loạn. Trần Mộ cùng Thanh Thanh chẳng lẽ có quan hệ gì rất thân mật ư? Nếu không phải, tại sao đôi mắt Thanh Thanh lại lộ vẻ trông mong tìm kiếm hắn. Ngay khi nghe được tin tức của hắn liền kích động như thế. Hơn nữa hắn xem ra hai người cũng đồng lứa tuổi, hết sức xứng đôi.

Mobley cười một tiếng giấu cảm xúc, nói: “Nói tiếp nhé, người này Thanh Thanh tiểu thư cũng có thể đã nghe qua.”

“Ta cũng nghe qua?” Thanh Thanh lúc này đã khôi phục lại dáng vẻ bình đạm hờ hững như thường ngày.

“Trần Mộ này chính là đoàn trưởng Tuyết Ti trùng tạp tu đoàn, cũng là nơi cung cấp dung dịch tử huỳnh tinh chế lớn nhất cho chúng ta hiện nay.” Mobley không nhanh không chậm nói.

Đáp án của Mobley khiến cho Thanh Thanh ngẩn ra. Nàng không bao giờ nghĩ đến, nguyên lai người mình muốn tìm lại có thể ở gần mình như vậy. Thật là ‘ngàn dặm truy cầu tìm không được, không phí công phu vẫn đến tay!’ (1)

Vừa nghĩ đến sớm một ngày hoàn thành nhiệm vụ, bản thân mình có sớm một ngày trở lại Tinh viện. Vẻ mặt trước nay hiếm khi dao động của Thanh Thanh lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Trong lòng Mobley bỗng dưng chua xót, càng thêm khẳng định quan hệ giữa Trần Mộ và Thanh Thanh có gì đó thân mật. Vừa nghĩ đến điều này, Mobley cảm thấy tựa như có ngàn vạn con kiến cắn xé trái tim hắn, đau nhức như có ai thút nó lại.

“Vậy làm phiền Mobley đoàn trưởng dẫn Thanh Thanh đi gặp Trần Mộ một lần.” Trong lời nói của Thanh Thanh lộ ra niềm vui sướng, đến kẻ ngốc cũng có thể nghe ra điều đó.

Mobley trong lòng rớm máu, nhưng trên mặt vẫn tươi cười nói: “Chuyện nhỏ, Thanh Thanh tiểu thư không cần khách khí.”

Mobley kích hoạt độ nghi của mình, gọi vào thông tin tạp của Trần Mộ.

Oh, lặp đi lặp lại mấy lần đều không thể kết nối được.

“Kỳ quái, như thế nào lại không kết nối?” Mobley có chút khó hiểu, thấy ánh mắt của Thanh Thanh bên cạnh lộ vẻ khẩn trương liền nói: “Thanh Thanh tiểu thư không cần lo lắng, để ta gọi chủ quản của bọn họ là Hề Bình xem sao”.

Thanh thanh gật đầu, không nói gì.

Hề Bình rất nhanh chóng kết nối cuộc gọi, lúc này sắc mặt Thanh Thanh mới buông lỏng ra chút ít.

“Mobley đoàn trưởng, xin chào.” Hề Bình vừa nhìn thấy Mobley mặt liền tươi cười nói. Tuy hay đùa nhưng Mobley đoàn trưởng hiện tại đang là quý khách lớn nhất của sơn cốc, nên tuyệt đối phải đãi ngộ như khách quý.

“Xin chào Hề chủ quản.” Mobley cười nói, hắn đối với thương nhân khôn khéo này có vài phần hảo cảm, nói tiếp: “Nói ra thật xấu hổ, gần đây dung dịch tử huỳnh tinh chế tiêu hao quá nhanh. Đạo này thiếu rất mau.

Không biết quý đoàn có thể đẩy nhanh tốc độ sản xuất hơn không, chúng ta nguyện ý chịu thêm mười phần trăm so với giá giao dịch.”

Hề Bình lộ ra ánh mắt khó xử: “Mobley đoàn trưởng, lượng sản xuất của chúng ta đã đến mức cực hạn. Máy móc chạy hai mươi bốn giờ, không phân biệt ngày đêm liên tục sản xuất. Thật không có cách nào nâng cao sản lượng. Mobley đoàn trưởng hiện tại là núi vàng trước mặt lão Hề, nhưng lão Hề cũng chỉ đành đổ mắt thêm chứ chẳng còn biện pháp nào khác.”

“Ài” Trên mặt Mobley hiện ra vẻ thất vọng “Ta hận nhất là không được lui tới quý đoàn một ngày mấy lần.”

Hề Bình cười nói: “Ha ha chúng ta nằm mơ cũng hy vọng điều đó, như vậy có thể giúp cho túi tiền của Mobley đoàn trưởng mau chóng biến mất.”

Mobley nghe vậy cười: “Ha ha hiện tại so về tiền bạc thì cũng chẳng nhiều hơn Tuyết Ti trùng tạp tu đoàn các ngài là bao đâu. A, được rồi, ta vừa mới gọi Trần Mộ đoàn trưởng, nhưng không cách nào liên lạc được. Trần Mộ đoàn trưởng không có ở đây sao?”

Hề Bình giải thích: “Đoàn trưởng của chúng ta ra ngoài một thời gian, không có trong núi.”

“Ra ngoài? Chẳng lẽ lúc này Trần Mộ đoàn trưởng còn có hứng thú đi du ngoạn sao?” Mobley vẻ mặt kinh ngạc, chợt tiếc nuối nói: “Ta còn định đi bái phỏng Trần Mộ đoàn trưởng, đàm phán thêm chuyện hợp tác sâu hơn. Hiện tại xem ra..”

Hề Bình cười khổ, lộ ra nét mặt bất đắc dĩ “Thật không dám dấu giếm, đoàn trưởng chúng ta dạo này cảm giác có chướng ngại, liền muốn đi ra ngoài du lịch. Không chỉ có Mobley đoàn trưởng không cách nào tìm được, mà ngay cả chúng ta cũng không có biện pháp liên lạc với hắn”

“Chướng ngại? Du lịch” Mobley ngẩn ra. Hắn tuyệt đối không nghĩ ngờ lý do này, không khỏi nói: “Quý đoàn trưởng không phải chế tạp sư sao? Chẳng lẽ chế tạp sư gặp phải chướng ngại là đi ra ngoài du lịch?”

Hề Bình cười ha ha: “Đoàn trưởng nghĩ như thế nào, không phải cấp dưới như chúng ta có thể biết được.”

Mobley thấy thế, nhìn thoáng qua Thanh thanh. Thanh thanh nhìn hắn khẽ lắc đầu.

Mobley lập tức hiểu ý, quay qua Hề Bình nói: “Nếu như quý đoàn trưởng trở về, thỉnh Hề chủ quản thông tri cho Mobley mỗi một tiếng, ta muốn đến bái phỏng”

“Nhất định nhất định!” Hề Bình vội vàng nói.

Hai người tắt máy, Mobley bất đắc dĩ hướng về phía Thanh Thanh giơ tay, trong lòng không khỏi có chút mừng thầm.

Thanh Thanh nghi hoặc thì thào: “Du lịch? Hắn đi du lịch vào lúc này?”

“Ta cũng hiểu được có chút vấn đề” Mobley trầm ngâm nói: “Bất quá hắn là Hề Bình sẽ không gạt ta, mặc dù không biết vì lý do gì nhưng hắn là Trần Mộ đích xác không có ở trong Tuyết Ti trùng tạp tu đoàn.”

Thanh Thanh vẫn cau mày, tựa hồ như suy tư cái gì đó. Mobley cũng không quấy rầy. Một lát sau, Thanh Thanh than nhẹ: “Chúng ta đành chờ một thời gian xem sao.”

“Ừm, chỉ có thể như thế.” Mobley nói.

Hai người cùng ra khỏi phòng hội nghị. Tại cửa phòng hội nghị, trong tích tắc Mobley chợt nghĩ ra một việc.

Kim ban nhuyển dịch khuôn! Lần trước không phải là Tuyết ti trùng tạp tu đoàn có hỏi thăm mình về tin tức của Kim ban nhuyển dịch khuôn sao? Mobley đột nhiên nhìn thoáng qua bóng lưng Thanh Thanh ở phía trước, tâm trạng do dự xem có muốn hay không đem tin tức này nói cho Thanh Thanh.

Mất thấy bóng lưng Thanh Thanh càng lúc càng xa, Mobley mấy lần há mồm muốn nói nhưng kết quả lại không phát ra âm thanh.

Hề Bình đóng lại truyền tin tạp, sau một hồi suy tư liền lập tức đi tìm Bagnell.

Bagnell kinh ngạc nhìn thoáng ra Hề Bình, lão tặc này hiếm khi chịu cực tới sân huấn luyện tìm hắn, chẳng lẽ lão có chuyện gì cần bàn bạc sao?

Hề Bình nhìn thấy Bagnell liền nói: “Mới vừa rồi Mobley đoàn trưởng Tuyết hoa tạp tu đoàn có gọi cho ta.”

“A, chuyện gì vậy?” Bagnell cả kinh, lập tức lộ ra vẻ ngưng trọng. Đoạn thời gian này, nhu cầu bắt bình thường của Tuyết Hoa tạp tu đoàn đối với dung dịch tử huỳnh tinh chế khiến cho hai người sinh ra cảnh giác.

Tựa hồ biết Bagnell đang suy nghĩ cái gì, Hề Bình lắc đầu: “Không phải chuyện về dung dịch tử huỳnh tinh chế. Hẳn hỏi hành tung của ông chủ.”

“Hành tung của ông chủ?” Bagnell càng thêm cảnh giác: “Hắn nói như thế nào?”

“Hắn chưa nói cái gì, chỉ nói là muốn bán phỏng ông chủ, nói chuyện hợp tác làm ăn. Nhưng ta cảm giác chắc chắn không phải về chuyện này”. Hề Bình tiếp tục nói: “Hơn nữa hắn mới vừa rồi nói một câu..”

“Nói cái gì?”

“Hắn nói ông chủ là chế tạp sư, tại sao phải đi du lịch đột phá bình cảnh?” Ánh mắt Hề Bình nghiêm trọng: “Hắn từ đâu mà biết ông chủ là chế tạp sư? Chuyện ông chủ là chế tạp sư căn bản không có mấy người biết. Mà ngay cả trong căn cứ, người biết chuyện này cũng cực kỳ ít. Hơn nữa còn đều là những người theo chúng ta đã lâu, khó có khả năng tiết lộ tin tức ra bên ngoài”.

“Ý của người là hắn thông qua cách khác tra ra ông chủ?” Bagnell đứng lên, ánh mắt cũng lộ vẻ nghiêm túc “Không biết.” Hề bình lắc đầu: “Nhưng là ta cảm giác được chuyện có gì không đúng.”

“Nếu như người vừa nói, ta cũng có cảm giác này.”

Bagnell đột nhiên nhớ tới một việc: “Chuyện Kim ban nhuyển dịch khuẩn, chúng ta không phải thỉnh Mobley đi thăm dò sao? Chẳng lẽ là chuyện này khiến cho hắn nảy sinh chú ý?”

Hề Bình bỗng nhiên cả kinh: “Có khả năng! Cứ như vậy, bọn họ rất có thể đoán được ông chủ muốn đi đâu.”

Bagnell cũng không kinh hoảng, trầm ngâm nói: “Mục đích của bọn họ bây giờ chúng ta còn không rõ ràng lắm. Bất quá chuyện ông chủ đi kiểm Kim ban nhuyển dịch khuẩn nhất định không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không ông chủ sẽ gặp nguy hiểm. Hiện tại chúng ta cần tìm biện pháp dẫn dắt sự chú ý của Tuyết hoa tạp tu đoàn”

Hề Bình đột nhiên cười gian xảo, nét mặt già nua tươi như hoa: “Nếu chúng ta đã nhờ Tuyết Hoa tạp tu đoàn tra xét tin tức về Kim ban nhuyển dịch khuẩn, vậy cũng có thể nhờ bọn họ tra tìm thông tin về các bảo bối khác nữa mà.”

“Ha.” Bagnell hưng phấn vỗ tay: “Chủ ý này không tồi. Chúng ta đi tìm Tô Lưu tiểu thư, tìm một danh sách các dược phẩm trân quý hạng nhất tựa như Kim Ban nhuyển dịch khuẩn, sau đó để ta cầm sang Tuyết hoa tạp tu đoàn thăm dò. Được, cứ như vậy đi, phân tán sự chú ý khiến cho bọn họ có muốn tra ra ông chủ ở đâu cũng không dễ.”

“Ừ, chúng ta cũng có thể tuyên bố với bên ngoài rằng chúng ta nhận thu mua dược phẩm quý hiếm. A, có thể từ thị trấn Sắc Lặc bắt đầu thu mua, như vậy Tuyết hoa tạp tu đoàn sẽ nghĩ rằng chúng ta muốn tiến vào lĩnh vực dược vật tìm sinh ý, cảm giác này so với tìm dược phẩm càng cảm thấy hứng thú...”

Hai cái đầu ghé vào nhau thấp giọng thảo luận, thỉnh thoảng lại cười hô hô âm hiểm, ánh mắt liên tục chớp động khiến cho từng đội viên đi ngang qua đều mang tâm trạng phát rét, hận không thể có đường vòng mà đi.

(1) Nguyên văn: đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu

386. Chương 380: Vô Ý Lộ Hàng

“Hắn ở ngay gần đây” Một vị tạp tu có vóc dáng thấp bé, theo tiềm thức nuốt nước miếng. Lĩnh vực của hắn là cảm giác khứu giác, giống như vậy trong đội ngũ còn có vài người nữa. Trên người địch nhân có dính “Thanh Tông thủy” mới khiến cho bọn họ đến lúc này không mất bóng đối phương. Song vì nguyên

nhân kiên tập mà cảm giác khứu giác của bọn họ luyện cũng không sâu, chỉ có thể phán đoán đại khái đối phương có hay không có xuất hiện ở vùng phụ cận, chứ không cách nào tra ra được vị trí chính xác của đối phương.

“Đồng” một âm thanh nặng nề truyền tới từ phía sau bọn họ.

Tất cả các tạp tu đều biến sắc!

“Ba” lồng năng lượng của một tên tạp tu đột nhiên nổ tung. Các tạp tu xung quanh hắn không nhận được phát ra tiếng thét chói tai, mọi người theo tiềm thức hướng sang một bên phóng đi.

Blak cùng Jerram sắc mặt đều xanh lét, liếc nhìn nhau, đều phát hiện ra trong mắt có phần nộ, mà trong sự phần nộ lại có cả sợ hãi.

“Người thứ hai mươi tám! Nếu như cứ thế này đi tiếp, tất cả mọi người chúng ta sẽ chết! Blak, chúng ta đều chết!” Jerram thét lên chói tai, cơ mặt hắn giật giật, không ánh mắt mang theo nét tuyệt vọng khôn cùng.

Blak lắc cái đầu bóng loáng, gân xanh nổi lên, hắn túm quần áo Jerram lại, mồm rít lên: “Đủ rồi Jerram. Tỉnh táo lại đi, cái tên đáng chết kia chính là muốn chúng ta nổi điên. Đúng, người nói không sao, lần này chúng ta chết chắc rồi. Trở về Văn cũng sẽ không bỏ qua chúng ta. Chúng ta chết chắc rồi. Nhưng mà khôn kiếp. Ta tình nguyện chết trên tay cái tên kia, chứ không muốn chết trong tay Văn”

Đám thủ hạ hoảng sợ nhìn hai vị đội trưởng tranh chấp. Không ai dám lên tiếng trước.

Blak nhẹ buông tay. Jerram chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Ánh mắt hắn tràn ngập sự tuyệt vọng, ngồi chờ người ra, thì thào: “Người nói rất đúng Blak, Văn sẽ không bỏ qua chúng ta...”

Tất cả đám tạp tu mặt xám như tro tàn, trong mắt bọn họ Văn dường như là thần thánh, thực lực mạnh mẽ đi kèm với những thủ đoạn nghiêm khắc, tàn khốc.

Blak hít một hơi thật sâu, ngồi xổm xuống hạ giọng nói: “Jerram, chúng ta trốn đi. Cái tên đáng chết kia chỉ có một người, khó có khả năng truy đuổi được chúng ta. Dù sao thì cũng là chết, chỉ có chạy ra rừng cây chúng ta mới có một đường sinh cơ. Hừ, chúng ta có thể đến Sương Nguyệt Hàn Châu tìm kiếm sự bảo vệ, tìm việc làm cho bọn họ. Tình báo trong tay chúng ta đủ để chúng ta an toàn”

“Trốn? Blak. Người điên rồi sao? Văn sẽ giết chúng ta mất”. Jerram theo tiềm thức thốt ra, trong ánh mắt hắn hiện lên nét hoảng sợ rõ ràng.

“Đúng vậy, Văn sẽ giết chúng ta. Nhưng người có cảm giác rằng hiện tại Văn sẽ bỏ qua chúng ta sao chứ?” Giọng Blak sắc mùi châm biếm.

Jerram ngồi im tại chỗ, trên mặt không còn tia huyết sắc nào.

“Đừng choáng. Jerram, lần này chúng ta chết chắc rồi. Những đội trưởng như chúng ta chết hay sống Văn chưa bao giờ buồn quan tâm, ngoại trừ Ủy Trì Bách. Hắn không thèm để ý đến bất luận kẻ nào. Chúng ta chỉ có cách trốn chạy đi may ra mới có thể sống sót”. Blak xiết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Jerram, tại Thiên Văn chúng ta chẳng có bất cứ tiền đồ gì. Văn chỉ tín nhiệm mỗi Ủy Trì bách, thực lực của chúng ta lại không bằng Motta và Cận Âm, còn lại mấy vị đội trưởng, hắn tín nhiệm Anzar. Người cũng biết, Cam Lâm và Anzar là cùng một phe. Chúng ta là cái gì? Chúng ta chỉ là vật hi sinh. Chúng ta phải đi thôi. Đi ra ngoài chúng ta mới có thể sống sót, mới có thể làm được những gì chính mình mong muốn”.

Thần sắc Jerram biến đổi không ngừng, có thể thấy được nội tâm đang giãy dụa kịch liệt ra sao. Blak cũng không thúc giục mà ngồi im một bên, lắng lắng chờ đợi Jerram đưa ra quyết định.

Qua năm, sáu phút đồng hồ Jerram mới thở ra một hơi thật dài, gật đầu nói: “Người nói rất đúng, Blak, chúng ta trốn đi”.

Trên mặt Blak lộ ra vẻ cuộc lộ ra vài phần nụ cười: “Jerram, người sẽ không hối hận với quyết định này”

Đúng lúc này mấy tên tạp tu từ trong rừng cây đi ra, hướng về phía Blak lắc đầu. Cũng giống như những lần trước, bọn họ không phát hiện ra tung tích đối phương.

Kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu của Blak. Đối phương trơn tuột dị thường, lại có Xà kính trong tay, muốn tìm hấn căn bản không có khả năng. Người này tựa như âm hồn phóng thích, tập kích xuất quỷ nhập thần, mỗi lần nghe được âm thanh “đông”, phe bọn họ nhất định sẽ có một tập tu ngã xuống.

Blak rất hoài nghi đối phương có phải là một thích khách tập tu. Đối phương phóng thích năng lượng toa có uy lực cực mạnh, làm bọn hấn kinh hãi. Lòng năng lượng tứ tinh cũng không thể mang lại cho bọn hấn bất kỳ cảm giác an toàn nào. Rừng cây u ám, người vĩnh viễn không biết, mai năng lượng toa sẽ từ nơi nào phóng tới? Bắn về phía ai?

Khủng hoảng và áp lực khiến cho đội ngũ tập tu này bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Bởi vì trong đội ngũ tập tu này không có cao thủ như Cận Âm nên Trần Mộ có thể an tâm lớn mật sử dụng Văn toa. Ngoại trừ sử dụng cảm giác tập trung bên ngoài, hấn vẫn thử dùng đơn thuần cảm giác tập trung. Cùng với Cận Âm đánh một trận làm cho hấn hiểu được, cảm giác tập trung này đối với cảm giác linh mẫn mà các tập tu khác đã nói thật sự là một chuyện cười.

Tập trung bằng ánh mắt không cần lo lắng đối phương cảnh giác. Chỉ là việc sử dụng cảm giác tập trung bằng ánh mắt so với cảm giác tập trung khó khăn hơn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa tính chuẩn xác cũng không thể đoán biết được.

Tổ hợp tập tu này thật đáng thương cảm, liền bị Trần Mộ biến thành vật thí nghiệm huấn luyện cho phương pháp chiến đấu mới. Mà Văn toa với uy lực khủng bố như vậy khi bắn tia đã đạt đến độ nhuần nhuyễn vô cùng. Cho tới bây giờ, không có lòng năng lượng nào cản nổi nó. Bởi vì uy lực quá cường đại nên dù một kích không trúng bộ vị yếu hại nhưng vẫn mang đến nguy hiểm dị thường. Tỉ như một tập tu bị bắn trúng vai trái, nếu bị Văn toa kích trúng đồng nghĩa với việc một nửa thân thể sẽ bị đánh cho nát bét.

Sử dụng Xà kính quan sát, hấn có thể chứng kiến rõ ràng từng chi tiết của đội ngũ tập tu này. Hấn lắc đầu, xem ra đội ngũ này đã đến bên bờ sụp đổ, không còn bất kỳ ý chí chiến đấu nào. Nhìn bọn họ bỏ chạy hoảng hốt, Trần Mộ do dự một chút liền quyết định không đuổi theo nữa. Mấy ngày nay hấn vẫn bảo trì liên lạc với ngoại giới. Về sự chuẩn đoán nghi ngờ của Bagnell và Hề Bình khiến hấn chú ý. Động tĩnh của Tuyết hoa tập tu đoàn gây cho Trần Mộ cảm giác khẩn trương.

Nhưng lại có 1 vấn đề khác. Weah còn đang ở Trát Nhĩ Kiền chờ hấn.

Về sự an toàn của Weah hoàn toàn không cần hấn lo lắng, cái mà hấn lo lắng chính là sự an toàn của người khác.

Tốt nhất là nên cùng với Weah hội hợp một chỗ. Giết nhiều người như vậy rồi cũng khiến cho cơn tức trong lòng Trần Mộ tiêu tán rất nhiều. Hoa văn màu xanh biếc trên cánh tay thời gian trước giờ đã chuyển sang màu đậm hơn rất nhiều cũng khiến hấn có chút lo lắng.

Nghĩ trước sau thông suốt, Trần Mộ không hề lưu luyến gì xoay người biến mất ở rừng cây.

Trải qua bảy ngày liên tục phi hành đường dài, Trần Mộ rốt cuộc cũng đến được Trát Nhĩ Kiền thị. Trên đường hấn gặp đủ các loại dã thú bất đồng, mỗi trận chiến đấu đều vô cùng gian khổ. Tính ra chia đều mỗi ngày hấn phải có 1 trận khổ chiến. Trong số đó nguy hiểm nhất là lần gặp phải một con Vượn trắng có thể phóng ra năng lượng cầu.

Loài này không khác con người là mấy, vượn trắng có tốc độ nhanh như tia chớp, linh mẫn dị thường, phóng ra năng lượng cầu có tính nổ mạnh đặc biệt, khiến cho Trần Mộ kêu khổ không ngừng. Sau năm giờ khổ chiến, thay đổi bảy tám năng lượng tập khác nhau mới hạ gục được con vượn trắng kia.

Bị thương trở thành chuyện thường như cơm bữa, cũng may khả năng khôi phục của hấn rất kinh người, hơn nữa bản thân lại am hiểu một số thủ đoạn trị liệu, lúc nà mới không bị mất máu quá nhiều mà chết. Hơn nữa máu của dã thú cũng ẩn chứa năng lượng phong phú, Trần Mộ chỉ cần dùng một vài thủ đoạn đơn giản, đem phối chế thành một ít dược phẩm nhưng hiệu quả đem lại rất tốt.

Trải qua đoạn thời gian liên tục chiến đấu và tội luyện, khí chất của Trần Mộ đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nhìn hấn quả thực rất chặt vật. Trường khổ chiến với Cận Âm lần đó, hơn nữa tồn tại trong rừng, suốt ngày lăn bò trốn chạy cùng với chém giết dã thú, y phục của hấn đã sớm bị rách nát hết. Ngay cả

bộ y phục chiến đấu trị giá một ngàn năm trăm vạn âu địch mà trước khi đi Hề Bình đặt mua cũng không thoát khỏi số phận. Bộ chiến đấu y này đã trở thành vãi sam rồi.

Trần Mộ mang trên lưng một bọc to không kém gì người hần, lấy dây buộc lại sơ sài.

Song tuy y phục rách rưới, cả người lấm đầy bùn và vết máu nhưng cũng không cách nào che giấu được sát khí nhàn nhạt tỏa ra từ ánh mắt. Luồng khí thể sắc bén mạnh mẽ làm hần tựa như một chuỗi kiếm sáng loáng, mặc dù bên ngoài có chút rách nát.

Khi Trần Mộ xuất hiện bên ngoài Trát Nhĩ Kiên Thị, liền có vẻ chúng mắt đến cực điểm.

Những tạp tu bên cạnh hần đều sầm soi nhìn, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt của Trần Mộ thì liền kinh hãi thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt mang theo sát khí mãnh liệt lạnh thấu xương, khiến cho kẻ vừa chạm vào liền xoay mình lại ngay.

Mà ánh mắt một số tạp tu tập trung vào bọc đồ trên lưng Trần Mộ, lộ vẻ thèm thuồng vô cùng.

Trần Mộ không để ý đến đám tạp tu đó. Trải qua luân phiên khổ chiến, tâm tình hần đã hoàn toàn phát sinh biến hóa. Đàng hoàng đình đặc thản nhiên không sợ ai nhằm hướng Trát Nhĩ Kiên Thị bay đến.

Của cải không nên để lộ ra là một đạo lý luôn luôn đúng. Trần Mộ cũng không biết gói đồ trên lưng hần đến cùng là có giá trị nhiều ít ra sao. Hần chỉ biết những dã thú cùng hần chiến đấu đều có thực lực hết sức mạnh mẽ, trên người chúng hần là mọi thứ đều có giá trị, hần liền thuận tay thu chiến lợi phẩm mang theo người, chuẩn bị đến Trát Nhĩ Kiên Thị xem có thể bán được lấy chút ít tiền. Trong số đó có một bộ phận dùng để chế tạp thì hần đã cẩn thận tách riêng cất giữ.

Một tạp tu từ hướng khu Trát Nhĩ Kiên thị nhằm hướng ngoại thành bay đi. Đột nhiên trong đó một tạp tu ánh mắt chợt sáng ngời.

“Đại ca, người xem” Hần nói khẽ với tạp tu đứng bên cạnh, ngữ khí lộ rõ vẻ hưng phấn cùng tham lam

Tên cầm đầu nhóm tạp tu nghe vậy không khỏi quay đầu lại, khi ánh nhìn của hần rơi vào gói đồ trên lưng Trần Mộ, không khỏi hít một luồng khí lạnh.

“Đại ca, đó là da của Nam Tuyết Viên, thứ này rất đáng giá. Còn cái sừng nhỏ lộ ra kia, nếu như không nhìn lầm hần là sừng của Tuyền giác ban lộc.

Lời này vừa nói ra, tất cả các tạp tu đồng thời kêu nhỏ.

“Cái này đáng giá bao nhiêu tiền a” Có tạp tu không nhịn được thì thào.

“Người này thật là lợi hại. Một người mà săn được nhiều thứ như vậy tuyệt đối là một cao thủ” Một tạp tu khác giọng có vẻ bội phục nói.

Nghe hết câu, tên cầm đầu nhóm tạp tu lập tức lộ ra vẻ cuồng hỉ: “Mau lên, chặn ngay hần lại”.

387. Chương 381: Cường Giả Trở Về

Một nam nhân mang theo vài phần mờ mịt đang đứng ở một ngã tư đường trong thành phố La Dữ, hần quần áo lam lũ, mái tóc rối tung vẫn còn vương vài nhánh cỏ, khuôn mặt vuông vắn, lông mi đen đậm như mực, làn da ngăm đen và đôi mắt sáng như sao.

Nhưng lúc này ánh mắt hần lại mang theo vài phần mờ mịt, hần nhìn bốn phía xung quanh, thì thào tự nói: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Trên đường phố rất dễ dàng nhìn thấy xương trắng, và vô số dấu tích chiến đấu lưu lại.

Ánh mắt hần lướt nhanh, đột nhiên hướng tới một đồng xương trắng đi đến, cúi người nhặt lên một tạp bao (1) bên cạnh đó. Hần nhận ra loại tạp bao này, đây là tạp bao mới do công ty Bá Thiên vừa thiết kế từ năm ngoái, xem ra người này khi còn sống nhất định có xuất thân không tầm thường. Mở tạp bao ra, ánh mắt hần đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng.

Năng lượng tạp! Năm tám tứ tinh năng lượng tạp!

Hắn không khỏi thở dài một hơi, đây chính là thứ lúc này hắn thiếu nhất! Hắn vẫn có thói quen mang theo người số lượng lớn năng lượng tạp, tuy trong thời gian lẫn lộn giữa rừng cây, dù đã tìm mọi cách tăng hiệu suất sử dụng năng lượng, nhưng cuối cùng số năng lượng tạp vẫn tiêu hao hầu như không còn.

Hắn lại vừa nhặt được mấy cái tạp bao, sau đó chỉ lấy ra năng lượng tạp và tiền tạp (2), các tạp phiền loại khác hắn không thèm nhìn tới mà tùy tiện ném bỏ.

Năng lượng tạp nhặt được đều bị ném vào ba lô trên lưng, cái ba lô này hắn cũng vừa mới nhặt được. Có năng lượng tạp, ánh mắt hắn rốt cục có vẻ hòa hoãn lại một chút. Thành phố La Dữ bị tàn phá cực kỳ nghiêm trọng, hắn vừa mới đi qua mấy nơi có thiết bị truyền hình huyền tạp, nhưng không một ngoại lệ, tất cả chúng đều không thể sử dụng, hắn đoán có thể là đường truyền đã bị phá hỏng.

Ánh mắt hắn đột nhiên hạ xuống bên cạnh một toa xe. Dầm mưa dãi nắng, toa xe này đã loang lổ nhiều vết rỉ sét, ngay cả cửa buồng lái đều kẹt cứng.

Lông mày hắn cau lại, trên tay đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng màu đỏ. Lưỡi dao năng lượng màu đỏ với chiều dài 15cm, rộng 4cm dễ dàng cắt ra một lỗ hổng ở trên cửa khoang xe, đủ cho hắn lọt qua.

Tiến vào khoang điều khiển, mở ra bộ thiết bị tạp ảnh truyền hình phía trước vị trí người lái, không ngừng lăm nhăm nội dung bên trong, hắn đột nhiên lộ ra sắc mặt vui mừng, hình ảnh phát ra từ bộ tạp ảnh truyền hình xuất hiện một tấm bản đồ màu sắc rực rỡ.

Đây đúng là thứ hắn đang tìm!

Cẩn thận xem xét trong chốc lát, hắn không chút do dự đóng bộ tạp ảnh truyền hình lại, đem tấm huyền tạp bản đồ lấy ra.

Từ trong toa xe đi ra, hắn nhìn thoáng qua cảnh hoang tàn của thành phố, rồi không chút lưu luyến bay lên trời, vẽ ra một vệt sáng trên không trung.

Nếu có người nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ kinh hãi than vì tốc độ bay và sự lớn mật. Ở vùng hoang vắng, bay thấp là lựa chọn hàng đầu của tạp tu, chỉ có những tạp tu thực lực xuất chúng mới dám lớn mật như thế, đằng hoàng mà phi hành.

Sau bảy ngày phi hành, gã nam tử này mới đến thành phố A Mai Nhĩ Đạt.

Không người nào nhận ra hắn, lúc này, trong ấn tượng của mỗi người đã từng quen biết, thật sự khác biệt quá nhiều. Nhưng cũng không ai dám cười nhạo hay gây hấn, uy thế toát ra từ hắn đủ làm người khác kinh hãi.

Cao thủ! Tuyệt đối là cao thủ! Thậm chí có tạp tu trong tiềm thức còn lộ ra vẻ cảnh giới. Gã nam tử này trước sau thần sắc vẫn lạnh nhạt, dường như tất cả đều là đương nhiên.

Đi vào nội thành, huyền tạp quảng cáo như mộng như ảo, không ngừng xuyên qua dòng người, hắn cảm giác như đã sang kiếp khác.

Đang chuẩn bị đi đổi một bộ quần áo, hắn đột nhiên dừng chân, ánh mắt hướng về hình ảnh to lớn đang chiếu giữa quảng trường.

“Các bạn khán giả, các bạn khán giả! Ngay vừa rồi, ngay vừa rồi! Chúng ta vừa được chứng kiến một thời khắc trọng đại! Ngày hôm nay nhất định sẽ được viết vào trong lịch sử liên bang. Mong mọi người hãy nhớ kỹ ngày này. Đây sẽ là một truyền kỳ.

Đường Hàm Phái, người tạo lập kỷ lục đạt tới tứ cấp trẻ nhất, tạp tu xuất sắc nhất của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, vào hôm nay, ngay vừa rồi đã đánh bại phủ chủ Trung Đạt Thư Phủ!

Nhất định sẽ có vô số người mất ngủ cả tối nay! Đường Hàm Phái sau khi nắm giữ hết thẩm quyền lực tại Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, lại ngoài dự đoán của mọi người xuất hiện trước cửa Trung Đạt Thư Phủ, hướng tới phủ chủ của Trung Đạt Thư Phủ khiêu chiến.....”

Tên nam tử đầu tóc bù xù có chút mộng lung, ánh mắt hắn ngơ ngác nhìn hình ảnh.

Tại sao có thể như vậy..... Tại sao có thể như vậy?

Đường Hàm Phái! Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ!

Trên gương mặt chữ điền chất phác, hai hàng lông mày đen đậm nhíu lại, ánh mắt vốn mờ mịt đột nhiên trở nên sắc bén vô cùng, hai nắm đấm nắm chặt, thân thể run nhẹ.

Oanh!

Cảm giác của hấn mất đi không chế giống như cơn lốc tàn phá bờ bãi, không hề có dấu hiệu báo trước, đột ngột phủ xuống quảng trường. Uy áp cường đại lấy nam tử là trung tâm, trong phút chốc khuếch tán ra bốn phía.

Im lặng, một sự im lặng chết chóc, trên quảng trường rộng lớn như thế, tất cả âm thanh ồn ào biến mất trong khoảnh khắc. Mọi người sắc mặt xám xịt, miệng há to nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào. Một vài tạp tu thực lực không tầm thường, cũng không khỏi hoảng sợ nhìn về tên nam tử có bề ngoài như kẻ ăn xin kia.

Vài giây sau, nam tử đột nhiên khôi phục vẻ mặt bình thường, uy áp ép cho mọi người không thở nổi cũng đột nhiên biến mất.

Quảng trường tức thì trở nên hỗn loạn, tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng người ngã, xô đẩy hỗn loạn, trong chớp mắt trên quảng trường lớn chỉ còn lại một mình hấn lẻ loi đứng thẳng.

Lông mày rậm đen như mực, ánh mắt kiên nghị, biểu tình của hấn một lần nữa khôi phục như bình thường. Hấn bỏ ý định thay đổi quần áo, trực tiếp chuyển hướng đi tới bến xe đường dài.

“Xin hỏi toa xe đường dài này có phải đi đến thành phố Đôn Yên?”

Nhân viên trạm xe đột nhiên nghe được từ sau lưng truyền đến câu hỏi, âm thanh chất phác lạnh nhạt mang mấy phần ý tứ của người ở tầng lớp trên.

Nhân viên trạm xe này làm việc đã hơn hai mươi năm, đã nhìn thấy muôn vẻ của con người, vừa nghe lời này, liền hiểu được người hỏi chắc chắn có vài phần lai lịch. Vả lại thành phố Đôn Yên nằm ở biên cảnh của hoa khu, nói đại khái, chỉ có lũ khách của hoa khu mới có thể đi tới đó, mà loại ngữ khí của tầng lớp trên này chính là thường thấy ở lũ khách từ hoa khu.

“Đúng vậy, tiên sinh, xe này lập tức sẽ xuất phát, nếu như ngài muốn lấy vé, hiện tại có thể đi tới thông đạo đặc biệt”

Hấn cung kính trả lời, đợi khi xoay người lại, hấn mới phát hiện ra trước mặt là một người quần áo tả tơi như tên nhặt rác.

Chỉ nghe đối phương bỏ lại một câu: “Cám ơn.”

Chờ hấn phục hồi tinh thần trở lại, kẻ rách rưới kia đã không thấy bóng dáng.

* * *

Trần Mộ nhìn đám người ngăn trước mặt mình, thần sắc lạnh lùng. Mấy ngày nay hấn chiến đấu liên tục, thực sự mà nói hấn còn chưa thoát ra khỏi trạng thái chiến đấu, liên tục chiến đấu cường độ cao vì thế khi gặp tình huống có người chặn đường, phản ứng đầu tiên của hấn là: có phải muốn chiến đấu hay không?

Bị ánh mắt Trần Mộ đâm tới, những người này liền cảm thấy lạnh lạnh ở cổ, vô thức lập tức rút cổ lại.

Chẳng lẽ là người của Thiên Vân? Trong đầu Trần Mộ ý niệm đầu tiên hiện lên, tức thì ánh mắt nhìn về phía những người trước mặt mang theo vài phần bất thiện cùng sát khí.

Không khí chung quanh tựa hồ lập tức hạ thấp vài độ.

“Vị tiên sinh này, chào ngài!” Tạp tu cầm đầu thần sắc có chút trắng bệch, nhưng vẫn miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười trên mặt.

“Chuyện gì?” Trần Mộ thanh âm lạnh lùng như băng.

Dưới ánh mắt áp bức của Trần Mộ, tạp tu cầm đầu có chút kinh hoảng, hắn không nghĩ tới mình sẽ gặp phải cục diện thế này. Tâm trạng hắn nhất thời hồi hận, nếu sớm biết đã không tự dẫn xác đến gặp người này. Hắn phản ứng cực nhanh, phát hiện sự chần chừ của mình tựa hồ làm ánh mắt đối phương lại lạnh hơn vài độ, kiên trì đến cùng, hắn lắp bắp nói: “Là..... Là như thế này. Ta..... Chúng ta là một hãng buôn. Nhìn thấy bọc hành lý của tiên sinh có không ít tài liệu trong nhu cầu cấp bách của chúng ta, cho nên mới mạo muội ngăn tiên sinh lại. Ta muốn hỏi một chút, tiên sinh có muốn bán ra hay không, nếu như có bán ra, chúng ta nguyện ý trả giá cao.”

Sau một chút kinh hoảng ban đầu, vị tạp tu này rất nhanh nói chuyện một cách lưu loát, vẻ sợ hãi trên mặt cũng phai nhạt rất nhiều.

“Hỏi mua?” Chuyện này có chút ngoài dự liệu của Trần Mộ, hàn ý trên mặt hắn cũng lập tức tiêu tán không ít.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Thấy Trần Mộ cũng không có vẻ tức giận, tạp tu cầm đầu tâm trạng bình tĩnh, vội vàng nói: “Chúng ta là tạp tu của hãng buôn Kỳ Kỳ. Thiếu chủ nhân của chúng ta gần đây vẫn cần mua lông da của vượn Nam Tuyết, vừa rồi có thấy trong bao đồ của ngài, cho nên mới mạo muội quấy rầy, nếu có đắc tội rất mong ngài thông cảm. Hãng buôn của chúng ta tại thành phố Trát Nhĩ Kiền có hai mươi năm lịch sử, ngài chỉ cần hỏi thăm một chút là biết ngay tại hạ không hề lừa gạt”.

Ánh mắt vị tạp tu này mặc dù có chút sợ hãi nhưng lại không hề trốn tránh.

Ánh mắt trần mộ hơi hòa hoãn, gật đầu nói: “Tốt, mấy thứ này ta cũng muốn bán đi, chỉ cần các người có giá cả thích hợp, bán cho các người cũng được”.

Tạp tu cầm đầu mừng rỡ: “Thật tốt quá! Về phương diện giá tiền, nhất định sẽ làm cho ngài hài lòng, thiếu chủ nhân chúng ta nhất định tự mình cùng ngài đàm phán giá cả, xin mời ngài đi theo chúng ta”.

Gật đầu, Trần Mộ không nói lời nào, chỉ ra hiệu cho đối phương dẫn đường. Mới vừa rồi lơ đãng nhìn quanh hắn thấy được Duy A, trong lòng lập tức trầm tĩnh lại. Có Duy A ở đây, hắn hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề an toàn. Cái gật đầu vừa rồi thực ra là hắn hướng về Duy A.

Đoàn người rất nhanh đi tới hãng buôn Kỳ Kỳ, quả nhiên là hãng buôn lớn, vị trí ở khu vực phồn hoa nhất thành phố Trát Nhĩ Kiền. Một hãng buôn muốn ở chỗ tắc đất tắc vàng này có được quy mô như thế, không có vài phần thực lực là khó có khả năng.

Nhân viên hãng buôn cùng với đám tạp tu này hiển nhiên rất quen thuộc, bất quá khi nhìn thấy Trần Mộ, bọn hắn vẫn không khỏi ngạc nhiên.

Tạp tu cầm đầu đưa Trần Mộ tới khu vực khách quý, dâng trà nước lên rồi lập tức lui ra tìm thiếu chủ nhân.

Ngồi ở ghế salon mềm mại, uống trà thơm ngát, quả thực như ở kiếp sống mới, Trần Mộ một hơi làm ba chén trà mới dừng lại, nếu Hề Bình chứng kiến bộ dáng này của Trần Mộ, chỉ sợ nhin không được nói đùa hắn là trâu uống trà.

Lòng khoan khoái, Trần Mộ liền không khỏi âm thầm suy nghĩ trong lòng. Hắn mơ hồ có cảm giác đám người này còn có ý khác, chắc không chỉ là để mua khối đồ vật trên lưng mình.

(1) Tạp bao: túi chuyên đựng cỡ nhỏ để chứa tạp phẩm.

(2) Tiền tạp: tấm tạp phẩm chứa thông tin về một số tiền, có thể dùng thanh toán thay cho tiền mặt.

388. Chương 382: Tink

“Đã để ngài đợi lâu”. Thanh âm ôn nhu dịu dàng nhẹ nhàng thanh thoát, chỉ là một câu nói hết sức bình thường nhưng lại làm cho người khác không thể không chú ý tới nàng được.

Mạng che mặt màu đen sáng bóng khiến ngay cả ánh mắt lợi hại như Trần Mộ cũng không cách nào nhìn xuyên thấu được. Chiếc áo khoác ngoài màu tím được nàng mặc trên người đã hoàn toàn làm nổi bật lên thân hình thon thả của nàng. Dưới cổ lộ ra một đoạn phần trắng như tuyết, làm toát lên sức hấp dẫn chết người, tỏa cốt(1) thì tinh xảo xinh xắn, làm cho ánh mắt kẻ khác không thể nào rời đi được.

Đây là một người đàn bà làm cho người khác không cách nào kìm hãm được mà sinh ra vô số mơ mộng viễn vông.

Ngay cả Trần Mộ cũng lộ ra một chút thất thần, quả thật là hiện tượng cực kỳ hiếm thấy đối với hắn. Đột nhiên Trần Mộ hít một hơi thật sâu, tâm trạng liền thanh tỉnh trở lại. Qua những ngày khổ chiến vừa rồi, tâm trí của hắn đã thêm phần kiên nghị đến mức khó dao động. Phát hiện tình hình của bản thân không xong, hắn liền làm ra vài cử động và điều chỉnh.

Nhìn thấy hành động điều chỉnh của Trần Mộ, một tia tán thưởng thích thú từ sau tấm màn đen lộ ra. Nàng đã từng gặp qua vô số người, người đàn ông trước mắt mặc dù tướng mạo xấu xí vô cùng nhưng kiểm soát cảm xúc cực tốt, khí thế kinh người. Khi nàng vừa mới tiến vào, trong khoảnh khắc nam nhân xấu xí trước mặt xuất hiện một chút bối rối, nhưng hắn rất nhanh đã điều chỉnh lại, ánh mắt một lần nữa lại khôi phục như thường. Từ đó mà suy, người này đầu óc tỉnh táo và kiểm soát hành vi của mình rất tốt.

“Không có gì”. Trần Mộ nhìn chằm chằm vào khăn che mặt của đối phương và hỏi: “Cô là chủ nhân của hãng buôn này ư?”

Dường như không để ý thấy nét cảnh giác trong mắt Trần Mộ, cô gái kia hơi nghiêng người xuống, phải cúi mấy cái rồi mới chịu ngồi xuống: “Không sai, ngài có thể gọi ta là Tink.”

Màu tím của áo khoác, màu đen của khăn che mặt, chiếc cổ trắng muốt đại biểu cho vẻ thần bí và mê hoặc, còn tư thế ngồi thẳng tắp như tượng biểu thị rõ ràng vẻ nghiêm nghị bất khả xâm phạm. Điều này làm cho Trần Mộ hết lần này tới lần khác không khỏi sinh ra một cảm giác: người phụ nữ này, ngồi ở đây, quả là phong tình.

Người phụ nữ trước mặt, không phải là nữ nhân đẹp nhất mà Trần Mộ đã từng thấy nhưng phong cách khá riêng biệt, có thể dễ dàng phân biệt với nữ nhân khác.

Bất quá, Trần Mộ đối với nữ nhân cũng không biết nhiều lắm. Nếu như để cho hắn dựa đại khái vào tư thế ngồi để phán đoán tính cách đối phương thuộc loại nào, như thế thì hoàn toàn không thể tin tưởng được.

“Không biết nên xưng hô với tiên sinh như thế nào đây?” Phía sau cái khăn che mặt phát ra âm thanh giống như ma âm dụ dỗ, mang theo vài phần thần nhiên và mùi vị ngọt ngào.

“Kiều Nguyên.”

Trần Mộ mặt lạnh như tiền, nữ nhân trước mặt không phải là một nhân vật đơn giản, hắn không khỏi đề cao cảnh giác. Cái tên Kiều Nguyên này là do Bagnell chọn cho hắn. Trong cả căn cứ, chỉ có cái tên này mới khiến hắn cảm thấy hứng thú.

“Thì ra là Kiều tiên sinh.” Tink nghiêng người bày tỏ sự tôn kính, rồi mang theo vài phần tò mò hỏi tiếp: “Không biết là Kiều tiên sinh từ đâu tới đây? Có thể liệt sát vượn Nam Tuyết và hươu Tuyển Giác Ban. Thực lực của Kiều tiên sinh thật sự là cường đại a.”

“Không thể trả lời”. Trần Mộ thần sắc lạnh lùng, mi mắt khép nhỏ lại.

Chuyện này là do Bagnell và Hề Bình sau khi thảo luận mới đưa ra phương thức hành động. Bất luận nguy trạng như thế nào, lai lịch về thân phận của hắn lúc nào cũng là một vấn đề. Với thực lực của bọn họ lúc đó, căn bản không có cách nào tạo ra một thân phận hoàn mỹ vô khuyết đến mức không làm cho người khác hoài nghi. Thay vì như thế, chẳng bằng cứ trực tiếp nguy trạng thành một tên cao thủ tính tình kiêu ngạo. Người đời thích đoán già đoán non, tất sẽ điều tra thêm. Nhưng chỉ cần Trần Mộ kín tiếng không cho cơ hội, tất sẽ phải chấp nhận là tính của hắn như thế.

Tink nhạy bén dị thường. Lập tức hiểu rõ rằng cái vấn đề này sẽ khiến cho đối phương không vui, nên áy náy xin lỗi: “Là do Tink đã quá mạo muội. Cái lô hàng kia của Kiều tiên sinh, tệ hãng chúng tôi cảm thấy hết sức hứng thú, không biết Kiều tiên sinh có nguyện ý từ bỏ những cái mình yêu thích hay không?”

Tiếp xúc không bao lâu, nàng đã đại khái nắm bắt được tính cách của vị nam tử vô cùng xấu trai trước mắt. Tính tình kiêu ngạo nhưng hành vi lại tỉnh táo và có kiểm soát. Đối phó với dạng nhân vật như vậy, nói đông nói tây thật không có giá trị, chỉ nói lời ngay ý thẳng mới đúng khẩu vị của hắn.

“Giá cả bao nhiêu?” Trần Mộ trả lời không một chút dây dưa lòng thông.

Tink mừng hóm trong lòng. Quả nhiên, mình phán đoán thật chính xác.

“Kiều tiên sinh trước hết cần phải để cho Tink xem hàng hóa một chút để phán đoán chứ.” Tink cắn răng cười khẽ.

“Ồ”. Mí mắt Trần Mộ không hề nhướn lên, bàn tay hướng về một bên. Dễ dàng cầm lấy kiện hàng trên người ném lên trên bàn. Khi vừa thả lên trên bàn, ngay cả cái bàn được chế bằng hợp kim cũng phải run lên. Tink trong lòng thất kinh, gói hành lý nặng như thế, khí lực phải rất lớn.

Trần Mộ dùng ngón tay khẽ chạm vào chỗ gút bằng dây mây trên túi hành lý một cái, dây mây liền bị cắt đứt thành 2 đoạn. Làm xong việc này, một lần nữa hắn lại quay trở lại ghế sofa, mắt cũng chỉ mở một nửa.

Nhìn lướt qua vết cắt dây mây bóng loáng, Tink trong lòng trầm ngâm. Vừa rồi nàng căn bản không có phát hiện ra Trần Mộ dùng vật gì để cắt đứt dây mây. Phải biết rằng, loại dây mây già to như ngón cái này dẻo dai dị thường. Quan trọng ở chỗ, nàng không hề nhận ra chút năng lượng dao động nào cả.

Chiếc túi màu đen được đưa đến cánh tay của nàng, làn da trắng mịn màng nổi bật trên túi tơ đen sáng bóng, bàn tay hết sức nhỏ gọn, thon dài, tao nhã giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất của nghệ thuật gia.

Đang lúc nhắm mắt con mắt đột nhiên Trần Mộ nghe được tiếng hít thở tựa hồ trở nên gấp gáp của đối phương, nhưng chỉ sau mấy giây, đối phương liền khôi phục như thường. Xem ra, dường như thu hoạch của bản thân có lẽ đã làm cho đối phương bị dọa đến hoảng sợ a. Ý nghĩ của Trần Mộ có chút vu vơ.

“Những đồ vật này tệ hăng đều muốn mua cả.” Tink quyết định cực kỳ gọn gàng.

“Ồ.” Trần Mộ đáp lại khá thờ ơ.

“Đây là danh sách những hàng hóa được mua cùng với ghi chép về việc bán chúng. Hàng hóa của ngài có giá trị nhất là ba thứ, một là da lông của vợ Nam Tuyết, tiếp theo là sừng của hươu Tuyết Giác Ban, còn lại là bốn cái vuốt của kỳ đà tuyết.” (2)

Kỳ đà tuyết? Ánh mắt của Trần Mộ cuốn theo những động tác của bàn tay ưu nhã đang tiếp xúc với bốn cái móng vuốt giống như thủy tinh. Hắn nhớ lại chuyện xảy ra, đó chỉ là bốn cái móng vuốt trên mình một con kỳ đà lớn màu trắng. Con kỳ đà lớn này có thể phóng thích năng lượng toa, nó đã làm cho Trần Mộ phải động tay chân một phen. Trần, rần, kỳ đà đều là loại động vật máu lạnh, theo kiến thức tổng quát của hắn, bọn nó căn bản không cách nào sinh tồn trong tuyết địa. Thật không ngờ thế mà lại gặp con kỳ đà lớn có lớp da phòng ngự cực kì kém cỏi này. Không có thứ gì giá trị, cuối cùng Trần Mộ chỉ thấy bốn cái móng vuốt giống như thủy tinh của nó có chút khác lạ, liền đem cắt lấy. Quả không nghĩ tới, bốn cái móng vuốt kia cũng là đồ vật tốt.

“Trừ da lông của vợ Nam Tuyết đã bị tổn thương, các thứ khác phẩm chất đều hết sức hoàn hảo. Cửa hàng chúng tôi nguyện ý thu mua với giá cao hơn thị trường 20%, tất cả hàng hóa tổng cộng là 250 triệu Audierne, ngài thấy thế nào?” Tink cung kính hỏi.

Cái giá này nằm ngoài dự liệu của Trần Mộ, chẳng lẽ dạo này làm tạp tu cũng thuận lợi như thế sao? 250 triệu Audience! Đối với hắn bây giờ mà nói, cũng không tính là lớn, nhưng đối với một vị tạp tu mà nói, số tiền này tuyệt đối làm nhiều người động lòng.

“Ừ. Tốt.”

Sự bình tĩnh của Trần Mộ đã làm cho Tink có chút ngỡ ngàng, nàng quan sát trên mặt hắn, nhìn không thấy tới nửa phần mừng rỡ.

250 triệu Audierne a! Đối phương lại có thể thông dong như thế? Chẳng lẽ...

Tâm tư Tink thay đổi thật nhanh, vừa phân tích về các tin tức ẩn chứa trong các thông tin, vừa nói: “Mời Kiều tiên sinh chờ trong chốc lát, đám thủ hạ đang chuẩn bị tiền. Không biết Kiều tiên sinh muốn chuyển khoản, hay là làm tiền tạp.”

“Làm cho tấm tiền tạp khác.”

“ Là ghi tên hay là không ghi tên vậy?” Tink hỏi tiếp

“Không ghi tên.”

Đại nã Tink xoay chuyển thật nhanh, xem ra vị Kiều tiên sinh này hết sức không muốn bại lộ thân phận của mình, nói không chừng cái tên Kiều Nguyên này cũng là giả. Nhưng mà đối diện với một số tiền lớn như thế kia vậy mà Kiều Nguyên còn không ghi tên lên tiền tạp, như vậy cũng phản ánh được hần tự tin với thực lực của bản thân.

“Dạ , không có vấn đề gì. Chỉ là ngài có thể phải chờ trong chốc lát.” Tink hướng về Trần Mộ cười nói, tiếp đó mở ra thông tấn khí, thấp giọng phân phó thuộc hạ đi làm.

Làm xong hết các việc, Tink lại ngồi xuống nhẹ nhàng châm trà cho Trần Mộ.

“Ở cái địa phương nhỏ này thật sự kiếm không ra đồ gì tốt để chiêu đãi ngài, khiến ngài chê cười rồi. Đây là Lan Thanh trà của nhà trồng được, không có danh tiếng gì, nhưng tôi thích nhất nó ở chỗ tươi mát, trang nhã. Gặp được khách quý cũng thường hay liêu lấy ra để đánh giá một phen.”

Mạng đen tay trắng, nhắc lên một chén trà trắng như tuyết, đưa tới trước mặt, tay còn lại vén một góc mạng che. Chiếc cảm so với chén trà còn trắng trẻo hơn nhiều, môi son đỏ thắm, nhẹ nhàng chạm vào chén trà tạo thành một bộ tranh tuyệt mỹ. Ánh mắt của Trần Mộ vừa nhìn tới đến liền lẩn tránh ngay. Mị lực như vậy, ngay cả hần cũng có chút ăn không tiêu.

“Trà ngon.”

Trần Mộ trả lời một cách ngắn gọn. Trước khi ra đi, Bagnell và Hề Bình đã phân tích đặc điểm thân phận mới cho hần. Lời nói phải ngắn và đơn giản. Lời ít lời thì sẽ ít mở miệng, như vậy có thể giảm bớt sai lầm. Còn khi làm việc phải có khí phách, gặp chuyện không được giấu thực lực bản thân. Tính tình không thể quá tốt, nhìn thấy không vừa mắt là quát ngay.

Trong ba điểm này, Trần Mộ cảm thấy phù hợp với đặc điểm bản thân mình nhất là điểm một. Hai điểm còn lại, hần chỉ còn nước là không ngừng thử nghiệm.

Tink nhẹ nhàng cười một tiếng, tự nhiên hỏi: “Không biết Kiều Tiên sinh ở lại thành phố Trát Nhĩ Kiên trong bao lâu vậy?”

“Không quá chín.” Câu trả lời của Trần Mộ so với không trả lời cũng không khác nhau là mấy.

“Kiều tiên sinh thực lực xuất chúng, là tạp tu lợi hại nhất ta từng thấy qua. Không biết có thể bàn một việc làm ăn được không?” Tink đặt chén trà xuống, ngồi thẳng thân mình nghiêm mặt nói.

“Làm ăn chuyện gì?” Trần Mộ nheo nheo mắt, mặt không biểu tình hỏi.

“Tink muốn thuê Kiều tiên sinh trong mười ngày. Trong khoảng thời gian này, Kiều tiên sinh chỉ cần cam đoan về an toàn của bản thân ta, cam đoan ta không chịu sự quấy rầy nào. Công việc bên ngoài đã có tạp tu của công ty không dám làm phiền tiên sinh Chỉ là hy vọng , nếu gặp cao thủ, xin Kiều tiên sinh ra tay trợ giúp. “ Tink nghiêm mặt nói: “Mười ngày! Qua khỏi mười ngày, tiên sinh có thể rời đi, thù lao là một ngày 100 triệu, ý ngài thế nào ?”

Một ngày 100 triệu! Trần Mộ trong lòng sợi hãi, nữ nhân này chi thật là bạo tay.

“Chẳng lẽ quý hăng đặc tội với đại nhân vật gì đó sao?” Trần Mộ vẫn lạnh như tiền. Thù lao càng cao nguy hiểm càng lớn, đây là chân lí không bao giờ sai. Huống chi bây giờ hần cũng không thiếu tiền, không cần vì 1 tỷ mà bắt chấp mạo hiểm.

Trong lời nói của Tink toát lên một tia khổ tâm: “Không dám giấu diếm tiên sinh, nhị công tử của tạp đoàn Nam Tinh trong một lần vô tình nhìn thấy hình dáng của Tink, liền một mực tìm mọi phương pháp để chiếm được Tink. Khi ba còn khỏe hần thế nào cũng không dám can rờ. Một tháng trước, ba đột nhiên bị bệnh nặng, đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.”

Nói đến đây, giọng nói Tink trở nên buồn bã, làm tan nát lòng người.

“Tink đành phải bước ra thay thế, ai ngờ hần lại xúi giục mấy vị ủy viên hội đồng quản trị hăng bức ép Tink. Tink tất nhiên không nghe theo. Theo tin tức gần đây nhất, đối phương rất có khả năng sử dụng vũ

lực. Tink hoảng hốt quá liền hướng một vị tiên bói trong nhà cầu cứu. Nhưng để tới được đây vị tiên bói này ước chừng cần khoảng mười ngày. Ta chỉ cầu xin tiên sinh bảo vệ bình an cho Tink trong mười ngày!”

Giọng Tink nghẹn ngào, nằng nhẹ nhàng cúi người hướng về Trần Mộ cầu bái.

(1): xương quai xanh/xương đòn, nằm dưới cổ và phía trên ngực.

(2) Nguyên bản: Tuyết tinh mãng, nhưng trần rấn làm gì có chân, rấn có chân là thần lằn nên đổi thành kỳ đà tuyết.

389. Chương 383: Gã Trai Xấu Xí

Kiều ngạo, khí phách – rõ là một vấn đề khiến người ta đau đầu a!

“Ồ, để thử xem. Nhưng mà ta nói trước, nếu như đối phương thực lực cao hơn ta, ta cũng sẽ không khoan tay chịu chết đâu.” Trần Mộ ung dung nói. Dù sao cũng có Weah ở đây, sao mình lại phải sợ đầu sợ đuôi chứ.

Tink mừng rỡ: “Đó là điều tất nhiên! Nếu như ngay cả tiên sinh cũng không thể ngăn cản, thì đó cũng là do số mệnh của Tink thôi!”

Vào lúc này, tiền tạp cũng được đưa đến. Cái cô Tink này cũng thật hào phóng, ngoài tiền hàng ra nàng còn không chút do dự bỏ vào tiền tạp mới 500 triệu Âu Dịch làm tiền đặt cọc.

Rất nhanh, có người hầu dẫn Trần Mộ đi tắm rửa. Chém giết trong rừng cây lâu như vậy, cả người Trần Mộ không phải vết máu thì toàn là bùn lầy, dơ như người rừng.

Trần Mộ được dẫn tới một tiểu viện độc lập, suối nước nóng như đang sôi lên, hơi nước dày đặc khiến cho ngay cả một người sinh hoạt đậm bạc như Trần Mộ cũng không nhịn được, thầm khen trong lòng. Bên cạnh suối nước nóng, khăn tắm và quần áo đã được chuẩn bị đầy đủ. Nữ người hầu hỏi một câu rằng có cần phục vụ hay không, thấy Trần Mộ lắc đầu liền bước ra ngoài.

Cởi đồng y phục rách nát trên người ra, Trần Mộ trực tiếp nhảy vào trong suối nước nóng.

Đáy của suối nước nóng được lát bằng một tầng đá cuội trắng, bên cạnh có một chỗ lõm nhỏ vào trong, vừa vặn để nằm hoặc ngồi. Thứ mà làm cho người ta ưng ý nhất chính là nguồn suối phun ra từ chỗ đó. Bất kể là nằm hay ngồi thì từ những dòng nước nóng phun lên liền mát-xa người đang ở đó.

Cả người ngâm mình trong nước nóng, tâm trí và thân thể không tự chủ được bỗng thả lỏng xuống, không hề hay biết Trần Mộ đã lặn ra ngủ.

Trong khoảng thời gian gần đây, mỗi một ngày thần kinh đều căng lên như dây đàn, không dám một chút buông thả. Không ngừng chiến đấu, không ngừng cố gắng đề cao kỹ nghệ của bản thân, ngay cả một phút thư giãn cũng không có, đó chính là nguyên nhân trong khoảng thời gian này thực lực của hắn đã tăng lên mạnh mẽ. Nhưng suy cho cùng con người chứ không phải là cái máy, luôn luôn có cực hạn nhất định.

Ngủ say khiến Trần Mộ không chú ý, cảm giác trong cơ thể hắn lúc này hoạt bát dị thường.

Tỉnh giấc, Trần Mộ cảm thấy cả người khoan khoái khó tả. Mở mắt ra, hắn đã thấy Weah ngay trước mặt. Weah ngồi cách hắn không xa, không hề có ý định nhảy xuống nước.

“Người tỉnh dậy rồi.” Một lần hiếm hoi Weah lên tiếng trước.

“Ừ. Thật sự là thoải mái quá đi! Weah, người có muốn xuống đây thử không?” Đối với chuyện Weah xuất quỷ nhập thần, Trần Mộ đã quá quen rồi.

Weah lắc đầu.

Câu trả lời này Trần Mộ cũng đã sớm dự liệu được, hắn cười cười lặng lẽ.

Đột nhiên Weah lên tiếng: “Đầu Gỗ, ta hình như nhớ lại một ít chuyện.”

“A!” Trần Mộ mở to mắt, ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Trí nhớ của người đã khôi phục rồi ư?”

“Chưa.” Weah lắc đầu: “Chẳng qua là nhớ lại một chút gì đó.”

“Người nhớ được cái gì vậy?” Trần Mộ cảm thấy rất hứng thú, dò hỏi hết sức hưng phấn. Lai lịch của Weah vẫn là một câu đố. Trong mắt của Trần Mộ, thực lực của hắn đã vượt qua phạm trù của con người. Hắn cảm giác, cao thủ vô tạp lưu lợi hại như thế nhất định là có lai lịch rất lớn.

Đúng lúc này thì đột nhiên phía trước viện truyền đến một trận ồn ào. Weah lập tức ngậm miệng lại, nhảy qua bức tường rồi biến mất.

Người hầu gái vừa nãy hoảng hốt chạy vào bên trong, mang theo một chút khóc lóc: “Kiều tiên sinh! Kiều tiên sinh! Bên ngoài có đánh nhau, ngài mau đi cứu tiểu thư đi!”

Đang lúc hỏi tới vấn đề mấu chốt lại bị người khác phá ngang một cước, Trần Mộ nhất thời cảm thấy rất mất hứng. Nhưng mà, làm nhân thủ ngăn ngày không thể nuốt lời, huống hồ đã lấy tiền của người ta, không còn cách nào khác hơn là thay người ta làm việc. Thôi đành vậy, hắn chỉ còn cách là mặc quần áo.

Người hầu nữ sắc mặt đỏ bừng, vội vàng quay mặt đi.

Bộ y phục này thật thích hợp, cực kỳ vừa vặn, đã làm cho hắn có chút ngạc nhiên. Mặc lên người bộ y phục chiến đấu màu lam thẫm cùng phối hài hòa với màu bạc hòa, xem ra làm tinh thần nhất thời tăng lên rất nhiều.

Kiểm tra qua độ nghi một lần, lúc này hắn mới bước ra ngoài.

Khi Trần Mộ vừa tới, cũng vừa vặn nghe được những lời oán trách phẫn nộ của Tink: “Monsoon, người nằm mơ đi! Ta cho người biết, cho dù ta có chết cũng không để cho loại người cặn bã như người đạt được. Còn các người, Hứa bá bá, Ngụy thúc thúc, các người đi theo ba ít nhất cũng đã 15 năm. Ba đã từng bạc đãi các người chưa? Các người đã nhìn thấy Tink lớn lên, bé Tink trong lòng, giống như thúc thúc bá bá ruột của Tink. Các người làm như vậy không thấy có lỗi với ba sao? Không thấy có lỗi với lương tâm các người sao?”

Thân thể yếu nhược của Tink đang run rẩy, chiếc mạng che mặt màu đen không cách nào ngăn được ánh mắt phẫn nộ của nàng. Ở cạnh chân nàng, một đám tạp tu nằm trên mặt đất đang rên rỉ, chính là đám tạp tu lần trước cản đường Trần Mộ.

Trước mặt Tink là một đám tạp tu đang vây quanh một vị công tử, xung quanh còn có vài gã trung niên, thần sắc của mấy gã trung niên này có vẻ rất xấu hổ, còn đám tạp tu đứa nào sắc mặt cũng kiêu ngạo, quần áo chói mắt.

Vị công tử này chắc là nhị công tử Monsoon của tập đoàn Nam Tinh: tướng mạo đẹp trai, ánh mắt màu xanh như bảo thạch hết sức mê người, trên mặt lúc nào cũng mang theo vẻ như cười như không. Hắn nhìn đám người trung niên đang xấu hổ, khẽ cười một tiếng nói: “Tink cô nương cần gì tức giận? Hôm xưa được chiêm ngưỡng dung nhan của Tink cô nương một lần, Monsoon ta đã biết rằng, trái tim này đã thuộc về cô nương mãi mãi. Tink cô nương mắng chửi ta là đồ cặn bã, hình như là có đôi chút hiểu lầm. Ta đối cô nương một dạ chân thành có trời đất chứng giám. Mấy người thúc thúc bá bá của cô nương cũng là vì nghĩ cho cô nương, nghĩ cho hăng mà thôi. Một khi chúng ta nên duyên Tần Tần, ta dám cam đoan quý hăng sẽ trở thành hùng mạnh nhất thành phố Trát Nhĩ Kiên này.

Nét xấu hổ trên mặt mấy vị ủy viên quản trị thương thành đều tiêu tán, gật đầu như bó củi.

Tink giọng châm chọc mãnh liệt nói: “Monsoon công tử phong lưu thành tính, cả Trát Nhĩ Kiên này ai mà không biết? Cần gì làm ra cái dạng giả vờ giả vịt thế kia? Hợp tác chặt chẽ? Chỉ sợ thương hội lúc đó đã biến thành họ Mâu, rồi trở thành hầu bao của Phong Lưu Monsoon công tử?”

Monsoon than nhẹ một tiếng, thần sắc không đổi nói: “Xem ra, Tink cô nương đã hiểu lầm quá sâu về ta a. Monsoon chỉ còn cách mạo phạm, qua một thời gian Tink cô nương nhất định sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của kẻ hèn này. Mời Tink cô nương đến tệ phủ ở vài ngày, Monsoon sẽ từ từ giải thích hiểu lầm trong đó.

Nói xong hắn dùng mắt hướng về đám tạp tu ra hiệu.

Tink quát lớn lên: “Monsoon, người dám!”

Monsoon lắc đầu than nhẹ: “Tink cô nương, cô đừng làm khó Monsoon chứ?”

Hai tên tạp tu, một trái một phải hướng về phía Tink bước tới.

Đột nhiên, một sợi xích năng lượng màu vàng kim bất thành linh xuất hiện từ phía sau Tink, nhanh chóng quấn chặt lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng. Tink chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng truyền đến, bốc cả người bay lên trời rồi lướt nhanh về phía sau.

Tink mặc dù kinh hoàng nhưng cũng cố nén không phát ra tiếng thét. Một đôi bàn tay thô ráp khoác lên hông nàng, vô cùng nhẹ nhàng tiếp lấy. Lúc này Tink mới nhìn thấy bộ mặt vô cùng xấu xí kia, tâm trạng vừa mới tuyệt vọng lại đột ngột đẩy lên một tia hy vọng.

Biến cố phát sinh cực kỳ bất ngờ, mọi người chưa kịp phản ứng thì Tink đã được Trần Mộ che chở phía trước.

“Các hạ là ai?” Monsoon trầm giọng hỏi, các nhân vật trong thương hành hắc đã sớm nắm rõ hết, cho tới bây giờ hắc chưa từng nghe nói có một nhân vật xuất chúng như vậy.

Trần Mộ không thèm để ý tới hắc, nhưng ánh mắt vẫn toát lên vẻ chán ghét. Hắc là trẻ mồ côi nên đối với bọn con nhà quyền quý ý thế hiếp người này thật sự không có nhiều ấn tượng tốt.

Thấy Trần Mộ không để ý tới mình, sắc mặt Monsoon càng trở nên u ám. Hai gã tạp tu mới vừa rồi nhìn thấy con mồi trong tay đột nhiên bay mất, trong lòng đã sớm vừa sợ vừa giận. Không cần hắc ra lệnh, một trong hai gã “hừ” lạnh một tiếng, quang hoa chớp động, vài lưỡi đao màu xanh nhạt hướng Trần Mộ chém tới. Những đao này khác hẳn với đao bình thường, lưỡi đao dài ước chừng 15 cm, cực kỳ hẹp và dài, lưỡi đao rộng cỡ bằng 2 ngón tay.

Thu Nguyệt Hiệp Trường Đao!

Một chế tạp sư giống như Trần Mộ, sao lại không nhận ra loại tạp phiến này chứ?

Liếc qua số người của đối phương, ước chừng có khoảng 20 người. Hắc lập tức quyết định không thể để lâm vào quần chiến. Một mình hắc thật ra cũng chẳng sợ, nhưng mà bên cạnh lại có một người con gái cần bảo vệ.

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, sát khí bộc phát!

Sát khí từ các trận huyết chiến trong rừng cây được phát tán ra hết không hề thu liễm chút nào. Mọi người đều hoảng sợ, chỉ cảm thấy cái tên nam tử vô cùng xấu xí trước mặt này đột nhiên hóa thành lợi kiếm xuất vỏ mang hàn khí sắc lẹm phát tán ra tứ phía.

Vị tạp tu vừa mới ra tay kia là người đứng trước mũi sào chịu sóng, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Đang nhắm hờ hai mắt Trần Mộ đột nhiên hắc tiến lên phía trước nửa bước, xích năng lượng được cầm trên tay kêu lên phần phật một tiếng, giống như là linh vật có tính mạng bắt đầu du động với tốc độ cao.

Phía trước mặt đột nhiên xuất hiện một đoàn đao hẹp dài, sắc bén vô cùng, xích năng lượng tỏa liên xoay một vòng. Tất cả đám đao đều đánh trúng vào xích năng lượng ầm ầm phát ra vệt sáng.

Xích năng lượng không tổn hao chút nào! Mọi người vây quanh thần sắc không kiềm chế được mà biến sắc, bọn họ rõ ràng là biết đồng bọn của họ phát ra đao năng lượng sắc bén đến cỡ nào. Còn Monsoon ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào cái xích năng lượng màu vàng kim trên tay Trần Mộ. Đường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt của hắc trở nên cực kỳ khó coi.

Tạp tu sử dụng Thu Nguyệt Hiệp Trường Đao có chút không tin vào mắt mình cứ nhìn chăm vào xích năng lượng đang du động.

Có thể như thế sao? Thu Nguyệt Hiệp Trường Đao chính là tạp phiến cận chiến, đao công kích của nó phóng thích trong phạm vi rất nhỏ, tốc độ cũng không nhanh lắm, nhưng nó có một ưu điểm nổi trội, đó là cực kỳ sắc bén. Tấm tạp phiến này đã theo hắc hơn 10 năm, mỗi khi ra tay uy lực tuyệt luân. Cũng bằng chiêu thức ấy mà hắc được Monsoon tuyển chọn.

Mặc dù hấn không toàn lực ra tay, nhưng đối phương đỡ dễ dàng thế kia làm cho hấn có đôi chút giật mình. Còn cái đám sát khí nồng đậm kia lại khiến cho hấn vô cùng hoảng sợ. Chỉ sợ là lần sơ xuất này, hậu quả không chỉ đơn giản là mất mặt trước công tử. Hít một hơi thật sâu, hấn đang chuẩn bị toàn lực ra tay.

Ánh mắt Trần Mộ càng trở nên lạnh lẽo!

Trong đầu Monsoon đột nhiên hiện lên một tia sáng làm tim hấn đập thành thịch, đang lúc muốn mở miệng thì tình thế cuộc chiến đã thay đổi đột ngột.

Xích năng lượng màu vàng kim vừa chuyển hướng, giống như tia chớp hướng về gã tạp tu kia quần lấy. Mọi người chỉ cảm thấy kim quang chọi lóe lên, thì vị tạp tu kia đã bị xích năng lượng cuộn lại.

Mọi người trở nên hoảng hốt!

“Dừng tay.”

“..., muốn chết !”

“Các huynh đệ, tiến lên! Ngăn hấn lại!”

Trong tiếng kêu la ầm ĩ, chỉ nghe một tiếng quát khê trầm thấp dường như từ trong lồng ngực vọng ra: “Bạo!”

Oanh!

Thịt bắn tung tóe, huyết nhục vương vãi khắp nơi. Trong chớp mắt, gã tạp tu bị cuốn lấy nổ thành vô số miếng thịt vụn. Trong đại sảnh tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, trên trần nhà, vách tường, sàn nhà đều be bét thịt vụn và vết máu.

Mọi người đều bị dọa đến nổi khựng lại.

Ọc !

Chẳng biết ai là người bắt đầu, sau đó rất nhiều người cũng rối rít gập người xuống ới như điên. Những người khác thì dừng lại, tất cả sắc mặt đều trắng bệch, mang theo ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn tên nam tử xấu xí này.

“Cút!” Một thanh âm bá đạo và lạnh lẽo như cuồng phong quét ngang qua cả đại sảnh.

Tên nam nhân xấu xí trong mắt mọi người lúc này dường như đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, liếc nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

390. Chương 384: Gã Trai Xấu Xí Là Ai?

Lời này vừa nói ra, tất cả tạp tu nhìn về phía Trần Mộ ánh mắt nhất thời đều thay đổi. Có thể tiến vào một trăm danh trên ‘Hắc Tuyển Tinh Bảng’, đều là cao thủ nổi danh của khu Thiên Đông Lý. Cao thủ như vậy mà ở thành phố Trát Nhĩ Kiên tuyệt đối là một cao thủ đỉnh cấp.

Rất nhiều người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách vị tạp tu này lợi hại như thế! Mà một số tạp tu dường như quen thuộc đối với ‘Hắc Tuyển Tinh Bảng’ tại trong đầu đã bắt đầu nhớ ra tư liệu về Motta. Khi bọn hấn nhớ tới Motta là ai, trong lòng lại càng run run, Motta không có điểm gì thiện lương cả.

Tink trong lòng mừng vui đến mức tim muốn nhảy lên cổ họng. Nàng thật không ngờ, tên nam tử xấu xí vô cùng này, lại là tuyệt đỉnh cao thủ có thể tiến vào một trăm danh hào trong ‘Hắc Tuyển Tinh Bảng’. Lúc trước nàng trong lòng còn có chút lo sợ, nam nhân xấu xí thực lực như thế nào nàng cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Nếu như nam nhân xấu xí thật là cao thủ trong một trăm danh hào trên ‘Hắc Tuyển Tinh Bảng’, như vậy tuyệt đối có thể chống đỡ được cho đến khi tiền bối trong nhà chạy tới. Nàng hiện tại chỉ là lo lắng, nếu như Monsoon tung điều kiện quá cao, vị cao thủ này có hay không dao động.

Một trăm cao thủ trên ‘Hắc Tuyển Tinh Bảng’ là đối tượng mà các thế lực đều tranh nhau mời chào, nhà Monsoon sao lại bỏ qua cao thủ như thế?

”Ta không phải.”

Ngoài dự đoán của mọi người, nam nhân xấu xí lắc đầu, thần sắc hờ hững. Monsoon có chút giật mình, nhưng hắn chợt hết sức khẳng định lắc đầu: ”Tại hạ không nhận ra các hạ, nhưng cái này của các hạ chính là hoàng kim năng lượng xích. Cái này tại hạ tự tin tuyệt đối không nhận lầm. Hoàng Kim Ngôn Tỏa, tạp phiên năm sao được Motta - một trong bảy đội trưởng của Thiên Vân, bài danh 89 trong ‘Hắc Tuyền Tinh Bảng’ nắm giữ.”

Hai người nói chuyện với nhau làm cho những người khác có chút sững sờ, bất quá lúc này không ai dám động.

”Đây đích thật là Hoàng Kim Ngôn Tỏa.” Trần Mộ gật đầu, ngay sau đó lại bỏ một viên tạc đạn kinh khủng: ”Motta bị ta giết.”

Monsoon từng giọt mồ hôi trượt từ trên trán xuống dưới. Hắn há mồm cứng lưỡi, muốn nói cái gì đấy, nhưng thanh âm gì cũng không thể phát ra. Hắn không thể tin lại vừa ngơ ngác nhìn hoàng kim năng lượng xích trên tay Trần Mộ, đầu óc hỗn loạn một mảnh.

Trong mắt bọn họ, Motta đã là nhân vật mà bọn họ phải ngưỡng mộ. Nhưng Motta bị giết? Một cao thủ như vậy mà lại bị giết vô thanh vô tức? Nhưng trên tay nam nhân xấu xí chính là xích năng lượng Hoàng Kim Ngôn Tỏa, nếu như không phải Motta bị giết, Hoàng Kim Ngôn Tỏa sao lại lọt vào tay gã này chứ?

Toàn trường một mảnh an tĩnh. Yên lặng đến mức có thể nghe rõ được thanh âm mọi người liếc mạng nuốt nước miếng, ngoài ra còn có thanh âm mồ hôi rớt trên mặt đất. Mọi người, bao gồm người của thương hành, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ như thấy quỷ.

Trần Mộ nhíu mày, hắn cũng không muốn cùng bọn người kia dây dưa. Đối phương nhân số hơn xa bên này, một khi song phương xảy ra hỗn chiến, hắn dù không sợ, nhưng cũng thấy phiền toái.

Lúc này, hắn nghĩ tới Weah. Weah biểu tình bất cứ lúc nào cũng luôn tràn ngập lực chấp nhiếp. Hắn không cần cố bắt chước, hắn đã có vẻ mặt lạnh lùng dọa người như Weah rồi, nhưng nếu thêm nhiều sát khí hơn nữa, như vậy càng hoàn mỹ.

Trong đầu Trần Mộ cố gắng nhớ lại chính mình khổ chiến trong rừng. Một trường cảnh trong đầu hắn không ngừng thoáng hiện, những cảm giác đặc biệt, những trận kinh hiểm, những nơi kỳ dị..

Nhắm hờ đôi mắt, Trần Mộ tâm đắm chìm tại một trường chém giết. Độ ẩm của máu bắt đầu bốc lên, chiến ý thức tỉnh, kích động, mệnh mông.

Monsoon sắc mặt đại biến. Tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Trong mắt bọn họ, nam nhân xấu xí đột nhiên trở nên cực kỳ nguy hiểm, hoàng kim năng lượng xích hơi đông đưa như tùy thời có thể nhắm người mà cắn như một con rắn độc. Tập tu vốn là những người cực kỳ cẩn cảm, huống chi chiến ý mãnh liệt như thế!

Mọi người tóc tai dựng đứng, sắc mặt như đất. Một số tập tu hai chân không tự kiềm chế được mà run run.

Nếu như là những người khác dám ở bọn họ trước mặt kiêu ngạo như thế đã sớm bị quần áo tới chết.

Nam nhân này là ai? Không ai biết, nhưng hắn lại là người mà ngay cả cao thủ như Motta cũng có thể giết. Điểm này, suy ngẫm lại tựa làm người tuyệt vọng. Đối phương ra tay so với bọn hắn càng thêm tàn nhẫn: vừa mở đầu tuyệt không có nửa điểm nói chuyện phải quấy, một chiêu xuất ra đã giết người!

Bọn họ đã từng gặp người tàn nhẫn, nhưng chưa từng thấy ai tàn nhẫn như vậy. Kiêu ngạo cũng đã gặp, nhưng chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy.

Sát khí tung hoành, chiến ý mệnh mông, bọn họ chỉ cảm thấy giống như lênh đênh trong biển nộ khí, tùy thời có thể sẽ phải nghênh đón một kích lôi đình của đối phương. Đối phương hiển nhiên không ý định kiên nhẫn cùng bọn họ nói chuyện.

Đám tập tu của tập đoàn Nam tinh tâm lý khốc lốc không ngớt. Vốn tưởng rằng lần này là tới khi khi dễ vờn chơi mỹ nữ, là chuyện tha hồ tùy ý, tha hồ tùy thích, ai ngờ đến lại gặp phải một sát tinh, không nói hai lời trực tiếp giết một người.

Bọn họ cũng là ác nhân chuyện không ác không làm, cũng không dám máu tanh giết người ban ngày ban mặt như thế. Nhưng đối phương thì sao, không có nửa phần ý tứ cổ kị. Bất quá nghĩ lại cũng rất bình thường, nếu như đối phương thật là nhân vật danh vọng trong trăm người trên ‘Hắc Tuyền Tinh Bảng’ thì làm gì có cổ kị gì. Nhân vật trong ‘Hắc Tuyền Tinh Bảng’, người nào không phải là tâm ngoan thủ lạt, vạn ác không làm?

Bọn này tập tu tự biết chính mình có so được với người hay không. Bọn họ nhiều nhất chỉ có thể tính là địa phương ác bá, ‘Hắc Tuyền Tinh Bảng’ nhân vật, nghề chính là đồ sát. Mà có thể giết chết tên bài danh 89, tính thế nào cũng là hung đồ trong hung đồ.

Monsoon lập tức ý thức được chuyện hôm nay chỉ sợ thành củ khoai nóng. Bất quá, người này nói là hắn đã giết chết Motta, hắn có chút không tin. Đánh bại cùng giết chết là hai việc khác nhau, có thể giết chết cao thủ đệ 89 trên ‘Hắc Tuyền Tinh Bảng’, ít nhất cũng phải thuộc nhóm năm mươi cao thủ hàng đầu trong bảng.

Năm mươi danh đầu trên ‘Hắc Tuyền Tinh Bảng’, chỉ bằng vào một người cũng thừa sức đem cả nhà Monsoon toàn diệt, sao còn có thể thoải mái thả bọn họ đi như thế?

Liếc mắt một cái nhìn hộ vệ của mình, người người đều sợ hãi tựa như gà rù.

“Thật là một lũ phế vật vô dụng!” Monsoon không nhịn được trong lòng thầm mắng, ngày thường điều vô dương oai, thời điểm mấu chốt lại như gà rù. Bất quá sát khí của đối phương là hàng thật giá thật, ngay cả hắn cũng không nhịn được mà hãi hùng khiếp vía.

Monsoon cố bình tĩnh, cung kính hành lễ nói:” Nếu tiền bối lên tiếng, Monsoon sao dám không nghe? Không biết tiền bối có hay không có thời gian rảnh rỗi để quang lâm tề xá, tề gia trên dưới vô cùng hoan nghênh!”

Trần Mộ đột nhiên cảm giác được, Tink ở phía sau bởi vì câu này mà toàn thân cơ thể đột nhiên khẩn trương căng thẳng. Hắn lúc này mới phát hiện, thân thể hai người tựa hồ có chút thân mật. Tink ở phía sau gần như hoàn toàn dựa vào lưng hắn, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được cơ thể ấm nóng của Tink cùng với những đường cong chết người.

”Không rảnh.” Tên Monsoon này trước cương sau xị, làm bộ vờ vĩnh khiến hắn rất không thích.

Tink phía sau thân thể thoáng cái thả lỏng. Trần Mộ nhất thời cảm nhận được sự thả lỏng này cùng với cảm giác cương cứng căng thẳng mới áp sát vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Thân thể mềm mại ôn nhu, hương vị như có như không, đúng là một cảm giác kì diệu. Một chút khô nóng từ trong lòng Trần Mộ dâng lên, cơ hồ trong tiềm thức, Trần Mộ nửa thân trên lặng lẽ dịch về phía trước.

Cảm giác vừa rồi bất thành linh xảy ra làm cho trong tâm hắn có chút hoảng hốt. Dòng suy nghĩ biến hóa, sát khí quanh mình tiêu tán. Mọi người đều cảm thấy sát khí tung hoành mới vừa rồi vẫn còn lạnh thấu xương, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Monsoon là người thứ nhất phát hiện ra biến hóa này, trong lòng sửng sốt rồi chợt mừng rỡ. Chẳng lẽ là mới vừa rồi sự cạnh tranh của mình đã có tác dụng?

Hắn là người cực kì thông minh, trông mắt chuyển động liền có quyết định, thần sắc lúc này càng thêm cung kính: ”Như vậy Monsoon xin cáo lui trước.” Nói xong liền dẫn đám tập tu một hơi toàn bộ rời đi.

Đứng nhìn Monsoon rời đi, khối đá trong lòng Tink rơi xuống đất. nàng lúc này mới giật mình phát giác mình dựa vào Kiều Nguyên có chút thân mật. Mặt ửng hồng, nàng vội làm bộ lờ đãng rồi dịch chuyển về phía sau hai bước. Nghĩ lại tình cảnh hồi nãy, nàng trên mặt đỏ đến tận chân tóc.

Nam nhân xấu xí như vậy, như thế nào mình lại nghĩ đến chuyện ấy cơ chứ? Tink vội tự an ủi.

Nữ nhân ở phương diện này không có chỗ nào không phải là cực kì miễn cảm, có lẽ các nàng lúc ấy không có phản ứng, nhưng sau hồi tưởng lại thì lại rất dễ dàng nhớ tới. Tink đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Trần Mộ thân thể có chút dịch về phía trước, nàng lúc này mới hiểu được là ý tứ gì.

Vừa hiểu được, trên mặt nàng lập tức đỏ bừng tới tận gáy. “May mắn may mắn, mình vẫn đeo mạng che mặt.” nàng trong lòng hô may mắn không ngớt.

Trần Mộ cũng thấy có vài phần xấu hổ. Bất quá bởi trên mặt có nguy trang nên hắn không lo lắng bị nhìn ra.

”Tốt lắm, bọn họ đi rồi.” Hắn ra vẻ trấn định nói, rồi chợt bổ sung một câu: “Ta muốn ăn một chút.”

Khoảng thời gian trong rừng, Trần Mộ chỉ có thể dùng một ít thịt dã thú để chống đói. Rừng ở khu Thiên đông lý cũng không giống với rừng ôn đới mà Trần Mộ trước đây từng đi qua. Nơi đây băng tuyết bao trùm, các loại thực vật hắn cũng không quen thuộc, tự nhiên khó có thể tìm được thực vật có thể dùng làm gia vị.

Nhìn trước mắt bày các loại mĩ thực, mùi thơm mê người làm cho Trần Mộ nhịn không được nước miếng chảy ròng. Không nói hai lời, hắn liền bắt đầu điên cuồng cắn quết.

Trần Mộ ăn có thể nói là thô lỗ. Hắn lúc này hoàn toàn bỏ quên những người tồn tại chung quanh, kể cả Tink ở trong đó.

Tink chưa bao giờ gặp qua bộ dáng thô lỗ không chịu nổi như thế. Cho dù là của người hầu của nàng, từ nhỏ cũng được giáo dục các loại lễ nghi quy tắc. Trước mặt nàng, nam nhân xấu xí vô cùng này quả thực chính là dã nhân, hơn nữa còn là dã nhân bị bỏ đói vài ngày. Ấy thế mà mới vừa rồi mình lại vì nam nhân xấu xí thô lỗ này mà đỏ mặt, Tink cảm giác được trong lòng có chút khó chịu.

Trần Mộ cũng không có chú ý tới tâm tình của Tink. Thực tế, đoạn điểm ngộ mê ly vừa rồi đã sớm bị hắn vứt khỏi đầu mất tiêu rồi.

Cảm thấy đã hài lòng, xoa xoa bụng, uống Lan Thanh trà, hai chân gác ở trên bàn, Trần Mộ nửa nằm ở trên ghế salon rồi híp mắt. Hắn tổng kết lại những thứ đoạt được mấy ngày nay.

Đối với hắn mà nói, nguy trang như thế nào chính là đề tài mới nhất, cũng quan hệ đến hành động lần này là thành hay bại. Tổng kết cùng nghĩ lại, không thể nghi ngờ là làm người khác dễ dàng tiến bộ nhất.

391. Chương 385: Dựa Theo Kế Hoạch Mà Hành Động

Trong lòng hắn không hề có nửa phần đắc ý, không hiểu tại sao hắn nhịn không được mà thở dài một tiếng. Đây là hậu quả còn lại của mấy ngày chiến đấu liên tục ở cường độ cao, mỗi lần ra tay hắn đều nhằm mục đích đạt được sát thương lớn nhất! Hiện tại ngẫm lại trong lòng hắn cũng có chút khó chịu.

Tink cẩn thận hầu hạ ở một bên. Ngay từ đầu nàng tưởng rằng nam nhân xấu xí này chẳng qua là một cao thủ bình thường mà thôi. Nhưng hiện tại biết rằng người này có thể là cao thủ nhất lưu trên Hắc Tuyền Tinh Bảng thì khó tránh khỏi có chút lo sợ trong lòng.

Nàng đột nhiên nghe được tiếng thở dài của Trần Mộ, cảm thấy có chút kinh ngạc, ánh mắt xuyên qua khăn che mặt rơi vào trên khuôn mặt của Trần Mộ. Vẫn là khuôn mặt xấu xí đó nhưng lúc này nhìn thấy thuận mắt hơn nhiều. Khuôn mặt của hắn dường như đang chìm đắm trong suy tư. Về mặt như vậy nàng chỉ nhìn thấy ở những người từng trải qua nhiều thăng trầm, chẳng hạn như cha nàng, nàng cũng từng thấy vẻ mặt ấy ở cha.

Nam nhân xấu xí này nhìn qua có chút tang thương, nhưng tuổi của hắn bất quá mới chỉ khoảng hai mươi mà thôi. Anh họ của nàng đã ba mươi lăm, cho đến bây giờ mỗi ngày đều chỉ biết ăn chơi.

Rốt cuộc hắn đã trải qua những chuyện gì? Tink cảm thấy có chút tò mò. Bất quá vì không làm cho nam nhân xấu xí chú ý, ánh mắt của nàng hết sức cẩn thận, điệu bộ biểu hiện cực kỳ cung kính.

Rất nhanh, Trần Mộ chuyển suy nghĩ sang lần hành động này.

Trước khi đi, Ba Cách Nội Nhĩ dặn dò hắn rất nhiều lần, nhất định phải tạo dựng được danh tiếng trước khi tới Thái Thúc gia. Nếu không như thế thì hắn làm sao lại tiết lộ ra Mạc Thập chết là do mình hạ thủ?

Từ những tin tức do Ba Cách Nội Nhĩ và Hề Bình đưa đến thì Thiên Vân hiện tại chỉ sợ đã dây dưa với Sương Nguyệt Hàn Châu. Mục đích của Thiên Vân là gì? Ba Cách Nội Nhĩ và Hề Bình cũng không phát hiện ra. Nhưng nếu mục tiêu của Thiên Vân là Sương Nguyệt Hàn Châu thì việc này sẽ trở nên cực kỳ phức tạp.

Hơn nữa, nếu như Hắc Tuyền Tinh Bạng thật sự như lời của Bồ Luân Đốn thì việc giết chết một gã cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh Bạng sẽ đem lại danh tiếng lớn hơn rất nhiều so với làm những chuyện khác.

Đây là giải thích của chính Trần Mộ.

Ba Cách Nội Nhĩ còn cung cấp cho hắn một loại phương pháp khác: khiêu chiến cao thủ đã thành danh! Liệu mình có cần phải hỏi xem ở thành phố Trát Nhĩ Kiền có bao nhiêu cao thủ?

Nghĩ tới đây hắn bèn ngừng đầu hỏi Tink:

“Tập tu nổi tiếng lợi hại nhất ở thành phố Trát Nhĩ Kiền là ai?”

“Lợi hại nhất?”

Tink trong lòng cảm thấy giật mình, hắn muốn làm gì?

“Đúng vậy.”

Dường như cảm nhận được sự chần chừ của Tink, ánh mắt của Trần Mộ chuyển hướng nhìn về phía trên khăn che mặt.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của Trần Mộ, Tink giật mình vội vàng nói: “Thành Trát Nhĩ Kiền không có tập tu nào thực sự lợi hại, cũng không có những cao thủ Hắc Tinh Tuyền bạng như ngài.”

Đối diện với khuôn mặt xấu xí không có một chút thay đổi của Kiều Nguyên, Tink cảm thấy hoảng hốt trong lòng, vội vàng nói tiếp:

“Bất quá, nếu như nói là lợi hại nhất thì hắn là Viên Lăng Hải, hắn là Hội trưởng hiệp hội tập tu ở Trát Nhĩ Kiền Thị. Hắn từng đảm nhiệm chức vụ phụ trách an toàn của Nam Tinh tập đoàn. Hắn năm nay ba mươi hai tuổi, đang trong giai đoạn phong độ cao nhất. Hai năm trước hắn thành lập một trung tâm huấn luyện tập tu. Đệ tử của hắn cũng có chút thực lực, hầu hết đều đảm nhiệm chức vụ trong các tập đoàn lớn ở Trát Nhĩ Kiền Thị.”

“Viên Lăng Hải!” Trần Mộ khe khẽ nói.

Hướng tới một tập tu xa lạ khiêu chiến. Việc này từ trước đến nay chưa có làm qua bao giờ a. Trần Mộ cười khổ trong lòng, bất quá việc này đã sớm được quyết định nên trừ bỏ việc cười khổ chế giễu bản thân ra thì hắn cũng không có gì do dự.

Hắn đến tột cùng là muốn làm gì? Đột nhiên trong lòng Tink cảm nhận được một ít chuyện không hay.

“Dem địa chỉ của hắn cho ta.” Trần Mộ nói thẳng.

“Ngài, ngài muốn làm gì?”

Tink lúc này đã mất đi vẻ thông dong và ưu nhã, dè dặt cẩn thận dò hỏi.

“Cùng hắn đánh một trận.”

Về mặt Trần Mộ vẫn như cũ không có một chút thay đổi. Ngụy trang trên mặt hắn có thể che giấu vẻ mặt của hắn ở mức độ lớn nhất, người ngoài nhìn vào thủy chung chỉ thấy sắc mặt của hắn không hề biến đổi. Tô Lưu Triệt Nhu làm ngụy trang hết sức tinh xảo. Vì phòng ngừa xuất hiện cạm bẫy cho nên toàn thân Trần Mộ đều được ngụy trang.

Lần đầu tiên Tink cảm giác được đầu óc của mình trở nên vô dụng:

“Đánh, đánh một trận? Tại sao muốn đánh a?”

“Ý nghĩa của sinh mạng nằm trong chiến đấu.”

Trần Mộ thản nhiên nói ra một câu, ánh mắt của hắn nhìn về phía xa xa. Lúc này ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ cuồng nhiệt.

Ba Cách Nội Nhĩ đáng chết, không ngờ lại soạn ra lời thoại văn vẻ thối nát như thế! Xui xẻo hơn là, chính mình vẫn luyện tập lặp đi lặp lại vài lần, tại sao trước kia lại không phát hiện được điều này chứ? Lời vừa nói ra khỏi miệng, hắn lập tức cảm thấy được chính mình cũng phải nổi da gà, không chỉ có phải giả bộ

nghiêm trang, còn phải giả bộ giống như đang nhìn thấy món gà thơm phưng phức đặt trước mặt. Theo như lời của Ba Cách Nội Nhĩ thì ánh mắt như thế mới đủ cuồng nhiệt, mới phù hợp với hình tượng một chiến đấu tập tu mưu cầu danh lợi.

Tink rùng mình một cái, nhưng nàng lập tức ý thức được một vấn đề khác, nàng hỏi một cách ngây ngô:

“Còn ta thì sao? Ta phải làm gì bây giờ?”

Nàng rất muốn nhắc nhở Trần Mộ rằng nàng đã tốn số tiền một triệu âu dịch mỗi ngày để thuê hắn, nhưng nàng lại không dám. Hiện tại Trần Mộ chính là hi vọng duy nhất của nàng, nàng không muốn làm cho đối phương tức giận.

Hơn nữa, trông cậy vào việc tên ác nhân trên Hắc Tinh Tuyến Bảng có thể tuân theo quy tắc giao dịch tựa hồ cũng chỉ có cách trông cậy vào tâm trạng của bọn họ có tốt hay không, không thể nào dựa vào giấy tờ được. Bọn họ không giống như những người buôn bán thông thường, mà là những kẻ tàn nhẫn giết người trong nháy mắt.

“Người sao?”

Lúc này Trần Mộ mới nhớ tới mình vẫn trong thời gian làm thuê cho đối phương. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

” Người hãy đi theo bên cạnh ta.”

“A.”

Tink ngoan ngoãn gật đầu, nàng không dám cùng đối phương đòi hỏi quyền lợi này nọ. Cũng may là thời gian nàng cần cầu viện cũng không lâu, chỉ cần chống đỡ qua mười ngày mà thôi.

“Đi thôi.”

Trần Mộ liền đứng dậy.

“Đi đâu?”

Tink một lần nữa tròn tròn đôi mắt.

Trần Mộ thoáng nhìn về phía Tink một cách kỳ quái, tại sao một vấn đề đơn giản như thế nàng cũng hỏi. Hắn nói:

“Mang ta đi tìm Viên Lăng Hải.”

“Ngay bây giờ?”

Tink hoài nghi có phải chính mình nghe nhầm hay không.

Thành phố Trát Nhĩ Kiên cũng không lớn, hôm nay tin tức Nhị công tử của tập đoàn Nam Tinh phải chịu thua thiệt ở hãng buôn Kì Kì rất nhanh chóng truyền khắp Trát Nhĩ Kiên Thị, trở thành đề tài được thảo luận nhiều nhất trên bàn ăn của mọi người.

Các công tử của Mâu gia tại thành phố Trát Nhĩ Kiên hoành hành bá đạo đã rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên thua thiệt của bọn hắn. Nghe nói một gã hộ vệ của Mâu Hiên bị giết chết ngay tại đường trường. Làm cho mọi người cảm thấy cực kì khó tin là Nhị công tử Mâu Hiên vốn quen thói ngang ngược không ngờ lại không dám nói gì, mà tập đoàn Nam Tinh cũng không có động tĩnh gì cả.

Hãng buôn Kì Kì tại thành phố Trát Nhĩ Kiên chỉ có thể xem như hạng trung bình mà thôi, những hãng buôn như thế tại thành phố Trát Nhĩ Kiên có khá nhiều. Nếu như không có thế lực nào hỗ trợ thì lần này Kì Kì chắc chắn khó trốn khỏi kiếp nạn.

Rất nhiều người sôi nổi đoán người có thể làm cho Mâu Hiên công tử ăn một vỏ đầu rớt cục là thần thánh phương nào.

Trong một con phố ở Trát Nhĩ Kiên Thị.

Hai hốc mắt của Đoạn Phú thâm quầng. Khuôn mặt vốn hơi khó coi của hắn càng làm cho người ta cảm thấy khó có thể vừa mắt. Lưng hắn gồng gượng thẳng tắp, tinh thần phấn chấn, bước đi hiện ra khí thế hiên ngang. Hắn liếc nhìn xung quanh về mặt cực kỳ đặc ý.

Nhớ tới trận chiến vừa rồi tại hãng buôn, hắn không khỏi mặt mày hớn hởi. Thật không ngờ vận khí của mình rất cao a, tùy tiện mời tới một người ở trên đường lại chính là cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh Bảng! Những nhân vật trong truyền thuyết như thế hắn chỉ có thể nhìn thấy trên truyền hình mà thôi.

Chắc chắn, thật sự là đánh giá con người không nhìn về bề ngoài a. Người này tuổi tác cùng chính mình không thua kém bao nhiêu, như thế nào lại lợi hại như vậy? Đoạn Phú trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Vừa rồi tiểu chủ nhân đã khen hắn một hồi, cũng cho hắn một phần khen thưởng lớn nhất từ trước đến nay. Có công lao lần này, đợi mọi chuyện xong xuôi, nói không chừng chính mình có thể lên tới chức phụ trách an toàn!

Bất quá, mỗi lần ánh mắt của hắn chạm phải thân hình nhìn không có chút nào tráng kiện kia, trong lòng không khỏi cảm thấy rung mình sợ hãi.

Đây chính là chân chính sát thần a! Mới vừa rồi có một khối thịt nát bắn tung tóe lên mặt hắn, lúc ấy hắn suýt nữa thì ói ra. Bất quá hắn vốn là người lạnh lợi, biết rằng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải nhẫn nhịn. Sau khi mọi việc kết thúc, hắn vội vàng chạy tới nhà vệ sinh, nôn đến ngay cả ruột gan cũng muốn phun ra ngoài. Hiện tại trong miệng hắn đắng ngắt.

Hắn dám thề, chưa từng thấy cảnh tượng nào khủng khiếp như thế! Hắn cảm lòng không được mà co đầu rụt cổ lại, khó trách người ta có thể đi vào Hắc Tuyền Tinh Bảng. Chỉ cần nhìn vào khí thế giết người không nháy mắt là có thể thấy được đó không phải là người thường.

Liếc mắt nhìn Trần Mộ đang đi ở phía trước, hắn trong lòng có chút buồn bực, lúc này chạy tới đây để làm gì? Mà ngay cả tiểu chủ nhân cũng đồng thời đến. Hắn biết tính tình của tiểu chủ nhân ưa thanh tĩnh. Lần này nếu như không phải lão gia bị bệnh thì nàng căn bản sẽ không ra khỏi cửa nửa bước.

Hắn đột nhiên vểnh tai lên, tiểu chủ nhân đang cùng với tiên sinh xẩu xí bàn luận điều gì đó.

“Nghe nói Viên Lăng Hải lúc còn trẻ chí khí rất lớn, hắn vẫn muốn thi tuyển vào Sương Nguyệt Hàn Châu. Ngài hắn là biết Sương Nguyệt Hàn Châu đối với việc thu nhận nữ đệ tử hết sức thiên vị, danh sách chỉ tiêu hàng năm có hai phần ba là dành cho nữ. Viên Lăng Hải chỉ thiếu một chút nữa là có thể tiến vào. Không nghĩ tới là Viên Lăng Hải không hề nhụt chí mà càng thêm khắc khổ luyện tập, không lâu sau đó thì gây dựng nên tiếng tăm ở những vùng quanh đây.

Hắn chính thức thành danh tại cuộc tỉ thí chọn ra phụ trách an toàn cho tập đoàn Nam Tinh. Hắn đánh bại tất cả các đối thủ đoạt được chức vụ này, thực lực sâu không lường được. Viên Lăng Hải là một kẻ tàn nhẫn tuyệt tình, lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Những kẻ có chút không phải với hắn trước kia đều bị hắn làm cho cực kì thê thảm. Có tập đoàn Nam Tinh làm chỗ dựa, hắn càng trở nên độc ác, mỗi khi hắn ra tay không bao giờ để cho người khác sống sót.”

Tink giới thiệu một cách cực kì hưng phấn, hiển nhiên là nàng có kinh nghiệm dày dặn về những vấn đề tin tức. Bất quá nàng đột nhiên nghĩ đến, nếu nói độc ác tàn nhẫn thì người bên cạnh nàng này dường như càng....

Nàng nhanh chóng kết thúc việc giới thiệu, đồng thời dừng lại bước chân, hơi hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt che ở dưới khăn mờ hồ lộ ra vài phần hưng phấn.

“Chúng ta tới rồi! Chính là nơi này!”

392. Chương 386: Lăng Hải Huấn Luyện Doanh.

Đám người Trần Mộ đứng ở cửa làm cho những người khác chú ý. Những tên đệ tử đi qua có không ít kẻ hiện về mặt cực kì bất thiện, khi bọn hắn chuyển ánh mắt về phía Trần Mộ thì đồng thời hiện ra vẻ nhạo báng.

Khi Kỉ Minh chạy tới cửa trại huấn luyện, liền thấy cảnh tượng như vậy. Hắn cũng không kìm nén được nụ cười trên khuôn mặt. Làm người phụ trách công việc đối ngoại của doanh trại huấn luyện, hắn có thể nói là một người biết nhiều hiểu rộng. Lãng Hải huấn luyện doanh là trại huấn luyện nổi tiếng nhất ở Trát Nhĩ Kiên Thị, hàng năm bọn họ đều gặp phải hơn mười kẻ khiêu chiến, cũng nhờ vậy mà danh tiếng của Lãng Hải huấn luyện doanh càng nổi như cồn.

Kỉ Minh nhìn qua liền biết những người này tới đây khiêu chiến, bất quá lần đầu tiên hắn gặp một kẻ khiêu chiến trông xấu xí như vậy, không khỏi toát ra một nụ cười châm biếm.

Trần Mộ ánh mắt lơ đãng những người này, hiện tại trong đầu hắn đang cân nhắc vấn đề là, làm như thế nào để bắt đầu?

Hắn không có kinh nghiệm khiêu chiến, cũng chưa từng nhìn thấy cảnh khiêu chiến của người khác, các bước trong đó phải như thế nào, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía tấm bảng hiệu bằng kim loại, trong lòng khẽ động.

Kỉ Minh cùng các đệ tử đang cười thì chợt thấy một đạo năng lượng xiềng xích vàng óng đột nhiên quán vào tấm bảng hiệu "Lãng Hải Huấn Luyện Doanh", bọn hắn chợt nghe một tiếng quát nhẹ: "Bạo!"

Sắc mặt của Kỉ Minh đại biến, nhưng lại không kịp ngăn cản.

Một tiếng nổ ầm vang, tấm bảng hiệu thật lớn kia bị nổ tung thành vô số mảnh nhỏ.

Nụ cười trên mặt bọn đệ tử chợt tắt, bọn họ mỗi người đều ngậy ra như phỗng, trước cổng nhất thời trở nên cực kì yên tĩnh.

Khuôn mặt của Kỉ Minh cũng trở nên cứng đờ, nhưng lại chợt hiện vẻ lạnh lùng, hai mắt híp lại, ánh mắt sắc bén như dao bắn về phía tên xấu xí kia. Hắn từng tiếp đón rất nhiều kẻ khiêu chiến, nhưng chưa có kẻ nào kiêu căng và ngạo mạn như thế. Trước mặt đám đông dám hủy bảng hiệu của người khác, trừ bỏ kẻ thù sống chết, có ai sẽ làm như vậy? Nhưng nhìn diện mạo của đối phương, Kỉ Minh không nghĩ ra huấn luyện doanh từ lúc nào có một kẻ thù như vậy!

Việc khiêu chiến kiểu này chưa từng có ai làm. Điều này giống như hung hăng giáng một cái tát vào mặt Lãng Hải huấn luyện doanh. Kể từ lúc này, quan hệ giữa hai bên không còn cách nào để cứu vãn nữa, không phải người chết thì ta mất mạng!

Kỉ Minh suy nghĩ rất nhanh, trong lòng buồn bực không hiểu tại sao, nhưng là không thể không nhanh chóng làm ra quyết định.

Bảng hiệu bị phá hủy, hắn thân là người phụ trách đối ngoại nhất định sẽ bị trách phạt. Nhưng nếu bỏ mặc cho đối phương thì coi như cái chức phụ trách của hắn cũng mất.

"Các hạ dám đến Lãng Hải huấn luyện doanh của chúng ta gây sự, như vậy hắn là cực kì tin tưởng vào thực lực của mình đi. Tại hạ là người phụ trách đối ngoại của Lãng Hải huấn luyện doanh, xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ."

Kỉ Minh lạnh lùng nói.

"Con mẹ nó. Phụ trách Kỉ, làm thật hắn!"

"Phụ trách Kỉ, để cho ta, ta muốn đánh cho tên súc sinh này quên cha quên mẹ mới thôi!"

Cửa trại huấn luyện bị mở tung ra, bọn học viên cực kì phấn nộ vây quanh đám người Trần Mộ. Các đệ tử của trại huấn luyện Lãng Hải kết thành tùm ba tùm năm, đáng người dũng mãnh nhanh nhẹn tạo thành vòng vây chắn kín ở cửa vào.

Đoạn Phú mồm há hốc ra, hai mắt tròn tròn. Tiên sinh xấu xí đây là muốn làm gì vậy a? lúc này hắn run cầm cập, sợ hãi nhìn đám người đang vây xung quanh. Hắn không nhịn được, lặng lẽ hướng tới gần vị kia "tiên sinh xấu xí", tựa hồ như vậy có thể làm cho hắn cảm thấy an toàn hơn một chút.

Không riêng gì hắn, sắc mặt của tất cả các hộ vệ đều thay đổi. Rất nhiều người ở trong lòng đều thầm mắng, tên quỷ xấu xa này đúng là bị bệnh thần kinh, tự nhiên chạy đến khu vực của người ta gây chuyện!

Hắn nổi điên một mình cũng được, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác đều kéo theo bọn họ, thật là xui xẻo!

Tink tựa hồ hết sức bình tĩnh, nhưng là trên mặt bị khăn che khuất nên cũng không có cách nào nhìn rõ vẻ mặt của nàng, chỉ cảm thấy phía sau làn khăn mỏng mờ mờ có quang mang chợt lóe, dường như trong lòng vị tiểu thư xinh đẹp này cũng không bình tĩnh như biểu hiện ở bên ngoài.

Nghe thấy đối phương mở miệng khiêu chiến, Trần Mộ trong lòng thở dài một hơi, xem ra cách làm của mình cũng không có sai lầm. Hắn chỉ sợ đối phương không tiếp nhận khiêu chiến, như vậy thì những dự tính của hắn coi như thất bại. Bất quá thâm tâm hắn có chút ăn năn, phá hủy bằng hiệu của người ta ở bất cứ nơi nào cũng là một điều tối kị.

Nếu đã quyết định động thủ thì Trần Mộ cũng không có chần chừ. Năng lượng xiềng xích trên tay hắn chuyển động một vòng.

Chỉ nghe tiếng hét thất thanh “Ồi trời ơi” liên miên không dứt, các đệ tử vây xung quanh Trần Mộ bất ngờ không kịp phòng ngự, bị đánh ngã lăn lông lốc. Nếu bị những tên này vây khốn, đó sẽ là một bất lợi cho việc phát huy chiến đấu của hắn.

Sắc mặt của Kỉ Minh càng trở nên khó coi, đối phương ở trước mặt hắn làm ra cử động như thế tuyệt đối là vô lễ đến cực điểm!

Cũng không nói nhảm thêm, thân hình của Kỉ Minh rung lên, nhanh chóng bay lên cao. Trong chớp mắt hắn bay đến cách mặt đất khoảng hơn hai trăm mét.

Két két két!

Một trận âm thanh phát ra, chỉ thấy quanh thân Kỉ Minh hiện ra tám vòng năng lượng đường kính khoảng chừng bảy tám mét. Những vòng năng lượng màu trắng này cực mỏng, ở bên mép có rất nhiều răng cưa nhỏ nhỏ, khí thế cực kì mạnh mẽ. Mỗi một vòng năng lượng đều xoay tròn với tốc độ cực cao. Những âm thanh này là do các vòng năng lượng xoay tròn ở tốc độ cao gây ra.

“ Hừ!” Kỉ Minh hừ lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phía Trần Mộ.

Hừ Hừ Hừ!

Ba đạo năng lượng vòng cưa đột nhiên từ bên cạnh hắn bắn ra, hóa thành ba đạo ánh sáng, tạo thành một hình tam giác hướng về phía bọn người Trần Mộ bắn tới.

Năng lượng vòng cưa đi tới cực nhanh. Trần Mộ hơi trầm mình xuống, cùng lúc đó căn năng lượng xiềng xích vàng óng hướng về phía trước, giống như lá cỏ dập dờn trong nước biển, nhẹ nhàng phiêu động.

Đột nhiên ba đạo năng lượng vòng cưa phát nổ giữa không trung, phân tán ra!

Biến cố này cực kì đột ngột, ngay cả Trần Mộ cũng có chút bất ngờ không kịp phòng ngự. Ba đạo năng lượng vòng cưa bao phủ bọn người Trần Mộ, hơn nữa bởi vì biến cố xảy ra bất thành lình nên phản ứng của Trần Mộ chậm mất nửa nhịp.

Trong đó mục tiêu của một đạo năng lượng vòng cưa rõ ràng là Tink đang đứng bên cạnh Trần Mộ. Ánh mắt của Kỉ Minh cực kì sắc bén, hắn chứng kiến Tink vốn là nữ giới, mà nàng lại đi sát bên cạnh Trần Mộ cho nên tưởng rằng nàng là tình nhân của hắn hoặc chí ít cũng là một nhân vật quan trọng.

Đứng lơ lửng ở giữa không trung, Kỉ Minh không ngừng cười lạnh trong lòng, xem ngươi như thế nào cứu người! Chiêu thức này bình thường thì không có hiệu quả, nhưng hôm nay đối phương dẫn theo một đám người, điều này đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một dịp tốt.

Hai bên đến lúc này có thể nói là không phải người chết thì ta chết, cho nên hắn quyết định hạ sát thủ!

Trần Mộ thoáng nhíu mày, những người này đứng một bên khiến cho hắn rất dễ phân tâm. Kinh nghiệm của mình quả thực là vẫn còn nhiều thiếu sót, điểm này đáng lẽ phải nghĩ đến từ đầu mới đúng.

Bất quá lúc này không phải lúc suy nghĩ những điều không đâu. Tay phải Trần Mộ nhẹ nhàng đóng đưa, cổ tay hắn chợt trở nên mềm mại vô cùng. Năm ngón tay thon dài giống như đánh đàn nhẹ nhàng điểm liên

tiếp vào phần đuôi hình cầu của năng lượng xiềng xích. Cả loạt động tác cực kì hồi hợt, giống như chuồn chuồn đập nước, trông đẹp mắt đến mức nói không nên lời.

Tink đang ở bên cạnh bị những động tác đẹp mắt này của Trần Mộ khiến cho tâm hồn mê mẩn. Cho dù có lớp khăn che mặt, nhưng là lớp khăn này không có cách nào ngăn cản ánh mắt của nàng, ánh mắt này dường như còn sáng hơn cả ánh sáng phát ra từ kim cương.

{ hehe lão tác giả xạo quá, mắt mà phát sáng cơ à, không khác gì tia laser }

Năng lượng xiềng xích đang chậm rãi đưa đường như bởi vì một loạt động tác điểm nhẹ của Trần Mộ mà chợt trở nên bình tĩnh, khoan khoái di chuyển lên phía trên.

{ Chà chà, bàn tay của tên TM này dẻo và lợi hại ghê, em nào mà rơi vào tay hắn thì tha hồ mà vui sướng, hạnh phúc a. Thật đúng là diệu thủ hồi xuân, vào tay TM thì bản năng sẽ được đánh thức. Tuyệt! }

Nếu như quan sát một cách cẩn thận thì sẽ phát hiện năng lượng xiềng xích đang dài ra với tốc độ cực kỳ kinh người.

Nhưng ba đạo năng lượng vòng cửa tốc độ quá nhanh, năng lượng vòng cửa xoay tròn ở tốc độ cao cắt không khí phát ra những tiếng rít, khiến cho người nghe cảm thấy da đầu tê dại.

Trần Mộ than khê trong lòng, năng lượng xiềng xích chưa có được chiều dài lý tưởng, nhưng là hắn đã không có thời gian. Quyết định thật nhanh, cảm giác của hắn khê động, giống như một con bướm vỗ cánh. Cảm giác rung động nhẹ, như cánh bướm bay lên, truyền đến năng lượng xiềng xích. Tiếp đó là một hồi mưa to gió lớn diễn ra!

Năng lượng xiềng xích đã dài hơn mười mét điên cuồng chuyển động, rào rào, tiếng xiềng xích chạm vào nhau vang lên không dứt. Trong mớ âm thanh hỗn loạn ấy chợt có một tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, giống như xuyên qua bão táp mà đến.

“ Hộ!”

Chỉ thấy ở phía trước năng lượng xiềng xích có ba cái năng lượng thể hình tam giác trong giây lát mở ra, giống như là hoa đang nở. Năng lượng xiềng xích di động nhanh như tia chớp, chỉ thấy năng lượng xiềng xích vốn thẳng tắp lúc này chuyển động ngang dọc tạo thành một cái lưới, một bên chiều dài khoảng ba mét, một bên chiều dài khoảng năm mét.

Một cái lồng năng lượng trong suốt ẩn chứa màu vàng óng xuất hiện tại mặt ngoài của lưới. Xa xa nhìn lại giống như một khối thủy tinh với những hoa văn bao bọc ở phía bên ngoài. Nó tỏa ra ánh sáng màu vàng, bóng bệ ở phía trên đầu của bọn Trần Mộ.

Ba đạo năng lượng vòng cửa hung hăng nhắm thẳng vào khối “thủy tinh” này!

Roẹt!

Một loạt tiếng cộ xát ở tốc độ cao rợn người phát ra, hành hạ lỗ tai của mọi người. Năng lượng vòng cửa chuyển động ở tốc độ cao liều mạng dùng các lưới cửa của nó để cắt “khối thủy tinh”. Tại vị trí tiếp xúc giữa ba đạo năng lượng vòng cửa và lồng năng lượng xuất hiện những tia lửa, mặc dù lúc này là ban ngày nhưng cũng cực kì chói mắt.

Sắc mặt của Kỉ Minh khê biến, các năng lượng vòng cửa bóng bệ xung quanh thân thể lúc này đều tập hợp ở trước mặt hắn. Năm đạo năng lượng vòng cửa sắp xếp chỉnh tề ở trước mặt hắn, thần sắc Kỉ Minh cực kì nghiêm trang. Hai tay kéo nhẹ ra phía ngoài một chút rồi sau đó khép chặt vào trong với tốc độ cực nhanh! Tranh!

Năm đạo năng lượng vòng cửa ở trước mặt hắn chợt sáng rực lên, khi ánh sáng tan đi thì trước mặt hắn chỉ còn lại một đạo năng lượng vòng cửa, đạo năng lượng này đường kính khoảng chừng ba mươi mét, ở phía ngoài vòng là các răng cửa bén nhọn hơn và dài hơn. Nó xoay tròn với tốc độ cực kì kinh người, bởi vì xoay tròn quá nhanh cho nên không khí xung quanh bị cắt thành mảnh nhỏ, quần áo phía trước ngực Kỉ Minh đều bị những dòng không khí chuyển động cắt nát.

Sắc mặt Kỉ Minh thoáng đỏ bừng lên, hai tay hắn cố gắng hết sức đẩy về phía trước.

Mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống, gân xanh nổi lên, hô hấp của Kỉ Minh trở nên cực kỳ dồn dập. Hần đột nhiên trợn tròn đôi mắt, hét lớn một tiếng: "Đi!"

Đạo năng lượng vòng cửa thật lớn bắt đầu hướng về phía dưới bay đi.

Nếu ba đạo năng lượng vòng cửa vừa rồi phóng ra với tốc độ cực nhanh thì đạo năng lượng này chuyển động giống như một con ốc sên.

Nhìn thấy Kỉ Minh cố gắng lắm mới làm được một kết quả giống như trò đùa như vậy, bọn hộ vệ của hãng buôn Kì Kì vẻ mặt quái dị, muốn cười cũng không dám cười.

Nhưng sắc mặt của Trần Mộ lại cực kỳ ngưng trọng.

393. Chương 387: Nhát Chém Sao Băng : Tinh Vãn Trảm

Năng lượng vòng cửa phát tán ra ánh sáng màu trắng chói mắt giống như một mặt trời nhỏ đang không ngừng thiêu đốt, áp lực vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống. Những bảo vệ của hãng buôn QQ sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy. Lúc này Đoạn Phú mới phục hồi lại tinh thần, hoảng sợ nhìn uy thế khủng khiếp trên bầu trời do năng lượng vòng cửa mang tới.

Hắn không biết mình phải làm gì bây giờ. Dù sao. Dù sao hắn tại Trát Nhĩ Kiền lẫn lộn lâu như vậy, thân thủ của Kỉ Minh như thế nào hắn cũng biết một chút. Kỉ Minh bình thường rất ít ra tay, số người khiêu chiến đủ tư cách để hắn ra tay cực ít.

Đắc tội Lăng Hải huấn luyện doanh, hắn nhất thời run cầm cập, cho dù dùng ngón chân để suy nghĩ hắn cũng biết là cuộc sống sau này chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

Cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra đây? Đoạn Phú thì thảo một cách ngây ngô.

Ầm ầm ầm!

Chấn động thật lớn làm kinh động toàn bộ mọi người trong doanh trại huấn luyện, tất cả các đệ tử đều từ trong sân huấn luyện đi ra. Năng lượng ba động mãnh liệt vô cùng khiến cho rất nhiều tạp tu ở Trát Nhĩ Kiền bị kinh động, bọn họ ào ào bay lên không trung hướng về phía trại huấn luyện Lăng Hải.

Rất nhiều người chứng kiến một sự kiện mà cả đời họ không thể nào quên được.

Vòng năng lượng hình răng cửa thật lớn biểu hiện ra một khí thế hủy thiên diệt địa. Những nơi mà nó đi qua, không khí bị cắt thành từng mảnh nhỏ, không gian dường như bị nghiền nát làm cho ánh sáng trở nên vụn vụn và biến ảo.

Mọi người trên trời nhìn không nói nên lời, năng lượng vòng cửa nặng nề đánh vào phía trên "khối thủy tinh màu vàng"!

Ầm!

Một âm thanh thật lớn vang lên. Lấy chỗ bọn Trần Mộ đứng làm trung tâm, những luồng không khí mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phía, bụi đất bay lên. Bọn Trần Mộ hoàn toàn bị bụi đất bao phủ ở bên trong, không thể phân biệt được thân hình.

Đáng thương cho tên kia! Rất nhiều người không khỏi âm thầm lắc đầu. Ở dưới công kích mãnh liệt như thế, sống sót là điều dường như không thể! Bọn họ đã nhìn thấy một màn cực kỳ đặc sắc, rất nhiều người liền chuẩn bị rời đi.

"Ta thua."

Kỉ Minh chậm rãi mở miệng, thanh âm cực kỳ rõ ràng.

Tất cả mọi người vây xem đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, bọn họ nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía Kỉ Minh đang ở trên không trung.

“Họ Kỉ thật là tiêu cực!” Xa xa có một vị thiếu niên thần sắc phần nộ, lời nói không có chút nào tôn kính đối với Kỉ Minh. Người đàn ông trung niên ở bên cạnh hần lắc đầu:” Kỉ Minh đã cố gắng hết sức. Tình Vẫn Trăm là chiêu thức tấn công mạnh nhất của hần, hần hiện tại đã kiệt sức rồi.”

Hần vừa nói xong thì những luồng không khí cũng tiêu tán đi, bụi đất tán đi.

Một khối thủy tinh màu vàng vẫn như cũ bồng bềnh ở phía trên đỉnh đầu bọn Trần Mộ. Mà vòng năng lượng hình răng cưa thì đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trên mặt những người xem hiện ra vẻ ngạc nhiên, ngây dại trong chốc lát. Sau một vài giây, tiếng ồn ào lập tức nổi lên! Một số người hai mắt nhìn chăm chăm vào Trần Mộ đang đứng ở bên dưới “khối thủy tinh”. Trong lòng mọi người khuôn mặt xấu xí này bỗng trở nên cao thâm khó lường.

Về mặt của các đệ tử của trại huấn luyện Lăng Hải đột nhiên biến đổi, trên mặt mỗi người đều hiện ra vẻ không thể nào tin. Tại Trát Nhĩ Kiền Thị không ai có thể ngăn cản được chiêu thức này của Kỉ Minh.

Tình Vẫn trăm a! Đây chính là “Tình vẫn trăm”! Kỉ Minh tổn hết toàn bộ cảm giác để đánh ra một kích, vậy mà lại bị người ta thần nhiên chặn lại!

Người đàn ông trung niên ánh mắt nham hiểm khê dạn dò người thanh niên ở bên cạnh: “Người này rất mạnh, những lời ta đã nói người nhất định phải nhớ kỹ.”

Người trẻ tuổi cắn môi: “Vâng” rồi gắng sức gật đầu.

“Bây giờ người hãy lập tức về nhà. Lấy hết những thứ ở trong két sắt mang đi, mật mã là ngày sinh nhật của người. Sau đó rời đi khỏi Trát Nhĩ Kiền Thị, không nên nghĩ tới việc báo thù cho ta, lai lịch của người này dường như không đơn giản. Kẻ thù của ta rất nhiều, ta cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Ai, người tuổi còn trẻ khí thịnh, rất giống ta khi còn trẻ, chỉ sợ sau này kẻ thù của người cũng sẽ không ít. Ta cũng biết là cho dù có nói chưa chắc người đã nghe. Nhưng là ta vẫn muốn nói một câu. Ở bên ngoài không nên gây sự, một khi đã kết thù với người khác thì không được nường tay. Người nhìn bên ngoài có vẻ hung dữ nhưng kì thật trong lòng lại lương thiện, sau này chỉ sợ sẽ có hại.”

Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng xoa đầu người thanh niên, trong ánh mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ. Ánh mắt nham hiểm cũng trở nên nhu hòa vô cùng.

Người thanh niên xoay người, hai mắt ngẩn lẹ. Cha ngày thường vốn ít nói nhưng giờ phút này phảng phất như một ông lão, nói liên tục không ngừng. Hần cũng không nhịn được nữa khóc òa lên.

Người đàn ông trung niên không nói gì nữa, chỉ vỗ vỗ bả vai của người thanh niên. Ánh mắt của hần một lần nữa trở nên lạnh như băng, hần sửa soạn lại quần áo rồi bay thẳng lên không trung.

Lần này các học viên nhất thời hưng phấn lên. Địa vị của Viên Lăng Hải tại trại huấn luyện không ai có thể so sánh với, là mục tiêu mà mỗi người bọn hần vẫn một mực theo đuổi. Các tạp tu từ bốn phương tám hướng mà đến cũng trở nên hưng phấn vô cùng. Viên Lăng Hải từ khi rút lui khỏi Nam Tinh tập đoàn rất ít khi ra tay, có thể chứng kiến Viên Lăng Hải ra tay là một cơ hội cực kì hiếm thấy.

Bọn họ vội vàng mở ra thông tin tạp, đem tin tức này truyền ra.

Một đoàn người xuất hiện tại phía ngoài thành Trát Nhĩ Kiền. Trong đoàn người có nam có nữ, già có mà trẻ cũng có, tổng cộng có bảy người. Đoàn người này khiến cho người khác cực kì chú ý, trong bảy người thì có bốn nữ tạp tu, hơn nữa bốn người này không người nào mà về bề ngoài không phải là thanh cao thoát tục. Càng khiến cho người khác kinh ngạc chính là tốc độ phi hành của bảy người cực nhanh, giống như một tia chớp. Tùy ý lấy ra một người cũng có thể nhận thấy là thực lực của các nàng cực kì mạnh mẽ! Hơn nữa thần thái của các nàng rất tự nhiên không có một chút che giấu thực lực. Điều này chứng tỏ rằng không chỉ thực lực của các nàng xuất chúng mà thể lực ở phía sau các nàng cũng tuyệt đối không đơn giản.

Nữ tạp tu lợi hại, xuất thân không đơn giản. Hai điểm này gộp lại làm cho người ta liên tưởng đến một chỗ.

Sương Nguyệt Hàn Châu!

Sương Nguyệt Hàn Châu không thể nghi ngờ là dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến địa phương phù hợp với hai điều kiện ở trên nhất. Cho nên trong đám tạp tu này, mặc dù mỹ nữ chiếm phần đông nhưng không

ai dám nghĩ đến việc đùa giỡn. Nếu như không may phán đoán của bọn họ chính xác, chỉ sợ ngay cả chết cũng có chút khó khăn! Ảnh hưởng của Sương Nguyệt Hàn Châu tại khu Thiên Đông Lý làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Những tạp tu này riu rít trò chuyện dọc trên đường đi. Phụ nữ vĩnh viễn không thiếu đề tài để nói chuyện phiếm. Ba tên tạp tu còn lại ngao ngán liếc nhìn nhau.

Những nữ nhân kia đang nói chuyện với nhau, bọn họ không thể chen miệng vào, vì vậy ba người ghé sát lại gần nhau thấp giọng trò chuyện.

Sư huynh, lần này chúng ta đến thành Trát Nhĩ Kiền là để làm cái gì? Người xem, bây giờ đã tới Trát Nhĩ Kiền rồi, cũng nên tiết lộ một chút với chứ để cho chúng ta chuẩn bị tinh thần. Một vị tạp tu tuổi khoảng hai mươi tưởng mạo anh tuấn vừa cười hì hì vừa nói.

Lời nói của hắn lập tức khiến mọi người chú ý. Các nữ nhân cũng ngưng nói chuyện phiếm, xích lại gần rồi nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Học trưởng, người tiết lộ một ít tin tức đi! Như vậy chúng ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Tạp tu cầm đầu tuổi khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, thần thái trầm ổn, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Cũng tốt. Ta sẽ nói. Chúng ta lần này đến thành Trát Nhĩ Kiền là theo lệnh của Gia đại nhân.”

“Gia đại nhân nào cơ?” Có người vội vàng tiếp lời.

“A!” Đột nhiên một vị tạp tu hét lên một tiếng chói tai, che miệng rồi sau đó vẻ mặt dường như không tin rồi nói: “Gia đại nhân? Chẳng lẽ là Gia Anh Hạ đại nhân? Trời ạ! Thật là vinh hạnh!”

Lời này vừa nói ra khiến cho những người khác trợn tròn mắt, sau một vài giây mới liền bắt đầu hoan hô!

Nhìn vẻ hưng phấn của các học đệ, học muội, tên tạp tu cầm đầu cũng không khỏi nở nụ cười, chờ bọn họ tỉnh táo lại rồi mới nói:

- Không sai, chính là Gia Anh Hạ đại nhân. Đây là vinh hạnh cao nhất của chúng ta, hi vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực hoàn thành nhiệm vụ lần này.

- Không thành vấn đề.

- Đây là tất nhiên!

- Ha ha, nếu có ai phá hủy sự tình thì hiệu trưởng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Mọi người sôi nổi hò hét.

Tạp tu cầm đầu mỉm cười nói:

”Nhiệm vụ lần này vốn là không đến lượt chúng ta, chỉ là gần đây học viện đang chuẩn bị cho một sự kiện rất lớn, nhân sự thiếu hụt nghiêm trọng cho nên mới tới phiên chúng ta. Trước tiên ta nói về một số tình huống đơn giản.”

Nói đến đây, thần sắc của hắn trở nên nghiêm túc hẳn lên. Những tạp tu khác cũng bị ảnh hưởng, không tự kìm hãm được trở nên nghiêm túc hẳn, chăm chú nghe hắn nói.

“Mọi người có nhớ phân viện trưởng Hứa Bá Luân đại nhân hay không, hắn là học đệ của Gia Anh Hạ đại nhân. Hắn có một nữ nhi...”

Đột nhiên mọi người cùng ngẩng đầu, ánh mắt hướng về cùng một phía.

Dao động năng lượng, dao động năng lượng cực kì mãnh liệt!

- Lát nữa ta sẽ kể lại chi tiết tình huống cho các ngươi, trước tiên đi xem chuyện gì đang xảy ra?

Tạp tu cầm đầu trầm giọng nói, nói xong dẫn đầu hướng về phía luồng dao động năng lượng ở trong thành Trát Nhĩ Kiền bay đi. Những người khác thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Kỉ Minh nhìn thấy người đàn ông trung niên thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn khom người: “Hiệu trưởng! Kỉ Minh vô dụng!”

Viên Lăng Hải phát phát tay, lơ đãng nói: “Không phải lỗi của ngươi, ngươi hãy nghỉ ngơi một chút đi.”

- Vâng!

Kỉ Minh tâm trạng nhẹ nhõm hẳn, khom người đi ra ngoài. Viên Lăng Hải lúc này liền bắt đầu đánh giá Trần Mộ còn Trần Mộ cũng tiến hành đánh giá đối phương.

Viên Lăng Hải cao khoảng một mét tám lăm, thân hình khôi ngô mạnh mẽ. Trên người hắn khoác một bộ áo khoác màu đen, đầu để trần tại không trung trông cực kì bắt mắt. Trên cơ thể hắn hiện ra vẻ mạnh mẽ hữu lực, hốc mắt sâu, ánh mắt thâm trầm mang theo vài phần tàn nhẫn.

Trần Mộ hướng về phía Tink xua tay. Tink hiểu ý liền lập tức mang theo những vệ sĩ khác rời ra xa Trần Mộ. Những tạp tu này dường như đang lâm phải đại địch. Xung quanh đều là đệ tử của trại huấn luyện Lăng Hải, nếu như không cẩn thận, chỉ sợ bọn họ sẽ bị xé xác thành từng mảnh nhỏ. Song khiến cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn là những tên đệ tử kia căn bản không thèm liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, ánh mắt của bọn họ đều bị hấp dẫn bởi Viên Lăng Hải và Trần Mộ.

Thấy bọn Tink rời đi, Trần Mộ thở phào nhẹ nhõm, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái. “Khỏi thủy tinh” nhanh chóng trở nên âm đạm, một lần nữa biến trở lại thành năng lượng xiềng xích đóng đưa xung quanh thân thể của hắn.

“Hoàng kim ngôn tỏa?” Viên Lăng Hải nhìn chằm chằm xích năng lượng, ánh mắt chợt sáng lên.

394. Chương 388: Hắc Là Ai?

Viên Lăng Hải cảm thấy giật mình. Những người đứng xem cũng không tự kiềm chế được hít vào một luồng khí lạnh, mà một số khác không biết thì ồn ào hỏi thăm [Hoàng kim ngôn tỏa] là gì.

“Người cùng Motta tiền bối quan hệ với nhau như thế nào?” Viên Lăng Hải khôi phục tinh thần, trấn tĩnh hỏi thăm. Theo như suy đoán của hắn thì nam nhân xấu xí trước mặt hắn chắc hẳn có mối quan hệ cực kì mật thiết với Motta. Là thầy trò hay là cha con?

Motta tại Hắc Tuyền Tinh bảng đứng ở vị trí thứ tám mươi chín, Viên Lăng Hải tự nhiên muốn dò xét một cách cẩn thận. Gặp phải những kẻ trên Hắc Tuyền Tinh bảng kết quả so với tự sát còn muốn thê thảm hơn nhiều. Mặc dù trên mặt vẫn duy trì vẻ trấn định nhưng là trong lòng hắn lo sợ. Những nhân vật tàn nhẫn như Viên Lăng Hải chỉ kiêng kỵ những kẻ độc ác hơn hắn mà thôi, mà những kẻ trên Hắc Tuyền Tinh bảng thì chắc chắn là thừa sức thỏa mãn điều kiện này.

Đúng lúc này, những tạp tu trẻ tuổi của Sương Nguyệt Hàn Châu cũng vừa chạy tới. Nghe Viên Lăng Hải nói, nhất thời mỗi người lộ ra vài phần kinh ngạc.

Đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu đối với các tạp tu trên Hắc Tuyền Tinh bảng có sự chú ý đặc biệt vượt qua sự tưởng tượng của những kẻ khác. Tại khu Thiên Đông Lý, bọn họ chính là con của trời, chỉ cần có thể tốt nghiệp thì tuyệt đối có thực lực ở phía trên nhị lưu cao thủ, thậm chí một ít người còn là nhất lưu cao thủ. Điều này cũng không khiến bọn họ đắc ý nhiều lắm, dù sao bọn họ xuất thân từ Sương Nguyệt Hàn Châu.

Nếu như nói bọn họ là những tạp tu được đào tạo bài bản chính quy thì Hắc Tuyền Tinh bảng có thể coi là tạp tu phản chính quy. Bọn họ giống như khác biệt giữa hai hệ thống hàn lâm và đường phố vậy, khó tránh khỏi sự cạnh tranh lẫn nhau. Giả sử tạp tu trên Hắc Tuyền Tinh bảng không mạnh mẽ, cường đại thì chỉ sợ các đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu cũng sẽ không có hứng thú.

Nhưng Hắc Tuyền Tinh bảng cực kì lớn mạnh, sớm xâm nhập lòng người, trong đó cũng bao gồm Sương Nguyệt Hàn Châu.

Trước đó không lâu, người xếp thứ hai trên Hắc Tuyền Tinh bảng là Âm Sơn Phi đã cự tuyệt lời mời chào của Sương Nguyệt Hàn Châu, sau đó còn dựa vào thực lực của bản thân đánh bại thương mười sáu tên tạp tu của Sương Nguyệt Hàn Châu, trong đó gồm có Hàn Sầm xếp thứ năm mươi sáu ở khu Thiên Đông Lý, chuyện này lúc đó xôn xao khắp Sương Nguyệt Hàn Châu.

Mười sáu tạp tu! Đó là chiến tích mà có rất nhiều kẻ kiêu ngạo vô cùng cũng phải tự nhận là không cách nào làm được. Trong số các đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu có khả năng làm được điều này đại khái cũng chỉ có Bách Nguyệt, người đã đánh bại Mạc Doanh song tử. Hàn Sầm tại Sương Nguyệt Hàn Châu cũng là một người khá nổi tiếng.

Nhưng Âm Sơn Phi bất quá chỉ xếp thứ chín trên Hắc Tuyền Tinh bảng mà thôi, phía trước hắn còn có tám người! Chuyện này đã gây nên chấn động cực lớn đối với Sương Nguyệt Hàn Châu, có rất nhiều đệ tử và sư phụ lúc này mới nhìn các cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh bảng một cách nghiêm túc. Hệ thống tin tình báo của Sương Nguyệt Hàn Châu vô cùng khổng lồ và ngay từ đầu bọn họ đã hết sức chú ý đến Hắc Tuyền Tinh bảng cho nên tin tức tự nhiên là rất nhiều so với những người khác. Càng nghiên cứu họ càng cảm giác được các tạp tu trên Hắc Tuyền Tinh bảng thực lực phi phàm.

Có một số thứ mà bọn đệ tử không được biết nhưng là bọn họ đối với Hắc Tuyền Tinh bảng cực kì quen thuộc, cho nên khi bọn họ nghe lời nói của Viên Lăng Hải cũng không khỏi cảm thấy sững sốt.

Hắc Tuyền Tinh bảng lấy một trăm tên làm hạn ngạch, có thể tiến vào trong danh sách một trăm tên không kẻ nào không phải là cao thủ! Motta được xếp thứ tám mươi chín, thực lực tự nhiên là bất phàm. Bảy người đều nghe qua danh tiếng của Motta cho nên cũng sớm nghe nói đến Hoàng kim ngôn tỏa.

Nghe nói xiềng xích màu vàng trên tay Trần Mộ là Hoàng kim ngôn tỏa được đồn đại bấy lâu nay, ánh mắt của mấy người nhất thời tập trung vào năng lượng xiềng xích đang nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung, có mấy người ánh mắt cực kì nóng bỏng.

Bọn họ mặc dù xuất thân từ Sương Nguyệt Hàn Châu, nhưng lại chưa đủ tư cách học tập những truyền thừa đứng đầu. Tạp phiên trên tay bọn họ lợi hại rất nhiều so với tạp tu bình thường, nhưng nếu so sánh với Hoàng kim ngôn tỏa thì còn thua kém nhiều lắm!

Motta dựa vào [Hoàng kim ngôn tỏa] mà chen được vào danh sách một trăm người trên Hắc Tuyền Tinh bảng, uy lực của nó tự nhiên đã sớm được kiểm tra qua thực tế. Càng huống chi, tạp phiên lợi hại như thế lại ở trên tay một kẻ xấu xí thì quả có chút không đáng giá! Một số người tự nhiên không tránh khỏi cảm thấy bất bình.

Bọn họ đứng ở một bên vừa tỏ ra cảm khái vừa muốn tìm hiểu kẻ xấu xí kia cùng Motta thực ra là dính dáng gì với nhau.

“Ta giết hắn.”

Trần Mộ nói một cách bình thản, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất bất đắc dĩ. Loại hành động mang theo vài phần bí ẩn này đối với hắn chẳng phải là việc gì hay ho, nhưng phải nói hết lần này đến lần khác, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay.

“Người, người giết hắn?” Viên Lăng Hải thất thanh hỏi, vẻ mặt của hắn dường như không tin. Không riêng gì hắn, tất cả mọi người xung quanh đều ngây dại, ngay cả đám đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu cũng chờ người ra.

Đây tuyệt đối là một tin tức gây chấn động.

Phản ứng trước tiên là tên cầm đầu của đám đệ tử, hắn thì thào tự hỏi: “Người kia là ai?”

Trải qua một lúc im lặng, đám người bắt đầu ồn ào trở lại.

Nhìn phản ứng kịch liệt của mọi người, Trần Mộ nhún mày nói:

- Không nên nhiều lời, bắt đầu đi.

Với ánh mắt của hắn tự nhiên có thể nhìn ra thực lực của Viên Lăng Hải mạnh hơn Kỉ Minh không ít.

Song ngoài dự liệu của hắn, Viên Lăng Hải đột nhiên cúi đầu, khom người hành lễ, đầu hắn cơ hồ chạm vào mặt đất: “Các hạ có thể giết chết Motta thì Lăng Hải tự nhiên không phải đối thủ, ta nhận thua, cam lòng nhận lệnh của tiền bối.”

Lần này mọi người lại tiếp tục ồn ào lên một trận. Bất quá mọi người đối với lựa chọn của Viên Lăng Hải cũng không có gì giật mình, thực lực của hắn tuy rất mạnh nhưng là tuyệt đối không cách nào tiến vào danh

sách một trăm người trên Hắc Tuyền Tinh bảng. Người đàn ông xấu xí kia có thể giết chết Motta xếp thứ tám mươi chín, đối phó hẳn tự nhiên không có vấn đề.

Các học viên của Lăng Hải huấn luyện doanh cũng lộ ra vẻ thư thái. Ánh mắt của bọn họ từ phần nộ ban đầu nhanh chóng chuyển thành kính sợ và sùng bái. Bấy tên đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu về mặt có chút hoảng sợ, tin tức này đối với bọn họ thật chẳng khác gì sét đánh bên tai.

Lúc này đến phiên Trần Mộ có chút buồn bực, hẳn thật không ngờ Viên Lăng Hải lại dễ dàng nhận thua như thế. Như vậy chẳng phải là không cần đánh hay sao? Tính toán của mình đã thất bại? Nhìn Viên Lăng Hải ngoan ngoãn quỳ ở bên dưới, trong lòng Trần Mộ không khỏi cười khổ. Hắn cùng với Viên Lăng Hải cũng không có ân oán, đối phương chấp nhận để mặc hắn chém giết, hẳn như thế nào lại có thể giết Viên Lăng Hải chứ!

Thoáng nhìn qua sắc mặt của Viên Lăng Hải, Trần Mộ trực tiếp hướng về phía bọn Tink đi tới. Khi tới bên cạnh Tink hẳn thấp giọng nói:

“Trở về thôi.”

Tink cung kính khom người xác nhận.

Mọi người lúc này mới chú ý tới đám Tink.

“A , đây không phải là cô con gái Tink của ông chủ hãng buôn QQ hay sao?”

“Không sai, xem ra lần này hãng buôn QQ có chỗ dựa thật lớn! Khó trách vị tiền bối này lại tìm đến Viên Lăng Hải gây phiền toái, trước kia hẳn cũng không ít lần gây khó dễ cho hãng buôn QQ!”

“Đúng vậy, đúng vậy. Đây gọi là có thù tất báo, mười lần chẳng sai !”

Tiếng nghị luận của đám người nổi lên khắp bốn phía, ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Viên Lăng Hải đầy khinh bỉ. Viên Lăng Hải bình thường gây thù chuốc oán nhiều lắm. Lần này hẳn mất hết thể diện trước mặt bao nhiêu người, mọi người đều hiểu lý do hắn nhận thua, nhưng cũng cảm thấy hắn thiếu dũng khí. Những người có thù hận với hắn lại càng cảm thấy có chút hả hê.

“ Học trưởng, theo người thì tên kia nói thật hay giả?” Một tên đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu cảm thấy có chút hoài nghi mà hỏi. Tên đệ tử này tên là Lận Dao, năm nay vừa mới hai mươi tuổi.

Tên tập tu cầm đầu mà bọn họ gọi là học trưởng tên là Tăng Vũ Sơn, hẳn là một người trầm ổn. Tại Sương Nguyệt Hàn Châu, hắn cũng chỉ là một cao thủ ở mức trên trung bình, không cao không thấp.

Nghi ngờ của Lận Dao cũng là nghi ngờ của những người khác, ánh mắt của bọn họ cùng hướng về phía Tăng Vũ Sơn. Vị học trưởng này mặc dù dẫn dắt bọn họ không lâu, nhưng đã nhận được sự tín nhiệm của bọn họ.

Tăng Vũ Sơn trầm ngâm nói:

“Ta cũng không biết, nhưng là ta cảm giác hẳn không có nói dối. Chỉ cần vài ngày nữa danh sách Hắc Tuyền Tinh bảng sẽ có, đến lúc đó tự nhiên có thể phân biệt thật hay giả.”

Mọi người sôi nổi gật đầu.

Sau khi trở lại cửa hàng QQ, Trần Mộ khá rảnh rỗi. Weah không biết đã đi đâu. Weah càng ngày càng thần bí. Trần Mộ rất tò mò, rốt cuộc Weah đã nhớ lại được những gì?

Nhưng là tìm không thấy Weah, mà hắn cũng không muốn đoán mò làm gì. Cảm thấy bản thân có chút rảnh rỗi, Trần Mộ liền mượn Tink một phòng huấn luyện, rồi một mình đi vào.

Hoàng kim ngôn tảo thật là một vũ khí lợi hại, càng luyện tập Trần Mộ càng cảm giác được điều này, so với Vân Toa và Bách Biến thì biến hóa của Hoàng kim ngôn tảo thật sự rất nhiều.

Những người sử dụng không biết tạp phiên này xuất xứ từ đâu, nhưng có thể chế tạo ra tạp phiên lợi hại như thế chứng tỏ vị chế tạp sư này cũng không phải là người đơn giản.

Xiềng xích năng lượng màu vàng một lần nữa lại xuất hiện trên tay Trần Mộ, mỗi một vòng xích đều có một kết cấu khác nhau, đây mới là điểm đặc biệt nhất của năng lượng xiềng xích. Kết cấu này khác xa kết cấu vòng xích, dường như nó tạo thành rất nhiều ổ khóa phức tạp vô cùng. Tuyệt diệu nhất chính là mặc dù những ổ khóa này cực kì phức tạp nhưng chìa khóa đi cùng với nó lại đơn giản đến không ngờ.

Chìa khóa để mở ra những công năng của chúng chính là “Ngôn”, chỉ là một đơn âm tiết mà thôi.

Ý tưởng như thế có thể khiến cho người khác phải sợ hãi, bất quá mặc dù biết nguyên lí nhưng việc tìm kiếm cũng không phải là chuyện đơn giản. Trừ bỏ chìa khóa ở ngoài, trong lúc sử dụng còn cần phải tìm ra được “ổ khóa” tương ứng, như vậy mới có thể kết hợp được với “chìa khóa”. Hiện tại Trần Mộ mới chỉ tìm được tổng cộng có ba cái “Ngôn”, đó là bạo, hộ, phục.

Hiện tại hắn muốn tiếp tục tìm kiếm xem có thể hay không tìm được từng “ổ khóa” tương ứng với mỗi cái chìa khóa. Đây là một công việc cực kì buồn tẻ, hơn nữa còn phải trông chờ vào vận may. Người vĩnh viễn không thể nào biết được cái “ổ khóa” trước mặt người đến tột cùng tương ứng với “Ngôn” nào.

Đây là lí do tại sao Trần Mộ đã tốn hao rất nhiều thời gian nhưng cho đến bây giờ cũng mới chỉ tìm được ba cái “Ngôn” mà thôi.

Kì thật mà nói, hắn cảm thấy rất hứng thú với việc làm sao lợi dụng một đơn âm tiết để kích hoạt kết cấu năng lượng. Đáng tiếc lúc này cũng không có thời gian để cho hắn tiến hành nghiên cứu.

Trần Mộ không nhịn được thở dài một tiếng, sau đó lại chìm đắm vào việc tìm hiểu Hoàng kim ngôn tỏa, tiếp tục công việc tìm kiếm khó khăn kia.

Chú thích:

- Hoàng kim ngôn tỏa: Tập phiên của Motta, sử dụng công nghệ nhận diện âm thanh để mở ra các tính năng của tập phiên.
- “Ngôn”: là âm thanh mã khóa cần dùng để Hoàng kim ngôn tỏa kích hoạt các tính năng.

395. Chương 389 : Làn Đầu Xuất Thế.

Hắc Tuyền Tinh bảng đổi mới mỗi tháng một lần, trên đó kể lại một cách chi tiết những chuyện gây xôn xao dư luận trong tháng vừa qua. Không người nào biết bảng này do ai biên soạn, nhưng có một điều có thể xác định, đó phải là kẻ có quyền uy!

Ngay từ lúc đầu mọi người còn có chút nghi ngờ, đặc biệt là một số bằng chứng liệt kê ra trên bảng. Người ta không rõ tại sao những người này làm cách nào để biết được những tin tức như thế. Thế nhưng sau đó mọi người nhanh chóng kinh ngạc khi phát hiện, bất cứ chuyện gì chỉ cần xuất hiện trên Hắc Tuyền Tinh bảng thì chắc chắn đúng đến tám, chín phần mười.

Rất nhiều tập đoàn lớn hoảng sợ với kênh thông tin cực lớn của người biên soạn Hắc Tuyền Tinh bảng, sự xuất hiện của Hắc Tuyền Tinh bảng khiến bọn họ cảm thấy rất đáng chú ý. Bọn họ không ngừng tiến hành điều tra, trong số đó có cả những thế lực cự phách như Sương Nguyệt Hàn Châu nhưng cho tới hôm nay bọn họ vẫn không thu hoạch được bất cứ điều gì.

Hắc Tuyền Tinh bảng vẫn đều đặn xuất hiện mỗi tháng một lần, không bao giờ chậm trễ, tựa hồ như không có điều gì có thể ảnh hưởng đến nó. Lúc đầu Hắc Tuyền Tinh bảng chỉ lưu hành ở bên trong các thế lực ngầm, sau đó mới dần dần truyền ra ngoài.

Trải qua vài chục năm phát triển, Hắc Tuyền Tinh bảng đã trở thành một trong những bảng xếp hạng có quyền uy nhất ở khu Thiên Đông Lý. Trong lòng của mọi người, quyền uy của nó còn lớn hơn so với Thiên Đông bảng do chính quyền khu Thiên Đông Lý phát hành. Chỉ tiếc là Hắc Tuyền Tinh bảng chỉ chú ý tới các tạp tu trong thế giới ngầm mà không hề có một chút hứng thú đối với những tạp tu được đào tạo chính quy.

Theo sự thay đổi ngày càng xấu đi của tình hình liên bang, thì sự chú ý của mọi người đối với Hắc Tuyền Tinh bảng cũng càng ngày càng cao. Nhất là những tập đoàn lớn, chỉ hận không thể tuyển mộ được tất cả

những tạp tu trên danh sách này cho mình. Lúc này uy tín của chính phủ liên bang đã rơi xuống tới mức thấp nhất trong lịch sử, không ai cố kị về sự tồn tại của nó. Luật pháp cũng chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi. Mọi người đột nhiên quay trở lại xu thế quần hùng chiếm giữ các phương.

Hiện tại các thành thị đều nằm dưới sự khống chế của thế lực lớn nhất ở địa phương đó. Chẳng hạn như Trát Nhĩ Kiên là do tập đoàn Nam Tinh khống chế. Đây cũng là lí do tại sao Monsoon dám hành động một cách trắng trợn không kiêng nể ai như thế.

Trật tự cũ đã bị phá vỡ nhưng trật tự mới lại chưa được thiết lập.

Vào thời kì này, Hắc Tuyền Tinh bảng tự nhiên khó tránh khỏi sự chú ý của mọi người. Cùng với sự xuất hiện của các mâu thuẫn xã hội mới, có rất nhiều cao thủ ẩn dật cũng lần lượt xuất hiện trở lại. Đoạn thời gian này cũng làm cho Hắc Tuyền Tinh bảng mỗi kì đều có những thay đổi không nhỏ, hoàn toàn khác với phản ứng chậm chạp của Thiên Đông bảng, cho nên nó tự nhiên thu hút hầu hết sự quan tâm của mọi người.

Thứ vị nhất chính là mỗi kì Hắc Tuyền Tinh bảng đều đưa ra một vị “Phong vân tạp tu” (1), điều này cực kỳ thỏa mãn lòng hiếu kì của mọi người.

Lần này Hắc Tuyền Tinh bảng có sự thay đổi rất lớn.

Chẳng hạn như Lam Long vốn xếp thứ hai mươi sáu nay đột nhiên nhảy vượt lên trước sáu gã khác, tiến vào vị trí thứ hai mươi.

Còn có một kẻ xếp thứ chín mươi bảy bị người ám sát, nhưng là kì này Hắc Tuyền Tinh bảng làm cho người khác chú ý nhất lại không phải là hai người này, mà là một người tên là Kiều Nguyên cực kỳ xa lạ, hắn cũng là “Phong vân tạp tu” của kì này.

Trên Hắc Tuyền Tinh bảng viết như sau:

* - Tên: Kiều Nguyên.

* - Lai lịch: Không rõ.

* - Tạp phiên sử dụng: Không rõ.

* - Thành tích:

o Giao chiến với tiểu đội của Motta, tiểu đội của Motta bị tiêu diệt hoàn toàn, đội trưởng Motta cũng bỏ mình. Tạp phiên thành danh của Motta là {Hoàng kim ngôn tảo} cũng rơi vào tay người này.

o Cuối cùng người này đại chiến với Cận Âm, sau khi đánh trọng thương Cận Âm thì bỏ chạy thành công. Trong quá trình du đấu tại rừng cây hắc đã giết chết hơn hai mươi thành viên của Thiên Vân.

.....

Motta xếp hạng thứ tám mươi chín. Cận Âm xếp hạng chín mươi ba.

Kiều Nguyên tạm thời xếp hạng bảy mươi hai, vẫn cần phải được theo dõi liên tục.

Lí do hắn được chọn làm “Phong vân tạp tu” của kì này: Trong một tháng lần lượt giao chiến với hai người trong danh sách một trăm cao thủ, đối phương một người chết một người bị thương. Chiến tích huy hoàng chứng tỏ thực lực của người này cực kỳ mạnh mẽ!

Thứ vị nhất là Cận Âm sau khi bị thương xếp hạng không những không hạ xuống mà còn tăng lên. Từ vị trí thứ chín mươi ba nhảy lên vị trí thứ tám lăm. Do ảnh hưởng của việc này nên danh tiếng của Thiên Vân suy giảm rất nhiều.

Sau khi Hắc Tuyền Tinh bảng kì này được công bố, Kiều Nguyên vốn không có danh tiếng gì bỗng chốc được người người chú ý. Mọi người sôi nổi suy đoán xem Kiều Nguyên này thực ra là thần thánh phương nào.

Nếu như ở địa phương khác, Hắc Tuyền Tinh bảng kì này chỉ là đem lại cho mọi người thêm một đề tài để nói chuyện, thì nó lại tạo nên những chấn động chưa từng có ở Trát Nhĩ Kiên Thị.

Vốn mọi người còn có một chút nghi ngờ đối với Trần Mộ, nhưng lúc này những nghi hoặc đó lập tức không cánh mà bay, thay thế vào đó là sự sùng bái vô cùng cuồng nhiệt.

Khiến cho bọn họ ngạc nhiên vui mừng hơn nữa chính là người đàn ông xấu xí kia không chỉ có giết chết Motta mà còn đánh trọng thương Cận Âm, chiến tích huy hoàng như thế chẳng lẽ lại không khiến bọn họ cảm thấy sùng bái hay sao?

Trong vòng một đêm, bên ngoài cửa hàng QQ lại có thêm một đoàn người vây quanh. Có rất nhiều tập đoàn hi vọng thiết lập quan hệ với vị cao thủ mới nổi danh này, chiếm đa số trong đám người chính là những tập tu còn trẻ. Xếp hạng bảy mươi hai, với thực lực như vậy đủ để tung hoành Trát Nhĩ Kiền, nếu như có thể kết giao với nhân vật mạnh mẽ như thế thì tiền đồ tự nhiên không cần phải nói.

Đáng tiếc là bên ngoài cửa hàng QQ có rất nhiều người nhưng bên trong cửa hàng không có chút động tĩnh nào. Theo mệnh lệnh của Tink, cửa hàng QQ mấy ngày hôm nay tạm ngừng việc buôn bán. Có rất nhiều người sau khi biết tin, muốn kết giao cùng Trần Mộ, hoặc là muốn bái sư hoặc là có mục đích khác.

Cho người đi vào dò hỏi tin tức? Đừng nói giỡn, đây không phải là người tầm thường mà là Kiều Nguyên đại nhân, vừa mới xuất hiện đã leo lên vị trí thứ bảy mươi hai trên Hắc Tuyển Tinh bảng !

Còn Trần Mộ thì sao? Hắn lúc này đang đứng ở trong sân huấn luyện, đang tiến hành dò xét Hoàng kim ngôn tỏa. Để có thể chuyên tâm huấn luyện, hắn đã hạ lệnh xuống, trừ phi gặp phải tình huống khẩn cấp, ai cũng không được phép vào quấy rầy hắn.

Bên ngoài đang xảy ra những chuyện gì hắn cũng không biết.

Đột nhiên độ nghi trên tay hắn vang lên, hắn mở thông tin tạp ra. Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Bagnell.

Bagnell vừa nhìn thấy Trần Mộ liền cười ha hả: “Ông chủ, ngài thật sự rất mạnh a, chưa gì đã có tên trên Hắc Tuyển Tinh bảng, mà xếp hạng cũng không tồi.”

“Hắc Tuyển Tinh bảng ?” Về mặt Trần Mộ có chút dừng dừng, mấy ngày nay hắn vẫn chuyên chú huấn luyện cho đến bây giờ tinh thần còn chưa phục hồi lại cho nên ánh mắt có chút ngáy ngồ.

“Chẳng lẽ ngài còn chưa biết?” Bagnell hơi giật mình với phản ứng của Trần Mộ.

Trần Mộ không để ý chút nào, thậm chí còn hỏi ngược lại: “Có chuyện gì sao?”. Vừa rồi hắn dường như đã tìm thấy một chút manh mối quan trọng, không nghĩ tới là lại bị cắt đứt giữa chừng.

“À, cũng không có chuyện gì.” Bagnell chậm rãi nói.

“Ta tiếp tục huấn luyện đây.”

Trần Mộ liền đóng lại thông tin tạp, tiếp tục vùi đầu vào công việc nghiên cứu của mình. Trong căn cứ, Hề Bình ngay cả hai mí mắt cũng không thèm mở ra:

“Ta đã nói rồi, những chuyện như thế này lão bản không hề có hứng thú.” Bagnell đứng ở một bên vẻ mặt buồn thiu.

Nhan gia là một gia tộc bí ẩn ở Trát Nhĩ Kiền. Bọn họ rất ít giao thiệp với những thế lực khác, chỉ toàn tâm toàn ý kinh doanh, công ty của bọn họ chuyên về vận tải. Dòng họ này không thể coi là một dòng họ lớn lắm cũng không thể coi là một dòng họ nhỏ bé, nhưng là dòng họ này dường như có chút lực chấn nhiếp. Ngay cả tập đoàn lớn nhất Trát Nhĩ Kiền là tập đoàn Nam Tinh cũng không dám trêu chọc dòng họ không có chút tiếng tăm này.

Nhan Hạo là đương nhiệm tộc trưởng, hắn lúc này đã hơn sáu mươi tuổi, tinh thần vẫn còn rất minh mẫn, chỉ là trên vầng trán của hắn hiện ra một chút lo lắng.

Tầng Vũ Sơn ngồi ngay ngắn ở trước mặt hắn, cẩn thận lắng nghe. Nhiệm vụ lần này của bọn họ chính là phải điều tra rõ việc tuyệt toa thuyền của công ty vận chuyển hành khách Yamaha gặp nạn.

- Chúng ta đã có bảy chiếc tuyết toa thuyền xuất hiện sự cố, số hành khách có liên quan có hơn sáu trăm người. Đối phương vẫn chưa tiến hành liên lạc với chúng ta, cho đến bây giờ vẫn chưa biết mục đích của đối phương là gì? Chúng ta đã tạm dừng tất cả các tuyết toa thuyền.

Giọng nói già nua của Nhan Hạo tràn ngập mệt mỏi.

Xảy ra biến cố như vậy đối với một công ty vận chuyển hành khách đúng là một chuyện có tính hủy diệt. Hắn có thể chống đỡ được đến bây giờ có thể nói là ý chí cực kỳ cứng cỏi.

Tăng Vũ Sơn trầm ổn nói:

- Những tuyết toa thuyền này biến mất ở đâu?

- Đây là sơ đồ đường đi của chúng.

Nhan Hạo bật truyền ảnh tap, trên màn hình xuất hiện bản đồ những vùng xung quanh Trát Nhĩ Kiển, mặt trên dùng màu hồng để thể hiện đường đi của bảy cái tuyết toa thuyền bị mất tích.

Tăng Vũ Sơn cẩn thận xem xét bản đồ, sau một hồi lâu hai mắt của hắn sáng ngời, chỉ vào một khu vực trên bản đồ:

- Đối phương chắc là ẩn nấp ở xung quanh vùng này. Khu vực này nằm ở trung tâm của bảy con đường, bọn họ muốn đi đến chỗ nào cũng hết sức thuận lợi.

Nhan Hạo đối với khả năng quan sát của Tăng Vũ Sơn cực kỳ khâm phục. Chính mình phải tốn biết bao công sức mới đi đến được kết luận như vậy mà Tăng Vũ Sơn mới liếc mắt một cái liền nhận ra điều này.

“Chúng ta dự đoán đối phương hẳn là ở khu vực này, nhưng hiện tại nhân lực của chúng ta không đủ để tiến hành tìm kiếm trong rừng cây.

Nhan Hạo nói một cách bất đắc dĩ.

Tăng Vũ Sơn dùng tay vuốt vuốt vùng sau ót, vấn đề này rất khó giải quyết. Hắn hiện tại cũng không nghĩ ra được biện pháp nào cho thật tốt. Lực lượng của đối phương hẳn là rất lớn, nếu không bọn chúng không thể nào đồng thời làm ra nhiều chuyện như thế. Mỗi một tuyết toa thuyền đều được trang bị lực lượng phòng hộ khá mạnh, đối phương có thể cướp đi một cách dễ dàng, điều này chứng tỏ lực chiến đấu của đối phương rất mạnh.

Mà điều khiến cho Tăng Vũ Sơn cảm thấy khó hiểu chính là đối phương làm như vậy với mục đích gì? Nếu như để đòi tiền chuộc thì tại sao đến bây giờ còn không có tin tức? Còn nếu không phải để đòi tiền chuộc thì lý do là tại sao?

Thấy Tăng Vũ Sơn cũng không có cách giải quyết, Nhan Hạo nhìn thấy vẻ mặt của hắn có chút mệt mỏi thì chợt nhớ ra bọn họ từ xa đến nhưng lại chưa được nghỉ ngơi.

- Vũ Sơn, người trước tiên hãy nghỉ ngơi một lát đi, chúng ta từ từ bàn bạc, chắc chắn sẽ có biện pháp.

Nhan Hạo hòa nhã nói.

Tăng Vũ Sơn vội vàng xác nhận, đứng dậy hành lễ rồi rời khỏi căn phòng.

Bọn Tăng Vũ Sơn bảy người nghỉ ngơi ở một nơi được an bài đặc biệt, lúc này chợt bắt gặp mấy đứa trẻ vây xung quanh cô con dâu Hứa Thiển Thần của Nhan Hạo, riu rít cười đùa.

- Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Tăng Vũ Sơn vừa đi tới vừa hỏi. Hắn và Hứa Thiển Thần trước kia cũng có quen biết, hắn mỉm cười:

- Học muội vẫn khỏe chứ, Hứa lão sư vẫn rất mong nhớ muội đấy.

Hứa Thiển Thần vội vàng đứng dậy:

- Học trưởng, đã lâu không gặp, lần này làm phải phiền huynh rồi.

Đúng lúc này một vị nữ đệ tử hưng phấn nói:

- Học trưởng, Hắc Tuyền Tinh bảng kì này có rồi! Chúng ta đang thảo luận về việc này đây!

- A, cho ta xem một chút.

Tăng Vũ Sơn lộ ra vài phần hứng thú.

Mấy người con gái vội vàng đem Hắc Tuyền Tinh bảng cho hắn, hắn cúi đầu chăm chú xem.

Kiều Nguyên, Tăng Vũ Sơn không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi, càng xem xuống phía dưới thì khuôn mặt của hắn càng thêm nặng nề. Khi ánh mắt của hắn rơi vào bốn chữ "du đấu trong rừng" thì trong đầu hắn đột nhiên ý thức được một điều gì đó!

396. Chương 390: Trước Cơn Bão

Nhan Bồi khuôn mặt đỏ bừng, giọng nói to và rõ ràng. Đã nhiều ngày trôi qua nhưng không có chút tiến triển khiến cho lão gia tử hết sức sốt ruột. Hiện tại đột nhiên phát hiện đầu mối cho nên lão gia tử tinh thần phấn chấn.

Tăng Vũ Sơn khi xem qua miêu tả của Hắc Tuyền Tinh bảng kì này liền đoán ra người này có liên quan đến việc mất tích của tuyết toa thuyền. Sự xuất hiện của một cao thủ Hắc Tinh Tuyền bảng khiến cho hắn cảm thấy chú ý. Khi hắn đem phán đoán của mình nói cho Nhan Bồi biết thì Nhan Bồi lập tức phải người điều tra việc này.

Kiều Nguyên nhất định biết chuyện gì đã xảy ra! Trong lòng Tăng Vũ Sơn và Nhan Bồi cùng toát ra một ý nghĩ.

Ánh mắt của Tăng Vũ Sơn chớp động, dăm chiêu nói :

"Nếu như ta đoán không sai, âm thầm đối phó chúng ta hẳn là Thiên Vân. Trên Hắc Tuyền Tinh bảng kể lại việc Kiêu Nguyên giết chết Mặc Thập, trọng thương Cận Âm, bất luận là thời gian hay địa điểm đều thật sự vô cùng trùng hợp!"

"Thiên Vân và chúng ta chưa từng có mâu thuẫn gì, bọn họ tại sao lại làm như vậy?" Lão gia tử vẻ mặt nghi hoặc, hắn nhìn về phía Tăng Vũ Sơn. Tăng Vũ Sơn biểu hiện ra trí tuệ khiến cho hắn hết sức coi trọng, hiện tại gặp phải vấn đề hắn tự nhiên hướng về Tăng Vũ Sơn hỏi ý kiến.

Tăng Vũ Sơn lắc đầu:

"Cháu cũng cảm thấy rất kì quái. Xem ra nếu như muốn biết được thì cần phải đi hỏi Kiêu Nguyên xem có thể tìm được một ít dấu vết hay không."

"Kiêu Nguyên.." Lão gia tử lộ ra vẻ cười khổ. Nếu như là người bình thường thì hẳn đã sớm bắt đối phương đến để dò hỏi, nhưng Kiêu Nguyên là cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh bảng, gần đây danh tiếng nổi như cồn không ai có thể so sánh, mấy ngày này có vô số người muốn lôi kéo hắn nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

"Lão gia tử yên tâm. Cháu sẽ đi hỏi." Tăng Vũ Sơn trầm ổn cười.

"Dựa vào danh tiếng của Sương Nguyệt Hàn Châu, có lẽ Kiêu Nguyên cũng sẽ tiết lộ một chút." Tăng Vũ Sơn nhẹ nhàng nói ra những lời này, đồng thời hắn lại hiện ra một chút ngạo nghễ.

Mở to mắt, trong con mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo dường như có ánh sáng phát ra. Trên khuôn mặt của Trần Mộ thoáng hiện ra vẻ vui sướng. 'Yên tĩnh sâu' quả nhiên kì diệu vô cùng, gần một giờ, cảm giác của hắn vốn tiêu hao hết liền được phục hồi một cách hoàn toàn.

Điều này mang lại cho hắn chỗ tốt rất lớn. Cảm giác tiêu hao cho việc tìm kiếm chìa khóa là rất lớn, 'Yên tĩnh sâu' khiến cho hiệu suất công việc của Trần Mộ tăng lên rất nhiều, giảm đi rất nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Bất quá không phải khi nào hắn cũng có thể tiến vào trạng thái tĩnh lặng của tâm hồn. 'Yên tĩnh sâu' khiến cho Trần Mộ không khỏi nhớ tới Liễm tức pháp.

Hắn đã lâu không sử dụng Liễm tức pháp. Nếu như không phải ‘Yên tĩnh sâu’ và Liễm tức pháp có chút tương tự thì có lẽ hắn cũng không muốn nhớ đến Liễm tức pháp. Tác dụng phụ của Liễm tức pháp cực kì kinh khủng, quả thực nên gọi nó là Liễm tức tự sát pháp mới đúng.

Trần Mộ không ý thức được là hiện tại hắn không còn sử dụng Liễm tức pháp, không phải là vì hắn càng sợ chết so với trước kia mà là hắn bây giờ đã mạnh hơn trước kia rất nhiều. Thủ đoạn chiến đấu của hắn bây giờ phong phú hơn trước nhiều gấp nhiều lần, hắn không cần sử dụng Liễm tức pháp cũng có thể giải quyết vấn đề. Hơn nữa với thực lực hiện tại của hắn, nếu như có chuyện gì vượt quá phạm trù năng lực thì việc sử dụng Liễm tức pháp có lẽ cũng không sao giải quyết được.

Thời gian duy trì của Liễm tức pháp quá ngắn. Hơn nữa hiện tượng thoát lực và nôn mửa sau khi sử dụng chính là nhược điểm rất lớn. Nó không còn thích hợp cho những trận chiến ở trình độ hiện tại của Trần Mộ.

Mặc dù ‘Yên tĩnh sâu’ chỉ là một kỹ xảo có tác dụng phục hồi nhưng so với Liễm tức pháp thì nó được sử dụng nhiều lắm.

Thu hoạch lớn nhất của Trần Mộ mấy ngày hôm nay chính là hắn lại tìm được hai chữ ‘Ngôn’. Nói cách khác hắn hiện tại nắm giữ năm loại kỹ xảo khác nhau của Hoàng Kim Ngôn Tỏa! Lực chiến đấu của hắn lại tăng thêm một bước.

Weah không biết đã đi đâu, hắn hiện tại càng ngày càng thần bí. Trần Mộ cũng bắt đầu quen với việc này. Hơn nữa huấn luyện của Trần Mộ cũng rất nhiều, hắn thân mình còn chưa lo xong làm gì có thời gian mà bận tâm.

Ở những lần trò chuyện kể đó với Bagnell, Bagnell một mực dặn dò Trần Mộ rằng sức chiến đấu chính là đảm bảo lớn nhất của hắn. Hiện tại danh tiếng của hắn đang lên, những phiền toái gặp phải sẽ tăng lên nhiều lần. Nếu như hắn có thể trước khi đi đến Đông Thụy Thái Thúc gia vẫn duy trì được xếp hạng như hiện tại thì Thái Thúc gia nhất định mở rộng vòng tay chào đón hắn.

Trần Mộ cũng thừa nhận những lời nói của Bagnell là đúng.

Đề cao, chỉ có không ngừng đề cao thì khả năng thành công của mình mới càng lớn.

Nghĩ đến đây, tinh thần của Trần Mộ liền rung lên. Hắn vừa định tiếp tục vòng huấn luyện tiếp theo thì đột nhiên nghe được một âm thanh xa xa truyền đến.

“Sương Nguyệt Hàn Châu Tăng Vũ Sơn xin được gặp Kiều Nguyên tiên sinh một lát.”

Thanh âm cực kì bình ổn, ôn hòa và khiêm tốn. Không có một chút hàm ý nào.

Những người đang ở khu vực gần đó rất nhiều, trong đó các cơ sở ngầm của các tập đoàn lại càng không đếm xuể. Những người này đột nhiên nghe đến tên Sương Nguyệt Hàn Châu thì nhất thời xôn xao hẳn lên.

Mà cái tên Tăng Vũ Sơn cũng khiến cho rất nhiều người trong lòng run lên.

Sương Nguyệt Hàn Châu đối với các tập tu ở khu Thiên Đông Lý chính là một nơi luôn được ngưỡng mộ. Mỗi một năm những người xuất sắc trong trường đều được rất nhiều nơi chú ý. Điều này khiến cho một số đệ tử mặc dù chưa tốt nghiệp nhưng danh tiếng chấn động khu Thiên Đông Lý, thậm chí chấn động khắp liên bang!

Tăng Vũ Sơn, xếp hạng 62 trên Thiên Đông bảng. Tính cách trầm ổn, người ta đồn đại là hắn từng nhận được sự chỉ điểm của Gia Anh Hạ. Truyền thừa mà hắn học tên là Phản thuần kích, năng lực phòng thủ rất mạnh.

Thoảng một cái tinh thần của mọi người trở nên tỉnh táo, chẳng lẽ lại có trò hay để xem? Một người xếp hạng 72 trên Hắc Tuyền Tinh bảng, một người xếp hạng 62 trên Thiên Đông bảng, một khi hai bên đánh nhau thì tha hồ mà xem cho no cả hai con mắt.

Danh tiếng của Sương Nguyệt Hàn Châu tại khu Thiên Đông Lý không ai có thể so sánh với. Người của Sương Nguyệt Hàn Châu như thế nào lại tới Trát Nhĩ Kiên? Bọn họ là nhắm vào Kiều Nguyên mà tới?

Cũng rất kì quái là quan hệ của những cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh bằng cùng Sương Nguyệt Hàn Châu không được tốt lắm. Âm Sơn Phi là một ví dụ điển hình. Có rất ít người dám phản ứng lại một cách cực đoan như Âm Sơn Phi, nhưng là cũng không có người nào nguyện ý hợp tác với Sương Nguyệt Hàn Châu.

Sương Nguyệt Hàn Châu? Trần Mộ cảm thấy có chút ngạc nhiên, hắn không hiểu tại sao Sương Nguyệt Hàn Châu lại tìm đến mình.

Hắn suy nghĩ một chút rồi bay lên không trung.

“Ta là Kiều Nguyên, có chuyện gì sao?”

Trần Mộ chăm chăm nhìn Tăng Vũ Sơn, hắn không có nhiều lời mà hỏi thẳng vào vấn đề.

Tăng Vũ Sơn tiến hành thi lễ với Trần Mộ:

“Có thể gặp được Kiều tiên sinh chính là vinh hạnh của Vũ Sơn!”

Trần Mộ lạnh nhạt nhìn hắn, không nói lời nào. Đối với Sương Nguyệt Hàn Châu hắn chưa từng có ác cảm nhưng cũng không có một chút hảo cảm, Lục đại ở trong con mắt của hắn chính là cá mè một lứa. Cũng may thân phận hiện tại của hắn là Kiều Nguyên khiến cho hắn không cần che giấu sự đề phòng đối với Sương Nguyệt Hàn Châu.

Tăng Vũ Sơn có chút lơ đãng, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ, hòa nhã nói: “Vũ Sơn lần này mạo muội đến đây là muốn xin thỉnh giáo Kiều Nguyên tiên sinh một chuyện. Nơi này có chút ồn ào, không biết Vũ Sơn có thể làm phiền Kiều tiên sinh một chút hay không?”

Sương Nguyệt Hàn Châu tìm đến chính mình là vì chuyện gì? Sắc mặt của Trần Mộ vẫn bình thường như cũ, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ thật nhanh. Hắn đột nhiên nghĩ đến lời mà Bagnell nói với mình, thế lực sau lưng công ty vận chuyển hành khách Yamaha chính là Sương Nguyệt Hàn Châu.

Phán đoán của Bagnell và Hề Bình quả nhiên không sai! Trần Mộ nhất thời hiểu rõ.

Hắn chỉ mong Sương Nguyệt Hàn Châu và Thiên Vân dây dưa với nhau.

“Được!” Trần Mộ nói xong liền quay người hướng vào trong tòa nhà bay đi. Sắc mặt của Tăng Vũ Sơn không thay đổi, sau đó cũng bay theo vào trong tòa nhà.

Điều này khiến cho những người muốn nhìn náo nhiệt cảm thấy thất vọng.

Bên trong căn phòng, hai người lần lượt ngồi vào chỗ của mình, Tink đứng hầu hạ ở một bên. Nàng rót trà một cách cung kính, chỉ trong chốc lát mùi trà xanh lan tỏa khắp căn phòng.

“Trà ngon!” Tăng Vũ Sơn vẻ mặt say mê, vỗ tay tán thưởng.

Tink khẽ cúi người, giọng của nàng có chút ngượng ngùng lẫn vui mừng: “Cảm ơn sự khen ngợi của công tử, Tink trong lòng rất vui!” Ánh mắt của nàng vẫn không rời được khỏi Tăng Vũ Sơn.

Tăng Vũ Sơn khí chất trầm ổn, mặc dù tướng mạo cũng không thể coi là đẹp trai, nhưng là ngôn ngữ và cử chỉ rất phong độ. Tink đã mấy khi gặp qua những người đàn ông xuất sắc như thế? Mâu Hiền, vốn được gọi phong lưu phóng khoáng, ở trước mặt Tăng Vũ Sơn chỉ có thể xem như một thằng hề mà thôi. Điều này khiến nàng không khỏi có chút suy nghĩ vu vơ.

Đối với thái độ lơ là của Tink, Trần Mộ cũng không bận tâm, tâm lý thích cái đẹp người nào mà chẳng có. Với khuôn mặt xấu xí của mình hiện tại, người nào mà thích thì mới là chuyện lạ.

Tăng Vũ Sơn khẽ cười rồi tiếp:

“Trà rất ngon và người thì ... rất đẹp!”

Tink trong lòng càng mừng rỡ, song nàng cũng là người thức thời, biết hai người có chuyện cần bàn bạc cho nên liền hướng hai người hành lễ rồi lui ra.

Ai cũng không biết hai người nói chuyện gì, nhưng là lúc đi ra sắc mặt của Tăng Vũ Sơn không tốt lắm. Ngay cả lời chào của Tink, hắn cũng không đáp lại, điều này khiến cho Tink cảm thấy có chút mất mát.

Tin tức tạp tu của Sương Nguyệt Hàn Châu đã đến Trát Nhĩ Kiền lập tức truyền nhanh khắp thành phố. Mà mật đàm giữa Kiều Nguyên và Tăng Vũ Sơn càng làm mọi người cảm thấy phân vân. Có ý tứ nhất là, với sự xuất hiện của Kiều Nguyên và tạp tu của Sương Nguyệt Hàn Châu, an ninh trật tự của thành Trát Nhĩ Kiền bỗng trở nên rất tốt. Dường như tất cả các tội phạm đều mai danh ẩn tích, mà ngay cả một số tên ăn chơi trác táng cũng bị cha mẹ nhốt ở trong nhà.

Rất nhiều người cảm giác được sắp có chuyện lớn xảy ra, lúc này chẳng qua là sự yên tĩnh trước cơn bão mà thôi.

397. Chương 391: Tạp Phiến 'tia' Của Ủy Trì Bách

Hành trình của bọn họ cực kì gian khổ, bởi vì dã thú rất nhiều, hơn nữa tinh thần của đội ngũ sa sút, số lượng người trong đội hao tổn cực kì nghiêm trọng. Hiện tại bọn họ chỉ còn lại bảy người, những người khác đều chết ở trong rừng cây. Bất quá Jerram và Blak lúc này giống như chó nhà đang có tang, hoảng sợ không thể chịu nổi dù chỉ một ngày, không có tâm tình để quan tâm chuyện sống chết của những người này.

Thần sắc của Blak hơi hòa hoãn, đặc ý nói: “Chỉ cần chúng ta đi tới Trát Nhĩ Kiền, tìm được Nhan Hạo và người của Sương Nguyệt Hàn Châu, đem âm mưu của Văn nói cho bọn họ biết thì bọn họ nhất định sẽ bảo đảm sự an toàn cho chúng ta. Dưới bóng cây đại thụ chỗ nào cũng mát, đến lúc đó Văn có thể làm được gì chúng ta cơ chứ?”

Tinh thần của Jerram phấn chấn hẳn lên: “Nghe nói đãi ngộ của Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không tồi, ta sau này cũng có thể thoát mái nhậu nhẹt, so với trước kia suốt ngày chỉ biết chém giết, chẳng phải là vui sướng gấp trăm lần hay sao?”

Hai người nhìn nhau cười.

Đột nhiên một âm thanh vang lên: “Chỉ sợ các ngươi không có điểm phúc đó.”

Sắc mặt hai người trở nên trắng bệch không còn một chút máu, Jerram hoảng sợ kêu lên: “Ủy Trì đội trưởng!”

Một người trung niên từ phía sau rừng cây đi tới, hẩn liếc mắt nhìn Jerram một cái, thở dài nói: “Jerram, không ngờ là người cũng sẽ phản bội thủ lĩnh.”

Jerram lộ vẻ sầu thảm cười nói: “Ủy Trì đội trưởng, lần này chúng ta thất thủ, nếu như trở về thì cũng chỉ có chết mà thôi. Thủ lĩnh có thể bỏ qua cho chúng ta hay sao?”

Ủy Trì Bách lắc đầu nói: “Thủ lĩnh chưa chắc đã muốn giết các ngươi.”

“Chưa chắc?” Jerram cười thảm, nhưng hẩn cũng không nói gì.

Ủy Trì Bách quay sang nhìn về phía Blak, trong ánh mắt hiện lên hàn khí, giọng nói lạnh lạnh: “Blak, ta biết ngươi từ lâu không phục thủ lĩnh! Nếu như ta đoán không sai, người đề xướng hành động lần này chính là ngươi!”

Sắc mặt của Blak trắng bệch, nhưng không chút nào tránh né ánh mắt của Ủy Trì Bách: “Ủy Trì, không cần nhiều lời, chúng ta bắt quá là những con cờ trên tay của Văn mà thôi, người cũng không ngoại lệ. Hừ! Lần này chúng ta xảy ra chuyện không hay, Văn nhất định sẽ không bỏ qua, chúng ta có lẽ chỉ có đường chết mà thôi. Mọi người liều mạng thôi!”

Câu nói sau cùng là nói với những người đứng ở xung quanh. Mấy người đi theo Blak đều hiện ra vẻ mặt tuyệt vọng. Những lời này của Blak càng khiến cho một tia hi vọng trong lòng bọn họ đều tan biến.

Không có người nào mở miệng, trong yên lặng bọn họ chậm rãi xích lại gần nhau. Sợ hãi trong ánh mắt dần tan đi, thay thế vào đó là sự dứt khoát và điên cuồng.

“Thủ lĩnh thật sự rất coi trọng chúng ta, dĩ nhiên phái Ủy Trì đội trưởng đích thân tới. Bất quá, Ủy Trì đội trưởng vì đuổi theo chúng ta, những người khác hẳn là bị người bỏ lại ở phía sau phải không nào!” Jerram đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt của mọi người đột nhiên sáng lên, tinh thần không khỏi phấn chấn. Ủy Trì đội trưởng rất lợi hại, người nào cũng biết, nhưng lợi hại đến mức nào thì bọn họ chưa từng nhìn thấy. Nếu như lời của Jerram là sự thật, như vậy bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt số lượng.

Hai vị đội trưởng, còn có năm tên hảo thủ, hẳn là có đủ thực lực để đánh một trận với Ủy Trì Bách!

Mọi người không hẹn mà gặp, cùng hiện ra ý nghĩ này trong đầu.

Ủy Trì Bách thoáng nhìn Jerram với ánh mắt tán thưởng: “Người không cần phải dò xét, ta đúng là chỉ có một người đến đây. Jerram, kì thật ta vẫn cảm giác được ngươi là người thông minh, không giống như người dễ dàng bị những lời nói của Blak lay chuyển. Ta rất muốn biết tại sao ngươi lại phản bội thủ lĩnh!”

Jerram trầm mặc trong chốc lát rồi mới mở miệng, trên mặt hắn mang theo vẻ trào phúng: “Văn một thân bản lĩnh cao cường hiếm thấy, Thiên Văn cũng rất có thực lực. Nhưng là ta không ngờ tới hắn lại dám có ý đồ tấn công Sương Nguyệt Hàn Châu! Từ lúc đó ta biết là hắn điên rồi!”

Ủy Trì Bách vẫn như cũ không đưa ra ý kiến của mình: “Thủ lĩnh đương nhiên là có sự chuẩn bị cả rồi.”

“Ha ha ha ha!” Jerram đột nhiên cười lớn, dường như đang nghe được một điều gì đó cực kì nực cười, thậm chí cười đến nỗi phải gấp cả người lại. Ủy Trì Bách thờ ơ lạnh nhạt, không nói lời nào.

Jerram ngẩng đầu nhìn lên, trên khuôn mặt của hắn không còn nửa phần cười cợt, sắc mặt không một chút thay đổi, hắn nói: “Văn tự nhiên là có sự chuẩn bị của hắn, ta thậm chí còn cho rằng liệu sau lưng của Văn có thể có thực lực khác hay không?”

Lời nói của hắn vừa dứt thì ánh mắt của Ủy Trì Bách chợt sáng lên, bất quá hắn vẫn như cũ không nói gì.

Jerram dường như không có chứng kiến vẻ mặt của Ủy Trì, vẫn tiếp tục nói: “Văn có tính toán gì hay không cũng không có quan trọng. Quy củ của chúng ta hẳn Ủy Trì đội trưởng cũng biết, không có người nào lại đi trêu chọc Sương Nguyệt Hàn Châu. Làm Sương Nguyệt Hàn Châu tức giận, chúng ta chỉ có một con đường chết! Có lẽ Ủy Trì đội trưởng không cảm thấy e ngại, nhưng chúng ta thì sao cơ chứ? Mấy người đội trưởng chúng ta thì sao? Trừ bỏ phải chết, ta không nghĩ được kết quả nào khác. Blak nói không sai, chúng ta chẳng qua là cây đao trên tay hắn mà thôi, không có đao thì có thể mua. Nếu đã như thế thì không bằng đánh liều một phen!”

Nói đến đây, Jerram lắc đầu than khẽ: “Ta lại không nghĩ tới, tại thời điểm mấu chốt như vậy, Văn không ngờ lại phái Ủy Trì đội trưởng tới. Hiện tại hẳn là thời điểm mấu chốt của kế hoạch, Cận Âm trọng thương, Mặc Thập đã chết, hẳn có thể điều động cũng chỉ có Ủy Trì đội trưởng, Anzar và Cam Lâm. Trước đó ta cho rằng Văn sẽ phái Anzar và Cam Lâm tới đây, tại thời điểm mấu chốt Ủy Trì đội trưởng nhiều khả năng sẽ ở lại bên cạnh Văn, không ngờ rằng ta tính toán sai.”

Ủy Trì Bách không nhịn được thở dài một cái, nhìn Jerram với ánh mắt thương xót: “Jerram, ngươi rất thông minh, nhưng là ngươi không nên phản bội thủ lĩnh. Nếu như lúc đó ngươi trở về thì ngươi sẽ không bị trừng phạt, thủ lĩnh chỉ là dò xét các ngươi. Đáng tiếc! Vốn hắn chỉ hoài nghi Blak có ý phản bội, không nghĩ tới ngươi cũng lựa chọn phản bội.”

Khuôn mặt của Ủy Trì Bách chợt trở nên lạnh lùng: “Trước kia thủ lĩnh còn đang do dự không biết nên cất nhắc ai, hiện tại hẳn không cần phải đau đầu về vấn đề này nữa. Kẻ nào phản bội thủ lĩnh đều đáng chết!”

“Jerram, hiện tại nói cái gì cũng đều đã chậm, chúng ta không có đường lui.” Giọng nói của Blak vang lên: “Chúng ta hôm nay xin được lãnh giáo bản lĩnh cao cường của Ủy Trì đội trưởng! Ra tay đi!”

Blak và Jerram dẫn đầu mọi người tiến hành động thủ. Phía bên ngoài thân thể Blak đột nhiên xuất hiện các khối năng lượng màu xanh dương, mỗi một khối năng lượng có kích thước khoảng cỡ đầu ngón tay út, dày đặc bao lấy thân thể của Blak, chỉ còn lộ ra đôi mắt mà thôi. Tầng năng lượng màu xanh dương giống như những con sóng, chậm rãi chuyển động.

Ánh sáng lấp lánh hiện ra trên mười ngón tay của Jerram, trên mỗi đầu ngón tay đều có một vòng ánh sáng màu sắc rực rỡ như cầu vồng.

Ủy Trì Bách than nhẹ một tiếng: “Cố gắng thì có ích gì chứ?”

Hơi cúi đầu, hai tay khê dịch chuyển, một chùm tia năng lượng màu trắng từ trong hai tay hần thoát ra. Những tia năng lượng này trông giống như một bộ lông trắng mềm mại, những tia năng lượng từ trên tay Ủy Trì Bách bay ra, nhẹ nhàng chuyển động trên không trung.

Giống như một làn gió, một chùm năng lượng màu trắng nhẹ nhàng bay lượn.

Blak và Jerram đều lộ ra vẻ ngưng trọng, năm người khác cũng lần lượt kích hoạt tạp phiến, thả ra năng lượng thể, nhưng những người này không có một người dám tấn công trước. Bọn họ biết là Ủy Trì rất lợi hại, nhưng là không rõ lắm là lợi hại đến mức nào. Những năm gần đây, Thiên Vân đánh đấu thắng đó, không gì cản nổi, trong sáu vị đội trưởng thì Mặc Tháp và Cận Âm có thể tiến vào danh sách một trăm cao thủ trên hắc tinh tuyến bảng, cho nên Ủy Trì đội trưởng không phải ra tay bao giờ.

Mà ngay cả tạp phiến mà Ủy Trì đội trưởng hiện đang sử dụng, bọn họ cũng chỉ biết tên là ‘Tia’, còn như công năng của nó như thế nào thì lại hoàn toàn không biết gì cả.

Jerram và Blak liếc nhìn lẫn nhau ngẫm ra hiệu, hai người đồng thời phát động! Blak quát lên một tiếng thật lớn, một đôi năng lượng thể hình thành nên hai cánh bằng cát xuất hiện trên lưng, thân hình chuyển động, hướng về phía Ủy Trì Bách đánh tới! Đôi cánh năng lượng phát ra một đoàn tia lửa màu xanh, tốc độ xoay mình của Blak tăng lên nhanh chóng, thân hình chợt trở nên mơ hồ!

Trong đám tàn ảnh mơ hồ có thể nhìn thấy được có một..

Đồng thời lúc đó trong không trung xẹt qua mười đạo cầu vồng. Jerram vừa ra tay đã vận dụng hết toàn lực! Mười vòng sáng đồng thời rời khỏi tay, mặc dù tốc độ của vòng sáng nhanh như chớp, nhưng lại không hề phát ra một tiếng xé gió nào, yên tĩnh mà xinh đẹp, cơ hồ làm cho người khác ngạt thở.

Năm người khác cũng đồng thời phát động, năng lượng thể trên tay giống như mưa hướng về phía Ủy Trì Bách bắn tới.

Bảy người này vừa ra tay, ai cũng không lưu thủ! Bọn họ biết, trước mặt cao thủ như Ủy Trì Bách, bọn họ chỉ có cơ hội tấn công một lần duy nhất mà thôi.

Phô thiên cái địa công kích tiến đến, trên khuôn mặt chất phác của Ủy Trì Bách hiện lên vẻ tiếc nuối. Nhưng làm cho người khác cảm thấy quý dị hơn là, hần dĩ nhiên không có làm ra bất cứ phản ứng nào.

Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng bảy người đều không sao giải thích được, chẳng lẽ Ủy Trì Bách muốn tử tự hay sao?

Jerram so với Blak thì tâm cơ sâu sắc hơn một chút, ánh mắt của hắn đột nhiên thoáng nhìn thấy những tia năng lượng màu trắng đang bay lơ lửng trong rừng cây, sắc mặt hắn chợt đại biến.

“Cẩn thận những tia năng lượng màu trắng!”

Thanh âm của Jerram rất lớn, nhưng là lời nhắc nhở của hắn hiển nhiên đã có chút chậm trễ. Nhưng tia năng lượng màu trắng vốn đang bay lơ lửng trong rừng cây dường như là những con cá mập đánh hơi thấy mùi máu. Những năng lượng thể đang điên cuồng bắn tới chỉ cần bị tia năng lượng màu trắng dính phải thì lập tức lâm vào trạng thái yên lặng quỷ dị. Chỉ cần bị tia năng lượng màu trắng dính phải thì năng lượng thể sẽ mất đi khổng chế, hoàn toàn không tuân theo sai khiến của người điều khiển.

“Đáng chết!” Đôi mắt của Jerram bỗng chốc tròn tròn: “Bạo!”

Còn lại bốn khối năng lượng màu sắc rực rỡ không bị tia năng lượng màu trắng dính phải đột nhiên chuyển động hỗn loạn.

Không hề có một âm thanh nào, một đám lửa màu sắc rực rỡ bao phủ lấy tất cả mọi thứ trong phạm vi hai mươi mét. Những dòng khí lưu nhiệt độ cao xuất hiện, cây cối xung quanh trở nên một mảnh hoang tàn. Ngọn lửa với màu sắc rực rỡ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, những cành cây to ở trong đám lửa này trở nên yếu ớt như những tờ giấy.

Điều khiển người khác cảm thấy sợ hãi chính là cả quá trình diễn ra mà không có bất cứ âm thanh nào.

Blak tro bụi đầy mặt, vụ nổ mạnh vừa rồi thiếu chút nữa lan đến gần hắn, nếu như không phải hắn phản ứng nhanh thì đã bị ngọn lửa màu sắc rực rỡ cuốn vào trong đó. Bất quá lúc này hắn cũng không có thời gian để mắng Jerram, mà là mở to hai con mắt chăm chú nhìn vào ngọn lửa màu sắc rực rỡ kia.

Quan hệ giữa hắn và Jerram rất tốt, hắn biết rõ uy lực của ngọn lửa màu sắc rực rỡ kia, chỉ cần dính phải một chút thì hậu quả đều hết sức nghiêm trọng.

Mà nổ mạnh như vừa rồi hắn vẫn chưa từng thấy Jerram dùng qua. Nếu như bị cuốn vào trong ngọn lửa màu sắc rực rỡ kia, hắn không tin còn có người có thể sống sót.

Nhưng chẳng lẽ Ủy Trì đội trưởng lại dễ dàng bị giết chết như thế hay sao? Hắn cảm giác khó mà tin được.

Đột nhiên hắn chỉ cảm thấy cả người cứng đờ. Đây là chuyện gì xảy ra? Hắn hoảng sợ mở to hai mắt, tăng năng lượng bao phủ phía ngoài và hắn đã mất đi liên lạc. Một chút cử động hắn cũng không dám là, vòng năng lượng cát không phải là một cái gì dễ thương, một khi nổ mạnh thì ngay cả xương cũng không còn.

Thoáng nhìn thấy Jerram, hắn liền hồn phi phách tán. Jerram hiện tại cũng giống như tượng gỗ, một cử động nhỏ cũng không dám làm, một chùm tia năng lượng màu trắng đang nhẹ nhàng vây quanh thân thể hắn.

Oành!

Trước mắt Blak trở nên tối sẫm, mất đi ý thức. Cùng lúc đó, năm cao thủ khác đồng thời bị nổ tung, những tạp tu này có chung một đặc điểm, trên tay hoặc thân thể bọn họ đều có năng lượng thể.

Jerram một cử động nhỏ cũng không dám, mồ hôi tuôn ra như mưa, vẻ mặt hắn tràn ngập hoảng sợ và tuyệt vọng. Cách đó không xa, nơi Blak vừa đứng hiện chỉ còn lại một cái hố to cháy đen, khói đen lượn lờ phía trên cái hố. Thịt vụn và vết máu phát tán ra bốn phía. Cái chết của năm người khác cũng cực kỳ thê thảm.

Một bóng người từ trong ngọn lửa màu sắc rực rỡ chậm rãi đi tới.

Ủy Trì Bách thoáng liếc mắt nhìn qua Jerram một cái.

“Jerram, hẹn gặp lại.”

Jerram đột nhiên phát hiện tia năng lượng màu trắng tiến vào độ nghi trên tay hắn, rất nhanh, năng lượng trong độ nghi mất đi khổng lồ, điên cuồng tàn phá bờ bãi, ngay sau đó một tiếng nổ thật lớn vang lên, trước mắt hắn trở nên tối sẫm, mất đi ý thức.

Sương Nguyệt Hàn Châu nằm ở khu vực khắc nghiệt nhất của khu Thiên Đông Lý, nơi này cực kỳ giá lạnh so với những địa phương khác. Tất cả các đệ tử khi vừa mới vào học trước tiên đều phải học cách thích ứng với cảm giác giá lạnh như băng đâm vào xương tủy tồn tại quanh năm suốt tháng.

Gia Anh Hạ năm nay khoảng hơn 50 tuổi, nhưng nhìn qua lại phẳng phất như một thiếu phụ xinh đẹp khoảng 30 tuổi, trừ bỏ những nếp nhăn nơi khóe mắt tiết lộ ra một chút dấu vết của năm tháng. Trước mặt của nàng là một ông lão tóc bạc trắng.

“Sư đệ, Vũ Sơn vừa mới truyền đến tin tức, tập kích toa thuyền tuyết chính là Thiên Vân.”

Đôi mắt xinh đẹp của Gia Anh Hạ khẽ chớp. Đối với vị sư đệ này nàng cực kỳ nể trọng, nếu không một việc nhỏ như vậy lại khiến nàng chú ý?

Hứa Bá Luân mặc dù là sư đệ của Gia Anh Hạ, nhưng lại lớn hơn nàng đến mười tuổi.

“Thiên Vân?” Hứa Bá Luân hơi hơi nhíu mày, tổ chức này hắn cũng có nghe nói qua, hắn rất rõ phong cách làm việc của nhà thông gia, bọn họ tuyệt đối không khi nào lại trêu chọc những tổ chức như vậy.

Gia Anh Hạ nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng cười: “Dựa theo tin tức Vũ Sơn đưa tới thì sự kiện này không phải phát sinh một cách ngẫu nhiên mà hắn là Thiên Vân đã có âm mưu từ lâu, xem ra là muốn nhắm vào chúng ta mà tới.”

“Vũ Sơn những năm gần đây cũng càng thêm trầm ổn, A Nguyệt sau này lại thêm thêm một trợ thủ.” Hứa Bá Luân cười nói, hắn mặc dù tóc bạc trắng, nhưng khi cười lại nho nhã mười phần, có thể tưởng tượng khi còn trẻ hắn anh tuấn đến mức nào.

Sư tử vẫn xinh đẹp như cũ nhưng mình thì đã già rồi. Trong lòng Hứa Bá Luân nổi lên vài phần chua xót, bất quá suy nghĩ này chỉ là chợt lóe lên rồi biến mất. Nụ cười ôn hòa nho nhã trên khuôn mặt từ lúc đầu đến bây giờ vẫn không hề thay đổi.

Gia Anh Hạ trầm ngâm nói:

“Có người đang ngầm mưu tính chúng ta. Theo tin tức mà ta vừa nhận được, có mấy tổ chức đang tiến tới Trát Nhĩ Kiên, đây không phải là trùng hợp.”

Nói xong nàng buồn rầu khẽ nhăn đôi mi thanh tú giống như một cô gái nhỏ bình thường:

“Những người nàu thật sự là đáng ghét, không khác gì những con ruồi! Nếu như chúng ta không phải vì sự kiện kia, ta nhất định lập tức phái người tiêu diệt bọn chúng! Hừ, Thiên Vân thì sao, nếu chọc giận ta....”

Chứng kiến bộ dạng tức giận của Gia Anh Hạ, Hứa Bá Luân không khỏi mỉm cười.

“Ta sẽ phái thêm một số người qua đó. Dù sao con bé Thiên Thần còn đang ở đó.”

Nói đến đây, tựa hồ chạm đến một nỗi đau nào đó trong lòng, nàng đột nhiên trở nên im lặng.

Hứa Bá Luân cũng không nói gì, cả hai người lâm vào trầm mặc.

Qua một hồi lâu, Hứa Bá Luân đột nhiên mở miệng:

”Nếu người của trường học không đủ thì ta cũng nên đi một chuyến, cũng đã lâu rồi ta không có thấy Thiên Thần.”

Sắc mặt của Gia Anh Hạ hơi hòa hoãn lại, liếc nhìn Hứa Bá Luân một cái:

“Chúng ta lần này còn phải chuẩn bị đại sự, sư đệ cần phải ở lại giúp ta một tay. Về chuyện của Thiên Thần, ta tự nhiên sẽ phái người qua đó! Sư đệ cứ yên tâm đi, nếu như Thiên Thần xảy ra chuyện gì, cùng lắm thì ta đền mạng.”

Hứa Bá Luân cũng đành cười khổ.

Trong phòng huấn luyện, chỉ có Trần Mộ và Weah hai người. Đây là căn phòng mà Trần Mộ đã ngây người ở trong đó bảy ngày, mỗi ngày chỉ có một mình hắn huấn luyện, không người nào dám đến quấy rầy hắn. Thậm chí những phòng huấn luyện chung quanh đều bị Tink nghiêm cấm tới gần.

Hai người tùy tiện ngồi dưới đất.

“Mấy ngày nay người đi đâu?” Trần Mộ vừa uống trà xanh vừa tò mò hỏi.

“Đánh nhau với người ta.” Weah trả lời cụt ngủn.

‘Phụt!’ Trần Mộ liền phun toàn bộ nước trà trong miệng ra ngoài. Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng, với thực lực cường hãn như Weah lại đi đánh nhau với người khác, chỉ sợ hắn dùng một ngón tay là có thể lấy mạng người rồi.

“Ai có thể đánh nhau với người?” Trên mặt Trần Mộ hiện ra vẻ không tin.

“Là một đứa nhỏ, tố chất thân thể không hề thua kém người.”

Weah giải đáp nghi vấn: “Ta muốn thu hắn làm đồ đệ.”

“Thu đồ đệ? Người nghĩ như thế nào mà lại muốn thu đồ đệ?” Trần Mộ cảm giác được Weah tựa hồ có chút là lạ. Hơn nữa hắn hiểu rất rõ Weah, Weah tuyệt đối không phải là người thích làm sư phụ của kẻ khác.

Về mặt của Weah lộ vẻ phức tạp, tựa hồ hắn đang cố gắng suy nghĩ điều gì: “Ta nhớ lại được một số thứ, nhưng không nhiều lắm. Ta muốn nhận một đồ đệ, sau đó dẫn hắn trở về nhà.”

Trần Mộ hoàn toàn ngây người: “Về nhà? Quay về nơi nào?”

“Không biết.” Weah trả lời rất dứt khoát, ánh mắt của hắn có chút mơ hồ.

Trần Mộ thở phào nhẹ nhõm, nếu như hiện tại phải chia lìa với Weah thì hẳn thật không nỡ. Từ khi Weah đi theo hắn từ Vạn Sĩ tộc đi ra, hai người tựa như hình với bóng. Hơn nữa hắn đã cứu Trần Mộ nhiều lần, tình cảm giữa hai người ngày càng khăng khít.

“Chờ ta nhớ lại rồi ta sẽ nói cho người, người phải giúp ta.” Weah nói chuyện rất thẳng thắn, không có một chút ngại ngùng.

Trần Mộ trịnh trọng đáp ứng: “Ta nhất định sẽ giúp người.”

Dường như cảm thấy đề tài này có chút nghiêm túc, Trần Mộ chuyển sang chuyện khác: “Ngoài điều này, người còn muốn gì nữa không?”

“Một số thứ này khác.” Weah đột nhiên đứng lên: “Ta dạy cho người.”

398. Chương 392: Đột Biến Ngoài Ý Muốn

Mỗi người trong Liên bang Tổng hợp học phủ ai cũng đều vui mừng, làm sao còn nhìn thấy vẻ đau thương trước đó không lâu? Liên bang Tổng hợp học phủ lần này trải qua một hồi đại thắng, khắp nơi đều nhìn về. Đường Hàm Phái đánh bại Trung Đạt thư phủ phủ chủ, danh tiếng của hắn lại một lần nữa được đẩy lên rất cao. Cùng với chiến thắng của Tổng Thành Ngạn trong trận này, Đường Hàm Phái lại một lần nữa hưởng về những người khác biểu diễn ra năng lực phi thường của hắn.

Tại Liên bang Tổng hợp học phủ hiện giờ chỉ có một thanh âm, thanh âm của Đường Hàm Phái. Có điều gì có thể so sánh với với sắc thái anh hùng trong lúc nguy cấp, bằng vào lực lượng của bản thân mà ngăn cơn sóng dữ? Danh tiếng của Đường Hàm Phái có thể nói như mặt trời ban trưa, hắn vừa mới đánh bại phủ chủ của Trung Đạt thư phủ, trong lòng mọi người hắn trở thành liên bang đệ nhất cao thủ! Hắn không chỉ là thần tượng được các đệ tử của Liên bang Tổng hợp học phủ sùng bái điên cuồng, mà hiện tại hắn không thể nghi ngờ là nhân vật có ảnh hưởng lớn nhất liên bang.

Hắn mới là người chiến thắng cuối cùng trong ván cờ này.

Toàn Liên bang Tổng hợp học phủ tràn ngập trong vui mừng, điều này cũng ảnh hưởng tới cả kinh đô. Trước kia, kinh đô ngoại trừ Liên bang Tổng hợp học phủ thì những nơi còn lại vẫn còn thuộc phạm vi quản lý của chính phủ, nhưng là theo sự sa sút của chính phủ, cùng với thực lực mạnh mẽ của lực đại, kinh đô hiện giờ trở thành địa bàn độc quyền của một mình Liên bang Tổng hợp học phủ.

Nhưng là sự vui mừng ở kinh đô tự nhiên thua kém so với Liên bang Tổng hợp học phủ rất nhiều. Liên bang Tổng hợp học phủ mặc dù hiện tại chính thức trở thành thế lực cầm quyền ở kinh đô, nhưng dân chúng còn cần thời gian để tạo thành thói quen.

Trong sân trường đông nghẹt, khắp nơi đều là tiếng hoan hô của các đệ tử. Hai tên đệ tử gặp nhau trong sân trường, sắc mặt cả hai đều vui mừng.

“Văn Nhượng học trưởng. Tiền tuyến đại thắng! Chúng ta rốt cuộc thắng! Quá tuyệt vời!”

“Đúng vậy! Tổng Thành Ngạn đại nhân quá lợi hại! Không hổ là thiên tài chiến thuật! Bất quá, công lao lớn nhất thuộc về Đường đại nhân! Nếu như không có Đường đại nhân, những kẻ kia đã sớm đem bán trường học!”

“Ha Ha, học trưởng, cuộc sống đang cao hứng như vậy đề cập đến những kẻ phế vật đó làm chi. Dù sao lần này Đường Hàm Phái đại nhân trở về cũng sẽ không tha cho bọn họ! Chỉ là....”

Hắn chờ một chút:” Đường Hàm Phái đại nhân lâu như vậy nhưng còn không có trở về, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn phải không?”

“Phỉ phui cái mồm! Làm sao có thể, Đường Hàm Phái đại nhân chính là liên bang đệ nhất cao thủ, ai có thể gây bất lợi cho ngài chứ?” Văn Nhượng học trưởng trợn mắt nhìn kĩ.

“Chỉ là nói thể thôi!” Tên đệ tử này le lưỡi, hắn cũng biết chính mình lỡ lời mất rồi.

“Tối hôm nay có một buổi gặp mặt, mọi người chuẩn bị ăn mừng chiến thắng!”

“Ồ đâu ở đâu?” Ta cũng muốn đi! Học trưởng, huynh cũng không thể bỏ mặc ta một mình a!” Hấn nhìn Văn Nhượng trên mặt hiện ra vẻ mong chờ, đáng thương.

Ngay lúc các đệ tử Liên bang Tổng hợp học phủ chuẩn bị vui chơi hết mình, đột nhiên một giọng nói truyền khắp sân trường.

“Giải Yến Bạch của Trung Đạt thư phủ xin lãnh giáo tuyệt học của Liên bang Tổng hợp học phủ! Có ai muốn xuất chiến hay không?”

Liên bang tổng hợp học phủ đang vây trong những lời chúc mừng đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đồng thời hướng lên không trung. Chỉ thấy trên bầu trời, một thanh niên quần áo tả tơi đang chậm rãi đảo ánh mắt khắp sân trường, thân hình bất động ngạo nghễ mà đứng.

Người này điên rồi sao? Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu mọi người. Qua vài giây, mọi người mới làm ra phản ứng, tiếng ồn ào vang lên cơ hồ tràn ngập khắp sân trường. Có người phẫn nộ, nhưng càng nhiều người buông ra những lời nhạo báng.

Giải Yến Bạch?

Các đệ tử của liên bang tổng hợp thật sự rất quen thuộc với người này. Danh tiếng của Giải Yến Bạch có mối quan hệ với Liên bang Tổng hợp học phủ. Năm đó Giải Yến Bạch đột nhiên đến khiêu chiến với hiệu trưởng lúc đó của Liên bang Tổng hợp học phủ là Parfuchake, mặc dù bị thua nhưng nhận được sự tán thưởng của Parfuchake mà thành danh.

Người này không ngờ lại cuồng vọng và kiêu ngạo như thế! Hấn tưởng rằng hấn là Đường Hàm Phái đại nhân hay sao?

Lần khiêu chiến trước của Giải Yến Bạch bởi vì lúc ấy mâu thuẫn giữa hai bên không đến mức ác liệt như hiện tại cho nên mọi người còn có thể dễ dàng nói chuyện. Nhưng hiện tại thì Liên bang Tổng hợp học phủ và Trung Đạt thư phủ chính là kẻ thù sinh tử!

Bị một tên đệ tử của kẻ thù tới nhà khiêu chiến, đây là sỉ nhục!

Giải Yến Bạch vừa dứt lời, vô số bóng người ở bên dưới nhanh chóng tập hợp.

Trong khoảnh khắc, Các cao thủ trong đám đệ tử của Liên bang Tổng hợp học phủ đã tụ tập ở trước mặt Giải Yến Bạch! Đồng nghị một mảnh, Các tạp tu đẳng đẳng sát khí chăm chăm nhìn hấn, cảnh tượng quả thực làm cho người khác hít thở không thông.

Thần sắc của Giải Yến Bạch không có một chút biến hóa nào, khuôn mặt lạnh lùng.

“Thật không ngờ là Giải huynh vẫn còn khỏe mạnh, thật sự làm cho người khác vui mừng a! Trước đây không lâu, nghe nói Giải huynh mất tích làm cho tiểu đệ âm thầm thương xót, tưởng rằng không có cách nào hướng Giải huynh lãnh giáo, nếu thật sự như thế thì thật là làm người khác tiếc nuối!”

Một giọng nói giống như của nữ nhân chợt vang lên mang theo vài phần trào phúng, cùng lúc đó một thanh niên thân hình rất cao từ trong đám người kia bước ra. Những đệ tử khác nhìn thấy thì vội vàng tránh ra nhường đường.

Hai con mắt hẹp dài, môi thâm đen, mũi cao thẳng. Mặc dù đang mỉm cười nhưng làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy lạnh tóc gáy. Một bộ trang phục chiến đấu màu trắng, khoe miệng lộ ra vài phần tà ý, đáng vẻ ung dung.

Đậu Đậu, đệ tử cấp cao, một trong những tạp tu trẻ xuất sắc nhất của Liên bang Tổng hợp học phủ. Hấn từng giao thủ với Mễ Hạ Thanh, thắng hiểm. Mễ Hạ Thanh là đệ tử của phủ chủ Trung Đạt thư phủ, danh tiếng của hấn hơn xa Giải Yến Bạch. Đám đông thấy Đậu Đậu đi ra liền tự giác lựa chọn bàng quan.

Mặc dù trên mặt mọi người hiện ra vẻ tức giận nhưng hiện trường vẫn rất có trật tự, không có người nào đại dốt đi vấy công. Bởi vì tin tức đại thắng ở tiền tuyến mới đến nên có rất nhiều phóng viên đi tới Liên bang Tổng hợp học phủ. Ai biết có thể hay không đã có phóng viên chạy tới chỗ này, nếu như có chuyện gì không hay ho rơi vào tay họ thì Liên bang Tổng hợp học phủ liệu còn có mặt mũi.

Hơn nữa trong suy nghĩ của bọn họ thì Đậu Đậu thừa sức thắng Giải Yến Bạch. Hai người dù là danh tiếng hay thực lực đều không cùng một cấp bậc.

- Nghe nói Yến chi hồng chỉ của Giải huynh trước kia từng được sử dụng bởi một người đàn bà, hôm nay nhìn thấy Giải huynh, ta còn tưởng là tuyệt học thành danh của một tên ăn mày cơ đấy.

Đậu Đậu cười lớn thật lâu, đưa tới một cười vang. Lúc này Giải Yến Bạch áo trắng làm lũ, giống như một tên ăn mày, có thể nói là nhếch nhách không chịu nổi.

Lúc này Đậu Đậu mặc chiến đấu phục màu trắng, anh khí bức người, trên mặt thủy chung duy trì vẻ tươi cười, tuyệt đối có thể làm xiêu lòng bất cứ cô gái nào. Hai người hình thành nên một cảnh tượng cực kì trái ngược.

- Đánh thì đánh đi, đừng có nói nhảm!

Giải Yến Bạch thần sắc trang trọng, mặc dù quần áo rối bù nhưng đột nhiên phát ra khí thế cực kì mãnh liệt.

Các đệ tử của Liên bang Tổng hợp học phủ liền lặng ngắt như tờ, lộ ra vài phần hoảng sợ. Cảm giác! Cảm giác thật mạnh mẽ! Chỉ cần là tạp tu cũng có thể cảm nhận được cảm giác mà Giải Yến Bạch phát ra mạnh mẽ đến mức nào.

Vẻ cười nhạo châm chọc trên mặt Đậu Đậu nhanh chóng biến mất, híp lại hai mắt, chậm rãi mở miệng: “Khó trách Giải huynh dám một mình đi đến Liên bang Tổng hợp học phủ của chúng ta, thì ra là tu vi tăng cao nên trong mắt không còn ai.”

Giải Yến Bạch cũng không muốn tranh cãi dây dưa, trầm giọng quát:” Bắt đầu đi!”

Đường Hàm Phái kinh ngạc nhìn Tổng Thành Ngạn sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường bệnh, cũng không biết nên nói cái gì. Hắn sau khi hạ nhục Trung Đạt thư phủ, đang trên đường quay về thì nghe tin Tổng Thành Ngạn đột nhiên hôn mê, lo lắng vô cùng nên vội vàng ngày đêm chạy về đây.

Trong lòng cảm thấy một chút áy náy, nhưng hắn không chế được tâm trạng của mình rất nhanh, trên mặt hiện lên một nụ cười.

- Chiến sự tạm thời đã ngưng lại, người cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải suy nghĩ điều gì cả.

Đường Hàm Phái nhẹ nhàng nói, vẻ mặt ân cần và quan tâm.

Vệ Lan đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, trong mắt hiện lên một tia căm hận. Bất quá nàng cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng ở bên cạnh Tổng Thành Ngạn.

Tổng Thành Ngạn mỉm cười một cách khó khăn, dường như khẽ động gò má cũng cực kì gian nan, hắn nói:

- Đường đại ca không cần lo lắng cho ta, ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ không sao. Ta còn chưa có chúc mừng Đường đại ca, lần này đánh bại Trung Đạt thư phủ phủ chủ, Đường đại ca có thể vững vàng ngồi trên hàng ghế đầu tiên của cả liên bang.

Đường Hàm Phái không chút vui mừng, lắc đầu lạnh nhạt nói:

- Hư danh thôi, nếu như có thể đánh đổi điều đó lấy sự bình phục của Thành Ngạn, không chỉ là cái hư danh này, cho dù là mấy cái ta cũng sẽ vì người mà làm.

Không có một chút hùng hồn mà dường như là đang đề cập đến một chuyện bình thường nào đó, nhưng là trong lời nói hiện ra vẻ tự tin và kiên định vô cùng, dường như không gì ngăn cản được!

Nghe nói thế vẻ mặt của Vệ Lan thoáng trở nên nhẹ nhàng một chút.

Phía sau cặp kính đen, đôi mắt suy yếu trở nên linh động hơn một chút, chỉ là giọng nói dường như hụt hơi:

- Hư danh cũng có khi hữu dụng, trải qua chuyện này, đại thế của Đường đại ca đã thành, hơn nữa lại có sự trợ giúp của Vệ quân đoàn trưởng.

Nói đến đây, hắn thoáng nhìn qua Vệ Lan, tiếp tục nói:

- Đường đại ca đã thực sự nắm giữ quyền lực.

Đột nhiên hắn ho lên rất mãnh liệt, Vệ Lan đứng ở một bên luống cuống tay chân, vội vàng chạy đến bên cạnh hắn, ánh mắt khẩn trương vuốt nhẹ lồng ngực của hắn, nước mắt tuôn ra như mưa. Đường Hàm Phái cũng vội vàng nói:

- Khoan hãy nói, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi đã!

Tổng Thành Ngạn ho một trận thật lâu rồi mới ngẩng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện ra một nét hồng nhuận. Đường Hàm Phái đột nhiên cảm thấy có một chút không ổn trong lòng.

- Trải qua chuyện này, vô luận là ai cũng không dám tấn công chúng ta. Đường đại ca sau khi trở về chỉ cần chinh đồn lại các thế lực trong trường học. Với uy thế còn lại, trong trường không ai đủ khả năng gây uy hiếp với Đường đại ca.

Nhìn thấy vẻ hồng nhuận trên khuôn mặt của Tổng Thành Ngạn càng đậm, Đường Hàm Phái cảm giác vô cùng hoảng sợ:

- Thành Ngạn, đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi. Không cần quan tâm bất cứ chuyện gì hết, nghỉ ngơi cho thật tốt. Ta còn muốn hai huynh đệ chúng ta cùng chinh chiến nữa mà!

- Đường đại ca, để cho ta nói!

Tổng Thành Ngạn bình thường tính tình ôn hòa nhưng lúc này lại cực kì quật cường.

- Làn loạn lạc này, trước đây chưa từng có. Lục đại nếu như còn lại một nửa cũng đã là may mắn lắm rồi. Đường đại ca nhất định phải cẩn thận Tinh viện! Trong số các thế lực thì Tinh viện nguy hiểm nhất.

-Tại sao?

Đường Hàm Phái không nhin nổi mà đặt câu hỏi.

- Hiện tại Lục đại và Pháp Á bảy thế lực lớn mỗi người chiếm cứ một phương. Pháp Á kì thực yếu kém nhất, nó bề ngoài nhìn rất cường đại nhưng trên thực tế căn cơ lại rất nông cạn, có thể giành được một số thắng lợi nhất thời nhưng cuối cùng thế nào cũng thất bại mà thôi! Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu kết thành thù oán rất sâu, hơn nữa hai bên tiếp giáp lẫn nhau, sau này nhất định kịch chiến không ngớt. Trung Đạt thư phủ nếu như không có người đủ bản lĩnh đứng ra lãnh đạo thì thất bại là không thể tránh khỏi, không sao vẫn hồi được. Khổ Tịch tự mặc dù mạnh mẽ, căn cơ thâm hậu nhưng tính chất tôn giáo của nó không sao xóa bỏ được, đây là điểm trí mạng của bọn họ. Tính chất tôn giáo khiến cho không người nào có thể rung lay chuyển bọn họ tại khu Phạm A Tư, đồng thời lại là trở ngại khiến cho nó không thể khuếch trương. Chỉ có Tinh viện.....

Giọng nói của Tổng Thành Ngạn đột nhiên ngừng lại.

oOo

Đêm.

Chủ tướng Tổng Thành Ngạn của Liên bang Tổng hợp học phủ, người vừa giành được đại thắng bị bạo bệnh mà qua đời.

Liên bang chấn động.

399. Chương 393: Loại Kĩ Xảo Không Thuộc Về Con Người

Giải Yến Bạch vẫn đang mặc bộ quần áo rách rưới đầu tóc bù xù, nhưng mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt tràn ngập sợ hãi và kinh ngạc.

“Người thua rồi.”

Hai mắt của Giải Yến Bạch như điện, trầm giọng nói. Trước mặt hắn chính là Đậu Đậu, sắc mặt như tro tàn.

Chạm vào ánh mắt kinh hãi này, Giải Yến Bạch cảm thấy trong lòng cực kì thoải mái. Hắn mặc dù tại Trung Đạt thư phủ cũng không được như ý, nhưng hắn đối với Trung Đạt thư phủ vẫn là có rất nhiều tình cảm. Hắn và phủ chủ cực kì xa lạ nhưng trong trường vẫn có nhiều người mà hắn quan tâm.

Đó là vị sư phụ đã truyền cho hắn Yên chi hồng chỉ, cùng hắn kết bạn tâm giao Mễ Hạ Thanh đã bị Đường Hàm Phái giết chết....

Hắn có thể không thêm để ý đến sự sống chết của phủ chủ, nhưng hắn không thể không quan tâm đến sự an nguy, sự suy sụp của Trung Đạt thư phủ. Đó là nơi hắn đã học tập và lớn lên. Khi hắn biết tin Đường Hàm Phái đánh bại phủ chủ, hắn cảm giác dường như lúc ấy đang bị người khác cho một cái bạt tai.

Vì vậy liền có chuyển đi đến Liên bang Tổng hợp học phủ lần này.

Nhìn khuôn mặt còn trẻ và kiêu ngạo nhưng lúc này lại đang tràn đầy sự sợ hãi và phần nộ của Đậu Đậu, Giải Yến Bạch đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian trước đó ở trong rừng cây của mình.

Lúc ấy hắn bị thương rất nặng phải trốn vào rừng cây, chín phần chết một phần sống.

Gặp phải những con dã thú nhỏ nhỏ hắn cũng phải hao phí hết sức lực mới có thể giết chết. Mỗi ngày đều bị bao quanh bởi các mối nguy cơ, không dám có một chút buông lỏng, không có thức ăn cho ra hồn, không có người đẹp, thậm chí những điều kiện cơ bản nhất cho cuộc sống cũng không có. Chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể trở thành thức ăn của dã thú.

Hắn giống như dã nhân, phải tranh đấu với nhiều thứ trong rừng cây để tồn tại. Đáng mừng là tính tình của hắn cứng cỏi, khát vọng sống mãnh liệt, ở trong hiểm cảnh càng kích thích ra tiềm năng khiến cho cường độ cảm giác của hắn tăng lên với tốc độ kinh người. Bởi vì hắn chỉ biết Yên chi hồng chỉ, vì sự sinh tồn của bản thân, hắn phải vắt hết óc suy nghĩ biện pháp tăng lên uy lực của Yên chi hồng chỉ.

Yên chi hồng chỉ tại liên bang chỉ là một truyền thừa bình thường không có danh tiếng gì, nhưng trên tay hắn lại phát ra uy lực cực kì to lớn. Trong điều kiện sự sống bị uy hiếp từng phút từng giờ, hắn không ngừng suy nghĩ, lĩnh ngộ, chứng thực, tinh luyện. Dần dần hắn đã tạo nên một bộ kĩ năng đặc biệt khác xa những gì mà hắn học được trong truyền thừa.

Hắn đặt tên cho kĩ năng này là Cảnh xuân tươi đẹp.

Lần đầu tiên xuất hiện của Cảnh xuân tươi đẹp đã khiến cho toàn trường kinh động.

Toàn thân Đậu Đậu cháy đen, làm gì còn nhìn thấy vẻ anh tuấn vừa rồi? Càng làm cho người khác giật mình là trên người hắn có sáu cái lỗ, máu tươi chảy ra ào ào. Đậu Đậu cũng rất kiên cường, cố nén cơn đau nhức:

- Giải huynh hơn xa tại hạ, Đậu Đậu xin cam lòng chịu thua.

Nói xong câu này, hắn ngã xuống trên mặt đất rồi hôn mê. Y vụ tạp tu sớm chờ ở một bên vội vàng tiến hành chữa trị cho hắn.

Giải Yến Bạch trong lòng thầm khen, ánh mắt như sấm sét chậm rãi đảo qua mọi người. Lúc này chiến ý của hắn đang ở trên đỉnh cao!

- Còn ai nữa không?

Liên bang Tổng hợp học phủ phẳng phất bị đánh rớt từ trên thiên đường xuống địa ngục, Cái chết của Tổng Thành Ngạn vẫn làm cho rất nhiều người cảm thấy nuối tiếc, cùng lúc đó Giải Yến Bạch đánh bại các cao thủ của Liên bang Tổng hợp học phủ. Cũng nhờ vào việc này mà Trung Đạt thư phủ vốn đang rơi vào tuyệt vọng thì được vãn hồi trở lại.

Tổng cộng có hơn hai mươi kênh truyền hình phát trực tiếp trận tỉ thí này. Do Liên bang Tổng hợp học phủ vừa giành được thắng lợi lớn trên chiến trường cho nên đến đây để tìm kiếm những tin tức đặc biệt.

Rất nhiều chuyên gia khi bình luận về thắng lợi của Liên bang Tổng hợp học phủ đều đưa ra nhận xét “Thắng lợi có tính chất quyết định”. Nếu như không có cái chết của Tổng Thành Ngạn và sự xuất hiện của Giải Yến Bạch thì trận thắng này vẫn như cũ có thể gọi là trận thắng có tính chất quyết định.

Nhưng thế sự luôn rất kỳ diệu.

Chùm ánh sáng đỏ tươi của Yên chi hồng chỉ biến ảo khôn lường, mờ ảo như sương khói mà tươi đẹp như cảnh sắc mùa xuân, khí thế mạnh mẽ vô cùng, chưa từng có từ trước đến nay.

Mỗi người trực tiếp chứng kiến hiện trường đều như si như say như cuồng.

Giải Yến Bạch lấy lực lượng của bản thân đánh bại các cao thủ của Liên bang Tổng hợp học phủ, dường như đây chính là bản sao trận khiêu chiến của Đường Hàm Phái với Trung Đạt thư phủ. Tất nhiên là Đường Hàm Phái không có ở đây cho nên Giải Yến Bạch mới có thể lợi dụng cơ hội, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến danh tiếng của Giải Yến Bạch.

Trước kia Giải Yến Bạch chỉ có thể xem là một tạp tu có chút danh tiếng mà thôi, những cao thủ như hắn trong lục đại nhiều không đếm xuể. Ngoại trừ Phủ chủ thì nổi tiếng nhất Trung Đạt thư phủ chính là Tiểu Nguyên. Giải Yến Bạch từ lần tranh đoạt kỹ thuật liên lạc trong rừng cây bỗng đột nhiên mất tích không hề có một chút tin tức.

Một người vốn bị lãng quên, đột nhiên trở về với thực lực sâu không lường được. Hơn nữa vừa trở về liền gây chấn động khắp liên bang.

Các cao thủ trong Liên bang Tổng hợp học phủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, còn truyền thừa mà Giải Yến Bạch luyện tập chỉ là Yên chi hồng chỉ không giống như những tuyệt học chính qui mà Tiểu Nguyên và Mễ Hạ Thanh sử dụng.

Một loại truyền thừa bình thường và một người đệ tử bình thường, hai yếu tố này kết hợp với nhau lại tạo thành một nhân vật truyền kì.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Giải Yến Bạch và Đường Hàm Phái rất giống nhau. Cả hai người đều bằng vào lực lượng của bản thân ngăn cơn sóng dữ, cả phương thức thực hiện cũng giống hệt nhau. Sự khác biệt giữa hai người là ở chỗ, Đường Hàm Phái danh tiếng vang khắp bốn phương mà Giải Yến Bạch thì không nổi bật như thế, nhưng vận khí của hắn có thể nói là tuyệt hảo.

Nếu như không phải Tổng Thành Ngạn vừa chết, hắn tuyệt đối không có cách nào tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy. Cùng ngày các chuyên gia lần lượt thay đổi thái độ, đưa ra những nhận xét dè dặt về Trung Đạt thư phủ vốn đã được phồn hạp phán định “tử hình”.

Ánh mắt của toàn liên bang đều tập trung về Liên bang Tổng hợp học phủ, về Trung Đạt thư phủ, tập trung tại hai vị cường giả Đường Hàm Phái và Giải Yến Bạch.

Trong một phòng huấn luyện của một hãng buôn ở Trát Nhĩ Kiền, có hai người đang trao đổi với nhau.

“Nhìn thật kĩ.”

Chỉ thấy khủy tay của Weah gấp lại, năm ngón tay duỗi ra đặt ở trước ngực. Bỗng dưng hắn phất cổ tay và duỗi khủy tay, Trần Mộ cảm thấy hoa cả mắt, hắn hoàn toàn không nhìn rõ hai tay của Weah, chợt bên tai nghe thấy một tiếng nổ phát ra, bia ngắm ở trước mặt Weah bị nổ tung!

Bia ngắm bị phân ra làm bốn năm phần khác nhau. Weah đứng cách bia ngắm khoảng 3m, trong cả quá trình hắn không hề di động nửa bước, tay của hắn không có khả năng chạm đến bia ngắm!

Nhưng Trần Mộ chính mắt nhìn thấy bia ngắm bị đánh vỡ, giống như là bị một cái búa tạ đánh trúng! Rõ ràng là tay của Weah không có cách nào đụng tới bia ngắm. Như vậy “búa tạ” ở đâu ra?

Dường như nhìn thấy nghi hoặc của Trần Mộ, Weah cũng không có che giấu mà chậm rãi giải thích:

”Tốc độ và sự biến hóa hình dạng của bàn tay đóng vai trò quan trọng nhất.”

“Chỉ khi nào tay của người chuyển động với tốc độ rất nhanh mới có thể làm cho không khí chuyển động thành dòng có lực sát thương. Biến hóa hình dáng của bàn tay có thể khống chế phương hướng và hình dạng của dòng không khí chuyển động.”

Năm ngón tay của Weah chậm rãi đóng đưa, êm ái như một dòng nước, mờ ảo mà tuyệt đẹp, rất khó tưởng tượng một người chất phác như Weah lại có thể làm ra động tác đẹp như thế.

- Không khí?!

Trần Mộ lúc này mới bình tĩnh, hoảng sợ nói:

- Không thể nào! Muốn làm được như thế cần lực bộc phát kinh khủng đến mức nào?!

Lúc này Trần Mộ mới hiểu được nguyên lý nhất chém vừa rồi của Weah. Thông qua chuyển động với tốc độ cực cao, tạo ra dòng không khí chuyển động, hình thành ra các loại hình dáng khác nhau đánh tới mục tiêu.

Nhưng hắn bị hù chết khiếp.

Cơ thể Weah cường hãn đến mức nào? Trước kia hắn cảm giác mình đã hiểu rõ, nhưng hiện tại xem ra dự đoán của hắn dường như là chưa đủ! Đây là việc mà loài người có thể làm được hay sao?

Ở trong lòng hắn, Weah chính là một loại hình thái tồn tại mà con người không sao đạt tới.

Dường như nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Trần Mộ, Weah bổ sung một câu:

- Cũng không khó lắm đâu.

Nghe được những lời này Trần Mộ tròn tròn hai mắt, như thế còn không khó?

- Đáng tiếc người không thể chuyên tâm luyện tập những thứ ta dạy cho người, bằng không người cũng có thể làm được điều này.

Weah nói đến đây, trong giọng nói hiện ra một chút tiếc nuối. Lúc đầu hắn nhìn trúng Trần Mộ chính là vì cảm giác được Trần Mộ rất thích hợp học tập những kỹ năng chiến đấu của hắn. Trần Mộ mặc dù đã học tập kỹ xảo của hắn, nhưng lại đi một con đường hoàn toàn bất đồng với hắn, mặc dù con đường này cũng không hề thua kém con đường của hắn.

Trước loại thuyết pháp này của Weah, Trần Mộ không đưa ra ý kiến, hắn cũng không bao giờ dám nghĩ chính mình có thể đạt đến mức siêu việt con người như Weah.

Sau đó Weah tiến hành giải thích một cách chi tiết làm cho Trần Mộ kinh ngạc không thôi. Hắn thật không ngờ, chiêu thức không có tên gọi của Weah dĩ nhiên lại phức tạp đến mức này.

Chỉ riêng việc phát ra lực lượng của cơ thể đã là một việc rất khó, mỗi một bộ phận của cơ thể đều cần phải vận dụng tùy tâm. Mà việc gấp lại khuỷu tay rồi sau đó vung ra, chuyển động của cổ tay lại liên quan đến nhiều vấn đề khác. Khó khăn nhất là chuyển động của năm ngón tay, nó quyết định đến việc hình thành hình dáng, uy lực và phương hướng chuyển động của dòng không khí.

Từng bước đều yêu cầu độ chính xác rất cao, chỉ sai lệch một chút cũng không có cách nào hình thành dòng không khí, hoặc là làm giảm uy lực, thậm chí không thể tạo ra lực sát thương.

Lần đầu tiên Trần Mộ nhận thức được rằng một số kỹ xảo cao cấp của vô tận lưu về mặt tinh tế không hề thua kém những kỹ xảo của tạp tu.

Làm theo hướng dẫn mấy lần, cánh tay của Trần Mộ trở nên bủn rủn, cơ hồ nâng lên không được. Đây là do lực lượng của cánh tay không đủ, điều này làm cho Trần Mộ không khỏi cười khổ.

Nhưng hắn cũng không bỏ cuộc, hiện tại hắn có thể nói là kinh nghiệm đầy mình, hắn có thể nhanh chóng nhận ra cái gì hữu dụng và cái gì vô dụng. Chiêu thức này nếu như có thể luyện thành, tuyệt đối có thể xem là đòn tấn công tốt nhất ở cự ly gần, đối phương khó lòng phòng bị.

- Chậm rãi mà luyện, chiêu thức này rất dễ dàng gây tổn thương cho cơ thể.

Weah dặn dò một câu liền chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ đến một việc, bèn quay lại nhắc nhở Trần Mộ:

- Người nên cẩn thận một chút, gần đây có rất nhiều người đi tới thành Trát Nhĩ Kiền.

“Rất nhiều người?” Trần Mộ liền ngừng động tác trên tay, có chút nghi hoặc nhìn Weah. Hắn biết theo lời của Weah thì trong số những người tới đây có rất nhiều người thực lực xuất chúng. Cảm giác của Weah đối với cao thủ mạnh hơn chính mình nhiều lắm.

- Ừ, rất nhiều.

Weah gật gật đầu, nói xong liền xoay người biến mất không thấy bóng dáng.

Trần Mộ lâm vào trầm tư, lúc này tại sao có rất nhiều cao thủ đi tới Trát Nhĩ Kiền? Bất quá hắn nhanh chóng vứt vấn đề này sang một bên, bắt đầu luyện tập chiêu thức vừa mới học được.

Hắn đối với chiêu thức này có rất nhiều hứng thú, nó rất thích hợp làm đòn sát thủ.

400. Chương 394: Gọi Ý

Liên tiếp 3 ngày hắn đều ở trong phòng luyện tập chiêu thức này. Hắn không ngờ là cho dù hắn cố gắng như thế nào cũng không thể thực hiện hoàn chỉnh chiêu thức này. Hắn cũng không vì thế mà cáu bẳn, mà chỉ cảm thấy có chút kỳ quái và kinh ngạc. Những thứ mà trước kia Weah dạy, hắn chỉ cần luyện tập vài lần là được, còn lần này, cho đến bây giờ hắn còn không có được một chút tiến bộ nào cả.

Crắc, một âm thanh nho nhỏ vang lên trước Trần Mộ, ngay sau đó hắn kêu lên một tiếng đau đớn. Từ khuỷu tay và các đốt ngón tay thấy đau nhức lên từng chập, khi hắn nhìn lên các đốt ngón tay thì phát hiện chúng nó đã bị sưng phù lên.

Sau ba ngày suy nghĩ, hắn đã nắm vững nguyên lý. Kỳ thật hắn cũng biết vấn đề nằm ở chỗ nào. Cường độ thân thể và lực lượng cơ thể của hắn không đủ, khiến cho hắn không sao hoàn thành được chiêu thức này.

Song hắn cũng biết rõ tình trạng thân thể của mình. Thân thể của hắn, bất kể là cường độ hay lực lượng cơ thể trên thực tế đã đạt tới một tình trạng rất kinh người, nếu như muốn đột phá thì quả thực rất khó khăn. Trừ phi, hắn lựa chọn từ bỏ con đường của mình mà đi theo con đường vô tap lưu của Weah thì may ra mới có thể tiến thêm một bước.

Đây là việc không thể!

Thành thật mà nói, hứng thú của Trần Mộ đối với cảm giác và năng lượng vượt xa ham muốn theo đuổi lực lượng, càng không cần phải nói đến chỉ đơn thuần là lực lượng thân thể. Hắn chưa từng nghĩ rằng chính mình có một ngày sẽ không còn hứng thú đối với kết cấu năng lượng và những nghiên cứu về cảm giác.

Huống hồ, Tô Lưu Triệt Nhu từng nói qua, việc nâng cao cường độ cảm giác có thể áp chế lực ti trong cơ thể hắn ở một mức độ nhất định.

Chiêu thức này của Weah đối với hắn rất hấp dẫn, nhưng sự hấp dẫn này còn không đủ để hắn chuyển sang một con đường khác.

Trần Mộ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Đây là chiêu thức tinh tế nhất trong các kỹ xảo bằng tay. Nó ẩn chứa những biến hóa hết sức phức tạp. Yêu cầu sự khống chế cực kỳ chính xác, làm cho người khác hoa mắt. Trong chiêu thức này, cơ thể người dường như trở thành một thiết bị phức tạp với độ chính xác cực cao. Có thể hoàn thành được động tác phức tạp như thế, ngay cả Trần Mộ vốn quen với việc khống chế cảm giác một cách tinh vi cũng bị chinh phục.

Lúc này hắn mới hiểu được, thì ra đối với cao thủ vô tap lưu mà nói, thân thể của bọn họ giống như cảm giác của tập tu, tinh tế đến mức không thể nào ngờ tới.

Sự suy sụp của vô tap lưu có rất nhiều nguyên nhân, Các cao thủ vô tap lưu không hề thua kém các cao thủ tập tu, chẳng hạn như Weah. Nhưng yêu cầu của vô tap lưu đối với thân thể so với yêu cầu về tố chất cảm giác của tập tu còn cao hơn. Hơn nữa vô tap lưu nếu không đạt đến trình độ cao thì rất khó chống lại tập tu.

Về mặt tính chất Vô tap lưu và Tập tu không khác biệt nhiều lắm. Điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng là một bên dựa vào việc khống chế cảm giác và kết cấu năng lượng, còn bên kia dựa vào việc khống chế thân thể của chính mình.

Mặc dù tiếc nuối nhưng Trần Mộ một khi đã lựa chọn con đường cho mình rồi thì hắn cực kỳ kiên định, không hề có một chút do dự.

Hơn nữa một chiêu này của Weah còn gợi ý cho hần về rất nhiều thứ. Chỉ đơn thuần sử dụng lực lượng của cơ thể đã có thể đạt tới tình trạng như thế, nếu như lợi dụng năng lượng đến mô phỏng cơ thể thì có thể đạt đến mức độ nào? Nếu xung quanh không phải là không khí mà là môi trường tràn đầy năng lượng thì sẽ như thế nào?

Bằng lực lượng của thân thể Trần Mộ không thể hoàn thành những khổng chế chính xác và tinh tế đó, nhưng nếu như có thể sử dụng cảm giác thì hần có thể hoàn thành một cách dễ dàng, hần thậm chí còn thực hiện được tốt hơn thế.

Nó sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Ý nghĩ này làm cho hần cảm thấy hưng phấn! Nếu như có thể dựa vào ý tưởng này mà chế tạo ra tạp phiến, không biết sẽ khiến cho người khác mong chờ đến mức nào!

Tuy vậy hần mau chóng tỉnh táo lại, hưng phấn qua đi và thay vào đó là những cười khổ liên tiếp.

Hần hiện giờ có rất nhiều tạp phiến, Bách biến và Vân toa hần có thể vận dụng tự nhiên, nhưng ba cái tạp phiến khác là Hoàng kim ngôn tỏa, Song cực lôi cầu tạp, Xà kính hần còn phải tìm hiểu nhiều hơn nữa, ngoài ra trong Tiết thức liên có nhiều chiến thuật hần cũng muốn học.

Đây vẫn chỉ là kế hoạch trong thời gian ngắn, trong đoạn thời gian này, nhu cầu tăng lên sức chiến đấu là điều quan trọng nhất đối với hần.

Nếu xem xét trong thời gian dài mà nói, bên trong thần bí tạp phiến còn có rất nhiều thứ mà hần còn chưa biết đến. Hần hiện tại không thể buông lơ việc rèn luyện cảm giác mỗi ngày, vừa mới đột phá cho nên cảm giác của hần đang tăng lên với tốc độ rất nhanh. Thời gian này hần muốn luyện tập liên tục để củng cố thành quả đột phá.

Tính toán một chút, có thể thấy được là lượng huấn luyện của mình thật sự có chút kinh khủng, Trần Mộ không khỏi có vài phần cảm tạ Weah. Nếu như không có quá trình luyện tập với Weah thì thân thể của hần hiện giờ không thể mạnh mẽ như vậy. Không có một thân thể mạnh mẽ mà muốn hoàn thành khối lượng huấn luyện lớn như thế thì chẳng khác gì người si nói mộng, một chuyện viễn vông mà thôi.

Ý tưởng này chỉ có thể tạm thời bỏ qua, hiện tại hần muốn đem tất cả thời gian giành cho các hạng mục huấn luyện tạp tu.

Trong dự định của hần, Hoàng kim ngôn tỏa và Song cực lôi cầu tạp là tạp phiến công kích chủ yếu của hần, mà uy lực của chúng rất mạnh mẽ khác cũng có thể che dấu thân phận của hần ở mức độ nào đó

.

Nhưng vô luận là Hoàng kim ngôn tỏa hay Song cực lôi cầu tạp đều không có truyền thừa, điều này có nghĩa là Trần Mộ phải tự mình tìm hiểu cách thức sử dụng. Trong hai cái thì Hoàng kim ngôn tỏa có tiến triển khá lớn, việc tìm hiểu cách sử dụng nó chính là tìm ra mật mã.

Điều này đòi hỏi phải tính toán rất nhiều, nhưng đối với Trần Mộ mà nói thì đây chính là điểm mạnh nhất của hần.

Sau khi giải mật mã thì biết được âm tiết biến hóa phù hợp với chìa khóa, vì thế hình thành “Ngôn”. Việc này đối với hần cũng không khó. Trước kia vì truyền thụ cách thức sử dụng Thúc âm cho Lô Tiểu Như, hần đối với sự biến hóa của âm tiết cũng có những nghiên cứu nhất định.

Đột nhiên hần nghĩ đến tại sao không chế tạo một cái trù tạp chuyên thực hiện việc tính toán cơ chứ? Như vậy có thể giảm bớt rất nhiều thời gian dành cho việc tính toán.

Điểm mấu chốt nhất trong công việc chính là giải mã, hiện tại hiệu suất của công việc này rất thấp hơn nữa đây là một vấn đề có tính ngẫu nhiên.

Tác dụng của trù tạp không chỉ là để tạo nên các kết cấu tổ hợp sử dụng trong tạp phiến mà nó còn là một công cụ tính toán rất mạnh.

Chính mình trước kia tại sao lại không nghĩ đến điểm này nhỉ? Trần Mộ chán nản vỗ vỗ đầu.

Việc này không nên chậm trễ, nếu như đã nghĩ đến thì cần phải làm ngay. Việc chế tạo trù tạp đối với hắc mà nói cũng không khó khăn lắm, trở ngại lớn nhất là tài liệu. Tài liệu chế tạo trù tạp không phổ biến lắm, chẳng hạn như Hắc cục bạch thạch, hắc trước đó đã tiêu hao hầu như không còn.

Có lẽ mình nên đi hỏi Tink, nàng dù sao cũng là chủ một hãng buôn, tài liệu nắm giữ trong tay hẳn phải nhiều hơn người bình thường rất nhiều.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên chuông phòng huấn luyện vang lên, tiếp theo đó, một màn hình hiện lên, Tink xuất hiện ở trên đó.

“Kiều tiên sinh, thật có lỗi khi quấy rầy huấn luyện của ngài. Như đã đề cập với ngài trước đây, một vị trưởng bối trong nhà sắp tới Trát Nhĩ Kiên trợ giúp Tink. Lần này tới là em của ông nội Tink, ông ấy nghe nói đến danh tiếng của ngài nên hi vọng có thể gặp ngài một chút, không biết khi nào ngài rảnh hay ạ?”

Tink dè dặt hỏi.

Em của ông nội? Như vậy tuổi của đối phương hẳn là lớn hơn mình rất nhiều, vừa nghĩ đến một ông già trên sáu mươi đến bảy mươi mình, Trần Mộ cảm giác được có chút không tự nhiên.

Hắn trầm ngâm một lát rồi nói:

“Ta cũng đang muốn đi tìm người có chút chuyện, người hãy mời người đó cùng đến đây đi.”

Tink mừng rỡ, vội vàng nói :

“Vâng, ngài sẽ ra ngay hay sao? Tôi sẽ lập tức đi chuẩn bị.”

Khi Trần Mộ ra ngoài thì đã có hai nhóm người cung kính đứng ở hai bên cửa phòng huấn luyện, mà ở cạnh đó Tink và một ông lão cũng đang đứng chờ.

- Cổ An Kỳ ra mắt Kiều tiên sinh!

Giọng nói của người này rất lớn, khuôn mặt hồng hào, hắn cung kính hướng về Trần Mộ thi lễ.

Trần Mộ vội vàng đáp lễ :

- Cổ tiên sinh quá khách khí!

Cổ An Kỳ cảm tạ nói :

- Ta nghe Tink nói, lần này nếu như không có Kiều tiên sinh, khi ta chạy tới đây hẳn đã xảy ra chuyện xấu. Ta chỉ có một đứa cháu gái, làm sao có thể để nó phải chịu ủy khuất như vậy! Vô luận như thế nào, Kiều tiên sinh ra tay tương trợ, ta thật sự cảm kích vô cùng!

Trần Mộ phát phát tay, thần sắc bình thản nói:

- Tôi làm thuê cho Tink tiểu thư, những việc đó là nhiệm vụ mà thôi. Hiện tại Cổ tiên sinh đã tới, hai ngày nữa tôi sẽ rời đi.

- Kiều tiên sinh phải đi rồi sao?

Cổ An Kỳ và Tink hai mặt nhìn nhau, bọn họ không nghĩ tới Trần Mộ lại dứt khoát như vậy.

- Đúng vậy.

Trần Mộ cũng không muốn nói nhiều về vấn đề này, hắn làm sao không biết được ông lão này và Tink có chủ ý gì chứ! Không đợi hai người mở miệng, hắn lại nói:

- Vừa lúc có chuyện muốn nhờ Tink cô nương hỗ trợ một chút.

Tink vội vàng nói:

- Kiều tiên sinh có chuyện gì xin cứ nói, Chỉ cần Tink có khả năng, tuyệt không chối từ.

Trần Mộ gật đầu :

- Ta muốn mua một số tài liệu.

Tink thở phào nhẹ nhõm nhưng thần sắc cũng có chút cẩn thận:

- Không biết Kiều tiên sinh muốn mua những tài liệu nào? Ngài cứ cho danh sách, Tink sẽ sai người đi chuẩn bị.

- Đành phải làm phiền Tink tiểu thư, về giá cả thì cứ tính theo giá thị trường là được.

Trần Mộ móc ra từ trong người một danh sách các tài liệu đưa cho Tink. Tink hai tay tiếp nhận danh sách, nhìn kĩ một lần, sắc mặt có chút khó xử.

- Có vấn đề gì sao?

Chú ý tới sắc mặt của Tink, Trần Mộ lên tiếng hỏi.

Tink thành thật nói:

- Không dám giấu Kiều tiên sinh, những tài liệu này đại bộ phận hãng buôn của chúng tôi đều có, nhưng chúng tôi lại không có có hai loại tài liệu Mạc a thạch và Thảo sắc ban trùng.

Nàng nhìn thẳng vào mắt của Trần Mộ, giọng nói của nàng vang lên mang theo vài phần bất đắc dĩ:

- Hai loại tài liệu này hết sức quý hiếm, cả Trát Nhĩ Kiền ngoại trừ tập đoàn Nam Tinh là hãng buôn lớn nhất ở đây, không ai có thể mua được hai loại tài liệu này. Hơn nữa bọn họ khó có khả năng bán cho chúng ta.

“Hãng buôn Nam Tinh?” Trần Mộ trầm ngâm: “Ta sẽ gặp bọn họ để mua.”

Vừa lúc, Trần Mộ cũng chuẩn bị sau khi mua xong tài liệu liền lên đường, hắn muốn nhanh chóng đi tới khu vực Đông Thụy. Vì vậy hắn liền nói:

- Những loại tài liệu khác đành phải làm phiền các vị, ta sẽ quay lại lấy. Xin Tink tính toán phí tổn dùm cho.

Tink lắc đầu:

- Ngoài hai loại tài liệu này, những thứ khác đều bình thường, không đáng bao nhiêu, coi như là một chút thành ý của Tink, xin Kiều tiên sinh không nên từ chối.

“Đa tạ Tink tiểu thư.” Trần Mộ đứng dậy rồi nói tiếp:

“Xin Tink tiểu thư cho người dẫn ta đến hãng buôn Nam Tinh một chuyến.”

Tink đột nhiên cười:

- Không cần người khác, ta mang Kiều tiên sinh đi là được.

Tay nàng lơ đãng đụng tới khăn che mặt. Chiếc khăn vốn luôn che khuôn mặt của nàng từ trước đến giờ bỗng nhiên rơi xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá.

401. Chương 395: Đẳng Hàm

Trần Mộ có chút sửng sốt, vẻ đẹp của Tink khiến cho hắn có chút giật mình. Khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng, hắn mới hiểu vì sao Tink lúc nào cũng mang khăn che mặt, cũng hiểu vì sao Mâu Hiên lại tơ tưởng đến nàng.

Nếu chỉ nói về xinh đẹp thì Tô Lưu Triệt Nhu thua kém nàng một trời một vực. Đây là một loại vẻ đẹp hoàn mỹ, không có một chút tì vết, chỉ liếc mắt nhìn một chút thôi cũng khó mà dứt ra được.

Định lực của Trần Mộ đối với người đẹp hết sức mạnh mẽ, điều này liên quan đến những trải nghiệm khi còn bé của hắn. Sau này mặc dù người đẹp bên cạnh hắn cũng không nhiều, nhưng Lô Tiểu Như và Tô Lưu Triệt Nhu cũng có thể nói là những người đẹp hiếm có trên đời.

Khi hắn đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Tink, cũng không tránh khỏi có chút ngây ngời. Có điều hắn mau chóng lấy lại bình tĩnh, trong lòng sợ hãi than thầm một câu, thật xinh đẹp!

Ánh mắt khôi phục bình thường, Trần Mộ than thở nói:

- Tink cô nương thật là xinh đẹp, khiến cho ta nhìn thấy cũng phải ngây người.

Đôi mắt xinh đẹp của Tink đột nhiên sáng lên, sự biến hóa trong ánh mắt của Trần Mộ lúc này không thoát khỏi ánh mắt của nàng. Nàng cảm thấy có chút thích thú nhưng trong lòng càng cảm thấy kinh ngạc.

Kiều Nguyên mặc dù tướng mạo xấu xí nhưng trong lòng thẳng thắn vô tư, ánh mắt trong suốt, dường như không giống với loại người tàn nhẫn ngang ngược.

Tink khẽ cười, hao lúm đồng tiền hiện ra:

- Có thể nhận được sự khen ngợi của Kiều tiên sinh, Tink thật là vinh hạnh. Phải thừa nhận là cởi khăn che mặt ra thật sự thoải mái rất nhiều a.

Nói xong le lưỡi cười:

- Nếu như không có Kiều tiên sinh ở đây, Tink cũng không dám đem khăn che mặt cởi ra.

Khuôn mặt tươi cười mang theo vài phần tình nghịch, Chiếc lưới hồng hồng hơi lè ra một cách tình nghịch của nàng làm cho hô hấp của những người khác cứng lại. Còn đôi mắt kia lại phẳng phất như câu hồn nhiếp phách người ta. Nếu như là một người khác hẳn đã bị mê hoặc thần hồn điên đảo.

Trần Mộ lơ đãng cười, hẳn chưa bao giờ tin tưởng chính mình sẽ có sức cuốn hút như thế, vì vậy nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi hăng buôn Nam Tinh thôi.”

Giọng nói mặc dù nhẹ nhàng nhưng không nghĩ tới là cực kì tự nhiên.

Tink trong lòng cả kinh. Hiện tại nàng càng thêm cảm giác được Kiều Nguyên thật sự sâu không lường được. Trước kia nàng chỉ tưởng rằng Kiều Nguyên chỉ là một vị tạp tu thực lực xuất chúng, nhưng bây giờ lại có những phát hiện mới. Có thể khiến cho đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu tới bái phỏng, như vậy không phải là việc bình thường chút nào.

Hơn nữa, nàng rất quen thuộc với khí thế toát ra từ câu nói kia. Đó là khí thế của những người có quyền lực! Chỉ có những người có thói quen nắm giữ những chức vụ lớn, hoặc là thống lĩnh một phương mới có loại khí chất này.

Nhưng hẳn không phải chỉ là một tạp tu hay sao?

Trong con mắt của Tink, người đàn ông xấu xí này càng trở nên khó lòng phân biệt.

Trong lòng kinh nghi bất định, nhưng trên nét mặt của Tink không hề hiện ra bất cứ thay đổi nào. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, thản nhiên cười :

- Vâng, Tink cũng nên đưa tiên sinh đi.

Tink và Trần Mộ hai người đang đi trên một con đường ở Trát Nhĩ Kiền, Tink giống như một thanh nam châm, những nơi nàng đi qua, ánh mắt của mọi người chăm chú dõi theo. Tink vốn xinh đẹp như tiên đi bên cạnh một kẻ xấu xí như Trần Mộ, càng khiến cho nàng trở nên rực rỡ vô cùng.

Trần Mộ thản nhiên như không, Tink đi bên cạnh duyên dáng nở nụ cười, thảnh thơi lại cùng hắn nói một vài điều gì đó.

Một màn như vậy hiện ra trong mắt của mọi người đi đường, rất nhiều người không khỏi thở dài thật sâu.

Đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu, bọn họ nhìn về phía Tink, trong ánh mắt không khỏi mang theo vẻ tiếc hận. Bất quá trong đám người cũng có những kẻ có con mắt tinh đời, mấy ngày nay danh tiếng của Trần Mộ vang lừng khắp nơi, mà khuôn mặt xấu xí của hắn khiến cho người ta khó mà quên được.

Cho nên mặc dù thảnh thơi có người chỉ chỉ trỏ trỏ, thấp giọng bàn luận, nhưng không có ai dám lên tiếng. Rất nhiều người đang đoán thân phận của Tink.

Trần Mộ kì thật cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, bị nhiều người như vậy vây xem, hẳn cảm giác chính mình giống như động vật trong vườn bách thú, trong lòng than khóc không thôi, sớm biết rằng sẽ phải chứng kiến quang cảnh như vậy thì hẳn nhất định sẽ bảo Tink mang khăn che mặt trước khi đi ra ngoài.

Đột nhiên trên mặt của Trần Mộ hiện ra dị sắc, ánh mắt làm bộ lơ đãng liếc mắt nhìn vào đám người gần đó.

Có một vài kẻ đang chăm chú nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng.

Trong lòng Trần Mộ nhảy lên một cái, lại làm bộ thu hồi lại ánh mắt của mình. Những người này đều mặc trang phục chiến đấu, nhìn qua liền biết là tạp tu. Trên người bọn họ toát ra hơi thở chết chóc rất nặng, chắc chắn không phải là người lương thiện. Hơn nữa mặc dù đang ở trong đám người nhưng khoảng cách giữa ba người được duy trì cực kì hợp lí.

Bagnell vẫn thường nhấn mạnh tầm quan trọng của việc phối hợp đoàn đội cho nên loại kiến thức chiến thuật này trong con mắt của Trần Mộ không phải là điều gì xa lạ.

Đột nhiên hắn nghĩ tới lời nói của Weah với mình mấy ngày trước. Weah nói những ngày gần đây có rất nhiều người lai lịch không rõ đi tới Trát Nhĩ Kiên Thị. Có thể làm cho Weah phải cảnh giác đã đủ nói lên thực lực của những người này.

Chẳng lẽ bọn họ vì mình mà tới?

Đây là ý nghĩ thứ nhất hiện lên trong đầu Trần Mộ, song bị hắn bác bỏ ngay. Hắn rất rõ chính mình có được bao nhiêu sức ảnh hưởng. Hắn đoán những người này chắc chắn là vì Sương Nguyệt Hàn Châu mà tới.

- Người chính là Kiều Nguyên?

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền vào trong tai của Trần Mộ.

Đường phố bỗng nhiên yên tĩnh hẳn, mọi người tự giác tránh ra xa ngã tư đường, rất nhiều người trong ánh mắt toát ra vẻ hưng phấn.

Suy đoán vừa bị mình loại bỏ không ngờ lại trở thành sự thật, Trần Mộ có chút dở khóc dở cười, ánh mắt hướng về kẻ vừa nói.

Chỉ thấy một kẻ cao lêu nghêu đứng ở ngã tư đường, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Trần Mộ. Mái tóc của hắn dài đến ngang thắt lưng, một cái vòng bạc buộc lấy mái tóc dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng lấp lánh, trên tay hắn mang một cái đồ nghi màu xanh nhạt, trên người mặc một bộ trang phục chiến đấu màu đen rất sạch sẽ.

Trần Mộ liếc mắt nhìn những kẻ mình mới chú ý hồi nãy một cái, bọn họ chỉ chăm chú nhìn hắn dường như không có ý định ra tay. Điều này khiến cho Trần Mộ cảm thấy yên tâm một chút, mấy người này thực lực không tầm thường, nếu như bọn họ có ý định tấn công thì hắn cũng chỉ có cách chạy trốn mà thôi.

Đối phương tìm đến với ý đồ không tốt, chỉ cần không phải là người mù là có thể nhận ra điều này một cách dễ dàng.

“Người là ai?”

Khuôn mặt Trần Mộ không có chút thay đổi nào mà hỏi ngược lại.

“Người giết Motta?”

Đối phương không trả lời mà lại hỏi ngược lại.

Trần Mộ trong lòng chợt hiểu, thì ra vì Motta mà đến, trong lòng hiểu được hôm nay chỉ sợ không phải là điều tốt lành nên cũng không muốn nói nhiều. Người này có lẽ là bạn của Motta đến đây báo thù?

“Liên quan cái rắm chó gì đến người?”

Hắn cảm giác chính mình phảng phất diễn xuất của mình càng ngày càng thành thạo, không thêm suy nghĩ, trực tiếp nói ra một câu. Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Trong đầu hắn đột nhiên toát ra một ý nghĩ cổ quái, chẳng lẽ chính mình còn có thiên phú trong việc diễn trò?

Những người xem náo nhiệt xung quanh lập tức càng thêm hưng phấn! Mọi người biết, chuyện này chắc chắn sẽ rất thú vị. Rất nhiều người còn mở miệng la hét, Kiều ngạo, thật là kiêu ngạo!

Người đàn ông đứng đối diện sắc mặt bất thiện càng trở nên khó coi, lạnh lùng cười:

- Đừng tưởng rằng giết được Motta là có thể kiêu ngạo, giao Hoàng kim ngôn tảo ra đây, Đẳng Hàm ta tha cho người một mạng!

Lời vừa dứt, đám người trở nên ồn ào hẳn lên.

“Đẳng Hàm! Thì ra hẳn là Đẳng Hàm!”

“Hẳn chính là Đẳng Hàm a! Xếp hạng 70 trên Hắc Tuyền Tinh bảng!” A, Kiều Nguyên không phải xếp hạng 72 hay sao? Thực lực của hai người này cũng không chênh lệch bao nhiêu a!”

“Ta thấy chưa chắc đâu, Kiều Nguyên mới lên Hắc Tuyền Tinh bảng tháng này mà Đẳng Hàm đã ở trên bảng xếp hạng nhiều năm rồi. Phần thắng chắc chắn nghiêng về phía Đẳng Hàm, người ta nổi tiếng từ lâu, còn Kiều Nguyên nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một ẩn số mà thôi.”

Mấy tên kia đang ở trong đám đông khi nghe nói đến thân phận và đánh giá về thực lực của Đẳng Hàm cũng không khỏi lộ ra vài phần hoảng sợ.

Trần Mộ không cảm thấy quá mức kinh ngạc, đối phương biết rõ về mình mà còn dám khiêu chiến, như thế nào lại không có điều gì để dựa dẫm.

Mục tiêu của đối phương là Hoàng kim ngôn tảo, điều này thật ra nằm ngoài dự liệu của hẳn. Một người xếp hạng 70 trên Hắc Tuyền Tinh bảng lại có hứng thú với tạp phiến của một kẻ xếp sau hẳn mười chín bậc. Bất quá nếu như hẳn thật sự cảm thấy hứng thú thì tại sao trước kia lại không động thủ?

Trần Mộ vốn là người thông minh, thoáng nghĩ qua một chút liền hiểu được, có lẽ Đẳng Hàm trước kia kiêng kỵ Thiên Vân, hiện tại Hoàng kim ngôn tảo rơi vào tay mình cho nên liền tìm cách cướp lấy.

Hẳn lập tức hiểu được tình cảnh của chính mình. Chính mình đánh chết Motta, leo lên Hắc Tuyền Tinh bảng, cùng với danh tiếng thì có một số phiền phức kéo tới là điều không thể tránh khỏi. Chính mình đã không có đường lui. Lúc đầu chỉ là một màn kịch, không ngờ bây giờ lại trở một màn kịch không có cách nào tránh thoát.

Nếu như mình bị thất bại, lần hành động này chẳng phải cũng chấm dứt trong thất bại hay sao.

Chính mình hiện tại bị vây trong hoàn cảnh rất nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút thì không những uống phí bao nhiêu công sức mà tính mạng cũng bị đe dọa. Đối phương mặc dù nói chỉ cần Hoàng kim ngôn tảo, nhưng lời nói gió bay, làm sao có thể tin được? Những người này người nào không phải là kẻ giết người trong nháy mắt?

Cho dù có thể bảo vệ tính mạng, tiến hành kế hoạch thêm một lần nữa thì loại chuyện này vẫn như cũ không cách nào tránh khỏi.

Không thể buông tay!

Suy nghĩ thật rõ ràng mọi chuyện, Trần Mộ hít một hơi thật sâu, trong khoảnh khắc những tạp niệm trong lòng hẳn liền tan biến.

Trận chiến này, chỉ có thể thắng, không thể thua!

Về văn nhược bề ngoài trong tích tắc bị thay thế bởi bản năng. Cái gì gọi là biểu diễn liền bị hẳn quên mất. Sự cương quyết và bướng bỉnh vốn vẫn bị hẳn giấu đi, trong nguy cơ bỗng hiện ra đến mức tột cùng.

Cảm giác được phát ra không hề giấu diếm, một cái năng lượng xiềng xích màu vàng hiện ra trên tay của Trần Mộ, chuyển động lên xuống mãnh liệt.

- Đánh thì đánh, nói nhảm nhiều như thế làm gì?

Giọng nói lạnh lùng vang lên giống như sấm sét đánh ngang trời, hàm khí mãnh liệt phát ra hiện ra vẻ tự tin và kiên quyết. Dao động năng lượng cực kì mãnh liệt giống như bị gió bão kích thích, kịch liệt áp súc, vận chuyển, hiện ra.

402. Chương 396: Thúy Bích Tinh

Khi bọn người Tăng Vũ Sơn chạy tới, đúng lúc trận đánh vừa mở màn.

“Chiến ý rất bá đạo!” Về mặt Lận Dao kinh ngạc.

Sắc mặt Tăng Vũ Sơn ngưng trọng, đồng ý nói: “Kiều Nguyên này quả nhiên thực lực mạnh mẽ, chỉ bằng vào luồng chiến ý này, tạp tu bình thường không có khả năng so sánh.”

Những người khác đã sớm ngây người, từ khi bọn họ tiến nhập Sương Nguyệt Hàn Châu, đã bị truyền vào lòng tin Sương Nguyệt Hàn Châu là cực mạnh, trong giây lát phát hiện ngoài trường học còn có cao thủ lợi hại như thế, tâm thần nhất thời xao động.

Lận Dao quay đầu hỏi: “Học trưởng có hiểu rõ Đẳng Hàm này không?”

Tăng Vũ Sơn trầm ngâm nói: “Ta từng tiếp xúc với hắn một lần, người này tâm ngoan thủ lạt, quỷ quyết gian trá, là một nhân vật rất khó đối phó, đáng tiếc chưa từng giao thủ với hắn, thực lực cụ thể thế nào, ta cũng không biết.”

Lận Dao lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: “Cũng có chút kỳ quái. Xem bộ dáng của hắn, Đẳng Hàm tựa hồ rất dễ tâm đến Hoàng Kim Ngôn Tỏa. Hoàng Kim Ngôn Tỏa này có chỗ nào hấp dẫn Đẳng Hàm? Còn nữa, với hạng người quỷ quyết như Đẳng Hàm, sao dám liều lĩnh hướng đến Kiều Nguyên bài danh ở sau hắn hai bậc mà khiêu chiến?”

Tăng Vũ Sơn cũng có chút khó hiểu: “Phương diện này phỏng chừng có nội tình mà chúng ta không rõ.”

Hai người liền không nói nữa, tỉ mỉ quan sát biến hóa trong sân.

“Thật lợi hại!” một vị nữ đệ tử Sương Nguyệt Hàn Châu khác hai mắt tỏa sáng, hưng phấn vô cùng: “Đánh đi, đánh đi, đánh hăng vào! Hắc hắc, có thể thấy cảnh cao thủ quyết đấu như vậy, lần này đi ra thật không uổng phí!”

Hai vị nam sinh chung quanh đồng thời rung mình một cái, vô ý cách xa nàng một chút. Ngày thường thoát nhìn về ngoài dịu dàng dễ thương, vậy mà ẩn chứa chỉ số bạo lực khủng bố như thế. Thật là đáng sợ!

“Học trưởng. Mang danh Hắc Tuyền Tinh Bảng thứ 72 thì lợi hại như thế sao? Kể phía trước kia không phải lợi hại hơn à?” Một vị nữ đệ tử khác mở lớn con mắt đáng yêu, vẻ mặt sợ hãi. Hiển nhiên bị chấn động bởi chiến ý của Kiều Nguyên phát ra.

Tăng Vũ Sơn ôn hòa cười nói: “A a. Trong trường học không ít sư phụ cũng có thực lực như thế. Khả Nhi học muội không phải lo lắng. Hơn nữa, có thể bài danh trước 100 trên Hắc Tuyền Tinh Bảng, đương nhiên là có thực lực.”

“Nga.” Nữ đệ tử tên Khả Nhi này cái hiểu cái không nhưng cũng ậm ờ một tiếng.

Tăng Vũ Sơn kỳ thực còn có lời chưa nói. Cho dù tại Sương Nguyệt Hàn Châu, sư phụ có khả năng đạt tới thực lực như thế này cũng không nhiều. Hắn xuất ngoại lịch lãm tương đối nhiều, hiểu được chênh lệch của hai bên. Bọn họ những tạp tu phe học viện so với tạp tu trên Hắc Tuyền Tinh Bảng quá yếu ớt. Mặc dù trong học viện cũng có rất nhiều dạng tỉ thí luận bàn. Thế nhưng so sánh với những tạp tu trên Hắc Tuyền Tinh Bảng, thực sự kém quá xa.

Tạp tu trên Hắc Tuyền Tinh Bảng người nào không phải thân kinh bách chiến, chưa từng trong giết chóc mà ra?

Nghĩ đến đây, Tăng Vũ Sơn trong lòng không khỏi dâng lên một nét lo âu.

Hắn đột nhiên nhớ đến những thi thể bị phát hiện trong rừng cây, khuôn mặt nhiều chỗ khó phân biệt, nhưng nhiều chỗ đại khái vẫn bảo tồn hoàn hảo. Qua quá trình nhận dạng, tất cả những kẻ đã chết này là thành viên của Thiên Vân, trong đó còn bao gồm cả hai vị đội trưởng.

Nội chiến?

Thiên Vân có bảy tiểu đội, ba đội trưởng đã chết, một đội trưởng trọng thương, bây giờ toàn vẹn chỉ còn lại ba tiểu đội. Tăng Vũ Sơn nghĩ mãi không ra, Thiên Vân đến cùng muốn làm gì. Mấy ngày này, có lượng lớn tập tu lai lịch bất minh dũng mãnh tiến vào Trát Nhĩ Kiền, chuyện này càng làm hắn sinh ra vài phần dự cảm không tốt.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng viện quân của trường học có thể đến nhanh một chút. Học đệ học muội đồng môn của hắn, mặc dù thực lực mỗi người không tầm thường, nhưng rất thiếu kinh nghiệm thực chiến, cái này làm hắn hết sức lo lắng.

Trát Nhĩ Kiền dường như đột nhiên biến thành một dòng chảy ngầm cuộn trào mãnh liệt, là nơi không an toàn, Tăng Vũ Sơn mơ hồ sinh ra chút ảo giác, tựa như có một đôi tay bí ẩn thúc đẩy mọi thứ.

Trên mặt Đẳng Hàm lần đầu lộ ra vẻ thay đổi. Chiến ý đối phương mãnh liệt, trong những tập tu hắn gặp qua thập phần hiếm thấy.

Hắn bây giờ có chút hoài nghi tình báo mình có được. Thông tin hắn nhận được, Kiều Nguyên này sở dĩ có thể giết chết Motta, là nhờ vào năng lực điều khiển dã thú, chiến đấu lực bản thân cũng không có chỗ nào đặc biệt. Người đưa cho hắn tin tức này có độ tin cậy rất cao, chính vì nguyên nhân đó, hôm nay hắn mới chủ động khiêu chiến.

Đẳng Hàm thần thái âm tình bất định, ánh mắt lấp lánh.

Hoàng Kim Ngôn Tỏa lai lịch thần bí, mà cả chủ nhân tiền nhiệm của nó Motta cũng không biết lai lịch. Tuy nhiên, Đẳng Hàm một lần trong lúc vô ý biết được lai lịch của nó, liền một mực tìm kiếm cơ hội. Thế nhưng, lúc đó Motta đã gia nhập Thiên Vân. Trong Thiên Vân hắn đối với hai người Văn và Ủy Trì Bách cực kỳ kiêng kỵ, mới không dám động thủ cướp đoạt.

Khi hắn thấy trên Hắc Tuyền Tinh Bảng, Hoàng Kim Ngôn Tỏa rơi vào tay một tên gọi là Kiều Nguyên, liền vứt bỏ tất cả sự tình, bằng tốc độ nhanh nhất đuổi đến Trát Nhĩ Kiền, mục đích chính là đoạt được Hoàng Kim Ngôn Tỏa từ trên tay Kiều Nguyên. Mà hắn trên đường vừa khéo gặp được một kẻ khó lường, từ miệng người đó, biết được cụ thể tình huống cái chết của Motta, điều này càng làm hắn mừng rỡ.

Thế nhưng, không ngờ đến là sự sắc bén ương ngạnh của đối phương ra ngoài dự tính của hắn.

Là hư trương thanh thế hay là có chút thực lực? Đẳng Hàm không khỏi có chút đắn đo không rõ. Ánh mắt hắn chậm đến xích năng lượng trong suốt màu vàng kia, đột nhiên trở nên nóng rực vô cùng.

Tập tu có thể đạt tới tình trạng này, đối với bản thân đều tràn ngập tự tin. Vừa nghĩ đến hắn trong lúc vô ý biết được các loại lời đồn về Hoàng Kim Ngôn Tỏa, hết thảy ngờ vực thoáng cái bị hắn vứt bỏ đi hết.

“Không biết tốt xấu!” Đẳng Hàm ra vẻ hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt tham lam. Cùng lúc đó, cả người hắn sáng rực lên, trong quang sáng xanh biếc có pha lẫn nhiều điểm ngân tinh, đem hắn bao phủ bên trong. Nhìn từ xa, cả người hắn như dùng ngọc bích mà điêu khắc thành.

“Thúy Bích Tinh!” Trong đám người vang lên vài tiếng kinh hô. Trên Hắc Tuyền Tinh Bảng cũng ghi lại tên tập phiến chủ tu của Đẳng Hàm. Nhưng chỉ có tên mà thôi, tính năng của nó thế nào, phương thức chiến đấu ra sao, không người nào tận mắt thấy qua.

Quang hoa năng lượng màu xanh biếc lưu chuyển, điểm điểm ngân tinh liên tục lóe ra một hai luồng sáng chói mắt.

Trần Mộ quyết định thật nhanh, ra tay quyết đoán.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, xích năng lượng vốn lượn vòng trước người hắn đột nhiên vọt ra, tốc độ cực nhanh! Đỉnh của xích là ba cái năng lượng thể hình tam giác giống như ba cái nanh rắn độc, khí thế bức người! Thông thường công kích này cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng lại không có dấu hiệu báo trước, cực kỳ mang tính bất ngờ.

Ai cũng không ngờ Trần Mộ nói đánh là đánh, trước mắt bao nhiêu người, lại ngang nhiên đánh lên.

Trong mắt Đẳng Hàm hiện lên một đạo lệ mang, cũng không thấy hắn có động tác gì, chân như bơi mỡ phút chốc trượt qua bên trái ba thước. Đối phương không ra tay như lẽ thường, xem nhẹ hư danh, đối thủ như

vậy thường rất khó đối phó. Bất quá lúc này hẳn không rảnh để suy nghĩ nhiều, chỉ có thể xốc lại toàn bộ tinh thần.

Trần Mộ đánh lén thất bại cũng không để ý, cao thủ như Đẳng Hàm, nếu như bị thương bởi trình độ đánh lén cỡ này, chỉ đáng bị cười nhạo. Ý đồ của hắn bất quá chỉ là cắt đứt tiết tấu của đối phương, hơn nữa vì bản thân kiếm một tia cơ hội giành thắng lợi.

Nhưng Đẳng Hàm rất cáo già, cay độc vô cùng, không có cấp cho Trần Mộ một tia thời cơ mà lợi dụng.

Năng lượng thâm thúy dày đặc phút chốc tan biến, hóa thành hơn mười khối năng lượng thể hình sao năm cánh. Từ hình dáng bên ngoài, chúng cực kỳ giống sao biển, chỉ là mỗi cái đều đượm màu xanh biếc ươn ướt, ngân tinh ở mặt trên chợt lóe chợt tắt, lấp lánh như ánh sao.

Đẳng Hàm cười lạnh một tiếng, tay phải hướng Trần Mộ nhẹ nhàng vung lên.

Những ngôi sao (1) năng lượng màu xanh biếc đó phiêu phiêu hướng Trần Mộ bay đến, di chuyển chậm rãi, so với lần đánh lén như chớp của Trần Mộ vừa rồi rất trái ngược. Làm người khác thấy lạ nhất chính là có mấy ngôi sao lại lên vào nền đất!

Trần Mộ mặc dù rất kích động, nhưng tư duy lại vô cùng tỉnh táo, năng lượng thể khác thường như thế, phương thức công kích nhất định cũng có chỗ đặc biệt. Thế giới tạp phiến rộng lớn vô bờ, kết cấu năng lượng thể có bao nhiêu loại? Không ai biết! Kết cấu năng lượng bất đồng thì có tính chất bất đồng, xuất hiện thêm năng lượng thể đặc biệt nữa Trần Mộ cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

“Hộ!”

Một khối “thủy tinh hình vuông” trong suốt màu vàng xuất hiện trước mặt Trần Mộ. Trong đám người có không ít kẻ đã gặp Trần Mộ, lúc này không khỏi thêm hưng phấn. Lần trước bọn họ tận mắt thấy ở Lăng Hải huấn luyện doanh, Kỉ Minh toàn lực đánh một kích Tinh Vãn Trảm cũng không cách nào lay chuyển khối “thủy tinh” chỉ dày một ngón tay này.

Tuy nhiên, lúc mọi người đang chờ đợi song phương phát sinh va chạm, khối “thủy tinh hình vuông” đột nhiên vỡ vụn. Trong ấn tượng của mọi người, khối “thủy tinh hình vuông” cứng rắn vô cùng lúc này lại mềm mại như kẹo da trâu, hướng Trần Mộ bay về.

Trong chớp mắt, một lồng năng lượng hình cầu trong suốt màu vàng bảo hộ Trần Mộ kín kẽ chặt chẽ. Phía trên lồng năng lượng có thể chứng kiến rõ ràng xích năng lượng, chúng tựa như những nét hoa văn phân bố trên lồng năng lượng. Thanh thoảng có lưu quang màu vàng chuyển động dọc theo xích năng lượng.

Những người từng thấy Trần Mộ dùng qua “Hộ” đều tán dương sôi nổi.

Tằng Vũ Sơn đột nhiên mở miệng: “Khả Nhi học muội, người chủ tu là lồng năng lượng tạp, người cảm thấy cái lồng năng lượng này thế nào?”

Vị nữ đệ tử tên Khả Nhi này bỗng giật mình bừng tỉnh, lúc này mới phản ứng lại: “Kết cấu rất ổn định, xích năng lượng của hắn có tác dụng làm khung đỡ, cái này giúp nó càng thêm kiên cố. Người này khổng chế năng lượng rất tinh tế, rất lợi hại, ta làm không được...” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, cúi đầu có chút mất mát.

Tằng Vũ Sơn đối với vị học muội đáng yêu này khá quý mến, thấy nàng xuống tinh thần như thế, không khỏi khuyên giải nói: “Học muội còn nhỏ, vị Kiều Nguyên này so với người có thể nhiều tuổi hơn, chờ học muội lớn hơn một chút, nhất định có thể làm được việc này.”

“Vâng!” Khả Nhi ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, ra sức gật đầu.

“Cáp, Khả Nhi của ta là lợi hại nhất! Đừng sợ, đừng sợ, Lị tỷ tỷ ở đây!” Vị nữ đệ tử vừa rồi làm mọi người tránh như tránh rắn, một tay đem Khả Nhi kéo vào lòng, tay vô thức xoa đầu Khả Nhi một hồi, hồn nhiên không chút chú ý làm tóc Khả Nhi rối bù xù.

Ánh mắt của nàng vô cùng nóng rực nhìn vào giữa sân, giọng đầy kích động: “Oa ha ha! Nam nhân này lớn lên dù có chút xấu xí, nhưng quả nhiên là mãnh nam a! Lão nương thích nhất mãnh nam! Đánh bẹp cái tên Đẳng Hàm kia, lão nương sớm thấy hắn không vừa mắt!”

Chúng kiến sự cuồng nhiệt vô bì của Lị, những người khác cực kỳ ăn ý lại lùi tránh nàng thêm chút nữa.

Bất quá ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn chằm chằm vào hai kẻ giữa sân.

Thúy Bích Tinh và Hoàng Kim Ngôn Tỏa, lần đầu va chạm!

(1) Ngôi sao: nguyên tác là “hải tinh” - tức “sao biển”. Ở đây để “sao biển” đọc thấy không thuận nên chuyển thành “ngôi sao”.

403. Chương 397: Uy Lực Của Hoàng Kim Ngôn Tỏa

Bị ngân quang mạnh mẽ đâm tới, Trần Mộ không cách nào mở mắt, cũng may hắn không cần phải mở mắt, cảm giác của hắn có thể thấy rõ bất cứ một điểm biến hóa nào.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn đột biến.

Tốc độ lưu động của năng lượng trong độ nghi đột nhiên gia tăng!

Tốc độ lưu động của năng lượng gia tăng là chuyện rất thường gặp. Chiến thuật khác nhau, năng lượng kết cấu khác nhau, tiêu hao năng lượng cũng không giống nhau, cho nên tốc độ lưu động của năng lượng bên trong độ nghi không phải là vĩnh viễn cố định. Nhưng tốc độ lưu động lần này lại hoàn toàn khác trước.

Trong một hai giây, tốc độ lưu động của năng lượng trong độ nghi tăng đến tám lần! Đây là một con số cực kỳ khủng bố, nếu như tiếp tục duy trì tốc độ này, không lâu sau, năng lượng trong năng lượng tập trên độ nghi sẽ tiêu hao hầu như không còn. Một khi năng lượng tiêu hao hết, trừ phi có thể bổ sung năng lượng tập, nếu không có thể nói Trần Mộ đã gần như mất tất cả sức chiến đấu!

Trần Mộ gặp kinh không loạn, rút ra một tia cảm giác thuận theo sự lưu động của năng lượng mờ tối. Hắn muốn xem xét, năng lượng này rốt cuộc là tiêu hao ở đâu.

Bỗng nhiên, Trần Mộ đột ngột mở mắt, hoàn toàn không để ý đến quang sáng màu bạc vô cùng chói mắt.

Là năng lượng thể của ngôi sao đang đánh vào trên lòng năng lượng! Chúng nó hấp thụ năng lượng! Chúng nó lại có thể hấp thụ năng lượng, thực sự là rất khó tin!

Trần Mộ trong lòng phát lạnh, năng lượng thể của ngôi sao xanh trông đáng yêu như thế, lại có tính năng đặc biệt đáng sợ như vậy! Theo sự gia tăng số lượng ngôi sao trên lòng năng lượng, tốc độ năng lượng mất đi cũng tăng lên kinh người.

Chiêu này thật độc!

Trong giới tập tu chiến đấu, lòng năng lượng là chiến thuật dễ gặp nhất. Một chiêu này của Đẳng Hàm mục tiêu không phải là lòng năng lượng, mà là năng lượng tập trong độ nghi của đối thủ. Một khi năng lượng tập của đối phương tiêu hao hầu như không còn, thì chỉ có kết quả bó tay chịu trói, coi như giải quyết tận gốc.

Khó trách trên mặt Đẳng Hàm thủy chung lộ vẻ cười lạnh, có vẻ đã tính trước mọi việc.

Quyết định thật nhanh, Trần Mộ kêu lên một tiếng đau đớn, triệt tiêu lòng năng lượng.

Ngôi sao năng lượng mất đi chỗ dựa ào ào hướng Trần Mộ bám vào. Trần Mộ sao dám để cho những ngôi sao này chạm vào? Cổ tay khẽ động, xích năng lượng phấp phới tung bay, bảo vệ hắn ở chính giữa. Cùng lúc này, Đại Nê Thu đột nhiên phát động. Cả người hắn tựa như một con cá chạch, liên tục lay động vài cái, khó khăn lắm mới từ trong sự vây khốn của những ngôi sao năng lượng mà chui ra.

Khe hở trong đám ngôi sao năng lượng là cực nhỏ, di chuyển liên tiếp qua không gian tí xíu đó, có thể thoát khỏi một cách dứt khoát lưu loát như vậy, kỹ xảo tránh xuất chúng của Trần Mộ đã thi triển ra hết. Những người vây xem dù có hiểu hay không, cũng đồng thời hít sâu một tiếng.

Tàng Vũ Sơn thấy vậy tâm thần buông lỏng, than thở liên tiếp: “Thân thủ của Kiều Nguyên thật là quỷ dị khó dò a. Phải xem tiếp mà linh hội.”

Những người khác đều căng mắt ra xem. Bọn họ ở trong trường học cũng có rất nhiều óc tưởng tượng, phô diễn nhiều kỹ thuật làm người khác khó tin. Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ thấy kỹ thuật lẩn tránh ngoạn mục như vậy. Thực chiến và biểu diễn là hai tính chất khác nhau. Đối với biểu diễn, người có nhiều thời gian luyện tập chuẩn bị. Còn trong thực chiến, người tại thời điểm lòi giăng sét giật phải quyết định động tác tiếp theo trong một cái chớp mắt, không thể có một chút chần chừ. Một khi thất bại, chỉ có đường chết.

Trong thực chiến có thể làm ra chuỗi động tác tránh né đặc sắc như thế, Trần Mộ thoáng cái đã chinh phục đám đệ tử Sư Ưng Nguyệt Hàn Châu này.

Đảng Hàm sắc mặt khê biến, hẳn cũng không ngờ Trần Mộ lại có thể thoát ra từ trong bao vây dày đặc như vậy. Bất quá, hẳn trấn tĩnh rất nhanh, trên mặt lại đeo vẻ cười lạnh như trước.

Mặc dù tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nhưng trong lòng Trần Mộ không hề hưng phấn chút nào. Vừa rồi vì thoát khỏi sự bao vây của đám ngôi sao năng lượng, xích năng lượng đụng phải một ngôi sao, mặt ngoài của xích không thấy chút vết tích nào, nhưng trong lòng Trần Mộ hiểu rõ, trong một khoảng tiếp xúc này, tính ổn định của kết cấu năng lượng đã giảm mạnh.

Đây là một cái ẩn họa, với năng lượng thể có độ kết nối cao của xích năng lượng, một chút thay đổi trong kết cấu đều có thể mang đến biến hóa cực lớn. Càng làm hẳn cảm thấy không ổn là dù kịp thời thoát ra, nhưng năng lượng của năng lượng tạp trong độ nghi của hẳn còn lại không tới một nửa.

Điều này có nghĩa hẳn phải chấm dứt chiến đấu trước khi năng lượng tạp tiêu hao hết, tốc chiến tốc thắng.

Không thể ngờ, một chiêu của đối phương có vẻ nhẹ nhàng, mà ngay tức khắc làm mình lâm vào hiểm cảnh. Trần Mộ trong lòng cười khổ nhưng ý chí không có chút dao động, bây giờ hẳn như một thùng xăng bị châm lửa, chiến đấu mãnh liệt thiêu đốt làm thân thể hẳn run lên, cũng làm cho độ nhạy cảm giác tăng đến một mức mà bình thường không dám nghĩ đến.

Nhìn chằm chằm khoe miệng cười lạnh của Đảng Hàm, Trần Mộ trong lòng chợt động, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Hắn ở giữa không trung, không có gì mượn lực, không hề dấu hiệu, đột nhiên phát động!

Tránh né hình sóng cao tần!

Tiếng bạo âm rầm rắc vang lên, Trần Mộ giữa không trung vẽ ra liên tiếp tàn ảnh hư hư thực thực! Ngay trong tích tắc hẳn vừa động, hai mảnh lực quang từ mặt đất đột nhiên bắn ra, Trần Mộ như đã biết trước, kinh hiểm tránh thoát.

Chiến thuật động tác này từng làm cho Motta, Cận Âm đều nuốt không trôi, lại một lần nữa làm mọi người kinh hãi.

Đảng Hàm vốn bảo trì trấn định từ trước đến giờ, rốt cuộc sắc mặt cũng thay đổi, thân hình mạnh mẽ thối lui!

Hai đạo nhân ảnh trên trời một trước một sau xẹt qua, tiếng không khí bị xé rách nổ tung làm tai người tê dại, tàn ảnh phóng ra rõ ràng dưới ánh mặt trời liên tục như quỷ mị, làm lòng người bốc lên hàn khí.

Mỗi một lần bạo âm phát ra, đều làm tốc độ Trần Mộ tăng thêm một phần, tốc độ của hẳn càng lúc càng nhanh, giống như một tia chớp đen, cương mãnh bá đạo, cắt ngang chân trời!

Trong mắt Đảng Hàm, khuôn mặt xấu xí kia đang lấy tốc độ kinh người kịch liệt phóng to, con ngươi âm trầm của hẳn thoáng hiện một nét kinh hoàng. Hẳn quát lên một tiếng, một tấm thuẫn năng lượng xanh biếc hình tròn dẹt đột nhiên xuất hiện chắn giữa hẳn và Trần Mộ.

“Phục!”

Giống như âm thanh từ chín tầng trời, thần nhiên mà ngập tràn cảm giác áp bức, trong không khí, năng lượng ba động đột ngột hướng phía trên giương lên! Xích năng lượng vờn quanh thân thể hẳn điên cuồng vũ động, tựa như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, hóa thành hơn mười đạo kim quang, hướng Đảng Hàm mà cuốn đến.

Đảng Hàm kêu lên một tiếng đau đớn, trước mặt thuẫn năng lượng cấp tốc chuyển động, giống như bánh xe quay với tốc độ cao. Xích năng lượng vừa chạm vào tấm thuẫn đang xoay tròn tốc độ cao liền bị văng ra.

Từ đó có thể thấy được kinh nghiệm chiến đấu của Đảng Hàm phong phú ra sao. Một chiêu này tiêu hao cảm giác và năng lượng cực nhỏ, nhưng vô luận là thời cơ hay phương vị đều chuẩn xác. Hắn cuộn mình thành một khối, trốn ở sau thuẫn năng lượng, đồng thời thỉnh thoảng lại di động thân hình, né tránh công kích từ phía sau.

Trần Mộ cũng không hề nản lòng, trái lại, con mắt hắn sáng lên, có cơ hội!

Một chiêu này của Đảng Hàm nhìn qua có thể nói tuyệt diệu đến cực điểm, nhưng Trần Mộ lại nắm được nhược điểm của hắn! Đảng Hàm cuộn mình tất phải nhờ vào hộ thuẫn xoay vòng yểm hộ, điều này cũng làm cho tốc độ của hắn vô cùng chậm chạp.

Một đoạn xích năng lượng bị Trần Mộ vô thanh vô tức rút ra, vẻ mặt nghiêm túc, năm ngón tay phải khép mạnh lại thành mũi dùi, trong miệng quát trầm một tiếng: “Đâm!”

Kim quang đầy trời phút chốc thu lại, chỉ còn một đạo kim quang với mũi nhọn bức người, bay đi gây nên tiếng rít kì dị. Tiếng huyết gió bén nhọn so với bạo âm liên tục vừa rồi hoàn toàn trái ngược, dường như muốn xoáy thẳng vào lỗ tai mọi người. Đây là một trong hai chiêu hắn mới lĩnh ngộ trong thời gian ở tại hiệu buôn Kì Kì.

Uy thế một chiêu này làm mọi người chung quanh đều biến sắc! Đám người Tăng Vũ Sơn, mỗi người ánh mắt đều sáng rực, chăm chăm nhìn kỹ vào trận đấu.

Đảng Hàm mặt không còn chút máu, hắn đã bị cảm giác của Trần Mộ tập trung khóa chặt, lúc này nếu lui về phía sau, tuyệt đối sẽ bị đâm xuyên người. Mắt hắn hiện lên một tia hung ác, đồng tử bỗng mở to. Ba ba ba, xương quai xanh của hắn đột nhiên tuôn ra hai luồng huyết vụ.

Mấy vệt máu loang lổ che kín mặt hắn, trông cực kỳ dữ tợn dọa người.

Chịu một kích này, cảm giác của hắn đột nhiên trở nên mãnh liệt đến cực điểm, cảm giác bất lực vừa rồi đột nhiên nhẹ tênh. Hắn không do dự nữa, nhanh như chớp lại bày ra một tầng thuẫn năng lượng, đặt ở trước mặt, sau tầng hộ thuẫn thứ nhất.

Một tầng rồi lại một tầng, hắn không có ý dừng lại, tựa hồ quyết tâm bày tường đồng vách sắt ở trước mặt!

Luồng kim quang xé rách bầu trời, đánh trúng vào trung tâm tầng hộ thuẫn ngoài cùng.

“Bình”, một tiếng vỡ thanh thúy, hộ thuẫn trong phút chốc tan thành từng mảnh, hóa thành một chùm mảnh vụn màu xanh biếc, kèm theo mấy điểm ngân quang, nhìn rất đẹp mắt. Xuyên qua đám mảnh vụn này, luồng kim quang còn dư lực tiếp tục va chạm với hộ thuẫn tầng hai.

Bình! Bình! Bình! So với bạo âm dày đặc lúc trước, tiếng vỡ vụn còn chói tai hơn, như cười nhạo hành động của Đảng Hàm là phí công vô dụng.

Đảng Hàm tựa như không bị ảnh hưởng gì, vẫn điên cuồng bố trí thuẫn năng lượng, ngoại trừ trong mắt hiện lên một tia dị sắc rất khó thấy.

Thuần năng lượng thứ chín và mười đồng thời xuất hiện, lần này hắn cùng lúc bày ra hai tấm thuẫn. Ngay khi hắn khó khăn lắm mới hoàn thành, luồng kim quang đã xuyên qua tầng thuẫn thứ tám, chạm đến tầng thuẫn thứ chín.

Lực xuyên thấu thật mạnh mẽ!

Những người quan sát trong lòng kinh hãi, có thể một hơi đâm thủng tám tấm thuẫn năng lượng, đây là lực xuyên thấu kinh khủng cỡ nào a! Cử động của Đảng Hàm trong mắt bọn họ, chẳng qua chỉ là giây chét mà thôi, có thể tưởng tượng được, xích năng lượng không hề chậm trễ đâm thủng hai tầng thuẫn năng lượng cuối cùng, sau đó sẽ nhanh chóng dứt khoát xuyên qua Đảng Hàm.

Thời gian còn lại không đủ cho Đảng Hàm bố trí lại thuẫn năng lượng.

Một đại cao thủ, sắp sửa mất mạng, có người tiếc hận, có người hưng phấn, có người kinh sợ, có người đứng đưng.

Sóng, tiếng vỡ chới tai trong tưởng tượng của mọi người không hề xuất hiện, thay vào đó là tiếng nổ ầm cực mạnh! Tiếng nổ mạnh dọa mọi người chưa kịp chuẩn bị giạt mình.

Vụ nổ hình thành sóng xung kích ầm ầm khuếch tán! Thịnh linh xảy ra vụ nổ, làm Trần Mộ cũng bất ngờ không kịp phòng ngự, sóng xung kích cường đại đẩy hắn bay xa. Đồng thời, một đạo bóng người nương theo lực trùng kích mạnh mẽ, như tên rời cung, trong chớp mắt biến mất ở phía xa.

Một số ít người tinh mắt lúc này thoáng nhìn, bất ngờ phát hiện Đẳng Hàm cả người thương tích, chật vật không chịu nổi bỏ trốn, trước người vẫn phập phù nửa tấm thuẫn năng lượng mỏng manh.

404. Chương 398: Đề Nghị Hợp Tác

Tăng thuần năng lượng thứ mười mới chân chính là lồng năng lượng! Mượn lực sóng xung kích hình thành từ vụ nổ, tăng tốc độ thoát ly của mình, phương án này cực kỳ nguy hiểm, có thể nói là một đòn rất hiểm. Cần dũng khí và quyết tâm, còn cả thực lực, trong khoảng thời gian ngắn có thể nghĩ ra kế hoạch như vậy, Trần Mộ sao không bội phục?

Trần Mộ nhanh chóng đáp xuống đất. Hai chân vừa chạm đất, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đổi tập năng lượng. Một mạch hoàn thành các bước này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn vừa rồi cũng như nổ mạnh hết đà, năng lượng trong tập năng lượng còn không đến một trăm đơn vị. Mà bộ phận lúc trước bị năng lượng thể của ngôi sao xanh xâm thực, cũng biến thành bộ phận yếu nhất của thân xích, sớm vỡ vụn khi va chạm.

“Trận đánh hôm nay có thể nói là kinh điển! Kiều tiên sinh một trận đánh trọng thương Đẳng Hàm, chắc chắn truyền khắp liên bang! Thứ hạng tăng lên là hiển nhiên, Vũ Sơn xin chúc mừng tiên sinh trước!” Tăng Vũ Sơn từ đám người đi ra, cười dài kính cẩn hướng Trần Mộ chúc mừng.

Vốn trong đám người có chút xao động, vài người thấy Tăng Vũ Sơn đi ra, mặt lộ vẻ kiêng kị, chột bình tĩnh lại.

Trần Mộ lắc đầu: “Tăng huynh đệ nói đùa, ta với Đẳng Hàm chỉ có thể tính là ngang tay.” Nói xong, không hề nói tiếp.

Tăng Vũ Sơn cũng không dây dưa vấn đề này, mà liếc mắt vào đám người, nói như nhắc nhở: “Trong Trát Nhĩ Kiền, tựa hồ không ít kẻ có hứng thú với Kiều tiên sinh a.”

“Kẻ có hứng thú với các ngươi còn nhiều hơn.” Trần Mộ thần sắc không đổi, trả lời thẳng thừng.

Đột nhiên hắn thoáng cái hiểu ra nhiều chỗ, những cao thủ này có tám chín phần mười là hướng đến Sương Nguyệt Hàn Châu. Từ khi hắn tảo ngộ Thiên Vân, đến bây giờ, những dấu vết lộ ra đều chứng minh có kẻ âm thầm ở trong bóng tối nhắm vào Sương Nguyệt Hàn Châu, tuy nhiên hắn vẫn không rõ rốt cuộc mục đích cuối cùng của độc thủ phía sau màn là gì.

“A a.” Tăng Vũ Sơn cười khê, nhún nhún vai ra vẻ tùy ý nói: “Xem ra chúng ta có cùng tiếng nói, vậy càng nên thân cận, thân cận.” Về mặt hắn như là tùy ý, nhưng vẫn mơ hồ toát ra vẻ chờ đợi.

Trần Mộ ngẩn ra. Tăng Vũ Sơn có ý gì hắn sao lại không hiểu? Tăng Vũ Sơn muốn cùng mình hợp tác, điều này làm cho hắn rất bất ngờ. Lục Đại nơi nào lại không có cao thủ vô số? Cứ như Thiên Vân, muốn đối chọi với Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không khác gì trứng chọi đá. Dù nơi này đột nhiên nhảy ra một cao thủ, cũng tuyệt đối không có vốn liếng mà so sánh với Sương Nguyệt Hàn Châu.

Thế nhưng, không ngờ Tăng Vũ Sơn lại ném cho mình cành ô liu! Chẳng lẽ nhân thủ Sương Nguyệt Hàn Châu không đủ? Ý niệm này nảy ra trong đầu, Trần Mộ liền cảm thấy có chút hoang đường. Nhưng hết lần này đến lần khác, ý nghĩ có vẻ vô cùng hoang đường này cứ trước sau xuất hiện trong đầu hắn, luẩn quẩn không chịu rời đi.

Trần Mộ tâm tư linh hoạt, bình tĩnh nói: “Kiều Nguyên một mình đã quen, chỉ sợ phụ lòng hảo tâm của Tăng huynh đệ. Rất xin lỗi, ta còn có việc, xin đi trước một bước.”

Nói xong ra hiệu Tink dẫn đường. Tink lúc này mới đột nhiên phục hồi tinh thần, vội vàng bước lên trước dẫn đường, người trên phố rất tự giác nhường ra một lối đi. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trần Mộ tràn ngập kinh sợ và tôn kính, đó là dải ngọc mà cường giả hưởng thụ.

Nhìn Trần Mộ và Tink rời đi, Tăng Vũ Sơn vẻ mặt đắm chiêu. Bất quá khi ánh mắt hắn chạm đến Tink bên cạnh Trần Mộ, bỗng sinh cảm giác kinh diễm.

“Tên họ Kiều xấu xí lại dám ra vẻ trước mặt bọn ta, lão nương giết hắn!” Lị mở miệng đầu tiên. Vẻ mặt nàng vừa rồi còn yêu thích Trần Mộ, hiện giờ tức giận đến hận không thể nhảy dựng lên, trở mặt còn nhanh hơn giở sách.

Những đệ tử khác vẻ mặt cũng không vui, lúc bình thường, bọn họ kẻ nào không mắt đặt trên trán, kiêu căng tự phụ? Lần này bị mất mặt trước nhiều người như thế, trong lòng tự nhiên khó chịu!

“Tiếc cho mỹ nữ bên cạnh hắn! Không ngờ Trát Nhĩ Kiền cũng có mỹ nữ cấp bậc này!” Một vị đệ tử nam cất lời, mang theo biểu tình đồ kị sâu sắc.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, bọn họ kiềm chế lửa giận trong lòng. Trước mắt bao nhiêu người, bọn họ còn muốn giữ lại một điểm phong độ, chỉ đành trơ mắt nhìn hai người rời đi.

Ở một tòa cao ốc cách Trần Mộ chừng 2km, ba gã nam tử đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào Trần Mộ.

“Hắn mạnh lên.” Thanh âm Văn yêu dị giống như viên hồng ngọc hình lăng trụ trên mặt nạ hắn. Bên cạnh hắn, có hai người đứng, tên phía bên trái khí chất rất trầm ổn, là Ủy Trì Bách. Nam tử bên phải mặt giương đầy sẹo làm kẻ khác trông thấy mà giật mình, hắn hít thở, chăm chú nhìn chăm chăm bóng lưng Trần Mộ đang rời xa. Trong ánh mắt một phiến oán độc.

“Nếu lần trước gặp ngươi, hắn có thực lực như bây giờ, ngươi đã chết.” Văn bình thản nói.

“Ta cũng mạnh hơn.”

Tiếng nói rin rít khó nghe như tiếng đao cắt thủy tinh, nam nhân đầy sẹo xấu xí kia vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại xiết chặt hai nắm đấm, gân xanh ẩn hiện. Nếu như Trần Mộ thấy hắn, nói không chừng cũng không thể nhận ra, hắn chính là Cận Âm bị Trần Mộ đánh trọng thương.

“Ngươi lần trước gặp hắn, hắn cũng dùng Hoàng Kim Ngôn Tỏa?” Văn đột nhiên hỏi.

“Không phải.” Cận Âm lắc đầu: “Là một loại tạp phiến khác rất kỳ quái.” Ngữ khí hắn dừng lại một lúc, rồi bổ sung một câu: “Rất mạnh.”

“Nga.” Văn cười khê hai tiếng: “Thật là tên thú vị. Không nghĩ tới Hoàng Kim Ngôn Tỏa của Motta đến tay hắn lại phát huy được uy lực lớn đến vậy. Ngõ, ngay cả Đẳng Hàm đối với tạp phiến này cũng có hứng thú lớn như thế, chẳng lẽ tạp phiến này thật sự có gì kỳ diệu sao?”

Ủy Trì Bách nghiêng đầu hỏi: “Có muốn ta đi đoạt lấy nó không?”

“Quên đi. Chính sự quan trọng hơn. Lúc này không nên chen ngang.” Văn trầm ngâm nói.

Ủy Trì Bách gật đầu không nói, trong mắt Cận Âm hiện lên một tia không cam lòng.

Trần Mộ vừa đi, trong lòng vừa cân nhắc lời của Tăng Vũ Sơn vừa rồi. Bất quá hắn chắc chắn sẽ không đi tranh vùng nước đục này, mặc dù hắn cảm thấy kẻ đánh Sương Nguyệt Hàn Châu không có bao nhiêu phần thắng, nhưng nếu người khác dám đánh Sương Nguyệt Hàn Châu, mà không có vài phần chỗ dựa, hắn cũng không tin. Những kẻ đó có lẽ không cách nào chính thức tạo thành uy hiếp với Sương Nguyệt Hàn Châu, nhưng để giết hắn, phỏng chừng tuyệt đối không phải là vấn đề lớn.

Hướng gì, hắn còn phải nhanh chóng chạy tới khu Đông Thụy, không nên ở lâu tại Trát Nhĩ Kiền. Cho đến bây giờ, mọi thứ đều thuận lợi, mình cũng nên hoàn thành tốt mục tiêu đã định. Mỗi một trận chiến đều kinh hiểm dị thường, Motta, Cận Âm, hơn nữa là Đẳng Hàm hôm nay, kẻ nào hắn cũng không nắm chắc

tất thắng. Vận khí của hần cũng rất tốt, nếu trận chiến này sớm phát sinh, có thể khả năng chiến bại của Trần Mộ đại tăng.

Chỗ tốt có được, không bằng thu lại, cái thứ vận khí này cũng không dựa vào mãi được.

Trần Mộ trong trầm tư không chú ý đến Tink, cặp mắt thu thủy từ đầu đến cuối vẫn yên lặng đặt trên người hần. Trong trạng thái suy tư, Trần Mộ còn có mị lực khác, khuôn mặt xấu xí vô cùng, tựa hồ lúc này đột nhiên trở nên nhu hòa, thuận mắt hơn nhiều.

Nói thật, Tink hôm nay bị chấn động.

Đảng Hàm là ai nàng không nhận ra, nhưng cũng không gây trở ngại cho nàng có tự mình lý giải đối với trận chiến đấu này. Hình tượng Kiều Nguyên ngông cuồng bất kham phút chốc in sâu trong lòng nàng. Nàng chưa từng gặp qua người nào tràn ngập khí phách như thế, chiến ý mênh mông, lẫm liệt như thiên thần! Những cao thủ được xưng là hào khí nàng đã gặp qua so với hần chỉ là đồ ẻo lả.

Tất cả mọi người hôm nay chỉ làm nền cho nam nhân xấu xí này, mà ngay cả nàng cũng cảm thấy Tăng Vũ Sơn anh tuấn nho nhã, trước quang mang chói mắt của Kiều Nguyên cũng ảm đạm thất sắc. Khi nàng nhìn lại Tăng Vũ Sơn, cũng không có cảm giác tim đập thình thịch như lần đầu tiên thấy hần.

Không tự chủ được, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên câu nói mà mẫu thân từng nói với nàng.

Có nam nhân, càng tiếp xúc con càng mê muội hần.

Đột nhiên nảy ra những lời này, làm Tink có chút ngẩn người, ánh mắt nàng như keo dính, chăm chú nhìn vào Trần Mộ.

Hần sao không liếc mắt nhìn mình một lần? Qua hồi lâu, Tink cảm thấy có chút tức giận. Đến lúc phản ứng lại, trong lòng giật mình. Đáng chết! Mình sao lại có ý niệm này trong đầu?

Khuôn mặt trong phút chốc đỏ ửng lên.

Lúc này ngẫm lại, Kiều Nguyên từ khi thấy nàng, vẫn luôn hờ hững lạnh nhạt, kể cả khi thấy chân dung mình cũng vậy. Cuối cùng nàng cho rằng Kiều Nguyên này là một người tràn ngập mâu thuẫn. Thân ảnh kia khí phách cuồng ngạo vô cùng, với người này đang trầm mặc suy tư trước mắt, thật là một người sao?

Tink chỉ cảm thấy đầu óc mình rối bời, không biết bản thân suy nghĩ cái gì.

“Có còn xa không?”

Tink như bị sét đánh trúng, trong đầu toàn bộ rối loạn lập tức biến mất. Nàng khẽ kinh hoảng liếc mắt nhìn chung quanh một cái, trong lòng thầm kêu không xong, vừa rồi thất thần, đi lạc đường!

Bất quá nàng rất nhanh giả bộ về bình tĩnh: “Đại khái còn mười phút đi đường.”

Trần Mộ “nga” một tiếng, liền không nói nữa.

Không nhận được lén liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, thấy miệng hần ngậm chặt, không có chút ý định nói chuyện, không hiểu tại sao trong lòng nàng có chút thất vọng.

“Người sao lại từ chối Tăng Vũ Sơn? Cùng Sương Nguyệt Hàn Châu hợp tác không tốt sao? Ta nghe nói, tập tu được Sương Nguyệt Hàn Châu coi trọng, cũng đạt được nhiều điều kiện tốt lắm a!” Tink có chút không rõ mà hỏi thăm.

Thật ra lúc Tăng Vũ Sơn tung cánh ô liu với Kiều Nguyên, nàng rất kinh ngạc. Đối với tập tu thông thường mà nói, có thể được Sương Nguyệt Hàn Châu khen ngợi, đây là vinh quang cực lớn. Nàng không rõ Trần Mộ tại sao lại cự tuyệt, chẳng lẽ có một chỗ dựa lớn như thế lại không tốt sao?

Hướng chi, thái độ Tăng Vũ Sơn rất nhún nhường, điều này đối với Sương Nguyệt Hàn Châu mà nói, lại là chuyện không dễ.

“Ta còn có việc, sẽ không ở đây dây dưa nhiều.” Trần Mộ bình tĩnh nói. Trên mặt hần nhìn không ra nửa điểm dấu vết vừa trải qua một trận đại chiến.

Tink im lặng.

Vừa đi, hần vừa buông lỏng thân thể. Hần phải tận dụng thời gian khôi phục thể lực, hiện tại trong Trát Nhĩ Kiền tràn ngập hỗn loạn, vạn nhất gặp điều gì ngoài ý muốn, tình cảnh của mình sẽ không ổn. Hần lúc này chỉ muốn nhanh đến hăng buôn Nam Tinh, mua hai loại tài liệu kia, sau đó trở về nghỉ ngơi thật tốt.

405. Chương 399: Nguy Cảnh

Hăng buôn Nam Tinh nằm ở khu phố trung tâm, là một cao ốc 56 tầng. Mỗi tầng của cao ốc bán một loại hàng hóa khác nhau, có nhân viên chuyên môn phục vụ một cách chuyên nghiệp.

Trần Mộ cùng A Tang đi vào hăng buôn Nam Tinh.

Ánh mắt nhân viên đang công tác chạm đến khuôn mặt tinh tế điểm lệ đến không chút tì vết của A Tang, nhất thời sững sờ tại chỗ.

A Tang hiển nhiên đối với loại tình huống này tương đối có kinh nghiệm, khẽ cười nói: “Xin chào, chúng ta muốn mua một ít đồ, không biết người có thể giúp không?”

Giọng nói nhỏ nhẹ, mềm mại, cứ như muốn nhập vào tận xương tủy.

Vị nhân viên của tập đoàn Nam Tinh lúc này mới trở lại vẻ chuyên nghiệp, mặt thoáng đỏ, lắp bắp nói: “Xin chào.... Xin chào... Hết sức vui mừng... Vui mừng... Nga, đúng rồi, hai vị muốn phục vụ gì?”

Nữ nhân xinh đẹp luôn tràn ngập lực sát thương, Trần Mộ lòng thầm cảm khái. Mà ngay cả hần, đối với A Tang cũng không cách nào sinh ra ác cảm, dù hần cũng không thích một số hành vi của nàng.

“Chúng ta muốn mua một ít Mạc A Thạch và Thảo Sắc Ban Trùng Giao, không biết quý hăng buôn có hàng không?” Khóe mắt A Tang liếc Trần Mộ một cái, miệng hỏi.

“Mạc A Thạch và Thảo Sắc Ban Trùng Giao...”

Đột nhiên một âm thanh trong trẻo xuất hiện: “Đây không phải A Tang cô nương sao? Như thế nào? A Tang cô nương cũng có hứng thú với hăng buôn của nhà ta?”

Mâu Hiên! (1)

A Tang trong lòng tràn ngập chán ghét. Nàng không cần quay đầu cũng biết ai đang nói. Nàng chưa bao giờ chán ghét ai như thế, không rõ từ đâu, trong lòng dâng lên sự bức bối, bất quá khi ánh mắt nàng chạm đến Trần Mộ, liền yên tĩnh lại.

“Mâu công tử ở đây à.” A Tang xoay người tầm tẩn cười. Khuôn mặt tinh tế không chút tì vết tươi cười thản nhiên, như hoa nở rộ. Cực kì thu hút ánh mắt mọi người xung quanh. Từ vẻ mặt và giọng nói của nàng, ai cũng không thể tưởng tượng được trong lòng nàng lại chán ghét kẻ trước mặt đến thế.

Lúc A Tang xoay người lại, ngọc dung kiều diễm động lòng người đập vào mắt hần, làm hần nhất thời ngẩn ngơ, ánh mắt toát ra nồng đậm si mê cùng cháy bỏng.

“A Tang tiểu thư xinh đẹp đến nỗi ta không tìm được từ nào để tả! Lần gặp mặt vội vã trước, liền không thể quên, nhưng qua hôm nay, sợ là cuộc đời này của ta đều chôn vùi trong nụ cười điên đảo chứng sinh của A Tang tiểu thư!” Mâu Hiên không nhịn được than thở nói.

A Tang đối với những lời nịnh nọt của Mâu Hiên không có cảm giác gì, nàng liếc nhìn bộ mặt không chút biểu cảm của Kiều Nguyên, thản nhiên nói: “A Tang lần này bởi Kiều tiên sinh đến đây, Kiều tiên sinh muốn Mạc A Thạch và Thảo Sắc Ban Trùng Giao. Chúng loại hàng hóa của hăng buôn Nam Tinh là đệ nhất Trát Nhĩ Kiền, hần là không làm Kiều tiên sinh thất vọng.”

Mâu Hiên nghe đến ba chữ “Kiều tiên sinh” thần trí lập tức thanh tỉnh. Lúc này hần chứng kiến Trần Mộ ở phía sau A Tang, sắc mặt không khỏi khẽ biến. Đáng chết! Người này sao lại đến? Hần lúc này mới chợt hiểu, khó trách nàng đến hăng buôn Nam Tinh, ra là không có ý tốt!

Nếu như chọc giận sát thần Kiều Nguyên này, sợ là cả hăng buôn Nam Tinh ngay một viên gạch cũng không còn.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng Mâu Hiên lại không thể không tiến lên, cung kính nói: “Kiều tiên sinh đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho tiểu điểm hèn mọn này! Không biết Mâu Hiên có chỗ nào có thể cống hiến sức lực cho ngài?”

Có giáo huấn lần trước, thái độ của Mâu Hiên lần này cực kì khúm núm. Mặc dù hẳn có thể muốn làm gì thì làm ở Trát Nhĩ Kiên, nhưng trước mặt Kiều Nguyên này lại bé như con kiến. Đối phương tùy tiện dùng một đầu ngón tay cũng có thể nghiền hấn nát bầy.

“Ta đến mua một ít Mạc A Thạch và Thảo Sắc Ban Trùng Giao.” Trần Mộ vẻ mặt lạnh nhạt, khi nói chuyện thuận tiện thoáng nhìn A Tang một cái.

Bị ánh mắt Trần Mộ lướt qua, sắc mặt A Tang liền khế biến. Nàng như bị đổ một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, phát lạnh trong lòng. Ánh mắt Trần Mộ bao hàm một tia cảnh cáo làm nàng như chìm vào hầm băng, trong lòng nàng bỗng sáng tỏ, mình đùa với Kiều Nguyên như đùa với lửa.

Mâu Hiên cũng thấy được ý nghĩa bao hàm trong ánh mắt Trần Mộ, trong lòng buống lỏng, lập tức mừng thầm, nét mặt càng trở nên cung kính, miệng liền đáp ứng: “Không thành vấn đề, ta lập tức cho người đi kiểm tra. Chỉ cần hăng buôn của ta có, Kiều tiên sinh cứ việc lấy.”

Hắn vừa nói, vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt Trần Mộ. Đối phương vẫn không chút biểu tình, đối với những lời của hắn không hề động lòng. Mâu Hiên không suy nghĩ nhiều, vội vàng kêu một thủ hạ, đi kiểm tra hai loại tài liệu này. Phân phó xong, hắn mới cười nói: “Qua hai phút sẽ có tin tức, chúng ta có thể ngồi uống trà một chút. Hăng buôn của ta dù không có trà Lan Thanh, nhưng Kim Châm Tuyết Hào sinh tại vùng địa cực cũng không kém.”

Thấy Trần Mộ không từ chối, trong lòng hắn có chút bình tĩnh. Đột nhiên hắn nghĩ đến tình hình tiếp xúc với Kiều Nguyên lần trước, khi đó Kiều Nguyên dường như không bài xích thiện ý của hắn. Hắn sau lại điều tra rõ ràng, Kiều Nguyên và hăng buôn Kì Kì là quan hệ thuê mướn, song phương cũng không có liên hệ gì khác.

Nếu thật sự như vậy, Kiều Nguyên nếu có thể tiếp nhận làm việc cho hăng buôn Kì Kì, sao không đồng ý làm việc cho tập đoàn Nam Tinh? Hắn tuyệt đối tin chắc, điều kiện hắn đưa ra nhất định ưu việt hơn nhiều so với điều kiện của hăng buôn Kì Kì.

Nghĩ đến đây, tim hắn đột nhiên đập nhanh!

Nếu như có thể mời một cao thủ như vậy, Nam Tinh tập đoàn không nghi ngờ gì sẽ có một thời đại mới, mà uy thế bản thân trong đám huynh đệ cũng hơn hẳn! Về A Tang, lại làm sao có thể chạy thoát khỏi tay mình.

Hắn kiềm chế kích động trong lòng, liếc mắt nhìn A Tang một cái, trên mặt hắn nhìn không ra nửa phần mách khéo.

Ba người ngồi vào chỗ, Mâu Hiên vừa dâng trà vừa cân nhắc trong lòng làm sao mở miệng, thì hắn thấy phụ thân mang theo một người đi tới nơi này.

Phụ thân sao lại đến đây?

Mâu Hiên giật mình, vội vàng đứng lên: “Phụ thân!” Trong lòng hắn thầm ngạc nhiên, địa vị của hăng buôn Nam Tinh trong toàn bộ tập đoàn Nam Tinh cũng không cao, phụ thân rất ít khi đến đây. Phụ thân xuất hiện lúc này, chẳng lẽ lại là trùng hợp? Vị trung niên bên cạnh phụ thân là ai?

Phụ thân Mâu Hiên là chủ tịch tập đoàn Nam Tinh - Mâu Hoàn Ba, thần thái trầm ổn, làn da trắng bóc, có vẻ phúc hậu, hắn gật nhẹ đầu với Mâu Hiên, bỗng khom người nói với vị trung niên bên cạnh: “Tang tiên sinh, ngài vừa gặp qua vị này là Kiều Nguyên tiên sinh.”

Vị trung niên bên cạnh hắn thần sắc ngạo mạn gật đầu: “Được, tốt lắm, các người cứ đi ra trước.” Vị Tang tiên sinh này ước chừng khoảng 40 tuổi, thân hình thon gầy, đôi mắt tam giác khi mở ra, tinh quang chọi hiện.

Mâu Hiên ngạc nhiên nhìn phụ thân, hắn bị tình huống trước mắt phá vỡ hoàn toàn mộng đẹp.

Người kia là ai? Phụ thân làm cái gì vậy?

Hắn chưa kịp mở miệng, phụ thân liền chặn ngang kéo hắn một cái, đưa mắt ra hiệu, rồi lôi hắn đi ra.

Vị trung niên gọi là Tang tiên sinh này thấy A Tang ngồi bên cạnh Trần Mộ, trong mắt hiện lên một tia ham muốn, nhưng hắn kiểm chế rất nhanh, rồi nhú mào nói với nàng: “Người cũng đi ra ngoài.”

“Chuyện gì?”

Trần Mộ nãy giờ lặng thinh, rốt cuộc cũng mở miệng.

Trần Mộ ngồi ngay ngắn, vẻ mặt vẫn trước sau như một không chút biểu tình, chỉ có cặp mắt hơi híp lại, làm người ta rất dễ liên tưởng đến ánh mắt biến hóa của dã thú khi phát hiện thấy con mồi. Ngực khí bình thản, không chút dao động, song làm cho trong lòng mọi người không thể kìm nén toát ra một cỗ khí lạnh dày đặc.

Khóe mắt Tang tiên sinh giật giật, sắc mặt khê biến.

Động tác mọi người cứng đờ, Mâu Hoành Ba trán đổ mồ hôi ròng ròng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đông cứng tại chỗ. Mâu Hoành Ba nhìn về phía Tang tiên sinh cầu trợ giúp.

Tang tiên sinh niềm nở cười: “Tại hạ Tang Hàn Thủy, có một số việc muốn nói với Kiều huynh.”

Trần Mộ rất dứt khoát lắc đầu: “Không có hứng thú.” Nói xong ánh mắt hắn chuyển sang cha con Mâu Hoành Ba, mặt không chút thay đổi nói: “Quý hã buôn chẳng lẽ không muốn làm giao dịch này?”

Mặt cha con Mâu Hoành Ba chợt trắng không còn chút máu, Mâu Hiên trong lòng vô cùng lo lắng, hắn không ngờ lại xảy ra biến cố này. Vừa định mở miệng, cánh tay lại bị phụ thân hắn đột ngột nhéo mạnh.

“Vẫn xin Kiều tiên sinh thứ lỗi, hã buôn chúng ta tất cả mọi việc đều giao cho Tang tiên sinh quyết định!” Mâu Hoành Ba cắn răng nói, những lời này vừa thốt ra, toàn thân lực lượng của hắn tựa như trong phút chốc mất đi hết, gần như ngã xuống đất, may là có Mâu Hiên bên cạnh đỡ lấy. Còn Mâu Hiên, trừ tiềm thức đỡ lấy phụ thân ra, đầu óc hắn đã nổ lên một tiếng.

Phụ thân điên rồi sao? Kiều Nguyên này bọn họ có thể giỡn sao? Người ta là cao thủ bài danh trước một trăm trên Hắc Tuyển Tinh Bảng! Một kẻ đủ để đập bẹp cả tập đoàn Nam Tinh.

Trong mắt A Tang hiện lên một tia vui mừng (2), bất quá nàng chỉ nhu thuận ngồi ở đó, lặng lẽ quan sát.

Mặt Tang Hàn Thủy hiện ra vài phần đắc ý, hắn nhìn thoáng Mâu Hoành Ba tán thưởng.

Tâm tình Trần Mộ tệ đến cực điểm. Vừa trải qua một hồi đại chiến, thực lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, lúc này hắn ngại nhất là gặp phải tình huống ngoài ý muốn.

Khi hắn chứng kiến vẻ đắc ý trên mặt Tang Hàn Thủy, còn có một tia giảo hoạt trong mắt, sắc mặt phút chốc âm trầm xuống. Tang Hàn Thủy là ai? Hắn chưa nghe nói. Nhưng đối phương dám tìm đến hắn, khẳng định có phần nắm chắc.

Chậm rãi đứng lên, kích hoạt độ nghi, một cỗ áp lực vô hình bỗng tràn ngập căn phòng.

Tang Hàn Thủy biến sắc, lớn tiếng quát: “Kiều Nguyên, ngươi không muốn sống?” Khóe miệng hắn mang theo vẻ bình tĩnh cười khẩy, tựa như cười nhạo Trần Mộ không biết tự lượng sức mình. Nhưng ánh mắt càng chú ý đến độ nghi của Trần Mộ, kim lòng không nổi toát ra vẻ chói bóng cùng tham lam.

A Tang vẻ mặt đại biến! Nàng vốn nghĩ rằng với thực lực Kiều Nguyên biểu hiện ra, không ai lựa chọn chính diện đối cứng với hắn. Vậy mà đối phương lại thừa dịp Kiều Nguyên vừa chiến đấu xong, thời gian này thực lực chưa khôi phục mà ra tay!

Thì ra mục tiêu từ đầu của đối phương là Kiều Nguyên! Đối phương cân nhắc tìm thời cơ kỹ như thế, nhất định có âm mưu! Tên Tang Hàn Thủy này, nàng hình như có nghe qua ở đâu đó, trong lòng lo lắng vạn phần, nàng liều mạng vắt óc suy nghĩ. Nếu Trần Mộ xong đời ở đây, vận mệnh mình sẽ lâm vào kết cục cực kỳ bi thảm.

Trần Mộ lạnh lùng nhìn chăm chú vào đối phương. Nếu như lúc này không đoán được mục đích của đối phương, thế thì quá ngu ngốc.

Song, khiến người ta tuyệt vọng là, cảm giác của hắn lúc này chỉ khôi phục không đến một nửa lúc bình thường.

406. Chương 400: Quân Bài Chưa Lật

Con mắt tam giác của Tang Hàn Thủy nhấp nháy hung quang, thần thái lúc này đặc ý vô cùng.

Tink kinh hãi thét lên chói tai: “Ta nhớ ra rồi! Tang Hàn Thủy, hắn là người xếp hạng thứ một trăm hai mươi hai trên Hắc Tuyệt Tinh Bảng!”

“Hạng một trăm hai mươi hai, hừ, nó sẽ nhanh trở thành lịch sử!” Tang Hàn Thủy âm thanh xót xa nói, hắn ra vẻ thương hại nhìn Trần Mộ: “Kiều Nguyên, người đại khái nghĩ không ra, bắt đầu từ lúc người giết Mạc Thập, người đã tự rước lấy phiền toái rồi. Gã Đẳng Hàm ngu xuẩn kia tưởng rằng chỉ có mình hắn biết được sự thần kỳ của Hoàng Kim Ngôn Tỏa. Hừ hừ, hắn đâu biết rằng vì tìm một tấm tạp phẩm thích hợp, ta đã tốn bao nhiêu khí lực! Phàm là tạp phẩm lợi hại xuất hiện trong lịch sử liên bang ta cơ hồ đều nghiên cứu qua! Hắc hắc, Văn đem tin tức của người nói cho Đẳng Hàm, muốn mượn tay hắn giết người, không nghĩ tới, Văn luôn tự cho mình là tính toán không bỏ sót cũng có ngày thất thủ.”

Nói đến đây hắn càng thêm đắc ý: “Ha ha, đây thật sự là thiên ý! Văn tính toán cực lớn, hắc hắc, không muốn vì người mà làm loạn thế cục, ha ha, không ngờ khiến ta được lợi! Người cũng xem như lợi hại, Hoàng Kim Ngôn Tỏa rơi vào tay người, chỉ trong thời gian ngắn như vậy người lại có thể nắm giữ năm, sáu loại cách dùng, so với tên ngu ngốc Mạc Thập kia thì thông minh hơn nhiều lắm! Đợi một thời gian, nói không chừng người thật đúng là có thể phát huy được uy lực mạnh nhất của Hoàng Kim Ngôn Tỏa. Chỉ tiếc, chắc chắn, ta sẽ thay người hoàn thành tâm nguyện này.”

Trần Mộ giữ im lặng, trong lòng hắn gợn sóng nổi lên bốn phía, hắn thật sự không ngờ, hết thảy chuyện mình gặp phải thì ra đều có người âm thầm đổ dầu vào lửa!

Thiên Văn đến cùng muốn làm cái gì, trong lòng hắn khó tránh khỏi phát sinh vài phần tò mò. Tang Hàn Thủy tựa hồ biết một ít, nhưng nếu tính xa hơn thì đã có chút không rõ ràng. Ý niệm này lóe lên trong đầu hắn, nhưng rất nhanh liền bị một vấn đề khác thay thế

“Người biết cách dùng Hoàng Kim Ngôn Tỏa?” Trần Mộ đột nhiên mở miệng hỏi.

Tang Hàn Thủy vẻ mặt đắc ý: “Đó là đương nhiên!” Bộ mặt gầy còm của hắn lộ ra sự căm ghét và giận dữ: “Hừ, các người làm sao hiểu được sự gian khổ của những người như chúng ta khi không có tạp phẩm tốt. Vì tìm một tấm tạp phẩm thích hợp với mình, ta dùng hơn mười năm, tra cứu vô số tư liệu cổ, tốn hao vô số tâm huyết, cuối cùng mới xác định được tấm tạp phẩm này thích hợp với ta nhất. Hoàng Kim Ngôn Tỏa tổng cộng có mười hai đơn âm ngôn. Có thể tạo thành một vòng đơn âm đầy đủ, uy lực vô cùng. Ngoài mười hai đơn âm ngôn này ra còn có ba mươi sáu song âm ngôn, phức tạp vô cùng. Mà vòng song âm ngôn, không phải là cao thủ cực mạnh khó có khả năng kích phát. Uy danh của Hoàng Kim Ngôn Tỏa ở trong thời đại lưu phái không người nào không biết, không người nào không hiểu. Chỉ tiếc lưu phái này thần bí biến mất trước cả khi Hải Nạp Phạm Sâm Đặc xuất hiện. Tấm tạp phẩm này ngay cả hắn cũng không biết. Hừ, Đẳng Hàm sở dĩ biết cũng là do ta cố ý tiết lộ ra ngoài. Vốn tưởng rằng hắn sẽ đi tìm Mạc Thập phân cao thấp. Không nghĩ tới người này là hạng nhất gan, kiên kị Văn và Uý Trì Bách, hừ, uống phí một phen tâm cơ của ta.”

Lông mày của hắn rất nhanh giãn ra: “Tên ngu xuẩn kia không nghĩ tới lại bị Văn một phen tính kế. Hắc hắc, bất quá nếu không như vậy ta cũng không thể nhặt được miếng bánh có sẵn này! Lại nói, cũng cần phải cảm ơn Tăng Vũ Sơn. Nếu hắn ra tay thì cũng chẳng tới phiên ta. Tất cả mọi người đều kiên kị Sương Nguyệt Hàn Châu, ha ha, ngay cả Tăng Vũ Sơn muốn cũng không được, phiền toái của bọn họ mới chỉ bắt đầu.”

Nói đến đây Trần Mộ đã bị Tang Hàn Thủy làm cho sợ hãi. Một người có thể vì một việc mà tính toán chuẩn bị kỹ mưu kế nhiều năm như vậy, điều này thật khiến cho người ta bội phục

Cặp mắt tam giác của Tang Hàn Thủy Thủy chớp động hung quang, nhìn chăm chăm Trần Mộ, nói chậm lại: “Ta chỉ muốn Hoàng Kim Ngôn Tỏa, không có hứng thú với mạng của ngươi. Chỉ cần ngươi giao ra Hoàng Kim Ngôn Tỏa, ngươi có thể an toàn rời đi. Cảm giác hiện tại của ngươi sợ rằng ngay cả một nửa của ngày thường cũng không đến. Lấy trạng thái hiện tại của ngươi cùng ta giao thủ thì chỉ có một con đường chết. Ngươi cần phải hiểu rõ.”

Tang Hàn Thủy biểu hiện hết sức cẩn thận. Tới cấp bậc của bọn họ thì trừ khi là cừu hận cực lớn, còn bình thường rất ít người bức người khác đến chết. Tập tu tự bạo không ai nguyện ý ném thử, huống hồ là cấp bậc như Trần Mộ.

Mâu Hoàn Ba mặt cắt không còn giọt máu. Hắn gấp giọng nói: “Tiền bối...”

“Hừ!” Tang Hàn Thủy ánh mắt tàn nhẫn chợt lóe rồi biến mất. Trên tay đột nhiên bắn ra hai luồng ánh sáng, chui vào tim của Mâu Hoàn Ba và Mâu Hiên. Hai người ôm ngực, không phát ra bất cứ âm thanh gì. Máu tươi từ lỗ thủng phun mạnh ra ngoài.

Tink dùng hai tay che miệng lại, vô cùng hoảng sợ nhìn hai người chậm rãi ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

“Cần nhắc được chưa?” Giống như làm một việc rất bình thường, Tang Hàn Thủy thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trần Mộ

Trần Mộ vẫn giữ im lặng như cũ.

Nhú mảy, trong thanh âm tàn nhẫn âm ngoan của Tang Hàn Thủy Thủy lộ ra một tia không kiên nhẫn: “Ngươi không nên hy vọng xa vời rằng có kỳ tích nào phát sinh. Cho ngươi mười giây đồng hồ, ta sẽ tự mình động thủ. Hừ, muốn trì hoãn thời gian? Chỉ phí công thôi!”

Kinh nghiệm chiến đấu của Tang Hàn Thủy Thủy rất phong phú. Kiều Nguyên vừa trải qua một trận chiến đấu, cảm giác hao tổn cực lớn, thời gian ngắn như vậy căn bản khó có khả năng hồi phục lại.

Nhưng tại sao trong mắt đối phương nhìn không thấy một tia kinh hoảng chứ?

Tang Hàn Thủy có chút kỳ quái, từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt xấu xí của Kiều Nguyên ngoại trừ lúc đầu hơi kinh ngạc ra thì sau đó không có chút gợn sóng sợ hãi nào.

Chẳng lẽ đối phương còn có cái gì để dựa vào? Tang Hàn Thủy ánh mắt lóe ra, trong lòng bất an càng nặng, hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm Trần Mộ. Hắn trái tim nhảy lên, quyết định ra tay!

“Ta đếm đến mười! 1, 2...”

Tang Hàn Thủy trong miệng đếm, mới vừa đếm đến 2, bất ngờ giơ tay lên. Mặc dù nắm tuyệt đối ưu thế, hắn vẫn lựa chọn đánh lên. Đúng lúc này đột nhiên trong không khí vang lên một tiếng bạo âm thanh thúy.

Ba!

Tóc gáy Tang Hàn Thủy dựng đứng. Sau lưng có người! Hắn còn chưa kịp làm ra phản ứng, sau gáy đã đau nhức, mắt tối sầm, không còn tri giác.

Tink cũng không nhịn được nữa, hét âm lên!

Nàng cảm giác được mình nhanh điên rồi! Tang Hàn Thủy vừa rồi vẫn còn đầy đắc ý thì ‘ba’ một cái, đột nhiên té xỉu trên mặt đất. Nàng không thấy có bất cứ vật gì đánh trúng hắn. Kiều Nguyên ở bên cạnh không nhúc nhích. Một màn trước mắt quý dị không nói nên lời, quý dị đến mức thách thức cực hạn của nàng.

Nàng cảm giác tim của mình, vốn không tính là yếu, dưới tình huống này cũng không có cách nào bảo đảm an toàn. Vừa rồi kỳ thật nàng đã cảm thấy tuyệt vọng, mặc dù Kiều Nguyên vẫn rất trấn định, nhưng trong mắt của nàng, đây chẳng qua là ‘không thành kế’ mà thôi. Kiều Nguyên không có bất cứ thủ đoạn gì có thể đối phó với Tang Hàn Thủy.

Lúc này không ai để ý đến sự sống chết của nàng, cho dù nàng có xinh đẹp hơn nữa!

Nhưng là, đáng chết! Nàng thật muốn chửi tục một trận, đột nhiên phát hiện chính mình từ trong địa ngục trở lại cuộc sống, điều này khiến nàng sinh ra cảm giác không chân thật.

Sau một lúc lâu, Tink vốn kinh hồn liền lấy lại bình tĩnh, thấy Kiều Nguyên đi tới bên Tang Hàn Thủy đang nằm ngất trên mặt đất, hết sức quen thuộc tháo độ nghi trên cổ tay xuống, tiếp theo cẩn thận lục soát người Tang Hàn Thủy mấy lần, động tác hết sức chuyên nghiệp.

Quả nhiên người trên Hắc Tuyền Tinh Bảng mỗi tên đều là cao thủ giết người cướp của!

Tink trong lòng không nhận được cảm khái, nhưng càng nhiều hơn là tò mò. Kiều Nguyên dùng cách gì đánh ngã Tang Hàn Thủy? Chính mình nhìn rất rõ ràng, Kiều Nguyên tuyệt đối không nhúc nhích.

Lúc này nàng bỗng dưng nhớ tới trước khi Tang Hàn Thủy hôn mê, có một tiếng ‘ba’ vang lên. Đúng, nhất định là do tiếng bạo âm này giở trò quỷ!

Nhưng đến cùng là cái gì chứ?

Nàng nghĩ mãi vẫn không ra, ánh mắt rơi vào Kiều Nguyên vẫn giữ vẻ đậm định thong dong, càng thêm cảm giác hẩn sâu không lường được. Ở trong tuyệt cảnh như vậy không ngờ vẫn còn dấu đòn sát thủ!

Trần Mộ kiểm tra một chút Tang Hàn Thủy đang hôn mê, hẩn cần ít nhất ba giờ mới có thể tỉnh lại. Duy A lần này thật là ngoan độc, cách xa như thế còn có thể chuẩn xác như vậy. Duy A sau khi khôi phục một ít trí nhớ so với trước kia còn mạnh hơn. Trần Mộ tìm một sợi dây trói chặt hẩn lại, ngoài miệng dán băng dính. Nhưng khi thấy Mâu Hoàn Ba và Mâu Hiên nằm trong vũng máu thì không khỏi cười khổ.

Mình vốn muốn mua hai loại nguyên liệu, nhưng hiện tại một khi bọn họ ra khỏi phòng, chỉ sợ đến lúc đó sẽ là một mảnh hỗn loạn.

Tink đến gần Mâu Hoàn Ba, cố nén mùi máu tươi, nàng ngồi xổm xuống, một đôi tay trắng nõn không tì vết lục lọi cơ thể Mâu Hoàn Ba, chỉ trong chớp lát móc ra một tấm tạp phiến màu vàng.

Nhìn thấy tấm tạp phiến này, trên mặt Tink lộ ra một tia vui mừng. Nàng nhanh chóng đi tới trước máy phát tạp ảnh. Đem tạp phiến cắm vào trong đó. Sau một lúc lâu nàng ngẩng đầu, vừa mừng vừa sợ nói: “Kiều tiên sinh, ta tìm được hai loại nguyên liệu rồi.”

“Ở đâu?” Trần Mộ bỗng dưng ngẩng đầu.

“Mạc A Thạch tại kho V-7784, Thảo Sắc Ban Trùng Giao để ở kho W-5534, hai loại đều ở dưới tầng 16.” Tink nói nhanh.

“Đi.” Trần Mộ rất dứt khoát nhắc theo Tang Hàn Thủy đã bị trói chặt, hẩn quyết định, một khi lấy được hai loại nguyên liệu này, hẩn liền rời đi Trát Nhĩ Kiền. Hẩn có một dự cảm rằng nơi đây sẽ là trung tâm của vũng nước xoáy

Tink đề nghị: “Để hẩn ở đây đi, chúng ta quay lại sau. Nếu mang hẩn đi sẽ khiến người khác chú ý.”

Trần Mộ suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý liền đem Tang Hàn Thủy đặt trên mặt đất.

Hai người ra khỏi phòng, thuận tiện đem cửa đóng lại, nhân viên ngoài cửa đi tới đón.

Tink nói với bọn họ: “Hai cha con Mâu tiên sinh đang ở bên trong thảo luận, các người không nên đi vào làm phiền bọn họ.” Mấy nhân viên vội vàng dừng lại, đứng canh giữ ngoài cửa.

“Chúng ta tùy tiện đi dạo một chút, sau đó sẽ trở về, các người không nên đi theo làm phiền chúng ta”. Tink không khách khí bỏ lại một câu. Hai người trực tiếp rời đi. Nhân viên hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ giang tay. Bọn họ vừa rồi cũng thấy Mâu Hiên đối với hai người rất khách khí, nào dám đắc tội bọn họ.

Dưới sự dẫn dắt của Tink, hai người rất nhanh tìm được Mạc A Thạch cùng Thảo Sắc Ban Trùng Giao. Tấm tạp phiến màu vàng là một tấm thẻ ra vào cấp cao nhất.

Hai người thần sắc tự nhiên trở lại căn phòng kia, Tang Hàn Thủy vẫn nằm ở đó, điều này khiến cho Trần Mộ thở phào nhẹ nhõm. Mở cửa sổ ra, Trần Mộ một tay dẫn theo Tang Hàn Thủy, một tay kéo Tink, trực tiếp bay lên trời.

407. Chương 401. Bộ Mặc

Đối với hãng buôn Kì Kì, điều này không chỉ giải quyết nguy cơ trước mắt, mà hơn nữa còn là một cơ hội khuếch trương tuyệt hảo. Nhưng Tink vốn thông minh cũng đồng thời hiểu được, cái chết của cha con Mâu gia cũng chính là ngòi nổ cho sự hỗn loạn của cả Trát Nhĩ Kiền. Hãng buôn Kì Kì ở trong trường hỗn loạn này, lựa chọn đi con đường nào, để có thể không chỉ bảo toàn mà còn mượn cơ hội vươn cao.

Tim của nàng đập nhanh hơn, nhưng lúc này cần phải tỉnh táo để xem xét tình hình. Trong vòng xoáy này, bất kể là thế lực nào, so với nàng đều lớn hơn rất nhiều, người khác tùy tiện dùng một ngón út cũng có thể nghiền nát nàng.

Lúc Trần Mộ vào trong phòng huấn luyện thì Duy A đã ở bên trong chờ hẩn, bên cạnh còn có một cậu nhóc. Trần Mộ thấy Duy A, cười nói: “May là có người, bằng không ta thảm rồi.” Nói xong tiện tay vút Tang Hàn Thủy xuống sàn nhà.

Duy A trên mặt không hề thay đổi, chuyện như vậy đối với hẩn mà nói, đúng là bình thường.

Trần Mộ cũng không mong Duy A sẽ trả lời, ánh mắt hẩn rơi vào cậu nhóc bên người Duy A. Nó ước chừng 12, 13 tuổi, da tay nâu đen, cái đầu tròn tròn nhẵn bóng, cặp lông mày thô đen như dùng mực vẽ thành, vẽ mặt cẩn thận, cực kỳ giống Duy A. Nó không nói lời nào, đứng bên cạnh Duy A, nhưng trong mắt vẫn lộ ra một tia hiếu kỳ đối với Trần Mộ.

“Đây là đồ đệ mà lần trước người nói?” Trần Mộ có chút tò mò hỏi.

“Ừ.” Về mặt Duy A vẫn vạn năm không đổi như vậy: “Nó gọi là Bộ Mặc.”

Trần Mộ cảm giác cực kỳ thú vị, Duy A và Bộ Mặc đứng chung một chỗ, hai người bất kể là hành động hay thần thái đều vô cùng giống nhau, cứ như là từ một khuôn đúc ra vậy.

Duy A đột nhiên quay đầu, nói với Bộ Mặc: “Đánh hẩn.”

Bộ Mặc không nói hai lời, chuyển thân mà lên. Nó giống như một con báo săn, đánh ra một cú, rất có vài phần khí thế. Bởi vì vẫn đang trong thời kỳ phát triển, nó chỉ cao khoảng một thước năm (1) nhưng thân hình chắc nịch, động tác này lại càng làm cho Trần Mộ cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong cơ bắp trên người nó.

Trần Mộ cũng muốn nhìn một chút trình độ của Bộ Mặc như thế nào. Duy A mặc dù bình thường trầm mặc ít nói, nhưng ánh mắt cực cao. Năm đó trong Vạn Sĩ tộc hẩn chưa bao giờ thu đồ đệ. Trừ mình ra, cho tới giờ Bộ Mặc là người duy nhất khiến hẩn động tâm.

Đấu pháp của Bộ Mặc không khác gì Duy A, đầy sức mạnh, tốc độ và chính xác, chỉ là bất kể ở mặt nào đều thấp hơn mấy cấp bậc. Trần Mộ cũng không chuyên tu vô tạp lưu, nhưng Duy A vẫn rất dụng tâm truyền thụ cho hẩn. Hẩn cũng rất tỉ mỉ học tập, một thân căn bản cũng cực kỳ vững chắc.

Hai người quyền đến cước đi, thân hình biến ảo. Trong trận, hai thân hình không ngừng hợp hợp phân phân. Trần Mộ vẫn hơn một chút, nhưng điều này khiến hẩn than thở không thôi, ánh mắt của Duy A quả nhiên không tồi.

Bộ Mặc còn bị giới hạn tuổi tác, thân thể còn chưa thành hình, sức mạnh còn chưa đủ, hơn nữa thời gian nó theo học Duy A quá ngắn. Chỉ cần trải qua huấn luyện một cách hệ thống, Trần Mộ tin rằng mình rất khó có thể bằng vào kỹ xảo của vô tạp lưu đối kháng với nó.

Bộ Mặc tính tình kiên nhẫn, lúc quyền cước giao nhau đau nhức đến cả Trần Mộ đều có chút nhe răng, nhưng nó vẫn làm thính. Hơn nữa, cho dù ở vào hạ phong nhưng đấu pháp vẫn không rối loạn mà rất tỉnh táo. Thời gian giao thủ càng dài, nó càng biểu hiện ra tính thích ứng mạnh, bắt đầu từ từ quen thuộc tiết tấu công kích của Trần Mộ, tiến lui có độ.

Trong lòng Trần Mộ hứng thú càng lúc càng cao. Thật không rõ Duy A làm sao tìm được người có thiên phú bậc này. Nhìn kiểu gì thì Bộ Mặc đều là một chú nhóc không thu hút, ngoại trừ thân hình rắn chắc một chút thì so với những đứa nhỏ khác không khác gì nhiều.

“Dừng.”

Duy A vừa dứt lời, Bộ Mặc lập tức lui về bên cạnh hắn, ngực thở mạnh, nhưng có thể thấy được nó mạnh mẽ tự giữ hình dáng không chút động lòng giống như Duy A.

“Không tồi! Rất không tồi! So với ta năm đó còn lợi hại hơn nhiều!” Trần Mộ than thở không thôi.

Duy A vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng của Bộ Mặc, nói với nó: “Hắn gọi là Trần Mộ, cần nghe lời hắn.”

“Vâng.” Bộ Mặc mặc dù có chút không rõ, nhưng vẫn gật gật cái đầu bóng lưỡng.

Duy A quay đầu nói với Trần Mộ: “Người tự mình làm đi.” Nói xong liền mang theo Bộ Mặc đi tới phòng huấn luyện. Đây là phòng huấn luyện tốt nhất của hãng buôn Kỳ Kỳ, các dụng cụ bên trong đều hết sức đầy đủ. Tập tu cũng có huấn luyện thân thể, cho nên phòng huấn luyện này cũng có rất nhiều dụng cụ để huấn luyện thân thể.

Duy A sống cùng Trần Mộ đã lâu, đối với những dụng cụ này cũng là quen thuộc dễ làm, liền chỉ đạo Bộ Mặc huấn luyện.

Bộ Mặc chưa bao giờ thấy qua những dụng cụ như thế này nên rất tò mò, hứng thú huấn luyện tăng vọt.

Thấy Bộ Mặc chăm chỉ huấn luyện, trong lòng Trần Mộ tràn ngập an ủi. Kỳ thật, hắn đối với lựa chọn không theo học Duy A của mình vẫn mang một chút áy náy. Duy A đương nhiên không nói một lời với hắn, tình cảm của hai người so với huynh đệ bình thường còn thân thiết hơn nhiều. Trần Mộ dám khẳng định, nếu mình gặp phải khó khăn gì, Duy A tuyệt đối là người đầu tiên xông tới giúp.

Hiện tại thấy được Bộ Mặc chuyên tâm học tập mọi thứ của Duy A, Trần Mộ cảm thấy vui vẻ. Duy A là một trong số ít người mà hắn quan tâm.

Tâm tình tốt đẹp khiến cho lo lắng trong lòng Trần Mộ tiêu tán không ít. Hắn hiện giờ đã không còn là kẻ trước kia chỉ có thể mặc cho người chém giết, hưởng hồ còn có Duy A cường lực hậu thuẫn, mình còn gì phải sợ?

Đột nhiên Trần Mộ đối với chuyển đi này có ngập tràn tin tưởng!

Tang Hàn Thủy vẫn đang hôn mê, Trần Mộ cũng không kiên nhẫn chờ hắn tự tỉnh lại, rất dứt khoát đem một chậu nước tạt vào mặt hắn.

Tang Hàn Thủy mơ mơ màng màng mở mắt, khi hắn thấy người trước mặt thì giật mình. Mà sau khi hắn phát hiện mình bị trói, đến cả đầu ngón tay cũng không thể động được, độ nghi trên tay cũng bị gỡ xuống thì sắc mặt như tro tàn.

“Tại sao không giết ta?” Tang Hàn Thủy hỏi, thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Trần Mộ thản nhiên nói: “Ta còn có chuyện hỏi người.”

“Ha ha, không nghĩ ra ta còn có một chút giá trị.” Trên mặt hắn lộ vẻ tự giễu, lập tức nhìn về phía Trần Mộ: “Hỏi xong thì sao?”

Trần Mộ không nghĩ tới Tang Hàn Thủy sẽ hỏi như vậy, suy nghĩ một lúc, thành thật nói: “Ta sẽ tận lực giảm bớt thống khổ cho người.” Ngụ ý là sẽ giết hắn, chỉ là lúc xuống tay sẽ dứt khoát.

“Ha ha, không nghĩ tới người lại là một người thành thật.” Tang Hàn Thủy cười cười, ánh mắt khôi phục như thường: “Nếu như vừa rồi người nói thả ta đi, ta ngược lại xem thường người, cái gì cũng không nói cho người. Được rồi, người có vấn đề gì, hỏi đi.”

Lúc này, Trần Mộ ngược lại đột nhiên không biết nên hỏi cái gì, trong lòng hắn có rất nhiều vấn đề, cũng không biết bắt đầu từ đâu. Một lát sau, hắn rốt cuộc mở miệng: “Người biết Hoàng Kim Ngôn Tỏa dùng như thế nào?”

“Chỉ biết một chút.” Tang Hàn Thủy không do dự trả lời: “Trừ phi có thể tìm được truyền thừa, bằng không ai có thể biết được cánh dùng chính thức của nó? Ta đã từng thấy qua một ít ghi chép về Hoàng Kim Ngôn Tỏa ở trong một quyển bút ký, trên đó nói Hoàng Kim Ngôn Tỏa có 12 đơn âm ngôn, cùng 36 song âm ngôn, song âm ngôn là do hai đơn âm ngôn hợp lại mà thành, nhưng không phải hai đơn âm ngôn nào cũng có thể

hợp lại thành song âm ngôn. 12 đơn âm ngôn, trên đó ghi lại 6 cái là ‘Bạo’, ‘Phước’, ‘Hộ’, ‘Kính’, ‘Thứ’, ‘Hoàn’, còn lại 6 cái ta cũng không biết. Song âm ngôn thì không thấy ghi lại.”

“Kính!” Trần Mộ trong miệng thì thảo, lâm vào suy tư. Lần suy tư này của hắn dài đến mười phút. Sau mười phút, hắn đột nhiên ngừng đầu.

Một cỗ năng lượng ba động nổi lên, Trần Mộ thả ra một sợi xích năng lượng, xích năng lượng màu vàng tản ra sự lộng lẫy làm người khác mê muội, Tang Hàn Thủy trên sàn nhà không nhận được một làn nữa lộ ra vẻ si mê.

Trần Mộ mở mạnh hai mắt, khẽ quát một tiếng: “Kính!”

Chỉ thấy xích năng lượng nhện nhạo giữa không trung như bị điện giật bắn lên, trong chớp mắt, một năng lượng thể hình tròn còn cao hơn Trần Mộ xuất hiện ở trước mặt hắn. Nó giống như tấm kính chế tạo bằng ám kim, bóng loáng đến mức có thể soi gương, phản chiếu rõ ràng mọi thứ trước mắt. Xích năng lượng là vành khung của kính năng lượng này, lộ ra một ý vị cổ điển.

Tang Hàn Thủy trợn mắt cứng lưỡi, ngây ra như phỗng nhìn kính năng lượng màu vàng lơ lửng trước mặt Trần Mộ.

Những năm gần đây, tinh lực hắn hao phí ở việc tìm kiếm tin tức liên quan đến Hoàng Kim Ngôn Tỏa nhiều không đếm hết. Đối với tấm tạp phiên chưa bao giờ gặp qua này hắn hiểu tương đối rõ.

‘Ngôn’ rất quan trọng, nó giống như một cái chìa khóa. Nhưng chỉ có ‘Ngôn’ là không đủ, bởi vì chìa khóa không chỉ có một cái, mà khóa cũng vậy. Ngoài trừ ‘Ngôn’ còn phải tìm được ‘Tỏa’ tương xứng. Điều này nói thì dễ, nhưng làm thì cực khó. Kết cấu năng lượng thiên biến vạn hóa, ai biết cái nào mới là cái mình muốn tìm?

Nhưng mình mới chỉ nói qua một lần, Kiều Nguyên này không ngờ có thể dễ dàng sử dụng ra!

Người này chẳng lẽ thật sự là cái gọi là thiên tài sao? Ánh mắt của hắn rơi vào bộ mặt vô cùng xấu xí của Trần Mộ, cảm giác được danh hiệu thiên tài và khuôn mặt này chênh lệch quá lớn. Hơn nữa Kiều Nguyên nhìn qua tuổi không nhỏ, gọi là thiên tài có chút không thích hợp.

Hoặc là cảm giác của hắn mạnh hơn mình tưởng tượng? Cũng chỉ có như vậy mới có thể tìm được cách giải quyết dễ dàng như thế đi!

Tang Hàn Thủy càng nghĩ càng kinh hãi. Hắn đột nhiên nhớ đến lúc mình bị bắt, đến bây giờ còn không biết mình bị đánh ngất như thế nào.

Một khắc này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Điều này cũng tựa hồ chứng minh phỏng đoán của mình. Chẳng lẽ Kiều Nguyên ẩn dấu thực lực? Nghĩ vậy, trong lòng hắn không khỏi run lập cập. Lấy thực lực biểu hiện ra ngoài hiện tại của Kiều Nguyên, nếu hắn vẫn còn che giấu, vậy thực lực của hắn đáng sợ đến mức nào a!

Tang Hàn Thủy càng nghĩ càng cảm giác được điều này có thể khá lớn. Hắn cảm giác được trong miệng có chút khô, bị chính ý nghĩ này của mình hù dọa rồi.

Mà Trần Mộ hồn nhiên không chú ý tới sự khác thường củTink Hàn Thủy, tất cả tâm thần của hắn đều bị kính năng lượng trước mặt hấp dẫn.

Hắn nghiên cứu Hoàng Kim Ngôn Tỏa đã một thời gian, đối với nó cũng có chút quen thuộc. Người khác cho dù biết ‘Ngôn’ cũng chưa chắc có khả năng dùng được, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần biết ‘Ngôn’ thì chuyện tiếp theo rất đơn giản, chỉ cần dùng phép đảo ngược, đem ‘Kính’ đổi lại thành ký hiệu đại biểu âm tiết, là rất nhanh có thể tìm được kết cấu năng lượng phù hợp.

Bất quá, mặc dù thành công tìm được kết cấu năng lượng phù hợp, nhưng điều này không có nghĩa là hắn đã hiểu rõ nó.

Kết cấu năng lượng này có tính chất gì, hắn muốn cẩn thận suy nghĩ một chút.

408. Chương 402: Tang Hàn Thủy

Hai mắt Trần Mộ sáng ngời, Kính là loại kết cấu năng lượng mà hắn chưa từng gặp qua cho nên cảm thấy tràn ngập hứng thú. Bất quá hắn rất nhanh kiểm chế lòng mình, bây giờ không phải lúc để nghiên cứu. Hắn có chút lưu luyến đem Kính thu hồi, cố nén lại ý muốn nghiên cứu nó, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Tang Hàn Thủy.

Năm đơn âm tiết khác hắn đã hoàn toàn nắm giữ, kỳ thật chúng nó cũng có chút giống như Phục, chỉ là Phục có tác dụng nhằm vào mục tiêu riêng lẻ mà Hoàn là nhằm vào nhiều mục tiêu, bất quá cường độ của Hoàn không bằng Phục.

Chứng kiến ánh mắt tràn ngập hoảng sợ của Tang Hàn Thủy, Trần Mộ cảm thấy có chút kỳ quái. Bất quá hắn lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Người rất quen thuộc với những tám tạp phiến nổi danh trong lịch sử?”

Sắc mặt của Tang Hàn Thủy khôi phục một ít, không biết có phải do vừa rồi bị đả kích trầm trọng mà giọng nói của hắn trầm thấp: “Số lượng tạp phiến lưu truyền từ xưa tới nay có hằng hà sa số, có người nào dám nói là quen thuộc với chúng? Ngay cả Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ và Tinh Viện cũng không dám khoa trương như thế, càng huống chi ta chỉ là một tạp tu tự do?”

Bất quá hắn chợt lộ ra vài phần hãnh diện, giọng nói cao vút: “Hừ, mặc dù ta không được thừa hưởng những chỗ tốt như Lục Đại, nhưng những nghiên cứu của ta mấy năm nay cũng có chút tâm đắc.”

“Tại sao ngươi lại cảm thấy hứng thú với việc nghiên cứu những tám tạp phiến đó như vậy?” Đây là vấn đề mà Trần Mộ vẫn không sao hiểu được.

“Tại sao?” Tang Hàn Thủy dường như nghe được một điều gì cực kỳ buồn cười, ánh mắt đột nhiên trở nên kích động: “Còn có thể tại sao? Lục Đại! Lục Đại chết tiệt! Ta không biết lai lịch của ngươi, nhưng những tạp tu như ta nếu muốn có một tám tạp phiến cao cấp thì cực kỳ khó khăn!”

Ngươi không nghĩ đến đi, những người xếp hạng 100 đến 150 trên Hắc Tuyển Tinh Bảng, ít nhất có một nửa số người là vì nguyên nhân trên tay bọn họ không có được một tám tạp phiến cao cấp, chứ không phải do thực lực của họ không đủ! Ta chính là một trong những số đó, Lục Đại cơ bản lũng đoạn trên 70% số lượng tạp phiến, các học viện khác nắm giữ khoảng 20%, một số gia tộc nắm giữ 5%, còn lại 5% cuối cùng mới có thể rơi vào tay của những tạp tu như chúng ta.

Độ tử của Lục Đại vì vấn đề lựa chọn tạp phiến truyền thừa mà đau đầu, còn những người như chúng ta chỉ có thể mua được những tạp phiến bình thường. Nếu muốn tạp phiến tốt thì chỉ có cách đi bán mạng cho Lục Đại mà thôi!”

Nói đến đây, sự bất bình trong lòng hắn mới hòa hoãn lại một chút, bất quá Trần Mộ có thể cảm nhận được hắn ghét cay ghét đắng Lục Đại, còn có sự phẫn nộ kia. Đối với loại tâm tình này Trần Mộ cũng hiểu được một phần, những tạp tu tự do không có nhiều hảo cảm với Lục Đại. Những năm gần đây, Lục Đại dựa vào lực lượng của mình, không ngừng áp bách không gian sinh tồn của các thế lực khác và những tạp tu tự do, điều này tự nhiên sẽ đưa tới phản ứng gay gắt của mọi người.

Trong lòng mọi người, Lục Đại luôn luôn cường thế, luôn đứng ở trên cao! Ngay cả Trần Mộ cũng không có chút hảo cảm nào đối với Lục Đại.

Tang Hàn Thủy cười mỉa mai: “Đáng tiếc, thế giới này rất lớn, Lục Đại tưởng rằng chỉ cần bọn họ muốn là bọn họ có thể sở hữu tất cả. Ha ha, ngay cả Hải Nạp Phạm Sâm Đặc năm xưa cũng không có cách nào một tay che trời.

Các môn phái của thời đại lưu phái, không phải vẫn có thể truyền thừa tới bây giờ hay sao? Về phần các tạp phiến cao cấp tán lạc tại các nơi của liên bang cũng không ít, nhưng đáng tiếc là truyền thừa của những tạp phiến này không biết ở nơi nào. Cho dù có thể sở hữu được tạp phiến thì uy lực phát huy ra cũng có hạn.

Mà Lục Đại thì sao? Truyền thừa của bọn họ được bảo tồn rất hoàn hảo, hơn nữa dựa vào những tạp phiến và truyền thừa mà năm đó bọn họ cướp được từ các lưu phái, bọn họ không ngừng phát triển và lớn mạnh.

Bất quá ta không để ý đến những truyền thừa từ Lục Đại. Ta sở dĩ đi nghiên cứu các tạp phiên của thời đại lưu phái là muốn tìm kiếm một tấm tạp phiên của thời đại này.”

Trần Mộ mặc dù đã mơ hồ đoán được nguyên nhân, nhưng khi hắn nghe được Tang Hàn Thủy chính miệng nói ra, liền cảm giác được có chút khó tin. Một người vì tìm kiếm một tấm tạp phiên tốt mà nguyện ý mất hơn mười năm thời gian tra cứu tư liệu.

“Người muốn tạp phiên của thời đại lưu phái làm gì?”

Tang Hàn Thủy ngơ ngác nhìn Trần Mộ, hắn không thể tưởng tượng là đối phương lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy: “Còn có thể làm cái gì? Để trở nên mạnh hơn! Có thể sống tự do tự tại!”

Trần Mộ lắc đầu: “Lấy thực lực của người, nếu như người bỏ ra mười năm thời gian nghiên cứu kia, luyện tập một tấm tạp phiên bình thường thì cũng đủ để người đạt được rất nhiều thứ.”

Lời hắn nói cũng không phải không có căn cứ, chẳng hạn như Tiểu Nguyên của Trung Đạt Thư Phủ, Tứ Giác Lăng mà hắn sử dụng cũng không phải là một tấm tạp phiên cao cấp. Trước đó, hắn vẫn thường sử dụng một loại tam tinh tạp phiên tên là Tam Giác Thanh Nhận.

Tứ Giác Lăng vốn không có gì thần kỳ, trải qua quá trình nghiên cứu hơn mười năm của hắn, đã phát huy ra uy lực cực kỳ kinh khủng. Tiểu Nguyên cũng vì vậy mà trở thành một trong những cao thủ mạnh nhất toàn liên bang.

Tạp phiên không phải là vạn năng, quan điểm này Trần Mộ vẫn hằng tin tưởng. Tiểu Nguyên kiên trì nghiên cứu tạp phiên của mình, Tứ Giác Lăng vốn không có chút danh tiếng nào ở trên tay hắn lại phát ra ánh sáng rực rỡ. Khi hắn còn sống thậm chí còn có ý định tập hợp lại những gì mà mình biết tạo ra một bộ truyền thừa, đây mới là phong phạm của cường giả chân chính.

Tang Hàn Thủy như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Trần Mộ, hai mắt trống rỗng thất thần, trong miệng thì thảo không biết đang nói những gì.

Chứng kiến ánh mắt mờ mịt của Tang Hàn Thủy, Trần Mộ không khỏi thầm than trong lòng. Thế gian này, mọi người luôn bị những thứ trước mắt che đậy, mà quên đi việc nghiên cứu tìm hiểu bản chất của nó. Khi bọn họ hao phí vô số thời gian và sức lực rồi mới phát hiện, chính mình đã lựa chọn một con đường nhìn thì gần mà kỳ thật lại rất xa xôi.

Những điều này, chỉ cần tìm một quyển sách bất kỳ cũng có, hoặc một tên đệ tử mới bắt đầu tiếp xúc với chương trình huấn luyện tạp tu hắn cũng có thể không chút do dự há mồm nói ra, nhưng quan điểm hết sức cơ bản này thường bị mọi người quên lãng.

Tang Hàn Thủy có thể đạt tới cảnh giới như lúc này, chứng tỏ thiên phú của hắn không kém. Hắn có thể bỏ ra mười năm thời gian để tìm kiếm một tấm tạp phiên phù hợp, chứng tỏ hắn có một nghị lực kinh người, chỉ tiếc là hắn lựa chọn hướng đi sai lầm, cuối cùng rơi vào ngõ cụt, tay trắng vẫn hoàn tay trắng, ngay cả tính mạng của mình cũng không thể bảo vệ được, làm sao Trần Mộ lại có thể không cảm khái?

Qua hồi lâu, Tang Hàn Thủy rốt cuộc phục hồi lại tinh thần nhưng trong mắt hắn mất đi ánh sáng, vẻ mặt tràn ngập sự hối hận, đôi môi run run.

“Không nghĩ tới... Không nghĩ tới... Không ngờ ngay cả đạo lý cơ bản này ta cũng quên mất. Thật đúng là gieo gió gặt bão, gieo gió gặt bão mà!” Giọng nói của Tang Hàn Thủy lộ ra sự đau khổ vô cùng.

Trần Mộ im lặng.

“Một lời của các hạ khiến cho ta bừng tỉnh từ trong mộng, người xưa nói ‘sáng nghe đạo, tối chết cũng cam’”. Về mặt của Tang Hàn Thủy nghiêm nghị, trịnh trọng nói: “Các hạ có điều gì muốn hỏi, Hàn Thủy nếu biết sẽ tận tình hồi đáp.”

Trần Mộ kỳ thật đã mất đi hứng thú đối với việc đặt câu hỏi, bất quá nhìn thấy vẻ mặt chăm chú của Tang Hàn Thủy, thậm chí lúc này nên hỏi điều gì cho thích hợp.

Nói về tạp phiên, hắn không có thiếu. Trong bao chứa tạp của hắn, có thể nói là vật phẩm quý hiếm tăng tầng lớp lớp, gồm có tấm tạp phiên thần bí không biết lai lịch, tạp phiên thần bí đã được ngưng trang một

cách cẩn thận, tạp phiên Tiết Thức Liên nổi tiếng có xuất thân từ Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ và truyền thừa của nó, còn có Song Cực Lôi Cầu tạp không biết lai lịch, Xà Kính chiến lợi phẩm thu hoạch được lúc còn ở trong rừng cây với khả năng dò xét mạnh mẽ.

Trần Mộ muốn biết nhất chính là tấm tạp phiên thần bí, nhờ vào tấm tạp phiên này mà vận mệnh của hắn hoàn toàn thay đổi! Nhưng khi ngón tay của hắn chạm tới tấm tạp phiên thần bí thì hắn lại quyết định không lấy nó ra nữa.

Tấm tạp phiên này vẫn là vũ khí bí mật của hắn, cũng là bí mật lớn nhất trong lòng hắn, hắn không dám mạo hiểm.

Cuối cùng hắn lấy ra Song Cực Lôi Cầu tạp, tấm tạp phiên này hắn mang theo khá lâu rồi, hắn thậm chí còn bắt chước nó chế tạo ra siêu cấp tạp phiên 007 trong dãy số tạp phiên, nhưng hắn không rõ xuất xứ của nó. Nó mang theo kỹ xảo chế tạp cực kỳ thành thực, còn có uy lực cường đại, chứng tỏ lai lịch không tầm thường.

“Người biết tấm tạp phiên này không?” Trần Mộ thu lại dây trói trên người Tang Hàn Thủy, đem Song Cực Lôi Cầu tạp đến trước mặt hắn. Tạp tu trong tình trạng không có độ nghi vốn không có chút uy hiếp nào, trừ phi hắn giống như Trần Mộ, hiểu được những kỹ xảo vô tạp lưu. Càng hướng chi bên trong phòng huấn luyện còn có Duy A, Trần Mộ không hề lo lắng sẽ xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

“Tên của nó là gì?” Tang Hàn Thủy tiếp nhận tạp phiên, vừa cẩn thận xem xét vừa đặt câu hỏi.

“Song Cực Lôi Cầu tạp, nó hẳn là có lịch sử khá lâu rồi rồi.” Trần Mộ trả lời. Hẳn là một chế tạp sư, hắn có thể dễ dàng xác định một tấm tạp phiên mới chế tạo ra hay là đã có từ lâu. Chất liệu khác nhau trải qua thời gian sẽ tạo ra cảm giác khác nhau, chế tạp sư rất mẫn cảm với điều này, càng hướng chi là một người giàu kinh nghiệm như Trần Mộ?

“Song Cực Lôi Cầu tạp?” Tang Hàn Thủy cau mày suy nghĩ, hắn cố gắng tìm kiếm cái tên này trong đầu, đáng tiếc là không thu hoạch được gì. Hắn đem tấm tạp phiên trả lại cho Trần Mộ rồi nói: “Có thể tên của nó đã được người ta sửa lại. Loại tình huống này rất hay gặp phải, rất nhiều tạp phiên trải qua nhiều năm lưu truyền đã đánh mất tên ban đầu, phần lớn đều là tên do người sau đặt cho nó.”

Trần Mộ đem Song Cực Lôi Cầu tạp cắm vào độ nghi.

Khi hai khối lôi cầu một trắng một đen xuất hiện quanh thân thể Trần Mộ, tinh thần của Tang Hàn Thủy run lên.

Trần Mộ bây giờ sử dụng Song Cực Lôi Cầu tạp đã hoàn toàn khác với trước kia. Trước kia lôi cầu đều là một màu, sau đó hắn mới phát hiện bí mật “song cực”. Chỉ khi nào hai loại lôi cầu đồng thời tồn tại với số lượng giống nhau thì mới có thể cân bằng kết cấu năng lượng.

Kỳ Lung Thiên Cốt mà hắn lục lợi ra sau đó cũng không thoát khỏi phạm trù này.

Theo sự biểu diễn của Trần Mộ, vẻ sợ hãi và vui mừng trên mặt Tang Hàn Thủy lộ ra càng dày đặc, sau khi hắn biểu diễn ra Kỳ Lung Thiên Cốt thì Tang Hàn Thủy gần như muốn nhảy lên vì vui mừng và kinh ngạc.

Biểu hiện của Tang Hàn Thủy khiến cho Trần Mộ khẳng định được Song Cực Lôi Cầu tạp nhất định có rất nhiều lai lịch.

409. Chương 403: Chuyên Gia Giám Định

Xem ra Tang Hàn Thủy là một người cực kỳ yêu thích tạp phiên, Trần Mộ âm thầm phán đoán trong lòng. Không cần suy nghĩ hắn cũng biết, đây là “bệnh nghề nghiệp” của Tang Hàn Thủy do mười mấy năm hao tổn tâm tư nghiên cứu những tạp phiên còn lưu lại từ xa xưa.

“Song Cực tạp?” Trần Mộ tò mò hỏi, cái tên này ít đi hai chữ “Lôi Cầu”, như vậy đây mới là tên chính thức của nó. Bất quá tên này hết sức xa lạ đối với hắn.

“Đúng! Chính là Song Cực tạp!” Tang Hàn Thủy dùng sức vẩy vẩy tay, phảng phất như tấm tạp phiên này là của hắn, vẻ mặt hưng phấn giải thích. “Số người biết tấm tạp phiên này có thể nói là rất ít. Ha ha, người không thể tưởng tượng được đâu, nó xuất xứ từ Trung Đạt Thư Phủ.”

“Trung Đạt Thư Phủ?” Lần này đến phiên Trần Mộ giật mình, hắn không thể nghĩ tới tấm tạp phiên trên tay của mình dĩ nhiên có nguồn gốc từ Trung Đạt Thư Phủ - một trong số Lục Đại.”

“Đúng, chính là Trung Đạt Thư Phủ. Trong Lục Đại, Trung Đạt Thư Phủ cũng không nổi tiếng về sức chiến đấu, nhưng nếu như nói đến chế tạo tạp phiên thì bọn họ hoàn toàn xứng danh cực mạnh. Trong lịch sử Trung Đạt Thư Phủ từng xuất hiện rất nhiều chế tạo đại sư, trong số đó có những người cả đời chế tạo vô số, có một số người thành quả rất ít, nhưng những người này đều xứng đáng được gọi là đại sư.”

Sự hứng thú của Tang Hàn Thủy nhanh chóng tăng vọt, hồn nhiên quên đi tình cảnh của chính mình, cao giọng trình bày không ngừng.

“Tào Bạch Nhiên, người chế tạo Song Cực tạp là một trong số đó. Hắn cả đời chỉ để lại hai tấm tạp phiên, một cái là Song Cực tạp, một cái khác là Cửu Mông, những tạp phiên khác đều bị chính tay hắn hủy đi. Song Cực tạp sau nhiều lần đổi chủ, cuối cùng biến mất không có tung tích. Mà một tấm tạp phiên khác, chính là Cửu Mông, lại danh tiếng vang xa. Cho dù là bây giờ, nó cũng là một trong những truyền thừa quan trọng nhất ở Trung Đạt Thư Phủ. Tào Bạch Nhiên nhờ vào Cửu Mông mà lưu danh, trở thành chế tạo đại sư nổi tiếng của Trung Đạt Thư Phủ. Kỳ quái là đối với sự mất tích của Song Cực tạp, Tào Bạch Nhiên vẫn giữ thái độ im lặng, dường như không để ý. Cũng may là chỉ một mình Cửu Mông cũng đủ làm cho danh tiếng của hắn lên đến đỉnh điểm. Tiếc là độ khó của Cửu Mông rất cao, qua các thế hệ rất ít người luyện tập, mà số người nổi danh nhờ nó thì càng ít.”

Sau khi cảm khái, Tang Hàn Thủy càng hưng phấn không hiểu: “Không nghĩ tới Song Cực tạp lại ở trên tay người. Tạp phiên này có cùng cấp bậc với Hoàng Kim Ngôn Tỏa. Nhưng bởi vì Song Cực tạp vừa chế tạo không được bao lâu liền biến mất không có tung tích cho nên ta cũng không biết rõ là nó có truyền thừa hay không. Hoàng Kim Ngôn Tỏa chắc chắn không có truyền thừa bởi vì lưu phái chế tạo ra nó đã bị hủy diệt rất nhiều năm.”

Trong lời nói, Tang Hàn Thủy không khỏi biểu lộ vẻ tiếc hận. Tạp phiên tốt mà không có truyền thừa thì uy lực của nó chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Trần Mộ nghe nói như vậy cũng không có cảm xúc gì, chỉ là tò mò: “Hoàng Kim Ngôn Tỏa là của lưu phái nào?”

Tang Hàn Thủy kiên nhẫn giải thích: “Hoàng Kim Ngôn Tỏa có xuất xứ từ một lưu phái cực kỳ nổi tiếng tên là Ngôn phái. Tạp phiên nổi tiếng của Ngôn phái có trên mười loại, trong đó nổi tiếng nhất là Hoàng Kim Ngôn Tỏa, đó cũng là tạp phiên duy nhất còn có ghi chép cho đến hiện tại. Từ những ghi chép đó thì Ngôn phái từng một thời đạt đến mức cực thịnh trong thời đại lưu phái, nhưng là không biết tại sao bọn họ lại bị hủy diệt trước khi Hải Nạp Phạm Sâm Đặc xuất hiện. Nếu không Hoàng Kim Ngôn Tỏa nhất định khó thoát khỏi vận mệnh bị Hải Nạp Phạm Sâm Đặc cướp đoạt vào Tinh Viện (1).”

“Thời đại lưu phái...” Trần Mộ cảm giác được chính mình và thời đại kia dường như rất có duyên phận. Chẳng hạn như Liễm Tức Pháp, chính là kỹ xảo trấn phái của Thập Tự Dạ, nó cũng là sản phẩm của thời đại lưu phái.

Học vấn phong phú của Tang Hàn Thủy khiến cho Trần Mộ phải nhìn hắn bằng con mắt khác. Hai tấm tạp phiên này hắn đều có thể nhận ra, thậm chí phân tích rất bài bản. Điều này không phải vận khí tốt có thể làm được.

Mắt cái này sẽ được cái khác, trong cái rủi có cái may. Tang Hàn Thủy tốn rất nhiều thời gian mà không tìm được tạp phiên, nhưng điều này cũng khiến cho hắn trở thành một chuyên gia giám định tạp phiên xuất sắc.

“Hai tấm tạp phiên này đều là tạp phiên cao cấp! Vận khí của người thật sự rất tốt!” Tang Hàn Thủy cảm khái, sau đó thần sắc của hắn trở nên ôn hòa: “Chỉ tiếc đều không có truyền thừa, người chỉ có thể tự mình mò mẫm. Nếu người nguyện ý đem Song Cực tạp giao cho Trung Đạt Thư Phủ thì hẳn là có thể đổi được một tấm tạp phiên có truyền thừa khác, nhưng chắc chắn là không thể tốt như tấm tạp phiên này.”

Đây là lời nói chân tình. Theo quan điểm của hần thì tạp phiến mặc dù tốt cũng không thể so sánh với truyền thừa, dù là truyền thừa không đầy đủ cũng có thể làm cho sức chiến đấu của tạp tu tăng lên nhanh chóng. Còn nếu như muốn tự mình mò mẫm thì phải dựa vào năng lực cá nhân và may mắn.

Trần Mộ lắc đầu, từ chối đưa ra ý kiến. Trong bao đựng tạp của hần còn có truyền thừa của Tiết Thức Liên, cần gì phải đi tìm kiếm truyền thừa khác. Hơn nữa theo quan điểm của hần thì không có truyền thừa cũng có chỗ tốt của nó, ung dung tự tại như thiên mã hành không, không bị bất cứ thứ gì trói buộc.

Điều này và phong cách chiến đấu của hần có liên quan. Phong cách chiến đấu của hần chịu ảnh hưởng của Ma quỷ nữ và Duy A, thường hay thay đổi, mạnh về tốc độ và tùy cơ ứng biến. Hần lại am hiểu lợi dụng hoàn cảnh xung quanh, đối với hần mà nói, hần kỳ thật cũng không thích hợp với Hoàng Kim Ngôn Tỏa, mặc dù uy lực của nó rất lớn.

So sánh với Hoàng Kim Ngôn Tỏa, Bách Biến do Trần Mộ chế tạo mặc dù uy lực không bằng nhưng về phương diện linh hoạt lại chiếm ưu thế tuyệt đối. Hai tấm tạp phiến rất khó so sánh cái nào tốt hơn, Bách Biến giống như dao găm trong tay thích khách, mặc dù uy lực không mạnh nhưng có khả năng một kích trí mạng, mà Hoàng Kim Ngôn Tỏa càng phù hợp cho chiến đấu trực diện, cứng đối cứng.

Cứng đối cứng là một trong những phương thức chiến đấu mà Trần Mộ không cảm thấy thích thú nhất.

Trong bao đựng tạp của Trần Mộ còn có một tấm tạp phiến mà hần không biết lai lịch - Xà Kính. Tấm tạp phiến này thần kỳ dị thường, ngay cả Trần Mộ cũng không có cách tránh khỏi sự dò xét của nó, đây là điều mà trước kia hần chưa từng gặp qua.

“Người biết tấm tạp phiến này chứ?” Trần Mộ lấy ra Xà Kính, hướng Tang Hàn Thủy thỉnh giáo. Trong vô thức, Trần Mộ nói chuyện khách khí rất nhiều, hần luôn kính phục những người có bản lĩnh.

“Nó gọi là Xà Kính.” Trần Mộ bổ sung một câu: “Xà Kính?” Tang Hàn Thủy có chút ngạc nhiên tiếp nhận Xà Kính, đặt ở trước mắt rồi cẩn thận xem xét: “Nếu như đây là tấm Xà Kính mà ta biết thì nó hẳn là một loại tạp phiến dùng để dò xét.”

“Đúng, nó là dò xét tạp.” Trần Mộ có chút kinh ngạc, Tang Hàn Thủy quả nhiên có thật tài.

“Vận khí của ngươi thật sự làm cho người ta hâm mộ.” Về mặt Tang Hàn Thủy cực kỳ ngưỡng mộ, nghĩ đến chính mình hao tổn rất nhiều tâm cơ nhưng không thu hoạch được gì, còn người này tùy tiện lại thu thập được nhiều tạp phiến tốt như vậy, trong lòng hần có chút khó mà nuốt trôi.

“Xà Kính là một tấm tạp phiến không nhận được sự chú ý của nhiều người, nó cũng có nguồn gốc từ thời đại lưu phái. Bất quá danh tiếng của nó so với Hoàng Kim Ngôn Tỏa thì không lớn lắm. Cho dù là ở thời đại đó, số người biết đến Xà Kính cũng rất ít.” Về mặt Tang Hàn Thủy cực kỳ quyền uy.

“Tại sao?” Trần Mộ cảm giác có chút khó tin. Hần biết rõ sự mạnh mẽ của Xà Kính, tác dụng của nó cũng không thua kém Hoàng Kim Ngôn Tỏa. Nếu như cho hần lựa chọn một trong hai thì hần nhất định sẽ lựa chọn Xà Kính. Kết cấu của Hoàng Kim Ngôn Tỏa tất nhiên là cực kỳ tinh xảo, uy lực mạnh mẽ nhưng có thể tìm được nhiều loại tạp phiến giống nó. Mà những tạp phiến như Xà Kính thì cực kỳ ít ỏi có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hần không thể tưởng tượng được một tấm tạp phiến mạnh mẽ như vậy lại không được người khác coi trọng.

Chứng kiến về mặt khó tin của Trần Mộ, Tang Hàn Thủy cảm giác được có chút thú vị, liền giải thích: “Điều đó có liên quan đến đặc điểm của thời đại lưu phái. Ở thời đại đó, tạp tu không có phát triển đến tình trạng như bây giờ, tạp tu cũng không phổ biến. Các tạp tu thường có thói quen chiến đấu đơn độc mà không phải là chiến đấu đoàn thể. Người dùng qua Xà Kính hẳn là biết nó thích hợp dùng cho chiến đấu theo đoàn đội mà không phải đơn đả độc đấu.”

Trần Mộ không khỏi gật đầu, Xà Kính đúng là chỉ phù hợp cho tác chiến đoàn đội.

Tang Hàn Thủy hứng thú nói: “Ta nhớ kỹ tấm tạp phiến này là do lưu phái chế tạo ra nó. Lưu phái này hiện tại nằm ở một địa phương bí ẩn trong Bắc Liên Khu. Rất khó tưởng tượng là có rất nhiều lưu phái rất mạnh đều đã bị hủy diệt mà lưu phái nhỏ này vẫn như cũ có thể tồn tại cho đến ngày nay. Bọn họ có thể tồn tại cho đến bây giờ chính là dựa vào Xà Kính. Mặc dù sức chiến đấu của lưu phái này không mạnh

nhưng tinh thần cảnh giác rất cao, người khác khó mà bắt được bọn họ. Thêm vào đó, bọn họ không có danh tiếng, ẩn giấu cực kỳ tốt, nhiều năm như vậy vẫn không bị người khác phát hiện.”

Trần Mộ ngạc nhiên: “Liên bang còn có lưu phái tồn tại? Bọn họ không phải đều đã biến mất hay sao?” Trong suy nghĩ của hắn, năm đó Hải Nạp Phạm Sâm Đặc đột nhiên xuất hiện, đồng thời cũng tuyên bố ngày tàn của các lưu phái. Thời đại lưu phái đã trở thành lịch sử cơ hồ bị mọi người quên mất, không ngờ tới là còn có lưu phái vẫn dai dẳng tồn tại cho tới hôm nay.

“Các lưu phái biến mất? A, làm sao có thể?” Trên mặt Tang Hàn Thủy tràn ngập vẻ châm chọc, cũng không biết là nhắm vào ai: “Coi như là Hải Nạp Phạm Sâm Đặc, hắn dù mạnh đến đâu cũng chỉ là người mà không phải là thần! Thế giới này như thế nào có thể chuyển động theo ý chí của hắn? Các lưu phái còn lại mặc dù chỉ còn một số lượng rất ít so với thời kỳ đó, nhưng cũng còn có hơn một trăm nhà. Bọn họ phân tán tại các địa phương của liên bang, có âm thầm ẩn giấu, cũng có thay hình đổi dạng.”

Không nên xem thường những lưu phái này, lịch sử của bọn họ so với Lục Đại còn lâu hơn. Mặc dù không thể toàn diện như Lục Đại, nhưng ở một số loại tạp phiên, nghiên cứu của bọn họ thậm chí còn sâu hơn Lục Đại.

Hơn nữa mấy năm nay Lục Đại mở rộng thể chế cũng tạo cơ hội cho những người này lợi dụng, trong bọn họ có rất nhiều người trà trộn vào Lục Đại, học tập tri thức của Lục Đại để phát triển hệ thống tạp phiên của chính mình.

Hừ, ta hoài nghi Pháp Á, thế lực từng làm oanh động liên bang cũng rất có khả năng chính là một lưu phái còn sót lại từ thời đại lưu phái. Ha ha, nếu quả thật như vậy thì Lục Đại gặp phiền toái rồi. Cừu hận giữa Lục Đại và những lưu phái này không thể nào xóa bỏ được. Vào giai đoạn cuối của thời đại đó, các lưu phái lớn nhỏ lần lượt bị huyết tẩy. Lục Đại không có tên nào sạch sẽ, mà ngay cả Khổ Tịch Tự, máu tươi trên tay họ năm đó cũng đủ để nhuộm hồng sông A Phạm Ni.”

Lời nói của Tang Hàn Thủy làm cho Trần Mộ mở rộng tầm mắt, thì ra còn có nhiều bí mật như vậy! Trong các cuốn sách lịch sử đều miêu tả giai đoạn này một cách mơ hồ, chỉ là liều mạng ca ngợi Hải Nạp Phạm Sâm Đặc năm đó vĩ đại như thế nào. Hiện tại nghe được những lời này của Tang Hàn Thủy, Trần Mộ mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lịch sử quả nhiên chỉ là lời nói của kẻ chiến thắng a.

(1) Biên tập viên: Nguyên tác là “Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ”. Chỗ này hình như tác giả nhầm lẫn, Hải Nạp Phạm Sâm Đặc là người sáng lập Tinh Viện (không phải Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ), như vậy phải thu gom vào Tinh Viện mới đúng! Mạn phép sửa thành Tinh Viện.

410. Chương 404: Nhiệm Vụ Của Ba Người.

Cái chết của Tổng Thành Ngạn làm suy yếu nghiêm trọng lực lượng của hắn. Những chỉ huy ưu tú như Tổng Thành Ngạn, chỉ cần một người cũng đủ ảnh hưởng đến cục diện phát triển của toàn liên bang. Nghìn quân dễ được, một tướng khó cầu, Đường Hàm Phái hiện tại phải đau đầu với việc đưa ai đến tiếp nhận đội ngũ do các thế lực tạo thành. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn dừng lại ở đây. Sau khi Tổng Thành Ngạn chết đi, ngoại trừ hắn, không ai có thể chế trụ được những người này.

Mệnh lệnh đuổi giết Giải Yến Bạch đã được truyền xuống, bất quá Giải Yến Bạch đột nhiên biến mất không có một chút tin tức, làm như thế nào cũng tìm không ra. Nếu như trong thời gian ngắn có thể tìm được Giải Yến Bạch, rồi đánh chết hắn, thì sự tổn thất danh tiếng của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ sẽ được hạn chế. Làm cho Đường Hàm Phái cảm thấy tức giận nhất là hành động đuổi giết không biết như thế nào lại bị tiết lộ ra ngoài, hiện tại toàn liên bang đều biết chuyện này.

Nếu trong thời gian ngắn không thể giết chết Giải Yến Bạch thì những chuyện đã xảy ra chẳng khác gì một cái bặt tai, uy danh của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ sẽ xuống tới cực điểm.

Đúng lúc này đột nhiên có người gõ cửa.

“Vào đi.” Vẻ mặt của Đường Hàm Phái khôi phục như thường, trên mặt lộ vẻ thản nhiên với nụ cười tự tin, phảng phất giống như không có điều gì có thể làm khó hắn.

Hai nam một nữ đi vào phòng làm việc, đồng thời hướng Đường Hàm Phái thi lễ. Ba người nhìn về Đường Hàm Phái với ánh mắt tràn ngập sùng bái và tôn kính. Bọn họ là một phần tử của Liên bang Tổng Hợp Học Phủ, không chỉ tình cảm đối với Liên bang Tổng Hợp Học Phủ hết sức thâm hậu, hơn nữa còn có lợi ích, hai bên, một bên vinh quang thì tất cả đều vinh quang, một bên có hại thì tất cả mọi người đều có hại. Đường Hàm Phái ngang trời xuất thế làm cho bọn họ đang tuyệt vọng tìm được chỗ dựa. Nhìn thấy vẻ mặt tự tin tươi cười của Đường Hàm Phái, trong lòng bọn họ cũng tràn ngập tin tưởng.

“Ngồi đi, nếu ở trường học còn có thể mời các người uống trà, nhưng hiện tại ở tiền tuyến, chỗ ta cũng không có hàng dự trữ.” Đường Hàm Phái giống như nói chuyện với người trong nhà, giọng nói ôn hòa như gió xuân.

Vẻ mặt của ba người nhu hòa một chút, nhưng bọn họ vẫn ngồi thẳng tắp như cũ. Trong ba người, ở giữa là một người đàn ông ước chừng khoảng 40 tuổi, tóc uốn cong, râu mép rất rậm, ánh mắt sắc bén, ngồi ở đó giống như một tượng đá. Ở bên trái hắn là một mỹ nữ khí chất lạnh như băng, trên người mặc quân phục hiện ra vẻ mạnh mẽ. Ở bên phải hắn là một nam tử hơi gầy khoảng 30 tuổi, ánh mắt lạnh lùng, hắn ngồi ở đó phảng phất tỏa ra hàn khí.

Ba người này đều là quân nhân của quân đoàn 1. Bọn họ mỗi người ở trong quân đoàn 1 ít nhất cũng đã 3 năm, người lâu nhất là 7 năm. Đây là những người mà Đường Hàm Phái chọn lựa ra từ phía Vệ Nguyệt Thanh, bọn họ đều đã được xóa tên trong quân đoàn 1. Người ở giữa tên là Tư Đông Khấu, mỹ nữ gọi là Y Nhu, nam tử ánh mắt lạnh lùng tên là Phòng Hàn.

Cả ba người đều là cao thủ nổi danh ở quân đoàn 1, nhất là Tư Đông Khấu càng nằm trong danh sách những cao thủ đứng đầu. Còn Y Nhu và Phòng Hàn chính là những nhân vật nổi bật khi còn ở trường học, trải qua mấy năm rèn luyện ở quân đoàn, thực lực của bọn họ đã sớm xưa không bằng nay.

Đánh giá ba người ngồi ngay ngắn trước mặt, Đường Hàm Phái lộ ra vài phần hài lòng. Tập tu từ trong quân đoàn đi ra quả nhiên khác biệt, các đệ tử trong trường học không thể nào so sánh được.

“Lần này gọi các người đến là có một nhiệm vụ quan trọng giao cho các người.” Ánh mắt của Đường Hàm Phái nhìn chằm chằm ba người.

Trong lòng ba người có chút khẩn trương, bất quá trên mặt vẫn thủy chung bảo trì sự trấn định. Tư Đông Khấu gật đầu, trầm giọng nói: “Chúng ta nhất định dốc hết sức lực, không dám trễ nải!”

Đường Hàm Phái cười cười, phất phất tay: “Không cần khẩn trương, trước tiên ta sẽ nói một chút, nhiệm vụ lần này mặc dù rất quan trọng, nhưng an toàn của các người còn quan trọng hơn. Ta cho phép các người tự do quyết định, khi cần thiết có thể buông tha cho nhiệm vụ.”

Ba người cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng đồng thời cũng cảm giác hào hùng. Độ khó của nhiệm vụ lần này chỉ sợ tương đối lớn, ngay cả Đường Hàm Phái đại nhân cũng không cho rằng bọn họ nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ lần này, các người phải đi khu Thiên Đông Lý một chuyến.” Đường Hàm Phái thản nhiên nói.

Ba người nhìn nhau, bọn họ không nghĩ tới đại nhân dĩ nhiên lại phái bọn họ đi khu Thiên Đông Lý. Trên thực tế, tình huống ở nơi này cũng không tốt. Bọn họ mặc dù đánh bại Trung Đạt Thư Phủ, nhưng tùy thời có thể gặp phải phản công của Pháp Á. Trong tình huống cần người như hiện tại, không ngờ đại nhân lại phái ba người tới khu Thiên Đông Lý, điều này làm cho bọn họ cảm thấy có chút hồ đồ. Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng ba người cũng không có mở miệng, bọn họ yên lặng chờ Đường Hàm Phái đại nhân nói tiếp.

“Sắp tới ở khu Thiên Đông Lý sẽ phát sinh một chuyện rất lớn, Sương Nguyệt Hàn Châu đang chuẩn bị xúc tiến một lần hội nghị, tất cả các thế lực lớn của khu Thiên Đông Lý đều được mời tới đó. Bọn họ muốn mượn cơ hội tập hợp tất cả lực lượng của khu Thiên Đông Lý. Một khi bọn họ hoàn thành chuyện này, chúng ta khó mà sống nổi. Hừ, đám người Mạc Doanh kia chỉ biết mỗi tranh đấu tàn nhẫn, hồn nhiên không

biết nguy cơ đang đến gần. Nhiệm vụ của các người lần này chính là đại biểu thân phận của ta, đi tham gia hội nghị, không được để cho bọn họ thành công liên minh với nhau.”

Về mặt của Đường Hàm Phái âm trầm, hần hiển nhiên hết sức kiêng kỵ kế hoạch đang được tiến hành của Sương Nguyệt Hàn Châu.

Chứng kiến vẻ mặt khó hiểu của ba người, Đường Hàm Phái than khẽ trong lòng, ba người này thực lực mạnh mẽ, nhưng khả năng nhìn xa trông rộng rất kém. Sự kiện lần này hết sức quan trọng, hần không thể không cẩn thận giải thích: “Một khi Sương Nguyệt Hàn Châu hoàn thành việc liên minh, mấy nhà khác cũng sẽ noi theo, nhưng chúng ta lại không thể. Khác với năm nhà kia có được những khu vực rộng lớn, chúng ta chỉ có một địa phương nhỏ ở kinh đô, không thể nào so sánh với bọn họ về nhân số và tài nguyên thiên nhiên. Đến lúc đó người thứ nhất bị rơi rụng chính là Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ chúng ta.”

Ba người đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Các người sau khi đến đó cần phải nghĩ biện pháp ngăn cản chuyện này. Tình huống của trường học các người cũng biết, không có cách nào đem tới quá nhiều trợ lực, nhưng các người phải nhớ kỹ trong lòng, phía sau lưng các người là Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, là ta Đường Hàm Phái!” Đường Hàm Phái nói ra những lời này một cách hùng hồn khiến cho nhiệt huyết của ba người sôi trào.

“Các người cần phải lợi dụng thật tốt ưu thế này, tận lực mượn sức các thế lực khác. Các người đi lần này, ở bên kia sẽ có người tiếp ứng. Nếu ta đoán không sai thì Pháp Á và Mạc Doanh cũng sẽ phái người đến ngăn cản. Bọn họ cũng giống như chúng ta, không thể dễ dàng tha thứ cho Sương Nguyệt Hàn Châu đem các thế lực khu Thiên Đông Lý tập hợp lại. Nếu điều đó xảy ra, bọn họ sẽ hoàn toàn bị trục xuất khỏi khu Thiên Đông Lý. Các người có thể lựa chọn cơ hội thích hợp mà kết thành đồng minh với bọn họ.”

Ba người đều lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Về phần công việc cụ thể như thế nào, các người tùy ý hành động theo hoàn cảnh, ta cũng không thể cho các người ý kiến có tính xây dựng nào cả.” Đường Hàm Phái ân cần dặn dò: “Bất quá mặc kệ thế nào, sự an toàn của các người là trên hết, có các người ta càng thêm tin tưởng vào tương lai!”

Trong lòng ba người cảm thấy ấm áp vô cùng, Y Nhu bỗng đứng thi lễ, nghiêm nét mặt nói: “Xin đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định không phụ lòng mong đợi.”

Hai người khác cũng hành lễ, cùng nói: “Chúng ta nhất định không phụ lòng mong đợi!”

Đường Hàm Phái hài lòng gật đầu: “Ta rất tin tưởng năng lực của các người, bằng không chuyện quan trọng như vậy ta cũng sẽ không giao. Được rồi, các người đi lần này tiện thể dò hỏi tung tích của một người.”

Đường Hàm Phái lấy ra một tấm huyển tập để vào trong độ nghi của máy chiếu, trên màn hình lập tức hiện ra hình ảnh của một thanh niên.

“Người này là ai?” Phòng Hàn hỏi, lời nói của hần âm u như rắn độc lè lưỡi, không có một chút nhiệt độ.

“Người này gọi là Tào Đông (1), hần là người chế tạo dây số tạp phiến.”

“A.” Y Nhu không nhịn được hét lên, mà vẻ mặt của hai người khác cũng cực kỳ hoảng sợ. Danh tiếng của dây số tạp phiến rất lớn, trong thời gian này không gì có thể so sánh, mà người chế tạo ra chúng vẫn là một điều cực kỳ bí mật. Không ai biết vị chế tạo đại sư trong truyền thuyết này đến tột cùng là ai, những suy đoán về thân phận của hần vẫn không ngừng lại. Làm cho người khác kỳ quái là sau một đoạn thời gian, nhân vật phong vân này đột nhiên biến mất không có tung tích.

“Thật trẻ tuổi, hần thật sự là người chế tạo ra dây số tạp phiến sao?” Ánh mắt của Y Nhu lộ vẻ không thể tin nổi. Người thanh niên trước mắt nhìn qua hết sức bình thường, trừ bỏ ánh mắt có chút thâm trầm, những đặc điểm khác không có gì nổi bật. Nhìn kỹ một lúc, Y Nhu liền nhìn ra một số nét đặc biệt, hần khoảng hai mươi tuổi, trên mặt không sao che giấu được vẻ non nớt, nhưng trong vẻ non nớt thoáng hiện một chút thâm trầm làm cho nàng cảm thấy hết sức kỳ quái, dường như người thanh niên này đã trải qua không ít chuyện đau buồn, thăng trầm trong cuộc sống.

“Hắn gọi là Tào Đông, cũng là mục tiêu lần này của các người. Hắn từng hợp tác với ta một lần ở thành phố La Dữ, dưới tay hắn có nhân tài có thể kiến tạo được Hải Tinh Bảo, đối với chúng ta mà nói điều này hết sức có giá trị. Về phần giá trị của hắn, ta nghĩ rằng cũng không cần phải nhiều lời. Nơi dừng chân đầu tiên của hắn sau khi đến khu Thiên Đông Lý là trấn Pha Đế Nhĩ Mạn, tiếp đến là trấn Tượng Thụ, sau đó liền biến mất. Người của chúng ta đã lục soát những vùng xung quanh hai địa phương này nhưng không thu hoạch được gì.”

Ánh mắt của Đường Hàm Phái trở nên thâm trầm, hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Lực lượng của chúng ta tại khu Thiên Đông Lý không mạnh lắm, hơn nữa ta cũng không muốn gây sự chú ý cho Sương Nguyệt Hàn Châu cho nên việc tìm kiếm bị hạn chế tại quy mô nhất định. Các người đi lần này, cần lưu tâm một chút. Ta từng tiếp xúc với Tào Đông, hắn khẳng định sẽ không buông bỏ đám thủ hạ của mình. Những người đó nếu đến khu Thiên Đông Lý nhất định cần phải khuếch trương, các người phải chú ý những nơi xa xôi, thế lực không lớn không nhỏ mới thành lập không lâu.”

Ba người không khỏi cảm thấy khiếp sợ trong lòng, Đường Hàm Phái đại nhân một hơi nói nhiều như vậy, chứng tỏ hắn coi trọng người thanh niên tên là Tào Đông này đến mức nào.

“Nếu có tin tức của hắn, mà tình huống chúng ta không thể thu nhận được hắn, thì các người phải tìm tất cả biện pháp tiêu diệt hắn, ngàn vạn lần không được cho các thế lực khác lôi kéo, đặc biệt là Sương Nguyệt Hàn Châu.” Ánh mắt của hắn lạnh lùng đảo qua khuôn mặt trắng bệch của ba người, nói từng tiếng một: “Hắn là người có thể làm thay đổi sự cân bằng của Liên bang!”

“Rõ!” Chịu ánh mắt như sấm sét của Đường Hàm Phái, ba người phản ứng theo bản năng đứng lên hành lễ.

Đường Hàm Phái đột nhiên cười cười, vẻ ngưng trọng trên khuôn mặt tan thành mây khói, ba người lại cảm thấy không khí xung quanh phảng phất trở nên dễ chịu. Hắn vẫy vẫy tay, tùy ý nói: “Các người ngồi đi, cũng không biết có phải do ta miễn cảm quá hay không, mặc dù chỉ gặp hắn một lần, nhưng hắn làm cho ta cảm giác không giống những người khác. Các người đi lần này, quan trọng nhất là chuyện liên minh của Sương Nguyệt Hàn Châu, còn việc tìm người đánh phải nhờ vào vận khí. Được rồi, các người về chuẩn bị, nhanh chóng rời đi.”

“Rõ!” Ba người nghiêm nghị hành lễ.

(1) BTV: Ở đây nguyên văn là “Trần Mộ”, nhưng do ở chương sau tác giả đính chính là “Tào Đông” (đúng là phải dùng cái tên này!) nên có sửa lại. Đường Hàm Phái gặp và quen biết Trần Mộ khi Trần Mộ đang mang tên giả là Tào Đông.

411. Chương 405: Hùng Tâm Của Mạc Bố Lý.

“Mạc đoàn trưởng có việc gì sao?” Giọng nói của Thanh Thanh mờ ảo như mây khói dường như không thuộc về thế giới phàm tục.

Mạc Bố Lý cảm thấy đau xót trong lòng, loại cảm giác xa cách này ngay từ lúc đầu cho đến giờ vẫn không hề thay đổi. Cho dù là hiện tại, khoảng cách giữa chính mình và nàng không thể gần thêm được chút nào. Hắn không biết làm như thế nào để xích lại gần hơn nữ nhân này, nàng như là người không nên xuất hiện ở nhân gian. Nàng không cần biểu hiện thì sự lạnh lùng từ trong xương cốt cũng lộ ra, sự lạnh lùng này khiến cho Mạc Bố Lý cảm thấy ngột thở.

Nhìn khuôn mặt trang nhã như tranh của nàng trên màn hình, Mạc Bố Lý cảm thấy cực kỳ mê đắm. Hắn rất nhiều lần muốn nói ra tình cảm của mình cho nàng biết, nhưng mỗi lần đều bị nàng tránh né một cách xảo diệu. Nàng là một người cực kỳ thông minh và tinh tế, giống như một vị khách quý không lường được, hắn chưa kịp ra chiêu thì đã bị phong kín các con đường tấn công. Mỗi lần hắn muốn mở miệng nàng luôn biết trước mà chuyển hướng đề tài hoặc là gạt bỏ đi.

Bất quá Mạc Bố Lý vốn là một nhân vật hào kiệt, trong lòng khó chịu nhưng trên mặt không có một chút lộ ra, cười nói: “Có một việc rất quan trọng muốn nhờ trí tuệ của Thanh Thanh tiểu thư trợ giúp một chút.”

“Mạc đoàn trưởng quá khen, một lát nữa Thanh Thanh sẽ tới.” Thanh Thanh trầm ngâm chỉ chốc lát rồi gạt đầu một cách sáng khoái.

Một phút sau, Thanh Thanh đi vào phòng làm việc của Mạc Bố Lý.

Mạc Bố Lý đem tấm thiệp mời trên tay ra: “Ta vừa nhận được hôm nay, rất có ý tứ.”

“Sương Nguyệt Hàn Châu?” Thanh Thanh có chút kinh ngạc nhưng lại lộ ra vẻ dăm chiêu.

“Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới Sương Nguyệt Hàn Châu vào lúc này lại tổ chức đại hội này, thật là có chút sâu xa.” Trên khuôn mặt cường tráng của Mạc Bố Lý thoáng hiện ra một nụ cười thâm thúy.

Thanh Thanh đem thiệp mời trả lại cho Mạc Bố Lý, thản nhiên nói: “Sương Nguyệt Hàn Châu muốn mượn cơ hội tập hợp lực lượng của khu Thiên Đông Lý, hiện tại thời cơ vừa đến.”

“Ha ha, quả nhiên là anh hùng thường có những suy nghĩ giống nhau.” Mạc Bố Lý sang sảng cười lớn, đột nhiên ánh mắt sáng rực, khí phách tỏa ra bốn phía: “Thanh Thanh tiểu thư thấy chúng ta có khả năng được chia một chén canh hay không?”

“Trước kia thì không đủ, nhưng hiện tại miễn cưỡng có khả năng tranh giành.” Thanh Thanh không chịu một chút ảnh hưởng nào, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ.

Khí phách của Mạc Bố Lý đột nhiên biến mất không còn một chút tầm hơi, hần cười khổ vuốt cằm: “Thanh Thanh tiểu thư nói rất đúng. Chỉ có thể miễn cưỡng tranh giành, ài, dù sao miễn cưỡng cũng được.”

Hai người đều biết rõ trong lòng, Sương Nguyệt Hàn Châu muốn nhân cơ hội này đem toàn bộ các lực lượng lớn nhỏ của cả khu Thiên Đông Lý tập hợp thành một đại liên minh, nhằm tăng cường khả năng sinh tồn ở thời loạn lạc này.

Một khi liên minh này có thể hình thành thì điều đó có nghĩa là một thế lực cực kỳ mạnh mẽ ra đời, đem toàn bộ lực lượng của một Hoa khu tập hợp cùng một chỗ, tạo ra thế lực mới mạnh mẽ và kinh khủng chưa từng có từ trước đến nay.

Một đoàn thể quy mô lớn như vậy không riêng một thế lực nào có thể khống chế, ngay cả Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không được. Kết quả cuối cùng thế nào, điều này nhất định cần sự thỏa hiệp giữa các thế lực. Làm sao để có thể giành được lợi ích nhiều nhất mới là điều khiến Mạc Bố Lý để ý.

Không thể không nói, sự quyết đoán của Sương Nguyệt Hàn Châu vượt quá sự tưởng tượng của mọi người. Vì có thể đạt được mục đích, bọn họ thậm chí nguyện ý buông tha cho quyền khống chế tuyệt đối. Có thể tưởng tượng nếu đoàn thể này thành hình thì Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ chiếm cứ vị trí quan trọng nhất. Mặc dù bọn họ không thể quyết định đường lối của tổ chức này nhưng ở mức độ nào đó có thể ảnh hưởng rất lớn đến phương hướng của nó.

Mạc Bố Lý cũng rất rõ ràng, một khi liên minh được hình thành thì khu Thiên Đông Lý không còn không gian sinh tồn cho các thế lực khác. Nếu đã như thế, không bằng gia nhập sớm một chút, có thể chiếm cứ một chỗ nhỏ nhỏ, như thế càng phù hợp lợi ích của Tuyết Hoa tập tu đoàn.

Thời gian này, bởi vì sử dụng dung dịch kích thích cảm giác nên sức chiến đấu của Tuyết Hoa tập tu đoàn tăng lên rất nhiều. Với tình hình hiện tại, sức chiến đấu của Tuyết Hoa tập tu đoàn càng lớn thì lợi ích thu được càng nhiều, điều này khiến cho Mạc Bố Lý cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

“Mạc đoàn trưởng có tin tức gì về Trần Mộ hay không?” Thanh Thanh đột nhiên hỏi.

“Trần Mộ?” Mạc Bố Lý liền cảm thấy trong lòng khá khó chịu, bất quá vẻ mặt của hắn vẫn bình thường, lắc đầu: “Còn không có. Người của chúng ta vẫn theo dõi bên ngoài trụ sở của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, nhưng cho đến bây giờ vẫn không phát hiện được bất cứ tin tức gì về Trần Mộ.”

“Hắn đi đâu chứ?” Thanh Thanh nhíu mày, khê thì thào. Đây là điều khiến nàng cảm thấy nghi hoặc, phái ra rất nhiều người nhưng lại không tìm thấy tung tích của Trần Mộ. Du lịch quái gì chứ, cái lí do chó má, nàng không tin, một vị chế tập sư đi ra ngoài một mình lâu như vậy mà không có một chút tin tức? Ngay cả tập tu trong lúc cục diện liên bang hỗn loạn như vậy cũng sẽ không đi ra ngoài du lịch.

Hắn rốt cuộc đi làm cái gì? Lòng hiếu kỳ của Thanh Thanh bị kích thích tới cực điểm, nhưng hết lần này tới lần khác không có một chút manh mối.

Mạc Bố Lý thẳm giật mình trong lòng, cũng không đáp lời, đơn giản làm bộ nhìn chăm chăm vào tấm thiệp mời trên tay đến ngáy người.

Một lúc sau, Thanh Thanh ngẩng đầu, bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài.

“Chuyện liên quan đến Trần Mộ, cảm phiền Mạc đoàn trưởng giúp đỡ. Về phần đại hội, nếu được thì xin cho Thanh Thanh đi theo.”

* * *

Trần Mộ nhìn Tang Hàn Thủy trước mặt, cảm thấy có chút khó xử. Ý định ban đầu của hắn là hỏi xong sẽ dứt khoát giết chết, nhưng Tang Hàn Thủy hợp tác rất nhiệt tình, hơn nữa học thức của hắn cũng nhận được sự tôn trọng của Trần Mộ. Trần Mộ mặc dù không kiêng kị việc giết người nhưng từ bản chất mà nói, hắn vẫn chỉ là một thanh niên bình thường mà thôi.

Nếu đem thả Tang Hàn Thủy thì sẽ có quá nhiều tai họa ngầm và những yếu tố không xác định.

Khóe mắt chợt liếc về phía Duy A đang chỉ đạo Bộ Mạc huấn luyện, trong lòng chợt nảy ra một ý tưởng.

“Duy A, hắn giao cho người. Đừng cho hắn chạy.” Trần Mộ hướng về phía Duy A nói.

Duy A ừ một tiếng, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Tang Hàn Thủy một cái. Tang Hàn Thủy thở phào một hơi, không ai nguyện ý chết, hắn cũng không ngoại lệ. Hắn hiện tại chỉ lo hai người này sẽ dùng thủ đoạn gì để thu thập chính mình, trong lòng khó tránh khỏi có chút lo sợ. Bất quá hắn cũng biết, dưới tình huống không có độ nghi và tạp phiền, hắn giống như một phé nhân mà thôi.

Hơn nữa tâm tính hắn trải qua biến hóa, luồng lệ khí đã tiêu tán. Hắn rất giỏi trong việc quan sát nét mặt, biết rằng Kiều Nguyên dường như cũng không muốn giết chính mình. Sự thay đổi thái độ của Kiều Nguyên khiến cho hắn ít nhiều cảm thấy kinh ngạc, nhưng đối với hắn mà nói, đây đúng là chuyện tốt.

Hắn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn mấy người Kiều Nguyên tiến hành huấn luyện.

Cảnh tượng trước mắt và những tin tức tình báo mà hắn có được hoàn toàn khác biệt. Dựa theo tình báo thì Kiều Nguyên chỉ có một mình. Từ khi nào bên cạnh hắn lại có thêm hai người?

Nhìn hai người này, Tang Hàn Thủy càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Kẻ tên là Duy A đang chỉ đạo đứa nhỏ tiến hành huấn luyện, không ngờ bọn họ lại đang tiến hành những huấn luyện của vô tạp lưu! Vô tạp lưu, trời ạ! Bây giờ còn có người luyện tập vô tạp lưu! Tang Hàn Thủy cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không biết từ lúc nào mồ hôi đã toát ra ướt hết lưng.

Khi hắn chứng kiến Duy A biểu diễn, một quyền đánh nát bảy tấm bia ngắm cực kỳ chắc chắn, hai tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Hiện tại hắn mới hiểu được tại sao Kiều Nguyên lại bảo Duy A canh giữ chính mình.

Trời ạ, tên này quả thật không phải là người!

Chính mình không có độ nghi, không có tạp phiền, ở trước mặt kẻ không phải là người này không khác gì một con gà. Trong đầu hắn, chính mình biến thành một con gà yếu bị một bàn tay mạnh mẽ bóp cổ nâng giữa không trung. Hai chân dấy dựa đạp giữa không trung, mà bàn tay kia không khác gì một gọng kìm bằng sắt cứng rắn....

Tang Hàn Thủy vô ý vuốt vuốt cổ của mình, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn tấm bia ngắm nát bấy. Hắn thừa hiểu cổ của hắn không sao cứng bằng tấm bia kia.

Tốt nhất nên cách xa người này một chút, Tang Hàn Thủy có chút hoảng sợ, thầm nghĩ trong lòng.

Trải qua sự sợ hãi, Tang Hàn Thủy rất nhanh thích ứng. Chứng kiến lực phá hoại của Duy A không ngừng bày ra, hắn bắt đầu chết lặng. Hắn hiện tại càng cảm thấy tò mò chính là, Kiều Nguyên đến tột cùng có lai lịch như thế nào? Bên cạnh hắn không ngờ lại có cao thủ vô tạp lưu lợi hại như thế, nhưng lại ẩn giấu rất tốt.

Tang Hàn Thủy đột nhiên cười, các dòng chảy ngầm ở thành phố Trát Nhĩ Kiền đang kích động. Hắn rất chờ mong, khi các thế lực ngầm này phát sinh xung đột, thì sẽ tạo ra kết quả như thế nào?

Rất nhanh liền tới giờ ăn cơm, lần này thức ăn đưa tới so với bình thường nhiều hơn rất nhiều. Nguyên nhân có lẽ là do A Tang chứng kiến Trần Mộ đem Tang Hàn Thủy đi vào phòng huấn luyện.

“Ăn chậm một chút.” Trần Mộ nhìn Bộ Mặc ngẫu nhiên ăn như hổ đói, có chút lo lắng nói. Cách ăn cơm của Bộ Mặc thật sự khiến cho người khác cảm thấy có chút sợ hãi, cơm trên khay dường như trực tiếp tiến vào trong mồm của hắn.

Trần Mộ vừa mới ăn được ba miếng thì cái khay trước mặt Bộ Mặc đã hết sạch.

Khi Trần Mộ ăn được một nửa khay cơm thì Bộ Mặc đã ăn xong ba suất. Trừ bỏ Duy A còn có thể giữ bình tĩnh, Trần Mộ và Tang Hàn Thủy đã hoàn toàn ngây người. Trước kia Trần Mộ vẫn cảm thấy sức ăn của mình không đến nỗi nào, nhưng đến bây giờ hắn mới biết được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (1).

Đột nhiên Trần Mộ cảm giác được Duy A dường như cảm thấy hứng thú đối với việc ăn nhiều ăn khỏe. Con chó mập cũng như thế, mà Bộ Mặc thì càng tiến thêm một bước.

Vì vậy Trần Mộ không thể không gọi thêm năm suất cơm nữa.

Kết quả thống kê cuối cùng như sau, một mình Bộ Mặc ăn hết mười hai suất cơm tiêu chuẩn. Mọi người không biết nói gì hơn, bao gồm cả Trần Mộ.

* * *

Bên trong Tuyết Ti Trùng sơn cốc.

Sắc mặt của Ba Cách Nội Nhĩ và Hề Bình không tốt lắm.

“Bên ngoài có người theo dõi.” Ba Cách Nội Nhĩ trầm giọng nói, hắn đối với việc này dường như cực kì quen thuộc: “Đã điều tra ra là ai chưa?”

“Ừ, đã điều tra xong. Là người của Tuyết Hoa tạp tu đoàn.” Sắc mặt của Hề Bình cũng rất khó coi. Bọn họ không ngờ Tuyết Hoa tạp tu đoàn dĩ nhiên lại phái người âm thầm theo dõi, đây là một loại tín hiệu không tốt.

“Tuyết Hoa tạp tu đoàn? Bọn họ muốn làm cái gì?” Ba Cách Nội Nhĩ cau mày. Theo lý thuyết thì vào lúc này bọn họ và Tuyết Hoa tạp tu đoàn đang trong thời kỳ trắng mắt, tại sao đối phương lại có hành động thiếu hữu nghị như vậy?

“Còn không biết.” Hề Bình đột nhiên nói: “Người còn nhớ rõ chứ? Lần trước đoàn trưởng Mạc Bố Lý của Tuyết Hoa tạp tu đoàn còn hỏi qua tin tức về ông chủ, lúc ấy ta cảm thấy có chút kỳ quái. Chúng ta vừa mới đạt thành hiệp nghị, có chuyện gì mà hắn phải tìm đến ông chủ?”

“Có khả năng!” Ba Cách Nội Nhĩ bỗng nhiên hiểu ra điều gì: “Những kẻ theo dõi này sau đó mới xuất hiện, chẳng lẽ mục tiêu của bọn họ là ông chủ?”

Ba Cách Nội Nhĩ và Hề Bình hai người hai mắt nhìn nhau, sắc mặt âm trầm

(1) Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: trời cao có trời cao hơn, người tài có người tài hơn!

(***) Cuối chương này, tác giả có hướng độc giả tạ lỗi do cần đính chính phải gọi Trần Mộ là “Tào Đông”. Thiết nghĩ ở đây cái tên “Trần Mộ” thì Thanh Thanh đã biết, nên Mạc Bố Lý cũng chắc chắn biết, thành ra chương này không thay đổi cách gọi, còn chương trước (404) Đường Hàm Phái chỉ biết đến “Tào Đông”, do đó cần thay “Trần Mộ” thành “Tào Đông” như ý tác giả (đã thực hiện thay đổi!)

412. Chương 406: Tiểu Hải

“A, bọn họ tới nhanh nhỉ. Không biết là ai bố trí ra cục diện này, chúng ta thuận tiện giúp bọn họ một phen.” Giọng nói ngọt ngào mềm mại, mang theo một chút cảm giác lười biếng.

Ngồi ở trên chính là Pháp Á phu nhân, người từng xuất hiện tại Lars. Trên khuôn mặt của nàng vẫn mang mạng che mặt như cũ, hai mắt cực kì câu hồn nhiếp phách khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

Nếu như Trần Mộ gặp nàng hẳn sẽ rất kinh ngạc tại sao lần nọ Tiểu Nguyên không giết chết nàng? Hẳn cũng nhất định rất buồn bực bởi nàng làm cách nào mà có thể chạy trốn khỏi thành phố Lars?

“Căn cứ tình báo của chúng ta, là Thiên Vân.” Tên tạp tu không dám ngẩng đầu lên, đôi mắt của phu nhân thực sự rất hấp dẫn, hẳn chỉ e tại trước mặt phu nhân làm ra cử chỉ không phải. Thân phận của phu nhân cực kì tôn quý, chỉ cần hơi lộ vẻ khinh nhờn một chút thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Không chỉ riêng hẳn mà tất cả các tạp tu đều thành thật cúi đầu, không dám tiếp xúc với đôi mắt kia.

Phu nhân cười khúc khích: “Thiên Vân nếu có tầm nhìn toàn cục như vậy thì tình hình đã không giằng co như hiện tại.”

“Phu nhân sáng suốt.”

“Ha ha, không cần nịnh bợ. A, chuyện lần trước ta bảo các người điều tra kết quả thế nào?” Phu nhân vừa cười vừa nói nhưng từ trong cặp mắt hàn khí bắn ra bốn phía.

“Phu nhân, chúng ta đã huy động toàn bộ lực lượng tại khu Thiên Đông Lý, nhưng kết quả thu được rất nhỏ.” Tên tạp tu nơm nớp lo sợ, cẩn thận trả lời: “Tào Đông mà ngài nói chính xác từng tiến vào khu Thiên Đông Lý, bọn họ cuối cùng biến mất ở trấn Tượng Thụ, hơn nữa chúng ta còn phát hiện ra Liên Bang Tổng Hợp học phủ dường như cũng đang tìm kiếm bọn họ.”

“Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ?” Ánh mắt của phu nhân chợt sáng lên, nàng thì thào nói: “Chẳng lẽ Đường Hàm Phái cũng cảm thấy hứng thú đối với hẳn?” Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, chợt bừng tỉnh, tự nhủ: “Không sai, Đường Hàm Phái mua được Hải Tinh bảo của hẳn. Hừ, nếu không có Hải Tinh bảo, hẳn làm sao có thể giết chết Tiểu Nguyên? Khó trách, khó trách!”

Nghe phu nhân lẩm nhẩm, những người đứng dưới không một ai dám lên tiếng, mọi người cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Phu nhân trầm ngâm trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Dưới tay Tào Đông có hai đầu lĩnh, một người tên là Bagnell, người kia gọi là Hề Bình. Nếu như tra không ra Tào Đông thì các người có thể điều tra hai người kia xem sao. Nhớ kĩ, có tin tức gì phải lập tức báo cáo cho ta, bất kể lúc nào.”

“Vâng!” Các tạp tu đồng thời nhận lệnh.

Suy nghĩ của phu nhân có chút lan man, những gì đã trải qua ở thành phố Lars, cả đời này nàng sẽ không thể nào quên được. Luôn tự cho mình là cơ trí không ai sánh bằng, nhưng lần đó nàng chịu đả kích trầm trọng. Sau đó nàng mới biết được hết thấy đều do tên Tào Đông kia âm thầm ra tay. Buồn cười hơn là chính mình lại không hề cảm giác, thiếu chút nữa nàng trở thành một trong những vong hồn ở thành phố Lars.

Vô luận ra sao nàng cũng không có cách quên được người này. Tào Đông, người chờ đấy! Phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ.

Lúc này một tên thủ hạ tiến lên, cẩn thận hỏi: “Phu nhân, còn Kiều Nguyên thì làm sao bây giờ?”

“Kiều Nguyên?” Nàng đã xem qua tư liệu về Kiều Nguyên, khuôn mặt xấu xí kia khiến nàng khắc sâu ấn tượng. Cao thủ mới xuất hiện trên Hắc Tuyền Tinh bảng, hẳn lại vừa mới đánh bại Đẳng Hàm. Có thể nói hẳn đang phong quang vô cùng. Làm cho nàng cảm thấy kì quái chính là Kiều Nguyên tựa như từ dưới đất đột nhiên xuất hiện, bọn họ tra không ra bất cứ tin tức gì của hẳn.

Phu nhân trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Chúng ta có khả năng mời chào hẳn hay không?”

Mấy vị tạp tu hai mắt nhìn nhau, một tạp tu có vẻ chần chờ nói: “Khả năng này không lớn, Tăng Vũ Sơn cũng từng đến gặp hẳn với mục đích này nhưng bị cự tuyệt.”

“A, Nếu đã như vậy thì không cần phải quan tâm đến hẳn.” Nàng duỗi cái lưng mỗi một cách lười biếng, trong miệng phát ra tiếng rên rất nhỏ khiến cho huyết áp trong cơ thể các tạp tu đột nhiên đồng thời tăng mạnh.

Nhìn thấy vẻ xấu hổ của các tạp tu, phu nhân cười khanh khách rồi nói: “Chuyện ở Trát Nhĩ Kiền cứ để cho Thiên Vân làm, chúng ta chỉ cần đứng xem là được.”

“Vâng.”

Tài liệu đã thu thập đầy đủ, Trần Mộ cũng bắt đầu tiến hành công việc. Mặc dù có một đoạn thời gian không chế tạo tạp phiên, nhưng động tác của hắn không hề có một chút cảm giác lạ lẫm. Vì tránh bị quấy nhiễu, hắn không thể không tìm một căn phòng khác.

Mặc dù hắn đã quen thuộc với lý luận của trù tạp, nhưng số lần chế tạo trù tạp lại ít đến thương cảm, hơn nữa lần này mục đích của hắn cực kỳ rõ ràng, hắn muốn chế tạo một tấm trù tạp chuyên dùng để tính toán.

Tấm trù tạp này chỉ có một chức năng, đó là tính toán. Trù tạp vốn được sử dụng để tính toán, nhưng mức độ tính toán như vậy không thể khiến Trần Mộ cảm thấy hài lòng. Hắn quyết định phát huy đến tận cùng khả năng tính toán của trù tạp.

Tiêu tốn ba ngày, hắn rốt cuộc chế tạo thành công.

Thân tạp có màu xám, cấu vân có màu cà phê, không bắt mắt lắm. Trên thân tạp tìm không được bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ nó là một tấm tạp phiên cao cấp. Tấm tạp phiên này là sản phẩm thí nghiệm mà Trần Mộ lần đầu tiên vận dụng lý luận trù tạp để chế tạo ra.

Nó không hề giống bất kỳ tấm tạp phiên nào mà Trần Mộ chế tạo ra trước đó. Cấu vân mặt ngoài tấm tạp phiên cực kỳ dày đặc, rất nhiều đường nét mảnh mai và tinh tế như sợi tóc, hai mặt tạp phiên đều hiện đầy những đường nét này. Những đường nét này cực kỳ phức tạp, ngay cả Trần Mộ liếc mắt nhìn qua cũng cảm giác đau đầu.

Khi thành phẩm hiện ra trước mắt hắn, hắn cảm thấy có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, không ngờ mình có thể hoàn thành một tấm tạp phiên phức tạp như thế! Tiếp theo đó, cảm giác tự hào tràn ngập trong lòng hắn.

Lúc đầu hắn chỉ biết chế tạo thể năng lượng một sao, đến bây giờ có thể chế tạo ra tạp phiên phức tạp như vậy. Trong lúc bất tri bất giác, hắn chợt phát hiện ra tiến bộ của bản thân có chút vượt quá dự đoán của mình. Cảm thấy tự hào nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi có chút cảm khái, dĩ nhiên là có rất nhiều may mắn, nhưng có thể được như bây giờ, trong đó có biết bao nhiêu gian khổ, bao nhiêu mồ hôi, công sức.

Đem tạp phiên cắm vào độ nghi, hắn muốn kiểm tra tấm tạp phiên này một chút. Kích hoạt độ nghi, là tạp phiên phụ trợ cho nên chỉ cần một chút cảm giác là có thể khởi động. Vì lý do bảo mật, Trần Mộ còn tạo thêm trên tạp phiên một số cấu văn có tác dụng như mã khóa, chỉ khi nào cảm giác đạt đến một giá trị tần suất nhất định mới có thể khởi động tấm trù tạp này.

Độ nghi trên tay Trần Mộ sáng ngời, chỉ thấy vô số chùm sáng lóng lánh, giống như một quả tinh cầu đột nhiên nổ tung.

Ánh sáng tan đi, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện ở trong phòng, chỉ thấy Trần Mộ dường như đang đứng ở giữa các ngôi sao trong vũ trụ, có vô số tia sáng phân bố trong mỗi tắc không gian của căn phòng. Mỗi một tia sáng giống như một ngôi sao, chúng nó chuyển động một cách chậm rãi. Trong những ngôi sao này, thỉnh thoảng có một chút đường nét màu bạc không đồng nhất uốn lượn, di động. Hấp dẫn nhất chính là những bề mặt trong suốt giống như thủy tinh, mỗi mặt lớn nhỏ không đồng nhất, phân bố một cách lộn xộn.

Ngoài điểm, đường và mặt còn có những kết cấu phức tạp ba chiều và đa chiều khác nữa...

Trần Mộ có chút thừ ra khi nhìn cảnh tượng kỳ dị này, đại não suyết nữa thì ngừng hoạt động.

Kì diệu như thế, tấm tạp phiên thần bí này thật sự là do mình chế tạo ra? Hắn nuốt nước bọt theo phản ứng bản năng, đột nhiên hắn nghĩ đến lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy tấm huyền tạp mô phỏng các ngôi sao do đại sư Thiết Mạc Tây Hách chế tạo ra tại câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp. Tấm tạp phiên do mình chế tạo so với tấm tạp phiên kia còn rung động và mê người hơn nữa.

Ngoài khiếp sợ, trong lòng Trần Mộ còn cảm thấy có chút quái dị. Có thể chế tạo một tấm tạp phiên thần kì như vậy, vô luận là ai cũng khó tránh khỏi cảm thấy kiêu ngạo và đắc ý. Nhưng đối với một vị chế tạp sư mà nói, ngay cả tạp phiên do chính mình chế tạo ra mà cũng không đoán trước được, như vậy chỉ có thể là do hắn học nghệ không tinh chứ không phải là chuyện gì đáng tự hào.

Xem ra hiểu biết của mình về trù tạp vẫn còn rất nông cạn.

Trong lòng tự xét lại một hồi, Trần Mộ ngẩng đầu lên, một lần nữa tập trung nhìn vào những điểm, đường và mặt.

Bỗng nhiên Trần Mộ phát hiện ra một vấn đề khó giải quyết, tấm tạp phiên này ngay cả hắn cũng không biết vận hành như thế nào, làm thế nào để sử dụng nó.

Trời ạ! Một chút kiêu ngạo và đắc ý mới vừa rồi còn lưu lại liền tan biến thành mây khói. Là chế tạp sư mà tạp phiên do chính mình chế tạo ra cũng không biết sử dụng như thế nào, nếu như tiết lộ ra ngoài thì tuyệt đối là một sự nhục nhã vô cùng to lớn.

Các điểm, các đường và các mặt tựa như những đứa trẻ tinh nghịch, không thèm quan tâm đến Trần Mộ mà cứ chơi đùa theo ý thích của mình. Điều này khiến cho sự buồn bực trong lòng Trần Mộ càng tăng thêm một chút.

Trải qua bao nhiêu vất vả, tưởng rằng kỹ năng chế tạp của mình có đột phá mới, không nghĩ tới đã kích lại liên tục xuất hiện. Nhìn cảnh đẹp lóng lánh hoa lệ, ánh sáng rực rỡ, Trần Mộ cảm giác được tất cả như đang cười nhạo sự vô dụng của chính mình.

Hắn liền ngồi ở giữa các ngôi sao, nhắm mắt nghiền ngẫm những quy luật trong đó. Hắn nhắm mắt tập trung suy nghĩ nên không nhận thấy có một số điểm sáng và một số tia sáng và vô số mặt trong suốt xung quanh đang từ biến hóa từng giây từng phút.

Lí luận trù tạp cực kỳ thâm ảo, Trần Mộ lần này quyết tâm suy nghĩ về nó, chỉ cảm thấy nghìn đường vạn lối. Trước đây hắn cảm thấy đầu óc của mình cũng không đến nỗi nào nhưng lần này dường như muốn nổ tung.

Bất đắc dĩ hắn đành phải đình chỉ việc suy nghĩ, tấm tạp phiên cũng được hắn thu lại.

Tấm tạp phiên này được hắn đặt tên là ‘Tiểu hài’, ám chỉ chúng nó như những đứa trẻ không chịu nghe lời. Vốn tưởng rằng chính mình có thể chế tạo ra một tấm tạp phiên phụ trợ, có thể tính toán tìm ra những âm tiết còn lại của Hoàng Kim Ngôn Tỏa, nhưng không ngờ là lại tạo ra một tấm tạp phiên kỳ quái như vậy. Ngẫm lại một chút, chính mình vì tìm kiếm tài liệu mà đánh nhau một trận với Đổng Hàm ở trên đường, thậm chí suýt chút nữa thì thua trên tay Tang Hàn Thủy, nhưng kết quả lại tạo ra một tấm tạp phiên như vậy, điều này làm cho hắn bị đã kích trầm trọng.

Tang Hàn Thủy thấy vẻ mặt âm trầm của Trần Mộ liền thức thời tránh ra một bên. Một ngày nay, hắn có thể nói là cảm thấy cực kỳ sợ hãi, mỗi ngày đứng xem vô tạp lưu huấn luyện làm cho thần kinh của hắn trở nên cực kỳ yếu ớt.

Hắn đối với vô tạp lưu rất cuộc có ấn tượng rất sâu sắc. Theo suy nghĩ của hắn thì cái gọi là chân lí của vô tạp lưu chính là trước tiên tàn phá chính mình, sau đó đi tàn phá người khác. Nhìn đứa trẻ kia huấn luyện mỗi ngày, Tang Hàn Thủy cảm giác được nếu như là chính mình thì có lẽ đã chết mấy lần rồi.

Càng xem hắn càng cảm thấy lạnh người, đứa nhỏ này tàn phá chính mình ghê gớm như thế, sau này tàn phá người khác không biết sẽ tàn nhẫn đến mức nào a.

Từ đó, Tang Hàn Thủy thâm nghĩ trong lòng, nghề nghiệp có tính nguy hiểm cao nhất không ngờ lại là vô tạp lưu.

Weah đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời phía ngoài phòng huấn luyện.

413. Chương 407: Thủ Đoạn

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Đến bây giờ Trần Mộ vẫn không biết Weah làm cách nào có thể phát hiện người khác từ xa. Kỳ thật Trần Mộ ở phương diện này có rất nhiều ưu thế, sự miễn cảm của cảm giác của hắn đối với các vật thể vượt xa so với các dạng năng lượng. Nhưng cho dù như vậy, khả năng dò xét của Weah so với hắn còn lớn hơn, trừ phi hắn sử dụng Xà Kính mới có khả năng dò xét mạnh mẽ hơn Weah.

Người mở cửa là Tink, phía sau nàng còn có một người phụ nữ trẻ tuổi.

“Kiều tiên sinh, vị này chính là Lận Dao tiểu thư của Sương Nguyệt Hàn Châu, nàng hi vọng có thể gặp ngài một lát.” Tink dè dặt nói.

Trong mắt nàng, Sương Nguyệt Hàn Châu là thế lực lớn tới mức không thể với tới, nàng không dám đắc tội cho nên khi Lận Dao đưa ra yêu cầu. Tink biết rõ là có khả năng sẽ khiến Trần Mộ không vui nhưng nàng cũng không có cách nào khác ngoài cách mang Lận Dao đến đây.

Sương Nguyệt Hàn Châu đối với dân chúng của khu Thiên Đông Lý có sức ảnh hưởng thâm căn cố đế, đây là do mấy trăm năm không ngừng tích lũy hình thành mà nên. Sức uy hiếp lớn vậy không phải những tạp tu khác có thể so sánh được.

Trần Mộ cũng không có biểu lộ ra vẻ không vui, hắn cũng hiểu được sự bất đắc dĩ của Tink. Từ nhỏ hắn đã sinh hoạt dưới tầng chót của xã hội, hắn hiểu rất rõ những quy tắc của xã hội này. “Có chuyện gì sao?” Hắn không gây khó xử cho Tink, mà là đem ánh mắt nhìn về phía Lận Dao đứng phía sau nàng.

Lận Dao mặc một bộ trang phục chiến đấu màu lục nhạt nhìn cực kì thoải mái dễ chịu. Tóc dài đến vai phối hợp một cách tuyệt diệu với bộ trang phục chiến đấu màu lục nhạt tạo ra cảm giác nhẹ nhàng và thoải mái vô cùng. Hơn nữa thân là tạp tu, trải qua huấn luyện có hệ thống cho nên vóc người tuyệt hảo, mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt trái xoan với chiếc cằm tinh tế đến mê người.

Lận Dao hơi cúi đầu, thái độ kính cẩn, mang theo vài phần yếu ớt đáng thương: “Kiều tiên sinh, chúng tôi gặp phải một ít phiền toái, hi vọng ngài có thể trợ giúp chúng tôi.”

“Phiền toái?” Trần Mộ không có lập tức đáp ứng.

“Tất nhiên. Chắc ngài cũng biết, thành phố Trát Nhĩ Kiền đột nhiên tập hợp rất nhiều tạp tu, trong đó có không ít cao thủ. Mặc dù chưa biết mục đích của bọn họ là gì, nhưng sáng nay một đội ngũ của chúng ta phải tới nơi này bị tập kích. Chúng ta hoài nghi những người này vì Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta mà tới.” Giọng nói của Lận Dao trong trẻo mạch lạc rõ ràng.

Thấy Trần Mộ vẫn như cũ không hề có một chút lay động, trong mắt nàng hiện lên một tia lo lắng, nhưng nàng vẫn cố kiềm chế: “Kiều tiên sinh, nếu lúc này ngài có thể hỗ trợ chúng ta thì sẽ tạo được mối quan hệ tốt đẹp với Sương Nguyệt Hàn Châu. Cho dù Kiều tiên sinh không muốn bị trói buộc nhưng thế nào cũng có lúc gặp phải vấn đề phiền toái, đối với ngài mà nói, thêm một lựa chọn chẳng phải là thêm một đường lui hay sao?..”

“..Vốn là hôm nay Tăng học trưởng tự mình đến đây, chỉ là đột nhiên có chuyện phát sinh cho nên chỉ có tiểu muội đến đây. Trước khi đi, Tăng học trưởng từng nói, nếu như Kiều tiên sinh có bất cứ yêu cầu gì thì xin cứ nói ra. Ta nghĩ Kiều tiên sinh nếu nguyện ý trợ giúp Tink tiểu thư mười ngày thì tại sao lại không giúp chúng ta vài ngày cơ chứ?”

Lận Dao cảm giác trong lòng thế nào cũng thuyết phục được Kiều Nguyên. Trước khi đến đây, nàng đã điều tra rất kĩ lưỡng, trong suy nghĩ của nàng, ngay cả Tink cũng có thể thuê được Kiều Nguyên thì bọn họ cũng đủ lợi thế để hấp dẫn hắn, bọn họ thậm chí có thể xuất ra một số tạp phiến cùng truyền thừa không tồi. Điều này đối với một số tạp tu mà nói, quả thật có sức hấp dẫn trí mạng. Nếu như Kiều Nguyên là một người tham tiền thích Âu Địch thì đây càng là một chuyện đơn giản đối với bọn họ.

Trong suy nghĩ của nàng, hiện tại Kiều Nguyên sở dĩ còn không có đáp ứng chẳng qua là muốn nâng giá mà thôi, chỉ cần mình đưa ra giá cả thật tốt thì hắn không có lí do gì mà không đáp ứng.

Nhưng ngoài dự tính của nàng, Trần Mộ lại dứt khoát lắc đầu: “Xin lỗi, Ta không có hứng thú.”

Lận Dao sững sốt, trong mắt nàng hiện ra một tia tức giận: “Xin Kiều Nguyên tiên sinh suy nghĩ lại! Chẳng lẽ trong mắt của Kiều tiên sinh, Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta lại không đáng giá trợ giúp bằng một hăng buôn?”

Lời nói này vừa phát ra, khuôn mặt của Tink đứng ở bên cạnh liền trở nên khó coi. Nói xong rồi Lận Dao cũng cảm giác được có chút không đúng, nhưng lúc này nàng đang lo lắng trong lòng nên cũng chẳng quan

tâm đến việc nhỏ này làm gì. Nàng nhìn chăm chăm Kiều Nguyên, khuôn mặt xấu xí này ở trong lòng nàng càng trở nên đáng ghét vô cùng.

Lời nói bất thiện của của Lận Dao kì thật không làm cho Trần Mộ cảm thấy động lòng, những chuyện như vậy không đáng để hấn tức giận, nhưng nhớ tới thân phận hiện tại của mình là Kiều Nguyên, hấn liền hiện ra bộ mặt lạnh lùng: “Chuyện này không cần Lận tiểu thư quyết định giúp ta. Xin lỗi, ta cần phải huấn luyện.”

Nói xong, không chờ Lận Dao có phản ứng, hấn liền đóng cửa lại.

Nếu như là những tạp tu khác, tuyệt đối không thể không động tâm. Nhưng đối với Trần Mộ mà nói, lúc này Trát Nhĩ Kiền chính là một vũng xoáy lớn, hấn đang lo tránh không được, như thế nào lại chủ động chui vào trong đó? Một khi chui vào đó, không cẩn thận thì chính mình cũng có thể thịt nát xương tan. Những thắng lợi gần đây cũng không làm cho hấn cảm thấy có chút vinh vào đắc ý, hấn hiểu rõ chính mình có mấy cân phân lượng.

Hấn vốn không muốn làm cho Lục Đại chú ý, như thế nào lại chủ động dựa vào Sương Nguyệt Hàn Châu?

Dường như xung đột sắp bắt đầu rồi. Trần Mộ cân nhắc trong lòng liệu có nên sớm rời đi hay không, nếu như bị dính vào trận xung đột này thì có thể sẽ không ổn.

Đột nhiên từ ngoài sân truyền đến một trận ồn ào.

Trống ngực của lão Vương đập thành thịch, nhưng khi hấn chứng kiến những đồng bạn đều ở bên cạnh liền thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Vương, chúng ta đang ở đâu?” giọng nói của đồng bạn vang lên mang theo một chút run rẩy. Hai người cộng tác với nhau đã lâu, bọn họ là một nhóm phóng viên vốn đang chuẩn bị đi tiến hành một cuộc phỏng vấn nhưng đột nhiên lọt vào tập kích, hai người đều bị đánh bất tỉnh, khi bọn họ tỉnh lại thì hoàn cảnh xung quanh hết sức xa lạ.

“Ta cũng không biết.” Lão Vương cố gắng hết sức giữ cho giọng nói thật trấn tĩnh. Hấn đã nhận ra, ở xung quanh ngoài hấn và người cộng tác của hấn thì còn có rất nhiều người xa lạ. Bất quá là một phóng viên nên ánh mắt của lão Vương hết sức già dặn, những người này cũng giống như bọn họ, đều là phóng viên, trong đó còn có mấy người trông quen quen.

Cơ hồ phóng viên của các đài truyền hình lớn đều có mặt, lão Vương dường như đã ngửi ra mùi vị của âm mưu trong đó.

Đột nhiên có một người đẩy cửa bước vào, một vị tạp tu thần sắc lạnh như băng tiến vào trong phòng, cả người hấn tỏa ra hàn khí, ánh mắt âm trầm khiến cho mọi người phản ứng theo bản năng lựa chọn im lặng. Một phóng viên trước tiên phải học cách quan sát nét mặt.

“Ta nghĩ, ta sẽ không cần phải giải thích bất cứ điều gì. Các vị, nơi này là thành phố Trát Nhĩ Kiền, ở đây sắp phát sinh rất nhiều chuyện, ta nghĩ các vị nhất định sẽ cảm thấy hứng thú. Không nên nói nhảm với ta, ta không phải là người kiên nhẫn. Các vị chỉ cần ngoan ngoãn đem tin tức ở nơi này phát ra, ta tin tưởng tổng biên tập và đài truyền hình nơi các vị làm việc sẽ cảm thấy hứng thú vô cùng. Các vị sẽ được khen thưởng, danh tiếng vang xa. Ta tin tưởng các vị sẽ rất thích tiết mục kế tiếp. Đương nhiên ta sẽ không có nhiều kiên nhẫn đối với một ít tên không hợp tác. Hừ, tất cả tư liệu về các người đều nằm trong tay chúng ta, các người có thể không quý trọng tính mạng của chính mình, nhưng cũng nên lo lắng cho tính mạng của người nhà a.”

Các phóng viên nhất thời rối loạn, trên khuôn mặt của mỗi người đều tràn ngập sự giận dữ, bất quá không có ai mở miệng.

“Đủ rồi!” Tên tạp tu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt âm trầm chậm rãi đảo qua mọi người: “Sau khi các người ăn cơm xong, sẽ có người đưa các người tới nơi cần đến.”

Ngay sau đó, lão Vương và cộng tác của hấn được mang tới một chỗ khác.

Hấn ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, đây là một hãng buôn tên là QQ. Với kinh nghiệm phong phú của mình, hấn chưa từng nghe nói đến tên của hãng buôn này, chắc là một hãng buôn bình thường mà thôi.

Điều khiến hắn cảm thấy tò mò là những người này đem bọn họ tới một hăng buôn không có chút danh tiếng nào để làm gì. Hắn lập tức chú ý tới ở phía bên ngoài hăng buôn QQ đã vây đầy người, đông nghịt một mảnh. Những người này đến đây làm gì?

“Nhanh lên một chút! Không được lè mề. Dem thiết bị đưa lên phía trên.” một tên tạp tu ở bên cạnh nhìn không được liền mở miệng nhắc nhở bọn họ.

Lão Vương và lão Lô hai người liếc nhìn nhau, rất thích thời đem thiết bị đưa lên trên. Bọn họ phát hiện, nơi này không chỉ có đài truyền hình nơi bọn họ làm việc mà còn có rất nhiều phóng viên và các đài truyền hình khác, bọn họ cũng bắt đầu đưa thiết bị lên trên.

Trong phút chốc, trên rất nhiều đài truyền hình của liên bang đồng thời xuất hiện một màn quỷ dị, một hăng buôn tên là QQ xuất hiện trên màn hình, còn các phóng viên phía trước thì tất cả đều nói ra cùng một lời giống nhau, nơi này sắp có một sự kiện hết sức oanh động sắp phát sinh, vân vân..

Điều này lập tức gợi lên sự hứng thú trong lòng dân chúng trên toàn liên bang.

Trong đám người ở một góc khuất phía ngoài hăng buôn QQ, có vị phu nhân mang khăn che mặt xen lẫn ở trong đó, bên người nàng có một người đàn ông cao gầy mang mặt nạ bằng đồng. Mặt nạ bằng đồng nhan sắc diễm lệ dữ tợn và cổ xưa khiến cho những người xung quanh vô ý thức tránh xa ra người này một ít. Phía bên cạnh hắn là một người đàn ông tóc dài, rõ ràng chính là Đẳng Hàm, kẻ mới thua Trần Mộ rồi chạy trốn mấy hôm trước. Sắc mặt của Đẳng Hàm có chút tái nhợt, ánh mắt của hắn mỗi lần chạm đến người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng thì không tự chủ toát ra sự sợ hãi thật sâu.

Vị phu nhân khẽ cười, nói: “Không nghĩ tới mở màn của trận chiến này lại triển khai ở đây. Ha ha, chiêu thức này của Thiên Vân đúng là có chút sáng ý, chỉ là Kiều Nguyên có chút xui xẻo a. Nghe nói giữa bọn họ có cừu hận?”

Đẳng Hàm vội vàng kính cẩn trả lời: “Đúng vậy thưa phu nhân. Kiều Nguyên giết tiểu đội trưởng Motta của Thiên Vân, cũng từ trên tay hắn cướp đi Hoàng Kim Ngôn Tỏa, sau đó còn làm bị thương nặng một tiểu đội trưởng khác là Cận Âm.”

“A, khó trách! Nghe nói Hoàng Kim Ngôn Tỏa rất lợi hại?” Vị phu nhân dường như hỏi thăm một cách tiện miệng.

Đẳng Hàm giật nảy mình, trong chốc lát mồ hôi thấm ướt phía sau lưng: “Tiểu nhân trong lúc vô ý nghe được từ một vị tạp tu khác mà thôi. Hoàng Kim Ngôn Tỏa là tạp phiến có nguồn gốc từ thời đại của các trường phái, uy lực mạnh mẽ.”

“Đã như vậy, tấm tạp phiến này không thể rơi vào tay Thiên Vân.” Phu nhân thần nhiên nói: “Làm việc cho tốt, chẳng lẽ ta lại tiếc một tấm tạp phiến hay sao?” Trong giọng nói tràn ngập sự tự tin, phảng phất tấm tạp phiến đã rơi vào tay của nàng.

Đẳng Hàm mừng rỡ: “Đa tạ đại ân của phu nhân, tiểu nhân dù thịt nát xương tan cũng thề thuận phục phu nhân!”

“Người đúng là một kẻ biết điều.” Phu nhân khẽ cười một tiếng, quay sang bên cạnh nói: “Chúng ta đi xem trò vui thôi. Nếu như ta đoán không sai thì chuyện Thiên Vân hướng về phía Kiều Nguyên khai đao nhất định còn có nguyên nhân khác.”

Lời nói còn chưa dứt, đám người đã hô to, hướng về phía hăng buôn QQ phóng tới. Các bảo vệ của hăng buôn QQ trước sức ép như vậy trở nên yếu ớt vô cùng, lập tức sụp đổ.

Mọi người thường có tâm lí làm theo đám đông. Rất nhiều người từng nhìn thấy sự lợi hại của Kiều Nguyên, một người thì không dám làm gì nhưng khi có nhiều người, ý nghĩ của bọn họ nóng lên, theo phản ứng bản năng đi theo phía sau.

Vị phu nhân tràn đầy hứng thú cất bước theo sau, Đẳng Hàm vội vàng tiến lên thay nàng chen vào dòng người, mà người đàn ông mang mặt nạ đồng thì ở phía sau theo sát.

414. Chương 408: Ác Độc

Kiều Nguyên cự tuyệt cực kì dứt khoát, không một chút quanh co, không lưu lại một đường thương lượng.

Xưa nay nàng vẫn tự đánh giá mình rất cao, lần này nàng muốn biểu diễn năng lực của mình trước mắt Tăng học trưởng, nhưng không ngờ là đối phương không hề cho nàng một chút mặt mũi, làm việc hoàn toàn vượt quá lẽ thường, thậm chí còn đóng cửa không cho nàng vào phòng.

Lúc này Lận Dao cực kì giận dữ, cũng may là nàng không bị lửa giận làm choáng váng đầu óc. Nàng hít một hơi thật sâu để đầu óc tỉnh táo lại. Trong lòng nàng có chút hối hận, nếu biết trước sẽ có kết quả như vậy thì nàng sẽ không nói năng như vậy. Giờ thì tốt rồi, nếu như không mời được Kiêu Nguyên thì trở về sẽ mất hết mặt mũi.

Trên mặt Tink nhìn không ra bất cứ thái độ gì, nhưng trong lòng nàng sảng khoái không thôi. Những lời Lận Dao nói ra hết sức khó nghe, hơn nữa còn nói ra trước mặt nàng không hề cố kị, không có một chút tôn trọng. Hiện tại thấy Lận Dao lâm vào khốn cảnh, nàng cũng bảo trì thái độ im lặng, thờ ơ lạnh nhạt.

Đột nhiên tiếng ồn ào vang lên, hai nàng cùng lộ ra vẻ kinh ngạc. Các nàng còn chưa kịp phản ứng thì một đám người đã tiến vào, trong đó có rất nhiều phóng viên mang theo các thiết bị.

Sắc mặt của Lận Dao biến đổi nhanh chóng, nàng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cảm giác có chút không ổn. Sắc mặt của Tink cũng thay đổi, trong lòng nghi hoặc, tại sao có nhiều phóng viên tới đây như vậy?

Cũng may hai người đều không phải là nhân vật bình thường, rất nhanh bảo trì trấn định.

“Oa, hai người đẹp. Rất đẹp, mau chụp, mau chụp!”

“Không nghĩ tới nơi hoang vu hẻo lánh này cũng có người đẹp như thế, chuyển đi này không tệ a..”

“Hai người phụ nữ này là ai?”

“Một người là đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu, hình như gọi là Lận Dao. Một người là con gái của ông chủ hãng buôn này, đúng là cực phẩm phải không!” Giọng nói của người này không lớn nhưng trong hoàn cảnh ồn ào như thế không ngờ lại cực kì rõ ràng.

“Sương Nguyệt Hàn Châu!” Các phóng viên đột nhiên cảm thấy chấn động trong lòng. Nếu như vừa rồi bọn họ còn hoài nghi những người này bày chuyện ra để nói thì hiện tại bọn họ lại tin tưởng nơi này có tin tức, hơn nữa còn có thể khẳng định là có tin tức rất quan trọng.

“Lận tiểu thư, Lận tiểu thư, sao tiểu thư lại ở chỗ này? Chẳng lẽ Sương Nguyệt Hàn Châu lại có hướng đi mới hay sao? Hay là Sương Nguyệt Hàn Châu muốn tăng cường ảnh hưởng ở Trát Nhĩ Kiền?” Một vị phóng viên phản ứng rất nhanh, chỉ một hơi đã hỏi rất nhiều vấn đề.

Lão Vương thờ ơ lạnh nhạt. Hắn chợt hiểu ra, có người muốn phá bĩnh Sương Nguyệt Hàn Châu! Hắn nhìn về phía tên phóng viên đặt câu hỏi, ánh mắt giống như đang nhìn một đứa ngốc. Đắc tội những kẻ bất cóc này, bọn họ thì chỉ có một con đường chết, còn nếu đắc tội Sương Nguyệt Hàn Châu thì cuộc sống sau này sẽ cực kì tồi tệ.

Nhưng hắn cũng cảm thấy rất tò mò, tại sao Sương Nguyệt Hàn Châu lại đột nhiên đi tới một địa phương không có chút danh tiếng nào như thành phố Trát Nhĩ Kiền. Sương Nguyệt Hàn Châu là trường học duy nhất trong Lục Đại mà số lượng nữ đệ tử vượt qua số lượng nam đệ tử. Trọng nữ khinh nam là truyền thống của Sương Nguyệt Hàn Châu, điều này cũng khiến cho các nữ đệ tử trong trường học có được địa vị cao hơn, cho nên các phóng viên khi biết được người phụ nữ trước mắt là đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu thì làm sao lại không kích động cơ chứ?

Những tin tức nào có liên quan đến Sương Nguyệt Hàn Châu thì trên cơ bản sẽ không còn là tin tức bình thường.

Lận Dao có chút luống cuống tay chân, nàng chưa bao giờ gặp qua tình huống như vậy. Bất quá khi nàng nhìn thấy những thiết bị được các phóng viên khiêng trên vai thì nàng lập tức hiểu được, đây nhất định là truyền hình trực tiếp tại hiện trường.

Nàng miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: "Xin lỗi các vị, chúng ta chỉ là đang chấp hành một nhiệm vụ bình thường."

"Chúng ta?" Các phóng viên nhanh chóng bắt được điểm tin tức lộ ra, có phóng viên liền hỏi: "Lận tiểu thư, xin hỏi đi cùng ngài gồm những ai vậy?"

Ánh mắt của mọi người đều chăm chú vào trên người nàng, bất đắc dĩ nàng phải nói ra tên của những người đi cùng. Khi nàng nhắc đến Tăng Vũ Sơn thì trên mặt các phóng viên đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Tên tuổi Tăng Vũ Sơn thì bọn họ biết. Chỉ vì một nhiệm vụ bình thường mà cần phải Tăng Vũ Sơn dẫn đầu thì tuyệt đối sẽ không bình thường như Lận Dao nói.

Có một vị phóng viên chú ý tới cánh cửa đóng chặt ở phía sau hai người, liền hỏi: "Lận tiểu thư, ngài vừa mới từ bên trong đi ra phải không? Giữa ngài và vị tiểu thư của hãng buôn QQ này đã có hiệp nghị gì vậy?"

Sắc mặt của Tink khê biến, nàng không nghĩ tới chính mình cũng bị cuốn vào.

Lận Dao đột nhiên lóe lên một ý tưởng trong đầu, cười dài nói: "Đúng vậy, Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta đã cùng với hãng buôn QQ đạt thành hiệp nghị, hai bên sẽ hợp tác làm ăn với nhau. Vừa rồi ta và Tink tiểu thư đã bàn luận về việc này, chúng ta cho rằng hãng buôn QQ là một hãng buôn có tiềm lực rất lớn, đáng nhận được sự chú ý của chúng ta."

Hừ, nàng không có cách nào nắm giữ Kiều Nguyên không có nghĩa là nàng không có biện pháp nắm giữ hãng buôn QQ. Nàng không tin hãng buôn QQ dám phủ nhận điều này trước mặt nhiều người như thế. Mới vừa rồi Tink biểu hiện ra sự ngưỡng mộ đối với Sương Nguyệt Hàn Châu làm cho nàng cảm giác nắm chắc trong tay mười phần. Chỉ cần đạt thành hiệp nghị với hãng buôn QQ, Kiều Nguyên làm việc cho hãng buôn QQ như vậy nàng chỉ cần tạo ra áp lực cho Tink, về phần Kiều Nguyên thì giao cho Tink nghĩ biện pháp. Mặc dù nàng không biết tại sao Kiều Nguyên lại làm thuê cho Tink, có lẽ quan hệ giữa hai người không bình thường, nàng có chút ác ý khi nghĩ đến điều này.

Khuôn mặt Tink trong phút chốc trở nên trắng bệch, nàng không nghĩ tới Lận Dao lại sử dụng chiêu thức ấy.

Hãng buôn QQ trước mặt Sương Nguyệt Hàn Châu chẳng qua chỉ là một hãng buôn nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa. Hai bên không cùng một cấp bậc, như vậy kết quả duy nhất là hãng buôn QQ không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, trừ phi bọn họ có thể tìm một thế lực khác có thể chống lại Sương Nguyệt Hàn Châu làm chỗ dựa.

Lận Dao trước nhiều phóng viên như vậy nói ra những lời này, xác nhận quan hệ giữa hai bên, Tink biết rõ mục đích của Lận Dao là gì, nàng cũng biết rõ nếu như chính mình phủ nhận thì kết quả sẽ như thế nào, công sức cả đời của phụ thân ngày mai sẽ biến mất.

Chiêu thức của Lận Dao thật sự rất ác độc.

Lận Dao cười tủm tỉm, cơn giận hồi nãy không cánh mà bay, trong lòng nàng đắc ý vô cùng. Trong giây lát mà mình có thể nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu như thế, làm sao nàng lại không cảm thấy hài lòng cơ chứ?

Lòng nàng khê động, nhân lúc sắt còn nóng mà rèn luôn: "Tink tiểu thư, hợp tác luôn tốt hơn đối chọi (1), vào thời điểm trọng yếu như thế này tại sao lại không mời Kiều Nguyên tiên sinh ra gặp gỡ mọi người một lần?"

"Kiều Nguyên! A, chẳng lẽ là người đã đánh chết Motta, đánh bại Cận Âm?"

"Nghe nói hẳn gần nhất còn đánh bại Đằng Hàm.."

Các phóng viên liền trở nên kích động hẳn lên. Đoạn thời gian này Kiều Nguyên bỗng đột nhiên xuất hiện, sau đó danh tiếng của hắn lan nhanh khiến cho người khác phải trở mắt kinh ngạc. Mặc dù bọn họ biết tên Kiều Nguyên nhưng cũng không rõ lắm những chuyện đã xảy ra ở nơi này. Lúc này các phóng viên hiểu được, thì ra Sương Nguyệt Hàn Châu là nhắm vào Kiều Nguyên mà đến.

Sắc mặt của Tink trở nên tái nhợt, thần sắc đờ đẫn. Nàng cắn chặt môi, im lặng xoay người đi.

Nàng ngơ ngác nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt trước mặt, dùng hết sức toàn thân giơ cánh tay phải lên, nhưng tay phải dường như bị cố định giữa không trung, vô luận như thế nào cũng không dịch chuyển được.

Giọng nói đặc ý của Lận Dao từ phía sau truyền đến: “Tink tiểu thư chớ làm mọi người đợi lâu nhé!”

Tink nhắm mắt lại, không sao ngăn được dòng nước mắt đang yên lặng chạy xuống, tiếng gõ cửa cốc cốc đã khiến cho điều này không có ai chú ý.

Cánh cửa mở ra.

Các phóng viên đứng bên ngoài duỗi thẳng cổ, muốn nhìn diện mạo của Kiều Nguyên một chút, đáng tiếc là bên trong tối đen như mực không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Tink chậm rãi đi vào, cánh cửa chậm rãi đóng lại. Lận Dao muốn đi vào nhưng do dự một chút rồi lại thôi, làm sao biết thái độ của Kiều Nguyên đối với mình sẽ như thế nào. Nàng hiện tại có chút tin tưởng ý nghĩ vừa rồi của mình. Nếu như giữa hai người không có ẩn tình gì thì tại sao thái độ của Kiều Nguyên đối với mình lại kém như vậy?

Bên trong phòng huấn luyện, Trần Mộ nhìn Tink lúc này giống như một tượng gỗ, khẽ than thầm trong lòng. Vừa rồi bên ngoài xảy ra cái gì hẳn đều biết rõ, Lận Dao vì đạt được mục đích của mình mà không từ thủ đoạn làm hấn chán ghét đến cực điểm. Lận Dao làm như vậy, vô luận tình thế phát triển như thế nào thì Tink và hăng buôn QQ đều sẽ trở thành vật hi sinh.

“Người không cần cầu ta, ta sẽ không tham gia vào vũng nước đục lần này.” Trần Mộ phá vỡ sự im lặng

Vũng nước đục này rất sâu, hẳn rất rõ ràng, thực lực của một mình hấn trong lần tranh đấu này là quá nhỏ bé. Hơn nữa hấn dám khẳng định, một khi hấn rơi vào trong vũng xoáy thì khả năng sống sót sẽ cực kì nhỏ bé. Vô luận là Thiên Vân hay Sương Nguyệt Hàn Châu đều không tốt đẹp gì.

Ánh mắt Tink lộ ra vẻ tuyệt vọng, nàng dùng sức cắn môi. Hàm răng trắng như tuyết đem bờ môi cắn rách, khuôn mặt tinh tế không chút tì vết của nàng trở nên trắng bệch, vết máu hiện ra trên đôi môi tái nhợt khiến cho người khác phải giật mình.

“Ta phải làm thế nào? Thân thể của ta được không? Ta nguyện ý bằng tất cả mọi giá!” Tink run rẩy hỏi.

Không đợi Trần Mộ trả lời, nàng bỏ mạng che mặt rồi đưa tay cởi áo. Thân thể của nàng, tay của nàng thủy chung đang run rẩy. Ánh mắt của nàng vũng vàng bắt lấy con mắt của Trần Mộ, như muốn bắt lấy tia hi vọng cuối cùng này.

Biến cố này nằm ngoài dự tính của Trần Mộ. Nhìn cánh tay trắng muốt đang run rẩy gỡ dần từng cúc áo, để hở ra làn da trắng mịn đến mê người, đột nhiên những hồi ức thời thơ ấu như thủy triều dâng lên, đem hấn ngập chìm trong đó. Hấn đã từng gặp qua rất nhiều người, vì sinh tồn mà phải trả những cái giá rất đắt.

Thì ra quy tắc của xã hội này ở nơi nào cũng giống nhau!

Sự đau thương không biết từ đâu kéo tới, tràn ngập trong lòng Trần Mộ, sắc mặt của hấn trở nên cứng rắn, hờ hững nói: “Nếu ta có hứng thú với thân xác của người thì nó đã sớm là của ta.”

Câu nói lãnh khốc, như một lưỡi dao sắc bén đánh tan hy vọng cuối cùng trong lòng Tink.

Khí lực của Tink dường như mất hết, nàng ngã nhào trên mặt đất, rốt cuộc không kiềm lòng được, gào khóc thật lớn.

Nhìn chăm chú vào Tink trên mặt đất, trong mắt Trần Mộ hiện lên một tia không đành lòng. Hấn biết nàng có lẽ có một chút tâm cơ, một chút sắc sảo và một chút thủ đoạn, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ chưa tròn hai mươi tuổi. Những thứ mà nàng phải gánh chịu, đối với nàng thực sự quá tàn khốc, quá trầm trọng.

Mà khi những ý nghĩ này qua đi, Trần Mộ quay đầu, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, ánh mắt của hấn trở nên sáng rực, sát khí bỗng nhiên nổi lên.

Người cho rằng, người có thể bài bố người khác hay sao?

(1) Nguyên văn: tác giả chơi chữ: ‘trạch nhật bất như chàng nhật’, ý là đường lối cải lương tốt hơn đường lối bạo lực.

415. Chương 409: Phản Kích Của Trần Mộ

Tình thế giữa hai bên hết sức vi diệu. Trần Mộ đối với Sương Nguyệt Hàn Châu chán ghét đến cực điểm nhưng lại không thể trở mặt. Hắn còn cần sử dụng thân phận Kiều Nguyên tiến vào Thái Thúc gia ở Đông Thụy. Nếu như trở mặt cùng với Sương Nguyệt Hàn Châu vào lúc này thì thân phận này sẽ không thể dùng được, Thái Thúc gia ở Đông Thụy tuyệt đối sẽ không thu nhận một tạp tu có thù oán với Sương Nguyệt Hàn Châu. Trên cơ bản, chỉ cần gia tộc nào có chút đầu óc cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Nhưng cũng chỉ cần bên ngoài không trở mặt là được. Làm như vậy, Sương Nguyệt Hàn Châu không thể công khai trực tiếp chèn ép, bọn họ cố kỵ nhất là mất thể diện, còn chuyện âm thầm động tay động chân thì không ai có biện pháp. Nhưng Trần Mộ tin tưởng vùng xoáy lớn nơi này sẽ thay mình chống đỡ, Sương Nguyệt Hàn Châu cũng chưa chắc đã đủ tinh lực để mà ngấm ngấm đến đối phó với mình.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp trước mặt, Trần Mộ cảm thấy chán ghét nói không nên lời. Hắn chán ghét những người đàn bà nào vì đạt tới mục đích mà bất chấp thủ đoạn, hơn nữa là loại thủ đoạn không hề có một chút thiện ý. Hắn chính tai nghe thấy nàng bức Tink đến tuyệt cảnh như thế nào. Đối với Tink Trần Mộ không có tình cảm gì, nhưng khi Lận Dao dùng thủ đoạn như vậy đối với Tink thì hắn có chút không khống chế nổi cơn giận trong lòng.

Lận Dao sở dĩ dám làm như vậy và có thể làm như vậy, đơn giản nàng được Sương Nguyệt Hàn Châu hậu thuẫn.

“A, Lận tiểu thư vẫn còn ở đây sao?” Câu nói đầu tiên của Trần Mộ khiến cho tinh thần của các phóng viên rung lên. Một câu “Lận tiểu thư vẫn còn ở đây sao” để lộ ra một ít tin tức, rằng hai người trước đó đã gặp mặt. Chẳng lẽ giữa hai bên thật sự đã đạt thành thỏa thuận gì?

Các phóng viên không dám lên tiếng, ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm Trần Mộ. Nếu như tin tức này là sự thật, như vậy có nghĩa là Sương Nguyệt Hàn Châu lại vừa thêm một cao thủ.

Đây chính là một tin tức có thể gây chấn động.

Cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh bảng luôn luôn không có hảo cảm với Sương Nguyệt Hàn Châu. Từ lúc Dương Sơn Phi cự tuyệt sự mời chào của Sương Nguyệt Hàn Châu, sau đó đánh bại mười sáu cao thủ của Sương Nguyệt Hàn Châu, các cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh bảng dường như trở nên kiêu ngạo và bướng bỉnh vô cùng. Kế hoạch mời chào của Sương Nguyệt Hàn Châu lập tức lâm vào khốn cảnh từ trước tới nay chưa từng có, không ai muốn gia nhập hàng ngũ bọn họ.

Nếu như lúc này Kiều Nguyên đầu nhập vào Sương Nguyệt Hàn Châu thì sẽ tạo ra hiệu ứng gì đây? Các cao thủ trên Hắc Tuyền Tinh bảng sẽ nhất trí thảo phạt? Hay sẽ tạo nên một cao trào gia nhập Sương Nguyệt Hàn Châu? Nếu như hai bên đã đạt thành thỏa thuận thì nội dung của thỏa thuận đó là gì?

Bỗng nhiên các phóng viên lập tức phát hiện chuyện này ẩn giấu rất nhiều điểm đáng chú ý, mà mỗi điểm đáng chú ý đó lại tràn đầy bí ẩn, đây mới là điểm mà các phóng viên thích nhất. Tinh thần của bọn họ phấn chấn hẳn lên, chờ đợi Trần Mộ xác nhận.

Trần Mộ nghiêm trang nói: “Nếu Lận tiểu thư còn chưa đi, ta có một số chuyện nhờ Lận tiểu thư chuyển giúp cho Tăng công tử.”

“Kiều tiên sinh có chuyện gì xin cứ nói?” Lận Dao có chút buồn bực, ý của Kiều Nguyên là gì? Lôi kéo nàng vào đây, nói những chuyện không đâu, hắn muốn làm cái gì?

“Lần trước Tăng công tử quá bộ ghé thăm, Kiều Nguyên được yêu mến mà cảm thấy lo sợ trong lòng. Bất quá mới vừa rồi ta cũng đã nói với Lận tiểu thư, hợp đồng giữa ta và Tink tiểu thư đã đến kỳ hạn, ta vốn định sau khi gặp Tăng công tử thì sẽ rời đi, không ngờ là có chút việc quan trọng nên phải đi sớm một bước, không kịp hướng Tăng công tử cáo biệt, thật sự là có lỗi. Xin Lận tiểu thư thay ta hướng Tăng công tử nói

lời cáo biệt.” Trên mặt Trần Mộ nhìn không ra nửa điểm khác thường, những lời này nói ra lưu loát và tự nhiên vô cùng.

Sắc mặt của Lận Dao biến đổi nhanh chóng.

Trần Mộ nói hươu nói vượn, nhưng lại kín kẽ như thiên y vô phùng, không hề sơ hở. Hắn một mực khẳng định vừa rồi đã nói chuyện cùng nàng, những người khác tự nhiên không nghi ngờ gì hắn. Quan trọng nhất chính là, mới vừa rồi những lời mà Lận Dao nói không có chỉ ra mục tiêu của nàng chính là Kiều Nguyên, mà chỉ là nói Tink mời Kiều Nguyên đi ra nói một hai câu. Kiều Nguyên nói ra một câu, phong kín đường lui của nàng.

Các phóng viên cùng lộ vẻ ngạc nhiên, bọn họ không có nghĩ được gió đã xoay chiều, chuyện này thật sự chuyển biến nhanh như vậy. Vừa nghĩ đến một cái tin tức lớn không ngờ lại tự nhiên biến mất, trên mặt những người này lộ rõ vẻ mặt thất vọng.

“Lận tiểu thư không hổ là học sinh xuất sắc của Sương Nguyệt Hàn Châu, con mắt tinh đời, có thể chủ động thiết lập quan hệ hợp tác với hãng buôn QQ, sự quyết đoán của Lận tiểu thư khiến Kiều Nguyên bội phục.”

Những lời này vừa được nói ra, sắc mặt Lận Dao càng trở nên khó coi, nhưng hết lần này tới lần khác nàng không thể không đáp lại những lời này, miễn cưỡng nói: “Kiều tiên sinh quá khen, Lận Dao then không dám nhận!”

Trần Mộ cười lạnh trong lòng, cái này gọi là vác đá đập chân mình. Trước mặt nhiều người như vậy tuyên bố thiết lập quan hệ hợp tác với hãng buôn QQ, hơn nữa câu cuối cùng của Trần Mộ đánh trúng vào tim đen của nàng, Lận Dao vô luận như thế nào cũng phải nuốt xuống quả đắng này. Hơn nữa Trần Mộ còn chỉ rõ đây là quyết định của một mình Lận Dao. Sau này Lận Dao cho dù không nguyện ý cũng không thể không mở rộng hãng buôn QQ. Nếu không nàng sẽ trở thành trò cười cho tất cả mọi người trong khi trà dư tửu hậu. Đây là điều nàng tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Trong lòng Trần Mộ cũng không cảm thấy quá đắc ý, hắn vừa bắt chước chiêu thức của ‘nhuyễn đao’ Hề Bình, một chút thủ đoạn nho nhỏ kia hắn vốn không thèm để ý. Nhưng chứng kiến Lận Dao ghen hờn, trong lòng hắn sáng khoái vô cùng.

“Kiều tiên sinh muốn rời đi, không biết đến khi nào Tink mới có thể gặp lại tiên sinh.” Tink từ trong phòng huấn luyện đi ra hướng Trần Mộ xá nhẹ một cái: “Vô luận như thế nào, Tink sẽ không quên ân tình của Kiều tiên sinh!” những lời này quả thật rất chân thành.

Trần Mộ cảm thấy trong lòng thư thái không ít, chuyện này có thể chấm dứt như vậy, có thể nói là không đến nỗi nào. Hắn hiện tại thâm nghĩ nên rời khỏi Trát Nhĩ Kiền, cách xa vùng xoáy này một chút.

Ngay khi Trần Mộ chuẩn bị rời đi thì đột nhiên một người đứng dậy.

“Không ngờ Kiều tiên sinh muốn rời đi, Cận Âm tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội.” Người nói là một gã tạp tu trên mặt đầy sẹo, hắn oán độc nhìn chằm chằm Trần Mộ, gần từng tiếng một.

Mỗi người đều nghe thấy những lời này cực kỳ rõ ràng, các phóng viên vừa rồi đang ủ rũ, chợt trở nên hăng hái vô cùng.

Cận Âm khiêu chiến Trần Mộ!

Không riêng gì những phóng viên này, mỗi người dân đang ngồi trước thu hình tạp cũng hưng phấn không thôi. Mới vừa rồi bọn họ vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hiện tại rốt cuộc đã nhìn thấy thứ mà bọn họ cảm thấy hứng thú nhất.

Hai gã tạp tu trong danh sách một trăm cao thủ Hắc Tuyền Tinh bằng đối chiến, đây tuyệt đối là một màn đọ sức ở trình độ cao. Bình thường những trận đọ sức ở trình độ này khó có khả năng nhìn thấy. Hiện tại có thể tận mắt chứng kiến bọn họ đối chiến, tin tức này vừa phát ra, chỉ cần là tạp tu sẽ bằng mọi cách nhanh nhất ngồi ở trước thu hình tạp kiên nhẫn chờ đợi. Cao thủ đối chiến xưa nay chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, đối với bọn họ có thể mang lại trợ giúp tương đối lớn. Những tạp tu rành tin tức thì bắt đầu thảo luận một cách nghiêm chỉnh là hai người này sẽ có chiến thuật gì hoặc là nói đến ân oán giữa hai người này.

Khi Trần Mộ nhìn thấy Cận Âm thì trong lòng hơi trầm xuống.

Ứng chiến vào lúc này đối với hắn không phải là chuyện tốt. Một khi hắn ứng chiến, muốn từ trong vũng nước xoáy này thoát thân ra ngoài không thể nghi ngờ là chuyện si tâm vọng tưởng. Nhưng nếu như không ứng chiến thì thanh danh tích lũy được trong khoảng thời gian qua cũng sẽ tiêu tan. Nói cách khác, hắn phải mạo hiểm nhiều như vậy, bỏ ra biết bao công sức nhưng kết quả lại không tốt chút nào.

Ánh mắt giằng co của hai bên tràn ngập mùi thuốc súng, điều này khiến cho những người đứng xem càng thêm hưng phấn, kích động.

Trần Mộ hừ lạnh một tiếng, hung hăng nói: “Bại tướng dưới tay, ngươi còn tư cách hướng ta khiêu chiến hay sao?”

Đây không thể nghi ngờ là câu trả lời tốt nhất vào lúc này, chỉ cần hắn khẳng khái đối phương là kẻ chiến bại, xem thường lời khiêu chiến thì mới có khả năng tránh thoát trận chiến này.

Hai mắt Cận Âm như muốn phun ra lửa, nhưng hắn không biết phải phản bác như thế nào. Hắn thua trên tay Trần Mộ dưới tình huống hắn có nhiều lợi thế. Điều này để lại dấu ấn thật sâu trong lòng hắn, nếu như không phải hắn vừa có đột phá, hắn tất nhiên sẽ không đến đây. Nhưng hắn cũng thấy được thực lực của Kiều Nguyên cũng đồng dạng phát triển.

Những người bàng quan bàn tán xôn xao, cho đến bây giờ bọn họ vẫn chưa từng thấy người nào hung hăng can quấy như vậy. Nghe nói có một số cao thủ, tính tình rất cổ quái, quả nhiên không sai.

“Cận Âm không có cửa thắng.” Văn lắc đầu, trong giọng nói mang theo một tia bất mãn.

Úy Trì Bách cũng tiếc hận nói: “Đáng tiếc, thuộc hạ cứ tưởng rằng hắn sau khi đột phá, ý chí càng trở nên kiên cường, thật không ngờ lại bị khí thế của Kiều Nguyên phá tan, ý chí không còn.”

“Đáng tiếc.” Văn không biết là đang cảm khái cái gì đáng tiếc.

Gã đàn ông mang mặt nạ đồng đứng bên cạnh Phu nhân cũng lắc đầu: “Cận Âm nhất định sẽ thua.” Giọng nói khàn khàn, mang theo vài phần tang thương, vừa nghe liền biết hắn không còn trẻ.

Phu nhân tò mò hỏi: “Tại sao? Không phải bọn họ còn chưa đo sức hay sao?”

“Không cần. Thực lực của hai người vốn chỉ chênh lệch một chút, nhưng bên phòng bên xep nên chênh lệch giữa hai người liền mở ra.” Gã đàn ông mang mặt nạ đồng kiên nhẫn giải thích. Đẳng Hàm đứng một bên cũng lộ vẻ tán đồng, hắn cũng có thể nhìn ra điểm này.

“Như vậy là đánh không được?” Phu nhân hỏi.

“Phòng chừng là đánh không được.” Gã đàn ông mang mặt nạ đồng nói.

Phu nhân a lên một tiếng, hai mắt lưu chuyển, đột nhiên đi ra khỏi đám người kia. Đẳng Hàm và Gã đàn ông mang mặt nạ đồng vội vàng theo sau.

Ba người này vừa đi ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Hôm nay phu nhân không mang mặt nạ mà mang một cái khăn che mặt màu đen, nhưng dáng người thướt tha của nàng khiến cho kẻ khác mơ màng. Người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng thân hình vừa cao vừa gầy, tấm mặt nạ thì hung dữ và xấu xí. Một số người nhận ra Đẳng Hàm, kinh ngạc hô lên: “Đẳng Hàm! Là Đẳng Hàm!”

Ba người này đi ra sao lại không khiến những người khác chú ý cơ chứ?

Rất nhiều ánh mắt đều tập trung vào người đàn bà đi trước, Đẳng Hàm đi sau nàng với thái độ kính cẩn khiến cho mọi người cảm thấy hết sức tò mò về thân phận của nàng. Mỗi cái gờ tay nhắc chân của người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng kia đều mang theo phong phạm bình tĩnh thông dong của cao thủ, điều này cũng khiến những người khác cảm thấy hoài nghi trong lòng, nhưng hắn cũng là thủ hạ của người phụ nữ kia.

Mọi người sôi nổi phỏng đoán người đàn bà này đến tột cùng có lai lịch như thế nào, hơn nữa nàng từ trong đám người kia đi ra là muốn làm gì?

416. Chương 410: Diên Cuồng Thiêu Đốt

Trần Mộ âm thầm lắc đầu, tại khu Thiên Đông Lý hắn không hề có người quen, tại sao lại cảm thấy người đàn bà kia có chút quen mắt? Khi hắn thấy tấm khăn che mặt trên khuôn mặt nàng thì nhất thời cảm thấy quái dị, tại sao phụ nữ đều thích mang khăn che mặt?

Bất quá lúc này hắn không muốn suy nghĩ nhiều mà muốn nhân cơ hội này rời đi. Ảnh hưởng của câu nói kia đối với Cận Âm không ngờ lại lớn như thế, ngay cả Trần Mộ cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hắn không biết chiêu thức Kỳ Lung Thiên Cát tuyệt đẹp kia đã xuất hiện trong những giấc mơ của Cận Âm không biết bao nhiêu lần, trong vô thức, mầm mống sợ hãi trong lòng hắn đã được gieo xuống.

Bình thường Cận Âm cũng không ý thức được sự tồn tại của mầm mống sợ hãi này, nhưng khi hắn đối mặt với Trần Mộ thì mầm mống sợ hãi vốn núp sâu trong lòng hắn đột nhiên bộc phát, xâm nhập vào trong mỗi sợi dây thần kinh của hắn.

Đặng Hàm mặc dù cũng thua trên tay Trần Mộ nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn về phía Trần Mộ lại mang theo sự khiêu khích và chiến ý mãnh liệt.

Phu nhân khẽ cười một tiếng: “Vị này có phải là Kiều Nguyên tiên sinh? Mới vừa rồi nghe Kiều tiên sinh nói Cận Âm là kẻ bại trận, không có tư cách khiêu chiến, lời này quả thật rất có lí, kẻ bại trận cũng dám cao giọng hay sao? Phải chăng Kiều tiên sinh cảm giác được không có độ khó, không có tính khiêu chiến, không thêm chấp nhặt?”

Phu nhân mỉm cười, ánh mắt chuyển động, khi nàng nhìn thấy sắc mặt của Kiều Nguyên không chút thay đổi, giống như một kẻ dẫn đòn đứng im một chỗ thì không khỏi cảm thấy buồn bực trong lòng. Từ những biểu hiện vừa rồi của Kiều Nguyên mà nói, hắn cũng không phải là loại người hiền lành chất phác, tại sao hắn lại không nói lời nào?

Bất quá nếu đối phương không phản bác thì chẳng phải là cơ hội để nàng có thể tự do phát huy hay sao? Nàng cười duyên nói: “Tiểu nữ cả gan có một đề nghị, thủ hạ của tiểu nữ cũng có một người là bại tướng dưới tay tiên sinh. Trong bọn họ, tùy ý một người tự nhiên không phải là đối thủ của tiên sinh, nhưng nếu như hai người liên thủ có lẽ là đủ sức đánh một trận. Tiểu nữ cảm giác được, Kiều tiên sinh lấy một địch hai mới phù hợp với thân phận và thực lực của tiên sinh. Không biết Kiều tiên sinh cảm thấy thế nào?” Nói xong nàng không đợi Trần Mộ trả lời, liền đột nhiên xoay người, cao giọng hỏi mọi người xung quanh: “Mọi người cảm thấy có được hay không?”

Khi nàng nói Kiều Nguyên phải lấy một địch hai, mọi người cảm thấy rất kinh ngạc. Kiều Nguyên mặc dù đánh bại Cận Âm và Đặng Hàm, nhưng bất quá cũng chỉ thắng hiểm Đặng Hàm mà thôi. Hai gã trong top 100 cao thủ Hắc Tuyền Tinh bảng liên thủ khiêu chiến một gã cao thủ khác cũng nằm trong top 100 cao thủ Hắc Tuyền Tinh bảng, đề nghị này nằm ngoài dự tính của mọi người.

Nhưng khi người phụ nữ thần bí kia đột nhiên hướng về phía bọn họ hỏi ý, thì những tên chỉ e thiên hạ không loạn này đồng loạt gân cổ lên hô: “Được!”

Những người dân đang xem trước thu hình huyền tạp cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ, dường như đây không phải là khiêu chiến mà giống như một tiết mục giải trí bình thường mà thôi, nhưng những cao thủ đang quan sát không người nào cười cả.

Người đàn bà thần bí nói khéo mấy câu khiến cho Kiều Nguyên liền lâm vào tình trạng phóng lao thì phải theo lao. Nếu lúc này hắn lùi bước thì thanh danh sẽ mất hết, hơn nữa còn mang tiếng là một kẻ hèn nhát. Rất nhiều người đang suy nghĩ, nếu như đổi thành chính mình thì sẽ làm như thế nào?

Lúc này Kiều Nguyên vẫn ngơ ngác đứng đó, giống như không hề nghe thấy.

Sự khác thường của Trần Mộ rất nhanh khiến cho mọi người chú ý, giọng nói của mọi người nhỏ dần đi, bọn họ tò mò chăm chú nhìn vào Trần Mộ, hắn đang suy nghĩ điều gì?

Những tiếng hét gào bên ngoài, Trần Mộ một câu cũng không nghe được.

Tất cả tinh thần của hắn, khi nghe những lời nói của người đàn bà thần bí kia, giống như bị sét đánh. Giọng nói này, cả đời này hắn không thể quên được.

Khó trách chính mình cảm giác người đàn bà này có chút quen thuộc, thật không ngờ lại là người quen - là vị phu nhân thần bí của Pháp Á! Ngưỡng An chết trên tay của nàng. Nàng là người đàn bà đầu tiên mà Trần Mộ chủ động muốn giết chết. Không nghĩ tới lần đó hần cố ý dẫn Tiểu Nguyên tới chỗ Pháp Á, không ngờ hần lại không giết chết nàng.

Mỗi một lời của người đàn bà này truyền vào tai Trần Mộ cực kì rõ ràng, nhưng lúc này hần như hồn lìa khỏi xác, không có bất cứ phản ứng gì. Hần chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, khí huyết dâng lên, trong lồng ngực có một cục nghẹn ngày càng trở nên mãnh liệt khiến cho mỗi lỗ chân lông của hần như muốn nứt ra.

Bạn bè của Trần Mộ không nhiều lắm, Ngưỡng An là một trong số đó. Bọn họ lúc đầu hợp tác buôn bán, rồi sau đó chính thức trở thành bạn bè, Ngưỡng An thậm chí đem con mình giao cho Trần Mộ bảo vệ, đây là một loại tín nhiệm như thế nào a!

Nhìn người đàn bà đứng trước mắt mình, trong lòng Trần Mộ dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, muốn đem nàng 'giã' thành từng mảnh.

Nhưng lý trí mách bảo cho hần biết mình không thể. Tất nhiên, hần không thể! Đẳng Hàm bên người nàng có thực lực không kém mình bao nhiêu, mà người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng lại khiến cho Trần Mộ cảm thấy cực kì nguy hiểm. Hần thậm chí cảm giác được, người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng nhất định không hề thua kém những cao thủ hàng đầu liên bang như Tiêu Tư hiệu trưởng.

Hần không có cơ hội, hần còn chưa tới gần đã bị đánh cho tan xác. Trừ phi hần và Weah liên thủ may ra còn có một chút cơ hội. Nhưng Cận Âm đang ở đây, có nghĩa là những thành viên khác của Thiên Vân chắc chắn cũng đang nấp trong bóng tối. Ủy Trì Bách và Văn liên thủ, hơn nữa còn có người đàn ông mang mặt nạ đồng kia, có lẽ ngay cả Đường Hàm Phái cũng không dám khinh thường lỗ mãng tấn công, huống chi bây giờ Bộ Mặc còn đang ở trong phòng huấn luyện. Chiến đấu ở mức chênh lệch này, cơ hội sống sót của mình hầu như không có, còn Bộ Mặc căn bản khó có khả năng sống sót.

Một bên là tính mạng của mình và đồng bạn, một bên là quyết tâm muốn thay bạn báo thù, hai ý nghĩ này giống như rắn độc đang cắn xé tim gan Trần Mộ.

Trần Mộ cảm giác rất bức bối, chưa bao giờ cảm thấy bức bối như thế, trong lồng ngực dường như có một đám lửa đang hùng hực thiêu đốt, càng đốt càng cháy. Nhiệt độ trong máu hần đang không ngừng lên cao, như muốn sôi trào, xương của hần bị thiêu đốt thành màu hồng, mỗi một sợi dây thần kinh như đang bị nướng, thân thể của hần không tự chủ run rẩy, run rẩy!

Nhưng lúc này vẻ mặt của hần bình tĩnh dị thường, không hề có một chút gợn sóng, không có một chút nhấp nhô, giống như nước đọng trong ao tù. Cặp mắt trống rỗng, không có một chút ánh sáng, không có mục tiêu.

Nếu như Lôi Tử ở đây, nhất định hiểu được Trần Mộ đang phẫn nộ, hần đang cực kì phẫn nộ. Hần càng giận dữ thì trên mặt hần càng bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Đáng tiếc vị phu nhân thần bí không biết, Đẳng Hàm không biết, Cận Âm không biết mà ngay cả Lận Dao và Tink đang đứng bên cạnh Trần Mộ cũng không biết. Trần Mộ không dám di chuyển, lí trí nói cho hần, chỉ một động tác nhỏ cũng có khả năng làm cơn giận dữ đang bành trướng đến cực hạn trong lòng hần bộc phát ra, hần sẽ đánh mất lí trí không còn để ý tới bất cứ điều gì mà phát động công kích đánh tới người đàn bà đáng chết.

Ẩn giấu phía sau cặp mắt trống rỗng kia là lửa giận ngút trời và sát khí mãnh liệt vô cùng.

Đúng vậy, ta không thể giết mi, nhưng ta sẽ khiến mi phải chịu nhục nhã và mùi vị của cừu hận.

Lặng im một hồi thật lâu, mọi người rốt cuộc thấy Kiều Nguyên mở miệng.

Giọng nói trầm thấp mang theo một lực lượng khiến cho tim mỗi người đập loạn cả lên: “Đề nghị của người không tồi. Bất quá ta lấy một địch hai, chẳng lẽ không có được một chút phần thưởng chiến thắng nào hay sao?”

“Phần thưởng chiến thắng?” Vị phu nhân thần bí sững sốt, chợt cười duyên nói: “Có ý tứ, nói xem người muốn phần thưởng gì?”

“Ta muốn người làm một chuyện.”

“A, chuyện gì? Nếu quá giới hạn thì không thể được.” Vị phu nhân thần bí kiêu mị cười khiến cho tinh thần của mọi người nhụt nhạo hẳn lên: “Vạn nhất người muốn ta cởi quần áo, chẳng phải là ta bị thiệt thòi lớn hay sao. Hoặc là người muốn ta hầu hạ, chẳng lẽ ta phải chịu như vậy.”

“Hôn môi một cái trước mặt mọi người, yêu cầu này không quá mức chứ?” Giọng nói của Trần Mộ càng thêm bình tĩnh, giống như đang nói chuyện gì đó không liên quan gì đến mình.

“Lớn mật!” Người đàn ông mang mặt nạ đồng giận dữ, bước lên phía trước, một cỗ khí thế cực kì kinh khủng tràn ngập giữa sân, dường như khí lạnh thấu xương của mùa đông đột nhiên tràn về.

Sắc mặt của tất cả các tạp tu đều kịch biến, những người bình thường dưới uy áp khủng khiếp như vậy, hai chân mềm nhũn, mặt không còn một chút máu, ngã trên mặt đất. Hiện trường trở nên hỗn loạn, những tiếng hét chói tay và tiếng khóc vang lên không ngớt. Xoát, những tạp tu đứng gần ba người này như bị điện giật vội vàng lui về phía sau, trong chớp mắt xung quanh ba người trở nên trống rỗng không có một bóng người.

Hai mắt của người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng hai chằm chú nhìn Trần Mộ, sát khí dào dạt. Trần Mộ đang ở trung tâm của cơn lốc vẫn bình tĩnh như cũ.

“Thế nào? Không dám sao?” Giọng nói bình tĩnh mà hờ hững, không hề có một chút cảm giác.

Nhưng giọng nói không hề có chút cảm giác nào này lại khiến cho vị phu nhân thần bí cảm thấy sự mỉa mai mãnh liệt vô cùng của Trần Mộ.

Vị phu nhân thần bí gơ tay lên, ngăn cản người đàn ông mang mặt nạ đồng đang muốn đi tới phía trước, giọng nói lạnh như băng: “Có thể, nhưng nếu như người thua thì sau này người sẽ là nô lệ của ta!”

“Được!” Vẫn là giọng nói hờ hững nhưng người đàn bà che mặt dường như nghe thấy trong đó ẩn chứa sự kiên quyết. Đột nhiên nàng cảm thấy có chút hối hận, bất quá lúc này chuyện đã không thể vãn hồi được nữa, trước mắt bao nhiêu người, nàng không thể lui bước.

Hơn nữa nàng không tin Kiều Nguyên thật sự có thể lấy một địch hai. Không chỉ nàng mà ngay cả người đàn ông mang mặt nạ đồng cũng không tin, hắn cười lạnh nói: “Hắn phải thua.”

Vị phu nhân thần bí gọi Đẳng Hàm, lạnh lùng và chăm chú nhìn hắn: “Trận chiến này, thắng sẽ được trọng thưởng. Thua là chết.”

Đẳng Hàm rung mình trong lòng: “Xin phu nhân yên tâm.”

Mọi người lúc này mới khôi phục bình tĩnh, không ai còn dám nói chuyện, không có ai dám đùa giỡn. Người nào cũng biết, trận chiến sắp tới sẽ là một trận chiến cực kì tàn khốc, không chết không dừng.

Những người ngồi xem trước thu hình huyền tạp đều nín thở, hai mắt không chớp, lo lắng sẽ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Trần Mộ đứng yên ở đó, vẻ mặt không hề có một chút thay đổi.

Hắn đang gắng hết sức để áp chế cơn giận dữ trong lòng, đầu óc của hắn lúc này cực kì tỉnh táo. Đây là một trạng thái hết sức kì quái, thân thể của hắn rất nóng, điều này làm cho hắn cảm giác như chính mình đang bị cháy. Máu trong người như muốn sôi trào, mỗi một sợi dây thần kinh đều khát vọng, khát vọng được phát tiết cơn giận dữ đang làm hắn run rẩy, phát tiết ra chiến ý đang làm hắn run rẩy!

Hắn có thể cảm nhận được sự điên cuồng của chính mình rất rõ ràng, đầu óc của hắn giống như một khối băng bị một ngọn lửa bao vây lấy, từ từ cảm nhận độ nóng và nhiệt lượng của ngọn lửa.

Người đàn bà che mặt đột nhiên phát hiện, cặp mắt trống rỗng của Kiều Nguyên chợt phát sinh những biến hóa kinh người, giống như một đám cỏ khô bị bỏ vào trong ngọn lửa.

Nó đang điên cuồng thiêu đốt!

417. Chương 411: Băng Và Lửa

Khi khán giả bắt đầu hiểu được Hắc Tuyền Tinh bằng thì mức độ chú ý của họ tới trận khiêu chiến này lập tức tăng cao chóng mặt. Quyết đấu của cao thủ luôn luôn làm người khác vô cùng chờ mong. Tại rất nhiều trường tạp tu, giờ học bị gián đoạn vì các sư phụ hào hứng mở huyễn tạp thu hình trong phòng học.

Một số thu thị bình đài {đài truyền hình} khẩn cấp tìm đến những tạp tu có danh vọng, mời họ làm diễn giả. Trong cả liên bang thì khu Thiên Đông Lý có tỉ lệ người xem cao nhất. Theo thống kê, có khoảng gần một phần ba dân số khu Thiên Đông Lý đang quan sát trận đấu này.

Trần Mộ vẫn không hề có ý nhúc nhích, mà Cận Âm cùng Đẳng Hàm cũng giống như vậy, không chú ý đến địa điểm chiến đấu. Ngay cả chủ hăng buôn Tink cũng chỉ chăm chú nhìn vào Trần Mộ, không hề quan tâm đến chuyện nơi này sẽ bị phá nát nếu cuộc chiến xảy ra. Tất cả nhân viên không liên quan đều lui ra ngoài dành khoảng trống cho ba người.

Trần Mộ vẫn bất động. Nếu không phải mới vừa rồi hắn mở miệng nói chuyện, mọi người sẽ phải hoài nghi hắn là người chết. Mọi người đều có chút sợ hãi, từ xa xa nhìn gương mặt xấu xí không có nét biểu cảm nào của Kiều Nguyên, mỗi đường nét cứng rắn như vết đao khắc trên đá tảng. Mà làm người khác trong lòng chợt thấy lạnh vẫn chính là cặp mắt kia.

Con mắt xám tro như trống rỗng đột nhiên thoáng hiện ra một tia sáng, tựa như ánh mặt trời trước bình minh xuyên qua hắc ám, rồi từng điểm từng điểm phát sáng, cứ như thế trong chớp mắt vô số điểm ánh sáng vừa sinh ra tập trung lại thành một biển lửa. Ngọn lửa mãnh liệt trong mắt Trần Mộ bùng cháy, dù hắn vẫn không nhúc nhích nhưng khí thế đột nhiên bùng phát.

Oanh!

Tất cả cảm giác, không hề giữ lại dù là một tia, lấy Trần Mộ làm trung tâm hoàn toàn phóng ra tạo thành một khí thế kinh người. Chiến ý hỗn tạp nóng bỏng điên cuồng tản ra.

Đứng đối diện hắn, cả Cận Âm và Đẳng Hàm đều biến sắc. Cảm giác của tạp tu là nhạy cảm nhất, hai người có thể cảm nhận rõ ràng được chiến ý điên cuồng của Kiều Nguyên, không chỉ vậy còn có cả hơi thở dừng mảnh không sợ chết.

Người này điên rồi sao?

Hai người không nhịn được liếc nhìn lẫn nhau, trong ánh mắt đều không dấu được vẻ sợ hãi. Bọn họ không ngờ tới Kiều Nguyên vừa tới đã chuẩn bị chiến đấu liều chết.

“Liều mạng!” Đẳng Hàm trầm giọng nói. Hắn không còn có đường lui, nếu trận chiến này thất bại, chính hắn cũng chỉ có một con đường chết. Hắn biết rõ thủ đoạn của Pháp Á phu nhân, so với rơi vào tay nàng thì chết trận còn ít phải chịu thống khổ hơn.

Cận Âm hung hăng gật đầu.

Chiến ý tàn phá, sát khí lẫn liệt. Sự giằng co của ba người làm cho ngay cả không khí cũng trở nên nặng nề vô cùng. Những người quan sát sắc mặt càng khê biến. Ba người tựa hồ không hề dò xét nhau, chẳng lẽ ngay từ đầu họ đã muốn liều mạng?

Tại góc phòng huấn luyện hắc ám, Bộ Mặc cắn môi, ánh mắt gắt gao nhìn Trần Mộ, không nhịn được nói “Weah. Chúng ta đi giúp hắn đi!”

Weah nhìn chăm chú vào Trần Mộ. Nhưng lại lắc đầu: “Không.”

“Tại sao?” Bộ Mặc thất vọng không chú ý tới tâm tình khác thường trong mắt Weah.

“Bởi vì hắn muốn chiến đấu” Câu trả lời của Weah làm cho Bộ Mặc khó hiểu.

Ánh mắt Weah di chuyển sang Pháp Á phu nhân, khi chậm rãi đảo qua người đàn ông mang mặt nạ đồng hắn hơi nheo mắt lại, sát khí mãnh liệt chợt lóe lên rồi biến mất.

Cận Âm hành động đầu tiên, hắn đột nhiên bắn lên, cả người như hỏa tiễn bắn lên cao. Hắn càng lúc bay càng cao, tựa như không có ý dừng lại.

Đặng Hàm cũng không hề do dự, trước tiên hần phóng ra Thúi Bích Tinh {sao màu xanh}, lần năng lượng này khác với Hải Tinh {con sao biển} lần trước, màu xanh biếc ở trung tâm Hải Tinh bất ngờ còn có cả màu bạc Ngũ Giác Tinh {sao biển năm cánh}.

Chỉ có ba quả Hải Tinh năng lượng, so với lần trước thì số lượng ít hơn rất nhiều, nhưng về mặt Đường Hàm lại hiện lên sự cố sức. Ba quả năng lượng Hải Tinh thì một quả chui vào đất, hai quả khác đột ngột bắn nhanh tới Trần Mộ, trong không trung hai đạo ánh sáng phóng tới.

Trần Mộ cảm thấy cả người như muốn nổ tung. Mỗi tác da thịt đều nóng rực, tựa như trong thân thể không phải là máu mà là thép nóng đang chảy. Ở trong tình trạng làm cảm giác của con người sụp đổ như thế, Trần Mộ đối mỗi biến hóa nhỏ nhất trên thân thể mình đều cảm nhận rõ ràng. Đầu óc hẳn là nơi duy nhất còn tỉnh táo, mỗi biến hóa nhỏ nhất trên thân thể hẳn đều được gửi về nơi đây.

Mỗi sợi cơ bắp, sợi gân trong suốt, mạch máu, khớp xương ..

Cảm giác mãnh liệt hòa cùng đau đớn vô cùng như thủy triều liên tiếp đánh sâu vào tâm thần Trần Mộ, nhưng về mặt hần vẫn như cũ: hờ hững.

Hắn muốn phát tiết, phát tiết hết sự thống khổ thiêu đốt này. Thắng lợi! Hần phải thắng lợi! Hần đã quyết, bất kể thế nào, kể cả là vì Ngưỡng An hay là vì chính mình, dù sẽ chết hẳn cũng phải thắng lợi. Hần chưa bao giờ khát vọng thắng lợi như thế.

Trần Mộ đã sớm kích hoạt độ nghi, năng lượng chậm rãi lưu động, nhìn như yên tĩnh nhưng lại tràn ngập sức mạnh hủy diệt.

Không trung đột nhiên vang lên tiếng rít, tiếng rít càng đến càng mạnh, càng đến càng cao, âm thanh sắc nhọn tựa như phá tan bầu trời. Giữa không trung một bóng người thẳng như một mũi tên đang bắn thẳng xuống phía dưới.

“Tiêm Vân Bạo!” Một thuyết minh viên đài truyền hình như nhìn thấy quỷ, giật mình ngã từ trên ghế xuống.

‘Tiêm Vân Bạo’, một trong những kỹ năng phi hành cao cấp nhất. Thực ra nó đã thoát ra khỏi phạm trù kỹ xảo phi hành, sở dĩ vẫn còn gọi là kỹ xảo phi hành cao cấp nhất vì bởi nó hoàn toàn do kỹ xảo phi hành tạo thành. Nhưng trên thực tế, nó là một loại kỹ xảo công kích.

Tập tu sử dụng thân thể phi hành ở tốc độ cao khổng lồ chế không khí xung quanh tạo ra một mũi nhọn công kích lên mục tiêu. ‘Tiêm Vân Bạo’ tạo ra một uy lực làm cho người ta sợ hãi, phạm vi công kích của nó có thể đạt tới bán kính mười thước. Trong phạm vi đó hết thảy đều có thể bị các luồng không khí xé thành mảnh nhỏ.

Nhưng đổi lại, nó yêu cầu kỹ xảo của tập tu phải cực cao, có thể sử dụng ‘Tiêm Vân Bạo’ chứng tỏ kỹ xảo phi hành của tập tu đó đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao. Hơn nữa, nó còn là một động tác chiến thuật cực kỳ nguy hiểm: khi đạn khí tiếp xúc mục tiêu, nếu tập tu không kịp thoát ra sẽ bị những luồng không khí bạo phát xé thành mảnh nhỏ.

Không ai nghĩ tới, Cận Âm vừa ra tay đã sử dụng chiêu lớn như thế. Hần không muốn sống nữa sao?

Đại não Trần Mộ tỉnh táo lạnh lùng như băng tuyết, hần ngẩng cao đầu, cặp mắt tràn ngập hỏa diễm. Con người trong phút chốc trở nên trong suốt, đáng tiếc không ai chứng kiến được cảnh đó. Ánh mắt mọi người đều đang bị chiêu thức điên cuồng của Cận Âm hấp dẫn.

Cảm giác như tia chớp đưa thông tin phản hồi lại đại não Trần Mộ. Với khoảng cách xa như thế, nếu chỉ dùng mắt thì không thể biết được hết biến hóa của không khí. Nhưng Trần Mộ lại am hiểu nhất lại là cảm giác đối với biến hóa vật lý chứ không phải là biến hóa năng lượng.

Những dòng không khí nhỏ phức tạp vô cùng đều bị hần nắm bắt. Trong tiềm thức của hần, mọi tin tức nhỏ nhất đó được tập hợp lại, thử tập hợp chúng lại thành một bộ mô hình. Ý nghĩ hần lúc này vô cùng tỉnh táo, công việc vô cùng phức tạp đó không ngờ lại hoàn thành vô cùng thuận lợi.

Mô hình đầy đủ hoàn thành trong đầu Trần Mộ với tốc độ kinh người, trong lòng hần đột nhiên có một tia thấu hiểu, chẳng lẽ đây mới là cách sử dụng chính thức của cảm giác? Tuy nhiên, tia thấu hiểu này nhanh

chóng bị chiến ý điên cuồng của Trần Mộ lấn át, con người hấn lại khôi phục màu đỏ như lửa.

Điên cuồng, tuyệt đối điên cuồng, mà tính toán của lý trí Trần Mộ lúc này càng hiện rõ sự điên cuồng.

Chính là lúc này!

‘Song Cực tập’.

Một tiếng ‘Ba’ nhỏ vang lên, xung quanh Trần Mộ đột nhiên xuất hiện vô số quả cầu năng lượng nhỏ màu đen và trắng bay vây xung quanh. Những khối năng lượng này đều chỉ lớn tương đương hạt đậu xanh, nhưng số lượng lại rất nhiều, hàng nghìn hàng vạn khối vây kín bao bọc bên ngoài cơ thể Trần Mộ.

Nếu có thể nhìn kỹ sẽ phát hiện mỗi khối năng lượng màu trắng nhất định sẽ ở gần một viên năng lượng màu đen và ngược lại. Hàng nghìn hàng vạn khối năng lượng trắng đen hình thành một khối cầu khổng lồ đạt tới mười thước với trung tâm chính là Trần Mộ.

Trung Đạt Thư Phủ, Chi Liên phu nhân đang quan sát trận chiến này. Nàng đối với chiến đấu không có hứng thú, nhưng nàng lại rất nhạy cảm với những sự việc có liên quan đến chính trường, nàng nhìn ra trong hành động này có chút kỳ lạ. Sau lần phủ chủ thua dưới tay của Đường Hàm Phái, Chi Liên phu nhân đã trở thành người nắm quyền ở Trung Đạt Thư Phủ.

Khi nàng nhìn thấy quang sáng Kiều Nguyên tung ra liền ngây ngẩn cả người, sắc mặt lập tức thay đổi.

Người khác có lẽ không biết đây là cái gì, nhưng nàng có lẽ nào lại không biết? Hình cầu dù khổng lồ, hạt năng lượng nhiều vô số không biết phải đến bao nhiêu, nhưng so với siêu cấp tạp phiến 007 lần trước nàng mua tại Lars không hề khác nhau về bản chất.

Càng làm cho nàng khiếp sợ bởi siêu cấp 007 cũng không thể thả ra số lượng năng lượng cầu lớn như thế! Nói cách khác tám tạp phiến này so với 007 càng cao cấp hơn nhiều. Nàng rất rõ ràng, nếu muốn thả ra số lượng năng lượng cầu như thế thì độ khó lớn hơn biết bao nhiêu lần.

Vậy, tám tạp phiến này tên của nó hẳn là... Thần sắc Chi Liên phu nhân biến ảo không ngừng.

Trận đấu đã tới hồi kịch liệt nhất. Trần Mộ sở dĩ lựa chọn ‘Song Cực tập’ mà không phải ‘Hoàng Kim Ngôn Tỏa’, làm cho Đẳng Hàm trở tay không kịp. Hai tạp phiến này thì Cận Âm đã biết nhưng Đẳng Hàm lại không biết đến sự tồn tại của ‘Song Cực tập’. Với Trần Mộ thì đây chính là cơ hội tuyệt hảo để lợi dụng.

Quả nhiên. Đẳng Hàm cực kỳ hoảng sợ, hẳn không nghĩ tới Kiều Nguyên không sử dụng ‘Hoàng Kim Ngôn Tỏa’. Hấn phát động lần công kích này đặc biệt nhắm vào ‘Hoàng Kim Ngôn Tỏa’ của Kiều Nguyên.

Hai quả Hải Tinh năng lượng hướng tới đám cầu mà Trần Mộ là trung tâm.

Âm thanh liên tiếp vang lên, chỉ thấy hai quả Hải Tinh năng lượng chợt sáng chói, đột nhiên duỗi thẳng, hình thành năm xúc tu dài nhỏ như tia chớp hướng Trần Mộ bay tới.

Biến hóa này nhất thời làm cho Trần Mộ trở tay không kịp, nhưng không chờ hẳn có sự điều chỉnh nào, một màn làm cho người xem không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Những quả cầu năng lượng đen trắng như đàn cá mập ngửi thấy mùi máu tươi kéo tới, trong chớp mắt hai quả cầu Hải Tinh năng lượng đã bị chúng bao phủ.

Thình thoảng lại có ánh sáng lóe lên từ chỗ năng lượng cầu tụ lại, sắc mặt Trần Mộ khê biến. Trong thời gian ngắn, số năng lượng cầu của hắn đã tổn thất tới vài trăm cái. Hấn rất rõ ràng, mỗi cái năng lượng cầu mất đi thì tính phòng ngự liền yếu bớt đi một phần.

Năng lượng cầu của Trần Mộ có đặc tính là hấp thu năng lượng, mà năng lượng Hải Tinh của Đẳng Hàm cũng là hấp thu năng lượng, hai bên phát sinh va chạm, chỉ có kết quả duy nhất là hủy diệt.

Quang mang đại thịnh, một đám năng lượng cầu cùng hai quả Hải Tinh năng lượng bị hủy diệt, đám cầu năng lượng bảo vệ Trần Mộ xuất hiện hai lỗ hổng lớn.

Giữa không trung, Cận Âm phát ra âm thanh chói tai, đem không khí trên đường đi phá thành mảnh nhỏ. Hấn tựa như sao băng tỏa ra hơi thở hủy diệt, cảm giác tập trung vào khu vực năng lượng cầu bị tàn phá của Trần Mộ mà điên cuồng hướng tới.

418. Chương 412: Niềm Tin

Mô hình trong đầu hắn đã phác ra quỹ tính chuyển động của ‘Tiêm Vân Bạo’, cảm giác vững vàng tập trung vào đoàn khí lưu đang nhanh chóng tiếp cận giữa không trung, vị trí, góc độ xâm nhập tốt nhất đều được hắn tính toán tới.

Tuy vậy, những viên năng lượng bao quanh người hắn đã hư hỏng gần hết, điều kiện thay đổi khiến kết quả tính toán cũng thay đổi, hắn không thể hoàn toàn triệt tiêu lực trùng kích của ‘Tiêm Vân Bạo’.

Đúng vậy, không thể!

Nhưng vậy thì làm sao?

Ngẩng đầu nhìn Cận Âm uy thế kinh người đang ầm ầm từ trên cao hạ xuống, trong mắt hắn chỉ có chiến ý vô tận và khao khát chiến thắng điên cuồng.

Oanh. Trong não như có nước thép nóng chảy đột ngột tràn vào, thống khổ thiêu đốt và khoái cảm trong phút chốc tràn ngập toàn thân.

Hắn đang run rẩy. Từng tế bào toàn thân đang run rẩy. Giây phút này, cái gì lý trí, cái gì tỉnh táo, tất cả đều bị vứt sạch. Hắn cảm giác trong cơ thể tựa hồ có thứ gì đó đang điên cuồng bành trướng, giống như chỉ một giây sau cơ thể hắn sẽ nổ tung. Hắn muốn kêu gào, hắn muốn gầm thét.

Nhìn lên bầu trời, hai mắt tròn tròn, không chút sợ hãi đối mặt với luồng khí lưu đủ sức xé nát cơ thể.

Trong khí lưu, thân hình Cận Âm chợt ẩn chợt hiện, từ bên trong phát ra tiếng gầm rít làm người ta da đầu tê dại, tiếng nổ ầm ào phảng phất như trời cao giáng xuống thiên phạt, mang theo khí tức hủy diệt và chết chóc.

Gần nữa, gần nữa. Chính là lúc này..

Tới đi. Không ai cản nổi ta!

Tiếng rít gào lạng lẽ vang dội trong lòng hắn, tâm linh gầm thét kêu gọi thắng lợi. Khẽ nâng tay phải, năm ngón tay bắn ra như chớp. Nhanh, quá nhanh. Một loạt hư ảnh bao phủ cả bàn tay, không ai có thể thấy rõ động tác của hắn.

Trong phút chốc, những hạt năng lượng hư hỏng tan vỡ, chúng nhất tề bắn về phía Cận Âm đang lao tới chỗ Trần Mộ. Tốc độ của cả hai đều cực nhanh, chưa kịp nháy mắt, hai bên đã va chạm.

Đoàn khí cao tốc của Cận Âm đâm vào đám hạt năng lượng.

Dù vậy, va chạm kịch liệt như tưởng tượng lại không xảy ra. Những hạt năng lượng nhìn cực kỳ bé nhỏ nhưng lại không hề chịu ảnh hưởng bởi đoàn cao tốc khí lưu đủ sức xé nát cương thiết, chúng yên tĩnh phân bố bên trong khí lưu, cực kỳ quỷ dị.

Cận Âm hai mắt đỏ ngầu, trong lòng cực kỳ khoái trá. Đây chính là tử kỳ của tên quỷ xấu xí kia. Hắn không tin Kiều Nguyên có thể phá giải ‘Tiêm Vân Bạo’. Phi hành cực nhanh, khí lưu trước mặt không ngừng kích động, thân ảnh Kiều Nguyên trước mặt hắn đã có chút mờ hồ.

Giây tiếp theo, hắn sẽ biến thành một đồng thịt vụn.

Song, hắn không biết, đúng lúc này, gã đàn ông đeo mặt nạ đồng thần sắc biến đổi. Ủy Trì Bách ẩn trong bóng tối sắc mặt chợt biến, mà ánh mắt Văn cũng đồng thời biến hóa.

Họ nhìn thấy một cảnh quỷ dị.

Những hạt năng lượng trắng đen vừa rồi còn hỗn loạn vô cùng đột nhiên xếp thành năng lượng kết cấu cực kỳ ngăn nắp. Hạt năng lượng đen và hạt năng lượng trắng đan xen chằng chịt, giống như, giống như một bàn cờ hình vuông cực lớn, còn Cận Âm giống như dã thú vừa chui vào lồng.

Chiến ý tích lũy trong ngực Trần Mộ lúc này đã lên tới cực điểm, con người điên cuồng đã không còn một chút khắc chế, khuôn mặt cương nghị phút chốc biến thành hung ác, hoang dại!

Giết!

Mọi người chỉ cảm thấy đôi mắt chợt đau đớn, vô số hào quang bùng lên, khối cờ trắng đen trong phút chốc cực kỳ chói mắt. Vô số đường nét đan xen ngang dọc, dày đặc, mỗi chùm ánh sáng bắn ra đều khiến những kẻ nhìn vào phải đau đớn.

‘Kỳ Lung Thiên Cát.’

Mỗi chùm năng lượng đều cắt ra một lỗ nhỏ trên đoàn khí bên người Cận Âm. Cả lồng cờ này có bao nhiêu chùm năng lượng?

Dày đặc, không dưới mười vạn chùm năng lượng trong nháy mắt biến đoàn khí cạnh Cận Âm thành mảnh nhỏ!

Cận Âm chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng, hào quang chói mắt này cả đời hắn cũng không thể quên nổi. Cảnh tượng đáng sợ từng xuất hiện trong giấc mơ ấy lại một lần nữa xuất hiện, từng chùm ánh sáng đẹp đẽ mà trí mạng, vô số chùm ánh sáng bắn ra biến thành lồng giam.

Bản thân lại một lần nữa bị giam trong đó.

Mầm mống sợ hãi chôn sâu trong lòng lại xâm chiếm tâm linh Cận Âm, chiến ý mê mông, quyết tâm liều chết, trong một khắc này chợt xuất hiện một tia chùng xuống, nhỏ đến không thể nhỏ hơn. Cận Âm vô thức rút lại, thời gian cực ngắn, chưa đến một phần mười giây.

Nhưng một thoáng sơ hở ngắn đến không thể ngắn hơn này lại bị Trần Mộ nắm bắt được. Hắn không biết vì sao vào lúc này mà đối thủ lại có sai lầm kém cỏi đến như thế, nhưng hắn không định bỏ qua.

Không chút suy nghĩ, lồng cờ dưới sự khống chế của Trần Mộ, có sự điều chỉnh cực nhỏ. Những chùm ánh sáng ngập trời đồng loạt bắn tới, không tia nào sai lệch quá 3cm! Sắc mặt Cận Âm chợt biến, gần như chỉ sau một giây xuất hiện sai lầm hắn đã tỉnh ngộ. Nhưng mà, đã muộn mất rồi.

Cao thủ tranh đấu, chỉ một sai lầm cực nhỏ cũng rất có thể làm mất mạng.

Gã đàn ông mang mặt nạ đồng xanh ánh mắt vụt nở to, giật nảy mình, hắn ngờ ngẩn nhìn trận đấu, trong lòng nghi hoặc khó hiểu. Tập tu bình thường có lẽ không thấy rõ, nhưng cao thủ cấp bậc như hắn tự nhiên có thể phát hiện tình thế biến hóa. Như hắn thấy, thanh thế Cận Âm vẫn dọa người như trước, nhưng khí thế đã rối loạn, đến cả khống chế khí lưu cũng có chút lực bất tòng tâm.

Bất quá, hắn vẫn không cho rằng Kiều Nguyên có thể chiến thắng. Cận Âm thật sự đã có sai lầm, nhưng Kiều Nguyên căn bản không thể hoàn toàn phá giải chiêu này. Huống chi còn có Đẳng Hàm rình rập ở bên, tìm kiếm cơ hội một kích trí mạng.

Hai mắt Cận Âm chợt đỏ lên, hắn không ngờ rằng trong thời khắc này mình lại có sai lầm trí mạng như thế. Hắn vì sự nhất gan của mình mà xấu hổ. Trong mắt lóe lên một tia quyết định, tiết tấu rung động thân thể bỗng tăng lên vài phần.

Khí lưu đã gần rối loạn được Cận Âm liều chết phát lực lại tụ hợp một chỗ.

Ở một góc Văn khê than: “Không ngờ Cận Âm cũng có huyết tính như vậy.”

Úy Trì Bách buồn bã, không lên tiếng. Cận Âm vừa rồi phát lực cũng là bỏ qua hy vọng sinh tồn. Khó khăn nhất của ‘Tiềm Vân Bạo’ là đến lúc cuối cùng thoát ly, tập tu sử dụng chiêu này, tối hậu đều phải lưu lại một phần dư lực, chính là để rời đi. Vừa rồi Cận Âm phát lực, chính là vứt bỏ hy vọng thoát ly cuối cùng của bản thân hắn.

Motta chết rồi, Jerram chết rồi, Blak chết rồi, bây giờ Cận Âm cũng phải chết. Bấy tiểu đội trưởng của Thiên Vân, giờ chỉ còn lại ba người, trong lòng hắn khó mà tiếp nhận nổi.

Tình thế chiến trường đã tới lúc kịch liệt nhất.

Trần Mộ khống chế ánh sáng từ bàn cờ liều mạng cắt phá khí lưu, còn Cận Âm thì liều mạng tụ tập khí lưu đồng thời tránh né những chùm ánh sáng trí mạng.

Cận Âm cả người đầy máu, trong khối cờ dày đặc vô cùng này, muốn tránh né tất cả căn bản là không thể. Nhưng chiến ý của hắn cường liệt vô bì, càng về sau, hắn hoàn toàn không để ý tới những chùm ánh sáng, ngoài trừ một vài bộ phận trí mạng, ánh sáng bắn tới những chỗ khác hắn đều coi như không.

Máu tươi bắn ra hòa vào khí lưu cao tốc, từ xa nhìn lại phẳng phất như một chiếc nón đỏ tươi.

Trần Mộ hai mắt tròn tròn, không thể nhìn ra nửa điểm lãnh tĩnh ngày thường. Hắn điên cuồng thôi động cảm giác, thôi động năng lượng, liên tiếp máy móc mà chuẩn xác lặp lại từng nhát cắt.

Hắn quên đi tất cả, trong mắt chỉ còn luồng không khí hình nón càng lúc càng tới gần.

Hắn phải chiến thắng!

Niềm tin mãnh liệt vô cùng như liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, gào thét điên cuồng trong tâm hắn. Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, không chế càng lúc càng tinh tế, nhát cắt càng lúc càng chuẩn xác, cảm giác càng lúc càng miễn cưỡng.

Hắn chưa từng khát khao thắng lợi như thế, Trong tâm chiến ý cuồng thăng, như hỏa diễm thiêu đốt trái tim, ngọn lửa này kích thích từng tế bào trong cơ thể. Hắn tựa hồ thoát ly không chế thân thể, tựa hồ thoát ly không chế cảm giác, trong đầu chỉ còn một niềm tin.

Ta phải chiến thắng!

Cận Âm cả người đầy máu, dưới áp lực không khí, tốc độ mất máu vượt xa lúc bình thường, thần trí bắt đầu có chút mơ hồ, hắn nghiêng chặt răng, gắng gượng chống cự.

Gần tới rồi. Gần tới rồi. Mình sắp đánh trúng hắn rồi!

Đúng vậy, quá gần. Khoảng cách giữa hắn với Trần Mộ chỉ còn năm mét!

Đột nhiên, một chùm ánh sáng bắn tới trước yết hầu. Nếu như là lúc trước, hắn có thể rất nhẹ nhàng tránh được, nhưng với hắn hiện tại, động tác này lại cực kỳ khó khăn. Hắn chỉ còn lại một tia lực lượng cuối cùng, nếu tránh né chùm ánh sáng này, vậy khí lưu vẫn phải một mực ước thúc trong chốc lát sẽ tan vỡ.

Cận Âm cắn môi, khuôn mặt đầy vết thương lộ ra vẻ an tường khó diễn tả. Hắn không hề tránh né, chỗ yết hầu như có cảm giác gì đó, nhưng hắn không thể phân biệt được nữa. Trước mắt càng lúc càng mơ hồ, thế giới đang dần rời xa hắn, chỉ có những màu sắc loang loáng.

Cuối cùng ta đã làm được..

Trong sát na Cận Âm mất ý thức, khí lưu kích động tan vỡ, không khí đạn hình mũi nhọn hoàn toàn biến thành màu đỏ lửa, nó đang bên bờ sụp đổ, nhưng khoảng cách đến chỗ Trần Mộ quá gần, gần đến mức cho dù đang sụp đổ, Trần Mộ cũng không thể tránh được.

Một chùm ánh sáng cuối cùng dọc theo đường trục dọc mũi không khí hung hăng cắt xuống.

Nếu như, nếu như có thêm vài hạt năng lượng, thêm mấy chùm ánh sáng, hắn có thể hoàn toàn bắn tan khối không khí này. Nhưng mà, đã không còn hạt năng lượng, đã không còn ánh sáng.

Oanh!

Nhát cắt cuối cùng của Trần Mộ trực tiếp làm mép biên đạn không khí tan vỡ. Vô số khí lưu chấn động bắn ra bốn phía, những khí lưu này tốc độ cực cao, so với lưỡi đao còn sắc bén hơn.

Nam nhân đeo mặt nạ đồng tiến lên một bước, nhẹ nhàng thay phụ nhân chặn lại một đạo khí lưu đỏ tươi. Những người khác lại không có được vận khí tốt như vậy, rất nhiều tạp tu bởi không kịp dựng lòng năng lượng nên bị thương, tiếng kêu la vang lên khắp nơi, khung cảnh hỗn loạn đến cực điểm.

Mà Trần Mộ ở gần không khí đạn nhất cũng là bị thảm nhất. Cả người hắn bị đánh bay, phi thẳng tới chỗ Đẳng Hàm, đường bay vẽ lên một đường cong máu.

Chính lúc này, Đẳng Hàm vẫn một mực chờ đợi cuối cùng cũng ra tay.

Một quả Hải Tinh năng lượng đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện, năm cái chân như năm mũi tên sắc bén, âm thầm bắn tới chỗ Trần Mộ giữa không trung.

Một pha đánh lén hoàn mỹ.

Không có dấu hiệu, không có tiếng động, lựa chọn thời cơ không chút sai lệch, vị trí năm xúc tu đâm tới đều là chỗ yếu hại, chỉ cần bất cứ chiếc nào thành công, Trần Mộ cũng không thể sống sót. Tất cả, tựa hồ đều biểu thị, lần đánh lén này sẽ kết thúc một cách hoàn mỹ.

Mắt thấy năm xúc tu sắp sửa đâm vào cơ thể Trần Mộ, trên mặt Đẳng Hàm không khỏi lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Đột nhiên, thân thể Trần Mộ giữa không trung chợt vặn vẹo một cách quái dị, né khỏi những chỗ yếu hại! Phốc phốc phốc! Hắn không hoàn toàn tránh né, ba xúc tu đâm vào cơ thể, ba dòng máu bắn ra.

Đẳng Hàm chợt nhìn vào đôi con ngươi Kiều Nguyên, vẻ cuồng hỉ trên mặt lập tức cứng lại.

Đó là một đôi mắt thế nào a! Hắn chưa từng nhìn thấy ai có đôi mắt lộ vẻ dữ dần như vậy, hoang dại như vậy, đầy chiến ý kiên định như vậy. Chẳng lẽ hắn không biết sợ sao?

Ngay lúc Đẳng Hàm đang ngạc nhiên, giữa không trung Trần Mộ như một con lươn trơn tuột lướt vòng qua chỗ hắn.

Đẳng Hàm nhất thời kích động, hắn vô thức lựa chọn lòng năng lượng, giống như chỉ có lòng năng lượng mới đem đến cho hắn chút cảm giác an toàn. Còn may, còn may, hắn còn cách mình bảy tám mét, cũng đủ dừng lòng năng lượng. Trong lòng Đẳng Hàm thầm thấy may mắn.

“Ba!”

Tiếng không khí nổ vang lên thanh thúy, tay phải Trần Mộ toác ra, từ vai đến khuỷu tay, đến cổ tay huyết nhục bay đầy, bắn ra một làn sương máu.

Đẳng Hàm vẻ mặt ngưng trệ, cổ họng nổi lên một đường tơ máu.

419. Chương 413: Đứng Lên

Cả người hắn đầy máu tươi, ngã dưới đất, không hề động đậy. Trong nháy mắt, máu tươi cuộn cuộn chảy thành một vũng.

Nắm tay Bộ Mặc bị hắn siết chặt, hắn rất muốn lao ra đỡ Trần Mộ dậy. Đến tận bây giờ hắn vẫn không rõ Weah và Trần Mộ có quan hệ gì, nhưng hắn biết, bọn họ là người một nhà. Hơn nữa, vừa rồi Trần Mộ đã hoàn toàn chinh phục hắn. Hình ảnh tràn ngập dục vọng chiến đấu, sung mãn khát vọng chiến thắng, không khuất phục, liều chết chiến đấu đã in sâu đậm vào trí óc non nớt của hắn.

“Đứng lên đi. Mau đứng lên đi.”

Bộ Mặc trong lòng không ngừng gào thét, hắn nghiêng chặt răng, như muốn cắn vỡ cả hàm, nắm tay siết lại đến trắng bệch, thân thể không tự chủ run rẩy.

Ba người giữa trường không ai đứng lên, người xem hỗn loạn xung quanh cũng từ từ bình tĩnh lại. Ánh mắt của họ đều hướng về người ngã trong vũng máu, trong mắt tràn đầy kính ý.

Kỹ xảo tạp phiên hoa lệ, một kích tối hậu quý dị khó lường, nhưng làm người ta khiếp sợ nhất là chiến ý hoang dại của hắn, khát vọng cố chấp với thắng lợi đến cả tính mạng cũng không cần đã hoàn toàn chinh phục mọi người. Trong lòng họ, hắn là chiến sỹ chân chính, tạp tu chân chính.

Tất cả máy quay đều hướng về Trần Mộ đang nằm trong vũng máu, giờ phút này, ánh mắt của cả liên bang đều tập trung vào nam nhân đang ngã dưới đất này. Thanh âm mang theo chút run rẩy, trong đám người, không biết là ai buột miệng hô lên.

“Đứng lên đi.”

Rất nhiều người không kìm nổi cũng kêu lên.

“Đứng lên đi.”

Càng nhiều người hô lên, thanh âm cũng bắt đầu chinh tề.

“Đứng lên đi.”

Tất cả người xem lúc này đã bỏ qua thành kiến, bỏ qua khác biệt, tất cả đồng thanh kêu gào. Thanh âm giống như một cơn lũ mang theo sự tôn kính, chờ mong và cổ vũ.

“Đứng lên!”

A Bì Ca là một vị tạp tu già, trong phòng bình luận, lão đã có lý lịch sâu sắc, có kinh nghiệm phong phú, nhân quang già dặn, ngôn ngữ sắc bén. Những bài bình luận của lão luôn rất được hoan nghênh, lão luôn rất trấn định, rất lãnh tĩnh, đây là điểm lão kiêu ngạo nhất. Nhưng lão đột nhiên phát hiện, tay mình đang run rẩy, lão đột nhiên phát hiện trống ngực mình đang đập rất nhanh, lão đột nhiên phát hiện, trong lòng như có thứ gì đó nghẹn lại. Nghe thấy lời hò reo từ phía trước truyền lại, lão như bị một tia chớp đánh trúng, luồng tâm tình nghẹn lại trong ngực bỗng vọt ra! Lão đứng dậy khỏi chỗ ngồi, mái tóc trắng xóa, khuôn mặt đầy nếp nhăn kích động vô cùng.

“Đứng lên!”

Trong quán bar, yên lạnh như tờ, mỗi người khách đều ngẩng ngốc nhìn nam nhân nằm giữa vũng máu trên màn hình. Thanh âm chột truyền đến trong huyện tạp truyền hình giống như châm ngòi cho một thùng thuốc nổ, đám trắng hán thô lỗ đều kích động đứng dậy, họ giật y phục, lộ ra cánh tay trần, gân tranh trên trán phập phồng, mỗi người hai mắt đỏ ngầu, khóe miệng rẩy, điên cuồng gào lên.

“Đứng lên! Người đứng lên đi!”

Trong phòng học, tất cả học sinh đều không nhìn được đứng bật dậy, sắc mặt đỏ bừng, gân cổ gào lên. Đám nữ sinh ôm mắt, mang theo tiếng khóc mà reo hò.

“Đứng lên!”

Trong sơn cốc Bagnell cùng Hề Bình ngơ ngác nhìn màn hình, không dám thở mạnh, nắm tay cơ hồ bị siết nát. Tô Lưu Triệt Nhu, Nhữ Thu, Lô Tiểu Như, mấy người phụ nữ đều lệ rơi đầy mặt.

“Đứng lên. Ông chủ, đứng lên đi.”

Khuôn mặt vạn năm bất biến của Weah thoáng hiện nét biến đổi hiếm thấy, quan mang trong mắt hấn càng lúc càng sáng, nhìn chăm chăm vào Trần Mộ ngã dưới đất. Bộ Mặc đứng cạnh hấn cũng không nhin nổi, nắm tay nhỏ siết chặt, kêu gào khàn giọng.

“Đứng lên!”

Tất cả những người đứng trước huyện tạp thu hình của cả liên bang đều reo hò.

“Đứng lên!”

“Đứng lên!”

“Đứng lên!”

Mọi người một lần rồi lại một lần, reo hò, không biết mệt mỏi. Tốc độ càng lúc càng nhanh, tâm trí càng lúc càng kích động, vẻ lo lắng trong mắt càng lúc càng dày đặc.

“Đứng lên!”

“Đứng lên!”

Không biết đã qua bao lâu, ngay lúc rất nhiều người cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên, nam tử trong vũng máu chột nhúc nhích.

Sự tuyệt vọng trong lòng như bị giáng một đòn mạnh, tất cả kích động như chưa từng có, mỗi người, dù là nam hay nữ, đều mở to mắt, thở ra một hơi nặng nề, mặt đỏ tới mang tai, dùng hết sức lực toàn thân.

“Đứng lên!”

Một tiếng này vang lên như nốt nhấn giữa cuồng phong bạo vũ!

Nam tử trong vũng máu lại động dậy một chút.

“Đứng lên!”

“Đứng lên!”

“Đứng lên!”

Mọi người không biết mệt mỏi, điên cuồng, ám ảnh, hồn nhiên không để ý cổ họng đã khản đặc, một lần lại một lần liều mạng kêu gào.

Nam nhân giữa vũng máu kia tựa hồ nghe được âm thanh long lắng mà hy vọng của mọi người, hần từ từ giãy giụa, từ từ nhúc nhích. Tay trái đặt lên đất, ngón tay cắm xuống đất, cánh tay chậm rãi cong lại, hần từng chút, từng chút, từng chút đứng dậy.

Hần lên cao một phần, ánh mắt mọi người sáng lên một phần.

Hần chậm rãi nâng thân thể, từng chút, từng chút đứng dậy, thân thể lung lay muốn ngã lán trái tim mọi người như chợt thất lại, thanh âm cũng như bão tố bùng lên, ép cho người ta gần như tức thở. Khi hần vươn thẳng lưng, hoàn toàn đứng dậy, tất cả mọi người nhảy dựng lên. Họ điên cuồng vung tay, họ như đang chúc mừng thắng lợi, họ liều mạng hò reo, đến cả bản thân đang nói gì cũng không biết.

Mấy phút sau, mọi người mới dần dần yên ắng, khi nhìn lại nam nhân trên màn ảnh, tất cả lại một lần nữa lặng im, nhiều người lộ ra vẻ không đành lòng.

Quần áo hần đã rách nát không chịu nổi, trên người dày đặc không biết bao nhiêu là vết thương, máu tươi vết thương chảy ra nhuộm đỏ toàn thân. Cả người hần là máu và bùn đất, mặt cũng đầy bùn và máu, làm người khác phải kinh hãi nhất chính là cánh tay phải hần, cả tay phải từ vai tới cổ tay, tới ngón tay đã hoàn toàn toác ra, máu thịt tơi bời, xương tay trắng ớn lộ ra cả mảng lớn. Ánh mắt hần mờ dần như không có sinh khí.

Nhìn cảnh này, nước mắt bao phủ tất cả đôi mắt nữ nhân.

Trần Mộ mờ dần, trong đầu trống rỗng, không có một thanh âm, trước mắt tối đen. Không biết trải qua bao lâu, trước mắt hần dần dần sáng lên, ẩn ước có chút âm thanh truyền tới, nhưng trong não vẫn tê dại.

Một lúc sau, trước mắt lại sáng hơn một chút, nhưng vẫn rất mơ hồ, thanh âm truyền tới bên tai tựa hồ cũng lớn hơn một chút, nhưng vẫn như ở rất xa, hần không nghe rõ.

Không biết qua bao lâu.

Cảnh tượng trước mắt cuối cùng cũng khôi phục, nhưng âm thanh bên tai lại biến mất, giống như rất yên lặng.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác? Trần Mộ trong lòng cười khổ, đại não chưa bao giờ trì trệ, tê dại như thế, chuyện này làm hần có chút không quen..

Theo ý thức hần tỉnh táo lại, đau đớn toàn thân như thủy triều vọt tới. Hần muốn hít vào một hơi khí lạnh, nhưng tựa hồ cơ mặt hần đã hoàn toàn đông cứng, hần không thể hoàn thành động tác.

Vô thức nhìn quanh chiến trường, giống như chỉ có một mình mình đứng đó.

Ý nghĩ trong lòng hần tê dại, hình như mình đã thắng. Hần không có cảm giác gì đặc biệt, ý thức trì hoãn làm phản ứng của hần hần cũng trở nên trì trệ.

Lại một lúc sau, ý thức cuối cùng cũng khôi phục hơn nửa, nhưng đồng thời, cơn đau cũng càng thêm rõ ràng, càng thêm mãnh liệt. Bất quá, Trần Mộ khôi phục tỉnh táo, phản ứng đầu tiên cũng không phải đau đớn mà là đưa mắt nhìn Pháp Á phụ nhân.

Hần muốn nhếch miệng cười, mặc dù trên người rất đau, nhưng trong lòng rất thống khoái, từ trước tới nay chưa từng thống khoái như vậy. Đáng tiếc cơ mặt không nghe lời hần sai bảo, hần muốn cười to, nhưng không cười lên nổi, hiện tại cả cử động một đầu ngón tay cũng cực kỳ khó khăn.

Ý thức hần bắt đầu tan rã, hần biết, đó là do mất máu quá nhiều.

Không được, mình còn chuyện chưa làm.

Dùng sức cắn đầu lưỡi, vị tanh mặt quanh quẩn trong miệng làm tinh thần hấn rung động. Hấn thử mấp máy môi nhưng không phát ra được âm thanh gì. Hấn không tin.

Hấn dùng hết lực lượng toàn thân, mọi người có thể nhìn thấy, hấn đang run rẩy, thân thể hấn đang run rẩy.

“Người, lại đây!”

Thanh âm không lớn, khan khan, trầm thấp, khó nghe như hạt cát ma sát. Mọi người có thể cảm nhận được, hấn nói câu này rất mất sức, phảng phất như từ trong lồng ngực lôi kéo ra.

Toàn trường yên lặng như chết, những lời này truyền tới rõ ràng vào tai mọi người, tất cả đều biết, những lời này là nói với ai.

Pháp Á phu nhân thân hình run lên, nam nhân đeo mặt nạ đồng xanh trong mắt thoáng hiện vẻ giận giữ. Hấn đang muốn tiến lên thì Pháp Á phu nhân đã giơ tay, bàn tay trắng nõn như tuyết, cực kỳ bắt mắt. Nam tử mang mặt nạ thanh đồng ánh mắt rồi lên, vừa muốn nói gì đó, Pháp Á phu nhân đã động bước, chậm rãi tiến tới.

Nàng bước rất chậm, mỗi bước đều như cực kỳ gian nan. Lưng nàng dựng thẳng, không ai có thể nhìn xuyên tấm khăn che để nhìn rõ khuôn mặt nàng, nhưng mỗi người vẫn có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng sự kiêu ngạo, quật cường của nàng.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mấy chục mét, mà lại như xa đằng đặc. Không ai lên tiếng, tất cả không chớp mắt, kìm nén hô hấp, thở cũng không dám thở mạnh.

Trên mặt đất rộng rãi đầy mảnh hỗn độn, một nữ tử mang khăn che mặt chậm rãi tiến về phía một ma tử cả người đầy máu tươi. Cảnh tượng này không nghi ngờ gì là một cảnh rất cuốn hút, rất khó hình dung, nhưng mỗi người đều bị hấp dẫn sâu sắc.

Pháp Á phu nhân đứng trước mặt Trần Mộ. Nàng im lặng ngước mặt lên, con ngươi nhìn chăm chú vào Trần Mộ, tựa hồ muốn ghi khắc hình ảnh hấn vào lòng. Ánh mắt quật cường mà lạnh lẽo, còn thoáng hiện một chút tàn nhẫn, độc ác không che giấu.

Nàng không nói gì, tay phải đưa lên, nhẹ nhàng nhắc một góc khăn che mặt.

Dưới tấm khăn màu đen, chiếc cằm trắng như tuyết không chút tỳ vết, mặc dù chỉ lộ ra một chút nhưng giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất thế giới. Một đường cong động long, đôi môi đỏ sẫm, ôn nhuận, mềm mại, đẹp đến người khác phải khó thở.

Trần Mộ trong lòng rất thoải mái, nhưng hấn lại muốn khóc. Không biết từ đâu vọt tới một cỗ lực lượng, hấn đột ngột vươn tay trái, thô lỗ kéo nàng tới, không chút do dự, dùng sức cúi đầu, kéo sát đôi môi mị hoặc lòng người kia lại.

Nàng không chớp mắt, nhìn khuôn mặt đầy máu và bùn đất đó tiến tới gần mình.

Hơi thở như lan như xạ lướt qua mặt Trần Mộ, ánh mắt hấn không biến đổi, không chút do dự, hé miệng, hung hăng dùng sức cắn một miếng.

420. Chương 414: Ra Đi

Trần Mộ buông tay ra, không chút lưu luyến xoay người hướng về phòng huấn luyện đi tới. Hấn bước đi thong thả, thân hình lung lay như muốn ngã, tựa như lúc nào cũng có thể té nằm trên đất.

Chứng kiến một màn này tất cả mọi người đều ngây dại.

Nam nhân mang mặt nạ bằng đồng giận dữ, không thềm che giấu sát khí đang tỏa ra tứ phía khiến mọi người sợ hãi. Hấn bay nhanh đến bên cạnh phu nhân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta giết hấn.”

Phu nhân nhìn chăm chăm vào thân ảnh vương đầy máu kia, thanh âm không mang theo một tia tình cảm nào: “Món nợ này ta tự tính.”

Nam nhân mang mặt nạ đồng xanh tựa hồ muốn nói điều gì đó, nhưng vẫn không mở miệng. Chỉ có ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ mang theo sát khí lạnh lẽo thấu xương.

Cửa phòng huấn luyện trong mắt Trần Mộ tựa như xa không thể với tới nổi. Trước mắt hắn cảnh vật bắt đầu dần mơ hồ, thân thể bắt đầu không thể khống chế. Bất quá hắn biết, lúc này bằng bất cứ giá nào hắn cũng không thể để bị ngã xuống.

Hắn sợ dĩ không lựa chọn địa điểm chiến đấu tại sân huấn luyện mà lưu lại nơi này, chính là vì bản thân đã chuẩn bị đường rút.

Mọi người ngơ ngác nhìn Trần Mộ bước từng bước gian nan hướng về phía phòng huấn luyện. Ai cũng không hiểu tại sao Kiều Nguyên vào lúc này còn có thể đi đến phòng huấn luyện. Hắn muốn làm cái gì?

Không có ai biết, Kiều Nguyên luôn làm việc nằm ngoài dự đoán của mọi người. Từ khi hắn đáp ứng một chọi hai, lúc sau hắn lại cắt nát môi đối phương, đến bây giờ dưới tình huống thương thế nặng nề như vậy còn cố chấp hướng tới phòng huấn luyện để làm gì, không ai hiểu được.

Không có ai ngăn cản. Ai cũng muốn biết kế tiếp sẽ phát sinh sự việc gì?

Từng bước từng bước một. Thời gian trôi qua chậm rãi khiến mọi người khó thở. Ai cũng không chớp mắt, nhìn chăm chăm và bóng lưng khiến người ta không thể quên được kia. Mà Kiều Nguyên, rốt cuộc cũng bước tới trước cửa phòng huấn luyện.

Thần trí mơ hồ, Trần Mộ cảm giác được cửa phòng huấn luyện ở ngay trước mặt mình. Hắn cố hết sức giơ ngón tay trái, đầu ngón tay vừa mới đụng vào cánh cửa, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Ở trong mắt những người khác, Kiều Nguyên đang đẩy ra cánh cửa đi vào cõi chết của mình.

Bọn họ chỉ trở mắt nhìn Kiều Nguyên tiến vào phòng huấn luyện. Cánh cửa chậm rãi khép lại. Mỗi người đều không thể hiểu nổi ý nghĩ hắn, hiện tại điều khẩn cấp nhất là phải điều trị thương thế. Vậy mà lúc này hắn chạy tới phòng huấn luyện làm cái gì?

Hàn quang chợt lóe rồi biến mất trong mắt Văn, sát khí ẩn hiện.

Hắn không chút do dự bay lên trời, như tia chớp hướng về phía phòng huấn luyện lao tới. Gã Kiều Nguyên này tuyệt đối sẽ trở thành tử địch của Thiên Vân. Hắn chưa bao giờ gặp qua tạp tu nào có sức chiến đấu mãnh liệt như vậy. Hôm nay đánh trận này, nếu như Kiều Nguyên không chết chắc chắn hắn sẽ có đột phá cảnh giới. Cùng với việc đột phá sẽ là tử địch của Thiên Vân, không bằng hiện tại đem hắn giết chết.

Hắn điên cuồng tập hợp năng lượng trong tay, từng luồng năng lượng chấn động mãnh liệt khiến cho mỗi người xung quanh đều cực kỳ kinh sợ. Cơ hồ tất cả các tạp tu đều liên tiếp lùi về phía sau. Nam nhân mang mặt nạ đồng xanh cũng có chút kinh ngạc nhìn Văn trên trời, thực lực của Văn nằm ngoài dự đoán của hắn. Pháp Á phụ nhân ánh mắt đột nhiên trầm xuống, lớn tiếng quát: “Ngăn hắn lại”.

Nam nhân đeo mặt nạ đồng không biết vô tình hay cố ý mà chần chờ một chút, chỉ trong tích tắc đó cơ hồ Văn đã tập hợp đủ năng lượng trên tay. Kế tiếp một kích không nghi ngờ gì chính là sự hủy diệt!

Phòng huấn luyện này nếu chịu một kích sắp tới sẽ san thành bình địa, mà Kiều Nguyên đang ở bên trong cũng không còn đường sống.

Bỗng dưng, giữa không trung thân thể Văn chợt cứng đờ. Con người dưới lớp mặt nạ màu bạc đột nhiên toát lên vẻ hoảng sợ, nhìn về phía phòng huấn luyện tựa như hắn chứng kiến quái vật vậy.

Cơ hồ đồng thời thân hình hắn vội vàng thối lui, tốc độ so với lúc này còn có phần nhanh hơn. Luồng năng lượng trên tay tiêu tán, hắn bắt chấp tất cả, bộ dáng chật vật tựa như có cái gì đáng sợ truy đuổi sau lưng hắn.

Hoảng hốt chạy tới bên Ủy Trì Bách, Văn chỉ kịp bỏ lại một câu: “Đi”, rồi ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, chạy biến mất dần phương xa. Ủy Trì Bách sửng sốt, bất quá hắn phản ứng cũng cực nhanh, vội vàng đuổi theo.

Lần nữa mọi người đều lại ngơ ngẩn hết cả người.

Mới vừa rồi một cỗ năng lượng kinh khủng gây ra chấn động thật lớn, bọn họ cảm thấy so với lúc Kiều Nguyên chiến đấu thì dao động năng lượng còn mạnh mẽ hơn. Người thần bí mang mặt nạ màu bạc trên trán có một viên bảo thạch hình thoi tuyệt đối là một cao thủ, thậm chí so với Kiều Nguyên còn lợi hại hơn.

Hắn đột nhiên phát động công kích thật sự là ngoài ý muốn của mọi người. Nhưng mà hắn dường như gặp quỷ vậy, nhảy dựng lên chạy trốn chết còng khiến người ta ngạc nhiên hơn. Mọi người bị biến hóa không lường này làm tan giấc mộng.

Lúc đó nam nhân mang mặt nạ đồng xanh lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, nhìn nhìn về hướng phòng huấn luyện, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén nhưng thủy chung hắn vẫn không nhúc nhích mà đứng canh giữ ở bên cạnh người phụ nhân.

Bất quá dưới sự chuẩn bị tấn công của Văn, không có ai còn dám lại gần hướng phòng huấn luyện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Nửa giờ đã qua!

Lúc này gian phòng huấn luyện vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Tink trong mắt tràn đầy sầu lo. Kiều Nguyên bị thương nặng như vậy nếu không được chữa trị kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Trong lúc mấu chốt nhất Kiều Nguyên đã kéo nàng lại, trong lòng nàng tràn ngập sự cảm kích. Do dự một chút, nàng hướng phòng huấn luyện đi tới.

Hành động của Tink hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Pháp Á phụ nhân cũng nhìn nàng chăm chăm.

Đi tới trước cửa phòng huấn luyện, Tink đột nhiên có chút khẩn trương. Cố lấy lại bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng gõ nhẹ lên cánh cửa: “Kiều tiên sinh, ngài có khỏe không?”

Không có tiếng trả lời, trong lòng Tink càng trở nên nôn nóng, nàng dùng sức gõ thật mạnh, âm thanh cũng lớn hơn một chút: “Kiều tiên sinh”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Trong lòng Tink đột nhiên trầm xuống, rốt cuộc chẳng màng gì nữa, dùng sức đẩy cửa. Cánh cửa mở ra, Tink vội vàng tiến vào. Vừa đi vào, nàng tựa như ngất đại, phòng huấn luyện rộng lớn không có một bóng người.

Trong hoang dã, ba đạo nhân ảnh chống đỡ gió tuyết, bước nhanh tới.

Tang Hàn Thủy có chút thương xót nhìn Bộ Mặc. Khí hậu ác nghiệt như vậy, tuyết tràn ngập vùng thôn dã mà tiến bước là chuyện phi thường khổ cực, ngay cả phần lớn tạp tu cũng nguyện ý cưỡi toa xe. Khuôn mặt Bộ Mặc quả thực đã bị lạnh đến mức đỏ bừng, nhưng vẫn cắn răng đi từng bước một hướng về phía trước.

Về phần Weah, Tang Hàn Thủy cũng có chút không đồng tình vì trên lưng Weah còn công thêm một người.

Bọn họ rời khỏi Trát Nhĩ Kiền đã được nửa tháng, nửa tháng này bọn họ đều ở thôn dã mà đi.

Weah sau khi lộ ra sát khí dọa Văn chạy mất, liền mang theo Trần Mộ, Tang Hàn Thủy cùng Bộ Mặc thông qua thủy đạo trong phòng huấn luyện yên lặng rời đi. Vừa rời khỏi Trát Nhĩ Kiền, bọn họ liền biến mất ở hoang dã, tuyết rơi dày nhanh chóng đem tất cả mọi dấu vết về bọn họ xóa sạch.

Trần Mộ lần này bị thương rất nặng, hôn mê bảy ngày mới tỉnh lại. Nhưng sau khi tỉnh lại hắn cũng chỉ có thể có thể nằm trên lưng Weah, không thể động đậy được.

Thấy Bộ Mặc hô hấp càng lúc càng nặng nề, Trần Mộ có chút không đành lòng, liền đề nghị: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi thôi”. Một tiểu hài tử chỉ mới 12 tuổi, cường độ huấn luyện như vậy quả thực có chút quá nhiều. Điều khiến Trần Mộ kinh ngạc nhất là tốc độ thích nghi của Bộ Mặc rất thần kỳ. Vô luận chịu đựng bao nhiêu gian khổ, chỉ cần cho hắn ăn uống đầy đủ, thực lực của hắn khôi phục phi thường kinh người.

Vì để cung cấp đủ thức ăn cho Bộ Mặc, Tang Hàn Thủy đáng thương không thể không đảm nhận chức thợ săn cao cấp. Rừng tuyết lớn như vậy, Weah căn bản không lo lắng Tang Hàn Thủy chạy trốn. Ở trong rừng

cây mờ mịt rất khó phân biệt phương hướng, nếu một mình Tang Hàn Thủy muốn sinh tồn thì xác suất sống sót nhỏ đến đáng thương.

Đặc biệt sau khi Weah giết chết mấy loại dã thú hung danh hiển hách, Tang Hàn Thủy đã hoàn toàn thành thật. Dã thú dọc đường gặp phải đều không ngoại lệ biến thành thức ăn cho Bộ Mặc được no bụng.

Nghe Trần Mộ nói, Weah nhìn thoáng qua Bộ Mặc rồi dừng lại. Tang Hàn Thủy cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng hần phi hành có sử dụng trang bị giữ nhiệt, nhưng vẫn có cảm giác mệt mỏi vô cùng.

Bốn người tìm một chỗ tránh gió, ngồi xuống.

Ngồi xuống, Trần Mộ kích hoạt ‘Thiên Lý’. Mỗi ngày bọn họ đều kích hoạt ‘Thiên Lý’ liên lạc với Bagnell để lấy tin tức.

Khi lần đầu món đồ chơi này được lấy ra, Tang Hàn Thủy trợn tròn con mắt. Một đoạn thời gian trước, kĩ thuật liên lạc trong rừng của tập đoàn Trung Châu dẫn đến một hồi phong ba bão táp. Không nghĩ tới thể nào trên người Kiều Nguyên cũng có đồ vật tương tự. Người này đến tột cùng có lai lịch gì? Bí ẩn này cứ âm ảnh mãi trong lòng Tang Hàn Thủy

Mà điều làm cho hần lạnh người hơn nữa là đối phương chẳng thèm giữ bí mật, cứ như vậy không thèm cố kị gì hần, đem ra sử dụng. Mình biết càng nhiều bí mật của đối phương thì đối phương càng khó có khả năng cho mình rời đi. Trong lòng than khóc không thôi, bất quá cũng may tình huống của mình vẫn còn khả dĩ chán, ít ra đối phương còn chưa có giết mình.

Cho nên Tang Hàn Thủy càng trở nên thành thật.

Trên màn hình xuất hiện ba người Hề Bình, Bagnell cùng Tô Lưu Triệt Nhu. Đầu tiên là Tô Lưu Triệt Nhu hỏi thăm một chút tình hình thân thể của Trần Mộ, sau đó hướng dẫn Weah cách làm. Mấy ngày nay, Weah đều thông qua phương pháp này trợ giúp xử lý các vết thương của Trần Mộ

Trần Mộ đau đến cắn chặt môi, Tô Lưu Triệt Nhu liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, hừ lạnh một tiếng, mặt phần phủ đầy sương lạnh.

“Giờ đã biết thế nào là đau nhức? Lúc hôn người khác sao lại không cảm thấy?”

Trần Mộ nghe vậy ngẹn lời. Mấy ngày này hần đã sớm khôi phục lý trí, nhớ lại tình huống lúc đó, chính bản thân hần cũng có chút giết mình. Bất quá không biết có phải vì duyên cớ này, trong lòng thoải mái rất nhiều, tâm tình cũng tốt không ít. Bất quá nghe Tô Lưu Triệt Nhu nói, hần cũng không biết phản bác thế nào, ánh mắt chạm đến Tô Lưu Triệt Nhu đứng bên cạnh Hề Bình và Bagnell, hai người rõ ràng mang theo nụ cười trên đau khổ của kẻ khác.

Mấy ngày nay chịu ít nhiều đau khổ, hần đã có kinh nghiệm, rất nhanh lý trí hần lựa chọn câm miệng.

Tô Lưu Triệt Nhu hừ lạnh một tiếng. Nhìn cũng không nhìn Trần Mộ xoay người rời đi.

Bagnell cùng Hề Bình hai người hắc hắc cười, vẻ mặt xấu xa. Chứng kiến vẻ mặt này của hai người, Trần Mộ không thèm nói gì, chỉ hỏi: “Hiện tại Trát Nhĩ Kiên tình thế thế nào?”

“Còn có thể thế nào?” Bagnell nhún vai: “Sương Nguyệt Hàn Châu lần này bị tổn thất nặng, nếu không phải Tăng Vũ Sơn cuối cùng bộc phát một chút, chỉ sợ thanh danh bị quét sạch. Bất quá Tăng Vũ Sơn thật đúng là lợi hại, cư nhiên có thể cùng Ủy Trì Bách đánh ngang tay, xem ra bài danh của hần vừa lại tăng lên.”

Hề Bình ở một bên tiếp nối: “Bất quá, ông chủ lần này đúng là thành danh.”

Ánh mắt hần nhìn về phía Trần Mộ mang theo một phần cảm kích, hần đương nhiên biết Trần Mộ đáp ứng khiêu chiến kia là vì nguyên nhân gì. Là người cũ ở Ngưỡng thị đấu giá, cái chết của Ngưỡng An chính là chuyện khó chịu nhất trong lòng hần.

“Ông chủ người đoán người hiện tại bài danh thứ bao nhiêu trên Hắc Tuyển Tinh bảng?” Bagnell cười hề hê thân bí hỏi.

Bộ Mặc mở to hai mắt, vênh tai, sợ bỏ qua một chữ, mà Tang Hàn Thủy cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú.

421. Chương 415: Là Ai?

Đối với sự xếp hạng bài danh trên Hắc Tuyền Tinh bảng, Trần Mộ cũng không quá để ý. Với hắn mà nói, chỉ cần xếp hạng không quá tồi để có thể giúp hắn thuận lợi trong hành động tiếp theo là đủ rồi. Về phần xếp hạng thứ bao nhiêu thì hắn chẳng để ý. Bất quá hắn không thêm để ý cũng không có nghĩa là những người khác không để ý.

Bagnell rất hưng phấn: “Hắc hắc lần này ông chủ đánh một trận thành danh nha. Haha, lần này Hắc Tuyền Tinh bảng đánh giá cực cao, bài danh thứ năm mươi. Rốt cuộc đã tiến vào đội ngũ năm mươi người rồi, không dễ dàng không dễ dàng. Hắc hắc, lại nói tiếp, ông chủ đã liên tục hai lần trở thành nhân vật đáng chú ý nhất ở Hắc Tuyền Tinh bảng, điều này hiếm có a!”

“Năm mươi”. Tinh thần mấy người rung động, nhất là Tang Hàn Thủy nhìn có vẻ phi thường giật mình. Trần Mộ đối với Hắc Tuyền Tinh bảng không có cảm giác gì nhiều lắm. Sau khi gặp những cao thủ hàng đầu liên bang như Đường Hàm Phái, Tiêu Tư, đối với hắn đây chỉ là xếp hạng của khu Thiên Đông Lý nên chẳng có hứng thú.

Về phần Weah, hắn gặp Đường Hàm Phái với vẻ mặt im lặng. Trần Mộ hoài nghi có phải cơ mặt của Weah đã được rèn luyện đến mức cứng nhắc khiến cho không thể nhúc nhích được?

Nhưng Tang Hàn Thủy là người đã biết đến Hắc Tuyền Tinh bảng nhiều năm, hắn biết sự bài danh trên đó còn ẩn chứa nhiều thông tin khác.

Hắc Tuyền Tinh bảng có mấy ranh giới. Một trăm là danh giới thứ nhất, có thể tiến vào bài danh trước 100 đều là những cao thủ của Thiên Đông Lý, bọn họ có điều kiện sánh với hàng ngũ cao thủ của Liên bang. Ranh giới thứ hai đó là năm mươi, nó có một khoảng chênh lệch lớn. Chuyện đáng chú ý là danh vọng của tập tu bài danh thứ năm mươi và bài danh thứ năm mươi một có sự khác biệt rất lớn.

Cũng tương tự như vậy ở tầng tiếp theo, không chỉ xuất hiện tại ranh giới thứ 100 và 50, thứ 20 cũng đồng dạng là một ranh giới. Song đường ranh giới mạnh nhất chính là đường ranh giới thứ 10. Mười cao thủ ở vị trí đứng đầu ngay cả trên toàn Liên bang cũng có sức ảnh hưởng lớn. Sức ảnh hưởng của nhóm đó so với nhóm mười tập tu bài danh phía sau có thể nói là hơn xa rất nhiều không thể so sánh.

Kì thật tới cấp bậc này rồi, có thể bài danh đã trở nên khó khăn phi thường.

Những cao thủ này thực lực ai cao ai thấp không thể dùng một lượng tiêu chí để mà so sánh. Mà lúc này bản thân bọn họ cũng chẳng thêm so nữa, càng không thể biết đến tột cùng là ai lợi hại hơn dù chỉ một chút. Cho nên tại bài danh phía trên của Hắc Tuyền Tinh bảng có ghi rõ ràng, mười vị trí đứng đầu không chỉ bài danh dựa theo thực lực chiến đấu của mỗi cá nhân, mà còn dựa vào thể lực cùng danh tiếng.

Chen vào hàng ngũ trước 50 có ý nghĩa gì?

Nếu như nói, tập tu tiến vào top 100 là lớp người trung lưu trong thành phố có dân cư là những tập tu hàng đầu, thì top 50 là những công dân sinh sống ở những nơi phồn hoa nhất trong thành thị, là nơi ở của những người hồ phong hoán vũ.

Nhìn thoáng qua Trần Mộ, trong mắt Tang Hàn Thủy lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ. Hắn biết Kiều Nguyên đã chính thức chạm tay vào địa vị quyền thế. Mỹ nữ, địa vị, tài phú bất cứ thứ gì đối với hắn đều dễ như trở bàn tay. Chỉ cần hắn muốn, ngay lập tức sẽ có vô số người đưa đến trước mặt hắn.

Là một tập tu, có thể leo đến bậc này thì còn gì để bất mãn nữa?

Tang Thủy Hàn có chút kỳ quái nhìn Trần Mộ, trên mặt hắn tựa hồ không lộ ra bất cứ cảm giác hưng phấn nào. Đây là một hình ảnh vô cùng thú vị. Mọi người xung quanh đều kích động không thôi, nhưng người trong cuộc thì lại chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

Nhất là tiểu Bộ Mặc, khua nắm tay: “Quá tuyệt vời!”. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hết sức phấn khởi. Mọi nét mặt nhọc lúc này đã tiêu biến sạch sẽ.

Suốt mấy ngày nay ở gần Trần Mộ, hắn sớm đã tạo thành nhiều thói quen. Mỗi ngày vào lúc nghỉ ngơi, hắn liền tiến đến bên người Trần Mộ, mà Trần Mộ đối với tên tiểu tử cơ trí chịu khó chịu khổ này cũng hết sức

yêu thích.

Tiểu Bộ Mặc hâm mộ đỏ mắt một chiêu cuối cùng Trần Mộ đánh chết Đẳng Hàm. Nhưng tất nhiên một chiêu đó có sự yêu cầu về cơ nhục thực sự rất cao. Dù là Trần Mộ mà cũng suýt nữa phải phế bỏ cả cánh tay phải. Nên mặc dù Tiểu Bộ mặc thêm đỏ mắt nhưng cũng không dám thử nghiệm.

Về trận chiến đấu này, việc phỏng đoán Trần Mộ sử dụng tạp phiến cùng các kỹ xảo chiến đấu gì đã sớm trở thành đề tài hấp dẫn nhất. Mà ngay cả việc đánh giá bài danh hãn trên Hắc Tuyền Tinh bảng cũng rất chú trọng đánh giá hai điểm này. Chỉ là tấm tạp phiến này bị đặt danh xưng “Không biết”, nhưng chiêu cuối cùng hãn sử dụng được ghi chú nhấn mạnh rõ ràng: kỹ xảo vô tạp lưu cao cấp.

Dù có thể nào đi nữa Trần Mộ cũng không thể nghĩ tới một kích của hãn đã dẫn tới sự bàn luận náo nhiệt. Trận chiến đấu này có vô số người chứng kiến tận mắt, bọn họ chính mắt trông thấy một chiêu này quả thực là quỷ dị vô cùng đáng sợ. Những người bình luận trên bình thai truyền hình cũng bàn luận về chiêu này. Theo sự xuất hiện của chiêu này, vô tạp lưu lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Mọi người lúc này mới phát hiện, hóa ra vô tạp lưu cũng có thể giết người khủng bố như thế. Trên người cao thủ vô tạp lưu không tạo ra sóng cảm giác, khi bọn họ ra tay cũng không gây ra chấn động năng lượng. Đối với tuyệt đại bộ phận tạp tu mà nói điều này thật là đáng sợ!

Hưng phấn nhất phải kể đến những người kiên trì học tập vô tạp lưu. Bọn họ khóc rống lên, chảy nước mắt kích động vạn phần. Nhịn nhục bao nhiêu năm, rốt cuộc bọn họ cũng thấy được một tia ánh sáng. Lúc này bọn họ hoàn toàn vững tin rằng những gì lưu truyền lại tới nay không phải là truyền thuyết.

Chịu ảnh hưởng, trong thời gian này lượng người hứng thú với vô tạp lưu đột nhiên tăng vọt.

Weah đột nhiên đứng lên, ánh mắt hướng sâu về phía rừng cây. Mọi người lập tức cảnh giác.

Về phương diện này, Trần Mộ đối với Weah tuyệt đối tin tưởng. Hãn biết, Weah nhất định đã phát hiện cái gì. Chẳng lẽ có người theo dõi? Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hãn. Đáng tiếc hiện nay hãn không thể vận dụng cảm giác, nếu không có thể dùng Xà Kính dò xét một chút.

“Đi.”

Weah tựa hồ biết Trần Mộ muốn làm cái gì, bỏ lại một câu.

“Có người theo dõi?” Trần Mộ vẻ mặt ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn những bông hoa tuyết đang tung bay đầy trời, trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Tuyết lớn như vậy, mọi dấu vết bọn họ lưu lại trên đường đều bị tuyết lớn vùi lấp. Trong thời tiết ác liệt như thế, Trần Mộ không tin có người có thể tìm được bọn họ.

“Ừ.” Weah ứng tiếng.

Mọi người trong lòng đột nhiên trở nên trầm trọng. Trần Mộ bản thân bị trọng thương, không những không có khả năng chiến đấu mà còn cần phải được bảo vệ. Lúc này gặp phải địch nhân, thật sự là một chuyện rất không ổn.

“Mấy người?”

“Một người.” Weah trả lời rất khẳng định. Mọi người còn chưa kịp buông lỏng, hãn bổ sung luôn một câu: “Cao thủ.”

Trần Mộ trong lòng giật nảy, có thể làm cho Weah gọi là cao thủ, kẻ kia tuyệt đối phải là cao thủ trong cao thủ. Nghĩ lại mà xem, ngay cả Văn mà Weah chỉ cần thả ra sát khí đã dọa cho chạy mất, vậy người có thể khiến cho hãn gọi là cao thủ..

Trần Mộ đột nhiên nghĩ đến gã nam nhân đeo mặt nạ bằng đồng, chẳng lẽ là hãn?

Hãn không biết cái tên kia cuối cùng có bao nhiêu lợi hại. Song có thể khẳng định gã nam nhân đeo mặt nạ bằng đồng xanh kia không thể tính là lợi hại bằng Đường Hàm Phái, cũng chỉ tương đương trình độ của Tiểu Tư. Tình hình hôm đó nhiều chỗ Trần Mộ không nhớ rõ lắm, nhưng cái sát khí quyết tâm muốn giết chết mình của gã đàn ông đeo mặt nạ đồng kia thì Trần Mộ không chút nghi ngờ.

Càng nghĩ Trần Mộ càng có cảm thấy đúng, kẻ có điều kiện phù hợp chỉ có thể là gã đó.

Bị một siêu cấp sát thủ theo sát phía sau tùy thời có thể đánh lén, chuyện này khiến người khác không rét mà run. Nếu như chính bản thân mình còn hoàn hảo thì cũng chẳng sợ. Giả như đích thân Tiêu Tư đến, có Weah ở đây đối phương cũng chưa chắc dám động thủ. Nhưng hiện tại, bản thân đang bị trọng thương, Weah dù có cường đại đến mấy cũng không có khả năng công mình trên lưng mà vẫn có thể quyết chiến với cao thủ cấp bậc này.

Bởi vì có cường địch gần kề, mọi người không dám nghỉ ngơi lâu, một lúc sau liền thu thập tiếp tục tiến về phía trước. Hiện tại bọn họ hy vọng có thể thoát khỏi sự truy nã của đối phương, trong rừng cây mê mông này xem ra việc trốn tránh truy kích cũng không phải là chuyện quá khó.

Song mọi người không có nghĩ được rằng cái kẻ âm thầm theo dõi kia lại như là âm hồn bất tán, cứ bám chặt ở phía sau mọi người. Trần Mộ trong lòng đã đem gã đeo mặt nạ đồng nguyên rửa vô số lần, nhưng vẫn chẳng thấy đối phương hiện thân. Đối phương càng thần bí, áp lực trong lòng mọi người càng lớn.

Hơn nữa người này luôn bảo trì một khoảng cách nhất định cực kỳ chuẩn xác, vừa đúng vào vị trí khiến Weah khó chịu nhất. Với đoạn khoảng cách này, nếu Weah truy kích, kẻ kia có thể chạy quanh co rồi trở lại công kích ba người còn lại. Nhưng nếu như không truy kích, mọi người thủy chung lúc nào cũng cảm nhận được sự tồn tại của kẻ kia. Hẳn tựa như u linh âm thầm rình mò khiến thần kinh mọi người không dám một giây thả lỏng.

Hiện tại Weah là lực lượng bảo vệ duy nhất, mặc dù Tang Hàn Thủy cũng có thực lực, nhưng so với trình độ của địch nhân trước mặt thì năng lực phát huy tác dụng hết sức hữu hạn. Hơn nữa liệu khi lâm trận hẳn có quay giáo trở lại? Trần Mộ vẫn chưa thể hoàn toàn tín nhiệm hẳn.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra được, đối phương có thủ đoạn hết sức cay độc.

Phải đợi thương thế của mình bình phục cái đã. Trần Mộ trong lòng oán hận, vừa liều mạng nguyên rửa đối phương, vừa chờ đợi ngày mình sớm khôi phục thực lực.

Kinh đô, trong một gian phòng nhỏ vô danh. Đây là cứ điểm liên lạc bí mật của Trung Đạt Thư Phủ, mà bất ngờ là Giải Yến Bạch lại đang ở trong đó. Cơ hồ mọi người đều đoán xem cuối cùng thì Giải Yến Bạch sẽ đi đâu. Bị Đường Hàm Phái của Liên Bang Tổng Hợp học phủ cùng thủ hạ ra lệnh đuổi giết, nên mọi người đều nghĩ rằng Giải Yến Bạch đang hãm thân trong cơn phong ba, không ai nghĩ tới rằng hẳn vẫn còn ở tại kinh đô, lại ở ngay dưới mí mắt của Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Trước mặt hẳn là một màn hình, hẳn đang liên lạc thông tin với Chi Liên phu nhân.

“Phu nhân, ta phản đối đề nghị này.” Giải Yến Bạch vẻ mặt trịnh trọng, kiên định chậm rãi lắc đầu. “Phủ chủ vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù có vài cản trở nhỏ nhỏ, nhưng ta tin tưởng phủ chủ nhất định có thể trọng chấn uy danh của thư phủ. Yến Bạch mặc dù có chút tiến bộ, nhưng xét về năng lực, tầm nhìn còn không đủ năng lực để quản lý thư phủ. Phu nhân an tâm, Yến Bạch xuất thân từ thư phủ, phàm là có chỗ dùng đến, Yến Bạch tuyệt không chối từ”.

Câu nói sau cùng của Giải Yến Bạch như chém đinh chặt sắt, mạnh mẽ khí phách.

Chi Liên phu nhân cười khổ nhìn gã đầu lĩnh của Trung Đạt Thư Phủ. Đoạn thời gian này mệt nhọc và lo âu, khiến cho thân thể nàng không được chăm sóc kỹ càng nên già yếu đi rất nhiều. Nàng tuyệt đối không nghĩ rằng Giải Yến Bạch cư nhiên cự tuyệt chức vị phủ chủ.

Đoạn thời gian này nàng vẫn chủ trì Trung Đạt Thư Phủ, nàng từ nhỏ lớn luôn ở tại thư phủ, khó có khả năng trở mặt nhìn nó ngả xuống. Phủ chủ chưa gượng dậy nổi, nếu như không phải có nàng, thư phủ hiện nay chắc đã hoàn toàn tan vỡ.

Nàng dồn hết lòng hết sức, hao hết khí lực cũng không cách nào thay đổi được xu hướng suy thoái của thư phủ. Ngay khi nàng bắt đầu tuyệt vọng, Giải Yến Bạch ngang trời xuất thế, độc chọi Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Đối với tình cảnh gần như tuyệt vọng của Trung Đạt Thư Phủ mà nói, đây chắc khác gì liều thuốc tăng cường tinh lực.

Giải Yến Bạch cũng trở thành nhân vật tiêu biểu của Trung Đạt Thư Phủ. Chi Liên phu nhân thở phào một hơi trong lòng, vốn định để cho Giải Yến Bạch đảm nhận chức tân phủ chủ, lãnh đạo Trung Đạt Thư Phủ phát triển.

Song cái vị trí khiến vô số người thèm muốn đó lại bị Giải Yến Bạch không chút do dự cự tuyệt.

422. Chương 416: Chinh Đôn

Kì thật Chi Liên phu nhân đối với cái gọi là truyền thừa chính thống của phủ chủ có sự không đồng tình. Chỉ là trước kia mấy người Tiểu Nguyên đều ở đây nên không có vấn đề gì quá lớn. Nhưng hiện tại, Tiểu Nguyên cùng Mễ Hạ Thanh đều đã chết, phủ chủ già nua thất bại, Trung Đạt Thư Phủ bỗng chốc lâm vào tình cảnh nguy cơ tứ bề.

Điều này tất nhiên là bởi vì gã đáng chết Đường Hàm Phái, nhưng chuyện này và phương thức bồi dưỡng của phủ chủ có quan hệ trực tiếp. Trước kia, nói đến kẻ bảo thủ, mọi người đều nghĩ đến đó là Tinh Viện hoặc Khổ Tịch tự đầu tiên, kì thật chân chính bảo thủ nhất lại là Trung Đạt Thư Phủ. Chỉ là mỗi thế hệ Thư Phủ đều bồi dưỡng ra vài thiên tài nên mới có thể che giấu được khuyết điểm này.

Chi Liên phu nhân tin tưởng, Giải Yến Bạch có cảm tình sâu nặng với Thư phủ, phần tình cảm này đủ làm cho hắc chủ động nguyện ý đứng ra trợ giúp Thư Phủ vượt qua ải khó khăn. Nhưng do năm xưa tại Thư Phủ không được coi trọng khiến cho trong lòng hắc chủ có một mối phẫn hận, đại khái là vì thế nên hắc chủ cự tuyệt đảm nhiệm chức vị tân phủ chủ cũng nên. Chi Liên phu nhân nghĩ thâm.

Giải Yến Bạch vẫn kiên định lắc đầu như cũ: “Phu nhân không cần khuyên Yến Bạch nữa”.

Chi Liên phu nhân đột nhiên nghĩ tới một nhân vật, nhất thời trong lòng bình tĩnh lại. Sự phụ truyền thụ Yến Chi Hồng cho Giải Yến Bạch còn đang ở trong Thư Phủ, đến thời điểm ngại gì mà không mời nàng ta tới khuyên bảo?

Nghĩ đến điều này, Chi Liên phu nhân cảm thấy không còn vương bận nữa, liền chuyển đề tài: “Yến Bạch tính toán chuyện tiếp theo thế nào? Có quay về Thư Phủ không?”

Giải Yến Bạch trầm ngâm nói: “Lần trước ngài đề cập Sương Nguyệt Hàn Châu đang chuẩn bị sự kiện gì đó rất quan trọng, ta tính tới đó xem một chút”.

Chi Liên phu nhân sững sờ: “Người muốn đi Sương Nguyệt Hàn Châu?”

“Vâng” Giải Yến Bạch khẳng khái gật đầu, mạnh mẽ nói: “Nếu như tình báo là thật, vậy hắc chủ là lúc này khu Thiên Đông Lý phong vân biến ảo, anh hùng tụ tập. Chuyện lớn như vậy nếu bỏ lỡ thì thực sự đáng tiếc.”

Chứng kiến thần thái kiên quyết của Giải Yến Bạch, phu nhân biết sức ảnh hưởng của mình đối với hắc chủ là có hạn. Chi Liên phu nhân chỉ nói: “Có cần mang thêm mấy người đi cùng không? Như vậy ta cũng an tâm hơn một chút.”

Giải Yến Bạch cười cười: “Phu nhân xin yên tâm. Yến Bạch cũng không phải loại hữu dũng vô mưu. Nhiều người ngược lại có điều không tiện, càng dễ dàng bị người ta phát hiện. Chi bằng ta đi một mình, tiến thoái đều dễ dàng hơn một chút.”

Chi Liên phu nhân trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng gật đầu: “Cũng tốt. Bất quá nếu người đi khu Thiên Đông Lý, giúp ta chú ý một người.”

“A?” Giải Yến Bạch có chút kinh ngạc: “Người nào vậy?”

“Người chú ý một chút một tạp tu tên là Kiều Nguyên. Song Cực tạp trong tay hắc chủ. Còn nhớ rõ Song Cực tạp chứ? Trước kia ta từng nói với người rồi đó.” Chi Liên phu nhân giải thích.

“Song Cực tạp?” Giải Yến Bạch hơi suy nghĩ một chút liền nhớ ra: “Chính là hình mẫu mà tạp phiên 007 bắt chước theo sao? Phu nhân hình như từng nói qua Song Cực tạp là do một vị tiền bối trong phủ chế tạo ra.”

“Không sai, đó chính là Song Cực tạp.” Chi Liên phu nhân trên mặt mang chút nghi hoặc: “Ta vốn tưởng rằng Song Cực tạp nằm trong tay vị chế tạp sư chế tạo dãy số tạp phiên. Không ngờ nó lại nằm trong tay tên Kiều Nguyên. Thật sự là kỳ quái, không biết vị chế tạp sư kia chế ra 007 như thế nào?”

“Kiều Nguyên..” Giải Yến Bạch lẩm nhẩm cái tên này. Mấy ngày nay hấn nhàn nhả ở trong phòng, trận đại chiến kia hấn cũng xem. Lúc này hấn mới chợt hiểu ra, nguyên lai tạp phiên Kiều Nguyên sử dụng kia là Song Cực tạp. Giờ ngẫm lại xem ra cùng với biểu hiện của 007 có vài phần tương tự”.

Kiều Nguyên lấy một chọi hai, dũng khí và quyết tâm như vậy rất hợp khẩu vị với tính cách của Giải Yến Bạch. Cho nên khi nghe Chi Liên Phu nhân dặn dò chú ý tới người này, nhất thời khiến vẻ mặt hấn toát ra vài phần hứng thú.

“Nếu như có thể, tốt nhất đem nó mang trở về.” Do dự một chút, Chi Liên phu nhân nói thêm.

Giải Yến Bạch trong miệng ‘A’ một tiếng, lòng thầm không cho là đúng. Trung Đạt Thư Phủ truyền thừa còn ít ư? Song Cực tạp đúng là một tạp phiên tốt, nhưng Trung Đạt Thư Phủ không thiếu những tạp phiên truyền thừa tốt như thế, mà cái thiếu chính là cách thức mở truyền thừa.

Thông qua một số hành động mới đây của Chi Liên phu nhân hấn cũng hiểu được một ít. Hiện tại Trung Đạt Thư Phủ mới vừa được kéo trở về từ vực sâu, lại trải qua một hồi đại sỉ nhục trước nay chưa từng có khiến người người khao khát đua tranh học tập. Chi Liên Phu nhân mở ra một bộ phận truyền thừa cao cấp càng khiến cho những đệ tử cầu tiến thêm ham muốn.

Hiện tại Trung Đạt Thư Phủ so với đoạn thời gian trước khác nhau như hai thời đại độc lập.

Chỉ là, Giải yến Bạch cho rằng Trung Đạt Thư Phủ có số tích lũy tạp phiên cùng truyền thừa đã đạt tới mức kinh người, hoàn toàn không cần đổ mắt tham lam tạp phiên trên tay kẻ khác. Tốt hơn hết là kết giao với đối phương thì sẽ được lợi hơn nhiều. Nhưng hấn cũng biết, có rất nhiều người trong Thư Phủ không chịu đựng được việc tạp phiên cùng truyền thừa của Thư Phủ thất lạc ra bên ngoài.

Còn về phần hấn, đối với điều này cũng không có cảm giác gì nhiều lắm.

Tên Kiều Nguyên kia nếu như không phải là người xấu thì xem ra rất đáng kết giao bằng hữu, trong lòng hấn thầm nghĩ.

Mấy người Trần Mộ mang mặt nạ đi vào thành phố trước mặt. Cách Lý Phân chỉ là một thành phố trung cấp bình thường, đây cũng là thành phố mà đoàn người Trần Mộ bốn ba hơn ba mươi ngày mới gặp được. Kể theo dõi thần bí phía sau vẫn đi theo, như âm hồn bất tán khiến Weah cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng hiếm thấy.

Kể theo dõi thần bí kia đi theo bọn họ mãi cho đến khi bọn tới gần Cách Lý Phân thì thôi. Cái loại cảm giác đang bị theo dõi biến mất, mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng cũng làm cho mọi người nhất tề thở phào nhẹ nhõm.

Mấy ngày nay, thần kinh mỗi người đều căng thẳng. Trừ Weah vẫn còn tương đối bình tĩnh, Tang Hàn Thủy quả thực ngay cả tâm trạng khóc cũng đều không có, còn tiểu Bộ mặc cố chịu đựng.

Mặt nạ là tiểu Bộ Mặc lặng lẽ chạy vào thành mua. Đây là do Bagnell đề nghị.

Ăn theo trận chiến lần trước lưu truyền, việc đeo mặt nạ thoáng cái trở nên thịnh hành. Ngoài dạng mặt nạ màu bạc có kiểu dáng giống như Vắn đeo, còn có loại mặt nạ thô kệch bằng đồng. Xem ra nếu người không đeo mặt nạ thì không giống với mọi người bình thường trên đường.

Nhất là những tạp tu trẻ tuổi càng ưa chuộng sử dụng mặt nạ. Rất nhiều cửa hàng chuyên mặt nạ ào ào khai trương, mà những kiểu mặt nạ mới mẻ độc đáo cũng trở thành một phong cách mới của dân thành phố. Lúc này, mang mặt nạ vào thành không làm cho ai chú ý.

Đoàn người đi vào Cách Lý Phân, đầu tiên thuê một điều dưỡng nghỉ. Thương thế trên người Trần Mộ còn chưa khỏi hấn nhưng hấn đã có thể vận dụng cảm giác. Ngoài dự tính của hấn chính là phạm vi cảm giác xuất hiện dấu hiệu tăng trưởng nhỏ. Tới giai đoạn này của hấn, cảm giác có thể tăng trưởng được là cực kỳ khó khăn.

Quả nhiên là qua thực chiến mới dễ dàng tiến bộ.

Dọc đường đi, hấn không ngừng nghĩ lại và tổng kết lần chiến đấu này. Đối với giải thích về Song Cực tạp cũng thêm phần thuần thực. Nhưng đó không phải là thu hoạch lớn nhất của hấn.

Trước kia việc hần sử dụng cảm giác của bản thân so với các tạp tu khác sử dụng cảm giác không có sự khác biệt về chất.

Nhưng lần này trong quá trình đối kháng cùng với Cận Âm, hần sử dụng độ mẫn cảm đối với vật thực, nắm chắc hoàn toàn từng tia khí lưu biến hóa trong Tiêm Vân Bạo, rồi thành lập mô hình trong đầu, tìm ra được nhược điểm của đối phương. Mặc dù chưa hoàn toàn thành công, nhưng không nghi ngờ gì Trần Mộ đã mở ra một cánh cửa cấp độ mới.

Chiến đấu như thế nào? Đây vẫn là vấn đề phức tạp nhất của Trần Mộ, đến bây giờ hần so với trước kia đã lợi hại hơn nhiều, nhưng xét về thủ đoạn chiến đấu thì hần bị hạn chế rất lớn. Kỹ xảo chiến đấu của hần phần lớn là học từ Weah. Nữ ma quỷ mặc dù cùng hần tiếp xúc một thời gian không dài nhưng cũng tạo ảnh hưởng khá lớn, còn những thứ Mã Khả Duy Đặc truyền thụ cho hần là nền tảng.

Hần không thiếu sự linh hoạt cơ biến, song thủy chung vẫn chưa tìm được cốt lõi của cách thức chiến đấu, chưa tìm ra được phương thức chiến đấu thích hợp nhất cho bản thân.

Lúc này dường như hần đã nắm được một vài yếu tố rất quan trọng.

Song, cái gã như âm hồn bất tán đáng chết ghét bám theo, đã khiến cho hần mấy ngày qua không thể chuyên tâm đầu nhập vào suy nghĩ được.

Cũng may đã có phương hướng, chỉ cần không ngừng cố gắng thì sẽ nhận được hiệu quả.

Ngâm mình trong dưỡng nghị dịch, nhìn tiểu Bộ Mặc chảy mồ hôi như mưa, xem ra cuộc sống gần đây có vẻ trở nên nhiều thú vị.

Chỉ mất 7 ngày, Trần Mộ đã cảm thấy toàn thân biến đổi hoàn toàn, giống như là có một thân thể mới. Mấy ngày tiếp theo, cảm giác mệt nhọc không cánh mà bay, toàn thân trên dưới hết sức thoải mái, chỉ cần vận lực nhẹ một chút liền cảm thấy trong cơ nhục truyền đến cảm giác lực lượng cường đại.

Trần Mộ có chút kinh ngạc, xem ra thân thể của mình so với trước kia mạnh mẽ thêm nhiều. Tiểu Bộ mặc đứng ở bên hăm mộ nhìn Trần Mộ. Bởi nguyên nhân tuổi tác, thân thể hần còn đang phát triển, còn phải thêm vài năm nữa.

Khi Trần Mộ đem chuyện này hỏi Weah, mặt Weah tỏ vẻ đương nhiên: “Điều này cũng không kỳ quái, người đã đột phá cực hạn thân thể, sau khi khôi phục tự nhiên sẽ tiến bộ.”

Trần Mộ trong lòng trầm động: “Nếu nói như vậy, có thể lợi dụng điều đó lặp đi lặp lại để tiến hành đột phá sao?”

Weah gật đầu: “Có phương pháp kiểu này, tỷ lệ tử vong cũng không vượt quá 80%. Người có muốn thử không?”

Trần Mộ toát mồ hôi lạnh rùng rùng, tỷ lệ tử vong trên 80%..

Hần vội vàng lắc đầu. Ánh mắt Weah lập tức chuyển sang tiểu Bộ Mặc đang đứng một bên. Tiểu Bộ Mặc cũng đầu đầy mồ hôi, liều mạng lắc đầu, trong miệng nói: “Không, không, ta muốn luyện tập như bây giờ. Như bây giờ rất tốt rồi, thực sự đấy!”

Ánh mắt Weah dời qua người Tang Hàn Thủy. Tang Hàn Thủy thiếu chút nữa đã bất tỉnh, khua tay liên tục tựa như tạo thành cả tàn ảnh, hoảng sợ vô cùng: “Ta là tạp tu... tạp tu... không chuẩn bị đối nghịch đâu.”

Ba người hoảng hốt chạy tứ tán.

Thân thể đã khôi phục, vô luận là lực lượng hay cảm giác đều có tiến bộ. Trần Mộ phải mất một ít thời gian để tập làm quen với lực lượng cùng cảm giác mới phát sinh này. Nếu như không quen thuộc, có thể ví tựa như một đứa bé cầm đại đao, không chỉ không thể giết chết địch nhân, ngược lại đối với bản thân cũng có thể gây ra nguy hiểm.

Mà biện pháp thích ứng nhanh chóng tốt nhất là đối chiến với Weah.

Đối mặt với áp lực kinh khủng của Weah có thể làm cho lực lượng của Trần Mộ tập trung cao độ, như vậy sẽ tạo ra hiệu suất huấn luyện cực cao. Từ góc độ bồi luyện mà nói, Weah có thể xưng hiệu là bồi luyện chuyên nghiệp.

Hiệu quả đích xác rất tốt, chỉ là tình hình sẽ có chút thê thảm bất nhẫn. Tang Hàn Thủy mấy ngày nay vẫn sợ khiếp vía, từ phòng huấn luyện vang lên không dứt những tiếng kêu thảm, không lúc nào không nhắc nhở hắn rằng hắn đang nằm trong tay một đám phi nhân loại.

Tang Hàn Thủy thậm chí còn có ý nghĩ: “May mắn thay bọn họ không ăn thịt người!”

Chuyên tâm huấn luyện khiến Trần Mộ cực kỳ thích thú, chỉ tiếc là không có quá nhiều thời gian cho hắn tiêu xài phung phí.

Đóa hoa màu xanh tựa như một hình xăm trên cổ tay hắn càng ngày càng thêm xanh biếc kiêu diễm, khiến cho trong lòng Trần Mộ thêm phần run sợ.

423. Chương 417: Thành Phố Đông Thụy

Gia Anh Hạ đang nhắm mắt nghe Bách Nguyệt báo cáo. Về mặt Bách Nguyệt luôn băng lãnh, cho dù đang ở trước mặt ân sư cũng không thay đổi. Cái tên ‘Băng nữ’ đã vang vọng cả liên bang. Nàng được Gia Anh Hạ chỉ định là người thừa kế chính thức. Những năm gần đây, nàng được yêu cầu tham gia các loại quyết sách. Vì để rèn luyện nàng, Gia Anh Hạ trao cho nàng quyền lực cực lớn. Bất quá nàng cũng không phụ sự mong đợi của ân sư, cách làm việc quả quyết nhận được nhiều lời khen ngợi.

Da trắng như tuyết, khuôn mặt đẹp lạnh tựa băng, ánh nhìn luôn luôn băng lãnh khiến người ta chùn bước, khó nẩy sinh ý muốn thân cận.

Gia Anh Hạ đối với điều này cũng có chút phiền muộn, Bách Nguyệt từ nhỏ theo bà lớn lên, nhưng duy nhất điểm này là hoàn toàn trái ngược với bà.

“Sự kiện lần này phát sinh tại Trát Nhĩ Kiền, đối với thanh danh của chúng ta có ảnh hưởng rất lớn, đối với sự chuẩn bị của đại hội cũng bị tác động sâu rộng. Thái độ của các thế lực nhỏ trở nên do dự hơn rất nhiều. Chúng ta cần phải đưa ra lực lượng mạnh mẽ để phản kích. Kết quả từ những tin tức mà chúng ta đã điều tra được, đứng đằng sau lưng chuyện này là Thiên Vân, còn có Pháp Á cùng Mạc Doanh”.

Bách Nguyệt về mặt không thay đổi, tiếp tục báo cáo: “Đường Hàm Phái đã phái người tham gia đại hội, nhưng mà bọn họ đang âm thầm liên lạc với một số nhân vật Hắc Tuyển Tinh Băng.”

“A a.” Gia Anh Hạ mở mắt, khẽ cười một tiếng: “Đường Hàm Phái tâm cơ thâm trầm, tính toán khá xa. Nếu như Tổng Thành Ngạn không chết, hai người đều ghê gớm, thiên hạ này khó tìm được đối thủ. Chỉ đáng tiếc, nhân vật tài hoa tuyệt đỉnh như Tổng Thành Ngạn luôn dễ dàng khiến cho lão Thiên ghen ghét. Nguyệt nhi, người phải nhớ kĩ, chính tà lẫn lộn, chính đã không còn, vậy tà cũng chỉ bất quá là nói đùa.”

Bách Nguyệt có vẻ đắm chìm.

Gia Anh Hạ đối với sự lĩnh ngộ của ái đồ rất tin tưởng, cũng không có giải thích thêm, suy nghĩ một chút rồi nói: “Lần này Vũ Sơn làm việc không tồi, chờ hắn sau khi trở về sẽ ban thưởng”.

Khuôn mặt bà chợt trở nên lạnh lùng: “Hừ, nhỏ bé Thiên Vân cũng dám đối đầu với ta Sương Nguyệt Hàn Châu sao?”

Sương Nguyệt Hàn Châu tại Trát Nhĩ Kiền mất hết mặt mũi, nếu như cuối cùng không phải Tăng Vũ Sơn một mình mạnh mẽ chống đỡ, chỉ sợ toàn quân đã bị hủy diệt. Nhưng cho dù như vậy cũng đã chết mất hai người, còn lại bốn người đều bị trọng thương, Nhan gia cũng bị thương nặng. Tất cả những điều đó đều phát sinh trực tiếp tại hiện trường.

Thiên Vân điên rồi sao?

Chưa từng có người dám khiêu khích Sương Nguyệt Hàn Châu như vậy! Chưa từng có!

Sương Nguyệt Hàn Châu phản ứng cực kì nhanh chóng. Một đoàn truy sát gồm hai mươi tạp tu tạo thành, lập tức hướng Thiên Vân tiến hành điên cuồng đuổi giết. Mà lần này dẫn đội, chính là người bài danh thứ tám trên Thiên Đông Bảng, Sương Nguyệt Hàn Châu đệ nhất nhân: Bách Nguyệt!

Tất cả các thế lực có liên quan đến Thiên Vân đều chịu sự đả kích có tính hủy diệt. Mà Thiên Vân dưới sự đuổi giết của Sương Nguyệt Hàn Châu, gần như bị diệt toàn bộ. Thiên Vân từng hiển hách một thời nay chỉ còn lại có Văn cùng Ủy Trì Bách hai người. Văn bị Bách Nguyệt đánh trọng thương, Ủy Trì Bách liều chết hy sinh một cánh tay mới cứu được Văn đang bị thương nặng, vội vàng hoảng hốt bỏ chạy.

Sự phản kích của Sương Nguyệt Hàn Châu không chỉ có thế. Tiếp ngay sau đó, hơn hai mươi liên minh nhỏ trong khu Thiên Đông Lý tuyên bố giải tán, cùng nhau gia nhập Sương Nguyệt Hàn Châu. Lần này đã giáng cho Pháp Á một kích trầm trọng. Pháp Á thế lực bành trướng, âm thầm tiến vào khu Thiên Đông Lý nhưng cuối cùng cũng chỉ là lực lượng âm thầm, vô căn vô cơ.

Các thế lực nhỏ tuy nắm trong tay lợi khí là toa xe chiến đấu, nhưng làm sao dám trực tiếp cùng Sương Nguyệt Hàn Châu đối đầu? Nói đến cùng, Sương Nguyệt Hàn Châu mặc dù không phải là chủ nhân của khu Thiên Đông Lý, nhưng vẫn là thế lực cường đại nhất trên địa bàn.

Trừ khi Pháp Á lập tức phát động công kích, ngang nhiên đối đầu với Sương Nguyệt Hàn Châu. Nếu không, ai cũng không thể ngăn cản thế sụp đổ của các liên minh nhỏ. Nhưng hiện tại Pháp Á đang ở thế giằng co với Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, lúc này mà tiến công khu Thiên Đông Lý thì chỉ có đường chết!

Không chỉ có như thế, một số cứ điểm ngầm mà Pháp Á dựng lên ở khu Thiên Đông Lý cũng bị nhổ bật. Những nỗ lực kinh doanh của Pháp Á tại khu Thiên Đông Lý lập tức suy sụp hơn phân nửa.

Mà ngay sau đó, mười tạp tu bài danh đầu tiên trên Hắc Tuyển Tinh Bảng tất cả đều nhận được thiệp mời của Sương Nguyệt Hàn Châu, mời bọn họ tham gia lần đại hội này. Các thế lực hắc đạo lớn vốn đang xao động, đang lo lắng bị Sương Nguyệt Hàn Châu gạt ra khỏi khu Thiên Đông Lý, được mời dự khiến cho bọn họ lập tức yên ổn trở lại.

Người sáng suốt cũng biết, nếu lần này đại hội thực sự triển khai thành công, thì không ai có thể cản bước tiến tới của Sương Nguyệt Hàn Châu. So với bị loại bỏ, không bằng tham gia đại hội. Bọn họ cũng thấy rõ ràng, lần đại hội này là do Sương Nguyệt Hàn Châu phát động, cũng là nhà có lực lượng lớn nhất, nhưng không có khả năng đối với liên minh mới có tuyệt đối quyền khống chế.

Bọn họ sẽ chiến đấu với Sương Nguyệt Hàn Châu dưới hình thức khác.

Đám người Tư Đông Khẩu tình cảnh lập tức trở nên rất xấu. Những môn phái hắc đạo lớn còn có thể sống sót tới bây giờ, có tên nào là đứa gốc? Lúc này mà bọn chúng dám đầu nhập về Đường Hàm Phái, kết quả cuối cùng chắc chắn rất bi thảm.

Xuất phát từ việc bày mưu tính kế của Gia Anh Hạ, việc tuyên truyền về đại hội không phải im lặng như trước, mà ngược lại là gióng trống khua chiêng, nổi danh vô cùng. Hơn nữa vô luận là hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần là những thế lực có thực lực đều nhận được thiệp mời từ đích thân Sương Nguyệt Hàn Châu.

Lật tay đúng lúc, Gia Anh Hạ không chỉ nhẹ nhàng khéo léo hóa giải khốn cảnh của Sương Nguyệt Hàn Châu, mà còn để bọn họ một lần nữa lấy lại quyền chủ động.

Ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn bởi đại hội sẽ tổ chức không lâu sau đó.

* * *

Khu Đông Thụy nằm ở phía tây nam của khu Thiên Đông Lý, phạm vi khu vực bao gồm mười chín tòa thành, mà trung tâm thương nghiệp chính là thành phố Đông Thụy.

Sự phồn hoa của thành phố Đông Thụy vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, ngay cả Tang Hàn Thủy cũng phải chấn kinh bởi sự phồn hoa và phát đạt của nó, càng khỏi nói mấy kẻ nhà quê như Trần Mộ. Thành phố Sắc Lặc, Trát Nhĩ Kiên so với thành phố Đông Thụy trước mặt tựa như phải lạc hậu 20 năm. Thành phố Đông Thụy thực sự phồn hoa như vậy, Trần Mộ không nhận được kinh ngạc tán thán, vậy có thể tưởng tượng được tại kinh đô - trung tâm của toàn bộ Liên Bang - thì mức độ phồn hoa phải đến thế nào?

Những tòa nhà đồ sộ cao vút san sát, làm thành phố có cảm giác chật chội không chịu nổi, đây là lời giải thích tốt nhất cho câu tắc đất tắc vàng.

Làm cho người ta cảm thấy rung động nhất chính là vệ tinh thành đang trôi nổi trên bầu trời, cách mặt đất khoảng mười km.

Vệ tinh thành chỉ có diện tích khoảng 1/40 so với thành phố Đông Thụy, nhưng cảnh tượng một cái vệ tinh thành trôi nổi lơ lửng giữa bầu trời vẫn làm cho người ta kinh ngạc tán thán sự hùng vĩ của nó. Nghe nói mỗi ngày nó tiêu hao năng lượng tạp có giá trị khoảng mấy trăm triệu âu địch, mà đây mới chỉ là năng lượng tiêu hao để giữ cho vệ tinh thành trôi nổi lơ lửng giữa trời. Phía trên nó còn có các phương tiện, công trình xa hoa khác, quả thực số lượng tiêu tốn mỗi năm phải lên đến con số cực kỳ khủng bố.

Cũng may nơi đây, so với cả khu Đông Thụy, chính là tập trung những phú hào hàng đầu, các công ty khổng lồ, các tập đoàn siêu lớn, bọn họ cùng nhau chia sẻ gánh nặng chi dùng này.

Vệ tinh thành này tên là Tâm Thượng Hoa Viên, cũng được tính là một trong những kiến trúc điển hình của thành phố Đông Thụy.

Tâm Thượng Hoa Viên có sự kiểm tra thân phận vô cùng nghiêm khắc, những người không có quyền hạn ngay cả 5km quanh nó cũng không được tới gần. Xung quanh tòa vệ tinh thành đang trôi nổi kia, còn có rất nhiều tiểu bảo kim loại cũng đang trôi nổi, mỗi tiểu bảo kim loại đều chứa đựng một lượng lớn các tạp tu mạnh mẽ. Một khi những kẻ không có quyền hạn tới gần, dưới tình huống bảo mà không nghe, lập tức bọn họ sẽ chủ động công kích.

Những tiểu bảo mang màu lam, có số lượng tầm hơn mười cái. Tất cả đều phân bố vị trí cách vệ tinh thành 5km, tựa như một cái vòng cổ của vệ tinh thành.

Trần Mộ rút cuộc từ trong sự rung động khôi phục lại, không nhận được cảm thán: “Quá đẹp! Trên đời này quả nhiên không thiếu sự kỳ lạ! Thật sự là một kỳ tích”.

“Xích, một đám nhà quê.” Đột nhiên từ bên cạnh truyền đến một tiếng cười, trong ngôn ngữ lộ rõ nét khinh miệt.

Nói chuyện chính là một tiểu thư đứng giữa đám tạp tu hộ vệ xung quanh, nàng xem thường nhìn bốn người liếc mắt một cái. Tóc màu vàng, đôi mắt xanh lam tựa bảo thạch, trên người mặc một chiếc váy trắng, vừa nhìn đã biết là chất liệu hảo hạng. Có vẻ giống như một cô bé búp bê tinh xảo xinh đẹp, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hết sức khó chịu. Những hộ vệ bên người nàng đều toát ra vài phần ngang tàng, duy chỉ có một người hộ vệ trung niên bên cạnh vị tiểu thư là có thần thái thông dong.

Bốn người nhất thời như nuốt phải ruồi, tâm tình tốt đẹp vừa nãy lập tức bay đi đâu mất. Mới vừa tiến vào thành phố Đông Thụy, Trần Mộ cũng không muốn gây chuyện, liền thấp giọng nói: “Không để ý tới bọn họ, chúng ta đi”.

“Quả nhiên là một lũ không có can đảm, hừ, người cho rằng các người đeo mặt nạ thì sẽ trở thành Kiều Nguyên ư? Chán ghét nhất cái kiểu này, chỉ biết mượn gió bẻ măng.” Tiểu cô nương chống nạnh, chỉ vào bốn người mắng to. Nàng hôm nay vốn có hẹn với một kẻ trong lòng ngưỡng mộ đã lâu, ai ngờ nàng đến mà đối phương lại không. Điều này khiến tâm tình nàng rất xấu, vừa lúc chứng kiến bọn Trần Mộ, liền đem nộ khí trút cả lên đầu bọn họ.

Bốn người dừng lại, kỳ quái chính là ba người trong số đó đều đem ánh mắt dừng lại trên thân mình một người.

Trần Mộ rất muốn vuốt mũi, trong lòng cảm thấy quái dị. Có vẻ như phong trào đeo mặt nạ đối với mình không có nhiều quan hệ mới đúng, chính mình khi đó cũng không mang mặt nạ, mà kẻ mang mặt nạ lại là người khác hoàn toàn, chẳng có liên quan gì tới bản thân mình.

Có thể thấy tiểu cô nương kia đứng với bộ dáng ‘cây ngay không sợ chết đứng’, Trần Mộ cảm giác có chút khôi hài. Bốn người vốn có vài phần không vừa lòng ban nãy, bởi vì lời nói này của tiểu cô nương mà trở nên vui vẻ.

Lắc đầu cười cười, không cần thiết phải cùng với một tiểu cô nương không hiểu chuyện so đo, Trần Mộ xoay người muốn rời đi.

“Hừ, ta cho các người rời đi sao?” Tiểu cô nương phát hiện lời nói của mình chẳng mang lại hiệu quả gì, trong lòng càng thêm khó chịu, không khỏi hừ lạnh một câu. Nghe được những lời này, đám hộ vệ nhất thời phá ra cười hi hi ha ha, đem bốn người Trần Mộ vây ở giữa.

“Giữa ban ngày ban mặt đeo mặt nạ, giả thần giả quỷ. Dem lột mặt nạ của bọn họ xuống hết cho ta. Cần phải nhìn một chút bốn tên nhà quê này rốt cuộc có cái dạng gì.” Tiểu cô nương nói giọng vô cùng can rở.

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy, cũng cho tiểu thư của chúng ta nhìn một chút.” Những hộ vệ này cười cợt, liền bước tới chuẩn bị động thủ.

Tang Hàn Thủy là người thứ nhất không thể kiềm chế được, ngoại trừ chịu thua thiệt trong tay Trần Mộ và Duy A, không ai có thể dám làm cản trước mặt hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Ai dám?”

Cảm giác như hồng thủy vỡ đê, dũng mãnh phun trào!

Bỗng nhiên, xung quanh không còn một chút thanh âm. Nhìn lại đám hộ vệ kia, mỗi tên đều sắc mặt trắng bệch, hai chân phát run. Mà trong đó, tên hộ vệ đang muốn đi tới lột mặt nạ của Tang Hàn Thủy, đã trực tiếp ngã đi.

Cả ngã tư đường đột nhiên lâm vào yên tĩnh!

Tang hàn Thủy mặc dù chỉ bài danh sau 100 trong Hắc Tuyển Tinh Bảng, nhưng nếu như hắn có tạp phiến tốt hẳn đã sớm có thể tiến nhập trước 100 rồi. Nhiều năm kiên trì khổ tu, cảm giác của hắn cực kỳ khủng bố, lần này chẳng thềm cổ kị gì phóng thích ra, cả con đường bị phạm vi cảm giác của hắn bao phủ.

Tiểu cô nương mới vừa rồi còn cực kỳ ngang tàng, giờ mặt cắt không còn chút máu, hoảng sợ vô cùng nhìn Tang Hàn Thủy.

Tang Hàn Thủy mang trên mặt một chiếc mặt nạ màu xanh biếc, vẽ mặt một vị chiến tướng cổ đại, khuôn mặt dữ tợn, đằng đằng sát khí. Mới vừa rồi còn chưa phát hiện, đến lúc đụng phải chuyện, mỗi người nhìn cái mặt nạ dữ tợn kia đều muốn hồn phi phách tán.

Hàm răng những hộ vệ này run lập cập, mà lúc này người trung niên đang ở bên cạnh tiểu cô nương sắc mặt kịch biến, khoa chân bước tới, đem tiểu cô nương che chắn ở sau người.

Hắn khẩn trương nhìn Tang Hàn Thủy.

424. Chương 418: Đánh Bậy Đánh Bạ

Trong lòng Trần Mộ thầm lắc đầu không thôi, thực lực các tạp tu này kỳ thật cũng không tính là yếu, nhưng họ thiếu đi một phần tinh thần, so với đám thủ hạ của mình, đám tạp tu này phải kém rất xa. Bagnell và Khương Lương một chính một phó, những tạp tu mà bọn họ bồi dưỡng ra, không có chỗ nào mà không tràn ngập tinh thần chiến đấu, kể cả khi đối mặt với các tạp tu cường đại hơn cũng có thể khắc chế sự sợ hãi trong lòng.

Bọn tạp tu trước mắt quá chỉ là đám ô hợp. Một trăm tên tạp tu thủ hạ của Trần Mộ cũng có thể nắm chắc chiến thắng ba trăm tên tạp tu như thế này. Hắn đã sớm không phải là chim non, cái gì cũng không hiểu như trước kia. Dựa vào kinh nghiệm chiến trận dày đặc, bên người lại có cao thủ chiến thuật như Bagnell, ánh mắt hắn đã hơn xa ngày xưa.

Trong chiến đấu có quy mô, thực lực từng binh sĩ tất nhiên trọng yếu, nhưng tính kỷ luật, sự phục tùng và ý chí chiến đấu mới là điều căn bản.

Đoạn thời gian này hắn vẫn bảo trì sự liên lạc với trụ sở, đối với tình huống bên trong trụ sở cũng tương đối hiểu rõ. Tuyệt Khanh Pháp mở rộng đã làm cho trình độ cảm giác của các tạp tu thực sự đề cao lên một bậc. Mà một ít tạp tu có thể dùng từ ‘đột nhiên tăng mạnh’ để hình dung.

Đặc biệt là những tập tu đi theo Trần Mộ sớm nhất, đến giờ vẫn còn sống sót, đều có thực lực bành trướng. Trong đó lấy mấy người Lô Tiểu Như, Nhất Tự Mi làm người khác chú ý nhất. Cảm giác cũng như khí thế chiến đấu của bọn họ điên cuồng dâng cao, làm cho Bagnell vô cùng đau đầu, hắn không thể không chuyên môn vì bọn họ mà đặt ra kế hoạch huấn luyện đặc thù. Tiếp đến là Tiểu Ba, vẫn còn ở trạng thái bế quan. Hắn có thể xưng là cao thủ đứng thứ ba trong căn cứ, thực lực đến tột cùng mạnh thế nào, ngay cả Bagnell cũng không rõ.

Bagnell lựa chọn tập tu không kẻ nào không có tính kiên nhẫn, phải là hạng người có thể chịu khổ, bọn họ điên cuồng mà huấn luyện. Theo Bagnell giải thích, hắn đang định dẫn bọn họ ra ngoài tham gia thực chiến một chút, giúp bọn họ gia tăng thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu.

Nhưng thật ra thì Hề Bình lại cực kỳ oán giận, gần đây quả thực chi tiêu rất nhiều. Âu Địch Thiêu quả không phụ danh xưng của nó, quả nhiên giống như đốt tiền. Hắn cũng báo cho Trần Mộ biết, tiểu Ngưỡng Ba bắt đầu học tập chương trình tập tu, trong ngôn ngữ không nén nổi vui mừng.

Trong thời gian ngắn ngủi này, suy nghĩ của Trần Mộ đã phiêu lãng không biết đến tận đâu.

Chờ hắn hồi phục tinh thần lại, đám tập tu này mỗi người đã ngã trái ngã phải, sắc mặt trắng bệch.

Trần Mộ không tránh được có vài phần khinh bỉ. Những người này mới vừa rồi còn rõ ngang ngược, nhưng hiện giờ đều tay chân mềm nhũn, không những không có một người mở miệng, mà ngay cả chủ nhân của mình cũng không để ý. Nếu như thủ hạ của chính mình giống như vậy, xem ra hắn lập tức đem bọn họ đuổi đi.

Ngược lại, vị gã trung niên kia, mặc dù thần sắc khẩn trương vô cùng, nhưng vẫn như cũ đem tiểu cô nương gắt gao bảo hộ ở sau người.

“Tiểu thư nhà ta bản tính tinh nghịch, chúng ta có mắt không trông, vô tình mạo phạm các vị. Thỉnh các vị thứ lỗi cho.” Mặc dù trên nét mặt gã trung niên mang theo một tia hoảng sợ, nhưng ngữ khí nói chuyện vẫn mạch lạc thứ tự. Tiểu cô nương cũng biết lần này gây họa. Hơn nữa phỏng chừng bị dọa hết hồn, bộ dáng đầy vẻ sợ hãi khiến cho người ta không đành lòng.

Tiểu gia hỏa này có bộ dạng ngây thơ nhưng thực ra rất tinh quái. Trần Mộ lòng thầm mỉm cười. Tiểu cô nương kia mặc dù cực lực muốn biểu lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhưng cặp mắt tò mò kia đã bán đứng tâm trạng thực sự của nàng.

Thật là một tiểu cô nương thông minh!

“Nhà ai?” Tang Hàn Thủy cũng là lão lặc lỏi. Biết không nên cùng tiểu cô nương này so đo. Hắn thoáng thu liễm cảm giác, lạnh giọng nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã ngang ngược như vậy, sau này lớn lên thì sao?”

“Tiểu nhân là người Thái Thúc gia. Lần này mạo phạm thực sự là lỗi của chúng ta. Còn chưa thỉnh giáo đại danh mấy vị? Nghe ngôn ngữ của mấy vị chắc là vừa mới tới thành phố Đông Thụy, vậy chỗ trọ ở đâu? Hôm nay vô tâm mạo phạm, thỉnh các vị giơ cao đánh khẽ, sau đó trưởng bối của Thái Thúc gia sẽ hướng các vị bồi tội.” Gã trung niên cực giỏi quan sát nét mặt, nghe vậy hiểu được những người này cũng không phải là quá khó nói chuyện, liền chủ động hạ thấp tư thái.

Thái Thúc gia? Tang Hàn Thủy cũng không có nghe nói đến, hắn vừa định bảo bỏ qua. Không nghĩ tới kẻ vẫn trầm mặc là Trần Mộ đột nhiên mở miệng: “Người là Thái Thúc gia?”

Gã trung niên trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Vị tiên sinh này quen biết người nào trong nhà chúng ta?” Thái Thúc gia là một đại gia tộc, nhân khẩu rất đông, còn có rất nhiều chi phân tán ở các nơi. Nếu như người này có giao tình với Thái Thúc gia, vậy chuyện hôm nay dễ xử lý rồi.

Trần Mộ không đáp mà hỏi ngược lại: “Gia chủ nhà các người có phải là Thái Thúc Dong?”

Về vui mừng trên mặt gã trung niên càng lộ rõ: “Đúng vậy! Chẳng lẽ các hạ cùng lão gia nhà ta quen biết?” Tại thành phố Đông Thụy, có khả năng gọi thẳng tên gia chủ của Thái Thúc gia rất nhiều, nhưng một người ở bên ngoài vừa mới tới Đông Thụy, lại có khả năng một câu gọi thẳng tên gia chủ, vậy chuyện này có thể không dễ dàng.

Không nghĩ tới đối phương lắc đầu: “Không nhận ra.”

Trong lòng gã trung niên nhất thời lạnh đi một nửa, một ý niệm không hay xuất hiện trong đầu, chẳng lẽ là kẻ thù?

“Mấy vị thúc thúc đến nhà ta uống chén trà có được hay không? Hôm nay là tiểu Anh không đúng. Tiểu Anh hướng đến mấy vị thúc thúc bồi tội. Ông nội dạy, làm chuyện sai lầm thì phải sửa sai.” Tiểu cô nương hơi ngóng đầu, rụt rè nói.

Trần Mộ trong lòng than nhẹ, đó chính là điểm mạnh của một tiểu cô nương nhà đại thế gia, quả thực có nhiều tâm tư như vậy. Tang Hàn Thủy là lão lọc lõi nhưng vẫn bị tiểu cô nương này lừa. Tiểu cô nương này tựa hồ biết rõ ràng, nét đáng yêu xinh xắn của nàng chính là vũ khí mạnh mẽ nhất, cho nên trên mặt hiện lên vẻ khiến người khác phải yêu thương. Nếu như không phải Trần Mộ bắt được ánh nhìn giáo hoạt của nàng, có lẽ đến tám chín phần mười là Trần Mộ cũng bị vẻ mặt vô địch này đả động.

Trần Mộ nhìn thoáng qua tiểu Bộ Mặc, xem ra có chút đối lập. Hai người tuổi tác tương tự, nhưng tiểu Bộ Mặc tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng. Ấy, trên phương diện này trình độ hai người thực sự khác biệt quá nhiều.

Vừa mới vào thành đã đụng ngay người nhà Thái Thúc gia, nhưng lại là xung đột, đây là điều mà Trần Mộ trước nay thế nào cũng chưa từng nghĩ đến. Cho nên khi tiểu cô nương đưa ra lời mời, Trần Mộ có chút do dự, hẳn chưa kịp làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng. Bất quá cũng chỉ là do dự một chút, hẳn gật đầu đáp ứng: “Được.”

Dù sao cũng muốn đến Thái Thúc gia, mặc dù gặp chuyện ngoài dự liệu, nhưng hẳn cũng không kinh hoảng. Tự tin, đích xác là hẳn có đầy đủ sự tự tin. Thực lực của hẳn bây giờ so với trước đó đã đề cao không ít, bên cạnh còn có Weah, Tang Hàn Thủy đều là hảo thủ. Tiểu Bộ Mặc mặc dù hơi yếu một chút, nhưng nếu có vấn đề gì mà Trần Mộ và Weah không giải quyết được, thì hẳn có lợi hại hơn cũng vô dụng.

Thêm nữa, lúc này danh tiếng của Kiều Nguyên như mặt trời giữa trưa, nói theo cách của Bagnell thì hiện tại hẳn trực tiếp tới nhà Thái Thúc Dong, đòi hỏi Kim ban nhuyển dịch khuân, thì Thái Thúc Dong cũng sẽ phải cân nhắc một chút.

Mặt nạ bốn người đang đeo hết sức thú vị. Trần Mộ là mặt nạ màu trắng tinh khiết, phía trên rất đơn giản chỉ có hai cái đường cong màu đen dọc theo hai má uốn lượn xuống. Mà mặt nạ của Tang Hàn Thủy thật hết sức khoa trương, chính là mặt của một vị chiến tướng cổ đại nổi danh, đường nét dữ tợn, đàng đàng sát khí. Mặt nạ của Weah là kiểu điêu khắc gỗ, phong cách cổ xưa, màu đen tuyền, phối hợp với cặp mắt hồ hững của hẳn thật là làm người kinh sợ. Mà mặt nạ của Tiểu Bộ Mặc thú vị nhất, chính là hình con khỉ trong phim hoạt hình.

Đoàn người Trần Mộ nhàn nhã đi theo tiểu cô nương cùng gã trung niên.

Phía sau bọn họ là một đám hộ vệ sắc mặt tái nhợt, bộ dáng hoảng hốt. Biểu hiện của những hộ vệ này rất tồi, ngay cả gã trung niên cũng có điểm nhìn không ưa, còn ánh mắt tiểu cô nương nhìn về phía bọn họ thì lại càng bất mãn đến cực điểm.

Gã trung niên nghĩ lại mà sợ. Mới vừa rồi vị tạp tu đeo mặt nạ chiến tướng kia thực lực rất kinh khủng. Hẳn hoài nghi rằng vị tổng huấn luyện viên tạp tu trong nhà mình cũng không nhất định là đối thủ của người này. Vừa rồi cảm giác trào dâng che trời phủ đất, ép hẳn tới mức thở cũng có chút khó khăn.

Nhưng khiến hẳn ngạc nhiên nhất không phải điều này. Mà là trước khi nam nhân đeo mặt nạ màu trắng kia gật đầu đáp ứng yêu cầu của tiểu thư, hẳn tưởng rằng vị tạp tu đeo mặt nạ chiến tướng kia là thủ lĩnh của cả đoàn.

Bởi vì hẳn biểu hiện ra thực lực quá cường đại.

Song, điều hẳn tuyệt đối không nghĩ tới chính là thủ lĩnh của bốn người này lại là nam nhân đeo mặt nạ màu trắng. Khi hẳn gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của tiểu thư, ba người khác không có bất kỳ âm thanh phản đối gì, không chỉ như thế, bọn họ ngay cả một lời nghi vấn đều không có, rất thoải mái tự nhiên tiếp nhận chuyện này.

Bởi vậy có thể thấy được ai là kẻ có địa vị cao nhất trong bốn người này. Chỉ là, có thể khiến một vị tạt tu có thực lực cường đại như thế đối với mình bảo gì nghe nấy, điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Gã trung niên trong lòng cảm thấy may mắn vạn phần, nhìn thoáng qua tiểu thư ở bên cạnh. Hôm nay vận khí thật là tốt, cũng không biết tiểu thư hôm nay sai ở chỗ nào, nhưng lần này đánh bậy đánh bạ ngược lại đem đến kết quả thực là rất tốt.

“Thúc thúc, ta gọi là Thái Thúc Anh. Một chữ ‘vương’ (王) đứng trước, một chữ ‘trẻ con’ (子) đứng sau, tạo thành chữ ‘Anh’ (英) a. Thúc thúc, người tên là gì?” Tiểu cô nương ngây thơ vô cùng hỏi. (1)

Lỗ tai của gã trung niên dựng đứng lên cái “xoạt”.

“A, người gọi ta thúc thúc là được rồi”. Trần Mộ liếc về mặt ngây thơ của Thái Thúc Anh cười cười nói. Tiểu cô nương không nghĩ tới một chiêu mười lần thắng cả mười của mình, cư nhiên lại không có hiệu lực, trong lòng nhất thời có chút buồn bực. Bất quá ánh mắt nàng phát hiện, trong số bốn người thì tiểu Bộ Mặc là nhỏ nhất. Đôi mắt chớp chớp, nàng chuyển sang bên cạnh tiểu Bộ Mặc, cất giọng giòn tan hỏi: “Tiểu ca ca, hay nên gọi là tiểu đệ đệ nhỉ?”

Tiểu Bộ Mặc có chút buồn bực. Con gái dậy thì sớm hơn con trai rất nhiều, tuổi hấn mặc dù lớn hơn so với đối phương nhưng mà so chiều cao thì song phương không có sự khác biệt là mấy.

“Tùy tiện.” Hấn trả lời, giọng điệu phong cách giống hệt Weah. Tâm tư của hấn cực kỳ đơn giản, mới vừa rồi tiểu cô nương thể hiện tính tình ngang bướng đã lưu lại trong hấn hình tượng không tốt đẹp gì.

Thái Thúc Anh miệng nhỏ nhắn trề ra, mắt lã chã chực khóc: “Người còn đang giận tính khí của Anh nhi a? Anh nhi đã xin lỗi rồi mà...”

Tiểu Bộ Mặc vốn cực kỳ thành thật, nào đã trải qua loại tình huống này, nhất thời có chút kinh hoảng.

Vừa hay lúc này thanh âm của Weah vang lên.

“Bộ Mặc, nhảy ếch.”

Tinh thần tiểu Bộ Mặc rung lên, cao giọng xác nhận, lập tức hai tay bắt chéo sau lưng, gấp đầu gối, ngồi chồm hổm, nhảy nhảy theo sát mọi người.

Thái Thúc Anh ngạc nhiên nhìn, một thiếu niên đeo mặt nạ khỉ mà lại giống như con ếch nhảy tới nhảy lui, cảnh tượng hài hước thật là tức cười. Dọc đường đi mọi người chứng kiến một màn này, về mặt ai cũng hiện lên nét quái dị nói không nên lời.

Nhưng mà Thái Thúc Anh không cười, đôi mắt nhỏ chớp chớp, ngơ ngác nhìn thiếu niên trước mặt hồn nhiên không phát giác ra bản thân tức cười đến mức nào, mỗi bước nhảy đều chuyên chú vô cùng, bộ dáng của nàng có chút xuất thần.

425. Chương 419: Thái Thúc Thành

Một tiểu cô nương tuổi tầm mười sáu mười bảy, lớn hơn Thái Thúc Anh cười tới mức gấp cả người lại. Nàng mặc váy siêu ngắn lộ ra cặp đùi trắng như tuyết. Nửa người trên mặc một chiếc áo ngắn tay rộng thùng thình, xem ra có vẻ hơi mất mẻ. Hộ vệ vây chung quanh nàng như mèo rình mồi mà nàng thì vừa nhìn Bộ Mặc vừa che miệng cười không ngừng.

Bọn hộ vệ chung quanh nàng cũng hơi lộ vẻ cười châm biếm. Tuy thế bọn chúng vẫn đứng thẳng tắp mà không buông lỏng, điều này làm Trần Mộ chú ý. Hấn nghĩ tổ chất của đám hộ vệ này không tồi! Hấn lại liếc nhìn đám hộ vệ Thái Thúc Gia. Đám người này phân tán không có ý chí chiến đấu, so ra kém xa đối phương.

Thái Thúc Anh bất mãn nói:

“Linh Linh tỷ. Đây là khách của ta. Người quá thất lễ rồi.”

Nàng có chút lo lắng nhìn qua Trần Mộ. Nàng cũng không hi vọng Linh Linh chọc giận những người này, như vậy thì cực kì không ổn.

Cô gái tên Linh Linh sững sốt. Nàng phản ứng cực nhanh, lập tức ngừng cười, vội vàng hướng về phía đám người Trần Mộ mà cúi đầu. Ấy vậy nói:

“Thật sự xin lỗi, vừa rồi nếu như lời của ta có chỗ xúc phạm, vẫn xin các vị bỏ quá cho. Linh nhi đã thất lễ.”

Weah tựa như không nghe thấy. Tang Hàn Thủy thì không dám trả lời. Còn Bộ Mặc tiếp tục luyện nhảy cóc. Trần Mộ buộc phải lên tiếng:

“Không có gì.”

Nói xong hắn cũng không nói thêm.

Thái Thúc Anh giới thiệu với Trần Mộ:

“Nàng là bạn tốt của ta. Đừng thấy nàng diễm đạm nho nhã mà lầm, thực ra nàng rất thoải mái.”

Thái Thúc Anh hoàn toàn không biết với tuổi của mình thì loại giọng nói ông cụ non này thú vị biết bao. Đến ngay cả Tang Hàn Thủy cũng không khỏi phì cười.

Vị cô nương Linh Nhi cũng cười khê:

“Anh nhi quả nhiên lớn hơn một chút rồi.”

Thái Thúc Anh nghe vậy nghẹn lời. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng lộ vẻ tức giận. Giơ nắm tay nhỏ lên rồi quơ quơ về phía Linh Nhi.

Đôi mắt đẹp của Linh Nhi đung đưa, cười nói:

“Lâu lắm rồi không thấy Thành thúc, ta cũng hơi nhớ. Hôm nay ta tới nhà em ăn cơm miễn phí. Lần trước em đã nói nợ ta một lần.”

Thái Thúc Anh dường như thúc thủ khi gặp phải Linh nhi, không thể phát huy ra nét ngây thơ tinh quái:

“Tùy chị. Chị tới nhà ta. Lúc nào thì cần lý do?”

Linh Nhi thấy dường như đám người Trần Mộ không muốn mở miệng, cũng không quấy rầy, chỉ là không ngừng đầu khẩu với Thái Thúc Anh. Tiếng cười trong trẻo giòn tan của hai tiểu nha đầu vang lên không ngớt tràn đầy vẻ ngây thơ thoải mái. Ngay cả Trần Mộ cũng bị lây nhiễm nên tâm trạng tốt hơn không ít.

Trái lại, trong mắt vị thủ lĩnh hộ vệ của Linh nhi khi nhìn về phía bốn người lại lộ vẻ cảnh giác.

Ngẫm lại nhóm bốn người mình đều mang mặt nạ, cũng khó trách người ta chú ý nên Trần Mộ vẫn thoải mái. Ánh mắt vị thủ lĩnh này lợi hại, thân hình hơi lay động, chú ý sẽ thấy chân hắn không chạm đất. Trần Mộ lần đầu gặp tạp tu mà ngay cả đi bộ cũng dùng khí lưu tạp nên nhìn kỹ hơn.

Vị thủ lĩnh kia chú ý tới ánh mắt Trần Mộ, gật đầu và tỏ ý mỉm cười với hắn.

Chú ý kỹ mới phát hiện vị thủ lĩnh này sử dụng cảm giác hết sức tinh tế, trôi chảy tự nhiên, trong lòng Trần Mộ hiểu ra. Đây là một phương pháp huấn luyện không tồi, ngày thường không ngừng sử dụng cảm giác, tự nhiên như ăn cơm uống nước sẽ có trợ giúp rất lớn với việc sử dụng cảm giác. Tuy nhiên đây cũng là một phương pháp đốt tiền rất nhanh. Rèn luyện như vậy thì năng lượng tạp tiêu hao kinh người nên chi phí rất lớn.

Cũng may bây giờ Trần Mộ cũng là kẻ có tiền, một chút năng lượng tạp ấy đối với hắn cũng không phải vấn đề to lớn gì.

Nghĩ liên tục, thân hình Trần Mộ thoáng lay động. Thủ lĩnh kia hơi kinh ngạc mà liếc mắt nhìn Trần Mộ. Tuy nhiên ngay sau đó thì hắn cười khê, đây không phải phương pháp bí mật độc nhất vô nhị gì. Trên thực tế, chỉ có tạp tu từng tiếp thu giáo dục chính thống, tới một giai đoạn nhất định thì sư phụ sẽ dạy hắn tiểu xảo này. Cũng chỉ có người như Trần Mộ, thay đổi giữa chừng từ con đường hoang dã mới không biết. Sự

chú ý của thủ lĩnh tập trung nhiều hơn vào Tiểu Bộ Mặc đang nhảy cóc. Đường như hẳn cảm thấy hứng thú với Tiểu Bộ Mặc hơn.

Kỹ xảo phi hành của Trần Mộ rất cao, còn có thể hơn hẳn một bậc so với trước khi Cận Âm đột phá. Nhưng sau khi Cận Âm đột phá, ngay cả dùng đến phương thức phi hành công kích mạnh mẽ như Tiêm Vân Bạo thì Trần Mộ vẫn theo không kịp. Tuy nhiên sau khi Trần Mộ thử, lại phát hiện sử dụng khí lưu tạt đi chuyển chậm rãi như vậy thì cảm nhận về luồng gió hoàn toàn bất đồng.

Không bao lâu phi hành kỹ xảo của Trần Mộ đã rất tốt, không ngờ mất một đoạn đường mới tìm được cảm giác, động tác dần dần trở nên lưu loát.

Tang Hàn Thủy chứng kiến sự gượng gạo lúc đầu của Trần Mộ mà hơi kinh ngạc. Một vị cao thủ xếp hạng 50 trên Hắc Tuyền Tinh bảng sao lại không biết cả cái này?

Thông qua thực chiến để chiến thắng cường địch, vì thế được thăng cấp, phương thức này trong mắt mọi người chắc chắn là có sức thuyết phục nhất. Cho nên đối với một người mới mà đã xếp hạng 50 trên hắc tuyền tinh bảng, không có ai dị nghị.

Chỉ là, người trước mặt có thể tiến vào hàng ngũ năm người người đứng đầu hắc tuyền tinh bảng sao?

Tuy nhiên, dù có nghi hoặc trong lòng, hẳn còn không ngu tới mức đi hỏi Trần Mộ.

Tốc độ của đoàn người cũng không nhanh, nhưng hai nhóm hộ vệ đi chung, người đi đường đều dạt ra né tránh. Bất kể là Thái Thúc Anh hay là Linh Nhi đều cảm thấy quen thuộc với tình huống này.

Không lâu sau, bọn họ đã tới trước một tòa nhà cao tầng.

Tòa nhà màu trắng cao vút, do hai tòa nhà chọc trời tạo thành, hai tòa nhà đứng song song, chính giữa có cầu nối liền, thỉnh thoảng có tập tu cùng toa xe bay vào bay ra từ cửa vào các tầng tòa nhà. Xem ra hết sức náo nhiệt.

Có thể là đã được thông báo từ lâu nên có nhân viên công tác đợi ở đây.

“Anh tiểu thư. Tổng tài dặn dò, ngài có thể trực tiếp tới phòng làm việc của tổng tài.” Vị nữ viên chức này trang điểm nhẹ và mặc trang phục làm việc, nài nỉ hơi khom người với Thái Thúc Anh.

(tổng tài: cách gọi thủ lĩnh đảng phái)

Hộ vệ của Thái Thúc Anh cùng Linh Nhi theo người này tới một phòng nghỉ ngơi. Chỉ có người trung niên đi cạnh Thái Thúc Anh cùng vị thủ lĩnh hộ vệ vẫn đi theo sát bên Linh Nhi.

Phong cách của phòng khách rất hiện đại, cửa kim loại sáng bóng có thể soi gương, dùng thủy tinh để ngăn cách ra từng khoảng không gian riêng. Trong phòng khách, các nhân viên công tác rất vội vã, bận rộn. Bốn người Trần Mộ đều mang mặt nạ nên ở trong phòng khách này trở nên vô cùng chúm chím. Tức cười nhất là tiểu Bộ Mặc, bởi vì Weah còn không cho hắn dừng lại. Hắn còn tiếp tục nhảy cóc đi theo mọi người.

Nhân viên công tác đều dùng ánh mắt quái dị nhìn bốn người, nhưng không ai dám mở miệng.

Thái Thúc Anh rất quen với nơi này, cũng không cần người chỉ dẫn, trực tiếp dẫn mọi người đi tới phòng làm việc của tổng tài.

Tòa cao ốc này được sắp đặt hết sức xa hoa tinh tế. nhưng từ góc độ Trần Mộ mà đánh giá. Ở phương diện an toàn thì nó lộ ra quá nhiều sơ hở. nếu cho Bernal xây dựng thì có lẽ nó sẽ không xa hoa như tòa đại lâu này, nhưng tuyệt đối an toàn hơn rất nhiều.

Đoàn người vừa mới tới phòng làm việc của tổng tài liền nghe thấy bên trong phòng truyền ra tiếng quát:

“Các người khinh người quá đáng.”

Sau đó liền nghe thấy có tiếng chén vỡ từ bên trong truyền tới.

Về mặt Thái Thúc Anh căng thẳng, vội vàng bước nhanh hơn, nài nỉ đi tới trước cửa rồi nói lớn:

“Ba, ta đã về.”

Nói xong nàng đẩy cửa vào. Vừa vào cửa, nàng liền nhìn thấy bộ dáng bối rối của phụ thân, nàng nhanh chóng chạy tới bên phụ thân, nhào vào trong lòng phụ thân rồi lo lắng hỏi han:

“Ba làm sao vậy? Ai chọc giận ba sao? Ta đi đánh hắn.”

Thái Thúc Thành vốn đang tức giận, nghe con gái nói vậy nên thoáng vui vẻ. Trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Hắn đang chuẩn bị nói chuyện, lại thấy đoàn người Trần Mộ. Còn có Linh nhi thì hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Linh Nhi cũng tới sao. Ồ, Anh Nhi, bọn họ là khách của con sao?”

Thái Thúc Thành nhìn con gái trong lòng, lộ ra sự nghi vấn.

Thái Thúc Anh hơi trừng mắt với phụ thân:

“Ừm, Anh nhi nghịch ngợm ở trên đường, xúc phạm mấy vị thúc thúc này. Ba! Người đã nói: làm chuyện sai lầm phải nhận lỗi. Anh nhi mời mấy vị thúc thúc tới làm khách. Ba! Người phải giúp Anh nhi xin lỗi mấy vị thúc thúc này.”

Thái Thúc Thành hơi buồn bực. Xưa nay con gái mình nghịch ngợm. Bình thường không biết gây ra bao nhiêu tai họa cho hắn rồi. Hôm nay sao lại thay đổi tính tình? Tuy nhiên hắn biết tính tình của con gái vô cùng tình nghịch. Không khỏi áy náy nói với nhóm người Trần Mộ:

“Thật sự xin lỗi. Tại hạ dạy dỗ không nghiêm nên tiểu nữ nghịch ngợm, ta có lỗi nhiều.”

Trần Mộ khoát tay nói:

“Một chút việc nhỏ. Không có gì.”

Linh nhi buồn bực, không rõ Thái Thúc Anh rốt cuộc là làm cái gì.

Lúc này Thái Thúc Anh rung tay của Thái Thúc Thành:

“Ba ba! Mấy vị thúc thúc rất lợi hại! An Kỳ nói. Hắn còn lợi hại hơn Ma Hổ.”

An Kỳ là vị trung niên đi theo Thái Thúc Anh. Ma Hổ là tổng quản hộ vệ của Thái Thúc gia.

Thái Thúc Thành giật mình. Hắn bí mật nhìn thoáng qua An Kỳ. Thấy An Kỳ hơi gật đầu, giọng nói của hắn lập tức trở nên thân thiết hơn rất nhiều:

“Thật sự là thất lễ! Đến đây đi, mấy vị tiên sinh dừng đứng nữa, nếu cứ như vậy thì ta cũng không dám ngồi xuống. An kỳ, kêu người mang bình Minh hương tới.”

Linh Nhi không tránh khỏi lộ vẻ xúc động:

“Thành thúc thúc, chỗ này còn có thứ tốt như vậy sao! Linh nhi hối hận vì đã không tới nhà thúc thúc ăn cơm miễn phí từ lâu.”

“Ha ha!”

Thái Thúc Thành có phần đắc ý cười nói:

“Linh nhi đừng đỏ mặt. Thúc thúc cũng chỉ còn ít hàng có sẵn. Nếu hôm nay không phải khách quý tới nhà, ta cũng không nỡ lấy ra.”

Trần Mộ dù không biết Minh hương là gì, nhưng khẳng định là thứ tốt. Thái Thúc Thành chăm sóc da rất tốt, nhìn qua vô cùng trẻ trung, mặt tươi cười, điệu bộ khi nói chuyện hơi cúi xuống, nếu không phải thấy tận mắt, rất khó nghĩ rằng đó là tam công tử của Thái Thúc gia.

Thái Thúc Dong có ba đứa con. Con trưởng Thái Thúc Chính, con thứ Thái Thúc Thân, mà bé nhất là Thái Thúc Thành.

Minh hương màu vàng nhạt, mỗi miếng có hình chữ nhật, nó to hơn cái móng tay một chút, để vào trong nước chỉ chốc lát đã tan mất. Một mùi thơm ngát lơ lửng trong không khí làm đắm say lòng người. Mùi thơm này khó mà nắm bắt được nhưng vẫn cứ như đang thấm vào sâu trong lòng, làm cho người ra cực kỳ kích thích.

Thái Thúc Thành cẩn thận rót cho mỗi người một chén nhỏ.

Trà vừa vào họng, một mùi thơm thấm lòng người từ trong phổi bay ra, một cảm giác ấm áp kỳ lạ cùng với một mùi vị khó diễn tả dần dần bốc lên, chúng truyền tới tứ chi, toàn thân mọi người như được tẩy rửa, cảm giác thoải mái khó diễn tả được.

Mặc dù Trần Mộ cũng không phải người am hiểu trà nhưng cũng không nhận được khen một câu:

“Trà ngon.”

Cầm lấy một chén trà. Về mặt Thái Thúc Thành ngậy ngất, một hồi lâu mới đột nhiên mở mắt rồi hỏi thẳng:

“Không biết vì sao mà các vị tới đây?”

426. Chương 420: Đề Nghị Của Thái Thúc Thành

Ánh mắt của Tàng Hàn Thủy nhìn vào Trần Mộ, nơi này không đến lượt hắn nói chuyện. Trong lòng hắn cũng có chút buồn bực, dù thế nào thì Kiều Nguyên cũng không phải loại người dễ dàng đáp ứng tới nhà người khác làm khách. Hai người Duy A cùng Tiểu Bộ Mặc ngay cả đầu đều không ngẩng lên, hai người đều nghĩ – loại vấn đề này quảng cho Trần Mộ đi.

Vì vậy, ánh mắt mọi người tập trung vào Trần Mộ một lần nữa.

Vốn hắn còn muốn ngẫm lại trả lời thế nào, nhưng mà Thái Thúc Thành hỏi thẳng nên hắn cũng trả lời thẳng: “Ta tìm đến quý gia chủ Thái Thúc Dong có việc thương lượng.”

Thái Thúc Thành há to mồm ngơ ngác nhìn Trần Mộ, Thái Thúc Anh choáng váng còn Linh nhi cũng không tránh khỏi lộ vẻ mặt quái dị.

Thấy vẻ mặt của mọi người như vậy, một kẻ không nhạy bén như Trần Mộ cũng cảm giác ra có chỗ không bình thường. Hắn không biết mình nói sai chỗ nào, nhưng cũng không bối rối mà trầm tĩnh hỏi.

“Ôi! Có gì không bình thường sao?”

Trên mặt Thái Thúc Thành rất nhanh khôi phục bình thường, có chút bó tay cười nói:

“Không phải ta muốn làm khó xử huynh đệ, nhưng ngay cả ta cũng không gặp phụ thân bốn tháng rồi.”

“Tại sao?”

Trần Mộ có một chút khó hiểu.

Thái Thúc Thành thản nhiên nói:

“Thái thúc gia chúng ta là một gia tộc lâu đời, có một vài quy củ tương đối kỳ quái. Còn nữa, cái đó liên quan tới gia chủ truyền thừa. gia chủ Thái Thúc Gia cũng không phải theo tuổi tác lớn nhỏ, sau khi trưởng thành mỗi đứa con của gia chủ đều được trao quyền tiếp quản một sản nghiệp của gia tộc, ai biểu hiện tốt nhất thì có nhiều khả năng trở thành gia chủ đời tiếp theo nhất.”

“A.”

Trần Mộ gật đầu, nhưng mà hắn còn không nghĩ tới, cái đó và yêu cầu của mình có gì liên quan.

“Vì rèn luyện chúng ta, ông cụ không chỉ không trợ giúp chúng ta còn cầm thân thích trợ giúp chúng ta dưới mọi hình thức, ngay cả việc trở về Tâm Thượng Hoa Viên, cứ nửa năm chúng ta mới có thể quay về một lần, chỉ lúc đó, người nào trong chúng ta có biểu hiện tốt nhất mới có khả năng gặp ông cụ. Ngày thường, chúng ta không có quyền lợi liên lạc với gia tộc. Mọi việc đều phải dựa vào chính mình.”

Trần Mộ tương đối giật mình, xưa nay hắn không có thiện cảm đối với thế gia. Cũng không nghĩ tới một đệ tử thế gia lại phải đối mặt với cạnh tranh tàn khốc như vậy.

Thái Thúc Thành nói hời hợt:

“Người thắng làm gia chủ đời kế tiếp. Mà những người khác nếu không được tân gia chủ tín nhiệm để tiến vào trường lão hội, thì chỉ có thể trông coi một phần sản nghiệp kia. Dần dần biến thành nhánh phụ của Thái Thúc gia.”

Tới đây, hần tỏ vẻ đầy áy náy nói với Trần Mộ:

“Còn 1 tháng rưỡi nữa là tới thời gian chúng ta tiến vào Tâm Thượng Hoa Viên. Với lại.

Hần cười khổ nói tiếp:

- Cho dù trở lại Tâm Thượng Hoa Viên thì ta cũng không thể đảm bảo mình có thể gặp được ông cụ, càng đừng nói tới việc đề cử người anh em.”

Trần Mộ im lặng. hần không nghĩ tới chuyện này bỗng chốc trở nên phiền toái như vậy.

Linh nhi ở bên cũng đồng cảm. Nàng cúi đầu, không biết nghĩ gì. Thái Thúc Anh bĩu môi, nếu như chú ý lắng nghe thì sẽ thấy dường như nàng đang oán giận điều gì đó.

Tang Hàn Thủy không khỏi nhú mày, lộ vẻ không vui. Hần là người thông minh, tự nhiên biết nhiều tin tức, lúc này chỉ có một con đường đi theo Kiều Nguyên. Nói cách khác, tương lai vinh quang hay nhục nhã của hần đã hoàn toàn buộc vào cùng với Trần Mộ.

So với gia tộc giàu có thành danh hiển hách khác, hần chưa từng nghe một lần Thái Thúc Gia. Một tiểu gia tộc không có danh tiếng như vậy lại cũng dám kiêu ngạo như thế? Xếp tên thứ 50 trên Hắc tuyến tinh bảng, dù là ở Sương Nguyệt Hàn Châu cũng là nhân vật hàng đầu, Thái Thúc gia cũng không quá biết điều rồi.

Hần hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ lạnh của Tang Hàn Thủy làm bầu không khí trở nên khấn trương. Trong mắt Thái Thúc Anh lộ vẻ căng thẳng, uy phong của Tang Hàn Thủy nàng đã gặp rồi, ngay cả An Kỳ đều âm thầm khen hần lợi hại hơn Ma Hồ! Mà Ma Hồ là đệ nhất cao thủ trong đám thủ hạ của Thái Thúc Thành, đảm nhiệm chức tổng quản hộ vệ.

Thái Thúc Thành cười hi hi, nhìn không ra một chút mất tự nhiên nào, dường như không nghe thấy tiếng hừ của Tang Hàn Thủy.

Vị thủ lĩnh bên cạnh Linh Nhi cũng nhìn chăm chú Tang Hàn Thủy. Có thể ở loại trường hợp này biểu lộ ra thái độ kiêu ngạo như vậy, tuyệt không phải hạng người vô danh.

Lúc này Linh Nhi đứng ra giảng hòa, thanh âm của nàng trong trẻo dễ nghe:

“Vị tiên sinh này xin chớ để ý. Thành thúc thúc cũng không nói quá, không chỉ có Thái Thúc gia như vậy mà Tương gia của chúng ta cũng giống thế. Mấy vị lai lịch bất phàm, sao không nói ra thân phận trước, ta nghĩ lúc đó Thành thúc thúc cũng không phải không có biện pháp.”

Nàng sớm cảm thấy tò mò với thân phận của mấy người.

“Thân phận của ta, khi gặp quý gia chủ tự nhiên sẽ cho biết.”

Trần Mộ lắc đầu, từ chối đề nghị của Linh Nhi.

Thực ra hần cũng muốn lợi dụng thân phận Kiều Nguyên. Như vậy thì tương đối thuận lợi gặp Thái Thúc Dong, nhưng cũng từ đó chắc chắn bại lộ sự tồn tại của Duy A cùng tiểu Bộ Mặc.

Huống hồ, Pháp Á hận không chém mình làm nghìn mảnh, Thái Thúc Dong biết thân phận của mình cũng không sao, nhưng nếu để nhiều người biết rồi tiết lộ ra ngoài, chính là rất phiền phức. Pháp Á dù bị Sương Nguyệt Hàn Châu đả kích mạnh mẽ nhưng lực lượng ngầm vẫn không thể khinh thường. Hơn nữa chính mình từ chối trợ giúp Sương Nguyệt Hàn Châu, Sương Nguyệt Hàn Châu có ý kiến gì hay không còn rất khó nói.

Trần Mộ không khỏi cười khổ, thật vất vả kiếm được chút thanh danh, bây giờ lại phát hiện dường như lúc này còn không có biện pháp phát huy ra giá trị của nó. Mặc dù tuyệt đại bộ phận nguyên nhân là do Pháp Á phụ nhân muốn trả thù mình, nhưng nếu như lại lặp lại một lần, hần vẫn lựa chọn như cũ.

Có một số việc nếu như không làm, mình sẽ hối hận cả đời.

Chuyện có chút phiền phức, nhưng mà nếu đã tới Thái Thúc gia, đương nhiên hẳn không rời đi. Hình xăm xanh biếc trên tay nhắc nhở hẳn tình cảnh của mình.

“Thành tiên sinh có đề nghị gì sao?”

Trần Mộ thản nhiên hỏi. Dùng vũ lực cướp lấy là khó có khả năng, không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được, kim ban nhuyển dịch khuôn nhất định để trong Tâm Thượng Hoa Viên. Muốn trà trộn vào đó là một chuyện cực kỳ khó khăn. Hơn nữa còn không nhắc tới hẳn không biết nó đặt ở nơi nào.

Mọi người không nghĩ tới đến lúc này mà Trần Mộ còn không chịu lộ ra thân phận, trong lòng họ càng nghi hoặc. Mà ngay cả Tang Hàn Thủy cũng không hiểu được, vì sao Trần Mộ làm như vậy. Hẳn tin tưởng chỉ cần Trần Mộ báo tên, gặp Thái Thúc Dong là chuyện quá đơn giản.

Thái Thúc Thành liếc nhìn Trần Mộ, rồi trầm ngâm nói:

“Không biết người anh em am hiểu cái gì?”

Trần Mộ điềm tĩnh nói: “Chiến đấu coi như không kém.”

Tang Hàn Thủy đứng bên nghe vậy tròn mắt, như vậy mà gọi là không kém sao? Vậy mình tính là gì?

Thái Thúc Thành đột nhiên hỏi:

“Vậy người anh em cảm thấy thủ hạ hộ vệ của ta thế nào?”

“Hết sức kém cỏi.”

Trần Mộ đánh giá không một chút khách sáo gì, những hộ này để lại cho hẳn ấn tượng cực xấu.

Thái Thúc Thành không để ý chút nào, cười khê rồi nói:

“Vẫn xin người anh em bình vài câu.”

Lời này mang ý kiểm tra, Trần Mộ bình tĩnh trả lời:

“Không có ý chí, không có kỷ luật, chia rẽ, là đám ô hợp.”

Linh Nhi ở bên che miệng cười khê không ngừng. Vị thủ lĩnh bên cạnh cũng lộ ý cười. Không để chút thể diện, trực tiếp phê phán hộ vệ của đối phương. Người này nói thật thẳng thắn.

“Nói đúng lắm!”

Thái Thúc Thành vỗ tay than thở:

“Ta bỏ nhiều tiền như vậy nuôi một nhóm phế vật, thật sự là thất bại. Ta có một đề nghị, không biết ý của người anh em thế nào?”

“Đề nghị gì?”

“Người anh em giúp ta thi đấu đối kháng ở thành phố Đông Thụy, yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ cần tiến vào hàng ngũ tứ cường. Nếu như người anh em làm được, ta tin rằng có thể trong vòng một tháng rưỡi giúp người anh em gặp lão gia tử. về phần tại sao người anh em tìm ông cụ, ta cũng không quản. Thấy thế nào?”

Thái Thúc Thành cười dài nói.

“Thi đấu đối kháng ở thành phố Đông Thụy?”

Thái Thúc Thành giải thích:

“Ở Thành phố Đông Thụy thị, thế gia đệ tử như chúng ta nhiều không đếm xuể. Mỗi năm chúng ta tổ chức một lần thi đấu đối kháng. Đối kháng chia làm đoàn chiến cùng cá nhân. Về đoàn chiến, mỗi đội gồm bốn mươi tạp tu tạo thành, cảm giác cường độ của tạp tu không vượt quá lục cấp. Mà cá nhân chiến lại không có yêu cầu gì. Đánh giá cuối cùng sẽ tổng hợp 2 hạng mục để tính.”

Trần Mộ nhất thời sáng tỏ, cái gọi là thi đấu đối kháng chính là đánh giá phương diện võ lực trong tay các thế gia đệ tử. Các thế gia tốn nhiều tâm tư bồi dưỡng các đệ tử, các đệ tử được bồi dưỡng ra từ chế độ cạnh tranh như vậy chẳng trách có thể cán đáng một phương.

Thái Thúc Thành bổ sung một câu:

“Đơn chiến cũng không yêu cầu công khai thân phận.”

Hắn nhìn ra dường như Trần Mộ không muốn công khai thân phận.

“Được rồi!”

Trần Mộ gật đầu:

“Nhưng người là ta chọn, ngài không thể can thiệp tới việc của ta.

“Không vấn đề.”

Thái Thúc Thành cười rất vui vẻ:

“Từ giờ trở đi, người toàn quyền lãnh đạo tất cả hộ vệ, kể cả Ma Hổ cũng nghe người điều khiển.”

Thái Thúc Anh cùng Linh Nhi đều kinh ngạc nhìn Thái Thúc Thành, các nàng không rõ tại sao hắn lại đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho một người vừa mới gặp, lại không rõ lai lịch.

Trần Mộ không biết thi đấu đối kháng là cái gì nhưng các nàng hiểu được tầm quan trọng của nó. Thành tích thi đấu đối kháng trực tiếp ảnh hưởng tới đánh giá đối với Thái Thúc Thành năm nay, cũng ảnh hưởng tới địa vị của hắn trong Thái Thúc gia sau này.

Hắn sao có thể dễ dàng đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho một người không quen biết chứ?

“Tốt!”

Trần Mộ đứng dậy:

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Trong mắt Thái Thúc Thành thoáng hiện vẻ hâm mộ, loại tác phong sấm rưng chớp giạt này hắn rất thích. Cũng từ phương diện này cho thấy đối phương là người có bản lĩnh cho nên không sợ sệt chút nào.

“An Kỳ, từ hôm nay trở đi, người phụ trách hậu cần cho vị tiên sinh này. Hắn cần cái gì, người cung cấp cái đó. Không giải quyết được thì tìm ta.”

Thái Thúc Thành cũng là người quyết đoán. Hắn dặn dò xong thì chợt nghĩ tới cái gì đó: “Anh nhi, người cũng đi theo An Kỳ, học hỏi thêm, không nên mỗi ngày đều chỉ nghịch ngợm.”

Thái Thúc Anh lè lưỡi.

Linh Nhi đột nhiên mở miệng:

“Thành thúc thúc. Linh nhi cũng muốn đi theo xem một chút.”

Thái Thúc Thành không nhịn được cười:

“Trên phương diện này nhà các cháu còn mạnh hơn gia tộc chúng ta nhiều. Nếu các cháu thấy hứng thú thì có thể đi. Tuy nhiên, cháu phải giúp ta trông nom Anh nhi, không cho nó nghịch ngợm”

Phụ thân của Linh Nhi có tình cảm thân thiết cùng với Thái Thúc Thành, cũng là đồng minh quan trọng nhất của hắn.

Thái Thúc Anh nghe vậy, không vừa lòng làm mặt quỷ với phụ thân.

Thấy bọn họ đã nói xong, Trần Mộ liền mở miệng:

“Đi thôi.”

Đám người An Kỳ vội đi theo hắn.

Chốc lát, trong phòng chỉ còn lại một mình Thái Thúc Thành.

Hắn ngơ ngác ngồi tại chỗ, tay nắm chặt chén trà cạn, suy nghĩ say sưa.

Năm nay, là năm quan trọng nhất để tranh đoạt vị trí gia chủ! Hắn nghĩ tới tin tức mà trưởng lão vừa lên đưa tới, trong lòng sôi sục không ngừng. Lúc này không thử chỉ sợ sau này không có cơ hội.

427. Chương 421: Ma Hồ

An Kỳ vốn vẫn rất trầm ổn lại đột nhiên đỏ mặt: “Hạng thứ 58.”

“Thứ 58..” Trần Mộ trầm ngâm: “Tương đối khó khăn.” Mặc dù còn không biết Đông Thụy thi đấu đối kháng tốt cùng thâm liệt thế nào, nhưng từ hạng 58 vọt lên tứ cường, hắn không tự đại cho rằng đây là chuyện dễ dàng.

“Tổng cộng sáu mươi đội.” Thái Thúc Anh bổ sung một câu, Tương Linh ở bên che miệng cười trộm không thôi. Thái Thúc Anh hết sức bất mãn, miệng lầm bầm: “cái gì mà hạng 58, chính là hạng ba từ dưới lên. Ba ba vì cái này mà bị gia gia mắng cho một trận. ừ, Ma Hồ tên cơ bắp này, hung đại vô não.”

An Kỳ mặt tái đi, hắn vội vàng sửa chữa: “Tiểu thư, ‘hung đại vô não’ chỉ dùng cho nữ nhân.”

Thái Thúc Anh giải thích: “ngực Ma Hồ không lớn sao? Cổ bành ra, ta cảm giác ngực hắn còn to hơn ngực của Vương Ngọc Yến đại thẩm. Ngực lớn như vậy, mà lại ngốc, không gọi là ‘hung đại vô não’ thì gọi là gì?”

Tương Linh đã cười gập người, không thể đứng thẳng nữa rồi, kém chút là cười bò ra.

Trần Mộ không khỏi mỉm cười.

“Mặt nạ trắng thục thục, người lần này nhất định phải giúp ba giành lấy một thứ hạng tốt nha. ừ, không thể để những kẻ đó xem thường.” Thái Thúc Anh xiết chặt nắm tay nhỏ, tức giận nói.

Trần Mộ cười cười không nói.

Đoàn người đi tới khu huấn luyện. Thái Thúc gia quả không hổ đại thế gia, các trang bị trong khu huấn luyện đều hết sức tiên tiến, so với các phương tiện huấn luyện trong sơn cốc của Trần Mộ tiên tiến hơn nhiều lắm. Khu huấn luyện có rất nhiều phòng huấn luyện chuyên dụng, ví dụ phòng huấn luyện thể lực, phòng huấn luyện phi hành, phòng huấn luyện xạ kích...

Song, trong khu huấn luyện tiên tiến như thế, lại trống không, không thấy một bóng người.

“Bọn họ bình thường không phải huấn luyện sao?” Trần Mộ có chút kỳ quái. Tình huống này vĩnh viễn không xuất hiện trong sơn cốc. Bất kỳ lúc nào, sân huấn luyện trong sơn cốc vĩnh viễn là một khu vực náo nhiệt, ngay cả lúc nửa đêm đều có tập tu tự phát tiến hành tập luyện.

Nhưng tại đây, từ khi Trần Mộ tiến vào tới giờ, hắn vẫn không nhìn thấy một người.

“Lão bản hàng ngày đều rất bận, không có thời gian quản lý bọn họ.” An Kỳ cảm giác mặt nóng lên.

“Ba ba không hiểu.” Thái Thúc Anh không chút khách khí vạch trần. Nàng không biết mình có gì không đúng nói: “Ba ba từ nhỏ không thích đánh nhau, không có chút khí chất của nam nhân.”

“Tiểu thư, người sao có thể nói phụ thân như vậy?” An Kỳ tỏ vẻ bất mãn.

“Ta nói ra sự thật.” Thái Thúc Anh ngây thơ nói.

Nếu như những người khác nói xấu ông chủ như vậy, An Kỳ sẽ lý luận với đối phương, nhưng đây là tiểu thư, hắn chỉ có thể cười khổ mà bỏ qua.

Linh Nhi cười càn vui vẻ, nhưng nàng rất nhanh bị Thái Thúc Anh xem thường: “Người không cần phải vui như thế chứ.”

“Khách khách, không biết Thành thúc thúc nghe thấy lời này sẽ phản ứng thế nào nữa?”

Thái Thúc Anh nhún vai: “Ta tin rằng ba nhất định sẽ rất tán thưởng.”

Trần Mộ xem như nghe minh bạch. Vị tam công tử của Thái Thúc Dong không có hứng thú với việc quản lý tạp tu, bình thường đều để vị tạp tu Ma Hổ kia phụ trách. Bất quá rất hiển nhiên, vị Ma Hổ này cũng không có năng lực ở phương diện này, mặc kệ đám tạp tu.

Trong lúc không có biện pháp tốt để gặp mặt Thái Thúc Dong, biện pháp tốt nhất của hắn bây giờ là phá vỡ cục diện trước mắt. Cũng may trong tay hắn có được nhân tài cao cấp như Khương Lương cùng Bagnell. Đối phó với chút vấn đề nhỏ này, đối với hắn mà nói cũng không tính khó khăn.

“Lệnh cho bọn họ, trong vòng năm phút tập hợp.” Trần Mộ bình thản nói với An Kỳ.

Không đợi An Kỳ hạ lệnh, Trần Mộ quay đầu nói với Tang Hàn Thủy: “chuẩn bị chiến đấu, không phục tùng, đánh hắn.”

Tang Hàn Thủy gật đầu, ra vẻ hiểu được. An Kỳ trong lòng giật nảy, xem ra đám người này phải chịu khổ rồi.

“không cần ra tay quá nặng, đừng giết chết.” Trần Mộ vẫn bình thản phân phó.

Mấy người An Kỳ cảm thấy lạnh gáy, câu “Đừng giết chết” làm cho mấy người quen an nhàn cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Chỉ có Thái Thúc Anh vẫn hưng phấn không thôi: “Đúng, đánh thật lực, đánh chết cũng không quan trọng. Bọn phế vật. ta sớm đã không vừa mắt.”

Năm phút qua đi, không ai đến.

Mặt An Kỳ càng khó coi, đặc biệt còn có Tiểu thư của Tương gia đứng bên quan khán làm hắn rất xấu hổ.

Qua mười phút, mới có lác đác tạp tu chạy tới. Có vài tạp tu đã gặp bốn người Trần Mộ, sắc mặt tức thời trắng bệch, mà những tạp tu chưa từng gặp thì nhìn mọi người rất kỳ quái. An Kỳ bọn họ tự nhiên là biết, còn tiểu thư sao tới khu huấn luyện? Di, còn cô gái xinh đẹp kia nữa.

Rất nhiều người hai mắt phát sáng nhìn Tương Linh.

Tương Linh cười tủm tỉm, hồn nhiên không biết. vị tráng hán đứng cạnh nàng hừ lạnh một tiếng. nếu như không phải bên người có mấy người, hắn sớm đã giáo huấn mấy tên hiếu sắc trùm giới này rồi.

Tạp tu ngày càng nhiều, có tạp tu mặt dày tiến tới trước mặt An Kỳ: “An Kỳ đại nhân, lần này là chuyện gì?”

An Kỳ cảm giác thể diện của mình bị bọn người kia ném đi hết rồi, tự nhiên không dễ chịu, nói lạnh băng: “Trở về. Có chuyện tuyên bố.”

Vị tạp tu kia hậm hực quay về, bất quá mọi người đều an tĩnh trở lại. Ai cũng biết An Kỳ đại nhân tâm tình không tốt, không cần thiết phải đi chọc hắn.

Sau hai mươi phút, một nam nhân cường tráng tới muộn nhất. vị đại hán này cực kỳ cao lớn, cao khoảng hai mét, cực kỳ béo, đứng dưới sân như núi thịt. Trần Mộ lúc này mới hiểu được, tại sao Thái Thúc Anh một mực cho rằng hắn hung đại vô não. Ngực của hắn đích xác có chút quá khổ, tựa như hai tảng thịt lớn.

Đó là Ma Hổ.

Ma Hổ từ rất xa đã nói to: “An Kỳ đại nhân, chuyện gì mà vội vã vậy, ta đang vào lúc khẩn yếu, người suýt hury đi tiểu đê của ta đó.”

Các tạp tu khác nghe thấy đều cười he he không thôi. Thái Thúc Anh cùng Tương Linh đều biến sắc.

An Kỳ giận dữ: “Ma Hổ, ngươi dám nói vậy trước mặt tiểu thư.”

“Ai nha, tiểu thư ở đây sao, ta vừa rồi không có thấy.” Ma Hổ giả bộ hồ đồ. Thái Thúc Anh âm trầm, tức giận nhìn chằm chằm Ma Hổ. thể lực của Thái Thúc thành so với hai vị ca ca thì kém hơn rất nhiều, tạp tu lợi hại nguyên ý đầu nhập ít thương cảm, Ma Hổ là người mạnh nhất trong số đó. Rất nhiều lúc, Thái Thúc Thành rất dễ dàng tha thứ cho hắn, điều này cũng khiến Ma Hổ ngày càng ngang tàng.

“Lệnh mới của lão bản. bắt đầu từ hôm nay, tất cả mọi người nghe lệnh từ vị tiên sinh này.” An Kỳ nói xong cau mày, liền lui lại một bên, thờ ơ lạnh nhạt.

Ma Hổ hừ mũi một tiếng, lắc lư đi tới trước mặt Trần Mộ, khinh thường nói: “Tiểu tử, ngươi là ai? Mẹ nó, còn mang mặt nạ, sao? Chẳng lẽ ngươi là đàn bà?” đang khi nói chuyện, tay chộp về phía mặt nạ Trần Mộ.

“Cắt tay hắn.” Con mắt Trần Mộ bắn ra hàn khí, bình tĩnh không chút vội vàng nói.

Tang Hàn Thủy sớm đã sẵn sàng không chút do dự, hai tay quét qua, hai tia năng lượng màu đỏ phút chốc bắn hướng tay Ma Hổ. Trần Mộ cũng không nói là tay nào, Tang Hàn Thủy dứt khoát phé cả hai tay. Đối với mặt nạ này, hắn cũng sớm khó chịu. sắc mặt Ma Hổ kịch biến, hắn cũng có chút bản lĩnh, nếu không cũng không thể đảm nhiệm chức tổng quản hộ vệ. Thân thể như núi thịt của hắn đột nhiên bay lên, cũng có chút nhẹ nhàng phiêu hốt.

Mắt thấy hắn sắp tránh khỏi hai tia hồng quang, Tang Hàn Thủy cười lạnh, hắn không có bất cứ động tác gì, hai tia hồng quang đột nhiên quay một vòng, tốc độ tăng lên chóng mặt, mục tiêu vẫn là hai tay của Ma Hổ.

Ma Hổ biết lần này đã đụng phải đá, vô cùng hoảng sợ. hai tia hồng quang lao tới quá nhanh. Hắn chưa kịp phản ứng thì hai tay đã bị đánh trúng.

Tang Hàn Thủy vốn không phải kẻ thiện lương, lần này Ma Hổ càn rỡ, hắn ra tay càng tàn nhẫn. Nếu không phải Trần Mộ vừa mới nói không muốn mạng của bọn họ, hắn đã hạ sát thủ.

A! chỉ nghe một tiếng hét thảm, hai tay Ma Hổ bị cắt nát, máu thịt đầm đìa, lộ ra hai đoạn xương trắng. Ma Hổ đau đớn nằm trên đất lăn lộn, kêu lên thảm thiết, máu tươi xối ra bên ngoài, rơi đầy đất.

Gã mặt nạ này quả là tâm ngoan thủ lạt. An Kỳ mặt trắng bệch, thậm chí cảm thấy may mắn. May là lúc trước tiểu thư không chọc giận những người này, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng.

Tương Linh mặt cũng trắng bệch, nàng nào có gặp qua tràng cảnh máu tanh như thế? Nam nhân bên người nàng hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Tang Hàn Thủy ra tay. Chỉ có Thái Thúc Anh không chút sợ hãi, trái ngược vô cùng hưng phấn.

Sân huấn luyện an tĩnh, tiếng Ma Hổ kêu rên thảm thiết vang vọng, làm người khác lạnh gáy.

Nhìn thoáng qua Ma Hổ, Trần Mộ tiến lên hai bước, chân phải đá nhẹ, chuẩn xác trúng vào gáy Ma Hổ, tiếng kêu lập tức tắt lịm.

Các tạp tu mới rồi còn hi hi ha ha đều câm như hến, mặt không còn chút máu, hoảng sợ nhìn bốn người Trần Mộ.

“Rất xin lỗi, các người đã đến muộn.” Thanh âm Trần Mộ không chút sinh khí, cặp mắt hờ hững vô cùng: “Vì thế, các người phải bị phạt. Mọi người, làm năm mươi lần B cấp huấn luyện bài chiến thuật số 115. Mười người hoàn thành cuối cùng sẽ không có cơm tối.”

Các tạp tu người nhìn ta, ta nhìn người, đột nhiên không biết là ai bắt đầu trước, cả đám tạp tu như con thỏ sợ hãi phóng ra, lập tức tản ra, liều mạng chạy vào phòng huấn luyện.

B cấp huấn luyện bài chiến thuật số 115 cũng không phải là huấn luyện độ khó cao, nhưng nếu là năm mươi lần mà nói, vậy tuyệt đối là con số khủng bố. chín mươi phần trăm tạp tu cho rằng họ không thể hoàn thành, nhưng không ai dám dị nghị. Ma Hổ nằm lăn quay trên đất nhắc nhở bọn họ, bốn người đeo mặt nạ trước mắt là đao phủ không có nhân tính.

Lý luận với đao phủ, đó là tìm chết.

Lúc này Trần Mộ nói với An Kỳ: “Mang hắn đi trị liệu.”

An Kỳ vội gọi người kéo Ma Hổ đã ngất ra ngoài. Trần Mộ nhìn thoáng qua Thái Thúc Anh đang nóng lòng muốn thử, Trần Mộ cho nàng một nhiệm vụ đơn giản: “Cô đi giám sát bọn họ.”

“Cái này ta thích!” nói xong liền nhanh như chớp chạy đi. Tương Linh lo lắng sợ Thái Thúc Anh gây chuyện, liếc nhìn Trần Mộ, cùng bảo tiêu bên người đuổi theo Thái Thúc Anh.

428. Chương 422: Danh Hiệu Bạch Tổng Quản

“Người không cảm thấy như vậy rất chậm sao?” Weah rõ ràng lo ngại Trần Mộ làm vậy là không có hiệu suất.

Tang Hàn Thủy muốn bước đi rời xa hai người này một chút. Đề tài nguy hiểm như vậy, mình không nghe mới là tốt. Nhưng, Weah chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, hắn mới bước được nửa bước đã khựng lại.

Trần Mộ bất đắc dĩ nói: “Tạm thời ta chưa nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Chúng ta không biết ở chỗ nào, bằng không còn có thể cướp lấy. Chúng ta hiện tại cũng không có biện pháp liên lạc Thái Thúc Dong, mà ta cũng không cho rằng Thái Thúc Thành biết nó.”

Hắn nhìn ra được, địa vị của Thái Thúc Thành trong Thái Thúc gia cũng không cao. Vật trân quý như Kim Ban Nhuyễn Dịch khuôn chắc chắn là được giữ bí mật tuyệt đối.

Tang Hàn Thủy ở bên do dự một chút, những vấn đề căn bản đề nghị: “Hay là, chúng ta cứ bắt cóc Thái Thúc Thành. Thái Thúc Thành dù địa vị không cao, nhưng dù sao cũng là con trai của Thái Thúc Dong. Dù không thể từ Thái Thúc Dong lấy được thứ các người muốn, nhưng gặp mặt Thái Thúc Dong chắc không thành vấn đề.”

“Bắt cóc..” Trần Mộ suy ngẫm đề nghị của Tang Hàn Thủy. Xét về tính khả thi, phương án của Tang Hàn Thủy là hiệu quả nhất không nghi ngờ, nhưng cũng rất có khả năng khiến mọi chuyện không ổn. Gia tộc lâu đời như Thái Thúc gia thường thường cực coi trọng sĩ diện, loại hành vi cực đoan này là một loại khiêu khích với bọn họ.

Nếu đã tới Đông Thụy, chạm được tới Thái Thúc gia tộc, hắn là nên kiên nhẫn một chút. Thủ đoạn kịch liệt như thế, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không nên sử dụng.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua đóa hoa xanh biếc trên cổ tay. Mấy ngày nay nó không có phát sinh biến hóa rõ rệt, điều này làm Trần Mộ cũng an tâm một chút. Nhưng, gợi ý của Tang Hàn Thủy làm hắn nảy sinh một ý nghĩ mới.

Thấy Trần Mộ suy ngẫm, Weah mang tiểu Bộ Mặc tới phòng huấn luyện. Phòng huấn luyện thể lực có rất nhiều trang bị tiên tiến, điều này làm Bộ Mặc hết sức hưng phấn. Hắn chưa từng gặp qua các thiết bị này, hắn cảm giác vô cùng thần kỳ.

Mà Tang Hàn Thủy thì thành thật đứng bên Trần Mộ. So với Weah, Trần Mộ quả thật ôn hòa hơn nhiều.

Chỉ có mười hai tập tu hoàn thành năm mươi lần huấn luyện. những người còn lại đều không hoàn thành, vì vậy, bọn họ không có cơm tối. hơn nữa, vì phòng ngừa bọn họ đi mua thực phẩm ngoài, tất cả bọn họ đều bị yêu cầu ở lại khu huấn luyện qua đêm.

Tập tu không hoàn thành, đồ mắt nhìn mười hai tên tập tu vô cùng hạnh phúc ăn bữa cơm thịnh soạn. Bọn họ lần đầu chịu khổ như vậy, lại là giận mà không dám nói gì. Ma Hổ là tấm gương tốt nhất. nghe nói Ma Hổ tới giờ vẫn hôn mê, không có tỉnh lại, điều này cũng làm đám tập tu tim đập nhanh hơn.

Bọn họ đều nhất trí cấp cho mấy người Trần Mộ danh hiệu. Trần Mộ gọi là ‘Bạch tổng quản’, mà Tang Hàn Thủy gọi là ‘Đả Thủ’, Weah hiệu là ‘Hắc Quỷ’, tiểu Bộ Mặc thì là ‘tiểu Hầu Tử’.

A Nặc Cơ là một trong số tập tu hoàn thành huấn luyện, hắn vừa mới ăn no, đang nhỏ giọng nói chuyện với đồng bạn.

“Bạch tổng quản thật ngoan độc, cuộc sống sau này của chúng ta chỉ sợ không tốt rồi.” A Nặc Cơ nói lớn.

Bạn hắn Lạp Phỉ Nhĩ cũng lầm bầm: “Không biết Bạch tổng quản lai lịch thế nào? Còn ‘Đả Thủ’ kia nữa, tuyệt đối là cao thủ! Ma Hổ không chịu nổi một chiêu.”

“Đúng vậy, ta cũng không muốn mỗi ngày phải lo sợ. Thật nhớ cuộc sống trước kia, mỗi ngày không cần làm gì, có thể lĩnh lương. Từ thiên đường rơi xuống địa ngục quá nhanh, ta đã cân nhắc tới việc rời đi.” A Nặc Cơ vẫn còn sợ hãi.

Lập Phỉ Nhĩ trợn mắt nhìn A Nặc Cơ: “Người bị chấp mạch sao? Lúc này bỏ đi? Hừ, người nếu muốn rời đi bây giờ, sau này người sẽ hối hận.”

“Sao lại nói thế?” A Nặc Cơ thấy Lập Phỉ Nhĩ khẳng định thế, liền vội vàng hỏi.

“Người cảm giác Bạch tổng quản là người thế nào?” Lập Phỉ Nhĩ không đáp mà hỏi ngược lại.

A Nặc Cơ lắc đầu: “Không biết, nhưng quá ngoan độc. Hơn nữa, Đả Thủ thật sự mạnh.”

“Đả Thủ rất mạnh.” Lập Phỉ Nhĩ đồng ý gật đầu: “Ta cảm giác, trừ bỏ Connery bên người lão gia có thể hơn hẳn một bậc. Mấy người khác, tựa như Hoắc Giang của Đại Công tử, hoặc Baraja của nhị công tử bất quá cũng chỉ tương đương với hắn.”

A Nặc Cơ cũng có chút tin phục phán đoán của Lập Phỉ Nhĩ, có chút kinh hãi: “Đả Thủ lợi hại vậy sao?”

“Ma Hồ cũng có chút bản lĩnh dù ngu một chút.” Lập Phỉ Nhĩ cười lạnh: “Hơn nữa, Bạch tổng quản không có ra tay, Hắc Quỷ cùng tiểu Hầu Tử cũng không có ra tay. Thực lực bọn họ thế nào, quý mới biết. nhưng có một điểm rõ ràng, Đả Thủ phục tùng như vậy, ta cảm giác Bạch tổng quản không phải hàng giả.”

A Nặc Cơ nghe vậy, không cho là đúng: “Có lẽ bọn họ là có cảm tình, có lẽ Bạch tổng quản có ân với Đả Thủ, điều này rất có khả năng.”

“Một người tàn nhẫn như vậy, ta không tin hắn không có chút thực lực.” Lập Phỉ Nhĩ cứ thế nói: “Hơn nữa, chỉ cần có một Đả Thủ, cũng đủ để Tam công tử xoay chuyển. Tam công tử mấy năm nay bị chèn ép mạnh như vậy là vì sao? Chính là vì không có cao thủ. Nếu như nói về kiếm tiền, Tam công tử tự nhiên đệ nhất. Nhưng người nghĩ xem, hiện tại Thái Thúc gia chúng ta thiếu tiền sao? Không thiếu. Chúng ta thiếu nhất là cao thủ. Đây là nguyên nhân vì sao mấy năm nay lão gia không hài lòng với Tam công tử.”

A Nặc Cơ ngoác miệng, hồi lâu cũng không nói ra lời.

Nhìn thoáng qua bạn tốt há hốc mồm, Lập Phỉ Nhĩ tiếp tục nói: “Hiện tại Tam công tử không chỉ có cao thủ bên người, hơn nữa phong thái lôi đình của Bạch tổng quản cho thấy hắn là người có năng lực. Tam công tử xoay chuyển tình thế là chuyện một sớm một chiều. Lúc này mà từ chức chẳng phải thiệt thòi lớn sao?”

“Đúng vậy, ta sao không nghĩ tới nhỉ?” A Nặc Cơ ảo não, nhưng khó nén hưng phấn. Nếu tình hình hiện tại, hắn trừ bỏ có thể tăng tiền lương, cái gì đều không có. Hắn có thể hoàn thành năm mươi lần B cấp bài huấn luyện chiến thuật số 115, thực lực trong đám tạp tu cũng tương đối cao.

Ai không muốn mình có tiền đồ tốt đẹp? Lập Phỉ Nhĩ nói một phen, A Nặc Cơ liền như thấy được ánh sáng cuối đường hầm, cảm thấy một vùng sáng ngời trước mặt. Đạo lý này, cũng không chỉ có Lập Phỉ Nhĩ một người nghĩ ra, cuộc sống trước kia quả nhiên thoải mái, nhưng đối với tương lai của bọn họ lại không có chỗ tốt.

Mười hai vị tạp tu may mắn túm năm tụm ba nhỏ giọng thảo luận. Bọn họ có thể hoàn thành huấn luyện, huấn luyện ngày thường cũng không có lười biếng, yêu cầu đối với bản thân tương đối cao. Có một thủ lĩnh mạnh mẽ, là hi vọng từ rất lâu của bọn hắn.

Mà các tạp tu không hoàn thành một mỗi ngồi phịch trên mặt đất, mềm như bún. Còn Thái Thúc Anh ở bên tươi cười như ác ma, năng đối với công việc hôm nay vô cùng hài lòng.

Tương linh đã liên hệ với người nhà, đêm nay cùng Thái Thúc Anh qua đêm. Hai nhà quan hệ mật thiết, loại chuyện này đại nhân hai nhà cũng sớm thành thói quen, phụ thân Tương Linh chỉ dặn dò vài câu loáng thoáng.

Tương linh cùng Thái Thúc Anh đều rất tò mò, kể tiếp Trần Mộ làm sao để sửa trị các tạp tu này. Trần Mộ vừa nhận được danh hiệu mới, Bạch tổng quản, các nàng cảm thấy vô cùng thú vị. Hai người không quá sợ Trần Mộ, mà Thái Thúc Anh cơ hồ đã sớm trở thành đồng bọn của Trần Mộ.

“Bạch tổng quản, chúng ta cứ vậy bỏ qua cho bọn họ sao?” Thái thúc Anh hỏi, điều này làm cho mấy vị tạp tu ở gần thiếu chút nữa khóc thành tiếng. Bọn họ cảm giác toàn thân như rã rời, ngay cả sức lực cử động ngón tay cũng không có. Cả mười hai gã tạp tu, nghe nói thế đều biến sắc.

“Bọn họ có ba mươi phút đồng hồ nghỉ ngơi.” Trần Mộ trả lời làm Thái Thúc Anh trở nên phần khích, nàng xắn tay áo lên, nóng lòng muốn thử. Tương Linh con mắt đảo qua đảo lại, lộ rõ vẻ tò mò. An Kỳ bộ mặt thương cảm nhìn các tạp tu.

Nghe được lời này của Trần Mộ, vài tạp tu còn đang ăn cơm biến sắc, tăng tốc uống. Bọn họ không dám ăn quá no, vừa mới ăn no, máu đều tập trung vào hệ thống tiêu hóa, lúc này phản ứng sẽ chậm, khó tập trung.

“Quá tuyệt vời. Ta tới ghi biểu.” Thái Thúc Anh hoàn hô một tiếng, không biết từ đâu mang tới một quyển sổ, giả bộ ghi chép.

Nửa giờ sau, chỉ nghe nàng hô to: “Đã tới giờ.”

“Toàn bộ đứng dậy xếp hàng.”

Thanh âm không lớn, nhưng không ai dám bất động, dù là người vẫn còn đau ê ẩm. Tất cả tạp tu đều bằng tốc độ nhanh nhất xếp hàng. Mấy người không được ăn bắp chân run rẩy lấy bầy.”

Trần Mộ không thèm nhìn mấy người này, mà hỏi An Kỳ: “Phòng huấn luyện chiến đấu mô phỏng ở đâu?”

Tất cả tạp tu biến sắc, vô cùng nhất trí, mười hai tên tạp tu cũng không ngoại lệ.

Phòng huấn luyện chiến đấu mô phỏng còn được gọi là phòng huấn luyện cường chế, là một phòng huấn luyện cực cao cấp sử dụng khoa học kỹ thuật, giá trị chế tạo vô cùng đắt. Tạp tu vừa yêu lại vừa hận nó. Yêu vì trình độ mô phỏng rất cao, hiệu quả huấn luyện của nó cực tốt, hận vì nó mô phỏng rất sát, huấn luyện trong phòng, năng lượng thể đánh vào mình dù không lưu lại sẹo, nhưng cảm giác đau nhức thì không hề giảm bớt.

Thái Thúc Anh phản ứng trước tiên, nghiêng đầu buồn bực: “Sao ta lại không nghĩ tới chứ?”

Đang lúc này thì ‘rầm’ một tiếng, một tạp tu té trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch, nhìn như bị bệnh mà chết ngất.

Trần Mộ nhìn qua, bình tĩnh nói với Tang Hàn Thủy: “Tháo độ nghi của hắn rồi ném xuống lầu.”

Lời vừa nói ra, mọi người trợn tròn mắt. bọn họ hiện đang ở tầng 31, nếu như ném người từ trên này xuống..

Các tạp tu đều nuốt nước miếng ực ực, mà vị tạp tu mới hôn mê kia như có lò xo dưới mông, phốc một tiếng đứng lên. Hắn hoảng sợ nhìn Trần Mộ, mặt trắng bệch.

Trần Mộ chỉ liếc sơ hắn rồi nhấc chân đi về phía trước. Lần này tất cả tạp tu đều thành thực.

Ngoài phòng huấn luyện chiến đấu mô phỏng, một đám tạp tu hải hùng nhìn Trần Mộ điều chỉnh mức độ mô phỏng lên 100%.

Trăm phần trăm đồng nghĩa với việc nếu như bị năng lượng thể đánh trúng, vậy cảm giác đau đớn không khác gì hiện thực, có khi người bị đánh trúng còn đau tới phát ngất. Bọn họ thường sử dụng nhiều nhất là 50%, cực hiếm khi có người dám nâng lên 70%.

Nhưng, hiện tại là 100%.

Mẹ ơi, chết mất! Mồi run run, chân lẩy bẩy, hai mắt ngấn lệ, bọn họ như thỏ con bị kinh hãi, run rẩy nhìn miệng sói đáng sợ là cửa phòng huấn luyện chiến đấu mô phỏng.

429. Chương 423: Quyết Định

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp đại lâu không dứt. Trong mắt các tạp tu này, mức độ nguy hiểm cùng kinh khủng của Trần Mộ đã được đẩy lên cao nhất, mà thứ làm mọi người trong lòng phát lạnh nhất chính là Bạch tổng quản không chút động lòng.

Trong hoa viên Thái Thúc gia.

“Mới vừa rồi có 4 người mới đến với Tam thiếu gia.”

“A” Thái Thúc Dong có chút hứng thú. Ảnh Tử tin tức linh thông, cái mũi còn thính hơn chó. Hẳn nếu chủ động nói ra việc này, bên trong nhất định có chút đạo lý.

“Bốn người này lai lịch không rõ, thân phận không rõ, tính danh không rõ. Một người nghi là tiểu hài tử, rất có thể là vô tập lưu, ba người còn lại không rõ. Trong đó có một vị mang mặt nạ trắng là thủ lĩnh - không rõ. Một tên mang mặt nạ đen - không rõ. Tên còn lại mang mặt nạ chiến tướng, là tạp tu, thực lực tạm định là cùng trình độ với Hoắc Giang thủ hạ Đại công tử cùng Ba La Già thủ hạ của Nhị công tử.”

Thái Thúc Dong bị những từ ‘không rõ’ liên tiếp làm choáng váng, nhưng khi hắn nghe thấy một người có thể cùng Hoắc Giang và Ba La Già bình phân thì có chút bất ngờ.

“Tam thiếu gia bổ nhiệm ‘Bạch Diện’ là tổng quản hộ vệ phụ trách tham gia thi đấu đối kháng. Nguyên tổng quản Ma Hồ không phục. bị ‘Chiến Tướng’ đánh trọng thương.”

“Xem ra lão Tam nóng nảy rồi.” Thái Thúc Dong cười: “Tính tình của hắn, vội vàng cũng tốt. Xem ra, bảo lão đầu trợ chuyển tin cho hắn có hiệu quả không tệ. Chỉ là, người lai lịch bất minh hắn cũng dám dùng sao?”

“Tam thiếu gia cùng bọn họ đạt thành hiệp nghị, yêu cầu là bọn họ tiến vào tứ cường, đối phương đưa ra điều kiện là muốn gặp ngài.”

“Muốn gặp ta sao?” Thái Thúc Dong đột nhiên ngồi thẳng dậy, mắt lộ vẻ ngưng trọng, ngón tay gõ nhẹ vào thành ghế lâm vào trầm tư.

Ảnh Tử không lên tiếng, hắn biết Thái Thúc Dong đang suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, Thái Thúc Dong mới khôi phục bình thường: “Tạm thời không nên kinh động bọn họ, nhưng phải mật thiết chú ý. Có tin tức gì, lập tức báo cáo.”

“Vâng.”

Nhìn đám tạp tu ngồi bệt rải rác, Trần Mộ ánh mắt không chút biến hóa. Huấn luyện hôm nay dừng ở đây, các tạp tu không ai có thể đứng dậy, ngay cả mười hai tên hoàn thành 50 lần huấn luyện trước đó cũng không ngoại lệ.

Việc còn lại giao cho An Kỳ, Thái Thúc Anh chơi còn chưa đủ bị Tương Linh kéo qua một bên.

Tiểu Bộ Mặc vẫn đang cắn răng kiên trì. Hắn kiên nhẫn khắc khổ, dù là Trần Mộ cũng giật mình. Weah ngồi yên một bên, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Trần Mộ nhìn thoáng qua cũng không đi quấy rầy bọn họ. Tang Hàn Thủy như hình với bóng máy móc đi theo Trần Mộ. Hắn hiện tại bị cột cùng thuyền với Kiều Nguyên. Hắn không phải không có ý niệm chạy trốn, nhưng vừa nghĩ tới Weah xuất quỷ nhập thần, hắn liền lạnh gáy.

Hơn nữa, Kiều Nguyên đại náo Trát Nhĩ Kiền lớn như vậy, mọi chuyện xung quanh chỉ sợ đã bị người điều tra kỹ lưỡng. Chuyện hắn rơi vào tay Kiều Nguyên, sợ rằng đã sớm bị tra được. Lúc này mình chạy đi, không cần thận rơi vào tay mấy kẻ tiểu tâm, vậy chẳng phải là sống không được mà chết cũng không xong sao.

Tính ra, không bằng ở bên người Kiều Nguyên, tiểu Bộ Mặc dù thực lực yếu, nhưng hai người khác lại quá mạnh, nhất là Weah sâu không lường được. Kiều Nguyên cũng bài danh 50 trên Hắc Tuyển Tinh bảng. Tính cả bản thân, lực lượng ba người đủ để làm kẻ khác chùn tay.

Thêm nữa, Kiều Nguyên tuy trẻ tuổi, nhưng kiến thức rất tốt, sau lưng còn có một tổ chức thần bí.

Rất nhiều nhân tố ảnh hưởng, Tang Hàn Thủy càng cảm thấy đi theo Kiều Nguyên là chuyện không tệ.

Biến hóa của Tang Hàn Thủy đã được Trần Mộ thấy rõ.

“Đem tạp phiến của ngươi cho ta xem một chút.” Trần Mộ đột nhiên mở miệng nói.

Tạp phiến? Tang Hàn Thủy buồn bực. bắt quá động tác cũng rất nhanh nhẹn. Kiều Nguyên trên tay có Hoàng Kim Ngôn Tỏa cùng Song Cực tạp, đều là cực phẩm tạp phiến, tất sẽ không cảm thấy hưng thú với tạp phiến thông thường trên tay của mình. Nhưng nếu hắn mở miệng, vậy khẳng định có nguyên nhân.

Trần Mộ tiếp nhận tập phiên của Tang Hàn Thủy, xem qua một hồi liền trả lại.

Mặc dù tập phiên này là bốn sao nhưng là hàng phổ thông chính cống, không có điểm nào đáng khen cả.

“Người đi làm phân tích kiểm tra, đem kết quả cho ta.” Trần Mộ nói.

Phân tích kiểm tra? Tim Tang Hàn Thủy đập nhanh hơn. Cái gọi là phân tích kiểm tra là chỉ tiến hành kiểm tra toàn bộ các mặt cảm giác của tập tu. Ứng dụng của kiểm tra phân tích rất rộng, nói đại khái là nó có thể phản ánh khách quan các đặc điểm cảm giác của tập tu.

Trước tiên cầm tập phiên của mình xem một chút, rồi sau đó bắt đi làm kiểm tra phân tích..

Chẳng lẽ..

“Ai! Ta đi đây.” Tang Hàn Thủy cơ hồ là ba chân bốn cẳng chạy đi làm phân tích. Các thiết bị trong khu huấn luyện vô cùng đầy đủ, thỏa mãn yêu cầu tiến hành kiểm tra phân tích.

Chẳng lẽ trên tay Kiều Nguyên còn có tập phiên tốt nữa sao? Tang Hàn Thủy kích động vô cùng, gia tăng tốc độ, như một làn gió lao vào khu huấn luyện.

Tang Hàn Thủy đoán nhầm, trên tay Trần Mộ không có tập phiên tốt khác, nhưng hắn cũng không biết, Trần Mộ là một vị chế tập sư cường đại.

Đổi lại cho Tang Hàn Thủy một tấm tập phiên là chuyện mà Trần Mộ phải trải qua suy nghĩ một thời gian mới quyết định. Biến hóa mấy ngày nay của Tang Hàn Thủy hắn cũng thấy. Làm như vậy, không chỉ tăng cường lực chiến đấu của bọn họ, mà còn có thể cải thiện quan hệ song phương. Quan trọng hơn, là có thể tránh cho người ta nhận ra thân phận của Tang Hàn Thủy.

Thật lâu không có chết tạo tập phiên, hắn cũng không khỏi ngứa tay.

Kết quả kiểm tra phân tích của Tang Hàn Thủy rất nhanh là xong. Trần Mộ nhìn lướt qua đại khái nắm rõ. Trả lại kết quả cho Tang Hàn Thủy, Trần Mộ cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ.

“Ta đi ra ngoài một hồi người chiếu cố nơi này.”

Trơ mắt nhìn Trần Mộ đi khỏi cao ốc, Tang Hàn Thủy trong lòng chợt lạnh, chẳng lẽ mình đoán sai sao?

Mỗi tầng cao ốc, đều có thông đạo để tập tu ra vào, Trần Mộ trực tiếp bay ra ngoài qua thông đạo.

Trần Mộ không quen thuộc thành Đông Thụy, hắn phi hành trên trời một lúc, trong logf đột nhiên máy động.

Phía sau có người theo dõi!

Một thân ảnh bám theo hắn suốt từ lúc rời cao ốc, nếu không phải cảm giác của Trần Mộ là thiên về vật lý thì không thể phát hiện ra người này.

Người theo dõi phát ra năng lượng rất ít. Hết sức bí mật, bất quá hắn không có nghĩ tới, sở trường cảm giác của Trần Mộ không phải tìm kiếm theo chấn động năng lượng mà là dò xét vật lý.

Trần Mộ thầm hiểu. người phía sau đại khái là người của Thái Thúc gia. Nhóm người mình lai lịch bất minh, đối phương sao không đề phòng? Bất quá Trần Mộ cũng không thích sao này vẫn bị phiền não như vậy. Hắn bắt đầu hướng phía xa phi hành, Tập tu phía sau không dám theo sát.

Trần Mộ đột nhiên dừng trên không trung, động tác đột ngột bất ngờ, tựa như hoàn toàn ngược lại các định luật vật lý, không có gì giảm tốc, đột nhiên dừng giữa không trung.

Tập tu theo sát phía sau không nghĩ tới chiêu này của Trần Mộ, không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn mình lao về phía đối phương.

Trần Mộ nhìn đối phương đang lao tới, không có chút ý định tránh lui.

Mặt nạ màu trắng, hai vệt đen uốn lượn vô cùng quỷ dị, cặp mắt sát khí tung hoành, anh mắt hắn nhìn đối phương không có một chút thiện ý.

Ngay lúc này, đối phương không lùi mà tiến.

Đáng chết!

Người theo dõi hoảng hốt. Trước tiên mở lồng năng lượng, hào quang của tầng năng lượng màu xanh nhạt che khuất tầm nhìn của hắn. Lồng năng lượng này trước kia mang lại cho hắn cảm giác an toàn, hôm nay lại vô cùng lạnh lẽo. Bất an trong lòng không có hạ thấp, cơ hồ là tiềm thức, hắn dùng khí lực toàn thân nhào sang bên.

Trên khoeo mắt còn thấy một tia sáng màu xanh nhạt trên tay đối phương lóe lên rồi biến mất, tiếp sau đó là tiếng rạn vỡ liên tiếp vang lên. Màu lam nhạt mệnh mông trước mắt đột nhiên băng tán. Người theo dõi ngưng trọng, lập tức lật người, không biết có phải là bị kích thích hay không mà động tác trước đây hắn không thể hoàn thành nay đã thực hiện được.

Hừ.

Hắn như một viên pháo đạn bắn ra, quay cuồng lướt qua bên cạnh Trần Mộ, nặng lượng lồng đã không cánh mà bay.

Trần Mộ hơi kinh ngạc, không nghĩ tới trong trạng thái phi hành tốc độ cao như vậy, với khoảng cách cùng thời gian ngắn như thế, đối phương dĩ nhiên có thể hoàn thành kỹ xảo lật ngửa người. Vị tạp tu theo dõi mình thực lực tương đối tốt. Hắn vốn định giáo huấn đối phương, cảnh cáo Thái Thúc gia một chút.

Nhìn đối phương lướt đi cực đẹp, biến mất tại phương xa, Trần Mộ không thể không cảm thán. Tạp tu này phỏng chừng chuyên chức theo dõi, phi hành kỹ xảo tương đối xuất chúng.

Bất quá, lồng năng lượng bị đập vỡ, phỏng chừng hắn cũng bị dọa sợ. Trần Mộ có chút thích thú, nhưng vì cẩn thận hắn vẫn đi một vòng, sau đó mới hạ xuống. Cũng may trên phố người rất nhiều, Trần Mộ lẫn vào dòng người, nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

Hắn đi vào một cửa hàng bán mặt nạ, lại mua một tấm mặt nạ. Một lần nữa thay mặt nạ mới, Trần Mộ tùy ý đi dạo trên đường. Đông Thụy là thành phố phồn hoa nhất mà hắn gặp. Cửa hàng ở đây tùy tiện một cái đều có quy mô lớn hơn cửa hàng lớn ở Đông Thương Vệ Thành. Các cửa hàng bán nguyên liệu chế tạp rất nhiều, tùy ý cũng có thể gặp.

Trần Mộ tùy ý đi vào một nhà, nhân viên tiếp đón lập tức mỉm cười tiến lên đón khách.

“Tiên sinh, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?” Mặc dù Trần Mộ mang mặt nạ. nhưng nhân viên tiếp đón không đến mức quá kinh ngạc. Gần đây mặt nạ được ưa chuộng, người mang mặt nạ tặng vọt, bọn họ đã sớm không còn lo sợ bởi cảnh tượng này.

“Chỗ các người có cho thuê phòng chế tạp không?”

“Có!” Nhân viên tiếp đón hai mắt sáng ngời. Hỏi như vậy chỉ có thể là chế tạp sư. Muốn thuê phòng chế tạp, đó là vì cần chế tạo tạp phẩm. Thấy hai tay Trần Mộ trống trơn, nhân viên tiếp đón càng thêm nhiệt tình: “Chúng ta có các loại phòng chế tạp khác nhau. Bên trong có trang bị thiết bị. Nếu ngài muốn một dụng cụ đặc biệt nào đó, chúng ta cũng có thể vì ngài mà lắp thêm nhưng ngài phải trả chi phí sử dụng nhất định.”

Trần Mộ gật đầu: “Giá cả thế nào?”

“Chúng ta tổng cộng chia làm năm cấp chế tạp thất. Loại chế tạp thất cấp một sao mỗi ngày phí dụng là năm ngàn Audience. chế tạp thất cấp hai sao mỗi ngày phí dụng là một vạn Audience. Cấp ba sao là năm vạn Audience, cấp bốn sao là hai mươi vạn Audience, cấp năm sao mỗi ngày trả năm mươi vạn Audience. Vô luận là cấp nào cũng đều có ba bữa cơm, nhưng cấp bất đồng thì tiêu chuẩn bất đồng.”

430. Chương 424: Cửa Khóa 'tiểu Hải'”

Dịch tử huỳnh chiết xuất là loại tư nguyên khan hiếm, đối với đại công ty đại tập đoàn mà nói, đều là loại trọng yếu. Cho dù bọn họ bây giờ không cần lập tức, những cũng tích trữ một ít để dự trữ. Cho nên đối với bọn người Trần Mộ mà nói, chỉ cần mở hết công suất, sẽ có một lượng lớn tài chính chảy vào cuộn cuộn không ngừng.

Kỹ thuật chiết xuất quặng từ huỳnh là kỹ thuật tiên tiến mà ngoài Tuyết Ty Trùng tập tu đoàn, chỉ có vài đại công ty đại tập đoàn mới có được. Trên thị trường đột nhiên xuất hiện một nhà sản xuất có thể sản xuất dịch chất lượng cao như vậy, lập tức khiến cho nhiều đại tập đoàn ở khu Tư Khách Nhĩ chú ý. Mặc dù có minh hữu mạnh như Tuyết Hoa tập tu đoàn, nhưng vẫn có những tập đoàn không chịu nổi sức hấp dẫn, không ngừng xuất ra động tác mờ ám.

Theo lời Bagnell, phụ cận thường xuyên gặp phải các nhóm tập tu lai lịch không rõ, mà trị an trấn Sắc Lặc tựa hồ có xu thế xấu đi. Bất quá, loại tình huống này cũng chính là thứ mà Bagnell muốn, hắn đang lo không có cơ hội để thủ hạ tiến hành thực chiến, nên Khương Lương không ngừng dẫn đội ngũ ra ngoài tiêu diệt các tập tu đoàn quy mô nhỏ ở khu phụ cận.

Có Bagnell cùng Khương Lương chủ trì, vấn đề an toàn Trần Mộ cũng không quá lo lắng. Nếu như nói về chỉ huy tác chiến, hắn còn xa mới đuổi kịp.

Có lực lượng mới có thể giữ được tài phú.

Trần Mộ nói với vị tiểu thư đón khách: “Ta cần một phòng chế tạp năm sao, ngoài ra ta còn cần các loại tài liệu này.” Hắn lấy từ trong túi ra tấm huyễn tạp một sao đưa cho vị tiểu thư.

Vị tiểu thư khó nén nổi vui mừng, trước mắt quả nhiên là đại khách hàng. Khách hàng thuê chế tạp thất năm sao, rõ là một chế tạp sư giàu có, hoặc là yêu cầu đối với chế tạp rất cao. Chế tạp sư như vậy thường thường đều có trình độ không thấp, cũng là khách hàng các nàng cũng hoan nghênh nhất.

Nàng cảm huyễn tạp một sao vào tạp nghi truyền phát hình. Nhanh chóng lướt qua danh sách tài liệu, không có tài liệu gì cổ quái! Điều này làm nàng thăm an tâm một chút, nhưng lại hơi có chút thất vọng. Nàng kinh doanh ngành này đã tương đối lâu, một ít vật tư đương nhiên hiểu rõ. Điều có thể an tâm chính là các tài liệu cửa hàng đều có, không cần chuẩn bị, mà thất vọng là trong số này không có tài liệu quý hiếm, tạp phiến mà chế tạp sư chế tạo cũng không phải đồ cao cấp.

“Mời ngài theo ta.”

Mặt nàng không biểu lộ mấy may, vẫn nhiệt tình tươi cười. Đông Thụy dù không phải là đại đô thị lớn như kinh đô, nhưng cũng là một trung tâm kinh tế phát đạt. Là một tiểu thư tiếp tân chuyên nghiệp lành nghề, nàng biết không thể khinh thị bất cứ người nào.

Trần Mộ đi theo nàng vào phía trong tới tầng mười.

“Tầng này là khu chế tạp thất năm sao của chúng tôi. Nơi đây có hệ thống bảo mật tiên tiến nhất thành phố, đầy đủ hết các thiết bị. Vấn đề an toàn ngài không cần lo, một tầng này rộng ba ngàn năm trăm mét vuông, tổng cộng có ba phòng chế tạp độc lập, mỗi một phòng chế tạp năm sao bao gồm bảy phòng thí nghiệm chuyên dụng, hai trăm bốn mươi hai loại thiết bị. Nó cơ bản có thể thỏa mãn các yêu cầu của ngài. Đương nhiên, nếu ngài còn có nhu cầu gì, xin cứ việc nói với chúng tôi, chúng tôi nguyện ý cung cấp dịch vụ tốt nhất.”

Tiểu thư mỉm cười giới thiệu với Trần Mộ. Thẻ tạp chứng minh thân phận nhẹ nhàng lướt qua cửa chế tạp thất, lỏng năng lượng giải trừ, cánh cửa kim loại không chút tiếng động mở ra.

Chế tạp thất lớn như vậy, Trần Mộ có chút ngây người, dụng cụ rực rỡ muôn màu, dưới ánh đèn lồng lánh mê người lại càng lộng lẫy, có rất nhiều dụng cụ Trần Mộ thậm chí chưa từng thấy qua. Chúng an tĩnh nằm trong phòng, chỉnh tề trật tự tựa như binh lính đang đợi tiến hành kiểm duyệt.

So với phòng chế tạp của Trần Mộ, phòng chế tạp này thật sự xa hoa tiên tiến hơn nhiều lắm. Trần Mộ không thể không thừa nhận, chế tạp thất năm sao thu phí không đắt, một thiết bị bất kỳ ở đây đều có giá kinh người.

Vị tiểu thư tiếp đón này tự nhiên rất giỏi nhìn nét mặt. Mặc dù không thấy mặt Trần Mộ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự hài lòng của Trần Mộ. Nghe thanh âm Trần Mộ, có chút trầm thấp, tựa như trung niên nhân đã có tuổi: “Cho người mang tài liệu tới đây.”

“Được, xin ngài chờ chút.”

Đội tiểu thư đón tiếp rời đi, Trần Mộ rốt cục không chờ được, sờ cái này, mó cái kia, ham muốn chế tạp bị đè nén lâu rồi, lúc này như muốn phun ra.

Hắn quyết định, sau khi giải quyết chuyện lần này xong, khi trở lại sơn cốc Tuyết Ty Trùng nhất định phải có một chế tạp thất thế này. So với chế tạp thất thế này, phòng thí nghiệm mà Trần Mộ mất rất nhiều công sức làm ra thật quá đơn sơ.

Khi đó, chính mình lại có thể vui sống như xưa, ngày ngày say mê nghiên cứu chế tạp, nhìn Weah dạy dỗ tiểu Bộ Mặc, nuôi chó béo, nhìn Bagnell cùng Khương Lương làm khổ đám tạp tu, nhìn Hề Bình bận rộn, mang theo tiểu Ngưỡng Ba, nhìn Tiểu Ba mỗi ngày la lên mình có bao nhiêu đẹp trai, nhìn Tô Lưu Triệt Nhu cùng Nhữ Thu thảo luận chuyện con gái..

Không có chuyện gì để mà phải phiền não, không cần lo lắng đề phòng, nhàn nhã mà an tĩnh.

Trong lúc nhất thời, Trần Mộ có chút ngây ngốc.

“Tiên sinh, tài liệu ngài cần đã chuẩn bị đầy đủ.” Tiểu thư tiếp đón cung kính nói đánh thức Trần Mộ.

“Ừ. Tốt.” Trần Mộ lấy lại tinh thần, vội vàng đáp.

Tiểu thư tiếp đón cũng vô cùng biết điều, lập tức hành lễ lui khỏi phòng chế tạp.

Nhìn cánh cửa chế tạp thất không chút tiếng động khép lại, sự chú ý của Trần Mộ lập tức đặt lên đám tài liệu này. Nghĩ tới cuộc sống như vậy, cửa khó khăn trước mắt vô luận thế nào cũng phải vượt qua.

Ổn định lại tâm thần, hắn bắt đầu cẩn thận suy tư.

Tạp phiên này làm cho Tang Hàn Thủy dùng. Kết quả phân tích kiểm tra cảm giác của hắn Trần Mộ đã xem qua, các đặc điểm cảm giác của hắn tương đối hiểu rõ. Cảm giác của Tang Hàn Thủy dù phương diện không chế không có gì nổi bật, nhưng vì nhiều năm cần cù khổ luyện, chỉ số cường độ phi thường kinh người.

Trần Mộ xem hết báo cáo phân tích kiểm tra của hắn mới hiểu được câu nói trước kia của Tang Hàn Thủy – ‘Nếu hắn có một tạp phiên thích hợp lập tức có thể tiến nhập top 100 trong Hắc Tuyển Tinh bảng.’ lời nói này quả thực không ngoa.

Bất quá, Trần Mộ cũng không có chuẩn bị làm cho hắn một tấm tạp phiên kinh thế hãi tục, hắn có thể sử dụng một số tài liệu bình thường làm ra một tấm tạp phiên tốt. Nhưng nếu muốn chế tạo một tấm tạp phiên nhất lưu, cần một số tài liệu quý hiếm. Hắn sở dĩ làm vậy, là vì muốn người khác không chú ý.

Hơn nữa, dù là tài liệu bình thường, Trần Mộ cũng tin tưởng hắn tuyệt đối có thể chế ra tạp phiên mạnh hơn rất nhiều tấm tạp phiên phổ thông của Tang hàn Thủy.

Nghĩ tới đây, Hắn đột nhiên nghĩ tới ‘Tiểu hài’. Tấm tạp phiên làm hắn cảm thấy thúc thủ vô sách, tổn hao rất nhiều tài liệu quý hiếm mới tạo ra, nhưng cho tới giờ hắn còn không hiểu sử dụng nó thế nào.

Do dự chốc lát, hắn lấy ra ‘Tiểu hài’, cắm vào độ nghi của mình.

Một tràng cảnh như sao trời biển rộng lại xuất hiện lần nữa, vẫn huyền ảo khó hiểu như vậy.

Trần Mộ không khỏi nhíu mày, hắn tới giờ còn không biết ‘Tiểu hài’ rốt cục thành công hay thất bại. Bởi vẫn không tìm được phương pháp sử dụng, nên hắn cũng không thể nghiệm chứng.

Quên đi, sau này chậm rãi suy nghĩ. Chế tạp thất quý như vậy, không dùng cho tốt thì thật uổng phí số Audience bỏ ra. Tâm tư của hắn vẫn đặt vào việc thiết kế chế tạo tấm tạp phiên cho Tang Hàn Thủy.

Đại thể kết cấu của tạp phiên, Trần Mộ đã có đồ hình đại khái, nhưng đây chỉ vắn vện là kết cấu, rất nhiều chi tiết còn cần tính toán, từ đó mới có thể xác định.

Tính toán..

Đột nhiên linh quang hiện ra, mục đích căn bản nhất của mình khi chế tạo ‘Tiểu hài’ không phải là tính toán sao?

Tình huống hiện tại cần tính toán. Có được kết cấu chủ thể, cần tiến hành tính toán lượng lớn các chi tiết, từ đó mới có thể đạt mục đích ưu hóa, tăng hiệu suất sử dụng năng lượng.

Không sai! Chính là như vậy. Hấn cảm giác được mình đã tìm ra chìa khóa. Đứng yên tại chỗ, bộ não hấn vận chuyển tốc độ cao mà vong ngã.

Nếu như đây là chìa khóa, vậy ổ khóa ngay trước mặt. Mình cần làm là cắm chìa khóa vào ổ. Hấn lại thẳm lắc đầu, cái này có chút khó khăn. A, lui một bước thì sao? Lui một bước..

Nghĩ tới đây.. Lui một bước là chỉ cần chìa khóa tiếp xúc ổ khóa, vậy ổ khóa sẽ cách đó không xa.

Tiếp xúc.. chính là để cho hai thứ liên lạc lại. Đúng! Mấu chốt là để cho ‘Tiểu hài’ cùng kết cấu tính toán liên lạc lại, như vậy mới có khả năng kích phát ‘Tiểu hài’.

Con mắt Trần Mộ ngày càng sáng. Hấn cố nén vui sướng trong lòng, hấn hiểu được là mình cách đáp án đã không xa.

Đại não thả lỏng, tinh thần tập trung cao độ.

Làm sao mới có thể liên lạc? Trong đầu Trần Mộ, lặp đi lặp lại những lời này. Có thể liên lạc với tạp phiến, vậy tự nhiên là cảm giác, nhưng làm sao cho cảm giác liên lạc với kết cấu tính toán chứ?

Trong đầu Trần Mộ bốc lên ý niệm, cho cảm giác mô phỏng kết cấu năng lượng cần tính toán.

Cơ hồ là tiềm thức, cảm giác của hấn bắt đầu phát sinh biến hóa, mô phỏng ra chủ thể kết cấu mà hấn đã sớm tưởng tượng đến.

Lập tức, ‘tinh không’ đang chậm rãi vận chuyển đột nhiên dừng lại, tất cả chìm vào tĩnh lặng. Tất cả điểm sáng, ác tuyến, các loại kết cấu đều không ngoại lệ dừng lại, thời gian tựa như dừng trôi.

Nếu như chế tạo thất có người, nhất định sẽ bị hình ảnh quỷ dị này dọa mà chạy mất. Đáng tiếc, không có ai được chứng kiến.

Trần Mộ không mở mắt, biến hóa của ‘Tiểu hài’ truyền vào đầu hấn. Hấn biết, lần này đã chạm tới rồi.

Trạng thái yên lặng chỉ duy trì hơn mười giây, ‘tinh không’ không chút báo hiệu lại bắt đầu thông thả vận chuyển. Mà lần vận chuyển này, so với trước kia, hoàn toàn bất đồng.

431. Chương 425: Ưu Hóa Tính Toán

Điểm sáng, đường cong, đường thẳng, mặt cong... màu bạc chậm rãi tập hợp trước mặt Trần Mộ. tốc độ vận hành của chúng nó hết sức thông thả, nhưng có thể thấy rõ quỹ tích vận hành của chúng.

Lộn xộn phức tạp, ‘tinh không’ mênh mông như biển, chúng như chịu lực hấp dẫn nào đó, tập hợp tại một chỗ trước mặt Trần Mộ.

Ánh bạc lấp lánh chung quanh Trần Mộ tựa như mộng ảo. ‘Tinh không’ to như vậy bị nén lại quanh một khu vực rất nhỏ, tập hợp nơi này hằng hà sa số điểm sáng như một tinh hải. Các mặt cong hình thù kỳ quái trôi nổi trên tinh hải như những núi băng, chúng nó chịu một ảnh hưởng bí mật nào đó mà vận hành, vô số đường cong màu bạc như rắn chạy trong đó.

‘Tinh hải’ biến hóa khác xa bình thường khiến Trần Mộ tràn ngập chờ mong, hấn cẩn thận không chế cảm giác. Một bộ phận cảm giác của hấn tiếp tục duy trì hình dạng chủ thể của tạp phiến, mà một bộ phận cảm giác lại mật thiết chú ý bất kỳ biến hóa nào của ‘Tiểu hài’

Vận hành của ‘tinh hải’ phi thường thông thả, nhưng Trần Mộ nhạy cảm phát hiện, tốc độ vận hành của nó đang tăng lên một cách kinh người.

Năm phút đồng hồ sau, vận hành của ‘tinh hải’ rốt cục xuất hiện biến hóa về chất.

Một thứ do vô số đường cong, điểm sáng, mặt cong tạo thành kết cấu lập thể trôi nổi trước mặt Trần Mộ.

Cái kết cấu này..

Trần Mộ trợn to mắt, không thể tin vào kết cấu mới hình thành trước mắt. Đây không phải là kết cấu chủ thể tạp phiên mà hẳn mô phỏng ra sao? Kết cấu trước mắt cùng hình ảnh tưởng tượng trong đầu hẳn giống nhau đến kinh ngạc, kể cả các bộ phận kết nối mà hẳn chưa rõ.

Kết cấu tựa như một cái lồng sắt màu bạc có chút quái dị. Bộ khung kết cấu của nó rõ ràng như một linh kiện kim loại hoàn mỹ nhất. Nếu không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện bộ khung là do vô số điểm sáng, đường cong, mặt cong tổ hợp thành.

Mà những bộ phận hẳn chưa nghĩ tới được ‘tinh hải’ bao phủ, làm người ta có ảo giác, tựa như kết cấu này như ẩn như hiện trong ‘tinh hải’.

Chỉ có Trần Mộ mới biết được, phần được ‘tinh hải’ bao phủ bên trong kỳ thật không có gì.

Biến hóa cũng không có chấm dứt. điểm sáng, đường cong, mặt cong màu bạc trong ‘tinh hải’ như bầy cá vì kiếm ăn mà tới. Chúng tập hợp xung quanh các bộ vị chưa hoàn thành. Vì vậy, Trần Mộ thấy được một màn làm người khác khiếp sợ.

Một mặt cong giống như nửa cái lồng chảo xuất hiện tại bộ vị chưa tính toán được, nó như kẻ dẫn đầu bầy cá, lập tức khiến cho ‘tinh hải’ kịch biến.

Vô số điểm sáng, đường cong, mặt cong điên cuồng lao tới, chúng nó không ngừng tạo thành các dạng kết cấu, nhưng trong nháy mắt lại băng tán. Những con cá khác sớm rình ở chung quanh lập tức tiến lên lấp vào chỗ trống, chúng lại tạo thành kết cấu mới..

Mỗi một bộ vị được ‘tinh hải’ bao phủ đều không ngừng thành lập, không ngừng băng tán, không ngừng xây lại..

Không ngừng tuần hoàn, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh. Mỗi một giây, chúng nó thậm chí tuần hoàn trăm lần, tốc độ thật kinh khủng! Mỗi một lần băng tán, sẽ bộc phát ra một mảnh ngân quang. Bằng mắt thường không thể quan sát được tốc độ đó, Trần Mộ chỉ có thể nhìn thấy khu vực mà ‘tinh hải’ bao phủ ngân quang sáng ngời, khiến người khác nhức mắt.

Nhưng cảm giác của Trần Mộ miễn cưỡng theo được tốc độ này. Mỗi kết cấu được tạo ra hoàn toàn bất đồng, chúng nó như một nhóm nhà thiết kế, không ngừng vẽ ra ý tưởng mới, sau đó lại cảm giác không hài lòng, xóa đi rồi vẽ lại, không ngừng lặp đi lặp lại.

Ngân quang chớp động không ngừng, ‘tinh hải’ vận hành tới một tốc độ kinh khủng, Trần Mộ lúc này không cần dùng cảm giác đuổi theo tốc độ của chúng. Ngân quang chớp động nhanh tới mức làm người ta không kịp nhận ra là nó đang chớp động.

Mười phút sau, trải qua không biết bao nhiêu vạn lần băng tán tổ hợp, rốt cục ‘tinh hải’ tán đi, bên trong lộ ra tân kết cấu. Trần Mộ từ đầu tới giờ chứng kiến quá trình hình thành kết cấu mới không rời mắt.

Đây là một cái kết cấu sóng đôi nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn, nhưng nó tinh xảo hơn tất cả các kết cấu sóng đôi mà Trần Mộ gặp trước đây. Không! Không thể nói là tinh xảo hơn được, hẳn phải là hoàn mỹ. Trong con mắt của một chế tạo sư chú ý tới thẩm mỹ, thì một kết cấu như vậy đại khái không đẹp để gì, nhưng trong mắt Trần Mộ, cái kết cấu hình sóng đôi này là hoàn mỹ tới cực hạn.

Hắn tính toán rất nhanh, nhưng cuối cùng, hẳn không thể không thừa nhận, nếu để hẳn tự mình suy nghĩ, hẳn tuyệt không thể làm ra sản phẩm hoàn mỹ như thế. Phương án tốt nhất hẳn có thể nghĩ tới cũng kém kết cấu sóng đôi này 15%.

Chênh lệch 15%, chia đều trong đại kết cấu, đại khái ảnh hưởng bất quá 1% tới toàn bộ tạp phiên, thậm chí ngay cả 1% cũng không tới, có lẽ chỉ 1 phần ngàn thôi. Nhưng, Trần Mộ cũng không xem thường ảnh hưởng không tới 1% đó.

Một kết cấu năng lượng của tạp phiên bốn sao, có bao nhiêu kết cấu nhỏ như vậy? Ít nhất hơn một ngàn, mà một vài tạp phiên phức tạp lại tới hơn một vạn. Một phần ngàn của mấy ngàn mấy vạn cái đó tập hợp lại một chỗ, vậy hiệu năng của tạp phiên sẽ bị ảnh hưởng tới mức kinh người.

Không ngừng có tân kết cấu sinh ra. Trần Mộ phát hiện, chỉ cần là kết cấu hoàn thành mà không có bị băng tán, đều cho mang đến cho hắn kinh ngạc.

Kết cấu năng lượng của một tạp phiên, tinh cấp càng cao càng thêm phức tạp. tạp phiên bốn năm sao trở lên sẽ phức tạp kinh người, số kết cấu sóng đôi của nó càng nhiều không đếm xuể. Đối với một chế tạp sư mà nói, có thể thiết kế đầy đủ những cấu vân cần thiết mà không nhầm lẫn, là một chuyện không dễ dàng. Những chế tạp sư lợi hại, thường có sự giải thích đặc biệt đối với cấu vân của cửa kết cấu chủ thể của kết cấu năng lượng.

Nhưng không một chế tạp sư nào có thể tiến hành ưu hóa tất cả các kết cấu của một tạp phiên bốn sao. Độ khó của việc ưu hóa cục bộ kết cấu kỳ thật không lớn, nhưng lượng tính toán thật quá khổng lồ, một vị chế tạp sư cả đời cũng không chắc có thể hoàn thành việc ưu hóa một loại tạp phiên.

Không có chế tạp sư nào làm việc đó. Bọn họ không thích dồn tinh lực cho những việc cần lượng tính toán lớn như vậy, mà tập trung vào việc giải thích sâu kết cấu chủ thể của năng lượng. Nhưng dựa vào ‘Tiểu hài’, Trần Mộ làm được.

Mô hình kết cấu vốn trụi lủi, giờ tựa như cây khô gặp mùa xuân nảy lộc khiến cảnh vật bừng sáng.

Bốn mươi phút sau, một cái kết cấu năng lượng màu bạc khổng lồ mà đầy đủ trôi nổi trên không trước mắt Trần Mộ.

Trần Mộ đã quên đi cuồng hoan, quên đi vui sướng, hấn chuyên chú đến mê muội mà cẩn thận quan sát mỗi bộ phận của kết cấu năng lượng trước mắt. Đây là kết quả tính toán cuối cùng của ‘Tiểu hài’, kết quả tối ưu, năng lượng kết cấu làm hấn quên mình. Nói thật, tư tưởng thiết kế tám tạp phiên này so với Hoàng Kim Ngôn Tỏa, Song Cực tạp, Bách Biến của Trần Mộ, Luân của Tiểu Ba còn kém hơn rất nhiều.

Nhưng, trong cái khung hiện tại, nó đã là cực hạn.

Mỗi chi tiết của nó đều tỏa ra mị lực tính toán, làm người khác chìm sâu vào mê muội. Hấn nhìn không chớp mắt, cái này cũng không tính là tiên tiến, nhưng kết cấu năng lượng hoàn mỹ đến khó thở khắc sâu vào tâm trí của Trần Mộ.

Ở tầng bảy dưới phòng chế tạp của Trần Mộ, còn có một gian chế tạp thất. Nó là phòng chế tạp chuyên dụng của Bernard Tapie, vị chế tạp sư cao cấp nhất của cửa hàng nguyên liệu này. Là chế tạp sư cao cấp nhất, Bernard Tapie bình thường rất nhàn hạ. Trừ bỏ ngẫu nhiên tiếp nhận một hai đơn hàng chế tạp, hoặc ngẫu nhiên giúp nhân viên thu mua đánh giá một vài loại tài liệu quý hiếm mà họ mua được, thời gian khác hấn đều ở trong phòng chế tạp của mình.

“Janet, có chuyện gì sao?” Tapie dừng tay, nhìn về Janet. Janet là quản lý kinh doanh của cửa hàng, nàng rất ít khi đi tìm hấn. Janet là vị tiểu thư đón tiếp Trần Mộ ở dưới quầy kinh doanh.

“Tapie tiên sinh, rất mạo muội quấy rầy ngài.” Janet trước tiên tỏ vẻ áy náy, sau đó lập tức giải thích nguyên nhân mình tới: “Có một khách nhân thuê một gian năm sao chế tạp thất, và còn mua sắm một ít tài liệu. Đây là danh sách tài liệu, ta nghĩ bằng trí tuệ của ngài, sẽ đoán ra tài liệu trong danh sách này phù hợp chế tạo loại tạp phiên nào.”

“A, để ta xem.” Tapie tiếp nhận huyền tạp một sao Trần Ny Tháp đưa qua, cắm vào tạp ảnh truyền hình.

Hấn rất nhanh thấy được toàn bộ danh sách tài liệu, lập tức cười nói:

“Chế tạp thể giới rộng lớn như biển khơi, tài liệu trên danh sách này rất nhiều, có thể chế tạo rất nhiều loại tạp phiên, thật sự có chút khó phán đoán. Nhưng nếu như người đó dùng tất cả tài liệu này, cá nhân ta cho rằng có khả năng nhất là chế tạo tạp phiên bạo đạn bốn sao..”

Janet khó nén khởi thất vọng. ‘Bạo đạn’ là một loại tạp phiên bốn sao vô cùng bình thường, chỉ có thể tính là hàng phổ thông. Đối phương thuê chế tạp thất đắt nhất, nhưng lại dùng để chế tạo hàng phổ thông như vậy, khiến nàng cảm thấy có chút khó hiểu.

Đại khái biết Janet nghĩ gì, Tapie mỉm cười nói: “Có lẽ hấn chỉ muốn nâng cao sắc xuất thành công. Dù sao chế tạp thất càng tốt, xác suất thành công càng cao.”

“Xác suất thành công càng cao..” Janet thì thào, đột nhiên quay đầu hỏi: “Nếu là ngài, xác suất chế tạo thành công bạo đạn là bao nhiêu?”

“Đại khái 50 - 60%.” Tapie không để ý nói. Tạp phiên bốn sao đối với cấp bậc chế tạp sư như hắn mà nói, không có gì khó, cho nên xác suất thành công tương đối cao.

Janet mặt trở nên vô cùng quái dị: “Nhưng hắn chỉ mua một phần tài liệu..”

“Hắn chỉ mua một phần?” Tapie ngẩn ra. Chẳng lẽ vị chế tạp sư này có thể đảm bảo xác suất thành công đạt tới 100% sao? Vậy khó có khả năng. Nói đại khái, chế tạp sư chế tạo tạp phiên sẽ mua vài phần tài liệu để bảo đảm xác suất thành công. Tài liệu xử lý mất nhiều thời gian, kể kia nếu nguyện ý thuê chế tạp thất năm sao, vừa nhìn là người dám tiêu tiền, dưới tình huống bình thường nên mua nhiều hơn vài phần mới hợp lý.

Đúng lúc này, độ nghi trên tay Janet đột nhiên vang lên.

Nàng liếc mắt một cái, là chủ quản kiểm tra thử, nhất thời ngẩn ra. Kiểm tra thử là bộ phận phụ trách xem xét đánh giá tạp phiên, trong cửa hàng có phòng chuyên dùng để kiểm tra tạp phiên, có thể cung cấp cho khách hàng dịch vụ kiểm tra tính năng tạp phiên. Hắn tìm mình lúc này để làm gì?

Vừa mở ra, trên màn hình xuất hiện người phụ trách bộ phận kiểm tra thử, Janet quen xem nét mặt liền phát hiện ra sự quái dị, vẻ mặt của phụ trách bộ phận kiểm tra thử rất quái dị. Gã phụ trách bộ phận kiểm tra thử vừa nhìn thấy Janet liền nói phủ đầu: “Janet, nhanh lên phòng kiểm tra số 21.” Hắn thấy được Tapie đứng lên Janet, sững sờ rồi vội vàng nói: “Tapie tiên sinh, nếu ngài có thời gian, hy vọng ngài cùng tới.”

Janet cùng Tapie hai người nhìn nhau. Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

432. Chương 426: Năm Sao?

Cũng không biết có phải vì hắn thuê là chế tạp thất năm sao hay không, mà phụ trách bộ phận kiểm tra thử Jenkin tự mình tiếp đãi hắn. Hắn tiến hành giới thiệu bản thân một lúc, Trần Mộ có chút bất ngờ. Bất quá, rất nhanh Trần Mộ liền nhìn vị phụ trách này con mắt khác. Tính chuyên nghiệp cùng kiến thức của Jenkin hết sức chắc, phân tích số liệu của tạp phiên vô cùng thuần thực, mà hơn nữa tùy tiện thường có phán đoán độc đáo làm Trần Mộ thất kinh.

Jenkin ở cửa hàng này đảm nhiệm phụ trách bộ phận kiểm tra thử đã năm năm, hắn tiến hành kiểm tra thử tạp phiên đã mười lăm năm. Hắn có sẵn các khí chất đặc biệt của một chuyên gia kiểm tra thử tạp phiên, đó chính là nghiêm cẩn. Bình thường hắn rất ít khi chủ động tự mình kiểm tra thử tạp phiên, nhưng thái độ làm việc nghiêm cẩn của hắn đã ảnh hưởng tới nhân viên bên dưới.

Yêu cầu kiểm tra của Trần Mộ đưa tới hắn đầu tiên, sau khi biết đối phương thuê là chế tạp thất loại năm sao, hắn không chút do dự quyết định là người chủ trì kiểm tra thử tạp phiên. Năm sao chế tạp thất, bởi vì phí dụng rất cao, bình thường chỉ có tạp tu có thực lực phi thường mới thuê.

Trừ bỏ chế tạp sư được đại gia tộc cung phụng, nói đại khái, chế tạp sư càng lợi hại thực lực kinh tế càng mạnh, chỉ bọn họ mới có năng lực thuê chế tạp thất năm sao, và cũng chỉ có bọn họ mới cần chế tạp thất cao cấp như thế. Chế tạp sư phục vụ riêng cho các đại gia tộc đều có chế tạp thất chuyên dụng của bọn họ.

Nhân viên kiểm tra thử tạp phiên thích nhất cái gì? Đương nhiên là được kiểm tra thử tạp phiên xuất sắc! Có thể kiểm tra thử một tạp phiên xuất sắc, đối với một nhân viên kiểm tra thử tạp phiên mà nói, như một bữa tiệc lớn vậy.

Jenkin tự nhiên không ngoại lệ.

Cho nên, hắn tự mình đưa ra thỉnh cầu, thấy khách hàng tựa hồ đối với thỉnh cầu của hắn có chút bất ngờ khiến hắn cảm thấy nghi hoặc. Chế tạp sư dù có năng lực chế tạo tạp phiên, nhưng việc kiểm tra thử đều giao cho nhân viên chuyên nghiệp. Rất ít chế tạp sư tự mình kiểm tra tạp phiên. Mặc dù bọn họ có thể quen thuộc hơn với tạp phiên, nhưng cảm giác của bọn họ không thích hợp sử dụng tạp phiên, trên phương diện kỹ xảo sử dụng tạp phiên lại càng kém cỏi vô cùng.

Bất quá, đối phương vẫn mang tạp phiên mới chế tạo xong đưa cho hắn. Chiêm Khăng khi biết được tấm tạp phiên này chỉ là bạo đạn hết sức thất vọng. Bạo đạn chỉ là một tấm tạp phiên bốn sao bình thường, hơn nữa trong số các tạp phiên bốn sao mà hắn biết, cũng chỉ tính là thông thường.

Kiểm tra thử loại tạp phiên bạo đạn bốn sao thông thường này là việc mà hắn làm hơn mười năm trước. Nhưng bây giờ, hắn chủ động thỉnh cầu người ta, giờ lại không làm, vậy là không lẽ phép đối với vị chế tạp sư mang mặt nạ này. Hắn cũng không định đắc tội với một vị khách có thể thuê chế tạp thất năm sao. Các bước kiểm tra thử tạp phiên chuyên nghiệp hết sức rườm rà, đầu tiên cần phải dùng tới các thiết bị tối tiến hành đo lường kiểm tra thử.

Các bước này không cần hắn tự mình động thủ, nhân viên công tác dưới quyền có thể hoàn thành.

Thiết bị đo lường kiểm tra thử chỉ cho kết quả kiểm tra sơ bộ nên nhân viên đưa báo cáo tới rất nhanh. Gã nhân viên vẻ mặt rất quái dị, mà khi Jenkin tiếp nhận báo cáo kết quả, chỉ lướt qua lập tức ngay người.

Trình độ kiểm tra nơi này hiển nhiên so với chỗ Ngưỡng An lúc trước còn chuyên nghiệp hơn nhiều. Trên báo cáo đầy đặc các con số thật dọa người, Trần Mộ nhìn thoáng qua nhưng cũng không hiểu. Hắn thấy sắc mặt Jenkin có chút không ổn liền hỏi: “Sao? Có gì không tốt sao?”

Hắn vốn không có chuẩn bị để người khác kiểm tra thử tấm ‘Bạo đạn’, nhưng học thức cùng kinh nghiệm phong phú về kiểm tra thử tạp phiên của Jenkin đánh động hắn. Hắn cũng rất tò mò, tấm tạp phiên này được ‘Hải tử’ ưu hóa, tính năng của ‘Bạo đạn’ không biết tăng lên bao nhiêu. Cho nên sau khi Jenkin đưa ra thỉnh cầu, hắn hơi chút do dự rồi cũng đáp ứng.

Jenkin có chút nghi ngờ: “Thiết bị có thể xảy ra chút vấn đề.”

“A” Trần Mộ gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Nói số liệu của thiết bị xảy ra vấn đề, chuyện này đúng hay không, với kinh nghiệm của Jenkin đại khái liếc mắt liền nhìn ra. Người ta ít ra cũng làm nghề này mười lăm năm rồi.

Thiết bị trục trặc, vẫn là vấn đề đau đầu, chuyện này Trần Mộ đầy kinh nghiệm. Cho nên trước khi hắn chế tạo tạp phiên đều kiểm tra qua các dụng cụ một lần, phòng ngừa trong quá trình chế tạo vì dụng cụ trục trặc mà thất bại. Mặc dù hắn không vì tiếc tiền nguyên liệu mà phiên nào, nhưng thói quen ngày xưa hình thành nay vẫn duy trì.

Trong tâm Jenkin sôi trào khác xa về bình tĩnh biểu hiện bề ngoài của hắn. Làm nhiều năm như vậy, hắn có thể đảm nhiệm quản lý bộ phận kiểm tra, năng lực kiểm tra thử tạp phiên của hắn không thể nghi ngờ.

Số liệu này rất cổ quái.

Phi thường cổ quái, nhưng hết lần này tới lần khác, từ các số liệu đánh giá, chúng tựa hồ vô cùng hợp lý. Cổ quái là ở chỗ, chỉ số của chúng cao thần kỳ, cao tới mức toàn bộ không giống bạo đạn. Đối với các số liệu liên quan tới tạp phiên hắn hết sức mẫn cảm, số liệu trên báo cáo này, nếu là tạp phiên năm sao, hắn sẽ không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Nhưng, bạo đạn chỉ là tạp phiên bốn sao, một tấm tạp phiên vô cùng bình thường. Bạo đạn đã được phát minh ra rất nhiều năm, trải qua quá trình phát triển cực kỳ lâu dài, kết cấu của nó đã tương đối ổn định.

Về mặt không chút thay đổi, hắn nói với Trần Mộ: “Chúng ta tới một phòng kiểm tra thử khác, thiết bị xảy ra chút vấn đề.”

Trần Mộ gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, bọn họ chuyển sang một phòng kiểm tra thử khác, phòng kiểm tra thử số 21. Gian kiểm tra thử này còn lớn hơn phòng trước, thiết bị nhiều hơn. Nhân viên công tác lại tiến hành kiểm tra thử lần nữa, mà Jenkin thừa dịp kết quả còn chưa có đi ra ngoài, rồi rất nhanh trở lại.

Kết quả kiểm tra thử lại một lần nữa đưa tới tay Jenkin. Jenkin nhìn thoáng qua, kết quả hiện tại giống như đúc kết quả trước đó. Nếu như mới rồi hắn còn có chút hoài nghi, không biết có phải là xảy ra chuyện, hiện tại hắn dám khẳng định dụng cụ không có bất cứ vấn đề gì.

Trong lòng hắn nổi lên sóng lớn, hắn miễn cưỡng cười với Trần Mộ: “Số liệu không tồi.”

Không tồi sao? Đâu chỉ là không tồi.

Đây tuyệt đối là chỉ số cực cao về bạo đạn mà hần đã từng thấy. Mạnh! Quá mạnh! Mạnh đến hần phải hoài nghi, tấm tạp phiến này đến tột cùng có phải ‘Bạo đạn’ hay không. Hần không nhận được nhìn thoáng qua Trần Mộ, đối phương tựa hồ cũng không có ý trêu cợt mình.

Có phải ‘Bạo đạn’ hay không, thử qua thì biết. Vốn là, dựa theo quy trình thông thường, hần phải giải thích một chút ý nghĩa các số liệu trên báo cáo cho khách, nhưng Chiếm Khăng tự động bỏ qua bước này. Số liệu này thật sự cao tới mức làm hần không cách nào giải thích.

“Kế tiếp, chúng ta phải tiến hành kiểm tra thực tiễn. Đại khái, kiểm tra thực hành chúng ta có thể thấy trực quan hơn, cũng dễ dàng đánh giá tổng quan tạp phiến hơn.” Jenkin giới thiệu.

Một lồng năng lượng hình bán cầu rộng ước chừng 50 mét vuông, một vị tạp tu sớm chờ ở trong đó. Xuyên thấu qua lồng năng lượng, bọn họ có thể nhìn thấy rõ hết thấy chi tiết bên trong.

Đúng lúc này, lại có một nam một nữ tiến vào gian kiểm tra.

Nữ nhân kia Trần Mộ biết, là vị tiểu thư đón khách đã tiếp đãi hần, mà một người trung niên kia thì hần không biết. Hai người thấy Trần Mộ cùng Jenkin, liền đi tới.

Jenkin giới thiệu với Trần Mộ: “Vị này ngài đã biết, nàng là phụ trách bán hàng Janet, còn vị này là Tápie tiên sinh, ông ấy là chế tạo sư cao cấp nhất của cửa hàng. Ông ấy nghe nói ngài chế tạo ra một tạp phiến rất tốt, cho nên tới xem.”

“Mạo muội tới đây, hy vọng không mang đến bất tiện cho ngài.” Tápie tươi cười mang theo chút áy náy. Janet ở bên cũng mỉm cười với Trần Mộ.

Tápie có khí chất đặc trưng của học giả, điều này làm Trần Mộ cảm thấy thoải mái, hần khoát tay áo: “Không sao.”

Ánh mắt của cả nhóm lập tức tập trung tới lồng năng lượng, mà Jenkin bất động thanh sắc đem kết quả báo cáo đưa cho Tápie.

Tápie chỉ liếc nhìn một cái, sắc mặt đại biến.

Đột nhiên, một tiếng vang lớn làm hần bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, trong lồng năng lượng là cảnh lộn xộn. Tất cả những người quan sát đều thừ ra, Jenkin, Janet, tất cả nhân viên công tác, ngay cả vị tạp tu trong trường cũng đều ngây ra như phỗng.

Bia ngăn trước mặt bọn họ biến mất không thấy, ngoài ra còn có một bia ngăn cách nó ba mét cũng biến mất. Trên mặt đất lưu lại một cái hố to đường kính ước chừng mười thước.

“Năm sao..” Jenkin vô thức thì thào.

Phòng kiểm tra thử lặng ngắt, báo cáo trên tay Tápie rơi trên mặt đất nhưng hần lại không hề phát giác.

Năm sao, uy lực của tấm tạp phiến có thể so sánh với năm sao.

Nhưng đây chỉ là bốn sao tạp phiến.

Năm sao cùng bốn sao dù chỉ hơn nhau một sao, nhưng là cách nhau một trời một vực, biểu hiện rõ nhất chính là uy lực. Bốn sao tạp phiến cùng năm sao tạp phiến có giá trị thương tổn khác biệt tới mấy lần, dù là năm sao tạp kém nhất, giá trị thương tổn của nó cũng vượt trội bốn sao tạp phiến. trong khi đánh giá một tạp phiến, đây là một điều kiện cực kỳ trọng yếu.

Ngũ đại hoa khu so với khu bình dân thì phần vinh hơn nhiều. Nhưng ngay cả là thế, tạp phiến năm sao cũng cực thừa thớt, đến giờ cũng vẫn vậy. Chỉ có tại một vài khu buôn bán khổng lồ, mới có thể thấy có bán ra tạp phiến năm sao, và chúng chủ yếu là xuất hiện trong các phòng đấu giá.

Giá cả của chúng quá đắt đỏ đến mức làm cho người khác lú lờ. những tạp tu có thực lực mà thiếu tiền như Tang Hàn Thủy, cũng chỉ có thể sử dụng tạp phiến bốn sao, mức độ trân quý của chúng có thể thấy rõ.

Song, tấm ‘Bạo đạn’ này lại phá tan bức tường nhận thức kiên cố về thứ bậc chia theo sao đã cắm rễ sâu trong lòng mọi người.

Một cái bốn sao tạp phiến, sao có thể có uy lực đáng sợ như vậy? Nhìn cái hố to có đường kính 10m trên mặt đất, mọi người chỉ cảm thấy muốn ngất, ngay cả tạp tu tiến hành kiểm tra cũng choáng váng. Bởi không chuẩn bị sẵn tư tưởng, dư âm nổ mạnh làm hấn suýt bị thương.

Chẳng lẽ đây là một tấm tạp năm sao?

433. Chương 427: 029: Bạo Đạn - ©

Janet cũng hoàn toàn ngây dại, nàng bán vô số tạp phiến, nhưng cho tới giờ chưa từng gặp qua bốn sao tạp nào cường đại như thế.

Hai người dù trong lòng rất rung động, nhưng so ra, tương đối kiểm chế, cũng không có mất đi tỉnh táo. Nhất là Janet, trong tiềm thức nàng ước lượng giá trị tấm tạp phiến này.

Nhưng Tapie thân là chế tạp sư, cơ hồ hoàn toàn mất khống chế mà hăm nhập điên cuồng.

Trời ạ! Một cái tạp phiến bốn sao, sao có thể có uy lực đáng sợ như vậy? Đồng tử hấn nở to hết cỡ, miệng thì thào.

”Sao có thể.. sao có thể..”

Đặt tay lên ngực, hấn tự ngẫm tuyệt không thể tạo ra tạp phiến như vậy, tấm tạp phiến này phá vỡ tất cả tri thức mà hấn biết về tạp phiến.

Song, kiểm tra cũng không có chấm dứt.

Kiểm tra kế tiếp, tấm ‘Bạo đạn’ này biểu diễn tính năng làm người khác sợ hãi. Hiệu suất sử dụng năng lượng cao tới mức làm mất người khác lời trông, mà tốc độ bắn, tầm bắn, tính năng điều khiển của nó đều vô cùng chói mắt.

Nó thật sự là bạo đạn sao?

Mỗi người trong lòng đều dâng lên nghi hoặc như thế. Janet cùng Jenkin cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh. Phòng kiểm tra xôn xao, mà vị tạp tu phụ trách kiểm tra cũng bị tính năng của tấm tạp phiến dọa ngất.

Lúc này vẻ bình tĩnh của Trần Mộ trong đám người vô cùng chướng mắt.

Tấm ‘Bạo đạn’ này đích xác cho hấn vui mừng không nhỏ, nhưng chỉ chút vui mừng ngạc nhiên mà thôi. Tính cực hạn của kết cấu ‘Bạo đạn’ so với “Luân” mà Trần Mộ chế tạo trước đó đều lớn hơn nhiều. Kết cấu tính năng của nó đều được ‘Tiểu hài’ tính toán tới tận cùng, phần lớn lợi hại đều từ sự tính toán kinh khủng của ‘Tiểu hài’ mang đến, hấn cảm giác được không có quá nhiều liên quan tới mình.

Uy lực của ‘Bạo đạn’ miễn cưỡng tiếp cận những tấm năm sao tạp khác. Nhưng về bản chất mà nói, nó vẫn là bốn sao tạp. So với chính thức tạp phiến năm sao có chênh lệch tương đối, càng đừng nói tới những tính phẩm trong năm sao tạp phiến như ‘Hoàng Kim Ngôn Tỏa’.

Bất quá, kết quả lúc này cũng làm hấn hết sức hài lòng. Uy lực của ‘Bạo đạn’ có thể phát huy tới mức này, hấn cũng không có cách nào soi mói. Nhưng làm hấn thấy vui nhất là đã tìm ra cách dùng ‘Tiểu hài’, đối với việc chế tạo tạp phiến mà nói, đó là một lợi khí cực kỳ hữu ích.

Buổi kiểm tra hôm nay cũng làm hấn mở rộng tầm mắt. Chuyên nghiệp quả nhiên là chuyên nghiệp, một loạt các số liệu làm hấn hoa cả mắt. Xem xét một tạp phiến hóa ra lại rườm rà như vậy. Ngẫm lại trước kia, mình chỉ thông qua cấu vắn để đánh giá một tấm tạp phiến, thủ đoạn thật qua đơn giản.

Tại nơi kiểm tra thử đo lường khoa học như thế, các tính năng của tạp phiến đều rõ ràng minh bạch. Đối với người mua mà nói, kiểm tra đo lường như vậy mới làm họ tin phục. Thế giới tạp phiến khôn cùng, thứ mình cần học còn nhiều lắm.

Kiểm tra đo lường rất cục hoàn thành, Trần Mộ cũng rất chờ mong ‘Bạo đạn’ rất cục đạt được kết quả thế nào.

Phòng kiểm tra rối loạn, mỗi người đều phần khởi, đều dài cổ chờ kết quả cuối cùng. Kết quả đánh giá cuối cùng do Jenkin tự mình đánh giá, mặt hấn ửng hồng, tay không ngừng viết.. Janet cũng cảm thấy khẩn trương, nàng có một loại dự cảm, một tạp phiên phi thường cường đại này có thể sinh ra trong cửa hàng của bọn họ.

Nàng không khỏi nhìn thoáng qua chế tạp sư mang mặt nạ kia. Mặt nạ toàn bộ màu đen, dưới hai con mắt có chữ thập màu đỏ làm tấm mặt nạ vô cùng mị lực, mà hấp dẫn nàng nhất là cặp con mắt bình tĩnh kia.

Tựa hồ, hết thấy những chuyện trước mắt cũng không vượt quá dự đoán của nam nhân này.

Chẳng lẽ vị chế tạp sư này là một vị đại sư? Janet có chút kinh hãi.

Tapie thất hồn lạc phách, tấm tạp phiên này kích thích hấn quá mãnh liệt. Janet hoài nghi Trần Mộ là chế tạp đại sư, còn hấn lại khẳng định chắc chắn, Trần Mộ là một chế tạp đại sư.

Chế tạp đại sư a! Môi hấn run lên. Lý tưởng cao nhất của hơn 80% chế tạp sư trên thế giới là trở thành một chế tạp đại sư. Mà hôm nay, hấn đã thật sự nhìn thấy được phong thái của một đại sư.

Có thể làm ra một tấm tạp phiên bốn sao có thể so sánh với tạp phiên năm sao, đây không phải đại sư thì là gì?

Hơn nữa Tapie tin tưởng, vị chế tạp sư này dù là trong giới đại sư, cũng là cường đại dị thường. hấn cũng chưa từng gặp qua chế tạp đại sư khác, nhưng nghe đồn về họ không ít, hấn chưa bao giờ nghe nói có vị chế tạp đại sư nào có thể làm tới mức này.

Kết quả rất cục xuất hiện, cả đám người xao động. Tấm tạp phiên này mang tới cho bọn họ quá nhiều kinh ngạc, bọn họ sốt ruột muốn biết kết quả cuối cùng.

Trên màn hình không ngừng xuất hiện chữ. “Bạo đạn, bốn sao, giá trị thương tổn..”

Mặc dù những người này sớm biết số liệu, nhưng vẫn phát ra lời tán thán kinh ngạc. số liệu này quá mức kinh người, mà nó lại xuất hiện tại một tấm tạp phiên bốn sao, càng làm người khác kinh hãi.

Nói đại khái, cực phẩm huyền tạp ba sao, tựa như ‘Chiết Hình Yển Ba tạp’ mà Trần Mộ chế tạo, giá trị thương tổn mà nó thể hiện mới 1502, bình thường bốn sao tạp giá trị thương tổn ước chừng 1800 tới 3000, cực phẩm bốn sao tạp đạt tới khoảng trên dưới 3500, tỉ như “Luân” mà Trần Mộ chế tạo, giá trị thương tổn cũng đạt tới khoảng trên dưới 3800, có thể nói kinh khủng.

Mà giá trị thương tổn trên 4000 là phạm trù của năm sao tạp phiên. ‘Bạo đạn’ tiến nhập hàng ngũ này thành công, đây cũng là nguyên do vì sao mọi người giật mình. Nhưng cũng không thể nói ‘Bạo đạn’ mạnh hơn ‘Luân’ cùng ‘Chiết Hình Yển Ba tạp’. ‘Bạo đạn’ dù cường đại hơn hai tấm tạp phiên kia, nhưng tiềm lực lại xa xa không bằng hai tấm kia. Tỉ như ‘Chiết Hình Yển Ba tạp’, trong tay cao thủ như Tiêu Tư, nó có thể dễ dàng đạt giá trị thương tổn 5000, thậm chí cao hơn, năng lực của tạp tu. ‘Luân’ cũng tương tự, chúng nó có không gian rất lớn để phát triển.

Tất cả tiềm lực của ‘Bạo đạn’ đều được Trần Mộ mở ra, không gian không lớn lắm. Cho nên, nó dù uy lực kinh người, nhưng đối với tạp tu am hiểu không chế cảm giác mà nói, nó cũng không thích hợp. Nhưng với Tang Hàn Thủy mà nói, lại hết sức thích hợp. Hấn cảm giác không chế không mạnh nhưng cường độ cảm giác lại kinh người. Hấn hoàn toàn có khả năng đảm nhận nhiệm vụ hỏa lực của một pháo đài.

Rất ít tạp tu lựa chọn tạp phiên như ‘Bạo đạn’. trên cơ bản, lòng năng lượng có thể ngăn cản giá trị thương tổn 3000 rất hiếm, càng đừng nói tới giá trị thương tổn 4000 mới có thể công phá. Tuyệt đại đa số tạp tu chú ý tới sự cân bằng trong uy lực và tinh chuẩn.

Nhưng là, vô luận nói thế nào, tấm ‘Bạo đạn’ đều là một tác phẩm kinh người.

“Tốc độ bắn cao nhất 10 phát/giây, tầm bắn lớn nhất 50km, hiệu suất sử dụng năng lượng ưu cấp, tính năng không chế loại ưu, độ chính xác loại ưu. Đánh giá chung: tạp phiên uy lực cường đại, tốc độ bắn kinh người, năng lượng tiêu hao so với các tạp phiên có cùng giá trị sát thương nhỏ hơn, yêu cầu đối với cường độ cảm

giác của tập tu cao, cảm giác khổng chế thấp. Đề nghị không dùng cho tác chiến đơn lẻ, thích hợp tác chiến đoàn đội, dùng cho tập tu đảm nhiệm hỏa lực chính của đoàn đội. giá thành thấp, xác suất thành công cao, thích hợp trang bị quy mô lớn. Tổng hợp điểm 8.9 điểm.”

Phòng kiểm tra thử loạn lên, tất cả mọi người bị lời bình cuối cùng kích thích. Trong mắt tập tu kiểm tra thử, mức điểm 8.9 là cao nhất mà hắn gặp qua, mà điểm số này do phụ trách Jenkin nổi tiếng nghiêm cẩn đánh giá, nó cũng đủ độ tin cậy.

Janet ngây ngốc nhìn màn hình, trước nàng dù nghĩ ‘Bạo đạn’ được đánh giá rất cao, nhưng không nghĩ tới là 8.9. Jenkin điên rồi sao? Lại cho một điểm cao như thế?

Nàng có chút tức giận, trong đầu lại suy nghĩ, làm sao để có thể làm thân với vị chế tập sư hơi khó bắt chuyện này.

Tapie lại đột nhiên kích động: “8.9 điểm sao? Jenkin, người bị chấp sao? ‘Bạo đạn’ này ít nhất cũng 9 điểm. 9 điểm!”

Jenkin cũng kích động: “Tapie tiên sinh, ngài hoài nghi năng lực của ta sao?”

“Tầm tap phiên này ít nhất 9 điểm, người biết tầm tap phiên này có ý nghĩa lớn lao thế nào với chế tập giới không? Đây là đột phá trước nay chưa từng có! Trời ạ, một tap phiên có ý nghĩa vượt thời đại, lại chỉ cấp 8.9 điểm, người nói ta không nghĩ vấn sao.” Tapie mặt đỏ bừng, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Tapie tiên sinh, thỉnh chú ý ngôn từ! ta thừa nhận đây là tap phiên vô cùng ưu tú, cho nên ta cho nó điểm rất cao 8.9. Đây là điểm cao nhất mà ta cho từ trước tới nay. Ta không cho rằng ta có chỗ nào sai lầm. Tapie tiên sinh, đây là công tác của ta, thỉnh ngài không nên tùy tiện đánh giá!” Jenkin bị chọc giận.

Trần Mộ ngọc ngác nhìn Tapie vốn tao nhã lịch sự đột nhiên cùng Jenkin vốn tỉnh táo xung đột mặt đỏ tía tai, cơ hồ phải đánh nhau. Mà hết thảy chỉ vì 0,1 điểm! điều này làm hắn dở khóc dở cười.

Hết thảy bởi tri thức nghèo nàn của hắn. Giữa 9 và 8.9 là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, mà nó thể hiện trên giá cả sẽ khác biệt mấy lần, thậm chí rất nhiều.

“Hai vị tiên sinh, trước khách nhân tôn kính, thỉnh chú ý lời nói và việc làm của mình.” Janet thật sự chịu hết nổi, cao giọng quát lên.

Hai người lúc này mới khôi phục, bắt quá vấn đề nhìn nhau.

Nhân viên bị kinh hãi lúc này mới cẩn thận mang ‘Bạo đạn’ lại. Jenkin cùng Thác Phổ Tư Đặc vẫn hục hặc như cũ. Bất đắc dĩ, Janet chỉ có từ nhân viên tiếp nhận tầm ‘Bạo đạn’. Tầm tap phiên này có thể nói là tầm ‘Bạo đạn’ cực mạnh từ trước tới nay khiến nàng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Lật qua tầm tap phiên, đột nhiên ánh mắt bị hút lại, hít thở chột không thông.

Góc bên phải tap phiên bắt ngờ viết 029; Bạo đạn -- C!

434. Chương 428: Tính Toán Của Trần Ni Đặc

Dãy số tap phiên tốt cùng tốt thế nào, nàng không biết. Nhưng là một nhân viên bán hàng chuyên nghiệp, cảm thụ trực tiếp nhất của nàng là, tất cả đều là tap phiên đáng giá. Dây số tap phiên tùy ý một tầm ba sao đều bán với giá mấy ngàn vạn, điều này làm nàng trở mắt cứng họng. Trước đây nàng tưởng rằng dân chúng khu phố cư rất nghèo, khi xem tường thuật trực tiếp mới biết, nguyên lai dân chúng khu bình dân lại giàu như thế.

Cùng từ lần trực tiếp đó, cách nhìn của nàng với khu bình dân đã thay đổi rất nhiều. Cũng có rất nhiều giống như nàng, tưởng rằng chế tập sư tốt đều ở ngũ đại hoa khu cùng kinh đô, ấn tượng của họ về khu bình dân là địa phương bần cùng và lạc hậu. Song, khi bọn hắn chứng kiến Chi Liên phu nhân cùng Giải Yến Bạch của Trung Đạt Thư Phủ, chứng kiến Tổ Trữ của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, còn có Pháp Á, đều đổ xô tới mua dây số tap phiên, bọn họ mới chợt hiểu ra, nguyên lai ở khu bình dân ngọa hổ tàng long.

Vị chế tạp sư thần bí kia vẫn không có xuất hiện, đến bây giờ cũng không ai biết hắn thực sự là ai? Nhưng thanh danh của hắn đã sớm theo dây số tạp phiến truyền khắp liên bang. Nghe nói đã có người bắt đầu thu thập cầu vôn dây số tạp phiến, hy vọng có thể biên tập nó thành danh sách. Hiện tại đã thu thập được một phần cầu vôn của dây số tạp phiến, cầu vôn này được truyền lưu rộng rãi trong giới chế tạp sư, bán chạy dị thường. Phàm là chế tạp sư thấy cầu vôn này, đều cảm thấy vô cùng sùng bái vị chế tạp sư vô danh này.

Nhưng hiện tại.. Janet cảm giác được tim mình đập nhanh thần kỳ, nhanh tới mức khó thở, miệng khô khốc. Nàng khấn trương. Nàng khấn trương hiếm thấy.

Mẹ nó, lão nương thế mà cũng khấn trương sao.

Nàng muốn mắng mình, nhưng không thể phát ra thanh âm nào. Vị chế tạp sư thần bí tới cực điểm trong truyền thuyết kia vô cùng có khả năng là vị nam tử mang mặt nạ trước mặt, làm sao không khấn trương? Trước mắt nàng, Audience bay bay như bông tuyết.

Đáng chết. Thật là nhiều tiền a.

Nàng cắn mạnh vào đầu lưỡi, đầu lưỡi truyền đến đau nhức làm cho nàng tỉnh táo lại.

“Có vấn đề gì sao?” Trần Mộ có chút kỳ quái nhìn Janet ngây ra như phỗng. Hắn hoàn toàn không nghĩ dấu hiệu trên tạp phiến của mình sẽ khiến cho đối phương có nhiều phỏng đoán như vậy. Cái dấu hiệu này là hắn thuận tay viết xuống, dây số tạp phiến chỉ được quan tâm tại Lars, nơi đó cách chỗ này đâu chỉ hơn vạn km. Hắn không cho rằng, một chuyện phát sinh trong khu bình dân, sẽ truyền tới nơi xa xôi tại ngũ đại hoa khu, hơn nữa bây giờ còn có người nhớ kỹ.

Tại Lars, hắn chế tạo hai mươi hai tấm dây số tạp phiến. ‘Luân’ trên tay Tiểu Ba là số 23, vì đáp tạ Tiêu Lập Thiên, chế tạo cho nàng 5 tấm. Tấm ‘Bạo đạn’ này hắn đánh dấu số 29. Chế tạo xong ‘Bạo đạn’, hắn không chút suy nghĩ để lại dấu hiệu. Từ điểm này mà nói, thói quen của một nhân viên kỹ thuật trên người Trần Mộ có rất nhiều.

“Không vấn đề, không vấn đề.” Janet phục hồi tinh thần, tươi cười như hoa. Dem ‘Bạo đạn’ trên tay cung kính đưa cho Trần Mộ: “Chúng ta không cần để ý tới hai tên thô lỗ kia. Đại sư tôn kính, thỉnh tới bên này.”

Đại sư? Trần Mộ phì cười. Mình khi nào được gọi là đại sư? Chỉ là bởi vì mặt nạ che đi, người khác không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, hắn cũng chẳng buồn giải thích. Tiếp nhận ‘Bạo đạn’ từ tay Janet đi theo nàng, lúc cất bước hắn mới hỏi: “Giờ là đi đâu?”

Trong mắt Trần Ny Đặc, Trần Mộ là một mô hình người hoàn toàn do Audience tạo thành. Nàng cười ngọt ngào: “Để ăn mừng ngài chế tạo thành công tấm tạp phiến kinh thể hải tặc này, chúng ta vì ngài chuẩn bị tiệc rượu khánh công. Mời đi theo ta.”

“Kinh thể hải tặc? A a, cái này cũng tính là kinh thể hải tặc sao?” Trần Mộ không cho là đúng, cười cười. Bất quá hắn cả ngày chăm chú chế tạo tạp phiến, quả thật cũng có chút đối bụng. Mặc kệ tiệc rượu là cái gì, ăn cũng phải có nha.

Đại sư quả nhiên là đại sư! Trong mắt Janet bộc lộ hết thấy sùng kính. Nghe một lời này, đã biết là nhân gia vì sao có thể kiếm nhiều tiền như vậy.

Janet bước nhẹ nhàng chưa từng có, “Audience hình người” ở bên cạnh kích thích, hiệu suất của nàng cao tới thần kỳ. Vừa đi, nàng qua thông tin tạp nhỏ giọng phân phó. Khi bọn họ tới phòng khách quý thì một bữa tiệc nhỏ gọn đã bày sẵn.

Chứng kiến thực phẩm muôn màu rực rỡ, bụng Trần Mộ nhất thời kêu lớn. Lập tức hắn cũng không chút nào khách khí, cầm thực vật trên bàn bỏ vào miệng.

Bởi vì mang mặt nạ, Trần Mộ không thể không đẩy mặt nạ lên một chút.

Tựa hồ rất trẻ a. Janet chú ý tới cằm của Trần Mộ, nữ nhân luôn hết sức miễn cưỡng với màu da. Trong lòng nàng thầm phán đoán, đối phương hẳn là không quá 35. Nghĩ tới đây, giá trị của Trần Mộ đột nhiên tăng mạnh trong lòng nàng. Gần đây, người có bản lĩnh chân chính thật ít, mà thanh niên có bản lĩnh như vậy càng hiếm. Ít thật sự là có giá trị a.

Thấy Trần Mộ ăn ngấu nghiến, con mắt Janet cười mỉa hoặc. Đến khi nàng thấy tốc độ ăn của Trần Mộ chậm lại, nàng nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, một lần nữa cười rất chuyên nghiệp.

Trần Mộ rốt cục ăn no, mà Janet sớm đã chờ ở bên liền đi tới: “Đại sư, thế nào? Có hợp khẩu vị chứ?”

“Ngon lắm.” Trần Mộ có chút hài lòng. Hắn mặc dù kinh tế dư dả hơn so với trước kia, nhưng tâm tư cơ bản đặt lên việc chế tạo tạp phẩm, chuyện hưởng thụ thật không chút tâm tư gì. Mà Janet dùng quy cách cao nhất chiêu đãi Trần Mộ, hẳn sao có thể không hài lòng? Nghe đối phương gọi mình đại sư, điều này làm hắn cảm giác có chút quái dị, nhưng rất nhanh hắn coi đây là một loại thủ đoạn. Ngắm lại người bán hàng ở cửa hàng này, không phải thường xuyên nói đại sư cái gì đó vân vân sao?

Thấy đối phương hài lòng, Janet thầm vui mừng. Có thể có được thiện cảm của đối phương, dù là một chút thiện cảm, đối với việc mình triển khai kế tiếp cũng có trợ giúp rất lớn.

“Đại sư mới tới thành Đông Thụy sao?” Janet thấy được vẻ cảnh giác, vội vàng nói: “Chế tạp sư có trình độ như đại sư sao có thể không có chế tạp thất của riêng mình chứ? Hơn nữa ta từ nhỏ lớn lên tại Đông Thụy, cũng không có gặp qua chế tạp sư lợi hại như đại sư.”

Nàng nói thầm trong lòng, ngài là chế tạp sư chế tạo dây số tạp phẩm, dù thế nào cũng không thể là người của thành phố Đông Thụy chúng ta.

“A.” Trần Mộ lúc này mới lộ ra vẻ thoải mái.

Janet nhân khi còn nóng vội rên rỉ: “Nếu đại sư hôm nay tới cửa hàng nhỏ của chúng ta, đây là duyên phận. Tấm thẻ vàng này đưa cho đại sư. Sau này đại sư tới, tất cả tài liệu cùng phí dụng đều giảm giá 30%. Từ hôm nay trở đi, ngài được hưởng thụ đãi ngộ cao nhất!”

Có chút hồ nghi, Trần Mộ nhìn thoáng qua đối phương rồi nhận thẻ vàng. Nhìn lướt qua, phía trên trừ bỏ một cấu vân dùng để phân biệt, còn lại không có cái gì.

Tặng thẻ vàng xong, Janet mới cẩn thận hỏi: “Đại sư, tấm ‘Bạo đạn’ ngài chuẩn bị xử lý thế nào?”

Thấy đối phương tựa hồ có chút nghi hoặc, Janet vội vàng giải thích: “Nếu đại sư cần tiêu thụ, cửa hàng có thể nhận loại nghiệp vụ ngày. Cửa hàng dù không phải lớn nhất thành phố Đông Thụy, nhưng có hơn 45 năm lịch sử, xem như có chút danh tiếng tại bản địa. Ngài hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề giá cả, tấm tạp phẩm này có giá trị thật lớn. Vì tổ thành ý của chúng ta, chúng ta chỉ lấy 8% làm thù lao, ngài thấy sao?”

Trần Mộ lúc này mới hiểu được ý nghĩ của đối phương, không khỏi mỉm cười nói: “Tấm tạp phẩm này ta muốn tặng người khác, không bán.”

Janet lộ rõ vẻ thất vọng ra ngoài, bất quá nàng phản ứng cực nhanh: “Không biết bốn điểm có thể đặt hàng tạp phẩm nơi đại sư không? Phương diện giá cả không thành vấn đề.”

Trần Mộ không nghĩ tới đối phương đưa ra yêu cầu này, hơi sửng sốt, nhưng hắn lắc đầu: “Ta tạm thời không nhận loại nghiệp vụ này.”

Janet lúc này đã bình tĩnh lại: “Nếu đại sư ngày nào đó có hứng thú, chúng ta tùy thời hoàn thành!” Thanh âm của nàng khiêm cung vô cùng.

Trần Mộ không để ý cười: “Ừm, nếu như ta muốn bán tạp phẩm, sẽ tìm các cô.” Nếu như không phải hắn muốn thay đổi tạp phẩm cho Tang Hàn Thủy, hẳn sẽ không nghĩ tới chế tạp. Đối với hắn lúc này mà nói, nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là nghĩ biện pháp có được Kim Ban nhuộm dịch khuẩn. Cho nên, đề cao lực chiến đấu mới là vấn đề cấp bách nhất lúc này. Về phần chế tạp, giải quyết chuyện này xong, hẳn có rất nhiều thời gian để nghiên cứu chúng chứ không phải lúc này. Huống chi, hắn hiện tại cũng không thiếu tiền.

Janet mới đưa Trần Mộ rời đi, lập tức chứng kiến Jenkin cùng Tapie nổi giận đùng đùng đi tới.

“Vị đại sư kia đâu rồi?” Jenkin vội vã hỏi, thần sắc khẩn trương.

Janet tức giận nói: “Đi rồi.”

“Đi rồi? Cô sao có thể thả vị đại sư kia đi chứ?” Tapie không thể kìm lòng, lớn giọng nói, giậm chân thờ dài. Jenkin cũng đứng bên thờ dài.

Janet liếc mắt nhìn Tapie: “Chẳng lẽ bảo ta giam hãm lại sao?”

Tapie nghe vậy nghẹn lời. Ba người bọn họ đều không có quyền đến thế. Đại sư như vậy, ai dám giam giữ? Trong số các bạn tốt của chế tập đại sư, vĩnh viễn không thiếu tập tu lợi hại. Thủ đoạn cực đoan như vậy, trừ bỏ đại tập đoàn một tay che trời, cửa hàng nhỏ như bọn họ không dám loạn dùng.

Về phỏng đoán thân phận của Trần Mộ, Janet cũng không nói cho hai người. Nàng là một phụ trách bán hàng nho nhỏ, làm sao có thể làm nhiều việc như vậy chứ. Nàng thậm chí còn không định báo cáo lên trên, nếu lần sau đối phương còn tới, phỏng đoán của mình mới có giá trị, cho nên nàng đưa cho đối phương một tấm thẻ vàng.

Có tấm thẻ vàng này, lần sau đối phương còn cần chế tạo tạp phiên hoặc cần sử dụng chế tập thất, phải hơn 70% là lại một lần nữa quang lâm cửa hàng bọn họ. Đây là điểm thông minh của Janet.

Giảm giá 30%. Lão nương là bán giá gốc rồi! Janet oán hận nghĩ.

435. Chương 429: Người Thân Bí

Đi vài phút đồng hồ, thấy chung quanh không ai chú ý tới mình, Trần Mộ tùy tiện đi vào một hiệu buôn, tìm cái toilet. Chờ khi hần trở ra, mặt nạ trên mặt đã đổi lại thành tấm mặt nạ màu trắng tuyết đen dùng ở Thái Thúc gia. Không ai lưu ý, dạo này người mang mặt nạ xuất hiện nhiều không đếm xuể.

Đi ra khỏi nhà buôn này, Trần Mộ quyết định trở về.

Di! Trần Mộ đột nhiên xoay người đảo qua phía sau, người đi đường trên phố vẫn như trước, cũng không có phát hiện nhân vật khả nghi nào. Vừa mới nháy mắt, hần nhận thấy hần bị người khác chú ý. Chẳng lẽ là ảo giác? Vừa động tâm, lập tức không chút do dự bay vút lên trời.

Trên bầu trời, muốn theo dõi người khác không phải chuyện dễ dàng. Dù sao không trung không có gì che mắt, hơn nữa năng lượng khí lưu tạp phát ra rất dễ bị phát hiện.

Vừa bay lên không, hần đột nhiên đẩy tốc độ lên cao nhất.

Quả nhiên có người.

Đảo mắt qua một điểm đen phía sau, vô luận hần biến hóa phương hướng phi hành thế nào, chấm đen nhỏ đều gắt gao đi theo sau hần. Càng làm hần cảnh giác là hần không phát hiện ra chút năng lượng chấn động nào. Chỉ bằng chiêu thức ấy, so với người của Thái Thúc gia còn lợi hại hơn nhiều, chẳng lẽ Thái Thúc gia chưa từ bỏ ý định? Lại xuất ra một tạp tu cao cấp hơn nữa?

Tốc độ của ‘Đại Nê Thu’ được phát huy tới cực hạn, nhưng đối phương vẫn thông dong đuổi theo. Trần Mộ không khỏi lắc đầu, tốc độ của ‘Đại Nê Thu’ đích xác không quá xuất sắc. Bất quá, hần tăng tốc chỉ để xác định phía sau có người theo dõi hay không mà thôi, giờ đã chứng thật, hần tự nhiên có biện pháp.

Trần Mộ hiện giờ dù không đến mức thân kinh bách chiến, nhưng lại không giống trước kia, gặp chuyện liền kích động. ‘Đại Nê Thu’ dù phương diện tốc độ không chiếm ưu thế, nhưng tính năng biến hướng lại vượt trội mà không tạp phiên nào có thể vượt qua. Đương nhiên, sự thực có như vậy hay không Trần Mộ cũng không biết, cho tới giờ hần còn chưa gặp qua.

Cảm giác vừa động, thân hình Trần Mộ lập tức trầm xuống, bỏ nhào xuống dưới.

Tốc độ của hần vốn nhanh, thanh thế lao xuống có chút dọa người.

Hưu!

Kiến trúc trên mặt đất kịch liệt phóng đại nhưng hần vẫn bảo trì tỉnh táo như cũ. Hần thậm chí có thể chứng kiến vẻ mặt khiếp sợ của đám người dưới đất. Một ít tạp tu phi hành gần mặt đất thấy khác thường, cuống quýt dời qua một bên.

Mỗi thành phố, phi hành gần mặt đất đều phải nghiêm cấm hạn chế tốc độ. Phi hành gần mặt đất tốc độ quá cao cực dễ phát sinh tai nạn giao thông. Nơi này quá gần mặt đất, một khi sát sinh tai nạn giao thông thì quá nguy hiểm. Hơn nữa khi phi hành gần mặt đất, khoảng không phi hành không lớn, phi hành tốc độ cao khiến khí lưu không ổn định, là ẩn họa cho an toàn.

“Chó chết. Tên này điên rồi sao?” một vị tạp tu né qua bên, mắng lớn.

Lời còn chưa dứt, hần chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng người bay lướt qua mặt hần. Tốc độ phi hành cao mang đến khí lưu làm hần suýt mất khống chế. Chờ lúc hần vất vả ổn định thân hình, đối phương sớm đã biến mất.

“Phi, người chờ hóa đơn phạt đi. Phạt chết người!” trong miệng vẫn oán hận, lời còn chưa dứt, lại một tiếng hừ.

Trước mắt hần lại hoa lên, thân hình vừa mới ổn định lại bị một dòng khí lưu cường đại đẩy làm hần suýt mất thăng bằng.

Cảnh vật trước mắt Trần Mộ không ngừng biến ảo, cho dù bay dưới thấp, tốc độ phi hành của hần cũng không chút giảm bớt. Tại khu vực nhỏ hẹp phi hành tốc độ cao, lại cần phải liên tục né tránh các tạp tu trước mặt, tránh né các kiến trúc bất quy tắc, độ khó có thể tưởng tượng.

Về mặt Trần Mộ sau mặt nạ lạnh lùng, phi hành như vậy hần cần toàn lực chú ý, nếu như có một chút sai lầm, kết quả sẽ thê thảm vô cùng. Nhà cao tầng san sát, đây là một hoàn cảnh thật tốt để chạy thoát. Mặc dù không biết người đuổi theo phía sau rốt cục là ai, nhưng có thể khẳng định, thực lực của đối phương rất mạnh.

Trần Mộ tựa như một con lươn vô cùng trơn trượt, bay qua lại giữa các tòa nhà cao tầng linh hoạt vô cùng. Mà ngay cả tạp tu phụ trách trị an cũng không dám tiến tới ngăn trở. Bọn họ đều là một đám người lọc lõi, người nào có thể dây vào, người nào có thể không dây, bọn họ liếc mắt liền có thể nhìn ra.

Năm phút đồng hồ trôi qua, tâm Trần Mộ trầm xuống. Năm phút đồng hồ, hần dùng toàn lực cũng không có cách nào thoát khỏi vị thần bị tạp tu. Tệ hơn nữa là hần hiện tại không biết mình ở phương nào, nếu không, hần dẫn đối phương tới Thái Thúc gia, ở đó có Weah, có vấn đề gì cũng dễ giải quyết.

Mồ hôi lạnh thấm ra từ trán thường sẽ rất nhanh bị khí lưu thổi khô, nhưng lưng Trần Mộ đã ướt đẫm. Trong tầm mắt dù không thấy rõ đối phương, nhưng cảm giác bị tập trung vẫn không có biến mất. Trần Mộ biết, tên kia ở ngay phía sau. Đối phương biểu hiện ra tài giỏi có thừa, làm cho hần tràn đầy hàn ý. Trừ phi đối phương là tạp tu am hiểu phi hành kỹ năng, nếu không, thực lực của đối phương tuyệt đối cao hơn mình một bậc.

Hần hiện tại tin tưởng tạp tu ở phía sau tuyệt đối không phải người của Thái Thúc gia, Thái Thúc gia nếu có cao thủ như vậy, tuyệt đối sẽ không giấu diếm. Chẳng lẽ là của cửa hàng mới vừa rồi? Không đúng, cảm giác theo dõi vừa mới xuất hiện.

Đối phương chẳng lẽ nhận thức mặt nạ trên mặt mình? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu rồi chợt biến mất nhưng dù thế nào cũng không thể xua tan được. Trước khi hần thay đổi mặt nạ, hần không có cảm giác bị theo dõi.

Khoảng cách song phương, từ đầu tới giờ không có bất cứ biến hóa gì. Trần Mộ cắn răng, liều mạng thúc giục cảm giác, đồng thời vất óc tìm kiếm lai lịch người này.

Cao thủ thực lực kinh khủng như thế, tuyệt sẽ không là hạng người vô danh. Nhưng ai lại nhận ra mặt nạ của mình? Vậy là ai? Mặt nạ của mình là tiểu Bộ Mặc lặng lẽ vào thành mua trước khi tiến vào thành phố Đông Thụy. Nếu đối phương thật sự nhận ra mặt nạ của hần, vậy chuyện xảy ra ở khoảng này. Sau khi vào thành, bọn họ liền gặp Thái Thúc Anh.

Cao thủ cấp bậc như thế, cho dù gia tộc giàu có suy vong như Thái Thúc gia cũng khó có khả năng nuôi dưỡng.

Vậy là ai?

Đột nhiên, Trần Mộ nghĩ tới vị cao thủ thần bí theo dõi bọn họ suốt từ Trát Nhĩ Kiền tới Đông Thụy.

Chẳng lẽ là hắn?

Vị cao thủ thần bí này cực kỳ bí ẩn, phiêu hốt bất định, ngay cả Weah cũng không có cách phán đoán ra vị trí chuẩn xác của hắn. Nhưng cái loại cảm giác bị nhìn trộm này vẫn kéo dài từ Trát Nhĩ Kiền tới Đông Thụy, thẳng tới khi bọn họ tới Đông Thụy thì tựa hồ biến mất.

Chẳng lẽ đối phương vẫn không rời đi? Ý nghĩ này xuất hiện, Trần Mộ rốt cục không ngăn nổi mồ hôi lạnh. Hiện tại ngẫm lại, chính là đối phương, lúc đó rời đi cũng có khả năng nhìn thấy tầm mắt nà này rồi.

Cố gắng trấn định, Trần Mộ phi hành không chút rối loạn. Nếu phỏng đoán của mình là thật, vậy trung tâm của vấn đề chỉ có hai: Hắn là ai? Mục đích của hắn là gì?

Đột nhiên gặp một vị tạp tu cường đại hơn mình rất nhiều lần, đối phương xem ra cũng không quá hữu hảo, không ai không khẩn trương. Thực lực cường đại của đối phương như một ngọn núi đè trên đầu hắn, tùy thời có thể ép xuống đè bẹp hắn. Trước kia đụng tới một vài tạp tu cường đại, hắn ít nhất có thể chạy thoát, không tưởng gặp phải vị tạp tu này, hắn ngay đến cả cơ hội trốn thoát cũng không có.

Đáng chết!

Không có Weah, hắn phải tự mình đối mặt, loại áp lực kinh khủng này quả thực có thể làm kẻ khác điên mất, nhưng hắn không có điên, hắn vẫn càn kiệt toàn lực để đại não vận chuyển tốc độ cao. Dưới áp lực của sự sợ hãi kích thích, ý nghĩ của hắn tỉnh táo chưa từng có, tựa như tất cả các tòa nhà đang vùn vụt bay qua trước mặt trở nên chậm một chút.

Trong mắt hắn đột nhiên hiện ra một tia tỉnh ngộ.

Đối phương rất mạnh, mạnh tới mức mình không có cơ hội chạy trốn. Điều này đồng nghĩa với việc, nếu đối phương muốn giết chết mình dễ như trở bàn tay. Nhưng, đối phương cũng không có làm như vậy! Như vậy nói rõ đối phương không có ác ý.

Mục đích của đối phương là gì, hắn không hề có chút đầu mối, nhưng từ điểm phán đoán này vậy là đã đủ.

Hắn bỗng chốc dừng lại giữa không trung, xoay người, lẳng lặng chờ đối phương xuất hiện. Hắn trong lòng có chút hồi hộp, nhưng vẫn giữ được trấn định. Mặc dù hành vi này rất hợp lý, nhưng làm như vậy vẫn cần có dũng khí.

Vù!

Một bóng người tựa như từ không khí xuất hiện trước mặt Trần Mộ. Mặc dù sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Trần Mộ vẫn không nhịn được giật nảy mình. Tốc độ cùng kỹ xảo kinh khủng như vậy, mình tuyệt đối không có nửa phần cơ hội.

Đối phương có thân hình cao to hùng vĩ, đứng giữa không trung, trên mặt đeo mặt nạ màu nâu, cặp mắt lộ ra thâm trầm như biển.

“Sao không chạy nữa?” Thanh âm của hắn trầm trầm già nua, mang theo ý tứ cười nhạo, cặp mắt sáng quắc không lộ chút hỉ nộ.

Vừa nghe thanh âm này, Trần Mộ phán đoán tuổi tác của đối phương ít nhất đã năm mươi tuổi trở lên. Hắn lúc này mới chú ý, mái tóc đối phương đã chuyển sang hoa râm rồi.

Hắn thản nhiên nói; “Chạy không thoát, tự nhiên không chạy.”

“Ha ha, không tồi, ngươi thật ra rất thú vị.” Đối phương dù nói cười, nhưng con mắt không chút tiêu ý.

“Không biết tiền bối có gì phân phó? Xin nói rõ.” Trần Mộ thi lễ, muốn một lời cho rõ, nhưng cung kính cùng lễ phép là phải có. Hắn không phải loại thể gia đệ tử kiệt ngạo bất tuân, lúc nào cần phải hạ mình, hắn cũng không có cảm giác mất tự nhiên.

Lão đầu hiển nhiên không ngờ được Trần Mộ lại trực tiếp như vậy, trầm ngâm chốc lát, rồi hỏi một vấn đề không chút liên quan: “Người cùng Liên Bang Tổng Hợp học phủ có thù oán gì không?”

“Liên Bang Tổng Hợp học phủ?” Trần Mộ có chút khó hiểu. Hắn không phải giả bộ, đột nhiên bị hỏi vấn đề này hắn có chút trở tay không kịp. Hắn mặc dù không hợp với Liên Bang Tổng Hợp học phủ, nhưng nếu là bảo thù hận, hắn thật là nói không ra nguyên cớ.

Tạp phiên thần bí? Khó có khả năng! Liên Bang Tổng Hợp học phủ căn bản không biết hắn có trong tay tấm tạp phiên thần bí! Nhưng là, tại sao mình lại chán ghét Liên Bang Tổng Hợp học phủ như vậy? Cần thận nghĩ lại, tựa hồ là lần ở Lars suýt nữa bị diệt, còn gì nữa? Hắn không thích tác phong của Đường Hàm Phái, còn cảm thấy cảnh giác đối với người này. Còn gì nữa? Hắn đối cách làm của Lục Đại cường thế ép người là chán ghét từ trong nội tâm.

436. Chương 430: Trò Đùa Gì Vậy?

“Đạo bất đồng, bất chung mưu..” Lão đầu sững sốt, trong miệng lầm bầm những lời này, đột nhiên cất tiếng cười to: “Ha ha, nói đúng! Đạo bất đồng bất chung mưu!” Lúc này hắn nhìn Trần Mộ có chút thương thức: “Không nghĩ tới, người tuổi nhỏ như vậy mà có thể nhìn thấu triệt.” Con mắt lộ ra sau mặt nạ hơi híp lại, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên lợi hại như kiếm: “Tiểu tử, vậy người theo đuổi cái gì?”

Sát khí của đối phương làm Trần Mộ nhất thời rung mình, vị cao thủ trước mắt không phải cao thủ học viện phái gì. Hắn tựa hồ có thể ngửi được mùi máu tươi trong không khí, hơi thở bạo ngược khát máu, không có trải qua nhiều năm giết chóc thì không thể hình thành. Hơn nữa vị thần bí tạp tu này tính tình thay đổi thất thường, người như thế không thể nói chuyện đạo lý được.

Bất quá chuyện đã tới mức này, Trần Mộ cũng chỉ kiên trì trả lời: “Sinh tồn, sống tốt, làm việc mình thấy hứng thú.”

Sát khí mới rồi lạnh thấu xương bỗng chốc biến mất không thấy tăm hơi, đối phương lâm vào im lặng. Những lời Trần Mộ vừa nói tựa hồ chạm tới suy nghĩ của hắn, ánh mắt hắn bỗng rung động.

Trần Mộ không dám coi thường vọng động, thực lực song phương thực sự chênh lệch quá xa. Lão đầu thần bí trước mắt cho hắn cảm giác áp lực, mãnh liệt như lúc hắn đối mặt Weah. Chỉ là, hơi thở của lão đầu thần bí còn có thêm khát máu cuồng nhiệt, có thêm biến hóa vô thường, làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm hơn nữa.

“Hừ, nằm mộng giữa ban ngày. Bị bọn súc sinh Liên Bang Tổng Hợp học phủ chú ý, người chỉ có con đường chết.” Ánh mắt lão đầu thần bí nhu hòa vài phần, hừ lạnh một tiếng. Trần Mộ bỗng dưng cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, luồng hơi thở thủy chung áp chế hắn bỗng nhiên biến mất.

Trần Mộ trầm kinh hãi. Chỉ bằng vào khả năng khống chế hơi thở tự nhiên tùy tâm như vậy, thực lực của lão đầu thần bí tuyệt đối là nhất lưu trong liên bang. Cao thủ như thế này Trần Mộ gặp được, chỉ có Weah, ma quỷ nữ, Đường Hàm Phái, Thanh Thanh, Tiểu Nguyên, Tiêu Tư, lẻ tẻ vài người. Weah cùng ma quỷ nữ lai lịch không rõ, nhưng mấy người kia ai không phải là tạp tu hàng đầu liên bang?

Bị một vị tạp tu cấp bậc cao như thế nhìn trúng, Trần Mộ không biết mình nên coi đó là vinh quang hay bất hạnh. Nhưng hắn cho tới giờ còn không hiểu được ý đồ của vị tạp tu này, đối phương nhìn qua cũng không có ác ý.

Những lời này của đối phương làm Trần Mộ không rõ: “Liên Bang Tổng Hợp học phủ nhìn trúng ta sao? Bọn họ nhìn trúng cái gì ở ta?”

Lão đầu thần bí không nhịn được nói: “Lão tử làm sao biết được? Liên Bang Tổng Hợp học phủ nhìn trúng người. Không phải Thiên Vân tìm người phiền toái đó sao?”

Trần Mộ mắt tròn xoe: “Sau lưng Thiên Vân là Liên Bang Tổng Hợp học phủ?” Thiên Vân tìm hắn phiền toái thực ra có nguyên nhân rõ ràng. Hắn giết mấy đội trưởng của người ta, người ta không tìm hắn phiền toái mới là lạ! Chỉ là, sau lưng Thiên Vân không ngờ là Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Tin tức này thật sự ngoài dự tính của hắn.

Trước, hắn cùng Bagnell, Hề Bình thảo luận, cảm thấy hành động của Thiên Vân thật không hợp lẽ thường. Hiện tại biết sau lưng Thiên Vân là Liên Bang Tổng Hợp học phủ, chuyện thoảng cái trở nên hợp lý. Ý nghĩ

của hắn cũng trở nên rõ ràng, Sương Nguyệt Hàn Châu đang chuẩn bị chuyện gì hắn đã sớm nghe. Pháp Á, Liên Bang Tổng Hợp học phủ hoặc các thế lực khác cùng ngăn cản kế hoạch của Sương Nguyệt Hàn Châu. Rất nhiều điều trước đây hắn chưa rõ, lập tức sáng tỏ.

“Tiểu tử, phát ra cảm giác của ngươi để lão tử nhìn chút.” Lão đầu thần bí đối với việc Trần Mộ tại sao bị Thiên Vân chú ý cũng không cảm thấy hứng thú, mà đem sự chú ý đặt ở vấn đề khác.

Cảm giác? Trần Mộ rung mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn phóng thích cảm giác.

“Quả nhiên!” Lão đầu thần bí thanh âm lộ ra sự vui sướng, đột nhiên lại nhíu mày: “Không đúng. Vẫn không cùng một loại.” Nói xong những lời này, hắn lại lộ vẻ suy tư.

Chẳng lẽ cảm giác của mình có chuyện? Trần Mộ nhất thời có chút khẩn trương. Việc rèn luyện cảm giác của hắn, ngay từ đầu tới giờ, cơ hồ đều là hắn mò mẫm lung tung mà ra. Hắn hiện tại cũng không biết cảm giác của mình có vấn đề hay không. Cho nên, khi lão đầu thần bí nhíu mày, Trần Mộ lập tức khẩn trương.

Qua hồi lâu, lão đầu thần bí mới thôi trầm tư, lắc đầu tự nhủ: “Có chút giống, nhưng có chút không giống.”

Liên quan tới cảm giác, Trần Mộ xưa nay bảo trì bình thản cũng không thể kiềm chế, cẩn thận hỏi: “Tiền bối, có phải cảm giác của ta có chuyện?”

“Có chuyện?” Lão đầu thần bí hồi phục tinh thần, cười lạnh: “Đương nhiên có chuyện. Cũng không biết người học được phương pháp rèn luyện cảm giác từ nơi nào, rối tung rối mù, rất nhiều vấn đề. Người hiện tại cảm giác còn yếu, không có cảm giác, chờ người sau này cảm giác mạnh, muốn khóc cũng không kịp.”

Trần Mộ vừa định thỉnh giáo, lão đầu thần bí đã lộ vẻ bất mãn; “Hừ, hai cái tạp tu yếu như vậy cũng đánh người thảm hại như vậy? Lãng phí cảm giác. Vô dụng!”

Hắn bị mắng té tát Trần Mộ cũng không để ý. Trong lòng hắn cười khổ, chính mình lấy một địch hai, có thể thủ thắng đều là kỳ tích, thế mà hiện tại lại còn bị mắng là vô dụng. Bất quá, hắn lại để ý tới tai họa ngầm mà lão đầu thần bí nói tới, điều này làm hắn hải hùng khiếp vía. Tạp tu sợ hãi nhất không phải là bị thương, mà là cảm giác xảy ra vấn đề. Cảm giác một khi xảy ra vấn đề là đả kích trí mạng với tạp tu. Hơn nữa là nguy hiểm sống còn. Tạp tu bình thường căn bản không hiểu được sự ảo diệu của cảm giác. Cả liên bang, người có thể xưng là am hiểu cảm giác chỉ đếm trên đầu ngón tay. Muốn những người này thay mình giải quyết vấn đề, vậy so với trúng số xổ còn khó hơn nữa.

Giải thích của cao thủ đã là khó gặp, hơn nữa đối phương tựa hồ có ý chỉ điểm, Trần Mộ làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, vội vàng cung kính nói: “Tiền bối, cảm giác của ta đây là đánh bậy đánh bạ luyện thành, thỉnh tiền bối vui lòng chỉ điểm.”

Lão đầu thần bí lại hừ lạnh: “Chỉ điểm, dựa vào cái gì chỉ điểm người?”

Trần Mộ không nói được gì, chẳng lẽ ngài theo dõi ta mấy ngàn km là nhàn hạ đến mức rồi hơi? Đương nhiên, lời này không thể nói, hắn chỉ có thể thành thật nói; “Tiền bối có gì phân phó, xin cứ nói rõ.”

Đối với lời của Trần Mộ, lão đầu thần bí có chút hài lòng: “Tiểu tử ngươi quả nhiên có chút đầu óc. Giúp người giải quyết tai họa ngầm cũng chỉ là gơ tay nhắc chân với lão tử, trừ cái này ra, lão tử có một ít kỹ nghệ cũng có thể dạy người. Nhưng đây cũng không phải cho không người.”

Trần Mộ thoáng cảnh giác, đối phương ra giá cao như vậy, vậy yêu cầu khẳng định sẽ không nhỏ, mặt hắn bình thản nói: “Xin tiền bối cứ nói.”

“Tốt, tốt, tuổi còn trẻ, nhưng đủ bảo trì bình tĩnh.” Lão đầu thần bí gật đầu, dừng lại một hồi, thản nhiên bỏ lại một câu.

“Không có chuyện gì lớn cả, ta chỉ muốn người đánh bại một người.”

“Đánh bại một người? Ai?” Trần Mộ tò mò hỏi.

“Đường Hàm Phái.”

Cảm giác đầu tiên của Trần Mộ là lão già này điên rồi. Cảm giác thứ hai là mình bị điên rồi, cảm giác thứ ba là thế giới này đều điên rồi.

Nói đùa gì vậy? Đường Hàm Phái? Tên kia là ai? Hiện tại tập tu đệ nhất thiên hạ, được xưng là tuyệt thế tập tu có thể thay đổi cả liên bang! Lập kỷ lục là người trẻ nhất nhập tứ cấp cảm giác. Được trời bảo lãnh, chưa từng chiến bại, người chèo lái Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Tâm trí, mưu lược, thực lực không chỗ nào mà không mạnh tới cực điểm, mạnh tới cơ hồ không phải là nhân loại.

Trên đời này có hay không người có thể đánh bại hắn? Có lẽ có, nhưng tuyệt đối không phải chính mình. Người này ngay cả Weah cũng cho là cường giả.

Mình là ai? Một kẻ mấy năm trước còn phải chế tạo thể năng lượng một sao để kiếm sống, một kẻ nghèo mạt rệp ăn không no mặc không ấm. Hiện tại cũng chỉ là một chế tập sư kiêm tập tu nửa mùa không được đào tạo có hệ thống.

Để mình đi khiêu chiến, không, nhầm rồi, là đánh bại, đánh bại thiên hạ đệ nhất nhân được người khác ngưỡng mộ, đây không phải là chuyện khôi hài sao?

Trần Mộ muốn mở miệng cũng không thể mở miệng, cái giá này cũng quá hiểm ác. Hắn cho tới giờ chưa từng thấy cái giá trên trời như vậy. Làm sao mình có đủ vốn để trả một cái giá trên trời như vậy chứ?

“Sao? Tưởng ta nói đùa sao?” Lão đầu thần bí mắt nhú lại, sát khí bạo ngược lại một lần nữa áp chế Trần Mộ không thể động đậy. Trần Mộ đơn giản cầm miệng, thân thể kiệt lực chống cự luồng sát khí kinh người.

“Đường Hàm Phái là thiên tài.” Lão đầu thần bí cũng không có tức giận, liếc nhìn Trần Mộ, thu lại sát khí, thần nhiên nói: “Chuyện đặc ý nhất đời Pafuchake là thu được một đệ tử như vậy. Hắc hắc, bất quá, hắn đại khái cũng không tưởng tượng được, mình có một ngày bị đệ tử khổ tâm bồi dưỡng đoạt đi vị trí hiệu trưởng.”

Trần Mộ im lặng, ngữ khí lão đầu thần bí rất đậm, nhưng lời nói ra lại có mùi vị làm kẻ khác hãi hùng khiếp vía.

“Pafuchake cũng là một nhân vật, đáng tiếc còn kém xa Đường Hàm Phái.” Lão đầu thần bí lắc đầu thở dài, ánh mắt lộ ra vẻ nhớ lại xa xăm, ngữ khí chợt nghiêm lại: “Đừng tưởng rằng ta nói giỡn. Đường Hàm Phái rất mạnh, nếu hắn sinh sớm hai mươi năm, hừ hừ, lão tử sao phải tìm người.” Một câu cuối cùng, tràn ngập không cam lòng cùng bạo ngược.

“Ngài có cừ oán với Liên Bang Tổng Hợp học phủ?” Trần Mộ không nhịn được hỏi, trong ngôn ngữ của lão đầu thần bí lộ rõ vẻ oán hận với Liên Bang Tổng Hợp học phủ.

“Thù hận? ha ha!” lão đầu thần bí cười lớn, tiếng cười đột nhiên nghẹn lại, hắn cúi đầu, uy nghiêm cười với Trần Mộ: “Lão tử tên Caesar.”

Caesar? Tên này có chút quen tai! Trần Mộ xác định mình đã nghe qua tên này, nhưng hồi lâu khó có thể nhớ.

Caesar.. Caesar..

Caesar. Vật Luyện Pháp Tắc. Trong đầu Trần Mộ đột nhiên được một luồng linh quang chiếu sáng, cái tên tràn ngập giết chóc. Hắn bừng tỉnh đại ngộ, khó trách lão đầu thần bí có oán hận sâu như thế với Liên Bang Tổng Hợp học phủ, hắn hóa ra là Caesar. Vị truyền kỳ tập tu thủy chung sống trong giết chóc, vị tập tu xuất thân Liên Bang Tổng Hợp học phủ, nhưng lại trở thành địch nhân mà Liên Bang Tổng Hợp học phủ kiêng kỵ nhất.

Trần Mộ rất cục hiểu, tại sao sát khí của đối phương lại cuồng bạo cùng khát máu như vậy. Cuối cùng cũng biết, tại sao đối phương lại đưa ra điều kiện vô cùng hoang đường như vậy.

Nhưng là, không phải đồn đại Caesar chết rồi sao?

Nếu như không phải trước kia hắn bị lầm tưởng là tu luyện Vật Luyện Pháp Tắc, Trần Mộ cũng không biết cái tên Caesar này. Mặc dù là một cái tên hết sức xa lạ, nhưng ngầm lại chiến tích huy hoàng của Caesar, liền đủ nói rõ thực lực của hắn cường đại tới mức nào.

Một người cường đại như thế, vô duyên vô cớ theo dõi mình mấy ngàn km chỉ vì muốn chuyên tâm cấp cho mình nhiều chỗ tốt như vậy?

Hắn không tin.

437. Chương 431: Tây Trạch

Ceasar không hề cố kị phóng thích sát khí, cả con đường sớm không còn bóng người. Tại năm đại hoa khu, không phải mọi người đều là tạp tu, nhưng mỗi người đều từ nhỏ luyện tập cảm giác. Sát khí dày đặc như vậy, hơi thở bạo ngược như vậy, mọi người đã sớm bị dọa chạy. Mà ngay cả tạp tu phụ trách trị an cũng thức thời tránh thật xa. Khu phố to như vậy, cư nhiên chỉ còn lại hai người Trần Mộ và Ceasar.

Cách bọn họ ít nhất 2km, tạp tu của sở cảnh sát tập trung cùng một chỗ.

“Yên nào, hai tên điên này từ chỗ nào chui ra vậy? Không thấy nghe nói thành phố Đông Thụy chúng ta có nhân vật cỡ này à!”

“Đúng vậy, sát khí mạnh như thế, phải giết bao nhiêu người à!”

“Cường giả quả nhiên là cường giả, quả nhiên là đủ cần quấy!”

Ngay lúc bọn họ đang thì thầm, đột nhiên có người nói nhỏ: “Thủ lĩnh tới!” Lần này, mọi người lập tức câm miệng, lưng thẳng tắp, đứng thành một đội.

Trên bầu trời, một vị tạp tu mặc chiến đấu phục tiêu chuẩn của sở cảnh sát từ trên không hạ xuống, hắn là Vinh Minh - đội trưởng đội cảnh sát thành phố Đông Thụy. Vinh Minh mặt vuông, lông mày đen đậm thô to, anh khí bức người. Có thể ở tuổi 35 leo lên vị trí này, vô luận thực lực cá nhân hay cách xử thế của Vinh Minh, đều tương đối cao.

Hắn từ lúc hạ xuống, không để ý tới thủ hạ đang đứng nghiêm trang, mà có chút kinh nghi nhìn hai người xa xa trên phố.

“Là hai người này sao?” Hắn hỏi, con mắt không dời khỏi hai người. Hôm nay hắn vừa vặn đến khu phụ cận làm việc, kết quả chợt nghe thủ hạ báo cáo, có siêu cấp cường giả xuất hiện, hắn lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Tiểu đội trưởng của tiểu đội này vội vàng trả lời: “Đúng vậy, thủ lĩnh. Chúng ta nhận được báo động nói có hai người phi hành siêu tốc gần mặt đất, suýt nữa tạo thành tai nạn giao thông, cho nên chạy tới đây. Sau đó chứng kiến hai người này. Vị tạp tu mang mặt nạ màu nâu chính là người phóng thích sát khí, vị tạp tu mang mặt nạ màu trắng cùng vị kia có quan hệ không rõ. Hai người có kỹ xảo phi hành hết sức cao minh, cũng không có bày ra thực lực ở phương diện khác.”

Nhìn chăm chú vào hai người mang mặt nạ ở xa xa. Khoảng cách xa như vậy, không thể nghe rõ đối phương nói gì. Nếu như thủ hạ phán đoán chính xác, vậy nếu sử dụng tạp nghe trộm, rất dễ bị đối phương phát hiện. Tạp tu cao thủ tính tình bạo ngược, là đối tượng mà tạp tu ở sở cảnh sát không muốn đắc tội. Sở cảnh sát dù phụ trách trị an, nhưng lực chiến đấu kém quá nhiều so với quân đội, tạp tu cao thủ chính thức cho tới giờ đều không để mắt tới bọn họ.

Còn có cái mặt nạ đáng chết kia! Vinh Minh thầm nguyên rủa Kiều Nguyên không biết bao nhiêu lần. Không có trận đại chiến của tên kia, sao có thể khiến phong trào mang mặt nạ lưu hành như bây giờ? Phong trào mặt nạ lưu hành, đối với sở cảnh sát mà nói, là chuyện cực kỳ tồi tệ, độ khó của công việc thoắt cái tăng lên rất nhiều. Người mang mặt nạ càng nhiều, không thể nghi ngờ, đối với trị an của thành phố là tai họa ngầm to lớn.

Là một tạp tu cảm giác đạt tới thất cấp, hắn tự nhiên có thể nhìn ra hai vị tạp tu này có bao nhiêu nguy hiểm. Bất cứ sự coi thường vọng động nào cũng mang đến cho bọn họ tai họa diệt vong. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cười khổ. Sở cảnh sát nhìn qua là phong quang, kỳ thật chỉ bất quá là cầu sinh tồn ở giữa những kẻ hổ mà thôi.

Ánh mắt của hắn tập trung vào vị tạp tu mang mặt nạ màu nâu. Đối phương tựa hồ chú ý tới hắn, liếc mắt về phía bên này, dù là cái liếc mắt, Vinh Minh bỗng sinh cảm giác hãi hùng khiếp vía. Thầm kinh hãi! Tuyệt không thể cùng người này là địch! Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy sinh trong đầu Vinh Minh.

Trầm ngâm chốc lát, hần phân phó: “Không nên chọc giận bọn họ. Còn nữa, các người đi thăm dò, nhìn xem có thể tra ra lai lịch của hai người này không.”

Kỳ thật trong lòng hần cũng biết rõ, đây chẳng qua là phí công, cả hai người đều mang mặt nạ, không biết tướng mạo của bọn họ, căn bản không thể tra ra.

Vinh Minh đột nhiên tâm động, bổ sung một câu: “Ghi nhớ kiểu dáng mặt nạ của bọn họ, sau đó thăm dò là cửa hàng nào bán. Còn có, chú ý thể gia nào gần nhất chiêu mộ tạp tu mới. Có kết quả lập tức báo ta.”

“Rõ.”

Lại liếc nhìn hai người kia một cái, Vinh Minh không muốn sinh sự, phát tay ra lệnh: “Rút lui.”

Ceasar lạnh lùng nhìn Trần Mộ: “Lão tử cũng không muốn nói nhảm với người. Người đáp ứng cũng được, không đáp ứng cũng được. Tiểu tử, chớ cho rằng người có cao thủ bên người lão tử không thể giết người. Hừ hừ, lão tử không cần động thủ, chỉ cần nói người luyện tập Vật Luyện Pháp Tắc, không cần lão tử ra tay, người chờ Liên bang Tổng hợp học phủ đuổi giết đi.”

Trần Mộ nhú mày, nhưng vẫn bảo trì tỉnh táo: “Ngài tại sao không tự mình đi tìm Đường Hàm Phái?” Đây cũng là điểm Trần Mộ nghĩ không ra, thực lực của Ceasar cường đại hơn mình quá nhiều, chính hần không đi, sao lại đặt hy vọng ở một tạp tu nữa vời như mình. Điều này không phù hợp!

Lời của Trần Mộ như chọc vào nỗi đau của Ceasar, ánh mắt lão biến lạnh, sát khí bộc phát, đột nhiên hơi thở bạo ngược che trời phủ đất áp bức Trần Mộ đến không thở nổi.

Sự bá đạo của Ceasar khiến huyết tính cùng quật cường trong Trần Mộ bị kích thích ra. Hần kêu một tiếng đau đớn, cũng không nói lời nào, cảm giác điên cuồng vận chuyển, không chút né tránh, trực tiếp đối chọi với sát khí của Ceasar.

“Chỉ bằng chút bản lĩnh của người cũng dám phô trương?” Ceasar nhếch miệng cười, hàn ý trong mắt càng tăng, tất cả sát khí không chút thu liễm, hết thấy phóng ra.

Vinh Minh đang định rời đi đột nhiên dừng chân, hần không thể tin quay mặt lại, sợ hãi nhìn hai người trên đường, mặt không còn chút máu. Vài giây sau, hần phục hồi tinh thần, kinh hãi hoảng hốt bỏ chạy.

Do dùng sức quá mức, môi Trần Mộ bị cắn đến trắng bệch, sắc mặt rất khó coi, mồ hôi hột từ trán chảy xuống rơi tí tách trên mặt đất. Sát khí kinh khủng len lõi khắp nơi. Cảm giác kinh người của Ceasar, mỗi điểm biến hóa dù rất nhỏ, bất cứ điểm chấn động nào, đều là một trận cuồng phong, mà Trần Mộ là con thuyền nan phiêu diêu trong đó, tùy thời có thể tan vỡ.

Trần Mộ chưa từng nghĩ tới, có người có thể vận dụng sát khí tới lô hỏa thuần thanh như vậy. Nhất là Ceasar đem sát khí hòa trộn với cảm giác, tổ hợp của hai loại vô hình vô chất này, có được hiệu quả không phải đơn giản là 1+1=2.

Sát khí của Weah cũng rất kinh khủng, nhưng đơn thuần hơn rất nhiều.

Thời gian trôi qua từng chút một, bộ dáng Trần Mộ vẫn như cũ thê thảm vô cùng, nhưng thủy chung không có sụp đổ. Trong mắt Ceasar hiện lên dị sắc, sự dẻo dai của Trần Mộ vượt quá dự tính của lão. Đây là độc môn bí kỹ của lão, đã chôn vùi không biết bao nhiêu tạp tu, trong đó có rất nhiều tạp tu cường đại hơn Trần Mộ. Nhưng Trần Mộ lại cứng rắn đối chọi được, mặc dù nhìn qua có chút miễn cưỡng.

Lại qua vài phút, Trần Mộ vẫn không có dấu hiệu chịu thua. Ceasar càng lộ vẻ kinh ngạc, lại càng tiến thêm một bước tăng cường cảm giác áp chế.

Trần Mộ chỉ cảm thấy áp lực gia tăng chóng mặt, suýt nữa không cản nổi. Áp lực kinh khủng, không đâu không có, che trời phủ đất, tựa hồ muốn đem mỗi cái xương của hần nghiền thành bột.

Tràng diện này như có chút quen thuộc, cơ hồ là tiềm thức, hần bắt đầu điều chỉnh nhịp hô hấp.

Cực hạn rèn luyện pháp, thể giới nước giản hóa, bể nước, hầm băng, tất cả không phải đều là hoàn cảnh như vậy sao? Nhịp hô hấp đã sớm thành bản năng của hần, không có chút trở ngại bắt đầu điều chỉnh, tuân tự ổn định, hần dĩ nhiên vào lúc này bắt đầu rèn luyện cảm giác!

Sự tăng áp lực của Ceasar chỉ làm thân thể Trần Mộ có chút lay động, nhưng hắn rất nhanh ổn định lại. Lần này, Ceasar thật sự giật mình. Thực lực của Trần Mộ mạnh cỡ nào, lão rất rõ ràng. Theo lý thuyết, tập tu ở trình độ này căn bản không chịu nổi cảm giác công kích cỡ này.

Ánh mắt Ceasar chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì.

Chờ khi lão một lần nữa khôi phục tinh thần, cuồng phong đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi. Trần Mộ chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng, tất cả áp lực không cánh mà bay. Hắn tựa như mới từ trong nước chui ra, cả người ướt đầm mồ hôi, có chút khó hiểu nhìn chung quanh, vừa rồi cơ hồ hao hết tất cả lực lượng của hắn, nào bộ lâm vào trạng thái trì trệ.

Trừ bỏ lúc đầu thần trí còn có chút thanh tỉnh, càng về sau, não bộ càng trống rỗng.

Qua nửa phút, hắn mới hồi phục tinh thần. Lúc này hắn đột nhiên nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, đột ngột bị dọa nhảy dựng lên.

Mình vừa rồi không thể ngờ lại rèn luyện cảm giác...

Càng nghĩ càng có chút sợ hãi, lúc này hắn hiểu được rõ ràng sự chênh lệch giữa hai người, bất quá hắn rất nhanh bình tĩnh lại, cũng may mình còn sống, đây là chuyện đáng được ăn mừng. Trần Mộ khôi phục tinh táo, bắt đầu kiểm tra cơ thể mình.

Di, cảm giác hình như tăng trưởng một chút a....

Trần Mộ nhất thời có chút ngạc nhiên, lập tức đỡ khóc đỡ cười. Cảm giác có tăng trưởng, nhưng thân thể mệt mỏi như thủy triều ập tới. Mạnh mẽ chống đỡ tinh thần, hắn miễn cưỡng đứng thẳng, cố gắng làm cho chính mình thoát khỏi trạng thái lung lay muốn ngã.

Đúng lúc này, Ceasar chậm rãi mở miệng, ngữ khí so với vừa rồi ôn hòa hơn rất nhiều: “Tốt, tốt, tiểu tử, người làm cho lão tử có chút ngạc nhiên.” Dừng một lát, lại mang theo phần tự giễu: “Người vừa rồi hỏi, lão tử sao không tự mình đi? Đánh không lại! Pafuchake năm đó không phải là đối thủ của lão tử, hừ, hiện tại lại càng không cần nói. Trước đó không lâu, lão tử gặp Đường Hàm Phái một lần, lúc ấy lão tử đã biết, đánh không lại hắn.”

“Tiền bối đều đánh không lại, ta lại càng không cần phải nói.” Trần Mộ vẫn tỉnh táo như cũ.

Bất ngờ, Ceasar lắc đầu: “Tiểu tử, người nghĩ sai rồi. Lão tử đánh không lại hắn, vì lão tử già rồi. Năm đó Pafuchake dẫn người đuổi giết, lưu lại rất nhiều thương tích. Mấy năm nay vì mạnh mẽ tăng lên thực lực, thương thể càng nhiều. Hai năm trước, lão tử đã cảm thấy thân thể bắt đầu xuống dốc. Lão tử lúc ấy đã biết, cuộc đời này không có hy vọng đánh bại Đường Hàm Phái.”

Mặc dù Ceasar một lời lão tử, hai lời lão tử, nhưng Trần Mộ cảm nhận được sự bi thương trong lời nói của lão.

Ceasar đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, lạnh lùng nói: “Ha ha! Lão tử giết người nhiều như vậy, chết thì chết. Hừ, nhưng lão tử không phục! Năm đó lão tử giết nhiều người như vậy, chẳng phải là hiệu trưởng ra lệnh sao? Lão súc sinh này chớp mắt đã bán đứng lão tử. Cả nhà lão tử, chỉ còn lại một mình lão tử. Ha ha, trời già có mắt, lão tử không chết.”

Tiếng cười chợt dừng lại, lão bỗng dừng quay sang nhìn chằm chằm Trần Mộ, cặp mắt cũng không còn thấy nửa phần điên loạn, mà tỉnh táo kinh người: “Lão tử không có biện pháp thắng hắn, cũng không có nghĩa người không có khả năng thắng hắn.”

438. Chương 432: Thu Hoạch Và Nghi Ngờ

“Tiểu tử, chớ nghi ngờ. Cảm giác của người làm sao luyện ra, từ nơi nào tới, lão tử không quan tâm. Đồ vật mà mấy năm nay lão tử gọt giũa ra, hừ, chưa chắc kém Đường Hàm Phái.” Trong lời nói của Ceasar lộ rõ sự ngạo nghễ.

Ceasar lạnh lùng nói: “Cảm giác của người dù rất giống Vật Luyện Pháp Tắc của ta, hầu hết đều giống, đại bộ phận những thứ trong đồ vật của ta, người đều dùng được. Hừ hừ, cảm giác của người dù không bá đạo như lão tử, nhưng có chỗ tốt là không tổn thương cơ thể.”

“Mấu chốt là người trẻ tuổi!” Ceasar hiển nhiên hài lòng nhất với điểm này: “Ha ha, tiểu tử, người biết vốn liếng lớn nhất của tập tu là cái gì không? Truyền thừa? Tập phiến? Hết thấy đều không phải, là tuổi trẻ! Chỉ cần người còn trẻ, người thì có tất cả.”

Mặc dù Ceasar cười rất thoải mái, nhưng Trần Mộ nghe ra trong lời nói có chút thương cảm. Thấy mặt nạ không che nổi tóc mai xám trắng, nghĩ tới một siêu cường giả kiệt ngạo như thế lại không ngừng chống lại vận mệnh, song bất tri bất giác bị bại bởi thời gian, hẳn có chút cảm khái.

“Lão tử cho người làm chuyện nguy hiểm như vậy, tự nhiên sẽ không phải không có lợi ích gì cho người.” Ceasar nghiêm mặt nói: “Chớ cho rằng lão tử hù dọa người, cảm giác của người dù không ra hồn, nhưng người không có ai chỉ đạo, có phương diện tu luyện không đúng cách, xuất hiện mấy cái vấn đề nhỏ, hiện tại không có gì đáng ngại, nhưng chờ sau này cảm giác của người cường đại, người sẽ chịu đau khổ lớn.”

Lão lại hừ lạnh một câu: “Không phải lão tử khoát lác, phương diện cảm giác trong cả liên bang thật không có mấy người mạnh hơn lão tử, bằng không lão tử cũng không có biện pháp luyện thành Vật Luyện Pháp Tắc. Hắc hắc, nhiều năm trọng thương quần thân, lão tử ở mặt này đã bỏ rất nhiều tâm huyết, ha ha, lão tử sống tới hiện tại.”

Trần Mộ nghe vậy, tâm động không thôi. Hắn biết Ceasar nói không sai, trong cực hạn rèn luyện pháp tại thân bí tập phiến, có rất nhiều chỗ là mình mò mẫm lung tung. Nếu nói không có vấn đề, hẳn ngược lại không tin. Danh khí của Ceasar lớn bao nhiêu, hẳn kì thật không biết, nhưng Ceasar mạnh cỡ nào, hẳn vừa mới tự thân lĩnh hội, Trần Mộ không chút nghi ngờ điểm này.

Bất quá, Trần Mộ không có hỏi vấn đề cảm giác, mà hỏi một vấn đề khác: “Vạn nhất ta không đánh lại được Đường Hàm Phái thì sao?”

Ceasar sững sốt. Lão không nghĩ tới, mình nói ra chỗ tốt nhiều như vậy, câu đầu tiên đối phương hỏi lại là vấn đề này. Lão cười ha ha, mang theo vẻ thường thức: “Tiểu tử không tồi! Như vậy đi, lão tử thật không có muốn người đánh bại Đường Hàm phái, nhưng ta yêu cầu trong vòng 5 năm, người phải tới Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ khiêu chiến Đường Hàm Phái, không kể thắng bại, thế nào?”

“Trong vòng 5 năm?” Trần Mộ cũng không cảm giác được mình trong vòng 5 năm có thể tăng lên tới trình độ của Đường Hàm phái, mình cũng không phải thiên tài gì. Rồi lại nói, kể về thiên tài, còn ai hơn được Đường Hàm Phái ? Hắn lắc đầu, thản nhiên nói: “Năm năm khó có khả năng đánh bại hẳn.”

Ceasar nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Lão tử có thể sống qua 5 năm hay không, đó là một vấn đề. Dù sao ta cũng không cần đánh bại, chỉ cần người đánh với hẳn một trận, thế nào?”

Cần nhắc chốc lát, Trần Mộ rốt cục gật đầu: “Được!” Nếu không có vấn đề thắng bại, đơn thuần hướng Đường Hàm Phái khiêu chiến, hẳn không sợ. Dù sao cùng lắm thì lúc đó nhận thua. Hắn cũng không cảm giác có gì mất thể diện.

Ceasar cũng không quá vui sướng, lão chỉ gật đầu, lập tức không nói thừa: “Uhm. Trước tiên ta nói về cảm giác của người.”

Lập tức, Ceasar bắt đầu chỉ điểm cảm giác cho Trần Mộ. Không thể không nói, lý giải của Ceasar đối với cảm giác vô cùng sâu sắc, rất nhiều nghi vấn của Trần Mộ đều được Ceasar dùng ngôn ngữ hết sức dễ hiểu giải thích. Tai họa ngầm trong cảm giác của Trần Mộ được lão chỉ ra từng chỗ, sau đó đưa ra biện pháp giải quyết. Dù rằng chỉ là thuận miệng giải thích, cũng khiến Trần Mộ minh bạch thông suốt.

Có so với không có sư phụ, có so với không có sư phụ giỏi, quả nhiên là hoàn toàn bất đồng! Trần Mộ không khỏi cảm khái. Ngắm lại, những thiên tài của Lục Đại, cố nhiên bọn họ có thiên phú rất cao. Nhưng sự ưu việt của bọn họ hoàn toàn dựa trên hoàn cảnh cùng điều kiện học tập, do đó bọn họ luôn xuất phát trước những người khác rất xa.

Ceasar chỉ điểm một phen mất hai giờ. Ceasar lúc này không có chút bạo ngược máu tanh, lão như một đạo sư uyên bác, tràn ngập trí tuệ cùng học thức. Trần Mộ dụng tâm nhớ kĩ. Hắn biết đây là cơ hội hiếm có.

Mỗi câu nói của Ceasar, hắn đều ghi tạc trong lòng. Dù lúc này không hiểu, hắn cũng không dám hỏi hột bỏ qua.

Trong hai giờ, khu phố to như vậy cứ nhiên không một bóng người qua lại, không ai quấy rầy hai người. Trần Mộ cảm giác như có thứ gì đó nhồi vào đầu, hoa mắt chóng mặt, hắn lại không dám buông lỏng, lập đi lập lại nội dung mà Ceasar vừa nói, chỉ e mình bỏ sót chỗ nào.

Hiện tại Trần Mộ cúi đầu suy tư, Ceasar cũng không quấy rầy hắn, lão ngẩng đầu nhìn khoảng không xa xăm, ánh mắt ôn hòa, thản nhiên xuất thần.

Trần Mộ thống khổ bóp bóp trán. Dù ai thoáng chốc bị nhét vào nhiều thứ như vậy, cũng sẽ không tốt hơn hắn hiện tại chút nào.

“Đều nhớ kỹ rồi chứ?” Ceasar thu hồi ánh mắt, nhìn Trần Mộ.

“Uhm, nhớ kỹ.” Trần Mộ lập đi lập lại những lời nói của Ceasar vài lần, mặc dù không thể nói là đọc thuộc lòng, nhưng nhớ hết sức minh bạch.

“Phương pháp rèn luyện cảm giác của người rất tốt, đáng tiếc người còn chưa chính thức nhập môn. Lão tử nghĩ không ra bước tiếp theo người sẽ tu luyện thế nào. Người cầm lấy cái này.” Ceasar từ trong lòng lấy ra một tấm tạp phiến đưa cho Trần Mộ.

Trần Mộ nghi hoặc tiếp nhận tạp phiến: “Đây là cái gì?”

“Đây là một chút tâm đắc mấy năm nay của lão tử. Cảm giác của người rất giống lão tử, có thể tham khảo. Bất quá, có chút người không áp dụng được. Về phần sau này người tiến tới đâu, vậy phụ thuộc vào người.” Ceasar lãnh đạm nói.

“A.” Trần Mộ gật đầu tỏ ý hiểu.

“Không nên quên việc khiêu chiến.” Ceasar bỏ lại câu này rồi đột nhiên bay lên không rời đi, Trần Mộ không nói gì, chỉ có thể trở mắt nhìn lão biến mất trong tầm nhìn. Hắn hiện tại thấy được kỹ xảo phi hành của Ceasar có bao nhiêu kinh khủng, giống như tia chớp, phút chốc biến mất không thấy.

Trần Mộ vốn đang muốn hỏi Ceasar về Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn cùng sợi tơ xanh lục trong cơ thể mình, kết quả nói chậm một bước, hiện tại đã không thấy bóng người.

Hắn nghĩ tới chuyện tình hôm nay, bình tâm mà nói, hôm nay mình thu hoạch thật lớn không thể nghi ngờ. Từ tin tức mà Ceasar tiết lộ, ít nhất lão đã có mặt lúc mình đối chiến cùng Cận Âm và Đẳng Hàm. Uhm, rất có khả năng! Phỏng chừng khi đó, lão mới phát hiện cảm giác của mình cùng Vật Luyện Pháp Tắc có chút tương tự. Trần Mộ cảm thấy kỳ quái, lão sao lại tìm được mình?

Có một điểm Trần Mộ không nghĩ tới, hắn vừa thay mặt nạ không lâu, đã bị Ceasar tìm được, là ngẫu nhiên? Hay là Ceasar có phương pháp đặc biệt gì? Trần Mộ tương đối thiên về phỏng đoán sau, dù sao Ceasar nếu không có chút thủ đoạn lợi hại, vậy mới là kỳ quái.

Mà điều thứ hai làm hắn thấy kỳ quái là tấm tạp phiến mà Ceasar cho mình. Hắn còn chưa xem, nhưng cảm giác được Ceasar tựa hồ sớm đã chuẩn bị, chẳng lẽ đây cũng không phải là Ceasar bắt chợt nghĩ ra?

Hơn nữa Ceasar nói đi là đi, tựa hồ không chút lo lắng mình sẽ không thực hiện ước định. Dù thế nào, Ceasar cũng không giống loại người này, đây cũng là điều làm Trần Mộ cảm thấy buồn bực.

Nghìn đường vạn lối, trong lúc nhất thời, Trần Mộ vốn có chút choáng váng lại càng ăn không tiêu. Lắc lắc đầu, hắn quyết định tạm thời bỏ qua vấn đề này. Mặc dù hắn hiện tại còn không hiểu rõ nhiều thứ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc hắn đưa ra quyết định. Mình phải nỗ lực vượt qua xa xa so với thứ mình nhận được.

Đối với Trần Mộ mà nói, đầu tiên phải đối mặt, đó là sợi tơ xanh lục và Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Cửa ải này không qua được, thứ khác cơ bản không có tác dụng gì. Đối mặt với cửa ải này, điều cấp bách mà Trần Mộ phải làm là đề cao thực lực bản thân. Sự xuất hiện của Ceasar mang đến cho Trần Mộ thứ mà hắn cần nhất. Cho dù bất luận thắng bại, khiêu chiến Đường Hàm Phái là một chuyện hết sức nguy hiểm, nhưng nếu không có được Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, vậy hết thấy đều vô nghĩa.

Bất tri bất giác, tâm tính Trần Mộ xuất hiện biến hóa. Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã không xử sự bị động như ngày xưa, chỉ cần bản thân tích cực cố gắng tranh thủ mới có khả năng có được, dù là hy vọng xa vời, có lẽ không tới 0.01%, nhưng nếu bản thân không liều mạng tranh thủ, thì ngay cả 0.01% đó cũng không có.

Không có lựa chọn nào khác!

Trần Mộ thở dài một hơi, không suy nghĩ nữa, bay lên trời.

Hắn bay thẳng về đại lâu, thấy Trần Mộ trở về, Tang Hàn Thủy vội vàng vàng tiến tới, miệng cười hắc hắc. Trần Mộ cũng dứt khoát, trực tiếp ném Bạo Đạn cho hắn: “Uhm, tấm tạp phiến này cho ngươi, chính ngươi thử xem đi.”

“Á!” Hắn dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn bị sự sung sướng vô bờ bao trùm, khuôn mặt biến hóa làm mặt nạ chiến tướng thô kệch đều đặn một chút. Hắn thậm chí không kịp nói lời cảm ơn, lập tức vọt vào phòng huấn luyện.

Toàn bộ tạp tu đang huấn luyện nhìn chằm chằm tạp phiến trên tay Tang Hàn Thủy, bất quá khi phát hiện Trần Mộ ánh mắt chuyển hướng nhìn bọn họ, lập tức ào ào nghiêm túc huấn luyện.

Không thể không nói, đám tạp tu này hiện tại hoàn toàn khác so với hai ngày trước, mỗi ngày huấn luyện siêu cường độ, hơn nữa có Tang Hàn Thủy giám sát, Thái Thúc Anh phụ trợ, bọn họ như bị kéo xuống địa ngục. Đáng tiếc, không đợi bọn họ phục hồi tinh thần, chỉ có thể khuất phục trước bạo lực cường đại trước mặt.

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ mạnh thật lớn vang ra từ phòng huấn luyện, sàn nhà như run rẩy. Tất cả tạp tu đều dừng lại, mà ngay cả Thái Thúc Anh cũng thử người ra. Tang Hàn Thủy đi vào phòng huấn luyện chuyên dụng cho xạ kích, tính bền vững của nó có thể nói là ưu tú trong các phòng huấn luyện.

Nhưng, tại sao sàn nhà chấn động dữ dội vậy...

Oanh oanh oanh oanh oanh....

Tiếng nổ mạnh dày đặc vang lên từ trong phòng huấn luyện, sàn nhà dưới chân mọi người run rẩy, mọi người vẫn thừ ra như cũ, tâm bọn họ cũng run rẩy theo sự chấn động của sàn nhà.

Qua năm phút, một cái mặt nạ cháy đen bốc khói xuất hiện trong mắt mọi người. Hô, lỗ mũi nơi mặt nạ phun ra một hơi khói đen.

Khói đen phun ra, lơ lửng bốc lên trong không trung, cực kỳ giống khói thuốc lá.

“Thích!”

439. Chương 433: Tin Tốt Tin Xấu

Dãy số tạp phiến đại danh đỉnh đỉnh a! Giá trị của tấm tạp phiến này trong lòng hắn tăng lên thẳng tắp. 029, con số này chưa từng xuất hiện trong dãy số tạp phiến. Nhưng Tang Hàn Thủy không chút nghi ngờ về “thân phận” tấm tạp phiến này. Trừ bỏ dãy số tạp phiến, hắn cũng không nghĩ ra, có loại Bạo Đạn nào có thể đạt được trình độ này.

Vị chế tạp sư thần bí từ sau sự kiện Lars đã hoàn toàn biến mất. Rất nhiều người đều phỏng đoán, vị chế tạp sư thiên tài này đã bỏ mạng ở trong thành phố Lars. Tang Hàn Thủy chưa từng nghĩ tới, mình sẽ có một ngày cầm trong tay một tấm trong dãy số tạp phiến, hơn nữa còn là tứ tinh tạp. Phải biết rằng, mỗi tấm tam tinh tạp phiến trong dãy số tạp phiến, giá cả đều hơn mấy chục triệu, mà tứ tinh, càng là giá trên trời.

Nóng lòng làm quen với tấm tạp phiến này, Tang Hàn Thủy không thể chờ đợi mà tập trung vào luyện tập. Nhưng vì còn nhiệm vụ huấn luyện đám tạp tu kia, hắn không thể vứt bỏ, liền dứt khoát cùng đám tạp tu đồng thời huấn luyện.

Phòng huấn luyện của hắn và các tập tu chỉ cách một lớp phòng hộ thủy tinh trong suốt.

Vì vậy, chỉ thấy các tập tu mỗi ngày đều sinh hoạt trong bóng ma sợ hãi, hiệu suất huấn luyện đột nhiên tăng mạnh.

Quá kinh khủng!

“Đả thủ” mỗi ngày như phát điên, trong phòng huấn luyện bắn phá điên cuồng, hỏa lực dày đặc, sàn nhà không ngừng run rẩy, đánh phá ác liệt thần kinh yếu ớt của đám tập tu. Phòng huấn luyện của “đả thủ”, hiện giờ trừ hắn ra thì không còn ai đi vào. Xuyên qua lớp thủy tinh phòng hộ, có thể thấy rõ, sàn nhà vốn dày chắc đã trở nên lồi lõm. Đây không phải phòng kiểm tra tập phiến, mà là phòng huấn luyện được kiến tạo theo tiêu chuẩn cao cấp. Bên trong, mỗi loại tài liệu, mỗi khối sàn nhà, đều phù hợp tiêu chuẩn cao cấp về chống công phá. Nhưng, sàn nhà phòng hộ cao cấp dày hơn 50cm hiện tại không có một khối nguyên vẹn. Hơn nữa vì sợ Tang Hàn Thủy đánh thủng sàn nhà, cứ mỗi hai ngày, phòng huấn luyện lại được tu sửa một lần.

Chính mắt thấy “đả thủ” mỗi ngày chà đạp sàn nhà, các tập tu lạnh gáy. Ngay cả Thái Thúc Anh không sợ trời không sợ đất cũng có chút sợ hãi đối với kẻ điên như Tang Hàn Thủy. Không có tập tu nào dám lộ ra vẻ phản kháng đối với mệnh lệnh của Tang Hàn Thủy, sàn nhà là tấm gương tốt nhất.

An Kỳ vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, thực lực của Tang Hàn Thủy vượt xa dự tính của hắn. Lão gia có được sự trợ giúp mạnh mẽ như vậy, hắn tự nhiên vô cùng cao hứng.

Về việc tam thiếu gia đưa tới một vị tập tu lợi hại, tin tức này sớm đã truyền khắp Thái Thúc gia từ trên xuống dưới. Kỳ quái là, gia chủ đối với việc này tựa hồ không tỏ vẻ gì. Mà Tương Gia tận mắt thấy chiến lực cường đại của Tang Hàn Thủy cũng có chút chú ý. Điểm này, có thể thấy được từ số lần Tương Linh tới nhà Thái Thúc Thành.

Trần Mộ hiện bề quan, mỗi ngày đều ở trong phòng huấn luyện. Hắn có nhiều thứ phải tiêu hóa. Chỉ điểm của Ceasar không phải phù phiếm, mà là thật sự nhằm vào hiện trạng cảm giác của hắn mà đưa ra chỉ điểm cực kỳ tỉ mỉ chính xác.

Trần Mộ mất ăn mất ngủ, mỗi ngày đều không ngừng điều chỉnh cảm giác trong cơ thể. Hắn thậm chí không kịp nhìn tấm huyền tập mà Ceasar đưa cho mình. Ceasar dù chỉ chỉ điểm hắn hai giờ, nhưng hai giờ này bao gồm đại lượng tin tức.

Tổn hao 5 ngày sửa sang, Trần Mộ rốt cục hoàn thành điều chỉnh cảm giác. Khi tai họa ngầm cuối cùng được giải quyết, hắn không khỏi thở phào một hơi. Bởi vì dính dáng tới cảm giác, hắn không dám khinh thường qua loa. Trong năm ngày này, thần kinh hắn tập trung cao độ.

Trong phòng huấn luyện tối đen, bởi vì quá mức tập trung, hắn sớm quên thời gian, chậm rãi đứng lên, mở mắt, dù trước mặt đen đặc, nhưng trong cảm giác của hắn, phòng huấn luyện vẫn hiện rõ đến từng ly.

Hắn mỉm cười. Năm ngày cũng không dài, nhưng cảm giác của hắn như thoát thai hoán cốt. Trải qua điều chỉnh, cảm giác của hắn vô cùng nhu thuận, không còn tình trạng không nghe chỉ huy như trước kia nữa. Cả người thư thái khó tả nói không nên lời. Cường độ cảm giác không gia tăng nhiều, nhưng một bước này vô cùng trọng yếu đối với Trần Mộ. Sau này, cảm giác của hắn sẽ tăng trưởng nhanh hơn, hắn cũng có thể tiến đến trình độ càng cao để phát huy tối đa khả năng của cảm giác.

Đúng lúc này, đột nhiên máy truyền tin trên tay hắn reo lên, đây là Bagnell bọn họ tìm mình có việc. Đoạn thời gian này, Trần Mộ nhân lúc không có ai, cũng thường mở trạm truyền tin.

Nổi máy xong, trên màn hình hiện lên hai người Bagnell và Hề Bình. Vừa thấy điệu bộ này, Trần Mộ liền biết có chuyện xảy ra.

“Ông chủ, có chuyện cần ngài giải quyết.” Nói chuyện là Bagnell, hắn cau mày, tựa hồ gặp chuyện hết sức khó xử.

Trần Mộ có chút kinh ngạc, trước khi hắn đi, sự vụ của trụ sở đều giao cho hai người Bagnell và Hề Bình, hai người có tất cả quyền quyết sách. Không giống Hề Bình, Bagnell là một người rất có chủ kiến, hiếm khi thấy hắn gặp chuyện khó xử.

“Chuyện gì?” Trần Mộ tò mò hỏi.

Bagnell nói: “Hôm nay La gia tìm đến chúng ta.”

“Chờ chút, La gia? La gia nào?” Trần Mộ nhất thời phản ứng.

“La gia ở thành Thiên Hồ à! Ông chủ, người không nhớ sao? Chính là Vi Vi tiểu thư mà Bagnell hộ tống lần trước, nàng hiện tại đã thành gia chủ đương nhiệm của La gia!” Hề Bình ở bên giải thích.

“Đúng, chính là La gia đó.” Bagnell ngưng trọng nói: “Lần này tới là đại diện toàn quyền của Vi Vi tiểu thư, thị vệ trưởng Mông Khiết Tử.”

“Ta nhớ ra rồi, uhm, nữ nhân có chút lạnh nhạt kia. Các nàng tìm chúng ta làm gì?” Trần Mộ cảm thấy khó hiểu hỏi.

Bagnell cùng Hề Bình liếc nhau, sau đó mới do dự nói: “Các nàng hy vọng có được kỹ thuật sáo tạp.”

“Kỹ thuật sáo tạp?” Trần Mộ có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới đối phương đưa ra yêu cầu như vậy.

Bagnell giải thích: “Đúng vậy, ta lần trước hộ tống vị tiểu thư kia, trải qua nhiều trận chiến, mặc dù chúng ta đã rất cẩn thận, nhưng kỹ thuật sáo tạp vẫn bị Vi Vi tiểu thư phát hiện. Một khoảng thời gian trước, nàng quá bận rộn tranh đoạt vị trí gia chủ La gia. Mà ngay trước đây không lâu, địa vị gia chủ La gia của nàng đã hoàn toàn ổn định. Nàng hy vọng có thể mua được kỹ thuật sáo tạp từ chúng ta, Mông Khiết Tử nói các nàng nguyện ý trả giá cao.”

Khó trách Bagnell và Hề Bình đều sắc mặt ngưng trọng, vấn đề này cực khó giải quyết.

“Kỹ thuật sáo tạp...” Trần Mộ trầm ngâm.

Hắn đột nhiên ngắt đầu hỏi: “Hai người các người thấy thế nào?”

Hai người hiển nhiên đã sớm thương lượng qua chuyện này, Bagnell nói như chém đinh chặt sắt: “Không thể bán! Kỹ thuật sáo tạp là căn bản của chúng ta. Kỹ thuật sáo tạp nếu bị bán ra, chúng ta sẽ mất đi ưu thế lớn nhất, tình cảnh sau này sẽ hết sức nguy hiểm. Hiện tại La gia cường đại hơn nhiều so với chúng ta, chúng ta càng không thể bán. Một khi La gia nắm giữ kỹ thuật sáo tạp, kẻ thứ nhất bị diệt khẳng định là chúng ta.”

Hề Bình ăn ý tiếp lời: “Nhưng vấn đề hiện tại là, La gia mạnh hơn chúng ta nhiều, nếu chúng ta trực tiếp cự tuyệt, vậy ai cũng không đoán trước được La gia kế tiếp có thể phát động công kích đối với chúng ta không. Lui một bước mà nói, nếu như bọn họ đem tin tức sáo tạp tiết lộ, vậy chúng ta sẽ trở thành thịt béo trong mắt tất cả các thế gia cùng đại tập đoàn. Như vậy sắp tới, tìm đến chúng ta không chỉ có La gia, rất có thể ngay cả Sương Nguyệt Hàn Châu cũng cảm thấy hứng thú. Về phần Tuyết Hoa tạp tu đoàn, chúng ta không nên trông cậy việc bọn họ tỏ rõ lập trường gì trong vấn đề này.”

Hai người cực kỳ ăn ý, nói xong đều đồng thời ngậm miệng, nhìn Trần Mộ, chờ đợi hắn đưa ra quyết định.

Trần Mộ bóp trán, kỹ thuật sáo tạp tự nhiên không thể truyền ra ngoài. Bagnell nói không sai, kỹ thuật sáo tạp truyền ra sẽ làm bọn họ đi tới diệt vong. Nhưng, bản khoản của Hề Bình cũng có đạo lý. La gia cho dù không trực tiếp phái người công kích, dù chỉ âm thầm ngáng chân, bọn họ cũng sẽ rất bị thối.

Trầm ngâm thật lâu, Trần Mộ mở miệng: “Kỹ thuật sáo tạp tự nhiên không thể cho bọn họ, uhm, chúng ta có thể bán một bộ phận sáo tạp. Sáo tạp đời thứ nhất chúng ta sản xuất thì sao? Dứt khoát đem bán cho bọn họ.”

Sáo tạp đời thứ nhất bọn họ sớm đã không sử dụng, Trần Mộ đặt chú ý vào loại này. Không thể làm căng với La gia, cũng không thể làm kỹ thuật sáo tạp tiết lộ ra ngoài. La gia có được sáo tạp, tất sẽ nghiên cứu, đối với điểm này, Trần Mộ không lo, dù sao hắn rất tin tưởng vào khả năng chống phá giải của trù tap.

Với chủ ý của Trần Mộ, Bagnell và Hề Bình không có ý kiến, hai người bọn họ cũng đã thảo luận qua, cũng nghĩ tới biện pháp này rồi.

Hề Bình nhắc nhở Trần Mộ: “Ông chủ, nhưng số lượng sáo tạp đời thứ nhất chúng ta không còn thừa lại bao nhiêu. Số lượng này sợ rằng không đủ thỏa mãn La gia.”

“Uhm, vậy nói với bọn họ, chúng ta không có sẵn hàng.” Trần Mộ suy nghĩ rồi nói: “Uhm, ta sẽ để cho Nhữ Thu chế tạo một ít sáo tạp đời thứ nhất.”

“Ta hoài nghi, La gia có thể đã biết chúng ta có được sáo tạp đời thứ hai. Gần đây chúng ta thực chiến không ít, khó tránh không để lộ tin tức.” Bagnell cười khổ nói.

Trần Mộ quả quyết lắc đầu: “Không có biện pháp khác. Kỹ thuật sáo tạp dù sao cũng không thể đưa cho họ. Sáo tạp đời thứ hai ta cũng không có thời gian chế tạo.” Hắn trong lòng chợt động: “Người hỏi bọn họ có thể cung cấp Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn không. Nếu có, chúng ta có thể vì bọn họ cung cấp một lượng nhất định sáo tạp đời thứ hai, hoặc một vài thứ khác.”

Nếu La gia thật sự có thể bỏ ra Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, vậy mình không cần ở lại đây. So sánh với các nhân tố nguy hiểm hiện tại, chế tạo một ít sáo tạp có lợi hơn không thể nghi ngờ.

Bagnell cùng Hề Bình lập tức gạt đầu, bọn họ cũng cảm thấy đề nghị này không tồi.

Trần Mộ nói với Hề Bình: “Chuyện đàm phán giao cho người.” Nhuyễn đao Hề Bình, là cao thủ đàm phán chính thức.

“Ông chủ yên tâm.” Hề Bình trầm tĩnh nói.

Bagnell đột nhiên cười nói: “Ông chủ, nói xong tin tức xấu, cũng nên nói tin tức tốt.”

“A, có tin gì tốt sao?” Trần Mộ tinh thần rung lên.

Bagnell và Hề Bình liếc nhau, đồng thời cười hắc hắc.

“Tiểu Ba đã xuất quan!”

440. Chương 434: Hứa Gia

“Hắn ở đâu?” Trần Mộ cảm thấy kỳ quái hỏi. Nếu như Tiểu Ba xuất quan, nhất định sẽ tới trò chuyện với mình.

Bagnell bắt đầu nói: “Hắn đi tìm người rồi. Chúng ta đã cho hắn xem hình ảnh người chiến đấu cùng Cận Âm, Đằng Hàm nên rất nóng lòng, đã quyết định đi tìm người.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng không ngăn nổi.” Hề Bình cười tủm tỉm nói. Tập tu ở đây không ngừng thành thực, chỉ cần không bị tấn công với quy mô lớn, trụ sở sẽ không có vấn đề gì. Song hắn lại sớm đã lo lắng chuyện an toàn của Trần Mộ, trận chiến cùng Cận Âm, Đằng Hàm đó khiến mọi người giật nảy mình.

Tiểu Ba tìm mình?

Tin tức này hoàn toàn ngoài dự đoán của Trần Mộ, trong lòng hắn ấm áp, mọi người đều quan tâm tới an nguy của hắn, hắn đều biết.

Tiểu Ba sắp tới không thể nghi ngờ sẽ khiến thực lực của bọn họ tăng thêm một bước, hơn nữa hắn vừa đột phá, thực lực tiến triển tới mức nào, thật khiến người ta mong đợi.

Sau khi ngắt liên lạc, Trần Mộ bắt đầu nghiên cứu tấm huyền tạp mà Ceasar đưa cho hắn. Đây là một tấm nhất tinh huyền tạp, không hề có uy lực gì, nhưng nếu đưa ra ngoài chỉ sợ sẽ có vô số người vì nó mà tranh đoạt dữ dội.

Trên quảng sáng xuất hiện một loạt văn tự, vì không phải chế tạp sư, Ceasar không sử dụng kỹ thuật cao cấp mà chỉ dùng phương thức đơn giản nhất – văn tự!

Song những văn tự nguyên thủy này vẫn hấp dẫn người đã từng thấy qua vô số tạp ảnh sắc sỡ như Trần Mộ.

Mở đầu Ceasar trình bày và phân tích về việc hắn làm thế nào để luyện thành Vật Luyện Pháp Tắc. Chỉ riêng phần này cũng là bảo vật vô giá rồi, nhất là Liên Bang Tổng Hợp học phủ, bọn họ có lẽ sẽ nguyện ý bỏ ra bất cứ giá nào để có được phần này. Sau khi Ceasar luyện thành Vật Luyện Pháp Tắc, không một

ai luyện thành. Liên Bang Tổng Hợp học phủ chưa từng ngừng nghiên cứu nó, nhưng thủy chung không có bất cứ kết quả gì.

Đáng tiếc, đoạn văn tự mà vô số người tha thiết mơ ước này đối với Trần Mộ lại chẳng có giá trị lớn lắm. Mặc dù cảm giác của hắn cùng cảm giác do luyện Vật Luyện Pháp Tắc vô cùng tương tự song hai thứ lại có nguyên lý rất khác biệt. Nếu là Ceasar mà nói, không chừng hắn có thể thông qua những chỗ đối lập, tham khảo lẫn nhau, bổ trợ cho nhau, nhưng đối với Trần Mộ, hắn chỉ cần luyện không sai so với trong tạp phiến thần bí đã là chuyện phải dựa vào vận khí rồi.

Hắn chỉ đọc lướt qua phần thứ nhất rồi lập tức nhảy sang phần thứ hai. Phần thứ hai lập tức khiến cho tinh thần hắn rung động, nó nói về cách sử dụng cảm giác. Cảm giác Vật Luyện Pháp Tắc hoàn toàn bất đồng với các cảm giác khác, điều này cũng khiến cho phương pháp sử dụng chúng rất lạc lõng, phần này giới thiệu các kỹ xảo độc đáo do Ceasar sáng tạo ra.

Đọc phần này, Trần Mộ càng xác định Ceasar chắc chắn là thấy qua trận chiến của mình với Cận Âm, Đẳng Hàm nên mới tìm tới mình. Phương thức sử dụng cảm giác của Ceasar tương tự với kỹ xảo mà Trần Mộ lĩnh ngộ trong chiến đấu, nhưng so sánh ra, Trần Mộ chỉ lĩnh ngộ được bước đầu mà Ceasar đã tổng hợp ra một bộ kỹ xảo hết sức hoàn thiện và tiên tiến. Đến đoạn phía sau còn có rất nhiều chỗ thâm ảo tối nghĩa, hắn bây giờ không thể hoàn toàn lĩnh ngộ, mà một ít kỹ xảo cao cấp càng yêu cầu cảm giác vô cùng cường đại làm hậu thuẫn mới có thể thi triển.

Nếu như nói trận chiến cùng Cận Âm và Đẳng Hàm khiến cho Trần Mộ mở ra một cánh cửa sổ thì tấm tạp phiến này của Trần Mộ tương đương với việc đưa cho hắn một con đường rộng rãi bằng phẳng.

Say mê đọc, suy tư, Trần Mộ một lần nữa quên đi thời gian.

Khi hắn tỉnh lại là do bị Thiên Lý đánh thức.

Hề Bình đàm phán với đối phương đã bước đầu đạt thành, La gia cùng Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn chính thức kết thành liên minh. Sáo tạp đời đầu cũng đã cấp toàn bộ cho La gia, song ngoài ý muốn của Trần Mộ là La gia cũng không hề ngó ý muốn mua thêm sáo tạp đời đầu. Trần Mộ thoáng nghĩ lại, lập tức hiểu ra, với thực lực của La gia, sáo tạp đời đầu mặc dù họ cảm thấy không tồi song chắc chắn vẫn không thể thỏa mãn được. Bọn họ mua sáo tạp đời đầu có lẽ do chủ ý nghiên cứu mà thôi.

Liên minh lần này đối với phía Trần Mộ có chỗ tốt tương đối lớn. Sáo tạp đời thứ nhất này không chỉ bán được giá cao mà còn nhận được nhiều đơn đặt hàng tinh chế dịch Tử Huỳnh. Dựa theo hiệp nghị, phía Trần Mộ có thể sử dụng thương hội của La gia để tiêu thụ dịch Tử Huỳnh tinh chế, đồng thời bọn họ còn có thể được La gia chi viện tình báo, tỷ như lần này La gia sẽ tìm cách kiếm Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Kết quả như vậy Trần Mộ đã rất hài lòng rồi.

Liên tục ở trong phòng huấn luyện hơn mười ngày, chỉ dựa vào thực vật dinh dưỡng cơ bản nhất, Trần Mộ cũng thấy nhạt miệng. Nội dung trong tấm tạp phiến của Ceasar hắn đều đã thuộc lòng, hắn bèn lập tức đem tấm tạp phiến này tiêu hủy, nội dung không hiểu sau này có thể chậm rãi suy nghĩ, nhưng nếu tấm tạp phiến này còn giữ trên người, vạn nhất thất lạc thì thật phiền toái.

Nghĩ vậy, hắn liên tục cười khổ. Trong tạp bao của mình quả không ít thứ không thể tiết lộ ra ngoài. Tạp phiến thần bí tất nhiên là bất kể ra sao cũng không thể làm mất, Tiết Thức Liên cùng truyền thừa của nó, nếu tiết lộ ra ngoài cũng là một chuyện hết sức phiền toái.

Còn có mấy khối đất sét hình thoi cũng là đồ tốt khiến người khác thèm thuồng. Bất tri bất giác, đồ trên người mình đúng là nhiều thêm không ít.

Đẩy cửa, Trần Mộ ra khỏi phòng huấn luyện.

Các tạp tu đều tò mò nhìn hắn. Bạch tổng quản thần bí khó lường trở thành đề tài đứng đầu trong mỗi bữa ăn của mọi người, mọi chuyện về hắn đều rất thần bí, thần bí tới mức mọi người cơ hồ không cách nào đoán được. Đả Thủ mạnh như vậy nhưng đối với Bạch tổng quản lại vô cùng kính phục, hơn nữa Bạch tổng quản một mình vào phòng huấn luyện hơn mười ngày càng khiến người ta cảm thấy thần bí dị thường.

Rất nhiều người tận mắt chứng kiến Bạch tổng quản đưa một tấm tạp phiến cho Đả Thủ. Hiện giờ ai cũng vô cùng thêm thường tấm tạp phiến trong tay Đả Thủ, nhưng bọn họ cũng có thể chứng kiến tường tận Đả Thủ tu luyện tấm tạp phiến kia điên cuồng ra sao.

Ái chà, đây hẳn là một tấm ngũ tinh tạp phiến!

Trong mắt bọn họ, bốn người này đều không phải người bình thường. Bạch tổng quản thần bí, Đả Thủ điên cuồng, Mộc Đầu và Tiểu Hầu Tử ngoại trừ ngày đầu ra còn lại không hề lộ diện, cứ như đã biến mất rồi.

Trần Mộ chậm rãi ăn bữa ăn được dọn ra, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn tạp tu đang huấn luyện.

Kế hoạch huấn luyện của Bagnell quả nhiên vô cùng hiệu quả. Khách quan mà nói, Tang Hàn Thủy không thích hợp làm một huấn luyện viên như Khương Lương, nhưng vì đám tạp tu này có tố chất cao hơn nhiều so với tạp tu Trần Mộ chiêu mộ, chỉ có kỷ luật tùy tiện. Giờ chỉnh đốn lại, diện mạo hoàn toàn thay đổi. Tang hàn Thủy cơ bản không cần quản lý, chỉ cần để tâm thích ứng tấm tạp phiến của mình là được. Nhưng có biểu hiện lãnh khốc của Trần Mộ, lại thêm thái độ huấn luyện điên cuồng của Tang Hàn Thủy, uy lực kinh người mà tấm tạp phiến kia thể hiện ra khiến các tạp tu này giật mình.

Thái Thúc Anh ngồi bên cạnh Trần Mộ, chống cằm nhìn hẩn. Nàng nghĩ mãi mà không hiểu, thức ăn bình thường thế này sao Bạch tổng quản lại ăn ngấu ngiến như vậy.

“Bạch tổng quản, bọn họ còn phải huấn luyện bao lâu nữa?” Thái Thúc Anh mở to hai mắt, vẻ mặt chăm chú hỏi.

Trần Mộ sửa sang mặt nạ lại một chút, chủ yếu là phần miệng, sau khi sửa lại ăn uống dễ dàng hơn nhiều.

Hẩn không ngẩng đầu, tùy ý nói: “Đại khái còn phải một thời gian dài.”

“Thời gian dài, rốt cuộc là dài bao nhiêu?” Thái Thúc Anh hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của Trần Mộ. An Kỳ ở bên cạnh lo lắng liếc mắt nhìn Trần Mộ một cái, hẳn rất muốn nhắc nhở tiểu thư chú ý một chút thái độ đối với Bạch tổng quản.

“Không nói chính xác được.” Trần Mộ đã bắt đầu cảm khăn lau miệng.

Đúng lúc này một cô gái xinh đẹp đi về phía này.

Thái Thúc Anh vừa thấy nàng lập tức kinh ngạc hét lên: “A, Gia Gia tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

Anh Kỳ cũng bắt chuyện: “Hứa thư ký, chào cô.” Cô gái xinh đẹp động lòng người trước mắt là thư ký số một của Thái Thúc Thành, Hứa Gia. Nàng rất được Thái Thúc Thành tín nhiệm, quan hệ rất tốt với Thái Thúc Anh.

Hứa Gia đầu tiên là mỉm cười gật đầu chào An Kỳ sau đó xoa đầu Thái Thúc Anh nói: “Nghe nói Tiểu Anh gần đây rất giỏi a!”

“Dĩ nhiên rồi!” Được khen, Thái Thúc Anh kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Trần Mộ có phần ngoài ý muốn nhìn cô gái này, Thái Thúc Anh tinh quái, tính tình rất kém, cho dù là đối với An Kỳ cũng có chút ngang tàng, nhưng trước mặt nữ nhân này lại nhu thuận như vậy.

Ánh mắt Hứa Gia chuyển sang Trần Mộ, mỉm cười khách khí nói: “Bạch tổng quản, tam công tử tối nay phải tham gia một buổi tiệc, ngài ấy hy vọng ngài có thể đi cùng.”

“Bữa tiệc?”

“Đúng vậy. Đây là yến tiệc do đại công tử tổ chức, nhị công tử và tam công tử đều được mời. Ngoài ra, những người nắm quyền thuộc thế hệ thứ hai của các đại thế gia ở Đông Thụy đều được mời.” Hứa Gia nói chuyện rất rõ ràng mạch lạc.

Trần Mộ hơi đoán được nguyên nhân, nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Được thôi.”

Hứa Gia liếc mắt nhìn Tang Hàn Thủy đang huấn luyện điên cuồng, khẽ nhắc Trần Mộ: “Yến tiệc có lẽ sẽ có tiết mục góp vui, Bạch tổng quản sẽ mang theo quý thủ hạ chứ?”

Trần Mộ trong lòng càng hiểu thêm, bất quá hẩn vẫn lắc đầu: “Ta đi một mình là được.”

Hứa Gia thấy ngữ khí Trần Mộ kiên định, không lan man nữa mà mỉm cười nói: “Tam công tử vì ngài mà chuẩn bị một bộ y phục chiến đấu X-300, chúc ngài vui vẻ đêm nay.”

Trần Mộ cũng chẳng biết y phục chiến đấu X-300 là cái gì, nhưng thấy An Kỳ vẻ mặt vô cùng hâm mộ, lập tức đoán ra thứ này có lẽ có giá rất đắt. Hắn bèn gật đầu với Hứa Gia: “Cám ơn hảo ý của tam công tử. Bộ X-300 này phiền tiểu thư chuyển cho thủ hạ của ta, là người đang huấn luyện kia kìa!”

Hứa Gia vẻ mặt kinh ngạc, y phục chiến đấu X-300 là chiến đấu phục cao cấp do công ty Bối Hân sản xuất với số lượng có hạn. Nó có tính phòng hộ cực kỳ xuất sắc, nhưng giá cả cực cao, cho dù là các tập tu thành danh cũng không đủ sức mua. Mấu chốt nhất là số lượng của nó có hạn, trên thị trường của thành phố căn bản không thể nhìn thấy.

Hắn không ngờ lại thoải mái đưa nó cho thủ hạ của mình, đây là X-300 a...

441. Chương 435: Thái Thúc Tam Tử

Y phục chiến đấu cấp thấp phần lớn sử dụng tài liệu có kháng tính đối với năng lượng khá cao để chế tạo thành, những y phục chiến đấu đó không có tác dụng quá lớn. Y phục chiến đấu tương đối cao cấp đã không phải là một loại quần áo mà là một loại tạp giới, nó có thể cung cấp sức phòng ngự rất tốt mà không cần tập tu phân tâm khổng lồ như lỏng năng lượng. Song y phục chiến đấu dù có thể tạo ra lực phòng ngự không tồi nhưng cũng có khuyết điểm của mình.

Do nó là tạp giới, hơn nữa còn bó sát thân thể nên sinh ra ảnh hưởng đối với cảm giác. Hiện giờ kỹ thuật chế tạo y phục chiến đấu không ngừng tiến bộ, loại ảnh hưởng này đã được giảm tới mức vô cùng thấp, nhưng đối với một số tập tu có cảm giác cực kỳ linh mẫn, yêu cầu cảm giác khổng lồ cực cao, loại ảnh hưởng này vẫn không thể bỏ qua.

Mà Trần Mộ lại là một trong số đó.

Cho nên hắn mới không chút do dự đem X-300 đưa cho Tang Hàn Thủy, cảm giác linh mẫn độ của Tang Hàn Thủy không cao, hơn nữa sau này còn là nhân vật phụ trách hỏa lực, là người sẽ phải chịu nhiều khổ cực, X-300 này giao cho hắn sử dụng rất thích hợp.

Hứa Gia nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, mỉm cười nói: “Như ngài mong muốn.”

X-300 nhanh chóng được đưa tới. Nó tựa như một chiếc áo lót bằng bông màu xanh đậm, cầm trên tay rất nhẹ, cơ hồ không cảm giác được sức nặng của nó. Có thể tưởng tượng, mặc nó căn bản sẽ không ảnh hưởng tới hoạt động.

Quả nhiên là tạp giới! Ánh mắt Trần Mộ nhìn vào bộ áo, nơi đó có một tạp tào, hẳn là chỗ để năng lượng tạp. Hắn cũng không lạ gì tạp giới, nếu không đã không thể chế tạo được tạp giới như máy phân tách hay la bàn.

Tạp giới là lĩnh vực mới xuất hiện, bây giờ còn ở giai đoạn tương đối sơ cấp. Kỹ thuật tạp phiên dù đã rất thành thục nhưng máy móc kỹ thuật vẫn cần có thời gian để phát triển, đối với tạp giới mà nói, hai thứ này thiếu một cũng không được.

Trần Mộ đột nhiên nghĩ tới Hạ Thành, nghĩ tới Vạn Sĩ tộc, nghĩ tới bọn Alfonso. Kỹ thuật chế tạo máy móc của Vạn Sĩ Tộc tiên tiến hơn Liên Bang nhiều lắm. Kỹ thuật chế tạo máy móc mà Hạ Thành thể hiện càng cao siêu, sâu không lường được.

Cũng không biết bọn Alfonso, Lý Độ Hồng giờ ra sao...

Vuốt ve tấm X-300 trên tay, Trần Mộ ngây ngốc một lúc.

Hứa Gia phát hiện Trần Mộ thất thần, trong lòng thầm nghĩ Bạch tổng quản chắc hẳn giờ đang thầm đau lòng hối hận đây! Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu nàng, Trần Mộ đã khôi phục tinh thần, buông tấm X-300 trên tay nói với Thái Thúc Anh giao nó cho Tang Hàn Thủy.

Thái Thúc Anh không biết miệng lầm bầm cái gì nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm X-300 đưa tới cho Tang Hàn Thủy trong phòng huấn luyện, trong lòng nàng vẫn có một tia sợ hãi đối với Bạch tổng quản.

Hứa Gia trong mắt hiện lên một vẻ khác lạ, không động thanh sắc đứng lên: “Bữa tiệc sẽ tổ chức vào lúc tám giờ tối, bảy giờ chúng ta sẽ đi. Đến lúc đó ta sẽ thông tri cho ngài.”

“Được.” Trần Mộ trả lời dứt khoát, không nói nhiều.

Thành Đông Thụy, cục cảnh sát. Minh Vinh cầm một tấm thiệp mời, vẻ mặt trầm tư.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, một thuộc hạ lo lắng không yên chạy vụt vào: “Sếp, tôi đã tìm hiểu rõ! Thái Thúc Thành cũng nhận được thiệp mời. Hắn còn chế tạo riêng một bộ trang phục, xem ra đêm nay sẽ tới tham dự.”

“Ừ.” Vinh Minh khuôn mặt đầy vẻ uy nghiêm chính trực, không nhận ra hỉ nộ: “Biết rồi.”

Thủ hạ của hắn vẻ mặt cung kính lui ra. Từ sau khi sếp tới cục cảnh sát, cuộc sống của họ đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn còn nhớ rõ trước khi sếp tới, bọn họ chịu mọi sự khinh bỉ, người của cục cảnh sát khi đi ra ngoài tới đứng thẳng lưng cũng không dám.

Thiệp mời yến hội như vậy hắn bình thường cũng nhận được rất nhiều nhưng hắn không dám tham gia. Với thân phận cùng thực lực của hắn tham gia yến hội đều sẽ được các thế gia gia chủ tự mình chiêu đãi, mà đám đời thứ hai này hắn chẳng quan tâm mấy.

Chức vụ cục trưởng cục cảnh sát cũng không tính là gì, nhưng nếu cường độ cảm giác của vị cục trưởng này đã đạt tới thất cấp, thì không còn ai dám khinh thường nữa, cũng như Thái Thúc Gia chỉ bất quá có được một vị tạp tu cường độ cảm giác thất cấp. Các thế gia khác tình huống so với Thái Thúc gia tốt hơn, nhưng phương diện cao thủ cũng không cao hơn bao nhiêu. Một cao thủ có cảm giác thất cấp ở Đông Thụy thành có sức ảnh hưởng rất lớn.

Hắn đang nhớ tới hai người trên phố hôm đó, sát khí hung ác khát máu như vậy, hắn tới giờ vẫn còn kinh hãi. Tạp tu càng làm hắn kinh hãi hơn, như vậy sẽ kinh khủng tới mức nào! Người mang mặt nạ trắng không thể hiện ra toàn bộ thực lực của mình, nhưng có thể đứng giữa sát khí lạnh thấu xương mà vẫn như không, vậy cũng không thể xem nhẹ! Hai người này có quan hệ gì, hắn nhìn không thấu, chỉ có thể khẳng định là quan hệ không nhỏ.

Cao thủ cấp bậc đó, hắn trốn còn không kịp, sao dám điều tra? Nhưng vận khí của hắn lại vô cùng tốt, một tạp tu trực ban vừa lúc thấy Trần Mộ trở lại tòa nhà của Thái Thúc Thành, sau đó tin tức các tạp tu được Thái Thúc Thành mời chào cũng đã được kiểm chứng. Mà người cầm đầu trong số đó, thật bất ngờ lại đúng là vị tạp tu mang mặt nạ trắng kia.

Thái Thúc Thành đã nằm trong danh sách hắn muốn kết giao, trong danh sách của hắn, đời thứ hai chỉ có tên của hai nhà mạnh nhất La gia cùng Tương gia, hiện giờ lại có thêm tên Thái Thúc Thành. So với La gia và Tương gia, Thái Thúc gia quả thực đã sa sút tới mức không ra gì, nếu không phải có tạp tu thần bí này, căn bản không có tư cách lọt vào danh sách của hắn.

Sau khi xác định được Thái Thúc Thành tham gia buổi tiệc này, hắn cũng quyết định tham gia.

Thủ đoạn của đám con cháu đời thứ hai này hắn cũng không lạ gì, xem ra bữa tiệc tối nay sẽ rất thú vị đây!

Bảy giờ ba mươi.

Thái Thúc Thành thấy Trần Mộ, khẽ cười nói: “Hôm nay Bạch tổng quản không ngờ lại tự mình ra mặt, thật khiến ta ngạc nhiên.”

Thái Thúc Thành mặc một bộ lễ phục màu trắng, đơn giản hào phóng, không có nhiều trang sức, chỉ có một dấu hiệu của Thái Thúc gia nho nhỏ ở cổ tay áo, nhưng tinh thần hắn lại rất tốt, khuôn mặt luôn mỉm cười càng thêm vẻ mỉa mai.

“Chuyện của ông chủ cũng là chuyện của chúng ta.” Trần Mộ khó khăn lắm mới mở miệng đùa một câu.

“Ha ha!” Thái Thúc Thành nghe vậy cười lớn: “Ta rất thích những lời này!”

Ánh mắt hắn hạ xuống đám tạp tu đứng thẳng lưng, mặt không đổi sắc, không khỏi cảm thán: “Bạch tổng quản quả nhiên là cao nhân! Chỉ ngần ngừ hơn mười ngày đã khiến cho đám người này tạo cho người khác cảm giác hoàn toàn khác. Thái Thúc Thành ta bội phục! Ha ha, ta bắt đầu chờ mong trận đấu năm nay!”

Trần Mộ khiêm tốn nói: “Ông chủ quá khen.”

Đây là những hộ vệ do Tang Hàn Thủy tự mình lựa chọn, bọn họ đều là những tạp tu biểu hiện xuất sắc nhất trong huấn luyện, Lạp Phỉ Nhĩ và A Nặc Cơ cũng nằm trong số đó. “Hung danh” của Bạch tổng quản bọn họ cũng biết, không ai dám buông lỏng một chút, ai cũng nói năng thận trọng, đi đứng ngay ngắn.

Thái độ của Thái Thúc Thành càng thêm thân thiết: “Đến rồi, Bạch tổng quản, chúng ta lên xe.”

Đây là một toa xe cao cấp cỡ trung, nhiều nhất có thể chứa được tám mươi người, nhưng trên xe chỉ có ba người Thái Thúc Thành, Trần Mộ cùng Hứa Gia, các tạp tu khác phân tán ở những toa xe hộ vệ, chậm rãi bay tới địa điểm yến hội.

Trong toa xe mở nhạc du dương khiến tâm tình người ta buông lỏng.

Thái Thúc Thành nhìn Trần Mộ thoáng buông lỏng, cười nói với Hứa Gia: “Người đêm nay là bạn gái của Bạch tổng quản, Bạch tổng quản lần đầu tham gia loại yến hội như vậy, có thể không quen các tình huống, người phải giới thiệu giúp Bạch tổng quản một chút.”

Hứa Gia thản nhiên cười với Trần Mộ: “Đây là vinh hạnh của ta đấy chứ! Thật mong chờ yến hội đêm nay!”

Trần Mộ hết sức khách khí nói: “Đây là vinh hạnh của ta!” Hứa Gia dung mạo hay khí chất đều rất xuất chúng, nụ cười của nàng khiến trong xe như chợt sáng lên.

Hứa Gia nhìn thẳng vào mắt Trần Mộ, chăm chú nói: “Bạch tổng quản tối nay cần chú ý tới hai người, một là thủ hạ của Đại công tử Hoắc Giang, một người khác là Baraja thủ hạ của nhị công tử. Hoắc Giang lai lịch không rõ, là người tàn nhẫn, mỗi khi ra tay đều không lưu tình, tạp tu thua trên tay hắn rất nhiều. Hắn am hiểu một tạp phiến gọi là Tam Diệp, có thể phóng ra ba loại năng lượng thể hình bướm khác nhau. Baraja lai lịch cũng vô cùng thần bí, có người đoán hắn có thể đến từ Khổ Tịch tự, số lần hắn ra tay không nhiều thường, khá vô danh, kiên trì khổ tu, song Hoắc Giang rất kiêng kỵ hắn, có thể thấy thực lực bất phàm.

Trần Mộ chăm chú lắng nghe, trong suy nghĩ của hắn, hiểu rõ về địch nhân càng nhiều càng tốt.

Thái Thúc Thành lúc này cũng mở miệng: “Bạch tổng quản không cần lo lắng, tối nay chỉ cần không thua là được.”

Trần Mộ chỉ cười mà không nói, từ lời của Thái Thúc Thành có thể thấy hắn cũng không quá tin tưởng vào đêm nay, còn có thể nhìn ra trên phương diện vũ lực hắn bị hai người anh áp chế ra sao.

Toa xe chưa bay được bao lâu đã tới địa điểm tổ chức yến hội.

Ba người tới cũng không sớm, nhiều người đã tới rồi. Đây là một bữa tiệc ngoài trời, trong hoa viên tùy ý cũng có thể thấy từng tốp người cầm chén rượu đứng với nhau. Trên bầu trời lơ lửng hơn trăm tạp tu, trên không trung khu vực này đã cấm thông hành.

Vừa xuống xe, Hứa Gia liền ôm lấy tay Trần Mộ, thấy ánh mắt hắn kinh ngạc, nàng nhoẻn miệng cười: “Bạch tổng quản đừng căng thẳng.”

Nghe vậy Trần Mộ lập tức trấn tĩnh lại, trong lòng tự giễu, mình quả nhiên là chưa quen việc đời. Sau khi trấn tĩnh lại, hắn dương dương tự đắc đánh giá hết thấy xung quanh.

“Ha ha, A Thành tới đây!” Một trung niên nhân có vài phần giống Thái Thúc Thành cười sang sảng, hắn tiến tới ôm Thái Thúc Thành một cái, Thái Thúc Thành cũng mỉm cười nói: “Đại ca.”

Vị này là đại của của Thái Thúc Thành, Thái Thúc Chính. Mặc dù khuôn mặt hai người giống nhau như bả vai Thái Thúc Chính rộng hơn, hình thể cường tráng hơn.

Thấy bộ mặt giả tạo của hai người, Trần Mộ chỉ cảm thấy tẻ nhạt vô vị. Huynh đệ mà như vậy thật bi ai a! Ánh mắt hắn bị nam tử đứng cạnh Thái Thúc Chính hấp dẫn nhiều hơn. Có lẽ hắn là Hoắc Giang.

“Vị này hẳn là Bạch tổng quản mà A Thành vừa chiêu mộ đây!” Thái Thúc Chính hào sảng nói: nhìn kỹ Trần Mộ một lát rồi lớn tiếng khen: “Không tồi, không tồi! Có Bạch tổng quản tương trợ, A Thành như hổ thêm cánh, có thể thực hiện tâm nguyện rồi!”

Thái Thúc Thành khoe mắt hơi co lại, nụ cười trên mặt không đổi: “Đại ca nói giỡn rồi, tiểu đệ nào có tâm nguyện gì? Huống chi có đại ca, Thái Thúc gia chúng ta đạt được vinh quang ngày trước cũng là một ngày một ngày hai thôi!” Đúng lúc này một giọng nói khác vang lên: “Ha ha, những lời này của tam đệ thật tốt! Rất được lòng ta!”

Thái Thúc Chính và Thái Thúc Thành trong mắt đều hiện một tia lo lắng, nhưng đều nhanh chóng biến mất, khuôn mặt hai người đều nở một nụ cười, một sang sảng, một khinh đạm.

Nhị công tử Thái Thúc Thân!

442. Chương 436 : Tin Tức

Xưa nay tập tu của Khổ Tịch Tự bởi vì khổ tu mà nổi tiếng, bọn họ không ham thức ăn ngon, không thích quần áo đẹp mà yên lặng khổ tu. Trong lục đại, bọn họ là phái ít nổi danh nhất và thần bí nhất.

Ba la già đột nhiên mở mắt nhìn chăm chú vào Trần Mộ.

Trong mọi người chỉ có duy nhất Trần Mộ đeo mặt nạ màu trắng. Thái Thúc Thân hừ lạnh rồi nói một tiếng:

- Vị Bạch Tổng Quản của tam đệ thật quá kiêu ngạo, chúng ta đâu phải đang tham dự vũ hội hóa trang, sao lại có kiểu che mặt che mũi thế này?

Thái Thúc Thành giả bộ ra vẻ kinh ngạc:

- Hả? Chẳng lẽ buổi tiệc đêm nay là nhị ca mở ra? Ta còn tưởng đại ca mới là chủ tiệc chứ !

Trong mắt Thái Thúc Chính hiện lên sự khó chịu, nhưng ngoài miệng lại cười nói:

- Ha ha, tam đệ không phải là đang bắt măn ta chứ . Đi thôi! Chúng ta đứng ở đây làm gì, đi uống rượu!

Về mặt Thái Thúc Thân nghiêm nghị, sự hung ác nham hiểm trong mắt càng tăng, về ngoài thì cười nói trong lòng thì không:

- Tam đệ quả nhiên là tiến bộ rồi, khá khá.

Thái Thúc Thành cũng không để ý, về mặt hắn tự nhiên nói:

- Gia gia, lần đầu tiên Bạch Tổng Quản đến đây, người đi dạo cùng hắn một lát!

- Dạ!

Hứa Gia khôn khéo đáp ứng, thi lễ với hai người Thái Thúc Chính và Thái Thúc Thân, rồi mới kéo Trần Mộ rời đi. Đợi hai người hoàn toàn đi khỏi. Mắt Hoắc Giang vẫn nhìn chăm chăm theo bóng lưng Hứa Gia, ánh mắt nóng rực.

Thân thể Hứa Gia nép sát vào cánh tay Trần Mộ, người không hiểu rõ tình hình thì nhất định nghĩ hai người là tình nhân. Hứa Gia mặc lễ phục dạ hội xinh đẹp động lòng người, tư thế xinh đẹp, khí chất tuyệt hảo. Mà Trần Mộ lại không thay đổi trang phục, chỉ mặc một bộ y phục bình thường xuất hiện ở một bữa tiệc tối sa hoa, vừa lạc lõng vừa chói mắt. Trên mặt hắn còn mang theo một cái mặt nạ màu trắng tinh khiết, có hai đường màu đen uốn lượn thật chắn động lòng người.

Đây là một cặp đôi cực kỳ lạ thường. Theo lẽ thường thì Trần Mộ ăn mặc chẳng ra gì, nhưng hắn không có một chút cảm giác mất tự nhiên mà lại dương dương tự đắc. Chỉ điều này thôi, ngay cả Hứa Gia cũng cảm thấy bội phục.

- Thế nào?

Làn môi đỏ thắm của Hứa Gia khẽ mở, một mặt khẽ mỉm cười gật đầu ra hiệu với người quen ở xa, một mặt thấp giọng hỏi .

-Rất nhàm chán.

Trần Mộ chỉ đưa ra một đánh giá khách quan. Thực ra hắn còn muốn nói: tay hắn ê ẩm quá rồi. Hứa Gia khoác rất chặt, dường như cả người đều dán vào tay Trần Mộ, hắn không quen điều này. Lực thức của hắn vốn nhạy cảm vô cùng, cảm giác mềm mại ẩm áp từ cánh tay truyền đến, còn cả mùi nước hoa thanh nhã từ cơ thể giai nhân kề bên khiến cho hắn khấn trương cao độ!

Cho tới bây giờ, kinh nghiệm phương diện này của hắn là con số không. Hắn cũng không biết nên xử lý hoàn cảnh trước mắt của mình như thế nào, chỉ có thể cố gắng làm cho bản thân có vẻ bình tĩnh một chút. Khi bị Hứa Gia kéo chặt tay, hắn không dám nhúc nhích chút nào, hắn dứt khoát không chế cơ bắp của mình để cánh tay trái cố định trạng thái gấp một nửa. Nhưng mà duy trì cẩn thận một tư thế tiêu chuẩn trong thời gian dài quả là một chuyện tương đối tiêu hao thể lực.

Trong lòng Trần Mộ thầm than, may mắn là mình đã cùng Duy A luyện một lúc. Nếu không thì cánh tay này không tránh khỏi muốn tê liệt ?

Miệng Hứa Gia khẽ cười:

- Thực sự rất nhàm chán. Cho nên bình thường ta cũng không tham gia yến hội như thế này. Hơn nữa, ngài nhìn ánh mắt những nam nhân này, đều là hận không thể nuốt chửng được ta .

_____ Trần Mộ nhìn khuôn mặt tươi sáng xinh đẹp động lòng người của nàng khẽ mỉm cười, trong lòng hơi sợ hãi. Một người cô gái có thể một bên gật đầu cười tươi với người khác, mà đồng thời bày tỏ sự châm chọc lẫn khinh thường với người bên cạnh nàng.

Trần Mộ rất lý trí mà không nói tiếp chuyện này.

Hứa Gia như cười như không nhìn Trần Mộ, bỗng nhiên cúi người áp vào một bên tai Trần Mộ nói:

- Ngài cũng rất thành thật, không nhân cơ hội giở trò xấu trên người ta. Nhưng mà, hi hi, ngài có thể buông lỏng một chút, không cần căng thẳng như vậy đâu.”

Hơi thở ẩm áp thổi vào lỗ tai Trần Mộ, mặt hắn thoáng đỏ. Thì ra đối phương đã phát hiện sự căng thẳng của hắn lâu rồi. Nhưng mà hắn cũng không phải người chưa từng gặp khó khăn, nghe vậy đã trầm tĩnh lại, cười nói:

- Ủ, em có thể không kéo chặt như vậy, như vậy thì ta sẽ giảm bớt được sức một chút.

Người ngoài nhìn vào, thì lúc này hai người thân mật giống như một đôi tình lữ đang tán tỉnh nhau.

Sự xinh đẹp động lòng người của Hứa gia như một viên minh châu sáng chói mắt. Nàng không giống những bình hoa di động kia, chỉ có nàng mới có vẻ giỏi giang hiểu biết của người phụ nữ, còn có sự nhã nhặn lịch sự của người đàn bà trưởng thành, bất kể nàng đi chỗ nào, đều có thể hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

La Đức với Tương Dục ở cùng một chỗ, bên cạnh hai người không có ai.

- Những người này đáng ghét như ruồi bọ đuổi mãi cũng không được.

_____ La Đức khinh thường nói. Hắn là con trưởng đời thứ hai của La gia, cũng là người được chỉ định sẽ thừa kế vị trí gia chủ tiếp theo. Mà Tương Dục cũng là người thừa kế của Tương gia. Xét trong số đời thứ hai ở thành Đông Thụy, chắc chắn hai người bọn họ chính là nhân vật có sự ảnh hưởng cùng khả năng kêu gọi lớn nhất.

Tương Dục khua cánh tay đang cầm ly rượu đỏ, lơ đãng nói:

- Lẽ ra người không nên kéo ta tới tham gia mấy cái yến hội vô dụng này. Ta cũng không hiểu được, tên phế vật như Thái Thúc Chính kia cho người lợi ích gì, yến hội rác rưởi như vậy mà người cũng mong chờ chạy tới tham gia?”

La Đức hắc hắc cười nói:

- Không phải chứ, Tương gia các người không phải quan hệ rất tốt với Thái Thúc gia sao? Em gái người với tiểu nha đầu của Thái Thúc Gia không phải là bạn bè kết giao sao?”

- Liên quan gì đến ta?

Tương Dục hừ lạnh một tiếng:

- Không biết cha ta nghĩ thế nào, lại đối xử tốt với Thái Thúc Thành như vậy. Theo ta thấy, ba cái tên Thái Thúc gia kia không một tên nào khá cả. Thái Thúc gia muốn dựa vào ba tên này để khôi phục vinh quang xưa kia, điều đó là nằm mơ!”

- Ha ha, nói rất hay, liên quan @#\$ gì chúng ta!

_____La Đức khà khà cười nói:

- Ta nghe nói: thư ký Hứa Gia của Thái Thúc Thành cũng đến.

- Hứa gia?

_____Tương Dục nghi ngờ nhìn qua La Đức:

- Chẳng lẽ là người muốn chơi cô nàng đó chứ? Ta khuyên người nên quên đi! Cả Thái Thúc Thành còn chưa thật được nàng, hơn nữa còn coi như bảo bối, người cũng đừng mơ tưởng động vào.

La Đức bất mãn trợn mắt nhìn Tương Dục :

- Trong mắt người ta xấu xa như vậy sao? Ta chỉ nghe nói Hứa gia vô cùng xinh đẹp, khí chất xuất chúng, cho nên muốn gặp một lần. Ta nói cho người biết, hắc hắc, chắc chắn người không thể tưởng tượng được Thái Thúc Chính còn mời ai khác nữa đâu! Nếu người biết thì không chừng đã gào khóc mà tới!

- Còn mời ai?

_____Tương Dục bị la đức làm nổi lên sự hứng thú.

- Hắc hắc. Không nói không nói. Đến lúc đó người sẽ biết.

_____La đức hắc hắc nhìn Tương Dục cười mãi không thôi.

- Nụ cười này của người làm cho ta buồn nôn!

Tương Dục khinh bỉ nói.

- Hai tên các người đang nói cái gì ?

Một âm thanh tràn ngập sức mạnh đột nhiên xen vào.

Hai người giật mình sợ hãi, là kẻ nào không biết điều dám tới quấy rầy bọn họ? Hai người đang sắp sửa nổi giận, nhưng vừa quay người nhìn thấy được người đến trước mặt, lập tức nuốt vào ngay những lời thô tục vừa ra tới miệng.

Về mặt La Đức tươi cười nói:

- Vinh thúc thúc, làm sao ngài đến nơi này vậy?”

Tương Dục cũng kịp phản ứng, về mặt cung kính nói:

- Vinh thúc thúc, người dọa ta giật cả mình.

Hai tên không sợ trời không sợ đất nhưng nhìn thấy Vinh Minh thì tựa như chuột thấy mèo. Thật ra không riêng gì hai người, so sánh trong lớp thế hệ thứ hai thì không ai không biết tiếng xấu của Vinh lão hổ ở thành Đông Thụy!

Ở thành Đông Thụy, trong đời thứ hai của các gia tộc có nhiều kẻ xấu xa ngang ngược. Kể cả cha mẹ bọn chúng cũng hết sức đau đầu. Cũng không biết chủ ý của ai, mấy vị gia chủ này cùng nhau thương lượng một chút, mời Vinh Minh hỗ trợ quản thúc một chút. Vinh Minh không do dự mà lập tức đáp ứng, sau đó trực tiếp bắt bọn này đến sở cảnh sát, hằng ngày tự mình huấn luyện. Gần như tất cả những tên đời thứ hai này đều nếm đau khổ từ tay Vinh Minh, bọn họ vừa hận vừa sợ đối với vị trưởng cục cảnh sát này. Trong bọn họ cũng có tên không cam lòng, liền tổ chức một ít hộ vệ tạp tu trong nhà định giáo huấn vinh minh một chút.

Lần đó, Vinh minh thể hiện ra cường độ cảm giác cấp 7 nên không hề ngoài dự kiến, tất cả tạp tu đều bị đánh một trận thật tàn khốc, sau đó còn phải ngồi đại lao hết mấy tháng. Mà tên tổ chức kế hoạch này cũng bị tra tấn hành hạ mấy tháng, thấy bộ dáng thê thảm của tên kia. Toàn bộ những tên đời thứ hai này chỉ biết nuốt giận vào trong lòng.

Từ sau ngày đó, mấy cái tên coi trời bằng vung của đời thứ hai kia ở trước mặt Vinh Minh đều trở nên thành thật vô cùng. Mà an ninh trật tự của Đông Thụy thành cũng nhanh chóng yên ổn.

Vinh Minh mặc một bộ sắc phục cảnh sát, trên tay cầm một ly rượu đỏ, cười tủm tỉm nhìn hai người. La Đức cùng Tương Dục vừa thấy vẻ mặt tươi cười này thì trong lòng đã hơi hốt hoảng .

Ồi! Ta thấy các người nói chuyện rất vui vẻ, nên đến góp vui thôi.

Ba người tụ tập cùng một chỗ, ánh mắt khách khứa chung quanh đều không nén nổi mà nhìn qua phía này. Trong ánh mắt bọn họ tràn ngập lửa nóng, ba người có địa vị quan trọng như vậy mà cũng có mặt trong yến hội lần này! Trong lòng mỗi người bọn họ đều tính toán nên làm quen với ba vị này thế nào. Chỉ cần tùy ý kết thân với một vị bất kỳ trong số đó, đêm nay coi như lãi lớn rồi!

La Đức còn phản ứng nhanh hơn, vội vàng nói:

- A! Chúng ta chỉ đang thảo luận xem đêm hôm nay có những ai sẽ tới thôi?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tương Dục liên tục gật đầu phụ họa.

Trong mắt Vinh minh hiện lên một tia khác thường, cười hỏi:

-Ồ! Nói xem, đêm nay có ai tới vậy?

Tương Dục liền nháy mắt ra hiệu, La Đức hiểu ý, ra vẻ thần bí nói:

- Vinh thúc thúc, ta mất một khoản phí lớn mới nghe được một tin tức tối mật. Lão già Thái Thúc Chính kia.....

____ Nói đến đây hắn bỗng nhiên cảm thấy được nói sai rồi, lén lút liếc mắt nhìn Vinh minh, thấy hắn tựa như không thêm để ý, lòng mới buông lỏng:

- Vì yến hội đêm nay, Thái Thúc Chính đã bỏ ra rất nhiều tiền đấy!

Thấy hắn vẫn còn kiêu dáng thừa nước đục thả câu , Tương Dục nóng máu chỉ giận không thể cầm giầy đập vô mặt hắn. Trong lòng chửi lớn, trước mặt Vinh lão hồ hồ mà người còn dám đùa với lửa, người không phải muốn chết sao?

Tuy nhiên Vinh minh tựa hồ không hề để ý, mà vẫn rất hứng thú hỏi:

- Thái Thúc Chính mất nhiều tiền như thế là để mời ai vậy?

La Đức nhìn Tương Dục cười hắc hắc, suýt nữa làm cho tên Tương Dục đang toát mồ hôi kia bị bất tỉnh . Lúc này La Đức mới hạ giọng nói:

- Hắc hắc, các vị khẳng định không thể tưởng nổi là ai! Đàm Vũ Mân! Thái Thúc Chánh mời tới Đàm Vũ Mân!

Vinh minh hơi thất vọng mà kêu: thế à. Hắn cũng biết Đàm Vũ Mân, nàng là một vị ngôi sao vô cùng nổi tiếng. Nhưng mà với tạp tu như hắn thì làm sao có thể cảm thấy hứng thú với một ngôi sao nho nhỏ như vậy?

Về mặt Tương Dục đỡ đỡ, hai mắt trợn thẳng. La Đức nhìn Tương Dục, miệng càng không ngừng cười hắc hắc. Hắn đã ngờ tới Tương Dục sẽ có vẻ mặt này từ lâu, Tương Dục chính là fan hâm mộ cuồng nhiệt của Đàm Vũ Mân !

Tương Dục thét lên một tiếng phẫn nộ, một tay nắm ngay lấy áo La Đức :

- La Đức! Đồ con heo này! Bây giờ người mới nói cho ta biết chuyện quan trọng như vậy!

_____ Trong cơn phấn khích, Tương Dục hoàn toàn quên Vinh Minh đang ở bên cạnh rồi.

- Ha ha! Ta đã biết chắc tên gia hỏa nhà ngươi không thể chịu nổi cái tin tức rung động này mà!

_____ La Đức dương dương tự đắc nói.

La Đức đang đắc ý vô cùng nhưng ánh mắt bất chợt nhìn phía sau Tương Dục, vẻ mặt đột ngột cứng lại, cả người đứng yên một chỗ, giống như bị rút đi linh hồn.

443. Chương 437: Hấn Là Ai?

_____ Tương Dục vừa tỉnh táo lại liền nhận ra vẻ khác thường của La Đức, ngạc nhiên hỏi. Vinh Minh cũng chú ý tới người vừa đến. Khi hấn vừa quay đầu lại, thấy tấm mặt nạ màu trắng thì hết sức bất ngờ!

Đúng là hấn!

Lúc này Tương Dục cũng chú ý người ở đằng sau đang tới, giờ hấn mới hiểu vì sao La Đức lại lộ bộ mặt hám gái như thế. Phong thái của Hứa Gia đứng hàng đầu ở thành Đông Thụy, mà La Đức lại rất thích kiểu phụ nữ có phong thái thành thực nên cũng khó mà trách được.

Nhưng mà người đi cùng Hứa Gia là ai? Một nỗi ngờ vực hiện lên trong lòng Tương Dục. Hấn cũng biết một vài chuyện về Hứa Gia, nàng là thư ký cao cấp nhất của Thái Thúc Thành nên cũng khá tự do. Hơn nữa, nàng có quan hệ rất tốt với vợ con của Thái Thúc Thành, rất khó có thư ký nào làm được điều này. Hấn chưa từng nghe nói có ai lọt vào mắt xanh của nàng. Vậy người đàn ông cạnh nàng là ai chứ?

Đối phương ngang nhiên đeo mặt nạ tới đây, điều này làm cho hấn lập tức tỉnh táo lại. Ở buổi dạ tiệc này mà đeo mặt nạ là một việc rất thất lễ, nhưng đối phương vẫn kiên quyết thì chắc chắn có thâm ý bên trong.

Hấn liếc sang La Đức. Gã này không còn bộ dạng ngu ngốc như vừa rồi, thay vào đó là vẻ uể oải như bình thường. Nếu bị dấng về uể oải này lừa gạt thì hậu quả rất thảm, điều này đã được chứng minh vô số lần. Bọn họ được chỉ định làm người thừa kế thì sao có thể là nhân vật suy nghĩ đơn giản chứ?

Hứa Gia nói nhỏ vào tai Trần Mộ:

- Thấy ba người kia không? Bọn họ hấn là khách mời quan trọng nhất trong buổi tiệc tối nay. Gã hơi béo kia là La Đức, là người thừa kế đời thứ hai của La gia.

- La gia?

_____ Trần Mộ hơi ngạc nhiên:

- La gia ở thành Thiên Hồ?

Hứa Gia cười khẽ, thấp giọng nói:

- Tất nhiên là không phải. La gia ở thành Thiên Hồ là thế gia thực sự, còn La gia ở thành Đông Thụy chỉ là một nhánh phụ mà thôi. Dường như hai bên vẫn còn giữ liên lạc với nhau. La gia ở Đông Thụy là gia tộc có thực lực cực mạnh, tiếp đến là Tương gia. À, người hơi gầy kia là Tương Dục, người từng gặp qua em gái Tương Linh của hấn rồi đó. Tương gia là gia tộc chỉ xếp dưới La gia ở Đông Thụy. Không ngờ hai người bọn họ lại tham gia buổi tiệc tối nay. Đúng là bất ngờ thật!

Trần Mộ lắng nghe rất chăm chú, đôi lúc những chi tiết nho nhỏ lại quyết định số phận của bản thân. Hứa Gia rất quen thuộc giới thượng lưu ở thành Đông Thụy, từ từ giới thiệu:

- Thấy người mặc cảnh phục không? Hấn là Vinh Minh – cục trưởng cục cảnh sát. Không nên xem thường, hấn là siêu cao thủ có cường độ cảm giác cấp 7 đó!”

- Ồ!

Trần Mộ bỗng chốc thấy hứng thú, cảm giác cấp 7 tuyệt đối là cao thủ. Phải biết cảm giác của Tang Hàn Thủy chỉ cách cấp 7 một đường nhỏ, Trần Mộ lại càng không bằng. Không phải cứ cảm giác cao thì sẽ lợi

hại, nhưng cảm giác có thể đạt tới cấp 7 thì chắc chắn rất mạnh! Cao thủ muốn đạt tới cấp bậc này thì không thể thiếu một điều nào trong các yếu tố thiên phú, kỳ ngộ và cần cù chịu khổ.

Chỉ điều này thôi cũng đủ để cho Trần Mộ kính phục. Ở thời đại lực lượng là số một này, cường giả luôn nhận được sự tôn trọng.

- Chúng ta qua chào hỏi đi.

_____Khó lắm Trần Mộ mới mở miệng.

- Chào hỏi sao?

_____Suýt nữa thì Hứa Gia đã ngã ngửa ra, nhờ cánh tay của Trần Mộ mới đứng vững được. Nàng đứng thẳng người lại rồi bực tức nói:

- Chúng ta không cùng đẳng cấp với bọn họ, có tới cũng chẳng ai thèm để ý. Dù Tam công tử tới, cũng chưa chắc bọn họ đã nể mặt.

- Còn có chuyện này sao?

_____Trần Mộ thấy khó hiểu. Vì hắn thấy những vị khách mời này tùy ý cầm ly rượu tới chào người khác, rồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

- Ủ.

_____Hứa Gia nhỏ giọng giải thích:

- Buổi dạ tiệc như thế này có rất đông khách mời, giai cấp cũng nhiều. Tất cả mọi người đều có nhóm riêng của mình. Ba người kia có địa vị cao hơn người nhiều, có đến cũng bị bọn họ đối xử lạnh nhạt mà thôi. Chẳng lẽ người muốn người khác nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ?

- Không muốn.

_____Trần Mộ liền từ bỏ ý định này.

- Ta cũng không muốn.

_____Hứa Gia lườm Trần Mộ:

- Thôi, chúng ta qua bên phải đi.

Bọn họ còn chưa kịp đổi hướng thì Vinh Minh cầm ly rượu bước nhanh tới chỗ hai người.

- Ha ha. Sao Hứa tiểu thư vừa thấy chúng ta đã vội đi chứ? Chẳng lẽ bọn ta đáng ghét đến thế sao?

_____Còn chưa bước tới chỗ hai người thì giọng Vinh Minh đã vang lên trong tai bọn họ.

Hai người đành đứng lại. Hứa Gia liền nở nụ cười:

- Câu này của cục trưởng khiến ta rất sợ đấy. Ta thấy Vinh cục trưởng đang trò chuyện vui vẻ cùng Tương công tử và La công tử, nên đâu dám quấy rầy chứ.

- Hiếm khi được gặp mặt Hứa tiểu thư. Thật hân hạnh!

_____Vinh Minh chào rất lịch sự, rồi xoay người qua phía Trần Mộ, đưa ly rượu lên cười:

- Vị tiên sinh này rất lạ mặt. Không biết nên xưng hô thế nào?

Trần Mộ nâng ly đáp lễ:

- Ta họ Bạch, hiện là tổng quản hộ vệ của Thái Thúc Thành tiên sinh.

Vinh Minh kinh ngạc thốt lên:

- Đã nghe nói Tam công tử vừa tuyển một vị tổng quản hộ vệ xuất chúng từ lâu. Ôi! Thì ra là Bạch huynh! Hân hạnh được gặp mặt! Tại hạ là Vinh Minh thuộc cục cảnh sát.

- Hân hạnh được gặp mặt!

Lúc này, La Đức và Tương Dục cũng đã tới đây. Hai người liếc nhau, họ đều nhận ra vẻ ngờ vực của đối phương. Lão hổ Vinh Minh là người thế nào? Cho tới giờ, hắn chưa từng nể mặt bất kì vị khách nào. Dù hắn nhìn hai người bằng con mắt khác, nhưng cũng có chút lạnh nhạt. Tuy nhiên, hắn lại có thái độ nồng nhiệt với gã đeo mặt nạ này đến thế! Bạch huynh! Không ngờ hắn còn gọi đối phương là huynh? Hai người chưa từng thấy Vinh Minh khách khí với ai như thế, đều có cùng một câu hỏi trong đầu. Gã này là ai?

- Tương công tử! La công tử!

_____ Hứa Gia thấy hai người thì liền lịch sự chào hỏi. Tất nhiên là hai người này không muốn mất phong độ trước mặt người đẹp, cúi chào rất nho nhã:

- Hứa tiểu thư.

_____ La Đức còn khen:

- Phong thái của Hứa tiểu thư nổi bật cả hội trường đấy!

Hứa Gia che miệng cười:

- La công tử quá khen rồi, tiểu nữ đâu xứng chứ.

Dù Tương Dục không biết vì sao Vinh Minh lại nồng nhiệt như thế, nhưng hắn tin chắc Vinh Minh có lí do để làm vậy. Chẳng lẽ Bạch tổng quản này có lai lịch không tầm thường? Còn Vinh Minh lại trùng hợp biết được thân phận của hắn?

Trong đầu suy nghĩ thật nhanh, mặt tươi cười:

- Em gái ta vừa về liền không ngừng khoe tài năng của Bạch tổng quản. Hôm nay được gặp mặt, đúng là có phong độ đặc biệt, không lẫn vào đám đông a.

Trần Mộ chăm chọc chỉ vào tấm mặt nạ và trang phục của mình:

- Nếu nói về cái này với cái này, đúng là không lẫn vào đám đông được.

Mọi người liền cười lên.

Vốn lúc đầu, La Đức không thích Trần Mộ. Tất nhiên, chủ yếu là do hắn đi cùng Hứa gia. Tuy nhiên, câu trả lời mang ý tự châm chọc bản thân lại khiến hắn thấy người này không đáng ghét lắm. Bản thân hắn không phải là tên ngốc đại gái, giờ cũng tỉnh táo lại, xen vào:

- Không phải các nhà hiền triết ngày xưa đã nói rồi sao? Người đặc biệt luôn có phẩm chất tốt!

Tương Dục mở to mắt, vô tội nhìn La Đức:

- Hèn gì ta luôn cảm thấy người có phẩm chất rất tốt!

Mọi người lại cười ầm lên.

Từ đầu đến cuối, Hứa Gia vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng lại cảm thấy mọi thứ trước mặt quá kì lạ. Theo lý mà nói, chắc chắn nhân vật tai to mắt lớn như Vinh Minh sẽ không phí thời gian với bọn họ. Những người này quan hệ theo một nguyên tắc dựa trên lợi ích và thực tế. Trong mắt bọn họ, đối tượng kết thân vĩnh viễn là kẻ có giá trị.

Bọn họ đến đây vì Bạch tổng quản, điều này rất dễ nhận ra.

Ngay cả La Đức cũng vậy. Tuy lúc đầu hơi thất thần nhưng càng nói chuyện thì càng đặt trọng tâm vào Bạch tổng quản. Nàng không hiểu nổi. Người thanh niên bên cạnh thực sự đáng để bọn họ kết thân như vậy sao?

Nàng nhận thấy có rất nhiều người xung quanh đã chú ý tới chỗ này, hình như bọn họ đang xì xào bàn tán.

Ở thời điểm nhạy cảm này, chuyện đang xảy ra ở đây lọt vào mắt người tinh ý thì sẽ khiến nhiều thứ thay đổi.

Dường như Bạch tổng quản ở bên cạnh không hề e dè hay căng thẳng mà trò chuyện với đám người Vinh Minh rất tự nhiên. Dù là nàng cũng cảm nhận được thái độ này của Bạch tổng quản. Điều này khiến nàng thấy khiếp sợ!

Không phải nàng chưa từng thấy loại thái độ này, mà nó chỉ xuất hiện ở người có địa vị cao hoặc con cháu danh gia vọng tộc. Bởi vì bọn họ nắm đủ lợi thế trên tay, không phải sợ sệt điều gì, không cần kiêng kỵ nhiều nên mới tự nhiên như vậy.

Bây giờ, Hứa Gia mới chú ý tới một vấn đề mà nàng vẫn bỏ qua. Lai lịch thực sự của Bạch tổng quản là gì?

Lai lịch của Bạch tổng quản vẫn là một bí ẩn, ngay cả danh hiệu này cũng là do đám thủ hạ gọi mà thành. Không ngờ hắn lại lấy danh hiệu này làm tên gọi cho mình, hơn nữa chẳng hề có ý giải thích. Loại thái độ này...giống như thái độ hắn đang nói chuyện, tự nhiên mà ung dung!

Hắn dựa vào cái gì mà có thể tự nhiên, ung dung như vậy?

Hứa Gia cảm thấy đầu quay cuồng, vô số câu hỏi luẩn quẩn, cảnh tượng trước mắt mờ dần. Nàng không hiểu sao Vinh Minh lại coi trọng Bạch tổng quản? Đường như cánh tay kề bên không chân thật và giống như một đám sương mù mờ ảo.

Đã sắp tới giờ khai mạc yến hội, cũng có nghĩa sắp đến lúc ngừng nói chuyện phiếm. Hứa Gia cảm thấy nhẹ nhõm cả người, có quá nhiều thứ nàng nhìn không thấu. Điều này khiến nàng cảm thấy sức ép nặng nề.

Vinh Minh chợt tỏ vẻ trịnh trọng nói ra:

- Mấy ngày sau là sinh nhật đứa con gái nhỏ. Chẳng hay Vinh Minh có vinh hạnh được mời Bạch huynh tham gia hay không?

Vừa nghe được câu này của Vinh Minh thì mọi người liền im lặng. Nỗi kinh ngạc trong lòng bọn họ đã lên tới mức cực điểm, ngay cả Tương Dục và La Đức còn không được mời. Giờ nghe Vinh Minh đưa ra lời mời chính thức như thế thì sao không bất ngờ được chứ? Còn Hứa Gia giật mình đến độ suýt la lên, nàng hiểu lời mời này của Vinh Minh có trọng lượng ra sao. Nàng chắc chắn cả Tam công tử cũng không có tư cách tham gia buổi tiệc sinh nhật đó.

Thấy thái độ trịnh trọng của Vinh Minh, Trần Mộ cũng nghiêm túc gật đầu:

- Lúc đó chắc chắn phải làm phiền rồi!

Mặt Vinh Minh vui hơn vài phần:

- Tốt quá! Ta thích người thoải mái như Bạch huynh đây! Thiệp mời sẽ được chuyển tới Bạch huynh vào sáng mai! A a, cũng đến giờ rồi, chúng ta phải nể mặt chủ nhân một chút. Đi nào, xem thử Đàm Vũ Mân mà tiểu Dục vẫn nhớ mong ra sao!

Mọi người đều cười ầm lên, rồi kéo nhau đi vào trong hội trường. Những người xung quanh đều tập trung chú ý vào Trần Mộ và Hứa Gia với đủ loại thái độ: đầy kinh ngạc, tò mò, hâm mộ, thèm muốn, suy tư...

Ở đằng sau, Tương Dục và La Đức liếc nhìn nhau, cả hai đều thấy vẻ chăm chú và cảnh giác trong mắt đối phương.

Rốt cuộc Bạch tổng quản này có lai lịch thế nào?

444. Chương 438: Đàm Vũ Mân

Bên trong hành lang đã đặt sẵn một cái bàn rất dài. Từ đầu này đến đầu kia được đặt đầy cao lương mỹ vị lẫn rượu ngon. Những người phục vụ qua lại liên tục hướng dẫn các vị khách vào chỗ ngồi của mình.

- Buổi dạ tiệc này rất nhàm chán. Bạch huynh, không bằng chúng ta ngồi cùng bàn đi. Tiện thể trò chuyện cho qua thời gian.

Vinh Minh cười nói.

Trong lòng Hứa Gia giật mình. Nàng không hiểu sao Vinh Minh cứ khăng khăng coi trọng Bạch tổng quản như thế?

Trần Mộ cảm thấy Vinh Minh cũng không tệ lắm, hẳn nói chuyện rất thú vị nên lập tức gật đầu cười nói:

- Hay lắm.

Vinh Minh quay qua dặn dò người phục vụ:

- Chuyển chỗ của Bạch tiên sinh và Hứa tiểu thư qua chỗ ta.

Hai chỗ ngồi này vốn là của Tương Dục và La Đức. Tuy nhiên bọn họ vẫn cười, chẳng hề để tâm đến việc này rồi tự giác ngồi lùi xuống dưới hai vị trí.

Người phục vụ lộ ra vẻ lúng túng. Tuy nhiên hẳn đã được dặn kỹ từ trước, dù thế nào cũng không được làm phật lòng vị khách trước mặt. Hắn do dự một lúc rồi quyết định làm theo lời yêu cầu của Vinh Minh. Hắn cũng rất cơ trí, liền gọi người đến báo cho Thái Thúc Chính.

- Hả? Có thực là Vinh đại nhân nói vậy không?

Mặt mày Thái Thúc Chính liền trở nên âm u, việc này chẳng hề tốt lành gì. Tên Bạch tổng quản kia là thủ hạ của lão Tam, chẳng may thái độ coi trọng này của Vinh Minh khiến hắn quay sang ủng hộ lão Tam thì tiêu.

- Dạ. Tiểu nhân ở bên cạnh nghe rất rõ, chắc chắn không lầm.

Người phục vụ vội nói.

- Ta biết rồi. Người tiếp tục làm việc đi.

Ánh mắt của Thái Thúc Chính thấy được Vinh Minh đang nói chuyện với Bạch tổng quản giữa đám khách mời, hai người có vẻ rất thân thiện. Trong mắt của Thái Thúc Chính ẩn hiện vẻ lạnh lẽo, miệng cười lạnh lùng.

Hứa Gia ngồi mà cứ nhấp nha nhấp nhồm. Do Vinh Minh yêu cầu nên nàng và Trần Mộ ngồi cạnh hắn. Vị trí của Vinh Minh rất đặc biệt, hẳn ngồi ở dãy ghế bên tay phải của chủ nhân buổi tiệc đêm nay. Trần Mộ thì ngồi cạnh hắn, ở bên tay phải. Ở bữa tiệc như thế này, sắp chỗ ngồi là một chuyện rất được coi trọng. Nhiều vị khách đều kinh ngạc khi thấy một người đeo mặt nạ ngồi cạnh Vinh Minh, liền tò mò dò hỏi lai lịch của người này. Có thể ngồi ở vị trí thứ hai bên phải đủ để cho thấy hẳn có thân phận rất cao quý.

Thái Thúc Thành cũng rất giật mình, bản thân hắn cũng chỉ được ngồi ở chỗ thứ ba bên trái mà thôi. Hứa Gia thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thái Thúc Thành, cũng đành cười khỏ nhìn hắn. Thái Thúc Thành thì âm trầm nhìn thẳng về phía Trần Mộ.

Trần Mộ chẳng hề để tâm đến mấy ánh mắt này. Mặc dù chưa từng tham dự buổi tiệc cao cấp như vậy, nhưng hẳn đã gặp không ít nhân vật tai to mặt lớn. Tuy không đến mức mất bình tĩnh nhưng cảm giác thỉnh thoảng lại bị người khác chỉ trích rất khó chịu.

- Nói thật, ta rất ghét bị mời dự tiệc. Rất chán!

Vinh Minh thuận miệng phản nản.

Trần Mộ nói:

- Vậy sao ngươi còn tới đây?

Vinh Minh nghe thế thì ghen cả họng. Hắn nghĩ thầm trong lòng, còn không phải là vì ngươi sao? Tất nhiên là hắn không thể nói thẳng ra, đành ậm ừ:

- Chẳng phải là vì tin Đàm Vũ Mân được mời tới buổi dạ tiệc sao? Vậy nên ta mới đến góp vui.

Hứa Gia cười khê, nói đầy ẩn ý:

- Không ngờ Vinh đại nhân cũng có hứng thú với Đàm tiểu thư!

Mặt Vinh Minh không thay đổi, hắn nói:

- Ta chỉ là một lão già què mùa, làm gì biết mấy thứ này chứ, nhưng con gái của ta lại rất yêu thích Đàm tiểu thư. Tối nay nó không tới đây được, không nhẽ đòi ta phải mời Đàm tiểu thư tới dự tiệc sinh nhật của nó cho bằng được. Ôi, ta đành phải chiều theo ý nó chứ còn cách nào khác đâu.

Hứa Gia che miệng cười:

- Nếu ta có người cha như ngài thì e rằng cũng làm nũng như tiểu thư thôi.

- Đàm Vũ Mân...

Trần Mộ nhớ cái tên này. Trước kia, Lôi Tử cũng là fan hâm mộ cuồng nhiệt của nàng ta. Tuy nhiên khi đó Đàm Vũ Mân chỉ nổi tiếng ở những khu dân cư bình thường mà thôi, không ngờ bây giờ đã lan đến tận khu Thiên Đông Lý này rồi. Đúng là khiến người khác bất ngờ mà.

Vinh Minh tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ Bạch huynh cũng hâm mộ Đàm Vũ Mân ư?

- Ta ư?

Trần Mộ lắc đầu:

- Ta chẳng biết chút gì về Đàm Vũ Mân, nhưng người bạn thân của ta lại rất yêu thích nàng.

Chiếc bàn dài cũng không rộng lắm, khoảng cách giữa hai bên rất gần. Khi Thái Thúc Thành nghe Vinh Minh xưng Trần Mộ là Bạch huynh thì rất khiếp sợ, vẻ mặt của Thái Thúc Thân ngồi cạnh càng âm trầm hơn. Thái Thúc Chính thì còn đang bận chào hỏi với các vị khách mời.

Những vị khách mời lần lượt ngồi vào chỗ của mình. Tiếng xôn xao kéo dài hơn 10 phút, sau đó hành lang mới dần an tĩnh lại.

Bây giờ Thái Thúc Chính mới trở về chỗ ngồi của mình. Hắn thoáng liếc qua Trần Mộ ngồi cạnh Vinh Minh ở dãy ghế bên trái, rồi nhìn về phía mọi người. Hắn nở nụ cười, tay nâng ly rượu trước mặt.

- Các vị, buổi dạ tiệc đêm nay sắp bắt đầu rồi. Trước tiên, ta xin cảm ơn Vinh Minh đại nhân, đã dành thời gian tới dự buổi tiệc này. Thái Thúc Chính vô cùng vinh hạnh! Khó khăn lắm Dục công tử và Đức công tử mới có mặt trong đêm nay, các vị khách nào có con gái đừng nên bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này!

Trong hành lang liền vang lên những tiếng cười lớn, Tương Dục và La Đức cũng lắc đầu cười không thôi. Thỉnh thoảng, La Đức lại liếc mắt nhìn về phía Hứa Gia.

Thái Thúc Chính vỗ mạnh tay, nói lớn:

- Đêm nay, trừ Vinh Minh đại nhân, Dục công tử và Đức công tử ra, còn có một vị khách tôn quý khác!

Hắn ra vẻ bí mật:

- Các vị, chút nữa đừng nên la hét .

Nói xong liền ra lệnh:

- Tắt đèn!

Tất cả đèn liền tắt đi, cả hành lang tối đen. Những vị khách đều biết sắp có tiết mục nào đó nên đều nín thở chờ đợi.

Tiếng hát mờ ảo từ trong hồ truyền tới, một con thuyền thấp thoáng ẩn hiện.

Một đời chỉ hát một khúc ca

Đợi ai tan tác phần hương hoa

Sách xưa ướp đượm hoa gì đấy

Mà tươi màu thắm gió xuân xa

Năm tháng chảy xuôi theo tiếng ca

Thành dòng sông gợn sóng la đà

Bao nhiêu giọt nước cho vừa đủ

Ghi khắc bóng thời gian trôi qua

Cơn gió ngàn năm

Thổi tầng mây tan hợp hợp tan

Vẻ đẹp nhân gian còn đâu đây

Ai bảo rằng mất đáng hồng nhan...

(Lời bài hát được bạn Thỏ gia dịch.)

Tiếng hát đã dứt nhưng dư âm vẫn còn quanh quẩn. Giữa lúc mọi người đang tận hưởng thì chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của một cô gái:

- A! Đàm Vũ Mân! Là Đàm Vũ Mân!

Giống như đổ dầu vào lửa, cả hành lang trở nên hỗn loạn. Nhiều vị khách không kiềm chế được mà đứng lên, tiếng thét, tiếng hoan hô hòa lẫn vào nhau. Tương Dục có vẻ khá chững chạc thì đứng lên ghế, duỗi cổ nhìn về phía con thuyền trong hồ. La Đức bên cạnh cũng hòa theo mà hò hét, Hứa Gia cũng tò mò nhìn không chớp mắt.

Trần Mộ và Vinh Minh nhìn nhau cười.

Thái Thúc Chính hài lòng nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt. Hắn phải bỏ ra rất nhiều công sức mới mời được Đàm Vũ Mân tới đây. Qua cảnh tượng hiện tại thì đúng là đáng giá!

Lúc này, các ngọn đèn dần được bật lên. Trong phút chốc, cả hành lang đã sáng rực.

Con thuyền nhỏ kia đã áp sát vào hành lang. Một mỹ nữ mặc trang phục dạ hội màu xanh nhạt từ con thuyền bước chậm vào hành lang.

Trần Mộ không khỏi có cảm giác rung động!

Trên trang phục dạ hội không có nhiều trang sức lắm nhưng chẳng thể che lấp được dung nhan tuyệt trần của nàng. Từ lúc nàng xuất hiện, cả hành lang đều yên tĩnh. Nàng khẽ cười nhìn mọi người, nụ cười quyến rũ khiến các vị khách như hồn bay phách lạc. Trong khoảnh khắc này, tất cả ánh sáng như bị hút hết về phía nàng!

Trong mắt Hứa Gia hiện lên vẻ hâm mộ, bản thân nàng đều có phong thái lẫn dung mạo rất xinh đẹp, gợi cảm. Bây giờ được gặp một cô gái còn hơn mình, nhưng lạ là nàng không hề cảm thấy ghen ghét. Ngay cả phụ nữ cũng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nàng ta, đúng là tuyệt thế giai nhân!

Lúc này, Thái Thúc Chính đứng dậy, khom người chào Đàm Vũ Mân:

- Đàm tiểu thư, xin mời ngồi!

Giờ mọi người mới chợt hiểu, thì ra chỗ ngồi duy nhất ở đầu bàn là dành cho tiểu thư Đàm Vũ Mân. Đàm Vũ Mân trước tiên chào mọi người rồi mới ngồi xuống.

Trần Mộ nhìn kỹ gương mặt Đàm Vũ Mân, lòng thầm than thở. Đúng là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành a! Dù là hắn cũng phải rung động, nên nhớ rằng Trần Mộ có sức đề kháng trước mỹ nữ rất mạnh. Lúc này hắn mới hiểu sao lại có nhiều người mê đắm cô gái này đến thế! Ngay cả Lôi Tử cũng thành fan hâm mộ trung thành của nàng ta. Khó trách! Khó trách!

Nghĩ đến Lôi Tử thì hắn lại cảm thấy buồn bã, lòng liền chùng xuống. Trong mắt hắn, sức hấp dẫn của Đàm Vũ Mân liền giảm đi rất nhiều. Hắn cũng không có cảm giác rung động như vừa rồi.

Hứa Gia rất nhạy cảm với tâm trạng của những người xung quanh. Nàng cảm nhận rất rõ tâm trạng buồn chán của Trần Mộ, lòng dâng lên nỗi nghi hoặc. Mọi người xung quanh đều rất hưng phấn, ngay cả Tương

Dục cũng hò hét đến hết hơi, chỉ mình Bạch tổng quản có vẻ lẻ loi. Tuy nhiên nàng rất biết điều, chẳng dại gì mà đi hỏi vào lúc này.

Đàm Vũ Mân nở nụ cười đầy quyến rũ, đôi mắt xinh đẹp nhìn lướt qua mấy vị khách trước mặt. Nàng biết, người nào ngồi càng gần thì càng có quyền cao chức trọng.

Lúc này, Thái Thúc Chính lại đứng lên vỗ vỗ tay, tuyên bố:

- Các quý bà, các vị tiên sinh. Cạn ly vì tiểu thư Đàm Vũ Mân của chúng ta.

Tất cả mọi người đều nâng ly:

- Cạn ly!

Lần cạn ly này cũng có nghĩa là buổi dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Chẳng biết có phải do rượu hay không mà hai gò má trắng như tuyết của Đàm Vũ Mân ửng hồng lên, càng thêm xinh đẹp gọi cảm. Nàng khẽ mở đôi môi đỏ thắm, chậm chậm nói:

- Chính tiên sinh còn chưa giới thiệu các vị khách ở đây cho Vũ Mân đó!

Thái Thúc Chính cười sang sảng:

- Đây là thiếu sót của ta.

Hắn chỉ tay vào Vinh Minh ngồi bên phải:

- Vị này là cục trưởng cục cảnh sát ở thành Đông Thụy – Vinh Minh đại nhân. Hắn là cao thủ cấp 7!

Đàm Vũ Mân hơi giật mình, cúi người chào:

- Vũ Minh rất hân hạnh được gặp Vinh Minh đại nhân!

Đàm tiểu thư quá khách sáo rồi. Con gái của ta là fan hâm mộ của tiểu thư a, chút nữa Đàm tiểu thư phải kí tặng ta mới được a. Vậy ta mới có mặt mũi về gặp nó! Ha ha.

- Đây là niềm vinh hạnh của Vũ Mân!

Đàm Vũ Mân cười.

Lúc này, tay Thái Thúc Chính đã chỉ về phía Trần Mộ. Hắn cứng người lại, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên.

Kiểu người thường tham gia các buổi tiệc như Đàm Vũ Mân rất biết cách xem sắc mặt người khác. Mặc dù biểu hiện khác thường của Thái Thúc Chính không rõ lắm, nhưng vẫn bị nàng nhận thấy.

Theo hướng mà tay Thái Thúc Chính chỉ, mắt nàng cũng hướng về phía Trần Mộ.

445. Chương 439: Vinh Quang

Thái Thúc Chính cười ha hả, có hơi mất tự nhiên nói:

- Vị này là Bạch tổng quản, là hộ vệ tổng quản mà tam đệ của ta mới chiêu mộ.

Nghi hoặc trong lòng Đàm Vũ Mân không những không giảm mà còn tăng, một tên hộ vệ tổng quản ngồi ở đây, lại còn mang mặt nạ nữa chứ, khiến cho nàng rất khó hiểu. Nhưng đáng người nàng vẫn lung linh, khuôn mặt tươi cười như trước, lễ phép hỏi:

- Thật cao hứng được gặp ngài, Bạch tổng quản!

- Đàm tiểu thư khách sáo rồi.

Trần Mộ đáp lễ. Vừa rồi hơi lơ đãng nghĩ tới Lô Tử, hứng thú của hắn giảm bớt, vẻ mặt của Đàm Vũ Mân trong mắt hắn dường như vì vậy mà phai nhạt hơn rất nhiều. Vẻ mặt hắn ung dung, ánh mắt trong veo bình thản.

Chắc chắn với Đàm Vũ Mân Trần Mộ chỉ có thể coi là một nhân vật bình thường, ánh mắt Đàm Vũ Mân dừng ở Hứa Gia bên cạnh Trần Mộ, đôi mắt đẹp không khỏi ngời sáng:

- Tỷ tỷ thật xinh đẹp! Có thể thấy người xinh đẹp như tỷ tỷ, Vũ Mân đến đây cũng không uống.

Hai người phía trước cũng cười khỏ, nhưng dù nói vậy bọn họ cũng không có hành động phản cảm nào.

- Tỷ tỷ không dám so sánh về đẹp với muội muội, làm vậy thật khiến người ta nản lòng!

Hứa Gia vừa cười vừa nói.

Hai người nhanh chóng thân thiết chuyện trò.

- Tỷ tỷ là gì của Bạch tổng quản?

Đàm Vũ Mân hỏi, mang theo vài phần thăm dò. Khí chất của Đàm Vũ Mân trong số những nữ nhân mà nàng từng gặp qua có thể coi là xuất sắc, khi biết nàng là thư ký cao cấp của Thái Thúc Thành, nàng không nhìn được nhìn thoáng qua Trần Mộ.

Hứa Gia trả lời tài tình:

- Ta là bạn gái đêm nay của Bạch tổng quản.

Đàm Vũ Mân ngẫm hiểu ý cười:

- Dưới trướng Tam công tử quả nhiên người tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp a!

Nàng âm thầm đánh giá Thái Thúc Thành cao hơn nhiều, vì mượn sức vị Bạch tổng quản này ngay cả nữ nhân xinh đẹp như vậy Thái Thúc Thành cũng bỏ được, điều này quả thực người thường khó làm làm được, huống chi Hứa Gia cả dung mạo lẫn tâm chí đều xuất chúng như vậy.

Thái Thúc Thân hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm. Khuôn mặt Thái Thúc Chính có phần mất tự nhiên, ánh mắt xoay chuyển một chút rồi lại cười ha hả nói:

- Đàm tiểu thư có chỗ không biết rồi, trong ba huynh đệ chúng ta, tam đệ là người tài năng nhất, phỏng đoán sau này chức gia chủ không thoát khỏi tay y.

Không ai không thích mỹ nữ ca ngời, huống chi còn là tuyệt thế mỹ nữ như Đàm Vũ Mân? Thái Thúc Thành mặc dù tận bực muốn giữ bình tĩnh nhưng nghe vậy vẫn khó nén được. Những năm gần đây ba huynh đệ tranh đấu, hẳn phải chịu chèn ép nhiều nhất, chưa bao giờ được hãnh diện như lúc này.

Hắn không nhìn được khe liếc mắt nhìn Trần Mộ, trong lòng thầm hô may mắn, nếu mình khi đó không đáp ứng yêu cầu của Trần Mộ chỉ sợ giờ sẽ bị ép tới chết mất.

Tuy nhiên lời của Thái Thúc Chính không có ý tốt, hẳn tất nhiên có thể nghe ra, vội vàng đáp lại:

- Những lời này của đại ca thối phồng đệ rồi, trong nhà còn có đại ca và nhị ca, đệ chỉ muốn làm tốt bổn phận của mình, vậy là đủ rồi. Gia chủ tương lai của Thái thúc gia hẳn là một trong hai vị huynh trưởng thối.

Về mặt Thái Thúc Thân hơi giãn ra, còn Thái Thúc Chính vẫn không có ý buông tha:

- Tam đệ có Bạch tổng quản tương trợ, lo gì đại sự không thành? Ngoại trừ cường giả tuyệt đỉnh như Vinh đại nhân, ta thật sự không nghĩ ra ở thành Đông Thụy còn có ai có thể tạo thành uy hiếp đối với Bạch tổng quản?

Lời này vừa nói ra, lập tức có vài tiếng hừ lạnh đồng thời vang lên. TẬP tu đang ngồi ở đây có không ít, trong trường hợp như vậy, lại trước mặt Đàm Vũ Mân tiểu thư thì ai có thể dễ dàng tha thứ việc bị coi thường đây?

Hoắc Giang khẽ nhếch miệng cười lạnh, mấy tập tu khác cũng về mặt khiêu khích nhìn chằm chằm vào Trần Mộ. Chỉ có Baraja vẫn khép hờ hai mắt, phảng phất như mọi chuyện không hề liên quan tới mình, còn Vinh Vinh vẫn cười cười như trước, không hề có ý khuyên giải.

Trên trán Thái Thúc Thành đổ mồ hôi lạnh, những lời này của Thái Thúc Chính biến Bạch tổng quản thành kẻ thù chung của mọi người. Hiện giờ không chỉ có ánh mắt của Hoắc Giang không tốt lành, ngay cả vẻ mặt của mấy hộ vệ mà Tương Dục và La Đức mang tới cũng khó chịu.

Hứa Gia thầm kêu không ổn, đại chiến một hồi với Hoắc Giang và Baraja cũng chẳng sao, nhưng nếu đắc tội với tất cả các tạp tu ở đây, vậy thật không xong rồi. Thấy Trần Mộ không có phản ứng, nàng chỉ có thể cố gắng cười cười chuyển trọng tâm của câu chuyện:

- Lời này của đại công tử không đủ cho tiểu nữ tử tin phục, không nói ai khác, thủ hạ của ngài là Hoắc Giang tiên sinh, trăm trận trăm thắng, còn không phải nhân vật anh hùng hay sao?

Sắc mặt Hoắc Giang lập tức lộ vẻ đắc ý, bưng chén rượu lên tỏ ý với Hứa Gia:

- Hứa tiểu thư quá khen, Hoắc Giang xấu hổ, chỉ có thể cạn chén này.

Dứt lời ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hứa Gia cũng nhẹ nhàng uống một chút đáp lễ rồi nói tiếp:

- Thủ hạ của nhị công tử Baraja tiên sinh, sâu không lường được, mỗi lần ra tay đều khiến người khác kinh hãi, cũng là cao thủ chân chính a!

Baraja mở mắt, khẽ cười với Hứa Gia:

- Hứa tiểu thư quá khen.

Dứt lời lại nhắm mắt lại.

Hứa Gia lại tiếp tục nói:

- Mọi người vẫn quên Đức công tử và Dục công tử, thủ hạ của bọn họ có người nào không phải tạp tu tinh nhuệ trải qua trăm trận? Có người nào không phải cao thủ trong cao thủ.

Nghe nữ nhân xinh đẹp khen ngợi mình như vậy, các hộ vệ tạp tu đều ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt hưng phấn.

Vốn là một mối nguy lại được Hứa Gia hóa giải dễ dàng như vậy. Thấy được thủ đoạn lợi hại này, trong lòng Trần Mộ than thở không thôi. Chiêu thức điêu luyện này của nàng sợ là mình học không được. Nữ nhân xinh đẹp có rất nhiều, nhưng nữ nhân vừa xinh đẹp vừa thông minh lại rất ít thấy. Sau vài câu thì không khí của yến hội lại càng thêm nhiệt liệt.

Về mặt Thái Thúc Thân vẫn u ám, lúc này hần mở miệng:

- Nếu nói tới cao thủ thì mọi người quên một vị.

Hần vừa nói dứt lời, vẻ u ám trên khuôn mặt phai nhạt đi nhiều, lộ ra vài phần phong độ thế gia. Những người khác lập tức bị lời này làm cho hứng thú, Vinh Minh tò mò hỏi thăm:

- Cao thủ mà nhị công tử nói không biết là vị nào?

Câu hỏi của Vinh Minh, Thái Thúc Thân đương nhiên không dám chậm trễ, hần vội vàng trả lời:

- Cái này cần hỏi Đàm tiểu thư. Bên người Đàm tiểu thư có một cao thủ nổi tiếng khắp liên bang a!

Vinh Minh kinh ngạc, quay sang hỏi Đàm Vũ Mân:

- Chẳng hay đánh giá cao quý này là thuộc về vị nào?

Đàm Vũ Mân cười nhẹ:

- Gia thúc họ Mai, tên chỉ có một chữ Cát.

- Mai Cát!

Vinh Minh đứng vụt dậy ngạc nhiên hỏi:

- Là Mai Cát tiền bối của Tinh viện?

- Vâng.

- Mai Cát tiền bối...

Vinh Minh vẻ mặt khiếp sợ.

- Xem ra Vinh thúc người quả không phải fan của Đàm tiểu thư, ngay cả chuyện này cũng không rõ?

Tương Dục nhin không được xen vào:

- Tin tức này sớm đã được công bố, Mai Cát tiền bối từ ba năm trước đã bắt đầu đi theo Đàm tiểu thư, ngài thậm chí còn thành lập Vũ Tự thân vệ đoàn cho Đàm tiểu thư. Nghe nói tập tu bên trong đều được Mai Cát tiền bối tự mình chỉ đạo.

Tinh viện! Trần Mộ trong lòng giật mình, đối với những từ này hắn rất nhạy cảm. Hơn nữa từ phản ứng của Vinh Minh, đối phương hẳn là một tập tu còn lợi hại hơn so với hắn.

Quả nhiên Vinh Minh không nhin được mà xúc động nói:

- Mai Cát tiền bối tới đây mà ta lại không biết, thật xấu hổ. Ngày khác nhất định sẽ tới bái kiến!

Đàm Vũ Mân áy náy lắc đầu:

- Chỉ sợ khiến cho Vinh đại nhân thất vọng rồi, Mai thúc thích thanh tĩnh, không muốn gặp người.

Lời từ chối này, giọng nói và vẻ mặt của Đàm Vũ Mân đều vừa phải khiến người khác không cách nào sinh ra sự phản cảm.

Vinh Minh vội vàng nói :

- Là ta lỗ mãng!

Hắn nói với vẻ hồi tưởng:

- Đồng lứa với các ngươi có thể không biết chuyện về Mai tiền bối nhưng lúc ta còn nhỏ thì thanh danh của Mai tiền bối đã vang dội. Trong Tinh viện không ai không tôn sùng, Mai tiền bối cũng là cao thủ hiếm thấy trong lịch sử Tinh viện, lúc ấy không có cao thủ tập tu nào tiến vào nội viện của Tinh viện. Thanh danh Tinh viện lúc đó gần như là dựa vào một mình ngài ấy. Ngài là người có hy vọng lớn nhất trở thành hiệu trưởng của Tinh viện, nhưng ngài ấy lại chủ động buông tay. Thời đại đó, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Mọi người đều nín thở lắng nghe Vinh Minh kể lại. Đoạn lịch sử đó đối với bọn họ thật quá xa lạ.

- Lúc đó Liên bang Tổng hợp học phủ có Pafuchake cùng Ceasar. Pafuchake là sư phụ của Đường Hàm Phái, hiệu trưởng tiền nhiệm của Liên Bang tổng hợp học phủ. Ceasar là một đại sát thần, người chết trên tay hắn nhiều không đếm xuể. Sương Nguyệt Hàn Châu có Gia Anh Hạ đại nhân. Về Gia Anh Hạ đại nhân ta sẽ không nhiều lời, chủ phủ Trung Đạt Thư Phủ năm đó vô cùng chính trực, tung hoành thiên hạ. Ngôi sao mới của Mạc Doanh là Cổ Lực đột nhiên xuất hiện, dùng sức lực của một người, quét ngang cả Bắc Liên khu, không ai dám lỗ mãng tấn công. Cổ Lực là tổng huấn luyện viên tiền nhiệm của Mạc Doanh. Người nổi danh của Khổ Tịch tự năm đó có Ứng Thần, Ứng Thần tiền bối tính tình cổ quái, khiến người khác khó nắm bắt. Mà Tinh viện chính là Mai Cát tiền bối, Sư đệ của hắn là Tinh viện viện trưởng ngày nay.

Sắc mặt mọi người đều lộ vẻ rung động, một người bất kỳ trong số đó đều là những người có sự ảnh hưởng không ai sánh được ở liên bang. Lúc này bọn họ mới hiểu vì sao Vinh Minh lại lộ vẻ sùng bái như vậy.

Nghe Vinh Minh nói tới Ceasar, Trần Mộ không khỏi chăm chú lắng nghe. Hắn biết rất ít về chuyện trước kia của Ceasar, mà tư liệu về chuyện này càng khó tìm, gần như tất cả các tư liệu đều hình dung Ceasar thành một kẻ cuồng sát chính cống.

Hắn đã xem qua từ đầu tới cuối tám tập phiên Ceasar đưa cho hắn, và đã nhớ kỹ trong lòng. Có thể thấy tám tập phiên này không phải là Ceasar đột nhiên nghĩ ra mà hắn là đã được chuẩn bị từ lâu rồi. Kỹ xảo trên đó không hề bỏ sót chút nào, còn có rất nhiều nhận thức tâm đắc của Ceasar. Từ trình độ nào đó mà nói, Trần Mộ có thể coi như thừa kế y bát của Ceasar, cho nên hắn càng muốn biết về chuyện cũ của Ceasar hơn.

Tuy nhiên khiến hấn thất vọng là Vinh Minh chỉ nhắc tới Ceasar có một câu.

Nhưng Mai Cát có thể nổi danh cùng Ceasar thì tuyệt đối không phải người như hấn có thể chống lại. Cũng may thân phận hiện tại của mình hoàn hảo, điều này khiến cho trong lòng hấn thoáng an tâm hơn một chút.

Một vị tạt tu cao cấp nhất liên bang gần mình như vậy, nghĩ lại, một số tạt tu đều có phần kích động. Cũng may đối với việc này Đàm Vũ Mân đã quen từ lâu rồi, nhẹ nhàng chuyển qua vài đề tài, yển hội lại khôi phục như thường.

- Đàm tiểu thư chỉ tạm lưu lại ở Đông Thụy hay sẽ ở lại lâu?

La Đức hỏi, vấn đề này gần như là mọi đàn ông đang ngồi đây đều quan tâm, có lẽ chỉ có Trần Mộ là không hề động lòng.

Đàm Vũ Mân là một cô gái cực kỳ mẫn cảm. Về lãnh đạm của Trần Mộ lập tức bị nàng nhận thấy, điều này càng khiến nàng chú ý tới hấn hơn vài phần. Một người khác cũng để ý tới điểm này là Hứa Gia.

Thấy Trần Mộ bưng chén rượu lên chậm rãi uống, trong mắt Hứa Gia hiện lên một chút tinh nghịch, nàng đột nhiên ghé miệng tới bên tai Trần Mộ, dùng giọng thấp tới mức gần như không thể nghe thấy nói:

- Thế nào, có hứng thú với nàng không? Nàng vẫn còn là xử nữ đấy.

Vừa mới uống một chút rượu hồng, Trần Mộ nuốt chút nữa phun toàn bộ chỗ rượu trong miệng ra, may là hấn phản ứng nhanh, kịp ngừng lại. Từ góc độ của Hứa Gia có thể thấy trong tích tắc cổ Trần Mộ đã đỏ lừ.

Trong mắt Đàm Vũ Mân, Hứa Gia vừa mới nói thềm một câu với Bạch tổng quản, đôi mắt Bạch tổng quản đột nhiên liếc ra ngoài, mặt nạ hơi vặn vẹo, điều quái dị này thật khó diễn tả.

Ánh mắt Đàm Vũ Mân thoáng hiện vẻ giật mình.

446. Chương 440: Quý Vũ Tự

- Quảng đường tới đây đúng là có hơi khổ cực. Khí hậu ở Đông Thụy cũng không lạnh hơn phương Bắc, cộng thêm cảnh sắc xinh đẹp nên chúng ta sẽ ở lại một thời gian, nhưng bao lâu thì chưa biết!

Tương Dục vui mừng vỗ tay:

- Tuyệt quá! Nếu Đàm tiểu thư ở đây lâu hơn một chút, ta tình nguyện làm hướng dẫn viên miễn phí. Cái khác không nói chứ xung quanh thành Đông Thụy thì ta thuộc như lòng bàn tay vậy.

La Đức lộ vẻ khinh bỉ, nhỏ giọng mắng:

- Mê gái.

Tương Dục đơ mặt ra, trợn mắt nhìn. La Đức chỉ cười khì, chẳng thềm để ý tới hấn.

Thái Thúc Chính cũng khuyên:

- Đàm tiểu thư ở lại thành Đông Thụy một thời gian cũng tốt, mấy nơi khác gần đây đều không an toàn. Chỉ còn thành Đông Thụy là tương đối an bình.

Những người khác cũng hòa theo, dù là Trần Mộ cũng cảm thấy Thái Thúc Chính nói không sai. So với những nơi khác ngập tràn trong khói lửa chiến tranh và xung đột không ngừng thì thành Đông Thụy có thể coi là thiên đường.

Đàm Vũ Mân than nhẹ:

- Đúng vậy. Xã hội dần trở nên loạn lạc. Ta vốn định thừa lúc mình còn trẻ đi du lịch khắp liên bang. Bây giờ nghĩ lại thì e khó mà thực hiện được.

Thái Thúc Thành vội vàng khuyên giải:

- Đàm tiểu thư sao lại bi quan đến vậy. Huống hồ còn có Mai Cát tiền bối bên cạnh, ai dám xúc phạm tiểu thư để rồi đối mặt lửa giận của cả thiên hạ chứ.

- Tam công tử nói vậy cũng không sai. Chỉ là thấy cảnh xác chết đầy đồng, cả thành bị hủy diệt thì Vũ Mân còn có lòng dạ nào nữa chứ? Khi Vũ Mân đi ngang qua khu Diệp Đạt. Ở đó có hơn mười thế lực đang giao tranh không ngớt làm rất nhiều người chết. Dân chúng lầm than, vật giá tăng cao, muốn chạy đi nơi khác cũng không được. Nếu không có Mai thúc thì chỉ sợ Vũ Mân cũng khó đến được đây.

Đàm Vũ Mân càng rầu rĩ, mọi người thấy vậy cũng tiếc thương không thôi.

Mọi người đều nín lặng.

Giọng nói mang theo nỗi buồn vô hạn của Đàm Vũ Mân dần vang khắp hành lang:

- Dọc đường đi, Vũ Mân gặp rất nhiều thảm kịch. Có một số nơi vì chiến hỏa liên miên mà kinh tế sụp đổ, không có cách nào vận chuyển vật tư vào. Vũ Mân từng tận mắt chứng kiến một gia đình bốn người chết đói. Chẳng một ai quan tâm đến tính mạng của người dân! Các thế lực này chỉ lo chém giết! Chết vì đói! Đạn lạc mà chết! Đây là chuyện thường thấy!

Đôi mắt ngấn lệ, cắn chặt môi, vẻ buồn bã trong ánh mắt khiến người khác nát lòng.

Ánh mắt đầy vẻ bi thương, nhưng giọng nói lại trở nên nghiêm nghị, thành kính:

- Từ đó về sau, Đàm Vũ Mân đã quyết tâm sẽ dành cả đời mình để làm một vài chuyện trong thời loạn này. Vũ Mân chẳng có bản lĩnh gì, chỉ là một ca sĩ mà thôi. Trong liên bang rộng lớn này, Vũ Mân chưa bằng một hạt bụi. Nhưng chứng kiến thảm cảnh của dân chúng, Vũ Mân chẳng thể an lòng được. Sức Vũ Mân chỉ có thể làm tới đâu hay tới đó, có thể cứu một người còn hơn không!

Giờ phút này, ngay cả chuông gió đều im lặng, giọng Đàm Vũ Mân vang vọng trong hành lang. Giọng nàng chuyển từ đau buồn, khổ sở cho đến nghiêm nghị thành kính, cuối cùng trở nên sắt đá vô cùng!

Giữa bầu không khí tĩnh lặng, Vinh Minh đứng dậy, khom người chào Đàm Vũ Mân rồi nghiêm nghị nói:

- Vinh Minh rất kính phục tấm lòng thành của Đàm tiểu thư. Nếu cần tại hạ giúp gì xin cứ nói.

- Vũ Mân sao dám nhận đại lễ của Vinh Minh đại nhân?

Đàm Vũ Mân cuống quýt đứng dậy đáp lễ.

Tất cả các vị khách đều không kiềm được mà vỗ tay, không nói tới cái khác, chỉ riêng quyết tâm thấy khó không lùi đã đủ khiến bọn họ nể phục. Trần Mộ cũng vô cùng bội phục. Hắn nghe ra sự chân thành trong lời nói vừa rồi của Đàm Vũ Mân, bản thân vươn lên từ đáy xã hội nên Trần Mộ hiểu rõ cuộc sống gian khổ này hơn ai khác. Lúc đó vẫn là còn hòa bình, còn bây giờ thì loạn lạc khắp nơi, trị an xã hội xuống cấp nghiêm trọng.

Cuộc sống của những người dân bản cùng càng thêm khó khăn. Nếu như lúc trước, khi chính phủ liên bang vẫn hoạt động thì còn cấp tiền cứu trợ. Đây là nguồn thu nhập chính của những người dân nghèo này. Còn bây giờ có thế lực nào chịu quan tâm đến nhóm người chẳng ích lợi gì với bọn họ chứ? Không ai quan tâm đến sự sống chết của những người dân này! Ở trong mắt các thế lực này, thà để tiền thuê tạp tu đi chiếm địa bàn còn hơn là đưa cho bọn rác rưởi đó!

Hắn biết người có tấm lòng như Đàm Vũ Mân rất hiếm thấy, ít nhất nàng còn quan tâm đến những người dân nghèo! Lương thiện cũng không phải tiêu chuẩn làm việc của Trần Mộ, nhưng hắn vẫn thật tâm khâm phục khi thấy người có tấm lòng lương thiện như thế này!

Trần Mộ không lên tiếng, nhưng hắn dùng hết sức vỗ tay.

- Cảm ơn! Cảm ơn mọi người!

Đàm Vũ Mân cúi chào các vị khách mời.

Lúc này Thái Thúc Chính đứng dậy, nói lớn:

- Vì lý tưởng cao quý này, tiểu thư Vũ Mân thành lập một quỹ chuyên cứu trợ, quỹ Vũ Tự! Ta xin tuyên bố, quyền góp 5 tỷ audierne không hoàn lại cho quỹ Vũ Tự!

Tương Dục đứng lên, không hề do dự tiếp lời:

- Ta đại biểu cho Tương Gia, quyên góp 8 tỷ cho quỹ Vũ Tự của tiểu thư Vũ Mân!

La Đức cũng dứt khoát:

- Ta đại biểu cho La gia, quyên góp 8 tỷ audierne!

Đúng là hai gia tộc giàu có, dĩ nhiên là có phần cảm động trong đó. Tuy nhiên Tương Dục cùng La Đức đều hiểu rõ việc này có thể làm tăng danh vọng của mình, nên ra tay rất hào phóng.

Vinh Minh gật đầu:

- Ta đại diện cho cục cảnh sát, quyên góp 5 tỷ audierne. Riêng ta quyên góp 1 tỷ audierne.

Thái Thúc Thân tự nhiên không chịu thua kém:

- Ta quyên góp 5 tỷ audierne!

Thái Thúc Thành cũng nói:

- Thái Thúc Thành quyên góp 5 tỷ audierne không hoàn lại!

Trần Mộ than thở không thôi. Đúng là cấp bậc khác nhau, sức ảnh hưởng cũng khác nhau. Trong chớp mắt đã quyên góp được 37 tỷ. Nhìn lướt qua các vị khách trong hành lang, hẳn dám khẳng định con số cuối cùng không hề nhỏ.

- Còn Bạch tổng quản?

Thái Thúc Chính nhú mày nói:

- Không quyên góp sao?

Thái Thúc Thành vừa định lên tiếng thì Trần Mộ gật đầu nói:

- Ta quyên 1 tỷ.

- Xem ra Bạch tổng quản rất giàu có a!

Thái Thúc Thân nhú nhú mày:

- Nhưng mà, nói miệng thì ai cũng nói được.

Hắn không tin Trần Mộ có nhiều tiền như vậy. Đối với bọn họ thì 1 tỷ chẳng đáng là bao, nhưng với một tạp tu thì đây không phải con số nhỏ.

Trong mắt Đàm Vũ Mân hiện lên vẻ không vui, cất giọng nói:

- Quan trọng là tấm lòng, không liên quan đến ít hay nhiều.

Nói xong liền thi lễ với Trần Mộ:

- Vũ Mân rất cảm kích trước tấm lòng của Bạch tổng quản!

Trần Mộ chân thành đáp lễ, thực thà nói:

- So với Đàm tiểu thư thì ta có là gì!

Hình như cảm nhận được sự chân thành trong giọng nói của Trần Mộ, Đàm Vũ Mân thản nhiên cười:

- Cảm ơn!

Thái Thúc Thân có vẻ hơi mất tự nhiên, hẳn không ngờ Đàm Vũ Mân chẳng hề nể mặt mình! Đàm Vũ Mân như thể chẳng nhìn thấy hắn.

Hứa Gia cười cười, làm bầu không khí dịu lại:

- Ta không giàu có như mọi người nha, ta cũng như Bạch tổng quản đi.

Chờ lúc mọi người không chú ý tới, nàng ghé vào tai Trần Mộ nói nhỏ:

- Người đứng là chết mà còn sĩ diện! Khi không lại góp nhiều vậy làm gì, báo hại ta tốn không ít!

Rồi chọt than nhẹ:

- Một người phụ nữ như nàng làm việc này cũng không dễ dàng gì.

Trần Mộ khá kiêng kị Hứa Gia, vừa rồi bị nàng đâm một dao, suýt nữa thì xấu hổ trước mặt mọi người. Hắn vẫn duy trì cảnh giác với cô nàng khó nắm bắt này.

Thấy Trần Mộ rút người ra sau, Hứa Gia che miệng cười khê.

Không lâu sau, con số sau cùng được thống kê ra. 101.9 tỷ! Trần Mộ thầm giật mình. Dù cho mình có dịch tình chế từ quặng Tử Huỳnh, tốc độ kiếm tiền còn chậm hơn thế này nhiều! Hơn nữa nhân vật quan trọng thực sự ở thành Đông Thụy còn chưa xuất hiện. Những gia chủ danh gia vọng tộc như bọn họ mới đúng là tiêu tiền như rác! Cuối cùng có thể quỵen được bao nhiêu, Trần Mộ cũng không dám nghĩ. Tuy nhiên, hắn thật sự kính trọng Đàm Vũ Mân. Hiện rất ít ai vừa có tấm lòng lương thiện vừa thực tế như vậy. Đây là một con đường đầy chông gai, người khác chỉ cần nhìn thôi cũng mất hết can đảm rồi. Mà một người phụ nữ như nàng lại có quyết tâm tiến lên. Sao không khiến người khác khâm phục từ tận đáy lòng chứ?

Đàm Vũ Mân rất vui khi quỵen góp được số tiền lớn như thế.

Đàm Vũ Mân cười không thôi. Nàng còn hát thêm mấy bài nổi tiếng của mình, càng làm không khí trong lang đình thêm sôi động.

Thái Thúc Chính đột nhiên đứng dậy, vừa vỗ tay vừa nói lớn:

- Mọi người! Yên lặng một chút! Yên lặng một chút! Lòng nhiệt tình của mọi người trong đêm nay khiến tiểu thư Vũ Mân rất cảm động. Để tỏ lòng cảm tạ, nàng cố ý đưa vòng tay yêu thích nhất của mình làm phần thưởng cuối cùng!

Ồ, tất cả các vị khách đều xôn xao!

- Yên tĩnh một chút! Yên tĩnh một chút! Ha ha! Chỉ có một chuỗi vòng tay thôi, mà chúng ta cũng không thể bỏ nó ra! Vậy nó thuộc về ai đây? Ha ha, khi buổi dạ tiệc kết thúc thì chúng ta sẽ biết kết quả!

Thái Thúc Chính rất đắc ý. Ngày mai, sức ảnh hưởng của hắn ở thành Đông Thụy sẽ tăng thêm một bậc.

- Tốt lắm! Vậy ta tuyên bố! Cuộc khiêu chiến đêm nay sắp bắt đầu! Quy tắc rất đơn giản, mỗi người chỉ có một cơ hội, thua là mất đi quyền cạnh tranh. Người chiến thắng sau cùng được thưởng vòng tay mà tiểu thư Vũ Mân đã đeo suốt ba năm! Mọi người chú ý nha! Chuỗi vòng tay này đã được tiểu thư Vũ Mân đeo bên người ba năm đấy!

Hai má Đàm Vũ Mân đỏ ửng, rất gọi cảm!

Ánh mắt của tất cả các vị khách nam đều trở nên rất nóng bỏng! Cả hành lang đều hỗn loạn, mọi người đều trở nên điên cuồng. Nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng lên.

Ánh mắt của Tương Dục lộ ra vẻ nóng bỏng, đi ra chỗ vắng rồi mở thông tấn tạt, nhỏ giọng ra lệnh. Sau khi làm xong, Tương Dục thấy La Đức vừa thực hiện động tác như mình.

- Tên mập, ta muốn vòng tay này!

Tương Dục hung dữ nói.

La Đức cười cười đẩy tay Tương Dục ra, không hề nhượng bộ:

- Mọi người cứ cạnh tranh bằng bản lĩnh của mình!

Thái Thúc Chính rất hài lòng khi thấy cảnh tượng trước mặt. Tự tay chuẩn bị buổi dạ tiệc của mình, trong lòng hắn tràn ngập cảm giác thành công. Sáng mai, tất cả những sự việc xảy ra trong đêm nay sẽ được truyền khắp thành Đông Thụy! Hầu như mọi người đều mau chóng triệu tập tu lợi hại nhất của mình.

- Vòng tay...

Nếu tặng cái này cho Lôi Tử thì chắc là hắn sẽ rất vui! Trần Mộ thần thờ nghĩ.

- Sao vậy, người cũng có hứng thú với nó à?

Hứa Gia tò mò hỏi. Dù nhìn kiểu nào thì nàng cũng không thấy Trần Mộ giống người như vậy.

- Ủ.

Trần Mộ lấy lại tinh thần, đáp một tiếng. Tuy không nhấn giọng, nhưng rất dễ nghe ra vẻ kiên quyết bên trong.

Mặc dù chưa biết khi nào mới gặp lại Lôi Tử nhưng Trần Mộ thấy không có thứ nào thích hợp làm quà tặng cho Lôi Tử hơn cái này.

Hắn nhìn chăm chăm vào chuỗi vòng tay màu đen trắng đan xen vốn chẳng hề nổi bật trên cổ tay Đàm Vũ Mân.

447. Chương 441: Trần Mộ Vs Ba La Già (baraja)

Trước mắt mọi người là một sân thi đấu chuyên dụng cực kì tiên tiến. Nó có diện tích khá lớn, dài khoảng 200 mét, rộng 100 mét. Một lồng năng lượng thật lớn bao phủ cả sân thi đấu, mọi người vừa có thể thấy rõ diễn biến bên trong vừa không cần lo về vấn đề an toàn. Lồng năng lượng chuyên dùng cho sân thi đấu có lực phòng hộ rất vững chắc. Trừ phi là cao thủ như Đường Hàm Phái dốc toàn lực tấn công, hay sử dụng tạp phiến chiến tranh thì tạp tu bình thường không thể làm suy chuyển được nó. Tuy nhiên, cái giá phải trả khi sử dụng cũng rất lớn. Mỗi ba tiếng thì nó dùng hết một năng lượng tạp sáu sao!

Trong thời gian này, năng lượng tạp năm sao đã khó mua lắm rồi. Càng không cần nói đến năng lượng tạp sáu sao! Cũng chỉ có các thế gia giàu có mới mua nổi. Ngoài ra, quân đội cũng có dự trữ một ít. Một ít chiến đấu tạp giới khổng lồ cần sử dụng năng lượng tạp sáu sao để khởi động. Thậm chí chiến đấu tạp giới cao cấp nhất còn cần năng lượng tạp bảy sao mới dùng được.

Tuy nhiên đây chỉ là lời đồn mà thôi, chứ chưa có ai thấy tận mắt.

Lấy tài lực của Thái Thúc Chính, hôm nay tiêu hết một tấm năng lượng tạp sáu sao cũng đủ hấn xốt của trong thời gian dài. Cả gia tộc Thái Thúc cũng chỉ có vài tấm mà thôi, phần lớn là được tổ tiên để lại. Ngày xưa khi còn ở giai đoạn huy hoàng, Thái Thúc gia cũng tích lũy được một ít năng lượng tạp sáu sao, bây giờ chẳng còn lại là bao. Mỗi một đời gia chủ đều dốc sức tích trữ năng lượng tạp sáu sao, dù bọn họ tìm mọi cách nhưng thu mua được rất ít.

Lồng năng lượng trong suốt dâng lên, khiến các vị khách than thở không thôi. Bọn họ đều là người hiểu nhiều biết rộng, nhưng cũng hiếm khi thấy ai bỏ ra nhiều công sức như thế.

“Xem ra, đúng là hôm nay đại ca tổn rất nhiều tâm tư.” Thái Thúc Thành hơi bất ngờ. Trong ba anh em, Thái Thúc Thành là người giỏi kinh doanh nhất nên có ánh mắt rất tinh đời. Hắn đang thầm khiếp sợ trong lòng, hắn chỉ biết cha mình có năng lượng tạp sáu sao mà thôi. Không biết Thái Thúc Chính tìm được thứ này ở đâu và từ lúc nào.

Thái Thúc Chính cười: “Khó khăn lắm mới mới được tiểu thư Đàm Vũ Mân tới. Sao ta dám để mọi người đợi lâu chứ?” Về mặt vô cùng đặc ý. Tiếng than thở của các vị khách cùng về bất ngờ của lão Tam khiến hắn rất thích thú.

Tất cả các vị khách đều ngồi ở khán đài trên cao, từ chỗ này có thể nhìn rõ cả sân thi đấu. Những nhân viên phục vụ thuần thực đặt các món ăn và rượu ở trên khán đài. Do khán đài rất rộng nên không cần phải sắp chỗ, các vị khách nâng ly rượu tùm năm tùm ba, bàn tán sôi nổi trong khi chờ trận đấu bắt đầu.

Nhóm Trần Mộ không đông, nhưng chắc chắn là nhóm thu hút sự chú ý nhất. Đàm Vũ Mân, Vinh Minh, Tương Dục, La Đức, còn có Trần Mộ và Hứa Gia.

Ba huynh đệ Thái Thúc ngồi chung với nhau, nếu từ ngoài nhìn vào thì có vẻ rất hòa thuận. Tuy nhiên nếu có ai nghe được cuộc trò chuyện giữa ba người, chắc chắn sẽ bỏ ý nghĩ này.

“Đại ca chuẩn bị chu đáo như vậy. Xem ra là buộc phải lấy được chuỗi vòng tay.” Thái Thúc Thân lạnh lùng nói.

Thái Thúc Chính phủ nhận: “Cũng chưa chắc, đừng quên Tương gia lẫn La gia đều phải người tham gia. Hơn nữa, thủ hạ Baraja của nhị đệ cũng xuất trận mà.” Hắn chợt quay sang hỏi Thái Thúc Thành: “Tam đệ không muốn đoạt chuỗi vòng tay sao?”

Thái Thúc Thành giang tay: “Có đại ca với nhị ca ở đây, làm gì tới lượt ta chứ?” Hắn thầm cười khở trong lòng. Mặc dù trên danh nghĩa Bạch tổng quản là thủ hạ của hắn, nhưng có nghe lệnh hắn hay không thì chỉ có ông trời biết!

Đúng lúc này, người hầu đưa danh sách các vị khách tham gia so tài tới. Thái Thúc Chính nhìn thoáng qua rồi cười: “Thì ra Tam đệ cũng không kèm lòng được! Ta còn tưởng Tam đệ không thích Đàm tiểu thư chứ! Nhị đệ, rốt cuộc chúng ta cũng có cơ hội xem tại sao vị Bạch tổng quản này lại được Vinh Minh đại nhân coi trọng rồi.”

Thái Thúc Thành hừ lạnh.

Thái Thúc Thành hơi kinh ngạc. Chẳng lẽ Bạch tổng quản cũng tham gia? Hắn không khỏi nhìn về phía Trần Mộ. Nhìn thế nào thì họ Bạch cũng không giống người có hứng thú với chuỗi vòng tay a! Chẳng lẽ vì giành mặt mũi cho mình? Ý nghĩ viển vông này liền bị hắn gạt ngay khỏi đầu.

Hắn luôn có cảm giác Bạch tổng quản chẳng thêm để tâm đến mình. Nếu không phải hắn muốn gặp cha, thì e chẳng thêm nói với mình một câu. Loại cảm giác này khiến Thái Thúc Thành hơi bức bối, Bạch tổng quản hoàn toàn không để tâm hay kiêng kỵ thân phận Tam công tử của hắn.

Trong mắt người khác, Bạch tổng quản là thủ hạ của hắn. Sự thắng bại của họ Bạch trong đêm nay có quan hệ mật thiết với hắn. Không ngờ chẳng thêm nói với mình một tiếng đã tự tiện đăng ký! Thật khốn nạn mà! Hắn rất muốn lại nói cho ra lẽ, nhưng nhớ đến lời đồn về sự lạnh lùng vô tình của Bạch tổng quản của đám thủ hạ thì do dự.

Hắn liếc nhìn danh sách trên tay Thái Thúc Chính mà thấy chán nản trong lòng. Bây giờ có nói gì cũng đã muộn. Nếu giờ mà bỏ cuộc thì sẽ bị mọi người nhạo báng, huống chi ở đây còn có hai ca ca chỉ ước hắn bị chế giễu!

Hắn vô thức bóp chặt ly rượu trên tay, cảm thấy trong người hơi khó chịu.

Hứa Gia khó hiểu nhìn Trần Mộ, rồi lại liếc sang Đàm Vũ Mân. Nàng cảm thấy rất quái dị. Người lạnh nhạt như Bạch tổng quản cũng hứng thú với chuỗi vòng tay này, sức hút của Đàm Vũ Mân quả là mạnh mẽ. Tuy nhiên ở trước mặt, Bạch tổng quản lại nhắm mắt ngồi dưỡng thần, chẳng thêm liếc nhìn Đàm Vũ Mân chỉ cách hắn hai chỗ ngồi. Điều này khiến Hứa Gia cảm thấy phán đoán vừa rồi của mình hoàn toàn vô căn cứ.

Lượng khách nhân bên cạnh Đàm Vũ Mân càng ngày càng đông, nhiều người lại gần để bắt chuyện hoặc là xin chữ ký.

Tiếng ồn ào xung quanh khiến Trần Mộ mở mắt, đành đi ra góc, tránh xa chỗ này. Đàm Vũ Mân ở giữa đám đông thấy Trần Mộ chủ động đi ra xa, trên mặt hiện lên vẻ khác thường. Tuy nhiên chỉ trong phút chốc, nàng liền mỉm cười như cũ, cùng chụp ảnh ký tên với các vị khách khác, hoàn toàn không nhìn ra điểm khác thường nào. Tương Dục giống như hận không thể dính chặt vào người Đàm Vũ Mân, La Đức nhìn thoáng qua Trần Mộ nhưng vẫn đứng cạnh Tương Dục. Còn Vinh Minh thì bước nhanh tới cạnh Trần Mộ.

Chỉ còn một lúc nữa là trận so tài bắt đầu. Bởi vì người tham gia khá nhiều nên phải sắp xếp thứ tự thi đấu ổn thỏa.

“Công tử mang người tới chỉ để đề phòng, mà người lại chủ động báo danh tham chiến.” Hứa Gia nửa đùa nửa thật oán trách, rồi lầm bầm: “Chỉ là một chuỗi vòng tay thôi mà. Có cần phải làm to như thế không? Nếu thua thì sao?”

Lúc này, Vinh Minh cười: “Hứa tiểu thư quan tâm tất loạn. Ta rất tin tưởng vào Bạch huynh!”

Lời Vinh Minh không giống như khách sáo, Hứa Gia hơi nghi hoặc nhìn thoáng qua hắn, rồi liếc sang Trần Mộ đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần: “Chờ lấy được vòng tay rồi mới nói.”

Vinh Minh cười cười, không giải thích. Trần Mộ hơi bất ngờ khi nghe Vinh Minh tin tưởng mình, tuy nhiên hắn không mở mắt. Bởi vì hắn biết cho dù có hỏi, đối phương cũng không nói cho mình biết.

Không lâu sau, thứ tự thi đấu được sắp xếp ổn thỏa.

Trận đầu tiên: Bạch tổng quản vs Baraja!

Thái Thúc Thân rất khó chịu, oán độc nhìn thoáng qua Thái Thúc Chính, lạnh lùng nói: “Sắp xếp khéo thật. Không ngờ ta lại đụng với Tam đệ.”

Thái Thúc Chính cười: “Ha ha. Hên xui mà, sao biết được chứ!”

Thái Thúc Thành không quá quan tâm đến chuyện ai gặp ai, nhưng nếu nói hắn không lo lắng thì sai rồi! Cổ họng hắn trở nên khô khốc, không nhịn được phải uống một hớp rượu.

Nếu là lúc trước, hắn sẽ không tham gia loại yến tiệc như thế này, mà còn ngồi cùng hai vị đại ca nữa chứ. Cái tên Ma Hồ vô dụng kia chỉ biết phá hoại, đến lúc cần thì chẳng được tích sự gì. Hắn quá yếu về mặt võ lực, chỉ biết làm trò cười cho đối phương. Mọi người đã sớm quen với chuyện này! Tuy nhiên từ lúc bốn người Bạch tổng quản tới, hắn như thấy được hy vọng. Tối hôm nay là lúc chứng thực xem nó có phải là hy vọng hay không!

Nghe tên mình được gọi, Trần Mộ mở mắt đứng dậy. Lúc này, tất cả mọi người đều ngừng bàn tán, nhìn về phía sân thi đấu. Bọn họ từng nghe nói qua thực lực của Baraja, nhưng Bạch tổng quản đột ngột xuất hiện lại vô cùng bí ẩn. Không chỉ vậy, hôm nay hắn còn ngồi cạnh Vinh Minh. Sự vinh hạnh như thế đều cho thấy vị Bạch tổng quản bí ẩn này không tầm thường.

Trận đầu tiên lại quan trọng như thế, liền khiến mọi người trở nên háng hái. Đàm Vũ Mân nhìn chằm chằm về phía Trần Mộ.

Mọi người chỉ cảm thấy một bóng người chợt lóe, Baraja liền xuất hiện trên sân thi đấu. Tốc độ nhanh như tia chớp, có rất ít người đang ngồi thấy rõ động tác của hắn. Chiều này không đơn giản! Bọn họ đều lộ ra vẻ ngưng trọng, tiếng hoan hô của các vị khách nổi lên bốn phía. So với hắn thì Trần Mộ kém hơn nhiều. Hắn chậm chậm bay vào sân thi đấu, không nhanh, không ưu nhã, chẳng có chỗ thần kì nào. Nhiều vị khách kỳ vọng vào Trần Mộ đều thất vọng ra mặt.

Trần Mộ vừa chạm đất, lồng năng lượng liền mở ra, bao bọc cả sân thi đấu.

Hai người có thể hình khác xa nhau. Ba La Gia có thân hình khôi ngô, giống như một ngọn núi nhỏ. Trước mặt hắn, Trần Mộ giống như một đứa trẻ.

Con mắt khép hờ của Baraja hoàn toàn mở ra. Đôi mắt to như chuông đồng tròn tròn, toát ra sát khí dữ dội!

“Baraja xin thỉnh giáo Bạch huynh!” Baraja trầm giọng quát, lời còn chưa dứt thì Trần Mộ đã ra tay!

Trần Mộ không hề có khái niệm phải chào hỏi trước khi giao đấu. Hắn có kinh nghiệm thực chiến phong phú, tự nhiên biết việc chiếm tiên cơ quan trọng thế nào!

Hắn đột nhiên cúi người xuống sát mặt đất, cả người liên tục lắc lư như không có xương, nhanh như tia chớp. Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã xuất hiện bên cạnh Baraja, một luồng sáng màu xanh chợt lóe rồi biến mất. Mục tiêu là cổ họng của Baraja.

Loại động tác này rất nhanh, mắt người khó theo kịp!

Luồng sáng xanh sắp chạm tới người Baraja, thì hắn chợt gồng mình quát lớn!

Ha!

Ầm! Luồng sáng xanh trên tay Trần Mộ liền vỡ tan trong chớp mắt! Đầu của hắn như bị búa nện mạnh, cảnh tượng trước mặt đột ngột mờ dần!

Trong thế giới cảm giác của hắn, sóng âm khuếch tán khiến không khí xung quanh chấn động dữ dội. Loại chấn động này lan tới người hắn. Trong nháy mắt, da hắn, mạch máu, cơ bắp, máu đều chấn động dữ dội!

Rối loạn! Choáng váng! Trong khoảnh khắc, thân thể của hắn bị mất khống chế! Giữa trận chiến, không có chuyện nào đáng sợ hơn thế!

Giờ Baraja chỉ cần ra đòn là có thể giải quyết Trần Mộ một cách nhẹ nhàng.

Trần Mộ không ngờ vừa bắt đầu liền lâm vào hiểm cảnh như thế!

448. Chương 442: Vòng Sơ Khảo Đầu Tiên

Đầu óc Trần Mộ lúc này cực kỳ tỉnh táo, trực giác mãnh liệt như vậy không phải hắn chưa từng có, hơn nữa mỗi một lần đều chuẩn xác một cách bất thường!

Thân thể bị chấn động ảnh hưởng, nhìn thoáng qua hắn hoàn toàn mất đi sức chống cự. Nhưng rút ra được căn bản âm ba của Baraja thông qua chấn động không khí, truyền lên người hắn, dẫn đến mỗi tế bào trên thân hắn đều ở trong trạng thái chấn động, do đó mất đi lực khống chế với cơ thể.

Nhưng mà trên người Trần Mộ còn có một thứ không chịu ảnh hưởng này, là cảm giác của hắn!

Cảm giác vô hình vô chất là một loại tinh thần ba động, không chịu ảnh hưởng của sự dao động không khí. Cho nên mặc dù thân thể không nghe theo sự sai khiến nhưng mà cảm giác của hắn thì vẫn nắm trong lòng bàn tay.

Một đạo sóng nhận ngưng tụ trong tay Baraja, ánh mắt như chuông đồng của Baraja tràn ngập vẻ tàn khốc lẫn sát ý mãnh liệt! Trải qua sự bồi luyện tinh thần của những cao thủ như Weah, Ceasar nên Trần Mộ đã đạt tới trình độ cực kỳ mẫn cảm với sát khí.

Baraja động sát tâm !

Bỗng nhiên một cỗ sát khí khổng lồ giống như gió bão quét qua trong tròng, không, nói chính xác hơn là đảo qua cả khán đài bên trong sân tỷ thí.

Cỗ sát khí đột nhiên tràn tới không chút dấu hiệu báo trước. Tất cả mọi khán giả trên đài đều sắc mặt đại biến, mọi âm thanh trong khoảnh khắc chợt biến mất. Bọn họ tựa như đột ngột bị kéo vào trong trung tâm của một cái xoáy nước. Uy áp ồ ồ kéo đến ép bọn họ không thở nổi, luồng sát khí lạnh thấu xương kia càng làm cho mỗi người tựa như đặt mình trong gió đao vậy. Da thịt đau như bị cắt!

Đây là một trong những kỹ xảo trong tạp phiên mà Ceasar ghi lại cho Trần Mộ. Ceasar từng lợi dụng chiêu này để thăm dò Trần Mộ. Đó là một loại kỹ thuật cảm giác kết hợp cùng với sát khí. Ceasar giết vô số người, sát khí cực nặng, Liên Bang hiếm có ai sánh được. Tạp tu đối với sát khí đều thập phần mẫn cảm, Ceasar xảo diệu lợi dụng điểm này, bắt nó cùng với cảm giác hòa làm một, sáng tạo ra. Cảm giác cùng sát khí kết hợp sinh ra tác dụng rất lớn, mà cái rõ ràng nhất chính là gia tăng giác.

Sát khí trên người Trần Mộ không tính là nặng, nhưng cũng tuyệt đối không phải là yếu! Cuộc sống trong rừng trước kia, kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhất là lần cùng Cận Âm, Đằng Hàm đại chiến đã khiến cho bản chất của hắn thay đổi rất lớn!

Trên khán đài, Vinh Minh sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Hắn không hề giật mình, loại cảm giác này ngày đó hắn đã từng lĩnh giáo qua. Mặc dù chỉ là nhìn thoáng từ xa, nhưng mà một cái liếc mắt của đối phương bây giờ còn khiến hắn có chút kinh hồn táng đảm. Bạch tổng mặc dù sát khí cũng mạnh nhưng ngày đó so với vị cường giả đeo mặt nạ màu nâu kia còn kém một khoảng lớn. Nhưng trong lòng hắn càng lúc càng có nhận định 2 người có quan hệ rất mật thiết. Kỹ xảo hai người rõ ràng không khác gì nhau, Bạch tổng quản hắn là đệ tử của vị cường giả kia. Thái Thúc Thành sắc mặt trắng bệch, dưới sát khí khủng bố như thế, cẳng chân hắn run lẩy bẩy, nhớ đến lời đồn lưu truyền trong đại lâu về Bạch tổng quản, bây giờ xem ra cái này đều là thật! Thái Thúc Chánh, Thái Thúc Thân bên cạnh sắc mặt lại càng kém hơn, bọn họ trước đây luôn nghi ngờ thực lực của Bạch tổng quản, bây giờ mới giật mình kinh ngạc. Tên gia hỏa này rõ ràng là một ma đầu giết người không chớp mắt!

Ma đầu a! Cao thủ không đáng sợ, đáng sợ chính là loại ma đầu không có trói buộc phép tắc này, ma đầu giết người không chớp mắt này là điển hình nhất!

Phía dưới, 2 người phụ nữ là Vũ Mân và Hứa Gia lại có biểu hiện trấn định hơn, sắc mặt các nàng quả thực có chút trắng bệch nhưng vẫn miễn cưỡng bảo trì được sự trấn định.

Bi thảm nhất chính là Baraja. Cứ tưởng rằng đại cục đã định, chỉ cần một kích cuối cùng này của hắn kích trúng vậy mà tự dưng bị đón đầu chặn lại. Khoảng cách của hắn tới Trần Mộ là gần nhất, nên xung kích đối với hắn là mạnh nhất. Trong lúc nguy cấp, Trần Mộ hạ thủ ko có nửa điểm lưu tình. Mà Baraja thì như người bị gõ một gậy, trong lòng buồn bực, chấn kinh. Phản ứng đầu tiên của Baraja là nhanh chóng thối lui !

Cạm bẫy ? Trong đầu hiện ra ý niệm này, ko tự chủ được trong lòng thầm run lên, hắn chẳng buồn quan tâm chuyện đánh tiếp, hốt hoảng lùi nhanh ! Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, đợi đến khi nhìn rõ lại được thì thấy Baraja đã kéo giãn khoảng cách giữa hắn và Trần Mộ.

Kỳ thật Trần Mộ chỉ là phô trương thanh thế. Nếu vừa rồi Baraja ra tay thật thì Trần Mộ quả thực không có sức hoàn thủ. Nhưng ai cũng ko nghĩ đến, một người có thể phóng thích sát khí mãnh liệt như vậy mà thực ra lại ko thể động dảy. Lần thối lui này của Baraja đã cấp cho Trần Mộ một chút thời gian.

Trần Mộ không hề lả lẫm với công kích bằng sóng âm. Năm đó vì dạy cho Lô Tiểu Như cách sử dụng, hắn cũng đã nghiên cứu qua phương diện này. Âm ba công kích của Baraja so với Lô Tiểu Như mạnh hơn rất nhiều, nhưng xét về bản chất thì cũng ko khác nhau lớn. Nhưng chỉ như vậy, vẫn chưa đủ để Trần Mộ khôi phục bình thường.

Sát khí thu vào, biến mất không chút tăm hơi, nhưng trên mặt Trần Mộ lại trắng bệch.

Cảm giác dưới sự khống chế của hắn, rút lại thành một cây châm, mục tiêu rõ là bản thân hắn! Hắn hét lên một tiếng đau đớn, huyết dịch tuần hoàn trên toàn thân chợt tăng lên, cả người đau đớn thả lỏng, hắn đã khôi phục sự khống chế với thân thể.

Baraja ở xa có chút ngạc nhiên nhìn Trần Mộ.

Hắn không rõ, luồng sát khí này đột ngột xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước, lúc biến mất lại càng bất ngờ hơn.

Đôi mắt như chuông đồng, tia giao hoạt đặc ý vừa rồi biến mất hoàn toàn, thay vào đó là ngưng trọng và kinh ngạc. Sát khí đối với tạp tu mà nói, cũng không phải là cái gì thần bí. Trên cơ bản chỉ cần kinh nghiệm thực chiến, trên người tạp tu sẽ ít nhiều mang một chút sát khí.

Nhưng tạp tu có sát khí dày đặc như thế, Baraja còn chưa bao giờ được gặp. Mà càng làm hắn lạnh tâm là đối phương có khả năng khống chế sát khí khó mà tưởng tượng nổi. Chỉ có tạp tu đứng đầu, mới có khả năng tùy tâm khống chế sát khí!

Mặc dù nhìn hắn to con, nhưng tâm cơ so với Hoắc Giang không kém nửa điểm. Lúc này trong lòng vừa sợ vừa nghi, nhưng ngẫm lại, thì cảm thấy hơi bình tĩnh. Nếu Bạch tổng quản này thực lực đạt đến khống chế sát khí tùy tâm, cao thủ như thế, sao lại cam tâm làm thủ hạ Thái Thúc Thành?

Đối phương nhất định có phương pháp độc môn khống chế sát khí, Baraja trong lòng thầm đoán.

Mà lúc này, Trần Mộ đã hoàn toàn khôi phục. Song phương lại lâm vào thế giằng co, lần giao phong vừa rồi đến giờ, chỉ có mấy giây, nhưng vài giây này trong mắt những cao thủ trên khán đài cũng là kinh hiểm vạn phần.

Baraja lại lịch thần bí, chiêu thức đó mỹ lệ đến cực điểm. Nhiều người trong lòng tự hỏi, chợt trúng chiêu này, sợ là thua nhiều thắng ít. Nhưng thủ đoạn của Bạch tổng quản lại khiến kẻ khác sợ đến lạnh lòng. Chiêu thức đó Baraja tuy mỹ lệ, nhưng tốt xấu cũng có chút dấu vết hiện ra, nhưng thủ đoạn của Bạch tổng quản này lại càng làm bọn họ không nhìn rõ nông sâu!

Song phương lại vào thế giằng co, nhưng không ai di chuyển ánh mắt nửa phần.

Nhìn trên sân có vẻ yên tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là khoảnh khắc yên bình trước cơn phong ba bão táp!

Ánh mắt Trần Mộ bình tĩnh, vừa rồi để sớm khôi phục bình thường, hắn dùng sát khí kích thích bản thân, ít nhiều cũng có chút thương tổn. Nhưng vì có mặt nạ che khuất, người khác nhìn không ra nửa điểm manh mối. Ánh mắt hắn cũng bình tĩnh sắc bén, càng làm người ta khó dò nông sâu.

Thời gian trong lúc giằng co tiếp tục trôi qua.

Sau hơn mười giây, Trần Mộ quyết định không chần chờ nữa.

Hắn bỗng nhắm mắt.

Cử động này nằm ngoài dự kiến của mọi người! Cảm giác mặc dù được xưng là con mắt thứ hai của tạp tu, nhưng rất ít người lại nhắm mắt lúc chiến đấu. Trong mắt Baraja vẻ ngưng trọng càng nặng nề, hắn không hề nhân cơ hội tấn công, thủ đoạn vừa rồi của Trần Mộ làm hắn rất kinh hãi, cũng làm hắn trong lúc vô ý đã đặt mình ở vị trí phòng thủ.

Tất cả chung quanh đều hiện rõ trong đầu Trần Mộ. Trận chiến với Cận Âm và Đẳng Hàm, bản thân hắn bị trọng thương, nhưng cũng làm thực lực hắn đột phá đến một bước trước nay chưa từng có, nhất là cảm giác của hắn. Mà trường tạp phiến kia của Caesar càng mở cho Trần Mộ một con đường rộng lớn mới mẻ, hắn bắt đầu dần hiểu ra làm sao để sử dụng cảm giác!

Trong thế giới cảm giác của hắn, tất cả sắc thái đều bị phai nhạt, mọi vật đều biến thành những đường nét cấu trúc, đơn giản mà lập thể, cứ như nhiều mô hình chất thành một đồng. Baraja cũng trở thành một mô hình do những đường nét cấu thành, mà khoảng không giữa Trần Mộ và Baraja, có vô số đường nét nhạt màu mà tinh mịn như mạng nhện, chúng không ngừng biến hóa. Nếu có người thấy thế, nhất định sẽ hoảng sợ nhận ra, đó là lưu động của không khí.

Lý luận của Caesar thực ra rất đơn giản, cảm giác với năng lượng không hẳn cảm như đối với vật thật, nên đem đặc tính này lợi dụng đến cực hạn! Vô luận là năng lượng thể loại gì, khi phi hành trong không khí đều tạo ra ba động trong không khí, mà cảm giác của hắn có thể mười phần chuẩn xác nắm bắt ba động như thế.

Trần Mộ lúc đối mặt với Tiêm vân bạo của Cận Âm, đã sử dụng phương pháp này, chỉ là lý luận của Caesar hoàn thiện hơn rất nhiều. Hơn nữa kỹ xảo của Caesar là do hắn kết tinh bởi rất nhiều trận thực chiến không ngừng nghiệm chứng, so ra, Trần Mộ chỉ mới nắm những bước đầu tiên.

Trần Mộ đột nhiên di chuyển.

Động tác giống đúc như vừa rồi, hạ thấp người dán thân trượt đi, như một con rắn nhẹ nhàng di chuyển, hướng Baraja phóng tới.

Trong mắt Baraja hiện lên một vẻ nghi hoặc, nhưng hắn không dám có chút sơ xuất. đối phương nhất định còn chiêu sau! Trong mắt Baraja chợt lóe, không dự định dùng chiêu sóng âm vừa rồi, mà bay lên không trung, bay lên khoảng không phía trên sân tỷ thí.

Thân thể Baraja to lớn nhưng tốc độ phi hành lại cực nhanh!

Hắn đối với tốc độ phi hành của mình tuyệt đối tin tưởng, bộ dáng của hắn cũng dễ dàng khiến đối phương hiểu lầm. Hắn giống như một tòa núi nhỏ, thường gây cho người ta một loại ảo giác hắn là loại tạp tu cây sức mạnh đánh trầm ổn. Nhưng trên thực tế hắn cũng là một gã tạp tu có tốc độ kỹ xảo rất cao.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn đại biến, một đạo năng lượng thể màu xanh cách mắt cá chân hắn chỉ vài ly!

Nó xuất hiện ở đây lúc nào?

Năng lượng ba động không thể dò ra hầu như có thể làm kẻ khác lơ là, nhưng mũi nhọn của năng lượng thể lại làm hắn lạnh run! Hắn không chút hoài nghi đạo năng lượng thể này có thể dễ dàng xuyên thủng mắt cá chân của hắn!

Năng lượng thể thẳng tắp dài hơn mười thước, như trường thương màu xanh, đầu kia của nó nằm trong tay Bạch tổng quản.

Baraja biết rõ rằng tốc độ phi hành của mình nhanh đến đâu! Nhưng mà công kích của đối phương so với hắn còn nhanh hơn. Vậy chỉ có một khả năng, đó là trong tình huống ngay khi hắn phát động công kích,

trong tích tắc đó đối phương đã dự đoán chuẩn xác phương hướng của hắn. Ngoài ra, còn phải nắm chắc thời gian vô cùng chuẩn xác, mới có thể làm kẻ đánh sau lại đến trước!

Điều này sao có thể? Về mặt hắn hoảng sợ không tin nổi!

449. Chương 443: Vòng Sơ Khảo Đầu Tiên(2)

Trên khán đài, đồng tử của Hoắc Giang chợt co lại, một cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng hắn trào lên. Cảnh tượng vừa rồi đã lưu lại ấn tượng sâu sắc trong đầu hắn, bất tri bất giác mồ hôi đã thấm đầm lưng. Bản thân đang ở trên khán đài, hắn thấy rất rõ ràng.

Bạch tổng quản vẫn bay sát mặt đất nhìn qua so không khác gì lúc trước, mà ngay lúc Ba La Già vừa mới bay lên trời, Bạch tổng quản vốn đang ở dưới đất cơ hồ đồng thời biến chiêu.

Điểm xuống đất, vịn eo, vung tay, ba động tác diễn ra lưu loát, đạo ánh sáng xanh khi nắm tay hắn vung lên cũng được phóng ra! Mà cả người Bạch tổng quản tựa như một con độc xà đã sớm vận sức, nhanh chóng bắn lên! Toàn bộ động tác lưu loát không nói nên lời, giống như hắn đã sớm dự liệu từ trước, mà càng khiến Hoắc Giang cảm thấy sợ hãi là Ba La Già không giống như bị đánh trúng mà như con thiêu thân lao đầu vào lửa, tự bay về phía ánh sáng xanh.

Đây mới là điểm thực sự đáng sợ!

Điều này đủ nói lên họ Bạch phán đoán chuẩn xác tới mức nào! Hoắc Giang thậm chí không thể tưởng tượng ra được có cách nào để làm được như vậy. Theo hắn biết, đây là chuyện không tưởng.

Ba La Già tuy rằng kinh hãi, nhưng gặp nguy không loạn, không nghĩ nhiều, lập tức tránh qua một bên.

Hắn không thấy được, ngay lúc hắn thay đổi phương hướng, đạo ánh sáng xanh bỗng nhiên gấp lại.

Ba La Già vừa mới miễn cưỡng đổi hướng, còn chưa kịp hô may mắn, đạo ánh sáng xanh đã lại xuất hiện trong tầm mắt hắn! Hai mắt hắn tròn tròn, vẻ hoảng sợ chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, nhưng lúc này đã không cách nào ngăn cản ánh sáng xanh kia biến lớn trong mắt hắn. Phốc! Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đuôi phải của mình bị đạo ánh sáng xanh này xuyên thủng trong nháy mắt. Cơn đau truyền tới, hắn không nhận được kêu lên một tiếng!

Trong mắt người ngoài, hắn giống như tự mình lao đầu vào đòn đánh.

Dưới tình thế cấp bách, hắn không buồn cố kỵ, tay phải nắm lại, đâm mạnh vào ngực.

Không có một tiếng động, những vết nứt như mạng nhện xuất hiện ở phía trước đạo ánh sáng xanh, sau đó nhanh chóng lan tràn khắp đạo ánh sáng.

Ngay khi Ba La Già tự đâm vào ngực mình, sắc mặt Trần Mộ khẽ biến, vội vàng chuyển thân thoái lui. Trong thế giới cảm giác của hắn, một cỗ sóng xung kích kịch liệt nương theo một quyền ác hiểm của Ba La Già. Dĩ nhiên lấy nắm tay của hắn làm trung tâm khuếch tán khắp bốn phía.

Bình! Đạo ánh sáng xanh đầy vết rạn vang lên một tiếng giòn giã, hóa thành các mảnh vỡ, trên không trung hình thành dải sáng dài tới mười thước.

Trần Mộ vốn đang vội vàng thoái lui, thân thể bỗng nhiên vịn vẹo như một con cá, sau đó lại như có vật gì điều khiển hắn, tốc độ nhanh chóng tăng cao! Mắt thấy sắp đánh lên lồng năng lượng trong sân, thân hình Trần Mộ bỗng gấp lại, dán sát vào lồng năng lượng một cách quỷ dị rồi di chuyển ngay trên nó. Mọi người đều không hiểu rõ cho tới khi lồng năng lượng chấn động mạnh.

Lúc này sắc mặt mọi người mới đại biến, ngay cả Vinh Minh cũng không ngoại lệ.

Ba La Già vừa rồi tự đâm vào ngực nhất định là một chiêu số gì đó, thế nhưng bọn họ lại không cảm thấy một chút năng lượng ba động nào! Mà từ biên độ chấn động của lồng năng lượng, chiêu thức này uy lực vô cùng mạnh mẽ! Công kích âm hiểm như thế, đối lại là bọn họ, ai cũng không dám cam đoan có thể tránh né!

Nhưng họ Bạch lại làm được.

Leo tới đỉnh lồng năng lượng, Trần Mộ lúc này từ trên cao nhìn xuống, đang muốn cấp cho Ba La Già một đòn trí mệnh, hắn nhìn ra được, Ba La Già dùng chiêu này, gánh nặng lên thân thể cũng rất lớn. Lúc này đối phương đang ở vào trạng thái suy yếu nhất! Nhưng ngay lúc này, Ba La Già bỗng giơ tay phải lên, nhanh chóng tới: “Ta nhận thua!”

Toàn trường lặng im.

“Quả nhiên danh sư xuất cao đồ....” Vinh Minh thì thào, thân thủ của Trần Mộ khiến hắn kinh ngạc nhiều lắm! Hắn lúc này mới thấy mình lựa chọn chính xác ra sao. Đệ tử đã khó dò như vậy, lão sư của hắn, vị tạp tu đeo mặt nạ màu nâu kia còn lợi hại tới mức nào? Trong lòng hắn, Bạch Tổng quản chắc chắn mười phần là đệ tử của tạp tu đeo mặt nạ nâu kia.

Hứa Gia còn chưa kịp phục hồi tinh thần theo bản năng tiếp lời: “Vinh Minh đại nhân nói cái gì?”

Vinh Minh lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng trả lời: “A a, ta đang nói Bạch tổng quản quả nhiên thân thủ bất phàm!” Đàm Vũ Mân ở bên cạnh lộ vẻ khác lạ, nhưng không hề nói chuyện.

Ba La Già cười khổ: “Bạch tổng quản thực lực cao cường, Ba La Già ta tâm phục khẩu phục.” Chân hắn đang chảy máu nhưng hắn lại không thêm liếc nhìn tới một cái, mặt không đổi sắc.

Trần Mộ cũng không khỏi có phần bội phục, nhưng hắn vẫn không quên sát tâm vừa rồi của Ba La Già! Ba La Già vừa rồi lộ ra sát tâm khiến hắn thủy chung mang theo vẻ cảnh giác đề phòng trong lòng, theo lý mà nói, bọn họ lần đầu gặp mặt, hắn phải không có thù hận chứ, chẳng lẽ là mưu kế mà Thái Thúc Thân sắp đặt? Không thể nào!

Trần Mộ gật đầu, lúc này lồng năng lượng cũng đã mở, hai người bay trở về khán đài. Ba La Già vừa lên tới khán đài đã lập tức gọi y vụ tạp tu tới, nhưng hắn cũng không rời khỏi, có vẻ cũng muốn xem trận tỷ thí tiếp theo.

Ánh mắt mọi người nhìn Trần Mộ so với lúc trước hoàn toàn bất đồng! Trước đó mọi người đều có dự đoán, nhưng đại bộ phận là nhìn mặt Vinh Minh, song trận tỷ thí vừa rồi, Trần Mộ biểu lộ ra thực lực đủ đạt được sự tôn trọng! Ba La Già ngày thường thanh danh không nổi, nhưng vừa ra tay đã rất bất phàm. Vô luận là âm ba công kích lúc trước hay công kích thần bí tự làm mình bị thương đều khiến người ta khó lòng phòng bị!

Nhưng mọi người lại càng dễ nhớ tới người chiến thắng, đạo ánh sáng màu xanh đáng kinh ngạc lúc trước, còn có thân hình quỷ dị khó lường đều khiến khác nhân trên đài lưu lại ấn tượng sâu đậm.

Với con mắt người trong nghề, bọn họ lại thấy một cảnh tượng hoàn toàn bất đồng! Đạo ánh sáng màu xanh không có gì đặc biệt, năng lượng thể trình độ này rất nhiều tạp tu có thể phóng ra. Bạch tổng quản dùng tám tạp phiến kia hắn chỉ có tứ tinh, so với tạp phiến nổi tiếng thì nó chỉ coi như bình thường. Thân hình tuy rằng quỷ dị nhưng động tác như vậy, tạp tu am hiểu kỹ xảo phi hành có rất nhiều người làm được.

Điều đó không đáng sợ, đáng sợ là khả năng dự đoán của Bạch tổng quản! Hắn tựa như luôn biết trước động tác kế tiếp của đối phương, dự đoán chính xác tới mức người ta không thể tưởng tượng được!

Tạp phiến bình thường, kỹ xảo phi hành cũng không có điểm nào quá cao siêu, nhưng kết hợp với khả năng dự đoán vô cùng chính xác, lực sát thương liên tăng lên không biết bao nhiêu lần. Còn có khả năng không chế sát khí, không ai dám hoài nghi thực lực của Trần Mộ nữa, mà nhiều người lại đang suy nghĩ, một tạp tu lực lượng mạnh mẽ như vậy, sao lại không có tạp phiến xuất sắc?

Thái Thúc Thành rất kích động! Hắn đêm nay mang Bạch tổng quản tới là muốn thể hiện một chút vũ lực của hắn, hiện giờ mục đích này đã hoàn toàn đạt được, cho dù Bạch tổng quản thua ở trận sau cũng không ai dám xem thường hắn ở phương diện vũ lực nữa. Đây vẫn là uy hiếp lớn nhất trong lòng hắn, hiện giờ lại đột nhiên không cần lo nghĩ nữa, hắn sao lại không kích động?

Thái Thúc Chính bố trí một sân khấu lớn, nhưng người thắng lớn nhất lại là hắn.

Sắc mặt Thái Thúc Thân vô cùng kém, Ba La Già thua ngay trận đầu tiên khiến hắn rất mất mặt! Song hắn lại không thể chửi ầm lên còn phải lại gần an ủi một hồi, trong lòng hắn bức bối tới cỡ nào! Ánh mắt hắn nhìn Trần Mộ cực kỳ thù oán, chính là người đó đã quét sạch thanh danh của hắn trong đêm nay.

Đang lúc này bỗng nhiên Tương Linh Nhi cùng cận vệ của nàng lao vào khán đài!

“Đàm Vũ Mân!” Tương Linh Nhi hai mắt sáng ngời, hoan hô một tiếng rồi lao tới, còn cận vệ vẫn luôn đi theo nàng như hình với bóng đứng trước mặt Tương Dục: “Thiếu gia!”

Tương Dục thở phào nhẹ nhõm: “Các người rốt cục cũng tới!” Vô vai cận vệ, thần trình trọng nói: “Nhiệm vụ tối nay của người chính là đoạt lấy phần thưởng vòng tay của Vũ Mân tiểu thư. Cho dù ra sao ta cũng muốn có!”

“Rõ.” Cận vệ không nói nhiều, thấy vị cận vệ quen thuộc này, Trần Mộ hiểu được hần sắp xuất chiến! Thoạt nhìn, Tương Dục khá tín nhiệm hần, mà lúc này tạp tu của La Đức cũng tới, khiến người ta không tưởng tượng nổi, đó lại là một nữ tạp tu!

Trần Mộ chỉ nhìn thoáng qua hai người rồi thu hồi ánh mắt, vừa trải qua một trận đại chiến, giờ hần cần nghỉ ngơi. Song trong đầu hần giờ đây đều là những tình huống chiến đấu vừa rồi, lần đầu dùng kỹ xảo chiến đấu của Tây Trạch, tinh thần hần cũng có chút phấn khởi.

Đàm Vũ Mân phía sau bị Tương Linh quần lấy, nhưng khi lơ đãng, ánh mắt ngẫu nhiên lại dừng trên người Trần Mộ. Hứa Gia lại hơi sợ, rất hiển nhiên, Trần Mộ biểu lộ thực lực cường đại khiến nàng không dám không kiêng nể gì như trước. Nhất là khi hần tỏa ra sát khí, rất dễ khiến những người thường như Hứa Gia cảm thấy sợ hãi.

Nhưng trận tỉ thí sau đó trình độ cao thấp không đồng đều, đa số khiến người ta vừa xem vừa ngủ gật. Có ý tứ nhất là một vị tạp tu chuyên phòng thủ, lòng năng lượng của hần vô cùng kiên cố, hần cứng rắn đỡ tất cả công kích của đối thủ, cho tới khi năng lượng tạp của đối phương tiêu hao hết, sau đó một kích đắc thắng, nhìn khách nhân trên khán đài la ó khắp bốn phía.

Hoắc Giang thắng rất thoải mái, nhưng khi hần thắng, khuôn mặt không chút biểu tình, chỉ liếc mắt nhìn Trần Mộ trên khán đài một cái.

Tạp tu của Tương Gia cùng La Gia thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, thắng cũng rất thoải mái.

Đợt tỷ thí thứ hai nhanh chóng bắt đầu, đối thủ của Trần Mộ là vị tạp tu chuyên phòng thủ kia.

Đối phương sử dụng tạp lòng năng lượng tứ tinh, có thể nói là vô cùng kiên cố. Vị tạp tu này rất tỉnh táo, đem cả “mai rùa” bay lên tràng tỷ thí, hần sợ Trần Mộ ngay cả thời gian kích hoạt lòng năng lượng cũng không cho hần. Điều này khiến khách nhân trên khán đài cười to một hồi.

Đối phương vừa lên tràng đã bày ra tư thế phòng thủ, không hề di động, tiếng la ó nổi lên khắp bốn phía. Có vài tạp tu nhìn Trần Mộ lo lắng, bọn họ nhìn ra, vừa rồi Trần Mộ sử dụng tạp phiến có giá trị thương tổn không cao. Quả thật, Bách Biến sở trường ở điểm có thể tùy tâm sở dụng, biến hóa ra các loại hình thái năng lượng thể mà không phải ở giá trị thương tổn. Nhưng trên người Trần Mộ không chỉ có Bách Biến, chỉ thấy hần chậm rãi đổi sang tạp phiến Văn Toa.

Tiếng Văn Toa nặng nề như sấm vang lên trên tràng đấu khiến các khách nhân trên khán đài trong ngực đều khó chịu.

Lòng năng lượng của đối phương chỉ chịu được ba phát, lập tức bị đánh tan! Vị tạp tu kia nhanh chóng nhận thua còn sợ là bị chậm mất nửa điểm

Giá trị thương tổn cường đại của Văn Toa khiến các tạp tu biến sắc, nếu tùy tiện bị trúng một toa, có lẽ cả người cũng bị lực đánh cường đại đó xé nát.

Cũng như Trần Mộ, những người khác thắng càng thoải mái.

Trải qua mấy vòng tỷ thí, rốt cuộc cũng tới tứ cường. Ngoại trừ Trần Mộ, ba người khác đều không ngoài dự đoán của mọi người, Hoắc Giang, Tương Sơn, La Tình. Nếu không có Trần Mộ xuất hiện, việc Ba La Già chiếm một vị trí là chắc chắn.

Song Trần Mộ xuất hiện làm loạn kịch bản vốn đã được sắp xếp này.

Mọi người đều rất tò mò, đối thủ tiếp theo của hần sẽ là ai?

450. Chương 444: Kinh Biển

Hứa gia có chút lo lắng cho Trần Mộ, nói: “Nha đầu La Tình kia ta rất rõ, người phải thật cẩn thận, từ trước đến giờ ra tay với nam nhân không hề lưu tình.”

“Ồ!” Trần Mộ tỏ ý đã hiểu. Hắn không vì đối phương là nữ tạp tu mà xem nhẹ, ngược lại, hắn càng thêm chú trọng. Trong giới tạp tu, số lượng nam nhân vượt rất xa nữ nhân, nhưng nữ tạp tu có thể đứng vững trong giới tạp tu, tuyệt đối là có chỗ hơn người. Huống hồ, đối phương lại là đại biểu cho La gia lớn nhất khu Đông Thụy xuất chiến, thực lực tất nhiên không phải nghi ngờ.

Thế nhưng lần tỷ thí đầu tiên không phải Trần Mộ và La Tình, mà là Hoắc Giang và Tưởng Sơn. Hoắc Giang vài trận chiến đấu trước đều thắng khá thoải mái, không thấy được trình độ thực của hắn. Trần Mộ lại rất hiểu Tưởng Sơn, chân hắn luôn cách mặt đất vài ly.

Trong lúc tỷ thí, đều có thời gian giải lao. Như lúc này, những khách nhân đang nhiệt liệt thảo luận trận tỷ thí vừa chấm dứt. Uống hồng tửu, nhìn cao thủ quyết đấu, thật là một loại hưởng thụ thống khoái. (Các độc giả cũng có thể bắt chước, thống khoái chẳng kém đâu a!- Btập)

Trần Mộ đang nhắm mắt nghiền ngẫm trận chiến vừa rồi đột nhiên cảm thấy bên cạnh có người, mở mắt ra, lại phát hiện ra là Đàm Vũ Mân rút cuộc cũng thoát khỏi sự quấy rầy của Tương Linh. Nàng ngồi cách Trần Mộ chỉ một chỗ ngồi, đó là nơi Hứa Gia vừa ngồi. Liếc mắt, Hứa Gia cầm chén rượu tiến đến bên Thái Thúc Thành. Vinh Minh thấy Đàm Vũ Mân ngồi cạnh Trần Mộ, cười cười đứng dậy cầm chén rượu lên tìm người hàn huyên.

“Hôm nay Bạch tổng quản đúng là phong quang rực rỡ.” Đàm Vũ Mân nghiêng đầu cười khê nói.

“Đàm tiểu thư quá khen.” Trần Mộ lạnh nhạt trả lời.

“Bạch tổng quản gọi ta Vũ Mân là được rồi.” Đàm Vũ Mân mỉm cười nói: “Vũ Mân không ngờ lần đầu chứng kiến Bạch tổng quản nhắm mắt như thế mà lại có thể dự liệu được tiên cơ.”

“Đàm tiểu thư quá khen.” Không biết phải trả lời thế nào, Trần Mộ đành nói tiếp.

“Chẳng lẽ Bạch tổng quản có thành kiến với Vũ Mân?” Đàm Vũ Mân nhún mày.

Trần Mộ lắc đầu: “Đàm tiểu thư tâm địa thiện lương, ngập tràn dũng khí, ta rất bội phục.” Ngữ khí nói chuyện của hắn mặc dù lạnh nhạt, nhưng rất dễ làm người ta nghe ra sự chân thật trong lời nói.

Lông mày Đàm Vũ Mân giãn ra, ôn hòa cười: “Bạch tổng quản cứ một mực Đàm tiểu thư. Lại làm Vũ Mân không biết phải xử sự thế nào!”

Trần Mộ sững sốt, hiểu rõ thì ra đối phương muốn nói đến chuyện này: “Ta chỉ nghĩ là trực tiếp gọi tên Đàm tiểu thư sẽ có chút mạo phạm.”

Đàm Vũ Mân bất đắc dĩ nói: “Bạch tổng quản quả nhiên là người cố chấp, Vũ Mân đành chịu thua.” Nàng bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Phương thức chiến đấu của Bạch tổng quản làm Vũ Mân nhớ đến một vị tiền bối.”

Trong lòng Trần Mộ giật thót tuy vậy mặt không đổi sắc, nhìn thẳng vào đối phương: “Không biết theo lời Đàm tiểu thư thì vị tiền bối ấy là ai.”

Đàm Vũ Mân nhìn chăm chú vào Trần Mộ thản nhiên nói: “Vị tiền bối này khí phách tung hoành liên bang, tính tình cương trực, chỉ là sát tính quá nặng. Ngay cả Mai thúc cũng khen ngợi hắn là một trong những người mạnh nhất liên bang trong một trăm năm nay. Vị tiền bối này phong cách chiến đấu có chút giống Bạch tổng quản. Nếu như không phải vị tiền bối này tính tình rất tàn nhẫn, ta chắc chắn sẽ tưởng Bạch tổng quản là đệ tử của ông ấy.”

“Nga.” Trần Mộ trong lòng lại giật mạnh, hắn biết vị tiền bối mà Vũ Mân nói đến là Ceasar. Nàng không phải chẳng biết gì về tạp tu sao? Thế mà có thể nhìn ra mình và Ceasar cùng một mạch? Đàm Vũ Mân này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Vì sao biết tình tường như thế? Bất quá Trần Mộ cũng không phải là tay mơ gà mờ, biết lúc này càng không nên để lộ vẻ khác thường. Vội vàng ra vẻ tò mò hỏi: “Chẳng biết vị tiền bối này là ai?”

Đàm Vũ Mân chăm chú nhìn ánh mắt Trần Mộ hồi lâu, bỗng cười thản nhiên: “Vũ Mân nói luyện thuyên. Bạch tổng quản tùy ý nghe cho vui một chút là được.” Nàng bỗng nhiên nghiêng người về trước, thấp giọng nói bên tai Trần Mộ: “Bạch tổng quản cũng đừng làm cho vòng đeo tay của Vũ Mân rơi vào kẻ khác a.”

Nói xong, liền lướt thân rời khỏi.

Tương Dục một mực chú ý đến Đàm Vũ Mân, khi hắn thấy Đàm Vũ Mân đến gần Trần Mộ, sắc mặt có chút khó coi. La Đức bên cạnh hắn, thờ ơ uống hồng tửu. Hắn thấy sắc mặt cực kì kém của Tương Dục, cười hắc hắc: “Cũng không biết họ Bạch này có năng lực gì mà nữ nhân đều tiếp cận đến bên hắn.”

Tương Dục nghe vậy, trong lòng run lên, biết sự bức dọc của mình rơi vào mắt kẻ khác. Hắn lập tức khôi phục thần thái bình thường, cũng cười nói: “Thần bí là thuốc dẫn tốt nhất, cái khác không nói, không ngờ tay hắn lại đẹp như thế. Sợ là lai lịch Bạch tổng quản bất phàm a.”

La Đức cũng thu hồi vẻ thờ ơ trên mặt. Trầm ngâm nói: “Vinh lão hồ có thể biết chút gì đó, nhưng hắn là hắn sẽ không nói ra.”

Tương Dục bắt đầu thưởng thức chén hồng tửu trên tay. Nói: “Ta chỉ thấy lạ, nhân vật như Bạch tổng quản. Sao lại có chuyện đi làm thủ hạ của Thái Thúc Thành?”

Đối với điểm nghi vấn này La Đức cũng không có lời giải, hắn bỗng nhiên cười nói: “Người đoán xem, tối nay ai lấy được chuỗi vòng tay kia?”

Tương Dục liếc mắt nhìn La Đức: “Trước kia ta có 80% tin tưởng là ta. Nếu nói tỷ thí, kẻ thắng cuối cùng không phải ngươi thì là ta. Cho dù ngươi đạt được, khẳng định sẽ bán một cái nhân tình đưa cho ta. Chỉ là không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Bạch tổng quản, Nhìn trận chiến vừa rồi giữa hắn và La Già, lúc này ta cảm thấy có chút bất an.”

La Đức cũng cười khổ: “Lúc trước ta cũng rất có lòng tin với Tình nhi, hiện tại lại thấy thắng bại năm ăn năm thua.”

Hai người còn chưa chấm dứt thảo luận, tỷ thí đã bắt đầu, đầu tiên là Hoắc Giang đấu với Tương Sơn.

Hai người tiến vào bên trong trường.

Hoắc Giang mặc dù khi trưởng thành có chút sắc thái âm nhu nhưng vẫn sót lại ít vẻ anh tuấn. Hắn vừa lên đài, trên khán đài rất nhiều nữ nhân nhất thời hét âm lên. So với lúc Tương Sơn vào sân thì hắn gây náo nhiệt hơn nhiều.

Cái mà nữ nhân và nam nhân chú ý đến luôn rất khác nhau. Như là nữ nhân xem tỷ thí thể này, các nàng sẽ để ý đến dung mạo của tập tu, nam nhân càng anh tuấn càng dễ dàng nhận được ưu ái của các nàng. Còn nam nhân lại chú ý đến kỹ xảo mà tập tu vận dụng.

Về mặt Hoắc Giang rất ngưng trọng, hắn và Tương Sơn chưa từng giao thủ. Song cận vệ bên người của Tương gia tiểu thư, thân phận như thế đủ để dọa唬 kẻ sợ hãi. Khác với Thái Thúc gia, Tương gia có rất nhiều tập tu.

Tương Sơn vẫn cứ mang bộ dáng thờ ơ lãnh đạm, hắn lẳng lặng trôi nổi cách mặt đất vài ly.

Hoắc Giang đã cảm thấy áp lực, đối phương càng ung dung càng nói lên đối phương tự tin 10 phần. Hắn quyết định ra tay trước, lần này không sử dụng [Tam điệp] thường dùng, mà sử dụng một tạp phiên khác.

Hai tay hắn khê lật, giống như đang cầm vật gì đó, vẻ mặt nghiêm túc. Mọi người đều rất kinh ngạc, lần lướt từng quang điểm trong lòng bàn tay hắn bay ra. Rất nhanh, tốc độ quang điểm bay ra ngày càng nhanh, vài giây sau, như một dòng suối từ lòng bàn tay hắn phun ra ngoài cuộn cuộn không ngừng.

Tương Sơn không chờ đến khi Hoắc Giang hoàn thành ý định. Thân hình rung động, nửa thân trên không chút di động, hắn như trượt trên mặt băng về phía sau. Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng mở rộng, Tương Sơn sắc mặt nghiêm túc, song chỉ thành kiếm, một dòng lam quang nhu hòa xuất hiện tại đầu ngón tay hắn, tay phải nhẹ nhàng vẽ một đường.

Trước người hắn xuất hiện một đạo hồ quang điện màu lam. Chấn động dùng dằng.

Tương Sơn lại tiếp tục vẽ thêm một đường, lại thêm một đạo hồ quang điện. Hai đạo hồ quang điện hợp cùng một chỗ, hồ quang màu lam vốn có trở nên đậm hơn một chút.

Hoắc Giang cả người bao phủ bởi quang điểm, không thể thấy rõ thân hình của hắn, mà quang điểm vẫn đang tiếp tục tăng lên. Tương Sơn cũng lần lượt vẽ ra điện hồ, mỗi đạo điện hồ đều bị hắn chồng lên cùng một chỗ, đạo hồ quang trước mặt đã trở nên xanh thẫm thẫm.

Cục diện trên trường đấu trở nên thập phần quỷ dị. Hai người đều phớt lờ nhau, dường như chẳng quan tâm đến người kia. Nhưng kẻ tinh mắt có thể nhìn ra hai người đang tích góp lực lượng lớn nhất! Không phát ra thì thôi, một khi phát sinh va chạm, tuyệt đối là cực mạnh! Mỗi người trên khán đài sắc mặt đều vô cùng ngưng trọng, năng lượng ba động truyền đến từ trận tỷ thí khiến kẻ khác run sợ. Làm bọn họ cảm thấy bị áp bức vô cùng.

Trần Mộ có chút kinh ngạc. Hai người hình như định một lần là xong. Hắn thấy không rõ tại sao lại như thế.

Thật sự hắn không có thói quen tỷ thí như thế. Rất nhiều tạp tu lúc tỷ thí đều thích ngạnh chiến, cả hai dùng một kích mạnh nhất để phân thắng bại. Phương pháp này trong thực chiến cực ít khi thấy được, nhưng khi tỷ thí thì rất thường gặp.

Năng lượng ba động trong không khí làm kẻ khác khiếp sợ, các khách nhân nhao nhao đứng dậy. Vươn dài cổ, đợi một kích thạch phá kinh thiên của hai người! Có lẽ trong mắt chiến đấu tạp tu, cái này thực sự chẳng có gì để xem. Nhưng đối với người xem bình thường, điều này es thể làm bọn họ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Như đã hẹn trước, hai người đồng thời phát động!

Về mặt Tương Sơn nghiêm túc đến cực điểm, tay phải chậm rãi huy động, trên mặt lộ ra vẻ cố hết sức. Hồ quang xanh thẫm hình bán nguyệt trước mặt hắn như nặng vạn cân, di chuyển về phía trước một chút, tốc độ cực kì chậm chạp.

Quang điểm bên người Hoắc Giang đột nhiên điên cuồng hướng đến trước mặt hắn tập hợp. những quang điểm này tốc độ rất nhanh, lưu lại trên không trung đường đường bạch quang nhỏ mịn. Trong nháy mắt, một cây năng lượng đoản thương toàn thân màu trắng bạc xuất hiện trước người hắn.

Đoản thương dài nửa thước, toàn thân trắng bạc, quang mang lưu chuyển, trên thân thương có đoạn trúc tiết màu đen, tính ra có ba đoạn trúc tiết.

“Trúc tiết thương tạp!”

Có kẻ hiểu biết thất thanh kinh hô.

“Không ngờ là Trúc tiết thương tạp, thực sự làm kẻ khác hết hồn a.” Vinh Minh không biết trở lại bên người Trần Mộ lúc nào, cầm chén rượu mới, nhìn chằm chằm vào thanh đoản thương màu bạc có ký hiệu trúc tiết kia.

Trần Mộ chưa hề nghe qua tạp phiên này, nghiêng đầu hỏi: “Trúc tiết thương tạp?”

Vinh Minh trầm giọng nói: “Trúc tiết thương tạp là tạp phiên từ thời đại lưu phái, cũng là tạp phiên cường đại nhất của Trúc tiết thương lưu phái. Đáng tiếc thực lực Hoắc Giang không đủ, hiện tại chỉ có thể đạt đến tam tiết. Thấy trúc tiết trên thân thương không? Số lượng trúc tiết càng nhiều, càng nói lên một kích của nó uy lực càng lớn. Tốt nhất là Trúc tiết thương tạp phóng ra đoản thương mà trúc tiết có thể đạt đến thất tiết, nếu như ta đoán không sai thì tạp phiên của Hoắc Giang hẳn là ngũ tiết trúc tiết thương tạp.”

“Nga.” Trần Mộ giật mình, hẳn lúc này mới hiểu được thân thương trúc tiết có ý nghĩa ra sao. Thật ra nhìn thanh năng lượng đoản thương, hẳn đã nghi ngờ đây là một tạp phiên từ thời đại lưu phái. Đoản thương rõ ràng có phong cách rất xa xưa, hoàn toàn khác hẳn với hiện đại.

Rất nhiều người tưởng rằng tạp phiên từ thời đại lưu phái so với tạp phiên hiện đại tốt hơn nhiều, kỳ thật đây chỉ là một cách hiểu nhầm. Hệ thống tạp phiên hiện đại có thể thay thế hệ thống tạp phiên cổ đại, đương nhiên là tiên tiến hơn. Nhưng thời đại lưu phái có đặc điểm rất rõ của nó, thời đại đó trăm hoa đua nở, các loại hệ thống tăng tăng lớp lớp, so với hệ thống Phạm Sâm Đặc ngày nay độc bá thiên hạ thì hoàn toàn

khác nhau. Đến ngày nay, các hệ thống khác cơ bản đều đã biến mất, nhưng không ít tạp phiên của chúng lưu truyền lại. Tạp phiên có thể lưu truyền đến hôm nay, hiển nhiên là loại xuất sắc của thời đại lưu phái.

Những tạp phiên này khác hẳn với tạp phiên hiện đại, tạp tu thông thường khi đối mặt với những tạp phiên này, thường chịu bất lợi.

“Tạp phiên kia của Tương Sơn là gì?” Hắc tò mò hỏi, xem ra Vinh Minh đối với cái này rất quen thuộc.

Vinh Minh nói: “Tạp phiên tương đối nổi danh của Tương gia có ba bốn loại, Tương Sơn dùng lúc này chắc là “Thâm lam điện hồ”. Tạp phiên này so ra kém hơn Trúc tiết thương tạp, nhưng thực lực Tương Sơn ta vẫn biết chút ít, hai người có thực lực để liều mạng.” Hắc đột nhiên nhắc nhở: “Người phải cẩn thận với nha đầu La gia kia. Đông Thụy La gia là phân nhánh của Thiên hồ La gia, tài sản rất to lớn.”

Hai người rút cuộc đã hoàn thành giai đoạn dồn nén lực lượng, thấy thế Trần Mộ trong lòng không ngừng lắc đầu, thời gian dài đến thế, cũng đủ để mình hoàn thành bảy tám đợt tấn công.

Trước kia ở khu bình dân đều tưởng cao thủ ở Ngũ đại hoa khu nhiều như mây. Cao thủ ở khu bình dân đều muốn ở Ngũ đại hoa khu, chỉ có những kẻ bình thường lưu lại. Nhưng đến Ngũ đại hoa khu, Trần Mộ mới phát hiện trong đó có ngộ nhận. Tạp tu ở Ngũ đại hoa khu số lượng và tổ chất đúng là cao hơn nhiều so với khu bình dân, cơ chế bồi dưỡng tạp tu ở Hoa khu càng tiên tiến hoàn thiện hơn. Nhưng không phải tạp tu ở Hoa khu phương diện nào cũng mạnh hơn so với tạp tu ở khu bình dân.

Tạp tu ở Hoa khu tựa như thành phần trí thức phong nhã lễ độ trong đô thị, mà tạp tu ở khu bình dân thì giống những kẻ côn đồ.

Tạp tu ở Hoa khu phần lớn đều không liên quan đến chiến đấu, bọn họ tham gia nghiệp vụ chuyên môn. Mà chân chính chiến đấu tạp tu số lượng không nhiều lắm. Bọn họ mặc dù trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nhưng về thực chiến so với tạp tu ở khu bình dân kém hơn nhiều. Hoàn cảnh ở Hoa khu khác xa ở khu bình dân, trị an tốt, ít xung đột, ít dã thú, hơn nữa với hoàn cảnh hòa bình mấy năm nay, kinh nghiệm thực chiến của bọn họ cũng không nhiều.

Chứng kiến tỷ thí trên sân. Trần Mộ càng phát hiện chênh lệch giữa hai người.

Hồ quang hình bán nguyệt chậm chạp trên sân sau khi qua gia tốc, tốc độ đột ngột tăng vọt, mà Hoắc Giang cũng không chút chậm trễ phát động công kích!

Tia chớp màu lam cùng một tia ngân quang đột ngột va chạm vào nhau!

Oành!

Mọi người chỉ thấy trước mắt sáng rực, quang mang chói mắt làm người ta chỉ thấy một vùng trắng xóa, không thể nhìn được gì. Thanh âm vụ nổ chấn động đến tê tai, trong tai chỉ có tiếng vọng ơ ơ.

Nhưng đúng lúc này, Trần Mộ và Vinh Minh đồng thời biến sắc.

Hơn mười đạo nhân ảnh xuất hiện tại khán đài không chút dấu hiệu.

Xoát. Xoát.

Đánh liên tục về phía mọi người! Những tạp tu này mỗi kẻ đều mang mặt nạ trên mặt, tốc độ cực nhanh. Thân thủ bất phạm! Nhân lúc còn đang trên không, bọn họ liền phóng ra công kích!

Chỉ trong chớp mắt, quang nhận như mưa.

Vinh Minh hừ lạnh một tiếng, bỗng xuất hiện bên người Đàm Vũ Mân.

Tốc độ thật nhanh! Trần Mộ trong lòng run lên, Vinh Minh này quả nhiên không hổ danh cao thủ có độ cảm giác thất cấp!

Chỉ thấy hai tay Vinh Minh vòng lại, một cỗ năng lượng ba động làm người ta khiếp sợ chột bập bênh trôi ra. Quang nhận tựa như đụng phải một bức tường vô hình, lẳng lẽ không một tiếng động mà biến mất.

La Tình vẫn luôn canh bên cạnh La Đức trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, ngón tay khê gầy, vài quang toa chuẩn xác đánh trúng quang nhận đang đánh úp về phía Tương Dục và La Đức, đem hai người bảo vệ ở sau lưng.

Tiếng thét thảm thiết liên miên, rất nhiều khách nhân bất ngờ không kịp đề phòng bị quang nhận đánh trúng, huyết hoa khắp nơi. Trần Mộ quan sát thấy vài quang nhận lặng lẽ đánh úp về phía mình, tình thế trên trận thu hết vào mắt. Tạt tu bịt mặt còn nhiều hơn so với tưởng tượng của mình, có mười người. Đồng tử Trần Mộ chợt co rút lại, ám sát tạt tu! Mười kẻ này lại đều là ám sát tạt tu!

Động tác bọn họ linh hoạt mà kín đáo, khi công kích năng lượng ba động nhẹ đến mức gần như bỏ qua. Sắc mặt mấy người Vinh Minh, La Tình đều rất ngưng trọng, bọn họ phát hiện chỗ đặc thù của các tạt tu này. Mười tên thích khách tạt tu, vô luận ở đâu cũng là một cái giá rất lớn.

Mục tiêu bọn họ là ai?

Nửa thân hình hai gã ám sát tạt tu gấp lại một cách quỷ dị, đánh về phía Vinh Minh. Đồng thời đối mặt với hai thích khách tạt tu, dù là Vinh Minh cũng không dám coi nhẹ.

Từng thích khách tạt tu từ các hướng đánh về phía La Tình, một tên thích khách tạt tu đánh về phía Trần Mộ. Hai gã tạt tu cuốn lấy Tương Sơn và Hoắc Giang trên sân, một gã thích khách tạt tu tiến hành áp chế những người khác. Ba gã tạt tu còn lại cũng lao thẳng đến mấy người Thái Thúc Thành.

Khóe mắt Trần Mộ nháy mạnh, lập tức ý thức được mục tiêu đám thích khách tạt tu này là Thái Thúc gia!

Lúc này cũng không kịp suy nghĩ vì sao những thích khách tạt tu này đến đây vì Thái Thúc gia, khóe mắt như điện quét tới, bên cạnh ba huynh đệ Thái Thúc gia chỉ có Hứa Gia, không có một vị tạt tu.

Thấy thích khách tạt tu hướng thẳng đến mình, đại não Trần Mộ cực kì tỉnh táo.

Đối phương muốn bắt sống! Vừa rồi liếc nhìn, hần liền hiểu được mục đích của ba tên thích khách tạt tu. Nếu đối phương muốn giết chết bọn họ, chỉ cần vài đạo ba nhận là có thể dễ dàng giải quyết.

Bỗng Trần Mộ nhắm mắt lại, cái cảm giác thế giới đơn điệu thần bí lại xuất hiện.

Cự ly, góc độ, phương vị ...

Trần Mộ trong tích tắc nắm rõ phương hướng tấn công của đối phương! Đây là một cảm giác vô cùng kì diệu --- trực giác vô cùng mãnh liệt! Còn hơn trực giác vừa rồi cùng Baraja chiến đấu! Hần phảng phát biết mỗi phương thức công kích mà đối phương có thể tiến hành.

Loại cảm giác này khiến Trần Mộ như nhảy dựng lên, rất kì diệu, nhưng cũng rất không hợp lý! Mà hết lần này đến lần khác những trực giác mãnh liệt này làm Trần Mộ không thể không tin chúng là thật sự. Lúc cùng Baraja chiến đấu, hần cũng sinh ra trực giác tương tự, nhưng không mãnh liệt đến thế. Cũng không rõ ràng như lần này.

Nhờ vào trực giác mà chiến đấu, đây là phương thức chiến đấu của Ceasar sao? Không rõ từ đâu trong đầu hiện lên những lời này.

Không chờ cho hần phản ứng, hần ngạc nhiên phát hiện ra năng lượng kiếm tiên màu xanh trên tay mình do trực giác mãnh liệt thúc dục, tiềm thức dọc theo một góc độ quỷ dị cắm vào trái tim đối phương.

Vị tạt tu bịt mặt này lòi cả mắt ra, không thể tin nổi nhìn vào lỗ máu trên ngực mình. Tất cả phát sinh quá nhanh, không đến một giây, ba gã thích khách tạt tu thậm chí còn chưa đụng đến bọn Thái Thúc Thành.

Trong cảm tri thế giới do vô số đường nét cấu thành, trực giác mãnh liệt vô cùng kích thích Trần Mộ, cực kỳ chân thật. Không hề dừng lại, thân thể cứ như không phải hần kiểm soát mà là tiềm thức. Roi năng lượng như con rắn duỗi thân ra, lướt sát qua cạnh cái cổ trắng như tuyết của Hứa Gia. Mũi nhọn của roi năng lượng rung một vòng, ba gã tạt tu trong không trung ánh mắt kịch liệt rút lại, tốc độ chậm lại một chút.

Ba người cực kì ăn ý, tạt tu ở giữa quát lên một tiếng lớn, hai tay phủ kín một tầng tử quang, mạnh mẽ hướng đến roi năng lượng màu xanh chộp lấy. Hai người khác không đổi hướng, đánh đến mấy người Thái Thúc Thành!

Nhưng, một màn cực kì quỷ dị xuất hiện!

Roi năng lượng thô mãnh liệt co về phía sau, ba tên thích khách tạp tu chưa kịp phản ứng, đã quần lấy 4 người Thái Thúc Thành, kéo mạnh về phía sau! Bốn người Thái Thúc Thành bị dọa hết hồn, sắc mặt đều tái nhợt. Không hét lên đã coi là không tệ.

Trong mắt ba gã thích khách tạp tu hiện lên vẻ hoảng sợ. Năng lực khổng lồ chế ngự năng lượng của đối phương thật sự không thể tưởng tượng khiến kẻ khác cảm thán không thôi! Hiếm thấy, trong lòng bọn họ toát ra một tia hàn ý. Giao phong ngắn ngủi, đối phương tựa như một tay cờ cao minh, mỗi chiêu cờ đều chiếm hết thượng phong. Vô tình bọn họ đã mất đi khổng lồ chế ngự với nhíp tấn công.

Ba người đương nhiên không dễ dàng bỏ cuộc, tạp tu ở giữa hừ lạnh một tiếng, tử quang trên tay rời ra, thuận thế vọt đến Thái Thúc Thành! Hai người khác tăng tốc, hướng bốn người giữa không trung đánh đến. Nhưng trong tích tắc tạp tu ở giữa động thủ, roi năng lượng nhẹ nhàng rung lên, 4 người bị kéo lên trời hơi xê dịch giữa không trung.

Đạo tử quang sát bên tai Thái Thúc Thành, cực kì khéo léo xuyên qua khe hở giữa bốn người khi xê dịch.

Vị tạp tu ở giữa sắc mặt khẽ biến, bất quá trong mắt hắn lộ ra ý cười thành công. Bởi vì nhờ điểm trì hoãn này, hai tạp tu đồng bọn của hắn nhanh tay bắt lấy 4 người. Hai người trong mắt khó nén được vẻ vui mừng, bọn họ căn bản không đếm xỉa Hứa Gia, mà chụp vào Thái Thúc Thành ba người.

Bỗng nhiên, trong lòng hai người chợt sinh điềm báo, hai phong mang xanh nhạt bỗng sáng lên dưới chân hai người. Bọn họ nhất thời hồn phi phách tán, kinh hoảng vội rút lui.

Hắn núp dưới chân bọn họ khi nào? Bọn họ vậy mà không phát hiện một chút nào, trong mắt hai người không tránh nổi vẻ kinh hãi.

Phốc phốc!

Hai đạo thanh mang xuất hiện trên đường bọn họ lui ra sau, hai người vừa vận dụng đến! Vị trí trái tim hai tên đồng thời bị xuyên thủng, giữa không trung, hai đóa huyết hoa tung tóe!

Tạp tu còn lại hoàn toàn bị cảnh trước mắt dọa sững người! Làm một thích khách tạp tu, kinh nghiệm chiến đấu hẳn trải qua hằng hà sa số, tạp tu lợi hại gặp qua không ít kẻ, nhưng chưa từng ai làm hắn sợ hãi sâu sắc đến thế.

Đúng. Là sợ hãi!

Từng động tác đều bị đối phương đoán trước, trong mắt đối phương người hoàn toàn không có bất cứ cái gì gọi là bí mật, loại sợ hãi này đủ để khiến kẻ khác phát điên!

Hắn hoảng sợ nhìn nam nhân trước mắt này, từng bước từng bước thối lui phía sau, hắn sợ! Từ sâu trong nội tâm nổi lên sự sợ hãi, làm hắn không kiềm chế nổi ý muốn kéo dài khoảng cách với nam nhân trước mắt, hắn mãnh liệt phát lực, điên cuồng chạy về phía sau.

Phốc, một đoạn thanh mang phóng ra từ ngực hắn, thân thể hắn văng trên đà lui về sau. Hắn cúi đầu, con ngươi đầy vẻ hoảng sợ khó tin nhìn trước ngực mình.

Năng lượng kiếm tiên vô thanh vô tức dán trên mặt đất, kéo dài đến sau lưng hắn. Đối phương đoán được hắn sẽ lui về sau, kéo roi năng lượng kiếm sau lưng hắn, một đoạn bẻ lên mặt đất, mũi nhọn mạnh mẽ lẳng lặng chỉ thẳng vào sau lưng hắn.

Tiếp đó, hắn vội vàng thối lui, tự mình đâm đầu vào ...

Mũi nhọn màu xanh bỗng tán đi, mất đi chống đỡ, vị tạp tu này ngã phịch một tiếng trên mặt đất. Ý nghĩ cuối cùng trong đầu là rốt cục không phải đối mặt với ác quỷ này nữa!

Bốn người Thái Thúc Thành ngã nhẹ lên mặt đất, trong mắt bọn họ toát ra hoảng sợ sâu sắc, biến cố đột xuất này làm bọn họ sợ đến choáng váng.

Trần Mộ lẳng lẳng đứng cạnh bốn người, hai hắc tuyến uốn lượn trên mặt nạ màu trắng, lãnh khốc và thần bí. Không một tạp tu nào còn dám đến gần Trần Mộ với thủ đoạn quỷ dị khó lường, hiệu suất cao khủng khiếp, làm tất cả thích khách tạp tu đều khiếp sợ.

“Rút!”

Không rõ mệnh lệnh của ai, sớm đã có tạp tu muốn bỏ chạy. Có một người như thế ở đây, bọn họ đều biết nhiệm vụ đêm nay tuyên bố thất bại.

“Muốn chạy! Không dễ như thế!” Vinh Minh hừ lạnh một tiếng, hai tay vòng lại. Động tác hai gã tạp tu trước mặt lập tức chậm lại, ánh mắt hai người hoảng sợ. Không chờ họ kịp phản ứng, hai đạo quang mang chợt lóe lên, trên cổ hai người hiện lên hai dải màu đỏ.

Hai tay La Tình vung lên, một chùm năng lượng màu hồng phấn bao phủ tạp tu trước mắt. Tên thích khách trong màn năng lượng khuôn mặt đột nhiên vặn vẹo, ba nhận trên tay mạnh mẽ vọt đến mặt mình. Đùng! Quang nhận đánh trúng mặt, ngửa mặt ngã xuống.

Mấy tên tạp tu còn lại thấy tình hình không ổn, lẳng lẽ rút lui.

Trần Mộ không đuổi theo, Vinh Minh và La Tình cũng không tỏ ý truy đuổi.

Trên khán đài, tiếng kêu thảm thiết liên tục, nơi nơi là khách nhân bị thương. Nhưng ánh mắt mọi người không tìm nổi tập trung trên người một kẻ, nam nhân mang mặt nạ kia.

Ánh mắt và vẻ mặt bọn họ đầy phức tạp, mơ hồ chỉ nhìn thấy một tia sợ hãi.

451. Chương 445: Trùng Hợp? Suy Đoán?

Đương nhiên, trường phong ba này sau đó trở thành chủ đề bàn luận của mọi người, cũng như Thái Thúc Thành chính là thủ hạ của vị Bạch tổng quản kia. Vị Bạch tổng quản thần bí này không trực tiếp đánh bại Baraja, hơn nữa chính là bởi vì biểu hiện dũng mãnh phi thường của hắn, cứu được bốn người Thái Thúc Chính. Trong cả yến hội, truyền đến tiếng hô tà dị, chính là hắn trong chớp mắt giết chết liền bốn gã tạp tu thích khách.

- Bạch tổng quản, đây là lễ vật do Nhị công tử đưa tới.

Hứa Gia đã khôi phục lại sau trường phong ba kia, nàng mặc một thân trang phục nghề nghiệp, xinh tươi lão luyện.

Nhìn thấy phía sau nàng là đồng lễ vật đã chất cao như núi, Trần Mộ có chút đau đầu. Bởi vì hắn cứu thái thúc gia tam vị công tử, mấy ngày qua có thể nói là nhận lễ vật không ngừng. Đầu tiên là Thái Thúc Dong tự mình phái người đưa đến một đồng lớn lễ vật, cảm tạ hắn đã cứu ba đứa con của mình. Lập tức Thái Thúc Thành tự mình mang theo rất nhiều lễ vật tới tầng trệt nơi Trần Mộ ở, khiến vị huấn luyện tạp tu trợn mắt há mồm. Chân trước Thái Thúc Thành vừa mới rời khỏi, Thái Thúc Chính đã phái Hoắc Gia đưa lễ vật tới. Làm Trần Mộ dở khóc dở cười chính là, các trưởng lão của Thái Thúc gia đều phái người tới đưa lễ vật. Bởi vì lễ vật quá nhiều, hắn không thể không kiếm một căn phòng đặc biệt dùng để chất đồng lễ vật.

Các tạp tu đang huấn luyện ở đây lú lờ không thôi. Trái lại, thể diện của vị Bạch tổng quản này cũng thật lớn! Về biểu hiện thần dũng của Bạch tổng quản tối hôm đó, là truyện gây xôn xao cả thành phố Đông Thụy, nghiễm nhiên trở thành nhân vật danh tiếng nhất của thành phố Đông Thụy. Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào chuỗi vòng tay đen trắng không có gì là nổi bật trên tay Bạch tổng quản, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ. Chuỗi vòng tay này là vòng tay Đàm Vũ Mân tiểu thư đã đeo ba năm a, trong đồn đại của giới chợ đen đã có người ra giá trên trời để mua vòng tay này. Bọn họ còn nghe nói, vấn đề cuối cùng là vòng tay thuộc sở hữu của ai, cũng thêm một bước chứng minh được sự cường đại của Bạch tổng quản. Sau đó, tứ cường còn lại ba người đồng thời bỏ cuộc, chấp tay đem chuỗi vòng tay này tặng cho Bạch tổng quản. Sau đó trong một lần gặp gỡ, La Tình - tình anh trẻ tuổi của La gia - từng thần nhiên nói với các tỷ muội của mình rằng mình không phải là đối thủ của Bạch tổng quản.

Sự cường đại của Bạch tổng quản, cũng làm cho bọn họ cảm thấy phần chần, đám người tạp tu hiện giờ đều ưỡn ngực ngẩng đầu, hồng quang đầy mặt, có thể làm thủ hạ của một nhân vật anh hùng như vậy, thật là

một chuyện rất có mặt mũi. Duy nhất làm họ cảm thấy tiếc nuối chính là bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Bạch tổng quản ra tay.

Rời suy nghĩ từ đồng lễ vật chất cao như núi, Trần Mộ quay về Hứa Gia nói:

- Vậy xin Hứa tiểu thư giúp ta nói tiếng cảm tạ đối với nhị công tử.

Hứa gia thần nhiên cười:

- Không thành vấn đề.

Giọng nói của nàng lại thay đổi, nhẹ giọng:

- Không biết tiểu nữ có thể có vinh hạnh mời Bạch tổng quản cùng ăn tối không? Xuất thân của ta cũng không lớn như tam công tử lão gia tử, chỉ có thể mời Bạch tổng quản ăn một bữa cơm.

Trần Mộ thoát tiên theo ý thức muốn từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Hứa Gia, do dự nói:

- Đây là vinh hạnh của tại hạ! Nhưng ngay trong phòng ăn của đại lâu nhé.

- Được a! Sáu giờ rưỡi tối nay, không gặp không về a.

Hứa Gia thấy Trần Mộ gật đầu, mới vui mừng xoay người rời đi. Bước chân nhẹ nhàng thoải mái nói không nên lời.

Trần Mộ đột nhiên nhìn thấy mắt Thái Thúc Anh mở to nhìn chăm chăm vào lễ vật, không khỏi mỉm cười:

- Người đi chọn đi, thích cái gì. Cứ lấy.

Thái Thúc Anh hoan hô một tiếng, liền lao đến đồng lễ vật.

Tang Hàn Thủy không có bất cứ phản ứng nào. Chỉ coi như là chuyện đương nhiên. Đối với chuyện này hắn cũng không có nhiều kinh ngạc. Trong mắt hắn, Kiều Nguyên chính là cao thủ bài danh đứng thứ năm mươi trên Hắc Tuyền Tinh bảng! Mà trong vài năm nay thanh danh của Kiều Nguyên không xuất hiện trên Hắc Tuyền Tinh bảng, nên trình độ của hắn không có thể dự đoán được. Với thực lực của Hắc Tuyền Tinh bảng mà cũng không thể tra xét nội tình của Kiều Nguyên, Kiều Nguyên trong lòng mọi người lại càng thêm thần bí.

Thấy đám tạp tu có phần không yên lòng. Hắn nhất thời gầm lên:

- Tất cả đều đánh cho có tinh thần cho ta! Tên nào nhẹ tay thì ... Hừ hừ!

Các tạp tu lập tức mạnh mẽ đánh. Ra tay tàn bạo hẳn lên. Mấy ngày này bọn họ cũng ném đòn không ít rồi.

Trần Mộ suy tư trong chốc lát rồi cất bước đi tới một gian phòng huấn luyện. Đây là phòng huấn luyện của Tiểu Bộ Mặc. Phòng huấn luyện thân thể căn bản.

Bên trong phòng huấn luyện. Mồ hôi Tiểu Bộ Mặc đổ như mưa. Đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn. Trong miệng liên tục gào thét. Weah thấy Trần Mộ tiến vào liền qua đón.

- Tiểu Bộ Mặc tiến triển thế nào rồi?

Trần Mộ hỏi. Hai người đi tới một góc.

Weah nói:

- Không tồi. Tiến bộ rất nhanh.

Trần Mộ ngược lại có chút không ngờ, phải biết rằng, Weah đối với hắn căn bản cũng không đánh giá cao như vậy, hắn từ Weah chỉ nghe được đại khái nhiều nhất chỉ là “bình thường” “hoàn hảo” các loại.

- Xem ra Tiểu Bộ Mặc thật sự có thiên phú.

Trần Mộ có chút vui mừng, hắn rất thích tiểu nam hài ít nói này. Hắn đột nhiên chuyển đề tài:

- Điều tra được lai lịch của những người đó chưa?

- Ủ, là Pháp Á.

Weah trả lời rất quả quyết, hần liếc nhìn Trần Mộ một cái:

- Nữ nhân người từng hôn cũng tới.

Trần Mộ theo Thái Thúc Thành tham gia yến hội, Weah vẫn đều ẩn mình tại một nơi bí mật. Nhưng hần cũng không ra tay, mà len lén theo sát mấy tên tạp tu chạy thoát kia. Tra ra ai là người đứng sau điều khiển bọn họ.

- Pháp Á? Nàng?

Trần Mộ có phần ngây người. Hần không thể ngờ. Chuyện lại có thể là do Pháp Á làm. Nhưng bây giờ nghĩ lại, phong cách khởi sự tương đối ăn khớp với phong cách của Pháp Á. Mà khi nghe Weah nói nữ nhân hần đã từng hôn cũng tới. Trần Mộ lại sửng sốt. Trong đầu lại đột nhiên thoáng hiện đôi môi kiều diễm ướt át kia, còn có cái cằm trắng như tuyết.

Mình đang nghĩ gì đây? Trần Mộ lòng thầm cả kinh, cười khổ nói:

- Chẳng lẽ bọn họ truy đuổi đến nơi này? Hiệu suất quả là rất cao a.

Weah lắc đầu:

- Bọn họ hẳn là không phát hiện ra người.

Không phát hiện ra mình? Không phải vì mình mà tới? Lời của Weah lại một lần nữa làm đại não của Trần Mộ hoạt động cực nhanh. Ngẫm lại tình huống hôm đó, hần rất nhanh đồng ý với phán đoán của Weah. Mục tiêu ngày đó của tạp tu thích khách chính là ba vị công tử của Thái Thúc gia, mà không phải là mình.

- Xem ra ta cùng nữ nhân này không chết không thôi a!

Trần Mộ nửa đùa nửa thật nói, trong lòng suy nghĩ tại sao nữ nhân này lại muốn xuống tay với ba vị công tử của Thái Thúc gia. Thái Thúc gia là thế gia giàu có nhất trong thành phố Đông Thụy, xem như là đã suy vong. Mà Pháp Á làm như vậy, rõ ràng là có ý đồ. Thái Thúc gia có cái gì đáng giá khiến Pháp Á có ý đồ? Trần Mộ vắt óc suy nghĩ, đột nhiên, trong lòng giật mình, chẳng lẽ Pháp Á cũng vì Kim ban nhuyển dịch khuẩn mà tới?

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể! Hần thật sự không nghĩ ra Thái Thúc gia còn có cái gì đáng giá khiến Pháp Á làm lớn chuyện như vậy, trừ Kim ban nhuyển dịch khuẩn. Đây là khả năng duy nhất hần nghĩ đến!

Kim ban nhuyển dịch khuẩn....Nếu Pháp Á vì nó mà đến, vậy thì tại sao chứ?

Chẳng lẽ là... Hô hấp của Trần mộ đột nhiên trở nên dồn dập! Một cái tên đột ngột từ trong đầu nhảy ra – Ma nữ!

Lẽ nào ma nữ không chết? Chẳng lẽ Pháp Á có nhân vật quan trọng nào đó cũng giống mình, bị ma nữ gieo lục tuyến ở trên người? Cho nên vị phu nhân Pháp Á kia mới đích thân đi tới thành phố Đông Thụy, bày mưu lấy Kim ban nhuyển dịch khuẩn? Cho nên mới có một màn tập kích ở yến hội? Khó trách bọn họ chỉ muốn bắt sống ba vị công tử của Thái Thúc gia!

Những mảnh nhỏ trong đầu được hần xâu chuỗi lại cùng một chỗ, sự việc thoáng chốc đã trở nên hợp lý.

Ma nữ....

Cái tên này giống như ác mộng, còn lưu lại trong đầu Trần Mộ một khuôn mặt vô cùng xấu xí!

Hít một hơi thật sâu. Trần Mộ nhanh chóng đưa ra quyết định:

- Weah, chúng ta tối nay đi dò xét bọn họ dưới lòng đất

- Được.

Weah trả lời kiên quyết.

Trần Mộ trở lại phòng luyện tập của mình rất khó tập trung lại, những suy đoán hôm nay gây cho hần chấn động quá lớn! Vừa nghĩ đến ma nữ có thể còn sống, tâm tình của hần không tự chủ được trở nên bất ổn.

Tô Lưu Triệt Nhu đã nói, hiệu quả của Kim ban nhuyển dịch khuôn đối với căn lực tuyến cuối cùng thế nào, còn chưa được kiểm chứng. Nhưng có một biện pháp có thể căn bản có thể giải quyết lực tuyến, đó chính là tìm ra ma nữ, khiến nàng rút căn lực tuyến ra cho mình!

Nhưng sau trận chiến giữa ma nữ và Thanh Thanh trong rừng tùng, ma nữ liền biến mất không có tung tích.

Trần Mộ sở dĩ nghĩ đến việc dò xét ngọn ngành từ Pháp Á. Chính là muốn xem có thể tra được tin tức liên quan tới ma nữ hay không. Hắn có khao khát đối với tin tức về ma nữ, vượt qua nỗi sợ hãi của hắn đối với Pháp Á! Đương nhiên, có sự trợ giúp của Weah. Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến hắn nắm chắc như vậy.

Suy nghĩ miên man, Trần Mộ rất nhanh ý thức được tâm trạng của chính mình không tốt. Hắn bắt đầu tiến hành thu liễm lực chú ý của chính mình, dứt khoát suy nghĩ về trận chiến đấu trong yến tiệc.

Đó là lần đầu tiên hắn sử dụng kỹ xảo của Caesar, nhưng hiệu quả lại vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Ngoài việc thần phục kỹ xảo của Caesar có uy lực mạnh mẽ, hắn bắt đầu tổng kết và suy nghĩ về cuộc chiến.

Caesar đối với áp dụng cảm giác, thật là xuất thần nhập hóa. Trải qua đột phá lần trước cường độ cảm giác của hắn đã lên đến cấp sáu. Nếu nói về cường độ cảm giác, hắn so với Tương Sơn, La Tình đều kém hơn, càng không cần nói tới Tang Hàn Thủy. Tang Hàn Thủy mặc dù thực lực bình thường. Nhưng cường độ cảm giác lại thâm hậu vô cùng, Trần Mộ cảm thấy hắn cách cảm giác cấp bảy một bước.

Cường độ cảm giác vừa mới đột phá cấp sáu, trong nhiều cao thủ ở đây, được xem là vô cùng nhỏ yếu. Thế như sức chiến đấu của hắn, so với đám tạp tu đó đều mạnh hơn rất nhiều.

Muốn từ một đường nét lạc lõng cấu thành nên cảm giác hắc bạch thế giới, Trần Mộ có thể tự mình tìm tòi là được. Thế nhưng sao lại hình thành loại trực giác mãnh liệt này, lại là nơi chứa đầy trí tuệ của Caesar.

Trực giác, đúng là rất kì diệu. Mà mọi người đối với nó thường không có cách nào để giải thích. Nếu như nói, trực giác một hai lần, Trần Mộ cũng sẽ không kinh ngạc, mà nếu mỗi chiêu của đối phương, trong lòng mình đều sinh ra trực giác, như vậy thì quả thật rất thần kỳ! Một khi tiến vào loại trạng thái này, tinh thần của hắn giống như bị tách ra, thờ ơ lạnh nhạt, không có vui sướng. Không có tâm tình, mỗi động tác tiếp theo của đối phương, mình dường như có thể đoán trước một bước.

Caesar đem trạng thái này gọi là Linh thức trạng thái. Vật luyện pháp tắc cùng Linh thức trạng thái là nội dung quan trọng nhất trong tạp phiên Caesar cho hắn.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Liễm tức pháp. Trạng thái Linh thức có rất nhiều phương diện giống như Liễm tức trạng thái. Ví dụ như không có tâm tình, lý trí cực kỳ tỉnh táo. Song hai cái cũng có điểm khác nhau tương đối lớn. Dưới trạng thái liễm tức, Trần Mộ cảm thấy mình giống như trù tạp tiểu tử có năng lực tính toán cường đại, trong một thời gian ngắn có thể tổng hợp tất cả nhân tố, đưa ra một kết quả tối ưu. Còn dưới trạng thái linh thức, bản thân mình dường như không hề tính toán mà trực tiếp có ngay kết quả.

Đây chính là chỗ cường đại của trạng thái linh thức, trực giác lúc nào cũng làm người ta sớm một bước! Đừng thấy chỉ sớm một chút mà coi thường, với cao thủ điều này là chìa khóa nắm giữ sinh tử. Chiến đấu nhanh như thiểm điện trong yến hội vừa rồi là một minh chứng tốt nhất.

Trạng thái linh thức cường đại, trực giác cường đại.

Đây mới thật là trực giác sao? Trần Mộ cảm thấy rất nghi hoặc, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy có gì không đúng lắm. Chỉ là tất cả mọi thứ từ trước đến giờ, dường như chỉ có thể kết luận là trực giác. Bởi hắn căn bản không có cách nào giải thích, loại cảm giác này sinh ra như thế nào.

Quả nhiên hiểu biết của mình đối với cảm giác còn quá ít! Trong lòng Trần Mộ cười khổ, hắn hoài nghi vấn đề này có thể dính dáng đến nội dung bản chất của cảm giác.

Vấn đề này hiển nhiên đối với Trần Mộ bây giờ mà nói, vẫn quá thâm ảo.

Tình chi tiết của trận chiến đều được hắn ghi nhớ kỹ trong đầu, lặp đi lặp lại để xác minh, trong lòng linh ngộ được càng nhiều.

Tiến nhập và duy trì trạng thái linh thức, cảm giác cần phải tiến hành vận chuyển rất phức tạp. Trạng thái Trần Mộ sử dụng bây giờ cũng không phải là trạng thái linh thức đầy đủ. Trạng thái linh thức đầy đủ, mức độ vận chuyển cảm giác phức tạp tới mức làm người khác nổi cáu. Với năng lực khổng lồ cảm giác hiện tại Trần Mộ, có muốn cũng không dùng được.

Caesar chừng như cũng lo lắng đến nhân tố này, cho nên hắn đem trạng thái linh thức, phân chia làm ba giai đoạn. Giai đoạn thấp nhất, chính là giai đoạn hiện tại Trần Mộ đang nắm giữ. Là trạng thái linh thức rất đơn giản, cũng là giai đoạn có nhu cầu cảm nhận thấp nhất. Trong ghi chép của Caesar, trước khi hắn ba mươi tuổi, vẫn sử dụng phiên bản cũ này, đây cũng là thứ hắn sáng tạo ra từ phiên bản ban đầu. Sau đó theo cảm giác của hắn không ngừng tiến hóa, mới chuyển đổi và phát triển ra giai đoạn thứ hai.

Trạng thái linh thức còn hơn liêm tức pháp một chỗ tốt nhất là nó không có tác dụng phụ. Trần Mộ cũng hiểu tại sao trường phái [Thập tự đạo] chỉ có thể tính là một trường phái ít được để ý, mà Caesar lại có thể trở thành anh tài một phương, khác nhau là ở chỗ đó. Uy lực liêm tức pháp cường đại tuyệt luân, nhưng thiên tiên của nó không đủ, dẫn đến lúc sử dụng nó thì có khi tính hạn chế cực lớn.

Khía cạnh cường đại này cũng đã được Caesar chứng minh, loại cường đại này không chỉ có lực chiến đấu tăng, quan trọng hơn chính là trí tuệ cũng tăng. Caesar tìm được phương pháp rèn luyện [Vật luyện pháp tắc] chính xác hơn nữa còn sáng tạo ra trạng thái linh thức, so với người sáng tạo ra [thập tự đạo], không nghi ngờ là có trí tuệ hơn!

Nhưng trong lòng Trần Mộ, người cường đại nhất không phải là Caesar với sáng tạo trạng thái linh thức độc đáo. Không phải Weah thần bí khôn lường, không phải là ma nữ quý dị, càng không phải là Đường Hàm phái đệ nhất thiên hạ. Người cường đại nhất trong lòng hắn chính là chế tạo giả làm ra thần bí trường tạp phiền ở trong tạp bao của hắn! Chế tạo giả chế tạo ra trường tạp phiền là ai? Trần Mộ không biết, nhưng trong lòng hắn, vị chế tạo giả không biết danh tính này, mới chân chính là người cường đại nhất!

Đúng là nhờ vị chế tạo giả này, vận mệnh của hắn, mới xảy ra thay đổi thật lớn như thế! Vị chế tạo giả không biết danh tính này, trong lòng hắn, là một trí giả không gì làm khó được, vĩnh viễn là người mạnh nhất!

452. Chương 446: Ẩn Náu Trong Đêm

Một người là cao thủ nổi danh nhất gần đây, mà người kia là mỹ nữ xinh đẹp nhất trong công ty. Hai người ngồi đây làm sao lại không khiến mọi người chú ý được?

Ở đây khác với yến hội của Thái Thúc Chính, ở yến hội hai người mặc dù cũng dẫn tới sự chú ý của người khác, nhưng những vị khách cũng có điểm dè dặt. Còn đám nhân viên trong công ty lại luôn nhìn về phía này. Hơn nữa không biết là có phải có người đem tin này truyền ra không mà người trong nhà ăn càng lúc càng nhiều, cả đại sảnh có 80 bàn ăn chẳng bao lâu tất cả đều kín chỗ. Kỳ lạ nhất là trong đại sảnh không ai lớn tiếng nói chuyện, bọn họ chỉ thì thầm với nhau. Song tai của Trần Mộ vốn rất thính, những người này mặc dù thấp giọng nhưng hắn vẫn nghe được hết. Nghe bọn họ bàn tán linh tinh về mình và Hứa Gia, cho dù là hắn xưa nay trấn định cũng phải chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Hứa Gia ở trước mặt Trần Mộ vốn biểu hiện tỉnh táo cũng không nghĩ đến gặp phải tình huống này, cũng rất cảm thấy mất tự nhiên.

Bữa ăn kết thúc trong bầu không khí xấu hổ này, hai người sau khi ăn xong quả thật có thể dùng chạy trốn chết để hình dung.

Trần Mộ đi bộ đến sân huấn luyện, đi đến cửa phòng huấn luyện của tiểu Bộ Mặc, tâm tình của hắn đã khôi phục bình thường. Cặp mắt lạnh lùng kia không còn nửa điểm bất an, chỉ còn lại sự tỉnh táo và ung dung.

Weah đã ở bên trong chờ Trần Mộ, hai người liếc mắt rất ăn ý, chuẩn bị xuất phát.

“Đầu gối...” Tiểu Bộ Mặc gọi nhỏ, Trần Mộ có chút kinh ngạc xoay người.

“Tiểu Bộ Mặc, làm sao vậy?” Tiểu Bộ Mặc giống như tên của nó vậy, rất ít khi chủ động nói chuyện.

“Em có thể đi cùng anh hay không?” Tiểu Bộ Mặc có chút lúng túng hỏi. Dường như nó đối với vấn đề của mình hơi có chút xấu hổ, bất quá nó lập tức gờ lên nắm tay nhỏ, biểu hiện ra nó có đủ năng lực: “Anh Đầu

Gỗ. Em gần đây vẫn luôn cố gắng! Weah vẫn bảo là em có tiến bộ rất lớn!”

Trần Mộ nhìn thoáng qua Weah, hần lắc đầu: “Người còn chưa đủ mạnh”

Trần Mộ đành phải buông tay, khi hần thấy bộ mặt uể oải của Tiểu Bộ Mặc, an ủi nói: “Tiểu Bộ Mặc không nên gấp gáp, chỉ cần em vẫn giữ được tốc độ tiến bộ như hiện tại, sẽ nhanh chóng có thể chiến đấu cùng với chúng ta!”

Tiểu Bộ Mặc mặc dù trên mặt vẫn còn vài phần uể oải, nhưng nó một lần nữa khôi phục ý chí chiến đấu. Ngẩng cái đầu trọc lên, nặng nề ừ một tiếng: “Vâng! Đầu gối, em nhất định sẽ cố gắng!”

Thấy vẻ mặt kiên định của tiểu Bộ Mặc, Trần Mộ bỗng nhiên nhớ tới mình trước kia. Hần chỉ xoa xoa đầu tiểu Bộ Mặc và không nói gì.

Bóng đêm buông xuống, các loại huyền tạp quảng cáo đèn dập sáng lên. Thành phố Đông Thụy lớn như vậy được trang trí rực rỡ huy hoàng. Weah không phi hành, hai người liền dọc theo đường mà đi.

Vườn treo trung tâm lơ lửng trên đỉnh đầu, dưới đáy tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh, khiến nó nhìn qua như một vòng trăng tròn lớn. Mà bảo vệ ở xung quanh thì giống như những ngôi sao, lúc chớp lúc tắt. Cư dân của Thành phố Đông Thụy đã sớm quen với nó, mà Trần Mộ mới lần đầu nhìn thấy thì nhin không được ngẩng đầu nhìn vài lần, lại tán thưởng sự hùng vĩ của nó.

Nương theo bóng đêm, hai người di chuyển giữa các tòa nhà nhanh như con thoi

Tốc độ của Weah cực nhanh. Thực khó tưởng tượng đôi chân nhìn không hề cường tráng kia rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh. Một bước thường là xa bảy, tám thước. Trần Mộ đem toàn lực mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp. Một bước của Weah giống như là biến mất tại chỗ sau đó xuất hiện ở bảy, tám thước xa bên ngoài

Cho dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Mộ vẫn nhin không được toát ra vài phần sợ hãi than. Tốc độ như thế, trong lúc đối chiến, uy lực kinh người. Hần thường xuyên đối luyện với Weah nên rất hiểu rõ điều này. Hơn nữa hần còn biết rằng đây còn chưa phải là tốc độ nhanh nhất của Weah! Tốc độ nhanh nhất của Weah có thể đến mức nào? Hần cũng còn chưa thấy qua

Người đi đường nhìn thấy hai người đều cho rằng mình bị hoa mắt. Mà một vài tạp tu thực lực hơi thấp thì cảm thấy hoảng sợ, vội vã tránh đi. Thời nay, mỗi người hơi có chút kiến thức bình thường cũng biến là lúc này nên làm thế nào.

Một hơi phi hành 20 phút, rốt cuộc đến nơi

“Kia” Weah chỉ dùng một chữ, một cử chỉ, đã có thể nói rõ ý của hần

Đây là một tòa nhà dân 3 tầng bình thường, không có vườn hoa, không quá 500 thước vuông. Tại thành phố Đông Thụy, chỉ cần là người làm việc tốt một chút liền có thể mua được một căn như vậy. Nơi này cách nội thành Đông Thụy khá xa, là một thị trấn vệ tinh, tên là Hoa Lâm Trấn. Weah có thể tra đến đây, điều này Trần Mộ cũng thấy có chút khó tin. Một vùng này đều là một kiểu nhà giống nhau như đúc, ngay cả nhìn thôi cũng thấy hoa cả mắt.

Hoa Lâm trấn đường 11, số 169, Trần Mộ ghi nhớ số nhà trong lòng

Trần Mộ lập tức gỡ mặt nạ xuống cất vào trong lồng ngực. Nếu nói ánh mắt thù hằn của Trần Mộ với Lục đại phần nhiều xuất phát từ việc tự bảo vệ, thì đối với Pháp Á thù hận càng thêm sâu, không thể hòa giải. Nếu có cơ hội làm suy yếu lực lượng của Pháp Á, hần nhất định không chút do dự đi làm. Tuy vậy điều này không có nghĩa là hần mất đi tỉnh táo. Trước khi có thực lực mạnh hơn đối phương, hần sẽ không lựa chọn cứng đối cứng. Khuôn mặt của Kiều Nguyên đằng nào cũng đã đắc tội với Pháp Á nhiều lần, chỉ bằng cứ tiếp tục đắc tội. Weah thấy động tác của Trần Mộ cũng đem mặt nạ gỡ xuống, cất đi.

Hai người giống như hai bóng ma, leo tường đi vào. Tường vây cao ba thước không tạo thành chướng ngại gì đối với hai người, Trần Mộ ngay cả cảm giác cũng không dùng tới, dễ dàng xoay người đi vào. Trước khi rơi xuống đất, đồng tử của hần rút mạnh lại

Có bấy tạp giới!

Xoay eo chuyển người, vừa vặn tránh khỏi vị trí của bầy tạp giới. Trần Mộ sau khi hơi định thần lại nhìn không được hít vào một hơi khí lạnh!

Trong sân nhỏ, bày chi chút bầy tạp giới! Người nào lén lút lén vào hơi bất cẩn sẽ đụng phải bầy. Tội tận bạo phá tạp giới chôn hơi nồng, Ba nhận liền phát khí, lấy tốc độ bắn cao mà nổi tiếng, mấy thứ này có thể làm thành một cái bầy đem đối tượng dù chỉ nhỏ như nắm tay trong khu vực giết chết.

Trần Mộ không nói lên lời, bầy tạp giới này so với bọn họ dùng đều tiên tiến hơn nhiều lắm! Bởi vì dưới tay hắn có Hertha là cao thủ bầy tạp giới nên Trần Mộ đối với mặt này có biết chút ít. Nhưng mà mấy cái bầy tạp giới ở đây đặt có chút bừa bộn và vội vã. Không chỉ là phương hướng có vấn đề, hơn nữa nguy trang cơ bản cũng không có. Nếu Hertha ở đây, hắn nhất định sẽ cười vào mũi mấy tên bố trí bầy.

Bất quá điểm này cũng tạo cho Trần Mộ và Weah cơ hội, nếu không chỉ bằng mấy cái bầy tạp giới này cũng mang đến cho hai người đủ phiền phức

Không chỉ có thế, ngắn ngủi vài giây đã có ba luồng cảm giác đảo qua bọn họ. Trần Mộ dám khẳng định chỉ cần hắn vận dụng một chút cảm giác liền bị mấy luồng cảm giác này bắn đến. Không chỉ như thế, nếu bọn họ kích hoạt bất cứ bầy tạp giới nào vậy cũng tức là bị bại lộ

Trần Mộ lặng yên khom lưng đi dọc theo khe hở của bầy tạp giới, mò mẫm từng phòng. Weah đi theo sau Trần Mộ, không một tiếng động, ngay cả Trần Mộ ở phía trước dẫn đường đều có điểm quái dị

Đến góc phòng, Trần Mộ dán lỗ tai vào mặt tường, cẩn thận lắng nghe. Lục thức của hắn nhạy cảm dị thường, mặc dù cách tường, nhưng vẫn mơ hồ có thể nghe được

“Thật khổ a, tăng ca một ngày một đêm như thế này, có là người sắt cũng chịu không nổi!” Có một gã tạp tu nhìn không được thấp giọng oán giận

Một tạp tu khác nghe có vẻ lớn tuổi an ủi nói: “Chống đỡ qua mấy ngày nay là tốt rồi, đội ngũ trợ giúp qua mấy ngày nữa sẽ tới, đến lúc đó chúng ta có thể được nghỉ bù mấy ngày này. Phu nhân chưa bao giờ bạc đãi chúng ta. Lần này phí tăng ca của chúng ta khẳng định không ít”

“Nói là nói như vậy, bất quá nếu không phải mấy tên bên ‘Thứ bộ’ vô dụng, cũng không liên lụy đến chúng ta!” Tên tạp tu tuổi còn trẻ hiển nhiên có chút bất mãn

‘Thứ bộ’ lần này ăn quả đắng như vậy, cuộc sống sau này có lẽ không dễ chịu lắm. Bất quá ai cũng không nghĩ ra Thái Thúc gia lại có cao thủ như vậy!” Tạp tu lớn tuổi có chút âu lo.

Tạp tu tuổi còn trẻ hừ lạnh một tiếng: “Hừ đám không thấy ánh sáng đó, trên mặt không có điểm con người, cái mặt mốc thì như là đúc từ một khuôn, đối với ai cũng lạnh nhạt thờ ơ, đáng bị như thế!”

“Đừng có nói lung tung!” Tạp tu lớn tuổi hiển nhiên là rất kiên nghị ‘Thứ bộ’, vội vàng nói: “Tốt lắm, tốt lắm, không liên quan đến chuyện của chúng ta, chúng ta cũng đừng phí tâm. Chỉ cần bảo vệ phu nhân cho tốt, sự tình khác để cho người khác đi mà lo lắng!”

Bên ngoài phòng, Trần Mộ đang âm thầm tiêu hóa tin tức mới nghe được. Đám thích khách tạp tu kia là xuất phát từ Pháp Á, có tên là ‘Thứ bộ’, hơn nữa tiếp viện của Pháp Á mấy ngày nữa sẽ tới. Tin tức này khiến hắn trở nên quyết tâm, tối nay nhất định phải dò xét ra điều mình muốn biết, nếu không đợi cho tiếp viện của Pháp Á đến, mình không có lấy nửa phần cơ hội. Lúc này hắn mới hiểu được vì sao bầy tạp giới trong sân lại sắp xếp không có kỹ thuật như thế.

“Tâm tình mấy ngày nay của phu nhân dường như không tốt! Ta mới lần đầu nhìn thấy nàng cau giận lớn như vậy!” Tạp tu trẻ tuổi có chút sầu lo nói

Lỗ tai của Trần Mộ lập tức vểnh ra.

“Đúng vậy, ta theo phu nhân nhiều năm nhưng chưa nàng nàng giận như vậy bao giờ!” Tạp tu lớn tuổi cũng than nhẹ một tiếng

“Đều do tên Kiều Nguyên chết bầm kia! Nếu gặp phải hắn, ta nhất định nghiền hắn thành tro!” Tạp tu trẻ tuổi cực kỳ phẫn nộ

“Xuyt, phu nhân xuống rồi” Táp tu lớn tuổi bỗng nhiên thấp giọng. Hai người vội vàng im tiếng. Trần Mộ nghe vậy rung mình, nháy mắt ra hiệu với Weah bên cạnh, nếu không phải hấn trập trung cao độ, câu này khẳng định nghe không rõ.

Gần đây tính tình của phu nhân rất tệ, giấc ngủ rất kém. Ban đêm ngủ không được, giấc ngủ ban ngày rất nông, nàng vừa mới ngủ nửa giờ thì không thể ngủ được nữa, liền đứng lên đi lại một chút

Thấy người mang mặt nạ đồng xanh đứng canh ở cửa phòng nàng. Ánh mắt nàng trở nên nhu hòa hiếm thấy: “Thế thúc, người đứng canh giữ ở đây nữa, thời gian người nghỉ ngơi mỗi ngày còn ít hơn ta. Tiếp tục như vậy thân thể sẽ chịu không được”

“Ha ha, tiểu thư, những người như chúng ta cũng không cần phải ngủ nhiều” Người mang mặt nạ đồng xanh cười nói

“Thế thúc, phụ thân nói Trác Thanh xuất quan rồi. Trước kia trong đám trẻ tuổi tập tu hấn hiếm có địch thủ, hiện tại khẳng định lợi hại hơn! Phụ thân nói dự định phái Trác Thanh đi kinh đô” Nàng có chút hưng phấn, lúc này mới lộ ra có vài phần tính cách của một tiểu cô nương.

Người mang mặt nạ đồng xanh nhìn nàng trêu mếu nói: “Sau này hấn sẽ thay ta thủ hộ người, hiện tại cần lịch duyệt nhiều một chút mới được”

“Hi hi, Thế thúc đặc ý đi! Hấn là đệ tử đặc ý của người mà!” Nàng cười hi hi nói

Giọng của người mang mặt nạ đồng xanh vẫn ôn hòa: “Trác Thanh thiên phú xuất chúng, khó được chính là tính cách cũng tốt. Sau này nó thay ta thủ hộ người, ta cũng có thể an tâm

Phu nhân có chút không vui, la lên một cách yếu ớt: “Thế thúc, chẳng lẽ sau này người phải rời khỏi ta sao? Không được, không được!”

Khẽ xoa xoa đầu nàng, giọng của người mang mặt nạ đồng xanh mang theo một phần tang thương và cảm khái: “Thế thúc cuối cùng cũng sẽ già, sẽ chết..!”

Dường như ý thức được chủ đề này có chút thương cảm, hấn thần nhiên đổi sang chuyện khác: “Được rồi, Tiểu Man chắc trong hai ngày này sẽ tới”

“Tiểu Man?” Phu nhân có chút kinh ngạc, vui mừng : “Thương thế của nàng đã đỡ rồi sao?”

“Ha ha, khỏe lắm, hơn nữa thực lực của nàng so với trước kia tiến bộ rất nhiều” Hấn bỗng nhiên có chút cảm khái: “Chỉ đáng tiếc Vu Quả tiểu tử kia. Tiểu tử này ta cũng tương đối xem trọng. Thiên phú của hấn mặc dù không tốt, nhưng tính tình kiên nhẫn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định là một tạp tu đại tài trưởng thành muộn.”

Phu nhân im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Hấn cũng sẽ không hối hận. Nếu hấn không xả thân ngăn trở, Tiểu Man đã chết trên tay Tiểu Nguyên” Dứt lời thần nhiên cười: “Không nói những chuyện này nữa, thế thúc, chúng ta đi ra ngoài một chút. Đây là lần đầu đến thành phố Đông Thụy đấy chứ”

“Ừ” Người mang mặt nạ đồng xanh gật đầu

Hai người đi xuống lầu. Táp tu bảo vệ dưới lầu vội vàng đứng thẳng. Vì không muốn dẫn đến sự chú ý của người khác nên tất cả hộ vệ đều bị cấm ra ngoài.

Người mang mặt nạ đồng xanh bỗng nhiên vịn vẹo, ánh mắt phát lạnh!

“Hừ! Đi ra!”

Lời còn chưa dứt, tay phải của hấn nhẹ nhàng nhắm hướng bên trái vách tường rung lên, bức tường xây bằng nguyên liệu cao cấp cũng giống như là giấy, âm một tiếng nổ ra một lỗ lớn. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, bên ngoài trống trơn. Đám tạp tu còn chưa kịp hiểu chuyện gì, ngơ ngác nhìn cái lỗ thủng trên tường.

Không có ai!

Giữa lúc mọi người kinh ngạc, ầm một tiếng! Hai lỗ hổng cách nhau hai thước đồng thời vỡ ra, mảnh tường vỡ giống như những hạt mưa bắn về phía mọi người! Biến cố quá đột nhiên đến mức gần như tất cả tập tu đều vội vàng không kịp chuẩn bị! Tình cảnh hỗn loạn, bụi đất và mảnh vỡ bao phủ cả phòng khách

Người mang mặt nạ đồng xanh đã sớm che chắn trước người phụ nhân, lồng năng lượng bao phủ cả hai người vào bên trong

Trong hỗn loạn, hai bóng người giống như hai tia chớp màu đen, đánh về phía lồng năng lượng

Người mang mặt nạ đồng xanh hừ lạnh một tiếng: “Thật to gan!” Lời còn chưa dứt, hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, trong đó một người cứ như là xuất hiện từ không khí ở trước lồng năng lượng của hắn! Ánh mắt hắn chợt co rút lại!

Thật nhanh!

Tâm hắn nhảy dựng lên, thân hình vội vàng lui lại!

Bình! Một tiếng giòn tan vang lên, lồng năng lượng lập tức vỡ thành một chùm mảnh vỡ. Mảnh vỡ dồn dập rơi xuống giống như mưa hoa, mê ly như ảo cảnh. Nhưng lúc này người mang mặt nạ đồng xanh đã không còn tâm tình thưởng thức cảnh đẹp này. Trên tay hắn còn ôm phụ nhân, tâm hắn bỗng trầm xuống, đôi phương chỉ bằng nắm tay mà có thể đánh nát lồng năng lượng của mình...

Thực lực như thế....

453. Chương 447: Hoa Cảnh

Tuy nhiên tốc độ của Weah còn nhanh hơn!

Tốc độ của Weah có phải nhanh nhất hay không, Trần Mộ không rõ, nhưng xét về lực bạo phát trong khoảng cách ngắn, hắn không tin có ai có thể hơn Weah! Trong số những cao thủ hắn từng gặp, bàn về lực bạo phát trong khoảng cách ngắn thì Weah đệ nhất, nữ ma quỷ đệ nhị, những người khác cho dù là Tiêu Tư, Caesar ở phương diện này đều không thể vượt qua. Trong khoảng cách ngắn, lực bạo phát của cơ thể chiếm ưu thế hơn so với tập phiến.

Trần Mộ phán đoán rất chính xác, không một dấu hiệu báo trước, Weah bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh người mang mặt nạ xanh. Ánh mắt của người mang mặt nạ xanh lộ vẻ hoảng sợ, đúng lúc này, một lồng năng lượng xuất hiện giữa Weah và người đeo mặt nạ xanh.

Tốc độ của hai người quá nhanh! Trần Mộ không cách nào bắt kịp, bất quá khi hắn thấy lồng năng lượng lại một lần nữa xuất hiện thì thoáng rung mình. Lồng năng lượng sau khi bị đánh nát có ảnh hưởng nhất định tới tập phiến nên lần thứ hai phát ra lồng năng lượng thường cần nhiều thời gian hơn, song người mang mặt nạ xanh lại có thể dễ dàng phát động lồng năng lượng hai lần trong thời gian ngắn như vậy. Bằng một chiêu này Trần Mộ đã kém rất xa... Điều này cần lực khống chế cảm giác cực kỳ biến thái.

Bình!

Lại một tiếng vang giòn giã, quyền của Weah lại một lần nữa đánh vỡ lồng năng lượng vừa được khởi động. Nhưng ngay lúc này, dưới khung cảnh mê ly huyền ảo của những mảnh vỡ, người đeo mặt nạ xanh và Pháp Á phụ nhân đồng thời biến mất. Khi Trần Mộ thấy được bọn họ, hai người đã ở phía sau đám hộ vệ. Hai người giao thủ nhanh như chớp, Weah công kích sắc bén, người đeo mặt nạ xanh phản ứng mau lẹ. Cũng biểu hiện ra phong phạm của cao thủ siêu cấp! Bất quá lúc này hiển nhiên không phải lúc đứng xem cuộc chiến. Pháp Á phụ nhân luôn được người đeo mặt nạ xanh giữ trên tay, Trần Mộ không thể nào tới gần, đành phải chuyển sang các tập tu khác.

Trạng thái Linh thức!

Đôi chân bật mạnh, thân hình nhoáng lên, hắn như một con dao nhọn mạnh mẽ đâm vào trong đám tập tu của Pháp Á. Trong nháy mắt này, vô số viên năng lượng trắng đen xuất hiện xung quanh thân thể hắn – Song cực lôi cầu tập!

“Là người!”

“Là người!”

Tiếng kinh hô thay nhau vang lên, đám tạp tu lúc này đã nhận ra người tập kích là ai! Những viên năng lượng trắng đen và hoàng kim tỏa liên đều là vũ khí đoạt mạng mà bọn họ nhớ kỹ trong lòng! Nghe đám tạp tu kinh hô, khuôn mặt Pháp Á phu nhân lộ vẻ không thể tin tưởng, nhanh chóng quay mặt lại! Người đeo mặt nạ xanh cũng chấn động xoay người nhìn về phía Trần Mộ, trong ánh mắt tràn ngập sát khí!

Nhưng không đợi hắn đánh về phía Trần Mộ, Weah đã lại đánh tới!

Không hề do dự, người đeo mặt nạ xanh thả Pháp Á phu nhân ra, phóng về phía Weah. Mang theo Phu Nhân trên tay hắn luôn bị vây ở thế hạ phong, hai tay được tự do hắn mới có cơ hội! Hơn nữa mặc dù không nhiều người nhưng trong phòng cũng đã lúc nhúc chừng hai mươi tên tạp tu rồi! Đây đều là tạp tu tinh nhuệ của Pháp Á, mỗi người ra ngoài đều ở cấp tiểu đội trưởng, hai mươi tạp tu tinh nhuệ như vậy, người đeo mặt nạ xanh không tin Kiều Nguyên có thể uy hiếp tới sự an toàn của Phu Nhân.

Hắn cần chú ý nhất là vị vô tạp lưu cao thủ kinh khủng trước mặt này!

Tốc độ nhanh như chớp, lực lượng vô cùng cường đại, kỹ xảo chiến đấu thành thạo, suy nghĩ tỉnh táo ... Vô tạp lưu xuất hiện cao thủ như vậy từ bao giờ? Chẳng lẽ cao thủ vô tạp lưu trước mắt này mới là vũ khí bí mật của Kiều Nguyên? Hắn đột nhiên nghĩ lại, trong trận chiến Kiều Nguyên suýt nữa mất mạng đó Văn vốn định nhân cơ hội đánh lên nhưng sau đó lại vô cùng kinh hoàng lui lại phía sau. Trước đó hắn không hiểu vì sao Văn lại làm như vậy, tới giờ phút này mới rõ!

Người đeo mặt nạ xanh mở to hai mắt, cảm giác vững vàng tập trung vào Weah! Mặc dù từ khi bắt đầu tới giờ hắn luôn bị vây ở hạ phong, nhưng khí thế của hắn vẫn chẳng hề bị ảnh hưởng.

Vô thanh vô tức, thân hình Weah ngừng lại một cách phản vật lý.

Song phương lâm vào thế giằng co, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Trong khoảnh khắc khi hai cổ sát khí va chạm, hai người đồng thời động thủ!

Weah đột nhiên biến mất, con ngươi của người đeo mặt nạ xanh co rút lại, ngón tay khẽ động, năm đạo ánh sáng màu hồng bắn ra từ tay hắn.

Weah mạnh mẽ lui lại, vặn eo một cái, bước năm bước nhìn như chẳng có chương pháp gì. Hắn tựa như một u linh xuyên qua cột sáng, phiêu hốt không ngừng. Năm cột sáng này phương vị vô cùng xảo diệu, phong kín phương hướng đi tới của hắn, ép hắn chỉ có thể dời sang bên.

Bất quá, ngoài dự đoán của mọi người, Weah lại lui về phía sau. Điều này khiến cho người đeo mặt nạ xanh có phần chững hờ nhưng động tác trên tay hắn không hề chậm lại. Tay phải hắn như được bao phủ trong một đoàn hư ảnh, ngón tay vận động tạo thành tàn ảnh khiến người khác nhìn không rõ.

Vô số cột sáng màu hồng từ tay hắn bắn về phía Weah như một cơn mưa màu hồng. Những cột sáng này không phải trực tiếp bắn về phía Weah mà rất nhiều trong số chúng bắn tới bên cạnh hắn.

Thân hình Weah chợt ẩn chợt hiện giữa vô số cột sáng này, để lại những tàn ảnh phía sau.

Đỉnh!

Một tiếng chuông nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn vang lên từ ngón tay người đeo mặt nạ xanh. Weah dừng bước, những cột sáng màu hồng theo tiếng chuông này đột nhiên biến mất, xung quanh Weah, giữa không trung trôi nổi vô số phiến năng lượng nhân màu hồng lớn cỡ móng tay, trông như những cánh hoa anh đào phủ kín đầy trời!

Weah cảm thấy nguy hiểm!

Trong góc, Pháp Á phu nhân vừa được thả hung hăng nhìn chăm chăm vào Kiều Nguyên, ánh mắt phức tạp và oán độc. Nàng chẳng hề lo lắng sự an toàn của mình, phía trước nàng hai mươi tạp tu đã tạo thành một vòng phòng ngự vững chắc.

Vì không gian chật hẹp, không thích hợp để nhiều người đồng thời chiến đấu, người tấn công đầu tiên chính là bốn tạp tu gần Trần Mộ nhất! Trong nháy mắt khi vừa động thủ, hai tên cận chiến tạp tu đánh về phía

Trần Mộ còn hai tên kia vội vàng thối lui, đồng thời thả ra năng lượng thể, nhanh chóng bắn về hướng Trần Mộ!

Lần này dùng trạng thái Linh Thức, Trần Mộ đã có cảm thụ hoàn toàn khác so với trước đây!

Trong thế giới trắng đen, những đường nét tạo thành mọi thứ đều biến hóa, mỗi đường nét có ý nghĩa đặc biệt của nó, có khi là không khí, có khi lại là những vật thể trên người tập tu và hình thể của họ. Bọn họ không lúc nào không ở trong những biến hóa đó, hoặc nhanh chóng hoặc chậm chạp nhưng đều không thể thoát khỏi cảm giác của Trần Mộ! Cũng có ngoại lệ, tỷ như Weah và người mang mặt nạ xanh, Trần Mộ không cách nào nắm bắt được biến hóa rất nhỏ của họ, điều này khiến Trần Mộ hiểu được trạng thái Linh Thức cũng không phải vạn năng.

Có điều những tập tu trước mặt không mang tới nhiều phiền nhiễu cho hắn! Nhìn qua cũng không khác gì bình thường, loại cảm giác nắm chắc mọi thứ này khiến hắn vô cùng tự tin.

Tuy nhiên hắn không dám vọng động bởi ngoài cảm giác quen thuộc ra còn có một thứ khác cũng mãnh liệt không kém – cảm giác vô cùng nguy hiểm! Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt như vậy trong trạng thái Linh Thức!

Hắn lâm vào một trạng thái rất kỳ quái, cảm giác mọi thứ đều trong lòng bàn tay cùng với cảm thấy vô cùng nguy hiểm. Bọn chúng như trộn lẫn với nhau trong từng đường nét, cùng tồn tại, cùng rõ ràng!

Cảm giác nắm giữ hết thảy vô cùng hấp dẫn, như có người ghé tới bên lỗ tai hắn nói: “Động thủ đi! Động thủ đi! Chỉ cần ngươi ra tay bọn chúng sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức!”

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt lại khiến hắn tràn đầy sự cảnh giác, phảng phất như một người ghé vào lỗ tai hắn không ngừng nhắc: “Rời khỏi đi! Rời khỏi đi! Ngươi còn không rời khỏi thì tới mảnh xương cũng chẳng còn đâu!”

Trần Mộ cảm ghét trạng thái này, nó khiến hắn bất an!

Tại sao lại gặp phải trạng thái này thì đã chẳng còn thời gian để suy nghĩ rồi. Hắn chỉ có thể lựa chọn. Đánh hay không?

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn không ít, biết những khi tâm cảnh dao động như bây giờ tuyệt đối không có nửa phần thắng.

Vô số hình ảnh xẹt qua trong đầu hắn, cũng là một mùa đông lạnh giá, đùa giỡn cùng Lôi Tử, cảm giác kinh hoàng bất an khi chiến đấu lần đầu, cuộc sống an lành trong giấc mộng....

Không hiểu vì sao, lòng hắn lại ổn định trở lại, thần sắc nghiêm nghị, hắn mở mắt. Không còn bị quấy nhiễu nữa, trong mắt hắn vẫn là thế giới trắng đen như cũ, cảm giác nguy hiểm cũng không hề yếu bớt nhưng đã chẳng thể nào lay động quyết tâm của hắn!

Hai tên cận chiến tập tu cách Trần Mộ chỉ có năm bước, hai người sử dụng cùng loại tạp phiến, ba mươi mũi nhọn màu bạc đồng thời xuất hiện! Năng lượng nhận dài cỡ hai ngón tay che kín mỗi tấc không gian xung quanh Trần Mộ, đan vào như một tấm lưới mang theo sát khí mãnh liệt kéo về phía hắn!

Hai tên tập tu khác bắn ra bốn vệt sáng màu hồng, vượt qua hai tên cận chiến tập tu trực chỉ về phía Trần Mộ.

Bốn tên tập tu không hề trao đổi nhưng vừa ra tay đã phối hợp rất ăn ý!

Những tập tu khác cười lạnh, cho dù Kiều Nguyên có lợi hại đến mấy lúc này cũng chỉ có cách dùng lòng năng lượng để chống đỡ! Mà bốn đạo ánh sáng kia mặc dù tốc độ không cao nhưng lực xuyên thấu cực kinh người, bị bốn phát đồng thời đánh trúng, lòng năng lượng dưới ngũ tinh chỉ có một kết quả duy nhất – nát bấy.

Mắt thấy Kiều Nguyên không còn đường thoát, ánh mắt Pháp Á phu nhân lộ ra vẻ khoái trá cùng một tia tâm tình phức tạp rất khó thấy.

Khi mọi người tưởng Trần Mộ đã không còn đường thoát thì rốt cuộc hắn cũng ra tay!

Xung quanh hắt lờ lững những viên năng lượng trắng đen, khi một năng lượng nhận bắn tới trước mặt Trần Mộ thì một cột sáng lóe lên, mỗi cột sáng đối diện với một năng lượng nhận màu bạc!

Đinh!

Ba mươi đạo đao phong màu bạc và cột sáng va chạm vào nhau tạo thành một âm thanh chói tai kéo dài. Mọi người không hề chuẩn bị, chỉ cảm thấy trong tai đau xót!

Xung quang thân thể Trần Mộ là những mảnh vỡ năng lượng, hoàn toàn bao phủ hẳn.

Dưới những mảnh vỡ lấp lánh, thân thể hắn gập lại một cách quỷ dị, bốn đạo ánh sáng đồng thời bắn vào chỗ trống. Cùng lúc này đôi chân hắn đột nhiên phát lực, hắn tựa như một viên đạn được nén lại lúc này đột nhiên bắn đi.

Hai tên cận chiến tạp tu chỉ thấy mắt hoa lên, Kiều Nguyên đã xuất hiện trước mặt hai người.

Hai người hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng, giữa không trung, hai cột sáng bỗng nhiên xuất hiện đã xuyên thủng trái tim họ! Không hề chần chừ, Trần Mộ như một cơn gió nhẹ thông dong vượt qua hai người.

Lúc này mọi người đều lộ vẻ sợ hãi, bất tri bất giác, vô số viên năng lượng trắng đen đã lơ lững xung quanh bọn họ!

Bọn họ đột nhiên nhớ tới, chính là những viên năng lượng đen trắng này đã khiến Tiêm Vân nổ tung!

Viên năng lượng nho nhỏ lúc này trong mắt bọn họ lại phát ra khí tức đoạt mạng!

Viên năng lượng trắng đen dường như tạo thành thế trận, huyền ảo khó giải thích được! Mà cơn mưa cánh hoa anh đào của người mang mặt nạ xanh lại mang về lãng mạn! Mặc dù có thể ý thức được sát khí trong cảnh sắc mỹ lệ này nhưng vẫn khiến người ta muốn chìm đắm trong những điểm hồng đó!

Đường nét dữ tợn trên tấm mặt nạ xanh trong cơn mưa hoa cũng dường như nhu hòa hơn, như một cơn gió xuân thổi qua. Ánh mắt tràn đầy sát khí đã không còn, đôi mắt hiện vẻ âm áp trữ tình, hoàn toàn trái ngược với vẻ băng lãnh như đá của Weah.

Hắn khẽ ngâm trong miệng.

---“Hoa Cảnh!”

454. Chương 448: (weah) Duy A Phản Kích

Về mặt Weah càng thêm lạnh lùng, cả người tản ra khí tức lạnh như băng. Nếu như Trần Mộ thấy vẻ mặt của Weah nhất định sẽ thất kinh, khuôn mặt Weah toát lên vẻ ngưng trọng hiếm thấy.

Đối với những phiên năng lượng nhận nhỏ cỡ móng tay này, hắn không hề khinh thị mà ngược lại, hắn nghĩ ra ẩn dấu trong đó là sát khí trí mạng!

Trong lúc người đeo mặt nạ xanh còn chưa dứt lời hắn đã ra tay! Tay phải vốn buông xuống đột nhiên nâng lên, giờ ngang ngực, tựa như cánh cung rung lên.

Hưu!

Một lưỡi đao không khí vô hình rời khỏi tay, mang theo tiếng rít chém thẳng tới người đeo mặt nạ xanh.

Ánh mắt người đeo mặt nạ xanh chợt đứng sững lại. Không hề có chút năng lượng ba động nào! Hắn không nhớ hôm nay đã là lần thứ mấy giết mình, thực lực đối phương vượt xa hắn tưởng tượng. Nam nhân lạnh lùng như băng đá này là một vô tạp lưu cao thủ. Không! Phải là vô tạp lưu cao thủ đứng đầu!

Nhưng vô tạp lưu đã xuống dốc mấy trăm năm, nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối không tin tưởng trên đời này lại có vô tạp lưu lợi hại như vậy!

Một chiêu này hắn từng thấy Kiều Nguyên dùng qua. Trận chiến của Kiều Nguyên cùng Cận Âm, Đẳng Hàm lưu truyền đã khiến cho chiêu thức này trở thành chiêu số trong mộng của những người tu luyện vô

tập lưu, được rất nhiều người gọi là Hư Không trăm. Nó cũng là chiêu thức công kích từ xa duy nhất của vô tập lưu mà mọi người từng thấy.

Mặc dù từng thấy Kiều Nguyên sử dụng qua nhưng khi hấn đối mặt với chiêu thức này lại có cảm giác hoàn toàn bất đồng. Không có bất cứ năng lượng ba động nào! Nếu không phải trong khu vực Hoa Vũ bao phủ hấn có năng lực miễn cảm dị thường, chỉ sợ không kịp phản ứng lại. So sánh với khi Kiều Nguyên phải cố hết sức thì nam nhân thần bí trước mắt lại có vẻ mặt dễ dàng thông dong, không nhìn ra chút cố sức nào.

Bất quá, người đeo mặt nạ xanh cuối cùng cũng là cao thủ đích thực, trải qua vô số trận chiến mới bước tới ngày hôm nay. Mặc dù khiếp sợ thực lực của Weah. nhưng không hề úy kỵ!

Huống hồ, “Hoa Cảnh” cũng không yếu ớt như vậy!

Lưỡi đao khí còn chưa kịp bắn tới khu vực này thì một chùm hoa vũ đã khe khẽ cuốn nó đi, những cánh hoa như một cái lưới mềm mại, nhẹ nhàng xảo diệu cuốn lưỡi đao không khí vào trong đó. Cơn mưa hoa không khỏi khiến người ta cảm thấy không chân thực.

Cơn mưa hoa vừa tụ tập lại phiêu tán không một tiếng động. Chúng tựa như một đám tinh linh tinh nghịch, vừa mới gặp nhau đã nhanh chóng rời khỏi, mà lưỡi đao khí vừa được bao phủ trong đó đã biến mất không còn tung tích..

Khuôn mặt Weah không chút biến hóa, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn của hấn. Bước chân của hấn càng lúc càng nhanh, thân hình như ẩn như hiện trong Hoa Cảnh.

Những năng lượng nhận xinh đẹp như những lưỡi hoa này tốc độ không nhanh, song số lượng thật sự quá nhiều!

Trên người Weah đã có hơn mười vết máu, bộ đồ chiến đấu đã thành tấm vải rách khiến hấn nhìn qua khá chật vật. Mỗi cánh hoa nhỏ cũng vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng phá tan mạch máu trên da tay người.

Weah tốc độ càng lúc càng nhanh song tình cảnh lại càng ngày càng không ổn! Cánh hoa xung quanh từ bốn phương tám hướng tụ tập, mặc dù Weah tả xung hữu đột nhưng vẫn không cách nào thoát thân, hơn nữa không gian né tránh của hấn cũng không ngừng thu nhỏ.

Người đeo mặt nạ xanh trong mắt không hề lộ vẻ vui mừng, phẳng phất như trận chiến này vốn phải như vậy.

Trong cuộc sống chiến đấu của hấn một khi dùng chiêu này, thường là tuyên cáo sẽ thắng.

Có một lần, một ngày mùa xuân hấn nhìn thấy một rừng hoa rơi mà cảm ngộ sáng tạo ra Hoa Cảnh, lại dùng mười năm mới đem nó hoàn thiện.

Trong Hoa Cảnh, mỗi phiến năng lượng nhận đều tồn tại liên lạc, mà trong Hoa Cảnh với những cánh hoa bay lả tả kia phủ đầy những tia cảm giác. Hấn như một con nhện bố trí thiên la địa võng trong Hoa Cảnh, trong lưới bất cứ thứ gì cử động nào đều không thể thoát khỏi tay hấn! Vừa rồi đạo Hư không trăm là bị những cánh hoa cắt hơn một ngàn lần mà tiêu tán trong Hoa Cảnh.

Mà lần này mục tiêu của người đeo mặt nạ xanh bất ngờ chuyển sang Weah!

Tám ngàn sáu trăm cánh hoa anh đào bao phủ lấy Weah, không có một góc chết nào, mà ngay sau đó, tám ngàn sáu trăm cánh hoa này từ từng góc độ khác nhau đồng thời thu lại về trung tâm, cho dù có vòng năng lượng cũng không cách nào ngăn cản tám ngàn sáu trăm đòn tấn công như vậy, hướng chỉ vô tập lưu tới cả vòng năng lượng cũng không có.

Người kia chết chắc! Người đeo mặt nạ xanh ánh mắt càng thêm ung dung, thưởng thức nhìn Weah ở bên trong tả xung hữu đột, cố gắng lao ra khỏi Hoa Cảnh.

Chỉ lãng phí thời gian thôi! Khuôn mặt cười dữ tợn hiện lên trên mặt nạ của hấn, ngón cái, ngón trỏ tay phải lại búng một cái.

Đình!

Tiếng chuông càng thêm mờ ảo, người đeo mặt nạ xanh ánh mắt nghiêm nghị, quát khẽ: “Hoa Cảnh Thương Tuyết!”

Hoa Cảnh tung bay biến ảo không ngừng rồi đột nhiên biến đổi! Mộng cảnh màu hồng bỗng tán đi, chỉ còn lại một phiến tuyết trắng, mỗi cánh hoa màu hồng là một bông tuyết. Xuân đi đông tới, Hoa Cảnh vừa rồi như một ngày xuân ôn hòa giờ lại trở nên nghiêm nghị lạnh liệt, hàn khí bao phủ bốn phương.

Không còn một cánh hoa chậm rãi bay lượn nào nữa, một khoảng không đầy năng lượng ba nhận trắng nõn như bông tuyết, lưỡi đao bắt đầu điên cuồng gia tốc xoay tròn.

Ô ô ô!

Vô số âm thanh xé gió tập trung lại một chỗ, như một trận bão tuyết tàn phá bừa bãi!

Mà Weah ở ngay trung tâm của cơn bão tuyết này.

Xuy xuy xuy!

Y phục của Weah bị phân giải với tốc độ kinh người, những mảnh rách bị cuốn vào trong không trung trong nháy mắt sẽ bị xé nát bấy. Da trên cánh tay để trần của Weah bắt đầu xuất hiện từng vết máu, tuy vết máu không sâu nhưng chằng chịt khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình.

Weah bị thương!

Trần Mộ liếc thấy vết máu của Weah, lúc này cũng ngây người! Cho tới giờ hắn cũng không nghĩ tới Weah lại bị thương, trong mắt hắn Weah cho tới giờ chưa từng thất bại, cho tới giờ chưa từng bị thương, tử vong và hắn không có duyên, hắn như không phải con người!

Bây giờ Weah lại bị thương! Ánh mắt Trần Mộ đỏ lên, hắn muốn cứu viện cho Weah đang liên tục ở thế bị động.

Trong cơn bão tuyết sát khí tung hoành kia, bóng người luôn phiêu hốt bỗng dừng lại!

Không muốn né sao? Bắt đầu không nhìn nữa sao? Bỏ cuộc rồi sao?

Trong mắt người đeo mặt nạ xanh hiện ý cười lạnh, hắn từng gặp rất nhiều tạp tu! Trước mặt lực lượng tuyệt đối, những người đó thường mất đi dũng khí chiến đấu.

Weah vừa đứng lại lập tức trở thành mục tiêu của những năng lượng nhận như bông tuyết này. Bị tuyết hoa đầy trời kiềm hãm, thân hình Weah càng chật vật.

Trần Mộ vừa định cứu viện lại mạnh mẽ ngừng lại, hắn thấy ánh mắt của Weah, ánh mắt hờ hững kia mở to hơn so với bình thường một chút, khuôn mặt có vài vết máu nhỏ.

Hắn biết, Weah sắp phản kích!

Đối phương mạnh mẽ khiến cho Weah vốn vô cùng hờ hững giờ cũng bắt đầu hưng phấn.

Cuộc chiến của hai tuyệt thế cường giả khiến cho lực chú ý của các tạp tu ngoài hắn bị phân tán trong một lúc ngắn ngủi

“Hừ!”

Weah hừ lạnh trong họng, ánh mắt trước giờ chưa từng rung động giờ lại sáng lên! Hắn khê điểm lên mặt đất, thân thể xuất hiện giữa không trung, không chút để ý tới những lưỡi Tuyết Hoa ba nhận để lại trên người hắn từng vết thương. Thân thể Weah giữa không trung như một cây cung,

Bỗng chốc, con người của hắn co lại!

Giữa không trung, thân hình hắn đột nhiên trở nên mơ hồ, hóa thành một loạt hư ảnh, Trần Mộ vốn luôn chú ý tới bên này, con mắt tròn tròn, đôi chân lão đảo suýt ngã. Thế này thì quá, quá ...

Ba ba ba ba ba!

Từng đạo khí đạn lấy Weah làm trung tâm, như một vụ nổ khuếch tán ra bốn phía. Khí đạn vừa tiếp xúc với bông tuyết, hai bên triển khai và chạm trực tiếp nhất, khí đạn cũng không như Hư không trăm sắc bén mau lẹ vừa rồi mà mỗi đạo như một viên đạn pháo, lực lượng mạnh mẽ!

Weah mới chỉ dạy Trần Mộ chiêu Hư Không trăm. Trần Mộ cũng tưởng hắn chỉ biết một chiêu này. Giờ đây thấy hư ảnh giữa không trung, Trần Mộ mới hiểu, Hư Không trăm đối với Weah mà nói chỉ là kỹ xảo bình thường.

Hai nắm tay của Weah mỗi một quyền đánh ra giữa không trung lại vang lên một tiếng nổ, mà hai chân của hắn mỗi lần đá ra cũng có thể nghe thấy âm thanh tương tự!

Hư ảnh chẳng qua là bởi tốc độ đánh quyền và tốc độ đá của Weah quá nhanh! Tay chân đồng thời phát ra khí đạn, động tác này hoàn toàn vượt khỏi kết cấu thân thể người! Hơn nữa, Trần Mộ chỉ dùng một đạo Hư không trăm mà đã không chịu được gánh nặng mà cánh tay nát bấy.

Còn Weah bây giờ Quả nhiên không phải thân thể con người a!

Một viên khí đạn nặng nề va chạm vào cơn bão tuyết, như một quả tạc đạn trong cơn bão.

Người đeo mặt nạ xanh thần sắc hoảng sợ nhìn Weah, ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh. Hư Không trăm còn đỡ, năng lượng ba nhận có thể dễ dàng giải quyết, nhưng những viên khí đạn ngưng tụ như thật này lại khó ngăn hơn Hư Không trăm bàng bạc kia nhiều!

Nó cần nhiều lần cắt hơn mới có thể tiêu tán!

Người đeo mặt nạ xanh không dám cho bất cứ viên khí đạn nào đánh trúng người mình! Thân thể tạp tu của mình không như tên biến thái không phải người này. Lực lượng khí đạn ra sao hắn hiểu rõ hơn mọi người nhiều. Tốc độ của bông tuyết càng nhanh, tạo thành một tấm lưới tuyết lớn! Chỗ Weah không ngờ lại chẳng có tới một bông tuyết.

Hai bên lâm vào trạng thái giằng co.

Ba ba ba ba!

Tiếng nổ dày đặc làm da đầu tê dại, hơn nữa tiếng rít của bông tuyết khi bay với tốc độ cao khiến lòng người rối loạn.

Song hai người đang chiến đấu lại như không bị ảnh hưởng, động tác không hề chậm lại.

Người đeo mặt nạ xanh kiệt lực sử dụng những bông tuyết đang bay tạo thành tấm lưới ngăn khí đạn, còn Weah thì không ngừng lợi dụng khí đạn điên cuồng tấn công!

Thấy Weah một lần nữa vẫn hồi thế cục, chú ý của Trần Mộ lại quay về trận chiến trước mắt.

Trận chiến hoa lệ của hai cường giả khiến nhiều tạp tu ánh mắt ngây ngốc.

Phản ứng đầu tiên của Trần Mộ là đôi mắt sáng rực lên, cơ hội tới rồi!

455. Chương 449: Kỳ Lung Thiên Cát Dưới Trạng Thái Linh Thức.

Trần Mộ một lần nữa nhắm mắt lại, một trận đầy kinh diễm vừa rồi của Weah với người mặt nạ xanh đã khiến tâm thần hắn một lần nữa bị ảnh hưởng, cảnh tượng trong mắt lại khôi phục màu sắc. Điều này đối với hắn chẳng phải chuyện tốt lành gì. Nhắm mắt lại cũng không phải điều kiện mà trạng thái Linh thức yêu cầu nhưng đối với người mới như Trần Mộ, như vậy lại có thể khiến hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái đó hơn, giảm bớt ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh đối với hắn.

Còn như Ceasar, không chỉ không cần nhắm mắt, hắn thậm chí có thể bất cứ lúc nào, trong bất cứ tình huống ác liệt nào dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trạng thái Linh thức.

Thế giới trắng đen lại một lần nữa trở nên rõ nét, cảm giác nhìn thấu suốt lại một lần nữa dâng lên từ đáy lòng hắn.

Trong số mười tám người còn lại, bảy người đã khôi phục bình thường! Vị trí của bảy người lập tức hiển hiện trong lòng hắn, cứ tự nhiên như vậy, trực giác mãnh liệt lại một lần nữa xuất hiện.

Vị trí của ba người khiến cho trực giác của hắn mãnh liệt nhất! Lúc này, Trần Mộ không hề do dự tin tưởng vào trực giác tối từ trạng thái Linh thức.

Thân thể trong nháy mắt nghiêng qua, chân phải điểm lên mặt đất, loáng một cái đã xuất hiện ở chỗ bên trái cách đó năm mét. Các tạp tu chỉ cảm thấy hoa mắt, đối phương đột nhiên biến mất từ vị trí vừa rồi.

“Cẩn thận!” “Chú ý!”

Hai ba tiếng la vang lên, là những tạp tu còn giữ được bình tĩnh la lên.

Không sử dụng khí lưu tạp, cảm giác của Trần Mộ chỉ cần duy trì trạng thái Linh thức và khống chế Song Cực. Điều này cũng tăng cường năng lực khống chế của hắn đối với Song Cực lên nhiều. Bình thường thì những tạp tu hơi có trình độ đều có thể khống chế cùng lúc hai tấm tạp phiến, một trong số đó là khí lưu tạp, tấm còn lại là chiến đấu tạp hoặc lỏng năng lượng tạp. Điều này cũng tạo nên hình thức chiến đấu chủ yếu nhất của tạp tu thời nay.

Mà một số cao thủ đứng đầu, họ có thể khống chế đồng thời ba tấm tạp phiến. Như Đường Hàm Phái, Tiêu Tư, Ceasar, còn cả người đeo mặt nạ xanh trước mặt cũng có thể đạt tới cảnh giới này. Điều này chỉ rõ năng lực khống chế cảm giác của họ đã đạt tới mức cực kỳ kinh người, chẳng qua là trong thực chiến, bọn họ rất ít khi phải đồng thời sử dụng ba tấm tạp phiến. Khống chế càng nhiều tạp phiến thì lực khống chế mỗi tấm càng kém, nếu đã có kẻ khiến cho bọn họ sử dụng tạp phiến am hiểu nhất mà cũng không thắng được thì có nhiều tạp phiến cũng sẽ chẳng cải thiện được tình huống.

Trần Mộ khi không sử dụng Đại Nê Thu, năng lực khống chế đối với Song Cực tăng nhiều.

Quỷ mị xuất hiện bên cạnh một cận chiến tạp tu, tay phải lạng lẽ chém vào cổ đối phương. Tạp tu xung quanh phản ứng cực nhanh, tạp tu gần hắn nhất hét lớn một tiếng, đôi tay đột nhiên thả ra một chùm sợi năng lượng màu trắng.

Sợi năng lượng như tuyết trắng, mỏng như sợi tóc, vừa ra tay đã cuốn về phía Trần Mộ.

Tạp tu này hai mắt mở to, khống chế sợi tơ mỏng này! Đây là tạp phiến của hắn – Triền. Uy lực của Triền không lớn, lực sát thương thấp tới mức đáng thương, nhưng là một tấm tứ tinh tạp phiến, nó vẫn có chỗ độc đáo riêng của mình. Triền thả ra vô số sợi màu trắng, mỗi sợi đều vô cùng cứng cỏi, một khi trói vào địch nhân thì hắn chỉ có nước bó tay chịu trói, cho dù không cách nào quán quanh đối phương, những sợi nhỏ như tóc này cũng có thể ảnh hưởng rất lớn tới hành động của đối phương, tạo cơ hội cho đồng đội. Hắn cũng là nhờ đặc tính của Triền mới được làm một trong số cận vệ của Pháp Á phu nhân.

Mắt thấy tay Trần Mộ sắp chém vào cổ tạp tu trước mặt, sợi tơ màu trắng bỗng nhiên nổ tung, tản ra bốn phía, tạo thành một tấm lưới lớn bao phủ lấy cả Trần Mộ và tên tạp tu đó.

Trói được rồi.

Đám tạp tu đều thần sắc vui mừng, bọn họ rất tin tưởng vào sợi tơ màu trắng của đồng đội. Đừng xem thường sợi tơ màu trắng mỏng manh này, mỗi sợi có thể treo vật nặng hơn 200kg. Xoát, hầu như tất cả các cận chiến tạp tu đều hành động, đồng thời xuất hiện ở chỗ gần Trần Mộ.

Ánh mắt tạp tu đang khống chế Triền đột nhiên biến đổi, sắc mặt không còn chút máu!

Trong lưới chỉ có một mình đồng đội của hắn!

Ngẩng đầu lên nhìn đám đồng đội đang chuẩn bị tấn công tấm lưới bên cạnh mình, đầu hắn như nổ tung, máu nóng dồn lên đỉnh đầu! Hắn không nhận được há miệng la: “Cẩn ...”

Hắn còn chưa kịp nói xong, xung quanh đột nhiên sáng ngời!

“Kỳ Lung Thiên Cát!”

Vô số cột sáng trắng tấp xuất hiện ở không gian trước mắt bọn họ mà không một dấu hiệu báo trước. Những cột sáng này không hề ngoại lệ, một đầu là năng lượng châu màu trắng, một đầu là năng lượng châu màu đen! Cột sáng rậm rạp đan vào nhau như tấm lưới, bao phủ tất cả các tạp tu cận chiến vào trong!

Năng lượng thể vừa được phát ra, sắc mặt các tạp tu đang định cho Trần Mộ một đòn trí mạng cũng cùng lúc thay đổi! Cột sáng vừa nhỏ lại dài ngắn không giống nhau, phân bố chặt chẽ, dù dưới ánh đèn cũng sáng chói mắt! Các tạp tu vừa rồi đã phát ra năng lượng thể, lúc này bọn họ đã không kịp phát động tạp lỏng năng lượng.

Cột sáng tạo thành một cái lưới bao phủ khu vực đột nhiên lóe lên, sau đó đột nhiên biến mất!

Tạp tu trong khu vực đó ai cũng đứng ngay ra như gỗ, bọn họ vẫn giữ động tác như trước, khuôn mặt đọng lại vẻ kinh ngạc, sợ hãi...

Phốc!

Một cột máu bắn ra từ vai một tạp tu.

Phốc phốc phốc!

Tựa hồ ăn ý với nhau, tạp tu trong khu vực như bị một quả khí cầu đâm thủng, trên người đột nhiên bắn ra hơn mười cột máu. Thời gian lúc này như ngưng đọng lại, hơn mười ánh mắt nhìn mấy trăm cột máu cùng lúc bắn lên không trung, dừng lại giữa không trung, nhuộm đỏ bầu không khí.

Đám tạp tu sợ ngây người, bọn họ đã từng trải qua vô số trận chiến nhưng chưa từng thấy qua cảnh máu tanh quỷ dị kinh khủng như vậy! Một luồng hơi lạnh lẽo từ sâu trong lòng bọn họ dâng lên, trong phút chốc lan khắp toàn thân, thân thể như không nghe điều khiển nữa! Phu Nhân ngây ngốc nhìn cơn mưa máu đầy trời, nhìn những tạp tu vừa ngã xuống. Chỉ trong nháy mắt máu đã chảy thành sông dưới chân bọn họ.

Trần Mộ lại xuất hiện ở khu vực phía sau họ.

Khi hấn giả bộ chém tạp tu kia, thật ra hầu như tất cả sức lực đều tập trung trên hai chân!

Ý đồ ban đầu của hấn chẳng qua là muốn dẫn dụ hai tên tạp tu, từ đó làm cơ sở khiến đội hình của đối phương có sơ hở. Nhưng trạng thái Linh thức khiến phản ứng của hấn mạnh mẽ hơn bình thường nhiều. Sau khi hấn hiện thân, tạp tu phía sau sử dụng sợi tơ màu trắng thì cùng lúc cũng có sáu tạp tu như muốn ra tay, hấn liền điều chỉnh lại.

Khoảnh khắc sợi tơ màu trắng nổ tung, Trần Mộ sớm đã dồn lực vào hai chân, tránh khỏi vòng vây của tấm lưới màu trắng, luồn ra đằng sau tên tạp tu. Hơn nữa cùng lúc phát động Kỳ Lung Thiên Cát nên mới có thể tạo thành chiến quả kinh người như vậy.

Dưới tấm mặt nạ, sắc mặt của người đeo mặt nạ màu xanh khẽ biến!

Hấn không ngờ thực lực của Kiều Nguyên lại tăng nhanh như vậy, so với lần trước như hai người khác nhau! Cùng là Kỳ Lung Thiên Cát, lần này Kiều Nguyên vận dụng so với trước đây mạnh hơn nhiều. Chỉ chiến đấu trong nháy mắt ngắn ngủi Kiều Nguyên đã thể hiện ra ý thức chiến đấu! Cho dù là hấn, trong lòng cũng có hơi ớn lạnh!

Một vô tạp lưu cao thủ không dưới mình, hơn nữa Kiều Nguyên thực lực tăng mạnh. Chẳng lẽ đêm nay...

Ánh mắt đảo qua đám tạp tu còn lại, trong chớp mắt, hai mươi tạp tu đã chết mất một nửa. Điều này là một đả kích tinh thần cực lớn đối với những tạp tu còn lại. Nhìn sắc mặt trắng bệch của đám tạp tu hộ vệ, còn có sự sợ hãi trong ánh mắt.

Lần đầu tiên trong lòng hấn cảm thấy bất an!

Không được! Phải nhanh chóng kết thúc trận đấu!

Người đeo mặt nạ xanh đang lúc muốn toàn lực ra tay, không ngờ người xuất thủ trước lại là Weah!

Nếu như nói trực giác của Trần Mộ trong trạng thái Linh thức là một loại trực giác được luyện tập của con người thì trực giác của Weah là một loại trực giác bản năng của dã thú. Đây là một loại trực giác đáng sợ! Điểm này Trần Mộ đã cảm thụ vô cùng sâu sắc.

Trong nháy mắt khi tâm tính người đeo mặt nạ xanh biến đổi, Weah lập tức phát hiện!

Vì vậy, hắn phát lực!

Hai bên liên tục giằng co, khí đạn của Weah liên miên không dứt mà Tuyết Hoa của người đeo mặt nạ xanh cũng càng lúc càng nhiều.

Hư ảnh của Weah giữa không trung đột nhiên ngưng lại, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào người đeo mặt nạ xanh, ánh mắt khôi phục vẻ hờ hững.

Nắm tay phải sớm đã thu lại trước ngực giờ như một tia chớp đánh về phía người đeo mặt nạ xanh.

Nắm tay vung ra với tốc độ cao tạo thành dòng khí lưu, nếu như thời gian lúc này trôi chậm lại, có thể thấy không khí phía trước hai nắm tay của Weah tạo thành hình. Một quả khí đạn sắp bắn khỏi tay hắn.

Tuy nhiên, không khí đạn chưa kịp bay ra, Weah lại đánh ra quyền thứ hai vào cùng vị trí!

Lần này tốc độ quyền nhanh hơn, không khí xung quanh được tốc độ quyền kinh khủng đó dẫn dắt, lại nhanh chóng tập trung trước nắm tay hắn! Lại là một viên khí đạn, mà viên khí đạn thứ hai này dưới áp lực cường đại từ quyền thứ hai của Weah, đã ép vào cùng với viên khí đạn thứ nhất.

Tàn ảnh do nắm tay của Weah còn chưa biến mất, hắn đã đâm ra quyền thứ ba.

Quyền này tốc độ và lực lượng còn nhanh hơn hai quyền trước.

Bình! Viên khí đạn thứ ba này lại được áp súc vào trong hai viên khí đạn trước, phát ra âm thanh giòn giã như khi lồng năng lượng bị hủy.

Ánh mắt người đeo mặt nạ xanh cuối cùng cũng lộ vẻ hoảng sợ!

Hắn không hề quan tâm gì nữa, liều mạng huy động khí lưu tạp, cùng lúc đó, năm ngón tay chụm mạnh lại.

Đinh! Tiếng chuông vang lên! Dường như bị tâm cảnh ảnh hưởng, tiếng chuông lần này không thông dong như hai lần trước mà vô cùng đồn dập!

Bông tuyết bay đầy trời bỗng nhiên biến mất, mà trước mặt hắn lại xuất hiện một tấm khiên năng lượng hình thoi trong suốt như nước. Ở giữa tấm khiên là một đóa hoa đào trắng như tuyết.

Đồng!

Âm thanh trầm trầm như sấm khiến mọi người chấn động. Trần Mộ đang muốn tấn công cũng bị ảnh hưởng, mạnh mẽ thu lại cảm giác. Vừa rồi tung ra một đòn Kỳ Lung Thiên Cát đã hao phí một lượng lớn cảm giác của hắn, giờ cảm giác của hắn cũng không còn nhiều. Mỗi lần sử dụng đều phải nắm chắc.

Phu nhân trong mắt hiện vẻ thống khổ. Âm thanh như vậy đối với người không phải là lính chiến như nàng tạo thành tổn thương không nhỏ.

Nàng vô lực dựa vào tường, thân thể hơi run run.

Hai vị cao thủ tuyệt đỉnh quyết đấu, cho dù chỉ là dư ba nhưng đối với những người bình thường cũng có khả năng lấy mạng.

Khiên năng lượng trong suốt ầm ầm nát bấy, một lần nữa hóa thành bông tuyết bay đầy trời. Thân hình người đeo mặt nạ xanh liên tục lui về phía sau, trong mắt hắn hiện lên vẻ thống khổ. Bông tuyết vẫn bay đầy trời song lại không có cảm giác nguy hiểm như trước nữa mà khiến người ta cảm thấy vài phần phù phiếm vô lực. Một đòn này của Weah đã đánh gãy tất cả cảm giác còn lại trong chúng! Người đeo mặt nạ xanh cần một lần nữa khổng chế lại chúng, nhưng điều này cần thời gian!

Weah lúc này đã nắm giữ nhịp độ trận chiến, sẽ cho hắn thời gian sao?

456. Chương 450: Nó Gọi Là Phao Phao Đường (nhà Bong Bóng)

Ầm! Hai chân hắn đạp xuống chạm vào mặt đất, lấy hai chân hắn làm trung tâm, sàn nhà xung quanh lập tức tỏa ra các vết nứt. Những mảnh nứt này lập tức như bị cái gì đó va chạm, liên tiếp bắn lên khỏi mặt đất với tốc độ kinh người.

Weah hướng về phía người đeo mặt nạ xanh, hai chân cong xuống, nửa trên thân thể hai tay giang ra như cánh, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, hai tay giang ra như biển mất, vung lên như tia chớp trong đám đá vụn bắn lên.

Mỗi lần hắn mở bàn tay, giữa hai ngón tay đều mang theo một viên đá nhỏ, tám viên đá nhỏ trong bàn tay.

Hai tay như cánh cung, tám viên đá nhỏ mang theo tiếng rít bắn về phía người đeo mặt nạ xanh! Viên đá vừa bắn ra thân thể Weah đã nghiêng về phía trước, hai chân phát lực, bắn ra như một viên đạn pháo!

Người đeo mặt nạ xanh sắc mặt biến đổi, mặc dù nhìn qua tám mặt nạ thì không thấy được song động tác cũng không thông dong như trước! Một loạt động tác của Weah nhanh như lửa điện, không cho hắn một chút cơ hội. Uy lực của hòn đá nhỏ này ra sao, hắn tin rằng mình chỉ cần đánh một viên trên người sẽ để lại một lỗ máu.

Bất quá người đeo mặt nạ xanh rốt cuộc vẫn là cường giả! Dù thân thể đang trong tình cảnh xấu nhưng vẫn không buông tha!

Không gian trong phòng quá nhỏ, hắn muốn tránh né cũng rất khó, hoàn cảnh lúc này rất thích hợp để đối phương phát huy, trở ngại hắn. Nhưng muốn dễ dàng đánh bại mình như vậy sao, đúng là trò cười!

Dưới tám mặt nạ màu xanh, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào hòn đá nhỏ càng lúc càng tới gần và Weah khí thế hung hãn.

Đình! Tiếng chuông lại một lần nữa vang lên!

“Hoa cảnh ly!”

Tất cả các bông tuyết đều đột nhiên tỏa ra ánh sáng như đột nhiên cháy lên! Bông tuyết cháy khắp bầu trời, tạo thành ánh sáng chói mắt! Thậm chí cả người đeo mặt nạ xanh cũng phải nhắm mắt lại.

Hòn đá uy lực kinh người vừa tiến vào khu vực sáng này, xích một tiếng đã biến mất không thấy đâu nữa!

Con mắt Weah co rút lại!

Đúng lúc này, khoảng ánh sáng chói mắt đó đột nhiên ầm ầm nổ mạnh!

Trần Mộ tin tưởng tuyệt đối vào Weah. Hắn dứt khoát không nhìn vào cuộc chiến của Weah và người đeo mặt nạ xanh mà tập trung tất cả lực chú ý vào những tạp tu trước mặt, nếu không có gì ngoài ý muốn, cận chiến tạp tu của đối phương đã bị tiêu diệt gần như không còn.

Hắn đoán không sai, hộ vệ bên cạnh Pháp Á Phu Nhân cứ bốn người một tổ, phân biệt là hai cận chiến tạp tu và hai viễn chiến tạp tu, tổng cộng hai mươi tạp tu. Mười tên tạp tu đã ngã xuống đều là cận chiến tạp tu.

Uy lực của Kỳ Lung Thiên Cát hơn xa dự liệu của hắn, đã kích nghiêm trọng lòng tin của đối phương, tinh thần chúng giờ đang rất thấp, điều này đối với mình rất có lợi, nhưng nếu không thể nhanh chóng kết thúc trận chiến, tinh thần đối phương dần dần khôi phục, vậy cũng không ổn. Mười tên viễn chiến tạp tu không hề để ý mà điên cuồng tấn công, khả năng sống sót của mình có thể tính là vô cùng nhỏ.

Uy lực của Kỳ Lung Thiên Cát trong trạng thái Linh thức vượt xa dự liệu của hắn, nhưng tiêu hao cảm giác cũng vượt xa dự liệu. Thật ra cảm giác của hắn đã không đủ để duy trì trạng thái Linh thức một thời gian dài.

Chỉ có tốc chiến tốc thắng mình mới có cơ hội!

Trong thế giới trắng đen, từng đường nét không ngừng biến hóa, mỗi điểm biến hóa hắt tựa hồ đều có thể nắm chắc. Tuy nhiên, điều này thật ra chẳng qua là một loại ảo giác. Tạo nghệ của hắt về trạng thái Linh thức quá thấp, không thể nào nắm rõ mọi biến động.

Mười người...

Vị trí...

Phương hướng...

Pháp Á phụ nhân phía sau có vẻ cũng biết tình huống không ổn. Người đeo mặt nạ xanh đã bị Weah quần lấy, nàng đã trở thành mục tiêu!

Nhanh chóng tính toán cảm giác trong cơ thể, một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu hắt, mà khi suy nghĩ này xuất hiện, trực giác mãnh liệt lại một lần nữa dâng lên.

Hắt có trực giác cũng đồng nghĩa với việc suy nghĩ của hắt rất có thể thành công.

Trần Mộ lại một lần nữa ra tay! Nhờ lực bạo phát của hai chân, hắt đột nhiên lao vào khu vực giữa đám tạp tu.

Nghĩ lại lúc vừa rồi! Các tạp tu đều nghĩ, Kiều Nguyên nhất định muốn đột phá từ bên cánh, trực tiếp tấn công phụ nhân! Cơ hồ là ý thức, bọn họ đều xuất ra công kích của mình, nhưng lại phát hiện đồng bọn bên cạnh, công kích của họ không khỏi bị kiềm hãm. Khoảng cách gần như vậy, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ đánh trúng đồng bọn của mình.

Bất quá phản ứng của bọn họ cũng không chậm, vài tên tạp tu cách Trần Mộ gần nhất đã mở lòng năng lượng, tự bảo vệ mình.

Những tạp tu khác cũng đồng thời công kích! Lần này bọn họ không cần lo lắng sẽ ngộ thương đồng đội, những tên tạp tu mang theo lòng năng lượng chủ động tới gần Trần Mộ, cố gắng thu gọn không gian để Trần Mộ né tránh, các tạp tu khác thì nhờ lòng năng lượng của đồng bọn che trở, toàn lực khai hỏa!

Lực chú ý của đám tạp tu hoàn toàn bị Trần Mộ hấp dẫn, không hề chú ý tới những viên năng lượng trắng đen đang chậm rãi di chuyển.

Quả nhiên không hổ danh tinh nhuệ! Trần Mộ trong lòng thầm khen, bất quá lúc này hắt cũng không dám phân tâm. Có bốn tạp tu mang theo lòng năng lượng, ngoài ra sáu người khác cũng đang cố gắng tập trung Trần Mộ.

Chỉ cần hắt chậm một chút thì chết chắc.

Đám tạp tu tìm được cách giải quyết tinh thần phần chần, nhưng cũng rất nhanh, bọn họ lại không thể nào giữ bình tĩnh được!

Bốn tạp tu mang theo lòng năng lượng vây lại thành một không gian chật hẹp, nhưng trong khoảng không gian nhỏ bé này, Kiều Nguyên tựa như u linh, vô cùng dễ dàng tránh né từng đợt công kích!

Làm sao có thể! Các tạp tu đều sắc mặt rất kém, trong mắt hiện vẻ không thể tin nổi.

Đối phương như có thể tiên tri được vậy, luôn tìm được phương án tốt nhất. Nhưng trong mắt những tạp tu này, hắt chẳng qua chỉ là thoát trong đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Có khi chỉ một cm, có khi chỉ nửa cm...

Sau mỗi lần như vậy, trong lòng mọi người lại nhanh chóng trầm xuống.

Bất quá khi bọn hắt thấy khuôn mặt Kiều Nguyên ngày càng nhiều mồ hôi, bước tiến ngày càng chậm, tinh thần không khỏi chần chừ!

May quá, hắt không phải quái vật! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng đám hộ vệ của Pháp Á. May mắn, may mắn... những tạp tu này niệm đi niệm lại trong lòng, đương nhiên, động tác trên tay họ cũng không vì vậy mà chậm đi, ngược lại, vì tinh thần phần chần, tần suất công kích của họ đột nhiên tăng lên.

Trạng thái của Trần Mộ hiện giờ càng ngày càng kém, để tiết kiệm cảm giác và gia tăng lực không chế đối với Song Cực tạp, hắn di động hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể, tình huống này đối với hắn mà nói là lần đầu tiên.

Xông tới, dừng lại, thay đổi hướng...

Một lần, lại một lần, thể lực hắn nhanh chóng giảm xuống. Trên phương diện thể lực hắn tất nhiên kém xa loại quái vật như Weah. Trạng thái Linh thức giúp hắn một lần nữa tránh thoát công kích của đối phương. Bất quá, cho dù như vậy, y phục của hắn cũng bắt đầu xuất hiện vết rách!

Xuy xuy xuy!

Y phục Trần Mộ lại xuất hiện thêm vài vết rách, khuôn mặt hắn đầm mồ hôi, toàn thân ướt đầm. Ngực và cổ họng nóng rực, mỗi lần hít thở như bị hỏa thiêu vậy.

“Các huynh đệ, cố gắng lên! Hắn sắp không xong rồi!” Một tạp tu nghiêng răng hô. Tận mắt thấy một nửa đồng bọn chế trong tay Kiều Nguyên trước mặt mình, bọn họ hận Kiều Nguyên thấu xương!

Nhưng đúng lúc này, Trần Mộ đột nhiên ngẩng mặt lên, mồ hôi chảy xuống, hô hấp cũng vô cùng dồn dập, nhưng đôi mắt hắn vẫn nhắm chặt như trước!

Cuối cùng cũng không cần chạy!

Trần Mộ bỗng dừng đứng lại, thể cờ lại một lần nữa thành hình! Tay phải của hắn nhẹ nhàng nâng lên, giữa không trung, năm ngón tay liên tục chuyển động!

Tình thế nơi đây đột nhiên thay đổi! Những viên năng lượng trắng đen lơ lửng xung quanh bọn họ đột nhiên dùng tốc độ kinh người tập trung quanh bọn họ!

Tư tư tư!

Đám tạp tu hộ vệ của Pháp Á hoảng sợ phát hiện, mỗi người bọn họ đều bị một cái lồng hình cầu bao phủ! Viên năng lượng trắng đen tập thành một cái lồng có quy tắc, chúng trông như những lồng năng lượng vậy.

Đây, đây là cái gì?

Cơ hồ không ý thức, các tạp tu trong lòng đang vô cùng kinh hãi đồng thời làm một việc. Bọn họ đều xuất thủ, phóng ra năng lượng thể.

Năng lượng thể nhanh chóng va vào cái lồng hình cầu. Một tiếng tư vang lên, năng lượng thể hóa thành vô số điện mang rồi hòa vào cái lồng năng lượng trắng đen! Trên lồng năng lượng, mỗi viên năng lượng tựa hồ lớn thêm một chút.

Hấp thu năng lượng!

Mỗi tạp tu trong lòng khuôn mặt đều không còn nửa phần huyết sắc!

“Siêu cấp 007...” Một tạp tu thì thào thất thanh tự nói, lồng năng lượng trước mắt khiến hắn nhớ tới một hình ảnh.

Trần Mộ cuối cùng trong lòng cũng thả lỏng. Một chiêu này đã đem cảm giác trong cơ thể hắn tiêu hao sạch sẽ! Tên tạp tu kia không nghĩ tới, hắn nói cũng không sai sự thật nhiều. Chiêu này là dựa theo lồng năng lượng của 007 cải biến thành, chẳng qua cái lồng hình cầu này là lồng năng lượng 007 hình thành hoàn toàn trái ngược, nó đối mặt không phải công kích từ bên ngoài mà là công kích từ bên trong.

Nó từ lồng năng lượng biến thành lồng giam năng lượng!

Nhưng chiêu này tiêu hao cảm giác quá lớn, ngoại trừ ba giây lúc đầu không cần cảm giác duy trì, còn lại muốn tiếp tục, cảm giác tiêu hao vô cùng kinh khủng. Cảm giác vốn là mặt yếu của Trần Mộ, chiêu này sáng tạo ra cũng nghĩ sẽ không có cơ hội sử dụng.

Nhìn từng cái “bong bóng” trước mắt, khuôn mặt đầy mồ hôi của Trần Mộ nở một nụ cười yếu ớt, hắn đột nhiên nhớ tới trước kia từng thấy một trò chơi huyền tạp ở câu lạc bộ Huyền tạp sơ cấp - Nhà bong bóng!

Trong trò chơi mỗi người có thể thả ra bong bóng nước. Bong bóng nước này tác dụng cùng các loại tạp giới cơ quan, sau hai giây sẽ nổ tung. Người bị vụ nổ đó ảnh hưởng sẽ bị một bong bóng nước giam lại, trở thành tù binh của đối phương, trừ phi có đồng bọn tới cứu.

Cái lồng bao phủ mười người trước mắt nhìn qua tựa như mười cái bong bóng. Chỉ tiếc là “bong bóng” do viên năng lượng hình thành không thể nào di động như bong bóng trong trò chơi, nếu không mười cái bong bóng thả cùng một chỗ, cũng có thể được gọi là lung linh uyển chuyển.

Chiều này sau khi sáng tạo ra cũng chưa có tên, nhưng hôm nay thấy mười cái “bong bóng” trước mắt, Trần Mộ quyết định gọi nó là Nhà bong bóng.

Bất quá chiều này của hắn chẳng qua chỉ là bán thành phẩm, lồng năng lượng của siêu cấp 007 sau khi hấp thu còn có thể phản xạ công kích! Hắn cũng từng thử đem tính năng này dung nhập vào Nhà bong bóng, nhưng khi tính toán lại phát hiện, muốn làm việc này cảm cảm giác vượt xa mức hắn có thể thừa nhận.

Cảm nhận được sự suy yếu trước giờ chưa từng có, Trần Mộ không hề chần chờ, dùng hết một chút khí lực cuối cùng, đánh tới Pháp Á phu nhân ở trong ngạch! Cảm giác của hắn đã tiêu hao gần hết, thể lực cũng gần như không còn! Đừng nói trạng thái Linh thức, cho dù thần trí của hắn giờ cũng có chút mơ hồ, trong đầu chỉ còn một việc cuối cùng – bắt lấy nàng!

Động tác của Trần Mộ rất chậm, nhưng các tạp tu bị vây trong bong bóng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn tới gần Pháp Á phu nhân!

Những tạp tu này ai ai cũng ánh mắt lo lắng, bọn họ điên cuồng tấn công “bong bóng” nhưng ngoại trừ khiến viên năng lượng lớn dần lên, không hề có tác dụng gì khác! Khuôn mặt mỗi người đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Cuối cùng cũng bắt được nàng! Trần Mộ cảm thấy mình bắt được rồi! Trong lòng thả lỏng, trước khi hắn ngất đi chỉ nhớ tới một việc, hai cánh tay không nghe lệnh liền mạng dùng sức.

Ánh sáng chói mắt bùng lên sau lưng hắn, một trận nổ mãnh liệt cuốn về phía hắn! Mắt thấy sắp bị ánh sáng nuốt đi, khuôn mặt nám đen của Weah đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, nhanh như chớp túm lấy hắn rồi biến mất!

Trần Mộ đã ngất đi nhưng trong lòng vẫn ôm một người!

457. Chương 451: Để Lộ

Tuy nhiên...

Hắn nhìn thoáng qua phu nhân Pháp Á đang bị mình giữ chặt trong tay, lòng thầm vui mừng. Lần này mạo hiểm cũng đáng. Mặc dù Weah và mình hơi thấm một chút, cả người vẫn còn ê ẩm nhưng tâm tình lại thoải mái rất nhiều. Hai tay đã cứng đờ như chết rồi, may là nhờ vậy Trần Mộ cũng không cần lo mình kiệt sức mà buông tay.

“Weah, ngươi không sao chứ?” Trần Mộ bỗng nhớ tới bộ dáng thê thảm của Weah lúc trước, liền quay đầu lại hỏi. Động tác bình thường này lại rất khó thực hiện, nên hắn không thể xem Weah ở đằng sau ra sao.

“Ừm.” Giọng Weah không khác bình thường, lúc này Trần Mộ mới an tâm.

Đây là lần đầu Trần Mộ thấy có người bức Weah đến cảnh này, không khỏi than thở: “Người đeo mặt nạ xanh kia đúng là mạnh thật! Weah, ngươi nghĩ hắn so với hiệu trưởng Tiêu Tư thì ai mạnh hơn?”

“Không biết.” Weah trả lời...

“Cũng đúng a.” Trần Mộ tự chế giễu mình: “Ở trình độ này, nếu không giao thủ thì rất khó phân thắng bại.” Hắn chợt nghĩ tới một chủ đề thú vị: “Weah, vừa rồi thì ai thắng vậy?”

“Không có.” Câu trả lời của Weah vẫn bình thản như cũ. Hắn mang theo Trần Mộ và phu nhân Pháp Á chạy như bay. Nhờ màn đêm che giấu, nên trên đường không có ai phát hiện ra bọn họ.

“A, bắt phân thắng bại. Tên kia đúng là mạnh!” Trần Mộ lộ ra vẻ đang suy nghĩ. Rốt cuộc người đeo mặt nạ xanh đến cỡ nào thì hẳn không được cảm nhận trực tiếp, nhưng có thể bắt phân thắng bại với Weah thì chắc chắn là mạnh. Tuy nhiên, hẳn lại hỏi tiếp: “Weah, ngươi có thể đánh bại hẳn không?”

“Không biết.” Weah trả lời ngắn gọn.

Bất thành hình, hình như phu nhân Pháp Á trên tay Trần Mộ có dấu hiệu sắp tỉnh, thân thể bắt đầu cựa quậy. Trần Mộ giật mình: “Weah, cô ta sắp tỉnh lại!” Hai tay của hẳn đã không còn cảm giác, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

“À.” Lời còn chưa dứt, bàn tay của Weah đã đánh vào gáy phu nhân Pháp Á. Cô ta tiếp tục hôn mê.

Tòa nhà – chiến trường vừa rồi đã thành một đồng đồ nát. Không chỉ vậy, hai tòa nhà gần đó cũng bị ảnh hưởng.

Trước ngực người đeo mặt nạ xanh có một vết máu, nhưng hẳn dường như không nhận ra, thất thần đứng giữa đồng đồ nát.

Đã bao lâu rồi không có cảm giác này?

Gã lạnh lùng như đá kia, lực lượng thâm sâu khó lường, chiêu ‘Hư không kỹ’ thần kỳ! Tốc độ khiến hẳn cố sức mới bắt kịp, gương mặt vĩnh viễn lạnh lùng, ánh mắt hờ hững, đều tạo nên ấn tượng khó phai.

Từ lúc nào liên bang lại có nhân vật lợi hại đến vậy? Mà mình lại chưa từng nghe nói qua.

Ban đầu, hẳn nghi Kiều Nguyên là nhân vật bí mật do Mạc Doanh đào tạo. Việc Mạc Doanh âm thầm đào tạo vô tap lưu rất kín kẽ, nhưng cũng không phải tin bất ngờ gì. Dù là Pháp Á hay năm nhà khác trong Lục Đại đều rất chú ý đến chuyện này. Khi chứng kiến Kiều Nguyên dùng ‘Hư không kỹ’ vào phút cuối trong trận chiến với Đảng Hàm, hẳn rất giật mình.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu hẳn lúc đó là ‘Chẳng lẽ Mạc Doanh đã đào tạo vô tap lưu đến mức này rồi?’ Trong suy nghĩ của hẳn, Kiều Nguyên là kiểu mẫu khá thành công, có kỹ xảo tạp tu xuất sắc, còn có thể thi triển kỹ xảo cao cấp của vô tap lưu – ‘Hư không kỹ’!

Pháp Á đã sớm biết việc Mạc Doanh đào tạo vô tap lưu. Bọn họ phỏng đoán, vô tap lưu này không phải thuần chủng, mà là sự kết hợp giữa vô tap lưu và tạp tu! Nói cách khác, là tạp tu biết một ít kỹ xảo của vô tap lưu.

Phỏng đoán này được hầu hết mọi người tán đồng. Vô tap lưu đã sớm bị đào thải, là do không đủ sức cạnh tranh!

So với tạp tu, vô tap lưu có rất nhiều điểm bất lợi. Ví dụ như không thể bay, thiếu chiêu tấn công từ xa, không có khả năng phòng ngự...Quan trọng nhất, điểm cốt lõi của vô tap lưu là cách vận dụng lực lượng cơ thể. Cơ thể con người luôn có giới hạn, đây là nguyên nhân căn bản mà vô tap lưu bị đào thải. Đây là quan điểm phổ biến nhất, được nhiều người đồng tình nhất trong giới học giả ở liên bang.

Quan điểm này đã khắc sâu trong đầu, nhưng mọi chuyện xảy ra hôm nay lại phá vỡ tất cả nhận thức hẳn. Vết thương còn chảy máu trước ngực như đang nhắc nhở cảnh tượng trong trận chiến vừa rồi cho hẳn.

Cái tay kia, chỉ chút nữa thôi...

Tiểu thư...

Weah mau chóng tìm được một nhà kho bị bỏ hoang, mang theo hai người vào trong. Hẳn thả tay ra, Trần Mộ và phu nhân Pháp Á trong lòng liền ngã mạnh xuống đất.

“Ui da, Weah. Chẳng lẽ ngươi đối xử với người bệnh như vậy sao?” Trần Mộ oán thán.

“Ngươi không bị thương.” Câu trả lời của Weah rất thẳng thắn, hẳn chẳng cần nhìn xem Trần Mộ thế nào.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, cơ thể Trần Mộ cũng khôi phục được chút. Hai tay cứng đờ giờ đã hoạt động lại được, miễn cưỡng ngồi dậy.

Nhà kho không tối lắm, ánh sáng mờ nhạt từ vườn hoa từ cửa sổ chiếu vào. Thị lực của Trần Mộ rất tốt, ánh sáng yếu như vậy cũng đủ để hắn nhìn rõ. Khi hắn thấy dáng vẻ của Weah thì giật bắn cả mình.

“Weah, người ổn chứ?” Hắn hơi căng thẳng hỏi. Mặt mày lẫn hai tay trần đều bị cháy đen, cùng rất nhiều vết thương nhỏ ngang dọc khá đáng sợ.

Weah lắc đầu: “Không sao.”

Nhìn Weah hồi lâu, thấy hắn không phải đang cố chịu đựng thì Trần Mộ mới an tâm. Hắn duỗi lưng, rên rỉ một cách dễ chịu: “Cảm giác còn sống thật là tốt.” Nhớ lại sự hung hiểm trong trận chiến tối nay, hắn không khỏi thán sợ. Tuy nhiên, có thể bắt phu nhân Pháp Á làm tù binh giữa vòng vây kẻ thù đông như thế, cũng đủ để hắn tự hào.

Weah cúi đầu im lặng, như đang suy nghĩ điều gì.

Tuy nhiên, khi Trần Mộ nhìn phu nhân Pháp Á đang hôn mê thì liền thấy đau đầu.

Tất nhiên phải bắt phu nhân Pháp Á về, nhưng xử lý ra sao lại là một vấn đề không dễ. Phu nhân Pháp Á đang bất tỉnh vẫn đeo mặt nạ như trước, che kín cả gương mặt. Mặt nạ được chia làm nửa trắng nửa đen, ở giữa là một mặt trời cũng được chia làm hai màu khác nhau.

Trần Mộ hết sức tò mò. Dưới tấm mặt nạ là dung nhan thế nào? Hắn cố gắng lại cạnh phu nhân Pháp Á, lấy tay gỡ mặt nạ ra. Tấm mặt nạ này rất mềm mại, hoàn toàn khác với mặt nạ mà Trần Mộ từng đeo, rõ ràng được chế từ nguyên liệu đặc biệt.

Một dung nhan tuyệt mỹ hiện ra trước mặt Trần Mộ.

Nếu không biết thân phận của cô ta, phu nhân Pháp Á giống như một công chúa tiêu chuẩn. Mồ hôi che khuất cái trán trơn bóng, hai mắt đóng chặt như hai đường vòng cung. Mi mắt hơi run động, lông mày tự nhiên cau lại cho thấy cô ta như đang đau đớn. Mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, còn có thể thấy vết xước rất nhỏ trên môi mà Trần Mộ lưu lại lần trước. Chiếc cằm trắng hơi nhọn, tạo ấn tượng rất sâu cho người khác.

Đúng lúc này, phu nhân Pháp Á đang hôn mê bỗng mở mắt. Bất kỳ ai cũng không thể liên hệ động tác vô lực, nhu nhược này với phu nhân Pháp Á cường thế được.

Cô ta mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt chạm đến Trần Mộ thì đột ngột co rút lại. Cô ta ngồi phắt dậy, hai mắt liền khôi phục vẻ tỉnh táo. Đến lúc này, cô mới thấy trên mặt lạnh lạnh, tiềm thức đưa tay sờ, chợt tái mặt.

“Người gỡ mặt nạ xuống?” Cô ta lạnh lùng hỏi Trần Mộ. Cô ta như biến thành một người hoàn toàn khác với lúc hôn mê, ánh mắt hơi hẹp dài, lông mày hơi giãn đã cau lại, tạo cho người khác cảm giác sắc bén lẫn lạnh lùng. Nhất là ánh mắt vừa kiêu ngạo vừa băng hàn, mang theo vẻ cao cao tại thượng rất đậm.

Trần Mộ không thích ánh mắt này, bản thân không hề có chút cảm giác tốt lành nào với cô gái trước mặt. Từ bản chất mà nói, hắn không phải là người quá lạnh nhạt. Dường như không lạnh nhạt, không nhiệt tình mới là phong cách của hắn. Tuy nhiên, nếu hắn quá ghét đối phương thì nét lạnh nhạt hiện khá rõ.

“Thì sao?” Hắn lạnh nhạt hỏi lại.

Phu nhân Pháp Á trầm mặt, nhìn thẳng vào Trần Mộ.

Trần Mộ chẳng hề sợ hãi. Nói thực, ở cùng Weah lâu như vậy, loại ánh mắt này chẳng là gì đối với hắn. Ánh mắt của phu nhân Pháp Á rất kỳ lạ, vừa oán độc, cừ hận, kinh ngạc, còn có tâm tình mà Trần Mộ không hiểu. Nhưng hắn hoàn toàn chẳng để tâm là phu nhân Pháp Á nhìn mình thế nào. Lập trường của hai người đã quyết định bọn họ là kẻ thù, từ lúc Ngưỡng An chết trong tay cô ta cũng đồng nghĩa thù hận giữa bọn họ không thể hóa giải.

“Tên người là gì?” Trần Mộ lạnh nhạt hỏi.

“Sao lại phải nói cho người biết?” Phu nhân Pháp Á nhú mày, lạnh lùng nói.

“Nếu người muốn ném thử vài thủ đoạn không hay.” Trần Mộ không hề tức giận, nhưng tâm tình thoải mái vừa rồi đã biến mất. Hắn chăm chú nhìn phu nhân Pháp Á, thản nhiên nói: “Mặc dù ta không hiểu rõ về mấy cách tra tấn, nhưng vẫn biết một ít cách đơn giản.”

Lúc Trần Mộ nói câu này, giọng không hề giận dữ mà lại rất lạnh nhạt. Nhưng loại lạnh nhạt này khiến phu nhân Pháp Á giật mình. Cô ta rất hiểu tâm lý người khác, việc hắn có thể bình tĩnh nói câu này đủ để thấy hắn hận mình đến tận xương tủy. Cô ta dám chắc chỉ cần mình không hợp tác thì đối phương ra tay tra tấn ngay lập tức.

“Cừu San Ngọc.” Cô ta nhanh chóng trả lời, hàn ý trên mặt cũng biến mất, cố gắng tỏ ra mềm yếu vô hại: “Hành vi của ta lúc trước thật sự vô lễ. Ta đồng ý bồi thường, đồng thời xin lỗi vì hành vi vô lễ của mình với ngài. Ta nghĩ, điều kiện này có thể làm ngài vừa lòng.”

458. Chương 452: Tiêu Thanh

Ngay từ đầu, Kiều Nguyên liền thể hiện rõ vẻ thù hận thấu xương với mình. Cô ta hiểu rõ về thù hận này không phải vì mình dùng lời ép hắn lấy một chọi hai. Sau khi suy nghĩ rất nhiều, câu trả lời lại khiến cô ta rất giật mình – Kiều Nguyên đồng ý quyết đấu không phải vì lời khích tướng của mình, mà là vì thù hận với mình!

Sau đó, mới có lần đánh cuộc kia!

Nghĩ đến đây, cô ta không khỏi lấy tay sờ môi mình. Suốt đời nàng không thể quên cảnh nhục nhã kia! Trước mặt vô số người, bị Kiều Nguyên cắn chặt môi. Mỗi nhục này, cho dù giết hắn cũng chưa đủ để cô ta giải đi nỗi hận trong lòng! Sau đó, cô ta không ngừng dùng mọi cách để tìm tung tích Kiều Nguyên, nhưng hắn lại như bốc hơi, không để lại chút manh mối nào.

Không ngờ Kiều Nguyên lại đột ngột tập kích nơi ở của bọn họ!

Cừu San Ngọc cảm thấy đầu óc trở nên hỗn loạn. Sao Kiều Nguyên biết mình ở thành Đông Thụy? Sao lại biết chỗ ở của mình? Vì sao hắn lại mạo hiểm tập kích mình? Người giao thủ với thể thức là ai?

Rất nhiều câu hỏi quay quẩn trong lòng, nhưng quan trọng nhất là mình và tên khốn này có hận thù gì?

“Bồi thường?” Trần Mộ khẽ nhếch môi, nhưng Cừu San Ngọc biết đó không phải là nụ cười.

Lòng nàng liền trầm xuống. Chẳng lẽ mình và hắn có mối thù không đội trời chung? Cô ta không khỏi hỏi: “Kiều tiên sinh. Ta có một vấn đề. Không biết có thể hỏi hay không?”

“Hỏi đi.” Trần Mộ bình tĩnh trả lời.

Thầm suy nghĩ một lúc, Cừu San Ngọc mới trả lời: “Ta có thể cảm nhận được sự thù hận của Kiều tiên sinh, nhưng ta không hiểu. Tính cả lần này, ta và Kiều tiên sinh chỉ mới gặp nhau hai lần. Dù lần trước hơi thất lễ, nhưng ta tin với tầm lòng độ lượng của mình, Kiều tiên sinh sẽ không vì loại chuyện này mà ghi hận một người phụ nữ đâu.”

“Gặp lần thứ hai?” Trần Mộ cười cười. Cừu San Ngọc lại nhận ra vẻ đau khổ trong nụ cười của hắn. Nhưng lúc này, cô ta không kịp suy xét ý nghĩa đằng sau vẻ bi thương đó, hỏi gấp: “Chẳng lẽ không phải lần thứ hai?”

“Thành Lars, còn nhớ không?” Trần Mộ hỏi.

“Thành Lars!” Cừu San Ngọc giật mình thốt lên, liền cảm thấy không ổn! Đối phương nói ra thành Lars, chỉ sợ thù hận của Kiều Nguyên với mình không phải vô cớ. Cô miễn cưỡng cười: “Đúng là ta từng tới thành Lars, nhưng chỉ giám sát một chuyện của Pháp Á. Tuy nhiên, ta vẫn chưa nghĩ ra là mình từng gặp Kiều tiên sinh ở đâu. Cao thủ như Kiều tiên sinh, nếu ở thành Lars thì ta tin chắc mình đã nghe qua!” Cô ta vắt óc suy nghĩ cũng không nhớ ra nhân vật Kiều Nguyên này. Theo lý mà nói, tạp tu như Kiều Nguyên tuyệt đối là cao thủ hàng đầu ở thành Lars. Sao mình chưa từng nghe qua chứ?

Nghĩ một lúc, Trần Mộ chậm chậm gật đầu: “Đúng là người chưa từng gặp ta.”

Cừu San Ngọc liền cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cô ta chưa kịp thấy may mắn thì câu nói tiếp theo của Trần Mộ liền phá vỡ nó: “Nhưng ta đã thấy qua người, Vu Quả, còn có Tiểu Man.” Lòng Cừu San Ngọc liền trầm xuống.

“Chắc người còn nhớ sàן đấu giá Ngưỡng Thị?” Trần Mộ nói: “Vây người chắc chắn nhớ ông chủ Ngưỡng An của nó. À quên, hẳn là bạn của ta. Mặt khác, ta tin người có chút ấn tượng với tên của ta. Ta tên là Tào Đông.”

Mặt Cừu San Ngọc liền trắng bệch, nhìn Trần Mộ với vẻ khó tin: “Người, người là Tào Đông?”

“Đúng.” Trần Mộ vẫn giữ vẻ lãnh đạm, nhưng sát khí trong mắt càng lúc càng nồng nặc.

Cừu San Ngọc hít sâu vài hơi, sắc mặt tái nhợt liền khôi phục như bình thường, thản nhiên gạt đầu: “Thì ra là người! Trước chúng ta đã tìm hiểu rõ ràng, vốn chuẩn bị ra tay với người. Không ngờ thế cục do chúng ta sắp xếp bị xáo trộn, hơn nữa...” Cô ta bỗng nhìn Trần Mộ chăm chăm, ánh mắt sắc bén: “Ta nên gọi Kiều tiên sinh là mã số chế tạp sư mới đúng chứ? Ừm, người chế tạo ra mã số tạp phiến, Tào Đông tiên sinh!”

Trần Mộ thẳng thắn thừa nhận: “Đúng là ta. Các người có thể điều tra ra tin này, rất lợi hại.”

“A a.” Sắc mặt Cừu San Ngọc tái nhợt, cười như không cười: “Sở dĩ chúng ta chú ý tới sàן đấu giá Ngưỡng Thị, là nhờ mã số tạp phiến của Tào tiên sinh. Không riêng gì ta, tất cả thế lực đều điều tra chế tạp sư thần bí đứng sau sàן đấu giá Ngưỡng Thị. Điểm khác biệt là Pháp Á chúng ta đi trước một bước, tiếc rằng Ngưỡng An không hợp tác. Chúng ta cũng không ngờ lại có kết quả này.” Cô ta nhìn Trần Mộ thật sâu: “Chúng ta cũng bị lầm lẫn bởi thân phận tạp tu của Tào tiên sinh. A a, không ngờ từ sau Hyner Vincent Van, lại xuất hiện một người kiêm tu tạp tu lẫn chế tạp sư! Thua trong tay Tào tiên sinh cũng không oan.”

Cô ta ngẩng đầu lên: “Theo chúng ta điều tra được, trừ tập đoàn Trung Châu có kỹ thuật liên lạc trong rừng ra. Ở thành Lars còn xuất hiện một tín hiệu liên lạc thuần thực hơn. Chẳng lẽ đây cũng là kiệt tác của Tào tiên sinh?”

Trần Mộ còn chưa trả lời, cô ta liền gạt đầu: “Xem ra đúng là như vậy, cốt lõi của kỹ thuật liên lạc vẫn là tạp phiến. Ở thành Lars, người có khả năng làm được điều này chỉ có Tào tiên sinh! Không ngờ Tào tiên sinh còn tinh thông cả tạp giới. Đúng là bất ngờ a!”

Trần Mộ thầm giật mình, năng lực suy luận của Cừu San Ngọc khiến hắn khá kinh ngạc. Tuy nhiên, hắn không biết giờ Cừu San Ngọc còn kinh ngạc gấp trăm lần so với mình.

Từ lúc hệ thống Vincent Van được phổ biến cho tới nay, cũng đã vài trăm năm chưa xuất hiện ai kiêm tu chế tạp sư và tạp tu. Tào Đông này có lai lịch gì? Hẳn biết chế tạp, biết kỹ xảo tạp tu, biết kỹ xảo cao cấp của vô tạp lưu, lại còn hiểu tạp giới! Trần Mộ bình tĩnh trước mặt cô ta đột nhiên trở nên thâm sâu khó lường.

Hắn còn biết gì nữa? Rốt cuộc hắn là ai?

Cô ta không quan tâm đến kỹ xảo tạp tu và vô tạp lưu của Trần Mộ. Pháp Á không thiếu tạp tu lợi hại! Tuy nhiên, kỹ năng chế tạp cao siêu với kỹ thuật liên lạc trong rừng đủ để khiến bất cứ tập đoàn lớn nào không tiếc tiền đoạt lấy.

“Sao các người lại tập kích Thái Thúc gia?”

“Bởi vì chúng ta cần quyền nghị quyết.” Câu trả lời rõ ràng của Cừu San Ngọc hoàn toàn ngoài dự đoán của Trần Mộ. Hẳn không ngờ đối phương lại hợp tác như vậy.

“Quyền nghị quyết?” Trần Mộ hơi bất ngờ, cái từ này khá xa lạ với hắn.

Cừu San Ngọc hoàn toàn không có ý giấu diếm: “Người biết tin Sương Nguyệt Hàn Châu muốn thành lập liên minh ở khu Thiên Đông Lý không. Mặc dù gặp nhiều rào cản, nhưng thủ đoạn của Gia Anh Hạ rất cao siêu. Chuyện thành lập liên minh là không thể tránh khỏi.” Cô ta liếc nhìn Trần Mộ, rồi nhanh chóng giải thích: “Nhưng ở khu Thiên Đông Lý có vô số thế lực. Sương Nguyệt Hàn Châu cần hòa giải mâu thuẫn ở tất cả các mặt, bọn họ thành lập chế độ nghị viện. Thái Thúc gia là một trong số gia tộc lâu đời nhất ở khu Thiên Đông Lý, nên có được một quyền nghị quyết.”

“Cho nên các người muốn bắt cóc ba vị công tử của Thái Thúc gia?” Trần Mộ cười lạnh.

Cừu San Ngọc tiếp tục nói như không nghe thấy gì: “Thái Thúc Dong từ chối đề nghị của chúng ta. Cái lão già cổ hủ không thức thời này còn ôm giấc mộng vinh quang ngày xưa! Tự nhiên là chúng ta phải gây áp lực cho hắn một ít.” Cô ta như đang nghĩ gì đó, nhìn thoáng qua Trần Mộ: “Không ngờ Tào tiên sinh cũng hứng thú với Thái Thúc gia? À, ta nhớ rồi, tên thần bí tập tu tên Bạch tổng quản đột ngột xuất hiện ở Thái Thúc gia. Chẳng lẽ là Tào tiên sinh, khó trách lần tập kích của chúng ta lại thất bại. Có cao thủ như Tào tiên sinh ở đó thì thất bại là chắc.”

Trần Mộ thầm khiếp sợ. Cừu San Ngọc chỉ bằng một câu nói liền đoán ra thân phận khác của mình, suy nghĩ nhạy cảm đến đáng sợ.

Cừu San Ngọc hơi mỉa mai: “Ta không hiểu. Nhân vật tuyệt thế như Tào tiên sinh sao lại hứng thú với gia tộc suy tàn như Thái Thúc gia chứ? Còn không ngại nương thân trong đó, khiến ta hết sức ngạc nhiên.”

Khi biết mục đích của đối phương hoàn toàn không liên quan đến ma nữ, tâm tình Trần Mộ càng thêm tồi tệ.

Ma nữ mới là cách tiêu trừ sợi tơ xanh lục trong người mình bảo hiểm nhất. Khi Trần Mộ phát hiện Thái Thúc gia là mục tiêu của Pháp Á, suy nghĩ đầu tiên là Pháp Á có chung mục đích với mình.

Do suy nghĩ này mà hắn không ngại hiểm nguy, cùng Weah thăm dò nơi ở của Pháp Á. Giờ đây lại phát hiện là mình đoán sai.

Trần Mộ thầm cười khổ, giơ tay lên. Nhìn đóa hoa màu xanh biếc càng thêm xinh đẹp trên cánh tay, tâm tình càng nặng nề.

“Tiêu Thanh!” Cừu San Ngọc ngơ ngác nhìn hoa văn trên tay Trần Mộ, giật mình la lớn.

Trần Mộ chợt ngừng đầu: “Người biết cái này?”

“Tiêu Thanh..... Là Tiêu Thanh.....”

Cừu San Ngọc thất hồn lạc phách thì thào. Cô ta nhìn thẳng vào đóa hoa màu xanh biếc trên tay Trần Mộ, hoàn toàn không để tâm đến câu hỏi của hắn.

“Có người đến gần.” Weah vẫn im lặng này giờ đột nhiên cảnh báo.

Hắn vừa dứt lời liền xuất hiện sau lưng Trần Mộ và Cừu San Ngọc. Cừu San Ngọc còn đang ngơ ngác liền bị đánh một cái, hai mắt nhắm lại rồi bất tỉnh. Trần Mộ cười khổ, nhưng người này tới chẳng đúng lúc chút nào! Nhưng hắn chỉ có thể để Weah mang mình theo, rồi lặng lẽ rời khỏi từ cửa sổ.

Nhờ bóng tối lẫn bóng của các căn nhà yểm trợ, Weah bình yên vô sự mang theo Trần Mộ và Cừu San Ngọc rời đi, dọc đường bọn họ phát hiện vài chục tên tập tu. Đối phương có thể tìm được chỗ này chỉ trong thời gian ngắn như vậy, chắc chắn trên người Cừu San Ngọc có thứ chỉ dẫn cho bọn họ.

“Weah, chúng ta ra nơi hoang dã trước.” Trần Mộ chợt nói. Ở trong thành, một khi gặp chuyện thì rất dễ bị lộ. Nhưng ở nơi hoang dã, bọn họ không cần e sợ gì nhiều. Hơn nữa Pháp Á vừa tập kích Thái Thúc gia, nếu lúc này còn gây thêm chuyện thì bọn họ sẽ trở thành cái bia để mọi người chỉ trích.

Weah không nói gì, liền đổi hướng, chạy nhanh về phía nơi hoang dã.

Thành Đông Thụy không có tường thành, nhưng ở đây có rất ít người ra nơi hoang dã. Trần Mộ không đi theo con đường chính, mà xuyên thẳng qua khu rừng.

Ở các thành phố giống thành Đông Thụy, dã thú xung quanh đều đã được giết gần hết. Hơn nữa ở sâu trong rừng, cứ mỗi khoảng cách nhất định sẽ có một trạm giám sát. Tuy nhiên, trạm giám sát chỉ theo dõi tung tích dã thú, chứ không hề can thiệp vào hành động của tập tu. Nhưng Weah vẫn cẩn thận tránh những trạm giám sát này.

Sau khi đi vào rất sâu trong rừng, Weah mới ngừng chân, thả Trần Mộ và Cừu San Ngọc xuống.

459. Chương 453: Quyết Định

- Trên người người có thứ gì để theo dõi?

Trần Mộ lạnh lùng hỏi.

“À” Cừu San Ngọc ngược mặt, gỡ từ trên cổ xuống một sợi dây chuyền màu bạc: “Là cái này”

Trần Mộ nghi ngờ nhận lấy sợi dây chuyền, hẳn thấy sự phối hợp của Cừu San Ngọc rất không bình thường. Sợi dây chuyền nhìn qua rất bình thường, mặt dây là một ngân bài nhỏ, trên mặt khắc nhiều hoa văn

Mở ngân bài ra, bên trong quả nhiên khảm nằm một tấm tạp phiến mini. Nhìn kỹ một lát, Trần Mộ hiểu được đây là một món tạp giới, có thể phát ra tần suất cố định, do đó nói cho đồng bọn vị trí của mình. Ngón tay hơi dùng sức, ngân bài liền bị bóp vỡ nát, kể cả tạp phiến mini bên trong. Chỉ cần tín hiệu này vừa dứt, đối phương sẽ không biết vị trí của Cừu San Ngọc.

Để cho an toàn, Trần Mộ vẫn mệnh lệnh: “Vứt hết những thứ linh tinh trên người người đi”

“A” Cừu San Ngọc ngoan ngoãn gỡ hết những thứ trang sức trên người xuống, thấy Trần Mộ nhìn chăm chú, nàng nhướn mày: “Muốn kiểm tra không?”

Trần Mộ nghe thế liền hơi sững lại, một lúc sau mới hỏi tiếp:

- Người biết thứ trên tay ta?

- Nó gọi là Tiêu Thanh.

Cừu San Ngọc thần nhiên nói, nhưng Trần Mộ có thể nghe được sự rung động trong giọng nói của nàng.

- Tiêu Thanh?

- Ta biết về nó cũng không nhiều. Tiêu Thanh là một loại thực vật kỳ lạ ở Bách Uyên Phủ, sống ở tầng thấp nhất ở Bách Uyên Phủ. Loại thực vật này cực kỳ quý hiếm, cho dù là tại Bách Uyên Phủ cũng là báu vật vô giá

“Báu vật vô giá?” Điều này khiến cho Trần Mộ cảm thấy quý dị, trong thân thể mình không ngờ là báu vật vô giá, mà quan trọng hơn báu vật vô giá này lúc nào cũng có thể giết chết mình.

Cừu San Ngọc cũng không liếc mắt nhìn Trần mộ, trực tiếp nói: “Ở Bách Uyên Phủ, Tiêu Thanh là vật mà mỗi người đều muốn. Nó cực nhỏ nhưng cực kỳ cứng cỏi. Đối với nhu khách mà nói, là một vũ khí cực kỳ mạnh mẽ. Ngoài ra nó còn rất thích hợp chế thành tạp phiến. Đương nhiên, tạp phiến của Bách Uyên Phủ khác với tạp phiến của liên bang . Nhưng tác dụng quan trọng nhất của nó không phải là những thứ đó”

- Vậy là cái gì?

“Tính chất quan trọng nhất của nó là tính truyền dẫn cảm giác xuất sắc. Nó có thể sống trong cơ thể người, hấp thu cảm giác mà phát triển. Nó giống như một hệ thống dây đặc, phân bố trên mỗi bộ phận cơ thể người. Tính truyền dẫn tự nhiên rất tốt của nó, khiến nó giống như một kết cấu ống dẫn chính xác, có thể tăng cường mạnh khả năng khống chế cảm giác của con người. Nhưng điều liên đầu tiên là phải kích hoạt nó. Nếu không kích hoạt, nó sẽ điên cuồng hấp thu cảm giác và năng lượng của thân thể, hơn nữa qua một khoảng thời gian nó có khả năng mất đi khống chế, khiến cho cơ thể mà nó sống nhờ đau đớn vô cùng!” Cừu San Ngọc thần sắc bình tĩnh nói.

“Tăng cường khả năng khống chế cảm giác?” Trần Mộ thấy điều này thật sự có chút hoang đường. Chẳng lẽ nói Ma Quỷ Nữ cầm lục tuyến vào cơ thể hắn kỳ thật là muốn tốt cho hắn? Nhưng đau đớn theo như lời Cừu San Ngọc nói lại mười phần chính xác

“Tạp phiến được chế tạo từ Tiêu Thanh còn có một tác dụng. Đó là khống chế người bị cấy vào. Tiêu Thanh ở trạng thái không kích hoạt chỉ chịu sự khống chế của chủ nhân trước, mà sau khi kích hoạt, nó sẽ không chịu sự khống chế của chủ nhân trước mà sẽ chịu khống chế của thân thể mà nó sống” Cừu San Ngọc nghiêm mặt nói

Lần này Trần Mộ người lại tin. Ma Quỷ Nữ cậy lực tuyền vào cơ thể mình là vì khống chế mình. Giả thuyết này mới hợp tình hợp lý. Bất quá.... ”Người làm sao biết được mấy thứ này?”

Cừu San Ngọc im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Pháp Á chúng ta đã sớm qua lại cùng Bách Uyên Phủ”

Trần Mộ cả kinh, Pháp Á từ lâu đã qua lại với Bách Uyên Phủ? Quan hệ của liên bang và Bách Uyên Phủ tuyệt đối còn xa mới gọi là hảo hữu, Chiến tranh giữa hai bên trong lịch sử từng xảy ra trong thời gian dài. Người tranh ta đoạt, tử thương thảm trọng! Sau này mặc dù chiến tranh chấm dứt, nhưng mà ngoại trừ ngẫu nhiên trao đổi linh tinh, không hề nghe qua có buôn bán quy mô lớn hoạt động. Hơn nữa quyền lợi trao đổi cùng Bách Uyên Phủ đều bị Lục đại nắm trong tay.

Pháp Á không ngờ từ lâu đã có quan hệ hợp tác với Bách Uyên Phủ. Điều này làm cho Trần Mộ chấn động. Hẳn không khỏi bắt đầu đoán quan hệ của Pháp Á và Bách Uyên Phủ, chẳng lẽ Bách Uyên Phủ mới chính thức là hậu thuẫn của Pháp Á? Khó trách! Hẳn vẫn rất kỳ quái, biểu hiện cường thế của Pháp Á khiến cho hẳn có một loại ảo giác, giống như Pháp Á muốn lấy lực của một nhà đối mặt Lục đại, đối mặt cả cả liên bang!

Nếu sau lưng Pháp Á thật sự là Bách Uyên Phủ, lúc này mới hợp lý.

Chỉ là, Pháp Á là thế nào có thể qua mặt Lục đại mà đặt quan hệ với Bách Uyên Phủ chứ?

Tựa hồ hiểu rõ ý nghĩ của Trần Mộ, Cừu San Ngọc thần nhiên nói: “Lịch sử liên lạc giữa chúng ta và Bách Uyên Phủ nếu tìm hiểu lại thì còn sớm hơn cả khi liên bang phát hiện kính song của Bách Uyên Phủ!”

Trần Mộ vẻ mặt sợ hãi, đây tuyệt đối là một bí mật động trời!

Pháp Á quả nhiên là thâm bất khả trắc!

Chỉ là, nang vì sao lại nói những thứ này cho mình? Trần Mộ khó hiểu nhìn Cừu San Ngọc, tựa hồ sau khi nhìn thấy Tiêu Thanh trên tay mình thì thái độ của nàng chuyển biến 180 độ!

Tại sao lại như vậy?

“Tiêu Thanh kích hoạt như thế nào?” Trần Mộ dò hỏi

Cừu San Ngọc mỉm cười: “Người cho rằng ta biết sao? Người có lẽ còn chưa hiểu được Tiêu Thanh quý đến mức nào! Ở Bách Uyên Phủ, hiểu được cách dùng Tiêu Thanh, hơn nữa có thể đem nó chế thành tạp phẩm, chỉ có duy nhất một tộc. Hơn nữa ở trong tộc này chỉ có vương tộc mới có tư cách có được! Ta rất muốn biết Tiêu Thanh trên người người là ai cấy vào?”

Anh mắt nàng sáng rực, nhìn chằm chằm Trần Mộ

Vương tộc? Bộ mắt xấu xí vô cùng, giống như ác mộng kia của Ma Quỷ Nữ hiện lên trong đầu hẳn, chẳng lẽ Ma Quỷ Nữ là vương tộc của một tộc trong Bách Uyên Phủ?

Sự tình dường như ngày càng phức tạp, mà mà tin tức mình thu hoạch được ngày càng nhiều, nhưng mà đối với tình hình này lại không có trợ giúp gì cả!

Cho dù Cừu San Ngọc nói thật, nó bất quá cũng chỉ chứng minh được sự nguy hiểm của Tiêu Thanh, đối với tình hình hiện tại không có cải thiện gì. Mà nếu là giả thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bất quá Trần Mộ xem ra Cừu San Ngọc không giống như đang nói dối

“Ta muốn gặp cô ta!” Cừu San Ngọc bỗng nhiên nói.

“Cô ta? Ai?” Trần Mộ sửng sốt, khó hiểu hỏi lại.

Cừu San Ngọc thần nhiên nói: “Người cấy Tiêu Thanh vào người người”

Trần Mộ lắc đầu nói: “Ta cũng không tìm được cô ta” Hơn nữa, thanh âm của hắn lạnh lùng nói: “Người có lẽ còn không biết tình cảnh của mình đi. Nếu chỉ nói đến cừu hận, ta không có bất cứ lý do gì để người sống hưởng hồ là gặp cô ta”

“Người cũng không tìm được cô ta?” Cừu San Ngọc sửng sốt, lập tức cười ồm lên, nàng cười rất tùy ý, giống như nghe được chuyện gì thú vị vậy

Trần Mộ hơi nhú mày: “Việc đó và người có quan hệ gì, người cũng không cần quan tâm”

Cừu San Ngọc bỗng nhiên ngừng cười, cẩn thận nhìn Trần Mộ. Về mặt nghiêm túc

- Ta có thể giúp người tìm cô ta.

- Người có thể giúp ta tìm cô ta?

Ánh mắt Trần Mộ chột co lại

- Đúng. Ta có cách có thể tìm được cô ta!

Trên mặt Cừu San Ngọc không nhìn ra nửa điểm vui đùa

Trần Mộ im lặng, hắn còn đang tiêu hóa cái tin tức này

- Người có thể coi đây là thủ đoạn để ta sống sót. Bất quá, dù sao ta cũng ở trên tay các người, các người có thể tùy thời làm bất cứ thủ đoạn gì. (@Làm gì cũng được à?)

- Còn như cừu hận của chúng ta, theo lý giải của cá nhân ta, giữa chúng ta vốn không hề có cừu hận gì. Sự tình của Ngưỡng An, đó là chiến tranh, lập trường bất đồng mà thôi. Người giết người chẳng lẽ còn ít sao?

Cừu San Ngọc lơ đãng tiếp tục nói:

- Đương nhiên, loại vấn đề cá nhân này ta cũng không muốn cưỡng cầu, nhưng mà ta nghĩ, tạm thời buông một thời gian cũng không phải là một việc khó chấp nhận.

Phong hồi lộ chuyển, sự tình xuất hiện biến hóa luôn khiến người khác không tưởng tượng được.

- Vì sao người muốn gặp cô ta? Trần Mộ đột nhiên hỏi.

- Đây là việc cá nhân của ta, ta thấy không cần phải giải thích. Người có thể đem chuyện này thành một cái giao dịch. Ta giúp người tìm cô ta, mà người thì để ta sống thêm một thời gian, cho đến khi tìm thấy cô ta.

Cừu San Ngọc tỉnh táo nói:

- Thế nào?

Trần Mộ im lặng một lúc lâu: “Được. Nhưng nếu người có gì mờ ám, ta sẽ tùy thời giết người”

- Được, thành giao! Cừu San Ngọc sáng khoái đáp ứng

Hai người lâm vào trầm mặc, mà Weah từ đầu đến cuối không nói câu nào, hắn một mực suy nghĩ cái gì.

Trần Mộ lúc này chú ý tới sự khác thường của Weah, không nhận được ân cần hỏi:

- Weah, làm sao vậy?

- Ta nhớ lại một vài thứ. Weah chăm chú nhìn bàn tay của mình

- Thứ gì vậy?

Trần Mộ nhất thời cảm thấy hứng thú. Lai lịch của Weah rất thần bí, vì căn bản ngay cả hắn cũng không nhớ rõ chuyện trước kia.

- Chiến đấu.

Weah trả lời rất ngắn gọn.

Nhìn thoáng qua Cừu San Ngọc bên cạnh. Trần Mộ liền không hỏi tiếp nữa. Cừu San Ngọc vẫn có hứng thú nhìn Weah, hiển nhiên là nàng cảm thấy có hứng thú với hắn.

- Bằng hữu của người rất mạnh, ta chưa thấy ai có thể bức thế thúc đến mức đó.

Cừu San Ngọc tán thưởng nói.

- Thế thúc?

Trần Mộ lập tức hiểu ra, nàng nói chính là người đeo mặt nạ đồng màu xanh.

- Ừm! Thế thúc ta là một trong những tạp tu cường đại nhất liên bang.

Ngữ khí của Cừu San Ngọc rất chắc chắn.

Trần Mộ cũng không đánh giá gì, không quan tâm nói: “Có lẽ vậy”

Hai bên đạt thành thỏa thuận, đó là quan hệ hợp tác. Mặc dù lý trí làm ra lựa chọn này, nhưng về mặt cảm tình Trần Mộ lại cảm thấy quái dị, cả người không được tự nhiên. Một nữ nhân trước đó mình còn muốn giết, một lúc sau lại ở bên người mình, giống như một người tự nói chuyện phiếm với mình vậy, làm sao không khiến người ta cảm thấy mất tự nhiên.

Lời Cừu San Ngọc nói đúng hay sai còn chưa biết, nhưng hần cũng không có nhiều lựa chọn, dù chỉ là một chút cơ hội hần cũng sẽ nắm lấy. Chỉ sợ nàng nhìn thấy điểm này mới có thể đưa ra giao dịch kia đi. Nàng đã biết nhiều về Tiêu Thanh như vậy, chắc cũng không lạ gì sự nguy hiểm của nó.

Mình quả nhiên là vẫn còn sợ chết, ở giữa vì Ngưỡng An báo thù và sự sống của mình, mình lại lựa chọn điều sau. Nghĩ đến, trong lòng Trần Mộ gượng gạo. Hần cũng biết, cho dù Hề Bình biết lựa chọn của mình cũng sẽ hiểu, chỉ là trong lòng vẫn còn chút không thoải mái.

Mặc dù là cười khổ, hần cũng không thay đổi quyết định của mình. Báo thù rất quan trọng, nhưng người còn sống quan trọng hơn! Hơn nữa quyền chủ động còn nằm trong tay mình. Hiện tại ngẫm lại, thời điểm trước kia bởi vì cơ hội quá xa vời mà bỏ qua, không đấu tranh là yếu ớt đến mức nào.

Trải qua vô số ma luyện, Trần Mộ chậm rãi trưởng thành, tâm tính cũng đã sớm có biến hóa.

Ánh mắt hần kiên định, mặc dù có chút đau khổ, còn có phần tự trào với chính mình.

Nhưng mà, có một vấn đề thật sự xảy ra trước mắt hần. Cừu San Ngọc an bài như thế nào đây?

460. Chương 454: Cô Ta Là Con Khi..cô Ta Là Con Khi

Thấy Cừu San Ngọc uống viên thuốc mà chẳng hề cau mày lấy một cái, Trần Mộ thầm hoảng sợ trong lòng. Mặc dù không phải tiếp xúc lần đầu, nhưng thấy Cừu San Ngọc quyết đoán, tàn nhẫn như thế thì mức độ nguy hiểm của cô ta lại tăng lên.

“Còn cần làm gì nữa?” Cừu San Ngọc giống như làm một việc rất bình thường, bình tĩnh hỏi Trần Mộ.

Trần Mộ nhìn cô ta một lúc, rồi nói: “Đi thôi!”

Ngoài dự đoán của Trần Mộ, Cừu San Ngọc hoàn toàn không có chút cảm giác nào. Nếu là ở thành Đông Thương Vệ thì hần sẽ không ngạc nhiên đến vậy, nhưng ở Hoa khu thì rất hiếm khi gặp trường hợp này.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, hình như nàng cũng chẳng cần rèn luyện cảm giác làm gì. Mặc dù chưa biết Cừu San Ngọc có địa vị ra sao trong Pháp Á, nhưng đủ loại dấu hiệu cho thấy cô ta không phải nhân vật vô danh tiểu tốt.

Có tạp tu mạnh như người đàn ông đeo mặt nạ xanh làm cận vệ, chắc chắn gia thế của cô ta trong Pháp Á cực kì hiển hách. Một đại tiểu thư như vậy tất nhiên chẳng cần phí sức rèn luyện cảm giác làm gì.

Weah chẳng hề có ý giúp đỡ, Trần Mộ chỉ còn cách tự mình mang theo cô ta. May là thể lực của hần đã khôi phục một ít, có thể phi hành được.

Mọi người cẩn thận vào thành, Cừu San Ngọc còn đeo một tấm mặt nạ khác. Sau khi vào thành, chuyện đầu tiên mà Trần Mộ làm là mua một bộ quần áo và một tấm mặt nạ khác cho Cừu San Ngọc.

Trong phòng thay đồ, Cừu San Ngọc đang cầm bộ y phục vừa mua trên tay. Nàng liếc Trần Mộ từ trên xuống dưới, lạnh giọng nói: “Sao? Muốn nhìn ta thay đồ à?”

Trần Mộ liền thấy hơi xấu hổ, nhưng để cô ta một mình thì không được. Ai biết cô ta sẽ giở trò quỷ nào? Cô gái này có thủ đoạn xảo quyệt, tâm cơ thâm trầm, trừ vũ lực ra thì Trần Mộ chẳng phải là đối thủ.

Hiện tại, mối quan hệ giữa hai bên cực kì xảo diệu. Nói rõ hơn, lẽ ra Cừu San Ngọc là tù binh của Trần Mộ nhưng trong tay cô ta lại có đủ lá bài, nên Trần Mộ phải giữ thái độ khách sáo.

“Muốn nhìn thì cứ việc.” Cừu San Ngọc chẳng chờ Trần Mộ trả lời. Cô ta xoay người, thay quần áo ngay trước mặt Trần Mộ. Dù hẳn là người trầm tĩnh, to gan cũng không khỏi đỏ cả mặt. Tuy nhiên, vì muốn đảm bảo an toàn nên hẳn vẫn không quay đầu đi.

Lưng trắng bóng, eo thon đầy gợi cảm, đôi chân dài trắng như tuyết...

Cảnh nóng quá – Kiểm duyệt – Cắt . . . Đóng dấu.

Chỉ trong một phút ngắn ngủi, cả người Trần Mộ đã đầm mồ hôi. Đúng là tự giày vò mình a! Loại việc này phải giao cho người giống tảng đá như Weah mới phải. Nhìn cơ thể mềm mại, trắng tuyết trước mặt...dù hẳn không có kinh nghiệm gì về phụ nữ nhưng bản năng vẫn tồn tại a.

Do đó, thống khổ vẫn được sinh ra. Trời ơi là trời...

Đúng rồi, thực ra cô ta chỉ là con khỉ thôi...Trần Mộ cứ vậy mà tự thôi miên bản thân.

Cảnh tượng trước mắt đủ để người khác sôi máu, nhưng biểu hiện bên ngoài của hắn lại rất bình tĩnh! Trần định như thể trước mắt không phải là một cô gái xinh đẹp đang thay quần áo, mà là một con khỉ. Khi Cừu San Ngọc thay đồ xong, xoay người lại, thấy gương mặt không hề biểu lộ thái độ khác thường nào thì khóe mắt hơi giựt giựt.

“Định lực không tệ.”

Sau khi đeo mặt nạ vừa mua, ấn nút, cánh cửa tự động của phòng thay đồ liền mở, cô ta bước ra ngoài.

Trần Mộ thầm cười khổ. Định lực không tồi chỗ nào chứ, mặt hoàn toàn cứng đờ ra rồi nên vẫn giữ vẻ giống như trước thôi.

Cảm giác hơi biến hóa, vài vệt sáng liền hiện trên tay. Trong nháy mắt, bộ đồ Cừu San Ngọc vừa thay đã bị xé nát. Tiếp theo, Trần Mộ thay gia nhiệt tập rồi đốt chúng thành tro.

Mặc dù xem một con “khỉ cái” xinh đẹp thay đồ là một chuyện rất thử thách ý chí, song Trần Mộ cũng xác định trên người nàng không có thứ gì khác. Điều này làm hắn an tâm hơn một chút.

Áo khoác rộng bao lấy thân hình nhỏ nhắn, trên mặt đeo một mặt nạ màu hoa hướng dương. Dù là nhìn từ góc độ nào, đều chẳng thể liên hệ tới phu nhân Pháp Á hung hăng càn quấy trước kia.

“Tổng quản đã về.” Các tạp tu trong tòa nhà thấy Trần Mộ, liền dồn dập cúi chào. Bọn họ rất bội phục vị Bạch tổng quản thần bí này.

Hiền lành, lạnh lùng, kiêu ngạo, chưa bao giờ trò chuyện với thủ hạ. Đặt ra khối lượng huấn luyện lớn đến mức bọn họ chẳng còn sức đâu mà chửi, nhưng người như vậy lại được tất cả tạp tu kính trọng.

Người mãi mãi không cần lo hắn ý thế hiếp người như Ma Hồ, cũng không cần phí tâm tư nghĩ cách nịnh nọt như thế nào. Người chỉ cần huấn luyện thật tốt, dốc sức tập luyện, tăng cường thực lực bản thân thì người sẽ được thưởng. Hơn nữa, cách nhìn của các đơn vị tạp tu khác đối với bọn họ đã thay đổi chóng mặt. Còn điều gì khiến bọn họ phấn chấn hơn điều này chứ? Ánh mắt đầy vẻ khinh thường, chế nhạo đã không còn. Không biết từ lúc nào, bọn họ đã tự tin ưỡn ngực mà tiến bước.

Trần Mộ không trả lời, mọi người cũng đã sớm quen với việc này. Tuy nhiên, bọn họ mau chóng chuyển sự chú ý sang một nhân vật mới xuất hiện.

Phụ nữ!

Không ngờ Bạch tổng quản lại dẫn một cô gái về!

Tin giật gân này liền truyền khắp tòa nhà trong thời gian ngắn. Tất nhiên, điều này là do sự nổi tiếng của Trần Mộ trong thời gian này. Vừa cùng tiểu thư Hứa Gia ăn tối, liền dẫn một cô gái về...Trong chuyện này đúng là có nhiều bí ẩn a!

Tuy nhiên đừng nói là chỉ trở hay xì xào với Bạch tổng quản, ngay cả can đảm tới hỏi dò cũng chẳng có ai. Điều này cũng không cản trở bọn họ phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình.

Hứa Gia đang chuẩn bị đi ngủ, rốt cuộc cô cũng thoát khỏi nỗi xấu hổ hồi tối. Miệng cười mỉm, lộ ra hàm răng trắng tuyết, Hứa Gia vui vẻ bước lại giường thì thông tin tạp chọt reo lên.

Trong bản hướng dẫn sử dụng của thông tin tạp từng cảnh báo, nếu gọi quá nhiều trong thời gian ngắn thì sẽ bị hư. Tối nay, Hứa Gia đã nghiệm chứng điều này.

“Ha ha, có lẽ chẳng ai tưởng tượng nổi. Kiều Nguyên tiếng tăm lừng lẫy, đường đường mã số tạp phiên chế tạp sư lại giấu mình ở một gia tộc suy tàn như Thái Thúc gia.” Cừu San Ngọc vừa mỉa mai vừa châm chọc nói.

Trần Mộ thuận tay đóng cửa, ngăn tất cả ánh mắt bên ngoài.

Đây là phòng huấn luyện chuyên dụng của Trần Mộ. Hắn đã kiểm tra mọi góc ngách, không có thiết bị giám sát nào. Hắn gỡ mặt nạ ra rồi khoanh chân ngồi xuống sàn nhà.

“Chỗ này thực quá đơn sơ đi, cả cái ghế cũng chẳng có.” Cừu San Ngọc lộ vẻ không hài lòng.

“Đừng đòi hỏi cao quá.” Trần Mộ chẳng thèm ngược đầu lên.

“Đừng nói với ta là người thường ngủ ở chỗ này à? Không có sofa, không giường, người ngủ trên sàn nhà hả?” Cừu San Ngọc nhìn Trần Mộ như nhìn quái vật: “Người không phải thuộc Khổ Tịch tị chứ? Khổ tu cũng không giống người a, ít ra thì bọn họ còn có bồ đoàn.”

“Vậy à?” Trần Mộ vẫn ngược đầu lên: “Ta chẳng biết chút gì về Khổ Tịch tị cả.”

Cừu San Ngọc đắn đo nhìn sàn nhà dơ bẩn, sau cùng đành chọn một vật khá sạch sẽ rồi ngồi lên.

“Sao người lại tới Thái Thúc gia?” Cừu San Ngọc vừa ngồi xuống liền thuận miệng hỏi, tiện tay gỡ tấm mặt nạ xuống.

“Kim ban nhuyễn dịch khuẩn, thứ này có khả năng có tác dụng với sợi tơ xanh lục, à, Tiêu Thanh.” Cừu San Ngọc đã biết sự tồn tại của Tiêu Thanh, hắn cũng không cần che giấu cô ta làm gì.

Nếu Cừu San Ngọc nói thật, hai người đều có cùng mục tiêu là tìm kiếm ma nữ. Hơn nữa Trần Mộ cảm thấy Cừu San Ngọc không giống như đang nói dối.

“Ta có nghe nói qua Kim ban nhuyễn dịch khuẩn, nhưng nó có tác dụng với Tiêu Thanh sao? Chuyện này thì ta chưa nghe ai nói.” Cừu San Ngọc lắc đầu.

“Thử thì biết.” Trần Mộ không giải thích. Hắn vẫn khá tin vào trình độ của Tô Lưu Triệt Nhu.

“Thái Thúc gia có Kim ban nhuyễn dịch khuẩn áo?” Cừu San Ngọc hơi ngạc nhiên: “Không ngờ Thái Thúc gia vẫn còn chút của cải. Tuy nhiên, bảo vật quý giá như vậy thì e lão già Thái Thúc Dong kia cũng chẳng buông tay dễ dàng đâu.”

“Ừ, ta chưa gặp được hắn.” Trần Mộ thành thật nói.

“Còn chưa gặp mặt hắn?” Cừu San Ngọc cười nhạo: “Người đúng là kẻ vô dụng mà!”

“Người có cách xử lý không?” Trần Mộ hỏi. Đây không phải là lĩnh vực chuyên môn của hắn.

Về châm chọc trong giọng Cừu San Ngọc càng rõ: “Cách ư? Rất nhiều! Ví dụ như thả tay cướp Thái Thúc gia, lấy thực lực của người thì đây chỉ là chuyện nhỏ. Cộng thêm đồng bạn của người đủ khả năng giết thẳng vào phòng ngủ của Thái Thúc Dong! Hừ, dù sao người cũng không phải người tốt. Nếu không thì bắt cóc Thái Thúc Thành, đối với người thì chuyện này càng dễ!”

Trần Mộ bỗng nhiên nhận ra, hỏi cô ta chuyện này đúng là sai lầm. Trừ trường hợp khẩn cấp, hắn không muốn áp dụng mấy phương pháp cực đoan này.

“Nói về Tiêu Thanh đi.” Trần Mộ đổi chủ đề.

Cừu San Ngọc lắc đầu: “Đó là tất cả những gì ta biết về Tiêu Thanh. Như thứ trên tay người, đây là lần đầu tiên ta thấy vật thật.”

Thấy cô ta không giống như đang giả bộ: “Người có cách tìm được cô ta?”

Cừu San Ngọc trở nên nghiêm túc, trầm ngâm nói: “Ta muốn hiểu rõ tình hình trước. Người kể lại chuyện giữa người và người đó từ đầu đến cuối đi.”

Thời gian ở chung với ma nữ rất ngắn, chẳng trải qua nhiều chuyện lắm. Khi Trần Mộ chú ý tới một chi tiết, khi biết kẻ đưa Tiêu Thanh vào cơ thể hắn là một phụ nữ thì Cừu San Ngọc ngẩn người ra. Đến lúc biết ma nữ biến mất sau khi kịch chiến với Thanh Thanh, một luồng sát khí thoáng hiện trong mắt cô ta.

Câu chuyện kể của Trần Mộ khiến cô ta trầm ngâm suy nghĩ.

“Không ngờ Tinh Viện lại phái Thanh Thanh đi, chẳng lẽ tin tức kia là thật...” Cừu San Ngọc lẩm bẩm.

“Tin tức, tin tức gì? Thanh Thanh rất nổi tiếng sao?” Trần Mộ không kiềm được, hỏi.

Cừu San Ngọc cười lạnh: “Thanh Thanh không nổi tiếng, cả liên bang chẳng có mấy ai từng nghe qua tên cô ta. Tuy nhiên, nếu nói đến thân phận khác của cô ta thì chắc là người biết. Cô ta là tạp tu thiên tài – người duy nhất tốt nghiệp nội viện suốt mấy chục năm vừa qua trong truyền thuyết của Tinh Viện!”

Trần Mộ nghe thế thì ngẩn ra. Hắn chỉ thoáng thấy Thanh Thanh, cũng chưa tận mắt thấy thực lực của cô ta lợi hại đến đâu. Tuy hắn từng gặp Thanh Thanh vài lần ở học phủ Đông Vệ, trong trí nhớ của bản thân thì cô ta không khác đệ tử bình thường là mấy. Hồi đó, hắn cũng nghĩ Thanh Thanh là đệ tử bình thường của Tinh Viện, không ngờ cô ta lại có thân phận đáng sợ đến vậy!

Phản ứng của hắn rất nhạy cảm, liền nhận ra những điểm khác thường trong đó.

Tinh Viện bất thành linh mở cuộc giao lưu với học phủ Đông Vệ, Thanh Thanh xuất hiện ở học phủ Đông Vệ, bầu không khí quý dị trong sân trường...

Năm đó, Tinh Viện có âm mưu gì? Tin tức, là tin tức gì?

461. Chương 455: Tiêu Ba Tới

Qua hồi lâu, cô ta vẫn cau mày suy nghĩ. Cặp lông mày của Cừu San Ngọc vừa mỏng vừa dài, rất thanh tú. Giờ nhíu lại thì giống như hai lưỡi loan đao, tạo cho người khác cảm giác sắc bén.

Trần Mộ không quấy rầy cô ta. Trong trận chiến hôm nay, hắn đã dốc toàn lực, dùng hết mọi thủ đoạn. Cảm giác và thể lực đều cạn kiệt, trước mắt cần nghỉ ngơi. Mặc dù rất muốn biết cách tìm ma nữ của Cừu San Ngọc, nhưng hắn cũng biết việc này không dễ dàng.

Chốc lát sau, hắn liền tiến vào trạng thái ‘tĩnh lặng sâu’.

Khi hắn tỉnh lại, một luồng tinh quang chợt lóe trong mắt rồi biến mất. Hắn có thể cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong cơ thể. Bỗng nhiên, hắn lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, lập tức nhắm mắt lại rồi cẩn thận kiểm tra cảm giác của mình. Vẻ vui mừng trên mặt càng đậm hơn, không ngờ nhờ trận đại chiến này mà cảm giác của hắn đã tăng trưởng rõ ràng.

Cường độ cảm giác là điểm yếu nhất, là chỗ mà hắn đau đầu nhất. Độ chính xác của cảm giác hiện đã khá cao, nhưng vẫn bị hạn chế bởi cường độ cảm giác, nên hắn không thể sử dụng tạp phiên đòi hỏi tiêu hao nhiều cảm giác.

Thực ra bản thân hắn cũng không biết mình tiến bộ thần tốc đến mức nào!

Kiểm chế niềm vui mừng, hắn bắt đầu tổng kết cái được và mất trong trận chiến này. Đây đã thành thói quen của hắn.

Trận chiến lần này khiến hắn cực kì rung động! Nhất là lần giao thủ giữa Weah và người đeo mặt nạ xanh. Thực lực siêu cường mà bọn họ thể hiện làm hắn chấn động rất sâu. Bây giờ hắn mới biết khi đối luyện với mình, Weah không hề dùng bản lĩnh thật sự. Nếu không thì chỉ một hiệp thì mình đã thua rồi.

Chiêu Hư không kỹ của Weah đã đạt tới mức khó tưởng tượng được, còn kỹ thuật dụng tạp của người đeo mặt nạ xanh lại vừa đẹp mắt vừa nguy hiểm chết người.

Đến giờ, hần vẫn còn nhớ rõ cảm giác như sóng dữ của người đeo mặt nạ xanh. Trần Mộ có ảo giác như bản thân là con thuyền gỗ trôi trên biển giữa cơn sóng dữ. Cảm giác lực bất tòng tâm này khiến hần càng thấu hiểu khoảng cách giữa bản thân với các cao thủ tập tu hàng đầu.

Kỹ thuật dụng tập của người đeo mặt nạ xanh vừa rực rỡ, lại biến hóa khó lường, đẹp như tranh vẽ khiến kẻ khác không biết đâu mà lần. Lần đầu tiên Trần Mộ thấy kỹ thuật dụng tập như vậy, trong số những tập tu mà hần từng gặp qua thì chỉ Tiểu Nguyên mới sánh được. Nhưng kỹ thuật dụng tập của Tiểu Nguyên không phức tạp đến thế, sở trường của hần là tốc độ tuyệt đối, chính xác tuyệt đối, đơn giản mà trực tiếp!

Hoa Cảnh – Trần Mộ còn nhớ rõ tiếng ngâm khi đó của người đeo mặt nạ xanh.

Hần không biết người đeo mặt nạ xanh dùng tập phiên gì. Tuy nhiên, muốn điều khiển vô số ‘cánh hoa’ như thế thì cần năng lực không chế cảm giác biến thái đến mức nào a! Nghĩ đến điều này, Trần Mộ thầm than thở không thôi. Dù cảm giác của hần thiên về độ chính xác, nhưng lấy năng lực hiện tại của bản thân cũng chẳng không chế được nhiều năng lượng thể đến vậy.

Mà ‘Hoa Cảnh’ sau khi biến hóa càng có tính công kích hơn! Lưỡi dao năng lượng màu hồng chuyển thành màu đỏ, cũng có nghĩa kết cấu của lưỡi dao năng lượng đã thay đổi! Có thể điều khiển năng lượng thể đã bắn ra, còn thay đổi kết cấu, năng lực không chế cảm giác mạnh mẽ lại khiến Trần Mộ sinh ra lòng kính ngưỡng.

Weah cũng khiến Trần Mộ rất bất ngờ. Hần có thể cùng lúc dùng chân và tay để phóng ra Hư không kỹ! Hơn nữa, chiêu Hư không kỹ được ép thành ba đoạn vào phút cuối khiến hần không thể thoát nên lời.

Nhớ đến trận chiến giữa hai người bọn họ, Trần Mộ không khỏi run rẩy vì kích động.

Tuy nhiên, hần mau chóng tỉnh táo lại. Trận chiến giữa hai người khiến hần mở rộng tầm mắt, gợi ý cho bản thân rất nhiều. Đối với hần hiện tại mà nói, trận chiến ở cấp bậc này giống như chỉ đường cho bản thân.

Hần biết đứng núi này trông núi nọ là một tật rất xấu, làm đến nơi đến chốn mới có thể tiến bộ. Hần lại suy ngẫm về quá trình chiến đấu của mình, lộ ra rất nhiều điểm cần sửa chữa.

Trạng thái linh thức cộng với Song Cực tập, đúng là uy lực tăng thêm nhiều nhưng tốc độ tiêu hao cảm giác cũng tăng gấp bội. Nếu không phải hần lợi dụng lực bộc phát của cơ thể, mà dùng khí lưu tập thì cảm giác của bản thân không đủ để cầm cự đến hết trận.

Cường độ cảm giác! Hần cảm thấy đau đầu, vấn đề này chẳng có cách nào để giải quyết cả.

Trong số tập phiên của hần, Bách Biến cần cảm giác ít nhưng uy lực lại hơi yếu. Hoàng Kim Ngôn Tỏa và Song Cực tiêu hao cảm giác nhiều, khó lòng tác chiến trong thời gian dài. Văn Toa có uy lực kinh khủng nhưng lại có nhược điểm là chỉ sử dụng ở một ít thời điểm đặc biệt.

Điều này làm hần cảm thấy bất đắc dĩ. Dù trong đầu có hai ý tưởng không tệ, nhưng vấn đề nguyên liệu khiến hần đành tạm gác chúng qua một bên.

Việc hần có thể làm bây giờ là tận dụng hết lực chiến đấu của số tập phiên đã có.

Cả đêm, hai người đều trầm ngâm suy nghĩ. Về sau, Cừu San Ngọc quá mệt mỏi, dựa vào thiết bị huấn luyện mà ngủ. Còn Trần Mộ vẫn liều mạng rèn luyện cảm giác như trước, sau đó lợi dụng ‘tĩnh lặng sâu’ để khôi phục, rồi lại tiếp tục huấn luyện.

Hần kiên trì huấn luyện đến rạng sáng mới ngừng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đúng bảy giờ sáng, Trần Mộ tỉnh lại.

Khi hần mở mắt ra thì thấy Cừu San Ngọc đang chăm chú nhìn bản thân.

Tâm tình Cừu San Ngọc rất phức tạp. Hôm qua, cô ta cũng không ngủ say hoàn toàn. Cô ta đều xem rõ cảnh huấn luyện của Trần Mộ. Khổ tu! Đây mới đúng là khổ tu, như tự ngược bản thân! Người thanh niên trước mắt như chẳng hề biết mệt mỏi, liều mạng huấn luyện. Không phải cô ta chưa gặp qua tập tu cần cù chăm chỉ, nhưng nếu đặt trước mặt người thanh niên bí ẩn này thì chẳng bằng một góc.

Nhưng chính là tên khốn này...

“Ta đã suy nghĩ về câu chuyện người kể hôm qua. Theo người nói thì người đưa Tiêu Thanh vào cơ thể người biến mất sau khi giao chiến với Thanh Thanh.” Cừu San Ngọc bình tĩnh lại, rồi trầm ngâm nói: “Theo lý thì cô ta còn ở liên bang.” Trần Mộ thấy phán đoán này hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế gì, muốn tìm một người trong liên bang khác gì mò kim đáy biển.

“Nếu cô ta còn ở trong liên bang, vậy chúng ta có biện pháp rồi.” Cừu San Ngọc như thể đã nắm chắc: “Người là chế tạp sư. Vậy chế tạo huyền tạp quảng cáo chỉ là chuyện nhỏ thôi đúng không?”

“Huyền tạp quảng cáo?” Trần Mộ sửng sốt, danh từ này thực có chút xa xôi. Mặc dù không biết Cừu San Ngọc có ý định gì, nhưng hắn vẫn gật đầu: “Ừ, không thành vấn đề.”

“Vậy thì dễ rồi. Người lấy hình Tiêu Thanh trên cổ tay làm thành huyền tạp quảng cáo, sau đó phát cả liên bang. Nếu cô ta còn ở liên bang thì rất có khả năng sẽ thấy đoạn quảng cáo này. Trong quảng cáo ghi rõ thời gian và địa điểm gặp mặt...”

Trần Mộ bước khỏi phòng huấn luyện, trong đầu còn đang ngẫm nghĩ cách của Cừu San Ngọc. Biện pháp của cô ta đúng là rất tốt. Chỉ cần ma nữ còn ở liên bang, Trần Mộ dám chắc cách này có xác suất tìm được cô ta rất lớn.

Tuy nhiên điểm hại cũng được Cừu San Ngọc nói rất rõ.

Đầu tiên, phải có khả năng tài chính lớn mới thực hiện được. Chi phí quảng cáo khắp liên bang rất lớn, còn cụ thể bao nhiêu thì cô ta cũng chưa ước lượng được.

Kế đến, dù người biết Tiêu Thanh rất ít nhưng chắc chắn trong Lục Đại có người nhận ra. Đoạn quảng cáo này chắc chắn sẽ khiến bọn họ chú ý, rất dễ bị điều tra.

“Bạch tổng quản dậy thật sớm a.” Hứa Gia cười cười đứng chắn trước mặt Trần Mộ.

Lúc này Trần Mộ mới giật mình, đang trầm tư cũng tỉnh lại, gật đầu chào: “Chúc Hứa tiểu thư buổi sáng tốt lành.”

“Nghe nói tối qua Bạch tổng quản dẫn theo một người đẹp về, khó trách tinh thần hôm nay không tệ nha.” Dù Hứa Gia nở nụ cười nhưng Trần Mộ lại cảm nhận được sự bức tức.

Nhân viên đi ngang đều nhìn hai người với ánh mắt quái dị.

Trần Mộ nhảy bén nhận ra tâm tình không vui của Hứa Gia, nhưng hắn cho rằng cô ta rất vô lý. Mình không phải cấp dưới của cô ta, cần gì để ý đến thái độ cô ta ra sao.

“Hứa tiểu thư có chuyện gì sao?” Trần Mộ cần ra ngoài gấp, không nói nhiều mà hỏi thẳng.

Hứa Gia liền ghen hòng, nếu nói không tức giận thì đó là giả. Hôm qua, thông tin tạp của bản thân bị gọi nhiều đến mức hư luôn, mà người có liên quan là Bạch tổng quản lại không hề nhận ra. Nhưng nàng lại chẳng có cơ nào để trách hắn.

“Không, Bạch tổng quản đi thông thả.” Hứa Gia liền ngậy ra, vài giây sau mới miễn cưỡng nở nụ cười, rồi tránh qua một bên.

Vừa nói xong thì Trần Mộ liền biến mất, Hứa Gia giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Sở dĩ Trần Mộ vội như thế là vì Tiểu Ba đã tới thành Đông Thụy!

Tiểu Ba vừa mới tới liền liên lạc với Trần Mộ.

Trần Mộ bay nhanh trên bầu trời, lòng xốn xao vô cùng. Nói thật, Tiểu Ba chủ động đến giúp làm hắn khá bất ngờ. Khi tuyển Tiểu Ba, có thể nhận ra Tiểu Ba không tình nguyện mà là không cưỡng lại sức hấp dẫn của Luân. Không ngờ hắn lại không ngại đường xa tới đây giúp mình.

Khi Trần Mộ rời căn cứ, Tiểu Ba còn đang bế quan. Trần Mộ rất tò mò, không biết bây giờ xuất quan thì thực lực của Tiểu Ba đã đạt tới mức nào rồi! Vậy nên Trần Mộ mới nhốt Cừu San Ngọc trong phòng huấn luyện của Weah để hắn trông coi cô ta, còn mình thì vội vã bay ra ngoài.

Sau khi bay khoảng 10 phút, Trần Mộ hạ xuống trước một nhà hàng lớn có tên Albani.

Tiểu Ba vẫn còn bánh bao, hần như một cây thương đứng thẳng trước cửa nhà hàng. Tóc dài như tuyết tung bay trong gió, mặc áo khoác ngoài với mang đôi giày bó, gương mặt đẹp trai nở nụ cười có phần uể oải...Thứ hấp dẫn người khác nhất là quầng sáng trôi nổi sau lưng hần.

Cách sau lưng hần 10 cm, có một quầng sáng hình tròn đang trôi bồng bềnh, đường kính khoảng một mét. Một vệt sáng từ tâm vòng tròn kéo dài tới trên quầng sáng, chậm chậm quay đều như kim đồng hồ.

Dù Trần Mộ đeo mặt nạ, nhưng Tiểu Ba chỉ cần liếc mắt liền nhận ra.

“Haizzza, Ông chủ! Sở thích của người vẫn tệ như cũ! Cái mặt nạ này xấu quá đi à!” Trong giọng Tiểu Ba vẫn mang theo vẻ bất cần đời như trước.

“Đến khi nào vậy?” Trần Mộ dần sự kích động trong lòng, hỏi.

“À, vừa mới tới hôm nay.” Hần cười cười, uể oải vặn lưng: “Ông chủ này, nghe nói người ở đây đánh nhau rất thích chí a! Chẹp, hạng 50 Hắc Tuyên Tinh bảng. Cái thứ hạng này ta đã thềm từ lâu rồi.”

462. Chương 456: Bao Tay Năng Lượng

Tiểu Ba luôn thích làm ra mấy thứ lạ lùng gì đó, có vẻ hần có thiên phú hơn xa người thường ở phương diện này. Trần Mộ là chế tạo sư cũng không nghĩ được cái vòng tròn này làm ra như thế nào. Cái vòng này không chỉ sắc sỡ mà hần có thể cảm nhận được ba động kỳ quái mà nó tản ra.

“Hắc hần, đẹp trai không, ta tốn rất nhiều thời gian mới tạo được nó.” Tiểu Ba cười hì hì nói: “Ta gọi nó là Tự ba luân, mọi người đều nói trông nó rất phong cách, hài, ngài Bagnell thềm thưởng nó lâu rồi.”

“Tự ba luân ...” Trần Mộ cẩn thận suy nghĩ về nó. Luồng ba động này rất nhỏ, Trần Mộ cũng chỉ có thể cảm thấy được một tia mơ hồ.

“Đi thôi, chọn cho người một cái mặt nạ đã.” Trần Mộ nói.

“Mặt nạ? Lão bản, ta đẹp trai như thế này thì cần đeo mặt nạ làm gì?” Tiểu Ba kinh ngạc hỏi lại.

Thân là một trong những người tạo nên phong trào mặt nạ, Trần Mộ cũng có chút ngạc nhiên với việc hiện giờ các hàng mặt nạ mọc lên như nấm sau mưa. Tiểu Ba mặt đầy bất mãn chọn một chiếc mặt nạ đầy bạch cúc, phối hợp với mái tóc dài màu trắng của hần tạo nên cảm giác, ách, có chút quái dị, ít nhất Trần Mộ cho rằng như thế.

Trần Mộ lại thay một chiếc mặt nạ chữ thập đỏ, Tiểu Ba thấy vậy mắt chữ O mồm chữ A: “Lão bản, đến cả mặt nạ mà người cũng mang theo người hai cái?”

Không để ý tới hần, đôi khi Tiểu Ba luôn khiến kẻ khác bất đắc dĩ như vậy ...

Cửa hàng tạp...

“A!” Janet vừa kinh ngạc vừa vui mừng khi nhìn thấy Trần Mộ, nàng đi thẳng đến cạnh Trần Mộ: “Không ngờ ngài lại đến đây, khó trách tâm tình của ta hôm nay tốt một cách đặc biệt như vậy. Thật sự là cao hứng khi có thể nhìn thấy ngài!”

Các tiểu thư bán tạp khác giật mình nhìn người quản lý của mình, các nàng rất ít khi thấy quản lý tiếp đãi khách hàng như vậy.

Tiểu Ba cười khàn khàn nhìn Trần Mộ, trong mắt đầy vẻ dâm tiện, âm thầm nháy mắt với Trần Mộ. Nhưng nếu có người đến gần sẽ nghe thấy hần lẩm bẩm: “Chọn lựa thật sự là quá kém, kém xa Tô Lưu tiểu thư ...”

Trong mắt các tiểu thư bán tạp khác, Tiểu Ba có phong phạm của cao thủ hàng thật giá thật! Nhìn lưu quang sau lưng chậm rãi đảo qua đảo lại như đồng hồ quả lắc. Mặc dù các nàng không hiểu nhưng thứ hoa lệ như vậy nhìn thế nào cũng không giống đồ mà tạp tu bình thường có thể lấy ra được. Không cần tổng

quản ra lệnh, vài vị tiểu thư bán tạp vội vàng đi đến, cực kỳ nhiệt tình bưng trà rót nước. Tiểu Ba lập tức ngừng làm bầm, chuyển sự chú ý sang người mấy vị tiểu thư bán tạp thanh xuân xinh đẹp này, ánh mắt lộ vẻ hưởng thụ.

“Đại sư, lần này ngài đến đây có cần gì không?” Janet cung kính hỏi. Trong lòng nàng cảm thấy tràn đầy may mắn, tấm kim tạp lần trước quả nhiên không lãng phí.

“Ừ, ta cần một ít tài liệu chế tạp và tài liệu của tạp giới” Trần Mộ đưa một nhất tinh huyền tạp có chứa danh sách tài liệu cần thiết ra.

Tài liệu tạp giới? Khóe mắt Janet có chút giật giật.

Tạp giới chỉ mới phổ biến có mấy năm mà nổi tiếng nhất trong số đó là xe chiến đấu của Pháp Á. Chẳng lẽ hắn còn tinh thông tạp giới?

Nàng cầm huyền tạp bằng cả hai tay rồi lập tức tra danh sách tài liệu trong huyền tạp.

Nhìn lướt qua danh sách tài liệu trên quang mạc, nàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói: “A! Không ngờ đại sư còn tinh thông cả tạp giới!”

Trần Mộ nhìn vào hai mắt của Janet có chút bất ngờ, trong âm thanh của nàng tràn đầy sự vui mừng lẫn kinh ngạc, hắn thấy có chút bất thường. Mặc dù trong lòng nghi hoặc nhưng hắn vẫn gật đầu trả lời: “Ừ, biết một chút.”

“Xin đại sư chờ một chút.” Janet không kịp nói xong đã quay người chạy đi. Nhìn lưng nàng, Trần Mộ càng buồn bực. Trong trí nhớ của hắn thì Janet là một nữ nhân cực kỳ chú ý đến sự lễ phép, chắc chắn sẽ không làm ra hành vi thất thố như vậy.

Hắn nghĩ thầm nhưng cũng không tìm được câu trả lời.

Một lát sau, Janet vội vàng trở lại. Phía sau nàng có một giọng nói đầy bất mãn: “Janet tiểu thư, ta cực kỳ kháng nghị việc cô quấy rầy công việc của tôi! Tôi đang rất gấp, xin cô không nên lãng phí thời gian của tôi.”

“Tapie tiên sinh. Ngài nghiên cứu lâu như vậy mà không có chút đột phá nào cả nên ta có ý kiến cá nhân về việc thay người xử lý hạng mục này.” Janet nói mà không thèm quay đầu lại với Tapie, cũng không quên lộ cho Trần Mộ thấy một khuôn mặt tươi cười.

“Janet tiểu thư. Ta thừa nhận năng lực của ta không đủ nhưng ta không nghĩ rằng ở Đông Thụy thị này có ai có thể vượt qua ta trong phương diện này.” Tapie đỏ mặt nhưng trong ngôn ngữ vẫn chứa vài phần tự ngạo.

Nhưng khi Tapie nhìn thấy Trần Mộ đang đứng phía trước thì âm thanh đột nhiên ngừng lại.

Ngay sau đó trong mặt tiền của cửa hàng chỉ còn âm thanh the thé đầy kích động của hắn.

“A! Trời ạ! Đại sư, hóa ra là ngài! Không ngờ ta có thể gặp lại ngày! Trời ạ, chẳng lẽ thần đã nghe được lời cầu nguyện của ta sao? Bạo đạn của ngài lần trước đã khiến Tapie ta cảm nhận được rung động lớn nhất trong cuộc đời này ...”

Hắn vẻ mặt đầy kích động, nói năng lộn xộn, liến thoắng rồi bỗng quay sang gào lên với Janet: “Janet tiểu thư, ta sẽ báo cáo với cấp trên về hành động của cô. Vị khách quan trọng như vậy đến đây mà nước trà cũng không có, sai lầm này không thể tha thứ được!”

Janet sửng sốt, trong lòng thầm kêu hồng bét, vừa rồi nàng cũng quá kích động nên quên mất việc này. Các tiểu thư bán tạp khác thấy quản lý tự mình tiếp khách nên cũng đều đem sự chú ý đặt trên người Tiểu Ba nên càng làm cho tình hình càng thêm xấu hổ như vậy.

Trần Mộ phát tay: “Ta không đến để uống trà. Xin đem tài liệu của ta chuẩn bị tốt, có chuyện gì thì nói đi.”

Janet cảm kích liếc nhìn Trần Mộ rồi vội quát một vị bán tạp tiểu thư: “Lập tức đi chuẩn bị tốt tài liệu mà đại sư cần.” Vị tiểu thư kia vội vàng tiếp nhận nhất tinh huyền tạp trên tay Janet rồi chạy đi chuẩn bị tài liệu.

Ra lệnh xong, Janet quay lại đối mặt với Trần Mộ, trình trọng đưa cho Trần Mộ một huyền tạp: “Đại sư, xin ngài xem qua nó.” Tapie do dự một chút rồi nhin xuống, không nói gì cả.

Vừa đề cập đến vấn đề chuyên nghiệp, hần liền nhanh chóng khôi phục sự tỉnh táo. Mặc dù kỹ thuật trung tâm của cả tạp tu lẫn tạp giới đều là tạp phiến nhưng hai bên không ở cùng một lĩnh vực. Gần như toàn bộ chế tạp sư chỉ học về tạp tu. Đặc biệt là những chế tạp đại sư có thành tựu phi phàm, họ luôn xem thường chế tạp sư trong lĩnh vực tạp giới, cho rằng tạp giới chỉ là một loại nhánh rẽ vớ vẩn.

Trần Mộ hoài nghi nhìn hai người rồi tiếp nhận huyền tạp.

Tiểu Ba đang uể oải nằm trên sofa bỗng khé mắt lóe lên dư quang nhìn lướt qua Trần Mộ, ngẩn ra rồi ngồi thẳng lên. Hai mắt Trần Mộ nhìn số liệu trên quang mạc cực kỳ nhập thần.

Đẩy mấy vị tiểu thư đang ân cần đưa điểm tâm đến, hần đứng dậy đi đến bên cạnh Trần Mộ.

“Đây là cái gì?” Hần nhỏ giọng hỏi Trần Mộ. Có thể làm lão bản xem cẩn thận và nghiêm túc như vậy chắc là cái gì đó khá lợi hại.

“Một loại tạp giới.” Trần Mộ chăm chú nhìn quang mạc không chuyển mắt.

“Tạp giới?” Tiểu Ba sững rốt.

“Ừ, tạp giới để chiến đấu.” Trần Mộ thản nhiên nói, trong lời nói có chút không đúng.

“Chiến đấu tạp giới?” Tiểu Ba giật mình: “Giống toa xe chiến đấu của Pháp Á?”

Qua trận chiến với Liên bang Tổng hợp học phủ, biểu hiện kinh khủng của toa xe chiến đấu do Pháp Á chế tạo đã hấp dẫn ánh mắt của toàn liên bang. Mọi người bắt đầu thay đổi cách nhìn về tạp giới.

- Không phải!

Trần Mộ lắc đầu rồi nói thêm một câu:

- So với chiến đấu toa xe thì cao cấp hơn rất nhiều!

Ánh mắt của Tiểu Ba khê ngừng lại rồi đột ngột sắc bén lên. Sự khủng bố của chiến đấu toa xe thì không cần hần phải nói nữa. Nếu không nhờ vào uy lực của tạp giới cơ quan mà Hertha mai phục trước đây, trận chiến với liên minh Xuyên Hạ ai thắng ai thua cũng rất khó nói.

Toa xe chiến đấu là chiến đấu tạp giới cường đại nhất tính đến thời điểm này, bây giờ lại bản lại nói đây là một loại chiến đấu tạp cao cấp hơn toa xe chiến đấu rất nhiều thì hần không hoảng sợ mới là lạ.

Chiến đấu tạp giới là đại sát khí có thể thay đổi tình hình ở liên bang a!

Trong lòng Trần Mộ cũng cực kỳ khiếp sợ! Tấm huyền tạp này cũng không phải nguyên bản mà đã được vẽ lại một lần. bên trong nó có chứa một lượng lớn số liệu được liệt kê một cách kỳ quái cùng sơ đồ của rất nhiều linh kiện.

Cách thức này nhìn qua hỗn loạn không chịu nổi, khó có thể suy nghĩ. Hơn nữa số liệu dày đặc như mây mờ càng làm kẻ khác choáng váng. Nhưng tạp giới cao thủ lại có thể cảm giác được quy luật ẩn chứa trong này.

“Đại sư quả nhiên là đại sư! Ngài chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra được nó là cái gì. Nó tên là bao tay năng lượng, ta dùng hết khí lực cũng không hiểu được những số liệu này có ý nghĩa gì.” Hiện tại Tapie đã phục Trần Mộ sát đất, từ lúc nhìn tấm huyền tạp này đến giờ, hần chỉ biết được số liệu trong nó có tác dụng gì mà người ta chỉ liếc mắt là có thể thấy được, qua điều này không thể không nhìn thấy sự chênh lệch.

“Bao tay năng lượng ...” Trần Mộ thì thào.

Dưới lớp mặt nạ về mặt của hần giống như bị dọa sợ. Người khác xem số liệu cùng công thức trên này cũng không hiểu nó là cái gì nhưng hần lại rất quen với chúng.

Số liệu và công thức tương tự hần đã gặp rất nhiều lần ở Hạ thành!

Từ lúc hần đến đến lúc hần rời khỏi, Hạ thành vẫn chưa từng cởi lớp mạng che mặt thần bí của nó. Ai tạo ra nó? Vì sao nó tồn tại? Hần thậm chí không thể tìm thấy dấu hiệu gì về nó trong lịch sử. Sự khác nhau về kỹ thuật giữa nó và liên bang cả đời này hần cũng không quên được. Phần lớn kiến thức về tạp giới hần học được từ nó.

Nhưng, kỹ thuật cần thiết để chế tạo bao tay năng lượng so với kỹ thuật hần học được ở Hạ thành còn cao cấp hơn nhiều.

Thời gian hần ở Hạ thành không dài nên rất nhiều kỹ thuật hần vẫn không học được. Nhưng hần có thể khẳng định số liệu trong tấm huyền tạp này là thật.

Nó từ bên trong Hạ thành truyền ra!

Chẳng lẽ nhóm Alfonso có chuyện gì? Trần Mộ bất ngờ hoảng sợ. Mặc dù Hạ thành rất có lợi trong phòng thủ nhưng bây giờ không thể nghi ngờ là thời điểm yếu ớt nhất của Mặc Sĩ tộc.

“Thứ này từ đâu đến?” Trần Mộ bỗng hỏi Janet.

Tiểu Ba bỗng dựng tóc gáy! Tính cách của lão bản hần rất quen thuộc, hần có thể thấy được hương vị nguy hiểm ẩn chứa trong câu nói bình tĩnh của lão bản! Điều này chỉ cần là người quen thuộc với lão bản như Bagnell, Hề Bình, Khương Lương đều có thể làm được.

Lão bản, có vẻ có gì đó không ổn rồi!

463. Chương 457: Bí Văn.

- Đây là do một người phụ trách trong Vũ Tự quân đoàn phụ trách đưa tới.

- Vũ Tự quân đoàn?

Trần Mộ không khỏi nhíu mày. Lần trước trong yến hội của Thái Thúc Chính, hần đã được nghe rất nhiều sự tích về Vũ Mân, mà Vũ Tự quân đoàn là một trong số đó.

Janet bình tĩnh lại, cười nói:

- Được rồi, không riêng gì chúng ta, cơ bản tất cả các điểm hơi lớn ở thành Đông Thụy này nói rằng. Đàm tiểu thư tự mình tuyên bố treo thưởng, ai có thể chế tạo ra thành phẩm, nguyện ý chi năm vạn âu dịch để mua. Mặc dù giải thưởng không ít, nhưng chúng ta cũng không phải là hướng tới giải thưởng. Khó có cơ hội trợ giúp Vũ Mân tiểu thư, đây chính là quang vinh lớn lao của chúng ta. Thành Đông Thụy mọi nhà cơ khí đều làm, chúng ta tự nhiên cũng không chịu tụt lại phía sau.

Janet khi nói tới Vũ Mân, có thể cảm nhận được sự kính trọng phát ra từ tâm can nàng.

Tapie tràn đầy cảm động gật đầu:

- Đúng vậy! Nếu có thể trợ giúp Vũ Mân tiểu thư chế tạo ra cái thủ sáo, cả đời ta coi nhưng không uống phí!

Nhìn chằm chằm con số trên màn hình, Trần Mộ dường như đang suy nghĩ cái gì.

Janet cực am hiểu quan sát sắc mặt, vừa thấy Trần Mộ trầm ngâm, liền nhạy cảm ý thức được, vị chế tạp sư thần bí mà cường đại trước mặt này hần là đã có biện pháp! Nàng thăm dò hỏi:

- Đại sư, ngài có thể làm được sao?

Trần Mộ thu hồi ánh mắt từ trên quảng sáng, bình tĩnh lắc đầu:

- Rất xin lỗi, ta không làm được.

Sự thất vọng của Janet bộc lộ trong lời nói:

- Ngay cả đại sư cũng không làm được, dường như cả thành Đông Thụy không ai có thể làm được, Vũ Mân tiểu thư nhất định sẽ rất thất vọng.

Trần Mộ có chút ngạc nhiên liếc nhìn Janet, hẳn không ngờ nàng đối với Vũ Mân lại tôn kính như vậy.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Trần Mộ, Janet mỉm cười nói ra nỗi khổ trong lòng:

- Ta từ nhỏ đã là một cô nhi, đối với Vũ Mân tiểu thư nguyện làm tất cả, cảm xúc của ta tương đối sâu nặng, khiến đại sư chê cười.

Trần Mộ chậm rãi lắc đầu:

- Vũ Mân tiểu thư quả là người khiến kẻ khác tôn kính.

Một vị tiểu thư bán hàng vừa chạy tới vừa hổn hển:

- Tổng quản, tài liệu của vị khách nhân này đều chuẩn bị đầy đủ. Tổng số năm mươi sáu vạn âu dịch.

Nàng không thể nghĩ ra tại sao một sinh ý nhỏ như vậy mà tổng quản lại tự mình tiếp đãi.

Trần Mộ giao trả lại tiền. Hai người Janet và Tapie tự mình ra khỏi tiệm.

- Ông chủ, cái năng lượng thủ sáo có vấn đề gì sao?

Đi ra rất xa, Tiểu Ba mới hạ giọng hỏi.

- Ủ.

Trần Mộ đổi lại mặt nạ, chỉ ừ một tiếng, nhưng không giải thích. Nhìn thoáng qua Tự ba luân phía sau Tiểu Ba, nói:

- Người thu hồi Tự ba luân lại đi.

Tiểu Ba vẻ mặt đau khổ, nhưng cũng không dịch được ánh mắt Trần Mộ. Trề môi nhăn nhó cả nửa ngày, rồi mới miễn cưỡng thu hồi Tự ba luân.

Bạch tổng quản lại vừa dẫn theo một người về!

Tất cả các tạp tu, đều ở trong bóng tối nói thầm. Dường như Bạch tổng quản mỗi lần đi ra ngoài, đều mang theo một người trở về. Vị nam tử này mang mặt nạ bạch cúc, nhìn không ra bất cứ điểm đặc biệt nào.

Trần Mộ không để ý tới ánh mắt của đám tạp tu, mang theo Tiểu Ba trực tiếp đi tới phòng huấn luyện của Weah.

Tiểu Ba nhìn thấy Weah. Ngay lập tức lại thành thành thật thật, ngoan ngoãn như một đệ tử thông thường. Trong căn cứ, ngoại trừ lão bản, không ai là không sợ Weah. Đến cả hai chủ quản Bagnell, Hề Bình, trước mặt Weah đều thành thành thật thật.

- Bàn Cầu thế nào?

Ngoài dự đoán của mọi người, Weah tự nhiên mở miệng trước.

Tiểu Ba vội vàng nói:

- Nó mỗi ngày ngủ ngon ăn ngon, so với trước kia lại càng béo!

Khóe mắt khẽ liếc Weah một cái, rồi bổ sung một câu:

- So với trước kia đẹp trai hơn.

(Haizza, hẳn khen con chó mập hay khen Weah đây? Chú Tiểu Ba này rất có phong phạm của một nhân yêu – btập)

Weah nghe vậy, liền xoay người bỏ đi. Tiểu Ba âm thầm lau mồ hôi, đứng ở trước mặt Weah, hẳn luôn luôn không tự chủ được cảm thụ một áp lực khủng bố. Loại áp lực đã có từ ngay lần đầu tiên nhìn thấy Weah. Mà khi thực lực của hắn không ngừng đề cao, hắn lại phát hiện loại áp lực này chẳng những không có chút

giảm bớt. Ngược lại, hần càng lúc càng cảm nhận được từ Weah phát ra một cảm giác nguy hiểm thâm sâu khó dò.

Bộ Mặc mặc dù hết sức ngạc nhiên, nhưng hần cũng không liếc nhìn Tiểu Ba. Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nghiêm túc, vẫn cẩn rằng kiên trì huấn luyện.

Ngược lại Cừu San Ngọc đột nhiên có hứng thú chăm chú nhìn Tiểu Ba. Bởi vì trong phòng huấn luyện, Cừu San Ngọc cũng không có mang mặt nạ.

Khuôn mặt tinh xảo lộ ra trong không khí. Mang theo vài tia tự cao trước khi đắc ý nhìn hần. Mỹ nữ! Tinh thần Tiểu Ba nhất thời rung lên. Tuy thế hần nhanh chóng liên ý thức được một vấn đề quan trọng.

Nàng có phải là nữ nhân của lão bản?

Trần Mộ cùng Weah đi đến một góc phòng, hần đem chuyện về cái thủ sáo nói một chút. Phản ứng của Weah rất trực tiếp:

- Ta đi đến chỗ Vũ Mân lấy.

Trần Mộ toát mồ hôi hột, bây giờ hần mới suy nghĩ lại. Cùng Weah thương lượng kế hoạch hành động thật sự là chuyện nhảm nhọt sang trọng. Weah là người có tư duy bạo lực điển hình, các vấn đề hần gặp phải thì phản ứng đầu tiên để giải quyết chính là đả bại đối phương.

Trần Mộ lúc này mới ý thức được, mình dường như có chút khẩn trương. “Khẩn trương”. Phát hiện này khiến hần có chút giật mình. Khẩn trương vì an toàn của bọn Alfonso sao?

Trước đó hần vẫn cho rằng, người của Vạn Sĩ tộc cùng hần chỉ bình thủy tương phù, sau này cũng chẳng xuất hiện điều gì đặc biệt. Nhưng khi phát hiện bọn Alfonso có khả năng gặp nguy hiểm, hần lại phát hiện mình rất khẩn trương.

Thì ra từ lúc nào không biết, bọn Alfonso sớm đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hần.

Phải tỉnh táo!

Trần Mộ hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. Kinh nghiệm của những năm gần đây, cuối cùng cũng phát huy tác dụng của nó. Nhịp tim của hần dần dần ôn hòa, mà ánh mắt hần cũng trở lên sắc bén lạ thường.

Cừu San Ngọc đang cùng Tiểu Ba tán gẫu. Nàng không ngờ, Tiểu Ba cũng láu cá như vậy. Mặc dù nàng mở miệng thăm dò không ngừng, nhưng khi đề cập đến chuyện nàng muốn biết, ngay lập tức trượt sang một bên. Nàng cảm thấy mỗi quyền của mình như đánh vào đám bông đang bay, rất khó chịu.

Nhìn dáng vẻ tươi cười hoa hòe hoa sói mang theo vài phần đùa đùa cợt cợt bất cần đời của Tiểu Ba, trong lòng nàng âm thầm nghiêm nghị. Tào Đông này cuối cùng là ai? Thân thủ của Weah đã sớm làm nàng kinh hãi dị thường, đột nhiên xuất hiện Tiểu Ba, cũng không phải là một người đơn giản a!

Nghĩ vậy, nàng không nhịn được liếc Trần Mộ. Nàng liếc một cái, vừa mới chạm phải ánh mắt sắc bén lạnh lùng. Không thể kiềm chế được, trái tim nàng đập mạnh liệt!

Dường như chú ý tới ánh mắt của nàng, đối phương đi về phía nàng.

Thấy Trần Mộ đi tới, Tiểu Ba rất thức thời vọt ngay đến bên cạnh.

- Về Vũ Mân, người hiểu rõ bao nhiêu?

Trần Mộ hỏi thẳng thừng.

- Vũ Mân?

Cừu San Ngọc sững sốt, đột nhiên nghĩ tới lời đồn, ánh mắt không nhịn được nhìn về phía vòng tay đen trắng trên tay Trần Mộ, trêu tức nói:

- Chẳng lẽ người đối với nàng cảm thấy có hứng thú? Vậy người cần phải cẩn thận, nàng thực sự không phải là một nhân vật đơn giản.

- Không phải là nhân vật đơn giản?

Trần Mộ hỏi lại. Cừu San Ngọc là nhân vật quan trọng với Pháp Á, với mạng lưới tình báo của Pháp Á. Khẳng định sẽ có được tin tức mà người khác không biết.

- Thân thể Vũ Mân thế nào thì bây giờ còn không biết. Nhưng có chút quan hệ với Mai Cát. Chúng ta đề nghị ngờ, nàng có khả năng là con gái Mai Cát. Còn mẹ nàng là ai, vẫn là một ẩn số. Bên cạnh Vũ Mân luôn có lực lượng thần bí bảo vệ nàng. Từ lúc nàng xuất đạo đến nay, nàng không hề bị một chút tổn thương về thân thể nào.

Biểu tình của Cừu San Ngọc có chút nghiêm túc.

Trần Mộ nghe rất cẩn thận.

- Mấy năm trước, Mai Cát đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, bắt đầu thay nàng thành lập Vũ Tự quân đoàn. Mà từ lúc bắt đầu, nàng dần dần thoát ly phạm trù nghệ nhân. Bắt đầu chuyên chú sự nghiệp từ thiện. Nhưng không thể ngờ, danh tiếng của nàng không hề giảm mà còn lên. Nhất là tại dân gian, nàng đạt được danh tiếng chưa từng có, nhận được rất nhiều yêu quý!

Nói tới đây, vẻ mặt của Cừu San Ngọc có chút lạnh lùng.

- Xem ra các người rất chú ý tới nàng a!

Trần Mộ có chút bất ngờ, Pháp Á tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú với một ngôi sao.

- Hừ. Điều này có gì kì quái? Hình tượng nàng ta tốt như vậy, nhân vật có thể hiệu triệu, chính là Pháp Á chúng ta cần! Chúng ta đã sắp xếp thử cùng nàng tiếp xúc, nhưng mỗi lần đều bị lực lượng thần bí bên cạnh nàng ngăn cản. Đợi sau này Mai Cát đến, chúng ta càng không dám ra tay. Chúng ta cũng không muốn làm cho hấn tức giận, hướng hồ phía sau Mai Cát là Tinh viện, chúng ta không có ý định cùng Tinh viện xảy ra xung đột!

Cừu San Ngọc nghiêm mặt nói.

- Lực lượng thần bí?

Trần Mộ thì thảo tự nói.

- Ta khuyên người không nên có chủ ý với nàng. Với lực lượng của các người. Làm như vậy không khác gì là lấy trứng chọi đá! Bây giờ xem ra, lực lượng bên cạnh nàng dường như là do Mai Cát phái tới.

Cừu San Ngọc khẽ nhíu cặp mày.

Nhìn nàng một cái, Trần Mộ bỗng nhiên nói:

- Vậy các người nhất định muốn biết kỹ thuật trong tay nàng.

Cừu San Ngọc giật thót trong người, nghi hoặc nhìn Trần Mộ:

- Người. Làm sao người lại biết?

- Kỹ thuật của nàng phải không?

Trần Mộ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Cừu San Ngọc, từng bước tới gần, không cho nàng có thời gian tiêu hóa tin tức này.

- Không biết, nhưng ta nghi ngờ là do mẹ nàng để lại.

Nói tới đây, nàng phản ứng mạnh mẽ để ngậm miệng lại. Nàng có chút hoảng hốt nhìn Trần Mộ. Trong ấn tượng của nàng, Trần Mộ chỉ là một nhân viên mô hình kỹ thuật. Nhưng biểu hiện hôm nay của Trần Mộ, khiến nàng không thể một lần nữa nhận thức đúng nam tử trước mặt này.

- Tiếp tục.

Giọng nói của Trần Mộ lộ ra mùi vị không thể phản kháng.

Trên gương mặt ngọc của Cừu San Ngọc hiện lên một tia sợ hãi, đối phương không có cho nàng bất cứ chút thời gian suy nghĩ nào nữa. Nhưng nàng cũng là người quyết đoán, liền mồm năm miệng mười nói hết rõ ràng:

- Chúng ta chú ý tới Vũ Mân không chỉ bởi vì danh tiếng của nàng, kỹ thuật trong tay nàng được chúng ta rất coi trọng.

Nói tới đây, nàng khẽ thở dài:

- Lịch sử của Pháp Á chúng ta mặc dù so với Lục đại còn lâu đời hơn nhưng trải qua thời đại Hyner Vincent Van, cũng bị đả kích nghiêm trọng. Rất nhiều kỹ thuật mấu chốt mất đi, dẫn đến chúng ta trong một thời gian rất lâu, chỉ có thể từng ly từng tý tìm kiếm để tự bảo vệ mình.

- TẠP giới vẫn là mục tiêu dài hạn của Pháp Á chúng ta, nói cho ngay chúng ta nghiên cứu so với tưởng tượng của mọi người bây giờ sớm nhiều lắm. Từ thời đại lưu phái, Pháp Á đời trước đã bắt đầu gắng sức nghiên cứu tạp giới, phương diện này chúng ta cũng có chút vững chắc. Mất đi kỹ thuật tạp phiến thời lưu phái càng khiến chúng ta phải đi trên một con đường khác.

- Có điều con đường này xa và khó khăn hơn chúng ta tưởng tượng nhiều lắm. Chúng ta tiêu phí một lượng lớn nhân lực vật lực, vẫn không có sản phẩm nào hoàn toàn thành công. Cho đến một lần trong lúc vô tình, chúng ta đọc cuốn nhật ký của một vị tiền bối ghi lại việc phát hiện một di tích. Di tích này là sản phẩm của thời đại Rosenberg, chế tạo ra nó là một vị chế tạp sư kiệt xuất của thời đại đó, hẳn là một đệ tử của Rosenberg. Vị đệ tử này bởi vì lý do bẩm sinh nào đó, cảm giác của hắn không cao. Tuy vậy hắn có trí tuệ cực cao, đối với hệ thống tạp phiến có lý giải sâu sắc. Hắn liền bắt đầu thử không sử dụng cảm nhận, mà có thể phát huy lực lượng của tạp phiến. Hắn phát minh ra rất nhiều tạp giới, sự phụ hắn trong quá trình đó cũng chỉ điểm rất nhiều. Sau này, khi Rosenberg bắt đầu lên đường sống cuộc sống vân du, vị chế tạp sư này liền tại một khu rừng nào đó, bắt đầu kiến tạo phòng thí nghiệm của chính mình.

Trần Mộ cảm thấy trái tim chính mình mạnh mẽ co rút lại, hít thở dường như có chút khó khăn, giọng nói của Cừu San Ngọc trong tai hắn trở nên chột xa chột gần!

Hắn dường như muốn thoát ra – Hạ Thành!

Không nhìn thấy sự khác thường của Trần Mộ, Cừu San Ngọc cũng đang đắm chìm trong sự sùng kính với vị tiền bối kia, nàng tiếp tục nói:

- Cái này chỉ là truyền thuyết xuất hiện trong quyển nhật ký của một vị tiền bối, chúng ta cũng không có biện pháp khảo cứu. Nhưng mà, chúng ta trong lúc vô ý có một lần phát hiện, Vũ Mân mang theo năm bản bút ký, trên đó có ghi lại nhiều thứ có khả năng là kỹ thuật tạp giới. Điều này khiến chúng ta chú ý, mặc dù không biết mấy cái kỹ thuật tạp giới là cái gì, nhưng lúc ấy là lúc chúng ta nghiên cứu... Là thời điểm gian nan nhất. Thế là chúng ta quyết định dùng tất cả các biện pháp nhằm đoạt được kỹ thuật trong tay Vũ Mân.

- Chúng ta mượn thân phận phú thương liên lạc với Vũ Mân, hy vọng mua được bản bút ký trong tay nàng. Rất kỳ quái, nàng không hề biết giá trị của năm bản bút ký này, nhưng thập phần kiên quyết cự tuyệt đề nghị của chúng ta. Ngày hôm sau, chúng ta mất liên lạc với nội ứng. Thế là chúng ta một hoạt động ám tập, sau khi đại giới nỗ lực cực thâm trọng, cuối cùng thì chúng ta cũng đạt được một quyển bút ký. Nhờ nội dung của bản bút ký này, chúng ta mới nghiên cứu chế tạo thành công chiến xa! Chúng ta nghi ngờ, bản bút ký kia cùng di tích thần bí kia có quan hệ.

Thần thái Cừu San Ngọc cực kỳ tự hào, dù sao với thứ giống chiến xa như vậy, nhưng là vũ khí đủ để xoay chuyển liên bang thế cục. Nàng ngay sau đó nói:

- Bản bút ký chúng ta đạt được kia thập phần cũ kỹ, bút tích đẹp đẽ, rõ ràng là do nữ nhân viết. Lại kết hợp với thái độ của Vũ Mân, cho nên ta mới hoài nghi đó có thể là di vật của mẹ nàng.

Trong đầu Trần Mộ hỗn loạn, ngổn ngang trăm mối. Lai lịch Hạ thành, hẳn trước tới giờ vẫn suy đoán, không ngờ còn có lai lịch như vậy.

Còn có Vũ Mân, phía sau còn ẩn chứa một bối cảnh vững chắc như thế!

Vốn rất nhiều sự tình tưởng chừng đơn giản trong mắt hắn, dường như thoáng cái đã trở nên phức tạp. Vũ Mân muốn làm gì? Nàng vì cái gì mà chế tạo thủ sáo năng lượng chứ? Nàng không sợ Pháp Á đoạt được sao?

Sâu trong đáy lòng hắn không hiểu sao lại trầm tĩnh lại. Nếu nói như thế, phương pháp chế tạo thủ sáo năng lượng đang ở trong tay Vũ Mân, rất hiển nhiên không có quan hệ với bọn Alfonso.

Có được điểm ấy, với hắn như thế là đủ rồi. Còn như cái thủ sáo năng lượng, hắn không tin không ai có thể chế tạo ra được. Hắn có thể xem hiểu phương pháp chế tạo, nhưng hiểu cũng không có nghĩa hắn có thể làm được.

Thủ sáo năng lượng, là một món tạp giới có kết cấu thập phần phức tạp, có yêu cầu về công nghệ chế tạo kim loại cực cao. Ngoại trừ bọn Alfonso. Ngoài trừ bọn Alfonso, Trần Mộ thật sự không thể nghĩ ra ai có đủ tư cách chế tạo ra linh kiện đó. Là hắn, cũng không có tư cách chế tạo. Hiển nhiên, nguyện vọng của Vũ Mân đã không có hy vọng.

Trần tĩnh lại khiến cả người Trần Mộ rõ ràng trở nên ôn hòa rất nhiều. Hơi thở đột nhiên biến hóa, làm Cừu San Ngọc có chút khó hiểu.

Nàng vừa muốn hỏi Trần Mộ thì tiếng đập cửa không hề báo trước vang lên.

Động tác của mọi người trong phòng nhất tề dừng lại.

464. Chương 458: Lão Hồ Ly

Cặp mắt tam giác của hắn lóe sáng, ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Ba mới tới lâu một chút. Trần Mộ mang nữ nhân trở về, hắn cảm thấy rất bình thường. Trong ý nghĩ của hắn, cảnh giác chính là gã Tiểu Ba đang xuất hiện ở bên nữ nhân kia. Phải biết rằng, vận mệnh của hắn sau này liên quan chặt chẽ với Kiều Nguyên, hắn không cho rằng tự mình có thể thoát ly ma chướng của Kiều Nguyên. Mà sau khi có được ‘Bạo Đan’, hắn đối với Kiều Nguyên là thực tâm khâm phục. Có thể kiếm được vài dây số tạp phiên, quyền lực như vậy khiến hắn vô pháp tưởng tượng.

Trong loạn thế, đầu nhập vào một nhân vật lợi hại là một phương pháp sinh tồn không tệ. Kiều Nguyên có đầu óc tinh táo, thiên phú khủng bố, kỹ thuật thần bí, bên người còn có một vị tuyệt thế cường giả thực lực sâu không lường được, sau lưng có lực lượng không ai biết, một nhân vật như vậy như thế nào có thể là ‘vật trong ao’?

Trước đây hắn còn cảm thấy bằng vào thực lực của mình như thế nào cũng có chút địa vị nhỏ nhoi, nhưng hiện tại, chuyện cạnh tranh tựa hồ còn đến sớm hơn so với tưởng tượng của hắn.

Tên gia hỏa mới tới này thực lực không hề yếu, trong lòng hắn thậm chí sợ hãi. Hơn nữa Kiều Nguyên cùng người mới tới này rất quen thuộc, chẳng lẽ bọn họ là người thân? Cái này khiến hắn có chút bất an, hắn không hy vọng trong đội ngũ sau này không có vị trí của mình. Hắn rất mong tin tức mang đến lần này giải đáp được tâm tư này của hắn.

“Thái Thúc Dong?” Trần Mộ sửng sốt, lập tức trong lòng đầy nghi hoặc, Thái Thúc Dong đến đây làm gì? Mấy ngày nay tình huống đại khái của Thái Thúc gia hắn cũng lơ mờ quen thuộc bảy tám phần. Từ khi Thái Thúc Thành từ trong Tâm Thượng Hoa viên chuyển ra sống độc lập, Thái Thúc Dong chưa đến bao giờ.

Tang Hàn Thủy ngoài cửa quay đầu liếc quanh một cái, vội vàng hạ giọng: “Thái Thúc Thành cùng một lão đầu tới rồi, chắc là Thái Thúc Dong.”

“Tìm mình?” Cái ý niệm này trong đầu Trần Mộ chợt lóe rồi biến mất. Chỉ nghe Cừu San Ngọc hừ lạnh một câu: “Cuối cùng lão già này không tính là quá ngốc, sự việc rõ ràng đến vậy phản ứng lại chậm thế, quả nhiên là già rồi.”

Tang Hàn Thủy trong lòng thất kinh, độc, nữ nhân này thật lợi hại. Nếu đổi người khác nói chuyện với Kiều Nguyên kiểu vậy, hắn đã sớm chết quách rồi.

Trần Mộ không để ý tới Cừu San Ngọc, thoáng trầm ngâm liền chủ động đi ra khỏi huấn luyện thất. Trần Mộ bước ra ngoài quả nhiên thấy có người hướng bên này đi tới.

Nói là lão già, nhưng ngoại trừ đầu tóc muối tiêu, ánh mắt hơi lộ sắc đục, còn nhìn không ra chút già nua nào. Bên cạnh Thái Thúc Thành còn có một nam nhân, Trần Mộ chú ý nhiều đến vị tráng hán này. Hắn thân hình khôi ngô, cơ thịt rắn chắc.. khiến người khác ấn tượng sâu sắc nhất chính là ánh mắt của hắn, ánh mắt màu đỏ hiếm thấy khiến lòng người không rét mà run.

Hắn là Connery!

Tự nhiên, trong đầu Trần Mộ toát ra cái tên này. Mặc dù trước đây cũng không có gặp qua nam tử này, nhưng cơ hồ chỉ liếc mắt hắn liền kết luận thân phận đối phương. Chỉ có tạp tu có cảm giác cấp bảy mới có khả năng khiến hắn có cảm giác nguy hiểm, loại cảm giác này chỉ ở trên người Vinh Minh hắn mới cảm nhận được.

Thái Thúc Thành mặc dù cực lực kiềm chế, nhưng mà trên mặt vẫn che lấp không nổi vui mừng. Lão gia tử chưa từng qua công ty của ba huynh đệ họ. Đây là lần đầu tiên! Hắn trong lòng cực kỳ đắc ý, nhưng trên mặt vẫn cố tạo ra bộ dáng bình tĩnh.

“Bạch tổng quản, mời qua một chút.” Thái Thúc Thành thấy Trần Mộ, trước mắt sáng ngời, vội vàng nói. Hắn không ngu ngốc, lão gia tử vì cái gì lại tới đây, hắn trong lòng rõ ràng nhất.

“Sao có thể thất lễ với Bạch tiên sinh như vậy?” Lão gia tử lên tiếng răn dạy hắn, nói: “Chúng ta đến đó.” Trần Mộ đương nhiên biết đây chỉ là biểu diễn trước mặt hắn. Tang Hàn Thủy theo sát đứng sau Trần Mộ.

Connery đồng tử hơi co lại chút rồi lập tức khôi phục như thường.

“Ra mắt lão tiên sinh!” Trần Mộ hành lễ.

Đáp lại Thái Thúc Dong nhiệt tình hòa ái nói: “Bạch tổng quản quả nhiên thân thủ bất phạm a. Khó trách có thể danh chấn Đông Thụy! Mời, chúng ta ngồi xuống trò chuyện.” Thái Thúc Dong cùng Trần Mộ ngồi xuống.

Tình thế lập tức trở nên có chút vi diệu. Connery và Thái Thúc Thành đứng sau Thái Thúc Dong còn phía sau Trần Mộ là Tang Hàn Thủy. Đối mặt cao thủ như Connery, Tang Hàn Thủy không chút sợ hãi, cảm nhận của hắn mặc dù chưa tới cấp bảy nhưng kém cũng không bao nhiêu. Connery cũng không xuất hiện trên Hắc Tuyển Tinh bảng mà là ở Thiên Đông bảng, bài danh thứ bảy mươi. Tạp tu trên Hắc Tuyển Tinh bảng xem thường nhất chính là tạp tu trên Thiên Đông bảng. Ánh mắt hai người trong không khí không ngừng va chạm.

Ánh mắt Connery lộ ra vẻ ngưng trọng, đôi mắt tam giác dưới mặt nạ kia âm ngoan tàn khốc, tựa như rắn ở trong bóng đêm, tùy thời có thể chọn người mà cắn.

So ra, áp lực của Tang Hàn Thủy phải chịu nhỏ hơn nhiều. Có được ‘Bạo Đạn’ tự tin của hắn tăng cao, hắn tin bằng vào thực lực của mình, tiến vào top 100 trên Hắc Tuyển Tinh bảng không thành vấn đề. Huống chi, lực lượng hậu thuẫn phía sau hắn cũng lớn hơn, Kiều Nguyên, Weah, còn có kẻ mới tới kia, ai so với đối phương yếu? Không có gì phải sợ hãi, khí thế của hắn tự nhiên càng không kiêng kỵ gì.

Chịu áp lực, Thái Thúc Thành sắc mặt nhất thời trắng bệch, răng va khê vào nhau. Mà ngồi ở phía dưới Trần Mộ cùng Thái Thúc Dong lại giống như chẳng có việc gì, thoải mái vui vẻ nói chuyện.

“Lần này là ta đặc biệt tới cảm tạ Bạch tiên sinh ra tay tương trợ ba đứa con kém cỏi của ta. Nếu không có Bạch tiên sinh, lão già ta lần này chỉ sợ phải là kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh mất rồi.”

“Lão tiên sinh quá khách khí, Thái Thúc Thành tiên sinh là ông chủ của ta, không giúp hắn thì ai cấp lương cho ta!”

“Ha ha.” Thái Thúc Dong đột nhiên cười sâu sắc: “Nhưng mà lão đầu tử ta có nghi hoặc nho nhỏ, chẳng biết Bạch tiên sinh có thể hay không giúp ta giải đáp một chút?”

Trần Mộ ung dung trả lời: “Lão tiên sinh có vấn đề gì cứ hỏi, nhưng mà tại hạ học thức nông cạn, chỉ sợ khiến lão tiên sinh thất vọng.”

“Ha ha, Bạch tiên sinh quá khách khí! Há, được rồi, ta nên xưng hô các hạ là Bạch tiên sinh hay là Kiều Nguyên tiên sinh đây?” Thái Thúc Dong mở mắt, tinh quang bắn tứ phía, không còn chút nửa điểm già nua như vừa rồi.

Connery hừ lạnh một tiếng, khí thế bành trướng. Con mắt tam giác của Tang Hàn Thủy chợt lóe, không chút nào nhượng bộ tăng cường khí thế. Sắc mặt của Thái Thúc Thành trước mới trắng nhợt nay hoàn toàn không còn tia huyết sắc, lời của lão gia tử thực quá kinh người. Kiều hay Bạch dĩ nhiên là Kiều Nguyên!

Tập tu phía xa xa đều không ngoại lệ dừng huấn luyện, sợ hãi nhìn qua bên này. Chẳng lẽ Đả Thủ muốn đánh nhau cùng Connery?

Trần Mộ cả kinh, ánh mắt híp lại, thản nhiên nói: “Không nghĩ tới tin tức của lão tiên sinh thật đúng là linh thông.” Thân phận bị nhìn thấu. Trần Mộ khóa chặt Thái Thúc Dong, một khi tình thế không ổn, hắn sẽ chế trụ Thái Thúc Dong đầu tiên. Trong lòng cũng kinh hãi, hắn không rõ mình rốt cuộc lộ ra thiếu sót ở đâu.

“Ha ha!” Thái Thúc Dong sang sảng cười to, khoát tay ý bảo: “Kiều tiên sinh không cần khẩn trương. Mặc kệ như thế nào, Kiều tiên sinh cứu ba người con của ta là sự thật, lão đầu tử ta rốt cuộc thiếu một cái nhân tình.”

“Chỉ là lão đầu tử ta có chút không rõ, lấy thực lực thân phận của Kiều tiên sinh, đến Thái Thúc gia ta làm gì?”

Sự tình tới nước này, Trần Mộ nghĩ thấy không cần che giấu, hắn vốn muốn chính là một cơ hội cùng Thái Thúc Dong gặp mặt. Mặc dù cục diện trước mắt so với tưởng tượng của hắn khác biệt quá lớn, nhưng mà kết quả cũng không có khác biệt về bản chất.

“Ta nghe nói quý gia có Kim ban nhuyễn dịch khuẩn, cho nên đặc biệt tới cầu.”

“Kim ban nhuyễn dịch khuẩn?” Thái Thúc Dong có chút sững sờ, nhìn Trần Mộ một cái thật sâu, lập tức cười nói: “Chuyện Thái Thúc gia có Kim ban nhuyễn dịch khuẩn ngay cả ba anh em bọn họ đều không biết, Kiều tiên sinh có thể nghe được thật sự khiến kẻ khác giật mình a!”

“Chỉ là vận khí tốt một chút.” Trần Mộ cảm thấy an tâm một chút, xem ra Thái Thúc gia chính xác là có Kim ban nhuyễn dịch khuẩn. Hắn sợ nhất chính là Thái Thúc gia cũng không có, vậy mới đúng là tình huống hồng бет. Chỉ cần Thái Thúc gia có, vô luận là cướp hay là giao dịch, hắn cũng không phải quá lo lắng.

“Há.” Thái Thúc Dong chậm rãi uống trà, phảng phất như không biết Connery và Tang Thủy Hàn đang giằng co, qua một lúc lâu mới nói: “Theo lý mà nói, Kiều tiên sinh giúp ba người bọn họ, Kim ban nhuyễn dịch khuẩn này lão đầu tử phải hai tay dâng lên.” Hắn buông chén trà trên tay, ngũ khí ngưng trọng: “Chỉ là Kim ban nhuyễn dịch khuẩn này là tổ tiên từng đời lưu truyền tới đây. Nói thật, vì nó, tổ tiên đã hy sinh rất nhiều người, trả giá rất nhiều sinh mệnh cùng máu tươi mới giữ lại được tới nay. Tổ tiên từng có di huấn, trừ phi quan hệ đến biến cố sống còn của Thái Thúc gia, không được sử dụng nó!”

Trần Mộ vẫn như cũ ung dung thản nhiên, chỉ là ‘a’ một tiếng. Thái Thúc Dong hôm nay tự mình đến đây, tuyệt sẽ không là vì nói cho hắn lịch sử của Thái Thúc gia, cho nên hắn dứt khoát đợi lão đầu tử tự hé lộ đáp án.

Quả nhiên, Thái Thúc Dong một lần nữa nâng chung trà lên, bồi thêm một lời: “Nhưng mà, Kiều tiên sinh đối với Thái Thúc gia ta có ân trước, lại cũng không nhất định không thể phá lệ một lần.”

“Ta nghĩ không cần phiền toái như vậy.” Trần Mộ thản nhiên nói, loại phương thức trao đổi như này hắn có chút chán ghét.

“Ha Ha.” Thái Thúc Dong ha ha cười, mang theo vài phần giảo hoạt nói: “Tự nhiên là vậy, lấy thân thủ của Kiều tiên sinh, hơn nữa quý thuộc hạ, chỉ sợ san bằng Thái Thúc gia cũng không phải việc khó gì. Chỉ là, ngoại trừ lão nhân ta, không ai biết Kim ban nhuyễn dịch khuẩn giấu nơi nào. Mệnh của lão nhân không đáng giá gì, nhưng mà bỏ lỡ sự tình của Kiều tiên sinh thì thật có lỗi.”

Trần Mộ hết lời để nói, vô lại hần cũng đã gặp qua, nhưng chưa thấy ai vô lại như vậy. Hơn nữa một lão già ở trước mặt vô lại như thế, hần đúng là thật có chút cảm giác quái dị.

“Ha ha, đùa thôi! Chỉ là đùa thôi! Kiều tiên sinh không nên tức giận.” Thái Thúc Dong ha ha cười.

“Kiều tiên sinh cần Kim ban nhuyễn dịch khuẩn, Thái Thúc gia ta tự nhiên không dám chối từ. Nhưng mà, ta nghĩ Kiều tiên sinh nhất định không ngại thuận tay giúp chút chuyện nhỏ. Đương nhiên, vì tỏ vẻ thành ý của lão già ta, Kim ban nhuyễn dịch khuẩn lập tức sẽ đưa đến tay Kiều tiên sinh.”

Thật sự là lão hồ ly!

Trần mộ trong lòng thâm bội phục, Thái Thúc Dong nói chuyện chân chân giả giả, hư hư thực thực, hơn nữa kín kẽ giọt nước không lọt qua được, khiến hần cảm thấy có chút khó có thể chống đỡ.

Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn mà ngủ mơ cũng cầu sắp tới tay, tâm cảnh của Trần Mộ nổi lên gợn sóng hiềm thấy. Hần hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt như tiền, nhìn chằm chằm Thái Thúc Dong.

“Điều kiện của ngài?”

465. Chương 459: Hóa Ra Là Thế

Lão đầu tử bỗng nhiên ngừng lại, quay sang với Thái Thúc Hành nói : “Đi gọi Anh nhi tới.”

Thái Thúc Thành sững sờ, sau khi tỉnh lại vội vàng gật đầu: “Vâng, vâng.”

“Kiều tiên sinh nếu không vội, chúng ta uống chút trà.” Lão nhân cười nói.

Nếu kể bên là một người khác, Trần Mộ đã sớm dùng biện pháp mạnh rồi. Nhưng đối mặt lại là một lão nhân tóc đã đổi màu, hần lại có chút bó buộc. Hơn nữa lão hồ ly này thủy chung cho hần cảm giác cao thâm khó dò, khiến hần phi thường kiêng kỵ. Về mặt bình tĩnh của lão khiến hần tin rằng, trong tay lão nhất định nắm át chủ bài gì đó, nếu không lão tuyệt đối sẽ không mạo hiểm tự thân tới gặp mình. Connery tịnh không đáng sợ, nhưng lão nhân trong tay tuyệt đối sẽ không chỉ có chút sức mạnh này, cho dù bên ngoài đồn đại Thái Thúc gia đã không còn gượng nổi nữa.

Một người tiêu diệt một thế gia, đến cả Đường Hàm Phái cũng không thể làm được, một tạp tu dù cường đại cũng vô pháp đồng thời cùng hàng ngàn hàng vạn tạp tu hành động. Nhưng sự kiêng kỵ của thế gia đối với cao thủ tịnh sẽ không vì vậy mà có chút giảm bớt. Nếu thực sự đắc tội một vị tạp tu lợi hại, đối phương chỉ cần liên tục đánh lên quấy rối, điều này ai cũng chịu không thấu. Càng là nhà lớn nghiệp lớn thì càng kỵ chiều này.

Một lát sau, Thái Thúc Anh được Thái Thúc Thành đưa đến trước mặt lão nhân. “Gia gia!” Thái Thúc Anh thanh âm trong trẻo, nàng đối với lão nhân hiển nhiên không hề sợ hãi như Thái Thúc Thành.

Về mặt Thái Thúc Dong càng trở nên hòa ái: “Tiểu Anh cao hơn không ít a, có nhớ gia gia hay không?”

“Có!” Thái Thúc Anh nghiêm túc nói, bộ dạng quỷ tinh linh quái bình thường đã không cánh mà bay. Nàng nghiêng đầu, buồn bực nói: “Thật quái lạ ha, gia gia, người hôm nay sao lại tới đây?”

Thái Thúc Dong không trả lời, mà là cười nói: “Tiểu Anh tử, đi giúp gia gia lấy một món đồ được không?”

“Vật gì vậy a, gia gia?” Về mặt kỳ quái của Thái Thúc Anh càng tăng, tuổi tác nàng tuy nhỏ, nhưng thông minh lanh lợi, chung quy cảm thấy hôm nay là lạ .

“Còn nhớ rõ gian phòng nhỏ trước kia gia gia mang người đi chứ?” Thái Thúc Dong thông thả nói.

“Còn nhớ.” Nàng lén lén nhìn phụ thân một cái, trả lời nhỏ như con muỗi. Chuyện này nàng tịnh không có nói với cha, nàng hơi sợ cha giáo huấn. Nhưng nàng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, nàng nhớ được là gia gia không cho nàng nói với cha.

“Ừm, tiểu Anh tử đi vào trong đó lấy giúp gia gia một thứ, chính là cái hộp gỗ màu tím, còn nhớ chứ?”

“Còn nhớ!” Thái Thúc Anh vui vẻ nói, căn phòng nhỏ kia gia gia chỉ mang nạng đi một lần, nhưng lại không cho nạng loạn động, lần này mình một người vào, có thể tìm thật kỹ xem bên trong rốt cuộc có thứ gì tốt chứ?

“Ừm, đi đi. Connery, người giúp tiểu thư đi.” Thái Thúc Dong thản nhiên nói.

Connery do dự một chút, đáp: “Vâng!” Nói xong liền cùng ra ngoài với Thái Thúc Anh đang nhảy nhót.

Thái Thúc Thành trên mặt vừa mới trắng bệch, giờ lại đỏ hồng, trong mắt khó nén sự cuồng hỉ. Hắn không nghĩ đến, nguyên lai phụ thân vậy mà đã mang Anh nhi đến đó. Sự tồn tại của gian phòng nhỏ mấy huynh đệ bọn họ đều biết, nhưng phụ thân chưa từng đưa bọn họ tới. Chẳng lẽ phụ thân sớm tính toán để cho một chi nhà hắn kế thừa?

Trần Mộ trong lòng đại khái đoán được Thái Thúc Dong bảo Thái Thúc Anh đi lấy là cái gì, tim đập đột nhiên tăng tốc.

Hắn mặc dù tận lực nhắc mình bình tĩnh một chút, nhưng mà vẫn bị lão cáo già Thái Thúc Dong phát hiện ra: “Ha ha, xem ra, Kim ban nhuyển dịch khuẩn đối với Kiều tiên sinh rất trọng yếu a!” Ngữ khí của lão bỗng nhiên nghiêm túc: “Vốn lần này lão nhân ta thật sự không nên lại đề ra yêu cầu, chỉ là tình huống đặc thù, Thái Thúc gia ta đã tới ranh giới sinh tử, lão đầu ta không còn phương pháp khác có thể nghĩ, mới phải ra hạ sách này. Lần này lão đầu làm việc không ra gì, không dám có hy vọng xa vời nào khác, chỉ thỉnh Kiều tiên sinh giúp Thái Thúc gia ra vượt qua cửa này. Với Thái Thúc gia ta, chỉ cần Kiều tiên sinh thấy có gì hợp mắt, xin đừng ngại khai khẩu.”

Nói tới mức này, Trần Mộ cũng biết, trừ phi hắn không muốn Kim Ban Nhuyển Dịch Khuẩn nếu không chỉ còn có nước đáp ứng. Hắn hít sâu một hơi nói: “Rốt cuộc là chuyện gì, xin lão tiên sinh nói rõ.”

Thái Thúc Dong cười khỏ, nếp nhăn trên mặt chồng lên, càng hiện lên sự già nua, hắn chậm rãi nói: “Không biết Kiều tiên sinh có nghe Sương Nguyệt Hàn Châu đang tính toán chuyện kết minh chứ?”

“Đã nghe nói.” Trần Mộ gật đầu. Sương Nguyệt Hàn Châu tính toán kết minh lúc đầu giấu diếm, sau lại giống trống khua chiêng, hiện tại Liên Bang không ai không biết.

“Sương Nguyệt Hàn Châu xuất đầu, Gia Anh Hạ tự thân chủ trì tại khu Đông Thiên Lý này, không ai có thể cự tuyệt!” Thái Thúc Dong ngữ khí chắc chắn dị thường: “Thái Thúc gia ta là một trong những gia tộc cổ xưa nhất, cùng các gia tộc khác ở khu Thiên Đông Lý này quan hệ nhằng nhịt. Thật không dám dấu diếm, trong buổi hội nghị trừ bị hoàn thành liên minh, Thái Thúc gia ta đáng ra đã có được một phiếu biểu quyết trong ba mươi hai phiếu của hội nghị liên minh. Ngoài ba mươi hai phiếu này, còn có bảy nhà được xếp làm dự bị. Nhưng bởi Thái Thúc gia ta suy tàn quá lâu, phiếu biểu quyết này bị rất nhiều người chất vấn, mà những người này đều là bắt lấy nhược điểm chiến lực không mạnh của Thái Thúc gia chúng ta.”

“Hừ, bọn họ đối với tám phiếu đó đúng là thêm đồ mất.” Ánh mắt đục của Thái Thúc Dong trở nên lạnh lẽo: “Kỳ thật không riêng gì Thái Thúc gia chúng ta, còn có bốn nhà cũng cùng bị chất vấn. Cuối cùng hội nghị trừ bị quyết định, đến lúc đó tại thành Thiên Hồ cử hành thi đấu tình anh tạt tu toàn khu Thiên Đông Lý. Năm nhà chúng ta cùng bảy nhà dự bị kia đồng thời phải tạt tu xuất chiến, năm gia tộc có thứ vị cao nhất sẽ được quyền biểu quyết.”

Trần Mộ cuối cùng giật mình. Chính lúc mọi người đều chú ý đoán xem Thiên Đông Liên Minh khi nào hình thành, thì bọn họ đã hoàn thành kết minh. Hiện tại việc bọn họ đang làm chẳng qua chỉ là phân chia quyền lực nội bộ liên minh mà thôi. Nhưng mà, Thái Thúc gia có thể kiếm được một phiếu biểu quyết, tuyệt không chỉ là dựa vào lịch sử lâu đời của họ.

Thái Thúc Dong quả nhiên thâm tàng bất lộ, vô thanh vô tức liền kiếm được một phiếu mà vô số gia tộc khu Thiên Đông Lý tha thiết mơ ước. Ngay cả Pháp Á đối với một phiếu này của bọn họ đều không tiếc sức dùng vũ lực, cũng có thể thấy sự trọng yếu của một phiếu quyền biểu quyết này. Khó trách Thái Thúc Dong thậm chí bất chấp nguy hiểm cùng đắc tội làm ra cử động như vậy. Hắn lúc trước vẫn rất kỳ quái, Thái Thúc Dong làm như vậy thật không tính là cao minh. Hiện tại xem ra, cạnh tranh trong liên minh cũng rất tàn khốc, bức cho kẻ lão luyện như Thái Thúc Dong tới tình dạng này.

Nhưng một vấn đề khác hẳn vẫn luôn nghi hoặc không giải được: “Ta rất kỳ quái, lão tiên sinh như thế nào biết thân phận của ta?”

“Ha ha!” Thái Thúc Dong cười lớn, mang theo vài phần đắc ý: “Kiều tiên sinh đại khái còn chưa biết, tin tức ngài đánh lên trú địa của Pháp Á đã truyền khắp thành Đông Thụy, ai cũng đều biết ngài, Kiều Nguyên, đứng thứ năm mươi trên Hắc Tuyền Tinh bảng hiện đang ở trong thành Đông Thụy. Thành Đông Thụy nhỏ nhỏ, có thể có bao nhiêu cao thủ? Lão nhân trước tiên liền nghĩ tới Kiều tiên sinh, về sau điều tra, quả nhiên Kiều tiên sinh tại thời điểm đó có một khoảng thời gian ly khai tòa nhà, lão nhân liền xác định Bạch tổng quản chính là Kiều tiên sinh!”

“Sự tình Pháp Á bị tập kích sao lại truyền ra?” Trần Mộ vẻ mặt ngưng trọng, Thái Thúc Dong có thể tra được, chỉ sợ thành Đông Thụy rất nhiều người đã bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn. Điều này đối với hắn mà nói là một tin xấu, đặc biệt là nếu như Pháp Á biết được thì sự tình lập tức trở nên phiền phức.

“Pháp Á mặc dù vẫn muốn giữ bí mật, nhưng mà động tĩnh lớn như vậy, mấy địa đầu xa thành Đông Thụy chúng ta như thế nào có thể không biết? Nhưng Kiều tiên sinh yên tâm, ta đã thả ra tin tức, Kiều tiên sinh đoạn thời gian kia đang cùng ta dùng bữa, chứng cứ cực kỳ chính xác, tin tưởng không có ai đổ hoài nghi lên đầu Kiều tiên sinh.” Thái Thúc Dong cười nói.

Trần Mộ thở dài một hơi, cảm thấy càng cần trọng, lão hồ ly này làm việc một giọt nước cũng không lọt qua được, thủ đoạn tâm cơ đều lão luyện dị thường, chính mình tuyệt không phải đối thủ. Hắn cũng hiểu được, đây cũng là một trong những con bài kín của Thái Thúc Dong. một khi lật ra, Thái Thúc gia tuy không có chỗ tốt, nhưng phiền toái của hắn còn lớn hơn nhiều.

Suy nghĩ một lúc lâu, Trần Mộ rốt cục gật đầu: “Ta có thể đáp ứng ngài. Nhưng có một điểm ta phải nói trước, ta chỉ có thể hết sức, không đảm bảo nhất định có thể đạt được danh thứ gì.”

Thái Thúc Dong thở nhẹ một hơi, thần thái cuối cùng trầm tĩnh lại, cười nói: “Lão đầu tử ta mong muốn chính là những lời này của Kiều tiên sinh. Nếu Kiều tiên sinh nói đảm bảo điều gì, lão đầu tử ta ngược lại không dám tin tưởng.”

Lão lại trầm ngâm nói: “Mặc dù nói việc khẩn nên phải tùy cơ, nhưng chung cuộc Kiều tiên sinh có chút tổn hại, Kiều tiên sinh cần bồi thường cái gì, đừng ngại lên tiếng.” Trong lời của lão lộ ra vài phần khí phách: “Thái Thúc gia chúng ta vẫn còn có chút gia sản. Đến nay vẫn còn vài món nhỏ nhỏ tổ tiên lưu lại, sau này lấy một món đồ cho Kiều tiên sinh, tính là một điểm tâm ý của lão già ta!”

Song phương cuối cùng đạt thành hiệp nghị, tâm tình của Trần Mộ cũng buông lỏng rất nhiều, nghe vậy cười nói: “Vậy lão tiên sinh há chẳng phải là đã phụ lòng tổ tiên sao?”

Lão nhân nghe vậy lơ đãng cười nói: “Mấy thứ này dù tốt, cũng chỉ là vật chết. Chỉ cần Thái Thúc gia quật khởi, mấy thứ như vậy không lo không có người đưa tới.” Thái Thúc Thành bên cạnh thần sắc lộ ra vài phần đau xót.

Thái Thúc Anh cùng Connery cuối cùng trở về, Thái Thúc Anh trong lòng ôm một hạp gỗ màu tím, hạp gỗ thoạt nhìn có chút cũ kỹ, có chút lâu năm.

“Gia gia, là cái này sao?” Thái Thúc Anh tựa như tranh công tiến đến bên người Thái Thúc Dong.

Thái Thúc Dong hiền từ khen ngợi: “Tiểu Anh tử thật thông minh.” Nói xong cầm hạp gỗ màu tím lên đưa cho Trần Mộ: “Trong này là Kim ban nhuyễn dịch khuẩn, Bạch tổng quản nhìn xem.” Lão khôi phục xưng hô như cũ với Trần Mộ, sau đó giới thiệu: “Kim ban nhuyễn dịch khuẩn cần dùng hạp gỗ Tử Phong trăm năm trở nên chứa đựng, nếu không sẽ biến chất. Gỗ Tử Phong chế cái hạp này năm xưa lúc chế tạo đã có năm trăm năm tuổi.”

Trần Mộ cố gắng tự kiềm chế kích động trong lòng, chậm rãi mở hạp gỗ ra.

466. Chương 460: Khúc Mắc

Chỉ là một khối không phải gỗ cũng chẳng giống đá như vậy, Trần Mộ không cách nào liên hệ với khái niệm sinh vật như vi khuẩn được, huống chi còn có hai chữ ‘nhuyễn dịch’ nữa. Nó so với hình ảnh Trần Mộ từng

thấy khác quá xa, nhưng hẳn tin rằng Thái Thúc Dong sẽ không lừa hắn.

Thái Thúc Dong đúng là rất thức thời, lựa đúng thời điểm cáo từ rời đi.

#\$%^&

Tô Lưu Triệt Nhu sắc mặt ngưng trọng, trước mặt nàng, hai trăm mũi châm năng lượng bay qua bay lại, quang cảnh như đang dệt vải. Nàng bây giờ đang luyện tập, là bài huấn luyện khó nhất cho y vụ tập tu, không chế đa tuyến! Luyện không chế đa tuyến có thể bồi dưỡng tập tu đồng thời sử dụng cảm giác tiến hành vài loại thao tác, một số thủ thuật yêu cầu cao như thủ thuật lô bộ cần năng lực không chế đa tuyến kiệt xuất của y vụ tập tu.

Huấn luyện không chế đa tuyến không chỉ yêu cầu y vụ tập tu không chế đồng thời không chế nhiều hạng cảm giác, còn cần đạt được độ chính xác cực kỳ tinh tế.

Tô Lưu Triệt Nhu đồng thời không chế hơn hai trăm cây châm năng lượng, cũng đã đạt tới mức người khác kinh hãi. Nếu tin tức này truyền ra tuyệt đối có vô số thế lực muốn thu nhận vị y vụ tập tu kiệt xuất này. Nhưng không ai nghĩ được, tới trước khi gặp Trần Mộ, Tô Lưu Triệt Nhu chỉ không chế được có ba mươi sáu cây châm năng lượng.

Không ai biết nàng từ lúc nào bắt đầu chuyên môn huấn luyện kỹ xảo này, càng không ai biết nàng tổn hao tinh lực để rèn luyện kỹ xảo này rốt cuộc là vì ai? Mà ngay cả nàng mỗi ngày huấn luyện cũng không nhiều người biết. Không chế đa tuyến độ khó rất cao, thế nhưng sử dụng không nhiều, đây là một loại kỹ xảo chuyên nghiệp có yêu cầu cao.

Mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống, thấm đẫm cả trán nàng, nhưng nàng hoàn toàn không phát hiện ra. Ánh mắt không hề chớp chằm chú nhìn vào năng lượng châm bay qua bay lại như con thoi trước mắt. Tập trung tinh thần, chuyên chú không cách nào diễn tả, đồng thời không chế hơn hai trăm cây châm năng lượng tiêu hao tâm thần cực lớn. Nếu có y vụ tập tu nào thấy cảnh tượng trước mắt có lẽ sẽ há miệng ngạc nhiên tới rớt cả cằm xuống đất.

Tô Lưu Triệt Nhu bắt đầu huấn luyện đã lâu. Huấn luyện cảm giác, huấn luyện kỹ xảo chuyên dụng của y vụ tập tu, học tập kiến thức về dược vật, học tập kiến thức về thực vật...

Trước mặt người khác, nàng vẫn luôn giữ vẻ nhẹ nhàng ôn hòa, không ai biết nàng lặng lẽ đổ mồ hôi trong phòng, cũng không ai biết, nàng lại cùng các tập tu khác kiên trì dùng Tuyết Khanh Pháp để rèn luyện cảm giác bản thân.

Tất cả những việc này, vì cái gì?

Có lẽ là vì muốn giúp được càng nhiều người, có lẽ là để đáp ứng cho lòng cảm thông của bản thân. Còn có thể giúp đỡ cho đồng bọn nhiều hơn, có lẽ là để phá giải cây lục tuyến mà nàng bó tay chịu trói trên người hắn, có lẽ là để đuổi kịp tốc độ tiến bộ khiến người người không thở nổi của hắn..

Trong đôi mắt ôn nhu như nước mùa thu, ngoại trừ một lớp sương nhàn nhạt do mồ hôi bốc hơi, còn có vẻ kiên định.

Hai trăm cây châm năng lượng đã là cực hạn của nàng. Nàng đã bị đình trệ ở cấp bậc này một thời gian dài mà không cách nào đột phá. Đồng thời không chế hai trăm cây châm năng lượng, trước đây dù là nghĩ nàng cũng không dám, thế nhưng hiện giờ nàng lại không chút vui mừng.

Hai trăm cây, vừa nghe đã rợn cả người, thế nhưng...

Nhớ lại sợi lục tuyến dính chặt như keo nằm trong máu thịt hắn, trong lòng nàng lại chẳng hề nắm chắc. Còn chưa đủ..

Đôi mi thanh tú khẽ cau lại, vầng trán ướt đẫm khẽ nhỏ xuống một giọt mồ hôi. Vẻ lo lắng trong ánh mắt nàng vẫn không tiêu tán, bộ đồng phục y vụ tập tu màu trắng xanh trên người đã thấm đẫm mồ hôi, mơ hồ có thể thấy được vóc dáng lả lướt của nàng. Trong căn phòng yên ắng vang lên mộ tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Tắm rửa xong, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt nàng đã tiêu tan không ít, đúng lúc này, bỗng nhiên độ nghi trên tay vang lên.

#\$%^&

Trong phòng huấn luyện của Trần Mộ. Trần Mộ, Weah, Cừu San Ngọc đều ở đó, mà ngoài cửa, Tiểu Ba, Tang Hàn Thủy phân biệt đứng hai bên. Tang Hàn Thủy bộ dáng như gặp đại địch mà Tiểu Ba cũng thu lại vẻ cười cợt bình thường, sắc mặt nghiêm túc, Tự Ba Luân phía sau lặng lẽ lưu chuyển.

Cừu San Ngọc vẻ mặt khiếp sợ nhìn màn hình mà Thông tin ma trận và Thiên Lý tạp phát ra. Tuy không phải lần đầu tiên biết Trần Mộ nắm giữ kỹ thuật liên lạc trong rừng, thế nhưng khi tận mắt thấy lại có một cảm nhận khác. Tạp giới! Nàng liếc mắt là nhìn ra Thông Tin ma trận thật ra là một loại tạp giới.

Sau khi khiếp sợ, suy nghĩ của nàng lập tức hoạt động mạnh trở lại. Tạp giới không thể nghi ngờ là lĩnh vực Pháp Á am hiểu nhất, nếu bọn họ có kỹ thuật này, bọn họ có thể nhanh chóng tiêu hóa. Trong rừng rậm tất nhiên nguy hiểm rất lớn, nhưng đồng thời cũng ẩn chứa tài phú khổng lồ.

Nhiệm giờ Pháp Á nhìn qua vô cùng phong quang, nhưng nàng cùng những người đứng đầu Pháp Á đều hiểu bọn họ đang đi trên con đường càng về sau càng chật hẹp. Nhưng nếu có được kỹ thuật này, tình cảnh của bọn họ sẽ hoàn toàn thay đổi. Đầu óc nàng nhanh chóng suy nghĩ, tìm biện pháp làm sao để lay động Tào Đông. Trong lòng nàng giờ có chút hối hận, hối hận đã giết Ngưỡng An. Nếu không có Tào Đông, cái tên Ngưỡng An này có lẽ nàng cũng không nhớ, nhưng chỉ một điểm nhỏ như vậy lại trở thành rào cản lớn nhất giữa nàng với Tào Đông!

Chết tiệt thật!

Nàng vô thức sờ dấu vết nhàn nhạt đã sắp biến mất trên đôi môi đỏ mọng của mình, trong lòng lại dậy lên một cơn bức dọc khó hiểu. Bỗng nghĩ tới một người khác, bức tức trong lòng nàng lại tăng thêm vài phần. Giết thì giết, hừ! Đôi mắt đẹp chợt lóe lên vẻ tức giận rồi biến mất. Âm thầm xiết chặt hai nắm tay quặt cường, thái độ của nàng càng trở nên băng lãnh cứng rắn.

“Ông chủ.”

Trên màn hình, Bagnell, Hề Bình cùng Tô Lưu Triệt Nhu cùng xuất hiện, Hề Bình bỗng nhìn thoáng qua Cừu San Ngọc, mơ hồ có cảm giác quen mắt.

Trần Mộ thầm thở dài một tiếng, có những vấn đề phải trực tiếp đối mặt, nói: “Nàng là Phu Nhân của Pháp Á. Là tù binh của chúng ta.”

Về ôn hòa trong mắt Hề Bình lập tức biến mất, ánh mắt sắc như đao, vẻ hận thù ngút trời không hề dấu diếm. Bagnell cũng lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt sát khí lăm lăm.

“Ông chủ, người định xử trí nàng ra sao?” Hề Bình bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi, giọng nói hơi run run.

Trần Mộ không hề giấu diếm, trực tiếp kể lại mọi chuyện sau đó thản nhiên nói với bọn họ: “Đây là dự định của ta.”

Mọi người im lặng, một lát sau, Bagnell khuôn mặt rung động, mở miệng trầm giọng nói: “Ta ủng hộ quyết định của ông chủ.”

Hề Bình sắc mặt biến đổi. Hắn thật sự không ngờ mọi chuyện lại thành như vậy, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Cừu hận của hắn đối với Cừu San Ngọc vô cùng mãnh liệt, hắn có thể không cần tính mệnh của bản thân. Thế nhưng, hắn đã sống qua cái tuổi bồng bột, giờ hắn là một trong những người nhiều tuổi nhất.

Cừu hận tất nhiên khắc cốt ghi tâm, thế nhưng người sống còn quan trọng hơn! Về tư, Trần Mộ cũng là ông chủ hiện giờ của hắn. Về công, nếu Trần Mộ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tạp tu đoàn của bọn họ chắc chắn sẽ tan rã. Hắn biết rõ hắn và Bagnell đều rất cố gắng, nhưng bọn hắn đều không thích hợp làm thủ lĩnh của đoàn. Mà trong đội ngũ này, địa vị của Trần Mộ không ai thay thế được. Nếu như tạp tu đoàn tan rã, những người như bọn họ trong loạn thế sẽ rất thê thảm, lại còn có tiểu Ngưỡng Ba...

Ông chủ lựa chọn không sai, thế nhưng..

Hắn đau khổ nhắm mắt lại, tới mười phút sau mới mở mắt ra, giọng nói khàn khàn: “Ta ủng hộ quyết định của ông chủ.” Khuôn mặt hắn không chút biết tình liếc mắt nhìn Cừu San Ngọc, không buồn để ý tới vẻ

cười lạnh trên mặt của đối phương, nhẹ nhàng nói: “Ông chủ, ta không quan tâm tới sự sống chết của nàng. Nếu đã không thể giết nàng vậy không cần giết. Thế nhưng mối thù này Pháp Á phải trả!”

Trần Mộ trong lòng càng đau xót, hẳn biết lựa chọn này của Hề Bình không dễ dàng tới mức nào. Hắn không do dự gật đầu: “Bất kể sau này chúng ta đi theo con đường nào, ta cũng sẽ bắt Pháp Á trả giá đắt.”

Hề Bình biết thái độ của ông chủ nhìn qua rất lạnh lùng, ít khi đồng ý, nhưng một khi đồng ý sẽ tìm mọi cách để hoàn thành. Cuộc sống mà ông chủ mong muốn hắn và Bagnell đều hiểu. Ông chủ vì sao đi tới ngày hôm nay không phải do ý chí của hắn lớn mà do số phận bức hắn tới mức này. Ngoại trừ người trong một nhà, ông chủ chẳng hề để ý tới số phận của người khác, hiện giờ vì bản thân mình, vì Ngưỡng An mà đồng ý hứa hẹn như vậy, hắn làm sao mà không kích động đây?

Hề Bình trong lòng đột nhiên vô cùng hối hận, hối hận bởi bản thân vì cừu hận mà cố chấp, khiến cho Trần Mộ đồng ý hứa như vậy. Bọn họ sau này sẽ phải đối mặt với quái vật lớn như Pháp Á. Cuộc sống mà ông chủ mong muốn, cuộc sống mà Bagnell mong muốn, cuộc sống của Tô Lưu Triệt Nhu tiểu thư, còn có tương lai của Tiểu Ngưỡng Ba.. Lẽ nào đều phải đắm chìm trong thù hận?

Đây là loạn thế a ! Bọn họ muốn sống còn khó, nói gì tới báo thù ?

Trần Mộ thấy vẻ mặt Hề Bình hối hận, hắn suy nghĩ một chút rồi thần sắc bình tĩnh mở miệng nói : “Lão Hề, người không cần nghĩ nhiều ! Ngưỡng An là bằng hữu của ta, cũng là bằng hữu của Bagnell. Sống sót là vấn đề chúng ta mong muốn đầu tiên, nhưng ngoại trừ sống sót chúng ta vẫn còn phải làm việc khác. Trước đây ta chỉ nghĩ muốn tìm một cuộc sống an tĩnh, thế nhưng tới giờ ta mới hiểu, trong loạn thế, ý nghĩ này không thực tế tới mức nào.” Trần Mộ khuôn mặt lộ vẻ tự giễu và cô đơn.

Mọi người im lặng. Lời nói của Trần Mộ bọn họ đều hiểu.

“Chúng ta quen nhau đã lâu. Nếu muốn tiếp tục sống, tình huống hiện tại chúng ta không thay đổi được, chỉ có thể thích ứng. Thích ứng không được, chúng ta đều có thể biến mất. Ta giờ mới hiểu, không phải chúng ta muốn được cái gì mà là chúng ta muốn sống thì phải đứng trên xác kẻ khác. Đây là loạn thế, tuy ta không thích nhưng ta không có quyền lựa chọn. Cừu hận chúng ta sẽ không quên, nhưng nó không thể làm ảnh hưởng tới sinh tồn của chúng ta. Người sống vĩnh viễn quan trọng hơn hận thù nhiều. Hơn nữa, chỉ còn sống mới có thể báo thù!”

Trần Mộ biểu hiện ra vẻ bình tĩnh và lạnh lùng không tương xứng với tuổi tác. Hắn như dùng ngữ khí bình thản kể lại một câu chuyện đơn giản.

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo cảm giác mát mát nhẹ nhẹ: “Sắp tới mùa đông rồi, chúng ta chỉ có cướp được bánh mỳ thần mới có thể sống qua mùa đông này. Kẻ thù lớn nhất không phải Pháp Á, mà là mùa đông này!”

467. Chương 461: Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn

Đến khi Trần Mộ lấy ra Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, tất cả mọi người không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng. Tô Lưu Triệt Nhu tỉ mỉ quan sát hình ảnh Thiên Lý tạp truyền tới suốt năm phút đồng hồ rồi mới xác định: “Đây đúng là Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, nó là Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn được bảo quản sau khi hút chân không. Muốn nó khôi phục lại trạng thái ban đầu chỉ cần đem ngâm trong nước.”

Sau vài phút, Trần Mộ rút cuộc thấy bộ dáng thật của Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Dưới làn nước trong veo là một khối keo lớn đóng thành cục. Khối keo đóng cục này so với vừa rồi lớn hơn hai đến ba lần, màu sắc cũng từ đen chuyển sang nâu, hoa văn màu vàng bên ngoài khối keo cũng càng thêm chói mắt. Một loạt hoa văn lốm đốm phân bố chằng chịt trên bề mặt.

“Nó rút cuộc có hữu hiệu hay không ta cũng không dám bảo đảm.”

Nói tới đây, Tô Lưu Triệt Nhu có hơi chần chờ, lúc trước cũng vì nàng nói tới Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn nên Trần Mộ mới liều mạng tìm kiếm như vậy. Hơn nữa để bệnh nhân sử dụng được phẩm không rõ hiệu quả là hành vi trái nguyên tắc thủ tục của y vụ tạp tu nghiêm trọng. Là một y vụ tạp tu hợp cách và ưu

tú, nói những ra những lời như vậy bản thân Tô Lưu Triệt Nhu cũng cảm thấy rất không ổn. Thế nhưng nếu để mặc sợi lục tuyến kia lan tràn trong cơ thể Trần Mộ, kết quả cuối cùng là gì cũng có thể đoán được.

Trần Mộ nhìn thoáng qua Cừu San Ngọc nói: “Người nói đi?”

Cừu San Ngọc thẳng thắn lắc đầu: “Hiệu quả kéo dài tuổi thọ của Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn ta biết, thế nhưng chưa từng nghe nói qua nó có phản ứng gì với Tiêu Thanh.”

Chăm chú nhìn vào vật thể mềm mại đông lạnh dạng keo trong nước, Trần Mộ cắn răng hỏi Tô Lưu Triệt Nhu: “Thứ này dùng thế nào?” Nhìn đóa hoa màu xanh càng ngày càng rực rỡ trên tay, tựa như tử thần càng bước lại gần. Loại áp lực này nếu tâm lý kém một chút thì đã sụp đổ rồi. Trần Mộ lo là dù dựa theo cách của Cừu San Ngọc, xác suất tìm được nữ ma quỷ trong thời gian ngắn vẫn rất thấp.

Nói thật ra, Trần Mộ không thích đánh bạc, nhưng lúc không có thời gian để lựa chọn hần cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Tô Lưu Triệt Nhu ngược lại rất tỉnh táo. Là một y vụ tạp tu, nàng cần đưa ra đề nghị tốt nhất cho bệnh nhân dưới bất cứ tình huống nào. Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn đã là thứ duy nhất nàng tìm được mà có thể sinh ra phản ứng với Tiêu Thanh. Nó chỉ có một trong hai loại tác dụng, một là tác dụng tốt, một là tác dụng xấu, xác suất đều là 50%.

“Người dùng dao nhỏ, cắt bỏ lớp da ngoài của Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, sẽ có chất dịch màu vàng chảy ra từ miệng vết cắt. Người cần dùng chính là chất dịch màu vàng đó. Nhưng cần chú ý, toàn bộ quá trình phải hoàn thành trong một phút, nếu không chất dịch của nó sẽ mất tác dụng.” Tô Lưu Triệt Nhu giọng nói to dần, nhắc nhở tỉ mỉ những điểm cần chú ý.

Nhìn Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn trong nước, Trần Mộ vô cùng căng thẳng. Hần vô cùng tín nhiệm học thức của Tô Lưu Triệt Nhu, nếu nàng đã nói Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn có tác dụng đối với Tiêu Thanh, vậy chắc chắn sẽ có tác dụng. Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Trần Mộ, lựa chọn này là do hần.

Vài phút sau, tâm tình của hần rất cuộc bình ổn lại. Tổn hao vô số tâm lực, giờ Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn ở trước mắt mình, còn do dự cái gì?

Hần ra tay vớt Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn từ trong nước lên, cầm trên tay, cảm thấy nặng nề. Ngón tay hần xuất ra luồng năng lượng màu xanh dài vài cm, nhẹ nhàng nâng Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn lên đâm một cái, trên Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn lập tức xuất hiện một lỗ hồng, chất lỏng màu vàng từ miệng vết cắt đó chảy ra ngoài.

Trần Mộ không hề do dự ghé miệng tới cổ sức hút Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Chỉ trong chốc lát, đôi môi của hần đã chuyển thành màu vàng, thỉnh thoảng một hai giọt kim dịch từ khóe miệng hần chảy xuống. Hai phút sau Trần Mộ mới đem Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn trên miệng bỏ ra. Lúc này môi hần vàng óng như được mạ vàng.

“Có cảm giác gì” Tô Lưu Triệt Nhu gấp rút hỏi, sắc mặt của nàng vô cùng căng thẳng.

“Cay!” Khuôn mặt Trần Mộ đỏ bừng, môi cũng từ màu vàng biến thành đỏ tươi. Nhất là đôi mắt hần, sắc đỏ đậm dần.

“Cay?” Tô Lưu Triệt Nhu ngăn ra, lo lắng hỏi: “Không có cảm giác gì khác sao? Người thử dùng cảm giác thăm dò sợi lục tuyến trong người xem sao?” Trần Mộ nghe vậy vội vàng thúc giục cảm giác.

Mọi người chỉ thấy sắc mặt hần bỗng trở nên cực kỳ cổ quái, lời muốn nói đều dâng tới họng rồi lại không dám nói, sợ quấy rối Trần Mộ. “Kỳ quái, kim dịch này tựa hồ tiến vào trong cơ nhục của ta.” Sắc mặt Trần Mộ không tốt: “Chúng tựa hồ không tiếp xúc với Tiêu Thanh.”

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?” Tô Lưu Triệt Nhu gấp tới muốn khóc, đáng tiếc, nàng không ở bên Trần Mộ, không thể nào kiểm tra giúp hần. “Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn sao lại không phản ứng với Tiêu Thanh? Kết cấu của chúng hoàn toàn trái ngược nhau mà.”

Weah bỗng nhiên nói: “Đầu Gỗ, người có luyện một môn thể dục.”

“Môn thể dục?” Trần Mộ vô cùng kinh ngạc, môn thể dục theo thân thể hần không ngừng mạnh mẽ, tác dụng cũng ngày càng nhỏ, tới giờ căn bản không có bất cứ hiệu quả gì, hần đã ngừng luyện rất lâu. Sao Weah lại nghĩ tới môn thể dục đó của mình chứ?

Bất quá hần không hỏi mà lập tức luyện tập môn thể dục này tại chỗ. Nói ra thì, Weah thường không mở miệng nhưng khi hần mở miệng thì thường nắm chắc.

Động tác cổ quái vô cùng. Môn thể dục này có rất nhiều động tác cực kỳ quái dị bất nhẽ. Bầu không khí vốn ngưng trọng lập tức thoải mái hơn nhiều.

Khi Trần Mộ bắt đầu thực hiện bộ thể dục này, hần mới có cảm giác rõ ràng. Chỉ cảm thấy cả người dần dần lạnh ngắt, thân thể vừa rồi còn nóng rực giờ lại như chậm rãi ngâm vào trong nước lạnh. Cái lạnh từ từ lan xuống, Trần Mộ chỉ cảm thấy tinh thần thoải mái, cả người sáng khoái không nói lên lời.

“Đừng ngừng lại.” Weah ở bên cạnh nhắc nhở hần.

Trần Mộ nghe vậy lại làm lại từ đầu, những người khác không hiểu hần đang làm gì, hai mắt nhìn nhau. Một lần, rồi một lần nữa, khi Trần Mộ thực hiện xong bộ động tác đó năm lần, Weah mới bảo hần ngừng lại.

Vừa ngừng lại, Trần Mộ vội vàng kiểm tra lại cơ thể.

Lục tuyến vẫn còn!

Trong lòng Trần Mộ lạnh xuống phân nửa, sao lại như vậy? Bất quá, khi hần trấn tĩnh kiểm tra tỉ mỉ lại phát hiện ra điểm khác biệt so với trước đây. Một tầng màu vàng bao phủ lên sợi màu xanh lục. Đây là?

Mà khi hần cẩn thận kiểm tra lại mỗi bộ phận thân thể mình lại ngạc nhiên phát hiện, không chỉ là lục tuyến mà là mỗi khối cơ nhục của hần, huyết quản, thậm chí da cũng được bao phủ một tầng vàng nhạt, chỉ là màu vàng trên da rất nhạt, mắt thường khó có thể nhận ra.

Chỗ màu vàng đậm nhất là sợi lục tuyến. Nếu chỉ dùng mắt thường nhìn, lục tuyến hoàn toàn biến thành màu vàng. Nhưng nếu dùng cảm giác có thể cảm nhận rõ ràng, lục tuyến vẫn là lục tuyến, nó chỉ bị một quãng màu vàng bó cổ định lại!

Bó cổ định?

Trần Mộ trong lòng máy động, thử dùng cảm giác chạm vào lục tuyến, quả nhiên không có phản ứng! Trần Mộ vô cùng mừng rỡ! Sợi lục tuyến này vô cùng mẫn cảm đối với cảm giác, chỉ cần hần thoáng dùng cảm giác chạm vào, chúng sẽ nhúc nhích trong cơ thể Trần Mộ, khiến cho hần thống khổ, đau tới tận xương cốt. Mà hiện giờ cho dù Trần Mộ khuấy động nó thế nào, lục tuyến đều không hề phản ứng. Lẽ nào kim dịch thực sự có tác dụng giết chết lục tuyến.

Trần Mộ vội vã đem kết quả nói cho Tô Lưu Triệt Nhu, nhưng Tô Lưu Triệt Nhu cũng không cách nào giải thích. Sợi lục tuyến rốt cuộc đã chết hay chưa, xảy ra chuyện gì, không ai biết.

Mặc dù không biết kết quả xác thực, nhưng cũng đủ khiến Trần Mộ cảm thấy mỹ mãn rồi, ít nhất chứng minh Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn thực sự có tác dụng kiềm chế Tiêu Thanh. Có thể có một kết quả tốt như vậy, ai cũng mừng rỡ, ngay cả Cừu San Ngọc Khuôn mặt cũng không khỏi lộ ra thần sắc vui mừng. Nếu như Trần Mộ có chuyện gì ngoài ý muốn, người đầu tiên gặp tai ương chính là nàng, những người xung quanh sẽ không ai cho nàng một con đường sống cả.

Mà trong số mọi người, hài lòng nhất chính là Tô Lưu Triệt Nhu. Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn là do nàng nói ra năm đó, hiện giờ chứng minh được nó có tác dụng, tảng đá lớn trong lòng nàng cũng đã được buông xuôi. Bất quá vì quá mức hưng phấn, khuôn mặt nàng đỏ rực lên, lại khiến nàng càng thêm kiều diễm.

Người khác có thể không biết nhưng hần hiểu rõ, Tô Lưu Triệt Nhu vì sợi lục tuyến trong cơ thể vẫn không ngừng nghiên cứu. Thấy ánh mắt Trần Mộ nhìn vào bản thân, khuôn mặt Tô Lưu Triệt Nhu càng ửng đỏ, không nhịn được cúi đầu.

Bất quá khi nàng ngẩng đầu lên lại thấy Trần Mộ đã quay sang với Weah, cái miệng nhỏ nhắn khê bĩu lên, chỉ thiếu nước nghiêng răng nghiêng lợi.

“Weah, người nhận ra nó?” Trần Mộ hiểu kỳ hỏi, nếu không phải Weah nhắc nhở hẩn luyện tập môn thể dục, kết quả ra sao không ai biết.

”Không nhận ra.” Weah biểu tình hồ hững, nhưng đôi mắt vẫn lộ vẻ vui sướng.

“Vậy sao lúc đó người lại bảo ta đi tập môn thể dục kia?”

“Đoán.” Weah bỏ lại một câu rất vô trách nhiệm rồi xoay người rời khỏi.

Trần Mộ ngây ngốc, rốt cuộc cũng không hỏi tiếp.

Nhưng lúc này, Weah đi tới cửa bỗng nhiên nói một câu: “Đầu Gõ, Hư Không kỹ.”

“Hư Không kỹ?” Trần Mộ sửng sốt, không hiểu được ý hẩn, luyện Hư Không kỹ? Thân thể của mình còn chưa đủ để luyện tập Hư Không kỹ mà. A! Lẽ nào.. Trong đầu Trần Mộ đột nhiên sáng lên, lẽ nào bản thân hiện giờ đã có thể dùng Hư Không kỹ? Gần như tâm tư vừa động, tay phải của hẩn rung lên, bỏ ra ngoài.

Tê!

Thanh âm không khí bị xé rách truyền tới tai, Trần Mộ kinh hãi. Hẩn không thể tin tưởng nhìn bàn tay phải có màu vàng khó thấy. “Lẽ nào.” Ánh mắt thăm dò của Trần Mộ cuối cùng nhìn vào Tô Lưu Triệt Nhu, ở đây có thể giải thích được điều này ngoài Weah có lẽ chỉ có nàng.

Tô Lưu Triệt Nhu nhếch mũi lên, khẽ ho một tiếng. Tư thái nữ tính như vậy xuất hiện trên người Tô Lưu Triệt Nhu vốn trầm tĩnh hào phóng, khiến mọi người ngây người, ngay cả Trần Mộ cũng không ngoại lệ.

Tô Lưu Triệt Nhu cũng không để ý, lau mồ hôi trên trán, nhẹ ho một tiếng: “Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn tác dụng lớn nhất là kéo dài tuổi thọ, cơ chế của nó có khả năng lớn nhất là cải thiện thể chất con người. Mà đối với vô tạp lưu như Weah mà nói, thân thể của bọn họ càng mạnh, lúc này Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn có công hiệu rèn luyện thân thể cũng không có gì lạ.”

Sau đó nàng điềm nhiên như không nói: “Chỉ tiếc thân thể ông chủ so với vô tạp lưu còn cách khá xa, cho nên chỗ tốt thu được cũng có hạn.” Nói xong nàng giơ hai tay, vẻ mặt tinh nghịch nói: “Đó là phán đoán, chỉ dùng để tham khảo.”

468. Chương 462: Lặng Lẽ Tới

Chỉ là, nhìn thành Đông Thụy phồn hoa, khiến mắt hẩn hiện vẻ lo lắng. Lần này ba người bọn họ nhận nhiệm vụ xâm nhập vào khu Thiên Đông Lý, gặp phải biết bao khó khăn cản trở. Bọn họ cảm nhận rất rõ khả năng kiểm soát vùng đất này của Sương Nguyệt Hàn Châu.

Ban đầu công việc của bọn họ còn tương đối thuận lợi: Giương lên ngọn cờ của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, dưới sự phối hợp của nhân viên mật phục trong khu Thiên Đông Lý, bọn họ đã lôi kéo rất nhiều thế lực vừa và nhỏ.

Đây là phương châm được định trước của bọn hẩn, tiếp xúc với các thế lực hàng đầu ở khu Thiên Đông Lý rất dễ khiến cho Sương Nguyệt Hàn Châu cảnh giác. Nhiệm vụ tận lực đả kích uy tín của Sương Nguyệt Hàn Châu đã được Thiên Vân thực hiện rất thành công. Trong cuộc giao đấu lần này, không chỉ có Thiên Vân hay Pháp Á, có thể thấy được dấu vết của năm nhà khác trong Lục Đại để lại. Điều này cũng cho thấy thái độ của năm nhà còn lại kia.

Nhưng khiến hẩn không ngờ là sự cứng rắn lạ thường của Gia Anh Hạ khi đối mặt với sự phản đối của Pháp Á và năm thế lực khác. Sương Nguyệt Hàn Châu hung hãn phái ra Bách Nguyệt kiệt suất nhất trong giới trẻ dẫn đội ngũ tạp tu truy sát. Thiên Vân gần như bị diệt. Mà không chỉ như vậy, bọn họ bắt đầu càn quét toàn bộ khu Thiên Đông Lý; những thế lực khác ẩn nấp ở nơi này đều thiệt hại nghiêm trọng sau đợt càn quét.

Tất cả mọi người đều đánh giá thấp quyết tâm của Gia Anh Hạ đối với việc liên minh này.

Từ lúc này, công việc của bọn họ ở Tư Đông Khẩu càng lúc càng khó, không một thế lực nào nguyện ý đưa thân ra dưới lưỡi đao của Gia Anh Hạ. Dù là những kẻ ngang ngược trên Hắc Tuyền Tinh bảng cũng không muốn chịu xui xẻo như vậy.

Công việc của bọn họ không thể không chuyển từ sáng sang tối.

Mục tiêu của lần này là Thái Thúc gia ở thành Đông Thụy. Căn cứ theo tin tức tình báo, gia tộc vốn không khiến người khác chú ý này không ngờ lại chiến được một phiếu quyền biểu quyết. Cùng lúc đó, tin tức Thái Thúc gia cần phải qua được Tập Tu Tinh Anh thi đấu mới có thể bảo đảm được một phiếu quý giá cũng truyền tới. Khi nghiên cứu tư liệu Thái Thúc gia, bọn họ rốt cục cũng phát hiện chỗ có thể sử dụng.

Thái Thúc gia tuy thực lực kinh tế hùng mạnh nhưng lại thiếu tập tu cao thủ. Tập tu lợi hại nhất Thái Thúc gia là một vị tên gọi Connery, là tập tu cảm giác cấp bảy. Điều này đối với bọn họ mà nói là cơ hội lợi dụng, Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ không thiếu nhất là cái gì? Là cao thủ.

Tư Đông Khẩu không hề do dự, bước về phía trước.

#\$%^&

Tuyết Hoa tập tu đoàn.

Mobley hỏi: “A Triết, sự tình điều tra ra sao rồi?”

Khuôn mặt anh tuấn trắng trẻo của A Triết cũng lộ vẻ nghi hoặc: “Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn không hề có động tĩnh; Trần Mộ còn chưa trở về, thật kỳ quái, đi ra ngoài lâu như vậy, sao hắn có thể yên tâm kia chứ?”

Mobley trầm ngâm: “Ta cũng thấy mọi chuyện hơi lạ. Được rồi, đệ còn nhớ lần trước bọn họ nhờ chúng ta điều tra Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn không?”

“Ừ. Đệ lúc đó cũng lấy làm lạ, bọn họ sao lại quan tâm tới Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.” A Triết cũng vẻ mặt nghi hoặc: “Lẽ nào hắn đi tìm Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn?”

“Nếu hắn thực sự đi tìm Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, vậy chắc đang ở thành Đông Thụy. Đây là chỗ gần bọn họ nhất, hơn nữa thực lực của Thái Thúc gia cũng yếu nhất trong các gia tộc này.” Mobley nhẹ nhàng gõ bàn, vẻ mặt dăm chiêu.

“Chúng ta làm gì đây?” A Triết lộ vẻ thắc mắc, lại bổ sung một câu: “Người của Huyết Sắc tập tu đoàn không ngừng xuất hiện xung quanh căn cứ bọn họ, đệ nghi ngờ bọn chúng có ý đồ thâm tóm Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn.”

Mobley hừ lạnh nói: “Chắc chắn là như vậy, bọn chúng có lẽ cũng tìm hiểu được ông chủ của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn vắng mặt, muốn nhân cơ hội này nuốt sống nó. Dung dịch Tử Huỳnh tinh chế là thứ mà ai ai cũng thèm thuồng, bọn họ sao lại không động tâm? Nhất là cái tên sư tử tham lam vô độ kia.”

“Chúng ta có cần phải ra tay trước không?” A Triết ánh mắt sáng lên: “Nếu như để mặc Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn bị nuốt sống thì tài chính của bọn chúng sẽ tăng trưởng lớn, uy hiếp tới chúng ta.”

Mobley than nhẹ một tiếng: “A Triết, đệ cứ như vậy sau này ta làm sao yên tâm giao đoàn cho đệ? Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn đâu dễ chọc như vậy? Đệ xem thủ hạ của Trần Mộ, Có ai bất tài không? Nhất là tên Bagnell kia, ta vẫn cảm thấy cái tên này quen quen. Người này chắc chắn là một vị chỉ huy kinh khủng, từ việc hắn hộ tống tiểu thư Vi Vi trở lại thành Thiên Hồ là có thể nhìn ra. Người này quả quyết gan dạ, sáng suốt, mưu lược cao siêu.”

A Triết có phần không phục nói: “Bagnell cho dù lợi hại hơn cũng chỉ là một người, Huyết Sắc tập tu đoàn là một tập tu đoàn ngang cấp với chúng ta, làm sao mà cả một tập tu đoàn nhỏ cũng không thu thập được?”

“Đệ còn nhớ lần đầu chúng ta gặp phải bọn họ chứ? Ấn tượng lớn nhất của ta là tính kỷ luật nghiêm minh của bọn họ, tác phong y hệt quân đội. Hơn nữa lai lịch của bọn họ thần bí, chúng ta tới giờ cũng không biết bọn họ rốt cuộc từ đâu ra. Hừ, nếu Huyết Sắc tập tu đoàn này tùy tiện động thủ với Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, ta dám khẳng định rằng của bọn họ sẽ bị bể gãy.”

A Triết cũng trở nên trầm tư, gật đầu nói: “Đại ca nói thế, ta cũng nghĩ lại. Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn quả thật không đơn giản!”

Mobley khẽ cười: “Đúng vậy. Huyết Sắc tạp tu đoàn vì sao thêm thường như vậy, là thêm thường lợi nhuận lớn thu được từ dung dịch Tử Huỳnh tinh chế. Thế nhưng Tuyết Hoa tạp tu đoàn chúng ta không thiếu tài chính, không cần phải làm chuyện mạo hiểm lớn như vậy. Đối với chúng ta mà nói, quan trọng nhất là thi đấu Tạp Tu Tinh Anh cử hành mấy tháng sau. Cái này có quan hệ trực tiếp tới việc chúng ta có thể có một phiếu quyền biểu quyết. Đây mới là gốc rễ cho chúng ta.. Đừng xem thường một phiếu này, một lá phiếu này so với lợi nhuận do mười Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn sinh ra còn lớn hơn. Chỉ cần nắm được một lá phiếu, địa vị của Tuyết Hoa tạp tu đoàn của chúng ta trăm năm sau không ai có thể động tới. Hừ, huynh còn ước gì Huyết Sắc tạp tu đoàn tấn công, vậy chúng ta cũng có thể bớt đi một đối thủ cạnh tranh!”

“Đại ca, mấy ngày này huynh cứ chuyên tâm huấn luyện đi, việc trong đoàn cứ giao lại cho đệ.” A Triết thần sắc phấn chấn. Lần này Tuyết Hoa tạp tu đoàn có thể thu được cơ hội như vậy, ngay cả bọn họ cũng có phần ngoài ý muốn.

Mobley gật đầu: “Đệ không nói huynh cũng đang định bảo đệ. Lần này đối thủ cạnh tranh của chúng ta không có ai yếu cả. Từ hôm nay trở đi huynh sẽ một lòng huấn luyện, Thanh Thanh tiểu thư đã đáp ứng tự mình giúp huynh huấn luyện.”

A Triết do dự một lát rồi nói: “Đại ca, sao không thỉnh Thanh Thanh tiểu thư ra mặt? Nếu nàng ra tay chúng ta chắc chắn nắm một phiếu rồi, chẳng cần lo lắng nữa?”

“Tuồng ta còn chưa mời sao?” Mobley nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong mắt toát lên tâm tình khó hiểu: “Nàng không tiện ra mặt.”

Mobley vẻ ngoài hào phóng nhưng tâm tư sâu sắc, đối với thân phận của Thanh Thanh vẫn kiêng kỵ không thăm dò, thường cũng không đề cập tới, thế nhưng Mobley tự thân cũng có thể đoán được đại khái. Nghĩ vậy, trong lòng hần càng đau khổ, Trần Mộ kia có lẽ cũng có lai lịch bất phàm, nếu không làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Thanh Thanh tiểu thư? Bản thân rốt cuộc không có nửa phần cơ hội.

Hắn bỗng nhiên quay sang A Triết nói: «A Triết, phái người tới thành Đông Thụy điều tra xem Trần Mộ có đúng là ở Thái Thúc gia không!»

A Triết không ngờ lại biết tâm tư của đại ca, khuôn mặt không khỏi lộ vẻ chần chờ: «Đại ca.»

«Đi đi.» Mobley phát tay, sắc mặt trầm tĩnh, thần nhiên nói: «Đã không phải của mình thì cuối cùng cũng không phải của mình. Ta cũng nên làm cái gì đó vì nàng.»

#\$%^&

Tiêu Thanh tạm thời được ngăn chặn, tin tức này khiến cho thần kinh Trần Mộ vốn vẫn căng thẳng rốt cục được thả lỏng. Mà khiến hắn càng thỏa mãn là cùng đám người Hề Bình với Bagnell thấu hiểu lẫn nhau, lúc này cảm tình giữa mọi người càng sâu đậm, đây mới là chuyện khiến hắn hài lòng nhất.

Nữ ma quỷ vẫn cần tìm kiếm, Tiêu Thanh được ngăn chặn nhưng không bị trừ tận gốc, bất quá tốt xấu gì hắn cũng có thể tạm thời thở phào một hơi, không như trước kia luôn bị tử thần bám theo phía sau.

Nhưng hắn cũng không hề nghỉ ngơi. Lúc trước hắn nói không sai, đây là mùa đông, bây giờ hắn cố gắng nhiều hơn một chút thì tức là nhiều thêm một phần cơ hội vượt qua mùa đông. Hơn nữa trải qua chuyện lần này hắn càng khẳng định trách nhiệm trọng đại của bản thân. Nếu như nói trước đây hắn chỉ lo lắng cho một mình mình, như vậy bây giờ hắn phải lo lắng cho trạng thái sinh tồn của mọi người. Dùng một câu nói để hình dung thì: Hắn rốt cuộc cũng đã có giác ngộ của một thủ lĩnh.

Cho nên, trong mắt Cừu San Ngọc, Trần Mộ không chỉ không nghỉ ngơi, ngược lại còn liều mạng hơn trước, càng tự hành hạ mình. Nàng thực sự không thể hiểu hắn vì sao lại liều mạng tới quên mình như vậy.

Trước mặt Trần Mộ chất đống rất nhiều linh kiện, đây là hắn mua từ cửa hàng của Trân Nỵ Đặc lần trước. Thật ra hắn cũng khá thêm thường Năng Lượng Thủ Sáo, chỉ tiếc rằng với năng lực của hắn không thể chế tạo được. Hắn chế tạo bây giờ là một tạp giới do bản thân hắn thiết kế. Tạp giới này là để phục vụ ‘Tiểu Hài’. Thiết kế tạp giới này cũng là xuất phát từ mong muốn tiết kiệm thời gian.

Trần Mộ phát hiện tính năng của ‘Tiểu Hải’ vô cùng xuất sắc nhưng sử dụng quá tốn thời gian. Cho dù năng lực tính toán của ‘Tiểu Hải’ rất mạnh, nhưng bởi tính toán kết cấu năng lượng nên vẫn cần rất nhiều thời gian. Để không bị trói buộc trong thời gian này mà có thể đi làm việc khác, hắn không thể làm gì khác hơn là bắt đầu chuyên môn chế tạo một kiện tạp giới phát huy tác dụng của ‘Tiểu Hải’.

Cừu San Ngọc nhìn không chớp mắt vào đồng linh kiện chất đồng trước mặt Trần Mộ, trong lòng kinh ngạc tới mức không dùng lời để hình dung được. Pháp Á am hiểu nhất là tạp giới, nàng tuy rằng chưa từng học qua, nhưng mưa dầm thấm lâu, ít nhiều gì cũng có thể nhìn và hiểu được một chút.

Trần Mộ hạ bút thành văn, động tác hoa cả mắt, hiệu suất kinh người, chỉ trong chốc lát tạp giới đã được lắp ráp xong.

Một cái hộp hình vuông, trên mặt cái hộp có một khối kim loại hình thoi, như cánh hoa nở ra. Toàn bộ tạp giới chỉ lớn hơn đôi giày một chút.

Đây là cái gì? Cừu San Ngọc trong lòng hiếu kỳ, lạ lùng nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Trần Mộ. Xem ra tạp giới này không đơn giản, nam nhân phía trước lại là người chế tạo dây số tạp phiên, chế tạo sư nổi danh cả liên bang.

Dây số tạp phiên xuất hiện trên thị trường còn chưa có năm sao tạp phiên, điều này khiến cho rất nhiều chế tạo sư lịch duyệt thâm hậu nghi hoặc, cho rằng hắn không có tư cách xưng là đại sư. Thế nhưng dù vậy hắn vẫn được vô số người sùng bái. Mỗi tấm tạp phiên của hắn đều được mọi người theo đuổi một cách lạ thường. Tạp giới hắn chế tạo ra sao không khiến người khác chờ mong cơ chứ?

469. Chương 463: Hộp Tính Toán

Chỗ tốn tâm tư nhất của một kiện tạp giới là hạch tâm của nó – tạp phiên! Tiểu Hải là do bản thân hắn thiết kế chế tạo, tuy còn rất nhiều chỗ hắn không hiểu, thế nhưng trong tình huống biết cách sử dụng nó, chế tạo một kiện tạp giới có thể phát huy tác dụng của nó cũng không quá khó khăn.

Từ trong tạp bao, hắn cẩn thận lấy ra Tiểu Hải. Quá trình chế tạo Tiểu Hải quá ngẫu nhiên, ngay cả Trần Mộ cũng không thể cam đoan mình có thể chế tạo thành công một tấm Tiểu Hải khác. Ít nhất, trước khi hắn nghiên cứu lý luận trừ tạp còn chưa thấu đáo hắn không dám nói trước điều gì. Mà Bạo Đạn chế tạo thành công cũng khiến Trần Mộ chân chính lĩnh ngộ uy lực cường đại của Tiểu Hải. Nó cũng không thể thay người thiết kế một tấm tạp phiên mới, nhưng nếu có kết cấu độc đáo mới mẻ, nó có thể giúp ưu hóa ở mức tốt nhất, bố trí hợp lý nhất.

Đem Tiểu Hải cắm vào khe chứa tạp bên dưới hộp tạp giới. Cừu San Ngọc nhìn chằm chằm, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết.

Sáu phiên kim loại hình tam giác tạo thành đóa hoa ở giữa đột nhiên phóng ra một chùm sáng, ánh sáng dần dần mở ra như bông hoa nở. Nửa phút sau toàn bộ căn phòng tràn ngập trong ánh sáng.

Cừu San Ngọc vẻ mặt nghi hoặc, cho tới giờ nàng vẫn không hiểu. Bất quá có vẻ như không phải một tạp giới chiến đấu. Nàng thậm chí phả một hơi, tạp giới chiến đấu là chỗ đặc ý nhất của Pháp Á, nếu kỹ thuật này truyền ra ngoài thì ưu thế của Pháp Á sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhưng lúc này lại phát sinh biến hóa.

Trong luồng sáng chỉ thấy điểm điểm ánh bạc, cứ như khắp nơi đều là đom đóm, dần dần dâng lên. Đặt mình trong đó như trong một mảnh vũ trụ. Cả nữ tử lạnh lùng nghiêm túc như Cừu San Ngọc cũng không nhịn được lộ vẻ mơ màng. Đối với vũ trụ loài người từ sâu trong đáy lòng luôn kiêng nể và yêu thích.

Chậm rãi dâng lên ngoại trừ một vài điểm sáng màu bạc còn có rất nhiều kết cấu hình dáng kỳ quái. Trong thời gian ngắn, cả căn phòng lớn bị đủ loại ánh sáng màu bạc che kín. Vô số đường nét màu bạc chạy qua chạy lại giữa các kết cấu này.

Cừu San Ngọc ngây người chết lặng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới cảnh tượng này. Cho tới giờ nàng vẫn không rõ tạp giới này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng cảnh tượng huyền ảo mệnh mông kia cũng đủ khiến nàng hiểu thứ này tuyệt đối không đơn giản.

Trần Mộ lộ vẻ thỏa mãn, tạp giới này được hắn đặt tên là Hộp Tính Toán. Ý nghĩa của Hộp Tính Toán đối với hắn rất quan trọng. Mỗi loại năng lượng kết cấu hắn đều có thể tiến hành tính toán tối ưu hóa một lần nữa. Có thể dự tính, có Hộp Tính Toán, trình độ chế tạo của hắn sẽ tăng mạnh trong thời gian ngắn.

Hắn phải tính toán đầu tiên là kết cấu của thể năng lượng một sao. Trong hệ thống tạp phiên, thể năng lượng vĩnh viễn là một trong những tạp phiên cơ sở nhất và quan trọng nhất, đồng thời cũng dễ dàng nắm bắt bản chất kết cấu nhất. Đây là cảm thụ của hắn sau khi chế tác một lượng lớn thể năng lượng một sao. Theo thực lực của hắn không ngừng tăng lên, thể năng lượng hắn cần ngày càng cao cấp. Thể năng lượng năm sao vô cùng khó mua còn về phần thể năng lượng sáu sao cần bản không thể nào mua được.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là Hộp Tính Toán tuy rằng dùng tốt nhưng tiêu hao cực kỳ kinh khủng. Một tấm thể năng lượng bốn sao chỉ có thể giúp nó duy trì vận hành năm tiếng đồng hồ, đây là điều mà hắn không ngờ được trước khi chế tạo.

Mà một số kết cấu năng lượng phức tạp, tính toán ưu hóa cần tốn rất nhiều thời gian, tới hơn mười mấy giờ, thậm chí hơn trăm giờ. Thể năng lượng bốn sao cần bản không đủ dùng.

Thể năng lượng năm sao cũng chỉ đủ để nó vận hành hai mươi mấy tiếng. Nói cách khác Hộp Tính Toán bây giờ chỉ có thể tính toán và ưu hóa một ít kết cấu năng lượng đơn giản. Về những kết cấu năng lượng quá mức phức tạp, Trần Mộ cũng không cần nghĩ tới.

Hiệu suất của Hộp Tính Toán còn thấp hơn Trần Mộ tự sử dụng Tiểu Hải rất nhiều. Lần trước hắn sử dụng Tiểu Hải tiến hành ưu hóa Bạo Đạn chỉ tốn bốn mươi phút, thể nhưng nếu sử dụng Hộp Tính Toán cần tới hai tiếng đồng hồ. Mặc dù vậy Hộp Tính Toán vẫn khiến hắn cảm thấy phần chần.

Kết cấu năng lượng có bao nhiêu loại? Tuy rằng không có con số cụ thể nhưng chắc chắn không ít hơn mười vạn loại. Số lượng lớn như vậy, nếu để Trần Mộ tự thân ưu hóa, vậy cả đời hắn cũng không làm xong được. Hộp Tính Toán tuy hiệu suất thấp, tiêu hao nhiều nhưng không cần Trần Mộ tự thân khổng chế. Hộp Tính Toán sẽ ưu hóa hoàn toàn kết cấu năng lượng, ghi lại trên một tấm huyền tạp một sao, còn hắn chỉ cần học tập nội dung trong đó.

#\$%^&*

Trung tâm huấn luyện tốt nhất ở thành Đông Thụy - Trung tâm huấn luyện Đông Thụy đã ngừng kinh doanh một thời gian, ông chủ của nó là Đông Thụy La gia cung cấp miễn phí cho Vũ Tự quân đoàn tới ở. Trung tâm huấn luyện cũng chẳng hề vì vậy mà trở nên hui quạnh, ngày ngày đều có rất nhiều tạp tu từ bốn phương tám hướng tới tìm nơi nương tựa. Vì vậy Vũ Tự quân đoàn phải chuyên môn thành lập một tổ để xử lý việc này.

Vũ Tự quân đoàn cực kỳ nghiêm ngặt với việc tuyển người, song dù như vậy mỗi ngày vẫn có từng đoàn người không ngừng tới. Thấy vậy các thể lực trong thành Đông Thụy đều vô cùng thèm thuồng, tiền lương thử việc của Vũ Tự quân đoàn so với bọn họ thấp hơn nhưng tạp tu tới dự tuyển lại nhiều hơn bọn họ nhiều lắm.

Trung tâm huấn luyện Đông Thụy, tầng thứ mười lăm là bộ tổng chỉ huy của Vũ Tự quân đoàn.

“Có tin tức gì không?” Một ông lão mặc áo khoác màu tím hời, ông lão tóc đã bạc nhưng khuôn mặt không chút nếp nhăn, da nhẻ nhặn như một đứa trẻ.

“Không có. Bản thiết kế tiểu thư đưa ra còn chưa ai có thể làm ra.” Trả lời là một thanh niên đeo kính khoảng hai mươi hai tuổi, sắc mặt tái nhợt như bị bệnh nặng.

Ông lão bắt đầu dĩ lắc đầu: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta. Ngay cả Tinh Viện cũng không làm được, những người này sao có thể làm ra? Tuy chỉ là một phần nhỏ của Năng Lượng Thủ Sáo nhưng ta đúng là si tâm vọng tưởng rồi. Có thể làm ra nó có lẽ chỉ có Pháp Á thôi.”

Ngón tay thon gầy tái nhợt khẽ đẩy mắt kính, giọng thanh niên có phần thiếu sức sống, nhưng hắn vẫn chậm rãi nói: “Tuy không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói năng lực chế tạo của Pháp Á quả thực rất mạnh. Bất quá..”

“Bất quá?” Ông lão ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Ừm, chúng ta thu được tin tức từ một cửa hàng. Tổng quản tiêu thụ của cửa hàng này cùng chế tập sư đều là người tin tưởng và ủng hộ tiểu thư. Theo lời bọn họ, trước đây trong cửa hàng bọn họ xuất hiện một chế tập sư. Bọn họ nghi ngờ hẳn là người chế tạo dây số tập phiến.” Thanh niên nói rất thông thả, có cảm giác uể oải.

“Dây số tập phiến?” Ông lão càng cảm thấy ngạc nhiên, bất quá hẳn vẫn không phản đối nói: “Tuy bên ngoài tăng bốc người này rất cao thể nhưng tới giờ ngay cả một tấm tập phiến năm sao cũng không chế tạo ra còn xưng là đại sư?? Thực sai lầm!”

“Trình độ chế tạo của hẳn ra sao còn chưa biết.” Thanh niên lại không nhanh không chậm nói: “Thế nhưng theo lời bọn họ, vị chế tập sư này có thể đọc và hiểu bản thiết kế Năng Lượng Thủ Sáo.”

“Hả?” Về không tin tưởng trên khuôn mặt mặt già không cánh mà bay, mở to hai mắt không tin tưởng nói: “Hẳn thật sự có thể đọc hiểu?”

“Bọn họ cũng không xác định, nhưng có người nói vị chế tập sư này nhìn chăm chăm vào bản thiết kế một lúc lâu, sau đó hỏi bản thiết kế này từ đâu tới. Cùng đi với hẳn còn có một tập tu, nghe nói sau lưng vị tập tu này có một vòng tròn ánh sáng. Hơn nữa vị chế tập sư này mua rất nhiều tài liệu tập giới trong cửa hàng của bọn họ.”

“Chúng ta phải lập tức tìm vị chế tập sư này!” Ông lão kiên quyết nói: “Mặc kệ hẳn có thể làm hay không cũng phải tìm được hẳn. Ừm, chuyện này tạm thời không cần nói với Vũ Mân.”

“Rõ.” Thanh niên nói.

“Thân thể của người gần đây ra sao? Vũ Mân rất lo lắng cho thân thể của người, lần này tới thành Đông Thụy vừa hay nghe nói Thái Thúc gia có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, Vũ Mân mong muốn có thể lấy được nó từ tay Thái Thúc gia, chữa khỏi bệnh cho người.” Ông lão thân thiết hỏi.

“Đã khiến tiểu thư hao phí tâm tư rồi. Ta cũng không có chuyện gì lớn, có thể cố gắng sức lực vì tiểu thư ta đã rất thỏa mãn rồi.” Thanh niên khuôn mặt giãn ra cười nói, khuôn mặt anh tuấn thiếu huyết sắc lộ rõ bệnh trạng. Hẳn chuyển trọng tâm câu chuyện: “Lần này tập kích Pháp Á đúng là Kiều Nguyên sao?”

Ông lão trầm ngâm nói: “Ừ, hẳn là hẳn. Không biết cao thủ sau lưng Kiều Nguyên là ai, có thể cướp người trên tay Phòng Thế, thật không đơn giản.”

“Kiều Nguyên rốt cuộc lai lịch ra sao? Cao thủ tới cấp bậc này không thể nào là thể lực nhỏ. Còn nữa, bọn họ sao phải cướp Pháp Á phụ nhân?” Thanh niên nhíu mày, phối hợp với khuôn mặt tái nhợt của hẳn khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

Từ vết tích hiện trường, vị cao thủ kia là vô tập lưu, sau lưng Kiều Nguyên có vô tập lưu ta cũng không thấy lạ, nhưng cùng Phòng Thế không phân thắng bại, vô tập lưu cấp bậc này ta không nghĩ ra. Ngay cả Mạc Doanh cũng không thể.” Ông lão lắc đầu lộ vẻ khó hiểu.

Thanh niên suy nghĩ một lát rồi nói: “Thành Đông Thụy gần đây thật khiến người ta nhìn không thấu a. Nhưng..” Hẳn lại một lần nữa đẩy cặp kính, con mắt hơi nheo lại nói: “Ta đang nghĩ, Bạch tổng quản kia có thể là Kiều Nguyên cải trang không?”

“Bạch tổng quản!” Ông lão sửng sốt rồi chợt cười ha hả: “Trí Hạo, thật hiếm khi người cũng nhìn lầm.”

Thanh niên hơi ngạc nhiên: “Lẽ nào ngài biết Bạch tổng quản là ai?”

“Ừ, Vũ Mân nói, Bạch Tổng quản này hẳn là người thừa kế y bát của Caesar, không thể là Kiều Nguyên.” Ông lão giải thích.

“Caesar?” Thanh niên tên Trí Hạo lộ vẻ kinh ngạc: “Sát thần Caesar?”

“Ừ!” Ông lão tựa hồ nhớ lại cái gì, thản nhiên nói: “Chính là hẳn. Hẳn hẳn còn chưa chết. Ha ha, hẳn cũng sẽ có truyền nhân, nghe Vũ Mân nói, ta cũng cảm thấy kinh ngạc. Nếu là người khác nói ra, ta chắc chắn không tin. Thế nhưng nếu Vũ Mân đã nói vậy hẳn sẽ không sai.”

Trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng Trí Hạo không tiếp tục nghiên cứu chuyện này, mà khẽ cười nói: "Ta cáo lui trước, cũng phải dành thời gian thay tiểu thư chuẩn bị lễ vật mừng sinh nhật cho con gái của Vinh Minh."

470. Chương 464: Cường Đạo Tới

Trong suy nghĩ của rất nhiều tạp tu, Bagnell sau khi phát biểu tuyển mộ bọn họ lập tức khôi phục khuôn mặt thật của mình, mọi việc đều giao cho Khương Lương phó tổng quản. Hắn mỗi ngày ngoại trừ ngủ thì chẳng có việc gì, mười ngày nửa tháng không thấy hắn cũng là một chuyện rất bình thường. Ngoại trừ thường xuyên nói giỡn với mọi người thì có thể tính là ưu điểm tương đối thân thiết, còn lại rất khó nhìn được một chút sáng sủa gì trên người đại thúc lưỡi biếng này.

Nhưng trong mắt bọn họ, Khương Lương có thể nói là quân nhân điển hình, hắn luôn ăn mặc chỉnh tề, cử chỉ lễ độ, ánh mắt sắc bén, nói năng ngắn gọn quả quyết. Lúc làm việc thì mạnh mẽ dữ dội, chỉ là hắn chưa bao giờ nói chuyện cảm tình, tạp tu dưới tay hắn vừa kính vừa sợ, tuy huấn luyện vô cùng nghiêm khắc nhưng Khương Lương cũng là một tấm gương tốt, tất cả các bài huấn luyện hắn đều hoàn thành, không bỏ sót một mục nào.

Đám lão đại tâm tình đang tốt, các tạp tu bên dưới cũng thăm nghĩ cuộc sống những ngày sau của họ cũng sẽ tốt hơn nhiều. Bọn họ sớm đã không còn là những tay mơ vừa vào đoàn nữa rồi, huấn luyện ma quỷ cường độ cao đem đám tạp tu này hành hạ chết đi sống lại. Trong số bọn họ có rất nhiều người trước đây là thanh niên do tạp tu đoàn khác bồi dưỡng ra. Nhưng so với tạp tu đoàn này, số lượng hạng mục huấn luyện nhiều hơn, lượng huấn luyện nhiều hơn, tính nguy hiểm cao hơn, đều là chuyện bọn họ chưa từng nghĩ tới. Nhiều người trong số bọn họ còn lén lút thảo luận, thăm đoán Khương Lương phó tổng quản có phải do quân đội đưa tới không.

Lý lịch của Khương Lương phó tổng quản sớm đã không còn là bí mật gì ở căn cứ. Sau khi cảm giác của hắn được khôi phục, đám tạp tu càng ngày càng cảm thụ rõ nét khí chất quân nhân nghiêm khắc tỏa ra từ người hắn. Bất quá, hình như quân đội huấn luyện cũng không phiền phức như vậy, lượng huấn luyện cũng không nhiều như vậy. Nhất là Tuyết Khanh pháp biến thái kia thường bị đám tạp tu lên gọi là phép chôn sống.

Tất cả những điều này có vẻ như chẳng hề liên quan gì tới vị đại thúc đang ngáy pho pho kia.

Thế nhưng cho dù là ai, cho dù trước đây bọn họ tự tin vào thiên phú của mình ra sao, họ đều cảm nhận được thực lực của mình tăng trưởng với tốc độ ra sao. Điểm này được thể hiện vô cùng rõ ràng khi bắt đầu thực chiến.

Thời gian trước căn cứ đột nhiên xuất hiện rất nhiều tạp tu không rõ lai lịch, bọn họ lén lút di chuyển xung quanh căn cứ. Sau khi một chuyến vận tải chở dịch Tử Huỳnh tình cờ bị cướp, Bagnell quyết định hạ lệnh cần quét tạp tu xung quanh.

Không có gì bất ngờ, lần này dẫn quân chính là Khương phó tổng quản.

Ngoại trừ ban đầu bởi thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên bọn họ mất đi một ít nhân thủ, nhưng rồi kinh nghiệm của bọn họ không ngừng tăng lên, huấn luyện ma quỷ ngày thường nhanh chóng phát huy tác dụng, mỗi trận chiến đều dễ dàng thu được thắng lợi. Trong thời gian ngắn, xung quanh căn cứ được quét sạch, còn các tạp tu du đảng trước đây cười nhạo với bọn họ, sau này nghe thấy hơi Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn lập tức bỏ chạy, điều này cũng khiến đám tạp tu trong lòng vô cùng kiêu hãnh.

Bất quá Khương phó tổng quản hình như cũng không thỏa mãn, ngay cả một câu khen ngợi cũng không có. Bagnell thì đừng nói tới khen ngợi, thậm chí còn không nhìn tới những tạp tu này.

Mà Hề Bình lúc nào cũng vẻ mặt đau đớn như người ta cắt một miếng thịt trên người hắn.

Nhưng biểu tình của Khương phó tổng quản dù xuống chưa được vài ngày lại một lần nữa căng lên, theo từng mệnh lệnh phát ra không khí trong căn cứ đột nhiên trở nên căng thẳng. Trong một sơn cốc nhỏ nhỏ có thể thấy đội ngũ bay qua bay lại như con thoi, mà các toa xe chở hàng lớn không ngừng vận chuyển vào trong sơn cốc. Sơn cốc vốn không rộng rãi càng thêm chật chội.

Cũng theo đó, nhân số tuần tra bên ngoài sơn cốc không ngừng tăng lên, những tạp tu dù chậm hiểu cũng nhanh chóng nhận ra tình hình.

#\$%^&

Không khí trong phòng hội nghị cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Từ tin tức của Tuyết Hoa tạp tu đoàn truyền tới, lần này có chủ ý với chúng ta là Huyết Sắc tạp tu đoàn.”

Hề Bình phụ trách liên lạc cùng Tuyết Hoa tạp tu đoàn, hần tiếp tục giới thiệu tình huống: “Quy mô của Huyết Sắc tạp tu đoàn rất lớn, nổi danh với sức mạnh chiến đấu, là một đại tạp tu đoàn cùng cấp bậc với Tuyết Hoa tạp tu đoàn.” Khuôn mặt mọi người vốn bất hảo lại càng thêm khó coi. Nếu như trước đây bọn họ còn không rõ cấp bậc của Tuyết Hoa tạp tu đoàn, không biết thực lực của bọn họ ra sao thì theo thời gian hợp tác ngày càng lâu, bọn họ ngày càng hiểu sâu sắc hơn.

“Tuyết Hoa tạp tu đoàn đã biểu lộ thái độ, bọn họ sẽ chỉ trợ giúp cung cấp tình báo, lý do là đội trưởng của họ chính thức bế quan huấn luyện.” Hề Bình cười lạnh nói: “Bọn họ thật ra đang tính toán.”

“Chúng ta vốn cũng không định nhờ cậy bọn họ. Ừm, phương diện tình báo cũng là khuyết điểm của chúng ta.”

Bagnell lười biếng nằm trên ghế sofa: “Tình báo bọn họ đưa tới ra sao?” Bên cạnh hần là Khương Lương ngồi ngay ngắn giữa ghế, hoàn toàn trái ngược với hần.

“Huyết Sắc tạp tu đoàn lần này điều động chủ lực của bọn họ, Huyết Chùy bộ. Đây là lực lượng tinh nhuệ của bọn họ, nhân số khoảng ba ngàn, đều là tạp tu có kinh nghiệm thực chiến phong phú, cường độ cảm giác bình quân đều trên cấp năm. Ngoài ra, để chuyên đối phó với Hải Tinh bảo của chúng ta, bọn họ còn chuẩn bị tạp phiến chiến tranh chuyên môn nữa. Huyết Chùy bộ có một trăm hai người tạp tu cảm giác trên cấp sáu, cảm giác cấp bảy có mười một người.” Hề Bình sắc mặt rất khó coi.

“Lực lượng quả rất mạnh, xem ra bọn họ muốn tốc chiến tốc thắng đây.” Bagnell vẫn giữ điệu bộ lười biếng như cũ, nhưng mọi người nhìn bộ dạng vô lại này của hần, trong lòng ngược lại lại bớt căng thẳng hơn nhiều.

Hề Bình gật đầu: “Ừ, đúng. Hơn nữa bọn họ còn vận chuyển rất nhiều tài nguyên, nhiều thể lực xung quanh chúng ta bị yêu cầu phong tỏa lãnh địa, cấm bất cứ ai đi qua. Đây rõ ràng là phòng ngừa chúng ta chạy trốn.”

“Tạp tu đoàn lớn như vậy, không ngờ lại động thủ với nhân vật nhỏ bé như chúng ta.” Bagnell lấy tay che miệng ngáp.

“Huyết Sắc tạp tu đoàn nổi danh nhờ sức mạnh chiến đấu, nhưng cũng nổi danh vì nhược điểm không am hiểu kinh doanh. Trong số những tạp tu đoàn hàng đầu, nó là tạp tu đoàn thiếu thốn tài chính nhất, điểm này so với Tuyết Hoa tạp tu đoàn kém xa. Bọn họ hần rất thèm thuồng kỹ thuật tinh chế quặng Tử Huỳnh trong tay chúng ta. Với thực lực của bọn họ, có thể tìm được rất nhiều quặng Tử Huỳnh. Đáng tiếc, không có kỹ thuật thì quặng Tử Huỳnh cũng chỉ là một đồng đá, không ai muốn cả.” Hề Bình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thu nhập lớn nhất của căn cứ là tiêu thụ dịch Tử Huỳnh tinh chế, đây là khoản lợi nhuận sản xuất lớn nhất. Đối với Hề Bình mà nói, lấy tiền trong túi hần khác nào xẻo thịt hần đi, không ngờ Huyết Sắc tạp tu đoàn không chỉ muốn xẻo thịt mà muốn đem toàn bộ dây thịt đó nuốt sống. Việc này đối với hần mà nói, là chuyện vô pháp tiếp nhận.

“Ông chủ còn lười hơn ta, không ngờ lại phải tay mặc kệ việc này!” Bagnell lăm lăm bắt mắt. Bọn họ báo cáo tình huống với Trần Mộ, được câu trả lời là Bagnell toàn quyền chỉ huy, có thể sử dụng bất cứ biện pháp nào.

Khó khăn ngồi thẳng dậy từ ghế sofa, Bagnell vuốt vuốt cằm nói: “Kỹ thuật đương nhiên không thể giao cho bọn họ, thứ này không đối được đường sống. Với đám ăn cướp này, chúng ta sau khi giao ra kỹ thuật còn chết nhanh hơn. Tuyết Hoa tạp tu đoàn cũng không thể trông cậy được, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Cố tử thủ thôi. Nhưng không thể làm theo bài bản được, Hải Tinh bảo dù là công cụ phòng

thủ hữu hiệu, nhưng đám người này đã đem chiến tranh tạp phiến đến, có lẽ cũng đã sớm nghĩ biện pháp đối phó. Trận này thật khó đánh a!”

Mọi người im lặng, Bagnell không hề nói quá. Ba ngàn tạp tu của đối phương mới là một đội quân tinh nhuệ chân chính. Xét tới thực lực binh sĩ, đối phương mạnh hơn. Xét số lượng cao thủ, đối phương cũng nhiều hơn bọn họ nhiều lắm. Luận về tài nguyên chiến tranh, đối phương càng mạnh mẽ hơn họ không biết bao nhiêu. Về minh hữu, bọn họ hiện giờ là một kẻ cô độc, không ai dám ra tay giúp họ trong lúc mấu chốt này mà Huyết Sắc tạp tu đoàn lại có thể dễ dàng hoàn thành vòng vây, chặt đứt đường rút lui của họ. Bất luận xét trên phương diện nào, bọn họ đều bị vây trong tình thế xấu, lần này phải đánh ra sao?

“Tình huống hiện tại của chúng ta thì sao?” Bagnell hỏi Hề Bình.

“Chúng ta vẫn liên tục tiến hành dự trữ vật tư, vì vậy hiện giờ vật tư kể cả thể năng lượng đều vô cùng đầy đủ. Hơn nữa, theo yêu cầu của chúng ta, những dư khoản Kiều Phi đều dùng những vật tư chiến lược như thể năng lượng và toa xe để thay thế. Ừm, năng vẫn còn là bạn tốt, chúng ta thiếu năng một cái nhân tình.” Hề Bình cảm khái nói, lúc bình thường rất khó nhìn ra tốt xấu thật giả của người khác, nhưng trong thời điểm mẫn cảm như vậy vẫn nguyện ý giúp người, chỉ có thể nói Kiều Phi đích xác là người trượng nghĩa.

“Đáng giá nhất trong kho hàng là dịch Tử Huỳnh tinh chế, ta đoán bọn họ hẳn là nghe tin tức này nên mới tới làm cường đạo. Hèn gì nghèo như vậy, tới một chút kinh doanh cũng không hiểu. Sản lượng của chúng ta có thể liên tục tăng, hơn nữa để không ảnh hưởng tới giá cả của dịch Tử Huỳnh tinh chế trên thị trường, chúng ta vẫn không bán ra với số lượng lớn. Tiếp đó là các loại tạp phiến, cái này cũng không chiếm bao nhiêu chỗ, còn như nguyên vật liệu đều không đáng giá bao nhiêu tiền. Đáng tiếc là những thiết bị này, chúng ta không cách nào mang đi.” Hề Bình tiếc nuối nói.

Bagnell gật đầu: “Ừm, không có nhiều gánh nặng lắm, đây là ưu thế của chúng ta.”

Khương Lương hiểu ý bật tạp ảnh truyền hình trong phòng hội nghị, một bản đồ không gian ba chiều lớn xuất hiện trước mắt mọi người, bên trên có ghi rõ thực lực đại khái của các thế lực xung quanh. Tuyệt đại bộ phận là bọn hắn âm thầm thu thập, còn có một chút là tình báo do Tuyết Hoa tạp tu đoàn cung cấp.

Nhìn bản đồ lập thể trước mắt, Bagnell trầm tư. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Thành Đông Thụy ở đâu?”

Khương Lương lập tức chỉ vào vị trí của thành Đông Thụy: “Ở đây.”

“Ồ, xa như vậy sao.” Bagnell vuốt cằm râu. Nửa ngày sau hắn chậm rãi nhắm mắt, động tác của tay ngày càng chậm, cặp mắt híp toát lên vài phần giảo hoạt.

“Ừm, bọn họ đã có dự định mãnh liệt như vậy, mà chúng ta thì luôn muốn bọn họ được sướng khoái nhất. Hắc hắc.. hắc hắc..”

471. Chương 465: Nữ Nhân Nguy Hiểm

Có thể được Thái Thúc Dong đánh giá như vậy, đủ thấy thủ đoạn và thực lực của Vinh Minh bất phàm ra sao. Yên hội mừng sinh nhật con gái của Vinh Minh, nhân vật có thực quyền ở thành Đông Thụy như Thái Thúc Dong tất nhiên sẽ tới tặng bốc.

Thái Thúc gia thu được một phiếu quyền biểu quyết là tin tức tuyệt mật nhưng không phải không ai biết. Ví dụ như Đông Thụy La gia thông qua người trong tộc là La gia ở thành Thiên Hồ thu được tin tức chấn động này. Tin tức này lưu truyền trong giới cao tầng ở thành Đông Thụy với tốc độ kinh người, không chỉ có thành Đông Thụy, cả khu Đông Thụy có được quyền biểu quyết chỉ một mình Thái Thúc gia. Mọi người lúc này mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra Thái Thúc gia nhìn như đang suy tàn lại vẫn còn mạnh mẽ như thế.

Dù chưa biết cuối cùng phiếu biểu quyết này Thái Thúc gia có còn giữ được hay không, nhưng mọi người đều biết thái độ với Thái Thúc gia cần phải thay đổi.

“Thái Thúc gia của ta trong thời gian dài luôn bị người ta xem thường.” Thái Thúc Dong tự cười bản thân, dừng lại một chút, hần mới nói tiếp: “Nhưng Vinh Minh là người đứng đầu của cảnh sát, hần mới năm gia tộc ở thành Đông Thụy này, Thái Thúc gia chúng ta là một trong số đó, ngoài ra còn bốn nhà khác là tứ gia mạnh nhất thành Đông Thụy. Nói thật, lúc đó ta cũng có phần kinh ngạc, nhưng hiện giờ nghĩ lại, lẽ nào Vinh Minh biết trước mọi việc?”

Trần Mộ không nói gì chỉ im lặng lắng nghe.

“Tính ra, ta lúc đó chỉ vừa mới tiếp xúc cùng Sương Nguyệt Hàn Châu, điều này thật trùng hợp. Quả thật không nghĩ tới lại bị người ta nhận ra..”

Sau trận chiến cùng Cận Âm Đẳng Hàm, thân phận Kiều Nguyên đã thành tử địch của Pháp Á. Phong cách hành động của Pháp Á trước giờ không có nửa điểm quang minh lỗi lạc, ám sát là một trong những điểm mạnh của bọn chúng.

Hần cảm giác thậm chí còn chưa tới cấp bảy, trong thế giới tạp tu hần còn cách cảnh giới không phải úy kị gì xa lắm. Từ tin tức Bagnell truyền tới, Huyết Chùy bộ của Huyết Sắc tạp tu đoàn có mười một tạp tu cảm giác cấp bảy! Huyết Sắc tạp tu đoàn mặc dù nổi tiếng vì lực chiến đấu, nhưng vẫn chỉ là một tạp tu đoàn, so với Pháp Á với Lục Đại còn kém xa lắm. Pháp Á có bao nhiêu tạp tu cấp bảy?

Nghĩ tới đây, Trần Mộ không kiềm được cảm thấy kinh hãi. Cường độ cảm giác của hần còn cách cấp bảy một đoạn dài, khiến hần cảm thấy an tâm hơn một chút là khả năng khống chế cảm giác tinh tế của mình đã vượt khỏi tiêu chuẩn cấp bảy. Tình huống của Tiểu Ba cũng không khác lắm so với hần, mà trong số bọn họ Tang Hàn Thủy là người có cường độ cảm giác cao nhất, hần cách cường độ cảm giác cấp bảy chỉ một tầng ngăn cách.

Bất quá tạp phiến trong tay bọn họ không cái nào không phải tinh phẩm trong tinh phẩm. Trên tay Trần Mộ dù là Song Cực hay là Hoàng Kim Ngôn Tỏa đều có uy lực mạnh mẽ, lại còn có Bách Biến quỷ dị khó lường. Hần có trạng thái Linh Thức được Caesar truyền cho, Hư Không Kỹ Weah dạy cũng có thể sử dụng, còn có Tĩnh Lặng sâu tự lĩnh ngộ có thể giúp hần nhanh chóng khôi phục cảm giác, đối mặt với tạp tu cấp bảy hần không hề e ngại.

Luân trên tay Tiểu Ba là một trong những tạp phiến do Trần Mộ chế tạo ra mà hần vừa lòng nhất. Tiểu Ba một mình đi vào trong rừng cây ma luyện kỹ xảo nhiều năm như vậy, kinh nghiệm thực chiến cá nhân phong phú.

Tang Hàn Thủy sau khi có được Bao Dạn lập tức xứng danh hỏa pháo hình người.

Đoàn đội này của bọn họ lực chiến đấu có thể coi là kinh người, nhưng so với riêng Huyết Chùy bộ của Huyết Sắc tạp tu đoàn có mười một tạp tu cảm giác cấp bảy, Trần Mộ vừa nghĩ tới đã chẳng biết nên nói gì. Cũng may mười một cấp bảy tạp tu này chỉ có ba lọt vào top 100 của Hắc Tuyển Tinh bảng. Cường độ cảm giác không thể đại biểu cho tất cả.

Hai ngày nay, Trần Mộ ngày nào cũng phải trao đổi với Bagnell và Hề Bình. Bagnell vẽ mặt chắc chắn khiến hần lập tức yên tâm. Chủ ý của hần là lập tức trở về, chuyện ở thành Đông Thụy đã kết thúc, ngay cả chuyện Thái Thúc gia tham gia Tinh Anh Thi Đấu ở thành Thiên Hồ cũng là chuyện sau vài tháng.

Nhưng thành Đông Thụy cách căn cứ thật quá xa, tới lúc hần chạy về mọi chuyện đều đã xong cả rồi. Bị dồn vào đường cùng, hần chỉ có thể tạm thời ở lại Thái Thúc gia, có Thiên Lý tạp hần vẫn có thể giữ liên lạc với Bagnell, trong lòng thầm tính xem mình có thể làm chút gì.

Trong lòng có chuyện, Trần Mộ không thể yên lòng nghe những người này hàn huyên, phương thức nói chuyện thâm thúy hàm súc của bọn họ khiến hần như bị mây mù bao phủ, liên không để ý tới nữa. Tâm tư của hần đều để trên người bọn Bagnell. Kẻ địch lần này rất mạnh, tình cảnh của bọn họ nguy hiểm khiến hần hãi hùng khiếp vía. Tuy hần tin tưởng mãnh liệt với Bagnell nhưng vẫn không thể tránh được lo lắng.

“Bạch tổng quản.” Một giọng nữ truyền vào tai hần.

Trần Mộ đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, là Đàm Vũ Mân. Khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp tuyệt thể khiến người ta lóa mắt đang ở ngay trước mặt, nhưng chẳng biết vì sao Trần Mộ rốt cuộc chẳng hề có

cảm giác ái mộ như buổi tối hôm đó. Nàng hôm nay mặc một cái váy trắng dài tao nhã, chiếc váy dài kéo lê trên mặt đất nhưng không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào.

Ồ, đây là loại vải gì? Ý nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu Trần Mộ không ngờ lại là chuyện không liên quan gì này.

“Ha ha, Vũ Mân tiểu thư thật khiến lão già ta ghen tị. Chẳng lẽ trong mắt Vũ Mân tiểu thư chỉ có một mình Bạch tổng quản? Lão già ta phải kháng nghị!” Thái Thúc Dong ở bên cạnh cười sang sảng, vẻ mặt trêu chọc nhìn hai người Trần Mộ và Đàm Vũ Mân.

Đàm Vũ Mân khuôn mặt đỏ lên, vội vàng nói: “Những lời này của Thái Thúc lão tiên sinh..”

Thái Thúc Dong vỗ vỗ bả vai Trần Mộ, vui vẻ nói: “A, cố gắng lên, cố gắng lên!” Nói xong cười ha hả với Đàm Vũ Mân: “Lão già này không tiếp tục quấy rầy hai người nữa.” Nói xong cười lớn rồi đi.

“Lâu rồi không gặp, Đàm tiểu thư.” Trần Mộ khách khí nói.

Đàm Vũ Mân trong mắt lơ đãng hiện lên một chút không vui, nhưng khuôn mặt nhanh chóng khôi phục nụ cười ưu nhã: “Bạch tổng quản vẫn khách khí như xưa. Bất quá chúng ta quả thực đã lâu rồi không gặp.” Ánh mắt nàng bỗng nhìn thoáng qua chiếc vòng tay đen trắng trên tay Trần Mộ, đôi mắt đẹp ngời sáng.

Trần Mộ giờ mới nhớ, yến hội lần trước của Thái Thúc Chính chỉ mới qua được vài ngày. Mấy ngày nay xảy ra nhiều việc khiến hắn có cảm giác như đã trải qua vài đời nên mới vô ý dùng câu này.

“Ha ha, đúng vậy.” Trần Mộ cũng biết dùng từ không thích hợp, vẻ mặt xấu hổ, cũng may được mặt nạ che đi.

Đàm Vũ Mân che miệng cười, đám khách khứa chú ý tới phía này ai ai cũng ánh mắt đăm chiêu. Đôi tay tinh khiết nhu thuận kia nâng chén rượu hồng lên, nàng lộ vẻ lơ đãng cảm khái nói: “Vốn tưởng rằng thành Đông Thụy là một thiên đường, ai ngờ cũng là nơi nguy hiểm như vậy. Nghe nói mấy ngày trước một căn cứ bí mật của Pháp Á bị đánh lén, hình như có một nhân vật trọng yếu bị cướp đi. Mọi người đều nói là do Kiều Nguyên làm. Vũ Mân có hơi tò mò, nếu vị Kiều Nguyên danh tiếng này so tài với Bạch tổng quản, chẳng hay ai sẽ thắng đây?”

Đôi mắt đẹp hút hồn người kia không ngừng chớp, chăm chú nhìn Trần Mộ. Trần Mộ bỗng cảm thấy lạnh cả người, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, Đàm Vũ Mân đang ám chỉ điều gì?

Miệng vẫn bình tĩnh nói: “Người thua chắc chắn là ta, một chút kỹ xảo nhỏ bé ấy ta cũng chẳng dám lấy ra để tự làm mất mặt.”

“Thật chứ?” Đàm Vũ Mân như cười mà không phải cười nhìn Trần Mộ.

Nữ nhân trước mắt này không phải người tốt! Trần Mộ đột nhiên nảy sinh ý nghĩ này, nàng khiến cho hắn cảm thấy nguy hiểm vô cùng. Trần Mộ luôn vô cùng tin tưởng trực giác của mình. Hắn lúc này mới phát hiện mình chẳng hề nhìn thấu nữ nhân này.

Hắn hận không thể lập tức tránh xa Đàm Vũ Mân mười thước. Đúng lúc này lại có người tới, là người Tướng Dục kiên tâm ủng hộ Đàm Vũ Mân. Trần Mộ vội vàng nhân cơ hội rời khỏi, tìm tới một góc sáng sửa soạn mới phát hiện phía sau lưng của mình đã ướt đầm.

Ngồi trong một góc, Trần Mộ vẫn còn chưa dứt cảm giác kinh hồn. Chẳng lẽ Đàm Vũ Mân nhìn ra thân phận của mình? Lời của nàng rốt cuộc có ý tứ gì? Nàng đang ám chỉ điều gì?

Thái Thúc Dong biết thân phận của hắn, hắn cũng không lo lắng. Thái Thúc Dong tuyệt đối sẽ không tiết lộ thân phận của mình ra ngoài. Dù sao tiết lộ thân phận của mình ra ngoài chẳng có lợi gì đối với hắn. Nhưng nếu Đàm Vũ Mân lai lịch thần bí này biết..

Chuyện mà hắn lo lắng hơn nữa, chính là sự chú ý khác thường của Đàm Vũ Mân với mình.

472. Chương 466: Vĩnh Viễn Chi Dạ

Liếc mắt nhìn sang Đàm Vũ Mân, nàng vẫn bị vây giữa một đám khách khứa, điều này cũng khiến Trần Mộ thở phào một hơi, đứng trước nữ nhân như vậy hẳn không khỏi cảm thấy mùi nguy hiểm. Cũng may là Đàm Vũ Mân tối hôm nay là nhân vật trung tâm, đi đâu cũng có vô số người theo đuổi, Tương Dục lúc nào cũng theo sát bên nàng như hộ hoa sứ giả. Đường như cảm thấy Đàm Vũ Mân trong đám người vẫn phát hiện hẳn đang âm thầm nhìn, Trần Mộ vội vã dời ánh mắt ra chỗ khác.

“Bạch tổng quản sao lại đứng một mình ở đây thế này, là Vinh Minh chiêu đãi không chu toàn sao?” Giọng nói vang dội của Vinh Minh truyền tới, khi Trần Mộ ngẩng đầu hẳn đã mang con gái đi tới.

Các khách khứa khác đều nhìn vào Trần Mộ. Cái tên Bạch tổng quản này hôm nay đã không còn là vô danh tiểu tốt nữa. Là nhân vật phong vân nhất thành Đông Thụy, hẳn có đủ tư cách cho đám lão đại này chú ý. Bất quá ánh mắt Vinh Minh đối với hẳn khá khách khí. Trần Mộ mỉm cười đứng dậy.

“Đây là con gái bảo bối của ta.” Vinh Minh đầu tiên là giới thiệu con gái mình, sau đó cười ôn hòa với cô bé: “Bảo bối, đây là Bạch tổng quản mà cha đã nói với con.”

“Ngài là Bạch tổng quản?” Tiểu nha đầu vẻ mặt hiếu kỳ đánh giá Trần Mộ: “Thế sao ngài phải đeo mặt nạ?” Vinh Minh nhíu mày, định giáo huấn con gái không lễ phép.

“Bởi ta trông rất xấu.” Chẳng biết vì sao nghe câu hỏi ngây thơ này của tiểu nha đầu, tâm tình Trần Mộ vốn đang bức bối lập tức thoải mái hơn không ít, khóe miệng không tự chủ khẽ cong lên.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Tiểu nha đầu trong mắt hiện lên vẻ hối hận, không ngừng xin lỗi.

Đúng lúc này, một người hầu bước nhanh tới bên người Vinh Minh nói nhỏ với hẳn. Vẻ mặt tươi cười của Vinh Minh lập tức biến thành cứng nhắc, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Người hầu nói xong liền ôm tay đứng một bên chờ chủ nhân phân phó.

“Cho nàng vào đi.” Vinh Minh thản nhiên nói, thanh âm trong phòng dần dần nhỏ lại, cho tới khi im ắng hẳn. Có thể tới đây ai không phải là người lão luyện?

“Người của Pháp Á tới.” Vinh Minh nói khẽ với Trần Mộ, động tác này của hẳn lọt vào trong mắt mọi người khiến họ không kìm được nhìn Trần Mộ nhiều hơn.

Pháp Á? Không ngờ Pháp Á cũng phái người tới. Tâm trạng Trần Mộ đột nhiên căng thẳng, bất quá khiến hẳn an tâm là Pháp Á vốn không được mời, nếu không Vinh Minh cũng sẽ không làm vậy.

Lộp cộp lộp cộp!

Tiếng giày chạm mặt đất.

Trong đại sảnh yên tĩnh lạ thường.

Một thiếu nữ mặc váy đen bó sát người, đi một đôi giày da đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mái tóc màu tím được tết thành đuôi ngựa, toàn thân toát lên vẻ gọn gàng lưu loát. Khuôn mặt nàng ngẩng cao, thần sắc hờ hững.

“Tiểu Man!” Con mắt Trần Mộ đột nhiên co lại, nữ nhân này hẳn biết, trong thành Lars, hẳn và nàng gặp nhau không chỉ một lần. Trong đầu hẳn hiện lên các ký ức về nàng, nhất là trận chiến giữa nàng, Vu Quả và Tiêu Nguyên, không ngờ nàng còn sống. Tình hình ngày đó hẳn vẫn còn nhớ, Tiêu Nguyên chiếm ưu thế tuyệt đối, hơn nữa hẳn cũng không nghĩ ra lý do khiến Tiêu Nguyên bỏ qua nàng.

Thế nhưng nàng quả thực còn sống! Đang xuất hiện ngay trước mặt hẳn.

Gần như đồng thời, ánh mắt Tiểu Man cũng nhìn về phía hẳn. Trần Mộ âm thầm rung mình, xem ra nàng không chỉ sống sót trên tay Tiêu Nguyên mà thực lực còn tăng mạnh, trở nên nhạy cảm như vậy. Trần Mộ có thể cảm giác được ánh mắt nàng thoáng dừng lại trên người hẳn một hồi sau đó mới rời đi, cuối cùng dừng trên người Vinh Minh.

“Nghe nói hôm nay là sinh nhật tiểu thư của Vinh Minh đại nhân, tại hạ đại biểu Pháp Á tới chúc mừng tiểu thư!” Tiểu Man hơi khom người, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh nói: “Cẩn chúc Vinh tiểu thư

vui vẻ hạnh phúc! Đây là một chút lòng thành, còn chưa đủ biểu lộ lòng ngưỡng mộ, mong Vinh tiểu thư nhận. Một tay nàng đang cầm một chiếc hộp nhỏ nhìn không bắt mắt.”

“Lễ vật thì miễn đi, tới uống rượu thì xin cứ tự nhiên. Các hạ có thể tới tại hạ cũng thấy làm ngạc nhiên.” Vinh Minh khuôn mặt đã khôi phục vẻ cười nhạt nhưng lời nói không nặng không nhẹ, không ai nghe ra được điều gì.

Vinh Minh tất nhiên không có hảo cảm với Pháp Á, vụ đánh lén bắt cóc ngày đó hẳn cũng ở hiện trường. Làm lãnh đạo sở cảnh sát hẳn rất không ưa những đoàn thể phá hoại quy tắc này.

Tiểu Man cũng không thu hồi lại mà tiếp tục nói: “Vinh Minh đại nhân cảm giác cấp bảy, tề danh Thiên Đông Bảng thứ hạng sáu mươi ba, thực lực như vậy, tại hạ tất nhiên rất kính nể.” Đại sảnh lập tức xôn xao hẳn lên, họ lần đầu tiên biết Vinh Minh lại là người đứng thứ sáu ba trên Thiên Đông Bảng. Thiên Đông Bảng tuy không như có uy tín Hắc Tuyền Tinh bảng nhưng vẫn là một bảng xếp hạng quan trọng. Thứ sáu mươi ba trên Thiên Đông Bảng, đây là một thứ hạng kinh người mà trước đây họ chưa từng nghe thấy.

Lai lịch Vinh Minh được rất nhiều người thăm đoán, nhưng đều không có kết quả. Không nghĩ tới Vinh Minh lại có địa vị như vậy. Có nhiều người còn cố nhớ lại xem người đứng thứ sáu mươi ba trên Thiên Đông Bảng tên là gì.

Ngay cả con gái Vinh Minh miệng cũng há hốc, vẻ mặt không tin, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ nghĩ cha mình lại lợi hại như vậy.

Ý cười trên mặt Vinh Minh biến mất, khuôn mặt trầm xuống nói: “Các hạ thật thủ đoạn, có thể tra rõ gốc gác của ta như vậy.” Đám tạp tu này đều chấn động, bọn họ hiểu, lão đại đã nổi giận. Đám tạp tu nháy mắt ra hiệu cho nhau, bọn họ quyết định, chỉ cần lão đại ra hiệu bọn họ sẽ lập tức ra tay bắt nữ nhân này. Thật là, không ngờ lão đại lại đứng thứ sáu mươi ba trên Thiên Đông bảng.”

Tiểu Man như không hề để ý đi tới gần hẳn nói: “Trước đây ta cứ nghĩ, với thực lực cùng thân phận của Vinh Minh đại nhân, phải dùng lễ vật gì mới được?” Sự chú ý của mọi người lập tức bị nàng thu hút, đều lắng nghe xem, nữ nhân này hình như đã chuẩn bị một lễ vật khó lường a.

Vinh Minh lạnh lùng: “Vinh Minh ta tuy chẳng có thành tựu gì nhưng chưa việc đời nào chưa thấy.” Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Tiểu Man, chậm rãi nói: “Nhưng ta có một ưu điểm, đó là biết thế nào là đủ. Lễ vật của các hạ, ta không cần, cũng không có hứng thú biết. Người đâu, tiễn khách.”

Không đợi người hầu động thủ, Tiểu Man lạnh lùng tiếp lời: “Thật không? Kể cả tạp phiến sáu sao?” Đại sảnh chợt trở nên an tĩnh.

Mọi người như bị sét đánh đứng ngây ngốc tại chỗ, kể cả Trần Mộ. Là một chế tạp sư, hắn hiểu về tạp phiến hơn xa người bình thường. Năm sao tạp phiến là tạp phiến cao cấp nhất hắn từng thấy qua. Sáu sao, không chỉ nhìn, thậm chí hắn còn chưa từng nghe nói.

Sáu sao tạp phiến.. Mọi người ánh mắt đều trở nên vô cùng cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm vào cái hộp nhỏ không bắt mắt trên tay Tiểu Man. Trong đại sảnh tràn ngập tiếng thở dốc, nhất là các tạp tu, tất cả đều hận không thể nhào tới.

Ngay cả Trần Mộ cũng động tâm chứ đừng nói tới những người khác. Hắn rất muốn tới xem tạp phiến sáu sao trong truyền thuyết trông như thế nào.

Trên thực tế tạp phiến năm sao trên thị trường vô cùng thưa thớt. Ở khu phổ cư, tạp phiến ba sao là chủ yếu, mà ở ngũ đại Hoa khu, tạp phiến bốn sao là chủ yếu. Năm sao tạp phiến tầm nào cũng có giá trên trời, hơn nữa cũng rất khó mua được. Năm sao tạp phiến có tiêu chuẩn giới hạn vô cùng nghiêm ngặt, Bạo Đạn mà Trần Mộ chế tạo cho Tang Hàn Thủy cũng có giá trị thương tổn kinh người nhưng vẫn chỉ là tiệm cận với tiêu chuẩn tạp phiến năm sao mà thôi.

Thế còn tạp phiến sáu sao thì sao? Nó đã thoát ly phạm trù tạp phiến phổ thông, trên thị trường thậm chí cả tin tức cũng không có.

Trần Mộ sớm đã gặp tạp phiến năm sao, cũng từng sử dụng qua. Tuy rằng bây giờ hắn còn chưa thể chế tạo nhưng ít nhất hắn cũng biết, một thời gian nữa chắc chắn mình có thể thực hiện mục tiêu này. Thế còn

sáu sao tạp phiên?

Tạp phiên sáu sao thì sao? Kết cấu của nó thế nào? Uy lực của nó ra sao? Có công dụng đặc thù hay không? Hẳn thật muốn xem một lần, cho dù là một lần cũng được.

Có lẽ là bởi chúng quá thừa thớt nên đã không thể dùng tiêu chuẩn tinh cấp để so sánh. Tạp phiên từ năm sao trở đi rất ít khi dùng tinh cấp để đánh giá mà dùng trực tiếp tên tuổi của nó.

”Tầm tạp phiên này tên là Vĩnh Viễn Chi Dạ, từ tay của huyền tượng tạp phiên đại sư Nance Lane!” Trần Mộ cảm thấy cổ họng khô khốc, cả người nóng bừng, nhưng ánh mắt của hắn không cách nào rời khỏi chiếc hộp nhỏ kia.

Huyền tượng tạp phiên... Trần Mộ cảm thấy hít thở cũng trở nên khó khăn. Trời ạ, là huyền tượng tạp phiên! Hẳn dùng sức lực toàn thân, cố gắng nhắm mắt, lúc này mới phát hiện cả người như bị hư thoát, chỉ trong thời gian ngắn mà mồ hôi thấm đẫm.

Huyền tượng tạp phiên nổi tiếng nhất liên bang là từ Hyner Vincent Van – Tinh Thần Biển. Có người nói hẳn vốn chế tác Tinh Thần Biển là để mời chào Rosenberg, một chế tạp sư đỉnh phong khác. Tinh Thần Biển hiện đang trên tay Tinh Viện viện trưởng.

Danh hiệu đại sư chính thức cũng không chính thức khác nhau. Trần Mộ được đồn là chế tạp đại sư, đó là cách gọi không chính thức, mà các chế tạp đại sư chính thức cần có điều kiện cực kỳ hà khắc. Chế tạo thành công năm sao tạp phiên chỉ là điều kiện cơ bản để trở thành một chế tạp đại sư, còn để trở thành một chế tạp đại sư, điều kiện then chốt là chế tạo một tạp phiên trên năm sao.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều chế tạp sư hành nghề lâu năm khi nghe người khác gọi người chế tạo dãy số tạp phiên là đại sư bèn cười nhạt.

Việc thăng cấp Đại sư còn khó khăn ở chỗ, ngoại trừ thực lực còn cần tới vận may nữa. Tài liệu chế tạo tạp phiên sáu sao vốn vô cùng quý hiếm, nếu thu thập được một bộ cũng đã vô cùng may mắn rồi, nhưng chế tạo tạp phiên còn có vấn đề xác suất thành công nữa. Càng là tạp phiên cao cấp, xác suất thất bại càng lớn. Một số chế tạp sư vì vận khí không tốt, chế tạo thất bại, cho tới lúc chết cũng không có được danh hiệu đại sư.

Cho nên bây giờ toàn bộ liên bang cũng chỉ có chín vị chế tạp đại sư. Đại đa số các đại sư cả đời chỉ có một tầm tạp phiên vượt qua năm sao. Mỗi tầm tạp phiên trên năm sao đều cần phải có hơn năm vị chế tạp đại sư giám định biểu quyết rồi mới quyết định tinh cấp của nó.

“Là tạp phiên thăng cấp của Nance Lane đại sư sao?” Giọng nói của Vinh Minh đã hơi run run.

Pháp Á chỉ có một đại sư, đó chính là Nance Lane.

“Đúng vậy.” Tiểu Man trầm giọng nói: “Vĩnh Viễn Chi Dạ là tầm tạp phiên sáu sao duy nhất mà Nance Lane đại sư chế tạo thành công!”

473. Chương 467: Lời Nói Sắc Như Dao

Bầu không khí vô cùng cuồng nhiệt nhưng đại sảnh vẫn yên tĩnh lạ thường. Một lát sau, vẻ kinh hãi trên khuôn mặt Vinh Minh mới dần dần phai đi, một lần nữa khôi phục sự trấn tĩnh ngày thường.

“Đa tạ các hạ hậu ái, Vinh Minh tự thấy không đủ lực để nhận hậu lễ như vậy.” Giọng nói trầm trầm của hắn có phần khô khốc, những lời này không khác gì bỏ một quả bom vào giữa đại sảnh đang chuẩn bị bùng cháy này. Mọi người lập tức ồn ào, vô số ánh mắt tập trung trên người chủ nhân của căn phòng.

Hắn điên rồi sao? Đây là tạp phiên sáu sao, trong đầu mọi người đều xuất hiện một câu nói, bọn họ nhìn Vinh Minh như nhìn quái vật.

Trần Mộ đầu óc yên tĩnh lại, không khỏi thở phào một hơi. Hắn nhìn về phía Vinh Minh, ánh mắt đầy vẻ kính nể. Lúc này còn có thể bình tĩnh, chỉ bằng định lực này, so với bản thân không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Từ điểm này có thể thấy được Vinh Minh là người tâm tính kiên định, không dễ bị ngoại vật dao động.

Lúc này mọi người đều tỉnh táo trở lại, đám lão đại như Thái Thúc Dong lúc này đều khôi phục tinh thần, ánh mắt đều trở nên thâm trầm. Vinh Minh nói không sai, nếu như bên trong thật sự là tạp phiến sáu sao, lễ vật này thật quá lớn. Thiên hạ nào có bữa cơm nào không phải trả tiền, giá trị một tấm tạp phiến sáu sao, Vinh Minh hiểu rất rõ. Pháp Á là tổ chức ra sao? Là một tổ chức thủ đoạn độc ác, giết người cướp của như cơm bữa. Một tổ chức như vậy khi đưa ra một lễ vật thì yêu cầu sẽ càng nhiều. Hơn nữa Vinh Minh hiểu rõ, tấm tạp phiến này hôm nay làm dậy nên lòng tham của nhiều người, trừ phi lọt vào tay nhân vật tuyệt đỉnh như Đường Hàm Phái, nếu không vào tay ai cũng là bùa đòi mạng.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội!

Sáu sao tạp phiến, lại còn là huyền tượng tạp hiếm thấy, hẳn tin rằng ngày mai tin tức này sẽ truyền khắp toàn bộ liên bang, tới lúc đó vô số tạp tu sẽ như cá mập ngửi thấy mùi máu, chen chúc nhau chạy tới.

Nữ nhân này muốn gì?

Trần Mộ khôi phục trấn tĩnh cũng lập tức nghĩ tới vấn đề then chốt, Tiểu Man muốn làm gì?

Lẽ nào là vì Cửu San Ngọc? Trần Mộ trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

Ánh mắt Tiểu Man lộ vài phần thưởng thức: “Vinh Minh đại nhân quả nhiên không giống người thường, tại hạ bội phục. Bất quá, tấm Vinh Viễn Chi Dạ này tất nhiên không phải đưa không, tại hạ có một điều kiện nho nhỏ.” Trong phòng khách trống trải yên tĩnh, giọng Tiểu Man mang theo vài phần đanh thép.

“Chắc Vinh Minh đại nhân chắc vẫn còn nhớ chuyện, một thời gian trước Pháp Á chúng ta bị đánh lén.” Đôi mắt đẹp của Tiểu Man ẩn chứa uy áp, trầm giọng nói: “Không nghĩ tới thành Đông Thụy nổi danh vì trị an này lại phát sinh chuyện như vậy, thật khiến người ta tiếc nuối.”

Thái Thúc Dong từ trong đám người đi ra, giọng nói lạnh lùng: “Tiểu cô nương nói thật buồn cười. A, cái này không phải thủ đoạn mà quý tổ chức thường dùng sao?” Hắn đã là cáo già, có thể đoán được đại khái ý đồ kế tiếp của Tiểu Man. Bây giờ hắn và Trần Mộ trên cùng một chiếc thuyền bèn đi đầu làm khó dễ.

Mọi người đều gật đầu, Thái Thúc gia Tam công tử suýt nữa bị bắt cóc, Thái Thúc Dong tất nhiên có tư cách nói lời này. Việc làm của Pháp Á đã chạm tới giới hạn của những thế gia ở đây.

“Không sai, quý tổ chức cách làm quá hung tàn. Có trời xanh chứng giám, thành Đông Thụy của chúng ta tuy chẳng màu mỡ gì, nhưng chỉ cần chúng ta còn một hơi sẽ không để cho các người làm xằng bậy.” Gia chủ La gia trầm giọng nói. Là thế lực mạnh mẽ nhất thành Đông Thụy, thái độ của Thái Thúc Dong lập tức khiến cho những thế lực khác phụ họa.

Tiểu Man thần sắc không thay đổi khom người hành lễ với Thái Thúc Dong: “Ta thay mặt tổ chức biểu đạt sự hối hận đối với hành vi lúc trước của chúng ta, cũng xin bảo đảm sau này sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa.” Nàng vừa nói ra những lời này, đám lão đại vốn đang tức giận cũng nhanh chóng trấn định trở lại, dù sao không ai muốn trực tiếp đối kháng với tổ chức lớn như Pháp Á.

Thái Thúc Dong cũng không ngờ Pháp Á lại lùi bước nhanh như vậy, không khỏi im lặng. Hắn nhìn qua Trần Mộ, trong lòng dậy lên một tia lo lắng.

“Ta tới lần này là mang theo tình hữu nghị và thiện ý của Pháp Á, xin các vị trợ giúp. Kể tập kích Pháp Á chúng ta lần này đã được điều tra rõ ràng, là Kiều Nguyên cùng đồng bọn của hắn. Trong sự kiện lần này một vị phu nhân của Pháp Á chúng ta bị bắt đi, chúng ta vô cùng lo lắng về vận mệnh của nàng. Kiều Nguyên tên này tàn nhẫn vô lương tâm, dám làm bất cứ chuyện gì, cho nên ta mới nhân dịp sinh nhật tiểu thư nhà Vinh Minh tới xin các vị trợ giúp. Nếu ai có thể cứu vị phu nhân này, chúng ta nguyện ý đem tấm Vinh Viễn Chi Dạ này làm thù lao.” Tiểu Man mở hộp gỗ, bên trong là một tấm tạp phiến màu đen, trên đó có một tiêu chí sáu sao bắt mắt.

Ầm! Cả phòng khác ồ ào nhốn nháo. Chuyện Kiều Nguyên đánh lén Pháp Á đã sớm loan truyền khắp thành Đông Thụy, không ai không biết. Chỉ là không ai nghĩ tới Pháp Á lại dùng cách này để phản kích Kiều Nguyên.

Trần Mộ tóc gáy dựng đứng, hẳn tự biết gặp phiền phức đã tới. Đợi tới ngày mai, không, ngay buổi tối hôm nay, toàn bộ thành Đông Thụy sẽ bắt đầu tìm kiếm mình. Trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ, trước đây hắn

ngiht Cừu San Ngọc chắc chắn là nhân vật trọng yếu trong Pháp Á. Giờ nhìn lại, xem ra mình đánh giá còn chưa đủ cao, Pháp Á vì cứu Cừu San Ngọc không ngờ có thể nguyện ý trả giá lớn như vậy.

Thái Thúc Dong sắc mặt vẫn như thường chỉ là sâu trong ánh mắt vẻ lo lắng càng đậm. Pháp Á bất ngờ treo giải thưởng khiến cho Kiều Nguyên lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Trên đời này không có bức tường nào kín gió, nếu như tất cả mọi người trong thành tham gia điều tra, sợ là giấy không gói được lửa. Một tấm tạp phiến sáu sao tất nhiên vô cùng trân quý, nhưng Thái Thúc gia không đủ năng lực để giữ nó. Đối với Thái Thúc gia mà nói, một phiếu quyền biểu quyết kia đến tay được hay không mới quan trọng. Nếu Kiều Nguyên gặp chuyện thì mọi đầu tư của hắn từ đầu tới giờ đều uổng phí. Ánh mắt lão chớp động, hiển nhiên trong lòng đang cực kỳ đắn đo.

Tiếng ồn ào rất lâu sau không lắng xuống, mọi người thảo luận dữ dội, có khách nhân trực tiếp kích hoạt Thông Tấn tạp, phản kích truyền tin tức này ra ngoài.

Tảng đá trong lòng Tiểu Man rốt cuộc cũng được buông xuống, cho tới giờ mọi chuyện xảy ra không khác mấy so với dự tính của nàng. Lực lượng của Pháp Á tại khu Thiên Đông Lý rất mỏng, hơn nữa vừa rồi lại bị Sương Nguyệt Hàn Châu đả kích, nên nhân thủ thiếu hụt nghiêm trọng. Bây giờ bọn họ không cách nào phái nhiều người tới, làm vậy không chỉ khiến Sương Nguyệt Hàn Châu cảnh giác, mà quan trọng hơn là tốn quá nhiều thời gian. Nàng không thể chờ được, mỗi ngày mỗi đêm qua đi, phu nhân lại thêm một ngày đêm nguy hiểm. Từ chuyện lần trước Kiều Nguyên hung hăng cắn nát môi phu nhân, có thể nhìn ra hắn hận phu nhân thấu xương như thế nào. Phu nhân rơi vào tay hắn không biết sẽ bị làm gì?

Cho dù thế nào nàng cũng phải cứu phu nhân ra. Trong mắt nàng hiện vẻ kiên định, tuy rằng nàng không có hảo cảm với phu nhân, nhưng cũng biết tầm quan trọng của nàng với Pháp Á. Tấm Vĩnh Viễn Chi Dạ này vốn là nàng phụng mệnh đưa tới cho Phòng tiên sinh. Không ngờ Phòng tiên sinh lại bị thương!

Khi nàng vừa nghe được tin này, lập tức sợ tới ngây người. Phòng tiên sinh dù ở Liên Bang không được nhiều người biết đến, thế nhưng trong Pháp Á hắn không khác gì thiên thần. Tạp tu thiên phú xuất chúng trong Pháp Á đều được Phòng tiên sinh chỉ điểm, ví dụ như nàng và Vu Quả đại ca. Tiêu Tư nổi danh cả liên bang cho tới giờ chỉ có ba trận không thắng, trong đó có một trận là đối chiến với Phòng tiên sinh.

Phòng tiên sinh địa vị như thiên thần trong lòng nàng lại bị thương. Còn phu nhân thông minh xuất chúng lại bị người ta bắt đi. Tin tức này khiến cho tầng tầng lớp lớp trên của Pháp Á vô cùng căng thẳng, lực lượng của toàn bộ khu Thiên Đông Lý đều tập trung về thành Đông Thụy. Lực lượng trên tay Tiểu Man rất có hạn, đây là cách duy nhất nàng có thể nghĩ ra.

Lòng thoáng yên ổn lại, Tiểu Man bắt đầu quan sát mọi người trong đại sảnh, muốn tìm được phu nhân phải nhờ vào những kẻ địa đầu xa này mới được. Nhìn những kẻ đó hưng phấn kích động hay đắm chìm suy nghĩ, nàng thâm cười nhạt.

Bỗng dưng ánh mắt của nàng chuyển tới một người đeo mặt nạ màu trắng, trong đám đông người này thực quá bất mắt. Trong toàn bộ đại sảnh chỉ có một mình hắn đeo mặt nạ. Mà khiến nàng càng thêm chú ý là nàng cảm thấy người này dường như mình từng quen biết..

Càng là cao thủ càng có trực giác kinh người. Điều này cũng chẳng có gì huyền bí, phạm là cao thủ đều có trực giác, đối với tin tức cũng càng nhạy bén. Ánh mắt đó, hình thể đó, Tiểu Man càng nhìn càng thấy quen thuộc. Nàng bỗng nhiên nhớ lại, khi nàng vừa vào trong phòng khách, ánh mắt người này có phần không tôn trọng, chính là tên đeo mặt nạ này, chỉ là mình lúc đó không có thời gian nghĩ kỹ.

Lúc này thanh âm trong đại sảnh cũng dần dần yên tĩnh lại.

“Các hạ là?” Tiểu Man chăm chú nhìn vào đôi mắt của Trần Mộ hỏi.

“Người có thể gọi ta là Bạch tổng quản.” Trần Mộ kiên trì nói, hắn cố gắng để giọng mình nghe thật trấn tĩnh.

“Chúng ta đã từng gặp nhau chưa? Chẳng hay các hạ có thể bỏ tấm mặt nạ xuống cho ta thấy không? Ta thấy các hạ rất quen mắt.” Giọng Tiểu Man càng ngày càng lạnh, nàng có cảm giác mình chắc chắn đã từng gặp người này, giọng nói của hắn, còn có vài phần quen thuộc nữa. Nàng không thể có người quen ở khu Thiên Đông Lý.

Trần Mộ lắc đầu: “Rất xin lỗi, không thể.” Hai người đối đáp mọi người trong đại sảnh đều nghe được. Bạch Tổng quản nổi danh ở thành Đông Thụy nhưng hắn luôn rất thần bí, cho dù đi đâu cũng không bỏ tấm mặt nạ, không ai biết lai lịch của hắn.

“Lẽ nào..” Có vài người không nhịn được rục rịch.

Tiểu Man trong lòng càng thêm nghi ngờ, chân trái bước về phía trước nửa bước, trầm giọng nói: “Các hạ giấu đầu giấu đuôi như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì mà không thể lộ mặt?” Giọng nói nhấn mạnh rồi lại cao giọng nói: “Người chính là Kiều Nguyên?”

Cái tên Kiều Nguyên này lập tức khiến đám tạp tu đang rục rịch lại càng không thể kiềm chế được.

“Đúng vậy, bỏ xuống, chỉ nhìn một cái thôi, có mất miếng thịt nào đâu!”

“Ha ha, cả ngày mang mặt nạ, ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt..” Trong đám người có vài người ngửa miệng nói vài câu.

“Làm càn!” Vinh Minh giận tím mặt, hai mắt tròn tròn, khí thế đột nhiên bạo phát: “Người đâu. Đem tên vừa nói ra ngoài. Thật to gan, khách do Vinh Minh ta mời các ngươi cũng dám nói xấu?” Phòng khách lại trở nên yên tĩnh.

Đám tạp tu lúc này mới khôi phục tinh thần vội vã như hổ đói đem mấy người vừa nói trong đám người bắt ra.

Tạp tu bài danh sáu mươi ba của Thiên Đông bằng toàn lực phóng thích cảm giác của mình, uy thế bức người phô thiên cái địa toát ra. Tạp tu vừa có ý nghĩ nóng nảy lúc này mới phản ứng lại, trong lòng vô cùng hối hận. Dưới sự áp bách của khí thế Vinh Minh, bọn họ lặng lẽ đi khỏi phòng khách.

Tiểu Man lại chẳng hề có ý thối lui mà ngược lại bước lên một bước nói sắc như đao: “Vinh Minh đại nhân, chẳng lẽ ngươi muốn bao che phạm?”

474. Chương 468: Mười Chiêu!

Lúc này một giọng êm ái thanh nhã truyền tới: “Pháp Á quả nhiên luôn kiêu ngạo ương ngạnh a.” Giọng nói này ngọt ngào vô cùng khiến mọi người không nhịn được đều hướng ánh mắt về phía đó. Là Đàm Vũ Mân tiểu thư. Đàm Vũ Mân từ từ bước tới, khuôn mặt mỉm cười ưu nhã. Đôi mắt vân đạm phong khinh liếc nhìn Tiểu Man rồi lại quay sang ngọt ngào cười với Trần Mộ.

Cảm nhận được mọi ánh mắt đều nhìn tập trung trên người mình, ẩn chứa sự đố kỵ và ao ước khiến Trần Mộ cả người không được tự nhiên.

Giời ạ. Một con khỉ đã rất phiền rồi. Hai con khỉ thì sống thế nào đây?

“Đàm Vũ Mân tiểu thư?” Ánh mắt Tiểu Man đột nhiên trở nên sắc bén. Pháp Á và Đàm Vũ Mân đấu tranh không phải một hai lần, sự lợi hại của nữ nhân này nàng đã sớm nghe qua.

“Ồ, ngươi biết ta?” Đàm Vũ Mân nhẹ nhàng liếc mắt như nhìn không khí, miệng vẫn nói: “Thủ đoạn của Pháp Á, Vũ Mân đã lĩnh giáo vài lần. Hình như ở đâu xuất hiện Pháp Á, ở đó sẽ có án mạng thì phải.”

Tiểu Man hừ lạnh một tiếng: “Đàm tiểu thư, ân oán của chúng ta sẽ sớm có ngày thanh toán, lần này cô bao che hắn, cô muốn sao?”

Nàng nói những lời này vô cùng xảo diệu, vạch ra ân oán tồn tại giữa hai bên khiến những người không biết nghĩ Đàm Vũ Mân nói vậy chỉ để trả thù Pháp Á.

“Ân oán?” Đàm Vũ Mân như suy nghĩ từ này một hồi rồi mới thản nhiên cười: “Pháp Á ám sát ta mấy lần, quả đúng là thù lớn. Bất quá..” Nàng hất cằm lên, sắc mặt chợt trở nên kiêu ngạo: “Ngươi là ai? Có thể đại biểu Pháp Á sao? Thù này tất nhiên ta sẽ đòi lại từ Pháp Á. Nhưng còn ngươi, ngươi có tư cách này sao?”

Khuôn mặt Tiểu Man đỏ bừng, bị đối phương coi thường như vậy, trong chốc lát máu đã dồn lên đỉnh đầu.

Mà đoàn người trong đại sảnh cũng lập tức bùng nổ. Pháp Á dám ám sát Đàm Vũ Mân tiểu thư sao? Lập tức, hầu hết ánh mắt mọi người đều nhìn Tiểu Man đầy vẻ bất thiện. Mấy ngày nay ngoại trừ tham gia yến hội, tất cả thời gian còn lại nàng đều dùng để chiều cổ trẻ mồ côi. Nàng cũng không phải làm cho có mà thực sự làm việc. Nàng dùng hành động của mình để giành được sự tôn kính của mọi người.

Tiểu Man vẫn nhớ kỹ đôi mắt này, nàng cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng: “Ta có tư cách hay không không phải do Đàm tiểu thư định đoạt. Bất quá lần này liên quan tới phu nhân của chúng ta, cho dù là ai, cản đường chúng ta đều là địch nhân hết!”

Những lời này của Tiểu Man như đinh đóng cột, mọi người thầm rùng mình. Trong khu Thiên Đông Lý, Pháp Á tất nhiên không cách nào đối nghịch với Sương Nguyệt Hàn Châu, bọn họ cũng không cách nào đối phó với Mai Cát đi cùng Đàm Vũ Mân tiểu thư. Nhưng nếu chọc giận Pháp Á, đối phó với thế lực như bọn họ chẳng phải là việc gì khó với Pháp Á.

Đàm Vũ Mân cười khe khẽ: “Pháp Á cho dù mạnh cũng phải nói đạo lý. Người nói Bạch tổng quản là Kiều Nguyên, có bằng chứng gì không?”

Tiểu Man vẫn không lay động, trầm giọng nói: “Hắn có phải hay không, bỏ mặt nạ ra là thấy.”

Đàm Vũ Mân nhìn thoáng qua Trần Mộ, đôi mắt dưới chiếc mặt nạ màu trắng không chút xao động, dường như mọi chuyện xảy ra trước mắt đều không liên quan gì tới hắn. Nhìn bộ dạng thờ ơ của Trần Mộ, nàng cũng cảm thấy chẳng biết nói gì cả. Ánh mắt nàng hiện lên vẻ nghiến ngấm.

Trần Mộ thực sự rất bình tĩnh, bởi hắn bỗng dưng phát hiện mình chẳng có gì phải sợ. Ở đây ngoại trừ Tiểu Man và Vinh Minh có thể uy hiếp tới hắn, những người khác hắn đều không lo. Hơn nữa hoàn cảnh phức tạp như vậy, một khi xảy ra hỗn loạn, không ai ngăn được Đại Nê Thu của hắn.

Mà tới lúc hắn hội họp được với Weah, người có thể ngăn được bọn hắn càng ít. Với lực lượng của bọn hắn, trực diện ngạnh kháng thì không đủ nhưng muốn ngăn cản mà chỉ dựa vào số lượng tạp tu là không đủ. Nếu bọn họ vào được rừng rậm thì đừng nói tới Pháp Á, cho dù là Đường Hàm Phái tự thân tới đây cũng không chắc chắn có thể bắt được bọn hắn.

Weah là chuyên gia trong rừng, Tiểu Ba từng một mình ma luyện tài nghệ nhiều năm trong rừng. Bản thân Trần Mộ cũng có thể tính là bán chuyên gia trong rừng. Chiến đấu trong rừng là lĩnh vực bọn hắn am hiểu nhất. Hắn chả có cái gì phải sợ cả. Nghĩ thông suốt, Trần Mộ chợt trở nên thản nhiên, cũng rất bình tĩnh.

Đàm Vũ Mân ủng hộ Bạch tổng quản như vậy khiến nhiều người không khỏi suy đoán.

Nở một nụ cười ý tứ xa xa, Đàm Vũ Mân thản nhiên nói: “Không cần bỏ mặt nạ, ta vừa mới được biết lai lịch của Bạch tổng quản.” Nàng trêu chọc nhìn Tiểu Man: “Không biết Pháp Á biết cô kết thêm một cường địch như vậy sau này sẽ xử trí cô ra sao?”

“Cái này không cần Đàm Tiểu thư quan tâm.” Tiểu Man trong lòng chợt lạnh nhưng lời lẽ vẫn cứng rắn. Không hiểu Bạch tổng quản có lai lịch gì đây?

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tiểu Man, khoe miệng Đàm Vũ Mân càng cong lên nhưng nụ cười vẫn ưu nhã như thường: “Ồ, ta tin rằng người đã từng nghe qua tên của sư phụ hắn.”

“Là ai?” Tiểu Man trong lòng có chút dự cảm không hay, vô thức tiếp lời.

“Sát Thần Caesar!” Đàm Vũ Mân nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

Rầm, có người làm đổ bàn, đồ ăn trên bàn rớt xuống đất, có người lại làm đổ rượu hồng vào áo sơ mi trắng, nhưng không ai phát hiện ra. Thế nhưng càng nhiều người lại vô thức lùi lại vài bước, phảng phất như trước mặt họ có thứ gì rất đáng sợ.

Xung quanh Trần Mộ vắng vẻ, hắn đứng như một khối đá cô độc ở đó. Trên tấm mặt nạ màu trắng, hai đường cong màu đen uốn lượn xuống. Trong mắt mọi người hắn đột nhiên trở nên sát khí tung hoành, mà ánh mắt hồ hững như tử thần nhìn mọi người không chút cảm tình.

Vinh Minh khẽ biến sắc, ánh mắt sợ hãi, còn Tiểu Man sắc mặt trắng bệch không chút máu.

Sát thần Caesar!

Bốn chữ này trong lòng đám tạp tu liên bang như một cơn ác mộng. Hai tay Caesar thấm đầy máu tanh, ngay cả một chi quân đội cũng không bằng. Nếu như nói vừa rồi không khí sặc mùi thuốc súng thì giờ không khí lại lạnh lẽo như gió vùng cực bắc. Mọi người đều cảm thấy rét run, gần như đông cứng.

Yên tĩnh, sự yên tĩnh không một chút sinh cơ! Không ai dám nói gì, thậm chí không ai dám cử động. Thậm chí những người làm đổ rượu hồng, bị dính mỡ lên quần áo cũng không dám lau. Không ngờ hẳn lại là đệ tử của Sát thần Caesar! Hèn gì hẳn mang mặt nạ, trong lòng mọi người đều vang lên một câu này. Bọn họ hoàn toàn không quan tâm mặt nạ với đệ tử Caesar có quan hệ gì. Thái Thúc Dong trong mắt chẳng còn chút đắn đo mà là sợ hãi.

Trần Mộ có hơi ngạc nhiên. Hẳn không nghĩ tới cái tên Caesar lại có uy lực lớn như vậy.

Tiểu Man lau mồ hôi chảy ra trên trán, tình huống trước mắt hoàn toàn ngoài dự tính của nàng. Đối phương không ngờ lại là đệ tử của Caesar. Chọc phải tổ ong rồi! Caesar là người ra sao? Với sức một người cũng dám chống đối Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, trừ hẳn ra không còn ai khác. Caesar nổi tiếng nhất là tính tình táo bạo và háo sát. Một lời không hợp là động thủ, chuyện này đối với hẳn thật như cơm bữa. Không một thế lực nào nguyện ý đắc tội với kẻ điên này, huống chi lại vào lúc chết người này!

“Bạch tổng quản, không ngờ các hạ lại là đệ tử của Caesar tiền bối. Vừa rồi đã mạo phạm. Thực sự xin lỗi.” Tiểu Man cố gắng bảo trì trấn tĩnh. Vừa rồi cả vú lấp miệng em giờ lại đột nhiên chịu thua, không ngờ nàng cũng làm được.

Nhìn thái độ của Tiểu Man chuyển biến một trăm tám mươi độ, Trần Mộ cứ như đang nhìn một trò cười. Từ lúc Vinh Minh tức giận tới lúc Đàm Vũ Mân xuất hiện rồi lại tới lúc Tiểu Man xin lỗi, hẳn chẳng hề nói một câu. Chỉ có điều.. Ánh mắt Trần Mộ càng ngày càng lạnh, một cỗ sát khí mạnh mẽ theo ánh mắt không chút ảm áp này dần dần tỏa ra.

Bình bình bình!

Không ngừng có người không giữ được chén rượu trên tay, lỡ tay làm rớt xuống mặt đất nát vụn.

Vinh Minh thầm kêu không ổn. Hẳn trước giờ chưa từng gặp qua Caesar, nhưng cũng không nghĩ tới tạp tu khiến hẳn cảm thấy khiếp đảm kia lại là Caesar. Nhìn Tiểu Man sắc mặt trắng bệch, lòng hẳn thầm hô không ổn. Bạch tổng quản tất nhiên không thể đắc tội, thế nhưng nếu người của Pháp Á chết ở đây, sau này hẳn cũng chẳng dễ chịu.

“Bạch tổng quản đừng giận, đừng giận. Vị tiểu thư này cũng không phải cố ý đắc tội ngài.” Vinh Minh vừa vội vàng hòa giải vừa nháy mắt với Thái Thúc Dong.

Thái Thúc Dong vẻ mặt sợ hãi lập tức phản ứng lại, vừa định mở miệng thì Trần Mộ đã nói, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy như đao phong áp trên cổ.

“Trước mặt mọi người nói xấu ta, cho dù ngươi là ai cũng phải trả giá!” Trên chiếc mặt nạ màu trắng hai vệt đen uốn lượn xuống, rung rung theo cơ thể hẳn như một vật sống. Quỷ dị âm trầm khó tả.

Vinh Minh âm thầm kêu khổ.

“Hôm nay là sinh nhật Vinh tiểu thư, ta cũng không muốn phá hỏng thời khắc tươi đẹp này.”

Vinh Minh trong lòng thả lỏng, nhưng không đợi hẳn hô may mắn, sát khí ngập trời đã theo một câu nói ủa tới quét qua toàn bộ phòng khác. Cảm giác may mắn còn chưa kịp dâng lên trong lòng Vinh Minh lập tức bị tận diệt.

“Mười chiêu. Thắng bại bất luận!”

Nếu như vừa rồi Trần Mộ nói những lời này có lẽ mọi người đã không ngừng cười nhạo, nhưng hiện giờ ai ai cũng cảm thấy đương nhiên. Hơn nữa bọn họ trong lòng cảm khái, hôm nay Bạch tổng quản này định chừa cho nữ nhân này một con đường đây. Tất cả những điều này chỉ bởi một cái tên, Sát thần Caesar!

Trần Mộ không nghĩ tới điều này, ánh mắt hẳn chăm chú nhìn Tiểu Man. Sát khí bốc lên từ trong người hẳn. Không như mọi người nghĩ, hẳn căn bản không định buông tha cho Tiểu Man. Chuyện đắc tội với

Pháp Á với hắn đã chẳng ảnh hưởng gì. Hắn còn chưa đắc tội hoàn toàn với Pháp Á sao? Hắn cùng Pháp Á giờ là thù địch sinh tử, không thể hòa giải. Trước mắt là một cơ hội tuyệt vời.

Tiểu Man cuồng vọng, lên mặt hung hăng khiến hắn có cơ hội mượn cớ làm khó dễ. Thế nhưng hắn cũng biết nếu ý đồ của mình thật sự bại lộ, Vinh Minh chắc chắn sẽ ra tay. Vinh Minh chắc chắn sẽ không để Tiểu Man chết trong nhà hắn. Cho nên hắn mới cố ý nói mười chiêu. Chỉ có như vậy, Vinh Minh mới không can thiệp.

Không ai tin rằng hắn có thể giết Tiểu Man trong mười chiêu, cho dù hắn được bao phủ trong vòng sáng của Caesar cũng vậy. Vinh Minh không tin, Đàm Vũ Môn không tin. Những người khác cũng không tin. Hơn nữa, hắn còn không thể sử dụng Song Cực và Hoàng Kim Ngôn Tỏa, nó sẽ khiến hắn bại lộ thân phận. Hắn chỉ có thể sử dụng Bách Biến.

Dựa vào Bách Biến, trong vòng mười chiêu giết chết Tiểu Man! Trong ánh mắt an tĩnh lạnh lẽo chỉ có một thứ - sát khí!

475. Chương 469: Một Chút Tiên Cơ

Không khí trong đại sảnh hòa hoãn hơn không ít. Mọi người đều tin Bạch tổng quản đang chứa một đường lui cho nữ nhân của Pháp Á này. Chỉ cần hắn không giết người, thần kinh của khách khứa cũng sẽ không căng thẳng như vậy. Bọn họ sợ nhất là hắn giết người ở đây. Trong số bọn họ có thể nói chẳng ai tay còn sạch sẽ, nhưng đứng cạnh một người nổi tiếng nhờ giết người, thần kinh bọn họ vẫn không kìm được mà căng thẳng cao độ.

Bất quá, hôm nay Bạch tổng quản hình như cũng không có ý này. Điều này khiến bọn họ thầm cảm thấy may mắn, bầu không khí trong đại sảnh cũng hòa dịu lại, mọi người mang theo vài phần tâm tình coi náo nhiệt quan sát trận chiến giữa hai người.

Người có tiếng, cây có bóng, tên tuổi Caesar đã sớm vang dội, đã in sâu trong lòng đám tạp tu liên bang, mặc dù nam nhân trước mắt chỉ là đệ tử của Caesar nhưng Tiểu Man vẫn không dám có chút nào lơ là. Nàng kích hoạt tạp phiến trong độ nghi của mình.

Hàn ý nhanh chóng lan tràn trong đại sảnh, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống. Giữa không trung, trên lưng Tiểu Man đột nhiên xuất hiện một đôi cánh năng lượng màu lam thon thả, đôi cánh vươn ra từ hai bên sườn, kéo dài tới cao hơn hai vai một chút nhưng lại mở rộng ra chừng hai thước. Cặp cánh này do vô số đao năng lượng tạo thành, mỗi đao năng lượng rộng chừng hai ngón tay, toàn bộ bao phủ bởi ánh sáng màu lam tinh thuần. Cặp cánh do vô số đao năng lượng trong suốt này như vô số mảnh ngọc bích nhỏ mà thành. Khi đôi cánh mở rộng, một cỗ hàn khí sinh ra, cặp cánh này tựa như làm bằng băng vậy.

Tầm thâm mềm mại dưới tác dụng của cỗ hàn ý bỗng trở nên vô cùng cứng rắn, còn khu vực gần Tiểu Man thậm chí xuất hiện những bông tuyết nhỏ.

Đôi mắt Vinh Minh ngưng trọng, thốt lên: “Lam Băng Phù Dực!”

Các tạp tu trong đại sảnh đều biến sắc, ánh mắt trở nên phức tạp.

Lam Băng Phù Dực, tạp phiến năm sao, sau khi kích hoạt nó có thể hình thành hai cánh do những đao năng lượng màu lam. Đây là một tầm tạp phiến cực phẩm được mọi người công nhận. Hai cánh của nó có thể không cần Khí Lưu tạp trợ giúp mà vẫn thoải mái bay lượn. Không chỉ như vậy, đôi cánh màu lam còn tự tỏa ra khí tức băng hàn. Điều này đối với tạp tu cận chiến có tác dụng suy yếu cực lớn, mà bản thân người sử dụng lại không hề bị ảnh hưởng. Hai cánh do một ngàn phiến đao năng lượng tạo thành, mỗi phiến đều có lực sát thương kinh người.

Tầm tạp phiến này đã tạo nên rất nhiều truyền kỳ trong liên bang, nhưng ai cũng không ngờ Pháp Á lại có thể có được tầm tạp phiến này. Hơn nữa xem ra Pháp Á không chỉ có tầm tạp phiến mà còn có cách thức chế tạo và truyền thừa của nó.

Bọn họ còn tưởng rằng nữ nhân luôn mồm xưng đại biểu Pháp Á này bất quá chỉ là một tiểu nhân vật, giờ không còn ai dám xem thường Tiểu Man nữa. Có thể sử dụng Lam Băng Phù Dực sao lại là tiểu nhân vật

được?

Trần Mộ lần đầu thấy tám tạp phiên khó hiểu như vậy. Năng lượng mô phỏng cũng không hiếm thấy, ví dụ loại phổ thông nhất như Liệt Diễm Long tạp là phóng ra năng lượng thể hình rồng, song mô phỏng như trước mặt hắn chưa bao giờ thấy qua. Mỗi phiên đạo năng lượng như bảo thạch mài nên, hoàn toàn không giống hình thái năng lượng.

Năng lượng mô phỏng thật ổn định, chỉ một điểm này cũng đủ khiến Trần Mộ thâm kinh ngạc. Điểm này đủ thấy những đạo năng lượng có kết cấu năng lượng vô cùng hợp lý. Mà một khi kết cấu của năng lượng thể xấp xếp hợp lý, tốc độ tiêu hao năng lượng của nó sẽ được giảm xuống. Điều này có nghĩa là cặp cánh khổng lồ này thật ra cũng không tiêu hao kinh người như người ngoài nhìn vào.

Cảm thụ được ý lạnh thấu xương, Trần Mộ dám khẳng định những phiên đạo năng lượng này có nhiệt độ cực thấp. Nếu bị những đạo năng lượng này bắn trúng bản thân sẽ lập tức bị đông cứng. Yêu cầu thân thể khi chiến đấu của hắn rất cao, bất cứ sự trì hoãn nào cũng tạo thành khuyết điểm chí mạng với hắn.

Tám tạp phiên này dù tạp tu liên bang rất quen thuộc nhưng Trần Mộ lại chẳng biết gì cả. Lam Băng Phù Dực rốt cuộc có tính năng gì, hắn chỉ có thể từ hình thái năng lượng thể của đối phương mà suy đoán. Nhưng, cho dù như vậy hắn cũng không hề sợ hãi.

Không ngừng chiến đấu khiến cho tố chất tâm lý của hắn ngày càng thành thực, có thể trấn tĩnh lạnh lùng đối diện với bất cứ tình huống nào. Thực lực của Tiểu Man tăng cao đã sớm nằm trong dự đoán của hắn. Lam Băng Phù Dực tuy mới gặp nhưng tạp phiên hắn từng thấy qua cũng vô số.

Con người co rút lại, tám mặt nạ màu trắng khiến người ngoài không nhìn được thái độ của hắn. Hắn vẫn lặng lẽ đứng đó, như thờ ơ với Lam Băng Phù Dực của Tiểu Man, càng khiến người khác cảm thấy cao siêu khó dò.

Pháp Á xuất thủ là Lam Băng Phù Dực vang danh, còn truyền nhân của Sát thần Caesar, Bạch tổng quản sẽ dùng cái gì?

Thế giới đầy màu sắc trước mắt nhanh chóng phai nhạt hóa thành vô số đường cong trắng đen. Chúng đan xen tạo thành những hình dáng. Dưới trạng thái Linh Thức, tâm tình Trần Mộ càng thêm trấn tĩnh, những tiếng khen ngợi tám tác truyền tới tai hắn, nhưng ý thức của hắn lúc này như bị hút ra, đứng trên cao quan sát hết thấy.

Tiểu Man bị phân giải thành vô số sợi mỏng như sợi tóc. Bất cứ biến hóa nhỏ nào trên khuôn mặt nàng đều bị Trần Mộ thông qua biến hóa của kết cấu dày đặc mà nắm bắt. Nhưng khiến hắn cảm thấy kinh ngạc nhất là cặp cánh bằng trên lưng nàng lại không thể nào phân giải. Ngoại trừ vài đường cong nhỏ, có thể thấy được hình thái đại khái của nó ra còn kết cấu rất nhỏ của nó lại không thể nào tiến hành phân giải.

Trần Mộ lần đầu gặp phải tình huống này, hắn chợt hiểu rõ, hắn là trình độ trạng thái Linh Thức của mình không đủ, không cách nào lập ra mô hình của đôi cánh bằng này. Điều này khiến hắn càng thêm cẩn thận, thực lực Tiểu Man tăng trưởng vượt xa dự tính của hắn.

Mười chiêu..

Trên bầu trời Tiểu Man hai mắt biến thành màu u lam, không nhìn ra chút khẩn trương hay lo lắng, nàng lạnh lùng nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ ra tay!

Thân hình nhoáng lên, hắn bỗng dưng biến mất.

Quá nhanh! Tạp tu xung quanh đều biến sắc, bọn họ chỉ thấy mắt hoa lên, Bạch tổng quản đã không thấy đâu nữa rồi, ngay cả Vinh Minh cũng ngạc nhiên. Hắn phát hiện thực lực Bạch Tổng quản lại có tiến bộ so với trận đấu cùng Ba La Già!

Là lần trước hắn cố ý ẩn giấu hay gần đây tiến bộ? Vinh Minh vẽ mặt biến đổi, cho dù là loại nào thì đều thấy được Bạch tổng quản đáng sợ. Nếu lần trước hắn ẩn giấu thực lực vậy cho thấy hắn tâm cơ thâm trầm, lòng dạ sâu sắc, am hiểu ẩn nhẫn. Một khi đắc tội người như vậy hậu họa vô cùng. Mà nếu như là tiến bộ trong khoảng thời gian này.. Nghĩ vậy Vinh Minh cảm thấy trong miệng hơi khô đi, vậy chỉ có thể nói

thiên phú của Bạch tổng quản quá mức kinh khủng. Huống hồ trên người Bạch tổng quản không nhìn ra nửa điểm hiếu sát cùng nóng nảy của Caesar. Vinh Minh âm thầm suy nghĩ, nếu không phải Đàm Vũ Mân tự mình nói ra hẳn cũng không dám chắc chắn thân phận của Bạch tổng quản. Hắn không khỏi thâm xức động, Caesar thật may mắn, có thể thu nhận một đệ tử như vậy cũng không uổng một thân bản lĩnh.

Hắn bỗng nhiên liếc nhìn Đàm Vũ Mân sắc mặt dừng đứng. Nàng sao lại biết được thân phận Bạch tổng quản.

Trong số tạp phiến của Trần Mộ, Bách Biến không được trọng dụng nhiều bởi lực sát thương của nó quá thấp, khi Trần Mộ chiến đấu trực diện với địch thủ thường khó phát huy tác dụng. Nhưng trong số tất cả tạp phiến, nó là tạp phiến mà Trần Mộ quen thuộc nhất. Tấm tạp phiến này từ thiết kế tới chế tác đều là do bản thân hắn hoàn thành. Hơn nữa kết cấu của nó không phức tạp như Tiểu Hải, sử dụng hoàn toàn đều là kiến thức mà hắn quen thuộc.

Một đạo ánh sáng màu xanh yếu ớt như một cầu vồng xẹt qua bầu trời.

Trong nháy mắt khi Trần Mộ biến mất, Tiểu Man cũng ra tay. Ba tấm đao năng lượng màu lam rời khỏi cánh băng của nàng. Tạo thành hình tam giác bắn về phía Trần Mộ.

Đao năng lượng mỹ lệ tinh thuần như bảo thạch song lại toát ra khí tức đoạt mệnh. Tiếng rít khi bay với tốc độ cao làm mọi người thâm căng thẳng. Chúng như ba đạo lam quang, nhanh tới mức người ta khó bắt kịp.

Ba!

Ba đạo lam quang chính diện va chạm với đạo ánh sáng. Vốn mọi người còn nghĩ đối chọi ba đạo lam quang tinh thuần kia, đạo ánh sáng xanh mờ nhạt kia không có chuyện gì phải lo lắng. Nhưng ánh sáng xanh kia lại lập tức bị ba đạo đao năng lượng đánh tan, ba phiến đao năng lượng như ba mảnh ngọc bích xuyên qua mũi nhọn vừa vỡ, dường như sẽ nhanh chóng chạm vào Trần Mộ.

Vinh Minh không tự chủ được nhíu mày, lẽ nào Bạch tổng quản còn muốn ẩn giấu? Hắn tuy không biết tạp phiến trên tay Trần Mộ nhưng cũng có thể đoán ra tinh cấp và uy lực của nó, dùng một tạp phiến như vậy đối mặt với Lam Băng Phù Dực, trừ phi tới cấp bậc của Tiêu Nguyên và Tiêu Tư, nếu không thật chẳng có chút phần thắng.

Nhìn ánh mắt dưới tấm mặt nạ màu trắng, hắn càng lúc càng nhìn không thấu. Bạch tổng quản tha cho nữ nhân này cũng không ngoài dự đoán của hắn, ngoại trừ kẻ điên như Caesar thì người thường đều sẽ lựa chọn chính xác. Trong dự tính của Vinh Minh, Bạch tổng quản hẳn sẽ dùng bản lĩnh thật sự của mình khiến đối phương sợ hãi một chút sau đó rộng lượng bỏ qua việc này. Làm vậy hắn có thể có được danh tiếng mà cũng không đắc tội Pháp Á. Song nếu hắn bị nữ nhân này đánh bại hắn sẽ lập tức bị người khác cười nhạo là ngu xuẩn, không biết lượng sức mình, thanh danh sẽ lập tức tiêu tán.

Trần Mộ nhẹ nhàng tránh khỏi ba đạo đao năng lượng.

Cùng lúc đó, năng lượng màu xanh nhạt trên tay phát sinh biến hóa lần thứ hai, ngón tay phải của hắn bắn lên một đạo hư ảnh, vô số năng lượng tuyến rất nhỏ phóng ra với tốc độ kinh người. Những năng lượng tuyến rất nhỏ này đan xen vào nhau, trong chớp mắt đã tạo thành một cái lưới lớn trùm lên đầu Tiểu Man.

Chiêu thức này có thể nói rất đẹp, biểu hiện ra khả năng khống chế cảm giác hùng mạnh và tinh tế của Trần Mộ. Những khách nhân chỉ kịp thấy một tấm lưới năng lượng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Tiểu Man như có ma thuật, nhưng những tạp tu này sau khi khen ngợi sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Vô số sợi năng lượng đan xen, sát khí ẩn tàng, bất cứ một sợi năng lượng nào đều có thể thả ra gai năng lượng.

Tiểu Man khuôn mặt bất động, cứ như không thấy tấm lưới năng lượng lớn kia, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Trần Mộ.

Ngay lúc tấm lưới năng lượng khó khăn lắm mới hạ xuống đỉnh đầu của nàng, thì cặp cánh băng sau lưng vùng mạnh lên. Lam quang đan xen vào nhau với tốc độ mắt thường khó thấy được, tấm lưới năng lượng vừa rồi còn kín không kẽ hở nhanh chóng bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Trên không trung, khắp nơi đều là sợi năng lượng bị cắt nhỏ, tấm lưới năng lượng lớn này bị cắt thành vô số mảnh.

“Vô dụng, trước mặt Lam Bằng Phù Dực, công kích như vậy là quá hoa mỹ mà không thực dụng.” Một tạp tu không nhìn được lúc đầu nói.

Vinh Minh nghe được câu này nhưng hắn cũng không rời mắt. Hắn đã từng thấy Trần Mộ trong chớp mắt giết bốn người, không tin Trần Mộ chỉ có chút thủ đoạn đó.

Từng sợi năng lượng bay toán loạn trên bầu trời, như những sợi tơ trong gió. Nhìn những sợi năng lượng nhỏ không bị tiêu tán này, Vinh Minh trong lòng máy động, lẽ nào...

Không đợi hắn suy nghĩ, từng sợi năng lượng khắp bầu trời bỗng nhiên căng ra, thẳng tắp như mũi châm.

Ông!

Như một đàn ong cùng kêu lên! Mọi người nhìn thấy một cảnh tượng, ngàn vạn đạo ánh sáng chợt co về một điểm, quang hoa như mưa khắp bầu trời. Kín kẽ như túi. Năng lượng châm vừa phiêu tán giữa không trung bỗng từ bốn phương tám hướng đồng loạt bắn về phía Tiểu Man.

Biến cố đột nhiên này hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người, các tạp tu vừa rồi còn cười lưới năng lượng không chịu nổi một đòn lúc này mới chết lặng cả người.

Con người của Tiểu Man co rút lại. Nàng rất cuộc cảm thấy khí tức nguy hiểm. Thân hình co lại, hai cánh khép vào đem toàn bộ thân hình nàng bao lấy. “Hừ!” Một tiếng hừ lạnh từ mũi, thân hình nàng đột nhiên biến mất.

Nàng có băng dực, nhưng bản thân cũng có tốc độ kinh người, điểm này bất cứ ai quen thuộc với người hiểu cách sử dụng Lam Bằng Phù Dực đều biết. Nhưng có lẽ không ai biết tốc độ của nàng rất cuộc đạt tới mức nào.

Cơn mưa châm thanh thế cực lớn không chút dấu hiệu hóa thành một loạt mảnh vỡ. Tình cảnh ngàn vạn mũi năng lượng châm bị phá vỡ đồ sộ tới cực điểm. Năng lượng châm màu xanh bị kích vỡ bay lả tả trong không khí. Toàn bộ đại sảnh trong giờ phút này bị những mảnh vỡ bao phủ tạo thành một cảnh tượng mê ly.

Cảnh tượng tuyệt mỹ này khiến cho đám phu nhân ngạc nhiên than thở. Các tạp tu thì vẫn không di dời ánh mắt nửa phần. Ánh mắt bọn họ đều tập trung trên hai người giữa không trung, khuôn mặt đều chứa vẻ hoảng sợ.

Ngay lúc Tiểu Man sử dụng băng dực để bảo vệ và dùng tốc độ để lao ra từ trong cơn mưa châm, Trần Mộ đã ở trước mặt nàng. Trong mắt mọi người thì dường như Tiểu Man tự bay tới trước mặt Bạch tổng quản. Điều này thật đáng sợ! Bạch tổng quản biểu hiện ra ngoại trừ năng lực khổng lồ chế cảm giác đáng sợ còn có năng lực chiến thuật bọn họ không thể tin được! Từ đạo ánh sáng xanh thứ nhất tới lưới năng lượng nhìn như không chịu nổi một đòn, Bạch tổng quản đã bắt đầu bố trí. Cơn mưa châm lớn kia cũng bất quá chỉ là một đòn nhử của Bạch tổng quản, một số mũi nhọn còn chưa tiêu tán trên không trung nhắc bọn họ điều này.

Cơn mưa châm kia lừa được Tiểu Man, lừa được cả bọn họ.

Mưu kế thận trọng như vậy đủ khiến người khác kinh hãi. Ngay cả sắc mặt Vinh Minh cũng trầm xuống, một tấm tạp phiến mà hắn cho là thuộc loại phổ thông trong tay đối phương lại có thể phát ra uy lực kinh khủng như vậy, điều này khiến hắn vô cùng khiếp sợ. Hắn bỗng phát hiện đánh giá của bản thân về Bạch tổng quản còn cách khá xa, mà trong lúc này một dự cảm không lành dâng lên trong lòng hắn.

Nhìn Tiểu Man dùng cánh băng để bảo vệ đột nhiên xuất hiện trước mặt, khoảng cách hai bên càng gần, Trần Mộ rút cuộc cũng nhìn rõ những phiến dao năng lượng trên băng dực. Mà cặp cánh băng vốn trước đây không thể lập ra mô hình lại nhanh chóng xuất hiện trong thế giới trắng đen của hắn. Con mắt Trần Mộ vẫn lạnh lẽo như trước, không chút lay động, cho dù hắn có thể cảm thụ được hàn ý lạnh thấu xương đang nhanh chóng lan tràn trong cơ thể hắn.

Mọi động tác tính toán trước đây đều là để cho một chút tiên cơ này!

476. Chương 470: Hiểm

Khoảng cách quá gần, Tiểu Man vẽ mặt kính hãi, mục quang mang theo một tia sợ hãi, Trần Mộ xuyên thấu mặt nạ có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng trong lòng hắn không có chút đắc ý nào, gần như vô thức, Trần Mộ vung nắm đấm!

Quang mang màu xanh nhạt bao trùm tay trái, hình thành một dùi năng lượng màu xanh, tay phải Trần Mộ như có thêm một mũi khoan. Cánh băng vốn không thể phân giải, do tiếp cận quá gần cuối cùng cũng xuất hiện rõ ràng trong thế giới đen trắng của hắn.

Nắm đấm của Trần Mộ nặng nề đánh trúng cánh băng màu lam trước người Tiểu Man.

Mọi người có cảm giác như đầu óc không đủ sử dụng, một loạt động tác trước đó khiến người ta phải cảm thán, tinh tế, mỹ lệ, có thể gọi là dòng kỹ thuật điển hình. Nhưng sau khi hao tổn hết tâm cơ, vất vả lắm mới chiếm được một chút ưu thế, tất cả đều đang mong chờ hắn sử dụng thêm kỹ xảo hoa lệ hơn nữa để giải quyết trận đấu này thì Trần Mộ lại sử dụng thủ đoạn thô bạo nhất, trực tiếp nhất, không có kỹ thuật nhất.

Rất nhiều người đều thầm tiếc hận, Bạch tổng quản rất không dễ dàng mới lập được chút ưu thế, sau hành vi khinh suất này đã chẳng còn chút nào. Không ai dám tin, một quyền này của Trần Mộ có thể sinh ra uy hiếp gì với Tiểu Man, mặc dù hắn đã biến năng lượng thể thành hình mũi nhọn.

Lam Băng Phù Dực, đây chính là Lam Băng Phù Dực! Độ cứng của mỗi phiến đao năng lượng đều thập phần kinh người, mỗi đời chủ nhân của nó đều sáng tạo ra kỳ tích, không thiếu những ví dụ về chuyện dựa vào tính phòng hộ ưu việt này mà sống sót.

Lam Băng Phù Dực, công phòng nhất thể, có thể gia tăng bộc phát tốc độ của người sử dụng, công kích mạnh mẽ, băng lãnh thấu xương. Đây cũng là lý do vì sao nó được liên bang công nhận là tạp phẩm cực phẩm năm sao, mỗi tính năng của nó đều cực kỳ thực dụng, tổ hợp lại liền trở thành một tạp phẩm cực phẩm!

Nghe nói, lực phòng ngự của bản thân Lam Băng Phù Dực không hề thua kém lòng năng lượng bốn sao, chỉ bằng nắm đấm, căn bản không gây chút uy hiếp nào với nó.

Trải qua thoáng kinh hoàng lúc đầu, Tiểu Man nhìn thấy đối phương dùng nắm tay oanh kích Lam Băng Phù Dực lập tức trấn định, trong mắt không khỏi lóe lên một tia nhạo báng. Người ngoài ai cũng biết sự cứng rắn của Lam Băng Phù Dực mang lại khả năng phòng ngự cực mạnh, nhưng lại thường quên mất tính băng hàn của nó!

Nếu không phải bản thân Lam Băng Phù Dực sẽ bảo vệ tạp tu sử dụng nó thì không phải ai cũng có khả năng sử dụng. Bất kỳ sinh vật nào tiếp xúc với nó sẽ bị đông cứng trong thời gian cực ngắn, toàn thân hoại tử mà chết. Một khi bị đao năng lượng của băng dực đánh trúng, nếu không nhanh chóng loại trừ, hàn ý sẽ cực nhanh lan ra toàn thân, cuối cùng sẽ biến thành một bức tượng băng. Lúc đao năng lượng lạnh lẽo nhất, chính là khi nó đang ở trên băng dực.

Đối phương rõ ràng là tìm đường chết, cũng khó trách Tiểu Man lại lộ ra vẻ hả hê. Nàng không nghĩ rằng tên gia hỏa này ngay cả Lam Băng Phù Dực cũng không biết, nàng đơn giản là đứng yên, chờ đợi nắm đấm của hắn.

Quyền phải của Trần Mộ được mũi nhọn năng lượng bao phủ, chuẩn xác đánh trúng cánh băng chắn trước người Tiểu Man.

Trong sát na lúc nắm đấm của Trần Mộ và cánh băng tiếp xúc, sắc mặt Tiểu Man bỗng đại biến!

Ầm!

Nàng như một quả bóng da bị đập trúng, bị một quyền của Trần Mộ đẩy từ trên không rơi ầm xuống đất. Oanh! Cát bụi bay mù mịt, sàn nhà rung rẩy, rất nhiều cô gái không nhịn nổi hét rầm lên.

Lưng đập mạnh xuống sàn, cơn đau truyền đến, Tiểu Man nhịn không nổi phun ra một ngụm máu tươi. Nàng đã bị thương, nhưng chuyện làm nàng hoảng sợ không phải vết thương trên người mà là cánh băng

trước mặt.

Băng dực trong suốt long lanh như bảo thạch, quang mang lưu chuyển lúc này chỉ còn bên phải, cánh trái đã không còn được một phần ba. Càng khiến người ta kinh hoàng là cánh trái đã hoàn toàn mất không ché, không ngừng có từng phiến, từng phiến dao năng lượng bong ra, rơi xuống đất.

Tiếng leng keng giòn tan, sau vài giây liền biến thành một đám mảnh vụn màu lam.

Sao có thể?

Nỗi sợ hãi như một con rắn độc nhanh chóng len lỏi vào trái tim nàng, trong chớp mắt đã tràn ngập trong lòng, ăn mòn thần kinh. Sao có thể? Đây là Lam Băng Phù Dực! Đây là Lam Băng Phù Dực cơ mà..

Trong trận chiến với Tiêu Nguyên, Pháp Á tổn thất thảm trọng, số 13 vừa mới có được không lâu liền bị hủy, bản thân nàng cũng trọng thương, Vu Quả đại ca vì cứu nàng mà mất mạng. Đến khi thương thể hồi phục, nàng liền liều mạng tập luyện, trước đây chưa từng liều mạng như vậy, thực lực cũng cũng thăng tiến với tốc độ kinh người. Đến nay, nàng đã trở thành một trong những cao thủ trẻ tuổi trọng yếu nhất của Pháp Á, không ai biết, vì sao nàng lại liều mạng như vậy.

Mỗi ngày, trong phòng huấn luyện, nàng đều tự nói với bản thân, sinh mạng của mình, có một nửa thuộc về Vu Quả đại ca. Nguyên vọng lớn nhất của Vu Quả đại ca là trở nên mạnh mẽ, chính mình phải kế thừa ý chí của đại ca, thực hiện nguyện vọng này! Mạnh mẽ, nàng phải mạnh mẽ hơn nữa, vì một nửa tính mạng của mình, vì Vu Quả đại ca!

Chính vì tập luyện khắc khổ như tự hành hạ bản thân này mà rất nhanh, nàng được tưởng thưởng, Lam Băng Phù Dực!

Uy danh của tấm tạp phiến này, nàng không chỉ nghe qua một lần, từ ngày đầu tiên nhận được nó, nàng bắt đầu càng thêm điên cuồng tập luyện! Có thêm Lam Băng Phù Dực, thực lực của nàng càng đột phi mãnh tiến, lần đầu tiên nàng có thể khẳng định, chính mình có thể thực hiện nguyện vọng của Vu Quả đại ca.

Nhưng băng dực mà nàng vô cùng tin tưởng lại bị người ta chỉ vón vện một quyền, phá hủy hơn nửa! Nàng không hề để ý bản thân mình cũng bị thương.

Chẳng lẽ, đã có Lam Băng Phù Dực mà mình vẫn yếu ớt như vậy sao? Chẳng lẽ có Lam Băng Phù Dực vẫn không đủ để mình trở nên mạnh mẽ? Trong mắt nàng hiện lên một tia mê mang, một tia tuyệt vọng!

Một quyền của Trần Mộ có lực lượng lớn đến thế nào? Hắn cũng không rõ, nhưng hắn biết rằng, trước mắt ngoại trừ Weah và ma quỷ nữ, nếu chỉ so khí lực, hắn chưa gặp qua kẻ nào mạnh hơn mình. Trải qua cải tạo của Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, khả năng không chế cơ nhục, lực lượng của hắn lại được đột phá. Từ điểm này, hắn có thể sử ra Hư Không Kỹ hoàn chỉnh. Một quyền này tập trung lực lượng toàn thân hắn!

Nhưng nguyên nhân có thể đạt được chiến quả kinh người này lại không phải lực lượng của hắn mà là trạng thái Linh Thức! Gần như lúc mô hình băng dực thành lập, Trần Mộ liền mơ hồ tìm được nhược điểm của nó. Hắn giống như vụng về đánh ra một quyền, chuẩn xác vô cùng đánh trúng điểm yếu mà trạng thái Linh Thức phán đoán ra. Lực lượng bản thân hắn vô cùng cường hoành, mà tất cả lực lượng đều tập trung lên mũi nhọn trên đầu quyền, lực sát thương bộc phát ra không gì có thể sánh nổi.

Trần Mộ ở giữa không trung nhìn Tiểu Man thảm hại hết sức cũng không lập tức thừa thắng truy kích. Một chiêu này nhìn qua hắn đã chiếm thượng phong tuyệt đối, nhưng dưới mặt nạ đã tái nhợt, tay phải hắn..

Tay phải hắn từ ngón tay đến bả vai hoàn toàn mất cảm giác!

Ánh mắt hắn tràn ngập tư thái của kẻ chiến thắng từ trên cao nhìn xuống, không ai có thể nhìn ra sơ hở! Băng dực này quả nhiên lợi hại. Cho dù ở trong trạng thái Linh Thức, hắn vẫn không nén nổi có chút hoảng sợ, cánh tay chỉ tiếp xúc thoáng qua đã đông cứng lại, độ lạnh của cánh băng thật sự đáng sợ!

Nhìn lại Tiểu Man dưới đất, tình hình của nàng càng khó chịu nổi. Nền đất cứng rắn bị đập lõm xuống một hố nông, có thể thấy lực lượng một quyền vừa rồi của Trần Mộ khủng bố đến mức nào. Mặc dù đã được băng dực bảo vệ nhưng rơi xuống với tốc độ nhanh như vậy vẫn tạo thành thương tổn lớn với thân thể Tiểu Man, cũng không phải tập tu nào cũng có thân thể cường tráng như Trần Mộ.

Vẻ mê mang, tuyệt vọng trong mắt Tiểu Man cũng lọt vào mắt hắn.

Lúc này, cho đối phương một kích trí mạng là thích hợp nhất. Có điều, đáng chết là tay phải hắn đã hoàn toàn không nghe sự điều khiển, giống như để trần giữa băng tuyết rất lâu mà mất tri giác. Mặc kệ, nếu bỏ lỡ cơ hội này, tính toán của mình hôm nay đều hỏng hết.

Chỉ cần Tiểu Man chết, cục thế Đông Thụy sẽ càng thêm hỗn loạn, Pháp Á sẽ biến thành một nắm cát rời, hắn cũng không lo chuyện ôm khối bom không biết lúc nào nổ Cừu San Ngọc nữa. Nghĩ vậy, sát khí trong mắt hắn vụt tăng, không chút do dự, thân thể như tên rời cung, đánh tới chỗ Tiểu Man!

Trong đầu Tiểu Man đang ngơ ngác chỉ có một thanh âm: Chẳng lẽ mình đã có Lam Băng Phù Dực mà vẫn không thể hoàn thành tâm nguyện của Vu Quả đại ca? Sao mình có thể.. Sao mình có thể.. Sao mình có thể không hoàn thành tâm nguyện của Vu Quả đại ca?

Trong mắt Tiểu Man lóe lên một tia quyết liệt, nhìn chằm chằm vào Trần Mộ đang lao xuống, mục quang lạnh lẽo. Phút chốc, năng biến mất giữa hư không.

Quá nhanh! Vinh Minh còn đang chấn kinh không nhin nổi khoe mắt giật giật! Tốc độ của Tiểu Man lần này không ngờ đã đạt tới mức mắt thường không thể theo kịp.. quả không hổ là Lam Băng Phù Dực!

Nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn đại biến, sát khí!

Nếu như nói lúc trước sát khí là dòng chảy ngầm dưới đáy sông thì bây giờ, hai bên đã không còn che giấu chút nào. Một bên như đao sắc, một bên như gió lạnh, kích động không ngớt. cảm giác không ổn trong lòng Vinh Minh càng lúc càng mãnh liệt, nhưng hiện tại, hắn cũng không dám tùy tiện nhúng tay vào, đồng thời đối mặt với công kích của cả hai người, hắn tin chắc, chính mình sẽ bị giết trước.

Thế giới đen trắng, mục tiêu Trần Mộ vẫn tập trung đột nhiên biến mất. Nhưng cùng lúc người trước mắt biến mất giữa hư không, trong thế giới đen trắng, Trần Mộ bỗng sinh ra cảm giác cực kỳ nguy hiểm, không chút do dự, Trần Mộ đang nhanh chóng lao xuống chọt xoay vọt sang bên.

Xoẹt xoẹt!

Hai đạo đao năng lượng băng lãnh xẹt qua da đầu Trần Mộ, hàn ý lạnh lẽo làm toàn thân hắn vọt nổi da gà.

Hai đạo đao năng lượng dư thế chưa hết bắn về phía khách nhân phía dưới. Vinh Minh hơi nhíu mày, độ nghi trên tay khởi động, một luồng năng lượng rung động phát ra, hai đạo đao năng lượng như đánh trúng một bức tường vô hình. Sắc mặt Vinh Minh chợt biến, năng lượng trên tay vọt ra, khó khăn lắm mới cản được hai đạo đao năng lượng này.

Lam Băng Phù Dực thật lợi hại!

Nữ nhân này nhìn còn trẻ mà thực lực đã cao như vậy, tiềm lực quả là vô cùng! Bất quá khi ánh mắt đảo qua Bạch tổng quản đeo mặt nạ màu trắng, hắn đã không biết phải hình dung sự chấn kinh của mình thế nào, chỉ có thể cảm thán: Caesar vận khí quá tốt! Mặc dù Bạch tổng quản chưa từng gỡ mặt nạ xuống, nhưng từ giọng nói có thể thấy tuổi hắn cũng không lớn, thực lực của tên Pháp Á tạp tu này đã làm hắn chấn động. Bằng một tạp phiến bốn sao bình thường lại có thể áp chế tạp tu Pháp Á lâu như vậy, thực lực này chỉ có một vài thiên tài Lục Đại mới có thể miễn cưỡng sánh được.

Hắn hét lớn: “Tất cả tạp tu khởi động lòng năng lượng, những người khác tản ra!”

Đám tạp tu phía dưới vội vã khởi động lòng năng lượng, xem nhiệt náo đương nhiên là hay, nhưng vì xem nhiệt náo mà mất mạng thì thật không đáng. Những khách nhân không có năng lực tự vệ còn lại được người hầu dẫn đường hối hả lui ra.

Xong việc, Vinh Minh đây về lo âu nhìn hai người đang giao chiến trên không.

Cảm thụ được hàn ý từ trên đầu truyền tới, trạng thái linh thức lộ ra một tia rung động hiếm thấy, thế giới đen trắng trước mắt chấn động, Trần mộ trong lòng nhảy lên, không chút nghĩ ngợi, một phát Ba Nguyệt Hồi Chuyển, cả người giống như một con cá chạch du động, uốn lượn thân thể một cách quái dị, như thiểm điện vạch ra một quỹ tích hình bán nguyệt.

Gần như đồng thời, Tiểu Man xuất hiện cách chỗ hấn có năm mét, khoe miệng vương máu càng làm tăng thêm vài phần sát khí. Chỉ là ba phát đao năng lượng bắt ra không trúng đích, Ba Nguyệt Hồi Chuyển của đối phương nằm ngoài dự liệu của nàng, một kích này không trúng cũng chẳng có gì là lạ.

Thế giới đen trắng trong mắt Trần Mộ rút cuộc cũng ổn định lại, những đường nét này biến hóa phức tạp đến cực điểm, người xem hoa cả mắt.

Trần Mộ cũng không bị biến hóa này hấp dẫn mà chỉ thả lỏng tâm thần. Khi Caesar giao cho hấn tám tạp phiên này đã cực lực nhấn mạnh, chỉ có thả lỏng tâm thần mới có thể phát huy uy lực cao nhất của trạng thái linh thức. Thả lỏng tâm thần thật sự làm cảm giác trở nên nhạy bén hơn, trực giác cũng thêm chuẩn xác.

Chỉ là những đường nét trước mắt này thật sự như Caesar nói, không có tác dụng gì sao? Điểm này hấn vẫn cực kỳ nghi hoặc, có điều Caesar thân là người sáng tạo ra trạng thái Linh Thức, không nghi ngờ gì có quyền phát biểu, hơn nữa thực chiến vừa rồi cũng đồng dạng chứng minh, điều hấn nói không sai. Bây giờ thật không phải lúc để cân nhắc chuyện này, sĩ khí Tiểu Man bỗng nhiên tăng vọt, phong cách chiến đấu cũng trở nên sắc bén, áp lực với hấn vọt tăng cao.

Thả lỏng... thả lỏng...

Hô hấp của Trần Mộ trở nên nhẹ nhàng, giống như sợ đánh thức thứ gì đó. Thân thể hấn đang tiến hành Ba Nguyệt Hồi Chuyển, cực nhanh cực gấp, mà hơi thở lại đột nhiên biến thành như có như không, hiện tượng quý dị như vậy đồng thời xuất hiện trên người hấn.

Người đầu tiên phát hiện có điều kỳ quái là Tiểu Man, đối phương hình như có thể dự đoán được động tác tiếp theo của bản thân, công kích của mình không ngờ không thể chạm đến chéo áo của địch nhân. Ánh mắt nàng bỗng dừng lại trên mặt Trần Mộ, nhìn thấy hấn đang nhắm mắt, hai mắt nàng vụt đỏ ngầu.

Đáng ghét! Nàng cảm thấy bản thân như một con chuột đang bị mèo đùa cợt. Mỗi lần công kích mình đều tập trung rõ ràng nhưng đối phương luôn có thể nhẹ nhàng tránh được, hấn đang cười nhạo mình sao?

Tiểu Man bỗng dừng lại, đứng yên giữa không trung.

Vinh Minh thấy vậy thoáng an tâm, hấn đang chuẩn bị mở miệng thông báo mười chiêu chỉ còn lại một chiêu cuối cùng.

Nhìn thấy Tiểu Man bỗng nhiên dừng lại, Trần Mộ lại đột ngột cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm. Cảm giác nguy hiểm này cực kỳ mãnh liệt.

Chính vì vậy, thế giới đen trắng trước mắt hấn trở nên rõ ràng chưa từng có, hắc bạch phân minh! Cảm giác kinh sợ vô cùng làm hấn lập tức ý thức được, một kích kế tiếp của đối phương sẽ không như bình thường.

Đột nhiên, cảm giác từ tay phải truyền tới làm hấn có chút yên tâm, tay phải hấn đã bắt đầu khôi phục tri giác, mặc dù vẫn chưa thể vận động tự nhiên như bình thường nhưng đối với hấn lúc này cũng là rất quan trọng!

Sắc mặt Tiểu Man bỗng với tốc độ kinh người biến thành trắng bệch, năng lượng chấn động trong không khí làm tất cả tạp tu phía dưới sắc mặt đại biến. Vinh Minh không nói nửa câu, vung tay kéo con gái lao vọt ra ngoài. Trong nháy mắt, tất cả tạp tu vừa mới tụ tập dưới đất đã không còn mống nào.

Trần Mộ bắt đầu không ngừng biến đổi vị trí.

Sắc mặt Tiểu Man trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt lại như bị máu tươi nhuộm đỏ, trước sau không rời Trần Mộ. Nàng bỗng khẽ nhếch miệng cười, quý dị không tả nổi, khiến người khác phải sởn gai ốc!

Ầm!

Không có chút dấu hiệu nào, cánh trái của nàng vụt nổ tung! Vô số đao năng lượng ầm ầm bắn ra bốn phía, cảm giác lo lắng không biết từ đâu vẫn một mực bao phủ trong lòng Trần Mộ chợt bùng nổ!

Hấn bỗng phát hiện chính mình đang bị vô số đao năng lượng màu lam thuần khiết bao quanh, mỗi đạo đao năng lượng đều tản ra một luồng nguy hiểm trí mạng, từ khắp các hướng bắn về phía Trần Mộ!

Sao lại có thể như vậy? Trần Mộ trong lòng đại chấn.

Cánh trái Tiểu Man đã nổ, theo lý thuyết, bản thân chỉ phải chịu dao năng lượng từ một phía mới đúng. Tại sao trên dưới trái phải chỗ nào cũng có năng lượng nhân bay tới.

Nhưng lúc này đã không còn thời gian để nghĩ đến chuyện đó nữa. Cảm giác nguy hiểm trong lòng đã đậm đặc đến mức như dòng nước không lối thoát, cảm giác ấy tràn ngập trong mỗi tế bào trên khắp cơ thể hắn, vô thức từng tế bào toàn thân hắn bắt đầu run rẩy! Nhịp tim không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên tăng vọt, nhanh đến mức hắn sắp không thở nổi, ý chí ngày thường không chế thân thể lúc này dường như đã hoàn toàn biến mất.

Dao năng lượng từ bốn phương tám hướng ập đến, phong bế tất cả phương hướng quanh hắn!

Từ góc độ của Vinh Minh có thể nhìn thấy rõ ràng, tất cả dao năng lượng hợp thành một hình cầu cực kỳ ngay ngắn, mà trung tâm của hình cầu này chính là Trần Mộ. Hình cầu đang co rút lại với tốc độ kinh người, mắt thấy Trần Mộ cũng sắp bị biến thành con nhím. Trong đầu Vinh Minh một mảng trống rỗng, nếu Bạch tổng quản bị giết như vậy, dưới lửa giận của Caesar, cả thành Đông Thụy này có thể sống sót được mấy người?

Sinh tử quan đầu, Trần Mộ hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đè nén trái tim như đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tỉnh táo! Bản thân phải tỉnh táo! Chỉ có tỉnh táo mới có thể tìm được đường sống.

Tất cả vấn đề, tất cả tạp niệm, tất cả đều bị hắn vứt ra khỏi đầu. Nhắm mắt lại, hắn đang tìm kiếm, tìm kiếm một đường sinh cơ.

Chỉ cần có một đường sinh cơ, trong trạng thái Linh Thức, bản thân nhất định có thể tìm được! Dưới kích thích của tử vong, tất cả giác quan của hắn đột nhiên trở nên vô cùng nhạy cảm, vượt xa mức bình thường. Thế giới đen trắng biến hóa, tất cả tựa hồ biến chậm, chậm đến mức hắn có thể phát hiện bất kỳ biến hóa nào.

Thả lỏng.... thả lỏng...

Hắn phảng phất như đang tự thôi miên, cảm quan trong trạng thái thôi miên lại tăng lên một bậc.

Trần Mộ vụt mở mắt, năng lượng trên tay bắn vọt ra, lần này hắn gần như đã rút sạch toàn bộ năng lượng bên trong tạp niệm! Cùng lúc đó, hắn không lùi mà tiến, nghênh đón năng lượng đang lao tới trước mặt. Nhìn dao năng lượng dùng tốc độ kinh người bắn tới trước mặt, Trần Mộ đồng tử chợt nở ra.... chính là lúc này.

Ầm ầm ầm!

Một loạt âm thanh dày đặc, ngay sau đó, ầm một tiếng, vô số đạo dao năng lượng tụ lại một điểm dẫn đến một vụ nổ kịch liệt! Hoa lửa bắn tung, sóng nhiệt tràn ra khắp xung quanh.

Một bóng người toàn thân đầy máu từ trong vụ nổ bắn ra, lướt qua chỗ Tiểu Man đã mất không chế đang từ từ hạ xuống.

Phốc! một đóa huyết hoa bùng nổ giữa không trung, trộn tiếng hét của nữ nhân, nàng hai mắt tròn, có vẻ không thể tin được, thân thể như một bao cát rơi bịch xuống đất.

Bóng người đầy máu kia trong nháy mắt đã biến mất ở chân trời.

477. Chương 471: “đốt Tiền” Khai Chiến

“Số máy phân ly kia thật đáng tiếc.” Về mặt Hề Bình tiếc hận: “Ông chủ đã phải tốn hao không ít khí lực mới chế tạo được.”

Tất cả các máy phân ly đều bị phá hủy. Ngay cả mảnh vụn cũng không tha, tạp niệm phân tích bên trong được tháo ra. Toàn bộ cơ sở kiến trúc của căn cứ đều bị phá hủy, Hải Tinh bảo không một tòa để lại, tiểu băng cốc cũng phá hủy toàn bộ. Hiện tại trong sơn cốc Tuyết Ti Trùng, ngoài đồng đồ nát ra không còn một cái gì khác.

“Cái cũ không đi, cái mới không đến.” Bagnell cố trương đôi mắt ngái ngủ, nhàn nhạt lên tiếng.

Có một chiếc xe tải đã được chỉnh sửa nguy trang, vô luận là lực phòng ngự hay động cơ đều rất mạnh, nhưng từ bên ngoài nhìn lại, chiếc xe này cùng cả đoàn xe vận tải không một chút khác biệt. Cơ bản mà nói, toàn bộ thành viên chủ chốt của căn cứ đều ở đây. Trừ Hề Bình cùng Bagnell ở ngoài, Tô Lưu Triệt Nhu, Khương Lương, Nhữ Nhu mọi người đều ở đây cả.

Tô Lưu Triệt Nhu lúc này đang dùng thông tấn tập để liên lạc cùng các thủ hạ tập tu y vụ. Qua một thời gian liên tục chiêu mộ, hiện tập tu y vụ dưới tay nàng đã đạt tới năm mươi người. Đối với những tập tu y vụ này, nàng tuyệt không giấu nghề dốc lòng dạy dỗ. Những tập tu y vụ này bản thân vốn đã có cơ sở vững vàng, nay mỗi người trải qua thực hành đều đại tiến. Với trình độ của bọn họ, vô luận đến bất cứ hiệp hội tập tu y vụ nào cũng trở thành thành viên nòng cốt, nhưng mọi người đều lựa chọn ở lại. Ngay cả các hộ lý cũng vậy, mọi người đều tinh thông nghiệp vụ, nếu như ở tại các y viện khác, ai cũng thừa sức đảm nhận chức tổng hộ lý.

Nhưng dù sao mọi người cũng đều chưa trải qua chiến đấu nên đều rất căng thẳng. Tô Lưu Triệt Nhu đang động viên mọi người. Nàng tính tình vốn ôn nhu, nói cũng không lớn tiếng nhưng uy tín trong tập tu y vụ tuyệt không ai so được. Lúc này, trên mặt nàng không có một điểm khẩn trương, bình tĩnh giống như mọi người đang đi dã ngoại vậy. Cảm nhận được điều này, các tập tu y vụ dưới quyền của nàng rất nhanh trấn định.

Nhữ Thu mắt nhìn chằm chằm vào màn hình trước mặt, trên đó có một số tư liệu chế tập do Trần Mộ cung cấp. Chúng đều bất đồng với hệ thống của nàng, ẩn hàm quá nhiều tin tức, trong đó có nhiều thứ nàng cần chăm chăm nghiên cứu. Nàng chìm đắm trong thế giới chế tập, tiếng nói chuyện xung quanh nàng không để ý. Mọi người đối với nàng như vậy cũng đã không lấy làm lạ.

Khương Lương ngồi thẳng tắp, thần tình nghiêm túc, trước mặt hắn cũng có một màn hình, hắn thi thoảng phát ra một mệnh lệnh ngắn gọn.

“Phía trước một trăm km có đám tập tu, số lượng tám trăm.” Nhất Tự Mi với lông mi đặc biệt dài và rộng xuất hiện trên màn hình, cực kỳ ngắn gọn thông báo tin tức trinh sát. Nói dứt lời liền biến mất. Truyền nhân duy nhất của Thập Tự Dạ trên phương diện tiềm hành trinh sát có năng lực không ai trong đoàn sánh được. Thực lực của hắn cùng Lô Tiểu Như mấy người tăng trưởng rất lớn, trong đoàn luôn là người đi trước. Nhưng nói về mức độ tăng trưởng lớn nhất, không ai có thể so với Khương Lương. Tuyết Khanh pháp tựa hồ như cực kỳ thích hợp với hắn, hắn không chỉ hoàn toàn trị dứt vết thương, mà tiến bộ về cảm giác thật có thể dùng chữ ‘không thể tin được’ để hình dung.

Khương Lương chuyển mắt sang nhìn Bagnell, Bagnell tựa hồ như hiểu ý, lười nhác phát tay: “Những chuyện nhỏ thế khỏi cần làm phiền tới ta.”

Khương Lương thu hồi ánh mắt, lưng uốn cho thêm thẳng, thần tình nghiêm túc như thường thấy, chỉ là trong thanh âm tràn ngập sát khí.

“Các đơn vị chú ý. Chuẩn bị chiến đấu!”

Đầy trời các tập tu lập tức biến trận. Hai, ba người nhóm lại tạo thành một tổ nhỏ, có tổ hai người, có tổ ba người. Trừ các tập tu hộ vệ tại phụ cận đoàn xe ra, các tập tu khác lập tức tản ra tứ phía hình thành một trận hình thừa thớt. Nếu đứng ở nơi đủ cao để quan sát, có thể phát hiện các tập tu này đang tạo ra một hình cung.

Lô Tiểu Như đứng ở phía trên của đoàn xe, nàng hôm nay đảm nhiệm chức đội trưởng đội cận vệ. Dung nhan kiều diễm, chiến phục căng căng bó sát thân hình nở nang, vừa có vẻ hiên ngang cùng quyến rũ. Nàng lạnh lạnh nhìn hướng tiền phương, Ô Vũ, Trữ Nhạc, Tập Thụy Nhất ba người khẩn khẩn theo sát phía sau.

“Thật là muốn đến tiền phương chém giết a.” Trữ Nhạc hí đôi mắt nhỏ, vẻ mặt sát khí đằng đằng.

Tập Thụy Nhất nhả nhận đẩy kính mắt, khẽ cười 1 tiếng: “Chú ý tín hiệu của đại tỉ đội trưởng, Chúng ta là đội cận vệ, nhiệm vụ là bảo vệ đoàn xe. Ô Vũ, người nói có phải không?”

Ô Vũ quay đầu cười một tiếng, ồm ồm nói: “A, a Đại tỉ đội trưởng bảo ta làm gì thì ta làm cái đó.”

“Hừ!” Trữ Nhạc ánh mắt hung hăng lóe ra, hai nắm tay siết lại lách cách: “Lão Tập, lão thật quá đàn bà, là nam nhân chính là phải liên miên chém giết! Nhớ trận đại chiến cùng Liên Minh Xuyên Hạ, vừa nghĩ đến lão tử nhiệt huyết đã muốn sôi lên được!”

“Lão thật điên rồi!” Tập Thụy Nhất không thể chịu được lắc đầu, chợt cười khê: “Nhưng mà, lần này người có thể đánh cho thực sự thỏa mãn! Mấy thứ ở phía trước này.. chẳng qua chỉ là món khai vị.”

“Hắc hắc, Nói thật chỉ tiếc không có ông chủ ở đây. Được cùng ông chủ chiến đấu thật sự sướng khoái!”

Nghe thanh âm từ phía sau truyền đến, Lô Tiểu Như thần tình không thay đổi, nằng vễn dăm dăm nhìn phương xa, nhưng trong đầu lại hiện ra gã thiếu niên ấy.

Phía trước bắt đầu xuất hiện tập tu, khoảng tám trăm tên tập tu lơ lửng trong không trung. Xa xa nhìn lại thấy đen cả một góc. Một tập tu ở phía trước, giọng của hắn thông qua âm thanh tập từ xa xa truyền lại:

“Đây là khu vực của đoàn tập tu Đạt Úy, chúng ta nơi này cấm không đi qua, mời quý bộ...”

Không đợi hắn dứt lời, một giọng không mang một tia cảm tình xuất hiện trong tai mọi tập tu đoàn Tuyết Ti Trùng: “Công kích!”. Hỏa diễm chỉ nhỏ bằng ngón cái xuất hiện tại không trung, những hỏa diễm này bên ngoài đỏ rực, nhưng bên trong lại hiện sắc xanh sẫm, hỏa diễm số lượng cực nhiều, che một góc trời như một biển lửa!

Thái Úy tập tu đoàn liền trợn tròn mắt. Cư nhiên không một lời động thủ? Bọn này điên rồi sao?

Chỉ là bọn họ cũng không có thời gian suy nghĩ, thanh thế công kích kinh người của đối phương khiến cho phản ứng đầu tiên của bọn họ là khởi động lòng năng lượng. Với số lượng hỏa diễm khủng bố như vậy, có thể đem bọn họ tất cả vây lại. Ngay cả những tập tu có năng lực phi hành xuất chúng cũng lựa chọn khởi động lòng năng lượng. Với mật độ công kích như vậy, thật không thể tránh được!

Nhưng mà, bọn họ cũng tin tưởng, nếu tập phiến của đối phương có thể phóng xuất số năng lượng kinh người như thế, vậy đường như sức công phá của hỏa diễm không cao.

Hỏa diễm dày đặc hỏa diễm tựa như đàn ong cực lớn hướng đám tập tu đánh tới. Mỗi thể Đốt Tiền có thể phóng ra một ngàn đóa hỏa diễm, mà lần này điều ra ba trăm tiểu tổ sử dụng Đốt Tiền. Nói cách khác, trên không trung có đủ ba mươi vạn đóa hỏa diễm. Ba mươi vạn đóa hỏa diễm có thể vây một phạm vi rất lớn, đây là một con số đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên Đốt Tiền được sử dụng chính thức trong chiến trận, cũng là lần đưa bộ sáo tập khủng bố này lên vũ đài liên bang.

Dưới ánh lửa, người người hồng rực.

Khi hỏa diễm chạm vào lòng năng lượng, phát sinh một tiếng va nhỏ, vòng năng lượng bị trùng kích vẫn không suy chuyển. Đạt Úy tập tu đoàn mọi người đều nhẹ nhõm trở lại, uy lực quả thực không lớn!

“Ha ha, chỉ bằng cái loại này cũng dám hướng chúng ta động thủ sao? Trình độ Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn cũng chỉ vậy sao?”

“Hừ, bọn này thật là buồn cười a?”

Tập tu đoàn Đạt Úy cười nói âm ỹ, bọn họ nhìn hỏa diễm bám trên lòng năng lượng cảm giác Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn thật sự có tiếng mà không có miếng, lực công kích yếu như vậy liệu có tác dụng gì?

Nhưng một số tập tu trọng yếu trong đoàn không ai dám cười, vẻ mặt ngưng trọng. Người họ nhìn người kia, trong lòng âm thầm suy đoán bên trong nhất định có điều cổ quái. Thanh danh của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn không phải do người khác khoắc cho, mà do từ chém giết xây lên, thanh danh của bọn họ là từ đạp lên thi thể của Liên Minh Xuyên Hạ mà ra, không lẽ lại yếu nhược như vậy?

Thật sự bọn họ cũng không nguyện ý phát sinh xung đột cùng Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn. Trong khu vực này không thể lực nào nguyện ý cùng Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn phát sinh xung đột, thế lực mới nổi này biểu hiện thực lực khiến mỗi người đều kinh tâm táp mễ. Năng lực kinh tế cường đại, vũ lực hùng mạnh, tập tu đoàn kiểu này hẳn phải có đầu lĩnh tiềm lực mạnh mẽ.

Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn đến nay vẫn chưa có biểu hiện ý định khuếch trương, điều này khiến cho các thế lực khác cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng lần này, Huyết Sắc tập tu đoàn xuất hiện, tập hợp các thế lực trong vùng cùng nhắm vào Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn. Mọi người vậy đều hiểu, Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn thế là xong rồi.

Mọi người một phần vì áp lực của Huyết Sắc tập tu đoàn, phần khác cũng đều bởi với sự tồn tại của Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn hùng mạnh kia, đối với bọn họ mà nói, đó là một sự uy hiếp, cho dù bọn họ đến giờ vẫn chưa biểu hiện dự vọng khuếch trương thế lực.

Nhưng vào lúc này, rốt cục có người phát hiện chuyện bất thường.

“Oh, không đúng, sao hỏa diễm này vẫn chưa tắt?”

“A! Mọi người chú ý, hỏa diễm này có điều cổ quái!”

Cảnh tượng trở nên hỗn loạn, mọi người hãi hùng phát hiện, hỏa diễm đang bám vào lồng năng lượng của bọn họ không có cách nào dập tắt. Mà một tập tu có cảm giác tinh tế đột nhiên kinh hô: “Không ổn, nó hấp thụ năng lượng của lồng năng lượng!”

Lời này vừa buông ra, cảnh tượng lại càng hỗn loạn. Hỏa diễm có thể hấp thụ năng lượng của lồng năng lượng..

Mọi người tuy thân chưa kinh qua trăm trận, nhưng phần lớn đã kinh qua thực chiến. Ý nghĩa của điều này, mọi người trong lòng đều hiểu rất rõ. Cũng chính bởi vậy, khủng hoảng không một chút giảm thiểu mà ngược lại càng lan tràn mất kiểm soát.

Không một ai dám tắt lồng năng lượng. Bỏ đi lồng năng lượng, là bọn họ trực tiếp phải đối diện với hỏa diễm đáng sợ này. Thay tập phiền cần thời gian, mà hỏa diễm đáng sợ này khoảng cách đến bọn họ không đến nửa thước.

Mắt trừng trừng nhìn những hỏa diễm bằng ngón cái đang nhảy múa trên lồng năng lượng, cảm thụ năng lượng tiêu thất với tốc độ kinh nhân, tựa như cảm thấy tử thần đang từng bước phảng phất tiếp cận, thậm chí như nghe được tiếng bước chân tràn ngập khí tức tử vong của hắn.

Tử vong, sợ hãi đan xen, không ai có thể tránh khỏi.

Lần đầu chiến đấu, Đốt Tiền đã mở màn hoa lệ như vậy.

478. Chương 472: Nhược Điểm Của Đốt Tiền

Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn đầu sao cũng là đạp xác Liên Minh Xuyên Hạ mà đi lên, hơn nữa đến nay bọn họ cũng có lượng tài chính dư dả. Bất kỳ một đoàn thể nào, dưới dạng tình huống này đều cũng giống nhau lựa chọn phát triển. Cho dù bọn họ không mở rộng địa bàn, cũng là phát triển thực lực, đó là chuyện chắc chắn. Trước đây sức chiến đấu của bọn họ cũng không tồi, nay phát triển đến mức nào, đó chính là tin tình báo mà các nhà muốn biết nhất. Nhưng Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn luôn luôn kín đáo, sau cuộc chiến với Liên Minh Xuyên Hạ cũng không triển khai quy mô lớn hoạt động quân sự nào. Hơn nữa Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn được quản lý cực kỳ nghiêm khắc, bọn họ cho đến tận bây giờ, thực sự không có cách nào giải người, chứ đừng nói đến thu hoạch tin tức tình báo.

Trong mắt người ngoài, Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn là một điều bí ẩn, không ai biết được nó sâu hay cạn.

Nếu như không có Huyết Sắc tập tu đoàn chủ trì, các thế lực khác tuyệt không ngu xuẩn cùng thế lực bí mật không biết sâu cạn này chiến đấu. Nhưng với sự xuất hiện của Huyết Sắc tập tu đoàn, khiến cho các thế lực tham gia hành động tràn đầy niềm tin, bất kể Tuyệt Ti Trùng tập tu đoàn phát triển đến đâu, cũng tuyệt không có khả năng cùng tập tu đoàn cấp liên bang là Huyết Sắc tập tu đoàn chống cự.

Mà sự im lặng của thế lực cấp liên bang là Tuyệt Hoa tập tu đoàn, nói rõ thái độ không can dự của họ lại càng khiến cho các thế lực tham gia hành động lần này không còn gì kiêng nể.

Nhưng, miếng thị béo này chia như thế nào lại là một vấn đề. Chuyện này căn cứ vào tác dụng của bọn họ trong lần hành động chung này, nhưng tiền đề quan trọng nhất đó là có thể bảo tồn thật tốt thực lực của

mình. Không ai muốn chịu nhận đòn phản kích từ Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn. Tham dự quá sớm là phải đối phó với cú phản kích tối hậu của con thú cùng đường, không thể bảo tồn được thực lực, cho dù cuối cùng có thể thắng lợi, nhưng cũng mất đi tư cách chia chác chiến lợi phẩm, trở thành con mồi cho các thế lực khác nhìn vào. Tham dự quá muộn, chỉ sợ ngay cả giọt dầu cũng không được, lãng phí đi một cơ hội tốt.

Trừ các thế lực địa phương Sicker tham gia hành động, còn có các thế lực đường như không quan hệ khác cũng phải nhân viên đến quan sát.

Hành động lần này không chỉ quan hệ đến việc thay đổi quyền lực của các thế lực khu Sicker.

Là một tập tu đoàn nổi danh nhất của khu Thiên Đông lý, nhất cử nhất động của Huyết Sắc tập tu đoàn đều ảnh hưởng đến lợi ích của các phương. Do vậy, Huyết Sắc tập tu đoàn xác định tốc chiến tốc thắng, hung hãn xuất động vương bài Huyết Chùy bộ của bọn họ. Nếu trước đây còn có người không quan tâm, thì sau khi nhận được tin tức vội trong thời gian ngắn nhất điều chỉnh thái độ.

Huyết Chùy bộ là đội ngũ có chiến tích huy hoàng, thực sự là lực lượng nòng cốt của Huyết Sắc tập tu đoàn.

Tuy trong dân chúng, hành động lần này không có người biết, nhưng với các thế lực lớn nhỏ của liên bang, ánh mắt bọn họ đều giống nhau đặt tại khu Sicker lạc hậu không tiếng năm này.

Trong khoảng cách có thể quan sát chiến trường từ xa, trong rừng cây, trong tuyết, ẩn sau nham thạch, các tập tu với các thiết bị khác nhau người người kinh khùng chăm chăm nhìn vào chiến trường. Bọn họ bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn không dám có chút thả lỏng, tận hết khả năng ghi lại những hình ảnh gì bọn họ nhìn thấy từ các góc khác nhau.

Tám trăm tập tu cũng không tính là lực lượng cường đại, đặc biệt trong tình huống đối phương có hai ngàn tập tu.

Nhưng trước mắt bọn họ, tám trăm tên tập tu này, ngay cả một thoi năng lượng cũng không kịp bắn ra, liền bị biển lửa đầy trời nuốt gọn.

Nhìn những kẻ bị hỏa diễm bám trên người thống khổ kêu rên, thảm tiết thê lương trên khắp đồng tuyết, những kẻ nghe thấy đều dựng hết lông tóc. Đám tập tu quan sát trốn gần đó, người người mặt mũi khó coi đến cực điểm.

Đây không phải là chiến tranh, đây chính là đồ sát!

Trong xe tải, Bagnell lặng lẽ mở cặp mắt tinh anh, nhìn hình ảnh những kẻ tuyệt vọng hỗn loạn trên màn hình, trên mặt hắn không lộ ra chút vui mừng thắng lợi. Sự thực, không chỉ riêng hắn, mọi người trong xe tải đều dừng hết các động tác, chăm chăm nhìn những hình ảnh trên màn hình truyền đến. Nhất là Tô Lưu Triệt Nhu cùng Nhữ Nhu, không khỏi biểu hiện thần sắc không đành lòng.

“Ông chủ thật đáng sợ!” Bagnell không đầu không đuôi thở ra một câu cảm khái, cười khổ một tiếng: “Chuyện này khiến chúng ta phiền toái.”

“Phiền toái?” Hề Bình không hiểu, trên mặt nghi hoặc hỏi: “Chúng ta không phải là thắng sao? Người sao lại có bộ mặt buồn bực như vậy chứ? Buồn bực chính là ta đây, vụ này đốt bọn tiền a!” Nói xong vẻ mặt hắn đau khổ.

Bagnell liếc Hề Bình, về phương diện đốt tiền hắn cũng không chút lo lắng. Hắn không có chút tâm tình tranh hơi cùng Hề Bình, hai mi nhíu nhành một đoàn nói: “Hiệu quả của ‘Đốt Tiền’ người cũng đã thấy đấy.”

“Đúng vậy, rất tốt! Đốt của chúng ta nhiều tiền như vậy thật không uống.” Hề Bình vẻ mặt đương nhiên.

“Đúng vậy, đúng là quá tốt.” Bagnell vô thức vuốt vuốt cằm: “Nó đúng là rất tốt. Người xem đấy, nó có uy lực mạnh như vậy, người mù cũng thấy. Người có biết lần đầu ông chủ giải thích cho ta diễn tập ‘Đốt Tiền’, ý nghĩ đầu tiên của ta là gì không?”

“Là gì vậy?” Hề Bình vẻ mặt hiếu kỳ, không chỉ có hắn, mọi người trong xe đều bị cuộc đối thoại của hai người hấp dẫn. Bagnell tuy bình thường trông như một gã vô lại, nhưng trí tuệ của hắn trong mắt mọi

người là sâu sắc khôn lường. Chỉ là những lúc bình thường, thời gian của hắn đều dành cho việc ngủ, được nghe ý kiến của hắn, có người muốn cũng không được.

Sắc mặt Bagnell vô cùng quái dị: “Ý nghĩ đầu tiên của ta, là xe chiến đấu của Pháp Á! Huấn luyện ‘Đốt Tiên’, trong rất nhiều phương diện cũng tương tự với xe chiến đấu, chi phí sản xuất cao hơn xe chiến đấu, điều kiện sử dụng hà khắc hơn, uy lực mạnh mẽ hơn, nhưng ta xem nó có thể coi là xe chiến đấu dạng tạp phiên nâng cấp.”

Nghe hắn nói xong, sau khi suy nghĩ một lúc mọi người đều gật gù.

“Chính là rất giống.” Khương Lương đưa ra nhận xét rành mạch của hắn.

Ánh mắt Bagnell phút chốc trở nên thâm thúy, thanh âm cũng trầm thấp xuống: “Mọi người hãy nghĩ về trận chiến mà xe chiến đấu xuất quân, trận chiến ấy tuyệt đối đưa Pháp Á trở nên cùng địa vị với Lục Đại, nói không ngoa, sự xuất hiện của xe chiến đấu đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cục diện liên bang. ‘Đốt Tiên’ của ông chủ chế xuất, đồng dạng cũng là lợi khí chiến tranh, thích hợp với sử dụng đại quy mô, uy lực cực kỳ kinh người. Ta tin tưởng, điểm này không ai không nhận ra. Có thể khẳng định, qua ngày hôm nay, cái tên ‘Đốt Tiên’ sẽ vang vọng toàn khu Thiên Đông Lý, thậm chí là toàn liên bang.”

Chất giọng trầm trầm, chắc chắn đến lạ thường, không một chút do dự, không một chút nghi ngờ, Bagnell tựa như đang nói đến sự tình đã qua, mà không phải là chuyện chưa xuất hiện. Mọi người chỉ thấy tinh thần chấn động.

“Nhưng” giọng Bagnell lộ ra có chút lo lắng: “Chúng ta so với Pháp Á thật quá yếu ớt. Pháp Á sở hữu chiến tranh lợi khí, không ai dám sinh ra chủ ý. Nhưng nếu đối là chúng ta, chúng ta sẽ lâm vào cục diện bất đồng. Chúng ta như đứa nhỏ sở hữu tạp phiên sáu sao, thứ chúng ta đang sở hữu đủ để khiến cho mọi người thềm nhỏ rãi. Trước ngày hôm nay, Huyết Sắc tạp tu đoàn muốn chính là kỹ thuật chiết xuất quặng Tử Huỳnh, qua ngày hôm nay kẻ thù của chúng ta sẽ càng nhiều. Cái bọn họ muốn đã không chỉ là kỹ thuật chiết xuất quặng Tử Huỳnh nữa!” Trong xe trở nên tĩnh lặng.

Bên ngoài lồng năng lượng, ánh lửa vừng vàng nhảy múa. Bên trong lồng năng lượng là tạp tu mặt tái nhợt kinh hoàng, ánh mắt vô thần tuyệt vọng. Bọn họ vốn ngan cường hung hăng, nhưng khi năng lượng của lồng năng lượng hết đi là thời điểm tử vong của bọn họ. Nghe tiếng rên la thảm thiết của đồng bọn bên cạnh, những tạp tu còn sống sót tựa như đang trong địa ngục.

Có rất nhiều tạp tu, khi thể năng lượng trong độ nghi đã cạn, không kịp thay thể năng lượng mới liền rơi từ trên không xuống mà chết. Điều khiến những người khác phát lạnh chính là, ngay cả khi những tạp tu này đã chết, ngọn lửa bám trên người chúng vẫn tiếp tục thiêu đốt.

Những tạp tu may mắn còn lại đến lúc này, đều là những tạp tu cao cấp. Thể năng lượng trong độ nghi bọn họ cũng là loại cao cấp, có thể chống đỡ được lâu hơn.

Không thể thế này, nếu cứ tiếp tục chỉ có một con đường chết, tạp tu thủ lĩnh nghiêng rằng suy nghĩ. Hắn lần đầu tiên gặp phải dạng tạp phiên quỷ dị ác độc như vậy, thân kinh bách chiến nên biết lúc này càng phải bình tĩnh mới có cơ hội sống sót. Hắn đã kinh hoàng mất hết ý chí phản công, thấy bên mình không còn đến năm mươi người. Ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này, là lưu lại cho Đạt Ủy tạp tu đoàn một mầm sống sót.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Lồng năng lượng là không thể bỏ, đã có người mạo hiểm thử qua, kết quả là chết tại đương trường. Lồng năng lượng không thể động, vậy chỉ còn khí lưu tạp. Hắn trước mắt bừng sáng, lập tức không do dự mạnh mẽ khởi động khí lưu tạp.

Vấn bật lồng năng lượng, hắn đột nhiên tăng tốc.

Tiếng gió gào thét suy động bên ngoài lồng năng lượng, luồng gió khiến ngọn lửa phiêu hốt bập bùng. Nhưng ngọn lửa như mọc rễ bám vào lồng năng lượng, bất kể luồng gió bên ngoài mạnh mẽ thế nào cũng chỉ khiến ngọn lửa bập bùng lúc sáng lúc tối, nhưng không tắt được.

Thế mà còn không được! Hắn trán nổi gân xanh, trợn mắt mãnh liệt quát lên một tiếng.

Thân thể hắn trong phi cảnh cao tốc đột nhiên chuyển động, tựa như một con quay chuyển động cao tốc, ngọn lửa trên lồng năng lượng bắt đầu có dấu hiệu bất ổn.

Hắn xoay tròn càng nhanh, thân ảnh dần tựa như mơ hồ, toàn thân cao tốc xoay tít thẳng một đường tiến tới, vận dụng cùng lúc kỹ xảo phi hành cao cấp cùng xoay tròn toàn thân. Kỹ xảo phi hành có độ khó cực cao này cuối cùng đã trở thành khúc gỗ cứu mạng hắn.

“Ba!”

Đồng thời xoay tròn tốc độ cao, hắn đột nhiên tắt lồng năng lượng, ngọn lửa mất đi chỗ bám, không có cách nào chịu được lực ly tâm cường đại, tản ra tứ phía, trong chớp mắt tiêu tán trong không trung.

Thành công rồi! Hắn trong lòng thả lỏng, niềm vui tuyệt xứ phùng sinh tràn ngập trong ngực hắn.

Các tạp tu khác thấy thế, không ai không phấn chấn tinh thần, bọn họ học theo, đồng thời xoay vòng tròn kích.

Mà trốn ở gần đó đám tạp tu không nhìn được đứng hết cả dậy, thần tình kích động. Bọn họ thậm chí không ngại bạo lộ thân hình, cấp tốc ghi chép lại hình ảnh vừa thấy.

Hóa ra, trong biển lửa khiến người người tuyệt vọng, cũng có người tìm ra nhược điểm!

479. Chương 473: Xuất Lưỡi Dao Bén

“Quả nhiên là đã bị phá.” Mặt Bagnell không chút phiền não, bộ dáng vẫn lười biếng như cũ: “Đạt úy Tập tu đoàn cũng có vài gã tạp tu có chút thực lực.”

Hề Bình đối với bộ dáng này của hắn có chút hiểu biết. Ấy là, nếu hắn có bộ dạng này, tức hắn đã dự đoán được từ trước. Hề Bình hàng ngày chỉ lo công việc hậu cần, không động đến sự vụ của tạp tu, nên phương án đối phó cụ thể như thế nào, hắn vẫn không biết.

“Ừm”

Khương Lương lưng thẳng thần tình bất động.

Trên chiến trường, toàn bộ hơn năm mươi người đều làm động tác xoay tròn rung lắc. Trong đó có năm tạp tu chết vì không thạo mà cố sử dụng động tác phi hành có độ khó cao. Đối với tạp tu mà nói, cố liều sử dụng các kỹ thuật vượt quá khả năng bản thân là một chuyện thật sự nguy hiểm.

Nhưng lúc này chẳng ai rảnh để mà quan tâm đến bọn họ. Còn lại bốn mươi tám người, trên mặt đều hoảng loạn. Trong đầu bọn họ giờ chỉ có một suy nghĩ là trốn chạy, trốn khỏi cái địa ngục này!

Về phần đám tạp tu quan chiến ở xa, càng không đem lòng thương cảm vốn đã ít đặt lên đám tạp tu này. Cảm giác vừa kinh hãi vừa kinh sợ trộn lẫn của bọn họ lúc này còn tăng hơn nữa. Không ai vừa mới xem xong cảnh địa ngục vừa rồi mà tâm tình có thể giữ được thoải mái. Cái cảm giác tránh cũng không thoát, bất lực và tuyệt vọng khiến bọn họ rung động. Đạt Úy tạp tu đoàn trốn thành công khỏi biển lửa tựa như một đạo dương quang phá tan tầng mây đen khiến bọn họ sáng mắt.

“Hô”, đám tạp tu quan sát đều thở dài một hơi. Nghe được tiếng thở dài từ xung quanh truyền đến, bọn họ đều quay đầu thấy mặt mọi người đều kinh dị như mình, không thể không cười một chút.

Bọn họ lúc này đều nghĩ đến một vấn đề, tạp phiến này thực sự là tạp phiến gì mà có uy lực đến vậy chứ? Sao trước đây tuyệt không nghe được một chút tin tức?

Thậm chí đến cả tên tạp phiến bọn họ cũng không biết.

Lúc này, ý thức bọn họ lập tức chú ý trở lại tới nhìn ảnh trước mắt. Có thể nói, tin tức này có giá trị đến mức nào. Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn là dạng gì đều được bọn họ ghi lại trong đầu. Hiện tại chỉ duy nhất một chuyện được bọn họ nghĩ đến, đó là nhất định phải sớm nhất mang tin tức này truyền đạt lại. Tin tức này thật sự có giá trị, phải truyền lại nhanh nhất có thể. Nghĩ đến chuyện được thưởng, bọn họ trong lòng không thể không xung động.

Nhìn đám Đạt Úy tập tu đoàn đang trốn chạy xa xa, bọn họ tất cả đều có dự cảm, thời điểm đáng sợ của bọn họ đang đến ngày càng gần.

Cuối cùng đám Đạt Úy tập tu đoàn cũng thoát khỏi biển lửa. Chỉ trong nháy mắt, tất cả bọn chúng đều không hèn mà cùng phát lực, nhằm bốn phương tám hướng chạy trốn.

Đám tập tu quan sát trong lòng đều ngấm ngấm tán thưởng, mấy gã tập tu của Đạt Úy tập tu đoàn quả nhiên là tinh anh, mỗi gã đều đã chạy đến rất xa, lúc này Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn đã gặp khó, đuổi hay không đuổi? Đuổi bằng cách nào? Mỗi gã trong Đạt Úy tập tu đoàn tốc độ đều cực nhanh, bởi chạy trốn chết nên bọn họ đều cất lực liên tục thi triển các động tác chiến thuật đào thoát.

Với khoảng cách xa như vậy, mục tiêu lại thực hiện các động tác lẩn tránh chiến thuật, khả năng bắn trúng là rất nhỏ. Trừ phi có tập tu bắn tỉa thiện dụng ngắm bắn từ xa mới có thể bắn hạ. Nhưng loại tập tu bắn tỉa này luôn là nhân tài hiếm hoi trong các tập tu đoàn, có thể có được một vài tên nhưng để có nhiều thật là chuyện không thể.

Những tập tu của Đạt Úy tập tu đoàn còn sống sót rõ ràng đã đoán như vậy.

Nhưng, ngay khi lời khen trong lòng bọn họ còn chưa tiêu tán, dị biến đã phát sinh.

Đùng, đùng, đùng!

Tiếng nổ như sấm rền đột nhiên vang lên. Liên tiếp những tiếng nổ trầm rền khiến lòng người rung động đến phát sợ. Những tiếng nổ mặc dù trầm rền, nhưng được truyền đi rất xa, đám tập tu quan chiến bị dọa đến nhảy dựng cả lên.

Mười đạo ánh sáng chói mắt xé rách bầu trời.

Loa Văn Thư Toa!

Trên bầu trời, bốn mươi tám gã tập tu đang liều mạng làm ra các động tác lẩn tránh tựa như cùng lúc bị người từ phía sau dùng trùy nặng đập cho một phát.

Bốn mươi tám gã tập tu, không có ngoại lệ, toàn bộ đều bị luồng sáng bất ngờ kia bắn trúng. Hoa máu bắn tung tóe giữa không trung, thời gian dường như bị dừng hẳn lại. Những thân thể bị bắn trúng, dưới chuyển động quán tính vẽ nên một đường cong, cuối cùng nặng nề rơi bịch xuống đất.

Bên tai mọi người tiếng rền vang vọng còn chưa tắt, nhưng mặt đám tập tu này ngây ngốc, bọn họ ngây ngốc nhìn chiến trường trống trơn không một vật.

Toàn bộ Đạt Úy tập tu đoàn đều chết sạch.

Tập tu bắn tỉa, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn sở hữu một lượng lớn tập tu bắn tỉa. Vừa rồi là bốn mươi tám gã bắn tỉa tập tu cùng lúc xuất thủ. Nói cách khác, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn ít nhất phải có bốn mươi tám gã tập tu bắn tỉa, số lượng như vậy thật sự là quá kinh người.

Muốn trở thành một tập tu bắn tỉa là một chuyện vô cùng khó khăn. Bởi vậy nên có thể nhìn số lượng mà đoán. Mỗi tập tu đoàn đều tiêu phí rất lớn nhân lực vật lực để bồi dưỡng tập tu bắn tỉa, nhưng số lượng bọn họ vẫn chỉ rất ít.

Trong đó có một lý do rất quan trọng, đó là loại tập phiền mà tập tu bắn tỉa có thể sử dụng quá hiếm.

Tập phiền công kích từ xa dường như chiếm đa số trong số lượng tập phiền đang lưu hành. Nhưng, loại có thể dùng để bắn tỉa lại cực kỳ hiếm thấy. Đầu tiên, nó phải có tầm bắn cực lớn. Tiếp đến là nó phải có độ chính xác khiến mọi người phát sợ. Cuối cùng, nó phải có khả năng sát thương cao.

Đối với chế tập sư mà nói, điểm khó khăn nhất chính là tính chính xác. Tập phiền bắn tỉa phải có tính chính xác cao hơn các tập phiền phổ thông. Thực tế để sản phẩm đạt đến mức khiến mọi người phát sợ đã có thể loại đi hơn 95% chế tập sư, mà đồng thời phải thỏa mãn hai điều kiện khác nữa, nên mức độ khó tăng lên gấp bội.

Loại tập phiền như vậy thật sự rất hiếm, hiếm đến độ căn bản không mua được trên thị trường. Đây là lý do trực tiếp khiến cho việc bồi dưỡng tập tu bắn tỉa khó khăn.

Mà loại tạp phiến khổng chế độ chính xác cao như vậy cũng yêu cầu năng lực khổng chế cảm giác của tạp tu phải cực cao. Không chỉ như vậy, phạm vi cảm giác của tạp tu còn phải đủ lớn. trừ phi sở hữu cảm giác đặc thù, nói chung nó đòi hỏi cường độ cảm giác của tạp tu phải khá cao.

Hiện tại, tạp tu bắn tia nói chung giống nhau đều phải có cường độ cảm giác đạt cấp sáu trung đoạn trở lên.

Tạp tu bắn tia còn có một tên gọi khác: người phát ngôn của tử thần. Bị tạp tu bắn tia đưa vào tầm ngắm 99% là chết. Tạp tu bắn tia có tác dụng trấn nhiếp cực cao đối với các tạp tu cao thủ. Hiệp hội tạp tu từng hướng đến các tạp tu từ cấp bảy trở lên điều tra, hỏi những người này xem loại tạp tu nào họ không muốn đối mặt nhất. Kết quả thống kê đầu bảng là tạp tu bắn tia chiếm ưu thế tuyệt đối với 81,9%.

Chính bởi tạp tu bắn tia là thứ dọa người số một, nên nhóm tạp tu quan chiến trong tâm trí mới ngơ ngẩn như vậy.

Huyết Sắc tạp tu đoàn lấy sức mạnh chiến đấu mà nổi danh, nhưng bọn họ bất quá cũng chỉ có hai mươi bảy gã tạp tu bắn tia. Tuyết Hoa tạp tu đoàn sở hữu số lượng tạp tu bắn tia ít hơn, chỉ có mười lăm gã.

Chiến quả trước mắt, hiển nhiên là bốn mươi tám gã tạp tu bắn tia đồng thời xuất thủ mới được như vậy.

Bốn mươi tám gã..

Khi con số này nhập não đã khiến bọn họ phát sợ. Một tạp tu đoàn không đến hai ngàn người lại sở hữu ít nhất bốn mươi tám gã tạp tu bắn tia, tương đương với khoảng trong bốn mươi gã tạp tu có một tạp tu bắn tia.

Mà điều khiến người người sợ hãi, đó là bốn mươi tám người Đạt Úy tạp tu đoàn, không một xác toàn thân. Không biết tạp tu bắn tia của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn sử dụng thực sự là loại tạp phiến gì, chùm ánh sáng chỉ to bằng ngón cái nhưng vết thương khi bị bắn trúng lại không có dạng xuyên mà tựa như bị một loại năng lượng nổ mạnh tạo thành.

Điều này có nghĩa là, nếu bị chùm sáng đáng sợ kia bắn trúng, chỉ sợ nếu không bị thương thì chỉ còn nước chết.

Trong xe tải, Bagnell nhìn lên màn hình, thần sắc phức tạp lo lắng thở dài: “Vận khí của tạp tu bắn tia liên bang sống cùng thời với ông chủ thật là không ổn!”

Khương Lương trầm mặc chốc lát rồi nói: “Bọn họ vẫn còn ưu thế.”

Bagnell cũng gật đầu: “Ừm, so với bộ sáo tạp của chúng ta bọn họ chính xác có ưu thế. Bọn họ có năng lực vận động mạnh hơn, linh hoạt hơn, bắn xa hơn, trên chiến trường khả năng sống sót cao hơn. Nhưng bọn họ có một điểm yếu căn bản, đó là chi phí. Chi phí bọn họ quá cao!”

Khương Lương không nói gì, hẩn nghe thủng ý tứ của Bagnell. Loa Văn Thư Toa ngoại trừ đặc điểm riêng còn có rất nhiều ưu điểm, những ưu điểm này ngay cả Trần Mộ cũng không ý thức được tầm quan trọng của nó. Nhưng Bagnell và Trương Lương phụ trách huấn luyện hàng ngày sao lại không biết? Loa Văn Thư Toa có ưu điểm đặc biệt nhất là tạo nên cảm giác giao thoa để ngắm bắn. Với phương thức ngắm bắn này, so với cách ngắm bắn bằng tập trung cảm giác của tạp tu, tính chính xác được nâng lên gấp ba lần.

Hai người đều là người am hiểu sâu sắc về quân sự, hiểu rất rõ mức độ đả kích của việc Loa Văn Thư Toa xuất hiện đối với tạp tu bắn tia truyền thống.

Đây là trận chiến giữa kỹ thuật mới cùng kỹ thuật cũ. Trong vô thức, bọn họ đã tới khúc quanh của lịch sử, khiến tâm tình hai người mâu thuẫn: Hệ thống cũ trong lòng bọn họ đã trở thành thâm căn đế cố, mà nay bọn họ lại trở thành người tự tay phá hủy..

Những người khác không hiểu quân sự, đối với những lời nói của hai người nửa hiểu nửa không, nhưng bọn họ cũng thấy được hai người dường như không quá hưng phấn, nên không khí trong xe tải trở nên yên tĩnh tuyệt đối.

Sau một hồi lặng lẽ, Bagnell đột nhiên ngồi thẳng dậy, thần tình nghiêm túc, khuôn mặt có chút lãnh khốc thoáng qua, ánh mắt thâm thúy ẩn hiện sắc bén, trầm giọng quát: “Mệnh lệnh. Toàn thể đội ngũ xếp trận hình đột kích. Tốc độ cao nhất tiến lên, gặp người cản trở - Giết! Gặp kẻ quấy nhiễu - Giết!”

Hai chữ “Giết” vừa ban ra khiến trong xe nhiệt độ giảm xuống. Mọi người chỉ cảm thấy sợ phát rét, Gã đại thúc vô lại này như đã đổi thành người khác. Trong ánh mắt tỏa ra khí thế sắc bén cùng sát khí khiến không ai dám nhìn thẳng mặt.

Trên mặt Khương Lương hiện lên một anh hồng, thẳng lưng nghiêm nghị nhận lệnh: “Vâng!”

Trong ánh mắt đám tạp tu quan chiến hiện lên sự khiếp sợ. Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn trận hình biến đổi. Nếu như nói vừa rồi bọn họ là một tấm võng khiến người người trốn không thoát thì giờ bọn họ tựa như một lưỡi đao rời vỏ lộ ra sắc bén cùng sát khí!

Dao sắc xuất ra, tất phải thấy máu!

480. Chương 474: Ngư Ông

Tiểu Man đầu lĩnh của Pháp Á chết trong nhà hắc, với phong cách làm việc của Pháp Á, chỉ sợ hắc vô luận thế nào cũng trốn không thoát liên quan. Tỉnh táo lại một chút, hắc bước nhanh đi đến bên người Tiểu Man, cúi người xuống cẩn thận kiểm tra, tia hy vọng trong lòng cuối cùng đã bị phá nát.

Tiểu Man đã chết! Điều này có nghĩa, từ hôm nay về sau sẽ không ngừng phiền toái. Pháp Á xưa nay vốn giống như kẻ điên, không chết không ngừng, không ai nguyện trên chóc. Không nghĩ tới, hắc chính mình không gây sự mà phiền toái này lại cứ đến.

Bỗng nhiên, hắc phát hiện không khí xung quanh có chút khác lạ. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nhiều người hai mắt đỏ lừ nhìn chăm chăm vào nửa hộp gỗ lộ ra trên người Tiểu Man.

Vinh Minh tâm mạch nhảy dựng, cái hộp trông thì bình thường, nhưng bên trong là huyền tạp sáu sao. Tim hắc đập thật mau, đập nhanh đến nỗi cơ hồ làm cho hắc có chút không thở nổi.

Lần đầu tiên, sáu sao tạp phiên cách hắc gần như thế, gần đến mức chỉ cần hắc với tay liền có thể thu về được..

Trong lòng thầm có tiếng kêu: Cầm lấy đi! Chỉ cần cầm lấy nó là của ngươi!

Bỗng dưng, Vinh Minh hung hăng cắn một ngụm đầu lưỡi, cơn đau nhức truyền đến từ đầu lưỡi làm cho đầu óc hắc khôi phục thanh tỉnh. Nhận thấy đám tạp tu xung quanh đang đỏ mắt, hắc lập tức ý thức được cục diện trước mắt thật sự nguy hiểm đến cực điểm. Hiện giờ không khí trong đại sảnh tựa như một thùng thuốc nổ, chỉ cần một chút đốm lửa liền có thể làm cho nó nổ tung. Lúc này chỉ cần có người có dị động, một hồi chém giết hỗn loạn sẽ lập tức xảy ra. Những người ở đây giờ chỉ một bước nữa là mất đi lý trí.

Không để ý miệng đầy máu, Vinh Minh trầm giọng quát: “Người đâu, gọi đồng bọn bên ngoài của vị tiểu thư này tới đây.” Vừa nghe được bên ngoài còn có người của Pháp Á, những người này trong mắt nhất thời lộ ra vài phần sợ hãi, tạp tu Pháp Á hung ác đã có tiếng.

Hai mươi gã tạp tu vẻ mặt âm lãnh tiến vào, khi bọn hắc nhìn thấy Tiểu Man trong vũng máu sắc mặt lập tức đại biến. Ngay lập tức, cả bọn vây quanh Tiểu Man cùng Vinh Minh.

Một tạp tu thân hình chột lóe, xuất hiện ở ngay bên Tiểu Man kiểm tra, một lát sau đứng dậy, đầy mặt sát khí, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Ai? Là ai làm?” Bọn họ ở bên ngoài đợi lệnh, tuy cũng cảm nhận được cảm giác của Tiểu Man chấn động, nhưng bọn họ đối Tiểu Man tuyệt đối tin tưởng. Thật không nghĩ tới, bọn họ tiến vào, cái nhìn thấy được lại là thi thể của Tiểu Man.

Vinh Minh hạ giọng nói: “Nàng cùng Bạch tổng quản đệ tử Caesar thỏa thuận mười chiêu, không nghĩ tới..” Những lời còn lại hắc không cần nói.

”Sát thần Caesar!”

Gã tạp tu Pháp Á này thần sắc đại biến, thất thanh kinh hô. Hắc không thể nghĩ tới, thế nào lại dây dưa cùng Caesar. Nhưng hắc rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lắc đầu: “Nếu đích thân Caesar đến, trong mười chiêu giết chết đội trưởng, ta còn cảm thấy có thể. Đệ tử Caesar, trong vòng mười chiêu giết chết đội trưởng, ta không tin!”

Vinh Minh trầm giọng nói: “Ta và những người này đều chính mắt thấy.”

Gã tạp tu Pháp Á thấy Vinh Minh vẻ mặt thần nhiên, lại nhìn những người khác, trong lòng minh bạch, sợ là thực tế đúng là như vậy. Trên mặt hắn càng thêm u ám:

“Xin hỏi Bạch tổng quản có còn ở đây, hay đã ly khai rồi?”

Vinh Minh tuy rằng đối Pháp Á tồn tâm kiêng kỵ, nhưng đối với hai mươi gã tạp tu Pháp Á bình thường này không chút sợ hãi. Hắn hiện tại chỉ lo lắng một chuyện, không khỏi lên tiếng nhắc nhở:

“Thỉnh quý vị kiểm tra một chút di vật của quý đội trưởng xem có còn hay không.”

Gã tạp tu nghe được sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhanh chóng cúi người xuống Tiểu Man tìm hộp gỗ. Khi mở ra xem, thấy tám tạp phiến sáu sao vẫn còn ở trong, hắn mới thở phào một hơi. Thấy xung quanh toàn những ánh mắt tham lam nóng rực, hắn trong lòng nhất thời nghiêm nghị.

“Chúng ta đi!” Hắn đem hộp gỗ nhét vào trong lòng, hướng đồng bạn đánh mắt.

Một gã tạp tu đặt thi thể của Tiểu Man lên người, đám tạp tu còn lại vây quanh bảo hộ gã tạp tu đang giữ hộp gỗ tạp phiến sáu sao, cả đoàn chậm rãi thối lui ra phía cửa.

Vinh Minh thở phào một hơi, củ khoai lang bỏng tay này cuối cùng cũng đẩy đi được. Hắn kêu đám tạp tu Pháp Á kiểm tra hộp gỗ, chính là để hướng mọi người công khai, rằng hắn không có hộp gỗ kia, miễn cho ngày sau phong ba liên lụy đến hắn. Nhìn thoáng qua con gái đang ở trong đám đông, ánh mắt hắn trở nên ôn nhu rất nhiều.

Sau khi đám tạp tu Pháp Á rời đi một phút, đám khách nhân lên tiếp lên tiếng cáo từ.

Vinh Minh sắc mặt không đổi, trong lòng cười lạnh. Những tên ngu xuẩn, không biết có bao nhiêu người đêm nay chết. Bọn họ âm mưu chuyện gì, hắn trong lòng thật sự rõ. Hắn biết chỉ sau khi đám tạp tu Pháp Á rời đi một phút thôi, con đường đến chỗ bọn họ trú chân, đêm nay máu tươi sẽ rưới đỏ!

Nhưng đó là chuyện hắn không quan tâm, hắn hiện tại chỉ nghĩ chăm sóc con gái cho tốt. Trong yến hội sinh nhật con gái lại xảy ra án mạng, hắn lo con gái sẽ bị sốc. Nhưng khi hắn gạt đám đông ra, thấy con gái đang ở bên Đàm Vũ Mân, được một đám tạp tu vây quanh hai người bảo hộ.

Vinh Minh trong lòng lập tức bình ổn, tới trước mặt Đàm Vũ Mân, cảm kích nói: “Đa tạ Vũ Mân tiểu thư!” Nói xong hướng nữ nhân cười xin lỗi: “Thật không nghĩ được tiệc sinh nhật đêm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!”

Con gái hắn níu tay, lắc đầu: “Ba, con không sợ!”

“Ha ha! Quả nhiên là con gái của Vinh Minh ta.” Vinh Minh cười to.

“Đêm nay, không biết còn bao nhiêu người chết nữa.” Đàm Vũ Mân trong mắt hiện lên một tia đau thương.

Vinh Minh vẻ mặt nghiêm túc, an ủi nói: “Vũ Mân tiểu thư không cần thay mấy kẻ tham lam mờ mắt đó mà sầu não làm gì, thật không đáng!”

“Ừm.” Nàng ứng thanh, rồi thông thả gạt đầu: “Bạch tổng quản tựa hồ cũng bị thương, thương thế hắn không nặng.”

Vinh Minh gạt gạt đầu cảm khái: “Không ngờ Bạch tổng quản thân thủ đến mức này! Bằng vào một tám tạp phiến phổ thông, trong vòng mười chiêu kích sát Lam Băng Phù Dực. Thật sự là làm người ta mở rộng tầm mắt. Đến đệ tử còn như thế, phong thái của Caesar tiền bối thật đáng cho người người kính ngưỡng.” Đàm Vũ Mân không nói gì, chỉ cúi đầu tựa hồ suy nghĩ gì đó.

Hai mươi tên Pháp Á vừa ra khỏi cổng đại sảnh nhà Vinh Minh liền khẩn trương căng thẳng.

“Mọi người cẩn thận, đoạn đường này không dễ vượt qua. Chúng ta phải trở lại nơi trú chân bằng tốc độ nhanh nhất.” Một tạp tu trầm giọng nói. “Được.” Bọn họ tất cả trong lòng đều nghiêm trọng.

Bọn họ tăng tốc tới cực hạn, không dám có một chút trì hoãn. Phía sau bọn họ rất nhanh hiện ra những bóng mờ hồ, trong lòng lo lắng, những người này đến vì cái gì, bọn họ trong lòng đều rõ. Một khi bị đẩy đưa, hôm nay tuyệt không thể sống.

Vù vù vù!

Vài đạo năng lượng bay sát da đầu bọn họ, thấy mấy tạp tu chuẩn bị đánh trả, gã tạp tu trưởng nhóm vội vàng hét: “Không đánh trả, tốc độ cao nhất phi hành!” Công kích càng ngày càng nhiều, có ba gã tạp tu bị đánh trúng. Một người bị thương, hai người chết. Gã tạp tu lại cắn răng nói:

“Toàn thể chú ý, phi hành tầm thấp, chú ý tránh né!” Bọn họ nhanh chóng giảm độ cao phi hành, nương vào các vật kiến trúc để che chắn, áp lực lên bọn họ đột nhiên giảm nhẹ một chút.

“Mọi người tăng cường cảnh trọng, thêm năm phút nữa chúng ta sẽ tới căn cứ!” Gã tạp tu lên giọng nói, các tạp tu khác nghe được tinh thần đều đại chấn.

Nhưng đúng vào lúc này, một bóng đen đột nhiên từ bóng tối bay ra, giống một mũi tên xông thẳng vào đám tạp tu.

Gã tạp tu đội trưởng chỉ thấy hoa mắt, một quyền đập vào mặt hắn. Bịch bịch! Các tạp tu khác vừa nhìn thấy một màn cực kỳ khủng bố, mặt tên tạp tu vừa bị một quyền đánh vào, ngũ quan hoàn toàn méo mó.

Các tạp tu khác đều vừa sợ vừa giận, nhưng bóng người chợt lóe, kẻ đánh lén liền biến mất ở trong bóng của một tòa kiến trúc.

Hết thấy chuyện phát sinh trong thời gian điện quang hỏa thạch, nhanh đến mức bọn họ không một ai kịp phản ứng. Mà điều làm bọn họ trong lòng hoảng sợ hơn nữa, là bọn họ không một ai thấy rõ người đánh lén thực sự có bộ dáng gì.

“Không ổn, không thấy hộp gỗ!” Một gã tạp tu tinh mắt thất thanh hét chói tai.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một trận ồn ào: “Xử lý bọn chúng. Tạp phiến sáu sao trên người bọn chúng. Đứng lại! Để lại tạp phiến!” Vô số năng lượng thể đổ ập xuống đám người đang chạy. Đám tạp tu Pháp Á trên dưới mặt trắng không còn giọt máu, bọn chúng biết lần này không thể may mắn thoát tội. Môn quy Pháp Á cực kỳ khắc nghiệt, bọn họ hôm nay cho dù có trở về thì kết cục cũng thập phần thê thảm, chẳng thà chết tại đây thân nhân còn được tổ chức bảo hộ nuôi nấng. Bọn chúng hướng đám tạp tu truy kích điên cuồng công kích.

Sau khi rời đi phát sinh sự tình gì, Trần Mộ hoàn toàn không biết. Hắn bộ dáng trông thê thảm đến cực điểm, cả người đầy máu tươi, nhìn qua tựa như một huyết nhân. Hắn không dám ở lại, ai biết kế tiếp lại phát sinh chuyện gì. Với tình trạng như bây giờ, chẳng may gặp nguy hiểm thì không có năng lực phản kháng.

Khi hắn đưa được cái thân thể nghiêng ngả sắp gục xuống trở lại đại lâu, tất cả đám tạp tu ở đó đều ngây dại. Tiểu Ba cùng Tang Hàn Thủy là hai người đầu tiên vọt lại, thật cẩn thận giúp đỡ Trần Mộ.

“Ông chủ, sao lại thế này?” Tiểu Ba hạ giọng hỏi, trong lời nói ẩn chứa một cỗ cường đại áp lực của sát khí, tràn ngập cảm giác áp bách. Tang Hàn Thủy không nói gì, nhưng hai con mắt tam giác hung quang bắn ra bốn phía, tựa như độc xà lăm le tìm người mà cắn.

Trần Mộ miễn cưỡng mở miệng, thanh âm khô khan: “Thật một tạp tu Pháp Á.”

“Pháp Á!” Tiểu Ba ánh mắt phát lạnh.

Hai người cẩn thận đem Trần Mộ bỏ vào bồn trị liệu. Chỉ trong nháy mắt, dịch dinh dưỡng bên trong bồn trị liệu tất cả đều nhiễm hồng. Tiểu Bộ Mặc hai mắt sưng đỏ nhìn Trần Mộ, hai nắm đấm nhỏ rung động.

“Người giết ai?” Cừu San Ngọc bỗng nhiên mở miệng hỏi nói. Nàng mở miệng lập tức rước lấy ánh mắt căm thù của ba người.

Trong bồn dịch dinh dưỡng đỏ máu, Trần Mộ bỗng nhiên nhếch miệng cười: “Tiểu Man!”

Hắn vẻ mặt thích ý, hồn nhiên không để ý ánh mắt hoảng sợ của Cừu San Ngọc. Hắn bộ dáng nhìn thì thâm, nhưng là kỳ thật tất cả đều là vết thương ngoài da, ngâm mình trong bồn trị liệu nên đã thuyên giảm rất nhanh.

“Tiểu Man, ngươi cư nhiên giết tiểu Man!” Cừu San Ngọc thất hồn lạc phách thì thào: “Ngươi làm thế nào có thể giết được tiểu Man?”

Trần Mộ không muốn cùng nàng dây dưa nói lời vô nghĩa, quay sang Tiểu Ba cùng Tang Hàn Thủy dặn: “Hai người các ngươi cẩn thận, Pháp Á phỏng chừng một hai ngày sẽ tìm tới đây.”

“Yên tâm đi, ông chủ!” Tang Hàn Thủy cũng học Tiểu Ba gọi Trần Mộ là ông chủ. Hắn hung hăng nói: “Có ai tới cửa gây chuyện, lão Tang ta nhất định đem hắn cho nổ thành trăm mảnh!”

Tiểu Ba vẻ mặt khôi phục bình thường, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười vô cùng mê người, mái tóc màu bạch kim không gió tự động bay bay: “Ừ, hy vọng thật nhiều người đến. Chiến đấu chính là nhân sinh lớn nhất ý nghĩa!”

Tiểu Bộ Mặc vù vù huy động tiểu nắm tay, vẻ mặt chăm chú: “Đánh chết bọn chúng!”

Đúng lúc này, Weah đẩy cửa mà vào, đi tới trước mặt Trần Mộ: “Đầu Gỗ, tám tạp phiến này hữu dụng sao?”

Hắn mở bàn tay, lộ ra tám tạp phiến màu đen tinh khiết ở trên, ở góc dưới của tám tạp phiến, sáu ngôi sao tựa như những vì sao lấp lánh trong đêm tối.

481. Chương 475: Lựa Chọn Khó Hiểu

A Triết chăm chú nhìn trên màn hình, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt không còn một chút máu. Hắn đã xem đến lần thứ chín! Nhưng mỗi lần xem xong, hắn vẫn như cũ không sao tránh khỏi cảm thấy khiếp sợ trong lòng. Thực lực của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn không ngờ lại khủng bố như vậy, đây là điều mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới. Không thể nghi ngờ là bọn họ đã có một lựa chọn sai lầm: Chủ động vứt bỏ một đồng minh mạnh mẽ như vậy, tổn thất lần này quả thực là rất lớn. Thực lực của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn vượt xa dự đoán của hắn, bởi vậy mới khiến bọn họ đưa ra lựa chọn sai lầm.

Trong đoạn phim kia, biển lửa đầy trời, ánh sáng cực kì chói mắt, còn có những âm thanh trầm thấp quái dị khiến tim hắn không khỏi đập mạnh liên hồi mỗi khi nghe thấy. Hắn cảm thấy cực kì khiếp sợ trong lòng. Nếu, nếu như bọn họ cũng có được những tạp phiến như vậy, có được những tạp tu bắn tia này.. Khi nào đại ca mới có thể đi ra? Hắn lo lắng nhìn cửa phòng huấn luyện đang đóng chặt.

Để có thể chuyên tâm huấn luyện, Mobley đã cắt đứt toàn bộ liên lạc với bên ngoài. Phòng huấn luyện này chỉ có thể mở ra từ bên trong hoặc sử dụng vũ lực để mở, bọn họ cũng không có bất kì cách nào khác liên lạc với Mobley ở bên trong. Mobley không hề mang theo bất cứ thứ gì đi vào, ngoại trừ một hòm thể năng lượng và tạp phiến chiến đấu của hắn, ngoài ra còn có thức ăn và nước uống cho hắn và Thanh Thanh hai người.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đoạn phim này được lưu truyền trong khắp các thế lực lớn, thậm chí còn khiến quân đội chú ý. Đối mặt với ngọn lửa phổ thiên cái địa có tính chất quỷ dị kia, ý niệm đầu tiên của từng người xem đoạn phim chính là, nếu mình phải đối mặt với biển lửa khủng khiếp này thì sẽ phải đối phó như thế nào? Kỹ thuật cao tốc xoay tròn không phải tạp tu nào cũng có thể thực hiện được.

Những thủ lĩnh tinh thông chỉ huy trong các tạp đoàn lập tức ý thức được rằng, trong chiến đấu quy mô lớn, loại tạp phiến này có thể phát huy ra uy lực cực kì kinh người. Chiến đấu quy mô lớn cùng với đối kháng thông thường giữa các tạp tu khác nhau một trời một vực. Thời thế loạn lạc, nơi nơi cát cứ, chiến đấu quy mô lớn càng ngày càng nhiều. Lúc này trừ phi là những tuyệt thế cường giả như Đường Hàm Phái và Caesar, lực lượng cá nhân trong những trận chiến quy mô lớn quả thực có thể bỏ qua không cần tính đến.

Bốn mươi tám tạp tu bắn tia rốt cuộc có phải là toàn bộ bắn tia tạp tu mà Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn hiện có hay không? Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có bao nhiêu tạp tu bắn tia? Những tạp tu này từ đâu tới?

Một số người thoáng có những phán đoán kinh người, chẳng lẽ Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn nắm giữ phương pháp bồi dưỡng tập tu bắn tĩa ở quy mô lớn? Không ai quan tâm đến chuyện Đạt Úy tập tu đoàn bị tiêu diệt toàn đoàn, tâm tư của mọi người đều đặt trên hai phán đoán này.

Mọi chuyện lập tức trở nên phức tạp.

#\$%^&

Một đội tập tu đang rầm rộ bay trên bầu trời, đội ngũ tập tu có nhân số khoảng ba ngàn người. Đây chính là Huyết Chuy bộ tiếng tăm lẫy lừng của Huyết Sắc tập tu đoàn. Mỗi tập tu đều đã kích hoạt lồng năng lượng, ba ngàn lồng năng lượng màu sắc khác nhau từ trên trời gào rít bay qua khiến người khác cực kì chú ý.

“Thật là, người ta ghét nhất là phải di chuyển trong thời tiết lạnh giá như thế này, thật không tốt đối với làn da!” Một giọng nói ồm ồm từ trong lồng năng lượng màu tía truyền ra, người nói chuyện chính là đội phó của Huyết Chuy bộ tên là Phượng Phi. Trên người nàng mang một bộ trang phục chiến đấu, bộ ngực thật lớn hiện ra cực kì rõ ràng ở phía trên tấm đai lưng buộc chặt khiến kẻ khác thêm thường không thôi, đôi môi kiều diễm ướt át màu tía, lông mày kẻ phấn màu xanh đậm, trông cực kì hấp dẫn.

“Đừng nói nhảm!” Đô Diêm có chút không kiên nhẫn nói. Thân hình của hắn cao lớn, lồng năng lượng cũng lớn hơn vài phần so với những tập tu khác, trông cực kì bắt mắt. Vết sẹo chạy dài trên mặt khiến cho người khác nhìn thấy mà giật mình, cũng khiến cho hắn nhìn qua sát khí đằng đằng.

“Người ta nói chính là sự thật mà. Tiểu Diêm Diêm, làn da của người ta so với da trên cái mặt đá của người thì mềm mại hơn nhiều!” Phượng Phi vẽ mặt ủy khuất, bàn tay với những móng tay được sơn màu tía nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mình.

“Đừng nói nhảm!” Trên trán của Đô Diêm gân xanh nổi lên, miệng phát ra ba từ cũ.

Tề Lợi và Ưông Vĩnh ở bên cạnh kinh sợ nhìn hai người, cẩn thận duy trì khoảng cách nhất định với hai người.

“Da mà bị lão hóa là không gả chồng được ấy chứ!” Phượng Phi vẽ mặt ai oán, dường như muốn khóc: “Tiểu Diêm Diêm, người phải bồi thường cho người ta!”

“Đừng nói nhảm!” Đô Diêm cực kì giận dữ, từ trong miệng hét ra những lời này, vết sẹo lở mồm lộ ra vẻ cuồng bạo, không khí xung quanh hắn trở nên xao động bất an.

Hai người Tề Lợi và Ưông Vĩnh liếc mắt nhìn nhau, vội vàng tránh xa hai người kia. Xoát xoát xoát, những tập tu khác cũng rất có kinh nghiệm, lập tức biến mất. Trong chớp mắt, hai trăm mét xung quanh Đô Diêm và Phượng Phi không có một bóng người.

“Lão tử bảo người đừng nói nhảm nữa!” Cơn giận dữ của Đô Diêm rốt cuộc bạo phát ra, tóc tai dựng đứng, vết sẹo trên mặt nhăn nheo nhìn phát khiếp, sát khí tỏa ra!

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, ánh sáng chợt lóe, sóng xung kích do nổ mạnh gây nên suýt chút nữa đã thổi bay một số đội viên.

“Úc úc úc! Tiểu Diêm Diêm thật là lợi hại! Người ta sùng bái người quá! Tối nay người ta đến tìm người nha..” Giữa những tiếng nổ mạnh là thanh âm mỉa mai hoặc của Phượng Phi truyền tới, những người xung quanh nhất thời rùng mình một cái rồi lui nhanh về phía sau.

Từ xa nhìn thấy hai người đang đánh nhau ác liệt, Ưông Vĩnh vẽ mặt kinh sợ nói: “Đội phó thật là đáng sợ!” Là nhân vật số ba của Huyết Chuy bộ, tuổi tác của hắn thậm chí còn lớn hơn cả đội trưởng và đội phó, giống như khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn.

Tề Lợi tiếp lời: “Ngay cả đội trưởng cũng không có biện pháp, không biết trên thế gian này liệu có ai thuần phục được nàng hay không. Chỉ là nếu cứ tiếp tục như vậy, tốc độ của chúng ta sẽ chậm lại rất nhiều!”

Ông Vĩnh có chút lo lắng nói: “Đội trưởng đã yêu cầu chúng ta truy đuổi Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn với tốc độ nhanh nhất.” Dấu vết của năm tháng còn khắc sâu trên người hắn, khi hắn nhíu mày, những nếp nhăn càng hiện ra rõ ràng hơn.

Tề Lợi rút hai tay trong túi quần, vẻ mặt uể oải: “Người có biện pháp khiến bọn họ dừng tay không?” Trên trán hắn cột một cái tiêu chí của Huyết Sắc tập tu đoàn, hắn không mặc đồng phục chiến đấu của Huyết Sắc tập tu đoàn mà mặc một cái áo thun màu đen cộc tay và một cái quần jean thông thường, nên trong đám tập tu hắn nhìn rất nổi bật.

Vẻ cười khổ trên khuôn mặt Ông Vĩnh càng trở nên nặng nề, sắc mặt ngưng trọng: “Ta đã nghiên cứu đoạn phim Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn tiêu diệt Đạt Úy tập tu đoàn, đối thủ lần này quả nhiên lợi hại!”

Tề Lợi lúc này đang tập trung sự chú ý của mình trên hai vị đoàn trưởng, hoàn toàn thất vọng: “Tất nhiên rồi, nếu không lợi hại thì cũng không cần chúng ta ra tay! Hiện tại tình thế của chúng ta cũng không tốt lắm. Châu Cương vừa mới nhận được tin tức, có rất nhiều tập tu đoàn quy mô nhỏ vốn đi theo chúng ta bỗng nhiên hủy bỏ thỏa thuận, thậm chí bọn họ còn thường xuyên tiếp xúc với Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn.” Nếp nhăn trên mặt càng thêm sâu.

Tề Lợi thu hồi ánh mắt, trên khuôn mặt dừng đọng một cuộc lộ ra vẻ kinh ngạc: “Những tên kia không muốn sống nữa hay sao?”

“Người cũng không phải là chưa xem đoạn phim kia, nếu như không có mấy tập đoàn sau lưng âm thầm làm chút mờ ám nào thì đó mới là chuyện lạ.” Vẻ mặt lo lắng trên khuôn mặt Ông Vĩnh không hề giảm bớt.

“A, vậy chúng ta phải bắt được Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn trước khi bọn họ tay.” Tề Lợi ngẩng mặt lên, khôi phục lại vẻ dừng đọng. Nói xong hắn nhìn thoáng qua hai vị đội trưởng đang còn quyết sống mái với nhau, Tề Lợi đuổi đuôi lưng rồi cười: “Chúng ta đi trước thôi, với tốc độ của đội trưởng và đội phó thì truy đuổi theo chúng ta là một việc rất nhẹ nhàng.”

“Nói đúng lắm.” Ông Vĩnh đồng ý nói, nói xong liền ra lệnh: “Mọi người, tiếp tục đi tới!”

#\$%^&

Sương Nguyệt Hàn Châu, Bách Nguyệt có chút ngạc nhiên: “Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn cự tuyệt sao?”

“Đúng vậy, bọn họ không chỉ cự tuyệt chúng ta mà đối với các thế lực khác cũng không ngoại lệ, kể cả quân đội.” Khuôn mặt của tên tập tu đang báo cáo lộ vẻ khó hiểu.

“Bọn họ muốn làm gì?” Trong ánh mắt của Bách Nguyệt hiện lên vẻ nghi hoặc. Mỗi một thế lực đều cực kỳ khát vọng đạt được những kỹ thuật mà Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn đang có, Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không ngoại lệ. Cho nên Bách Nguyệt sau khi nhận được tin tức liền ra quyết định, yêu cầu tìm mọi cách để liên lạc với Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn.

Trong suy nghĩ của nàng, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn đang đứng trước hiểm cảnh, cho dù bọn họ nắm giữ lợi khí nhưng bọn họ tuyệt đối không thể chống lại Huyết Sắc tập tu đoàn. Trong dự tính của nàng, chỉ cần Sương Nguyệt Hàn Châu thoáng biểu lộ ý định mời chào thì Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn sẽ lập tức gật đầu đồng ý mới đúng. Khiến nàng cảm thấy lo lắng nhất là quân đội, nếu như quân đội cũng tham gia tranh giành thì thắng thua sẽ rất khó đoán trước được.

Hành động của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn nằm ngoài dự kiến của mọi người, không ngờ bọn họ lại cự tuyệt điều kiện của rất nhiều thế lực, kể cả Sương Nguyệt Hàn Châu và quân đội. Chẳng lẽ bọn họ tự tin có thể đánh bại Huyết Sắc tập tu đoàn hay sao? Bọn họ không thấy được là cho dù bọn họ đánh bại Huyết Sắc tập tu đoàn thì cũng khó mà tránh khỏi nguy cơ bị những thế lực khác vây công hay sao?

Nếu đã như thế, đầu nhập vào Sương Nguyệt Hàn Châu hoặc quân đội sẽ là một điều cực kỳ hấp dẫn đối với bọn họ mới đúng, nhưng tại sao Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn lại cự tuyệt cơ chứ? Chẳng lẽ thủ lĩnh của bọn họ thật sự ngu xuẩn không thấy rõ thế cục hay sao?

Những thắc mắc như thế cũng đang diễn ra trong phòng làm việc của rất nhiều thủ lĩnh, không ai có thể nhìn thấu Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn có dự tính gì. Có người đoán Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn chê các điều kiện không tốt, nhưng căn bản không có người nào có đủ điều kiện kiểm tra chuyện này.

Không hiểu được, thật sự không sao hiểu được!

Vô số người lắc đầu ngao ngán, nhưng ánh mắt của bọn họ đều chăm chú nhìn về phía khu vực xa xôi hẻo lánh đang phát sinh tất cả mọi chuyện kia. Bọn họ cảm thấy tò mò, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn sẽ làm gì kế tiếp?

Khu Sicker quá mức xa xôi và hẻo lánh, lực lượng của bọn họ tại đó cũng không lớn, do vậy không thể tiến hành tranh đoạt với Huyết Sắc tập tu đoàn.

Khi ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía khu Sicker thì một tin tức kinh người được truyền ra: Đệ tử của sát thần Caesar xuất hiện!

Tin tức này vừa ra liền trở thành chủ đề được quan tâm nhất. Danh hiệu sát thần Caesar đủ để gọi ra những kí ức ma quỷ trong lòng rất nhiều tập tu. Đệ tử của hắn cũng có phong phạm rất giống hắn năm đó, trong vòng mười chiêu đánh chết tập tu cấp cao sử dụng tạp phiến Lam Băng Phù Dực khiến cho mọi người đều khiếp sợ! Sau khi sự kiện này xảy ra thì Vĩnh Viễn Chi Dạ cũng biến mất một cách thần bí, khiến cho mọi việc khó mà phân biệt. Hơn nữa trước đó Kiều Nguyên và một siêu cấp cao thủ vô tạp lưu đã tập kích một trụ sở của Pháp Á, một loạt sự kiện liên tục xảy ra khiến ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về thành Đông Thụy.

Kiều Nguyên - cao thủ vô tạp lưu thần bí, truyền nhân của sát thần Caesar, được bao phủ bởi vô số quang sáng - Đàm Vũ Mân, Mai Cát - cao thủ mạnh nhất Tinh Viện, Vĩnh Viễn Chi Dạ. Chỉ một cái tên trong số này đều đủ để khơi lên lòng hiếu kì của mọi người!

482. Chương 476: Hồn Chiến Trong Đêm (1)

Nhưng hiện tại hắn không có khả năng xuất hiện bên cạnh bọn họ, chỉ có thể trở mắt nhìn mà lo lắng, loại cảm giác này cực kì khó chịu. Vì lo lắng cho bọn Bagnell nên Trần Mộ thậm chí không có hứng thú xem xét tấm tạp phiến sáu sao Vĩnh Viễn Chi Dạ.

Tình hình ở thành phố Đông Thụy cực kì vi diệu. Thái Thúc Dong đã đến đây một lần nhưng còn chưa tiến vào phòng huấn luyện đã bị đuổi ra ngoài. Tòa đại lâu này nhanh chóng được canh phòng cực kì cẩn mật. Thái Thúc Dong sau khi quay trở lại hoa viên, chuyện đầu tiên hắn làm là tăng cường rất nhiều tập tu đến bảo vệ Trần Mộ. Hiện tại hắn không còn đường lui, nhất là sau khi biết Trần Mộ là đệ tử của Caesar thì hắn càng không dám có ý nghĩ khác. Hắn cũng ngậm miệng không đề cập đến một thân phận khác của Trần Mộ là Kiều Nguyên.

Sát thần Caesar là một kẻ coi thường tất cả các quy tắc, coi mạng người như cỏ rác!

Vốn Thái Thúc Dong còn muốn điều thêm cả Connery đến, nhưng lại bị Trần Mộ cự tuyệt. Thái Thúc Dong liền cho tất cả công nhân tạm nghỉ, còn như khi nào đi làm trở lại thì còn phải xem tình hình. Đại lâu trong chốc lát liền trở nên trống rỗng, trong bóng đêm nó khiến cho kẻ khác cảm thấy lạnh lạnh trong người.

Hơn mười bóng người lặng yên từ trong bóng đêm xẹt qua, hướng về phía đại lâu với tốc độ kinh người.

“Ban đêm ở đây đẹp mê hồn a!” Tiểu Ba vẻ mặt say mê, khẽ nói, mái tóc dài màu bạch kim không gió mà bay, quang sáng của Tự Ba Luân trôi nổi sau lưng hắn, trong bóng đêm trông cực kì bắt mắt.

Tang Hàn Thủy vẻ mặt khinh bỉ: “Bánh gai nhỉ!” Trong bóng đêm, cặp mắt hình tam giác của hắn hiện lên những tia âm độc và lạnh lùng, giống như một con rắn độc đang rình mồi.

Raphael xóc lại tinh thần. Đêm nay hắn phụ trách việc gác đêm. Không ngờ Bạch tổng quản lại là đệ tử của Caesar, khi tin tức này đến tai bọn họ, tất cả mọi người đều bị chấn động nói không nên lời. Bọn họ cũng đã có rất nhiều phỏng đoán về thân phận và lai lịch của của Bạch tổng quản, nhưng sự thật còn vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ, khiến người khác không thể tin nổi. Nhưng mà, sau trải qua sự rung động ban đầu, bọn họ đều cảm thấy mừng như điên. Có thể làm thủ hạ cho một nhân vật cường đại, đó chính là một loại vinh hạnh! Còn như việc Bạch tổng quản trong vòng mười chiêu đánh chết cường địch, trong mắt của bọn họ là một chuyện gì đó rất bình thường.

Raphael cảm thấy may mắn là mấy ngày nay mình không hề có chút lười biếng. Trước kia, trong số những thủ hạ của Thái Thúc Thành, hắn cũng không phải là tạp tu mạnh nhất, nhưng hắn cũng là tạp tu duy nhất hoàn thành toàn bộ các hạng mục huấn luyện. Bạch tổng quản không hề yêu cầu bọn họ phải hoàn thành toàn bộ các hạng mục huấn luyện, ngoại trừ một phần ba hạng mục là bắt buộc, những hạng mục khác đều là bài tập tự chọn. Các hạng mục huấn luyện bắt buộc có độ khó khá cao, lượng huấn luyện rất lớn khiến cho hầu như tất cả mọi người đều kêu khổ thấu trời.

Không ai biết hắn đã hoàn thành tất cả các hạng mục huấn luyện, trong suy nghĩ của những tạp tu này, đây là điều tuyệt đối không thể. Raphael cũng không có nói chuyện này với ai, khác với những tạp tu khác, hắn cảm giác được những hạng mục huấn luyện này được sắp xếp cực kỳ hợp lí. Sau khi nghiên cứu kĩ càng, hắn đưa ra kết luận, nếu chính mình có thể hoàn thành những hạng mục huấn luyện này, thực lực chắc chắn sẽ tăng thêm mấy lần.

Khát vọng đối với lực lượng khiến hắn liều mạng đem toàn bộ sức lực, khó khăn lắm mới hoàn thành được toàn bộ các hạng mục huấn luyện. Khi hắn hoàn thành tất cả các hạng mục huấn luyện, kết quả đạt được đã chứng minh dự đoán của hắn là chính xác! Thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, vượt xa những tạp tu khác.

Không giống với những người khác, từ những hạng mục của chương trình huấn luyện, hắn đã âm thầm dự đoán lai lịch của Bạch tổng quản. Có thể đưa ra một chương trình huấn luyện như thế tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản, Hắn vẫn hoài nghi Bạch tổng quản là người của quân đội.

Thực lực tăng lên cũng không làm hắn quên hết tất cả, mà trái lại hắn càng cố gắng hoàn thành các huấn luyện và công việc hàng ngày mà không có một chút lơ là. Chẳng hạn như việc gác đêm, những tạp tu khác mặc dù không dám lười biếng nhưng kì thật ai cũng buồn ngủ. Còn hắn thì giống như một con mèo đang canh phòng trong đêm, cẩn thận cảm nhận mỗi một tác động không gian mà hắn có thể cảm nhận được.

Bỗng nhiên hắn cảm giác được trong không khí có một chút khác thường. Không đúng! Nơi này căn bản không hề có một chút gió! Tóc gáy của hắn đột ngột dựng cả lên, bỗng dưng hét lớn: “Địch tập!” Cơ hồ cùng lúc đó, một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên, hắn không dám chần chờ, nhào về phía trước lẫn mạnh một vòng.

Xuy Xuy!

Trên cổ hai tên tạp tu đứng bên cạnh hắn hiện lên hai tia máu, hai người hoảng hốt ôm lấy cổ, miệng không phát ra được bất kì thanh âm nào. Máu nóng từ trong kẽ ngón tay phun ra như suối, lập tức cả hai người ầm ầm ngã xuống đất.

“Di!”

Trong hành lang trống khê vang lên một tiếng kinh ngạc, dường như cảm thấy ngạc nhiên đối với việc Raphael có thể tránh thoát đánh lén.

Trong nháy mắt, Raphael đã đoán ra thực lực của đối phương mạnh hơn mình rất nhiều. Ngay cả công kích của đối phương mà chính mình cũng không phát hiện được, có thể thấy được sự chênh lệch giữa hai bên lớn đến mức nào. Sự khẩn trương khiến tin hắn đập thành thịch, dường như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng. Năng lượng từ trong độ nghi tuôn ra, dao động năng lượng trong không khí trở nên cực kì kinh người, hắn không có một chút giữ lại. Đây là lần đầu tiên hắn toàn lực ra tay kể từ khi hắn hoàn tất các hạng mục huấn luyện!

“Trình độ thế này thôi sao?” Trong bóng đêm, giọng nói kia phiêu hốt vang lên mang theo vẻ khinh thường.

Raphael giơ hai tay lên quá đỉnh đầu, mỗi động tác của hắn đều được biểu thị bởi những dao động năng lượng trong không khí, kế tiếp sẽ là một kích toàn lực của hắn. Nhưng, hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, cơ hồ cùng lúc đó, một quang sáng lóa mắt từ tay hắn phát ra. Giống như mặt trời đột nhiên xuất hiện, quang sáng chói mắt này khiến toàn hành lang đều sáng lên như tuyết.

Một tiếng kêu đau đớn lọt vào trong tai hắn, Raphael cực kì vui vẻ trong lòng, chiến thuật của mình đã có hiệu quả. Hắn biết giữa mình và đối phương có sự chênh lệch rất lớn, dưới tình huống bình thường, chính mình không có nửa phần thắng. Mà hắn cũng không có ý định giao chiến với đối phương, hắn chỉ cần ngăn

chặn đối phương một chút. Đả Thủ và người đàn ông mới đến mang mặt nạ hoa cúc đang ở trên lầu, chỉ cần kéo dài một chút là bọn họ có thể tới.

Cho nên hắn vận dụng tất cả cảm giác và năng lượng khiến cho đối phương nghĩ rằng mình muốn liều mình một kích, sau đó dùng năng lượng tạo ra những chùm sáng không có chút lực sát thương nào. Không thể nghi ngờ là hắn đã vận dụng tất cả cảm giác và năng lượng để tạo ra chùm sáng cho nên độ sáng của nó cực kì kinh người. Cho dù hắn nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác được hành lang lúc này sáng như tuyết. Đối với một người quen với bóng tối mà nói, ánh sáng chói chang như vậy sẽ khiến hai mắt chịu tổn thương rất lớn. Tiếng kêu đau đớn vừa rồi cũng đủ để chứng minh là đối phương đã bị tổn thương.

Một tia cảm giác suy yếu truyền đến, Raphael cười khở, hiện tại chính mình không còn có một chút sức lực để trả đòn.

“Tiểu tử, làm không tồi!” giọng nói quen thuộc truyền đến, Raphael vui mừng ngẩng đầu lên, một tấm mặt nạ hung dữ lọt vào trong tầm mắt của hắn, trong lòng hắn cảm thấy yên tâm rất nhiều. Nếu như nói sự cường đại của Bạch tổng quản khiến người khác không sao lường được thì bọn họ đã tự thân lĩnh hội sự cường đại của Đả Thủ.

Tang Hàn Thủy đứng ở trước người Raphael, cao giọng nói: “Xuất hiện đi, kẻ giả thần giả quỷ kia!”

“A, người chính là Đả Thủ sao?” Một giọng nói phiêu hốt bất định vang lên, dường như hắn có chút quen thuộc với thân phận của Tang Hàn Thủy.

Tang Hàn Thủy nheo lại hai mắt, tay phải chợt duỗi ra, một tiếng rít động ngọt vang lên, một chùm ánh sáng bắn ra, oanh kích vào trên tường. Bức tường nhất thời bị vỡ nát, vô số đá vụn bắn văng tung tóe khắp nơi.

Raphael nhìn Đả Thủ với vẻ mặt sợ hãi. Hắn không nghĩ rằng Đả Thủ điên cuồng như vậy, trực tiếp phát động công kích ở trong đại lâu! Khi bụi mù tan đi, không riêng gì bức tường mà gian phòng phía sau bức tường cũng bị oanh ra thành một khoảng trống đường kính ước chừng khoảng sáu đến bảy mét, hắn có thể nhìn thấy gian phòng phía dưới là một đồng hồ tròn.

Trong mắt Tang Hàn Thủy hiện lên một tia thần sắc bạo lệ, không nói hai lời, mỗi lần vung tay lên là bạo đạn bắn ra liên tiếp.

Oanh oanh oanh, những tiếng nổ mạnh dường như đồng thời vang lên, cả tầng lầu đột ngột vỡ nát, bụi mù tràn ngập, đá vụn bay khắp nơi! Mơ hồ có thể thấy được một thân hình trong tro bụi, con mắt hình tam giác của Tang Hàn Thủy hàn quang chợt lóe rồi biến mất, bạo đạn trên tay phát ra những tiếng rít chói tai, hướng về phía đối phương bắn tới. Đạn bắn nhanh như chớp, ầm ầm như mưa!

Ở khoảng mười tầng phía trên cùng nơi Tang Hàn Thủy chiến đấu, Tiểu Ba đang giằng co với một kẻ mang mặt nạ. Một tấm mặt nạ đỏ dần không có một chút biểu cảm, thân hình của đối phương nhìn qua cực kì gầy yếu, giống như nạn dân bị chịu đói lâu ngày, từ những phần da lộ ra bên ngoài có thể nhìn thấy lớp da của hắn đã bị khô héo hình thành nên những nếp nhăn.

“Tên gia hỏa kia thật là bạo lực!” Cảm nhận được những rung động từ dưới truyền đến, Tiểu Ba trề môi nói. Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn người đàn ông khô gầy này, đối phương khiến cho hắn có một loại cảm giác cực kì nguy hiểm.

“Đêm nay không có trăng, không ngờ các hạ lại có hứng thú ra ngoài dạo chơi, thật là một con người tao nhã!” Giọng nói của Tiểu Ba mềm mại mang theo vài phần châm chọc.

Đối phương vẫn bảo trì im lặng, dường như chưa hề nghe thấy điều gì. Hắn đột nhiên biến mất rồi xuất hiện ở phía sau Tiểu Ba, trên tay hắn xuất hiện một mâu năng lượng. Thân mâu đảo ngược, như một tia chớp hướng về phía sau lưng Tiểu Ba đâm tới.

“Người không có một chút kiên nhẫn hay sao?” Một tiếng than nhẹ bỗng vang lên bên tai gã đàn ông khô gầy kia, trong mắt hắn hiện lên một tia thần sắc khác lạ, chẳng biết Tiểu Ba từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Một đạo năng lượng có kích cỡ bàn tay giống như Tụ Ba Luân ở phía sau lưng xuất hiện trước mặt hắn, chỉ là Tụ Ba Luân đứng thẳng và trôi nổi giữa không trung, còn năng lượng thể giống như Tụ Ba Luân này lại nằm ngang, giống như một lưỡi cưa hình tròn.

Gã đàn ông gầy yếu phản ứng cực nhanh, thanh mâu thẳng tắp trong tay hắn bỗng nhiên cong lên, mềm mại như một con rắn, mà thân mâu nhanh chóng kéo dài. Mũi mâu chuẩn xác đánh trúng tiểu Tụ Ba Luân, va chạm khiến không trung phát ra vài chùm tia sáng.

Thân hình của hai người đều chấn động, cả hai không hện mà vội vàng lui về phía sau, khoảng cách giữa hai người một lần nữa lại giãn ra.

Trong hai con mắt luôn hồ hững của gã đàn ông gầy gò rồi cuộc xuất hiện một tia xung động, hắn chăm chú nhìn tiểu Tụ Ba Luân phiêu du trước mặt Tiểu Ba. Mà Tiểu Ba rồi cuộc cũng nhìn thấy thanh mâu trên tay đối phương, thân mâu đỏ rực giống như thanh thép đang bị nung. Điều khiến cho kẻ khác cảm thấy khó thể tin nổi chính là thanh mâu trên tay hắn dường như không an phận mà đang dấy dựa, làm cho người ra có một loại ảo giác là thanh mâu trên tay hắn không phải do ánh sáng tạo thành mà giống như một con rắn còn sống. Thật sự là vô cùng quỷ dị!

Dưới lớp mặt nạ, khuôn mặt của Tiểu Ba đột nhiên đỏ hồng, đôi mắt tựa như muốn nóng chảy thành nước, thân thể của hắn khẽ rung động.

Trận chiến đầu tiên sau khi đột phá không ngờ lại có thể gặp được đối thủ mạnh mẽ đến vậy, còn điều gì có thể kích thích bằng điều này?

483. Chương 477: Hồn Chiến Trong Đêm (2)

Các tạp tu trong đại lâu liên tục phải chịu những công kích ám muội. Cũng may lần này Thái Thúc Dong đã phải tới lực lượng tinh nhuệ nhất của Thái Thúc gia. Mặc dù tình thế không tốt lắm, nhưng vẫn còn có thể ngăn cản được. Trong hỗn loạn, không ai chú ý tới một người đàn ông cao lớn nường vào hỗn loạn, lặng lẽ tiến vào đại lâu.

Mái tóc quăn tít, ánh mắt tàn độc, chính là Tư Đông Khẩu vừa đến Đông Thụy không lâu. Đối với người khác mà nói thì Caesar chủ yếu là truyền thuyết mà thôi, nhưng đối với những tạp tu xuất thân từ Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ mà nói, cái tên Caesar đại biểu cho rất nhiều thứ, vượt xa sự tưởng tượng của người thường.

Sau khi biết được Bạch tổng quản là đệ tử của Caesar, Tư Đông Khẩu liền báo cáo ngay cho Đường Hàm Phái. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ báo cáo trực tiếp cho Đường Hàm Phái đại nhân từ khi tiến vào khu Thiên Đông Lý.

Mấy ngày trước hắn đã tiến hành báo cáo tin tức này cho Đường Hàm Phái đại nhân.

“A, Đệ tử của Caesar sao? Trên màn hình, Đường Hàm Phái nheo lại ánh mắt, giọng nói trở nên thận trọng: “Caesar thu nhận đệ tử? Tin tức này từ đâu mà có?”

“Vừa rồi nhân dịp sinh nhật con gái của Vinh Minh cục trưởng cục cảnh vệ thành Đông Thụy, tạp tu của Pháp Á đột nhiên xuất hiện, dùng tạp phiến sáu sao Vinh Viễn Chi Dạ làm giải thưởng để tìm kiếm tin tức vị phu nhân vừa mất tích của họ. Lúc ấy, vị tạp tu đó hoài nghi Bạch tổng quản chính là Kiều Nguyên, yêu cầu Kiều Nguyên cởi mặt nạ để kiểm tra. Sau đó Đàm Vũ Mân tiểu thư nói Bạch tổng quản là đệ tử của Caesar!”

Trên màn hình, Đường Hàm Phái đột nhiên đứng thẳng dậy: “Thật vậy sao, Đàm Vũ Mân nói?”

Mặc dù không rõ vì sao Đường Hàm Phái đại nhân lại thất thố như thế, nhưng hắn vẫn cung kính gật đầu: “Đúng vậy, chính miệng Đàm Vũ Mân tiểu thư nói.”

Thần sắc của Đường Hàm Phái trở nên ngưng trọng, dường như đang suy tư cái gì, một lúc sau hắn ngừng đầu, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Tập tu của Pháp Á lui bước, lúc này Bạch tổng quản đề xuất ước định là hai bên giao thủ mười chiêu. Trong vòng mười chiêu, Bạch tổng quản đã đánh chết tập tu của Pháp Á. Hơn nữa, tập phiến mà vị nữ tập tu của Pháp Á sử dụng là Lam Băng Phù Dực, mà Bạch tổng quản chỉ sử dụng một tập phiến bốn sao thông thường, nhưng Bạch tổng quản cũng bị thương nặng.”

Đường Hàm Phái gật gật đầu: “Với trạng thái Linh Thức của Caesar, bất cứ tập phiến nào cũng có thể vận dụng tự nhiên, điều này cũng không có gì kì quái.”

“Trạng thái Linh Thức?” Tư Đông Khẩu lần đầu tiên nghe đến cái tên này, vội vàng hỏi: “Đại nhân, Caesar không phải là am hiểu Vật Luyện Pháp Tắc sao?”

“Trạng thái Linh Thức thoát thai từ Vật Luyện Pháp Tắc. Caesar là kẻ tài hoa tuyệt thế, không những có thể phát minh ra phương pháp rèn luyện Vật Luyện Pháp Tắc mà còn có thể sáng tạo ra kỹ xảo chiến đấu thần kì như trạng thái Linh Thức, có thể nói hẳn chính là một trong những nhân vật hàng đầu trong lịch sử Liên Bang!” Đường Hàm Phái không chút nào che giấu sự tán thưởng của mình đối với Caesar.

“Nhưng Caesar..” Tư Đông Khẩu mở miệng muốn nói.

Đường Hàm Phái phát phát tay, cắt ngang câu nói của hắn: “Hắn mặc dù là kẻ thù của chúng ta, nhưng hắn xứng đáng được chúng ta tôn trọng.”

“Vâng.”

“Hiện tại người nên động tay một chút, toàn lực đối phó chuyện này! Nói Y Nhu và Phòng Hàn lập tức đi viện trợ người. Đồng thời người có thể điều động toàn bộ lực lượng của chúng ta ở khu Thiên Đông Lý.” Đường Hàm Phái trầm giọng nói.

“Vâng.” Tư Đông Khẩu lẫm liệt nhận lệnh.

“Caesar là kẻ thù sống chết của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ chúng ta, điều này ta cũng không cần nói nhiều nữa, ngoài ra các người cần phải chú ý một chút, trên người Bạch tổng quản có khả năng có một số thứ.” Đường Hàm Phái nói những lời này cực kì thông thả.

Tư Đông Khẩu khi nghe những lời này thì tinh thần cực kì phấn chấn. Thứ gì? Chẳng lẽ là phương pháp rèn luyện của Vật Luyện Pháp Tắc? Hay là cái trạng thái gì đó kia?

Đường Hàm Phái thoáng nhìn qua Tư Đông Khẩu, dường như đoán ra hắn nghĩ điều gì, lắc đầu nói: “Thứ mà ta nói không phải là Vật Luyện Pháp Tắc. Vật Luyện Pháp Tắc dĩ nhiên là vô cùng thần kì nhưng truyền thừa của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ chúng ta vô số, chúng ta cũng có những truyền thừa có thể sánh ngang với nó. Thứ ta muốn nói là một bản bút kí.”

“Bản bút kí?” Tư Đông Khẩu sửng sốt.

“Hoặc cũng có khả năng là một tấm tập phiến, trên đó ghi lại các loại tập giới khác nhau. Trên tay Đàm Vũ Mân có một phần, có khả năng trên tay Caesar cũng có một phần. Caesar trời sinh tính tình bạo ngược, truyền nhân của hắn chắc chắn không nhiều, Bạch tổng quản có thể là truyền nhân duy nhất của Caesar. Nếu là như vậy, thứ này rất có khả năng nằm trong tay Bạch tổng quản, các người hãy cố nghĩ biện pháp để lấy được thứ đó.” Trong đôi mắt thâm thúy của Đường Hàm Phái hàn quang chớp động

Tư Đông Khẩu chần chờ một chút rồi hỏi: “Nếu như Đàm Vũ Mân có một phần, chúng ta..”

Đường Hàm Phái lắc đầu: “Các người đừng đi gây sự với Đàm Vũ Mân, thế lực sau lưng nàng không đơn giản như các người tưởng tượng, cũng không phải chỉ có một mình Mai Cát. Hơn nữa Pháp Á đã ăn cắp được một quyển bút kí trên tay nàng. Bộ bút kí trên tay nàng đã không còn đầy đủ.”

“Pháp Á ăn cắp từ trên tay nàng?” Tư Đông Khẩu tròn tròn hai mắt, dường như điều này có chút khó tin.

Ánh mắt của Đường Hàm Phái trở nên sâu xa: “Không sai, toa xe chiến đấu chính là được chế tạo dựa vào bản bút kí đó.”

Tư Đông Khẩu còn nhớ rõ lúc ấy chính mình như bị sét đánh, ngây dại tại chỗ.

Đến bây giờ Tư Đông Khẩu còn cảm thấy có chút khó tin, bất quá hắn không hỏi Đường Hàm Phái đại nhân làm sao biết được những điều này. Những điều này không phải thứ hắn có thể hỏi. Hắn đối với những điều mà Đường Hàm Phái đại nhân nói không hề có một chút nghi ngờ. Không riêng gì hắn, hiện tại trong Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, không có ai dám nghi ngờ bất cứ quyết định nào của Đường Hàm Phái.

Vốn hắn còn dự định chờ đợi Y Nhu và Phòng Hàn đến rồi mới hành động. Trong ba người thì Phòng Hàn am hiểu nhất việc lên kế hoạch và chuẩn bị, nhưng không ngờ đêm nay lại phát sinh biến cố như vậy. Suy nghĩ một chút, hắn quyết định đục nước béo cò.

Cơ hội ngàn năm khó gặp như thế, tự nhiên không thể bỏ qua. Hắn rất tự tin vào bản lĩnh của chính mình. Trong tòa đại lâu này, người duy nhất khiến hắn cảm thấy kiêng kị chỉ có Bạch tổng quản, nhưng hiện tại Bạch tổng quản bị thương nặng, hơn nữa có nhiều người công kích như vậy, đây thật sự là cơ hội trời ban.

Mọi chuyện đột nhiên phát sinh, hắn không kịp mua trang bị ban đêm nên đơn giản trực tiếp lên vào.

Trong đại lâu thỉnh thoảng truyền đến những tiếng nổ thật lớn, cả tòa đại lâu đều run rẩy, khiến cho người ta lo lắng nó tùy thời sẽ ầm ầm sụp đổ. Công kích mãnh liệt như thế khiến cho Tư Đông Khẩu cảm thấy có chút lo lắng, nếu như người khác nhanh chân hơn thì mọi chuyện sẽ rất phiền toái.

Hệ thống liên lạc và ánh sáng trong đại lâu đã sớm tê liệt, nơi nơi đều là một vùng tối đen. Nhìn qua cửa sổ thỉnh thoảng có thể chứng kiến các loại năng lượng thể với màu sắc khác nhau gào rít bay qua, ngẫu nhiên còn có những năng lượng thể bắn thủng lớp tường phía ngoài khiến cho Tư Đông Khẩu cảm thấy phiền toái không thôi.

Lúc này hắn đang cẩn thận tránh đi những khu vực nổ mãnh liệt để tiến vào trong đại lâu. Hắn đang trầm nghĩ trong lòng, không biết tên tạp tu nào mà hỏa lực mãnh liệt như thế, tuyệt đối có thể đạt tới tiêu chuẩn hỏa lực chủ lực trong quân đội.

Hắn đã ở trong quân đội khá lâu nên hiểu rất rõ sự đáng sợ của cái gọi là hỏa lực chủ lực này. Hắn không hề muốn dây dưa với những loại tạp tu này.

Trong đại lâu là một mảnh trống rỗng, cơ hồ tất cả các tạp tu đều bị công kích phía ngoài hấp dẫn, điều này mang đến thuận lợi cho Tư Đông Khẩu rất nhiều. Chỉ cần thông qua hành lang này sẽ tới phòng huấn luyện của Bạch tổng quản! Hắn đã sớm điều tra rõ ràng vị trí phòng huấn luyện của Bạch tổng quản. Dọc đường đi cực kì thuận lợi khiến hắn mừng thầm trong lòng.

Bỗng nhiên hắn hoảng sợ, khẽ quát một tiếng: “Ai?”

Một thân hình thấp bé lặng yên đứng trong một góc hành lang, giống như một tảng đá. Dựa vào những ánh sáng do các năng lượng thể bên ngoài cửa sổ, hắn mơ hồ nhìn thấy kẻ địch ở phía trước.

Là một đứa trẻ!

Quả thật là một đứa trẻ, thân hình còn cao không tới ngực hắn, trên mặt đứa trẻ mang một mặt nạ hình con khỉ, một con khỉ cực kì đáng yêu trong một bộ phim hoạt hình. Nhưng mà đứa trẻ này đang đứng im không hề động đậy, nếu như không có năng lượng thể xẹt qua, hắn hoài nghi liệu chính mình có thể phát hiện ra đối phương hay không?

Tiểu Hầu Tử?

Trong những thông tin tình báo về Bạch tổng quản mà hắn có được thì bên cạnh Bạch tổng quản có năm người. Một người tên là Đả Thủ, một người tên là Hắc Quỷ, một người tên là Tiểu Hầu Tử. Ba người này xuất hiện bên cạnh Bạch tổng quản sớm nhất, sau đó còn xuất hiện thêm hai người, Hoa Hướng Dương là đàn bà và Bạch Cúc là đàn ông, hai người này cơ hồ đồng thời xuất hiện.

Căn cứ tin tức tình báo hiện có, trong năm người này lợi hại nhất là Đả Thủ bởi vì hắn phụ trách huấn luyện các tạp tu, còn bốn người khác đều ru rú trong nhà, rất ít khi ra ngoài.

Tiểu Hầu Tử rõ ràng chỉ là một đứa trẻ. Tư Đông Khẩu thậm chí phán đoán hắn còn chưa đến mười lăm tuổi. Thân hình rất gầy yếu, nhìn qua không có chút sức lực nào, có lẽ bởi vì lí do tuổi tác cho nên còn chưa dậy thì xong, chẳng lẽ hắn muốn ngăn cản chính mình? Tư Đông Khẩu cười thầm trong lòng. Một đứa trẻ

mười lăm tuổi với thân hình gầy gò ốm yếu như vậy cũng dám đứng trước mặt mình. Hắn nghĩ chỉ cần một cái tát của mình thì thân hình gầy yếu kia sẽ vỡ nát ra.

Thật là tàn nhẫn a! Hắn theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, vẻ mặt trở nên dữ tợn.

Trong một hành lang thật dài, hai bên đang đứng cách nhau khoảng mười lăm mét. Bỗng nhiên Tư Đông Khẩu cảm thấy có chút không đúng.

Tiểu Bộ Mặc im lặng nhìn đối phương, khác với Tư Đông Khẩu phải nhờ vào ánh sáng do những năng lượng thể bay qua bên ngoài cửa sổ mới thấy hắn, hắn không hề phí một chút sức lực nào cũng nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng, về mặt thị lực thì tạp tu không thể nào so sánh với vô tạp lưu. Hắn cũng nhìn thấy rất rõ nụ cười ác độc trên khuôn mặt Tư Đông Khẩu, nhưng kì quái là trong lòng hắn không hề có một chút sợ hãi. Ánh mắt của hắn rất nghiêm túc.

Kẻ bại hoại trước mắt có ý đồ xấu với Đầu Gỗ. Không ai nói cho hắn biết, nhưng hắn cũng có thể đoán ra điều đó!

Mỗi lần Đầu Gỗ và Weah đi ra ngoài hành động, hắn đều phải ở trong phòng huấn luyện. Bởi vì năng lực của hắn còn chưa đủ cho nên hắn đã liều mạng huấn luyện, mỗi một dạng huấn luyện Weah định ra hắn đều hoàn thành. Hơn nữa còn hoàn thành vượt mức, chưa bao giờ có một chút gian dối. Những lúc đối luyện với Weah, hắn cũng chưa bao giờ sợ bị thương. Mục tiêu chính là giống như hôm nay, có thể giúp Đầu Gỗ và Weah một tay, chứ không phải là đứng một bên trợ mắt mà nhìn.

Hắn không thích nói chuyện, nhưng hắn lại không thể chịu được suy nghĩ là mình không giúp được gì cho Đầu Gỗ và Weah. Hắn muốn chứng minh cho Đầu Gỗ và Weah biết rằng mình có thể giúp đỡ cho mọi người! Ở trong lòng hắn, Đầu Gỗ và Weah là những người tốt thật sự. Weah dạy cho hắn cách đánh nhau, còn Đầu Gỗ lại dạy cho hắn rất nhiều thứ mà hắn chưa từng nghe được.

Nắm tay nho nhỏ đột nhiên nắm chặt, nửa người trên của hắn thả lỏng, chân trái bước nhẹ về phía sau nửa bước, thân thể nghiêng về phía trước, cả người hắn giống như một cây cung đã được giương lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cặp môi hơi nhếch lên. Trong bóng đêm, cặp mắt của hắn giống như hai ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt một tín niệm cực kì đơn giản.

Đánh bại hắn!

484. Chương 478: Hồn Chiến Trong Đêm (3)

Raphael hoảng sợ nhìn Đả Thủ đứng giữa không trung, thờ người ra, vẻ mặt cứng ngắc, mồ hôi trên trán chảy xuống mà không hề hay biết. Trong mắt hắn, tầm mắt nọ in hình vị chiến tướng từ xa xưa dường như đột nhiên sống lại, tay mang vũ khí dính máu, mang theo hơi thở chết chóc đến từ địa ngục.

“Tạp tu thích khách? Xem ra ngươi là người của Pháp Á.” Tang Hàn Thủy ngạo nghễ đứng trong không trung, lạnh lùng nói. Tay phải nâng một quả bạo đạn đường kính khoảng 15cm. Quả bạo đạn này có kích thước gấp ba lần những quả bạo đạn trước đó, trên thân nó hiện ra màu đỏ sẫm, trông giống như một quả trứng màu đỏ thẫm.

Bốn phía cực kì im ắng, chỉ có những âm thanh do những khối đá vỡ vụn rơi xuống.

“Đối phó với loại rụt đầu rụt đuôi như ngươi thì tên bảnh bao kia mới thích hợp, nói thật là ta không có một chút hứng thú.” Phía dưới lớp mặt nạ, hai con mắt của Tang Hàn Thủy giống như đôi mắt của một con rắn độc, giọng nói của hắn ngày càng lạnh như băng: “Bất quá, ngươi là người của Pháp Á, vậy thì phải chết!”

Hắn bỗng nhiên quay đầu đi, vèo một cái, thân hình của hắn đột nhiên biến mất. Ba đạo năng lượng tối đen như mực, không một tiếng động, thay phiên nhau phóng đến vị trí mà hắn vừa đứng.

Raphael chứng kiến ba đạo năng lượng màu đen này liền hiểu ra vì sao trước đó chính mình không nhìn thấy công kích của đối phương. Năng lượng thể màu đen có thể dễ dàng dung nhập vào trong bóng tối mà không bị người khác phát hiện. Tạp tu thích khách, thì ra đối phương là tạp tu thích khách!

Mỗi khi nghe nói đến tạp tu thích khách thì mọi người đều biến sắc. Từ mức độ nào đó mà nói, tạp tu thích khách cũng gần giống với tạp tu bắn tĩa. Chỉ là, so với tạp tu bắn tĩa thì quá trình huấn luyện của tạp tu thích khách cực kì nghiêm khắc, thậm chí có thể nói là không có nhân tính. Bọn họ phải trải qua rất nhiều huấn luyện tối tăm và quái dị.

Tên tạp tu thích khách này không thể nghi ngờ là rất mạnh. Raphael hoàn toàn không thể tìm ra vị trí của đối phương, mà ba đạo năng lượng vừa rồi hẳn cũng không hề phát hiện ra bất cứ dao động năng lượng nào. Hẳn không thể không tán thưởng sự mãnh mẽ của Đả Thủ, dao động năng lượng yếu ớt như vậy mà cũng có thể phát hiện.

Theo lý thuyết, tám mắt nạ phải đi cùng với một chiến ý thiêu đốt và một đôi mắt điên cuồng. Nhưng khi ánh mắt lạnh lẽo trong đôi mắt kia chớp động thì tám mắt nạ này lại thể hiện ra một loại phong cách khác. Dữ tợn, âm trầm, lạnh như băng, hung ác hòa vào cùng một chỗ, giống như một con cự mãng khát máu ẩn núp trong bóng đêm, cái lưỡi màu đỏ tanh hôi cứ thò ra thụt vào.

“Bạo đạn tấn!”

Cổ tay Tang Hàn Thủy nhẹ nhàng rung lên, quả bạo đạn màu đỏ trên tay giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, ầm ầm hướng phía dưới chân hắn ném tới. Âm thanh ô ô tràn ngập mỗi tắc không gian, thanh thế cực kì khủng khiếp khiến cho người ta sợ hãi không thôi. Raphael không nhìn được sợ hãi, khuôn mặt biến sắc, trong tiềm thức hắn muốn tìm cách rời xa khu vực nguy hiểm này.

Rầm!

Âm thanh khiến cho người ta sợ hãi bỗng nhiên ngừng lại, phẳng phất giống như tiếng động phát ra khi vỏ trứng bị đập vỡ, không gian trong đại lâu trống rỗng nhưng âm thanh này lại cực kì rõ ràng.

Quả bạo đạn màu đỏ đang bay giữa không trung đột nhiên nổ tung, vô số những tia màu hồng có kích cỡ ngón cái không hề có một dấu hiệu, đột nhiên hướng về bốn phía bay ra! Bóng tối bị vô số chùm sáng màu đỏ thẫm xé rách, trông cực kì sắc sảo và hoa mỹ.

Những tia sáng màu hồng tràn ngập không gian, số lượng nhiều vô kể. Raphael không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn một vài tia sáng màu hồng bay sát thân thể của hắn, bắn vào vách tường phía sau.

Ở trước mặt các tia sáng màu hồng, vách tường trở nên yếu ớt như giấy, lập tức có thêm vài lỗ thủng kích thước cỡ ngón tay xuất hiện, ánh sáng từ phía ngoài đại lâu chiếu qua khiến Raphael hoảng sợ tái mặt.

Tên tạp tu thích khách vẫn ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó rồi cuộc cũng lộ ra thân hình, thân thể của hắn nhiều chỗ bị xuyên thấu, máu đang chảy ra từ những vết thương có kích thước ngón tay cái, trên khuôn mặt chữ điền mang một tám mắt nạ màu đen, nhìn không ra vẻ mặt. Nhưng mà từ trong ánh mắt của hắn có thể thấy được một tia sợ hãi.

Hắn thấy rõ, vừa rồi không phải là tia sáng màu hồng, mà là những viên năng lượng màu đỏ có kích thước khoảng ngón tay cái. Tia sáng màu hồng chẳng qua là vì những năng lượng thể này bay với tốc độ cực nhanh khiến cho người ta nhìn thấy ảo giác. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến đối phương có thể sử dụng bạo đạn tạp phiến để phát ra những chiêu số không thể tưởng tượng như thế.

Đây không phải là một tám Bạo Đạn bình thường, mà tên này cũng không phải là một tạp tu bình thường.

Tạp tu thích khách xưa nay vẫn là khắc tinh của những người sử dụng hỏa lực mạnh, không nghĩ tới hôm nay mình lại thua thê thảm như thế. Tên tạp tu thích khách cảm thấy trong lòng vô cùng khổ sở. Tên Đả Thủ này rồi cuộc là ai? Thực lực của hắn tuyệt đối có thể tiến vào danh sách top một trăm tạp tu trên Hắc tuyến tinh băng, tạp tu ở cấp bậc này mà chỉ là thủ hạ của Bạch tổng quản..

Lúc này hắn mới phát hiện, bọn họ đã đánh giá quá thấp thực lực của đối phương, hôm nay đã khó lòng làm được gì, hắn lập tức đưa ra quyết định, không chút do dự, quay đầu bỏ chạy.

“Muốn chạy sao?” Tang Hàn Thủy cười lạnh, ba quả bạo đạn xuất hiện trên tay.

“Bạo đạn tam xà giáo!”

Ba quả bạo đạn từ trong tay hắn nhanh chóng bắn ra, quỹ dị là quỹ đạo của chúng không phải là đường thẳng mà là ba đường vòng cung. Một quả tấn công vào phía bên trái, một quả tấn công vào phía bên phải, một quả lại bay theo quỹ đạo parabol qua đỉnh đầu tên tạp tu thích khách.

Raphael khẩn trương nhìn ba quả bạo đạn, trong lòng cảm thấy có chút nghi hoặc. Ba quả bạo đạn này dường như không phải nhắm vào tên tạp tu thích khách kia.

Đã Thủ muốn làm gì?

Hai mắt hắn đột nhiên tròn tròn. Không đúng, có chút cổ quái! Quả bạo đạn vừa bay qua đỉnh đầu tên tạp tu thích khách hiện tại xuất hiện ở trước mặt hắn, mà hai quả bạo đạn còn lại vừa mới bay đến sau lưng tên tạp tu thích khách, lúc này ba quả bạo đạn vừa vận đến đối phương vậy lại.

Raphael còn chú ý tới một chi tiết khác, ba quả bạo đạn cùng nằm trên một mặt phẳng tạo nên một tam giác đều hoàn mỹ. Mà tên tạp tu thích khách đã bất ngờ bị lọt trọng tâm của tam giác này.

Oanh!

Khi quả bạo đạn này vừa nằm trên cùng một mặt phẳng thì giống như bị kích hoạt, cả ba quả bạo đạn đồng thời nổ mạnh.

Trong mắt tên tạp tu thích khách lộ vẻ tuyệt vọng.

Xong rồi!

Bản thân hắn đã lĩnh hội uy lực của bạo đạn, hắn hiện tại đã hiểu được ý đồ của đối phương. Ba quả bạo đạn sắp xếp trên cùng một mặt phẳng đồng thời nổ mạnh, hình thành nên ba luồng sóng xung kích đồng thời ép về phía trung tâm, chính mình đứng ở giữa trọng tâm nên sẽ bị cả ba luồng sóng xung kích đồng thời ép tới mà biến thành một đồng thịt vụn.

Bỗng nhiên một tiếng nổ mạnh phát ra trong không trung, một giọng nói khê vang lên: “Hoa Cảnh!”

Vô số cánh hoa đào màu hồng đột nhiên xuất hiện trong bóng đêm, bay lượn đầy trời như mộng như ảo. Những cánh hoa đào này nhìn có vẻ mềm mại vô lực, nhưng trong phút chốc đã đem sóng xung kích do Tam Xà Giáo của Tang Hàn Thủy cất thành vô số khối nhỏ.

Xuy xuy xuy!

Sóng xung kích mặc dù bị đánh tan, nhưng những dòng không khí chuyển động tốc độ cao vẫn khiến cho tên tạp tu thích khách thương tích đầy mình. Tên tạp tu thích khách kêu lên một tiếng đau đớn, trong lòng buông lỏng xuống, hắn biết cái mạng nhỏ của hắn vừa được nhặt trở về.

Không có gió nhưng những cánh hoa bay lượn trong không trung rất nhiều. Một người đàn ông mang mặt nạ bằng đồng xuất hiện trong những cánh hoa.

Đồng tử của Tang Hàn Thủy chợt co rút lại. Hắn biết người này. Là tên hộ vệ ở bên cạnh Pháp Á phu nhân!

“Có thể phát huy bạo đạn đến mức độ này, người quả thật rất giỏi.” Giọng nói lạnh như băng của Phòng Thế từ dưới tấm mặt nạ bằng đồng truyền ra. Giọng nói hững hờ nhưng khiến cho người khác cảm giác được khí lạnh thấu xương: “Nếu người gia nhập Pháp Á, ta sẽ tha cho người một mạng.”

Yên lặng khoảng mười giây.

“Hết giờ rồi, nói ra lựa chọn của người!” Giọng nói của Phòng Thế lượn lờ xuyên qua những cánh hoa mà ra, phiêu hốt bất định, mà những cánh hoa đang bay lượn trong không trung dường như càng ngày càng nhiều.

Ánh mặt của Tang Hàn Thủy khôi phục như thường, hắc hắc cười khê, trong giọng nói lộ ra vẻ trào phúng: “Pháp Á, chà chà, thật là ghê gớm! Nếu lão tử muốn, đã gia nhập Lục Đại từ lâu rồi. Pháp Á thì nói làm cái rắm gì chứ! Lão tử ghét nhất là đám người Pháp Á các người, suốt ngày chỉ biết sử dụng thủ đoạn lên lút.”

Hai con mắt hình tam giác hung ác đột nhiên đỏ như máu, khí tức bạo lệ phát ra. Định nhân trước mắt cực kỳ mạnh mẽ, chỉ có thể liều mình đánh cược một phen.

#\$%^&

Ở sâu phía trong hành lang, sát khí dày đặc.

Tần suất công kích của Tiểu Ba và người đàn ông gầy gò cực nhanh, khiến kẻ khác không kịp nhìn, thậm chí mắt thường còn không thấy được động tác của hai người.

Xung quanh người Tiểu Ba được bao phủ bởi những tiểu Tự Ba Luân, tổng cộng có ba mươi sáu vòng nhỏ liên kết với nhau giống như chuỗi xích, đầu đuôi nối tiếp tạo thành một vòng luân khổng lồ. Vòng luân lớn làm cho người ta có cảm giác cực kì quái dị, nó giống như rất nhiều mặt đồng hồ sắp chung một chỗ, hơn nữa những kim đồng hồ trên mặt chuyển động đều đi đi lại lại khiến cho kẻ khác hoa cả mắt.

Tốc độ thật nhanh!

Tiểu Ba cảm thấy trong lòng cực kì lẫm liệt, tốc độ của đối phương cực nhanh, hơn nữa thanh mâu bằng ánh sáng trên tay cũng cực kì quái dị, lực công kích rất mạnh. Vòng luân khổng lồ xung quanh thân thể hắn đã lơ mơ lộ ra dấu hiệu không ổn định.

Lại nữa rồi!

Một đạo ánh sáng màu hồng chợt lóe rồi biến mất. Tiểu Ba hừ lạnh một tiếng, các vòng Tự Ba Luân nhỏ bỗng nhiên thoát li khỏi vòng luân khổng lồ, xuất hiện trước mặt hắn.

Bốn vòng tròn xếp song song chợt lóe ra ánh sáng màu nâu, sau đó hóa thành một lưỡi dao năng lượng màu nâu, nói là lưỡi dao năng lượng có lẽ cũng không đúng lắm, bởi vì phía ngoài lề của nó không có “lưỡi” mà giống như một thanh năng lượng.

Người đàn ông khô gầy hướng Tiểu Ba đánh tới. Dưới lớp mặt nạ, khóe miệng Tiểu Ba hiện lên một nụ cười. Ngón tay trắng nõn giống như của phụ nữ nhẹ nhàng điểm vào thanh năng lượng hình vuông, nó nhanh chóng hướng về phía người đàn ông khô gầy bắn đi.

Tứ Luân Long Tượng!

Đối mặt với thanh năng lượng hình vuông, người đàn ông khô gầy không có một chút lo lắng, thanh mâu màu đỏ nằm trong tay phải dường như nghe thấy mùi máu tanh, giấy dựa ngày càng mạnh. Bàn tay nhẹ nhàng nhắc lên, mũi mâu chính xác đánh trúng thanh năng lượng hình vuông.

Đông!

Giống như hai thanh vũ khí siêu nặng va chạm cùng một chỗ, phát ra âm thanh cực kì nặng nề khiến người khác sợ hãi.

Trong con mắt không có một chút sự sống của người đàn ông khô gầy lần đầu tiên xuất hiện một tia rung động.

Thanh năng lượng đơn giản kia không ngờ lại ẩn chứa sức lực vô cùng kinh người. Vừa tiếp xúc trong giây lát, người đàn ông khô gầy đã nhận thấy sự quái dị trong đó. Thanh mâu ánh sáng của hắn dường như tùy thời sẽ bị cỗ lực lượng kinh người này phá hủy. Nếu như để thanh năng lượng màu nâu này đánh trúng thì thân thể của hắn tuyệt đối sẽ vỡ nát.

Bàn tay phải khô gầy như củi bóp vào thân mâu một cái, một âm thanh nho nhỏ vang lên, thanh mâu ánh sáng trong tay hắn đột nhiên tan ra thành từng sợi năng lượng thể màu đỏ. Những sợi năng lượng màu đỏ nhanh chóng quấn lấy thanh năng lượng, cùng lúc đó thân hình của hắn vội vàng lui về phía sau. Những sợi năng lượng mềm mại này hình thành nên một vùng đệm giảm xóc với tính năng tuyệt hảo.

Liên tiếp lui về phía sau hơn mười mét, người đàn ông khô gầy rốt cuộc cũng dừng lại, mà thanh năng lượng cũng vừa dừng lại ngay trước mặt hắn, nó đã mất đi tất cả lực lượng. Hắn vươn bày tay khô gầy của mình bắt lấy thanh năng lượng, một tiếng ‘ba’ vang lên, bóp nó biến thành từng mảnh vụn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Ba, những sợi tơ năng lượng lại hội tụ thành thanh mâu. Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ra thanh mâu âm đậm hơn lúc này một chút. Ánh mắt của hai người lại va chạm cùng một chỗ giữa không trung.

485. Chương 479: Không Khí Kì Của Bộ Mặc

Nếu Khương Lương ở đây, hẳn nhất định có thể nhận ra năng lượng khiên này là một trong những tạp phiến tiêu chuẩn mà quân đội sử dụng tên là Thiểm Kích Thuần! Ưu điểm của nó là khả năng phòng thủ cực kì xuất sắc, nó có thể chống lại những lực công kích mạnh mẽ trong chiến tranh. Tạp tu sử dụng khiên là những người đi đầu trên chiến tuyến, bọn họ phải chống đỡ hỏa lực mạnh mẽ của địch nhân, phụ trách việc yểm hộ và bảo vệ đồng bạn. Thiểm Kích Thuần chia làm ba cấp bậc, từ ba sao đến năm sao. Tăng lên mỗi một cấp bậc thì khả năng phòng hộ của nó cũng tăng lên theo cấp số nhân. Những tạp tu sử dụng Thiểm Kích Thuần không những cần phải thể lực cực kì mạnh mẽ cùng với dũng khí hơn người, mà còn phải có kinh nghiệm cận chiến phong phú. Những cao thủ sử dụng Thiểm Kích Thuần không phải là những cao thủ tạp tu thông thường, ngoại trừ quân đội và một số ít tập đoàn lớn, những đoàn đội quy mô nhỏ bình thường khó mà chiêu mộ được những nhân tài như vậy. Có rất ít người nguyện ý trở thành Thiểm Kích Thuần tạp tu, bởi vì nếu như người lựa chọn tấm tạp phiến này thì có nghĩa là sẽ mệt mỏi muốn chết.

Nhưng đối với các tạp tu khác mà nói, bọn họ rất muốn được hợp tác với tạp tu sử dụng khiên, đặc biệt là viễn trình công kích tạp tu. Thiểm Kích Thuần ba sao chỉ có năng lực phòng ngự, Thiểm Kích Thuần bốn sao thì năng lực phòng ngự lớn hơn công kích, nhưng Thiểm Khiên Kích năm sao có thể đạt tới mức độ công thủ cân bằng. Thiểm Kích Thuần trên tay Tư Đông Khẩu dĩ nhiên là năm sao. Những tạp tu có thể sử dụng Thiểm Kích Thuần năm sao cho dù là ở trong quân đội cũng chắc chắn là cao thủ!

Khi hắn vừa mới kích hoạt ra quang thuẫn, Tiểu Hưu Tử ở cách đó hai mươi mét bỗng đột nhiên biến mất!

Tư Đông Khẩu cảm thấy rung mình, không chút do dự đem tấm quang thuẫn bảo vệ chính mình! Quang thuẫn vừa chắn trước mặt hắn thì một bóng người xuất hiện ở phía trước quang thuẫn, giữa không trung liên tiếp hiện ra tàn ảnh khiến hắn cảm thấy hoa cả mắt. Hắn chưa kịp phản ứng thì bàn chân của đối phương đã đá trúng quang thuẫn của hắn, một âm thanh thật lớn phát ra, một lực lượng mạnh mẽ đẩy hắn lui về phía sau hai bước. Thiểm Kích Thuần năm sao có độ dày kinh người, đạt tới năm cm. Đây là lí do vì sao nó có khả năng phòng hộ xuất chúng, nhưng vừa rồi hắn nhìn thấy quang thuẫn đã bị một đá của đối phương khiến cho lõm vào phía trong.

Đây là lực lượng gì?

Hắn mặc dù có kinh nghiệm thực chiến phong phú nhưng cũng bị một đá này của Tiểu Bộ Mặc dọa cho khiếp sợ! Hắn là con người? Hay là một con khỉ đột? Thiểm Kích Thuần năm sao không phải là một loại tạp phiến bình thường, mà là sản phẩm do quân đội chế tạo ra, trên thị trường căn bản không thể mua được những tạp phiến năm sao của quân đội!

Hắn lúc này mới nhìn thấy trên cổ tay Tiểu Hưu Tử trống rỗng, không có bất kì vật gì!

Vô tạp lưu!

Danh từ này giống như một tia sét xuất hiện trong đầu hắn, không ngờ là chính mình có thể gặp được vô tạp lưu vốn chỉ có trong truyền thuyết. Về mặt của hắn liền trở nên cực kì thận trọng, hắn chưa hề có kinh nghiệm giao chiến với cao thủ vô tạp lưu.

Tốc độ và lực lượng, đây là những thứ mà Weah am hiểu nhất. Tiểu Bộ Mặc do một tay Weah bồi dưỡng, nên sự linh hoạt của Tiểu Bộ Mặc về hai điểm này cực kì sâu sắc, ăn sâu vào trong xương tủy. Trong tích tắc đá trúng quang thuẫn của đối phương, dựa vào lực phản chấn từ bề mặt khiên truyền đến, thân thể của hắn linh hoạt như một con khỉ, lật người một cái, xuất hiện phía sau lưng đối phương. Tư Đông Khẩu cũng phản ứng cực nhanh, tấm khiên dày như bức tường trên tay hắn nhẹ nhàng như không, khe xoay tròn một cái, quang thuẫn liền xuất hiện ở sau lưng hắn. Lại một đòn cực kì mãnh liệt giống như lúc này! Tư Đông Khẩu thực sự không thể tưởng tượng nổi, một đứa trẻ nhìn qua có vẻ gầy yếu, tại sao lại có lực lượng khủng bố như thế? Sau khi chịu hai đòn công kích, sự khinh thường của Tư Đông Khẩu đối với Tiểu Bộ Mặc lập tức tan thành mây khói.

Bất quá hắn vốn là cao thủ tạp tu trong quân đội, thực lực mạnh mẽ. Nương theo lực công kích, Tư Đông Khẩu giống như đang trượt băng, bỗng nhiên di động về phía trước. Cùng lúc đó, một âm thanh nho nhỏ vang lên, vùng ngoài rìa của quang thuẫn đột nhiên tách ra. Hắn vừa ra tay liền không hề giữ lại, mười hai đạo ba nhận cùng phát ra, đan xen lẫn nhau như một tấm lưới.

Đây là phương thức tác chiến của Thiểm Kích Thuần, dựa vào lực lượng phòng thủ rút ngắn khoảng cách với đối phương rồi sau đó dùng các gai năng lượng trên bề mặt khiên hoặc là các ba nhận ở rìa quang thuần công kích đối phương. Mười hai đạo ba nhận, vị trí và tốc độ ra tay của mỗi đạo ba nhận đều được tính toán hết sức cẩn thận, khiến kẻ khác khó mà né tránh.

Trong quân đội, có thể nói là không ai không biết những tạp tu Thiểm Kích Thuần có thể sử dụng chiêu thức này. Số lượng người chết dưới chiêu thức này của Tư Đông Khẩu nhiều vô số kể, còn hơn cả chết dưới Thiêu Nguyệt Hiệp Trường Dao tạp. Về mặt số lượng thì mười hai đạo ba nhận có vẻ rất ít, nhưng mà mười hai đạo ba nhận có kích thước cỡ bàn tay này khác hẳn với những ba nhận có tính chất sắc bén thông thường khác, mỗi đạo đều như một cái búa lớn, mang theo lực lượng cực mạnh. Từ vết thương có thể thấy được điều này. Những vết thương do ba nhận bình thường hình thành nên vết thương giống như một vết cắt, mà nếu như bị những ba nhận do Thiểm Kích Thuần đánh trúng thì tuyệt đối là da tróc thịt bong, xương thịt chia lìa.

Mặc dù không quay đầu lại, nhưng một kích này của Tư Đông Khẩu nắm bắt thời cơ không chệ vào đâu được!

Mười hai đạo ba nhận hoàn toàn phong tỏa tất cả các không gian né tránh của Tiểu Bộ Mặc. Tư Đông Khẩu khá hài lòng về một kích này của mình. Với trình độ như hắn, không có khả năng lúc nào cũng có thể một chiêu giáo sát đối phương như thế!

Hừ, vô tạp lưu cuối cùng đã bị suy tàn, làm sao có thể chống lại tạp tu? Dùng tay không ngăn cản ba nhận sao?

Đối phó một đứa trẻ mà mình lại dùng một sát chiêu mạnh mẽ như vậy, thật sự là tàn nhẫn a! Tư Đông Khẩu trượt về phía trước, khoe miệng không khỏi cong lên, hai lỗ tai dựng thẳng, mong chờ phía sau lập tức vang lên tiếng xương thịt bị chặt đứt. Đứa trẻ kia gầy yếu như vậy, có lẽ chỉ cần một đạo ba nhận là có thể chặt đứt người hắn. Hắn đặc ý nghĩ rằng đây có lẽ lần đầu tiên mà đối phương gặp phải công kích như vậy.

Cho tới bây giờ, Tiểu Bộ Mặc mới chỉ đối luyện với một mình Weah mà thôi, hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm đối chiến với tạp tu. Phương thức chiến đấu của tạp tu khác hẳn với vô tạp lưu, đối với hắn mà nói, đây là một điều cực kỳ lạ lẫm, nếu không cũng sẽ không lâm vào tuyệt cảnh nhanh như vậy!

Giữa không trung, tránh cũng không thể tránh. Các đạo ba nhận từ bốn phương tám hướng đã phong bế hết tất cả đường lui của hắn, hắn dường như bị đẩy vào tuyệt cảnh.

Cái miệng cười toe toét trên tấm mặt nạ mà Tiểu Hưu Tử cùng với bộ dạng ngốc nghếch của hắn khiến người khác phải bật cười, chỉ có ánh mắt kia lại cực kỳ trấn định, không hề phù hợp với tuổi tác của hắn.

Đối luyện với Weah có nghĩa là chính mình vĩnh viễn ở trong tình thế khó khăn, người luôn luôn bị áp chế, người luôn luôn phải cẩn thận đòn tiếp theo của hắn, hoặc là người không còn dũng khí tiếp tục, nếu không người sẽ trở nên cực kỳ dũng khí! Tiểu Bộ Mặc chính là như thế, hắn đã quen với việc bị vây trong hiểm cảnh. Vô số lần bị đánh bại khiến cho hắn biết rằng bị vây trong tình thế khó khăn cũng không phải là chuyện gì ghê gớm mà phải sợ hãi. Hắn đã trải qua vô số tuyệt cảnh, nguy hiểm gấp trăm lần hoàn cảnh hiện tại, hắn đã học được cách tìm kiếm cơ hội từ trong tuyệt cảnh. Hai bàn tay nhanh như tia chớp hợp lại trước ngực, sau đó nắm lại thành quyền..

Cảm thấy mình đã lui ra khỏi một khoảng cách an toàn, Tư Đông Khẩu lúc này mới quay đầu lại, khoe miệng hiện ra một nụ cười. Hắn cảm thấy rất hứng thú khi chứng kiến những gì đang xảy ra, tuyệt vọng chưa chú em?

Tiểu Hưu Tử ngốc nghếch vẫn còn cười toe toét, dường như không biết sắp phải đối mặt với cái chết. Nhưng trong hai con mắt đen láy của hắn, một cỗ hơi thở chết chóc đột nhiên sinh ra.

Thân thể đột nhiên cong lại, nụ cười trên khuôn mặt Tư Đông Khẩu chợt biến mất, hắn dường như đánh hơi được sự nguy hiểm phát ra từ Tiểu Hưu Tử. Đôi mắt đen láy của đối phương bỗng dưng tròn tròn, vẻ tươi cười trên tấm mặt nạ ngốc nghếch trở nên cực kỳ chói mắt nhưng khiến cho người khác cảm giác không sao cười lên được.

Bàn tay ôm quyền ở trước ngực Tiểu Bộ Mặc đột nhiên biến mất. Ô, một âm thanh trầm thấp đột ngột vang lên khiến cho người ta sợ hãi, đồng thời một quyền đánh ra, trực tiếp đánh tới ba nhận. Ngay sau đó một khối không khí bị áp súc ở áp lực cao chuẩn xác đánh trúng một đạo ba nhận!

Một tiếng nổ vang lên, ba nhận bị đánh trúng phát ra một tiếng giòn tan, hóa thành từng mảnh nhỏ, mà khối không khí bị áp súc cũng đồng thời bị đánh nát. Khối không khí bị nghiền nát đột ngột khiến cho khí lưu xung quanh Tiểu Bộ Mặc bị rối loạn, đồng thời cũng khiến cho những đạo ba nhận khác chịu ảnh hưởng. Tại vị trí ba nhận bị đánh nát xuất hiện một khe hở không lớn lắm, nhưng đối với Tiểu Bộ Mặc thì như thế là đủ rồi. Thân hình của hắn vốn nhỏ và gầy cho nên hắn dễ dàng từ khe hở chui ra.

Tư Đông Khẩu cực kì hoảng sợ, bỗng nhiên hắn giống như nghĩ đến cái gì, trên khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ không thể tin nổi: “Người có quan hệ gì với Kiều Nguyên?” Khi nhận ra Tiểu Bộ Mặc đi theo con đường vô tap lưu, hắn còn chưa ý thức được điều gì. Nhưng khi Tiểu Bộ Mặc dùng ra không khí kĩ, hắn liền ý thức được vấn đề. Cho tới bây giờ, hắn chỉ biết có một mình Kiều Nguyên là có năng lực sử dụng không khí kĩ. Hắn không biết gì về vô tap lưu, nhưng cũng biết rằng không khí kĩ tuyệt đối là kĩ xảo cao cấp của vô tap lưu. Nhưng đứa trẻ trước mặt mình không phải có quan hệ với Bạch tổng quản sao?

Hai mắt Tư Đông Khẩu chợt tròn tròn, một ý nghĩ không thể tin nổi bỗng nhiên xuất hiện trong đầu hắn, chẳng lẽ Kiều Nguyên chính là Bạch tổng quản?

Tiểu Bộ Mặc duy trì im lặng, dường như không hề nghe thấy bất cứ điều gì. Trong quá trình đối luyện với Weah, không chỉ là nói chuyện, thậm chí chỉ hơi phân tâm một chút sẽ lập tức bị thua! Weah cũng không có dạy hắn phải giải thích này kia cùng địch nhân. Chiêu thức hai tay ôm quyền rồi đánh ra không khí kĩ này không phải Weah dạy cho hắn, mà do hắn suy nghĩ ra dựa trên một ít kĩ xảo của không khí kĩ. Thân thể của hắn còn chưa đủ mạnh mẽ để hoàn toàn nắm giữ không khí kĩ. Weah chỉ là dự định sớm giải thích cho hắn một chút, không nghĩ tới hắn có thể nghĩ ra phương pháp giải quyết. Hắn dùng hai tay hợp lại để phát ra không khí kĩ, mặc dù về mặt linh hoạt không đủ nhưng có một chỗ tốt là lực lượng sẽ lớn hơn so với khi dùng một tay. Nhưng cho dù là như thế nào thì thể lực của hắn cũng tiêu hao rất nhiều, hắn cần phải đánh nhanh thắng nhanh. Mũi chân vừa chạm vào mặt đất, cả người hắn như một cái lò xo, chợt phát lực.

Tiểu Hầu Tử ngốc nghếch nhếch miệng cười, hướng Tư Đông Khẩu đánh tới.

486. Chương 480: Cứng Đối Cứng

Người đàn ông mang mặt nạ đồng đứng trong những cánh hoa như ẩn như hiện. Một tiếng cười mang theo một chút tiếu nhủi thản nhiên vang lên, sát khí lượn lờ trong không khí cũng dần trở nên rõ ràng. Tang Hàn Thủy biết, đối phương đã động sát tâm, những công kích tiếp theo tuyệt đối sẽ không có một chút nương tay. Không hề nghi ngờ đối phương sẽ xuất ra một kích trí mạng.

Hai con mắt hình tam giác chăm chú nhìn những cánh hoa bay lượn, tuyệt đẹp mà đau thương, như thật như ảo. Trong con mắt tàn nhẫn mơ hồ có thể thấy được sự bình tĩnh như mặt hồ. Cuộc đời chìm nổi, những kinh nghiệm trải qua trong mấy năm nay hiện ra một cách rõ ràng trước mắt hắn, những cảm xúc mãnh liệt đột nhiên dâng lên trong lòng.

Bỗng nhiên một giọng nói ồm ồm lạ lẫm phá vỡ sự giằng co giữa hai người, cũng đem Tang Hàn Thủy từ trong những xúc động trở về hiện thực.

“Không sai. Ta cũng không thích phong cách của Pháp Á.”

Một người đàn ông thân hình cường tráng chậm rãi từ trong bóng tối đi tới. Hắn mày rậm mắt to, ánh mắt trong suốt, áo khoác phía ngoài có vài chỗ bị rách, vẻ mặt phong trần.

Con mắt hình tam giác của Tang Hàn Thủy đột nhiên co rút lại, hoảng sợ vô cùng. Người kia đến gần từ lúc nào? Vậy mà chính mình không hề phát hiện.

Những cánh hoa đang nhẹ nhàng bay lượn bỗng nhiên như bị kích thích, chuyển động điên cuồng. Hai giây sau, những cánh hoa lại khôi phục như ban đầu. Tang Hàn Thủy thầm phán đoán thân phận của người đàn ông mày rậm, ngay cả tên cao thủ của Pháp Á dường như cũng rất kinh ngạc

Trầm mặc một lát, từ trong những cánh hoa truyền đến giọng nói: “Có phải là Giải Yến Bạch hay không?”

Tang Hàn Thủy nghe vậy liền chấn động mãnh liệt, người kia là Giải Yến Bạch, cao thủ đứng đầu Trung Đạt Thư Phủ?

Người đàn ông mày rậm có chút bất ngờ: “A, không ngờ Phòng tiên bối cũng nhận ra ta, thật khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ.” Thần thái của hắn buông lỏng, thông dong tự nhiên.

Những cánh hoa liền tản đi, Phòng Thế hiện ra, phía dưới tấm mặt nạ đồng vang lên một giọng nói cực kì cuốn hút: “Giải huynh đệ dựa vào lực lượng của bản thân một mình khiêu chiến các cao thủ của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, đánh bại toàn bộ các cao thủ ở đó, ai mà chẳng biết.”

Giải Yến Bạch khẽ nhún mày, mỉm cười nói: “Cái gì mà đánh bại toàn bộ các cao thủ, ta chỉ là thừa dịp Đường Hàm Phái không có ở đó kiếm chút tiện nghi mà thôi.”

“Giải huynh đệ quá khiêm tốn. Những người có thể làm được như vậy, cả Liên Bang có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bất quá Giải huynh đệ tại sao không trở về Trung Đạt Thư Phủ nắm giữ đại cục mà lại chạy đến một địa phương nhỏ nhỏ như Đông Thụy?” Ngữ điệu của Phòng Thế cực kì thoải mái, hẳn dường như có một sức lôi cuốn rất đặc biệt, rất khó làm cho người ta sinh ra ác cảm.

“Làm sao có thể nói Đông Thụy là một địa phương nhỏ nhỏ được khi mà đệ tử của Caesar tiên bối đến đây, Đàm Vũ Mân tiểu thư cũng đã đến, thậm chí ngay cả tạp tu đứng đầu Pháp Á là Phòng Thế tiên sinh cũng đến đây.” Ánh mắt của Giải Yến Bạch nhìn thẳng lên tấm mặt nạ bằng đồng, khóe miệng mang theo vài phần mỉm cười. Bỗng nhiên Giải Yến Bạch nói một câu thâm ý: “Ta cảm thấy rất kì quái, Phòng Thế tiên sinh biết rõ Đàm Vũ Mân tiểu thư đang ở Đông Thụy, không ngờ còn dám chạy tới đây, ha ha! Cơ duyên dữ của người đẹp không phải là một chuyện đơn giản a.”

...

Ánh mắt phía sau tấm mặt nạ bỗng nhiên co rút lại. Vài giây sau, Phòng Thế lên tiếng: “Không ngờ tin tức của Giải huynh đệ lại nhanh chóng như thế. Dù sao Pháp Á và Trung Đạt Thư Phủ cùng đứng ở một bên chiến tuyến chống lại Đường Hàm Phái và Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, ai cũng sẽ cố gắng hết sức mình.”

“Xem ra vết thương trên người đã ảnh hưởng đến sự tự tin của tiên bối. Đáng tiếc, đáng tiếc!” Giải Yến Bạch lắc đầu than nhẹ, thần sắc lộ vẻ nuối tiếc.

Ánh mắt của Phòng Thế chợt trở nên lạnh lùng: “Chẳng lẽ Giải huynh đệ không để ý đến tình hữu nghị giữa Pháp Á và Trung Đạt Thư Phủ mà nhúng tay vào chuyện đêm nay?”

Giải Yến Bạch thản nhiên nói: “Trung Đạt Thư Phủ là Trung Đạt Thư Phủ, Giải Yến Bạch là Giải Yến Bạch. Vết thương trên người tiên bối vẫn chưa lành, tiên bối nên tính đường cho tốt.”

Phòng Thế chăm chú nhìn Giải Yến Bạch. Giải Yến Bạch không hề sợ hãi, thần thái trước sau thoải mái tự nhiên.

“Nếu đã như vậy ta sẽ để Giải huynh đệ được như ý.” Giọng nói lượn lờ, bóng dáng của Phòng Thế đã biến mất trong bóng đêm.

Tang Hàn Thủy nhin không được thở ra một hơi thật dài, lấy lại bình tĩnh. Lúc này hắn mới phát hiện, không biết từ khi nào phía sau lưng đã bị mồ hôi thấm ướt hoàn toàn, có thể tưởng tượng được vừa rồi hẳn phải thừa nhận một áp lực khủng khiếp đến chừng nào. Mặc dù hắn biết thực lực của đối phương rất khủng khiếp nhưng cũng không thể ngờ người vừa rồi chính là tạp tu đứng đầu Pháp Á. Tuyệt đối là một trong những cao thủ mạnh nhất Liên Bang.

Thực lực của Tang Hàn Thủy mặc dù không tầm thường, nhưng sự thật là hắn còn kém cấp bậc này quá xa. Trong ngày thường, ngay cả tư cách tiếp xúc những cao thủ như vậy cũng không có.

Tạp tu đứng đầu Trung Đạt Thư Phủ - Giải Yến Bạch, và tạp tu đứng đầu Pháp Á - Phòng Thế, hai cường giả đứng đầu Liên Bang xuất hiện trước mặt mình. Nhất thời Tang Hàn Thủy cảm giác mình giống như đang nằm mơ. Lúc này hắn muốn vuốt mặt một cái xem có phải là chính mình đang mơ hay không.

“Người là thủ hạ của Bạch tổng quản?” Giải Yến Bạch quay sang hỏi.

“Vâng.” Tang Hàn Thủy kính cẩn trả lời. Mặc dù hần nhiều tuổi hơn so với Giải Yến Bạch, nhưng hần vẫn không tự chủ được mà biểu hiện ra sự tôn kính.

“Không biết người có thể thông báo giúp ta một tiếng, nói rằng có đệ tử của Trung Đạt Thư Phủ Thủy Thanh Nghiên là Giải Yến Bạch xin gặp!” Giải Yến Bạch thần sắc nghiêm nghị, cực kì nghiêm túc nói.

“Vâng vâng.” Tang Hàn Thủy vội vàng đáp lại. Trời ạ, đầu óc hần như muốn phát điên lên, đường đường là tạp tu đứng đầu Trung Đạt Thư phủ mà lại khiêm tốn xin gặp ông chủ?

Bỗng nhiên có hai luồng dao động năng lượng cực kì khủng khiếp đồng thời phát ra.

Giải Yến Bạch kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, bỗng chốc biến mất khỏi vị trí. Tang Hàn Thủy cảm giác được trong hai luồng dao động năng lượng có một luồng là do tên ‘bảnh giai’ kia phát ra, chẳng lẽ hần muốn liều mạng? Sắc mặt hần ngưng trọng vô cùng, thân hình chợt lóe, hướng về phía trước bay tới.

Lúc này Tiểu Ba quả thật đã muốn liều mạng rồi, vòng luân bao quanh hần chỉ còn tám cái, chỉ là tám tiểu Tự Ba Luân này so với trước đó thì cực kì chói mắt, bộ dạng của hần cực kì thê thảm. Áo khoác màu trắng trên người hần đã rách thành từng mảnh nhỏ, khoe miệng hiện ra một vết máu tươi.

Gã tạp tu khô gầy trước mặt hần cũng không tốt hơn bao nhiêu, quang mâu màu đỏ ảm đạm không có một chút ánh sáng. Gân xanh nổi lên trên hai cánh tay khô gầy, ở trên vai có một vết máu, ngay cả mặt nạ cũng bị vỡ mất một mảnh.

Tiểu Ba hung hăng nhìn đối phương, trong ánh mắt tràn ngập các tia máu. Trên khuôn mặt hần nhìn không ra nửa điểm tiêu sái tuần dật hàng ngày, chỉ có vẻ điên cuồng và hung ác. Lúc này hần giống như một con dã thú bị thương, mà trong con mắt của gã tạp tu khô gầy kia chỉ có một màu xám, dường như không còn một chút sinh cơ, chỉ là những hơi thở dồn dập chứng tỏ hần đang còn sống.

Áp lực trong không khí khiến cho kẻ khác không sao hít thở nổi. Hai bên đều chăm chú nhìn ánh mắt của đối phương. Cả hai người đều hiểu rõ, đòn tấn công tiếp theo sẽ là đòn quyết định thắng bại cuối cùng!

Bỗng dưng cả hai người đồng thời ra tay.

Mười ngón tay thon dài của Tiểu Ba vừa rồi còn run rẩy đột nhiên trở nên ổn định dị thường. Bàn tay vung tên một cái, tám vòng luân nhất tề tập hợp trước mặt hần. Tám vòng luân tạo thành một vòng luân lớn giống như một tấm thuẫn hình tròn đứng ở trước mặt hần. Vòng luân ở vị trí cao nhất bỗng nhiên biến mất với tốc độ cực nhanh. Ngay sau đó vòng luân thứ hai biến mất, tốc độ biến mất càng lúc càng nhanh, vòng thứ ba, vòng thứ tư. Khi vòng luân cuối cùng biến mất giữa không trung, trước mặt Tiểu Ba không còn lại bất cứ thứ gì, hai mắt hần trợn ngược lên.

Bát Luân Không Chấn !

Trong khoảng không gian giữa hai người, một luồng dao động năng lượng mang theo hơi thở hủy diệt cực kì khủng khiếp chợt khuếch tán ra!

Hai con người màu xám của gã tạp tu khô gầy biến thành màu đen. Khác với những con người màu đen thông thường, màu đen trong con người của hần không có một chút ánh sáng, giống như những nơi tối tăm nhất trong bóng đêm. Hai cánh tay khô gầy lúc này trong suốt như thủy tinh, hai tay hần trông giống như một cái bao tay bằng năng lượng hoàn toàn bị thức tỉnh khiến cho kẻ khác sinh ra ảo giác.

Quang mâu màu đỏ trong tay hần cũng phát sinh biến hóa kinh người. Ba ba ba một loạt âm thanh nổ vỡ giòn tan từ quang mâu trên tay hần truyền ra.

Trong những âm thanh dày đặc này, quang mâu màu đỏ điên cuồng bành trướng, vụn vụn! Gân xanh trên trán tên tạp tu khô gầy cũng nổi lên, có thể thấy là hần cũng đã dùng toàn bộ sức lực. Lân phiến màu đỏ tươi từ bàn tay hần nhanh chóng lan ra những vị trí khác của quang mâu. Trong chớp mắt, lân phiến màu đỏ đã bao trùm cả thân mâu, ở trên đầu của quang mâu xuất hiện hai răng nanh rắn nhọn hoắt. Phần đầu của quang mâu biến thành đầu rắn, quang mâu bỗng chốc biến thành xà mâu. Hai sợi tơ màu vàng cực nhỏ nhẹ nhàng di chuyển dọc theo lân phiến, rồi dừng lại ở hình đầu rắn. Lập tức hai sợi tơ vàng mở rộng ra, hình thành hai con mắt màu vàng.

Bỗng nhiên từ không trung vang lên một tiếng hét thất kinh: “Già Mục Xà Mâu!”

Gã tạp tu khô gầy lúc này không thèm để ý đến những người bên ngoài, chiêu thức của Tiểu Ba khiến hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm vượt xa trước đó, bỗng đứng hấn trợn mắt lên, hét to: “Đi!”

Quang màu đỏ hóa thành một tia sáng, mãnh liệt hướng Tiểu Ba bổ tới.

Giữa không trung, Giải Yển Bạch có chút kinh dị nhìn thoáng qua hai người đang chiến đấu. Ngay sau đó, hắn như một tia chớp xuất hiện phía sau lưng Tang Hàn Thủy, một tay cầm lấy áo Tang Hàn Thủy rồi hướng về phía sau bay đi.

Oanh!

Ánh sáng màu đỏ và màu trắng xen lẫn nhau từ phía sau lưng hai người truyền đến, chấn động năng lượng khiến không khí chuyển động cực kỳ hỗn loạn, bắn ra bốn phía khiến Tang Hàn Thủy sợ tới mức mặt mày tái mét.

Tất cả các tạp tu phía ngoài đại lâu, vô luận là tạp tu của Thái Thúc gia hay là những tạp tu khác, tất cả đều bị năng lượng khủng khiếp phát ra từ vụ nổ dọa ngã. Mọi người vô ý ngừng lại động tác trên tay.

Khi luồng dao động năng lượng kia phát ra thì Tiểu Bộ Mặc vừa lướt đến bên cạnh Tư Đông Khẩu. Vừa rồi hắn sử dụng hai tay làm quyền để phát ra không khí kỹ cho nên lúc này hai tay của hắn bủn rủn không chịu nổi. Nhưng do luyện tập nhiều lần với Weah nên hắn biết rõ tầm quan trọng của thời cơ. Động tác của hắn không có một chút chần chờ.

Tư Đông Khẩu vừa phát hiện ra hai luồng dao động năng lượng cực kỳ mạnh mẽ kia thì cảm thấy hoảng sợ vô cùng. Cảm giác của hắn cực kỳ nhanh nhạy, hiển nhiên đây là hai gã tạp tu cường đại đang liều mạng. Khiến hắn cảm thấy hồn phi phách tán hơn là địa điểm mà hai tên tạp tu kia liều mạng ở rất gần chính mình. Nếu mình còn ở lại chỗ này, dưới va chạm năng lượng khủng bố như thế, tuyệt đối khó mà sống nổi. Thoáng nhìn thấy Tiểu Hưu Tử hung hãn hướng về phía mình đánh tới, trong lòng hắn cực kỳ lo lắng. Hắn rất muốn nói cho đối phương, chúng ta phải mau chạy ra khỏi đây.

Tiểu Bộ Mặc không có một chút phân tâm, hắn không cảm nhận được dao động năng lượng đang phát ra. Đối với hắn mà nói, mặc kệ chuyện gì xảy ra, hiện tại hắn chỉ có một ý nghĩ, đánh ngã kẻ trước mặt.

Phanh!

Chân phải của hắn lại đá lên năng lượng thuần của đối phương. Sự chần chừ và do dự của đối phương đã bị Tiểu Bộ Mặc nắm lấy. Hắn không rõ tại sao đang chiến đấu mà đối phương lại phân tâm như vậy, nhưng hắn hiểu rõ rằng, đây là một cơ hội!

Trong nháy mắt khi vừa đá trúng quang thuần, chân phải của hắn đột ngột cong lên, nhẹ nhàng đè xuống những gai năng lượng phía bên ngoài quang thuần. Chân trái đột nhiên giơ lên, giống như một cái roi, không một chút dấu hiệu hướng Tư Đông Khẩu đánh tới!

Biến hóa này xảy ra quá nhanh!

Đúng lúc này Bát Luân Không Chấn của Tiểu Ba va chạm với Già Mục Xà Mâu của đối phương. Trong nháy mắt, những luồng năng lượng có tính hủy diệt chuyển động hỗn loạn khiến Tư Đông Khẩu thất thần trong giây lát. Thất thần trong khi đang chiến đấu là một sai lầm chết người!

Hắn chưa kịp phản ứng thì mũi chân trái của Tiểu Bộ Mặc đã chạm đến cổ họng của hắn. Lực bộc phát kinh người từ mũi chân phát ra, tiếng xương vỡ răng rắc đồng thời vang lên.

Rốt cuộc đã giải quyết xong!

Tiểu Bộ Mặc chưa kịp cao hứng thì bỗng nhiên một bàn tay từ phía sau tóm lấy cổ hắn. Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, cả người được kéo về phía sau rất nhanh.

Là Weah! Hắn nhất thời buông lỏng cơ thể. Đối luyện với Weah lâu như vậy, hắn không cần quay đầu lại cũng biết là Weah. Chỉ là, vì sao Weah lại lôi mình đi khi mình vừa chiến thắng cơ chứ? Trên khuôn mặt hắn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ánh mắt đen láy của hắn đột nhiên ngưng trụ, một quả cầu ánh sáng chói mắt như mặt trời bỗng nhiên từ trong đại lâu hiện lên!

487. Chương 481: Nghi Hoặc

Chấn động năng lượng trong không khí dày đặc đến mức khiến cho kẻ khác muốn phát điên, cả thành Đông Thụy đều bị kinh động. Vô số ánh sáng từ những nơi hẻo lánh ở thành Đông Thụy liên tiếp hiện ra, hàng vạn tên tạp tu mang theo lòng năng lượng bay lên không trung, hoảng sợ nhìn những chùm ánh sáng chói mắt ở phía xa xa. Cho dù là cách xa hơn mười km, không cần cố sức cũng nhìn thấy những chùm ánh sáng chói mắt màu trắng kia một cách rõ ràng.

Mấy vạn tên tạp tu lơ lửng giữa không trung không nói được một lời nào, đưa mắt nhìn nhau. Chấn động năng lượng dập dờn trong không khí khiến cho mỗi người bọn họ cảm thấy áp lực vô cùng. Cổ hơi thở hắt ra diệt kia dường như có thể khơi dậy sự sợ hãi và rung động ở sâu trong lòng mọi người.

“Thủ trưởng, kia hình như là địa bàn của Thái Thúc gia..” Một tên tạp tu của sở cảnh vệ lấp bắp nói.

“Đúng vậy.”

Vinh Minh lên tiếng trả lời, vẻ mặt trầm mặc nhưng trong ánh mắt toát ra sự lo lắng bất an. Không cần suy nghĩ hắn cũng biết là nổ mạnh quy mô lớn như thế không phải tạp tu bình thường có thể tạo thành. Người thứ nhất hiện lên trong đầu hắn là Bạch tổng quản, nhưng mà nghĩ đến ngày đó Bạch tổng quản đã bị thương, hắn lập tức loại trừ khả năng này.

Môi mím chặt, trên khuôn mặt cương nghị của Vinh Minh lộ ra vài phần lo lắng. Cùng với sự gia tăng số lượng các cao thủ đến Đông Thụy, các nhân tố không ổn định ngày càng nhiều. Nếu như không cẩn thận sẽ không thể khống chế được tình hình. Cả sở cảnh vệ chỉ có một mình hắn có thể coi là cao thủ, nhưng đối với những cao thủ này thì một mình hắn, lực uy hiếp có lẽ chỉ là một con số không tròn trịa.

Hắn không khỏi cười khổ trong lòng, bất quá khuôn mặt hắn rất nhanh phục hồi về ngưng trọng. Từ những chấn động năng lượng đang tàn phá điên cuồng bờ bãi trong không khí, có thể thấy được hai tạp tu đang giao chiến có thực lực không hề thua kém chính mình, cũng không phải tạp tu phiến bình thường có thể tạo thành. Thực lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có được tạp tu phiến cao cấp, những tạp tu như vậy chắc chắn đều có lai lịch không tầm thường.

Càng khiến hắn cảm thấy bất an là có rất ít tạp tu không hề kiêng kỵ mà ra tay trong thành thị như vậy.

Rốt cuộc là ai?

Vũ Tự quân đoàn, Mai Cát bỗng nhiên đứng dậy, “ý” lên một tiếng.

Phòng Thể đang nhanh chóng phi hành, tay dẫn theo tên thích khách tạp tu cũng bỗng nhiên ngừng lại, nhìn về phía những chùm sáng màu trắng, vẻ mặt có chút đắm chiêu. Bất quá hắn dừng lại một lát rồi lần nữa xoay người rời đi.

Tiểu Bộ Mặc ngơ ngác nhìn những chùm ánh sáng màu trắng cách đó không xa. Sóng xung kích do nổ mạnh hình thành khiến hắn chút nữa không thể ổn định được thân hình, cũng may Weah đang túm lấy cổ hắn.

Tư thế của Weah lúc này nhìn qua cực kì trống lẹ. Tay trái hắn dẫn theo Tiểu Bộ Mặc, tay phải dẫn theo Cửu San Ngọc, còn Trần Mộ thì bị hắn kẹp dưới nách.

“Thật là lợi hại!” Tiểu Bộ Mặc lúc này mới từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, nhện không được sợ hãi mà than. Hai mắt hắn trực tiếp nhìn thẳng vào những chùm ánh sáng này mà không sợ bị tổn thương giác mạc. Tốc độ của Weah giống như một tia chớp. Ngắn ngủi một cái chớp mắt bọn họ đã cách đại lâu khoảng năm trăm mét.

Hai mắt Tiểu Bộ Mặc hoa lên, thân hình hắn bị Weah kéo lui về phía sau.

“Weah, chúng ta còn phải lùi lại nữa sao?” Tiểu Bộ Mặc nghi hoặc. Mặc dù hắn không hiểu nhưng hắn có thể cảm giác được sóng xung kích do vụ nổ sẽ không thể lan đến gần vị trí bọn họ đang đứng.

“Lầu sắp sụp.” Weah mắt nhìn phía trước, hai chân không hề có một chút chậm trễ.

Về mặt của Tiểu Bộ Mặc nhất thời ngây dại, hần lấp bắp nói: “Lầu... Lầu sắp sụp?” Hần không nhìn được mà ngẩng đầu về phía tòa đại lâu. Tòa đại lâu này cao tới 160 tầng, có thể nói trong con mắt của Tiểu Bộ Mặc thì nó giống như một con quái vật lớn.

“Thật là lợi hại!” Trong mắt Tiểu Bộ Mặc lộ vẻ hưng phấn, hai mắt sáng ngời. Ý nghĩ của hắn tương đối đơn giản, hắn nghĩ rằng nếu để hắn đến hủy lầu thì tuyệt đối không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mà hiện tại tòa đại lâu lại bị người đánh sụp, có thể thấy được lợi hại đến mức nào a!

Trần Mộ bị Weah kẹp ở dưới nách, đây không phải là chuyện gì hay ho cho lắm, bất quá lúc này hắn không có tâm tư để ý đến điều này nữa, sắc mặt hắn cực kì ngưng trọng: “Tiểu Ba bị thương, a, Tang Hàn Thủy không sao.” Hắn mặc dù không thể hành động nhưng cảm giác của hắn vẫn có thể sử dụng được.

Hắn bỗng nhiên hét lớn: “Weah, bên phải!”

Weah không chút do dự hướng sang bên phải chạy như điên. Nhấp nhô mấy cái liền nhìn thấy Tiểu Ba đang nằm trên mặt đất. Hắn đã lâm vào hôn mê, trên khóe miệng máu tươi tràn ra, y phục trên người bị tàn phá không chịu nổi.

“Hoàn hảo, không có vấn đề gì lớn.” Trần Mộ thở ra một hơi. Hơi thở của Tiểu Ba mặc dù yếu ớt nhưng vẫn còn tương đối vững vàng.

Bỗng nhiên hắn nghe được tiếng vui mừng và kinh ngạc của Tang Hàn Thủy: “Ông chủ!”

Quay người sang phía bên cạnh, khi Trần Mộ nhìn người đứng bên cạnh Tang Hàn Thủy, không nhìn được sưng sốt: “Giải Yến Bạch!” Tại thành phố Lars, Giải Yến Bạch đã để lại cho hắn ấn tượng sâu đậm: quang minh, thẳng thắn, vô tư khiến hắn đánh giá rất cao cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Không ngờ Bạch tổng quản cũng biết ta.” Giải Yến Bạch mỉm cười nói, hắn cũng không khỏi âm thầm đánh giá nhân vật vừa mới nổi tiếng này. Từ làn da lộ ra có thể thấy được vết thương của hắn còn chưa khỏi hẳn, trên mặt bởi vì có mặt nạ bao phủ nên không thể nhìn thấy mặt hắn, nhưng mà ánh mắt sáng ngời của hắn cũng khiến hắn sinh hảo cảm. Bất quá khiến hắn cảm thấy nghi hoặc là Bạch tổng quản nhìn qua dường như có chút quen mắt.

Để đối phương không hiểu lầm, Giải Yến Bạch chủ động giải thích: “Sư phụ của ta cùng với Caesar tiền bối từng quen biết nhau. Nghe nói Bạch huynh là truyền nhân của Caesar tiền bối nên ta trực tiếp đến đây.”

Đúng lúc này, những tiếng ầm ầm truyền đến, đại lâu bắt đầu sụp đổ, cát đá văng tung tóe khắp nơi. Tất cả chiến đấu đã ngừng lại, những tạp tu đánh lén đều biến mất trong bóng đêm, những tạp tu khác bắt đầu duy trì trật tự. Cũng may là Thái Thúc Thành đã để cho tất cả công nhân nghỉ ngơi, nếu không trận chiến hôm nay không biết sẽ khiến bao nhiêu người chết.

Cảnh tượng tòa đại lâu cao 160 tầng sụp đổ cực kì tráng lệ, cát bụi bay ra ngoài hơn hai km. Ngay cả chỗ bọn Trần Mộ đang đứng cũng bị cát bụi bao phủ. Bọn họ đành phải ngừng nói chuyện, di chuyển đến một chỗ khác.

Mà Tiểu Ba lúc này đã tỉnh lại, hắn vừa tỉnh lại thì không nói gì mà im lặng ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt trầm tư. Trận chiến hôm nay đối với bất cứ người nào mà nói, đều khá vất vả. Nhất là Tiểu Bộ Mặc, lần đầu tiên thực chiến, phải đối mặt với một tạp tu mạnh mẽ như Tư Đông Khẩu, áp lực mà hắn phải thừa nhận là rất lớn. Thắng lợi của hắn chủ yếu là do may mắn, nếu như Tư Đông Khẩu không bị phân tâm do chịu ảnh hưởng của dao động năng lượng thì đây tuyệt đối sẽ là một hồi chiến đấu gian khổ. Bây giờ khi thả lỏng cơ thể Tiểu Bộ Mặc liền nhất thời cảm thấy cả người bủn rủn không sao chịu nổi.

Tang Hàn Thủy chỉ bị mệt mỏi về tinh thần. Đối mặt với tuyệt đỉnh tạp tu như Phòng Thế, có thể nói là một khảo nghiệm lớn về mặt ý chí và tinh thần. Bất quá Tang Hàn Thủy nhận được lợi ích rất lớn từ trận chiến hôm nay. Trải qua một thời gian để tiêu hóa, thực lực của hắn có khả năng sẽ tiến thêm một bước.

Mà người thu được lợi ích lớn nhất chính là Tiểu Ba. Hắn hiện tại không chỉ đang khôi phục cảm giác mà còn đang tiêu hóa những cái được và mất của trận chiến này. Hắn vốn là một người am hiểu lấy thực chiến để ma luyện chính mình. Trước kia để tăng lên thực lực, hắn một mình xâm nhập rừng cây. Nhưng mà đã

thú cho dù mạnh mẽ tới đâu cũng không thể nào so sánh được với cao thủ chân chính. Tới cấp bậc của hắn bây giờ, nếu muốn nâng cao thực lực, không phải chỉ dựa vào huấn luyện là có thể đạt được mục đích.

Trận chiến ngày hôm nay khiến hắn cảm thấy sảng khoái vô cùng. Hắn đã dùng toàn bộ thực lực của mình, mà thực lực của đối phương cũng sần sần như hắn, có thể nói là một đối thủ rất tốt.

Người cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, người cần suy nghĩ thì suy nghĩ, mọi người tùy ý mà ngồi, không ai lo lắng đến vấn đề an toàn. Mặc dù vết thương của Trần Mộ chưa lành. Tiểu Ba, Tang Hàn Thủy và Tiểu Bộ Mặc không còn sức chiến đấu, nhưng có Weah và Giải Yến Bạch ở đây, ngay cả Đường Hàm Phái có mặt ở đây cũng sẽ không dám ra tay.

Trần Mộ và Giải Yến Bạch trò chuyện khá tâm đầu ý hợp, Cừu San Ngọc lặng lẽ ngồi ở một bên không hề lên tiếng.

“Nói thật, nếu không phải Đàm Vũ Mân chính miệng nói ra, ta sẽ không dám xác định thân phận của Bạch huynh đệ.” Giải Yến Bạch sang sảng cười nói: “Có thể gặp được Bạch huynh đệ, lần đến Sương Nguyệt Hàn Châu này của ta xem như không phí công vô ích. Năm đó sư phụ của ta nhận được ân huệ của Caesar tiền bối, ân huệ này cuối cùng nằm ở trên người Yến Bạch, ta vẫn muốn tìm cơ hội báo đáp Caesar tiền bối, đáng tiếc là không có duyên gặp mặt.”

Trần Mộ nghe được những lời này thì như lọt vào sương mù: “Thời gian mà Caesar tiền sinh truyền thụ kỹ xảo cho ta rất ngắn, ông ấy cũng không có nói với ta những chuyện trước kia.”

Giải Yến Bạch cười nói: “Sự tình cụ thể và tỉ mỉ ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là năm đó sư phụ của ta từng được Caesar tiền bối chỉ điểm kỹ xảo của Yên Chi Hồng Chỉ. Mặc dù năm đó bà không tiếp tục tập luyện một lần nữa, nhưng bà đã truyền những kỹ xảo này lại cho ta. Từ mức độ nào đó mà nói, ta và Bạch huynh đệ cũng có thể xem như huynh đệ.” Hắn có chút tiếc nuối nói: “Những chuyện của Caesar tiền bối ta từng nghe sư phụ ta nói qua một ít, cho nên sau khi học xong Yên Chi Hồng Chỉ, ta liền đi tới Liên Bang Tổng Hợp Học phủ. Đáng tiếc là lúc ấy thực lực của ta còn kém Pafuchake quá xa, không thể rửa hận cho tiền bối được.”

Trần Mộ không khỏi lộ vẻ xúc động. Hắn từng nghe nói qua về cuộc chiến thành danh của Giải Yến Bạch. Lúc ấy Trần Mộ còn tưởng rằng hắn và Pafuchake có thù oán, không ngờ nguyên nhân là như thế. Nhận ân huệ của người, cho nên không tiếc tính mạng đi khiêu chiến hiệu trưởng của một trong Lục Đại. Dũng khí và tính cách như thế không khỏi khiến cho người khác tán thưởng.

Trần Mộ không khỏi nhớ tới giao dịch của mình và Caesar: khiêu chiến Đường Hàm Phái. Chuyện này vẫn là một tảng đá đè nặng trong lòng hắn. Hiện tại nhìn thấy sự sảng khoái và chính trực của Giải Yến Bạch, đối mặt với cao thủ trong truyền thuyết như Pafuchake, hắn cũng có can đảm khiêu chiến, không hề có một chút sợ hãi, khiến cho Trần Mộ khâm phục vô cùng.

“Bất quá, Bạch huynh, các người tại sao lại trêu chọc Khổ Tịch Tự?” Giải Yến Bạch nhíu mày.

“Khổ Tịch Tự?” Trần Mộ sững sốt.

Tiểu Ba lúc này mở to mắt, bỗng nhiên nói: “Kẻ đánh nhau với ta là tạp tu của Khổ Tịch Tự?”

“Ừ, tạp phiến mà hắn sử dụng là Già Mục Xà Mâu, là một trong ba truyền thừa cao nhất của Khổ Tịch Tự. Thực lực của hắn có lẽ phải đứng đầu ở Tây Tự. Bất quá xưa nay Khổ Tịch Tự vẫn rất ít khi tranh chấp với người khác, thanh danh của các cao thủ tạp tu không hiện ra ngoài, tên ta cũng không biết.” Giải Yến Bạch liếc mắt nhìn Trần Mộ: “Trong Lục Đại, Khổ Tịch Tự luôn ẩn giấu, ít khi tranh chấp với người khác nên thực lực cũng khó đoán nhất. Ngay cả Liên Bang Tổng Hợp Học phủ cũng không dám trêu chọc bọn hắn.” Trong ngôn ngữ, có vài phần khuyên bảo.

Tinh thần của Tiểu Ba chấn động, thì ra tên tạp tu khô gầy kia xuất thân từ Khổ Tịch Tự, hơn nữa tám tạp phiến kia còn là một trong ba truyền thừa cao nhất của Khổ Tịch Tự. Chính mình có thể bắt phân thắng bại cùng hắn, điều này làm cho lòng tin của hắn vào bản thân tăng lên rất nhiều!

Khổ Tịch Tự nhìn chăm chú chính mình từ khi nào? Trần Mộ cực kì buồn bực trong lòng, giữa mình và Khổ Tịch Tự cũng không có mâu thuẫn gì a!

488. Chương 482: Chuyện Cũ

Trên cái giường trước mặt Đàm Vũ có một người đàn ông hôn mê đang nằm. Người đàn ông này khô gầy như que củi, cánh tay phải đầm đìa máu tươi.

Trí Hạo đứng ở bên cạnh nàng mặt trầm như nước, giọng nói cực kì ngưng trọng: “Không nghĩ tới lực lượng bên người Bạch tổng quản lại mạnh mẽ như vậy. Thật khó tưởng tượng hẳn vốn là truyền nhân của Caesar, một người nổi tiếng cô độc. Xem sơ qua thì dường như phong cách của hẳn khác hẳn với phong cách của Caesar.”

Đàm Vũ thần sắc hồ hững: “Thứ mà hẳn sử dụng là Linh Thức. Caesar luyện tập Vật Luyện Pháp Tắc cả liên bang đều biết. Nhưng có rất ít người biết rằng ông ấy dựa vào Vật Luyện Pháp Tắc sáng tạo ra trạng thái Linh Thức cực kì độc đáo, đó mới là kỹ xảo chính thức của ông ấy.”

“Linh Thức..” Trí Hạo thì thào, hẳn bỗng nhiên ngừng đầu: “Tiểu thư, ta không rõ vì sao ngài hoài nghi Bạch tổng quản?”

Hai con mắt xinh đẹp của Đàm Vũ bỗng nhiên lộ ra vài phần tưởng nhớ, khe thở dài: “Năm đó mẹ ta mới 20 tuổi, tài nghệ cũng có chút thành tựu nên đi ra ngoài lịch lãm. Sau đó bà ấy gặp được cha ta, còn có một người xuất thân từ Trung Đạt Thư phủ là Thủy Thanh Nghiên. Khi đó cha ta đã thành danh từ lâu, mà Thủy Thanh Nghiên cũng xấp xỉ mẹ ta.”

“Thủy Thanh Nghiên?” Trí Hạo nhíu mày, cái tên này hẳn chưa từng nghe nói qua.

“Trong tập bút kí của mẹ ta, Thủy Thanh Nghiên tính tình nhu hòa dịu dàng, không thích nói chuyện. Nàng không nổi tiếng nhưng người chắc chắn biết đệ tử của bà ấy.”

“Đệ tử của bà ấy? Trung Đạt Thư phủ.” Cơ Trí Hạo trầm ngâm một chút, bỗng nhiên lộ ra thần sắc hoảng sợ: “Chẳng lẽ là Giải Yến Bạch?”

“Ừ, chính là Giải Yến Bạch.” Đàm Vũ Mân chậm rãi đi đến bên cạnh cửa sổ. Ánh sáng của những tấm quảng cáo huyền tạp bên ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng khiến cho người khác khó mà dời ánh mắt khỏi nàng. Nàng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, dường như đang ngắm phong cảnh, tiếp tục: “Ai cũng không ngờ là người phụ nữ này lại có thể bồi dưỡng ra một trong những tạp tu mạnh nhất Trung Đạt Thư Phủ, ngay cả mẹ ta có lẽ cũng không thể nào ngờ tới.”

Nghe Đàm Vũ Mân kể lại câu chuyện cũ năm xưa, không hiểu tại sao Cơ Trí Hạo bỗng nhiên cảm giác được có chút sợ hãi.

“Lúc đó, mâu thuẫn giữa Lục Đại còn chưa căng thẳng như bây giờ. Ba người bọn họ kết bạn rồi cùng đi với nhau, trò chuyện thật là vui vẻ. Bọn họ vô tình biết được ở vùng lân cận Đông Phương Vệ Thành có khả năng có một kính song, cho nên bọn họ liền dự định đến đó điều tra.”

“Đông Phương Vệ Thành?” Danh từ này khiến cho Trí Hạo nhíu mày thêm một lần nữa: “Mấy năm trước Tinh Viện đột nhiên phái nhiều đệ tử đi đến một trường học ở Đông Phương Vệ Thành khiến cho rất nhiều người chú ý, điều này vẫn để lại cho ta ấn tượng rất sâu sắc. Chẳng lẽ?”

“Đúng vậy, lúc ấy ta đã hoài nghi có phải là bọn họ đạt được tin tức gì từ đâu đó.” Đàm Vũ Mân gật gật đầu.

“Thì ra là thế.” Cơ Trí Hạo có chút đắm chiêu: “Sau đó như thế nào?”

“Bọn họ từ Đông Phương Vệ Thành tiến vào rừng cây, một mực tìm kiếm kính song. Không ngờ lại gặp phải một bầy dã thú, ba người suýt nữa thì chết.”

Đàm Vũ Mân vẫn nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ: “Cùng lúc đó bọn họ gặp Caesar. Bốn người đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn, kết bạn đồng hành với nhau. Caesar tiền bối và mẹ ta rất hợp ý nhau. Không được bao lâu thì Thủy Thanh Nghiên quay trở về Trung Đạt Thư Phủ. Sau một thời gian tìm kiếm mà không thu hoạch được gì, cha ta cũng từ bỏ chuyện tìm kiếm trở về Tinh Viện. Lúc ấy cha ta là tạp tu trẻ tuổi mạnh nhất Tinh Viện, trên vai mang trách nhiệm chấn hưng Tinh Viện.

“Khi đó Caesar tiền bối còn không cư xử tàn nhẫn và dứt khoát như sau này. Theo lời kể của mẹ ta, người cực kì sùng bái trí tuệ của ông ta.”

Về mặt tập tu, Caesar tiền bối có thiên phú cực kì kinh người. Lúc đó tuy còn rất trẻ nhưng đã toát ra vài phần phong phạm của một vị tông sư. Ông ta và mẹ ta thường xuyên thảo luận về những vấn đề liên quan đến tập tu. Khi đó ông ta đã bắt đầu suy nghĩ về Linh Thức. Caesar tiền bối không hề giấu diếm về Vật Luyện Pháp Tắc cho nên hiểu biết của mẹ ta về nó so với người khác thì sâu sắc hơn rất nhiều. Qua những lần thảo luận về cảm giác với Caesar tiền bối, mẹ ta đã có một phát hiện kinh người.”

“Phát hiện gì vậy?” Cơ Trí Hạo không tìm được tò mò mà hỏi.

“Tính chất cảm giác của Caesar tiền bối rất kì lạ, ngoại trừ sự mẫn cảm với các vật thể mà ai cũng biết ra, nó còn có tính chất của chế tập sư.” Nói đến đây, Đàm Vũ cũng không khỏi cao giọng: “Không ai biết bí mật này của Caesar tiền bối ngoại trừ mẹ ta. Sau khi Hyner Vincent Van chết đi, không ai còn có được cảm giác đặc biệt như thế. Giữa tập tu và chế tập sư có sự phân chia rõ ràng, mấy trăm năm qua không có ai đủ khả năng vượt qua giới tuyến này.”

Trên khuôn mặt Cơ Trí Hạo lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng.

“Đáng tiếc là Caesar tiền bối không hề hứng thú đối với việc chế tập, chỉ một lòng một dạ theo đuổi con đường tập tu.” Đàm Vũ Mân thản nhiên nói: “Sau khi ta biết được Bạch tổng quản là truyền nhân của Caesar tiền bối, ta vẫn thường tự hỏi, hắn có thể chế tập hay không? Theo tin tức tình báo do Janet cung cấp, vị chế tập sư mang mặt nạ, tác giả của dãy số tập phiền, từng nhìn chăm chú sơ đồ thiết kế của bao tay năng lượng rất lâu. Hắn là đệ tử của Caesar tiền bối, nếu như hắn biết những thứ này, ta cũng không cảm thấy kì quái. Trong những lời kể của mẹ ta cũng không có nói đến việc Caesar tiền bối có mang sơ đồ thiết kế về hay không. Trên thế giới này, người có biết được lai lịch của những sơ đồ thiết kế này tự nhiên là Caesar tiền bối, kể đó là truyền nhân của ông ta - Bạch tổng quản.”

“Ta hiểu rồi.” Cơ Trí Hạo chợt hiểu ra: “Trong tin tức tình báo nói rằng bên cạnh vị chế tập sư tác giả của dãy số tập phiền còn có một tên tập tu, phía sau lưng hắn có một quang sáng kì quái, thật là trùng hợp. Bên cạnh Bạch tổng quản có thêm hai người, chẳng lẽ tiểu thư phán đoán dựa trên manh mối này?”

“Đúng vậy.” Đàm Vũ Mân lộ ra thần sắc tán thưởng. Khả năng ứng biến linh hoạt của Cơ Trí Hạo là điều mà nàng đánh giá cao nhất.

Cơ Trí Hạo trầm ngâm nói: “Chỉ là, nếu Bạch tổng quản thật sự là truyền nhân của Caesar tiền bối thì hắn phải nhận thức tiểu thư mới đúng, Nhưng hiện tại xem ra, hắn dường như không biết tiểu thư.”

Đàm Vũ Mân lắc lắc đầu: “Có lẽ là Caesar tiền bối chưa từng nói cho hắn biết điều này. Caesar tiền bối của hiện tại và lúc mẹ ta gặp được là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Cơ Trí Hạo gật đầu đồng ý: “Có lẽ là như thế. Hiện tại Caesar tiền bối tính tình thô bạo, thay đổi thất thường.” Hắn có vẻ lo lắng khi nhìn thoáng qua gã tập tu khô gầy đang nằm hôn mê trên giường: “Chỉ là, những tập tu bên cạnh hắn có lai lịch như thế nào? Có thể khiến Đàm Chi bị thương nặng, tuyệt đối không phải là tập tu bình thường.”

Đúng lúc này Đàm Chi chợt tỉnh lại, mở miệng nói một câu: “Tiểu thư, là hắn.” Nói xong liền tiếp tục hôn mê.

Khuôn mặt Cơ Trí Hạo vừa mới lộ ra vài phần kinh ngạc và vui mừng chợt trở nên cực kì khó coi. Đàm Vũ Mân chăm chú nhìn phía ngoài cửa sổ, dường như không cảm thấy điều gì.

#\$%^&

Hôm nay là ngày thứ mười kể từ khi bọn Bagnell tiến vào rừng cây.

Bagnell đưa ra một kế hoạch hết sức đơn giản, ‘Đột phá phong tỏa, xâm nhập rừng cây, tìm cách sống sót’. Sau khi tiến vào rừng cây, sự chênh lệch giữa hai bên sẽ nhanh chóng thu hẹp lại. Trong rừng cây nguy cơ ẩn chứa khắp bốn bề, địch nhân mà bọn họ cần phải đối phó trước tiên là dã thú, rồi sau đó mới là đối phương.

Bagnell trên thực tế đã đặt mình vào tử địa, sau đó kéo theo đối thủ đi vào. Dưới tình huống như vậy, Huyết Sắc tập tu đoàn căn bản không thể tiến hành bao vây, ngay cả việc đơn giản nhất là liên lạc thông tin bọn họ cũng không làm được.

Việc đột phá vòng vây của các thế lực khác được thực hiện cực kì đơn giản. Nhìn thấy uy lực của Đốt Tiền, hơn nữa Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn còn có rất nhiều tập tu bắt tủa, nên không một thế lực nào dám cản trở. Đoàn người Bagnell dễ dàng tiến đến vùng giáp ranh rừng cây. Huyết Sắc tập tu đoàn vốn không rõ ý đồ của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn là gì nên lúc này mới có phản ứng, không khỏi cực kì tức giận. Miếng thịt ngon đã đưa lên miệng còn bị rơi mất, đối với ai cũng là một chuyện cực kì khó chịu và uất ức, huống chi việc này lại diễn ra trước mặt rất nhiều người.

Đội trưởng của Huyết Chuy bộ bị thương cấp nghiêm khắc phê bình. Toàn thể Huyết Chuy bộ trên dưới đều cực kì tức giận, nhanh chóng gia tăng tốc độ truy đuổi. Sau khi bọn họ biết được Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn tiến vào rừng cây, Đô Diêm tức giận vô cùng, hạ lệnh tiến vào rừng cây.

Tề Lợi hai tay đút trong túi quần, vẻ mặt ngạo mạn, cười lạnh nói: “Ha ha, đám phế vật Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn thật sự là ngu ngốc, nghĩ rằng tiến vào rừng cây là có thể chạy trốn sao?”

Không ai nghi ngờ những gì hắn nói. Là vương bài của Huyết Sắc tập tu đoàn, bọn họ đã trải qua vô số trận chiến. Trong các hoàn cảnh tác chiến phức tạp, bọn họ đều có thể ung dung đối phó.

Ông Vĩnh cẩn thận quan sát những dấu vết trên mặt đất, nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Giữa trưa ngày hôm qua bọn họ đã đến đây. Từ những dấu vết mà nói, bọn họ có khoảng hai trăm tên không phải là tập tu chiến đấu.”

“Ha ha ha! Quá tuyệt vời, như vậy là rất gần. Thật sự làm cho người ta chờ mong a!” Khi lông mày màu xanh đậm của Phượng Phỉ vui sướng nhảy lên, những người khác đều tự giác bảo trì khoảng cách ít nhất năm mét, ngoại trừ Đô Diêm.

Vết sẹo trên khuôn mặt Đô Diêm giãn ra, trầm giọng nói: “Truy kích với tốc độ cao nhất.”

Tề Lợi nhìn thấy đội phó ở bên cạnh lão Đại thì thức thời đi đến bên cạnh Ông Vĩnh: “Lão Ông, chiêu thức kia của huynh thật tuyệt!”

Những nếp nhăn trên khuôn mặt Ông Vĩnh giãn ra: “Ha ha, mọi người cũng xem cả ấy mà, chẳng qua ngẫu nhiên có chút công dụng.”

“Hừ, đối trá.” Tề Lợi vẻ mặt khinh bỉ, nhưng dường như rất hâm mộ nói: “Nói về truy tìm tung tích trong rừng cây, dường như cả liên bang cũng không có mấy người bằng huynh đúng không? Có thể dạy ta một chút được chứ?”

Ông Vĩnh cười khổ, nếp nhăn trên mặt xếp chồng lên một chỗ: “Chỉ là chút tài mọn mà thôi, có thể coi là gì chứ. Người chưa chính thức nhìn thấy chuyên gia truy tìm tung tích trong rừng cây chính thức mới coi trọng chút kĩ xảo nhỏ của ta như thế.”

Tề Lợi không tin, khề hừ một tiếng: “Nếu như không muốn dạy thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải giả dối như thế?”

Ông Vĩnh nghiêm túc nói: “Ta không phải là người. Trong giới tập tu chúng ta có một truyền kỳ, không biết người có từng nghe nói đến?”

“Truyền kỳ gì cơ?” Tề Lợi liếc nhìn hai mắt Ông Vĩnh, nhìn thấy hắn dường như rất nghiêm túc thì liền bị hấp dẫn.

“A, khoảng mười năm trước, lúc đó ta vừa tiến vào đoàn chưa được bao lâu, đó cũng là thời điểm truyền kỳ kia hưng thịnh nhất. Nó có tên là Hắc Cận Hoa tập tu đoàn (1), tập tu đoàn mạnh nhất liên bang lúc bấy giờ. Nhân số của bọn họ rất ít, cùng với Huyết Chuy bộ của chúng ta không sai biệt lắm.”

“Không có khả năng!” Tề Lợi có chút tức giận: “Lão Ông, ta giống một tên ngốc sao? Huyết Chuy bộ của chúng ta có tất cả bao nhiêu người? Hơn hai ngàn người. Một tập tu đoàn với nhân số hơn hai ngàn người có thể là tập tu đoàn mạnh nhất liên bang sao?”

“Hắn nói chính là sự thật.” Phượng Phi không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở bên cạnh hai người, tiếp lời nói, khiến Ưng Vĩnh sợ tới mức run lên. Nàng khẽ nghiêng đầu, móng tay màu tía nhẹ nhàng cào cào lên cằm, trên khuôn mặt lộ ra vài phần nghiêm túc. “Lão Ưng, người nói tiếp đi.”

(1) Cận hoa: tên tiếng Anh là hoa Hibiscus, loại hoa của cây trong nhóm này quen thuộc với người Việt là hoa dâm bụt và hoa phù dung. Hắc Cận Hoa tập tu đoàn chuyển sang tiếng Việt có thể chọn là ‘Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen’. Nhưng do ở các chương trước, nói đến các đoàn tập tu đều giữ nguyên ngữ pháp tiếng Trung là tập tu đoàn, nên nếu để thống nhất cách gọi sẽ phải dùng tên ‘Hoa Phù Dung Đen tập tu đoàn’ hoặc giữ nguyên không dịch, nhưng biên tập tự xét thấy do ‘đoàn tập tu’ này không xuất hiện nhiều, thêm một chút ưu tiên cho tiếng Việt và để nhấn mạnh tạo ấn tượng cho nó, nên chọn tên ‘Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen’ cho tên tập tu đoàn này.

489. Chương 483: Đoàn Tập Tu Hoa Phù Dung Đen

Lão Ưng nắm chặt bàn tay, bắt đầu mở dần từng ngón một: “Hắc Vương, Sói Bosnia, Bạt Dao, Văn Hương Ly, Chúc Phi, năm đó người nào không phải uy chấn bốn phương?”

Chuyện của mười năm trước nhưng đối với những người tuổi trẻ thì xa xôi và thần bí. Không biết từ lúc nào, bên cạnh lão Ưng vây quanh một đám người. Đô Diêm đi ở phía trước dường như không nghe đến những gì lão Ưng đang kể, vết sẹo trên mặt giống như được khắc trên đá, ánh mắt sâu thẳm tựa như muốn xuyên thấu rừng cây rậm rạp.

“Hắc Vương là lão đại của bọn họ, là nhân vật mà Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen không muốn người khác biết tới nhất, bốn người còn lại đối với hắn trước sau luôn kính phục vô cùng.”

“Người có cống hiến lớn nhất khiến Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen trở thành tập tu đoàn mạnh nhất lúc bấy giờ chính là Sói Bosnia. Sói Bosnia thật ra không phải là con thú, nhưng chính ‘con sói’ này đã tự tay tạo ra tập tu đoàn có sức chiến đấu mạnh nhất liên bang. Hắn là một người chỉ huy quân sự vĩ đại, những trận chiến do hắn chỉ huy trong lịch sử chưa bao giờ thất bại. Trận chiến tạo nên danh tiếng đoàn tập tu mạnh nhất liên bang của bọn họ chính là trận chiến với quân đoàn sáu!” Về súng kính trên khuôn mặt Ưng Vĩnh đồng thời cũng được biểu hiện qua lời nói.

“Quân đoàn sáu!”

Những tập tu trẻ tuổi đứng nghe xung quanh không khỏi đồng thời thất thanh kinh hô ồ lên, hai mắt tròn tròn lộ vẻ không thể nào tin tưởng được. Trong lòng bất cứ thành viên tập tu đoàn nào cũng hiểu rõ một điều: Tuyệt đối không được trêu chọc quân đội và những thế lực có liên quan đến quân đội!

Tại liên bang, quân đội là lực lượng mạnh nhất. Cho dù đối với Lục Đại thì điều này cũng hoàn toàn chính xác, bọn họ mới thật sự là những cỗ máy giết người. So với quân đội, những tập tu đoàn hùng mạnh nhỏ yếu như người nông phu. Như Huyết Chuy bộ, nếu chỉ xét về lực lượng quân sự thì trong các tập tu đoàn ở Sương Nguyệt Hàn Châu tuyệt đối có thể xếp hạng ba trở lên, ở quy mô trên toàn liên bang thì cũng có thể tiến vào danh sách mười tập tu đoàn mạnh nhất. Nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không đối đầu với quân đội.

Lấy quân đoàn sáu làm ví dụ. Quân đoàn sáu tổng cộng có năm bộ, mỗi bộ có hai vạn người, mỗi bộ lại được chia làm mười đại đội, mỗi đại đội gồm có hai ngàn người. Đại đội yếu nhất trong quân đoàn sáu cũng có thể dễ dàng tiêu diệt bọn họ mặc dù nhân số của hai bên chênh lệch không đáng kể.

Đây chính là sức mạnh tuyệt đối của quân đội! Đây cũng là lí do vì sao, mặc dù Lục Đại đang đánh nhau với khí thế bừng bừng, nhưng tất cả mười hai quân đoàn đều giữ thế bất động. Nếu như quân đội tham chiến thì đối với liên bang mà nói, đó sẽ là một trường hủy diệt.

“Ừ, lúc ấy quân đoàn trưởng của quân đoàn sáu không phải là Chi Đình Mạn đại nhân mà là Đồng đại nhân. Không ai biết nguyên nhân xung đột giữa hai bên là gì, nhưng quân đoàn sáu đã điều động nửa bộ, tức là năm đại đội, tổng cộng một vạn người tiến hành bao vây và tiêu diệt Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen.”

“Wow! Thiệt hay giả? Khoa trương như vậy sao? Ta thích!” Hai mắt Tề Lợi sáng ngời, giọng nói rất lớn.

“Nửa bộ, một vạn người..” Những tạp tu khác đưa mắt nhìn nhau, bọn họ nghĩ bọn họ đang nghe chuyện thần thoại cổ tích. Không nói nửa bộ, chỉ cần ba đại đội đã có thể dễ dàng quét sạch Huyết Sắc tạp tu đoàn. Liên bang căn bản không tồn tại tạp tu đoàn nào có thể ngăn cản nửa bộ của quân đội.

“Ừ, lúc ấy các tạp tu đoàn của toàn liên bang đều cho rằng Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen bị tiêu diệt là một kết cục đã được định sẵn. Ai cũng không nghĩ tới, Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen có thể từ trong vòng vây của năm đại đội thoát ra. Không chỉ như vậy, trong trận chiến năm ấy, quân đoàn sáu đã bị chết một ngàn người, đội trưởng của đại đội chín bị giết chết. Chuyện này khiến quân đoàn sáu trở thành trò cười của toàn liên bang, Đồng đại nhân cũng vì nguyên nhân này mà tự nhận trách nhiệm rồi từ chức.

Điều khiến cho người khác cảm thấy ngoài ý muốn là Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen cũng không bị quân đội triệt để truy sát. Chuyện quả là kì quái, mà quân đoàn sáu cũng không có ý định truy cứu. Bất quá trận chiến này lập tức đưa Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen lên vị trí tạp tu đoàn mạnh nhất liên bang, cũng khiến cho danh tiếng của người chỉ huy trận chiến này là Sói Bosnia trở nên lừng lẫy. Sau khi mọi chuyện lắng xuống, có năm quân đoàn, kể cả quân đoàn sáu và quân đoàn một, đồng thời đưa ra lời mời chào đến vị chỉ huy kì tài này, hi vọng hắn có thể đảm nhiệm vị trí tổng tham mưu trưởng của quân đoàn.”

Uông Vĩnh nói đến đây thì cảm giác được miệng đã khô, liền lấy bình nước uống vào một ngụm để cho trơn cổ họng.

“Sau đó thì sao?” Một tạp tu vội vàng đặt câu hỏi.

Thoáng nhìn qua những ánh mắt không giấu nổi tò mò của những tạp tu này, trong lòng Uông Vĩnh cảm thấy thỏa mãn vô cùng: “A, ‘con sói’ này đã cự tuyệt. Cự tuyệt một cách dứt khoát!”

“Thật là đáng tiếc!” Xung quanh đồng thời vang lên những tiếng thở dài. Bọn họ không hiểu, trên thế giới này còn có người không hề động tâm với vị trí tổng tham mưu trưởng quân đoàn.

“Có cá tính!” Tề Lợi búng ngón tay một cái, đầu tóc của hắn bừa bộn nên cực kì bắt mắt, hắn hỏi một cách hứng thú: “Lão Uông, ba người còn lại thì sao?”

“Bạt Dao là tạp tu mạnh nhất Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen, nghe nói tính cách mãnh liệt như lửa, cực kì hiếu chiến. Hắn dùng một tấm tạp phiến tên là Tấn Đà Dao, có thể phát ra những đạo năng lượng hình lưỡi đao, đội trưởng đại đội chín chính là bị hắn giết chết. Khác với bốn người kia, Bạt Dao rất thích khiêu chiến với người khác, số lượng tạp tu thua trên tay hắn đếm không xuể.”

Vết sẹo trên mặt Đô Diêm khẽ co rúm lại.

“Có thể giết chết quân đội đại đội đội trưởng, thực lực dường như rất mạnh a! Chỉ là không biết thực lực của đội trưởng đại đội của quân đội như thế nào?” Tề Lợi đột nhiên cao giọng hỏi Đô Diêm đang ở phía trước: “Lão Đại, người có thể giết chết đội trưởng đại đội của quân đội không?”

Đô Diêm bàn chân cào cào vào đất: “Không thể.”

“A a a, thật là mạnh a!” Tề Lợi sợ hãi than.

“Còn Văn Hương Ly, nghe nói hắn là một kẻ chơi bởi trăng hoa thành tính.. Nhưng Văn Hương Ly am hiểu rất nhiều thứ cổ quái kì lạ, nhất là truy tìm dấu vết. Hắn là chuyên gia truy tìm dấu vết lợi hại của liên bang, là chuyên gia lợi hại nhất trong rừng rậm, đồng thời cũng là chuyên gia tạp giới lợi hại nhất.” Nói đến đây, Uông Vĩnh cười khổ nói: “Ta mặc dù về mặt truy tìm dấu vết trong rừng cũng có một chút tâm đắc, nhưng so với Văn Hương Ly thì không biết kém đến mức nào. Hắn từng biết một luận văn ngắn nói về truy tìm dấu vết. Luận văn này giờ là nội dung học tập chủ yếu của những người học cách truy tìm dấu vết. Rất nhiều thủ đoạn của ta là học từ luận văn này.”

Tề Lợi vội vàng an ủi: “Lão Uông, huynh cũng không nên quá khiêm nhường, chiêu thức của huynh khiến cho ta trông thấy mà thèm thương a.” Nhìn thấy bộ dạng cô đơn buồn bã của lão Uông, hắn khẽ chuyển chủ đề: “Lão Uông, còn có một người tên là Chức Phi thì sao?”

“Chức Phi là một nữ nhân. Nàng phụ trách quản lí hậu cần, là một nhân tài trong lĩnh vực hậu cần của liên bang. Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen dưới sự quản lý của nàng trở nên gọn gàng đâu ra đấy.”

Uông Vĩnh miễn cưỡng xốc lại tinh thần: “Nghe nói, Chức Phi về sau gả cho Sói Bosnia, lúc ấy có rất nhiều người phỏng đoán rằng ‘con sói’ kia chính vì Chức Phi nên mới từ chối lời mời của quân đội.”

Tề Lợi nghe nói như vậy, cảm thấy có chút kì quái nên hỏi: “Lão Uông, nếu Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen đã lợi hại như vậy, tại sao giờ không hề nghe thấy?”

Uông Vĩnh cảm khái nói: “Trên đời này, bất cứ cái gì đều không tránh khỏi quy luật cực thịnh sang suy. Nhưng mà Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen lại là đột nhiên biến mất, bọn họ biến mất ở khu Đông Hành. Cho đến bây giờ sự biến mất của bọn họ vẫn là một điều bí ẩn vô cùng, không ai biết được điều gì đã xảy ra. Sau này không ai còn nhìn thấy các thành viên của Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen, cũng không biết rốt cuộc bọn họ đã gặp phải cái gì? Một tập tu đoàn không hề thua kém nửa bộ quân đội như thế nào lại có khả năng biến mất dễ dàng như vậy?” Trong giọng nói của hắn không dấu được tiếng thở dài.

Đô Diêm đi ở phía trước, vẻ mặt vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng: “Các người cũng đã nghe xong chuyện xưa, hiện tại toàn bộ mọi người truy kích với tốc độ cao nhất. Tề Lợi, Uông Vĩnh, các người đi đầu!”

Các tập tu bên người Uông lập tức giải tán, vẻ mặt Uông Vĩnh chợt trở nên già nua, còn Tề Lợi thì bĩu môi nói: “Chẳng phải chỉ là nghe một hồi chuyện xưa thôi hay sao..”

Nhìn bóng lưng thảm hại của hai người, Phượng Phi quay lại nhìn nhìn Đô Diêm, trên khuôn mặt lộ vẻ dăm chiêu.

#\$%^&

“Người ngày càng lười nhưng quả thật là có chút trình độ a, ta đang hoài nghi liệu người có phải đã nhân hay không.” Hề Bình chậm rãi uống một hớp trà. Từ khi tiến vào rừng, tình huống tốt hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng. Bagnell đối với rừng rậm cực kì quen thuộc, cho nên hành trình của bọn họ cực kì thuận lợi, giống như một chuyến dã ngoại mà thôi.

“Dã nhân?” Bagnell đang nằm liền trợn trắng mắt: “Tên cáo già nhà người, mồm chó đúng là không mọc được ngà voi.”

“Bagnell tổng quản, chúng ta có thể bỏ rơi Huyết Sắc tập tu đoàn được không?” Lô Tiểu Như vừa mới tiến vài toa xe chỉ huy nhện không được mà hỏi.

“Bagnell tổng quản..” Bagnell vẻ mặt trầm mặc không nói gì. Một lát sau liền nói: “Ta không nghĩ vậy!” Hắn vừa nói xong thì phát hiện tất cả mọi người trong toa xe đều bị câu hỏi của Lô Tiểu Như hấp dẫn.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải duỗi duỗi lưng, khốn khổ ngồi dậy: “Không dễ dàng như vậy. Huyết Sắc tập tu đoàn cũng có chút năng lực. Người nói xem, trước mặt rất nhiều người người đã đánh mất hết thể diện, người sẽ làm như thế nào?”

“Tìm lại thể diện!” Lô Tiểu Như trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Đúng vậy, đúng vậy! Những người tuổi trẻ thật là có nhiệt huyết a!” Bagnell giả vờ cảm khái một phen, tất cả mọi người đều chăm chăm lườm hắn. Hắn cười hì hì, bộ dạng lơ đãng, tay phải khẽ vuốt ve những sợi râu trên cằm: “Huyết Chuy bộ chắc chắn đang đuổi theo ở phía sau, a, ta khẳng định bọn họ cách chúng ta nhiều nhất là hai ngày thời gian.”

“Hai ngày, bọn họ rất gần chúng ta.” Nhữ Thu ngẩng mặt nói.

Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Tô Lưu Triệt Nhu nói: “Không biết mấy thứ hôm qua Nhu tỷ tỷ bố trí có hữu dụng hay không? Ta cũng phụ một tay vào đó, thật là mệt muốn chết. Nếu như bọn họ không tìm thấy thì chúng ta phải làm gì bây giờ? Chẳng phải là chúng ta mất trắng biết bao công sức hay sao?”

Vẻ mặt của Tô Lưu Triệt Nhu lạnh nhạt, chỉ là trong mắt nàng không nhin được mà hiện lên một tia không đành lòng.

“Yên tâm, yên tâm, nếu như một chút khả năng truy tìm dấu vết như vậy cũng không làm được thì không cần chúng ta ra tay, bọn họ cũng sẽ chết trong rừng cây, đỡ cho chúng ta phải ra tay.” Bagnell ngáp một cái, lười biếng nằm xuống, nói tiếp: “Già mất rồi, thân thể bây giờ, không chịu được mệt mỏi a.”

Hề Bình đang nhắm mắt phẩm trà cũng cười nhạo một tiếng: “Kẻ lười như ngươi, từ khi nào đi ngủ cũng phải tìm có?” Mọi người nghe vậy không nhịn được cười. Khương Lương ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm nghị, sát khí lạnh như băng.

490. Chương 484 : Vui Buồn Của Thái Thúc Dong

Bao nhiêu tên tạp tu? Hai tên? Ba tên? Bọn họ dùng tạp phiến gì?

Rất nhiều tạp tu vào ngày hôm sau, đặc biệt chạy đến đông đổ nát, chính mắt nhìn một chút kết quả va chạm của cấp bậc đầy sức nặng này.

Tòa đại lâu của Thái Thúc Thành, trong các cao ốc ở thành phố Đông Thụy, cũng không coi là cao nhất. Nhưng mà, đại lâu một trăm sáu mươi tầng, chiếm diện tích năm sáu ngàn mét vuông, bị một kích đổ sụp, cũng là cực kỳ hiếm thấy. Bộ giàn của toàn bộ đại lâu còn miễn cưỡng có thể gọi là hoàn chỉnh, chỉ còn lại có ba tầng, xà nhà kim loại cháy đen, khắp nơi là dấu vết bị nhiệt độ cao thiêu thành nước thép vừa ngưng kết lại. Trên mặt đất chất đồng một tầng đất dày đặc như bột mì, mỗi khi có gió thổi qua, cát bụi liền sẽ tung lên lất phất như mưa.

Nhìn đông đổ nát trước mắt, trong lòng mọi người tựa hồ không tự chủ được kích phát ra một loại kính sợ nào đó, có lẽ là đối với tử vong, có lẽ là đối với lực lượng.

Đại lâu biến thành một đông đổ nát, đoàn người Trần Mộ không thể làm gì khác là đi theo Thái Thúc Dong, ở tại Thái Thúc Bảo trên Tâm Thượng Hoa Viên (1). Thái Thúc Dong sau khi phát hiện sự tình phát triển vượt quá sự khống chế của lão, ngay cả tâm cũng muốn phát khóc. Lão hiện tại chỉ hy vọng, đoạn thời gian này Kiều Nguyên có thể thành thật ở lại, không nên làm ra hỗn loạn gì nữa. Thật tốt là ngày hôm qua đại lâu không có người ở, nếu không, lần này chỉ sợ chết mấy ngàn người. Thái Thúc gia không có thể lực mạnh như Lục Đại, chết nhiều người như vậy, đối với Thái Thúc gia đang trong giai đoạn mấu chốt này, là vô cùng nguy hiểm.

Cho nên Thái Thúc Dong cực lực mời Trần Mộ vào ở trong Thái Thúc Lũy, chính là hy vọng bình yên vượt qua đoạn thời gian từ hiện tại đến thi đấu tinh anh, mà không nảy sinh bất ngờ. Bất quá lão cũng biết, đây chẳng qua là dùng hết cách để cầu bình an (2) thôi. Cấp độ tranh đấu mà hiện tại Bạch tổng quản dính dáng đến, đối với Thái Thúc gia trước mắt mà nói, không có quá nhiều lực lượng để tham gia.

Song chỉ cần Bạch tổng quản có thể xuất hiện ở thi đấu tinh anh, như vậy Thái Thúc gia sẽ nước lên thuyền lên, đạt được một phiếu này tuyệt đối không có bất cứ lo lắng gì.

Thời gian này, mặc dù có rất nhiều chuyện bí ẩn và phiền toái, nhưng danh tiếng Thái Thúc gia đạt được, cũng vượt xa đánh giá của lão. Truyền nhân Caesar, hơn nữa Giải Yến Bạch vào ở, phần vinh diệu chói mắt này đủ để các thế lực khác ở thành phố Đông Thụy đỏ mắt. Hiện tại mỗi ngày đều có rất nhiều tạp tu xin gia nhập đãi ngộ của Thái Thúc gia, mà trong đó, nghe được nhiều nhất, đó là có thể làm thủ hạ của Bạch tổng quản hay không, thậm chí rất nhiều tạp tu đều tỏ vẻ, nếu như có thể làm thủ hạ của Bạch tổng quản, bọn họ nguyện ý nhượng bộ lớn ở phương diện đãi ngộ tiền lương.

Bất quá, không có sự đồng ý của Bạch tổng quản, lão cũng không dám dễ dàng gật đầu. Này giống như một người đang đói vô cùng, trước mắt bày ra thịt thơm ngào ngạt, chính mình lại không thể lập tức động thủ, thật là một loại dằn vò.

Nếu như nói, dằn vò này là một loại hạnh phúc, như vậy, một việc khác làm lão hồ ly có khúu giác linh mẫn này mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

Khi Trần Mộ nhìn thấy Thái Thúc Dong, liền phát hiện thần sắc lão lúc này đầy bất an và lo lắng. Thương thế trên người hắn, đã khỏi hẳn.

- Chuyện gì?

Trần Mộ không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp đặt câu hỏi.

Thái Thúc Dong cũng dần dần thăm dò tính cách của Bạch tổng quản, biết hắn không thích một bộ giả tạo, liền đầu đuôi gốc ngọn nói:

- Tối hôm qua, Đàm tiểu thư cùng lão đầu tử nói chuyện.

- Đàm tiểu thư? - Trần Mộ sững sốt.

- Đúng, Đàm Vũ Mân tiểu thư! - Thái Thúc Dong cẩn thận nhìn, thấy trên vẻ mặt kia không có biến hóa, mới nói tiếp:

- Đàm tiểu thư tìm lão đầu tử, hỏi chuyện Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Đồng tử Trần Mộ chợt co lại:

- Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn?

Thái Thúc Dong tim đập mạnh, kiên trì đến cùng nói: “Đúng vậy, không biết Đàm tiểu thư nghe được từ người nào, Thái Thúc gia ta có một khối Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, hy vọng lão đầu tử có thể nhượng lại.” Thái Thúc Dong không khỏi lộ ra nụ cười khổ: “Đàm tiểu thư đưa ra điều kiện phong phú, hơn nữa lấy Đàm tiểu thư đích thân hỏi, theo lý mà nói.....” Nói đến đây, hắn không khỏi dừng lại.

- Sau đó thì sao? - Trần Mộ trầm giọng hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của Trần Mộ rõ ràng mang theo vài phần bất thiện, Thái Thúc Dong có chút luống cuống: “Lão đầu tử chỉ có cách cự tuyệt, Thái Thúc gia cũng không lấy ra được khối Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn thứ hai.....”

- Nhưng người cũng đem chuyện ta lấy được Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn nói cho Đàm Vũ Mân? - Trần Mộ cắt lời Thái Thúc Dong, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào con người của lão hồ ly.

Thái Thúc Dong có chút xấu hổ, nhưng mà lão không có cách nào khác nói: “Ta có thể làm sao bây giờ?”

Trần Mộ im lặng.

Lựa chọn của Thái Thúc Dong cũng không có gì kỳ quái. Chính mình quan hệ đến tương lai của Thái Thúc gia, tình hình chung, Thái Thúc Dong tuyệt đối sẽ không đem phiền toái cho mình. Nhưng mà Đàm Vũ Mân cũng không phải một nữ tử yếu đuối gì cả. Mai Cát sau lưng nàng, người cùng cấp bậc với Caesar, hơn nữa trong tay nàng còn có Vũ Tụ quân đoàn, đắc tội chính mình sẽ đắc tội đến tương lai của Thái Thúc gia, mà nếu đắc tội với Đàm Vũ Mân, Thái Thúc gia ngay cả hiện tại có thể vượt qua hay không cũng là một vấn đề.

Thái Thúc Dong trong miệng phát khổ, nếu Bạch tổng quản bây giờ phát tay áo mà đi, lão kỳ thực cũng đành chịu.

Bất quá, lão xem ra, Bạch tổng quản cùng Đàm tiểu thư quan hệ không tồi, chỉ ít trên tay Bạch tổng quản chính là vòng tay Đàm tiểu thư vẫn từng đeo.

Đúng lúc này, có hạ nhân truyền đến báo Vũ Mân phát người đến đưa thiệp mời, mời Bạch tổng quản và Giải Yến Bạch ba ngày sau đi tham quan đại khảo hạch của quân đoàn.

Trần Mộ trong mắt hiện lên một tia dị sắc, tiếp nhận thiệp mời. Trong chốc lát, hắn liền khôi phục bình thường.

Cái gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, trốn không được.

Bạch tổng quản không tức giận, Thái Thúc Dong trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, lão vừa muốn cáo từ, Trần Mộ lại mở miệng gọi lại: “Nghe nói, đoạn thời gian này nhiều tạp tu muốn gia nhập Thái Thúc gia?”

- Đúng vậy, đúng vậy! - Thái Thúc Dong nghe ra Trần Mộ tựa hồ có ý nguyện, trong lòng mừng rỡ, nhưng trên mặt lại làm vẻ khó khăn:

- Bất quá, bọn họ đều hy vọng dốc sức làm thủ hạ của ngài, điều này khiến người ta hao tâm tổn trí a.

Đối với lão hồ ly này có chủ ý gì, Trần Mộ liếc mắt liền nhìn thấu, hắn lạnh lùng nói: - Người bắt đầu nhận người, ta đến luyện.

Thái Thúc Dong cảm giác được chính mình như bị một khối bánh đột nhiên từ trên trời giáng xuống làm cho hôn mê, a, Bạch tổng quản lại nói lời tốt đẹp như thế! Nhưng mà, còn không đợi lão đắm chìm trong vui sướng bao lâu, Trần Mộ nói một câu kể kiếp như một chậu nước lạnh, thoáng cái làm cho lão lạnh đến chân.

- Bất quá những tạp tu này, ta muốn một nửa, ta chọn trước.

Bánh nóng thoáng chốc ít đi một nửa, hơn nữa còn là một nửa ngon nhất, chênh lệch rất lớn này chính là khảo nghiệm cực lớn đối với trái tim người. Thái Thúc Dong lúc này biểu hiện ra sự quyết đoán của một thượng vị giả, lão không chút do dự gạt đầu: - - Được!

Bánh nóng mặc dù ít đi một nửa tinh hoa, nhưng mà thừa lại một nửa khác, đối với Thái Thúc gia hiện tại đang đói mà nói, cũng là một bữa tiệc lớn phong phú! Càng hưởng chi, cộc giao dịch này có thể làm cho quan hệ giữa Thái Thúc gia và Bạch tổng quản càng thêm bền vững. Ít nhất lão tạm thời không cần lo lắng, Bạch tổng quản sẽ tùy lúc hất tay mặc kệ.

Chỉ là, Bạch tổng quản muốn những tạp tu này để làm gì? Thái Thúc Dong trong lòng có chút nghi hoặc.

Cộc giao dịch này là kết quả Trần Mộ vừa rời linh quang chợt lóe. Lấy Thái Thúc Dong ra mặt nhận người, sẽ không làm người chú ý. Người khác chỉ cho là những tạp tu này là mình thay Thái Thúc gia luyện, ai cũng không nghĩ đến, những tạp tu này là hắn chuẩn bị cho chính mình.

Không hiểu sao, hắn đối với Đàm Vũ Mân có đề phòng rất sâu, cứ việc nữ nhân này nhìn qua dịu dàng mà thiện lương, hơn nữa hiện tại hắn mang danh truyền nhân Caesar, tuy thoát nhìn có chút phong quang, nhưng cũng không khác gì đặt thân nơi hiểm cảnh. Cừu hận giữa Caesar và Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, không người nào không biết, không người nào không hiểu. Mà đêm đó xuất hiện tạp tu của Khổ Tịch Tự, cũng làm cho hắn trong lòng lăm lăm.

Nếu như chính mình trên tay có một chỉ lực lượng, có thể làm cho hắn ít đi rất nhiều phiền toái không cần thiết. Mặc dù những tạp tu này đối với cao thủ chân chính cũng không có tác dụng quá lớn, bất quá cao thủ cũng không thể như rau cải trắng, đầy đường đều có.

Hơn nữa chi phí chiêu mộ và luyện tập, đều không cần hắn lo, tự có Thái Thúc gia gánh chịu.

Cái ý niệm trong đầu này, cũng từ một ý nghĩ cực kỳ lớn mật của hắn.

Phán đoán từ ý đồ chiến lược của Bagnell, trận chiến đấu truy đuổi và phản truy đuổi với Huyết Sắc tạp tu đoàn này, rất có khả năng duy trì liên tục trong thời gian dài, có thể mang theo một chỉ lực lượng khác, đột kích bất ngờ tổng bộ của Huyết Sắc tạp tu đoàn mà nói...

Ý nghĩ ban đầu của Trần Mộ vốn là chính mình cùng mấy người Duy A lên vào tổng bộ của Huyết Sắc tạp tu đoàn. Nhưng bọn họ bây giờ khuyết thiếu tình báo, muốn một kích phải trúng, khả năng tính ra rất nhỏ. Nếu như trên tay hắn nắm một chỉ lực lượng, xác suất tạo ra hỗn loạn sẽ tăng lên, hắn không hy vọng xa vời có thể hủy diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn, hắn chỉ cần tạo thành hỗn loạn nhất định với Huyết Sắc tạp tu đoàn, hắn tin tưởng, như Bagnell, nhất định có thể bắt được bất cứ một tia cơ hội nào dù là nhỏ nhất.

Không thể trở mắt nhìn bọn họ gian nan chiến đấu, chính mình phải làm gì đó!

Thái Thúc Dong nhìn qua nhiệt tình mười phần, xoay người đi cực nhanh, bộ dáng hận không thể lập tức bay ra ngoài. Đưa mắt nhìn Thái Thúc Dong rời đi, hai con người màu đen của Trần Mộ lại an tĩnh như cũ.

- Người tiến bộ lớn a! - Giải Yến Bạch vẻ mặt tán thưởng cùng hai người Tiểu Ba từ trong phòng huấn luyện đi ra.

Giải Yến Bạch vẻ mặt ung dung, trừ bỏ có chút mồ hôi, nhìn không ra dấu vết khác. Tiểu Ba thì chật vật hơn nhiều, cả người ướt đầm, như mới từ trong nước lao ra, mà quần áo khắp nơi đều là dấu vết bị cắt vỡ.

- Cũng không phải không có biện pháp đánh với người.

Tiểu Ba kêu lên. Mấy ngày nay, hắn vừa có cơ hội, liền tìm Giải Yến Bạch đối luyện. Lần trước liều chết cùng tạp tu Khổ Tịch Tự kia, khiến cho hắn thu hoạch được rất nhiều, mà đúng lúc có cường giả đứng đầu như Giải Yến Bạch trước mặt mình, Tiểu Ba làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Hắn vốn chuẩn bị cho dù quần chết cũng phải khiến cho Giải Yến Bạch đáp ứng, vậy mà Giải Yến Bạch đáp ứng cực nhanh, Tang Hàn Thủy thấy thế, cũng chen một chân vào. Giải Yến Bạch liền thay nhau cùng hai người đối luyện, chỉ là song phương thực lực cách quá xa, mỗi lần hai người đều có chút thê thảm.

Giải Yến Bạch đối với tinh thần liều mạng của hai người này vô cùng khen ngợi, đối luyện cũng tận tâm tận lực. Mà để cho hắn tán thưởng nhất, chính là tập phiến của hai người, nhất là cái trên tay Tiểu Ba, cấp cho hắn vui mừng lẫn sợ hãi cực lớn.

- Bạch huynh đang suy nghĩ gì thế? - Giải Yến Bạch chú ý đến Trần Mộ, cười đi tới.

Trần Mộ đưa ra thiệp mời, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Đàm tiểu thư mời hai chúng ta đi tham quan đại khảo hạch của Vũ Tự quân đoàn, ba ngày sau.

Giải Yến Bạch thần sắc khẽ động, cặp lông mày rậm có chút nhăn lại.

(1) Nhắc lại: “Tâm Thượng Hoa Viên” là cái vệ tinh thành to lớn trôi lơ lửng trên bầu trời thành phố Đông Thụy.

(2) Nguyên văn: “tân nhân sự an thiên mệnh”

491. Chương 485: Phương Án Của Cừ San Ngọc

Một đặc điểm lớn nhất của Sương Nguyệt Hàn Châu chính là nữ tử nhiều hơn nhiều so với nam tử, cho nên số nam đệ tử hàng năm báo danh Sương Nguyệt Hàn Châu đều rất lớn, nhưng điều kiện trúng tuyển của nam đệ tử ngặt nghèo hơn xa so với nữ đệ tử. Rất nhiều học sinh từng kháng nghị, nhưng Sương Nguyệt Hàn Châu chưa bao giờ để ý đến, hàng năm vẫn như cũ chuyện ta ta làm, dần dần, mọi người cũng đã tập thành thói quen.

Tuyệt đại bộ phận truyền thừa của Sương Nguyệt Hàn Châu đều thích hợp cho nữ tử học tập, hơn nữa ảnh hưởng của hoàn cảnh địa lý đặc biệt, mỗi một đời đều có cao thủ lớp lớp xuất hiện. Tỷ như Gia Anh Hạ, tại hai mươi năm trước, bắt đầu chấp chưởng Sương Nguyệt Hàn Châu, một thân tu vi sâu không lường được, một trong những tập tu đỉnh cao nhất của liên bang. Mà Bách Nguyệt một đời này, cũng là kinh tài tuyệt diễm. Sương Nguyệt Hàn Châu ở phương diện bồi dưỡng nữ tập tu có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, có một bộ phương pháp cực kỳ hữu hiệu.

Sương Nguyệt Hàn Châu hiện tại, khắp nơi đều bận rộn. Cách thời gian cử hành đại hội liên minh không bao lâu, lượng công việc của các nàng cũng nhanh chóng gia tăng.

Phòng làm việc của viện trưởng, rèm cửa đóng chặt.

Gia Anh Hạ cười dài nói: “Người cần gì phải che giấu chứ, ta nghĩ là không có bao nhiêu người có thể nhận ra người tới.”

“Lão tử không muốn phiền toái.” Một thanh âm mang theo sự bạo lệ từ trong bóng tối đột nhiên vang lên.

Gia Anh Hạ càng cười vui, nhẹ tay che cặp môi đỏ mọng được chăm sóc cực tốt kia: “Không nghĩ tới a, đường đường Caesar, cũng có lúc sợ phiền toái!”

“Người gọi lão tử đến, không phải là vì nói mấy lời này đi.” Thanh âm của Caesar lộ rõ vẻ bực mình.

Gia Anh Hạ thu lại khuôn mặt tươi cười, ngồi ngay ngắn, trường bào trắng nõn tùy ý lê trên mặt đất, bà nghiêm mặt nói: “Lần này mời Caesar huynh đến, là có việc muốn nhờ. Túc Hàn Hạo tới rồi.”

“Di!” Trong bóng tối vang lên một tiếng kinh hô, Caesar có chút ngoài ý muốn: “Hắn sao lại tới? Nhiều năm như vậy, hắn không phải vẫn co đầu rút cổ ở Mạc Doanh không chịu đi ra sao?”

“Hắn có chủ ý gì ta cũng có thể đoán được đôi phần. Sương Nguyệt Hàn Châu và Mạc Doanh là tử địch. Điểm này nhiều năm đã qua, vẫn không có gì biến hóa. Chỉ là vào thời điểm mấu chốt này, ta lại không có thời gian bồi tiếp lão bằng hữu.” Gia Anh Hạ ngữ khí chuyển lạnh: “Nếu ta dự tính không sai, chỉ sợ mấy nhà khác đều đã phái người đến. Bất quá, bọn họ tự trọng thân phận, chắc là sẽ không đích thân đến, nhiều nhất là phái một lứa đệ tử đến. Ta duy nhất không đoán ra, đó là Đường Hàm Phái.”

“Đường Hàm Phái!” Trong bóng tối một đạo hàn quang giống như đao phong chợt lóe rồi biến mất.

Gia Anh Hạ than nhẹ một tiếng: “Cũng không biết Đường Hàm Phái tu luyện như thế nào, tuổi còn trẻ đã đạt đến đỉnh cao liên bang. Pafuchake không có bốn sự gì, duy nhất một việc đáng kiêu ngạo, đó là bồi dưỡng ra một đệ tử xuất sắc như vậy. Mặc dù cuối cùng bị cản trở! Khó được hơn là, hẳn vô luận thủ đoạn hay mưu lược, đều cay độc vô cùng!”

“Trên đời này, không phải chỉ có một thiên tài như hắn!” Caesar hừ lạnh nói.

Gia Anh Hạ có chút kinh ngạc, ngẩn ra một hồi mới nói: “Xem ra người đối với tên đệ tử mới của người rất xem trọng a. Người nói như vậy, ta cũng muốn gặp hắn, cũng không biết hắn và Nguyệt nhi có hợp không, Nguyệt nhi chính là không có bao nhiêu bằng hữu. Bất quá gần đây đệ tử của người tựa hồ gặp một ít phiền toái a. Nghe nói Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ đã thành lập ra một truy sát đoàn đó.”

“Hắn sống hay chết, dựa vào bản lãnh của chính hắn. Ngay cả việc vớ vẩn này cũng làm không xuôi thì mong đợi gì hắn đi đánh Đường Hàm Phái?” Caesar không có một tia động dung, lãnh khốc vô cùng nói.

“A!” Gia Anh Hạ lần này thật sự giật mình: “Đánh Đường Hàm Phái? Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với vị tiểu bằng hữu này? Thế nào? Ta có thể cho Nguyệt nhi dẫn đội, đi trợ giúp vị truyền nhân này của người.”

Caesar cười lạnh: “Trợ trận? Người có chủ ý gì đừng tưởng rằng lão tử không biết?”

“Không nên nói như vậy chứ, rơi vào tay người khác, chi bằng rơi vào tay ta.” Gia Anh Hạ mặt không đổi sắc, cười dài nói: “Bất quá, ta phỏng chừng trên tay người cũng không có vật kia, nếu như người có, năm đó đã sớm đem nó đi đổi lấy thuốc rồi, cũng không đến mức nợ ta một cái nhân tình. Chỉ là, Đàm Vũ Mân trên tay có a. Mặc dù tạp giới của Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta cũng không có chỗ nào nổi bật, nhưng cũng không thể trơ mắt để nó rơi vào tay người khác.”

“Đó là chuyện của người, liên quan chớ gì đến lão tử!” Caesar ngữ khí càng thêm bức mình.

“Nhưng mà ta nghe nói, người cùng mẫu thân của Đàm Vũ Mân ngày xưa từng có sự giao hảo, người cứ trơ mắt nhìn tiểu cô nương người ta thân hãm trong đàn sói sao?” Gia Anh Hạ mở to hai mắt, mang theo vài phần trên tức hỏi.

Caesar trào phúng nói: “Vậy người đi a. Hừ, ngoại trừ một cái sơ hở bị Pháp Á chui qua, ngay cả Tinh Viện và Khổ Tịch Tự đã nhiều năm như vậy cũng không đoạt được, người dám động đến món ăn trong mâm của bọn chúng sao?”

Gia Anh Hạ than nhẹ một tiếng: “Đúng vậy, tiểu cô nương này, thực ra rất quật cường.” Bà giãn người, duỗi cái lưng mỏi: “Ta cũng không đại gì đi đắc tội hai nhà. Bất quá, đệ tử kia của người, ta chen vào một chân, quan hệ không quá lớn chứ?”

Sát khí đột nhiên điên cuồng lên, không khí chợt rối loạn, mà tất cả sát khí, tất cả đều thu lại như châm thẳng hướng Gia Anh Hạ.

“Còn làm phiền lão tử nữa, lão tử giết người!”

Caesar cuồng bạo kiêu ngạo nói, giống như một thanh đao quét qua đáy lòng người, nếu như lá gan hơi nhỏ, chỉ sợ đã gan mật đều vỡ ra.

“Được rồi, được rồi, đã nhiều tuổi vậy rồi, tính tình vẫn kém như thế.” Gia Anh Hạ thần sắc tự nhiên.

“Đùa chút cũng kích động như vậy, ta đây nói ngắn gọn, người giúp ta đối phó họ Túc kia không vấn đề chứ?”

“Lão tử ghét nhất bị nợ người khác nhân tình.”

Bỏ lại câu này không biết là cảm khái hay oán giận, Caesar đã không thấy tung tích.

Gia Anh Hạ tay phải đặt trên cằm, có chút xuất thần, lẩm bẩm: “Đại thế đã thành, Đường Hàm Phái, người sẽ làm thế nào đây?”

* * *

Tin tức Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ phái ra đoàn truy sát, vào hôm sau đã truyền xôn xao. Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ lần này hành động, không chỉ không che giấu chút nào, ngược lại cao giọng vô cùng, tuyên truyền không e dè.

Nhìn đội ngũ của đoàn truy sát này, hai mươi người, tất cả đều do tạp tu tốt nghiệp năm năm trở lên tạo thành, trong số này có rất nhiều người đã là cao thủ danh chấn một phương, mà một số người khác mặc dù thanh danh không lộ, nhưng mà không ai hoài nghi thực lực của bọn họ.

Mà tuổi bình quân của đoàn truy sát càng đạt đến ba mươi lăm trở lên, tạp tu thất cấp đạt tới con số kinh người là một nửa đoàn, dẫn đội Lôi Húc là cao thủ nổi tiếng của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, thiện về ám sát.

Đây là tinh nhuệ chân chính, không giống với học viên chưa tốt nghiệp, bọn họ đều là tạp tu tinh nhuệ đã trải qua máu và lửa tẩy lễ.

Bọn họ xuất thân từ Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ, học tập đều là cao cấp truyền thừa, xa xa không phải thất cấp tạp tu của tạp tu đoàn bình thường có thể so sánh. Một cỗ lực lượng như thế, ai cũng không dám khinh thường, rất nhiều người khi biết được tin tức này, đều không khỏi trong lòng âm thầm toát mồ hôi cho Bạch tổng quản. Hai mươi người này, đủ để tiêu diệt một cái tạp tu đoàn quy mô nhỏ.

“Ha ha, Bạch huynh, Đường Hàm Phái rất cho huynh mặt mũi đó!” Giải Yến Bạch chứng kiến tin này, ha ha cười to.

Trần Mộ cũng rất ngoài ý muốn, mặc dù hắn cũng cho rằng Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ sẽ nghĩ tất cả các biện pháp nhằm vào hắn, nhưng mà giống trống khua chiêng như thế, phái ra một đội ngũ khổng lồ như vậy, làm cho trong lòng hắn lấm liệt, cũng không khỏi có chút dở khóc dở cười. Chính mình ngay cả thất cấp cũng không tới, trong đội ngũ kia lại có một nửa tạp tu là cảm giác đột phá thất cấp.

Tạp tu cảm giác thất cấp không phải là rau cải trắng, nhất là tạp tu thất cấp xuất thân từ Lục Đại. Hắn đột nhiên nghĩ đến, Đường Hàm Phái dùng quy mô lớn phái ra một lực lượng cường đại như vậy, dụng ý là gì? Hướng về mình? Hắn lắc lắc đầu, một lực lượng như vậy, đối phó chính mình, không phải là đại pháo bắn muỗi sao? Loại chuyện ngu xuẩn này, như thế nào cũng không giống tác phong của Đường Hàm Phái.

Chẳng lẽ hắn có ý đồ khác?

“Chỉ sợ Đường Hàm Phái có ý đồ khác.” Giải Yến Bạch thu lại ý cười, cẩn thận nói: “Đối phó Bạch huynh, đội ngũ này thật sự có chút khoa trương, nếu như ta đoán không lầm, e rằng Đường Hàm Phái đánh chủ ý vào đại hội liên minh của Thương Nguyệt Hàn Châu.” Về chuyện đối phó này của Đường Hàm Phái, lập trường của hai người phi thường nhất trí.

“Không để ý đến hắn.” Trần Mộ bỏ lại một câu, xoay người tiến vào phòng huấn luyện.

Trong phòng huấn luyện, hắn đi đến trước mặt Cừu San Ngọc, ngồi xuống. Bắt đầu từ khi Giải Yến Bạch xuất hiện, Cừu San Ngọc liền vẫn bảo trì trầm mặc. Giải Yến Bạch mặc dù tò mò, nhưng vẫn thức thời không hỏi, hắn chứng kiến Trần Mộ cùng nàng ở chung một phòng, tưởng chừng hai người là quan hệ tình lữ.

“Người cần chứng minh giá trị của người.” Trần Mộ bình tĩnh nói: “Người đã nói, giúp ta tìm được chủ nhân của Tiêu Thanh, nếu như người không làm được, ta không muốn lưu một tai họa ngầm ở bên người.”

Cừu San Ngọc nhìn Trần Mộ thật sâu, lạnh nhạt nói: “Ta còn tưởng người đã quên việc này chứ.” Nàng nhìn lướt qua xung quanh, đứng dậy đến bên cạnh bàn, cầm lấy một tờ giấy, viết xoát xoát trên giấy, một lát sau, nàng đưa tờ giấy tới trước mặt Trần Mộ.

“Chuyện này, cần mượn lực lượng của Pháp Á, yên tâm, ta không lưu ký hiệu ở trên mặt giấy, chưa thấy hắn, ta còn không muốn chết.” Cừu San Ngọc thần nhiên nói.

Trần Mộ tiếp lấy, đảo mắt qua chữ trên giấy, mặt trên chỉ có một địa chỉ, ở trong góc, viết tên của nàng.

“Phương án của ta là như thế này.” Nhìn Trần Mộ, nàng nói: “Người trước hết làm một tấm nhất tinh huyền tạp vẽ hình Tiêu Thanh, sau đó đem chữ ký của ta cùng huyền tạp và kế hoạch gửi đến cái địa chỉ này. Cụ thể sử dụng như sau, đồ án của Tiêu Thanh sẽ trở thành một nhãn hiệu mặt hàng mới tiếp theo của Pháp Á, mà thương hiệu này, sẽ là nhà tài trợ số một của thi đấu tinh anh lần này. Tất cả đài truyền

hình của liên bang đều sẽ đồng thời truyền phát tin về quảng cáo này của công ty, mà trong quảng cáo, chỉ nhấn mạnh một việc, đó là thi đấu tinh anh cử hành tại thành Thiên Hồ. Người khác chỉ biết chúng ta là mượn cuộc thi đấu lớn này để mở rộng ảnh hưởng, sẽ không nghĩ đến ý đồ thực sự của chúng ta. Mỗi cái đồ án Tiêu Thanh hình dạng đều không giống nhau, nếu như hấn thấy được, nhất định có thể nhận ra, cũng sẽ biết thời gian, địa điểm mà quảng cáo này ám chỉ.”

Nghe xong kế hoạch của Cừu San Ngọc, Trần Mộ không khỏi có chút giật mình. Nếu như nói, trước làm quảng cáo theo lời nàng, Trần Mộ chỉ nghe một chút thôi, mà phương án lần này hoàn thiện hơn nhiều. Như thế cũng sẽ không khiến cho người khác chú ý.

“Nàng đến Thiên Hồ thành rồi, như thế nào có thể tìm được ta?” Trần Mộ nghĩ đến một vấn đề.

Cừu San Ngọc nói: “Khoảng cách của ngươi và hấn không quá xa, hấn có thể cảm ứng được Tiêu Thanh trong cơ thể ngươi, tự nhiên sẽ tìm đến ngươi.”

“Làm sao cam đoan nàng có thể chứng kiến quảng cáo này?” Trần Mộ hỏi.

Cừu San Ngọc nhướn mi mắt: “Ngươi có phương án nào tốt hơn?”

Trần Mộ uể oải: “Không có.”

“Đó không phải sao?” Cừu San Ngọc cũng không thèm nhìn Trần Mộ, xỏ dép, lạch cạch đi sang một bên.

492. Chương 486: Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp (1).

Tập giới tính toán này trọng yếu vô cùng, hấn bảo vệ hết sức cẩn thận. Trừ lần đầu tiên làm cho San Ngọc thấy qua, sau đó hấn đem nó đặt vào một phòng riêng, cho dù ở buổi tối hôm đó, trước sau hấn đều đem mang theo trên người. Hộp tính toán cũng không phụ sự mong chờ lớn của hấn, hiện giờ đã hoàn thành ưu hóa kết cấu của vài loại năng lượng.

Hấn minh bạch, hiện tại nội dung nhìn thấy, nếu như tiết lộ ra ngoài, đủ để tạo ra một cơn sóng to gió lớn. Vô số chế tập sư lại chen chúc tới thành phố Đông Thụy, mà ngay cả Lục Đại, chỉ sợ cũng sẽ không tiếc hết thấy sức lực, lấy bằng được tập giới kinh thế hải tục này.

Hiện tại hấn không có quá nhiều thời gian đi tìm hiểu, nhưng mỗi ngày nội dung tính toán được, hấn đều lập tức ghi nhớ trong lòng. Mà hấn tính ra, phần lớn đều là một ít kết cấu hết sức căn bản. Trong chế tập, những kết cấu này thường thường được dùng đến hơn trăm lần thậm chí hơn một ngàn lần, bất cứ một điểm rất nhỏ cải tiến gì, đều khiến cho tính năng cả tấm tập phiến có đề cao rõ rệt.

Đến khi xác định tất cả nội dung mình đều ghi nhớ không sai lầm, hấn lại một lần nữa đặt ra nhiệm vụ công tác tính toán kế tiếp.

Làm xong hết thấy, hấn đi vào căn phòng khác. Cả khu gồm có tám phòng riêng biệt, hấn và San Ngọc cùng ở trong khu này, nhưng San Ngọc chỉ ở trong căn phòng của cô ta, những phòng khác nàng muốn tiến vào cũng không được, điều này cũng làm cho nàng hận đến nổi nghiêng rằng. Nàng tràn ngập tò mò đối với mấy thứ này của Trần Mộ, thế nhưng Trần Mộ đề phòng nàng như phòng trộm, căn bản nàng không tiếp xúc được đến trọng tâm của đồ vật. Song, dù như vậy, những thứ nàng biết đến, đều đủ để nàng cảm thấy kinh hải .

Gã Tào Đông này, dĩ nhiên trên tay nắm giữ nhiều kỹ thuật như thế! San Ngọc xuất thân từ Pháp Á, làm sao không biết giá trị những kỹ thuật kia chứ?

Người này đến cùng có lai lịch gì? San Ngọc vừa sợ vừa nghi, suy nghĩ đến muốn nổ đầu óc cũng nghĩ không ra lai lịch của Trần Mộ.

Cửa phòng đóng chặt, hoàn toàn ngăn cản tầm mắt của nàng.

Trần Mộ lấy tập phiến thần bí ra, ánh mắt rơi vào mặt ngoài mệnh môn như sao trời của tập phiến, trong lòng hấn không khỏi cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần. Tình cảnh khi hấn vừa mới được tấm tập phiến này, lúc ấy mỗi một điểm tiến bộ, đều làm cho hấn mừng rỡ vạn phần. Mà hiện tại, mặc dù hấn vẫn liên

tục tiến bộ, nhưng loại vui sướng này tựa hồ phai nhạt rất nhiều. Càng lúc, hần càng thêm lo lắng, sự tăng trưởng thực lực của mình có thể ứng phó với vấn đề mới xuất hiện hay không.

Hần không lập tức tiến vào tạp phiến thần bí, mà là ngừng lại suy tư. Hần học tập hết sức hỗn tạp, hỗn tạp đến nỗi ngay cả chính hần cũng có chút giật mình. Những thứ trong tạp phiến thần bí tựa hồ vốn là vụn vặt, nhưng vừa lại tựa hồ xếp thành hệ thống. Kỹ xảo vô tạp lưu của Weah, nhất là Hư không kỹ, đã trở thành vũ khí chiến đấu bí mật của hần. Linh Thức của Caesar, thấy rõ tiên cơ, quỷ dị khó lường, cực lợi cho thực chiến, so với Liễm Tức Pháp đều tốt hơn nhiều.

Những thứ khác, như chế tạp, tạp giới, mỗi một môn đều là học vấn bác đại tinh thâm mênh mông không cùng, mà hần cũng đều tiếp xúc qua.

Về phần tạp phiến, càng thêm hỗn tạp, Song Cực, Hoàng Kim Ngôn Tỏa, Xà Kính, Bách Biến, Văn Toa,...

Hỗn tạp thì hỗn tạp, có sao đâu, Trần Mộ không khỏi tự giễu, người khác còn đang lo lắng vấn đề truyền thừa, mà chính mình nhưng lại vì sở học quá mức hỗn tạp mà đau đầu.

Ánh mắt của hần lại một lần nữa rơi xuống tấm tạp phiến thần bí. Hiện giờ so với trước kia, tầm mắt kiến thức của hần không biết rộng rãi hơn bao nhiêu, lai lịch tấm tạp phiến này, hần đã tương đối nắm chắc. Bên trong tấm tạp phiến, đều là tri thức đứng hàng đầu, hơn nữa có một bộ phận rất khác biệt so với hệ thống tri thức đương thời.

Có thể đạt tới độ cao như vậy, chỉ có nhân vật như Hyner Vincent Van, cũng là đại sư đứng ở đỉnh cao nhất thế giới tạp phiến!

Ý nghĩ thứ nhất của Trần Mộ là Hyner Vincent Van, nhưng hần nhanh chóng loại trừ khả năng này. Nội dung bên trong tấm tạp phiến này cùng hệ thống đương thời sai biệt quá mức rõ ràng. Hệ thống hiện tại, là chính tay Hyner Vincent Van thành lập, lại lấy tên hần làm tên của hệ thống - hệ thống Vincent Van!

Trong lịch sử, có thể đạt tới độ cao như Hyner Vincent Van, chỉ còn có một người - Rosenberg! Trong truyền thuyết Rosenberg am hiểu nhất đó là huyền tạp, mà huyền tạp, nhất là huyền tạp cao cấp, đều do hần phát minh sáng chế. Tri thức huyền tạp bên trong tạp phiến thần bí, khiến cho người ta khen ngợi hết sức. Kể từ tấm tam tinh huyền tạp thứ nhất của Trần Mộ là Vĩ Toa Tạp, đến hiện tại, Trần Mộ càng thêm cảm nhận chỗ bất phàm của tạp phiến thần bí.

Tuy nhiên, duy nhất làm cho hần cảm thấy có chút nghi hoặc, đó là liên quan đến Trù tạp. Trên thực tế, cho dù đến bây giờ, hần cũng chưa bao giờ nghe qua bất cứ tin tức gì liên quan đến Trù tạp. Trong các loại sách giáo khoa, đều không thể tìm được một từ nào về Trù tạp, nếu như tấm tạp phiến này thật là Rosenberg làm ra, thì tại sao không lưu truyền tới nay chứ? Ngược lại, mình từng tại chỗ bọn Alfonso trong Hạ Thành, phát hiện qua sự vận dụng của Trù tạp.

Suy nghĩ nửa ngày vẫn là không giải thích được, Trần Mộ đột nhiên không nhịn được cười, chính mình tự nhiên nhàn nhã suy tư đến lai lịch tấm tạp phiến này.

Với tạp phiến thần bí, hiện tại Trần Mộ có thể tương đối thông dong đối mặt. Cũng không còn giống như trước, quá độ khẩn trương. Trước kia hần hoàn toàn không có chút lực nào tự bảo vệ mình, vì phòng ngừa người khác nhìn trộm, tinh thần của hần luôn khẩn trương cao độ. Song hiện tại, thực lực cá nhân hần so với trước kia không biết cường đại bao nhiêu lần, chỉ cần không gặp phải tạp tu cỡ Đường Hàm Phái, đối mặt cao thủ khác, hần có đủ tự tin toàn thân thoái lui.

Càng học tập Trù tạp, hần càng cảm khái tri thức bên trong thâm ảo huyền bác! Dù là bị người khác học đi một ít, hần cũng không chút nào lo lắng. Hệ thống này thật sự rất khổng lồ thâm ảo.

Hần chuyên môn tuyển chọn một ít tri thức Trù tạp trụ cột, truyền cho Nhữ Thu. Đoàn người Bagnell tại rừng cây chiến đấu, bản thân mình lại không có ở bên, một khi tạp phiến bị hao tổn, lại không cách nào chữa trị. Những tri thức Trù tạp này đều tương đối căn bản, nhưng thời gian Nhữ Thu theo Trần Mộ không ngắn, hơn nữa từng nhiều lần tham dự chế tạp với Trần Mộ, mưa dầm thấm đất, trình độ so với trước kia phải cao hơn nhiều. Năng có thể rất nhanh liền tiêu hóa những tri thức này. Kể từ đó, bọn Bagnell được bảo đảm nhiều hơn.

Kiến thức gia tăng, làm cho hần hiểu được, khó có khả năng mọi chuyện đều chỉ do chính mình làm. Lực lượng đoàn thể so với lực lượng cá nhân cường đại hơn nhiều!

Chẳng qua, lần này, mục tiêu của hần lại không phải phương diện tri thức chế tập. Đàm Vũ Mân đem thân phận của hần là đệ tử Caesar truyền ra, tiếp theo chỉ sợ là sẽ dẫn đến phiền toái vô cùng. Cừu nhân năm đó của Caesar rộng khắp thiên hạ, bọn họ không tìm được Caesar, bản thân mình liền trở thành đối tượng đả kích tốt nhất. Hiện tại sở dĩ không có dị động, một mặt là trường đại chiến buổi tối mấy ngày hôm trước mang đến tác dụng chấn nhiếp, một mặt khác là sự tồn tại của Giải Yến Bạch, càng thêm làm bọn hần do dự không chừng.

Nhưng, theo cao thủ đến thành phố Đông Thụy càng ngày càng nhiều, loại cục diện bế tắc này nhất định sẽ bị phá vỡ. Thực lực Giải Yến Bạch cố nhiên mạnh mẽ, nhưng Trần Mộ cũng không nguyện một mực sinh tồn dưới sự bảo vệ của người khác.

Từ lâu hần không còn là tên Trần Mộ kia không có lực lượng!

Lần nữa tiến vào tạp phiến thần bí, chợt hoa mắt, huyền cảnh chân thật lần nữa xuất hiện. Lại là kiểm tra độ linh mẫn của cảm giác.

Tràng cảnh quen thuộc, làm cho hần không khỏi hiểu ý mỉm cười. Lập tức cảm giác không còn giữ lại, tất cả buông ra!

“Thành tích kiểm tra: Độ linh mẫn cảm giác đạt chỉ số 95. Đạt tới điều kiện tìm hiểu bảy kết cấu năng lượng lớn, đủ điều kiện kích phát Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp.” Thanh âm già nua đã lâu không gặp lại một lần nữa vang lên.

Chỉ số của độ linh mẫn cảm giác là 95! Thành tích này cũng không ngoài dự tính của Trần Mộ, đoạn thời gian này hần tiến bộ cực kỳ nhanh chóng, mà ở Song Cực tập cùng dưới sự ma luyện linh thức, chỉ số độ linh mẫn cảm giác của hần tăng lên hết sức rõ ràng.

Hần hướng về Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp này xông tới! Độ linh mẫn cảm giác của hần mặc dù cực cao, nhưng ở phương diện cường độ, chậm chạp chưa đột phá thất cấp. Hiện tại đây cũng là vấn đề trọng yếu nhất trở ngại tiến bộ của hần. Phương pháp rèn luyện cảm giác hần mò mẫm ra tồn tại rất nhiều vấn đề. Lần trước nếu không phải Caesar chỉ điểm, ngày sau nhất định gặp phải sự cản trở. Mặc dù trao đổi của hai người là một sự giao dịch, nhưng kể cả từ góc độ này mà nói, hần vẫn hoàn toàn cảm kích Caesar.

Chỉ có sở hữu phương pháp rèn luyện cảm giác càng cao cấp, mình mới có thể càng tiến thêm một bước. Một khi cường độ cảm giác của hần đột phá thất cấp, khi đó thực lực cá nhân hần nhanh chóng tăng lên một khoảng lớn.

Hần còn chưa kịp kích động Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp, hoàn cảnh chung quanh chợt biến đổi. Sương trắng tán đi. Ở trước mặt hần, pháp phĩnh một tờ giấy, một quyển sách, một mô hình bỏ túi, một quả cầu màu bạc.

Trần Mộ nhẹ nhàng lấy ngón tay đụng vào trang giấy. Phút chốc, trang giấy hóa thành màn hình thật lớn, phía trên bắt ngờ viết Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp, hần vội vàng ổn định tâm trí, cẩn thận đọc nội dung trên đó.

Hần đọc liền một mạch suốt ba giờ, những thứ bên trong cũng không tới tám khó hiểu, dùng từ đều là hết sức thẳng thắn chuẩn xác, rất dễ dàng giải thích, nhưng hần theo thói quen suy nghĩ đến nguyên lý của Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp, lúc này mới hao phí nhiều thời gian như thế.

Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp hoàn toàn không giống như Trần Mộ tưởng tượng, hiện tại phương pháp hần sử dụng, chính là hần căn cứ vào cái tên Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp mà mò mẫm ra. Hần còn là người sáng tạo ra Tuyệt Khanh Pháp. Phương pháp của hần, là lợi dụng ngoại lực áp bức cao độ, để kích thích cảm giác tăng trưởng.

Nhưng Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp lại không giống như vậy, nó lợi dụng tạp tu hô hấp, nói xác thực, chính là đem rèn luyện cảm giác dung nhập trong hô hấp bình thường của tạp tu. Nó đem cảm giác ngưng tụ thành một sợi cảm giác giống như dây cung. Mỗi một lần hô hấp, tựa như một lần giương cung bắn tên. Lúc hít không khí vào giống như giương cung, lúc thở ra, tựa như bắn tên. Mà cảm giác thường

ở trong lúc hô hấp mỗi ngày không ngừng được kích thích truy luyện. Trở nên càng cứng cỏi càng tráng. Hơn nữa, cảm giác do Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp rèn luyện ra có được một đặc điểm khác, đó chính là sức bộc phát!

Trần Mộ không thể không bội phục người sáng tạo ra loại phương pháp rèn luyện cảm giác không thể tưởng tượng nổi này. So với người khác, Tuyệt Khanh Pháp do mình sáng tạo ra, thật sự là kém cỏi, hơn nữa sơ hở rất nhiều. Nếu như không phải có Tô Lưu Triệt Nhu - tập tu y vụ lợi hại như vậy - thì chưa chiến đấu, quân số chỉ sợ đã giảm phi thường kịch liệt.

Mà Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp nhưng lại cực kỳ đầu vào đấy, đối với thân thể con người an toàn không tổn thương gì, hơn nữa, điều này cũng có ý nghĩa, bản thân mình không có lúc nào là không ở trong trạng thái rèn luyện cảm giác, tại sao cảm giác lại không tăng trưởng nhanh chứ?

(1) Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp: phương pháp rèn luyện cảm giác trong một lần hít thở.

493. Chương 487: Bí Mật (1)

Quyển sách kia tên là Cao Tinh Tập Phiến Chế Pháp, phát hiện này làm cho hần mừng rỡ. Tên cũng như ý nghĩa, bên trong quyển sách này hần là ghi chép phương pháp chế tạo tập phiến cao cấp, đây chính là thứ hần tha thiết mong ước từ lâu.

Hần vẫn rất kỳ lạ khi trong tập phiến thần bí chỉ có phương pháp chế tạo huyền tập tam tinh, phương pháp chế tạo tập phiến tứ tinh vẫn là hần từ các loại tập phiến tứ tinh khác suy xét làm ra. Nhưng mà mấy cái này cũng vền vẹn giới hạn trong tập phiến tứ tinh. Đến bây giờ, hần còn chưa từng chế tạo qua tập phiến ngũ tinh. Luân và Bạo Đạn đều là tập phiến tứ tinh, mặc dù tính năng của chúng có chút đến gần tập phiến ngũ tinh bình thường.

Trên tay hần tập phiến ngũ tinh cũng không nhiều, chỉ có Tiết Thức Liên, Xà Kính và Hoàng Kim Ngôn Tỏa, ba tấm tập phiến này có thể mang đến cho hần sự tham khảo hết sức có hạn. Vĩnh Viễn Chi Dạ mặc dù là tập phiến lục tinh, hần thậm chí còn chưa kịp nhìn tới.

Không phải hần không muốn chế tạo tập phiến ngũ tinh, chỉ là bởi vì khó khăn rất cao, vượt ra ngoài năng lực của hần. Nếu không thì đám Tiểu Ba đã sớm được thay tất cả tập phiến bằng tập phiến ngũ tinh. Phương pháp chế tạo tập phiến ngũ tinh, xưa nay chỉ một số rất ít chế tập sư và học viện là nắm giữ trên tay, rất khó thông qua cách nào khác học được.

Bất quá, điều kiện để tiếp xúc với Cao Tinh Tập Phiến Chế Pháp, hiện tại cường độ cảm giác của Trần Mộ là không đủ. Hần thật không có đến mức nổi giận, chế tạo tập phiến ngũ tinh, là chế tập sư đã tới giai đoạn nhất lưu. Chế tập sư có thể chế tạo tập phiến ngũ tinh ở Liên Bang đều không có bao nhiêu, bọn họ không chỗ nào mà không phải là có được cảm giác thâm hậu. Nói đại khái, chế tập sư có thể chế tạo tập phiến ngũ tinh, tuổi tác đều ở bốn mươi tuổi trở lên.

Mà Trần Mộ hiện tại mới hai mươi tuổi.

Mô hình bô túi là ‘Diễn biến trạng thái biến đổi của bảy kết cấu năng lượng lớn’ (1), nó công bố phi thường chi tiết, từ đơn giản đến phức tạp, về diễn biến các biến đổi trạng thái của bảy loại kết cấu năng lượng lớn. Trình độ tinh tế cao, có thể nói không thể tưởng tượng nổi. Mô hình năng lượng mà Trần Mộ trước kia đã làm, cùng so với chúng nó, thô ráp quá nhiều. Bảy loại kết cấu năng lượng lớn cơ hồ bao quát bảy mươi phần trăm trở lên các loại kết cấu năng lượng. Đối với bất cứ một vị chế tập sư nào mà nói, nếu như chính mắt thấy kết cấu năng lượng tinh vi như thế, có thể để cho bọn họ tại trong thời gian cực ngắn, đối với giải thích kết cấu năng lượng tăng lên rất nhiều.

Càng khỏi nói, cái này ‘Diễn biến trạng thái biến đổi của bảy kết cấu năng lượng lớn’ còn có thể dựa theo tâm ý mà sử dụng, tiến hành biểu lộ biến đổi đơn giản, từ trình độ nào đó mà nói, nó có công năng suy diễn nhất định.

Nhưng chính thức có công năng cường đại lại là quả cầu màu bạc – ‘Mô hình suy diễn kết cấu năng lượng’! Nói cách khác, nó có thể thành lập mô hình kết cấu năng lượng trong ý tưởng, hơn nữa còn thử suy diễn ra tính năng của nó.

Đây mới chính thức là lợi khí tuyệt thế! Đối với những chế tập sư vốn đầy sáng ý mà nói, bọn họ có thể ở đây thành lập rất nhiều mô hình thiên kỳ bách quái, mà nó thì có thể phán đoán kết cấu năng lượng đó có hợp lý không, có được tính năng gì.

Đây là đồ vật mà mỗi vị chế tập sư cầu mong! Chế tạo ra một tạp phiên mới lạ cũng không phải chuyện quá mức khó khăn. Nhưng là phát minh một loại kết cấu năng lượng mới, lại là một chuyện gian nan đến cực điểm. Mấy năm nay, những chế tập sư đạt được phần thưởng lớn của các hiệp hội, không có chỗ nào mà không phải là đưa ra kết cấu năng lượng mới, để bọn họ lực áp quần hùng, giành lấy phần thưởng.

Đây là một quá trình cực kỳ khó khăn. Tất nhiên sáng ý là không thể ít, nhưng khó khăn nhất lại là như thế nào nghiệm chứng loại kết cấu năng lượng này có thành công hay không. Kết cấu năng lượng đơn giản đã sớm được phát minh. Mà kết cấu năng lượng phức tạp, thì cần phải làm ra đồ vật thật mới có thể xác định kết quả cuối cùng, xem loại kết cấu năng lượng này thành công hay thất bại. Kết cấu năng lượng mới cũng mang ý nghĩa cấu văn mới, các loại chế tập tài liệu mới, vô cùng rườm rà. Những năm gần đây, việc đề xuất ra kết cấu năng lượng mới ít đến thương cảm, bởi chế tập sư có thể làm được một bước này, vốn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng Trần Mộ cũng không cách nào tiếp cận đến cái mô hình suy diễn này, bởi cường độ cảm giác còn chưa đủ. Mà làm cho hắn cảm thấy giạt mình hơn là, nó cần cường độ cảm giác thậm chí có thể phải cao tới bát cấp! Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của hắn. Bởi vì rất rõ ràng, hiện tại cường độ cảm giác của hắn còn kém quá xa. Trong tạp phiên thần bí, cường độ cảm giác cũng không phải dựa theo chế độ phân cấp hiện nay, cho nên hắn chỉ có thể đại khái tính ra một chút.

Cường độ cảm giác của Trần Mộ hiện tại, cách thất cấp cũng không tính quá xa. Nhưng là ở trên biểu hiện ra sự chênh lệch, đã là một khoảng cách tương đối! Nay cũng làm hắn lú lẫm! Chế tập sư có cảm giác bát cấp, phỏng chừng chỉ có chế tập sư với danh hiệu đại sư mới có thể đạt tới đi.

Việc này đối với chính mình là chuyện quá xa vời, nên Trần Mộ theo thói quen dẹp chúng qua một bên.

Hiện tại đối với hắn hữu dụng, đó là Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện Pháp và ‘Diễn biến trạng thái biến đổi của bảy kết cấu năng lượng lớn’. Hắn chuẩn bị đem trọng điểm đặt ở trên Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện Pháp. Tình cảnh hiện tại của hắn, ẩn náu nguy cơ ngầm, tùy thời có thể tảo ngộ đến chiến đấu.

Nghĩ vậy, hắn có chút khó chịu, Đàm Vũ Mân nhẹ nhàng một câu nói, đã đem chính mình đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Hình như chính mình cùng nàng không có gì quá khúc mắc a! Chẳng lẽ là nàng cùng Caesar có cừ oán?

Có lẽ nên hỏi Giải Yến Bạch một chút, Trần Mộ nghĩ thầm.

Định ra tâm tư, hắn bắt đầu dựa theo Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện Pháp đến rèn luyện cảm giác. Cảm giác của hắn là do hai tuyến xoắn ốc song hành và quấn quanh tạo thành .

Hắn liền đơn giản đem hai tuyến cảm giác này coi như một cái, bắt đầu ném thử.

Bắt đầu ném thử, Trần Mộ mới phát hiện, Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện Pháp thật sự có chút quá mức dị thường. Nhìn qua vô cùng đơn giản, quá trình đem tuyến cảm giác mở ra, tự cần phải phân giải thành hai mươi sáu bước, mà quá trình buông lỏng tuyến cảm giác, cũng cần phải chia nhỏ thành mười bảy bước. Tại một lần hít thở trong lúc đó, liền cần phải hoàn thành bốn mươi ba bước, như vậy có thể tưởng tượng khó khăn thế nào.

Thất bại! Thất bại! Vẫn là thất bại!

Trần Mộ vẫn lặp đi lặp lại ném thử, hiện tại thực lực mặc dù tăng lên, nhưng hắn cũng không có bởi vậy mà trở nên yếu đuối, hắn vẫn theo thói quen ném thử thất bại. Lại nói tiếp, hắn mấy năm nay, trừ bỏ Weah và Caesar truyền thụ rất chi tiết cho hắn một ít tri thức, lúc khác, hắn đều là một mình mò mẫm, trong đó gian khổ tự nhiên khỏi cần nói.

Mãi cho đến lúc cơm tối, hắn còn không có tìm được đầu mối, trong một cái hô hấp, phải hoàn toàn không có sai lầm hoàn thành bốn mươi ba bước, khó khăn thật to lớn, mặc dù Trần Mộ là người có độ linh mẫn

cảm giác cực cao, cũng nhiều lần cảm thấy cổ hết sức. Hấn hiện tại mới bỗng nhiên hiểu được, điều kiện tiếp xúc Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp tại sao lại đối với độ linh mẫn cảm giác yêu cầu cao như vậy.

Vừa căng lên vừa thả lỏng, đây mới là phương thức làm việc chính xác, nhiều năm như vậy, Trần Mộ đã sớm lĩnh ngộ đến đạo lý này.

Hắn từ trong phòng đi ra, mọi người đang chuẩn bị ăn cơm chiều.

Bởi vì mỗi người thời gian ăn bài bất đồng, nên thời gian ăn cơm cũng không giống nhau. Giống như Weah và tiểu Bộ Mặc, đều còn đang huấn luyện. Tiểu Bộ Mặc lượng vận động phi thường kinh người, vì thỏa mãn cái đói của hắn, cũng cân nhắc đến hắn thân thể còn đang cao lên, Weah ăn bài thời gian cho hắn là mỗi ba giờ một lần ăn cơm.

Sư phụ nấu cơm đã không chỉ một lần mang theo vài phần sợ hãi nhìn tiểu Bộ Mặc, hắn rất hoài nghi, sinh vật nhìn qua như tiểu hài tử này có phải hay không một con quái thú! Hắn đã được thông báo, cần phải cố hết khả năng thỏa mãn hết thấy yêu cầu của những người này.

So sánh với tiểu hài tử, những người khác thì muốn bình thường rất nhiều.

Tiểu Ba, Tang Hàn Thủy, Giải Yến Bạch và Cừu San Ngọc bốn người đang dùng cơm. Chứng kiến Trần Mộ lại đây, tên sư phụ kia vội vàng đem bữa cơm đưa lên, hắn nhăm vào khẩu vị bất đồng của mọi người, chuẩn bị bữa cơm cho mỗi cá nhân cũng không giống nhau.

“Đàm Vũ Mân người này, ngươi có bao nhiêu hiểu rõ?” Trần Mộ ngồi ở bên cạnh Giải Yến Bạch, đề cập đến vấn đề này.

Giải Yến Bạch ngừng lại, lộ ra vẻ mặt suy tư: “Ta đối với nàng hiểu rõ không nhiều lắm, phần lớn đều là sư phụ ta từng thỉnh thoảng nói qua. Nàng là con gái cố nhân của sư phụ ta, mẫu thân của nàng cùng Caesar tiền bối có giao tình không tệ. Lúc ấy Đàm Vũ Mân tiểu thư còn chưa có thanh danh như hiện tại, ta là nghe được tên Caesar tiền bối, mới nhớ kỹ chuyện này.”

“Người này có điểm kỳ quái.” Trần Mộ bỏ lại một câu như vậy, liền cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Giải Yến Bạch nghe vậy ngẩn ra, hai đường chân mày rậm hơi hơi nhăn lại: “Người vừa nói, ta cũng có chút cảm giác như thế. Trước kia ta cảm thấy Đàm tiểu thư là cô gái có tâm địa cực kỳ thiện lương, hiện tại làm ra Vũ Tự quân đoàn, cũng không biết là bị bức bất đắc dĩ, hay là nguyên nhân gì khác. Còn có, nàng trước mặt mọi người nói thẳng ra thân phận của người, chuyện này cũng có chút kỳ quái. Ta trước đã nghĩ không thông, nếu như nàng nhận ra Bạch huynh, tại sao không âm thầm cùng người liên lạc, mà là trước mặt mọi người nói thẳng ra?”

Cừu San Ngọc một mực yên lặng không lên tiếng lúc này lại là cười lạnh chế giễu: “Chuyện của Đàm Vũ Mân, ta vừa vặn biết một điểm, các người cũng đừng đem nàng nghĩ đến rất tốt.”

“Người biết?” Giải Yến Bạch nghi hoặc nhìn thoáng qua Cừu San Ngọc, hắn vẫn tưởng rằng nữ nhân này là người của Trần Mộ, hiện tại nghe đứng lên, nàng nhưng lại tựa hồ có lai lịch khác.

“Mẫu thân của Đàm Vũ Mân là Đàm Tiểu Y, nhưng là rất có lai lịch, nàng là nữ nhi của tự chủ Tây tự Khổ Tịch Tự.” Cừu San Ngọc lời nói như tiếng sét ngang trời.

Trần Mộ cùng Giải Yến Bạch bỗng nhiên thất kinh!

Khổ Tịch Tự!

Hai người không khỏi liếc nhau, buổi tối hôm đó, Giải Yến Bạch kỳ quái Trần Mộ như thế nào trêu chọc người của Khổ Tịch Tự. Tiểu Ba cũng ngừng lại, đêm đó tạp tu khô gầy cùng hắn đối chiến, để lại cho hắn ấn tượng khắc sâu.

“Nguyên lai là nàng.” Giải Yến Bạch nói một câu tất cả mọi người có thể nghe được hiểu được.

Cừu San Ngọc khóe mắt ý cười lạnh càng nặng: “Phụ thân của nàng là Mai Cát, đây không phải nghe đồn. Năm đó, Đàm Tiểu Y, Thủy Thanh Nghiên, Mai Cát ba người kết bạn mà đi, gặp được Caesar, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, bọn họ tiến vào rừng cây. Sau lại, Thủy Thanh Nghiên trước hết rời khỏi,

không bao lâu, Mai Cát cũng lui đi ra. Chỉ có Đàm Tiểu Y và Caesar hai người kiên trì tiến vào sâu trong rừng cây.”

Cái này không chỉ riêng Trần Mộ và Giải Yến Bạch ngừng lại, Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy cũng nhất tề vĩnh tại, bí mật bậc này không phải lúc nào cũng có thể nghe được .

Giải Yến Bạch về mặt khiếp sợ, hẳn không nghĩ tới, chuyện này dĩ nhiên vẫn cùng sự phụ mình có liên quan.

Chẳng lẽ Caesar chỉ điểm “Yên Chi Hồng Chỉ” chính là khi đó?

“Đàm Tiểu Y là trong ba người thực lực yếu nhất, nhưng nàng thiên tư thông minh, đã gặp qua là không quên được, đọc nhiều hiểu rộng, đứng đầu trong những người cùng lứa ở Khổ Tịch Tự. Nàng tinh thông chế tạp, nhưng cùng các chế tạp sư khác bất đồng, nàng đối với tri thức tu tập tạp tu hiểu rõ cũng hết sức sâu. Song, nàng am hiểu nhất, lại là tạp giới!”

Ánh mắt của Cừu San Ngọc đột nhiên trở nên có chút kính nể.

*

(1) Nguyên văn: “thất đại kết cấu năng lượng động thái biểu thị”

494. Chương 488: Bí Mật (2)

Giọng nói của Cừu San Ngọc mang theo hàn ý tựa như đang giễu cợt, những người khác lại lắng nghe cực kỳ chăm chú.

”Kỳ thật Mai Cát trước đây âm thầm nảy sinh tình cảm với Đàm Tiểu Y, lúc này cũng đã hoàn thành những chuyện liên quan đến Tinh viện, liền một mình tìm đến Đàm Tiểu Y. Hai người thì một người là con gái của trụ trì Tây tự trong Khổ Tịch tự, người còn lại là thanh niên nhân tài kiệt xuất nhất lúc đó của Tinh viện.

Khổ Tịch tự và Tinh viện vốn tưởng rằng đây là đám hỏi tuyệt hảo nhất, tất nhiên là cực lực thúc đẩy. Nửa năm sau thì hai người kết hôn, hai năm sau, cũng là lúc Đàm Tiểu Y mới sinh hạ Đàm Vũ Mân không bao lâu, Đàm Tiểu Y trong một lần mãi mê nghiên cứu đã vô ý tiết lộ ra lai lịch của những kỹ thuật kia. Chuyện này rốt cục bị Tinh viện và Khổ Tịch tự đồng thời biết được.”

Nghe thế, chẳng biết tại sao mọi người đều lơ mơ có dự cảm về vận mệnh không tốt của Đàm Tiểu Y.

”Tinh viện bắt đầu gây áp lực với Mai Cát, còn Khổ Tịch tự lại do chính phụ thân của Đàm Tiểu Y ra tay. Không bao lâu sau thì Đàm Tiểu Y chết bởi chính sự tranh đấu giữa Tinh viện và Khổ Tịch tự. Thế lực của hai bên cân bằng, trụ trì Tây tự của Khổ Tịch tự đau lòng vì cái chết của con gái, còn Mai Cát thương tâm đến suýt chết cũng lần đầu tiên phản kháng Tinh viện. Ngay sau đó, Khổ Tịch tự và Tinh viện liền ước định, năm bản bút ký này sẽ do Đàm Vũ Mân kế thừa, tương lai sẽ tùy nàng lựa chọn cho ai. Ngay sau đó, song phương đều phái những tạp tu có thực lực mạnh mẽ bảo vệ Đàm Vũ Mân, nhưng điều kỳ quái chính là sau đó không lâu thì Mai Cát biến mất không thấy đâu, mãi cho đến mấy năm trước mới đột nhiên tìm lại Đàm Vũ Mân.”

Cừu San Ngọc hừ lạnh một tiếng: ”Đàm Vũ Mân từ nhỏ cô đơn, những tạp tu lúc ấy ở bên nàng ta chỉ để âm thầm bảo vệ chứ không hề ra mặt. Thời gian còn bé, cuộc sống của nàng ta cực kỳ gian nan, cho đến một lần nàng ta được một công ty biểu diễn phát hiện thì mới trở thành một nghệ nhân, cuộc sống mới bắt đầu trở nên tốt đẹp một chút.”

”Người là ai? Tại sao lại biết những điều này?” Giải Yến Bạch ngưng tụ ánh mắt, trầm giọng hỏi. Ngay cả hẳn cũng hoàn toàn chẳng biết tình tiết những bí mật này, mà nữ nhân thần bí trước mắt lại biết được tường tận như thế, làm sao không khiến hẳn khiếp sợ?

Cừu San Ngọc đến khóe mắt cũng không nâng, tựa như không hề nghe thấy Giải Yến Bạch hỏi, cứ thế cúi đầu ăn cơm.

”Nàng là người của Pháp Á.” Trần Mộ nói.

"Pháp Á?" Giải Yến Bạch không khỏi ngưng tụ ánh mắt: "Pháp Á phu nhân?" Phản ứng của hắn có thể nói là cực nhanh, có những đặc điểm giống như vị nữ nhân thần bí trước mắt này, thì chỉ có Pháp Á phu nhân bị bắt cóc cách đây một khoảng thời gian.

Hắn bỗng nhiên há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Trần Mộ, thất thanh hỏi: "Chẳng lẽ Bạch huynh chính là Kiều Nguyên?"

Năng lực phản ứng của Giải Yến Bạch cực nhanh, ngay cả Trần Mộ cũng có chút bất ngờ. Hắn chỉ gật đầu: "Uhm."

Giải Yến Bạch lộ ra vẻ thoải mái, cười rộ lên: "Ha ha. Hắc Tuyên Tinh Bạng còn đang đoán lai lịch của Kiều Nguyên. Đáng thương cho những tên đó, bọn họ cũng bị lúng túng mất một thời gian." Từ cách nói, có thể thấy được là hắn đối với Hắc Tuyên Tinh Bạng cũng không nhiều hảo cảm lắm.

Tuy nhiên, trong lòng hắn lúc này cũng có chút hoảng sợ. Sau khi biết được thân phận của Pháp Á phu nhân, cũng không thể không buộc hắn phải ước lượng một lần nữa về lực lượng của Trần Mộ. Ngay buổi tối hôm đó, lúc hắn nhìn thấy Phòng Thế thì phát hiện ra thương thế của đối phương còn chưa lành, xem ra lời đồn đãi bên ngoài cũng không hề sai. Phòng Thế vào hôm Pháp Á phu nhân bị bắt cóc đã bị thương, nhưng hắn không hề cho rằng Trần Mộ có năng lực đả thương Phòng Thế.

Nếu Phòng Thế không bị thương, Giải Yến Bạch chống lại lão cũng không nắm chắc phần thắng. Nhưng Phòng Thế bị thương là sự thật mười mươi, điều đó nói lên rằng bên cạnh Trần Mộ có cao thủ có thể đả thương Phòng Thế!

Ý nghĩ đầu tiên của hắn là Caesar tự mình ra tay, tuy nhiên cái ý nghĩ này bị hắn bác bỏ rất nhanh. Lại liên tưởng đến lời phỏng đoán được đồn đại xôn xao về việc bên người Kiều Nguyên có một cao thủ vô tạp lưu thần bí, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một người.

Một nam nhân lạnh lùng, vẻ mặt thủy chung không hề có biểu cảm! Hắn cực ít xuất hiện trong tầm mắt của Giải Yến Bạch, mà chỉ ở cùng với tên thiếu niên mang mặt nạ tiểu hầu tử kia.

Kỳ thật, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Giải Yến Bạch liền cảm giác được sự nguy hiểm của đối phương! Hắn đột phá trong rừng, trải qua các loại chiến đấu sinh tử nên nhạy cảm đối với nguy hiểm hơn người thường rất nhiều.

Giải Yến Bạch đột nhiên phát hiện, người ở bên cạnh Bạch tổng quản tựa hồ đều có lai lịch thần bí. Tuy vậy, những ý niệm này chỉ chợt lóe trong đầu rồi biến mất, tuy hắn có vài phần tò mò về thân phận của những người này, nhưng cũng không muốn vì mấy vấn đề này mà trở mặt với Bạch tổng quản.

Ai mà không có vài chuyện bí mật?

Nghĩ vậy, hắn liền thoải mái, bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề, cặp lông mày rậm nhăn lại: "Chỉ là, vì cái gì mà Đàm tiểu thư đánh chủ ý tới Bạch huynh?"

Lời này vừa nói ra, cơ hồ lông mày của mọi người đều nhíu thành một đường thẳng. Đây mới là vấn đề thực sự đau đầu.

Đàm Vũ Mân nắm giữ trong tay lực lượng cực kỳ kinh người, có Mai Cát là siêu cấp cao thủ tọa trấn, còn tự mình thành lập Vũ Tự quân đoàn, hơn nữa lại có tạp tu cao thủ của Khổ Tịch tự âm thầm bảo vệ. Có thể nói, hiện nay bọn họ mới là lực lượng cường đại nhất của thành phố Đông Thụy. Mà sự dò xét của nàng ta đối với Trần Mộ, rất hiển nhiên, có vẻ cũng không phải thiện ý lắm.

Trần Mộ chỉ âm thầm cười khổ. Bọn họ không biết đến việc Đàm Vũ Mân cần Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Tại sao nàng cần Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn? Nhưng là, ngay sau khi vừa mới nói chuyện xong với Thái Thúc Dong, nàng liền phát thiệp mời cho mình, hành động này đủ để chứng minh nàng ta quyết tâm bằng mọi giá phải có được Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn.

Trần Mộ kỳ thật đã để ý thấy ngay từ đầu Đàm Vũ Mân đã đặc biệt chú ý đến bản thân mình, loại chú ý này vượt hơn xa lòng hiếu kỳ thông thường. Nhưng cuộc thăm dò buổi tối ngày hôm đó lại càng vượt trên mức độ chú ý trước đó rất nhiều.

Trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Còn có cái gì làm Đàm Vũ Mân một lần nữa tăng thêm mức chú ý đối với chính mình?

Không, cái này không phải là chú ý, mà đã có thể gọi là một hành động có mục đích!

Mục đích của Đàm Vũ Mân là cái gì?

Mọi người ăn xong bữa tối trong bầu không khí nặng nề, điều này cũng khiến cho vị sư phụ đưa cơm đứng đằng xa quan sát phải hãi hùng khiếp vía, chẳng lẽ là đồ ăn hôm nay nấu không hợp khẩu vị?

Sau khi ăn xong bữa tối, Trần Mộ cũng không lập tức tập luyện Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp, mà là tìm gặp vị tổng quản của Thái Thúc gia. Tổng quản của Thái Thúc gia là một lão nhân ước chừng sáu mươi tuổi, tóc đã bạc hết, thập phần chú ý đến cách ăn mặc, thủy chung vẫn duy trì phong độ tốt đẹp.

Thái Thúc Dong đã phân phó xuống từ trước, vị tổng quản cực kỳ hiểu rõ tầm quan trọng của nhóm người này, cho nên sau khi biết Trần Mộ tìm mình thì lão liền xuất hiện trước mặt Trần Mộ.

”Có việc gì có thể cống hiến sức lực cho ngài?” Vị tổng quản cung kính hỏi.

”Ta cần một ít tài liệu, đây là danh sách.” Trần Mộ đưa ra một cái danh sách tài liệu viết tay.

Tổng quản trong lòng có chút nghi hoặc, tài liệu? Tài liệu gì? Nhưng lão không nhiều chuyện, cẩn thận và cung kính tiếp nhận danh sách mà Trần Mộ đưa cho, lướt mắt đọc, nhất thời nhẹ nhàng thở phào, trên đó chỉ là một ít tài liệu cơ bản nhất, thông thường nhất, hơn nữa căn bản cũng không đáng giá tiền.

”Khi nào ngài cần?”

”Ngay lập tức.”

”Vâng, tất cả tài liệu sẽ được đưa tới trong mười phút, xin ngài chờ một lát.” Tổng quản vẫn giữ nguyên vẻ cung kính trả lời.

Sau mười phút, tài liệu liền được đưa tới. Tổng quản rất thức thời liền rời đi. Mấy thứ tài liệu này, tính năng hiệu dụng của mỗi loại, Trần Mộ đều có thể cực kỳ thuần thục nói ra. Trong thời gian cùng Lôi Tử chế tạo hàng loạt tạp ảnh, hắn tiếp xúc cùng mấy loại tài liệu này vô số lần, thành thạo đến mức không thể thành thạo hơn được.

Với trình độ chế tạo hiện tại của hắn mà chế tạo huyền tạp nhất tinh thì tự nhiên là một chuyện quá mức đơn giản. Hắn thậm chí không cần các thiết bị phụ trợ khác, chỉ dùng phương pháp đơn giản nhất cũng có thể thoải mái phối chế ra tạp mặc mà bản thân cần dùng.

Chỉ tốn năm phút đồng hồ, hắn đã hoàn thành việc chế tạo tám tạp phiến này.

Tám tạp phiến này có thể phóng xuất ra hình ảnh một đóa hoa xanh biếc ướm át, trừ điều đó ra thì không còn nội dung gì. Hắn đã quyết định lựa chọn áp dụng phương án của Cừu San Ngọc, bởi vì hắn thật sự không nghĩ ra được phương án khác tốt hơn. Chỉ cần Ma quỷ nữ còn ở tại Liên Bang thì có khả năng rất lớn sẽ nhìn thấy được tín hiệu này, nhờ đó có thể tìm được mình. Không thể phủ nhận, Cừu San Ngọc có khả năng suy luận sáng suốt, hắn chưa từng thấy qua, hơn hắn rất nhiều người mà hắn đã từng quen biết.

Bất quá, xuất phát từ nguyên nhân an toàn, Trần Mộ đem phương án mà Cừu San Ngọc bày cho chế tạo thành một tấm huyền tạp, ngay cả chữ kí của nàng ta cũng dùng huyền tạp chế tạo ra. Có thể đưa được chữ ký của một người khác vào trong huyền tạp thì thực sự không phải chế tạp sư bình thường có thể làm được, nhưng đối với Trần Mộ mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Thừa dịp đêm tối, hắn lặng lẽ mang phong thư có chứa hai tấm huyền tạp đến địa chỉ mà Cừu San Ngọc đã viết. Đó là nơi cư trú cực kỳ bí ẩn của Pháp Á, nếu không phải chính Cừu San Ngọc chủ động cho biết, thì Trần Mộ tuyệt đối không thể nào ngờ được rằng, đường đường Toà thị chính của thành phố Đông Thụy cũng trở thành nơi trú ẩn bí mật của Pháp Á.

Ngày hôm nay Dung Bình có chút mệt mỏi, mấy ngày này, lượng công việc của bọn họ nhiều vô cùng. Trong thời đại quân hùng cát cứ này, quyền lực thực tế đều rơi vào tay một số thế gia. Chức quyền mà Toà thị chính có khả năng thực thi ít đến đáng thương. Ngoại trừ một số loại hoạt động bình thường như cấp phát phúc lợi, điều tra về bộ mặt thành phố, công việc của bọn họ cực kỳ nhẹ nhàng.

Đối với người thường mà nói, mặc dù vào làm việc ở Toà thị chính sẽ không có nhiều cơ hội phát triển, nhưng công việc lại nhàn nhã, tiền lương cũng không tồi, chính là một công việc không hề kém.

Dung Bình mệt lã, nhưng lại không phải bởi vì công việc. Trong thời gian dài như vậy, bọn họ vẫn không có chút tin tức gì về phu nhân. Dung Bình từng làm việc dưới quyền phu nhân, luôn luôn vô cùng bội phục trí tuệ của nàng. Hơn nữa, phu nhân không hề có tính cách phân vân do dự như phụ nữ bình thường, tính quyết đoán chẳng hề thua kém nam nhân chút nào. Hẳn thậm chí tin tưởng, rất nhiều khả năng phu nhân sẽ trở thành người lãnh đạo cao nhất của Pháp Á.

Thế mà đến cả phu nhân cũng bị bắt cóc! Đến tận bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ ràng, khi nghe được tin tức này, hắn đã giật mình đến mức nào!

Ý nghĩ trước tiên trong đầu hắn chính là - không có khả năng!

Song nhanh chóng đã có một mệnh lệnh từ cấp trên ban xuống, hắn lập tức hiểu rằng đây là sự thật.

Ngoài ra, trước khi nhận được mệnh lệnh, hắn đã bắt đầu huy động tất cả lực lượng để tìm hiểu tin tức. Nhưng cho tới hôm nay phải ngừng lại, hắn vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Đối phương tựa như đột ngột biến mất, không hề lưu lại bất cứ một dấu vết gì.

Nghỉ ngơi đã, trở về nghĩ biện pháp thêm sau. Hắn xoa cái đầu đã muốn mục đi, thu dọn nhanh một chút rồi mở cửa phòng và chuẩn bị rời đi.

Hắn bỗng nhiên phát hiện có một phong thư mới toanh đang nằm im lặng trên mặt đất trước cửa.

495. Chương 489: Quyết Định Của Giải Yến Bạch.

Nếu với tốc độ này, chính mình đến thời điểm đột phá cảm giác thất cấp cũng không còn bao nhiêu thời gian. Tuy nhiên, việc rèn luyện của hắn bây giờ vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp, chẳng những cần phải tĩnh tọa, hơn nữa toàn bộ quá trình còn không hề trôi chảy. Một thời gian nữa, khi hắn có thể dung nhập cả bốn mươi ba bước này vào trong quá trình hô hấp bình thường, thì đó mới là sự cường đại chân chính.

Cũng không biết ai đã sáng tạo ra Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện Pháp này, thật sự là cường đại!

Hôm nay, hắn và Giải Yến Bạch cần đi dự sự kiện theo lời mời của Đàm Vũ Mân.

"Thật ra ta cũng muốn nhìn xem Vũ Tự quân đoàn của Đàm Vũ Mân rốt cuộc là cái hình dạng gì. Mai Cát tự mình chọn lựa, ha ha, cũng không nên để mất đi danh tiếng của Lục Đại, bằng không thì ta sẽ cảm thấy thật mất mặt." Giải Yến Bạch cười nói. Từ cách hắn xưng hô với Đàm Vũ Mân thì có thể nhìn ra, ấn tượng về Đàm Vũ Mân ở trong lòng hắn đã giảm mạnh.

Trần Mộ bỗng nhiên nhớ rằng Giải Yến Bạch xuất thân từ Lục Đại, hai người có chút ăn ý, khiến cho hắn quên mất vấn đề này. Hắn không khỏi hỏi: "Quân đoàn của Lục Đại lợi hại lắm sao?"

Giải Yến Bạch cười cười, nhưng lại mang theo vài phần không tán thành, đáp: "Bộ đội của Lục Đại thì làm sao có thể xưng là quân đoàn gì chứ. Bọn họ còn kém quân đoàn chính thức, à, chính là mười hai quân đoàn của Liên Bang, một khoảng cách rất xa."

Trần Mộ nghĩ ngợi, hỏi: "So với một số tạp tu đoàn như Huyết Sắc tạp tu đoàn, Tuyết Hoa tạp tu đoàn thì sao?"

Giải Yến Bạch trầm ngâm nói: "Điều này phải xem là so sánh như thế nào. Huyết Chùy Bộ của Huyết Sắc tạp tu đoàn, Băng Tinh Tổ của Tuyết Hoa tạp tu đoàn đều là lực lượng tinh nhuệ, kỷ luật của bọn họ mặc dù không thể so được với quân đội chính quy, nhưng mà mạnh hơn tạp tu bình thường không ít. Còn so với vương bài của Lục Đại, Trưởng Lão Hội của Tinh viện, Tam Hoa Đội của Trung Đạt thư phủ chúng ta, Châu Bộ của Sương Nguyệt Hàn Châu, Sa Vệ của Mạc Doanh, Khổ Điện Phủ của Khổ Tịch Tự, Đặc Căn Cơ Động Đội của Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ thì bọn họ còn kém không ít."

"Thì ra là thế." Trần Mộ gật gật đầu.

"Nói đại khái là không có biện pháp so sánh tập tu đoàn với Lục Đại. Giống như trong Tam Hoa Đội của Trung Đạt thư phủ chúng ta, giáo quan đều là giáo quan quân đội thực sự. Không riêng gì chúng ta, năm nhà kia cũng như vậy. Có thể nói, mấy chi đội này không có khác biệt quá lớn so với quân đội chính thức. Hơn nữa, về mặt sức chiến đấu cá nhân thì tập tu của những chi đội này còn tốt hơn so với tập tu bình thường của quân đội." Nói đến đây, Giải Yến Bạch vẫn không nhin được cười khở, tiếp tục: "Nhưng mà, ngay cả chúng ta cũng tuyệt đối không muốn va chạm với quân đội. Nếu chiến đấu ở quy mô mười người, chúng ta tất thắng. Một trăm người chiến đấu, chúng ta chỉ có năm thành chiến thắng. Còn nếu chiến đấu tới quy mô ngàn người thì tỷ lệ chiến thắng của chúng ta cũng không được đến hai thành."

"Vì sao?" Trần Mộ có chút khó hiểu hỏi.

"Về phương diện này cũng có rất nhiều vấn đề. Chiến đấu quy mô càng lớn thì yêu cầu đối với sức chiến đấu của từng cá nhân tập tu càng thấp, mà yêu cầu đối với năng lực của người chỉ huy lại càng cao, còn yêu cầu đối với sự phối hợp nhịp nhàng giữa các đội quân thì rất cao. Về phương diện này, chúng ta còn kém xa quân đội. Trong lịch sử, chỉ có một lần đội ngũ tập tu không phải quân nhân chiến thắng được quân đội." Giải Yến Bạch giải thích.

"Hả? Sự kiện nào?" Trần Mộ có chút hứng thú.

"Đó là một lần rất lâu rồi. Một tập tu đoàn tên là Hắc Hoa có được một vị chỉ huy thiên tài. Hơn nữa đơn vị tập tu đoàn này hoàn toàn là do một tay hấn xây dựng nên. Quân đội bị tổn thất nặng trong tay bọn họ, thậm chí có vị quân đoàn trưởng phải từ chức vì chuyện này. Giá như Trung Đạt thư phủ chúng ta có thể có được thiên tài như vậy. Ai." Giải Yến Bạch nghĩ đến những trận chiến thất bại thảm hại trước đây của Trung Đạt thư phủ, không nén được thở dài một hơi. Mặc dù hấn có sức chiến đấu cá nhân kinh người, nhưng tại phương diện cầm quân chiến đấu thì hoàn toàn không thạo.

Trần Mộ chẳng hiểu thế nào, bỗng nhiên nghĩ tới Bagnell.

"Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Người dùng thấy Lục Đại chúng ta oai phong, người tài giỏi như thế cũng cực kì hiếm có. Lục Đại tiến hành vòng thi đấu chỉ huy, cũng nhằm chọn lựa ra nhân tài như vậy. Trước đây, Tổng Thành Ngạn chính là một nhân vật lợi hại, đáng tiếc là chết sớm. Ha ha. Tuy hấn chết sớm là một thiệt thòi nhưng cũng làm cho Đường Hàm Phái mất đi một cánh tay, bằng không thì chúng ta sẽ phiền toái." Giải Yến Bạch cười sang sảng nói.

"Ta đã nghe danh người này." Trần Mộ nói. "Nghe nói rất lợi hại."

Cũng không biết nếu hấn đấu với Bagnell thì ai sẽ thắng. Trong đầu Trần Mộ bỗng nhiên nảy ra một ý niệm mà ngay cả hấn cũng thấy vô lý.

"Ha ha, không chỉ là lợi hại! Lấy một địch hai, còn có thể ổn định cục diện, đích xác là anh hùng!" Giải Yến Bạch nói, không chút che giấu lòng tán thưởng bội phục đối với Tổng Thành Ngạn: "Nói về thứ bậc danh tiếng, Lao Hạo không hề kém hấn ta bao nhiêu, nhưng vẫn bị hấn áp chế thẳng thừng. Có thể thấy rằng cái gọi là thứ bậc danh tiếng này cũng không phải sự thật. Lại nói tiếp, thật ra ta rất chờ mong một người ra tay. "

"Ai?" Trần Mộ có chút tò mò.

"Tinh viện quái tài Rousseau!" Giải Yến Bạch sắc mặt nghiêm trang: "Tinh viện mấy năm nay vô thanh vô tức, nhưng lại bỗng dưng ra một đám mầm non không tồi. Rousseau năm nay mới chưa quá hai mươi mốt, lần đầu tiên tham gia vòng thi đấu chỉ huy, hấn đã giành được chiến tích toàn thắng, leo lên đứng hàng đầu, khi đó hấn mới mười bảy tuổi. Đến bây giờ, sau bốn năm, hấn vẫn vững vàng chiếm giữ vị trí thứ nhất. Ngay cả Tổng Thành Ngạn cũng không có biện pháp lật đổ hấn. Nhân vật như vậy, sao mà không khiến kẻ khác chờ mong?"

Giải Yến Bạch bỗng nhiên có chút cô đơn, cười nói: "Tóm lại, ta có một loại dự cảm, trận chiến cuối cùng của Liên Bang sẽ là cục diện chiến tranh giữa hai nhà Tinh viện và Đường Hàm Phái. Điều ta có thể làm chính là bảo vệ nguyên khí của Trung Đạt thư phủ mà thôi."

Không khí đột ngột trở nên nặng nề, Trần Mộ cũng không biết nên an ủi hấn như thế nào. Hai người chỉ có thể trầm mặc không nói gì.

Câu chuyện vừa lắng xuống thì độ nghi trên tay Giải Yến Bạch bỗng nhiên kêu vang.

Hiện lên trên màn hình là khuôn mặt tiêu tụy của Chi Liên phu nhân, hai mắt đỏ rực, mặt mũi u sầu. Trong lòng Giải Yến Bạch đột nhiên xuất hiện dự cảm về một điềm xấu.

”Yến Bạch, Phủ chủ đã qua đời.”

Giống như sấm nổ giữa trời quang, mặt Giải Yến Bạch đột ngột trắng nhợt, đầu óc ong ong loạn thành một đồng.

Hắn từ trước đến nay vẫn không muốn quay về Trung Đạt thư phủ, nguyên nhân có chút phức tạp. Cuộc sống trước kia hắn ở Trung Đạt thư phủ cũng không được vui vẻ, hắn không được coi trọng, còn thường xuyên bị các đồng học khác ăn hiếp. Một vài việc nhỏ này, như hắn bây giờ nhìn lại, tất nhiên chỉ như mây bay gió thoảng, nhưng nếu bắt buộc hắn chủ động gánh vác một việc gì đó vì Trung Đạt thư phủ, thì hắn lại chẳng muốn để ý tới.

Mà một nguyên nhân trọng yếu chính là Phủ chủ còn sống! Phủ chủ mặc dù bại dưới tay Đường Hàm Phái, uy nghiêm bị hao tổn, nhưng theo cách nhìn của Giải Yến Bạch, thì chỉ cần Phủ chủ còn sống một ngày, Trung Đạt thư phủ sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nhưng mà không ngờ rằng.

”Chuyện là thế nào?” Giải Yến Bạch hít vào một hơi thật sâu, cố hết sức để cho giọng nói của mình nghe tỉnh táo hơn một chút.

Chi Liên phu nhân thoáng ửng đỏ đôi mắt, run giọng nói: ”Phủ chủ tích lũy uất khí quá sâu, trong khi đang luyện tập cảm giác thì xảy ra vấn đề, nội tạng xuất huyết nhiều. Khi chúng ta tới nơi, ông ấy đã. đã không thể chịu đựng được nữa.”

Giải Yến Bạch im lặng. Hắn và Phủ chủ chưa nói tới không có tình cảm gì, bốn năm trong trường học hắn thậm chí còn chưa từng gặp mặt Phủ chủ lần nào. Nhưng hắn cũng biết rõ là một khi Phủ chủ nằm xuống, cả Trung Đạt thư phủ sẽ phải đối mặt với loại tình cảnh nào! Huống chi, một đời cường giả cuối cùng suy bại đến tình trạng này, trong lòng hắn không ngớt thổ dài.

”Yến Bạch, hãy trở về đi! Người mà không trở về, Trung Đạt thư phủ sẽ phải tan rã mất!” Chi Liên phu nhân run giọng nói. Bà rốt cuộc không nhịn được, nước mắt rơi xuống như mưa. Mấy ngày này, vì duy trì học phủ, bà phải lấy tất thân tâm nữ mà nắm giữ đại cục. Không giống Gia Anh Hạ, bà chỉ là một vị chế tập sư, nên mấy ngày nay rất gian khổ.

Giải Yến Bạch mím môi, bởi vì dùng sức quá mức mà bờ môi dày trắng nhợt đi, đôi mắt hổ bộc lộ rõ vẻ mâu thuẫn thống khổ. Trầm mặc hồi lâu, hắn chua chát nói: ”Phu nhân, thật sự chí của Yến Bạch không ở đây. Trong học phủ, những sư huynh sư tỷ có năng lực...”

Chi Liên phu nhân gầm lên: ”Đủ rồi! Người không quan tâm Thư phủ, chẳng lẽ người cũng không nghĩ cho sự phụ người sao? Thanh Nghiên sư tỷ từ nhỏ lớn lên ở Thư phủ, chẳng lẽ người muốn bà ấy sau này không chỗ mà về sao? Người tự suy nghĩ đi!”

Nói xong liền ngắt liên lạc.

Khuôn mặt Giải Yến Bạch hết xanh lại đỏ.

Trần Mộ thức thời không nói gì, tuy nhiên trong lòng hắn cũng có chút thổ dài. Phủ chủ của Trung Đạt thư phủ đội trời đạp đất vài chục năm, không ngờ lại rơi xuống như thế.

Lặng lặng nhìn sắc mặt Giải Yến Bạch biến đổi, Trần Mộ bỗng nhiên bật cười.

Cơ hồ tựa như bị tiếng cười này của Trần Mộ làm bừng tỉnh, Giải Yến Bạch ngẩng đầu, thấy Trần Mộ cười, hắn cũng cười cười tự giễu, dang hai tay: ”Xem ra, dường như ta không có bao nhiêu lựa chọn.”

”Chí hướng của người là gì?” Trần Mộ có chút tò mò hỏi: ”Người vừa rồi nói chí không ở đây.”

Giải Yến Bạch ngẩn ra, chợt cười ha ha, hào khí lên tận mây, nói: ”Lưu lạc khắp non sông, gặp gỡ hết anh hùng. Từ lần trước, khi ta bị vây hãm trong rừng rậm, ta chợt phát giác ra rằng đời người rất ngắn. Không

thừa dịp tuổi trẻ đi đó đây nhiều một chút, tìm hiểu khám phá nhiều hơn thì quả là đáng tiếc.” Tuy nhiên, hần nhanh chóng cười khổ nói: “Xem ra bây giờ không thực hiện được rồi. Phu nhân nói không sai, những người khác ta có thể mặc kệ, nhưng sư phụ thì ta không thể bỏ. Bà từ nhỏ đến lớn ở Thư Phủ, đó là nhà của bà. Lần này, ta bị đánh trúng yếu điểm rồi.”

“Vậy thì về đi.” Trần Mộ coi là đương nhiên nói: “Người quan tâm, vậy phải đi làm.”

Giải Yến Bạch chăm chú nhìn Trần Mộ một lúc lâu, rồi nói: “Trước đây, ta vẫn nghĩ rằng người không hề giống đệ tử của Caesar tiền bối, nhưng những lời này cũng có chút phong thái của ông ấy.”

“Ta không được tính là đệ tử của ông ta. Ta chỉ ở cùng ông ấy có một ngày.” Trần Mộ phủ nhận.

Ánh mắt Giải Yến Bạch lập tức trở nên cổ quái: “Người ở cùng Caesar tiền bối có một ngày?”

“Uhm, không đến năm giờ.” Trần Mộ gật gật đầu.

“Sau đó người học xong Linh Thức?” Về cổ quái trên mặt Giải Yến Bạch càng tăng thêm.

Trần Mộ không rõ vì sao Giải Yến Bạch lại có một vẻ mặt như vậy, nhưng vẫn nói: “Chỉ mới có thể dùng, còn chưa tính là học xong.”

Giải Yến Bạch lại chăm chú nhìn Trần Mộ một lúc lâu, giống như muốn tìm kiếm một đóa hoa ở trên mặt hần, một lát sau mới cảm khái nói: “Ta bây giờ bắt đầu bội phục ánh mắt của Caesar tiền bối.”

Trần Mộ không hiểu hết được niềm cảm khái không đầu không đuôi này của Giải Yến Bạch là đến từ đâu, hần liền hỏi ngược lại: “Chừng nào thì người đi?”

Giải Yến Bạch khôi phục vẻ kiên định, mày rậm như kiếm, ánh mắt dứt khoát, rốt cuộc không còn nhìn thấy nửa phần dao động. Mặt hần giãn ra, cười nói: “Đã quyết định rồi, vậy không lẽ mề nữa. Ta sẽ lập tức lên đường. Đàm Vũ Mân kia, chỉ có một mình người đi.” Hần vỗ vỗ vai Trần Mộ: “Cẩn thận, bảo trọng!”

Để ý thấy sự ân cần trong mắt Giải Yến Bạch, Trần Mộ trong lòng ấm áp: “Bảo trọng!”

Nói xong, Giải Yến Bạch rời đi!

496. Chương 490: Vũ Tự Quân Đoàn

Giải Yến Bạch mặc dù không nói rõ, nhưng hần vẫn còn có thể nghe ra trong ngôn ngữ nói chuyện ý tứ cảnh giác với Đàm Vũ Mân. Giải Yến Bạch là người hào sảng, chỉ là bề ngoài thì thô còn bên trong tinh tế, không phải một nhân vật đơn giản. Hần đối với Đàm Vũ Mân đề phòng như vậy, có thể thấy được cũng không phải chỉ có mình Trần Mộ mới cảm giác thấy khí tức nguy hiểm từ Đàm Vũ Mân.

Khi Trần Mộ đến doanh trại của Vũ Tự quân đoàn thì đã có người ở bên ngoài chờ sẵn.

“Bạch tổng quản, tiểu thư đợi ngài ở bên trong.” Nghênh đón Trần Mộ chính là một vị tạp tu chừng ba mươi tuổi, cử chỉ chừng chạc, ánh mắt sắc bén. Vũ Tự quân đoàn có quân phục màu xanh trắng đặc thù, hần mặc ở trên người trông cực kỳ khỏe khoắn, cử chỉ cung kính lễ độ.

Mặc dù không thăm dò, nhưng Trần Mộ vẫn không dám xem nhẹ vị tạp tu này, thực lực của đối phương rõ ràng không yếu.

“Làm phiền rồi.” Trần Mộ đáp lễ.

Doanh trại khá rộng lớn, trật tự ngăn nắp, những tạp tu gặp trên đường đi đều không phải là những người tầm thường. Tạp tu ở đây có trình độ cao hơn tạp tu mà Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn thu nhận khoảng một hai cấp bậc.

Nhưng ngẫm nghĩ thì thấy cũng bình thường thôi. Sức ảnh hưởng của Đàm Vũ Mân thì bọn hần hiện thời làm sao có thể so sánh được.

Trong căn cứ huấn luyện, khí thế ngút trời, căn bản không thấy một tạp tu nào nhàn rỗi. Trần Mộ bỗng nhiên cảm giác như đang tiến vào căn cứ của chính mình.

Đưa mắt nhìn xuyên qua dãy hành lang thật dài, Trần Mộ trông thấy Đàm Vũ Mân. Nàng ta đang nói chuyện với một gã tạp tu. Tên tạp tu kia tỏ vẻ kích động, đỏ bừng mặt, vỗ ngực đang nói điều gì đó, còn Đàm Vũ Mân thủy chung chỉ cười nhạt, thi thoảng mới nói vài câu. Có một nam nhân khá cao đứng nghiêm ở phía sau nàng ta.

Mỗi khi nàng ta lên tiếng nói chuyện, tên tạp tu trước mặt lại như bị kích động.

Đàm Vũ Mân thoáng thấy Trần Mộ đến gần, liền nói khẽ mấy câu với tên tạp tu kia. Tên tạp tu tỏ vẻ kích động cung kính hành lễ, sau đó mới nhanh chóng rời đi.

"Bạch huynh rốt cục đã đến rồi. Vũ Mân đã mong chờ thật lâu đó." Đàm Vũ Mân nhỏ nhẹ cười nói rồi đứng dậy chân thành nghênh đón. Tên nam nhân phía sau cũng đi sát theo.

"Được yêu quá mà có chút kinh sợ." Trần Mộ hơi hành lễ, nhưng trong giọng nói thản nhiên của hắn thì chẳng thấy một chút ý tứ quá yêu mà sợ nào. Tên tạp tu dẫn đường nghe vậy thì trên mặt lộ ra vẻ bất bình, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ liền không còn chút thân thiện nào nữa.

"Người lui xuống đi." Đàm Vũ Mân hơi quay sang bảo tên tạp tu này. Hắn liền hành lễ và lui ra.

"Không nghĩ rằng lại phát sinh chuyện như vậy." Trong ánh mắt Đàm Vũ Mân ánh lên một nét đau thương: "Lỡ cơ hội gặp Giải Yến Bạch huynh, trong lòng Vũ Mân thấy thật đáng tiếc."

Mặc dù không thích Đàm Vũ Mân, nhưng đối mặt với tác phong này của nàng ta, Trần Mộ cũng không có cách sinh ra ác cảm. Hắn chỉ đơn giản không nói một lời.

Đàm Vũ Mân liền thay đổi chủ đề, khẽ giơ bàn tay trắng nõn lên, giới thiệu: "Vị này là Cơ Trí Hạo tiên sinh, trợ lý riêng của ta. Hắn ngưỡng mộ danh tiếng của Bạch huynh đã lâu."

Cơ Trí Hạo mỉm cười, hành lễ: "Đúng vậy, ta từ lâu đã muốn gặp Bạch tổng quản, cuối cùng hôm nay cũng hoàn thành tâm nguyện."

Cơ Trí Hạo thân hình khá gầy, sắc mặt tái nhợt, phảng phất như bệnh nặng chưa khỏi, nhưng ánh mắt lại làm Trần Mộ có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, giống như là do bóng đêm đen kịt sâu nặng nén lại mà thành, làm cho có cảm giác thâm sâu không lường được.

"Quá khen rồi." Trần Mộ khách khí đáp.

Ba người ngồi xuống, sau một lát liền có người hầu mang trà xanh tới.

Đàm Vũ Mân ánh mắt lơ đãng, liếc nhìn cái lắc đeo trên tay Trần Mộ, nhẹ nhàng đứng dậy, khom người thật sâu trước Trần Mộ, nói giọng đầy vẻ xin lỗi: "Thật sự có lỗi quá! Lần trước không được Bạch huynh cho phép, Vũ Mân đã tự tiện tiết lộ thân phận của Bạch huynh ra ngoài, do đó mới gây ra nhiều chuyện như vậy. Nghe nói buổi tối ngày hôm đó Bạch huynh còn bị tập kích, đây là chuyện Vũ Mân tuyệt đối không hề ngờ tới, trong lòng khó yên, vẫn muốn tìm Bạch huynh tạ lỗi. Hôm nay có thể chính miệng nói với Bạch huynh lời xin lỗi, trong tâm Vũ Mân cũng dễ chịu được chút ít."

Trên mặt nàng ta tỏ vẻ bất an, còn có ý áy náy vô cùng.

Trần Mộ nâng chung trà lên, điềm nhiên uống như không có chuyện gì, vẻ mặt không thay đổi nói: "Chuyện nhỏ thôi, Đàm tiểu thư không cần giữ ở trong lòng." Nếu không phải Cửu San Ngọc nói rõ ràng về lai lịch của Đàm Vũ Mân cho Trần Mộ biết, tạp tu Khổ Tịch tự chiến đấu với Tiểu Ba buổi tối ngày hôm đó là do chính Đàm Vũ Mân phái tới, nói không chừng hắn đã thật sự bị nàng ta lừa gạt rồi.

Nhưng mà hiện tại, hắn chỉ cười lạnh trong lòng.

Dáng vẻ thản nhiên ung dung của Trần Mộ khiến cho Đàm Vũ Mân khá bất ngờ, nàng ta bất giác trao đổi một ánh mắt với Cơ Trí Hạo.

Động thái nho nhỏ này giữa hai người bị Trần Mộ nhạy cảm bắt gặp. Hắn lập tức thâm phán đoán một cách đại khái trong lòng về địa vị của Cơ Trí Hạo.

Cơ Trí Hạo cố ra vẻ thoải mái, cười cười: "Bạch tổng quản quả nhiên là người có tầm lòng rộng rãi, tại hạ thật sự bội phục." Đàm Vũ Mân cũng là người cơ trí, lập tức ý thức được vấn đề xảy ra ở chỗ nào.

Về mặt một lần nữa khôi phục bình tĩnh, nàng tiếp lời nói: "Đúng vậy, Bạch tổng quản là đệ tử của Caesar tiền bối, tất nhiên không phải là người bình thường. Lại nói thêm, Vũ Mân cùng Bạch tổng quản còn có vài phần quan hệ sâu xa ấy chứ."

"Ồ?" Trần Mộ uống trà, điềm nhiên ứng tiếng.

"Đúng vậy, gia mẫu Đàm Tiểu Y là bạn tốt của Caesar tiền bối. Chẳng biết Bạch tổng quản có từng nghe Caesar tiền bối nói qua?" Đàm Vũ Mân mỉm cười mà hỏi.

Chứng kiến nụ cười mỉm quyến rũ trên mặt Đàm Vũ Mân, Trần Mộ trong lòng không hiểu sao chỉ cảm thấy thật chán ghét.

"Không nghe nói qua." Hắn trả lời có chút lạnh băng.

"Ồ, chẳng lẽ Caesar tiền bối không có nói cho Bạch huynh biết hay sao?" Đàm Vũ Mân lộ ra vài phần ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh làm bộ thản nhiên nói: "Tuy nhiên cũng đúng, theo tính tình của Caesar tiền bối, chỉ sợ là không có hứng thú với mấy chuyện vụn vặt này."

Trần Mộ trầm mặc lạnh lùng, cũng khiến cho hai người bắt đầu ý thức được có chỗ không đúng.

Cơ Trí Hạo lúc này nói: "Thời gian cuộc khảo hạch cũng chuẩn bị đến rồi, nếu bọn họ biết Bạch huynh đến dự, chỉ sợ không biết sẽ kích động thế nào! Đến lúc đó còn mời Bạch huynh chỉ điểm vài đường, cũng để cho bọn họ được lĩnh giáo một chút phong độ cao thủ! Ha ha, đi thôi. Bạch huynh, mời!"

Trần Mộ lặng lẽ đứng dậy không nói gì. Đàm Vũ Mân đứng ở phía sau Trần Mộ, sắc mặt có chút khó coi. Nàng ta không rõ vì sao Bạch tổng quản lại tỏ ra lãnh đạm như thế. Trước đây, Bạch tổng quản cũng làm cho người ta có cảm giác khó tiếp cận, nhưng mà hoàn toàn không giống với vẻ lạnh lùng hiện tại. Chẳng lẽ hắn đã biết cái gì? Nghĩ vậy, tim Đàm Vũ Mân liền đập thành thịch.

Ba người đến một phòng huấn luyện, nơi này đã có khoảng chừng một trăm năm mươi tên tạp tu đang đợi sẵn. Một trăm năm mươi tên tạp tu đứng chỉnh tề im lặng, không có bất cứ một tiếng động nào, cũng không hề nhúc nhích, giống như tượng gỗ. Một cảm giác sát phạt phả thẳng vào mặt.

Đồng tử của Trần Mộ co thắt lại. Những tạp tu này, mỗi người phát tán ra dao động năng lượng, cơ hồ đều không dưới lục cấp.

Tại Ngũ đại Hoa khu cũng không hiếm tạp tu cảm giác lục cấp, nhưng tạp tu chiến đấu cảm giác lục cấp thì đã có thể được coi là cao thủ! Những tạp tu này nhìn không chớp mắt, sắc mặt trầm tĩnh, nét mặt không chút thay đổi. Cảm giác của Trần Mộ rất nhạy cảm, nhất là đối với sát khí. Những tạp tu này đều phát tán ra sát khí rõ ràng, nói cách khác, tất cả bọn họ đều là tạp tu chiến đấu!

Một trăm năm mươi tên có thể gọi là tạp tu cao thủ đứng ở đây, phát ra sát khí, khiến kẻ khác kinh hãi.

Không nghĩ rằng Vũ Tự quân đoàn vậy mà lại có được nhiều tạp tu chiến đấu như vậy! Một đoàn đội, lực lượng cường đại hay không, phải xem số lượng và trình độ trung bình của những tạp tu chiến đấu trong đó. Lực lượng của Đàm Vũ Mân quả nhiên không thể xem nhẹ, Trần Mộ trong lòng âm thầm trầm lắng.

Ngoại trừ những tạp tu này, còn có năm tên tạp tu đứng chờ trên đại sảnh. Trang phục chiến đấu trên người bọn họ cùng một trăm năm mươi tên tạp tu đứng bên trong phòng huấn luyện kia có khác biệt rõ ràng.

Mấy tạp tu này quay sang nhìn Trần Mộ, ai nấy ánh mắt lóe lên! Đều không ngoại lệ phát tán ra ý chí chiến đấu mãnh liệt, ánh mắt mỗi người đều sắc bén dị thường. Năm người bọn họ gây cho Trần Mộ một thứ áp lực không hề thua kém chút nào so với một trăm năm mươi tên tạp tu kia!

Tạp tu thất cấp!

Tất cả năm tên tạp tu này đều là thất cấp! Cho dù Trần Mộ đến giờ luôn lạnh lùng tĩnh táo, nhưng cũng nhin không được mà hơi biến sắc.

Vậy mà trong tay Đàm Vũ Mân lại có nhiều tạp tu thất cấp đến như vậy! Trước đó, một trăm năm mươi tên tạp tu kia đã khiến cho Trần Mộ khá giật mình. Mặc dù ở khu Thiên Đông Lý, tạp tu cảm giác lục cấp trở lên không nhiều lắm, nhưng cũng tuyệt đối không ít. Với sức ảnh hưởng của Đàm Vũ Mân, có thể chiêu mộ được đến một trăm năm mươi tên cũng không hề làm hắn quá kinh hãi.

Nhưng tạp tu có cường độ cảm giác thất cấp thì khác hẳn với lục cấp. Loại tạp tu này có thể tiến vào hàng ngũ cao thủ chân chính, thậm chí có thể tiến vào trong vòng một trăm nhân vật hàng đầu trên Hắc Tuyền Tinh Bảng. Với cao thủ cấp bậc này, sự chiêu mộ bình thường hoàn toàn không có bất cứ sức hấp dẫn nào. Mà tạp tu có thể đạt đến mức độ này, không một ai trong số bọn họ không có tâm chí kiên nhẫn, trải qua trăm trận, đích thực không phải dễ dàng có thể dao động.

Bấm đầu ngón tay tính toán, trong tay Trần Mộ vậy mà lại không có một tạp tu nào có cường độ cảm giác đạt tới thất cấp. Tang Hàn Thủy cách thất cấp gần nhất, chỉ kém một chút là có thể đột phá.

Nghĩ vậy, Trần Mộ càng cảm thấy khiếp sợ lực lượng trong tay Đàm Vũ Môn.

”Ra mắt Bạch tổng quản. Tại hạ là Vũ Nhân, đội trưởng đội một của Vũ Tự quân đoàn. Có thể gặp được ngài, thật vô cùng vinh hạnh!” Vị tạp tu này hành lễ với Trần Mộ, nói giọng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Tên này da đen thui, nhìn qua tựa như một đại hán làm nghề cừu vạ, không thấy có nửa điểm phong độ cao thủ.

Trần Mộ còn nhớ tên này, Vũ Nhân, xếp hạng thứ bảy mươi trên Hắc Tuyền Tinh Bảng!

Những tên tuổi trên Hắc Tuyền Tinh Bảng thì Trần Mộ hiện tại có thể nhớ được phần lớn. Mà tên này thì hẳn đặc biệt nhớ kỹ, vì Đẳng Hàm vốn xếp hạng bảy mươi đã bị chết trong tay Trần Mộ, thay thế vị trí của hắn chính là Vũ Nhân.

Để ý thấy Trần Mộ có vẻ khiếp sợ, trong mắt Cơ Trí Hạo hiện lên một vẻ đắc ý.

”Ra mắt Bạch tổng quản, đội trưởng đội hai của Vũ Tự quân đoàn Tào An Lợi!”

”Ra mắt Bạch tổng quản, đội trưởng đội ba của Vũ Tự quân đoàn Tề Phong!”

”Ra mắt Bạch tổng quản, đội trưởng đội bốn của Vũ Tự quân đoàn Phan Việt!”

”Ra mắt Bạch tổng quản, đội trưởng đội năm của Vũ Tự quân đoàn Chúc Vân Minh!”

Trần Mộ kinh hãi không nói nên lời. Tất cả mấy tên này đều là những tạp tu xếp hạng trước một trăm trên Hắc Tuyền Tinh Bảng!

Năm tên tạp tu có tên trong số một trăm thứ hạng đầu trên Hắc Tuyền Tinh Bảng làm đội trưởng! Đội ngũ như vậy cũng thật sự quá xa hoa. Dù là Tuyết Hoa tạp tu đoàn cũng chưa chắc có thể đủ sức đưa ra đội ngũ như vậy!

Sức ảnh hưởng của Đàm Vũ Môn thật sự đạt tới tình trạng như thế sao?

Hơn nữa, Trần Mộ còn chưa quên cái tên tạp tu của Khổ Tịch tự sử dụng Già Mục Xà Mâu kia, còn có vị tạp tu hàng đầu liên bang Mai Cát...

Vũ Tự quân đoàn cường đại ngoài dự đoán của mọi người a!

497. Chương 491: Khiêu Khích

Mặc dù không được tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Bạch tổng quản và Tiểu Man song sự kiện này đã được đồn đại xôn xao cả thành phố Đông Thụy từ lâu rồi, bọn họ lý nào lại không biết? Trong năm người thì đội trưởng đội ba Tề Phong chính là người thu hút sự chú ý nhất. Tề Phong tuổi trẻ nhất, ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nước da trắng trẻo, cao lớn đẹp trai, nhưng vẻ mặt ngạo mạn khiến cho người khác có chút không thoải mái.

Điều khiến cho Trần Mộ cảnh giác chính là Tề Phong có một tia mắt bất thiện không thể quan sát kỹ được. Mà đặc biệt là khi ánh mắt hắn liếc qua chiếc vòng trên cổ tay Trần Mộ thì nét mặt càng sa sầm đến chảy nước.

Trần Mộ hơi ngẫm hiểu trong lòng, thầm quyết định sau khi trở về sẽ lập tức tháo cái vòng này xuống, tránh để sau này gặp phải những hiểu lầm không cần thiết. Nếu như nói là trước đây hắn còn chưa biết rõ Đàm Vũ là cái dạng người gì, nhưng hiện tại đại để đã có khái niệm trong lòng.

Người này không phải loại lương thiện!

Mọi người vừa ngồi xuống, một cái lồng năng lượng to tướng đã mọc lên, bên trong chỉ còn lại có hai gã tạp tu.

Cơ Trí Hạo cười giới thiệu: "Vũ Tự quân đoàn chúng ta áp dụng chế độ chọn lựa. Vượt sơ tuyển về kỹ năng, tạp tu sẽ đối mặt với đợt tuyển chọn thứ hai. Bạch tổng quản hiện giờ đang chứng kiến chính là đợt tuyển chọn thứ hai, tuyển chọn qua thực chiến! Vòng tuyển chọn này sẽ trực tiếp quyết định bọn họ có khả năng gia nhập Vũ Tự quân đoàn hay không. Bọn họ sẽ được sắp xếp cho một đối thủ bất kỳ, nếu bị thua vẫn có quyền khiêu chiến một lần, có thể tùy ý khiêu chiến một vị tạp tu bất kỳ của bên thắng. Nếu thắng lợi thì sẽ thay thế vị trí của đối phương, còn nếu lại bị thua thì sẽ hoàn toàn mất tư cách. Mà khi vào bên chiến thắng thì lại phải ứng phó với ba lượt khiêu chiến, nếu tiếp tục thành công lưu lại bên thắng thì sẽ trực tiếp có được tư cách, hơn nữa những người khác sẽ mất đi cơ hội khiêu chiến hẳn."

"Phương pháp này không tồi." Trần Mộ gật gù đầu, những toan tính lạnh lùng trong lòng càng thêm nặng. Không hề nghi ngờ, Vũ Tự quân đoàn có chế độ tuyển chọn như thế, tạp tu không có thực lực thì tất nhiên không thể lưu lại trong Vũ Tự quân đoàn. Mặt khác cũng có thể nhìn ra được là sức hấp dẫn của Vũ Tự quân đoàn đối với những tạp tu này, hay nói cách khác là Đàm Vũ có sức hiệu triệu kinh người đến như thế nào.

Cơ Trí Hạo điềm nhiên cười: "Khiến Bạch tổng quản chê cười rồi."

Năm vị đội trưởng cũng có vài vị lộ vẻ đắc ý. Công tâm mà nói, Vũ Tự quân đoàn có thực lực thực sự cường đại, còn hơn cả những tạp tu đoàn lớn khác như Huyết Sắc Tạp tu đoàn và Tuyết Hoa Tạp Tu Đoàn. Điểm yếu hiện giờ của bọn họ chỉ là thực lực tổng hợp, còn về phương diện sức chiến đấu, bọn họ tuyệt đối không hề thua kém. Đối với một đoàn đội mới vừa thành lập không được bao lâu mà nói, đạt được tình trạng này thực sự không phải một việc dễ dàng.

"Bắt đầu tuyển chọn đi." Giọng nói trong trẻo của Đàm Vũ vang lên, khiến tinh thần của người nghe chấn động.

"Tuân mệnh!" Vụ Nhân trầm giọng nhận lệnh, lập tức đứng dậy hô: "Tuyển chọn bắt đầu!"

Hai gã tạp tu bên trong đấu trường lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, trước tiên nói rộng khoảng cách ra. Qua động tác này, Trần Mộ liền phán đoán được hai gã tạp tu này có kinh nghiệm thực chiến phong phú tương đương nhau. Để chiêu mộ được tạp tu có kinh nghiệm thực chiến thì cũng cần tiêu phí thật lớn tiền của, lương bổng cũng cực kỳ cao.

Cơ Trí Hạo như cố ý như vô tình hỏi Vụ Nhân: "Vụ Nhân đội trưởng, đây là đợt thứ mấy?" Giọng hắn không lớn, nhưng lại đủ cho Trần Mộ có thể nghe thấy rõ ràng.

Vụ Nhân hiểu ý, tỏ vẻ thập phần tôn kính đối với Cơ Trí Hạo và mau mắn đáp: "Cơ tiên sinh. Đây là đợt thứ mười tám."

Cơ Trí Hạo hài lòng bảo: "Không sai. Những người có chí khí này sẽ trở thành nòng cốt của chúng ta sau này đó. Nói thật, ngay cả ta cũng không ngờ rằng sẽ có nhiều người ứng tuyển đến như vậy. Quả nhiên phù hợp với câu nói: Công đạo ở tại lòng người!"

Vụ Nhân trầm giọng tán thành: "Tiên sinh nói rất đúng! Bọn họ đến không vì tiền tài mà chỉ vì thiện tâm của tiểu thư. Chúng ta tập hợp dưới trướng tiểu thư, có thể làm nên một số việc có ý nghĩa thì cũng không hổ thẹn đã sống cuộc đời này!"

Đàm Vũ ôn nhu nói: "Vũ không làm được việc gì, nhưng lại được mọi người ưu ái như thế, thật sự rất hổ thẹn!"

"Tiểu thư quá khiêm tốn rồi. Nếu như tiểu thư cũng nói không làm được việc gì thì những người khác kia có thể xấu hổ đến mức phải đập đầu vào tường mất." Người nói câu này chính là Tề Phong, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười đầy vẻ mê hoặc, nhìn về phía Đàm Vũ với ánh mắt ôn nhu như nước.

Mấy tên đội trưởng khác đều không ngớt tán đồng.

Trần Mộ làm bộ không nghe thấy gì, chỉ quan sát cuộc tỷ thí bên trong đấu trường, nhưng thực ra là đang tính toán về tin tức mà Cơ Trí Hạo vừa rồi cố ý để lộ ra. Tổ thứ mười tám, mỗi tổ một trăm năm mươi người, lưu lại một nửa thì cũng là bảy mươi lăm người, như vậy đến bây giờ tối thiểu bọn họ phải thu nhận được một ngàn ba trăm năm mươi tên tạp tu, đó là còn không kể số lượng trước đó. Cứ thế mà tính thì quy mô hiện tại của Vũ Tự quân đoàn phải vào khoảng ba nghìn người.

Nếu cả ba nghìn tên tạp tu đều có trình độ như một trăm năm mươi tên tạp tu này thì thật là đáng sợ.

Lực lượng này tuyệt đối có khả năng quét sạch cả thành phố Đông Thụy, đó là còn chưa tính đến năm tên đội trưởng và Mai Cát (Không biết có nên để tên Meiji không – btập), cùng với những tạp tu của Tinh viện và Khổ Tịch tự ở bên người nàng.

Trong lòng hắn cũng có điểm nghi hoặc. Cơ Trí Hạo cố ý tiết lộ mấy cái tin tức này cho mình là có dụng ý gì?

Trận tỷ thí bên trong đấu trường cực kỳ sôi động. Hai gã tạp tu này đánh thực sự đao thật thương thật, không có một chút nương tay. Tuy nhiên, sự chú ý của Trần Mộ lại không hề đặt vào hai gã tạp tu này, hắn thấy mình càng ngày càng không hiểu về bản thân Đàm Vũ.

Năm tên đội trưởng thì không một ai không phải là tinh anh, tuyệt đối không phải cái hạng người ngu ngốc, nhưng lại nhất quyết một lòng vì Đàm Vũ, trong chuyện này có chỗ rất đáng phải cân nhắc. Hắn có thể cảm nhận được lòng tôn kính của năm tên đội trưởng này đối với Đàm Vũ là xuất phát từ nội tâm. Không cần suy luận đến những yếu tố khác, Đàm Vũ có thể thu phục được bọn họ thì cũng cực kỳ không đơn giản!

Nhưng mà gây khó cho Trần Mộ nhất lại là một vấn đề khác.

Bất kể ai làm một việc gì thì cũng có mục đích. Hắn không rõ rốt cuộc mục đích của Đàm Vũ là gì, cô ta suy tính cái gì? Hắn nghĩ mãi cũng không rõ, mà sau khi biết được yêu sách của Cừu San Ngọc, hắn cũng vẫn như trước không hiểu rõ.

Nghĩ mà không ra thì chẳng nên suy nghĩ, Trần Mộ quyết định rồi lẳng lặng chờ xem diễn biến.

Tỷ thí tiến hành rất nhanh. Một trăm năm mươi tên tạp tu này đều có kinh nghiệm thực chiến phong phú, chỉ cần vừa tiếp xúc là có thể hiểu được tương quan thực lực giữa mình và đối phương. Nhưng mà tới giai đoạn khiêu chiến sau đó, mức độ phấn khích lập tức tăng lên nhiều. Trong số này, thực lực của vài gã tạp tu thậm chí còn thu hút sự chú ý của Trần Mộ.

Rốt cục, Trần Mộ cũng phán đoán được đại khái ở trong đầu là thực lực của Vũ Tự quân đoàn cực kỳ mạnh mẽ!

Thể hiện thực lực của mình cho hắn xem, đại khái cũng là một trong những ý đồ hôm nay của Đàm Vũ.

Cuối cùng bên trong đấu trường còn lại bảy mươi lăm gã tạp tu, những tạp tu còn lại chỉ biết ngán ngẩm rời đi. Bảy mươi lăm gã tạp tu đứng ở bên trong đấu trường, trên mặt mỗi người đều hiện vẻ vui mừng khó nén nổi. Bọn họ đã chính thức gia nhập Vũ Tự quân đoàn!

Bỗng nhiên năm viên đội trưởng đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi đi vào trong đấu trường.

Vưu Nhân trầm giọng nói: "Bây giờ, mỗi người trong số các người có một cơ hội khiêu chiến với năm đội trưởng chúng ta, tạp tu nào chiến thắng chúng ta thì sẽ trực tiếp thay thế vị trí chúng ta làm chức đội trưởng."

Bốn viên đội trưởng khác hoặc là trầm mặc, hoặc là ung dung đứng yên.

Tức thì bên trong đấu trường, tại khu vực bảy mươi lăm gã tạp tu, tiếng ồn ào nổi lên khắp nơi, chiến ý sôi trào trên mặt của rất nhiều người. Những tạp tu này phần lớn đều là người mắt nhìn quá đỉnh đầu, có cơ hội này thì đúng là cậu còn không được.

"Ta khiêu chiến đội trưởng Tề Phong!" Một gã tạp tu cao giọng nói, rất nhiều người khác đều lộ vẻ nôn nóng muốn thử sức.

Trong bọn họ, có rất nhiều tạp tu từ lâu đã thấy Tề Phong không vừa mắt, nhất là khi thấy ánh mắt Tề Phong nhìn về phía Vũ tiểu thư thì bọn họ thập phần khó chịu! Hình năng lượng tạp bắn ra với tốc độ cực nhanh, đối thủ thường bị hấn áp chế không ngóc đầu dậy nổi và cuối cùng chịu thua!

Xạ tốc của tấm tạp phiến này là nhanh nhất trong số tạp phiến mà Trần Mộ từng gặp, thôi năng lượng trút xuống tựa như một cơn mưa to khiến cho hắn có ấn tượng tương đối sâu sắc.

Khóe miệng Tề Phong lộ ra nét mỉm cười, chỉ là một nụ cười mỉm hời hợt thôi nhưng lại khiến cho người nhìn bỗng có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Trần Mộ nhú mày, vẻ tươi cười này của Tề Phong mang theo hương vị cực kỳ tàn nhẫn.

"Có cần khởi động lòng năng lượng hay không?" Vũ Nhân quay sang hỏi Tề Phong.

Tề Phong thoải mái lắc đầu, cười nói: "Không cần." Nói xong liền giơ lên tay phải, mặt đối mặt với gã tạp tu phía trước, mỉm cười: "Chuẩn bị tốt rồi chứ? Bắt đầu nhé."

Những tiếng loạt xoạt vang lên, bảy mươi tư gã tạp tu còn lại đều tản ra, chỉ còn lại có tên tạp tu kia đứng đối diện với Tề Phong. Tên tạp tu kia không hề có chút sợ hãi, vênh mặt cao giọng đáp: "Được! Bắt đầu!"

Âm cuối của những lời này còn chưa tan hết, Tề Phong đang đứng đối diện hắn bỗng nhiên không còn thấy bóng dáng đâu nữa, phẳng phất như biến mất trong hư không! Phía đối diện, sắc mặt gã tạp tu kịch biến, tay phải mới giơ lên được nửa chừng, đồng tử chợt giãn ra, nét mặt đông cứng lại.

Bên trong đấu trường, hắn giữ nguyên tư thế cứng đờ vừa rồi, tựa như một con rối. Ở phía sau hắn, một ngón tay thon dài sắc bén đã nhẹ nhàng điểm vào trên lưng hắn. Trên ngón tay hoàn mỹ đó có một quãng điện mang nhàn nhạt bay vòng chung quanh. Quãng điện mang này có màu sắc cực mờ nhạt, nếu không chú ý thì thậm chí khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khóe miệng nhếch lên để lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, hắn bỗng nhiên lại biến mất, trở về vị trí ban đầu của mình.

Hai giây sau, gã tạp tu này mới ngã ầm xuống đất, hôn mê đi. Sớm đã có chuẩn bị sẵn, y tế tạp tu vội vàng chạy vào bên trong đấu trường, đưa gã tạp tu bị hôn mê này ra ngoài sân tiến hành trị liệu.

Bên trong đấu trường lạnh ngắt như tờ, bảy mươi tư gã tạp tu còn lại ai nấy đều trợn mắt há mồm, không ngờ rằng trận chiến đấu lại chấm dứt nhanh chóng như thế. Vừa rồi mọi người quá rõ ràng về thực lực của gã tạp tu kia, vốn tưởng rằng hắn thế nào cũng có thể duy trì được một lúc, không nghĩ rằng vừa đối mặt đã bị đánh ngã. Nhìn lại thì thấy bốn viên đội trưởng khác không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, dường như đây là chuyện quá bình thường vậy.

Chẳng lẽ thực lực của bọn đội trưởng đã đạt tới tình trạng như thế sao?

Trần Mộ cũng cực kỳ khiếp sợ trong lòng. Tốc độ quá nhanh! Ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút giật mình về tốc độ của Tề Phong, hơn nữa về mặt khống chế năng lượng thì Tề Phong rõ ràng đã đạt tới tiêu chuẩn khá cao, nhất chỉ kia cũng là một chiêu cực kỳ kỹ thuật!

"Còn có ai khiêu chiến hay không?" Vũ Nhân hỏi, không chút thay đổi sắc mặt.

Bên trong đấu trường vẫn lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người đều bị chiêu thức ấy của Tề Phong chấn nhiếp.

Một lát sau, mới có người cố lấy dũng khí tiếp tục khiêu chiến, tuy nhiên bọn họ đều lựa chọn các đội trưởng khác. Nhưng mà thực lực chênh lệch quá lớn, bọn họ cơ hồ đều bị đánh ngã ngay trong lúc còn đang đối mặt. Sau khi chứng kiến thực lực của các đội trưởng, những tạp tu này đều nín lặng.

"Đã không còn ai khiêu chiến, cuộc tuyển chọn dừng ở đây." Vũ Nhân mặt không hề biểu cảm, nói tiếp: "Các người sẽ được phân vào dưới trướng của năm đội trưởng."

Mọi người lúc này cũng hoàn toàn khâm phục. Thế giới này, thực lực có thể nói lên tất cả.

Vũ Nhân nhìn thoáng qua hướng Đàm Vũ, thấy Đàm Vũ khẽ gật đầu, liền quay lại nói: "Tốt! Hoan nghênh gia nhập Vũ Tự quân đoàn, bây giờ mọi người giải tán đi."

"Khoan!" Tề Phong đang đứng thản nhiên ung dung bỗng lên tiếng.

Vưu Nhân nhíu mày, quay sang hỏi Tề Phong: "Tề đội trưởng còn có việc à?"

Tề Phong bỗng chuyển ánh mắt về phía Trần Mộ, như cười như không nói: "Có thể gặp được đệ tử của Caesar tiên bối, cơ hội này rất là khó gặp được! Thế nào, Bạch tổng quản, có nhã hứng xuống giao hữu một chút không?"

498. Chương 492: Phản Kích Sắc Bén

Tề Phong có thực lực rất mạnh, qua lần xuất thủ vừa rồi có thể thấy được. Tốc độ của hắn cực kỳ kinh người, ngay cả Trần Mộ cũng hơi giật mình. Tập tu có tốc độ kinh người, hơn nữa lại am hiểu khổng chế cảm nhận thì ai gặp phải cũng đều đau đầu. Trần Mộ cũng không ngoại lệ.

Tuy vậy hắn không có ý định nhượng bộ. Đối mặt với loại người này, càng nhân nhượng thì càng bị bọn họ chà đạp. Hiện tại hắn hàng ngày càng cảm thấy tranh đấu ở tầng lớp cao cấp kỳ thật về bản chất cũng không khác so với những cuộc ẩu đả của đám lưu manh đầu đường xó chợ. Lui bước nhường nhịn không thể làm cho đối phương tôn kính mà ngược lại người ta sẽ cho rằng mình mềm yếu đáng khinh. Ngay cả chó mèo cũng sẽ đến đạp thêm cho mình một cước!

Tình cảnh hiện tại của Trần Mộ kỳ thật là vô cùng nguy hiểm. Đàm Vũ Mân đã tiết lộ thân phận đệ tử của Caesar ra ánh sáng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng có rất nhiều tập tu tìm hắn gây phiền toái! Caesar năm đó có vô số kẻ thù, bọn họ tìm không tìm được Caesar, cũng không dám tìm đến Caesar nhưng chỉ sợ còn có nhiều người vẫn dám đến tìm người của ông ta. Lúc này mà nhân nhượng thì sẽ cấp cho những người khác một tín hiệu. Nếu thực sự đến lúc đó thì hắn sẽ gặp nguy hiểm thực sự.

Hiện tại, hắn tựa như đang đi trên sợi dây thép. Mỗi một bước đều phải cẩn thận từng ly từng tí.

"Chơi tay đôi?" Trần Mộ nheo mắt, chậm rãi đứng dậy. Có thể thấy rằng hành động này của Tề Phong nằm ngoài dự kiến của mọi người. Ngay cả Đàm Vũ Mân cũng lộ ra vẻ bị bất ngờ. Trần Mộ đại khái sáng tỏ trong lòng là khiêu khích của Tề Phong cũng không phải là mưu kế sắp đặt từ trước. Nhưng Đàm Vũ Mân cũng không lên tiếng ngăn cản mà vẫn ngồi yên như cũ. Đối với việc này, Cơ Trí Hạo ban đầu tỏ ra kinh ngạc, sau đó nụ cười trên mặt càng thêm mê hoặc. Còn vài viên đội trưởng khác thì ánh mắt ai nấy đều sáng lên, vẻ mặt hưng phấn. Danh tiếng của Bạch tổng quản theo lời đồn đại thật sự có chút quá lợi hại, bọn họ cũng cực kỳ muốn xem xem truyền nhân của Caesar trong truyền thuyết rốt cuộc có thể có bao nhiêu thần thông.

Còn bọn tập tu vừa mới tham gia tỷ thí thì bị kích động đến mức không thể chế ngự nổi. Phải biết rằng cho dù ở trong cái thời đại mà tốc độ lưu truyền tin tức không hề tính là chậm này, cơ hội được chứng kiến cao thủ quyết đấu cũng cực kỳ khó. Có thể quan sát một trận quyết đấu ở trình độ cao thì ích lợi đối với bọn họ tự nhiên không cần phải nói.

Tề Phong vừa rồi có tốc độ nhanh như tia chớp, còn người kia có khí chất ung dung ưu nhã. Cả hai khiến cho tất cả mọi người ở đây có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Thích hợp với phong độ cao thủ một cách hoàn mỹ. Tuy Bạch tổng quản chưa bộc lộ tài năng nhưng danh tiếng của hắn còn cao hơn nhiều so với Tề Phong.

Nếu như hai người này có thể đánh một trận thì đó chẳng phải là long tranh hổ đấu sao?

Không hề do dự, Trần Mộ không nhanh không chậm đi lên trên đấu trường huấn luyện. Nhưng ở trong vài giây ngắn ngủi này, hắn đã suy nghĩ rõ ràng. Mặc dù còn chưa biết rốt cuộc Đàm Vũ Mân muốn như thế nào, nhưng có một điều rất rõ ràng là cô ta cũng không có nhiều thiện ý lắm đối với mình. Tề Phong khiêu khích, cô ta cũng bày tỏ thái độ ngầm đồng ý. Điều này trên một mức độ nhất định có thể cho thấy vấn đề.

Trần Mộ quyết định phản kích!

Trong tích tắc, khi hắn bước chân phải lên trên đấu trường huấn luyện, khí chất đột ngột biến đổi!

Trước đó, khí thế của hắn hoàn toàn ẩn tàng trong cơ thể, hơn nữa việc không thích nói chuyện lớn tiếng gây cho người khác cái cảm giác là hắn hiền lành. Nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn tựa như hoàn toàn biến đổi thành một người khác! Giống như một thanh bảo kiếm bất ngờ được rút ra khỏi vỏ. Uy phong bộc lộ. Trong không khí chợt tràn ngập sát cơ.

Trần Mộ chậm rãi tiến lên phía trước, mỗi bước đều nặng nề tựa như được giáng xuống đất.

Thình, thình, thình! Không hiểu sao mọi người chỉ cảm thấy mỗi một bước chân của Trần Mộ đều giống như đập vào trong lòng của mình. Không khí lưu động càng ngày càng chậm, tựa hồ muốn đông lại. Sát cơ bị kiềm chế mà lại khiến người, cơ hồ khiến kẻ khác không thở nổi. Trên chiếc mặt nạ màu trắng có hai đạo hắc tuyến uốn lượn đi xuống, trông giống như lưỡi hái trên tay của Tử thần vậy. Một luồng khí tức từ vong phả thẳng vào mặt, còn cặp mắt lạnh lùng buốt giá kia loáng lên sát cơ thực sự, không hề che dấu!

Đúng vậy! Không hề che dấu! Sát khí tràn trệ ấy hung hăng cuốn lấy Tề Phong. Không ai hoài nghi về việc hắn muốn giết chết Tề Phong!

Cơ Trí Hạo vốn đang trấn định bỗng hơi biến sắc mặt. Hắn không nghĩ rằng Bạch tổng quản lại dám hung hăng càn quấy như thế! Đây là sân nhà của bọn họ, chẳng lẽ Bạch tổng quản không sợ kết thù cùng bọn chúng hay sao?

Đàm Vũ Mân mặt trắng bệch, trong đôi mắt xinh đẹp lúc này đã lộ ra vẻ hoảng sợ. Còn bốn viên đội trưởng khác cũng không phải không liên tục biến sắc.

Luồng sát khí này thật sự quá nồng đậm! Dù bọn họ là những người thân kinh bách chiến nhưng đối mặt với luồng sát khí cường đại như thế thì cũng có cảm giác hãi hùng khiếp vía. Quả nhiên không hổ là truyền nhân của Sát thần Caesar!

Tề Phong hơi biến sắc, trên mặt hoàn toàn mất đi những nét không nghiêm túc, tỏ vẻ nghiêm trọng chăm chú nhìn Trần Mộ.

”Ta không thích chơi đùa.” Từ sau chiếc mặt nạ màu trắng vang lên một giọng nói trầm, khàn khàn, phảng phất mang theo ma lực kỳ quái, ăn sâu vào nội tâm mọi người: ”Chiến đấu. Không sinh. Thì tử!”

Sột. Trong khắp cả đại sảnh cùng vang lên tiếng mọi người hít vào một hơi khí lạnh. Cũng không ai ngờ rằng Bạch tổng quản lại tàn nhẫn tuyệt tình như thế!

Trí Hạo vừa rồi mới hơi biến sắc mặt, sau khi nghe thấy Trần Mộ nói những lời này thì sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc. Hắn đột nhiên hiểu rằng bọn hắn đã đánh giá sai tính cách của Bạch tổng quản! Bạch tổng quản bình thường thì cũng không khác nhau nhiều lắm so với người bình thường, nhưng mà một khi phải chiến đấu.

Hắn nhìn thấy sát khí cuồng bạo lan tỏa khắp bên trong đấu tràng kia. Và một nam nhân đứng thẳng trong tư thế kiên quyết. Trong đầu chỉ có thể nghĩ đến một từ: kẻ điên! Tên gia hỏa kia điên rồi! Chẳng lẽ hắn không sợ chết sao? Hay là hắn có lòng tin tưởng tuyệt đối? Chẳng lẽ đây là phong cách do Caesar truyền lại sao?

Trí Hạo chỉ cảm thấy đầu óc của mình rối loạn như tơ vò. Ngày thường hắn luôn kiêu ngạo về cơ trí ứng biến, nhưng đối diện cái dạng điên cuồng phi nhân tính này thì lại tỏ ra yếu ớt.

Đàm Vũ Mân ngược lại đã khôi phục bình tĩnh, chính là ánh mắt kia sáng lại vài phần. mấy viên đội trưởng khác nhìn lẫn nhau, ai nấy đều có thể chứng kiến ở chỗ sâu trong mắt của nhau chỉ có tia hoảng sợ và hoảng sợ.

Trước đó, Tề Phong khiêu khích khiến cho Bạch tổng quản không thể không ứng chiến. Nhưng mà một câu vô cùng đơn giản của Bạch tổng quản liền khiến cho tình thế thay đổi. Hiện tại, về mặt khí thế, Tề Phong hoàn toàn rơi xuống hạ phong. Dưới sát khí lâm liệt của Bạch tổng quản, hắn cũng không có cách nào giữ được vẻ ưu nhã thong dong.

Những lời này trực tiếp đẩy hai người đồng thời lâm vào tuyệt cảnh! Hơn nữa, Tề Phong là người đầu tiên khiêu khích, bọn họ thậm chí không có bất cứ lý do gì để ngăn cản tất cả những chuyện này.

Cùng là tuyệt cảnh nhưng tâm tính hai người lại hoàn toàn bất đồng. Tề Phong không ngờ rằng mình chỉ muốn thăm dò mà lại dẫn đến kết quả nghiêm trọng như thế. Không có tư tưởng chuẩn bị, lòng tin tưởng của hắn không thể tránh khỏi phát sinh dao động, về mặt khí trước hết yếu đi ba phần. Trái lại, Bạch tổng quản ánh mắt kiên định, khí thế không những không hề giảm bớt chút nào mà bởi vì câu nói này ngược lại càng trở nên thêm cường thịnh.

Một giảm một tăng. Tình cảnh hai người trong nháy mắt hoán đổi.

Đàm Vũ Mân vừa muốn đứng dậy, đã bị một thanh âm cắt ngang.

”Bắt đầu đi.” Trần Mộ không có để cho Tề Phong có cơ hội điều chỉnh, nhẹ nhàng nói.

Vừa dứt lời, Hắc liên lập tức biến mất. Khoảng cách giữa hai người lúc đó là hai mươi thước. Cái khoảng cách này đối với Trần Mộ mà nói, thì chỉ cần một bước chạy nước rút!

Trần Mộ chạy nước rút chính là nhờ vào lực bộc phát cường đại của hai chân. Về tốc độ chạy thẳng còn hơn “Đại nê thu tập” vài phần. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, liền kinh hoảng phát giác Bạch tổng quản đã xuất hiện tại trước mặt Tề Phong.

Người có ánh mắt sắc bén thậm chí có thể thấy Bạch tổng nhắm cả hai mắt lại.

Hành gia vừa ra tay liền biết ngay có đúng hay không. Bằng vào cú nước rút này của Bạch tổng quản, liền khiến cho ánh mắt của bốn viên đội trưởng khác chợt ngưng tụ.

Tề Phong chung quy cũng không phải kẻ yếu. Có thể tiến vào một trăm nhân vật hàng đầu trên “Hắc tuyến tinh bảng” thì có ai là hạng hữu danh vô thực chứ? Chỉ thấy hắc hít sâu một hơi, thân thể đột nhiên trở nên cực kỳ mềm mại, cả người giống không có trọng lượng bay ngược về phía sau. Cái động tác này trông có vẻ rất chậm, thế mà lại có thể rời rộng được khoảng cách với Trần Mộ ra xa đôi chút.

Còn chung quanh thân thể hắc lại toát ra một lưới điện màu bạc giống như một chiếc kén.

Màng lưới điện này trông có vẻ cực mỏng, giống hệt một lớp lụa mỏng gần như trong suốt.

Bạch tổng quản cũng phản ứng cực nhanh. Ngón tay sắc bén bỗng nhiên hiện lên một tia quang mang màu xanh. Một đạo Châm năng lượng màu xanh nhạt xuất hiện trên đầu ngón tay hắc.

Ngay sau đó, chỉ thấy luồng Châm năng lượng này đâm vào lưới điện với tốc độ kinh người!

Bốn viên đội trưởng kia theo nhau lộ ra sắc mặt vui mừng. Bạch tổng quản muốn xui xẻo rồi. Sở dĩ chúng nghĩ như vậy bởi vì bọn họ từng thấy Tề Phong dùng qua chiêu này.

Cận chiến tập tu bình thường khi nhìn thấy lưới điện mỏng như vậy thì ý nghĩ đầu tiên chính là đánh nát nó!

Nếu quả thực đánh nát nó thì sẽ lập tức trúng mai phục! Cái lưới điện nhìn có vẻ mỏng manh này ẩn dấu sát cơ. Điện mang mà mắt thường khó có thể nhận ra được sẽ trước tiên chạy dọc theo năng lượng thể của tập tu đối địch mà tập kích đối thủ. Thân thể của tập tu mạnh hơn so với người bình thường, nhưng mà đối mặt với đòn công kích bằng điện mạnh mẽ như thế thì vẫn nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Một chiêu này là đại ám chiêu nhằm vào cận chiến tập tu. Không biết bao nhiêu cận chiến tập tu đã chết dưới chiêu này.

Mất thấy luồng Châm năng lượng sắp chạm vào lưới điện, Tề Phong cũng không khỏi hơi lộ ra sắc mặt vui mừng! Từ khi Trần Mộ bắt đầu nói chuyện, hắc liền phải chịu đựng một áp lực cực lớn. Hiện tại thấy đối thủ muốn chết trong tay chính mình, trong lòng hắc vui mừng không nói nên lời!

Màn diễn biến này cũng đồng dạng dừng ở trên tay Cơ Trí Hạo và Đàm Vũ Mân. Hai người biến sắc mặt kịch liệt, cơ hồ cùng hô lên trong tiềm thức: ”Tề Phong! Dừng tay!”

Nếu Bạch tổng quản chết, kế hoạch kia của bọn họ.

Bọn họ cũng không làm sao nghĩ rằng hôm nay mời Bạch tổng quản đi xem tỷ thí, vậy mà lại diễn biến thành tình trạng này! Đây tuyệt đối không phải là điều cô ta muốn! Cặp mắt xinh đẹp ôn nhu của Đàm Vũ Mân chứa chất sự hoảng sợ, tuyệt vọng và hối hận. Mà ánh mắt cô ta nhìn về hướng Tề Phong chợt biến đổi thành vô cùng lạnh lẽo!

Nhưng mà đúng vào lúc này, biến cố đột ngột phát sinh!

Khi Châm năng lượng từ trên tay Trần Mộ đâm tới cách lưới điện chỉ có năm phân thì luồng Châm năng lượng to hơn ngón tay, dài khoảng mười lăm công phân(cm) kia đột nhiên thoát ly khỏi đầu ngón tay Trần Mộ, một đầu đâm vào trong lưới điện của Tề Phong.

Đồng tử của Tề Phong chợt co thắt lại, đáng vẻ không thể tin nổi đột ngột đông lại trên khuôn mặt.

Sao có khả năng!

Từ ngay từ đầu. Tề Phong đã phạm vào một sai lầm cực kỳ trí mạng! Hắn không mau chóng kéo dài khoảng cách với Trần Mộ mà lại sử dụng thủ đoạn phòng ngự.

Trên đường chạy nước rút, Trần Mộ liền tiến vào trạng thái linh thức.

Thế giới mô hình hai màu đen trắng. Những đường nét biến hóa với tốc độ kinh người. Nhưng trong lòng hắn lại là một khoảng sáng rõ. Khoảng cách giữa hai người lúc đó thật sự quá gần, hắn có thể "thấy" rõ ràng trên cái tầng lưới điện mỏng manh mà mắt thường khó có thể nhận ra này đã có điện mang với lực sát thương kinh người.

Trần Mộ vốn rất khó hoàn thành phân tích kết cấu một thể năng lượng lạ lắm có kết cấu phức tạp giống như vậy. Nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần, gần đến mức đủ cho hắn hoàn thành tất cả những việc này. Khoảng cách song phương chiến đấu càng gần thì càng có thể phát huy uy lực của linh thức!

Phải biết rằng, dưới trạng thái linh thức, hoàn thành giải thích được kết cấu cũng có ý nghĩa rằng hắn có thể tìm được nhược điểm của đối phương!

Không hề chần chừ. Trần Mộ vẫn nhắm chặt hai mắt, vung tay kia của hắn lên!

499. Chương 493: Đánh Chết!

Đạo châm năng lượng màu xanh nhạt dài mười lăm phân trở thành màu trắng bạc hoàn toàn. Vô số điện mang rất nhỏ mất đi lực không chế, tập hợp lại một chỗ ở mặt ngoài đạo châm năng lượng chuyển động loạn xạ. Năng lượng ba động kinh người đập trùng trong khắp cả đại sảnh, cho dù là một tạp tu yếu nhất cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Có thể tưởng tượng, nếu như điện mang này đâm vào cơ thể, ngoài việc lưu lại một thi thể chảy đen thui thì không có bất cứ thứ gì khác!

Bùng!

Đạo châm năng lượng có kết cấu ổn định cũng không có cách nào dung nạp được điện mang bất ổn định này, nổ bùng vỡ nát! Điện mang mất đi lực không chế thì cũng vỡ nát giống như đạo châm năng lượng, hóa thành một chùm tia hỗn loạn, tan thành mây khói ở trong không khí.

Trần Mộ giơ tay trái lên, năm ngón tay xò ra, với tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó có thể phân biệt được, điểm liên tục vào giữa không trung!

Năm luồng roi năng lượng to bằng ngón tay phút chốc từ đầu ngón tay hắn vươn dài ra, bay thẳng tới Tề Phong đang ở gần trong gang tấc! Mỗi một luồng năng lượng màu xanh nhạt đều có mũi nhọn sắc bén như lưỡi dao, còn thân thì mềm mại, cơ hồ có thể chuyển thành bất cứ loại biến hóa phức tạp nào.

Tề Phong hơi biến sắc mặt! Hắn không thể nào ngờ được là đối phương bỗng nhiên hiểu rõ chiêu này!

Hắn hiểu rõ được từ lúc nào chứ?

Tề Phong bây giờ cũng không rảnh để suy đoán về vấn đề này, khí thể của hắn vốn đã bị rơi xuống hạ phong, tiên cơ đã mất thì cũng nghĩa là đã hoàn toàn mất đi quyền chủ động! Tuy nhiên, bản thân là một tạp tu trong số một trăm người hàng đầu trên "Hắc tuyến tinh bảng", hắn làm sao có thể dễ dàng bó tay chịu trôi như thế?

Chiêu này của hắn có tên là Sa Nhị, về mặt thiết kế chiến thuật được liệt vào loại công phu dùng chân. Chiêu này có hai bộ phận trọng yếu nhất, một là Dự, một là Thối lui. Dự năng lượng thể của đối phương công kích vào lưới điện, nhưng nếu như không chuẩn bị được Thối lui thật tốt thì có rất nhiều khả năng bị năng lượng thể dư thừa chưa hết đà của đối phương xuyên qua. Cho nên, một khi thi triển Sa Nhị, hắn thường chuẩn bị kỹ lưỡng để thối lui về phía sau.

Tề Phong trong lòng khiếp sợ, nhưng không hề bối rối.

Thân thể mềm mại như liễu rung động nhẹ nhàng, chuẩn bị một lần nữa nới rộng khoảng cách với Bạch tổng quản. Hắn bây giờ đã hơi hiểu được rằng năng lực cận chiến của Bạch tổng quản thật sự kinh người. Đánh cận chiến không phải là lựa chọn đúng đắn.

Ngay lúc này, năm đạo năng lượng kiếm màu xanh tựa như đóa hoa nở rộ phá không lao đến, nhưng không một đạo năng lượng kiếm nào công kích trực tiếp vào hắn!

Tất cả năm đạo năng lượng kiếm đều đâm vào khoảng trống không!

Song, chính việc năm đạo năng lượng kiếm đâm vào không khí lại khiến cho Tề Phong chợt biến sắc mặt kịch liệt! Những tiếng đâm xé gió vèo vèo khiến cho Tề Phong như rơi vào hố băng, toàn thân phát lạnh.

Năm nhát đâm này đã phong tỏa tất cả mọi tuyến đường hắn có thể bỏ chạy!

Không thể nào!

Trong phút chốc, sự kinh hãi và tuyệt vọng mãnh liệt bao trùm lấy hắn! Có thể phát ra được chiêu thức ấy, cho thấy rõ ràng là ngay từ đầu Bạch tổng quản đã hiểu rõ chiêu này. Chỉ có hiểu rõ tiên cơ thì mới có thể nhân lúc hắn còn chưa kịp di động mà phong tỏa tất cả đường lui của hắn!

Chẳng lẽ Bạch tổng quản trước đây đã từng gặp chiêu này? Bằng không, làm sao mà hắn phán đoán được tình chuẩn đến như vậy?

Điện quang chiếu sáng không gian, vô số nghi hoặc dâng lên trong đầu hắn, nhưng hắn cũng không chịu thua! Cho dù tới mức này, tới tình trạng gần như tuyệt vọng này, hắn vẫn như cũ không chịu thua! Nếu như cứ thế này mà chịu thua, bản thân hắn sẽ trở thành tên hề không biết tự lượng sức mình, địa vị của hắn tại Vũ Tự quân đoàn sẽ tràn ngập nguy cơ, mà trọng yếu nhất chính là hắn sẽ hoàn toàn mất đi tư cách tranh giành Vũ tiểu thư!

Tề Phong phảng phất không hề chú ý tới cánh tay phải Bạch tổng quản đang tiếp cận tới, khuôn mặt anh tuấn của hắn đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, tựa hồ có một luồng huyết khí từ trong lồng ngực hắn bốc lên!

Xoay tròn thân hình, cùng lúc đó, Khí lưu tạp đột ngột sinh ra một luồng lực đẩy!

Phốc!

Một đạo năng lượng kiếm màu xanh nhạt đâm sột một cái vào vai trái Tề Phong. Nhát đâm mạnh mẽ, phút chốc đã xuyên qua vai trái của Tề Phong!

Tề Phong kêu lên một tiếng đau đớn, trong mắt hiện lên một tia hung tợn! Còn nơi tay phải của hắn, điện mang đột ngột phát ra những tiếng kêu tanh tách, toàn bộ cánh tay phải được bao phủ trong một quãng điện mang tinh mịn.

Hắn không tin rằng Bạch tổng quản dám ngang nhiên giết chết một đội trưởng ngay tại sào huyệt của Vũ Tự quân đoàn! Mặc dù Bạch tổng quản nói thật hung ác, nhưng Tề Phong vẫn giữ vững lòng tin như cũ, chỉ cần không phải là tên ngốc thì sẽ không có quyết định ngu xuẩn như vậy! Đây chính là điểm mà hắn có thể lợi dụng, vì hắn không phải e ngại bất cứ điều gì! Dù bản thân có bị trọng thương, chỉ cần không chết ngay tại chỗ thì dựa vào thủ đoạn trị liệu trong quân đoàn, hắn sẽ không chết được!

Giết chết Caesar truyền nhân, chiến tích kinh người này sẽ chấn động liên bang đến mức nào! Mà Vũ tiểu thư cũng nhất định sẽ nhìn hắn bằng con mắt khác. Hắn nhất định có thể trở thành nhân vật danh tiếng nhất trong quân đoàn.....

Khuôn mặt vừa mới bị kinh hãi làm cho tái nhợt, đột nhiên lại hiện lên hai mảng đỏ hồng đẹp đẽ, còn cặp mắt thì lại càng tràn ngập điên cuồng như kẻ bị mắc bệnh tâm thần!

Giết hắn!

Nương theo lực lượng do đạo năng lượng kiếm truyền vào vai, thân hình Tề Phong vội vàng thoái lui, cùng lúc đó cánh tay phải được điện mang bao phủ đột ngột nâng lên trước ngực! Tất cả điện mang màu bạc trong phút chốc tập hợp tại ngón trở tay phải mà hắn đang chìa ra, quang mang màu bạc đại thịnh!

Một đạo ngân quang xé rách không khí!

“Đi tìm chết đi! Ha ha!” Tề Phong điên cuồng gào thét.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Bạch tổng quản căn bản khó có khả năng tránh thoát được! Lôi Chỉ bạo! Một kích này có uy lực cực kì kinh người, có thể xé rách lồng ngực loại bốn sao đến nát vụn! Chỉ cần bị hấn đánh trúng cơ thể, tuyệt đối không một ai có thể còn sống được, sẽ yếu ớt tựa như một miếng giẻ rách bị xé rách thành hàng chục mảnh.

Hắn tận mắt thấy quang mang của Lôi Chỉ bạo trực tiếp xâm nhập vào thân thể Bạch tổng quản.

“Ha ha……”

Tề Phong hài lòng đắc ý, cảm thấy vô cùng thoải mái. Song, hắn lại nghe thấy tiếng cười của mình đột nhiên ngưng bật.

Xảy ra chuyện gì? Hắn không khỏi ngẩn người ra. Đột nhiên, một sự đau nhức từ giữa yết hầu truyền đến. Hắn cúi đầu, phía dưới cằm lòi ra một đoạn lưỡi đao năng lượng màu xanh nhạt sắc bén, trên bề mặt còn dính máu tươi đỏ sẫm!

Không thể nào! Đồng tử của hắn đột nhiên dần rộng ra, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Bạch tổng quản ở trước mặt!

Hắn phải chết ư! Hắn phải chết ư……

Dần dần, Bạch tổng quản ở trước mặt hắn tựa như nhanh chóng trở nên mơ hồ. Một từ đột nhiên nảy ra trong đầu hắn: Tàn ảnh!

Tại sao có thể như vậy…… Tại sao có thể như vậy……

Trần Mộ thu hồi đạo năng lượng kiếm, không hề liếc mắt nhìn Tề Phong nằm ở trên mặt đất lấy một cái, cũng không thèm nhìn vai trái máu thịt be bét của mình lấy một lần. Hắn mặc dù nhanh như điện chớp, nhưng vẫn bị chùm ánh sáng màu bạc kia đánh trúng một điểm ở vai trái. Nhưng dù chỉ đánh trúng một điểm ở vai trái cũng đủ làm cho vai trái của hắn vỡ nát, máu thịt be bét. Nếu như hắn bị đạo ngân quang đó đánh trúng, chỉ sợ thân hình đã nát thành mấy mảnh, chết không toàn thây .

Đại khái là Tề Phong cũng không thể nào nghĩ rằng Trần Mộ đã chuẩn bị sẵn từ đầu chứ không phải là to mồm hù dọa.

Tia mắt lạnh như băng, ánh mặt nạ màu trắng, làm cho người khác không tự chủ được mà cảm thấy một trận rét lạnh trong lòng. Vai trái của Bạch tổng quản thành một vùng máu thịt hỗn độn, máu tươi thỉnh thoảng chảy xuôi xuống, nhỏ từng giọt tí tách trên mặt đất. Hắn tựa như chẳng hề bị sao, cất bước đi ra. Tiếng bước chân không mạnh, nhưng lại làm cho cả đại sảnh có thể nghe thấy rõ ràng. Mọi người, bao gồm bốn viên đội trưởng, mặt đều lộ vẻ sợ hãi.

Vưu Nhân bảo hộ ở trước mặt Đàm Vũ, nhìn hắn về cảnh giác.

“Có y vụ tạp tu hay không?” Giọng nói trầm thấp khàn khàn xuyên qua mặt nạ truyền ra.

“Các hạ thủ đoạn thật là tàn nhẫn!” Người nói chính là đội trưởng đội hai Tào An Lợi. Vẻ mặt hắn đầy tức giận: “Các hạ công nhiên giết người tại doanh trại của Vũ Tự quân đoàn, chẳng lẽ không coi chúng ta ra gì?”

Tào An Lợi cao lớn, mặt mũi khá hiền, nhưng lúc này đã có chút vẻ không giận mà uy. Hai viên đội trưởng khác liếc nhìn nhau, mơ hồ vẩy lấy Trần Mộ vào giữa.

“Muốn động thủ?” Trần Mộ hỏi, giọng không to, nhưng lại làm cho người nghe kinh sợ trong lòng. Ba viên đội trưởng như bị nghẹn thở.

“Các ngươi tránh ra.” Đàm Vũ lên tiếng. Mấy viên đội trưởng liếc nhìn nhau, rồi mới lui ra. Đàm Vũ với vẻ mặt bình tĩnh từ phía sau Vưu Nhân đi ra, chậm rãi đi xuyên qua đám người, trầm giọng nói: “Tề Phong cùng Bạch tổng quản công bằng tỉ thí, thắng bại sinh tử, không cần người khác phải nổi giận! Vũ Tự quân đoàn chúng ta là man di không nói lý sao? Nếu như không phục thì ngày sau, khi thương thể của Bạch tổng

quản khỏi hân, các người lại đi khiêu chiến. Vô luận thắng hay thua thì cũng không làm mất thanh danh của Vũ Tự quân đoàn chúng ta!”

Mấy viên đội trưởng đều lộ vẻ xấu hổ, còn bọn tạp tu đang quan sát thì nhìn về phía Đàm Vũ với ánh mắt tràn ngập khâm phục và tôn kính!

Đàm Vũ dứt lời, đi tới trước thi thể của Tề Phong, nán lại nhìn một lúc lâu, đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tề Phong, cho hai mắt vẫn tròn tròn của hắn khép lại, vài giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt của Tề Phong.

Mọi người đều lộ vẻ đau thương! Bọn họ với Tề Phong mà nói thì chưa có bao nhiêu tình cảm, nhưng dù sao cũng cùng nhau làm việc một khoảng thời gian, khó tránh khỏi có cảm giác thổ tử hồ bi.

Đàm Vũ đứng dậy, vẻ mặt đã khôi phục lại như thường, quay sang bảo Vũ Nhân: “Hậu sự của Tề đội trưởng giao cho người. Nếu hắn có song thân thì phiền Vũ đội trưởng đưa bọn họ đến chỗ chúng ta phụng dưỡng!”

Mấy viên đội trưởng khác lộ vẻ cảm động, Vũ Nhân trầm giọng đáp: “Tiểu thư yên tâm!”

Đàm Vũ nhìn thoáng qua Trần Mộ, thản nhiên nói: “Tìm một vị y vụ tạp tu trị thương cho Bạch tổng quản. Bạch tổng quản, hãy chờ Vũ quay lại quấy quả.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Vài tên đội trưởng khác liếc mắt oán hận nhìn Trần Mộ một cái, xoay người rời đi theo Đàm Vũ. Vài tên y vụ tạp tu thấy vậy, lúc này mới xông tới, tay chân luống cuống trị liệu cho Trần Mộ.

Trần Mộ rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù hắn cũng nghĩ rằng chuyến đi hôm nay sẽ gặp phiền toái, nhưng không hề dự tính phiền toái lại kịch liệt như thế. Thành công đánh chết Tề Phong, mặc dù làm tăng thêm hung danh cho hắn, nhưng cũng hoàn toàn đắc tội với bọn Đàm Vũ. Điều làm cho hắn càng bất ngờ chính là ở dưới loại tình huống này mà Đàm Vũ vẫn còn muốn nói chuyện với mình!

Nói chuyện gì? Kim ban nhuyển dịch khuẩn?

Chẳng lẽ Kim ban nhuyển dịch khuẩn thật sự quan trọng đối cô ta như vậy? Tuy nhiên, Trần Mộ đã đổi ý, hôm nay coi như là đã hoàn toàn đắc tội với Đàm Vũ nên ngược lại chẳng cần suy nghĩ nhiều.

Chỉ cần phải đề phòng Vũ Tự quân đoàn đột nhiên trở mặt. Hiện tại bọn họ chính là lực lượng cường đại nhất ở thành phố Đông Thụy.

Hắn yên tâm thoải mái hưởng thụ sự trị liệu của y vụ tạp tu. Y vụ tạp tu của Vũ Tự quân đoàn mặc dù đẳng cấp kém xa so với Tô Lưu Triệt Nhu, nhưng Trần Mộ cũng không bị thương nặng, chỉ là có vẻ ngoài khá kinh hãi mà thôi.

Trong khi hắn yên tâm thoải mái thì những y vụ tạp tu này lại vạn phần khẩn trương! Bạch tổng quản có hung danh rất lớn, bọn họ đã nghe nói qua từ lâu rồi. Trong lòng bọn họ, Bạch tổng quản chính là tên ác ma giết người không nháy mắt, huống chi hôm nay còn tận mắt thấy hắn đánh chết Tề Phong đội trưởng, bọn họ càng thêm sợ hãi!

Vừa run rẩy vừa sợ hãi trị liệu một giờ, đến lúc hoàn thành, bọn họ cơ hồ bò trên mặt đất rời đi từ bên người Trần Mộ.

Mà gần như cùng lúc, Đàm Vũ đơn độc một mình xuất hiện ở đằng sau Trần Mộ, tất cả các cửa đều đồng thời đóng lại.

Đại sảnh rộng như vậy, chỉ còn lại có Trần Mộ và Đàm Vũ hai người.

500. Chương 494: Cừu Hận Của Đàm Vũ Mân

Trần Mộ không quay đầu lại, chỉ hơi nhíu mày. Hắn rất muốn nói là thực ra chúng ta không quen biết gì. Ngay cả với Caesar thì bản thân hắn cũng không quen biết, chứ đừng nói có quan hệ gì với Đàm Vũ. Caesar yêu cầu đánh một trận với Đường Hàm Phái cũng đã làm cho hắn cảm thấy tương đối phiền toái. Mà hắn không có chút hứng thú nào về ân oán trước đây của Caesar, cũng không thấy có liên quan gì đến mình.

Hắn không hiểu tại sao Đàm Vũ phải tiết lộ ra thân phận của mình, nhưng đã tới mức độ như ngày hôm nay, hắn cũng không muốn biết nữa.

Đàm Vũ nghĩ như thế nào, vì cái gì, thì cũng hoàn toàn không liên quan gì đến mình. Hắn cũng không muốn để ý tới. Sau khoảng thời gian tiếp xúc thăm dò, hệ số nguy hiểm của Đàm Vũ ở trong lòng hắn tăng vọt lên rất cao. Hắn không muốn dây dưa gì với cái nữ nhân nguy hiểm này, bằng không, bản thân hắn bị bán đứng lúc nào còn chưa biết.

“Đàm tiểu thư tìm ta có chuyện gì, xin mời nói thẳng đi.” Trần Mộ không thể áp chế được sự nôn nóng trong lòng, hơi cao giọng nhấn mạnh mấy chữ sau cùng.

Một tiếng thở nhẹ phảng phất như từ trong sâu thẳm đáy lòng lặng lẽ phát ra, làm người nghe bỗng nhiên nảy sinh ý thương tiếc, Đàm Vũ mang theo một tia ai oán, đáp: “Xem ra sự hiểu lầm của Bạch huynh đối với Vũ đã tương đối sâu.”

Cô ta chậm chậm bước đi đến tới trước mặt Trần Mộ, từ từ ngồi xuống. Trần Mộ lúc này mới chú ý rằng cô ta đã lại một lần nữa thay đổi quần áo, cặp mắt ướt át kia lơ mơ hiện lên vẻ đau thương.

“Nếu như Đàm tiểu thư không có chuyện gì, vậy tại hạ xin cáo từ.” Sự kiên nhẫn của Trần Mộ đã đạt tới đỉnh điểm, đối với nữ nhân trước mắt này, hắn cảm thấy chán ghét từ tận đáy lòng.

Đàm Vũ tựa như đột nhiên bị kim châm, cặp mắt xinh đẹp mà đau thương đang đăm lệ chột chuyển động, giọng nói cũng trở nên sắc bén: “ Ngay cả nói vài lời cùng ta mà người cũng không kiên nhẫn được sao? Ta khiến cho người chán ghét đến như vậy sao?”

Trần Mộ mặc kệ, cứ thế đứng dậy, đi về hướng cửa chính.

“Họ Bạch ! Người dám bỏ đi!” Giọng nói bén nhọn đột nhiên trở nên lạnh tanh: “Người chế tạo Mã số tạp phiến, nếu người đi ra ngoài, ta dám cam đoan là ngày mai cả liên bang đều sẽ biết cái thân phận này của người đó!”

Bước chân Trần Mộ dừng lại. Hắn xoay người, lạnh lùng nhìn Đàm Vũ.

“Muốn giết ta?” Đàm Vũ đi tới trước mặt Trần Mộ, ngửa cằm lên để lộ ra một khoảng cổ trắng như tuyết. Ưu nhã tựa như thiên nga giỡn sóng, cô ta cười kiêu ngạo mà buồn bã: “Giết ta cũng tốt. Nói cho người hay, từ lâu ta đã cảm giác rằng cuộc sống đã không còn có ý nghĩa. Chết đi, chẳng phải nghĩ đến bất cứ chuyện gì nữa, cũng giống như giấc ngủ vậy. Cũng tốt quá mà!”

Nhìn thẳng vào mắt Đàm Vũ, Trần Mộ không hề thấy có một tia sợ hãi. Hắn có chút do dự. Rất hiển nhiên là đối với hắn mà nói, giết chết Đàm Vũ chẳng qua là một chuyện quá đơn giản, nhưng giết xong thì hôm nay cũng đừng có nghĩ đến chuyện chạy thoát khỏi doanh trại của Vũ Tự quân đoàn. Thậm chí, hắn phỏng đoán là bên ngoài còn có một đám tạp tu vây quanh. Huống chi còn có siêu cấp cao thủ Mai Cát bảo vệ.

“Nói đến cùng, người muốn cái gì?” Trần Mộ rít qua kẽ răng những lời này. Mặt hắn rất khó coi. Hắn không ngờ Đàm Vũ lại có thể điều tra được cái thân phận này của hắn. Đối với người khác mà nói thì tất nhiên thân phận này không phải cái chuyện gì xấu, nhưng đối hắn mà nói, một khi bị tiết lộ ra ngoài thì tuyệt đối sẽ gây ra rất nhiều phiền toái.

“Muốn cái gì?” Đàm Vũ cười sáng sủa, có vài phần như bị lên cơn thần kinh. Cười khoảng năm phút đồng hồ, cô ta mới dần dần im tiếng. Những nét cười biến mất trên mặt cô ta, lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường: “Hãy nói chuyện với ta.”

Trần Mộ có chút đau đầu. Trước đây, hắn cảm giác Cừu San Ngọc đã là ngoan độc, không ngờ còn xuất hiện một Đàm Vũ chỉ có hơn chứ không kém.

Đàm Vũ không nhìn hắn, vẻ mặt cô đơn, như tự nói một mình: “Ta chán ghét cái thế giới này, phi thường chán ghét. Ta chưa từng thấy mẫu thân của ta, ngay cả hình ảnh cũng không có. Phụ thân không thích nói về chuyện mẫu thân cho ta, ta cũng không thích ông ấy. Lúc nhỏ, ta chỉ biết có mẹ, bởi vì mẹ lưu lại bút ký cho ta. Mặc dù trên đó có rất nhiều thứ ta xem không hiểu. Về phần cha, a a, hắn ở đâu? A a, trước đây, ta luôn khóc khi nói đến việc này, giờ thì không.”

Cô ta cười cười, với một vẻ khó tả.

Trần Mộ im lặng. Hắn cũng là cô nhi từ nhỏ, qua cuộc sống lưu lã rất dài, có một số việc hắn có thể giải thích.

“Khi đó rất gian nan, tuy nhiên, ta không sợ hãi.” Trong vẻ mặt Đàm Vũ có một tia quật cường: “Bởi vì ta tin tưởng mù mù nhất định sẽ phù hộ của ta. Khi ta lớn lên một chút, ta phát hiện hình như có người ở bên cạnh âm thầm bảo vệ ta. Ta biết, bọn họ nhất định có liên quan đến cha mẹ của ta. Ta tìm cách rước lấy họa, muốn dẫn những người này xuất hiện, nhưng chưa từng thành công. Mãi đến một lần đột nhiên có người tập kích ta, ta mới nhìn thấy bọn họ. Sau này ta mới được biết, đó là người của Pháp Á. Rất nhiều người tưởng rằng, ta sẽ cực kỳ cừu hận Pháp Á. Kỳ thật, ta không hận bọn hắn một chút nào mà ngược lại, ta còn muốn cảm tạ bọn họ. ”

Ngữ điệu của Đàm Vũ trở nên có chút cay nghiệt, dung nhan kiều diễm cũng trở nên âm trầm: “Đúng là bởi vì bọn họ, ta mới biết rằng thì ra ta còn có cha, ta còn có ông ngoại. Nhưng ta cũng biết mẹ ta đã chết như thế nào!”

Cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn thẳng vào Trần Mộ.

Trần Mộ bị Đàm Vũ nhìn chăm chú đến nỗi hơi kinh hoảng trong lòng. Ánh mắt của cô ta tràn ngập cừu hận và hủy diệt.

“Lại nói tiếp, thật sự thì mẫu thân là một người thông minh. Nói chung, bà cũng không ngờ rằng lại chết trên tay hai người yêu thương nhất của mình: một người là trượng phu, một người là phụ thân! Từ đó trở đi, ta đã quyết định rằng ta phải cố gắng bằng tất cả sức lực của mình hủy diệt bọn họ!” Đàm Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi, khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn không thể tả nổi.

Trần Mộ không có tiếp lời, trong lòng đã lờ mờ hiểu ra.

“Ta điều tra về người. Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người, ta đã biết rằng người rất lợi hại.” Đàm Vũ cười có chút đắc ý: “Song ta không nghĩ rằng người còn muốn lợi hại hơn cả so với trong tưởng tượng của ta! Người là truyền nhân của Caesar, thân thủ cao siêu, hơn nữa còn am hiểu chế tạo tạp phiến. Không một ai ngờ rằng, người chế tạo Mã số tạp phiến gây độn đại xôn xao lại là một vị tạp tu. Thật ra thứ mà ở người hấp dẫn ta nhất lại là sự tỉnh táo. Người luôn luôn tỉnh táo, hiểu biết và quyết đoán như thế. Người không phải là người lỗ mãng, nhưng vào lúc cần thiết thì lại không ngần ngại đưa chính mình vào tuyệt lộ. Trận đánh với Tề Phong hôm nay càng làm cho ta tin tưởng vào phán đoán của mình.”

Ngữ điệu của Đàm Vũ trở nên nhàn nhã ung dung: “Trừ điều đó ra, người còn hiểu biết mưu lược dụng binh, đây là điều làm cho ta chính thức thất kinh. Phải hao phí biết bao khí lực, ta mới lấy được kế hoạch huấn luyện mà người đặt ra cho tạp tu của Thái Thúc gia.

Sau đó tách lấy một bộ phận đưa cho huấn luyện viên phụ trách huấn luyện bên trong quân đoàn của ta. Nhìn vẻ mặt hắn ngay lúc đó, ta liền hiểu được giá trị của người. Nếu như ta đem phần kế hoạch huấn luyện này giao cho phụ thân ta, người đoán sẽ như thế nào?”

Trần Mộ lạnh lùng chăm chú nhìn Đàm Vũ, nghe sóng gió lại nổi lên trong lòng. Cô ta bắt đầu chú ý đến mình từ lúc nào? Tại sao bản thân mình tuyệt nhiên không phát hiện được bất cứ điều gì nghi vấn!

“Ta đến nói cho người biết. Sắp tới đây, phụ thân sẽ đến gặp người, yêu cầu người gia nhập Tinh viện. Nếu như người đáp ứng, thì tất nhiên là song phương vui vẻ, còn nếu như người không đáp ứng, ta dám khẳng định, phụ thân sẽ không chút do dự giết chết người ngay tại chỗ! Người là loại người mà để tồn tại chính là chuyện xấu của liên bang. Trừ phi người gia nhập Lục Đại, nếu không thì chẳng một ai dung túng được người. Dù cho người là truyền nhân Caesar thì bọn họ cũng sẽ không có bất cứ e ngại gì về điểm này!”

Trần Mộ biết rằng Đàm Vũ không hề phóng đại. Tuy vậy, nhìn vẻ mặt đắc ý và bộ dáng nắm chắc thành công của Đàm Vũ, hắn đột nhiên rất muốn cười. Nếu như Đàm Vũ biết được kế hoạch này căn bản không phải do Trần Mộ mà là một người hoàn toàn khác đặt ra, không biết cô ta sẽ phải mang bộ mặt như thế nào.

“Hơn nữa, nếu như ta đoán không sai, người còn tinh thông tạp giới! Ngẫm lại thì, đường đường là một nhà chế tạo mã số tạp phiến, làm sao có thể hoàn toàn mù tịt về tạp giới được chứ? Hà huống chi người còn mua sắm nguyên liệu tạp giới!” Đàm Vũ cười tươi như hoa.

Nghe thấy thế, Trần Mộ mới bừng tỉnh, hiểu ra Đàm Vũ tìm được sơ hở của mình từ nơi nào.

“Ta nói ra điều này vẫn không đủ lay động ngươi sao?” Đàm Vũ nhìn chăm chăm vào Trần Mộ: “Ta có được đồ hình thiết kế tạp giới đó thì cũng chỉ có ngươi mới đủ năng lực chế tạo ra, chúng ta hoàn toàn có thể thành lập lên một tạp giới quân đoàn cường đại! Hãy nhìn xem, bọn Pháp Á chỉ dựa vào tạp giới cấp thấp nhất mà đã có thể trở thành một thế lực không tồi trong Lục Đại. Ta không muốn gì, chỉ cần ngươi có thể hủy diệt Khổ Tịch tự và Tinh viện. Ngươi có thể đến làm thủ lĩnh, ta không ngại! Ngươi là truyền nhân của Caesar, cừu hận với Liên Bang Tổng Hợp Học phủ vĩnh viễn không cách nào hóa giải, vì sao không thành lập một phương thế lực thuộc về ngươi, đánh bại bọn họ, kết thúc hoàn toàn mối cừu hận này? Ngươi đã xem đồ hình thiết kế tạp giới này, tự nhiên biết uy lực của chúng! Hơn nữa ta còn biết, trên tay ngươi tuyệt đối không có đồ hình thiết kế tạp giới này. Mụ mụ ghi chép rất minh bạch, Caesar tiền bối chỉ ở lại trong di tích có một ngày rồi liền rời đi, tiến vào rừng cây ma luyện chính mình, mãi tới thời gian ước định thì mới đến đón tiếp mụ mụ. Thời gian ngắn ngủi như vậy, Caesar tiền bối khó có khả năng có đồ hình thiết kế tạp giới. Nói cách khác, ngươi chỉ có thể hợp tác cùng ta!”

Mắt Trần Mộ lộ ra qua mặt nạ vẫn không hề xuất hiện một tia dao động, tựa hồ cái đó và hắn không có bất cứ quan hệ gì.

“Thật đúng là quá trấn định, nhưng mà ta thích. Nếu như thế này còn chưa đủ” Cô ta đột nhiên nhìn thoáng qua chiếc lắc trên tay Trần Mộ, nhắm mắt lại, trịnh trọng nói: “Ta nguyện ý lấy ngươi!”

Chứng kiến vẻ mặt trịnh trọng của Đàm Vũ, Trần Mộ lại không nhịn được cười. Hắn tháo chiếc lắc từ trên tay ra, lắc đầu nói: “Ta nghĩ là Đàm tiểu thư hiểu lầm rồi. Ta sở dĩ lúc ấy vì chiếc vòng tay này mà xuất thủ, chẳng qua chỉ muốn lấy nó làm lễ vật tặng cho một vị bằng hữu. Cho đến bây giờ ngẫm lại, nếu như hắn nghe được những lời hôm nay của ngươi, hẳn nhất định sẽ không thích cái lễ vật này. Vậy đi, chiếc vòng tay này trả lại cho ngươi.”

Dứt lời, Trần Mộ đem chiếc vòng tay đen trắng đặt lên chiếc bàn ở bên cạnh.

Sắc mặt Đàm Vũ đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, hết tái xanh lại trắng nhợt.

“Ta không có hứng thú với mục tiêu của ngươi. Hơn nữa, ta nghĩ, ngươi hiểu sai một việc. Ta cũng không có năng lực chế tạo được tạp giới của ngươi, đây là lời nói thật. Mặt khác, không nên uy hiếp ta. Vũ Tự quân đoàn đích xác cường đại, nhưng mặc dù có cường đại như Lục Đại thì cũng tồn tại nhược điểm. Ta tất nhiên không phải là đối thủ của Mai Cát tiền bối, nhưng những tạp tu khác thì ... Hừ!” Trần Mộ bình tĩnh nói, duy nhất một tiếng hừ cuối cùng thì lại ngấm mang sát khí.

Đàm Vũ nhìn thật sâu vào mắt Trần Mộ, mặt khôi phục vẻ lạnh nhạt hỏi: “Xem chừng là Bạch huynh không chịu đáp ứng?”

501. Chương 495: Quyết Định

Đàm Vũ nhìn thẳng vào mắt Trần Mộ, mà Trần Mộ cũng không chịu nhượng bộ chút nào. Hai người đấu mắt, đại sảnh vốn yên tĩnh lại càng thêm yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, cô ta cười, tự chế nhạo mình: “Xem ra, ta đã đánh giá sai sức quyền rũ của mình. Dĩ nhiên là Bạch huynh nhìn Vũ như thế này thấy không vừa mắt.” Sắc mặt hơi tái nhợt đi, hai đuôi mắt mơ hồ ngân ngấn lệ, cô ta đột nhiên ngược lên: “Bạch huynh, ta có thể hỏi một chút là tại sao được không?”

“Ngươi quá điên cuồng !” Trần Mộ không chút do dự đáp. Đây là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng hắn. Hắn không ngờ rằng Đàm Vũ lại điên cuồng đến như vậy. Hủy diệt Tinh viện cùng Khổ Tịch tự không thể nghi ngờ là cần phải có dũng khí cực lớn, Trần Mộ có chút bội phục về điểm này. Nhưng điên cuồng bất chấp mọi hậu quả để làm việc này thì hẳn tuyệt đối sẽ không lựa chọn .

Huống chi, mặc dù hắn đồng tình với Đàm Vũ, nhưng đối với loại tính cách cố chấp đến điên cuồng này của cô ta thì hẳn cực kỳ không thích. Mà hắn cảm thấy trào phúng nhất về cái gọi là từ thiện của Đàm Vũ, đó chẳng qua chỉ là công cụ trong tay cô ta mà thôi. Nhưng lấy việc kiểu này làm công cụ thì hẳn cực kỳ không thích.

Đàm Vũ im lặng, sau một lát thì gật đầu nói: “Ta hiểu rồi. Người đi đi.” Nói xong, cô ta nhặt lấy chiếc lắc mà Trần Mộ vừa tháo ra, xoay người đi ra phía cửa chính.

Trần Mộ sững sốt, hẳn không nghĩ Đàm Vũ sẽ phóng thích cho mình rời đi dễ dàng như vậy, thân hình nhoáng lên, đi sát theo sau Đàm Vũ. Một khi gặp phải nguy hiểm thì hẳn cũng có thể trong thời gian cực ngắn không chế được cô ta, có thể khiến cho người của Vũ Tự quân đoàn ném chuột sợ vỡ đồ.

Cửa chính mở ra không tiếng động, bên ngoài sáng chói mắt, Trần Mộ không khỏi híp cặp mắt lại.

Ngoài cửa không một bóng người, như vậy là ngoài dự tính của Trần Mộ.

“Bạch huynh, không biết có thể từ bỏ vật mình yêu thích là Kim ban nhuyễn dịch khuẩn hay không?” Đàm Vũ không xoay người lại, điềm đạm hỏi.

“Đã dùng mất rồi.” Trần Mộ lắc đầu.

“Vậy thật sự là đáng tiếc.” Đàm Vũ khẽ thở dài. Cô ta đột nhiên dỗi mắt nhìn về phương xa, ngơ ngẩn xuất thần, một lát sau lại nói: “Bạch huynh. Ra khỏi cửa này chúng ta sẽ là địch nhân. Người là nam nhân đầu tiên mà ta tán thưởng. Xin hãy bảo trọng, đừng làm cho Vũ thất vọng.”

Nghe thấy thế, Trần Mộ càng thêm khó nghĩ. Tuy nhiên, hẳn cũng không biết Đàm Vũ nói thế này là thật hay là giả. Hắn không để ý đáp: “Tại hạ rất vinh hạnh. Cáo từ!”

Nói xong, hắn chẳng không bay đi, rời khỏi doanh trại của Vũ Tự quân đoàn.

“Tiểu thư.” Cơ Trí Hạo lao ra tựa như u linh, không biết xuất hiện từ nơi nào. Hắn lập tức đến bên cạnh Đàm Vũ, hỏi: “Cứ thế thả hắn đi sao?”

“Hôm nay hắn đến chỗ chúng ta, tin rằng có không ít người biết. Chúng ta không cần phải động thủ ngay hôm nay.” Đàm Vũ buông thông bàn tay trắng trẻo đang khư khư nắm chặt chiếc lắc kia, nhẹ nhàng đáp.

Cơ Trí Hạo trầm ngâm chốc lát, chợt gật đầu: “Ừ. Không sai.”

“Kim ban nhuyễn dịch khuẩn hẳn đã dùng hết. Trí Hạo, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác.” Đàm Vũ quay sang, ân cần nhìn Cơ Trí Hạo.

Trong ánh mắt Cơ Trí Hạo thoáng hiện lên một nét thất vọng, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, hào sảng cười nói: “Ta đã sớm không trông cậy gì vào việc này. Nếu như không phải cấp bách, phỏng chừng hẳn cũng sẽ không lo lắng đi tìm Kim ban nhuyễn dịch khuẩn như vậy. Đừng lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện này, thời gian của chúng ta rất eo hẹp.”

“Trí Hạo……” thân thể mềm mại của Đàm Vũ chấn động.

Khuôn mặt anh tuấn của Cơ Trí Hạo tái nhợt đi, nhưng lại vô cùng ôn nhu: “Ông trời lưu ta sống mà không nói một lời. Ta vốn tưởng rằng sẽ phải lẳng lặng mà chết ở thôn quê, không ngờ lại có thể gặp được người. Ha ha, lúc ta mười hai tuổi thì đã biết mình chỉ sống được không quá ba mươi tuổi. Ngày nào cũng đều chờ chết, cảm giác đó quả thực không hay.”

Hắn cười cười tự trào lòng mình, thản nhiên không thể tả được.

“Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng có tâm nguyện gì, cũng không theo đuổi cái gì, bởi vì ta biết, trời biết lúc nào ta sẽ chết. Sau khi gặp người, ta rốt cuộc có được tâm nguyện đầu tiên. Nguyện vọng của người dù tốt hay xấu, là chính nghĩa hay tà ác, đều không liên quan tới ta! Nguyện vọng duy nhất của ta là trước khi chết đi có thể trợ giúp người hoàn thành nguyện vọng! Dù là phải mang tiếng xấu, dù là bị vạn người phỉ nhổ, dù là trên tay dính đầy máu tươi.”

Hắn đột nhiên dừng ánh mắt, ngơ ngẩn nhìn Đàm Vũ.

“Dù là bị người lợi dụng đến một khắc cuối cùng trước khi chết!”

Nơi làm việc hiện nay của Đường Hàm Phái là phòng hiệu trưởng trước kia.

Khác với phong cách xa hoa khi Mạt Phu Sát Khoa làm hiệu trưởng, Đường Hàm Phái sùng bái tính đơn giản và thanh khiết. Bên trong phòng hiệu trưởng cũng bày biện đơn giản tới cực điểm, thậm chí có thể gọi

là keo kiệt. Nhưng chính một gian phòng làm việc có thể gọi là keo kiệt như vậy lại là nơi được tôn kính nhất trong cả Liên bang Tổng hợp Học phủ. Mỗi vị tạp tu khi đến đây báo cáo đều tràn ngập tôn kính.

Đường Hàm Phái là người cực kì kỷ luật, tiết kiệm không phô trương chút nào, làm theo đúng luật lệ, tác phong cá nhân nghiêm túc cẩn thận. Một người như vậy đáng để cho đệ tử chân thành ủng hộ.

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.”

Đường Hàm Phái đưa tay khép cuốn vở lại. Đây là một quyển bút ký được bọc bằng giấy màu đen, trên đó có rất nhiều vết sần do bị giở xem trong thời gian dài mà thành. Từ động tác nâng niu cẩn thận của Đường Hàm Phái thì có thể thấy hẳn cực kì trân quý đối quyển bút ký màu đen này.

Người vào là Thiệu Tuyết, trợ lý của Đường Hàm Phái. Khi Đường Hàm Phái còn không có đảm nhiệm bất cứ chức vụ gì trong trường học thì Thiệu Tuyết là trợ lý sinh hoạt của hắn. Hiện tại Đường Hàm Phái đảm nhiệm chức hiệu trưởng của Liên bang Tổng hợp Học phủ, thì Thiệu Tuyết cũng theo đó được vinh thăng làm trợ lý hiệu trưởng.

Thiệu Tuyết năm nay hai mươi tám tuổi, mặc một bộ trang phục nghề nghiệp, thân hình cao thon thả đứng nghiêm.

Nhìn vị hiệu trưởng khí độ ngày càng nghiêm túc trước mặt, trong lòng Thiệu Tuyết tràn ngập ý kính trọng. Ánh mắt của cô vô tình hướng vào quyển bút ký trước mặt Đường Hàm Phái đại nhân.

Quyển bút ký màu đen. Cô rất quen thuộc với quyển bút ký màu đen này. Khi cô lần đầu tiên gặp đại nhân thì đã thấy nó. Bao nhiêu năm qua, quyển bút ký màu đen này chưa bao giờ rời khỏi tay đại nhân, cô thường xuyên thấy đại nhân xem nó đến mức cực kì nhập thần như vậy.

Cô rất tò mò muốn biết bên trong nó cuối cùng là ghi chép cái gì, mà có thể làm cho đại nhân quý trọng như thế. Sau có hỏi một lần, đại nhân mới nói cho cô biết đây là lễ vật mà ca ca tặng cho ông ấy.

Cũng bắt đầu từ lần đó, cô mới biết rằng thì ra đại nhân còn có một vị huynh trưởng, nhưng về sau mới được biết là huynh trưởng của đại nhân đã qua đời hơn mười năm trước.

Sự thương cảm đại nhân bày tỏ ra lúc ấy làm cho trong lòng cô áy náy suốt một thời gian rất dài, cho nên cũng khiến cho cô có ấn tượng cực kì sâu sắc đối cái quyển bút ký màu đen này.

Đại nhân lại nghĩ tới huynh trưởng của ông ấy rồi, Thiệu Tuyết không khỏi thầm phỏng đoán.

Tuy nhiên, cô rất nhanh dẹp đi ý nghĩ đó, lên tiếng báo cáo: “Đại nhân, Truy Tiểu Diệt đội đã đến thành phố Thất Môn Cách Lý, đại khái chỉ cần năm ngày là có thể đến được thành phố Đông Thụy. Căn cứ vào tin tức tình báo từ thành phố Đông Thụy, hôm nay Bạch tổng quản được mời đến Vũ Tự quân đoàn gặp Đàm Vũ, hiện đã trở về. Mặt khác, theo tin tức vừa mới nhận được, phủ chủ hiện nay của Trung Đạt thư phủ đã qua đời, Giải Yển Bạch đã lên đường trở về Trung Đạt thư phủ.”

Nói xong, cô liền dừng lại. Cô muốn cho đại nhân có thời gian để tiêu hóa số tin tình báo này.

“Còn có gì nữa không?” Đường Hàm Phái ngắt đầu hỏi.

“Còn có một tin tức không được xác định.” Cái gọi là tin tức không được xác định chính là nhân viên tình báo cũng không có cách xác minh được tính chân thật của tin tức đó.

“Ồ, tin tức gì vậy?” Đường Hàm Phái lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú khó có được.

Trong lòng Thiệu Tuyết đột nhiên khá vui vẻ. Sự chú ý của đại nhân được chuyển đến công việc thì sẽ không bị thương nữa.

Nàng tươi cười: “Nghe nói Túc Hàn Hạo của Mạc Doanh lên vào khu Thiên Đông Lý, nhưng nhân viên tình báo của chúng ta còn không có cách tiến thêm để chứng thực.”

“Túc Hàn Hạo lên vào khu Thiên Đông Lý?” Đường Hàm Phái sững sốt, chợt lộ ra vẻ tươi cười đầy thâm ý: “Xem ra Mạc Doanh cũng không cam tâm để Gia Anh Hạ gây náo động như vậy nữa. Tuy nhiên, phỏng

chừng Gia Anh Hạ nhất định đã đoán trước được. Nói về mưu lược, Túc Hàn Hạo kém Gia Anh Hạ quá nhiều.”

Ông ta đột nhiên trầm tư đứng lên, sau một lúc lâu, lại lắc đầu: “Chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến. Thừa dịp Sương Nguyệt Hàn Châu không rảnh phân tâm, ra lệnh Truy Sát đoàn đẩy nhanh tốc độ, bằng mọi giá bắt lấy Bạch tổng quân. Tất cả lực lượng trong toàn khu vực Đông Thụy có nhiệm vụ phải phối hợp hết mức.”

“Vâng!” Thiệu Tuyết lập tức tuân mệnh, chỉ là vẻ mặt của nàng có chút do dự.

“Còn có chuyện gì?” Đường Hàm Phái chú ý tới vẻ khác thường của Thiệu Tuyết.

“Mấy ngày nay gần đây, tư quân của các đồng sự trên tiền tuyến tựa hồ đều có chút không an phận. Trong tuần qua đã phát sinh ba lần xung đột. Đào thống lĩnh cũng không có biện pháp.” Thiệu Tuyết cẩn trọng nói.

Lông mày của Đường Hàm Phái lập tức nhíu lại thành một hàng.

Vấn đề này tương đối khó giải quyết. Lần trước, bởi vì tình thế cấp bách, tư quân của các vị đồng sự trong trường học đều được phái ra tiền tuyến. Tổng Thành Ngạn giữ chức chủ soái, đã khuất phục được đám người này, buộc họ phải ngoan ngoãn, tiếp theo lại không ngừng thắng lợi khiến cho những người này lại càng tâm phục khẩu phục. Nhưng sau khi Tổng Thành Ngạn qua đời, tình huống thoáng cái đã trở nên hỗn loạn.

Đường Hàm Phái lại không tìm được Tổng Thành Ngạn thứ hai. Hiện tại thay thế Tổng Thành Ngạn chính là Đào Ninh. Đào Ninh cũng là tài năng đầy triển vọng của Liên bang Tổng hợp Học phủ, bài danh thứ mười ba trong cuộc thi đấu chỉ huy vòng tròn. Đáng tiếc, năng lực của Đào Ninh căn bản không cách nào thống lĩnh được đại quân thành phần phức tạp này. Mà sau khi lập được chiến công, đám tư quân này cũng trở thành kiêu binh, ngoài Đường Hàm Phái, căn bản không nghe lệnh người khác. Nhưng Đường Hàm Phái quá nhiều công việc, căn bản khó có khả năng đến thống lĩnh đám binh lính này.

Đào Ninh không cách nào áp chế được những vị lão thành lọc lõi này. Điều đó cũng nằm trong dự tính của Đường Hàm Phái, cho nên ông ta chỉ ra lệnh Đào Ninh trấn giữ tại chỗ mà không chủ động tiến công.

Đây vốn là cơ hội tuyệt vời. Phủ chủ của Trung Đạt thư phủ qua đời, Trung Đạt thư phủ lúc này nhất định sẽ bị hỗn loạn trong thời gian ngắn.

Đáng tiếc, nếu như Thành Ngạn còn sống.....

“Xem ra, đã tới lúc phải chỉnh đốn rồi.” Đường Hàm Phái lầm bầm nói.

Lãnh đạo tối cao của Liên bang Tổng hợp Học phủ Đường Hàm Phái ban bố mệnh lệnh cao nhất, ra lệnh cho quân đoàn hỗn hợp do Đào Ninh thống lĩnh lui về phía sau năm khu vực, đóng quân tại dãy núi Bénédicta!

Tin tức này vừa ra, kinh đô liền xôn xao.

Từ nơi đóng quân hiện tại của quân đoàn hỗn hợp, lui về đến dãy núi Bénédicta, cũng có nghĩa là bọn họ cần phải từ bỏ mất năm khu vực, là ba mươi phần trăm chiến quả của Tổng Thành Ngạn đã bị trực tiếp vứt bỏ đi. Mọi người không cách nào giải thích được vì sao Đường Hàm Phái ra cái mệnh lệnh này. Đạo lý đầu thật béo đến miệng lại còn nhỏ ra?

Nghe nói, ngay trong ngày ban bố mệnh lệnh, liền có hơn tám vị đồng sự xin gặp trực tiếp Đường Hàm Phái.

Nhưng Đường Hàm Phái tỏ thái độ hết sức kiên quyết, hần hạn cho quân đoàn hỗn hợp trong vòng hai ngày phải lui trở về đến dãy núi Bénédicta, bất cứ đội quân nào chậm trễ, đều bị nghiêm trị.

Mọi người tuy có bất mãn, nhưng không ai dám trái quân lệnh.

Mà một loạt động thái này của Liên bang Tổng hợp Học phủ cũng khiến cho các phương khác chú ý. Không ai hiểu được đến cùng là Đường Hàm Phái đang suy nghĩ cái gì.

Mọi người cho rằng, Pháp Á và Trung Đạt thư phủ sẽ vô cùng hoan hỉ tiếp nhận năm khu vực này, song làm cho mọi người tròn mắt kinh ngạc chính là Pháp Á và Trung Đạt thư phủ lại không tiến lên dù chỉ một phân.

Mọi người lúc này cho rằng Pháp Á và Trung Đạt thư phủ cũng đang bị sa lầy, căn bản không có tâm tư gì về phía này.

502. Chương 496: Sơ Hở

Ba ngàn tên tạp tu, hiện giờ đã bị tổn thất hết bảy trăm người, tỷ lệ thương vong đã xấp xỉ một phần tư, đủ thấy đội ngũ trước mặt kia đáng sợ cỡ nào. Khiến hấn cảm tức nhất chính là cái thứ chất độc mãn tính đáng chết kia. Hấn hoàn toàn không biết đám binh sĩ bắt đầu bị trúng độc khi nào, ngay cả đám tạp tu y vụ cũng đành bó tay không có cách đối phó với thứ chất độc mãn tính này. Phán đoán của bọn họ đưa ra là chỉ chừng hai mươi ngày! Chỉ cần chịu được qua hai mươi ngày thì đám tạp tu bị trúng độc này không những sẽ không cảm thấy bị thương tổn gì mà ngược lại còn sẽ được tăng trưởng thêm nữa.

Thật đáng chết mà, hai mươi ngày! Mỗi lần nghĩ tới cái con số này, Diêm liên không tự chủ được nổi lo sợ trong người.

Hai mươi ngày, đủ để xảy ra bao nhiêu chuyện!

Càng hồngбет chính là vì ra đi quá vội vã mà số được phẩm bọn họ mang theo không đủ. Đến khi tên tổ trưởng y vụ báo cáo chuyện này cho hấn biết thì hấn thật giận không thể bóp dẹp đầu cái tên phụ trách đội ngũ hậu cần.

Ba tên Thời Phượng Phỉ, Ônng Vĩnh cùng Tề Lợi kéo nhau đi tới Diêm.

“Thủ lãnh!”

“Lão đại!”

Hai tên Ônng Vĩnh cùng Tề Lợi có chút lo lắng nhìn lấy Diêm. Sắc mặt hấn thật sự rất khó coi.

Thời Phượng Phỉ ngồi xuống, vẻ mặt kiêu diễm mê người của nàng không che giấu được vẻ mệt mỏi. Đôi mắt xanh lam ấm áp mờ ảo kia đã mất đi nét rực rỡ, tâm tình nàng ta rất sa sút, giọng nói đầy vẻ đau thương: “Chữa trị cho tiểu đội trưởng đội 7 vô hiệu, đã chết rồi.”

Vẻ mặt hấn khựng lại, sắc mặt tái mét. Đây là vị đội trưởng cấp tạp tu thứ ba bị chết trận của bọn họ. Đội trưởng đội 7 có sức cảm nhận thất cấp, ở nơi đây cũng coi như là hảo thủ trong hàng hảo thủ.

“Hấn bị năng lượng toa đâm xuyên ngực trái.” Tề Lợi bổ sung thêm một cách vắn tắt.

Mọi người trở nên lặng lẽ. Năng lượng toa của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn để lại ấn tượng cực kỳ thâm sâu đối với bọn họ. Thứ năng lượng toa này cùng với năng lượng toa bình thường trông thì không có gì khác biệt quá lớn, nhưng tốc độ lại cực nhanh. Sức xuyên thấu lại vô cùng khủng bố. Năng lượng trảo bình thường trước chúng nó thì yếu nhược như hồ dán giấy vậy.

Thời Phượng Phỉ cắn môi nói: “Chúng ta đã quá xem thường bọn chúng rồi.”

Câu nói này nói trúng ngay cảm nhận thâm sâu trong tâm trạng mọi người. Từ trước đến giờ, bọn họ vẫn cảm thấy rằng đây chỉ là một trận chiến truy cản dễ dàng, như là mèo bắt chuột thôi. Tuyết Ti Trùng bỏ chạy chỉ bắt quá khiến bọn họ phí thêm chút thời gian mà thôi. Trong tâm của từng người tạp tu trong Huyết Chùy bộ ban đầu đều luôn thấy dễ dàng. Một tạp tu đoàn bé tẹo chưa hề nghe tên, chưa hề biết đến thế này, không ngờ lại phải dùng tới Huyết Chùy bộ đường đường như thế. Đây không phải là dùng đại pháo đi đánh muỗi hay sao? Thật quá lãng phí đi a!

Không ai tưởng được, một cái tạp tu đoàn bé tẹo không tên tuổi này lại khiến bọn họ nếm mùi đau khổ.

Thủ đoạn của đối phương nhiều vô kể, chiến thuật lại linh hoạt cơ biến, có sức tấn công mạnh mẽ, tuyệt đối chỉ có một tạp tu đoàn hạng nhất lưu mới có thể có được mà thôi.

“Tập tu xạ kích của bọn họ chính xác lắm, rất là chính xác!” Về mặt Thời Phượng Phỉ nghiêm trọng nhấn mạnh thêm: “Tần số xạ kích của bọn họ rất nhanh, bọn họ rất ít bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Ta hiện giờ thật sự có chút tin tưởng rằng bọn họ có một số lượng lớn tập tu chuyên tập kích.”

Thời Phượng Phỉ là tập tu viễn chiến lợi hại nhất của Huyết Chùy bộ. Nàng ta lần đầu tiên cho ra lời nhận xét cao như thế.

Không có ai phản đối gì cả. Một ngày nay, bọn họ đã cảm nhận một cách sâu sắc sự chính xác tập tu xạ kích của đối phương. Ngay cả bọn họ, hiện giờ mà nghe đến tiếng hú trầm trầm của năng lượng toa khác xa bình thường kia đều hãi hùng khiếp vía.

“Ài, bọn họ phối hợp rất ăn ý. Bố trí hỏa lực cũng hợp lý vô cùng. Chiến đấu gọn gàng rành rọt, thối lui cũng trình tự vô cùng.” Ông Vinh nhăn nhăn mặt rồi mới trầm ngâm nói: “Ta cảm thấy có chút giống phong cách của quân đội.”

“Quân đội?” Ông Vinh vừa nói lời này, mấy người khác đều giật mình. Bọn họ ai nấy đều nghĩ đến trường chiến đấu mấy hôm nay, sắc mặt lại càng trở nên nghiêm trọng.

“Câu nói này của lão Ông ta cảm thấy dường như là vậy.” Thời Phượng Phỉ lên tiếng phụ họa trước tiên: “Ngay cả thối lui cũng có trình tự như vậy. Ngoại trừ quân đội, ta nghĩ rất khó mà được tinh nhuệ như vậy.”

Lời nói này của nàng rất có đạo lý. Muốn nhìn kỹ luật chiến thuật của quân đội thì phải nhìn cách triệt thoái của họ.

“Lại còn có tập phiến của bọn chúng nữa!” Về mặt ngạo mạn ngày thường của Tề Lợi hiện giờ cũng nhìn không ra. Hắn bóp cằm ra vẻ đồng ý: “Các người không cảm thấy chỗ kỳ quái này hay sao? Trên thi thể đám tập tu bọn chúng không hề có độ nghi. Bao nhiêu ngày như vậy mà bọn ta ngay cả một tấm tập phiến cũng không thu hoạch được. Trước giờ ta vẫn nghĩ không thông, hiện giờ lão Ông nói như vậy, ta thật sự cảm thấy có khả năng lắm! Nếu không phải là quân đội, thì bọn chúng lưu ý tới tập phiến của bọn chúng làm chi? Bọn chúng nhất định là muốn giấu giếm thân phận!”

Tập phiến do quân đội sử dụng đều là tập phiến tiêu chuẩn, so với tập tu bình thường thì đương nhiên là khác biệt.

“Có thể lắm.” Ông Vinh trầm ngâm nói: “Nhưng có phải là quân đội hay không thì vẫn còn phải chứng minh. Uy lực tập phiến bọn chúng mạnh như vậy, không muốn để lọt vào tay bọn ta thì cũng rất bình thường thôi.”

“Nếu là quân đội thì thế nào đây?” Lời nói này Thời Phượng Phỉ nói ra trúng ngay mối lo của mọi người.

Cả đám lại lâm vào cảnh lặng lẽ trầm ngâm.

Nếu Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn thật sự thuộc về quân đội, vậy thì bọn họ bị phiền phức lớn rồi. Quân đội vì sao lại phải giấu giếm thân phận? Trong đó đương nhiên là có ý nghĩa sâu xa của nó. Nhưng vô luận là vì nguyên nhân gì, thì cũng không đến phiên đám Huyết sắc tập tu đoàn bọn họ trên vào được.

“Hiện giờ nghĩ tới những chuyện này cũng đã muộn rồi.” Diêm lạnh lùng nói: “Phiền phức cũng đã gây ra rồi, nghĩ thêm điều này thì có tác dụng rắm thối gì chứ? Hừ, cho dù bọn chúng là quân đội, lần này cũng phải giết sạch bọn chúng! Giết sạch bọn chúng là cơ hội sống còn của chúng ta!”

Sắc mặt mọi người đại biến, trong lòng thâm nghiên ngẫm lời nói của lão đại, một hồi lâu rồi mới thông suốt.

Không sai! Chiến thắng thì mới có đường sống!

“Thực lực toàn thể của bọn chúng rất mạnh, hơn nữa chỉ huy của bọn chúng rất lợi hại. Bọn ta không phải là đối thủ!” Diêm không hề ái ngại gì trầm giọng nói: “Chỉ huy kiểu này, là thứ chỉ huy mạnh nhất mà ta từng thấy qua. Không ngờ được, một tập tu đoàn nhỏ xíu thế mà lại tàng long ngọa hổ, có được thứ nhân vật lợi hại như vậy! Nhưng”

Tinh thần mọi người bị chấn động mạnh.

“Thực lực toàn thể của bọn chúng rất mạnh, phối hợp chiến thuật của tập tu cũng không hề có chỗ để công kích được, nhưng lại có một sơ hở!” Sắc mặt như tượng đá của Diêm không hề lộ chút biểu tình gì, thốt ra từng chữ một: “Bọn chúng không có cao thủ!”

Ánh mắt Tề Lợi sáng ngời, liền vỗ đùi hưng phấn nói: “Đúng đúng đúng! Ta đã sớm cảm thấy không hiểu. Mấy ngày nay không hề đụng phải một đối thủ ngang tay nào! Thì ra bọn chúng không có cao thủ!”

Hai người Uông Vĩnh cùng với Thời Phượng Phỉ cũng vô cùng phấn chấn.

Đôi mắt xinh đẹp của Thời Phượng Phỉ bừng sáng, bình tĩnh nói: “Không sai. Nếu như bọn chúng có cao thủ, chỉ cần phái ra cao thủ quấy rối bọn ta một chút thì thương vong bên chúng ta phỏng chừng sẽ tăng cao lên năm mươi phần trăm! Thương vong của bọn chúng cũng sẽ ít đi nhiều lắm. Bọn chúng không có phái ra cao thủ như vậy, khẳng định là số cao thủ rất ít!”

“Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!” Diêm lạnh lùng nói, vẻ mặt sẹo chần chịt sừng sững bất động.

“Chúng ta bị thương vong bao nhiêu?” Bagnell lấy chén trà trước mặt Hề Bình rồi hưng hăng uống một ngụm.

“77 người chết, 206 người bị thương.” Khương Lương thẳng người đứng báo cáo chính xác số liệu thương vong cho Bagnell.

“Ài, cũng gần giống với số ta nghĩ trong đầu.” Bagnell gật gù đầu. Ánh mắt của hắn chuyển sang phía Tô Lưu Triệt Nhu. Đội ngũ này chưa hề trải qua chiến đấu gian khổ, kinh nghiệm sinh tồn trong rừng rậm cũng ít ỏi quá tệ, con số thương vong này đã khá hơn nhiều so với mong đợi của hắn.

Tô Lưu Triệt Nhu hiểu ý lên tiếng báo cáo: “Được phẩm chúng ta mang theo rất đầy đủ. Trong 206 người thì có 140 người có thể bình phục lại trong vòng một tuần, còn 64 người còn lại thời cần phải dài hơn một chút.”

“Tốt.” Nét thâm trầm trên trán của Bagnell đã giảm không ít: “Lần này may mà có Tô Lưu tiểu thư. Nếu không phải là nàng, số thương vong của bọn ta tuyệt đối sẽ tăng cao thêm trên 50%.”

Lời tán dương của Bagnell khiến Tô Lưu Triệt Nhu đỏ mặt. Ánh mắt của người khác nhìn về phía nàng ta đầy vẻ kính phục. Công lao của Tô Lưu Triệt Nhu tuyệt không phải chỉ được biểu hiện trên phương diện y liệu, trên phương diện chiến đấu, tác dụng cũng thể hiện rõ ràng. Đặc biệt là chất độc mãn tính do nàng điều chế ra. Trước khi xuất phát, Bagnell đã thỉnh cầu Tô Lưu Triệt Nhu chế tạo ra thứ chất độc mãn tính trong phạm vi lớn này. Tô Lưu Triệt Nhu mặc dù không nguyện ý lắm, nhưng cũng tạo ra được thành phẩm.

Sau khi đi vào rừng sâu không lâu, Bagnell đem chất độc mãn tính này rắc lên cây cối nơi bọn họ đã đi qua. Trong rừng sâu, mùi vị vô cùng phức tạp, hơn nữa mùi vị của loại chất độc này lại giống mùi hương của một loại hoa cỏ nào đó, khiến người rất khó phát giác. Loại chất độc này sau khi xâm nhập vào người, cần trên ba ngày mới để lộ ra bệnh trạng rõ ràng. Tác dụng duy nhất của nó là tạm thời bào mòn cảm giác. Nếu không có sử dụng được vật hóa giải đúng thì tác dụng của nó sẽ duy trì trong hai mươi ngày.

Nếu chịu được qua hai mươi ngày này, thì cảm nhận của tập tu bị trúng độc ngược lại sẽ có chút tăng trưởng rõ rệt.

Loại độc tố này là thành quả do Tô Lưu Triệt Nhu bất ngờ tạo được. Nàng vốn chỉ muốn nghiên cứu ra một loại dược phẩm có thể làm tăng cao nhanh chóng cảm nhận của tập tu. Nhưng vì Bagnell muốn được gấp, nàng liền nghĩ tới cái thứ bán sản phẩm mà mình vẫn chưa làm thành công này.

Sau khi đem tác dụng công hiệu của nó báo cáo lại tỉ mỉ cho Bagnell, Bagnell lập tức vỗ bàn quyết định, chính là nó!

Sự thật chứng minh cái nhìn của Bagnell nham hiểm vô cùng. Loại chất độc này có tác dụng mang tính quyết định. Cường độ cảm nhận của tập tu bị trúng độc chỉ có thể đạt tới hai phần ba lúc bình thường. Tiếc nuối duy nhất là nó không hề có tác dụng lên cường độ cảm nhận của một tập tu thật sự cường đại. Đám cao thủ cảm nhận đạt tới thất cấp của Huyết Chùy bộ sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào. Trong 283 người bị thương vong, chỉ có gần 50% là từ đám cao thủ mà thôi.

Đây cũng là vấn đề khiến Bagnell đau đầu nhất. Về phương diện này thì cao thủ trước mắt so với bọn họ còn kém xa lắm, đặc biệt là trong hoàn cảnh rừng rậm thế này, năng lực cơ động cùng với sức sát thương của tập tu cao cấp thật sự cực kỳ khủng bố.

Điều duy nhất khiến mọi người yên tâm là thương vong của đối phương so với bọn họ thì nhiều hơn.

Huyết Chùy bộ mặc dù cũng có chuyên gia rừng sâu, nhưng rõ ràng là Bagnell còn cao thủ hơn nhiều, hơn nữa Bagnell lại thiện về việc lợi dụng hoàn cảnh địa lý để tiến hành sát thương địch nhân. Nào là đầm lầy, nào là hấp huyết đằng, ngay cả đủ loại dã thú trong rừng đều trở thành vũ khí sắc bén nhất trong tay hắn. Mà khi cảm giác bị tụt xuống một phần ba, đối với đám tập tu mà nói thì nguy hiểm trong rừng sâu lại càng tăng lên rất cao.

Mất quân số không phải trong chiến đấu là một trong các mối đau đầu nhất của bất kỳ vị thống soái nào.

Còn đám tập tu thủ hạ tập luyện theo khuôn khổ của Bagnell, theo quá trình trui rèn trong thời gian này, sự phối hợp cũng ngày càng ăn ý.

Bagnell buông lấy chén trà trong tay rồi cười ha hả một cách vô lương nói: “Lâu như vậy, bọn họ hẳn đã phát giác ra rồi. Tiểu sinh Khương (*), bắt đầu chuẩn bị kế hoạch thứ hai đi.”

Tiểu sinh Khương...

Gân xanh trên trán Khương Lương phồng to lên.

503. Chương 497: Tính Toán!

Có lẽ phương án này thật sự có hiệu quả. Trần Mộ đưa mắt nhìn mớ quảng cáo âm ỉ trên từng bình đài mà trong lòng đột nhiên nảy sinh một tia hy vọng.

Ngay lúc đó, tổng quản của Thái Thúc gia với vẻ mặt vội vã đi tới, trên tay hắn cầm một tấm tạp phiến: “Thưa tổng quản, bên ngoài có người đưa tới một tấm huyền tạp, nói là cần phải đưa tận tay cho ngài.”

“Người nào vậy?” Trần Mộ hỏi.

“Hắn chỉ đưa tấm tạp phiến này rồi lập tức bỏ đi.”

Trần Mộ cầm lấy tấm huyền tạp rồi cài vào độ nghi của mình. Tên Thái Thúc tổng quản tương đối biết chuyện liền thối lui, mặc dù hắn cũng rất hiếu kỳ muốn biết trong tấm tạp phiến này thật ra có cái gì.

Một lúc sau, Trần Mộ mới đóng độ nghi lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Bên trong tấm tạp phiến này có chứa tin tức liên quan đến đội truy kích của Liên bang Tổng hợp Học phủ. Người đưa tin là tập tu của Trung Đạt thư phủ. Trước khi Giải Yên Bạch ra đi đã yêu cầu bọn họ tận hết khả năng giúp đỡ mình. Khoảng cách giữa đội truy kích với Đông Thụy chỉ có ba ngày đường, mục tiêu của đối phương rõ ràng là nhắm vào chính mình.

Chuyện này so với phán đoán trước đây của Trần Mộ chênh lệch rất lớn. Trong nhận xét của hắn thì Liên bang Tổng hợp Học phủ giương cờ hiệu truy kích hắn vốn chỉ là cái cớ để can thiệp vào chuyện Thiên Đông lý khu thành lập đại liên minh mà thôi. Nhưng theo khí thế hùng hổ của đội truy kích hiện này thì chính hắn tựa hồ mới là mục tiêu thật sự của bọn chúng. Chuyện này khiến Trần Mộ không hiểu nổi. Lực lượng hiện giờ của Liên bang Tổng hợp Học phủ vốn không phải là dồi dào lắm, lại đi mở cờ giống trống, phái ra một lượng lớn cao thủ tới đối phó với mình, vậy chẳng phải là một lựa chọn thiếu sáng suốt hay sao.

Theo cá tính của Đường Hàm Phái, làm ra cái chuyện xem có vẻ không sáng suốt gì lắm này, thì tuyệt đối là có mục đích mà người khác không tài nào hiểu được.

Tâm tư của Đường Hàm Phái, cả cái liên bang chỉ có vài người là có thể thấu hiểu được. Trần Mộ chẳng phải tự liệt mình vào đám người này, nhưng cứ trơ mắt nhìn đội truy kích này kéo tới trước cửa thì Trần Mộ hiểu rõ chuyện này sẽ rất là nguy hiểm.

Hòa đàm thì hai bên còn có chỗ xoay sở. Nhưng Trần Mộ cùng với đội truy kích của Liên bang Tổng hợp Học phủ chẳng còn chút chỗ để xoay sở.

Hắn lại nợ Giải Yến Bạch một món ân tình.

Weah, Tiểu Bộ Mặc, Tiểu Ba, Tang Hàn Thủy đều được Trần Mộ kêu vào một lượt. Trước tiên Trần Mộ đem tấm huyền tạp này phát lại một lần cho bọn họ xem.

“Ông chủ, chẳng lẽ tại ngài đẹp trai quá, bằng không đám người này sao cứ như đánh mùi, tên nào tên nấy đều kéo tới ngài vậy?” Về mặt Tiểu Ba ngạc nhiên, còn Tang Hàn Thủy mặc dù chẳng nói lời nào, nhưng biểu tình trên mặt của hắn cũng cho thấy sự đồng tình với Tiểu Ba. Trong mắt hắn, ông chủ cứ như là một cục nam châm cực mạnh. Đủ thứ phiền phức tóm lại là cứ kéo tới bên mình hắn. Lắm khi ngay cả ông chủ cũng chẳng biết là vì sao cả.

“Đầu gối, ta giúp người!” Tiểu Bộ Mặc nghiêm túc múa may nắm đấm. Trận chiến lần trước với đám cướp Tư Đông Khẩu khiến lòng tự tin của hắn gia tăng, huấn luyện so với trước càng khắc khổ hơn, lại vừa đúng lúc thân thể hắn đang ở thời kỳ đỉnh cao nên mức độ tăng trưởng càng nhanh.

Weah chẳng nói gì, không để lộ chút biểu tình trên mặt, nhưng mọi người đã quá quen với tập quán thờ ơ hờ hững của hắn.

Trần Mộ lấy tấm huyền tạp đang phóng ảnh kia ra rồi đổi vào một tấm huyền tạp khác. Trước mặt mọi người lập tức hiện ra hình ảnh của một bản địa đồ 3D rất chuẩn xác.

“Ồ, ông chủ, lấy từ đâu ra vậy?” Tiểu Ba ngạc nhiên mở miệng hỏi rồi nhìn chăm chăm không chớp mắt vào tấm địa đồ 3D như một cái bàn mô hình cát kia. Ảnh tượng này rất ư tinh xảo, chỗ nào cũng mười phần như thật. Địa đồ 3D tinh xảo chuẩn xác như vậy thật là vô cùng hiếm thấy, trên thị trường không hề có bán.

“Là xin từ Thái Thúc Dong.” Trần Mộ trả lời rồi hắn lập tức chỉ ngay một thành thị trên địa đồ nói: “Bọn chúng hiện giờ đang ở đây, thành Thất Môn Cách Lý!”

Ánh mắt bốn người noi theo ngón tay của Trần Mộ rồi nhìn tới một chỗ cách Đông Thụy không xa.

“Từ Thất Môn Cách Lý đến Đông Thụy, tổng cộng có ba đường đi để chọn lựa! Trong đó thì sử dụng đường đi ngang trấn Albies là gần nhất. Ta cho rằng khả năng bọn chúng đi con đường này là cao nhất.” Trần Mộ giới thiệu một cách đơn giản nhưng hàm ý lại sâu xa.

“Vì sao vậy? Đầu gối.” Nét mặt Tiểu Bộ Mặc nghi ngờ nhìn Trần Mộ.

Trần Mộ giải thích: “Trên đường đi bọn chúng hoàn toàn không hề giấu giếm tung tích, giường cờ giống trống, chỉ sợ là chẳng ai khác biết. Từ điều này cũng có thể nhìn ra là bọn chúng hoàn toàn tuyệt đối có lòng tin là sẽ tiêu diệt được chúng ta.”

Tang Hàn Thủy nghe vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Cái đám đần độn!” Con mắt dữ tợn hình tam giác của hắn bắn ra tia hung quang.

“Vì thế nên ta phán đoán rằng bọn chúng sẽ đi con đường ngắn nhất, bởi như thế sẽ ít tốn thời gian nhất!” Kết luận của Trần Mộ rất ư rõ ràng mạch lạc, không hề dài dòng đưa đẩy chút gì.

“Vậy chúng ta thì sao?” Tiểu Ba bỏ đi cái thói hì hà ngày thường. Lần này kẻ địch của bọn họ chẳng phải là thứ bình thường mà là đám tinh nhuệ của Liên bang Tổng hợp Học phủ.

“Chúng ta chủ động tập kích!” Về mặt Trần Mộ dừng dừng, nhưng trong mắt lại loé lên nét lạnh lẽo:

“Nếu như bị động để bọn chúng mò tới tận cửa thì chúng ta sẽ lâm vào cảnh bị động. Lực lượng hai bên chênh lệch quá xa. Từ biểu hiện lúc này của bọn chúng thì bọn chúng có dấu hiệu khinh địch. Bọn chúng không ngờ là chúng ta sẽ chủ động tập kích. Nói theo lời của Ba tổng quản là, chiến thuật của chúng ta có tính bất ngờ. Hoàn cảnh địa lý của trấn Albies rất phức tạp, hơn nữa theo khoảng cách mà nhìn thì nơi đó là một địa điểm tuyệt vời để phục kích. Cho dù phục kích không thành thì nơi đó cũng đủ để chúng ta thoát đi.

Còn nếu là ở Đông Thụy thì tình cảnh của chúng ta sẽ vô cùng khó khăn, một khi bị vây chặt là coi như chết chắc.”

Mọi người rõ ràng bị Trần Mộ làm chấn động, giống tai lên mà nghe, chỉ sợ lọt mắt một chi tiết nào đó.

“Từ Thất Môn Cách Lý đến Đông Thụy cần phải đi qua ba thị trấn cùng với mười một tiểu trấn. Nơi dừng chân trước khi tới trấn Albies là Khố Nhĩ thị, khoảng cách giữa hai nơi là 3700 cây số. Cự ly này nếu như phi hành cao tốc thì cần từ năm đến bảy tiếng đồng hồ. Đánh giá từ việc đám tạp tu này đến từ đường kinh đô thì bọn chúng sẽ không quen với cái lạnh của khu Thiên Đông lý, có khả năng rất cao là sẽ tận hết sức để rút ngắn thời gian đi đường mà còn đồng thời sẽ phi hành một hơi tới trấn Albies, sau đó mới nghỉ ngơi chỉnh đốn lại.”

Tiểu Ba gật gật đầu: “Không sai, nếu như là ta, ta cũng sẽ phi hành một hơi tới trấn Albies, sau đó mới chỉnh đốn lại. Thời tiết thế này mà phi hành dã ngoại thì cũng thật là hành hạ thân xác.”

“Chuyện này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội thật tốt. Phi hành hết năm giờ đồng hồ, thể lực cùng cảm quan của bọn chúng sẽ bị tiêu giảm rất lớn. Tinh thần cùng thân thể đều sẽ lâm vào tình trạng mệt mỏi. Hơn nữa, còn có một yếu tố tương đối khá thuận lợi cho chúng ta, đó chính là năng lượng tạp!”

“Năng lượng tạp?” Lúc này Tang Hàn Thủy mới nhin không được mở miệng hỏi. Hắn nghĩ không ra chuyện này cùng với năng lượng tạp có quan hệ gì.

“Đúng, là năng lượng tạp! Năng lượng tạp năm sao căn bản là không thể dùng hoang phí trong ngày thường được. Nó quá mắc hơn nữa chế tạo cũng rất khó. Sợ rằng ngay cả Liên bang Tổng hợp Học phủ mà nói, năng lượng tạp phiền mà bọn chúng sử dụng hẳn cũng chỉ là năng lượng tạp bốn sao mà thôi. Theo tính toán về năng lượng tạp bốn sao, sau khi phi hành 3700 cây số thì năng lượng còn lại chỉ còn khoảng chưa tới 20%!” Lời nói của Trần Mộ chợt nhanh hẳn, biểu hiện rất bình tĩnh.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, hắn nói tiếp: “Nếu như chúng ta có thể tập kích ngay lúc đó, bọn chúng căn bản sẽ không kịp thay đổi năng lượng tạp. Cứ như thế thì tình thế đối với chúng ta sẽ cực kỳ có lợi. Hơn nữa ta có “Xà Kính” có thể dò thám vị trí cụ thể của bọn chúng, rất thuận tiện để điều chỉnh vị trí phục kích của chúng ta.”

Nói xong một hơi thì Trần Mộ cũng cảm thấy khô miệng, liền uống một ngụm nước rồi nhìn lại thì thấy mọi người vẫn chưa có phản ứng gì.

Hắn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái: “Thế nào rồi, các người cảm thấy có vấn đề gì à?”

Tiểu Ba há hốc miệng, vẻ mặt ngây ngốc, qua một lúc mới từ từ tồn tồn hỏi: “Ông chủ, người lúc nào trở nên lợi hại vậy hả?” Tang Hàn Thủy cũng sững sờ, con mắt tam giác tròn tròn, không ý thức chỉ gật đầu phụ họa.

“Lợi hại à? Lợi hại gì chứ?” Trần Mộ có chút không hiểu liền hỏi lại Tiểu Ba.

Tiểu Ba dần dần lấy lại tinh thần, ánh mắt lại càng trở nên quái dị hơn, nhìn Trần Mộ cứ như nhìn một con quái vật vậy. Còn ánh mắt của Tiểu Bộ Mặc thì tràn đầy nét sùng bái, đôi con mắt nhỏ xíu đen bóng lấp lánh như nổ đom đóm.

“Ngài học theo kiểu Bagnell tổng quản khi nào vậy? Không đúng, có vẻ không giống phong cách của Bagnell tổng quản.” Tiểu Ba vuốt cằm rồi vẻ mặt trở nên trầm tư: “Chẳng lẽ ông chủ hiện giờ lại muốn lẫn lộn trên Danh tướng bảng sao?Ồ, Hắc tuyến Tinh bảng xem ra đã hoàn toàn không còn hấp dẫn với ông chủ rồi.”

Tiểu Ba nói loạn xạ một hồi như vậy khiến Trần Mộ thiếu điều muốn tròn tròn mắt: “Mấy cái thứ này rất đơn giản, chỉ là một chút suy tính thôi mà.”

“Đơn giản à?” Tiểu Ba cười ha hả song hắn cũng chẳng nói thêm gì. Hắn tự biết cái vị lão bản này của hắn, đầu óc kỳ thật rất là rộng lớn. Không đúng, không phải là rộng lớn mà là tiêu chuẩn phán xét của hắn ta so với người bình thường thì chênh lệch quá xa.

Nhưng ông chủ ngày hôm nay thật sự khiến hắn cả kinh một trận.

Hắn lúc này mới chợt giật mình, thì ra không biết từ lúc nào, lão bản đã trưởng thành như thế này.

Thật ra thì kế hoạch này của lão bản cũng chẳng có chỗ nào quá phức tạp, nhưng phân tích như vậy thì có thể nhìn ra được là suy nghĩ của hắn vô cùng mạch lạc.

Lời nói của hắn quả không sai, hắn chỉ là làm chút tính toán mà thôi. Nhưng hắn lại không biết rằng, tính toán không phức tạp như thế, nhưng lại khiến hắn bắt đầu đi tới một cao độ mới. Tiểu Ba nhìn xa hiểu rộng, biết rõ rằng để trưởng thành đến mức độ này khó đạt được đến thế nào. Một vị tập tu, tầm nhìn chỉ giới hạn trong phương diện kỹ xảo, hắn ta cùng lắm chỉ có thể trở thành một vị tập tu cường đại mà thôi, mà không thể trở thành một người lãnh đạo có tư cách được.

Còn cách nhìn xem xét vấn đề hiện giờ của ông chủ, đã không còn bị hạn chế của tập tu với chế tập nữa rồi. Hắn ta đã học được cách suy xét vấn đề từ một góc độ cao hơn. Trong thời loạn thế, đối với một tập thể mà nói, điều này cực kỳ quan trọng! Càng huống chi, hắn vẫn còn trẻ tuổi như vậy, không gian để trưởng thành thật không thể đo lường được.

Trong lòng Tiểu Ba càng trở nên kiên định hơn, quyết tâm đi theo Trần Mộ.

Tang Hàn Thủy cũng là một kẻ lười đời, Tiểu Ba có thể nghĩ ra được thì hắn tại sao lại không nghĩ ra được chứ? Hai người đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý cùng phá ra cười.

“Nghỉ ngơi năm giờ đồng hồ rồi chúng ta xuất phát!” Trần Mộ thấy mọi người không có ý kiến gì liền ra quyết định.

Ngoại trừ Tiểu Bộ Mặc thì ai nấy đều thuộc thể hệ từng trải trăm trận, có thể rất nhanh chóng tiến nhập vào trạng thái nghỉ ngơi.

Trần Mộ chống cằm, xuất thần nhìn lấy tấm địa đồ 3D trước mắt, đầu óc lại càng xoay chuyển nhanh hơn. Hắn nghĩ mình còn có chỗ nào đó vẫn chưa hiểu rõ, hay là còn có chỗ nào thiếu sót sai lầm hay không. Không có Bagnell ở bên mình, hắn chẳng có ai để thỉnh giáo, tất cả quyết định đều do hắn sách lược. Áp lực kiểu này khiến hắn không dám lơ đãng chút nào, cho nên hắn mới phí mọi tâm sức, để cải thiện tình cảnh của bọn hắn.

Trận chiến này đối với hắn mà nói, rất ư quan trọng!

Hơn nữa, kế hoạch của hắn cũng chẳng phải chỉ có thế!

504. Chương 498: Chờ Đợi

Nơi này tập hợp tất cả bộ của tiền tuyến Liên bang Tổng hợp Học phủ. Trước đó không lâu, bọn họ trực tiếp nhận được lệnh điều động từ Đường Hàm Phái đại nhân.

Trong lệnh chỉ rõ điều tám mươi phần trăm đội ngũ triệu hồi về kinh đô, hai mươi phần trăm đội ngũ còn lại thì trấn thủ tại dãy núi Benedicta. Mọi người lúc này mới bình tĩnh, nguyên lai Đường Hàm Phái muốn làm cho bọn họ rút lui đến dãy núi Benedicta là vì chỗ này rất tốt cho việc phòng thủ. Dãy núi này địa thế hiểm yếu, thêm vào các loại thành lũy được xây dựng ở đây nên biến nó thành một nơi dễ thủ khó công.

Bộ phận tướng lĩnh đối với quyết định này của Đường Hàm Phái đại nhân thì thập phần bất mãn. Bọn họ cho rằng lúc này đúng là lúc có cơ hội cực tốt để khuếch trương. Thế mà bây giờ Đường Hàm Phái lại lộ ra một phong thái cố thủ vậy thì quá là không có chí tiến thủ. Bất quá, đối với mệnh lệnh của ông ta thì không ai có dũng khí chống đối. Bất mãn thì cứ bất mãn, còn thì bọn họ vẫn tận tâm chỉnh lý đội ngũ để trở về kinh đô.

Đối với tuyệt đại đa số tập tu mà nói, bọn họ thậm chí còn nguyện ý trở lại kinh đô. Bọn họ từ kinh đô mà đến, sớm đã quen với sự phồn hoa ở đó. Cuộc sống hằng ngày ở tiền tuyến quá mức gian khổ. Hơn nữa qua lần vất vả này thì sau khi trở về số thường sẽ không phải là ít. Tuyệt đại đa số bọn họ nếu không phải do tình thế bức bách thì có ai muốn đi đến nơi tiền tuyến hoang vu này?

Ngoại trừ Đào Trữ dẫn dắt hai mươi phần trăm tập tu còn lại trấn giữ dãy núi Benedicta, còn thì các tập tu khác đều dùng tốc độ cao nhất bay về kinh đô.

Chiến thắng trở về, có điều gì người ta cảm thấy vinh quang hơn?

Nhưng mà bọn họ thực không nghĩ đến người ra nghênh sẽ là Đường Hàm Phái! Đường Hàm Phái hiện giờ là kẻ cầm quyền chân chính tại kinh đô, danh vọng của hắn trong toàn liên bang không ai có thể so sánh. Hắn tự mình ra nghênh đón, điều này làm mỗi một Tập Tu từ tiền tuyến trở về đều kích động không thôi.

Đường Hàm Phái đích thân đi vào quân doanh. Ngay sau đó, hắn tiếp quản thực quyền đội quân này mà không ai có dị nghị gì. Mặc dù bọn họ là tư quân của các thế gia thành viên, nhưng trên danh nghĩa thì bọn họ vẫn phải phục tùng mệnh lệnh của Đường Hàm Phái như cũ.

Thời gian sau đó, Đường Hàm Phái chỉnh lý lại quân doanh, không ngừng kiểm tra các chi đội ngũ, xâm nhập hiểu rõ cuộc sống ở cơ sở. Từ đó hắn lập tức ban bố một loạt mệnh lệnh đề cao đãi ngộ cho các tập tu bình thường. Những mệnh lệnh này cũng làm uy vọng của hắn tại quân doanh tăng vọt chưa từng có.

Các tướng lĩnh của các chi tư quân đối với hành động của Đường Hàm Phái thì cực kỳ hoan nghênh. Bọn họ đều nhìn ra nếu như các tiểu binh đã có thể có được đãi ngộ hậu hĩnh như vậy thì phong thưởng cho bọn họ tuyệt đối sẽ không thấp. Mấy tướng lĩnh này đều kiên nhẫn chờ đợi phong thưởng hậu hĩnh sắp đến. Chỉ chỉ lời nói của Đường Hàm Phái quả thực khiến kẻ khác như tắm gió xuân, hơn nữa đối với một vài yêu cầu của bọn họ đáp ứng không chút do dự.

Đường Hàm Phái coi như đã được sự ủng hộ của tất cả mọi người.

Vũ Tự quân đoàn...

"Khi nào thì chúng ta động thủ?" Mai Cát nhíu mày: "Nếu không hôm nay ta sẽ bắt tiểu tử kia tới? Ta thật không rõ. Vũ. Làm sao mà người lại có hứng thú với tên đệ tử của Caesar kia vậy. Kẻ lãnh binh như vậy thì thiếu gì. Tinh viện tùy tiện có thể đưa ra cả một mớ. Bằng vào La Tây Cư thì không được chứ kém hơn một chút thì ta có thể gọi tới vài tên."

Thương thế của gã Đàm Chi gãy đứt kia cũng đã khỏi hẳn. Khuôn mặt gã trông tiêu tụy. Nhìn qua tựa như lão nhân năm mươi, sáu mươi tuổi, nhưng thực thực tế gã chỉ có ba mươi tuổi. Gã bỗng nhiên mở miệng: "Khổ Tịch tự của chúng ta cũng có nhân tài như vậy. Tiểu thư hà tất phải bỏ gần tìm xa như vậy làm gì chứ?"

Đàm Vũ lạnh nhạt: "Hắn là đệ tử của Caesar tiền bối. Có thể lọt vào cặp mắt của Caesar tiền bối thì tài trí dĩ nhiên không phải là bình thường." Nàng bỗng nhiên cười: "Nói sau đi. Theo như Đàm tiên sinh nói thì thế nào là bỏ gần tìm xa?"

Sắc mặt mặt Đàm Chi khê biến. Gã nhìn chằm chằm vào Đàm Vũ: "Tiểu thư nói thế là có ý gì? Ngoại công nàng có thể tự chủ, vậy thì tiểu thư đừng có làm ra chuyện gì khiến người thân thì đau lòng còn kẻ thù thì khoái trá."

Cơ Trí Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, nói về buồn bã: "Đàm tiên sinh thương thế còn chưa khỏi hẳn nên phải cẩn thận, đừng nóng vội. Nghĩ đến Bạch tổng quản kia thực sự là có thực lực, dưới tay hắn còn có cao thủ ngang tài ngang sức với Đàm tiên sinh. Có thể lôi kéo được thì nhất định sẽ là một trợ lực cực lớn a."

Đàm Chi thân thể run lên, chợt hồ hững: "Tại hạ thực lực không đủ nên làm cho tiểu thư mất mặt, tự nhiên sẽ có người thế cho Đàm Chi. Huống chi, Tinh viện lấy Mai Cát tiền bối tọa trấn nơi này, Khổ Tịch tự ta cũng muốn xuất ra cao thủ tương đương mới có thể biểu thị thành ý bảo vệ tiểu thư được chứ!"

Hai chữ "Bảo vệ" này, gã cố ý đề cao âm lượng.

"Muốn chết!" Mai Cát đột ngột gầm lên. Khuôn mặt trắng như hài nhi lúc này chợt tối sầm, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía: "Người cho rằng lão phu thật sự không dám giết người sao?"

Sắc mặt của Cơ Trí Hạo tái nhợt, nhưng cặp mắt sáng ngời vẫn nhìn sững vào Đàm Chi.

"Mai tiền bối muốn giết văn bối, tự nhiên chỉ là mất công giờ tay nhắc chân, tại hạ cũng không dám phản kháng." Sắc mặt Đàm Chi không hề thay đổi, thản nhiên nói: "Bất quá, lời tại hạ nói đích thực là sự thật. Tiểu thư xem chúng ta như hổ lang, thật sự làm cho người ta trong lòng nguội lạnh. Tiểu thư tình nguyện mạo hiểm tiết lộ đưa bản thiết kế ra mà không muốn chia sẻ với Khổ Tịch tự của chúng ta. Hơn nữa, nếu như ta không đoán sai thì Tinh viện đã có được một phần bút kí rồi!"

Gã hoàn toàn không sợ chút nào, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Mai Cát.

Mai Cát sắc mặt khê biến, lớn tiếng quát: “Nói bậy, ăn nói bừa bãi! Người có chứng cứ gì?”

Đàm Chi vẫn lạnh băng: “Những năm gần đây, Khổ Tịch tự chúng ta vẫn tuân thủ hiệp nghị năm đó. Hiện giờ xem ra đã thật sự là quá sai rồi!”

Hiệp nghị năm đó.....

Đàm Vũ như bị nỗi đau đớn nào đó giằng xé. Trong sâu thẳm của con người gã nổi lên một tia thống khổ, nét cười trên mặt càng lúc càng lạnh lẽo.

“Không biết lần này Khổ Tịch tự đưa vị cao thủ nào thay thế Đàm tiên sinh.” Đàm Vũ lạnh nhạt hỏi, sắc mặt nàng kín bưng, nhìn không ra chút biểu hiện nào.

Nhưng khi Đàm Chi nhìn vào sắc mặt lạnh tanh của nàng thì không hiểu sao trong lòng gã lạnh toát. Xem ra nữ nhân này càng ngày gã càng nhìn không thấu rồi. Bất quá rất nhanh, nỗi phẫn nộ trong lòng gã đã dần át cảm giác này, thái độ thừa nhận của Đàm Vũ đã cho gã lý do để phẫn nộ.

“Tối đây lần này là Xiêm La, vừa mới được phong làm Tự chủ Nam tự.” Ngữ khí của gã trở nên hết sức không hữu hảo: “Đàm tiểu thư, bởi vì hành vi lỗ mãng của nàng nên đã làm cho điện chủ đối với Tây tự của chúng ta không còn tín nhiệm. Cũng vì chuyện phát sinh này mà ngoại công của nàng đã bị điện chủ quở trách!”

Xuất thân của gã là từ Tây tự nên tự nhiên là cảm thấy căm phẫn đối với chuyện này.

“Xiêm La?” Mai Cát ngữ khí ngưng trọng: “Nếu như ta không có nhớ lầm, hẳn là đệ tử chân truyền của điện chủ các người, năm nay mới có hai mươi tuổi thì thế nào mà lại lên được Tự chủ Nam tự?”

Khổ Tịch tự là một tự đàn. Để tiện lợi quản lý nên chia ra bốn phân tự khu là đông tây nam bắc. Mỗi phân tự khu bố trí một Tự chủ. Trên bốn Tự chủ là Tịch điện Điện chủ thống lĩnh toàn bộ. Trong tứ đại phân tự tự chủ thì Khổ Tịch tự là nhân vật nắm thực quyền. Trừ đi Bắc tự tự chủ Cổ Hi Thanh chuyên nghề chế tạp, ba Tự chủ còn lại đều có danh vọng cực cao, thực lực cường đại.

Chưa đến ba mươi tuổi mà đã vinh thăng làm người đứng đầu một đại tự khu, quả thực trong lịch sử của Khổ Tịch tự chưa từng có bao giờ.

“Không sai!” Ngữ khí của Đàm Chi đầy vẻ sùng kính: “Xiêm La tự chủ tài hoa hơn người. Ba tháng trước, trong tất cả nhân tuyển cho chức vị Nam tự tự chủ đã bộc lộ tài năng để giành chiến thắng cuối cùng trở thành Tự chủ trẻ nhất trong lịch sử của các phân tự tự chủ!”

Mai Cát im lặng, thần sắc biến ảo bất định.

“Mong Đàm tiểu thư chú ý lời nói và việc làm sau này. Xiêm La tự chủ chưa chắc đã thân thiện như tại hạ, cũng mong ngoại công nàng đừng làm khó người.” Đàm Chi lạnh nhạt nói, sau đó liền cáo từ.

Mai Cát sắc mặt cũng hết sức khó coi, bỏ đi rất nhanh. Trong phòng hội nghị giờ chỉ còn lại có Cơ Trí Hạo cùng Đàm Vũ.

Hai người đột nhiên nhìn nhau cười, trên mặt nơi nào có thể nhìn ra bất cứ điểm không vui nào?

Đàm Vũ mỉm cười nói: “Mưu kế của Trí Hạo xem ra có hiệu lực.”

Khuôn mặt tái nhợt của Cơ Trí Hạo lộ ra vẻ cực kỳ tự tin đã dự liệu trước mọi chuyện: “Chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến. Hiệp nghị một ngày còn tồn tại thì ngày đó chúng ta vẫn chưa thể có đường sống. Chỉ có làm cho bọn chúng xung đột hỗn loạn thì chúng ta mới có cơ hội thoát khỏi sự khống chế.”

“Vậy tiếp theo chúng ta làm sao?” Đôi mắt đẹp của Đàm Vũ nhìn chăm chú vào Cơ Trí Hạo.

“Xiêm La đến đây, nhất định sẽ ra sức gây áp lực với tiểu thư để mong có được bản thiết kế bộ phận. Tiểu thư chỉ cần yêu cầu Mai tiên bối trợ giúp, đem vấn đề này cho lão giải quyết. Ta tin tưởng Tinh viện tuyệt không nguyện ý đem miếng thịt đến miệng nhổ ra. Mà Xiêm La cũng nhất định không cam lòng để Tinh viện đoạt tiên cơ, trận tranh đấu này sẽ không thể tránh được. Tiểu thư chỉ cần nắm chắc bút ký thì sẽ có thể đảm bảo không lo đến tính mạng.” Cơ Trí Hạo nhẹ giọng nói, sắc mặt tái nhợt càng lúc càng tăng thêm vẻ sáng rực của cặp mắt.

“Đội song phương tranh đấu đến thời điểm mấu chốt thì đó sẽ là cơ hội thoát ly bọn họ của chúng ta.” Cơ Trí Hạo quả quyết.

“Vậy Bạch tổng quản nọ thì sao?” Đàm Vũ không khỏi băn khoăn.

Cơ Trí Hạo nắm vững tình thế nên cười tự tin: “Tiểu thư quên rồi à, còn có đội truy kích và tiêu diệt của Liên bang Tổng hợp Học phủ! Song phương tranh đấu, chỉ sợ không có dễ dàng chấm dứt như vậy. Chúng ta không ngại tịn tỵ bằg quan, vừa lúc cũng có thể nhìn xem thái độ của Caesar một chút.”

Đàm Vũ lộ ra một nét cười mê hồn: “Trí Hạo, cảm ơn người!”

Song ngay trong nháy mắt nàng cúi mắt, sâu thẳm trong khóe mắt thoáng hiện lên một vẻ cô đơn không ai thấy, nó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

.....

“Nơi này chính là trấn Albies?” Tiểu Ba nhìn tiểu trấn nhỏ cách đó không xa, không nhận được bĩu môi nói: “Thật sự là nhỏ a!”

Trấn Albies đích xác rất nhỏ. Dân cư lâu đời ở đây chỉ có không quá năm mươi vạn người. Những cây linh sam thẳng tắp mọc dày chung quanh thị trấn. Tuyết phủ dày trên chúng, nhìn qua chỉ thấy từng mảng trắng xóa, nếu có người ẩn thân vào đó thì quả thực rất khó phát hiện.

Nhìn xem trên không trung chỉ thấy gió thổi ào ào, hoa tuyết tung bay đầy trời. Vì không làm cho người chú ý, bọn họ đều không bật lòng năng lượng lên. Gió cắt trên mặt như dao chém, mây đen dày đặc thêm gió tuyết quay cuồng làm tầm nhìn rất kém.

Thời tiết như vậy rất có lợi đối với bọn họ!

Trần Mộ lập tức phán đoán, cẩn thận quan sát hết thấy mọi thứ có thể chú ý tới. Đây là lần đầu tiên hắn làm ra bố trí như vậy. Trong lòng hắn cũng không lo lắng lắm về chuyện thành công hay không vì mình bạch đạo lý là tính toán chỉ là tính toán mà thôi.

Nói không khản trương thì là giả dối. Phải biết rằng hắn làm ra kế hoạch này không phải quyết định tới sống chết cá nhân hắn mà là quyết định tới sống chết của cả mọi người!

Áp lực trong chuyện này như thế nào có thể nghĩ ra!

Nếu như với Nhất Tự Mi Nam, có thể ẩn nấp trong tầng mây rồi tại thời điểm mấu chốt đánh cho địch nhân một kích trí mạng sau lưng ! Hoặc là nếu như lúc này mà có Hertha thì tự bản thân hắn có thể bố trí một cái bẫy tập giới số lượng lớn đủ để bù vào chỗ khuyết thiếu nhân thủ của bọn họ! Nếu như.....

Lúc này sao có thể nghĩ ngợi những điều đó chứ? Trong miệng hắn có chút khô khốc, dùng sức lắc lắc đầu, tổng hết những ý nghĩ không thực tế đó ra ngoài.

Phân biệt phương hướng một lúc rồi bọn họ lặng lẽ đi vào trong rừng Linh Sam.

Trần Mộ kích hoạt Xà Kính bên trong độ nghi, cẩn thận chú ý tiến hành trinh sát. Hắn cẩn thận tựa như một thợ săn đang chờ đợi bên bẫy rập, kiên nhẫn chờ đợi con mồi tiến vào.

505. Chương 499: Thời Gian Sai Biệt

Bởi vì ông chủ ngay bên cạnh hắn cũng như vậy, không mở lòng năng lượng.

Ông chủ một mực sử dụng Xà Kính, từ đầu đến cuối luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc. Đối với vị lão bản trẻ tuổi này, Tang Hàn Thủy trong lòng còn có vài phần kính sợ. Ông chủ thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết, so với các vị tập tu thành danh kia thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Theo hiện tại thì có thể thấy chuyện bọn họ làm rõ ràng là năm địch hai mươi. Người bình thường thì chắc đã sớm bị dọa chạy mất rồi, cũng chỉ có ông chủ cường đạo như vậy mới có thể lựa chọn biện pháp chủ động xuất kích!

Tầng mây bao phủ dày đặc. Không chỉ nói là mấy người, cho dù là mấy trăm người ẩn thân trong đó, cũng khó có thể phát hiện.

Kì thật Tang Hàn Thủy trong lòng vẫn có chút khẩn trương. Dù sao đối phương không chỉ chiếm ưu thế về nhân số mà trên thực lực cũng cao hơn bọn hắn rất nhiều. Hai mươi tên tinh nhuệ xuất thân từ Liên bang Tổng hợp Học phủ, trong đó có mười tên đạt tới thất cấp trở lên. Đội hình như vậy cũng có thể được xưng tụng là phô trương rồi. Nếu như không phải là hắn có cảm giác kế hoạch của ông chủ có khả năng thành công thì chỉ sợ là dũng khí xuất chiến cũng không có.

Nếu đoàn truy kích kia thật sự từ con đường này đi đến, vậy thì phán đoán của ông chủ lúc trước là hoàn toàn chuẩn xác, toàn bộ kế hoạch tác chiến có khả năng giành được thắng lợi cũng lớn rất nhiều. Mà nếu như bọn họ không đón đầu được đoàn truy kích, như vậy có nghĩa là đoàn truy kích không đi con đường này, vậy bọn họ ít nhất cũng có đường sống để chạy trốn.

“Bỏ trốn cũng không có gì là xấu hổ”, Tang Hàn Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá ngoài sự khẩn trương thì Tang Hàn Thủy vẫn có vài phần mơ hồ chờ mong. Độ nghi trong tay hắn sử dụng tám năng lượng 5 sao, là do lão bản chuyên bắt chẹt từ Thái Thúc Dong ra. Về mặt lão hồ ly kia đầy vẻ đau lòng, Tang Hàn Thủy đến bây giờ hồi tưởng lại cũng cảm giác được sáng khoái.

Chính mình vẫn chưa từng có dùng qua 1 tám năng lượng tạp 5 sao cơ mà!

Hắn rất chờ mong xem Bạo Đạn nếu như khai hỏa toàn bộ hỏa lực thì sẽ tạo ra một quang cảnh ra sao. Trong huấn luyện ngày thường, hắn căn bản không dám sử dụng toàn lực. Bằng không mà nói, chỉ sợ đại lâu mà buổi tối hôm đó nếu không bị phá hủy thì cũng sẽ phải hủy ở trên tay hắn.

Thời gian không ngừng trôi qua lúc tâm tình Tang Hàn Thủy vừa khẩn trương mà vừa chờ mong.

“Tới!” Trần Mộ bỗng dưng quát lạnh. Tang Hàn Thủy bị dọa đến giật nảy mình liền vội vàng xốc lại tinh thần. Tại thời điểm mấu chốt như thế, trong lòng hắn cũng không tự kiểm chế buồn bực. Lão bản thì điềm nhiên không một chút khẩn trương!

“Khống chế năng lượng dao động. trì hoãn thời gian bảy giây. Công kích khu vực A3-A7-B6”

Trần Mộ ra lệnh đầu vào đấy. Tâm tình đang khẩn trương của Tang Hàn Thủy bỗng chốc giảm bớt. Hắn không còn chút gì do dự mà sớm đã vận sức chờ phát động bạo đạn rời khỏi tay.

Chỉ thấy trên tay hắn ánh sáng chớp lên liên hồi. Lúc này vẻ mặt Tang Hàn Thủy trông hết sức nghiêm túc, hắn đã xuất toàn lực!

Trong năm giây ngắn ngủi, hắn đã phóng ra một hơi ba trăm khối bạo đạn! Chúng kêu rít lên, từ trong tầng mây vụt đi với tốc độ cao mà không phát ra tiếng động lao về khu vực đã quy định. Không gian mà bọn mai phục chung quanh trước khi chiến đấu chia ra gần ấy khu vực. Hắn đã yêu cầu Tang Hàn Thủy là không cần chạy theo tình độ nhưng phải hết sức đề cao số lượng bạo đạn để tiến hành công kích bao trùm lên toàn bộ khu vực.

Yêu cầu nữa là khống chế năng lượng dao động. Có nghĩa là muốn Tang Hàn Thủy tận lực giảm nhỏ năng lượng dao động đến mức có thể. Như vậy có thể trì hoãn bị địch nhân phát hiện vị trí cụ thể. Mà trì hoãn thời gian bảy giây là yêu cầu nếu Tang Hàn Thủy phóng ra bạo đạn đánh trúng mục tiêu thì sau bảy giây sau mới phát sinh tiếng nổ!

Loạt mệnh lệnh này quả thực đưa ra yêu cầu cực cao đối với Tang Hàn Thủy. Vậy mà hắn đều thực hiện được, cũng là do thường ngày khổ công nghiên cứu về bạo đạn.

Sau khi một hơi phóng ra hơn ba trăm khối năng lượng bạo đạn, Tang Hàn Thủy ngừng lại một chút. Bất chấp xem chiến quả thế nào, hắn lập tức điều chỉnh cảm giác bản thân để chuẩn bị vòng công kích tiếp theo.

Đội ngũ đang phi hành với tốc độ cao. Để có thể xác định được phương hướng nên bọn họ chỉ có bay ở dưới tầng mây mà thôi.

.....

Phía trước mơ hồ có thể thấy được thành trấn, Tả Lạp trong lòng vui vẻ, cao giọng nói: “Mọi người kiên cường lên nào, phía trước chính là Albies trấn rồi. Chúng ta có thể nghỉ ngơi tại đây một chút. Sau khi

đã bớt lạnh, ăn no thì buổi chiều lại có thể lên đường.” Hần là đội trưởng của chi đội này, thực lực cũng là mạnh nhất trong cả nhóm.

“Thật tốt quá, chúng ta chắc sắp đều nhanh chóng đông cứng đến nơi rồi! Mẹ kiếp, trời lạnh như thế mà tiếp tục đi thì thật sự là sai lầm a!” Một vị đội viên không nhịn được oán giận.

Một vị đội viên khác có vẻ hữu khí vô lực: “Xem ra tiểu tử nhà ngươi vẫn còn rất có tinh thần đấy, còn ta thì đã mệt mỏi đến không chịu nổi rồi.”

“Mùa đông trong khu vực này thật quá lạnh a! Cũng không biết bọn người Sương Nguyệt Hàn Châu nghĩ như thế nào mà tự nhiên mọc rễ ở đây chứ, đầu óc động kinh sao?”

“Người biết cái gì, không cảm giác được tốc độ tiêu hao so với kinh đô nhanh hơn sao?”

“Nói nhảm, lạnh như thế, ai dám dừng cảm giác lại a. Không lấy hơi ấm thì muốn chết rét à?”

“Đồ ngu! Người nghĩ lại xem, sau khi mỗi ngày kết thúc thì bọn họ chẳng lẽ không có lúc không sử dụng cảm giác sao? Về phương diện khống chế cảm giác thì tạp tu Sương Nguyệt Hàn Châu độc bộ thiên hạ, đây chính là nguyên nhân trọng yếu. Nghe nói bọn họ nếu nhiệt độ càng thấp thì cảm giác tăng tăng trưởng tốc độ cũng sẽ nhanh hơn so với địa phương khác.” Một vị tạp tu tuổi khá lớn giải thích.

Lúc này hình dáng Albies trần đã ngày càng hiện rõ trong mắt cả bọn, mọi người cùng đồng thanh hoan hô. Trải qua một chặng đường dài phi hành, thể lực và cảm giác bọn họ đều tiêu hao hết sức nghiêm trọng, người cũng uể oải không chịu nổi.

“Bất hảo, cẩn thận!” Đột nhiên sắc mặt của Tả Lạp kịch biến. Lờ cảnh báo còn chưa dứt, trong tầng mây đột nhiên chui ra vô số năng lượng màu đỏ hơi lớn hơn nắm tay một chút.

Lúc này bọn họ mới nhận thấy năng lượng dao động yếu ớt của đạn năng lượng phát ra.

Có mai phục!

Càng ngày càng nhiều bạo đạn màu đỏ từ trong tầng mây chui ra, tựa như một bầy cá màu đỏ! Mọi người đều biến sắc vì số lượng bạo đạn này quá nhiều, không dưới mấy trăm khối.

Tả Lạp vừa sợ vừa giận. Kinh hãi dĩ nhiên có người đánh lén! Giận dữ cũng dĩ nhiên có người dám đánh lén!

Không riêng gì hắn, trong đội ngũ không ai nghĩ tới có người dám đánh lén. Lực lượng chi đội của bọn họ thực sự là mạnh, trừ phi Sương Nguyệt Hàn Châu, còn ở trong Thiên Đông Lý khu thì người khác tuyệt không dám cùng bọn họ đối địch. Vì để tốc độ được nhanh hơn, bọn họ thậm chí không để ai đi trước trinh sát.

Đối phương dựa vào sự che giấu của tầng mây để bày ra mai phục.

Duy nhất làm cho Tả Lạp cảm thấy an lòng chính là thực lực của đối phương rõ ràng không cao. Hình dạng của loại bạo đạn này hắn cực kỳ quen thuộc. Đây là loại bạo đạn phổ thông không quá tứ tinh tạp phiến, uy lực tương đương bình thường.

Từ số lượng nhìn lên mà nói, đối phương có ít nhất hai mươi tên Tạp tu.

Qua lúc kinh sợ, Tả Lạp khôi phục trấn định rất nhanh, không khỏi cười lạnh. Từ mai phục địa điểm cùng thời gian mà nói, đều hết sức hoàn mỹ! Tầng mây dày đặc khiến bọn họ không cách nào tìm được vị trí cụ thể của đối phương, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng đến cảm giác của bọn họ. Còn nói theo thời cơ thì hiện tại là lúc bọn hắn vừa lạnh vừa đói vừa mệt, chính thức thời điểm để đánh lén tốt nhất.

Đối phương có nhân vật lợi hại a! Bất quá, chỉ tiếc thực lực của bọn họ quá yếu! Cho dù là kế hoạch tối ưu cũng cần phải có thực lực tương ứng để áp dụng. Loại bạo đạn này thì ngay cả lòng năng lượng của bọn họ cũng đều không thể rung chuyển, quả nhiên đã lãng phí vô ích đợt đánh lén này!

Những Tạp tu khác qua lúc kinh hoàng ban đầu thì cũng nhanh chóng phát hiện những thể năng lượng này chỉ là bạo đạn, mỗi người đều không khỏi lộ ra vẻ cười nhạo. Mặc dù bọn họ trạng thái hiện tại không quá tốt, nhưng là không phải là không đối phó với cái loại bạo đạn nho nhỏ này.

Rất nhiều người thậm chí căn bản không tránh tránh né, trực tiếp chờ bạo đạn ném tới.

Không đúng! Tả Lạp phát hiện những bạo đạn năng lượng này tuyệt đại đa số đều không là bay thẳng đến bọn họ mà hướng lên phía trên và bốn phía xung quanh. Một tia cảm giác nguy hiểm yên lặng len vào trong lòng hắn.

Ngay lúc này, biến cố chợt sinh!

Ầm!

Tất cả bạo đạn màu đỏ cùng đồng thời nổ mạnh!

Quang cảnh lúc hơn ba trăm khối bạo đạn màu đỏ đồng thời nổ mạnh kinh khủng đến cực điểm. Trên bầu trời, một khu vực màu đỏ bùng phát, bao phủ toàn bộ tập tu đoàn truy sát. Sóng âm cực lớn trong nháy mắt quét ngang qua không trung.

Ngay cả Trần Mộ và Tang Hàn Thủy cách đó một khoảng cách tương đương đều thiếu chút nữa lao đảo mất đi không chế ngã xuống.

Lực trùng kích trực tiếp quét sạch sẽ mọi thứ trong phương viên ba dặm trong tầng mây dày đặc. Dưới ánh mặt trời chiếu thẳng xuống làm từ xa nhìn lại giống như một cột sáng. Ở bên dưới, rừng cây tựa như vừa bị lốc xoáy mới tàn phá bờ bãi, cây Albies ngổn ngang trên mặt đất.

Tang Hàn Thủy cũng ngây dại. Đây là lần đầu tiên hắn toàn lực sử dụng bạo đạn, hoàn toàn không có nghĩ được dĩ nhiên sẽ là làm cho người ta sợ hãi như thế!

Phải biết rằng một kích vừa rồi thì năng lượng tập 5 sao liền mất đi một phần tư. Nói cách khác, ngay cả là một tám năng lượng 5 sao, cũng chỉ đủ để cho hắn sử dụng bốn lần công kích như vậy! Đây cũng là tại sao Trần Mộ chạy đi hỏi Thái Thúc Dong kia để yêu cầu ngũ tinh năng lượng tập bởi tứ tinh năng lượng tập không đủ để phát động một lần công kích như vậy!

Trần Mộ cũng có chút bất ngờ. Ngạc nhiên của hắn cũng không phải là uy lực của bạo đạn mà là sự sợ hãi của những tập tu này. Hết thấy đều là cao thủ, vậy mà để cho các khối năng lượng thể chui ra tầng mây mới phát hiện. Cảnh giới lơ lửng như vậy quả thực khó mà tưởng tượng nổi lại gặp ở một đội cao thủ như vậy.

Mà một ít tập tu thậm chí không thêm né tránh, càng làm cho hắn cảm giác không thể giải thích. Chẳng lẽ bọn họ không có một chút kiến thức thông thường sao? Trần Mộ dám xác định, ngay cả một thủ hạ Tập tu tùy tiện chọn ra trong đám tập tu dưới tay Bagnell cũng sẽ không làm ra cử chỉ ngu xuẩn như thế.

Trong cột sáng hình thành dưới ánh mặt trời là mười hai tên tập tu không chịu nổi, đang bập bênh giữa không trung. Trừ Tả Lạp ra thì đều không thấy những lồng năng lượng của các tập tu khác.

Xà kính chuẩn xác vô cùng thu được những tin tình báo này.

Mới một kích vừa rồi đã tiêu diệt tám gã tập tu. Kết quả này làm Trần Mộ không thể hài lòng hơn. Nhưng hắn cũng hiểu rõ là cuộc chiến đấu vừa mới bắt đầu. Mười hai tập tu còn lại này, không thể nghi ngờ những người cường đại nhất trong đội ngũ.

“B3-B5-C1, một giây phóng xuất, trì hoãn thời gian hai giây!” Trần Mộ bất chấp những thứ khác, bay nhanh ra lệnh.

Vừa mới thở gấp một hơi, Tang Hàn Thủy lại căn rằng xuất ra toàn lực!

Trong thời gian một giây, lần này hắn đã đánh ra đến gần tám mươi khối năng lượng bạo đạn! Số liệu này vượt xa thành tích bình thường của hắn. Tại thời khắc mấu chốt, năng lực của hắn một lần nữa lại đột phá!

Ánh mắt của Tả Lạp lại trở nên lạnh lẽo. Vòng công kích cuồng bạo vừa rồi đã làm cho hắn từ trạng thái phần nộ chuyển sang hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn lại bên mình chỉ còn lại có mười hai người, hắn ý thức được lập ra kế hoạch này là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm!

Thời gian sai biệt, đối phương chính là có thời gian sai biệt!

Đáng chết! Trong tay đối phương nhất định có thể có tạp tu trình sát cự li xa. Chỉ có như vậy bọn đánh lên mới có thể xác định chính xác vị trí của bọn hắn như thế.

Nhưng dù vậy, chỉ có sự phán đoán chuẩn xác hành động của bọn hắn mới có khả năng đánh ra một kích vừa vặn như thế. Từ điểm này có thể phán đoán ra, chỉ huy bên đối phương có sự rèn luyện chiến thuật cao siêu hàng ngày.

Lúc này, chiến ý mãnh liệt trào dâng trong cặp mắt điên cuồng mà tỉnh táo của Tả Lạp!

506. Chương 500: Thắng Lợi Kinh Người

“Chúng ta cần phải hạ xuống đất! Năng lượng tạp còn không nhiều!” Một tạp tu hét hoảng.

Gã kia vừa nói xong thì các tạp tu khác cũng đều biến sắc. Năng lượng bên trong độ nghi của bọn họ cũng cơ hồ chạm đáy. Nếu tiêu hao hết thì bọn họ sẽ rút từ không trung xuống chết tươi. Điều lúc này cần làm ngay là lập tức hạ xuống đất để thay tạp năng lượng.

Trong lòng Tả Lạp đột nhiên thốt lên một cái, một luồng khí lạnh chợt dâng lên. Chẳng lẽ đối phương cũng đã tính toán đến điểm này?

“Tất cả, theo phương pháp tập trung ba điểm, trong vòng năm trăm thước tránh né. Sau đó hạ xuống đất!” Đã không còn thời gian suy nghĩ nên hắn quả quyết hạ lệnh.

“Không được! Năng lượng của ta không đủ rồi!” Tên tạp tu vừa lên tiếng kia mặt không còn chút máu rồi không nói thêm lời nào phi thẳng xuống đất!

“Đáng chết!” Tả Lạp thầm mắng nhưng cũng không dám nói nhiều. Dừng lại ở đây thêm một giây nào là thêm phần nguy hiểm. Những tạp tu khác lúc này cũng có chút hoảng loạn, mệnh lệnh của Tả Lạp đã làm họ tỉnh lại. Tất cả nhanh chóng theo Tả Lạp bay đi theo phương pháp ba điểm.

Lúc này bọn họ chỉ dựa vào thực lực cá nhân để thực hiện các động tác chiến thuật tránh né một cách hỗn loạn. Ngay cả Tả Lạp cũng không có hoàn thành một cách tập trung do trong lòng đang hoảng sợ.

Đang lúc Tả Lạp dẫn mười tên tạp tu bay tới hướng ba điểm cuối thì tầng mây bên trái bọn họ lại phát ra một loạt bạo đạn màu hồng!

Đáng chết! Tả Lạp chỉ biết vô lực giương mắt ra nhìn. Hắn biết là tên tạp tu vừa bay xuống dưới kia đã chết chắc rồi!

Cũng là thời gian sai biệt!

Phía dưới truyền đến một tiếng nổ cực lớn. Trong phút chốc, loạt bạo đạn cùng nổ đã bao trùm lấy gã tạp tu kia. Cường độ nổ mạnh như vậy thì ngay cả ngay cả bụi cũng sẽ không còn lại! Mà trên thực tế đích xác ngay cả bụi cũng không còn lại.

Cặp mắt Tả Lạp bỗng nhiên lóe lên một tia lạnh lẽo.

Đáng chết! Rồi người sẽ phải một cái giá đắt!

“Tiếp đất!”

Mười một tạp tu còn sống sót ào ào vẽ ra một đường vòng cung đẹp mắt phi xuống mặt đất.

Trần Mộ có chút tiếc nuối vì vòng công kích tiếp theo chỉ giết được một tên tạp tu. Người chỉ huy của đám này hiểu rõ lộ tuyến công kích lần thứ hai của hắn, quả thực đã làm hắn không dám coi thường.

“Đuổi theo. Cẩn thận.”

Nói xong, Trần Mộ lặng lẽ ở trong tầng mây đi qua hướng mà đối phương tiếp đất.

Cho tới bây giờ thì cả kế hoạch áp dụng hết sức hoàn mỹ. Trừ đi điểm tiếp đất của đối phương sai biệt so với dự tính của hắn năm trăm thước, cũng không đủ để cho bố trí của hắn hoàn toàn thất bại.

Tả Lạp chưa dám thở phào. Đối phương tựa như một kỳ thủ cao minh đến cực điểm, mỗi một nước cờ hạ xuống cực kì xảo diệu. Hắn không tin đối phương không có hậu chiêu. Theo ý mà nói thì đối phương chắc sẽ bố trí ở xung quanh gần chỗ tiếp đất. Lần sai biệt thời gian vừa rồi quả thực quá ư là chuẩn xác. Nếu như không phải hắn phán đoán tình hình nhanh thì e là toàn quân đã bị diệt rồi.

“Năm người cảnh giới giữa không trung. Những người còn lại tiếp đất đối lại tạp!” Tả Lạp khẽ quát một tiếng. Thần kinh hắn lúc này căng thẳng tột độ, sức ép mà đối phương gây nên từng bước ép chặt khiến hắn thực sự có chút không thở nổi.

Hiện tại song phương tựa như đang thi chạy. Mà thời điểm kế tiếp đây chính là chỗ mấu chốt quyết định thắng bại trận này. Nếu như bọn hắn có thể đối tạp thành công thì dù không có cách nào trở lại trạng thái toàn thịnh nhưng với thực lực bảy cấp thì cũng đủ để giành thắng lợi.

Nhưng hắn cũng khẳng định một điểm. Đối phương nhất định sẽ tìm mọi cách ngăn cản bọn họ thay đổi tạp năng lượng.

Nếu như không có đối được lại tạp thì bọn họ chỉ có một con đường chết. Tạp tu cho dù cường đại trở lại nhưng không có năng lượng thì không thể phát huy bất cứ lực lượng nào.

Bay nhanh để kiểm tra năng lượng tạp bên trong độ nghi của mình một chút thì thấy chỉ còn không tới bảy phần trăm. Số liệu này làm sắc mặt Tả Lạp khẽ biến.

Không tới bảy phần trăm cũng có ý nghĩa là hắn chỉ có thể phát động nhiều nhất là hai đến ba lần công kích nữa mà thôi. Sau đó thì hắn phải tiếp đất để hoàn thành thay đổi tạp phiền. Nếu không thì hắn sẽ rơi thẳng xuống đất mà chết.

Kẻ đang sắp đặt bên đối phương cũng đã tính toán đến cả điểm này rồi!

Nếu như nói mới vừa rồi Tả Lạp vẫn vài phần nghi hoặc thì hiện tại hắn đã có thể khẳng định không thể nghi ngờ! Cho tới giờ thì hắn kinh hãi phát hiện ra là mỗi mỗi một bước của bọn hắn đều ở trong dự tính của đối phương. Ngay từ đầu đến bây giờ, tiết tấu chiến đấu cùng quyền chủ động tất cả đều bị đối phương nắm chắc.

Hiểu được điều đó nên hắn minh bạch đối phương tuyệt sẽ không bỏ qua nhược điểm trí mạng này.

Ánh mắt của hắn khẩn trương nhìn kỹ vào vùng cây cối vuông vức phía dưới, trên mặt hiện lên nét hoảng loạn. Cả một vùng cây cối cao lớn bị sóng xung kích đánh tan nát, khắp nơi đều là cây đổ cành gãy. Căn bản không có một chỗ nào còn nguyên vẹn do sự công phá quá mãnh liệt vừa rồi. Tả Lạp chưa từng thấy qua một vụ nổ mạnh như thế! Uy lực của bạo đạn màu đỏ vượt xa bạo đạn bình thường. Vốn cảm giác của Tả Lạp nghi thần nghi quỷ, giờ có thể khẳng định là quỷ kế của đối phương.

Đối phương nhất định là chỉ dùng ngoại hình của bạo đạn để mê hoặc bọn họ. Nhưng trên thực tế thì kết cấu năng lượng nhất định không phải bạo đạn. Tên gia hỏa âm hiểm! Nghĩ đến mấy người bọn họ không né tránh mà dùng lòng năng lượng một cách ngu ngốc để nghênh kháng bạo đạn màu đỏ, hắn chỉ có thay bọn họ mà cảm thấy bi ai.

Đột nhiên trong không khí truyền đến một tia dao động yếu ớt của năng lượng. Sáu Tạp tu trên bầu trời bao gồm cả Tả Lạp lập tức cảnh giác.

Luồng dao động năng lượng này hết sức yếu ớt. Nhưng còn sống tới giờ thì hết thấy đều là cao thủ chân chính!

Hắn đã sớm ngờ tới đối phương nhất định sẽ có hậu chiêu. Luồng dao động này chính là sát khí của đối phương ẩn giấu. Năng lượng dao động hết sức yếu ớt, xem ra chỉ cách bọn họ một cự ly ngắn. Trong lòng Tả Lạp đột nhiên thót lên.

Thích khách tạp tu?

Càng nghĩ càng là có khả năng, Tả Lạp không nhịn được hét lớn: “Chú ý tránh né! Đối phương có thể có Thích khách tạp tu. Phòng thủ phản kích!”

Sáu tạp tu trên bầu trời như lâm đại địch, lời cảnh tỉnh của Tả Lạp đã làm cho cả bọn run sợ!

Rầm

Nếu như nhìn kĩ thì thân thể của bọn họ vẫn ở vào trong trạng thái hơi lắc lư, như vậy sẽ không tiêu hao quá nhiều năng lượng. Nhưng địch nhân lại có thể ẩn tàng trong bóng tối đe dọa, quả thực có thể khiến bọn họ bưng bưng lửa giận. Mỗi người trong bọn họ đều trải qua kinh nghiệm của vô số lần chiến đấu vẫn chưa từng bị địch nhân bức đến cảnh này! Bất quá bọn họ cũng không có làm trái mệnh lệnh của Tả Lạp. Năng lượng bên trong của độ nghi của bọn họ đã nhanh chóng thấy đáy rồi, việc cấp bách nhất của bọn họ bây giờ là chống đỡ qua một đoạn thời gian.

Chỉ cần chờ được năm đồng bọn đổi xong tạp năng lượng thì địch nhân sẽ tha hồ mà nhận lấy cơn giận dữ của chúng ta đi! Cho dù là thích khách tạp tu cũng phải đem bọn họ xé thành mảnh nhỏ!

Cặp mắt của mỗi một tạp tu đều như bốc lửa. Đến lúc này bọn họ vẫn chưa thấy qua bóng dáng một địch nhân nào. Nếu là thực lực không bằng người thì bỏ trốn cũng được. Nhưng đến cả một cái bóng của đối phương cũng không có nhìn thấy mà đã bị giết chết một cách bất minh, sự ức chế trong lòng của bọn họ đã tới cực điểm.

Tốc độ hạ xuống của năm tên tạp tu cũng được nhanh hơn. Cũng chẳng quản vô số cây đổ cành gãy ngổn ngang trên mặt đất, chỉ cần có điểm đặt chân là được. Bất quá lúc này năm tên tạp tu cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy, cứ phi vào trên những cây đổ này.

Trong sát na bàn chân chạm vào mặt đất, bọn họ trong lòng không tự chủ được thở phào một hơi! Bàn chân chạm đất rất cuộc cũng cho bọn họ có vài phần cảm giác an toàn. Nhưng những thân cây tròn trĩnh trực này cũng chẳng phải là những điểm đặt chân vững chắc, bọn họ phải hết sức cẩn thận mới có thể bảo trì thăng bằng.

Bất quá bọn họ cũng biết lúc này là lúc mấu chốt nhất. Vì thế cũng bất kể đến hình tượng đẹp hay xấu, có tạp tu thì cưỡi ở trên khoanh gỗ tròn, có tạp tu thì dùng hai chân ôm lấy một nhánh cây, đủ các tư thế kỳ quái.

Vừa mới ổn định thân hình, bọn họ liền ào ào lấy ra các độ nghi hầu như đã cạn sạch tạp năng lượng tạp!

Nhìn cảnh này, Tả Lạp thở phào một hơi trong không trung. Giờ thì chỉ cần đem tạp năng lượng cảm lại vào là bọn họ sẽ thắng. Những tạp tu này đều là những người có kinh nghiệm thực chiến phong phú. Mặc dù lúc trước có chút chủ quan hiện tại cũng không dám có chút nào trễ nải. Cả đám đều khẩn trương nhìn chằm chằm vào vị trí của luồng năng lượng dao động yếu ớt nọ.

Sắc mặt Chu Lương hơi trắng bệch. Bất quá không phải là do lạnh. Kinh nghiệm thực chiến của hắn cũng không ít nhưng lại chưa bao giờ gặp phải tình huống nguy hiểm gấp gáp như vậy. Đã trải qua giáo dục chính quy, hắn đương nhiên không phải là hạng người ngu xuẩn. Hắn biết là bọn họ đã sa vào một vòng mai phục được xếp đặt tỉ mỉ. Đến bây giờ thì cả bọn không hề có một chút phản kháng. Loại cảm giác này quả thực bất ổn đến cực điểm.

Hắn cảm cái tạp năng lượng đã tiêu hao hết sạch ném đi không chút luyến tiếc rồi sờ vào cái bao đựng tứ tinh năng lượng tạp trên lưng. Bất quá chợt vang lên một tiếng động không giống như tiếng đổi lại tạp phiến, hắn cảnh giác mở to mắt nhìn trừng trừng ra xung quanh.

Hắn không tin vì từ lúc này đến giờ vẫn chưa có biểu hiện nào mà kẻ mai phục để lộ. Vậy thì làm sao mà bọn họ có thể có được một cơ hội xả hơi rõ ràng như vậy?

Ngay lúc này thì trong khóe mắt của hắn hiện lên một bóng đen.

Chu Lương cả kinh. Hắn đang vừa định há mồm kêu to thì đột nhiên yết hầu đau nhức rồi trước mắt là một màn đen bao kín, mất đi ý thức.

Gió tuyết giao hòa làm tầm nhìn mỗi người giảm xuống rất thấp. Hơn nữa các cây linh sam đổ ngổn ngang, các cành lá rậm rạp càng che khuất thêm tầm nhìn.

Tả Lạp từ đầu đến cuối ở trên không trung vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề.

Đối phương nhất định có hậu chiêu!

Từ phán đoán trên hẳn không hề hoài nghi là kẻ có khả năng bày ra cục diện vừa rồi tuyệt sẽ không bỏ qua điểm này.

Từ lúc tiếp đất cho đến lúc thay xong tạp phiến cần thời gian tuyệt đối không quá mười giây. Hẳn thực không nghĩ ra được có phương pháp gì mà trong vòng mười giây có thể đột phá qua vòng bảo vệ của bọn họ để tiêu diệt năm người dưới đất. Tạp tu khi phát động công kích sẽ không thể tránh khỏi phát hiện của bọn họ. và tuyệt đại bộ phận bọn họ đều là thất cấp tạp tu!

Luồng năng lượng dao động yếu ớt nọ chỉ cách bọn họ một quãng. Mà trong phương viên một km, hẳn không phát hiện bất cứ năng lượng cùng chuyển động nào.

Không biết như thế nào mà hẳn có một loại dự cảm. Đối phương tuyệt đối sẽ có thủ đoạn ứng biến! Đối phương tính toán chặt chẽ. Hai lần sai biệt thời gian tinh chuẩn thể hiện ra năng lực bố cục chiến thuật cao siêu.

Nếu là chính mình thì sẽ hành động ra sao nhỉ?

Tả Lạp cau mày, đầu đầu suy nghĩ. Ngay lúc đó trong khóe mắt thoáng thấy một bóng đen hiện ra.

Hắn ngẩn ra rồi chợt tái mét mặt. Đột nhiên hẳn đã nghĩ ra thủ đoạn của đối phương!

Vô tạp lưu! Hẳn ngàn vạn lần cũng không thể nào nghĩ ra là đối phương lại dùng vô tạp lưu!

Toàn thân Tả Lạp lạnh toát, hàn ý thấu xương từ từ phát ra.

Hai gã! Hai gã vô tạp lưu!

Này hai gã vô tạp lưu tựa như hai luồng chớp màu đen nhắm vào năm tên Tạp tu với tốc độ kinh người. Cả năm gã vừa mới rút tạp năng lượng ra thì cả hai đã ở ngay trước mặt hạ thủ dễ dàng như làm thịt cừ non mà không một tên nào có sức để hoàn thủ. Tạp tu không có năng lượng đối mặt với vô tạp lưu yếu ớt đến kinh người!

Trong chớp mắt đã có ba gã tạp tu ngã xuống không một tiếng động. Hai gã còn lại vẫn chưa phát giác ra điều gì.

Cặp mắt của Tả Lạp lúc này đã đỏ ngầu!

Nhưng hẳn biết, lúc này đi cứu viện đã vô ích. Năng lượng của độ nghi trong tay bọn họ giờ ít thảm hại, mà thân thủ của hai gã gã vô tạp lưu này cao siêu đến kinh người!

“Tấn ra! Mỗi người tự mình hạ xuống rồi đổi tạp phiến đi!” Không kịp nghĩ nhiều, hẳn chỉ có thể thực hiện một nỗ lực cuối cùng!

Năm tên tạp tu còn lại im lặng liếc nhìn nhau rồi ào ạt bay tấn ra bốn phía. Tả Lạp biết đây là cơ hội duy nhất của bọn họ. Vô tạp lưu dù sao cũng không thể phi hành như tạp tu. Chỉ cần bọn họ tạo ra được một khoảng cách thì có thể có thời gian để tranh thủ.

Chỉ cần một chút thời gian thì có thể sẽ có cơ hội.....

Tả Lạp không chút do dự bỏ qua hai gã tạp tu còn lại trên mặt đất. Hẳn đã phát hiện nhược điểm của đối phương. Lực lượng của đối phương không đủ! Phải nói là nhân số cũng không nhiều! Nếu không thì số lượng vô tạp lưu cũng sẽ không chỉ có hai

Song hẳn đột nhiên biến sắc mặt, kinh hãi phát hiện chính mình đã bị kiềm chế!

Trần Mộ đang cùng với Tang Hàn Thủy bay vụt ra trong tầng mây. Lúc này hẳn đã bắt kể đến khả năng bại lộ hình tích vì phát hiện đối phương đã phân tán ra!

Không thể không nói, đây chính là vấn đề làm hẳn đau đầu. Chỉ cần bên đối phương có một người nào đổi xong tạp năng lượng thì tình thế sẽ lập tức biến đổi bất lợi. Phản công của thất cấp tạp tu trước khi chết là thứ mà không ai muốn tiếp nhận cả.

Mà nếu đối phương chỉ chú ý tập trung lên bọn hẳn thì vấn đề còn lại càng đơn giản.

Tên tạp tu thủ lĩnh kia quyết đoán ngoài dự liệu của Trần Mộ. Hắn lập tức không suy nghĩ mà tập trung chú ý lên tên tạp tu này.

Đáng chết! Đối phương vẫn có các lực lượng khác?

Phán đoán này gây ra một đả kích rất lớn đối với Tả Lạp, làm sự di chuyển bỗng chậm lại trong tích tắc.

Một luồng lực lượng mạnh mẽ đã đánh trúng vào hắn. Nỗi đau đớn điếng người truyền đến từng đầu dây thần kinh trên thân thể hắn. Một cảm giác không cam lòng mãnh liệt khiến hắn muốn hét thật to nhưng hắn bỗng dưng phát hiện là bản thân đã không thể phát ra được một tiếng nào. Hắn có thể cảm nhận thân thể đang mất đi sự khống chế và rơi tự do. Gió lạnh gào thét bên tai nhưng sao nghe mơ hồ thật xa xôi.

Ầm!

Tiếng nổ trầm thấp như sấm vang lúc này mới truyền tới tai hắn.

Ý thức từ từ trở nên mơ hồ. Không còn sợ hãi, chỉ có thả lỏng. Tất cả những tranh đấu cũng chẳng liên quan đến mình, rốt cuộc có thể bình yên nghỉ ngơi rồi.

Rơi xuống đất với tốc độ rất nhanh, trên khóe miệng của Tả Lạp hiện lên một nét cười.

Những tạp tu khác cực kì hoảng sợ, rất nhiều người bất giác hét lên thất thanh: “Đội trưởng!”

Ngay lúc này thì luồng năng lượng dao động đang yếu ớt chợt trở nên mạnh mẽ! Sắc mặt những tạp tu còn lại trở nên tái nhợt. Bọn họ vẫn nghĩ địch nhân ở trong bóng tối cách một khoảng khá xa vì năng lượng dao động hết sức yếu ớt. Không nghĩ tới là địch nhân ngay sát bọn họ!

Cửu luân khiên!

Chín vòng luân lớn nhỏ tuần tự từ ngoài bìa rừng chợt vụt tới cực nhanh như chín đạo lưu quang. Mấy tạp tu thậm chí còn chưa kịp tản ra thì chúng đã đến sát bên ngoài. Do chúng đến cực nhanh nên cảm giác chúng như không chuyển động vậy, biến hóa này làm cả bọn ngạc nhiên đến há hốc mồm. Chín vòng luân này hợp thành một cái vòng tròn – một vòng tròn sáng chuyển động quay tròn theo một quy luật phức tạp.

Mọi người chỉ cảm thấy trong cơ thể có cảm giác không thể khống chế, không khỏi kinh hãi!

Như thế nào lại có thể chứ?

Năm tên tạp tu còn lại cũng bị ảnh hưởng. Cả đám không màng đến chút năng lượng quý giá cuối cùng trong độ nghi mà ào ạt thôi động tạp năng lượng!

Quấy nhiễu cảm giác! Không thể nghi ngờ là một thứ lực lượng cường đại, nhất là khi nhắm vào tạp tu! Nhưng là loại lực lượng này mặc dù cường đại nhưng lại cực kỳ khó nắm vững. Thậm chí có thể nói là có được tri thức về tạp phiến quấy nhiễu tri giác so với tạp phiến gây ảo giác còn hiếm hơn. Loại người đối với kiến giải về cảm giác vốn ít ỏi đến thương hại, nói chỉ đến việc dùng ngoại vật để quấy nhiễu. Từ cổ chí kim, chế tạp sư có thể chế tạo ra loại tạp phiến này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà loại tạp phiến này truyền ra ngoài lại càng ít ỏi hơn.

Năm tạp tu còn sống sót thì đều có cảm giác vượt qua thất cấp. Năng lực khống chế đối với cảm giác rất mạnh mẽ nên dĩ nhiên không dễ dàng chịu loại ảnh hưởng này. Chỉ là vì hiện giờ cảm giác và thể lực của bọn họ đã xuống tới cực thấp. Thêm vào vấp phải mai phục đến nỗi đội trưởng phải bỏ mạng nên họ chịu một đòn đả kích cực lớn vào sĩ khí.

Nếu không thì Tiểu Ba thi triển ra một chiêu này chỉ gây được ảnh hưởng yếu ớt với bọn họ. Nhưng giờ thì cả đám đều bị ảnh hưởng nặng nề.

Lúc này từ tầng mây lại chui ra hơn mười bạo đạn màu đỏ. Đám bạo đạn như quỷ thấy mùi cá ngừ, điên cuồng lao tới bọn họ!

Các tạp tu đều thất sắc, không ai chú ý tới mấy đạo không khí sắc ngọt lạnh lẽo tập kích từ phía dưới!

Ầm!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Bụi mù tán đi, cả một vùng trống không không còn sót lại cái gì.

Đoàn truy sát của Liên bang Tổng hợp Học phủ đã bị tiêu diệt toàn bộ!

Tang Hàn Thủy thở hổn hển, khí lực hiện tại của hắn hiện giờ thậm chí không đủ để nhấc một ngón tay. Thời gian cuộc chiến đấu hôm nay không dài, nhưng mỗi vòng công kích đều phải dùng toàn lực.

Từ phía sau, Trần Mộ đỡ lấy Tang Hàn Thủy rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Tiểu Ba, Weah cùng Tiểu Bộ Mặc cũng chờ bọn hắn ở dưới.

Tiểu Ba nhìn chăm chú vào những cơ thể đã mất đi sinh khí nằm ngổn ngang. Hắn ngậy ra một chỗ, qua mất mấy phút rồi khó nhọc nhìn đi chỗ khác, gượng gạo phun ra một câu: “Chúng ta thật sự thắng rồi sao?”

“Đương nhiên!” Tiểu Bộ Mặc rất kì quái tại sao Tiểu Ba lại hỏi như vậy. Gã chỉ vào những thi thể trên mặt đất: “Bọn chúng không phải đều chết hết sao?”

“Đã chết?” Tiểu Ba thất thần thì thào: “Thất cấp tạp tu. Đường đường là Liên Bang Tổng Hợp Học phủ thất cấp tạp tu mà yếu như vậy sao? Nói chết là chết sao!”

Tiểu Bộ Mặc vẫn giữ vẻ mặt buồn bực. Bất quá gã cũng thấy vô cùng kì quái. Trận chiến hôm nay so với buổi tối hôm đó còn thoải mái hơn. Những người này thật sự rất yếu ớt a! Cũng chẳng cần biết chuyện gì đã xảy ra, Tiểu Bộ Mặc đương nhiên gật đầu: “Đúng vậy. Bọn họ thật sự rất yếu ớt a!”

Tang Hàn Thủy cuối cùng cũng đại khái có thể lý giải được ý của Tiểu Ba về thất cấp tạp tu. Bình thường mà nói thì bọn họ đúng là không thể dụng tới. Những cao thủ này, tùy tiện chọn ra một người cùng bọn họ đơn đả độc đấu thì Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba chưa từng nắm được là chắc thắng.

Vậy mà một đội ngũ với thực lực chiến đấu kinh người như vậy mà bị tiêu diệt toàn bộ trong khoảnh khắc. Nên giờ hắn vẫn có cảm giác không thể giải thích được.

Nghĩ đến việc này, Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy bất giác nhìn nhau rồi lại cùng chuyển hướng sang Trần Mộ.

Chỉ là lúc này ánh mắt hai người tràn ngập vẻ kính sợ sâu sắc!

Weah cũng nhìn chăm chú vào Trần Mộ. Ánh mắt gã vẫn hồ hững nhưng có nhiều vết sáng thoáng hiện!

507. Chương 501: Thịnh Cầu Của Duy A

Cướp đoạt chiến lợi phẩm dù thế nào mà nói cũng đều là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Tiểu Ba cùng Tang Hàn Thủy hai người kẻ chạy trước người chạy sau, cười đến không ngậm nổi miệng. “Hê hê, lại có một tấm tạp phiến năm sao. Đám người này thật là giàu có a!” Tiểu Ba miệng cười toe toét, vẻ mặt tham tiền, nước miếng nhễu cả ra.

Tang Hàn Thủy như rơi vào trạng thái nửa điên nửa khùng. Trong con mắt tam giác toàn sao là sao, khua tay múa chân la hét: “Phát tài rồi! Phát tài rồi! Thật sự phát tài rồi! Thật là nhiều tạp phiến tốt! Trời ơi, lại còn có truyền thừa nữa!”

Hai mươi tên tạp tu. Một nửa trong số đó là tạp tu cấp bảy trở lên, nghĩa là cũng có đến mười tên tạp tu cấp bảy. Những tạp phiến mà đám tạp tu này mang theo bên người tự nhiên đều là thứ tốt. Hơn nữa vì tránh bị hư hao, bọn họ đều sử dụng tạp bao với tài liệu chế tạo có tính năng bảo vệ hết sức ưu tú. Đại bộ phận tạp bao vẫn còn hết sức hoàn hảo, điều này rõ ràng là đã tiện nghi cho bọn Trần Mộ. Tuy nhiên vẫn có vài tạp bao trong vụ nổ mạnh kịch liệt mà bị hư hỏng hoàn toàn.

Hai người Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy Có thể nói sờ mó từng ly từng tí, hai người không chút kiêng kị nào đem đám người này lục soát trên người không sót một chỗ, không một kiện đồ vật nào có thể tránh được sự liên hợp cướp đoạt này.

Cuối cùng thống kê lại, tạp phiến năm sao tổng cộng có tám tấm, trong đó có bốn tấm có truyền thừa, còn tạp phiến tạp nham khác thì có đến hàng hà sa số. Nhưng mà có thể làm cho những tạp tu này tiện tay

mang theo thì làm sao lại là tục phẩm được? Rất nhiều tạp phẩm có cấu vên tinh xảo đến ngay cả Trần Mộ cũng được mở rộng tầm mắt.

Trần Mộ để cho hai người Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba mỗi người tự chọn lấy hai tấm tạp phẩm năm sao làm của riêng, đều là có chứa truyền thừa. Các tạp phẩm phụ trợ khác, hai người đều lấy không ít.

Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba cứ như đang cầm bảo vật trên tay vậy, thứ đang cầm này chính là tạp phẩm.

Hai người này giống nhau ở chỗ đều có khát vọng phi thường đối với tạp phẩm tốt. Tiểu Ba xuất thân khu bình dân, vì để đề cao thực lực mà một mình lẻ loi xâm nhập rừng cây. Vì thế ngay khi hắn đối mặt với Luân do Trần Mộ đưa cho liền không hề có chút chống cự nào. Còn Tang Hàn Thủy thì sự cuồng nhiệt đối với tạp phẩm lại càng không cần phải nói. Cho dù là vậy, nhưng đối với những tạp phẩm năm sao truyền thừa xuất ra từ Liên bang Tổng hợp học phủ, bọn họ lúc trước có nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Đây đều là bí mật bất ngoại truyền của Liên bang Tổng hợp học phủ. Mà hôm nay, bọn họ thậm chí còn chọn lựa đến vài tấm tạp phẩm bên trong đó để lấy đi, điều này một lần nữa làm cho hai người như đang trong mộng.

Cái này đều là bảo bối a!

Không có ai lại ngại có nhiều tạp phẩm tốt. Dù là loại tạp phẩm nào, thì chúng đều có tác dụng. Không bao giờ có tạp phẩm vụn vãng, vậy nên có thêm một tạp phẩm cũng có nghĩa, nếu gặp phải nguy hiểm thì cũng có thêm một lựa chọn. Một cảm giác giàu có mãnh liệt tràn ngập tâm thần của hai người.

Trần Mộ lặng im nhìn về mảnh rừng nằm hỗn độn ngổn ngang. Từ trạng thái khẩn trương dần buông lỏng, cảm giác thân thể cường hãn của hắn có chút chùng xuống. Trận chiến ngày hôm nay thắng lợi thu được thật vượt xa tưởng tượng của hắn. Ngay khi hồi tưởng lại vẫn làm cho hắn có chút sợ hãi – Nếu một phân đoạn mà mắc sai lầm thì trận chiến ngày hôm nay lập tức sẽ lâm vào cục diện vô cùng khó khăn. Lần đầu tiên bố cục lại phải đối mặt với tình huống khó khăn, ban đầu hắn cũng không trấn định như biểu hiện ra ngoài đến vậy. Chỉ là vì muốn mang đến cho người khác thêm nhiều yên tâm mà hắn cất lực làm cho chính mình biểu hiện lãnh đạm bình tĩnh hơn. Đây là học theo cách của Bagnell. Cho dù là có bao nhiêu nguy hiểm, tình huống có gian nan đi nữa thì Bagnell thủy chung sẽ vẫn giữ bộ dạng tốt nhất. Chính cái vẻ mặt thông dong trấn định như thế, mỗi lần đều mang đến cho Trần Mộ cảm giác rất an toàn.

Không biết lúc nào, Weah đã ở bên người Trần Mộ.

“Đầu gối, làm không tồi.” Thanh âm của Weah không lớn, ngữ khí vẫn bình thản như trước nhưng vẫn khiến Trần Mộ kinh ngạc ngẩng đầu, Weah rất ít khi khen ngợi hắn. Bỗng nhiên tâm tình của Trần Mộ lập tức trở nên rất tốt.

“May mắn có các người hỗ trợ.” Trần Mộ nhướn miệng cười.

Nghĩ đến đây. Tâm tình của hắn lại càng trở nên tốt hơn. Weah vẫn đi theo bảo vệ hắn, truyền thụ cho hắn các loại kĩ xảo. Tiểu Bộ Mặc tuổi tác nhỏ như vậy thế mà cũng đi trợ giúp hắn tham gia chiến đấu. Hai người Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy, ở trong trận chiến đấu này phát huy tác dụng nếu so với bản thân Trần Mộ còn lớn hơn rất nhiều. Ở trận chiến đấu này, vai trò Trần Mộ đảm nhiệm chính là chỉ huy. Số lượng địch nhân mà hắn giết ngược lại là ít nhất trong năm người.

“Đầu gối, chờ người cường đại rồi, theo ta đi đến một nơi.” Weah nói.

Trần Mộ giật mình kinh hãi. Đột nhiên hắn lập tức ý thức được những lời Weah nói có ý tứ gì, không khỏi ngạc nhiên vui mừng nói: “Weah, trí nhớ của người khôi phục rồi sao? Người nhớ được quê quán của mình ở đâu ư?”

“Ừ.” Ánh mắt Weah hướng về phía xa xa, con mắt híp lại: “Phải trở nên cường đại hơn.”

Trần Mộ đột nhiên cả kinh. Weah mặc dù ngữ khí không biến hóa rõ ràng lắm, nhưng là Trần Mộ đối hắn hiểu rất rõ, chỉ sợ so với việc hiểu rõ về bản thân chỉ thấp hơn một chút. Weah đã động sát khí!

Trần Mộ biết sát khí này đương nhiên không phải nhằm vào chính mình. Nhưng mà việc có thể làm cho Weah động sát khí thì...!?!

Hơn nữa từ trong lời nói của Weah, Trần Mộ đã nắm bắt được một ít tin tức khiến cho hắn cũng thấy kinh hãi. Không hề nghi ngờ, Weah muốn chính mình trợ giúp! Đúng là điểm này, làm cho Trần Mộ cảm giác

khiếp sợ! Cho đến tận bây giờ, Trần Mộ chưa từng thấy Weah bị thất bại. Thậm chí kể cả dạng cao thủ đứng đầu Liên Bang như Phòng Thế cũng đã bị Weah làm cho trọng thương.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Trần Mộ thậm chí cho rằng Weah chưa bao giờ bị thua, cho dù là gặp phải nhân vật đệ nhất liên bang Đường Hàm Phái. Mặc dù chưa chắc có thể thắng, nhưng là cũng tuyệt sẽ không thua! Mà giờ đây, Weah, vô địch trong lòng Trần Mộ lại nhờ chính mình xin trợ giúp! Điều này mang đến cho Trần Mộ một đả kích thật lớn. Kể nào mà đến ngay cả Weah cũng đánh không lại kia chứ? Thế giới này còn có người cường đại đến thế sao?

Lúc này Trần Mộ mới chợt nhớ đến, trước đây, Weah cũng đã từng nói qua những lời tương tự, chỉ là lúc ấy hẳn vẫn chưa quá để ý. Hiện tại nghĩ đến, đại khái Weah khi đó cũng đã thường nhắc đến một ít a.

“Được!” Trần Mộ nói như chém đinh chặt sắt, mạnh mẽ siết chặt nắm tay: “Weah, ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ!” Một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu Trần Mộ. Nếu như nói, trên đời này có người nào đó có thể khiến bản thân hắn có mất mạng cũng nguyện ý trợ giúp, thì Weah chính là một trong số đó! Đáp ứng Caesar trong tương lai sẽ khiến chiến Đường Hàm Phái, bất quá trong tư tưởng Trần Mộ chỉ là đánh một trận mà thôi, trong lòng cũng không quá để ý. Nhưng là đối mặt với thỉnh cầu của Weah, Trần Mộ lại không chút do dự đặt nó vào hàng ngũ một trong những mục tiêu trọng yếu hàng đầu của chính mình!

Song ngoài dự tính của Trần Mộ chính là Weah lại lắc đầu: “Đầu gối, ta nói không phải loại cường đại này.”

Hắn nhú mày, tựa hồ suy nghĩ làm như thế nào biểu đạt ý nghĩ của chính mình. Qua một lúc lâu, hắn mới chỉ về phía đám thi thể, mang theo một tia cổ súc nói: “Là cường đại theo dạng như hôm nay vậy.”

Cường đại theo dạng như hôm nay? Trần Mộ không khỏi sửng sốt. Qua một hồi lâu, hắn mới phản ứng lại, dò xét hỏi: “Weah, ý người nói chính là chỉ huy chiến đấu?”

“Ừ.” Weah gật đầu. Hắn nhìn thoáng qua Tang Hàn Thủy cùng Tiểu Ba, nói tiếp: “Đầu gối, ít người quá.”

“Cần rất nhiều người?” Trần Mộ hỏi với chút ngỡ ngàng. Weah gặp phải cái loại phiền toái gì đây? Sự hiểu kì trong lòng hắn nhất thời tăng vọt lên. Lai lịch thân phận của Weah vẫn là đầy bí ẩn. Hiện tại khó khăn lắm hắn mới khôi phục lại trí nhớ. Trần Mộ tự nhiên rất muốn biết.

“Ừ. Rất nhiều.”

“Cần nhiều đến bao nhiêu?” Trần Mộ thử dò xét, cho dù hắn cũng biết, với Weah mà hỏi như vậy, phỏng chừng cũng chẳng ra được cái kết quả gì.

Weah tựa như nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Rất nhiều. rất nhiều.”

Quả nhiên...

Đầu Trần Mộ như đen đặc. Tất cả những gì Weah tinh thông đều dính dáng tới kĩ xảo vô tạp lưu. Còn về phương diện khác, hẳn thật sự không có nửa điểm thiên phú, nhất là về số học. Trần Mộ phải quan sát từ nhiều góc độ trên nhiều phương diện khác nhau mới có thể nói được.

“Địch nhân rất nhiều?” Trần Mộ hỏi.

“Ừ. Rất nhiều.” Weah mặt không chút thay đổi cố gắng dùng hai tay múa may một chút. Nhưng rất nhanh hắn liền bỏ việc này, đối với hắn mà nói động tác này đòi hỏi khó khăn rất cao, nhưng hắn vẫn là bổ sung một câu: “Rất nhiều.”

Trần Mộ hiểu được, địch nhân của Weah hẳn là một thế lực lớn, nhân số đông đảo cho nên Weah không cách nào bằng vào sức của một cá nhân mà chiến thắng.

“À, bọn họ hiện ở nơi nào?” Nói một lúc, Trần Mộ liền ý thức được chính mình hỏi không đúng, vội vàng bổ sung một câu: “Có phải ở trong Liên Bang hay không?”

Weah lộ ra sắc thái ‘mơ màng’ lắc đầu: “Không biết.”

Không biết! Câu trả lời này làm cho Trần Mộ có chút ngoài ý muốn. Hắn suy nghĩ một chút hỏi: “Người biết làm cách nào có thể tìm đến nơi của bọn họ không?”

“Ừ. Có thể tìm tới.” Weah đổi điểm này lại dị thường khẳng định.

Hỏi đến điều này, trong đại não của Trần Mộ đã đại khái có thể khái quát được, địch nhân của Weah là một thế lực lớn. Weah muốn tiêu diệt bọn họ. Cái thế lực này có nhân số đông đảo, thực lực cường đại. Chuyện này đích xác là một chuyện phiền toái nhưng không phải là không thể hoàn thành. Hơn nữa, việc này và kế hoạch tiếp theo của chính mình không ngờ lại vô tình mà lại hợp.

“Ông chủ, chúng ta cần phải đi.” Tang Hàn Thủy tiến lại gần nhắc nhở Trần Mộ. Hắn chỉ vào đám tạp tu ở phía xa xa đang hướng phía này bay tới. Đại khái là tạp tu ở trấn Albies sau khi nghe thấy thanh âm chiến đấu đã dừng lại, bèn chạy đến nơi đây để xem một chút.

“Chờ một chút.” Trần Mộ từ bên trong tạp bao lấy ra tấm tạp phiên đã sớm chuẩn bị tốt từ trước.

“Thu hình tạp?” Tang Hàn Thủy cùng Tiểu Ba hai người nhất tề sửng sốt. Thu hình tạp là một loại tạp phiên mới ra đời cách đây vài năm, nó có thể thu lại một đoạn hình ảnh chân thật.

Thu hình tạp càng cao cấp, hình ảnh thu được lại càng rõ nét, nội dung có thể thu được lại càng nhiều. Hiện tại, thu hình tạp phần lớn được dùng trên tay đám tạp tu trình sát tiền phương, bọn họ sử dụng thu hình tạp thu cảnh chiến đấu ở tiền tuyến rồi truyền về cho hậu phương.

Ông chủ lấy ra chính là một tấm bốn sao thu hình tạp.

Trần Mộ ‘ừ’ một tiếng, liền đem thu hình tạp cắm vào độ nghi. Trước mặt hắn bắn ra một đạo quang sáng nhỏ ước chừng khoảng mười phân, một màn hình năng lượng bán trong suốt xuất hiện ở trước mặt quang sáng. Màn hình năng lượng có thể lấy tay đến điều chỉnh phương vị, cũng có thể dùng cảm giác để khống chế. Mà người sử dụng dùng quang sáng nhỏ để quan sát rồi tự mình quay lại nội dung. Hết sức tiện lợi!

Trần Mộ hết sức cẩn thận đem toàn bộ chi tiết chiến trường thu lại. Nhất là khuôn mặt của các tạp tu trong đoàn Truy sát của Liên bang Tổng hợp học phủ, tất cả đều được thu lại. Một vài tạp tu đã bị oanh tạc đến mức ngay cả mặt mũi cũng không thể phân biệt ra được nhưng Trần Mộ vẫn đem bọn họ đều chụp hết lại.

Tiểu Ba cùng Tang Hàn Thủy mặt mặt dò xét, hai người trong lòng đồng thời dâng lên một chuỗi nghi hoặc. Ông chủ đang làm cái gì vậy?

508. Chương 502 : Xuất Chiêu

Một toa xe với tốc độ kinh người hướng tới trung tâm Tâm Thượng hoa viên, các tạp tu phụ trách cảnh giới lập tức khẩn trương, gần đây tại thành Đông Thụy có nhiều việc xảy ra, bọn họ không dám có lúc nào mất cảnh giác.

“Đề nghị giảm tốc độ, mời vào kiểm tra thân phận, cảm ơn đã phối hợp” Trước mặt tạp tu này lơ lửng mấy mặt kính năng lượng màu trắng, mỗi cái khoảng chừng hai mươi li, đây là năng lượng hình thành từ khuếch âm tạp. Thanh âm tạp tu có thể thông qua nó để truyền ra xa, một ít tạp tu có kỹ xảo cao siêu có thể đem thanh âm của mình đến những khu vực đặc biệt mà các khu vực khác không hề nghe thấy, vị tạp tu này có khả năng đó.

Tốc độ toa xe chậm rãi giảm xuống rồi dừng ngay trước mặt mấy tạp tu này.

Mái và cửa sổ toa xe hoàn toàn hạ xuống, toàn cảnh bên trong lập tức hiện ra. Trong khoang có năm người ngồi, một người mang một mặt nạ màu trắng, hai nét màu đen từ con mắt uốn lượn xuống dưới.

“A! Bạch tổng quản!” Tạp tu ở cửa vội vàng hành lễ, vô cùng cung kính: “Hoan nghênh ngài trở về!” Những tạp tu khác vội vàng cúi người xuống, trên mặt lộ ra vẻ kính sợ.

Hiện giờ Bạch tổng quản tại Đông Thụy như mặt trời giữa trưa, có thể nói không người nào không biết, những tạp tu này lại càng không ngoại lệ. Đối với cường giả họ đều tôn kính từ nội tâm. Trong thời loạn, chỉ có lực lượng mới có thể mang đến cho người ta cảm giác kinh sợ cùng cảm giác an toàn.

“Ân.” Trần Mộ khẽ gật đầu ra hiệu. Tạp tu trước mặt này có vẻ cơ trí, khéo đưa đẩy.

“Nghe nói ngài đang ở chiêu mộ tạp tu?” Tạp tu này cẩn cẩn dục dục hỏi.

Trần Mộ nhớ tới việc cho phép Thái Thúc Dong lấy danh nghĩa mình nhận người, liền gật đầu: “Không sai, người có bằng hữu có thể đề cử?”

Tập tu này trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười, nịnh nọt nói: “Ánh mắt ngài quả nhiên sáng như đuốc, tiểu nhân có một đệ đệ (người em), thiên phú không tồi. Hẳn đi báo danh Sương Nguyệt Hàn Châu, đáng tiếc chỉ kém hai phần. Ta cũng không muốn hấn mai một tại một tiểu địa phương, nếu có thể ở dưới trướng của Bạch tổng quản, sau này nhất định có thể có tương lai rộng mở.

“Bất quá.” Hấn chần chờ một chút: “Chỉ là. Nghe nói Bạch tổng quản chỉ cần tập tu tốt nghiệp ba năm trở lên. Không biết ...”

“Đệ đệ của người tên gọi là gì?” Trần Mộ cắt đứt lời hấn. Báo danh Sương Nguyệt Hàn Châu chỉ kém hai phần, thiên phú có thể coi là xuất chúng. Sương Nguyệt Hàn châu hàng năm thường thu nhận nữ đệ tử chiếm tới hai phần ba, nam đệ tử không tới một phần ba. Việc này làm cho nam đệ tử gia nhập có tư chất cao hơn so với năm nhà khác.

“Boyd Jennings!” Tập tu này trong lòng vui vẻ. Vội vàng cung kính trả lời.

“Người cho hấn đến Thái Thúc gia tìm ta. Ta sẽ tự mình kiểm tra hấn.” Trần Mộ dứt khoát nói.

Vị tập tu này trong lòng mừng rỡ. Gật đầu cúi người tự mình đưa đoàn người Trần Mộ vào trong Tâm Thượng hoa viên.

Nhìn toa xe biến mất tại trong tầm mắt. Trên mặt hấn rút cuộc cũng không che giấu được sự vui mừng. Đám người bên cạnh hấn ồn ào tiến lên chúc mừng.

“Lão đại, mời khách mời khách, chuyện tốt bậc này, không mời chúng ta một bữa thì trời đất khó dung đấy!”

“Nhưng không phải! Ta nghe nói điều kiện thu nhận tập tu của Bạch tổng quản lần này rất nghiêm khắc, mỗi ngày đều liên tục loại hàng loạt tập tu. Thái Thúc gia sợ tới mức không dám nhìn nữa mà!”

“Muốn ta nói à, nam nhân nên nỗ lực làm thủ hạ của Bạch tổng quản, như vậy mới không uổng cuộc đời này! Giống như chúng ta thì mỗi ngày đều là cuộc sống vô tri vô giác a!”

Tập tu đó sắc mặt vui mừng, vội vàng mở ra độ nghi, liên lạc với thông tin tập của đệ đệ, cẩn thận mà nghiêm túc dặn dò một phen.

Trở lại Thái Thúc bảo, nghênh đón Trần Mộ chính là lão tổng quản của Thái Thúc gia, hấn nhìn thấy Trần Mộ vẻ mặt gia không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Thái Thúc Dong không ở bên trong Thái Thúc bảo. Bởi vì nhân tuyển đến báo danh thật sự quá nhiều, Thái Thúc Dong phải tự mình tọa trấn, ba người con tất cả đều ra mặt chủ trì việc chiêu mộ lớn nhất từ trước tới nay. Ngay cả như vậy công việc cũng còn quá nhiều, đến thời gian nghỉ ngơi cũng không được đầy ba giờ. Nghe nói Thái Thúc Dong vì để mở rộng sức ảnh hưởng thậm chí đã hao tổn lượng lớn kim tệ để công bố chiêu mộ tại các bình đài.

Không nghĩ tới một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, khu Thiên Đông Lý có rất nhiều tập tu ào ào đến đây, Đông Thụy hiện tại chật ních tập tu đến từ bên ngoài, tất cả khách sạn đã sớm đầy ngập khách. Bất quá tuyệt đại đa số người chỉ là yên lặng xem xét.

Nhưng hiện tại số lượng tập tu báo danh đã vượt nhiều lần dự tính của Thái Thúc Dong.

Trần Mộ trầm ngâm nói: “Phiên lão tổng quản truyền báo một tiếng, phiên gia chủ nhanh đến gặp ta một chút. Ah, chút nữa sẽ có người đến tìm ta, phiên lão tổng quản giúp ta chú ý một chút.”

Lão tổng quản vội vàng gật đầu: “Bạch tiên sinh yên tâm.”

Tất cả mọi người hết sức mệt mỏi, mỗi người đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Trần Mộ trở lại phòng, Cừu San Ngọc chăm chú nhìn hấn từ lúc hấn vừa vào cửa, ánh mắt khác thường.

“Như thế nào?” Trần Mộ nhíu mày, có chút buồn bực hỏi.

“Người đi tập kích đoàn truy sát ?” Cừu San Ngọc khấn trương nhìn chăm chăm vào hắn. Mặc dù là câu hỏi nhưng âm điệu của nàng lại đầy khẳng định.

Trần Mộ âm thầm bội phục phản ứng nhanh nhạy của Cừu San Ngọc, không e ngại gật đầu thừa nhận: “không sai”

“Lấy năm người các người đi tập kích đoàn truy sát, người thật sự là điên rồi!” Cừu San Ngọc lạnh lùng nói: “Weah mặc dù lợi hại, nhưng thực lực các người so với bọn hắn kém quá nhiều.”

“Điểm ấy thật không sai.” Trần Mộ không phủ nhận mà gật đầu thừa nhận.

Cừu San Ngọc trong mắt hiện lên một tia giận dữ: “Người muốn tìm cái chết không ai thềm ngăn người, bất quá, mời người phải tìm được chủ nhân của Tiêu Thanh rồi lại chết, cảm ơn!”

“Chủ nhân Tiêu Thanh đối với người quan trọng như vậy?” Trần Mộ nghiêng đầu hỏi.

“Không quan trọng!” Cừu San Ngọc đôi lông mày nhú lại, không chút khách khí.

Trần Mộ lạnh nhạt nói: “Ồ! Vậy thì bỏ đi.” Nói xong liền xoay người đi về căn phòng của mình.

Cừu San Ngọc há hốc mồm muốn hỏi, có chút do dự, nhìn đến Trần Mộ đi tới trước cửa, cuối cùng không nhận được, lạnh lùng hỏi: “Kết quả đánh lén của các người thế nào?”

“À, đám tạp tu chết hết rồi!”

Trần Mộ không quay đầu lại, bỏ lại câu này, liền vào phòng nghỉ ngơi .

Cừu San Ngọc há hốc mồm, ngồi yên tại chỗ, ánh mắt thừ ra nhìn Trần Mộ đóng cửa phòng. Qua vài phút đồng hồ, nàng mới kinh hãi thu hồi ánh mắt, trong miệng thì thào: “Khó có khả năng! Khó có khả năng! Như thế nào có thể.....”

Đúng vậy! Làm sao lại có thể như vậy???

Nàng không phải là hạng nữ nhân ngu ngơ không hiểu gì, mà ngược lại nàng là nhân vật kiệt xuất nhất trong lớp thanh niên Pháp Á. Nàng từ nhỏ đã bắt đầu chọn hướng đi cho mình. Khi những người khác còn đang nghịch đất, nàng đã học xử lý các loại sự vụ. Khi những cô gái cùng trang lứa đang phong hoa tuyết nguyệt cùng với tình nhân, nàng lại thấu đêm một mình chuẩn bị các hạng mục quy hoạch của Pháp Á .

Nàng không cách nào tưởng tượng ra bằng cách nào mà năm người bọn họ có thể giết sạch đoàn truy sát có thực lực so với bọn hắn cao hơn mấy lần. Trong năm người họ, nàng cảm giác được thực lực mạnh nhất chỉ có hai người là Weah cùng Trần Mộ. Còn đoàn truy sát lại có tới mười tên thất cấp tạp tu, mười tên khác cũng là cao thủ chính thống của Liên bang Tổng hợp học phủ, cũng chỉ kém thất cấp có một chút.

Mấy ngày nay, nàng vẫn theo dõi các loại bình luận về chuyện này. Đến bây giờ, tất cả các chuyên gia, đưa ra kết luận chưa hề thống nhất. Bọn họ cho rằng, Bạch tổng quản chỉ có chạy trốn, hoặc Sương Nguyệt Hàn Châu can thiệp, mới có khả năng tránh thoát kiếp nạn này!

Kết luận của nàng hoàn toàn nhất trí cùng các chuyên gia đó.

Tuy nhiên ...

Đúng ngáy người, Cừu San Ngọc cảm giác như mình là kẻ ngớ ngẩn!

Trần Mộ nhanh chóng bị đánh thức bởi Thái Thúc Dong trở về. Ngay sau khi nhận được báo cáo của lão tổng quản, Thái Thúc Dong lập tức dứt bỏ tất cả mọi chuyện chạy về Thái Thúc bảo. Bạch tổng quản mấy ngày nay đột nhiên rời khỏi Thái Thúc bảo, Thái Thúc gia cũng phỏng đoán phân vân. Có rất nhiều người hoài nghi, phải chăng Bạch tổng quản đã trốn chạy !

Một sự thật hiển nhiên xảy ra trước mặt mọi người, liệu có còn tiến hành chiêu mộ hay không? Nếu như Bạch tổng quản thật sự trốn chạy, mà Thái Thúc gia lại tiếp tục tiến hành chiêu mộ thì không thể tránh khỏi chê cười.

Cuối cùng Thái Thúc Dong vẫn quyết định tiếp tục chiêu mộ, hơn nữa còn chiêu mộ lớn hơn nữa!

Song lão phải chịu áp lực cực lớn, hiện tại biết Trần Mộ trở về, khối đá trong lòng rốt cuộc cũng đã được nhắc lên.

Bất quá, Thái Thúc Dong cũng là một lão hồ ly, lão không hề hỏi Trần Mộ mấy ngày này đi đâu, chỉ là giả lả cười nói, thông báo một ít tình hình về mấy ngày chiêu mộ vừa qua.

Trần Mộ nghe một hồi, thấy Thái Thúc Dong rốt cuộc ngừng lại, liền từ tạp bao trong tay lấy ra một tạp phiến, đưa tới.

“Đây là cái gì?” Thái Thúc Dong vừa tiếp nhận, vừa hỏi.

“Thu hình tạp.”

“Thu hình tạp?” Thái Thúc Dong không biết nó liên quan gì, bất quá hần không hỏi, mà lập tức đem thu hình tạp cắm vào tạp ảnh truyền phát tin.

Trên quang sáng phát ra, hình ảnh hết sức rõ ràng. Từng cổ thi thể, một mảnh rừng cây như một đồng hồ động, những hố đất bốc khói, đây là chiến trường! Về tươi cười trên mặt Thái Thúc Dong biến mất, thần sắc trở nên ngưng trọng. Có thể tưởng tượng một chút, nơi này đã trải qua bao nhiêu chiến đấu ác liệt.

Ngay sau đó trên quang sáng này xuất hiện dung mạo các thi thể, rất hiển nhiên, hình ảnh hết sức cẩn thận, có thể rõ ràng thấy được dung mạo của người đã chết, có mấy người hần cảm giác được hết sức quen mắt!

Đột nhiên, lão biến sắc mặt, ngón tay run rẩy chỉ vào quang sáng, hỏi: “Đoàn truy sát?”

“Ừ.”

“Ai làm ?” Thái Thúc Dong gian nan nuốt nước bọt, trong lòng lão mơ hồ đã có đáp án, nhưng đáp án này thật sự rất kinh người, hần thậm chí không dám nghe câu trả lời.

“Ta cùng mấy người bọn họ.” Trần Mộ ngắn gọn trả lời.

Thái Thúc Dong cố trấn định tinh thần nhưng thân thể lão run rẩy lại không cách nào giấu được. Về mặt lão đầy kinh hãi, nhìn Trần Mộ giống như nhìn quái vật .

Qua nửa ngày, lão mới dần dần tỉnh táo lại, thấy yết hầu khô khốc, nhưng lão không nghĩ đến việc uống nước, hai mắt trợn lên nhìn chăm chăm cặp mắt Bạch tổng quản sau chiếc mặt nạ kia, hỏi: “Người muốn ta làm cái gì?”

“Dem thu hình tạp công bố ra bên ngoài.” thanh âm Trần Mộ rất bình thản, như kể một chuyện hết sức đơn giản.

Gò má Thái Thúc Dong run lên, sắc mặt trở nên rất khó nhìn, giọng khan đặc, rít lên đầy phẫn nộ: “Người điên rồi sao? Muốn phá hủy Thái Thúc gia sao! Liên bang Tổng hợp học phủ sẽ không bỏ qua chúng ta!”

Trần Mộ lắc đầu: “Chúng ta đã không còn đường lui. Chúng ta ngay từ đầu đã đứng ở phía đối lập với Liên bang Tổng hợp học phủ.” Sắc mặt của hần trước sau vẫn bình tĩnh, thanh âm cũng không có một chút khác lạ: “Thái Thúc gia là thuộc về đại liên minh khu Thiên Đông Lý, lập trường càng vững chắc, đối Thái Thúc gia mà nói cũng không phải chuyện xấu. Ta nghĩ, Sương Nguyệt Hàn Châu cũng nhất định hoan nghênh lựa chọn của Thái Thúc gia .”

Thái Thúc Dong sắc mặt biến ảo không ngừng, Trần Mộ nói không sai.

“Có được lực lượng đó sau lưng, Thái Thúc gia cũng sẽ không yếu ớt như bây giờ. Hơn nữa, nơi này là khu Thiên Đông Lý, là địa bàn của Sương Nguyệt Hàn Châu .”

Những lời này của Trần Mộ, hoàn toàn đánh nát điểm do dự cuối cùng của Thái Thúc Dong. Hần ngụ ý nếu như Liên bang Tổng hợp học phủ làm quá giới hạn, Sương Nguyệt Hàn Châu cũng tuyệt đối sẽ không ngồi yên. Nếu không thì chính Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ mất đi lực không chế đối với việc sắp xếp hình thành nên đại liên minh.

Thái Thúc Dong cắn răng một cái, quả quyết nói: “Được!”

Hắn cầm thu hình tạp trong tay, nhưng vẫn run rẩy. Hắn hiểu được, tấm tạp phiến trên tay này, sẽ mang đến chấn động như thế nào cho toàn liên bang!

509. Chương 503: Phản Ứng

Cơ Trí Hạo vừa uống trà vừa cười lạnh nói: “Thái Thúc Dong muốn khôi phục vinh quang của nhà Thái Thúc đến phát điên rồi. Thế nên hắn làm mấy việc như thế cũng là bình thường. Nếu không có sự phá rối của Liên bang Tổng hợp học phủ thì đây thật sự là một cơ hội tốt.”

Đàm Vũ Mân lưỡi biếng cuộn mình lại, mắt cá chân trắng muốt nổi bật trên nền salon đỏ thẫm làm người khác khó có thể chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Cơ Trí Hạo tùy tiện thưởng thức mắt cá chân của nàng mà không có chút ngại ngùng nào cả.

“Thật tiếc cho ‘hắn.’” Đàm Vũ Mân thở dài.

Trong mắt Cơ Trí Hạo hiện lên một tia ghen tỵ nhưng hắn chuyển sang cười khổ nói: “Có thể lọt vào mắt xanh của Vũ Mân như vậy ta thật sự rất hâm mộ hắn.”

“Cho dù như vậy nhưng dù sao thì sức lực của một người cũng rất nhỏ bé.” Đàm Vũ Mân cười nói.

“Không sai.” Sắc mặt Cơ Trí Hạo vẫn tái nhợt như trước nhưng đôi mắt đen vẫn sáng quắc: “Ta thấy Đường Hàm Phái phái đội này ra chỉ để khiêu khích Sương Nguyệt Hàn Châu thôi. Nếu Sương Nguyệt Hàn Châu nuốt đội này thì hắn có thể danh chính ngôn thuận tiến vào khu Thiên Đông Lý. Ân oán giữa Caesar và Liên bang Tổng hợp học phủ thì ai cũng biết. Mục đích này để bắt đầu quả là một nước cờ tốt của Đường Hàm Phái.”

Hắn đột nhiên cười lạnh rồi chuyển ngữ điệu: “Nhưng Gia Anh Hạ cũng đủ độc. Hắn coi như không thấy đám người này. Lực chiến đấu của hai mươi người này không kém nhưng muốn gây sóng gió ở khu Thiên Đông Lý cũng chẳng khác gì châu chấu đá xe. Nhưng Đường Hàm thường làm việc có thể một tên hai chim. Từ đây, ta hoài nghi Caesar và Sương Nguyệt Hàn Châu có quan hệ vi diệu. Sương Nguyệt Hàn Châu ra tay thì hợp với mong muốn của hắn. Không ra tay thì quan hệ giữa Sương Nguyệt Hàn Châu và Caesar sẽ giảm xuống. Ha ha, đương nhiên đây chỉ sự đoán cá nhân của ta thôi. Đường Hàm Phái, tâm tư của hắn quả là rất khó đoán.”

Từ trong lời nói của Trí Hạo, có thể phân tích ra như vậy, đủ để thấy được trí tuệ của hắn.

Đàm Vũ Mân im lặng trong chốc lát rồi gật đầu: “Tâm tư của Đường Hàm rất khó hiểu nhưng với chúng ta thì đây là một cơ hội tốt.”

“Không sai!” Cơ Trí Hạo gật đầu: “Chỉ có chúng ta mới có năng lực để trợ giúp Đông Thụy thị! Cuối cùng Đường Hàm cũng làm được chuyện tốt cho chúng ta. Bọn họ càng ép chặt, chúng ta càng có lợi. Quả là buồn ngủ gấp chiếu manh.”

Đàm Vũ Mân lưỡi biếng duỗi lưng, thản nhiên nói: “Hắn sẽ khuất phục, đây là vận mệnh, tình thế như vậy hắn muốn trốn cũng không trốn được.”

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài truyền vào. Ngay sau đó tiếng đập cửa cũng gấp gấp không kém vang lên. Từ đó có thể thấy người đến lo lắng đến mức nào.

“Tiến vào.” Đàm Vũ Mân ngồi dậy, khôi phục sự đoan trang tao nhã bình thường, không nhanh không chậm hô một câu.

Vưu Nhân tiến vào cúi đầu thật sâu chào Đàm Vũ Mân: “Tiểu thư.” Rồi lại hướng Cơ Trí Hạo thi lễ: “Cơ tiên sinh.”

“Vưu đội trưởng.” Đàm Vũ Mân ôn hòa nói. Nàng luôn đối xử tốt với vị đội trưởng trung thành và tận tâm này. Cơ Trí Hạo cũng vội vàng đáp lễ.

“Mời tiểu thư mở kênh huyền tạp nào đó lên.” Đội trưởng Vưu Nhân vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chỉ cần bắt cứ kênh nào hơi lớn một chút đều phát tin này.”

Đàm Vũ Mân cùng Cơ Trí Hạo nhìn nhau, trong mắt hai người đầy vẻ nghi ngờ.

“Vậy thì mở ra kênh Đê huyện đi.” Đàm Vũ Mân nói. Tỷ lệ quan sát của kênh Đê huyện chỉ kém mỗi tỷ lệ của kênh liên bang. Khả năng đánh hơi tin tức của họ hết sức nhạy bén, sự bình luận cũng tương đối khách quan.

“Vâng!” Vũ Nhân đến gần tường, mở ra huyện tạp TV, quang mạc hiện lên trước mắt ba người.

Cơ thể Đàm Vũ Mân đột nhiên trở nên cứng ngắc, trong đôi mắt câu hồn nhiếp phách ấy đầy vẻ kinh ngạc!

Quân doanh ngoài kinh đô.

Đường Hàm Phái đã đến quân doanh một thời gian. Mỗi ngày hắn ở cùng một chỗ với các tạp tu, có vài phần vui đến quên trời đất.

Nhưng những tướng lĩnh này đã có vẻ không nhin được. Phần thưởng vẫn chưa được tuyên bố, bọn họ vẫn phải ở lại quân doanh không về nhà được. Với việc này bọn họ tương đối bất mãn. Phần thưởng của các tạp tu phía dưới đã được phát nhưng tướng lĩnh vẫn chưa nhận được chút điểm tốt nào cả.

Lúc sự chịu đựng của mọi người đã đến cực hạn thì Đường Hàm Phái đột nhiên đưa ra một bộ phương án chỉnh biên.

Các tướng lĩnh nhất thời trợn tròn mắt.

Trong bộ phương án này, tất cả bộ đội bị chia loạn ra. Hơn một nửa tướng lĩnh bị cách chức, lần này tất cả tướng lĩnh đều loạn lên!

Bọn họ là tư quân, một phần của đồng sự đoàn.

Một số người phản đối nói Đường Hàm không có quyền chỉnh biên. Một số người tính tình có vấn đề thậm chí còn cố gắng gây nên phiền phức, hy vọng có thể ngăn việc chỉnh đốn được áp dụng. Nhưng, Đường Hàm dung máu chứng minh quyết tâm và sức mạnh của hắn. Hơn hai mươi danh tướng rơi đầu đổ máu làm quần hùng câm lặng. Khi Đường Hàm Phái xuất ra lệnh đồng ý được các đồng sự ký thì mọi người hiểu được họ không có khả năng ngăn cản lần chỉnh đốn này.

Một số tướng lĩnh cáo già chỉ chào đơn giản rồi đi. Bọn họ rất rõ ràng hiện tại Liên Bang Tổng hợp học phủ thiếu tướng lĩnh có thể cầm quân đến mức nào. Đường Hàm cách chức bọn họ thì kiếm người từ đâu ra? Bọn họ đã sẵn sàng nhìn trơ cười của Đường Hàm Phái.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới việc Đường Hàm Phái không có hành động nào để giữ lại những tướng lĩnh rời đi. Đến sáng hôm sau thì các vị tướng này kinh ngạc phát hiện, tất cả các chỗ trống đều có người, đám người mới này họ rất quen thuộc, tất cả đều là cấp dưới có tài năng của họ.

Lúc này các tướng lĩnh mới giật mình tỉnh lại, mấy ngày nay Đường Hàm Phái ở cùng cấp dưới quả là có chứa thâm ý. Đường Hàm Phái đã sớm tính toán về lần chỉnh đốn này.

Chỉ trong vài ngày bộ mặt của quân đội hoàn toàn được đổi mới, đội ngũ mới được đổi tên thành Đường doanh. Sau khi tạo xong bộ khung, Đường Hàm Phái tuyên bố tăng quân.

Đường doanh rực rỡ hẳn lên, chính thức trở thành lực lượng chính thống nhất của Liên bang tổng hợp học phủ, nó đóng thật sâu dấu ấn cá nhân của Đường Hàm Phái. Chỉ hai ngày sau khi tuyên bố tăng quân, cục hậu cần không kiêng nể gì cấp trang bị thay đổi cho Đường Hàm Phái, còn Đường Hàm Phái cho Đường doanh tiêu chuẩn trang bị cao nhất

Trang bị cao cấp nhất hoàn toàn mới, tướng lĩnh tinh thần phấn chấn, mạnh mẽ. Chỉ trong vài ngày sỹ khí được đẩy lên cực cao. Đường doanh lập tức trở thành một đội quân hoàn toàn khác.

Đứng ở sân thượng cao nhất trong quân doanh nhìn cảnh tượng náo nhiệt phía dưới, vẻ mặt Đường Hàm Phái vẫn yên lặng như cũ, ánh mắt vẫn nhìn ra xa, thản nhiên xuất thần, tay phải của hắn cầm một quyển sổ tay màu đen.

Mấy ngày này, tạp tu ở gần kinh đô tiến về kinh đô đại doanh như thủy triều. Lệnh triệu tập do đích thân Đường Hàm Phái sinh ra sức hút thật lớn. Mấy ngày này kinh đô đại doanh suýt nữa bị tạp tu chen vỡ.

“Thời gian ...” Đường Hàm Phái nhìn phương xa, thì thào nói, cầm quyền sở tay màu đen chẳng có mục đích gì cả.

“Đại nhân, đại nhân, không ổn rồi!” Âm thanh của Thiệu Tuyết truyền đến từ xa nghe như khóc.

Đường Hàm Phái bình tĩnh khỏi trạng thái xuất thần, xoay người nhìn Thiệu Tuyết đang hoảng loạn, bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì?”

Thanh âm như mang theo một loại ma lực kỳ lạ để xoa dịu người khác.

Nghĩ đến tin tức vừa nhận được, trên mặt nàng toát ra vẻ bi thương.

“Đại nhân, đoàn truy sát ... đoàn truy sát toàn quân bị diệt!”

Phanh!

Từ hai chân Đường Hàm Phái những vết rách như mạng nhện tỏa ra rậm rạp khắp thân thượng!

“Đại nhân!” Thiệu Tuyết hoảng sợ nhìn Đường Hàm Phái mặt không thay đổi, cả người lạnh như băng.

Ánh mắt Đường Hàm Phái lại một lần nữa nhìn về nơi xa xăm, chỉ là nó không ẩn tàng một tia sắc nhọn mà tràn ngập uy nghiêm như sấm sét!

“Thời gian ...” Hắn lại nhẹ nhàng phun ra từ này.

Bách Nguyệt tăng tốc, vô cùng gấp gáp bay đến phòng làm việc của hiệu trưởng, nàng vừa nhận được lệnh của sư phụ. Nàng phải nhanh chóng trở về phòng làm việc của hiệu trưởng bằng mọi giá.

Cần gì phải gấp gáp như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nhớ lần trước đối mặt với sự lấn tới của Pháp Á thì sư phụ vẫn giữ được sự thông dong, trấn định, vẫn cười đề nghị Bách Nguyệt có thể nhân cơ hội đi du lịch một lần.

Đẩy cửa ra, nàng thấy lão sư đang ngồi nhìn huyền tạp cực kỳ nhập thần. Nàng có chút buồn bực, sư phụ chưa bao giờ xem huyền tạp, tại sao hôm nay lại xem nó?

“Sư phụ.”

“Nguyệt nhi trở về.” Ánh mắt Gia Anh Hạ rời khỏi quảng sang, nàng cũng không quay đầu lại nói: “Đến bên cạnh gia sư nhìn một chút, rất thú vị đấy.”

“Dạ.”

Bách Nguyệt khó hiểu, trả lời một câu rồi đi đến cạnh sư phụ. Trong lòng nàng cũng có vài phần tò mò. Vật gì có thể làm lão sư cũng cảm thấy hứng thú nhỉ?

Nhìn vào quang mạc, nàng trở nên choáng váng.

Trên quang mạc không có gì lạ cả, chỉ có một số thi thể. Dung mạo của những thi thể này cực kỳ rõ ràng, người quen có thể nhận ra họ.

Bách Nguyệt nhận ra những tạp tu này!

Từ lúc Đường Hàm Phái khua chiêng trống trống phái ra đoàn truy sát, tư liệu của thành viên trong đoàn cũng đã bị các kênh moi được, đừng nói đến tình báo của Sương Nguyệt Hàn Châu, chắc chắn còn chi tiết hơn họ.

Đây không phải là đoàn truy sát sao?

Bọn ... bọn họ ... đã chết sạch?

Bách Nguyệt ngây người, khuôn mặt lạnh như băng cũng toát ra khiếp sợ thật sâu! Nàng có đủ lý do để khiếp sợ. Bên trong Sương Nguyệt Hàn Châu đã phân tích tình hình thắng bại giữa Bạch tổng quản và đoàn truy sát. Nhưng trong bất cứ kết quả nào, Bạch tổng quản đều không có chút phần thắng nào cả. Kết quả tốt nhất cho hắn là thành công chạy trốn.

Thế nhưng... đoàn truy sát chết sạch!

“Ai làm?” Bách Nguyệt vừa nói xong đã biết mình vừa hỏi một vấn đề cực kỳ ngu xuẩn.

Quả nhiên, Gia Anh Hạ cười nói: “Tầm thu hình tạp này do Thái Thúc gia phát hành.” Rồi nàng hứng thú nhìn vẻ mặt đầy khiếp sợ của Bách Nguyệt: “Có thể chứng kiến vẻ mặt này của Nguyệt nhi, hành động của tên họ Bạch rất đáng khen.”

“Sư phụ!” Bách Nguyệt lắc lắc cánh tay của Gia Anh Hạ, trên mặt không có chút lạnh lung mà chỉ có sự ngây thơ của một cô bé. Nếu có người nhìn thấy cảnh này chắc hai tròng mắt cũng rơi xuống đất.

“Tiểu tử thú vị, Caesar thu được đệ tử tốt thật!” Gia Anh Hạ tâm trạng có vẻ khá tốt, sủng ái vỗ vỗ bàn tay mềm mại của Bách Nguyệt, cười nói: “Ta cũng không ngờ hài tử này có thể làm được đến mức này. Xem ra Caesar không phải vô cơ tin tưởng hẳn.”

Bách Nguyệt không nói gì. Đối với sự khen ngợi hiếm thấy của sư phụ nàng cũng không cảm thấy quá mức. Ai có thể làm được chuyện này thì người đó có tư cách được khen ngợi như vậy.

“Ý của sư phụ là?” Bách Nguyệt nghi ngờ hỏi. Nàng biết sư phụ không gọi nàng đến chỉ để tán dương người này.

“Người đến thành Đông Thụy một chuyến.” Gia Anh Hạ nói.

“Đi Đông Thụy?” Bách Nguyệt có chút kỳ quái: “Hiện chúng ta thiếu người đến mức Nguyệt nhi phải đi Đông Thụy sao?”

Gia Anh Hạ hiền lành cười nói: “Hiện tại chúng ta cũng khá thiếu người nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc Nguyệt nhi phải đi. Hơn nữa, chuyện này đối với Sương Nguyệt Hàn Châu cũng tương đối quan trọng. Chiêu này của Đường Hàm rất âm hiểm, có thể nói một ná bắn hai chim nhưng hẳn không thể ngờ rằng người này không cần người ngoài giúp cũng có thể giết sạch đoàn truy sát!”

“Àn.” Bách Nguyệt gật đầu, nàng cũng không thiếu kiến thức chính trị.

“Tuy Đường Hàm Phái không thể từ bỏ ý đồ như vậy nhưng chỉ sợ họ Bạch còn có quân bài chưa lật. Con đi không cần làm chuyện khác, chỉ cần đảm bảo sự an toàn của nhà Thái Thúc là được. Nếu đến cả nhà Thái Thúc chúng ta cũng không bảo vệ nổi thì chúng ta cũng không biết phải nói gì nữa.” Nói đến đây, Gia Anh Hạ đột nhiên nhõm miệng cười: “Con cũng không cần lo. Bạch tiểu tử cũng không phải thứ tốt, con phải chú ý đến hắn. Ta có cảm giác hắn là nhân vật mấu chốt ảnh hưởng đến hướng đi của liên bang!”

Bách Nguyệt giật mình không nói. Một lúc sau, nàng mới có vẻ không tin nói: “Sư phụ, cho dù hắn có thể giết sạch đoàn truy sát thì ngài cũng không thể khen hắn đến mức đấy chứ.”

Gia Anh Hạ lắc đầu: “Ta cũng không biết, chỉ là ta cũng không có cách xóa đi loại cảm giác này. Lần này con đi có thể quan sát gần hắn để xem vì sư có đoán đúng hay không.”

Bách Nguyệt không nói gì, trên mặt có vài phần bất đắc dĩ.

Gia Anh Hạ nhìn qua cũng không ý kiến, đột nhiên chuyển đề tài, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Chuyến đi này con còn phải chú ý một người, đó là Đàm Vũ Mân. Trong tay nàng có bốn quyển sổ tay tạp giới cực kỳ hữu ích với Sương Nguyệt Hàn Châu. Nếu có cơ hội không ngại tiếp xúc một chút. Ta thấy ý định của nàng không nhỏ, nàng là một người có dã tâm, nếu thích hợp thì có thể ném chút ích lợi nhưng phải chú ý chừng mực, không nên gây ra ý kiến từ Tinh viện và Khố Tịch tự.”

“Vâng!” Bách Nguyệt thu hồi vẻ mặt bất đắc dĩ, cẩn thận gật đầu.

Sương Nguyệt Hàn Châu đã bắt đầu điều tra Đàm Vũ Mân. Nàng biết cũng nhiều hơn người bình thường, nàng nghĩ rằng chuyến đi lần này mục đích chính là tiếp xúc với Đàm Vũ Mân. Bạch tiểu tử có lợi hại hơn cũng chỉ là một tạp tu mà thôi.

Một tạp tu thuần túy có mạnh đến mấy cũng chỉ có thể gây ra ảnh hưởng nhỏ. Tình hình của Liên bang nằm trên tay Đường Hàm Phái và Lục Đại.

Bọn họ mới là đại thế!

Các kênh đã hoàn toàn yên rồi!

Sau khi đoạn thu hình này được phát đi, các kênh lần lượt phát lại.

Vì tăng cường hiệu ứng của tin tức, kênh Đê huyền đặt giá năm trăm triệu cho ai có thể suy luận được quá trình thắng lợi của Bạch tổng quản với lực lượng của mình. Vô số chuyên gia đang suy diễn nhưng đến giờ còn chưa có ai có thể thành công!

Hoạt động này đủ thành công, tỷ lệ xem kênh ầm ầm tăng lên.

Một số kênh khác học tập cách làm của kênh Đê huyền, cũng lần lượt treo giải thưởng, sau đó có người thông kê, tổng giải thưởng lên đến hai tỉ hai trăm triệu âu địch!

Nhưng vẫn chưa ai có thể thành công!

Bạch tổng quản trong mắt mọi người đã thần bí nay còn thần bí hơn. Chỉ là lần này đi theo thần bí còn có vòng sáng dị thường cường đại!

Một sóng chưa tan, sóng sau đã tới.

Một lời đồn đại còn kinh khủng hơn được lặng lẽ dựng lên, trong chớp mắt nó lây thể như bão lũ cuốn sạch liên bang!

Giống như thêm dầu vào lửa!

510. Chương 504: Áp Lực

Tập tu đích xác không thể trở thành chế tập sư, đó là nói với tập tu bình thường. Tại thời cổ đại, tập tu cùng chế tập sư tuy hai mà một, chỉ sau khi hệ thống Vincent Van được thành lập, tập tu cùng chế tập sư mới phân ra rõ ràng. Nhưng bản thân Hyner Vincent Van lại chính là một vị tuyệt thể cường giả thân kiêm hai chức nghiệp.

Bạch tổng quản là tập tu bình thường sao? Đương nhiên không phải! Hắn chính là truyền nhân của sát thần Caesar, làm sao có thể là tập tu bình thường được?

Điều này vẫn chưa thể khiến kẻ khác tin phục nhưng ngay sau đó, những chứng cứ không ngừng xuất hiện, dường như sự tình càng trở nên khiến cho người ta nửa tin nửa ngờ. Tiểu điểm chỗ Janet không lâu sau đó liền nổi tiếng hẳn, các năng tận mắt nhìn thấy thành phẩm Bạo Đạn số 29 trong dãy số tập phiến. Đây là tấm tập phiến chưa bao giờ xuất hiện trước chúng nhân. Có điều ngay khi số liệu của Bạo Đạn được công bố, mọi người ngoài sự ồn ào thì không còn ai hoài nghi, phải chăng tấm tập phiến này rốt cuộc thuộc về dãy số tập phiến.

Số liệu kinh người như thế, hoàn toàn như trước đây là tập phiến cấp thấp, nếu không phải thuộc dãy số tập phiến, chỉ sợ không ai tin tưởng.

Vén vén chỉ mấy cái này thôi vẫn chưa đủ, điều này này chỉ có thể nói rằng người chế tạo dãy số tập phiến đã tới thành Đông Thụy.

Nhưng nào ngờ không bao lâu sau, tập phiến mà tập tu thủ hạ được xưng là “Đả thủ” của Bạch tổng quản bị lộ ra ngoài ánh sáng, chính là Bạo Đạn 029 đang lan truyền xôn xao. Mà điểm này cũng có rất nhiều tập tu của gia tộc Thái Thúc có thể chứng minh, bọn họ miêu tả sinh động như thật, “Đả thủ” đã điên cuồng như thế nào trong phòng huấn luyện, uy lực bạo tạc kinh người kia với số liệu được công bố ra ngoài của Bạo Đạn cực kỳ ăn khớp.

Nếu điều này chỉ có thể tính là phán đoán, vậy người tới trấn Abies khảo sát hiện trường sẽ không nghĩ như vậy. Hồ to cháy khét lẹt, rừng cây ngã nghiêng, các tập tu nào đủ chu đáo thì liếc mắt liền có thể phán đoán ra đây là loại tập phiến nào tạo thành!

Kết luận chỉ có một, đích xác là Bạo Đạn trong tay Bạch tổng quản!

Từng sự việc ăn khớp được nối lại, mọi người từ lúc ban đầu chỉ cười nhạt, đến về sau bán tín bán nghi. Suốt cả quá trình, Bạch tổng quản không nói đến một câu, không làm sáng tỏ sự kiện, đến ngay cả tạp tu thủ hạ của hắn cũng không có người nào lộ diện. Gia tộc Thái Thúc cung cấp thông tin cho phía chính phủ rằng Bạch tổng quản đang chuyên tâm huấn luyện tạp tu mới chiêu mộ.

Đồng thời vào lúc này có người tra được gia tộc Thái Thúc đang theo con đường cực kỳ bí mật thu mua lượng lớn tài liệu chế tạo.

Hai ngày sau, có tạp tu mới gia nhập đưa tin. Gia tộc Thái Thúc vừa mới trang bị cho hắn một tấm tạp phiến hoàn toàn mới với uy lực cực kỳ kinh người. Nhưng cùng ngày, vị tạp tu này truyền ra tin tức này liền bị trục xuất khỏi gia tộc Thái Thúc. Tấm tạp phiến kia cũng bị thu hồi.

Lần này không ai còn ngồi yên được!

Đám tạp tu bàng quan ngồi chờ liền ra sức kéo đến gia tộc Thái Thúc. Dưới sự thổi phồng trắng trợn tại các nơi, việc Bạch tổng quản giết toàn bộ đoàn truy sát được nhận định là "Không có khả năng thành công" khiến Liên bang không ai không biết. Mà Bạch tổng quản cũng từ vị thế truyền nhân của Caesar liền trở thành một vì sao mới chói sáng nhất cả Liên bang. Có thể nói là một trận chiến thành danh!

Mọi người nhắc tới hắn thì phản ứng đầu tiên cũng không còn vì hắn là truyền nhân của Caesar nữa.

Bởi vì trong mắt mọi người, hắn khác hoàn toàn với Caesar.

Caesar giết chóc thành tính. Bạch tổng quản mặc dù cũng tàn nhẫn, nhưng tuyệt không giống Caesar vui buồn bất thường như vậy. Hơn nữa, khác với sự quái gở riêng biệt của Caesar, Bạch tổng quản càng sẵn có khí chất lãnh tụ, chiến thuật hắn dày công tu dưỡng cực cao, điểm này những thế lực ngầm quan sát đã sớm tìm hiểu rõ. Xem khí chất tạp tu của gia tộc Thái Thúc trước sau hoàn toàn bất đồng là có thể nhìn ra được một chút.

Nhưng có một điểm giống Caesar y chang, đó là khí phách! Khí phách Caesar không cần phải nói, mà Bạch tổng quản cũng chẳng kém hơn sự phụ hắn chút nào. Đối mặt với địch nhân cường đại hơn mình mấy lần mà hắn không ngờ dám chủ động xuất kích! Đối diện với con quái vật khổng lồ Liên Bang Tổng Hợp học phủ mà hắn không hề thu liễm cử chỉ và nét mặt, ngược lại giống trống kua chiêu chiêu mộ nhân thủ! Sự hùng cường không hề sợ sệt hắn biểu hiện ra đã giành được kính trọng của rất nhiều tạp tu!

Hắn có phải là người chế tạo ra dây số tạp phiến hay không rất khó nói, song quan hệ giữa hắn và người đó không phải tầm thường, điều này không ai hoài nghi.

Nếu có thể nhìn lên bầu trời liên bang, sẽ phát hiện vô số tạp tu giống như thủy triều nhắm hướng thành phố Đông Thụy vọt tới.

Vũ Tự quân đoàn.

Đàm Vũ sắc mặt tái nhợt, nàng cực kỳ phần nộ hỏi:

- Điều tra được tin tức này là ai tiết lộ ra ngoài chưa?

Mặc dù nàng từng dùng điểm người chế tạo dây số tạp phiến này để uy hiếp Trần Mộ, nhưng nàng chưa từng nghĩ rằng tin tức này lại được công bố ra. Nàng không ngờ, một khi tin tức này bị tiết lộ, thế lực như Lục Đại tuyệt sẽ không buông tha Bạch tổng quản, thế nào cũng không tới phiên nàng được chỗ tốt.

Nhưng nàng ngàn suy vạn nghĩ cũng tuyệt không ngờ rằng có một ngày tin tức này bị tiết lộ ra!

- Không có.

Cơ Trí Hạo cũng không còn đáng vẻ cao thâm đối phó được mọi tình huống như thường ngày, sắc mặt hắn cực kỳ trầm trọng:

- Việc này hơi kỳ quái. Nếu không phải tiểu thư, ta cũng tuyệt đối không thể tưởng được hắn chính là người chế tạo dây số tạp phiến. Ta không tin những người khác có thể nhận thấy được điểm này. Hơn nữa, tiểu thư, chẳng biết ngài có chú ý tới một điểm không?

- Điểm gì? - Đàm Vũ áp chế sự bức dọc trong lòng, tình thế đã vượt ra khỏi phạm vi khống chế của nàng.

- Tiểu điểm chỗ Janet phát hiện điểm này. Ta đã vận hỏi Janet, nàng nói vẫn chưa nói với bất luận kẻ nào, hơn nữa khẳng định tin tức không phải lộ từ phía bọn họ. Từ biểu hiện này mà xét, người chế tạo dây số tạp phiến xuất hiện ở tiểu điểm đó với Bạch tổng quản chính là một, giữa hai người không tồn tại bất cứ liên quan ăn khớp nào. Có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm được sự liên hệ giữa hai người, ta không tin có ai có thể làm được. - Cơ Trí Hạo tỉnh táo nhìn xa trông rộng nói.

Đàm Vũ hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho đầu óc mình trở nên tỉnh táo:

- Ý của người là...?

- Ta hoài nghi tin tức này rất có khả năng là chính Bạch tổng quản loan ra! - Cơ Trí Hạo quả quyết.

- Chính hắn loan ra?

Đàm Vũ toát ra sự hoảng sợ, theo phản xạ thốt lên:

- Vì sao?

Cơ Trí Hạo ánh mắt sâu kín, trấn tĩnh mà thâu đáo:

- Tạo thế cục!

Không đợi Đàm Vũ hỏi, hắn phối hợp luôn:

- Hắn để tạo thế cho mình, từ việc hắn không kiêng nể chiêu mộ tạp tu là có thể nhìn ra vài mảnh khoe! Hắn dường như ý thức được nguy cơ, muốn trong thời gian cực ngắn khuếch trương thế lực. Không tính thân phận truyền nhân Caesar trước đó, hắn bắt quá cũng chỉ là tạp tu hơi lợi hại, đối với tạp tu thì sức hấp dẫn của hắn chỉ bình thường.

Mạch suy nghĩ dần dần rõ nét, hắn càng nói nhanh.

- Nhưng thuận theo việc hắn bắt ngờ chủ động xuất kích, giết hết đoàn truy sát, hắn liền một bước nhảy vọt trở thành ngôi sao của Liên Bang, lúc này hắn đã có được thế cục! Có điều hắn cảm thấy thế này còn chưa đủ, liền truyền ra lời đồn đại kia, để tăng vị thế! Hiện tại xem ra hiệu quả này quả thật quá tốt! Dựa trên số liệu Vưu đội trưởng báo cáo, việc tuyển mộ của chúng ta đã lâm vào thế bế tắc, tất cả tạp tu đều chú ý toàn bộ vào hắn cả. Hơn nữa, khiến kẻ khác tán thưởng nhất chính là một chiêu này của hắn đã biến bị động thành chủ động! Chúng ta rốt cuộc không có biện pháp động đến hắn. Hắn xem như đặt mình vào hiểm địa, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nhưng thực tế lại an toàn vô cùng. Trước khi tình thế chưa rõ, sẽ không ai động đến hắn. Ngược lại Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ bảo vệ hắn.

Lợi hại! Thật sự lợi hại!

Cơ Trí Hạo càng nghĩ càng thấy tuyệt, không kim được vỗ tay tán thưởng.

Đàm Vũ ngược lại cứ hít hơi lạnh suốt, trong chớp mắt, vị trí song phương liền phát sinh biến hóa long trời lở đất, nàng trong lòng vừa kinh vừa sợ. Nàng tuyệt đối không ngờ rằng nam tử nhìn như luôn luôn bình tĩnh lãnh đạm kia vậy mà có thủ đoạn lợi hại như thế!

Cơ Trí Hạo bỗng nhiên chau mày, nói với vẻ khó hiểu:

- Thế nhưng ta có chút không rõ, Bạch tổng quản này trước sau thay đổi lớn như thế, nếu là hai người riêng biệt. Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì? Hay là hắn vẫn luôn che dấu cực kỳ kín kẽ? Đúng là tâm cơ thâm trầm mà! Không đúng, nhất định là đã xảy ra biến hóa gì đó mà chúng ta không biết. Những thủ đoạn này, xảo diệu thì xảo diệu, nhưng lại có vẻ hơi cuồng cuồng, hắn gấp cái gì chứ?

Đàm Vũ im lặng, nàng vừa mới trong kinh ngạc khôi phục lại, trong đôi mắt đẹp chớp chớp ánh sáng kỳ lạ, không ai có thể đoán được ra tâm tư của nàng.

Thái Thúc Dong đứng trước mặt Trần Mộ, đến cả thở mạnh cũng không dám. Mấy ngày này, hắn quả thực đã được kiến thức một phen thủ đoạn của Bạch tổng quản, hắn vận lần không ngờ vị Bạch tổng quản này vậy mà lợi hại như thế! Mặc cho hắn vừa gian trá vừa xảo hoạt, cũng không dám tiếp tục giả dối với người ta. Hơn nữa là trưởng tộc nên hắn cực kỳ thức thời. Xét đến thủ đoạn của Bạch tổng quản mấy ngày nay, nam tử nhìn trông hiền lành này tuyệt không phải là người không ôm hoài bão lớn.

- Hôm nay tuyển được bao nhiêu người? - Trần Mộ hỏi.

Thái Thúc Dong cung kính trả lời:

- Tập tu tới nhiều lắm, phù hợp điều kiện hôm nay có bảy trăm năm mươi sáu người. Trong đó có sáu tập tu cấp bảy, nhưng bọn hần muốn tự bàn bạc với ngài.

Nói đến đây hần không kìm lòng nổi mặt mày tươi rói. Việc chiêu mộ mấy ngày này thật sự quá sôi động, số người mỗi ngày đến báo danh cơ hồ chen chúc chật như nêm. Bởi vì người báo danh quá nhiều nên bọn họ có rất nhiều cơ hội chọn lựa, tổ chức tập tu được chiêu mộ đều rất tốt.

Tập tu được tuyển dụng cơ bản đều có cảm giác cấp sáu trở lên. Mà một số tập tu trẻ tuổi tư chất thiên phú xuất sắc cũng được nhận vào. Khiến cho người ta bất ngờ là tập tu có cảm giác cấp bảy, thế nhưng những tập tu này đều muốn tự đàm luận với Bạch tổng quản.

Yêu cầu này không tính là hà khắc, tập tu cấp bảy nếu đặt ở tập tu đoàn cỡ lớn giống Tuyết Hoa tập tu đoàn thì đều là nòng cốt.

Trần Mộ gật gật đầu:

- Tốt, ta sẽ nói chuyện với bọn họ.

Hần biết những người này hướng tới cái gì, đại đa số bọn họ là nhằm vào tập phiến mà đến, hướng tới thân phận chế tập sư dấy số tập phiến của hần mà đến.

- Còn có một việc.

Thái Thúc Dong liếc nhìn Trần Mộ, tiếp:

- Sương Nguyệt Hàn Châu phái người đến rồi.

”Ồ.”

Trần Mộ hơi bất ngờ:

- Bao nhiêu người?

- Một người.

Trần Mộ ngẩn ra, hỏi theo phản xạ:

- Một người?

- Ừ, là Bách Nguyệt, đệ nhất cao thủ trong giới trẻ Sương Nguyệt Hàn Châu. - Thái Thúc Dong khó nén vẻ hưng phấn, Sương Nguyệt Hàn Châu phái ra Bách Nguyệt, đủ để nói rằng bọn họ coi trọng gia tộc Thái Thúc. Căn cơ cuối cùng của gia tộc Thái Thúc tại khu Thiên Đông Lý, thái độ của Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tương lai của gia tộc Thái Thúc.

- Bách Nguyệt... - Trần Mộ hơi thất thần lắm lắm, trong đầu hiện ra một cô gái lạnh lùng mà xinh đẹp như thiên tiên. Bách Nguyệt trong trận đại chiến lần trước với Mạc Doanh Song Tử Tinh đã để lại trong hần ấn tượng sâu đậm, trong thời gian rất dài thì đó là cuộc chiến đấu cấp bậc cao nhất mà hần được biết.

Chỉ có điều hiện tại hần đã có thể rất thông dong đối mặt với chiến đấu cấp bậc này, trong lúc bất tri bất giác, mình đã phát triển đến bước này sao?

Cảm giác nói không nên lời nảy sinh trong lòng, hần miễn cưỡng trấn định tâm thần:

- Khi nào nàng đến?

- Ước chừng bảy ngày sau. - Thái Thúc Dong nói.

- Ừm, ta biết. - Trần Mộ gật gật đầu, Thái Thúc Dong thức thời liền lui ra ngoài, vội vàng rời đi.

Weah vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Trần Mộ.

- Weah, có chút mệt nhọc a. - Trần Mộ lộ ra thần sắc mệt mỏi rã rời, tất cả bố trí mấy ngày này đã làm hao hết tâm lực của hần.

- Đầu gối, người làm rất khá. - Giọng điệu của Weah rất tán thành.

Tinh thần Trần Mộ hơi phấn chấn, hẳn chợt cười khỏ:

- Thật không? Trong lòng ta thật ra thấy không yên tâm lắm, nhưng nhìn qua vận khí cũng không tệ.

- Người rất sốt ruột. - Weah nói chuyện luôn ngắn gọn mà đi thẳng vào vấn đề.

- Đúng vậy, sao có thể không sốt ruột chứ?

Ánh mắt Trần Mộ hiện lên một chút lo lắng:

- Chúng ta mất liên lạc với Bagnell đã rất nhiều ngày, tình cảnh bọn họ nhất định rất nguy hiểm, chúng ta phải gia tăng tốc độ.

Hai người đồng thời im lặng.

Từ sau lần liên lạc trước, bọn họ rốt cuộc không còn liên lạc được với nhóm Bagnell nữa. Điều này làm cho Trần Mộ rất lo lắng, nhưng hẳn biết có lo lắng cũng chẳng ích gì, thời gian lãng phí cho lo lắng không bằng làm một số việc hữu dụng!

Cho nên hẳn không chạy trốn, mà suy nghĩ hết các biện pháp, hao tất cả tâm lực tìm sơ hở của đoàn truy sát. Không liên lạc được với Bagnell, hẳn không có ai có thể thương lượng cùng, chỉ có thể tự mình trầm tư suy nghĩ, tính toán suy diễn lặp đi lặp lại. Không ai ngờ rằng kế hoạch nhìn như viễn vông này của hẳn đã khiến hẳn hao phí bao nhiêu tâm lực cuối cùng mới định ra.

Nhưng ngay cả như vậy, trong lòng hẳn vẫn không yên tâm, đây là lĩnh vực hẳn cực kỳ lạ lẫm.

Thời gian, bọn họ đang chạy đua với thời gian, có thể hoàn thành kế hoạch của hẳn sớm một chút là áp lực lên Bagnell sẽ giảm một chút. Lòng hẳn nóng như lửa đốt, nhưng không thể không ép mình phải tĩnh tâm, bởi vì mỗi quyết định của hẳn quan hệ đến sinh tử cũng không phải một mình hẳn!

Áp lực, áp lực ép tới khiến hẳn không thở nổi, ép cho hẳn cơ hồ như sắp sụp đổ, chỉ có một mình hẳn đảm đương. Thần kinh hẳn mỗi ngày đều căng như dây đàn!

Nhưng hẳn không lùi bước, trong mắt rất nhiều người, hẳn hiền lành như khúc gỗ, nhưng mà lúc này sự ngoan cường của hẳn cứng như đá.

Áp lực thúc đẩy người ta phát triển!

Trong khoảng thời gian ngắn, dưới tác dụng áp lực cực lớn, dưới vô số sự chú ý hoặc minh hoặc ám, tốc độ trưởng thành của Trần Mộ thật kinh người, đã lột xác!

Hít vào một hơi thật sâu, lại nặng nề thở ra, ánh mắt hẳn một lần nữa trở nên trấn tĩnh lạnh lùng, không nhìn ra được chút mệt nhọc vừa rồi.

- Weah, chúng ta đi gặp mặt tạp tu cấp bảy thôi!

511. Chương 505: Chương Trình

Đây là cảm thụ đầu tiên Trần Mộ nhìn thấy sáu gã tạp tu. Tạp tu cấp bảy của Lục Đại tựa như là kỵ sĩ được trang bị hoàn mỹ. Mà sáu vị tạp tu cấp bảy trước mặt thì giống như thổ phỉ cầm vũ khí đơn sơ. Lời nói cử chỉ hành động của tạp tu cấp bảy Lục Đại có thể cảm nhận ảnh hưởng của hệ thống huấn luyện lộ ra. Sáu vị tạp tu cấp bảy tới từ Lục Đại mà đứng chung một chỗ sẽ khiến người ta cảm giác đây là một nhánh quân chính quy. Nhưng mà sáu vị tạp tu cấp bảy này trên phương diện sát khí cũng không hề thua kém, khiến cho Trần Mộ cảm thấy giống như một đám thổ phỉ trong núi.

Trong tích tắc Trần Mộ đi vào đại sảnh liền có sáu cặp mắt nhìn chăm chú, dường như hẳn bị sáu con sói nhìn chòng chọc vậy.

Chỉ có điều loại trình độ cảm giác nguy hiểm này với hẳn thật sự chỉ là việc cón con.

- Mời ngồi. - Trần Mộ ra dấu rồi ngồi xuống trước.

Sáu vị tạp tu không hề nhúc nhích mà vẫn đứng với vẻ mặt cảnh giác. Sự cảnh giác của bọn họ không che dấu chút nào. Loại cảnh giác này không chỉ nhằm vào Trần Mộ mà còn nhằm vào những tạp tu khác bên cạnh.

- Các người muốn bàn bạc với ta. Vậy ai bắt đầu trước? - Trần Mộ đi thẳng vào vấn đề.

Sáu người không nghĩ Trần Mộ lại trực tiếp như vậy, trên mặt đều bắt gặp lộ ra thần sắc bất ngờ.

Sau một lúc lâu. Một vị tạp tu, có đôi mắt xanh sâu thẳm như nước biển, đặt câu hỏi trước tiên:

- Bạch tổng quản. Chúng ta muốn biết ngài thật sự là tác giả của dãy tạp phiến con số sao?

- Ta chưa nói qua lời này. - Trần Mộ lắc đầu.

Các tạp tu khác trong lòng máy động. Bạch tổng quản quả nhiên không phải nhân vật dễ đối phó. Những lời này của Trần Mộ cực kỳ xảo diệu, hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Về phần Bạch tổng quản chính là người chế tạo dãy tạp phiến con số vốn là lời đồn. Hắn chưa bao giờ vì việc này phát biểu hay thanh minh gì, cho nên cũng không ai có thể nói là hắn nói sai.

- Bạch tổng quản.

Lần này mở miệng là một vị tạp tu có tuổi, hắn hạ thấp người cung kính hỏi:

- Nếu ta cần một trong dãy tạp phiến con số thích hợp nhất với ta, ta phải trả cái giá thế nào?

Những lời của vị tạp tu này cũng vừa vặn tránh hỏi trực tiếp vấn đề Bạch tổng quản có phải là người chế tạo dãy tạp phiến con số không, cũng biểu lộ hắn không quan tâm với vấn đề này. Hắn chỉ quan tâm có thể đạt được tạp phiến thích hợp với mình hay không.

- Hạn thuê ba năm. Người có thể lựa chọn đảm nhiệm chức vụ đội trưởng hoặc là làm hộ vệ của ta. - Trần Mộ vẫn trả lời như cũ.

Nếu Tiểu Ba ở đây chỉ sợ muốn học máu, hô to một tiếng thiệt thòi lớn rồi! Năm đó hắn bị Hề Bình nhấn tâm bóc lột một phen, ký vào bản hợp đồng với niên hạn đáng sợ. Thế nhưng vào lúc đó thực lực hắn kém xa mấy tạp tu cấp bảy này.

Sáu vị tạp tu nhất thời thầm tính toán giao dịch này rốt cuộc có đáng không.

- Tạp phiến phải là cấp năm! - Một vị nữ tạp tu chăm chú nhìn Trần Mộ bỗng nhiên lên tiếng.

Trần Mộ lắc đầu:

- Dãy tạp phiến con số hiện chỉ có cấp bốn. Nếu người muốn tạp phiến cấp năm thì chỉ có tạp phiến khác.

Vị nữ tạp tu này khá do dự. Tạp phiến cấp bốn đối với bọn họ cảm giác đã tu luyện đến cấp bảy thì cấp bậc có hơi thấp. Thế nhưng bọn họ cũng biết tạp phiến cấp bốn trong dãy tạp phiến con số so với tạp phiến cấp năm bình thường cũng không thua kém gì. Tạp phiến cấp năm cũng không phải hiếm thấy. Làm bối rối bọn họ là bọn họ không thể tìm được tạp phiến cấp năm thích hợp với mình.

Tạp tu không có thể lực như bọn họ muốn có một tấm tạp phiến cấp năm thích hợp với mình là cực kỳ khó khăn.

Đây cũng là mục đích bọn họ tới lần này.

Với năng lực của bọn họ không đủ để tìm một vị chế tạp đại sư tự thân chế tạo một tấm tạp phiến cho mình. Dù cho là tạp phiến cấp năm nhưng nếu không thích hợp với mình thậm chí khả năng còn không bằng một tấm tạp phiến cấp ba mà thích hợp. Đây cũng là lý do tại sao Bạch tổng quản với bọn họ có sự hấp dẫn ghê gớm như thế.

Thời hạn thuê ba năm không hề tính là cao, vẫn trong phạm vi bọn họ có thể chấp nhận được.

Thời gian mỗi người bọn họ tìm được tạp phiến thích hợp cho mình cũng vượt xa con số này.

- Ta đồng ý. - Ứng thuận trước hết chính là một vị tạp tu vẫn một mực chưa lên tiếng. Mũi ưng, hốc mắt sâu. Làm cho người ta có cảm giác hung ác nham hiểm.

Các tạp tu khác suy nghĩ một lát rồi cũng nhanh chóng bằng lòng hết. Bọn họ không một ngoại lệ đều lựa chọn làm hộ vệ của Trần Mộ mà không đảm nhiệm chức vụ cụ thể nào. Điều này không khiến hấn bất ngờ. Đám tạp tu này nếu không phải chán ghét mấy thứ sự vụ thì e là sớm đã gia nhập các thế lực khác rồi.

Bỗng nhiên một luồng sát khí phô thiên cái địa không có bất cứ dấu hiệu gì xuất hiện, tràn ngập mỗi một tấc không gian trong đại sảnh.

Sáu vị tạp tu sắc mặt kịch biến!

Toàn thân bọn họ cứng ngắc, không thể nhúc nhích! Luồng sát khí này mạnh đến như mức như biến thành thực thể. Dường như trong bóng đêm có cặp mắt đang nhìn chòng chọc mỗi người bọn họ, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng bọn họ. Bọn họ đều từ trong thực chiến lần lộn mới leo lên được cấp bậc này. Vậy mà ngay cả như vậy bọn họ cũng chưa bao giờ gặp phải sự mãnh liệt như thế, khủng bố như thế, sát khí tràn ngập ép tới như thế!

Luồng sát khí này nồng nặc dường như là chất lỏng dính vào, khóa chặt lấy sáu vị tạp tu.

Bọn họ không dám động đậy dù chỉ đầu ngón tay. Bọn họ không chút nghi ngờ rằng bất luận một động tác dù là nhỏ nhất đều sẽ dẫn tới một kích sấm sét của luồng sát khí này!

Mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi chảy ướt sũng quần áo. Bọn họ giống như tượng gỗ cứng ngắc. Thời gian vào giờ phút này như dừng lại.

Chẳng biết qua bao lâu, có tạp tu thậm chí đã gần lung lay sắp đổ.

- Hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.

Tiếng bước chân dần dần rời xa. Theo tiếng đóng cửa thì luồng sát khí này bỗng nhiên cũng biến mất tăm tít.

Sát khí biến mất cứ như thế không hề báo trước. Tốt rồi. Dường như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra. Chỉ có điều bọn họ không bị ảo giác, mồ hôi ướt sũng quần áo, còn cả thân thể cứng ngắc đã tố cáo họ cái gì mới vừa xảy ra!

Sáu vị tạp tu thần sắc kinh hãi ngó nhau, đều lấy làm run sợ.

- Là Bạch tổng quản sao? - Một vị tạp tu đột nhiên khàn giọng hỏi.

- Không biết. - Một vị tạp tu khác lắc đầu.

- Là người khác!

Nói chuyện chính là vị tạp tu có con ngươi màu lam. Sắc mặt hấn trắng bệch nhưng ngữ khí lại khẳng định chắc chắn:

- Thế nhưng ta không phát hiện ra hấn.

Lời nói lên có phần mâu thuẫn nhưng không có ai phản bác. Trong lòng chúng nhân lại dậy lên sóng lớn.

Đại sảnh này trống trải, căn bản không có chỗ ẩn thân, người này làm sao tránh thoát sự phát hiện của bọn họ? Bọn họ còn là tạp tu cấp bảy! Tại một nơi trống trải không chỗ ẩn thân lại có thể thoát khỏi cảm giác của sáu vị tạp tu cấp bảy! Nếu không phải bản thân đầy kinh nghiệm, bọn họ tuyệt đối không tin thế giới này còn có người cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi như thế!

Bên cạnh Bạch tổng quản còn có cao thủ đỉnh cao vượt xa bọn họ!

Điều này làm cho bọn họ nhìn thẳng vào một vấn đề - bọn họ cũng không phải là kẻ không thể thiếu.

Đối với nhóm tạp tu cấp bảy này, Trần Mộ mặc dù coi trọng nhưng mà hấn không hề cho rằng đây là lực lượng hấn tin cậy được nhất. Trong lòng hấn, càng có giá trị tín nhiệm lại là những tạp tu bình thường đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, có thể phát huy tác dụng vượt xa mấy tạp tu cấp bảy này. Đám này mà bất tuân, bảo bọn họ đi xông pha chiến đấu, bọn họ khẳng định không làm.

Trọng yếu nhất là hấn không có thời gian từ từ dây dưa với mấy tạp tu cấp bảy này, hấn còn quá nhiều việc cần làm. Có điều vì làm cho mấy tạp tu cấp bảy mắt cao quá đầu này thành thật một chút, hấn không thể không để Weah chán nhiep một chút.

Hiện tại xem ra kết quả cũng không tệ lắm!

Thời gian Thời gian của hấn quá...

Tỷ như vấn đề huấn luyện tạp tu bình thường đã đủ khiến hấn hao tâm tổn trí. Bagnell cùng Khương Lương cần bản đều không thương lượng với hấn. Hấn chỉ có thể mang kế hoạch huấn luyện của Bagnell lần trước giúp bọn hấn định ra thử thay đổi một chút.

Tổ chất tạp tu chiêu mộ lần này vượt xa so với tạp tu của gia tộc Thái Thúc trước đó. Với Trần Mộ thì đó mới là phiên toái thực sự.

Đám tạp tu này cường độ cảm giác bình quân đều từ cấp sáu trở lên, tổ chất của bọn họ đích xác rất cao nhưng song song đó thì bọn họ cũng đã sớm tạo thành một phương thức chiến đấu của riêng mình. Giờ muốn bọn họ thay đổi không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Vấn đề này lúc trước Trần Mộ hoàn toàn không nghĩ tới.

Nhưng mà vấn đề này không thể tránh được. Tạp tu đã chiêu mộ không thể giải tán, lại đi chiêu mộ một số tạp tu cấp thấp. Trần Mộ nhìn chăm chú kế hoạch huấn luyện trước mắt mà Bagnell thay hấn đã định ra này.

Đang suy nghĩ miên man, hấn bỗng nhiên phát hiện chuyện này cũng không phải là việc gay go lắm. Bởi vì trang bị sáo tạp trên quy mô lớn là một việc không có khả năng. Một mặt, Lục Đại không coi trang bị sáo tạp vào đâu, mình có thể thật sự trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Mặt khác, mình cần bản cũng không có thời gian chế tạo nhiều tạp phiên như vậy.

Rất nhanh, Trần Mộ đã ngầm quyết định xong.

Hiện tại có thể làm chỉ là nâng cao việc rèn luyện chiến đấu hàng ngày của bọn họ, làm cho bọn họ từ tách rời đến hình thành một đội ngũ có lực chiến đấu thực sự.

Hơn nữa, đối với lực chiến đấu cá nhân của những tạp tu này, hấn cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.

Tạp tu bình thường sở dĩ không bằng tạp tu của Lục Đại có một nguyên nhân rất quan trọng, đó là những thứ có thể tham khảo học tập quá ít.

Trần Mộ lại có trong tay vài truyền thừa của Liên bang Tổng hợp học phủ. Mấy cái truyền thừa này mặc dù không thể để các tạp tu trực tiếp sử dụng nhưng có rất nhiều tham khảo. Mâu thuẫn giữa mình cùng Liên bang Tổng hợp học phủ đã phơi bày ra ngoài. Song phương thế như nước với lửa. Dù sao cùi thì không sợ lở. (nguyên văn: đầu trọc không sợ có rận)

Hấn quyết định chờ thêm một khoảng thời gian, công bố bộ truyền thừa này trong đội ngũ, cho phép tất cả học tập. Thế nhưng đó là việc về lâu về dài. Hiện tại hấn cần là làm cho những người này quen với đoàn thể chiến đấu. Bagnell đã nói đó mới là tinh túy của một đội ngũ có lực chiến đấu cường đại. Bagnell chỉ thuận miệng nói ra nhưng Trần Mộ nhớ rất rõ ràng.

Tang Hàn Thủy bị Trần Mộ kéo ra. Hấn được bổ nhiệm chức Tổng giáo quan. Trước kia, tạp tu của gia tộc Thái Thúc là do hấn huấn luyện. Trần Mộ cảm thấy hấn làm so với mình hoàn hảo hơn, liền dứt khoát quãng cái kế hoạch huấn luyện đã được thay đổi cho hấn.

Tang Hàn Thủy cảm thấy Trần Mộ đối với mình rất tín nhiệm lập tức cực kỳ cố gắng. Hơn nữa hấn đã có kinh nghiệm nên hiện tại có thể nói là thông thạo, bắt đầu cực nhanh.

Mà đám tạp tu trẻ tuổi có thiên phú hơn người nhưng thực lực không cao thì do Tiểu Ba dạy. Tiểu Ba trên phương diện lực chiến đấu cá nhân có thể được Giải Yên Bạch khen ngợi nên dạy đám này tự nhiên không thành vấn đề.

Mà Trần Mộ cũng không phải là không có việc gì làm. Hắn không những phải chế tạo tạp phiến cho tập tu cấp bảy, mà còn cần điên cuồng bổ sung một số tri thức về mưu lược.

Cho tới bây giờ, tất cả trong kế hoạch có thể nói hoàn mỹ. Nhưng trong lòng loại cảm giác không chắc chắn khiến hắn luôn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hắn chưa bao giờ cho rằng mình là thiên tài. Cái mình làm thậm chí không được gọi là mưu lược, bất quá chỉ là dùng hết khả năng tính toán mà thôi.

Trong mắt Trần Mộ, độ khó của mưu lược so với chế tạo tạp phiến thật sự cao hơn nhiều. Rất nhiều thứ với hắn như mây mù dày đặc. Nếu có Bagnell ở đây thì tốt. Mỗi lần gặp phải mấy vấn đề này, Trần Mộ luôn luôn không tìm được nghĩ như vậy.

Hắn càng ngày càng cảm thấy sự cường đại của Bagnell trên phương diện này, tựa như Weah trên phương diện vô tạp lưu vậy. Điều này cũng khiến cho hắn càng thêm có lòng tin vào Bagnell, tin tưởng Bagnell nhất định sẽ không dễ dàng thất bại như vậy!

Ngoài ra, hắn vẫn cần không ngừng đi quan sát tình huống các tạp tu huấn luyện. Không có Bagnell, Trần Mộ chỉ có thể tự mình tiến hành điều chỉnh chút ít với kế hoạch huấn luyện.

Thời gian trôi qua thật nhanh! Con mắt Trần Mộ đầy những vằn máu, trông thật thảm.

Thời gian hắn ngủ mỗi ngày chỉ có hai giờ. Tất cả mọi việc đều cần hắn đi làm. Lúc an bài xong xuôi hết, hiện tại hắn đã lĩnh hội được chỗ tốt của việc luyện tập vô tạp lưu. Nếu không phải có thân thể khỏe mạnh, giờ chắc hắn đã mệt chết đi rồi!

Đây là thời kỳ gian khổ nhất từ trước tới nay.

Khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là tuy không có nhiều thời gian huấn luyện nhưng cảm giác của hắn vẫn tăng trưởng không ít. Thoáng chốc đã đột phá cánh cửa cấp bảy.

Chỉ có điều sự vui sướng của việc đột phá không duy trì được bao lâu, hắn liền bị những chuyện ùn ùn kéo đến phân tán chú ý.

Lê thân thể mệt mỏi đến cực điểm, Trần Mộ trở lại phòng mình. Cừu San Ngọc đang quan sát Thu Thị huyền tạp, xem đến nhập thần.

Trần Mộ bỗng nhiên ngừng chân, sự chú ý của hắn bị hình ảnh và thanh âm trên màn hình thu hút.

- Các bằng hữu khán giả thân mến. Chào buổi tối! Nhiều ngày như vậy chúng tôi vẫn luôn tận lực tìm kiếm đáp án. Bạch tổng quản thực lực bạc nhược rốt cuộc làm sao giết được toàn bộ Truy Tiểu đoàn của Liên bang Tổng hợp học phủ? Nan đề này trước sau vẫn làm chúng tôi rối tung. Cho dù chúng tôi có treo giải thưởng với giá trên trời vẫn không thu hoạch được chút nào.

Người dẫn chương trình nói với ngữ khí tiếc nuối.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộ thấy người khác đang thảo luận về mình, bất giác cảm thấy khá tò mò.

Trên màn hình lại vang lên:

- Chỉ có điều hôm nay cái đáp án này cuối cùng đã được công bố! Mọi người tuyệt đối không thể tưởng được người đưa ra đáp án này là ai! Khi chúng tôi nhận được đáp án trước tiên, lúc ấy đều có chút ít không thể tin được. Chúng tôi không ngờ rằng tiết mục này vậy mà lại kinh động tới vị đại nhân này!

Rất hiển nhiên, người dẫn chương trình rất kích động.

Hắn chính là thiên tài chiến thuật kiệt xuất nhất của học viện Tinh Viện, một trong thế lực cổ xưa nhất của Lục Đại, Rousseau đại nhân! Vị nhân vật thiên tài về chỉ huy này trong cuộc thi đấu vòng tròn vẫn chiếm vị trí đầu bảng, đối vấn đề này cảm thấy vô cùng hứng thú. Mà hắn cũng thực sự không hổ là thiên tài chiến thuật số một Liên Bang. Trước tiên hãy nghe hắn phân tích!

Trần Mộ ngây người. Cái tên Rousseau này đã hắn nghe nói. Thiên tài chiến thuật lợi hại nhất của Tinh viện, cũng là ngôi sao chói sáng nhất của Tinh viện. Hắn không ngờ rằng nhân vật thiên tài như vậy lại rảnh rang, có hứng thú góp mặt với chương trình trên Thu Thị này.

Cừu San Ngọc chú ý tới Trần Mộ bất giác mỉm cười nói:

- Không thể tưởng được có ngày anh cũng được Rousseau chú ý.

Trần Mộ không để ý tới nàng, chỉ nhìn chăm chú vào màn hình.

- Tiếp theo đây chúng tôi sẽ công bố điều mà Rousseau đại nhân đã chính miệng phân tích. Chúng tôi nhận được ủy quyền của đại nhân, phát đi đoạn ghi âm sau. Phân tích của Rousseau đại nhân rốt cuộc có phải là sự thật? Đại khái chỉ có Bạch tổng quản mới có thể kết luận. Nhưng mà nan đề trước sau vẫn làm chúng tôi rối loạn cuối cùng cũng xuất hiện một tia ánh sáng rạng đông. Chúng tôi phải cảm tạ Rousseau đại nhân mặc dù hết sức bận rộn nhưng vẫn có thể tranh thủ thời gian tới tham gia chương trình này của chúng tôi!

Người dẫn chương trình trên màn hình biến mất.

Tất cả người xem yên lặng, ngay cả Trần Mộ cũng không ngoại lệ. Hắn cũng rất muốn biết thiên tài chiến thuật có thể thắng được Tổng Thành Ngạn sẽ phân tích như thế nào.

Nhưng câu đầu tiên của Rousseau lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

- Bạch tổng quản. Chào người!

512. Chương 506: Rousseau Khủng Bố

Các chiến sĩ giống như mọi ngày, bắt đầu huấn luyện thông thường. Mặc dù nơi nơi đều không yên bình nhưng điều này cũng không lan đến quân doanh. Quân doanh như chốn thế ngoại đảo nguyên, chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Mà Quân đoàn số 1 xưa nay quân kỷ nghiêm minh, huấn luyện hằng ngày cũng vô cùng gian khổ.

So với các chiến sĩ mồ hôi nhễ nhại ngoài thành, công việc của Bộ tham mưu thoải mái hơn nhiều. Các tham mưu uống cà phê, tùm năm tùm ba thành thói quen.

Bỗng nhiên lệnh triệu tập chói tai đột ngột vang lên!

Bộ tham mưu nhất thời an tĩnh lại. Mọi người ngừng tay bắt đầu làm việc. Trong phút chốc, bầu không khí bên trong Bộ tham mưu trở nên khẩn trương vô cùng, vẻ nhàn nhã trên mặt bọn họ biến mất không thấy.

- Mệnh lệnh khẩn cấp! Tất cả thành viên Bộ tham mưu tập hợp tại hội trường số 1 trong vòng năm phút!

“Choang”, tách cà phê rơi xuống vỡ tan nhưng mà giờ phút này không ai lại để ý tới mấy cái này. Bọn họ không như hình tượng thường ngày ba chân bốn cẳng chạy. Nói đùa. Hội trường số 1 cách Bộ tham mưu nhanh nhất cũng phải ba phút. Bọn họ cũng không dám đến muộn. Dưới lệnh triệu tập cấp bách mà đến muộn, quân pháp bắt dung tình.

Lúc đám tham mưu ngày thường ít vận động liều mạng chạy đến hội trường số 1 thì nơi này đã tập hợp hàng loạt tham mưu, còn có rất nhiều sĩ quan cấp trung.

Sắc mặt mỗi người đều nghiêm trọng vô cùng. Không ai biết lần lệnh triệu tập này là vì sao.

Chẳng lẽ xảy ra chiến tranh rồi sao?

Mọi người lấy tốc độ nhanh nhất tìm được chỗ ngồi ngồi xuống. Trong tích tắc hội trường lớn như vậy đã đông nghịt nhưng không một tiếng động.

Phía chính giữa lễ đường đằng trước chợt hiện lên một quang sáng cực lớn. Quân đoàn trưởng Vệ Nguyệt Thanh đứng trước quang sáng đó. Nhìn thấy đám tham mưu và sĩ quan vẻ mặt khẩn trương, thần tình hẳn khá vừa lòng:

- Không tệ. Không ai đến muộn.

Ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua hội trường. Mọi người ngồi ngay ngắn, nghiêm nghị nghe lệnh.

- Lần này triệu tập mọi người đến là để mọi người xem một thứ.

Vệ Nguyệt Thanh nheo mắt, sự sắc sảo lúc ẩn lúc hiện:

- Sự kiện Bạch tổng quản giết hết toàn bộ Truy Tiểu đoàn chắc chắn mọi người đều biết. Chuyện này có người suy diễn ra sao?

Không ai lên tiếng.

- Xem ra là không có. Thực làm cho người ta tiếc nuối.

Vệ Nguyệt Thanh trên mặt lộ ra vẻ châm chọc:

- Đường đường vốn là tham mưu của Quân đoàn số 1, vậy mà một vấn đề nhỏ nhỏ như vậy cũng không thể phá giải.

Huyết khí các thành viên Bộ tham mưu đột ngột dâng lên trên mặt, đổ đến cơ hồ sắp xuất huyết. Bọn họ tựa như bị nghẹn ở ngực, khó chịu như muốn học máu. Đây là lần đầu tiên bọn họ bị quân đoàn trưởng giáo huấn không chút khách khí như vậy.

- Các người không thể phá giải. Nhưng có người đã phá giải được.

Vẻ châm chọc trên mặt Vệ Nguyệt Thanh biến mất, thay thế chính là sự lạnh lùng nghiêm nghị khiến lòng người sợ hãi:

- Lần này ra tay chính là Rousseau!

Lời vừa nói ra, phía dưới nhất thời náo động một hồi.

Dưới cái nhìn lạnh lùng chăm chú của Vệ Nguyệt Thanh, phía dưới lập tức an tĩnh lại.

- Rousseau được xưng là thiên tài chiến thuật đầu tiên của Liên Bang, cũng là vương bài của Tinh viện. Các người phải nhớ kỹ! Hắn là địch nhân lớn nhất của Quân đoàn số 1 chúng ta!

Hắn không chút che giấu sát khí trong lời nói:

- Từ trước đến nay sự hiểu biết của chúng ta còn quá ít.

Đứng ở trên đài, hắn bỗng nhiên nghĩ đến Tổng Thành Ngạn đã từng nói một câu với mình.

Sắc mặt xám nhạt và nụ cười dừng đứng lúc Tổng Thành Ngạn nói, còn cả những lời này đã khắc sâu dấu ấn trong đầu Vệ Nguyệt Thanh.

- Người chỉ huy thi đấu vòng tròn? Rất nhiều người đều sẽ không dùng hết toàn lực tỷ như ta, lại tỷ như Rousseau. Chúng ta ai lợi hại hơn chút, điều đó quả thật chỉ có trời mới biết.

Vừa nghĩ đến cái chết của Thành Ngạn, tâm hắn lại đau đớn. Hắn lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói.

- Vậy mà lần này hắn chủ động ra tay. Cơ hội này đối với chúng ta thập phần quý giá. Ta yêu cầu, toàn thể Bộ tham mưu quan sát kỹ tiết mục này. Các người phải từ trong đó có thể phân tích ra gì đó, tính cách, thói quen, sở trường sử dụng chiến thuật, v.v. của Rousseau!

- Rồi! - Sự nhần nhện của tất cả thành viên Bộ tham mưu sớm trước đó giờ dồn ra yết hầu hét lớn.

Nếu là bình thường thì lúc này hắn hẳn sẽ lộ ra nét hài lòng. Nhưng lần này trên mặt hắn không động dung chút nào:

- Hừ! Lại học tập một chút người khác phân tích thế nào! Không có Tổng Thành Ngạn, Bộ tham mưu chính là phế vật rồi sao?

Những lời này quả sâu cay!

Sắc mặt mỗi người Bộ tham mưu đều cực kỳ khó coi.

Bọn họ tựa như một bầy sói, mắt mở trừng trừng vào cái quảng sáng kia, bộ dạng như có thâm cừu đại hận với nó vậy.

Tình huống tương tự bên mười một quân đoàn khác cũng không khác biệt. Không chỉ có như thế, Đường Hàm Phái, Gia Anh Hạ, Giải Yên Bạch cũng đang quan sát...

Mà tất cả những điều này duyên cớ đều từ một cái tên.

Rousseau, thiên tài chiến thuật số một của Liên Bang! Không ai lại bỏ qua tất cả liên quan đến cái tên này. Theo bọn họ nhận xét, bản thân sự xuất hiện của Rousseau đã có ý nghĩa không tầm thường. Mà với một số người khác, đệ nhất nhân chiến thuật Liên Bang tự mình phân tích, điều này chưa bao giờ có. Cơ hội học tập tốt như thế, sao có thể bỏ qua chứ?

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, Rousseau chậm rãi nói.

- Khiến ta chú ý tới người là rất nhiều đồng học ở Chiến Dịch đường của Tinh viện suy diễn không có kết quả bèn tìm tới ta, hy vọng ta có thể hỗ trợ. Khoan không nói. Đây là một chương trình cực thú vị, sáng tạo, đáng được tán dương.

- Bạch tổng quản chiến tích kinh người. Lấy năm thắng hai mươi. Đây là một cuộc chiến đấu mẫu mực lấy ít thắng nhiều. Mặc dù nói Bạch tổng quản là đệ tử của Caesar tiền bối, nhưng có thể đạt tới mức này cũng làm cho ta khó tránh khỏi tràn ngập tò mò. Ngay sau đó, ta triển khai một loạt nghiên cứu.

Vô số người yên tĩnh lắng nghe phân tích của Rousseau trước bình đài, e sẽ bỏ sót một chữ. Đến cả Trần Mộ cũng lộ ra vẻ mặt chuyên chú. Mà Cừu San Ngọc lúc này căn bản cũng quên chăm chọc Trần Mộ. Nàng đến bây giờ vẫn không biết Trần Mộ làm sao lại thắng trận chiến không thể tin nổi này.

- Vì thế ta đã điều động bộ môn tình báo của Tinh viện, thu thập tất cả những tin tình báo có thể liên quan đến Bạch tổng quản.

Khán giả trước bình đài thoáng ồ lên như nổ tung.

- Đến mức thế sao. Cho dù đệ tử của Caesar cũng không đáng khiến Rousseau đại nhân phải làm to chuyện đến vậy!

- Người biết cái gì? Chẳng lẽ người còn rõ hơn Rousseau đại nhân? Đại nhân đã làm như vậy thì khẳng định là cần thiết!

- Chính thế!

- Xem ra Bạch tổng quản cũng không phải nhân vật bình thường ha!

- Nói vô nghĩa? Nhân vật bình thường? Nhân vật bình thường mà đáng để Rousseau đại nhân chú ý tới?

.

Trước màn hình, sắc mặt Cơ Trí Hạo cực kỳ khó coi. Hắn chưa chát nói:

- Xem ra chúng ta thật sự đã xem thường hắn.

Rousseau vì chuyện này thậm chí vận dụng đến cả bộ môn tình báo của Tinh viện, có thể tưởng tượng hắn coi trọng chuyện này thế nào. Muốn được Rousseau coi trọng như vậy, không có thực lực thì tuyệt không có khả năng.

Đàm Vũ Mân đương nhiên biết Cơ Trí Hạo nói "hắn" là ai. Nàng không nói gì, chỉ im lặng. Nhưng ánh mắt lại sầm xuống, làm sao cũng không lái đi được.

Trần Mộ sắc mặt âm trầm nhìn chăm chú vào màn hình.

Được Rousseau chú ý không làm cho hắn có cảm giác nửa phần được sủng ái mà kinh sợ, ngược lại khiến hắn có cảm giác mãnh liệt mình bị một vị thợ săn cao minh theo dõi.

Cảm thấy. Nhưng không ổn nghiêm trọng.

- Tin tức đạt được càng ngày càng nhiều. Ta cũng càng ngày càng cảm thấy kinh ngạc.

Trên màn hình truyền đến một tiếng cười khê:

- Tổng kết qua một chút. Ta liền đại khái phán đoán ra thực lực Bạch tổng quản có được. Nếu tổng kết của ta không sai, cảm giác của Bạch tổng quản ngay tại lúc đó hẳn vẫn chưa đạt tới cấp bảy.

Câu này vừa thốt ra liền khiến mọi người ngây dại.

Bạch tổng quản. Cảm giác vậy mà còn chưa đạt tới cấp bảy?

- Theo phân tích của ta xem ra Bạch tổng quản hẳn là sở trường về không chế cảm giác.
 - Cường độ cảm giác không chiếm ưu thế. Kỹ năng chiến đấu xuất sắc. Lực chiến đấu bản thân có thể thắng được tập tu cấp bảy bình thường. Trong bốn vị thủ hạ của Bạch tổng quản thì hai vị có lực chiến đấu tương đương tập tu cấp bảy.
 - Hai vị khác có một vị thiếu niên tuổi tác không quá mười sáu. Ta nghĩ cho dù Đường Hàm Phái đại nhân lúc ở vào độ tuổi này cũng không thể quá lợi hại.
 - Vì vậy, lực chiến đấu của hắn sẽ không cao lắm. Đáng hoài nghi là một vị đồng bạn khác. Hắn hẳn là vương bài của Bạch tổng quản, sở hữu thực lực cường đại. Nhưng ta phát hiện thấy một hiện tượng. Từ đầu đến cuối, cơ bản không nhìn ra dấu hiệu vị cao thủ này ra tay.
 - Thậm chí trong tình huống Bạch tổng quản bị thương nặng. Ta lúc ban đầu đã nghi hoặc, nhưng hiện giờ đã rõ.
 - Lực lượng có được của vị đồng bạn này của Bạch tổng quản có khả năng rất cao phải trong hoàn cảnh đặc biệt mới có thể phát huy. Đường nhiên cũng có khả năng là Bạch tổng quản cố tình giấu.
- Một luồng hàn ý không thể không chế từ sâu trong lòng Trần Mộ bốc lên. Hắn lần đầu tiên có cảm giác như bị người lột sạch tất cả nguy trang.
- So sánh với tập tu, vô tập lưu như Weah đích xác yêu cầu đối với hoàn cảnh càng ngặt nghèo hơn chút. Tỷ như hắn không thể chiến đấu trên bầu trời.
- Cứ thế tính toán tiếp, thực lực Bạch tổng quản so với Truy Tiểu đoàn Liên Bang tổng hợp học phủ thật sự không đáng nhắc tới. Nếu dưới tình huống thông thường, tuyệt đối không có cơ hội thủ thắng. Nhưng Bạch tổng quản đã thắng. Cần nhắc đến điểm cốt yếu nửa ngày, điểm đầu tiên khiến ta chú ý chính là nơi xảy ra chiến đấu, trấn Abies.
 - Rất rõ ràng. Đây là một kiểu chiến đấu phục kích. Nhưng cần phải chú ý rằng trấn Abies cũng không phải là lộ tuyến duy nhất có thể đến được thành Đông Thụy. Bạch tổng quản vì sao có thể phán đoán được đối phương nhất định sẽ đi qua trấn này? Điều này có hai giả thiết. Một loại là Bạch tổng quản có nguồn tin tình báo hết sức chính xác, có thể biết được chuẩn xác lộ tuyến của Truy Tiểu đoàn.
 - Loại khả năng này ta phủ định. Bởi vì trên thực tế, bộ môn tình báo của Tỉnh viện ngay lúc ấy cũng không thể phán đoán ra. Ta không cho rằng năng lực tình báo của Bạch tổng quản mạnh hơn so với Tỉnh viện. Vậy có khả năng hơn chính là kết quả này Bạch tổng quản đã tính toán ra!
 - Phán đoán này không hề quá khó tính. Truy Tiểu đoàn mang tâm lý khinh địch. Hơn nữa lộ tuyến này gần nhất. Nhưng mà phán đoán này đối với việc chiến đấu cũng không ích gì.
 - Thực lực Bạch tổng quản thậm chí không đủ để hắn thiết lập phạm vi mai phục. Vậy mà cuối cùng kết quả là Truy Tiểu đoàn toàn quân bị diệt. Đây là vấn đề đã làm khó ta rất lâu. Chỉ tới khi ta trong lúc vô ý đo lường tính toán khoảng cách từ trấn Abies đến thành Thất Môn Cách Lý mới bừng tỉnh đại ngộ.
 - Bạch tổng quản lợi dụng một nhân tố cực dễ dàng bị người ta bỏ qua. Đó chính là năng lượng tạp. Từ trấn Abies đến thành Thất Môn Cách Lý là ba nghìn bảy trăm km. Vậy khi Truy Tiểu đoàn phi hành đến trấn Abies thì năng lượng của tứ tinh năng lượng tạp hẳn còn lại ước chừng 40%.
 - Nhưng khí trời khu Thiên Đông Lý cực lạnh. Lúc phi hành phải khởi động lòng năng lượng. Vậy tính toán tiếp, năng lượng trong năng lượng tạp cuối cùng còn lại không đến 20%.
 - Đường nhiên điều này được thành lập dưới tình huống Truy Tiểu đoàn giữa đường không thay thế năng lượng tạp. Bạch tổng quản nắm vững chuẩn xác, hơn nữa lợi dụng tâm lý khinh địch của Truy Tiểu đoàn tìm được điểm phục kích ưu việt tuyệt luân. Tư duy tinh tế và năng lực tính toán cường đại của Bạch tổng quản khiến kẻ khác phải chấn kinh.

Trong lời nói của Rousseau tràn ngập sự tán thưởng.

Trần Mộ chỉ cảm thấy cả người rét run. Rousseau cứ như tận mắt chứng kiến vậy. Dự đoán không sai chút nào.

- Một tấm năng lượng nho nhỏ cũng khiến máu chốt lúc chiến đấu đã xảy ra biến hóa. Điểm then chốt trong chiến đấu liền trở thành việc Truy Tiểu đoàn có thể thành công thay đổi tạp phiên hay không. Nếu thành công, cán cân thực lực một lần nữa nghiêng về phía bọn họ.

- Đáng tiếc. Bạch tổng quản không cho bọn họ cơ hội này. Điều này lại khiến ta tò mò không thôi. Bằng vào thực lực năm người bọn họ, làm sao mới có thể khiến cho hai mươi tạp tu mạnh mẽ ngay cả cơ hội thay thế tạp phiên cũng không có? Phải biết rằng, trong đội ngũ này có một nửa là tạp tu cấp bảy trở lên.

Mọi người nghe đến cực kỳ nhập thần.

- Vết tích chiến đấu sau đó tại trấn Abies đã cho thấy nơi này đã sử dụng rất nhiều năng lượng thể có tính nổ mạnh. Điều này kết hợp với lời đồn đại về Bao Đạn cực kỳ ăn khớp. Cảm giác của tạp tu cấp bảy vô cùng nhạy bén, làm sao đối với việc Bạch tổng quản phục kích lại không ai phát hiện ra? Ta đã điều tra tất cả tin tức tại trấn Abies ngày đó, cuối cùng chú ý tới điều kiện khí hậu. Bầu trời trấn Abies hôm đó có tầng mây dày đặc, điểm này với việc mai phục cực kỳ có lợi.

- Nhưng năng lượng tạp trong độ nghi của tạp tu Truy Tiểu đoàn còn không đến 20% năng lượng. Bạch tổng quản nếu như muốn thủ thắng, theo ý ta có hai loại phương thức. Một loại chỉ dùng cho đấu pháp áp bức, không ngừng tiêu hao năng lượng của bọn họ, dẫn đến bọn họ cạn năng lượng mà chết. Mà một loại khác là thừa dịp khoảng thời gian bọn họ thay thế tạp phiên phát động một kích trí mạng. Từ dấu vết trên chiến trường mà xét, Bạch tổng quản hẳn là đã phối hợp cả hai loại phương thức đó với nhau.

- Mà để có thể khiến cho năng lượng đối phương tiêu hao thêm một bước nữa, vậy công kích phát động phải có đủ tính bất ngờ. Cái này cũng có hai loại khả năng. Một loại là Bạch tổng quản sử dụng chủng loại tạp phiên đặc thù, phát động công kích lúc đối phương không chú ý. Mà nếu như tính năng Bao Đạn giống với số liệu đã được công bố như lời đồn, vậy Bạch tổng quản hẳn đã tính đến độ chênh lệch thời gian! Muốn làm được điều này hẳn hẳn phải có năng lực tính toán chuẩn xác và Tảo Miêu tạp (tạp quét hình) có tính năng cường đại.

- Cá nhân ta có khuynh hướng nghiêng về một loại! Dĩ dật đãi lao (lấy khỏe ứng mệt), bố trí thấu đáo, nhịp nhàng ăn khớp. Lấy tính toán đối phó với không tính toán mới tạo nên thắng lợi của trận chiến kinh điển này.

Trần Mộ đã hoàn toàn sợ ngây người. Kinh ngạc thất sắc!

Toàn bộ, toàn bộ đều đúng!

Điều này sao có thể?

Hắn cũng không cảm thấy tư duy của mình hơn người được bao nhiêu. Nhưng Rousseau vậy mà chỉ bằng vào tình báo thu thập được, tựa như tận mắt chứng kiến, thể hiện năng lực phân tích cường đại. Thật sự khủng bố đến mức khiến kẻ khác phẫn nộ!

- Bạch tổng quản!

Ngữ khí Rousseau dừng lại.

- Lần đầu tiên được gặp người am hiểu tính toán như các hạ, ta đã thu được lợi ích không ít. Chẳng biết các hạ có thể rời rã đến Tinh viện một chuyến không? Trà xanh luận chiến, ăn chứng sở học. Điều thú vị ấy xin đợi các hạ đại giá quang lâm!

Khi người dẫn chương trình lại một lần nữa xuất hiện. Hắn mặc dù kích động qua tính kích thích của lời nói nhưng không ai coi thường hắn.

Mọi người vẫn còn đang bị chấn động, không thoát ra khỏi trạng thái xúc động được!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, bọn họ thế nào cũng không tin Rousseau đại nhân vậy mà tự mình đưa ra lời mời với Bạch tổng quản!

Cừu San Ngọc giống như gặp quỷ nhìn Trần Mộ, kinh sợ hồi lâu nói không nên lời.

Trần Mộ trong chớp mắt liền bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió!

513. Chương 507: Áo Áo Xuất Thủ

- Chính là hắn.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một thiếu niên thân hình gầy gò, khoảng thời gian tại thành Lars thì thiếu niên này là người lưu lại ấn tượng sâu sắc nhất trong hắn.

Người chế tạo dây tạp phiến con số, còn có thủ hạ có thể chế tạo được Hải Tinh bảo, mấy thứ này đối với hắn đều có đủ lực hấp dẫn. Nếu không phải nhờ vào lực lượng của Hải Tinh bảo, hắn cũng không cách nào giết chết Tiểu Nguyên.

- Đại nhân, đây là tình báo liên quan đến Đàm Vũ. - Thiệu Tuyết cung kính đưa lên một tấm tạp phiến.

Đại nhân coi trọng Đàm Vũ, nàng vẫn không thể lý giải. Từ mấy năm trước đại nhân đã bắt đầu ngầm thu thập tất cả tình báo liên quan đến Đàm Vũ. Mà khi đó, đại nhân trong trường học bất quá chỉ đảm nhiệm trưởng ban giáo vụ.

- Ừm. - Đường Hàm Phái tiếp nhận tạp phiến từ nàng, bỏ vào tạp ảnh bá phóng nghi (dụng cụ trình chiếu đầu projector) bắt đầu xem lướt qua, ánh mắt bỗng nhiên bắn ra hai luồng quang mang.

Thiệu Tuyết hít thở tắc nghẽn, đi theo đại nhân đã lâu, nàng hiểu được đại nhân nhất định đã có phát hiện đặc biệt gì đó.

Đóng kín tạp ảnh bá phóng nghi, Đường Hàm Phái nhắm mắt trầm tư, tay phải của hắn theo tiềm thức xoa quyển sổ ghi chép màu đen trước mặt. Hồi lâu, hắn bỗng nhiên mở to mắt.

Thiệu Tuyết thầm rùng mình, hơi cúi đầu khom người, đợi mệnh lệnh của Đường Hàm Phái.

- Giao cho người nhiệm vụ hạng nhất. - Đường Hàm Phái lạnh nhạt nói.

- Rõ! - Thiệu Tuyết không chút do dự đáp.

Đường Hàm Phái nhẹ nhàng nói:

- Còn nhớ ta lần trước giao cho người điều tra chuyên gia tạp giới tương đối nổi tiếng của Liên Bang không?

- Nhớ.

Thiệu Tuyết đáp:

- Bộ môn tình báo mấy năm nay vẫn không gián đoạn điều tra phương diện liên quan. Thế nhưng bởi vì ngài không truyền đạt mệnh lệnh tiến thêm một bước nên chúng tôi không thực hiện bất luận hành động gì.

- Làm không sai.

Đường Hàm Phái mỉm cười tán dương. Thiệu Tuyết mừng thầm, có thể được đại nhân tán dương thực không phải việc dễ dàng. Đường Hàm Phái tắt ý cười, nghiêm nghị nói:

- Vận dụng tất cả lực lượng chúng ta có thể vận dụng được, đón toàn bộ những người đó về học phủ. Không để sót người nào.

- Rõ! - Thiệu Tuyết nghiêm nghị tuân mệnh.

- Công việc này phải hoàn thành nhanh một chút. Những người này sau khi tiếp đón đến thì thành lập ngay một viện nghiên cứu tạp giới đi.

- Rõ!

- Trong khoảng thời gian này, ta muốn ra ngoài một chuyến. - Đường Hàm Phái lạnh nhạt nói.

Thiệu Tuyết cực kỳ hoảng sợ:

- Đại nhân! Thời gian này... Đường doanh vừa mới hoàn thành việc xây dựng lại, tình thế kinh đô cũng không thể xem như ổn định, các đồng sự còn cả những thế gia có lịch sử lâu đời âm thầm làm chuyện mờ ám không ngừng, chỉ bởi vì đại nhân tự mình tọa trấn kinh đô, không ai có dũng khí làm càn. Nhưng mà nếu như đại nhân vào lúc này rời kinh đô, thế cục kia rất có khả năng mất khống chế.

Đường Hàm Phái phát phát tay, ngắt lời Thiệu Tuyết:

- Không phải lo lắng, ta đã có an bài.

Thiệu Tuyết nhìn Đường Hàm Phái không nhận được có chút hoảng hốt. Đại nhân trước kia từ đầu chí cuối làm cho người ta có cảm giác nho nhã mà đầy phong độ, tựa như một vị học giả. Hiện tại trở nên càng thâm trầm mà không lường được, vẻ bình tĩnh thong dong trên mặt dường như không có chuyện gì có thể gợn sóng nước trong lòng hần.

Chỉ có đại nhân cường đại như vậy mới có thể dẫn dắt Liên Bang Tổng Hợp học phủ hướng tới ánh sáng!

Trung Đạt Thư Phủ.

Giải Yến Bạch ngồi trong văn phòng hiệu trưởng, hần vừa mới thông qua sự nhất trí đồng ý của cao tầng thư phủ, đảm nhiệm chức Phủ chủ mới của Trung Đạt Thư Phủ. Chi Liên phu nhân cười mỉm nhìn bộ dạng hần bất an nóng nảy, trong lòng lại thở phào.

- Phủ chủ, ngài hiện tại đã có thể phát ra mệnh lệnh. - Chi Liên phu nhân cười nói.

Giải Yến Bạch cười khỏ, cặp mày rậm cơ hồ nhũ thành một đường thẳng:

- Đã quen với cuộc sống trong rừng cây, hiện tại ngay cả lớp vỏ bọc của sô pha cũng thấy là lạ. Phiên phu nhân thay hết mấy thứ này, đổi lại một số đồ dùng trong nhà đan bằng mây, đơn giản một chút, mấy thứ này thật là làm hao mòn ý chí của người ta.

Cái này giữa phòng hiệu trưởng xa hoa đến cực điểm, đèn treo bằng bảo thạch nguyên chất, sô pha với lớp vỏ bọc đắt đỏ nhất, bàn gỗ huyết sam tạc gỗ tặc vàng...

Chi Liên phu nhân sáng khoái nói:

- Không thành vấn đề, ta lập tức cho người đổi lại.

Giải Yến Bạch than nhẹ một tiếng, không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt trầm trọng. Suy nghĩ một lát, hần trầm giọng nói:

- Ta biết tình hình thư phủ không tốt lắm. Ta lấy thân phận Phủ chủ Trung Đạt Thư Phủ truyền lệnh, ngoại trừ truyền thừa Thiên Tự bộ, tất cả truyền thừa khác công khai cho đệ tử! Thư phủ ba tháng sau tiến hành các hạng tỷ thí, đồng học chiến thắng có thể nhận được tạp của học phủ.

- Điều này...

Chi Liên phu nhân sắc mặt đại biến, nhưng không lên tiếng phản đối, mà chỉ nói:

- Chỉ sợ Hội đồng trưởng lão không đồng ý.

Ngay lúc này, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng báo cáo trầm thấp.

- Trung Đạt Thư Phủ đội trưởng Tam Hoa đội Liêm Qua báo cáo có mặt!

- Vào đi!

Một người đàn ông vạm vỡ đằng đằng sát khí tiến vào phòng hiệu trưởng, dáng người hần khô ngô, tóc giống như những chùm lò xo, vẻ mặt dữ tợn, tướng mạo hung ác. Đôi mắt như chuông đồng, trong lúc nhắm vào mở ra sát khí tỏa ra bốn phía.

Chi Liên phu nhân than nhẹ một tiếng, liền không nhắc lại nữa. Chứng kiến điều này, nàng hiểu hết rồi, thế nhưng nó cũng trong dự liệu của nàng. Với cá tính của Giải Yến Bạch, không lên hiệu trưởng thì thôi, một khi tiếp nhận vị trí này rồi tuyệt sẽ không cho phép người khác cản trở. Tam Hoa đội là lực lượng tinh nhuệ nhất của thư phủ, xưa nay chỉ trung thành với mỗi một đời Phủ chủ.

Nàng cũng biết, mệnh lệnh này của Giải Yến Bạch đối với những lão già cổ hủ trầm trọng của Trung Đạt Thư Phủ mà nói, không thể nghi ngờ là một liều cường tâm châm (- liều thuốc có tác dụng kích thích trái tim, cơ tim co bóp tốt hơn, nhịp tim nhanh hơn...). Trung Đạt Thư Phủ vẫn noi theo chế độ hệ truyền thừa nghiêm ngặt theo cấp độ, tạp tu bình thường thi được vào Trung Đạt Thư Phủ rất khó có được những truyền thừa có uy lực cường đại, càng đừng nói học phủ trao tạp.

Truyền thừa và tập phiên lợi hại đại bộ phận đều nằm trong tay Hội đồng trưởng lão.

Giải Yến Bạch năm đó cũng là nạn nhân của chế độ này, đối với tệ nạn tai hại của nó quá rõ ràng.

- Đến lúc trao tập phiên cho những đệ tử ấy còn phải phiên phụ nhân. - Giải Yến Bạch hơi khom người.

Chi Liên phụ nhân mỉm cười, lời nói tràn ngập tự tin:

- Phủ chủ yên tâm, nếu nói chế tập, Trung Đạt Thư Phủ ta đúng là có một không hai trong Lục Đại.

Nàng bỗng nhiên trong lòng đã hiểu ra, sự kết thúc thời đại cũ của Trung Đạt Thư Phủ đã không thể tránh khỏi. Giải Yến Bạch này mặc dù đắc tội Hội đồng trưởng lão, nhưng lại tranh thủ được tâm của tuyệt đại đa số học viên.

- Phủ chủ muốn đi bái phỏng người phụ trách của Bách Uyên phủ không? - Chi Liên phụ nhân hỏi.

Đôi lông mày rậm của Giải Yến Bạch giãn ra, cười trừ:

- Tạm thời không cần để ý tới hần.

- Vậy ta lui xuống trước. - Giọng Chi Liên phụ nhân cung kính cáo lui, nàng mặc dù tuổi tác bối phận đều cao hơn Giải Yến Bạch, nhưng ở chỗ chính thức, lại cần biểu thị tôn kính với Phủ chủ, đây cũng là một dạng ủng hộ của nàng đối với Giải Yến Bạch.

- Làm phiên phụ nhân rồi. - Giải Yến Bạch không dám thất lễ.

Cho đến khi Chi Liên phụ nhân đi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, trong cả quá trình, Liêm Qua giống như cổ máy đứng đó, không phát ra bất cứ thanh âm gì, không hề động đậy dù chỉ một ngón tay.

Giải Yến Bạch trầm giọng nói:

- Phái những người này tới bảo vệ sự phụ của ta, đừng làm người không liên can kinh hãi.

- Rõ!

Liêm Qua quát mạnh như sấm, một luồng sát khí tựa như đột nhiên nổ tung.

- Hãy đi đi.

Liêm Qua thi lễ, mang theo sát khí rải bước rời khỏi văn phòng hiệu trưởng.

Giải Yến Bạch đứng dậy, đi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, nhìn vào những mái cong theo lối cổ đập vào mắt, dường như có thể thấy dấu tích lịch sử hằn lên đó. Tay phải hần chột nắm chặt, hít thật sâu, ánh mắt trở nên kiên định!

Hần không chút do dự bay lên trời ra phía ngoài, hần muốn đi tìm một người.

Trần Mộ đi đến sân huấn luyện, hần cần chú ý tới thành quả huấn luyện mỗi ngày của đám tạp tu này, không có ai chỉ đạo, hần chỉ có thể tự mình đến. Cũng may hần có một bản mẫu kế hoạch huấn luyện Bagnell định ra, lại hỏi tướng Bagnell cùng Khương Lương huấn luyện tạp tu như thế nào, hần không ngừng sửa đổi nội dung huấn luyện.

Bước nhanh trong các tạp tu đang huấn luyện, ánh mắt hần dán sát vào bọn họ. Thực lực đám tạp tu này vượt xa so với trình độ tạp tu lúc chiêu mộ tại căn cứ, nhưng trong tình huống hai bên với số lượng tương đương giao chiến, tạp tu của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn chắc chắn tất thắng.

Thế nhưng cục diện trước mắt đã vượt ra khỏi dự tính của hần, sự tự tin trong lòng đối với kế hoạch của mình không khỏi càng gia tăng vài phần.

Các tạp tu đang huấn luyện thấy Bạch tổng quản đã đến, mỗi người đều ra sức. Bọn họ đến giờ đối với tương lai tràn đầy tin tưởng, một chút nghi kỵ trước đó trong lòng đã sớm không cánh mà bay, đại nhân chính là người được chính Rousseau đại nhân tán dương!

Trong lòng mọi người, Đường Hàm Phái là vương giả trong tạp tu, mà Rousseau lại là vô địch trí giả trong chỉ huy giả!

Đám tạp tu đến đây nhờ này đều có kinh nghiệm thực chiến phong phú, bọn họ rất rõ ràng một người thủ lĩnh đoàn đội tổ chức gì quan trọng hơn. Bọn họ phần lớn tự phụ bản lĩnh xuất sắc, lại không thích một giuộc với Lục Đại, mà sự xuất hiện của Trần Mộ đã hé mở tương lai cho bọn họ. Mặc dù đại nhân cơ bản không nói gì, nhưng vẫn có thể mang đến cảm giác an toàn cho họ.

Đối với việc đại nhân yêu cầu bọn họ huấn luyện, bọn họ không chút oán thán, cũng không ai nghi ngờ chất vấn, dù là sự huấn luyện này hoàn toàn bất đồng với thứ bọn họ đã quen tiếp xúc.

Ảnh hưởng của Rousseau còn vượt xa không chỉ có thế.

Căn cứ vào báo cáo của Thái Thúc Dong, vào ngày hôm sau công bố đoạn ghi âm của Rousseau, số lượng tạp tu tới báo danh đột nhiên tăng vọt mấy lần.

Nét mặt già nua của Thái Thúc Dong mỗi ngày đều nở như hoa, gia tộc Thái Thúc hiện tại đã ổn định ở vị trí thế lực số 1 tại thành Đông Thụy, vô luận là lực chiến đấu hay là ảnh hưởng. Lão nhân nghiêm nhiên như trẻ đi mười mấy tuổi, công lên việc xuống, tình lực so với người tuổi trẻ cũng được. Lực ảnh hưởng tăng nhiều nên trên phương diện sinh ý gia tộc Thái Thúc mọi việc cũng đều thuận lợi, lợi nhuận năm nay bằng hai lần so với năm trước.

Nhưng Thái Thúc Dong luôn bận rộn sáng sớm hôm nay lại không làm chuyện gì. Hắn thay một bộ quần áo chần chu vừa mới may, dẫn theo một nhóm hộ vệ, hắn hoàn toàn không để ý đến gió tuyết đầy trời, tự mình chờ đợi ngoài thành Đông Thụy. Mỗi một hộ vệ trong lòng buồn bực, đại nhân vật gì không ngờ lại khiến gia chủ tự mình tới đón?

Đợi năm giờ trong băng tuyết ngập trời, trên mặt Thái Thúc Dong cũng không thấy nửa điểm mất kiên nhẫn, đám hộ vệ còn không biết điều?

Ngay vào lúc này, xa xa phía chân trời xuất hiện một điểm đen.

Chỉ trong chớp mắt, điểm đen này đã xuất hiện cách mọi người không xa!

Tốc độ nhanh thật! Tất cả tạp tu trong lòng đều hoảng sợ, tốc độ nhanh đến mức bọn họ không dám tưởng tượng, cao thủ!

Bọn hắn còn chưa kịp phản ứng thì đối phương đã vọt tới trước mặt.

Một khuôn mặt lạnh băng mà xinh đẹp như thiên tiên xuất hiện trước mắt mọi người, đôi mắt màu lam nhạt như bông tuyết mang theo hơi lạnh thấu xương, chỉ thoáng tiếp xúc là cả người cứng đờ.

- Thái Thúc Dong bá kiến Bách Nguyệt các hạ! - Thái Thúc Dong cung kính hơi khom người.

Bách Nguyệt vội vàng đáp lễ, giọng nói giống như chuông gió do bông tuyết chế tạo thành, trong trẻo nhưng lại mang theo sự lạnh lẽo nhàn nhạt:

- Bách Nguyệt không dám! Làm phiền gia chủ gia tộc Thái Thúc chờ như thế lâu, Bách Nguyệt cảm thấy không yên.

Bách Nguyệt... Bách Nguyệt...

Đám hộ vệ lúc này mới hồi phục tinh thần, đều khiếp sợ ngây dại tại chỗ, tựa như bức tượng băng vậy.

514. Chương 508: Chỉ Điểm Thiên Hạ

Phí thuê toa thuyền bình thường rất rẻ, mỗi giờ chỉ cần năm mươi audierne. Cũng có toa thuyền xa hoa cho đệ tử thuê, nhưng mỗi giờ mất không dưới năm nghìn audierne. Đệ tử có thể vào được Tinh viện, phần lớn gia cảnh ưu việt, chút tiền ấy đối bọn họ mà nói tự nhiên chẳng là cái gì. Ngay cả học viên ở phổ cư khu cũng có thể thi vào Tinh viện, mỗi tháng được nhận đủ loại trợ cấp giúp đỡ, đều là một nhóm con số cực kỳ khả quan. Nếu như kỳ nghỉ hè tham gia thực tế công ty bên ngoài Tinh viện, thu nhập đó càng khả quan hơn.

Trên một toa thuyền cũ nát, một người mập đang ngồi đó, hai mắt tham lam nhìn chăm chú mặt hồ. Phí thuê toa thuyền này mỗi giờ chỉ cần mười audierne, chiều dài không đến bốn mét, lớp sơn trên thân thuyền đã sớm bong ra từng mảng, nhìn qua tồi tệ không đành lòng nhìn. Tên mập này để cánh tay trần, trông

sinh động như một quả cầu thịt, chiếc toa thuyền đáng thương này kéo cà kéo kẹt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chìm. Đầu kia của toa thuyền đặt một lò tạp giời dùng cho du lịch dã ngoại loang lổ rỉ sét, trên lò có bắc một cái chảo sắt, nước trong chảo đang sôi, hơi nóng tỏa ra hừng hực.

Học viên ngẫu nhiên thuận đường bay qua đều quái dị nhìn tên mập, lộ ra vẻ mặt khinh thường. Cũng may chỗ này rất hẻo lánh, tạp tu bay qua cũng chỉ có một hai người.

Bỗng nhiên có tạp tu bay thẳng tới phía bên này, trên bầu trời đảo mấy vòng mới phát hiện vị trí của tên mập, lập tức cắm đầu lao xuống chỗ hắt.

Khi vị tạp tu này sắp đụng phải chiếc toa thuyền cũ nát, chỉ thấy hắt dừng lại đột ngột, bỗng chốc dừng lại giữa không trung. Nếu có học viên thấy một màn như vậy, nhất định sẽ than thở không thôi, chiêu thức dứt khoát nhanh nhẹn, đủ thấy vị tạp tu này trên phương diện khí lưu tạp rất có nghề.

Vị tạp tu này nhìn qua khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tóc rối tung, hai mắt lim dim, mặc một cái áo ngủ màu trắng, trước ngực vẽ một con gấu nhỏ đáng yêu, hình vẽ chiếm hơn phân nửa cái áo. Chân mang dép lê, loạng chạng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống hồ.

Hắt đưa mắt liếc nhìn toa thuyền, cảm thấy thật sự không tìm được chỗ đặt chân, liền dứt khoát trôi nổi trên không trung cạnh tên mập.

- Rousseau vẫn chưa mò đến sao? Ta còn chưa ăn điểm tâm nữa chứ. - Hắt làu nhàu (nguyên nghĩa là gặm trong miệng), duỗi dài ra, lưỡi biếng nằm thẳng căng xuống. Không trung rõ ràng không có chỗ dựa, nhưng hắt lại nằm được cực kỳ tự nhiên.

Rousseau! Gã mập trông như quả cầu thịt vậy mà chính là nhân vật chiến thuật số 1 Liên Bang, Rousseau!

- Điểm tâm? Giờ là ba giờ chiều rồi! Đồ lưỡi nhà người, người coi lão tử là anh nuôi à (nguyên văn: phụ trách nấu cơm)? - Gã mập chửi ầm lên, nhưng hai mắt lại dán vào mặt hồ, không dám dời đi chút nào.

”Hắc hắc.”

Người đàn ông mặc áo ngủ có chú gấu nhỏ nằm trên không chống cằm, cực kỳ đắc ý nói:

- Ai bảo chỉ có tên gia hỏa người mới có thể quơ được lược Hồng Tuyền Thủy Tinh? Món này quả là đại bổ!

- Tiểu Khạp (khạp ở đây nghĩa là ngủ). Người cuối tuần hình như phải kiểm tra đấy. - Gã mập hỏi. Gã này cực mê ngủ, bộ dạng vĩnh viễn ngủ gà ngủ gật. Hắt tên là Nick. Rousseau dứt khoát gọi hắt là tiểu Khạp mặc dù tuổi Nick so với tên mập còn lớn hơn.

- Ủ. Đúng vậy.

Hắt không thèm để ý nói:

- Chẳng phải chỉ là một hồi kiểm tra sao?

- Người qua được là có thể đuổi kịp Thanh Thanh. Chắc. Bất quá cách gọi người thứ hai thật khó nghe.

Gã mập bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Đúng rồi. Thi qua có tiền thưởng không?

- Dừng có đánh đồng ta với nữ nhân kia. Người muốn làm ảnh hưởng khẩu vị của ta hử?

Tiểu Khạp tức giận bất bình nói:

- Tiền thưởng? Đến cửa cũng không có! Người cũng không phải không biết, hiệu trưởng khóa luôn cả cửa rồi. Bằng không, hai chúng ta còn có thể ra ngoài “inh chéo” một chút.

- Thật sự là đáng tiếc mà. - Gã mập vẽ mặt hậm hực.

Khạp bỗng nhiên ngồi dậy, nghiêng đầu nói:

- Được rồi, tên mập, tại sao người đột nhiên cảm thấy hứng thú với gã Bạch tổng quản gì đó thế? Điều này thực không giống phong cách của người!

- Hắn là người thú vị.

Gã mập nhìn chăm chú mặt nước đến mức hơi xuất thần nói:

- Hơn nữa rất có thực lực. Chiêu số so với những người khác hoàn toàn bất đồng. Hơn nữa, hắn hắn còn rất trẻ.

- Trẻ tuổi? Bao nhiêu? - Tiểu Khạp hơi kinh dị hỏi.

- Không biết.

Gã mập lắc đầu:

- Ta đoán.

“Ồ”

Tiểu Khạp vẽ cằm, vẽ mặt thâm trầm suy tư, chỉ là nhìn qua chú gấu nhỏ trước ngực cùng với mái tóc rối tung khiến hắn trông tức cười:

- Người đoán mười thì đúng chín. Theo ta thấy, Tống Thành Ngạn đã chết, người khó chịu đựng nổi nổi cô quạnh chốn "khuê phòng"!

Ngoài dự kiến của hắn, tên mập cũng không tức giận, chỉ thở dài một tiếng:

- Tống Thành Ngạn chết quá sớm. Thế nhưng gia hỏa xuất hiện lần này cũng không tệ.

Khạp không đồng ý nói:

- Sư phụ Caesar hắn lại không có thể lực, dựa vào một mình hắn không thành được chuyện gì đâu.

- Không hẳn.

Gã mập vẽ mặt nghiêm túc:

- Một loạt động tác sau này của hắn ta cũng không hiểu. Nhưng mà có một điểm có thể nhìn ra được, hắn đang có kế hoạch làm gì đó. Có một số người một mình có thể làm được rất nhiều việc, Bạch tổng quản chính là loại người này.

- Không nhìn ra người lại tán thưởng hắn như vậy. - Tiểu Khạp vẽ mặt bất ngờ.

Gã mập bỗng nhiên nói:

- Hiệu trưởng đối với việc làm của Thanh Thanh không phải rất vừa lòng đâu, nếu người vượt qua kiểm tra, phỏng chừng bọn họ có khả năng sẽ bồi dưỡng người thành người nối nghiệp.

Khạp sắc mặt đại biến:

- Thật hay giả? Vậy ta đây không thông qua là được. Mỗi ngày ăn cơm chờ chết thật tốt, à nhầm, là nhân nhả tự tại! Người xem nữ nhân kia bị dày dạn thành cái dạng gì, thật là đáng thương.

- Nàng đáng thương.

Gã mập gật gật đầu:

- Nếu người không muốn, lần này cứ cố ý buông bỏ. Chỉ có điều trước mặt có cái đỉnh Thanh Thanh, hiệu trưởng mới mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho người, lần này chỉ sợ sẽ không cho người thoải mái như vậy.

Khạp lập tức lộ vẻ mặt đau khổ:

- Bị người vừa nói như vậy, ta có chút cảm giác hãi hùng khiếp vía. Đúng rồi, hiệu trưởng không thúc giục người sao?

Gã mập như không hề gì nói:

- Lại không có nhà nào đầu Tinh viện, chỗ nào đến lượt ta ra tay? Hiệu trưởng cáo già, cũng biết hiện tại không phải thời cơ tốt. Sương Nguyệt Hàn Châu đang tiến hành liên minh, hiệu trưởng đang đợi thể cục sáng tỏ hơn. Đường Hàm Phái vừa mới chinh đồn xong Đường doanh, hiện tại thiếu một nhân vật như

Tổng Thành Ngạn, nếu có một nhân vật như vậy, Liên Bang tổng hợp học phủ sẽ càng mạnh so với trước kia. Giải Yến Bạch đã tiếp nhận Trung Đạt thư phủ, nghe nói chuyện thứ nhất chính là công khai truyền thừa, rất quyết đoán. Trung Đạt thư phủ nhờ chế tạp mà nổi tiếng, hiện tại truyền thừa công khai, ưu thế chế tạp liền có thể chuyển hóa lực chiến đấu. Chỉ cần thắng bằng vượt qua một hai năm, Trung Đạt thư phủ sẽ có bộ mặt khác rồi.

- Mấy nhà còn lại thì sao? - Tiểu Khạp không tự chủ hỏi, nghe tên mập tùy ý chỉ điểm thiên hạ, thật sự là hưởng thụ một đời người.

- Mạc Doanh duy nhất phải kiêng kị chính là đứa con thứ Túc Hắc Minh của Túc Hàn Hạo, hẳn làm người tàn nhẫn quả quyết, cũng trong đám người chúng ta.

Người hung ác.

- Có một lần cùng hắn trận đấu, ta chiếm hết ưu thế, đã bao vây đội ngũ của hắn. Không ngờ tên gia hỏa này đầu tiên là phá hủy tất cả vật tư, giết chết tất cả nhân viên phi chiến đấu của bộ phận hậu cần, tăng tốc đánh lên ban đêm. Gặp thành tàn sát hàng loạt dân trong thành, đánh cướp vật tư, xảo trá hung ác, ương ngạnh đánh đến suýt nữa lật lại được, dọa khiếp trái tim bé nhỏ của ta đập thùm thụp. - Lúc tên mập nói lên chuyện này, vẻ mặt vẫn còn rùng mình.

Khạp ớn lạnh:

- Ngoan độc!

- Đáng tiếc thân phận con thứ đã ảnh hưởng đến địa vị của hắn tại Mạc Doanh. Con người Túc Hàn Hạo xem trọng nhất là tôn ti già trẻ, trừ phi hắn chết, Túc Hắc Minh mới có cơ hội. - Gã mập nói.

- Còn Khổ Tịch tự?

- Khổ Tịch tự so với Tinh viện ta còn thấp hơn, cũng rất khó nói. Bọn họ mặc dù cũng có hai người có thể tiến vào thi đấu vòng tròn người chỉ huy top 10, nhưng thực lực rất bình thường. Trừ phi bọn họ ẩn dấu vương bài gì đó, bằng không ta không xem trọng lắm. Nhưng nói đi nói lại, nếu luận về công phá khó nhất trong Lục Đại thì đương nhiên là Khổ Tịch tự. Lực lượng tôn giáo quá mạnh mà! Trừ phi hủy diệt cả khu Phạm A Tư, nếu không cho dù là ai chiếm được nơi đó, cũng là chôn một quả bom trong hậu viện mình. - Gã mập cười nói.

- Ta còn nhớ, hình như còn có một Pháp Á gì đó, trước trận không phải phong quang một khoảng thời gian sao? - Tiểu Khạp nhú mày nói.

Gã mập lắc đầu:

- Pháp Á chỉ là con hổ giấy, không đáng sợ. Liên bang cuối cùng rút lại vẫn chỉ là Lục Đại, trừ phi...

Hắn bỗng nhiên nhú mày không nói.

- Trừ phi cái gì? - Tiểu Khạp vội vàng truy hỏi.

- Trừ phi có kỹ thuật mang tính đột phá căn bản gì đó xuất hiện, mới có thể phá tan tích lũy của Lục Đại bao năm nay. Tựa như Hynes Vincent Van năm đó, mới có khả năng xuất hiện lực lượng mới.

Khạp mỉm cười nói:

- Hóa ra người nói chính là cái này, dọa ta tới mức bất chợt cả kinh, căn bản này không có khả năng mà!

Gã mập thái độ khác thường lắc đầu:

- Ta cảm thấy có khả năng!

Khạp sửng sốt.

- Lại nói tiếp, toa xe chiến đấu của Pháp Á đã nhắc nhở ta. Nếu uy lực của chúng cao hơn chút, giá trị chế tạo lại thấp hơn chút, Pháp Á lại có một nhân vật năng lực như Tổng Thành Ngạn, kết quả thế nào rất khó nói. - Gã mập nghiêm túc nói.

Khạp cười ha ha, chỉ vào tên mập cười nói:

- Không ngờ con heo người cũng lo bò trắng răng thế. Người nói nếu uy lực toa xe chiến đấu có thể cao hơn chút sao? Có thể, nhưng ít nhất cần mười năm hai mươi năm, được rồi, cho dù Pháp Á không chịu thua kém chút ít, giảm thời gian năm năm, cái đám hiệu trưởng sẽ cho bọn họ cơ hội sao? Loại nhân vật như Tống Thành Ngạn, người cho rằng thiên hạ còn có người thứ hai giống thế sao?

- Tại sao lại không?

Gã mập hỏi lại:

- Bạch tổng quản không phải thế sao?

Tiếng cười quàng quạc của Khạp chợt nghẹn lại, lấp bắp nói:

- Gã mập, người quá đề cao hần rồi.

- Hần bây giờ vẫn chưa bằng Tống Thành Ngạn, nhưng mà lại có loại tiềm lực này. - Gã mập thần nhiên nói.

Khạp buông tay, không đồng ý nói:

- Chẳng lẽ hần sẽ hợp tác với Pháp Á? Ta thấy không có khả năng, đệ tử của Caesar căn bản sẽ không hợp tác với bất cứ thế lực nào. Cho nên, không có khả năng xuất hiện hai điều kiện cùng phù hợp!

Gã mập bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, lần đầu tiên dời ánh mắt khỏi mặt hồ:

- Người đại khái không biết sao. Tên thật của Bạch tổng quản là Trần Mộ, hần là người chế tạo dây tạp phiến con số, Thanh Thanh lần này đi khu Thiên Đông Lý là vì tìm hần.

Khạp há hốc mồm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Khạp, tên mập nhẹ nhàng nói:

- Nếu người biết trong tay hần có một tấm tạp phiến kết tinh cuộc đời của Rosenberg, trong đó còn có kỹ thuật trừ tạp đã thất truyền mà ngay cả Hyner Vincent Van cũng đau khổ tìm kiếm cả đời, người còn có thể nghĩ như vậy sao?

Khạp ngậy ra như phồng!

Bagnell dút dút râu ria trên mặt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, nào đâu thấy được nửa điểm nhàn nhả lúc mới vào rừng.

- Có ba người bệnh cứu chữa không có hiệu quả, vừa mới chết. - Ánh mắt Tô Lưu Triệt Nhu lộ ra sự đau thương sâu sắc, mấy ngày này không ngừng có thành viên thương tích, bởi vì cứu chữa không có hiệu quả mà tử vong. Mặc dù trước khi bọn họ tiến vào rừng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng mà hoàn cảnh trong rừng đối với việc trị liệu quá nhiều rất lớn.

Trong một lần chiến đấu, toa xe chuyên chở dược phẩm của bọn họ bị người của Huyết Chùy bộ phá nổ, điều này cũng làm cho dược phẩm bọn họ lâm vào cục diện giạt gấu vá vai.

Mọi người im lặng, mỗi ngày nhìn thấy đồng bạn tử vong trước mặt mình đối với mỗi người mà nói đều là một việc cực kỳ tồi tệ.

- Thi thể chôn chưa? - Giọng Bagnell khàn khàn.

- Đã chôn. - Trả lời chính là Khương Lương, hần xưa nay chú ý tác phong và kỷ luật, trang phục chiến đấu chỉnh tề từ lâu đã rách nát không kham nổi.

Bagnell trên mặt không chút động dung, khuôn mặt tựa như nham thạch điêu khắc thành. Tình huống hiện tại của bọn họ rất gay go, Thiên Lý tạp bị Diêm phá hủy, dẫn đến bọn họ mất liên lạc với Trần Mộ. Bây giờ tạp tu còn sống chỉ còn lại có hơn một ngàn người, quân số chiến đấu giảm quá nửa.

Hần trầm giọng nói:

- Hiện tại xem ai có thể kiên trì được, tình huống địch nhân so với chúng ta càng tệ hơn! Từ việc chiến đấu mấy ngày nay mà xét, lực lượng chiến đấu của đối phương rõ ràng đã suy yếu, bọn chúng sắp không trụ được nữa rồi!

Mọi người nghe vậy, tinh thần liền phấn chấn.

Bọn họ đại khái không thể tưởng được tình huống Huyết Chùy bộ so với dự đoán của mình còn tệ hơn nhiều.

Sau khi phát hiện Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn thiếu cao thủ, Diêm dẫn dắt cao thủ Huyết Chùy bộ thừa dịp bóng đêm tập kích Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, ý đồ hủy bộ chỉ huy của nó. Nào ngờ Bagnell sớm đã có chuẩn bị, thiết lập mai phục. Trận chiến ấy, song phương đều tử thương thảm trọng. Cao thủ Huyết Chùy bộ cơ hồ chết gần hết, ngay cả Diêm cũng tự bạo mà chết, chỉ còn lại có mấy người Thì Phượng Phi cùng Tề Lợi chạy thoát trở về.

Đánh tới bước này, song phương đều không còn đường lui. Thì Phượng Phi dẫn dắt Huyết Chùy bộ triển khai sự truy kích với tính tự sát điên cuồng, bọn họ giống như ngư bì đường (một loại kẹo đặc sản của Dương Châu), ngoạm chặt lấy Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn. Nhân số tử vong bên phía Bagnell lập tức tăng mạnh.

Nhưng theo cái chết của Uông Vĩnh, bọn họ đã mất đi chuyên gia về rừng đáng giá ỷ lại được nhất. Huyết Chùy bộ hoàn toàn trượt về phía vực sâu.

Bagnell nhảy bén lập tức phát hiện điểm này của đối phương, lập tức lợi dụng nó đến mức tận cùng. Rừng cây trở thành đồng bọn chiến đấu mạnh mẽ nhất của Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, con số thương vong của Huyết Chùy bộ gia tăng với tốc độ kinh người. Mà bọn họ ngay từ đầu được phẩm đã chuẩn bị không đủ, tập tu một khi bị thương, cơ bản đã bị tuyên cáo tử hình. Cho nên tập tu Huyết Chùy bộ sau khi bị thương, tất cả đều sẽ lựa chọn tự bạo, cũng khiến cho phe Bagnell ném hết đau khổ.

Bọn họ hiện tại chỉ là liều một hơi, phản công trước khi chết.

Song phương đều ý thức được điểm này.

Đoàn người Bagnell nơm nớp lo sợ vậy mà liên tục ba ngày đều không đụng phải tập tu của Huyết Chùy bộ. Lần này tất cả mọi người đều đã rõ, Huyết Chùy bộ xong rồi!

Lập tức, Bagnell truyền lệnh toàn tốc tiến về về phía trước. Quả nhiên sau đó bọn họ không còn gặp phải tập tu của Huyết Chùy bộ nữa. Trải qua chiến đấu tàn khốc như thế, đám dã thú trong rừng đã không còn khiến đám tập tu này sợ hãi.

Liên tục đi mười ngày, bọn họ rốt cục đã nhìn thấy bóng dáng thành thị.

515. Chương 509: Hình Phạt

Bất quá cả Liên Bang cũng biết sự lạnh lùng của nàng, cũng không vì vấn đề này mà có chỗ hiểu lầm.

Khuôn mặt già nua của Thái Thúc Dong cười như nở hoa, liên tiếp nói:

- Quá khen quá khen, không có sự dịu dàng ưu ái của hiệu trưởng, nào có gia tộc Thái Thúc ta hôm nay. Đừng nói là gia tộc Thái Thúc, cho dù là cả khu Thiên Đông Lý, nếu như không có hiệu trưởng, không có quý giáo, sao có thể mở rộng cho tới hôm nay? Nơi này bất quá cũng chỉ là khu băng nguyên không một bóng người mà thôi.

Bách Nguyệt vẻ mặt vẫn lạnh như băng:

- Trước khi tới, sự phụ đã dặn dò qua. Gia tộc Thái Thúc là một thành viên quan trọng của khu Thiên Đông Lý, Thương Nguyệt Hàn Châu chúng ta có chức trách bảo đảm an toàn cho gia tộc Thái Thúc.

Thái Thúc Dong mừng rỡ, vội vàng nói:

- Gia tộc Thái Thúc từ trên xuống dưới, nhất định theo sát bước chân hiệu trưởng, vì mở rộng khu Thiên Đông Lý cống hiến một phần lực lượng của mình.

Bách Nguyệt đối với câu trả lời này của Thái Thúc Dong thoáng hài lòng, gật đầu:

- Gia tộc Thái Thúc quả nhiên không hổ là gia tộc có trách nhiệm. Trường học nhất trí cho rằng mở rộng khu Thiên Đông Lý cần phải có gia tộc như Thái Thúc có trách nhiệm đây đảm nhận càng nhiều trọng trách.

Về mặt nòng lạnh nhạt, tiếp:

- Lần hội nghị kế tiếp, Sương Nguyệt Hàn Châu ta sẽ đề cử người của gia tộc Thái Thúc hoàn toàn vào trong hội nghị. Ghế hội nghị chỉ có vào tay gia tộc Thái Thúc có trách nhiệm có thực lực như vậy mới có ích với việc mở rộng khu Thiên Đông Lý. Ta nghĩ các nghị viên khác cũng nhìn thấy điểm này.

Thái Thúc Dong lộ vẻ mừng như điên, giọng nói run rẩy, hồi lâu mới thoáng bình tĩnh trở lại. Hắn đột nhiên hướng Bách Nguyệt cúi thật sâu, trịnh trọng nói:

- Hiệu trưởng ưu ái, gia tộc Thái Thúc ta trên dưới không dám quên! Có chỉ thị, không do dự xông pha khói lửa!

Ý của Bách Nguyệt rất rõ ràng, Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ thúc đẩy hội nghị, để gia tộc Thái Thúc giành được một ghế. Địa vị của cái ghế này, cùng việc kết nạp vào là hai chuyện hoàn toàn khác. Cũng bắt đầu từ hôm nay, gia tộc Thái Thúc tại hội nghị liên minh khu Thiên Đông Lý đã giành được một ghế lâu dài. Thái Thúc Dong biết đây là Sương Nguyệt Hàn Châu lôi kéo, nhưng miếng mồi tảo này quá lớn, lớn đến mức khiến hắn hoàn toàn không cách nào cự tuyệt!

Cái này có nghĩa bắt đầu từ hôm nay, trong mấy trăm năm sau của gia tộc Thái Thúc sẽ có được địa vị hạng nhất ưu việt.

Cho đến ngày nay, gia tộc Thái Thúc mới thật sự trở thành đệ nhất gia tại Đông Thụy! Điều này đối với Thái Thúc Dong lòng cất giấu khôi phục vinh quang ngày xưa của gia tộc Thái Thúc mà nói, không gì có thể đả động hắn bằng, cho nên hắn không chút do dự đầu nhập phe cánh Sương Nguyệt Hàn Châu.

Bách Nguyệt vẻ mặt lạnh băng như trước, làn da nàng trắng nõn, mang theo vài phần cảm giác trong suốt long lanh, hết sức mê người. Bất luận kẻ nào, chỉ cần vừa tiếp xúc với ánh mắt băng giá của nàng, tất cả dục hỏa giống như trong phút chốc bị rút một phần nước đá, hoàn toàn dập tắt. Nàng tựa như tiên nữ trên đỉnh tuyết phong, cổ nhiên xinh đẹp không giống phàm nhân, nhưng không tự chủ toát ra hàn ý băng giá cự tuyệt người ngoài nghìn dặm, làm cho người ta bỗng nhiên sinh ra cảm giác xa vời không thể với tới.

- Không biết Bạch tổng quản ở đây chẳng? - Nàng đột nhiên hỏi.

Thái Thúc Dong vội vàng nói:

- Có. Những ngày này hắn luôn cấp bách huấn luyện tập tu.

Thái Thúc Dong đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Gia tộc Thái Thúc hiện tại đã có ghế. Nói cách khác không cần Bạch tổng quản tham gia thi đấu. Qua cầu rút ván? Thái Thúc Dong chợt rung mình, lập tức đẩy ngay cái ý nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu. Đối lại người khác, hắn còn có khả năng làm như vậy. Nhưng Bạch tổng quản.....

Đây chính là một gã đáng sợ!

Gia tộc Thái Thúc có lẽ căn bản không được Bạch tổng quản để vào mắt. Thái Thúc Dong không chút nghi ngờ, chỉ bằng vào lực lượng Bạch tổng quản hiện tại đang nắm giữ đã đủ san gia tộc Thái Thúc thành bình địa. Hắn cũng vững tin một điểm, nếu thật sự phát sinh chuyện như vậy, Sương Nguyệt Hàn Châu tuyệt sẽ không đứng bên phe mình. Đối với Sương Nguyệt Hàn Châu mà nói, gia tộc giống như Thái Thúc khắp nơi đều có. Tội gì phải vì nó đắc tội với người đáng sợ như Bạch tổng quản chứ!

Hơn nữa Thái Thúc Dong biết thân biết phận. Hắn rất hoài nghi gia tộc Thái Thúc sở dĩ có thể được Sương Nguyệt Hàn Châu ưu ái, Bạch tổng quản có khả năng là nhân tố vô cùng mấu chốt.

- Dẫn ta đi bái phỏng hắn. - Bách Nguyệt nói.

Thái Thúc Dong giật nảy người, vội vàng nói:

- Bách Nguyệt tiểu thư đường xá mệt nhọc, sao không nghỉ ngơi một lát?

Quả nhiên, Bách Nguyệt tiểu thư thật ra nhằm vào Bạch tổng quản tới, lão nhân thành tinh như Thái Thúc Dong lập tức ý thức được mấu chốt của vấn đề. Cái đó và điều hấn dự đoán trước không chênh lệch lắm, nhưng Bách Nguyệt biểu hiện sự cấp bách, cùng với tư thái hơi phóng túng như thế vẫn làm cho hấn cả kinh!

Người ra từ Sương Nguyệt Hàn Châu, cho tới bây giờ đều kiêu ngạo đến rồi tinh rồi mù. Điểm này, cũng không chỉ là Sương Nguyệt Hàn Châu mà năm nhà khác trong Lục Đại cũng không khác biệt. Mà Bách Nguyệt chính là thiên chi kiêu nữ mười phân vẹn mười!

- Không cần. - Bách Nguyệt lắc đầu nói.

Thấy thế, Thái Thúc Dong cũng không nói nhằm, liền tự mình dẫn đường.

Huấn luyện doanh nằm ở góc phía nam thành Đông Thụy, đây không phải là huấn luyện doanh của gia tộc Thái Thúc, mà là một căn cứ huấn luyện khổng lồ của Sở cảnh bị thành Đông Thụy. Bởi vì số lượng tạp tu chiêu mộ thật sự quá nhiều, gia tộc Thái Thúc căn bản không có huấn luyện doanh lớn như vậy, chỉ có tạm thời hướng tới Sở cảnh bị. Việc chiêu mộ của gia tộc Thái Thúc tại thành Đông Thụy không người nào không biết, Vinh Minh cũng biết đây là do Trần Mộ một tay chủ đạo, không nói hai lời, liền tìm một căn cứ huấn luyện giao cho gia tộc Thái Thúc sử dụng.

Tạp tu khu Thiên Đông Lý làm sao không nhận ra Bách Nguyệt chứ?

Trận chiến năm đó nàng cùng Mạc Doanh Song Tử Tinh chấn động Liên Bang! Trận chiến ấy, cũng là trận đầu được truyền trực tiếp từ hiện trường, ảnh hưởng sâu xa, hiện tại không cách nào tưởng tượng. Cũng trong trận chiến ấy, Bách Nguyệt chính thức đứng trong hàng ngũ nhất lưu tạp tu của Liên Bang. Cũng trận chiến ấy, nàng trở thành tình nhân trong mộng của vô số nam tạp tu. Mỗi chi tiết tại trường chiến đấu của nàng đều được nghiên cứu thấu đáo.

Tại khu Thiên Đông Lý, rất nhiều người không biết hiệu trưởng Sương Nguyệt Hàn Châu là ai, nhưng tuyệt không có người nào không biết Bách Nguyệt là ai! Có thể nói không chút khoa trương, nàng là tạp tu nổi danh nhất khu Thiên Đông Lý!

Cho nên, Bách Nguyệt vừa xuất hiện tại huấn luyện doanh, nơi này lập tức nổ tung.

- Người xem, Bách Nguyệt đấy!

- Ôi! Trời ạ, tình nhân trong mộng của ta! Ông trời đối với ta thật sự quá tốt! - Một vị tạp tu lâm vào trạng thái nói mơ không thể tự kiềm chế.

- Bách Nguyệt, Bách Nguyệt ta yêu nàng! - Có một số tạp tu hơi lớn mật kiêu da mặt dày thẳng thắn gân cổ lên hô.

Nhưng một số tạp tu hữu tâm lại đang suy tư mục đích Bách Nguyệt đến lần này.

Những tạp tu này thời gian huấn luyện ngắn ngủi, cho nên mới tạo thành cục diện hỗn loạn như vậy.

Trần Mộ mặt tối sầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm cục diện trước mắt, không nói một lời. Tang Hàn Thủy ở bên cạnh trong lòng thầm hô không ổn, cả người lão đại toát ra hàn khí làm cho hấn hải hùng khiếp vía.

Hấn biết rõ, đừng nhìn lão đại bình thường không nóng nảy gì, một khi hấn tức giận, vậy thì không xong rồi!

Không đợi hấn kịp phản ứng, Trần Mộ đã bay lên không trung.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn, trong lòng hấn chỉ có một đánh giá: “Đám ô hợp!” - Hấn rất hoài nghi, bằng vào một đám ô hợp như vậy, kế hoạch mình hao tổn tâm cơ lập ra tựa như một trò buồn cười đến cực điểm.

Ánh mắt lạnh như băng,

Giọng nói lạnh lẽo vào tận xương tủy cũng không tính vang dội, nhưng cả huấn luyện doanh có thể nghe thấy rõ ràng.

- Tự tiện rời đội ngũ, gián đoạn huấn luyện, phạt trạm hình tám giờ, làm ồn ào gây rối quân doanh, cộng thêm hai mươi roi! Không phục, trực xuất!

Trong phút chốc, tất cả tạp âm biến mất không còn gì, bên trong huấn luyện doanh an tĩnh đến ngay cả cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Mà đám tạp tu vừa vi phạm kỉ luật đơ luân tại chỗ, sắc mặt bọn họ tái nhợt, mà những tạp tu la hét chói tai lại càng mặt cắt không còn giọt máu!

Thái Thúc Dong sắc mặt đại biến, trong lòng kêu khổ không ngừng! Phương thức gặp mặt này không thể tốt, lửa giận của Bạch tổng quản hẳn tự nhiên không dám tiếp lời, nhưng làm mất mặt Bách Nguyệt, nếm mùi đau khổ còn không phải là hẳn sao?

Bách Nguyệt vẻ mặt vẫn dừng đứng lạnh như băng, chỉ là con người như bông tuyết không chút nào che giấu nhìn chằm chằm Trần Mộ giữa không trung.

Trần Mộ nhận thấy được ánh mắt của Bách Nguyệt, nhưng lúc này hắn hoàn toàn phớt lờ.

Giống như coi Bách Nguyệt không tồn tại, hắn thản nhiên nói với Tang Hàn Thủy:

- Đóng lòng năng lượng.

Do căn cứ huấn luyện ngoài trời của Sở cảnh bị nên thiết bị hết sức đầy đủ, có lòng năng lượng chuyên môn chống đỡ gió tuyết .

Lần này tạp tu phía dưới sắc mặt càng thêm bi thảm, rất nhiều ánh mắt xin giúp đỡ ào ào hướng tới Bách Nguyệt.

Không biết có phải không ngăn cản được đông đảo ánh mắt cầu trợ giúp như thế hay không, Bách Nguyệt rốt cuộc lên tiếng:

- Bạch tổng quản, Bách Nguyệt không mời mà tự đến, đã làm nhiều loạn mọi người huấn luyện, không bằng lần này tạm nhớ kỹ, ta tin tưởng bọn họ cũng sẽ không tái phạm.

Lời vừa nói ra, rất nhiều tạp tu liên tục không ngừng gật đầu, tuyệt đại đa số mọi người bất giác thở phào một hơi. Bách Nguyệt tiểu thư thay bọn họ xin tha thứ, Bạch tổng quản thế nào cũng sẽ nể mặt, dù không thể miễn hình, giảm nhẹ hình phạt cũng tốt.

Tang Hàn Thủy động tác mới vừa chần chừ, đột nhiên thoáng thấy ánh mắt lạnh lùng của Trần Mộ, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, cơ hồ chạy như bay tới phòng điều khiển của nơi huấn luyện.

- Bách Nguyệt tiểu thư thứ lỗi, quân kỷ vô tình!

Lời nói lạnh lùng mà tràn ngập sát ý vang vọng trên không nơi trú quân.

Lời vừa nói ra, tất cả tạp tu phía dưới đều trợn tròn mắt!

Bạch tổng quản điên rồi sao? Ngay cả Bách Nguyệt tiểu thư cũng không nể mặt?

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trần Mộ tựa như đang nhìn quái vật. Đây chính là Bách Nguyệt! Đường đường truyền nhân của hiệu trưởng Sương Nguyệt Hàn Châu, tạp tu kiệt xuất nhất trong lứa thanh niên tại khu Thiên Đông Lý, là thiên kim kiều nữ dung mạo như thiên tiên a! Vậy mà lão đại không chút khách khí như mắng vào mặt nàng, trước mặt nhiều người như vậy!

Không khí chợt khẩn trương lên.

Không có ai tin Bách Nguyệt có thể chịu được cơn tức này! Tiếp theo chắc chắn là một hồi xung đột kịch liệt, Bách Nguyệt với Bạch tổng quản, chiến đấu như vậy lại một lần nữa làm cho những tạp tu phía dưới này nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng lòng năng lượng trên đỉnh đầu đột nhiên biến mất, gió tuyết lạnh như băng thấu xương tiến vào, máu vừa mới nóng lên, thoáng cái đã hạ xuống điểm đóng băng. Các tạp tu sắc mặt vừa mới hưng phấn phấn khởi, nhất tề trở nên trắng bệch!

Ngoài dự đoán của mọi người, Bách Nguyệt không nói gì nữa, chỉ giữ thái độ im lặng.

Vị băng tuyết nữ thần này, không ai có thể đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì.

Cái gọi là trạm hình, là cởi bỏ áo, để tay trần, dưới tình huống độ nghi bị bỏ xuống, duy trì thể đứng trong gió tuyết.

80% tập tu lúc vừa tiếp nhận trạm hình, sắc mặt mỗi người cóng quá thành xanh, cả người không tự chủ run rẩy. Tang Hàn Thủy dẫn các tập tu cảm giác cấp bảy qua lại dò xét, nếu ai có động tác mờ ám, roi lập tức quất xuống. Mà những tập tu thét lên này dù bị đánh cho da tróc thịt bong, nhưng bọn họ vẫn phải tiếp nhận trạm hình.

20% tập tu kia thì ngồi trong phòng ấm áp, cà phê thơm ngon bày trước mặt. Xuyên qua vách thủy tinh nhìn xuống có thể quan sát rõ các tập tu chịu hình trong gió tuyết phía dưới. Nơi này mỗi người đều có vẻ mặt may mắn, còn cà phê thì không có ai động tới, dưới loại tình huống này, ai còn có hứng thú?

Theo thời gian trôi qua, dần dần có tập tu không kiên trì nổi. Tập tu dù sao trên phương diện thân thể cũng không giỏi.

Vết tích đông lạnh xanh đen hiện ra thân trên tập tu, nhìn thấy mà giật mình.

“Rầm”, một vị tập tu không gắng gượng nổi ngã xuống, mất đi ý thức. Y vụ tập tu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chạy lại như bay, đưa vị tập tu này sang một bên cứu chữa.

- Hừ, yếu ớt quá, mới một giờ mười lăm phút đồng hồ! Còn có sáu giờ bốn mươi lăm phút nữa, nhớ đấy. - Tang Hàn Thủy lãnh khốc nói. Tập tu bên cạnh vội vàng ghi chép lại.

Đám tập tu ý thức miễn cưỡng bảo trì tỉnh táo, trong lòng run cầm cập.

Trải qua hai mươi phút đồng hồ cứu chữa, tập tu mới vừa rồi hôn mê đã tỉnh dậy. Tiêm chất dinh dưỡng vào, bảo đảm hẳn sẽ không đi đời nhà ma, y vụ tập tu hướng Tang Hàn Thủy gật đầu.

Tang Hàn Thủy bước đi tới, nhắc vị tập tu này giống như xách con gà con vào lại trường, lạnh lùng nói:

- Tiếp tục, người còn sáu giờ bốn mươi lăm phút nữa!

Không ngừng có người hôn mê, không ngừng được đỡ xuống tiếp nhận điều trị. Mọi người lúc này mới hiểu được tại sao Bạch tổng quản lại chiêu mộ nhiều y vụ tập tu như vậy! Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trần Mộ tràn ngập sợ hãi!

Điều này bọn họ thật ra đã trách lầm Trần Mộ. Hẳn sở dĩ chiêu mộ nhiều y vụ tập tu như vậy là bởi vì hẳn vốn chuẩn bị qua một khoảng thời gian nữa sẽ phổ biến Tuyết Khanh pháp. Bởi vì Tuyết Khanh pháp dễ dàng xuất hiện tổn thương do giá rét, không ngờ dùng đến cái này trước.

Thế nhưng làm cho Trần Mộ không ngờ là vậy mà không có ai rời khỏi. Hẳn vốn tưởng rằng hình phạt tàn khốc như thế nhất định sẽ có người không chịu được rút lui. Nhưng đến bây giờ vẫn không có một người đề xuất rời khỏi.

Những tập tu này từ trong đông đảo tập tu qua tuyển chọn mấy lớp mới được chiêu mộ, thực lực cá nhân đều hết sức xuất chúng. Tập tu tự do ngoài Lục Đại muốn đạt tới thực lực như bọn họ cần phải nỗ lực càng nhiều, muốn thực lực mạnh kinh nghiệm càng nhiều phải trải qua ma luyện, mặc dù theo tuổi tác, so với tập tu xuất thân Lục Đại nhiều hơn một ít, nhưng sẽ tuyệt không có sự kiêu ngạo vào tận xương cốt và không rảnh thể sự như trên người tập tu Lục Đại.

Bọn họ có thể lấu lĩnh, nhưng cũng không phải loại không có trí tuệ. Cánh cửa cao như thế, kỉ luật nghiêm khắc như thế, hơn nữa mấu chốt còn được Rousseau đại nhân khen ngợi, đội ngũ có thể tạo ra như vậy, nhất định có được lực chiến đấu cường đại, cũng nhất định có được tiền đồ rộng mở!

Suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, lại có ai vào lúc này rời khỏi chứ.

Bọn họ đều lẫn lộn từ dưới đáy xã hội mà lên, bỏ từng bước một gian nan mới tới được mức này. Họ không phải là đóa hoa cảnh trong phòng ấm, da mịn thịt mềm mảnh mai không chịu nổi. Hình phạt mặc dù tàn khốc, nhưng với bọn họ xem ra thì mạng của tập tu vốn chính là liều rồi!

Cẩn rằng kiên trì cho đến hôn mê! Hôn mê, tỉnh lại, tiếp tục chịu phạt! Lại hôn mê...

Các y vụ tạp tu bận tối mày tối mặt, ánh mắt thỉnh thoảng quét đến Trần Mộ, đều bị dọa cho kinh hãi! Trong mắt bọn họ, hắn đã sớm trở thành đại ma vương tới từ địa ngục, lãnh khốc vô tình!

Trần Mộ nhìn chăm chú vào tất cả phát sinh phía dưới, tư thế của hắn so với trước đó tựa hồ không có bất cứ biến hóa gì, chỉ có ánh mắt dưới mặt nạ đột nhiên có thêm vài phần thần thái có tên là tin tưởng!

516. Chương 510: Hội Đàm

Úc Lâm cẩn thận đánh giá đội ngũ trước mắt, trong lòng cảm thấy ngày càng bất an. Hắn từ nhỏ sinh sống ở Giang thị, nên rất hiểu rõ vùng này. Hắn dám vỗ ngực cam đoan, toàn vùng phụ cận này tuyệt đối chưa từng có đội ngũ này, mà ngay cả gần giống hay dù chỉ là giống bề ngoài cũng không thể có.

Thị trấn chỉ là một thành nhỏ hoang vu, không tới ba trăm vạn người, cũng không có đặc sản nào đặc biệt, mặc dù xung quanh là cây cối ven bờ nhưng cũng không thích hợp cho việc săn bắn, ngay đến liệp sát săn dã thú lẫn tạp tu hái tảo liệu cũng vô cùng ít ỏi. Nhiều năm qua đi, nơi này không có thay đổi.

Đối với Giang thị, Úc Lâm nghĩ rằng bản thân cũng là biết nhiều hiểu nhiều, nhưng đối với đội ngũ trước mắt, đã làm hắn thật sự chấn động. Mặc dù tạp tu từ bên ngoài đến rất ít nhưng hắn cũng chưa từng gặp bất kỳ tạp tu nào có thể so sánh với nhóm người này, chúng chỉ đáng so sánh với một lũ con lợn ăn mặc chỉnh tề.

Các tạp tu này, mỗi người đều là đầu tóc dơ bẩn, im lặng đứng ở kia nhưng lại làm hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa, cả quá trình từ khi hắn bị phát hiện đến lúc hắn bị bắt làm tù binh, không có một ai lên tiếng.

Sự im lặng mang đến cho hắn cảm giác bị đè nén, làm hắn thở không ra hơi. Vì vậy, hắn giơ hai tay, hét sức thành thật mà đầu hàng.

Khi hắn được dẫn đến nơi đóng quân, hắn vẫn còn bị quy mô đội ngũ làm cho hoảng sợ. Nhìn sơ qua, hắn đoán rằng đội ngũ này cũng có khoảng hơn ngàn người. Con số này làm cho trái tim hắn kịch liệt nhảy lên, nhưng hắn không phải loại người ngu ngốc cái gì cũng không hiểu, thích hợp tiến vào rừng cây thì đội ngũ chỉ trên dưới 100 là được, ít hơn 20 người hoặc cao hơn 300 người thì tính nguy hiểm lập tức sẽ tăng cao. Nhân số quá ít thì hỏa lực sẽ không đủ, nhưng nếu nhiều người mà nói, thì lại dễ kích động những dã thú nguy hiểm, hơn nữa, nhân số càng nhiều, tiếp tế càng khó khăn.

Nhiều năm qua tại Giang thị, Úc Lâm chưa từng gặp một đoàn người với nhân số trên 1000 người lại không thuộc giới cầm quyền.

Hắn thoáng nhìn lướt qua trung tâm doanh trại lúc vận chuyển toa xe, ánh mắt chợt như chết lặng!

Một đoàn toa xe vận chuyển khổng lồ!

Úc Lâm ngày càng kinh sợ, không có bất cứ gì có năng lực chiến nên dùng toa xe vận chuyển trong rừng cây rất bất tiện. Chỉ có một số ít các đoàn đội mang chúng tiến vào rừng cây nhưng phải là một đoàn đội có thực lực hùng hậu. Các đoàn đội bình thường thì sẽ không mang theo toa xe tiến vào rừng cây. Có Hội vận chuyển hàng chuyên nghiệp cũng có toa xe chạy bằng rừng, nhưng sức vận chuyển của chúng so với loại toa vận chuyển lớn trước mắt thì nhỏ hơn rất nhiều. Toa xe vận chuyển lớn có tốc độ chậm, làm giảm sự cơ động của đội ngũ, đây quả là điểm trí mạng!

Chỉ mới nhìn đây thôi, với những tin tức hắn có được, đã đủ làm cho hắn mười phần tin chắc đây là một tập thể có thực lực cực kỳ cường đại.

Hiểu điều này, hắn lập tức ý thức rằng bản thân hắn nên sử dụng thái độ như thế nào.

Dẫn đến trước mặt một đám người, cầm đầu là lão tạp tu trên mặt có một vết sẹo, râu ria lún phún, ánh mắt lợi hại như chim ưng. Bên cạnh hắn, có một tạp tu trông khá trẻ, hắn đang chỉnh vạt áo để ngồi ngay ngắn, tưởng như không phải hắn đang ngồi trên mặt đất mấp mô, vẻ mặt nghiêm nghị, đậm khí chất quân nhân. Bên kia là hai vị mỹ nữ! Úc Lâm là người khôn khéo, chỉ liếc mắt một cái là nhận ra hai nàng đều là người thiện lương, ngoài ra còn một lão đầu đang thưởng trà, vẻ mặt dương dương tự đắc như hắn đang dùng cơm dã ngoại.

"Tên gì?" Câu hỏi từ vị đại thúc râu ria mặt sẹo đứng đầu.

"Gọi là Úc Lâm" Hắc thành thật trả lời.

"Đến từ đâu?"

"Giang thị"

"Giang thị?" Vị đại thúc râu ria mặt sẹo cau mày.

Vị Táp tu trẻ tuổi giống quân nhân bên cạnh xuất ra một bản đồ 3D tinh vi, chỉ vào nơi nào đó, nói: "Giang thị, chúng ta ở nơi đây:"

Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy bản đồ 3D trông tinh vi như thật ấy, mắt hắc trợn trừng, nhìn không hề chớp.

Hàng lông mày Bagnell hầu như không giãn ra: "Thời điểm này và kế hoạch trước kia của chúng ta có chút sai sót, Hiện nay chúng ta không thể liên lạc với lão bản được, chuyện này sẽ phiền toái đây."

Hề Bình đang thưởng trà lúc này mới mở miệng: "Chuyện này dễ xử lý, chỉ cần tiêu diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn, chúng ta có thể có thời gian và biện pháp liên lạc với lão bản. Hiện còn cách Liên minh đại hội một khoảng thời gian, không cần vội."

"Cũng đúng." Bagnell gật đầu, nhìn về phía Khương Lương. Khương Lương nhanh chóng đáp lại: "Chúng ta cần phải vào thành nghỉ ngơi và hồi phục, nhân lực cũng cần phải bổ sung."

Triệt Nhu lúc này cũng mở miệng: "Dược phẩm cũng dùng hết, chúng ta cần phải bổ sung dược phẩm. Hơn nữa một số thương binh nặng cũng cần điều trị."

Nhữ Thu tiếp: "Đúng vậy, đúng vậy! Có một số nguyên liệu đã dùng hết, nếu không bổ sung, tạp phiến hư hỏng không thể sửa chữa được".

"Như vậy đích xác là chúng ta cần phải vào thành để nghỉ ngơi và phục hồi một chút" Bagnell trầm ngâm, ánh mắt hắc đột nhiên hướng về phía Úc Lâm: "Người làm gì?"

Ánh mắt hắc làm trong lòng Úc Lâm như cứng lại, vô thức buột miệng: "Ta là tạp tu tự do".

"Huyết Sắc tạp tu đoàn có phân bộ hoặc trụ sở ở Giang thị hay không?" Bagnell cơ bản là không dành cho hắc thời gian suy nghĩ, nhanh chóng đặt câu hỏi.

"Có một"

"Ở đâu?"

"Nơi này chỉ khoảng 70km, ngay bờ sông, rất dễ thấy."

"Ít người?"

"Khoảng sáu trăm người, mới gia nhập được một thời gian ngắn thôi."

Bagnell lại quay ra bản đồ, gật đầu nói: "So với điều ta nghĩ cũng không khác biệt lắm. Nếu ta không đoán sai, vùng này chỉ cần có cây cối tiếp giáp, Huyết Sắc tạp tu đoàn đều có thể bố trí nhân thủ."

"Có ít người thì làm được trò trống gì?" Nhữ Thu kỳ quái hỏi, năm trăm tạp tu, đối với bọn hắc không là cái đinh gì.

Bagnell lắc đầu: "Bọn họ bố trí chủ yếu là muốn cầm chân chúng ta, mặt khác để cho chúng có thêm thời gian truy kích chúng ta, thêm nữa bọn chúng cũng có thêm thời gian điều động các lực lượng khác."

Nhữ Thu cái hiểu cái không, hỏi tiếp: "Chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Úc Lâm chợt cảm thấy đầu óc ong ong, chút nữa thì nổ tung, hắc rốt cuộc cũng biết đội ngũ này là ai! Lúc này, bộ não hắc trống rỗng, dường như không nghe được gì nữa.

Ánh mắt Bagnell hướng đến Khương Lương, mang theo hàm ý kiểm tra: "Tiểu Sinh Khương, chúng ta phải làm sao đây?"

Gân xanh trên trán Khương Lương như nhảy một cái, song hắn vẫn nhẫn nại không phản ứng. Không biết có phải là do sự chọc ngoáy của Bagnell hay không, mà đây là một lần hiếm hoi được thấy hắn cực kỳ giận dữ, nói: "Tiêu diệt!"

Khuôn mặt Bagnell hớn hở tỏ vẻ như gặp được trẻ con dễ dạy: "Không sai, rất không sai, nhiệm vụ này phải giao cho người, cần bao người?"

Tô Lưu Triệt Nhu vừa cười khúc khích vừa thưởng thức tách trà mới ngâm, còn Nhữ Thu che miệng cười trộm.

Khương Lương như tỉnh lại: "Công thành cần 500 người."

"Chính người tự đi điểm quân, còn nữa, tên này cũng giao cho người." Bagnell hát hàm về Úc Lâm, rồi uể oải nằm xuống: "Chúng ta chờ tin của người."

Về mặt Khương Lương đầy nghiêm túc: "Dạ!"

Vẫn tiếp tục, hình phạt lần này đã để lại trong lòng mọi người ấn tượng sâu sắc, kể cả đội ngũ tạp tu. Thái Thúc Dong, hay ngay cả Bách Nguyệt cũng ý thức được bản thân phải đánh giá kỹ vị Bạch tổng quản thần bí này.

Tin tức về vị truyền nhân Caesar của Sương Nguyệt Hàn Châu có được quả thật là quá ít. Caesar cũng không khi nào thay mặt Bạch tổng quản xuất đầu lộ diện, thậm chí chưa bao giờ hắn lên tiếng. Quan hệ giữa hai người quả thật là quái dị, nhìn không thấy được một chút tình cảm thầy trò. Tuy sư phụ nàng cũng đã nhắc nhở trước, Caesar đặt kỳ vọng rất lớn vào người đệ tử này, thế nhưng Bách Nguyệt thật sự nhìn không thấu. Không chỉ Caesar biểu hiện lãnh đạm, mà ngay cả Bạch tổng quản đối với quan hệ thầy trò cũng lạnh lẽo chẳng khác chi.

Nếu không phải Đàm Vũ Mân phơi bày chuyện này ra ánh sáng, thì không biết thân phận Bạch tổng quản còn bí mật đến bao giờ. Hắn còn chưa từng công khai thừa nhận bản thân là truyền nhân của Caesar cả.

Hai người đều quái dị vô song!

Tất cả mọi chuyện quả là khó phân biệt, ví dụ như chuyện hắn là người chế tạo dây số tạp phiến, đến giờ Bách Nguyệt cũng khó có thể tiếp nhận.

Ánh mắt hướng về nữ nhân bên cạnh Bạch tổng quản. Người này mang mặt nạ vẽ hình hoa hướng dương, địch ý như ẩn như hiện, làm cho Bách Nguyệt càng cảm thấy kỳ quái.

Là tình lý?

Ban đầu hai người ngồi vị trí không giống nhau, lúc này khoảng cách giữa Bạch tổng quản cùng nữ nhân ấy đã vượt qua một thước.

"Đây là?" Bách Nguyệt mở lời trước.

"Thưa Bách Nguyệt tiểu thư, ta là Lưu Luyện, trợ lý của Bạch tổng quản."

Âm thanh thật là lưu loát và dứt khoát, không chút nào lộn xộn, đây có lẽ là một người quyết đoán, chẳng phải kiểu người ôn hòa.

Trong đầu nghĩ một lượt, nàng hiểu rằng đây là người cao nhất dưới tay Bạch tổng quản, nhưng rõ hơn thì mạng tình báo lại chẳng hay biết gì cả. Bách Nguyệt than nhẹ trong lòng, điều Sương Nguyệt Hàn Châu hiểu về Bạch tổng quản quả thực quá ít.

Ánh mắt nàng lại hướng về Trần Mộ.

"Hôm nay Bạch sư huynh đã làm Bách Nguyệt mở rộng tầm mắt. Bạch sư huynh quả là người hiểu rõ phương pháp luyện binh, Bách Nguyệt bội phục." Thanh âm lạnh lẽo nhưng cũng khiến người khác hiểu đây không là lời nịnh nọt.

"Ta làm gì biết phương pháp luyện binh!" Trần Mộ cười khổ trong lòng, tự biết bản thân chỉ hiểu lõm bõm, nếu Bagnell ở đây chứng kiến, không biết sẽ phê phán hắn đến như thế nào nữa.

"Tiểu thư quá khen." Trần Mộ thản nhiên nói.

"Sư phụ và Caesar tiền bối cùng là người Lục Đại, chúng ta nên xưng hô là huynh muội." Bách Nguyệt cau mày, nói dứt khoát.

Trần Mộ không lường được Bách Nguyệt nói thế, hắn không khỏi buồn cười. Theo trí nhớ của hắn, người trong Lục Đại rất thích nói chuyện vòng vo, không ngờ rằng Bách Nguyệt lại không phải như thế. Đối với hắn mà nói, hắn thích nàng nói trực tiếp một cách sảng khoái như thế này hơn.

Nếu Thái Thúc Dong biết Trần Mộ nghĩ gì, không biết lão sẽ có cảm nhận gì, trước kia cùng Bách Nguyệt nói chuyện, cáo già như hắn cũng phải lòi ra một chút xấu xa.

"Lục đại? Caesar tiền bối năm đó bị trục xuất khỏi Liên bang Tổng hợp Học phủ, đã không còn là người Lục Đại rồi." Cừu San Ngọc thản nhiên nói, trong lòng nàng đã có chủ ý, hôm nay là phải quấy rối. Nàng đã hết hy vọng thuyết phục Bạch tổng quản theo về Pháp Á nhưng nàng cũng không muốn Bạch tổng quản để tâm đến bất cứ nhà nào ở Lục Đại. Chuyện này với Pháp Á mà nói, thật chẳng tốt lành gì.

Sự quan tâm này đã khác xưa quá nhiều, bây giờ hắn là nhân tài mà bất kỳ thế lực nào cũng muốn có!

Nhận được lời khen ngợi của Rousseau, hắn lập tức được thăng chức, đứng trong hàng ngũ chỉ huy cao nhất của liên bang, ghé mắt nhìn xuống, hắn đứng trong hàng ngũ người chế tạo Táp Phiến, quả thật sự giàu có hấp dẫn của Lục Đại nhỏ đi rất nhiều.

Cũng nhận thấy nữ nhi lưu luyện, nhưng hôm nay là quấy nhiễu, đơn giản là không để ý tới nàng.

"Đúng là ta muốn mời Bạch sư huynh đi Sương Nguyệt Hàn Châu, cần điều kiện gì?" Giọng Bách Nguyệt băng lãnh trong trẻo, nhưng mang theo sự trịnh trọng làm cho Trần Mộ hiểu rằng, nàng không chỉ nói chơi.

Đầy đủ trực tiếp nha!

Cừu San Ngọc cầm miệng, đối phương rõ ràng là không sử dụng hư chiêu, tất cả đều là sự thật, đối với sự thật, tâm cơ là vô nghĩa.

Nữ nhân quả không hổ danh người nổi nghiệp Sương Nguyệt Hàn Châu, Cừu San Ngọc nhìn chăm chú đối phương, trong lòng có chút bội phục.

Hắn lắc đầu: "Bách sư muội không cần hỏi lại, ta không đi Sương Nguyệt Hàn Châu." đối phương thẳng thắn nói, làm cho hắn có chút hâm mộ, tiếp lời tỏ thái độ: "Không chỉ Sương Nguyệt Hàn Châu, mà bất kỳ nhà nào trong Lục đại, ta cũng không gia nhập."

Bách Nguyệt suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nghiêm túc với hắn: "Ta hiểu, Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ không trở thành công địch của Bạch sư huynh, Bách Nguyệt cũng không."

"Tốt!" Trần Mộ nghiêm túc nói.

Chướng ngại vừa được tháo bỏ, không khí như được thả lỏng, Thái Thúc Dong rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, hai bên đều là đại phạt, không thể và không nên đụng đến, hắn ở chính giữa, vẫn lo lắng chờ đợi.

"Huynh am hiểu chế tạo tạp phiến, không biết ta có thể đặt hàng...?" Bách Nguyệt ướm hỏi.

Trần Mộ cười khổ: "Xem ra ta không thể kiếm chút tài phú từ Bạch sư muội rồi. Vài ngày nữa là ta phải rời đi."

Đằng sau lớp mặt nạ, Cừu San Ngọc thoáng chấn động.

"Thật vậy sao?" Bách Nguyệt nghi ngờ hỏi lại: "Sư huynh chuẩn bị rời khỏi Đông Thụy?"

Thái Thúc Dong như gặp sét đánh, ngây người, lắp bắp nói: "Bạch tổng quản, chuyện chiêu mộ còn chưa xong...."

"Việc chiêu mộ tạm ngừng, còn việc giúp người tham gia thi đấu tinh anh, ta sẽ không quên." Trần Mộ hướng về Thái Thúc Dong nói, sau lại quay sang Bách Nguyệt: "Bởi vì có việc gấp cần làm."

Nghe Trần Mộ giải thích, Bách Nguyệt gật đầu nói: "Sư huynh không cần lo lắng chuyện thi đấu tinh anh, bởi vì Thái Thúc gia không cần tham gia thi đấu tinh anh, hơn nữa, nếu sư huynh khi đó vẫn còn thời gian thì xin mời đến Thiên Hồ thành một chuyến, Bách Nguyệt sẽ chờ." Tưởng như giữa thanh âm lạnh lẽo tuyết sương lại có một tư vị chân thành.

"Thiên Hồ Thành, ta nhất định sẽ đi!" Trần Mộ gật đầu, bản thân hắn còn phải đi Thiên Hồ thành chờ ma quỷ nữ. Một ngày này, quảng cáo về Tiêu Thanh tại liên bang có thể nói là như sấm bên tai, cũng làm cho Trần Mộ đối với Thiên Hồ thành có sự tin tưởng nhất định.

Trần Mộ quay sang Thái Thúc Dong trầm ngâm nói: "Về chuyện tập tu, ta có hai phương án, một là mang tất cả tập tu đi, nhưng lão có thể dùng danh nghĩa của ta mà chiêu mộ mới. Hai là, ta mang một nửa số tập tu đã chiêu mộ cho người song sẽ ngưng chiêu mộ."

"Ta chọn phương án hai." Thái Thúc Dong quyết định không chút đắn đo, loại thứ nhất thoát nhìn rất có lợi nhưng một khi tin tức Bạch tổng quản rời đi bị tiết lộ, danh dự của Thái Thúc gia sẽ chịu thiệt hại lớn.

Trần Mộ gật đầu: "Dựa theo hiệp nghị, ta chọn trước, mà người cần phải giúp ta trả cho họ 1 năm tiền lương."

Thái Thúc Dong trịnh trọng chấp tay hướng về Trần Mộ: "Bạch tổng quản là người làm đại sự, khó có khả năng ở mãi xó này, vấn đề này, ta sớm đã nghĩ tới, chỉ không ngờ lại xảy ra sớm vậy."

"Thái Thúc gia có được hôm nay, cũng là nhờ Bạch tổng quản, ta cũng không có gì khác để tạ ơn trừ thỏa thuận trả cho họ 1 năm tiền lương, ngoài ra, ta là Thái Thúc gia tặng thêm 20 ức audierne, là quân phí cho tổng quản! Xin đừng từ chối!"

Trần Mộ đứng dậy, nghiêm túc đáp: "Đa tạ!", hắn trầm ngâm trong chốc lát: "Vài ngày tới, ta sẽ sửa sang lại một bộ quy phạm về tiêu chuẩn huấn luyện, tặng một bộ cho gia chủ, coi như một chút tâm ý của tại hạ."

Thái Thúc Dong mừng rỡ: "Vậy làm phiền tổng quản hao tâm!", đối với Thái Thúc gia, 20 ức audierne chỉ là số lượng nhỏ, mà bộ quy tắc huấn luyện này, đối với Thái Thúc gia thì quả là có tác dụng lớn lao.

Bách Nguyệt đột nhiên lên tiếng: "Sư huynh, bộ quy tắc huấn luyện này, ta có thể có 1 bộ được chăng?"

Trần Mộ sững sốt, cười nói: "Không thành vấn đề, nhưng Sương Nguyệt Hàn Châu vốn đông nhân tài, mong rằng kế hoạch huấn luyện nửa chừng này không làm trò cười cho thiên hạ."

"Huynh quá khiêm nhượng rồi." Bách Nguyệt nói: "Nếu đưa ra trước công chúng, đề giá 20 ức, chỉ sợ không biết bao người muốn cướp bóc cái thứ nửa chừng này."

Hắn chỉ cười cười cũng không để ý lắm đến những lời này.

Thái Thúc Dong cười khổ nói: "Bách tiểu thư vừa ra tay, lão nhân dường như mặt dày chiếm được chỗ tốt. Hay vậy đi, ta tặng thêm Bạch tổng quản 20 ức vật tư." Thấy Trần Mộ như muốn nói, hắn vội vàng khoát tay: "Bạch tổng quản đừng khách khí, lão nhân đây cũng là có tư tâm. Bạch tổng quản là người làm đại sự, sau này nhất định thành nghiệp lớn. Ta cũng không còn sống được bao năm nữa, mấy người con cũng chỉ là loại bình bình. Ngày sau nếu tiện, vẫn mong Bạch tổng quản chiếu cố một đôi phần. Ài, lão nhân cũng là đầu tư dài hạn cho tương lai vậy."

Ý Thái Thúc Dong đã quyết, Trần Mộ cũng không cãi lại, gật đầu.

Hàn huyền thêm 1 lát, là tất cả giải tán.

Giữa căn phòng lặng như tờ, Cừu San Ngọc đột nhiên mở miệng: "Tài liệu huấn luyện của người có thể bán cho ta 1 bộ chăng? Ta trả 20 ức!"

"Muốn có để làm gì? Cho Pháp Á à?" Trần Mộ tỏ vẻ khó hiểu, hắn cũng không cảm giác được, kế hoạch huấn luyện của bản thân giá trị đến 20 ức. Thái Thúc Dong và Bách Nguyệt làm vậy cũng chỉ là tặng chân tình kết mối thiện duyên mà thôi, nhưng ngay cả người khôn khéo như Cừu San Ngọc cũng nói vậy, hắn càng không hiểu, dựa theo quan hệ giữa hắn, Cừu San Ngọc, Pháp Á thì mối nhân tình này không cần thiết.

”Rousseau khen ngợi thiên tài nghĩ ra kế hoạch huấn luyện, ta cũng rất tò mò, muốn tham khảo một hai.” Cừu San Ngọc thần nhiên nói: ”Ở phương diện này, Lục Đại căn cơ thâm sâu, Pháp Á chỉ mới cất bước. Người được Rousseau thẳng thắn khen ngợi, vậy là cũng có chút tài năng.”

”Nếu quả như vậy, ta trợ giúp Pháp Á phát triển, chẳng lẽ ngược lại là ta thành người chịu thiệt!” Trần Mộ thần nhiên nói, trong lòng hắn có chút cảm khái, Rousseau nói một câu thôi mà có sức ảnh hưởng kinh người lên cả liên bang.

Cừu San Ngọc nhẹ nhàng thở dài nói: ”Hiện ta có chút hối hận vì năm ấy đã đắc tội người.”

Trần Mộ giả như không nghe thấy, xoay người bỏ đi, Cừu San Ngọc đột nhiên nói với theo: ”Nhưng ta tin rằng, bất kỳ vật gì cũng có giá của nó.”

Tạm dừng bước, Trần Mộ quay nhìn nàng chăm chú, thần sắc lạnh nhạt đáp: ”Xem ra người rất có tự tin đối với cái giá của người đưa ra.”

Cừu San Ngọc ngạo nghễ cười nói: “Đương nhiên! Người không thể cự tuyệt cái giá này!”

517. Chương 511: Điều Kiện Không Thể Cự Tuyệt.

- Ta sẽ giúp người tiêu diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn.

Trần Mộ ngây ngốc đứng im tại chỗ, quả thật hắn chưa từng nghĩ tới Cừu San Ngọc lại vì bộ quy tắc huấn luyện này mà nỗ lực như vậy. Mặc dù trong việc này vài phần là do nàng muốn cải thiện quan hệ giữa hai người, nhưng cũng đáng để vui mừng lắm rồi! Huyết Sắc tạp tu đoàn là một trong những tạp tu đoàn nổi tiếng nhất ở khu Thiên Đông Lý, chính là một tập đoàn vô cùng khổng lồ. Để tiêu diệt một tập đoàn như thế cần phải hao tổn rất nhiều nhân lực vật lực, chắc chắn sẽ là một con số không nhỏ.

- Ở khu Thiên Đông Lý, lực lượng của Pháp Á thật sự có thể tiêu diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn sao?

Trần Mộ tinh thần trở lại bình thường, nhíu mày:

- Sương Nguyệt Hàn Châu ở đằng sau chắc chắn cũng sẽ không cho phép Pháp Á gây ra một sự kiện lớn như vậy vào lúc này.

Cừu San Ngọc nói tỉnh rụi:

- Tiêu diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn là một việc không hề dễ dàng, nhưng là vì người còn quan trọng hơn! Tin rằng Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ không ngồi ngoài nhìn, nhưng là ta tin những người đang âm thầm kiểm soát bọn họ cũng đủ nhiều, chỉ cần chuẩn bị kỹ càng, thừa nước đục thả câu thì không phải là không có khả năng thành công..

Cần thận suy nghĩ những lời Cừu San Ngọc vừa nói, Trần Mộ không thể không thừa nhận những lời nàng nói không phải là không có khả năng. Mà một cơ hội như vậy thì hắn không thể nào mà bỏ qua được.

Với chính kế hoạch mà mình lập ra, trong lòng hắn cũng không có bao nhiêu phần nắm chắc. Kỳ thật hắn biết, mình không phải là một thiên tài chiến thuật như Rousseau nói. Trước kia khi ở cùng Bagnell và Khương Lương, những việc như thế này chưa bao giờ hắn cần phải phí công suy nghĩ, công việc của hắn là chỉ như đưa con vật lên thớt. Tỷ như lần trước phục kích rất thành công, song trong lòng hắn vẫn không yên. Mấy ngày nay Trần Mộ điên cuồng gặm nhấm mấy quyển sách chiến thuật, càng “gặm” hắn càng cảm thấy mình là một kẻ mọt đặc.

Hắc lần này hao phí bao tâm tư lập ra kế hoạch này cũng chỉ là mang tâm lý có thể làm đến đâu hay đến đó mà thôi.

Cho nên khi Cừu San Ngọc đưa ra điều kiện đã trực tiếp đánh động đến hắn khiến cho Trần Mộ không thể không nghiêm túc cân nhắc đề nghị của nàng. Pháp Á có khả năng tiêu diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn, nếu thật sự có thể đem dọn bớt đi một hang ổ của Huyết Sắc tạp tu đoàn, áp lực lên Bagnell sẽ đột nhiên được giảm bớt, thậm chí còn có thể không đánh mà thắng.

- Pháp Á muốn điều động lực lượng cần bao lâu?

Trần Mộ suy tư trong chốc lát rồi hỏi.

Cừu San Ngọc trong lòng mừng thầm, nàng biết mình đã đánh động thành công Trần Mộ. Trong mắt nàng, Trần Mộ là một người rất khó đối phó. Hắn luôn khắc chế tình cảm, không xúc động, sắc đẹp đối với hắn không có nửa phần tác dụng. Sự thật là Trần Mộ cũng không phải người tham lam, muốn dùng vật chất làm lung lay hắn không hề dễ dàng. Hơn nữa song phương đã kết thù từ trước, căn bản là không có khả năng hợp tác với nhau.

Cũng tốt, hắn là người trọng tình cảm, nhất là rất coi trọng bạn của mình.

Nàng mặc dù đã sớm phát hiện ra nhược điểm này của Trần Mộ, tuy vậy có một điều làm nàng buồn bực chính là bạn bè của hắn đều là những nhân vật cực kỳ lợi hại. Điều này khiến cho nàng không thể nào mà xuống tay được, muốn lợi dụng nhược điểm đó của hắn căn bản là không dễ.

Chắc phải cảm ơn Huyết Sắc tập tu đoàn quá!

Cừu San Ngọc vẫn luôn giữ vẻ mặt thản nhiên. Nàng nói chậm dần, nhưng tốc độ suy nghĩ thì cực nhanh:

- Ước chừng cần nửa tháng, bất quá lực lượng chúng ta ở Thiên Đông Lý có hạn, chỉ sợ có thể duy trì được một thời gian thôi.

- Bao lâu?

Lời của Cừu San Ngọc cũng không ngoài ngoài dự đoán của hắn. Nếu như nàng nói trong vòng vài ngày có thể chấm dứt cuộc chiến, hắn sẽ không tin tưởng. Huyết Sắc tập tu đoàn được thành lập ở Thiên Đông Lý, họ chính là người bản xứ nên có căn cơ ở đó thâm sâu vô cùng. Phân bố ở khắp nơi lên đến mấy trăm người, chẳng khác gì một con đại quái vật. Cho dù Pháp Á so với nó có mạnh hơn cũng phải hao tổn rất nhiều khí lực. Huống chi, Huyết Sắc tập tu đoàn còn có ưu thế khi tác chiến trên vùng đất của mình.

- Nếu như không có bất ngờ nào xảy ra, đại khái là cần nửa tháng.

San Ngọc nói tiếp:

- Yên tâm, chỉ cần chiến tranh bắt đầu, áp lực lên bằng hữu của người sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Trần Mộ liền quyết định dứt khoát, hắn đáp ứng nói:

- Tốt. Cũng không cần điều động trên quy mô lớn, ta nghĩ người nên lập tức điều động một ít lực lượng để cho bọn họ thử công kích nhằm dò xét một chút. Trước tiên tấn công để thăm dò sau đó điều động trên quy mô lớn, cũng không cần bí mật. Nếu như người thành công, vô luận cuối cùng Huyết Sắc tập tu đoàn có bị tiêu diệt hay không, bộ quy tắc huấn luyện này đều cho người.

Suy nghĩ của hắn đã trở nên thông suốt, tại sao cần phải tiêu diệt Huyết Sắc tập tu đoàn chứ? Không cần phải làm như vậy! Đối với năng lực của bọn Bagnell hắn hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần bọn họ tranh thủ được một cơ hội, cho dù là nhỏ nhoi, thì chắc chắn sẽ giành thắng lợi.

Thử tiến công thăm dò, hơn nữa lại còn một cuộc điều động quy mô lớn, tất cả tựa như một cơn giông tố sắp tràn đến, bầu không khí khẩn trương khiến cho người ta có một loại cảm giác rằng sắp có một trận đại chiến xảy ra! Mà nhân vật chính hứng chịu cơn giông tố chính là Huyết Sắc tập tu đoàn, Trần Mộ không tin bọn họ có thể thản nhiên coi như không có việc gì được. Huống hồ đối phương chính là Pháp Á, một thế lực chưa từng biết đến nói đạo lý là gì.

Hắn dám khẳng định, phản ứng đầu tiên của Huyết Sắc tập tu đoàn chính là đem lực lượng co lại, tăng khả năng phòng ngự và trinh sát, hơn nữa còn có thể đi cầu viện các thế lực khác, tỷ như Sương Nguyệt Hàn Châu.

Đối với Trần Mộ mà nói thì như vậy là đã đi đúng mục đích của hắn.

Cừu San Ngọc hơi lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nàng cũng đã đoán được ý tứ của hắn.

Nàng không khỏi than thở, phương pháp này của Trần Mộ vô cùng xảo diệu, hơn nữa lại vô cùng an toàn, nàng muốn tìm một sơ hở nhỏ cũng không tìm thấy.

Chẳng lẽ người này thật sự là một thiên tài chiến thuật?

Nàng đáp ứng không chút do dự:

- Tốt, sẽ làm theo lời người nói!

Trong lòng mừng thầm, nếu thật sự có thể cứu được bằng hữu của Trần Mộ thì đối với việc cải thiện quan hệ thù hận của hai bên có tác dụng rất lớn.

Hoàn cảnh của con người cũng có trợ giúp rất lớn, ví dụ như hai mươi tỷ, nàng cũng đã chuẩn bị xong.

Thái Thúc gia quả nhiên là một người vô cùng giàu có, đồng vật tư trị giá hơn hai mươi tỷ audierne chỉ cần nửa ngày liền chuẩn bị xong. Những thứ này đều là do Trần Mộ tự mình định ra, trong đó bao gồm xe chạy trong rừng và năng lượng tạp, còn có các loại dược phẩm, thực phẩm.

Xe chạy trong rừng cũng là lần đầu tiên Trần Mộ được nhìn thấy, nó ước chừng dài sáu thước, hình dáng giống như một giọt nước, thân xe được sơn thành màu trắng như tuyết. So với xe vận chuyển bình thường thì nó trông đẹp và bắt mắt hơn nhiều. Đặc biệt sự linh hoạt và tính cơ động chắc chắn là xuất sắc hơn.

Trong đó, một toa xe đặc biệt được sửa thành một gian chế tạp, bên trong sắp đặt những dụng cụ chế tạp chuyên nghiệp.

Trần Mộ tuyển ra hơn hai nghìn tạp tu có tiếng, những tạp tu này đều là những người có năng lực cá nhân xuất sắc, tính kỷ luật cao và có hơn ba năm kinh nghiệm thực chiến. Việc Thái Thúc làm như thế nào lôi kéo được họ thì hẳn không cần quan tâm, thứ Thái Thúc gia không thiếu nhất chính là tiền.

Tranh thủ trời tối, Trần Mộ cùng đội ngũ này lặng lẽ rời khỏi Đông Thụy thành.

Không ai biết hẳn đem những người này đi đâu, ngay cả Cừu San Ngọc cũng không hề hay.

Trần Mộ không hay biết hành tung của mình không hề được bí mật chút nào, đã có rất nhiều người nhìn thấy hẳn rồi đi.

Bách Nguyệt cùng Thái Thúc Dong nhìn chăm chú vào đội ngũ đang dần biến mất trong màn đêm.

Thái Thúc Dong cảm khái nói:

- Cách Bạch tổng quản làm việc, lão già như tôi nghĩ mãi mà không rõ. Nhưng cuối cùng khi phát hiện hẳn đạt được nhiều thành tựu như vậy, loại cảm giác này thực khiến người ta không biết nói gì cho phải.

Bách Nguyệt không nói gì, đôi mắt trong suốt long lanh như một bông tuyết nhìn chăm chú nhìn về phía xa.

Cơ Trí Hạo cùng Đàm Vũ Mân đưa mắt nhìn đội ngũ này rời đi, Cơ Trí Hạo trên mặt dường như trút được gánh nặng:

- Hẳn rồi cuộc cũng đi, chúng ta có thể ngủ ngon một giấc rồi.

Đoạn thời gian này, Cơ Trí Hạo luôn cảm giác bị áp chế bởi một thứ gì đó. Hiện tại khi Trần Mộ vừa rời đi, hẳn nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Hẳn muốn làm cái gì vậy?

Đàm Vũ Mân đột nhiên hỏi.

- Ai biết?

Cơ Trí Hạo nún vai nói:

- Có người có thể hiểu thấu suy nghĩ của hẳn sao? Hẳn chính là người mà ngay cả Rousseau cũng khen ngợi đó.

- Đúng! Vĩnh viễn không một ai có thể nhìn thấu hẳn.

Đàm Vũ Mân trầm thờ dài trong lòng, màn đêm dần dần dung nhập vào trong mắt nàng, đây cô đơn mà đượm buồn.

Cơ Trí Hạo không khỏi than thở, tiểu thư vốn yêu cầu rất cao, nhiều năm như vậy mà chưa có người nào có thể làm rung động nàng. Hiện tại vất vả lắm mới xuất hiện một người, nghiệt ngã thay, hai bên lại như thể nước với lửa. Hơn nữa hẳn biết đối phương căn bản không đem tiểu thư đặt trong lòng.

Trên đời này, đáng sợ nhất không phải là không yêu mà ngay cả hận cũng không.

Hai người im lặng một hồi lâu.

Cơ Trí Hạo đột nhiên hỏi:

- Tiểu thư, chuyện kia người thật sự đã hạ quyết tâm rồi sao?

- Chuyện kia? - Ánh mắt vốn cô đơn rồi bởi dần dần biến mất khôi phục trở lại vẻ kiên định, lạnh lùng mà tràn ngập hận ý.

Đôi mắt một lần nữa nhìn về phía xa xa, lầm bầm nói:

- Chỉ cần đạt được mục đích còn làm thế nào ta không quan tâm. Ta vốn chỉ có hai bàn tay trắng cũng không có gì để mất cả.

Cơ Trí Hạo nhìn Đàm Vũ Mân khôi phục vẻ lạnh nhạt, trong lòng khó chịu như bị kim đâm.

Mưa lửa ngập trời, nhuộm đỏ cả bầu trời đêm ở Lý Giang thành. Những tiếng kêu trầm thấp vang lên liên tục như những tiếng sấm giông giã, mỗi lần vang lên là mang theo một tính mạng.

Tất cả cư dân đóng chặt cửa sổ, ở trong phòng run rẩy, đám tạp tu bình thường lúc này cũng không dám có chút hành động gì. Nhưng là bọn họ trong lòng đầy nghi hoặc, kẻ nào lại có gan tấn công Huyết Sắc tạp tu đoàn?

Bất quá những người này lại cảm thấy vô cùng vui mừng, Huyết Sắc tạp tu đoàn từ ngày tiến vào chiếm giữ vùng này thì hoành hành không cố kị. Nghe nói số vụ cưỡng gian do bọn họ gây ra lên tới ba mươi vụ, hơn nữa càng không kiêng nể gì, những tạp tu có can đảm bênh vực kẻ yếu đều bị bọn họ đánh cho thịt nát xương tan.

Giết đi! Giết đi! Tốt nhất là giết không lưu lại người nào cả!

Rất nhiều người trong lòng đang cầu khẩn như vậy.

Âm thanh chiến đấu chỉ duy trì trong nửa giờ rồi kết thúc, khi một đội ngũ tạp tu xa lạ tiến vào nội thành thì tất cả mọi người hiểu được, phân đoàn này của Huyết Sắc tạp tu đoàn đã xong đời rồi!

Vừa nhìn thấy đội tạp tu này ai ai cũng phải trợn tròn mắt. Chẳng lẽ đội tạp tu giống khất cái này vừa đánh bại người của Huyết Sắc tạp tu đoàn sao?

Hành động đầu tiên của đội tạp tu khất cái này không nằm ngoài dự tính của mọi người, địa điểm đầu tiên họ chiếm lĩnh chính là bệnh viện.

Mọi người cũng phát hiện, kỉ luật của đám tạp tu này hết sức nghiêm ngặt, bọn họ trừ bỏ đi việc ngẫu nhiên dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua đảo lại thì không ai nghe được họ nói một câu nào.

Không thể nghi ngờ gì nữa, trụ sở Huyết Sắc tạp tu đoàn hiện tại đã trở thành nơi đóng quân của Tuyết Ty Trùng tạp tu đoàn. Khương Lương không biết có phải bị kích động khi được gọi là “ tiểu Khương “ hay không mà hiếm khi thấy thể hiện ra thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, một phân bộ lớn thế mà không lưu lại một người sống sót.

Toàn quân tiến vào nơi đóng quân, công việc của mọi người lại trở lên lu bù. An bài lực lượng canh giới, sửa sang lại trụ sở, đưa những tạp tu bị thương vào bệnh viện, mua thực phẩm

Trong khi đó, Bagnell cùng Hề Bình lại đi tới trước cửa kho hàng của trụ sở.

Hai người vừa nhìn nhau vừa cười rồi đẩy cánh cửa lớn của kho hàng...

518. Chương 512: Tào Chính Thu

Đường như đối với nơi này, hắn cũng khá quen thuộc. Sau khi vòng vèo, quẹo ngang rồi lại rẽ dọc thì tới một khu dân cư.

Khu dân cư này có chút cũ nát, nhất là cánh cửa màu đỏ. Nước sơn màu đỏ thẩm đã có không ít mảng bong ra, để lộ bên trong là những tấm gỗ màu đen. Cặp vòng đồng treo trên cửa khiến cho nó mang thêm vài phần cổ kính.

Dáng vẻ Giải Yến Bạch đầy quen thuộc tiến thẳng đến rồi dùng sức đập chiếc vòng đồng kia vào cánh cửa.

Cạch! Cạch!

- Là ai?

Từ bên trong truyền đến tiếng của một người đàn ông.

Két một tiếng, cánh cửa gỗ được mở ra.

Một nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện trước mặt Giải Yến Bạch. Chiếc áo khoác màu khói xám, bên trong mặc một chiếc áo màu trắng. Trên khuôn mặt vuông vắn là một chiếc kính mát màu đen đã che mất đi nửa mặt của hắn. Vô luận quan sát từ góc độ nào thì cũng dễ dàng nhận thấy dáng dấp của một học giả điển hình.

- Chính Thu. Người vẫn như vậy, không có gì thay đổi a.

Giải Yến Bạch cười nói.

-Ồ! Yến Bạch, người trở về từ khi nào vậy?

Hắn tử trung niên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói.

Giải Yến Bạch vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời

- Chuyện trở về tốt nhất là không nên cho ai biết.

Trung niên nam tử cười ha ha:

- Việc thiết kế loại tân chiến kỳ còn chưa xong.

- Người chưa biết rồi, chưa ra sản phẩm mới thì ta cũng không có cơm mà ăn đâu.

Câu nói này dường như là tự giễu, mang theo chút tang thương, khoáng đạt. Trong lòng Giải Yến Bạch có chút nuối không trôi.

- Người kiếm tiền bằng việc thiết kế chiến kỳ?

Giải Yến Bạch đi cùng hắn vào trong phòng. Vừa đi vừa hỏi:

- Thế còn nghiên cứu của người thì sao?

- Đã dừng lại lâu rồi. Ta ngay cả cơm ăn cũng không đủ no thì lấy đâu ra tâm tình đi nghiên cứu này nọ chứ.

Người trung niên không khỏi cảm khái. Tay chân luống cuống dọn dẹp đồng tài liệu đang chất như núi rồi lấy ra một cái ghế cho Giải Yến Bạch.

Giải Yến Bạch cũng không khách khí ngồi xuống. Cái ghế liền phát ra một âm thanh khiến người ta phải lo lắng thấp thỏm. Nhìn quanh bốn phía, khắp phòng chất đầy những bộ sách, bốn phía vách tường treo đầy tranh. Song điều làm người ta chú ý nhất chính là chiếm một nửa phòng đều là sa bàn, trên đó đều dán những nhãn hiệu mà hắn không biết.

- Là ai làm vậy?

Giải Yến Bạch chỉ vào chiếc sa bàn và hỏi.

- Là ta làm, cũng không tệ chứ.

Người trung niên cười nói mang theo vài phần tiểu ý:

- Ta cảm thấy những tư liệu lịch sử ghi chép về chiến dịch Cesena – Bayern còn quá ít, trong khi ta với chiến dịch này cũng cảm thấy hứng thú nên đã thử tái hiện lại tất cả. Vì không có tiền đi làm, thành thử đã tự mình làm ra cái sa bàn này. Chỉ là việc nghiên cứu này đã ngừng một thời gian rồi, đoạn thời gian này phải gấp rút thiết kế chiến kỳ. Người gần đây thế nào?

- Ta á? Cũng không tệ lắm.

Giải Yến Bạch vừa nghe hắn nói đã biết hắn lâu rồi không có đi ra ngoài. Việc Giải Yến Bạch đảm nhiệm chức phủ chủ Trung Đạt Thư Phủ cả liên bang ai cũng biết vậy mà hắn không biết. Hắn hỏi tiếp:

- Không phải ta trước khi đi đã để lại một khoản tiền nghiên cứu sao?

- Ta không động đến số tiền kia. – Người trung niên cười cười nói:

- Người không phải công tử con nhà giàu, sư phụ của người cũng không phải. Trong khi người ngay cả tạp phí cũng không mua nổi, người lại đưa cho ta toàn bộ tiền mình tích trữ. Sau này người còn phải kết hôn đó. Chờ đến khi người kết hôn ta sẽ lấy tiền này làm tiền mừng vậy.

Giải Yến Bạch trong lòng trở nên âm áp, cay cay sống mũi, vẻ mặt cười nhưng còn khó coi hơn khóc:

- Bỏ việc thiết kế chiến kỳ đi.

- Như vậy sao được?

Người trung niên trừng mắt:

- Việc này ta đã cầu từ lâu rồi mới được, Chẳng lẽ người muốn ta chết đói sao?

Giải Yến Bạch trong lòng chua xót. Hắn biết người đàn ông trước mắt hắn khi ở trường học thà chịu thiệt thòi chứ không chịu luồn cúi ai bao giờ. Hiện tại vì công việc mà phải ăn nói khép nép cầu người ta, hắn cố giữ cho giọng của mình được bình thường:

- Ta còn phải nhờ người nhiều chuyện, sao có thể để người chết đói được?

- Giúp người? – Người trung niên nghi hoặc nhìn Giải Yến Bạch:

- Ta thì có thể giúp cho người cái gì? Ngoài việc nghiên cứu chiến thuật còn những cái khác thì một thứ cũng không thông. Chẳng lẽ tiểu tử người gần đây trở nên phát đạt sao?

Giải Yến Bạch cười hắc hắc một tiếng:

- Đúng là đã phát đạt.

Giọng nói của hắn đột nhiên có chút thay đổi:

- Được rồi, Trung Đạt Thư Phủ tình hình cũng không tốt lắm, sao người không hỏi?

- Trung Đạt Thư Phủ? - Người trung niên cười lạnh:

- Đối với người, với ta mà nói, Trung Đạt Thư Phủ có quan hệ gì?

- Nói cũng đúng.

Giải Yến Bạch gật đầu. Đối với hắn mà nói, hắn là chịu ơn huệ của sư phụ, cùng Trung Đạt Thư Phủ cũng không có quá nhiều quan hệ. Mà người trung niên trước mặt hắn bây giờ thì đối với Trung Đạt Thư Phủ lại càng chán ghét hơn, cuối cùng phải bắt đắc dĩ rời đi. Hai người khi quen nhau tại trường, Giải Yến Bạch là một học viên, khi đó người trung niên là giáo viên của môn liên bang chiến thuật sử luận, một môn học ít ai chú ý đến.

Vừa mới nói xong, người trung niên lại tức giận mở mồm mắng lớn:

- Cái lũ đầu heo phòng chiến thuật kia, có lợi thì thi nhau chen lên trước để nhận. Đến lúc dùng đến bọn chúng thì mỗi tên đều đề xuất ra một cái chủ ý thôi không nghĩ được. Người thử xem mấy cái chủ ý ngu ngốc của bọn chúng đi. Tiểu tử Lao Hạo giỏi thủ không giỏi công, Tang huynh cũng ném mìn đau khổ rồi

vậy mà lại đưa hấn lên trước tiên tuyển thì đương nhiên không phải là một lựa chọn tốt. Đã vậy còn cố làm! Nếu như lựa chọn thủ, với khả năng của Lao Hạo thì đâu đến nỗi thua đến tận đây. Chỉ cần kéo dài một đoạn thời gian, khi thể cục tạm ổn, hai mặt giáp công. Tổng Thành Ngạn chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Ta cũng biết phòng chiến thuật chắc chắn muốn Lao Hạo một kích mà thắng, tạo nên cho bọn chúng một giấc mộng xuân thu.

- Đúng là như vậy. Xem ra sự giúp đỡ đó là quá ngu ngốc rồi. Chỉ là hiện tại tình hình đã tốt hơn. Tổng Thành Ngạn chết đi, Liên bang Tổng hợp Học phủ không phải là đã chủ động rút lui về phía sau Benedicta sơn mạch sao. Hấn là sẽ không có chuyện gì. – Giải Yến Bạch làm bộ làm tịch nói.

- Thú lắm.

Người trung niên nhỏ ra ngụm nước mình vừa uống:

- Đường Hàm đương nhiên là hơn nhiều so với lũ đầu heo phòng chiến thuật chứ. Hấn làm như vậy là vì để hoàn thành huấn luyện, chinh đồn Đường doanh. Hiện tại cả Liên bang Tổng hợp Học phủ đều là dựa vào ý chí của hấn. Hấn hiện giờ giống như một võ sĩ lợi hại, chủ động rút lui chỉ nhằm sau đó ra một quyền quyết định.

Ánh mắt của hấn vừa toát ra sự tỉnh táo cùng cơ trí:

- Benedicta sơn mạch có địa thế vô cùng hiểm yếu. Chỉ cần một ít lực lượng là có thể phòng thủ được. Như vậy thì hấn sẽ có nhiều lực lượng hơn để tiến hành việc cải tạo quân đội. Sau khi hoàn thành khóa huấn luyện thì sẽ trở nên ngày càng mạnh hơn! Hấn hiện tại chính là cần một vị tướng lĩnh giống như Tổng Thành Ngạn. Với thủ đoạn của hấn thì có ai dám nói là hấn không hiểu cách dùng binh? Một khi hấn chuẩn bị kỹ càng thì tuyệt đối sẽ giống như sét đánh, không thể ngăn cản. Mà mục tiêu thứ nhất của hấn nhất định sẽ là chúng ta.

Giải Yến Bạch nghiêm túc nghe hấn nói.

- Nếu ta đoán không sai, Đường Hàm Phái sẽ cử Mạc doanh đến kiểm chế Sương Nguyệt Hàn Châu rồi mới đến Tinh viện và Khổ Tịch tự. Mặc dù ta không biết hấn sẽ làm bằng cách nào nhưng ta tin là hấn sẽ làm được. Hiện giờ chúng ta nguyên khí đại tổn, Pháp Á chính là mục tiêu thích hợp nhất.

Ngũ đại Hoa khu vốn không phải là chiến trường của bọn họ nên hiện tại vẫn gió yên sóng lặng nhưng kì thật nguy cơ đã đến rất gần rồi.

- Chẳng lẽ không có biện pháp nào để đối phó với Đường Hàm Phái sao?

Giải Yến Bạch không khỏi lo lắng hỏi:

- Chúng ta không thể cứ đứng chờ chết được.

- Đương nhiên là có cách.

Người trung niên kiên định nói:

- Chính là lấy huấn luyện trị huấn luyện. Tập trung tất cả lực lượng ở Thượng Cam khu chính là đối kháng với Đường Hàm Phái ở mặt thể trận. Tại phương diện quân sự chúng ta phải lấy thủ đối công, lập hệ thống phòng thủ kiên cố. Thời gian kéo dài càng lâu chúng ta sẽ càng có lợi. Đánh lâu không thắng, Đường Hàm Phái sẽ mất đi nhuệ khí, cho nên khi gặp phải sự công kích của bốn thế lực, lại có chúng ta kiềm chế, hấn sẽ gặp phải nguy cơ nhiều hơn.

Ánh mắt Giải Yến Bạch chớp động, đầy vẻ dăm chiêu.

Bát quá người trung niên đột nhiên cười lạnh:

- Đáng tiếc là vị phủ chủ của chúng ta đã già rồi, nhuệ khí tuổi trẻ đã không còn, cũng là một lão già hồ đồ! Người xem, hiện tại Trung Đạt Thư Phủ đã thối rữa ra cái dạng gì rồi? Ngay cả Đường Hàm Phái cũng biết việc chuyện thừa kế ở đây, cái đám trưởng lão tham lam, bọn họ để cho con cái của mình thừa kế tất cả, quyết không giao ra quyền lực! Hừ, theo ta thấy, Đường Hàm Phái thắng là điều không thể nghi ngờ gì nữa! Qua một đoạn thời gian, chờ chúng ta tích góp được chút tiền chi bằng chuyển đến khu Tả Hách hoặc là khu Phạm A Tư đi. Theo phán đoán của ta, Tinh viện và Khổ Tịch tự sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt thối.

- Ha ha ha, không nhất định là như vậy.

Giải Yến Bạch nhướn đôi lông mày rậm nói.

- Dù sao việc đó đối với chúng ta cũng không có nhiều quan hệ.

Tâm trạng người trung niên đã dần dần trở nên bình tĩnh đồng thời uống một ngụm nước lạnh.

- Quên đi, ta nói cho người một chuyện, hiện tại phủ chủ của Trung Đạt Thư Phủ chính là ta.

Yến Bạch cười hì hì nói.

Phụt!

Ngụm nước vừa uống phụt ra từ miệng người trung niên bay trúng mặt Giải Yến Bạch. Giải Yến Bạch cũng không tức giận mà lau mặt, vẫn giữ nụ cười như cũ.

- Người! Người!

Người trung niên cứng họng trở mắt chỉ vào Giải Yến Bạch nửa ngày không nói nổi một câu nào.

Tối hôm đó, phủ chủ mới của Trung Đạt Thư Phủ phát hành mệnh lệnh thứ hai của mình. Bổ nhiệm một Tào Chính Thu vô danh lên làm trưởng phòng chiến thuật của Trung Đạt Thư Phủ.

Đội ngũ của Trần Mộ đã nhanh chóng tiến vào, một đội ngũ khổng lồ như vậy sao có thể không khiến cho người bên đường chú ý được?

Dọc đường đi, đội ngũ vẫn luôn tiến hành hành quân huấn luyện.

- Ông trời ơi. Ta mỗi ngày đều cảm giác giống như một con thỏ, mỗi ngày đều bị đuổi chạy. Chưa từng nghe nói lại có kiểu huấn luyện chạy điên cuồng đến vậy.

Trong đội ngũ có một tạp tu không nhịn được than vãn với trời.

- Chính là như vậy đó. Ta hiện tại mỗi khi nghe thấy lệnh tập hợp thì cả người liền run lấy bầy. Mấy ngày nay không có ngày nào ta ngủ quá bốn tiếng cả, chính là vừa bay vừa ngủ a.

Một tạp tu khác không nhịn được cũng nói.

- Thủ lĩnh hẳn là muốn tăng cường tính cơ động của chúng ta.

Một tạp tu có chút hiểu về phương pháp huấn luyện nói.

- Tính cơ động? Chúng ta sớm muộn cũng tụt lại phía sau thôi. Sớm biết thế này ta đã không báo danh rồi.

Vị tạp tu kia tiếp tục lầm bầm.

- Hừ, vậy thì người xin rút lui đi. Không biết có bao nhiêu người muốn được như thế này đâu. Chúng ta đều là những người có vận khí tốt, đi theo Bạch tổng quản thì sau này tiền đồ chắc chắn sẽ sáng lạng. Những tạp tu ở lại Thái Thúc gia mới đáng thương. Tiền mặc dù so với chúng ta nhiều hơn nhưng liệu có khả năng phát triển lên không?

Một tạp tu tiếp lời nói.

- Đúng vậy. Người xem những vật mà thủ lĩnh lấy ra chưa, đều là những thứ ta chưa từng thấy qua. Cái khay kia, ai cũng biết so với tham trác tạp phiến còn tốt hơn.

- Đó là cái bàn. Lão Hoàng người thật không có kiến thức.

Một tạp tu mắng.

Tạp tu gọi là Hoàng kia không khỏi đỏ mặt:

- Bàn không phải là khay sao? Còn có đám thanh niên vệ nữa, lão tử chính là nhìn mà muốn đỏ mặt a. Tạp phiến họ dùng đều là do đích thân lão bản làm ra đấy.

- Cũng không có biện pháp. Thanh niên vệ đều là những người do lão bản lựa chọn, đều là những thanh niên trẻ có tiềm lực xuất chúng. Đừng vì nhìn thấy bọn họ hiện tại thực lực yếu mà coi thường, chỉ cần lão bản dạy dỗ mấy năm khẳng định sẽ mạnh hơn chúng ta.

- Cũng không nhất định.

Một tạp tu không phục nói:

- Chẳng lẽ chúng ta sẽ dậm chân tại chỗ sao? Tuyết Khanh Pháp của lão bản hiệu quả cũng rất tốt. Chỉ cần qua hai năm nữa, ta nghĩ mình có thể đột phá thất cấp.

- Thất cấp. Thất cấp tính là cái gì! Người xem trong đội chúng ta có tới mười lăm người thất cấp, nhưng là trước mặt lão bản không phải cũng vâng vâng dạ dạ đó sao? Ngay cả Đả Thủ và Cúc Hoa đều là mạnh hơn thất cấp. Nhất là Đả Thủ thì cực kì hung mãnh, chính là một cầm thú đích thực.

- Hừ, người là chưa nhìn thấy Cúc Hoa hạ thủ tàn nhẫn thế nào thôi, chính là thà trêu chọc Đả Thủ chứ đừng động vào Cúc Hoa. Đám thanh niên vệ kia ... Hắc hắc, người cứ chờ xem, đều sẽ rất nhanh trở thành phế nhân thôi. Chỉ nghĩ đến mà lão tử đã cảm thấy lạnh cả sống lưng rồi.

Những tạp tu xung quanh đều gật đầu đồng ý. Thanh niên vệ được huấn luyện so với bọn họ còn cực khổ hơn nhiều. Tạp tu mang mặt nạ hoa cúc kia chính là một tạp tu khiến mọi người cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Trần Mộ quan sát thấy tốc độ của đội ngũ ngày càng tăng lên, cho dù là phi hành nhưng là đội hình đại khái vẫn được duy trì. Đối với một nhánh quân mà có được đội ngũ tạp tu khổng lồ hơn hai nghìn người thực không dễ.

Ở bên cạnh hắn là Hoàn vệ gồm mười lăm thất cấp tạp tu. Trong ngày thứ nhất chiêu dụ được đến sáu vị thất cấp tạp tu, sau đó lại tiếp tục có thêm chín thất cấp tạp tu khiến cho thực lực có trong tay Trần Mộ cũng tăng lên.

Song hắn cũng biết, trong này nhất định có những tạp tu của thế lực khác, không thể không phòng ngừa. Cuộc chiêu mộ lớn như vậy, người khác đương nhiên có thể dễ dàng gài tai mắt của họ vào.

Vì vậy quân kỷ do Trần Mộ đề ra vô cùng nghiêm khắc. Bất luận có hành động nào khác thường đều sẽ khiến cho người khác chú ý. Hơn nữa thông tin tạp của mọi người tất cả đều được thay đổi, họ hiện dùng loại thông tin tạp chỉ liên lạc được trong đội ngũ.

Chỉ là hắn hiện tại không có thời gian để ý tới việc đó. Hắn không hề lo Tuyết Khanh Pháp bị Lục Đại biết được bởi vì thứ mà Lục Đại không thiếu nhất chính là phương pháp rèn luyện. Tuyết Khanh Pháp đem lại hiệu quả rõ rệt nhưng là đối với những gì Lục Đại có thì không là gì cả.

So sánh mà nói thì Bàn đối với Lục Đại còn có tính hấp dẫn lớn hơn nhiều. Nhưng là lúc này Trần Mộ không quan tâm nhiều đến vậy.

Lúc này đã không phải là lúc cần giấu giấu điểm điểm nữa. Lực lượng mới là căn bản! Bởi vì có dự định tiêu diệt Huyết Sắc tạp tu đoàn, {Đốt tiền} tạp và {Loa Văn Thư Toa} tạp đã tạo ra những chấn động khiến họ không thể che giấu mãi nữa.

Trần Mộ quyết định chính là vẫn dựa theo kế hoạch của mình

Trúng không thể chỉ đặt trong một cái rổ, mặc dù hắn cùng Cừu San Ngọc đạt thành hiệp nghị nhưng Trần Mộ cũng không yên tâm đem tất cả hy vọng của mình đặt lên người khác. Vạn nhất có điều gì xảy ra ngoài ý muốn khi đó muốn khóc cũng không thay đổi được gì.

Phải dựa vào chính mình!

Dọc đường, từng thế lực một đều bị đội ngũ này làm cho sợ đến ngây người!

Bọn họ là chưa từng gặp qua một tạp tu đoàn có tổ chức cao đến như vậy – một tạp tu đoàn đều từ lực cấp trở lên. Lại nhìn kĩ một chút những thất cấp tạp tu bên cạnh Bạch tổng quản, số lượng như vậy đủ để người khác phải hít vào một ngụm khí lạnh a!

Nhưng điều kì quái là đội ngũ này dọc đường không có dừng lại vì bất cứ một việc gì mà trực tiếp đi vào trong rừng.

519. Chương 513: Túc Hắc Minh

Hình ảnh vừa chuyển, những khán giả đang xem huyền tạp truyền hình đồng thời thét lên một tiếng kinh hãi!

Tuyệt khắp nơi, những cỗ thi thể nằm ngổn ngang chồng chất trên mặt đất, cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp! Nhiệt độ lạnh băng làm cho những thi thể này đều được bảo tồn một cách cực kỳ hoàn hảo, có thể thấy được trên người bọn họ những vết thương toang hoác làm cho người xem kinh hãi.

“Tin rằng mọi người cũng không xa lạ gì với tạp tu đoàn đã đánh thắng Huyết Chùy Bộ. Đó chính là Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn mà một khoảng thời gian trước đã gây ồn đại âm ỉ, có được tạp phiến mưa lửa, có số lượng lớn tạp tu bắn tia và còn sở hữu cả kỹ thuật tinh chế quặng tử huỳnh! Cũng không một ai biết về lai lịch của tạp tu đoàn này. Trước đây không lâu, bọn họ xuất hiện tại thành phố Sắc Lặc ở gần sơn cốc Tuyệt Ty Trùng, vì vậy bọn họ có cái tên gọi này. Sơn cốc Tuyệt Ty Trùng là nơi sản sinh ra quặng tử huỳnh, còn Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn lại có được kỹ thuật tinh chế quặng tử huỳnh, sau khi chiếm lĩnh được chỗ này, nhờ việc bán ra dung dịch chiết xuất từ quặng tử huỳnh mà nhanh chóng phát triển lớn mạnh. Vào một tháng trước, Huyết Sắc tạp tu đoàn và Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn phát sinh xung đột về quyền sở hữu sơn cốc Tuyệt Ty Trùng, song phương liền nổ ra chiến tranh! Huyết Sắc tạp tu đoàn ngang nhiên phái ra lực lượng cường đại nhất của bọn họ là Huyết Chùy Bộ, bởi vậy có thể thấy rằng bọn họ tin tưởng nhất định thắng lợi!”

Người chủ trì nói một hơi không ngừng, rồi lại vô cùng nhanh chóng tiếp tục: “Là một trong những tạp tu đoàn có sức chiến đấu cường đại nhất của khu Thiên Đông Lý, Huyết Sắc tạp tu đoàn đã được mọi người nhất trí coi trọng. Song không nghĩ rằng Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn lại thâm sâu không lường được. Ngay trong giai đoạn bắt đầu chiến đấu, bọn họ đã thể hiện ra sức chiến đấu vô cùng cường đại, một lần đối mặt liên tục tiếp tiêu diệt tám trăm người của Đạt Úy tạp tu đoàn, làm người khác phải nhìn họ bằng con mắt khác. Trong trận chiến đấu đó, tạp phiến và tạp tu bắn tia mà Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn thể hiện ra đã khiến cho tất cả mọi người phải chú ý. Sau đó hai bên triển khai chiến đấu truy kích trong rừng, trận chiến đấu này cụ thể thế nào thì không rõ, nhưng đến bây giờ, chúng ta còn không phát hiện một ai trong Huyết Chùy Bộ còn sống!”

Người chủ trì tỏ vẻ phấn chấn: “Mà ngay đêm qua, Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn đã rời khỏi rừng cây, phá hủy phân đàn của Huyết Sắc tạp tu đoàn tại thành phố Lý Giang. Đã kiểm chứng là bọn họ không hề lưu lại một tù binh nào. Song điều khiến mọi người kinh dị hơn là bọn họ lại được cư dân thành phố Lý Giang nhất trí chấp nhận. Mà hôm nay, bọn họ thậm chí còn triển khai hoạt động chiêu mộ ở thành phố Lý Giang để bổ sung sức chiến đấu.”

Hình ảnh lại thay đổi, chỉ thấy vô số đầu người chuyển động, mơ hồ có thể thấy được một nửa bức tường.

“Nơi này là phân đàn của Huyết Sắc tạp tu đoàn ở thành phố Lý Giang, vào đêm hôm qua đã bị một trận tấn công hủy diệt! Theo lời cư dân địa phương thì lúc đó mưa lửa đầy trời, sáng đỏ màn đêm. Những tạp tu này đến đây ứng tuyển, rất hiển nhiên là tạp tu của Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn đã chinh phục được tấm lòng của dân bản xứ. Chúng ta không thể giải thích rõ ràng về nội dung, nhưng điều làm chúng ta cảm thấy kinh dị chính là tiêu chuẩn chiêu mộ của Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn hết sức thấp, bọn họ tựa hồ cũng không quá để ý đến tố chất cá nhân của tạp tu. Chúng ta không thể xác định hàm ý đằng sau loại hành vi này. Đó là lực lượng của bọn họ sau khi bị tổn thương quá nặng phải vơ bèo vọt tép, hay là bọn họ còn có chỗ dựa khác? Tất cả đều khiến cho chúng ta phải rửa mắt đợi xem!”

Giọng nói của người chủ trì chợt trở nên khẳng định khác thường: “Nhưng trải qua trận chiến này, cũng không còn ai dám xem thường tạp tu đoàn không có danh tiếng gì này! Mọi người cần phải một lần nữa đánh giá lại lực lượng của bọn họ! Sự diệt vong của Huyết Chùy Bộ là một đòn đả kích cực kỳ trầm trọng đối với Huyết Sắc tạp tu đoàn! Nhưng đến tột cùng thì Huyết Sắc tạp tu đoàn vẫn là một thể lực cực lớn, bọn họ tuyệt đối sẽ không lựa chọn từ bỏ ý đồ. Theo đó, bọn họ đã bắt đầu điều động tất cả lực lượng ở vùng phụ cận thành phố Lý Giang, chuẩn bị tiến hành bao vây Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn! Chiến cuộc

đến tốt cùng sẽ phát triển theo phương hướng nào? Còn Tuyết Ty Trùng tạp tu đoàn sẽ ứng phó ra sao? Bọn họ còn có thể sáng tạo được kỳ tích không?”

Trước màn hình, một đại hán vóc dáng hùng vĩ đứng im lặng quan sát. Hắn cao ước chừng khoảng một mét chín lăm, da dẻ màu đồng hơi có vẻ đen đen, cơ bắp nổi mui rõ ràng, cường tráng khỏe mạnh. Mũi chim ưng, mắt sâu, môi mỏng tái nhợt, con ngươi màu nâu sẫm, từ đầu đến chân khiến cho người khác có một loại cảm giác lạnh lẽo đến quỷ quái. Hắn chính là Túc Hắc Minh, con thứ của tổng huấn luyện viên đương nhiệm của Mạc Doanh là Túc Hàn Hạo.

“Liên bang bây giờ càng ngày càng thú vị.” Giọng nói của của hắn phiêu hốt, mang theo vài phần sắc bén: “Dĩ nhiên là có người có thể tiêu diệt Huyết Chùy Bộ, thật sự khiến cho người ta phải giật mình. Họ Diêm là một nhân vật, ngoại trừ năm đó một lần thua dưới tay Hoa Phù Dung Đen tạp tu đoàn, cho tới bây giờ chưa từng chiến bại. Không ngờ lần này lại toàn quân bị diệt.”

“Ta cũng nghe nói qua về việc này.” Một đại hán khác đứng phía sau hắn trầm giọng nói: “Lần đó họ Diêm bại hoàn toàn. Không chỉ bại trong tỉ thí cá nhân dưới tay Bạt Dao, mà còn bị Ba Tư Ni Á Lang truy kích ba nghìn dặm, toàn quân chỉ còn lại có chín người.”

Gã đại hán này có đôi mắt híp, thân hình cường tráng hơn cả Túc Hắc Minh, đứng đó trông như một quả núi, khiến cho người khác có cảm giác bị áp chế mãnh liệt. Hắn là Chư Hoành, thiếp thân hộ vệ, thủ lĩnh thiết vệ của Túc Hắc Minh, một cao thủ vô tạp lưu!

“Liên bang tàng long ngọa hổ, nhân tài không biết bao nhiêu! Nói đến loạn thế hiện giờ, các anh hào làm sao nhẫn nại được? Đây cũng là một người nổi tiếp một người trôi lên mặt nước.” Khóe miệng của Túc Hắc Minh xuất hiện ý cười làm cho gương mặt hắn trông có vẻ vô cùng quỷ dị. Hắn khe khẽ thốt lên: “Loạn thế a loạn thế! Thật tốt biết bao nhiêu!”

Chư Hoành không lên tiếng, đứng trang nghiêm như cũ.

“Bọn họ huấn luyện thế nào rồi?” Túc Hắc Minh đột nhiên hỏi.

“Tiến triển rất thuận lợi, xét theo giai đoạn trước mắt thì hiệu quả cực kỳ xuất sắc. Thủ đoạn của Ma Cấp Địch Vực quả nhiên không thể tưởng tượng nổi.” Rốt cuộc, trên vẻ mặt Chư Hoành cũng có biến động.

Túc Hắc Minh cười quái dị, diêm nhiên nói: “Thế giới này, nhưng không phải chỉ liên bang mới có thiên tài! Chỗ thần bí của Ma Cấp Địch Vực, trong liên bang cũng rất ít người biết. Hiện tại người có thể sử dụng không khí kỹ rồi chứ?”

Chư Hoành đáp: “Có thể!” Nói xong dùng tay phải chém nhẹ một cái, một đạo không khí trầm vô hình rời khỏi tay, trên mặt đất liền lưu lại một dấu vết thật sâu.

“Không tồi! Không tồi!” Túc Hắc Minh vỗ tay cười: “Trước đây chứng kiến Kiều Nguyên dùng không khí kỹ đã khiến ta kinh hãi không ít, hiện giờ xem ra thì chẳng lẽ môn này cũng xuất phát từ Ma Cấp Địch Vực?”

“Rất khó nói. Tuy nhiên, nếu chỉ về lực lượng đơn thuần, thì nó thật sự đáng sợ.” Chư Hoành nói với sắc mặt phức tạp. Khi chứng kiến không khí kỹ lần đầu tiên, hắn như bị sét đánh. Hắn tuyệt đối không phải là tạp tu, mà là một người tu luyện vô tạp lưu chân chính. Hắn từ nhỏ đã vô cùng khỏe mạnh, thủ đoạn vô tạp lưu trên tay hắn có uy lực vô cùng lớn. Điều này không chỉ làm cho hắn trở thành thiếp thân hộ vệ, thủ lĩnh thiết vệ của Túc Hắc Minh, mà còn làm cho hắn trở thành huấn luyện viên dạy vô tạp lưu cho những tạp tu khác.

Cho tới nay, hắn vẫn tự đánh giá mình rất cao. Hắn cho rằng bản thân mình có thể không phải là người lợi hại nhất thế giới này, nhưng trên lĩnh vực vô tạp lưu thì tuyệt đối không một ai có thể vượt trên hắn! Nhưng làm cho hắn hoàn toàn bất ngờ là hắn lại chứng kiến có người sử dụng không khí kỹ!

Không khí kỹ là một trong những kỹ xảo cao cấp nhất của vô tạp lưu, là kỹ năng mà hắn mong cầu!

Mà làm cho hắn càng không ngờ tới là thiếu chủ đột nhiên lấy được kỹ thuật kinh người này. Hiện tại, bất kể lực lượng hay năng lực không chế cơ bắp, hắn đều đạt tới tình trạng trước đây không dám tưởng tượng đến.

“Ừm, đi điều tra một chút về cái Tuyết Ty Trùng tập tu đoàn này. Đoàn trưởng của đoàn này là một nhân tài!” Túc Hắc Minh suy nghĩ một chút, hạ mệnh lệnh.

“Vâng!” Chư Hoành nghiêm túc nhận mệnh lệnh rồi cáo lui.

Sau khi Chư Hoành đi ra ngoài, Túc Hắc Minh cúi đầu, thần sắc biến ảo, không biết đang suy nghĩ cái gì. Qua một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn độc ác, bấm một cái mã số thông tin.

* * *

Mỗi lần hô hấp, Trần Mộ đều có thể cảm nhận thấy cảm giác của mình được rèn luyện từng chút một.

Hắn đã hoàn toàn thuần thục Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp. Mỗi một bước, hắn đã có thể dễ dàng dung nhập đầy đủ vào trong nhịp hô hấp. Cảm giác của hắn tăng lên với tốc độ kinh người, loại tốc độ tăng trưởng này vượt xa sự tưởng tượng của hắn, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhận thấy được sự tiến bộ của mình một cách rõ ràng. Loại tăng trưởng này cũng không chỉ là về phương diện cường độ, mà là về tất cả các phương diện. Mỗi lần hô hấp tựa như một lần rèn giũa, cảm giác trở nên càng thêm kiên cường dẻo dai, càng thêm linh mẫn.

Cảm giác biến hóa mang đến chỗ tốt rất rõ ràng!

Hiện tại, hắn đã có thể tự nhiên tiến vào trạng thái linh thức, hơn nữa dưới trạng thái linh thức, phản ứng của hắn nhanh hơn so với trước kia, nhanh hơn và cũng chuẩn xác hơn! Sự khổng chế đối với tạp phiến, hỗ trợ đối với chế tạp đều được đề cao ở mức độ lớn.

Tuy nhiên, ngoài việc luyện tập Nhất Tức Cảm Giác Rèn Luyện Pháp thì hắn còn có rất nhiều việc cần làm. Huấn luyện là do Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba giám sát, còn hắn thì cần phải chế tạo tạp phiến.

Mười lăm vị tạp tu thất cấp, hắn cần phải chế tạo riêng cho mỗi người trong bọn họ một tấm tạp phiến bốn sao trở lên. Mà trừ điều đó ra, hắn còn phải chế tạo tạp phiến cho Thanh niên vệ.

Đội ngũ Thanh niên vệ có một trăm người, không thể nghi ngờ gì, thực lực của một trăm người này là yếu nhất trong toàn bộ đội ngũ. Nhưng những tạp tu khác cũng không dám có chút khinh thường những thiếu niên non nớt này, bởi những thiếu niên có thể tiến vào Thanh niên vệ đều có thiên phú cực kỳ xuất sắc. Những thiếu niên này chỉ cần mấy năm là đủ để vượt qua bọn họ.

Tạp phiến mà Trần Mộ chuẩn bị chế tạo cho những Thanh niên vệ này là tạp phiến cùng loại với Bạo Đạn. So với tấm Bạo Đạn trên tay Tang Hàn Thủy, loại tạp phiến này mệnh danh là Nhất Ba Đạn, uy lực càng thêm kinh người. Nhưng tần suất công kích của Nhất Ba Đạn cực thấp, về cơ bản, một phút đồng hồ chỉ có thể bắn ra năm phát. Nếu như tác chiến riêng lẻ thì cơ hồ Nhất Ba Đạn hoàn toàn không có tác dụng thực chiến.

Bọn họ còn chưa kịp bắt đầu công kích thì đã sớm bị bắn đến tan xương nát thịt rồi.

Nhưng trong chiến đấu đại quy mô thì Nhất Ba Đạn lại là một loại thủ đoạn công kích sắc bén!

Ý nghĩa của Nhất Ba Đạn là, khi chiến đấu có thể bắn ra một sóng công kích, mà một ý nghĩa khác là cũng chỉ cần bắn ra duy nhất một sóng công kích.

Một trăm Thanh niên vệ, tất cả đều trang bị Nhất Ba Đạn, trăm loạt đạn cùng bắn thì Trần Mộ dám khẳng định, tuyệt đối có thể so sánh thứ này với chiến tranh tạp phiến có uy lực kinh khủng!

Cấp bậc của Nhất Ba Đạn so với Bạo Đạn trên tay Tang Hàn Thủy thì thấp hơn, chỉ có ba cấp, nhưng đã trải qua tính toán tối ưu hóa của hộp tính toán. Hơn nữa hy sinh tần suất xạ kích để đề cao uy lực, do đó lực sát thương của nó đạt tới một mức độ kinh khủng.

Tạp phiến cấp tam tinh đối với Trần Mộ mà nói, có thể nói chế tạo hết sức đơn giản. Một trăm trương Nhất Ba Đạn, hắn chỉ tốn không tới hai ngày đã hoàn thành toàn bộ.

“Ông chủ, có một đám dơi Tuyết Ba đang bay về phía chúng ta! Mười lăm giây sau sẽ đến.” Một tạp tu điều khiển la bàn sắc mặt đại biến!

Dơi Tuyết Ba là loại sinh vật có tốc độ phi hành kinh khủng, không có ai thích chúng. Các tạp tu đều khê biến sắc mặt, hung danh của dơi Tuyết Ba như sấm bên tai! Đội ngũ chột ngừng lại, mỗi người đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Kỳ thật một vấn đề mà những tạp tu này vẫn nghĩ mãi không ra là ông chủ dẫn bọn hần vào rừng cây làm gì? Trong rừng cây, đội ngũ quy mô như thế này cực dễ kinh động những đàn thú hung mãnh.

Dơi Tuyết Ba là loại sinh vật lưu lại cho Trần Mộ ấn tượng khá sâu sắc nên hần cũng không dám chậm trễ. Hần còn chưa kịp hạ lệnh thì đã nghe thấy Tiểu Ba hét lớn: “Chuẩn bị chiến đấu!”

Xoạt! Đội hình Thanh niên vệ đột nhiên tản ra, độ nghi trên tay mỗi người đều sáng lên, một loạt quang đạn màu đỏ thẫm dần dần thành hình trên tay bọn họ. Mấy ngày gần đây chịu huấn luyện ma quỷ, khiến cho bọn họ cực kỳ miễn cảm đối với mệnh lệnh, thần kinh phản xạ nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tự Ba Luân!

Ở sau lưng Tiểu Ba, Tự Ba Luân quang mang lưu chuyển, đảo qua với tốc độ kinh người.

Mặt nạ cúc hoa, cặp mắt lạnh lùng, Tiểu Ba điềm tĩnh hạ lệnh: “Phương hướng chín giờ, góc ngắm ba mươi độ, tất cả chuẩn bị!”

Quang đạn trên tay Thanh niên vệ vừa rồi chỉ to bằng quả trứng gà, giờ đã lớn bằng trái bí ngô nhỏ.

Mười lăm vị tạp tu thất cấp, ai nấy đều mang vẻ mặt kinh dị nhìn Tiểu Ba, ánh mắt của tuyệt đại đa số người đều hướng vào Tự Ba Luân ở phía sau Tiểu Ba. Thủ hạ của Bạch tổng quản, mỗi người đều thần bí khác thường, cả ngày mang mặt nạ, chưa bao giờ thấy bọn họ tháo xuống. Những tạp tu thất cấp này đều là những nhân vật thành tinh, vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách giữa hai bên, không có ai ngu xuẩn lại đi trêu chọc vào mấy kẻ thần bí này.

Bọn họ hiểu rõ rằng mấy người này mới là người chính thống của Bạch tổng quản. Nếu như bản thân mình phát sinh tranh chấp gì đó với bọn họ, Bạch tổng quản sẽ đứng về bên nào, chỉ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng ra.

Nhưng bọn họ cũng rất tò mò về thực lực của mấy thủ hạ này của Bạch tổng quản.

Chứng kiến tốc độ hình thành chậm chạp của Nhất Ba Đạn, một vài tạp tu lộ ra vẻ mặt xem thường. Bọn họ không cảm thấy Nhất Ba Đạn này có thể có tác dụng gì, tập hợp quang năng cần phải mất mười hai giây, cái thời gian dài dằng dặc này đủ để cho đối phương bắn giết đến mấy chục lần!

Nhưng một số người khác lại lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, chuyển ánh mắt nhìn sang trên người Trần Mộ.

Mấy ngày này, bọn họ đã cảm nhận được sự thần kỳ của la bàn! Nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến la bàn có thể phát hiện địch nhân từ xa như thế! Dơi Tuyết Ba có tốc độ như điện chớp, thời gian mười hai giây đủ để cho chúng nó bay một khoảng cách phi thường xa! Điều này cũng ý nghĩa rằng la bàn có được năng lực trinh sát cự ly siêu xa cực kỳ khủng bố!

Nghĩ đến đây, trong lòng những người này đều ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộ trở nên cổ quái. Phát hiện địch nhân từ cự ly siêu xa, trong chiến đấu điều này có thể chiếm tiên cơ cực nhiều a! Thời gian mười hai giây, đủ cho một đội ngũ được huấn luyện có tổ chức tạm thời bố trí một trận mai phục tinh vi!

Ánh mắt Cầu San Ngọc lại càng chớp mạnh, trong lòng vô cùng kinh dị. Trong tay Trần Mộ, kỹ thuật tạp giới quả nhiên tiên tiến hơn nhiều so với Pháp Á!

Trần Mộ không chú ý tới những quay cuồng trong lòng bọn họ mà tập trung vào nhóm Thanh niên vệ do Tiểu Ba thống lĩnh. Hần cũng rất chờ mong biểu hiện của bọn họ. Chỉ có trải qua thực chiến kiểm nghiệm, mới có thể nghiệm chứng ý tưởng của hần đến tột cùng có khả năng thực hiện hay không.

Mười bốn giây sau, Tiểu Ba ánh mắt lạnh tanh, hét lên như sấm mùa xuân: “Bắn!”

520. Chương 514: Gấu Tuyết Thứ

Àm!

Một trăm vầng thái dương tập hợp trong phạm vi đường kính năm mét.

Luồng sáng màu đỏ rực chói mắt chợt khuếch trương, bởi vì nhiệt độ quá cao, không khí bị gãy khúc, tất cả trong tầm nhìn bị biến hình nghiêm trọng. Nhiệt độ nóng hầm hập, khí lưu giống như dòng nước lũ tàn phá bừa bãi, tuyết đọng trong chớp mắt liền bị bay hơi, rừng cây lá kim to lớn trong tích tắc vàng úa, cháy bùng lên, rồi nhanh chóng than hóa, cuối cùng tan thành tro bụi, bị luồng không khí thổi biến mất.

Tất cả tạp tu ngơ ngác nhìn, bọn họ bị một màn trước mắt này làm kinh ngạc đến ngây người.

“Đây thật là tam tinh tạp phiến?” Một nữ tạp tu trong số các tạp tu thất cấp thì thào.

Trong mười lăm tạp tu thất cấp có bảy nữ, tỉ lệ này tại các địa phương khác của liên bang thì cực kỳ không thể tin nổi. Nhưng đây là khu Thiên Đông Lý, là nơi có truyền thống âm thịnh dương suy. Sương Nguyệt Hàn Châu tồn tại lâu đời đến nay đã hình thành nên trào lưu này, dẫn tới địa vị của nữ nhân tại khu Thiên Đông Lý phổ biến tương đối cao. Khu Thiên Đông Lý cũng là khu có số lượng nữ tạp tu nhiều nhất trong năm Đại Hoa khu.

Vị nữ tạp tu này tên là Bối Linh, xuất thân từ một học viện nhỏ. Lúc còn đi học, nàng là đệ tử kiệt xuất nhất của học viện này, tốc độ tiến bộ của nàng sau khi tốt nghiệp vẫn hết sức nhanh chóng, năm ngoái đã nhất cử đột phá cánh cửa thất cấp, chính thức tiến vào hàng ngũ cao thủ thất cấp.

Dạng học viện nhỏ như thế có thể đào tạo được một vị tạp tu thất cấp cực kỳ khó khăn. Truyền thừa mà nàng học tập hết sức bình thường, phương pháp rèn luyện cảm giác cũng bình thường, tạp phiến tự nhiên khỏi cần nói, như vậy vẫn có thể bước vào hàng ngũ tạp tu thất cấp, không thể không nói, thiên phú cực kỳ kinh người. Tướng mạo nàng cũng không tính là xinh đẹp, nhưng lại khá đáng yêu, rất được mọi người quý mến.

“Tạp phiến tam tinh thật mạnh! Uy lực này hẳn có thể so sánh với chiến tranh tạp giới.” Ngữ khí ngưng trọng, nói chuyện là Phục Đông, là người lớn tuổi nhất trong tất cả các tạp tu, năm nay đã bốn mươi bảy tuổi. Hắn biết nhiều hiểu rộng, trong đoàn rất có uy tín.

“Chiến tranh tạp giới? Ông chủ muốn làm cái gì?”

Câu này cũng là sự nghi hoặc trong lòng mỗi người. Nhưng không ai nói ra. Có thể đạt đến thất cấp, ai không phải là người đầy rẫy kinh nghiệm giang hồ?

“Kỹ thuật chế tạp của ông chủ quả nhiên xuất thần nhập hóa. Một tấm tam tinh tạp phiến nho nhỏ cũng có thể phát ra uy lực kinh người như thế, đủ khiến cho các chế tạp sư khác xấu hổ.” Văn Nhân Hồng cười nói. Hắn sinh ra đã có đôi con ngươi màu lam, có vài phần yêu dị tà khí. Trong mười lăm người, có mấy người thực lực mà người khác khó có thể nhìn ra nông sâu, Văn Nhân Hồng này chính là một trong số đó.

Lời này của hắn lại làm cho tinh thần mọi người rung động. Bọn họ đều vì tạp phiến của ông chủ mà đến. Kỹ thuật chế tạp của ông chủ càng cao, bọn họ càng có nhiều chỗ tốt.

“Không sai.” Thanh âm mềm mại biến ảo phiêu đảng trong không trung. Một nữ nhân ôn nhu như nước chậm rãi lên tiếng: “Kỹ thuật của ông chủ không hề thua kém so với chế tạp sư của Lục Đại.”

Huống Thi, lai lịch không rõ, một thân tu vi nông sâu khó dò. Có điều nàng rất có sức hút, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ. Trong lúc vô tình thường có thể kéo gần khoảng cách giữa song phương. Tất cả nữ tạp tu đối với cô gái ôn nhu như nước này đều hết sức khách khí.

Phục Đông thán phục nói: “Cũng không biết ông chủ là quái vật gì, vừa biết chế tạp, thân thủ lại lợi hại như vậy, mà ngay cả tạp giới cũng biết. So sánh thì đám thủ hạ chúng ta thật sự xấu hổ, ài!”

“Hi hi.” Bối Linh lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu: “Lời của Phục đại ca ừ ừ quá. Đó là ông chủ, sao có thể không lợi hại được chứ?”

Lúc này dư âm của vụ bạo tạc rốt cuộc tiêu tan, mọi người cuối cùng có thể thấy rõ ràng cảnh tượng phạm vi của vụ nổ.

Một trăm viên đạn năng lượng, khi phát nổ trong phạm vi đường kính năm mét đã bao phủ khu vực có đường kính đạt tới mức kinh người: một nghìn hai trăm mét!

Trong phạm vi này, không có cây cối, không có tuyết, chỉ có đất cháy sém. Cả vùng đất cháy đen, không còn một tác nào nghiêm chỉnh. Mà ở trung tâm của vụ bạo tạc, một cái hố to sâu tới mười lăm mét làm mọi người lần nữa hít vào một hơi.

Các thiếu niên của Thanh niên vệ lúc này mỗi người sắc mặt trắng bệch, bọn họ không ngờ đạn năng lượng lúc huấn luyện thì bình thường, khi ngưng tụ lại có uy lực khủng bố như vậy!

Thế nhưng rất nhanh, bọn họ hưng phấn hẳn lên!

“Oa! Tận tiện lợi hại như vậy! Ta thấy so với đạn năng lượng của Đả Thủ đại nhân còn lợi hại hơn!”

“Nói gì vậy, chúng ta bắn ra một viên, Đả Thủ đại nhân cũng có thể giết sạch nhóm chúng ta. Nhưng mà Nhất Ba Đạn này thật đúng là rất kinh người ha!”

“Rất tráng lệ! Xem dã thú nào dám đến chọc bọn ta!”

Trần Mộ đối với hiệu quả của Nhất Ba Đạn khá hài lòng.

“Đi thôi.” Trần Mộ ra lệnh cho Tang Hàn Thủy. Trong rừng, không nên dừng lại một chỗ quá lâu, hơn nữa vụ bạo tạc vừa rồi vạn nhất kinh động dã thú lợi hại gì đó, vậy thật phiền toái.

Tang Hàn Thủy vội vàng hạ lệnh: “Toàn thể tập hợp, xuất phát!”

Lập Phỉ Nhĩ máy móc bắt chước theo sát phía sau Tang Hàn Thủy, lần chọn người này Trần Mộ cũng đem hấn theo. Thực lực Lập Phỉ Nhĩ trong đám tập tu này chỉ có thể xếp vào hàng chót, nhưng tính phục tùng nghiêm cẩn, cộng thêm cá tính không sợ gian khổ của hấn, Trần Mộ hết sức tán thưởng.

Trần Mộ thậm chí vì hấn lập ra một bộ kế hoạch huấn luyện riêng, làm cho những tập tu khác đỏ mắt không thôi.

Nhưng khi bọn họ chứng kiến phần kế hoạch huấn luyện này, đều bị dọa cho kinh hãi. Bọn họ cảm thấy mình nghĩ sai lầm rồi, ông chủ căn bản không phải quý trọng tiểu tử này, mà là nhìn hấn không vừa mắt.

Bộ kế hoạch này trong mắt bọn họ căn bản chính là kế hoạch không thể hoàn thành!

Song, khiến cho bọn họ giật mình là, Lập Phỉ Nhĩ vậy mà từng bước một hoàn thành bộ kế hoạch huấn luyện! Mỗi thời điểm nghỉ ngơi, Lập Phỉ Nhĩ đều dùng thời gian để huấn luyện, mỗi ngày đều mệt mỏi đến hôn mê! Y vụ tập tu cũng không chỉ một lần khuyên hấn không nên huấn luyện tiếp như vậy. Nhưng ngày thứ hai sau khi kết thúc hành quân, hấn lại bắt đầu huấn luyện.

Dần dần, những tập tu khác đối với vị tập tu trẻ tuổi thực lực cũng không xuất chúng nhưng tính tình vô cùng cứng cỏi này đều thực tâm kính phục. Bối Linh cứ ba ngày lại chạy đến chỗ hấn hai lần, thấy vậy mọi người hâm mộ vô cùng.

Qua vài ngày, Lập Phỉ Nhĩ gầy cả một vòng, người vừa đen vừa gầy, nhưng cặp mắt kia lại cực kỳ có thần.

Hiện giờ hấn đã trở thành đội trưởng đội số một.

Thanh niên vệ về sau hơi có chút thất vọng, ngoại trừ lần công kích đó, sau này bọn họ lại không công kích thêm lần nào!

Lúc đóng quân, Trần Mộ như ngồi trên đồng lửa, hấn đang suy nghĩ. Hấn hiện tại mới biết được, hóa ra kiến thiết một đội ngũ không phải dễ dàng như thế, sự tình phải dính dáng đến quá nhiều. Trước kia có Ba Cách Nội Nhĩ và Khương Lương trợ giúp đánh giá tất cả, mà hiện giờ mọi thứ đều cần hấn suy xét, xử lý.

Tiếng bước chân cắt đứt suy nghĩ của hấn, ngẩng đầu lên, thấy Duy A và tiểu Bộ Mặc trở về.

Hấn bắt giác lộ ra nụ cười, nhưng có mặt nạ che, không ai có thể thấy được. Đến khi ánh mắt hấn rơi vào con dã thú mà Duy A kéo sau người, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Ồ, gấu Tuyết Thứ?”

Sự kinh ngạc của Trần Mộ đã thu hút ánh mắt của các tạp tu rải rác xung quanh, trong ấn tượng của bọn họ, ông chủ cho tới bây giờ luôn bình tĩnh thong dong, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy hấn kinh ngạc. Mục quang của tất cả bất giác thuận theo ánh mắt của Trần Mộ, dừng lại trên con dã thú mà Duy A kéo về.

Đồng tử mọi người trong nháy mắt co rút lại!

Gấu Tuyết Thứ!

Bọn họ tịnh không hiểu rõ Duy A, chỉ biết mỗi ngày nam nhân đeo mặt nạ gỗ này đều dẫn thằng bé kia rời khỏi đội ngũ, thường thường đến tối mới trở về. Bọn họ trước cũng rất tò mò, hai người này ở trong rừng cây mệnh mông mù mịt làm sao tìm được đội ngũ.

Nhưng lần này bọn họ bị con gấu Tuyết Thứ kia hù dọa rồi! Gấu Tuyết Thứ là một loại dã thú cường đại chỉ sinh trưởng tại khu Thiên Đông Lý, hình thể của nó so với gấu bình thường còn lớn hơn gấp ba. Một con gấu Tuyết Thứ trưởng thành tựa như một tòa núi nhỏ. Nhưng hình thể khổng lồ cũng không làm cho động tác của nó chậm chạp, ngược lại mau lẹ như gió, tính tình hung mãnh! Chúng nó còn có thể bắn ra mũi năng lượng hình kim châm, màu trắng như tuyết, có thể dễ dàng phá vỡ lồng phòng hộ cấp bốn.

Tạp tu trước mặt nó mỏng manh như tờ giấy.

“À, trên đường gặp phải. Chưa ăn cơm chiều nên ta đánh nó bất tỉnh.” Duy A tả qua loa, tay phải rung nhẹ, con gấu Tuyết Thứ to như ngọn núi nhỏ lập tức bay đến trước mặt Trần Mộ như cái bao cát.

“Rình”, con gấu nện trên mặt đất khiến cho mặt đất run rẩy. Việc này dường như cũng nện vào lòng mọi người, ai nấy tâm thần nhất tề run lên!

Còn chưa ăn cơm chiều..... liền đánh nó bất tỉnh.....

Ánh mắt đám tạp tu thất cấp mắt cao hơn trán nhìn về phía Duy A tràn ngập kinh hãi, dường như đang nhìn một cự thú thuở hồng hoang vậy.

Trần Mộ đi tới trước mặt gấu Tuyết Thứ, kiểm tra một phen, rồi hài lòng nói: “Thứ này tốt a! Máu loại gấu này là tài liệu chế tạp khó có được, phẩm chất so với máu Song Câu thú phải cao hơn nhiều. Thế nhưng phải là máu tươi, máu mà ngưng kết thành keo thì hiệu quả kém đi nhiều. Ta đã xem xét tại thành phố Đông Thụy, quá quý nên không mua. Răng và vuốt của nó cũng là thứ tốt, nhưng mà tốt nhất vẫn là hàn nang trong cơ thể nó, thứ này dùng để chế tạo tạp phiến có tính băng hàn rất tốt.”

Hắn đột nhiên nghiêng đầu, hỏi Huống Thi: “Tạp phiến mà Huống hộ vệ cần là thuộc tính băng hàn phải không?”

Huống Thi mặt lộ vẻ vui mừng, thanh âm ôn nhu: “Đúng vậy, ông chủ phải phí tâm nhiều rồi.”

Những tạp tu khác đều lộ vẻ hâm mộ, bọn họ đều là tạp tu lão luyện, hàn nang của gấu Tuyết Thứ là dạng tài liệu cực phẩm có thể gặp nhưng không thể cầu.

Nhưng ngoài hâm mộ, ánh mắt của bọn họ càng dán lên người Duy A! Độ khó săn giết gấu Tuyết Thứ quá cao, thường thường phải cần bốn năm tạp tu thất cấp liên thủ mới có thể đắc thủ, mà nếu như muốn bắt sống, vậy độ khó càng cao, còn cần một số tạp phiến tính chất đặc biệt mới có khả năng thành công.

Duy A trong mắt bọn họ chợt trở nên cao thâm khó lường!

Trần Mộ lấy từ một toa xe ra một cái rương thu thập mẫu chuyên dụng, loại rương thu thập này bên trong có đặt tạp phiến giữ nhiệt và đông lạnh, đặc biệt áp dụng cho việc thu thập loại tài liệu cần giữ tươi này.

“Duy A, ta muốn lấy máu nó, nó có thể sẽ giãy dụa, ngươi tới chế trụ nó.” Trần Mộ lấy từ trong rương ra một cái ống hút, phía trước ống hút là giác hút.

“Được.” Duy A đi tới bên cạnh con gấu Tuyết Thứ.

Mọi người lập tức khấn trương hấn, mà như Phục Đông còn sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, bọn họ biết rõ sự lợi hại của gấu Tuyết Thứ! Một khi nó điên lên, cả nơi đóng quân sẽ gặp tai ương. Da lông gấu Tuyết Thứ cứng rắn như băng, năng lực phòng hộ hết sức xuất sắc, năng lực thể bình thường căn bản không thể tạo thành thương tổn hữu hiệu với nó.

Việc thu thập từ trước tới giờ đều là làm bạn cùng nguy hiểm.

521. Chương 515: Quả Đấm

Bất quá, thứ duy nhất hần không cần lo lắng đại khái chính là nguồn gốc vấn đề. Máu trong cơ thể một con gấu Tuyết Thứ tuyệt đối vượt qua mấy trăm lít, đối với hần mà nói, vậy đã dư dả rồi.

Trần Mộ tay chân vụng về tìm bộ phận trên người con gấu để xuống tay, thấy vậy những tạp tu thất cấp đều lộ vẻ ngạc nhiên. Thu thập tài liệu với chế tạp sư là tri thức bắt buộc, mà nhất là những tài liệu cao cấp này càng phải như thế.

Ông chủ thật là chế tạp sư sao?

Khóe mắt bọn họ co rút lại, lộ ra biểu tình không đành lòng nhìn. Trong bọn họ tuyệt đại đa số người đều đã trải qua việc thu thập, nhất là đám người tuổi trẻ, đây là một bộ phận thu nhập quan trọng hằng ngày của bọn họ. Trên thực tế, tuyệt đại đa số tạp tu đều đã trải qua bước này. Thu thập không chỉ có thể khiến bọn họ lấy được tài liệu, có được thu nhập, mà còn có thể gia tăng kinh nghiệm thực chiến, tăng nhanh tốc độ tăng trưởng thực lực của bọn họ. Vô luận là học viện nào, ngoại trừ cảm giác và kết cấu năng lượng, thì thu thập là một trong những chương trình dạy bắt buộc của tạp tu và chế tạp sư.

Động tác ông chủ không thành thạo, thậm chí có thể nói là vụng về khiến cho tim bọn họ như treo ngược trên cành cây.

Cứ làm như vậy, vạn nhất gấu Tuyết Thứ mà tỉnh lại.....

Trần Mộ cuối cùng đã lựa chọn xong một bộ phận để rút máu. Hần không chút do dự, giác hút trên tay thoáng chốc đã dán lên vị trí trái tim gấu Tuyết Thứ, theo hần thấy thì trái tim là đầu mối vận chuyển máu, là một bộ phận tuyệt hảo để rút máu ra!

Vừa chứng kiến ông chủ đặt giác hút dán lên trái tim gấu Tuyết Thứ, mười lăm vị tạp tu thất cấp sắc mặt chợt đại biến!

“Dừng!”

Phục Đông kinh hãi hô lên!

Không đợi hần nói xong, đã nghe được gấu Tuyết Thứ gầm lên một tiếng kinh thiên động địa!

Nguy rồi!

Tất cả tạp tu sắc mặt đều đại biến. Thân hình bọn họ di chuyển như tia chớp! Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng ông chủ vậy mà lại lựa chọn bộ phận không hợp thói thường như vậy! Trái tim đối với mỗi loại dã thú mà nói đều là nơi yếu hại. Cho nên càng là dã thú lợi hại thì sự bảo vệ đối với nó cũng càng chặt chẽ. Trái qua vô số năm thăng tiến hóa, thần kinh bộ phận trái tim chúng nó cực kì mẫn cảm. Hơi bị thương cái là sẽ dẫn đến việc chúng nó trở nên điên cuồng vô cùng. Phản công trước khi chết thường thường có thể đánh bại địch nhân mạnh hơn so với chúng nó.

Mỗi một vị tạp tu lúc tiến hành khóa học thu thập đều được sư phụ dặn đi dặn lại rằng trong lúc lấy máu tươi của dã thú thì ngàn vạn lần không nên lựa chọn trái tim làm điểm thu thập. Dựa theo giáo trình tiêu chuẩn, chỗ rút máu tốt nhất nên chọn phần chân chẳng hạn, nơi đó có thần kinh tương đối không nhạy, lại có động mạch huyết quản.

Nhưng ông chủ lại chọn tim gấu Tuyết Thứ!

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới ông chủ phạm phải sai lầm mà đến cả người mới vào nghề cũng không mắc phải.

Tiếng rống kinh thiên làm cho mọi người trong lòng run lên. Khí phách mạnh mẽ của cường giả rừng tuyết qua tiếng rống này được phát tiết đến mức tận cùng! Chỉ thấy con gấu vốn đang hôn mê chợt hắt đầu lên, cặp mắt trợn trừng tràn ngập sát khí cùng hung ác, đau đớn đến vạn vạn, ở một khắc này đã làm cho nó thể hiện ra lực lượng kinh khủng tuyệt luân!

Cơ nhục căng ra, rống như sấm, hai mắt đỏ đậm nhìn Trần Mộ chòng chọc, không chút nghĩ ngợi, nó đột nhiên ngoác cái mõm to như chậu máu tấp tới Trần Mộ!

Hàm răng nhọn hoắt trắng ớn rõ đầy nước dãi tanh hôi, một luồng khí lạnh trong phút chốc lan ra từ đáy lòng mọi người!

Chết!

Không kịp!

Phản ứng của con gấu Tuyết Thứ này nhanh hơn so với bọn hăn, kịch liệt hơn! Đây là một con gấu trưởng thành, máu tươi của loại như gấu Tuyết Thứ này có hoạt tính tốt, đặt vào lúc bình thường, đây là một chuyện tốt mà mọi người đều tươi cười rạng rỡ, nhưng hiện tại lại biến thành chỗ trí mạng!

Mắt thấy cái mõm to như chậu máu sắp cắn nát đầu ông chủ, chỉ thấy một quyền đột nhiên đánh lên đầu con gấu Tuyết Thứ.

Thịch!

Một quyền này nhìn như lực lượng cũng không lớn nhưng lại trực tiếp đánh ngập đầu con gấu Tuyết Thứ đang lâm vào điên cuồng vào trong đất, mảnh đất bắn tung tóe!

Mười lăm tạp tu thất cấp cứng cả người, bọn họ thừ ra trước một màn này.

Nửa đầu con gấu bị một quyền đánh ngập vào trong đất, có thể thấy được lực lượng của quyền này mạnh thế nào! Gấu Tuyết Thứ mà lâm vào điên cuồng thì lực lượng còn hơn xa bình thường a!

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, đột ngột ngắc đầu!

Thịch!

Lại là tiếng một quyền đánh vào thịt!

Đầu con gấu Tuyết Thứ so với vừa rồi tốc độ còn nhanh hơn, lại một lần nữa bị đập ngập vào trong đất, lần này cả đầu nó bị vùi lấp hoàn toàn!

Con gấu không cam lòng, tuyệt vọng rống lên, dùng hết lực lượng toàn thân, lại đột ngột ngắc mạnh đầu lên!

Ầm!

Nó cảm giác mình dường như bị một ngôi sao băng đập trúng đầu, trước mắt tối đen, không còn ý thức.

Mười lăm vị tạp tu thất cấp đồng loạt lâm vào trạng thái hóa đá, bọn họ ngơ ngác nhìn phần cổ con gấu Tuyết Thứ gấp khúc bất bình thường, cái đầu lớn mà cứng của nó chui sâu trong đất, bọn họ vậy mà không nhìn thấy được.

Nam nhân đeo mặt nạ gỗ kia, một chân dẫm lên lưng con gấu, tay phải nắm thành một quả đấm mà nhìn qua không có gì khác với người thường. Không gào thét, không bật hơi thành tiếng, từ đầu tới cuối chỉ đánh ra ba quyền, song hình ảnh này lại hoàn toàn đọng lại trong đầu bọn họ.

Qua một hồi lâu, không biết là tiếng ai nuốt nước miếng mới làm cho mọi người đang khiếp sợ bừng tỉnh lại.

Trần Mộ hài lòng thu hồi cái rương, bởi vì lựa chọn chính là trái tim nên tốc độ rút máu cực nhanh, trong thời gian ngắn ngủi đã kín rương. Một rương máu tươi của gấu Tuyết Thứ cũng đủ để hăn chế tạo rất nhiều tạp phiến. Nhưng là phần máu còn lại tự nhiên không thể lãng phí, hăn lại mang tới hai cái rương thu thập, mãi cho đến khi con gấu Tuyết Thứ cạn sạch máu mới thôi.

Còn về phần thu thập răng, vuốt, hàn nang sớm đã do mọi người bị hăn dọa chết khiếp vội vàng chủ động tới làm.

“Nghiep vụ của các ngươi rất thành thạo a.” Trần Mộ thuận miệng khen một câu.

Mọi người đang lúc thu thập nhất thời im lặng, Bối Linh yếu đuối lên tiếng: “Ông chủ, chẳng lẽ bình thường ngài rất ít khi thu thập?”

“Ừ, không nhiều lắm.” Trần Mộ gật đầu nói.

“Vậy tài liệu ngài dùng ở đâu ra?” Bối Linh vẻ mặt buồn bực hỏi.

“Mua tại cửa hàng.” Trần Mộ nói.

Bối Linh vẻ mặt quái dị: “Tài liệu ở cửa hàng so với mình thu thập kém hơn rất nhiều a, tính năng tạp phiên chế tạo ra sẽ chịu ảnh hưởng lớn a!”

“Hả, có loại kiến giải này sao?” Trần Mộ kinh ngạc hỏi.

Tập thể mọi người ghen ngào không nói được gì.

“Ông chủ, đây là thường thức.”

Bối Linh không kìm nổi lại yếu đuối nói.

Phục Đông không muốn thấy Trần Mộ xấu hổ, liền giải thích luôn: “Tài liệu mà cửa hàng bán ra phần lớn trước đó đã qua xử lý, hơn nữa một số tài liệu cần giữ tươi, hiệu quả sau khi xử lý sẽ kém rất nhiều. Bình thường chế tạp sư mà tương đối lợi hại đều sẽ thuê tạp tu đoàn, tự mình tiến vào rừng cây thu thập tài liệu. Hơn nữa càng là chế tạp sư lợi hại, thường thường cần phải tiến hành xử lý tài liệu đặc thù, họ sẽ tự động thủ.”

“Thì ra là thế!” Trần Mộ bừng tỉnh ra.

“Ông chủ này của chúng ta thật là chế tạp sư đã chế tạo ra dây số tạp phiên chứ?” Văn Nhân Hồng bất giác thì thầm, bộ dạng mọi người cũng buồn rầu lo lắng.

Quá trình thu thập hoàn thành, con gấu Tuyết Thứ liền trở thành bữa cơm của mọi người.

Duy A ngồi xuống, trong phạm vi năm mét quanh hắn, không một vị tạp tu nào dám tới gần.

Thế nhưng bọn họ rất nhanh lại một lần nữa bị kinh sợ, sức ăn kinh khủng của tiểu Bộ Mặc làm người khác trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ hiện tại đã hơi hiểu Duy A tại sao lại kéo một con gấu trở về, bởi vì một mình tiểu Bộ Mặc gần như đã ăn tươi cả nửa con!

Bụng Bộ Mặc không nhìn ra nửa điểm phồng lên nào, tựa như một cái động không đầy, mà tiết tấu hắn ăn cơm từ đầu đến cuối không có bất cứ biến hóa gì.

Quả nhiên đều dị thường!

Mười lăm tạp tu thất cấp trong lòng liên tiếp có cùng cảm khái.

* * *

Ba Cách Nội Nhĩ nhàn nhã gác hai chân lên bàn, râu ria trên mặt cạo sạch, miệng ngậm một cây tẩu, hàm hồ hỏi: “Tiểu sinh Khương, chinh đồn hoàn thành thế nào rồi?”

Khương Lương theo thói quen gân xanh trên trán giựt giựt, giọng dứt khoát lưu loát: “Nghỉ ngơi cùng chinh đồn đã hoàn thành, bổ sung xong nhân viên, nhân số toàn đoàn ba nghìn. Chỉ có điều tố chất đám tạp tu này không cao, đều là tạp tu vừa vượt ngưỡng cấp bốn. Nhưng từ huấn luyện mấy ngày nay mà xét thì có khả năng chịu khổ.”

Ba Cách Nội Nhĩ mơ màng khoát tay áo: “Tố chất thấp cũng không sao cả, chỉ cần chịu được khổ, hắc hắc!”

Hai tiếng hắc hắc này khiến mọi người trong căn phòng chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Hắn chuyển hướng sang Nhữ Thu, hỏi: “Tiểu Thu Thu, sửa chữa sáo tạp sao rồi?”

“Vâng, đều sửa chữa xong, ngoại trừ mười lăm tấm hư hại quá nặng.” Nhữ Thu vội vàng nói.

“Không tồi không tồi, tiểu Thu Thu cừ thật!” Ba Cách Nội Nhĩ khen ngợi hai câu, ánh mắt chuyển hướng sang Tô Lưu Triệt Nhu.

Tô Lưu Triệt Nhu mỉm cười: “Tình trạng người bệnh khôi phục tốt, tâm lý cũng hoàn toàn hồi phục, cơ bản đều có thể tiến hành huấn luyện hằng ngày.”

Ba Cách Nội Nhĩ lộ ra sắc mặt vui mừng, tập tu từng thụ thương nếu như khỏi thương thế thì có thể phát huy lực chiến đấu mạnh hơn so với tập tu bình thường. Bọn họ từ trong thương tích đi ra, trên chiến trường càng thêm không hề sợ hãi. Trong mắt Ba Cách Nội Nhĩ, giá trị bọn họ càng cao.

Thấy Ba Cách Nội Nhĩ nhìn về phía mình, Hề Bình chậm rãi uống trà: “Vật tư cũng đã chuẩn bị tốt. Huyết Sắc tập tu đoàn quả nhiên là giàu có, một nơi đóng quân năm trăm người mà vật tư lại phong phú như vậy, đánh cướp mấy kho hàng nữa, chúng ta sẽ... Ừm, dung dịch chiết xuất từ quặng Tử Huỳnh cũng đã bán một phần, hắc hắc, người không biết lúc ấy đám thương nhân kia giành giật nhau thế nào đâu! Loại tài nguyên khan hiếm này là chúng ta tương đối có lợi, có trọng lượng. Chúng ta đến mỗi một địa phương lại bán ra một ít, cứ như vậy, chúng ta đi tới nơi nào, thương nhân nơi đó sẽ hoan nghênh.”

“Ừm, không tệ.” Ba Cách Nội Nhĩ gật đầu đồng ý, vuốt cằm tặc lưỡi: “Lão tặc người quả nhiên là giết người không thấy máu a!”

“Tốt lắm!” Ba Cách Nội Nhĩ phun mạnh cây tăm ra, bỗng đứng lên, nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt nghiêm nghị: “Nếu chúng ta đã hoàn thành chinh đồn, như vậy hiện tại cũng tới lúc rời đi rồi! Triệu tập toàn đoàn, ba giờ chiều xuất phát!”

“Lần này ta không đập Huyết Sắc tập tu đoàn ra bã, hừ hừ, nói ra, ta không đáng ở lại chỗ này! Tiểu nhân vật như vậy cũng dám múa may trước mặt ta, không biết sống chết!”

Ba Cách Nội Nhĩ hung tợn nói, cực kì giống một con ác lang!

* * *

Phòng hội nghị của Vũ Tự quân đoàn, một vị nam tử mặc áo khoác xám đứng trước cửa sổ, nhìn ra bóng đêm trầm lắng ngoài phòng.

Hắn xoay người lại, con ngươi như biển sâu, uy nghiêm khó dò: “Chuyện của Vũ Mân ta đã biết. Ta tin liên bang có thể làm được chuyện này, đại khái chỉ có một mình ta.” Ngữ khí bình thản, nhưng lời nói lại cuồng vọng đến cực điểm.

“Khả năng của Đường đại nhân, Vũ Mân tự nhiên không chút nghi ngờ.” Đàm Vũ Mân cười gượng, lại có vẻ cô đơn, nàng đột nhiên nghĩ đến Bạch tổng quản. Có lẽ người kia cũng có thể làm được, đáng tiếc hắn đã cự tuyệt mình.

Đả kích mà Bạch tổng quản gây ra cho nàng quá lớn, nàng cũng rất cuộc hiểu được nếu muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, chỉ bằng vào lực lượng của bản thân thì khả năng thành công là cực nhỏ. Nàng thủy chung không cách nào thoát khỏi kiềm chế của Tinh Viện và Khổ Tịch Tự, khi nàng phát hiện được điểm này thì cũng là lúc nàng tìm ra niềm hy vọng. Song Bạch tổng quản lại không chút do dự cự tuyệt nàng, cự tuyệt một cách thẳng thừng!

Nàng không có thời gian, cũng không thể chờ đợi thêm nữa!

Mà vừa khéo vào lúc này, Đường Hàm Phái âm thầm phái người liên lạc với nàng.

Theo phân tích của Cơ Trí Hạo, Đường Hàm Phái là sự lựa chọn ưu việt hơn so với Bạch tổng quản, Đàm Vũ Mân cũng hiểu được, nhưng không biết làm sao, tâm tình nàng thủy chung hơi sa sút.

Nàng tâm tư lan lợi, rất rõ ràng khi nương nhờ vào Đường Hàm Phái thì vận mệnh duy nhất của mình sẽ là một quân cờ.

Nếu như Bạch tổng quản nguyện ý hợp tác, nàng sao lại lựa chọn Đường Hàm Phái chứ. Nàng trong lòng thủy chung có một loại cảm giác không rõ từ đâu, hợp tác với Bạch tổng quản nàng nhất định sẽ không trở thành quân cờ. Loại cảm giác này mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến mức nàng không chút nghi ngờ với điểm này.

Đáng tiếc, Bạch tổng quản đã cự tuyệt! Nàng đến bây giờ vẫn không hiểu được tại sao hắn lại cự tuyệt!

Hắn không có dã tâm sao? Hắn chẳng lẽ không biết những quyền bút ký đó đến ngay cả Lục Đại cũng lâm vào cảnh đầu rơi máu chảy sao?

Chẳng lẽ mình không xinh đẹp, không thể đả động được hắn? Mình thậm chí nguyện ý gả cho hắn! Hắn chẳng lẽ không biết, có bao nhiêu nam nhân muốn có nàng sao?

Tinh thần của nàng hơi hoảng hốt, cố gắng lấy lại bình tĩnh, ánh mắt một lần nữa dừng lại trên người Đường Hàm Phái. Nam tử trước mắt này so với Bạch tổng quản càng có tính truyền kỳ, cường đại hơn, mà ngay cả tướng mạo khí chất cũng hơn xa hắn. Nhưng không biết làm sao, Đường Hàm Phái lại không thể khiến cho lòng nàng gợn sóng chút nào.

Giọng Đàm Vũ Mân mờ ảo như mây khói: “Đại nhân, bốn quyền bút ký này Vũ Mân hai tay dâng lên. Với khả năng của đại nhân, mang Vũ Mân rời đi, cũng dễ như trở bàn tay. Ngày sau, Vũ Mân được đại nhân che chở, Vũ Mân không dám có quá nhiều hy vọng xa vời, chỉ có ba thỉnh cầu nho nhỏ, mong đại nhân ân chuẩn.”

Đường Hàm Phái nghiêm nghị nói: “Vũ Mân cứ nói đừng ngại.”

“Cơ huynh là chí giao của ta, thân mặc tuyết chứng, cần phải có Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn. Vũ Mân vô năng, không thể tìm được vật này cho hắn, thỉnh đại nhân tương trợ!” Đàm Vũ Mân xá một cái.

“Tiểu thư!” Cơ Trí Hạo tuyệt đối không ngờ yêu cầu đầu tiên của Đàm Vũ Mân vậy mà lại vì hắn, đột nhiên đứng lên, lệ nóng lưng tròng.

Đường Hàm Phái không chút do dự gật đầu: “Tài năng của Cơ tiên sinh, Hàm Phái cũng đã sớm nghe thấy. Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn mặc dù khó có được, nhưng Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ ta có một chút dự trữ. Vũ Mân không nói, Hàm Phái cũng sẽ làm điều này. Cơ tiên sinh đại tài như thế, đang tráng niên mà chết yểu, Hàm Phái tâm không đành!”

“Cám ơn đại nhân!” Đàm Vũ Mân hướng Đường Hàm Phái cảm tạ, nàng đột nhiên có chút thất thần.

Đường Hàm Phái cũng không thúc giục.

Một lát sau, Đàm Vũ Mân mới hồi phục tinh thần: “Vũ Mân mấy năm nay phiêu bạt giang hồ, tâm cũng mệt mỏi rồi. Lần này theo đại nhân tới kinh đô, không hướng phần hoa, chỉ cầu cuộc sống yên ổn. Nhưng Vũ Mân cũng biết, kinh đô rất nhiều nhà quyền thế, nhưng chuyện thân bất do kỷ Vũ Mân cũng không muốn làm nữa.”

Đường Hàm Phái cảm khái ưng thuận, hai mắt hàn quang chớp động: “Chuyện này ta đáp ứng. Nếu ai dám đến làm phiền Vũ Mân, giết không tha!”

“Mai Cát là phụ thân ta, mặc dù ta oán hận ông sâu đậm, nhưng vẫn thỉnh đại nhân hạ thủ lưu tình, để cho ông một con đường sống.” Đàm Vũ Mân lại hành lễ.

“Ha ha! Được! Vũ Mân có tình có ý, ta rất thích, chuyện này ta cũng đáp ứng!” Đường Hàm Phái cười vang, dáng vẻ phóng khoáng.

Lúc này, đột nhiên cửa bị đẩy ra không một tiếng động.

“Đường hiệu trưởng đến đây, cũng không lên tiếng chào hỏi, Mai Cát chẳng phải là chiêu đãi không chu toàn sao?” Một thanh âm vang dội từ phía sau cửa truyền đến.

Một lão già cùng một vị thiếu niên sóng vai tiến vào.

Lão già sắc mặt hồng nhuận, lúc này lại có vẻ đau thương: “Vũ Mân, ta biết ta có lỗi với mẹ con, nhưng con cầu kết với Đường Hàm Phái, há có thể có kết cục tốt sao?”

Đàm Vũ Mân thần sắc lạnh lùng, trào phúng nói: “Kết cục tốt? Ta hiện tại lại có kết cục gì tốt sao? Từ nhân?”

Vị thiếu niên đầu tóc mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn tú, răng trắng môi đỏ, khí độ bất phàm. Hắn thi lễ một cái thật sâu với Đường Hàm Phái: “Đồ đệ điện chủ Khổ Tịch Tự, tự chủ Nam tự Xiêm La ra mắt Đường hiệu trưởng!”

“Xiêm La?” Đường Hàm Phái gật đầu nói: “Khổ Tịch Tự quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, người tuổi còn trẻ mà đã có tu vi như thế, không tệ không tệ.”

“Đường hiệu trưởng đêm khuya viếng thăm, phải chăng muốn đoạt vật của Khổ Tịch Tự ta cùng Tinh Viện?” Xiêm La giương mắt lên, không ôn hòa cũng không nóng nảy hỏi.

“Vật của Khổ Tịch Tự người và Tinh Viện?” Đường Hàm Phái cười ha ha: “Đàm Tiểu Y truyền di vật cho Vũ Mân, khi nào lại là vật của Khổ Tịch Tự người và Tinh Viện?”

Xiêm La không hề lay động: “Tự chủ Tây tự Khổ Tịch Tự ta là ông ngoại Đàm tiểu thư, mà Tinh Viện Mai tiền bối còn là phụ thân Đàm tiểu thư, không biết Đường hiệu trưởng có quan hệ gì với Đàm tiểu thư?”

“Việc này phải hỏi chính chủ, đây là vật của Vũ Mân, nài giao cho người nào, xử lý như thế nào, đều do nàng quyết định.” Đường Hàm Phái lạnh nhạt như cũ.

Xiêm La lắc đầu: “Đàm tiểu thư còn quá trẻ, không biết nhân gian hiểm ác, đương nhiên do trưởng bối nàng quyết định.”

“Cường từ đoạt lý!” Đường Hàm Phái ha ha cười: “Không phải nhiều lời. Đêm nay ta khẳng định sẽ mang nàng đi, hai người liên thủ cũng không phải đối thủ của ta.” Ngữ khí ôn hòa, nhưng luồng khí phách nhìn thiên hạ như không người lại ập tới trước mặt.

“Đường hiệu trưởng nói rất phải.” Ngoài dự đoán của mọi người, Xiêm La cũng không phủ nhận, mặt vẫn cười ảm áp ôn hòa: “Thế nhưng nếu như có thêm một người thì sao, không biết Đường hiệu trưởng còn có lòng tin như thế nữa không?”

Một nữ tử chậm rãi tiến vào, nhẹ nhàng xá một cái, giọng nói lạnh băng giống như gió trên núi tuyết.

“Sương Nguyệt Hàn Châu Bách Nguyệt ra mắt Đường hiệu trưởng!”

Đường Hàm Phái sắc mặt ngưng trọng hẳn lên.

Mai Cát thành danh đã lâu, một thân tu vi mặc dù không bằng hắn, song không kém quá lớn. Mà Xiêm La có thể đảm nhiệm tự chủ một tự, một thân bản lĩnh như thế tự nhiên khỏi phải nói. Mà Bách Nguyệt, cũng là đệ tử kiệt xuất nhất trong lớp trẻ Sương Nguyệt Hàn Châu. Ba người bọn họ, tùy tiện một người đều không phải là đối thủ của Đường Hàm Phái, nhưng ba người liên thủ, thế cục lại thành vi diệu.

Ba người xếp thành hình chữ phẩm (), mơ hồ đem Đường Hàm Phái vây vào trong.

Trong chớp mắt tình thế chuyển biến đột ngột.

Song, Đường Hàm Phái tươi cười khoan khoái, giãn ra như gợn sóng, thản nhiên lên tiếng: “Tiền bối, ngài còn chưa ra sao?”

“Ha ha!” Tiếng cười giống như cú rúc trong bóng đêm khuếch tán ra, ba người sắc mặt đại biến, bọn họ tuyệt đối không phát giác ra có người ẩn nấp trong màn đêm.

Một bóng đen chậm rãi từ trong bóng tối đi ra.

522. Chương 516: Điều Lệ Chiến Thuật

Bọn họ gặp phải một bầy vượn cực kỳ đông đảo, số lượng tuyệt đối không dưới năm trăm con. Bầy vượn đàn đàn lũ lũ, nhìn thoáng qua thì không thấy tận cùng. Trần Mộ ra lệnh cho đại đội Ba phụ trách trận tiền công lần này. Suốt chuyến đi lần này đều là tập luyện tiền công như vậy.

Tất cả các tạp tu đều hiểu được ý đồ của ông chủ chỉ là muốn luyện tập phối hợp chiến thuật. Tuyệt đại đa số bọn họ đều là người từng có kinh nghiệm ở các tạp tu đoàn khác. Trong luyện tập hằng ngày của mỗi tạp tu đoàn đều bao gồm các loại luyện tập phối hợp chiến thuật, nhưng cho tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp nhiều mục luyện tập phối hợp chiến thuật như thế này.

Nói chung, điều lệ chiến thuật của các tạp tu đoàn bình thường ước chừng có khoảng hai mươi điều. Những tạp tu đoàn khổng lồ như Huyết Sắc tạp tu đoàn, Tuyết Hoa tạp tu đoàn thì có điều lệ chiến thuật nhiều

hơn một ít, ước chừng khoảng bốn mươi điều. Còn quân đội thì điều lệ chiến thuật của bọn họ đạt tới tám mươi điều. Cái gọi là điều lệ chiến thuật chính là những quy định về việc ở dưới tình huống dạng nào thì nên áp dụng phương pháp thuộc loại gì để ứng phó. Nó đòi hỏi mỗi tập tu đều phải thuộc lòng và phải vận dụng thuần thục.

Nhưng vấn đề là, điều lệ chiến thuật mà ông chủ ban hành lên tới tận một trăm tám mươi chín điều! Mọi người lần này ngay cả muốn chết đi cũng có! Một trăm tám mươi chín điều lệ chiến thuật, chỉ riêng đọc thuộc lòng cũng phải tốn một thời gian dài chứ chưa nói đến chuyện phối hợp vận dụng.

Ông chủ thật sự là người điên! Mỗi tập tu cấp dưới đều nguyện rửa thề trong lòng, nhưng không một ai dám có bất cứ dị nghị gì. Ám ảnh về hình phạt lần trước vẫn lảng vảng trong lòng bọn họ. Đi ngược lại mệnh lệnh của ông chủ thì sẽ có kết quả gì, mỗi người đều hiểu vô cùng rõ. Từ đội trưởng cho đến mỗi đội viên đều trong tình trạng ôm chặt bộ điều lệ chiến thuật dày cộp mà điên cuồng gặm nhấm. So với những kẻ ham thích học tập đến cuồng nhiệt thì họ chắc chắn còn cuồng nhiệt hơn. Bởi vì ông chủ đã quy định kỉ hạn, trong vòng ba ngày mà còn không thuộc thì sẽ phải chịu phạt.

Ông chủ cũng không hề nói là sẽ phạt cái gì, nhưng điều này lại làm cho bọn họ càng thêm hãi hùng khiếp vía, không một ai dám cam đoan, ông chủ chỉ biết có một loại hình phạt.

Tiếng đọc sách vang vang ở khắp nơi trong doanh trại, cảnh tượng dăm bảy gã tập tu thuộc loại nóng nảy chân tay to chau mày chăm chú một sách trông quả thực là khá quỷ dị.

“Một trăm tám mươi chín điều lệ chiến thuật!” Cừu San Ngọc liếc nhìn qua bộ điều lệ chiến thuật dày cộp đó, sự kinh hãi trong lòng cô nàng có thể tưởng tượng ra được. Những điều lệ chiến thuật này quy định chi tiết các loại nguyên tắc chiến thuật, nhưng là mức độ cụ thể hóa rất cao, ngay cả nàng cũng cảm thấy đáng sợ. Nàng không trực tiếp phụ trách huấn luyện quân đội hằng ngày, nhưng nàng cũng biết điều lệ chiến thuật huấn luyện hằng ngày của các tập tu của Pháp Á chỉ có bốn mươi tám. Điều còn Lục Đại bất quá cũng chỉ là khoảng chừng sáu chục. Đây tuyệt đối là một vật báu vô giá! Đáng tiếc là không thể truyền bá về được, San Ngọc than thầm trong lòng. Ở phương diện này Pháp Á kém hơn Lục Đại rất nhiều, nếu như có thể truyền bá về phần điều lệ chiến thuật này thì có thể đề cao rất nhiều sức chiến đấu của đội ngũ.

“Nhiều điều lệ chiến thuật đến như vậy, thật quá dọa người đi! Lúc chiến đấu thì rất phức tạp, sao có nhiều thời gian để nghĩ được nhiều như vậy?” Bối Linh cắn đầu ngón tay khổ não hỏi. Nàng liếc mắt nhìn Raphael ở đằng xa đang điên cuồng học gạo điều lệ chiến thuật, trong lòng có chút sốt ruột thay cho hắn. Những hộ vệ bọn họ không cần học thuộc lòng điều lệ chiến thuật. Nhưng điều lệ chiến thuật mới ban hành vẫn trở thành đề tài thảo luận nóng nhất của bọn họ vào lúc này.

“Ông chủ thật lợi hại!” Phục Đông than thở với vẻ kinh hãi, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn thốt lên lời cảm khái như thế.

“Phần điều lệ chiến thuật này, nếu như bán đi thì chắc chắn sẽ có giá rất cao.” Văn Nhân Hồng chớp chớp cặp mắt màu lam, cười nói với vẻ quái dị. Hắn cũng bộc lộ vẻ khâm phục: “Khó trách La Tây Cư lại khen ngợi ông chủ. Nếu như quả thật công bố phần điều lệ chiến thuật này ra ngoài, chỉ sợ sẽ gây ra một trận chấn động khắp liên bang!”

Văn Nhân Hồng đột nhiên chuyển hướng nhìn sang một vị tập tu vẫn giữ im lặng ở bên cạnh, cười vẻ tà quái: “Ngô Kiệt, ngươi cảm thấy thế nào?”

Ngô Kiệt tướng mạo xấu xí, ngày thường trầm lặng ít nói, nhưng trong đám người này lại không một ai dám trêu chọc hắn. Ngô Kiệt không thèm nhướng mi mắt hỏi: “Ngươi muốn giống như gấu Tuyết Thử sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều run rẩy trong lòng. Sắc mặt Văn Nhân Hồng cũng trở nên khó coi.

Con gấu Tuyết Thử lần trước đã gây cho bọn hắn kích thích quá lớn. Cái tên mang mặt nạ gỗ đó quả thực cường đại đến mức kì cục! Mỗi buổi tối trở về cùng cậu bé, hắn đều kéo theo một con dã thú. Tất cả những con dã thú đó, không ngoại lệ đều là loại mãnh thú có hình thể khổng lồ, tính tình hung mãnh, lực chiến đấu kinh khủng! Mà từ lần trước, khi biết máu tươi là loại tài liệu tốt thì những con dã thú được kéo trở về đều chỉ bị đánh bất tỉnh.

Có hồ Tuyết Địa Ba Nhận là vua của vùng rừng tuyết, có tề giác Thiết Tuyết Băng mình cứng hơn sắt thép,

tập phiến dưới bốn sao không thể gây một xú thương tổn nào, còn có cả một trong những loại dã thú khó bắt nhất là hươu Vô Ngân chạy nhanh như gió..

Khảo nghiệm mạnh nhất đối với trái tim bọn họ là một lần Weah kéo về một con trăn Bằng Túc cực to có thân hình dài hơn mười lăm thước, đường kính hơn ba thước khiến tất cả mọi người khiếp sợ đến há mồm trợn mắt. Trong lòng bọn họ, Weah nhanh chóng tiến hóa từ hồng hoang cự thú lên thành hồng hoang thú vương.

Khác với Weah, Bạch tổng quản chưa từng bao giờ thể hiện thực lực của hắn. Tuyệt đại đa số thời gian hàng ngày hắn đều ở một mình, không ngừng suy tư. Mà qua mỗi một khoảng thời gian, hắn lại xuất ra các loại đồ vật cổ quái đáng ngạc nhiên, làm cho đám tạp tu này được mở rộng tầm mắt.

Trần Mộ đích thật đang suy nghĩ. Hắn có quá nhiều vấn đề cần phải suy nghĩ. Như bộ điều lệ chiến thuật này, tuyệt đại bộ phận đều do Bagnell lập ra, còn hắn chỉ bổ sung thêm một ít. Hắn có chút hoài nghi là bản thân mình chỉ có vẽ rắn thêm chân, nhưng sau khi suy nghĩ thật lâu thì hắn vẫn quyết định bổ sung thêm những điều lệ đó. Những điều lệ chiến thuật đó đều là kết quả do hắn dày công suy nghĩ tìm ra, có hữu dụng hay không thì phải sau khi thực chiến mới có thể biết rõ ràng được. Dù sao hắn cũng có thể rất dễ dàng tiến hành sửa sang chỉnh lý những điều lệ này.

Điều lệ chiến thuật hoàn thành cũng có nghĩa là một phần công việc trọng yếu nhất của hắn đã hoàn thành.

Việc chế tạo tập phiến cho mười lăm gã tạp tu cấp bảy bây giờ hắn chưa sẵn sàng. Lúc này không phải thời điểm tốt để chế tạo tập phiến cho bọn họ. Xét về một mặt nào đó thì bọn họ là một loại ẩn số, vì so với đám tạp tu bình thường kia mà nói thì bọn họ có nhiều điểm không xác định hơn. Hắn chờ đến khi các tạp tu bình thường kia trở nên cường đại, khi đó nếu có xuất hiện vấn đề gì thì trong tay hắn cũng sẽ có nhiều vốn liếng hơn một chút. Việc chọn lựa mấy vị đội trưởng chính là do Trần Mộ đã quan sát tương đối thận trọng và kỹ lưỡng sau đó mới có quyết định cuối cùng.

Hắn hiện tại đang nghiên cứu tám tập phiến sáu sao Vĩnh Viễn Chi Dạ duy nhất mà hắn có. Từ khi có được tám tập phiến này cho đến bây giờ, hắn vẫn không có thời gian để nghiên cứu.

Tập phiến sáu sao có số lượng rất ít, vẫn là loại tập phiến mà các tạp tu rất mong cầu. Tám tập phiến Vĩnh Viễn Chi Dạ được chế tạo ra cũng không được bao lâu, còn chưa hình thành truyền thừa. Vĩnh Viễn Chi Dạ là một tấm ảo giác tập. Gọi là ảo giác tập bởi nó có thể khiến cho địch nhân lâm vào trong ảo giác. Ảo giác tập phiến cấp thấp chỉ là hư ảnh, thông qua việc thay đổi hình ảnh ánh sáng và âm thanh để tạo ra ảo giác. Nhưng ảo giác do ảo giác tập phiến cao cấp tạo ra, ngoài ánh sáng và âm thanh thì còn có thể ảnh hưởng đến xúc giác, khứu giác, thậm chí cả linh giác của con người. Vĩnh Viễn Chi Dạ là loại như thế.

Tám tập phiến này có thể làm cho địch nhân bị chìm trong bóng tối mê mông hoàn toàn, tất cả cảm giác của người ở trong khoảng bóng tối này đều bị phong bế. Hơn nữa, nó còn sinh ra dao động năng lượng, ở trong lúc bất tri bất giác sẽ ảnh hưởng đến thần kinh trung ương của địch nhân, làm sinh điện của những sinh vật có hệ thần kinh trung ương trong nháy mắt đạt tới cường độ mà hệ thần kinh không thể chịu đựng nổi mà chết đi. Người chết bởi Vĩnh Viễn Chi Dạ vĩnh viễn không tìm được một vết thương nào ở trên người. Đó là tập phiến sáu sao!

Mức độ đáng sợ của tập phiến sáu sao thì những tạp tu chưa được tiếp xúc sẽ không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Trần Mộ cũng cảm thấy kinh hãi. Tập phiến có thể đạt tới thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi như thế đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn. Hắn giờ mới biết, trình độ hiểu biết về kết cấu năng lượng của mình đang nông cạn thế nào. Dao động năng lượng vô hình vô chất giết người trong vô hình vô chất.

Uy lực của tám tập phiến này vượt qua bất cứ một tám tập phiến nào hắn từng dùng qua. Song Cực và Hoàng Kim Ngôn Tỏa đều là những tập phiến có uy lực mạnh mẽ nhưng nếu so sánh với tám Vĩnh Viễn Chi Dạ này thì vẫn còn kém nhiều lắm, đó là sự chênh lệch về mặt kết cấu năng lượng. Trừ phi một ngày nào đó giải thích của hắn đối với kết cấu năng lượng đạt tới một trình độ thật cao, trình độ không chế năng lượng đạt tới mức thật tinh tế thì hắn mới có khả năng dùng Song Cực và Hoàng Kim Ngôn Tỏa phát ra uy lực không thua kém Vĩnh Viễn Chi Dạ được. Nhưng hiện tại hắn rõ ràng không có được năng lực như thế.

Bởi vì dao động do Vĩnh Viễn Chi Dạ phát ra là một loại dao động có cùng tính chất với sóng não, vô hình vô chất, hơn nữa cảm giác cũng căn bản không thể phát hiện được. Cho nên ở trong mắt bọn Phục Đông,

ông chủ bắt quá chỉ ngồi yên một chỗ.

Trần Mộ cũng phát hiện ra điểm giới hạn của Vĩnh Viễn Chi Dạ. Nó chỉ có thể hữu dụng đối với những sinh vật cao cấp mà không có bất cứ tác dụng gì đối với những sinh vật cấp thấp không có hệ thần kinh não bộ. Hơn nữa, tập tu của Khổ Tịch tự có cách khắc chế đối với tác dụng của loại tạp phiến này. Trần Mộ đoán rằng điều này có khả năng liên quan đến phương pháp rèn luyện cảm giác mà bọn họ tu tập. Nhưng ngay cả như vậy, vẫn không thể nghi ngờ về sự cường đại của tấm tạp phiến này, chẳng trách nó được xếp vào cấp sáu sao, quả là danh bất hư truyền!

Vĩnh Viễn Chi Dạ có yêu cầu cực cao đối với độ tinh tế của không chế cảm giác của tập tu, cũng may điểm này cũng là phương diện mà Trần Mộ am hiểu nhất, có thể coi là hắn đã gần như có thể miễn cưỡng sử dụng được, chỉ là chỉ bao trùm một diện tích vào khoảng một trăm thước vuông. Tập phiến sáu sao quả nhiên không phải là thứ người bình thường có thể sử dụng được. Trần Mộ luôn rất tin tưởng vào khả năng không chế cảm giác tinh tế của mình, không ngờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng được mà thôi.

Độ nghi của Trần Mộ có bốn khe chứa tạp phiến, trong đó một khe được cảm năng lượng tập, một khe là khí lưu tập, một khe cảm Bách Biến và một khe cảm Song Cực.

Khe chứa tạp phiến không đủ dùng a! Trần Mộ có chút khổ não. Năng lượng tập và khí lưu tập ắt là không thể thiếu, mà Bách Biến là tạp phiến chủ công cho linh thức của hắn nên không thể bỏ. Nếu bây giờ thay đổi thì chỉ có thể là Song Cực tập, nhưng Song Cực tập lại bao gồm cả công lẫn thủ, ở trong rừng như thế này lại tương đối hữu dụng.

Suy nghĩ mãi, hắn quyết định vẫn giữ lại Song Cực tập. Vĩnh Viễn Chi Dạ mặc dù cường đại, nhưng cảm giác tiêu hao cũng cực lớn, không thích hợp làm tạp phiến chủ công. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, đám cao thủ thành danh bọn họ có cường độ cảm giác hùng hậu biết bao nhiêu a!

Ánh mắt của hắn đột nhiên rơi vào trên khí lưu tập. Tấm Đại Nê Thu này vẫn là tấm tạp phiến mà hắn đã chế tạo từ rất lâu rồi, hiện giờ cũng cần phải đổi mới cho mạnh thêm. Mặc dù độ linh hoạt của nó vẫn ưu tú như trước kia, nhưng về mặt tốc độ thì cũng không có quá nhiều ưu thế. Nếu như gặp phải tình huống nguy hiểm thì thật sự không thích hợp để chạy trốn.

Đối với hắn bây giờ mà nói, chế tạo khí lưu tập với tính năng xuất sắc hơn, dễ điều khiển hơn thì cũng không phải là việc quá khó, huống chi hắn còn có hộp Tính Toán trợ giúp. Chỉ là.. Ánh mắt của hắn rơi lên độ nghi của mình.

Một ý nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu hắn, có lẽ hắn nên thử chế tạo một cái độ nghi thích hợp cho bản thân. Nảy ra ý nghĩ mạo hiểm này nảy, tinh thần hắn chợt chấn động. Về bản chất mà nói, độ nghi là một loại tạp giới, một loại tạp giới đặc thù! Hắn liền chui đầu vào trong toa xe đi rừng của mình.

@#\$\$%^&

Một đoàn xe vận chuyển dừng lại ở sâu trong rừng cây bên con đường thông đến thành phố Lý Giang. Những toa xe vận chuyển này đều đã được nguy trang, có hơn nửa thân xe bị chôn ở trong tuyết.

“Đại thúc, bọn họ thật sự sẽ đến chứ?” Nhữ Thu có chút không tin hỏi.

“À, đương nhiên.” Bagnell lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên ghế chỉ huy.

“Tại sao vậy?” Nhữ Thu vẫn thấy khó hiểu gặng hỏi.

Bagnell tỏ vẻ bất đắc dĩ, đảo mắt nhìn sang Khương Lương rồi thuận miệng nói: “Tiểu Sinh, người trả lời vấn đề này đi.” (BT: Tiểu Sinh: gọi tắt của Tiểu Sinh Khương: củ gừng nhỏ – là cách Bagnell gọi đùa Khương Lương)

“Doanh trại của địch nhân đã bị phá hủy và bị tuyên truyền ra ngoài, tất nhiên rất là mất mặt. Trong mắt địch nhân, chúng ta là kẻ địch yếu ớt. Vì phần nộ, chúng nhất định sẽ toàn lực tấn công chúng ta. Doanh trại này ở gần chúng ta nhất, nhất định xuất phát trước hết, chỉ để ghìm chân chúng ta cho bọn chúng hoàn thành vòng vây!” Khương Lương tỏ vẻ nghiêm túc, ngồi thẳng tắp, nói: “Đây là tuyến đường bọn chúng nhất định sẽ đi qua. Hơn nữa, bọn chúng tuyệt đối không thể tưởng tượng được kẻ địch yếu nhược như chúng ta lại dám chủ động xuất kích. Về mặt chiến thuật, chúng ta đã chiếm được thế chủ động. Hơn

nữa, viện quân từ những chỗ khác nhanh nhất cũng phải đến tối mai mới có thể tới được, điều này giúp cho chúng ta có đủ thời gian phá từng đạo quân một. Cái này gọi là đánh quân cứu viện.”

“Oa! Tiểu Sinh thật là lợi hại!” Nhữ Thu thốt lên tán thưởng. Ở cùng với đám người Bagnell đã lâu, nàng đã hoạt bát hơn xưa rất nhiều. Khi còn ở trường học, nàng là người nổi nghiệp của Viện trưởng Phân viện chế tạc, là đối tượng được mọi người che chở. Điều này cũng vô hình trung cách ly nàng với những người bạn cùng lứa tuổi ở chung quanh, tạo nên tính cách hơi rụt rè trước kia.

Khương Lương vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, tĩnh mạch trên trán một lần nữa không khỏi phập phồng vài cái.

“Chỉ là, đây đều là những tạp tu mới, e rằng..” Tô Lưu Triệt Nhu có chút lo lắng nói.

Bagnell ngồi dậy, cười nói: “Tô Lưu tiểu thư không cần lo lắng, ta vốn không trông cậy vào những tân binh này. Chúng ta vẫn dựa vào những lão binh, còn đám tân binh đó thì chỉ là để cho bọn họ cảm thụ một chút không khí chiến đấu mà thôi. Tuy nhiên, chúng ta dùng mai phục chiến đấu, tân binh vẫn có thể phát huy được chút tác dụng.”

Từ chuyện này thì có thể nhận thấy mọi người có sự phân biệt giữa Tô Lưu Triệt Nhu và Nhữ Thu. Ở trong mắt Bagnell và Hề Bình, Nhữ Thu là một tiểu cô nương đáng yêu, nhưng Tô Lưu Triệt Nhu lại là người cùng đẳng cấp với bọn họ. Tình cảm giữa ông chủ và Tô Lưu Triệt Nhu hiện giờ thực sự chỉ là bằng hữu hay là tình nhân, bọn họ dù quan tâm nhưng vẫn không hiểu rõ. Song, điều quyết định địa vị của Tô Lưu Triệt Nhu ở trong đội ngũ lại không phải là điểm này, mà do tác dụng của nàng trong đội ngũ.

Y thuật của nàng đã cứu chữa cho một số lượng lớn bệnh nhân và được vật do nàng điều chế đã sát thương một số lượng lớn địch nhân. Ở trong đội ngũ này, bất kể là những nhân vật đầu lĩnh như Bagnell và Hề Bình, hay những tạp tu ở cấp thấp nhất, tất cả cùng đều thể hiện sự tôn kính từ đáy lòng đối với vị y tế tạp tu thiện lương mà lợi hại này.

Ngay lúc này, báo cáo từ tiền phương truyền về: “Báo cáo. Phát hiện mục tiêu!”

523. Chương 517: Túc Hàn Đạo

Lão già này có tướng mạo hết sức kì lạ, hai bên gò má của lão thì một bên ngăm đen, còn bên kia lại tái nhợt không có chút huyết sắc. Mọi người trông thấy khuôn mặt này đều không thể không hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng nảy sinh vài phần cảm giác kinh hoàng rợn tóc gáy.

“Túc Hàn Hạo!” Bách Nguyệt ánh mắt phát lạnh, sát khí băng giá trào dâng: “Không phải ngươi đi thành Thiên Hồ sao?”

Tâm trí của nàng không ngừng trầm xuống. Trước đó, bọn họ nhận được tin tình báo là Túc Hàn Hạo sẽ đến thẳng thành Thiên Hồ, chờ thời phá hoại việc tổ chức đại hội liên minh, Tây Trạch cũng đi thành Thiên Hồ từ trước để tiến hành ngăn cản lão, nhưng tại sao lại gặp lão ở đây?

“Khà khà!” Túc Hàn Hạo cười âm hiểm, nói: “Nơi này có đồ tốt như vậy, làm sao mà lão phu lại có thể nghe mà không thấy chứ? Bát canh mà ngay cả Khổ Tịch tự và Tinh viện đều mơ tưởng, lão phu tự nhiên cũng muốn một phần. Vốn lão phu vẫn đau đầu nghĩ xem một mình thì phải làm như thế nào, không nghĩ rằng hiệu trưởng tiểu Đường cũng có hứng thú. Việc này đúng là không thể tốt hơn được.”

Những người khác đều biến sắc, không ngờ rằng Túc Hàn Hạo lại liên thủ cùng với Đường Hàm Phái.

Túc Hàn Hạo quay sang hỏi Đường Hàm Phái: “Hiệu trưởng tiểu Đường, phần của ta đâu?”

Đường Hàm Phái cười nói: “Đã sớm chuẩn bị cho tiền bối.” Hắn cũng không để ý chút nào về việc bị gọi là hiệu trưởng tiểu Đường. Túc Hàn Hạo có tuổi lớn hơn hắn rất nhiều, là cao thủ cùng thời với sư phụ của hắn là Mạt Phu Sát Khoa. Hắn đưa ra bốn quyển bút ký, nói: “Đây là nguyên bản. Xin giao cho tiền bối, ta lấy bản sao.”

“Hiệu trưởng tiểu Đường quả nhiên là người làm việc lớn, khí độ phi phàm đó.” Túc Hàn Hạo thốt lên. Lão tiếp nhận bốn quyển bút ký này không chút khách khí, lật xem loáng thoáng một chút, xác nhận đó đúng

thật là bản gốc, nghĩ rằng trong thời gian ngắn thì Đường Hàm Phái cũng không có biện pháp nguy tạo được chút nào.

Thấy bốn quyển bút ký rơi vào tay Túc Hàn Hạo, trong lòng Đàm Vũ Mân có nỗi đau xót khó nói. Còn Cơ Trí Hạo cũng không khỏi khen thầm trong lòng về chiêu thức cao minh ấy của Đường Hàm Phái. Giao nguyên bản cho đồng bọn, như vậy thì song phương sẽ không có khúc mắc, liên minh tất nhiên sẽ được củng cố. Đổi lại là người khác thì đời nào lại đem nguyên bản cho người khác, còn chính mình chỉ giữ bản sao?

“Nghe nói bản đầu tiên ở chỗ Pháp Á? Chúng ta chọn thời gian đến bắt bọn chúng nộp ra! Hừ. Vật thuộc loại này thì bọn hán tiêu thụ được ở nơi nào chứ?” Túc Hàn Hạo âm hiểm nói.

“Tiền bối đã có lời, Hàm Phái tất nhiên hết sức vui mừng.” Đường Hàm Phái ôn tồn cười đáp.

Nhìn hai người tỏ vẻ không hề cố kỵ phân chia đồ vật vốn thuộc về Khổ Tịch tự và Tinh viện, sắc mặt của Mai Cát và Xiêm La đều khó coi đến cực điểm. Còn ánh mắt của Bách Nguyệt thì thủy chung chỉ nhìn chăm chăm vào Túc Hàn Hạo. Mạc Doanh là kẻ thù không đội trời chung của Sương Nguyệt Hàn Châu, thế như nước với lửa. Song phương không ngừng chiến đấu, cừ hận đã làm cho bọn họ không còn đường lui về hòa hoãn được nữa.

Thần sắc trên khuôn mặt anh tuấn bất phàm của Xiêm La chợt biến đổi, nhưng chỉ trong chốc lát hần liền có quyết định, nói dứt khoát: “Xin Mai tiền bối liên thủ cùng Bách Nguyệt sư muội giết chết tên điên cuồng họ Túc. Đường Hàm Phái để tại hạ ngăn chặn!”

Mai Cát và Bách Nguyệt liếc nhìn nhau rồi không chút do dự vây quanh Túc Hàn Hạo.

“Khà khà!” Túc Hàn Hạo liên tục cười một cách quỷ quyệt: “Chỉ bằng hai người các ngươi mà nghĩ ngăn cản được lão phu sao. Buồn cười!”

Lời nói còn chưa dứt, hần liền như một làn khói nhẹ biến mất khỏi căn phòng. Bách Nguyệt và Mai Cát không chút chần chừ, chuyển động thân hình theo sát phía sau. Bên trong phòng, Đường Hàm Phái và Xiêm La đang giằng co.

“Dùng khí khá khen, nhưng mà thực lực quá kém.” Đường Hàm Phái thản nhiên nói: “Cho ngươi thêm mười năm thời gian thì có lẽ ngươi có thể cùng ta đánh một trận. Nhưng ngươi có tâm chí quả quyết, cũng được vài phần phong cách của sư phụ ngươi. Tuy nhiên, ngươi tự cho rằng có thể ngăn cản được ta?”

“Thực lực của Xiêm La tất nhiên kém khá xa so với Đường hiệu trưởng.” Xiêm La tỏ ra trầm ổn, không thấy chút vẻ sợ hãi nào: “Nhưng ta liệu mình cản trở, chắc hẳn vẫn có thể có khả năng ngăn cản đại nhân được trong chốc lát.”

“Ha ha, cứ cho rằng ngươi có thể ngăn cản ta trong chốc lát, ngươi cho rằng hai người bọn họ có khả năng đánh bại ta?” Đường Hàm Phái nhìn Xiêm La đầy hứng thú.

“Không dám, ba người bọn ta liên thủ mới có một chút cơ hội đánh được với đại nhân một trận. Hai người bọn họ tất nhiên không phải là đối thủ của đại nhân.” Xiêm La lắc đầu nói.

Đường Hàm Phái nhướn mày: “Ừm, thế thì ngươi chẳng phải là phí công sao? Uống phí thêm một tính mạng vô ích ư?”

Cặp lông mày của Xiêm La rủ xuống, vẻ mặt trang nghiêm, trầm giọng nói: “Câu nói ban nãy của Đại nhân thật không sai. Phải mười năm thời gian nữa thì ta có lẽ mới có thực lực đánh một trận với đại nhân, nhưng đó chỉ là dưới tình huống bình thường. Nếu ta chết trong trận chiến này thì tất cả đều trở về với cát bụi. Nhưng nếu như trận chiến này mà ta không chết, trong vòng năm năm sẽ lại có cơ hội khiêu chiến với đại nhân.”

Rốt cuộc thì trên mặt Đường Hàm Phái cũng lộ ra vài phần kinh hãi, trong ánh mắt chứa đựng vài phần tán thưởng: “Không tồi, không tồi. Sư phụ của ngươi đã thu nhận một đệ tử tốt. Ngươi có tâm tính hồ hững vô tình, có thể bỏ qua ngay cả bản thân mình, nhưng thật ra lại phù hợp với ý niệm vô ngã vô bản của Khổ Tịch tự các ngươi. Nhưng nếu như ngươi chết, hai người bọn họ tiếp tục khiêu chiến với ta thì chẳng phải cũng chỉ có một con đường là chết sao?”

“Nếu chỉ có một nhà Khổ Tịch tự của ta hy sinh thì cũng không phải là tốt.” Xiêm La lạnh nhạt nói.

Khi nghe được những lời này, không biết tại sao một tia lạnh lẽo đột nhiên dâng lên trong lòng Đàm Vũ Mân.

“Ha ha, tại sao ngươi lại chắc chắn rằng ta sẽ giết hai người bọn họ?” Đường Hàm Phái mỉm cười hỏi.

“Địch thủ của đại nhân là thiên hạ!” Xiêm La thần nhiên đáp.

“Ha ha!” Đường Hàm Phái ngửa mặt lên trời cười lớn mấy tiếng rồi ngừng lại: “Không tồi! Không tồi! Ta đánh giá ngươi càng ngày càng cao. Ngươi hôm nay sống hay chết, sẽ phải dựa vào chính bản thân ngươi mà thôi.”

Đường Hàm Phái đi trước ra ngoài cửa, Xiêm La không chút do dự đi sát theo sau. Bên trong phòng chỉ còn lại có Đàm Vũ Mân và Cơ Trí Hạo.

Vưu Nhân đột nhiên xuất hiện ở cửa, nửa quỳ hành lễ: “Tiểu thư.”

“Vưu Nhân, thay ta bảo vệ cửa. Nếu ai tự tiện xông vào, giết.” Sau khi hạ mệnh lệnh này xong, Đàm Vũ Mân liền cảm thấy một mối trước nay chưa từng có, sức lực toàn thân như chẳng còn chút nào.

“Vâng!” Vưu Nhân nghiêm túc tuân lệnh, đứng ở cửa.

@#\$\$%^&

Sau khi toa xe chạy trong rừng được cải trang, nội thất bên trong này toa xe đã hoàn toàn thay đổi. Bên trong chất đầy các loại dụng cụ, các loại linh kiện tạp giới làm cho nó tràn ngập mùi vị của sắt thép và dầu mỡ. Nếu là người khác thì đã không chịu nổi mà bỏ chạy mất dạng rồi, nhưng Trần Mộ thì vẫn ở lại bên trong với vẻ cực kì thoải mái.

Hộp Tính Toán ở trong góc không ngừng vận hành, ngọn đèn liên tục nhấp nháy. Mà trước mặt Trần Mộ bày ra rất nhiều linh kiện tạp giới. Hắn vẫn chưa động thủ. Mấy ngày nay, hắn một mực suy nghĩ về một vấn đề.

Hệ thống tạp phiên đã trở thành hệ thống trọng yếu nhất trong xã hội của liên bang, nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút thì lại phát hiện có rất nhiều thứ không phải là thiết yếu. Tạp phiên cao cấp, tài liệu quý hiếm đều không là bộ phận trọng yếu nhất cấu thành cái hệ thống này. Thứ chính thức làm cho liên bang tiến vào thời đại tạp phiên lại là vận dụng thể năng lượng cấp thấp, nhất là sản xuất quy mô lớn thể năng lượng cấp thấp. Đây mới là nguyên nhân căn bản làm cho liên bang tiến vào thời đại tạp phiên!

Tạp phiên cao cấp vĩnh viễn chỉ thuộc về một nhóm người nhỏ. Nhưng chính thức duy trì xã hội này lại là thể năng lượng cấp thấp. Sự xuất hiện của nó đã khiến cho tạp phiên đi vào mọi ngóc ngách của cuộc sống bình thường như chiếu sáng, ăn cơm, sưởi ấm.. Mà trong đó, mấu chốt nhất chính là sản xuất đại trà!

Hiện tại tất cả những tạp phiên ba sao trở lên đều do các chế tạo sư sản xuất thủ công. Điều này sản sinh ra số lượng lớn chế tạo sư, nhưng đó cũng là trở ngại chính đối với sự phát triển của tạp phiên.

Trần Mộ vốn đang chuẩn bị chế tạo một chiếc độ nghi, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới toa xe chiến đấu của Pháp Á, sau đó lại nghĩ đến rất nhiều vấn đề. Tỉ như, nếu muốn hoàn toàn thay đổi tạp phiên cho đội ngũ này của mình thì cũng có nghĩa là cần có ít nhất hai ngàn tám tạp phiên!

Cho dù là ở bất cứ thành phố nào, hai ngàn tám tạp phiên đều không phải là đơn hàng nhỏ, cần phải có số lượng lớn chế tạo sư và tiêu tốn một thời gian dài mới có thể hoàn thành được. Trước kia, khi chế tạo sáo tạp, Trần Mộ thường phải tốn mất mấy tháng ròng rã. Mà hiện nay thì thời gian về căn bản không cho phép. Hắn ý thức được rằng vấn đề này giá trị hơn so với một chiếc độ nghi, mà đối với chính hắn thì càng quan trọng hơn nữa.

Sản xuất tạp phiên hàng loạt vẫn là đối tượng nghiên cứu trọng điểm của các tạp đoàn, nhưng cho đến tận bây giờ còn chưa có nơi nào thành công. Trần Mộ không cho rằng mình thông minh hơn so với người khác, nhưng hắn biết bản thân cũng có những điểm ưu việt mà người khác không có. Hắn vừa là tạp tu vừa là chế tạo sư, lại còn biết được những kĩ thuật chế tạo đã thất truyền từ lâu. Hắn còn hiểu cả việc gia công kim loại và chế tạo tạp giới.

Kiến thức của hắn hết sức bác tạp, mặc dù mỗi hệ thống tri thức đều không hoàn thiện nhưng nếu như có thể tổ hợp tất cả vào cùng một chỗ một cách hữu hiệu, nói không chừng có thể phát huy được một số tác dụng. Vấn đề này khiến cho hắn thấy hứng thú. Nếu như có thể phát huy tác dụng, đối với hắn mà nói, lúc này càng hữu dụng. Trần Mộ là một người trung thành với chủ nghĩa thực dụng, cái gì hữu dụng thì nghiên cứu cái đó, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không đi nghiên cứu những lý luận mà hắn thấy không dùng được.

Khó khăn lớn nhất đối với máy sản xuất tạp phiến chính là về mặt cảm giác. Cảm giác là một loại môi giới không thể thiếu để làm cho tài liệu chế tạp và bản thân tấm tạp phiến kết hợp với nhau. Cảm giác thì chỉ có tập tu và chế tạp sư mới có thể có được, máy móc khô khan không thể sinh ra được cảm giác. Hơn nữa không phải mọi loại cảm giác của tập tu cũng có tác dụng môi giới này vì chúng có đặc tính là tập trung chứ không phải là phân tán đặc thù. Sở dĩ có thể sản xuất bằng máy móc thể năng lượng cấp thấp vì một nguyên nhân căn bản là chúng không cần truyền cảm giác vào. Cho tới bây giờ vẫn còn chưa tìm được một loại vật chất môi giới có thể thay thế cảm giác của con người.

Nếu không tìm được, vậy thì lấy số lượng lớn cảm giác ở đâu ra chứ? Trần Mộ quyết định thay đổi lại cách tư duy. Hệ thống tri thức của hắn không hoàn thiện, nhưng cũng cơ bản không có các loại tư tưởng giáo điều. Ở trong đầu hắn không có cái gì là nhất định, là hiển nhiên cả.

Trần Mộ chế tạo vô số tạp phiến, đã quá quen thuộc đối với trình tự chế tạp. Hắn trầm tư cân nhắc rồi liền phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu. Khó khăn lớn nhất đối với một vị chế tạp sư khi chế tạo tạp phiến thường nằm ở việc khống chế cảm giác. Bởi vì mỗi một họa tiết của tạp phiến đều cần có cường độ cảm giác không giống nhau, để đạt tới cả một quá trình hoàn mỹ là một việc cực kì khó khăn. Tạp phiến càng cao cấp, họa tiết thường càng phức tạp, dù chế tạp sư có khắc sâu trong lòng thì trong quá trình chế tạo vẫn rất dễ xuất hiện sai sót. Người không phải là máy móc, nói chung hay phạm sai lầm!

Một tia sáng đột nhiên nảy ra trong đầu Trần Mộ! Người không phải là máy móc, tất nhiên sẽ phạm sai lầm, nhưng nếu bộ phận công việc này do máy móc thực hiện, thì như vậy chẳng phải là sẽ không phạm sai lầm nữa? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, linh cảm liền tuôn trào cuộn cuộn như nước lũ vỡ bờ. Trần Mộ chỉ cảm thấy trước mắt trở nên rõ ràng thông suốt.

Một con đường trước nay chưa từng có hiện ra trước mắt làm cho từ trong sâu thẳm linh hồn hắn cảm thấy hưng phấn, thậm chí là run rẩy!

524. Chương 518: Chiến

Cặp mắt của Bách Nguyệt trở nên trong suốt, long lanh giống như băng tuyết, toàn thân phát tán ra hàn khí lạnh thấu xương. Nàng cảm giác trong người tựa như ẩn chứa một luồng khí tức lạnh băng, một khi phát tán ra thì trên bầu trời dĩ nhiên sẽ xuất hiện những bông tuyết pháp phối.

Mai Cát hừ lạnh một tiếng: “Lão quỷ. Thối to mồm này của ngươi so với năm xưa vẫn chẳng thay đổi chút nào. Năm đó chưa đấu với ngươi, hôm nay vốn định cùng ngươi phân định thắng thua. Đáng tiếc, chuyện bây giờ khác rồi, không có thời gian lãng nhãng với ngươi. Nha đầu, chúng ta lên!”

Lời nói còn chưa dứt, hai người đã đồng thời xuất thủ.

Bách Nguyệt như một khối băng tuyết tức thì xuất thủ, phát ra một quang sáng chói mắt đến cực điểm mà lại uốn lượn như một dải lụa. Bầu trời tối tăm tức thì biến thành như ảo như mộng. Một luồng khí tức băng hàn mà mờ ảo theo đó chấp chờn lan ra, nhiệt độ tụt xuống, trong chớp mắt tuyết liền bay mù mịt trên không trung rồi rơi xuống dưới đất.

“Cực quang?” Túc Hàn Hạo ngưng tụ ánh mắt: “Mụ già chết bầm kia thế mà cũng bỏ qua được, đem tấm tạp phiến đó cho ngươi.”

Mai Cát đồng thời xuất thủ. Khuôn mặt của hắn vốn hồng hào giống như tiểu đồng đột nhiên trở nên đỏ sậm, đỏ đến mức như muốn xuất huyết. Hai mắt trợn trừng không giận mà uy, gờn ngón tay chỉ thẳng vào Túc Hàn Hạo, quát lớn: “Ngục Hoàn!”

Khí tức trầm trọng chợt tràn ngập mỗi tấc không gian, một đạo năng lượng thể giống như chiếc nhẫn từ ngón tay Mai Cát chậm chậm bay ra.

“Đáng chết!” Sắc mặt Túc Hàn Hạo chợt lạnh lẽo, sát khí đột nhiên phát sinh: “Mai lão đầu. Người hôm nay chết chắc rồi!” Hắn không ngờ rằng Mai Cát vừa xuất thủ đã liều mạng!

Chỉ thấy chiếc nhẫn năng lượng vừa rời khỏi ngón tay Mai Cát tức thì phình to ra, tạo thành một cái vòng năng lượng cực lớn có đường kính đạt tới một cây số, Túc Hàn Hạo liền bị cuốn vào trong cái vòng năng lượng này. Vòng năng lượng phát ra dao động năng lượng kinh khủng, làm hắn cũng không khỏi tim đập chân run!

Túc Hàn Hạo sắc mặt nghiêm cẩn, không dám chần chừ lập tức hét lớn: “Tà Quân Đồng!” Vô số năng lượng màu đen giống như sợi chỉ bay quanh hắn bên người hắn rồi tập hợp lại với tốc độ kinh người. Chỉ thấy có chín con mắt màu đen do năng lượng cấu thành bay lượn chung quanh người hắn. Những con mắt màu đen này, con mắt nào cũng nhắm chặt, tựa như những con cá bơi quanh người hắn.

Vòng năng lượng cực lớn dần rộng ra xung quanh với tốc độ kinh người, đồng thời lại đè nén vào phía trung tâm, không khí tựa hồ dồn ra mặt ngoài và bị nén đến mức ngưng tụ lại. Chỉ trong chớp mắt, vòng năng lượng liền biến thành một quả cầu năng lượng, mà Túc Hàn Hạo lại bị phong bế ở bên trong quả cầu năng lượng này, còn quả cầu năng lượng này lại đang không ngừng thu nhỏ lại. Cùng với quá trình này, vỏ năng lượng của quả cầu cũng càng ngày càng dày, phát ra dao động năng lượng khiến cho người bên trong như bị một tảng đá đè nén ở trong lòng.

“Hừ!” Túc Hàn Hạo hừ lạnh một tiếng. Hắn không dám có một chút chậm trễ, cũng không dám coi thường một kích toàn lực của Mai Cát. Cùng với tiếng hừ lạnh này, chín con mắt màu đen đang vờn quanh bên cạnh người hắn đồng thời mở ra!

@#\$\$%^&

Xiêm La đứng ở trước mặt Đường Hàm Phái, vẻ mặt vừa thản nhiên vừa cung kính hành lễ: “Xiêm La tu luyện chính là Bát Tý Thiên Long của Khổ Tịch tự chúng ta, tuy nhiên tu vi còn thấp, chỉ có thể ngưng tụ được sáu tay.”

Đường Hàm Phái gật đầu: “Bát Tý Thiên Long là tám tạp phiên sáu sao của Khổ Tịch tự, từ lâu ta đã nghe nói về uy danh của nó. Nghe nói người chế tạo đã dựa theo cánh tay của Thần trong điển tịch thần thoại của tông giáo mà chế tạo nên, ngưng tụ năng lượng thành thiên long thủ hộ. Tám tay của thiên long có tác dụng không giống nhau, so với Năng Lượng Chiến Ngẫu của Liên Bang Tổng Hợp học phủ chúng ta tuy khác loại nhưng có cùng công hiệu.”

“Loại tạp phiên đại nhân sử dụng người ngoài vẫn không biết. Không biết có thể cho Xiêm La xem qua một lần được không?” Xiêm La nghiêm túc hỏi.

Đường Hàm Phái bật cười lớn: “Vậy thì cần phải xem người có thể bắt ta dùng đến nó hay không đã.”

“Xiêm La đành phải bêu xấu vậy.” Xiêm La cũng không nói nhiều. Lấy hắn làm trung tâm, một luồng dao động năng lượng giống như những đợt sóng nhấp nhô tỏa ra. Luồng dao động năng lượng này cũng không mãnh liệt, tựa như không chứa đựng khí tức khói lửa, nhưng cả thành phố Đông Thụy đều có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Một hư ảnh cao tới bảy thước xuất hiện trước mặt Xiêm La. Hư ảnh này dần dần thật hóa. Thực thể do năng lượng thuần túy chuyển hóa ra có sắc thái bất đồng. Một người khổng lồ với cặp mắt tròn tròn và đôi chân trần đứng ở trước mặt Xiêm La. Hai mắt hàm chứa uy phong. Hung sát và an bình, hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng lại dung hợp một cách hoàn mỹ làm người khác không khỏi sinh lòng muốn quỳ xuống lễ bái. Sáu cánh tay cầm các món binh khí khác nhau, hai cánh tay còn lại thì chỉ là hư ảnh mờ nhạt. Một tay cầm bình ngọc, một tay cầm chuông, một tay cầm kiếm, một tay cầm bì, một tay cầm thương, một tay cầm thuẫn nhỏ.

“Bát Tý Thiên Long quả nhiên là vô cùng uy mãnh.” Đường Hàm Phái trầm trồ.

Tay cầm kiếm của người khổng lồ nhẹ nhàng vung lên. Vù một tiếng, từ mũi kiếm chỗ thành hình một đạo ba nhận. Người khổng lồ cao tới bảy thước, ba nhận hình thành từ đường kiếm nhẹ nhàng này cũng rộng chừng hai thước, rít gió chém về hướng Đường Hàm Phái.

Đường Hàm Phái mỉm cười, khoát tay phải một cái, ba chiếc thoi năng lượng hình lăng trụ màu đỏ to như lá trúc thoát khỏi tay.

So sánh với ba nhận cực lớn mang thanh thế rất mạnh kia thì ba chiếc thoi năng lượng này tựa như con thiêu thân lao đầu vào lửa không hề đáng kể. Song, đạo kiếm quang cực lớn kia lại như đồ sứ cực kỳ mong manh, bị ba chiếc thoi năng lượng này chạm nhẹ vào liền kêu bình một tiếng, đồng thời tan vỡ hóa thành những mảnh ánh sáng văng khắp trời!

“Không được. Ta chỉ có thể phát huy được bảy thành uy lực của Tứ Giác Lăng này, nếu như vừa rồi là Tiêu Nguyên dùng chiêu này thì ngươi đã bị thương rồi.” Đường Hàm Phái có chút hoài niệm nói: “Tập phiến năm sao nho nhỏ mà có thể sử dụng đến mức ấy, thiên hạ duy nhất chỉ có Tứ Giác Lăng Tiêu Nguyên!”

Sắc mặt Xiêm La lạnh băng: “Đại nhân không cần gấp.” Lời nói còn chưa dứt, cánh tay cầm kiếm lại vung lên liên tục, phát ra những làn sóng ba nhận như lớp lớp sóng cồn xé rách không khí, nhằm hướng Đường Hàm Phái công tới!

Đường Hàm Phái cười cười nhưng không nói gì, phát ra vài chiếc thoi năng lượng màu đỏ chém vào những quang trảm thật lớn đó. Bình bình bình! Liên tục những âm thanh vỡ giòn tan, quang mang bị chấn nát như sương mù nồng đậm, lưu động không ngừng làm cho bầu trời đêm đẹp mê hồn.

Người khổng lồ đột nhiên giơ tay cầm bình ngọc lên, hướng miệng bình vào Đường Hàm Phái.

Đường Hàm Phái đột nhiên cảm giác thấy thân thể bị kiềm hãm, có chút kinh ngạc: “Năng lượng quá nhiều? Cái này thật là hiếm thấy.” Nhưng hắn khẽ rung mình một cái, liền thoát khỏi.

Quang mang của bình ngọc rất mạnh, không khí trước mắt Đường Hàm Phái bị vặn xoắn nghiêm trọng. Hắn thậm chí có thể chứng kiến những đường sóng xoắn xuýt ở trong vùng không khí rối loạn này. Cùng lúc đó, năng lượng bên trong độ nghi của hắn xao động kịch liệt, có thể phát sinh nổ mạnh vào bất cứ lúc nào.

“Có ý tứ.” Đường Hàm Phái cười đầy hứng thú nhưng ánh mắt sáng rực và cảm giác chột tăng vọt. Cơ hồ đồng thời, cách, trên chiếc bình ngọc kia xuất hiện một vết rạn nứt.

Cách cách cách! Vết rạn nứt không ngừng tăng thêm, trong chớp mắt, Bình ngọc liền xuất hiện những đường vân như mạng nhện.

Bốp, chiếc bình ngọc hoàn toàn vỡ nát! Xiêm La rên lên một tiếng, gương mặt tuấn tú chột ửng hồng lên rồi biến mất.

@#\$\$%^&

Tà Quân Đồng, tập phiến bảy sao do Túc Hàn Hạo, tổng giáo Mạc doanh nắm giữ, có thể hình thành chín con mắt màu đen. Chín con mắt màu đen này hoàn toàn do năng lượng cấu thành. Mỗi con mắt có thể bắn ra xạ tuyến với tính chất bất đồng, quỷ dị khó lường. Chín con mắt màu đen hoàn toàn mở rộng, phát ra một luồng khí âm hàn khó hiểu tức khắc khiến người khác sợ hãi trong lòng.

Nhìn quả cầu năng lượng hoàn toàn phong bế mình, Túc Hàn Hạo hừ lạnh một tiếng, một con mắt đột nhiên bắn ra một đạo xạ tuyến màu đen. Vô thanh vô tức, đạo xạ tuyến màu đen này liền xuyên thủng Năng Lượng Ngục Hoàn.

Song, điều làm cho hắn không ngờ tới chính là chỗ bị xuyên thủng lại trong chớp mắt liền tự động kéo dài ra.

“Mai lão đầu. Ngươi chỉ có chút thủ đoạn như vậy thôi sao?” Túc Hàn Hạo hoàn toàn bị bắt ngờ, cười cười châm chọc. Nói xong, ánh mắt hắn chột ngưng tụ, còn chín con mắt phút chốc tập hợp lại trước mặt hắn, hình thành nên một cái lưới vuông chín nút.

Ầm!

Một quang trụ cực lớn với đường kính hơn năm thước từ nút giữa của lưới vuông này bắn ra. Bức vách Năng Lượng Ngục Hoàn dày dặn đối mặt với cái quang trụ này thì tựa như một tờ giấy mỏng manh, quang

trụ xuyên thủng bức tường năng lượng không mất chút công sức nào. Túc Hàn Hạo cười ngạo nghễ, mang theo chín con mắt, bay người về phía lỗ thủng.

Một tiếng ngâm khe giống như từ chỗ sâu trong lòng đất lan truyền đến, mang theo hàn khí cổ xưa truyền tới tai hắn. Hắn rút cuộc biến sắc!

“Cực Quang Thổ Túc!”

Quang mang màu sắc rực rỡ như một tấm lụa mỏng đang bồng bềnh trên bầu trời đêm dường như bị một sức mạnh vô hình hung hăng ép về một chỗ, hình thành nên một luồng khí có màu sắc sắc sỡ!

Bách Nguyệt mặt lạnh như băng, trắng bệch như tờ giấy không có lấy một tia huyết sắc. Một dòng máu tươi từ khóe miệng nàng ngoằn ngoèo chảy xuống, trông cực kỳ kinh khủng, cặp mắt của nàng nhìn chăm chăm vào Năng Lượng Ngục Hoàn lúc này đã thu nhỏ lại bằng khoảng một gian phòng.

Luồng khí từ lỗ hổng mà Túc Hàn Hạo đã phá thủng bay vào. Luồng năng lượng tràn ngập tính hủy diệt đánh vào luồng khí kia thì cũng giống như là đánh vào không khí. Vừa bay vào trong Năng Lượng Ngục Hoàn, luồng khí không một tiếng động liền vỡ tung. Hàn khí lạnh lẽo đến cực điểm bị Năng Lượng Ngục Hoàn phong bế liền chuyển động hỗn độn, trong phút chốc nhiệt độ bên trong liền hạ xuống tới âm tám mươi độ! Lông tóc của Túc Hàn Hạo đều bị tăng bằng đông cứng thành một lớp ở bên ngoài, cả người cứng đờ.

Mai Cát lúc này cũng không dám bảo lưu gì nữa. Hắn duỗi thẳng cánh tay phải, chỉ thẳng vào Năng Lượng Ngục Hoàn, hít sâu một hơi, cơ bắp trên cánh tay phải phồng lên. Hắn trợn tròn đôi mắt, đột ngột chụp một trảo vào tay phải, quát lớn: “Phá!”

Phốc phốc phốc! Khớp xương vai, khuỷu tay, cổ tay cánh tay phải của hắn đồng thời phụt ra một vùng huyết vụ.

Năng Lượng Ngục Hoàn chợt thu nhỏ lại, đổ về hướng trung tâm. Vách tường năng lượng dày chắc lại tựa như đất bùn, nhào ra rồi đổ sập về phía trung tâm, giống như nơi đó có một cái hấp động đang ở nuốt trôi hết thảy.

Đột nhiên, các xạ tuyến màu sắc khác nhau từ chỗ đất bùn nhào nhoét này bắn ra. Bách Nguyệt khe biến sắc mặt, nhưng Mai Cát chỉ lạnh lùng nhìn.

Rầm!

Chùm ánh sáng đó tựa như là châm ngòi nổ, ầm ầm nổ tung. Quang mang chói mắt, vụ nổ mạnh phát ra một quang sáng màu vàng rực chiếu sáng bầu trời đêm trên thành phố Đông Thụy. Tiếng nổ mạnh ầm ầm, vang vọng khắp cả nội thành. Bức tường phòng hộ có năng lực mạnh mẽ này bị phá nát thành mảnh nhỏ dễ như trở bàn tay! Một luồng khói hình nấm thật lớn chậm rãi mọc lên, tựa như là địa ngục trần gian.

“Thù này không báo, lão tử không mang họ Túc!” Một thanh âm ẩn chứa hận ý thấu xương vang vọng lại.

Mai Cát và Bách Nguyệt đều cực kì hoảng sợ! Bọn họ không nghĩ rằng một sức nổ mạnh kinh khủng như thế do hai người toàn lực phát ra, thậm chí bất chấp mọi giá không tiếc làm tổn thương bản thân mình mà vẫn không thể đánh gục được Túc Hàn Hạo! Hai người lúc này chỉ có thể miễn cưỡng ổn định thân hình, không còn một chút khí lực nào để đuổi theo. Mắt nhìn thấy Túc Hàn Hạo chạy trốn nhưng họ cũng chỉ có thể mặc kệ.

Đột nhiên. Không hề có dấu hiệu, sát khí cuộn cuộn bỗng tràn ngập từng tấc không khí. Mọi người không tự chủ được mà sinh ra một loại ảo giác, mọi thứ trong tầm mắt đều bị máu tươi nhuộm đỏ, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí. Một bóng người vung một chiếc loan nguyệt đao màu đỏ như máu to hơn người tà tà chém ra!

“Caesar! Người..” Thanh âm đột ngột dừng lại!

525. Chương 519: Thành Hình

Chỉ là, đây là nơi hoang dã, căn bản không có biện pháp sử dụng thông tin tập nên mọi việc hẳn làm chẳng qua đều là phí công mà thôi.

“Công kích của địch nhân rất mãnh liệt. Thủ trưởng, ngài mau rút lui.” Phó quan của hắn lo lắng nói.

Gã chỉ huy chán nản đóng độ nghi, thần thờ nói: “Rút lui, rút lui về hướng nào?”

Phó quan thấy gã thống lĩnh như vậy, liền biết rằng nói cái gì lúc này đều vô dụng. Hắn liền bước lên một bước, dùng một chưởng chém cho gã thống lĩnh ngất đi, sau đó vác thống lĩnh bay ra khỏi toa xe. Ở bên ngoài, cận vệ đoàn đã tụ tập sẵn ở cùng một chỗ, nhưng nhân số chỉ còn lại không tới một nửa. Phó quan lúc này bất kể là có bao nhiêu, gấp gáp nói: “Mọi người, đột kích về hướng tây bắc!”. Hắn phát hiện hỏa lực công kích ở hướng tây bắc yếu hơn rất nhiều.

Đám tạp tu đột nhiên lọt vào mai phục lúc này cố lấy lại dũng khí, tất cả theo sau gã phó quan chạy về phía tây bắc.

Trong toa xe chỉ huy, màn hình đang truyền rõ ràng không bỏ sót mọi diễn biến ngoài tiền tuyến. Nhìn đám người này lần lượt ngã vào trong vũng máu, cho dù đó là địch nhân Tô Lưu Triệt Nhu và Nhữ Thu vẫn lộ vẻ bất nhẫn. Tuy nhiên, các nàng còn không ngu xuẩn đến mức thỉnh cầu Bagnell ngừng tàn sát. Đây là chiến tranh, là chuyện quan hệ đến sự sinh tồn của tất cả mọi người. Rất nhiều khi, không phải người chết thì là ta mất mạng. Sự thật luôn tàn khốc, về điểm này các nàng đã có cảm nhận sâu sắc.

Nhữ Thu đột nhiên phát hiện các tạp tu kia tựa hồ muốn chạy trốn, không khỏi chỉ vào màn hình: “Đại thúc, bọn họ muốn bỏ chạy.”

“Hắc hắc. Bọn họ chạy không thoát đâu.” Bagnell cười hắc hắc.

Nhữ Thu mặc dù không rõ tại sao, nhưng vừa nghe được giọng cười như vậy của Bagnell liền biết rằng hắn nhất định đã có chuẩn bị. Quả nhiên, ngay khi nàng tưởng rằng các tạp tu này đã thoát khỏi vòng vây thì đột nhiên, không hề có một dấu hiệu nào báo trước, công kích long trời lở đất nổ ra.

“Ồ. Thì ra nơi đó còn có mai phục. Đại thúc, bố trí như vậy thì thật phiền toái. Chi bằng tiêu diệt toàn bộ bọn chúng ở trong vòng vây vừa rồi cho xong.” Tiểu Nhữ Thu nói.

“Việc này xuất phát từ những cân nhắc về thương vong. Nếu như những người này phát hiện là bị dồn bước đường cùng và liều chết chống cự, thì chúng ta rất dễ bị thương vong. Đội ngũ hiện thời còn nhiều tân binh, thuận thế mà đánh thì còn được chứ nếu mà có nhiều thương vong thì tân binh sẽ dễ hoảng sợ. Điều đó đối với chúng ta không có lợi.” Bagnell giải thích.

Ánh mắt Khương Lương sáng lên, khắc sâu vào trong lòng lời nói của Bagnell.

“Ồ, đại thúc thật là lợi hại.” Nhữ Thu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Đại thúc, người trước kia đã từng dạy ai tác chiến chưa? Không có ai nhận người làm sư phụ sao? Người không có đệ tử à?”

“Ồ, không có.” Bagnell đột nhiên nhớ tới điều gì đó, hắn hơi giật mình, một lát sau lắc đầu: “Nếu nói có thì chắc là chỉ có nữa thôi.”

“Một nửa?” Nhữ Thu tỏ vẻ khó hiểu.

“Chuyện xảy ra trước đây rất lâu rất lâu rồi. Ta cũng không rõ vật đó đã lọt vào tay ai. Có thể người đó đã ném nó vào đồng rác rồi.” Bagnell nói, như chìm trong một miền ký ức và có vẻ tự giễu cợt mình. Hắn đột nhiên cười nói: “Nói ra thì ta thực sự nên thu nhận đệ tử thôi, cũng già rồi. Tiểu sinh Khương, làm đệ tử của ta được không?”

Khương Lương đột nhiên trở nên kích động, quỳ sụp xuống đất, đập đầu hành lễ: “Sư phụ!”

“Ồ, cái tên này, người cũng có chút cổ hủ quá đấy. Về điểm này thì ông chủ còn hơn người nhiều lắm, chỉ đáng tiếc là ông chủ không có ở đây, nếu không thì các người chắc sẽ thành sư huynh đệ rồi.” Bagnell cười nói.

“Đại thúc thật là tham. Còn muốn ông chủ làm đệ tử của mình.” Nhữ Thu tỏ vẻ khinh thường. Trần Mộ là sư phụ hờ của nàng, mặc dù không có danh sư phụ, nhưng là sư phụ trên thực tế. Nếu như Trần Mộ trở thành đệ tử của Bagnell, thế thì chẳng lẽ là nàng phải gọi Bagnell là sư công sao?

Tô Lưu Triệt Nhu chứng kiến dáng vẻ nũng nịu đáng yêu của Nhữ Thu thì không khỏi mỉm cười.

Bagnell cũng cười: “Ông chủ là nhân vật thiên tài nhất mà ta từng gặp. Ông chủ là thiên tài, bộc lộ tài năng không giống như người khác. Tiểu sinh Khương cũng là thiên tài, nhưng người và ông chủ có phong cách khác nhau. Tiểu sinh Khương bản tính nghiêm túc cẩn thận, làm việc đâu ra đấy, tuyệt đối không dễ phạm sai lầm. Người sau này nhất định sẽ là đại tướng tài, phong cách đường đường chính chính. Bất cứ ai đối mặt với cách chỉ huy như vậy của người cũng sẽ rất đau đầu bởi vì người sẽ không phạm sai lầm. Mà một khi đối thủ phạm sai lầm, người sẽ lần dần từng bước từng bước một, phát huy ưu thế, cuối cùng tạo nên cục diện tất thắng. Nhưng ông chủ thì không thuộc loại này, trong đầu ông chủ không có nhiều khuôn sáo như vậy. Nhìn ông chủ đánh úp đoàn truy sát lần nọ thì có thể thấy ngay được rằng hấn dám mạo hiểm, hiểu được lẽ tùy cơ ứng biến. Nếu như nói tiểu sinh Khương là chính thì ông chủ sẽ là kì. Tuy nhiên, cái khó chính là nếu ông chủ là kì thì cái gì mới thực sự là chính. Ta cảm thấy không sao hiểu nổi là không có ai chỉ dạy, hấn làm thế nào mà được vậy chứ?”

Hề Bình chậm rãi uống trà: “Hấn có cái gì là do người khác dạy chứ? Phỏng chừng chỉ Weah đã từng dạy hấn. Nhưng còn chế tập tu thì sao? Còn kĩ xảo tập tu thì sao? Ông chủ là một kẻ biến thái.”

“Weah cũng là một kẻ biến thái.” Bagnell tiếp lời.

Rống rống rống! Con chó mập sủa lên vài tiếng, hung dữ nhìn chằm chằm vào Bagnell, làm bộ muốn cắn. Bagnell toát mồ hôi lạnh. Tô Lưu Triệt Nhu nhẹ nhàng trấn an con chó mập, nó mới hậm hực ngồi xuống trở lại. Trong số những người ở đây, chỉ mình Tô Lưu Triệt Nhu có thể đến gần con chó mập vì nàng đã từng nhờ giúp một cái dằm trên đầu lưỡi của nó.

“Báo cáo, địch nhân đã bị giết sạch. Bên ta bị thương mười chín, tử vong một người.” Người báo cáo là Lô Tiểu Như. Nàng có tư thế hiên ngang, khí chất của một tập tu đánh qua trăm trận, làm người khác mê đắm.

“Thế mà cũng có thương vong.” Bagnell lắc đầu, bĩu môi: “Tân binh đúng là tân binh!”

Ánh mắt của hấn nhìn về phía Khương Lương: “Phải rồi, trong tin tức lần trước có nói ông chủ đi đâu không?”

Khương Lương đáp: “Ông chủ dẫn đám tập tu mới chiêu mộ rời khỏi thành phố Đông Thụy tiến vào rừng, hướng đi không rõ.”

Thiên Lý tập của bọn họ bị phá hủy, không thể liên lạc được với Trần Mộ và Weah. Nhưng cũng may là bọn họ biết được thân phận cải trang của Trần Mộ, mà một loạt hành động của Trần Mộ trong khoảng thời gian này cũng làm người khác chú ý, nên bọn họ có thể từ trong tin tức đoán được một phần hướng đi của ông chủ.

“Ông chủ muốn làm cái gì?” Bagnell rơi vào trầm tư. Ông chủ chiêu mộ tập tu với quy mô lớn, sau đó đột nhiên biến mất khỏi thành phố Đông Thụy và tiến vào rừng, ngay cả Bagnell cũng không thể đoán ra hành tung tiếp theo của hấn. Chi viện cho mình ư? Khó có khả năng, vị trí của ông chủ thật sự cách bọn họ quá xa. Ông chủ..

Hấn một lần nữa nhìn xuống địa đồ, hàn quang chột lóe lên trong mắt: “Nghỉ ngơi ba tiếng, toàn đội quay trở lại thành phố Lý Giang.”

@#\$\$%^&

Trong toa xe chạy trong rừng tối đen như mực, chỉ có ngọn đèn bàn trước mặt Trần Mộ phát sáng, trước mặt hấn bày ra rất nhiều linh kiện. Mặc dù hấn cũng không tính là học được quá nhiều công nghệ gia công kim loại tinh xảo của Mặc Sĩ tộc, nhưng hấn vẫn có thể chế tạo linh kiện kim loại phù hợp yêu cầu của hấn một cách hết sức thuần thục.

Cách làm của hắn cũng không phức tạp. Hắn chuẩn bị một loại ‘khuôn’. Rót tạp mặc vào trong ‘khuôn’, sau khi truyền cảm giác vào thì cảm giác sẽ ứng với những họa tiết cần thiết đã được bố trí một cách đặc biệt. Tại thời điểm ‘khuôn’ tiếp xúc với tấm tạp phiến trắng, tạp mặc chảy vào dọc theo các họa tiết, cảm giác cũng được truyền vào tương tự. Ba thứ này đồng thời phát sinh liên hệ trên tấm tạp phiến trắng, từ đó mà chế tạo ra tạp phiến. Như vậy, điều mà chế tạo sư cần phải làm là truyền cảm giác vào nó.

Cách làm thì không phức tạp, nhưng khi chế tạo thì độ khó lại không thấp. Trong đó, chỗ khó khăn nhất chính là không chế cảm giác như thế nào để có thể phân bố theo yêu cầu của các họa tiết.

Để tạo ra tác dụng cuối cùng này là kết cấu trù, một kết cấu trù không phức tạp. Gợi ý cho Trần Mộ chính là thế giới nước đơn giản, tấm tạp phiến kia đối với hắn mà nói là có chút xa vời. Thế giới nước đơn giản miễn cảm dị thường đối với cường độ cảm giác, chỉ khi cường độ cảm giác lên cao đến một cường độ nào đó thì mới có thể đáp ứng một số điều kiện trong thế giới nước.

Trần Mộ liền nghĩ đến việc lợi dụng loại đặc tính này để đo lường cảm giác. Khi vị trí mà cảm giác truyền vào đạt tới giá trị cần thiết, vị trí truyền nhập cảm giác sẽ tự động chuyển hướng tới một họa tiết khác. Khi tất cả các họa tiết đều đạt tới giá trị cần thiết đã xác định thì máy cơ khí sẽ tự động cắt đứt việc truyền cảm giác vào và hoàn thành chế tạo tạp phiến.

Máy thí nghiệm vừa mới được hoàn thành cơ hồ chiếm mất một nửa không gian của toa xe đi rừng. Một quang ảnh hình vuông hiện lên trước mặt Trần Mộ. Đây là hình ảnh vị trí hạch tâm của khuôn, cũng là hệ thống trung tâm của cả chiếc máy. Hắn cần phải hoàn thành những họa tiết ở chỗ này, hơn nữa còn cần phải tiến hành đánh dấu hoàn toàn chính xác trị số giá trị cảm giác cho mỗi vị trí họa tiết.

Hắn lấy ra một cây bút sắt đen tuyền không có gì nổi bật. Mũi nhọn của cây bút sắt đột nhiên phát ra một luồng quang mang cực nhỏ, nếu như nhìn kĩ, thì sẽ phát hiện điểm quang mang ấy chỉ to bằng đầu ngọn bút Nhược Thủy của hắn. Tay cầm cây bút sắt, lấy quang mang làm ngòi bút, Trần Mộ liền vẽ những họa tiết của tạp phiến ở trên quang ảnh hình vuông này.

Theo chuyển động đầu ngòi bút của hắn, trên hình ảnh xuất hiện những đường ánh sáng thanh mảnh. Hắn vẽ cực kì cẩn thận, liên tục không dừng lại một chút nào. Hắn hiện tại đang vẽ những họa tiết cho một thẻ năng lượng ba sao. Loại này đối với hắn mà nói tất nhiên là hết sức quen thuộc. Hắn hoàn thành rất nhanh, kiểm tra lại cẩn thận một lần nữa rồi mới hài lòng buông cây bút sắt.

Hiện giờ hắn cần phải làm bước thứ hai là hoàn thành việc đánh dấu giá trị cảm giác cho mỗi vị trí họa tiết. Hắn để họa tiết nằm ngang trước mặt mình, cầm lấy một cây bút sắt khác. Điểm sáng đầu cây bút sắt này có màu đỏ. Hắn nhẹ nhàng điểm liên tiếp vài cái vào họa tiết vừa mới hoàn thành. Họa tiết chợt phóng đại lên trước mắt hắn, cái họa tiết chỉ không lớn hơn một nửa cái bàn tay trẻ con phút chốc to lên bằng một cái bàn nhỏ, mọi nét họa tiết ở trước mặt hắn đều trở nên rõ ràng có thể thấy được.

Trần Mộ không do dự nữa, cầm lấy cây bút sắt ngòi sáng đỏ kia bắt đầu lướt dọc theo những họa tiết ở bên trên đó. Chỉ thấy cây bút sắt trên tay hắn không ngừng lên xuống, rồi một vạch đỏ uốn lượn nhấp nhô xuất hiện trên họa tiết. Nhưng hề vạch đỏ đi qua một vị trí nào thì nơi đó lập tức xuất hiện một quang ảnh sáng màu đỏ, tạo thành mối liên hệ giữa vạch đỏ và họa tiết. Khi hắn vẽ xong, họa tiết vốn bằng phẳng liền nổi lên thành hình khối, hơn nữa trên mặt nhấp nhô không đều, tựa như một bức tường thành thời cổ đại cỡ nhỏ chạy ngoằn ngoèo. Vị trí của vạch đỏ này đại biểu cho cường độ cảm giác của mỗi một vị trí trên đó.

Lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, cuối cùng hắn mới xác định các giá trị được đánh dấu không có sai sót.

Làm xong những việc này, hắn bắt đầu điều chế tạp mặc cho thẻ năng lượng ba sao. Động tác của hắn rất nhanh, tạp phiến ba sao hắn đã chế tạo cũng không phải là ít.

Vừa điều chế xong tạp mặc, hắn cẩn thận rót vào trong chiếc máy. Làm xong xuôi tất cả, hắn hít thật sâu một hơi.

Có thành công hay không, hãy xem thời điểm này!

526. Chương 520: Sói Trở Lại!

Caesar hờ hững nhìn thoáng qua đầu lâu Túc Hàn Hạo, tự nhủ: “Người sinh được đứa con giỏi thật, hẳn còn tàn nhẫn hơn người.” Nói xong, hắn cúi người rút Tà Quân Đồng từ trong độ nghi của Túc Hàn Hạo ra, lại lục từ trên người hắn ra bốn quyển sổ ghi chép.

“Caesar. Bỏ thứ đó lại!” Mai Cát nghiêm mặt quát.

Caesar khoe miệng nhếch lên thần sắc mỉa mai lạnh lùng liếc nhìn hắn, không nói câu nào bay lên trời.

Mất thấy thân ảnh Caesar biến mất trong màn đêm, Mai Cát rốt cuộc không nhịn được, sắc mặt trắng bệch ngồi bệt xuống. Bách Nguyệt khoe miệng thấm máu nhìn thấy thân đầu Túc Hàn Hạo chia lìa, không kìm nổi rung mình, một tạp tu đỉnh cao của liên bang lại vừa ngã xuống. Nàng thất thần thì thào: “Mạc doanh từ nay về sau không còn tạp phiến bầy sao nữa.”

Tạp phiến bầy sao cả liên bang chỉ có sáu tấm, Lục Đại mỗi một nhà đều có một cái. Cái này coi như thể chứng minh thân phận của Lục Đại, đây cũng là lần đầu tiên Lục Đại mất đi tạp phiến bầy sao trên tay bọn họ.

“Một tấm tạp phiến bầy sao há có thể quyết định đại thế thiên hạ?” Túc Hắc Minh cười lạnh nói, trong con ngươi nâu thẫm hiện đầy sát khí âm độc tàn nhẫn hung ác, ngữ khí hắn càng lộ ra vẻ phiêu hốt yêu dị: “Thông tri phía dưới bắt đầu hành động, không cần lưu người sống. Ồ, vị ca ca kia của ta giết đi thôi, ta không có gì muốn hỏi hắn.”

“Rõ!” Chư Hoành cúi người lĩnh mệnh.

Phía sau Đường Hàm Phái Xiêm La ngã trong vũng máu, không còn hơi thở.

Hắn đi đến trước gian phòng của Đàm Vũ Mân, chỉ thấy Vũ Nhân cả người đầm máu đứng ở đó, trước mặt có ba cổ thi thể ngã xuống, hắn không khỏi khen ngợi: “Dũng mãnh trung trực. Không tệ không tệ.”

Nói xong liền quảng cho hắn một tấm tạp phiến: “Người xứng với tấm tạp phiến sáu sao Bát Tí Thiên Long này.”

Vũ Nhân thần sắc phức tạp nhận lấy tấm tạp phiến, im lặng không nói.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, nói xong hắn liền bước vào bên trong. Khi hắn chứng kiến Cơ Trí Hạo ngã trên mặt đất tức thì chấn động, bước nhanh đến trước mặt, cúi người kiểm tra. Hồi lâu sau hắn im lặng đứng dậy, giương mắt chung quanh, sát khí bùng bùng hỏi: “Là ai làm?”

Vũ Nhân thần sắc xấu hổ: “Có một kích năng lượng toa ta không ngăn được. Cơ tiên sinh dùng thân thể đỡ nó!”

Đàm Vũ Mân thần sắc thê lương, hai mắt thất thần, si ngốc nhìn Cơ Trí Hạo.

Về mặt Cơ Trí Hạo trước khi chết thật an tường, khoe miệng còn mang theo nụ cười mỉm, dường như nghĩ tới việc tốt đẹp gì đó.

“Người cũng đã rời khỏi ta.” Đàm Vũ Mân sắc mặt tái nhợt như giấy, khoe miệng thấm ra một vò máu tươi, thân hình loạng choạng.

Đường Hàm Phái nhìn nàng, nhẹ nhàng chém một chưởng vào gáy Đàm Vũ Mân, hắn nói: “Nàng bị thương tâm quá độ sẽ gây tổn thương đến thân thể. Chúng ta đi thôi.”

Vũ Nhân im lặng thu thập các thứ, đi bên cạnh Đường Hàm Phái.

“Người tên là gì?” Đường Hàm Phái hỏi.

“Vũ Nhân.”

“Người không tệ. Làm hộ vệ của ta nhé, thế nào?”

Vưu Nhân lắc đầu: “Thủ hạ dưới tay hiệu trưởng Đường cao thủ như mây, Vưu Nhân trình độ thấp kém, khó kham nổi trách nhiệm lớn. Tiểu thư lẻ loi hiu quạnh, gặp nhiều trắc trở, bên cạnh cũng cần phải có người chăm sóc.”

Đường Hàm Phái quay sang, ánh mắt ngừng lại trên mặt hắn. Vưu Nhân thần sắc thản nhiên, bình tĩnh không sợ.

Đường Hàm Phái hơi mang theo tiếc hận nói: “Người tâm chí đã quyết, ta cũng không miễn cưỡng. Sau này Mân tiểu thư ngụ ở kinh đô lâu dài, ta cho phép người tiến vào Liên bang Tổng Hợp học phủ học tập.”

“Tạ ơn hiệu trưởng!” Có thể nghe được câu cảm tạ này của Vưu Nhân xuất phát từ nội tâm.

@#\$\$%^&

Tổng bộ Huyết Sắc tạp tu đoàn.

Người nắm quyền cao nhất Huyết Sắc tạp tu đoàn là Nhan Yến Thúc, gã tạp tu này ở liên bang rất có danh tiếng, hôm nay hai hàng lông mày lại nhíu lại.

“Tình hình rất xấu, chúng ta đã có năm đội ngũ đụng phải mai phục, cả năm đội ngũ chi viện này toàn bộ chết hết, không một người sống, bốn căn cứ bị đánh cướp hết sạch, chúng ta hiện tại đã trở thành trò cười cho cả Liên bang.” Một người tuổi trẻ vẻ mặt xúc động phẫn nộ huy cánh tay hô to.

Có người cười lạnh nói: “Trò cười? Từ khi Huyết Chùy bộ toàn quân bị diệt, chúng ta cũng đã thành trò cười toàn liên bang rồi.”

Người tuổi trẻ thoáng dừng lại, trên mặt đột ngột hiện lên sắc mặt giận dữ: “Vậy người nói làm sao bây giờ? Chúng ta cứ mặc cho bọn chúng tiêu dao tự tại như vậy sao?”

“Nghe ta nói, chúng ta không nên động thủ với Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.” Có người nói.

Nhan Yến Thúc thần sắc không vui: “Hiện tại nói mấy cái này có ích lợi gì? Lúc ấy sao không nói? Hừ, lúc ấy các người không phải hùng hực hứng thú thương lượng phân chia quặng Tử Huỳnh như thế nào sao? Hiện giờ việc xảy ra rồi mới nói.”

Lần này tất cả mọi người đều im lặng.

Nhan Yến Thúc mắt hờ chậm rãi đảo qua chúng nhân, mỗi người bắt giác ào ào cúi đầu xuống. Nhan Yến Thúc hừ mạnh, ánh mắt hướng đến người trung niên ngồi ngay sau hắn: “Nghị Chi, người có nhiều biện pháp, người nói cho mọi người nghe.”

Vị trung niên nhân này chính là người đa mưu túc trí trong Huyết Sắc tạp tu đoàn, Dương Nghị Chi. Huyết Sắc tạp tu đoàn có thể phát triển đến mức này có liên quan rất lớn với hắn. Vậy nên hắn cũng được mọi người kính trọng, xứng đáng với cái tên nhân vật số 2 của Huyết Sắc tạp tu đoàn.

Dương Nghị Chi trên mặt cũng đầy vẻ lo lắng, điều này trước kia tuyệt đối hiếm thấy. Lần này, mọi người mơ hồ cảm giác được tình thế có thể khá nghiêm trọng, tất cả đều không có một tiếng động.

Dương Nghị Chi than nhẹ: “Nói thật, ta cũng không ngờ Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn lại có thực lực mạnh như vậy, lỗi lầm này ta phải gánh hơn nữa.”

“Nghị Chi, lời này không đúng, lúc trước mọi người chúng ta không có ai dị nghị. Nếu lỗi, thì là lỗi chung của tất cả mọi người.” Nhan Yến Thúc không vui nói: “Giờ còn nói cái gì lỗi với chả không lỗi nữa.”

“Đội trưởng nói đúng.”

“Chính thế!”

Phía dưới mọi người mồm năm miệng mười nhao nhao lên.

Dương Nghị Chi sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi nói: “Từ khi Huyết Sắc tạp tu đoàn thành lập, lần này là nguy cơ trước giờ chưa từng có.”

Phía dưới có người không kìm được phát ra tiếng hô kinh sợ .

“Địch nhân lần này của chúng ta so với quá khứ hoàn toàn khác. Từ ban đầu chúng ta đã đoán sai thực lực của bọn họ, đến bây giờ chúng ta nơi nơi bị động. Đối thủ của chúng ta thật sự rất cao minh. Huyết Chùy bộ toàn quân bị diệt, cũng đã khiến thực lực của chúng ta giảm tới mức thấp nhất. Nói thật, mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng chúng ta đã rút khỏi hàng ngũ tập tu đoàn mạnh nhất khu Thiên Đông Lý.”

Phía dưới mọi người đều im lặng.

“Đối phương không nghĩ ngờ đã có người chỉ huy cực kỳ xuất sắc. Huyết Chùy bộ bị diệt, lại thêm vài lần bị bọn họ mai phục, đều có thể nói là ngoài dự đoán mọi người. Nhưng điều kinh khủng nhất, đó là mấy lộ lực lượng chi viện, ngay cả nội bộ chúng ta cũng không quá rõ lộ tuyến cụ thể của bọn họ, đối phương không ngờ lại có thể dự đoán chuẩn xác, điều này cần phải có hiểu biết chiến lược đáng sợ đến thế nào.”

“Huyết Sắc tập tu đoàn chúng ta mặc dù lực chiến đấu không tệ, nhưng chúng ta cũng biết là mình không có nhân tài về chiến lược. Không riêng gì chúng ta không có, tập tu đoàn ở khu Thiên Đông Lý không có một nhà nào có. Hoài nghi đầu tiên trước đó của ta chính là quân đội.”

“Quân đội?” Phía dưới có người lại sợ hãi than.

“Quân đội là nơi có nhiều người tài giỏi như thế nhất. Nhưng về sau ta nghĩ lại, lại phủ định phỏng đoán này. Nếu như Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn thật sự có liên quan với quân đội, vậy chỉ cần đánh tiếng chào hỏi với chúng ta là chúng ta tuyệt đối không dám động vào bọn họ. Nhưng bọn họ lại tình nguyện từ bỏ quảng Tử Huỳnh. Bằng vào điểm này là đủ để nói rằng bọn họ không có quan hệ gì với quân đội. Thế là ta lại nghĩ, vậy là ai?” Dương Nghi Chi trầm giọng nói:

“Người giống như vậy tuyệt sẽ không tự dừng mà ra. Trực tiếp từ tư liệu tiền tuyến đưa tới, ta nghiên cứu rất lâu mới có chút ít manh mối.”

Nhan Yến Thúc lúc này cũng không kìm nổi tò mò: “Nghi Chi có phát hiện gì?”

“Chẳng biết mọi người còn nhớ mười mấy năm trước có cái gọi là đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen hay không?” Dương Nghi Chi chậm rãi nói.

“Ah. Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen!”

“Đó là cái gì? Sao ta không được nghe nói?”

“Bọn họ không phải chết sạch rồi sao?”

Người phía dưới phân ra hai loại thái độ hoàn toàn bất đồng. Một bộ phận cực kỳ hoảng sợ, mà bộ phận còn lại là vẻ mặt mờ mịt, rất hiển nhiên bọn họ chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Nhan Yến Thúc sắc mặt kém vô cùng, hần thấp giọng gào lên: “Làm sao có thể là bọn họ?”

Dương Nghi Chi lắc đầu: “Ta cũng chỉ đoán. Nhưng mà mọi người thử so trận chiến tiêu diệt Huyết Chùy bộ cùng trận chiến năm xưa đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen thành danh, sao mà nó giống nhau thế? Không chỉ có vậy, ta còn sưu tập được rất nhiều tư liệu cụ thể về trận chiến trước đó giữa Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn cùng liên minh Xuyên Hạ, phát hiện phong cách chiến đấu của bọn họ không khác biệt gì với đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen năm xưa. Mà trận phục kích chi viện mấy ngày hôm trước cũng y như một trong những thủ pháp sở trường nhất của gã Sói Bosnia Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen năm đó!

Phía dưới lặng ngắt như tờ, đám hơi có tuổi đều là tâm sự trầm trầm, còn đám trẻ tuổi cũng biết đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen bọn họ chưa từng nghe nói qua nhất định là cực kỳ lợi hại.

“Chuyện đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen ly kỳ biến mất, đến giờ vẫn còn là một điều bí ẩn. Năm đó bọn họ rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, không ai biết, có phải là bọn họ đã chết, cũng không người nào biết. Đường nhiên, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn có phải là đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen hay không, ta cũng không dám khẳng định. Ta chỉ phát hiện giữa hai tổ chức này có rất nhiều chỗ giống nhau đến kỳ lạ.” Dương Nghi Chi dừng một chút, mới nói: “Ta hoài nghi chỉ huy trận chiến đấu này rất có khả năng là con sói kia.”

@#\$\$%^&

“Vậy con sói kia vẫn chưa chết?” Tào Chính Thu vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Giải Yến Bạch uống nước sôi để nguội, gặm một quả táo giá mười audierne, hàm hồ nói: “Sói? Nhân vật rất lợi hại?”

“Ừm, rất lợi hại! Ta vẫn luôn rất bội phục nhân vật ấy.” Tào Chính Thu không chút khách khí vớ một quả táo trên mặt bàn của Giải Yến Bạch gặm luôn: “Năm đó chính là nhân vật chỉ huy tập tu đoàn chiến thắng quân đội.”

“Lợi hại như vậy sao?” Giải Yến Bạch vẻ mặt ngạc nhiên, quả táo dừng lại bên miệng.

“Đúng vậy! Hắn chính là thần tượng của ta năm đó. Khi đó có thể nghiên cứu chiến dịch ít đến đáng thương, ta ở màn chiến dịch đó hao không ít khí lực, luận văn cũng viết đến năm trang. Chỉ có điều đáng tiếc bị lũ heo kia cho là giấy vụn đem đi đốt.” Tào Chính Thu vẻ mặt tự giễu nói.

Giải Yến Bạch tinh thần rung lên: “Chúng ta có cơ hội lôi kéo hắn hay không?”

Tào Chính Thu lắc đầu: “Nếu thật sự là con sói kia thì không có khả năng. Tên kia đối với Lục Đại chẳng có hảo cảm gì. Có vẻ như hắn xuất thân thường dân, đối với Lục Đại không hề có ấn tượng tốt.”

“Đúng vậy. Lục Đại quá mực nát.” Giải Yến Bạch cũng mang theo vài phần châm chọc nói.

Tào Chính Thu tiếp tục mở báo cáo trên tay: “Huynh đệ kia của ngài cũng chui vào cánh rừng. Há há, còn dẫn theo rất nhiều người a. Hắn muốn làm cái gì? Trận chiến của hắn với đoàn truy sát thật quá xuất sắc.”

“Bạch tổng quản?” Giải Yến Bạch tiếp tục gặm quả táo, lắc đầu: “Người này ta nhìn không thấu. Tựa như sư phụ hắn, sát thần Caesar, có ai có thể nhìn thấu? Chỉ có điều hắn sẽ không là địch nhân của chúng ta.”

“Địch nhân?” Tào Chính Thu đẩy đẩy kính mắt, chú ý cũng trở lại quả táo trên tay hắn: “Nói đúng, địch nhân của chúng ta là Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Đường Hàm Phái lần này thu hoạch không nhỏ, bốn quyển sổ ghi chép trên tay Đàm Vũ Mân giờ đã rơi vào tay hắn.”

Giải Yến Bạch động tác lại ngưng lại lần nữa: “Tập giới?”

“Ừm.” Tào Chính Thu nghĩ nghĩ: “Bất quá chúng ta không cần sốt ruột. Cho dù đạt được thứ kia, hắn muốn tiêu hóa cũng cần thời gian rất lâu. Hơn nữa, hắn lần này đã chọc vào tổ ong vò vẽ, công nhiên cướp thịt trong mâm Tinh Viện cùng Khổ Tịch Tự, hai nhà này nào dễ nói chuyện như vậy.”

“Bọn chúng ồn ào kệ bọn chúng, chúng ta phát triển chúng ta thôi.” Giải Yến Bạch vô cùng đồng ý nói, hắn ưỡn thẳng lưng, bỏ đoàn dưới thân nhưng hắn lại không cảm thấy khó chịu chút nào. Phòng hiệu trưởng hiện tại có thể dùng từ ‘nhà chỉ có bốn bức vách’ để hình dung, bên trong trống không, chỉ có một bàn viết, một cái ghế làm việc, một cái bàn nhỏ uống trà cũ, mấy cái bồ đoàn. Những vật xa hoa trước kia, tất cả đều bị Giải Yến Bạch đấu giá đổi thành audierne, dùng vào ngân sách phát triển giáo dục.

“Tên gia hỏa Túc Hắc Minh thật là tàn nhẫn, cả phụ thân hắn cũng hại.” Tào Chính Thu tặc lưỡi nói: “Lần này, tính nguy hiểm của Mạc Doanh tăng nhiều a! Giết một Túc Hàn Hạo, Gia Anh Hạ bớt đi kẻ thù cũ, nhưng lợi hay có hại cũng khó nói, chỉ e bà ta phải đau đầu rồi. Ngay cả ta cũng không thể tưởng được, Túc Hắc Minh không ngờ lại câu thông với lũ người của Ma Cấp Địch Vực. Thật là thần thông quảng đại.”

Được rồi, đám gia hỏa Bách Uyên Phủ kia cũng hóng gió đủ lâu rồi, người thấy chuyện này thế nào?” Giải Yến Bạch nghiêm túc hỏi.

Tào Chính Thu lắc đầu nói: “Chuyện này ta nghĩ đã lâu. Cái gọi là hợp tác, thực lực phải có chỗ lợi dụng hỗ trợ mới được. Nhưng trước mắt, chúng ta chưa đưa ra lợi thế tốt gì, đám Bách Uyên Phủ kia không phải trẻ con phá tiền phá của, cũng không phải nhà từ thiện. Hơn nữa hiện tại thứ bọn họ có thể cung cấp cho chúng ta cũng rất có hạn. Bọn họ am hiểu thuật ám sát, nhưng ám sát Đường Hàm Phái, phỏng chừng không ai tin.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế.” Giải Yến Bạch nhún nhún vai, bắt đầu dĩ cảm khái nói.

“Đúng rồi, người không định đổi lại tập phiền sao?” Tào Chính Thu nhớ tới vấn đề này: “Tầm tập phiền bấy sao trong tay Phủ chủ kia mà đem gác xó chẳng phải là đáng tiếc ư?”

Giải Yến Bạch lắc đầu: “Tầm tập phiền đó ta đã xem qua, không phải chiến đấu tập, ta cho viện trưởng Chi Liên rồi.”

“Thật đáng tiếc!” Tào Chính Thu chép miệng: “Cao trào sắp đến, ta còn tưởng rằng người có thêm món vũ khí mạnh nữa chứ.”

Giải Yến Bạch tiêu sái cười nói: “Ta học theo Tiểu Nguyên học trưởng, Yên Chi Hồng Chỉ là sư phụ ban cho, ta sẽ không đổi lại. À, chúng ta kế tiếp phải làm như thế nào? Trưởng phòng Tào, chỉ giáo một chút.”

Tào Chính Thu nghiêm trang, chìa một ngón tay ra, cực kỳ nghiêm túc nhìn Giải Yến Bạch.

“Phòng thủ, co đầu rút cổ phòng thủ. Tư tưởng trung tâm của chúng ta là - chúng ta là một con rùa đen cứng rắn!”

@#\$\$%^&

Hiệu trưởng Tinh viện cùng trưởng phòng giáo vụ vô cùng đau đầu nhìn hai người trước mặt.

Nick tóc rối bởi mặc áo ngủ có chú gấu con, ngồi ở kia đầu đã ngoẹo sang một bên, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống dưới, tiếng ngáy liên tiếp. Mà Rousseau lộ ra nụ cười vô hại, mặc một cái áo ba lỗ, giống như một tòa núi thịt, trên mặt trước sau cười hi hi. Hai gia hỏa này chẳng hề dính chàm, làm cho người ta có cảm giác không chỗ xuống tay.

Ho nhẹ một tiếng, chủ nhiệm giáo vụ sắc mặt nghiêm túc, mở miệng trước: “Nhiệm vụ của Thanh Thanh đã thất bại nặng nề, chúng ta rất không hài lòng với việc làm của nàng. Chúng ta hiện tại cũng đã mất bóng dáng của Trần Mộ, manh mối cứ như vậy lại bị cắt đứt. Không chỉ có như vậy, Đường Hàm Phái công nhiên cướp quyền ghi chép về tạp giới trên tay Đàm Vũ Mân, Mai Cát đã bị thương.”

Nick vẫn ngáy, gã béo vẫn cười. Hiệu trưởng cùng chủ nhiệm giáo vụ liếc nhau, hai người đều nhìn ra sự bất lực trong mắt người kia.

“Chẳng lẽ hai người các người không có một chút xúc động?” Trưởng phòng giáo vụ hơi bất mãn hỏi.

Hiệu trưởng phát tay ý bảo trưởng phòng giáo vụ đừng nói chuyện. Hắn đứng lên, mái tóc bạch kim chói mắt dị thường, con người hắn thâm thúy giống như ngôi sao hải dương, nhìn chăm chú hai người.

Tiếng Nick ngáy khê dừng lại, mà vẻ tươi cười trên mặt gã béo cũng hơi cứng lại.

“Rousseau, phân tích lần trước của người với Trần Mộ có gì thêm không?” Giọng nói hiệu trưởng uy nghiêm.

“Không có.” Gã béo lắc đầu.

Hiệu trưởng không hỏi lại, mà đưa một phần báo cáo cho gã béo. Gã cũng không nhận, vẫn cười hi hi nhìn hiệu trưởng.

Hiệu trưởng thoáng như không chứng kiến ánh mắt của gã béo, nói thẳng: “Người không quan tâm đến chuyện của trường học, thế nào cũng bỏ sót rất nhiều thứ. Phần báo cáo này là nói về Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, bọn họ vừa mới tiêu diệt Huyết Chùy bộ của Huyết Sắc tạp tu đoàn, lại vừa hoàn thành liên tục năm lần phục kích. Nghiên cứu báo cáo là Thang, người và hắn hắn rất quen thuộc. Căn cứ phỏng đoán của hắn, con sói mười năm trước đã trở về.”

Ánh mắt gã béo đang cười hi hi đột nhiên trở nên sắc bén tựa như mũi đao.

Hiệu trưởng liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Người xuất thân Lục Đại, thân phận cao quý, tiếp thu giáo dục tốt nhất. Có thể nói, người là nhân tài kiệt xuất nhất mà Lục Đại chúng ta đã bồi dưỡng ra, cũng là nhân tài chiến thuật mạnh nhất mà hệ thống quân đội bồi dưỡng được. Con sói kia xuất thân thường dân, thân phận đê tiện, không được tiếp thu giáo dục, phong cách hoàn toàn từ xuất thân.”

Một nhân vật như vậy lại đề trên quân đội liên bang mười năm, thật sự là sỉ nhục mà!

Trần Mộ thì sao? Xuất thân trẻ lang thang, dựa vào bán thẻ năng lượng một sao để sống. Nhân vật như vậy, ngay cả tư cách tiến vào hoa khu cũng không có. Nhưng vận khí hắn tốt. Một nhân vật như vậy, vốn sẽ không thu hút sự chú ý của ta. Nhưng hiện tại hắn cũng đã là một nhân vật trưởng thành. Người xem, cả người cũng tán thưởng hắn.”

Hiệu trưởng nói đến lúc này, ngữ khí vẫn lạnh nhạt.

“Đừng tưởng rằng ta xem thường bọn họ. Ngược lại, ta sợ hãi bọn họ.”

Nick giật mình mở to mắt, mà gã béo cũng thôi cười.

“Người khác chỉ biết có Đường Hàm Phái, cho rằng hắn là địch nhân lớn nhất liên bang. Nhưng khiến ta sợ hãi lại là con sói cùng Trần Mộ kia. Hãy xem lại lịch sử trước kia đi, kết cục một thời đại luôn luôn do đám người xuất thân thường dân, thân phận thấp hèn chủ đạo, bọn chúng giẫm lên thi thể của chúng ta, vấy máu chúng ta, cướp đoạt sự cao quý của chúng ta, thành lập thời đại thuộc về bọn chúng. Chúng ta từ đó chìm vào đê tiện, mà bọn chúng thì sẽ đổi lại thành cao quý, đó là sự thay đổi thời đại.”

Giọng nói già nua trầm hùng của hiệu trưởng vang vọng trong phòng.

“Liên bang rơi vào tay Đường Hàm Phái bất quá chỉ là chuyện nội bộ tầng lớp chúng ta. Hắn dù sao đến từ tầng lớp này, mặc dù cũng đi kèm với máu tươi, nhưng hắn sẽ không hủy diệt tất cả. Nhưng Liên bang mà lọt vào tay đám người đê tiện, mọi người chúng ta đều sẽ xuống địa ngục. Tất cả những thứ của liên bang đều sẽ bị đập đổ để xây dựng lại.”

“Bọn họ sao có khả năng có thực lực này?” Nick chậm chạp nói.

“Nếu như trước kia, bọn chúng không có cơ hội. Nhưng hiện tại, nội bộ Lục Đại tranh chấp không dứt, chính phạt không ngừng. Lực lượng của chúng ta, tuyệt đại bộ phận đều hao tổn ở chuyện này.” Về già nua hiện rõ trên mặt hiệu trưởng: “Ta cho dù biết, cũng vô lực tránh né. Tựa như lần này Đường Hàm Phái gây nên, Tinh viện tất phải đưa ra phản kích. Ài, chúng ta có lựa chọn khác sao?”

Hai người trầm mặc hẳn.

Phút chốc, đôi mắt thâm thúy như biển của hiệu trưởng nhìn chăm chú Rousseau. “Rousseau, chuyện bắt con sói và Trần Mộ kia lại cũng không thể khiến cho người hưng phấn một chút sao?”

527. Chương 521: MỘC TỰ DOANH.

Đối với các tạp tu đoàn mà nói, hành quân trong rừng với quy mô như thế này đều là một vấn đề có độ khó cao, cho tới bây giờ cũng chỉ có quân đội mới có nghiên cứu chuyên sâu về phương diện này. Tuy nhiên, bởi tính năng của thiết bị thông tin rất khó thỏa mãn nhu cầu của quân đội, nghiên cứu về phương diện này kì thật cũng gần như bỏ ngõ. Tiến vào rừng cây, càng phải dựa nhiều vào kinh nghiệm của các chuyên gia về rừng cây.

Bốn phía quanh doanh trại là bãi đất. Cứ cách năm trăm thước thì có hai gã tạp tu đứng canh giới.

“Hùng! Hùng! Có tình huống gì hay không?”.

“Thiết tê! Hết thấy bình thường!”.

“Hổ! Hổ! Có tình huống gì hay không?”.

“Thiết tê! Không có gì khác thường!”.

.....

Các tạp tu này ai nấy đều được trang bị tạp phiến thông tin đặc thù. Tạp phiến thông tin này có thể đảm bảo cho bọn họ duy trì liên lạc trong phạm vi đường kính một trăm năm mươi cây số. “Thiết tê” là khẩu lệnh đêm nay. Khi quy định ám hiệu khẩu lệnh, lúc đầu ý kiến của mọi người không đồng nhất, sau đó một lần chứng kiến Duy A lòi về một con dã thú, mọi người liền nhất trí quyết định rằng Duy A mang con dã thú nào trở về thì khẩu lệnh của ngày hôm đó là như vậy.

Duy A đêm nay mang về chính là một con hàn thiết tê!

Trong bóng đêm, mấy cái tạp giới hình đĩa lặng yên không một tiếng động bay lượn. Bên trong chúng được trang bị tham trắc tạp có tính năng cực mạnh, cho dù ở trong bóng đêm hay trong rừng tuyết mịt mờ, chúng nó vẫn có thể phát huy được tác dụng cường đại. Có ba cỗ xe đi rừng được cải trang đặc biệt thành xe trinh sát, bên trong đều có đội viên suốt hai mươi bốn giờ không ngừng chú ý các loại tư liệu do những tạp giới đó truyền về.

“Trước đây có ai nói với ta rằng ở trong rừng là nhẹ nhàng thế này. Thật sự là đánh chết ta cũng không tin.” Phục Đông uống nước canh thịt nóng, vô cùng cảm khái thốt lên.

Văn Nhân Hồng dùng ánh mắt yêu dị nhìn theo những chiếc toa xe đi rừng bật kín vừa vút qua, tán thành: “Ta cũng không ngờ rằng ông chủ thật sự là có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn, ngay cả kỹ thuật thông tin trong rừng cũng có. Ta nhớ không lầm thì không phải chỉ tập đoàn Trung Châu mới có kỹ thuật thông tin trong rừng thôi sao?”

Những toa xe đó phòng bị cực kì chu đáo, bất luận kẻ nào, ngoài Trần Mộ và bọn Duy A, không ai được phép tới gần, ngay cả những tạp tu thất cấp bọn họ cũng không ngoại lệ.

Trong mắt mấy người đều lộ ra những nét đăm chiêu.

Cầu San Ngọc ngồi ở bên đồng lửa, chậm rãi uống canh nóng, những tạp tu khác đều giữ khoảng cách vài thước với nàng. Trong mắt những tạp tu này, nàng có lai lịch thần bí, ngày thường cho tới bây giờ không hề nghe nàng nói chuyện nhiều. Mà thái độ của hai người Cúc Hoa và Đả Thủ đối với nàng cũng hết sức kỳ quái.

“Ông chủ đã bao nhiêu ngày không ra rồi?” Huống Thi hỏi, từ ngày lấy được hàn nang của gấu Tuyết Thứ, nàng liền mong ước Trần Mộ chế tạo tạp phiến cho mình.

Phục Đông nói: “Năm ngày.”

Văn Nhân Hồng cười nhạo nói: “Thi Thi, người sốt ruột cũng vô dụng. Ông chủ cũng không ngu, chế tạo tạp phiến cho chúng ta sớm như vậy, vạn nhất lại là nuôi hổ rước họa thì thật phiền toái.”

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Ngô Kiệt.

Phục Đông nhíu mày: “Không được nói vậy!”

Văn Nhân Hồng bình chân như vại, cười hắc hắc nói: “Dù sao thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ.”

Ngô Kiệt vẫn giống hệt như trước, ngay cả mí mắt cũng không nháy lấy một cái.

Cầu San Ngọc chỉ yên lặng uống canh thịt, mọi chuyện phát sinh trước mắt tựa hồ đều không có nửa điểm liên quan đến nàng. Kỳ thật, trong lòng nàng nóng như lửa đốt. Nàng không biết có phải Pháp Á đã triển khai hành động đối phó Huyết Sắc tạp tu đoàn hay không. Mấy ngày nay, nhìn thấy những thứ này, khiến cho nàng ý thức được rằng nam nhân nhìn không rõ nông sâu kia có năng lượng thật lớn đến bậc nào! Nếu như Pháp Á có thể cùng hắn kết minh, như vậy thực lực bọn họ sẽ nhanh chóng phát sinh lột xác!

Pháp Á trong bao nhiêu năm qua, chỉ có mỗi một thành quả là làm ra toa xe chiến đấu, các hạng mục khác đều lâm vào cục diện bế tắc. Song mấy ngày nay, những tạp giới mà nàng được chứng kiến đã hoàn toàn phá vỡ trí tưởng tượng của nàng. Địa vị của Trần Mộ ở trong lòng nàng nhanh chóng tăng lên. Nàng tin tưởng rằng, chỉ cần Trần Mộ nguyện ý trợ giúp Pháp Á, các hạng mục đang lâm vào cục diện bế tắc lập tức sẽ có đột phá.

Nàng bây giờ chỉ hy vọng tầng lớp cao cấp không bỏ qua ý kiến của nàng, có thể nhanh chóng gây đủ áp lực cho Huyết Sắc tạp tu đoàn. Như vậy mới có nhiều khả năng nhất giành được cảm tình của Trần Mộ.

Về phần Huyết Sắc tạp tu đoàn, ở trong mắt nàng, sớm đã hoàn toàn tiêu đời rồi.

Lập Phỉ Nhĩ cả người ướt đầm, ngã sòng xoài trên mặt đất. Những tạp tu ở chung quanh đều nhìn hắn với ánh mắt bội phục.

Bối Linh cũng không để ý vết bẩn trên người hắn, dùng sức đỡ hắn lên, miệng oán giận nói: “Ông chủ cũng thiệt là, tự nhiên lập ra cái kế hoạch khoa trương đến như vậy! Hừ, thứ này mà đặt ở trường học, cũng đủ phán cho tội cố ý mưu sát!”

Lập Phỉ Nhĩ đau đến há mồm trợn mắt, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Không được nói vậy, ông chủ là muốn tốt cho ta.”

“Ta biết.” Bối Linh cắn môi, dùng sức diu hấn đi từng bước một tới trường bỗng, bên trong đã chuẩn bị sẵn nước nóng. Đây là một cái hồ sâu khoảng một thước được đào tạm thời, bốn bên thành hồ có vẽ đồ hình tài liệu. Nó tạo thành một cái ao đơn giản, bên trong nước nóng bốc hơi nghi ngút.

Bối Linh dùng sức đẩy, Lạp Phỉ Nhĩ oạch một cái bị đẩy xuống hồ nước. Nàng cười khúc khích, để lộ ra hai cái má lúm đồng tiền mờ mờ: “Chớ rơi xuống nước!”

Lạp Phỉ Nhĩ thoải mái đến mức cơ hồ muốn hét lên. Bối Linh ngồi ở bên cạnh ao, thốt lên: “Không ngờ người sùng bái ông chủ đến thế.”

“Đó là tự nhiên.” Lạp Phỉ Nhĩ không chút suy nghĩ đáp: “Ta có thể có ngày hôm nay, đều do ông chủ bồi dưỡng. Chắc chắn là người không thể tưởng tượng được, nửa năm trước cảm giác của ta mới chỉ có tứ cấp.”

“A! Làm sao có thể?” Bối Linh che miệng thốt lên.

“Ha ha. Đó là sự thật. Kế hoạch do ông chủ lập ra dù có hà khắc, ta đều sẽ hoàn thành. Bọn họ có lẽ còn không hiểu được chỗ tốt của kế hoạch này, nhưng ta nhận thức rất rõ.” Hấn nói với vẻ mặt kiêu ngạo: “Tập tu dưới tay ông chủ rèn luyện qua, có ai không thoát thai hoá cốt? Không có ông chủ, há có ta hôm nay? Cả đời này của ta đều là của ông chủ!”

Bối Linh phẫn chấn, cắn ngón tay nói: “Ngô, nếu ông chủ thật sự tốt như vậy, đi theo hấn cũng là chuyện không tồi.”

Rốt cuộc, Trần Mộ cũng chui ra khỏi toa xe đi rừng, mặc dù hấn lộ ra vài phần mệt mỏi nhưng ánh mắt bay bổng.

Trong doanh trại mọi việc đều vào đấy, quân kỷ nghiêm nghị, tuần tra tập tu đều thể hiện vài phần khí chất quân nhân, hành động đều ra đấy. Doanh trại ban đêm hết sức an tĩnh. Sau một ngày huấn luyện, những tập tu này đã sớm mệt mỏi rũ người, lúc này đã ngủ như chết.

Bọn Phục Đông thấy Trần Mộ đi ra thì ào ào đứng dậy.

Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy vội vàng đi tới, những người khác thức thơi không có đến gần.

“Ông chủ, làm được thứ gì tốt?” Tiểu Ba dề thấp thanh âm, hắc hắc hỏi.

Tang Hàn Thủy lại không xuê xoa như Tiểu Ba, sau khi tiến đến, hấn đưa ra một tập báo cáo dày: “Ông chủ, đây là tổng kết huấn luyện của giai đoạn này. Có một vài điều lệ chiến thuật trải qua kiểm nghiệm thực chiến hiệu quả cũng không tốt. Ta đã ghi chép lại.”

Trên mặt hấn đã có nhiều khí chất uy nghiêm, cặp mắt hình tam giác kia càng thêm khiếp người. Dù sao làm tổng huấn luyện viên, thống lĩnh toàn quân, tự nhiên bộ dạng cũng không giống với trước kia.

“Khổ cực a.” Trần Mộ tiếp nhận tập báo cáo dày, thuận miệng nói: “Ngày mai cử hành một trận thi đấu, chọn ra một đội ngũ biểu hiện tốt nhất.”

Tiểu Ba mắt sáng ngời: “Ông chủ, khen thưởng cái gì?”

Tang Hàn Thủy cũng có vẻ mặt chờ mong, mỗi lần thế này, ông chủ luôn xuất ra một số đồ vật khác thường.

“Đổi trang bị.” Trần Mộ vừa xem báo cáo trên tay vừa đáp.

“Đổi trang bị?” Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy đột nhiên trợn trừng mắt lên, người nhìn ta, ta nhìn người. Một hồi lâu, Tang Hàn Thủy mới lắp bắp nói: “Ông chủ, nhưng mỗi đại đội có đến bốn trăm người a.”

“Ừ, ta đã chuẩn bị sáu trăm tám tập phiền.” Trần Mộ thần nhiên trả lời, mắt hấn vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào bản báo cáo trên tay.

“Năm ngày sáu trăm tám tập phiền.....” Khóe mắt Tiểu Ba như rách ra: “Ông chủ, mấy sao?”

“Năm trăm tám ba sao, một trăm tám bốn sao, vốn còn muốn làm thêm một chút nhưng hết tài liệu.” Trần Mộ vẫn không dời mắt khỏi bản báo cáo một ly, trên phần báo cáo này ghi chép chi tiết về quá trình huấn luyện mấy ngày nay, cùng với những vấn đề nảy sinh. Tang Hàn Thủy không phải đại tướng có tài, nhưng làm việc đáng tin cậy, chấp hành mệnh lệnh của Trần Mộ không một chút cầu thả.

Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy hoàn toàn bị lời nói của Trần Mộ làm cho choáng váng.

Năm ngày chế tạo ra đến sáu trăm tám tạp phiên, năm trăm tám tạp phiên ba sao, một trăm tám tạp phiên bốn sao! Hiệu suất kinh người như thế đủ để cho các chế tạo sư khác xấu hổ đến tự sát!

“Được rồi, nghiêm cấm người khác tới gần chiếc toa xe đi rừng của ta.” Trần Mộ bổ sung thêm một câu.

Ánh mắt của hai người sáng lên. Xem ra ông chủ sở dĩ năm ngày có thể chế tạo sáu trăm tám tạp phiên, điều huyền diệu nhất định chính là ở trong chiếc toa xe đi rừng này. Ông chủ nhất định đã phát minh được vật gì đó khó lường!

Hai người liếc nhìn nhau một cái, ánh mắt nhất trí đến thần kỳ, sát khí giống như điện mang ở trong mắt bọn họ đồng thời phát ra răng rắc rung động!

Nếu như lúc này có người tới gần toa xe đi rừng, nhất định sẽ phải chịu đả kích có tính hủy diệt của hai người!

Người khác thì chỉ nhìn thấy ông chủ và hai người Cúc Hoa, Đả Thủ nói thầm vài câu. Cho dù bọn họ có vênh tai lên thì cũng không nghe được tới nửa chữ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba hai người cùng tuyên bố, toàn bộ đội ngũ, bao gồm cả Thanh niên vệ, đồng thời tiến hành thi đấu. Cuộc thi đấu này có nội dung bao gồm tất cả các lĩnh vực, nhất là năng lực chấp hành chiến thuật của các đội. Thanh niên vệ cũng không được chiếu cố một chút nào.

Tất cả các tạp tu phần chấn tinh thần. Nói giỡn sao? Ông chủ ra khỏi toa xe, liền tuyên bố thi đấu, đến một tên gốc cũng biết trong đó nhất định có chỗ tốt.

Mỗi viên đội trưởng đều nói những lời động viên cuối cùng. Bọn họ được đích thân ông chủ đề bạt làm nhóm đội trưởng đầu tiên, không một ai muốn làm cho ông chủ thất vọng tại cuộc thi đấu lần đầu này.

Thi đấu triển khai sôi nổi hào hứng. Trần Mộ còn đang cân nhắc phần điều lệ chiến thuật. Hắn đến giờ mới phát hiện, thống lĩnh một đội ngũ là một việc cực kỳ phức tạp. Tuyệt đại bộ phận điều lệ chiến thuật do hắn tự mình lập ra đều không có giá trị thực tế, mà giữ lại được thì chỉ có hai điều.

Không có người hướng dẫn, hắn không thể không tự mình suy tư cân nhắc.

Tại sao cần phải làm như vậy. Tại sao không thể làm như vậy, tại sao.....

Hắn vắt kiệt sức, không dám có một chút trễ nải. Tiến triển ban đầu hết sức chậm, nhưng về sau càng ngày càng có thêm nhiều lĩnh ngộ, hắn cảm giác những thứ mình có thể nắm chắc càng ngày càng nhiều.

Chiến đấu có rất nhiều yếu tố, về bản chất chính là tính toán!

Số lượng, lực lượng, thời gian, không gian, tâm lý,... kế hoạch phức tạp với hàng loạt nhân tố.

Vô số những chuyện lộn xộn cũng làm cho kiến giải của Trần Mộ càng cặn kẽ chi tiết, đạt tới một mức độ kinh người. Các nhân viên chiến thuật bình thường đều trước hết trải qua học tập lý luận, sau đó thực hành trên thực tế. Bọn họ đứng ở trên vai tiền nhân, như vậy có thể tiết kiệm một khoảng thời gian rất lớn.

Nhưng Trần Mộ thì lại không thể, không có ai dạy cho hắn tri thức lý luận. Mọi chuyện trước mặt hắn, đều đòi hỏi hắn phải tưởng tượng, sau đó mới kiểm chứng. Hắn không thể không phạm sai lầm, thậm chí có rất nhiều chỗ, còn sai lầm nghiêm trọng. Nhưng phương pháp mà hắn suy nghĩ có những khác biệt về bản chất so với đám nhân viên chiến thuật trải qua học tập chính quy.

Đội ngũ này đã trở thành một đội ngũ hoàn toàn không giống với bất kỳ đội ngũ nào khác.

Thi đấu kéo dài liên tục ba ngày, rốt cuộc cũng tìm ra người thắng.

Đội Năm đạt được thắng lợi cuối cùng. Trần Mộ liền phát ngay tại chỗ một trăm tám tạp phiên bốn sao và ba trăm tám tạp phiên ba sao. Đội Năm toàn diện thay đổi trang bị!

Bốn đội khác và đám Thanh niên vệ tiếc đổ con mắt! Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng đội xuất sắc nhất trong cuộc thi đấu này lại nhận được chỗ tốt lớn như vậy.

Đội trưởng đội Năm toét miệng cười khi tiếp nhận bốn trăm tám tạp phiến này, hai tay run run, ánh mắt nhìn thẳng.

Bốn trăm tám tạp phiến, phía dưới mỗi tấm đều ghi rõ ràng tiêu ký “C” cùng một vài con số.

Bốn trăm tám dãy số tạp phiến! Các đội trưởng khác vây lại xem, máu đột nhiên dồn thẳng lên não. Ôi trời ơi! Dĩ nhiên tất cả đều là dãy số tạp phiến! Nếu sớm biết là như vậy, thì có phải liều mạng cũng phải thắng cuộc thi đấu này!

Trong lòng bọn họ tràn ngập hối hận và ảo não. Ai nấy nhìn đến đỏ con mắt, thở hổn hển, mắt tròn xoe, nghiêng răng nghiêng lợi quay về đội của mình. Ngay trong đêm, mỗi đội viên thủ hạ của bọn họ đều nhận được mệnh lệnh: bắt đầu từ ngày mai, huấn luyện nhiệm vụ tăng gấp bội!

Mười lăm vị tạp tu thất cấp, người người đứng sững tại chỗ.

Bốn trăm tám tạp phiến!

Đây đâu phải một hai tám tạp phiến! Ông chủ chỉ khua tay một cái đã lập tức xuất ra bốn trăm tám tạp phiến!

Năm ngày, bốn trăm tám tạp phiến!

Điều đó khiến cho những tạp tu thất cấp này bị chấn động mãnh liệt không gì có thể so sánh được. Rất nhiều người trong bọn họ thần sắc biến ảo, nhìn về phía Trần Mộ với ánh mắt tựa như đang nhìn người ngoài hành tinh. Năm ngày thời gian ngắn ngủi mà xuất ra được một trăm tám tạp phiến bốn sao và ba trăm tám tạp phiến ba sao.....

Một số tạp tu có đầu óc linh hoạt tức thì bị phỏng đoán xuất hiện trong đầu chính mình làm cho khiếp sợ.

Nếu thật sự là như vậy.....

Thực lực của đội Năm tăng vọt thành đội đứng đầu. Trong bốn trăm người có một trăm người được nhận tạp phiến bốn sao! Lại không phải tạp phiến bốn sao bình thường mà là dãy số tạp phiến bốn sao! Nhưng rất nhanh, bọn họ nhận được mệnh lệnh của ông chủ, là cần phải lập tức xuất ra một phần biểu đồ chiến thuật.

Tạp phiến mới, cũng nghĩa là chiến thuật mới.

Đội trưởng đội Năm sau khi mừng như điên, ý nghĩ lập tức khôi phục tỉnh táo. Khi màn đêm buông xuống, trong đội tổ chức một hội nghị khẩn cấp. Nhiệm vụ này bằng tốc độ cực nhanh đã được truyền xuống cho từng người. Lần này bọn họ là quân tiên phong, lợi ích thật sự càng làm cho bọn họ muốn ngất. Sự tích cực của các đội viên tăng vọt chưa từng thấy, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều đã học qua một vài chương trình chiến thuật sơ cấp, còn những tạp tu từng tham gia quân đội thì càng sử dụng ra tất cả vốn liếng.

Ngày thứ hai, Trần Mộ chính thức đặt tên cho đội ngũ của hắn là Mộc Tự Doanh!

Mặc dù Tiểu Ba âm thầm cười nhạo ông chủ ăn cắp ý tưởng về Vũ Tự quân đoàn của Đàm Vũ Môn, nhưng không một ai có dị nghị. Mà đội vốn là đội Năm được chính thức đề thăng thành đại đội Một. Cái vinh dự này lại một lần nữa làm cho đại đội Một thêm danh tiếng. Danh hiệu của bốn đội khác bị hủy bỏ toàn bộ, sẽ căn cứ vào cuộc thi đấu tiếp theo để xếp hạng. Điều này làm cho tất cả các đội viên một lần nữa kích động.

Mộc Tự Doanh hoàn toàn mới, từ đôi tay thậm chí còn có thể gọi là non nớt của Trần Mộ dần dần nặn thành nguyên mẫu.

528. Chương 522: Hoàn Thành Lộ Xác.

Gia Anh Hạ mặt phần phủ sương, lạnh giọng nói: “Truyền lệnh, tất cả các bộ môn triển khai toàn bộ lực lượng tìm kiếm Tây Trạch. Bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cho được Tây Trạch! Có bất cứ tin tức gì về Tây Trạch, lập tức báo cáo cho ta.”

“Vâng!” Thủ hạ lể lết tuân mệnh.

Trong căn phòng hiệu trưởng tối mờ, Gia Anh Hạ cau mày.

Bốn quyển bút ký căn bản không có tác dụng với Tây Trạch, nhưng tại sao đến giờ hần vẫn không liên lạc lại.....

Hần muốn làm cái gì?

* * *

Khổ Tịch Tự ở trên dãy núi liên miên bất tận, có thể thấy chùa to miếu nhỏ ở khắp nơi. Chốn này tựa như thế ngoại đảo nguyên, không chịu chút ảnh hưởng nào của xã hội hiện đại bên ngoài, phong thái cổ kính được bảo trì hết sức đầy đủ. Nhịp điệu thường ngày của cuộc sống nơi đây rất thông thả, mọi người thản nhiên vô tư. Song, ngày hôm nay, trong dãy núi đột nhiên vang lên một tiếng chuông trầm buồn, ngay sau đó, những tiếng chuông liên miên không ngừng từ các ngọn núi khác vang lên đáp lại.

Tiếng chuông không dứt bên tai, trầm thấp bi thương.

Cư dân sinh sống tại khu vực phụ cận đều tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ. Tiếng chuông này nói lên ý nghĩa là có nhân vật trọng yếu đã mất! Tập tu của Khổ Tịch Tự rất trường thọ, tính tình điềm đạm, không tranh sự đời, sống cuộc sống bình dị, được cư dân bản địa rất yêu quý. Nếu như là chết già thì ngược lại tiếng chuông du dương sung sướng, theo giáo lý của Khổ Tịch Tự, đây là sự yên lành cuối đời.

Bọn họ đã lâu chưa từng nghe thấy tiếng chuông trầm thấp mà bi thương giống như vậy.

Trong Khổ Tịch Tự, một mảnh đau thương, một thi thể mặc bạch y đang đặt nằm ngang tại trung tâm Tịch điện.

Xiêm La, thiên tài ưu tú nhất Khổ Tịch Tự trong gần năm mươi năm qua, đã chết. Trên khuôn mặt già nua của đương kim điện chủ Khổ Tịch Tự cũng hiện ra lệ quang. Xiêm La từ nhỏ đã theo lão cùng nhau sinh hoạt. Lão hao tổn vô số tâm lực cho hắn, hai người chẳng khác gì cha con.

Tịch điện im lặng không một tiếng động, bầu không khí đầy áp lực. Tự chủ của ba phân tự khác đều đã đến, chỉ là vẻ mặt của mọi người nhìn về phía tự chủ Tây tự có ít nhiều quái dị. Nguyên nhân của việc Xiêm La bị giết là do Đàm Vũ Mân cấu kết với Đường Hàm Phái.

“Chuyện không cần ta phải nói nhiều lời.” Điện chủ chậm rãi lên tiếng. Khuôn mặt lão hiện đầy nếp nhăn, tựa như loài người thời viễn cổ, tràn ngập những nét tang thương và trí tuệ: “Chúng ta hiện tại cần phải thảo luận xem nên phản kích như thế nào.”

Những người khác đều lể lết, quyền uy của điện chủ tại Khổ Tịch Tự là rất sâu nặng.

“Sự rối loạn trong liên bang tựa như đã bắt đầu, Khổ Tịch Tự ta cũng khó mà chỉ biết lo thân mình. Tuyên bố xuống đi, khai chiến với Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ.” Điện chủ lạnh lùng nói.

“Xin tuân mệnh điện chủ!” Tất cả mọi người, kể cả ba vị tự chủ phân tự, đều cúi người tuân mệnh.

Điện chủ có tu vi sâu không lường được, đến bây giờ còn có nhiều người chưa bao giờ thấy ông ta xuất thủ. Khi ông ta ở tuổi bốn mươi đã từ tay điện chủ đời trước tiếp nhận “Phạm” - một tấm tạp phiến bảy sao duy nhất của Khổ Tịch Tự, kèm theo là truyền thừa của nó. Trong những tạp phiến sóng âm thanh từng được biết đến, “Phạm” là một tấm tạp phiến bảy sao duy nhất. Đây là sự thừa nhận cao nhất và duy nhất của mọi người đối với tấm tạp phiến này. Ngay cả tạp tu trong Khổ Tịch Tự, cũng chỉ có hiểu biết một cách giới hạn về nó.

* * *

Tổng bộ Huyết Sắc tạp tu đoàn, người đến kẻ đi, ra ra vào vào không ngừng, trên mặt mỗi người đều mang vẻ kích động.

“Báo cáo, Tuyệt Ty Trùng tạp tu đoàn đột nhiên tập kích doanh trại của chúng ở ta chung quanh thành phố Minh Hiệp..... Cho tới chín giờ sáng hôm nay, mười lăm doanh trại trong khu vực chung quanh thành phố Minh Hiệp đã bị phá hủy. Thực lực của đối phương rõ ràng đã được gia tăng.”

“Báo cáo, Pháp Á xuất hiện động thái khác thường, đội ngũ bọn họ bắt đầu được điều động trên quy mô lớn, tiến về chung quanh các doanh trại của phía ta, nghi là có khuynh hướng khai chiến với bên ta.”

“Báo cáo, doanh trại tại thành phố Hoắc Uy Nhĩ bị một tập tu đoàn không rõ công kích! Thịnh cầu chi viện!”

.....

Nhan Yến Thúc lộ ra vẻ tuyệt vọng, đầu đổ bìm leo, trên đời này vĩnh viễn không thiếu những kẻ ném đá xuống giếng. Huyết Sắc tập tu đoàn thường ngày vẫn cậy sức mạnh, kết oán với không ít kẻ thù.

* * *

Trần Mộ còn đang ở trong rừng, đại khái cũng không làm sao tưởng tượng được là không chờ hấn rời khỏi vùng rừng núi, Huyết Sắc tập tu đoàn cũng đã gần như bị diệt vong. Hấn lúc này còn đang toàn lực bắt tay vào việc sắp xếp Mộc Tự Doanh. Mộc Tự Doanh có tinh thần rất cao, các đội viên rèn luyện với nhiệt tình tăng vọt chưa từng có, nhưng Trần Mộ lại gặp phải một vấn đề nan giải mà không thể tránh né được: tài liệu đã dùng hết.

Sáu trăm tám tập phiền, chế tạo xong tự nhiên là rất sáng khoái, nhưng lần này tài liệu vốn mang theo không nhiều, trong chớp mắt đã thấy cạn kiệt.

Còn có bốn đại đội chưa được thay đổi trang bị.

Mà khi Trần Mộ vừa đem vấn đề này nói với Tiểu Ba, Tiểu Ba liền không cho là đúng, nói: “Ông chủ, chút việc nhỏ này rất dễ xử lý. Sưu tầm tài liệu, việc này có ai chưa từng làm? Cần nói thêm, đây là chỗ nào chứ? Đây là khu Thiên Đông Lý, so với khu bình dân, tài liệu nơi này còn cao cấp hơn nhiều. Ông chủ, vấn đề này giao cho ta, ta nhất định làm tốt!”

Nhìn Tiểu Ba vỗ ngực, bộ dáng tràn đầy tự tin, Trần Mộ lại một lần nữa vung tay xuất quỷ. Hiện tại gọi Trần Mộ là ông chủ thì chỉ có Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy, những người khác đều gọi hấn là doanh trưởng. Lúc đầu hấn cảm thấy mình bị gọi là ông chủ, nghe giống hệt như xã hội đen, nên mới quyết định đổi thành Mộc Tự Doanh.

Nhận được mệnh lệnh của ông chủ, Tiểu Ba cũng không lập tức hành động, trước hết đi tìm Tang Hàn Thủy cùng nhau bàn bạc một chút.

Vì vậy, “hành động trải thảm” bắt đầu!

“Mọi người, hãy nghe cho rõ. Bắt đầu từ bây giờ, hễ là trên đường gặp được tài liệu, một cái cũng không thể bỏ sót. Gặp rễ, nhổ cả rễ! Gặp quả, hái hết quả! Cả cây cũng đều mang hết về đây. Trên đường gặp phải dã thú ư, con đực, bắt về cho ta! Con cái ư, cũng bắt về cho ta! Tất cả tài liệu đều mang về cho tổ hậu cần, dựa theo cống hiến lớn nhỏ mà tính đổi lại thành điểm số. Hắc hắc, đội nào có số điểm đạt tới một vạn trước, đội đó sẽ là đội thứ hai được thay đổi trang bị, trở thành đại đội Hai!”

Tiểu Ba lơ lửng ở giữa không trung, khẳng khái sôi nổi phát biểu bài diễn thuyết đầu tiên của hấn.

Nhưng hiệu quả rõ ràng hết sức tốt đẹp, tất cả đội viên tựa như sói đói, ánh mắt xanh biếc tìm tòi mọi nơi. La bàn chỉ đường, bốn đại đội và cả Thanh niên vệ, toàn bộ tản ra theo hình quạt, tỏa đi lung sục quét ngang qua rừng tuyết. Rừng tuyết hoang tàn vắng vẻ gặp phải một lần cướp đoạt kinh khủng nhất từ trước tới nay.

Công việc của tổ hậu cần lập tức trở nên lu bù!

Đã quen với hiệu suất cao của Hề Bình, hiệu suất làm việc hiện tại của tổ hậu cần bị Trần Mộ nhiều lần khiển trách. Tổ trưởng tổ hậu cần cũng bị ép đến phát rồ, mỗi ngày tựa như kẻ điên vắt óc nghĩ biện pháp đề cao hiệu suất. Không thể không nói, tiềm lực của con người quả nhiên là vô cùng tận, bị thúc giục như vậy, hiệu suất của tổ hậu cần tăng thêm mấy lần.

Tuy vậy, cho dù là hiệu suất của tổ hậu cần tăng lên gấp bội, vẫn bị đồng tài liệu tươi mới từ phía trước điên cuồng đưa về làm cho ngập ngụa!

Tổ trưởng tổ hậu cần hận không thể để bản thân mình bị đồng tài liệu này chôn sống đi cho xong.

Tính toán sơ bộ, có thể ước lượng được đại khái. Trừ đại đội Một cần phải chỉnh đốn lại chiến thuật mới, còn bốn đội khác với một ngàn sáu trăm người, số Thanh niên vệ gồm một trăm người, tất cả là một ngàn bảy trăm người cùng động thủ. Quy mô này tất nhiên cực kỳ đáng sợ.

Huống chi, còn có lợi khí tương trợ! Bên trong mấy toa xe thông tin, bầu không khí vô cùng khẩn trương, nhưng nếu như thấy khẩu lệnh bọn hắn phát ra nhanh như gió, lại thật sự có chút làm cho người ta không nói được lời nào.

“Chú ý, chú ý! Ba trăm thước thẳng phía trước tiểu đội các người có ba cây nguyệt quang thụ, chú ý thu thập!”

“Tiểu đội B! Có một con tuyết li đang chạy về chính vị trí của các người, chú ý săn bắt!”

“Tiểu đội, ở phương hướng góc ba mươi độ về phía tây bắc của đội người có cách vân nam, hãy thu thập!”.

.....

Ngày này, Trần Mộ liền bắt ngờ phát hiện, tài liệu thu thập được chất thành đống giống như một tòa núi nhỏ. Các tài liệu này rất đa dạng: có khối thực vật, có mẫu động vật, có các loại quặng mỏ, nhưng tất cả đều không một ngoại lệ, đều là tài liệu cực kỳ tươi mới.

Tổ trưởng tổ hậu cần mang về mặt đau khổ tìm gặp Trần Mộ.

“Đoàn trưởng, tiếp tục như vậy thì không được a!” Hắn mày rậm mắt to, thật thà chất phác, là người cũng tương đối đáng tin cậy.

“Vì sao vậy?” Trần Mộ thu hồi ánh mắt.

Tổ trưởng tổ hậu cần cười khổ nói: “Năng lực chuyên chở của chúng ta có hạn, không có biện pháp mang tất cả đi được.”

Trần Mộ liền có phản ứng. Năng lực khí tài của Mộc Tự Doanh hiện tại chẳng qua là một ít toa xe đi rừng, có một bộ phận cải trang thành xe chỉ huy trinh sát và xe chế tạo thất di động của hắn. Nhìn đống tài liệu chất cao như núi, hắn cũng thấy đau đầu. Ngày hôm qua còn đang phiền não vì tài liệu không đủ, còn hôm nay lại phiền não vì tài liệu quá nhiều!

“Trước hết hãy hạ trại đi!” Trần Mộ xoa trán đến phát đau, hơi bất đắc dĩ nói.

Sau khi hạ trại, đám đội viên cũng không lập tức đình chỉ cướp đoạt. Lấy nơi đóng quân làm trung tâm, khu vực trong phương viên một trăm năm mươi cây số trở thành mục tiêu mới của bọn họ.

Trần Mộ lại nhìn đống tài liệu này mà ngây người.

Hắn chưa từng nghĩ rằng bản thân mình lại sẽ có một ngày phải phiền não vì tài liệu quá nhiều.

Biện pháp giải quyết hắn nghĩ đến chỉ có một, đó là chuyển hóa tài liệu thành tạp phẩm!

Dù sao nơi này hoàn cảnh địa lý giống nhau, trong số tài liệu thu thập về vẫn có vài loại có số lượng tương đối nhiều. Trần Mộ sử dụng vài loại tài liệu này làm tài liệu cơ bản để thiết kế chế tạo tạp phẩm. Người đời sau đại khái cũng không làm sao tưởng tượng được, sở dĩ Mộc Tự Doanh mỗi đại đội sử dụng tạp phẩm hoàn toàn bất đồng, phong cách chiến đấu cũng hoàn toàn bất đồng, lại xuất phát từ nguyên nhân này.

Công tác thiết kế tốn hao mất ba ngày, mà trong thời gian ba ngày này, tài liệu chất đống như tòa núi nhỏ ở trung tâm doanh trại lại cao thêm vài thước.

Nhưng rất nhanh, các đội viên liền kinh ngạc phát hiện, độ cao của cái tòa núi tài liệu này nhỏ đi nhanh chóng với tốc độ kinh người!

Vài ngày sau, khi Trần Mộ xuất ra bốn trăm tám tạp phẩm khác, thì các đội viên ai nấy đều thèm thuồng nhìn chăm chăm vào đống tạp phẩm trên tay hắn.

Lần này đội chiến thắng chính là đại đội của Lạp Phi Nhĩ. Hắn được bổ nhiệm làm đội trưởng đại đội Hai, còn bốn trăm tám tạp phẩm này cũng được phân phát. Cũng giống như đại đội Một, ba trăm tám tạp phẩm ba sao và một trăm tám bốn sao. Ba trăm tám tạp phẩm ba sao cùng tính chất cùng số hiệu, một trăm tám

tạp phiên bốn sao cũng cùng tính chất cùng số hiệu. Chỉ là số hiệu tạp phiên của đại đội Hai không giống với đại đội Một, tính chất tạp phiên cũng hoàn toàn bất đồng.

Nhưng vẫn còn có số lượng lớn tài liệu chưa sử dụng. Dưới sự bất đắc dĩ, chỉ chuyên chở đi những tài liệu tương đối trân quý hiếm có, còn số tài liệu không được sử dụng khác thì chỉ đành bỏ qua.

Rừng cây vẫn là một cái bảo tàng, nhưng những đoàn đội không có kỹ thuật thông tin, thường thường còn chưa kịp khai thác cái bảo tàng này, đã bị lạc ở trong rừng tuyết mù mịt.

Mộc Tự Doanh có được la bàn và kỹ thuật thông tin, lại có thể dễ dàng đi vào cái bảo tàng này.

Mộc Tự Doanh cứ như vậy cướp đoạt, hạ trại, dĩ nhiên là rất nhanh hoàn thành thay đổi trang bị cho toàn thể bộ đội. Ngoài ra, còn lấy được vài toa xe đầy tràn tài liệu quý hiếm!

Bọn họ đạp tuyết tiến bước, có rất nhiều địa phương là nơi chưa từng có người đến. Nơi đây là địa bàn của dã thú, mà loại hành động cướp đoạt này không thể tránh khỏi phát sinh xung đột với đám dã thú hung mãnh đó. Mỗi ngày đều có nhân viên bị thương, nhưng mỗi người đều tràn ngập tin tưởng. Loại thương thế này ở mức độ rất nhỏ, nếu như trước đây thì không thể tưởng tượng nổi.

Khi toàn bộ Mộc Tự Doanh hoàn thành việc thay đổi trang bị thì rốt cuộc cũng đi tới bìa rừng!

Không một ai tưởng tượng nổi, chỉ mấy chục ngày đã làm cho một đội ngũ hoàn toàn lột xác!

Mộc Tự Doanh đã hoàn thành lột xác, dùng hình ảnh mới đi vào trong tầm mắt mọi người.

529. Chương 523: Lưu Động.

Đứng trước mặt người trung niên là một thanh niên ước chừng hơn hai mươi tuổi. Hắn đứng rất tùy tiện, nhưng lại thấy hết sức hòa hợp, không có vẻ uể oải chậm chạp nào mà ngược lại vẫn khiến cho người khác có cảm giác khí chất tương đối đặc thù. Tướng mạo của hắn cũng không được coi là anh tuấn, ánh mắt linh động dị thường, nếu nhìn kĩ, có thể thấy trên đôi tai có dấu vết như đã từng xô ngã tai.

“Thế nào mới tính là đủ lợi ích?” Thanh niên cười hì hì và hỏi, cho thấy rằng hắn cũng không sợ hãi người trung niên.

Người trung niên giơ một ngón tay lên, vẻ mặt trịnh trọng đáp: “Một phiếu!”

Thanh niên trầm ngâm một lát, lắc đầu: “Cái này thì ta không thể cam đoan. Tại thành Thiên Hồ, chúng ta cũng không có ưu thế quá lớn, đó là địa bàn của Sương Nguyệt Hàn Châu và La gia. Hơn nữa mấy năm nay, quan hệ của chúng ta với Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không thân thiết, đó sẽ là một trở ngại lớn đối với chúng ta.”

Người trung niên gật đầu: “Người nói không sai. Tuy nhiên, đây cũng là ưu thế. Mặc dù Sương Nguyệt Hàn Châu có thể chiếm được địa vị chủ đạo, nhưng sẽ không ai nguyện ý để liên minh này trở thành của riêng các nòng họ, đại khái là ngay cả chính các nòng họ cũng không nguyện ý. Hãy nghĩ xem, chúng ta là một dạng thế lực trung lập, đối với các nòng họ, đối người khác mà nói, là lựa chọn tốt nhất. Mấu chốt vẫn là phải xem vận số của người.”

“Ta hiểu.” Người trẻ tuổi gật đầu.

“Chúng ta cũng sẽ tham gia cuộc thi đấu tinh anh lần này, ở đây có thể biểu dương lực lượng của mình. Gia chủ đã quyết định, ông ấy sẽ phái những tạp tu mạnh nhất của gia tộc đến hỗ trợ người. Tuy nhiên, người cũng phải nhân nhượng các tạp tu này một chút, ngay cả ta thấy họ cũng phải thận trọng, dọc đường không nên phát sinh xung đột với bọn họ.” Người trung niên căn dặn.

“Hắc hắc, xem chừng còn phải giả bộ làm con cháu a.” Thanh niên nhún vai, giang tay tỏ vẻ khá là bất đắc dĩ.

“Yên tâm, gia chủ đã nói rằng, hành động lần này do người chủ đạo, bọn họ đều nghe theo lời người.” Người trung niên vội vàng an ủi.

“Muốn ta chỉ huy là động đến bọn họ rồi.” Thanh niên lăm bằm trong miệng.

@#\$\$%^&*

Một chiếc xe đường dài dừng lại trên đường ở một nơi gần địa giới của khu Thiên Đông Lý. Có rất nhiều lũ khách xuống xe. Những lũ khách này ai nấy đều mang trên mặt vài phần chờ mong, vài phần kinh hoàng.

“Các vị, mặc dù các vị đã trả xong tiền, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở các vị vài câu. Đằng trước chính là khu Thiên Đông Lý.

Các người không có giấy thông hành, nếu như bị tập tu của khu Thiên Đông Lý bắt được thì sẽ bị bắn chết ngay lập tức! Bởi vì hành vi nhập cư trái phép gần đây diễn ra quá mức thường xuyên nên số lượng tập tu tuần tra đông hơn nhiều so với trước kia. Hơn nữa khu Thiên Đông Lý cũng không phải là thiên đường như các vị tưởng tượng đâu. Tuy vậy, vẫn chúc mọi người may mắn!”.

Nói xong, chiếc xe này liền quay đầu trở về.

Mấy năm nay, bởi vì các thế lực địa phương không ngừng đánh nhau, cuộc sống của cư dân khu phổ thông trở nên càng ngày càng gian nan. Hoa khu lại tương đối yên tĩnh, liền trở thành thiên đường trong mắt mọi người. Nhưng giấy thông hành tiến vào hoa khu thì người bình thường còn lâu mới có thể đụng tới, hành vi nhập cư trái phép kiểu này bắt đầu lan tràn với quy mô lớn. Số lượng lớn cư dân khu phổ thông bất chấp mối nguy hiểm bị giết chết, từ một số vị trí tương đối hẻo lánh trên đường biên giới len vào khu Thiên Đông Lý.

Có rất nhiều công ty vận tải âm thầm lặng lẽ khai triển loại công việc vận chuyển này.

Đám lũ khách chỉ do dự một chút rồi dứt khoát hướng khu Thiên Đông Lý đi tới. Không phải đến bước đường cùng, ai lựa chọn nhập cư trái phép?

Trong đám người có một nữ tử vẻ mặt cứng ngắc, lặng lẽ chuyển mình tiến vào rừng cây, động tác như quỷ mị.

@#\$\$%^&*

Ngoại vi thành phố Tây Đức Lý trồng một lượng lớn hoa Lam Tinh Diệp, từ xa nhìn lại chỉ thấy một khoảng xanh thắm, trông như một biển hoa. Hơn nữa, hiện thời màu lam của cánh hoa và màu trắng tinh của bông tuyết bay múa trong gió, đẹp đến cực điểm.

Nhưng cảnh đẹp này, rốt cuộc cũng không nhận thấy một chút lãng mạn nào, mà ngược lại, chỉ có một thứ khí tức khắc nghiệt lan tỏa ngập tràn. Màu lam của cánh hoa và màu trắng của bông tuyết cũng mất đi vẻ xinh đẹp êm đềm ngày thường, trở nên bén nhọn lạnh lẽo.

Mà những điều này, tất cả đều bởi vì có một đội ngũ đang hành quân!

Một đội ngũ khổng lồ chậm rãi đi về hướng thành phố Tây Đức Lý. Đội hình chiến đấu nghiêm chỉnh, đi thong thả hoàn toàn không gây ra một tiếng động, cứ như một đám mây lướt qua bầu trời. Không một ai nói chuyện, mỗi vị tập tu đều có vẻ mặt nghiêm túc, một luồng uy áp khó tả lặng lẽ vô hình khuếch tán khắp nơi.

Những tập tu vốn đang chuẩn bị ra khỏi thành, đột nhiên nhìn thấy đội ngũ này, không ai ngoại lệ, đều bị dọa đến biến sắc!

Tiếng cảnh báo trước hết kêu vang!

Đội trưởng đội cảnh vệ của thành phố Tây Đức Lý khó nhọc nuốt nước miếng, hỏi với giọng mang theo vài phần run rẩy: “Đây..... Đây là đội ngũ nào? Bọn họ muốn làm cái gì? Tấn công chúng ta sao?”.

Phụ tá của hắn cũng trợn tròn mắt, lắp bắp nói: “Không thể nào, chưa từng nghe nói có lực lượng nào như vậy ở vùng phụ cận của chúng ta!”.

Các tập tu vốn đang chuẩn bị phòng thủ, nhìn thấy đội ngũ này, tức thì bỏ chạy tán loạn. Bọn họ vốn là lính đánh thuê, đời nào lại nguyện ý đánh cược bằng tính mạng của mình? Đội ngũ trước mắt này, thoáng nhìn cũng thấy đẳng đẳng sát khí! Chống cự? Nói đùa sao? Ai lại đùa giỡn với tính mạng của mình!

Đội trưởng đội cảnh vệ mặc dù như bị thịt, nhưng có thể đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội cảnh vệ của một thành phố, bản thân hắn vẫn là một vị tạp tu có thực lực không tồi.

Mặt hắn thần sắc biến ảo, cuối cùng không cam lòng bị thua thiệt, hắn suy nghĩ một chút rồi phóng xuất ra cảm giác của mình!

Cảm giác của tạp tu thất cấp, giống như một cơn gió, quét ngang qua hơn một nửa thành phố Tây Đức Lý. Lúc này, trong lòng hắn ngập tràn kiêu ngạo. Cảm giác vừa phóng xuất, sự sợ hãi trong lòng biến mất vô tung vô ảnh. Trở thành một tạp tu xuất sắc, mỗi một cấp hắn đều phải trải qua vô cùng gian khổ mới đạt được. Mặc dù mấy năm nay cuộc sống an nhàn xa hoa đã dần dần làm cho hắn mất đi chí tiến thủ, nhưng khi hắn phóng xuất ra cảm giác, phần tự tin lúc chiến đấu ngày xưa lại một lần nữa làm cho hắn ưỡn ngực.

Đang bay trên biển hoa, tựa hồ phát hiện luồng dao động cảm giác này, đội ngũ liền đáp xuống.

Song, sự dừng lại này không những không làm cho những người đang quan sát yên tâm, mà ngược lại khiến cho sắc mặt bọn họ càng thêm khó coi, tựa như những sợi dây thần kinh đột nhiên thít lại, cực kỳ hoảng sợ.

“Cái tên điên này! Con mẹ nó điên rồi sao?” Thủ lĩnh các thế lực nhỏ khác đang âm thầm quan sát, có người không nhịn được mắng chửi.

Thành phố Tây Đức Lý cũng không có thế lực lớn nào, những thế lực địa phương này cũng luôn luôn biết mình biết người, chưa bao giờ trêu chọc vào những thế lực lớn. Mà khu này cũng không có tài nguyên gì đặc thù, các thế lực lớn ở chung quanh không ai thèm vùng đất cằn cỗi này.

Đội ngũ bên ngoài thành kia mang đến cho bọn họ sự rung động trước nay chưa từng có. Những thế lực nhỏ này mặc dù thực lực của bản thân không ra cái gì, nhưng mỗi người đều là sống lâu thành tinh, nhãn quang cực kỳ sắc bén. Đội ngũ có lai lịch không rõ này, chỉ cần qua luồng uy áp kia liền khiến cho bọn họ ý thức được rõ ràng về sự chênh lệch giữa song phương.

Ty cảnh vệ là thế lực lớn nhất thành phố Tây Đức Lý. Dưới tình huống hiện nay chính phủ liên bang hoàn toàn không có năng lực khống chế, đạt được điểm này chính là dựa vào bọn họ có được một vị tạp tu có cảm giác thất cấp!

Tiếng nói còn chưa dứt, có người đã biến sắc mặt!

Nếu như nói, sắc mặt bọn họ vừa rồi mới hơi hơi tái đi thì bây giờ đã nhợt nhạt như tờ giấy trắng, không còn một tia huyết sắc. Bọn họ kinh hãi tuyệt vọng nhìn đội ngũ này, bởi vì quá kinh hãi, ánh mắt của bọn họ thậm chí còn có chút trống rỗng vô thần.

Dao động cảm giác! Hơn mười luồng dao động cảm giác so với đội trưởng đội cảnh vệ còn mãnh liệt hơn!

Những dao động cảm giác vô cùng cường đại và đầy uy áp này, tập hợp vào cùng một chỗ, giống như trận gió lốc liên miên không ngừng quần đảo, hết lần này đến lần khác tàn phá bừa bãi phòng tuyến tâm linh yếu ớt của các tạp tu này!

Tạp tu thất cấp!

Đối phương dĩ nhiên có số lượng đông đảo tạp tu thất cấp như thế!

Đội trưởng đội cảnh vệ ngồi bệt xuống co quắp tê liệt trên mặt đất. Hắn hoảng sợ nhìn đội ngũ đối diện kia, khuôn mặt tái nhợt, mồ hôi hột toát ra to như hạt đậu. Đối phương dĩ nhiên có từ mười hai vị thất cấp tạp tu trở lên!

Đáng chết! Tại sao mình lại có hành vi ngu xuẩn như thế chứ? Mình tự nhiên lại đi khiêu khích với một đội ngũ có tận hơn mười hai vị thất cấp tạp tu!

Trời ạ! Chẳng lẽ tim mình bị phủ bằng mỡ heo ư?

Hắn run rẩy, hồi hận không ngừng. Lòng tự tin vừa rồi, trước thực lực cường đại của đối phương, tựa như một món đồ sứ mỏng manh, vừa chạm nhẹ đã vỡ nát.

Mà khi hơn mười luồng dao động cảm giác thất cấp có thể nói kinh khủng này được phát ra, tất cả mọi người hiểu rằng đội ngũ kia có thể hết sức dễ dàng phá hủy cả tòa thành thị! Ý thức được điểm này, tất cả

các thế lực nhỏ của thành phố Tây Đức Lý đều hiểu rằng, bọn họ nên dùng thái độ như thế nào đối mặt với đám quái thú kinh khủng ở trước mắt!

Trần Mộ từ trong toa xe đi rừng chui ra.

Hắn đối với dao động cảm giác hết sức miễn cảm. Ngay khi đối phương vừa phát tán ra dao động cảm giác, hắn liền ngừng công việc đang làm. Mà khi hắn từ trong xe chui ra, mười lăm vị tạp tu thất cấp đã không chút do dự phóng xuất cảm giác của bọn họ.

“Gặp chuyện gì vậy?” Trần Mộ hỏi Tiểu Ba.

Tiểu Ba lắc đầu: “Không biết.” Hắn cũng cảm thấy không thể giải thích được đối với tình huống này.

Lúc này, Cửu San Ngọc vẫn đang giữ vẻ trầm mặc ở bên cạnh chợt lên tiếng: “Đội ngũ đang dùng chính là đội hình chiến đấu, có thể bởi vì cái này đã làm cho đối phương cảnh giác đi.” Kinh nghiệm của nàng ta về phương diện này, so với những người khác phong phú hơn nhiều.

Trần Mộ đưa ánh mắt nhìn về phía Tang Hàn Thủy.

Tang Hàn Thủy toát mồ hôi, vội vàng nói: “Chúng ta vẫn thường hành quân như vậy mà!”

“Trong điều lệ chiến thuật không phải viết như vậy sao?” Tiểu Ba cũng bổ sung một câu.

Cửu San Ngọc ở bên nghe thấy thế thì mắt muốn trợn ngược, hai tên này quả nhiên là dân ngoại đạo. Chạy đến bên ngoài thành phố của người ta, sắp xếp đội hình chiến đấu, bộ dáng hùng hổ, ai mà không nghĩ rằng đây là quân xâm lược! Tuy nhiên, nàng ta cũng khôn khéo, Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy hiện tại là phụ tá đắc lực của Trần Mộ, nàng cũng không muốn bởi vì việc nhỏ này mà đắc tội với hai người. Thân phận của nàng ta vốn rất nhạy cảm.

“À, vậy sau này vẫn thế đi.” Trần Mộ nói làm cho Cửu San Ngọc xúc động muốn học máu.

Nàng ta hiện tại có cảm giác là đầu óc không đủ dùng. Xét đến biểu hiện của Trần Mộ trong thời gian này, có thể nói là kinh diễm đến cực điểm. Xét đến dáng dấp hiện giờ của Mộc Tự Doanh, đã mạnh hơn so với trước kia không biết bao nhiêu lần! Nàng ta dám khẳng định, chỉ cần kinh nghiệm qua vài trận chiến ác liệt, Mộc Tự Doanh tuyệt đối có thể trở thành đội ngũ chiến đấu có thể đếm được trên đầu ngón tay của liên bang!

Hình tượng chói sáng của Trần Mộ trên phương diện chiến thuật đã sớm khắc sâu trong lòng nàng ta, bây giờ lại nghe một câu trả lời kém thông minh, sự tương phản này làm cho vẻ mặt của nàng ta vô cùng quái dị. Cũng may là có chiếc mặt nạ che khuất, người ngoài cũng không nhìn thấy được.

Kỳ thật, ý nghĩ của Trần Mộ rất đơn giản, làm như vậy mặc dù sẽ trêu chọc một số địch nhân, nhưng hắn biết rất rõ tài năng của Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba. Hai người bọn họ cũng giống như chính bản thân mình đều là dân ngoại đạo, trông cậy vào bọn họ lâm trận phát huy thì thật sự có chút làm khó, tốt hơn hết là tiện đâu làm đấy lại chưa chắc đã phạm sai lầm.

“Vào thành đi.” Trần Mộ ngẩng đầu nhìn thành phố trước mặt.

Các tạp tu phi hành một cách vô thanh vô tức, gây cho người ta một loại ảo giác như là dòng chất lỏng đang lưu động. Mộc Tự Doanh thong thả mà nghiêm trang hướng thành phố Tây Đức Lý tiến tới.

530. Chương 524: Loại Trừ.

La Tây Cư gồng lên hai tay, nhìn lên trời, nói: “Làm sao có thể.”

“Vậy là tốt rồi.” Ni Khắc như trút được gánh nặng nằm xuống, cười nói: “Lão hồ ly kia ăn thịt người không nhả xương. Ta rất không thích lão cứ làm bộ làm tịch. Cái gì là Tinh viện vinh quang chứ, cứ nhai đi nhai lại mãi, quá là phiền phức! Ta không cha không mẹ, cũng không có gì lo lắng. Người còn có một người huynh đệ, nhưng lại không thêm quan tâm đến người, quẳng người cho người khác sai bảo.”

“Ta cũng không thích.” La Tây Cư lạnh nhạt nói: “Mấy năm nay, người khác không biết, chứ người lại không biết sao? Người khác chỉ nhìn thấy sự vinh quang của ta, đâu biết kì thật ta đâu có khác gì bị giam lỏng?”

Hừ, tinh anh do học viện bồi dưỡng? Lão tử chỉ tưởng là chuyện ăn chuyện ngủ, chứ không phải lĩnh mệnh liễu mạng? Bao người cùng đi với ta, đến giờ chỉ còn có một mình ta sống sót. Bọn họ cũng là thiên tài đó, đáng tiếc, đều chết hết cả rồi.”

Giọng gã béo lộ ra sự oán giận pha lẫn vẻ bi ai, thê lương.

Ni Khắc đột nhiên khản trương: “Coi chừng chung quanh!”

“Không cần kích động! Lúc này, bọn họ làm sao dám đụng đến ta?” La Tây Cư cười lạnh, vẻ mặt chắc chắn: “Từ khi ta đánh bại bộ tham mưu của quân đoàn Hai, chỉ cần không trốn khỏi Tinh viện, dù thế nào bọn họ cũng sẽ không đụng đến ta. Hơn nữa, bọn họ biết rằng chỉ cần ta không đi thì người cũng sẽ không rời khỏi Tinh viện.”

Ni Khắc mắt lóe tinh quang, lộ ra vài phần hàn ý.

La Tây Cư nhẹ nhàng cười: “Ta làm sao mà để hấn được như ý? Nếu như ta đoán không sai, Đường Hàm Phái nhất định sẽ có kế hoạch ngầm! Người khác chỉ thấy Đàm Vũ cấu kết với hấn, nhưng ta đoán hấn nhất định đã nhắm vào cái kỹ thuật tạp giới đó từ lâu rồi. Theo tính cách của hấn, định mưu kế rồi mới hành động, trước khi hành động thì công tác chuẩn bị, mười phần tới chín đã hoàn thành. Các kỹ thuật tạp giới này rơi vào tay người khác, kể cả Pháp Á, thì cũng không có gì khác biệt, nhưng rơi vào tay Đường Hàm Phái, hắc hắc, các giáo viên trong trường đại khái còn không rõ điểm ấy sao.”

Ni Khắc giật mình kinh hãi: “Có hại như thế nào?”

La Tây Cư ngồi dậy, ánh mắt sâu thẳm: “Mạc Doanh song tử tinh khiêu chiến Sương Nguyệt Hàn Châu, bị Bách Nguyệt đánh bại. Trên đường về nhà bị tập kích, một chết một bị thương, trực tiếp làm cho Mạc Doanh và Sương Nguyệt Hàn Châu khai chiến toàn diện.

Hắc hắc. Tại sao Mạc Doanh song tử tinh lại đi khiêu chiến Sương Nguyệt Hàn Châu? Là ai mai phục trên đường trở về để tập kích hai người bọn họ?”

Ni Khắc cũng không phải hạng người ngu xuẩn, kinh hãi suýt nữa thất thanh hét lên: “Người hoài nghi là Đường Hàm Phái?”

“Ừ.” La Tây Cư gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng: “Nhưng còn chưa có chứng cứ. Tiếp theo, trong cuộc đấu tranh nội bộ của La gia, hấn khai mào chém giết, khiến cho Liên bang Tổng hợp Học phủ, Trung Đạt thư phủ và Pháp Á kết thành mối thù không đội trời chung. Sau khi trở về, hấn không giải thích lấy một câu và bị giam lỏng. Còn Liên bang Tổng hợp Học phủ đã lâm vào cảnh nguy hiểm. Bị hai nhà chèn ép, Liên bang Tổng hợp Học phủ tràn ngập nguy cơ. Hấn đến lúc cuối cùng mới ra tay, một lần hành động đoạt lấy quyền lực rồi lập tức bổ nhiệm Tổng Thành Ngạn ngăn cơn sóng dữ, cũng làm cho danh vọng của hấn trở nên độc nhất vô nhị. Một loạt những sự kiện này nhìn có vẻ ngẫu nhiên nhưng bên trong dường như có một sợi dây xâu chuỗi chúng nó hợp lại với nhau.”

Rốt cuộc, Ni Khắc lộ ra vẻ kinh hãi.

“Thành lập Đường doanh. Cướp lấy kỹ thuật tạp giới. Hấn hiện tại chỉ còn thiếu một điều...” gã béo thần nhiên mà xuất thần.

“Điều kiện gì?” Ni Khắc bắt giác tiếp lời.

La Tây Cư chợt mở mắt ra, một đạo hàn quang lóe lên rồi biến mất: “Một thống soái ưu tú!”

“Thống soái ưu tú?” Ni Khắc lẩm nhẩm trong miệng, đột nhiên ngẩng đầu: “Hấn có thể tìm tới người hay không?”

La Tây Cư không nhịn được cười: “Làm sao có thể thế được? Hấn có thể khi dễ Trung Đạt thư phủ, đó là bởi vì Trung Đạt thư phủ vốn là lấy sức chiến đấu mà nổi tiếng. Ta tin tưởng, hấn còn chưa ngu xuẩn đến mức trực tiếp giết cả Tinh viện.” Giọng nói của hấn đột nhiên trở nên nghiêm trọng: “Ta hoài nghi, rất có thể hấn đã có ứng cử viên thích hợp rồi! Hoặc.....”

Trên mặt hấn lộ ra vẻ do dự ít khi thấy.

“Hoặc cái gì?” Ni Khắc gấp gấp hỏi.

“Hoặc, kì thật bản thân hấn chính là một thống soái ưu tú!” Về mặt của Lã Tây Cư dài thuôn ra.

Ni Khắc mặt trắng nhợt, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng cười nói: “Người đứng là một kẻ hay nói lung tung! Nếu hấn mạnh như vậy, việc gì phải ẩn giấu lâu như vậy, đã tranh đấu từ lâu rồi .”

“Có thể là một điều kiện nào đó còn chưa chín muồi, hấn không đánh khi chưa nắm chắc phần thắng.” Nói đến đây, La Tây Cư bỗng mở mắt ra, về mặt vô cùng nghiêm túc: “Ta hiểu rồi! Hấn đang đợi kĩ thuật tạp giới! Đúng, hấn nhất định đang đợi kĩ thuật tạp giới!”

Hấn thất thần, thì thào: “Năm nhà khác lâm nguy rồi”.

“Không đến mức như vậy chứ!” Ni Khắc cảm giác được nụ cười của mình thật sự là gương gao. Phỏng đoán của La Tây Cư làm cho hấn khá hoảng hốt. Những năm gần đây, chỉ cần gã béo này nói ra, mười thì đến chín đều thành sự thật. Nghĩ đến đây, hấn không khỏi sốt ruột hỏi: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Lo chuyện chúng ta làm gì chứ?” Gã béo đuổi cái lưng đau mỏi, lại nằm phục xuống: “Bọn họ đánh nhau, đánh càng quyết liệt thì chúng ta càng an toàn.”

Ni Khắc chấn động tinh thần, âm thầm để ý bốn phía, hạ giọng nói: “Chúng ta có thể thừa dịp rối loạn mà chạy trốn hay không?”

“Một mình người thì không có vấn đề .” La Tây Cư lắc đầu: “Ta thì chạy không thoát. Hơn nữa, cha mẹ ta còn đang trong tay bọn họ.”

Ni Khắc chán nản: “Người không chạy, ta chạy làm gì chứ. Dứt khoát phải làm cho Đường Hàm Phái đánh cho Tinh viện tan tành mây khói, như vậy là người có thể tự do.”

Gã béo cười buồn, cô đơn không tả hết: “Một kẻ giống như ta vậy, bất kể là ai thắng, trừ phi ta gia nhập vào bọn họ, nếu không chỉ có một con đường là chết .”

Ni Khắc im lặng, hấn biết gã béo nói rất thật. Trong mắt người đương quyền, một nhân tài như La Tây Cư là nhân vật bọn họ thích nhất mà cũng sợ hãi nhất. Qua một hồi lâu, hấn nói với giọng căm hận: “Bằng không, chúng ta hay tự mình làm đi! Ta không tin, với trí tuệ của người mà còn có thể bị lão hồ ly ăn hiếp được! Chúng ta nghĩ biện pháp cứu cha mẹ người ra, không đi được Hoa khu hoa lệ thì chúng ta tới khu phổ thông, bình dân. Khu bình dân không dung được chúng ta thì chúng ta đi đến Bách Uyên phủ, đi đến Ma Cấp Địch! Dù người đi đâu, ta sẽ cùng người đến đó! Còn hơn so với cứ ở đây vườn cỏ chờ chết chém!”.

La Tây Cư không nói gì, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thành phố Tây Đức Lý rất nhanh rơi vào sự khống chế của Mộc Tự doanh. Tất cả các thế lực nhỏ đều ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, vô cùng hợp tác. Bọn họ đều biết, một đội quân có thực lực mạnh mẽ đến như vậy căn bản sẽ không dừng lại lâu tại địa phương hẻo lánh như thế này.

Đây là một đội ngũ kì quái .

Mộc Tự doanh, bọn họ chưa từng nghe nói qua. Cho đến tận bây giờ, thủ lĩnh của bọn họ vẫn chưa từng lộ mặt. Mà doanh trại cũng trật tự nghiêm trang, trừ thỉnh thoảng có tạp tu tuần tra trên không trung, Mộc Tự doanh đến đây nhưng không hề gây ra bất cứ ảnh hưởng nào đối với cuộc sống hàng ngày của thành phố Tây Đức Lý. Ngược lại bởi vì sự có mặt của những tạp tu tuần tra này mà trị an của thành phố đạt tới mức cao nhất trong lịch sử.

Những tạp tu này lại đều là kẻ giết người không nháy mắt!

Bọn họ từng tận mắt chứng kiến những tạp tu không nghe lời, trở thành một cái thi thể dễ dàng như một cộng một bằng hai. Thực lực của mỗi tạp tu Mộc Tự doanh vô cùng kinh khủng, còn có khí thế hung hãn nghiêm nghị, kẻ nhất gan thì ngay cả tới gần cũng không dám. Tuy nhiên, kỷ luật của Mộc Tự doanh hết sức nghiêm khắc, ngoại trừ tạp tu tuần tra, những tạp tu khác đều ở trong doanh trại, không ai bước ra ngoài lấy một bước.

Các thế lực nhỏ ban đầu nơm nớp lo sợ, càng về sau cũng dần dần thích ứng. Bọn họ hiểu rằng chỉ cần không bị khiêu khích thì những người này căn bản sẽ không quan tâm bọn họ làm cái gì.

Hơn nữa, ngoại trừ mua bán một số nguyên liệu, đội ngũ này không có bất cứ hoạt động gì khác. Mua nguyên liệu, Mộc Tự doanh đều trả tiền toàn bộ và đầy đủ.

Làm cho các thế lực nhỏ địa phương đã dốc hết tài vật ra bán này không khỏi ngạc nhiên là hàng ngày, tổ hậu cần của Mộc Tự doanh còn xuất ra một ít tài liệu quý báu để đấu giá. Đó là những tài liệu phát sinh từ chỗ sâu trong rừng rậm, bình thường đều là đồ tốt khó gặp. Sau khi vài vị thương nhân thử mua một lô tài liệu, rồi bán sang tay kiếm được lợi nhuận cực lớn, nơi này liền trở nên đông như trẩy hội. Tuy nhiên, ở đây chỉ có thể dùng âu địch để nói chuyện, ai dám ở này ỷ thế hiếp người sẽ bị đánh chết ngay.

Ngoài việc đấu giá tài liệu quý hiếm, Mộc Tự doanh còn mua số lượng lớn vật tư khác. Những vật tư này bao gồm rất nhiều chủng loại, có linh kiện tạp giới, có nguyên liệu chế tạp, có các loại dược phẩm. Mộc Tự doanh mua đồ với giá cả hết sức hậu hĩnh làm cho các thương nhân càng ra sức bán.

Dần dần, số thương nhân thu được lợi ích càng ngày càng nhiều. Thành phố cũng nhanh chóng trở nên an toàn, thị trường bắt đầu trở nên phồn vinh, mọi người từ chỗ sợ hãi ban đầu lại bắt đầu có chút hy vọng thời gian Mộc Tự doanh đóng quân ở đây nhiều thêm một chút.

Hàng ngày, Trần Mộ chỉ ở trong phòng thí nghiệm của mình, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Việc huấn luyện những tạp tu phổ thông vẫn vô cùng khắc khổ như trước. Hai người Tiêu Ba và Tang Hàn Thủy cực kỳ nhất trí trong việc này. Tuy nhiên, không phải không có ai oán hận. Suốt bao nhiêu ngày bọn họ đã phải sống cuộc sống trong rừng rậm, thật vất vả mới tiến vào được một cái thành phố, thế mà bọn họ vẫn bị nhốt tại quân doanh. Về điểm này, rất nhiều tạp tu thất cấp đã âm thầm oán giận.

Cũng may là mặc dù tuyệt đại đa số chỉ bất mãn trong lòng, nhưng vẫn có thể chấp nhận. Dù sao, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực của chính mình đang không ngừng tăng lên, hơn nữa số tự hệ liệt tạp phiến trong truyền thuyết vừa mới đến tay, bọn họ hận không thể cả ngày đều đắm chìm trong huấn luyện.

“Rốt cuộc đã chuẩn bị xong.” Trần Mộ nói.

“Mộc đầu, mấy thứ này có tác dụng không?” Tiểu Bộ Mặc hỏi thăm với vài phần sùng bái. Hắn cảm giác rằng Mộc đầu cực kỳ thần kỳ, những vật thoát nhìn cũ nát vừa đến tay Mộc đầu liền có thể biến thành rất nhiều đồ vật cổ quái đến kinh ngạc.

Những ngày này, thân thể của nó lớn lên, không chỉ có vóc dáng cao thêm một chút mà cái đầu cũng to ra không ít. Da dễ vốn ngăm đen, không biết có phải là do ở trong rừng tuyết quá lâu hay không mà đã trắng ra rất nhiều, nhìn kỹ còn cảm thấy hơi hơi quá trắng trẻo. Điều đó cũng làm cho cặp lông mi đen nhánh của nó càng nổi bật lên, khiến cho có cảm giác tựa như cảm mực mà vẽ nên vậy.

Mà thực lực của nó tiến bộ nhanh đến mức làm cho Trần Mộ há mồm trợn mắt. Chỉ nói riêng về kỹ xảo Vô tạp lưu, Trần Mộ hiện tại đã không phải là đối thủ của Tiểu Bộ Mặc. Tiểu Bộ Mặc hiện giờ có thể rất nhẹ nhàng thi triển Hư không kỹ, thiên phú của hắn ở phương diện này hết sức xuất chúng. Ngoại trừ việc kế thừa đặc điểm của Duy A là đơn giản, trực tiếp và có lực sát thương thật lớn, Hư không kỹ của hắn còn thêm vài phần biến hóa. Khi xuất thủ thì mang theo vài phần khí tức băng hàn, cực kỳ giống dã thú sinh hoạt trong rừng tuyết.

Nhưng nó hiện giờ chỉ là một tiểu hài tử tràn ngập tò mò.

Trần Mộ vuốt vuốt đầu Bộ Mặc, cười nói: “Chỉ có thử thì mới biết được.”

“Vâng. Chúng ta bận rộn lâu như vậy, đương nhiên phải có tác dụng.” Tiểu Bộ Mặc coi là điều tất nhiên, về mặt nó hưng phấn và mong chờ. Mấy ngày hôm nay, nó đi theo Mộc đầu và Duy A làm việc bù đầu tới mắt, chỉ là nó vẫn không biết rốt cuộc cái công việc bề bộn này là cái gì, hiện tại muốn công bố đáp án.

Buổi sớm cùng ngày, Trần Mộ tự thân ban bố mệnh lệnh, ngày hôm nay toàn bộ doanh trại được xả trại luân phiên.

Buổi sáng, mười lăm tên hộ vệ và thanh niên vệ có thể tự do hoạt động, mà buổi chiều đến phiên đội viên của năm đại đội. Nhưng mọi người chỉ được phép hoạt động ở bên trong thành Tây Đức Lý, không được

mang theo độ nghi ra ngoài doanh trại, cấm thông tin đối ngoại. Mà sau lần nghỉ này sẽ tiếp đến một tháng cấm trại huấn luyện.

Cái lệnh này vừa ban ra, toàn bộ doanh trại hoan hô!

Mười lăm vị thất cấp tập tu cùng một trăm tên thanh niên vệ trước ánh mắt hâm mộ của các đội viên khác, cởi độ nghi trên tay ra, khoải trá đi ra khỏi doanh trại.

Thị dân trong Tây Đức Lý kinh ngạc thấy cánh cửa quân doanh vẫn thường đóng chặt, canh gác nghiêm ngặt đã được mở ra lần đầu tiên. Một số tập tu mặc trang phục chiến đấu từ bên trong đi ra, vẻ mặt tò mò đánh giá chung quanh. Ban đầu, đám thị dân còn có chút lo lắng, nhưng bọn họ rất nhanh phát hiện rằng các tập tu này chỉ muốn mua sắm, cơ hồ nhìn thấy cái gì là mua cái đó, hơn nữa lại hết sức hào phóng, mua đồ cần bản không hề mặc cả. Các thương gia tất nhiên vui vẻ ra mặt, vô cùng nhiệt tình.

Huống Thi nhìn quanh khắp mọi nơi, không có ai theo dõi. Trên mặt cô ta nổi lên một nụ cười lạnh. Khi ra khỏi doanh trại thì phải giao nộp độ nghi, cô ta biết Trần Mộ sợ tin tức bị tiết lộ ra nên dùng phương thức này để tránh không cho bọn họ liên lạc với bên ngoài.

Đáng tiếc, đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Cô ta cũng không lập tức hành động, mà làm bộ đi dạo phố, trên tay xách theo bao lớn bao nhỏ. Cô ta nhanh chóng hồi tưởng trong đầu, thấy rằng hành vi của mình bình thường, chắc hẳn là không có gì sơ hở. Nghĩ đến đây, cô ta không khỏi có chút sung sướng.

Tính toán sơ bộ thì số lượng sáng nay ra khỏi doanh trại có một trăm mười lăm người, lão đại căn bản không có biện pháp theo dõi! Hơn nữa, hành vi theo dõi công khai tất sẽ khiến cho tất cả đội viên bất mãn.

Lão đại có thể tin cậy vào quá ít người trong Mộc Tự doanh.

Tâm tình của Huống Thi càng thêm sung sướng, nhưng lòng cảnh giác không hề giảm đi, nhất mực chú ý mọi sự ở chung quanh mình. Tuy nhiên, cô ta không phát hiện ra một ai theo dõi, rốt cuộc tâm tình cũng được thả lỏng. Nếu có người theo dõi, cô ta không tin có ai có thể tránh thoát ánh mắt của mình. Cô ta đã trải qua khóa huấn luyện bồi dưỡng theo dõi chuyên nghiệp.

Cô ta đi dạo vài vòng tại những chỗ đông người, trên đường thay đổi quần áo vài lần, không ai có thể cho rằng cô ta cùng với người nữ tập tu dụ dằng kia có liên quan tới nhau.

Thoáng nhìn thời gian, cô ta cảm giác thấy đã không sai biệt lắm. Một lần nữa xác định rằng chung quanh không có ai, cô ta tự nhiên lấy ra một cái máy thông tin đường dài của tiểu doanh nghiệp. Ngoại trừ thông tin tập cao cấp, khoảng cách thông tin của tập phiến bình thường hết sức có hạn. Loại thông tin tập có thể thực hiện truyền tin đường dài này có giá cả rất cao, không phải người bình thường có thể chịu nổi, vì vậy có thể tưởng tượng được là doanh nghiệp chuyên buôn bán loại máy thông tin đường dài này nhiều như nắm sau cơn mưa xuân, khắp nơi đều có.

Sở dĩ cô ta không mua sắm thông tin tập một lần nữa là xuất phát từ tính cẩn thận. Tại một thành phố nhỏ như thế này thì tất nhiên không có nhiều cửa hàng bán ra loại thông tin tập cao cấp như thế, hơn nữa mua sắm thông tin tập có giá trị đắt đỏ như thế nhất định sẽ lưu lại cho nhân viên bán hàng ấn tượng rất sâu sắc. Sau đó nếu có kiểm tra thì mình sẽ rất dễ dàng bại lộ.

Cô ta cười lạnh trong lòng, đây nhất định là bẫy rập do lão bản lưu lại.

Cô ta đã nhớ như in mã số liên lạc ở trong lòng.

Cô ta bắt đầu ấn dây số.

Mà ngay lúc này, không khí tràn ngập khẩn trương tại một gian phòng được bảo vệ nghiêm mật trong quân doanh của Mộc Tự doanh, nếu Tiêu Ba và Tang Hàn Thủy ở đây thì nhất định sẽ rất kinh ngạc vì các thành viên đều là nguyên tập tu của Thái Thức gia.

Hơn mười quãng sáng to to nhỏ nhỏ khiến cả căn phòng được chia ra thành rất nhiều phần, mỗi người đều nhìn chăm chăm vào quãng sáng trước mặt như lâm đại địch.

Con người của một vị tập tu chợt mở to: “Phát hiện có bất thường! Địa điểm, phía bắc con đường số chín mươi bảy có máy thông tin doanh nghiệp đường dài!”

Những lời này tựa như một cái ngòi nổ, một trận chiến đấu không tiếng động lặng lẽ triển khai.

531. Chương 525: Tùng Lâm Cáp.

“Đại nhân, đây là sản phẩm thí nghiệm của chúng ta.” Một người trung niên chừng độ bốn mươi tuổi cung kính nói với Đường Hàm Phái.

Tôn Nguyên là viện trưởng viện nghiên cứu tạp giới mới thành lập của Liên Bang Tổng Hợp học phủ, cũng là nhân tài do chính học phủ bồi dưỡng nên, lòng trung thành của hắn là không thể nghi ngờ. Hơn nữa, hắn lại hiểu đạo lý đối nhân xử thế hơn nhiều so với các học giả bình thường.

“Chúng ta đã hoàn toàn thấu hiểu kỹ thuật của tập đoàn Trung Châu. Đây là sản phẩm đời thứ nhất mà chúng ta nghiên cứu ra.” Tôn Nguyên tự hào giới thiệu: “Loại tạp giới này có thể thực hiện nói chuyện trong phạm vi một trăm cây số ở trong rừng. Nếu như thành lập trạm tín hiệu thì phạm vi thông tin có thể đạt tới bảy trăm cây số. Tính năng của nó đã vượt xa kỹ thuật của bọn người ở tập đoàn Trung Châu và đã có giá trị sử dụng.”

Bày trên bàn là một cái tạp giới to ước chừng bằng nửa lòng bàn tay, đèn tín hiệu màu xanh biếc nhấp nháy theo quy luật. Mặt ngoài của tạp giới có những con số, khi trò chuyện, sẽ phóng ra một quang sáng nhỏ nhỏ ở trước mặt người truyền tin.

“Không tồi! Không tồi!” Đường Hàm Phái cầm lấy cái tạp giới này, vẻ vui mừng trên mặt càng ngày càng đậm: “Cái này gọi là gì?”

“Xin mời đại nhân đặt tên!” Tôn Nguyên vẻ mặt cung kính vỗ mông ngựa.

Đường Hàm Phái trầm ngâm: “Hãy gọi là Tùng Lâm Cáp đi.”

“Đại nhân anh minh! Tên này thật đúng là kì diệu! Tùng Lâm Cáp, truyền tin tức, vừa đơn giản dễ hiểu lại vừa dễ nhớ.” Mặt Tôn Nguyên tỏ vẻ sùng bái kính ngưỡng.

Đường Hàm Phái cười, không để ý: “Được rồi, không cần nịnh. Những chuyên gia tạp giới được mời tới thế nào rồi? Có bức xúc gì hay không?”

“Thật không biết đại nhân tìm được ở đâu nhiều chuyên gia tạp giới đến như vậy trình độ đều cao!” Tôn Nguyên không nhận được khen ngợi, nhưng cũng do dự một lúc rồi mới nói: “Bức xúc thì tất nhiên khó tránh khỏi, nhưng chúng ta đang làm công tác tư tưởng cho bọn họ. Hiện tại, ngoại trừ mấy lão già ngoan cố đầu óc tối tăm thì những người khác đều đã bắt đầu thích ứng với hoàn cảnh.”

“Ừm, có cần bộ môn khác phối hợp không?” Đường Hàm Phái nhíu mày hỏi.

Tôn Nguyên vội vàng khoát tay: “Không cần, không cần. Người lợi hại luôn luôn có vài phần cá tính, nhưng cũng luôn luôn có biện pháp. Áp dụng biện pháp cực đoan, nếu như những người này có vấn đề gì thì sẽ tổn thất lớn.” Bộ môn khác phối hợp, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

“Phải đẩy tiến độ nhanh hơn, thời gian của chúng ta rất khẩn trương. Nghiên cứu về những thứ trên bút ký tiến triển thế nào rồi?” Đường Hàm Phái hỏi sang một vấn đề khác.

Nói chuyện về quyển bút ký, tinh thần của Tôn Nguyên đột nhiên chấn động: “Đại nhân, những điều ghi chép trên quyển bút ký này quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi. Thật sự khó có thể tưởng tượng rằng từ sớm như vậy mà đã có người có thể nghiên cứu đến mức sâu sắc như thế. Người này tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, thật đúng là người làm sao sản phẩm làm vậy, tuyệt không chút thua kém. Theo ta thấy, kỹ thuật đó..”

“Ta hỏi người là tiến triển thế nào?” Đường Hàm Phái cắt ngang lời Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên lập tức ý thức được Hiệu trưởng đại nhân không quan tâm đối với điều này, vội vàng nói: “Chúng ta đã bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu hạng mục ‘Bao tay năng lượng’. Sau khi chúng ta thảo luận và

nhiều lần cân nhắc thì Bao tay năng lượng là hạng mục mà chúng ta có khả năng đột phá nhất. Các hạng mục khác, đối chúng ta hiện giờ mà nói, vẫn còn quá khó, chúng ta không đủ kĩ thuật dự phòng.”

Về mặt của Đường Hàm Phái hòa hoãn đi một chút: “Ừ. Bao tay năng lượng có tính năng như thế nào?”

Tôn Nguyên mặt mày hớn hở đáp: “Bao tay năng lượng đúng là một sản phẩm của một cực điểm thiên tài! Đây là một loại tạp giới bao tay, sau khi đeo bao tay và kích hoạt thì năng lượng sẽ được thực hóa bao bọc toàn bộ cái tay đó. Năng lượng thực hóa giống như tấm vỏ mỏng và nhạt màu. Hai tay là cơ quan linh hoạt nhất trên cơ thể người, sau khi trải qua huấn luyện, sự linh hoạt của nó sẽ đạt tới mức độ kinh người. Bao tay năng lượng yêu cầu đôi tay linh hoạt, có cảm giác tốt, nhờ đó không chế biến hóa của kết cấu năng lượng. Nói cách khác, một người không có thiên phú về mặt huấn luyện cảm giác, hoàn toàn có thể thông qua huấn luyện về tính linh hoạt cho đôi tay để thay thế cảm giác mà tiến hành chiến đấu.”

Đường Hàm Phái chấn động tâm thần kịch liệt. Ông ta cũng không hiểu lắm về kĩ thuật chuyên môn, nhưng một khi dính dáng đến chiến đấu thì ông ta là người giỏi nhất toàn liên bang nên có lý giải vô cùng sâu sắc.

Luyện cảm giác cần phải có thiên phú, điểm này đã được chứng thực từ lâu. Tạp tu hay chế tạp sư là nghề bình thường nhất tại năm đại hoa khu, nhưng nếu xét trên toàn liên bang, cũng chỉ có một phần tám tổng dân số là thích hợp để làm hai cái nghề nghiệp này. Còn số lượng người chính thức có thể làm tạp tu và chế tạp sư thì cũng chỉ có không tới một phần hai mươi tổng dân số của liên bang.

Lần đầu tiên trong ngày, Đường Hàm Phái Phái tỏ vẻ thận trọng: “Uy lực của nó như thế nào?”

“Mạnh!” Tôn Nguyên lại vội vàng bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, đây chỉ là theo miêu tả. Chúng ta còn chưa chính thức phá giải được, vẫn còn có quá nhiều công thức khác xa với thời đại của chúng ta. Nhưng không chút nào nghi ngờ, xe chiến đấu của Pháp Á so với nó chỉ là rác rưởi.” Khi nói câu này, Tôn Nguyên có vài phần ngạo nghễ.

Không ngờ Đường Hàm Phái lại lắc đầu: “Không thể coi như vậy. Mặc dù uy lực của xe chiến đấu không mạnh, nhưng là có thể sản xuất hàng loạt, hơn nữa ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng. Bao tay năng lượng mặc dù lợi hại, nhưng khẳng định là yêu cầu đối với người sử dụng cao hơn so với xe chiến đấu nhiều lắm. Hơn nữa, còn có một vấn đề mấu chốt khác là có thể làm được số lượng lớn hay không.”

“Đại nhân anh minh!” Tôn Nguyên vẫn quen vỗ mông ngựa nhưng đã tâm phục khẩu phục. Đại nhân đích thực là xem xét vấn đề sâu sắc hơn bọn họ rất nhiều.

Suy nghĩ một lát, Đường Hàm Phái nói: “Việc các người bây giờ phải làm là sản xuất hàng loạt Tùng Lâm Cáp, ta muốn trang bị nó ngay lập tức cho đội ngũ.”

“Vâng!” Tôn Nguyên không dám chậm trễ, vội vàng khom người đáp.

“Phải tăng cường thời gian cho hạng mục Bao tay năng lượng. Cần điều kiện gì, ta sẽ đáp ứng cho các người điều kiện đó. Ta chỉ muốn có kết quả!” Đường Hàm Phái lãnh đạm nói.

“Vâng!” Tôn Nguyên lăm lăm tuân mệnh.

Đường Hàm Phái phân phó xong, đột nhiên lại nghĩ tới tên thiếu niên gọi là Trần Mộ kia. Ở thành phố Lars năm đó, ngoài tập đoàn Trung Châu thì còn có một người nắm được kĩ thuật thông tin trong rừng, hơn nữa còn là kĩ thuật thông tin trong rừng rất hoàn thiện và tiên tiến. Nếu như tên Trần Mộ đó để cho mình sử dụng thì tốt biết bao nhiêu.

@#\$\$%^&

Huống Thi cố sức duy trì tỉnh táo, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được kích động. Mộc Tự doanh có quá nhiều bí mật, mỗi bí mật đều có giá trị không gì so sánh được. Nàng tin tưởng rằng chỉ cần mình gửi đi được những tin tình báo kia thì công trạng đạt được lần này cũng đủ cho nàng thăng liên ba cấp.

Nhưng hiện tại, nàng vẫn không thể nhìn thấu được Bạch tổng quản. Nam nhân này thủy chung vẫn ẩn tàng ở sau mặt nạ, không thích nói chuyện, cả ngày ở trong phòng. Không một ai biết hắn ở bên trong đó làm cái gì, nhưng mỗi lần đi ra hắn đều làm cho người khác thất kinh. Ban đầu là kinh ngạc, về sau là chết lặng, theo diễn biến tâm lý trong mấy ngày nay, nàng hốt hoảng đến mức có chút khó phân biệt được đến cùng mình có phải đang nằm mơ hay không.

La Bàn là khí cụ trình sát phi hành không thể nào tưởng tượng nổi, giá trị thực dụng cực cao. Nếu như được trang bị tập giới này, năng lực của một đội trình sát có thể được tăng lên rất nhiều. Trên dọc đường đi, La Bàn phát huy tới mức cực hạn tác dụng dự báo của nó. Sau này dùng nó để tìm kiếm tài liệu, con mắt của nó gần như có thể soi khắp mặt đất.

Về kĩ thuật thông tin trong rừng thì lại càng không cần phải nói. Từ khi tập đoàn Trung Châu vừa công bố ra, Lục Đại lập tức cạnh tranh kịch liệt, qua đó có thể thấy được tầm quan trọng của kĩ thuật này. Là một nhân viên tình báo, nàng cũng hiểu rõ kĩ thuật của tập đoàn Trung Châu. Kĩ thuật của tập đoàn Trung Châu mới chỉ tồn tại trong phòng thí nghiệm ở trình độ nửa vời, so sánh với thông tin tập của Mộc Tự doanh đã được vận dụng thành thực thì khác biệt chẳng biết đến bao nhiêu. Hai bên cách nhau cả một khoảng một thời đại.

Nếu như nói, điều đó đã làm cho nàng kinh sợ, thì làm cho rung động là khi được tiếp cận với những phán đoán của Bạch tổng quản, còn làm cho linh hồn của nàng cũng cảm thấy chấn động, đó là máy móc cũng có thể sản xuất số lượng lớn tạp phiến.

Đây không chỉ là phán đoán của một mình nàng. Mặc dù người khác không nói ra, nhưng chứng kiến ánh mắt của bọn họ, nàng vẫn nhạy cảm phát hiện được sự khác thường trong ánh mắt của bọn họ. Nếu như nói điều phỏng đoán này là thật..

Nghĩ đến đây, Huống Thi không khỏi rung mình. Trong tất cả các tin tình báo, không thể nghi ngờ rằng tin này là có phân lượng nhất. Nếu như thật sự xác minh được mình phỏng đoán không sai, Huống Thi dám khẳng định, đây là một chiến công lớn mà ngay cả nàng cũng không dám nghĩ đến. Trên mặt của nàng hiện ra nét hưng phấn kích động, nhưng nếu như nhìn kĩ thì lại có thể phát hiện trong đó thoáng hiện một nét sợ hãi thật sâu. Không sai, là sợ hãi!

Đây là một điều kỳ ngộ thật lớn, nàng có rất nhiều khả năng thành công, nhưng chỉ cần không cẩn thận một chút thì cũng có thể làm cho nàng tan xác, ngay cả xương cốt cận kề cũng không còn.

Tất cả những gián điệp mai phục tại Mộc Tự doanh đều sẽ hành động trong ngày hôm nay. Những tin tức này thật sự rất đáng sợ! Đáng sợ đến mức, không người nào dám trì hoãn dù là chỉ chốc lát. Nhất là Bạch tổng quản đã tuyên bố sau ngày nghỉ này sẽ cấm trại huấn luyện liên tục mấy chục ngày.

Biết rõ hành động ngày hôm nay sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng không một ai do dự. Bởi vì qua hôm nay, lại một lần nữa diễn ra một đợt thi đua và thi đấu mới. Nếu như ngày hôm nay không chuyển được những tin tình báo này cho tổ chức, chỉ sợ tổ chức ngay cả tư cách tiếp tục tham gia cạnh tranh cũng không có.

Lấy lại bình tĩnh, nàng chờ đợi đầu bên kia nhắc máy. Ủa, tại sao vẫn không thông? Nửa phút trôi qua, tuy nhiên thông tin tạp phiến vẫn chưa kết nối thông.

Hơi biến sắc mặt, nàng đánh hơi thấy trong không khí có một tia khí tức nguy hiểm. Giương mắt nhìn chung quanh, ở cách chỗ nàng không xa có một người đàn ông đang nói chuyện, nước bọt văng tứ tung. Nàng thấy an tâm một chút, xem ra là tám tạp phiến này có vấn đề. Nàng đang chuẩn bị gọi ông chủ cửa hiệu thay đổi tạp phiến, đột nhiên khóe mắt thoáng thấy vài tên tạp tu xuất hiện ở cửa, lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Trên người bọn họ là trang phục chiến đấu quen thuộc của Mộc Tự doanh, điều này làm cho nàng suy sụp đến cực độ.

“Huống Thi tiểu thư.” Mặt vị tạp tu cầm đầu không chút biểu cảm, ánh mắt chán ghét. Vài tên tạp tu hành động một cách thần nhiên vây nàng vào giữa.

Đột nhiên ý thức được quả nhiên đây là cục diện do Bạch tổng quản bày ra, nàng theo bản năng liền nghĩ đến chuyện phản kháng. Dưới mắt nàng, thực lực của đám tạp tu này thật sự là rất yếu kém. Nhưng trong giây lát, nàng liền phát hiện ra rằng mình lại không có độ nghi! Thì ra lúc rời khỏi doanh trại, ở bên trong việc yêu cầu bọn họ giao nộp độ nghi còn có ý tứ này. Nàng hoàn toàn tuyệt vọng! Chỉ là, nàng nghĩ mãi mà không hiểu cuối cùng là vì sao Bạch tổng quản lại tìm ra được nàng.

Ông chủ của cửa hiệu chợt hiểu, thì ra nữ nhân xinh đẹp này là tạp tu của Mộc Tự doanh, mấy vị đồng bạn của nàng có lòng tốt thanh toán tiền giúp nàng. Mỹ nữ quả nhiên là ở đâu cũng được hoan nghênh! Việc

này diễn ra ở nhiều chỗ trong thành phố Tây Đức Lý. Song, tất cả những người sa bẫy, không một ai hiểu được là đến tột cùng Bạch tổng quản thông qua thủ đoạn gì mà phát hiện được ra bọn họ .

532. Chương 526: Công Khai Đáp Án

Mười lăm gã tạp tu cấp bảy, mất đi tám! Cái tỉ lệ này đủ cao để làm người khác trố mắt cứng lưỡi. Xét một cách tương đối, tỉ lệ đội viên bình thường có vấn đề không lớn lắm, nhưng vẫn có bốn mươi sáu tên sa lưới. Cả quá trình thanh trừng không hề gặp một chút trở ngại nào, toàn bộ điều đó được thuận lợi là nhờ Trần Mộ đã yêu cầu bọn họ phải cởi bỏ độ nghi trước khi ra khỏi quần doanh. Không có độ nghi thì tạp tu, dù là tạp tu cấp bảy cũng không có một chút sức chiến đấu nào.

Nhưng là cuộc thanh trừng này vẫn là ảnh hưởng đến sỹ khí của Mộc Tự doanh, lòng người hoảng sợ. Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy cũng trầm lặng cả ngày, nhưng bọn họ chỉ là tò mò, ông chủ làm như thế nào được như vậy?

Trần Mộ: “Có người ẩn nấp ở trong chúng ta, các người cũng nghĩ đến điểm này chứ?”

“Đó là điều tự nhiên.” Tiểu Ba tiếp lời: “Ông chủ gây ra động tĩnh lớn như vậy, người khác không phản ứng thì mới là không bình thường.”

Tang Hàn Thủy mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng lộ ra vẻ tán đồng. Mấy năm nay không thể so với trước kia. Trước kia thế cục bình ổn, việc phái gián điệp điều tra lẫn nhau không nhiều như bây giờ. Nhưng mấy năm nay, khi thế cục không ngừng trở nên ác liệt, loại chuyện này đã tới tình trạng cực kỳ phổ biến, cứ xem việc Trần Mộ lần này điều tra ra nhiều gián điệp như vậy thì có thể thấy rõ.

Trần Mộ nói tiếp: “Loại chuyện này, nếu như có Bagnell tổng quản hoặc là Hề tổng quản thì bọn họ tự nhiên sẽ có thủ đoạn. Ba người chúng ta hoàn toàn mù tịt đối với việc này. Chúng ta nắm giữ trong tay quá nhiều thứ mẫn cảm, nếu như mặc kệ bọn họ ẩn nấp thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Ta liền nghĩ rằng nếu dùng mưu kế mà khó đạt được thì chỉ có thông qua cách khác, tỉ như thủ đoạn dùng kĩ thuật! Ta nghiên cứu ra một loại tạp giới có thể tiến hành giám sát dao động sóng truyền tin, nhưng sử dụng loại tạp giới này có yêu cầu rất cao là cần phải lắp đặt từ trước. Ta cùng Weah, tiểu Bộ Mặc ba người đã lắp đặt gần ba trăm thiết bị này trên khắp thành phố Tây Đức Lý, bao trùm toàn phạm vi thành phố Tây Đức Lý.” Trần Mộ rốt cuộc cũng nói ra đáp án: “Công việc này đã bắt đầu từ khi ra khỏi rừng.”

“Lợi hại thế ư?” Tiểu Ba há mồm trợn mắt.

Trần Mộ lắc đầu: “Kì thật tính năng vẫn rất yếu, mức độ có thể giám sát rất kém, hơn nữa phạm vi sử dụng rất hạn chế, cần phải lắp đặt trước. Nếu ở một địa phương mà không được lắp đặt trước thì không có chút tác dụng nào.”

“Đã quá lợi hại rồi. Ông chủ!” Tang Hàn Thủy thốt lên từ đáy lòng. Hắn cũng chưa từng nghe nói đến loại tạp giới này, nhưng hiện giờ đã biết rõ các tạp tu kia thua như thế nào. Ai có thể ngờ rằng ông chủ lại có thể phát minh ra loại tạp giới cường đại như vậy chứ.

“Lần này chắc là sạch sẽ rồi.” Tiểu Ba không nhịn được thốt lên.

“Không biết.” Trần Mộ lắc đầu: “Hiện giờ có còn người ẩn nấp thì cũng không cố được nữa. Chúng ta không còn nhiều thời gian, chính đồn lại một chút, sau đó lập tức xuất phát. Chúng ta hiện tại cần phải lập tức tiến hành tấn công Huyết Sắc tạp tu đoàn.”

Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy nhất thời tỏ vẻ mặt quái dị. Một lát sau, Tang Hàn Thủy mới nói: “Ông chủ. Chúng ta đang muốn nói với người chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Huyết sắc tạp tu đoàn đã bị tiêu diệt rồi!”

“A!” Trần Mộ mặt ngơ ngẩn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chúng ta hãy xem tin tức đi, tất cả đều đã nói trong những tin tức mới nhất.” Tiểu Ba vừa nói vừa mở Thu hình huyễn tạp.

Thời sự ở khu Thiên Đông Lý chỉ toàn truyền phát tin về Huyết Sắc tạp tu đoàn. Huyết Sắc tạp tu đoàn là một trong những tạp tu đoàn nổi tiếng nhất của khu Thiên Đông Lý, nó đột nhiên bị diệt vong, khiến cho mọi người bị sốc thật mạnh. Một cái tạp đoàn vô cùng khổng lồ bị sụp đổ chỉ trong khoảnh khắc, hiển nhiên sẽ là một trận chấn động.

Địa bàn và tài nguyên của Huyết Sắc tạp tu đoàn trong chớp mắt đã bị những đầu lĩnh khác phân chia nhau hết sạch. Bọn họ có quá nhiều kẻ thù, mà khi suy yếu thì lại không có đồng minh nên cuối cùng rơi vào kết cục diệt vong.

Huyết sắc tạp tu đoàn sụp đổ, nhưng lại khiến cho dân chúng của cả khu Thiên Đông Lý ghi nhớ một cái tên - Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn!

Chính cái tạp tu đoàn không một chút danh tiếng đó đã tự tay mai táng cái gã khổng lồ này. Hơn nữa, chính bọn họ khi quyết đấu đã đánh nát vũ khí mạnh mẽ nhất trên tay gã khổng lồ! Mọi người khi đó mới ngạc nhiên phát hiện, cái tạp tu đoàn thần bí nắm giữ kĩ thuật tinh chế quặng mỏ Tử Huỳnh này lại có sức chiến đấu cường đại đến thế! Bọn họ có một loại tạp phiến mưa lửa đáng sợ, còn thêm cả số lượng tạp tu bắn tỉa cực kì kinh người. Ngoài ra, người chỉ huy của bọn họ có tài năng không gì sánh nổi.

Đây chỉ là cách nhìn lưu truyền trong giới thường dân. Trong mắt bọn họ, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn giống như một đám mây mù thần bí khó lường, Còn trong các thế lực lớn, lời đồn về người chỉ huy của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn cũng dần dần lan tràn. Tin đồn này làm cho mọi người bỗng chột hiểu, không có gì lạ khi mà chỉ có một nhóm hai ngàn tạp tu mà có thể tiêu diệt toàn bộ Huyết Sắc tạp tu đoàn. Tin đồn này không có ai chứng thực, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn cũng chưa bao giờ phát ngôn bất cứ lời giải thích nào. Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn trong tay có tạp phiến, có sức mạnh kĩ thuật, nhưng thoáng một cái lại toàn bộ biến mất. Vậy cho nên, phạm là nơi nào có Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn xuất hiện thì tất cả các thế lực bản xứ đều tự giác thối lui ba dặm, chủ động giữ khoảng cách.

Con sói kia..

Xem xong tin tức, Trần Mộ trợn tròn mắt hết cỡ. Khi hắn khôi phục tinh thần, toàn thân thoải mái một cách kỳ lạ.

“Lão Bagnell thật lợi hại!” Trần Mộ vô cùng ngạc nhiên vui mừng thốt lên.

“Rõ là đại thúc.” Tiểu Ba lầm bầm. Hắn đã từng chịu đau khổ trong tay Bagnell, hơn nữa năm đó Bagnell liên thủ với Hề Bình, cơ hồ đã lột một lớp da trên người hắn xuống.

Tang Hàn Thủy chưa từng gặp Bagnell, tất nhiên chẳng thể phát biểu ý kiến gì. Tuy nhiên, một người tiêu diệt hoàn toàn Huyết Chùy bộ, chiến tích kinh hoàng như thế thì đương nhiên vẫn khiến cho hắn phục sát đất. Ông chủ đúng là ông chủ. Người đi theo hắn đều là những người ghê gớm! Nghĩ đến Weah, lại nghĩ đến Bagnell, ý nghĩ này của Tang Hàn Thủy càng thêm mãnh liệt.

Tiểu Ba vuốt cằm. Hắn hồn nhiên không hề để ý rằng cái tư thế này của hắn giống Bagnell ghê gớm: “Đi đâu tiếp đây? Huyết Sắc tạp tu đoàn đã bị tiêu diệt, chúng ta đi đâu tiếp đây?”

Hỏi về vấn đề này cũng là nói ra nghi vấn trong lòng của Tang Hàn Thủy. Dù sao mục tiêu chính của bọn họ là đánh úp Huyết Sắc tạp tu đoàn để giảm bớt áp lực cho bọn Bagnell, bây giờ Huyết Sắc tạp tu đoàn đã diệt vong, cũng nghĩa là mục tiêu quan trọng nhất của bọn họ đã được giải quyết. Vậy đi con đường nào tiếp theo thì Trần Mộ phải xác định một lần nữa.

“Đi thành Thiên Hồ thôi. Chắc chắn là lão Ba cũng có thể đoán được hành tung của chúng ta, nên bọn họ cũng đã bắt đầu di chuyển về hướng thành Thiên Hồ. Chúng ta sẽ tập hợp tại thành Thiên Hồ.” Trần Mộ trầm ngâm nói.

Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy tất nhiên không có ý kiến.

Trong vài ngày này, Cừu San Ngọc rất thành thật. Nàng biết rằng so với người khác, mình lại càng không được Trần Mộ tín nhiệm. Bất cứ một hành động nào không rõ ràng thì đều có thể dẫn đến kết quả có hại. Đây không phải điều nàng muốn. Mà làm một người quan sát, ngược lại nàng thấy mọi việc rõ ràng hơn. Nhưng mà thấy rõ ràng hơn cũng không giúp nàng hiểu Bạch tổng quản rõ hơn. Trái lại, Bạch tổng quản ở trong mắt nàng càng trở nên khó hiểu, vô thanh vô tức đã làm cho đội ngũ hoàn toàn hồi phục. Nàng

đến tận bây giờ vẫn không biết Bạch tổng quản cuối cùng đã dùng phương pháp gì, nhưng cái thủ đoạn sét đánh này thì ngay cả nàng cũng cảm thấy khiếp sợ không quên. Đối lại là chính mình thì cũng không có cách làm tốt hơn được.

Hình ảnh của Bạch tổng quản ở trong lòng nàng càng trở nên to lớn đáng sợ hơn, ngoài mặt thì chất phác cười cười nói nói, ẩn giấu bên trong lại là thực lực sâu không lường được. Điều khiến cho nàng cảm thấy mờ mịt nhất chính là nàng thấy nhưng lại không thể hiểu nổi những bước đi của Trần Mộ. Song chính những hành vi mà nàng xem không hiểu đó lại thường có thể đem lại chiến quả mà người khác không thể ngờ được. Nàng đề phòng cẩn thận đến mức không dám nói nhiều, chỉ đứng bên quan sát.

Nhìn người thiếu niên tướng mạo xấu xí ở trước mắt này, tinh thần nàng có chút hoảng hốt. Nhớ tới lúc tại thành phố Lars, Trần Mộ thậm chí còn không khiến cho nàng lưu lại nhiều ấn tượng. Chỉ sợ là đến tận bây giờ, tuyệt đại đa số còn không chú ý đến sự nguy hiểm của hắn. Hắn tựa như một người thợ săn cực kì kiên nhẫn, lặng lẽ mai phục, che giấu bản thân mình. Nàng cũng không rõ việc Trần Mộ giấu mình là vô tình hay cố ý. Nếu như là cố ý, như vậy thì thật là đáng sợ. Nàng phát lạnh toàn thân.

“Ta đã xem tin tức.” Trần Mộ nhìn thẳng vào mắt Cừu San Ngọc: “Việc Pháp Á gây áp lực đối với Huyết Sắc tập tu đoàn, ngươi đã làm được. Là một bộ phận của hiệp ước, hôm nay ta cho ngươi phần điều lệ chiến thuật này, nhưng ngươi cần phải đợi sau khi đến thành Thiên Hồ thì mới có thể trao cho Pháp Á.”

Ánh mắt của Trần Mộ thản nhiên, giọng điệu khẳng định, không để lại một chút đường lui nào.

Cừu San Ngọc không hỏi tại sao, gật đầu rất dứt khoát: “Được. ”

“Chuẩn bị cho tốt để lên đường thôi, chúng ta sẽ phải rời khỏi nơi này ngay lập tức.” Trần Mộ đứng lên, ném lại một câu: “Chuyến đi này chỉ sợ sẽ không an toàn lắm.”

Cừu San Ngọc lặng im. Nàng hiểu được ý tứ của Trần Mộ. Mặc dù Trần Mộ thanh trừng cực kì triệt để, nhưng trong đó cũng nhất định có cá lọt lưới. Dù đó chỉ là những đội viên bình thường không tiếp xúc được với những nhân vật nòng cốt, nhưng chỉ là một góc của núi băng cũng đủ gây cho mọi người vô số ảo tưởng.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn! Bạch tổng quản tất nhiên là có hung danh hiển hách, nhưng mà khi lợi nhuận đạt tới mức độ kinh người thì cũng không thiếu kẻ túng quá hóa liều.

Nhận thấy sĩ khí của Mộc Tự doanh đã bị làn thanh trừng này ảnh hưởng, Trần Mộ chỉ đơn giản công bố ra thân phận của những nhân viên bị thanh trừng đó. Đội viên lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, nghĩ đến những kẻ thiếu chút nữa phá hỏng bát cơm của mình, không ai không ngoác mồm mắng chửi như mắng chửi kẻ thù. Phải biết rằng, hiện tại Mộc Tự doanh căn bản không chiêu mộ người mới, mà đãi ngộ ở đây cũng đủ làm cho người ngoài nổi máu tham. Tiền lương cao chót vót, phúc lợi cực tốt, hai điểm này cũng có thể nhận được ở nơi khác. Nhưng đây số tạp phiến, ngoài nơi này, người muốn ở nơi khác có được ư, không có cửa đâu. Còn chuyện huấn luyện ở đây nữa, thực lực hiện tại của mỗi đội viên so với khi bọn họ mới vừa gia nhập, đều có bước tiến dài! Thậm chí rất nhiều người trong bọn họ trước kia còn tưởng rằng cả đời này cũng không có thể tiến thêm được một bước.

Mặc dù cái tên Tuyết Khanh pháp có chút gàn dở, nhưng thật sự đúng là có chỗ tốt. Những tạp tu đoàn khác nhất định coi phép luyện như vậy là trân bảo, chỉ cho tầng lớp cao cấp biết chứ đời nào đến phần tạp tu thuộc tầng lớp hạng bét như bọn họ? Hơn nữa, mặc dù huấn luyện cực khổ, nhưng đội ngũ này có quân kỷ nghiêm túc, sức chiến đấu cường đại. Các tạp tu này đều là những nhân vật tinh quái, biết nhiều hiểu rộng. Tất cả mọi người đều hiểu rằng Mộc Tự doanh nhất định sẽ có một tương lai sáng lạn. Ở trong thời loạn, có cái gì quan trọng hơn so với điều này?

Có tương lai sáng lạn, dù là sau này chỉ chiếm được một địa bàn nho nhỏ, như vậy người nhà bọn họ cũng có thể có cuộc sống yên ổn. Thế mà lúc này lại có con sâu làm hỏng nồi canh, nó khiến các đội viên vô cùng căm hận.

Trần Mộ hoàn toàn không dự liệu được các đội viên lại cuồng nhiệt đến mức độ này. Cơ hồ tự phát, các đội ào ào báo tin về những tạp tu có biểu hiện ám muội khác thường, nhờ đó lại phát ra vài tên gián điệp ẩn núp cực kì kỹ lưỡng. Nhưng lúc này Trần Mộ đã không thể cố tiến hành việc kiểm tra, hắn không còn nhiều thời gian. Hắn cần phải chạy tới thành Thiên Hồ với tốc độ nhanh nhất. Mà hắn cũng tuyệt nhiên

không thể tưởng tượng được rằng, một câu chuyện truyền kỳ đã bắt đầu từ lúc hắc dẫn Mộc Tự doanh ra khỏi thành phố Tây Đức Lý!

533. Chương 527: Long Trời Lở Đất

Nơi này là Bắc Vọng châu, cũng là nơi duy nhất trong toàn bộ khu Thiên Đông Lý ngoài Sương Nguyệt Hàn Châu dám dùng chữ châu để đặt tên. Bắc Vọng châu có diện tích cực lớn, tuy không bằng Sương Nguyệt Hàn Châu nhưng nó cũng bao gồm mười bảy khu với một ngàn ba trăm năm mươi thành phố lớn. Điều này cũng làm cho nó vươn lên trở thành thế lực lớn nhất sau Sương Nguyệt Hàn Châu, mà người cầm lái chính là nam nhân mặc đồ trắng trên ngọn núi kia - Thương Lan, xếp hạng thứ hai trên Hắc Tuyền Tinh bảng.

Đứng thứ hai trên Hắc Tuyền Tinh bảng, uy danh hiển hách, ngay cả Sương Nguyệt Hàn Châu của khu Thiên Đông Lý cũng không dám khinh thường trêu chọc. Cũng không ai quên rằng Dương Sơn Phi đứng hạng thứ chín trên Hắc Tuyền Tinh bảng cũng đã làm cho Sương Nguyệt Hàn Châu tối tăm mặt mũi.

Thương Lan thành danh sớm hơn so với Dương Sơn Phi. Hơn nữa, không giống như Dương Sơn Phi là kẻ cô độc, cao thủ dưới trướng Thương Lan nhiều như mây, tạp tu vô số, nhất là Thương Giang quân do hắn thành lập ra có uy danh rộng khắp, cho đến nay chưa bao giờ thất bại lần nào. Một Thương Lan như vậy thì ai lại dám trêu chọc? Ngay cả Gia Anh Hạ lần này chủ trì liên minh, tuy Thương Giang không tham gia, nhưng bà vẫn phải người đưa thiệp mời đến.

Thanh danh trên Hắc Tuyền Tinh bảng đều là do chém giết lập nên. Trước ba mươi tuổi, Thương Lan tung hoành khiêu chiến khắp mọi nơi trong khu Thiên Đông Lý. Hắn một thân một mình đến Sương Nguyệt Hàn Châu khiêu chiến Gia Anh Hạ. Không một ai biết trận chiến ấy thắng bại thế nào, nhưng Thương Lan bị trọng thương hôn mê suốt một tháng, còn Gia Anh Hạ cũng bế môn tĩnh dưỡng một thời gian rất dài.

Đến ba mươi hai tuổi thì Thương Lan bắt đầu tổ chức ra Thương Giang quân đi chinh chiến khắp nơi. Khi tới bốn mươi tuổi thì hắn đánh chiếm được Bắc Vọng châu hiện nay. Ngay lúc đó, hắn liền coi thường mệnh lệnh của chính phủ liên bang, công nhiên phản đối chính phủ liên bang, vì thế trở thành lão đại của một phương hắc đạo.

Sau khi hắn bắt được người đứng thứ mười trên Hắc Tuyền Tinh bảng là Nghiêm Vũ, danh vọng của hắn cũng đạt tới đỉnh cao, nghiêm nhiên trở thành vua của giới hắc đạo. Các cao thủ khác trên Hắc Tuyền Tinh bảng thấy thế liền ào ào noi theo, thành lập quân đoàn của mình. Các lão đại của hắc đạo không ngừng quật khởi, chính phủ liên bang hữu tâm vô lực, mà ngay cả bá chủ thực tế của khu Thiên Đông Lý là Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không có biện pháp nào tốt. Từ khi Thương Lan thành lập Bắc Vọng châu thì vùng này thực tế đã thoát khỏi sự quản lý của Sương Nguyệt Hàn Châu. Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không muốn va chạm với cái thế lực lớn hung dữ mới nổi này. Hơn nữa thế lực của Sương Nguyệt Hàn Châu ở khu vực này vốn yếu ớt, các năng tiên thế liền rời khỏi khu vực này, Thương Lan cũng chính thức trở thành vua của vùng lãnh thổ rộng lớn đó.

Một nam nhân thấp bé xuất hiện ở đằng sau Thương Lan. Hắn chỉ khoảng một thước rưỡi, mặt như búp bê. Người lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì tuyệt đối không thể tưởng tượng được nam nhân trông như thư sinh trước mắt lại chính là Nghiêm Vũ khét tiếng độc ác.

Thương Lan tuy xếp thứ hai trên Hắc Tuyền Tinh bảng nhưng là bởi hắn phản đối chính phủ liên bang, chứ bản thân hắn không hề hành ác, mà ngược lại là người biết kiềm chế, quân đội dưới trướng có kỷ luật nghiêm khắc. Cuộc sống của dân chúng dưới sự cai trị của hắn cũng khá sung túc. Nhưng Nghiêm Vũ thì lại không như vậy, có tính nết khó lường. Trước khi bị Thương Lan thu phục, hằng hà sa số tạp tu đã chết dưới tay hắn. Mà điều làm người khác phẫn nộ nhất là hắn thích hành hạ cho đến chết. Hắn lúc ấy là tạp tu khét tiếng xấu xa nhất của khu Thiên Đông Lý.

Mà ngay cả lúc Thương Lan thu phục hắn thì các bộ tướng thủ hạ đều cực lực khuyên can, nhưng cũng không ai ngờ rằng sau khi gia nhập Thương Giang quân, Nghiêm Vũ lại vô cùng thuần phục. Bản thân hắn có thực lực vô cùng mạnh mẽ, một mình đơn độc chiến đấu khắp trong Thương Giang quân, trừ Thương Lan thì không người nào có thể địch lại. Hơn nữa, hắn cũng là một tay dùng binh, phong cách xảo trá phiêu hốt, làm cho người khác vô cùng đau đầu. Thương Giang quân cũng trở thành quân đoàn đầu tiên có được

hai trong số mười người đứng đầu Hắc Tuyền Tinh bằng, từ đó trở đi đã vượt lên trở thành đội quân đứng đầu hắc đạo!

“Đại ca. Tin tức đã truyền ra.” Nghiêm Vũ cúi rạp xuống đất hành lễ, vô cùng cung kính nói. Thanh âm của hắn giống như hải đồng, mang theo một chút bén nhọn.

“Bọn họ nói như thế nào?” Giọng nói của Thương Lan thâm trầm, phảng phất mang theo từ tính đặc biệt.

“Vu Gia Nhiên, Thi, Mạnh Trầm đều đáp ứng ngay.” Nghiêm Vũ đáp.

“Ừ. Vậy là tốt rồi. Tứ phương liên thủ, ta an tâm.” Thương Lan nhẹ giọng nói.

“Đại ca.” Nghiêm Vũ do dự một chút, rồi mới nói: “Ta vẫn không hiểu tại sao lại phải liên thủ với bọn họ? Nếu như tin tức từ tiền tuyến truyền về chính xác thì Mộc Tự doanh kia tuyệt đối là một miếng thịt béo. Sương Nguyệt Hàn Châu lúc này lo thân mình chưa xong, cũng không dám tranh chấp với chúng ta, chúng ta cần gì phải đem mấy thứ này chia với ba nhà bọn họ chứ?”

Thương Lan nghe vậy cười nói: “Làm người thì không nên quá tham lam. Người cho rằng chỉ một nhà chúng ta có được tin tức sao?”

“Hừ, cứ cho là không chỉ một nhà chúng ta, nhưng ai dám tranh với chúng ta?” Trong mắt Nghiêm Vũ hiện lên một tia tàn khốc.

“Ha ha!” Thương Lan cười lớn: “Người đó, vẫn tham lam như vậy. Kể cùng quẩn làm liều luôn luôn nhiều. Chúng ta không nên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Bốn nhà liên thủ thì e rằng những người khác ngay cả lòng tranh đoạt cũng không có, nếu chỉ có một nhà chúng ta thì rất khó nói. Tranh đấu với nhau, sát phạt khó dừng.”

Hắn đột nhiên khẽ thở dài, ánh mắt một lần nữa nhìn ra đằng xa: “Thế cục bây giờ cực kỳ vi diệu. Đúng là cục diện trăm năm chưa từng có, chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ thua cả ván. Hơn nữa, chúng ta không tham gia liên minh của Khu Thiên Đông Lý, một khi bọn họ hoàn thành liên minh, kẻ yếu thế chính là chúng ta. Bằng sức lực một nhà chúng ta khó có thể thay đổi được cục diện!”

Nghiêm Vũ có vẻ đắm chiêu: “Đại ca muốn là thông qua đồ vật trên tay Mộc Tự doanh để một lần nữa tổ chức liên minh sao?”

Thương Lan lộ ra vẻ tán thành: “Không sai. Đừng quên là phía sau Bạch tổng quản vẫn còn có một Caesar.”

“Caesar!” Hai mắt Nghiêm Vũ lộ ra một tia vừa sợ hãi vừa hưng phấn và cuồng nhiệt. Một lát sau, hắn lại hỏi: “Lần này ta mang đội ngũ nào đi?”

“Thương Giang quân.”

Nghiêm Vũ hỏi: “Cần phải mang Thương Giang quân đi sao? Đó chẳng phải là giết gà dùng dao mổ trâu ư?”

Thương Lan lần đầu tiên nhăn tít lông mày lên: “Chẳng lẽ ngươi tưởng rằng lần này là thò tay ra mà lấy ư?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Nghiêm Vũ nói giọng sắc nhọn: “Có mỗi hai ngàn tân binh, bốn đại thiết quân liên thủ, ta không tin hắn có thể làm được gì.”

Thương Giang quân, Sách Vệ doanh, Kim Trại bộ lạc, Lam Cương đoàn đều là những sư đoàn đã từng trải qua trăm trận, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, cũng được gọi là bốn đại thiết quân hắc đạo của khu Thiên Đông Lý. Lần này cũng là lần đầu tiên bốn đại thiết quân liên thủ.

“Đừng quên, ngay cả Rousseau cũng ca ngợi hắn.” Thương Lan nhắc nhở.

Nghiêm Vũ chứng lại, rồi chợt hừ lạnh: “Đại ca không cần nói quá lên. Sức một người, há có thể lấy tay che mặt trời?”

Thương Lan cười: “Vậy thì thế nào, chúng ta đánh cuộc.”

“Đánh cuộc gì?” Nghiêm Vũ nổi lòng hiếu thắng.

“Thành phố Tây Đức Lý cách chúng ta cũng không xa, nếu các người hôm nay lên đường, trong ba ngày chắc hẳn có thể đến chỗ bọn họ, chúng ta hãy lấy mười lăm ngày làm giới hạn. Nếu các người có thể trong vòng mười lăm ngày bắt được Bạch tổng quản, Ta sẽ cho người tắm Xà Lan.” Thương Lan nói với vẻ chắc chắn.

“Thật sao?” Nghiêm Vũ khó nén nổi sắc mặt vui mừng. Tấm Xà Lan trên tay Thương Lan là một tấm huyền tạp sáu sao. Một nghi vật tạp cao cấp, cũng là tấm tạp phiến nổi tiếng mà Thương Lan sử dụng từ rất lâu. Nghiêm Vũ thềm tấm tạp phiến đó đã lâu, nhưng hẳn chợt nhú mào: “Thế đại ca sẽ dùng cái gì?”

“Khoảng thời gian này đã lĩnh ngộ ra một số điều. Ta chuẩn bị thay đổi tạp phiến. ” Thương Lan mỉm cười đáp.

“Hắc hắc, cứ quyết định như vậy đi, đại ca. Ta đi!” Dư âm vắng vắng, vẫn còn có thể thoáng nhìn thấy bóng dáng của Nghiêm Vũ.

Ngày hôm đó, Thương Lan - thủ lĩnh Bắc Vọng châu, đứng thứ hai trên Hắc Tuyền Tinh bảng; Vu Gia Nhiên - thủ lĩnh khu liên thành Tây Vọng, đứng thứ tư trên Hắc Tuyền Tinh bảng; Thi - trại trưởng Kim trại, đứng thứ bảy trên Hắc Tuyền Tinh bảng; Mạnh Trầm - thủ lĩnh khu A Tư Bỉ Á, đứng thứ tám trên Hắc Tuyền Tinh bảng đã đồng thời phát biểu công khai thông cáo thiên hạ. Công bố Mộc Tự doanh ở thành phố Tây Đức Lý lấy trộm kĩ thuật trọng yếu của bốn nhà bọn họ, bất cứ thế lực nào cung cấp hay trợ giúp cho Mộc Tự doanh sẽ trở thành tử địch của bốn nhà!

Cùng ngày, Nghiêm Vũ - nhân vật thứ hai của Bắc Vọng châu thống lĩnh Thương Giang quân có danh hiệu là hắc đạo đệ nhất quân xuất phát!

Cùng lúc đó, Vu Gia Nhiên tự mình dẫn Sách Vệ doanh dưới trướng, Thi thống lĩnh Kim Trại bộ lạc, Mạnh Trầm suất lĩnh Lam Cương đoàn đồng thời nhổ trại xuất phát!

Bốn đạo thiết quân hóa thành bốn dòng nước lũ, dùng tốc độ kinh người hướng thẳng đến thành phố Tây Đức Lý. Công bố vừa ra, khu Thiên Đông Lý chấn động!

Bốn vị trong số mười người hàng đầu của Hắc Tuyền Tinh bảng liên thủ. Thương Giang quân, Sách Vệ doanh, Kim Trại bộ lạc, Lam Cương đoàn, bốn đại thiết quân đại danh lừng lẫy của hắc đạo lại đồng thời xuất quân. Đội hình hùng mạnh như thế, chuyện lớn như thế, chính là lần đầu tiên trong suốt lịch sử của khu Thiên Đông Lý. Trong lòng mỗi người đều tràn ngập nghi vấn: Mộc Tự doanh này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao lại gây ra ha lớn tày trời như thế?!

Mà ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc thì chiến thư của Bắc Vọng châu lại một lần nữa khuấy cho thế cục vốn hỗn loạn của khu Thiên Đông Lý càng thêm hỗn loạn. Đây là loại chiến thư bình thường nhất, song nội dung trong đó lại đủ để cho mọi người đều cảm thấy điên cuồng.

“Nghe nói Sát thần mạnh mẽ, chỉ cần đánh một trận! Ký tên: Thương Lan.”

Khu Thiên Đông Lý nhất thời náo loạn cả lên. Trời ạ! Hiện tại, hết cái này đến cái khác, toàn là tin tức động trời cả nha! Huyết Sắc tạp tu đoàn vừa mới diệt vong, giờ lại nổ ra một loạt sự kiện trọng đại như vậy thì làm sao mà dân chúng không kích động?

Thương Lan chiến Sát thần Caesar!

Nếu như chuyện này có thể xây dựng thành tiết mục, nhất định sẽ là tiết mục có tỉ lệ người xem cao nhất. Vô số phóng viên phóng như điên về hướng Bắc Vọng châu. Bọn họ cấp bách muốn biết tất cả những tin tức liên quan.

Vì sao Thương Lan công khai thách chiến? Caesar có thể ứng chiến hay không? Thảo phạt Mộc Tự doanh, cuối cùng là có ý gì? Hắc đạo lần đầu tiên công khai lên tiếng như thế, có phải sắp có hành động lớn hay không?

So với sự hưng phấn và kích động của dân chúng, các thế lực càng trở nên thận trọng hơn. Hành động của các đại danh môn của Hắc đạo sẽ làm cho thế cục vốn không yên tĩnh của khu Thiên Đông Lý càng thêm hỗn loạn không thể chịu nổi. Nhưng không có ai phát biểu bất cứ ý kiến gì về việc này. Bốn nhà này liên

thủ, trừ Sương Nguyệt Hàn Châu thì không có thể lực một nhà nào có thể một mình ứng phó. Đám người xuất thân từ hắc đạo này ai nấy đều lòng dạ ác độc, người người kiêng kỵ.

Mà trong giai đoạn đầu, những thế lực vốn có được một ít tin tức về Mộc Tự doanh cũng không có lên tiếng. Chọc giận bốn đại thiết quân hắc đạo thì chỉ có một cái kết quả là diệt vong. Bọn họ không lên tiếng cũng làm cho bên ngoài càng thêm hồ đồ về Mộc Tự doanh, căn bản không ai biết cái quân đoàn xa lạ này rốt cục xuất hiện từ nơi nào.

Trần Mộ mới vừa bước chân dẫn Mộc Tự doanh rời khỏi thành phố Tây Đức Lý. Hắn cũng không biết rằng phía sau có bốn đội ngũ có thực lực kinh khủng đích đang lao thẳng về hướng bọn họ. Hắn chẳng hề hay biết gì về nguy cơ sắp đến. Bởi vì, hắn cũng gặp phải phiền toái.

534. Chương 528: Phiền Toái

Trần Mộ không ngờ rằng đột phá cảm giác lại một lần nữa tới nhanh như vậy. Nhanh đến nỗi hắn không hề có chuẩn bị. Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện pháp có hiệu quả vượt xa dự tính của hắn. Đối với vô số người mà nói, khoảng cách cảm giác từ cấp sáu đến cấp bảy thật là xa vời không thể với tới được.

Kì thật, cảm giác của hắn tăng trưởng vẫn tương đối nhanh. Nhất là sau khi Caesar giúp hắn điều chỉnh thì tiến cảnh có thể nói một ngày đi mười dặm. Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện pháp trong tạp phiến thần bí một lần nữa làm cho cảm giác của hắn tăng trưởng với tốc độ cao vọt. Hơn nữa hắn lại không ngừng liên tục chế tạo tạp phiến. Người khác chỉ thấy hắn trong năm ngày xuất ra sáu trăm tấm tạp phiến, nhưng bọn hắn lại không biết mỗi ngày hắn đều mệt mỏi đến muốn chết. Tất nhiên là hắn không phải điều khiển máy chế tạo, nhưng vẫn phải không ngừng truyền cảm giác vào.

Cấp tốc truyền cảm giác vào máy móc cho đến khi cảm giác tiêu hao hầu như không còn. Để đẩy nhanh tiến độ, hắn không thể không tiến vào trạng thái Tĩnh lặng sâu. Không ngờ rằng khi hắn phối hợp sử dụng Tĩnh lặng sâu và Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện pháp thì hiệu quả thật là thần kỳ. Kết hợp hai thứ này cần có một điều kiện tiên quyết, chính là cảm giác tiêu hao hầu như không còn.

Mới nghe thì điều này tựa hồ cũng không phải là khó lắm. Nhưng trên thực tế, tình huống này gây ra sự thống khổ kinh khủng vượt xa so với sức tưởng tượng mọi người. Nói đại khái là khi cảm giác giảm đi còn bốn thành, tạp tu thường sẽ cảm thấy suy yếu. Giảm thêm hai thành nữa, thì về cơ bản đã mất đi lực khống chế cảm giác, thấp hơn một thành nữa thì sẽ dẫn phát sinh phản ứng sinh lý mãnh liệt như là toàn thân co rút hay đau đầu nhức. Mọi người thường nói “tiêu hao hầu như không còn” chính là để nói đến việc cảm giác chỉ còn lại có hai thành.

Nhưng Trần Mộ cần “tiêu hao hầu như không còn” lại là không dư thừa lại chút nào, hay nói bằng con số thì chính là thấp hơn năm phần trăm. Con số này càng thấp, hiệu quả càng tốt, càng có thể chịu đựng được đau đớn. Nhưng khi cảm giác thấp hơn hai thành thì đã trở nên khó có thể khống chế, còn muốn tiêu hao tiếp là một việc cực kì khó khăn.

Tuy nhiên, Trần Mộ vẫn tìm được ra phương pháp, gợi ý cho hắn chính là phương pháp rèn luyện cực hạn trước đây. Về bản chất mà nói, hiện tại hắn sử dụng cái phương pháp kiểu này và phương pháp rèn luyện cực hạn không có khác biệt quá lớn - dùng trạng thái cực hạn để kích thích tiềm năng của con người. Hắn cải tiến máy chế tạo một chút, lợi dụng tính liên tục của cảm giác mà ‘xuất’ ra nốt hai mươi phần trăm cảm giác còn lại.

Quá trình này có thể so sánh với cực hình, trong đó sự thống khổ cơ hồ làm người khác sụp đổ, nhưng Trần Mộ không chỉ cần phải chịu đựng thống khổ mà còn cần bắt buộc chính bản thân mình tiến vào Tĩnh lặng sâu và hơn nữa là sử dụng Nhất Túc Cảm Giác Rèn Luyện pháp. Nhưng có nỗ lực thì sẽ có hồi báo. Tốc độ tăng trưởng cảm giác của hắn trở nên cực kì kinh người. Vì vậy, hắn tới cấp sáu rồi đến quan khẩu đột phá cấp bảy.

Bình thường mà nói, đây là chuyện tốt đến mức không thể tốt hơn được, nhưng lúc này mà nói thì lại là một sự phiền toái. Phiền toái chỉ với một mình hắn thì còn đỡ, song chẳng ai ngờ rằng phiền toái lại đến nhiều như vậy! Ngoài Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba, trong số đội viên còn có ba mươi sáu người lơ mơ có dấu hiệu đột phá.

Lần này, tất cả mọi người đều khẩn trương. Đối với Mộc Tự doanh mà nói, đây chính là việc lớn hàng đầu. Nếu như đột phá lần này thuận lợi, Mộc Tự doanh sẽ thực sự lột xác về thực lực. Mà nếu như thất bại thì đó sẽ là một tổn thất lớn. Đội ngũ ngừng bước tiến, dứt khoát dừng lại đóng quân.

Trong quân doanh có mấy chục cái hầm băng, bên cạnh mỗi cái hầm băng đều có vài tên đội viên canh giữ. Bọn họ nhìn chăm chăm không chớp mắt vào hầm băng. Không ai ngoại lệ, tất cả tập tu xông phá quan ải đều lựa chọn sử dụng Tuyết Khanh pháp. Tuyết Khanh pháp do Trần Mộ phát minh ra đã trở thành phương pháp rèn luyện cảm giác được các đội viên tín nhiệm nhất và cũng chính là nó đã tạo nên cái cục diện ngày hôm nay.

Trong quân doanh mất đi vẻ náo nhiệt thường ngày. Huấn luyện đình chỉ. Trừ Weah, trên mặt ai nấy đều tỏ vẻ vô cùng khẩn trương. Weah không chút thay đổi sắc mặt, ngồi một chỗ nhìn trời. Tiểu Bộ Mặc hôm nay cũng hiếm thấy là không tập luyện, nắm tay nhỏ bé siết thật chặt. Bầu không khí trong quân doanh trở nên nghiêm trọng trước nay chưa từng có. Các đội viên lạnh tay lạnh chân, chỉ e ngại gây động tĩnh lớn làm kinh động tới đội viên trong hầm băng.

Người thành công trước tiên chính là Tang Hàn Thủy. Thiên phú của hắn cũng không xuất chúng, nhưng trải qua bao nhiêu năm khổ tu nên cảm giác đã vô cùng thâm hậu, giờ được Tuyết Khanh pháp kích thích, đột phá đến cấp bảy chỉ như nước chảy thành sông, không có một chút trở ngại.

Tiếp theo, các đội viên khác cũng lần lượt hoàn thành đột phá, nhưng các tập tu này cơ bản đều là tập tu trung niên chừng độ bốn mươi tuổi, cảm giác của bọn họ trước đó thường đã đạt tới cấp sáu đỉnh phong, cách cấp bảy chỉ còn một bước. Được Tuyết Khanh pháp kích thích, hơn nữa khoảng thời gian này lại chưa từng gián đoạn gian khổ huấn luyện và thực chiến, bọn họ rốt cuộc hoàn thành lột xác từ cấp sáu lên cấp bảy.

Cấp sáu cách cấp bảy bao xa?

Bất cứ tập tu nào cũng đều có cùng một đáp án. Rất xa rất xa! Lột xác từ cấp sáu đến cấp bảy tuyệt đối không vền vẹn là cảm giác gia tăng về mặt lượng mà quan trọng hơn chính là biến hóa về chất. Đường nhiên, quan trọng nhất chính là giải thích của tập tu đối với cảm giác sẽ càng thêm sâu sắc. Xét về biểu hiện bên ngoài, lý giải đối với cảm giác cũng không trực tiếp biểu hiện là lực chiến đấu tăng lên, nhưng nếu như còn muốn tiến thêm một bước nữa thì đây lại là điều kiện không thể thiếu.

Vô luận nói như thế nào thì tập tu cấp bảy ở nơi đâu cũng có thể được tính là cao thủ. Tuy nhiên, những tập tu trung niên đã đột phá này muốn tiến thêm một bước nữa thì cơ bản là khó có khả năng. Tuổi tác của bọn họ đã tới cực hạn để bọn họ tiếp tục tiến bước. Trừ phi bọn họ có thể trong thời gian cực ngắn lĩnh ngộ được quy tắc sâu sắc về cảm giác và kết cấu năng lượng. Ngộ tính về điều này thì rất khó nói.

Nhưng thời gian thì lại có thể tính được. Đây cũng là lý do tại sao thanh niên luôn luôn được xem trọng. Bởi vì thời gian bọn họ có được càng dài thì càng có nhiều khả năng tiến bộ.

Không ngừng có người từ trong hầm băng nhảy ra, nhưng cái hầm chứa Tiểu Ba kia thì lại thủy chung không có động tĩnh gì. Và cả Trần Mộ nữa. Trần Mộ là người duy nhất trong số này không ở trong hầm băng.

Weah canh giữ ở ngoài trưởng bông của Trần Mộ, không hề có chút vẻ thiếu kiên nhẫn hay nôn nóng nào.

“Weah, ngươi không lo lắng sao?” Tiểu Bộ Mặc không nhịn được hỏi.

“Không lo lắng.” Weah bình tĩnh trả lời.

“Tại sao ngươi hội không lo lắng chứ? Ta thì rất lo lắng! Vạn nhất Đầu Gỗ không thành công, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Tiểu Bộ Mặc vừa nói, vừa khẩn trương nhìn vào tấm màn cửa của trưởng bông.

Về mặt Weah không có chút nào biến hóa: “Vô dụng, đừng làm.”

Tiểu Bộ Mặc suy nghĩ hồi lâu, mới hiểu được ý tứ của Weah. Weah nói là lo lắng cũng chỉ vô ích thôi. Nó liền làm theo.

Thời gian cứ từng chút trôi, nhưng hai người vẫn không có một chút động tĩnh.

@#\$\$%^&

“Tất cả mặc quần áo nhẹ, dùng tốc độ cao nhất tiến lên. Mục tiêu là Tây Đức Lý!” Ra lệnh với cái giọng nói non nớt nhưng lại lộ ra một tia sắc bén, Nghiêm Vũ đứng giữa không trung lạnh lùng nhìn xuống.

“Rõ!” Không hỏi tại sao, một tập tu mặc trang phục chiến đấu nhận mệnh lệnh, đáp một cách dứt khoát.

Các tập tu trang nghiêm, giống như một dòng nước trầm lặng, không tiếng động tiến về phía trước. Nếu như đội trưởng đội cảnh vệ của thành phố Tây Đức Lý được chứng kiến cảnh tượng này, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện rằng quá trình hành quân của đội ngũ này thật giống với Mộc Tự doanh.

Vu Gia Nhiên thân hình gầy guộc, sắc mặt trắng bệch, trông tựa như một con quỷ đang ở trong một đội ngũ đang hành quân khác. Hắn nói thì chỉ có khí vô lực, mười phần giống như một người bị bệnh kinh niên. Hắn phi hành trên không trung giống như quỷ hồn phiêu lãng.

“Nghiêm Vũ hình như rất gấp gáp đó.”

“Ừ. Nghe nói hắn đánh cuộc với Thương Lan đại nhân là trong vòng mười lăm ngày sẽ bắt được Mộc Tự doanh.” Phó quan của hắn đáp, mang theo vài nét cười cợt.

“Mười lăm ngày? Thương Lan cũng gấp gáp như vậy ư?”

“Tình hình cụ thể còn chưa biết.” Phó quan của hắn lắc đầu: “Thương Lan đại nhân lần này khiêu chiến Caesar, có phải có điểm mạo hiểm hay không?”

Vu Gia Nhiên vẫn tỏ vẻ thản nhiên: “Chuyện này liên quan gì đến chúng ta chứ? Chắc là gần đây Thương Lan lĩnh ngộ được điều gì đó, bằng không thì hắn cũng không dám khiêu chiến Caesar. Tuy nhiên chỉ với phần can đảm này cũng đáng cho chúng ta bội phục.”

“Không sai! Vẫn chưa từng có người có can đảm công khai khiêu chiến Sát Thần.” Phó quan cũng tỏ vẻ tán thành, rồi đột nhiên hỏi: “Nghiêm Vũ đại nhân đã tăng tốc đi trước. Chúng ta thì sao?”

“Duy trì cái này tốc độ là được rồi. Thằng nhãi Nghiêm Vũ đó ghét nhất là bị người khác tranh đoạt con mồi với hắn, chúng ta tội gì phải tranh cao thấp với tên điên ấy.” Vu Gia Nhiên nói giọng lả nhảm vô lực.

“Vâng!” Phó quan liền tiếp tục nhắc nhở: “Đại nhân, tới giờ uống thuốc rồi.”

Chiếc trường kỷ được bọc bằng nhung màu huyết dụ đỏ rực như màu máu tươi, là một trong những sản phẩm dệt may quý nhất liên bang. Một nam nhân cực kì tuấn tú lười biếng nằm ở trên đó, một tay đỡ gáy. Hắn đeo trên trán một chiếc băng có gắn những mảnh thủy tinh màu vàng. Nam nhân quỵn rũ nhìn như nữ nhân này chính là Thi! Một đại danh đứng trong mười vị trí hàng đầu trên Hắc tuyến tinh băng. Ở trong số những đại danh của hắc đạo này, hắn cũng nổi tiếng nhờ một phong cách hành sự đặc biệt. Một người con gái cực kì xinh đẹp đang bóp chân cho hắn.

“Báo cáo! Nghiêm Vũ đại nhân đột nhiên rời bỏ đội ngũ, mặc trang phục nhẹ dùng tốc độ cao nhất tiến lên!” Một mỹ nữ khác ăn mặc cực kỳ hở hang báo cáo.

“Chúng ta không cần để ý đến tên điên đó. Hi hi, vừa lúc để cho hắn đi thử xem Mộc Tự doanh có bao nhiêu lợi hại.” Hắn che miệng khẽ cười hi hi, cực kì giống nữ nhân.

“Có thể có bao nhiêu lợi hại? Có thể so với Kim Trại bộ lạc của chúng ta không?” Mỹ nữ đang xoa bóp chân không cho là đúng, liền hỏi.

“Hi hi. Cục cưng ơi. Người cũng không nên xem thường người khác. Hắn chính là nhân vật mà Rousseau cực kì tôn sùng đó.” Thi lại cười hi hi.

“Rousseau cũng không lợi hại bằng đại nhân!” Lại thêm một mỹ nữ quần áo hở hang từ phía sau đi lên.

“Hi hi..”

Mạnh Trầm cũng nhận được báo cáo tương tự. Hắn thân hình khôi ngô, mặt có râu quai nón, chính là một tên thô phỉ nhẹ nhàng linh hoạt. Hắn hừ lạnh một tiếng, tự nhủ: “Muốn chịu chết à. Cũng không phải việc của lão tử.”

Nói xong, hắn cứ thế chui vào phòng huấn luyện bên trong toa xe. Hắn đi một chiếc toa xe có thể tích vô cùng lớn, bên trong có một khu huấn luyện nhỏ. Mạnh Trầm là kẻ ham luyện tập đến điên cuồng, dù đi bất cứ chỗ nào cũng đều mang theo chiếc toa xe huấn luyện này của hắn.

Ngoài Nghiêm Vũ điên cuồng lên đường, ba nhà còn lại đều duy trì tốc độ như đã thỏa thuận trước.

@#\$\$%^&

Giữa trưa hôm sau.

Ầm một tiếng vang thật lớn, hầm băng chỗ Tiểu Ba không hề có dấu hiệu gì mà chợt nổ tung!

Mấy tên đội viên canh giữ ở bên cạnh hầm băng phản ứng cực nhanh, lồng năng lượng phút chốc phồng lên. Bọn họ chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh truyền đến. Mặc dù có lồng năng lượng bảo vệ nhưng bọn họ vẫn giống như một quả bóng bị quất trúng thật mạnh, bị sức nổ đẩy bắn về phía sau. Tiếng nổ này cũng làm toàn bộ quân doanh phát hoảng.

Mấy ngày nay chưa từng có ai từng xuất hiện cùng loại tình huống. Cấp sáu đột phá lên cấp bảy, đối với những tạp tu xuất thân bình thường này mà nói, rốt cục tình hình cụ thể trong đó như thế nào thì thật sự rất mơ hồ.

Thành công? Hay là thất bại? Vô số ánh mắt cùng xoắn xuýt tập trung vào hầm băng của Tiểu Ba.

Tất cả tuyệt động bên trong hầm băng đều bị sức nổ hất văng ra ngoài, nhưng miệng hầm vẫn không có một tia động tĩnh. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai tiến lên. Tang Hàn Thủy thầm giật mình, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Hắn đang chuẩn bị tiến lên.

Đột nhiên, một cánh tay đen sì xuất hiện trên miệng hầm băng - Tay trái. Theo ngay sau, xuất hiện một cánh tay khác cũng đen sì như thế - Tay phải.

Lộ ra một cái đầu người bị cháy bốc khói. Trước kia là tóc dài màu bạc mượt mà, nhưng bây giờ lại giống như mớ giẻ lau nhà, hơn nữa lại còn là mớ giẻ lau vừa mới lau chùi xong, đen sì đen sệt. Tiểu Ba phun từ trong lỗ mũi ra một luồng khí đen, không nhận được mở mồm chửi mắng.

“Con bà nó. Thế cũng nổ ư?”

Mọi người hóa đá.

535. Chương 529: Đi Săn!

Mưa to, chớp giập liên hồi, trời đất một màu đen kịt.

Tiết trời như vậy thì không thể phi hành. Với năng lượng ẩn chứa trong những tia chớp cuồng bạo thì lồng năng lượng chắc chắn cũng không thể ngăn cản được. Đó là sức mạnh của thiên nhiên. Bầu trời tối đen như mực, giơ tay không thấy ngón, không trung sấm sét nổ ầm ầm giống như ngày tận thế.

“Khỉ thật, tại sao lại gặp phải tiết trời này chứ.” Một tạp tu của Thương Giang quân oán giận thốt lên.

Một tạp tu khác vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua tầng mây dày đặc trên bầu trời, vừa mới có một tia chớp uốn lượn ngoằn ngoèo hung hăng xé rách bầu trời đêm. Hắn rụt cổ lại, cho dù hắn là chiến sĩ trải qua trăm trận, nhưng đối mặt với uy lực thiên nhiên kinh khủng như thế thì vẫn không thể ngăn được sự sợ hãi bản năng nổi lên trong lòng.

“Đúng thật là, ta sống bao nhiêu năm rồi mà chưa từng thấy thời tiết quỷ quái thế này bao giờ. Vận khí của Mộc Tự doanh thật sự là tốt, nếu không thì hôm nay chúng ta đã có thể đến chỗ bọn họ.”

“Hừ, cũng chỉ kéo dài hơi tàn mà thôi. Thời tiết thế này, người cho rằng bọn họ có thể động dậy được sao? Mưa tuyết thế này, chim thú cũng phải trốn, nửa bước cũng khó đi. Chúng ta bị nhốt ở đây thì bọn họ cũng chẳng đi đâu được.” Tên tạp tu kia nói. Giọt mưa to như hạt đậu nhưng cứ tưởng như là những viên đá nhỏ nện ầm ầm vào lồng năng lượng của bọn họ, làm tóe lên vô số giọt nước. Mà, phần lớn những giọt nước bắn tóe lên này còn chưa kịp rơi xuống đất đã ngưng tụ thành những viên đá nhỏ rơi trên mặt đất kêu rào rào.

Hai người không thể không dùng tăng nhiệt độ lên cho lồng năng lượng, như vậy mới có thể không cho nước chảy trên mặt ngoài của lồng năng lượng kết thành băng, lúc đó hai người bọn họ trở thành hai quả cầu băng. Nhưng cứ như vậy thì bọn họ có thể nhận thấy năng lượng trong độ nghi tiêu hao với tốc độ nhanh hơn bình thường rất nhiều.

“Nói thì đúng là thế. Trận mưa tuyết này đổ xuống, nếu không có lồng năng lượng thì chỉ có chết rét. Tuy nhiên, điều này cũng có lợi cho chúng ta, nếu không thì việc đứng canh ở trạm gác như thế này sẽ phải căng thẳng, mệt mỏi lắm!”

Vị tạp tu kia cười nói: “Không sai. Chúng ta chỉ cần cẩn thận về ánh sáng của lồng năng lượng là được rồi.”

“Hai năm nay không có chiến sự. Cũng không biết đi đâu mà kiếm chút công lao. Người nhìn xem, trong đội có bao nhiêu người bị chôn chân tại chỗ, muốn thăng tiến cũng không có biện pháp, quân công cũng không biết tìm ở đâu, thật không dễ dàng gặp được việc này. Vốn là một miếng thịt béo, không ngờ lại gặp phải thời tiết quỷ quái này.” Tên tạp tu này tỏ vẻ nuối tiếc.

“Tạm thời thôi. Cũng chỉ là một lúc mà thôi. Mưa tuyết không thể kéo dài.” Một tên tạp tu khác an ủi, rồi đột nhiên tò mò hỏi thăm: “Mộc Tự doanh này rốt cục có lai lịch thế nào? Ăn trộm kĩ thuật gì của chúng ta? Ta xem ra Nghiêm lão đại đang đẳng sát khí.”

“Quý mới biết. Dù sao thì Nghiêm lão đại bảo chúng ta giết ai thì chúng ta sẽ giết kẻ đó là được. Hỏi nhiều mà làm gì.”

“Người không tò mò gì sao? Bốn nhà cùng xuất ra vương bài. Hắc hắc, đãi ngộ này thì không phải ai cũng có thể được hưởng.”

..

Hai tên không chú ý được có một bóng đen lặng lẽ xuất hiện ở một nơi cách bọn chúng không xa. Nước mưa lạnh thấu xương quất vào người Weah. Vẻ mặt Weah vẫn như cũ, không hề có một nét biến hóa tựa như không có chút cảm giác nào. Hắn nghe được rất rõ ràng câu chuyện mà hai gã tạp tu vừa nói với nhau. Đội ngũ này từ nơi nào tới? Là phương thế lực nào? Hắn hoàn toàn không quan tâm, nhưng tin tức tiết lộ ra từ miệng hai gã tạp tu này khiến cho hắn cảnh giác.

Weah có trực giác khác thường đối với nguy hiểm, giống như trực giác của dã thú vậy. Cặp mắt của hắn thoáng hiện ra một tia sát khí, nhưng lại lại âm thầm biến mất. Dán sát mặt đất, nhờ bóng đêm che chở, hắn tựa như quỷ mị, lặng lẽ mò mẫm tiến về hướng quân doanh của Thương Giang quân.

Quân doanh của Thương Giang quân hết sức hoành tráng, mấy nghìn người đồng thời phát ra lồng năng lượng tất nhiên chỉ có thể dùng từ hoành tráng để mô tả. Vì tranh thủ thời gian, Nghiêm Vũ đặc biệt hạ lệnh cho toàn quân mang theo trang bị nhẹ đột ngột tăng tốc, nói cách khác là ngoài những đồ vật cần thiết thì bọn họ không mang theo bất cứ vật tư nào khác. Đột nhiên lại gặp phải thời tiết khắc nghiệt như thế, Thương Giang quân không có bất cứ chuẩn bị nào, chỉ có thể bị sa lầy ở chỗ này. Không người nào dám phi hành trong loại thời tiết này, bất cứ vật thể nào bay lên trên không trung đều cực kì dễ dàng dẫn động tia chớp mãnh liệt của tầng mây dày đặc trên trời. Bị tia chớp đánh trúng, không một ai có thể sống sót được.

Nghiêm Vũ sắc mặt âm trầm, không khác mấy so với cái màu trời. Cảm giác xuất quân bất lợi làm hắn tức nghẹn trong lòng. Các tạp tu nơi này đều tránh xa hắn, lúc Nghiêm Vũ đại nhân không vui thì việc giữ khoảng cách và cẩn thận một chút là một việc nhạy cảm. Nghiêm Vũ nóng giận bất thường, trở mặt vô tình, thủ hạ cực kì sợ hãi.

Nhờ bóng tối, Weah đã len vào doanh trại của Thương Giang quân. Lúc này, tầm nhìn vốn đã cực thấp, lại phải nhìn xuyên qua lồng năng lượng, mà ở mặt ngoài lồng năng lượng còn có một lớp màn nước do nước mưa dính ở bên trên tạo nên, do đó các tạp tu này về cơ bản chính là chẳng nhìn thấy gì cả. Mà bọn họ cũng hoàn toàn không hề nghĩ rằng lại có người có thể đi lại trong cái thời tiết khắc nghiệt như thế này mà không cần lồng năng lượng hỗ trợ.

Weah hành động rất nhẹ nhàng, không gây ra bất cứ âm thanh gì.

Trong lòng Trần Mộ, nữ ma quỷ là sát thủ đệ nhất thiên hạ, còn Weah lại là dã thú thiên hạ đệ nhất! Ma quỷ nữ lợi dụng bóng tối, lợi dụng hoàn cảnh đã đạt tới mức độ xuất thần. Trần Mộ đến giờ vẫn còn nhớ

như in cái thủ đoạn quỷ dị đa đoan đó. Nhưng Weah lại là một loại phong cách khác. Hắn chưa từng có nhiều biến hóa, phương thức công kích đơn giản trực tiếp, nhưng loại công kích tràn ngập bạo lực, dã man này cũng làm cho người ta muốn tránh cũng không thể được. Trần Mộ chưa từng thấy ánh mắt Weah có biến hóa gì, chỉ sợ là có phải đối mặt với giá treo cổ thì hắn cũng chỉ tỏ vẻ nghiêm trọng mà thôi.

Số lượng tạp tu trong doanh trại khá nhiều. Weah đi một vòng quanh bốn phía. Khắp nơi trên núi đều là những chiếc lồng năng lượng hình cầu phát sáng, nếu như từ trên không nhìn xuống thì liền thấy nơi này giống như có đến mấy ngàn quả trứng đang tỏa sáng. Chỉ là, lồng năng lượng của tạp tu mặc dù có thể phát tán ánh sáng, nhưng độ sáng thì lại không đủ để chiếu sáng khắp bốn phía quanh hắn mà ngược lại, tạp tu ở bên trong lồng năng lượng phát sáng nhìn ra phía bên ngoài đen kịt thì lại khó có thể thấy rõ được.

Dã thú luôn luôn tràn ngập trí tuệ của dã thú. Trần Mộ có nhận thức vô cùng sâu sắc về điểm này. Còn hôm nay thì lại đến phiên người khác nhận thức.

Số lượng tạp tu quá nhiều, dựa vào lực lượng một mình hắn mà muốn giết sạch những người này thì đó là người say nói mộng. Trở về báo tin? Hắn ngẩng đầu nhìn vào tầng mây trên bầu trời, có lẽ mắt những người khác không thể nhìn ra biến hóa của tầng mây, nhưng ở trong mắt Weah, tầng mây giờ hơi nhạt so với trước một chút, độ sáng ở bốn phía cũng hơi tăng lên một ít. Biến hóa này hết sức rất nhỏ, nhỏ đến mức mắt thường khó có thể phát hiện, nhưng hắn lại nắm bắt được không sai chút nào. Hắn bỏ đi ý nghĩ này.

Đầu Gỗ còn đang bế quan, đây là ý nghĩ nảy ra trước tiên trong đầu hắn. Hắn cũng không hiểu rõ lắm đối với một số chuyện của tạp tu, nhưng hắn đã đạt tới một trình độ nhất định nên hiểu được loại hành vi bế quan kiểu này. Hắn biết rằng đây là thời điểm rất quan trọng của Đầu Gỗ, mà những người này thì rõ ràng là đang xông về phía Đầu Gỗ.

Không thể để cho những người này đến quấy rầy Đầu Gỗ.

Động tác của hắn càng thêm êm ái, ánh mắt lạnh lẽo thỉnh thoảng đảo qua khu trung tâm doanh trại. Hắn đang tìm kiếm con mồi, một con mồi đủ phân lượng. Theo lý giải của hắn thì những người trước mắt này giống như một bầy thú, mà hắn thì cần phải săn chính vua của cái bầy thú này. Chỉ cần săn được vua của bầy thú thì bầy thú đó sẽ như đàn chim bay tán loạn!

Tại chỗ ẩn nấp, hắn cũng không hành động bừa bãi. Vị trí hiện tại của hắn thật tốt, những tạp tu gần nhất đều cách hắn trên năm thước, đây lại là một góc chết. Hắn kiên nhẫn tìm kiếm mục tiêu, về mặt của hắn không có một tia biến hóa, cả người hắn đều bị nước mưa làm ướt sũng. Nước mưa trước tiên ngưng kết thành băng, hắn lại đang nằm bò trên mặt đất, trông tựa như một tảng băng vậy. Hắn không phá lớp băng trên thân mình đi, tiếng băng vỡ rất dễ khiến cho người khác chú ý.

Trong thời gian ngắn ngủi, băng đóng trên người hắn càng ngày càng dày, tuy nhiên việc này càng lợi cho hắn ẩn nấp. Nhìn từ ngoài vào thì hoàn toàn không thấy được một chút hình dáng con người. Chỉ có cặp mắt kia là không bị băng che phủ.

Ánh mắt của hắn dán chặt vào trên người trông giống như một tiểu hài tử ở cách hắn không xa. Nếu như là một người bình thường, dưới tình huống chưa từng biết Nghiêm Vũ thì tuyệt đối sẽ không coi hắn là thủ lĩnh của đội ngũ này. Gương mặt trẻ con, vóc người thấp bé là sự che chở tốt nhất, có thống lĩnh của đội ngũ nào lại là một đứa nhóc con chứ?

Nhưng ánh mắt của Weah từ khi dừng lại trên người Nghiêm Vũ thì chẳng còn dời đi đâu nữa. Đây là vua của đội ngũ này!

Ở chung quanh tên tạp tu trông như tiểu hài tử này không có một ai. Các tạp tu ở chung quanh tựa hồ đều hết sức sợ hãi đối với hắn. Mà thứ càng khiến cho Weah chú ý là sát khí của người này. Weah rất miễn cảm đối với sát khí, ngay cả Trần Mộ cũng phải nhận là không bằng. Cái tên tạp tu trông như tiểu hài tử này, cả người phát tán ra sát khí nhàn nhạt, còn có ánh mắt lạnh tanh độc ác kia, tất cả đủ để chứng minh hắn không phải một nhân vật đơn giản.

Weah không lựa chọn cách lập tức động thủ, ánh mắt của hắn lại tiếp tục tìm kiếm thêm một lần nữa nhưng không phát hiện được mục tiêu khác. Khi đó, ánh mắt hắn lại một lần nữa tập trung vào Nghiêm Vũ, chuẩn bị xuất thủ!

Nghiêm Vũ ngẩng đầu nhìn lên tầng mây dày đặc trên trời, lo lắng trong lòng tiêu tan đi không ít. Bầu trời mặc dù vẫn có sấm chớp nổ vang, nhưng rõ ràng là tốt hơn rất nhiều so với vừa nãy. Không quá lâu, thời tiết sẽ chuyển biến tốt lên, như vậy thì hắn cũng có thể nhanh chóng đuổi theo Mộc Tự doanh.

Kì thật, khi Bạch tổng quản chiêu mộ tạp tu thì có rất nhiều thế lực cài đặt gián điệp, hắn cũng cài cắm vào một số. Đây chỉ là vô tình thôi, song không nghĩ rằng hành động vô tình lần này lại mang đến cho hắn tin tức kinh người như thế. Vừa nghĩ đến tin tức tình báo này, tim của hắn đột nhiên lại nóng lên!

Hắn cũng không cảm thấy hứng thú đối với ba cái chuyện tranh bá. Hắn chỉ thích chiến đấu, chỉ thích giết chóc! Nhưng là đại ca thích, đại ca muốn, cái lý do này đủ đáng giá để hắn đi làm bất cứ chuyện gì. Tuy hắn không thích, nhưng tuyệt đối không phải vì hắn ngu. Có thể tiến vào mười vị trí đứng đầu của Hắc Tuyên Tinh bang, hắn có thiên phú cực kì kinh người, cũng không thiếu đầu óc. Nếu như này tin tình báo là thật, đây sẽ là sự kiện đủ để chấn động toàn liên bang.

Chấn động hay không chấn động, hắn cũng không quan tâm. Người khiến cho hắn để ý chính là cái gã tên Bạch tổng quản. Đệ tử của Tây Trạch, đệ tử của Sát Thần Tây Trạch a! Có cái gì làm nhiệt huyết của con người sôi trào hơn so với điều này?

Khóe miệng hắn thoáng nổi lên một nét cười tàn nhẫn mà cuồng nhiệt, cả người không tự chủ được phát run lên, chiến ý mãnh mẽ quanh quẩn trong lồng ngực hắn. Mỗi khi nghĩ đến, hắn đều muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Đột nhiên động tác của hắn như bị nghẹn lại, sắc mặt đột biến. Giống như bị một chậu nước đá đổ vào khắp toàn thân, chiến ý mãnh liệt trong phút chốc tan biến không còn một chút nào, hắn rùng mình theo bản năng.

Không biết từ đâu truyền tới một hơi lạnh thấu xương, cùng với sát khí tràn trệ. Nghiêng trời lệch đất!

536. Chương 530: Địa Ngục Của Duy A (weah)

Thời tiết rét lạnh như thế nhưng lưng Nghiêm Vũ trong phút chốc đã bị mồ hôi ướt nhẹp. Hắn chưa từng nghĩ đến sát khí lại có thể đậm đến mức độ như thế. Hắn tựa như đột nhiên rơi vào một khối chất lỏng sền sệt, sát khí kích thích khiến cho lỗ chân lông của hắn không tự chủ mà thít lại, tóc gáy dựng đứng, da đầu như muốn rách ra, từng khớp xương trong cơ thể như cứng đờ lại, cứng đến mức ngay cả cử động hắn cũng không dám. Hắn có một loại ảo giác là sát khí len lỏi khắp mọi nơi, tựa như một con dã thú đang phát tác, dù chỉ có một điểm phản ứng rất nhỏ cũng sẽ khiến cho bản thân hắn trong phút chốc sẽ bị luồng sát khí đó nuốt chửng, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Thân hình của Nghiêm Vũ vẫn ổn định như trước, chỉ là trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh hoảng. Hắn hiện giờ đang mở lòng năng lượng, muốn phản kích thì nhất định phải thay đổi tạp phiên. Nhưng hắn biết là đối phương tuyệt đối sẽ không cho hắn bất cứ cơ hội nào để thay đổi tạp phiên.

Hắn giết người vô số, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú nên mặc dù kinh hoảng nhưng lập tức có quyết định. Không hề lưu lại một chút nào, năng lượng trong độ nghi tuôn vào lòng năng lượng với tốc độ kinh người. Trong bóng đêm, chỉ thấy lòng năng lượng của Nghiêm Vũ bùng sáng lên, tạo thành một vầng hào quang cực thịnh, phẳng phát như một vầng mặt trời nhỏ.

Sát khí nghiêng trời lệch đất cơ hồ trong phút chốc co rút lại như một mũi dùi, Weah đã sớm vận sức chờ phát động, đột nhiên lao vụt ra tựa như một con báo đã mai phục từ lâu rình mồi.

Sử dụng một lực lượng cường đại, tầng băng chung quanh thân thể hắn vỡ tan thành vô số mảnh bắn nhanh ra bốn phía. Trong lúc những mảnh băng bắn tứ tung, một bóng ảnh màu đen nhoáng lên như chớp, chợt lóe lên rồi biến mất. Tốc độ của Weah thì không gì có thể so sánh nổi, tựa như từ hư không xuất hiện ở trước mặt Nghiêm Vũ.

Lòng năng lượng vốn màu vàng nhạt bỗng hóa thành hào quang sắc nhọn màu vàng đậm. Lòng năng lượng phát ra chấn động mãnh liệt giống như tiếng biển gầm thét từ xa truyền lại. Không thể không nói rằng khi lâm nguy, Nghiêm Vũ có khả năng ứng biến rất mạnh. Để có thể tranh thủ cho bản thân mình dù chỉ là một chút thời gian, hắn không tiếc hy sinh cái tạp phiên lòng năng lượng đã theo hắn suốt cả chục năm

dài. Tập trung toàn bộ năng lượng như thế thì có thể so được với tính năng phòng thủ cường đại lúc bình thường, nhưng sẽ tạo thành thương tổn không thể khôi phục đối với tấm tạp phiến này. Nói cách khác, tấm tạp phiến này sau đó sẽ bị phế đi.

Hắn tính toán cũng không chỉ vền vền như vậy. Tập trung toàn bộ năng lượng sẽ sinh ra chấn động năng lượng cường đại và sẽ làm kinh động tất cả các đội viên. Hắn tràn ngập tin tưởng đối các đội viên thủ hạ của chính mình. Bọn họ ai nấy đều là tạp tu có sức chiến đấu mạnh mẽ đã trải qua trăm trận. Ngay cả là chính bản thân đại ca đến, bị vây hãm trong đó thì có thể chạy thoát hay không cũng vô cùng khó nói. Chỉ đáng tiếc cho tấm tạp phiến này. Đây là tấm tạp phiến bốn sao, là của sư phụ đưa cho hắn. Tuy vậy, có thể cứu được tính mạng của mình thì hy sinh tấm tạp phiến này cũng đáng.

Nguy hiểm đến mức sinh tử tồn vong cũng kích thích hung tính trên người Nghiêm Vũ. Hung quang sáng rực lên trong mắt hắn. Cái tên đánh lén đáng chết này, hắn nhất định phải giết chết tươi nó. Song, ngay khi cái ý nghĩ này vừa mới bốc lên đến đầu thì hắn đã thấy một cảnh tượng nguy hiểm nhất trong cả đời hắn.

Một tiếng va chạm nặng nề làm cho khí huyết bốc lên trong lồng ngực, hắn kinh hãi nhìn thì thấy lồng năng lượng trước mặt đã xuất hiện những vết rạn nứt như mạng nhện. Những vết rạn nứt này phân bố chằng chịt giữa các điểm năng lượng, làm cho nó trông tựa như một cái vỏ trứng gà màu vàng kim bị vỡ vụn.

Sao? Sao lại có thể như vậy?

Con người của Nghiêm Vũ rời ra. Hắn nhìn cái lồng năng lượng đầy vết rạn nứt hiện lên trước mắt mà không thể tin nổi đây chính là cái lồng năng lượng bốn sao mà chính mình đã toàn lực phát động nữa.

Hắn cũng không cho rằng lồng năng lượng có thể bảo vệ an toàn cho mình. Kể có thể lên vào đến khoảng cách như thế này, có thể có được sát khí kinh khủng như thế thì tuyệt đối là một cao thủ chân chính. Đối phương thậm chí còn mạnh hơn cả bản thân mình. Đối với loại cao thủ như vậy mà nói, bọn họ tất nhiên có phương pháp đối phó với lồng năng lượng bốn sao. Nhưng cái lồng năng lượng của mình ngay cả một kích của đối phương cũng ngăn cản không được, thế thì còn nói gì đến việc kéo dài thời gian? Điều này vượt xa ngoài dự tính của hắn.

Ngay trong lúc hắn hết sức hoảng sợ, một nắm đấm trông có vẻ bình thường đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Mà quang mang màu vàng kim từ từ tan biến đi khiến cho Nghiêm Vũ biết rằng cái lồng năng lượng của hắn đã hoàn toàn tan rã.

Nắm đấm? Tại sao lại có thể là nắm đấm?

Hắn tưởng tượng ra vô số loại phương thức công kích, các loại các dạng năng lượng thể. Nhưng cho đến tận bây giờ cũng không nghĩ rằng đánh vỡ nát lồng năng lượng bốn sao do chính mình toàn lực tạo ra lại là một cái nắm đấm.

Tất cả hung hãn, tất cả dũng khí, tất cả tâm cơ đều hóa thành hư vô trước một quyền như vậy. Còn dư lại chỉ là bản năng, một bản năng sinh tồn. Thân hình vội vàng thối lui, cứ thế phát động lực mà chẳng màng đến chuyện có thể chịu nổi hay không. Trong phút chốc, Khí lưu tạp bị hắn tăng đến tốc độ lớn nhất.

Hắn sợ. Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn sợ. Hắn đột nhiên cảm giác được rằng thân chết đến gần hắn như thế. Gần đến mức những hơi thở từ mũi thân chết phun ra đều trúng vào mặt hắn. Chạy! Nhất định phải rời rộng khoảng cách với cái tên đáng sợ này, chỉ có như vậy thì hắn mới có thể sống sót.

“Sống sót!” Nghiêm Vũ gào lên một tiếng phẫn nộ trong lòng. Trong một khắc, tất cả mọi ý nghĩ đều biến thành một điều đơn giản như thế này. Bị tử vong kích thích, cảm giác của hắn, suy nghĩ của hắn đều trở nên rõ ràng như thế. Cảm giác khống chế lực của hắn đạt tới độ tinh tế trước nay chưa từng có. Thời khắc này, hắn có thể tùy tâm sử dụng điều khiển năng lượng thể làm bất cứ biến hóa gì cũng được.

Đột phá? Chẳng lẽ là đột phá?

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một nỗi mừng như điên. Vui sướng này cũng không phải vui sướng vì đột phá mà là vì rốt cuộc mình có thể sống sót. Chung quanh bỗng trở nên rõ ràng trước nay chưa từng có. Loại cảm giác này mê ly đến cực điểm.

Bỗng nhiên, Nghiêm Vũ lộ ra vẻ hoảng sợ và kinh ngạc. Một bàn tay, trông giống hệt như của người thường không có gì khác biệt, xuất hiện cách người hắn không đầy nửa thước. Bàn tay này thu hút tất cả mọi sự chú ý của Nghiêm Vũ. Trong tích tắc, tất cả ánh sáng chung quanh tựa hồ đều tập hợp ở trên bàn tay này.

Một sự sợ hãi không thể ngăn chặn nổi đột nhiên nảy sinh trong lòng Nghiêm Vũ. Chính bàn tay này vừa mới nắm lại thành nắm đấm phá nát lòng năng lượng của mình. Nhưng điều làm cho hắn an tâm một chút chính là bàn tay này còn cách hắn đến nửa thước. Hắn đang ở trong trạng thái gia tốc vừa được khởi động, tốc độ sẽ càng lúc càng nhanh. Gây giờ chỉ cần rời rộng khoảng cách ra từng chút một thì khoảng cách giữa hắn và bàn tay này sẽ càng lúc càng lớn.

Hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay này. Tinh thần khẩn trương, cũng không biết có phải quá khẩn trương hay không nữa. Tất cả mọi thứ chung quanh tựa hồ đột nhiên trở nên rất chậm chạp ở trong mắt hắn. Vì vậy, hắn chứng kiến bàn tay này nhẹ nhàng dừng thẳng đứng lên, sau đó chém một nhát rất nhẹ nhàng hết sức quái dị.

“Nhẹ nhàng” - đây là thứ nảy sinh trong đầu hắn để chỉ động tác của kẻ đánh lén hết sức êm ái không hề có sức lực.

Một cảm giác khác là “quái dị”. Đó là một cảm thụ trực tiếp khác của hắn. Hắn không biết làm thế nào để hình dung được nhát chém này bởi vì nó tựa hồ ẩn chứa những biến hóa hết sức phức tạp. Mỗi động tác của bàn tay này đều khiến cho khí lưu ở chung quanh phát sinh những biến hóa kì diệu. Mà khi những động tác của nhát chém này vừa hoàn thành thì tất cả khí lưu đã tập hợp lại hình thành một đao khí dài khoảng 20 cm.

Hừ Không kĩ! Nghiêm Vũ chợt bừng tỉnh khỏi trạng thái này. Hắn nghĩ đến một kĩ năng đã đồn đại xôn xao trong khoảng thời gian trước.

Vù.

Âm thanh không khí bùng nổ còn chưa dứt thì trước ngực hắn tựa như có một bàn tay bay múa. Mặt hắn trực tiếp bị bổ trúng.

Nghiêm Vũ bị mất thăng bằng bàng hoàng nhìn cảnh vật chung quanh vùn vụt lao ngược về phía sau, nhìn một cột máu phun thẳng lên cao, nhìn chúng nó ở trong không khí nhanh chóng ngưng kết thành những hạt băng màu đỏ tươi, nhìn những tia chớp trắng xóa chạy ngoằn ngoèo trong tầng mây đen sẫm trên không trung.

Bùng. Thân thể Nghiêm Vũ như một cái bao bay vút ra ngoài, té xuống ở chỗ thật xa.

Một loạt biến cố này phát sinh trong chớp mắt, nhanh đến mức mọi người ngay cả phản ứng cũng không thể kịp. Weah không ngừng lại. Hắn đi về phía trước, tới bên cạnh thi thể Nghiêm Vũ. Cặp mắt Nghiêm Vũ vẫn còn mở trừng trừng. Đồng tử đã mất đi tiêu cự xám trắng vô thần, ngẩng nhìn thẳng lên trên không trung. Weah lại nhẹ nhàng vung bàn tay lên, phát ra một đao không khí chém đúng vào cổ Nghiêm Vũ. Đầu lâu của Nghiêm Vũ liền bị cắt rời khỏi thi thể của hắn.

Weah xách đầu lâu của Nghiêm Vũ lên rồi chuẩn bị bỏ đi. Hắn không biết Nghiêm Vũ, cũng không biết làm thế nào mô tả cho Đầu Gỗ về cái đội ngũ này. Hắn liền quyết định đem đầu lâu của Nghiêm Vũ về cho Đầu Gỗ xem, nói không chừng hắn có thể nhận biết được.

Lúc này, các đội khác như mộng như tỉnh. Nhìn Nghiêm Vũ ngã trên mặt đất, đầu óc mọi người ong ong lên, như nổ tung ra. Cơ hồ đã quyết ý, mọi người lập tức đánh về hướng Weah.

Weah điềm nhiên nhìn thoáng qua những tạp tu đang tỏ vẻ kích động, khuôn mặt vẫn thản nhiên không hề có bất cứ biến hóa gì. Bóng tối là che chở tốt nhất cho hắn. Hắn dùng động tác như quỷ mị, đối với các tạp tu này mà nói, tựa như một làn khói nhẹ bay đi, khó có thể bắt được. Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên, những tạp tu này liền mất đi bóng dáng của Weah.

Cảm giác của những tạp tu bình thường cực kì miễn cảm đối với dao động năng lượng, nhưng mà lại hết sức tri trệ đối vật chất. Chỉ có như Trần Mộ và Tây Trạch thì mới có loại hình cảm giác này, mới có thể có cảm giác đối với vật chất mạnh hơn cảm giác đối với dao động năng lượng. Nhưng cho dù là Trần Mộ dưới hoàn cảnh như thế này cũng khó có thể nhận thấy được sự tồn tại của Weah. Trần Mộ vẫn là hết sức buồn bực

về điểm này. Cũng biết thứ Weah dùng chỉ là một kĩ xảo gì đó nhưng muốn tìm ra Weah đã ẩn nấp kín thì cơ hội thành công của hắn thấp đến thương cảm.

Lúc này cảnh tượng vừa hỗn loạn vừa tối đen, còn có cả mưa to và giá lạnh thấu xương, đối với Weah mà nói thì tất cả đều là đồng đội chiến đấu của hắn. Hư Không trầm ở dưới loại tình huống này sẽ có thể chém ra uy lực lớn nhất. Mà lòng năng lượng của những tạp tu này đối Weah mà nói, thì không chịu nổi một quyền. Weah cũng không ham chiến, cho dù là một chiêu không thành công thì cũng tuyệt đối không đứng nguyên tại chỗ.

Lòng năng lượng nát bấy hình thành những chùm quang mang, vào ban đêm trông tuyệt đẹp như là pháo hoa. Cùng những tiếng kêu thảm thiết liên tục, tạp tu của Thương Giang quân không hề hay biết cái địch nhân đáng sợ này đến tột cùng là ở chỗ nào, chỉ thấy lòng năng lượng của đồng bạn không ngừng bị nghiền nát, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hơn nữa, vị trí mà những lòng năng lượng bị nghiền nát hoàn toàn không có bất cứ điểm gì đặc thù, tốc độ của đối phương nhanh như tia chớp.

Không tìm được hình bóng của đối phương mà bản thân mình lại là bia ngắm tốt nhất. Không có cái gì tồi tệ hơn so với cục diện này. Bọn họ hoàn toàn trở thành những con dê chờ đợi bị làm thịt.

“Mọi người chú ý. Hủy bỏ lòng năng lượng. Tiến vào trạng thái chiến đấu.” Nghiến răng một cái, một tạp tu có uy danh ở trong Thương Lan quân gầm lên.

“Mọi người..” Tiếng của hắn im bật. Đội ngũ càng thêm bối rối.

Không có người tổ chức, đám tạp tu này hoàn toàn không biết làm gì bây giờ. Không hủy bỏ lòng năng lượng thì bọn họ chính là bia ngắm di động, còn nếu như hủy bỏ lòng năng lượng thì bọn họ đánh mất đi một chút đỉnh năng lực cuối cùng để tự bảo vệ mình.

Weah tựa như thần chết, máy móc cướp lấy tính mạng của các tạp tu này. Tay trái xách đầu lâu của Nghiêm Vũ, tay phải vẫn công kích sắc bén như cũ. Ngay từ đầu đến giờ, tần suất công kích của hắn không có bất cứ biến hóa gì.

Từ khi bắt đầu hắn tập kích cho đến bây giờ, suốt trong ba phút, số lượng tạp tu chết trên tay Weah đã đạt tới mức kinh người là hai trăm mười một người. Nói cách khác, cứ trung bình mỗi giây đồng hồ là Weah giết chết một tạp tu của Thương Giang quân. Nói theo một góc độ khác thì trong thời gian ba phút này, Thương Giang quân đã tổn thất tới một phần hai mươi số thành viên của bọn họ.

Vẫn tiếp tục tiến hành tàn sát, nét mặt Weah vẫn thản nhiên như cũ, không hề thấy một tia dao động. Hiệu suất của hắn vẫn như cũ không có bất cứ dấu hiệu gì giảm sút. Hắn giống như một con sư tử giữa bầy dê, thông dong tiến hành tàn sát.

Thời gian cứ trôi. Mùi máu tươi trong không khí đã dày đặc đến mức ngạt thở. Nơi này đã trở thành địa ngục, một địa ngục trần gian.

Sự khủng hoảng trong lòng Thương Giang quân không những không giảm bớt chút nào mà ngược lại càng thêm sâu nặng. Trơ mắt nhìn đồng đội ở bên cạnh ngã xuống hết đám này đến đám khác mà bọn họ thì ngay cả cái bóng của địch nhân cũng không phát hiện ra. Bọn họ cũng không biết địch nhân có bao nhiêu người nữa.

Tuyệt vọng khủng hoảng nhanh chóng lan tràn. Đúng lúc này, tia chớp chợt phát ra trong tầng mây thấp, dày đặc, tiếng sấm nổ âm âm như muốn chứng tỏ cho loài người thấy tất cả uy lực cuồng bạo ẩn chứa trong đó.

Có vài tên tạp tu thật sự không chịu nổi, bay lên trên trời cao. Bọn họ chỉ muốn rời xa cái địa ngục này thêm một chút. Song, bọn họ vừa mới bay lên không trung chưa đầy hai mươi thước thì vài tia chớp to bằng cánh tay đã đánh mạnh vào mấy tên tạp tu này. Tia chớp tỏa hào quang màu trắng đến lóa mắt. Lòng năng lượng thậm chí ngay cả một giây đều cũng không chống đỡ nổi, liền hóa thành hư vô. Những tên tạp tu này, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, lập tức hóa thành một khối cháy đen từ trên trời rơi xuống mặt đất. Ông Trời cũng giúp cho địch nhân!

Nếu chỉ là một đội ngũ bình thường thì lúc này chắc đã sụp đổ, nhưng Thương Giang quân có thể trở thành hắc đạo đệ nhất quân thì ý chí của bọn họ cũng rất cứng cỏi, ngay cả Weah cũng có chút bất ngờ.

Lúc này cách lúc hấn bắt đầu phát động công kích đã là bảy phút, số lượng tạp tu chết ở trên tay hấn đã đạt đến năm trăm bốn mươi một người. Bảy phút ngắn ngủi, Thương Giang quân đã mất đi thủ lĩnh, còn nhân viên đã tổn thất một phần mười.

Rốt cuộc, một tên tạp tu đã cứu đội ngũ này. Hấn bỏ lỏng năng lượng, cố nén cái lạnh đến thấu xương do mưa tuyết quất vào thân mình, run rẩy đổi sang Chiêu sáng tạp bình thường vẫn dùng.

Khi một quãng sáng trắng bay lên không trung trên đỉnh đầu hấn, chiếu sáng khoảng không trong phạm vi bán kính mười thước thì những tạp tu khác cũng hiểu được rốt cuộc bọn họ cần phải làm gì.

“Tiểu đội Một. Chiêu sáng tạp.” Đội trưởng tiểu đội Một cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân rống lên những lời này.

Đội trưởng tiểu đội Hai cũng phản ứng cực nhanh, rống lên: “Tiểu đội Hai. Chuẩn bị chiến đấu. Phát hiện bất cứ đối tượng nào khả nghi - toàn lực công kích.”

Đội trưởng các tiểu đội khác cũng ào ào ra chỉ thị tương tự.

Hiểu rằng đã tới lúc thoái lui, hấn không có một tia lưu luyến, quay người bỏ đi.

Từng khối quang cầu bay lên không trung. Hơn một nghìn khối Chiêu sáng tạp đồng thời được sử dụng, phát ra hào quang đủ để soi tỏ từng ly từng tí quân doanh của Thương Giang quân.

Các tạp tu của Thương Giang quân trông thấy một cảnh tượng mà bọn họ cả đời khó quên. Doanh trại vốn chính tề của Thương Giang quân bây giờ đã là một khoảng hỗn loạn. Cả đám tạp tu này trợn tròn cặp mắt đỏ ngầu của bọn họ lục tìm khắp mọi nơi nhưng không hề phát hiện ra bất cứ một tên địch nhân nào. Chỉ có thi thể. Khắp nơi toàn là thi thể! Những thi thể đã sớm đông lạnh thành từng khối băng – vết thương trên mỗi thi thể đều hết sức giống nhau: chỉ có một vết máu thật nhỏ tựa như bị ba nhạn của năng lượng thể đánh trúng và lưu lại dấu tích. Mà chỗ lão đại Nghiêm Vũ thì chỉ còn lại một thi thể không đầu.

537. Chương 531: Phiền Toái Của Lôi Tử

Điều lạ là không có chút thanh âm. Tựa như một con cự thú máu lạnh đang âm thầm thôn phệ tất cả.

Đây là một loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn. Vụ nổ cuồng bạo là vậy nhưng lại im lặng không tiếng động. Những nơi đi qua, tất cả đều tan biến thành hư không.

Sắc mặt mọi người kịch biến. Còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy một luồng lực mãnh liệt tràn tới. Kết cục thân thể không đứng vững nổi, giống như lá cây bị thổi bay vậy, sóng không khí cường đại đẩy thân thể đi vài chục thước mới dừng lại.

Vùng trắng còn sót lại trước mắt mọi người rất cực cũng dần dần tiêu tán. Khi bọn họ mở mắt ra mới thấy rõ khu vực vừa bị nổ. Tiếng hít thở đều đặn tựa hồ khiến nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống vài độ.

Tại trung tâm vụ nổ tất cả đều biến mất. Ngay cả một chút tàn cũng không còn.

Từ trung tâm vụ nổ trải trong phạm vi một trăm năm mươi thước, tất cả mọi thứ đều biến mất. Mới đây đám tạp tu vẫn còn ở kia, bây giờ thì một nửa số người đã biến mất, còn lại một nửa thì bị vụ nổ thổi bay, sống chết không rõ.

Cường bạo quá .

Uy lực như thế này, đều có thể với tranh phiền (phiền tạp dùng trong chiến tranh)

Tại khu vực phụ cận nơi vừa xảy ra vụ nổ, xuất hiện một vùng hình cầu trong suốt đường kính năm mươi thước.

Khu vực hình cầu trong suốt do vụ nổ hình thành này di động rất quỷ dị, giống như bong bóng trong nước. Mọi người chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, có vài người không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Nhưng mà, chung quanh đều là một đám tạp tu. Những tạp tu trừ có mắt ra thì họ còn có cảm giác.

Vô số cảm giác lần lượt đảo qua vùng không gian này. Vùng không gian này trống rỗng không có gì ở trong nhưng lại khiến từng người sắc mặt trong nháy mắt đã trắng bệch.

-Cẩn thận.

Không biết là ai hô một tiếng mà hầu như tất cả tạp tu cùng xoay người hướng ra ngoài liều mạng bay đi.

Âm thanh thanh thúy như tiếng thủy tinh vỡ tựa như tín hiệu phát động nguy hiểm. Hình cầu trong suốt giống như bong bóng nước đột nhiên nổ tan. Không khí bốn phía trong khu vực điên cuồng bị dồn ép hút lại.

Một vòng xoáy không khí mắt thường có thể thấy được xuất hiện.

Ầm

Một gã tạp tu thành Ba Môn chạy không kịp bị không khí bạo ngược ép lại. Vừa chạm vào trong phiến không khí hình cầu này thì.. bành!

Hắn thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu. Khí áp cường đại trong phút chốc cắn nát lồng năng lượng của hắn. Ngay sau đó là thân thể của hắn cũng bị cắt thành những mảnh nhỏ, máu hòa trộn với thịt nát. Vòng xoáy không khí chỉ duy trì thời gian cực ngắn, nhưng sự việc xảy ra trước mắt đã dọa mọi người ngây ngốc.

Những tạp tu vừa mới tránh thoát dòng không khí xong, mỗi người trong lòng đều sợ hãi ngơ ngác nhìn thịt vụn bay đầy trời, trên mặt không có một tia huyết sắc. Không riêng gì tạp tu của thành Ba Môn, ngay cả tạp tu của Mộc Tự doanh mỗi tên đều ngây ra như phỗng. Ai cũng không nghĩ được, hai người liên thủ một kích, vậy mà sinh ra uy lực khủng bố như thế.

Vừa rồi khu vực hình cầu trong suốt giống như bong bóng không khí là quả cầu chân không do vụ nổ hình thành. Quả cầu chân không cực không ổn định, sau khi bị vỡ khiến cho không khí điên cuồng xông vào. Đạt tới loại hiệu ứng như máy xay thịt. Do đó hình thành làn sóng sát thương lần thứ hai.

Chiến trường rộng lớn, tất cả tạp âm phẳng phất bị một kích này của Tang Hàn Thủy và Tiêu Ba liên thủ hoàn toàn quét sạch, tĩnh lặng tới mức ngay cả một chiếc kim rơi đều có thể nghe được.

Hai người không hề lớn trong mắt mọi người đột nhiên trở nên cao lớn, khí tức tử vong phát tán ra dữ tợn hung ác.

Tạp tu của thành Ba Môn đã tan rã. Tia may mắn cuối cùng cho những tạp tu vừa rồi chạy thoát đã bị một kích khủng bố này đánh vỡ nát. Bọn họ vốn không phải là tạp tu bách chiến gì. Nhiều năm đóng quân, ngoại trừ tại nơi cai quản làm mưa làm gió ra thì lười biếng buông thả vô cùng, bản thân không có nửa phần ý chí chiến đấu. Thường ngày, chỉ cần bọn họ giả vờ quát lớn một câu, không có ai có dũng khí cùng bọn họ thực sự động thủ. Nhưng mà khi bọn họ gặp đối thủ là Mộc Tự doanh không biết sợ hãi, bộ mặt nạt nạt coi là cường đại của bọn họ lập tức bị vỡ tan tành.

Những tạp tu của thành Ba Môn này đồng loạt nhất trí. Từng người ngoan ngoãn hạ mặt nạ xuống, giải trừ độ nghi trên tay mình, giờ lên quá đầu.

Tất cả đã hàng.

- Ôi. Chúng ta lại không có cơ hội xuất thủ rồi.

Tạp tu Lạp Nhĩ Thân nhìn không được lắm bầm một câu. Ánh mắt bất thiện của hắn nhìn chằm chằm những tạp tu xung quanh. Hắn hận không có người xông vào lúc này, nếu không đội thứ nhất bọn hắn có thể mở hàng.

Phàm là tạp tu bị ánh mắt của hắn đảo qua thì toàn thân đều run cầm cập, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ xuống mặt nạ xuống, giải trừ độ nghi trên tay, bày tỏ không có địch ý.

Hắn chỉ có thể bất mãn thu hồi ánh mắt của mình.

Lạp Phỉ Nhĩ không nói gì. Ngẩng đầu nhìn Tang Hàn Thủy và Tiêu Ba phiêu du trong không trung. Ngoài ánh mắt sợ hãi là sự sùng bái cuồng nhiệt

Cảnh tượng trước mắt cũng ra ngoài dự kiến của Trần Mộ. Nhìn thấy địch nhân đầu hàng, hắn không nhin được có chút suy ngẫm. Từ trận chiến này mà xem, tác dụng chấn nhiếp của cao thủ đối với tạp tu bình thường thật sự thể hiện rõ địa vị của họ. Chiến đấu lúc trước bọn họ đã chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng mà địch nhân chỉ tán loạn thôi. Cho đến khi Tang Hàn Thủy cùng Tiêu Ba liên thủ đánh một kích thì những tạp tu này mới đầu hàng không một chút chống cự.

Tạp tu giao nộp độ nghi mỗi người ử rữ, thất hồn lạc phách.

Nhưng mà tác dụng làm mẫu của bọn họ cực tốt, tạp tu đóng quân dọc đường thấy được, tất cả đều ngoan ngoãn đầu hàng.

Trên mặt mỗi người Mộc Tự doanh tràn đầy sự hưng phấn và vui sướng.

Hoàn toàn thoát khỏi sự buồn bực mấy ngày nay. Bọn họ mỗi người ngẩng đầu ưỡn ngực, bọn họ có đủ lý do để kiêu ngạo. Mộc Tự doanh thời gian kiến lập mặc dù ngắn, nhưng với những chiến tích huy hoàng có thể nói đó là kỳ tích.

Đặt chân lên tòa thành thị này, Trần Mộ thầm thở dài một hơi đáng tiếc. Một tòa thành thị phồn hoa như vậy, nếu có thể làm nền móng căn cơ thì không gì tốt hơn. Nhưng hắn cũng biết ý nghĩ này không thực tế, môi trường quản lý của thành Ba Môn đối với Thương Lan mà nói là quan trọng nhất. Bọn họ lần này sở dĩ có thể dễ dàng thất thủ, nguyên nhân quan trọng nhất là bất ngờ không kịp tổ chức phòng thủ.

Tòa thành thị này muốn chinh phục chính thức còn khá xa. Những căn cứ tạp tu đoàn luôn luôn đóng cửa này, bên trong số lượng tạp tu nhiều, đủ đem vài người Mộc Tự doanh lúc này nhấn chìm. Hiện tại vài tạp tu đoàn chỉ là thờ ơ lạnh nhạt. Một khi bức ép bọn họ thì lúc đó mới là chân chính chiến đấu.

Bất quá Trần Mộ đối với việc chinh phục tòa thành thị này căn bản không có hứng thú gì.

Nhưng thứ gì lấy được hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nơi đóng quân đã mở cửa lớn, nhà kho, kho bạc tài chính của thành Ba Môn.. vân vân, tất cả cơ quan công quyền của chính quyền địa phương đều bị Mộc Tự doanh quét sạch. Những thủ lĩnh tạp tu đoàn ở thành Ba Môn ngạc nhiên phát hiện ra cái tạp tu đoàn không rõ lai lịch này tựa như châu chấu, cái gì cũng không tha, Nhưng mà thứ gì của dân chúng và đoàn thể, Mộc Tự doanh lại một xu không động.

Tất cả xe của thành Ba Môn đều bị tổ chức vận chuyển những vật tư tích như núi này.

Mỗi tạp tu của Mộc Tự doanh đều phấn khởi vô cùng. Có thứ gì so với việc này khiến người ta hưng phấn hơn không? Quý mô và mức độ phồn vinh của thành Ba Môn so với thành thị bình thường phải lớn hơn nhiều. Hơn nữa nó là cửa khẩu biên giới trọng yếu, vật tư phong phú. Thật sự Trần Mộ với những tên gia hỏa chưa trải đời này không nói ra lời.

Tỷ như năng lượng, Trần Mộ chuẩn bị hơn mười chiếc.

Ngựa không có cỏ cả đêm thì không béo.

Trần Mộ trong đêm đó, nai lưng ra làm cũng không thể cố thêm. Nhưng sự hưng phấn giành được tiền của bất chính lại tịnh không đủ ngăn đi sự mệt mỏi ử rữ. Sau khi tình thế yên ổn, chuyện đầu tiên hắn làm chính là ngủ. Hắn đã quá mệt mỏi.

Vừa nằm xuống, hắn ngủ liền mười hai giờ. Lúc hắn đang ngủ, công việc dọn dẹp vẫn bưng bưng khí thể tiến hành. Sau khi hắn tỉnh lại, tinh thần rất tốt. Toàn thân trên dưới, trong ngoài đều thoải mái. Bọn họ hiện tại đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Nơi này đã là biên giới phía bắc, bọn họ tùy thời có thể ly khai. Hiện tại Thương Lan chắc đã có tin tức, nhưng mà điều động đội ngũ tới lại phải cần thời gian.

Bước chậm đi ở đầu đường vắng vẻ. Đột nhiên, Trần Mộ phảng phất cảm giác trở về đầu đường ở Đông Thương Vệ thành. Tiểu Bộ Mặc hiển nhiên đối với tất cả chung quanh đều tò mò, ánh mắt linh động nhìn xung quanh. Duy A thì vẫn còn là bộ dạng ông cụ, cùng với vài tên hộ vệ tạp tu thất cấp đi phía sau. Lực lượng phòng vệ như vậy, không ai có dũng khí trêu chọc.

Tạp tu Mộc Tự doanh dọc đường nhìn thấy Trần Mộ, lập tức ngừng việc trên tay hành lễ chào.

Đối với Bạch tổng quản, những điều này là sự tôn kính phát ra từ nội tâm.

Bạch tổng quản một tay thành lập Mộc Tự doanh, hơn nữa một tay đưa bọn họ tới chặng đường ngày hôm nay.

Tang Hàn Thủy cùng với Tiêu Ba hai người chạy nhanh tới. Hai người ánh mắt rực đỏ, tinh thần lại cực kỳ phấn chấn.

Tang Hàn Thủy vừa hưng phấn lại vừa tiếc nuối nói:

-Lão bản, trong đó nhiều thứ lắm. Chúng ta chuyển không hết.

Trần Mộ nghĩ một chút rồi nói:

-Chuyển Âu Địch đổi thành tiền tạp chưa ký tên. Ngoại trừ thứ cần cho chiến đấu thì cần chú trọng về phương diện tài liệu. Ngoài ra, nghe ngóng một chút, nơi đây có chuyên gia tạp giới không. Còn nữa, nguyên liệu tạp giới cùng thiết bị gia công tạp giới, chúng ta dùng mọi khả năng mang hết. Mặt khác, lương thực cũng là trọng điểm của chúng ta. Tranh thủ thời gian, giữa trưa ngày mai, trước mười hai giờ phải xuất phát.

-Rõ.

Tang Hàn Thủy cao giọng đáp.

Ánh mắt của Trần Mộ chuyển hướng Tiêu Ba:

-Đem thân phận của chúng ta công bố ra ngoài.

Tiêu Ba cười hắc hắc:

-Muốn nhìn vẻ mặt của những người đó một chút quá.

Công tác cướp đoạt vẫn như cũ tiến hành. Nhưng trong lúc vội vàng, vẫn còn rất nhiều thứ không có biện pháp mang đi.

-Giáo quan, mấy thứ này cứ như vậy bỏ đi sao? Đáng tiếc quá! Nếu không chúng ta sẽ tìm cỗ xe, xem có thể mang thêm một ít không?

Lạp Phỉ Nhĩ có chút tiếc nuối nhìn những thứ không mang đi được này.

Tang Hàn Thủy lắc đầu:

-Đội ngũ của chúng ta đã đủ khổng lồ rồi. Nhân thủ chúng ta lại không đủ.

-Mấy thứ này lưu lại cho bọn chúng, thật sự là đáng tiếc.

-Lưu lại cho bọn chúng?

Tang Hàn Thủy lạnh lùng một tiếng, trong mắt hung quang chợt lóe, tàn nhẫn nói:

-Truyền lệnh xuống, hễ là thứ gì không mang đi được, đều thiêu hủy sạch. Không thể cho tên vương bát đản Thương Lan kia chiếm tiện nghi được.

-Rõ.

Lạp Phỉ Nhĩ tinh thần phấn khích.

Mười hai giờ giữa trưa ngày hôm sau, một đội xe khổng lồ công kênh bay giữa không trung.

Thành thị trước mắt tựa hồ không có biến hóa gì nhiều lắm, nhưng Trần Mộ biết, toàn bộ thiết bị thông tin, toa xe đường dài cùng tất cả phương tiện giao thông đều bị phá sạch sẽ. Đón tiếp đội ngũ của Thương Lan sẽ là một cái cục diện rối loạn. Những tạp tu đoàn đang co đầu rút cổ trong doanh trại của mình ngầm đồng ý với loại hành động này của Mộc Tự doanh. Dù sao ích lợi của bọn họ cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Bất quá dù đội ngũ này sắp rời đi nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ của đội ngũ này khiến đã khắc sâu trong tâm mỗi người

Ngày hôm qua, bọn họ rốt cục biết lai lịch các thứ của đội ngũ này.

Mộc Tự doanh là cái tên lạ lẫm, nhưng mà người thành lập ra nó, Bạch tổng quản lại có thanh danh rất lớn.

Sự liên thủ vây quét của Hắc đạo tứ quân thất bại, Thương Giang quân đứng đầu trong tứ quân bị Mộc Tự doanh diệt toàn bộ. Nghiêm Vũ đứng thứ mười [Hắc Tuyền tinh bảng] bị đánh chết. Phá vòng vây tập kích bất ngờ thành Ba Môn, càng có thể nói là kinh hãi không thôi. Mọi người lúc này mới nhớ tới đệ nhất thiên tài chiến thuật của Liên bang La Tây Cư. Đối với tên tạp tu luôn luôn mang mặt nạ này đánh giá cao.

Bạch tổng quản, vút lên trở thành thiên tài chiến thuật với quyền lực mạnh mẽ ở liên bang. Còn Mộc Tự doanh, trở thành một trong những đội ngũ đứng đầu trong Liên bang, cùng ngang hàng với Tuyệt Tì Trùng tạp tu đoàn gần đây, danh tiếng như mặt trời ban trưa.

Trần Mộ thu hồi ánh mắt, khẽ nói:

-Chúng ta đi thôi, mục tiêu, Thiên Hồ Thành.

538. Chương 532: Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Mấy gã đội trưởng không tự chủ được trầm mặc, không ai biết nên mở miệng như thế nào. Qua hồi lâu, mới có một tạp tu lớn tuổi lên tiếng: “Mọi người nói xem hiện tại làm sao bây giờ?”

Các đội trưởng khác ngơ ngác nhìn ta, ta ngơ ngác, đều thấy sự sợ hãi trong mắt nhau. Nghiêm Vũ đã chết, quần long vô thủ.

“Nghiêm Vũ đại nhân đã chết, đội ngũ tử thương thảm trọng, chúng ta hay là trở về, giao cho Lan đại nhân định đoạt đi.” Một đội trưởng ngập ngừng nói.

“Người muốn chúng ta chết hết sao?” Một đội trưởng khác quát lên: “Nghiêm Vũ đại nhân đến cả đầu cũng bị cắt, chúng ta mà trở về như vậy, Lan đại nhân há có thể tha cho chúng ta sao?”

Lời vừa nói ra, mọi người chỉ cảm thấy sờn tóc gáy. Thương Lan chỉ huy nghiêm khắc, mà Thương Giang quân là lực lượng hấn thành lập đầu tiên, tự nhiên am hiểu phong cách hành sự của hấn. Nếu bọn họ trở về như vậy, tạp tu cấp dưới có lẽ sẽ không có chuyện gì, nhưng mấy người bọn họ tuyệt đối không thoát khỏi trừng phạt.

“Vậy làm sao bây giờ? Người xem xem đám đội viên này, bọn họ còn có thể chiến đấu sao?” Vị tạp tu vừa đề nghị kia mặt đỏ lên, cao giọng nói.

Sĩ khí các đội viên xuống thấp tới cực điểm, tổn thương do giá rét đêm hôm qua là hằng hà sa số, quân số đã giảm nghiêm trọng, thời gian này đích xác không thích hợp chiến đấu.

Bỗng nhiên một đội trưởng khác mở miệng: “Không thể chiến đấu cũng phải chiến đấu.” Giọng nói hấn không lớn nhưng ngữ khí lại mang theo sự không cho phép: “Sĩ nhục như vậy là sỉ nhục lớn nhất từ khi Thương Giang quân ta lập đội tới nay. Nếu không thể rửa sạch, dù có trở về cũng chỉ có một con đường chết.”

Hấn nhìn bốn phía xung quanh, chậm rãi nói: “Chúng ta chết trận tại chiến trường, thân nhân còn có thể được nuôi dưỡng, con cái cũng có thể sống không đến nỗi tệ. Nếu chiến bại trở về, Lan đại nhân sẽ không bỏ qua cho chúng ta, khi đó chúng ta đã chết, không chỉ khiến người nhà hổ thẹn mà quyền lợi bọn họ hưởng thụ cũng sẽ bị cướp đoạt, các vị có nghĩ tới không?”

Lời vừa nói ra, chúng nhân đều trầm rùng mình. Mà người có thân nhân gia đình càng im lặng. Lúc này không ai trong bọn họ phát hiện ra bầu trời trên đỉnh đầu có mấy tạp giới dạng đĩa mắt thường khó phân biệt đang lảng lạng trôi nổi.

@#\$\$%^&

“Phát hiện mục tiêu! Phương vị một lần nữa xác định, địch nhân tại vị trí khu vực A6! Các đơn vị chú ý!” Trong toa xe, không khí khẩn trương bận rộn, từng tham số được các tạp tu báo cáo, truyền vào tai mỗi một vị đội trưởng.

Trần Mộ nhanh chóng định ra kế hoạch tác chiến, khi Bagnell cùng Khương Lương không ở bên, hắn phải gánh vác thêm trách nhiệm này.

“Báo cáo, các đơn vị đã vào vị trí!” Thông tấn viên báo cáo.

Trước mắt Trần Mộ có sáu màn hình, phân biệt biểu thị hình ảnh bất đồng. Sáu La Bàn đều được hắn phóng ra ngoài, nhất cử nhất động của đối phương hoàn toàn trong lòng bàn tay hắn. Đám tạp tu đang kêu rên trên mặt đất rõ ràng có thể thấy được, bọn họ cứ mỗi mười người tụ vào một chỗ, do một vị tạp tu còn vẹn toàn khởi động lồng năng lượng cực lớn chống đỡ, giữ ấm cùng thông khí. Từ trên bầu trời nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt đất đầy các lồng năng lượng đủ loại màu sắc trong suốt như cái bát úp. Mưa tuyết đã chấm dứt, nhưng mà khí lạnh trong không khí cũng không giảm bớt bao nhiêu. Ở một chỗ có mấy tạp tu đang tụ tập hình như đang tranh cãi gì đó, nhưng La Bàn chỉ có thể bắt được hình ảnh, nhưng không cách nào bắt được thanh âm.

“Giữ nguyên kế hoạch công kích!” Trần Mộ điềm tĩnh nói, hắn đã không còn là gã trai mới ra chiến trường, chỉ huy chiến đấu cũng không phải lần đầu tiên, so với trước kia trấn định hơn rất nhiều.

“Rõ!”

Cách chỗ Thương Giang quân mười km, Tiểu Ba ngừng đầu đứng, mái tóc dài màu bạch kim tung bay trong gió tuyết, mặt nạ Hoa Cúc tươi đẹp sáng ngời dưới ánh mặt trời.

“Tốt lắm, ta không nói nhiều lời vô nghĩa, giống như lúc huấn luyện bình thường! Nói cho các người, ai mà tụt khỏi đội ngũ lúc này là chết, hắc hắc!” Tiếng cười nham hiểm của Tiểu Ba làm cho mỗi người trong Thanh niên vệ không kìm được rùng mình.

“*, lão tử chỉ có thể dẫn một đám binh lính trẻ con, thật sự là xúi quẩy.” Tiểu Ba lẩm bẩm. Hắn trông mà thêm được như Tang Hàn Thủy. Tang Hàn Thủy là Tổng giáo quan toàn doanh, mà mình thì sao, chỉ phụ trách dẫn dắt một đám chip hôi, không thể sánh khoái chiến đấu. Tuổi tác bình quân của thiếu niên trong Thanh niên vệ mới mười bốn tuổi, trong mắt Tiểu Ba chỉ là cái loại choai choai. Trụ cột của đám trẻ con này quá kém, hắn tựa như bảo mẫu, phải trợ giúp bọn chúng giải quyết rất nhiều vấn đề cơ bản.

Thế nhưng đây là mệnh lệnh của ông chủ. Đối với thủ đoạn của ông chủ, ký ức hắn đã khắc sâu, trận đòn hồi đó hiện giờ nhớ lại vẫn khiến hắn run rẩy.

Tạp tu thuộc Thanh niên vệ tự nhiên không nghe được than phiền của Tiểu Ba, bọn họ dựa theo yêu cầu huấn luyện lúc bình thường, đồng thời bay lên giữa không trung. Chỉ thấy bọn họ ở giữa không trung tạo thành một tuyến hình quạt rải rác.

“Toàn thể chú ý! Mục tiêu A6! Nhất Ba Đạn chuẩn bị!” Một đứa thuộc Thanh niên vệ vẻ mặt lãnh đạm, nghiêm túc cao giọng ra lệnh, chỉ có điều giọng điệu non nớt kia nghe hơi buồn cười.

Tiểu Ba không ra tay, hai tay hắn gác trước ngực, neho mắt, nhìn đám trẻ con mình dắt. Những đứa trẻ này mặc dù nhỏ, nhưng chiến đấu đã bắt đầu đầu ra đấy, khiến trong lòng hắn khá đắc ý. Lứa trẻ thiên phú xuất chúng này không ai không là ngàn chọn vạn tuyển mà ra, mặc dù hiện tại chưa cứng cáp nhưng mà tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.

“Hừ, mắt tam giác, lão tử sau này chính là cao thủ đại bản doanh rồi!”

Thiếu niên cầm đầu vẻ mặt vẫn hơi khấn trương, thế nhưng hắn giữ bình tĩnh rất tốt.

“Năm giây chuẩn bị!” Hắn cao giọng quát, toàn bộ độ nghi trên tay tạp tu trên tuyến công kích hình quạt đồng loạt phát sáng.

“Năm!”

“Bốn!”

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

Theo tiếng "bắn" cuối cùng, tất cả tập tu Thanh niên vệ đồng thời bắn ra năng lượng đạn trên tay, mục tiêu công kích của bọn họ tất nhiên là đại bản doanh của Thương Giang quân ngoài mười km!

Một trăm viên đạn ánh sáng giống một bầy cá mập trí mạng lặng yên không một tiếng động vọt về phía đối phương.

Tiểu Ba không tìm được tán thưởng, ông chủ thật sự là thiên tài! Loại tập phiến Nhất Ba Đạn trong mắt người khác xem như phế vật như vậy mà vào tay ông chủ lại có thể phát huy uy lực khủng bố đến thế! Dùng năng lực quét hình mạnh mẽ của La Bàn trinh sát, tiến hành định vị mục tiêu cự ly xa, lại lợi dụng tập phiến Nhất Ba Đạn phát một uy lực cường đại tiến công bao trùm cự ly xa!

Nhất Ba Đạn chỉ là tập phiến ba sao, sóng năng lượng phát ra cực kỳ nhỏ, vượt qua khoảng cách mười km căn bản khó có thể phát hiện, huống chi rừng cây vẫn có sự gây nhiễu rất lớn đối với sóng năng lượng.

Tốc độ bay của Nhất Ba Đạn không hề được tính là nhanh, nhưng mà khoảng cách mười km cũng chỉ cần có hai giây!

@#\$\$%^&

Đại doanh Thương Giang quân.

"Chết trận thì chết trận! Nào có tập tu nào bắt tử?" Một đội trưởng vạt áo rách toạc, hai mắt đỏ rực, sắc mặt dữ tợn. Bọn họ vốn chính là côn đồ liều mạng, hung tính kích động mỗi người đều hung hãn không sợ chết. Bọn họ không có đường lui, phía sau bọn họ còn có người nhà!

"Hắc hắc, chính thế! Anh đây có thứ nào chưa được hưởng thụ? Cho dù chết, chẳng qua là không đánh rắm được nữa thôi!" Một đội trưởng khác cười hề hề nói.

Không khí khẩn trương nhất thời tan đi rất nhiều, mọi người nhìn nhau cười. Giữa bọn họ vốn là giao tình qua tính mạng, tự nhiên không chút sợ hãi.

"Mạng tự nhiên là phải liều, có điều chúng ta vẫn phải thương lượng một chút. Đêm hôm qua tập kích chúng ta hẳn là tiểu tổ cao thủ! Vùng phụ cận này vắng vẻ, khả năng có đội quân khác rất nhỏ, ta hoài nghi đội ngũ tập kích hôm qua là Mộc Tự doanh!"

"Không sai! Dám chắc là bọn chúng, điều này cũng nói lên rằng, bọn chúng khẳng định đang ở gần đây!"

"Hôm nay khí trời không tệ, chúng ta tập hợp đội viên có lực chiến đấu, giống hồi trống nâng cao tinh thần, hạ Mộc Tự doanh, báo thù cho Nghiêm Vũ đại nhân!"

"Đúng!"

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận, thần sắc càng ngày càng kích động, bỗng nhiên một vị tập tu trong lúc vô ý ngẩng đầu lên, nhất thời sửng sốt.

"Kia là cái gì?"

Hắn ngơ ngác nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên giật nảy mình, dồn sức ra yết hầu hét lớn:

"Địch.."

Cái chữ "tập kích" còn chưa nói ra thì những thứ gì đó trên bầu trời giống như sao băng rít lên hung hãn giáng mạnh xuống!

"Ầm ầm ầm!"

Uy lực nổ mạnh của một trăm viên Nhất Ba Đạn phóng thích ra cực kỳ đáng sợ!

Vụ bạo tạc sinh ra quang mang chói mắt làm cho trước mắt bọn họ một vùng trắng xóa, tiếng nổ vang không ngừng chấn lở tai tập tu phát điếc, lở tai một số tập tu còn chảy máu tươi! Bạo tạc sinh ra sóng xung kích khủng bố, nhiệt độ cao càn quét cả doanh trại, băng tuyết trên mặt đất trong thời gian không đến 0,1 giây hóa thành hư vô. Rừng cây lá kim chung quanh bị tác động vào, nhanh chóng bị than hóa rồi biến thành tro bụi. Lòng năng lượng chiếu cố đám thương binh trước mặt vụ nổ cực mạnh như vậy yếu ớt vô cùng, vỡ tan.

Tang Hàn Thủy chứng kiến vàng mây hình nắm cực lớn bay lên trước mặt, mắt tam giác chợt lóe, chửi nhỏ một tiếng: “Hừ, tên bảnh bao, đánh thật chuẩn a!”

Một trăm viên Nhất Ba Đan, tất cả đều đánh trúng trong khu vực A6, không phát nào trượt. Phải biết rằng, lúc ông chủ mới vừa đề ra kế hoạch chiến đấu này, hẳn quả thật toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì phát hiện đối phương không có trạm gác ngầm, ông chủ kéo khoảng cách vị trí bọn họ ẩn núp đến đại doanh đối phương chỉ có năm km, mà vị trí Tiểu Ba khởi xướng công kích thì sau lưng bọn họ năm km. Nếu Thanh niên vệ phóng ra Nhất Ba Đan không chính xác thì rất có khả năng công kích thẳng lên trên người bọn họ. Thế nhưng rất đáng ăn mừng là loại tình huống này không xảy ra.

Tang Hàn Thủy mắt tam giác hung quang chợt lóe lên rồi biến mất, mặt nạ chiến tướng tỏa ra sát khí nồng nặc, khẽ quát: “Công kích!”

Vừa lệnh xong, tạp tu Mộc Tự doanh đã sớm hằm hè dồn dập bay lên trời.

@#\$\$%^&

Doanh trại của Thương Giang quân bị cày nát một lượt, nhưng mà vẫn còn có rất nhiều lòng năng lượng ngoan cường trụ lại được. Nhất Ba Đan rốt cuộc là tạp phiến ba sao, mặc dù Trần Mộ đã cố hết sức đề cao uy lực của nó, nhưng vẫn chỉ có giới hạn. Mấy cái lòng năng lượng này quang mang ảm đạm chính là của tạp tu đã trụ vững qua lượt bạo tạc này. Lòng năng lượng vẫn còn chỉ chút, rất là trống lẹ, bởi vậy cũng có thể thấy được tố chất cá nhân tạp tu Thương Giang quân cao thế nào.

Chỉ có điều, màn nổ mạnh trùm đầu tới vẫn đánh cho bọn họ trở tay không kịp, đến cả đám tạp tu này thực lực mạnh mẽ, trúng một lượt như vậy, đầu óc cũng không khỏi choáng váng một chút.

Trên chiến trường, có khi cần cũng chỉ là một chút!

539. Chương 533: Hỏa Lực Của Bốn Đại Đội

Vừa mới trải qua màn đại bạo tạc, các tạp tu còn lại đều đẩy lòng năng lượng đến cực hạn. Sự ảm đạm của lòng năng lượng đã chứng minh, bọn họ mặc dù không bị thương nhưng vẫn chịu ảnh hưởng.

Tiểu đội công kích từ xa không chút chần chờ, phóng ra công kích trước tiên. Chiến đấu trước kia chứng minh, đợt công kích đầu tiên hầu hết có hiệu quả, nhất là tấn công bất ngờ. Đợt đầu này thường thường giết người hữu hiệu.

Tiếng rít giống như sóng thần gầm lên giận dữ. Năng lượng thể ừn ừn kéo đến khiến mặt trời vào lúc này cũng ảm đạm thất sắc. Đội Ba sử dụng là tạp 02, chính là tạp phiến Thoát Vĩ Toa Trần Mộ trước kia từng sử dụng, là loại tạp phiến phóng thích năng lượng toa với lực xuyên thấu rất mạnh, có thể dễ dàng phá tan lòng năng lượng đồng cấp. Mà đội Ba sử dụng tạp phiến bốn sao, là Thoát Vĩ Toa bản năng cấp, được Trần Mộ mệnh danh là Thoát Vĩ Toa 02. Còn các đội viên gọi tắt là tạp 02. Thoát Vĩ Toa ba sao được gọi là tạp 01.

Uy lực tạp 02 so với tạp 01 mạnh hơn nhiều, bằng vào tiếng rít nặng nề như sấm là có thể đoán được. Nó nghe hơi giống Văn Toa của Trần Mộ nhưng yêu cầu đối với cảm giác tập trung không cao như vậy. Thoát Vĩ Toa vừa phát đã bay cực nhanh đánh lên lòng năng lượng của địch nhân khiến chúng rung lắc một hồi kịch liệt. Vị tạp tu này cả kinh, vừa muốn tránh né thì năng lượng thể bắn đợt hai chẳng biết hiện ra từ đâu đã đánh mạnh lên lòng năng lượng của hắn. Một tiếng trong trẻo vang lên, chòm sáng tắt ngúm. Thoát Vĩ Toa đợt thứ ba cắm thẳng vào ngực hắn. Lực lượng cường đại thậm chí đẩy thi thể hắn bay ra năm mét!

Tạp 02 phát xạ còn mạnh và lâu hơn Thoát Vĩ Toa bình thường. Nếu Thoát Vĩ Toa bình thường giống mũi tên thì Thoát Vĩ Toa bản năng cấp lại giống như mũi thương hay mũi trường mâu. Tạp tu bị nó đánh trúng thì cả người cộng lòng năng lượng sẽ đồng thời vỡ thành vô số khối.

Tạp phiến đội Hai sử dụng là số 031 gọi là Vũ Thiêu! Nó cùng loại với Đốt Tiền. 031 không cần đến ba người, chỉ một tạp tu đã có thể sử dụng. Nó kế thừa khả năng hấp thu năng lượng đối phương của Đốt Tiền, do đó duy trì đặc tính thiêu đốt. Nhưng bởi vì một người sử dụng nên mỗi lần công kích nhiều nhất chỉ có thể phóng ra năm mươi đóm lửa. Vũ Thiêu đã trải qua tính toán ưu hoá của hộp tính toán, năng lượng

nó tiêu hao càng thấp, mà tốc độ hấp thụ năng lượng thể đối phương nhanh hơn. Vũ Thiệu như địa ngục. Tiếng kêu than dậy khắp trời đất!

Loại hỏa diễm đáng sợ này khiến kẻ khác phát ra năng lực thiêu đốt. Vũ Thiệu bốn sao dưới khống chế của tạp tu có thể tùy ý thay đổi hình thái. Như vậy cũng khiến chúng trở thành tạp phiến vừa có thể công kích từ xa vừa cận chiến! Nhưng nó cần cảm giác rất cao, thực lực tạp tu hơi yếu không sử dụng được.

Đội Bốn sử dụng tạp phiến số 033. Loại tạp phiến sóng âm. Tạp phiến sóng âm Trần Mộ gặp qua cũng không nhiều. Chỉ có một cái, đó chính là Thúc Âm của Lô Tiểu Như. Tác dụng mà tám tạp phiến của Lô Tiểu Như phát huy khiến hắn rất ấn tượng.

033 mệnh danh là Quạ Đen. Nó tham khảo nguyên mẫu Thúc Âm của Lô Tiểu Như. Hắn bỏ qua mục biến hóa đa dạng của Thúc Âm mà tăng mạnh uy lực của nó. Loại sóng âm nó có thể phóng thích chỉ có ba loại nhưng uy lực mỗi một loại đều cực kỳ cường đại. Ngay cả là người chế tạo mà Trần Mộ cũng hơi giật mình. Mà hợp tính toán đã tạo ra tác dụng mấu chốt nhất. Trải qua ưu hoá của nó, cấu tạo của Quạ Đen và Thúc Âm hoàn toàn khác nhau. Quạ Đen bốn sao chỉ có thể phóng thích ba loại sóng âm nhưng những sóng âm này đều đã được siêu tần nén lại. Ngay cả không khí cũng có thể chấn vỡ!

Ba tiểu đội này vừa ra tay liền không hề giữ lại. Hơn nữa trình tự ba đội xuất thủ cũng có trước sau. Đội Bốn ra tay đầu tiên. Bốn trăm viên đạn siêu cường sóng âm đã được nén hung hãn đánh trúng lồng năng lượng. Lồng năng lượng giống như ly thủy tinh vỡ nát. Mà đạn sóng âm trong tích tắc va chạm liền nổ tung bắn ra bốn phía. Sóng âm bức xạ mặc dù không có uy lực như vừa rồi nhưng lại có thể khiến cho tạp tu đối phương váng đầu hoa mắt, tứ chi như nhũn ra.

Ngay sau đó. Thoát Vĩ Toa phô thiên cái địa cùng hỏa diễm ầm ầm nện xuống địch nhân đã bị quấy nhiễu, tạp tu trong phút chốc chết hàng loạt. Một phương đã sớm có chuẩn bị. Một phương vội vàng ứng chiến. Ưu khuyết thể nào đã rõ.

Nhất Ba Đạn cùng nổ, cộng thêm bốn trăm viên đạn sóng âm nén, cả doanh trại đã hỗn loạn.

Dây số tạp phiến, cái nào mà không có uy lực lớn? Huống chi là dây số tạp phiến đã trải qua ưu hoá! Rất nhiều học giả đời sau khi nghiên cứu dây số tạp phiến đều phát hiện rõ ràng: từ số 00 mới, thực lực và tính thực dụng của vị chế tạp sư thần bí đã tăng lên. Chỉ là bọn họ đại khái thể nào cũng không ngờ tới bởi vì Trần Mộ có được hợp tính toán! Hơn nữa ba mươi mấy tạp tu mới đột phá cấp bảy Trần Mộ cũng không đưa bọn họ từ nguyên đội ra. Mà vẫn để họ ở nguyên tiểu đội.

Thực lực tạp tu cấp bảy đương nhiên cường đại! Dù cho bọn họ vعن vẹn chỉ vừa mới đột phá nhưng cộng thêm dây số tạp phiến sau ưu hoá thì lực chiến đấu của nhóm này phóng thích ra đủ để khiến kẻ khác lóa mắt! Mức trang bị của Mộc Tự doanh thật sự đã tiến vào đội ngũ đỉnh cao nhất. Có đội ngũ nào mà có thể trang bị toàn bộ bằng dây tạp phiến con số xa xỉ? Đội ngũ nào có thể có được khí cụ trình sát? Lại có đội ngũ nào có thể có được thông tin tạp phiến nhanh và tiện trong rừng?

Cảnh tượng ba tiểu đội cùng phát động khiến thanh thế cực kinh người. Hỏa lực mãnh liệt đủ khiến kẻ khác tim đập chân run. Bất quá mặc dù phe Trần Mộ chiếm hết ưu thế nhưng theo sự chấm dứt của đợt công kích đầu tiên, Thương Giang quân vẫn nhanh chóng trụ lại, bắt đầu phản kích.

Tang Hàn Thủy thầm run sợ. Thương Giang quân quả nhiên không phải hạng đối phó dễ dàng. Hắn vốn tưởng rằng bọn họ có được ưu thế tuyệt đối, vô luận là phương diện trang bị tạp phiến hay phương diện cao thủ, thậm chí phương diện sĩ khí bọn họ cũng hơn xa Thương Giang quân. Huống chi Nghiêm Vũ đã chết, Thương Giang quân đang lâm vào cục diện quần long vô thủ, hỏa lực mạnh như thế không ngờ vẫn gượng chống đỡ được.

Ý chí đáng sợ! Quả nhiên không hổ là hắc đạo đệ nhất. Tang Hàn Thủy sắc mặt nghiêm trọng hẳn. Mộc Tự doanh mặc dù trang bị tiên tiến, kinh nghiệm chiến đấu của đội viên cũng rất phong phú, nhưng đó là so từng cá nhân. Còn với một đoàn thể thì song phương hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Thương Giang quân nhanh chóng tổ chức lại, thành nhóm yểm hộ lẫn nhau, bình tĩnh phản kích.

Những tên Thương Giang quân còn sống sót sau vụ đại bạo tạc sắc mặt mỗi người đều vừa sợ vừa giận. Hỏa lực thật mạnh. Hỏa lực của đối phương cường đại vượt ngoài dự liệu của bọn họ! Ngay cả Thương Giang

quân bọn họ cũng không có biện pháp đạt được.

***. Đây thật sự là Mộc Tự doanh sao? Kia là toa gì? Lực xuyên thủng lực làm sao có thể mạnh đến mức này? Tạt phiến sóng âm! Sao mà có nhiều tạt phiến sóng âm như vậy! ***. Cái đám này sao lắm tiền đến thế?

Số lượng Sóng âm tạt rất ít. Trên thị trường giá cả rất cao. Nhiều Sóng âm tạt như vậy phải cần xài bao nhiêu tiền a!

Những đóm hỏa diễm to bằng ngón tay cái ngay từ đầu cũng không dẫn tới sự chú ý của đám tạt tu này, khi có người phát hiện trong đó có huyền cơ thì đã..

Có tiếng thét lên: “Mọi người cẩn thận! Lửa này có vấn đề!”

Các tạt tu khác lập tức phát hiện vấn đề trong đó, một số đầu óc nhanh nhạy nhất thời mặt cắt không còn chút máu: “Lửa Ma! Là Lửa Ma!”

Lửa Ma là tạt phiến thần bí của Tuyết Ti Trùng tạt tu đoàn. Tên thật không rõ. Bởi vì tính chất đặc thù của nó cho nên người bình thường đều gọi nó là Lửa Ma. Đoạn hình ảnh Tuyết Ti Trùng tạt tu đoàn kia đã sớm truyền đi gây xôn xao. Lửa Ma quý dị mà khủng bố, đều để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc với mỗi người đã xem qua.

Tuyết Ti Trùng tạt tu đoàn!

Nếu nói trước khi đoạn hình ảnh này truyền ra sẽ không có ai có bất cứ phản ứng gì với tạt tu đoàn này. Nhưng mà hiện tại Tuyết Ti Trùng tạt tu đoàn như mặt trời ban trưa, nghiêm nhiên đã trở thành một chỉ lực lượng mọi người không thể coi nhẹ!

Chẳng lẽ Mộc Tự doanh cùng Tuyết Ti Trùng tạt tu đoàn có liên quan gì? Mấy đội trưởng đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ khiếp sợ. Tất cả phát sinh hai ngày nay đều vượt xa dự tính của bọn họ. Có thể ung dung rình giết cao thủ đứng đầu như Nghiêm đại nhân, trang bị xa xỉ phô trương, số lượng tạt tu cấp bảy kinh người, có quan hệ không rõ với Tuyết Ti Trùng tạt tu đoàn..

Mộc Tự doanh trong mắt đám tạt tu này lập tức thay đổi. Cứ giống như một đứa trẻ trắng mịn nhìn không có uy chút nào đột nhiên biến hóa nhanh chóng thành cự nhân, rít gào huơ lang nha bổng.

“Cứ thế này tiếp thì không được. Dẫn đội tách rời khỏi bọn chúng!” Một vị đội trưởng cắn răng nói. Nói xong xoay người ra phía sau làm dấu.

Các đội trưởng khác im lặng không nói gì. Hỏa lực của đối phương thật sự quá mạnh mẽ! Chỉ có hơn một ngàn người vậy mà áp chế bọn họ không góc đầu lên được.

Một số tạt tu ngẫm hiểu ý, lặng yên điều chỉnh phương hướng của mình.

Vị đội trưởng này hai mắt đột nhiên trợn lên, giận dữ hét: “!”

Hơn ba trăm cận chiến tạt tu đồng thời nhích người, đánh tới đội ngũ đối phương. Ba trăm người này từ các vị trí bất đồng bay lên ngừng trên không, đã điều chỉnh thành đội hình.

Cận chiến tạt tu xung kích thường thường do một số tạt tu có năng lực phòng hộ xuất sắc làm nhiệm vụ khoan phá. Những người khác theo sát, đánh vào đội hình đối phương. Một khi bị cận chiến tạt tu rút ngắn khoảng cách thì với viễn chiến tạt tu là một hồi ác mộng! Cận chiến tạt tu với tần suất công kích kinh khủng và năng lực tránh né linh hoạt dưới tình huống khoảng cách gần có thể làm cho bọn họ thoải mái chia cắt viễn chiến tạt tu của đối phương.

Đội trưởng đội Năm Trịnh Thiết nhìn chăm chú doanh trại đối phương. Từ lúc đối phương vừa mới có hành động khác lạ hắn đã phát hiện ra. Thân hình hắn cực kỳ khôi ngô, cao hơn hai mét. Làn da ngăm đen khiến hắn nhìn qua tựa như một tòa thiết sơn. Hắn năm nay hơn ba mươi tuổi, chính trực trung kiên. Lần đột phá tạt tu cấp bảy này hắn cũng có phần. Thành tích đại đội bọn họ trong bốn đội là kém nhất. Nhưng mà hắn lại là người đầu tiên trong năm đội trưởng đột phá cấp bảy.

Hơn ba trăm tạt tu chỉnh tề trôi nổi phía sau hắn. Khác với đội tạt tu khác, đội này mỗi người cường tráng vô cùng, vẻ mặt hung hãn, sát khí đằng đằng.

“Mọi người chú ý. Chuẩn bị!” Vào tích tắc đối phương nhích động, đồng tử hần đột nhiên giãn ra, quát lớn: “Tấn công!”

Ba trăm tạp tu đồng thời động! Bọn họ giống như ba trăm ngôi sao băng ầm ầm xung phong. Người bọn họ lao thẳng như tên, ngay phía trước bọn họ đều có một lồng năng lượng hình dùi nhọn bảo vệ. Mà theo sự gia tốc không ngừng của bọn họ, lồng năng lượng dạng dùi nhọn này biến đổi càng lúc càng dày. Mục tiêu của bọn họ hiển nhiên là cận chiến tạp tu của đối phương.

Hai vàng sao băng giữa không trung cùng đụng mạnh chính diện vào nhau!

Tạp tu Thương Giang quân ngạc nhiên nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi này. Cái đám *** này điên hết rồi sao?

Tốc độ cao như thế mà va chạm chính diện thì tuyệt đối là kết cục lưỡng bại câu vong. Không ai có nhục thể có thể thừa nhận được lực xung kích cường đại như thế. Mà một màn kế tiếp sau đó lại khiến tạp tu Thương Giang quân trợn mắt há hốc mồm không thể tin nổi.

Số lượng tạp tu gần tương đương vừa va chạm thì tạp tu phe mình tựa như lấy trứng chọi đá. Trên bầu trời truyền đến một tràng tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng xương gãy! Tạp tu phe mình không chết thì bị thương. Tồn thất trầm trọng! Tạp tu đối phương lại chỉ loạn choạng giống như say rượu rồi thoát ly chiến trường!

Trên bầu trời tạp tu Thương Giang quân trong đợt va chạm vừa rồi chỉ còn lại không đến hai mươi tên. Bọn chúng hoảng sợ nhìn địch nhân lông tóc không tổn hao gì mà mất đi một tia ý chí chiến đấu cuối cùng. Bọn người kia là ma quỷ sao? Va chạm như vậy sao có thể sống sót?

Hai mươi tên tạp tu là đám người may mắn. Trong đợt xung kích vừa rồi bọn họ đan xen nhau vượt qua, không va chạm! Nhưng trong khi bọn họ đang kinh ngạc, vô số năng lượng thể chớp mắt liền bắn bọn họ thành tổ ong.

Trịnh Thiết lắc lắc đầu choáng váng, ồm ồm nói: “Mọi người lui về!” Nói xong dẫn đầu hướng chỗ cũ bay về.

Lần va chạm đả kích này với sĩ khí Thương Giang quân là cực kỳ trí mạng. Sáu trăm tạp tu với tốc độ cao cùng đụng nhau kịch liệt khiến kẻ khác như ngừng thở. Sự công kích vào tâm linh mỗi một vị tạp tu đều không gì so sánh nổi. Đối phương không có một thương vong. Mà phe mình gần như toàn diệt. Chiến tích này làm cho mỗi vị tạp tu Thương Giang quân cảm thấy tuyệt vọng. Mà cái làm cho bọn họ sợ hãi nhất là bọn họ không biết đối phương làm sao làm được như thế.

Số 034 trong dãy tạp phiến con số có tên là Hi Diệu Trùng Chàng (Hi Diệu va chạm)! Là một loại tạp phiến mà Trần Mộ lấy chim Hi làm gợi ý để phát minh ra. Nó có thể hình thành lồng năng lượng hình dùi nhọn ở phía trước khi tạp tu bay với tốc độ cao. Lồng năng lượng hình dùi nhọn này không chỉ có thể bảo vệ tạp tu đang phi hành mà còn là một món vũ khí sắc bén. Tốc độ phi hành càng nhanh thì chất lồng năng lượng hình thành cũng càng tinh mịn càng cứng rắn. Vì thế Trần Mộ đã đặc biệt thiết kế cho bọn họ khí lưu tạp Tiễn. Tiễn có thể dùng cho phi hành tốc độ cực cao với khoảng cách ngắn. Tốc độ này so với bất cứ một tấm khí lưu tạp nào mà Trần Mộ đã thấy đều nhanh hơn nhiều.

Với sự trợ giúp của Tiễn, lồng năng lượng dạng dùi nhọn do Hi Diệu Trùng Chàng hình thành cực kỳ cứng rắn. Hơn nữa chúng còn hình thành một khối không khí mềm dẻo với tạp tu trong lồng năng lượng, có thể làm giảm động năng cực lớn do Hi Diệu Trùng Chàng mang lại. Cho dù như vậy thì Hi Diệu Trùng Chàng cũng cần tạp tu có tố chất thân thể cực kỳ cường tráng mới có thể sử dụng. Trần Mộ còn đặc biệt thêm hạng mục huấn luyện thân thể cho đội Năm.

Nhưng đội Năm cũng chỉ có năng lực một lần xung kích! Thân thể bọn họ không thể thừa nhận gánh nặng lần xung kích thứ hai. Mặc dù chỉ có lực tấn công một kích nhưng lực chiến đấu của đội Năm không ai dám xem thường.

“Thủ lĩnh. Chúng ta có cơ hội xuất thủ không?” Một tạp tu của đội Một hơi lo lắng xoa xoa tay.

Raphael biểu hiện sự thành thực không hợp với tuổi tác, lắc đầu: “Lần này chỉ sợ không có.” (*)

Hắn nhìn chăm chú vào chiến trường. Hỏa lực phe mình đột nhiên trở nên mãnh liệt. Chính điểm ấy đã làm cho hắn nhìn ra tình cảnh khốn cùng của địch nhân. Địch nhân đã tới điểm tới hạn tan vỡ. Đây là sự phản công trước khi chết!

Hỏa lực điên cuồng khiến Mộc Tự doanh bắt đầu xuất hiện thương vong không ngừng. Nhưng mà tất cả mọi người hiểu rõ đại thế đã định. Tang Hàn Thủy dứt khoát truyền lệnh cho một số tạp tu lạng lẽ từ phía sau đánh bọc sườn, vây đám tạp tu này lại.

Bọn họ mặc dù tại phía sau cũng có người phục kích nhưng Tang Hàn Thủy cảm thấy quá ít. Một khi xuất hiện tình trạng đối phương tán loạn thì những người ở điểm đó căn bản không thể ngăn cản.

(*) Chương 522: Raphael là đội trưởng đội Hai.

540. Chương 534: Thương Giang Quân Ngoan Cường

Tang Hàn Thủy sắc mặt rất khó coi. Đánh đến bây giờ, số người tử vong của Mộc Tự doanh đã vượt qua tám mươi, còn bị thương thì nhiều hơn, đã tới một trăm năm mươi người. Vô luận từ góc độ nào thì Mộc Tự doanh đều chiếm hết ưu thế, mà cuộc chiến lại thành như vậy. Từ đó cũng có thể thấy được sự chênh lệch giữa hai bên.

Trang bị của Thương Giang quân so tại liên bang cũng không tệ, tạp tu bình thường được trang bị đều là tạp phiến bốn sao, nhưng so với Mộc Tự doanh thì kém hơn nhiều. Trước khi có Hộp tính toán, đây số tạp phiến ba sao mà Trần Mộ chế tạo đã có thể so sánh với tạp phiến bốn sao bình thường. Mà sau khi được Hộp tính toán ưu hoá thì tính năng của tạp phiến đã tăng lên một mức mới: Uy lực mạnh hơn, tần suất xạ kích cao, năng lượng tiêu hao ít, năng lượng dao động thấp hơn.

Nhưng hiện tại Mộc Tự doanh tựa như một đĩa trẻ cầm bảo đao. Mặc dù trang bị hoàn mỹ nhưng không cách nào phát huy uy lực chính thức của nó. Nhìn lại Thương Giang quân, bọn họ sử dụng chỉ là tạp phiến bốn sao bình thường. Ngẫu nhiên mới thấy tạp phiến năm sao, nhưng lực chiến đấu của bọn họ, nhất là mức độ ngoan cường, dù là Tang Hàn Thủy cũng không khỏi lòng sinh tôn kính.

Một đội ngũ bốn ngàn người, đánh tới cuối cùng chỉ còn lại có ba trăm mà vẫn không tan vỡ thì đáng sợ đến cỡ nào. Nếu song phương chính diện chiến đấu, Tang Hàn Thủy dám khẳng định bên bại là phe bọn họ. Mộc Tự doanh từ bản chất mà xét là một đội lính đánh thuê, trông cậy vào lòng trung thành gì đó của lính đánh thuê là một chuyện tương đối khó khăn. Trừ phi một ngày nào đó, bọn họ có được cơ sở của mình, tiếp nhận tất cả người nhà của đội viên, chỉ có như vậy thì đội lính đánh thuê này mới có thể xảy ra biến hóa bản chất.

Thế nhưng hiện tại không phải thời điểm nghỉ ngơi, vấn đề này cũng không tới phiên hắn quan tâm. Hắn hiện giờ lo lắng chính là làm thế nào giải quyết chiến đấu cho xong.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Raphael. Hắn hơi do dự có nên đưa đội Một vào chiến đấu không. Nói thật, hắn không muốn điều này lắm. Trong năm đội thì đội Một có lực chiến đấu mạnh nhất, trang bị hoàn mỹ nhất. Raphael từ gia tộc Thái Thúc theo ông chủ, phương diện trung thành rất đáng tin cậy.

Raphael phát hiện ánh mắt Tang Hàn Thủy đang nhìn về phía hắn. Đối với đám tạp tu theo từ gia tộc Thái Thúc tới thì sự khùng bố của Đả Thủ không thể bị xóa nhòa.

“Giáo quan. Chúng ta xuất chiến chưa.” Raphael thăm dò. Tạp tu đội Một bên cạnh hắn không phải là không nóng lòng muốn thử. Chiến đấu quyết liệt mà mình chỉ có thể đứng một bên ngó, loại tư vị này thật sự làm cho người ta khó chịu.

Tang Hàn Thủy không nói.

Trong xe thông tin phía sau doanh trại, Trần Mộ đang theo dõi tất cả nơi tiền tuyến. Trong mắt hắn thỉnh thoảng toát ra vẻ suy tư. Với hắn mà nói, có rất nhiều thứ hắn cần học tập. Hắn là tay ngang, không được học tập có hệ thống, phần lớn đều học từ vào mấy lời chỉ đạo và cách làm của Bagnell trước đây. Bất quá sự thật đã chứng minh, thực hành quả thật có thể khiến người ta đề cao tốc độ. Không có Bagnell, Khương

Lương trợ giúp, hắn chỉ có tự mình làm. Mặc dù trong quá trình gặp rất nhiều vấn đề nhưng vẫn thành lập được Mộc Tự doanh.

Hắn cẩn thận quan sát hình ảnh tiền phương qua La Bàn, đầu óc nhanh chóng tính toán. Hắn trong vai quan sát đã thấy Tang Hàn Thủy rõ ràng không biến hóa linh hoạt. Trần Mộ đã tính toán ra vài phương án có thể nhanh chóng hủy diệt đối phương, nhưng Tang Hàn Thủy lại làm cho chiến đấu lâm vào thế giằng co. Nhưng Trần Mộ không lên tiếng, sau khi lập xong kế hoạch giao cho Tang Hàn Thủy, hắn không định can thiệp vào nữa. Hắn là tay ngang, Tang Hàn Thủy, Tiểu Ba cũng không phải vậy sao? Sự phát triển của cá nhân đều cần thời gian cùng ma luyện!

Không riêng gì mấy người bọn họ, đến cả những đội viên của Mộc Tự doanh này cũng thế. Trận chiến đấu này đã ảnh hưởng lớn đến họ. Hắn phát hiện các đội viên đang tự phát học tập theo địch nhân, phối hợp dần dần trở nên ăn ý, chuyện yểm hộ cho nhau cũng dần dần thành thạo. Lúc đầu kinh hoàng nhưng về sau càng bình tĩnh. Những đội viên này dần dần bắt đầu quen với chiến đấu gian khổ. Điểm này có thể thấy được từ tốc độ thương vong, tốc độ thương vong của phe hắn so với trước đó nhỏ hơn nhiều. Càng chiến đấu gian khổ mới càng có thể ma luyện ý chí chiến đấu của một đội ngũ.

Nhìn tập tu phía mình từng người ngã xuống lại bỗng nhiên phát hiện mình tựa hồ sao có thể lạnh nhạt thế. Trong đầu chợt nảy lên một câu: ‘nhất tướng công thành vạn cốt khô’ (*), lúc nào hắn đã biến thành máu lạnh như bây giờ vậy? Thầm thở dài một tiếng, cười cười tự giễu, ánh mắt hắn một lần nữa chú tâm vào chiến trường.

Trần Mộ rốt cục phát hiện biến hóa của mình. Tình cảnh hắn trước kia đến giờ tương đối thư thái. Có Bagnell, Khương Lương cùng Hề Bình, hắn không phải quan tâm vấn đề gì, chỉ cần tập trung vào nghiên cứu chuyên môn là được. Nhưng khi Bagnell rời bọn họ, có vấn đề là hắn đều phải tự lập kế hoạch. Tâm tính cùng tính cách của hắn rốt cục đã lặng lẽ xảy ra biến hóa. Từ ý nghĩa nào đó, hiện giờ hắn mới có thể tính là một thủ lĩnh.

Về mặt các tập tu cấp bảy bên cạnh Trần Mộ đều sôi sục. Một màn trước mắt này đã mang đến cho bọn họ sự rung động cực kỳ mãnh liệt. Bọn họ ngày thường mặc dù nghe theo mệnh lệnh của Trần Mộ, nhưng chẳng qua chỉ là khiếp sợ hung danh của Bạch tổng quản. Khi Bạch tổng quản đột phá cánh cửa cấp bảy thì trong lòng bọn họ thật ra có chút thất vọng.

Trước khi đột phá cấp bảy, cường độ cảm giác của Bạch tổng quản yếu hơn so với bọn họ. Tại thế giới chỉ chú ý đến thực lực này thì việc này tự nhiên không thể làm cho bọn họ tin phục, mà Mộc Tự doanh đối với đám tập tu cấp bảy mắt cao hơn đỉnh đầu này thì tuyệt đại đa số đều không xem trọng. Nhưng hôm nay bọn họ lại được chứng kiến, đệ nhất quân như Thương Giang quân khi lâm trận lại bị đám Mộc Tự doanh mà bọn họ luôn xem thường này tiêu diệt. Sự cường đại của Mộc Tự doanh vượt xa dự kiến của mỗi người bọn họ. Không có gì thuyết phục hơn so với trận chiến này. Đám tập tu cấp bảy, khi đối diện gã thiếu niên mang mặt nạ tự tay tạo ra một đội ngũ cường đại thế này, rốt cục đã kính nể sâu sắc.

Điều Trần Mộ phát hiện, Tang Hàn Thủy đang ở chiến trường cũng đã phát hiện. Nếu nói về tâm địa cứng rắn thì hắn tuyệt đối hơn Trần Mộ, về điểm này Tiểu Ba cũng thế. Tập tu chính thức nào không phải vọt lộn trong sinh tử? Mềm lòng chỉ có chết sớm.

Phát hiện biến hóa của đội viên, Tang Hàn Thủy không hề cự tuyệt đề nghị chiến đấu của Raphael. Hắn nghĩ rất đơn giản. Tập tu vốn chính là dùng để chiến đấu. Trong loạn thế cái gì không đáng tiền nhất? Mạng sống là thứ không đáng tiền nhất. Cả Mộc Tự doanh hắn chỉ quan tâm sinh tử của một người, đó là ông chủ.

Số lượng tập tu tử vong đạt một trăm năm mươi người. Mà số lượng thương vong đã đạt tới ba trăm người. Đây là thương vong nặng nề nhất từ khi Mộc Tự doanh được xây dựng. Nhưng mà thu hoạch cũng lớn. Mỗi đội viên Mộc Tự doanh vốn là bách chiến tập tu. Trận chiến đấu này cũng làm cho bọn họ tìm được tiết tấu phối hợp cùng sự ăn ý. Mà theo sự phối hợp thành thạo thì lực chiến đấu cường đại của bọn họ bắt đầu dần dần được phát huy.

“Chết tiết. Bọn chúng coi chúng ta là đá mài dao.” Một trong hai đội trưởng Thương Giang quân còn sót lại cực kỳ phẫn nộ nói, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi. So sánh với sự non nớt của tầng lớp lãnh đạo Mộc Tự doanh, mấy vị đội trưởng Thương Giang quân không ai là không kiến thức sâu rộng, kinh nghiệm trận thế.

Đường đường Thương Giang quân vậy mà bị người ta xem như đá mài dao tập trận. Điều này không khác việc trước mặt mọi người tát vào mặt bọn họ.

Một vị đội trưởng khác sắc mặt ngưng trọng nói: “Ừm. Phát hiện rồi. Cứ thế này không được. Người mang một nửa số người phá vòng vây. Để ta ở lại cản chúng.”

Vị đội trưởng kia cả giận nói: “Mẹ nó người có ý gì? Chết thì cùng chết.”

Người này lắc đầu. Thần sắc hẩn bình tĩnh:

“Chúng ta phải đem tin tức này truyền về cho Lan lão đại. Như vậy chúng ta có thể lấy công chuộc tội. Thân nhân của chúng ta cũng có thể nhận được phúc lợi tốt.”

“Có truyền tin cho ba nhà kia không?” Vị đội trưởng kia thần sắc dao động, trầm mặc một lát rồi nói. Không ai muốn chết! Có thể còn sống, sự hấp dẫn như vậy hẳn không thể cự tuyệt.

“Ngần vạn lần đừng.” Người này vội vàng ngăn cản: “Thương Giang quân chúng ta toàn quân bị diệt. Nếu ba nhà kia hoàn hảo không tổn hao gì, chúng ta thất bại sẽ rơi vào cảnh lệ thuộc bọn chúng. Hừ, há có thể để cho bọn họ được lợi vậy? Người phá vòng vây ra ngoài, ráng sức chui vào trong rừng cây. Đừng quay lại, tránh ba đội ngũ kia. Bọn họ nhất định sẽ giao chiến với Mộc Tự doanh. Đến lúc đó cho bọn họ ném mùi lợi hại.”

Trầm mặc một hồi, hẩn khó khăn nói: “Giúp ta chiếu cố người nhà.”

“Được.” Vị đội trưởng kia trịnh trọng gật đầu. Ánh mắt đột ngột ướt.

Hai người không phải hạng đàn bà, vừa thương lượng xong liền nhanh chóng bắt đầu điều chỉnh.

Tang Hàn Thủy đang lạnh lùng quan sát lập tức phát hiện dị thường của đối phương. Hẩn thấp giọng dặn dò Raphael hai câu. Raphael gật gật đầu, dẫn đội Một lặng lẽ lui xuống. Phỏng đoán của Tang Hàn Thủy không sai lắm. Năm phút đồng hồ sau, hỏa lực của địch nhân đột nhiên mãnh liệt chưa từng có.

Mặc dù đã có chuẩn bị nhưng một lát này Mộc Tự doanh đã có mấy chục người bị thương. Nhưng Mộc Tự doanh cũng đã sớm chuẩn bị, phản kích sắc bén. Con số thương vong của đối phương còn cao hơn.

Bỗng nhiên một trăm người nhân cơ hội này phá vây ra ngoài. Chúng tựa như hơn một trăm con chuột, khốn khổ vọt tới các phương hướng. Bọn chúng không mở lòng năng lượng, chỉ không ngừng thực hiện động tác tránh né. Gần như trong lúc đó, doanh trại của Thương Giang quân thoáng cái đã nổ tung. Mà một bộ phận tập tu lại đánh thẳng tới vị trí của Tang Hàn Thủy.

Nhất là tập tu cầm đầu, hung hãn tuyệt luân. Trên đường phi hành ngắn ngủi đã gạt ba tập tu Mộc Tự doanh ra. Cặp mắt ti hí khinh miệt liếc về hướng Tang Hàn Thủy, thuận tay lại giải quyết một vị tập tu nữa. Hẩn sử dụng hẩn là một tập phiền năm sao, có thể tự do điều khiển bảy quang trảm hình tròn. Mấy quang trảm này sắc bén dị thường, dễ dàng chém người thành hai nửa.

Tập tu cấp bảy!

Tang Hàn Thủy hừ lạnh một tiếng. Hẩn vốn không phải người lương thiện. Đối phương khiêu khích như thế đã sớm kích thích khí hung ác trong hẩn. Hung quang lóe lên, rút lên hai chữ: “***!”

Tập tu Mộc Tự doanh vừa thấy Đả Thủ muốn độc chiến đối phương, nhất thời cảm thấy hưng phấn, vội vàng tấn ra khắp nơi, nhường lại không gian.

Đám tập tu này ngày thường bị Đả Thủ quản chế chặt chẽ. Kỷ luật Mộc Tự doanh nghiêm ngặt, không ai có dũng khí lấy thân thử nghiệm. Đả Thủ này người người đều biết, nhưng thực lực như thế nào thì ngày thường cũng hiếm khi thể hiện. Lần này hẩn là người đầu tiên đột phá cấp bảy, cũng khiến cho các đội viên đối với thực lực của Tang Hàn Thủy vô cùng tò mò.

(*) nguyên văn: Từ bất chương binh: nhân từ không cảm được quân

541. Chương 535: Vận Khí Cùng Thắng Lợi

Uy lực Bạo Đạn mặc dù mạnh mẽ, nhưng lúc ấy bởi vì chịu hạn chế của tài liệu, nên so với tạp phiến chế tạo sau này cũng không thể xem là xuất sắc lắm. Hiện tại Trần Mộ không thiếu tài liệu quý hiếm, hơn nữa cũng hoàn toàn có năng lực chế tạo tạp phiến cao cấp hơn.

Nhưng kỳ quái là khoảng thời gian trước khi Trần Mộ muốn chế tạo lại một tạp phiến cho hắn thì lại bị cự tuyệt. Nguyên nhân Tang Hàn Thủy cự tuyệt đương nhiên không phải khách khí mà chỉ do hắn trước sau ghi nhớ câu nói của Trần Mộ ngày hôm đó: So với việc không ngừng tìm kiếm tạp phiến tốt hơn, không bằng khám phá tính năng tạp phiến của mình. Có lẽ trong mắt Trần Mộ, Bạo Đạn cũng không thể tính là xuất sắc. Nhưng trong mắt Tang Hàn Thủy thì tấm này đã là tạp phiến tốt nhất mà hắn đã biết.

Từ sau câu nói của Trần Mộ, hắn liền bắt đầu xét lại cuộc đời trước kia của mình. Cũng bắt đầu từ đó, dã tâm của hắn đột nhiên phai nhạt đi nhiều. Mà sau khi hắn có Bạo Đạn, dã tâm ấy cũng cơ hồ không cánh mà bay. Thời gian sau đó, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện Trần Mộ giao cho hắn, hắn giành hết thời gian suy xét Bạo Đạn.

Như cuộc chiến ở gia tộc Thái Thúc, chiến thuật hắn sáng chế đầu tiên cho Bạo Đạn là Bạo Tam Xà Giáo đã khiến ngay cả tạp tu Phòng Thế giới nhất của Pháp Á cũng tán thưởng không thôi. Cũng sau đêm đó, hứng thú của hắn tựa hồ chuyển hết vào việc nghiên cứu kỹ năng tạp phiến. Đề nghị của ông chủ đương nhiên rất hấp dẫn, năng lực chế tạo của ông chủ làm sao hắn không biết? Luân của Tiểu Ba càng xuất sắc hơn so với Bạo Đạn của hắn, nhưng hắn vẫn cự tuyệt. Hắn không muốn đổi lại tạp phiến, cho dù là tạp phiến tốt hơn. Thay thế tạp phiến cũng có nghĩa hắn lại cần sáng tạo kỹ năng cho tạp mới, điều này là không tưởng. Bạo Đạn mặc dù không phải rất mạnh nhưng đối với hắn mà nói lại cực kỳ thích hợp. Những dã tâm ngày xưa đã mất, hiện tại hắn chỉ có một tâm tư, đó là muốn xem xem tấm tạp phiến này trên tay mình cuối cùng có thể đạt tới mức nào.

Nhìn thấy quang trảm rít lên bắn tới mình, một nụ cười lạnh sau chiếc mặt nạ nhếch lên. Tay phải khê rung, năm viên quang đạn màu đỏ liền đánh tới đạo quang trảm kia.

Tốc độ năm viên bạo đạn sắc đỏ không quá nhanh, hình thành một đường thẳng tắp. Cái đó so với công kích bình thường nhất chẳng có gì khác biệt. Nhưng ngay khi chúng tạp tu có chút thất vọng thì viên bạo đạn ở vị trí sau cùng đột nhiên nổ tung.

Ầm!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì lại có một tiếng nổ nữa.

Ầm!

Viên áp chót thứ hai.

Ầm!

Viên bạo đạn thứ ba tính từ phía sau trở lên cơ hồ đồng thời phát nổ.

Viên thứ tư cũng phát nổ.

Mọi người sửng sốt. Thế này là sao? Bạo đạn còn chưa đến gần địch nhân mà đã nổ mạnh có ích lợi gì? Bốn tiếng nổ mạnh này tựa như bánh pháo nổ liên tiếp. Ầm... Giữa không trung, trên một đường thẳng tắp, bốn luồng sáng chọt lóe lên. Năm viên bạo đạn, chỉ có viên đầu là không nổ, chẳng lẽ.. Đám tạp tu này đầu óc xoay chuyển tương đối nhanh, mắt trợn trừng ngẩn ngơ nhìn chăm chú lên bầu trời.

Bốn viên bạo đạn phía sau nổ liên tiếp đã cộng hưởng lại sinh ra lực đẩy, mạnh đến mức không gì sánh nổi. Mà tác dụng tổng hợp của lực đẩy này cũng chính nhằm vào viên bạo đạn ở phía trước nhất vẫn chưa nổ.

Giống như có một quả chùy ngàn cân đập mạnh vào viên bạo đạn đầu tiên. Một đạo hồng quang đỏ rực chói mắt thẳng tắp lưu lại tàn ảnh trong mắt mọi người. Lực đẩy không gì sánh nổi làm cho viên bạo đạn trước nhất này gia tốc đến một tốc độ khiến người người thấy khủng bố. Mắt thường căn bản không thể dõi kịp. Tên đội trưởng Thương Giang quân cũng là hạng thân kinh bách chiến. Mặc dù hoảng sợ, cảm giác

chợt động, ba đạo quang trảm gần hần nhất tách ra, phút chốc di chuyển đến trước mặt hần, hình thành ba cái khiên ánh sáng. Chùm ánh sáng giống như cầu vồng nện sầm lên quang thuẫn.

Ầm!

Bạc tạc kịch liệt, hỏa diễm màu trắng chớp mắt đã nuốt mất tên tạp tu cấp bảy của Thương Giang quân. Không ai có thể hình dung nổi một kích này. Từ sau khi bốn viên bạo đạn nổ mạnh đến khi viên bạo đạn trước nhất gia tốc đến mức mắt thường khó có thể nhận biết. Sau đó giống như sao băng nện sầm lên khiến ánh sáng của đối phương, dẫn nổ dữ dội, dạng hiệu quả thị giác này có tính xung kích không gì sánh được.

Bạo Đạn Liên Hoàn Trùng Áp Bạo!

Chiến trường rộng lớn lặng ngắt như tờ. Mỗi người đều bị một kích này của Tang Hàn Thủy làm cho sợ ngây người. Không riêng gì bọn họ, ngay cả đám tạp tu cấp bảy bên cạnh Trần Mộ cũng trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ chưa hề được chứng kiến công kích dữ dội như vậy. Quầng lửa sau vụ bạo tạc trên bầu trời không tản đi, ngọn lửa nóng rực giống như một đóa hoa nở rộ. Bạo đạn trải qua gia tốc tạo ra lực bùng nổ khiến người xem lú cả lưỡi.

Tiểu Ba phiêu phù ở giữa không trung. Nhìn thấy xa xa chùm ánh sáng liệt ảnh vẫn chưa tắt, hần lâu bầu: “Ái chà chà. Mắt tam giác thật hung ác mà.” Ánh mắt qua mặt nạ vẽ hình hoa cúc giống như ngôi sao lóe sáng, chiến ý sục sôi.

Một kích này của Tang Hàn Thủy đã hoàn toàn dập tan ý chí chiến đấu của tạp tu Thương Giang quân.

Thân là tác giả, Tang Hàn Thủy ngơ ngác nhìn tay phải mình, mắt ánh lên sự khó tin, miệng thì thảo không thể nghe thấy: “Ồ. Uy lực sao lớn vậy nhỉ?”

Lời vừa thốt ra, lúc này hần mới nhận ra mình đã đột phá cấp bảy. Thế nhưng những lời này lại khiến cho đám tạp tu vây quanh hần trắng mắt.

Nguyên nhân Tang Hàn Thủy có thể một kích giết địch nhân thật ra không phải thế. Đối phương cũng là tạp tu cấp bảy, chênh lệch giữa song phương cũng không lớn như vậy. Chỉ có điều đối phương đã trải qua ba canh giờ khổ chiến, dẫn đến thể suy sức yếu. Về mạnh mẽ trước đó chẳng qua là giả trang mà thôi. Nhưng mà một kích này của Tang Hàn Thủy cũng hoàn toàn tạo dựng được hình tượng trong lòng các đội viên Mộc Tự doanh.

Tạp tu Thương Giang quân đột vây cũng không có chọn một phương hướng duy nhất mà là chạy phân tán. Đối với Mộc Tự doanh mà nói việc này có tốt có xấu. Chỗ tốt là lực lượng địch nhân phân tán, vậy Mộc Tự doanh chỉ cần tiêu diệt từng bộ phận, áp lực giảm nhiều. Chỗ xấu là giết hết địch nhân có khó khăn nhất định.

Không ngừng có tạp tu bị đánh trúng rơi từ trên không xuống. Dưới loại tình huống này, cơ hội sống sót không hề cao. Không có khí lưu tạp, lòng năng lượng, đối phương rơi xuống cũng đủ mất mạng. Nhưng điều này cũng không làm cho tốc độ những người khác giảm bớt. Trái lại, tạp tu Thương Giang quân bị kích thích, mỗi người đều phát xuất lực chiến đấu kinh người. Các tạp tu Mộc Tự doanh đã sớm chờ đợi tại nơi này, tự nhiên sẽ không bỏ qua đám tạp tu Thương Giang quân còn sót lại.

Đánh đến bây giờ, song phương đã rơi vào cục diện không chết không thôi. Thương Giang quân cố nhiên gần kề với việc bị toàn diệt. Thương vong Mộc Tự doanh cũng không nhỏ. Tình thế chiến đấu đại quy mô trước đó biến thành chiến đấu cục bộ nhỏ lẻ. Muốn chiến đấu ngoại trừ dùng khí ra còn cần vận khí không tệ. Raphael thấy bất lực. Đội bọn họ thuộc về loại vận khí không tốt điển hình. Tang Hàn Thủy vừa nhìn ra đối phương muốn chạy trốn liền lệnh cho hần vòng lại hậu phương địch nhân phục kích. Ai dè đợi lâu như vậy mà không ai chạy về hướng bọn họ. Hiếm hoi mới có người đến thì lại bị vài tạp tu Mộc Tự doanh nửa đường đón ngã.

So sánh thì vận khí của tiểu Bộ Mặc khá tốt. Hần dụng phải gã đội trưởng còn lại duy nhất của Thương Giang quân. Tiểu Bộ Mặc nấp ở trên cây. Ánh mắt chăm chú tập trung vào phương hướng tên kia đang bay tới. Loại chiến đấu đại quy mô như vừa rồi thì vô tạp lưu không có bất cứ cơ hội dụng võ nào. Trong chiến đấu đại quy mô, bầu trời vĩnh viễn là chiến trường thích hợp nhất. Chỉ có trên bầu trời mới có đủ

không gian để tập tu tiến hành các loại tránh né. Trên người hắn đến giờ đã không còn thấy sự non nớt như trước kia nữa. Hắn tựa như thợ săn lão luyện trong rừng cây, tỉnh táo mà kiên nhẫn.

Hắn tự do hoạt động, không hề chịu mệnh lệnh của Tang Hàn Thủy, điểm mai phục cũng là chính hắn lựa chọn. Chờ ở chỗ này đã ba giờ mà trên mặt hắn không nhìn ra nửa điểm mất kiên nhẫn. Thực lực tiểu Bộ Mặc hiện tại rốt cuộc thế nào Trần Mộ cũng không rõ ràng lắm. Nhưng trên người hắn đã xảy ra biến hóa rõ ràng, không ai có thể xem nhẹ.

Đối phương đang bay hướng tới bên này. Đó là một tay lão luyện, không ngừng nhờ vào rừng cây yểm hộ hắn, thần tình trên mặt mang theo vẻ cảnh giác cao độ. Hắn cũng không bung ra lồng năng lượng. Điều này rõ ràng đi ngược lại cách làm của tập tu, nhưng lại khiến tiểu Bộ Mặc càng thêm coi trọng. Tập tu luôn có thói quen khi nào cũng đều khởi động lồng năng lượng, như vậy có thể tạo cho bọn họ cảm giác an toàn. Chỉ có tập tu kinh nghiệm chiến đấu phong phú mới rõ ràng lúc chạy trốn thì ẩn náu mới quan trọng nhất.

Tiểu Bộ Mặc nín thở, cẩn thận tính toán khoảng cách song phương. Đang trong rừng cây mà tập tu này vẫn không ngừng động tác tránh né, nhanh nhạy vô cùng.

Khoảng cách song phương gần hơn từng chút một. Cho đến khi còn hai mươi mét, tiểu Bộ Mặc vẫn không hề động. Nheo mắt, vẫn không nhúc nhích. Đối phương đã tiến vào phạm vi công kích của hắn. Hai mươi mét là khoảng cách mà Hư Không kỹ của hắn có công kích hữu hiệu. Hắn đang chờ đợi thời cơ xuất thủ tốt nhất. Đối phương cực kỳ cảnh giác, hơi có gió thổi cỏ lay là sẽ trốn thoát. Nếu đối phương trong rừng cây, tự nhiên trốn không thoát khỏi bàn tay hắn. Nhưng nếu đối phương bay lên trời, vậy hắn chỉ có thể nhìn theo. Mặc dù các tập tu dùng dạng tương tự thế này không trốn thoát, bởi sẽ thu hút chú ý của tập tu Mộc Tự doanh. Nhưng có điều tiểu Bộ Mặc lại hy vọng chính mình có thể giải quyết địch nhân.

Tên này đột nhiên nhìn lên trên một cái, dường như định bay lên trời.

Tiểu Bộ Mặc núp sau lá cây, mí mắt đang nheo lại đột nhiên rung lên. Nhưng thân hình như nham thạch chợt động.

Đối phương lúc sắp chọc thủng tán cây bỗng nhiên cúi nhìn xuống dưới, sắc mặt rốt cục cũng hơi buông lỏng. Xem ra quanh đây không có ai. Nếu như có người mai phục, thoáng vừa rồi của mình đối phương nhất định sẽ lựa chọn công kích. Điều này làm cho trong lòng hắn an tâm một chút. Bay về phía trước một đoạn nữa là mình đã có thể đột phá vòng vây đối phương. Hắn không tin đối phương sẽ vì một người mà đuổi theo không bỏ. Trận chiến khủng khiếp này rốt cục sắp kết thúc rồi.

Hắn tiếp tục bay về phía trước. Vừa muốn thở phào thì bỗng nhiên một bóng đen từ đám lá cây bên cạnh đánh tới. Sao có thể?!

Song phương giao nhau và tiếng răng rắc vang lên. Hắn từ giữa không trung rơi xuống. Phần cổ vặn vẹo không bình thường. Mắt hắn vẫn mở rất to, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Một thân ảnh nhanh nhẹn biến mất giữa rừng cây.

542. Chương 536: Kế Hoạch Lớn Mật

- Đại nhân, vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Caesar.

Một vị tập tu cung kính báo cáo.

Gia Anh Hạ hừ lạnh:

- Lão gia hỏa này nhẫn nhịn tốt thật. Ngay cả người khác chỉ đích danh khiêu chiến mà vẫn có thể làm như không thấy. Hừ. Mưu mô của tên Thương Lan thật không nhỏ, đến ta cũng không nhìn ra. Bốn đội ngũ của Hắc đạo có hành động gì không? Còn nữa, tra được lai lịch Mộc Tự doanh chưa?

- Vẫn chưa rõ. Khó hiểu là lần này tình báo viên không truyền ra bất cứ tin tình báo có giá trị nào.

Tập tu do dự một chút nói:

- Ta hoài nghi tình báo viên đã bị Thương Lan phát hiện.

Gia Anh Hạ lấy tay ôm trán, than nhẹ:

- Tình thế càng ngày càng phức tạp. Đám gia hỏa Hắc đạo kia cũng không cam chịu để yên đâu. Tốc độ của chúng ta phải nhanh hơn. Còn bao lâu thì A Nguyệt mới có thể đến?

- Khoảng chừng ba ngày sau Nguyệt tiểu thư mới tới.

- Ngoài có cường địch. Tai họa không dứt. Ôi!

Gia Anh Hạ hơi bàng hoàng, một lúc lâu sau bỗng lẩm bẩm một mình.

So với thời gian trước đó, hiện nay tình cảnh Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn thoải mái tựa như thiên đường. Bọn họ là ngôi sao sáng chói nhất trong khoảng thời gian này, bất kể đi đâu thì bọn họ cũng được các phương chiêu đãi nhiệt liệt nhất. Như doanh trại hiện tại của bọn họ cũng do một thương hội cung cấp miễn phí.

Cầm của Bagnell gần như bị vuốt đến mức rách cầm, hắn nói với vẻ lo lắng:

- Rốt cuộc ông chủ đã chạy đi đâu? Đến giờ còn không có một chút tin tức nào.

Đây là vấn đề đau đầu nhất gần đây của mọi người. Bọn họ không liên lạc được với ông chủ. Thời điểm Trần Mộ ở gia tộc Thái Thúc mặc dù cũng không liên lạc được nhưng ít nhất có thể biết hắn đang ở đó. Mà hiện giờ ông chủ tựa như dẫn theo đội ngũ đột nhiên biến mất.

Hề Bình do dự nói:

- Ta đi về phía thành Thiên Hồ coi sao. Không phải ông chủ muốn đi thành Thiên Hồ sao?

Khương Lương nói chen vào một câu:

- La gia ở thành Thiên Hồ có quan hệ hợp tác với chúng ta phải không? Có thể thông qua bọn họ đi tìm kiếm một chút hay không?

- Không được.

Hai người Bagnell và Hề Bình cùng lên tiếng phản đối.

Bagnell giải thích:

- Giờ mà công bố ra quan hệ giữa bọn họ và ông chủ thì sẽ vô cùng nguy hiểm. La gia còn chưa đáng để chúng ta tín nhiệm như vậy.

- Không sai.

Hề Bình đồng ý:

- Bây giờ thân phận và hoàn cảnh của ông chủ đều rất tế nhị. Chúng ta phải cẩn thận là trên hết.

Hai người liếc nhau. Bagnell do dự nói:

- Vậy chúng ta đi về phía thành Thiên Hồ, trên đường giống trống khua chiêng. Như vậy thì ông chủ cũng có thể biết được tin tức của chúng ta. Nếu tới thành Thiên Hồ vẫn không tìm được thì chúng ta đóng quân ở đó để đợi ông chủ.

Nói xong, ánh mắt hắn hướng sang mọi người.

Hề Bình đồng ý luôn:

- Ta đồng ý.

Khương Lương nói:

- Ta đồng ý.

Tô Lưu Triệt Nhu cũng gật đầu:

- Đồng ý.

Nhữ Thu gơ tay nói dứt khoát:

- Ta đồng ý.

Trên mặt mọi người trong doanh trại tạm thời của Mộc Tự doanh còn lưu lại sự hưng phấn do vừa đại thắng. Đương nhiên ngoại trừ đội 1 có vẻ không vui.

Trần Mộ nhìn thấy báo cáo trong tay, không khỏi cười khở. Thống kê con số thương vong cuối cùng: Tập tu tử vong là một trăm mười hai người. Mà số tập tu bị thương có tới một trăm chín mươi một người.

Trận chiến đấu này cũng không thể tính là hoàn mỹ.

Công lao lớn nhất của trận chiến đấu này thuộc về Weah.

Khi kiểm kê số lượng địch nhân bị Weah giết đêm qua, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Hơn năm trăm người.

Năm trăm người này không phải binh dân, mà là tập tu trải qua trăm trận chiến và đều có trình độ từ cấp sáu trở lên. Thậm chí còn có Nghiêm Vũ đứng thứ 10 trên Hắc tuyến tinh bảng.

Mọi người trong Mộc Tự doanh, bất kể là tập tu bình thường hay là tập tu cấp bảy, ánh mắt nhìn về phía Weah tựa như đang nhìn mãnh thú tiền sử. Trong mắt mọi người, tầm mắt nà bằng gỗ trên mặt Weah kia đang tỏa ra sát khí và khí lạnh thấu xương. Mà thậm chí cặp con ngươi hờ hững kia không cần nhìn chăm chú người ta. Chỉ nhìn đảo qua người một cái là có thể nghe được trái tim người đó đang đập “thịch, thịch” đột nhiên đập mạnh lên.

Đối với một tập tu, chiến tích cả đời họ có thể đạt tới con số giết năm trăm người thì đã đủ để tự ngạo. Nhưng nếu một đêm giết liền năm trăm người thì...

Vốn các tập tu không dám đến phạm vi năm mét gần Weah. Song hiện tại trong vòng mười lăm mét quanh Weah không có dấu vết của sự sống. Đương nhiên điều này phải ngoại trừ tiểu Bộ Mặc và Trần Mộ.

Ngay cả mặt nạ khi con trên khuôn mặt tiểu Bộ Mặc đáng yêu đi theo cạnh Weah cũng lộ ra sự hung hãn dữ tợn.

Tuy nhiên kèm theo sự khủng bố còn có sự kiêu ngạo sâu sắc. Cao thủ khủng bố như thế thì còn có đoàn đội nào có thể có được? Trong đám tập tu nổi tiếng Liên Bang kia có ai có thể trong một đêm tàn sát năm trăm tập tu thực lực trung bình là từ cấp sáu trở lên chứ?

Nhưng Trần Mộ không quan tâm mấy cái này. Hắn phải lo lắng quá nhiều chuyện. Theo hắn thì trận chiến đấu này là cực kỳ cần thiết. Điều lệ chiến thuật là thứ chết, dù có thể bắt bọn họ nhớ kỹ trong lòng và được họ sử dụng hoàn mỹ trong huấn luyện cũng không thể nói rằng đó là một chiến sĩ hợp lệ. Chỉ có trải qua thử thách của ngọn lửa chiến tranh thì những tập tu này mới có thể trở thành chiến sĩ chính thức.

Trận chiến đấu này đánh vô vùng tổn sức. Sự bền bỉ của đối thủ vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn giành được thắng lợi. Việc có thể chiến thắng Thương Giang quân số một Hắc đạo đã khiến cho toàn thể Mộc Tự doanh vô cùng tin tưởng. Hắn nhớ Bagnell đã từng nói: sự vẻ vang của một đội ngũ chính là được thành lập trên những thắng lợi không ngừng.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được biến hóa của các tập tu thủ hạ.

Bây giờ các đại đội đều đang tổ chức thảo luận sai lầm trong cuộc chiến đấu này. Trần Mộ cũng không can thiệp, hắn chỉ nói các đại đội phải giao lại báo cáo cuối cùng. Đương nhiên xuất phát từ thông lệ, đại đội nào có báo cáo tốt nhất sẽ được thưởng.

Trần Mộ vừa quăng ra quả táo ngọt này thì các đại đội không phải kêu to gào khóc nữa. Từ sự kiện chia đội đối lại trang bị lần trước, ai cũng đều tràn ngập khát vọng đối với phần thưởng của Trần Mộ. Lão Đại mà ra tay, tuyệt đối là thứ tốt a.

- Đã điều tra được, đó là mệnh lệnh của Thương Lan Bắc vọng châu. Chúng ta cũng điều tra ra gian tể mai phục trong đội ngũ.

Trong cặp mắt tam giác của Tang Hàn Thủy lộ ra sự thâm độc:

- Lần này không riêng gì Thương Giang quân đến mà còn có Sách Vệ doanh, Kim trại bộ lạc cùng Lam Cương đoàn. Thủ lĩnh Vu Gia Nhiên của Sách Vệ doanh đứng thứ tư trên Hắc tuyến tinh bảng; Trại trưởng họ Thi của Kim trại đứng thứ bảy; thủ lĩnh Lam Cương đoàn Mạnh Trầm đứng thứ tám.

Trong phòng đồng thời vang lên những tiếng hít khê.

Trần Mộ cũng sợ ngây người. Hắn không ngờ rằng địch nhân lại mãnh mẽ như thế. Đội hình kinh khủng như thế thì cho dù là trùm của khu Thiên Đông Lý như Sương Nguyệt Hàn Châu cũng không muốn gặp phải.

Cái tin giật gân này làm cho toàn thể mọi người lâm vào trầm lặng.

So sách lực lượng hai bên thì thật sự là quá chênh lệch.

Thực ra bọn họ có thể chiến thắng Thương Giang quân là vì trong đó có rất nhiều nhân tố may mắn. Nếu mưa tuyết cùng sấm chớp không thành linh xảy ra thì tuyệt đối Weah không thể tạo tổn thất như thế cho đối phương, Nghiêm Vũ cũng sẽ không chết. Đối mặt Thương Giang quân thực lực không tổn hao gì thì xác suất bại so với thắng lợi của Mộc Tự doanh lớn hơn rất nhiều.

Khác với Thương Giang quân mạo hiểm mạo trang phục nhẹ để hành quân, ba đội ngũ còn lại chuẩn bị rất đầy đủ. Hơn nữa ba đội ngũ cùng tiến, một khi bị một trong ba đội quấy rầy thì hai đơn vị kia lập tức hoàn thành thế hợp công, Mộc Tự doanh sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tin tức này gây ra chấn chấn động quá mạnh cho Trần Mộ. Hắn hít vào một hơi thật sâu, cố gắng tự nhủ mình phải tỉnh táo hơn.

Thời gian này có bối rối cũng không giải quyết được vấn đề gì. Ngược lại sẽ khiến mình càng bị động hơn. Hắn nhắm mắt lại và cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình. Hắn phải tỉnh táo.

Nửa phút sau hắn mở mắt ra, trong mắt chỉ còn lại hàn ý sâu thẳm.

Hắn sớm đã rõ nếu bị người khác biết những thứ trong tay mình thì phiền toái khẳng định sẽ theo nhau mà tới. Nhưng mà hắn không ngờ đối phương đến nhanh như vậy. Hơn nữa mới một lần mà đã vận dụng lực lượng cường đại như thế.

- Vị trí hiện tại của bọn chúng ở đâu?

Giọng nói Trần Mộ rất bình tĩnh.

Nghe được giọng nói bình tĩnh kia, sự hoảng sợ trong tim Tang Hàn Thủy lập tức ổn định lại. Đường như bất kể là khi nào, lão đại đều sẽ có biện pháp.

Sự tin tưởng của bọn họ với Trần Mộ không phải tự nhiên mà có, nó được thành lập trên một loạt chiến tích kinh người.

Trước đây Trần Mộ đánh Truy Tiếu đoàn của Liên Bang Tổng Hợp học phủ, mọi người đều cho rằng hắn chết chắc rồi. Nhưng Truy Tiếu đoàn không còn một người sống. Thương Giang quân, Hắc đạo đệ nhất quân, cộng thêm Nghiêm Vũ kẻ xếp thứ mười trên Hắc tuyến tinh bảng cũng khó thoát khỏi kết cục.

Hai trận chiến đấu kì tích nhìn như hoàn toàn không thể thắng này đã làm cho Trần Mộ thiết lập được uy tín không gì so sánh được trong suy nghĩ mọi người.

Tang Hàn Thủy vội vàng nói:

- Các đội ngũ xuất phát đồng thời nhưng Thương Giang quân hành trang gọn nhẹ đột nhiên tiến lên. Ba đội kia hẳn ở phía sau Thương Giang quân chừng hai ngày.

Trần Mộ mở đồ tạp. La bàn có thể tự động dò xét được chế tạo bởi nhất tinh huyền tạp. Hình ảnh ba chiều rõ nét trước mặt làm cho Trần Mộ luôn có cảm giác trực quan.

- Ba đội ngũ vẫn liên hợp hay đã tách ra rồi?

Trần Mộ hỏi.

- Đã tách ra.

Công tác điều tra của Tang Hàn Thủy hết sức thích hợp, hần vội vàng nói:

- Vốn bốn cánh quân tiến theo bốn hướng tới chỗ chúng ta. Nghe nói Thương Lan cá cược với Nghiêm Vũ nên Nghiêm Vũ mới chuyển sang trang phục nhẹ mà đột nhiên tiến lên, hy vọng trong mười lăm ngày có thể bắt chúng ta làm tù binh.

- Biết tuyến đường của Thương Giang quân chưa?

Trần Mộ hỏi tiếp.

- Rồi. Bọn chúng đã qua trấn Vũ Hoa, thành Thất Tinh, giờ đang hành quân trên tuyến đường ở Liệt hạp cốc.

- Ba đội ngũ kia thì sao?

- Ta không rõ bọn này.

Tang Hàn Thủy lắc đầu.

Trần Mộ cũng biết để có tình báo như vậy thì tuyệt đối đám tạp tu bình thường kia không biết. Đáng tiếc tất cả đội trưởng của đối phương đều đã chết trận.

Con mắt Trần Mộ lập lòe quang mang, hần chậm rãi mở miệng.

- Hiện tại ưu thế của chúng ta là đối phương vẫn chưa biết Thương Giang quân đã bị chúng ta tiêu diệt.

- Chúng ta có thể lợi dụng được điều này. Chúng ta còn có một ưu thế nữa là chúng ta có được Đồ tạp và La Bàn chuẩn xác nhất.

Tất cả mọi người lắng lắng nghe Trần Mộ phân tích, giọng nói của hần cũng không lớn nhưng rất mạnh mẽ.

- Bốn đội ngũ này từ các phương hướng khóa chặt chúng ta. Năng lực của thủ lĩnh đối phương là không cần nghi ngờ. Vậy thì giữa các đội ngũ khẳng định sẽ duy trì khoảng cách thích hợp, sẽ không cho chúng ta có khe hở để đột phá. Thương Giang quân vốn hành quân gọn nhẹ đột nhiên tiến lên cũng không thể xem như sơ hở. Bởi vì đối phương tuyệt đối không thể tưởng được chúng ta có thể đập tan Thương Giang quân. Nhưng hiện tại Thương Giang quân bị diệt, tấm lưới này đã xuất hiện sơ hở, giữa ba đội ngũ kia sẽ có một kẻ hở.

Trần Mộ lạnh lùng nói:

- Cho nên chúng ta chỉ cần đi ngược lại dọc theo tuyến đường mà Thương Giang quân đã tới là có thể đột phá vòng vây.

Mọi người bị khiếp sợ. Kế hoạch này của Trần Mộ thật sự quá lớn mật.

Tiểu Ba do dự một chút nói:

- Chúng ta có thể tiến vào rừng cây được không? Dù sao có La Bàn cùng thông tin tạp, chúng ta có thể thoát khỏi bọn chúng ở trong rừng.

Người khác mặc dù không nói gì nhưng hiển nhiên khá dao động trước ý kiến của Tiểu Ba.

Trần Mộ lắc đầu nói:

- Khu vực này không có rừng cây quy mô lớn. Nơi nơi đều là thành trấn, điều này bất lợi với chúng ta. Nếu ta đoán không sai thì chắc chắn bọn chúng cũng sắp đặt tấm lưới ở đây. Nếu thể lực của bọn chúng thật sự mạnh như vậy thì dám chắc cả vùng này đều là phạm vi thể lực của bọn chúng. Bọn chúng không có lý do gì mà không bố trí lực lượng đánh chặn chúng ta ở phía trước. Chỉ có sự phòng bị ở phía sau bọn chúng mới có thể sơ sẩy. Bởi vì không ai lại tin chúng ta có thể lao ra từ hướng của một trong bốn đội ngũ.

- Vậy bây giờ chúng ta cần làm gì?

Tang Hàn Thủy hỏi.

Về mặt Trần Mộ nghiêm túc:

- Lệnh cho tất cả đội viên lập tức bắt đầu xử lý chiến trường. Tất cả thi thể đều phải chôn nhưng phải lưu lại chính xác dấu vết chiến đấu. Mặt khác còn cần bố trí dấu vết chạy trốn về phía nam của chúng ta.

- Rồi.

Tang Hàn Thủy nghiêm nghị tuân mệnh.

- Động tác phải nhanh chóng. Thời gian chúng ta có rất ít, chỉ năm giờ. Trần Mộ cần dẫn đầu vào đây. Mọi người bên cạnh đột nhiên có một loại ảo giác, dường như Bạch tổng quản trước mắt không còn chiến đấu cá nhân nữa mà là một vị chỉ huy ở phía sau lập kế hoạch.

Giọng nói của hắn chắc chắn như là thành công đã ở trước mắt.

Tang Hàn Thủy cùng Tiểu Ba lập tức tổ chức tất cả đội viên bắt đầu làm công việc dọn dẹp. Ngoại trừ thành viên trọng thương, tất cả mọi người đều dốc sức làm việc. Đến cả đám tạp tu cấp bảy bên Trần Mộ cũng tiến lên hỗ trợ.

Ai cũng rõ hiện tại là thời khắc mấu chốt liên quan đến tồn vong sinh tử của Mộc Tự doanh.

Họ chiến thắng được đội ngũ thanh danh hiển hách như Thương Giang quân nên các đội viên của Mộc Tự doanh tràn đầy nhiệt tình. Không ai dự định từ bỏ. Dù địch nhân cường đại hơn nhiều so với bọn họ nhưng bọn họ vừa mới sáng lập nên một kỳ tích, bây giờ sĩ khí họ đạt tới đỉnh điểm.

Trong phòng chỉ còn lại có một mình Trần Mộ. Hắn chăm chú nhìn vào Đồ tạp ba chiều, trong đầu không ngừng tính toán phân tích.

Phán đoán của mình có phải là chính xác? Thật ra trong lòng hắn cũng không chắc chắn bao nhiêu. Bộ dạng bình tĩnh vừa rồi chẳng qua là giả trang mà thôi. Hắn biết chỉ có như vậy mới có thể mang lại sự tin tưởng cho những người khác, mới có thể làm cho bọn họ trấn tĩnh lại. Thời gian này mà tự hoảng loạn mới chính thức là đường cùng.

Không trải qua hệ thống giáo dục, thậm chí cũng không biết tính toán của mình rốt cuộc chính xác hay không. Hơn nữa trong đó có quá nhiều nhân tố không xác định. Mỗi một nhân tố không xác định đều có khả năng ảnh hưởng trực tiếp đến cảnh ngộ của bọn họ.

Áp lực cực lớn khiến hắn cảm thấy mệt mỏi. Thể xác và tinh thần đều mệt nhọc. Hắn có một loại kích thích muốn nằm thẳng cẳng trên giường, không phải nghĩ cái gì và cũng không phải quản cái gì.

Hắn đứng lên và gỡ mặt nạ xuống, dùng nước lạnh không ngừng rửa mặt mình.

Cái rét thấu xương khiến hắn lập tức tỉnh táo không ít. Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của thiếu niên phản chiếu trên mặt nước, hắn bất đắc dĩ cười.

Lau khô mặt rồi đeo mặt nạ vào, hắn ngồi trở lại chỗ Đồ tạp ba chiều trước mặt.

Trên lông mi hắn hãy còn đọng lại một giọt nước. Điều này cũng làm cho nhìn con người hắn càng có vẻ lạnh thêm và càng sắc bén hơn.

Rốt cuộc bộ phương án này có chính xác hay không đã không còn dựa vào tính toán của hắn là có thể đưa ra kết luận. Chỉ có sau khi áp dụng mới biết kết quả. Hắn không hề nghi ngờ phán đoán của mình mà bắt đầu miệt mài suy nghĩ. Hắn cần chuẩn bị hết các phương án có khả năng vận dụng.

Nếu đã tránh không khỏi, vậy đến đây đi.

543. Chương 537: Ôi! Nhân Tài!

Phỏng đoán trước đó của Trần Mộ không hề sai. Ba đội kia cũng không bù đắp kẻ hở mà Thương Giang quân lưu lại mà chỉ phái một ít trinh sát tạp tu. Năng lực trinh sát xuất sắc của La Bàn khiến Mộc Tự doanh đã có thể phát hiện đám trinh sát tạp tu này từ rất xa, do đó đã tránh được bọn họ. Từ động tác cùng vẻ mặt của mấy tạp tu này mà xét, cái bọn họ thiếu là tính cảnh giác. Đại khái là bọn hắn cảm giác ở nơi này làm gì có tình huống bất ngờ nào.

Vùng này có rất nhiều thành trấn cỡ nhỏ, cũng không phải thật sự là ở sâu trong rừng không có dã thú lợi hại gì.

Đối với Mộc Tự doanh mà nói, điều này không thể nghi ngờ là một chuyện tốt. Không có dã thú lợi hại, cũng có nghĩa không cần chiến đấu. Khả năng bọn họ bị bại lộ đã giảm đi nhiều. Ấn nấu là việc quan trọng nhất trước mắt của Mộc Tự doanh. Trong đó tuyệt đại bộ phận công lao phải quy về La Bàn. Trần Mộ không ngờ rằng tạp giới mà ngày xưa trong lúc vô tình hắn chế tạo ra có thể mang lại tác dụng lớn như vậy.

Khoảng thời gian ở Tuyết Ti Trùng sơn cốc, nhất là sau khi bọn họ tiêu diệt liên minh Xuyên Hạ, hoàn cảnh chung quanh cực kỳ yên ổn. Không ai có dũng khí chọc vào bọn họ. Khi đó công tác trinh sát chủ yếu là nhờ vào loại tạp tu trình sát. Đương nhiên, một nguyên nhân trọng yếu nữa là kỹ thuật tạp giới khi đó của Trần Mộ vẫn chưa lợi hại như bây giờ.

Chứng kiến chỗ tốt của La Bàn, Trần Mộ lại chế tạo ra sáu cái. Hơn nữa. Hắn còn tiến hành cải tạo đối với chiếc xe thông tin. Việc này cũng khiến phạm vi hoạt động của La Bàn được mở rộng hơn gấp đôi so với trước.

Thời gian dài liên tục hành quân với tốc độ cao là một việc rất vất vả. Trong số tạp tu Mộc Tự doanh thì ngoại trừ đám tạp tu cấp bảy còn khá tốt ra thì những tạp tu còn lại đều hiện rõ vẻ mặt mệt mỏi. Nhưng mỗi người đều nghiêng rằng kiên trì. Bọn họ đều rất rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình.

- Ông chủ, phía trước xuất hiện thành trấn!

Giọng nói của Tang Hàn Thủy khó kìm được sự kích động. Ba ngày nay, từ đầu đến cuối thần kinh hắn căng như dây đàn sắp đứt. Hắn chưa bao giờ hoài nghi năng lực ông chủ nhưng mà hắn hoàn toàn không lý giải được tình hình lần này. Chỉ có điều tình huống mặc dù cực kỳ gay go nhưng hắn không hề sợ hãi, dù sao cùng lắm thì bồi thường mạng là xong. Hắn tương đối thích việc này.

Không riêng gì hắn, mỗi người đều nửa ngờ nửa tin đối với lời ông chủ nói. Không chạy cho xa, ngược lại chạy tới hướng địch nhân, thế thì làm sao mà trốn được?

Ba ngày nay, thần kinh mỗi vị tạp tu như sắp sụp đổ. Từ đầu đến cuối cả đội ngũ giữ vững đội hình chiến đấu.

Đã xuất hiện thành trấn, điều đó cũng có nghĩa là bọn họ đã tới được hậu phương của hắc đạo liên quân. Tối thiểu thì bọn họ tạm thời an toàn!

Tin phía trước xuất hiện thành trấn truyền đi trong đội ngũ khiến sự vui mừng lập tức vang lên.

Ông chủ thật sự đã làm được!

Trưởng trấn Vũ Hoa nhàn nhã sưởi nắng trong sân, thoải mái ngâm nga một điệu hát. Là một trưởng trấn nhỏ nhân khẩu không đến ba mươi vạn người, hắn không có nhiều chính vụ phải xử lý lắm. Ngày thường hắn cần cù siêng năng không chút lười biếng song lần này hắn tự thưởng cho mình ba ngày nghỉ. Không riêng gì hắn, Sở công vụ trong tiểu trấn cũng được nghỉ ba ngày.

Đoạn thời gian trước Thương Giang quân đi ngang qua, gây náo loạn gà bay chó sủa, kể cả hắn trong đó không ai là không thấp thỏm lo sợ, cẩn thận dè dặt. E sợ hầu hạ không tốt bị Nghiêm Vũ đại nhân trừng phạt. Đối với thói quen nhịp điệu cuộc sống chậm rãi của trưởng trấn mà nói, điều này làm cho hắn cảm thấy mình lại già thêm vài tuổi. Cũng chính vì thế hắn cho nhân viên Sở công vụ được nghỉ ba ngày rồi điều chỉnh lại một chút.

Nhưng bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân dồn dập phá tan sự yên tĩnh. Hắn nghe thấy thủ hạ hô to như xé rách yết hầu:

- Trưởng trấn trưởng trấn! Không xong rồi.

Giọng điệu lộ ra sự lo sợ tột độ.

Trong lòng trưởng trấn có phần tức giận. Thật vất vả có thể thả lỏng người lại, đám gia hỏa này không để cho người ta nghỉ ngơi giải trí sao? Tên nào lại gây ra việc gì đây?

- Trưởng trấn... Trưởng trấn...

- Sao? Người không ngoan ngoan ở nhà mà chạy đến chỗ ta làm gì? Đám người các người không có việc gì thì gây chuyện à. Cứ ở nhà không phải sẽ không có việc gì sao? Đừng có gây chuyện, không giải quyết được thì lại tới làm phiền ta...

- Không cái gì?

Trưởng trấn không chút khách khí ngắt lời:

- Việc này các người đã có tiền lệ. Ta nói cho các người, đừng có coi ta già. Ta không hề đồ! Lần sau nếu các người kiếm chuyện...

- Trưởng trấn. Thật sự không phải chúng ta!

Tên thủ hạ cảm thấy oan khuất, lắp bắp nói:

- Ngoài... Bên ngoài có người tới!

- Người tới? Là ai?

Trưởng trấn chậm rãi hỏi:

- Người đến đã dọa được các người. Người nói xem người có ích ở chỗ nào đây!

Thủ hạ vội vàng trả lời:

- Tụ tu!

Trưởng trấn tiếp tục nhắm mắt, miệng lại cười giễu:

- Tụ tu? Không phải hôm nay người mất trí rồi chứ? Đầu năm nay. cái gì cũng có thể có nhiều chứ không có nhiều tụ tu. Người không nghe nói câu tụ tu nhiều như chó chỉ đi hai chân à?

Thủ hạ khấn trương:

- Không không phải! Tụ tu! Tụ tu cấp bảy!

- Hả! Tụ tu cấp bảy?

Trưởng trấn mở to mắt nửa ngờ nửa tin nói:

- Người không lầm chứ? Tụ tu cấp bảy không có việc gì làm? Chạy đến chỗ chim không thềm ỉa chúng ta làm gì?

Thủ hạ chảy cả mồ hôi sau gáy, hai tay khua lên phần phật, gấp gấp nói:

- Nhiều lắm! Nhiều tụ tu cấp bảy lắm!

Trưởng trấn đầu tiên là sững sốt rồi chợt cười ha ha:

- Tên ngu xuẩn như người. Bị người chơi rồi. Người nói có một hai người tụ tu cấp bảy ta còn tin. Hắc hắc. Theo như cái khoa tay múa chân của người, kia chẳng phải là có đến mười mấy?

Thủ hạ gật lia lịa như gà mổ thóc:

- So với thế còn nhiều hơn!

- Ha ha!

Trưởng trấn vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Không có học vấn. Người cho rằng tụ tu cấp bảy là sạp hàng bên đường sao? Tụ tu nhiều như chó chỉ đi hai chân. Một khi lên cấp bảy. Xương cốt không cần lo. Xương cốt không cần lo a!

Câu cuối cùng hắn kéo dài ra, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

- Xương cốt?

Trưởng trấn một lần nữa chậm rì rì nằm xuống, vung tay lên nói:

- Được rồi. Người đứng qua một bên, từ từ lĩnh hội những lời tinh túy này đi.

Thủ hạ khẩn trương, không đợi hần nói chuyện, bỗng nhiên đỉnh đầu tối sầm lại.

Bốn mươi năm mươi tạp tu đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hần. Hần không tự chủ được rùng mình. Lời vừa ra đến cửa miệng lập tức rụt trở về. Ánh mắt những người này quá dữ tợn, quét qua mà hần cảm thấy như tắm nước lạnh.

Liên tiếp tắm bốn mươi năm mươi lần nước lạnh...

Sắc mặt hần trắng bệch, hai chân run lẩy bẩy, nhũn ra mà ngồi luôn lên cái ghế dựa bằng mây của trưởng trấn.

Cảm giác của tạp tu cấp bảy mạnh và đầy uy áp. Mà khi bốn mươi năm mươi tạp tu cấp bảy đồng thời phóng ra cảm giác thì áp lực mang đến chỉ có thể dùng từ ùn ùn kéo đến để hình dung.

Trưởng trấn mới vừa chuẩn bị nằm xuống thì đột nhiên trên đầu lòi ra một đám người như vậy, uy thế khủng bố, trời đất biến sắc mây đen đè lên đỉnh đầu. Tâm linh yếu đuối trong phút chốc liền bị tàn phá vỡ nát. Hai mắt hần trợn ngược lên rồi choáng váng, ngã xuống cái ghế mây.

Tiểu Ba dẫn đầu đáp xuống mặt đất. Các tạp tu khác theo sát sau. Cái sân nho nhỏ mà có đến bốn mươi năm mươi tạp tu cấp bảy.

Chẳng ai nói câu nào, chỉ lặng im. Trưởng trấn kiên trì không ngất đi nhưng hần không trụ nổi nữa rồi bất tỉnh luôn.

- Ta chán ghét phiền toái!

Tiểu Ba miệng lẩm bẩm. Mái tóc dài màu bạch kim tung bay trong không trung. Tầm mặt nạ vẽ đầy cúc non, tà khí dị thường. Phía sau hần là vòng người xếp theo thứ tự như trước.

Không dễ dàng mới có cơ hội dẫn đầu một đội a! Tiểu Ba trong lòng thầm sướng khoái.

Các tạp tu khác rất thức thời ngậm miệng.

Bọn họ đã từng thấy thực lực của Đả Thủ. Mà cũng giống vậy, Hoa Cúc thân là một trong hai song ma của Mộc Tự doanh nên không ai có dũng khí nghi ngờ quyền uy của hần.

Bốn mươi năm mươi cấp tu cấp bảy, mỗi người sắc mặt đều lãnh đạm. Ánh mắt lạnh giá chẳng nói câu nào tạo nên bầu áp lực đến mức lập tức đạt tình trạng khiến kẻ khác thấy khủng bố.

Trưởng trấn vừa tỉnh lại trong u mê đã thiếu chút nữa lại ngất đi.

- Vị... Các vị đại nhân. Chẳng... chẳng biết nơi này có thể cống hiến được gì?

Trưởng trấn lắp bắp hỏi. Hần phản ứng rất nhanh, không hỏi thẳng lại lịch đối phương mà lại hỏi có thể cống hiến được gì. Hần hiểu được địa vị hai bên kém quá xa. Đối phương giết chết hần dễ dàng tựa như bóp chết một con kiến.

Không có ai sẽ vì trưởng trấn của một trấn nhỏ mà đi kết oán với bốn mươi năm mươi vị tạp tu.

Đối phương thức thời khiến Tiểu Ba hết sức tán thưởng. Ôi! Nhân tài!

- Không tệ không tệ!

Tiểu Ba liên tục gật đầu, hoà nhã nói:

- Chúng ta là vệ đội trực thuộc Thương Lan đại nhân, đến vùng này chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Tuy nhiên bởi vì chuyện quá khẩn cấp nên năng lượng tạp của chúng ta tiêu hao hơi nhiều. Cho nên hy vọng quý trấn tiếp viện. Đương nhiên chúng ta cũng sẽ không làm việc cưỡng ép cướp đoạt. Thương Lan đại nhân vẫn luôn chỉ bảo chúng ta phải chú ý tới quan hệ với địa phương. À, về việc mua sắm, chúng ta dự định mua một nhóm năng lượng tạp, còn mời trưởng trấn đại nhân có thể phối hợp cho.

Những tạp tu này hóa ra là vệ đội trực thuộc Thương Lan đại nhân! Hắn không có bất luận hoài nghi gì! Trái lại, trong lòng hắn còn kiểm điểm mình phản ứng quá chậm. Vùng này ngoại trừ vệ đội trực thuộc Thương Lan đại nhân ra thì làm gì còn có đội ngũ có thể có được nhiều tạp tu cấp bảy như vậy?

Đây là một cơ hội lấy lòng tuyệt vời! Trưởng trấn thầm động tâm tư. Hơn nữa vị đại nhân cầm đầu này nghe giọng nói còn trẻ như vậy, nhất định là được Thương Lan đại nhân rất tín nhiệm!

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn vội vàng nói:

- Chẳng biết đại nhân cần bao nhiêu?

Tiểu Ba chậm rãi cạy móng tay.

Quả nhiên là nhiệm vụ bí mật a. Trưởng trấn cắn răng nhưng vẻ mặt lại nịnh nọt:

- Đại nhân. Bản trấn mặc dù có một ít tồn kho nhưng số lượng hơi ít. Vùng này có một thương hội nhỏ tích trữ hàng hóa không ít. Đại nhân ngài xem...

Vị Hoa Cúc đại nhân này hơi do dự:

- Nhưng chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ bí mật. Hành tung phải giữ bí mật mới được...

- Đại nhân yên tâm. Chuyện này do tiểu nhân xử lý. Chỉ cần dùng danh nghĩa của chính quyền trấn, khẩn cấp điều động tất cả năng lượng tạp nơi đó, như thế sẽ không tiết lộ hành tung của đại nhân ngài rồi!

Trưởng trấn lấy lòng nói.

- Không tệ không tệ! Bản tọa không nhìn nhầm. Người là nhân tài! Chuyện này mà làm tốt, tự nhiên người có chỗ tốt.

Tiểu Ba ra vẻ chần chờ:

- Chỉ là. Giá cả...

- Sao có thể để đại nhân ngài tốn kém chứ! Bản trấn mặc dù không giàu nhưng chỉ một ít năng lượng tạp là một chút tấm lòng của tiểu nhân. Đại nhân ngàn vạn lần chớ nên từ chối!

Trưởng trấn nói như thể dâng lên cấp trên.

Tiểu Ba tán thưởng nhìn về phía trấn, miệng lại nói:

- Thế này không được. Thương Lan đại nhân vẫn dạy bảo bọn tại hạ làm người cần trong sạch và kiềm chế bản thân!

Đắm chìm trong ánh mắt tán thưởng của "Đại nhân", Trưởng trấn chỉ cảm thấy cả người thoải mái, đầu óc thể hiện tư duy cực kỳ nhanh nhẹn:

- Là tiểu nhân suy nghĩ không chu đáo. Những năng lượng tạp này đều là vật được gửi từ rất lâu rồi. Theo giá thị trường có 10 audierne!

Tiểu Ba vỗ tay khen:

- Nếu như quan viên Bắc vọng châu ta đều có khả năng giống như các hạ thì Bắc vọng châu đã sớm thống nhất khu Thiên Đông Lý. Anh tài giống như các hạ phải ở trấn nhỏ hẻo lánh này thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Sau nhiệm vụ lần này, ta nhất định sẽ hướng Từ tiên sinh, quan viên phụ trách sát hạch đề cử các hạ.

Trưởng trấn vui mừng khôn xiết, bái tạ ngay tại chỗ:

- Ân diu đất của đại nhân, tiểu nhân trọn đời khó quên!

Còn như Từ tiên sinh gì đó, nói vậy nhất định là nhân vật thực quyền, bộ trưởng Bộ nhân sự hay gì gì đó. Trưởng trấn thầm thấy may mắn vô cùng.

- Được rồi. Chúng ta còn cần một số vật tư. Làm phiền trưởng trấn đại nhân hao tâm tổn trí rồi. Tiểu Ba không chút khách khí nói.

Trưởng trấn nhận danh sách vật tư, trong lòng cả kinh. Vật tư nhiều thế này, vừa thấy là biết dùng cho số đông. Xem ra nhiệm vụ của vệ đội lần này đích thực không phải nhỏ!

Nhưng vào lúc này. Tiểu Ba như chế nhạo nhìn trưởng trấn:

- Nhân tài giống như các hạ, nhất định biết điều lệ bảo mật của Bắc vọng châu ta chứ.

Hắn ra vẻ thờ dài:

- Hệ thống tình báo của chúng ta gần đây bị xâm nhập rất nghiêm trọng, các hạ cần phải trông coi cho chặt người bên cạnh. À, nếu bất kì người nào mà tiết lộ hành tung của chúng ta...

Tay phải Tiểu Ba nhẹ nhàng vạch ngang cổ mình một cái, nhưng ánh mắt vẫn giữ vẻ ôn hòa dễ gần.

Trong phút chốc, sau lưng trưởng trấn ướt đầm, hắn khó khăn nuốt nước miếng rồi gật đầu lia lịa:

- Tiểu nhân rõ rồi! Tiểu nhân rõ rồi! Hôm nay tắm nắng cả ngày, thật thoải mái!

Mồ hôi to bằng hạt đậu tưa đầy trên mặt hắn. không nhìn ra một chút thoải mái như trước đó.

- Nhân tài a!

Tiểu Ba lại khen một lần nữa.

Lúc Tiểu Ba ra khỏi trấn thì dẫn theo cả một đội xe đã làm cho mọi người trong doanh bị dọa ngây người!

Cái trấn nhỏ này giàu quá, đây là ý nghĩ trong đầu mỗi người. Một cái trấn nhỏ vậy mà có thể mua được nhiều vật tư cùng năng lượng tạp như vậy làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng. Mà ngay khi đám tạp tu Mộc Tự doanh biết nhiều vật tư như thế mà chỉ mất có mười audierne thì cả tập thể như hóa đá.

Rất nhanh, thủ đoạn hèn hạ của Tiểu Ba lập tức truyền khắp cả Mộc Tự doanh. Lập tức ánh mắt mọi người nhìn lại Tiểu Ba đã xảy ra biến hóa thực chất.

Tên Đả Thủ này khiến kẻ khác sợ hãi. Bạo Đạn kia đẹp đẽ mà khủng bố. Mỗi lần nghĩ tới điều đó thì họ đều bị làm cho khiếp sợ. Nhưng đem ra so sánh thì mọi người càng nguyện ý đối mặt với Bạo Đạn của Đả Thủ chứ không phải Hoa Cúc đại nhân!

Âm độc, tàn nhẫn, xảo trá, hèn hạ...

Mấy cái từ này đều không đủ để hình dung Hoa Cúc đại nhân. Ngẫm lại sao ngay cả cái trấn nhỏ như hạt vừng cũng bị Hoa Cúc đại nhân ép ra bã mà phải nộp ra nhiều vật tư như vậy! Ngay cả vợ vết ba thước cũng không đủ để hình dung. Tội ác của Đả Thủ chỉ là về da thịt mà thôi. Nếu là tội của Hoa Cúc, cả khi bị bán, mình vẫn còn đang ngơ ngẩn đếm tiền của hắn!

Đến cả Trần Mộ cũng cảm thấy trở mắt đứng nhìn. Tên gia hỏa Tiểu Ba này thật sự nham hiểm quá sức tưởng tượng!

Hắn lập tức quyết định sau này phải phát huy thật tốt cái sở trường này của Tiểu Ba.

Tốc độ tiếp viện của Mộc Tự doanh tăng mạnh. Bây giờ bọn họ cần mau chóng ra khỏi Bắc vọng châu một cách nhanh nhất trước khi hắc đạo liên quân phát hiện ra.

Trần Mộ rất rõ ràng, bây giờ bọn họ cần cố sức nhất chính là tốc độ! Bất luận một chút thời gian nào vào lúc này đều quý giá vô cùng và đều trực tiếp quan hệ đến chuyện sinh tử của bọn họ!

544. Chương 538: Chiến Tranh Nổi Lên Bốn Phía

- Nhanh! Nhanh hơn! Không cần tiếc năng lượng tạp!

- Phấn chấn tinh thần lên, đừng có ngủ!

- Đừng ngừng lại, kiên trì trụ vững!

...

Ngày đêm liên tục di chuyển, trên đường tránh các thành trấn, Mộc Tự doanh dùng tốc độ nhanh nhất đi tới thành Thiên Hồ. Toàn bộ doanh từ trên xuống dưới, thời gian cho giấc ngủ mỗi ngày chỉ có ba giờ, thời gian khác đều dùng cho việc gấp rút lên đường. Còn với những toa xe dùng để di chuyển trong rừng thì tất cả đều được dùng để chuyên chở thương binh, Trần Mộ và các đội viên bình thường đều dùng khí lưu tạt để đi.

Trần Mộ hiện tại đang sử dụng một loại khí lưu tạt hoàn toàn mới, tứ tinh {Hỏa Nê Thu}. Tẩm khí lưu tạt này dung hợp ưu điểm của {Hỏa Tiễn} và {Đại Nê Thu}, vừa có lực bất nguyên bản, lại có được thêm tính năng chuyển hóa ưu việt. Hơn nữa sau khi trải qua sự tối ưu hoá, những tính năng này tăng lên một mức mới.

Sự mệt mỏi rõ rệt phủ đầy khuôn mặt hắn, trong mắt toàn là những sợi tơ máu. Không riêng gì hắn mà toàn bộ doanh, tất cả mọi người đều như thế.

Toàn thân tựa hồ đều đã tê dại, chỉ một mực gấp rút lên đường, phi hành một cách máy móc bay về phía trước!

Rốt cục đã tới thời gian nghỉ ngơi, mọi người từ trên bầu trời đáp xuống, lấy tốc độ nhanh nhất bố trí cảnh giới thỏa đáng. Các đội viên không ai đi vào lều, bọn họ chọn một chỗ tránh gió rồi vùi đầu ngủ trong đông tuyết. Ba canh giờ, mỗi một giây đều rất quý giá. Chỉ cần vừa nằm xuống, bọn họ trong thời gian ngắn nhất đã chìm vào cõi mộng.

Chỉ có Trần Mộ không ngủ, ở trước mặt hắn là bức bản đồ ba chiều. Bức bản đồ này không phải do bọn hắn sản xuất, chế tạo rất cầu thả. Nhưng bao quát được cả một khu vực rất rộng. Thoáng đưa tay đo sơ sơ khoảng cách tới thành Thiên Hồ chỉ còn một đoạn, hắn lâm vào trầm tư. Bọn họ đã liên tục chạy năm ngày đường. Ba đơn vị hắc đạo bộ đội kia khẳng định đã phát hiện ra chỗ dị thường.

Bất quá cho tới bây giờ, trên đường vẫn chưa phát hiện ra dấu hiệu điều động nhân viên có quy lớn. Điều này làm cho trong lòng hắn an tâm đôi chút.

Chiều theo tốc độ hiện tại của bọn họ, bay ra khỏi khu vực hắc đạo không chế cần khoảng năm ngày nữa.

Hắn hiểu rõ năm ngày kế tiếp chắc chắn là năm ngày gian khổ nhất!

Ánh mắt hắn tìm kiếm qua lại trên bản đồ. Cái hắn muốn tìm là nơi mà đối phương có khả năng ngăn cản mình nhất.

Nếu không tìm được chiến trường, với trạng thái mỗi một của Mộc Tự doanh hiện tại, thành linh dụng độ địch nhân thì điều đó quả là một hồi ác mộng.

Nhưng đối phương có khả năng chặn đánh bọn họ nhất là ở đâu chứ?

Ba đội ngũ cùng tụ hợp lại đã vượt qua một vạn người, bọn họ lặng ngắt như tờ.

Ba gã thủ lĩnh nhìn thấy thi thể trong bùn đất vừa được khai quật ra mà mỗi người đều kinh sợ!

- Làm sao có thể? - Thi thấp giọng rì rầm. Theo sự đào bới không ngừng nghỉ thì số thi thể được kiểm kê đã chất đống như núi. Trên các thi thể đều mặc đồng phục chiến đấu của Thương Giang quân, điều này làm cho bọn họ hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không.

Vu Gia Nhiên xưa nay trấn định cũng không khỏi lộ ra thần sắc hoảng sợ:

- Bọn chúng làm cách nào mà ra như thế này? Chẳng lẽ Mộc Tự doanh mạnh đến mức Thương Giang quân cũng không kham nổi một kích sao?

Mạnh Trầm ánh mắt dán chặt vào đồng thi thể, chẳng nói câu nào.

Thương Giang quân là đội ngũ do đệ nhất hắc đạo thành lập, chiến đấu vô số lần nhưng chưa từng thất bại. Sách Vệ doanh của Vu Gia Nhiên, Kim trại bộ lạc của Thi cùng Lam Cương đoàn của Mạnh Trầm đều mô phỏng theo Thương Giang quân mà thành lập. Bốn đội ngũ hợp lại xưng là hắc đạo tứ đại thiết quân (đội quân thép), nhưng ba người hiểu rằng ba đội ngũ này vẫn kém hơn Thương Giang quân một bậc.

Nhưng Thương Giang quân chưa từng bại trận mà giờ đây chết vô thanh vô tức, thua trong tay một tiểu nhân vật vô danh. Mà sau khi thi thể không đầu của Nghiêm Vũ được tìm ra, ba người lại càng không tìm nổi lộ ra thần sắc kinh hoàng.

Từ vết thương trên người Nghiêm Vũ có thể thấy được rằng hắn không phải bị vây công mà chết, mà là bị một cường giả khác giết chết!

Thứ hạng của họ so với Nghiêm Vũ thì cao hơn, nhưng thực lực chân chính lại chỉ nhỉnh hơn một chút. Đối phương nếu có thể giết chết Nghiêm Vũ, vậy cũng có thể giết chết bọn họ! Mười tạp tu đứng đầu trên [Hắc tuyến tinh bảng] đều có tên tuổi trong Liên Bang, có thể giết chết bọn họ chỉ có tạp tu đỉnh cao của Liên Bang.

Như Đường Hàm Phái, như Caesar...

Chẳng lẽ là Caesar ra tay? Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu ba người! Nghĩ tới nghĩ lui, có khả năng nhất chỉ có Caesar. Thương Lan khiêu chiến với Caesar, Caesar trong cơn giận dữ liền dứt khoát đánh chết Nghiêm Vũ.

Đây là phỏng đoán bọn hắn nghĩ có lẽ hợp lý nhất.

Trong lòng ba người nhất tề toát ra một tia hàn ý, danh tiếng của sát thần Caesar thật sự quá vang dội, chọc giận người của hắn, cơ bản sẽ không thể sống sót.

Một cá nhân như Caesar không thể tiêu diệt cả đơn vị Thương Giang quân, chỉ có một khả năng là Mộc Tự doanh liên thủ với Caesar! Khác với Sương Nguyệt Hàn Châu, bọn họ biết rất rõ ràng căn nguyên của Mộc Tự doanh, Bạch tổng quản là đệ tử của Caesar, hai người liên thủ cũng là bình thường.

Mộc Tự doanh và Caesar đều là địch, ba người trong mắt bất giác hiện lên sự khiếp sợ.

- Rút lui thôi, chúng ta nói tin tức này cho Thương Lan đại nhân, để hắn định đoạt.

- Ngoài dự đoán của mọi người, lời nói ra lại từ Mạnh Trầm vốn trầm mặc ít nói.

Vu Gia Nhiên phụ họa:

- Phải, ta tán thành.

Ánh mắt hai người đều dừng lại trên người Thi, Thi cười gượng:

- Ta có ý kiến phản đối được sao?

Câu nói của Thi mang theo vài phần trào phúng, đã làm cho không khí khẩn trương tràn ngập giữa ba người giảm đi không ít. Thi giống như nói mê:

- Ta tưởng rằng tới mức như chúng ta rồi, làm gì còn có người nào có thể giết chết chúng ta. Nếu không ổn thì trốn có thể trốn thoát. Nào ngờ...

Chứng kiến thi thể Nghiêm Vũ không đầu, ba người khó tránh khỏi sinh ra cảm giác thương xót.

- Lần này trở về ta sẽ bế quan. - Mạnh Trầm mặt lộ vẻ dứt khoát.

- Hiện tại không thể so với ngày xưa, muốn yên tĩnh bế quan không phải chuyện dễ dàng gì.

Lần thiệt hại nghiêm trọng này đối với Thương Lan là chưa từng có, tên gia hỏa này trước giờ vốn không chịu an phận, chỉ sợ lại muốn xông ra chiến tiếp.

Thi bình tĩnh gạt đầu:

- Không sai! Hơn nữa Sương Nguyệt Hàn Châu một khi hoàn thành liên minh, phỏng chừng sẽ nhanh chóng động thủ với chúng ta. Thương Giang quân đã ngổm hết, ta hao tổn còn địch tăng thêm, sẽ chỉ làm bọn chúng động thủ nhanh hơn.

Có thể hiểu được sự hỗn loạn đến mức này thì không ai là đứa ngốc, hai người kia đều hiểu lời Thi nói không giả.

- Vậy chúng ta nên làm như thế nào? - Mạnh Trầm lạnh giọng hỏi.

Vu Gia Nhiên ngẩng mặt lạnh lùng nói:

- Tiên phát chế nhân!

- Mộc Tự doanh kia? - Thi hơi do dự hỏi.

- Đương nhiên không thể để bọn chúng dễ dàng thế này được, như vậy sẽ làm cho người khác nghĩ hắc đạo ta không có người.

Vu Gia Nhiên lạnh lùng nói:

- Chúng ta lập tức quay lại với tốc độ nhanh nhất. Ta tin Thương Lan đại nhân nhất định sẽ không ngồi nhìn đối phương tiêu dao đâu. Nếu Caesar thật sự bên Mộc Tự doanh, bên chúng ta chỉ có Thương Lan đại nhân mới có thể địch nổi. Hừ, ta không tin bọn chúng có thể thoát khỏi địa bàn của chúng ta nhanh như vậy. Chúng ta thông qua đầu mối, truyền tin tức này đi, bố phòng lớp lớp, tranh thủ ngăn chặn bọn chúng!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tạp tu báo cáo:

- Phát hiện địch nhân!

Trong lòng ba người nhảy dựng lên:

- Là ai?

- Không biết, nhân số đối phương cũng không nhiều, nhưng thân thủ cực kỳ lợi hại, chúng ta vừa đối mặt đã tổn thất liên tiếp hơn hai mươi người.

Đang nhẩn nhẩn nín giận với tình hình Thương Giang quân trước mắt, ba người nhất tề sắc mặt trầm xuống.

Một nơi sa mạc ở Mạc Doanh, tạp tu cùng toa xe đông nghịt sắp hàng chỉnh tề, từ xa nhìn lại không tới đầu cuối đâu.

Túc Hắc Minh ngồi trên toa xe của mình, nhìn bao quát xuống đội ngũ thuộc về hắn ! Cả Mạc Doanh đã hoàn toàn nằm trong tay hắn. Đội hình nghiêm chỉnh, dằng dằng sát khí, bọn họ tựa như cỗ máy giết người đứng yên không một tiếng động, bầu trời dường như đều bị luồng sát khí cường đại này ảnh hưởng, u ám.

Túc Hắc Minh vẻ mặt hồ hởi, hắn bỗng nhiên quỳ xuống, hướng lên chỗ cao không xa xa dập đầu mạnh lạy ba cái:

- Cha, người yên tâm, Mạc Doanh trong tay con tuyệt đối sẽ làm thiên hạ chấn động! Sẽ phải quỳ trước đầu của người!

Hắn đứng thẳng dậy, ánh mắt đầy sát khí.

- Toàn quân, xuất phát!

Tinh Viện.

- Đã bố trí xong rồi. - Nick trầm giọng nói.

Đêm tối tựa hồ đối với Tinh Viện cũng không có ảnh hưởng gì, nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, xa xa có thể nghe được tiếng nói cười hoan hô của các học sinh.

Rousseau im lặng nhìn cái địa phương đã sinh sống từ nhỏ tới lớn, thần sắc phức tạp, hốc mắt ửng đỏ.

- Gặp lại.

Rousseau hướng Tinh Viện trong bóng đêm vẫy vẫy tay, xoay người chui vào trong toa xe đỗ bên cạnh hai người.

Nick cũng chui vào theo.

Sau một lát, toa xe giữ lệnh khẩn cấp cao nhất của hiệu trưởng, chấp hành nhiệm vụ bí mật lặng lẽ rời khỏi Tinh Viện. Đồng thời, tại một chỗ cực kỳ khuất trong Tinh Viện, đèn trong phòng bật, tiếng {Thu Thị}

huyền tạp ở ngoài cửa cũng có thể nghe được. Nhưng người trông coi không biết rằng trong phòng đã không còn một bóng người.

Cổ tay trắng nõn của Thanh Thanh khẽ chuyển, một đạo ba nhận xanh biếc chuẩn xác đánh trúng một gã tạp tu. Ba nhận màu xanh biếc uy lực cực kỳ kinh người, không có lồng năng lượng nào có thể ngăn cản một kích đó, nó xuyên thấu qua thân thể một gã tạp tu, lại xuyên ngực một tên tạp tu khác, liên tục qua ba người mới tan trong không khí.

Địch nhân chung quanh tựa hồ đông vô kể, nhưng Thanh Thanh vẫn linh động ưu nhã, trên mặt vĩnh viễn là vẻ thông dong thư, điều này khiến khi nhìn qua nàng tựa như đi dạo nơi sân vắng, thoải mái nói không nên lời. Xung quanh nàng, nơi nơi đều là thi thể ngổn ngang.

Bên cạnh nàng đều là cao thủ, mỗi người đều là thất cấp, thần sắc trầm ổn, đối mặt với từng đợt công kích liên tục nhưng không chút bối rối.

Tinh nhuệ! Đây là tinh nhuệ chân chính!

Ba người Vu Gia Nhiên lúc chạy vội tới sắc mặt kém vô cùng, bọn họ đã trả giá bằng một trăm người thương vong, nhưng con số đối phương tử vong lại chỉ có bảy người. Con số kém xa này khiến trong lòng ba người hàn khí lập tức sinh ra! Nhất là nữ nhân mặc y phục màu xanh nhạt kia thật sự quá lợi hại! Đám thủ hạ của bọn họ không ai có thể ngăn trở nàng ta một kích. Lợi hại nhất chính là nữ nhân này!

Bỗng nhiên Mạnh Trầm ánh mắt rực lên:

- Bọn họ là Tinh Viện!

- Tinh Viện? - Trong lòng hai người kia nhảy dựng lên.

- Ủ, nếu ta không đoán sai, nữ nhân này chính là thiên tài xuất sắc nhất Tinh Viện trong năm mươi năm trở lại đây! - Mạnh Trầm nắm chặt tay đến kêu ken két.

Vu Gia Nhiên đầu óc xoay chuyển cực nhanh:

- Nếu bọn họ là Tinh Viện, hẳn cũng tới vì Mộc Tự doanh rồi!

Thi hừ một câu:

- Xúc tu của Tinh Viện cũng kéo dài thật! Đã vượt đến cái bát (chén cơm) của chúng ta rồi! Thực không tiết chúng vốn liếng nào!

Vu Gia Nhiên trầm ngâm nói:

- Lai lịch nữ nhân này khẳng định không đơn giản. Chúng ta bắt sống đi.

- Không tệ!

Thi lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng:

- Chỉ cần bắt sống được, Tinh Viện nhất định sẽ dùng nhiều tiền để chuộc nàng ta về.

- Hắc hắc!

Ba người ý kiến vừa thống nhất, phía dưới liền nhận được mệnh lệnh.

Động tác của Thanh Thanh so với ban đầu không có gì khác biệt, nhưng khác với biểu hiện thông dong ra bên ngoài, trong lòng nàng lo lắng vạn phần. Bốn mươi người bên cạnh nàng này cơ hồ là tất cả lực lượng nòng cốt của Tinh Viện bố trí tại khu Thiên Đông Lý, bốn mươi người này, tất cả đều là tạp tu thất cấp! Lực lượng như vậy, cho dù đặt ở bản bộ Tinh Viện cũng là một lực lượng cường đại. Vì bố trí cho bốn mươi người này mà đã tiêu phí của Tinh Viện thời gian vài chục năm.

Nhưng mà chuyện lần này quá khẩn cấp, Tinh Viện không chút do dự vận dụng cơ hồ tất cả lực lượng của mình tại khu Thiên Đông Lý.

Bọn họ không ngờ rằng bọn họ không đuổi được Mộc Tự doanh mà lại còn đụng độ hắc đạo liên quân.

545. Chương 539: Cửa Ải Cuối Cùng!

Bọn họ đều mệt mỏi đến cực điểm, mỗi người ngủ rất say, tiếng ngáy liên tiếp không ngừng. Trần Mộ không ngủ, hắn vẫn còn xuất thần ở đó.

- Ông chủ, không sao chứ.

Tiểu Ba tiến đến trước mặt, hơi lo lắng hỏi. Tình hình Trần Mộ hiện tại rất kém, tóc hắn rối tung, trong mắt chẳng chút tơ máu nhìn qua rất đáng sợ.

Mấy ngày này, đội viên bình thường mỗi ngày đều có ba giờ nghỉ ngơi, nhưng ông chủ lại không chớp mắt một khắc nào.

Khí thể của ông chủ hiện tại thật làm cho người ta sợ hãi, thần kinh căng thẳng khiến hắn tựa như một con dã thú nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể đả thương người.

Thời gian Tiểu Ba theo Trần Mộ không ngắn, nhưng chưa từng thấy bộ dạng ông chủ thế này. Trong đầu hắn, ông chủ trước sau vẫn thông dong bình tĩnh như vậy, dường như trên thế giới này không có thứ gì có thể dậy sóng trong tâm hắn.

Trước kia ông chủ mặc dù cũng không thích nói chuyện nhiều, nhưng mà mọi người lại không sợ hãi hắn, nhưng ông chủ trầm mặc trước mắt này lại khiến Tiểu Ba rất sợ hãi.

- Không có việc gì.

Trần Mộ lắc đầu, giọng hắn có hơi khàn khàn. Những ngày này không ngủ không nghỉ, thân thể của hắn đã mệt mỏi tới cực điểm. Nhưng hắn không có thời gian nghỉ ngơi, ngoại trừ dẫn dắt mọi người tiến tới với tốc độ cao nhất thì trong thời gian khác, hắn còn phải suy nghĩ rất nhiều thứ. Hắn là thủ lĩnh của Mộc Tự doanh, hắn phải gánh vác tất cả trách nhiệm.

Mấy ngày nay, dọc đường vẫn không có một chút động tĩnh, điều này làm cho hắn trăm mối nghi vấn mà không có lời giải, cũng làm cho thần kinh hắn căng thẳng tới độ. Có điều mấy ngày liên tiếp không ngừng nghỉ, rốt cuộc hắn đã chứng kiến ánh rạng đông của thắng lợi.

Tòa thành thị xa xa kia là thành Ba Môn, là chương ngại cuối cùng của bọn hắn, chỉ cần xuyên qua nó, bọn họ liền thoát khỏi phạm vi khống chế của Thương Lan.

Chỉ có điều thành Ba Môn là thành thị lớn nhất vùng này, chiếm diện tích cực lớn, hơn nữa tập tu hoạt động chung quanh rất nhiều, nếu bọn họ muốn vòng qua thành Ba Môn, cũng có nghĩa phải vòng qua một vòng tròn rất lớn, cũng có nghĩa bọn họ mất thời gian càng nhiều.

Thời gian trong tính toán của Trần Mộ là một nhân tố máu chốt nhất.

Trần Mộ quyết định xuyên thẳng qua thành Ba Môn. Trực tiếp xuyên qua nó có thể rút ngắn thời gian xuống cả hai ngày. Dù là hành động này khá mạo hiểm nhưng Trần Mộ vẫn lựa chọn nó.

Tất cả đội viên có năm giờ nghỉ ngơi.

Mặc dù Trần Mộ rất sốt ruột về mặt thời gian nhưng cũng biết, vạn nhất tại thành Ba Môn đụng phải việc bị đánh úp, vậy Mộc Tự doanh mệt mỏi sẽ không có sức hoàn thủ.

Tiểu Ba há mồm muốn nói. Trần Mộ ngăn:

- Người đi nghỉ ngơi đi. Ải cuối cùng này chưa chắc đã rất thuận lợi.

Tiểu Ba trong lòng rung mình. Dọc theo đường đi, việc ông chủ phán đoán chuẩn xác đã sớm khắc sâu trong tâm mỗi thành viên Mộc Tự doanh. Mọi người đối với những phán đoán này rất tin tưởng.

Nhìn thấy Tiểu Ba đi nghỉ ngơi, Trần Mộ cũng không nghỉ. Hắn tiến vào sự yên tĩnh thâm sâu. Mặc dù hắn đột phá cấp bảy nhưng liên tục phi hành như vậy, lại không có thời gian nghỉ ngơi, cảm giác của hắn cũng cơ hồ đã cạn đáy.

Thế giới yên tĩnh, thời gian dường như ngừng lại, tất cả thanh âm đều bị cắt đứt, tức thì sự vận chuyển rèn luyện cảm giác xuất hiện một cách tự nhiên, tràn ngập sinh cơ.

5 giờ chiều, ánh mặt trời lặn rực rỡ chiếu khắp mặt đất, tô điểm thêm cho cái thế giới tuyết trắng này một chiếc áo màu da cam cực kỳ đẹp đẽ. Các đội viên đều bị đánh thức, năm giờ nghỉ ngơi làm cho bọn họ cảm thấy tinh lực dư thừa, trong mấy ngày liên tiếp thì đây là lần bọn họ nghỉ ngơi dài nhất.

Không ai lớn tiếng ồn ào, các đội viên trầm mặc dùng tuyết xoa xoa mặt, điều này có thể làm cho bọn họ thêm tỉnh táo. Đầu óc sau khi hoàn toàn tỉnh táo, bọn họ bắt đầu thay thế năng lượng tập trong độ nghỉ, kiểm tra tập phiên có hư hao gì không, sửa sang chiến đấu phục của mình, cả quá trình không có người nào nói chuyện.

Động tác của bọn họ rất nhanh, sau năm phút đồng hồ, các đội đã hoàn thành tập kết. Lần này bọn họ cũng không có lệnh lập tức đi, mà tập kết lại một chỗ.

Trần Mộ đứng trước mặt những đội viên này, nhìn thấy từng gương mặt trầm mặc, trong lòng hẩn hỗi nhiên tràn đầy kiêu ngạo. Mộc Tự doanh là hẩn một tay thành lập, mà trải qua những ngày ma luyện, bọn họ rốt cục đã lộ ra phong phạm của một đội ngũ cường đại

. - Phía trước chính là ải cuối cùng với chúng ta, thành Ba Môn! Đột phá nó, chúng ta tất thắng!

Trần Mộ nói rất đơn giản, nhưng lại trầm hùng, mạnh mẽ, tinh thần mỗi vị đội viên đột ngột rung lên! Bọn họ thuận theo ngón tay của Trần Mộ, nhìn về phía phương xa chỉ có thể thấy đại khái đường nét của thành Ba Môn. Không ai sợ hãi, trái lại, bọn họ đều rất hưng phấn, ánh mắt bọn họ tựa như thấy được con mồi.

- Hiện tại ta truyền lệnh!

Mộc Tự doanh mọi người im lặng như tờ, mỗi người đều ngừng thở, chờ đợi Trần Mộ hạ lệnh. Gió lạnh rít gào không làm cho bọn họ thấy rét lạnh, bọn họ thấy rất nóng, máu trong thân thể tựa hồ như muốn sôi lên. Một số tập tu không khống chế được, hô hấp của bọn họ đột ngột trở nên nặng nề.

Chỉ cần xuyên qua tòa thành thị trước mắt này, bọn họ sẽ danh chấn Liên Bang! Xuyên qua thành thị này, bọn họ sẽ sáng lập một kỳ tích!

Tại thời sùng bái anh hùng này, có gì có thể so sánh càng khiến kẻ khác nhiệt huyết sôi trào?

- Toàn thể sắp xếp đội hình chiến đấu, hành quân với tốc độ cao nhất!

Tất cả tập tu Mộc Tự doanh lên không, trong ánh mặt trời lặn chói lọi, bọn họ tựa như được phủ thêm một tầng áo giáp hoàng kim vậy. Bọn họ ngược lại với mấy ngày ảm náu trước đó, không chút giấu giếm bay lên bầu trời, hướng thành Ba Môn ở xa xa rít lên bay đi.

Các tập tu kích động hận không thể chấp thêm đôi cánh, bọn họ tăng tốc độ tới cực hạn! Tốc độ cực hạn mang đến bạo âm (thuật ngữ chỉ hiện tượng vật thể-đặc biệt là máy bay khi đạt tới tốc độ siêu âm sẽ sinh ra), mà tập thể hơn một ngàn tám trăm người sinh ra bạo âm.

Không khí bị cắt nát thành mảnh nhỏ. Tiếng rít ùn ùn kéo đến khiến tập tu trong rừng xa gần bị nó làm cho kinh sợ, đồng loạt ngẩng đầu hết lên.

Song bọn họ vừa mới ngẩng đầu, tập tu như cơn lốc quét qua khiến những tập tu đang hoạt động trong rừng chỉ cảm thấy bất ổn toàn thân, mỗi người đều cực kỳ hoảng sợ. Bạo âm khuếch tán ra bốn phía, vị trí của những người này cũng nhận được tác động, trong thời gian ngắn ngủi không khí xuất hiện sự rối loạn .

- Trời ạ, đây là đội ngũ nào thế?

- Chẳng lẽ là Thương Giang quân? Chỉ có Thương Giang quân mới dám hung hăng càn quấy như vậy?

- Quý mới biết, có điều, thật xuất sắc a!

...

Thành Ba Môn trong mắt mọi người loáng cái đã gần hơn, tập tu xuất hiện trên mặt đất càng ngày càng nhiều, những người này hoặc là vẻ mặt hoảng sợ, hoặc là thử người ra.

Tốc độ cao như thế, trận hình đội ngũ này vậy mà không chút rối loạn, khoảng cách giữa các đội viên không xuất hiện chập chờn gì. Đây là một đội quân mạnh mẽ chính thức!

Tập tu trên mặt đất trợ mắt nhìn đội ngũ này rời đi trước mắt họ, mặc dù chỉ thoáng nhìn qua, nhưng đã mang đến cho bọn họ sự chấn động khó quên.

Đằng đằng sát khí như vậy, chẳng phải sẽ tấn công thành Ba Môn chứ?

Không rõ ngọn nguồn, trong đầu rất nhiều người đều hiện lên ý niệm đầu tiên đó là việc này chưa chắc đã có khả năng. Đương nhiên không có khả năng, đây là thành Ba Môn, mặc dù không phải thành thị mạnh nhất Bắc vọng châu, nhưng có thể được xếp trước vài cái tên, tập tu đóng quân nhiều vô số kể, ai lại đại đột động thủ với con quái vật lớn như thế? Bất quá đám tập tu này dồn dập dừng việc đang làm lại, bay lên trên không, hướng phía thành Ba Môn bay tới.

Rất nhiều người đều muốn biết, một đội ngũ cường đại như vậy rốt cuộc có lai lịch gì?

Khoảng cách giữa thành Ba Môn với bọn họ càng ngày càng gần, tập tu trên không trung càng lúc càng nhiều, Trần Mộ hạ lệnh đội ngũ chậm lại, tốc độ Mộc Tự doanh đột nhiên giảm.

Nếu nói vừa rồi là nhanh như điện chớp, thì hiện tại chính là ôn hòa như nước chảy, giữa hai biến hóa lưu loát vô cùng, cả đội hình không chút hỗn loạn.

Lợi hại!

Chứng kiến một màn như vậy, đôi mắt các tập tu xung quanh đều sáng ngời. Việc chuyển đổi từ tốc độ cao xuống tốc độ thấp đối với quân đội quy mô lớn mà nói, vẫn là sự tình khiến người chỉ huy vô cùng đau đầu. Nếu động tác tập tu hơi không thống nhất, thì tập tu đằng sau rất dễ dàng đụng phải tập tu phía trước.

Nhưng mà đội ngũ này lại không chút lộn xộn, cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, có thể nói là hoàn mỹ! Giống như thác nước đổ từ trên cao xuống, đột nhiên hóa thành mặt thủy ngân chậm rãi chảy.

Đội hình đội ngũ vừa chuyển, đội hình chiến đấu biến thành đội hình phòng ngự.

Chỉ thấy tập tu phi hành đan xen nhau, xen kẽ như làm ma thuật, nhìn hoa cả mắt, nhưng trong chớp mắt, cả đội hình đã hoàn thành việc chuyển hóa. Tập tu vây xem nhất thời hít một hơi lạnh.

Đội ngũ này biểu hiện ra tính tổ chức với hiệu quả cao không gì so sánh nổi, bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

Mỗi người trong lòng không tự chủ địa đẩy lên một nghi vấn rất lớn, đội ngũ này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đội hình chiến đấu cùng đội hình phòng ngự chỉ là một cách gọi, nếu chia nhỏ thì trong đó có rất nhiều loại. Loại đội hình phòng ngự này được gọi là số 8 vì điểm tốt nhất chính là có thể thoải mái chuyển hóa thành đội hình chiến đấu số 6. Trần Mộ sở dĩ biến hóa đội hình là bởi vì hắn phát hiện tập tu thành Ba Môn so với hắn tưởng tượng còn nhiều hơn rất nhiều. Hắn hiện tại cần chính là tốc độ nhanh nhất xuyên qua thành Ba Môn, mà không phải khiêu khích đối phương.

Nhưng trên thế giới này, cũng không phải mỗi sự kiện đều thuận theo ý người như vậy.

Đội ngũ Mộc Tự doanh càng đến gần khu chủ thành Ba Môn thì tập tu vây xem càng lúc càng nhiều, từ xa xa nhìn lại, trên bầu trời đồng nghịt cả một vùng.

Một đội ngũ ước chừng hai ngàn người đột nhiên xuất hiện phía trước Mộc Tự doanh.

Tựa như dã thú chịu kích thích, không cần Trần Mộ hạ lệnh, Mộc Tự doanh tự phát hoàn thành chuyển hóa đội hình. Nếu nói vừa rồi Mộc Tự doanh tựa như một con rùa rút lại trong mai, thì hiện tại Mộc Tự doanh lại nhe răng nanh của nó ra!

Biến hóa của Mộc Tự doanh hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của đội ngũ phía trước, đối phương rối loạn một hồi, rất nhiều tập tu sắc mặt trắng bệch ra. Khí thế cường đại Mộc Tự doanh phát ra, còn có loại mùi vị trải qua ngọn lửa chiến tranh rèn giũa làm cho bọn họ cực kỳ hoảng sợ.

Bọn họ chỉ là một chi bộ đội đồn trú bình thường, ngày thường vô luận đi đến đâu, những tập tu đoàn có lớn đến mấy cũng người người phục tùng, bọn họ nào có gặp phải tình thế như vậy?

Trần Mộ lạnh lùng nhìn chăm chú đối phương, không nói gì. Mộc Tự doanh vô cùng tĩnh lặng, mỗi vị tập tu dường như đều giống Trần Mộ, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào phía trước, chỉ có thân thể hơi đổ về phía trước nói cho đối phương rõ, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Đơn vị không chút tạp âm này mang đến cảm giác áp bức không gì sánh nổi, khiến người ta hít thở không thông!

Tạp tu phía đối diện sắc mặt vốn đã có phần trắng bệch nhất thời càng thêm tái nhợt. Sát khí! Đối phương toát ra sát khí nhân nhạ cùng trầm mặc khiến mỗi tạp tu đều tin tưởng, phe mình một lời không hợp, tuyệt đối họ sẽ động thủ!

Cử động của Mộc Tự doanh cũng hù dọa tạp tu chung quanh, bọn họ chưa từng nghĩ đến sẽ có người dám đối đầu với đội ngũ đồn trú thành Ba Môn như vậy.

Bọn họ điên rồi sao?

Trầm mặc, trầm mặc đến chết lặng, tâm tư mỗi người đều thót lên.

Ánh mắt Trần Mộ càng lúc càng lạnh.

546. Chương 540: Giết Chết.

Máu chốt là, vị phần tử nguy hiểm này, còn nắm chắc một lực lượng lớn mạnh, điều này cũng khiến cho tính nguy hiểm của hắn tăng lên rất nhiều.

Trên thực tế, Trần Mộ có đủ lý do làm cho thành phố Ba Môn nổ tung trở thành đất bằng phẳng, nguyên nhân rất đơn giản, đây là địa bàn thuộc về Thương Lan. Trước đây hắn không có bất cứ kết thù kết oán nào với Thương Lan mà lại bị Thương Lan bức bách đến tình trạng này, trong lòng không bức tức là điều không có khả năng. Đối với người thường mà nói, trước khi không có thực lực, ngấm ngấm chịu đựng là chuyện đương nhiên. Nhưng mà nếu có đủ thực lực mà vẫn một mực ngấm ngấm chịu đựng, vậy thì tuyệt đối là loại người thích hành hạ.

*nguyên văn ngược cuồng: loại người do sống trong quá nhiều đau khổ, chịu hành hạ quá nhiều thành thói quen, cuối cùng thích sự hành hạ, chỉ khi bị hành hạ mới thấy thoải mái

Thương Giang Quân bị Trần Mộ diệt toàn bộ, cho dù ba cánh liên quân kia từ trong rừng cây thoát ra đây, cũng tuyệt đối không thể đuổi kịp bọn họ. Đối một câu nói, hiện tại ở vùng này, sẽ không bao giờ gặp được đối thủ làm cho Trần Mộ kiêng kị giống như Thương Giang Quân nữa.

Nếu như không có người ngăn cản bọn họ, Trần Mộ có thể trực tiếp lựa chọn tốc độ nhanh nhất xuyên qua thành phố Ba Môn, sau đó tìm một chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn, hắn cũng nghỉ ngơi một lát. Nhưng mà đội ngũ xảy ra bất ngờ, lại làm cho cơn tức giận trong lòng hắn kiềm chế thời gian dài như vậy bỗng chốc bị làm nổ tung.

Trần Mộ tuyệt đối không thuộc về loại người hay nổi nóng, trái lại, ở trong cảm nhận của bọn Ba Cách Nội Nhĩ chung quanh hắn, thực ra hắn rất dễ nói chuyện. Tuy nhiên cũng chính vì như thế nên một khi người hiền lành thực sự phẫn nộ, đó là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Không có cách nào nói rõ sự phẫn nộ tràn ngập trong lòng của Trần Mộ, nhưng mà nó cũng không có khiến cho hắn mất lý trí, trái lại, đầu óc của hắn lại trở nên tỉnh táo hơn. Rất nhanh việc so sánh địch ta liền xoay chuyển một vòng ở trong đầu của hắn. Hắn quyết định lưu lại một phần đại lễ cho Thương Lan!

- Người, các người là từ đâu tới vậy?

Sắc mặt vị trẻ tuổi dẫn đầu kia có phần chuyển sang trắng.

Bởi hắn là cháu của Thương Lan, nếu không thì vị trí trọng yếu như thế cũng không đến phiên hắn ngồi. Tuy nhiên, tuổi còn trẻ mà bản thân ở địa vị cao, tự nhiên hắn khó tránh khỏi có phần ngang ngược. Cho nên khi hắn nhận được báo cáo có người hung hăng càn quấy phi hành trong phạm vi của thành phố Ba Môn như thế, hắn không nói hai lời mà đã mang một đơn vị binh sĩ ngăn lại đối phương.

Tuy nhiên, bây giờ hắn hối hận rồi, hối hận là đội ngũ mà mình mang quá ít. Nhưng mà trước mắt bao người, nếu như hắn lùi bước thì đối với sự sĩ diện của hắn mà nói, so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Bất kể từ góc độ nào mà nói, đội ngũ này quá ghê ghớm! Với tư cách cháu ruột của Thương Lan, hẳn rất quen thuộc đối với Thương Giang Quân, có đối tượng để đối chiếu, hẳn phát hiện đội ngũ trước mắt này lại không kém so với Thương Giang Quân. Điều này dẫn tới sự cảnh giác cao độ của hắn, Thương Giang Quân là quân đoàn hắc đạo thứ nhất, cũng là lực lượng vũ trang cường đại nhất của Bắc Vọng Châu, hiện tại đột nhiên xuất hiện một đội lực lượng vũ trang cùng cấp bậc với Thương Giang Quân, thế này thì quá ghê ghớm rồi!

- Người là ai?

Trần Mộ hỏi với giọng lạnh lùng.

Thấy đối phương không có lập tức động thủ, dừng khí người trẻ tuổi tăng thêm, hừ lạnh một tiếng:

- Ta là Tổng thống lĩnh Thương Phong của thành phố Ba Môn, người là người phương nào? Dựa theo thủ tục, hiện tại người nhất định phải tiếp nhận sự kiểm tra của ta, nếu như có phản kháng thì sẽ là kẻ địch của Bắc Vọng Châu ta.

Hắn ngồi ở vị trí này vài năm, lời nói ra này vẫn có một chút khí thế.

Tập tu quan sát ở xung quanh vừa nghe lời này đều tản đi ra khắp nơi. Chuyện đùa, xem nào nhiệt còn được nhưng nếu như vì xem nào nhiệt, làm cho tánh mạng của mình đã đánh mất, vậy thì rất không đáng giá rồi. Mỗi người trong những tập tu này đều là người tinh khôn hiểu đời, vừa nhìn Mộc Tự Doanh liền biết không phải mũi gai dễ trêu, kiểm những người này mà làm phiền, vậy thì chẳng phải là kiếm phiền phức cho mình sao?

- Thương Phong?

Con người của Trần Mộ co lại:

- Người là người gì của Thương Lan?

- Lão xược!

Thương Phong giận tím mặt:

- Tên hủ của đại nhân cũng là cái tên cho người gọi sao? Hừ, bảo cho người biết ta là cháu ruột của đại nhân!

Sau khi khước mắt Hắn thấy rõ ràng đang có một đội tập tu hướng về bên này bay tới, trong lòng ngay lập tức rất ổn định, nghiêm nghị quát:

- Nhanh hạ xuống mặt đất, tiếp nhận sự kiểm tra của ta! Nếu như có phản kháng, giết chết không cần luận tội!

- Giết chết không cần luận tội ư?

Trần Mộ cười cười, khí lạnh lơ mơ cũng không tự chủ mà hướng về bốn phương ồ ạt ra, giọng nói của hắn chợt ngưng tụ:

- Giết chết toàn bộ số người có ở đây!

Mộc Tự Doanh đã sớm làm tốt việc chuẩn bị chiến đấu, Trần Mộ vừa dứt lời, bọn họ đã động thủ rồi!

Trong đầu tập tu bình thường cũng không có nhiều suy nghĩ như vậy, mấy ngày nay bọn họ bị Thương Lan làm cho chật vật như thế, trong lòng đã sớm kìm nén một bụng lửa giận rồi. Bây giờ vừa ra tay, liền không có giữ lại bất cứ cái gì.

Tiếng rít của Thoát Vĩ Toa xé rách không khí như sóng dữ điên cuồng gào thét, chúng cuốn theo mọi thứ trên đường mà lao về phía tập tu phía trước! Mục tiêu lựa chọn của bọn họ cùng là chỗ hiểm trên thân thể, đối với những đội viên đội thứ ba mà ngày thường yêu cầu sai số bắn trong ba nghìn mét không thể vượt qua một centimet thì khoảng cách gần như vậy mà nói, ngay cả nhắm mắt lại cũng có thể bắn trúng! Bọn họ đều không ngoại lệ lựa chọn tần suất bắn cao nhất rồi bắn điên cuồng.

Tiến công xảy ra bất ngờ, ngay lập tức khiến cho tập tu ở phía trước bối rối. Bọn họ không có nghĩ tới đối phương cũng dám tấn công! Vậy mà bọn chúng thực sự dám công kích.

Những người này thực sự điên rồi ư? Chẳng lẽ bọn họ không sợ Thương Lan đại nhân ư?

Đầu óc của đám tập tu này thành một đồng lộn xộn, hơn nữa bỗng nhiên lại phát hiện chỗ yết hầu, mi tâm, trái tim của đồng bọn ở bên cạnh đột nhiên phun ra từng bông hoa máu, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi!

Thương Phong là bi thảm nhất, hắn đứng ở phía trước nên bị công kích mãnh liệt nhất. Với lại tập tu của Mộc Tự Doanh đem lòng thù hận đối với Thương Lan, tất cả gán tới trên người hắn, toàn thân hắn bị đánh thành cái sàng, mấy trăm cái lỗ máu không ngừng đổ ra, hai mắt không thể tin mà nhìn vào những người trước mặt này.

Mỗi một đội viên Đội thứ ba đều đánh cho người này một đòn!

Các tập tu tác oai tác quái Ở địa phương, hằng ngày bọn họ huấn luyện sơ sài, mà không kinh nghiệm chiến đấu, ngay lập tức đã thành một đám hỗn loạn, không biết ai hô một câu:

- Chạy đi!

Đột nhiên tất cả mọi người quay người muốn chạy trốn.

Nhưng mà, khi bọn hắn quay người, không ngờ phát hiện không biết khi nào thì phía trước bọn họ bị bố trí chi chít ngọn lửa. Từng ngọn của những ngọn lửa màu đỏ thẫm này đều chỉ có kích cỡ ngón tay cái, nhưng mà số lượng lại rất nhiều, bố trí chi chít thành một mặt bán cầu dày đặc, phủ kín đường rút lui của bọn họ.

Các tập tu nóng lòng trốn chạy hiển nhiên suy nghĩ có năng lượng che chủ bảo vệ, ở trong mắt bọn họ thì những ngọn lửa cỡ ngón cái này thua kém xa những kẻ điên đáng sợ phía sau mình! Bọn họ tháo chạy ầm ầm, hướng về từng cái phương hướng mà bỏ chạy, trong đầu bọn họ chỉ có một ý nghĩ, rời xa nơi này một chút!

Đám tập tu đang đến kia ước chừng có một ngàn người, tất cả sinh ra trước mắt làm cho mỗi người bọn họ chỉ biết giương mắt mà nhìn.

Thương Phong đại nhân chết rồi! Bọn người kia là kẻ địch!

Tập tu đứng đầu ngơ ngác nhìn đối phương, đầu óc ong ong. Hỏa lực mạnh mẽ như vậy, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy! Đám gia hỏa ngày thường gió chiều nào theo chiều ấy. Hắn giật mình một cái, ngay lập tức phục hồi lại tinh thần, căng yết hầu mà khàn giọng hô lớn:

- Rút lui! Mau rút lui!

Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, hai bên hoàn toàn không ở trên cùng một trình độ! Trận này không có biện pháp đánh đâu!

Nhưng mà còn không có chờ hấn dừng thân hình lại, đột nhiên một luồng sóng kỳ dị truyền đến.

Bụp!

Tiếng vỡ vụn trong trẻo cùng lúc của một ngàn cái lồng năng lượng tập trung cùng một chỗ, nghe vào trong tai vị tập tu này, giống như âm thanh của âm hồn đòi mạng! Trên mặt hấn huyết sắc tụt tới mức sạch sẽ, đáng chết! Loại tạp phiến Sóng âm!

Tập tu ở xung quanh quan sát cũng sợ cháng váng! Sóng âm tạp! Nhiều sóng âm tạp như vậy! Ban đầu những tập tu còn có một chút ý nghĩ khác ngay lập tức lui lại, cánh quân lai lịch không rõ này, hỏa lực phân phối quá thực quá đáng sợ!

Người ở đây đều biết cái hay của loại tạp phiến Sóng âm, nhưng mà ai cũng biết nó đắt tiền, bọn họ chưa từng nghe có đội ngũ nào, toàn bộ vài trăm người trang bị tạp phiến sóng âm! Với lại quan sát uy lực của những sóng âm tạp này, vượt quá xa loại tạp phiến sóng âm mà bọn họ từng thấy.

Các thủ lĩnh của một vài tập tu đoàn trong số tập tu ở xung quanh quan sát, mắt đỏ rực rồi, bọn họ biết là cho dù đem tất cả đồ vật trong đoàn bọn họ đều bán đi, cũng không có biện pháp bố trí một đội sống âm giống như vậy! Nhưng đỏ mắt thì cứ đỏ mắt, bọn họ cũng không dám tiến lên đi cướp đoạt.

Bọn họ nhìn ra, những gia hỏa không rõ lai lịch này cũng không có sử dụng toàn lực, nếu ai dám đục nước béo cò, thì chờ một đòn phủ đầu đi.

Quả nhiên không khác như vậy, một âm thanh giống như tiếng sấm gầm thét lên:

- Tấn công! Một Thiết Giáp Cự Nhân, dẫn theo một đám Thiết Giáp Cự Nhân, mỗi tên đội một cái lồng năng lượng hình dáng giống đuôi nhện kì dị, như thiên thạch rơi từ trên trời xuống, ra sức tấn công vào đội tập tu này.

*Thiết Giáp Cự Nhân=người khổng lồ hình dáng giống cái tháp bằng sắt

[Hi điều va chạm]

*một loại tập ở chương 315

Ầm!

Máu thịt tung tóe, tay chân gãy bay loạn, tiếng va đập làm cho trái tim người ta đột nhiên xiết chặt lại và cảm thấy đau xót! Tiếng kêu thảm thiết của đội tập tu đóng quân ở thành phố này hoàn toàn chôn vùi vào trong tiếng va chạm không ngừng bên tai.

Nơi này thật sự trở thành một địa ngục rồi!

Giữa đội ngũ tập tu này, xuất hiện một khu vực trống không bề rộng chừng hai mươi mét, tất cả tập tu ở cái khu vực này đều bị va đập vỡ thành từng mảnh rồi đập mạnh vào trên người tập tu ở chung quanh.

Tiếng nôn mửa của tập tu ở xung quanh quan sát không dứt bên tai, bọn họ hoàn toàn không có nghĩ tới, thế giới này còn có cuộc tấn công khủng bố như thế! Tập tu bị tấn công không có một ai còn duy trì thân thể nguyên vẹn, mà trên người tập tu nào ở chung quanh cũng vương các loại cơ quan nội tạng, máu thịt.

Điều này trở thành ác mộng cả đời không có cách nào xóa hết đi của vô số người.

Trong đôi mắt tam giác của Tang Hàn Thủy, tia sáng hung ác khẽ chớp, hắn vốn không phải kẻ lòng dạ rộng rãi, bị người làm cho thảm hại như thế, lửa giận tích tụ từng chút một trong lòng, mà hôm nay đã hoàn toàn phát tiết ra.

Ở bốn phía quanh hắn, trên trăm cái bạo đạn to cỡ nắm tay trôi bồng bềnh một cách yên bình, nhưng mà bất cứ ai đều có thể cảm nhận được sự nguy hiểm vô cùng mãnh liệt ở trong đó. Hắn mở rộng ra hai tay, thân thể giãn ra, như con chim lớn giương cánh.

Phút chốc, mắt tam giác trở nên trống rỗng, cùng lúc đó, bạo đạn bồng bềnh màu đỏ thẫm ở bốn phía quanh hắn lại chuyển sang màu lửa trắng. Rồi hắn mở hai tay ra, bỗng nhiên khép lại, bạo đạn hóa thành màu lửa trắng như bị cái gì đó hấp dẫn, bay nhanh tới tập hợp ở chỗ cách hai tay hắn hợp lại nửa mét Chỉ khoảng nửa khắc, một bạo đạn hơi trong suốt xuất hiện ở trước hai tay của hắn, nếu như nhìn kỹ, có thể thấy được bên trong bạo đạn này còn có nội hạch màu trắng sữa.

[Bạo đạn. Song hạch] !

Ánh mắt của Tiểu Ba rất chăm chú, nếu như tháo xuống mặt nạ của hắn, thì có thể phát hiện trên mặt hắn đầy giọt mồ hôi. Xung quanh hắn có ba mươi sáu đường Tiểu Tự Ba Luân, mà hai tay của hắn, vô cùng linh hoạt bay lượn ở trên những Tiểu Tự Ba Luân này.

*Tiểu Tự Ba Luân: bánh xe nhỏ đang quay.

Rất nhanh, trước mặt hắn liền tập hợp chín đường Tiểu Tự Ba Luân! Điều này đã là trình độ cao nhất của hắn, nếu như không phải lên tới thất cấp, hắn căn bản không có sức dùng ra chiêu này.

Từ lúc bắt đầu hoàn thành, một chiêu này cũng là lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt người đời.

Chín đường Tiểu Tự Ba Luân tạo thành một cái hình tròn nguyên vẹn. Mỗi một đường ánh sáng quay vòng ở trên Tiểu Tự Ba Luân hấp dẫn ánh mắt của mọi người khiến cho họ không có cách nào thoát ra. Trong tích tắc mà chín đường Tiểu Tự Ba Luân tập hợp cùng một chỗ, "Kim đồng hồ" trên mỗi Tiểu Tự Ba Luân quay điên cuồng, nhưng theo một đường quang mang tối tăm hiện lên thì chín đường "Kim đồng hồ" lại cùng một nhịp. Lập tức chín Tiểu Tự Ba Luân biến mất, một cái Tiểu Tự Ba Luân đường kính nửa thước xuất hiện ở trước mặt Tiểu Ba.

[Cửu Luân chôn vùi]

Mộc doanh song ma đồng thời hoàn thành một đòn mạnh nhất của bọn họ.

547. Chương 541 - Lễ Thu Hoạch

Điều lạ là không có chút thanh âm. Tựa như một con cự thú máu lạnh đang âm thầm thôn phệ tất cả.

Đây là một loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn. Vụ nổ cuồng bạo là vậy nhưng lại im lặng không tiếng động. Những nơi đi qua, tất cả đều tan biến thành hư không.

Sắc mặt mọi người kịch biến. Còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy một luồng lực mãnh liệt tràn tới. Kết cục thân thể không đứng vững nổi, giống như lá cây bị thổi bay vậy, sóng không khí cường đại đẩy thân thể đi vài chục thước mới dừng lại.

Vùng trắng còn sót lại trước mắt mọi người rốt cục cũng dần dần tiêu tán. Khi bọn họ mở mắt ra mới thấy rõ khu vực vừa bị nổ. Tiếng hít thở đều đặn tựa hồ khiến nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống vài độ.

Tại trung tâm vụ nổ tất cả đều biến mất. Ngay cả một chút tàn cũng không còn.

Từ trung tâm vụ nổ trải trong phạm vi một trăm năm mươi thước, tất cả mọi thứ đều biến mất. Mới đây đám tạp tu vẫn còn ở kia, bây giờ thì một nửa số người đã biến mất, còn lại một nửa thì bị vụ nổ thổi bay, sống chết không rõ.

Cường bạo quá .

Uy lực như thế này, đều có thể với tranh phiên (phiến tạp dùng trong chiến tranh)

Tại khu vực phụ cận nơi vừa xảy ra vụ nổ, xuất hiện một vùng hình cầu trong suốt đường kính năm mươi thước.

Khu vực hình cầu trong suốt do vụ nổ hình thành này di động rất quỷ dị, giống như bong bóng trong nước. Mọi người chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, có vài người không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Nhưng mà, chung quanh đều là một đám tạp tu. Những tạp tu trừ có mắt ra thì họ còn có cảm giác.

Vô số cảm giác lần lượt đảo qua vùng không gian này. Vùng không gian này trống rỗng không có gì ở trong nhưng lại khiến từng người sắc mặt trong nháy mắt đã trắng bệch.

-Cẩn thận.

Không biết là ai hô một tiếng mà hầu như tất cả tạp tu cùng xoay người hướng ra ngoài liều mạng bay đi.

Âm thanh thanh thúy như tiếng thủy tinh vỡ tựa như tín hiệu phát động nguy hiểm. Hình cầu trong suốt giống như bong bóng nước đột nhiên nổ tan. Không khí bốn phía trong khu vực điên cuồng bị dồn ép hút lại.

Một vòng xoáy không khí mắt thường có thể thấy được xuất hiện.

Ầm

Một gã tạp tu thành Ba Môn chạy không kịp bị không khí bạo ngược ép lại. Vừa chạm vào trong phiến không khí hình cầu này thì.. bành!

Hắn thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu. Khí áp cường đại trong phút chốc cắn nát lồng năng lượng của hắn. Ngay sau đó là thân thể của hắn cũng bị cắt thành những mảnh nhỏ, máu hòa trộn với thịt nát.

Vòng xoáy không khí chỉ duy trì thời gian cực ngắn, nhưng sự việc xảy ra trước mắt đã dọa mọi người ngây ngốc.

Những tạp tu vừa mới tránh thoát dòng không khí xong, mỗi người trong lòng đều sợ hãi ngơ ngác nhìn thịt vụn bay đầy trời, trên mặt không có một tia huyết sắc. Không riêng gì tạp tu của thành Ba Môn, ngay cả tạp tu của Mộc Tự doanh mỗi tên đều ngây ra như phỗng. Ai cũng không nghĩ được, hai người liên thủ một kích, vậy mà sinh ra uy lực khủng bố như thế.

Vừa rồi khu vực hình cầu trong suốt giống như bong bóng không khí là quả cầu chân không do vụ nổ hình thành. Quả cầu chân không cực không ổn định, sau khi bị vỡ khiến cho không khí điên cuồng xông vào. Đạt tới loại hiệu ứng như máy xay thịt. Do đó hình thành làn sóng sát thương lần thứ hai.

Chiến trường rộng lớn, tất cả tạp âm phẳng phất bị một kích này của Tang Hàn Thủy và Tiêu Ba liên thủ hoàn toàn quét sạch, tĩnh lặng tới mức ngay cả một chiếc kim rơi đều có thể nghe được.

Hai người không hề lớn trong mắt mọi người đột nhiên trở nên cao lớn, khí tức tử vong phát tán ra dữ dội hung ác.

Tạp tu của thành Ba Môn đã tan rã. Tia may mắn cuối cùng cho những tạp tu vừa rồi chạy thoát đã bị một kích khủng bố này đánh vỡ nát. Bọn họ vốn không phải là tạp tu bách chiến gì. Nhiều năm đóng quân, ngoại trừ tại nơi cai quản làm mưa làm gió ra thì lưỡi biếng buông thả vô cùng, bản thân không có nửa phần ý chí chiến đấu. Thường ngày, chỉ cần bọn họ giả vờ quát lớn một câu, không có ai có dũng khí cùng bọn họ thực sự động thủ. Nhưng mà khi bọn họ gặp đối thủ là Mộc Tự doanh không biết sợ hãi, bộ mặt nạ tự coi là cường đại của bọn họ lập tức bị vỡ tan tành.

Những tạp tu của thành Ba Môn này đồng loạt nhất trí. Từng người ngoan ngoãn hạ mặt nạ xuống, giải trừ độ nghi trên tay mình, giơ lên quá đầu.

Tất cả đã hàng.

- Ôi. Chúng ta lại không có cơ hội xuất thủ rồi.

Tạp tu Lạp Nhĩ Thân nhin không được lắm bầm một câu. Ánh mắt bất thiện của hắn nhìn chằm chằm những tạp tu xung quanh. Hắn hận không có người xông vào lúc này, nếu không đội thứ nhất bọn hắn có thể mở hàng.

Phạm là tạp tu bị ánh mắt của hắn đảo qua thì toàn thân đều run cầm cập, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ xuống mặt nạ xuống, giải trừ độ nghi trên tay, bày tỏ không có địch ý.

Hắn chỉ có thể bất mãn thu hồi ánh mắt của mình.

Lạp Nhĩ Nhĩ không nói gì. Ngẩng đầu nhìn Tang Hàn Thủy và Tiêu Ba phiêu du trong không trung. Ngoài ánh mắt sợ hãi là sự sùng bái cuồng nhiệt

Cảnh tượng trước mắt cũng ra ngoài dự kiến của Trần Mộ. Nhìn thấy địch nhân đầu hàng, hắn không nhin được có chút suy ngẫm. Từ trận chiến này mà xem, tác dụng chấn nhiếp của cao thủ đối với tạp tu bình thường thật sự thể hiện rõ địa vị của họ. Chiến đấu lúc trước bọn họ đã chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng mà địch nhân chỉ tán loạn thôi. Cho đến khi Tang Hàn Thủy cùng Tiêu Ba liên thủ đánh một kích thì những tạp tu này mới đầu hàng không một chút chống cự

Tạp tu giao nộp độ nghi mỗi người ừ ừ, thất hồn lạc phách.

Nhưng mà tác dụng làm mẫu của bọn họ cực tốt, tạp tu đóng quân dọc đường thấy được, tất cả đều ngoan ngoãn đầu hàng.

Trên mặt mỗi người Mộc Tự doanh tràn đầy sự hưng phấn và vui sướng.

Hoàn toàn thoát khỏi sự buồn bực mấy ngày nay. Bọn họ mỗi người ngẩng đầu ưỡn ngực, bọn họ có đủ lý do để kiêu ngạo. Mộc Tự doanh thời gian kiến lập mặc dù ngắn, nhưng với những chiến tích huy hoàng có thể nói đó là kỳ tích.

Đặt chân lên tòa thành thị này, Trần Mộ thầm thở dài một hơi đáng tiếc. Một tòa thành thị phồn hoa như vậy, nếu có thể làm nền móng căn cơ thì không gì tốt hơn. Nhưng hắn cũng biết ý nghĩ này không thực tế,

môi trường quản lý của thành Ba Môn đối với Thương Lan mà nói là quan trọng nhất. Bọn họ lần này sở dĩ có thể dễ dàng thất thủ, nguyên nhân quan trọng nhất là bất ngờ không kịp tổ chức phòng thủ.

Tòa thành thị này muốn chinh phục chính thức còn khá xa. Những căn cứ tập tu đoàn luôn luôn đóng cửa này, bên trong số lượng tập tu nhiều, đủ đem vài người Mộc Tự doanh lúc này nhấn chìm. Hiện tại vài tập tu đoàn chỉ là thờ ơ lạnh nhạt. Một khi bức ép bọn họ thì lúc đó mới là chân chính chiến đấu.

Bất quá Trần Mộ đối với việc chinh phục tòa thành thị này căn bản không có hứng thú gì.

Nhưng thứ gì lấy được hần tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nơi đóng quân đã mở cửa lớn, nhà kho, kho bạc tài chính của thành Ba Môn.. vân vân, tất cả cơ quan công quyền của chính quyền địa phương đều bị Mộc Tự doanh quét sạch. Những thủ lĩnh tập tu đoàn ở thành Ba Môn ngạc nhiên phát hiện ra cái tập tu đoàn không rõ lai lịch này tựa như châu chấu, cái gì cũng không tha, Nhưng mà thứ gì của dân chúng và đoàn thể, Mộc Tự doanh lại một xu không động.

Tất cả xe của thành Ba Môn đều bị tổ chức vận chuyển những vật tư tích như núi này.

Mỗi tập tu của Mộc Tự doanh đều phần khởi vô cùng. Có thứ gì so với việc này khiến người ta hưng phấn hơn không? Quy mô và mức độ phồn vinh của thành Ba Môn so với thành thị bình thường phải lớn hơn nhiều. Hơn nữa nó là cửa khẩu biên giới trọng yếu, vật tư phong phú. Thật sự Trần Mộ với những tên gia hỏa chưa trải đời này không nói ra lời.

Tỷ như năng lượng, Trần Mộ chuẩn bị hơn mười chiếc.

Ngựa không có cỏ cả đêm thì không béo.

Trần Mộ trong đêm đó, nai lưng ra làm cũng không thể cố thêm. Nhưng sự hưng phấn giành được tiền của bất chính lại tịnh không đủ ngăn đi sự mệt mỏi ứ rữ. Sau khi tình thế yên ổn, chuyện đầu tiên hần làm chính là ngủ. Hần đã quá mệt mỏi.

Vừa nằm xuống, hần ngủ liền mười hai giờ. Lúc hần đang ngủ, công việc dọn dẹp vẫn bùng bùng khí thế tiến hành. Sau khi hần tỉnh lại, tinh thần rất tốt. Toàn thân trên dưới, trong ngoài đều thoải mái. Bọn họ hiện tại đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Nơi này đã là biên giới phía bắc, bọn họ tùy thời có thể ly khai. Hiện tại Thương Lan chắc đã có tin tức, nhưng mà điều động đội ngũ tới lại phải cần thời gian.

Bước chậm đi ở đầu đường vắng vẻ. Đột nhiên, Trần Mộ phảng phất cảm giác trở về đầu đường ở Đông Thương Vệ thành. Tiểu Bộ Mặc hiển nhiên đối với tất cả chung quanh đều tò mò, ánh mắt linh động nhìn xung quanh. Duy A thì vẫn còn là bộ dạng ông cụ, cùng với vài tên hộ vệ tập tu thất cấp đi phía sau. Lực lượng phòng vệ như vậy, không ai có dũng khí trên chọc.

Tập tu Mộc Tự doanh dọc đường nhìn thấy Trần Mộ, lập tức ngừng việc trên tay hành lễ chào.

Đối với Bạch tổng quản, những điều này là sự tôn kính phát ra từ nội tâm.

Bạch tổng quản một tay thành lập Mộc Tự doanh, hơn nữa một tay đưa bọn họ tới chặng đường ngày hôm nay.

Tang Hàn Thủy cùng với Tiêu Ba hai người chạy nhanh tới. Hai người ánh mắt rực đỏ, tinh thần lại cực kỳ phấn chấn.

Tang Hàn Thủy vừa hưng phấn lại vừa tiếc nuối nói:

-Lão bản, trong đó nhiều thứ lắm. Chúng ta chuyển không hết.

Trần Mộ nghĩ một chút rồi nói:

-Chuyển Âu Dịch đổi thành tiền tập chưa ký tên. Ngoại trừ thứ cần cho chiến đấu thì cần chú trọng về phương diện tài liệu. Ngoài ra, nghe ngóng một chút, nơi đây có chuyên gia tạp giới không. Còn nữa, nguyên liệu tạp giới cùng thiết bị gia công tạp giới, chúng ta dùng mọi khả năng mang hết. Mặt khác, lương thực cũng là trọng điểm của chúng ta. Tranh thủ thời gian, giữa trưa ngày mai, trước mười hai giờ phải xuất phát.

-Rõ.

Tang Hàn Thủy cao giọng đáp.

Ánh mắt của Trần Mộ chuyển hướng Tiêu Ba:

-Đem thân phận của chúng ta công bố ra ngoài.

Tiêu Ba cười hắc hắc:

-Muốn nhìn vẻ mặt của những người đó một chút quá.

Công tác cướp đoạt vẫn như cũ tiến hành. Nhưng trong lúc vội vàng, vẫn còn rất nhiều thứ không có biện pháp mang đi.

-Giáo quan, mấy thứ này cứ như vậy bỏ đi sao? Đáng tiếc quá! Nếu không chúng ta sẽ tìm cỗ xe, xem có thể mang thêm một ít không?

Lạp Phỉ Nhĩ có chút tiếc nuối nhìn những thứ không mang đi được này.

Tang Hàn Thủy lắc đầu:

-Đội ngũ của chúng ta đã đủ khổng lồ rồi. Nhân thủ chúng ta lại không đủ.

-Mấy thứ này lưu lại cho bọn chúng, thật sự là đáng tiếc.

-Lưu lại cho bọn chúng?

Tang Hàn Thủy lạnh lùng một tiếng, trong mắt hung quang chợt lóe, tàn nhẫn nói:

-Truyền lệnh xuống, hễ là thứ gì không mang đi được, đều thiêu hủy sạch. Không thể cho tên vương bát đản Thương Lan kia chiếm tiện nghi được.

-Rõ.

Lạp Phỉ Nhĩ tinh thần phấn khích.

Mười hai giờ giữa trưa ngày hôm sau, một đội xe khổng lồ công kênh bay giữa không trung.

Thành thị trước mắt tựa hồ không có biến hóa gì nhiều lắm, nhưng Trần Mộ biết, toàn bộ thiết bị thông tin, toa xe đường dài cùng tất cả phương tiện giao thông đều bị phá sạch sẽ. Đón tiếp đội ngũ của Thương Lan sẽ là một cái cục diện rối loạn. Những tạp tu đoàn đang co đầu rút cổ trong doanh trại của mình ngẫm đồng ý với loại hành động này của Mộc Tự doanh. Dù sao ích lợi của bọn họ cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Bất quá dù đội ngũ này sắp rời đi nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ của đội ngũ này khiến đã khắc sâu trong tâm mỗi người

Ngày hôm qua, bọn họ rốt cục biết lai lịch các thứ của đội ngũ này.

Mộc Tự doanh là cái tên lạ lẫm, nhưng mà người thành lập ra nó, Bạch tổng quản lại có thanh danh rất lớn.

Sự liên thủ vây quét của Hắc đạo tứ quân thất bại, Thương Giang quân đứng đầu trong tứ quân bị Mộc Tự doanh diệt toàn bộ. Nghiêm Vũ đứng thứ mười [Hắc Tuyển tinh bảng] bị đánh chết. Phá vòng vây tập kích bất ngờ thành Ba Môn, càng có thể nói là kinh hãi không thôi. Mọi người lúc này mới nhớ tới đệ nhất thiên tài chiến thuật của Liên bang La Tây Cư. Đối với tên tạp tu luôn luôn mang mặt nạ này đánh giá cao.

Bạch tổng quản, vút lên trở thành thiên tài chiến thuật với quyền lực mạnh mẽ ở liên bang. Còn Mộc Tự doanh, trở thành một trong những đội ngũ đứng đầu trong Liên bang, cùng ngang hàng với Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn gần đây, danh tiếng như mặt trời ban trưa.

Trần Mộ thu hồi ánh mắt, khẽ nói:

-Chúng ta đi thôi, mục tiêu, Thiên Hồ Thành.

548. Chương 542- Kha Khắc Lợi

Dưới con mắt của họ, Mộc Tự doanh vô thanh vô tức xuất hiện ở ngoài thành Ba Môn rồi rất nhanh chóng hoàn thắng trận. Trong trận chiến khiến người ta kể chuyện say sưa này, biểu hiện của hai vị tạp tu Mộc Tự doanh đã gây nên sự chú ý của rất nhiều người. Mộc Tự doanh có thể nói là được trang bị quá xa xỉ việc này tạo nên sự bàn tán xôn xao.

Bất quá kẻ khác chỉ có thể đổ mắt mà thôi. Ngoại trừ Lục Đại, phỏng chừng không có người có thể trang bị xa xỉ như thế.

Điều này dường như đã xác minh tin tức lan truyền về lời đồn lâu nay, rằng Bạch tổng quản chính là người chế tạo ra hàng loạt tạp phiến số. Nhưng trong mắt những người để ý, điều này lộ ra chút kỳ quái. Từ lúc Bạch tổng quản bắt đầu thành lập Mộc Tự doanh đến giờ, thời gian cực kỳ ngắn. Cho dù là Bạch tổng quản là người chế tạo ra hàng loạt tạp phiến, nhưng chỉ bằng vào sức lực bản thân hắn, như thế thì có thể chế tạo ra nhiều tạp phiến như thế? Chẳng lẽ hắn đã sớm bắt đầu chuẩn bị? Hay còn nguyên nhân khác?

Mọi người đầu đầu phát hiện, sát thần Tây Trạch là câu đố khiến người khác nhìn không ra, Bạch là đệ tử của hắn cũng là một điều bí ẩn.

Hắn chưa bao giờ tháo xuống mặt nạ. Không ai biết dưới mặt nạ kia rốt cuộc khuôn mặt hình dạng gì? Anh tuấn? Xấu xí? Hắn tên thật là gì, mọi người đều không biết.

Hắn là một tên tạp tu nổi tiếng, theo học Sát thần Tây Trạch. Từng lấy mười chiêu đánh chết cao thủ Pháp Á có [Lam Băng phù dực]. Hơn nữa, nghe truyền tụng, hắn còn là người chế tạo ra hàng loạt tạp phiến số thần bí. Tạp phiến hắn chế tạo, mỗi tấm đều là tinh phẩm, đắt đỏ vô cùng.

Hắn là chiến thuật thiên tài trong thế hệ trẻ, được chính miệng La Tư tán thưởng. Trong sự vây quét của liên quân hắc đạo mà đào thoát, giết sạch Giang quân, kỳ tập Ba Môn. Chiến công hiển hách khiến toàn Liên bang để ý.

Mộc Tự doanh thời gian thành lập không quá mấy tháng, trong bàn tay của hắn liền trở thành một lực lượng cường đại khiến kẻ khác mới nghe bóng gió đã sợ hãi. Bên cạnh hắn, có rất đông cao thủ tạp tu, nhưng không biết ai mới là người mạnh nhất của Mộc Tự doanh.

Tất cả mọi việc khiến vị tổng quản này càng thêm thần kỳ cũng càng hấp dẫn chú ý của mọi người.

Nhưng đối với một vài dân chúng bình thường mà nói, cái bọn họ tò mò chính là Mộc Tự doanh rốt cuộc trong lần hành động vừa rồi đã vơ vét bao nhiêu? Theo những người nhìn thấy miêu tả lại, khi Mộc Tự doanh ly khai thành Ba Môn, mang theo một đội xe dài nhìn không thấy đầu đuôi.

Nếu như nói Mộc Tự doanh là một bọn cướp thì nó tuyệt đối là bọn cướp mạnh nhất từ trước tới nay. Đại thành thị giống như thành Ba Môn thì từ trước tới nay chưa bao giờ có tiền lệ bị người cướp sạch sẽ như vậy.

Thật ra mà nói, khi Trần Mộ có được danh sách thống kê cũng bị dọa nhảy dựng lên.

-Phát tài.

Đây là ý nghĩ đầu tiên phát ra từ trong đầu của hắn.

Phía trên ghi vài nghìn ký tự. So với bất cứ lần thu hoạch nào trước đây đều nhiều hơn rất nhiều. Có thể không chút khách khí nói rằng, bộ phận tinh hoa nhất tích lũy nhiều năm của thành Ba Môn đều rơi vào tay Trần Mộ.

Tiêu Ba và Tang Hàn Thủy đã đi ngủ. Sự kích động liên tục cuối cùng cũng dần tan biến, thay vào đó là sự mệt mỏi khiến bọn họ không thể không nghỉ ngơi. Cũng may đã thoát ly Vọng châu.

Ngoài việc bố trí ít lực lượng canh giới ra, tạp tu còn lại đều vào trong xe nghỉ ngơi. Dù sao số lượng xe quá nhiều. Bọn họ ngủ vô cùng an tâm. Ngoại trừ có tạp tu trinh sát có năng lực cường đại ra, những tạp tu canh giới kia cũng khiến họ cảm thấy an tâm.

Chỉ vài chục vị tạp tu cảnh giới, đối với một đội xe khổng lồ như vậy mà nói, thật sự quá bủn xỉn. Nhưng mà, nếu vài chục vị tạp tu này, đều là tạp tu cấp mà nói thì lại là chuyện khác.

Sự kiêu ngạo trên mặt những kẻ nổi tiếng này so với trước kia đã giảm bớt rất nhiều. Trên thực tế bọn họ là những tên tạp tu hộ vệ thất cấp còn sót lại. Vị trí của họ so với trước kia thấp hơn rất nhiều. Sự kiện thanh tẩy nhân viên lần trước, mười lăm tên tạp tu thất cấp vậy mà có bảy tên xuất hiện vẫn đề.

Điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy bất an. Nhưng trước đây bởi vì lý do thực lực, sự bất an bị che giấu đi, nhưng thất cấp tạp tu hiện tại của Mộc Tự doanh có hơn mười người, Tiêu Ba cùng Tang Hàn Thủy đã từng kiến nghị Trần Mộ chọn lựa lại một đám hộ vệ.

Trần Mộ cự tuyệt đề nghị của hai người. Trong mắt của hắn, những hộ vệ này làm việc không có xuất hiện vấn đề gì, nên không có lý do gì để thay đổi. Dù Trần Mộ cự tuyệt đề nghị của hai người, nhưng vẫn đem những tên tạp tu thất cấp này cho Tiêu Ba quản thúc. Sự âm ngoan xảo trá của Cúc Hoa, đám thất cấp hộ vệ đều rất hiểu nên thành thật vô cùng.

Khi Trần Mộ trèo lên một toa xe vận chuyển khổng lồ, thì một đám người đang tranh cãi kịch liệt. Trước mặt bọn họ bày ra một chiếc Bàn bị tháo rời. Trong đám bọn họ, có người tóc đã hoa râu, có người tuổi còn rất trẻ, nhưng hiện tại đều mặt đỏ tía tai.

-Địch Luân, ta không đồng ý, cái Bàn này, tuyệt đối không phải là kết cấu tam xoa. Ta đối với cái này quá hiểu rõ.

-Tra Nhĩ, chỉ có kết cấu tam xoa mới có loại tính chất này. Nó mặc dù cùng kết cấu tam xoa nhưng ta thấy có sự khác biệt, tuy là về bản chất lại không có biến hóa.

-Không không không. Ta không đồng ý với bất kỳ quan điểm nào của hai người các người. Cá nhân ta cho rằng...

Về mặt bọn họ chuyên chú, hoàn toàn không chú ý tới có người tiến vào toa xe.

Đây là toa xe vận chuyển loại lớn nhất. Thể tích của nó khổng lồ, có thể chở lượng lớn hàng hóa. Trong toa xe chất đầy các loại nguyên liệu tạp giới cùng thiết bị gia công, có vài chuyên gia tạp giới đều đứng ở trong này. Những chuyên gia tạp giới này tuy không thể coi là chuyên gia hàng đầu, nhưng tại thành Ba Môn thì trình độ tuyệt đối đứng đầu.

Gây chú ý cho Trần Mộ là một tên chuyên gia tạp giới tên Kha Khắc Lợi. Hắn tuổi còn khá trẻ, chỉ tầm ba mươi tuổi. Nhưng mà tại thành Ba Môn lại khá nổi danh. Tiếng tăm của hắn không phải vì hắn chế tác tạp giới xuất sắc ra sao, mà là hắn luôn luôn có hành động ngoài ý liệu của mọi người.

Rất nhiều thời điểm, hắn thoát nhìn như người điên, ánh mắt của hắn trong thời điểm này đều nhìn vào khoảng không.. Miệng thường tự lẩm bẩm, chuyên gia tạp giới chung quanh không chịu được đánh xa rời hắn.

Kha Khắc Lợi ngồi xổm ở trên là những linh kiện của chiếc Bàn (đĩa) bị tháo rời. Từ lúc Trần Mộ tiến vào, hắn đã ngồi xổm ở đó, không có nhúc nhích. Nếu như Trần Mộ biết hắn duy trì tư thế này đã ba canh giờ thì nhất định sẽ chấn kinh.

Những linh kiện rời rạc của chiếc Bàn đó là Trần Mộ đưa cho mấy vị chuyên gia tạp giới này nghiên cứu. Hắn muốn biết, năng lực của những chuyên gia tạp giới này như thế nào.

Sự chú ý đối với tạp giới là sau thời điểm phát huy ra công năng cường đại. Trong trường chiến dịch này, Bàn đã phát huy tác dụng mấu chốt. Không có nó, Mộc Tự doanh rất có thể bị địch nhân phát hiện.

Một cái tạp giới suýt nữa hắn đã quên, vậy mà trở thành một trong những vương bài quan trọng nhất trong tay hắn. Điều này khiến hắn phải thay đổi thái độ với tạp giới. Từ trước tới nay, trong mắt hắn, tạp giới đều là bổ trợ của hệ thống tạp phiến.

Vô luận là Mộc Tự doanh hay Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, sức chiến đấu của bọn họ đều đã qua khảo nghiệm. Nhưng mà, bọn họ lại có một nhược điểm trí mạng đó là nhân số quá ít. Mộc Tự doanh hiện tại cùng Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn cộng lại cũng chưa quá bốn ngàn người. Không thể cùng Lục đại so sánh, hay như Tuyết Hoa tạp tu đoàn, nhân số của bọn họ cũng xa xa vượt xa con số này. Nhân số ít, có thể

khiến đội ngũ càng linh hoạt, nhưng có ý nghĩa là một khi lâm vào trường kỳ chiến đấu, sẽ trở thành ác mộng của bọn họ.

Bàn mang tới cho hắc linh cảm, có Bàn hắc liên có thể luôn luôn nắm thế chủ động. Bọn họ có thể giống đàn sói, linh hoạt cơ động. Tránh né địch nhân, tùy thời tìm kiếm nhược điểm của địch nhân. Một kích tất thắng.

Trần Mộ hy vọng có thể chế tạo ra càng nhiều tạp giới càng tốt. Khiến lợi thế trong tay mình càng nhiều.

Vì có thể tìm kiếm được Ma Quỷ nữ, hắc nhất định đi Thiên Hồ thành trước. Hắc không phải chính khách, nhưng mà cũng rõ ràng. Thiên Hồ thành quá lớn và có thể lực liên quan.

Ở trong hoàn cảnh hỗn tạp này, có đủ lực lượng của chính mình trong tay mới có thể bảo đảm an toàn cho bọn họ. Trên tay hắc có rất nhiều thứ khiến kẻ khác thèm thuồng, hành động của Thương Lan lần này, chính là gõ tiếng chuông cảnh báo

Kha Khắc Lợi bỗng nhiên buông khay linh kiện xuống trước mặt.

-Kha Khắc Lợi, người điên rồi sao?

Có người thấy vậy, nhin không được hết to.

Kha Khắc Lợi nhắm mắt bịt tai, trên tay bắt đầu lục lọi đem hai khối linh kiện ráp lại. Tất cả các tiếng tranh cãi đều biến mất, những người khác ngơ ngác nhìn Kha Khắc Lợi.

Đồng linh kiện này là thứ gì, bọn họ đều đoán ra. Dụng ý của Trần Mộ, bọn họ cũng đại khái đoán được. Nhưng mà, bọn họ không có ai dừng khí loạn động, bởi vì thứ trọng yếu như thế, nếu như bất cẩn làm hỏng, vậy chỉ sợ chính mình mất mạng.

Bọn họ cảm thấy chính mình như bị thổ phỉ ép buộc. Tiêu Ba cùng Tang Hàn Thủy chỉ vì thời gian thiếu thốn, ngay tên tuổi của Mộc Tự doanh đều không báo, trực tiếp đem người cướp tới.

Tay của Kha Khắc Lợi rất nhột nhạt. Động tác của hắc ngay từ đầu rất chậm, nhưng dần dần động tác của hắc càng lúc càng thành thạo. Linh kiện giảm đi từng cái, tay của hắc thì không ngừng gia tăng. Rất khó có tưởng tượng là hắc lần đầu tiên tiếp xúc với Bàn.

Đến khi Bàn đầy đủ xuất hiện trên tay hắc, mọi người nhin không được nhất tề phát ra một tiếng tán thưởng.

-Chào người, ta là thủ lĩnh của Mộc Tự doanh, các người có thể gọi ta là Bạch tổng quản.

Trần Mộ đi tới trước, thần thái trầm ổn tiến hành tự giới thiệu.

Khí chất trên người hắc đã biến hóa hoàn toàn. Trường chiến dịch này, tựa hồ khiến hắc thành thực hơn nhiều.

Mộc Tự doanh, Bạch tổng quản.

Những chuyên gia tạp giới này cực kỳ hoảng sợ. Bọn họ có người thậm chí nhũn cả chân, ngồi phịch xuống đất.

Xong rồi, xong rồi. Lần này chỉ sợ mạng khó bảo toàn, Tự Doanh chính là địch nhân của Thương Lan đại nhân. Bạch tổng quản là đệ tử Sát Thần Tây Trạch, tên gia hỏa giết người không chớp mắt.

Kha Khắc Lợi cúi đầu, vẻ mặt thờ ra. Ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Bàn trên tay. Tựa như không nghe được Trần Mộ nói chuyện.

-Ta là người chế tạo ra Bàn

Những lời này rốt cục khiến Kha Khắc Lợi ngẩng đầu lên:

-Cái này gọi là Bàn? Người làm sao? Tên cũng không tệ.

Hốc mắt hắc sâu hoắm, mắt màu lam khiến người khách cảm thấy vài phần kinh sợ .

-Kết cấu hình đĩa không tệ nhưng nếu thêm vài thứ có thể tối ưu hóa một chút. Tỷ như dùng kết cấu Phục thức tỏa. Có thể giảm bớt sức nặng của nó, hơn nữa có thể khiến nó đưa ra càng nhiều không gian.

Trần Mộ cảm thấy vui vẻ. Ngữ khí lại không có biến hóa:

-Kết cấu Phục thức tỏa là sao?

-Đó là một loại kết cấu xoắn đôi. Có thể dùng nó để làm giá đỡ bên trong.

Kha Khắc Lợi giải thích.

-Có thể mời các hạ nói ra một chút được chứ?

Trần Mộ dùng ngữ khí kính trọng.

- Có thể.

Kha Khắc Lợi trả lời rất thông khoái.

-Nhưng ta cần người có thể giảng giải một chút về kết cấu hoa văn của nó. Ta chưa từng thấy qua kết cấu hoa văn này.

-Được.

549. Chương 543 - Tương Tự

Thiên Hồ Thành là một trong những thành thị cổ xưa nhất của khu Thiên Đông Lý, từ thời kỳ đầu của thời đại Lưu Phái, nơi này đã cực kỳ phồn hoa.

-Thật đúng là vạn người chú ý !

Một vị ký giả nhìn thấy mọi người cùng đi cũng thấy, nhin không được cảm khái nói.

Vì Thiên Đông Lý Khu trước kia trải qua tuyên truyền rộng rãi của liên minh, liên minh lần này hấp dẫn khiến hầu hết ánh mắt của giới truyền thông Liên bang.

Trong nhất thời, Thiên Hồ Thành tụ tập đầy phóng viên. Không chỉ riêng vậy các ký giả còn hướng tới lần đại hội do Sương Nguyệt Hàn Châu chủ trì này. Không chỉ có triệu tập thủ lĩnh các thế lực lớn nhỏ ở khu Thiên Đông Lý mà còn đưa thiệp mời tới các thế lực tương đối nổi danh ở khu vực khác, hy vọng bọn họ có thể đến tham gia đại hội này.

Lần liên minh này sôi nổi chưa từng có trong lịch sử Liên bang. Bất quá nhiều người hỗn tạp, đối với trị an của Thiên Hồ thành cũng là thử thách nghiêm trọng. Những hộ vệ của các đại nhân vật, tất cả đều là cao thủ một phương. Còn những tạp tu nghe đồn mà tới cũng không phải không có ai là nhân vật có chút danh tiếng.

Liên tục mấy ngày liên ngày nào cũng đều phát sinh xung đột, hơn ba mươi tòa kiến trúc bị đánh tan thành đồng đổ nát. Liên minh với Sương Nguyệt Hàn Châu đứng đầu mặc dù có chuẩn bị, nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn chặn được những sự tình phát sinh này.

Đến cả Bách Nguyệt, cũng phải chấp hành nhiệm vụ tuần tra. Xung đột không ngừng phát sinh, tựa mang đến cho lần đại hội sắp mở màn này một bóng đen bao phủ.

Trong Thiên Hồ thành người đông nghịt, muốn ở bên trong tìm được chỗ dừng chân, thực không phải một việc dễ dàng. Rất nhiều đội ngũ đóng quân ngoài Thiên Hồ thành, tuy vậy Sương Nguyệt Hàn Châu về phương diện chủ nhà, cũng chiếu cố chu đáo, cung cấp miễn phí dịch vụ về mọi phương diện.

Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn cũng đóng quân ở ngoài Thiên Hồ thành, cùng tạp tu đoàn khác so sánh, đãi ngộ bọn họ hưởng thụ phải tốt hơn nhiều. Một mặt vì Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn gần đây thanh danh vang hơn nữa thân phận của Ba Cách Nội Nhĩ bị những người để tâm biết được, ai cũng không dám bỏ qua một đại thần như vậy. Về phương diện khác, Thiên Hồ Thành La gia cùng Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn luôn có quan hệ hợp tác không tệ, La gia tự nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội có thể kéo gần quan hệ tuyệt hảo như vậy.

-Có thể gặp lại Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh thật sự là việc khiến người khác vui vẻ.

Vi Vi tiểu thư dịu dàng cười, hiện tại nàng càng thêm phần trang trọng:

-Lần trước Vi Vi liền đoán Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh thân phận bất phàm, không nghĩ tới, Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh vẫn khiến cho ta một điều kinh ngạc không nhỏ.

Bên người nàng còn có một lão bộc nhân, lão bộc nhân này luôn luôn cúi đầu, đứng tại sau lưng Vi Vi tiểu thư.

Ba Cách Nội Nhĩ nói:

-Vi Vi tiểu thư không đúng rồi! Ba Cách Nội Nhĩ chỉ là một tiểu nhân vật, không đáng tiểu thư tôn sùng như thế. Nhưng thật ra lần này, ha ha, nhờ có La gia hỗ trợ, bằng không chúng ta chỉ có chạy tới nơi hoang dã đồn chú mà thôi.

Ha ha, Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh thật sự là thích nói đùa. Với danh tiếng hiện tại của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn thì ai dám sơ suất chứ? Càng huống chi quý đoàn còn được hiệu trưởng tự thân chỉ danh cần phải chiếu cố cho tốt. Ba Cách Nội Nhĩ, ngài nói như vậy là quá hạ thấp mình rồi!

Vi Vi tiểu thư khẽ chuyển chủ đề:

-Chỉ là, Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh tự nhiên đối với liên minh cảm thấy hứng thú, điều này khiến ta rất kinh ngạc a.

-Ồ, Vi Vi tiểu thư vì sao lại nói như vậy?

Ba Cách Nội Nhĩ ra vẻ cao hứng.

-Bên ngoài đều đang đoán, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn muốn một chiếc ghế trong Nghị viện. Đến cả hiệu trưởng cũng từng hỏi qua Vi Vi chuyện này. Nhưng mà, ta lại thủy chung không tin. Ở trong mắt Vi Vi, nếu Ba Cách Nội Nhĩ muốn quyền thế, dù không phải dễ như trở bàn tay, nhưng cũng tịnh không phải việc gì quá khó khăn gì. Do tiên sinh hơn mười năm không lộ diện, như vậy có thể thấy, tâm không có ý chí này.

Vi Vi tiểu thư cười hời hợt

Ba Cách Nội Nhĩ trong lòng thấp thỏm. Trên mặt lại lộ ra nét cười suy ngẫm:

-Ha ha, không nghĩ tới Vi Vi tiểu thư đối với tại hạ quan tâm như vậy! Thực sự khiến Ba Cách Nội Nhĩ không dám tiếp nhận

-Đúng là không riêng gì Vi Vi, hiệu trưởng đối với Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh cũng là rất tán thưởng.

Vi Vi tiểu thư hời hợt cười như cũ:

-hiệu trưởng từng nói, nhân tài giống như Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh, giá trị ngang một quân đoàn! Hiệu trưởng còn nói, nếu như Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh ngày nào đó có hứng thú thì chức tổng chỉ huy chiến thuật Sương Nguyệt Hàn Châu, lúc nào cũng để trống!

Ba Cách Nội Nhĩ bề ngoài cười nhưng trong lòng lại không cười nói:

-Đa tạ hiệu trưởng ưu ái, nhưng mà tại hạ ở đây rất vui vẻ, không nghĩ việc chuyển chỗ.

-Ha ha, quả nhiên không ngoài dự kiến của Vi Vi, quý đoàn trưởng thật sự là người có phúc, vậy nên mới có thể có được nhân tài như Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh.

Vi Vi tiểu thư đôi mắt đẹp khẽ chuyển:

-Ta dường như không có thấy quý đoàn trưởng! Chẳng lẽ quý đoàn trưởng vắng mặt?

Ba Cách Nội Nhĩ trong lòng nhất thời cảnh giác, nhưng lại cười nói:

-Àn, đoàn trưởng của chúng ta có chút việc tư. Ha ha, ta được phái tới đây trước.”

-Vậy ý tứ của quý đoàn trưởng là gì?

Vi Vi thăm dò hỏi.

-Ý tứ? Chẳng biết ý lời nói của Vi Vi tiểu thư...

Vi Vi cười nhàn nhạt:

-Đương nhiên là đối với lần liên minh này.

-Ha ha! Vi Vi tiểu thư nói đùa rồi, tập tu đoàn chúng ta vừa mới thành lập không bao lâu như vậy thì muốn gì được sao, đối với hội nghị này lại có dã tâm được sao. Chúng ta chỉ là đến xem náo nhiệt thôi, ha ha!

Ba Cách Nội Nhĩ cười ha ha.

- Ha hã, quý đoàn trưởng không có hứng thú, vậy thật sự khiến người khác tiếc !

Vi Vi trong lòng cũng an tâm một chút.

Quyền lực trong liên minh hiện tại đã phân chia gần xong, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn đột nhiên xuất hiện đối với phiếu nghị quyết của Nghị viện này mà có hứng thú, thì mới là phiền toái. Nàng lập tức nói:

-Ấn, việc công đã xong, hiện tại nói chuyện hợp tác của hai nhà chúng ta. Chẳng biết quý đoàn có thể chuyển nhượng kỹ thuật sáo tạp được chẳng? Vi Vi cũng không tham lam, chỉ muốn một bộ kỹ thuật sáo tạp đầy đủ. Còn như điều kiện ra sao, Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh cứ nói.

Ba Cách Nội Nhĩ cười cười:

-Việc này ta lại không có quyền quyết định, nhưng mà tại hạ nhất định sẽ chân thực chuyển cáo đoàn trưởng của chúng ta.

-Ừm, vậy phiền toái Ba Cách Nội Nhĩ tiên sinh.

Vi Vi biết lần hội đàm này cơ bản đã xong, tiếp tục bàn cũng sẽ không có bất luận tiến triển gì, liền đứng dậy cáo từ.

Vừa ra khỏi Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, nét cười trên mặt Vi Vi biến mất.

-Tiểu thư, chúng ta có hay không nên tìm một biện pháp khác?

Lão bộc nhân bên người nàng bỗng nhiên mở miệng.

-Không được.

Vi Vi quả quyết phủ định đề nghị này:

-Thời điểm nhạy cảm này, chúng ta không chủ quan manh động. Kinh động đến Sương Nguyệt Hàn Châu thì sáo tạp này cũng không tới phiên chúng ta. Hơn nữa Ba Cách Nội Nhĩ lại như thế nào không có chuẩn bị? Nhưng La gia chúng ta muốn quật khởi, mà không phải làm chư hầu của Sương Nguyệt Hàn Châu, tất phải đạt được kỹ thuật sáo tạp. Người đến lúc đó tìm một ít chế tạp sư nổi danh, để bọn họ cùng tham gia hạng mục này. Hiện tại xem ra, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn khả năng bán ra kỹ thuật loại này rất thấp, chúng ta phải đem tinh lực đặt trên phương diện phá giải.

-Vâng!

Lão bộc khom người xác nhận.

-Vị đoàn trưởng Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn kia là nhân vật máu chốt!

Nàng bỗng nhiên nhíu mày:

-Ta đến bây giờ cũng không nghĩ ra, hẳn dựa vào cái gì có thể khiến Ba Cách Nội Nhĩ vì hấn dốc sức. Còn nữa kỹ thuật sáo tạp này từ đâu mà có? Được rồi, người cảm thấy năng lực phòng hộ của bản doanh bọn họ thế nào?

-Đều là một vài tập tu bình thường, không phát hiện ra cao thủ.

Lão bộc nói.

- Quả nhiên không hổ là con sói kia! Khó trách ngay cả Gia Anh Hạ cũng muốn chiêu lãm hấn! Một nhánh tập tu đoàn bình thường như vậy, ở trên tay hấn lại có thể đem Huyết Chùy toàn bộ tiêu diệt, không thể

không khiến người khác thất phục. Còn sáo tạp nữa, không có sáo tạp, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn còn là Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn hiện tại sao?”

Vi Vi lạnh lùng nói.

-Sáo tạp này đích xác khó tin.

Lão bộc đồng ý nói, hẳn còn nhớ rõ sự kinh ngạc lần đầu tiên mình gặp phải sáo tạp.

-Phái người cẩn thận theo dõi chặt chẽ trú địa của bọn họ, có người ra vào, tùy thời báo cáo. Chuyện lớn như vậy, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đoàn trưởng nhất định sẽ đến. Hơn nữa, không có mưu đồ, bọn họ lại đổ mắt chạy tới Thiên Hồ thành làm gì ?

-Vâng !

Sau khi hai người rời đi không lâu, Hề Bình cùng mọi người đều tới phòng hội nghị. Ba Cách Nội Nhĩ đem những gì Vi Vi tiểu thư vừa rồi nói nói lại một lần, mọi người nhất thời nghị luận dồn dập.

-La gia này đang thăm dò chúng ta.

Hề Bình trầm giọng nói:

-Bọn họ đối với kỹ thuật sáo tạp của chúng ta thêm muốn đã lâu, hiện tại chúng ta lại vừa trong phạm vi thể lực của bọn họ, mưu đồ về nó hoàn toàn có khả năng.

Khương Lương cũng đồng ý.

-Nếu ông chủ ở đây thì được rồi.

Như Thu nhện không được lắm bầm một câu

-Ha ha!

Ba Cách Nội Nhĩ cười nói:

-Ta phỏng chừng ông chủ cũng sắp tới. Cha cha, không nghĩ tới, ông chủ hiện tại càng ngày càng trở nên lợi hại. Mộc Tự doanh, ngay cả Thương Lan đều thiệt hại nặng trong tay ông chủ. Căn cứ tình báo chúng ta sưu tập được, Mộc Tự doanh đột nhiên mất đi hành tung, nếu ta đoán không sai, ông chủ rất có khả năng đã tới phụ cận Thiên Hồ thành.

-Phụ cận Thiên Hồ thành?

Đôi mắt đẹp của Tô Lưu Triệt Nhu sáng lên.

- Hắc hắc, Mộc Tự doanh vì sao biến mất? Vậy chính là ông chủ không muốn để kẻ khác biết mục đích của ngài. Tiếp nữa, dựa theo chúng ta tính toán thời gian thì ông chủ chắc sắp tới rồi

Ba Cách Nội Nhĩ giải thích.

Bàn cầu vẫn luôn lơ lửng nằm trên mặt đất đột nhiên cảnh giác, thấp giọng gầm gừ hai tiếng rồi phóng ra ngoài.

Mọi người trong phòng hội nghị sắc mặt khê biến, chẳng lẽ có người lên vào trú địa?

Mắt thấy Bàn cầu sắp lao ra phòng hội nghị, bỗng nhiên ngoài cửa giờ ra một cánh tay, chuẩn xác nắm lấy khối thịt mềm trên cổ Bàn cầu. Bàn cầu không sửa, ngược lại ôn hòa híp mắt lại. Điều này khiến mọi người ngây ra, tính tình của Bàn Cầu cực kỳ khó tính, ngoại trừ Như Nhu và Tô Lưu Triệt Nhu có thể tiếp cận, người khác đừng nó ôm nó, chạm đều không thể chạm.

Chỉ có một người có thể khiến Bàn cầu lộ ra thần thái này.

-Duy A!

Mọi người nhất thời kích động.

-Ông chủ!

Đoàn người ngoài cửa đi vào, cầm đầu đúng là thiếu niên quen thuộc kia. Lần này, bọn họ trên mặt không có mang bất kì mặt nạ gì.

Ai cũng không nghĩ tới, bọn họ vừa nói đang thảo luận về ông chủ, ông chủ liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

-Ông chủ!

-Ông chủ!

-Ông chủ!

-Ông chủ!

550. Chương 544: Khó Bề Phân Biệt

Tào Chính Thu gật gật đầu: “Đường Hàm Phái và Khổ Tịch Tự ắt phải đánh nhau một trận. Đường Hàm Phái lần trước động thủ đoạt đồ của Khổ Tịch Tự, lại còn giết chết Xiêm La, cừu oán hai bên sâu nặng, có khai chiến ta cũng không thấy kỳ quái.” Nói xong hất lại nhũ mày: “Nhưng mà, cách làm của gã Đường Hàm Phái này, mỗi hành động ẩn tàng cả ngàn dặm phía sau, ta rút cuộc có cảm giác hẳn chọn lúc này khai chiến phải chăng là còn có ý đồ khác?”

Giải Yến Bạch ngơ ngác: “Ý đồ khác? Ý người nói thời cơ hẳn chọn có vấn đề?”

“Ừm, chỉ còn mấy ngày nữa là đến ngày khu Thiên Đông liên minh. Gia Anh Hạ nữ nhân kia thủ đoạn cao siêu, am hiểu mưu lược, năng lần này liên minh là bước tiếp theo chắc chắn sẽ là càn quét khu Thiên Đông. Đợi sau khi bà ấy chinh đồn nội bộ xong, tổ chức khổng lồ này ắt trở thành vũ khí đáng sợ nhất trong tay bà ấy. Lúc đó Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ trở thành một thể lực mạnh nhất trong Lục Đại!” Tào Chính Thu phân tích rành mạch: “Nói cách khác, đợi tới khi đó, ai cũng không đủ sức ngăn cản Gia Anh Hạ nữa, điểm này ai cũng có thể nhìn ra. Nhưng mà nhìn năm nhà còn lại, Trung Đạt Thư phủ chúng ta không có năng lực ngăn trở, Tinh viện đã xuất hiện nội loạn, Khổ Tịch Tự với loại sự tình này chưa bao giờ ra mặt. Vậy chỉ còn lại Mạc doanh và Đường Hàm Phái thôi. Án theo lý thuyết, Mạc doanh cực kỳ không nguyện ý nhìn thấy liên minh Thiên Đông thành hình. Nhưng mà, Túc Hắc Minh của Mạc doanh vừa mới nắm quyền, phỏng chừng cũng không rảnh để đi ứng phó việc này, vậy chỉ còn lại Đường Hàm Phái. Nhưng hẳn không chỉ không để ý tới Gia Anh Hạ, lại còn cùng Khổ Tịch Tự lúc này khai chiến, chuyện này không phải kỳ quái hay sao?”

“Chẳng lẽ hẳn căn bản không sợ Liên Minh Thiên Đông?” Giải Yến Bạch khó hiểu hỏi.

“Trong khoảng thời gian này, ta luôn luôn sưu tập các loại tình báo về Đường Hàm Phái để phân tích tính cách của người này.” Tào Chính Thu trầm giọng nói: “Ta cho rằng, lấy tính cách của hẳn, hẳn đã làm như vậy nhất định là không bị lo lắng.”

“Không bị lo lắng..” Giải Yến Bạch thì thầm.

@#%^&

Trong thành Thiên Hồ.

Bách Nguyệt đứng trước mặt Gia Anh Hạ báo cáo, con người như thủy tinh của nàng hiện lên một tia mặt cười. “Ngày hôm qua lại xuất hiện vài sự cố. Hai đội tạp tu phát sinh va chạm dẫn tới hỗn chiến. Tất cả người liên quan đã bắt giam hết.

Gia Anh Hạ vừa lòng nói: “Làm không tệ. Nhưng chúng ta có lẽ nên lập một điểm phân xử. Hai bên có tranh luận có thể tại đó tiến hành quyết đấu. Tranh đấu ở bất kỳ chỗ nào ngoài điểm phân xử đều phải xử lý nghiêm minh, không cho kẻ khác có cơ hội đục nước béo cò.”

“Vâng!”

“Đường Hàm Phái cùng Khổ Tịch Tự khai chiến là cơ hội trời cho, vô luận thế nào lần kết minh này chúng ta nhất định phải hoàn thành thắng lợi.” Gia Anh Hạ đứng lên, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến bóng bà trải dài.

Bách Nguyệt không tìm được lộ ra biểu tình giật mình. Đường Hàm Phái cùng Khổ Tịch Tự khai chiến không phải là tin bất ngờ gì.

Biểu tình của Gia Anh Hạ nhìn không ra một chút sắc thái vui mừng, nàng chậm rãi mở miệng nói: “Ta có chút bất an.”

Ánh mắt của Bách Nguyệt bỗng dừng trợn tròn, nàng lần đầu tiên nghe thấy sư phụ nói bất an. Trong suy nghĩ của nàng, sư phụ là vạn năng, là vô địch, không có vấn đề gì có thể làm khó sư phụ! Nhưng mà, sư phụ lại có thể nói người cảm thấy bất an..

“Đường Hàm Phái là kẻ kiêu hùng chân chính, hẳn sao có thể ngồi nhìn chúng ta hoàn thành kết minh? Hẳn không e ngại như vậy, nhất định là có biện pháp đối phó chúng ta. Nhưng là cái gì đây?”

Gia Anh Hạ bước đi, cúi đầu suy tư. Bà bỗng dừng ngẩng đầu: “Mạc Doanh gần đây có động tĩnh gì không?”

“Mạc Doanh?” Bách Nguyệt ngẩn ra, nàng cúi đầu suy nghĩ, lắc đầu nói: “Sau khi Túc Hắc Minh nắm quyền, Mạc Doanh liên tục đại thanh tẩy, hệ thống tình báo của chúng ta tại Mạc Doanh bị tổn thất nặng. Gần đây không có tin tình báo quan trọng gì truyền tới.”

Gia Anh Hạ thì thầm: “Túc Hàn Hạo chết đi, đối với chúng ta thật không biết là phúc hay họa nữa.”

Bỗng nhiên tựa hồ phát hiện tâm tình của mình có chút không đúng, mặt bà giãn ra cười nói: “Lần này đối với chúng ta mà nói, tình huống so với tưởng tượng tốt hơn nhiều. Đường Hàm Phái và Khổ Tịch Tự khai chiến, thủ hạ của Đường Hàm Phái không có được một Tổng Thành Ngạn khác, còn Khổ Tịch Tự tuy mất đi Xiêm La nhưng vẫn còn có nhân vật lợi hại. A a, Tinh viện gần đây cũng hỗn loạn.”

“Hỗn loạn?” Bách Nguyệt có chút nghi hoặc ngẩng đầu.

“Ha ha, còn nhớ Rousseau không?” Gia Anh Hạ vui vẻ hỏi.

Bách Nguyệt gật đầu: “Vâng, thiên tài chiến thuật, người khen ngợi Bạch tổng quản.”

Gia Anh Hạ cười nói: “Đúng, chính là hắn. Vài ngày trước, hắn cùng một tên tạp tu khác trong Tinh viện đột nhiên mất tích, mất tích cùng bọn hắn còn có người nhà của Rousseau. Hiện tại Tinh viện trên dưới đều bận rộn tìm kiếm cái tên tiểu thiên tài này.

“Có người bắt cóc sao?” Bách Nguyệt trừng to mắt hỏi.

“Không có khả năng, tuyệt đối là hắn tự mình trốn đi.” Gia Anh Hạ lắc đầu.

“Nhưng hắn vì cái gì phải chạy trốn?” Bách Nguyệt cực kỳ khó hiểu.

Gia Anh Hạ không đồng ý nói: “Tinh viện là do Hải Nạp Phạm Sâm Đặc thành lập, lão này năm xưa chính là bạo quân. Tinh viện nhìn như ôn hòa trầm tĩnh, nhưng hệ thống bồi dưỡng bên trong lại tàn khốc phi thường, điểm này so với Mạc Doanh còn nặng hơn. Điều này và thói quen của Hải Nạp Phạm Sâm Đặc năm xưa có liên quan, trong suy nghĩ quản lý của hắn, chỉ có kẻ ưu tú nhất mới có tư cách tồn tại, chỉ có thứ ưu tú nhất mới có thể tiếp tục được bảo tồn. Hừ, những thứ của thời đại lưu phái, bị hắn hủy gần như sạch sẽ. Tinh viện cũng nhắc bảo thủ sớm đã không thích hợp nữa.”

“Rõ.” Bách Nguyệt gật đầu.

Gia Anh Hạ bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Không nên chỉ chú ý trong thành, ngoài thành cũng phải chú ý chút. Nhất là tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng, kẻ đang dẫn dắt bọn này đúng là nhân vật lợi hại số một. Đáng tiếc, hẳn đối với Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta không thấy hứng thú. Nếu như có hắn, Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta nhất định có thể thống nhất liên bang.” Trong lời nói của Gia Anh Hạ lộ ra vẻ tiếc nuối vô cùng.

@#\$\$%^&

Nơi đóng quân của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.

Mọi người ngồi cùng một chỗ, uống trà, bầu không khí rất sôi nổi. Mà ở góc sáng, tiểu Bộ Mặc và chó béo đùa mãi không chán, tiểu Bộ Mặc ngày thường trầm mặc ít lời giờ thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ, còn Weah ngồi một bên nhìn một người một chó chơi đùa.

“Ông chủ, chà chà, trận này đánh thật hay.” Bagnell chép miệng, trong lòng không nhịn được cảm khái, ông chủ tựa hồ học tập cái gì đều rất nhanh. Ai có thể nghĩ tới, thiếu niên tướng mạo bình thường này có thể từ một đứa trẻ lang thang đạt tới vị trí như ngày hôm nay?”

Khương Lương lộ ra thần sắc kính nể. Đối lại là hắn, hắn cũng không dám khẳng định có thể làm được tới trình độ như ông chủ.

“Chúng ta tiếp tục đi đâu đây?” Hề Bình cười ha ha hỏi. Đây là nghi hoặc lớn nhất của mọi người, Trần Mộ không có mặt, làm như thế nào luôn luôn là điều khiến bọn họ đau đầu.

Trần Mộ vẻ mặt trầm tĩnh, điều này khiến cho người khác luôn vô ý mà bỏ qua tuổi tác của hắn, trải qua một phiên ma luyện này, khí độ của hắn hiện tại càng trầm ổn bình tĩnh.

“Mộc Tự Doanh được ta an bài sâu trong rừng cây cách chỗ này ước chừng 1500km. Tiểu Ba và Tang Hàn Thủy đều ở đây cùng đám vật tư kia.” Trần Mộ chậm rãi nói, mọi người lộ ra vẻ mặt chăm chú. Bagnell và Hề Bình nhìn nhau một cái, nhất tề lộ ra thần sắc vui mừng.

“Mục tiêu lần này của chúng ta là tìm nữ ma quỷ, giải quyết vấn đề Tiêu Thanh trên người ta. Đêm nay ta cùng Weah sẽ mang theo Cửu San Ngọc tiến nhập thành Thiên Hồ, tùy thời tìm kiếm nữ ma quỷ. Mọi người tạm thời đóng quân trong doanh trại chúng ta. Nếu như xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, các người có thể tiếp ứng bọn ta. Chuyện này hoàn thành, chúng ta liền rời khỏi đây, thành Thiên Hồ không phải chỗ nên ở lâu.”

Trần Mộ bình tĩnh nói, hắn lập tức rút ra vài thông tin tạp, phân phát cho mọi người. “Đây là Thiên Lý ta mới chế tác, khoảng cách gần như vậy không cần phải dùng Thông Tin ma trận. Thông báo cho các đội viên, chúng ta tùy thời có thể xuất phát.”

Bagnell nghe xong, trịnh trọng nói: “Người phải cẩn thận.”

Về mặt của những người khác cũng thận trọng theo.

Nhìn xung quanh, Trần Mộ cười nói: “Không cần lo lắng, chắc tìm không mất tới mấy ngày. Nếu thật sự tìm không thấy, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác.”

Nhữ Nhu đột nhiên nói: “Ông chủ, Tiêu Tư hiệu trưởng chắc chắn đã đến rồi. Nếu người gặp phải nan đề gì, có thể đi gặp người. Nếu người gặp được người, nói cho người là ta rất nhớ người, rất nhớ viện trưởng.”

Nghe lời nói ngây thơ như thế, mọi người đều mỉm cười.

Tô Lưu Triệt Nhu nói: “Ở đây ta có vài loại dược phẩm đặc hiệu vừa mới chế tác ra, người mang vài loại theo người.” Sự ân cần trong ngôn ngữ tự nhiên lộ ra.

Bỗng nhiên, khí cụ trên tay Bagnell vang lên.

“Báo cáo, năm chỗ phát hiện có tạp tu theo dõi.” Khuôn mặt của Nhất Tự Mi xuất hiện trên màn hình. Nhất Tự Mi tinh thông ám sát, cực kỳ am hiểu đối phó mấy địch nhân ở trong bóng tối này.

Ánh mắt của mọi người nhất tề chuyển hướng Trần Mộ. Trần Mộ không chút chần chừ nói: “Bắn hạ bọn họ.”

Vài tiếng rít kỳ quái đồng thời vang lên, đám tạp tu ám muội ở phụ cận âm thầm theo dõi Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn máu trên đầu văng tung tóe, rơi thẳng tắp xuống đất. Mọi người lúc này mới nhớ ra, trong đồn đại, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn chính là nơi tạp tu bắn tĩa phát triển.

Nương theo bóng đêm và hỗn loạn, Trần Mộ mang theo Cửu San Ngọc, và Weah cùng biến mất trong bóng đêm.

Nhìn bóng lưng ba người biến mất, Bagnell bỗng nhiên nói: “Ông chủ trở nên chín chắn rất nhiều.”

“Đúng vậy, hẳn rốt cuộc có thể tính là một người thủ lĩnh hợp cách.” Hề Bình tiếp lời nói.

Bagnell nhú mồm: “Mới chỉ hợp cách mà người đã thỏa mãn?”

Hề Bình khinh thường bĩu môi: “Người có chủ ý gì cũng đừng liên quan đến ta.”

“Hắc hắc, ta còn muốn đem những gì ta có dạy cho ông chủ..”

Hề Bình không chút khách khí trở mặt coi thường: “Người là muốn từ ông chủ lừa lấy một khoản học phí sao?”

Bagnell tức giận: “Người tên tử quỷ này, ta là người như vậy sao? Hừ, người khác muốn ta dạy, ta còn không thêm dạy.”

Hề Bình chậm rãi nói: “Bị nói trúng tim đen cũng không cần nổi trận lôi đình như vậy. Hơn nữa, người cũng không nhìn xem trình độ của người. Ông chủ là thiên tài! Của người chỉ có một dúm hàng hóa đó, dạy Tiểu Sinh Khương còn có chút miễn cưỡng!”

“Người người người..” Ba Cách Nộ Nhĩ chỉ vào Hề Bình, tức giận tới run lên.

Hề Bình không hề nhúc nhích nói: “Tiểu Sinh Khương là cậu bé ngoan. Người trình độ có hạn, thật chẳng mong người dạy Tiểu Sinh Khương thành cái gã gì kia, há, chính là lợi hại được như gã Rousseau, tối thiểu cũng mong đạt tới trình độ của Tổng Thành Ngạn kia chứ.”

Hắn liếc ngang Bagnell một cái, bổ sung một câu: “Lúc này thì đừng hy vọng nói muốn muốn cái gì cả, hắc hắc!”

Bagnell khuôn mặt tức giận thành màu đỏ tía, trừng lớn mắt, không nói hai lời, xoay người đi. Cả doanh trại vang lên một thanh âm bạo ngược. “Tiểu Sinh Khương, rút ra đây cho ta!”

551. Chương 545: Trùng Phùng

Trần Mộ chú ý thấy Cừu San Ngọc hơi kích động, có điều nàng mạnh mẽ tự kiềm chế lại. Từ lời nói của Cừu San Ngọc lần trước, hẳn đã biết Cừu San Ngọc và nữ ma quỷ khả năng có quan hệ đặc thù nào đó. Tuy rằng quan hệ này tốt cùng là gì hẳn vẫn chưa rõ ràng. Trên mặt Cừu San Ngọc bôi nước thuốc nguy trang, thoạt nhìn chỉ là một nữ nhân dung mạo bình thường.

Không biết có phải nguyên nhân do trải qua nhiều biến cố hay không, Trần Mộ cảm thấy mình rất bình tĩnh tỉnh táo. Hẳn thậm chí có thể thừa hưởng thú đánh giá tòa thành có kiến trúc bản xứ đặc sắc này.

Người đi đường rất nhiều, nơi đây như thể có một ngày hội long trọng vậy. Khắp nơi đều có thể thấy rất nhiều màn biểu diễn mang phong tục bản xứ. Tập tu từ bên ngoài tới quây thành từng đồng, xem rất say sưa hứng thú. Ai cũng biết cục thể nhạy cảm của thành Thiên Hồ nên không ai dám quá đối kiêu ngạo ở đây.

“Người nói nàng có thể cảm ứng được ta?” Trần Mộ vừa quan sát xung quanh, vừa thấp giọng hỏi Cừu San Ngọc.

Cừu San Ngọc lạnh lùng nói: “Nếu kẻ ấy không gạt ta.” Ánh mắt nàng lạnh buốt, lại có chút phức tạp.

“Kẻ ấy...” Trần Mộ chú ý đến chỗ tế nhị trong lời Cừu San Ngọc, song, hắn không nói toạc ra, mà hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ chúng ta cứ loanh quanh ở thành Thiên Hồ ư?”

Cừu San Ngọc ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Đây không phải chủ ý hay. Thành Thiên Hồ quá lớn, chúng ta cần để nàng nắm rõ phương vị của chúng ta hơn.”

“Vậy người có sáng kiến gì hay chẳng?”

“Thi đấu Tinh Anh ở thành Thiên Hồ sắp bắt đầu rồi. Chúng ta xem còn có thể báo danh hay không. Ta nghĩ nàng hẳn sẽ không bỏ lỡ một chuyện lớn như thế đâu.” Cừu San Ngọc nghĩ ra một chủ ý không tồi.

Trần Mộ hơi trầm ngâm. Thấy được đây đích xác là một chủ ý không tồi. Nếu không đủ lực lượng tìm ra ma nữ quỷ vậy chi bằng tự dẫn mình dưới ngọn đèn thì hơn. Trên mặt hắn hiện tại không nguy trang bất

cứ cái gì, là dung mạo chân chính của hắn. Hắn tin rằng, không ai có thể nhận ra hắn chính là Bạch tổng quản. Nhưng ma nữ quỷ nhất định có thể nhận ra. Điều này đã quá đủ rồi.

Khi ba người Trần Mộ chạy tới nơi báo danh Thi đấu Tinh Anh ở thành Thiên Hồ thì lại được biết thời gian báo danh đã hết. Ngay cả vòng sơ loại đều đã chấm dứt. Ngày mai sẽ bắt đầu cử hành thi đấu chính thức.

Song vị nhân viên công tác này còn vạch ra một con đường sáng cho họ. Mọi tuyển thủ thông qua vòng loại đều sẽ có một tấm giấy tham dự. Cuộc thi còn quy định, bất cứ ai đều có thể thông qua khiêu chiến tạp tu có giấy tham dự để đoạt giấy tham dự, điều này để cổ vũ càng nhiều tạp tu có thực lực có thể tham gia Thi đấu Tinh Anh lần này. Đường nhiên, vì để tránh cho có người lợi dụng quy tắc này không ngừng đi quấy rối tuyển thủ tham dự, quy định cho phép tuyển thủ dự thi giết chết đối phương mà không cần gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào.

Nghe nói, mấy ngày nay, đã có liên tục năm mươi giấy tham dự của tuyển thủ đã bị đoạt mất, nhưng có ít nhất năm mươi tạp tu trở lên đã bị giết.

Hiện tại từng cơn sóng ngầm trong thành Thiên Hồ đang dao động. Cừu San Ngọc tốn mười vạn Audirene từ tay vị nhân viên kia lấy được một tờ danh sách chi tiết, toàn bộ đều là tạp tu có giấy tham dự và khách sạn họ trú ngụ. Xem ra vị nhân viên này không phải lần đầu tiên làm chuyện kiếm chác này.

“Xem ra chúng ta cần tìm một người để hạ thủ rồi.” Trần Mộ nói, hắn không muốn lãng phí thời gian. Ý đồ chân chính của việc Sương Nguyệt Hàn Châu cử hành Thi đấu Tinh Anh, hắn đã biết được từ Thái Thúc Dong kia. Song, điều này chẳng có quan hệ gì với hắn. Hắn tin rằng, dù cho bây giờ hắn đứng trước mặt Thái Thúc Dong thì lão hồ ly ấy cũng chẳng nhận ra mình. Có điều, hắn thấy kỳ quái chính là Sương Nguyệt Hàn Châu. Sương Nguyệt Hàn Châu chế định ra một quy tắc như vậy, khẳng định sẽ mang tới cho thành Thiên Hồ rất nhiều tai họa ngầm, lúc này, họ đứng ra phải cần thành Thiên Hồ ổn định hơn mới đúng.

Cừu San Ngọc cẩn thận lướt qua danh sách một lần, chỉ vào một cái tên. “Chọn hắn nhé. Cung Lương, tạp tu cấp bảy, thực lực không xem là mạnh nhưng cũng chẳng yếu. Sở trường của hắn là một tấm tạp phiến tên gọi Dục, đặc điểm của nó là năng lực lẩn tránh rất xuất sắc, cơ động linh hoạt. Chiến tích của hắn không tồi, song cũng chẳng thể coi vào hạng đứng đầu.” Cừu San Ngọc đối với Cung Lương có hiểu biết nhất định.

Trần Mộ hỏi lại: “Vì sao không ai khiêu chiến gã?”

Cừu San Ngọc nói: “Hắn có kẻ đứng sau. Người cũng biết nội tình của cuộc Thi đấu Tinh Anh này rồi đấy. Tạp tu phổ thông tới đây chỉ là muốn nổi danh, không ai ngóc đến mức lại đi khiêu chiến những tạp tu có thể lực cả.”

“Chúng ta đi khiêu chiến hắn à? Vậy chẳng phải rất phiền phức sao?” Trần Mộ nhướn mày.

Cừu San Ngọc âm ừ nói: “Tạp tu phổ thông đương nhiên sợ kẻ giết dây đẳng sau gã. Song, vên vẹn một Hùng gia, không đáng cho chúng ta đặt trong mắt.”

“Hùng gia?”

“Một gia tộc cổ xưa ở khu Thiên Đông.” Giọng điệu Cừu San Ngọc có chút phân tán: “Cái lũ vừa đọc đoán vừa tự sướng này, ài, chúng luôn luôn cho rằng chúng hắn là chúa tể của thế giới này.”

“Rồi sau đó?”

“Ha ha, chúng hiện tại suy tàn đến cực điểm, phạm vi thực lực bị thu nhỏ đi rất nhiều. Nhưng chúng vẫn ngoan cố kiên trì cái bọn chúng gọi là ‘vinh quang ngày xưa’, co quắp sau bức tường mà thực hiện giấc mộng đẹp của chúng.” Cừu San Ngọc nói.

“So sánh với lão già Thái Thúc Dong kia, bọn chúng thực cũng ngu xuẩn như vậy.”

Nàng liếc Trần Mộ một cái: “Yên tâm, bọn chúng không thể dẫn quá nhiều người tới. Nơi đây chẳng thuộc phạm vi thể lực của chúng, hơn nữa, chúng và Sương Nguyệt Hàn Châu cũng chẳng chung đường. Sương Nguyệt Hàn Châu mới là chúa tể của thành phố này, chúng ta phá hắn một lần tịnh sẽ không rước lấy phiền

toái. Muốn cho nàng tìm được người, biện pháp tốt nhất chính là để người xung quanh đến tuyên truyền giúp chúng ta.”

Sự cẩn thận chặt chẽ trong lời nói của nàng mấy ngày nay tự nhiên không cánh mà bay, thay thế vào đó là tự tin, đây là lĩnh vực nàng quen thuộc.

Trần Mộ không hề dị nghị, tuy hẳn hoài nghi Cừu San Ngọc muốn mượn tay hẳn phá Hùng gia một lần, song hẳn cảm thấy điều này chẳng hề có quan hệ quá lớn. Với hẳn mà nói, đây chỉ là một trận chiến đấu, hẳn hiện tại đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đối với chiến đấu đã có thể dừng dừng giải quyết. Hẳn đang nghĩ mình sẽ sử dụng tạp phiến gì, tạp phiến khác nhau, ý nghĩa cho phương thức chiến đấu khác nhau.

Tạp phiến ngày trước từng dùng qua rất hiển nhiên không thể sử dụng, song may mắn thay tạp phiến trong tay hẳn có rất nhiều, đặc biệt là trong tay hẳn còn có một tấm tạp phiến sáu sao – Vĩnh Viễn Chi Dạ.

Tấm tạp phiến này hẳn chỉ hơi mờ mịt qua, chưa hề sử dụng trong thực chiến.

Theo Cừu San Ngọc nói, Vĩnh Viễn Chi Dạ từ khi chế tạo ra thì chưa từng qua thực chiến, cho nên tuyệt đối không ai có thể nhận ra. Hơn nữa, Vĩnh Viễn Chi Dạ là một tấm huyền tượng tạp hiếm thấy, người quan sát rất khó nhìn ra.

Tạp phiến sáu sao, Trần Mộ có chút hưng phấn lên. Hẳn chẳng phải loại cuồng chiến, nhưng sử dụng tạp phiến sáu sao chiến đấu, điều này đối với hẳn mà nói, vẫn là lần đầu tiên.

Trên tờ danh sách ghi rõ khách sạn Cung Lương trú ngụ, điều này với họ mà nói thì quá thuận tiện.

Khách sạn Victoria là một trong những khách sạn xa hoa ở Thành Thiên Hồ, hơn ba trăm tầng không ngờ toàn bộ đều đã chật khách trú ngụ. Người tới người lui, thật náo nhiệt xiết bao!

“Nhìn qua không tệ.” Trần Mộ ngẩng đầu hí hửng đánh giá tòa kiến trúc cao tầng này, bình phẩm nói. Ít nhất so với khách sạn ở Đông Thương Vệ Thành, thì khách sạn trước mắt phải hào hoa tráng lệ hơn nhiều lắm. Hẳn chưa từng ngụ tại khách sạn, hẳn quen ngủ ngoài trời nơi hoang dã hơn.

Hẳn rất nhanh phát hiện một vấn đề: “Hẳn trọ ở phòng nào?”

“Trên này không viết.” Cừu San Ngọc hơi tức giận: “Tình báo sơ sài như thế không ngờ cũng dám bán mười vạn Audirene!”

“Vậy sao bây giờ?” Trần Mộ quay ngoắt sang.

“Đừng hỏi ta, phương diện này ta không am hiểu.” Cừu San Ngọc tức giận trả lời.

Ngẫm nghĩ một chút, Trần Mộ cầm một tấm tạp phiến vào trong độ nghỉ, ‘Roạt’ một tiếng bay lên bầu trời, hẳn không ngừng bay lên, đến tận vị trí tầng một trăm mới dừng lại. Nhân công trong tửu điểm cũng nhận ra được người này xem ra đến đây với ý đồ bất thiện.

Đậu ở giữa không trung, Trần Mộ hít sâu một hơi.

@#\$\$%^&

Trong phòng 113 – khách sạn Victoria.

Hùng Thân cười nói: “Xem ra, mọi thứ đều rất thuận lợi, ngày mai đành trông chờ vào Cung tiên sinh đại triển thần uy rồi.”

Trước mặt hẳn có một vị nam tử gầy gò đang ngồi, hẳn chính khách khanh Cung Lương của Hùng gia.

Cung lương cười ngạo nghễ nói: “Hùng gia uy danh quá lớn đấy, mấy hôm nay, không ngờ chẳng một ai tới cửa làm nóng người, thực khiến ta tiếc nuối.”

Lời còn chưa dứt, thanh âm thông qua khoách âm tạp phóng đại hàng chục lần ầm ầm vang lên.

“Cung Lương! Giao giấy tham dự ra đây!” Sóng âm được phóng đại thông qua khoách âm tạp hết như sóng biển, lan rộng ra rất xa.

Sắc mặt Cung Lương nhất thời biến thành màu gan heo, ánh mắt lấp lóe ngọn lửa phẫn nộ. Sắc mặt Hùng Thân trong phút chốc cũng trở nên u ám, trong tâm tức giận dị thường, ai ngờ thực sự có người không sợ thanh danh của Hùng gia! Khiêu chiến trước mắt bao nhiêu người, nếu không ứng chiến, vậy thanh danh không thể không mất sạch.

Ở phòng cách vách, Lôi Tử đang ngồi trên giường nhõn nhựt cười nói: “Ha ha, không ngờ lại có người tới khiêu chiến rồi, thật thú vị.” Nhưng gã bỗng nhíu mày: “Cục cưng, người có cảm thấy thanh âm này hơi quen tai không?”

Hào hứng của Lam Phong sớm đã bị khơi lên, bước mau tới trước cửa sổ, cười ngọt ngào nói: “Quen tai? Thật ư? Ôi, đồ quỷ lười này, mau đứng dậy! Nhìn xem thì biết ngay thôi!”

Mang theo vài phần nghi hoặc, Lôi Tử tốt xuống giường, gã luôn cảm thấy thanh âm này cực kỳ quen thuộc. Gã gần như bước mau tới trước cửa sổ, ánh mắt dõi lên gã tập tu bỗng bình giữa không trung kia.

“Đầu Gỗ!”

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn, Lôi Tử chỉ cảm thấy đầu ‘Oanh’ một tiếng nổ tung, ngậy ra như phồng.

Qua hai giây, gã phục hồi tinh thần lại, máu huyết toàn thân dồn lên bỗng chốc xông thẳng đầu gã, gã vô cùng kích động, ‘Rầm’ một cái mở cửa sổ ra!

“Đầu Gỗ!” Hai tay gã ộp thành hình loa, hướng về phía Trần Mộ dùng hết khí lực toàn thân hét to!

Lam Phong ngơ ngác, ‘Đầu Gỗ’, kẻ kia là ‘Đầu Gỗ’? Thời gian nàng tiếp xúc với Trần Mộ tịnh không dài, nhưng Trần Mộ lưu lại cho nàng ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Nàng và Lôi Tử rời khỏi Đông Thương Vệ Thành, nguyên nhân lớn nhất chính bởi Lôi Tử ám ức câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp không đủ sức bảo vệ cho Trần Mộ.

Giữa không trung, Trần Mộ như bị sét đánh!

Vừa đúng lúc này, thanh âm buồn thảm của Hùng Thân vang lên: “Hùng gia ta không bạc đãi Lôi tiên sinh, các hạ lại ngang nhiên cấu kết với người ngoài! Đáng phạt! Hừ, bắt lấy!”

552. Chương 546: Cung Lương

Lôi Tử nhất thời bình tĩnh, phẫn nộ quát: “Hùng Thân, người dám...”

Trong mắt Trần Mộ chợt sinh sát cơ, tay khẽ giương lên, hai luồng ba văn mắt thường không thể thấy được bỗng chốc phủ lên hai gã tập tu Hùng gia nọ.

“A! Mắt của ta! Sao ta không nhìn thấy cái gì vậy!”

“Đây là đâu?”

Thanh âm hai gã tập tu tràn đầy hoảng sợ, chúng giống như ruồi nhặng không đầu xoay tròn trên bầu trời.

Trong tâm Hùng Thân hơi hồi hộp, sắc mặt kịch biến: “Bình tĩnh! Là huyền tượng tạp thôi! Đó chỉ là ảo giác!”

Hai gã tập tu Hùng gia không nghe thấy câu thét của y, thanh âm kinh khủng tuyệt vọng của chúng khiến mọi người vây quanh run sợ trong lòng.

“A, ta muốn rời khỏi đây...” Tập tu nọ gào thét cuồng loạn, hần đột nhiên tăng tốc độ, lao thẳng về phía vị trí Hùng Thân.

Hùng Thân vô ý thức né tránh, nhưng hần vừa tránh ra thì đột nhiên cả kinh: “Cẩn thận...”

“A...” Tiếng gào thảm thiết thê lương dị thường, trên bức tường của quán rượu Victoria, một bông hoa máu đỏ tươi chói mắt bùng nổ.

Gã tập tu Hùng gia còn lại điên cuồng thét: “Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!”

Hắn liều mạng bắn năng lượng thể về bốn phía, bỗng chốc như chọc vào tổ ong vò vẽ. Tiếng la thảm thiết của mọi người vây quanh vang lên liên tục không ngừng. Những tạp tu hơi có thực lực vội vàng bung lỏng năng lượng, nhưng vẫn có không ít người ngộ thương.

“Hừ. Cứ Hùng gia là có thể đả thương người vô tội vạ ư?” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Hùng Thân đang nộ hỏa công tâm trong tâm càng tức giận. Sắc mặt càng trở nên u ám: “Vị bằng hữu kia không hài lòng với Hùng gia ta chăng? Sao không dám nói hẳn ra?”

“Ngu xuẩn như thế tốt hơn hết là giết phắt cho xong. Tránh cho người khác bị thương thêm.” Thanh âm lạnh lẽo lại phát ra không hề để ý tới Hùng Thân. Vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy kim quang lóe lên rồi tắt ngay trước mắt. Gã tạp tu Hùng gia nộ ôm cổ họng, phát ra thanh âm ồ ọc, đôi mắt lồi ra.

“Bịch.” Hắn tựa như bao cát từ giữa không trung rơi tự do xuống, máu thịt bầy nhầy.

Hùng Thân mặt xanh mét, song gã hít sâu một hơi, mạnh mẽ tự kiềm chế mình. Tầm mắt của gã lần nữa rơi lên người Trần Mộ. Hắn là người biết nặng nhẹ, đạo kim tuyến vừa rồi kia tuy chỉ là lóe lên vụt tắt, nhưng đối với thực lực gã tạp tu thâm lậu này gã cảm nhận được rất sâu sắc. Trước mắt bao nhiêu người, việc này nếu xử lý không hay, Hùng gia quả thật sẽ mất hết mặt mũi. Cùng lúc chuốc thù với hai địch nhân, tình cảnh của hắn quả thật không ổn.

Hắn đánh mắt về phía Cung Lương, miệng nói: “Các hạ đây là ý gì? Chuyện nội bộ Hùng gia ta, tay các hạ cũng vươn quá dài rồi đó.”

Trần Mộ liếc nhìn Lôi Tử, trong lòng đan xen kinh ngạc lẫn vui mừng. Tuy trong lòng hắn luôn nuôi hi vọng có thể nhìn thấy Lôi Tử lần nữa nhưng rất nhiều lúc, hắn tưởng như chỉ là hy vọng xa vời. Nhưng Lôi Tử hiện tại sống sờ sờ trước mặt hắn, nỗi kinh ngạc vui mừng này không cách nào hình dung ra nổi. Rất nhanh hắn cũng nhận ra Lam Phong bên cạnh Lôi Tử. Lời của Hùng Thân, hắn không nghe thấy. Hắn tức khắc bay về phía cửa sổ chỗ Lôi Tử.

Cung Lương chuyển thân một cái, chặn lấy Trần Mộ, miệng cười lạnh: “Sao cơ? Các hạ không phải muốn khiêu chiến ta ư?”

“Tránh ra!” Ánh mắt Trần Mộ chợt lạnh xuống.

“Ái chà, thế nhưng các hạ đã đích danh khiêu chiến ta...”

Cung Lương còn chưa nói xong, Trần Mộ đã động thủ! Đối với gã này, hắn quả thật không có nửa phần hứng thú nói nhảm. Tay hơi giơ lên, ba động vô hình vô chất như thể một chiếc lưới lớn trùm về phía Cung Lương.

Nụ cười lạnh trên mặt Cung Lương còn chưa tiêu biến, thân hình đột nhiên mờ ảo, xuất hiện ngay bên phải Trần Mộ. Tay phải xòe ra, vô số lông chim màu xanh biếc xuất hiện trước mặt y, đám lông chim này mỗi cây ước chừng khoảng 10 cm, đầu mũi sắc bén, thân lông tinh vi nhỏ xíu, xanh biếc như ngọc. Lông chim xanh biếc dày đặc bồng bềnh trước mặt y, mà đầu nhọn chĩa thẳng Trần Mộ.

“Đi nào!”

Vút vút vút! Tiếng rít dày đặc như mưa xối xả không dứt bên tai, nhiếp hồn người đột ngột nổi lên.

Trần Mộ nhẹ nhàng trượt sang, chân như thể giẫm trên mặt băng, ở giữa không trung thực hiện một cú trượt giao thoa.

Đám lông chim xanh biếc kề sát bên người Trần Mộ, biến mất ở đằng sau hắn. Về mặt Cung Lương không hề bắt ngờ chút nào, dường như gã cũng biết công kích như thế không thể thương hại tới vị tạp tu trẻ tuổi trước mặt này. Công kích của gã không hề gián đoạn, lông chim xanh biếc như những hạt mưa vô cùng vô tận bắn về phía Trần Mộ.

Công kích đến thẳng qua thẳng như thế đối với Trần Mộ hiện tại mà nói thì né tránh quá đơn giản. Thường thường chỉ cần một cú vận sườn là có thể tránh thoát phần lớn công kích. Động tác hắn rành mạch lưu loát, khiến cho các tạp tu đứng ngoài quan sát không ít người chú ý. Nhất là sự bình tĩnh và ung dung của hắn, khiến đám tạp tu vây quanh đối với thân phận hắn thậm chí đoán không thôi. Cho tới bây giờ Trần Mộ

còn chưa sử dụng bất cứ kỹ xảo phức tạp nào. Rơi vào trong mắt rất nhiều người, phần lão luyện như vậy chỉ có trải qua chiến đấu trường kỳ mới có thể hình thành nên được.

Có vài người thậm chí đang phán đoán, Trần Mộ có phải tập tu của gia tộc nào đó ngầm bồi dưỡng hay không. Bởi chỉ có tập tu như vậy mới có khả năng thực hiện được loại trình độ này.

Trần Mộ bỗng nhú mày, giữa không trung, hắn không chút dự báo nào quật ngang về một bên hai mét. Vô thanh vô tức, ba cọng lông chim xẹt qua vị trí hắn vừa mới đứng.

Ngay sau đó, “Oành!” một tiếng cùng lúc vang lên!

Mọi người lúc này mới ngơ ngác chú ý, đằng sau Trần Mộ xuất hiện một âm ảnh màu xanh cực lớn, năng lượng thể hình lông chim xanh biếc Cung Lương vừa phóng ra không ngờ đi rồi lại trở lại!

Lông chim xanh biếc lũ lượt kéo tới từ đằng sau Trần Mộ điên cuồng bắn về phía hắn, đan xen thành một tấm lưới không thể trốn thoát. Thanh âm rít gào của hơn ngàn cọng lông chim cùng tạo ra át đi toàn bộ thanh âm xung quanh!

Trần Mộ giữa không trung dường như không thể trốn thoát.

“Đầu Gỗ!” Lôi Tử hoảng sợ kinh hô, đầu óc trống rỗng, Lam Phong bên người gã thất sắc.

Giữa không trung Trần Mộ như một cục nam châm, hấp dẫn tất cả lông chim trên trời! Vô số lông chim hợp thành cơn sóng cả màu xanh biếc cuộn tới, gây cho người ta một loại ảo giác có thể nghiền nát tất cả mọi thứ.

Có thể được Hùng Gia lựa trúng, Cung Lương khẳng định thực lực không tầm thường, Trần Mộ cũng đã sớm đoán được đối phương có hậu chiêu. Song, chém giết mãnh liệt như thế vẫn khiến Trần Mộ có chút bất ngờ. Nhưng cũng chỉ là bất ngờ, hắn tịnh không hoảng loạn.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Trần Mộ đã biến mất ngay tại chỗ. Cơn sóng cả màu xanh đậm hùng dũng đột ngột tắc ngẽn, nhưng ngay giây tiếp theo, chúng lại bùng nổ một lần nữa! Hệt như có người đang chỉ huy, đồng loạt đánh về một hướng khác.

Nụ cười lạnh trên khóe miệng Cung Lương vẫn như cũ, từ xa ôm ngực đứng, thông thả nói: “Các hạ chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Muốn dựa vào ít thủ đoạn này mà muốn lấy giấy tham dự trên tay tại hạ, chà chà!”

Trần Mộ không nói một lời, hết sức chăm chú tiến hành tránh né. Động tác hắn cực nhanh, hết như tia chớp vậy, nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp. Một loạt động tác tránh né độ khó siêu cao được Trần Mộ thuận tay dùng ra.

Tránh né hình S, bổ nhào hình U, lắc dây chuyền hình bán ()...

Đám tập tu đứng xem nhìn đến trợn mắt há mồm, khi nhìn thấy những động tác chiến thuật phức tạp lưu loát như thế xuất hiện trước mắt mình, không thể nghĩ ngờ là một loại hưởng thụ tuyệt hảo. Nhất là khi mọi người thấy mỗi lần dường như thiếu niên tránh cũng không thể tránh nổi thì hắn thường thường lại dùng một động tác không thể tưởng tượng được, trong khoảng thời gian không cho phép, hoặc nhẹ nhàng hoặc quỷ mị tránh né, bình yên vô sự. Cho tới bây giờ, hắn thoát nhìn tuy khá chật vật nhưng lại chưa hề bị tổn hại.

“Hùng gia lần này gặp xui xẻo rồi.” Bên trong đám quan sát, một nam tử trên mặt có một vết sẹo màu xanh nhìn thiếu niên trên bầu trời, lộ ra vẻ khen ngợi: “Tuổi còn trẻ đã có tu vi như thế, chẳng biết là đệ tử của ai?”

Y đứng ở đó hết như một cây giáo, có thể rất dễ dàng tách biệt khỏi mọi người xung quanh. Nam tử đứng cạnh hắn trên mặt đeo một tấm mặt nạ vàng lợt, trường y đầu bông dài thướt, che kín cả thân hình y vào trong đó. Nam tử này không nói gì, chỉ nhìn lên bầu trời.

Trần Mộ ngay lúc này bất kể tránh né thế nào thì đều không thể thoát khỏi đám lông chim như giò bám xương này. Chỉ cần tốc độ hắn hơi chậm lại thì lập tức sẽ bị đám lông chim ủa tới bắn cho tơi tả.

Dư quang nơi khóe mắt liếc thấy Cung Lương đang đắc ý dào dạt, hai tay đối phương khoanh ngực bỗng bình ở xa xa, dường như không chút lo lắng, Cung Lương không chỉ huy lông chim! Trần Mộ lập tức làm ra phán đoán, chân chưa khi nào dừng lại, thân hình như điện, đại não lại vận chuyển với tốc độ càng nhanh.

Cung Lương không chỉ huy, lông chim lại có thể tự tìm mục tiêu công kích, vậy nói cách khác, nhất định có chỉ thị gì đó cho đám lông chim này. Thân là một chế tạp sư, Trần Mộ rất rõ ràng, năng lượng thể tuyệt đối không thể có trí tuệ, chúng không thể phân biệt ra ai là địch nhân.

Nhược điểm của tạp phiên huyền tượng lúc này lập tức hiện ra, sóng vô hình vô chất tuy có thể khiến địch nhân khó có thể ngăn cản nhưng lại vô phương tạo thành công kích thực thể.

Có điều, là một tấm tạp phiên sáu sao, tính năng của Vĩnh Viễn Chi Dạ đương nhiên không phải huyền tượng tạp phổ thông nào có thể sánh bằng. Trong lần đầu tiên nghiên cứu Vĩnh Viễn Chi Dạ, Trần Mộ đã phát hiện ra một chỗ kỳ lạ của tấm tạp phiên này. Thân là tạp phiên dùng ba loại công kích làm chủ, nó có thể mô phỏng tạo ra rất nhiều sóng điện từ bước sóng ngắn, không chỉ như thế, nó có thể khiến cảm giác sử dụng đối với sóng điện từ xung quanh đạt đến một mức linh mãnh kinh người. Đây là một thể giới tràn ngập sóng điện từ.

Sóng vô hình vô chất, bức xạ ở mỗi một xó xỉnh trên thế giới này, mỗi một vật chất đều sẽ tản ra dao động đặc thù của chúng. Những dao động này mắt thường không thể phát hiện, nhưng sau khi Trần Mộ tiếp xúc với Vĩnh Viễn Chi Dạ thì lại có thể cảm giác được rõ ràng.

Nhưng cũng tương tự, đây cũng là một thế giới hỗn loạn, có đủ các loại sóng, có thứ tự, không có thứ tự, tản loạn, hỗn tạp lẫn nhau. Đối với người khác mà nói thì đây là một vấn đề, nhưng đối với Trần Mộ vốn đã quen với các trạng thái linh thức phức tạp tương tự mà nói, điều này chưa hề đủ để trở thành chuyện làm khó cho hắn.

Trần Mộ đoán trên người mình nhất định có gì đó có thể chỉ dẫn đám lông chim này ‘ghi nhớ’.

Sau một hồi quan sát tỉ mỉ quả nhiên đã bị hắn phát hiện ra đầu mối. Trên người hắn tản ra một loại sóng điện cực nhỏ gần như không thể phát giác, nếu không phải dựa vào Vĩnh Viễn Chi Dạ, tuyệt khó phát hiện. Chẳng nhẽ là loại sóng điện này giữ trò?

Trong tâm Trần Mộ bỗng sinh ra một chủ ý, hắn đột nhiên bẻ hướng, bỏ nhào đánh về phía Cung Lương xa xa!

Một màn này hoành tráng cực điểm, hắn hệt như một ngôi sao sáng, cái đuôi xanh biếc kéo dài thườn thượt phát ra tiếng rít đáng sợ.

Trên mặt Cung Lương lộ ra vẻ khôi hài, đứng ở đó, không nhúc nhích, dường như không hề lo lắng đám lông chim xanh biếc này sẽ thương hại y. Khoảng cách hai bên không ngừng sáp lại, y liếc Trần Mộ một cái, vượt ngoài dự đoán đột nhiên chui vào trong biển lông chim xanh biếc đang rít gào.

Đám tạp tu vây quanh không khỏi xôn xao! Thằng cha này muốn chết ư?

Khóe miệng Hùng Thân nổi lên một nụ cười đắc ý.

553. Chương 547: Vĩnh Viễn Chi Dạ

Người vây quanh đều ý thức được phiền phức của Trần Mộ, điều này tịnh không vượt ngoài dự đoán của bọn họ. Bọn họ xem ra, thiếu niên vô danh này chẳng qua chỉ là có một vài loại kỹ năng quỷ dị, thực lực cá nhân không hề tính là mạnh. Thanh danh của Cung Lương ở khu Thiên Đông còn có không ít người biết đến, hơn nữa đôi bên chênh lệch tuổi tác hơn mười tuổi, từ điều này mà xét đã có thể phán đoán được thực lực hai người nông sâu thế nào rồi.

Rất nhiều người trong lòng thầm đáng tiếc thay Trần Mộ, theo quy định, Cung Lương hoàn toàn có thể giết chết vị thiếu niên này. Tuổi trẻ như vậy đã có thể có thực lực như hiện giờ, thiên phú thiếu niên này không thể nghi ngờ là cực cao. Nhất là kỹ xảo tránh né xuất thần nhập hóa khiến người ta mở rộng tầm mắt. Nếu đối thủ của hắn đổi lại là tạp tu khác, hắn có lẽ có thể đứng vào thể bất bại.

Đáng tiếc, hấn gặp phải chính là Cung Lương, Cung Lương có Dực!

Phương thức công kích đặc thù của Dực cũng khiến rất nhiều tạp tu vây quanh nhưn mây, đặc biệt là những tạp tu tương tự cũng muốn tham gia thi đấu Tinh Anh, tất cả đều đang suy tư phương pháp phá giải chiêu này của Cung Lương.

Song đúng vào lúc này, tình thế trên sân đột ngột xoay chuyển.

Trần Mộ đã dò ra rõ ràng điều huyền bí của Dực! Cung Lương sợ dĩ không bị lông chim công kích chính bởi trên người gã tương tự cũng tản mát ra một loại sóng ngắn. Chỉ là tần suất sóng ngắn trên người Cung Lương và tần suất bước sóng ngắn trên người hấn khác nhau, loại sóng này có thể khiến lông chim tự tránh ra từ xa, mà sóng ngắn phát ra trên người hấn lại hấp dẫn lông chim tới gần.

Trong nháy mắt, Trần Mộ sau khi suy xét thấu đáo đã triệt tiêu ý niệm chuẩn bị sử dụng trạng thái linh thức, bởi hấn có một biện pháp còn tốt hơn nữa.

Thân hình như quỷ mị, thoát ẩn thoát hiện, mau đến mức khiến người ta không kịp nhìn. Đồng thời ngay khi lắc mình, tay phải hấn bỗng xòe ra lần nữa, chỉ là lần này hấn nhằm vào lại là chính mình!

Lông chim dày đặc như mưa tên bỗng mất đi sự linh động lúc vừa rồi. Chúng hết như đột nhiên mất đi sinh mệnh. Tuy vẫn phát ra tiếng rít khiếp lòng người như trước, vẫn lấp lánh hàn ý sắc bén lạnh buốt nhưng đám tạp tu kinh nghiệm phong phú kia lập tức ý thức được: có chuyển biến!

Trần Mộ như cây thương đứng giữa không trung đối mặt với lông chim đang tạt tới. Không chút nhúc nhích!

Cơn sóng cả diên cuồng màu xanh biếc trong sát na nuốt trọn lấy hấn. Khí tức bạo ngược ấy khiến người ta tin rằng, dù cho trước mặt bọn chúng là một ngọn núi lớn thì đều có thể bị đập tan tành hoàn toàn.

Khi một cọng lông chim cuối cùng biến mất ở phương xa phía chân trời, Trần Mộ vẫn duy trì tư thế vừa nãy đang bồng bênh không chút tổn hao ở giữa không trung. Hấn lạnh lùng nhìn chăm chăm Cung Lương. Sắc mặt Cung Lương trong sát na trở nên trắng bệch!

Đám tạp tu vây quanh thoáng cái trở nên nhốn nháo, họ không thể tin nổi nhìn vị thiếu niên nọ trên bầu trời. Ngay cả đám tạp tu phát hiện chuyển biến trước tiên cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Hấn làm thế nào thực hiện được?

Không ai biết!

Trần Mộ không định tiết lộ chân tướng, thân hình hấn liền biến mất ngay tại chỗ.

Cung Lương như mới tỉnh trong mộng, sắc mặt gã rất khó coi, nhưng gã biết mình đã không còn cơ hội. Người khác có lẽ không biết Trần Mộ làm sao làm được, nhưng thân là người sử dụng Dực, gã biết Trần Mộ đã nhìn thấu điều huyền bí của Dực. Tỷ lệ thực lực đôi bên đã hoàn toàn đảo ngược. Hiện tại gã đã không hy vọng vào chiến thắng xa vời, gã chỉ hy vọng mình có thể sống sót. Dựa theo quy định, người bị khiêu chiến có thể giết chết người khiêu chiến, nhưng cũng không có quy định người khiêu chiến không thể giết chết người bị khiêu chiến! Nếu bị giết công khai trong khiêu chiến, tuyệt đối sẽ không có người đồng tình với mình.

Đáng chết!

Gã liếc mắt về vị trí của Hùng Thân, trái tim đang đập dồn dập không ngừng. Vừa rồi trong lúc chiến đấu, vô tình gã đã cách xa đám Hùng Thân. Tốc độ quỷ dị khó lường của thiếu niên lạnh lùng trước mắt vừa rồi đã lưu lại cho gã ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Khí lưu tạp trong tay đối phương so với khí lưu tạp của mình cao cấp hơn, tính năng lại càng xuất sắc hơn nữa! Còn không đợi gã kịp suy xét tỉ mỉ, thân hình thiếu niên kia đã cách gã không đầy hai mươi mét, gã nhất thời sợ đến hồn phi phách tán. Mà càng khiến gã hết hồn chính là, thiếu niên đang phi hành cực nhanh không ngờ lại gờ tay phải của hấn lên!

Bộ dáng hai tên tạp tu Hùng gia chết thảm nọ đột ngột hiện lên trước mắt gã, trái tim gã như bị bóp nghẹt! Trên tay đối phương hiển nhiên có một tấm huyền tượng tạp siêu mạnh, sự đáng sợ của loại tạp phiến này gã cũng chỉ nghe nói qua mà thôi. Gã chỉ thấy trước mắt tối sầm lại!

Đồng tử gã bắt chợt phình ra, gã hoảng sợ nhìn bốn xung quanh! Bóng tối, bóng tối cùng cực, không một tia ánh sáng. Sự khủng bố trầm trọng cùng tuyệt vọng vô bờ bến hết như núi lửa uất ứ từ rất lâu, mạnh mẽ phun trào. Những cảm xúc tiêu cực vô cùng vô tận không chút phí sức phá tan phòng tuyến tâm lý yếu đuối của gã, bóng tối điên cuồng đang gặm nhấm tâm linh gã.

“A!” Tiếng hét thê lương như rạch ngang chân trời.

Giữa không trung, đồng tử xám trắng trống rỗng của Cung Lương không thấy một tia thần thái, khuôn mặt gã vụn vẹo cực độ, gã ngơ ngác đứng ngẩn tò te. Đám tạp tu vây quanh không khỏi sởn tóc gáy nhìn Cung Lương, màn trước mắt thực quá quỷ dị, quá đáng sợ! Họ chẳng biết Cung Lương rốt cuộc đã nhìn thấy thứ đáng sợ gì mà lại có thể khiến một tạp tu thực lực mạnh mẽ phát ra tiếng kêu thê lương đến như thế!

Cung Lương ngơ ngác ngác đứng tại chỗ. Một giây sau, đồng tử vài tạp tu trong đám tạp tu vây quanh bỗng co rút lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cung Lương trên bầu trời, trên mặt họ hiện lên vẻ chấn kinh – Cung Lương đã chết!

Hồ hấp của Cung Lương đã dứt, trái tim ngừng đập, tri cảm biến mất. Phù hợp với những hành vi sinh lý đặc trưng này chỉ có một điều, đó chính là chết!

Nếu như nói, hai tạp tu Hùng gia lúc trước đã khiến họ kiến thức được chỗ kỳ dị của huyền tượng tạp, vậy thì cái chết của Cung Lương lại khiến họ không thể không một lần nữa đánh giá lại uy lực tám huyền tượng tạp trên tay Trần Mộ. Có thể trực tiếp gây chết người, hơn nữa trên thân người chết hoàn toàn không nhìn ra bất cứ vết thương nào, thủ đoạn công kích vô hình vô chất, huyền tượng tạp như thế sao không khiến người ta sinh sợ hãi chứ? Cũng là dẫn đến cái chết nhưng không biết, không nhìn thấy phương thức, không khỏi càng làm người ta sợ hãi hơn.

Nhất là những tạp tu tham gia thi đấu Tinh Anh kia, mỗi người ai nấy sắc mặt đều đại biến. Rất nhiều người trong số họ đều hạ quyết tâm, nếu bất hạnh gặp phải vị thiếu niên trước mắt, họ sẽ không chút do dự lựa chọn bỏ cuộc.

Cung Lương từ không trung rơi cắm đầu xuống, rơi đến mức máu thịt bầy nhầy.

Oanh! Tạp tu vây quanh như thủy triều lui vội về sau, cứ như thể trên người Cung Lương có ôn dịch vậy. Tuyệt đại đa số tạp tu lui về sau, mà những người bất động đứng nguyên tại chỗ tựa như đá ngầm sau thủy triều, dần lộ rõ ra.

Cừu San Ngọc và Weah, nam tử đeo mặt nạ vàng lợt và nam tử trên mặt có vết sẹo xanh, ngoài ra còn có bảy tám tạp tu, sắc mặt họ tuy rất khó coi nhưng vẫn mạnh mẽ tự trấn định mình.

Nam tử sẹo xanh hơi kinh ngạc thấp giọng nói: “Cung Lương hẳn là thần kinh nào bị chấn động mà dẫn đến cái chết, huyền tượng tạp trong tay người thanh niên này rất lợi hại đó. Luyện thể nào chẳng nữa, thần kinh trong đầu cũng khó luyện được, nếu gặp phải thằng lỏi này, quả là có chút phiền phức.”

Thanh âm nam tử mặt nạ vàng lợt rất khó nghe, khô khan khàn khàn: “Trên tay nó là một tám huyền tượng tạp sáu sao!”

“Sáu sao?” Nam tử sẹo xanh hơi bất ngờ: “Ta còn tưởng là bảy sao!”

“Huyền tượng tạp bảy sao ở Tinh Viện.” Nam tử mặt nạ vàng nói ngắn gọn.

“Hả?” Nam tử sẹo xanh chú ý đến Weah và Cừu San Ngọc, so sánh với sự khiếp sợ của những người khác, biểu hiện của một nam một nữ này lại rất bình tĩnh.

Ánh mắt nam tử mặt nạ vàng nhạt nường theo sự kinh ngạc của nam tử sẹo xanh dôi về phía Weah và Cừu San Ngọc, ánh mắt y khi lướt qua Cừu San Ngọc thì không có bất cứ biến hóa nào, mà khi ánh mắt y rơi lên người Weah thì bắt chợt tóe ra một luồng tinh mang.

Weah như có phát giác, ngoảnh đầu, mặt vô cảm liếc nam tử mặt nạ vàng nhạt một cái.

“Chớ chọc vào họ.” Khóe mắt nam tử mặt nạ vàng nhạt co lại, tránh né ánh mắt của Weah, thấp giọng nói với đồng bạn bên người, đồng thời lúc này cũng lui về sau một bước.

Tim nam tử sọc xanh giật thót, gã suýt nữa hoài nghi lỗi tai mình nghe lầm. Gã gian nan nuốt một ngụm nước bọt, gã không thể tưởng tượng nổi lại có một ngày câu nói này có thể thốt ra từ miệng vị bên cạnh mình.

Người có thể khiến y nói ra một câu như vậy sẽ cường đại tới mức nào?

Màn chiến đấu quỷ dị trên bầu trời vừa rồi khiến trong lòng nam tử sọc xanh nổi cơn sóng dữ, nhưng còn lâu mới bằng câu nói này của nam tử mặt nạ vàng lợt. Hơn nữa tư thế chủ động lui một bước của đồng bạn bên cạnh càng khiến gã cảm thấy hãi hùng, bất an cực độ. Ánh mắt gã không dám liếc về hướng đôi nam nữ ấy nữa.

“Họ là ai?” Nam tử sọc xanh có chút gian nan thấp giọng hỏi.

“Không biết.” Nam tử mặt nạ vàng lợt nói: “Họ rất nguy hiểm.”

Câu trả lời thoát nhìn thì mâu thuẫn này nam tử sọc xanh lập tức lĩnh hội. Nhưng câu trả lời này càng khiến tim gã đập nhanh hơn, hẳn xưa nay đối với phán đoán của đồng bạn bên cạnh rất tin tưởng. Từ khi hai người bắt đầu quen nhau, phán đoán của nam tử mặt nạ vàng lợt chưa bao giờ sai lầm cả. Nhưng đây là lần đầu tiên y đưa ra một phán đoán như vậy!

Bởi vậy, trong lòng gã rất tự giác liệt đôi nam nữ này vào danh sách những nhân vật nguy hiểm nhất.

Ánh mắt Trần Mộ dôi về phía Hùng Thân.

Hùng Thân nhất thời khiếp vía, sự cường hãn của đối phương vượt xa tưởng tượng của gã. Cung Lương được Hùng gia gởi gắm kỳ vọng rất nhiều không ngờ trong nháy mắt đột tử ngay đương trường, hơn nữa điều này cũng ý nghĩa cho việc phiếu tham dự của gã sẽ bị đoạt. Nếu trơ mắt nhìn phiếu tham dự bị đoạt đi, vậy thì Hùng gia lần này sẽ thua sạch sành sanh, chờ đợi gã sau khi trở về, chỉ có thể là gia pháp tàn khốc vô tình mà thôi.

Chẳng riêng gì gã, tất cả tạp tu Hùng gia đều nghĩ đến điểm này. Sự nghiêm khắc của gia pháp Hùng gia, họ không có khả năng sống sót, mặt họ ai nấy đều thất sắc.

Hùng Thân nhộn nhạo trong lòng, danh dự Hùng gia gì gì đó toàn bộ đều bị gã quẳng lại sau đầu, tràn ngập trong đầu gã bây giờ đều là những gia pháp đáng sợ nọ, làm cách nào thoát được gia pháp trở thành ý niệm duy nhất trong đầu gã.

554. Chương 548: Lo Lắng Của Lôi Tử

Trần Mộ nhanh chóng hiện ra.

Sóng ngắn bắt đồng, đối với cơ thể người cũng tạo ra các ảnh hưởng khác nhau, Trần Mộ ra tay không hề có chút lưu tình. Ngay lúc Hùng Thân chuẩn bị động thủ với Lôi Tử, hắn đã không có ý định để tên gia hỏa này còn sống rời đi.

Khi các tạp tu khác của Hùng gia đối đầu, hắn lập tức động thủ, đây chính là sát chiêu “Vĩnh viễn chi dạ”!

Không khí chung quanh thân thể hắn chấn động mãnh liệt, điều này làm cho thân ảnh của hắn trở nên mơ hồ, biến ảo không chừng.

Vĩnh viễn chi dạ mạc!

Tạp tu của Hùng gia nhất loạt gào thét lên! Bọn họ giống như một đám ruồi bọ bị mất đầu, vùng vẫy, giãy dụa đánh bừa bãi.

Trần Mộ lơ lửng trên cao, đứng nhìn xuống đỉnh đầu bọn họ ... lạnh lùng.

Công kích của Hùng Thân có tính tương tự như năng lượng pháo, hắn giống như một kẻ điên, bắn phá khắp nơi loạn xạ.

Hắn cái gì cũng nhìn không tới, trước mắt một vùng hắc ám, tất cả thanh âm đều bị ngăn cách. Hắn biết trước mắt đều chỉ là huyền tượng nhưng là hắn vẫn như cũ cảm thấy thất kinh, hiện tại dù là một tiểu hải

tử cầm dao cũng có thể giết hắn. Hắn chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này, hắn thực sự muốn nhanh chóng được chết...

Năng lượng pháp của Hùng Thân tương đối mạnh. Có tạp tu né tránh không kịp bị đánh trúng chỉ còn lại một nửa cơ thể.

Trần Mộ nhíu mày. Những người chết cùng hắn không có nhiều quan hệ nhưng là hắn không muốn gặp cảnh nhiều loạn này. Khiêu chiến mà thu hoạch được chứng nhận tham gia thi đấu, Thương Nguyệt Hàn Châu tự nhiên sẽ không ngăn trở nhưng là đây là thời khắc mẫn cảm. Gặp phải kiểu loạn tử thế này, khiêu khích uy quyền của Thương Nguyệt Hàn Châu, đó là một hành động vô cùng ngu xuẩn.

Trần Mộ không phải là người ngu ngốc. Hắn còn nhớ rõ mục đích đến Thành Thiên Hồ lần này.

Hắn không hề động thủ, cảm nhận đối với “Vĩnh viễn chi dạ” đã hoàn thành sóng ngắn điều chỉnh.

Trên bầu trời, tràn ngập những âm thanh tất nghẹn đầy tuyệt vọng.

Yên tĩnh.

Giống như cái chết.

Tịch tịch.

Ở nơi này việc hít thở cũng trở nên không thông, vô cùng tịch tịch. Tất cả các tạp tu Hùng gia đều đồng thời rơi xuống!

Cửu San Ngọc bắt đầu tìm trên người Cung Lương và người của Hùng gia chứng nhận tham gia thi đấu. Một người phụ nữ mặt không đổi sắc chuyên chú tìm trên những thi thể này, ai mà tinh thần yếu cũng rợn người. Không ai đồng tình cùng Hùng gia, Hùng gia từ trước tới nay không được mọi người hoan nghênh. Hành vi vậy công cuối cùng càng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Bọn họ nhìn về bầu trời ... về thiếu niên kia trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Cường đại thực lực, cường đại tạp phiến, tính cách lãnh huyết vô tình, thiếu niên trước mắt trong lòng bọn họ giờ đã trở nên rất nguy hiểm. Rất khó tưởng tượng, một người nhìn qua mới chỉ hai mươi tuổi, vậy mà khi đối diện với tử vong có thể hờ hững như vậy. Các tạp tu khác bằng tuổi này đều ngoan ngoãn ở trong học viện nghe các sư phụ truyền thụ tri thức. Trong lòng các tạp tu đều biết, bọn họ rất rõ ràng loại hờ hững này đại biểu cho cái gì. Chỉ cần đã kinh qua vô số lần sinh tử, kinh nghiệm chiến đấu vô số, mới có thể có loại hờ hững này.

Thời cuộc suy đồi, bất quá cũng chỉ là sự tình vài năm nay, chiến đấu tạp tu số lượng tăng lên, nhưng muốn đạt tới tình trạng như thiếu niên này thì phải trải qua bao nhiêu lần chiến đấu chứ?

Lại lịch thiếu niên xấu xí này thoáng cái đã trở nên khó lường được.

Trận chiến của Trần Mộ xem ra đã không còn cái gì nữa. Đã trải qua trường hợp mấy ngàn người đại chiến, chiến đấu như vậy chỉ có thể coi như là trận đánh nhỏ mà thôi.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hướng tới bầu trời.

Có người đang hướng tới nơi này bay đến.

Tốc độ rất nhanh!

Cơ hồ trong chớp mắt, đối phương đã xuất hiện trước mặt Trần Mộ. Trong mắt các tạp tu khác, bỗng xuất hiện vẻ trống rỗng.

“Này sao lại như vậy?”

Hơi thở lạnh lẽo như đến từ đỉnh núi tuyết, không mang theo một tia cảm tình. Bách Nguyệt lạnh lùng lướt qua trường hỗn tạp, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Trần Mộ.

Trần Mộ có chút bất ngờ, không nghĩ sẽ gặp Bách Nguyệt. Đối với loại nữ nhân giống như bông tuyết này, hắn không hề cảm thấy chán ghét, Bách Nguyệt là một trong số ít những tạp tu mà hắn không cảm thấy

chán ghét đến từ lục đại tạp tu. Nhưng khi chạm phải ánh mắt băng lạnh của đối phương, hắn bỗng nhiên ý thức được, chính mình không dùng mặt nạ của Bạch, Bạch Nguyệt cũng không biết mình là ai.

“Khiêu chiến Cung Lương, chứng nhận tham gia thi đấu.”

Bạch Nguyệt không động nói: “Vì cái gì mà có nhiều thi thể như này?”

“Cung Lương bại, Hùng gia then quá hoá giận.” Trần Mộ có chút cảm hứng nhìn Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt lúc này cùng hắn lần trước gặp mặt là hoàn toàn khác nhau. Khí chất của tạp tu Lục đại vẫn không có gì thay đổi, Bạch Nguyệt vẫn thế nhưng là có điểm khó nói. Điều này không khỏi làm cho hắn có chút than thở, người thắng mới có được sự tôn trọng. Hắn thân là Bạch tổng quản, Bạch Nguyệt đối với hắn làm sao mà không khách khí, mà lúc này lại hoàn toàn khác biệt.

Bạch Nguyệt thấy trước mặt mình chính là thiếu niên bằng tuổi mình đã gặp qua, cố gắng tưởng tượng nhưng cũng không thu hoạch được cái gì. Nhất là loại khí chất, nàng không biết nên hình dung như thế nào nhưng mà phải nói nó phi thường đặc biệt.

Chính mình nhất định đã gặp qua! Bạch Nguyệt đối với bản thân mười phần tin tưởng, không biết tại sao với loại khí chất đặc biệt này tràn ngập tin tưởng. Người có được loại khí chất này như thế nào có thể là người thường chứ?

Nhìn lướt qua, nàng nhận ra những người của Hùng gia đã chết.

Nàng không tính xuất lực thay Hùng gia. Trên thực tế, trong thời gian này, Sương Nguyệt Hàn Châu cũng rất cẩn thận, bất luận cái gì cũng đều hành động hết sức kín kẽ. Huống chi, hùng gia cùng Sương Nguyệt Hàn Châu vốn không thích nhau.

“Còn chưa thỉnh giáo đại danh của các hạ!” Bạch Nguyệt chủ động hành lễ. Có thể có khả năng giết chết nhiều tạp tu như này, hơn nữa trong đó có cả Cung Lương và người của hùng gia thì thiếu niên trước mặt này phải có thực lực mạnh mẽ, chỉ sợ chính mình cũng không thể càn rỡ.

Cái này có chút vấn đề, Bạch Nguyệt là tạp tu trẻ tuổi nhất trong Sương Nguyệt Hàn Châu, Gia Anh Hạ tiêu phí vô số tâm lực để đào tạo nàng, hơn nữa còn rất nhiều tài sản của Sương Nguyệt Hàn Châu. Thành tựu hôm nay của nàng chẳng có gì là lạ.

Nhưng ở trước mặt nam tử này, tuổi tác ngang chính mình, cũng có thực lực như vậy, trừ phi hắn là đệ tử nòng cốt của một trong lục đại gia tộc.

“Tại hạ Trần Mộ.” Trần Mộ hoàn lễ.

Cái tên hết sức lạ lẫm, Bạch Nguyệt chưa từng nghe nói qua. Thời gian này, đối với tin tức của các cao thủ Sương Nguyệt Hàn Châu cực kì chú trọng.

Bọn họ... không chào đón, chính là giống như Trần Mộ, hoàn toàn không biết tí lai lịch nào của cao thủ tạp tu, bởi vì đó là nhân tố bất an nhất. Còn có những kẻ khác nữa, đó chính là những kẻ mà hành vi khác thường không thể đoán trước được.

Bạch Nguyệt vừa muốn nói gì thì bỗng một người trên phố hô lên: “Thương Lan đến thành Thiên Hồ!”

Bạch Nguyệt sắc mặt khẽ biến, thần sắc nàng vội vàng hướng Trần Mộ cáo từ: “Tại hạ có việc, thật xin lỗi.” Nói xong liền vội bay đi.

Thương Lan đã đến, tình thế thành Thiên Hồ vốn đã phức tạp nay càng trở nên phức tạp hơn.

Trần Mộ hiện tại cố không được nhiều như vậy, hắn liền tiến đến gian phòng của Lôi Tử.

“Lôi Tử!”

“Đầu gối!”

Hai người từ nhỏ sống cùng với nhau là bạn tri giao rồi cuộc cũng gặp lại. Hai người thần sắc kích động, ôm lấy nhau. Lam Phong cũng kích động dị thường, khoé mắt ướt át, chuyện năm đó mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Weah cùng Cừu San Ngọc tiến đến, chứng kiến bộ dáng này của Trần Mộ, Cừu San Ngọc có chút giật mình. Tại trong ấn tượng của nàng, Trần Mộ luôn luôn có bộ dáng bình tĩnh, đối với bất luận sự tình gì, đối với bất luận kẻ nào. Rất nhiều lúc, bọn ta đã bỏ qua tuổi của Trần Mộ. Nhưng khi chứng kiến Trần Mộ cùng hai người nhiệt tình nói chuyện với nhau, nàng mới giật mình kinh ngạc phát hiện ra rằng, Trần Mộ mới chỉ hơn hai mươi.

Hai người một đường đi tới, đều là vô cùng lộn độn. Lôi Tử cùng Lam Phong sau khi rời đi khỏi Đông thương vệ thành cũng phải gian nan để sinh tồn.

Mà Lôi Tử nghe xong kinh nghiệm mấy năm nay của Trần Mộ thì trờ to mắt, sợ ngây người. Không riêng gì Lôi Tử, Cừu San Ngọc sợ ngây người.

“Ta vốn còn cảm thấy kì quái, người như thế nào có thể trở thành tạp tu?” Lôi Tử cười nói: “Ta vẫn chỉ nghĩ người có thiên phú về chế tạp. Nhớ hồi đó, ta chẳng phải là Bá Lạc(*) sao?!”

Về mặt của hắn đầy đắc ý.

Nhớ tới thời gian chế tạp đầy sung sướng mà phong phú, Trần Mộ cũng không khỏi nở nụ cười.

Lúc biết được Trần Mộ là chủ nhân của Tuyết Ti trùng tạp tu đoàn và Mộc doanh, Lôi Tử trợn mắt cả mắt. Nhưng hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh, hắc hắc cười nói: “Thật tốt quá, ta cùng Lam Phong đang có suy nghĩ, sau này sẽ đi đâu. Chúng ta sau này sẽ nương tựa vào người.”

“Khi nào thì chúng ta sẽ hoàn thành huyền tạp ‘Sư sĩ truyền thuyết’ đây hả?” Trần Mộ vừa cười vừa nói rất chân thành.

“Được rồi, người chạy đến thành Thiên Hồ làm gì?” Lôi Tử không nhịn được hỏi.

Trần Mộ liền kể qua sự tình của bản thân một lần, nói về thứ ma quỷ nữ đặt tại trong cơ thể hắn, Lôi Tử gật đầu nói: “Nữ nhân này thật đáng chết! Chắc phải lấy bàn và vỗ cho đến chết quá!”

Đợi sau khi Trần Mộ kể xong tất cả mọi thứ, Lôi Tử lộ ra vẻ mặt thận trọng hỏi: “Đầu gối, người phải cẩn thận một chút. Lần này kết minh ta nghĩ có chút không đúng.” Khi giải thích nói: “Ta cùng Lam Phong, thời điểm tại Hùng gia, ta phụ trách đàm phán, Lam Phong phụ trách sưu tập tình báo.”

Tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc lắng nghe.

“Sương Nguyệt Hàn Châu sở dĩ định ra quy định tham gia thi đấu chứng, kì thật chính là muốn mọi người tàn sát nhau. Lực lượng của Sương Nguyệt Hàn Châu càng lớn thì các nàng càng cao hứng. Tinh anh thi đấu của Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ không phải tham gia, ý nghĩ này của người, ta thấy rất khả thi.” Do dự một chút, hắn tiếp tục nói: “Nhưng ta nghĩ có chút gì đó rất kì quái. Sương Nguyệt Hàn Châu vừa mới công bố tin tức muốn kết minh, tất cả các gia tộc khác đều cản trở, đặc biệt là Đường Hàm Phái cùng Mạc Danh. Nhưng hiện tại, Mạc Danh cùng Đường Hàm Phái đều tựa hồ đối với thành Thiên Hồ không quan, này thật sự là không bình thường.”

Cừu San Ngọc sắc mặt trở nên ngưng trọng, nàng có chút kinh dị liếc mắt nhìn Lôi Tử, phân tích thời đại vào lúc này ai cũng quan tâm. Trong khoảng thời gian này, nàng ở bên cạnh Trần Mộ, không có tin tức phát sinh, bọn họ hoàn toàn không biết chút tình hình nào.

“Đường Hàm Phái tại đây cùng với Khổ Tịch tự khai chiến, mà Mạc Doanh nghe nói cũng đang thanh lọc nội bộ. Nhìn qua dường như không có gì gây chú ý nhưng là ta cảm giác có cái gì không đúng.”

Lam Phong lúc này bổ sung thêm một câu: “Căn cứ vào tình báo ta sưu tầm được, lúc Mạc doanh tân chủ Túc Hắc Minh đã có rất nhiều thiên không xuất hiện, ta cũng vừa mới biết, Liên bang Tổng hợp Học phủ lần này có phái người tới.”

Lôi Tử vẻ mặt đau khổ: “Ta có chút ít lo lắng, này hai nhà có phải là liên thủ để nổi lên hành động. Nếu là như vậy, thành Thiên Hồ có điểm không an toàn.” Hắn lầm bầm: “Thành Thiên Hồ cách biên cảnh cũng không tính là quá xa.”

Cừu San Ngọc sắc mặt phút chốc trắng bệch ra!

(*) Bá Lạc: Người nổi tiếng về xem tướng ngựa thời xưa.

555. Chương 549: Nàng Ta Đến Rồi Sao?

Theo như kế hoạch, chỉ cần lấy được thẻ thi đấu là có thể tham gia tình anh thi đấu ngay, nhưng do đoàn người Trần Mộ đã từng thay thế Hùng gia ở tại gian phòng của hắn trong khách sạn Victoria, nên không một ai và cũng không người nào dám từ chối một vị tập tu cường đại như vậy vào ở.

Ngày mai chúng ta phải bắt đầu thi đấu, đúng lúc chưa có thẻ lại là giai đoạn kịch liệt nhất của cuộc thi, hầu như cứ qua mỗi giờ lại nghe được tên ai đó bị khiêu chiến vv.. Trần Mộ đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự khiêu chiến, nhưng khiến hắn kinh ngạc là đã qua một lúc mà một người đến khiêu chiến cũng không có.

Cả một vùng thành Thiên Hồ đầy ồn ào, thời hạn đấu tranh nội bộ để tranh đoạt thẻ vào tham gia tình anh thi đấu càng sắp hết thì càng quyết liệt, Thương Lan đột nhiên đến, cũng làm xáo trộn vị trí của Sương Nguyệt Hàn Châu. Mặc dù Thương Lan đến một mình, nhưng Sương Nguyệt Hàn Châu không chỉ không dám xuống tay âm thầm tiêu diệt hắn, mà còn tận lực bảo vệ an toàn cho hắn. Hắc đạo liên quân của Bắc Vọng Châu đã dàn ra trận thế như mắt hổ trùng trùng, tạo áp lực cực lớn cho Sương Nguyệt Hàn Châu. Hơn nữa trong lúc các thế lực đang tranh đấu gay gắt, ý đồ đục nước béo cò của các thế lực trong bóng tối đang chằm ngời thổi gió, không phải sẽ rất loạn sao?

Đến cả Bagnell khi báo thông tin cho Trần Mộ, cũng nói bọn họ hôm nay đã liên tục đánh ngã ba gã có ý đồ đến gần tập tu.

Bây giờ thành Thiên Hồ tựa như một thùng hỏa dược có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Giữa cảnh không ổn định như vậy, các trận đấu trong tình anh thi đấu lại chính thức bắt đầu. So với quan hệ vi diệu giữa các thế lực khác nhau, thì dân chúng đối với cuộc thi đấu Tình anh khổng lồ này lại cảm thấy rất hứng thú. Họ sùng bái cái mạnh, sùng bái anh hùng, đây cũng là cái nhìn chung từ sau khi kỹ thuật huyền tạp phát triển, thứ có quy mô lớn nhất chính là cuộc thi đấu khổng lồ này. Khu Thiên Đông, chỉ cần tập tu có hơi chút danh tiếng, hầu như đều tụ tập ở thành Thiên Hồ. Mà theo quy tắc thẻ tham gia thi đấu, càng đảm bảo trình độ thi đấu lần này, những tuyển thủ có thể tham gia, tuyệt là những cao thủ thực sự của khu Thiên Đông.

Điều duy nhất khiến người khác thấy tiếc, chính là việc Sương Nguyệt Hàn Châu không cử người tham gia, điều này khiến những người muốn thấy phong thái của mỹ nữ tập tu phải thất vọng.

Hôm sau, các địa điểm tổ chức xem thi đấu lớn ở vùng ngoại ô có thể chứa ba mươi vạn người cũng kín hết chỗ.

- Tuyệt lắm tuyệt lắm.

Về mặt Lôi Tử vẫn còn nét sợ hãi, vừa rồi bọn họ suýt chút nữa đã bị chét chìm trong đám người rồi. Nhìn khắp xung quanh, bốn phía khán đài không còn một chỗ trống, tiếng người ồn ào huyền não, nếu đang ngồi trên khán đài, bản thân nói gì cũng không nghe thấy được.

May mà tại thành Thiên Hồ, các tuyển thủ tham gia thi đấu đều được cách biệt, nơi này hoàn toàn không nghe được tạp âm bên ngoài. Thông qua lớp kính phòng hộ dày đặc..., có thể rõ ràng quan sát các cuộc thi đấu trong nội địa.

Lam Phong nhìn lịch thi đấu trên tay, nói với Trần Mộ:

- Đầu gỗ, người đấu trận thứ ba. Đối thủ là Ty Khánh, tập tu cấp 7, sử dụng tạp phiên “Hồng điệp”, thực lực hơi kém so với Cung Lương.

Nàng cầm tập tư liệu dày trên tay, đây là thông tin liên quan đến các tuyển thủ khác khi chuẩn bị đối phó với Cung Lương. Hiện giờ đưa lại cho Trần Mộ xem. Có thể thấy được nàng đã chuẩn bị rất đầy đủ cho việc này.

Qua cửa kính, hướng ánh mắt về không gian rộng lớn đang diễn ra trận đấu, Trần Mộ tinh thần hơi hoảng. Hắn không nghĩ sẽ có ngày mình leo lên nơi này.

Cặp tuyển thủ đầu tiên, một nam một nữ đã bay vào trong sân. Nhất thời, bốn phía khán đài âm thanh đã nhỏ dần đi. Mọi người tập trung chú ý hơn.

Ánh mắt Trần Mộ sau đấy cũng hướng vào bên trong sân. Trong thoáng chốc, mắt hắn bỗng nhiên mở to!
Hắn vẫn bất động nhìn chăm chăm vào... nữ tử trên đài kia!

Thanh Thanh!

Hắn không bao giờ quên nữ nhân này! Nàng không có diện mạo xấu xí như ma quỷ nữ, khí chất trước sau vẫn nhẹ nhàng như mây gió, lúc nào cũng thông dong như vậy, dù trong lòng hắn người ma quỷ nữ mới đúng là vô địch. Trong trí nhớ của hắn vẫn còn in đậm dấu ấn lần ... trước Mạt hiện giờ, sau khi thực lực tăng lên, hắn càng hiểu được sự cường đại của nàng.

- Sao nàng lại đến đây?

Nàng không phải là người của Tinh Viện sao, tới tham gia trường đấu này làm gì?

Nhìn thân ảnh màu xanh bên trong trường đấu, Trần Mộ bên ngoài giật mình, nhưng trong lòng hiện ra vô số nghi vấn, không thể không cố đoán ý đồ của nàng.

Tinh Viện đương nhiên có đủ lập trường để không kết minh cùng Sương Nguyệt Hàn Châu, nhưng sự việc này chỉ diễn ra âm thầm, nếu đã công khai thì chắc chắn là biểu hiện quyết tâm không kết giao của họ.

Bên trong kính, Thương Lan vẫn đang ngồi đó, Gia Anh Hạ bên cạnh hắn đột nhiên lên tiếng.

- Thượng tiên sinh có nhận ra nữ nhân này?

Gia Anh Hạ hỏi.

- Sao, chẳng lẽ tiểu nữ oa này có lai lịch gì à?

Thương Lan trên mặt lộ vẻ hứng thú.

Gia Anh Hạ cười nói:

- Chính xác là lai lịch không nhỏ, nàng là đệ tử trẻ tuổi duy nhất từ nội viện đi ra mấy năm nay của Tinh Viện, tiền đồ không có giới hạn.

Thương Lan im lặng một lúc rồi mới nói:

- Xem ra Tinh Viện đã ra tay rồi!

Gia Anh Hạ lạnh nhạt nói:

- Tinh Viện có ý với khu Thiên Đông cũng không phải ngày một ngày hai. Nàng thấy tôi dĩ nhiên là sẽ hơi bất ngờ, nhưng Thượng tiên sinh đại giá quang lâm, càng khiến tôi giật mình.

- Chẳng lẽ Gia hiệu trưởng không chào đón Thượng mẫu?

Thương Lan bất động hỏi ngược lại.

Gia Anh Hạ cười cười, khẽ chuyển chủ đề:

- Chúng ta nhìn mà xem, trong truyền thuyết gần năm mươi năm nay, chỉ có duy nhất một đệ tử từ nội viện của Tinh Viện đi ra, rốt cuộc có thể đem đến cho chúng ta bao nhiêu kinh ngạc vui mừng.

Bách Nguyệt đứng yên lặng ở bên, nhìn chăm chú vào Thanh Thanh bên trong trường đấu, trong mắt hiện lên một chiến ý.

Thanh Thanh đứng ở trên đài, hờ hững nhìn đối phương. Trước mặt nàng là một tạp tu chừng 36, 37 tuổi, đang nhìn nàng với vẻ cảnh giác.

- Bắt đầu!

Thanh Thanh dường như không nghe thấy, vẫn bất động ngay đại như cũ.

Đối phương không hiểu Thanh Thanh đang làm trò gì, mắt trừng to, vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm nàng.

Trong kính, Trần Mộ lắc đầu:

- Thanh Thanh thán.

Lôi Tử nghe vậy ngẩn ngơ, hơi ngạc nhiên quay đầu đi:

- Đầu gối, người biết nàng? Không phải mới bắt đầu còn chưa so đấu sao?

- Ủ, nàng tên là Thanh Thanh, là đệ tử của Tinh Viện. Người còn nhớ mấy năm trước Tinh Viện và Đông Vệ học phủ có trao đổi hoạt động không, nàng là một trong số đó.

Trần Mộ giải thích tiếp:

- Nàng đã ra chiêu rồi. Trong lục đại, huyền tượng tập của Tinh Viện là lợi hại nhất, nếu ta đoán không sai, huyền tượng tập trên tay phải nàng là 6 tinh.

Quả nhiên, lời Trần Mộ vừa dứt, trên đài, vị tuyển thủ đối diện Thanh Thanh kia, thất khiếu bỗng nhiên trào máu, ngã mặt ngã xuống.

Oanh, bốn phía khán đài lập tức nổ tung, bọn họ vốn chưa thấy Thanh Thanh động thủ, đối thủ cứ thế mà chết, bọn họ nhìn thực không hiểu!

Bên trong màn kính, Gia Anh Hạ hơi tán thưởng:

- Tập phiến huyền tượng của Tinh Viện quả nhiên là uy lực mạnh mẽ, giết người vô hình, lợi hại, lợi hại!

- Chỉ cần bọn họ đừng gặp tập tu của Khổ Tịch tự,

Thương Lan cũng mỉm cười.

Trong Lục đại, tập tu của Khổ Tịch tự không hề nổi tiếng về lực chiến đấu, nhưng bọn họ có tâm chí cứng cỏi, lại đặc biệt am hiểu việc phá giải huyền tượng. Tập phiến Âm ba của bọn họ có thể ảnh hưởng rất lớn đến các loại tập phiến huyền tượng.

Trong văn phòng hiệu trưởng Tinh Viện.

Hiệu trưởng đầu bạc trắng đang theo dõi Tinh anh thi đấu tại Đông Thiên Lý Khu qua huyền tập phiến thu nhìn Tập Lý, hai mắt hàn ý chớp động. Bên cạnh ông ta, chủ nhiệm Tinh Viện cũng trở mắt đứng nhìn, không thể tin được nhìn chăm chăm vào màn hình.

- Thanh Thanh..... Đây không phải là Thanh Thanh sao?

Chủ nhiệm chỉ vào màn hình, lắp bắp nói:

- Nàng..... Nàng sao lại có mặt trên đây?

Thanh âm hiệu trưởng vẫn như thường:

- Không có gì, có lẽ nó bị người ta bắt ép.

Chủ nhiệm la toáng lên, như bị đâm lên đuôi:

- Sao lại như vậy được? Với thân thủ của nàng ta sao lại có thể bị ép chứ?

- Không có gì là không thể.

Hàn ý trong mắt hiệu trưởng đã biến mất, vẻ lại đã trở lại như thường:

- Nếu nó gặp Hắc đạo liên quân, hoặc Thương Lan tự mình ra tay thì đều có khả năng.

- Cái này... Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Chủ nhiệm mặt xám như tro.

Bọn họ giờ đã là vương bài tạo phản cho Rousseau cùng Nick, đệ tử Thanh Thanh tuổi còn trẻ nhưng kiệt xuất nhất, cũng thành quân cờ trên tay người khác. Kể ngốc cũng có thể biết tất cả lực lượng của Tinh Viện lại khu Thiên Đông có kết cục thế nào.

Đàm Vũ - bản bút kí thì ở trên tay sát thần Caesar với Đường Hàm Phái.

- Vì cái gì....

Chủ nhiệm ánh mắt mờ đi, thất thần thì thào.

Là học viện có nội tình kín nhất liên bang, Tinh Viện không hề có biểu hiện lâm vào tình cảnh tuyệt vọng để người khác biết được. Chủ nhiệm đến bây giờ cũng không hiểu tại sao Rousseau với Nick lại phản bội Tinh Viện? Tinh Viện đối với họ có chỗ nào không tốt chứ? Nếu không nhờ Tinh Viện đã bồi dưỡng họ, sao bọn họ có ngày hôm nay chứ?

....

Trong một trần nhỏ hẻo lánh, hai người Rousseau với Nick đang nhàn hạ đi chơi thì nhìn thấy màn hình hiển thị (quang mạc).

- Thanh Thanh thật là bi thảm!

Nick vô tâm cảm khái nói, trên mặt có hơi chút hả hê.

Gã mập khẽ thở dài nói:

- Tinh Viện phiền toái rồi.

- Dù sao chuyện này không liên quan đến chúng ta.

Nick bắt chuyện, bỗng nhiên quay sang:

- Người không muốn nói là người định trở về đây chứ.

Gã mập cười gượng:

- Làm gì có chuyện đó? Ta đâu muốn một cuộc sống như trong tù chứ. Nói thế nào, tình thế cũng không nên xấu đến vậy.

- Yên tâm đi, Tinh Viện có nền tảng lâu năm, cũng không nhanh bị mất hào quang thế đâu.

Nick vẫn nói một cách vô tâm như trước.

Gã mập cười cười không nói, nhưng trong lòng hẳn biết rõ, điều mình nói với chuyện của Nick là không tương đồng.

Sau khi chiến thắng, trên mặt Thanh Thanh không nhìn ra được chút vẻ tươi cười nào, thần sắc nàng hồ hững từ trên sân đấu xuống. Vài tạp tu danh y vội bay vào trong sân, nhanh chóng kiểm tra vị tạp tu vừa ngã xuống kia, rất nhanh, tuyên bố vị tuyển thủ này đã tử vong.

Sự tàn nhẫn của Thanh Thanh nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhất là Nick với Gã mập. Hai người trợn mắt há mồm nhìn vào màn hình.

- Con bé này độc ác vậy sao?

Nick thấy sau lưng lạnh ngắt. Hẳn trước đây chưa từng giao thủ cùng Thanh Thanh, không nghĩ nàng lại có thủ đoạn ác độc vậy.

Gã mập nheo mắt lại.

Những người khác cũng bất đồng, Trần Mộ ngược lại đối với việc Thanh Thanh ra tay tàn nhẫn thì không cảm thấy gì. Những cuộc đấu trong quá khứ đã cho hắn biết, chỉ có giết đối phương trước, mới đảm bảo sự an toàn cho mình. Hơn nữa, trong cuộc chiến có quy mô lớn như này, không có thời gian cho người do dự giết hay không giết.

Nhưng hắn lại lo lắng một vấn đề riêng.

Hắn có thể chắc chắn, sau trận đấu với ma quỷ nữ, Thanh Thanh sẽ đi điều tra về mình. Nhưng liệu nàng có biết được danh tính với diện mạo thật của mình hay không? Trần Mộ đắn đo không chắc chắn, nếu nàng biết được thì vấn đề này cũng không khó giải quyết.

Nhưng quan trọng là, hắn tham gia Tinh anh thi đấu vì muốn gây sự chú ý đến ma quỷ nữ, hiện giờ ngoài phương án này, hắn không nghĩ ra cách nào khác.

Lại một vòng đấu nữa, hai gã tuyển thủ thi đấu có thể nói là phần khích, nhưng trong mắt cao thủ, thì không thể so với trận Thanh Thanh yên lặng chỉ đánh một chiêu gây rung động lớn được.

Mà cũng sắp tới lúc Trần Mộ phải vào sân.

556. Chương 550: Kinh Biển

Ty Khánh rất kiên quyết giơ tay phải lên, hoàn toàn không để ý đến những tiếng la hét ở bốn phía khán đài. Trọng tài nghi ngờ nhìn hắn, dò hỏi:

- Người chắc chắn muốn bỏ cuộc?
- Chắc chắn!

Ty Khánh không chút do dự.

Cuộc đối thoại của hai người thông qua thiết bị đã bị rơi vào quên lãng, tiếng la hét của khán giả ngày càng nhiều, sắc mặt Ty Khánh vẫn không đổi.

Trọng tài không còn cách nào, đành tuyên bố Trần Mộ chiến thắng.

Từ đầu đến cuối, Trần Mộ đều không nói một câu, làm một động tác gì. Đợi khi trọng tài tuyên bố xong, hắn đi ngay xuống dưới.

Trận này khiến mọi người thất vọng không hiểu gì. Mà khi Ty Khánh đi xuống, liền bị đám đông ùn ùn vây lấy, đến một con kiến cũng không chịu lọt.

- Ty Khánh tiên sinh, xin hỏi tại sao người lại bỏ cuộc?
- Ty Khánh tiên sinh, có phải là đã có người thâm đe dọa ngài không?
- Ty Khánh tiên sinh, có phải do ai đó gây áp lực cho ngài không?

...

Mấy cái bọn này phần khởi như thấy máu gà. Trận thứ ba vừa mới mở màn, đã có tuyển thủ không hiểu sao mà bỏ cuộc. Mấy tên có cái mũi nhanh nhạy đều liên tục tưởng tượng. Nếu có thể nghĩ ra tin tức đó, không phải trong phút chốc sẽ thành danh sao?

Ty Khánh kinh ngạc, lộ ra vẻ dở khóc dở cười. Hắn nhún vai nói:

- Các vị tiên sinh. Chỉ sợ đã làm các vị thất vọng rồi. Trong chuyện này không có gì cả. Chẳng qua trong một lần vô ý, ta có được chứng kiến Trần Mộ tiên sinh chiến đấu. Sau khi xem xét cẩn thận, ta đã đưa ra lựa chọn lý trí này. Ta nghĩ, không có bất cứ điều gì gây áp lực cho ta cả. Ta chỉ biết rõ thực lực của ta với Trần Mộ tiên sinh là quá chênh lệch mà thôi.

Phía bên dưới, mọi người quả nhiên là thất vọng. Nhưng vẫn không cam lòng:

- Ty Khánh tiên sinh. Theo ta được biết, đối thủ Trần Mộ của ngài, trước giờ chúng ta chưa từng nghe thấy tên này. Cái điều ngài nói có phải là cố ý khoa trương...

Ty Khánh không đồng ý nói:

- Đó chỉ là cái nhìn của người. Trên thực tế, ta tin chỉ cần nhìn thấy bọn họ chiến đấu như nào, thì nhất định mọi người cũng lựa chọn như ta. Ta rất thích danh tiếng. Nhưng ta càng yêu quý sinh mạng của mình hơn. Còn nếu như người chưa nghe thấy tên này, ta khẳng định người sẽ rất nhanh nhớ được. Rất xin lỗi, các vị. Ta còn muốn xem trận đấu kế tiếp. Các vị thấy được chứ?

Bài phỏng vấn đầu tiên của Ty Khánh được phát phát đi khắp nơi, gây nên cuộc thảo luận sôi nổi của tất cả mọi người.

- Người này là ai vậy?

Gia Anh Hạ ở bên trong kính thấy vậy liền hỏi Bách Nguyệt ở bên cạnh.

Bách Nguyệt khom người nói:

- Lai lịch không rõ ràng lắm, hẳn có được thẻ thi đấu là đoạt từ tay Cung Lương vào sẩm tối ngày hôm qua. Nhưng khi chúng ta tới thì Cung Lương và Hùng gia đều đã bị giết. Theo hẳn nói, tập tu Hùng gia không cam lòng khi thẻ thi đấu bị đoạt nên đã bao vây tấn công, cuối cùng đều bị giết. Tin tức sau khi điều tra cũng giống y vậy.

- Há, tiểu tử này được đấy.

Gia Anh Hạ hơi bất ngờ,

Thương Lan bỗng nhiên mở miệng:

- Tiểu gia hỏa này rất nguy hiểm.

Gia Anh Hạ hơi kinh ngạc:

- Nhận xét của Thương tiên sinh thật độc đáo.

Không nói đến thực lực cao hay không cao, lực chiến đấu mạnh hay không mạnh, mà lại nói nguy hiểm.

- Lần chúng ta ở trong rừng phía bắc Vọng châu, có gặp một loài dã thú rất kỳ lạ, chúng sống một mình, vô cùng hung ác tàn khốc, lạnh lùng vô tình. Mỗi tập tu đều không muốn chạm mặt nó, không ai nguyện ý đi săn chúng. Chúng nó rất hung ác, không chỉ với địch nhân mà với cả chính mình, không lưu tình chút nào. Ta từng chứng kiến tận mắt, một con băng trảo hổ cắn trúng chân phải nó, nó không ngần ngại cắn nát đầu con băng trảo hổ này cùng với cả chân mình.

Thương Lan chậm rãi ngừng lời, như đang nói đến chuyện gì đó không liên quan gì đến mình.

Nếu chuyên không có gì quá đáng sợ, Thương Lan dùng giọng điệu như vậy cũng là bình thường, nhưng đây không phải thế, Bách Nguyệt bỗng nhiên nghĩ thấy lạnh hết cả lưng.

Về mặt Thanh Thanh vẫn như thường, nhưng trong lòng lại như nổi sóng.

Trần Mộ! Hẳn chính là Trần Mộ! Chính là mục tiêu mà mình luôn tìm kiếm! Nhưng khi hẳn đang ở trước mắt thì chính nàng lại không có biện pháp gì.

- Không sai không sai, Thanh Thanh tiểu thư ra tay quả nhiên bất phàm.

Một thanh âm vang lên từ phía sau nàng.

Nàng vẫn trầm mặc như cũ.

- Yên tâm đi, chuyện lần này, không chỉ Thanh Thanh tiểu thư được bình an vô sự mà quý đồng bạn của tiểu thư cũng sẽ an toàn.

Người phía sau kia khẽ cười nói. Có thể khiến cho một người được ông trời ưu ái, cao cao tại thượng thành người bình thường, bị mình tùy ý sai khiến, trong lòng hẳn vui sướng không gì sánh nổi. Ánh mắt hẳn tham lam nóng bỏng đảo qua trên người Thanh Thanh, tưởng mạo Thanh Thanh chỉ trên trung bình, nhưng cái khí chất lâm liệt không thể xâm phạm này lại khiến cho người ta càng hứng thú.

Trong lòng hẳn thầm thấy đáng tiếc, là một người thông minh, hẳn biết cái gì nên làm, cái gì không nên. Nếu hẳn thật sự làm gì Thanh Thanh, cấp trên nhất định sẽ không bỏ qua cho hẳn.

Tại văn phòng hiệu trưởng Tinh viện, hiệu trưởng cùng ... sắc mặt ...

Bọn họ vì tìm kiếm Trần Mộ mà đã mất rất nhiều thời gian, mà lại không thấy Trần Mộ xuất hiện. Còn bây giờ, họ chỉ giương mắt nhìn, thúc thủ vô sách.

Cái này giống như người đi tìm bảo tàng, trải qua trăm ngàn cay đắng, vất vả mới tìm được, nhưng bọn họ lại không thể mang bảo tàng đi.

Rousseau thấy Trần Mộ trên màn hình, cũng tròn tròn mắt. Hắn thất thanh kinh hô:

- Hắn đến nơi này làm gì?

Về mặt Nick cũng buồn bực:

- Đây không phải là người lần trước ngươi chỉ ta xem, tên là Trần Mộ sao? A.

Hắn bỗng hô to:

- Hắn.....hắn chính là Bạch tổng quản!

- Đáng tiếc.

Gã mặt tiếc hận vô cùng, vẻ mặt như một nhà yêu đồ cổ nhìn thấy món đồ cổ tinh xảo sắp vỡ thành nghìn mảnh.

Mobley trong lòng kinh hãi không hiểu. Hắn nghĩ hôm nay hắn sắp điên rồi, qua ba trận đấu hắn thấy được ba người quen.

Thanh Thanh tham gia thi đấu Tinh Anh nằm ngoài dự kiến của hắn. Hơn nữa hắn còn thấy Thanh Thanh trông bình thường nhưng lại ra tay vô cùng tàn nhẫn. Mà khi Trần Mộ xuất hiện, hắn cũng kinh ngạc vô cùng. Người khác còn thấy lạ lẫm, nhưng Mobley thì biết rõ, thiếu niên nhìn qua mới 20 tuổi này, chính là đội trưởng chính thức của đoàn tập tu Tuyệt Ti trùng danh chấn liên bang!

So ra mà nói thì trong ba người, Ty Khánh là người hắn quen thuộc nhất. Hai người đã từng đấu với nhau, hắn vô cùng bội phục thực lực của Ty Khánh. Mà sau khi đảm nhiệm chức đội trưởng Tuyệt Hoa tập tu đoàn, thời gian huấn luyện giảm đi nhiều, nên thực lực của hắn so với Ty Khánh chênh lệch càng lớn. Đối với bản tính của Ty Khánh, hắn cũng biết rõ, tên gia hỏa này kẻ thâm tàng bất lộ điển hình, thực lực của hắn còn vượt xa cả thanh danh.

Mobley vốn muốn xem thực lực của Trần Mộ, hắn cũng muốn xem mấy năm nay Ty Khánh rốt cuộc đã tiến bộ tới đâu rồi. Nhưng thật không ngờ, Ty Khánh lại bỏ cuộc không chút do dự. Mà sau khi cuộc phỏng vấn Ty Khánh được truyền đi, Mobley nhận ra rằng, nếu đúng là Ty Khánh mình biết thì hắn là hắn không nói đùa.

Điều này làm cho Mobley rất kinh hãi!

Nếu nói Ty Khánh không phải là đối thủ của Trần Mộ, vậy thực lực của thiếu niên kia, rốt cuộc đã tới trình độ đáng sợ nào?

Mobley nghĩ lung tung, tất cả đều nảy sinh chỉ trong một khoảng thời gian ngắn này, khiến đầu óc hắn rối như tơ vò.

Trần Mộ đi xuống, hắn hơi có chút bất đắc dĩ. Vốn mong được đánh lớn một lần, để dụ ma quỷ nữ xuất hiện, nhưng hắn không ngờ, đối phương tự nhiên lại bỏ cuộc.

Không biết ma quỷ nữ có đang xem không?

Trần Mộ vừa đi vừa nghĩ, phải đến ngày mai mới đấu trận thứ hai.

Trên đường đi ra có thể thấy vài tuyển thủ đang làm nóng người trước khi vào trận. Thấy Trần Mộ, mấy tập tu này không nhận được, liền cùng ngừng mọi động tác. Rất nhiều tập tu liếc nhìn Trần Mộ rồi lại kinh sợ thu mắt lại, cũng có vài tập tu nhìn Trần Mộ với ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Trần Mộ như không thấy gì, tâm trí của hắn không hề để tâm đến cái bọn tập tu này.

Bỗng nhiên, Trần Mộ dừng chân lại.

Trong không khí, một luồng sát khí nhàn nhạt, như có như không, trong phút chốc, vô số ký ức từ đáy lòng hắn bỗng cuộn cuộn lên.

Ánh mắt hắn đột nhiên ngưng trọng, bên dưới sự ngưng trọng đó là sự kích động bị kiềm chế.

Phía trên trần nhà nơi góc tối, có một bóng mờ mơ hồ khiến kẻ khác khó mà phát hiện.

Hắn không chút do dự gân cổ lên hô to:

- Weah!

Cùng lúc đó, hắn liền dụng lực chân, toàn bộ khí lưu tập đột ngột được triển khai, cả người như tên rời cung, bất ngờ vội thối lui về sau!

Biến cố thành linh xảy ra khiến tất cả tập tu thoáng ngây người, bọn họ chưa hiểu chuyện gì cũng vội lùi lại theo Trần Mộ.

Một bóng người như quỷ mị, dọc theo trần nhà, như một làn khói nhẹ, đuổi theo sát Trần Mộ.

Cùng lúc đó, vách tường chắn nơi Trần Mộ nghỉ ngơi bị nổ tung, một bóng đen từ đó bắn thẳng ra!

Trần Mộ chỉ cảm thấy trước mắt sáng lóa, hắn bay đi ngay! Bốn phía khán đài âm thanh ầm ầm truyền đến điếc màng nhĩ

Tinh thần hắn tập trung cao chưa từng có, không chút chần chờ, lập tức bay về hướng sân đấu. Hư ảnh ở phía sau đuổi theo ko rời, hư ảnh này giống như một làn khói, dù có mặt trời chiếu rọi, mắt người cũng khó mà phân biệt nổi.

Khi Trần Mộ đến giữa sân đấu, hắn đột nhiên dừng lại, xoay người đối mặt với hư ảnh kia.

Hư ảnh kia cũng dừng lại, cuối cùng thân hình nó cũng hiện rõ trước mặt Trần Mộ. Vòng eo nhỏ nhắn yêu kiều, còn mặt thì xấu như ma, cả người phát tán ra khí tức vô cùng nguy hiểm.

Ma quỷ nữ!

Gương mặt xấu xí kia, Trần Mộ không bao giờ quên. Hắn vô cùng kích động, nhưng trong đầu tự nhắc nhở chính mình, phải tỉnh táo!

Weah thần sắc hờ hững dừng lại, hắn với Trần Mộ một trước một sau, đem ma quỷ nữ kẹp lại ở giữa! Đây chính là kế hoạch của Trần Mộ, ma quỷ nữ.. giỏi nhất là ẩn thân, chỉ khi không còn chỗ trốn, mới dễ dàng đối phó với nàng.

Bên trong sân đấu đột nhiên xuất hiện ba người, mà một trong số đó chính là Trần Mộ vừa đấu xong, biến cố xảy ra bất ngờ khiến cả bốn phía khán đài lạnh ngắt như tờ.

Kia chính là nữ nhân xấu xí đã khiến mình bị trọng thương!

Cả người Thanh Thanh chấn động, không thể tin được nhìn 3 người ở sân đấu, trong đầu nàng hiện ra rất nhiều chuyện, bỗng nhiên nàng đánh về phía cửa kính phòng hộ!

- Người điên rồi....

Người phía sau vừa giận vừa sợ kêu.

Thanh Thanh như không nghe thấy gì, hai tay nhẹ vẽ vài cái trước ngực, vài đạo quang mang hiện lên, cửa kính phòng hộ lập tức bị chia năm xẻ bảy!

Trong tiếng thủy tinh vỡ vụn, nàng giống như một làn khói xanh nhạt, bay về phía bên trong sân đấu.

Những người còn lại bên trong, Gia Anh Hạ sắc mặt vô cùng xấu, hừ lạnh một tiếng, tay trái nhẹ đưa lên. Nhiệt độ trong phòng tăng lên, bang bang, lớp kính phòng hộ như bức tường hóa cả thành những chùm tuyết tinh nhỏ. Nàng giận dữ bay vào trong sân đấu, Bách Nguyệt không dám chậm trễ, theo sát sau đó.

Thương Lan nhìn chăm chú vào Thanh Thanh bên trong sân đấu, ánh mắt cùng lúc đảo qua cả Weah cùng ma quỷ nữ. Hắn không nói gì, thân hình như điện, cũng bay vào trong đó.

Trần Mộ nhìn chăm chú ma quỷ nữ, còn ma quỷ nữ chỉ nhìn lại hờ hững. Sắc mặt Weah không biến đổi, không có một ai liếc mắt đến bốn người kia. Bốn người Thanh Thanh, Gia Anh Hạ, Bách Nguyệt, Thương Lan chỉ giống như không khí.

Đến kẻ ngốc cũng có thể hiểu được là sắp có chuyện xảy ra!

557. Chương 551: Weah (duy A) Nhất Bộ

Cả khu vực hội trường thi đấu im lặng, tĩnh mịch rợn người. Tất cả đều như nín thở chờ xem tình huống phát sinh (mà dường như cũng có vài người vì kích động mà lăn ra bất tỉnh) Bọn họ đều biết sắp có một tin tức, một sự kiện chấn động. Mà không, phải gọi là đã xuất hiện. Cuộc thi đấu Tinh Anh vừa mở màn đã gặp ngay sự kiện bất ngờ. Riêng chuyện Gia Anh Hạ tự thân xuất mã đã là một tin nóng hổi rồi.

Mà sự kiện này dường như không chỉ đơn giản như vậy. Mấy kẻ có cái mũi thính nhanh chóng ngửi ra điều bất thường trong đó. Nếu chỉ đơn giản là Trần Mộ quấy rối thì làm sao mà Gia Anh Hạ lại đích thân lên sân đấu như thế? Những năm gần đây, Gia Anh hạ không hề xuất đầu lộ diện, chỉ âm thầm ẩn phía sau hậu trường. Tất cả công việc đối ngoại đều do đệ tử cưng Bách Nguyệt của nàng phụ trách.

Vậy mà lần này Gia Anh Hạ lại đích thân mang Bách Nguyệt cùng ra mặt

Theo sau thầy trò họ còn có Thương Lan, nhân vật số hai trên Hắc Tuyển Tinh Bảng. Gia Anh Hạ - Bách Nguyệt - Thương Lan, đội hình thế này thì ở đâu cũng khiến người ta sợ hãi.

Còn bốn người kia thì mọi người khá lạ lẫm. Trần Mộ, Thanh Thanh là tuyển thủ thi đấu, một nữ nhân xấu xí và quỷ dị, một nam tử mặt lạnh lùng. Đa số mọi người đều không biết họ là ai.

Trầm lặng, gờm gờm.

Không khí như cô đặc khiến kẻ khác không thở nổi. Thế cung bật kiếm gương cung càng khiến trong lòng mọi người căng như sợi cung không biết buông ra lúc nào.

Bảy người bọn họ cứ như vậy mà đối đầu nhau. Ba phút trôi qua nhưng sự tình vẫn không có gì biến hóa. Gia Anh Hạ cảm thấy tức giận nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh: “Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta có chỗ nào đối đãi không chu toàn? Mời các vị cứ nói ra!” Về bất thường của Thanh Thanh khiến nàng cảnh giác nên mới tự mình ra mặt.

Không ai để ý đến nàng nhưng không khí khẩn trương cũng vì những lời nói này mà hòa hoãn đi một phần.

Trần Mộ chăm chú nhìn nữ ma quỷ, gần từng tiếng: “Ta tìm ngươi cũng lâu lắm rồi!”

Nữ ma quỷ tuy nói lưu loát tự nhiên hơn trước rất nhiều nhưng thanh âm vẫn gai gai, sắc nhọn, khó nghe. Nàng ta nhìn Trần Mộ, nói: “Ngươi cũng mạnh lên nhiều lắm!”

Chăm chú nhìn vào mặt Trần Mộ, thanh âm chợt lạnh lẽo: “Tại sao ngươi biết cách dùng Tiêu Thanh?”

Quả nhiên Tiêu Thanh đối với nữ ma quỷ rất quan trọng.

Cách dùng Tiêu Thanh? Trần Mộ thoát tiên cả kinh nhưng nhanh chóng mừng thầm trong bụng. Chẳng lẽ Kim Ban Nhuyễn Dịch khuôn chính là phương pháp chính xác để hấp thụ Tiêu Thanh?

Dường như thấy được suy nghĩ trong lòng Trần Mộ, nữ ma quỷ cười nhạt: “Ngươi dùng Kim Ban Nhuyễn Dịch khuôn hấp thụ Tiêu Thanh là rất chính xác, Chỉ tiếc ngươi còn thiếu một thứ...”

“Là cái gì?” Trần Mộ bật thốt.

Nữ ma quỷ ngậm miệng lại không nói tiếp.

“Tiêu Thanh, đó là cái gì?” Gia Anh Hạ, Thương Lan, Bách Nguyệt, ba người bọn họ căn bản là không biết đó là cái gì nên mặt lộ đầy vẻ nghi hoặc. Còn Thanh Thanh trên mặt lại hiện vẻ biến hóa nhẹ nhàng.

Tiêu Thanh! Nàng biết đó là cái gì. Hóa ra Trong người Trần Mộ có Tiêu Thanh cấy vào. Thanh Thanh mặt hơi biến sắc.

Những người khác không biết Tiêu Thanh là cái gì nhưng nhìn vào vẻ mặt Thanh Thanh cũng hiểu được cái Tiêu Thanh này không tầm thường. Hơn nữa tuy họ không biết Tiêu Thanh nhưng Kim Ban Nhuyễn Dịch khuôn danh tiếng có ai mà không nghe qua chứ.

Thương Lan chợt hạ giọng: “Các hạ từ Bách Uyên phủ đến đây?”

Nữ ma quỷ lạnh lùng liếc ngang hắt, coi hắt như không khí vậy.

Hắn cũng không để ý, chỉ quay sang mỉm cười hỏi Thanh Thanh: “Thanh Thanh cô nương, chẳng hay vì sao lại đến đây?”

Nụ cười ôn hòa của Thương Lan trong mắt Thanh Thanh thực ra lại là nụ cười lạnh lùng, tàn nhẫn. Nàng cố kiềm chế cơn tức giận trong lòng, thản nhiên đáp: “Ta biết tiên sinh Trần Mộ đã lâu, có gì là lạ đâu?”

“Biết đã lâu?” Trong lòng Trần Mộ giật thót, vậy là phán đoán của hắn không sai. Tinh viện đã âm thầm điều tra về hắn.

Hiển nhiên câu trả lời này không làm Thương Lan hài lòng nhưng hắn cũng không định vặn vẹo gì lúc này, chỉ lặng lẽ cười cười.

Gia Anh Hạ lạnh lùng nhìn Thanh Thanh, cao giọng cảnh cáo: “Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta cùng Tinh Viện xưa nay giao hảo, ta không muốn vì chuyện này mà làm tổn thương đến cảm tình đôi bên. Đệ tử duy nhất từ nội viện trong suốt năm mươi năm nay của Tinh viện xuất hiện cũng khiến cho ta bất ngờ. Thế nhưng cũng không còn cách nào khác, đành chịu tội với lão bằng hữu sau vậy. Thanh Thanh tiểu thư rời đi bây giờ vẫn còn kịp đó!”

Quần chúng đang tập trung chú ý ồ ào hắn lên. Gia Anh Hạ vạch rõ thân phận của Thanh Thanh khiến bọn họ mới vỡ lẽ ra vị tiểu thư thanh tú nhẹ nhàng này lại là vị đệ tử nội viện duy nhất của Tinh Viện xuất quan trong gần năm mươi năm đang được đồn đại khắp nơi.

Mobley ngây như phỗng. Hắn tuy từng đoán tới đoán lui về thân phận của Thanh Thanh nhưng vẫn không tưởng nổi thân phận thực của Thanh Thanh so với dự đoán của hắn còn cao hơn rất nhiều. Hắn nhìn cái hình bóng mờ mờ xanh xanh kia trong sân đấu đến thất thần, ngơ ngẩn.

Đám đông phía dưới đã hoàn toàn phát điên rồi.

Vị trí của Thanh Thanh tại Tinh Viện cũng giống như vị trí Bách Nguyệt tại Sương Nguyệt Hàn Châu vậy, các nàng đương nhiên có thể đại diện cho quyền lợi của từng bên.

Hiện tại, đệ tử xuất sắc nhất của Tinh Viện lại xuất hiện tại Sương Nguyệt Hàn Châu thi đấu trận này, há chẳng phải là công khai bỉ mặt của Sương Nguyệt Hàn Châu sao? Các đệ tử của Sương Nguyệt Hàn Châu ai nấy đều lộ vẻ tức giận.

Có kẻ đã dự định giật để tiêu đề tin tức kỳ này là “Sự đối đầu căng thẳng giữa Tinh Viện và Sương Nguyệt Hàn Châu.”

Câu nói cảnh cáo của Gia Anh Hạ chẳng có chút tác dụng gì, Thanh Thanh lắc đầu, nói: “Đa tạ hảo ý của hiệu trưởng, Thanh Thanh làm sao có thể bỏ qua Trần tiên sinh được?”

Giọng nói âm âm quái quái của Thương Lan lại cất lên chọc ngoáy: “Ài, không ngờ rằng trên người Trần tiên sinh lại có thứ khiến cho Tinh Viện hứng thú!” Vừa nói vừa nham hiểm nhìn chăm chú vào ánh mắt Thanh Thanh.

Hắn vốn chỉ đoán bừa trong lòng nên nói ra như vậy, không ngờ lại là chó ngáp phải ruồi. Thanh Thanh cố sức trấn tĩnh nhưng Gia Anh Hạ, Thương Lan đều nhận thấy vẻ khác thường.

Ánh mắt của Trần Mộ rời khỏi nữ ma quỷ một phần. Những lời mấy người đó nói lọt vào trong tai nhưng hắn cũng chẳng hề để tâm.

Hít sâu một hơi, Trần Mộ cố gắng kiềm mình tỉnh táo trở lại, trí óc xoay chuyển liên hồi. Tầm quan trọng của Tiêu Thanh với nữ ma quỷ như thế nào cũng đã xác định, bất quá nữ ma quỷ cũng không tỏ ra kinh hoảng hay phần nộ. Hắn hỏi thẳng nàng: “Người cần cái gì?”

Thả sắc nữ ma quỷ lộ vẻ tán thưởng, giọng nói với lạnh lùng nhưng phảng phất có phần thê lương: “Hai năm nay quả nhiên ngươi phát triển rất nhanh nhưng điều kiện của ngươi thì vẫn chưa đủ.”

“Điều kiện gì?”

“Ta cần một lực lượng giúp ta hoàn thành một việc.” Rồi ngừng nói tiếp: “Một lực lượng rất mạnh.”

“Ha?” Thương Lan đột nhiên quay sang cười hớ hớ: “Sao cô nương không cùng ta hợp tác nhỉ? Bắc Vọng châu của ta tuy không so với Sương Nguyệt Hàn Châu được nhưng cũng chỉ thua chút ít về tài sản thôi.”

Hắn tính toán rất chính xác. Đối với Gia Anh Hạ mà nói, tuyệt đối không có khả năng, đầu nhập và kết minh hoàn toàn không có sự tình gì liên quan. Cho nên khi hắn nói điều này ra không lo lắng Sương Nguyệt Hàn Châu phản ứng gì.

Nữ ma quỷ liếc nhìn hắn một cái, cơ trên mặt hơi nhúc nhích, rồi chỉ vào Weah nói một lời đáng sợ: “Hắn sẽ giết ngươi!”

Từ đầu đến giờ Weah vẫn đứng không nhúc nhích, y hết một tảng đá vậy.

Thương Lan khẽ nheo mắt lộ ra vẻ sắc lạnh, chậm rãi nói: “Hài, không nghĩ đến ở đây mà cũng có người có thể giết cả ta.” Ngửi khí hắn vô cùng tự phụ, ngạo nghễ nhưng người nghe vẫn cảm thấy đó là đương nhiên.

Bốn phía tiếng xì xào bàn tán vang lên càng lúc càng to.

“What the f*** up. Đến Thương Lan mà cũng có thể giết, hắn nghĩ hắn là ai chứ?”

“Ha ha ha! Có trò vui để xem đây! Thương Lan đại nhân đã tức giận rồi!”

“Hình như năm nay nói láo không phải đóng thuế thì phải a!”

Trần Mộ vẫn chăm chú nhìn nữ ma quỷ không nói một lời.

Ánh mắt ma quỷ nữ trở nên quật cường, thanh âm vốn gai nhọn lại hạ xuống, lộ vẻ sâu thẳm nói: “Người không nên hấp thụ nó, Tiêu Thanh chỉ có do vương tộc ta mới thu hồi được. Nếu không thu hồi được thì người sẽ chết!”

Thân thể nàng cong xuống, như chực ngã ra.

Gần như đồng thời Weah tiến một bước tới trước.

Sát khí!

Sát khí nặng nề bùng ra như khiến đất trời đổi sắc. Gia Anh Hạ, Thương Lan, Bách Nguyệt, Thanh Thanh đồng biến sắc mặt. Bọn họ khiếp sợ nhìn Weah, bình thường vốn giống như tảng đá, như gập phải quỷ. Sát khí lạnh thấu xương từ hắn lướt từng tác trên da bọn họ khiến họ sinh ra cảm giác nguy hiểm cực điểm.

Chỉ là một động tác đơn giản nhưng không khác bảo kiếm rời khỏi bao. Vẻ lạnh lẽo sắc nhọn hiện ra khiến người ta không thể nhìn vào.

Về cười cợt trên mặt Thương Lan cứng đờ lại nhưng sau đó đó chiến ý trong mắt hắn bùng sáng.

Gia Anh Hạ dấu đi vẻ kinh hãi, đứng thẳng nghiêm chỉnh, hai tay phác ra thủ thế

Bách Nguyệt cùng Thanh Thanh thì mặt trắng bệch, trong mắt vẫn chưa hết vẻ kinh hãi.

Thân hình nữ ma quỷ đang cong nửa chừng như bị đóng băng, cứng đờ lại.

Một bước chân này của Weah lại khiến mọi người im bật

Ngồi trước thu hình huyền tạp, vô số người nhìn thấy cảnh này đang thừ ra vì nó vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ. Ai mà ngờ được nhiều tạp tu hàng đầu tại Liên bang như vậy mà lại bị một kẻ vô danh chần nhíp chứ. Các bộ phận thu thập tin tức tình báo của các thế lực như phát điên lên. Họ như muốn đổi cả tính mạng để có được tin tức liên quan đến gã “Người đá” này.

Còn trên khán đài, tất cả mọi người đều há hốc mồm, ngây dại.

“Tên gia hỏa này là ai?”

Nữ ma quỷ là mục tiêu của sát khí, nàng cực kỳ hoảng sợ khiến chút nữa nàng tự động phản kích. Song nàng cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng lại. Về quật cường trong mắt nàng cùng với sự sâu thẳm trên mặt ngày càng nặng nề nhưng lộ sự kiên quyết không hồi tiếc.

Trần Mộ không ngờ rằng nữ ma quỷ lại lựa chọn như vậy. Điều đó hoàn toàn trái với dự tính của hắn. Chủ ý của hắn là cùng Weah chế trụ nữ ma quỷ, sau đó ép nàng đưa ra cách giải quyết Tiêu Thanh. Nhưng thái độ của nữ ma quỷ khiến Trần Mộ phải thay đổi ý nghĩ. Có vẻ như nàng quyết định ngọc đá cùng tan. Thêm vào đó tình huống bây giờ có chút vi diệu khiến khó mà giải quyết. Thanh Thanh đã nằm ngoài kế hoạch của Trần Mộ, còn Gia Anh Hạ và Thương Lan cùng công khai xuất hiện cũng khiến hắn giật mình. Để Weah xông vào để chấn nhiếp, phá rối là trong kế hoạch của hắn nhưng phá rối đến mức độ này thì..!

Weah thành công trong việc gây chấn động, uy hiếp mọi người nhưng Trần Mộ cũng hiểu được sự uy hiếp này chỉ là tạm thời.

Một khi thật sự xảy ra xung đột thì ...

Những người ở đây đều có lực lượng cường đại, nếu sinh ra hỗn chiến thì ai có thể sống sót đây? Trần Mộ cũng không dám chắc được.

“Người cần lực lượng?” Trần Mộ hít một hơi sâu vào rồi hỏi.

“Đúng!” Nữ ma quỷ trả lời không chút do dự.

“Báo thù?” Trần Mộ hỏi lại, hắn chỉ đoán đại mà thôi.

“Đúng!” Ánh mắt nữ ma quỷ dần dần đỏ ửng lên, giọng nói đầy vẻ hận thù.

“Vậy là người đồng ý giúp ta tiêu trừ Tiêu Thanh? Không phải người từng nói nếu nhiệm Tiêu Thanh thì sẽ chết sao?” Trần Mộ nghiêm túc hỏi

Nữ ma quỷ ngạo nghễ nói: “Ta chính là vương tộc! Ta có quyền đem Tiêu Thanh truyền thụ cho người khác!”

Hắn gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Hiểu rồi.”

Thái độ này khiến xung quanh không ai hiểu gì, chỉ duy nhất trong mắt Thanh Thanh là lộ vẻ suy tư.

Trần Mộ cúi đầu xuống, lấy ra một chiếc mặt nạ, đeo vào rồi ngẩng mặt lên.

Trên chiếc mặt nạ màu bạc có hai vệt màu đen từ dưới hai mắt uốn lượn chạy xuống hai má.

“Vậy danh hiệu Bạch tổng quản này người đã nghe qua chưa?”

558. Chương 552: Quyền Lực

Không có bất cứ tạp âm nào, khán đài vốn yên tĩnh giờ tựa như chết đứng hết cả, tĩnh mịch quá đỗi khiến người người có cảm giác hít thở không thông. Lúc này, mọi người tựa như chìm trong mơ còn chưa tỉnh.

Mặt nạ màu trắng bạc tinh khiết, hai đường cong màu đen uốn lượn làm nổi lên cặp mắt lạnh như băng, an nhiên trấn định, hắn đứng ở đó tự nhiên, không một chút màu mè, không một chút thừa thãi, không một động tác thừa, nhưng đột nhiên lại làm người ta sinh ra một cỗ ảo giác, tựa như hắn đứng đó bình tĩnh thẩm duyệt đội ngũ của chính mình.

”Hắn.. Hắn, hắn nói hắn là Bạch.. Bạch tổng quản..”

Không biết là ai lắp bắp đầy thiếu sót, vậy mà lại giống một mối lửa, phút chốc châm nổ toàn bộ hội trường. Oanh!

Tiếng ồn chợt nổ bùng lên, tựa như một quả cầu nước nặng mấy mươi tấn lơ lửng trên không trung đột nhiên mất đi điểm tựa, từ mấy ngàn thước trên không tăng tốc rơi xuống, trong nháy mắt đập vào mặt đất nổ ầm ầm bốn phía. Tiếng ồn quét qua toàn bộ hội trường, những tạp tu tỉ mỉ thậm chí có thể phát hiện thanh âm ồn ào lớn đến mức kích phát không khí chấn động.

Hắn là Bạch tổng quản..

Hắn là Bạch tổng quản!

Hắn chính là Bạch tổng quản!

Đệ tử Sát Thần Caesar, người kiến thiết Mộc Tự doanh, toàn diệt Thương Giang quân, tập kích bất ngờ thành phố Ba Môn Bạch tổng quản!

Trời ơi, cho ta xin. Trái tim ta chịu không nổi..

Các phóng viên sắc mặt đỏ ửng, kích động quá mức đến run rẩy, khiến cho hình ảnh bị rung rung.

Đáng chết! Thế nào mà lại như vậy? Bạch tổng quản. A. Bạch tổng quản. Trần Mộ chính là Bạch tổng quản.. Bọn họ nói năng lộn xộn, ngay cả những lời gì đó chính tự bọn hắn nói ra đều không rõ ràng. Ước chừng qua hai phút, cuối cùng bọn họ mới dần dần an tĩnh lại. Chỉ là, mỗi người sắc mặt vẫn là đỏ ửng bất bình thường. Không cần chỉ đạo, tất cả ống kính thu hình đều đồng dạng hướng vào nhân vật cường đại tràn ngập tính truyền kỳ này!

Sức chiến đấu của hắn có lẽ cũng không như sự phụ Caesar bề ngoài toàn liên bang, nhưng vẫn không thể ngăn cản mọi người điên cuồng mà sùng bái hắn như cũ. Mộc Tự doanh một tay hắn xây dựng cho đến bây giờ vẫn bất bại. Hắn ngang trời xuất thế, kinh tài tuyệt diệu, tràn ngập thần bí, là ngôi sao chói sáng nhất trên bầu trời liên bang. Tập phiến hắn chế tạo ra được gọi là dãy số tập phiến, mỗi một tấm đều có giá trên trời. Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới, so với tưởng tượng của bọn hắn Bạch tổng quản còn trẻ như vậy!

Jason thấy đám thủ hạ vẻ mặt đờ đẫn, lúc này hắn kích động đến mức hoàn toàn phát điên, một cước đá văng cái tên lóng ngóng kia ra, cướp lấy màn ảnh.

”Híc, các bằng hữu khán giả, hy vọng các vị hiện đang xem tiết mục thu hình của chúng ta. Nếu các vị vắng mặt thì thật sự là rất đáng tiếc. Các vị thử đoán xem năm nay, không, có lẽ là thế kỷ này chuyện giết gân nóng hổi nhất là gì. Chúng ta không ai biết được Tiêu Thanh là cái gì. Chúng ta cũng không biết được, nữ nhân xấu xí kia là ai. Chúng ta cũng đồng dạng không thể nào biết được, vị nam nhân được cho là có thể giết chết Thương Lan kia có thật sự hay không có thể giết chết hắn được. Híc, không, có lẽ lát nữa chúng ta có thể biết.

Đây là buổi truyền hình trực tiếp của đài truyền hình Lục Dã tại hiện trường thi đấu tinh anh của khu Thiên Đông.

Chúng ta một lần nữa tập trung ánh mắt trở lại đấu trường. Trời ạ, thật là cả một đội hình sáng chói lói đến cỡ nào. Bất quá, không hề nghi ngờ, ngôi sao chói mắt không ai khác chính là Trần Mộ. Đúng vậy, có lẽ từ thân phận cùng địa vị mà xét, vô luận là đệ tử của hiệu trưởng đương đại Sương Nguyệt Hàn Châu, người sau này có khả năng chấp chưởng Sương Nguyệt Hàn Châu nhất là Bách Nguyệt, hay là siêu cấp thiên tài Thanh Thanh, người duy nhất tốt nghiệp nội viện của Tinh Viện trong gần năm mươi năm qua, các nàng so ra cũng tương đương Bạch tổng quản, có lẽ chúng ta nên gọi lại là Trần Mộ. Nhưng điểm không sánh được chính là, các vị xin đừng quên, Trần Mộ ngoài việc là một tạp tu xuất sắc, hắn còn là một vị chỉ huy cực kỳ ưu tú, một vị chế tạp sư thần kỳ.

Một điểm khác nữa xin nhắc nhở mọi người, Nghiêm Vũ đại nhân cùng Thương Giang quân của Thương Lan đại nhân, có lẽ đã toàn diệt trong tay Trần Mộ. Chúng ta không thể không sợ hãi mà than rằng, tạo hóa đúng là trên người, hai vị sinh tử cừu nhân này, hiện giờ lại cách xa nhau không đến mười thước..”

Mobley sắc mặt trắng bệch, hắn bị dọa ngã. Hắn thật sự là bị dọa mà ngã — Trần Mộ không ngờ là Bạch tổng quản! Hắn cảm thấy được thân mình như bị nhũn ra, nhìn đám người chung quanh kích động, hắn lại như đang chìm trong hầm băng.

Âm mưu! Nhất định có âm mưu!

Hắn rất muốn gào lên nói cho người chung quanh, cái gã đeo mặt nạ kia, chính là đoàn trưởng Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn!

Nhưng là hắn không dám! Nếu chỉ có một Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, hắn tuy kiêng kị, nhưng cũng không đến mức này, Chính là, gã đeo mặt nạ kia, không ngờ trên tay còn nắm giữ một nhánh lực lượng khác! Một

gã trước kia còn phải xem ánh mắt bọn hán mà sinh tồn, trên tay bây giờ thế mà lại nắm giữ lực lượng kinh khủng tuyệt luân như thế, Mobley trong lòng căng thẳng.

Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn cùng Mộc Tự doanh được xưng là "Thiên đông song đoàn", thứ khổ kiếp này, quả thực chính là chuyện khôi hài! Không, là âm mưu! Mobley vững chắc tin tưởng, chuyện này tuyệt đối là một âm mưu!

Trong lòng hán có cổ xúc động mãnh liệt, hán muốn đem tin bí mật này báo cho Thanh Thanh tiểu thư, nữ nhân mà hán yêu tha thiết. Nhưng khi ánh mắt của hán nhìn tới cái mặt nạ trong đấu trường kia, tất cả dũng khí, đều ở trong nháy mắt tan biến, dưới chân mềm nhũn, hán dờ dẫm ngã ngồi ở trên ghế.

Thương Lan bỗng nhiên nở nụ cười: "Ha ha! Đi mòn gót sắt mà không thấy! Tại hạ một mực đau khổ tìm kiếm Bạch tổng quản, không nghĩ tới lại có thể gặp được ở đây." Ngữ khí của hán đột nhiên chuyển lạnh, ngôn ngữ liền tựa như rít ra từ trong kẽ răng: "Các hạ thật là can đảm, dám ở trước mặt Thương Lan ta công khai thân phận!"

Trần Mộ tựa như không nghe thấy gì, lẳng lặng nhìn nữ ma quỷ.

Nữ ma quỷ nhìn chằm chằm vào mặt nạ trên mặt Trần Mộ hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Ta có nghe nói qua, được, thành giao."

Vừa dứt lời, nàng liền xuất hiện ở bên trái Trần Mộ, đối mặt với bốn người còn lại.

Trái là nữ ma quỷ, phải là Weah, kẹp lấy Trần Mộ ở giữa.

Thanh Thanh sắc mặt biến đổi, đột nhiên ngẩng mặt, nhìn thẳng Thương Lan: "Nghe nói Thương tiên sinh tu vi sâu không lường được, Thanh Thanh đã ngưỡng mộ từ lâu, lần này có thể gặp được Thương tiên sinh, mong có thể ban cho vài chỉ điểm."

Trên khán đài tiếng nghị luận nhất thời ồn ào hẳn lên. Thanh Thanh là nhân vật hoàn toàn có thể đại biểu cho Tinh Viện, hành động này của nàng, có phải hay không là nói rõ lập trường của Tinh Viện?

Cơn giận trong mắt Thương Lan chợt lóe rồi biến mất, nhưng trong lòng có chủ ý, trên mặt cười cười quay sang Gia Anh Hạ nói: "Gia hiệu trưởng, nếu tại hạ phỏng đoán không sai, Bạch tổng quản này trên thân nhất định có đồ tốt, nếu không với phong cách hành sự của Tinh Viện, sao tới lúc này vẫn còn ra sức bảo vệ Bạch tổng quản như vậy?"

Gia Anh Hạ ánh mắt như sâu biển, căng thẳng nhìn chằm chằm Trần Mộ.

Bà vẫn chưa quên, bốn bản bút ký của Đàm Vũ vẫn còn trong tay Caesar. Khả năng Caesar đem nó cho ai cao nhất? Đương nhiên chính là Bạch tổng quản đang ở trước mắt đây. Cho dù là bản bút ký không ở trên người hán, nhưng nếu bắt được hán, bà không tin Caesar có thể thờ ơ.

Bà nhẹ nhàng giơ lên tay phải, đột nhiên quát lên: "Tôn nghiêm của Liên Minh Thiên Đông chúng ta không để chà đạp, mấy người này quá nhiều trật tự trận đấu nghiêm trọng. Bắt lấy!"

Các tập tu Sương Nguyệt Hàn Châu như vừa tỉnh mộng cơ hồ đồng thời xuất động. Sương Nguyệt Hàn Châu đã sớm dự đoán, thi đấu tinh anh tuyệt sẽ không thuận buồm xuôi gió như vậy, nên đã chuẩn bị sẵn một lực lượng lớn.

Hơn ba trăm gã tập tu bỗng bồng bềnh trên không trung đem đấu trường vây kín lại. Những tập tu này là lực lượng tinh nhuệ của Sương Nguyệt Hàn Châu, tu vi của mỗi người cũng không thấp, bọn họ như lâm đại địch, chỉ chờ Gia Anh Hạ ra lệnh, liền đem mấy người kia bắt sống.

Biến cố bất thành linh khiến tất cả mọi người có mặt tròn mắt. Ai cũng không nghĩ tới, Gia Anh Hạ nói trở mặt liền trở mặt ngay được.

Đúng vào lúc này, một thanh âm hùng hồn vang lên: "Ha ha, Gia hiệu trưởng làm vậy thật không thỏa đáng."

Một thân ảnh hùng vĩ, như một vệt lửa đỏ đột nhiên xuất hiện trong đấu trường.

Tiêu Tư! Là Tư Nguyên hiệu trưởng Tiêu Tư!

"Trần tiên sinh đã lâu không gặp, ra đi là mất tích à nha!" Hắc cười cười chào hỏi cùng Trần Mộ.

Trần Mộ cũng đáp lễ: "Ra mắt Tiêu hiệu trưởng. Nhữ Thu từng nói với ta, nếu gặp được Tiêu hiệu trưởng, thay nàng hướng ngài cùng phó viện trưởng gửi lời hỏi thăm. Nàng nói, nàng rất nhớ các ngài."

Kiên cường như Tiêu Tư, lúc này cũng nhịn không được có chút ướt át trong hốc mắt. Nhữ Thu đến giờ vẫn là đệ tử mà hắc yêu thích nhất.

"Tốt tốt tốt!" Hắc nói liền mấy chữ.

Thấy một màn chào hỏi như vậy, Gia Anh Hạ không khỏi nhú mày. Tiêu Tư thực lực mạnh mẽ, là một nhân vật khó giải quyết, bà lạnh lùng nói: "Tiêu Tư hiệu trưởng, đây là ý gì?"

Tiêu Tư xoay người lại, cười ha ha, hào khí đột nhiên bùng phát, cao giọng nói: "Tư Nguyên học viện chúng ta, cùng Trần Mộ tiên sinh kết minh đã lâu, hiện tại chẳng qua là tận lực làm bổn phận của một minh hữu mà thôi."

Trần Mộ hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Tư. Trong mắt hắc, Tiêu Tư là một lão hồ ly, sao trong thời điểm này lại công nhiên biểu lộ thái độ của mình. Chuyện này có nghĩa, Tư Nguyên học viện sau này cùng Sương Nguyệt Hàn Châu hoàn toàn quyết liệt.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Trần Mộ, Tiêu Tư hướng hắc nháy mắt, hạ giọng nói: "Ta đây chính là đem đánh cuộc tất cả đều đặt lên người của ngươi đó."

Gia Anh Hạ sắc mặt rất khó coi. Bà đột nhiên phát hiện, ở trên phương diện cao thủ, bên bà cũng không chiếm ưu thế. Thanh Thanh tương đương Bách Nguyệt, Thương Lan ngang ngửa với Tiêu Tư, bên bà cao thủ chỉ còn lại có mình bà, mà đối phương còn có hai nhân vật sâu cạn khó dò, Bạch tổng quản thực lực xem ra phải ngang với trình độ của Bách Nguyệt, bà trong lòng âm thầm tính toán.

"Thế thúc, chúng ta vào đi thôi." Cừu San Ngọc lạnh lùng nói, mà ánh mắt của nàng thủy chung không rời khỏi nữ ma quỷ trong sân khấu.

"Vâng, tiểu thư!" Phòng Thế đeo mặt bằng đồng không chút do dự, mang theo Cừu San Ngọc hướng vào hội trường bay tới. Từ sau khi đoạn quảng cáo truyền tới Pháp Á, Phòng Thế liền ẩn nấp ở thành Thiên Hồ.

Tập tu phụ trách cảnh giới tất cả đều giật mình kinh hãi.

"Ai?" "Ngẩn hắc lại!"

Từ dưới chiếc mặt nạ bằng đồng lạnh lùng truyền đến một tiếng ngâm khê giống như nói mê: "Hoa Cảnh!"

Vô số đóa hoa màu hồng đột nhiên xuất hiện, như mưa bay đầy trời đan vào thành một mộng cảnh mê ly. Mỗi đóa hoa nhỏ nhắn phong duệ vô cùng trong mộng cảnh mê ly trí mạng đó, dễ dàng đâm thủng lòng năng lượng của tập tu Sương Nguyệt Hàn Châu, xuyên thấu qua thân thể, dòng máu âm áp đỏ tươi tung tóe quện lấy những đóa hoa màu hồng, tạo nên một hình ảnh đẹp thê lương tuyệt mỹ.

Lững thững dạo bước như trong sân vắng, Phòng Thế dắt Cừu San Ngọc thoải mái đến bên người Trần Mộ.

Trần Mộ cũng không bất ngờ, hắc đối với Cừu San Ngọc quần áo cũng không nghiêm khắc, nàng có thể liên lạc với Phòng Thế cũng là chuyện bình thường.

Gia Anh Hạ sắc mặt kỳ kém vô cùng, người vừa tới này thân thủ cao siêu, bà trong lòng âm thầm run sợ.

"Các hạ là?"

Cừu San Ngọc ngạo nghễ nói: "Pháp Á phu nhân!"

Gia Anh Hạ sắc mặt khê biến, không nghĩ tới Pháp Á cũng thò vào một chân, bà lập tức đoán ra thân phận trung niên đeo mặt nạ đồng: "Vậy các hạ hắc là Phòng Thế tiên sinh."

Nam nhân mang mặt nạ đồng mỉm cười: "Không ngờ Gia hiệu trưởng cũng nghe nói tới tên của tại hạ, hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Nói xong hắn cũng không để ý Gia Anh Hạ, mà là lập tức đi đến trước mặt Weah, nghiêm nghị nghiêng mình, chăm chú nói: "Đa tạ các hạ vì trận chiến ngày ấy, nhờ vậy mà Phòng Thế có thể đột phá gông cùm xiềng xích!"

Không biết là lần thứ bao nhiêu tim của khán giả lại được khảo nghiệm.

Weah giống như tượng đá, mặt không chút thay đổi, không nói một lời, tựa như không có nghe được một lời. Phòng Thế cũng chẳng quan tâm, dứt lời liền xoay người trở lại bên cạnh Cừu San Ngọc.

"Pháp Á cũng muốn cùng Sương Nguyệt Hàn Châu chúng ta đối địch?" Gia Anh Hạ lạnh giọng hỏi.

Cừu San Ngọc nheo mắt lại, cười nói: "Chuyện này phải xem ý tứ của Bạch tổng quản."

Mọi người không khỏi lại ồ lên. Thanh danh của Pháp Á cũng không tốt, nhưng là đối với lực lượng của bọn họ thì không một ai hoài nghi. Mà Phòng Thế có sức mạnh đáng sợ kia, địa vị ở Pháp Á cũng chỉ là hộ vệ cho Pháp Á phu nhân, từ đó có thể thấy vị Pháp Á phu nhân này địa vị là ở bậc nào. Mọi người không chút nào hoài nghi chuyện nàng có thể đại biểu cho Pháp Á, nhưng mà nàng hiện tại lại nói, phải xem ý tứ của Bạch tổng quản! Chuyện này chẳng phải là quá bất ngờ sao?

Lại vào lúc này, một cỗ sát khí bạo ngược vô cùng đột nhiên không một chút dấu hiệu bao phủ lên toàn bộ hội trường. Sát khí nồng đậm được tựa như máu tươi, trần trụi không hề che giấu, khiến cho mọi người, thân ở trong đó luôn không tự chủ được mà run rẩy! Mỗi người sắc mặt đều ngưng trọng, tất cả mọi người đều biết, người kia đã đến.

Một thân ảnh cũng không tính là cao lớn, từng bước một thông thả hướng bên trong đấu trường đi tới. Các tạp tu dọc đường tự giác nhường đường tạo ra một lối đi, không một người nào dám tiến lên ngăn trở. Trong mắt mọi người, thân ảnh của hắn tựa hồ cũng là màu màu đỏ, tượng trưng cho giết chóc.

Thế giới vào lúc này tựa như hoàn toàn câm lặng, ánh mắt mọi người tất cả đều bị thân ảnh trông thì hết sức bình thường này hấp dẫn. Chỉ là, trong ánh mắt của bọn họ, tất cả đều mang theo một nỗi kính sợ sâu sắc.

Người này, đại danh chính là tử thần - Sát thần Caesar!

"Hôm nay thật sự là náo nhiệt a!" Một câu tùy tiện như vậy, nhưng từ Caesar miệng nói ra cũng dạt dào sát khí.

Hắn đi đến trước mặt Trần Mộ, tùy ý ném cho mấy quyển bút ký: "Tiểu tử, đây là quà cho ngươi."

Thương Lan nhìn chằm chằm mấy quyển bút ký trong lòng Trần Mộ, trong ánh mắt vụt qua một tia tham lam. Gia Anh Hạ sắc mặt vẫn giữ được bình tĩnh.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có thêm mấy người dùng tốc độ cao hướng bên này bay tới.

Đám tạp tu Sương Nguyệt Hàn Châu đang định ngăn cản, Gia Anh Hạ lên tiếng: "Để cho bọn họ tới đi."

Mấy người kia là đại biểu của Trung Đạt Thư Phủ trú tại thành Thiên Hồ, tuy rằng không phải là đại nhân vật cái gì, nhưng lúc này chạy tới nhất định là có biến cố.

Mấy người mới vừa vừa rơi xuống đất, người cầm đầu liền hướng Gia Anh Hạ hành lễ: "Gia hiệu trưởng!"

"Các vị đây là?" Gia Anh Hạ trực tiếp đặt câu hỏi.

Người cầm đầu nọ giọng khiêm cung nói: "Vừa mới nhận được mệnh lệnh của tể giáo hiệu trưởng, Trung Đạt Thư Phủ chúng ta, không tiếc bất cứ đại giới gì, toàn lực bảo hộ Trần Mộ tiên sinh! Xin Gia hiệu trưởng khai mở một góc lưới." Lời của hắn tuy rằng cung kính, nhưng ngữ khí lại kiên quyết dị thường.

Tất cả mọi người ngây dại. Đối với Bạch tổng quản, ai cũng không dám một chút xem nhẹ. Nhưng vào lúc này, điều lại làm cho mọi người hoảng sợ phát hiện, chính là bọn họ vẫn là đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Bạch tổng quản một cách nghiêm trọng.

Một tạp tu tuổi trẻ như thế, thế mà có quyền lực thật kinh khủng!

Thân hình của Bạch tổng quản hờ hững mà đứng, nhưng lúc này, trong mắt mọi người không còn chứa đến nửa điểm cảm giác gầy yếu. Hắn cúi đầu, tựa hồ đang suy tư chuyện gì đó.

Khi hắn lại một lần nữa ngẩng đầu lên, bao gồm Gia Anh Hạ, mọi người đều theo bản năng mà nín thở.

559. Chương 553: Biến Cố Tái Sinh. (1)

Bách Nguyệt chỉ nói là cùng Bạch tổng quản là bằng hữu vĩnh viễn, Trần Mộ mượn những lời này, song thay thế bằng Mộc Tự doanh. Đồng thời nhắc nhở Gia Anh Hạ rằng trong tay hắn còn có Mộc Tự doanh. Mặt khác đây cũng là cách cấp cho Sương Nguyệt Hàn Châu chỗ để lùi xuống. Dù sao Sương Nguyệt Hàn Châu chính diện xung đột cũng không phải là chủ ý của hắn, hắn tới đây chỉ để tìm nữ ma quỷ.

Hiện tại mục đích đã hoàn thành nên việc ngành kháng với Sương Nguyệt Hàn Châu là một sự tình vô cùng thiếu lý trí

Hơn nữa Trần Mộ phán đoán, Sương Nguyệt Hàn Châu cũng sẽ không cùng bọn họ. Bọn họ tuy là nhất phương cao thủ nhưng còn có Mộc Tự doanh đang âm thầm ẩn náu bên cạnh. Dù sao tại thời điểm quan trọng của việc kết minh Gia Anh Hạ sẽ tuyệt nhiên không muốn có sự cố gì.

Phán đoán của hắn đã đúng.

Mặt Gia Anh Hạ giãn ra cười, nói: “Sương Nguyệt Hàn Châu và Mộc Tự doanh đương nhiên là bằng hữu. Thật hiếm khi được nhiều vị hào kiệt tụ tập tại đây như hôm nay, đúng là cơ hội trăm năm mới thấy. Sương Nguyệt Hàn Châu ta cũng vì thế mà cảm thấy vinh hạnh!” Tuy nàng đối với bản bút ký trên tay Trần Mộ thêm đến khô hòng nhưng cũng biết lúc này mà trở mặt với đối phương là ngu xuẩn. Mà sẵn tiện người ta chưa đường lui nên nàng cũng thuận thế mà lui lại.

Trong lòng thầm nhủ về kinh hãi, Trần Mộ này tuy tuổi không lớn nhưng làm việc quả nhiên là chu đáo, lão luyện.

Tiếp đó khoé mắt liếc sang Thương Lan, khẽ cười: “Huống chi việc hôm nay gặp được Thương Lan đại nhân cùng Caesar đại nhân mà nói quả là khiến người ta coi là kỳ ngộ rồi!”

Sắc mặt Thương Lan vô cùng khó coi. Hắn không tưởng nổi trên tay Trần Mộ này lại nhiều át chủ bài đến thế. Đối diện với số lượng cao thủ đông như vậy, quả thực khiến cho người ta phải trở mặt. Gia Anh Hạ nói nhẹ nhàng một câu đã đem toàn bộ chú ý và ân oán đặt lên vai hắn và Caesar. Trong nháy mắt bức hắn vào tuyệt cảnh, quả nhiên tối độc phụ nhân tâm!

“Ha ha ha! Lão tử ta cũng muốn nhìn một chút xem kẻ dám chỉ đích danh lão tử khiêu chiến có bao nhiêu phân lượng?” Tiếng cười cuồng bạo của Caesar mang theo sát khí tràn ngập không kiêng nể thứ gì.

Lúc này Thương Lan lại tỉnh táo trở lại. Hắn khẽ cười: “Đúng vậy! Tại hạ đã hạ chiến thư cũng khá lâu mà không thấy tiền bối ứng chiến. Những tướng tiền bối nhuệ khí đã mất nên cũng thấy tiếc nuối một hồi!”

Caesar cười khẩy: “Từ khi nào mà cứ chó mèo đòi khiêu chiến lão tử thì lão tử cũng phải ứng chiến hay sao?”

Về mặt Thương Lan từ từ biến đổi. Năng lượng ba động trong không khí dần dần tăng cường. Mây đen đầy trời cũng như tụ tập vào một chỗ. Trong nháy mắt, ba động như rung chuyển cả hội trường. Âm thanh trên khán đài cũng biến mất.

Dường như tận thế đã đến. Sóng ba động kia xung kích liên hồi đến tâm linh của mọi người. Người bình thường chừng như rơi tòm vào một cơn ác mộng, đèn hít thở cũng thấy khó khăn.

Sắc mặt Gia Anh Hạ trở nên lạnh lẽo. Thương Lan tuy tiện thi triển sóng ba động, trên khán đài rất nhiều người bình thường, e rằng sẽ có khả năng tử vong.

Nhưng vào lúc này tiếng cười lớn cuồng bạo như tiếng sấm sập đổ xuống.

“Chỉ bằng vào chút thủ đoạn đó sao?”

Lời còn chưa dứt, sát khí mãnh liệt chọt như núi lửa phun trào. Trong mắt mọi người như chỉ nhìn thấy màu đỏ tươi như máu phủ trùm lên tất cả. Ba động cuồng bạo ẩn chứa bên trong như một quả bom sắp phát nổ ngay trước mặt mọi người.

Loại cảm giác này khiến mọi người đều sởn gai ốc, không rét mà run, có vài kẻ gần như ngất xỉu.

Sát khí đỏ tươi cuồng bạo tung hoành đầy trời. Mọi người thấy mình chỉ như chiếc xuồng nhỏ đang vùng vẫy trong một đại dương máu bão bùng, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị sóng gió đập cho tan nát.

Tiêu Tư, Phòng Thế, Thanh Thanh, Bách Nguyệt đều biến sắc mặt, hoảng sợ nhìn Caesar. Ngay cả Gia Anh Hạ cũng không khỏi đổi sắc mặt. Thực lực của Caesar so với sự tưởng tượng của nàng còn kinh khủng hơn. Nữ ma quỷ nhìn Caesar, trong mắt đầy vẻ kinh sợ.

Trần Mộ sắc mặt trắng bệch. Caesar cũng không hề có ý chiếu cố gì cho hắn. Bây giờ hắn mới biết thì ra lần trước khi thể Caesar biểu lộ đối với hắn không phải là thực lực. Chỉ có Weah là biểu hiện bình thường, trong ánh mắt có đôi phần biến hóa.

Sắc mặt Thương Lan hoàn toàn thay đổi.

Hắn không ngờ rằng Caesar lại mạnh mẽ như vậy. Theo tuổi tác mà nói, Caesar đã qua độ tuổi hoàng kim của tập tu, theo lý thực lực phải suy giảm mới đúng.

Caesar như một con sư tử đang độ tuổi cường tráng nhất, nhìn không ra một dấu hiệu nào gọi là suy yếu. Điều này thật không thể nào! Thương Lan không thể tin nổi có một tập tu tuổi đã già lại có thể duy trì sát khí cuồng bạo như thế mà không có vẻ gì là suy kiệt?

Tất cả khả năng của tập tu đều dựa trên cơ thể làm trụ cột. Bởi thế nên khi tập tu già đi, thân thể suy thoái thì tất cả các khả năng, thuộc tính của hắn đều giảm dần xuống. Đây là quy luật không thể nào thay đổi.

Nhưng trước mặt hắn đang sống sờ sờ một người đi ngược lại quy luật như thế.

Hắn cảm nhận được sức sống của Caesar mạnh mẽ như thế nào, tràn trề như thế nào. Như đang bùng cháy. Bùng cháy?

Thương Lan cảm thấy ngơ ngác, chẳng lẽ là...?

Từ trong rừng rậm cách chừng bốn trăm km bên ngoài thành Thiên Hồ bay ra một số lượng lớn tập tu.

“Báo cáo! Tất cả bình thường. Không có mục tiêu nào.”

Trên mặt tập tu báo cáo tràn đầy vẻ vui mừng. Tuy hắn cố sức kiềm chế tâm tình nhưng có thể nghe rõ ràng về kích động trong giọng nói của hắn.

Đôi mắt nâu, sâu hoắm, lạnh lẽo. Trên mặt Túc Hắc Minh cũng khó che giấu vẻ mừng rỡ như điên cuồng: “Ha ha! Quả nhiên ông trời cũng chiều lòng ta! Tới nơi này rồi thì họ cũng chạy vào lòng bàn tay của ta thôi! Ha ha!” Hắn đột nhiên cúi xuống, giọng nói trở thành lạnh lùng, sát khí đầy rẫy trên gương mặt: “Truyền lệnh xuống, theo phương án đã định. Tất cả các bộ phận tiến vào vị trí phong tỏa. Các tập tu còn lại nghỉ ngơi trong năm giờ. Năm giờ sau, nhắm hướng thành Thiên Hồ mà tiến gần. Trên đường đi không cần che dấu đội hình nữa. Duy trì hàng ngũ, kẻ nào rối loạn, bất luận lớn nhỏ, giết chết không tha.”

“Dạ!” Tập tu đồng thanh đáp.

560. Chương 553: Biến Cố Tái Sinh. (2)

Vô số tập tu, nhìn không đếm xuể. Bọn họ mới nhìn thấy có chút mệt mỏi nhưng sĩ khí vẫn không suy giảm. Khi biết được sẽ dừng chân sát thành Thiên Hồ, tất cả tập tu đồng loạt phát tiếng hoan hô vang rền.

Túc Hắc Minh chứng kiến khung cảnh trước mắt, trên mặt đầy vẻ tươi cười nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh: “Ha ha, lão bà Gia Anh Hạ nhất định không ngờ mình sẽ gặp phải nguy hiểm! Chà chà,

hầu hết cao thủ của khu Thiên Đông đều đang tụ tập một chỗ. Càng tốt, quãng một mẻ lưới hốt cho bằng hết, đỡ mất công của ta!”

Đám cận vệ cận thân của hắc đứng nghiêm chỉnh bên cạnh, trên mặt cũng lộ vẻ kích động khó che giấu.

Trận chiến này nếu thắng sẽ xóa sổ Sương Nguyệt Hàn Châu. Một trận chiến có thể coi là kinh thế hãi tục, trận chiến mà chỉ cần tham gia vào là đã tự tay làm nên vinh quang vô thượng.

Túc Hắc Minh cười dài: “Tùng Lâm cấp quả nhiên là hữu dụng. Nếu không phải do Đường Hàm Phái đưa Tùng Lâm cấp cho chúng ta thì lần này thương vong rất lớn. Đường Hàm Phái quả là anh hùng hiếm có!” Nói tới đây về đặc ý trên kật hắc cũng nhạt đi phần nào. Có một đồng minh hùng mạnh thì cũng đáng ăn mừng nhưng cũng khiến hắc cảm thấy bất an.

Đi đến nơi này bọn họ đã không che giấu đội hình nữa, mà cũng không còn cách nào để che giấu nữa.

Mấy trăm tổ đội, hủy diệt tất cả mục tiêu động dây xung quanh.

Tập tu đoàn Tuyết Ti Trùng. Một người Bagnell nhìn chăm chú vào màn hình, bọn họ toát mồ hôi hột vì lao bản.

Nhữ Thu thấy Tiêu Tư trên màn hình, liền nước mắt lưng tròng. Vẻ mặt của Tô Lưu Triệt Nhu cũng rất khẩn trương.

Bỗng độ nghi trên tay Khương Lương reo vang, hắc liền mở màn hình nhỏ ra.

“Báo cáo! Cách đây hơn 400km, xuất hiện một số lượng lớn tập tu!” Giọng đội viên báo cáo run run, hiển nhiên là đang rất hoảng sợ.

Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, Khương Lương biết đội viên của mình đã vượt qua nhiều thử thách, không dễ gì làm cho họ kinh hãi như thế. E rằng tình huống này vô cùng đáng ngại.

Nhưng khi hắc nhìn vào cảnh tượng tiếp đó trong màn hình, hắc đã ngây người ra.

Tập tu đoàn Tuyết Ti Trùng lập tức được đặt vào tình trạng báo động khẩn cấp. Trong phòng chiến thuật, Bagnell và Khương Lương đều cau mày suy nghĩ.

“Không rõ đây là thế lực tập tu nào?” Khương Lương đang chăm chú chép miệng, trên mặt xuất hiện một tia khẩn trương hiếm thấy, hắc nói nhanh hắc lên: “Nhưng theo tình báo từ căn cứ phía trước thì nhân số đối phương ít nhất từ mười vạn trở lên!” Con số này khiến trong lòng hắc rung động. Đây là lần hành động quân sự quy mô nhất từ khi kiến bang thành lập đến nay.

“Không cần tra xét, ta cũng biết là ai rồi, là Túc Hắc Minh. Túc Hàn Hạo có đưa con trai giỏi a!” Bagnell chỉ vào bản đồ 3D trước mắt trầm giọng: “Hắc bỏ không nguy trang nữa, đã âm thầm hoàn thành tập kết lực lượng. Sương Nguyệt Hàn Châu mất cảnh giác quá, bọn chúng rõ ràng là phải đi qua sa mạc Bỉ Ni Đạt Đại, sau đó bay qua Thiên Hoàn sơn, tiến vào rừng tuyết ở khu Thiên Đông rồi tìm hành đến đây!”

Bagnell hừ lạnh một tiếng: “Chiêu này của Túc Hắc Minh cũng ngoan độc lắm, hắc đem toàn bộ vốn liếng đặt cả vào đây rồi. Nếu thua thì không còn đường lui nữa còn nếu thắng thì lừa được tất cả mọi người chúng ta rồi!”

Khương Lương nói về nghi hoặc: “Điều đó khó có khả năng! Bay qua Thiên Hoàn Sơn đến đây không dưới 60.000 km, bọn họ lại không có la bàn, làm sao mà có thể . . .?”

“Đừng quá tin tưởng vào trang thiết bị. Chúng ta có thể có la bàn thì người khác vì sao lại không thể có?” Bagnell cắt ngang lời Khương Lương nói, hắc lúc này có vẻ rất bình tĩnh: “Chúng ta phải nắm lấy yếu tố thời gian. Bọn họ hành quân đường xa, chắc chắn sẽ phải nghỉ ngơi hồi phục. Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu không muốn để cho bọn học vậy kín thì phải xông ra trước. Bằng không chúng ta và Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ chôn chung một chỗ!”

“Bây giờ chúng ta đi hướng nào?” Khương Lương chùng như cũng ảnh hưởng, nên cũng tỉnh táo lại.

Ánh mắt liều mạng của Bagnell nhìn kỹ càng trên bản đồ 3D, miệng nói tiếp: “Không có dễ dàng mà lao ra đâu, với thủ đoạn của Túc Hắc Minh chắc chắn hắc đã chuẩn bị bố phòng tại những điểm trọng yếu. Có

điều trong thời gian ngắn hấn không thể nào vây chặt lối ra được. Hơn nữa chúng ta còn có một Mộc Tự doanh, hai đội một trong một ngoài, đồng thời tấn công vào một điểm thì khả năng phá vây là rất lớn.

Ánh mắt hấn bỗng dừng lại một điểm.

“Người đi liên lạc với đám Tiểu Ba, bảo họ bỏ tất cả quân nhu lại, hành quân với tốc độ nhanh nhất đến Tuyết Lăng cốc phía trước. Mai phục bên ngoài cốc, nhớ rõ, đừng để đối phương phát hiện.”

“Tuyết Lăng cốc? Nơi này địa hình với với chúng ta bất lợi quá!”

“Bởi thế Túc Hắc Minh sẽ không đưa nhiều tạp tu đến đó, hơn nữa người khác cũng không coi đây là cửa đột phá. Đội ngũ càng lớn càng dễ gây chú ý của Túc Hắc Minh, chết càng nhanh. Mau đi báo với đám Tiểu Ba, bảo họ đóng quân bên ngoài Tuyết Lăng cốc. Họ phải đến trước khi đối phương nghỉ ngơi và hồi phục xong, vì khi đó chúng sẽ tiến hành bao vây. Cũng chỉ có một cách là tử chiến thôi!” Gương mặt Bagnell đầy nghiêm trọng: “Ta đi liên lạc với lão bản!”

“Rõ!” Khương Lương đồng dạ trả lời.

Bagnell nói mấy đến thông tấn tạp của Trần Mộ.

561. Chương 554: Giương Đông Kích Tây.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên phá vỡ sự yên tĩnh.

Ánh mắt Đường Hàm Phái vẫn chăm chú không rời khỏi bản bút ký đang mở trên tay hấn.

“Đại nhân!” Thiệu Tuyết có chút kích động nên giọng nói cũng hơi lạc đi.

Đường Hàm Phái đưa mắt nhìn lên mặt nàng, cười ôn hòa: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Đường Hàm Phái như ánh nắng đầu đông, nhu hòa mà ấm áp, Thiệu Tuyết khẽ run lên, rồi tự trấn tĩnh lại: “Ngài hãy xem qua đoạn băng ghi hình này.”

Nàng lẹ làng lấy một cái huân tạp cắm vào trong độ nghi, hiện ra một màn hình. Đây là đoạn hình ảnh về Trần Mộ trong thi đấu Tinh Anh tại khu Thiên Đông.

“Hiểu rồi.” Đường Hàm Phái gật đầu, nói có phần buồn buồn: “Thật đáng tiếc!”

Thiệu Tuyết hiểu được lời đáng tiếc của Đường Hàm Phái đại nhân là ý tứ gì, nàng thăm dò: “Chúng ta có nên cùng Mạc doanh không? Đổi cho hấn lại đây?”

Đường Hàm Phái ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không cần thiết.” Hấn ngừng lên hỏi: “Chúng ta hiện đến đâu rồi?”

“Hiện chúng ta còn cách biên giới của khu Phạm A Tư chừng hai ngày đường.” Thiệu Tuyết đáp.

Đường Hàm Phái không nói gì. Hấn lại cúi xuống nhìn chăm chú vào cuốn bút ký màu đen trên tay. Ngón tay thon trắng lật vào bên trang bìa trong của quyển bút ký. Trên đó có một câu --- Gửi đệ đệ, hy vọng cậu có thể trở thành một anh hùng! ---

Hấn chăm chú nhìn vào dòng chữ này rất lâu.

Pạch.

Hấn gấp quyển bút ký lại.

Ngẩng đầu lên nói: “Bảo cho bọn họ, chuyển sang hướng đông nam, tiếp tục che giấu đội hình!”

Thiệu Tuyết nói thất thanh: “Không phải chúng ta sẽ giao chiến cùng Khổ Tịch tự sao? Phía đông nam ... A ...”

Đường Hàm Phái cười cười: “Mục tiêu của chúng ta là Tinh viện.”

“Còn Khổ Tịch tự kia...?”

“Bọn họ chỉ là để nguy trang thôi.”

Đường Hàm Phái lại mỉm cười như trước, song nụ cười lúc này không còn có cảm giác như tia nắng đầu đông nữa. Chỉ còn một vẻ lạnh lẽo rợn người với chiến ý bên trong.

Thành Thiên Hồ đã rối tung lên rồi. Tin tình báo đưa về, tập tu của Mạc doanh vây thành. Mặc dù Sương Nguyệt Hàn Châu bố phòng rất chắc chắn nhưng với lực lượng của toàn bộ Mạc doanh phía trước thì cũng chỉ như hàng rào ngăn lũ. Các thế lực khác khi đến đây thì cũng chỉ mang theo thân vệ thôi.

Túc Hắc Minh nhẹ nhàng nắm được quyền chủ động.

Nhìn Gia Anh Hạ mặt cắt không còn hạt máu, Trần Mộ than thầm trong bụng. Có điều đây không phải lúc để than van.

Bên trong đấu trường thì đấu mọi việc đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Tiếng kêu thét chói tai khắp nơi, trên khán đài mọi người như phát điên hết cả.

“Chúng ta đi!” Trần Mộ hạ giọng: “Weah, đưa cả Lôi Tử và Lam Phong theo. Nhanh!”

Weah không nói không rằng, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Rất nhiều người bên cạnh hấn lộ vẻ kinh hãi.

Weah nhanh chóng xuất hiện lại trước mặt Trần Mộ cùng Lôi Tử và Lam Phong.

“Chúng ta rời khỏi nơi này đã!”

Bên cạnh Trần Mộ là Caesar, Tiêu Tư và đám người ngang hàng với họ. Một số tập tu khôn ngoan khác cũng liên tục gia nhập vào đội ngũ Trần Mộ. Bọn họ cho rằng Bạch tổng quản có thể tạo ra nhiều kỳ tích như vậy thì lần này chắc cũng sẽ tạo ra kỳ tích. Còn tập tu của Sương Nguyệt Hàn Châu lúc này chả có lòng dạ nào để ý đến bọn Trần Mộ. Gia Anh Hạ mặt mày xám như tro, nằng đang rất cần bàn bạc với các thủ lĩnh khác.

“Chúng ta thì sao đây? Nam tử có vết sẹo xanh trên mặt hỏi.

“Đuổi theo Trần Mộ vậy!” Gã đeo mặt nạ màu vàng xin đáp: “Người như chúng ta làm sao có cửa được Sương Nguyệt Hàn Châu bảo vệ. Chỉ bằng chạy theo hấn thì còn còn một cửa sống sót.

Hai người lập tức gia nhập vào trong đội ngũ phía sau Trần Mộ.

Trần Mộ cũng có thấy đội ngũ sau lưng ngày càng phình to ra nhanh chóng, có điều bây giờ không cho phép hấn từ chối. Hấn chỉ còn cách gia tăng tốc độ lao đi.

Những kẻ khác thấy thế cũng lao nhanh hơn.

Lần này sự chênh lệch cũng đã lộ ra. Như Caesar là cao thủ thì ung dung tự tại, còn đám thực lực chưa tới được nhiên là tụt lại phía sau. Trong lòng Trần Mộ cũng thấy bất nhẫn nhưng lúc này thói ủy mị đàn bà chỉ tổ làm dễ chết. Dọc đường có nhiều người nhận ra Trần Mộ, bám theo vào đội ngũ và cũng nhiều kẻ rơi rụng khỏi đội ngũ.

Thành Thiên Hồ lúc này quả nhiên rất nhiều cao thủ. Với tốc độ của Trần Mộ hiện thời mà vẫn có hơn bốn trăm người theo kịp khiến trong lòng hấn có vài phần kinh hãi nhưng cũng mừng rỡ. Hơn bốn trăm người này đều là cao thủ tinh nhuệ, nếu biết tận dụng thì đó là một lực lượng không nhỏ.

Khi bay ra đến ngoài thành thì số lượng tập tu đã giảm bớt rõ rệt. Còn lúc này đám tập tu vốn ở ngoài thành lại liều mạng chạy vào trong thành. Ngoài thành không có địa hình hiểm trở để phòng thủ nên chỉ có con đường chết. Bên Trần Mộ lại lao cả một đoàn ra ngoài nên cũng có vẻ chướng mắt. Trần Mộ cố hết sức tăng thêm tốc độ lao về phía trước.

Như một vệt sao băng, Trần Mộ kéo theo “cái đuôi” bay về phía góc nam của thành Thiên Hồ. Trong mắt mọi người hiện ra một đội ngũ chỉnh tề.

“Đoàn tập tu Tuyết Ti Trùng!” Trong đoàn có người kinh hô.

Những người khác vừa lộ vẻ vui mừng nhưng cũng có vẻ bồn chồn. Trần Mộ mang bọn họ chạy đến chỗ đoàn tập tu Tuyết Ti Trùng này làm gì? Không kể hẳn cũng có giao tình với đoàn tập tu Tuyết Ti Trùng?

Trần Mộ dẫn đầu nhanh chóng hạ xuống không do dự. Đồng thời Weah mang theo Lôi Tử và Lam Phong cũng xuất hiện bên cạnh hắn. Lần này khiến mọi người càng rung động hơn. Ở đây không có tay mơ nên đương nhiên là ai cũng nhìn ra thân phận vô tập lưu của Weah. Nhưng vô tập lưu, trong tình huống cấp theo hai người, mà vẫn có được tốc độ kinh khủng như thế thì họ mới thấy lần đầu.

“Lão bản!” Đám Bagnell, Hề Bình thấy Trần Mộ, thở phào một lượt.

Mọi người vừa bị Weah làm kinh ngạc thì nay lại ngay đơ cán cuốc lần nữa. Bọn họ không hiểu tại mình có nghe nhầm hay là hỏng tai không chừng.

Lão bản?

Có người nhận ra Bagnell, hẳn gọi Trần Mộ là lão bản?

Trời ơi, Bạch tổng quản không phải là thủ lĩnh của Mộc Tự doanh rồi sao? Thế nào lại là thủ lĩnh của Tuyết Ti Trùng nữa chứ?

Thanh Thanh hoàn toàn kinh sợ đến ngất người. Người khác có thể không biết thân phận của Bagnell nhưng nàng biết. Bagnell chính là Thất lang lưng lầy hơn mười năm trước. Nàng nhìn Trần Mộ thất thần, không thể nào tưởng tượng nổi một người năm xưa sống bằng việc bán năng lượng tập nhất cấp mà lại có được sự phục vụ của Thất lang - một người danh chân liên bang, vô số người mong mỗi ước mơ.

Hồi sau nàng bình tĩnh lại nhưng vẫn nhìn Trần Mộ với thần sắc đầy phức tạp.

Thành thật mà nói tình cảnh của nàng hiện giờ vô cùng xấu hổ. Tại thành Thiên Hồ, Gia Anh Hạ tuyệt đối không để cho nàng có chút thể diện. Còn trở mặt nhìn Trần Mộ rồi đi thì nàng không cam tâm. Song trên thực tế, hiện giờ nàng không có gì để có thể đối đầu với Trần Mộ. Caesar, Tiêu Tư, nữ ma quỷ, Phòng Thế mấy người này chỉ cần một trong số họ nàng cũng không dám chắc thắng, hà huống chi còn có gã vô tập lưu thực lực thâm sâu khó dò kia nữa.

“Tình huống thế nào?” Trần Mộ hỏi.

“Rất tệ.” Bagnell trầm giọng: “Mạc doanh lần này chuẩn bị rất đầy đủ nên cơ hội của chúng ta không nhiều lắm.” Ánh mắt hắn nhìn vào đám hơn bốn trăm người phía sau Trần Mộ, hạ giọng: “những người này là...?”

“Bọn họ theo ta đến đây, thực lực không chênh lệch lắm.” Trần Mộ nói.

Bagnell gật gù ra ý hiểu. Hắn hiểu rất rõ rằng nếu cự tuyệt đồng hành với những người này sẽ dẫn đến xung đột chia rẽ và vô hình chung đánh mất đi một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Trần Mộ quay lại nhìn chăm chú vào hơn bốn trăm con người này, cao giọng nói: “Các vị, tình huống hiện giờ các vị hẳn đã rõ. Các vị theo tại hạ đến đây, điều này làm tại hạ cảm thấy rất vinh dự, bất quá...” giọng hắn hơi đổi, lạnh lẽo hơn: “Tình thế nguy cấp hiện giờ ai cũng đã biết. Ta không dám cam đoan có thể thoát khỏi nguy hiểm này nhưng nếu mọi người đồng tâm hiệp lực thì sẽ tăng thêm một phần cơ hội. Song điều kiện tiên quyết chính là mọi người cần phải tuân thủ theo mệnh lệnh của ta, nếu không thể làm theo điều này thì xin mới rời khỏi đây!”

Cừu San Ngọc nhận định tình hình rất nhanh, nàng lạnh lùng cao giọng: “Bắt đầu từ bây giờ! Mọi người của Pháp Á, bao gồm cả ta sẽ phục tùng mệnh lệnh của đội trưởng Trần Mộ! Ai dám kháng lệnh, giết!”

“Rõ!” Phòng Thế cùng tập tu của Pháp Á đồng loạt hô lên.

Tiêu Tư lúc này cũng đứng dậy: “Tập tu của học viện Tư Nguyên, ngay cả lão phu cũng tuân theo mệnh lệnh của đội trưởng Trần Mộ! Nếu ai không phục, giết!”

Bọn họ đều là những kẻ thân kinh bách chiến, họ hiểu rõ việc trước mắt gian nguy thế nào. Yêu cầu của Trần Mộ là hợp lý, tỏ rõ thái độ dứt khoát đương nhiên là việc phải làm.

Các tập tu khác thấy thế đều liên tục biểu lộ thái độ của mình. Khi biết Trần Mộ chính là thủ lĩnh phía sau của đoàn Tuyết Ti Trùng, mọi người đều thấy phấn khởi, trong lòng tăng thêm vài phần hy vọng. Trần

Mộ đã là một cao thủ chiến thuật, lại còn Bagnell là nhân vật đứng đầu liên bang về mặt chiến thuật nữa. Đoàn tập tu Tuyết Ti Trùng cũng có thực lực chiến đấu ghê gớm.

Một số người tâm tư còn chưa yên thì nghĩ tới trên tay Trần Mộ còn một là bài chủ quan trọng khác – Một Tự doanh.

Trần Mộ gật đầu, thần sắc điềm tĩnh: “Tốt! Có điều đây cũng mới chỉ là lời nói. Đến lúc đó nếu có người bất tuân mệnh lệnh, đừng trách quân pháp vô tình!”

Những lời nói này tuy hấn không cường điệu nhưng cũng khiến cho người ta rùng mình.

Trần Mộ gật đầu nói với Bagnell: “Đi thôi!”

Đoàn tập tu Tuyết Ti Trùng xuất phát dẫn mọi người hướng về Tuyết Lăng cốc.

Trong đoàn người, gã có vết sẹo xanh hỏi nhỏ: “Người thấy đoàn Tuyết Ti Trùng này thế nào?”

Gã mang mặt nạ vàng xin trầm ngâm: “Quả nhiên danh bất hư truyền! Người nhìn xem. Hành quân nhịp nhàng, khoảng cách đội hình duy trì rất tốt. Thành viên của họ thần sắc ung dung, không chút sợ hãi. Chỉ tính hai điểm này họ đã hơn rất nhiều đoàn tập tu khác rồi. Còn về mặt hỏa lực thì không cách nào đoán định được.”

Gã có vết sẹo xanh đồng ý nói: “Như người vừa nói thì ta cũng hiểu được. Người nói xem thành Thiên Hồ này có giữ được không?”

“Ta không quan tâm!” gã mang mặt nạ vàng xin lắc đầu: “Lực lượng hai bên quá chênh lệch, Thành Thiên Hồ tuy có vị trí hiểm trở, dễ phòng thủ nhưng Mạc doanh này cũng có trăm phương ngàn kế, kiểu gì mà không mang tập tu phiến chiến tranh theo?”

Lúc này, một vị tập tu bên cạnh nói xen vào: “Cũng chưa chắc đâu, chỉ cần bọn họ có thể phòng thủ một thời gian, thì e kẻ ngấm đấng nuốt cái chính là Mạc doanh đó. Hừm, đành rằng hầu hết đầu não khu Thiên Đông đang ở Thiên Hồ, thành thử giờ này chắc cũng có không ít tập tu đang lo lắng, khẩn trương chạy đến đây.”

Gã mặt nạ vàng im lặng, gã sẹo xanh nhướn mày: “Nếu như người nói thì người chạy ra đây làm cái gì?”

Tập tu kia cười mỉa: “Cái loại tập tu không có ai chống lưng như chúng ta, cho dù có đứng cạnh giữ thành thì cũng bị đẩy ra làm bia đỡ đạn. E rằng trong thành giờ này cũng bắt đầu điều động cương chế rồi.”

Gã mặt sẹo đổi sắc mặt, kinh ngạc: “Người quả là một gã tinh quái a! Chẳng lẽ người không sợ Trần Mộ cũng đem người ra làm bia đỡ đạn sao?” Hấn vừa nói vừa nhìn vào bóng lưng Trần Mộ.

“Ha ha, đúng là không khác biệt lắm, cũng là bán thân thôi. Có điều bán thân cũng có chủ ý chứ. Như điều kiện của ta mà bán cho Sương Nguyệt Hàn Châu e rằng cũng chẳng lọt vào mắt họ. Còn bán cho Bạch tổng quản, không chừng cũng đáng giá ít tiền.”

Gã mặt sẹo xanh giật mình sững sốt, rồi cười to: “Hay! Có đạo lý!”

“Ca ca này có lại lịch thế nào thế?” Vị tập tu thân thiện hỏi.

“Ta ư?” Gã có vết sẹo xanh tùy tiện nói: “Ta là Dương Sơn Phi!”

562. Chương 555: Phát Động Toàn Thân.

Dương Sơn Phi nhếch mép cười: “Ta quá già...?”

“Không già không già.” Tên tập tu này cuống cả lên. “Ha ha. Không cùng người tán gẫu nữa.” Dương Sơn Phi trở lại bên nam nhân mang mặt nạ màu vàng sẫm.

“Tô, người xem, người thông minh không ít a.” Dương Sơn Phi hắc hắc cười nói.

Nam nhân mang mặt nạ màu vàng đậm được gọi là Tô không nói một tiếng, mà chỉ tiếp tục theo đội ngũ phi hành. Tên tập tu kia dè dặt liếc mắt thăm dò Tô một cái. Trong lòng thầm đoán thân phận của Tô.

Đoàn người tinh thần ngưng trọng, hành động lần này cực kỳ nguy hiểm, có thể tiếp tục sống sót không ai cũng không biết. Tập tu Mạc doanh tàn nhẫn và hung hãn vô cùng, rất ít khi chấp nhận việc đầu hàng của đối phương. Phần lớn quân của họ mặc dù đang nghỉ ngơi, nhưng vài trăm tiểu đội liên sát đã bắt đầu thanh tẩy tập tu rải rác trong khu vực. Còn chưa có thấy ai đầu hàng mà thành công, tất cả đều bị giết sạch sẽ.

Phi hành ước chừng nửa giờ, đội ngũ rốt cục dừng lại.

Phía trước, một tuyết cốc có thể thấy được mờ mờ.

Tuyết Lăng cốc.

Trung đội Mạc doanh thứ bảy mươi sáu đang nghỉ ngơi.

Đội trưởng trung đội bảy mươi sáu nhìn chung quanh hài lòng, cười nói: “Không tệ, hình ảnh trinh sát của bộ phận tình báo rất chuẩn xác, khiến cho chúng ta nâng cao tinh thần. Nhiệm vụ của chúng ta chính là khóa chặt cái cốc (hẻm núi) nhỏ này năm giờ. Chỉ chờ đại quân nghỉ ngơi xong. Ha, hoàn tất công việc, san bằng thành Thiên Hồ.”

Đội phó của hắn cũng cười theo nói: “Tình hình này, đừng nói năm giờ, dù là canh giữ tám, mười ngày cũng không phải nói chơi. Lại nói, còn có tiểu đội liên sát tùy thời có thể trợ giúp, lão đại yên tâm.”

Sài Quân trong lòng chắc chắn nhưng vẫn phải nhắc nhở: “Đừng sơ xuất, chẳng may vượt mất một hai con chuột thì quân pháp của lão đại không phải đùa đâu.”

Đội phó cả người run run, liên tiếp gật đầu. Túc Hắc Minh nắm giữ Mạc doanh thời gian không dài, nhưng mà thủ đoạn tàn nhẫn bọn họ rất rõ ràng. Trong thời gian cực ngắn, Túc Hắc Minh liền hoàn thành thanh tẩy và chinh đồn nội bộ. Hiện tại Mạc doanh đã rất khó thấy được lớp người trước đây.

“Giáo quan, người thấy ư?” (Sài) Quân cung kính hỏi một vị nam tử luôn im lặng. Giáo quan tại Mạc doanh là một tồn tại rất đặc biệt. Đây cũng là đặc sắc của Mạc doanh. Tỷ như Túc Hắc Minh chính là tổng giáo quan của Mạc doanh. Giáo quan của Mạc doanh không giống đội trưởng, hắn không hề trực tiếp nhúng tay vào việc nội bộ nhưng mà có quyền lực rất lớn.

“Rất tốt.” Vị nam tử này thần sắc lạnh lùng. Chỉ đơn giản nhả ra hai chữ liền ngậm miệng không nói. Hắn cả người tựa hồ phát ra hàn khí bức nhân, tập tu xung quanh đều vô ý thức bảo trì khoảng cách. Khiến người khác chú ý nhất chính là trên cổ tay hắn không có độ nghi. Phía sau hắn, đứng hơn mười tráng hán. Những tráng hán này cùng hắn tựa như một khuôn mẫu đúc ra. Thần tình lạnh lùng tán phát hàn ý. Trên cổ tay của bọn họ đều không ai ngoại lệ là không có độ nghi.

Các tập tu đều cẩn thận chiếm cứ địa hình thuận lợi. Mà bầu trời, tập tu đang qua lại dò xét.

Thiên Hồ thành.

Các thế lực tề tụ lại một phòng. Lúc này lặng ngắt như tờ, trên mặt các thủ lĩnh đều vẫn trấn định nhưng trong ánh mắt lại không tự chủ toát ra thần sắc kinh hoàng.

“Các vị.” Gia Anh Hạ hiểu được chính mình lúc này phải đứng lên. Nàng chậm rãi nhìn quét các vị thủ lĩnh: “Tình huống đã không cần ta giới thiệu, chắc chắn mọi người cũng biết. Tập tu ra khỏi thành đều không ngoại lệ, tất cả đều lọt vào sự sát hại của Mạc doanh.”

Mọi người phía dưới sắc mặt càng khó coi. Lời của Gia Anh Hạ đã dập nốt một chút tâm lý cầu may cuối cùng trong lòng họ.

“Hừ, sợ quái gì hắn. Chỉ cần chúng ta có thể trụ vài ngày, hừ, khi tập tu cứu viện từ các lộ có thể tới, chúng ta trong ứng ngoại hợp, ta cũng không tin thẳng nhãi Túc Hắc Minh có thể sống trở về.” Một vị thủ lĩnh phía dưới cao giọng kêu lên.

Những lời này cũng tựa hồ xóa tan mây mù trong lòng mọi người. Không khí lập tức tăng lên một ít. Gia Anh Hạ nhìn tán dương vị thủ lĩnh này một cái.

“Túc Hắc Minh cũng không hề coi chúng ta ra gì. Hừ, lần này chỉ cần chúng ta có thể bảo vệ họ, xem hắn làm thế nào.”

“Thiên Hồ Thành nhưng là cái “lão thành”, hệ thống phòng ngự rất hoàn thiện. Trong thành vật tư đầy đủ, thực không phải dễ công phá như vậy.”

Mọi người mồm năm miệng mười, tựa hồ đang cười nhạo Túc Hắc Minh, cũng tựa hồ đang tự động viên chính mình. “Các vị.” Thanh âm của Gia Anh Hạ lại vang lên, thanh âm của các thủ lĩnh khác lập tức biến mất, ánh mắt mọi người lại đổ dồn trên mặt nàng. Gia Anh Hạ cực kỳ hài lòng hiệu quả này, nàng thoáng ngừng lại một chút, thông thả nói: “Nói cho mọi người một tin tức tốt, vì hành vi điên cuồng của Mạc doanh, quân đội quyết định trực tiếp tham gia.”

“Quân đoàn sáu cùng quân đoàn mười một lấy tốc độ nhanh nhất hướng phía chúng ta tiến tới. Chúng ta chỉ cần tiếp tục kiên trì một đoạn thời gian, sắp tới sẽ thấy Mạc doanh bị tiêu diệt hoàn toàn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người tinh thần đều rung lên, mỗi người lộ vẻ vui mừng.

Ngay cả Thương Lan đều không khỏi động dung: “Gia giáo trưởng lời này là thật?” Quân đội cơ hồ chưa bao giờ cùng Lục đại tranh đấu. Nếu Gia Anh giáo nói đúng là thực, vậy cái này chính là quân đội lần đầu tiên tham gia tranh đấu của dân gian. Việc này đối với cả liên bang ảnh hưởng sâu xa, chỉ sợ từ nay về sau, quân đội sắp chính thức thu hoạch cái thời đại hỗn loạn này.

“Chi Đình Mạn quân đoàn trưởng và Khương Chân Ngạn quân đoàn trưởng vừa mới xác định rõ thái độ. Mà vừa rồi, toàn bộ năm nơi đóng quân gần chúng ta nhất đều đã khởi động. Đang tiến về hướng Thiên Hồ thành.” Gia Anh Hạ vẻ mặt hơi cười.

Về mặt mỗi vị thủ lĩnh đều vui mừng. Mạc doanh dù thêm người, chỉ cần quân đội tham gia, vậy cũng là loáng một cái.

“Vậy quân đoàn thứ tám và thứ mười có phản ứng hay không?” Có người chần chừ hỏi. Quân đoàn thứ tám quân đoàn trưởng Lỗ Trữ, quân đoàn thứ mười quân đoàn trưởng Cừ Dung, đều là xuất thân từ Mạc doanh, nếu quân đoàn thứ sáu cùng quân đoàn mười một tham gia, vậy quân đoàn tám cùng mười cũng rất có khả năng tham gia.

“Ha ha, người đây là phí công lo nghĩ. Quân đoàn thứ tám và mười lại đều trú quân tại phía bắc liên khu, cách chúng ta rất xa. Chờ bọn họ tới, tất cả đều xong rồi.”

Mọi người lúc này cảm thấy đã chắc chắn.

Gia Anh Hạ mỉm cười, khí thế lại đột nhiên nghiêm nghị: “Các vị, Mạc doanh đột nhiên đột kích, đối đầu kẻ địch mạnh, chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng vượt cửa ải khó khăn.

Lực lượng thủ hộ Thiên Hồ Thành không đủ, ta hy vọng thân vệ của các vị có thể cùng tập tu của Sương Nguyệt Hàn Châu ta hiệp đồng phòng thủ.”

“Gia giáo trưởng có lời này, có tập tu quý giáo ở tiền phương chiến đấu, bọn ta tại phía sau chính là đạo lý.” “Không sai, tất cả vệ binh, toàn bộ giao cho Gia giáo trưởng.”

Những thủ lĩnh này đều là kẻ thông minh (sáng khoái?), tựa thời điểm này, bọn họ đã không có điều gì cùng Sương Nguyệt Hàn Châu cò kè so đo. Chỉ bằng hào phóng một chút.

Gia Anh Hạ mỉm cười, thỉnh thoảng hướng một vị thủ lĩnh gật đầu.

Dưới lớp tuyết ở bên ngoài Tuyết Lăng cốc, Trần Mộ cẩn thận tiềm phục. Trên bầu trời thỉnh thoảng có tập tu bay qua, lực chiến đấu của những tiểu đội liên sát này thực kinh người.

Sức chiến đấu cá nhân của bọn họ không hề mạnh, nhưng mà phối hợp cực kỳ ăn ý. Xuống tay cực kỳ tàn nhẫn. Không lưu người sống. Tập tu trong rừng cây nhìn thấy cũng là trong lòng thất kinh.

“Tiêu Ba bọn họ đang hướng phía này đuổi tới. Ước chừng còn cần nửa giờ có thể tới. Nghỉ ngơi nửa giờ, chúng ta có thể phát động công kích.” Bagnell trầm giọng nói: “Vị trí của chúng ta hiện giờ tại đây, chủ lực của Mạc doanh ở đây.”

Bagnell chỉ vào hình ảnh 3D nói tiếp: “Vị trí của Tuyết Lăng cốc ước chừng gần ngay phía trước. Nói cách khác, chúng ta cần cực nhanh giải quyết chiến đấu. Xuyên qua Tuyết Lăng cốc. Nếu không tạo ra sự chú ý của chủ lực, thì tình huống sẽ trở nên gay go.”

“Mặt khác, lấy quy luật tuần tra của Liệp Sát tiểu đội, ở giữa có khoảng hở năm phút đồng hồ, đây là thời điểm tốt nhất cho chúng ta tấn công.” Bagnell lúc này không có trốn tránh, biểu hiện ra phong độ của đại tướng, khiến mỗi người đều rất hài lòng. Cửu San Ngọc do dự một chút, nói: “Theo tình báo của chúng ta, Túc Hắc Minh cùng Ma Cấp Dịch Vực kết giao đã lâu, bọn họ có được kĩ năng Nhất Độc Đặc? có thể rất nhanh bồi dưỡng ra cao thủ vô tap lưu. Ta hoài nghi, trong đội ngũ của bọn họ rất có khả năng có người như vậy.”

Tại một góc, Weah từ đầu lặng yên không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng: “Ta cùng đầu gối và Bộ Mặc đối phó bọn họ.” Tất cả mọi người có chút kinh dị, nhưng mà không có ai đối với điều này có dị nghị, vô tap lưu vẫn là giao cho vô tap lưu đi.

“Tốt, vậy kế hoạch chiến đấu của bộ phận khác vẫn không cần thay đổi. Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn là chính, Tùy đội tạp tu làm phụ. Yêu cầu của lần công kích này là hỏa lực, chúng ta trong thời gian ngắn nhất, dùng hỏa lực mạnh mẽ nhất đả thông con đường này.” Bagnell nói với Khương Lương: “Người đi tổ chức Tùy đội tạp tu, nghe nói Sơn Phi cũng ở trong, tìm hấn làm phó thủ, sự phối hợp của bọn họ mặc dù không giỏi, nhưng mà lực chiến đấu cá nhân so với tạp tu của chúng ta mạnh hơn.”

Khương Lương nghiêm túc lĩnh mệnh.

Nhìn thấy Bagnell nhip nhàng truyền đạt từng mệnh lệnh, Trần Mộ không khỏi bội phục, thấy nguy không loạn, bình tĩnh tỉnh táo, rất tự nhiên gánh vác trách nhiệm của mình, không lùi bước tránh né, suy nghĩ mạch lạc, cân nhắc tiến thoái.

Khương Lương đi tới trước mặt tạp tu của Tùy đội. Cao giọng hỏi: “Xin hỏi, vị nào là Dương Sơn Phi?”

Mọi người vốn đang nhỏ giọng thảo luận bỗng không chút thanh âm, người biết tự nhiên sẽ không nói, người không biết trong lòng rét lạnh, cái tên Dương Sơn Phi này thật sự quá vang dội. Ngay cả Sương Nguyệt Hàn Châu trên tay hấn đều loạn tối tăm mặt mày.

Dương Sơn Phi đứng lên, hô một câu: “Ta! Việc gì?”

Khương Lương đứng nghiêm thi lễ: “Tại hạ phó tổng quản của Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn Khương Lương, ra mắt Dương tiên sinh.”

Dương Sơn Phi hồ nghi nhìn Khương Lương. Trên Khương Lương lộ đầy khí chất quân nhân, khiến hấn có chút kinh ngạc. “Khương tổng quản xuất thân quân nhân?”

“Ở lại vài năm.” Khương Lương đáp ngắn gọn.

Mọi người nhất thời có chút cảm thấy kính nể. Trong lòng thầm khen Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn này khó trách lợi hại như vậy. Ngay cả nhân tài của quân đội đều có thể chiêu lãm. Dương Sơn Phi thầm khen: “Khó trách ta xem Khương tổng quản khí vũ bất phàm, tới, mời ngồi.”

Khương Lương thần sắc như thường ngồi trên tuyết bên cạnh Sơn Phi. Dương Sơn Phi trong mắt ý hân thưởng càng nặng: “Khương tổng quản lần này tới tìm lão Dương ta làm gì?”

“Bagnell tổng quản lệnh tại hạ đến cùng mọi người làm quen, ở trong chiến đấu cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Khương Lương nói tiếp: “Bagnell hy vọng Dương tiên sinh có thể trợ giúp tại hạ. Miễn lâm vào hỗn loạn, ngược lại phá hủy tình thế tốt.”

Dương Sơn Phi nhìn thoáng qua Tô. Tô khẽ gật đầu, liền hào sảng nói: “Không thành vấn đề. Lão Dương ta chết, mọi người vẫn sẽ trợ giúp.” Hấn suy nghĩ, lắc đầu: “Không được, ta lên tiếng nói cho bọn họ, tránh phá hủy đại sự.” nói xong liền đứng dậy, hướng tạp tu khác đi tới.

Chú ý của Khương Lương đặt ở trên người Tô, hấn hướng Tô hơi hạ thấp người: “Vị tiên sinh này, xưng hô như thế nào?”

“Tô.”

563. Chương 556: Bất Ngờ

Không khí tựa hồ trở nên ngưng trọng, những tạp tu thân kinh bách chiến này đều ngậm miệng lại, dần dần yên tĩnh lại. Mỗi người đều nhiều lần sửa sang và kiểm tra sự chuẩn bị trên người mình. Đại chiến cỡ như vậy chưa có ai từng trải quá, chỉ cần nghĩ tới đội tạp tu không bờ bến kia đã đủ khiến kẻ khác da đầu tê dại.

Trên bầu trời, vài điểm đen lớn dần lên trong tầm mắt.

Là một tiểu đội liệt sát.

Đơn vị này là một tiểu đội liệt sát gồm hai mươi tên tạp tu tạo thành, tuần tra qua lại tại khu vực phụ cận thành Thiên Hồ. Bọn chúng yên lặng di chuyển, dò xét, bất luận tạp tu nào một khi bị chúng phát hiện đều sẽ bị lạnh lùng giết chết! Đám Trần Mộ đã thấy vài đơn vị tạp tu đội ngũ bay qua khu vực này nhưng mà tất cả đều bị giết chết, không hề có ngoại lệ.

Đoàn người Trần Mộ cẩn thận ẩn tàng thân hình, thu liễm cảm giác. Nhờ vào một loại túi ngủ có thể thoải mái giữ thân thể chôn ở dưới lớp tuyết. Còn những toa xe kia thì chôn toàn bộ ở dưới tuyết, không lộ chút dấu vết nào. Từ xa xa nhìn lại, phiến rừng tuyết này không có bất luận dị thường gì, bọn họ đã thành công tránh thoát vài tốp tuần tra của tiểu đội liệt sát.

Bỗng nhiên tiểu đội liệt sát trên bầu trời quẹo lại, hướng một hướng khác bay đi. Ngay sau đó, trên bầu trời vang lên tiếng nổ kịch liệt.

Tiếng nổ liên tục, có vẻ tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt nhưng tạp tu bên trong sơn cốc dường như cực kỳ tin tưởng đối với những tiểu đội liệt sát này. Thành thử mặc dù chiến đấu trên bầu trời nhìn qua thập phần gay cấn song tạp tu trong Tuyết Lăng cốc không có chút ý tứ đi ra trợ giúp.

Chiến đấu giằng co ước chừng năm sáu phút, tiếng nổ nhỏ đi rất nhiều. Tiểu đội liệt sát đang tuần tra qua lại tại khu vực phụ cận tựa như cá mập ngừng được mùi máu tanh quây tới. Tiểu đội liệt sát tuần tra qua lại tại khu vực này rất nhiều, trong thời gian không tới ba phút đã có bốn đơn vị lao tới gia nhập chiến đấu.

Điều này lập tức khiến cân bằng cuộc chiến thay đổi, số tạp tu có ý đồ đột phá vòng vây nhanh chóng bị đánh cho tan tác, điều này từ tiếng nổ lác đác liền có thể nhận ra.

Thấy sự việc cơ bản đã giải quyết, ba đơn vị tiểu đội liệt sát quay đầu rời đi, mà còn lại hai đơn vị tiểu đội liệt sát thì bắt đầu truy kích những tạp tu rời rạc kia. Số tạp tu bị đánh rời rạc, trước mặt những tiểu đội liệt sát này trở nên yếu ớt vô cùng, không có bất luận sức phản kháng gì, chỉ có thể thấy đầu tròn đó.

Tên tạp tu chạy tới bầu trời rừng cây bọn người Trần Mộ, mà tiểu đội liệt sát cách hẳn ước chừng không đến bốn trăm thước.

Lần này, trong lòng tất cả mọi người phía dưới đều lập tức nghẹn lại.

Hưu!

Tiểu đội liệt sát chiếm ở vị trí cao không chút do dự phát động công kích!

Hơn hai mươi đạo năng lượng thể đan xen nhau thành một tấm võng công kích trù mật về phía vị tạp tu còn lại này. Phong bế tất cả đường tránh né của hắn.

Trần Mộ sắc mặt đột ngột thay đổi!

Không chỉ có Trần Mộ, cơ hồ sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi. Võng công kích không chút nào mất lực cắt vị tạp tu này thành vài khối mà năng lượng thể dư chấn chưa hết, hướng phía Trần Mộ bọn họ bay tới!

Đáng chết!

Trần Mộ lập tức ý thức được, bại lộ đã là sự tình không thể vãn hồi!

“Động thủ!”

Hắn không chút do dự hét to! Ở trong loại chiến đấu này vì là tạp tu, phản ứng của hắn càng nhanh hơn nhiều so với Bagnell!

Trong lòng mỗi người đều đang nguyện rửa tên tạp tu đã chết vừa rồi, nhưng mà những người này không có bất luận trì hoãn gì, dưới tình huống như vậy, không ai lưu thủ.

Các loại năng lượng thể dồn dập từ trong rừng cây phóng mạnh ra, hướng lên hai cái tiểu đội liệt sát trên trời đánh tới.

Trần Mộ không có để ý tiểu đội liệt sát trên bầu trời, ở dưới dạng công kích này không có ai có thể sống sót. Trong đội ngũ của mình cao thủ như mây, đánh bất ngờ mà hai tiểu đội liệt sát đều tiêu diệt không được, đó mới đúng là chê cười. Hắn lo lắng không phải là hai tiểu đội liệt sát bên trên mà là kinh nhiều tới tạp tu trong Tuyết Lăng cốc.

Tiêu Ba bọn họ còn chưa có tới đầu kia của Tuyết Lăng cốc, trước mắt tịnh không phải thời cơ tốt nhất phát động tấn công.

Nhưng mà lúc này bọn họ đã không có lựa chọn nào nữa!

Trần Mộ khẳng định chắc chắn bọn họ đã kinh động tạp tu trong Tuyết Lăng cốc! Tại nơi cách mình gần thế này, đột nhiên xuất hiện nhiều tạp tu như vậy, tạp tu đóng ở Tuyết Lăng cốc nhất định sẽ rất khẩn trương.

Nhưng mà, hắn hiểu trước mắt phải làm cái gì.

Thành viên Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn nhanh chóng tạo thành trận hình chiến đấu, mà hơn bốn trăm tên tạp tu của Tùy đội cũng dồn dập hội tụ một chỗ, đi theo phía sau đội ngũ.

Bầu trời Tuyết Lăng cốc đã bắt đầu có tạp tu bay lên trên không ngừng.

“Đột kích!”

Cả đội ngũ giống như một giòng nước lũ, hướng Tuyết Lăng cốc xuất phát.

Hỏa vũ đầy trời lại bốc lên, hỏa diễm lớn bằng ngón cái này tại giữa không trung nhẹ nhàng nhảy lên, tạp tu của Tuyết Lăng cốc đối diện sắc mặt đã biến đổi.

Có lẽ người biết cái tên Âu Dịch Thiêu này không nhiều, nhưng mà loại hỏa diễm đặc biệt mà trí mạng như thế này đối với tuyệt đại đa số tạp tu mà nói, cũng là như sấm bên tai! Công kích lần này không có bất luận lưu thủ gì, toàn bộ hỏa lực tại giây đầu tiên đều được phóng ra.

Tiếng rít đặc biệt của Loa Văn Thư dâng lên một cơn sóng âm phô thiên cái địa.

Mà hơn bốn trăm tên tạp tu của Tùy đội cũng không có ý lưu thủ, triển khai toàn bộ hỏa lực. Trong đó thì cũng không có người nào là cao thủ giống Caesar mà chỉ có tạp tu cận chiến.

Chiến đấu tựa hồ ngay từ đầu liền đạt tới cao trào.

“Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn?” Sài Quân có chút kinh ngạc.

Nhưng mà ngay sau đó lại nở nụ cười. Hắn chính đang lo lắng đóng ở nơi này kiếm không được một khối công lao lớn như vậy từ trên trời đưa đến trước mặt mình. Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn gần đây xem như một trong hai đại tạp tu đoàn khí thế mạnh mẽ nhất, nếu có thể tiêu diệt nó, đủ để cho mình đạt thỏa mãn danh vọng, tổng giáo quan cũng nhất định sẽ trọng thưởng mình. Hơn nữa hắn còn biết, tổng giáo đối với cái loại tạp phiến có thể phát ra hỏa diễm đáng sợ này cực kỳ hứng thú.

“Hỏa lực rất mạnh đi.”

Hắn thần nhiên nhìn chiến trường đột nhiên hăm nhập vào thăm liệ, những tạp tu Mạc Doanh bị Âu Dịch Thiêu đánh trúng tại chỗ gãy dựa kêu gào hắn dường như không có nhìn thấy.

Thấy những tạp tu đang xông tới, mục đích chiến thuật của đối phương cực kỳ rõ ràng, miệng hắn nở ra một tia cười lạnh.

Nhưng mà, muốn từ nơi này của mình phá vòng vây ra ngoài thực không phải là một việc dễ dàng.

“Bao vây bầu trời!”

Ở vào lúc tập tu hai bên sườn Tuyết Lăng cốc như thủy triều rút lui về phía sau, mà tập tu phía sau bọn họ thì dồn dập bay lên không, hình thành đội quân hỏa lực. Từ xa nhìn lại, chỉ chít một vùng tựa như có vô số con ong vò vẽ tụ tập lại đây. Nếu đối phương muốn từ trên bầu trời đột phá mà nói cường đại hỏa lực sẽ không chút do dự xé đối phương thành từng mảnh.

Nhìn thấy trọng binh trấn giữ bầu trời, Trần Mộ không khỏi nhú mày. Cơ hồ tất cả tập tu của đối phương đều bay lên bầu trời, thấy phòng tuyến chắc chắn của đối phương, nếu cường công, tử thương sẽ tuyệt đối thảm trọng.

Nhìn lướt qua hạp cốc âm u và có chút trống trải, Trần Mộ hơi khó chịu.

Số lượng tập tu của đối phương có thể đại khái tính được, hiện tại cơ hồ tất cả đều bay lên không, điều này không phải rõ ràng muốn để bọn họ tiến vào hạp cốc (hẻm núi) sao?

Không gian trong hạp cốc có hạn, không thể dung nạp chiến đấu của nhiều tập tu như vậy. Hơn nữa địa hình của Tuyết Lăng cốc cực kỳ đặc thù, bất kỳ sơn cốc khác là trên lớn dưới nhỏ, nó lại là trên nhỏ dưới lớn. Mặt núi nhìn qua giống như một đường vạch ngang trời, mà đáy cốc không gian lại lớn bất ngờ. Địa phương rộng nhất của đáy cốc vượt quá mười dặm, bởi vì bầu trời trong cốc bị chặn lại, trong cốc cực kỳ tối tăm.

Trong cốc khẳng định có cái gì che giấu.

Nhìn thoáng qua địch nhân chỉ chít trên bầu trời, Trần Mộ trong lòng không nhận được có chút do dự, số lượng của đối phương còn hơn bọn họ bên này nhiều. Không phải nhân viên chiến đấu đều ngồi trong xe, Bagnell cũng là ở bên trong, lúc này không thể chỉ huy, chỉ có thể nhờ vào phán đoán của chính Trần Mộ. Đúng lúc này, Tiểu Tư bên cạnh thấp giọng nói: “Xuôi theo đáy cốc chạy! Chúng ta không còn thời gian!”

Trần Mộ đột nhiên cả kinh, bọn họ cần lấy tốc độ nhanh nhất đột phá, nếu bị những tập tu này dây dưa ở đây, vậy ngay cả nửa phần sống sót đều không có! Vô luận đáy cốc có mai phục gì, bọn họ hiện tại cũng chỉ có kiên trì tới cùng!

Xông lên mới có cơ hội!

Cẩn rằng một cái, Trần Mộ thấp giọng phân phó xuống, một vài tập tu điều chỉnh lên phía đầu.

Tất cả tập tu đồng thời gia tốc!

Nếu nói vừa rồi bọn họ giống một dòng nước lũ, vậy hiện tại bọn họ lại giống một dòng nước xiết!

Công kích của đối phương vẫn không đình chỉ, năng lượng thể phá tan bầu trời, mặc dù đang ban ngày, bầu trời cũng trở nên huyền lệ dị thường.

Trần Mộ vừa tăng tốc, vừa cẩn thận tránh né, hấn kỹ lưỡng canh giữ cạnh xe chỉ huy, thỉnh thoảng thay xe đỡ năng lượng thể, Tiểu Tư cũng canh giữ một bên khác, dưới sự công kích như mưa bay nhanh về phía trước. Ven đường thỉnh thoảng lại có tập tu bị đánh trúng mà rơi xuống, nhưng không ai cứu viện, ai cũng biết lúc này tụt lại phía sau chính là một con đường chết!

Trên bầu trời, Sài Quân đứng ngạo nghễ, lúc này cuối cùng nhận không được cười ha ha: “Con mồi đã vào túi!”

Tập tu biên người hấn cũng nhao nhao lộ ra sắc mặt vui mừng.

Cuối cùng xông tới cửa cốc, hỏa lực nhất thời yếu đi rất nhiều. Trần Mộ lại không khỏi lộ ra thần sắc ảm đạm, đoạn đường ngắn ngủi vừa rồi, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn bị thương thảm trọng!

Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn nhược điểm là lực chiến đấu cá nhân yếu kém rất cuộc lộ ra. Dưới công kích dày đặc như mưa như thế, không ít đội viên đều không thể né tránh, lần lượt bị đánh trúng. Nhưng mà rất nhanh, cùng với việc sử dụng Trì Trệ hoàn, tình huống nhanh chóng ổn định lại.

Trì Trệ hoàn là Trần Mộ phỏng theo tập phiến của Tuyết Hoa chỉ vực chế tạo, nó có thể hình thành một khu vực đường kính mười dặm, năng lượng thể của đối phương vừa tiến vào khu vực này, tính linh

hoạt của nó sẽ nhanh chóng hạ xuống mức độ cực thấp, uy lực trở nên cực yếu, khiến cho người ta một loại ảo giác thời gian trong khu vực này giảm tốc. Bộ tạp phiến này cần ba người đồng thời thao tác, từ sau khi chế tạo ra, còn chưa bao giờ sử dụng qua trong thực chiến.

Từng hình cầu phát ra màu trắng bên trong bọc hơn mười tạp tu, giống như những cái bong bóng sáng ngời, lấy tốc độ kinh người tiến tới. Năng lượng thể phóng vào bề mặt nó chỉ như trâu bùn vượt biển, nhanh chóng biến mất, không có nửa phản phản ứng.

Sài Quân trên bầu trời mất lộ ra dị sắc: “Thứ tốt của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn này quả nhiên không ít! Thứ này trước đây chưa nghe nói bọn họ đã dùng qua.”

Tạp tu bên người vội vàng tới gần: “Tạp phiến tốt hơn nữa, còn không phải lập tức sẽ là của đội trưởng ngài?”

Sài Quân cười lớn :”Ha ha! Không sai!”

Vừa tiến vào cửa cốc, ánh sáng liền trở nên tối tăm. Mà tạp tu đứng đầu tiên lần lượt khởi động lồng năng lượng của mình, tạp tu phòng hộ cùng tạp tu cận chiến được điều lên đầu.

Sơn cốc âm u hắc ám, tựa như chiếc miệng mở rộng của quái thú, âm trầm khủng bố!

564. Chương 557: Tạp Tu Vô Tạp Lưu

“A.” Túc Hắc Minh hơi nheo lại con mắt yêu dị. Cười với một vị trung niên bên cạnh nói: “Đội quân này đúng là có chủ ý.”

Trung niên nhân cười: “Không sao. Người tuổi trẻ là phải để bọn họ thấy máu.”

Gã trung niên thân hình cao lớn, tay chân thô ráp. Phía sau hắn đứng hơn mười người tuổi trẻ ăn mặc giống hắn. Quần áo của bọn họ so với Túc Hắc Minh đúng là khác biệt, không phải trang phục chiến đấu của Liên Bang, mà là áo vải tay ngắn hoặc không có tay, đi chân trần hoặc là đi giày cỏ màu xanh đen. Hình thể của bọn họ tựa như từ một khuôn mẫu đúc ra. Mỗi người cường tráng, chỉ đơn giản đứng ở đó mà tự nhiên sinh ra một cỗ khí chất ngưng trọng như núi.

Thiết vệ Chư Hoành tùy thân của Túc Hắc Minh đứng ở một bên. Mục quang của hắn mỗi lần xẹt qua trên người những người này đều không tự kìm hãm được mà dừng lại một chút.

Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.

Túc Hắc Minh bỗng nhiên nghĩ tới đoạn hình ảnh ngày trước đã được xem. Tạp phiến mưa lửa đầy trời tạo cho hắn hứng thú mãnh liệt. Thoáng dừng lại một chút, hắn bỗng nhiên đề cao âm lượng: “Thông báo toàn quân, không cho tên nào chạy thoát. Nhất là tạp phiến của bọn họ, không bỏ sót một cái mang tới cho ta.”

“Vâng.”

“Trải qua lần này, đại nhân có thể hoàn toàn ngồi lên vị trí đệ nhất nhân của lưỡng khu.” Gã trung niên mang theo vài phần tán thưởng vài phần cảm khái nói: “Banse bội phục, Liên Bang quả nhiên anh hùng xuất hiện lớp lớp. Điều này Ma Cáp Dịch Vực ta xa xa không bằng.”

Túc Hắc Minh cười lắc đầu: “Lời này lại không đúng với đại nhân nhà ngươi. Là một nhân vật lợi hại nhất ta từng gặp không kém bất luận vị anh hùng nào.”

Banse nghe câu đó, gật đầu: “Không sai, chỉ có anh hùng mới sánh với anh hùng, mới xứng đáng xây dựng tình hữu nghị. Nếu là cẩu hùng sao há có tư cách cùng anh hùng luận bàn? Đại nhân nhà ta mỗi lần nói đến ngài đều là khen ngợi không dứt. Đương thời mặc dù có rất nhiều trưởng lão phản đối, nhưng đại nhân nhà ta vẫn giữ quyết định cùng ngài kết minh.”

“Yên tâm. Qua giai đoạn khó khăn mới có kết quả, ta nghĩ tiếp theo sẽ không còn ai nghi ngờ quyết định này của đại nhân nhà ngươi.” Túc Hắc Minh lạnh nhạt cười nói.

Banse gật đầu cười.

@#\$\$%^&

Đáy cốc âm trầm tối thui, mười quả cầu chiếu sáng tỏa ra quang mang nhu hòa theo sát đội ngũ đi tới. Đã không có đường lui, Trần Mộ cả bọn không chỉ muốn phá đường hạp cốc mà còn muốn lấy tốc độ mau nhất đột phá Tuyết Lăng cốc. Mỗi người đều không dám coi nhẹ. Đối phương đã cố ý thả cho bọn họ tiến vào sơn cốc, vậy nhất định có âm chiêu. Nhưng bay tới chỗ này vẫn chưa gặp phải bất cứ công kích gì, điều này khiến cho trong lòng mỗi người tràn ngập nghi hoặc.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một bóng đen chợt xuất hiện, tiếng xé gió vèo vèo không dứt bên tai. Trần Mộ bị bất ngờ mà thất kinh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hư Không kĩ!

Đây là tiếng phá không của độc hữu của Hư Không kĩ! Trong đầu hần nổ tung, hần lúc này mới phát hiện vách đá hai bên sơn cốc lượng một lớn bóng đen ẩn náu. Những tiếng phá không liên tiếp không ngừng này chính là từ những bóng đen này phát ra. Như thế nào có thể có nhiều vô tận lưu Hư Không kĩ như vậy? Ý nghĩ này như tia chớp hiện lên trong đầu hần, nhưng lúc này đã lộ ra vấn đề, hần cũng rất cục minh bạch tính toán của đối phương.

Bình bình.

Do đột ngột không kịp chuẩn bị, lòng năng lượng của nhiều tạp tu bị những lưỡi đao khí này kích vỡ. tiếng kêu thảm thiết của tạp tu không dứt bên tai.

Trong cốc quái thạch san sát phức tạp, cực kì thích hợp vô tận lưu phát huy. Trần Mộ không quản được nhiều, theo sau Weah tiến lên. Động tác của Weah cực nhanh, hơn nữa sự quỷ mị khó đoán so với lúc trước khác biệt. Hần hôm nay tựa như một tia chớp màu đen, hơn nữa là một tia chớp đen cực kỳ cuồng bạo.

Trần Mộ chú ý tới sự khác thường của Weah. Weah bây giờ ra tay, so với lúc trước phải nặng hơn nhiều. Weah một khi tiến tới trước ngực của đối phương, quyền phải nặng nề đánh trên ngực đối phương.

“Bình!” âm thanh mang theo vài phần nặng nề. Trần Mộ trong lòng nhảy lên, nếu giải phẫu thi thể người này tất sẽ phát hiện toàn bộ xương cốt của hần đã bị một quyền này của Weah phá nát hoàn toàn.

Không kịp phán đoán xem đến cùng là điều gì khiến Weah cuồng bạo như vậy, Trần Mộ cũng một mình tiến vào trong dịch nhân. Nữ ma quỷ cùng tiểu Bộ Mặc cũng không chút do dự xông vào.

Trần Mộ lắc mình một cái, tránh một đường đao khí. Gió nương theo đao khí lướt sát qua má của hần. Hần không quay đầu lại, hất tay ngược lại một cái, cũng đồng dạng là một đao khí.

Đối phương tựa hồ không có ngờ tới Trần Mộ cũng hiểu đao khí. Không kịp né tránh, liền bị kích trúng, kêu thảm một tiếng từ trên vách đá rơi xuống. Dịch nhân bên cạnh thấy thế, không do dự hướng Trần Mộ đánh tới.

Ồ. Máy cái vô tận lưu này sao lại biết bay?

Trần Mộ có chút khó tin vào mắt của mình. Máy cái vô tận lưu này lại như tạp tu thông thường xông thẳng tới Trần Mộ. Không có khả năng!

Ánh mắt hần lướt qua trên cổ tay. Quả nhiên phát hiện độ nghi, những người này là tạp tu. Tạp tu có thể sử dụng Hư Không kĩ? Hần cảm thấy đại não có chút lẩn lộn. Hần chưa từng thấy qua tạp tu có thể sử dụng Hư Không kĩ, ngoại trừ chính hần. Có thể sử dụng Hư Không kĩ là khái niệm gì? Cái này cũng ý là những tạp tu này cường độ của thân thể đã đạt tới một bước cực kì kinh người. Điều này cũng có nghĩa những tạp tu này có thể chịu đựng được phụ tải phi hành rất cao. Điều này cũng có nghĩa những tạp tu này có tốc độ rất nhanh. Tạp tu như vậy cực kỳ giống Trần Mộ hiện tại.

Nhưng mà qua chiến đấu, Trần Mộ rất nhanh có phát hiện mới. Dịch cũng không hoàn toàn là tạp tu. Ngoại trừ tuyệt đại bộ phận tạp tu ra, còn có một bộ phận nhỏ trên cổ tay cũng không có độ nghi, bọn họ là vô tận lưu chân chính. Hư Không kĩ của hai bọn cũng khác nhau rõ ràng. Hư Không kĩ của tạp tu hiển nhiên so với những vô tận lưu đơn thuần kia phải yếu hơn nhiều.

Những vô tập lưu này là cao thủ chân chính, những vô tập lưu này phần lớn tuổi còn rất trẻ, khoảng trên dưới hai mươi tuổi nhưng mà thân thủ lại cực kỳ cao minh. Tùy tiện một người, cũng chỉ hơi kém so với Tiểu Bộ Mặc mà thôi. Điều này khiến cho Trần Mộ thật sự giật mình. Thực lực của tiểu Bộ Mặc cực kỳ cao siêu, nếu như không sử dụng độ nghi, Trần Mộ cũng không chắc có thể thắng tiểu Bộ Mặc.

Nhưng mà kém một bậc, ở trên chiến trường chính là khác biệt giữa sống và chết.

Sợi mây kia của Nữ ma quỷ khiến Trần Mộ ấn tượng thật sâu. Quả là có thể dùng chữ ‘xuất quỷ nhập thần’ mà hình dung. Nàng tựa như vì bóng tối mà sinh ra. Bóng tối không chỉ không gây chút trở ngại nào cho nàng, ngược lại khiến cho nàng như cá gặp nước. Sợi mây màu đen to bằng ngón tay cái lúc thì mềm mại như dây thừng, lúc chợt cứng rắn như thương, lặng lẽ không tiếng động, sát khí chợt hiện chợt biến mất khó lòng phán đoán.

Mà hồn chiến quy mô như vậy, càng dựa vào lực chiến đấu của cá nhân. Mà phe Trần Mộ cao thủ nhiều vượt xa ý liệu của đối phương.

Dương Sơn Phi hình bóng mơ hồ, bên ngoài cơ thể hần di động vô số tia chớp, những tia chớp này che phủ hần cực kỳ kín kẽ. Tựa như mặc một kiện áo giáp do tia điện tạo thành, trong bóng đêm bắt mắt cực kỳ. Từ xa nhìn lại như thiên thần hạ phàm. Đấu pháp của hần cực kỳ bá đạo, trong lúc giơ tay nhắc chân, điện mang chớp động. Có lúc thậm chí cả người giống như đạn pháo đánh về phía đối phương. Dịch nhân bị đánh trúng không ai không phải là toàn thân cháy như than. So ra, thủ pháp của Tô nhìn qua ôn hòa hơn một chút. Đương nhiên, cũng chỉ là nhìn mà thôi. Mười ngón của hần hiện lên mười năng lượng chỉ sáo màu sắc khác nhau. Mười ngón như bay, mỗi chiếc chỉ sáo quang mang chợt lóe, nhìn qua tuyệt đẹp, tràn đầy nhịp điệu. Nhưng mà dưới sự mỹ lệ này, lại ẩn tàng sát cơ. Tập tu xung quanh hần toàn bộ sắc mặt trắng bệch, phun huyết mà chết. Âm ba tập. Trần Mộ trong lòng thất kinh, tám Âm ba tập của Tô tuyệt đối không dưới cấp sáu.

Tiêu Tư xuất thủ như nâng tạ. Trên tay hần sử dụng chính là tập phiến ba sao Trần Mộ lúc trước chế tạo – Chiết Hình Yên Ba Tập. Nhưng mà, nếu không phải Trần Mộ sớm đã biết, sẽ không tin đây lại là một tập phiến ba sao. Sóng nhận màu đỏ sẫm kia đã không phải là hình ê ke (chiết hình – hình gấp) thô xấu. Mà tựa như một con én lửa thật sự. Những con én lửa chỉ khoảng một nắm tay này có uy lực đáng sợ. Giá trị sát thương khi nổ Trần Mộ rất khó phán đoán chuẩn xác. Chúng nó bình thường bắn ra nhiều điểm hỏa tinh. Những hỏa tinh này đều là chí mạng. Chúng nó còn có thể đến gần địch nhân mới đột nhiên nở ra châm năng lượng nhỏ bé, khiến kẻ khác khó lòng phòng bị. Hơn mười con én lửa ở xung quanh Tiêu Tư bay múa, khiến cho không ai dám đến gần.

Thanh Thanh xuất thủ vẫn nhẹ nhàng như xưa. Mỗi lần xuất thủ là có người mất mạng.

Tình huống bất ngờ nảy sinh trong bóng tối, tạo ra một mộng cảnh mỹ lệ mà mê ly. Từng mảnh toái nhận màu hồng kia đủ để xé nát thân thể của bất kỳ kẻ nào.

Nhưng nếu nói khoa trương nhất thì phải là Caesar. Mọi người cũng rất cuộc cảm nhận được hàm nghĩa chính thức của bốn chữ Sát thần Caesar.

Hần linh hoạt trơn tuột như sát thần, đao quang hình trăng lưỡi liềm cự đại màu đỏ tươi như máu không thứ gì có thể ngăn cản. Ở trước mặt hần, vô luận là tập tu hay là vô tập lưu, tất cả đều là bị chém ngang lưng. Đao quang màu máu còn dài hơn so với một người, có khi vung lên liền đồng thời chặt đứt mấy người. Tập tu bị chém ngang lưng nhất thời chưa chết, tiếng kêu rên thảm thiết thê lương làm tập tu đồng hành bên cạnh Caesar sắc mặt cũng trắng bệch. Caesar thần sắc không chút thay đổi đi phía trước, giống như bỏ dưa cắt rau. Những tập tu kia cho dù bọn họ có Hư Không kĩ của vô tập lưu, ở trước mặt Caesar, vẫn như cũ yếu ớt như tờ giấy.

Đao quang màu máu mỗi lần huy động, sát khí cuộn lên khiến cho người ta có ảo giác đặt mình trong biển máu. Ở trong vòng hơn mười thước chung quanh hần, không ai dám đến gần. Đám quân đội kia tuyệt đối không nghĩ tới, trong đội ngũ của Trần Mộ có được nhiều cao thủ như thế. Đội ngũ đang lâm trận này, ngay cả Lục Đại thực lực hùng hậu cũng khó tiếp cận, càng đừng nói đến một trung đội của Mạc Doanh.

Rất nhanh, tập tu Mạc Doanh bên trong sơn cốc cơ hồ hết sạch, mà còn lại tất cả đều là những vô tập lưu chân chính. Những vô tập lưu này sắc mặt mỗi người cũng khó coi, nhưng bọn họ không đầu hàng, vẫn còn

ngoan cường chống cự. Nhưng lúc này, những người như Caesar, Tiêu Tư, đại bộ phận đều đã đình thủ. Đối phương còn vài người như vậy, bọn họ không thêm động thủ.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú trên một người, đó chính là Weah. Weah vẫn như cũ đang chém giết.

Những cao thủ vô tạp lưu có thể thông dong ứng phó tạp tu cao thủ thông thường, ở trước mặt Weah vẫn chỉ một kích. Bọn họ tựa như một đám cừu mềm yếu. Bỗng nhiên, một tên vô tạp lưu tuổi còn trẻ chỉ vào Weah, dùng ngôn ngữ Trần Mộ chưa từng nghe qua, kêu gào kinh hoàng. Vô tạp lưu còn sót lại mỗi người hoảng sợ nhìn Weah, loại tâm tình này lần đầu tiên xuất hiện trên mặt bọn họ.

Weah không hề có dấu hiệu dừng lại.

565. Chương 558 : Phá Vây

Trong mắt mọi người, Weah là một người kì quái, y trầm mặc ít nói, gần như chưa từng nói một lời, vẻ mặt vạn năm chẳng thay đổi. Y giống như cái bóng của Trần Mộ, Trần Mộ ở đâu y liền xuất hiện ở đấy. Thực lực lại sâu không lường, không ai biết đâu mới là cực hạn của y. Không ai biết y từ đâu tới? Cũng không ai biết kỹ xảo vô tạp lưu lợi hại vô biên của y học được từ đâu? Nhưng y mạnh mẽ đến mức không ai có thể xem nhẹ.

Hành vi của y hiện tại thoát nhìn vô cùng quái dị, nhưng không ai ngăn cản. Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Trần Mộ, những người khác đều vô cùng kiêng kị với Weah. Ngay cả cao thủ như Ceasar, Tiêu Tư đều vô ý thức duy trì khoảng cách nhất định với y, không ai muốn phát sinh xung đột với y.

Cuộc giết chóc lại lần nữa bắt đầu, khuôn mặt vô cảm của Weah nhìn qua càng thêm lạnh lẽo. Hắn ra tay cực kì tàn nhẫn. Đám vô tạp lưu dường như biết chống cự là vô dụng nên cũng không ai phản kháng. Bọn họ dường như cũng biết chạy trốn là vô ích nên cũng chẳng có ai chạy.

Cứ thế, mọi người trở mắt nhìn Weah giết sạch toàn bộ hơn mười người còn lại. Loại đồ sát này, không thể nghi ngờ không ai có thể nhẫn nhục xem hết. Mỗi tạp tu sắc mặt đều có chút khó coi. Mà Thanh Thanh vài lần mở miệng muốn nói, song nâng lại lựa chọn ngậm miệng. Trong tâm trí mọi người, tính nguy hiểm của Weah lại lần nữa tăng lên kịch liệt.

“Weah, không sao chứ?” Trần Mộ có chút lo lắng nhìn Weah, hắn nhận ra sự khác thường trong cảm xúc của Weah. Hắn khá hiểu rõ Weah. Weah chẳng phải là kẻ lạm sát, chỉ là đối với địch nhân chưa bao giờ lưu tình. Có thể khiến y hành động như vậy, vậy chỉ có một tình huống – toàn bộ đám vô tạp lưu này đều là địch nhân. Nhưng Trần Mộ cũng biết, tại Liên Bang Weah không hề có địch nhân. Vậy không thể nghi ngờ những người này là địch nhân trước kia của Weah. Ngẫm nghĩ lại loại ngôn ngữ mình nghe không hiểu của chúng, trong lòng Trần Mộ càng khẳng định dự đoán của mình.

“Đầu Gỗ, qua đây xem.” Weah đi về phía một cỗ thi thể trên đất.

Đây là cỗ thi thể một tạp tu, hành động của Weah cũng đã hấp dẫn chú ý của tất cả mọi người. Bọn họ rất tò mò xem Weah muốn làm gì. Weah lật thi thể lại, cho lưng hướng lên trên, rồi hai tay đột nhiên dùng sức, phần lưng thi thể lập tức bị hắn xé toang.

Trần Mộ ánh mắt cả kinh: “Đây là cái gì?”

Trong xác thịt của thi thể có một khối tạp phiến nho nhỏ. Mà trên bề mặt tạp phiến có rất nhiều thứ kiểu như mạch máu sinh trưởng, chúng giống như xúc tu, xâm nhập vào bên trong các bộ phận của thân thể những tạp tu này.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, họ chưa bao giờ nhìn qua vật gì như vậy. Đến cả nữ ma quỷ trong mắt cũng lộ vài phần kinh ngạc.

“Thực tạp?” Ceasar bất ngờ nói. “Đây không phải là đồ chơi của Ma Cáp Địch Vực sao? Túc tiểu tử từ khi nào đã liên thủ với thế lực của Ma Cáp Địch Vực?”

Trần Mộ lấy một chiếc tạp phiến từ trong thi thể ra. Tấm tạp phiến này khác hoàn toàn với tạp phiến hắn trước đây từng thấy. Cấu vên quái dị nhìn qua thì dường như không theo quy luật nào cả.

“Đi thôi, loại đồ này chẳng hay ho gì đâu”. Ceasar nói tiếp “Không hiểu đám tạp tu này làm sao có thể dùng Hư Không kỹ, hóa ra là mượn biện pháp này. Hừ! Như vậy chẳng qua chỉ vì cái lợi trước mắt. Để ta xem Túc tiểu tử kết thúc thế nào.”

Lúc này đích xác không phải lúc để nghiên cứu, Trần Mộ cất chiếc tạp phiến vào trong người, cùng mọi người tiếp tục phi hành về phía trước.

Không có địch nhân cản trở, mọi người vận hết tốc lực rất nhanh vượt qua bờ bên Tuyết Lăng cốc. Tiên phong lần này vẫn là những cao thủ tạp tu như trước, Ceasar, Tiêu Tư, Dương Sơn Phi, Phòng Thế, Tô và Thanh Thanh, ngay cả bản thân Trần Mộ, tất cả đều được hân sắp xếp vào nhóm dẫn đầu.

Tất cả mọi người đều biết, đối phương nhất định đang ở cốc khẩu đợi bọn họ, nhưng thế cục hai bên lúc này đã hoàn toàn đảo ngược.

Chiến đấu quy mô lớn cùng quy mô nhỏ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lấy tạp phiến làm ví dụ, đội ngũ quy mô lớn bình thường đều sẽ sử dụng loại tạp phiến năng lượng toa, hay chùm sáng các loại. Loại tạp phiến này có ưu thế về tầm bắn, hơn nữa một khi loại tạp phiến này được bắn ra với một số lượng kinh người, thì không ai có thể may mắn thoát khỏi. Nhưng nếu chiến đấu quy mô nhỏ, quy tắc phối hợp giữa các đội ngũ phong phú hơn nhiều, viễn trình, cận chiến, còn có cả phụ trợ cũng sẽ có. Hai loại đối với yêu cầu khoảng cách đều khác nhau.

Nhưng hiện tại cự ly giữa hai bên đã sáp lại. Hỗn chiến hoặc quần đấu ở cự ly gần thì chỉ có cao thủ tạp tu như Ceasar mới có thể phát huy được lực chiến đấu cực đại.

Sài Quân vẫn ung dung canh giữ ở cốc khẩu. Gã đối với sắp đặt của mình đặc ý đến cực điểm. Chuyện đối phương có Hỏa Vũ cùng với tạp tu bắn tĩa khiến gã đau đầu vô cùng, bất kể đội ngũ nào đụng độ chính diện với những tạp tu như vậy đều sẽ cảm thấy nhức đầu. Đợt chiến dịch này vừa mới bắt đầu, gã thực không muốn hiện tại tổn thất quá nhiều nhân thủ, cho nên mới dùng chiêu này. Tạp phiến hỏa vũ nọ và tạp tu bắn tĩa của đối phương tất cả đều bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh chật hẹp phức tạp trong cốc. Quan trọng nhất chính là đám vô tạp lưu dù có chết hân cũng chẳng quan tâm. Cho dù đối phương có thể xông vào hạp cốc, nhưng chắc chắn là thương vong nặng nề. Hân ở ngoài miệng cốc lấy khỏe ứng mệnh, há chẳng phải ung dung ư?

Nhưng khi gã thấy địch nhân lao ra khỏi Tuyết Lăng cốc thì ngây cả người. Trên mặt bọn chúng nhìn không ra bất cứ dấu vết nào cho thấy vừa mới trải qua một trận chiến thê thảm cả.

Có lẽ gã không phải là một vị chỉ huy xuất sắc, nhưng cũng là một vị chỉ huy hợp cách. Không kịp suy nghĩ nguyên nhân chi tiết, gã há miệng vừa muốn truyền mệnh lệnh. Nhưng khiến gã sao cũng không tưởng được chính là, những người này không ngờ đồng loạt biến mất.

Không sai, đúng là biến mất.

Trong giáo dục và huấn luyện gã tiếp thụ có đủ các loại các dạng điều lệ chiến thuật. Nhưng không có loại điều lệ nào viết gặp phải loại tình huống như trên thì nên làm thế nào. Điều này chẳng thể trách gã, cũng chẳng thể trách người biên soạn chiến thuật điều lệ. Bọn họ chỉ là một trung đội phổ thông, không ai lại đi trông cậy vào một trung đội bình thường để ngăn cản đám địch nhân như Ceasar cùng Tiêu Tư cả.

Sài Quân có thể leo lên vị trí này, lực chiến đấu bản thân gã chẳng hề yếu, hân là tạp tu cây bẫy!

Phản ứng của gã cũng không chậm, nhưng khi gã ý thức được chuyện gì xảy ra thì những người này đã xuất hiện bên trong đội ngũ của gã. Huyết sắc trên mặt gã trong sát na bị rút sạch sẽ.

Một trận chém giết bắt đầu!

Trần Mộ sử dụng chính là Song Cực, Vinh Viễn Chi Dạ mặc dù cường đại, nhưng Song Cực hân lại quen thuộc hơn nhiều.

Vừa tiến vào trong đoàn tạp tu, hân liền dùng toàn lực. Vô số tiểu cầu màu trắng, đen bỗng dưng xuất hiện. Đen nhánh đậm đặc như đêm đen, còn cả màu trắng tinh khiết không nửa điểm tì vết nào giao chiếu

lẫn nhau. Một thế giới trắng đen theo như cờ vây xuất hiện.

“Kỳ Lung Thiên Cát”

Chùm sáng nhỏ như sợi tóc, đan xen nhau thành một cái lồng ánh sáng phức tạp hoa lệ. Những chỗ yếu hại toàn thân các tạp tu bên trong lồng ánh sáng, toàn bộ đều xuất hiện một tia máu cực nhỏ.

Dưới sự khống chế của cảm giác cấp bảy, lại thêm trạng thái linh thức, uy lực của Kỳ Lung Thiên Cát được nâng cao toàn diện!

Xung quanh toàn bộ đều là địch nhân, Ceasar không có bất cứ kiêng kỵ nào, thanh đao quang hình trắng lưỡi liềm đỏ như máu kia nhuộm đỏ cả bầu trời. Dưới sát khí bạo ngược, cuốn theo nó chính là sự run rẩy tận sâu trong linh hồn và nỗi sợ hãi vô biên vô tận.

“Băng Nguyệt”

Đao quang hình trắng như được máu nhuộm đỏ tươi bắt đầu văng tung tóe từng chút từng chút. Trên đao quang hình trắng dần xuất hiện vết rạn nứt như mạng nhện. Khí tức bạo ngược duy chỉ Ceasar mới có dường như từ những vết nứt này phun trào ra!

Lấy y làm trung tâm, trong phạm vi bán kính một trăm mét, năng lượng đột nhiên trở nên cuồng bạo.

Sắc mặt mỗi tạp tu đều kịch biến, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng tạp trong độ nghi trên tay đang kịch liệt xao động.

Đúng lúc này, đao quang đỏ tươi hình trăng lưỡi liềm kia hoàn toàn tan nát!

Oanh!

Độ nghi trên tay tạp tu trong vòng trăm mét quanh hắn đồng loạt nổ tung. Trên bầu trời xuất hiện hơn mười đốm lửa chói mắt đến cực điểm. Sóng xung kích của vụ nổ như biển gầm khuếch tán về tứ phía.

Tiêu Tư cũng không hề nương tay. Chiết Hình Yến Ba ở trên tay đã lâu, y sao lại không chém giết chứ?

“Liệt”. Hỏa yển lượn lơ xung quanh thân hắn bỗng như có ma thuật, một phân hai, hai phân thành bốn...

Trong chớp mắt, xung quanh y xuất hiện trên ngàn con hỏa yển. Đám hỏa yển này liền hội tụ thành một biển lửa cuốn về phía địch nhân.

Mà những người khác cũng bắt đầu triển khai chém giết toàn diện.

Gần như trong nháy mắt, trung đội 76 liền bị thương tổn nặng nề. Ngoài trừ tổn hại về nhân số, quan trọng hơn chính là sĩ khí cũng bị đả kích cực lớn, hơn nữa tiết tấu công kích của đối phương đã hoàn toàn rối loạn. Sài Quân ngay từ đầu đã bị Tô nhắm tới. Kết cục thì ai cũng có thể biết. Mất đi sĩ quan chỉ huy, trung đội 76 càng thêm rối loạn.

Những người khác đã sớm chuẩn bị đầy đủ lập tức thừa thế chém giết. Lần này nhàn nhả nhất ngược lại chính là đội viên của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn.

Ngoài đội tạp tu sử dụng Loa Văn Thư Toa vẫn đang tiến hành tiến công, đội tạp tu sử dụng Đốt Tiền chỉ đứng nhìn từ xa xa. Hỏa diễm của họ là công kích phạm vi, hơn nữa không phân biệt được địch ta, không thích hợp với tình huống trước mắt. Song hơn bốn trăm tạp tu đi theo đội ngược lại đều hiển lộ bản lĩnh, hăng say tàn sát.

Bên trong toa xe, Bagnell xem hình ảnh màn hình truyền tới, rốt cuộc thở phào thở một hơi: “Đại cục đã định.”

Số lượng địch nhân đang giảm bớt kịch liệt, mà tán loạn rốt cục đã bắt đầu xuất hiện. Một người chạy trốn thì cũng tạo tấm gương cho những người khác. Những tạp tu Mặc Doanh thấy tình hình không ổn liền rậm rạp chạy tán loạn.

Trần Mộ réo gọi đám tạp tu chuẩn bị thừa thắng truy kích lại. Bọn họ cũng cần chạy trốn, họ phải thừa dịp Túc Hắc Minh còn chưa phản ứng rời thật xa vùng bùn chiến tranh này.

Tốc độ mọi người toàn bộ triển khai, nhanh như gió bão!

Chỉ e chạy chậm bị Mạc Doanh đằng sau đuổi tới.

Sau một giờ, họ ngay trước mặt gặp được Mộc Tự Doanh đang chạy về bên này.

Thấy Trần Mộ bình yên vô sự, Tiểu Ba cùng Tang Hàn Thủy thở phào một hơi, đội ngũ chạy trốn lại được khuếch trương. Mà khi bọn Trần Mộ chạy tới doanh trại Mộc Tự Doanh đóng quân lúc trước thì những toa xe vận chuyển đã chuẩn bị đầy đủ cũng gia nhập đội ngũ. Một đại quân chạy trốn vô cùng khổng lồ được hình thành!

Sự thật đã chứng minh Bagnell phán đoán không sai. Túc Hắc Minh không hề phái đội ngũ đến truy kích. Đối với hắn mà nói, Trần Mộ chỉ là một con cá nhỏ không quan trọng, đám người trong thành Thiên Hồ kia mới là bữa tiệc lớn gã muốn.

Nhưng dù sao lần này thất bại cũng là khiến Túc Hắc Minh đầy kiêu ngạo chịu một đả kích nho nhỏ. Không chỉ gia tăng lực lượng phòng thủ ở Tuyết Lăng cốc, mà còn khiến gã một lần nữa đánh giá lại kỹ càng sách lược của mình, nhất là thái độ đối đãi với tạp tu không thuộc Sương Nguyệt Hàn Châu.

Gã thay đổi sách lược chỉ giết không hàng lúc trước, mà cho phép tạp tu không thuộc Sương Nguyệt Hàn Châu đầu hàng, đồng thời tăng thêm ưu đãi, tiến thêm một bước phân hóa các đạo nhân mã trong thành Thiên Hồ.

Đáng thương cho Sương Nguyệt Hàn Châu, bởi cuộc phá vây của đám Trần Mộ mà cục diện càng trở nên xấu đi.

566. Chương 559: Rời Đi

“Là hắn.”

Nghe hắn nói vậy, những người bên cạnh hắn đều biến sắc.

“Làm sao bây giờ?” Giọng nói của một người trẻ tuổi bên cạnh vang lên mang theo một tia run rẩy.

“Đuổi theo!” Banse không có một chút do dự quả quyết nói: “Chúng ta không thể để hắn sống sót!”

Những người khác nhao nhao lên một chút, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi không sao che dấu được.

@#\$\$%^&

Đoàn người Trần Mộ không dám ngừng nghỉ, bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi khu Thiên Đông. Cả khu Thiên Đông hiện tại đều là chiến trường. Việc Sương Nguyệt Hàn Châu bị vây tạo nên ảnh hưởng nghiêm trọng đối với khu Thiên Đông. Lực lượng Sương Nguyệt Hàn Châu bố trí ở các nơi đều dùng tốc độ nhanh nhất đổ về thành Thiên Hồ chi viện, những nơi mà bọn họ rời đi đã trở thành những khu vực bỏ hoang. Những khu vực bỏ hoang này lập tức trở thành những nơi tranh đoạt xấu xí khốc liệt nhất của các thế lực địa phương. Nhưng cũng có nhiều thế lực duy trì thái độ bàng quan. Thành bại của chiến dịch này sẽ quyết định trực tiếp quyền sở hữu hai đại liên khu là khu Thiên Đông và khu Bắc Liên, ai thắng, kẻ đó sẽ có thể trực tiếp giành được hai đại khu, ai thua sẽ chỉ còn tay trắng.

Song, những nơi mà bọn Trần Mộ đi qua, không có ai dám gây sự. Đội ngũ khổng lồ như thế, chỉ riêng danh tiếng của Mộc Tự Doanh và Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đã đủ để chấn nhiếp bọn đạo chích.

Sau khi rời khỏi khu Thiên Đông, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này số lượng người trong đội ngũ dần dần giảm đi, có rất nhiều tạp tu trực tiếp rời khỏi đội ngũ, những tạp tu này đều là những người trong bốn trăm tên tạp tu đi theo đội. Thực lực của bọn họ bất phàm, lại có chút danh tiếng nên không muốn làm thủ hạ cho người khác. Đối với những người rời đi này, Trần Mộ chưa bao giờ níu giữ.

Dọc đường không ngừng có người rời đi nên sĩ khí của đội ngũ không cao. Lúc này doanh trại đang trong thời gian hồi phục và nghỉ ngơi, mọi người dường như không thoải mái lắm.

Cừu San Ngọc đi đến trước lều của nữ ma quỷ, nàng trực tiếp đi vào.

Lớp nguy trang trên mặt nữ ma quỷ đã được tẩy đi lộ ra khuôn mặt chân thật của nàng. Nữ ma quỷ nhìn thấy một người đàn bà lạ lẫm đi vào trong lều của mình liền lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

“Zara. Còn nhận ra ta không?” Cừu San Ngọc mang theo vài phần thương cảm hỏi.

Nữ ma quỷ chợt sững sờ, ngơ ngác nhìn Cừu San Ngọc, ngẫm nghĩ một hồi lâu, giật mình nói: “Người.. Người là A Ngọc?”

“Người quả nhiên còn nhớ ta!” Hai mắt của Cừu San Ngọc ửng đỏ.

“Thật sự là người sao? A Ngọc?” Nữ ma quỷ lắc mình một cái xuất hiện bên cạnh Cừu San Ngọc, vẻ mặt có chút kích động.

“Gute vẫn khỏe chứ?” Cừu San Ngọc có chút khó khăn hỏi.

“Anh ấy chết rồi.” Nữ ma quỷ không kiềm chế được nữa, nước mắt tí tách rơi xuống: “Anh trai và cha đều đã chết! Tộc nhân đều đã chết! Hắc Uyên nhân! Bọn họ đã giết anh trai và cha..” Nói đến đây, nàng khóc không thành tiếng.

“Chết rồi..”

Vẻ mặt của Cừu San Ngọc có chút mờ mịt, trước đó mặc dù nàng cũng có dự cảm không hay, nhưng không nghĩ mọi chuyện lại tồi tệ đến mức này. Gute đã chết! Người đính hôn từ nhỏ của mình đã chết! Ấn tượng về Gute trong nàng rất mơ hồ, nàng không cảm thấy đau buồn nhiều lắm, chỉ là cảm thấy có chút mờ mịt. Dường như trong lòng, có một thứ gì cất giữ rất nhiều năm tự nhiên biến mất, trong lòng cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Cừu San Ngọc không biết mình đã rời đi khỏi lều của Zara như thế nào, cả người nàng mơ mơ màng màng, tinh thần không yên.

“Chúng ta phải đi rồi.” Tiêu Tư có chút cảm khái nói với Trần Mộ. Phía sau hắn, Nhữ Thu ôm chầm lấy Tô Lưu Triệt Nhu mà khóc. Tô Lưu Triệt Nhu liên tục an ủi nhưng đến cuối cùng nàng cũng không kìm được những giọt nước mắt.

Trần Mộ không biết an ủi như thế nào, chỉ nói: “Đi đường cẩn thận.”

Tiêu Tư sáng khoái cười: “Sau này mọi người sẽ còn gặp lại. Người là sư phụ của Nhữ Thu, vĩnh viễn là bạn của Tư Nguyên học phủ chúng ta! Nếu có thời gian nhớ tranh thủ ghé thăm trụ sở của Tư Nguyên học phủ, ở đây rất tốt!”

Trần Mộ dùng sức gạt đầu: “Vâng!”

Mất thấy bọn Tiêu Tư rời đi, nhất là Nhữ Thu đã gắn bó với bọn họ nhiều năm, trong lòng Trần Mộ cũng có chút khó chịu. Hai mắt của Hề Bình và Bagnell thoáng ửng đỏ.

“Ta cũng phải đi.” Caesar ném cho Trần Mộ một tấm tạp phiến, ‘hừ’ một cái rồi nói: “Tiểu tử, cần phải cố gắng lên, đừng quên chuyện đã答应 ứng ta.” Nói xong bay lên trên không trung, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

Ngơ ngác nhìn lên trời một hồi lâu, Trần Mộ mới cầm tấm tạp phiến lên xem.

Tạp phiến bầy sao – Tà Quân Đồng!

Trần Mộ không khỏi cười khổ.

Cừu San Ngọc và Phòng Thế đi đến trước mặt Trần Mộ.

Nhìn thấy Cừu San Ngọc, Trần Mộ nhớ tới một chuyện, lấy ra một cái huyền tạp một sao đưa cho nàng: “Đây là điều lệ chiến thuật mà ta đã答应 ứng người trước đây. Hi vọng sau này chúng ta không trở thành địch nhân!”

Cừu San Ngọc tiếp nhận tấm huyền tạp một sao này, thản nhiên nói: “Ta nghĩ chúng ta sẽ không trở thành địch nhân. Nàng tên là Zara, nàng và ta có chút quan hệ sâu xa, hi vọng người có thể chiếu cố cho nàng một chút.” Nàng do dự một chút rồi nói: “Cảm ơn!”

Nói xong, nàng và Phòng Thế xoay người rời đi.

Đi được một đoạn, Phòng Thế bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không giúp Zara tiểu thư báo thù sao?”

Vẻ mặt của Cừu San Ngọc không một chút thay đổi: “Hôn nhân giữa ta và Gute mang tính chính trị, hiện tại bộ tộc bọn họ đều toàn diệt, không còn giá trị, không đáng để chúng ta làm như vậy.”

Zara nhìn thấy Cừu San Ngọc rời đi, khuôn mặt xấu xí không hề có một chút biến hóa, chỉ là ánh mắt của nàng càng trở nên kiên định!

“Hai vị, các người không đi sao?” Khương Lương cảm thấy có chút kì quái liền hỏi Tô và Dương Sơn Phi.

Dương Sơn Phi liền nói: “Hai chúng ta cũng không có công việc gì, đi đâu cũng được. Các người cũng được, tạm thời làm đồng hành với các người cũng tốt lắm.”

Khương Lương cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Lúc này Tô mới mở miệng, dưới lớp mặt nạ vàng nhạt, một giọng nói nhẹ nhàng như nước truyền ra: “Nếu ta đoán không sai thì quý đoàn sẽ đi Bách Uyên phủ một chuyến, chúng ta cũng đang có ý định đi Bách Uyên phủ để tăng thêm kiến thức. Có thể kết giao đồng hành với quý đoàn quả thật là may mắn.”

Khuôn mặt của Khương Lương lộ vẻ không tin, lý do này thật sự không thuyết phục lắm, nhưng hắn cũng biết không thể hỏi được điều gì từ miệng hai người này. Dương Sơn Phi nhìn có vẻ hào sảng nhưng kì thực ngoài thô mà nội tâm lại cực kì tinh tế. Còn Tô là hạng người khiến cho người khác khó dò được nông sâu.

Trần Mộ tìm đến Thanh Thanh.

“Thanh Thanh tiểu thư, ta nghĩ người hoàn toàn có thể quay về Tinh viện được rồi.” Trần Mộ không chút khách khí tỏ rõ thái độ đuổi khách.

Mặc dù hiện tại Trần Mộ không phải là đối thủ của Thanh Thanh, nhưng dưới tình huống một chọi một, Thanh Thanh rất khó giết chết hoặc bắt được Trần Mộ. Mà một khi nàng có cử động khác thường nào, Trần Mộ sẽ không chút do dự ra lệnh giết chết nàng. Hắn không phải là loại người có lòng thương hoa tiếc ngọc. Thanh Thanh giống như âm hồn bất tán khiến cho hắn cảm thấy thật sự kiêng kị.

Thanh Thanh chăm chú nhìn Trần Mộ thật lâu, sau đó mới mở miệng: “Sự gặp gỡ giữa người với người nhiều khi thật kì quái. Năm đó khi ta gặp Trần huynh, Trần huynh chỉ là một đệ tử bình thường của Đông Vệ học phủ. Mà hiện tại Trần huynh đã trở thành một anh hùng được nhiều người ủng hộ.”

Trần Mộ lắc lắc đầu không thừa nhận: “Ta không hiểu Thanh Thanh tiểu thư muốn nói gì.”

“Ta biết trong tay Trần huynh có một tấm tạp phiên của Rosenberg, tấm tạp phiên đó ghi lại tâm huyết suốt đời của ông ta. Trần huynh có thể từ một tiểu nhân vật phát triển cho tới hôm nay, phần lớn là nhờ vào tấm tạp phiên này.” Thanh Thanh vẫn như cũ không nhanh không chậm nói, bỗng nhiên giọng nói của nàng thay đổi: “Nếu như mọi người biết trên tay Trần huynh có tấm tạp phiên này, không biết sẽ có những chuyện gì phát sinh?”

“Cảm ơn Thanh Thanh tiểu thư đã nhắc nhở tại hạ, chẳng lẽ không sợ tại hạ giết người diệt khẩu, trừ bỏ hậu hoạn hay sao?” Ánh mắt Trần Mộ biến lạnh.

“Thanh Thanh chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, không dám là địch nhân của Bạch tổng quản. Chỉ là thế sự khó lường, khó mà nói trước được điều gì, Trần huynh chắc cũng thừa hiểu điều này phải không?”

Thoáng thấy ánh mắt của Trần Mộ càng ngày càng lạnh, Thanh Thanh cố nén sự sợ hãi trong lòng, giả vờ làm bộ điềm nhiên như cũ: “Năm đó Hyner Vincent Van đại nhân vì tìm kiếm tấm tạp phiên này mà truy sát gần như tất cả hậu đại truyền nhân của Rosenberg, nhưng không ngờ là không được như tâm nguyện. Trần huynh thật sự là một người may mắn. Nếu như Trần huynh thấy có thể giết ta ngay tại chỗ thì Thanh Thanh cũng xin liều chết đánh cược một lần, dù là Trần huynh và Weah liên thủ, Thanh Thanh tự tin cũng có thể chống đỡ được một lúc đủ để nói ra chuyện này. Trần huynh có thể đảm bảo là có mấy người không động tâm? Dương Sơn Phi sẽ không động tâm? Còn Tô nữa chứ?”

Thanh Thanh cũng không dám có yêu cầu gì quá mức, chỉ là hi vọng lần này Trần huynh có thể cho phép Thanh Thanh đi theo.” Nàng lạnh nhạt nói: “Nếu ta đoán không sai, phụ cận Đông Thương Vệ Thành có một kính song. Trong một quyển sách cổ của Tinh viện có ghi lại, một đệ tử của Rosenberg đã thành lập phòng thí nghiệm của mình cách kính song đó không xa. Bốn bản bút kí mà Caesar tiền bối giao cho Trần huynh có thể có nguồn gốc từ phòng thí nghiệm kia. Nếu Trần huynh cho phép Thanh Thanh đi theo, có lẽ Thanh Thanh sẽ trợ giúp Trần huynh tìm được phòng thí nghiệm đó.”

Trần Mộ thầm hô trong lòng, người đàn bà này quả nhiên lợi hại. Chuyện đã như vậy, hiện tại hẳn không thể động chạm đến nàng, nhưng nếu như để nàng đi theo chính mình, chẳng phải là mang theo một quả bom chưa định ngày nổ hay sao. Phòng thí nghiệm mà nàng đề cập đến chẳng phải là Hạ Thành hay sao? Như vậy càng không thể mang nàng đi theo, nếu không Vạn Sĩ Tộc sẽ chịu nguy hiểm.

Trần Mộ quyết tâm trong lòng, cần phải tìm biện pháp ‘xử lí’ nàng, đoạn tuyệt hậu hoạn sau này. Bất quá hiện tại chưa phải là cơ hội tốt để xử lí.

Nhìn Thanh Thanh một hồi, Trần Mộ nói: “Hi vọng dọc đường Thanh Thanh tiểu thư phối hợp với ta một chút, không nên làm những chuyện khiến mọi người cảm thấy không thoải mái.”

Thanh Thanh cười cười, có chút bi thương: “Thanh Thanh tự nhiên sẽ không làm như vậy. Huống chi, hiện tại bản thân Tinh viện cũng khó bảo toàn, cũng không đủ sức để mưu đồ điều gì.”

Đi theo đội lúc đầu có hơn bốn trăm tạp tu, cho đến bây giờ chỉ còn lại ba mươi người. Những người này đều đã thấy được thực lực của Mộc Tự Doanh và Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, còn có thực lực của Trần Mộ, bản thân họ cũng không có chuyện gì phải lo lắng nên đã lưu lại.

Mặc dù chỉ có ba mươi người nhưng thực lực của Trần Mộ cũng tăng mạnh. Phải biết rằng ba mươi người này đều là tạp tu cấp bảy, hơn nữa sức chiến đấu của bọn họ khá cao, bọn họ cũng có chút danh tiếng ở địa phương. So sánh với những tạp tu mới đột phá cấp bảy của Mộc Tự Doanh thì bọn họ càng lão luyện, thực lực lại càng mạnh. Điều này góp phần giải quyết yếu điểm thiếu cao thủ trong đội ngũ của Trần Mộ. Trong hai đội ngũ dưới tay Trần Mộ, nhất là Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, cơ bản không có cao thủ.

Trần Mộ không sát nhập Mộc Tự Doanh và Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn với nhau mà tiếp tục duy trì cơ cấu tổ chức của cả hai đội ngũ như hiện tại. Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn do Bagnell chỉ huy mà Mộc Tự Doanh thì do Trần Mộ chỉ huy, Khương Lương làm phó chỉ huy. Trong ba mươi tên cao thủ thì có hai mươi người được cấp cho Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, mười người còn lại được phân vào Mộc Tự Doanh. Vô luận là Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn hay Mộc Tự Doanh, công việc hậu cần đều do Hề Bình phụ trách, còn y tế thì do Tô Lưu Triệt Nhu phụ trách.

Thân phận và uy danh của Bagnell đủ để hắn chỉ huy Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn mà không ai dám có dị nghị gì. Ngay cả Trần Mộ, mỗi ngày đều phải cùng Khương Lương theo Bagnell học tập.

567. Chương 560: Liên Lạc

“Đúng rồi!” Trần Mộ nhìn thành Đông Thương Vệ cách đó không xa, trong lòng trăm vị hỗn tạp. Cả thời thơ ấu và niên thiếu của hắn đều trôi qua trong tòa thành này, hắn từng cho rằng mình cả đời không rời khỏi nơi đây. Hắn không biết cổ hương của mình thực sự ở đâu, nhưng trong lòng hắn, nơi đây chính là quê hương của hắn. Chỉ tiếc là nơi này lại không có thân nhân của hắn.

Bọn họ vào thành tịnh không xuất ra cờ hiệu của bản thân, cũng may là không có người dám nghi vấn. Ở chỗ này, trình độ cảm giác của tạp tu không quá cấp ba cấp bốn, tạp tu cấp bảy đối với bọn họ mà nói không khác gì nhân vật trong truyền thuyết. Vì tránh phiền toái không cần thiết, vài tên tạp tu cấp bảy chủ động biểu diễn một chút sức mạnh, cho nên lúc toàn đội tiến vào thành, không có bất cứ phiền toái nào xuất hiện cả.

Trước lực lượng cường đại như bọn họ, thành Đông Thương Vệ tựa như một con dê chờ làm thịt, chỉ cần bọn họ nguyện ý, có thể tùy thời chiếm lĩnh thành phố này.

Nhưng thành Đông Thương Vệ cũng có một tạp đoàn khổng lồ, đó chính là câu lạc bộ huấn luyện tạp tu cấp thấp. Đài truyền hình mà nó sở hữu là đài truyền hình lớn thứ hai, chỉ đứng sau đài truyền hình chính phủ Liên

Bang. Trụ sở chính của đài truyền hình Đê Huyền được kiến lập tại đây. Nhân viên công tác của đài truyền hình Đê Huyền kiến thức rộng rãi, lập tức ý thức được sự cường đại và khủng bố của đoàn đội này, gần như là chỉ trong lần đầu tiên, tất cả các thế lực ở thành Đông Thương Vệ đều nhận được thông báo và cảnh báo, nhắc nhở mọi người không nên trêu chọc đối phương. Ngay cả những tên côn đồ hằng ngày náo loạn khắp nơi, tất cả đều bị nghiêm cấm xuất môn. Bọn họ theo những thông tin học hỏi từ bên ngoài, rằng những tạp tu cao thủ như vậy tính khí khác hẳn với người thường. Một khi phát tác, có thể dễ dàng xóa đi thành Đông Thương Vệ trên bản đồ Liên Bang.

Trần Mộ cùng Lôi Tử đến ngôi nhà trước kia từng ở, nhưng phát hiện ngôi nhà sớm đã được xây lại, điều này khiến cho hai người mất hết hứng thú. Trần Mộ còn chủ ý đi tới cửa hàng trước kia của Hoa thúc, cửa hàng giờ đổi sang một chủ mới, người này hoàn toàn không biết chuyện gì của Hoa thúc cả, điều này làm cho Trần Mộ rất thất vọng.

Lam Phong may mắn hơn hẳn, vẫn còn một vài người thân.

Trần Mộ còn phái một gã tạp tu cấp bảy tới Trữ gia ở Đông Hành, hẳn còn nhớ rõ bản thân nợ Mark Witt một lời thỉnh cầu. Tạp tu cấp bảy đích thân tới, Trữ gia đương nhiên rất biết điều, cực kỳ phối hợp. Nhưng kết quả cuối cùng lại là Mark Witt hai năm trước đã chết trong một lần làm nhiệm vụ, mà hẳn tính không có thân nhân còn sống gì cả, điều này khiến Trần Mộ khá chán nản. Trở về nhưng lại phát hiện, người và vật đều không còn quen thuộc, cuộc sống không phải quá tốt đẹp.

Câu lạc bộ huyền tạp cấp thấp hay Trữ gia ở Đông Hành bây giờ đối với Trần Mộ mà nói không phải vấn đề quá lớn. Nếu muốn, hẳn có thể tùy ý tiêu diệt bọn họ. Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, ân oán ngày xưa đã sớm phai nhạt rất nhiều, Trần Mộ cũng không muốn đi dây dưa mấy việc nhỏ này.

Trần Mộ bỗng nhiên nghĩ đến một việc, chỗ này cách Hạ thành không xa, nằm trong phạm vi liên lạc của Thiên Lý, tần suất của Thiên Lý tạp hẳn chế tác lúc trước hẳn còn nhớ rất rõ ràng. Thiên Lý tạp Mộc Tự doanh hiện sử dụng cùng Thiên Lý tạp lúc trước hẳn ở Hạ thành chế tác tính không có khác biệt về bản chất, chỉ là đã được cải tiến một loạt mà thôi. Nếu cả hai đều chỉnh về cùng một tần suất thống nhất thì chắc có thể tiến hành liên lạc.

Không biết Lý Độ Hồng bọn họ thế nào? Vừa nghĩ vậy, hẳn liền có chút gấp gáp không đợi được.

“Weah!” Trần Mộ tìm đến Weah, Weah đang chỉ đạo tiểu Bộ Mặc tiến hành huấn luyện.

Weah dừng tay, có chút khó hiểu nhìn Trần Mộ.

“Đi cùng ta.” Trần Mộ nói xong liền hướng xe thông tin chạy đi.

Weah xuất hiện bên cạnh Trần Mộ, mặt không chút biểu tình hỏi: “Chuyện gì?”

Trần Mộ cùng Weah tiến vào xe thông tin, nhân viên công tác bên trong xe có chút kỳ quái, không có chiến sự, ông chủ và Weah chạy đến xe thông tin làm gì. Trần Mộ cũng không giải thích, trực tiếp bảo bọn họ ra ngoài, Weah chỉ đứng một bên lặng lẽ nhìn Trần Mộ ra mệnh lệnh.

Đợi đến khi tất cả mọi người rời xe thông tin, Trần Mộ mới giải thích: “Ta đột nhiên nghĩ tới, chúng ta có thể cùng bọn người Lý Độ Hồng liên lạc. Nơi này cách Hạ thành không phải quá xa, có lẽ trong phạm vi kết nối.”

Nghe đến tên Lý Độ Hồng, khuôn mặt không chút biểu tình của Weah rốt cục xuất hiện một tia rung động.

Trần Mộ bắt đầu thao tác trên màn hình, miệng nói: “Đương nhiên, nếu bọn họ chưa có thay đổi tần suất.”

@#\$\$%^&

Hạ thành.

Alfonso đang thực hiện nghiên cứu của hắn, là người tổng phụ trách nghiên cứu khoa học của Vạn Sĩ tộc, công việc hàng ngày của hắn cực kỳ nặng nề. Hơn nữa, bản thân hắn chính là một người nghiên cứu đến phát cuồng, một khi tiến vào trạng thái làm việc cực kỳ ghét người khác quấy rầy. Thời gian này, cho dù là tộc trưởng Lý Độ Hồng tới tìm hắn, đều sẽ bị hắn chửi như xua tà đuổi quỷ.

Hắn đang chinh thử một món tạp giới. Ở phương diện này, hắn không thể nghi ngờ là cực kỳ có thiên phú. Mặc dù kiến thức Trần Mộ truyền thụ cho hắn rất cơ bản, nhưng chỉ dựa vào nền kiến thức cơ bản này hắn đã nghiên cứu ra rất nhiều thành quả. Hơn nữa cùng với việc không ngừng thâm nhập, hắn càng phát hiện ra những kỹ thuật tuyệt vời của Hạ thành thì lại càng si mê. Chính là nhờ vào thành quả nghiên cứu không ngừng của hắn từ mấy năm trước đến nay, phạm vi hoạt động của Vạn Sĩ tộc trong phiến rừng này càng ngày càng lớn.

“Sư phụ! Sư phụ!” Theo tiếng kêu dồn dập là tiếng đập cửa bình bình.

Tay Alfonso run lên, một linh kiện từ trên rơi xuống, hắn nhất thời ngẩng đầu chửi ầm lên: “Ầm ỉ cái gì, không thấy ta đang bận sao?”

Bình bình bình!

Tiếng đập cửa càng ngày càng to, bên ngoài tiếp tục hô: “Sư phụ! Sư phụ!”

“Gọi quỷ hủ!” Alfonso nổi giận đùng đùng chạy tới trước cửa, hắn trong lòng hạ quyết tâm, hôm nay phải trừng phạt thật nghiêm mấy tên dám cả gan quấy rầy thí nghiệm của hắn.

Mở cửa ra, khuôn mặt vừa kinh vừa hỉ của một tên đệ tử xuất hiện trước mặt, Alfonso trong lòng nộ khí hơi giảm. Tên đệ tử này là đệ tử hắn thích nhất, bình thường rất thông minh, hiểu chuyện, hôm nay thái độ khác thường đến quấy rầy mình khẳng định là phát hiện đại sự gì.

“Sư phụ! Tiên sinh! Là Tiên sinh!” Tên đệ tử ngữ khí kích động, nói năng có chút lộn xộn.

“Tiên sinh? Học sinh cái gì?” Alfonso có chút hồ đồ. Bỗng nhiên hắn ngây người, trong Vạn Sĩ tộc, có thể được xưng là Tiên sinh chỉ có một người!

“Tiên sinh! Người nói là Tiên sinh?” Alfonso đột ngột kích động, tóm lấy tay tên đệ tử: “Người đang ở đâu? Tiên sinh ở đâu?”

“Thiên Lý! Là Thiên Lý!”

Alfonso buông tay đệ tử ra, ngay lập tức phóng ra ngoài. Hắn trên mặt hiện lên một vệt hồng, cước bộ có chút loạn choạng, nhưng guồng chân lại càng lúc càng nhanh.

Lý Độ Hồng đang luyện tập, cậu bé năm xưa nay đã thành niên thiếu. Bởi trường kỳ rèn luyện, hắn nhìn qua cùng nam hài mười bảy mười tám tuổi cũng không có gì khác biệt. Trên sân huấn luyện, hắn mồ hôi đổ như mưa, vẻ mặt kiên nghị, sự tinh nghịch và bướng bỉnh trước kia đã sớm biến mất. Bài luyện của hắn cực kỳ gian khổ, hắn đang luyện tập chính là kế hoạch huấn luyện do Weah lưu lại. Đoạn huấn luyện này mặc dù sớm đã hoàn thành, nhưng hắn mỗi ngày vẫn như cũ không ngừng kiên trì tập luyện. Tao ngộ đại biến từ nhỏ, tính tình của hắn kiên nhẫn, hắn biết rõ hàm nghĩa của tộc trưởng, nên hắn dùng phương thức này để làm gương cho mọi người. Hơn nữa, mỗi lần luyện tập những thứ này, hắn đều nhớ tới Weah, nhớ tới Trần Mộ.

“Tộc trưởng! Tộc trưởng!” Ngoài sân huấn luyện, có người vội vàng hô to.

Lý Độ Hồng dừng lại, thuận tay kéo chiếc khăn bên cạnh, rồi hướng tên tộc nhân kia đi tới, vừa lau mồ hôi trên người vừa điềm tĩnh hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiên sinh! Là Tiên sinh!”

“Tiên sinh!” Lý Độ Hồng tay đang động đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó lộ ra thần sắc cuồng hỉ.

Không quan tâm tới quần áo, hắn để mình trần, lập tức từ sân huấn luyện nhảy xuống, gấp giọng hỏi: “Tiên sinh ở đâu?”

“Thiên Lý! Tại Thiên Lý!”

Rất nhanh, tin tức của Tiên sinh nhanh chóng truyền khắp cả Vạn Sĩ tộc. Tất cả mọi người, vô luận đang làm gì đều ngay lập tức ngừng lại, giống như thủy triều hướng phòng thông tin chạy tới. Bọn họ đối với Trần Mộ, người cứu bộ tộc bọn họ khỏi nguy nan, trong lòng tràn đầy cảm kích. Mấy năm gần đây, Vạn Sĩ tộc suýt bị diệt toàn tộc năm xưa đã khôi phục sinh khí, bọn họ đã trở thành chủ nhân chân chính của khu

vực này. Năm đó Trần Mộ đột nhiên biến mất khiến tất cả mọi người đều lo lắng không thôi. Mấy năm nay, mọi người cố gắng nhiều như vậy, có một phần rất lớn là muốn sớm đi khỏi phiên rừng rậm này, đi tìm tiên sinh.

Phòng thông tin vẫn luôn cắt cử người trực chính là vì 1% hi vọng này. Không ai ngờ, niềm hi vọng mà bọn họ đều cảm thấy xa vời này đã thật sự trở thành hiện thực.

@#\$\$%^&

Banse ngồi trong xe, đây là hần đặc biệt yêu cầu Túc Hắc Minh lấy tới. Bọn họ đột nhiên lựa chọn ly khai, Túc Hắc Minh có chút không vui, nhưng đại cục đã định, hần cũng không muốn đắc tội vị minh hữu này, cuối cùng đã đáp ứng. Hần đặc biệt an bài cung cấp xe cho Banse bọn họ sử dụng, nhưng Banse lại gần như mang đi tất cả lực lượng tinh nhuệ mà hần đưa tới, điều này làm cho Túc Hắc Minh trong lòng nguyên rủa. Nhưng bởi thấy vẻ kiên quyết trên khuôn mặt Banse, những lời muốn nói dâng lên tới miệng hần lại nuốt trở lại. Đồng thời trong lòng hần cũng tò mò, Banse về mặt thận trọng, điều khiến hần thật sự tò mò là tử địch mà Banse nói. Bản thân Banse thực lực cực kỳ cường đại, cho dù tạp tu nhất lưu của Mạc Doanh cũng không phải đối thủ của hần. Mà dám cao thủ vô tạp lưu hần mang đi kia, số lượng lên đến gần năm trăm người, tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Theo lời nói của Banse, những người này cho dù ở chỗ của bọn họ, cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Nhưng Banse lại vì một tử địch mà không tiếc vận dụng vũ lực lớn như vậy, thậm chí mạo hiểm với nguy cơ phá vỡ liên minh để đuổi bắt kẻ gọi là tử địch này. Từ điểm này có thể thấy được, kẻ tử địch này trong lòng Banse chiếm địa vị trọng yếu cỡ nào, nó cũng đủ chứng minh, Banse đối với hần là cỡ nào kiêng kỵ!

Đoàn của Trần Mộ thật sự là mục tiêu quá lớn, hơn nữa số lượng toa xe vận chuyển rất nhiều, bọn họ truy kích cũng không quá vất vả.

“Bọn họ dừng lại ở Đông Thương Vệ thành, tạm thời còn chưa thấy xu hướng đi đến địa phương khác.” Một tạp tu Mạc Doanh hướng Banse báo cáo. Ngay sau đó hần nhắc nhở: “Chúng ta đã điều tra rõ ràng, đi cùng bọn họ, ngoại trừ Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, còn có Mộc Tự Doanh. Thực lực của bọn họ rất mạnh!”

Hần cường điệu nhấn mạnh là muốn nhắc nhở Banse, dựa vào những người trong tay hần bây giờ, căn bản không đủ để hướng một đội ngũ cường đại như vậy công kích! Vô luận là Mộc Tự doanh hay là Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, chiến tích đều rất hiển hách.

Về mặt Banse không một chút biến hóa, chỉ thản nhiên nói: “Xuống xe đi.”

568. Chương 561: Tao Ngộ Ngoài Ý Muốn

Khương Lương nhìn báo cáo trên tay, không nhịn được nhíu mày. Xuất phát từ chuyện an toàn, Mộc Tự Doanh cùng Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đã tiếp quản thành Đông Thương Vệ. Các thế lực khác tại thành Đông Thương Vệ tại thời điểm này cực kỳ nhất trí, bọn họ thập phần chủ động phối hợp. Bọn họ rất rõ ràng, đội ngũ mới tới này thực lực thực sự quá mạnh mẽ, không phải là bọn họ có thể kháng cự. Nhưng mà, mới gần đây trong thành Đông Thương Vệ bỗng nhiên xuất hiện nhiều sự kiện vô tạp lưu đã thương người, điều này gợi nên sự cảnh giác của Khương Lương. Trong trận chiến đấu phá vòng vây ở Tuyết Lăng cốc, bọn họ đã gặp rất nhiều vô tạp lưu, hần rất hoài nghi, những vô tạp lưu này phải chăng là theo đuổi truy tới.

Nghĩ ngợi một chút, hần quyết định đem những tin tình báo này báo cáo lên trên.

@#\$\$%^&

Trong rừng ngoài thành thành Đông Thương Vệ.

Vài đạo nhân ảnh lấy tốc độ kinh người chạy đi, tốc độ của bọn họ rất nhanh, cùng một màu áo vải chân trần. Tốc độ bồn hành của bọn họ không kém tạp tu phi hành, hơn nữa so ra còn linh hoạt hơn một vài đã thú. Cành cây rậm rạp trên chạm lên người bọn họ, bọn họ như không thấy. Sau một lát, bọn họ tới một chỗ đất trống trải, chỗ này rải rác mấy trăm người. Những người này cũng áo vải chân trần, bọn họ hoặc

nửa nằm, hoặc treo ngược trên cành cây, nhìn như tùy tiện nhưng trong mắt mỗi người đều lóe quang mang cảnh giác. Đó là người của Banse.

“Làm được đến đâu rồi?” Banse trầm giọng hỏi.

“Đã hoàn thành. Cả nhóm tùy tiện giết mười người, đều lưu lại dấu vết rõ ràng.” Một nam tử trong đám vội vàng trả lời. Hắn có chút lo lắng hỏi: “Banse, như vậy thật có thể dụ hắn ra sao?”

Banse đã định liệu trước: “Chỉ cần hắn biết chúng ta ở đây, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Hừ, lần trước đuổi giết, Vương cho rằng hắn đã chết, không nghĩ tới hắn vẫn còn sống. Lần này vô luận thế nào chúng ta cũng không thể cho hắn thoát được.”

Hắn lập tức nhìn mọi người chung quanh lên tiếng nói: “Ở trong rừng, tập tu căn bản không có ưu thế. Dù là hắn có mạnh hơn nữa, chúng ta tập trung sức mạnh thì hắn phải chết không thể nghi ngờ. Chỉ cần lần này có thể giết hắn, Vương nhất định sẽ trọng thưởng. Ta tại đây hứa, ai có thể giết chết hắn, bộ tộc người đó sẽ đạt được tối thiểu ba tòa đại sơn!”

Lời vừa nói ra, mọi người bốn phía ánh mắt lập tức nóng lên, thần sắc sợ hãi lúc trước biến mất không thấy đâu.

Có trọng thưởng, tất có kẻ liều mạng!

Banse vừa lòng nhìn những người này, ý chí dâng trào như vậy mới chính là điều hắn cần. Người kia, thật sự quá đáng sợ! Không hứa trọng thưởng, có vài người thậm chí dùng khí cùng hắn đối địch cũng không có.

@#\$\$%^&

Lý Độ Hồng mang theo đội ngũ trong rừng tiến lên phía trước, tưởng tượng đến lập tức có thể gặp Tiên sinh và Weah, tâm tình của hắn luôn không kìm được kích động dâng lên. Phía sau hắn là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Vạn Sĩ tộc lúc này. Mấy năm nay vị thiếu niên tộc trưởng này lấy thân làm mẫu, tộc nhân sống sót sau tai nạn cũng không ai không bội lộ ý chí tiến thủ.

Trước khi gặp được Trần Mộ, Mặc Sĩ tộc các đời đã sinh hoạt trong rừng, bọn họ chân chính là vua của rừng. Hơn nữa thêm các kiểu vũ khí mới do Alfonso nghiên cứu chế tạo ra, vài năm nay, thực lực của bọn họ càng ngày càng mạnh.

Hai tay mỗi người bọn họ mang theo bao tay màu lam nhạt. Những chiếc bao tay hoàn toàn do kim loại chế tạo thành này, từ ngón tay bao tới khuỷu tay bên ngoài tán phát ra quang mang màu lam nhạt. Dù là ban ngày, thứ quang mang nhàn nhạt này cũng mơ hồ có thể thấy được. Mà ở trên mặt mỗi người đeo mặt nạ hình chữ điền, thứ này khiến bọn họ nhìn qua quái dị và cứng nhắc. Nhãn tình trên mặt nạ cũng nhiễm quang mang màu lam nhạt, từ xa nhìn tới, tựa như khảm hai miếng bảo thạch. Chính là cái mặt nạ trông cứng nhắc này, cùng với găng tay màu lam là hai trang bị trọng yếu nhất của Vạn Sĩ tộc.

Đột nhiên Lý Độ Hồng dừng cước bộ, cả đội ngũ lập tức yên lặng lại. Quang mang màu lam nhạt trong ánh mắt trên mặt nạ mỗi người đại trưởng.

“Phía trước 5km có người, số lượng năm trăm hai mươi một người.” Tộc nhân bên cạnh Lý Độ Hồng nhẹ giọng báo số lượng, cả chi đội ngũ tựa như dây đàn đột nhiên kéo căng, tùy lúc có thể bật lên đả thương người.

“Nơi này cách Đông Thương Vệ bao xa?” Lý Độ Hồng đột nhiên hỏi.

“Căn cứ bản đồ Tiên sinh cấp cho, ước chừng còn chưa tới 30km.”

Lý Độ Hồng hung quang trong mắt chợt lóe, khóe miệng nhấc lên một tia cười lạnh lẽo: “Tiên sinh hiện tại khống chế thành Đông Thương Vệ. Hừ hừ, giờ có người ẩn núp tại phụ cận đây, khẳng định là không có hảo ý.”

“Có thể sai lầm không?” Một tộc nhân bên cạnh hắn có chút do dự hỏi.

Lý Độ Hồng chậm rãi nghiêng mặt lại, mặt nạ hình vuông lam quang lấp lóe khiến người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, vị tộc nhân này lập tức im tiếng.

Thu hồi ánh mắt của mình, Lý Độ Hồng tựa như dã thú xảo quyệt trong rừng, vô tình mà lạnh lùng: "Thà rằng tính sai, còn hơn bỏ sót."

Nói xong hắn nhắc tay phải lên, ở trên không nhẹ nhàng chém một cái, tất cả mọi người trong đội ngũ rừng mình. Tư thế này của Lý Độ Hồng chỉ có một ý tứ, đó chính là chuẩn bị chiến đấu, giết cho bằng sạch! Nhưng mọi người cũng tịnh không có bất ngờ gì, bọn họ tựa như một đàn dã thú hung mãnh, chỉ nóng lòng muốn thử nghiệm.

Hạ Thành ở sâu trong rừng, bọn họ có rất ít cơ hội cùng người khác giao thủ, đối thủ trước kia bắt quá là dã thú hung mãnh, lần đầu tiên thấy người khác, hơn nữa từ tốc độ di chuyển của đối phương mà xem, rõ ràng thực lực không yếu. Hơn nữa, bọn họ đối với lời của tộc trưởng tin tưởng sâu sắc. Vạn Sĩ tộc vẫn luôn sinh trưởng trong rừng, tín thờ vốn là pháp tắc của rừng rậm, không phải pháp tắc của xã hội loài người. Ở trong rừng rậm, chỉ có mạnh yếu sinh tử, không có nói chuyện sai đúng. Bọn họ bắt đầu lặng lẽ hướng đám người này mò tới, không khác gì với săn thú.

@#\$\$%^&

"Hắn thật sự sẽ tới sao?" Có người thiếu kiên nhẫn hỏi.

Banse vô thức nhíu mày, trầm giọng nói: "Yên tâm, dấu vết chúng ta lưu lại hẳn nhất định sẽ nhận ra. Chỉ cần hắn nhận ra, tuyệt đối sẽ tìm chúng ta. Hắn và bọn ta có huyết hải thâm cừu." Hắn nhìn người chung quanh, lạnh nhạt nói: "Mười tòa đại sơn kia, hiện tại đều là bộ tộc các người phân chia sạch sẽ, chẳng lẽ các vị còn có thể nôn ra? Cho dù nguyện ý nôn ra, người đã chết cũng có thể sống lại sao?"

Lời này vừa nói ra, có vài người thần sắc trên mặt biến ảo, trắng xanh lẫn lộn.

"Bọn tại hạ cũng không phải trong lòng chùn bước, chỉ là lâu như vậy còn chưa thấy hắn, chúng ta có nên nghĩ biện pháp khác hay không? Hoặc là thời cơ khác?" Trong đám người có người miễn cưỡng tự giải thích. Một vài người nhao nhao phụ họa.

Banse khinh miệt nhìn những người này, những tên ngu xuẩn, chẳng lẽ đến lúc này rồi, bọn họ trong lòng còn tâm lý cầu may sao? Mà mặt khác, hắn lại vì sức chấn nhiếp của Weah mà cảm thấy kinh ngạc. Từ lần đuổi giết trước đến nay, vài năm đã qua, không nghĩ tới chỉ có đơn độc một mình Weah vẫn còn có thể khiến những người này sợ hãi như thế. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn khẽ run sợ, hắn bỗng nhiên nhớ tới cái giá thương vong phải trả của lần truy sát trước. Con số khiến kẻ khác phải sợ hãi đó, đến bây giờ mỗi một lần nghĩ đến đều khiến hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Mạnh mẽ chấn định tâm thần, nhìn một chút đám người đang xao động, hắn có chút tức giận.

Y đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Các vị cần phải hiểu rõ. Nếu biết được các vị chưa đánh đã bỏ chạy, theo tính tình của Vương, bộ tộc của các vị khó có thể tránh.."

Lần này tất cả thanh âm liền tắt tiếng.

Bỗng nhiên Banse giật mình, kinh hãi đề tỉnh: "Cẩn thận, hắn đã tới."

Những người khác lúc này đều phát hiện, nhưng mà bọn họ lại phát hiện, tựa hồ chỗ có động tĩnh ngược hướng với phía thành Đông Thương Vệ. Ánh mắt mọi người tập trung trên mặt của Banse.

"Ôm cây đợi thỏ!" Banse nhẹ nhàng phát ra bốn chữ.

Dựa theo thực lực khổng lồ của Weah, nếu một khi hãm nhập vào du chiến, cho dù phía mình có nhiều người, Banse vẫn không có nửa điểm tin tưởng. Hắn quyết định áp dụng trận địa chiến, một khi Weah lâm vào vòng vây của bọn họ, nhất định có thể từ từ quần công giết hắn!

@#\$\$%^&

Đoàn người Lý Độ Hồng đang lặng lẽ đi tới rất nhanh phát hiện sự dị động của đối phương.

"Đám người này quả nhiên không bình thường." Lý Độ Hồng neoh mắt lại, trong thanh âm không có một tia dao động, hai tay hắn hơi hướng hai bên huy động. Tộc nhân hai bên hắn lập tức phân ra thành hai đường vòng cung chuyển động ra hai bên.

Trong ý nghĩ của Lý Độ Hồng rất đơn giản, vậy lấy bọn họ. Hắn đối với tộc nhân của mình tràn đầy tin tưởng, bọn họ liệp sát qua vô số dã thú hung mãnh, đến ngay cả những đàn thú như thủy triều, ở trước mặt đội ngũ của những tinh duệ trong tộc bọn họ này cũng cực kỳ yếu ớt.

@#\$\$%^&

Banse rất nhanh phát hiện mình bị bao vây! Điều này làm cho sắc mặt hắn có chút khó coi, nhân số của đối phương vượt quá tưởng tượng của hắn. Hơn nữa đối phương tựa như một tên thợ săn cao minh, cùng bọn họ trước sau vẫn bảo trì cự ly cực kỳ vi diệu.

Cái cự ly này khiến bọn họ rất khó chịu, vừa cách bọn họ không xa, mà lại ở ngoài phạm vi công kích của bọn họ.

Nhưng mà Banse không hề mất tinh thần, thứ mà Weah có thể nhờ vả, chỉ có Mộc Tự Doanh và Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn. Bọn họ chỉ có tập tu! Đến Liên bang lâu như vậy, bọn họ đối với nhược điểm của tập tu rõ như lòng bàn tay. Đối với tập tu dựa vào khí lưu tập phi hành mà nói, địa hình phức tạp như vậy không thích hợp cho bọn họ phát huy. Mà những kẻ bên cạnh hắn đây, tất cả đều là tinh nhuệ được chọn lựa tỉ mỉ kỹ càng từ các bộ lạc.

Hắn không nghĩ tới, Weah thế mà lại nhờ người khác trợ giúp. Điều này khiến hắn cảm thấy phẫn chấn, cái tên nam nhân được gọi là vô địch kia cũng có lúc cảm thấy bất lực. Banse quyết định điều chỉnh. Tập tu mặc dù không tiện tác chiến trong rừng, nhưng hỏa lực cường đại của bọn họ vẫn khiến hắn thập phần kiêng kỵ. Mười ngón của hắn mở ra, hướng phía trước về một cái!

Đám người xung quanh lập tức hiểu rõ, trong chốc lát, giống như núi tuyết vỡ băng, đám người vừa tụ thành một đoàn lập tức tỏa ra hơn mười tốp, hướng bên ngoài phóng tới! Bọn họ tốp năm tốp ba, ở trong rừng cây nhanh nhẹn mà linh hoạt tiến về trước. Sự sợ hãi và nặng nề lúc trước đã không cánh mà bay, bọn họ là chiến sĩ ưu tú, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu sẽ chuyên chú vô cùng. Mặc dù tốc độ của bọn họ giống nhau nhưng lại khiến người khác cảm thấy khác biệt. Có người nhẹ nhàng phiêu hốt, ở giữa các cành cây giống như loài khỉ nhảy về phía trước, linh hoạt khiến người khác thấy khó có thể tin. Có vài người sức nặng vạn quân, mỗi một cước đạp trên mặt đất, mặt đất bị dẫm lên đều sẽ đột nhiên nổ tung, bùn đất bắn lên, hắn liền tựa như đạn pháo bay về phía trước.

Banse lại cùng những người khác hoàn toàn bất đồng, hắn chấp tay mà đi, thông dong bình tĩnh. Hắn liên tục biến mất, xuất hiện ở phía trước, lại biến mất, lại xuất hiện ở phía trước.

@#\$\$%^&

Ánh mắt màu lam trên mặt nạ hình chữ điền của Lý Độ Hồng quang mang đại thịnh, hơi cúi đầu, bao tay màu lam bằng kim loại trên tay hắn lại giống như đột nhiên từ trong ngủ say bừng tỉnh, sống động trở lại! Rất nhanh, hai tay được bao bọc trong một quang mang màu lam.

Dưới mặt nạ, sát ý nguyên thủy tung hoành.

569. Chương 562: Chiến

Quang mang màu lam trên hai tay của Lý Độ Hồng lan tỏa, vừa như ngọn lửa lại vừa như biển nước, hoàn toàn không còn thấy nguyên trạng của kim loại nữa. Hai con mắt màu lam trên chiếc mặt nạ hình chữ điền lóe lên, chân phải của hắn lùi về phía sau nửa bước, thân hình hơi khom, chính diện nghênh đón ba vô tập lưu đang lao tới. Trong mắt hắn, ba gã này và ba con dã thú không có gì khác biệt.

Hơi gợn hai tay lên, đặt chéo che trước ngực, mặt nạ chữ nhật cứng nhắc không có một chút biểu tình, ánh mắt màu lam u thâm của hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm địch nhân đang nhanh chóng đến gần. Hắn có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt vạn vạo dữ tợn của ba người này. Trong tầm mắt màu lam, có từng vòng sóng gợn, trong sóng gợn động tác của những người này trở nên chậm chạp vô cùng.

Cự ly song phương nhanh chóng thu hẹp, nhưng Lý Độ Hồng lại không nhúc nhích, lam sắc quang mang trên cánh tay của hắn lấy tốc độ kinh người tập trung lại ở chỗ đầu ngón tay đang hơi mở. Mười ngón tay

bằng kim loại hình dáng móc câu tán phát ra lam quang chói mắt, tất cả lam sắc quang mang đều áp súc trên mười đầu ngón tay này.

Khoảng cách: 15m.

Trong tầm nhìn màu lam, vẻ vui mừng trên khuôn mặt đối phương lộ ra. Khoảng cách gần như thế, Hư Không kĩ của vô tạp lưu có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất. Ba người không hẹn mà đồng hoạt hết lên, cánh tay trong không trung hung hăng chém một nhát.

Từng đường Hư Không trăm trong suốt từ ba góc độ khác nhau hướng Lý Độ Hồng rít gào bổ tới. Tiếng rít riêng biệt của Hư Không kĩ chấn nhiếp nhân tâm, thanh thế dọa người.

Lý Độ Hồng rốt cục đã động. Mười ngón tay phát sáng khiến người vô pháp nhìn thẳng trong không trung huy nhẹ một cái.

Theo một cái vạch nhẹ nhàng này, mười đường năng lượng màu lam từ đầu ngón tay của hắn bắn mạnh ra, tựa như những con nhện của rừng rậm đột nhiên nhả ra tơ độc chí mệnh của nó. Đường năng lượng màu lam trong không khí cấp tốc lướt qua, phát ra thanh âm u u. Mỗi một đường năng lượng dài ước chừng 20m. Chúng đan chéo vào nhau hình thành một cái lưới. Cành cây lá cây trong lưới ngay khi bị mấy tơ năng lượng màu lam này chạm đến liền bị cắt thành vô số mảnh trong nháy mắt.

Không một chút lo lắng, ba đạo đao Khí khí thể mạnh mẽ chui đầu vào trong tấm lưới năng lượng này..

Tiếng chấn vỡ ngay tại chỗ của ba đạo đao Khí như tiếng thủy tinh rơi vỡ chói tai. Không khí mất đi không chế liền trong một phạm vi nhỏ nổi lên một cơn lốc, khiến những sợi tơ năng lượng phụ cận bị thổi rung lên từng hồi.

Ba người sắc mặt khê biến. Mấy sợi tơ năng lượng màu lam nhìn nhẹ nhàng vô hại này không ngờ lại có sức mạnh kinh người như thế.

Đến lúc khoảng cách song phương gần tới 10m, ba gã vô tạp lưu này mới nhìn rõ, những sợi tơ năng lượng nhìn như nhỏ bé này luôn dao động với tần suất và tốc độ cao. Đích xác là chấn động cao tần, khiến bọn chúng cực kỳ nguy hiểm. Bất cứ cái gì chạm tới nó đều trong nháy mắt bị cắt ngọt.

Ba người nhất thời kinh hoảng. Liên Bang này quả nhiên không gì không có, bọn họ mấy ngày nay kiến thức qua vô số loại hình thể năng lượng nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy loại sợi tơ năng lượng cao tần chấn động liên tục này. Ba người đều là chiến sĩ kinh nghiệm thực chiến phong phú, biết một khi bị chạm phải liền sẽ bị cắt một nhát, tiếp theo là rơi vào tay đối phương, hậu quả chỉ sợ không phải chỉ là bị cắt một khối thịt. Sợi tơ năng lượng này có thể cương nhu tùy ý, hẳn là một thứ khiến người ta đau đầu khó chịu.

Nhưng mà ba người đều là chiến sĩ tinh nhuệ của các bộ tộc, mặc dù kinh nhưng không loạn. Dẫu ba đạo đao Khí vừa rồi không tạo thành uy hiếp đối với địch thủ, nhưng bọn họ vẫn còn chú ý tới một chi tiết: Lúc đao khí bị kích nát, dòng không khí loạn động thổi sợi tơ năng lượng sang một bên. Nếu như không khí loạn động đủ lớn, ắt hẳn tấm lưới năng lượng của đối phương phải lộ ra sơ hở. Trong chớp mắt đã thấy rõ những chi tiết nhỏ bé để có thể lợi dụng, những người này không hổ là cao thủ vô tạp lưu chân chính.

Ba người phối hợp ăn ý, không hẹn mà cùng lúc biến mất trong không khí.

Hư hư hư.

Tiếng rít dày đặc không ngừng bên tai, từng đạo Hư Không trăm rời tay điên cuồng đánh về phía tấm lưới làm từ các sợi tơ năng lượng màu lam của Lý Độ Hồng.

Đoàng.

Tiếng nổ dày đặc như rang đậu khiến da đầu tê dại, Hư Không trăm tựa như thiêu thân lao vào lửa, rít gào lao về phía lưới năng lượng rồi nổ tung ở trước lưới năng lượng.

Không khí quanh lưới năng lượng đột ngột bạo ngược. Mảnh vỡ do Hư Không trăm bị nghiền nát tạo ra điên cuồng xé rách không khí khu vực này. Một cơn lốc cỡ nhỏ cứ như vậy hình thành. Tơ năng lượng vững chắc kia xét cho cùng cũng là vật nhu nhuyễn, bị không khí xao động thổi lên xuống không ngừng.

Ba người đồng thời trước mắt sáng ngời.. Dưới sự xé rách cường liệt của những dòng khí, những sợi tơ năng lượng màu lam ở phía bên phải của Lý Độ Hồng bị xô ra một chỗ trống rõ ràng.

Cơ hội.

Ba người không hện mà đồng thời tay khê rung lên, ba đường Hư Không trăm cực kỳ chính xác hướng khoảng trống đó bay tới.

Chiếc mặt nạ hình chữ điền của Lý Độ Hồng chợt thêm vài phần quỷ dị. Sợi tơ màu lam đầy trời đột nhiên lấy tốc độ kinh người thu về, giống như linh xà nhanh chóng quấn lấy Lý Độ Hồng. Cánh tay, ngực, lưng, hai chân, đến ngay cả trên chiếc mặt nạ kia đều bị sợi tơ màu lam quấn lấy. Cơ hồ trong chớp mắt Lý Độ Hồng đã tự đem chính mình bao thành một cái kén.

Biến cố đột ngột này cũng dọa ba người sửng sốt, sau đó bọn họ liền nhìn thấy một cảnh suốt đời khó quên.

Lý Độ Hồng nhẹ nhàng xuất tay trái. Năm ngón tay kim loại chụp vào ba đạo Hư Không trăm. Năm ngón tay bao ở trong bao tay kim loại nhẹ nhàng nắm lấy đạo Hư Không trăm khí thể đang mạnh mẽ vô cùng. “Đừng” - một âm thanh trầm đục vang lên.

Bóp vỡ.. Ánh mắt ba người ngay lập tức trợn tròn. Bọn họ giống như thấy quỷ nhìn Lý Độ Hồng như con ngài đang được quấn trong sợi tơ năng lượng màu lam.

Như thế nào có thể?! Cho dù là tạp tu cường đại hơn nữa, cũng không thể cường ngạnh bóp nát Hư Không trăm như vậy. Bọn họ tâm thần kịch chấn, hoàn toàn không chú ý khoảng cách giữa bọn họ và Lý Độ Hồng chỉ còn chưa tới 5m.

Độ Hồng ngón út tay phải nhẹ nhàng gảy một cái. Một đường năng lượng màu lam giống như độc xà vô thanh vô tức bắn ra hướng ba người cuộn tới. Cùng lúc đó, tay phải hắn nắm lại, mạnh mẽ vung về phía địch nhân ở vị trí chính giữa.

Ở chính giữa, gã vô tạp lưu kia mới từ trong chấn kinh khôi phục tinh thần, thấy nắm đấm vung về phía mình không khỏi chuyển từ kinh sợ sang mừng rỡ. Cùng vô tạp lưu đối quyền, không phải muốn chết sao? Hét lớn một tiếng, không do dự một chút nào hắn vung ra nắm đấm.

Hai người còn lại vừa mới lấy lại tinh thần, thấy một màn này cảm giác kinh nghi lúc trước lập tức không cánh mà bay, trên mặt lập tức lộ ra vẻ chê cười. Bọn họ đối với nắm tay của đồng bọn rất tin tưởng. Có lẽ tại Ma Cấp Dịch Vực, nắm tay của hắn tịnh không phải mạnh nhất, nhưng tại Liên Bang, ngoại trừ người kia, bọn họ không tin còn có người có thể thắng được một quyền này.

Còn như bao tay trên tay đối phương đích xác có chút hiệu quả, nhưng kim loại tại Ma Cấp Dịch Vực không phải tài liệu quý hiếm, bao tay dùng kim loại chế tạo chỉ có những chiến sĩ sơ cấp mới sử dụng. Tới cấp bậc này của bọn họ, hai tay của họ so với kim loại cứng rắn hơn nhiều.

Nắm đấm của hai người không hoa mỹ cùng va chạm một chỗ.

Rầm. Cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn, dưới một đám mưa máu lộ ra một cánh tay phải đã hoàn toàn gãy gập.

Tên vô tạp lưu đứng giữa kia kêu thảm một tiếng. Dưới lực xung kích cường đại, tay phải của hắn cơ hồ bị phá hủy, nhiều đoạn xương cốt đứt gãy từ trong huyết nhục lộ ra, khiến cho người ta cực kỳ kinh hãi. Sự đau đớn thông qua thần kinh truyền đến đại não của hắn. Cơ năng sinh lý của hắn đột nhiên chịu tổn thương nặng nề, hắn liền lăn ra hôn mê bất tỉnh lập tức.

Kết quả như vậy hoàn toàn ngoài dự kiến của hai người còn lại. Bọn họ trợn trừng hai mắt nhất thời sửng sốt. Bọn họ không thể tưởng tượng được quang cảnh xảy ra trước mắt. Cánh tay huyết nhục tung tóe lung lay trước mắt bọn họ, mà cùng đối kháng công khai chính là nắm tay kim loại bị lam sắc vây kín kia.

Một tia năng lượng nhỏ bé lặng lẽ hướng hai người cuộn tới, mà trong lúc khiếp sợ hai người vẫn chưa phát hiện.

Ngón út của Lý Độ Hồng lại nhẹ nhàng gảy một lần nữa.. Tựa như rắn hổ mang đã nhắm trúng con mồi đột nhiên thè ra chiếc lưỡi của nó, sợi tơ năng lượng nhỏ bé đó đột nhiên tấp lấy.

Hai người cảm thấy kinh sợ, nhưng mà lúc này đã muộn. Trên cổ hiện ra một đường màu đỏ cực nhỏ. Hai giây sau, bọt máu phun ra, hai người ngã ngửa xuống đất. Sợi tơ màu lam kia không một chút nào ngừng lại, chuẩn xác xẹt tới cổ họng của tên vô tập lưu đã hôn mê. Ngón út của Lý Độ Hồng nhẹ nhàng rung lên, sợi tơ liền nhẹ nhàng cắt bỏ đầu của tên vô tập lưu này.

Banse trên mặt thần tình như thường, nhưng trong lòng hoảng sợ.

Nhóm người này rốt cuộc là ai?

Đám người tự nhiên xuất hiện này mỗi kẻ đều cổ quái cực kỳ, nhất là phong cách chiến đấu của bọn chúng. Cùng tập tu và vô tập lưu hẳn thấy trước đây hoàn toàn khác nhau. Bọn họ mang theo mặt nạ quái dị, bao tay kim loại trên tay càng quái dị vô cùng. Vừa rồi hẳn cùng một kẻ trong đó liều mạng một trận. Sức mạnh của đối phương cũng khiến hẳn cảm thấy kinh ngạc. Điều khiến hẳn rét lạnh chính là người nọ cùng hẳn liều mạng một quyền vậy mà vẫn an nhiên vô sự. Lại còn sợi tơ màu lam của bọn họ nữa, thật khiến người khác khó lòng phòng bị.

Ánh mắt của Banse vô tập lưu bình thường tự nhiên không thể so sánh. Hẳn hiểu rõ có một chút bí hiểm ở đây. Cái mặt nạ kia mặc dù hẳn không biết tác dụng cụ thể, nhưng nó có thể khiến địch nhân thêm phần nhay bén. Còn chiếc bao tay kim loại của bọn họ, mấu chốt chính là những sợi tơ màu lam kia. Đặc biệt là khi tơ quấn khắp toàn thân, lại có thể cùng hẳn đối một quyền. Hẳn không tin có người có thân thể cường tráng hơn so với vô tập lưu. Trong đó, tác dụng mấu chốt chính là sợi tơ màu lam quấn toàn thân. Đường như nó có thể đem lực lượng xung kích chia đều đến toàn thân, hơn nữa lại còn có thể đem sức mạnh toàn thân tập trung lại. Điều này mới khiến cho đối phương có thể cùng hẳn đối cứng một quyền mà không thụ thương.

Nếu như luận về sơ hở của đối phương, đó chính là tốc độ. Nhưng những người này rõ ràng rất hiểu rõ điểm yếu này, bọn họ lợi dụng lam tuyến để bù đắp lại khoảng trống do tốc độ quá chậm tạo thành. Khi lam tuyến kia bay lượn, ngay cả hẳn cũng cảm thấy khó có thể hạ thủ. Đối phương tựa như một kẻ ám sát, khiến kẻ khác không biết đâu mà hạ thủ.

Thực lực của Banse so với vô tập lưu khác rõ ràng cao hơn một bậc, tuy tạm thời còn chưa tìm được nhược điểm của những người này nhưng sắc mặt hẳn vẫn bảo trì như cũ, chính là một phong thái ung dung khác biệt hẳn với chiến trường. Rất nhanh, phong thái này được Lý Độ Hồng sau khi vừa giải quyết xong ba tên địch nhân chú ý.

570. Chương 563: Đánh Lén

Từ trước thời điểm này, Mặc Sĩ tộc đã chiếm được thượng phong. Đối phương hiển nhiên không thích ứng lắm với phương thức tác chiến bọn họ. Nhưng đối với Mặc Sĩ tộc mà nói, bộ kỹ xảo vô tập lưu này bọn họ không hề lạ lẫm. Nhớ năm đó Weah tự mình chỉ đạo Lý Độ Hồng, phương pháp huấn luyện của Weah trong mấy năm gần đây đã sớm phổ biến trong Mặc Sĩ tộc. Trừ Hư Không kĩ làm cho bọn họ cảm thấy có chút kinh ngạc ra, các thứ khác cũng không có gì bất ngờ. Trong rừng sâu, một vài loại dã thú hung mãnh có tốc độ và sức lực không thua kém mấy vô tập lưu này chút nào mà vẫn bị bọn họ săn giết.

Banse ở trong đám người ung dung chói mắt như thế, Lý Độ Hồng liền dễ dàng nhận ra. Trong tất cả tộc nhân Mặc Sĩ, chỉ có hẳn được Weah tự mình chỉ điểm cho nên sức chiến đấu cũng là mạnh nhất. Mấy năm nay hẳn gian khổ huấn luyện đến độ tự ngược đãi bản thân, trình độ tiến triển cực nhanh. Trong hoạt động săn bắn thường ngày cũng hết sức chú ý rèn luyện kỹ xảo nên trình độ ngày càng đề cao, trong tộc hẳn đã khó có thể tìm được đối thủ. Như giờ có một cao thủ ở trước mặt, chiến ý của hẳn đột nhiên tăng vọt.

Hẳn quần đầy tia màu lam xuống chân, nhẹ nhàng đạp mạnh, cả người giống tên lìa cung hướng Banse đánh tới. Từ trên người vốn trống không của hẳn phút chốc xuất hiện một cái lưới lớn hướng đối phương trùm tới! Tia màu lam chấn động cao tần phát ra tiếng gió u u, sát khí tràn ra tứ phía.

Sắc mặt Banse rất xấu, bởi hẳn phát hiện tình hình đang dần dần mất đi khống chế. Mấy cái tên quái dị này chẳng biết từ nơi nào chui ra, người người đều như đám dã thú hung mãnh. Xét tổng thể, những người này bất quá chỉ ỷ vào trang bị sắc bén, nhưng sự dũng mãnh bọn họ vô thức phát ra làm cho hẳn kinh ngạc. Mấu chốt ở chỗ, người của mình đối với thủ đoạn của đối phương tựa hồ không có biện pháp gì ứng đối.

Đây là điều làm Banse cảm thấy buồn bực nhất. Trong cuộc chiến rõ mặt thế này, cho dù đối diện tập tu bọn họ cũng tuyệt đối không thảm hại như thế. Đang suy nghĩ, trong lòng hắn đột nhiên phát sinh cảnh báo. Dư quang trong khóe mắt hắn thoáng nhìn thấy một màn lam mỏng tạo thành lưới lớn đang nhanh chóng nhắm đỉnh đầu mình phủ đến.

Đột nhiên mất đi tung tích đối phương, Lý Độ Hồng không hề bối rối. Không một chút do dự những tia màu lam chấn động cao tần này cấp tốc rút về. Trong chớp mắt, một cái kén cầu thành từ các sợi năng lượng màu lam như suối đem hắn bảo hộ ở bên trong.

Xuất hiện phía sau Độ Hồng, Banse thầm khen đối phương phản ứng nhanh chóng. Đối phó với loại tia màu lam này hắn cũng không có biện pháp gì khả dĩ, huống chi tia màu lam tinh mịn bảo hộ đối phương kín kẽ chặt chẽ. Bất quá, thực lực Banse so với vô tập lưu khác mà nói đích xác là cao hơn một bậc. Rất nhanh hắn liền có biện pháp ứng đối, nếu không có biện pháp gì hợp lý vậy lấy lực phá xáo.

Dưới chân vững vàng, cánh tay vung lên, bàn tay rung lên giống như roi vọt, một viên đạn khí hình tiêm trùy rời tay thoát ra!

Khác hẳn với tiếng rít gió sắc nhọn của Hư Không trăm bình thường, tiếng rít gió của đạn khí hình tiêm trùy trầm thấp nức nở hơn, nhưng tín hiệu phát ra lại khiến cho lòng người phát run.

Banse hai tay xuất thủ nhanh đến nỗi khiến cho kẻ khác không nhìn thấy được, đạn khí tựa như mưa to bắn tới Lý Độ Hồng! Không như Hư Không trăm, đạn khí thể lớn lực nặng, lại có mật độ rất cao nên không dễ bị cắt đứt.

Rầm rầm rầm!

Lý Độ Hồng tựa như bị búa đập liên miên không dứt, cả người từng bước một bị đẩy lùi. Mặc dù đạn khí thể lớn lực nặng khi đánh lên tia màu lam nhỏ đều bị tia này cắt đứt, nhưng lúc đạn khí cùng tia màu lam va chạm, chấn động cường đại làm cho Lý Độ Hồng khó chịu muốn học máu. Trong lúc nhất thời, hắn tự nhiên miễn cưỡng bị đập đến nỗi không có một chút sữa hoàn thủ, đến sỏi cũng không chịu nổi.

Động tác Banse không một dấu hiệu chậm lại, đạn khí giống như mưa to tựa như không có điểm tận.

Không như vẻ bình tĩnh trên mặt, Banse trong lòng có chút sốt ruột. Hơn mười viên đạn khí bắn ra, mặc dù đập cho đối phương đầu nâng không dậy nổi, nhưng thực tế đối phương lại chưa tổn hại đến một cọng lông. Địch nhân trước mắt mặc dù mang mặt nạ, nhưng tuổi tác thực chừng không vượt quá hai mươi. Một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi nhưng lại làm cho hắn cảm thấy đau đầu. Điều này nếu nói lộ ra ngoài thật làm cho hắn quá mất mặt.

Thân thể tổ chất đối phương cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi. Thân thể tổ chất như vậy, nếu ở Ma Cấp Địch Vực chỉ có thể coi là trung bình, còn kỹ xảo vô tập lưu là không đáng xếp hạng. Từ đối phương huy quyền liền đó có thể thấy được, không có kỹ xảo cao cấp gì, chỉ là một ít động tác cơ bản nhất. Nhưng một thiếu niên không đầy hai mươi tuổi như vậy, lại bức mình đau đầu như thế, trong lòng hắn thâm tức giận.

Hắn cũng biết, đối phương chỉ ý vào trang bị lợi hại, thực tế thực lực song phương chênh lệch đâu chỉ ngàn vạn lần. Nhưng không ngờ, chính mình lại không có cách gì xử lý. Sự thật này, hắn quả thực không cao hứng nổi.

Không. Nếu có thể đoạt cái bao tay của đối phương..

Ý niệm này đột nhiên nảy ra trong đầu hắn, ý nghĩ nhất thời phát ra này liền không thể kiềm chế, chiếm cứ cả đại não hắn. Hắn đối với tia màu lam tung bay này không có nhiều hứng thú, nhưng hắn đối với cái bao tay có tác dụng tập trung lực lượng toàn thân, lại đem lực lượng của địch nhân phân tán đến các bộ vị thân thể, lại rất ham muốn.

Nếu chính mình có được hai bộ bao tay này, vậy lấy thân thể cường hãn của mình, lực bộc phát trong nhảy mất sẽ to lớn như thế nào. Hắn tin tưởng, không ai có thể chịu được một quyền này! Mà đồng dạng, lực phòng hộ của hắn cũng sẽ đề cao hết mức. Một quyền bình thường đánh lên người hắn cũng chỉ là gãy ngựa mà thôi.

Lý Độ Hồng khốn khổ không lời tả xiết. Tia màu lam có một bộ phận hình thành phòng hộ bên ngoài hắn, một bộ phận khác quán quanh các bộ phận của thân thể. Mỗi lần đạn khí va chạm trên lồng phòng ngự, lực chấn động trong nháy mắt bị phân tán thành các lực nhỏ truyền đến các bộ phận của thân thể hắn. Nhưng mà một ít cổ lực lượng nhỏ như thế vẫn đủ làm cho cả người hắn tê rần. Trong lòng hắn hoảng sợ. Rõ ràng một ít cổ lực lượng này đã khiến hắn khó chịu như thế, thì có thể thấy được lực đạn khí của đối phương lớn như thế nào!

Hắn rốt cục ý thức sâu sắc được thực lực mình cùng gã trung niên trước mặt này quá chênh lệch. Thực lực của gã trung niên này có lẽ không bằng Weah, nhưng tuyệt đối không kém nhiều lắm. Nghĩ đến đây, Lý Độ Hồng đích lập tức hiểu được chính mình nên có lựa chọn như thế nào. Weah ở trong lòng hắn là không thể vượt qua. Hắn mấy năm nay mặc dù thực lực tiến rất nhiều, nhưng mà vẫn còn rất rõ ràng, chính mình còn kém Weah quá xa.

Lý Độ Hồng không phải vì chọn cao thủ mà nguyện ý giao phó ra bản thân sinh mệnh mình. Trong lòng cảm thụ được sóng lực, chân hắn chợt phát lực. Nhờ vào lực trùng kích của đạn khí đối phương đánh vào mà nhanh chóng lui về phía sau!

Chạy? Banse là nhân vật già dặn. Ngay lập tức nắm bắt chuẩn xác được ý đồ của Lý Độ Hồng! Trong lòng hắn cười lạnh, trên mặt ung dung thản nhiên. Thiếu niên trước mặt này mặc dù còn không biết thân phận cụ thể, nhưng Banse vẫn nhận ra thực lực của hắn phải mạnh hơn so với địch nhân khác! Giống như địch nhân khác, trên người gã thiếu niên trước mặt này dấu vết luyện võ tạp lưu quá rõ. Hắn đã bắt đầu dần dần tiếp cận được kỹ xảo phát lực. Trong lòng hắn thầm phán đoán thân phận đối phương tương đối cao! Nhân vật như vậy đối với hắn mà nói, mới có giá trị. Cần nhắc biện pháp, thân hình hắn di chuyển, nghiêng nghiêng xuyên vào bên sườn sau Lý Độ Hồng.

Mặc dù có mặt nạ hỗ trợ, Nhưng đối phương vẫn dọa cho Lý Độ Hồng nhảy dựng! Tốc độ của đối phương còn nhanh hơn trước, nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, gần như vượt ra khỏi phạm vi tốc độ mặt nạ có thể nắm bắt!

Lão gia hỏa đáng chết! Thế mà vẫn còn ẩn tàng thực lực!

Trong tâm Lý Độ Hồng thầm nguyện rửa, trên tay phản ứng cũng không chậm. Mười ngón phát ra, tia màu lam nối với đầu ngón tay chuyển hướng, trong nháy mắt đan xen vào nhau thành một cái lưới phòng hộ phía sau lưng.

Tiểu ý trên mặt Banse càng đậm, thân hình hắn lại biến mất.

Tim Lý Độ Hồng nhảy dựng. Mười ngón tay vội vàng chuyển động, lưới phòng hộ một lần nữa lại hiện trước người hắn. Quả nhiên, vừa đúng lúc Banse xuất hiện bên ngoài lưới phòng hộ.

Banse nhàn nhạt cười, lại biến mất. Hắn không ngừng thay đổi vị trí, không ngừng biến mất. Tốc độ càng lúc càng nhanh!

Trán Lý Độ Hồng bắt đầu thấm mồ hôi lạnh. Tốc độ đối phương càng lúc càng nhanh, hắn nắm bắt hình bóng đối phương càng ngày càng khó. Hắn dần dần có cảm giác lực bất tòng tâm, nhưng hắn không dám buông lỏng chút nào. Đối với cao thủ như gã trung niên này, bất luận một sơ hở nhỏ bé gì đều đủ để mất mạng. Nhưng hắn lại không dám giống như trước đem chính mình che phủ ở bên trong. Làm như vậy sẽ lâm vào tình cảnh như lúc trước. Hắn không tin lồng phòng hộ của hắn có thể ngăn cản được đạn khí liên miên không ngừng giống như mưa bão của đối phương!

Trong màn bay lượn hoa mắt của tia màu lam, Lý Độ Hồng có thể cảm nhận được sau lưng mình mồ hôi lạnh giống như dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi xuống.

Tốc độ tia màu lam bay lượn càng ngày càng chậm, Lý Độ Hồng càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi. Trong lòng hắn không khỏi sinh ra ảo giác. Đối phương tựa như núi lớn cao không thể tới được. Bản thân mình nhỏ bé như thế, tất cả điều mình làm đều chỉ có phí công mà thôi. Lý Độ Hồng cắn răng kiên trì, hắn vốn là người cứng cổ. Hắn cảm giác thân thể càng ngày càng vô lực, nhưng hung quang trong mắt lại càng phát ra mạnh mẽ, tựa như một con sói cùng đường!

Banse khước miệng khẽ trĩ xuống. Dạng ngoan cố ngạnh kháng hắn đã gặp nhiều rồi. Đối mặt với thực lực

tuyệt đối, sự vùng vẫy của cá nhân nào có ý nghĩa gì? Nếu chính mình có được đôi bao tay, đến như Weah, bản thân mình cũng có thể thủ thắng!

Cơ hội!

Trong mắt hắc bạo xuất một đoàn tinh mang. Thể lực đối phương! Rốt cục đã lộ ra một sơ hở trí mạng! Không có bất luận một chút do dự gì, hắc nhẹ nhàng ép thân tiến vào.

Nhưng vào lúc này, cảnh báo trong hắc đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại mãnh liệt chưa từng có! Hắc bỗng nhiên kinh sợ, sao lại thế này?

Không đợi hắc phản ứng, hắc đột nhiên lâm vào một vùng bóng tối.

Có đánh lén!

Banse mặc dù sợ hãi nhưng không loạn. Lúc này thay vì lấy mạng nhỏ đối phương, thân thể hắc nhanh chóng lui lại.

Hoàn toàn là bóng tối, không một tia ánh sáng, thanh âm cũng bị ngăn cách, tựa như đột nhiên đặt mình trong hư không. Hừ! Huyền tượng tap! Banse lập tức phán đoán ra nơi tập kích mình. Lúc này hắc cũng biểu hiện ra thực lực của một cao thủ tuyệt đỉnh. Trên mặt hắc nhìn không ra một chút hỗn loạn, bỗng nhiên đứng khựng lại, hai tay khẽ giơ ra trong không khí, hắc nhắm mắt lại, tận lực cảm nhận mọi dao động xung quanh. Thanh âm và tầm mắt mặc dù bị khóa lại, nhưng cao thủ vô tap lưu như hắc, mức độ nhạy cảm của thân thể cũng cực kỳ kinh người.

Nhắm lại hai mắt, Banse bỗng nhiên nhẹ nhàng né qua bên phải, một tia màu lam hiểm hóc xẹt qua sát thân thể hắc!

Lý Độ Hồng lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắc rốt cục biết được, gã trung niên hắc xem không vừa mắt này thực lực không ngờ lại cao quá mức như thế! Không chút do dự, hắc đang chuẩn bị chuyển rời đi. Nhưng mà, hắc bỗng nhiên giật mình dừng lại.

Một bàn tay nhìn qua không có cái gì đặc biệt, đang nhẹ nhàng kẹp cổ họng người trung niên!

571. Chương 564: Hối Chuyen

Weah không giết Banse, mà hắc ra đòn liên tục trên người hắc, rồi tiện tay ném luôn xuống đất. Toàn thân Banse cứng đờ nằm bất động trên mặt đất như xác chết. Xử lý Banse xong, ba người Trần Mộ Bất mới đầu nhắm tới bọn vô tap lưu mà chém giết.

Trần Mộ trên tay cầm Vĩnh Viễn Chi Dạ, nó là một món vũ khí tĩnh lặng không màu không vị, địch nhân khó mà phòng bị. Trong tình huống song phương đang giằng co như thế này mà nói, nó vừa đủ trở thành cộng rơm cuối cùng chất lên lưng lạc đà. Đột nhiên sa vào bóng tối, bọn vô tap lưu lộ ra trăm ngàn sơ hở. Trần Mộ lúc này như một du hồn vô định, đi tới đâu địch nhân ngã xuống la liệt tới ấy. Trần Mộ lần này xuất hành không dùng mặt nạ, người Mặc Sĩ tộc nhận ra ngay, tinh thần chiến đấu càng tăng.

Không như Trần Mộ chỉ xuất thủ hỗ trợ, Weah cùng nữ ma quỷ ra tay trực tiếp. Weah xuất thủ một cách hung bạo, mỗi chiêu xuất ra là có người đổ xuống khiến đám vô tap lưu biến sắc, có tên liều mạng xông tới, nhưng cuối cùng cũng thành một đồng thối nát.

Trong bóng đêm nữ ma quỷ nhẹ nhàng di chuyển, sợi hắc đằng vô thanh vô tức tấn công từ mọi góc độ, luôn tìm nhắm đến những chỗ yếu hại như cổ họng hay trái tim của kẻ địch. Hắc đằng hoặc quán hoặc đâm quỹ dị khó dò, vừa chạm vào đã rời ngay. Thường khi thi thể chưa ngã, nàng đã biến mất lẫn vào trong bóng tối.

Nhìn thấy Trần Mộ và Weah, Lý Độ Hồng trong lòng xao động bất thường, nhưng hắc hiện tại không còn như trước kia, đã trở nên trầm tĩnh hơn nhiều. Thấy chiến trường tuyệt đối chiếm ưu thế, hắc nhanh chóng điều chỉnh từ hình thế liệt sát sang dạng quây mồi. (*)

Những vô tap lưu muốn chạy trốn gặp phải lưới phòng hộ lập nên từ các sợi lam tuyến chỉ còn có thể chọn đường lùi lại. Lúc này, người Mặc Sĩ tộc bắt đầu không ngừng co rút vòng vây. Trong cục diện như vậy,

Weah là người dễ dàng phát huy năng lực nhất. Hắn tựa như một con sư tử xông vào đám dê, chỗ hấn xông vào người chết la liệt, máu chảy thành suối.

Số lượng vô tap lưu giảm một cách kinh người, mà động tác của Weah không chậm lại chút nào. Trần Mộ phát hiện ra sự khác thường của Weah giống như ngày hai người cùng đột phá Tuyết Lăng cốc. Cả người Weah tản ra sát khí khủng bố, mắt hấn chuyển dần sang đỏ, mặt không chút biến đổi, vẫn luôn tay giết người như một cỗ máy.

Trần Mộ than nhẹ một tiếng, phát tay ngăn Lý Độ Hồng đang muốn lên hỗ trợ. Nữ ma quỷ cũng lui trở về bên Trần Mộ, hoàn cảnh hiện tại không phù hợp để nàng chiến đấu. Mặc dù không biết bọn vô tap lưu này với Weah có thù hận gì, nhưng Trần Mộ cũng đoán được đại khái, có lẽ hai bên có huyết hải thâm cừ. Nhớ lại ngày trước Weah nói cái gì là cần hấn trợ giúp, hiện giờ hấn mới có thể hiểu được chút ít.

Số lượng vô tap lưu càng lúc càng ít, một số người không chịu được đã giơ tay đầu hàng, nhưng Weah không thêm để ý, vẫn tiếp tục chém giết. Trần Mộ chưa từng thấy Weah có biểu hiện bi thương, nhưng hôm nay nhìn thấy cách giết chóc trong trảm mạc của Weah, hấn trong lòng hấn có nỗi bi thương không sao tả được. Vô luận thế nào, cũng phải giúp Weah! Ý niệm này trong đầu Trần Mộ lúc này trở nên mãnh liệt.

Lý Độ Hồng cũng phát hiện sự khác thường của Weah, suy nghĩ trong lòng hấn còn đơn giản hơn nữa. Hấn nhìn về phía mấy cái tên vô tap lưu với ánh mắt đầy căm hận. Trong lòng hấn Weah là người thân quan trọng nhất, hấn hận không tự mình xông lên mà giết sạch đám người này, nhưng khi thấy cái phát tay ngăn cản kia, hấn vẫn còn đủ lý trí để lui trở lại. Lúc này, tất cả những kẻ vô tap lưu muốn thoát khỏi vòng vây đều nhận được sự chiếu cố “nhiệt tình”.

Cuộc chiến rất nhanh chấm dứt, trên mặt đất khắp nơi đầy những thi thể, không khí tràn ngập mùi máu. Máu đỏ trong mắt Weah dần biến mất, trở lại như lúc thường ngày. Hấn đi đến trước mặt Banse đánh vài cái, rốt cục cơ thể Banse cũng khôi phục được chút cử động.

Banse mặt như tro tàn, vẻ phong dong bình tĩnh trước kia đã không còn. Hấn chứng kiến toàn bộ cuộc thảm sát của Weah, trước đây có lẽ hấn còn vài phần dửng dưng khí muốn cùng Weah tranh tài cao thấp, nhưng lúc này chút dửng dưng khí đó đã tan như mây khói.

“Người giết ta đi.” Banse nhìn thẳng vào Weah, lộ vẻ sầu thảm nói: “Có thể chết bởi tay dững sĩ đệ nhất nội vực, ta cũng không có gì tiếc nuối.”

“Các người làm vậy rốt cuộc là vì cái gì?” Weah đột nhiên hỏi.

“Vì cái gì?” Banse ngơ ngác, khi hiểu được, hấn nhìn Weah rồi bỗng phá lên cười to: “Các người chiếm ba ngọn núi lớn tốt nhất, người có biết đã khiến bao nhiêu người ghen tuông? Hà, ngay cả Vương là người kiêu ngạo thế cũng không khỏi thềm thuồng. Người thân là đệ nhất dững sĩ danh tiếng, nhưng lại không thần phục Vương, thì vô luận là ai, điều ước đầu tiên chính là tiêu diệt người. Mà chỉ cần giết được người, chúng ta có thể phân chia ba ngọn núi đó.”

Weah im lặng.

“Ha ha, người cũng là kẻ đáng thương. Là đệ nhất dững sĩ mà không biết thân phận, giờ người cũng chỉ là kẻ cô độc. Ha ha, tộc nhân của người thì sao? Trừ người ra chẳng còn ai sống sót! Đệ nhất dững sĩ thì sao nào? Trước mặt Vương thì cũng chỉ lớn hơn tảng đá chút thôi. Ha ha, kẻ nào cản trở ngài đều sẽ phải biến mất!” Banse cười một cách điên dại.

Weah bỗng nhiên mở miệng: “Hấn không phải là Vương.”

Tiếng cười của Banse đột ngột tắt lịm, được một lúc, hấn mới lắp bắp hỏi: “Người nói cái gì? Hấn không phải Vương? Tại sao hấn không phải là Vương?”

“Ta đã thấy mặt hấn, hấn không phải là Vương.” Weah nói.

”Không có khả năng.. Không có khả năng! Điều đó là không thể!” Banse thất kinh hô to, tin tức này thực sự quá chấn động! Hấn ngơ ngác nhìn Weah, một lát sau đột nhiên hỏi: ”Điều người nói là thật chứ?”

Weah không trả lời, hấn đứng lên, xoay người rời đi.

”Người phải nói cho rõ ràng! Phải nói cho rõ ràng! Hắn không phải Vương? Hắn như thế nào mà không phải là Vương..” Banse từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hướng về phía bóng lưng Weah mà kêu như kẻ điên cuồng.

Weah không để ý đến hắn, đi tới Trần Mộ nói: ”Chúng ta đi thôi.”

Lý Độ Hồng nhìn Banse điên điên dở dở, trong lòng do dự không biết có nên giết luôn hắn đi không. Nhưng khi thấy Weah với Trần Mộ đã đi xa, liền vội vàng truy đuổi.

Trần Mộ xoa đầu Lý Độ Hồng, trong lòng vui vẻ đầy cảm khái. Lý Độ Hồng gỡ mặt nạ xuống, cười ngây ngô như một đứa trẻ, không còn một điểm nào giống với cậu bé thông minh lanh lợi ngày trước. Người Mặc Sĩ tộc cũng không giấu nổi sự vui mừng phần chần, tất cả bọn họ đều là người trải qua kiếp nạn lần trước, suýt chút nữa toàn tộc bị tiêu diệt, nhờ có Trần Mộ mà còn sống tới bây giờ, từ đáy lòng mọi người đều tràn đầy sự cảm kích cùng tôn kính.

Trong lúc nói chuyện, Trần Mộ biết được cuộc sống ở Hạ Thành vẫn tốt, nguyên khí của bọn họ cũng đã khôi phục lại, không khỏi cảm thấy vui mừng. Bỗng nhiên hắn thoáng thấy cái bao tay trên tay Lý Độ Hồng, nhớ lại tình cảnh lúc họ chiến đấu, vô cùng hứng thú hỏi: “Cái bao tay này ai làm ra vậy? Alfonso phải không?”

Lý Độ Hồng vội lấy xuống đưa cho Trần Mộ như đưa một vật quý và nói: “Đúng vậy, Alfonso đã nghiên cứu rất lâu mới tạo ra được nó. Chú ấy gọi nó là bao tay năng lượng, nhưng chúng tôi đều gọi nó là lam ti thủ sáo.”

“Bao tay năng lượng?” Trần Mộ ngạc nhiên, hắn cũng lơ mơ đoán được, nhưng không ngờ kết quả lại tốt đến thế. Alfonso thế mà có thể tạo ra bao tay năng lượng, chuyện này đúng là nằm ngoài dự kiến của hắn.

Đón lấy cái bao tay, hắn chăm chú quan sát. Sản phẩm của Alfonso so với bản thiết kế bao tay năng lượng trước đây hắn từng thấy qua đúng là có khác biệt, nhưng so về kết cấu chung thì không khác biệt nhau lắm. Chỉ là cái bao tay năng lượng này, với những người có cảm giác cực thấp, cũng chỉ cần hơi có cảm nhận là có thể dùng được ngay, mà nó lại thiên về sức mạnh. Đúng là rất thích hợp với Mặc Sĩ tộc, Trần Mộ lúc trước có dạy họ rèn luyện cảm giác, nhưng đều là những điều cơ bản. Tính ra bài huấn luyện về thân thể tổ chất của Weah khá đặc biệt nhưng lại rất phổ biến trong Mặc Sĩ tộc.

Cái này được gọi là bao tay năng lượng nhưng trên thực tế phải gọi là bao tay sức mạnh mới đúng. Nó bám sát thân thể người sử dụng, tạo lập một hệ thống lưới độc lập đặc biệt bao quanh thân thể, khi bị tấn công, lực tấn công đó sẽ được phân tán ra khắp cơ thể. Đồng thời, người sử dụng cũng có thể thông qua những sợi tơ màu lam bám sát toàn thân làm cho sức lực của các bộ phận trong cơ thể khi cần có thể tập trung lại, cho địch nhân một kích trí mạng. Đối với võ tạp lưu, đây là một kỹ năng khá cao cấp, nhưng chỉ với hai bao tay này, người Mặc Sĩ tộc lại có thể dễ dàng làm được.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, Trần Mộ phát hiện cấu vên của tạp phiên không có gì mới mẻ, nhưng Alfonso lại xảo diệu kết hợp với công nghệ gia công kim loại tinh xảo của người Mặc Sĩ tộc để che đi nhược điểm này. Các linh kiện bên trong rất tinh xảo khiến Trần Mộ chỉ xem đến vậy.

Mà cái bọn họ đeo trên mặt cũng là một loại tạp giới của Hạ Thành tên là Phương Kiếm (mặt chữ điền). Nó đã được Alfonso phục chế lại. Cũng như những lần trước, vốn kiến thức của hắn về các loại tạp giới không nhiều, hắn chỉ có một chút bí quyết riêng, nhưng chính nhờ vốn kiến thức nửa vời đó kết hợp với công nghệ kim loại tinh vi, cuối cùng hắn cũng tạo ra cái mặt nạ này.

Về mặt công dụng, mặt nạ của Alfonso so với nguyên bản khác nhau rất nhiều. Mặt nạ nguyên bản dùng để đối phó với tạp tu, cho nên nó chú trọng vào việc cảm nhận sự dao động năng lượng là chính, còn mặt nạ của Alfonso lại mạnh về tính năng trinh sát vật lý, nhưng hiểu biết về tạp giới của hắn quá ít, nên cảm giác dao động năng lượng ngay cả ở phương diện trinh sát cũng gần như không có.

Đúng là nhờ vào hai kiện vũ khí lợi hại này, Mặc Sĩ tộc sống trong rừng núi hiểm khi gặp được đối thủ, mà bọn dã thú hung dữ lại trở thành đối tượng săn bắn của họ.

Alfonso quả nhiên là thiên tài! Xem hết hai kiện tạp giới, Trần Mộ không thể không cảm khái.

“Tiên sinh, bao giờ thì người quay về Hạ Thành? Mọi người đều rất mong gặp lại người.” Lý Độ Hồng có chút nôn nóng hỏi.

Trần Mộ cười nói: “Ta lần này chưa thể trở về được, ta còn cần phải tới một nơi nữa làm một vài việc đã.”

Trên mặt Lý Độ Hồng lộ rõ vẻ thất vọng.

Trần Mộ thấy nét mặt đó, không khỏi bật cười. Hắn bỗng nhớ tới điều Thanh Thanh nói đến, nếu đúng là thế thì Hạ Thành phải là phòng thí nghiệm do Rosenberg thành lập. Mà Thanh Thanh còn nói, lúc trước Rosenberg muốn thành lập phòng thí nghiệm ở đó chính bởi muốn nghiên cứu kính song. Hay nói cách khác, kính song kia phải cách Hạ Thành không xa.

(*) Liệp sát là hình thức săn bắn mà một vài người xúm lại săn từng con thú một, còn quây mỗi là kiểu dồn thú về 1 chỗ rồi quây lại (ví dụ như dồn cả bầy hươu nai vào thung lũng hay khe núi cụt rồi từ từ thịt).

572. Chương 565: Chuẩn Bị Xuất Phát

Trần Mộ chỉ cười cười, không nói gì cả. Hắn không định mang theo Lý Độ Hồng đi cùng. Lý Độ Hồng là tộc trưởng của Mặc Sĩ tộc, tầm quan trọng của hắn không cần nói cũng biết. Hơn nữa dù thực lực của Lý Độ Hồng mặc dù mạnh hơn trước kia nhiều, nhưng tới Bách Uyên Phủ vẫn rất nguy hiểm.

Trần Mộ từng hỏi nữ ma quỷ Zara về chuyện của Bách Uyên Phủ. Zara nói, Bách Uyên Phủ so với Liên Bang còn nguy hiểm hơn, hoàn cảnh sinh tồn ở nơi đó ác liệt hơn nhiều.

Mặc Sĩ tộc tới Đông Thương Vệ thành theo Trần Mộ khiến cho mọi người đều chú ý. Trang bị của bọn họ quá đặc thù, nhất là cặp bao tay dài từ các đốt ngón tay tới khuỷu tay bằng kim loại. Người sáng suốt có thể dễ dàng nhìn ra nó là tạp giới. Thanh Thanh vừa nhìn thấy Mặc Sĩ tộc, sắc mặt không nhịn được khê biến. Nàng đã học thuộc các loại điển tịch của Tinh Viện, bao tay bằng kim loại này cực kỳ giống một loại tạp giới trong truyền thuyết – Năng Lượng Thủ Sáo.

Phương pháp chế tạo năng lượng thủ sáo cũng nằm trong bản bút ký mà Trần Mộ để trong người. Thời gian Trần Mộ thu được bản bút ký đó chỉ sợ còn chưa đủ ấm, căn bản không thể chế tạo ra nhanh như vậy để trang bị được. Mà phong thái được huấn luyện của Mặc Sĩ tộc, chỉ cần là người sáng suốt là có thể nhìn ra thời gian ngắn không thể hình thành, điều này chỉ có một khả năng, hắn từ trước đây rất lâu đã có thể chế tạo Năng Lượng Thủ Sáo.

Thanh Thanh trong lòng ngày càng lạnh. Bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng được, khi mọi người còn không ngớt tranh đoạt bản bút ký này, Trần Mộ đã lặng yên không một tiếng động nắm giữ kỹ thuật đó. Nàng dám khẳng định, trên phương diện kỹ thuật tạp giới, Trần Mộ đã hoàn toàn sớm vượt qua Pháp Á. Lực lượng hắn âm thầm tích lũy xem ra sâu không thấy đáy.

Nghĩ vậy, trong lòng Thanh Thanh có chút bị thương. Nói tới át chủ bài, Tinh Viện tích lũy so với năm nhà kia chỉ có nhiều hơn, nhưng nàng cũng không nghĩ tới, Tinh Viện nhìn như cường đại lại trở nên yếu ớt như vậy, bất luận là trận chiến về cái gì, Tinh Viện đều không thu được chỗ tốt, mà ngược lại lại nhiều lần chịu nhục. Chỗ tốt lớn nhất toàn bộ lưu lại trên tay hai người, một người là Đường Hàm Phái, người kia chính là Trần Mộ.

Đường Hàm Phái là thiên chi kiêu tử (được trời ưu ái), là thiên tài được mọi người công nhận, thua trong tay hắn Thanh Thanh cũng không có gì là không phục. Nhưng Trần Mộ thì sao chứ? Thanh danh chẳng có, xuất thân lại thấp kém tới mức không thể hơn được, nhưng lại khiến Tinh Viện, kể cả bản thân nàng chịu đau khổ.

Tinh Viện hiện tại đã gần tới đường cùng, Tinh Viện không thể ngăn cản bước tiến của Đường Hàm Phái, Đường Hàm Phái lại một lần nữa chứng minh danh tiếng thiên tài vô địch của mình. Một người chưa từng có bất cứ kinh nghiệm thống lĩnh quân đội như hắn lại có thể thắng như chẻ tre, ép Tinh Viện liên tục bại lui, không ai có thể ngăn cản hắn. Cho dù là những người chỉ huy thành danh cũng đều sợ hãi khó hiểu đối với khả năng chỉ huy của Đường Hàm Phái.

Khổ Tịch Tự vốn định giúp công với Đường Hàm Phái, chẳng biết thế nào cuối cùng lại kiềm chế bất động, chẳng hề có một chút ý tứ tương trợ.

Tất cả mọi người đều chứng kiến, một truyền kỳ được sinh ra.

Những người có hiểu biết trong Liên Bang đều lũ lượt như thủy triều tới Liên Bang Tổng Hợp học phủ, nhiều người tin tưởng Đường Hàm Phái có thể nhanh chóng trở thành vương giả chính thức thống nhất cả Liên Bang! Trước mắt, ý kiến này cũng đủ sức thuyết phục, hẳn là Liên Bang đệ nhất tập tu nằm trong tay tập đoàn khổng lồ Liên Bang Tổng Hợp học phủ, có được khả năng quân sự cực kỳ xuất sắc cùng mị lực chính trị cá nhân trác tuyệt. Túc Hắc Minh là nhân vật có thể so sánh tương đương với hắn, nhưng trong mắt đa số người, hẳn quá tàn bạo.

Thực lực của Đường Hàm Phái nhanh chóng bành trướng, mà tình cảnh của Tinh Viện càng thêm nguy hiểm. Nguyên nhân quan trọng nhất cũng là bởi Rousseau làm phản.

Thanh Thanh biết, hành động của Rousseau không thể tính là tạo phản, đó chỉ cách nhìn của người ngoài đối với Tinh Viện mà thôi. Nàng lớn lên trong Tinh Viện, hiểu rất rõ cách nghĩ của Rousseau. Tinh Viện nhìn như ôn hòa, nhưng trên thực tế bên trong cạnh tranh vô cùng tàn khốc. Rousseau mấy năm nay vẫn phải trải qua cuộc sống cấm đoán, hẳn thậm chí bị yêu cầu không được rời khỏi Tinh Viện. Tên mập kia mặc dù bình thường luôn tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng vô cùng chán ghét.

Khác với tên béo ấy, nàng mặc dù trong lòng cũng rất chán ghét, nhưng nàng sẽ không chọn rời đi. Rời khỏi Tinh Viện, nàng không biết mình có thể đi đâu được nữa. Giờ nàng phải trở về Tinh Viện, đi chống lại Đường Hàm Phái xâm lược, nhưng nàng không làm thế, nàng biết nàng đi cũng chẳng được gì. Hiện giờ có thể giải cứu cho Tinh Viện chỉ có tên Rousseau kia. Có thể tưởng tượng muốn tên mập mập gian xảo kia đứng ra, Tinh Viện viện chủ phải làm bao nhiêu chuyện. Thay đổi quyền lực, cải cách từ bên trong, thanh tẩy..

Nàng chỉ có thể đợi, đợi Tinh Viện kết thúc trận chiến này, hoặc đợi Tinh Viện bị hủy diệt! Hoặc là Trần Mộ cũng có thể, dù thực lực của hắn còn chưa đủ để chống lại Đường Hàm Phái, nhưng trên tay hắn có kỹ thuật, dưới trướng lại có danh tướng tuyệt thế như Bagnell.

Nàng cứ như vậy, thần sắc phức tạp nhìn Trần Mộ mang theo một đội chiến sĩ đeo Năng Lượng Thủ Sáo tiến vào thành Đông Thương Vệ.

@#\$%^&

“Kia là cái gì?” Dương Sơn Phi hạ giọng hỏi Tô. Ánh mắt hắn bắt phàm, mặc dù không nhận ra Năng Lượng Thủ Sáo nhưng cũng biết nó chắc chắn là thứ tốt.

Tô ánh mắt kinh ngạc, thần nhiên nói: “Là một tập giới.”

“Tập giới? Bạch tổng quản này thật lắm trò.” Dương Sơn Phi lăm bầm hai câu rồi xoay người rời khỏi.

Tô từ phía xa nhìn chăm chú vào nhóm người này một lúc lâu rồi mới rời khỏi.

@#\$%^&

Lý Độ Hồng đã đến khiến Trần Mộ không thể không tạm ngưng chuyển hành trình. Bao tay năng lượng đem tới cho hắn một linh cảm. Tác phẩm này vô cùng thành thực, rất có giá trị thực dụng, nhưng nó có yêu cầu đặc biệt đối với người sử dụng, cần có cảm giác nhất định, nhưng càng chú trọng tới cường độ thân thể hơn, có phần giống với tập tu và vô tập lưu kết hợp. Hơn nữa bản thân nó cũng có thể tùy ý điều chỉnh, để có thể phù hợp với bất cứ kiểu nào, tỷ như bọn Lý Độ Hồng sử dụng thì chú trọng cường độ thân thể.

Khiến Trần Mộ cảm thấy hứng thú với bao tay năng lượng còn có một điều, đó là thực tập. Căn cứ theo lời của Weah, thực tập có thể khiến cho người bị nhập vào trong thời gian ngắn đề cao cường độ thân thể, có hơi giống một bản yếu hơn của Tiêu Thanh, nhưng tác dụng phụ cũng không mạnh như vậy. Tập phiên nhập vào sẽ khiến cảm giác của người sử dụng bị đình trệ, không thể tiến triển, đây cũng là lý do khiến Caesar cho rằng thực tập là hành vi thiếu cần.

Con đường lai tạp trung gian này đích xác không thể có tương lai phát triển. Nhưng điều này thì có quan hệ gì?

Trên đời này không phải ai cũng là Đường Hàm Phái. Thủ hạ của Trần Mộ là tạp tu, nhất là Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, lúc đó do bị giới hạn bởi danh tiếng, tạp tu thu nhận đều không có cảm giác cao. Mặc dù dùng sáo tạp có thể đền bù vấn đề hỏa lực không đủ của bọn họ song nó cũng tạo thành một vấn đề, cho dù hỏa lực đủ mạnh, bọn họ vẫn khá yếu ớt.

Chuyện Bách Uyên Phủ nguy hiểm, Trần Mộ cũng không thể đi một mình. Bagnell cùng Hề Bình đang thu xếp chuẩn bị những vấn đề cuối cùng, mọi người nhất trí quyết định, Mộc Tự Doanh cùng Tuyết Ti Tạp tu đoàn đồng loạt tiến vào Bách Uyên Phủ. Đương nhiên lý do có rất nhiều, cái gì mà Liên Bang hiện giờ đã không thích hợp cho con người sinh sống, vân vân.

Trần Mộ không nhiều lời, chỉ bằng lực lượng của một mình hắn không thể hoàn thành được mục tiêu này. Hắn rất cảm động, việc này nguy hiểm vô cùng, ra quyết định này cần dũng khí rất lớn. Nhưng kẻ vốn theo chủ nghĩa hiện thực như hắn nhanh chóng chuyển chú ý sang làm sao để tăng lực chiến đấu của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, việc này liên quan trực tiếp tới sinh tử của bọn họ.

Với danh tiếng hiện giờ của mình, hắn có thể chiêu mộ tạp tu một lần nữa, tạp tu mới được chiêu mộ có thực lực tuyệt đối vượt xa tạp tu của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn. Nhưng Trần Mộ không muốn làm vậy, cũng là xuất phát từ cảm tình, Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đi theo hắn đã lâu, hắn không muốn giải tán bọn họ. Về phương diện khác, tạp tu mới thu nhận muốn hình thành sức chiến đấu cần thời gian rất dài. Mà kỹ thuật thực tạp cùng bao tay năng lượng lại gợi ý khá nhiều cho Trần Mộ.

Weah nói, loại thực tạp này kỹ thuật cũng không khó, là một kỹ thuật vô cùng bình thường ở Ma Cấp Dịch Vực. Chỗ mấu chốt của nó là ở độ phù hợp của người bị nhập tạp phiến cùng thân thể người sử dụng. Độ phù hợp càng cao càng có thể phát huy tính năng lớn hơn. Nhưng chế tạo loại tạp phiến này cần lượng lớn dã thú. Yêu cầu cổ quái này khiến hắn vô cùng sửng sốt, mặc dù trong quá trình chế tạp hắn thường xuyên sử dụng máu động vật, nhưng hiển nhiên cũng không như Weah nói. Bất quá Weah đã nói vậy thì có thể khẳng định là không sai. Còn như đi đâu săn bắn dã thú phù hợp với yêu cầu của Weah, nữ ma quỷ Zara đề nghị dã thú đang hoành hành ở Bách Uyên Phủ.

Vậy chỉ còn lại một vấn đề, chế tạo bao tay năng lượng. Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có mấy ngàn người, nếu trang bị cũng cần tới mấy ngàn đôi bao tay năng lượng. Công trình lớn như vậy Trần Mộ cũng không biết mình có thể hoàn thành hay không. Hơn nữa hắn cần điều chỉnh bao tay năng lượng mà bọn Lý Độ Hồng chế tạo ra một chút. Tạp tu trong Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn có cảm giác mạnh hơn bọn Lý Độ Hồng nhiều, điều này cũng ý nghĩa bọn họ có thể thao tác chính xác hơn.

Còn vật nòng cốt để chế tạo nó – tạp phiến đối với Trần Mộ mà nói ngược lại lại là việc đơn giản nhất, hắn hiện tại có lẽ là chế tạp sư duy nhất ở Liên Bang có thể chế tạo tạp phiến quy mô lớn. Hắn có thể chế tạo đại lượng tạp phiến trong thời gian ngắn. Trong đội ngũ khổng lồ của bọn họ, các tài liệu cũng vô cùng phong phú. Hơn nữa trong đội ngũ của Trần Mộ còn có một số chuyên gia tạp giới, bọn họ có thể giúp hắn nhanh chóng trang bị lại cho đội ngũ.

Trần Mộ liền tạm thời ở lại Đông Thương Vệ thành, mỗi ngày hoặc thông qua Thiên Lý thảo luận những vấn đề của Năng Lượng Thủ Sáo hoặc là cùng đám chuyên gia tạp giới kia thảo luận làm sao để chế tạo với số lượng lớn.

Mà Lý Độ Hồng thì ngày nào cũng ở cùng Weah, thành thành thật thật cùng huấn luyện với Tiểu Bộ Mặc. Thành viên Mặc Sĩ tộc khác không được đãi ngộ tốt như vậy, nhưng bọn họ cũng không nhàn rỗi, trở thành giáo quan của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn. Sau khi Bagnell biết dự định của Trần Mộ liền cho Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn bước đầu làm quen với phương thức chiến đấu này.

Thành viên Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đối với phương thức chiến đấu mới lạ này hết sức hiếu kỳ. Tô Lưu Triệt Nhu thì bắt tay vào làm các loại dược phẩm, năng đối với hành trình sắp triển khai vô cùng mong chờ. Là một tạp tu y vụ, năng đối với các loại dược tính mới lạ có hứng thú cuồng nhiệt, các tạp tu y vụ khác cũng vô cùng hưng phấn. Hề Bình vốn chu đáo cũng rất phần chấn, nhanh chóng chuẩn bị các loại vật tư cần thiết.

Từ trên xuống dưới đều không hề sợ hãi đối với Bách Uyên Phủ, mà ngược lại rất mong chờ khiến Trần Mộ một thời gian dài đều kinh ngạc khó hiểu.

Về sau hẳn mới biết, Bách Uyên Phủ thiết lập quan hệ ngoại giao nhiều năm như vậy với Liên Bang. Muốn đi tới Bách Uyên Phủ có rất nhiều hạn chế, người tới đó có thể đếm được trên đầu ngón tay. Một kính song không bị Liên Bang quản lý và khống chế là một con đường an toàn để buôn lậu, khiến người khác mê mẩn tới mức nào!

Đó là một loại cuồng nhiệt thám hiểm chính cống, mặc dù Trần Mộ không thể giải thích được loại tâm tình này.

573. Chương 566: Sơn Động

Chỉ là đội quân mà Sương Nguyệt Hàn Châu ký thác kỳ vọng cao vào nó, cũng không giúp cho bọn họ được nhiều hỗ trợ. Túc Hắc Minh âm độc quỷ kế cũng đã sớm liệu đến khả năng hai đại quân đoàn có quan hệ mật thiết với Sương Nguyệt Hàn Châu sẽ tham gia, nên hẳn đã thuyết phục hai đại quân đoàn thân cận với Mạc Doanh chặt đứt đường trợ giúp của đối phương.

Mà Tinh Viện cũng đỡ không nổi áp lực cực lớn đến từ Đường Hàm Phái, không ngừng bại trận tan tác. Mất thấy học viện cổ xưa nhất của Liên Bang sắp bị tiêu diệt, đệ nhất thiên tài chiến thuật Liên Bang là Rousseau lúc này rốt cục nhịn không được mà quay về trợ giúp, hẳn cùng Nick chính thức làm chủ Tinh Viện. Ngay khi gã béo tiến nhập Tinh Viện, thế cục nhanh chóng ổn định. Hẳn liên hợp với Trung Đạt Thư Phủ cùng Khổ Tịch Tự, ba phương cấp tốc đạt thành đồng minh, khiến cho Đường Hàm Phái phải tạm thời dừng bước.

Đến lúc này, Liên Bang thực sự bước vào một thời đại hoàn toàn mới. Trong Lục Đại, ngoại trừ Khổ Tịch Tự và Sương Nguyệt Hàn Châu vẫn còn do hiệu trưởng cũ quản lý, bốn nhà còn lại, Liên Bang tổng hợp học phủ, Mạc Doanh, Trung Đạt Thư Phủ, Tinh Viện toàn bộ đã thay đổi người chấp chưởng bằng một thế hệ mới.

Thừa dịp này, Trần Mộ ngoài việc chuẩn bị chuyện đi Bách Uyên Phủ, hẳn còn hạ lệnh đem gia quyến của Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn và đội viên Mộc Tự Doanh toàn bộ tiến nhập thành Đông Thương Vệ. Tuy rằng dọc đường loạn lạc, chiến tranh không ngừng, thế nhưng với cờ hiệu của Mộc Tự Doanh với Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, gia quyến của các đội viên không chỉ không gặp bất cứ chuyện khó dễ gì, mà ngược lại còn được các thế lực dọc đường bảo hộ.

Trần Mộ đã là nhân vật quan trọng tầm cỡ Liên Bang, lực lượng của hắn mọi người đều đã thấy. Trong thời điểm mẫn cảm này, không ai nguyện ý đắc tội với hắn. Một doanh một đoàn dưới trướng hắn đều có chiến tích huy hoàng, danh tiếng lẫy lừng lẫn lộn trong biển máu mà ra.

Đám cường hào ác bá trong thành Đông Thương Vệ rốt cục cũng biết được lai lịch đám người trong thành, nhưng chuyện này lại càng khiến cho bọn họ cảm như hến. Thế nhưng đối với dân chúng khu phố cư mà nói, đó là chuyện vui vẻ dị thường. Có Trần Mộ trấn giữ, thành Đông Thương Vệ đã trở thành một trong những địa phương an toàn nhất trên toàn Liên Bang.

Đám người ngày xưa từng cùng Trần Mộ dây dưa ân oán, lúc này tuy rằng trong lòng lo sợ, nhưng thấy Trần Mộ cũng không có chút ý trả thù nào. Mà Lôi Tử Lam Phong một đôi cầm sắt hòa hợp, lúc này đã phát huy được kỹ xảo cao siêu của bọn họ.

Kết minh cùng câu lạc bộ huyền tạp đã mang lại cho bọn họ một con đường thu thập nguồn tin và cơ hội đối ngoại mới. Đài truyền hình Đê Huyền có vô số cơ sở ngầm rải trên toàn Liên Bang, bọn họ chỉ kém đài truyền hình của chính phủ Liên Bang mà thôi.

Trần Mộ quyết định trong khu vực của thành Đông Thương Vệ và Hạ Thành thành lập một khu vực của riêng hắn. Gia quyến của các đội viên dưới quyền toàn bộ đều di về căn cứ có tên là Đông Vệ Cơ này.

Quyết định này chiếm được sự nhất trí ủng hộ của mọi người, trên dưới sĩ khí tăng vọt. Thế cục hiện tại càng ngày càng hỗn loạn, các đội viên đã sớm lo lắng chuyện an toàn cho gia quyến của mình. Giờ vấn đề này đã được giải quyết, bọn họ làm sao mà không nhảy lên reo mừng cho được? Mà đám người Bagnell cùng Hề Bình cũng tán thành. Trước giờ bọn họ vẫn không có địa vực của chính mình, phải chạy trốn tán loạn mà chịu nhiều đau khổ.

Thành Đông Thương Vệ thuộc về khu phố cư khoảng cách tới năm đại hoa khu và kinh đô xa lắc, có thể nói là rời xa hẳn khu vực chiến tranh. Ở chỗ này bọn họ có thể an tâm phát triển, không cần lo lắng chuyện tùy thời có người tới cửa chém giết. Huống chi, nơi này có kính song! Có kính song tức là bọn họ có không gian vô hạn để phát triển.

Ngay sau quyết định này, Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn cùng Mộc Tự Doanh hành động như sấm ngang chớp giật, mạnh mẽ quét ngang cả vùng, hầu như chỉ trong một đêm các thế lực bất lương to nhỏ tất cả đều bị bọn họ nhổ tận gốc. Sinh hoạt của dân chúng bình thường không một chút nào ảnh hưởng, mà ngược lại, dưới kỷ luật nghiêm ngặt của Mộc Tự Doanh và Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn, trị an trong thành phố trở nên cực kỳ tốt đẹp.

Sau khi hoàn thành kế hoạch tảo thanh, là đến nhiệm vụ kiến thiết. Tập tu kiến trúc sư trưởng Bernal tự thân kí tên đầu tiên trong văn kiện, xây mới duy tu các loại công sự phòng ngự, làm nên một lần sóng sửa chữa. Những công sự phòng ngự cổ quái này đã làm cho dân chúng hết sức hiếu kỳ, cảm giác an toàn cũng tăng mạnh.

Mà theo thời gian, gia quyến của đám đội viên không ngừng mà du nhập, khiến khối lượng công việc của Hề Bình tăng đột biến.

Người Mặc Sĩ tộc ở Hạ Thành cũng tham dự nhiệm vụ kiến thiết. Mặc Sĩ tộc đối với việc sử dụng tạp giới không người có thể tưởng tượng nổi, sự phối hợp của hai bên đã làm cho lực lượng kỹ thuật của căn cứ nhanh chóng tiến bộ. Đông Vệ học phủ cũng đã thành lập một cơ sở chi nhánh quan trọng nhất của học phủ, ở đó trình độ nghiên cứu tạp giới là cao nhất Liên Bang.

"Trần Mộ." Thanh Thanh gọi lại Trần Mộ.

Trần Mộ có chút kỳ quái, Thanh Thanh mấy ngày nay vẫn rất an tĩnh, riêng hôm nay có chút dị thường. Hắn dừng bước: "Thanh Thanh tiểu thư, có chuyện gì không?"

"Ta là đến nói lời chào từ biệt." Thanh Thanh vẻ mặt nhàn nhạt.

"Chào từ biệt?" Trần Mộ có chút vui vẻ hứng khởi, người này âm hồn bất tán bám theo hắn, nàng đối với rất nhiều chuyện đều có cách lý giải, bản thân thực lực lại cao, vẫn là chuyện khiến hắn lo nghĩ bấy lâu. Nhưng hắn vẫn hỏi: "Thanh Thanh tiểu thư đã phải đi rồi sao?"

"Rousseau đã tiếp quản Tinh Viện, ta cũng đã đến lúc quay về hỗ trợ hắn, mặc dù bọn họ không chắc đã chào đón ta." Thanh Thanh thản nhiên nói.

"Ah." Trần Mộ gật đầu, hắn đối Rousseau ấn tượng rất sâu sắc: "Với tài năng của Rousseau, nhất định sẽ có cách nhìn khác." Những lời này tuyệt đối không phải là khách sáo. Tuy rằng hắn chưa từng gặp gỡ Rousseau, nhưng đối với năng lực của hắn cũng cực kỳ bội phục.

Thanh Thanh quay sang, trên mặt nhìn không ra một chút vui buồn: "Chỉ trong chớp mắt, thành Đông Thương Vệ này đã rực rỡ hẳn lên, khí thế hơn xa ngày xưa. Năng lực của Trần huynh, Thanh Thanh bội phục. Bất quá, Trần huynh định sau này sẽ ra sao?"

Trần Mộ chặt nhìn chăm chăm Thanh Thanh, trong lòng lại nghiêm nghị, ánh mắt của nữ nhân này thật đúng là sâu sắc.

Lần này đi Bách Uyên Phủ sống hay chết rất khó nói, hắn ít nhiều cũng có chút tâm tư. Thành lập cái căn cứ này, mục đích của hắn rất đơn giản. Hắn cũng không có mục đích tranh bá thiên hạ gì, chỉ là muốn đồng đội chiến hữu lâu năm của hắn có một ít bảo đảm cơ bản. Trong loạn thế lúc này, có thể có một cõi an vui cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Thanh Thanh buồn bã nói: "Chuyện rời xa thị phi, với thực lực của Trần huynh thật sự là tuyệt không đối thủ. Mà Trần huynh lại sở hữu kính song hai cửa, lại có kỹ thuật tạp giới, thời gian sau này chắc chắn sẽ phát triển ghê gớm, tiền đồ vô lượng."

Trần Mộ lắc đầu: "Thanh Thanh tiểu thư nghĩ xa quá."

Thanh Thanh ánh mắt thật sâu nhìn Trần Mộ, thản nhiên nói: "Trần huynh hà tất phải khiêm tốn?" Nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời xa xa, bỗng nhiên nói: "Hôm nay anh hùng thiên hạ lớp lớp xuất hiện, ta có một

cảm giác, người có thể ngăn được Đường Hàm Phái khả năng cao là Trần huynh!”

Trần Mộ xem thường: ”Thanh Thanh tiểu nói đùa.”

”Hi vọng lần sau cùng Trần huynh gặp mặt, chúng ta không phải là địch nhân.” Dư âm của Thanh Thanh vang vọng từ trên trời bay tới, thân ảnh của nàng dần biến mất.

Những lời Thanh Thanh nói cũng không khiến tâm trí của Trần Mộ rung động đến nửa điểm, hắn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Tin Đông Vệ Cơ được thành lập không được tuyên truyền rộng rãi, thế nhưng rất nhanh, các thế lực lớn đều có được tin tức. Tuy tất cả bọn họ đều không hiểu, vì sao Trần Mộ lại chạy đến cái chỗ hẻo lánh kia để phát triển, nhưng tất cả đều tuyên bố gửi lời chúc mừng. Tư Nguyên học phủ vốn từng có liên hệ cùng Trần Mộ lập tức phái người đến thương lượng chuyện hợp tác.

Nhưng chuyện mà khiến Trần Mộ thật sự không ngờ chính là, căn cứ thành lập tuy cơ sở rất thấp kém, thế nhưng vẫn như cũ có một số lượng lớn tạp tu cùng chế tạp sư đến đầu nhập. Trong thời đại hỗn loạn này, một địa phương an toàn là thiên đường cho mọi người hướng tới. Mà vô luận là Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn hay Mộc Tự Doanh, danh tiếng về mặt kỷ luật đều thật tốt.

Chuyện thành lập Đông Vệ Cơ, cũng đã khiến tia lo lắng cuối cùng của Trần Mộ biến mất.

Hắn từ Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn và Mộc Tự Doanh trích ra một phần nhân lực, nhưng vẫn giữ một phần tạp tu trú quân ở lại.

Hề Bình bị lưu ở lại, hắn tuổi cao, không thích hợp với chuyến đi mạo hiểm này. Kinh nghiệm của hắn chu đáo nên được giao tổng lĩnh các sự vụ của căn cứ. Khương Lương cũng bị lưu ở lại, hắn cùng Lý Độ Hồng hai người phụ trách về mặt quân sự. Khương Lương còn phải phụ trách huấn luyện đám tạp tu mới tuyển, Trần Mộ đã chế tác một lượng lớn sáo tạp. Các chuyên gia tạp giới tất cả đều được điều đến làm thủ hạ cho Alfonso, đảm nhiệm các hạng mục nghiên cứu phát triển. Lôi Tử cùng Lam Phong cũng bị lưu lại, bọn họ không có sức chiến đấu, phụ trách nhiệm vụ đối ngoại và tình báo.

Trần Mộ vốn là muốn Tô Lưu Triệt Nhu cũng lưu lại trấn thủ ở căn cứ, nhưng lần này Tô Lưu Triệt Nhu biểu hiện ra quyết tâm chưa từng thấy, khẳng khái bảo vệ quan điểm tạp tu y tế là tất yếu phải có, cuối Trần Mộ đành đồng ý cho nàng đi cùng đội ngũ.

Sau khi an bài hoàn toàn mọi chuyện, nhóm Trần Mộ rốt cục bắt đầu hành trình đến Bách Uyên Phủ.

Trong rừng, tại một cửa động đen ngòm.

Lý Độ Hồng chỉ vào bên trong nói: ”Tiên sinh, chỗ kia là ở bên trong.” Thần tình của hắn có chút sầu muộn, hắn bị Trần Mộ cưỡng bách ở lại, nhưng một vài tộc nhân của hắn lại được phép đồng hành, chuyện này làm hắn buồn bực dị thường.

Trước cửa sơn động cổ đại hoành hành, mấy người Mặc Sĩ tộc phải mất một phen khí lực mới dọn dẹp sạch sẽ được. Cửa động khoảng chừng có thể cho phép năm người cùng song song tiến vào, thế nhưng bởi dây leo mọc lan tràn nên rất khó phát hiện. Chả trách Tinh Viện mặc dù biết tin nhưng cũng không tìm được.

”Có một lần ta truy đuổi một con thú, nó xông vào đây nên ta mới phát hiện ra.” Lý Độ Hồng giải thích.

Lúc quét dọn, quả nhiên ở xung quanh cửa động Trần Mộ đã phát hiện được một vài tiêu ký. Những tiêu ký này không khác nhiều so với các tiêu ký dùng ở Hạ Thành nhưng vết tích loang lổ, hẳn là do vị đệ tử của Rosenberg, người thành lập Hạ Thành lưu lại.

Tới lúc này, nữ ma quỷ nữ Zara cũng trở nên có chút khấn trương. Mà ngay cả Weah thường ngày hiểm khi xung động, biểu tình cũng trở nên ngưng trọng, con chó béo ở bên chân hắn lúc này lông toàn thân dựng thẳng đứng, diện mục dữ tợn tựa như bất ngờ có thể nhào ra cắn xé.

Bầu không khí khấn trương cấp tốc lan tràn trong đội ngũ, mọi người không kim lòng nổi mà cố giữ cho chân bước nhẹ nhàng. Độ nghi trên tay đám tạp tu đều sáng lên, còn bao tay năng lượng của người Mặc Sĩ tộc với quang quang màu lam đặc biệt cũng không hện mà cùng bừng sáng.

Kính song, mọi người chỉ thấy ở trong sách vở. Mỗi một lần phát hiện kính song, đều là đại sự chấn động Liên Bang. Thế nhưng, giới lãnh đạo Liên Bang đối với các loại tin tức về kính song đều thực thi chính sách phong tỏa nghiêm mật nhất. Điều này dẫn đến mọi người tuy rằng đối với cái từ ‘kính song’ không xa lạ, thế nhưng vật thực lại chưa ai được thấy.

Nó đến tới cùng là cái dạng gì? Có nguy hiểm hay không? Tầng bụi trông như thế nào..

Một loạt vấn đề, hiện lên trong tim mỗi người, rồi bồi hồi, rồi mang theo khẩn trương mà lại mong chờ, cả đội ngũ im lặng nhăm vào trong động xuất phát.

574. Chương 567: Kính Song

Bỗng nhiên Trần Mộ dừng lại, không riêng gì hắn, hầu như tất cả các tạp tu cấp bảy đều dừng chân lại, trên mặt mỗi người đều lộ ra kinh nghi cùng vui mừng.

Năng lượng xung động! Bọn họ cảm thụ được rõ ràng xung động năng lượng!

Chưa ai đi tới kính song, thế nhưng trong miêu tả về kính song, đều có một thứ, đó chính là năng lượng xung động. Kính song là chỗ mà không ngừng phát ra xung động năng lượng, cường độ xung động năng lượng cũng không được tính là mạnh, thế nhưng chỉ cần kính song còn tồn tại thì vẫn còn.

Đây là một loại xung động năng lượng khá quái lạ, cùng với những xung động năng lượng mà bọn họ trước đây trải qua đều không giống. Thần tình mọi người đều kích động mà cẩn thận tăng lên, trong đội ngũ thỉnh thoảng có thể nghe được có người thở ồ ồ.

Trần Mộ cũng không khỏi trở nên phấn chấn. Nữ ma quỷ che chắn đủ kín, thế nhưng Trần Mộ vẫn còn có thể cảm thụ được sự kích động của năng ẩn dưới hoa mặt quỷ.

Thế nhưng chuyện để hắn không giải thích được là Weah tựa hồ đối với nơi đây cũng rất quen thuộc. Chó bé đi bên chân Weah, thỉnh thoảng rống lên những tiếng trầm thấp, tiểu Bộ Mặc nhắm mắt bám theo sau, trên mặt vẻ hiêu kỳ nhiều hơn là sợ hãi.

Theo đoạn đường thâm nhập ngắn ngủi, năng lượng xung động càng ngày càng mạnh. Trần Mộ rốt cục cũng hiểu vì sao kính song khó tìm như vậy. Nếu như đứng ở ngoài sơn động, tuyệt không có khả năng phát hiện được xung động của luồng năng lượng này.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một luồng sáng yếu ớt. Tinh thần mọi người đều bị chấn động mạnh.

Luồng sáng càng ngày càng lớn. Vòng qua một góc ngoặt, trước mắt mọi người rộng mở. Một vùng sáng không ổn định rất lớn xuất hiện trước mắt mọi người. Vùng sáng này không ngừng biến hóa thay đổi, tựa như có sinh mệnh. Tình hình quỷ dị như vậy làm cho không khỏi dựng chút lông tóc.

”Chính là nó.” Thanh âm của nữ ma quỷ mười phần khẳng định.

Weah nhìn chăm chú vào vùng sáng ngơ ngẩn xuất thần.

Bagnell trong miệng tựa hồ đang thì thào cái gì đó. Hắn ngơ ngác nhìn vùng sáng lớn trước mắt, thần sắc phức tạp, trong con ngươi ẩn hiện một giọt lệ.

Cả một vùng sáng dường như trong lúc lay động tản ra xung động năng lượng kỳ dị. Đây là kính song trong truyền thuyết?

Nữ ma quỷ là người đầu tiên tiến vào vùng sáng, trên mặt bọn Trần Mộ không khỏi hiện lên vài phần do dự, cái vùng sáng quái dị này thực sự là cái gì, không ai dám đoán chính xác. Chính vào lúc này, Trần Mộ thấy hoa mắt, Weah mang theo chó bé đã tiến vào trong vùng sáng. Thấy vậy Trần Mộ không do dự cũng chui đầu đi vào.

Sau khi tiến vào vùng sáng Trần Mộ chỉ cảm thấy hoa mắt, rồi cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi. Bầu trời màu xám bụi, dưới chân là đất màu đen, xung quanh tất cả đều là bụi tầng tầng lớp lớp.

Không khí khô ráo, đôi khi có cơn gió tình cờ làm cuốn lên một mảnh bụi bặm màu xám. Trước mắt là một vùng đất nhìn hút tầm mắt, mênh mông vô bờ mà hoang vu đơn điệu, tràn ngập cảm giác thê lương.

Tầng bụi! Trần Mộ trong đầu trực tiếp nhảy ra cái này danh từ!

Có mấy từ quan hệ chặt chẽ với kính song ấy là: tầng bụi, tài phú và nguy hiểm. Tầng bụi là một trong số đó. Đi qua kính song là tiến vào tầng bụi. Kính song nối với kính song là do tầng bụi liên kết. Tầng bụi cực kỳ rộng lớn, phần lớn hoang vắng và khuyết thiếu sinh vật sống. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nó cằn cỗi nghèo nàn, mà ngược lại, nói về tầng bụi thông thường ý nghĩ đầu tiên là tài phú.

Tầng bụi hàm chứa một lượng lớn những tài nguyên khan hiếm dùng để làm các tài liệu chế tạp, nhất là loại khoáng sản quý hiếm. Thế nhưng hòa lẫn cùng tài phú là nguy hiểm. Từ kinh nghiệm của những người đã từng thăm dò tầng bụi mà xem, cho dù nơi này không có dã thú thường xuyên lui tới, nhưng việc khai phá tầng bụi độ khó cũng cực lớn. Hoàn cảnh ác liệt đã trở thành đệ nhất chướng ngại vật ngăn trở, Con người đứng trước loại khí trời kỳ quái này, luôn luôn cảm thấy mất tự chủ mà cảm khái rằng nhân loại thật bé nhỏ.

Đám đội viên lục tục từ trong vùng sáng chui đi ra. Khi Bagnell từ trong vùng sáng chui ra thì sắc mặt đột nhiên xấu tới mức không gì sánh được.

"Ông chủ!"

Bagnell túm lấy Trần Mộ hét lên ở bên. Trần Mộ phát hiện ra sắc mặt Bagnell xấu tới mức không gì sánh được, không khỏi thân thiết hỏi: "Làm sao vậy? Lão Ba? Có khó chịu sao?"

"Ông chủ!" Về do dự hiếm thấy trên mặt Bagnell hiện lên.

"Xảy ra chuyện gì?" Trần Mộ có chút cẩn thận cảnh giác. Bagnell chu đáo không gì sánh được phải chăng đã phát hiện chuyện gì sai sót?

"Nơi này, ta hình như đã tới." Bagnell hạ giọng nói.

Trần Mộ cả kinh: "Người đã từng tới?" Hắn có chút không thể tin tưởng chỉ chỉ xuống đất: "Ở đây?"

"Ừm." Bagnell sắc mặt rất khó coi, trong mắt toát ra vẻ thống khổ: "Chỗ này cùng với chỗ hơn mười năm trước chúng ta đi qua rất giống."

"Hơn mười năm trước?" Trần Mộ bỗng nhiên nghĩ đến một thân phận khác của Bagnell, không khỏi động dung hỏi: "Các người? Đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen?"

"Ừm." Bagnell tựa hồ không muốn nhiều lời về chuyện trước đây, hắn nói lời kết thúc: "Chỗ chúng ta đi qua cùng với chỗ này rất giống, bất quá ta cũng không dám khẳng định."

Lời của Bagnell khiến cho Trần Mộ chú ý. Hắn biết Bagnell nhìn đôi lúc trông như lan man vô lương, nhưng trên thực tế lại là ổn trọng lão luyện, không có vài phần nắm chắc, hắn tuyệt không mở miệng.

Đúng vào lúc này, nữ ma quỷ nhìn thoáng qua bầu trời, bỗng nhiên nói: "Chúng ta cần lập tức rời khỏi nơi này."

Trần Mộ có chút do dự, bọn Bagnell đều là vì hắn nà đến chỗ nguy hiểm như thế này, hắn không muốn có ai bị tổn thương.

"Có chuyện gì vậy?" Trần Mộ hỏi. Hắn đối với nữ ma quỷ cũng không tín nhiệm, xét về bản chất, song phương bất quá chỉ là một loại quan hệ giao dịch.

Nữ ma quỷ liếc mắt nhìn Trần Mộ, nói: "Ở đây bình thường sẽ có bão cát. Chúng ta cần tìm được một chỗ ẩn thân – một cái khe núi."

Hắn còn đang tự hỏi, thanh âm của Weah bỗng nhiên bật ra: "Nàng đúng."

Gần như ngay khi cái từ 'bão cát' bật ra, Bagnell trên mặt không tự chủ mà lộ ra biểu tình sợ hãi.

Ánh mắt của Trần Mộ không khỏi chuyển hướng sang Weah, Weah vẫn như cũ mặt không một chút biểu lộ, hắn không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt một lần nữa quay lại nữ ma quỷ: "Người dẫn đường." Sau đó hướng đến tạp tu bên người phân phó: "Đánh dấu tiêu ký cho tốt."

Năm cái la bàn bay trên trời không, sau đó tản ra tứ phía. Chúng có nhiệm vụ vẽ lại địa hình xung quanh, đồng thời trinh sát tình hình địch nếu có. Ở đây mệnh mông bát ngát, có tình huống gì cũng rất dễ bị phát hiện. Từ biểu hiện của câu nói của Weah và Bagnell, mức độ tin tưởng đối với lời nói của nữ ma quỷ tăng lên rất lớn. Tuy còn chưa biết bão cát này đến tột cùng sẽ có hình dạng như thế nào, nhưng cứ xem phản ứng của Bagnell và Weah hai người, chỉ sợ bão cát này uy lực không nhỏ.

Bầu không khí trong đội ngũ đột nhiên khẩn trương trở lại.

Dương Sơn Phi hiếu kỳ đá đá xuống mặt đất: "Đất này màu đen nhỉ? Đây là tầng bụi? Thật là rất không giống a."

Biểu tình của Tô đích được giấu ở sau lớp mặt nạ màu vàng, nhìn không ra chút biểu hiện nào, nhưng là mấy người kia nói chuyện khiến hắn trong lòng thất kinh. Kính song tầng bụi xưa nay là tin tức nghiêm ngặt bảo mật của Liên Bang, người thường căn bản không được tiếp xúc. Chính là nghe ra ý tứ của mấy người này, nữ ma quỷ đã tới, Weah hẳn là cũng là tới, Bagnell hình như cũng tới. Ngắn ngủn có mấy câu, hắn nghe được liền hết hồn.

Ánh mắt của hắn chạm đến Trần Mộ, lại phát hiện ra người này tựa hồ nhìn không thấu. Trước từng nói là đi Bách Uyên Phủ, hắn còn tưởng rằng bọn Trần Mộ sẽ thông qua kính song nối Liên Bang thông với Bách Uyên Phủ, không nghĩ tới thế nào lại là một cái kính song mờ.

Một kính song mới, nghĩa là vô số tài phú! Chính là Trần Mộ thế mà không chút lo lắng dẫn dắt hắn cùng với Dương Sơn Phi tới đây, hắn chẳng lẽ lại không sợ mình để lộ bí mật sao? Trần Mộ tuổi tác cũng không lớn, thế mà đã có thành tựu như vậy. Người có một gia nghiệp như vậy, lại là kẻ ngốc sao? Là không thêm để ý, hay hắn vẫn còn ý đồ khác?

Tô có thể tưởng tượng được, căn cứ Đông Vệ sau này phồn hoa như thế nào. Dựa vào kính song, bọn họ có thể thu được rất nhiều tài nguyên, có thể cùng Bách Uyên Phủ tiến hành buôn bán, mà tự hắn lại còn có kỹ thuật tiên tiến, tự mình có lực lượng vũ trang cường đại, tương lai của hắn là không thể đo đếm được. Kẻ mạnh mẽ như Đường Hàm Phái, lúc này lại rơi vào vũng bùn chiến tranh, không rảnh để bận tâm đến chỗ xa xôi như vậy. Nếu chờ đến ngày hắn lột xác hoàn toàn, đến lúc đó thiên hạ chỉ sợ lại chỗ có một người xoay chuyển! Tô nhìn gã thiếu niên tuổi còn trẻ mới xuất cờ, trong lòng không khỏi thêm vài phần kính nể.

Nhưng hắn đại khái thế nào cũng nghĩ không ra, Trần Mộ thật sự không thêm để ý, bí mật trên người hắn thực sự rất nhiều, tình báo về kính song trong mắt hắn cũng thật không tính là cái gì. Hơn nữa Thanh Thanh cũng đã biết, trông cậy vào việc nàng giữ bí mật cho chính mình, thực sự là có chút hoang tưởng. Dù sao chỉ cần bọn họ bảo trì được vũ lực cường đại, là không cần sợ người khác ham muốn.

Hắn để lại cho Khương Lương rất nhiều tạp phẩm, đủ để tổ kiến một đội ngũ cường đại. Tuyệt ti trùng tạp tu đoàn gần như là do Khương Lương huấn luyện ra, cách nhìn của Trần Mộ, trình độ của hắn về mặt này dưới xem ra không người có thể so được. Hơn nữa còn có kỹ thuật tạp giới của Mặc Sĩ tộc hỗ trợ, Trần Mộ tin tưởng, ngoại trừ Lục Đại, không ai có thể chiếm được đến tiện nghi của Đông Vệ Cơ. Mà Lục Đại lúc này, bọn họ còn đang phiền phức không ngừng, muốn đánh nhau Đông Vệ Cơ cũng là hữu tâm vô lực.

Nữ ma quỷ không nói hai lời, liền hướng về phía trước dẫn đường. Tốc độ của nàng cực nhanh, đối với địa hình vùng này tựa hồ cũng quen thuộc dễ làm, không có một chút phân vân.

Đoàn xe dưới sự dẫn dắt của nữ ma quỷ, cao tốc tiến lên trên hoang nguyên. Cho lần hành động này, Hề Bình đã chuẩn bị một lượng lớn toa xe vận tải. Những toa xe đều đã được cải tiến sửa sang lại, tính năng các mặt được đề cao rất lớn.

Hoang nguyên tĩnh lặng đơn điệu không có bất luận chút sinh cơ gì, ngoại trừ thoảng hoặc có tiếng gió thổi ù ù, không có một chút động tĩnh. Trên bề mặt không có bất cứ loại thực vật nào, bằng phẳng tựa như đá phiến mài dao, nếu như không phải có nữ ma quỷ dẫn đường, bọn Trần Mộ căn bản không biết đi hướng nào, bởi vì mọi hướng nhìn sơ qua đều như nhau.

Phi hành chừng hai giờ, bọn họ rốt cục phát hiện ra một khe lớn. Cái khe nứt này, độ rộng bình quân ước chừng khoảng hai mươi km, hai bên đều là vách đá cao chót vót. Cái khe rộng như vậy, đủ để dung nạp cả đoàn xe.

Nữ ma quỷ đi đầu trở mình hạ xuống khe, động tác của nàng cực kỳ nhẹ nhàng, không có mượn bất luận công cụ gì, đập vào vách đá gập ghềnh mà nhảy xuống đáy khe. Mọi người cũng vội vã hạ thấp độ cao phi hành. Bay vào khe lớn, luồng không khí ẩm ướt đập vào mặt khiến tinh thần mọi người rung lên.

Nước! Dưới đáy khe hẳn là có nguồn nước sinh hoạt!

Đoàn xe cũng đã mang theo khá nhiều nước, còn có tạp giới lọc nước từ không khí, thế nhưng nếu như trong không khí không có nước, bọn họ cũng không thể tránh được.

Bỗng nhiên, từ la bàn truyền đến cảnh báo!

Bão cát tới!

575. Chương 568: Khe Tài Phú

Nữ ma quỷ không nói hai lời, nhanh chóng dẫn nhóm Trần Mộ tới đáy khe núi, nàng liếc mắt nhìn cả đoàn xe đông đảo, lạnh lùng nói: “Người bảo bọn chúng nắp hết đi.” Nói đoạn tự tìm một động nhỏ, cuộn mình chui vào trong.

Bagnell không chút do dự, lệnh cho tất cả tạp tu lập tức động thủ. Nhất thời, đủ mọi màu sắc của năng lượng chớp động. Đám tạp tu này thực lực khá mạnh, chỉ một chiêu đánh xuống đã tạo thành một hố lớn, có điều mọi người cũng chưa từng gặp qua tình huống kiểu này, nên tay chân không khỏi có chút luống cuống. Nhưng công việc cũng vừa khéo hoàn thành trước khi bão cát tràn đến, đám tạp tu phóng thích năng lượng khởi động lồng năng lượng che phủ chiếc hố vừa tạo ra. Trong tầng tro bụi này, chuyện kỳ dị gì cũng có thể xảy ra, người nào cũng cẩn thận dè dặt, cực kỳ khẩn trương.

Bão cát đến!

Tiếng gió rít như tiếng quỷ khóc sói tru đâm thẳng vào tai mọi người, bầu trời lập tức đen kịt. Tất cả chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, tiếng gió gào thét bên ngoài khiến bọn họ dựng cả tóc gáy, cho dù đã được nữ ma quỷ nhắc nhở, đào hố xuống rất sâu nhưng vẫn có gió cát luồn vào trong hố. Dưới tác dụng của cuồng phong, mỗi hạt cát nhỏ đều có uy lực cực mạnh, đánh cho vòng năng lượng của mọi người chấn động âm ầm.

Trần Mộ cũng chỉ có thể co mình dưới hố, không dám cử động. Hắn thầm nhủ trong lòng, chỗ này cách mặt đất đến hơn mười cây số mà uy lực của bão cát đã khủng bố như vậy, nếu ở trên mặt đất, sợ rằng cả tạp tu cấp bảy cũng khó có cơ hội sống sót.

Cơn bão đáng sợ kéo dài đến mấy giờ. Đến khi tiếng gió rít ngừng lại, mọi người không khỏi có cảm giác nhột nhạt được một mạng. Lúc tất cả từ dưới hố lộ nhỏ thò đầu ra tình cảnh quái dị vô cùng, mọi người nhìn nhau cười vang. Kiểm kê lại hàng hóa, dù trước đó đã có phương pháp bảo vệ nhưng đoàn xe vẫn bị cuốn mất ba chiếc.

Sau trận bão cát, trong không khí tràn ngập một mùi tanh tưởi, nhưng bầu trời xám xịt này lại làm người ta cảm thấy vài phần thân thiết.

Bagnell tới chỗ Trần Mộ, sắc mặt rất khó coi: “Ông chủ, là chỗ này.”

Những lời này có vẻ không đầu không đuôi nhưng Trần Mộ thoáng cái đã hiểu.

“Ở chỗ này có rất nhiều bão cát sao?” Có thêm một người quen thuộc chỗ này làm Trần Mộ cảm thấy an tâm hơn một chút. Nữ ma quỷ khó có thể tín nhiệm, còn năng lực diễn đạt của Duy A thì khiến Trần Mộ đau đầu không thôi, phần lớn thời gian hắn đều như một tảng đá.

“Nếu không có biến hóa gì, trong vòng sáu ngày tới sẽ không có bão cát nữa.” Sắc mặt hắn thoáng hiện ra vài tia đau khổ, cố bình tĩnh nói: “Ở đây, ngoài bão cát còn có một loại gió bão mang khí lạnh, ta gọi nó là lốc Hàn Tinh. Lốc Hàn Tinh uy lực so với bão cát còn mạnh hơn, có điều xác suất gặp phải cũng nhỏ hơn nhiều.”

“Lốc Hàn Tinh?” Trần Mộ lẩm nhẩm cái tên này, bất quá khi biết còn thời gian sáu ngày nữa, trong lòng hắn cũng trút được một gánh nặng, nếu bão cát không có quy luật nào hoặc quá thường xuyên, bọn họ có thể sẽ gặp phiền toái.

Tránh khỏi bão cát, đoàn người lại tiếp tục lên đường. Đội xe dài dằng dặc cẩn thận mà khẩn trương di động dưới đáy khe núi lớn, sự khủng bố của bão cát đã cho mỗi người một cảm thụ trực quan về sự nguy hiểm của tầng bụi. Trời già hình như đang mỉm cười bọn họ, dọc đường đi không ngừng xuất hiện khoáng sản.

“Nhiều tinh thạch quá! Nhiều quá! Ông chủ, chỗ này lại có một mỏ quặng nữa!” Một tạp tu có kinh nghiệm hưng phấn không thôi báo cáo với Trần Mộ.

“Trời ơi, là mỏ Tử Huỳnh! Đây là mỏ Tử Huỳnh!” Bagnell vẻ mặt kích động, hắn rất quen thuộc với mỏ quặng Tử Huỳnh, những loại khoáng sản khác không gây cho hắn ấn tượng mạnh, nhưng việc buôn bán dung dịch Tử Huỳnh tinh chế thì hắn cực kỳ thông thạo.

Mai Tra thiết, A Bỉ Đạt Tây Ác thạch, Tuyết Thủy thiết, Song Bài thiết thạch, Bạch Cúc hắc thạch, Điều Ti Hồng Tuyền.. Từng loại từng loại khoáng thạch Trần Mộ biết hoặc không, đã hoặc từng chưa sử dụng không ngừng được phát hiện. Trên mặt mỗi người đều hiện ra thần sắc phấn khởi, tài phú ẩn chứa trong cái khe này thật sự quá khủng bố, quá kinh người!

Nguyên liệu như Tuyết Thủy thiết, Song Bài Thiết thạch, trước đây Trần Mộ từng sử dụng qua nên dễ dàng nhận ra chất lượng của chúng rất cao. Đáng mừng hơn nữa, Trần Mộ càng lúc càng kinh ngạc, khoáng sản ẩn chứa trong khe nứt này, nếu đổi toàn bộ thành Audirence thì tuyệt đối là một con số cực lớn. Đến giờ hắn cuối cùng cũng hiểu, tại sao khi người ta vừa nhắc đến kính song, vừa nhắc đến tầng bụi là lập tức trở nên cực kỳ cuồng nhiệt. Tài phú! Tài phú không gì sánh nổi!

Khe núi này ở rất gần kính song, vô cùng thích hợp để khai thác. Nếu khoáng sản ở chỗ này có thể cuộn cuộn không ngừng chảy về căn cứ Đông Vệ, sự phát triển của họ sẽ nhanh hơn rất nhiều. Trước đây Trần Mộ cũng không để ý tới tin tức về kính song, nhưng giờ thì hắn đã minh bạch, tin tức này đại biểu cho tiền bạc, cho dù là Lục Đại cũng không thể ngồi nhìn khối tài phú khổng lồ này mà không động lòng được. Hiện tại, họ đang sa lầy trong chiến tranh, không rảnh để ý tới, đến khi bọn họ tỉnh táo lại, sẽ tuyệt đối không bỏ qua miếng thịt béo này!

Cách nhìn đối với lợi ích, sự hung ác vô tình đối với địch nhân của Lục Đại, Trần Mộ đã lĩnh hội quá đủ. Bản thân hắn phải nhận khoảng thời gian này nhanh chóng lớn mạnh, tới Bách Uyên Phủ, chuyện sống chết hắn còn khó nói, chỗ tài phú này đối với hắn mà nói, không phải là mục tiêu trong tương lai. Bất quá..

Ánh mắt hắn không khỏi lướt qua mấy người Ba Cách Nộ Nhĩ, trong lòng chợt thoáng âm ảm. Lưu lại cho họ càng nhiều tiền bạc, cơ hội sống sót của họ trong thời loạn thế này càng lớn, thân là thủ lĩnh của bọn họ, hắn phải có trách nhiệm lo lắng. Nghĩ đến đây, Trần Mộ lập tức quyết đoán.

“Ta quyết định lập một căn cứ tại đây, phụ trách khai thác khe núi này, người cảm thấy ai thì ổn?” Trần Mộ hỏi Bagnell. “À, là ai phụ trách?”

Ý định thành lập căn cứ của Trần Mộ với Bagnell không bàn mà hợp, hắn không hề bất ngờ: “Lô Tiểu Như và Nhất Tự Mi thì thế nào? Bọn họ cũng coi là nguyên lão, có thể tin cậy, năng lực cá nhân cũng không kém, có điều cũng cần lão Hề đưa thêm ít la bàn, thứ này ở đây tương đối quan trọng, người cũng kêu lão phải thêm tới.”

Trần Mộ gật gật đầu, gọi Lô Tiểu Như đến.

Trải qua mấy năm ma luyện, thân thể Lô Tiểu Như đã không còn như trước nữa, vóc người không còn đầy đà mà trở nên gọn gàng, tăng vẻ khỏe khoắn. Trong Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn, số người ngưỡng mộ Lô Tiểu Như cũng không ít, nhưng không ngờ nàng lại thích ở cùng với Nhất Tự Mi hiền lành trầm mặc, thực lực bình thường.

Hàng lông mày của Nhất Tự Mi cũng không khác trước kia, độc nhất vô nhị. Hắn trầm mặc đứng trước mặt Trần Mộ, ánh mắt thoáng hiện vẻ cảm kích. Lúc trước, Trần Mộ đã truyền thụ cho Nhất Tự Mi Liêm Túc pháp mà hắn tha thiết mơ tưởng, đến nay thực lực hắn đại tiến, đứng vào nhóm hàng đầu trong tạp

tu đoàn Tuyết Ti Trùng, tiến vào hàng ngũ cao thủ. Không chỉ như vậy, hần vẫn còn trong giai đoạn phát triển nhanh chóng, tương lai có thể đạt tới mức nào cũng khó đoán được.

Nói cũng kỳ quái, Trần Mộ sử dụng Liễm Tứ pháp có rất nhiều tác dụng phụ, nhưng đến lượt Nhất Tự Mi lại ít hơn nhiều, mặc dù vẫn có tác dụng phụ nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Chuyện này làm Trần Mộ không thể không cảm khái, Thập Tự Dạ quả nhiên có chỗ độc đáo.

Nhận lệnh của Trần Mộ, hai người lập tức đi xuống.

Rất nhanh, đội tập tu kiến trúc bắt đầu thăm dò khắp nơi, tìm kiếm địa điểm thích hợp để thành lập căn cứ. Quan trọng nhất chính là tìm chỗ có nguồn nước. Trong tầng bụi, không khí rất khô, hiệu suất máy tụ nước rất thấp. Nếu lập một căn cứ mà không có nguồn nước cố định thì sẽ rất phiền toái.

Việc tìm kiếm nguồn nước cần có nữ ma quỷ hỗ trợ. Nữ ma quỷ Zara mặc dù có chút ý kiến ý cò với Trần Mộ về việc dừng lại nhưng vẫn còn hợp tác.

Tô Lưu Triệt Nhu vui sướng chạy khắp nơi thu thập tiêu bản, hoàn cảnh địa chất khí hậu độc đáo như ở đây nhất định sẽ có những thứ có tính chất đặc biệt. Để đảm bảo an toàn cho các nàng, Trần Mộ đặc biệt lệnh cho mấy tên tập tu cấp bảy tới bảo vệ.

Dương Sơn Phi chép chép miệng nói: “Chắc, những thứ này ở đây nhiều thật!” Dù miệng hần nói cực kỳ hâm mộ nhưng thần tình lại dửng dưng như không.

Tro bụi tung bay trong không khí cũng không làm mặt nạ ám kim trên mặt Tô ẩm đậm đi chút nào, hần cười nhẹ: “Cái đó với chúng ta thì có quan hệ gì? Có điều nếu Lục Đại biết được, chỉ sợ bọn họ sẽ khó ăn ngon ngủ yên.”

“Ha ha, tên Trần Mộ này đúng là khá! Vận khí cũng tốt, thật là làm người ta phải ghen tỵ.” Dương Sơn Phi không khỏi cảm thán.

“Vận khí? Đây cũng không phải hoàn toàn là vận khí.” Tô thần nhiên nói.

Dương Sơn Phi nhìn xung quanh, có vẻ hưng phấn nói: “Ở đây chơi đã vui như vậy, Bách Uyên Phủ thật khiến người ta mong chờ! Nếu có thể cùng cao thủ như nữ ma quỷ đánh một trận, không biết là thống khoái đến thế nào.”

“Người có thể đi tìm nàng mà.” Tô không mặn không nhạt đáp.

Sắc mặt Dương Sơn Phi nhất thời có chút ngưng ngững: “Quên chuyện ấy đi, ta sẽ bị nàng giết mất. Nếu không phải vóc người nàng đúng là phụ nữ thì ta thật sự hoài nghi nàng có phải là nữ nhân nữa hay không.” Bộ dạng hần có chút khoa trương.

Mọi người sớm đã kiến thức sự âm độc tàn nhẫn của nữ ma quỷ, trong lòng bọn họ, nàng đã tiến lên mức nguy hiểm ngang với Duy A. Chọc giận Duy A sẽ bị một quyền trực tiếp đập thành thịt vụn, nhưng nếu chọc giận nữ ma quỷ sẽ phải mỗi giây phút lo lắng đề phòng, ai biết lúc nào sẽ có một sợi dây mây từ trong góc tối bắn ra xuyên thủng yết hầu cơ chứ.

Nàng và Duy A có một điểm tương đồng, đó là cả hai đều giết người không do dự, mà cũng không nói cái gì vô nghĩa. Không ai có đủ dũng khí để đến gần nữ ma quỷ ngoại trừ Trần Mộ.

“Sơn Phi, lần này đi Bách Uyên Phủ xong, chúng ta sẽ đến đâu tiếp?” Tô có chút cô đơn thông thả hỏi.

“Đi xong hãy tính. Ha ha, chúng ta phải gặp tất cả cao thủ của Bách Uyên Phủ! Thật không uống chuyến đi này!” Dương Sơn Phi cười lớn, thần thái hào hùng. Tô nhìn khuôn mặt thô hào của Dương Sơn Phi, ánh mắt trên mặt nạ ám kim cũng lộ ra vẻ ẩm áp.

@#\$\$%^&

Ở một góc khác, Trần Mộ cùng Bagnell đang thảo luận.

“Căn cứ sợ là phải mấy vài ngày mới có thể hoàn thành, chúng ta chỉ có thể chờ lần bão cát sau qua rồi mới đi tiếp được.” Bagnell nói.

“Chắc chỉ có thể như vậy.” Trần Mộ gật đầu, hần chột nói: “Có thể kể chuyện các người trước kia được không?”

576. Chương 569: Năm Xưa Chuyện Cũ

“Chúng ta năm xưa có năm người, cảm tình rất tốt. Ta, Hắc Vương, Bạt Dao, Văn Hương Ly, Chúc Phi. Người còn nhớ lúc giúp ta sửa chữa tấm tạp phiến đó không? Tây Ly Á chính là Chúc Phi, cũng là thê tử của ta. Chúng ta năm đó hợp thành đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen, đánh đấu thắng đó, công đầu được đó! Kể cả quân đội cũng bại dưới tay bọn ta.”

Nói đến đây, Bagnell đầy vẻ ngạo nghễ. Nhưng chút ngạo khí này chợt biến mất, giọng hần trầm xuống.

“Về sau, trong một lần vô ý, chúng ta tìm được một kính song trong rừng, mọi người đều rất hưng phấn, tất cả nhất trí quyết định thăm dò kính song đó.” Về đau khổ trên mặt Bagnell càng đậm.

“Kính song?” Trần Mộ cả kinh: “Là kính song chúng ta đi vào sao?”

“Không phải.” Bagnell lắc đầu đáp: “Kính song đó ở khu Phạm A Tư, chúng ta lúc ấy đang chấp hành nhiệm vụ thì phát hiện ra nó ở sâu trong rừng. Lúc đó thực lực bọn ta rất mạnh, so với đội ngũ bây giờ còn mạnh hơn, có thể dễ dàng vào sâu trong rừng. Cái kính song ấy nằm trong một khe núi nhỏ, rất khó nhận ra, chỉ sợ ta bây giờ cũng không tìm được nó nữa.”

Nói đây đến, hần vội nhắc nhở Trần Mộ: “Ông chủ, chúng ta cần nhanh chóng thăm dò hết tầng bụi này, tìm một kính song khác, nếu không thì không thể đảm bảo an toàn cho căn cứ này.”

Trần Mộ gật đầu đồng ý.

Thăm dò tầng bụi, họ có lợi thế rất lớn, ngoài la bàn là thiết bị thăm dò hữu hiệu, còn có Thiên Lý, tạp phiến thông tin liên lạc giữa những khoảng rất xa. Bề mặt tầng bụi khá bằng phẳng, không có gì cản trở nên có thể truyền tin đi rất xa.

Bagnell lộ ra thần sắc tưởng nhớ và bi thương: “Ngay từ đầu bọn ta đã rất thuận lợi, trước mấy trận bão cát đều tìm được chỗ tránh gió, hơn nữa cũng dần dần nắm được quy luật của bão cát, điều này khiến chúng ta rất yên tâm. Nhưng không ngờ, chẳng bao lâu sau chúng ta gặp phiền toái.”

Nói đến đây, khóe mắt Bagnell thoáng ửng đỏ.

“Cơn lốc ấy tới quá đột ngột, không hề có dấu hiệu gì, hơn nữa nó hoàn toàn khác với những trận bão cát trước. Cơn lốc ấy là một luồng khí lạnh cực kỳ kinh khủng, khí lạnh mang theo cát bụi ngập trời, do nhiệt độ quá thấp, cát ở bên ngoài hoàn toàn đóng băng, to như quả trứng gà, có khối lớn bằng nắm tay, lớn nhất bằng cả một chiếc xe. Chúng rơi xuống như mưa, khe núi chỗ chúng ta ẩn náu bị đập tan nát.”

Để giữ mạng, chúng ta chỉ có nước bay ra ngoài, nhưng bọn ta đã đánh giá thấp uy lực của trận lốc Hàn Tinh này. Gió quá mạnh, chúng ta vừa bay ra lập tức bị gió thổi tản mát, ta vận khí còn khá, lăn vào trong một sơn động khuất gió nên mới sống sót, chỉ có chân bị đánh nát.”

Bagnell biểu tình dờ dẩn.

“Trên người ta không có thuốc men gì, ở trong sơn động ba ngày. Ba ngày này, ta không ngừng liên lạc tới thông tin tạp của bọn họ nhưng không hề có hồi âm. Sau ba ngày, chân đã khá hơn một chút, ta rời khỏi sơn động. Lúc ấy ta đói lắm rồi, cần tìm thức ăn. Vừa ra khỏi sơn động, ta liền thấy rất nhiều thi thể, bọn họ bị đánh đến tan xương nát thịt, khó mà phân biệt được là ai với ai, nhưng ta biết, họ là đồng đội của ta. Về sau, ta tìm được một toa xe có chứa thực phẩm nên mới sống sót.”

Bagnell nói rất nhẹ nhàng nhưng Trần Mộ nghe mà rợn tóc gáy, có thể tưởng tượng được thảm trạng lúc đó.

“Bọn họ đều đã chết, ta nghĩ mình cũng chẳng nên sống làm gì, thấy không có khả năng thoát khỏi tầng bụi này nên khi bão cát đến ta căn bản không thèm trốn tránh. Ta nghĩ, chết thì chết, đảng nào cũng vậy thôi. Khi bị bão cát cuốn lên trời, vốn đã tưởng sắp mất mạng, không ngờ rằng khi mở mắt ra, ta nhìn thấy kính song. Lúc ấy thật là hoang đường, ta muốn chết, nhưng trời cao lại bắt ta phải sống.”

Trần Mộ không biết nói gì, chỉ có thể yên lặng lắng nghe.

Đoàn tập tu Hoa Phù Dung Đen đã diệt vong như vậy, diệt vong không ai biết. Trong lời kể tràn đầy cảm khái, bi thương và cô độc.

“Trong mấy người bọn ta, Hắc Vương được tất cả khâm phục nhất, bốn người chúng ta đều rất tôn kính hắn, đội viên cũng rất tôn trọng. Hắn là thủ lĩnh thành công nhất mà ta từng gặp, có lẽ chỉ có Đường Hàm Phái mới có thể so sánh được với hắn. Lại nói, Hắc Vương có một đệ đệ, nhưng chúng ta cũng không biết người đó là ai. Có một lần hắn nói, hy vọng ta có thể truyền thụ kiến thức chiến thuật cho đệ đệ của hắn. Nếu là người khác, ta chắc chắn không làm, nhưng hắn đã mở miệng, ta liền đáp ứng, hắn đã cứu mạng ta. Về sau, ta hao phí thời gian soạn ra một bản ghi chép đưa cho Hắc Vương. Đáng tiếc là, không biết đệ đệ của hắn rốt cuộc là ai, nếu không ta cũng muốn đi tìm gã nửa đệ tử này.”

Nhìn Bagnell khoe miệng thoáng cười, đắm chìm trong hồi ức, Trần Mộ cũng không quấy rầy hắn.

“Tên gia hỏa Văn Hương Ly ấy, ham ăn, ham ngủ, keo kiệt đến mức vắt cổ chày ra nước. Ha ha, bắt quả hắn cũng là kẻ chơi vui nhất trong năm người. Trong tay hắn luôn có mấy thứ cổ quái, kỳ lạ, mỗi lần ta cãi nhau với Tây Ly Á là lại đến chỗ tên gia hỏa này kiếm mấy món đồ chơi về dụ nàg. Chỉ là cái tên cứt sắt ấy, muốn lấy được thứ gì của hắn không dốc hết vốn ra thì đừng có mơ, khắp Liên Bang nếu có ai sánh được, bọn ta đều bội phục sát đất.

Bạt Dao là một thùng thuốc nổ, tính tình cực kỳ nóng nảy, có điều hắn sợ Tây Ly Á nhất, nàg vừa tức giận là hắn nhũn ra ngay. Tên đó đúng là điên, đi khắp nơi khiêu chiến người khác, dùng lời của Hắc Vương thì là chạy khắp nơi gây phiền toái, chúng ta luôn phải tới dọn dẹp hộ hắn. Còn nhớ thương hội Hưu Tư của Tiêu Lập Thiên không? Thúc thúc Hưu Tư của nàg trước đây từng bị Bạt Dao tìm tới. Sau này đúng là không đánh không quen, cảm tình giữa mọi người cũng không tệ.

Nếu nói trong năm người chúng ta, địa vị ai cao nhất, thì đó không phải Hắc Vương mà là lão bà của ta, Tây Ly Á. Ha ha. Nàg là công chúa của bọn ta, đến cả Hắc Vương cũng rất yêu quý nàg. Trong đoàn đội, không ai dám đắc tội với nàg, kẻ nào đắc tội, Bạt Dao không hai lời, chắc chắn sẽ tới chém. Tây Ly Á.” Bagnell vẻ mặt si ngốc, lệ quang lấp lánh, thanh âm nghẹn ngào, trong nháy mắt, hắn như già đi rất nhiều, thê lương, bi thống.

Trần Mộ vẫn như trước, không biết nên an ủi Bagnell thế nào, chỉ có thể lặng lẽ lắng nghe.

@#\$%^&

Căn cứ được xây dựng với khí thế bùng bùng. Lóc Hàn Tinh như lời Bagnell làm Trần Mộ rất chú ý, yêu cầu của hắn với căn cứ lập tức tăng lên, cuối cùng xác định là xây dựng dựa vào vách khe núi, vì cân nhắc tính an toàn nên căn cứ được cấu tạo theo dạng kết cấu hoàn toàn kín gió.

May mắn là khoáng sản ở đây cực nhiều, cần nguyên liệu gì đều có thể khai thác tại chỗ. Bọn họ thậm chí có thể pha trộn một vài nguyên liệu trân quý vào kim loại, khiến tính năng của hợp kim tăng lên đến mức vô cùng kinh khủng. Một căn cứ như thế này, nếu đặt tại Liên Bang, Trần Mộ sẽ không gánh nổi chi phí xây dựng. Đến cả Lục Đại cũng không thể xa xỉ đến mức dùng những nguyên liệu cao cấp và quý hiếm đến thế để kiến tạo căn cứ.

Trần Mộ cũng nhanh chóng bận rộn, để chế tạo tạp giới, hắn tự thân đi đầu. Về mặt tinh luyện kim loại, hắn đương nhiên không bằng Afonso, nhưng so với đám chuyên gia tạp giới Liên Bang thì giỏi hơn nhiều. Để tiết kiệm thời gian, hắn cũng không chế tác tỷ mỹ mà chỉ tạo ra một tạp giới luyện kim tương đối thô lậu, hiệu suất tận dụng khoáng thạch của tạp giới này không cao nhưng hắn cũng không quan tâm, ở đây thứ không thiếu nhất chính là khoáng thạch. Trong khe núi lớn, chỗ nào cũng có khoáng thạch, những loại quý hiếm cũng tìm được dễ dàng.

Đám tập tu đáng thương, ngoài những người phụ trách thăm dò và canh gác, số còn lại đều biến tập tu khai mỏ. Được cái chẳng ai có ý kiến gì, đến cả đám tập tu cấp bảy ngày thường cao cao tại thượng cũng làm việc hết sức. Ai cũng biết, chỉ cần họ có thể trụ vững ở tầng bụi, vậy sẽ có một con gà đẻ trứng vàng. Tài nguyên của đoàn đội càng nhiều, không gian phát triển của họ trong tương lai càng lớn, người thân của họ cũng sẽ được hưởng đãi ngộ càng cao. Những người này đều đã theo Trần Mộ từ lâu, hoặc do một tay hắn huấn luyện, nên độ trung thành cực cao.

Đội kiến trúc tạp tu cũng không xây dựng căn cứ trên phạm vi lớn, chỉ làm một cái cảng chắn gió cỡ nhỏ. Chỗ này tối đa có thể chứa được ba nghìn người, cùng một số vật tư nhất định, còn các công năng khác đều được bỏ qua. Thành lập cái căn cứ này, nhiệm vụ của nó là ở đây chờ căn cứ Đông Vệ trợ giúp. Đến khi lực lượng trợ giúp tới, sẽ lấy căn cứ này làm trung tâm, tiến hành mở rộng.

Do công năng đơn giản, chỉ cần dựng các tấm hợp kim dày lên rồi hàn lại, hơn nữa mọi người cùng làm việc nên tiến độ rất nhanh. Cuối cùng bọn hắn cũng hoàn thành căn cứ trước khi trận bão cát thứ hai tới.

Nó giống như một tòa tháp sắt to lớn, phần lớn ẩn dưới khe núi, chỉ có mấy cửa ra vào lộ ở bên ngoài. Để gia tăng sức phòng ngự, chỗ nào cũng có kết cấu giá đỡ gia cố, việc này làm căn cứ nhìn có chút bừa bộn, xấu xí, nhưng cũng chẳng ai để ý. Khi cơn bão cát thứ hai đến, tất cả đều rút vào trong tòa tháp sắt xấu xí này.

Xuyên qua dụng cụ quan sát, có thể nhìn thấy khung cảnh đáng sợ bên ngoài cát bay đá chạy, ở trong căn cứ ấm áp như mùa xuân, mọi người nhàn nhã dạo chơi, uống các loại đồ uống nóng, tùm năm tùm ba tán gẫu, đối lập một cách rõ ràng so với tình cảnh khốn khổ lúc trước.

Về mặt mỗi người đều tràn đầy hưng phấn, ai cũng biết, thành lập căn cứ này có ý nghĩa gì. Ở chỗ này, chuyện đâu đâu cũng có thể tìm được khoáng sản trân quý đã trở thành chủ đề nóng hổi nhất. Cho dù là những tạp tu kinh nghiệm nhất trong số họ cũng chưa từng thấy tài phú kinh khủng như thế.

@#\$%^&

Trong Liên Bang, không một ai trong Lục Đại hay biết trong tầng bụi vô thanh vô tức có thêm một căn cứ, một con sử tử non sắp tiến vào thời kỳ phát triển nhanh chóng, có lẽ trong số họ cũng có người dự đoán được nhưng cũng chẳng có cách nào. Ánh mắt của mọi người đều bị một người hấp dẫn. Đường Hàm Phái dẫn dắt Đường doanh, phong cách cường ngạnh đang từ từ tới gần Tinh viện.

Trong đại quân, một bản tay trắng non, thon dài nhẹ nhàng mở một tập ghi chép màu đen. Trên trang bìa có ghi một hàng chữ nhỏ:

“Gửi đệ đệ, hy vọng đệ có thể trở thành một anh hùng!”

577. Chương 570: Lốc Hàn Tinh

Tin này giống như một cơn lốc cuốn khắp Liên Bang. Ngoại trừ một số ít tạp tu phá vây thành công, những người khác đều chôn thân cùng tòa thành cổ này. Hai quân đoàn lớn được Gia Anh Hạ kỳ vọng cũng bị hai quân đoàn khác thuộc Mạc Doanh chặn đánh dữ dội, không hề tạo ra phiền phức nào cho Túc Hắc Minh. Đám tạp tu bị lâm vào đường cùng của Sương Nguyệt Hàn Châu mở cuộc phản kích điên cuồng khiến Mạc Doanh bị thương vong nặng nề. Sau khi công phá được thành Thiên Hồ, Túc Hắc Minh nổi giận ra lệnh đồ thành.

Tòa thành cổ ngàn năm trở thành một đồng đố nát, mọi người bên trong đều bị giết chết. Toàn Liên Bang đều hoảng sợ. Hình ảnh cuộc tàn sát đẫm máu được đài truyền hình truyền tới mỗi góc ngách của Liên Bang, sự tàn bạo của Túc Hắc Minh tạo nên cảm giác sợ hãi và trừng phạt.

Lúc này mọi người mới nhớ tới một trận tàn sát khác cách đó không lâu. Khác với Túc Hắc Minh, hình tượng quang minh chính đại của Đường Hàm Phái đã sớm đi vào lòng người, nên khi quá khứ của Đường Hàm Phái được tiết lộ, hình tượng của hắn trong lòng dân chúng bị sụt giảm mạnh. Ngay lập tức, thể diện trưởng của Đường Hàm Phái như cơn sóng dữ đột ngột bị chặn lại. Bị chèn ép khắp nơi, Đường Hàm Phái đành ngừng cuộc mở rộng, chấn chỉnh đội ngũ ở các nơi đã chiếm.

Túc Hắc Minh thừa đà thắng thế, mở cuộc càn quét khắp khu Thiên Đông như sấm vang chớp giạt. Chẳng ai có khả năng ngăn cản bước tiến của hắn. Lực lượng nòng cốt của Sương Nguyệt Hàn Châu hầu như bị diệt sạch, lực lượng ở các nơi khác do thiếu chỉ huy nên sụp đổ trước đại quân của Túc Hắc Minh. Hung danh tàn bạo của hắn cũng khiến các thế lực địa phương không còn ý chí kháng cự. Đại quân của Mạc Doanh giống như đi vào nơi không người, đi tới đâu người hàng tới đó.

Túc Hắc Minh xảo quyết tàn ác lại khôn khéo dị thường, mỗi thế lực đầu hàng đều phải mang tạp tu của mình gia nhập vào đại quân. Cứ thế, đội quân của Túc Hắc Minh như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Hầu hết các tạp tu ở khu Thiên Đông đều bị buộc gia nhập vào đại quân, thực lực của hắn nhanh chóng vượt qua Đường Hàm Phái, trở thành lớn nhất Liên Bang. Tác phong của hắn vô tình tàn nhẫn, sẵn sàng tàn sát nơi nào dám chống cự, nên dưới sức ép này mọi người đều run sợ, không ai dám làm trái.

Tất cả các chuyên gia đều có chung một nhận xét, đại Hoa khu đã có một tên bạo chúa. Điều mọi người lo lắng lúc này là, sau khi chiếm lĩnh toàn bộ khu Thiên Đông hắn có dừng tay không?

Không hề! Vậy tiếp theo sẽ là nhà nào?

@#\$\$%^&

Trong căn cứ ở tầng bụi, Trần Mộ và Bagnell đang xem tin tình báo được đưa tới từ căn cứ Đông Vệ.

Người đang phụ trách thu thập tin tình báo ở căn cứ Đông Vệ là Lam Phong. Cứ cách một thời gian, nàng sẽ tổng kết các việc lớn trong Liên Bang, rồi chuyển cho Trần Mộ qua một con đường đặc thù.

Các lãnh đạo cấp cao đều rất phấn khởi khi biết một căn cứ đã được lập trong tầng bụi. Hề Bình bận đến đầu tắt mắt tối, chuẩn bị tiến vào tầng bụi trong thời gian ngắn nhất. Còn về số tạp giới để khai thác ở khe núi lớn trong tầng bụi thì được giao cho Bộ phận tạp giới của Afonso và Kha Khắc Lợi.

Đội ngũ do Trần Mộ chỉ huy là lực lượng duy nhất phá vây thành công, nên hành động của bọn họ được chú ý rất chặt chẽ. Cộng thêm sự tuyên truyền liên tục của đài truyền hình Đê Huyền trước đây nên căn cứ Đông Vệ nghiêm nhiên thành nơi thể ngoại đào viên trong chiến tranh. Hằng ngày đều có rất nhiều tạp tu tới căn cứ, hy vọng được quyền ở lại. Dân số càng tăng, số vấn đề cũng theo đó mà tăng. Nghiêm trọng nhất là tài chính, các công sự phòng ngự như Hải Tinh bảo cần rất nhiều tiền, tuyển tạp tu mới cũng cần nhiều tiền.. Cả căn cứ có rất nhiều chỗ cần dùng đến tiền, dù của cải được tích lũy rất phong phú, nhưng Hề Bình vẫn luôn trong cảnh giắt gấu vá vai. Căn cứ tại khe núi lớn được thành lập, lượng tiền tài kinh người thu được từ đó đủ để căn cứ phát triển nhanh chóng.

Tuy nhiên, Trần Mộ không có ý chờ nhóm tạp tu thứ hai tới. Hắn để lại một số tạp tu cho Lô Tiểu Như và Nhất Tự Mi, còn mình thì lại dẫn một số tạp tu khác lên đường ngay khi bão cát vừa dứt.

May mà có Thiên Lý, chỉ cần không gặp bão cát thì có thể liên lạc rất thuận lợi. Địa hình đơn điệu, bầu trời đơn điệu, mọi thứ xung quanh đều đơn điệu giống nhau. Điều này cũng khiến chuyến hành trình trở nên nhàm chán đến phát điên. Trong suốt một tháng hành quân, trừ việc bảy ngày một lần bão cát thì bọn họ không gặp nguy hiểm nào khác. Tất cả mọi người như trở nên uể oải, ở đây không hề có sinh vật nên không sợ bị tập kích. Do kỷ luật nên việc trinh sát cảnh giới vẫn được tiến hành như bình thường, nhưng có thể thấy rõ về mất cảnh giác của bọn họ. Cả đội ngũ đều chìm trong im lặng, dường như bọn họ uể oải đến mức chẳng muốn nói lời nào.

Với cảnh này, Trần Mộ cũng chẳng có biện pháp nào. Tuy nhiên, để bọn họ không lười biếng quá mức nên hắn bắt đầu tiến hành cuộc huấn luyện dã ngoại dài đằng đẳng.

Sau khi hắn rời khỏi khe núi lớn mười ngày, nhóm tạp tu thứ hai đã tới căn cứ Khe Núi Lớn, việc xây dựng đang được tiến hành rất rầm rộ. Lần này Bernal cũng tự mình tới đây, hắn phụ trách việc xây dựng và hoàn thiện.

Do an toàn, Trần Mộ đều dựng trạm phát sóng ở nơi có nguồn nước ven chuyến hành trình. Ngoài ra hắn còn lưu lại nhân viên canh giữ, nhờ đó có thể giữ liên lạc không bị gián đoạn. Đây là chuyện đầu tiên mà bọn họ quan tâm khi ở giữa vùng đất hoang im lìm rộng lớn này.

“Mẹ nó, đúng là chán thật. Cứ chịu cảnh như vậy đến khi nào chứ!” Một gã đội viên bực bội oán thán.

“Ai biết được?” Gã đồng đội bên cạnh nói như hết hơi: “Ngày nào cũng huấn luyện dã ngoại, ta muốn điên lên được. Chẳng biết người khác nói tầng bụi ra sao, chứ theo ta thì đây là chỗ chim cũng chẳng thèm tới đẻ trứng!”

“Ai dám nói không phải chứ? Đã lâu như vậy cũng không thấy một cọng cỏ nữa. Ngày nào cũng ăn chất dinh dưỡng, miệng ta nhạt đến mức chẳng còn cảm nhận được mùi vị nữa!” Đúng lúc này, gã tạp tu đang

oán thán vô ý liếc nhìn ra chân trời ở đằng xa, chợt ngăn người ra.

“Chỗ này đúng là lạ. Nhiều bảo vật đến thế mà lại chẳng thấy bóng dáng người nào. Bây giờ dù gặp một đồng bảo vật vô giá thì ta cũng không kích động bằng thấy một con vật sống. Ta dám chắc giờ mà có một con rồng Tháp Thập Nhĩ ở trước mặt, quá nửa đội viên chẳng hề nghĩ ngợi mà xông lên đập nó. Còn ta thì thưởng thức từng miếng thịt ngon.” Gã đội viên chép chép miệng, tưởng tượng ra mùi thịt nướng. Hắn hoàn toàn không nhận ra con rồng mà mình nói đến kinh khủng tới cỡ nào.

“Ý, người xem ở đằng kia là cái gì ?” Xung quanh chẳng có ai hưởng ứng, mà chỉ về phía chân trời.

“Cái gì? Ở đằng kia, đó là gì?”

Ở đường chân trời phía xa, một luồng sáng màu lam chói lọi. Luồng ánh sáng màu lam giống như nước thấm trên tờ giấy, lan ra khắp bầu trời với tốc độ kinh người. Cảnh tượng khác thường này lập tức khiến Trần Mộ chú ý. Nữ ma quỷ đi ở đằng trước cũng giật mình, rõ ràng là nàng không ngờ gặp phải tình huống này.

“Hàn.. Lốc Hàn Tinh!” Ở sau lưng Trần Mộ, Bagnell la lên với vẻ đầy sợ hãi.

Trần Mộ tái mặt, quay đầu lại. Bagnell mặt xám như tàn tro, nhìn chăm chăm vào luồng sáng màu lam ở phía chân trời đang lan nhanh tới!

Lần đầu tiên trong suốt 30 ngày, tiếng cảnh báo thê lương vang lên giữa đội ngũ. Bagnell giật mình tỉnh lại, trợn mắt quát lớn: “Trốn đi! Nhanh! Mọi người mau trốn đi! Công sự, công sự phòng ngự!”

Tiếng quát đầy giận dữ của hắn làm đám đội viên còn đang mờ mịt tỉnh lại, cả đội ngũ liền tán loạn như gà bay chó chạy. Sắc mặt tồi tệ của Bagnell khiến đám đội viên biết có chuyện không ổn. Mọi người ào ào tản ra vách đá hai bên, có người thì ở giữa không trung, tất cả đều bắn hết hỏa lực.

Trong thời gian này, vì tránh bão cát nên bọn họ đã rất quen với việc tạo một cái lỗ vừa thân người trên vách đá. Tiếng nổ vang lên liên hồi như tiếng gõ rang, bụi bặm tứ tung, bao phủ cả khe núi.

Trần Mộ không nói thừa, tay phải đeo bao tay đánh mạnh vào vách đá. Ầm! Một âm thanh nặng nề vang lên, trên vách đá xuất hiện một vết rạn. Hắn nhẹ nhàng lao tới bên cạnh vết rạn rồi đánh thêm vài cú. Mẩu đá vụn trên vết rạn như bị đẩy mạnh, bắn ra khỏi vách đá. Trong chớp mắt, một hang động thật sâu được hình thành. Trần Mộ liền kéo Bagnell vào trong. Các tạp tu xung quanh đều lộ ra vẻ hâm mộ, mặc dù bọn họ cũng có bao tay nhưng chỉ Trần Mộ mới thể hiện hết uy lực của nó. Do không gặp dã thú nên việc luyện thực tập như Weah nói chưa được bắt đầu, bọn họ chỉ có thể sử dụng một phần công năng của bộ bao tay. Weah thấy dã thú quanh căn cứ Đông Vệ không đủ hung mãnh, không phù hợp với yêu cầu chế luyện, mà trong tầng bụi cũng chẳng có sinh vật sống.

Dù không thể phát huy uy lực của bao tay, nhưng bản thân họ vẫn là tạp tu mạnh mẽ, dư sức tạo ra một hang động. Trong chớp mắt, đội ngũ đông đảo vừa rồi đã biến mất. Bọn họ giống như con chuột, cùng lúc chui vào hang.

Weah nhìn chân trời mau chóng chuyển thành màu lam, gương mặt đỏ ửng xuất hiện vẻ dao động hiếm thấy. Hắn nhìn thoáng qua rồi đảo mắt qua nơi khác, thấy Trần Mộ kéo Bagnell vào trong động. Hắn không hề do dự, mang tiểu Bộ Mặc nhẹ nhàng vào trong hang.

“Không ổn! Ông chủ, động này chưa đủ sâu!” Vẻ mặt của Bagnell khiến người khác sợ hãi. Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt của hắn đã đỏ như máu. Lần này, nữ ma quỷ không tự mình tìm chỗ ẩn thân mà theo Trần Mộ chui vào động.

Thấy dáng vẻ hoảng sợ của Bagnell, Trần Mộ trầm than, rồi nói nhỏ: “Ta biết nhưng không đủ thời gian. La Bàn bị hủy rồi, chúng không kịp trốn bão.” Hắn cũng không ngờ mình cũng đụng phải lốc Hàn Tinh mà Bagnell nói. Từ lần đó, hắn vẫn lo sợ rằng mình sẽ gặp nó, không ngờ ghét của nào trời cho của nấy.

Gương mặt của Bagnell chợt trắng bệch.

Nhìn ra cửa hang, không khí vốn đầy bụi như nhiễm thêm một lớp màu xanh. Trần Mộ mở Thiên Lý thông báo cho căn cứ Khe Núi Lớn để bọn họ chuẩn bị. Bagnell thấy Trần Mộ bình tĩnh, ứng phó nhịp nhàng như vậy, sắc mặt cũng giãn ra nhiều.

Đúng lúc này, lốc Hàn Tinh tới!

578. Chương 571: Lựa Chọn

Nằm sắp trong hang, Trần Mộ tái mặt. Nhìn qua cửa hang, có thể thấy một khối băng màu lam cực lớn từ trên trời giáng xuống, giống như sao băng đập mạnh vào mặt đất. Mỗi lần va chạm, hắn đều cảm nhận được sự rung động của nền đá bên dưới. Đá vụn trên đỉnh hang rơi lả tả, tiếng va chạm ầm ầm vang lên không dứt. Hắn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác.

Do vấn đề an toàn, mọi người đều chọn vị trí vách đá khá dày. Ở chỗ này khá an toàn, tầng đá dày trên đầu là lớp bảo vệ tốt nhất. Tuy nhiên, hiện Trần Mộ đang lo một chuyện khác. Nếu cái hang này sụp thì chẳng ai có thể sống sót. Lòng năng lượng cho dù mạnh đến mấy cũng không thể chịu nổi ngọn núi nặng mấy vạn tấn. Đá vụn liên tục rơi xuống khiến Trần Mộ càng sầu lo, nhưng bây giờ mà ra ngoài thì chẳng khác gì tự sát.

Rắc rắc!

Giữa những tiếng nổ lớn liên hồi, âm thanh nhỏ nhoi này lại như tiếng sét đánh trong lòng Trần Mộ. Sắc mặt của hắn rất khó coi, liền ngẩng đầu lên, bất ngờ thấy vách đá trên đầu Bagnell càng lúc càng rạn nứt. Đáng chết. Chỗ đó sắp sụp!

Hang động được vôi vàng tạo ra chỉ đủ chỗ cho ba người. Bagnell ở sâu nhất, Trần Mộ ở ngoài cùng, nữ ma quỷ Zara ở giữa. Vết rạn càng lúc càng lớn, có thể đổ sụp bất cứ lúc nào. Tội tệ nhất là bên trong không còn chỗ để Bagnell tránh.

Bagnell khiếp sợ nhìn trên đầu mình, miệng run rẩy. Trơ mắt nhìn mình sắp bị lớp đất đá lở chôn vùi, nỗi sợ hãi này đủ để phá hủy bất cứ ai. Vài giây sau, Bagnell lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn chợt quay qua, vẻ mặt rất khó coi, nhếch miệng cười còn tệ hơn khóc: “Ông.. chủ. Ta sắp đi gặp Tây Lợi Á.”

Chuyện cũ như tia chớp đâm vào đầu Trần Mộ. Trong nháy mắt, vài câu chuyện xoay quanh đầu hắn đến nỗi mất cả khả năng suy nghĩ. Hắn lộ vẻ giật mình, ngây ra như gỗ, đầu óc trống rỗng. Hắn không nhận ra đôi mắt mình đã chuyển sang màu đỏ từ lúc nào. Chẳng hề báo trước, tay phải của hắn bỗng chộp về phía ngực nữ ma quỷ!

Nữ ma quỷ vừa sợ vừa giật mình, vươn khuỷu tay ra định ngăn Trần Mộ. Ánh mắt của nàng chợt trở nên hung tợn. Hai tay Trần Mộ trơn trượt như cá chạch, xuyên qua khuỷu tay nữ ma quỷ, luồn qua sườn nàng rồi nắm chặt lấy áo Bagnell. Cùng lúc đó, tay trái đỡ cú đá bằng chân phải của nữ ma quỷ, tay phải nắm áo Bagnell kéo mạnh.

Khoảng không gian giữa ba người cực kỳ chật hẹp, động tác kéo này của Trần Mộ khiến ba người càng ép chặt vào nhau. Nữ ma quỷ đè lên ngực Trần Mộ.

Rầm! Chỗ Bagnell vừa ngồi liền bị vô số đất đá che lấp. Bụi bặm phủ kín hang động, may mắn là Bagnell bị Trần Mộ kéo ra một chút, hiểm tránh khỏi kiếp nạn chôn sống. Dù cho như vậy, đầu vẫn bị một tảng đá đập trúng, máu trào ra.

Rắc rắc rắc!

Vết nứt trên đầu chậm chậm mà chắc chắn uốn lượn về phía cửa hang. Mỗi tiếng đá vỡ đều vang rõ trong tai, cả ba hoảng sợ. Lúc này nữ ma quỷ cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Rắc rắc rắc!

Vết nứt lại lan đến đỉnh đầu Bagnell, hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hai mắt Trần Mộ đỏ rực, hắn thét lên giận dữ rồi kéo mạnh Bagnell. Nửa người Trần Mộ đã lộ ra ngoài cửa hang. Nửa người vừa lộ ra ngoài liền bị sức gió mạnh mẽ thổi nghiêng qua một bên. Phanh! Lưng hắn dính sát vào tảng đá, hắn thấy mình như bị người ép sát vào vách tường, không thể động đậy. Điều này làm đầu óc hắn tỉnh táo hơn không ít, màu đỏ trong đôi mắt cũng mờ nhạt hơn. Nỗi sợ hãi như lũ tràn đê, phá tung sự bình tĩnh trong lòng hắn. Mặc dù sức hắn không mạnh như Weah nhưng vẫn vượt xa người thường. Sau

khi hấp thu Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn, Tiêu Thanh trong cơ thể lại càng bổ sung ưu điểm này. Trừ khi là siêu cao thủ vô tạp lưu, những người khác đều không thể vượt hần về mặt thể lực. Hần chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình bị gió thổi đến mức không thể động đậy. Một lúc sau, hần liền có cảm giác hít thở không thông. Sức gió quá mạnh, mạnh đến mức hần không thể mở mắt, không thể hít thở.

Rắc rắc rắc!

Lúc này, tiếng đá nứt như tiếng âm hồn đòi mạng lại vang trong tai Trần Mộ rõ ràng đến thế.

Vù!

Một khối băng không biết lớn cỡ nào, lướt sát nửa người lộ ra ngoài của Trần Mộ. Nó mang theo lực ma sát khủng khiếp khiến hai má Trần Mộ đau nhức. Phần y phục trên nửa người lộ ra ngoài giống như bị vô số ngọn đao chém, rớt một tiếng liền hóa thành vô số mảnh nhỏ. Làn da lộ ra giữa trời, Trần Mộ chỉ cảm thấy nửa người đột nhiên cứng đờ. Hần chưa bao giờ lâm vào cảnh tuyệt vọng như thế!

Cơn bão bên ngoài không hề có dấu hiệu yếu bớt, tiếng đá vỡ như tiếng bước chân của thần chết đang đến gần. Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây?

Ý nghĩ này như sét đánh thẳng vào đầu Trần Mộ. Nó rõ ràng đến mức hần không thể bỏ qua. Hần cố hết sức mở mắt ra, khi thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Bagnell thì không khỏi ngáy ra.

Vì mình nên hần mới tới đây..

Trong chớp mắt, ý nghĩ này lại dữ dội đến mức Trần Mộ quên cả gió bão bên ngoài.

Hần không nên chết trước mặt mình..

Những hình ảnh đoạn thời gian cùng sống với Bagnell tựa như đèn kéo quân xẹt qua mắt Trần Mộ.

Hần đã giúp mình rất..

Tiếng nói vang lên trong đầu, hần đột nhiên nở nụ cười, tay trái nhanh như chớp ôm lấy lưng nữ ma quỷ. Nữ ma quỷ giật mình nhưng nàng chưa kịp mở miệng thì eo Trần Mộ đột nhiên xoay mạnh, ôm chặt lấy nữ ma quỷ lao vào cơn bão.

Banell, hy vọng có thể sống sót..

Tiếng thét đầy tuyệt vọng của nữ ma quỷ chột vang lên rồi biến mất theo gió. Trong chớp mắt, hai người liền biến mất.

Bagnell ngơ ngác nhìn cửa hang không bóng người, sau vài giây mới phản ứng. “Không!”

Trần Mộ vừa vào trong cơn bão liền cảm thấy như trời đất quay cuồng. Sau khi trải qua nỗi sợ ban đầu, hần tỉnh táo hơn nhiều, hần chưa từ bỏ hy vọng. Trước mặt sự giận dữ của thiên nhiên, hần không có lực chống cự, điều có thể làm là cố tranh đấu đến hơi thở cuối cùng.

Trạng thái Linh Thức. Đại Nê Thu súc thể sẵn sàng!

Hần không thể ngăn cơn bão thổi bọn họ đi, điều hần cần làm là tránh va chạm với khối băng bên ngoài. Dưới tình hình này, hần không thể phi hành bằng khí lưu tạp nhưng vẫn có thể tránh né.

Nữ ma quỷ liều mạng ôm chặt Trần Mộ, nàng không dám buông tay. Đây là bản năng sợ hãi, giống như người sắp chết đuối luôn luôn bám chặt lấy cọng rơm. Tuy nhiên rốt cuộc thì nàng không phải người thường, sau khi vượt qua sợ hãi ban đầu, nàng lập tức thể hiện sự khác thường của mình. Mặc dù bọn họ bị gió thổi đến chóng mặt, nhưng đến giờ vẫn không bị thương tích gì. Khối băng ngẫu nhiên lao qua sát người khiến nàng sợ đến toát mồ hôi nhưng lần nào cũng tránh được, nàng liền hiểu ra đây là nhờ Trần Mộ. Trong lòng nàng lại dâng lên khát khao được sống.

Trong cơn gió, lại không có cảm giác khó chịu như bị gió thổi trên mặt đất. Gió vẫn không hề có dấu hiệu yếu bớt, điều này khiến Trần Mộ hơi lo lắng. Gió không yếu đi thì bọn họ cũng không có khả năng thoát khỏi cơn lốc. Đến giờ, bọn họ đã trôi theo cơn lốc hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ, hần chưa từng thử giữ trạng thái Linh Thức trong thời gian dài như thế.

Bản năng sống đúng là dữ dội a, hấn không khỏi cười khở. Mặt hấn trắng bệch, môi xanh xao, nhiệt độ giữa cơn bão rất thấp nên thân nhiệt giảm rất nhanh. Lần này may mà có tĩnh lặng sâu cứu hấn. Làm liều, hấn kết hợp tĩnh lặng sâu và trạng thái Linh Thức lại, điều này khiến cho cảm giác tiêu hao ít đi rất nhiều.

Nhưng tình trạng của nữ ma quỷ trong lòng ngực hấn không được tốt lắm, nàng không ngừng run rẩy, nhưng hai tay vẫn ôm chặt lưng Trần Mộ. Trần Mộ chỉ đành cười khở. Hấn không hề cảm thấy hối hận vì mình lôi nữ ma quỷ chịu cùng. Hấn dám chắc nếu nữ ma quỷ và Bagnell ở lại thì nàng sẽ không hề do dự giết chết Bagnell để giữ mạng sống. Hấn không muốn mình trả giá đắt như vậy mà người sống sót cuối cùng là nữ ma quỷ chứ không phải Bagnell. Đến lúc này, hấn chẳng còn sức đâu mà suy nghĩ vớ vẩn. Hấn cần giữ sự chăm chú, chỉ một khối băng có đường kính hơn 10 cm là đủ để giết chết bọn họ.

Đúng là sức ép giữa sự sống và cái chết có thể khiến người khác phát huy khả năng vượt xa bình thường. Hiện Trần Mộ vừa đói vừa lạnh, lại khát và mệt nhưng tâm thần lại cực kì rõ ràng minh mẫn, độ nhạy cảm giác đạt tới mức khó tin nổi. Cảm giác có thể tùy tâm sở dục, làm còn tốt hơn tưởng tượng của hấn. Mặc dù độ nhạy cảm giác là điểm mạnh của hấn, nhưng hấn chưa từng cảm thụ qua cảm giác kỳ diệu như thế. Hấn giống như có ảo giác rằng bản thân có thể làm bất cứ chuyện gì.

Thời gian không ngừng trôi qua, nhưng Trần Mộ lại thấy nó chậm chạp vô cùng. Đã năm mươi mấy tiếng đồng hồ trôi qua!

Tốc độ gió kinh người như thế, Trần Mộ đã biết bọn họ cách khe núi cực kì xa. Tốc độ của cơn bão vượt xa tốc độ của bất cứ thứ gì hấn từng biết. Hấn tin tưởng cho dù là tập tu phi hành nhanh nhất Liên Bang cũng không thể đạt tới tốc độ kinh người này.

60 tiếng đồng hồ!

Sự mệt mỏi rã rời tràn ngập từng bộ phận cơ thể của Trần Mộ, cả người không còn chút sức lực nào. Hấn nhắm mắt lại. Hình như cảm giác cũng gần như cạn kiệt, trạng thái Linh Thức vốn rõ ràng giờ đã mờ nhạt vô cùng. Đường như tĩnh lặng sâu cũng mất tác dụng, cảm giác không còn tăng nữa.

Nữ ma quỷ đã hôn mê từ năm tiếng trước, nhưng hai tay vẫn bám chặt lưng Trần Mộ. Trần Mộ chỉ đành mặc kệ, ngay cả sức động đậy ngón tay cũng không có chứ đừng nói là đẩy nàng ra.

Hơn 70 tiếng đồng hồ.. Có lẽ lâu hơn..

Trần Mộ đã hoàn toàn chìm trong trạng thái vô tri vô giác, thần trí mờ mịt, đầu óc không còn suy nghĩ được gì. Xung quanh đều là bóng tối, chút cảm giác còn sót lại đều biến mất. Trước mắt như có một vệt sáng màu lam, rồi lại như chẳng có gì. Qua một lúc lâu, hấn cảm giác như mình rơi xuống vật gì đó. Cuối cùng cũng không bay nữa..

Tâm thần Trần Mộ đã hoàn toàn rệu rã, hai mắt tối sầm lại rồi lặn ra hôn mê bất tỉnh!

579. Chương 572 : Mê Đà Lam

Một âm thanh nhàn nhạt lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, không cần quay đầu lại Trần Mộ cũng biết là nữ ma quỷ Zara kêu réo. Nhưng hấn vẫn không quay đầu lại, về mặt hấn cứ thử ra nhìn về phía trước.

Những đốm sáng màu xanh da trời mênh mông như biển xuất hiện trước mặt hấn, vô số ánh sáng huyền quang tản ra tạo thành một vùng biển màu xanh biếc này. Chúng du đưa theo làn gió nhẹ, đôi khi lại nổi dậy tạo thành một vùng bọt màu xanh da trời. Thỉnh thoảng lại có vài tia màu xanh lấp lánh bị gió thổi đưa lên trời cao, lốm đốm giống như những đám sương mây màu xanh, màu xanh tinh khiết lấp lánh dệt thành mộng cảnh. Trong bóng đêm quả là cực kỳ bắt mắt, quả thật là làm người khác mê mẩn.

“Đây là đâu?” Âm thanh của Trần Mộ có chút ngây ngốc, hấn ngơ ngác nhìn hết thấy mọi điều hiện ra trước mắt.

“Bách Uyên” Nữ ma quỷ trả lời rất ngắn gọn.

“Bách Uyên Phủ?”

“Là Bách Uyên!” Nữ ma quỷ hơi thoáng cao giọng, ý muốn nhấn mạnh hai cái tên này hoàn toàn khác biệt.

Trần Mộ cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần. Hắn mù mờ hỏi tiếp: “Cùng với Bách Uyên Phủ có quan hệ như thế nào?”

Ánh mắt của nữ ma quỷ chăm chú nhìn Trần Mộ rồi bình tĩnh nói: “Bách Uyên là nơi hiểm ác nhất Bách Uyên Phủ.”

“Hiểm ác?” Trần Mộ có chút không hiểu khi nhìn biển màu xanh sáng lóa trước mặt, hắn không cách nào liên hệ cái này với ‘hiểm ác’ được.

“Đây là Mê Đà Lam. Chúng không độc. Nhưng chúng rất điên cuồng, chúng cướp đoạt không gian sinh sống của sinh vật khác. Trên lãnh thổ của Mê Đà Lam, chỉ có Mê Đà Lam là có thể sinh trưởng. Ngoài ra, nó không thể ăn được, đến giờ vẫn không có sinh vật nào có thể ăn được nó.” Nữ ma quỷ miêu tả qua loa đại khái về đặc tính của loại sinh vật xinh đẹp này.

Trần Mộ trong lòng ớn lạnh. Hắn thật không nghĩ tới bề ngoài nhìn đẹp mắt thế mà lại che dấu một sự thật cay nghiệt đến vậy.

“Chúng ta cần phải thoát ra biển Mê Đà Lam này. Bằng không, chúng ta chỉ có nước chết ở đây.” Nữ ma quỷ liếc mắt nhìn Trần Mộ nói tiếp: “Trong biển Mê Đà Lam người đừng hy vọng có thể kiếm được thứ gì để ăn.”

Điều này làm cho Trần Mộ sợ hãi đôi chút. Trước mắt là cả một biển Mê Đà Lam mệnh mông, nhìn không thấy giới hạn, đặt mình trong cái biển màu lam mệnh mông này không khỏi sinh ra một chút cảm giác nhỏ bé.

Nữ ma quỷ không hề để ý đến Trần Mộ, nàng quay đầu chạy về phía trước.

Trần Mộ liền vội vàng đuổi theo, với hành động bất ngờ này thì ngay lập tức điều khác thường đã xảy ra. Dường như tâm niệm hắn vừa chợt động thì cả người hắn liền vô thanh vô thức trượt về phía trước, trước giờ chưa từng có chuyện như ý đến vậy. Không cần một chút gắng sức, thuận tiện giống như tay chân của hắn vậy. Điều này khiến Trần Mộ mừng rỡ, hắn liền vội kiểm tra cảm giác của bản thân.

Qua lần kiểm tra này, hắn trong lòng càng vui mừng. Cảm giác trong cơ thể hắn, bất kể là độ tinh tế hay là cường độ đều tăng lên một đoạn dài. Hiện tại hắn có thể dễ dàng dùng những chiêu thức mà trước kia hắn phải dùng toàn lực mới xuất ra được.. Nhưng điều tuyệt vời nhất chính là trạng thái Linh Thức, cảm giác của hắn giống như một cái lưới lớn, hắn có thể cảm thấy biến hóa rất nhỏ của mỗi một tác không gian xung quanh bên ngoài, thậm chí là cách xa vài km. Ngay cả trạng thái Linh Thức cũng đột phá!

Điều này càng làm cho hắn mừng rỡ như điên. Có trạng thái Linh Thức, bất luận là hắn lựa chọn vô tạp lưu hay là thủ đoạn thông thường uy lực đều có thể tăng nhiều. Đến cấp bậc này của hắn, mới thấy rõ tiên cơ quan trọng hơn bất cứ cái gì. Là do ở trong bao lốc đột phá cực hạn sao?

Kiểm chế niềm vui sướng lâng lâng trong lòng, hắn bắt đầu thử một chút kỹ thuật luyện tập thông thường để thích ứng với loại cảm giác mới. Lần đột phá trước, dường như về tất cả các phương diện của tạp giới hắn đều cân bằng cả. Hiện tại một bộ phận đột nhiên bị cường hóa đến nổi phá vỡ trạng thái cân bằng cũ của nó. Việc Trần Mộ cần làm bây giờ là tạo nên một cân bằng mới mạnh hơn rất nhiều so với trạng thái cân bằng khi trước.

Vừa đi theo sau nữ ma quỷ, Trần Mộ vừa kết hợp luyện tập. Tất cả những gì hắn làm chỉ là một ít kỹ thuật luyện tập đơn giản, ví dụ như khống chế bản thân đột nhiên di chuyển sang ngang mười thước, ví dụ như sử dụng Song Cực tạp bắn ra một hạt năng lượng màu đen và một hạt năng lượng màu trắng, lợi dụng 2 tuyến năng lượng bên trong cắt đứt cái nhụy hoa của Mê Đà Lam vô cùng chuẩn xác, ví dụ như điều khiển bao tay năng lượng làm một ít thứ tinh tế, vv..

Ngoại trừ bảo trì một chút ý thức để chăm chú đi theo nữ ma quỷ, tất cả sự chú ý của hắn đều đặt lên những bài luyện nhỏ này. Luyện qua một hồi lâu, sự ứng ý với cảm giác ngày càng mãnh liệt, ngay cả một ít động tác chiến thuật khó khăn bây giờ hắn cũng có thể thực hiện xuôi chèo mát mái.

Trần Mộ dừng việc luyện tập lại, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi. Loại mệt mỏi này không phải là cảm giác tiêu hao quá nhiều gây nên mệt mỏi, mà là mệt mỏi từ thân thể. Điều này cực kỳ hiếm thấy trên thân thể hắn, trước kia hắn đã biết thân thể của hắn đã cường đại vượt xa cảm giác. Ngay từ lần đầu tiên Weah

nhìn thấy hần, liền có thể hy vọng dạy hần nhận biết được những điểm nhỏ đó. Trong khoảng thời gian sau này, hần cực kỳ ít gặp tình huống thể lực suy kiệt, mà ngược lại cảm giác luôn tiêu hao cạn kiệt trước.

Lúc này hần mới nhớ, bản thân đã lâu rồi chưa ăn uống, khó trách thân thể lại suy yếu như thế. Trần Mộ không khỏi cười khổ, vừa rồi đang chìm đắm trong cảm giác vui sướng khi đột phá, nên đã không nhận ra thân thể đã tới bờ vực nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hần không khỏi dừng lại trên người nữ ma quỷ, nàng ta và hần đều không ăn uống giống nhau. Nhìn kỹ một chút, quả nhiên nữ ma quỷ không bằng lúc bình thường, mặc dù tốc độ chạy không chậm, nhưng rõ ràng đã lộ ra vẻ mệt mỏi, làm người ta thấy được cảm giác gắng gượng vô lực. Trần Mộ đột nhiên tăng tốc, bất thành linh vọt tới phía sau nữ ma quỷ, đưa tay nắm lấy nàng.

Thể lực của Nữ ma quỷ đã đứng bên bờ vực sụp đổ, phản ứng cũng trở nên cực kỳ chậm chạp, cho đến khi Trần Mộ ôm nàng ta vào trong lòng thì mới có phản ứng. Nàng giãy dụa theo phản ứng bản năng nhưng mà tay chân đã mềm xèo.

“Có thể tìm được nguồn nước ở đâu?” Trần Mộ không thêm để ý tới việc nàng giãy dụa, hần cảm giác thấy cổ họng của hần đang cháy khô. So với việc không có cơm ăn thì việc không có nước uống lại càng chí mạng. Thiết bị tự nước từ không khí để trong toa xe vận chuyển, trên người hần cũng không mang theo. Cho dù có mang theo cũng vô dụng, y phục trên nửa thân trên của hần đã sớm rách nát. Đáng mừng nhất, là cái tạp bao vẫn được quấn chặt trên người hần.

Nữ ma quỷ cũng thôi giãy dụa, mà nàng cũng chẳng còn sức. Nàng cũng biết, trước mắt cứ để Trần Mộ mang theo phi hành mới là lựa chọn đúng đắn. Nàng cắn chặt răng đưa tay chỉ về một hướng: “Hướng kia chắc chắn có, ta nghĩ thấy hương vị của nước.”

Trần Mộ không chút do dự tăng tốc, nhằm hướng nữ ma quỷ chỉ mà bay đến. Mặc dù cái ý kiến “Ngửi thấy được hương vị của nước” theo hần nghĩ là rất hoang đường, nhưng mà cả người ma quỷ nữ đều rất bí ẩn, thêm một điều nữa cũng là chuyện bình thường. Hướng chỉ, nơi này lại là Bách Uyên, lời nói của ma quỷ nữ so với hần càng có sức nặng.

Khí lưu tạp phát huy toàn bộ tốc độ, Trần Mộ ôm nữ ma quỷ, xé gió dán mình vào biển Mê Đà Lam bay qua. Không khí xao động làm cho huỳnh lam bị cuốn nổi lên bay phát phơ, ở phía dưới hai người, cuộn sóng màu xanh hình chữ V cứ dập dờn hướng về hai phía mà tản ra. Nữ ma quỷ mắt nhắm nghiền, không biết là để tiết kiệm thể lực hay còn suy nghĩ vụ vợ nào khác.

Bay khoảng 20 phút, nữ ma quỷ đột nhiên mở to mắt ra: “Tới rồi!”

Trần Mộ đột nhiên dừng lại, quả là đi ngược lại với nguyên lý quán tính, bất thành linh đứng sững giữa không trung. Hần thấy được một vùng nước cạn. Nước không sâu lắm, chỉ được phân nửa, trong suốt đến độ nhìn thấy đáy. Điều khiển khí lưu tạp, Trần Mộ mang theo nữ ma quỷ chậm rãi đáp xuống bên cạnh vùng nước. Vừa mới chạm đất, nữ ma quỷ liền giãy ra khỏi tay Trần Mộ, dường như là ngã lặn tới bên cạnh bãi nước, hì hục uống từng ngụm thật to. Trần Mộ so với nàng cũng chẳng khá hơn, hần vùi mặt vào vùng nước. Dòng nước mát lạnh trơn tuột chảy vào cái cổ họng khô rát, một cảm giác tràn ngập sung sướng mãnh liệt chạy khắp toàn thân, Trần Mộ có thể cảm nhận được thể lực đã khôi phục lại được một chút.

Hai người vẫn uống cơ hồ đến khi no nước mới thôi. Hai người cũng chẳng giữ gìn hình tượng, ngồi liệt bên cạnh vùng nước thở dốc từng hơi phì phò.

“Vì sao chúng ta lại tới nơi này?” Trần Mộ hỏi nữ ma quỷ.

“Không biết.” Nữ ma quỷ đã khôi phục được một ít sinh khí nên thanh âm cũng có chút lực.

Cái đáp án này cũng không làm Trần Mộ quá thất vọng, bởi vì hần vốn không trông mong vào nàng có thể đưa ra đáp án. Rơi vào lốc Hàn Tinh mà còn có thể sống sót đã là quá may mắn rồi. Nhìn thoáng qua đám Mê Đà Lam tươi tốt xung quanh, hần hỏi: “Đi ra khỏi Mê Đà Lam là đi ra khỏi Bách Uyên sao?”

Nữ ma quỷ nhìn về Trần Mộ, ánh mắt mang theo một tia thương hại, một chút cười nhạo, nhưng nhiều nhất vẫn là sự tuyệt vọng đến đờ đẫn: “Không ai có thể đi ra khỏi Bách Uyên.”

“Không ai?” Trần Mộ đối với loại suy nghĩ này có chút không đồng ý.

Nữ ma quỷ không thèm để ý tới hần, tiếp tục nói: “Bách Uyên chính là đáy của Bách Uyên Phủ, cũng là khu vực nguy hiểm nhất. Cả Bách Uyên Phủ đều nằm trên đỉnh đầu chúng ta.”

“Đỉnh đầu?” Trần Mộ cứng họng líu lưỡi, vô thức ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng mặt trên cũng chỉ toàn là màu đen không nhìn thấy đáy, ngoài ra cái gì cũng không nhìn thấy được.

“Cả Bách Uyên Phủ đều nằm ở dưới đất, không một ai từng đi tới bề mặt đất cả, càng đến gần bề mặt đất thì càng rét lạnh. Chỉ có ở đáy mặt đất mới có chỗ có địa nhiệt, như thế con người mới có thể sinh tồn. Tất cả thực vật của Bách Uyên Phủ đều dựa vào địa nhiệt để hấp thu năng lượng, chứ không phải từ ánh sáng. Hiểu biết của chúng ta về Bách Uyên còn rất ít, chỉ giới hạn ở khu vực bên ngoài, nơi đó chính là rừng cây ở phía bên ngoài người. Chúng ta từ nơi đó đã ma luyện tài nghệ, tìm kiếm vũ khí tài liệu, cả dược phẩm nữa..”

Nữ ma quỷ nói những lời này, Trần Mộ nghe xong lại trợn mắt há hốc mồm. Hần không khỏi thầm than, thế giới thật là to lớn, quả nhiên không điều kỳ lạ nào là không có.

“Lúc còn rất nhỏ, ta ở rìa Bách Uyên ma luyện tài nghệ, ta đối với nơi đó rất quen thuộc. Ta ở vùng ngoại vi đó chưa từng gặp qua biển Mê Đà Lam lớn như thế này.” Nữ ma quỷ thản nhiên nói.

“Ý của ngươi là, nơi đây chính là chỗ thâm sơn cùng cốc của Bách Uyên?” Trần Mộ hỏi. Cùng nữ ma quỷ tới nơi này, so với khi còn ở Liên Bang số lần nói chuyện nhiều hơn rất nhiều, nhưng nữ ma quỷ vẫn lạnh lùng như trước. Hần đã từng cho rằng, nữ ma quỷ và Weah có lẽ là anh em, khẩu khí lạnh lùng của hai người quả thực giống nhau như đúc .

“Ra khỏi biển Mê Đà Lam sẽ biết”. Nói xong câu này, nàng xoay người rời đi.

Trần Mộ vội vàng đuổi theo. Hần biết nếu không có nữ ma quỷ, hần sẽ chắc chắn lạc tại vùng biển Mê Đà Lam mênh mông này. Nhưng lần này hần không kịp nữ ma quỷ nữa, chỉ lèo đèo theo sau nàng, tiếp tục tiến hành luyện tập thích ứng. Bây giờ có hỏi nhiều cũng vô ích, với hần mà nói, đây quả thực là một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm. Chi bằng đem tinh lực để tập trung vào việc nâng cao thực lực của bản thân, vậy mới thực tế hơn nhiều.

Trong lúc bất tri bất giác, hần lại đắm chìm trong trạng thái vong ngã mà tu luyện, ngoại trừ phân ra một tia ý thức dán chặt phía sau nữ ma quỷ. Đã lâu lắm rồi hần không có luyện tập thuần túy như thế này, vào những ngày thường hần còn quá nhiều điều để lo lắng. Thống lĩnh đội ngũ, chỉ huy chiến đấu, chế tạo, tạp giới..

Hiện tại tất cả những điều đó hần đều chỉ có thể xếp vào một xó. Hần dường như nhớ lại thời điểm hần vừa mới có được tạp phiên thân bí, chỉ muốn tập luyện, tập luyện thật nghiêm túc, như thế cũng đủ rồi.

Khôi phục được một phần thể lực, nữ ma quỷ như một con báo cái, rất nhẹ nhàng và mạnh mẽ lướt nhanh trong biển Mê Đà Lam xanh biếc, làm lưu lại một đám huỳnh lam bay phát phơ phấp phới.

Phía sau nàng, Trần Mộ dáng vẻ giống như tù binh tự động bám theo sát nút.

580. Chương 573: Thiên Tinh Đẳng

Trần Mộ cảm khái nhìn vách đá cao vút trước mặt, đằng sau là cả một biển Mê Đà Lam liên miên bất tận. Trải qua ba ngày liên tục bôn ba, rốt cuộc hai người đã thoát khỏi cái biển chết này. Hiện nhìn lại biển Mê Đà Lam, vẻ mỹ lệ đã sớm lui đi, hiển lộ ra vẻ hung ác và tàn khốc của nó. Ba ngày này, ngoại trừ Mê Đà Lam, rốt cuộc cũng không thấy được bất cứ sinh vật nào khác. Ở nơi bìa rừng khắp nơi là xương động vật, đám bạch cốt dày đặc cho thấy dưới mỹ lệ đó là ẩn chứa sát khí chí mạng.

Vốn tốc độ của nữ ma quỷ cũng không có khả năng nhanh chóng thoát khỏi biển Mê Đà Lam như vậy. Trần Mộ về sau cho rằng tốc độ như thế là quá chậm, liền đơn giản làm như lúc trước, chộp lấy nữ ma quỷ nhanh chóng đi như cuồng phong bão táp. Lúc này thực lực hần tăng mạnh, tốc độ càng trở nên tuyệt luân.

Nhiều ngày như vậy không có cơm ăn, cho dù là người bằng sắt cũng cảm thấy không hề dễ chịu chút nào. Nếu không mau chóng tìm được thức ăn, thì cả hai cùng tiêu đời. Từ lúc đó, nữ ma quỷ chỉ thoáng giây dựa rồi thôi. Chỉ là y phục của Trần Mộ từ trong cơn lốc Hàn Tinh đã bị phá tan thành từng mảnh, y phục

trên người nữ ma quỷ không bị tổn hại nhưng cũng rất mỏng, hai người kề sát như vậy tự nhiên cảm giác được có điểm khác thường. Trần Mộ trong bụng niệm vô số lần – ‘nàng ta thật ra là con khỉ.’

Chỉ là cách niệm này cũng không có nhiều hiệu quả. Hắn luôn khó tập trung tinh lực, so với người bên dưới, Trần Mộ cảm thấy nữ ma quỷ trong lòng tựa hồ như trần tĩnh hơn mình rất nhiều, lẳng lẳng phối hợp.

Bất quá, tốt xấu gì cũng đi ra khỏi được biển Mê Đà Lam, hắn như trút được gánh nặng. Bên ngoài biển Mê Đà Lam chính là hàng vạn vách đá. Vách đá ở đây cực cao, mắt nhìn không thấy đỉnh.

Trần Mộ nghiêng rằng một cái, một lần nữa thay năng lượng tạp, ôm nữ ma quỷ rồi bắt đầu leo lên phía trước. Dán mình vào vách đá bay một hơi 10 phút, trước mặt vẫn là vách đá lạnh lẽo. Chỗ hiện tại của hắn là khá tốt, dòng khí lưu khá ổn định, nếu không cẩn thận rơi xuống thì chỉ có chết mà thôi.

Mặc dù leo lên phía trước tốc độ không quá nhanh, nhưng trong 10 phút cũng được vài chục km. Độ cao so với mặt đất vài chục km thì hắn cũng chưa có bay bao giờ, nên trong lúc nhất thời cũng kinh hồn táng đờm. Nữ ma quỷ cũng biết điều, nàng trong lòng Trần Mộ không dám có đến một cử động nhỏ. Trần Mộ có khí lưu tạp, khả năng ngã mà chết không cao. Nhưng nàng lại không có, nếu như từ trên này rớt xuống..

Từ nơi này nhìn xuống dưới lập tức cảm thấy choáng váng. Bọn họ lúc này đã không có đường lui, chỉ có thể tiếp tục kiên trì bay lên. Vừa vọt bay được 20 phút, bọn họ rốt cuộc đã có phát hiện mới.

Chỗ bọn họ dừng lại, có một cái khe rộng chưa đến hai thước. Bên trong sâu khó mà biết được. Gió lạnh từ bên trong thổi ra làm cho người ta chỉ thấy tiếng gió vù vù. Cái khe này là một cửa hút gió, sức gió rất lớn. Vừa rồi bay qua, bọn họ bị gió thổi ra xa mới phát hiện chỗ này có một khe nứt.

Hai người không kìm được vẻ vui mừng, có gió thổi qua khe này cũng có nghĩa là đầu kia của nó thông ra bên ngoài. Vách đá phía trên vẫn không nhìn thấy đỉnh, hai người nhìn nhau rồi quyết định đi vào.

Càng đến gần cái khe, sức gió càng lớn, Trần Mộ phải hao phí toàn lực khống chế khí lưu tạp mới có thể đến gần cái khe này. Dòng khí lưu thổi đến làm cho hai người lay động không ngừng, cái khe trước mặt như gần lại như xa. Trần Mộ đang đau đầu nghĩ làm thế nào mới có thể đến gần cái khe, thì tay của nữ ma quỷ đột nhiên bắn ra một sợi hắc đằng, bám chặt lên một chỗ lồi ra của tảng đá, nhờ đó hai người mới có thể gian nan tiến vào khe nứt. Gió thổi lên mặt giống như đao cắt, hai người ngược gió tiến vào bên trong.

Đi chừng hai bước, nữ ma quỷ đột nhiên kinh hô: “Thiên Tinh đằng!”

Nàng như phát hiện ra bảo bối gì đó, cả người cơ hồ quỳ trên mặt đất, tay nắm chặt lấy một gốc cây. Bên trong khe núi này ánh sáng quá mờ nên Trần Mộ cũng không nhìn rõ được màu sắc. Gốc cây mà nữ ma quỷ gọi là Thiên Tinh đằng, chỉ nhỏ bằng ngón cái, thân trơn bóng không còn gì khác. Nó như là một cái cây được sinh ra từ nham thạch, đột nhiên mọc ra. Kỳ quái là tại nơi cửa hút gió này, gốc đằng lại không chút nào nhúc nhích.

Thấy bộ dạng như gặp được chí bảo của nữ ma quỷ, Trần Mộ đoán đây cũng không phải là phạm vật.

“Giúp ta với.” Nữ ma quỷ ngẩng đầu, nhìn Trần Mộ cầu trợ giúp: “Ta muốn chừng mười lăm thước.”

Trần Mộ ngồi xổm xuống, tay chỉ Thiên Tinh đằng hỏi “Đây là thứ gì?”

”Là Thiên Tinh đằng.” Trong giọng nói của nàng tràn đầy vẻ vui mừng, lúc này đầu còn vẻ lạnh lẽo hàng ngày? Giờ giống như một cô gái bình thường vậy.

Vừa chạm vào gốc đằng, Trần Mộ liền nhận ra chỗ bất đồng. Nặng! Gốc đằng này có trọng lượng vượt xa dự kiến của hắn. Tay hắn không khỏi trầm xuống, trong lòng nhất thời kinh ngạc. Khó trách tại chỗ cửa hút gió này mà nó lại không hề nhúc nhích, thì ra là nặng như vậy, so với một thanh sắt cùng kích cỡ còn nặng hơn rất nhiều. Thử lấy một tay rút ra thì cũng không có chút động tĩnh. Quả là một thực vật mềm mại và dẻo dai. Cường độ của nó hơn bất cứ thực vật nào mà Trần Mộ đã từng gặp.

Nữ ma quỷ ở bên cạnh lúc này nói: “Lấy tay mà kéo thì không thể làm đứt được Thiên Tinh đằng, nó là một trong những thực vật bền bỉ nhất. Người phải dùng tạp phiến.”

Trần Mộ thấy phải bèn chìa ngón trở ra. Hai hạt cầu năng lượng một đen một trắng liền xuất hiện, ngay sau đó là một chùm ánh sáng ở giữa hai hạt năng lượng trắng đen. Hai hạt cầu năng lượng dưới sự khống

ché của hần linh hoạt biến đổi vị trí khiến chùm ánh sáng cũng biến đổi vị trí theo. Đây là hình thức đơn giản của “Kỳ Lung Thiên Cát”. Trước kia hần không thể không chế một cách tinh tế như thế được. Chùm ánh sáng nhỏ cùng với Thiên Tinh đang va chạm vào nhau.

Soẹt, soẹt..

Hoa lửa văng tứ tán, cảnh như vậy chỉ khi dùng hồ quang để cắt kim loại mới gặp. Trong lòng Trần Mộ cảm thấy kỳ quái, hần khê mở chùm ánh sáng ra, kéo Thiên Tinh đang đến trước mặt. Hiện tại ngoại trừ bề ngoài nó lưu lại một dấu vết rất nhỏ, còn lại cũng không tạo thành tổn thương đáng kể gì.

Lợi hại!

Trong lòng Trần Mộ cảm thấy rất tò mò, hần tăng thêm năng lượng, chùm ánh sáng lập tức cháy rực, hoa lửa lại càng bắn mạnh. Gặp được thực vật thần kỳ như thế, không cần nữ ma quỷ nhắc nhở, hần cũng nổi hứng thú. Chùm ánh sáng ngày càng rực lên, sáng rực chói mắt, lúc này đã không còn thấy hoa lửa bắn ra nữa.

Chỉ có Trần Mộ mới biết, chùm ánh sáng dày bảy tám thước này có giá trị tổn thương đạt tới một mức cực kỳ kinh người, nó thậm chí có thể dễ dàng cắt kim loại và tuyệt đại đa số lòng năng lượng. Nhưng ngay cả chùm sáng mãnh liệt như vậy phải mất 10 phút, Trần Mộ mới cắt đứt được gốc Thiên Tinh đang.

Thiên Tinh đang vừa mới được cắt xuống, nữ ma quỷ liền lấy tay nắm lấy, yêu thích không rời tay.

“Thứ này có lợi ích gì?” Trần Mộ dùng cấp năng lượng, rút lại cảm giác.

“Vũ khí.” Nữ ma quỷ ngao nghễ nói: “Nó là một loại vũ khí cực kỳ lợi hại.”

Vũ khí? Trần Mộ nhìn đoạn Thiên Tinh đang bóng loáng, nghĩ tới hắc đang xuất quỷ nhập thần trên tay nữ ma quỷ, bưng bình đại ngộ.

“Đi thôi.” Tại cửa hút gió này, tư vị thật không dễ chịu chút nào.

Đi tới phía đầu gió chừng năm mươi thước, ánh sáng trước mặt đã trở nên rõ ràng, sức gió lập tức yếu đi. Trên đất có thưa thớt vài loại thực vật sinh trưởng mà Trần Mộ không biết tên, mấy loại thực vật này hoàn toàn không giống với ở Liên Bang, chúng không phải màu đen mà là một màu rậm nắng, không có một gốc cây nào màu xanh biếc.

Khi ánh mắt nữ ma quỷ dừng lại trên một gốc thực vật, Thiên Tinh đang trong tay nhẹ nhàng rung lên, nó giống như linh xà, chuẩn xác cuộn lấy gốc thực vật đó. Gốc cây này cũng rất kỳ lạ, nó chỉ có những chạc cây nhẵn nhụi, đầu cây sắc bén dị thường như gai, trên chạc cây chỉ có lẽ tẻ vài dùm trái cây màu đen. Nàng nhẹ nhàng ngắt lấy, gốc cây này liền bị lòi từ trong bùn đất ra.

Nữ ma quỷ hái trái cây màu đen xuống, đưa một ít cho Trần Mộ: “Ăn đi!” Nói xong nàng liền ngấu nghiến chúng.

Trần Mộ tiếp lấy, cũng không do dự cắn một miếng. Đây là một loại quả mọng, rất nhiều nước, mặc dù không phải rất ngọt, nhưng hần cũng một hơi ăn sạch toàn bộ. Ăn xong vẫn còn chưa thỏa mãn, lau miệng hỏi: “Còn nữa không?”

Ăn xong mấy trái cây, cảm giác thoải mái trong bụng làm Trần Mộ cảm thấy đây thật là một loại hưởng thụ cao cấp. Hai thân thể đều rất khủng bố, năng lực hấp thu cũng rất mạnh mẽ nên hai người đều nhanh chóng khôi phục thể lực. Ngay sau đó hai người cực kỳ ăn ý đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm những gì có thể ăn được.

Địa thế nơi này cùng chỗ biển Mê Đà Lam hoàn toàn bất đồng, cao thấp chập trùng, thực vật cũng rất thưa thớt, không thấy được cảnh tượng trắng lè từng mảng từng vùng như ở biển Mê Đà Lam. Nơi này bề ngoài của thực vật đều cực kỳ quái dị, cơ hồ đều không có lá. Những lùm cây, gọi chúng là lùm cây cũng được, giống như là dây thép cuộn lại giả làm cây vậy. Nơi này cùng Liên Bang thực sự là hai thế giới khác biệt. Ở đây nhiều nhất chính là màu xám đen, rất khó có thể nhìn thấy sắc thái khác, không có nhiều vẻ rực rỡ như rừng cây ở Liên Bang. Bất quá, sự cứng cỏi của thực vật nơi đây để lại cho Trần Mộ ấn tượng cực kỳ sâu sắc, rất nhiều loại mà hần không thể dùng tay để bẻ gãy được. Chúng ngoan cường sinh trưởng tại cái chỗ không ánh mặt trời này.

Nữ ma quỷ vừa lại tìm được một loại quả gì đó có vỏ, rất cứng hai người có thể ăn đến lửng dạ. Khôi phục được thể lực, đảm lượng của hai người dần dần lớn lên không ít, bọn họ tiếp tục tiến về phía trước. Mắt của nữ ma quỷ vẫn bảo trì cảnh giác, làm cho Trần Mộ ý thức được đây là một nơi tràn ngập nguy hiểm.

Hai người cẩn thận bước đi ước chừng nửa giờ, thực vật ven đường cũng không có nhiều sự thay đổi lắm. Trần Mộ bỗng nhiên dừng chân, nữ ma quỷ cả kinh, lặng lẽ đến gần Trần Mộ “Sao vậy?”

“Có vật thể nhỏ đang hướng đến đây.” Trần Mộ thấp giọng nói.

”To đến đâu?”

“Ước chừng này.” Trần Mộ khoa chân múa tay, ước chừng bằng nắm tay của hắn, bỗng nhiên sắc mặt hắn khẽ biến “Dường như nó phát hiện chúng ta, tốc độ trở nên nhanh hơn! Nhanh quá!”

Cơ hồ hắn vừa dứt lời, đồng tử nữ ma quỷ co rút lại như châm, chăm chú nhìn điểm đen phía trước đang dần lớn lên.

Thứ này tốc độ cực nhanh, như tia chớp bỗng xuất hiện trước mặt hai người, rồi đột nhiên dừng lại không dấu hiệu. Động tác này cũng với lúc Trần Mộ cấp bách dừng lại trên không trung thật giống nhau như đúc.

Tốc độ thật nhanh, trong lòng Trần Mộ run lên không thôi, hắn chăm chú nhìn chúng.

Nữ ma quỷ sắc mặt kịch biến, thanh âm mang theo sự sợ hãi: “Ảnh phong” (*)

(*) Phong: con ong.

581. Chương 574: Ảnh Phong

Chỉ thấy mắt hoa lên, lại không thấy đối phương đâu, hắn trong lòng kinh hãi. Cơ hồ là bằng tiềm thức, thân hình của hắn chuyển động, một đạo hàn quang lóe lên ở vị trí vừa rồi của hắn rồi biến mất.

Quá nhanh!

Trần Mộ trong lòng phát lạnh. Nếu không phải hắn vừa đột phá, nếu không phải trạng thái Linh Thức có tác dụng dự báo trước, có lẽ lần này hắn đã phân làm hai khúc rồi! Vị trí đạo hàn quang kia hiện lên chính là chỗ cổ họng của hắn. Trước khi tiến vào Bách Uyên, cho dù là ở trong rừng sâu, dã thú có thể uy hiếp hắn cũng tương đối hiếm. Không nghĩ vừa mới tiến vào Bách Uyên, gặp phải sinh vật đầu tiên đã khủng bố như vậy! Hắn bây giờ mới tin lời nói của nữ ma quỷ, không ai có thể ra khỏi Bách Uyên. So với dơi Tuyết Ba nổi tiếng về tốc độ, tốc độ của Ảnh phong còn nhanh gấp mấy lần.

Quá nhanh!

Một đạo hàn quang xẹt qua trước ngực Trần Mộ, hàn ý cùng sát khí thấu xương khiến hắn dựng tóc gáy, mà lúc này, hắn lại mất dấu đối phương.

Đình!

Nữ ma quỷ cuối cùng cũng xuất thủ, hắc đằng trên tay nàng cuộn thành hình tròn, khó khăn lắm mới ngăn cản được Ảnh phong.

Trần Mộ kinh hãi, giờ khắc này, cảm thấy tử vong cách mình gần như vậy hắn mới trở nên thất thần trong một thoáng.

Đình đình!

Nữ ma quỷ thậm hại không chịu nổi, hắc đằng trên tay không theo kịp tiết tấu nhanh tuyệt luân của Ảnh phong, vô cùng nguy hiểm.

Tinh thần Trần Mộ tập trung chưa từng có, hết thảy tạp niệm và sợ hãi đều biến mất, trong mắt hắn chỉ có một tia tàn ảnh khó nắm bắt kia. Không biết có phải do tinh thần tập trung hay không, Trần Mộ hiện giờ dưới trạng thái Linh Thức lại có thể miễn cưỡng theo kịp tốc độ của Ảnh phong. Tốc độ của nó thật quá nhanh. Cho dù Trần Mộ có thể miễn cưỡng theo được tốc độ của nó nhưng vẫn như trước không thể

tấn công được. Năng lượng thể vốn nổi danh về tốc độ nhưng ở đây, trước loài sinh vật sống nhờ tốc độ này vẫn không đủ.

Không hề do dự, trên thực tế hẳn không được phép do dự, mỗi một giây, sinh vật này có thể công kích tới mười mấy lần, tần suất công kích như vậy hẳn chưa bao giờ thấy qua.

Kỳ Lung Thiên Cát!

Trong phút chốc, xung quanh tràn đầy những hạt năng lượng đen trắng bỗng bành xuất hiện, đồng thời quang mang lóe sáng, vô số chùm sáng giăng khắp nơi hình thành một cái lưới ánh sáng.

Chiếc lưới ánh sáng chặt chẽ trước giờ chưa từng có, tính theo số lượng tia sáng là nhiều nhất từ khi Trần Mộ sử dụng Song Cực tạt tới nay. Một lượng lớn tia sáng đem không gian phân cắt thành vô số khối nhỏ, trong mỗi tắc vuông sát khí tung hoành. Trần Mộ dùng toàn lực, không hề lưu lại, hẳn không dám lưu lại chút nào.

Lưới ánh sáng nghiêm mật tựa như vô số sợi tơ vàng bện thành lơ lửng trong không trung, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật. Trong lưới ánh sáng, một con vật lớn cỡ nửa nắm tay mắc kẹt trong đó, toàn thân nó bị hơn mười tia sáng xuyên qua. Trần Mộ lúc này mới thấy rõ được toàn bộ diện mạo của Ảnh phong. Hình thể của nó lớn hơn nhiều so với ong mật, toàn thân đen nhánh, sáng bóng như kim loại. Điều khiến kẻ khác kinh hãi nhất là vũ khí ở đuôi của nó. Khác với gai nhọn ở những đuôi những con ong khác, đuôi của nó là một lưỡi dao màu bạc dài 7 – 8cm, lưỡi dao này khiến đáng vẻ của nó vô cùng dữ tợn và hung ác.

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, Ảnh phong bị cắt rời thành hơn mười khối rơi trên mặt đất. Hai người trong lòng vẫn còn sợ hãi liếc mắt nhìn nhau.

“Thứ này ở đây có nhiều không?” Trần Mộ cố giữ cho giọng nói vẫn bình tĩnh.

Nữ ma quỷ thở phì phò, cuộc chiến vừa rồi dù diễn ra rất ngắn, nhưng thể lực cùng tâm thần của nàng tiêu hao cực kỳ kinh người. Đợi khi hô hấp trở lại bình thường nàng mới chậm rãi mới miệng: “Ảnh phong, trong số những sinh vật ở Bách Uyên đã được ghi chép, tính nguy hiểm của nó đứng thứ mười bảy.”

“Mười bảy..” Trần Mộ khó khăn nuốt nước miếng.

Nữ ma quỷ nhìn Trần Mộ: “Gay go hơn nữa là chúng nó sống thành đàn.” Tiếp theo lại bổ xung một câu: “Chưa ai từng vào sâu trong Bách Uyên, nơi này có cái gì, không ai biết.”

Điều này khiến Trần Mộ không biết nên nói gì cho phải, sắc mặt hẳn vô cùng khó coi. Tốc độ đáng sợ như vậy, lại còn sống thành đàn! Trong số đã được ghi chép mới chỉ xếp thứ mười bảy! Trời ạ, vậy chẳng phải là nói trên nó còn ít nhất mười sáu loại còn khó đối phó hơn đang chờ bọn họ?

Nữ ma quỷ còn nhiều lần nhấn mạnh, bọn họ bây giờ đang ở sâu trong Bách Uyên, nơi này có vô số loại sinh vật đáng sợ chưa được ghi chép. Vậy, bọn họ còn có thể gặp sinh vật còn mạnh hơn mười sáu loài kia. Sắc mặt Trần Mộ lại càng thêm khó coi.

“Cái nơi chết bầm này!” Trần Mộ xưa nay vốn tính táo tợn trời tính rất cuộc cũng không nhịn được chửi thề một tiếng.

@#\$\$%^&

Bảy ngày sau.

Trần Mộ cẩn thận xử lý các vết thương trên ngực và lưng của mình, bảy tám vết thương dọc ngang lung tung. Có vài vết thương đã bắt đầu khép lại, mà vài vết thương vẫn có thể thấy vết máu đỏ thẫm lưu lại. Khuôn mặt hẳn không hề thay đổi, mấy hôm nay luân phiên khổ chiến, bị thương đã sớm là chuyện thường.

“Tài liệu thu thập ra sao rồi?” Hắn vừa đổ thuốc trị thương lên trên vết thương, vừa hỏi nữ ma quỷ. Trần Mộ đem tất cả những gì mình mang theo đều để ở doanh trại tạm thời này, để ở đây không lo bị mất.

“Đủ rồi.” Nữ ma quỷ lộ ra vài phần vui sướng.

Trần Mộ cũng tỏ vẻ chờ mong, vết thương trên người hắn có vài chỗ là do giúp nữ ma quỷ thu thập tài liệu. Hiện giờ hai người bị hãm nhập ở sâu trong Bách Uyên, nếu không muốn chết thì ngoài giúp đỡ lẫn nhau cũng chẳng còn cách nào khác. Điều này cũng khiến quan hệ của hai người nhanh chóng trở nên tốt hơn, nữ ma quỷ đã chủ động giúp Trần Mộ bôi thuốc trị thương là chứng cứ rõ ràng nhất, đương nhiên cũng chỉ giới hạn ở vùng lưng mà Trần Mộ khó với tới.

Giúp nàng thu thập tài liệu là để có thể sử dụng được Thiên Tinh đằng thu thập ở cửa hút gió. Hắc đằng mà Nữ ma quỷ sử dụng, trước một số sinh vật cường đại vẫn có phần yếu ớt, nàng cần gấp một vũ khí mạnh mẽ hơn. Thiên Tinh đằng có thể thỏa mãn yêu cầu này, nhưng muốn đem nó chế thành tạp phiến cần rất nhiều tài liệu. Điều đáng mừng là nơi đây là Bách Uyên, mặc dù mãnh thú quá nhiều nhưng tài liệu quý hiếm cũng nhiều như lông trâu.

Khi nữ ma quỷ sử dụng Hắc đằng thì dùng đến cảm giác. Lần đầu tiên Trần Mộ nhìn thấy nàng đã nhận ra chuyện này. Hắn còn nhớ rõ tình hình lần đó nàng đem tạp phiến biến thành một sợi tơ nhỏ, lúc đó hắn còn tưởng là một loại ma thuật. Nhưng giờ mới biết, đó cũng là một loại tạp phiến.

Kỹ thuật tạp phiến của Bách Uyên Phủ lúc đầu là do Liên Bang truyền tới, nhưng theo thời gian trôi qua, những người có trí tuệ trong bọn họ đã tự sáng tạo ra hệ thống tạp phiến đặc sắc của mình. Lúc này hệ thống tạp phiến của bọn họ đã tách xa hệ thống Vincent Van thịnh hành nhất ở Liên Bang. Điều này và hoàn cảnh của Bách Uyên Phủ có liên quan trực tiếp. Mặc dù tới Bách Uyên không lâu, nhưng Trần Mộ cũng đã nhạy cảm cảm nhận được sự khác biệt.

Thứ nhất là tài liệu, điểm này cực kỳ rõ ràng, tài liệu của Bách Uyên Phủ rất độc đáo, bởi chúng không hấp thu quang năng mà hấp thu nhiệt năng, bên trong chúng có vô số những đường tơ nhỏ bé mạch lạc. Nhờ những đường tơ này mới khiến chúng rất dễ chịu ảnh hưởng của cảm giác.

Cảm giác của nữ ma quỷ không đáng kể, nếu ở Liên Bang nàng chỉ là một tạp tu không được xếp hạng. Nhưng Hắc đằng trên tay nàng lại như một bộ phận thân thể được kéo dài của nàng, điều khiển tự nhiên. Nàng không chỉ có thể dùng lực lượng khống chế nó, mà còn có thể sử dụng cảm giác phụ trợ khống chế. Ở một mặt nào đó nói, Hắc đằng trên tay nàng cũng tương tự như bao tay năng lượng trên tay Trần Mộ, song một cái là do tự nhiên sinh trưởng, một cái là nhân loại chế tạo. Kết hợp với kỹ xảo khổng lồ cùng tốc độ xuất sắc, lại có năng lực lợi dụng bóng tối trời sinh, nàng trở nên cực kỳ đáng sợ. Điều khiến Trần Mộ cảm thấy choáng váng là nữ ma quỷ này có kỹ xảo không thể tưởng tượng, hoàn toàn bất đồng với phong cách vô tạp lưu của Weah. Nó linh hoạt biến hóa hơn, quỷ dị khó dò, không hề nổi danh nhờ lực lượng. Nhưng có một điểm chung không ngoại lệ, đó là những kỹ xảo này cũng cần rất nhiều năm tháng tích lũy mới có thể thành hệ thống hoàn thiện như vậy.

Nữ ma quỷ vẽ mặt rất thành kính, nàng dùng các loại dung dịch ngâm Thiên Tinh đằng, mặc dù cách làm này vô cùng nguyên thủy nhưng trong mắt Trần Mộ, so với khi hắn xử lý tài liệu để chế tạp về mặt bản chất cũng không khác. Quá trình này phải rất kiên nhẫn, xử lý tổng cộng mất mười lăm ngày, dùng hết ba mươi một phương pháp xử lý cuối cùng mới hoàn thành.

Khi Trần Mộ cẩn thận xem xét Thiên Tinh đằng vừa được làm xong, hắn mới ngạc nhiên. Thiên Tinh đằng vốn bản thân có kết cấu tương tự cầu vồng, nói cách khác nó là tạp giới trời sinh. Sau khi xử lý lại càng khiến ưu thế này được phát huy, điều này khiến Trần Mộ cảm thán không thôi. Trong mắt hắn, Bách Uyên Phủ này đúng là một nơi may mắn, không thể ngờ lại có tạp giới tự nhiên, nhưng điều này lại khiến hệ thống tạp phiến ở Bách Uyên Phủ ở vào tình trạng khá nguyên thủy. Bọn họ cần bản không cần nghiên cứu cầu vồng, thiên nhiên đã ban tặng cho bọn họ, bọn họ chỉ cần sử dụng thật tốt là được.

Khiến Trần Mộ cảm thấy bất ngờ nhất là nữ ma quỷ lại có thể biến nó thành một tấm tạp phiến. Biến hóa như ma thuật này là điều duy nhất khiến Trần Mộ cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng. Đáng tiếc, loại biến hóa này vượt xa mức hiểu biết của hắn, còn hỏi nữ ma quỷ, nàng cũng chẳng biết vì sao lại làm được như vậy, chỉ biết đây là do tổ tông truyền miệng. Điều này cũng khiến Trần Mộ thu lại lòng khinh thường, từ xưa tới nay có không ít bậc đại trí tuệ, bọn họ cũng có những điểm độc đáo của riêng mình.

Có thêm Thiên Tinh đằng, nữ ma quỷ như hổ thêm cánh, thực lực tăng mạnh. Hai người bắt đầu thử thăm dò theo hướng ra ngoài Bách Uyên, dọc đường phải không ngừng chiến đấu.

Nhưng với hai người mà nói, họ đã không có đường lui, trừ phi cam tâm ở chỗ này cả đời làm dã nhân, còn

không chỉ có thể chém giết mở lối ra ngoài. Nữ ma quỷ không chịu làm dã nhân, mà Trần Mộ cũng không cam lòng. Trong thế giới chỉ có giết chóc này, hai người chỉ có không ngừng chiến đấu mới có thể sống sót, mới có thể thoát ra ngoài.

Ngày thứ ba mươi, hai người tiến thêm về phía trước rất xa, vết thương trên người Trần Mộ càng nhiều hơn nhưng hắn cũng đã dần quen. Hắn hiện giờ nhìn qua đã thấy thêm phần dũng mãnh, sát khí mãnh liệt như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, không hề che dấu mũi nhọn của mình. Nữ ma quỷ lẳng lẳng đứng ở bên Trần Mộ, Thiên Tinh đằng giống như rắn cuốn quanh người nàng.

582. Chương 575: Tinh Thể Màu Lam

Ba mươi ngày không lâu, nhưng với hai người phải liên tục giết chóc máu me lại như trải qua mấy đời. Thực lực của bọn họ so với trước đây mạnh hơn nhiều, nhất là Trần Mộ, các phương diện đều tăng lên nhanh chóng. Ở Liên Bang, hắn không cần tham chiến nhiều, nhưng ở Bách Uyên, ngày nào cũng là chiến đấu cường độ cao, đơn giản chỉ có giết chóc cùng sinh tử. Ba mươi ngày ma luyện khiến hắn như thoát thai hoán cốt thành một người khác.

“Thể năng lượng của ta không còn nhiều lắm.” Trần Mộ nhíu mày, mấy ngày nay không ngừng chiến đấu, thể năng lượng tiêu hao nhiều. May mà hắn thường quen mang theo nhiều thể năng lượng, nếu không căn bản không thể chống đỡ được tới bây giờ. Nếu như thể năng lượng tiêu hao gần như không còn, vậy lực chiến đấu của hắn sẽ hạ thấp nhiều. Tạo nghệ vô tạp lưu của hắn đối phó với tạp tu bình thường còn được, còn với mấy loại mãnh thú này thì còn kém nhiều.

Nữ ma quỷ động tác trên tay hơi khựng lại rồi khôi phục như bình thường: “Vậy phải làm sao đây?”

Trần Mộ đau đầu đem tất cả những thứ trong túi bên hông lấy ra, có bút Nhược Thủy, các loại tạp phẩm, tiền tạp, còn có vài khối đất sét nhỏ lẫn trong đó. Tiền tạp ở đây không đáng một đồng, còn như tạp phẩm nếu không có thể năng lượng cũng chỉ là một đồng phế liệu. Ánh mắt hắn dừng ở vài khối đất sét nhỏ màu đen, hắn lập tức mừng rỡ, sao lại quên mất cái này nhỉ?

Tiền tạp quệt một ít đất sét, cẩn thận miết miết khối đất sét này, một cỗ năng lượng dao động mãnh liệt tỏa ra va chạm vào thế giới cảm giác của Trần Mộ. Xung động năng lượng mãnh liệt ủa tới!

Trần Mộ mừng rỡ và ngạc nhiên nhìn những tinh thể như bảo thạch này. Kiến thức của hắn hơn trước kia nhiều, mặc dù không biết những tinh thể như ngọc bích này rốt cuộc là gì, nhưng có thể đoán được đại khái tính chất của nó. Đây là một loại tinh thể ẩn chứa năng lượng cao. Mật độ năng lượng ẩn chứa trong nó vượt xa những khoáng thạch năng lượng khác mà Trần Mộ từng thấy, những loại khoáng thạch thông thường để chế thể năng lượng như Nguyệt Lượng thạch ẩn chứa năng lượng không bằng số lẻ của nó.

Mặc dù vậy vẫn không thoát khỏi cảnh tài liệu không đủ. Đầu tiên hắn cần tạp phẩm trống, mấu chốt ở chỗ chế tạo tạp phẩm trống cũng là một loại kỹ thuật cần rất nhiều trình tự làm việc, hiển nhiên hắn bây giờ không thể hoàn thành. Tiếp theo, hắn cần rất nhiều tài liệu phụ trợ để tiến hành gia công loại tinh thể năng lượng không biết tên này. Cũng may Trần Mộ không phải người câu nệ hình thức, hiểu rằng nhập gia tùy tục, thể năng lượng hắn dùng trước kia cũng chưa từng vứt bỏ, giờ chỉ cần tiến hành xử lý chúng một chút là được. Mà trong bao tạp của hắn còn rất nhiều tạp phẩm không cần thiết, những tạp phẩm này đều được sử dụng, xử lý lại một lần.

Các tài liệu khác thì chỉ có thể kiên trì tới cùng, vì vậy hắn một lần nữa tìm tòi khắp khu vực hoạt động trong ba mươi ngày qua. Mỗi loại sinh vật, mỗi loại khoáng thạch ở nơi này hắn đều tiến hành kiểm tra. Không có bất cứ thiết bị kiểm tra đo lường nào, không có bất cứ công cụ gia công gì, không có tạp phẩm hữu dụng, hắn chỉ có thể sử dụng cảm giác theo cách nguyên thủy nhất. Hắn sử dụng cảm giác của mình tận lực quét qua bất cứ loại tài liệu nào, hy vọng từ kết cấu vi mô của nó mà phán đoán được tính năng.

Trần Mộ không biết là chưa từng có ai sử dụng cảm giác như vậy. Mà nếu Caesar biết hắn dùng trạng thái Linh Thức để làm việc này có lẽ cũng sẽ kinh ngạc tròn mắt. Để có thể cảm nhận kết cấu vi mô của tài liệu, hắn không thể không đem cảm giác của mình phát huy tới mức tận cùng, đặc biệt là ở mức độ tinh tế.

Trong ba mươi ngày, phạm vi hoạt động của bọn họ cũng không lớn, nhưng trong phạm vi này, những tài liệu Trần Mộ cảm thấy lạ lẫm cũng không ít. Thực vật, khoáng thạch, tổ chức sinh vật.. Tất cả những thứ này đều nằm trong phạm vi khảo sát của hắn, nếu như đổi lại là người khác, quyết không làm một việc như vậy, bởi đây thật sự là một công trình lớn tới cực điểm. Nhưng Trần Mộ lại không hề do dự dùng phương thức xem ra tốn sức nhất này.

Ai biết được sẽ phải ở lại nơi quỷ quái này bao lâu, việc này trông thì bề bộn nhưng làm nhiều thêm một chút thì khả năng sống sót của bọn họ ở Bách Uyên cũng cao hơn một chút. Đã ba mươi ngày, hắn rút cuộc cũng không nhớ rõ đã trải qua bao nhiêu trận chiến, có những trận hắn suýt nữa trở thành thi thể, có thể sống sót phần lớn là nhờ vận khí. Nhưng con người không thể chỉ hi vọng vào vận may, ở nơi sinh tồn gian nan này hắn mới cảm thụ sâu sắc điều đó.

Hắn cho rằng cần chuẩn bị để chiến đấu rất lâu, mà việc chuẩn bị cũng là cơ sở để bọn hắn chiến đấu một thời gian dài. Vì thế bọn họ không thể không đi chậm lại, Trần Mộ mỗi ngày đều liều mạng sử dụng cảm giác kiểm tra các loại tài liệu. Không biết có phải do hắn sử dụng nhiều hay không mà độ tinh tế trong cảm giác của hắn tăng lên nhanh chóng. Điều này không được ghi chép trong bất cứ sách vở tài liệu nào nhưng hắn lại ngày càng thuần thục.

Vài lần suýt gặp tử thần, trạng thái Linh Thức của hắn cũng đã thay đổi về chất, hắn bây giờ lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái Linh Thức mà không gặp bất cứ khó khăn gì, những đường nét màu trắng cũng xuất hiện thay đổi, nhạt tới mức cơ hồ không nhìn thấy được. Ở nơi này, hắn có thể dễ dàng cảm giác được mỗi khi gặp nguy hiểm, bản thân đều có thể phát hiện sớm một bước, điều này giúp hắn tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Dưới áp lực của tử vong, Nhất Tức Cảm Giác Huấn Luyện pháp cùng Tĩnh lặng sâu kết hợp tạo ra uy lực kinh người, cảm giác của hắn cơ hồ mỗi ngày đều thay đổi. Cuộc sống rất buồn tẻ, ngày lại ngày chiến đấu, kiểm tra tài liệu. Nữ ma quỷ tựa hồ đã quen với cuộc sống này, ngày thường trầm mặc ít nói, nhưng khi hai người cùng chiến đấu lại dần dần ăn ý, uy lực khi liên thủ cũng tăng nhiều.

Trần Mộ giờ đang cầm thận thu thập phần độc trên Phấn Độc Thái nga (***). Phấn Độc Thái nga hình thể rất lớn, khi giang hai cánh ra có thể dài hơn 25cm, màu sắc trên thân rất đẹp, nhất là hai cánh của nó, như hai chiếc cầu vồng. Tốc độ bay của nó không nhanh nhưng có thể sinh ra một khu vực màu sắc rực rỡ có độc xung quanh thân thể, bất cứ sinh vật nào tiến vào khu vực này đều bị dính độc.

Đây là một loại động vật cực kỳ nguy hiểm, nhưng đối với Trần Mộ mà nói, nó cũng chẳng hề phiền toái. Sử dụng Song Cực tạp hắn dễ dàng giết chết con Phấn Độc Thái nga này. Theo lời nữ ma quỷ, phần độc màu rực rỡ trên người nó là một loại tài liệu khá hữu dụng, rất nhiều bộ tộc nguyện ý dùng giá cao mua nó, chủ yếu là để chế tạo vũ khí.

Điều này khiến Trần Mộ cảm thấy rất tò mò nên cố thu thập một ít độc phần trên người nó. Các loại sinh vật ở khu vực này cơ hồ bị hai người quét sạch cả rồi, ngay cả Cốt Thứ tê mạnh mẽ tới mức nữ ma quỷ không dám động vào cũng bị hai người kiên cường đánh chết. Mà hiện giờ đám Ảnh phong kia chỉ cần vừa thấy hai người bọn họ lập tức quay đầu bỏ chạy, điều này khiến Trần Mộ cảm thấy kinh ngạc về trí tuệ của sinh vật nhỏ này.

“Ha, độc phần này quả nhiên là đồ tốt!” Trần Mộ không nhịn được vui mừng hô lớn.

Tài liệu hắn thu thập hiện giờ còn thiếu một loại chất xúc tác, không ngờ phần độc này lại là một loại chất xúc tác trời sinh.

Nữ ma quỷ mừng rỡ nhìn Trần Mộ, trong lòng hơi lay động. Hắn tiến bộ cực nhanh, bước tiến rất lớn, khiến người khác kinh hãi. Lúc vừa tới đây thực lực Trần Mộ còn không bằng nàng, nhưng cơ hồ qua mỗi trận chiến thực lực của hắn đều tăng lên. Sau hơn mười trận đấu, chênh lệch của hai người đã không chia cao thấp, mà khả năng tăng trưởng của hắn vẫn không có chút dấu hiệu suy kiệt, hiện giờ hắn đã là người chủ công trong hai người. Nàng chưa từng gặp qua nhân vật mạnh mẽ như vậy. Thiên phú cường đại sao? Hay là hắn có tiềm lực hơn xa người thường?

Thực lực của nàng cũng tăng lên nhanh chóng nhưng so sánh với hắn khiến nàng cảm thấy hơi nản lòng, đây vẫn là sau khi nàng có được Thiên Tinh đẳng. Sau khi liên tục chém giết Hắc U mang đúng thứ mười

lăm, Cốt Thứ tê đứng thứ mười bốn, nàng bỗng nhiên nghĩ, có lẽ hai người họ có thể thực sự thoát ra khỏi chỗ thâm sơn cùng cốc trong Bách Uyên này.

Trần Mộ sau khi thu thập độc phần bèn cùng nàng trở về chỗ ở tạm, hắn không thể chờ được. Nơi ở của hai người rất đơn sơ, chỉ là một nơi tránh gió, bốn phía để một chút nước tiểu cùng lông của dã thú, như vậy có thể tránh cho dã thú khác xông vào. Nơi trú ẩn của hai người rất ấm áp vì có lò sưởi, bất quá lò sưởi đơn giản này không dùng gỗ để đốt mà dùng một loại đá màu đỏ nhạt. Loại đá màu đỏ nhạt này Trần Mộ trước đây chưa từng thấy qua, nhưng biết nó là một loại năng lượng thạch không tinh chất, lúc đầu hắn còn tiếc một hồi lâu, loại đá màu đỏ nhạt này ẩn chứa năng lượng cũng không nhiều, không thể dùng để chế tạo thể năng lượng. Nhưng sau đó hắn linh cơ máy động, liền thử đem nó dùng để sưởi ấm.

Không nghĩ tới, nó là một loại chất đốt rất tốt, không chỉ không có khói mà nhiệt tỏa ra ổn định, hơn nữa có thể đốt rất lâu. Nữ ma quỷ lúc đó mắt biến thành hình tròn, về sau hỏi qua nàng mới biết đây là một loại đá thông thường ở Bách Uyên Phủ tên là Hồng Diên thạch, nhưng lại chẳng ai nghĩ tới việc dùng nó để đốt cả.

Hồng Diên thạch trong lò sưởi tỏa ra hơi ấm, lúc sáng lúc tối chiếu tới khuôn mặt Trần Mộ cũng lúc sáng lúc tối. Khuôn mặt hắn đang vô cùng chăm chú. Trước mặt hắn sắp xếp rất nhiều thứ cổ quái. Có các tảng đá, các loại thực vật, các loại quả không biết tên, máu động vật.. Hắn bắt đầu xử lý những loại tài liệu này, hắn sớm đã có cách, cho nên động tác cực nhanh, không hề chần chờ.

Nữ ma quỷ tò mò nhìn Trần Mộ, trước giờ nàng chưa bao giờ thấy qua chế tạp sư chế tạo tạp phiến. Thời gian nàng tiến vào Liên Bang không ngắn, đối với rất nhiều thứ ở Liên Bang cũng có lý giải nhất định. Nàng cũng hiểu ý nghĩa của thể năng lượng đối với bọn họ. Nếu không có Trần Mộ chủ công, chỉ dựa vào một mình nàng tuyệt đối không thể ra khỏi Bách Uyên. Điều này khiến nàng có phần khẩn trương.

Trần Mộ thần sắc bình tĩnh chuyên chú, động tác của hắn lưu loát, đều đặn, nhịp nhàng, khó tưởng tượng là hắn dùng tài liệu không quen thuộc để chế tạp phiến. Nếu là người không biết lần đầu thấy hắn sẽ nghĩ hắn đã từng có rất nhiều kinh nghiệm làm việc này. Tài liệu trên tay hắn biến hóa, các hiện tượng xuất hiện tầng tầng lớp lớp khiến nữ ma quỷ tròn tròn mắt.

Cả quá trình ước chừng hết bốn giờ. Trong bốn giờ này, ánh mắt Trần Mộ không hề di chuyển, từ đầu tới cuối vẫn chăm chú nhìn vào bình đựng nguyên thủy đơn giản trước mắt. Mà thành phẩm cuối cùng là ba tấm tạp phiến vừa hoàn thành trước mặt hắn.

(*) Hắc U mãng: Trần đen

(**) Cốt Thứ tê: Tê giác xương gai

(***) Phần Độc Thái Nga: Bướm rắc phần độc

583. Chương 576: Đông Vệ

Năng lượng trong tấm thể năng lượng này vượt xa tưởng tượng của hắn, chắc chắn trong thời gian rất dài hắn không cần lo lắng về chuyện năng lượng. Nói cách khác, hắn có thể khôi phục huấn luyện bình thường. Một đoạn thời gian trước, bởi vì thể năng lượng không đủ, hắn bỏ bê huấn luyện hằng ngày, bởi việc này tiêu hao năng lượng. Hắn chỉ có thể luyện tập một vài kỹ thuật vô tạp lưu, nhưng do không có Weah, phương thức huấn luyện của nữ ma quỷ lại không thích hợp điều kiện thân thể của hắn. Hắn chỉ có thể được xem là hoàn thành kỹ thuật Hư Không trăm thông thường, dùng để hù dọa một vài tạp tu còn được, nếu dùng trên thân thể những dã thú hung hãn vô bì này chỉ có thể giải ngứa cho bọn chúng. Trần Mộ đã từng thử dùng Hư Không trăm chém lên thân Cốt Thứ tê, ngay cả dấu ấn cũng không lưu lại.

Nữ ma quỷ nói rất thẳng thắn, thực lực của hắn không đủ, nếu là Weah, tin tưởng sẽ không có chuyện gì. Những lời rất vô tình này lại không khiến Trần Mộ nản lòng. Trong lòng hắn Weah đã sớm là vô địch. Hơn nữa, về sau dựa vào nàng cùng đầu óc của chính hắn, hai người miễn cưỡng đánh chết Cốt Thứ tê, điều này đã khiến hắn hưng phấn rất nhiều.

Mặc dù bởi vì nhân số ít, chiến thuật của bọn họ không có nhiều linh hoạt, nhưng Trần Mộ hiện vẫn còn có giá trị chiến thuật. Có vài thứ cho dù biết, nhưng bởi chưa thật sự dùng, nên vào thời điểm nguy hiểm,

thường nghĩ không ra. Nữ ma quỷ không phải người tình cảm, không biết có phải là rất thông minh hay không mà đem quyền chỉ huy giao cho Trần Mộ đảm nhận làm người hỗ trợ.

Hoàn thành thể năng lượng, Trần Mộ tâm tình rất tốt. Vấn đề trọng yếu nhất đã giải quyết, tại Bách Uyên, có thể chiến đấu mới có thể sống sót. Sản vật nơi này rất nghèo nàn, mỗi một loại sinh vật sinh tồn đều cực kỳ gian nan, chiến đấu chém giết trong đó cũng tàn khốc dị thường. Trong lòng chợt động, hắn nói với nữ ma quỷ: “Dem Thiên Tinh đằng của ngươi cho ta xem một chút.”

Nữ ma quỷ có chút khó hiểu nhìn hắn, nhưng vẫn đem Thiên Tinh đằng giao vào tay Trần Mộ. Trải qua mấy ngày giúp đỡ lẫn nhau, trong lòng hai người lặng lẽ nảy sinh tín nhiệm.

Nhận Thiên Tinh đằng Trần Mộ liền bắt đầu dùng cảm nhận quét qua nó. Mấy ngày này, hắn đối với cách dùng cảm giác kiểu này thuần thục rất nhiều. Lần này quét qua khiến hắn có rất nhiều phát hiện mới. Đoạn Thiên Tinh đằng này bên trong có rất nhiều kinh mạch thiên nhiên nhỏ bé, được nữ ma quỷ xử lý lần trước khiến những kinh mạch tinh mịn này càng trở nên vượt trội. Nó quả là một loại tạp giới thiên nhiên.

Những kinh mạch tinh mịn này chính là vận thiên nhiên tạo thành, trong nó tràn đầy một loại năng lượng kỳ dị. Chắc chắn là năng lượng của bản thân nó, tương đương với nguồn năng lượng của tạp giới. Cách thức nữ ma quỷ sử dụng nó tiêu hao năng lượng cực nhỏ. Điều này khiến nó có thể sử dụng rất lâu. Đối với loại tạp giới thiên nhiên Thiên Tinh đằng này, Trần Mộ rất khó sửa chữa. Hắn không có biện pháp tu sửa hệ thống tinh mịn nội bộ sinh trưởng trong Thiên Tinh đằng. Có lẽ thêm thời gian hắn mới có thể có biện pháp, nhưng trước mắt thì chỉ có thể bỏ qua. Hắn lại mang Thiên Tinh đằng trả cho Nữ ma quỷ.

@#\$%^&

Mười ngày sau.

“Chúng ta phải rời khỏi nơi này.” Trần Mộ nói.

Nữ ma quỷ lên tiếng đáp ứng. Mấy ngày này, đồ có thể ăn chỗ này cơ hồ hầu như đều lọt vào bụng bọn họ, chỉ còn lại cái thứ Ảnh phong vừa khó đối phó lại thiếu nước luộc kia. Mà mấy sinh vật này hiện tại đối với hai người cũng là tràn đầy sợ hãi.

Hai người rất cẩn thận chuẩn bị lượng lớn nước sạch, tất cả những tài liệu Trần Mộ cho rằng hữu dụng đều gói lại. Tốc độ đi tới trước của hai người rất chậm, tại chỗ nguy cơ trọng trọng này, bất luận cẩn thận như thế nào cũng đều không đủ.

Tìm kiếm nơi nghỉ mới, cố gắng sống sót, từ trong miệng sinh vật khác tranh đoạt thực vật. Cuộc sống đơn điệu buồn tẻ, không có bất luận màu sắc gì, mỗi ngày đều phải trực tiếp đối mặt chỉ là chiến đấu và giết chóc. Bọn họ xem ra không một chút phấn đấu.

@#\$%^&

Trời mênh mông, đất bằng phẳng, màu xám vĩnh hằng, đưa mắt nhìn không thấy cuối. Đồng tử của Bagnell không có tiêu cự, mỗi ngày xuất thần nhìn chân trời mênh mông ngoài cửa sổ đã là thói quen lớn nhất của hắn. Thân là Tổng phụ trách quân sự của căn cứ Đông Vệ, hắn vốn phải trở lại căn cứ Đông Vệ, tổng lĩnh các loại sự vụ. Nhưng hắn vô luận thế nào cũng không chịu ly khai căn cứ Khe Núi Lớn. Quyết định của hắn, bọn người Hề Bình cũng không có cách thuyết phục.

Nhưng bởi vì hắn tự mình trấn thủ ở căn cứ Khe Núi Lớn, công trình kiến thiết ở nơi này tiến triển nhanh chóng. Hiện tại căn cứ Khe Núi Lớn đã là một bộ phận tạo thành không thể thiếu của căn cứ Đông Vệ, chính là bởi vì các loại tài liệu quý hiếm nó cung cấp liên tục không ngừng, nên mấy năm nay tốc độ mở rộng của căn cứ Đông Vệ được đẩy mạnh lên rất nhiều. Trừ cái đó ra, căn cứ Khe Núi Lớn cũng là trường huấn luyện quan trọng nhất của căn cứ Đông Vệ, hậu kỳ huấn luyện của đội viên đều ở đây.

Trải qua hai năm phát triển, căn cứ Đông Vệ hiện tại nghiêm nhiên trở thành thế lực mới của một phương, mà mọi người bình thường gọi nó là Đông Vệ. Đông Vệ vài năm nay hơi trầm, nhưng mà không ai dám hoài nghi thực lực bọn họ, nhất là Liệp Thủ đoàn(*) do tạp tu đoàn Tuyết Ti Trùng cải biến mà thành bên ngoài lại càng nổi danh. So với Đường Thủ doanh vừa mới thành lập không lâu dưới trướng Đường Hàm Phái cũng lấy bao tay năng lượng làm vũ khí là chủ yếu, bọn họ càng có phân lượng.

Hai năm nay, thế cục Liên Bang không chỉ không chuyển biến tốt đẹp, mà ngược lại còn hỗn loạn hơn. Đường Hàm phái và Túc Hắc Minh hai người vẫn như mặt trời ban trưa, nhưng bốn nhà còn lại thuộc Lục Đại và Pháp Á hai bên kết minh.

Cuộc chiến giữa các quân đoàn cũng càng lúc càng kịch liệt, đại quân đoàn của Mạc Doanh và đệ nhất quân đoàn của Vệ Nguyệt Thanh gặp phải quân đoàn liên hợp của mấy nhà khác quần giết, tình hình chiến đấu kịch liệt, vượt qua xa sự dự đoán của mọi người. Theo thống kê chưa đầy đủ, trong hai năm, ước chừng đã có bảy mươi lăm tòa thành thị xóa tên trên bản đồ, trong đó bao gồm sáu đô thị lớn, người dân bị chết hàng hà sa số.

Năm đại Hoa khu ngày xưa phồn hoa khiến nhiều người ngưỡng mộ đã trở thành chiến trường xay thịt, dân chúng kinh hoàng tuyệt vọng dồn dập đưa gia đình rời xa Hoa khu, hướng phổ cư khu ùn ùn kéo tới. Trong này cũng có rất nhiều đoàn tạp tu, những tạp tu từ Hoa khu xông ra như thế nào nguyện ý hướng tới địa chủ ở những nơi ngày xưa bị bọn họ xem thường cúi đầu xưng thần? Nên việc bọn họ tới cũng khiến chiến hỏa ở khu phổ cư tăng phần căng thẳng.

So với nơi khác, căn cứ Đông Vệ quả là thế ngoại đào nguyên. Hiện tại mỗi ngày đều có vô số người mộ danh mà tới, mặc dù diện tích của căn cứ Đông Vệ so với trước kia đã phải mở rộng chừng hơn hai mươi lần, nhưng mà vẫn như cũ khó có thể thỏa mãn yêu cầu số lượng người nhiều như vậy ở lại. Ngay sau đó, trải qua sự quyết định của lực lượng cao tầng Đông Vệ, Mộc Tự doanh được cử ra chung quanh tiến hành thanh tảo, hình thành một vành đai trống quy mô lớn.

Rất nhiều dân chúng không thể có được quyền cư ngụ tại căn cứ Đông Vệ, tiếp tục ở lại vành đai trống này. Căn cứ Đông Vệ cũng không can thiệp cuộc sống hằng ngày của họ, để bọn họ tự tổ chức quản lý, nhưng trên quản lý hành chính là phụ thuộc vào căn cứ Đông Vệ. Những thành trấn tự hình thành này được gọi là đô thị vệ tinh.

Bởi trị an tốt đẹp, thành Thương Vệ đã có tiếng tăm ở bên ngoài, một bước trở thành đại thành thị phồn hoa nhất toàn Liên Bang, diện tích của nó so với lúc trước khuếch đại cả chục lần. Nơi này có được thị trường mậu dịch lớn nhất toàn Liên Bang, là thiên đường của chuyên gia chế tạp sư và tạp giới. Ở chỗ này, chuyên gia tạp giới có được địa vị không kém tạp sư, điều này hấp dẫn rất nhiều chuyên gia tạp giới đến đầu nhập.

Căn cứ Đông Vệ màu mỡ như vậy thế nào lại không có kẻ thêm thuồng? Nhưng căn cứ Đông Vệ dùng hành động của chứng minh thực lực. Mộc Tự doanh và Liệp Thủ đoàn hai năm trải qua chiến đấu hơn hai mươi trận, không một lần chiến bại, chấn nhiếp giới đạo chích.

Trong tầm nhìn của Bagnell xuất hiện vài điểm đen. Những điểm đen này tốc độ cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt, liền xuất hiện trước cửa. Không cần đoán Bagnell cũng biết là Weah mấy người. Trong hai năm này, Weah luôn luôn mang theo Tiểu Bộ Mặc, Tô, Dương Sơn Phi mấy người ly khai căn cứ, mà mỗi lần đi thường thường rất nhiều ngày. Đợi đến lúc hần trở về, đều mang theo rất nhiều thứ. Ví dụ như thực tạp, không ai biết bọn họ rốt cuộc là đi đâu, Weah cũng chưa bao giờ nói. Tạp tu đoàn Tuyết Ti trùng có thể hoán đổi thành công tất cả đều là dựa vào kỹ thuật thực tạp mà Weah mỗi lần mang về.

Đúng là không ai biết Weah đáo để là đi tới đâu lấy ra thực tạp, nhưng mọi người đối với sự biến mất thường xuyên của bọn họ cũng đã sớm thành thói quen.

“Cuối cùng đã về rồi.” Dương Sơn Phi vừa mới trở lại phòng của mình rốt cuộc không nhìn được xuất ra thanh âm thỏa mãn.

Tô phủ bụi đất trên đầu, mặt nạ màu vàng nhạt cũng dính đầy một tầng bụi mỏng, hần cười khổ nói: “Rốt cuộc có thể tắm rồi, mấy ngày nay ta thật rất khó chịu.”

“Tắm rửa?” Dương Sơn Phi trề môi: “Ta hiện tại chỉ muốn đánh một giấc. Tên Weah biến thái kia thật không phải người! Giờ thì tốt rồi, ngay cả Tiểu Bộ Mặc cũng trở thành biến thái, chạy xa như thế, thật không giống người.”

“Cái tên Weah biến thái kia..” Ngay cả Tô người bình thường đối với mọi người đều thập phần khách khí, cũng nhìn không được chửi tục.

“Ha ha!” Dương Sơn Phi sững sốt nhìn Tô giống như thấy người ngoài hành tinh, bỗng nhiên cười lớn một trận: “Ha ha! Không nghĩ tới người cũng có một ngày mất người.”

Động tác tay của Tô khê đĩnh trệ, chốc lát cũng cười ha hả. Cười cười, thanh âm của hai người càng ngày càng nhỏ, một lát sau, hoàn toàn yên tĩnh.

“Tô, người nói chúng ta khi nào thì có thể ly khai nơi này?” Dương Sơn Phi bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tô nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Trừ phi Trần Mộ trở về, nếu không Weah sẽ không để chúng ta ly khai.”

“Weah chết tiệt!” Dương Sơn Phi nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi. Từ sau khi Trần Mộ biến mất trong trận gió lốc kia, mỗi lần Weah phải đi xa, đều yêu cầu hai người đồng hành. Mỗi lần đón lấy ánh mắt hờ hững của hắn, da đầu hai người lại tê dại. Một lần Dương Sơn Phi bị bức đến mức sắp phát điên, sống chết không chịu đi, kết quả thiếu chút bị Weah trực tiếp giết chết. Từ đó về sau, hai người đối với yêu cầu của Weah tuyệt đối tuân thủ.

Kỳ thật bọn họ cũng biết, bởi vắng mặt Trần Mộ, sự tồn tại của hai người bọn họ đối với sự an toàn của cả căn cứ Khe Núi Lớn là một ẩn hoạn nghiêm trọng. Cho nên, Weah mỗi lần ra ngoài đều mang bọn họ đồng hành, cũng là tránh cho thời điểm vắng mặt hắn, hai người này làm ra tình huống đột ngột gì đó.

Nhưng cùng đồng hành với Weah thực không phải chuyện khoái trá gì. Weah tựa như máy móc, vĩnh viễn không biết mệt mỏi, hắn có thể bôn hành đường dài vài ngày vài đêm. Thực tế là hắn thường xuyên như vậy, nên cho dù là phi hành theo sau hắn, hai người cũng cảm thấy khổ sở đến mức kể không hết. Nhất là Weah trước kia còn có thể cố kị thể lực của Tiểu Bộ Mặc không đủ, nhưng hiện tại Tiểu Bộ Mặc cũng đang hướng gần tới khuôn mẫu của tên Weah biến thái, thể lực dồi dào tới khó tin, tình cảnh của Tô và Dương Sơn Phi càng thêm xấu.

Hai người lại lâm vào trầm mặc.

(*) Liệp Thủ đoàn: Đoàn thợ săn

584. Chương 577: Bốn Phương Chú Ý

“Tin tức từ Ma Cấp Dịch Vực truyền tới. Trừ Ban Trạch đại nhân toàn vẹn trở về, số còn lại bị tiêu diệt toàn bộ. Tinh thần của Ban Trạch đại nhân tựa hồ bị đả kích nghiêm trọng, sau khi trở về bộ tộc thì suy sụp hoàn toàn, bế môn không ra. Bọn họ rất cuộc là gặp phải cái gì, hắn trước sau bảo trì im lặng không nói. Vương của bọn họ thúc giục vài lần triệu kiến nhưng mà đều bị hắn lấy cớ bệnh tật thoái thác. Lần này bọn họ phải ra một nhóm người mới đến hiệp nghị với chúng ta. Nhưng mà, có hai người vừa tiến vào Liên Bang liền lặng lẽ ly khai đội ngũ. Thuộc hạ lập tức phái người theo dõi hai người, hiện tại đã xác định được, mục tiêu của bọn họ rất có khả năng là Đường Hàm Phái.”

“Đường Hàm Phái?” Túc Hắc Minh neho mắt lại, ánh mắt âm hiểm. Một cỗ cảm giác nguy hiểm cực điểm lặng lẽ nổi lên, nhân viên tình báo ở phía dưới thần tình cấp bách, thở mạnh cũng không dám thở.

“Vâng. Thuộc hạ không dám tùy tiện chủ trương. Thỉnh đại nhân chỉ bảo.”

“Bọn họ đi tìm Đường Hàm Phái làm gì?” Túc Hắc Minh mặt lộ ra vẻ suy tư.

“Ý đồ còn chưa rõ.” Phía dưới thanh âm cung kính vội vàng nói.

“Hừ, chẳng lẽ Vương định một chân đạp hai thuyền?” Túc Hắc Minh cười lạnh tự nói: “Nhưng mà, cũng không thể để hắn như nguyện.”

Hắn hơi trầm ngâm, trầm giọng nói: “Đường Hàm Phái bình sinh là địch nhân lớn nhất của ta, nếu là cùng đám người Ma Cấp Dịch Vực kia đi chung một đường.. chặn hai người, cạy miệng bọn họ, nghe xem bọn họ nói gì. Tên gia hỏa của Ma Cấp Dịch Vực kia không phải là người đơn giản.”

“Vâng.” Tên thủ hạ lẫm liệt ứng mệnh.

“Những người khác vẫn thành thật chứ.” Giải quyết một chuyện tâm tình của Túc Hắc Minh rất tốt.

“Đại đa số đều thành thật, nhưng có mấy nhà tựa hồ đang âm thầm mưu đồ bí mật gì đó. Người tiềm phục của chúng ta đã thăm dò tình huống đại khái, sau khi nắm giữ chứng cứ xác thực, liền sẽ giải quyết bọn họ.” Tên thuộc hạ cung kính. Hắn biết rõ, quyền lợi trên tay hết thảy đều là vị nam tử trước mắt này giao cho.

“A, xuống tay phải tàn nhẫn chút. Nhưng mà chứng cứ cũng phải cấp cho mọi người xem rõ ràng.” Túc Hắc Minh hơi hột nói.

“Đại.” Tên thủ hạ bỗng nhớ tới cái gì có chút do dự nói: “Đại nhân, thuộc hạ nghe được một tin tức. Không biết nên nói hay không.”

“Nói đi.” Túc Hắc Minh lạnh nhạt nói.

Tên thủ hạ hạ giọng nói: “Đại nhân đã từng nghe qua Đông Vệ Cơ chưa?”

“Đông Vệ Cơ? A, ta nhớ đó chính là căn cứ do tên đệ tử của Tây Trạch lập ra. Năng lực của tên đó thật ra không tệ, đáng tiếc ta không thể sử dụng.” Túc Hắc Minh có chút tiếc hận nói. Bỗng nhiên ngừng đầu: “Đúng rồi Ban Trạch không phải chính là thua ở trên tay hắn sao?”

“Đại nhân anh minh.” Tên thủ hạ nhè nhẹ vỗ mông ngựa: “Sự phát triển hai năm nay của Đông Vệ Cơ cực kỳ nhanh chóng. Mặc dù địa bàn của bọn họ còn rất nhỏ, nhưng bọn họ tại khu phổ cư có được sức ảnh hưởng rất lớn, thậm chí không kém Pháp Á.”

Túc Hắc Minh ngồi thẳng người dậy. Hắn đối với chủ đề này có chút hứng thú: “A, trong thời gian hai năm liền có thể quy hoạch được như vậy, Tây Trạch này quả là thu được đồ đệ tốt.”

“Đông Vệ Cơ quét khởi thập phần đột ngột. Mặc dù bọn họ có tập tu đoàn Tuyết Ti Trùng và Mộc Tự doanh, nhưng mà tốc độ bành trướng này vượt xa bình thường, mà bọn họ vẫn còn chưa chủ động khuếch trương địa bàn. Hơn nữa, căn cứ điều tra của chúng ta, không có thể lực và tập đoàn lớn nào đứng sau Trần Mộ.”

“Đã tra được nguyên nhân chưa?” Túc Hắc Minh hỏi.

“Sau khi thuộc hạ phát hiện điểm khả nghi này, lập tức đối với Đông Vệ Cơ tiến hành điều tra kỹ lưỡng hơn. Về sau thuộc hạ phát hiện Đông Vệ Cơ sở dĩ có thể phát triển nhanh chóng như thế nguyên nhân chính là do sức kéo của năng lực kinh tế cường đại của bọn họ. Mà Đông Thương Vệ thành chỉ là một thành thị phổ thông, trụ cột thương nghiệp cực kỳ nông cạn, rõ ràng không đủ điều kiện được như vậy. Chúng ta đối với mậu dịch của Đông Vệ Cơ tiến hành âm thầm điều tra, liền có phát hiện kinh người.” Tên thủ hạ cẩn thận nhìn thoáng qua Túc Hắc Minh. Thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ hứng thú, trong lòng hơi trấn định tiếp tục nói.

“Thuộc hạ phát hiện phần giao dịch lớn nhất của bọn họ là các loại tài liệu quý hiếm. Những tài liệu quý hiếm này chiếm phần lớn định mức mậu dịch. Mà bên cung cấp những tài liệu trân quý này chính là Đông Vệ Cơ bọn họ. Những tài liệu trân quý này liên quan tới gần hai mươi chủng loại giống như từ trong không khí lấy ra vậy.”

Túc Hắc Minh tựa hồ nghĩ tới cái gì, nét cười trên mặt dần dần thu lại.

“Tại Đông Vệ Cơ còn truyền lưu một vài lời đồn đãi. Ý tứ của mấy lời đồn này là, Đông Vệ Cơ có thể sở hữu kính song. Thuộc hạ cũng có hoài nghi này, chỉ có tầng bụi mới có khả năng sản xuất rất nhiều tài liệu quý hiếm như thế.” Tên thủ hạ kiên trì đến cùng mang tất cả tình huống hắn biết trong đầu nói ra.

“Kính song.” Túc Hắc Minh ánh mắt đột nhiên bạo xuất hai luồng tinh mang. Hắn hiển nhiên bị từ này kích thích.

Trầm mặc hồi lâu, Túc Hắc Minh bỗng nhiên mở miệng: “Tăng cường điều tra, đem tình huống tra rõ ràng cho ta. Ngay!”

“Vâng.”

Kính song nói với Ma Cấp Dịch Vực là do Túc Hắc Minh nắm giữ. Hắn biết rõ giá trị của kính song, phải nói là giá trị của tầng bụi. Chỉ là bởi liên tiếp Ma Cấp Dịch Vực rồi Liên Bang tầng tầng lớp lớp khai phá trong thời gian dài, một vài khu mỏ có mức độ khai thác ít khó khăn hiện tại hầu như khai thác hết. Những

chỗ còn lại nếu không phải tràn đầy nguy hiểm, thì cũng là lợi nhuận sản sinh không lớn, lợi nhuận rỗng không đủ dụ người.

Túc Hắc Minh trong lòng đại khái khẳng định, Đông Vệ có bảy tám phần mười là phát hiện kính song và tầng bụi mới. Hơn nữa xem ra đồ khó trong khai thác không lớn, lấy năng lực của Đông Vệ cũng có thể đủ khai phát. Vậy đối với Mạc Doanh mà nói, không khác một khối thịt béo.

Đông Vệ Cơ!

Túc Hắc Minh trong mắt không có một tia kinh ngạc. Hắn đột nhiên hỏi Chư Hoành thủ lĩnh Thiết Vệ ở bên: “Mấy năm trước, Tinh viện có một hoạt động trao đổi gì đó. Là ở đâu?”

Trên mặt Chư Hoành ngơ ngác, nhưng hắn vẫn nghĩ một chút, có chút chần chờ trả lời: “Hình như là một nơi gọi là Đông Thương Vệ thành.”

“Đông Thương Vệ thành.” Túc Minh trong miệng thì thầm: “Chẳng lẽ lúc đó Tinh viện đã biết rồi?”

@#\$\$%^&

Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Đường Hàm Phái nhìn báo cáo, hắn vẫn bộ dáng nho nhã như xưa, áo khoác ngoài màu tro khiến hắn nhìn qua giống như học giả. Hắn nhíu mày, tự nhủ: “Chẳng lẽ chỗ đó thật sự có kính song?” Hắn lâm vào suy nghĩ sâu xa trong ánh sáng chớp chờn.

Bản ghi chép màu đen sắp xếp chỉnh tề trước mặt.

@#\$\$%^&

Giải Yến Bạch cũng thu được tình báo tương tự. Hắn lúc này chính là đang cầm phần tình báo này cùng Tào Chính Thu thảo luận.

“Lão Tào, người cảm thấy cái này có bao nhiêu phần tin cậy?”

“Rất cao.”

“Rất cao.” Thanh âm Giải Yến Bạch có chút phiêu hốt. Kính song đối với bọn họ mà nói, thật sự quá trọng yếu. Hiện tại Trung Đạt Thư phủ chỉ là đang tận lực chống đỡ. Nếu như có thể đem kính song này thu vào dưới tay, bọn họ có thể trong thời gian cực ngắn bành trướng thực lực.

Tào Chính Thu ngẩng lên khuôn mặt gầy gò góc cạnh, nhìn thoáng qua Yến Bạch. Hắn đã đảm nhiệm chức trưởng phòng Chiến Thuật một thời gian nên càng trở nên trầm ổn, hắn lắc đầu: “Chúng ta có thể biết được, chỉ sợ mấy nhà khác cũng đã sớm để ý. Hơn nữa, Yến Bạch, người có để ý hay không, từ mấy năm trước Tinh viện đã phái người tới Đông Thương Vệ thành, chỉ sợ sớm đã có tin tức. Nhưng bọn họ trước sau lại không có hành động gì, không chừng là không có tìm ra vị trí.”

“Ý của người là?” Giải Yến Bạch quay mặt lại, chần chờ hỏi.

“Tiếp tục cùng bọn họ giao hảo.” Tào Chính Thu nghiêm mặt nói: “Mấy năm nay, tài liệu chúng ta thu mua được từ Đông Vệ Cơ đang không ngừng tăng lên. Hơn nữa, ta tin tưởng, lấy thói quen của Túc Hắc Minh cùng Đường Hàm Phái, tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn thứ tốt như kính song mà không thu về. Nếu sự chú ý của bọn họ đặt ở trên Đông Vệ Cơ, áp lực của ta cũng sẽ nhỏ hơn nhiều.”

Hắn thoáng ngừng một chút: “Huống hồ, người dùng quên lão đại của bọn họ cũng là một người cực kỳ lợi hại. Mấy năm nay, chỉ sợ còn lợi hại hơn nữa.”

Thần sắc do dự trên mặt Giải Yến Bạch biến mất hoàn toàn, cười nói: “Đúng a. Hắn là người dễ khiến cho người khác kinh ngạc. Thủ hạ của hắn còn có Sói, cũng để cho Đường Hàm Phái và Túc Hắc Minh bọn họ nếm thử sự lợi hại của Sói.”

Hai người nhìn nhau cười.

@#\$\$%^&

Tinh viện.

Rousseau giống như tòa núi thịt, hần ngồi tại vị trí giáo trưởng. Nhìn qua thật không ra cái gì, nhưng trong gian phòng này chẳng ai để ý.

Nick giơ tay báo cáo, hai mắt tỏa sáng nói: “Này Béo, kính song, thật sự là kính song a.”

Gã béo tức giận trừng mắt nhìn hần: “Kêu cái gì mà kêu. Tin tức lỗi thời như vậy, còn kêu lên đây.”

“Lỗi thời?” Nick sững sốt: “Chẳng lẽ người đã xem qua? Không đúng a, cái này là mới thu được a.”

“Chẳng phải là Đông Vệ Cơ có kính song sao?” Gã béo cười nhạo.

“Úy, người thật sự biết a?” Nick trên mặt sững sờ.

“Đúng.” Gã béo vẻ mặt khinh bỉ nói: “Thanh Thanh vừa trở về liền nói cho ta.”

“Sao ta không biết?”

Gã béo liếc hần một cái: “Người thấy nàng tựa như thấy quỷ. Quỷ mới biết người đã chạy tới đâu ngủ biếng.”

Nick trên mặt nhất thời ngượng ngùng, nhưng tinh thần hần lập tức run lên: “Thế chúng ta cứ như vậy trở mặt nhìn người khác đuổi họ Bạch đi, chiếm khối báu vật phong thủy kia sao?”

“Hần gọi là Trần Mộ, không phải họ Bạch.” Gã béo sửa lại, đột nhiên hắc hắc cười nói: “Có kịch vui để xem, sao lại không xem?”

Nick khẩn trương: “Đây chính là kính song a. Vậy có thể hoặc ít hoặc nhiều..”

Gã béo chậm chạp uống nước, tiểu ý trên mặt không giảm: “Người muốn? Vậy chỉ có thể chém giết. Người lấy cái gì chém giết?”

Nick nhất thời cứng lại.

“Địch nhân của chúng ta hiện tại là Đường Hàm Phái. Hơn nữa, Trần Mộ là nhân vật gì? Huống chi dưới tay còn có Sói. Tài chỉ huy của Đường Hàm Phái mặc dù ra ngoài ý liệu của ta, nhưng nếu như đi đấu cùng Sói, hần cứ chờ xui xẻo đi.” Gã béo mặt hiện lên nụ cười lạnh: “Vẫn cảm thấy đấu pháp của Đường Hàm Phái có chút giống ai đó. Vừa nói như vậy, ta thật ra cảm thấy đấu pháp của hần cùng con Sói Bosnia kia có chỗ tương tự. Hắc hắc, sói thật gặp phải sói giả, không biết là cái tràng cảnh gì đây? Ta thật ra lo lắng Túc Hắc Minh sẽ nhúng tay, kẻ âm độc như thế, nuốt chửng Sương Nguyệt Hàn Châu phỏng chừng cũng đã tiêu hóa gần hết, như thế nào có thể không động lòng?” Nói đến đây, trong mắt gã béo hiện qua một tia lo âu.

@#\$\$%^&

Căn cứ Khe Núi Lớn.

Bagnell nhìn báo cáo trên tay. Đây là tin tình báo khẩn cấp căn cứ Đông Vệ truyền tới. Mấy năm nay, bọn họ đã hoàn thành khổng chế cổ phần tuyệt đối đài truyền hình Đê Huyền. Mỗi ký giả rải rác tại Liên Bang trở thành con mắt tốt nhất của họ, sẽ đem các tin tình báo truyền tới cơ sở trước tiên.

“Chuyện phải đến rồi cuộc đã đến.” Bagnell yên lặng.

585. Chương 578: Phương Án Đối Phó (phần 1)

Bagnell ngồi ở vị trí chủ tọa, hần vừa mới đến căn cứ. Đây là lần thứ hai hần rời khỏi căn cứ Khe Núi Lớn suốt hai năm vừa qua. Tất cả mọi người đều đã ngồi vào vị trí của mình, cả phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ ngưng trọng. Mặc dù trong số bọn họ còn có người chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Bagnell cũng có mặt thì dù là kẻ ngốc cũng biết rằng đã có chuyện quan trọng xảy ra.

Bagnell và Hề Bình ngồi ở vị trí chủ tọa, do Trần Mộ vắng mặt nên bọn họ chịu trách nhiệm phụ trách căn cứ. Ở phía dưới hai người, bên tay phải là Lý Độ Hồng, Khương Lương và Alfonso, bên tay trái theo thứ tự lần lượt là Tô Lưu Triệt Nhu và vợ chồng Lôi Tử. Lý Độ Hồng là tộc trưởng của Vạn Sĩ Tộc, Khương

Lương là người đứng đầu bộ phận tham mưu, là người phụ trách thứ hai về mặt quân sự ở căn cứ. Alfonso là người phụ trách của bộ phận tạp giới, Tô Lưu Triệt Nhu là người phụ trách bộ phận y tế, Lôi Tử là người phụ trách bộ phận ngoại giao, còn Lam Phong là người phụ trách bộ phận tình báo. Ngoại trừ bọn họ, các đội trưởng của Mộc Tự doanh và Liệp Thủ đoàn đều có mặt tại hội nghị. Lúc này Tuyết Ti Trùng tạp tu đoàn đã được đổi tên thành Liệp Thủ đoàn nhưng cơ cấu vẫn được giữ nguyên như ban đầu.

Không khí trong phòng hội nghị cực kì ngưng trọng. Đây là lần hội nghị thứ hai trong vòng hai năm nay. Lần hội nghị đầu tiên đã được tiến hành khẩn cấp sau khi xảy ra cơn lốc Hàn Tinh.

“Bắt đầu đi.”

Bagnell và Hề Bình liếc nhìn nhau, hai người khẽ gật đầu, sau đó Bagnell liền tuyên bố hội nghị chính thức bắt đầu.

“Do có khả năng có người còn chưa biết tình hình, trước tiên xin mời Lam phu nhân giới thiệu một chút tình hình cụ thể.” Hề Bình chậm rãi nói.

“Rất vinh hạnh.” Lam Phong từ vị trí của mình đứng dậy, hướng về phía mọi người thi lễ, sau đó giới thiệu tình hình một cách rõ ràng:

“Trong khoảng thời gian này, bộ phận tình báo của chúng ta có những phát hiện mới, chúng tôi phát hiện ra trong căn cứ có rất nhiều gián điệp. Thông qua các tin tức nhận được từ các nhân viên tình báo của chúng ta tại các thương hội, trong khoảng thời gian này, những điều tra nhắm vào chúng ta, nhất là nguồn gốc của các tài liệu quý hiếm. Có hơn 26 người, trong đó có 17 người đã được chúng ta điều tra rõ, bọn họ chủ yếu thuộc về các tập đoàn như Liên Bang Tổng Hợp học phủ và Mạc Doanh. Đây là tín hiệu cực kì nguy hiểm. Dựa trên những tin tức tình báo mà chúng ta có được, chúng tôi đã bạo gan đưa ra một phán đoán. Có khả năng là tin tức việc chúng ta sở hữu kính song đã bị tiết lộ ra bên ngoài.”

Những lời này vừa được nói ra, phòng hội nghị liền trở nên cực kì ồn ào.

“Im lặng.” Bagnell nghiêm nghị nói, tiếng nói không lớn nhưng cả phòng hội nghị nhất thời trở nên yên tĩnh. Hai năm nay, mặc dù Bagnell rất ít khi xuất hiện tại căn cứ Đông Vệ, nhưng uy tín của hắn vẫn như cũ không có gì phá nổi. Hắn quay sang phía Lam Phong, khách khí nói: “Xin mời tiếp tục.”

“Vâng!” Lam Phong hướng về phía Bagnell thi lễ, nàng nhìn bốn phía xung quanh rồi tiếp tục nói: “Dựa trên phán đoán này, chúng tôi đã nhanh chóng điều chỉnh phương hướng điều tra, nhờ vào lực lượng của các đài truyền hình địa phương, chúng tôi tiến hành điều tra lưu lượng hàng hóa trên thị trường trong những khu vực thuộc về Lục Đại. Chúng tôi phát hiện, tại những khu vực thuộc về Liên Bang Tổng Hợp học phủ giá cả của thẻ năng lượng cao hơn tháng trước 130 Audierne, mà những khu vực thuộc về Mạc Doanh như liên khu phía bắc và khu Thiên Đông, giá cả thẻ năng lượng tăng cao hơn tháng trước 141.6 Audierne. Chúng tôi cho rằng, Liên Bang Tổng Hợp học phủ và Mạc Doanh đang chuẩn bị có những hoạt động quân sự trên quy mô lớn. Trong khoảng thời gian này, trong các báo cáo của các nhóm tình báo tại những thành thị tiếp giáp với hoa khu, bọn họ phát hiện có rất nhiều người với năng lực chiến đấu không rõ tiến vào, sự tiến vào ồ ạt của những tạp tu này đã bắt đầu uy hiếp đến sự an toàn của những thành thị này.”

Ở phía dưới, rất nhiều người lộ ra sắc mặt sợ hãi.

Lam Phong hít một hơi thật sâu, cao giọng nói: “Căn cứ vào những tin tức tình báo này, chúng tôi cho rằng Liên Bang Tổng Hợp học phủ và Mạc Doanh đã bắt đầu triển khai hành động để tấn công chúng ta.” Ngay sau đó, nàng bổ sung một câu: “Không ai có thể cường lại sự hấp dẫn của kính song.”

Lam Phong nói xong liền ngồi xuống.

Lúc này trong phòng hội nghị cực kì tĩnh lặng, đối với bọn họ mà nói, tin tức này thật sự quá rung động. Mặc dù hai năm nay thực lực của căn cứ tăng lên cực kì nhanh chóng nhưng không ai tin rằng bọn họ có thể chống lại những siêu tập đoàn như Lục Đại, huống chi hiện tại có khả năng sẽ phải cùng một lúc chống lại hai nhà.

Chẳng biết như thế nào Bagnell bỗng nhiên lại nghĩ tới Trần Mộ. Nếu như ông chủ có ở đây..

Trong suy nghĩ của mọi người, Trần Mộ không phải là người mạnh nhất căn cứ. Về mặt chỉ huy chiến đấu thì Bagnell giỏi hơn hẳn, về mặt tổ chức thì Hề Bình giỏi hơn hẳn, về sức chiến đấu cá nhân thì Weah mạnh hơn hẳn, về mặt chữa bệnh thì Tô Lưu Triệt Nhu giỏi hơn hẳn, về mặt đàm phán thì Lôi Tử giỏi hơn hẳn, về mặt phân tích tình báo thì Lam Phong làm tốt hơn hẳn. Nhưng mọi người đều cam tâm tình nguyện nghe hẳn sai phải, phân công. Hẳn giống như một thanh nam châm có khả năng hấp dẫn mọi người.

Hiện tại ông chủ như thế nào? Rất nhiều người đều cho rằng ông chủ đã gặp nạn, nhưng chẳng hiểu sao, Bagnell lại có một dự cảm cực kì mãnh liệt, hẳn tin rằng ông chủ nhất định còn sống! Dựa vào dự cảm này, hẳn không những không dừng việc củng cố căn cứ mà còn kiên trì canh giữ ở căn cứ Khe Núi Lớn, không ngừng phái ra nhân viên tiến hành tìm kiếm. Trong hai năm nay, việc thăm dò tầng bụi chưa hề ngừng lại, bọn họ đã thăm dò những khu vực rộng lớn, thành lập hơn mười căn cứ, đáng tiếc là vẫn chưa tìm thấy ông chủ.

Chuyện này.. Tất cả những người phụ trách trong căn cứ phối hợp với nhau cực kì ăn ý, tất cả mọi người không hề thay đổi.

Thất thần..

Khi hẳn bình tĩnh lại liền chứng kiến ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên mặt hẳn, trong những ánh mắt này có chờ mong, có phần chán, có sợ hãi..

“Khương Lương, người hãy nói một chút về kế hoạch của bộ tham mưu.”

Khương Lương đang ngồi ngay ngắn trên ghế liền đứng dậy, hướng về phía mọi người chào hỏi theo nghi thức quân đội.

Khương Lương không thể nghi ngờ chính là hình mẫu quân nhân tốt nhất, trong suy nghĩ của rất nhiều người tại căn cứ, hẳn là người phù hợp nhất với hình tượng quân nhân. Trên thực tế, tại căn cứ có rất nhiều dân chúng đem hẳn làm thần tượng, nhất là những thanh niên trai tráng càng ái mộ hẳn không thôi.

Hẳn chậm rãi mở miệng, ngữ khí kiên định, dường như có thể làm cho những lo lắng của người khác tan biến: “Sau khi phát hiện ra kính song được một thời gian, bộ tổng tham mưu đã sớm tiên đoán đến tình huống này. Vì thế chúng ta đã đưa ra phương án đối phó.”

Những lời này được nói ra khiến cho mọi người nhanh chóng yên ổn xuống, rất nhiều người không tự chủ thở phào một hơi.

“Trong thời gian hai năm này, chúng ta tổng cộng đã thành lập 37 chi nhánh, các chi nhánh đều nắm ở những khu vực tiếp giáp với các hoa khu. Chúng ta lựa chọn như thế nhằm đề phòng loại tình huống này phát sinh. Ai cũng biết, lịch sử của khu phố cư ngắn hơn rất nhiều so với hoa khu, sự khác biệt về mức độ phát triển giữa hai khu thể hiện ở hệ thống giao thông. Kết quả là giao thông nối liền giữa hoa khu và khu phố cư đều thông qua hệ thống đường hầm dành cho xe trường toa. Từ năm đại hoa khu nếu như muốn tiến vào khu phố cư thì phải sử dụng xe trường toa, nếu không chỉ có thể xuyên rừng. Trong những hệ thống đường hầm này có 17 chỗ quan trọng nhất, bước đầu tiên trong kế hoạch của bộ tham mưu là cho phá hủy những hệ thống đường ngầm này.”

@#\$\$%^&

Lý Xuyên là một thành phố phồn hoa, nơi này là vị trí tiếp giáp trọng yếu giữa khu Phạm A Tư và khu Thiên Đông. Trong hai năm gần đây, khu Thiên Đông nhanh chóng rơi vào tay Túc Hắc Minh - một tên quân chủ cực kì tàn bạo, do đó có rất nhiều dân chúng từ khu Thiên Đông tiến vào nơi này. Bất quá theo cục diện dần dần ổn định của khu Thiên Đông, số lượng dân chúng tiến vào khu vực này đã giảm bớt.

Cùng với sự gia tăng dân số do sự di cư từ bên ngoài vào, thành phố Lý Xuyên phát triển ngày càng phồn vinh mà tình hình trị an lại cực kì tồi tệ. Các tập tu đến từ khu Thiên Đông không phải là những kẻ mà các tập tu ở thành phố Lý Xuyên có thể chèn ép. Các thế lực bản địa cũng không thèm để ý đến chuyện này, bọn họ dựa vào các mối quan hệ thân quen, tiến hành các hạng mục đầu tư, liều mạng vơ vét của cải. Ở nơi này chợ đen hoành hành, các thế lực san sát, hỗn loạn đến cực điểm.

Đêm đã về khuya, quán rượu bên cạnh nhà ga xe trường toa ồn ào và náo nhiệt, tiếng nhạc nghe như tiếng hét dấy dựa của một người đàn bà trước khi chết. Trong thời đại loạn lạc, cuộc đời phù du, ai cũng không

dám chắc liệu ngày mai mình có còn sống hay không. Rượu mang đến khoái cảm, làm cho bọn họ tạm thời quên đi cái thế giới hiện thực tràn đầy sự tuyệt vọng mỗi ngày.

Bỗng nhiên, một cơn chấn động xuất hiện, mặt đất rung chuyển mãnh liệt, những ngọn đèn trên trần nhà lung lay sắp rụng, cát đá từ phía trên ào ào rơi xuống.

Quán rượu cực kì tĩnh mịch! Mọi người vốn đang trong cơn cuồng hoan dường như bị cố định thân hình, ngậy ra như phỗng.

Tiếng hét hoảng sợ của một người bỗng nhiên xé rách sự tĩnh mịch, những tiếng hét chói tai liên tiếp phát ra từ trong quán rượu, máu tươi giống như hồng tửu vung vãi khắp nơi, những khách hàng thất kinh từ trong quán rượu dồn dập chạy ra ngoài. Những người chạy ra ngoài khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì vẻ mặt chột ngờ lại ngơ ngác.

“Đây.. Đây là cái gì.. Sao lại như thế này..”

Trong bóng đêm, nhà ga xe trường toa chìm vào trong bụi đất. Bụi đất tràn ngập khắp nơi giống như một con quái thú, trong bóng đêm nó đang quơ những nanh vuốt của mình. Dưới chân bọn họ là những khối đá với những kích thước khác nhau. Nhà ga thành phố Lý Xuyên từ đêm hôm nay đã trở thành lịch sử.

@#%^&

Lúc này hội nghị ở căn cứ Đông Vệ vẫn còn đang tiếp tục. Tiếng nói của Khương Lương phiêu đảng trong phòng hội nghị, nhưng lại khiến cho tinh thần của mọi người cực kì phấn chấn.

“Từ hai năm trước, chúng ta đã bắt đầu tiến hành chuẩn bị cho các hoạt động lần này, từ việc thành lập các phân bộ cho tới việc chế tạo các tạp giới có tính phá hủy cao. Chín tháng trước, chúng ta đã hoàn thành việc lắp đặt các tạp giới có tính phá hủy cao trong các hệ thống đường hầm nối liền hoa khu và khu phố cư. Điều này cần phải cảm ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của Alfonso tiên sinh, người phụ trách bộ phận tạp giới.”

Bỗng nhiên độ nghi trên tay hấn vang lên, hấn cúi đầu nhìn một lát rồi ngẩng đầu lên, thần sắc bình tĩnh nói: “Xin thông báo cho mọi người một tin vui, công tác phá hủy của chúng ta đã thành công tốt đẹp, mọi chuyện cho tới bây giờ đều hết sức thuận lợi.”

Mọi người sững sốt, sau đó trong phòng hội nghị vang lên những tiếng vỗ tay cực kì nồng nhiệt. Vẻ lo sợ trên khuôn mặt mọi người đều không cánh mà bay, thay vào đó là sự hưng phấn và chờ mong.

“Bắt đầu từ bây giờ, vô luận là ai, nếu muốn tiến vào khu phố cư thì chỉ có thể đi xuyên qua rừng. Rừng cây có đặc tính khu vực rất rõ rệt, vì phòng ngừa địch nhân sử dụng các tạp tu bản địa quen thuộc với rừng cây làm người dẫn đường, chúng ta đã phái người phát ra rất nhiều nhiệm vụ để thuê những người bản địa này, đối với những kẻ không hợp tác, chúng ta tiến hành cưỡng chế. Nói tóm lại, nếu đối phương có ý định vượt qua rừng cây, bọn họ rất khó tìm được người bản địa quen thuộc với rừng cây để dẫn đường.”

Về sự hãi hiện lên trên khuôn mặt của mọi người, bộ tham mưu làm việc cực kì cẩn thận, vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ. Mỗi người đều tập trung tinh thần, lắng nghe một cách chăm chú, e sợ sẽ bỏ sót một vài chi tiết.

586. Chương 579: Phương Án Đối Phó (phần 2)

Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn trước kia đã được cải tổ thành Liệp Thủ đoàn, bên trong cũng tiến hành một số điều chỉnh. Bởi vì Lô Tiểu Như phải phụ trách sự vụ ở căn cứ Khe Núi Lớn nên tổ hộ vệ của Tuyệt Ti Trùng tạp tu đoàn trước kia liền được giao cho Tập Thụy Nhất thống lĩnh, Hertha đảm nhiệm chức phó phụ trách, Ô Vũ và Trữ Nhạc đều đi theo phụ trợ cho bọn họ. Những người này đi theo Trần Mộ sớm nhất, cũng là những người tiếp xúc sớm nhất với Tuyệt Khanh pháp, thực lực của bọn họ từ lâu đã xưa không bằng nay. Mặc dù ở căn cứ Đông Vệ lúc này cao thủ nhiều như cây trong rừng, nhưng thực lực của hai người cũng đủ để tiến vào danh sách một trăm cao thủ hàng đầu. Thân thể của Ô Vũ và Trữ Nhạc vốn mạnh mẽ, sau khi tiến hành thực tập thì lực lượng càng trở nên kinh khủng, hơn nữa bọn họ còn được trang bị bao tay năng lượng nên sức chiến đấu càng thêm kinh người. Lý Độ Hồng rất thích tìm hai người này để đối luyện, mỗi lần đối luyện xong đều thấy đã nghiền vô cùng.

Tập Thụy Nhất sau khi tiến hành thực tập cùng trước kia không khác nhau nhiều lắm, trên mặt vẫn mang kính, vẻ mặt nhã nhặn, nhìn qua giống như một nhân viên văn phòng không có sức chiến đấu gì, bất quá những người đang ngồi ở đây không ai dễ dàng bị bề ngoài của hắn lừa gạt. Tập Thụy Nhất có thể lực áp những người đảm nhiệm chức vụ đội trưởng, ngoại trừ nguyên nhân đầu óc của hắn cực kì linh hoạt, còn bởi vì sức chiến đấu của hắn cũng cực kì mạnh mẽ. Khác với phong cách cường mãnh của Ô Vũ và Trữ Nhạc, phong cách chiến đấu của hắn cực kì thâm độc, hắn là đối tượng huấn luyện không được mọi người hoan nghênh nhất.

Tập Thụy Nhất đứng dậy, theo thói quen chỉnh lại gọng kính trên mặt, ho một tiếng thật lớn rồi nói: “Vào tháng Chín năm ngoái, khi Liệp Thủ đoàn chúng ta đi ra vùng hoang dã để tiến hành huấn luyện, chúng ta đã gặp một số sinh vật rất thú vị, bọn chúng đã khiến chúng ta gặp phải một ít phiền toái. Tô Lưu Triệt Nhu tiểu thư từng dẫn dò chúng ta, nếu như gặp được những sinh vật thú vị thì lấy một ít mẫu vật đem về để sau này nghiên cứu, cho nên chúng ta đã bắt một ít đem về.”

Lúc này ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Tô Lưu Triệt Nhu. Trong đoàn đội, thân phận và địa vị của Tô Lưu Triệt Nhu cực kì đặc thù. Nàng là người phụ trách bộ phận y tế, cũng là thành viên quan trọng của tổ chức, ý kiến của nàng luôn nhận được sự coi trọng của mỗi người. Đương nhiên quan hệ có chút mơ hồ giữa nàng và ông chủ đều được mọi người ngầm hiểu, còn quan hệ này có phải thật sự tồn tại hay không thì không người nào kiểm tra. Hơn nữa nàng là một người xinh đẹp, thông minh và lương thiện, số lượng tạp tu được nàng cứu chữa rất nhiều cho nên nàng luôn nhận được sự yêu quý của mọi người.

Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía mình, Tô Lưu Triệt Nhu liền chủ động mở miệng: “Đây là một loại côn trùng đặc thù, khả năng sinh sản cực kì kinh người, nhất là khi nó kí sinh trên một loại dây leo, khả năng sinh sản của nó tăng lên khoảng 20 lần, mà phân do nó tiết ra lại có tác dụng đẩy mạnh quá trình sinh trưởng của loại dây leo này.”

Thoáng dừng một chút, nàng bổ sung một câu: “Lá của loại dây leo này có thể phóng thích ra các chất độc gây chết người với thành phần rất phức tạp.”

Trong phòng hội nghị im lặng như tờ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

Tập Thụy Nhất chỉnh lại cặp kính trên mặt, nhẹ nhàng nói:

“Loại côn trùng này được đặt tên là Vi Tang Thị Sao trùng, thân thể chúng nó không vượt quá 30mm, hành động rất nhanh, lực cắn của hàm răng cực kì kinh người. Bọn chúng có khả năng công kích rất mãnh liệt, bình thường chúng hành động động theo bầy đàn. Theo kết quả thí nghiệm mà chúng ta tiến hành, khi số lượng vượt quá hai trăm con chúng nó có thể giết chết Song Câu thú một cách dễ dàng. Cho tới bây giờ chưa thấy có loại thịt nào mà nó không thích, bao gồm cả thịt người.”

Sắc mặt của rất nhiều người trong phòng hội nghị chợt trở nên rất khó coi.

Tập Thụy Nhất dường như không nhìn thấy điều này, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa: “Trên thực tế, sau khi phát hiện ra đặc tính này của Tang Thị Sao Trùng, chúng ta đã tiến hành đưa chúng và mầm móng của loại dây leo cộng sinh với nó vào trong những rừng cây tiếp giáp giữa các hoa khu và khu phổ cư.”

Tập Thụy Nhất mỉm cười ngồi xuống, nhưng trong mắt rất nhiều người, nụ cười của trên khuôn mặt của hắn cực kì lạnh giá.

Khương Lương nhìn bốn phía xung quanh, tiếp tục nói: “Ba tháng trước, chúng ta đã tiến hành điều tra, vô luận là Tang Thị Sao Trùng hay loại dây leo cộng sinh kia, tình hình sinh trưởng đều rất tốt. Do chúng mới được đưa tới chưa lâu nên vẫn chưa thể hình thành một khu vực cách li hoàn hảo, nhưng nếu như địch nhân muốn đột phá rừng cây để tiến vào khu phổ cư thì sẽ phải trả một cái giá rất đắt.”

Trên vách tường phòng hội nghị xuất hiện bản đồ toàn Liên Bang.

“Cho tới bây giờ, chúng ta đã áp dụng thành công các phương án đề ra trước đó, hoàn thành công tác chặt đứt liên lạc giữa các hoa khu và khu phổ cư.”

Khương Lương thể hiện ra một vẻ mặt không sợ sóng to gió lớn, giọng nói cực kì mạnh mẽ: “Các tạp giới do bộ phận tạp giới chế tạo ra có tính phá hủy rất cao, có thể phá hư hoàn toàn hệ thống đường hầm dành cho xe trường toa. Các đường hầm sau khi bị phá hủy không thể sửa chữa, chỉ có thể xây dựng mới. Bernal

tiên sinh đã tính toán, để xây dựng lại một đường hầm ngắn nhất cũng mất một khoảng thời gian ít nhất là hai năm.

Ngoài ra, chúng ta đang tiến hành thành lập các đồn quan sát tại những nơi tiếp giáp với rừng cây. Nếu đối phương từ rừng cây đột phá ra, chúng ta sẽ nhanh chóng nhận được cảnh báo. Bởi vì có dự kiến từ trước cho nên việc tiến hành mở Mộc Tự doanh và Liệp Thủ đoàn hết sức thuận lợi, các mục tiêu đều đã hoàn thành. Vừa rồi là những phương án mà bộ tham mưu chúng ta định ra từ trước.” Khương Lương hướng về phía mọi người thì lễ rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Trong phòng hội nghị những tiếng vỗ tay vang lên cực kì nồng nhiệt, mọi người đều cảm thấy yên tâm rất nhiều. Bộ tham mưu đã định ra kế hoạch này từ hai năm trước, điều này chứng tỏ bọn họ đã hao phí rất nhiều tâm tư.

Bagnell và Hề Bình liếc nhìn nhau, hai người đồng thời đứng dậy với thần sắc nghiêm nghị, mọi người đều đồng thời cảm thấy giật mình, toàn bộ đứng dậy.

“Bắt đầu từ bây giờ, căn cứ Đông Vệ tiến vào trạng thái chiến tranh!”

@#\$\$%^&

Hành động của căn cứ Đông Vệ lớn như vậy, làm sao thể che dấu tai mắt của những người khác? Liên hệ giữa khu phố cư và các hoa khu liên tiếp bị chặt đứt gây nên sự khủng hoảng vô cùng to lớn. Ai cũng không ngờ, căn cứ Đông Vệ lại dám làm chuyện tày đình như thế!

Chiêu thức này của căn cứ Đông Vệ có thể nói là rút củi dưới đáy nồi. Con đường giữa các hoa khu và khu phố cư bị chia cắt sinh ra các hiệu ứng rất khác nhau. Năm đại hoa khu vốn là một vùng hỗn loạn, sau khi liên lạc với khu phố cư bị cắt đứt, liền trở thành một cái lồng sắt. Những con thú trong lồng sắt phải trải qua quá trình chém giết, những con sống sót sau cùng mới có khả năng thoát ra khỏi lồng sắt. Khu phố cư rộng lớn hơn các hoa khu rất nhiều, mặc dù không phát triển như các hoa khu nhưng ở đây cũng không tồn tại các thế lực quá mạnh mẽ. Mười hai quân đoàn của quân đội đều đóng quân ở các hoa khu. Cử chỉ nhẹ nhàng này của Đông Vệ đã đẩy mọi người trong hoa khu lún sâu vào chiến tranh.

Lúc này ở khu phố cư chỉ có Pháp Á đủ khả năng làm địch nhân của Đông Vệ. Bất quá Pháp Á bởi vì tham gia chiến đấu trong hoa khu, hầu hết lực lượng của bọn họ đều tại hoa khu, hiện tại đường hầm đột nhiên bị phá hủy, lực lượng còn lại của bọn họ ở khu phố cư căn bản không đủ để đối kháng với Đông Vệ.

Chủ ý của Đông Vệ đã hiện ra rõ ràng. Quả nhiên, ngay sau đó, hai nhánh bộ đội chủ lực của Đông Vệ liền bắt đầu triển khai các hoạt động với hiệu suất rất cao.

Trước tiên Đông Vệ tuyên bố tiếp quản toàn bộ khu vực, quá trình này không có chút trở ngại nào. Bọn họ đã tiến hành kinh doanh ở khu vực phía đông suốt hai năm, tất cả các thế lực phản đối đã sớm bị bọn họ dọn dẹp sạch sẽ.

Rất nhanh, các thế lực ở năm khu vực phía đông lập tức tuyên bố phục tùng sự quản lí của Đông Vệ, chủ động thỉnh cầu Đông Vệ phái người tiếp quản. Ánh mắt của toàn Liên Bang đều bị những hành động của Đông Vệ cuốn hút.

@#\$\$%^&

Tang Thiết Tư hô lớn: “Mọi người kiểm tra bao đựng tạp, kiểm tra độ nghi, trong vòng ba phút hoàn thành việc tập kết!”

Ai cũng không ngờ, một người trước kia vì kế sinh nhai mà phải học tập kĩ năng y tá như Tang Thiết Tư lại có một ngày trở thành đội trưởng của một đại đội. Do hạn chế về thiên tư và tuổi tác, sức chiến đấu của hắn cũng chỉ ở mức trung bình trong Mộc Tự doanh, nhưng mà tinh thần chăm chỉ học tập và cá tính trầm ổn khiến cho hắn lực áp quần hùng, trở thành đội trưởng của một đại đội.

Mộc Tự doanh sau khi mở rộng có tất cả hai mươi đại đội, mỗi đại đội gồm năm trăm người, do Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba thống lĩnh.

Trước khi Trần Mộ tiến vào kính song đã để tạp giới chuyên chế tạo tạp phiên ở lại căn cứ. Bởi vì có đủ tạp phiên nên việc mở rộng của Mộc Tự doanh dễ dàng hơn so với Liệp Thủ đoàn nhiều lắm. Hai năm nay,

số lượng tạp tu tìm đến căn cứ Đông Vệ xin gia nhập nhiều kinh khủng, những người xuất sắc trong số đó được chọn lựa để bổ sung vào Mộc Tự doanh.

Với tài lực hiện tại, căn cứ Đông Vệ có thể nuôi dưỡng nhiều nhân viên chiến đấu hơn nữa, nhưng dưới sự hạn chế của Bagnell, nhân số của Mộc Tự doanh cũng chỉ có một vạn người. Ngoài ra còn có Thanh Niên Vệ với nhân số khoảng hai ngàn người.

Một vạn người trong thời đại loạn lạc như hiện tại quả thực là ít đến đáng thương, so sánh với Mạc Doanh có hơn mười vạn đại quân, quả thật mới chỉ bằng một con số lẻ của đối phương mà thôi. Nhưng không có ai dám xem thường một vạn người này, Đường Hàm Phái cũng không, mà Túc Hắc Minh lại càng không.

Tiêu chuẩn để tiến vào căn cứ Đông Vệ có thể nói là khá cao, những người được lựa chọn, không người nào không phải là cao thủ trong cao thủ. Điều kì quái nhất chính là đại đội Một do Raphael thống lĩnh, nghe nói đại đội Một có 500 người, trong đó có 122 người là tạp tu cấp bảy, những đội viên khác đều đạt tới cấp sáu hết, sắp đột phá cấp bảy. (*)

Nguyên nhân quan trọng nhất dẫn đến điều này là nhờ Tuyết Khanh pháp do Trần Mộ sáng lập ra được phổ biến rộng rãi. Mấy năm nay có không ít thế lực đang âm thầm dò hỏi Tuyết Khanh pháp. Tuyết Khanh pháp đầy đủ ngoại trừ những kĩ xảo do Trần Mộ sáng lập ra, còn phải kể đến những kĩ thuật y tế bảo vệ, bộ phận còn lại do Tô Lưu Triệt Nhu không ngừng quy nạp tổng kết mà hoàn thiện nên.

Danh tiếng của Tuyết Khanh pháp vang xa ở bên ngoài, đây cũng là nguyên nhân mà các cao thủ tranh nhau chạy đến đây.

Tang Thiết Tư là đội trưởng đại đội Mười Lăm, tạp tu cấp bảy trong đội ngũ không nhiều như trong đại đội Một, nhưng cũng có 76 người là tạp tu cấp bảy. Tại Mộc Tự doanh chỉ những tạp tu đột phá cấp bảy mới có quyền tự do lựa chọn tạp phiến. Mặc dù như thế, vẫn còn có rất nhiều tạp tu lựa chọn tạp phiến làm bằng máy của Mộc Tự doanh. Tạp phiến làm bằng máy của Mộc Tự doanh có tính năng rất xuất sắc, nhận được sự yêu thích của các đội viên.

Thần sắc của Tang Thiết Tư vẫn như thường, hẩn đảm nhiệm chức đội trưởng đã lâu, không còn ngỡ ngàng và lo lắng như lúc đầu nữa. Từ ngày hôm qua khi hai đại tổng quản tuyên bố căn cứ tiến vào trạng thái chiến tranh, hẩn biết rằng mệnh lệnh sẽ rất nhanh được phát ra. Người nhà của hẩn là nhóm dân cư đầu tiên được di chuyển vào trong căn cứ, hiện tại cuộc sống của cả nhà rất tốt, hẩn trời sinh là một người trọng tình nghĩa, đối với căn cứ luôn một lòng một dạ.

Hẩn rất tin tưởng vào thực lực của đại đội do chính mình phụ trách, hẩn cũng rất tin tưởng vào bộ tham mưu. Hẩn có thể đảm nhiệm chức vụ đội trưởng, nguyên nhân chính là nhờ vào năng lực chỉ huy chiến thuật xuất sắc. Vì thế hẩn còn được lựa chọn đến bộ tham mưu một đoạn thời gian để chuyên tu. Hẩn hiểu rất rõ sự lợi hại của Khương Lương, người kí tên đầu tiên trong văn kiện của bộ phận tham mưu.

Không đến một phút đồng hồ, đội ngũ đã hoàn thành việc tập kết. Bình thường huấn luyện của bọn họ cực kì nghiêm khắc và gian khổ, thường xuyên tiến vào vùng hoang dã tiến hành thực chiến, bọn họ thậm chí được phái đến những địa phương xa xôi để tiêu diệt những tổ chức bạo lực. Những tạp tu có thể trúng tuyển vốn là những cao thủ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Trong thời gian hai năm vừa qua, trải qua những huấn luyện và thực chiến cực kì nghiêm khắc, bọn họ càng ngày càng trở nên mạnh mẽ!

Năm trăm người xếp thành đội ngũ chỉnh tề, lặng ngắt như tờ, một cổ sát khí lạnh lạnh không sao diễn tả được tràn ngập khắp nơi. Trong giây lát, Tang Thiết Tư tràn ngập tự hào trong lòng!

(*) Tra mãi mới ra, ở chương 522, Raphael là đội trưởng đại đội Hai, và mỗi đại đội có 400 người!

587. Chương 580: Xuất Hiện

Kathleen đứng bên cạnh không đồng ý nói: "Nghe nói gần đây ở nơi này có người phát hiện một gốc cây Vô Cực Hắc Trúc. Tin tức này vừa truyền ra ngoài, mọi người dường như đều phát điên. Nghe nói có rất nhiều người ở xa cũng chạy tới nơi này."

"Vô Cực Hắc Trúc a! Vận khí của tên kia thật tốt!" Về mặt của Galopp cực kì hâm mộ.

Vô Cức Hắc Trúc là một loại thực vật tương đối hiếm thấy, khi trưởng thành nó cao khoảng 3m, có kích thước cỡ cổ tay trẻ em, toàn thân không có đốt. Độ cứng của Vô Cức Hắc Trúc không cao, nhưng nó cực kì mềm dẻo. Một cây thương chế tạo từ Vô Cức Hắc Trúc chính là vũ khí mơ ước thiết tha của những người dùng thương, có thể nói là vật báu vô giá.

Kathleen bĩu môi: "Có nhiều kẻ quá may mắn." Trong lời nói của nàng không tránh được có vài phần ghen ghét. Nàng cũng là một nhu khách sử dụng thương, nhưng cho đến giờ vẫn chưa có được một vũ khí phù hợp. Nhuyễn thương mà nàng hiện đang sử dụng được chế tạo từ Thiên Mộc, mặc dù nó cũng đủ mềm mại nhưng lại thiếu một chút cứng rắn.

Galopp so với nàng còn tệ hơn, mấy năm nay hắn thậm chí không thể sử dụng một loại vũ khí cố định. Những vùng bên ngoài Bách Uyên đã bị vô số người lòng sục bao nhiêu lần, những thực vật thích hợp đã sớm biến mất hoàn toàn. Có thể nói là vận khí tốt lắm mới tìm được tài liệu quý như Vô Cức Hắc Trúc. Đối với những nhu khách có thực lực khá khá một chút, tầm quan trọng của vũ khí là không thể nghi ngờ. Đây cũng là lí do vì sao có nhiều người chạy đến Bách Uyên như vậy. Số lượng các loại tài liệu ở Bách Uyên Phủ không hề thua kém bên trong Bách Uyên, nhưng trong Bách Uyên lại có thể tìm được những tài liệu tốt nhất.

Bất quá, mọi người cũng chỉ dám tìm kiếm ở những khu vực bên ngoài Bách Uyên mà thôi, không ai dám xâm nhập vào sâu trong Bách Uyên bởi nơi đó tràn ngập nguy hiểm. Galopp và Kathleen cũng không dám vượt qua ranh giới.

Cho dù ở phía bên ngoài hai người cũng cực kì dè dặt, không dám có một chút sơ suất. Hai người một bên mở to hai mắt, lo sợ sẽ bỏ sót những tài liệu quý hiếm, còn người kia lo cảnh giác những hung vật ẩn trong chỗ tối.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến những âm thanh của một trận đánh.

Galopp nhìn về phía Kathleen, trong hai người, từ trước đến nay mọi việc vẫn do Kathleen quyết định. Kathleen có chút do dự, nơi này đã vượt quá phạm vi sâu nhất mà bọn họ tiến vào hằng ngày. Đối với bọn họ mà nói, như thế này đã tràn ngập nguy hiểm, nhưng nàng do dự một chút rồi lại gật gật đầu.

Một khi đã đưa ra quyết định, về do dự trên khuôn mặt hai người lập tức biến mất. Hai người xoay lưng, hướng về phía phát ra tiếng đang đánh nhau tiến tới.

Khi bọn họ nhìn thấy rõ phía bên trong hiện trường, trong mắt của hai người đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng. Trong đám người bị vây, có một người cầm trên tay một cây mộc côn màu trắng.

Hoa Cốt Mộc!

Thật không ngờ lại có người may mắn như vậy! Hoa Cốt Mộc so với Vô Cức Hắc Trúc thì quý hiếm hơn rất nhiều, nó là tài liệu cực phẩm dùng để chế tạo trường thương. Kathleen chăm chú nhìn cây mộc côn màu trắng trên tay người nọ, trong ánh mắt không che dấu được vẻ ham muốn. Mặc dù trong ánh mắt của Galopp cũng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng phần nhiều là sự lo lắng.

Vô luận là bên phía vây công hay phía bị vây, cả hai bên đều không hề phát ra một tiếng mặc dù chiến đấu đang diễn ra cực kì thảm thiết.

Trong số những người bên phía bị vây công, có một người tay cầm Xuy Tiễn, luôn bảo trì tư thế muốn thoái. Nhu khách sử dụng Xuy Tiễn cực kì hiếm thấy, mà Xuy Tiễn trên tay người kia chỉ có một màu đen, rõ ràng không phải là vật bình thường. Bỗng nhiên ai cũng không rõ Xuy Tiễn màu đen như thế nào xuất hiện bên mồm của hắn, đồng thời có ba tiếng kêu thảm thiết cơ hồ cùng lúc vang lên.

Galopp đang ẩn núp trong chỗ tối đột nhiên cảm thấy phát lạnh trong lòng, vừa rồi hắn thấy rõ quang tiên màu đen do Xuy Tiễn của người nọ bắn ra. Những quang tiên màu đen này chuyển động với tốc độ cực nhanh, tuyệt không có khả năng tránh thoát. Người này vừa ra tay, đối phương liền ngã xuống ba người. Ba người này đều bị bắn trúng những vị trí yếu hại như cổ họng và tim, khẳng định không thể sống sót.

Khí thế của những người bị vây tăng mạnh, mà những người bên phía vây công lại cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Mọi người đừng hoảng hốt, Thông U Xuy Tiễn một lần nhiều nhất chỉ có thể phát ra năm mũi tên, hiện tại hắn chỉ còn lại có hai mũi!”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắc quang chợt lóe, thủ lĩnh bên phía vây công chợt ôm lấy cổ họng, gào khan ôi ôi. Máu đen từ trong kẽ ngón tay phun ra, vài giây sau, hắn ngã ngửa trên mặt đất, không còn một chút hơi thở. Lần này những người bên phía vây công hoàn toàn rối loạn, trận chiến được giải tán ngay lập tức, bên bị vây cũng không truy kích, mỗi người đứng im tại chỗ há mồm thở dốc.

“Mọi người cẩn thận, phụ cận có mai phục.” Người cầm Xuy Tiễn sắc mặt trắng bệch, khó nén sắc mặt mệt mỏi nhưng tay cầm Xuy Tiễn của hắn vẫn cực kì ổn định.

Galopp và Kathleen không dám ra, hai người không ngóc. Lúc này hơi có dị đồng thì tuyệt đối khó tránh khỏi bị Xuy Tiễn công kích. Đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến nhu khách sử dụng Xuy Tiễn, uy lực khủng bố khiến hai người cảm thấy phát lạnh trong lòng.

Người cầm Xuy Tiễn cũng đồng dạng không dám động đậy, hắn mơ hồ cảm nhận được ở phụ cận còn có người mai phục, những người này đều mơ ước gốc cây Hoa Cốt Mộc trên tay bọn họ, bất quá nếu như bắt hắn phải bỏ đi gốc cây Hoa Cốt Mộc thì hắn không sao cam lòng.

Tình hình cứ tiếp tục giằng co như thế.

Những người mai phục tại chỗ tối đánh lén bọn họ, không người nào không phải là nhu khách có kinh nghiệm phong phú. Mỗi người đều im lặng nhẫn nhịn, mặc dù khiếp sợ uy lực của Thông U Xuy Tiễn nhưng không ai chịu bỏ đi,

Thời gian dần trôi qua, sắc mặt của người cầm Xuy Tiễn càng ngày càng khó coi. Thời gian kéo dài càng lâu, đối với bọn họ càng bất lợi. Hoa Cốt Mộc giống như một miếng thịt béo, hấp dẫn càng ngày càng nhiều đám ngốc ung.

Vào lúc này, bỗng nhiên từ phía sau hắn truyền đến một âm thanh rất nhỏ.

Không chút do dự, hắn mãnh liệt xoay người, hướng về phía phát ra âm thanh bắn ra Xuy Tiễn cuối cùng. Một đạo ánh sáng màu đen chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt mọi người, giống như một tia chớp màu đen.

“Úy! Một gã đàn ông xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, hắn nhẹ nhàng giơ lên cánh tay trái, trong tay hắn có một tấm thuẫn màu xám.

Người sử dụng Xuy Tiễn cười lạnh, trong suy nghĩ của hắn, đối phương đã là người chết. Từ khi hắn có Thông U Xuy Tiễn đến bây giờ, hắn phát hiện ra mũi tên màu đen do Thông U Xuy Tiễn phát ra không có thứ gì có thể ngăn cản được. Nó có thể dễ dàng xuyên qua lớp nham thạch dày mấy mét. Trong suy nghĩ của hắn, hành động của đối phương chẳng qua là một phản ứng vô vọng lúc đối mặt với cái chết mà thôi.

Những người đánh lén mai phục trong chỗ tối đều cảm thấy mừng rỡ trong lòng, phát cuối cùng của Thông U Xuy Tiễn đã bắn ra. Thanh kiếm sắc bén treo trên đầu bọn họ không cánh mà bay, còn việc người chết dưới Xuy Tiễn là ai thì bọn hắn không thèm quan tâm. Bọn họ đang chuẩn bị phát động tấn công thì một màn kinh dị xảy ra.

Ba!

Một tiếng nổ vang lên, trong tất cả các ánh mắt, mũi tên màu đen tượng trưng cho tử vong chuẩn xác đánh trúng tấm thuẫn trên tay gã đàn ông kia. Mũi tên màu đen giống như một loại bùn nhão, nổ thành vô số khối, còn tấm thuẫn xấu xí kia lại không hề có một chút biến hóa.

Sao.. sao lại như thế..

Kathleen và Galopp đang chuẩn bị lao ra chém giết liền ngừng lại thân hình. Hai người suýt chút nữa răng cắn phải lưỡi, hai người không thể tin khi nhìn thấy gã đàn ông kia.

Gã đàn ông bị công kích quay mặt, một khuôn mặt xấu xí giống như thằng hề trong đoàn xiếc thú hiện ra.

Hoa Mặt Quỷ!

Một số người có chút kiến thức nhìn không được mà hô lên. Hoa Mặt Quỷ là một loại mặt nạ thiên nhiên cực kỳ quý hiếm, nó có thể tự động tạo thành các loại mặt nạ quái dị, nó không khiến cho người sử dụng cảm thấy khó chịu, nhưng lại có thể bảo vệ khuôn mặt ở một mức độ nhất định. Nhưng, khi ánh mắt của mọi người dường như trên người gã đàn ông này thì hiện trường hỗn loạn hẳn lên.

Hắn cầm trên tay một cây trường mâu toàn thân màu lam, hoa văn đặc trưng của Kim Hoàn Mộc khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Mặc dù không ai biết rõ làm như thế nào để Kim Hoàn Mộc biến thành màu lam, nhưng nó vốn là loại tài liệu cao cấp nhất cho nên rất nhiều người có thể nhận ra. Trên thân một màu lam sáng bóng nhưng vẫn không sao che dấu được những vòng vàng sáng mịn của nó. Một cây trường mâu như vậy đặt ở bất cứ nơi nào cũng tuyệt đối có thể trở thành bảo vật của nơi đó, nhưng nếu chỉ có như thế thì còn không đủ để gây nên hỗn loạn.

Tầm thuẩn trên tay hắn vẫn chưa được thu lại, phía ngoài sắc bén như dao, toàn thân mỏng như lá sen. Người nào có kinh nghiệm sẽ nhìn không được mà hô lên: "Yên Liên Nhận Diệp Thuẩn!"

Yên Liên Nhận Diệp Thuẩn, là một loại vũ khí trong truyền thuyết, hiện tại là truyền tông vũ khí của Thuẩn Nhận Lưu. Nghe nói nó là vũ khí mà người khai sáng Thuẩn Nhận Lưu đã sử dụng, năm đó hắn bằng vào một tấm Yên Liên Nhận Diệp Thuẩn đã thành lập nên Thuẩn Nhận Lưu. Loại vũ khí này dùng một loại tài liệu tên là Yên Liên chế tạo nên. Đặc điểm lớn nhất của nó là khả năng phòng ngự cực mạnh. Đường nhiên những nhu khách Thuẩn Nhận Lưu còn cho rằng nó là một trong những loại vũ khí mạnh mẽ nhất. Phía ngoài rìa của nó sinh ra đã cực kỳ sắc bén, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Nhưng khi mọi người chứng kiến Yên Liên Nhận Diệp Thuẩn cột trên tay của người này cũng đồng thời nhận thấy trên hai chân của gã đều có một tấm Yên Liên Nhận Diệp Thuẩn thì tất cả mọi người đều tròn tròn mắt. Nếu những nhu khách Thuẩn Nhận Lưu nhìn thấy cảnh này, không biết liệu có thể phát điên hay không. Cái túi trên lưng hắn dường như được làm bằng da, chỉ là kĩ thuật may vá cực kỳ thô sơ khiến cho người khác cảm thấy phần nộ.

Bắt mắt nhất chính là ba vòng tròn đeo trên tay hắn, trên mỗi vòng tròn đều có sáu khối gỗ hình tam giác, mỗi khối gỗ hình tam giác màu đen đều bị chia thành hai nửa bởi một vạch màu đỏ, nhìn qua giống như một con mắt màu đỏ, cực kỳ khủng khiếp.

"Huyết Tình Giác Phiêu!" Sắc mặt của mọi người đều biến đổi!

Nếu như nói Yên Liên Nhận Diệp Thuẩn chỉ khiến cho người khác cảm thấy mở rộng tầm mắt, thì Huyết Tình Giác Phiêu lại khiến cho mọi người cảm thấy lạnh gáy. Hùng danh của loại vũ khí này cực kỳ lừng lẫy. Trong lịch sử từng có một nhu khách lãnh huyết mà cường đại, dựa vào sáu miếng Huyết Tình Giác Phiêu mà hoành hành ở Bách Uyên Phủ. Nhu khách chết ở trên tay hắn có hàng sa số, nhưng là..

Vì sao hắn có đến mười tám miếng.. những nhu khách ở đây đều cảm thấy choáng váng đầu óc.

Trên đầu hắn còn có một cái vòng trông rất kỳ quái, với màu xanh biếc cực kỳ hiếm thấy, tản ra hương thơm rất khác lạ.

"Là Tinh Hương Mộc!" Người nói là một nhu khách khá lớn tuổi, vẻ mặt của hắn hoàn toàn chết lặng. Tinh Hương Mộc cực kỳ quý hiếm một khối nhỏ cũng có giá trên trời. Nó có thể làm cho tâm thần của người ta yên tĩnh, hơn nữa còn có thể xua đuổi tất cả các loại côn trùng, đeo bên người sẽ đem lại hiệu quả rất tốt. Những người quyền quý mới có thể bỏ ra một số tiền lớn để mua một khối nhỏ, nó được coi như trân bảo, chưa từng thấy người nào đem Tinh Hương Mộc chế tạo thành một vòng đội đầu to như vậy.

Nếu như có thể thấy được sau lưng gã nhu khách này thì càng cảm thấy kinh khủng. Năm mũi tiêu màu trắng ngà cắm ở sau lưng hắn, là một loại Loa Văn Khí Đạo tự nhiên, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức là có thể ném nó ra xa hơn một trăm mét. Đây là gai xương của một loài thú xếp thứ ba trong danh sách "Bách Uyên Sinh Vật Đồ Giám"! Gai xương này là một loại ám khí thiên nhiên, có tên gọi là "Tia chớp trắng".

Sau một lúc ồn ào, cả hiện trường đột nhiên yên tĩnh lại.

588. Chương 581: Xuất Vở

Vũ khí của nhu khách có rất nhiều loại, nhưng có thể nói đằng là một trong những loại vũ khí khó sử dụng nhất. Một gã nhu khách cầm một sợi đằng trên tay đủ để khiến mọi người cảm thấy nguy hiểm. Sợi đằng mà gã nhu khách kia cầm trên tay chính là Thiên Tinh Đằng, là loại vũ khí nổi tiếng mạnh mẽ nhất. Kĩ xảo của đằng không giống với những loại vũ khí khác, nó chỉ lưu truyền ở một số bộ tộc. Nhu khách sử dụng đằng chính là loại nhu khách nguy hiểm nhất, điều này được lưu truyền ở Bách Uyên Phủ hàng trăm năm qua.

So với những trang bị hoa lệ trên người gã đàn ông kia, nàng cũng không hề thua kém chút nào. Trên mỗi ngón tay của nàng đều quấn những sợi tơ mỏng, màu sắc khác nhau, đó là những sợi tơ được rút ra từ Ban Không Điều Vi Dực. Trên cổ tay nàng quấn một sợi đằng màu vàng, trên lưng quấn một sợi đằng màu đen, đó là Hắc Thổ Ti. Trên chân nàng còn cột hai sợi đằng không rõ nguồn gốc, nhưng nhìn vào vẻ sáng bóng có thể biết rằng đó không phải là vật bình thường.

Đáng tiếc là nơi này không có nhu khách sử dụng đằng, nếu không thì khi chứng kiến các loại đằng quấn trên người phụ nữ này, nhất định người đó sẽ trực tiếp ngất xỉu. Mỗi một sợi đằng bất kì trên người nàng đều là ước mơ tha thiết của vô số người, nhưng ở trên người nàng, nhìn thấy giống như những phụ kiện bình thường mà thôi.

Hai năm nay, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy con người, điều này khiến Trần Mộ mừng rỡ như điên. Mặc dù bị đối phương tấn công nhưng Trần Mộ vẫn có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Hắn cảm thấy có chút kinh ngạc nhìn về phía kẻ cầm Xuy Tiễn vừa mới tấn công hắn.

Người khác có lẽ không biết mũi tên màu đen vừa rồi công kích hắn là cái gì, nhưng hắn biết rõ đó là năng lượng thể. Đây là loại vũ khí đầu tiên ở Bách Uyên có thể phóng ra năng lượng thể mà hắn nhìn thấy. Hắn và nữ ma quỷ đã ở Bách Uyên suốt hai năm thời gian, gặp qua vô số loại thực vật, nhưng chưa từng thấy loại thực vật nào có thể phóng ra năng lượng thể.

Nhìn thấy Trần Mộ bị công kích, sát khí của nữ ma quỷ chợt hiện. Trải qua hai năm nương tựa lẫn nhau ở Bách Uyên, mối quan hệ giữa hai người không còn là quan hệ đồng bọn bình thường nữa. Hai năm này, trải qua vô số giết chóc và chiến đấu không ngừng, chiến đấu đã trở thành bản năng của nàng.

Gã đàn ông vừa tấn công Trần Mộ đột nhiên hét thảm một tiếng. Trước ngực hắn lộ ra một đoạn Thiên Tinh Đằng. Nữ ma quỷ ở ngay trước mặt mọi người phát động đánh lén, vậy mà không có người nào phát hiện ra. Thiên Tinh Đằng quỷ dị mà linh hoạt từ trước ngực gã đàn ông kia biến mất, giống như sinh vật còn sống, quấn lấy Thông U Xuy Tiễn, bay vèo trở lại trên tay nữ ma quỷ. Nữ ma quỷ đem Thông U Xuy Tiễn đưa cho Trần Mộ, ở chung với nhau thời gian dài như vậy, nên giữa hai người cực kì ăn ý, nàng cảm thấy Trần Mộ dường như rất hứng thú với Thông U Xuy Tiễn.

Tiếp nhận Thông U Xuy Tiễn, Trần Mộ tiện tay đem nó bỏ vào trong cái bao đựng được chế tạo vụng về ở phía sau lưng.

“Chúng ta đi thôi.” Xem như không thấy những người trước mặt, Trần Mộ nói với Nữ ma quỷ. Hắn biết rằng nếu ở lâu chỉ thêm phiền toái mà thôi. Lúc này hắn đang kiểm chế sự vui sướng trong lòng, dù sao cuối cùng cũng đi ra Bách Uyên, rốt cuộc có thể già từ cuộc sống nguyên thủy.

“Ừ.” Nữ ma quỷ khẽ lên tiếng, tay phải nhẹ nhàng chuyển động.

“A!” Kathleen hét lên một tiếng, từ phía dưới chân nàng truyền đến một lực rất mạnh, thân thể của nàng bay lên cao. Chẳng biết từ khi nào Thiên Tinh Đằng đã quấn chặt lấy chân nàng mà nàng không hề hay biết. Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho nàng hồn phi phách tán, trước mặt hai tên nhu khách thần bí, mạnh mẽ và lãnh khốc vô tình, nàng biết lần này mình xong đời rồi. Những người khác còn chưa kịp phản ứng thì hiện trường đã thiếu đi bóng dáng của ba người.

“Không!” Khuôn mặt của Galopp đỏ lên, đứng lên đuổi theo về phía mà ba người vừa biến mất.

Kathleen hoảng sợ nhắm lại cả hai mắt, gió thổi vù vù khiến nàng không sao mở mắt ra được.

“Người bắt nàng làm gì?”

“Dẫn đường.”

Nghe vậy, tảng đá treo trong lòng Kathleen rớt cuộc rơi xuống đất. Dẫn đường? Nàng bắt đầu suy đoán lai lịch của hai người này. Hai người này khiến cho người khác cảm thấy có chút sợ hãi, ngoại trừ vũ khí hoa lệ được trang bị trên người, thực lực của bọn họ cũng rất kinh khủng. Kathleen không ngừng so sánh hai người này với những cường giả mà mình đã gặp qua, nhưng cuối cùng lại cho ra một đáp án khiến kẻ khác phải thất vọng, không ai có thể là đối thủ của bọn họ. Hơn nữa nàng còn chú ý tới phương hướng mà hai người xuất hiện lúc ban đầu, đi sâu vào theo hướng đó chính là Bách Uyên. Chẳng lẽ hai người này từ phía trong Bách Uyên đi ra?

Không có khả năng!

Nàng dường như không tin vào phán đoán này. Điều này có vẻ thái quá! Không ai có thể từ phía trong Bách Uyên đi ra, đây là điều mà người dân nào của Bách Uyên Phủ cũng biết. Nhưng khi nghĩ đến những trang bị quý hiếm trên người bọn họ, ngoại trừ những nơi thần bí ở sâu trong Bách Uyên, nàng nghĩ không ra nơi nào có thể có nhiều tài liệu quý hiếm như thế. Liên tưởng đến thực lực khủng khiếp của hai người, phán đoán nhìn như hoang đường của nàng dường như lại có thêm vài phần khả năng.

Trần Mộ và Nữ ma quỷ cuối cùng cũng ngừng lại. Kathleen kinh ngạc mở to hai mắt, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Người tên gì?” Nữ ma quỷ lạnh lùng hỏi.

“Kathleen.” Kathleen cẩn thận trả lời. Nàng cảm giác được người đàn bà này nguy hiểm rất nhiều so với gã đàn ông kia. Nàng thấy, người đàn bà này chỉ khi nào nói chuyện với gã đàn ông kia thì giọng nói mới trở nên nhẹ nhàng một chút. Hai người này là vợ chồng hay sao, nàng thâm nhủ trong lòng.

“Thành thị gần nơi này nhất là gì?”

“Là pháo đài Mendelson.”

“Người dẫn đường.” Nữ ma quỷ không hề có một chút giải thích.

Kathleen cảm thấy may mắn là mình biết nói, nếu không, nàng dám khẳng định là người đàn bà lãnh khốc này sẽ không do dự đem nàng biến thành một xác chết.

“Vâng.” Kathleen vội vàng gật đầu rồi nói với thái độ rất hợp tác.

Rất nhanh Kathleen phát hiện ra, xưa nay tốc độ vẫn là thứ nàng vẫn thường tự hào nhất, nhưng khi so sánh với tốc độ của hai người này thì quả thật là chậm như rùa bò. Vì rút ngắn thời gian, người đàn bà lãnh khốc kia dẫn nàng đi. Nàng rốt cục cũng cảm nhận được cái gì gọi là nhanh như chớp! Sau vài giờ, tốc độ của hai người này vẫn không hề chậm lại. Kathleen cảm thấy lú lẫn, thể lực của hai người này thật là khủng khiếp!

Trang phục của hai người này thật sự khiến người khác chú ý, dọc đường đi, đã gặp phải vài tên ngu xuẩn và tham lam. Kathleen thật sự không nghĩ được từ nào khác phù hợp hơn để hình dung. Nàng cũng đã chứng kiến thực lực của hai người này.

Hầu hết thời gian, một nam một nữ này gần như không dừng lại. Huyết Tinh Giác Phiêu trên tay gã đàn ông thật sự quá mạnh mẽ! Cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào có thể ngăn cản được dù chỉ một chút. Nó dường như xé rách hư không xuất hiện trước cổ địch nhân, sau đó nhẹ nhàng cắt đứt cổ họng bọn chúng. Người chết vì tham, chim chết vì ăn, quả nhiên là chí lý.

Rất nhanh chóng, những vùng phía bên ngoài Bách Uyên liền truyền lưu những đồn đại về hai gã nhu khách thần bí mà mạnh mẽ. Có rất nhiều lời đồn đại khác nhau, nhưng mỗi lời đồn đều có cũng một vài đặc điểm chung. Đặc điểm thứ nhất là trang bị của một nam một nữ này hết sức hoa lệ, quý hiếm. Đặc điểm thứ hai là thực lực của hai người này cực kì mạnh mẽ. Nhưng mà rất nhiều người chỉ thấy đặc điểm thứ nhất và tự động bỏ qua đặc điểm thứ hai.

Kim Hoàn Mộc, Yên Liên Nhận Diệp Thuần, Huyết Tinh Giác Phiêu, Tinh Hương Mộc, Bạch Mông Cốt Thứ, Thiên Tinh Đăng.. Một món vũ khí bất kì trong số này đều đủ để tạo nên một cơn mưa máu. Nhiều bảo vật như thế ở cùng một chỗ, cho dù người nắm giữ là rồng trong thần thoại, thì cũng đủ để khiến cho

vô số người điên cuồng giết ròng đoạt bảo! Huống chi, nhiều vật báu vô giá như vậy mà lại ở trên tay của chỉ hai người mà thôi.

Lời đồn đại khuếch tán ra với tốc độ cực kì kinh người, có vô số người bắt đầu tìm kiếm một nam một nữ này! Không khí của Bách Uyên dường như trở nên nóng rực lên.

Trần Mộ và Nữ ma quỷ dừng lại bước chân, trước mặt bọn họ có một đám người tham lam đang chăm chú nhìn hai người, hai người có thể nghe được hơi thở nặng nề.

“Giao các thứ trên người ra đây! Chúng ta sẽ tha cho các người một mạng!” Có một người nhịn không được, cao giọng nói. Lời này giống như một ca nước được rót vào trong chảo mỡ đang sôi.. đám người kia nhất thời như muốn nổ tung.

“Đôi câu nam nữ các người cũng xứng có được bảo bối như vậy? Ngoan ngoãn giao ra đây..”

“Nói những lời vô nghĩa với bọn họ nhiều như vậy làm gì! Giết chết bọn họ, đoạt lấy bảo vật là được.”

“Người biết cái gì, vạn nhất khiến cho người đẹp bị thương thì người nào sẽ chịu trách nhiệm? Không biết trị giá bao nhiêu tiền a! Lần này chúng ta phát tài rồi!”

“Ông trời quả là thương người! Người đàn bà này vóc dáng không tồi a.. hắc hắc..”

Mấy trăm người không kiêng nể gì cả đem ba người bao vây. Sắc mặt Kathleen xám ngoét, nàng nhận ra bọn chúng là băng cướp Cửu Vĩ, thành viên trong băng cướp hung danh nổi tiếng này đều là những nhu khách mạnh mẽ và vô cùng hung ác. Bọn họ giết người vô số, trên tay mỗi người đều dính đầy máu tươi. Từng có rất nhiều thế lực muốn tiêu diệt bọn họ, nhưng không thế lực nào thành công. Thực lực của mỗi thành viên trong đoàn đều rất mạnh. Nhất là hung danh vang xa của tên đội trưởng, người người đều kiêng kị. Mà ngược lại, cuộc sống cho đến bây giờ của bọn chúng càng dễ chịu.

Lần trước tin tức về Vô Cực Hắc Trúc khiến các băng cướp động tâm, chạy đến những vùng bên ngoài Bách Uyên, cứ tưởng vận khí của mình lại kém như vậy, tự nhiên thế nào lại gặp được bọn này! Nữ nhân trên tay họ..

Khuôn mặt của Kathleen trắng bệch không còn một chút máu, cả người nàng không tự chủ run lên!

Trần Mộ nhìn mấy trăm người trước mặt, cười cười: “Không ngờ chúng ta vừa ra ngoài lại gặp một trận chiến đông người như vậy.”

“Ừ.” Nữ ma quỷ khẽ đáp lại.

Trần Mộ lấy tay mò mẫm phía sau lưng. Bạch Mông Cốt Thứ vừa rơi vào trong tay, khí chất của hắn bỗng nhiên biến đổi một cách đột ngột! Sát khí không hề có một chút dấu hiệu ừn ừn kéo đến, tràn ngập mỗi tấc không gian.

So với vừa rồi, Trần Mộ dường như trở thành một người khác hẳn. Mặt quỷ do Quỷ kiếm Hoa yêu dị biến thành ở trong sát khí bắt đầu vặn vẹo biến dạng, hắn giống như một giọt máu tươi đi ra từ trong biển máu. Hai năm nay, thanh kiếm được tôi luyện qua vô số lần chiến đấu gian khổ và giết chóc xuất hiện, vô số linh hồn mãnh thú cùng gào thét, đã ra khỏi vỏ.

589. Chương 582: Tàn Sát

Bàn tay cảm nhận được những hoa văn đặc trưng của Bạch Mông Cốt Thứ, khuỷu tay của Trần Mộ vung ra phía ngoài, thân hình bỗng chốc ngã ra sau, cả thân hình giống như một cái cung.

Vù!

Bọn cường đạo hoảng sợ phát hiện, cánh tay của Trần Mộ vốn đang trong tầm nhìn bỗng đột nhiên biến mất!

Phốc phốc phốc!

Trong không khí liên tiếp những đóa hoa bằng máu giống như một tràng pháo, lần lượt nổ tung. Những đóa hoa bằng máu liên tiếp nổ tung tạo thành một đường thẳng hoàn mỹ.

Hutu!

Nửa giây sau, một âm thanh quái dị xuất hiện, cắn xé màng tai của mọi người. Một hàng tám người với những lỗ máu có cùng kích thước khoảng cỡ miệng chén xuất hiện trên thân. Nhìn về mặt của họ, dường như họ còn không hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Phốc phốc phốc!

Phốc phốc phốc!

Trong vòng chưa đến một giây, Trần Mộ ném ra tất cả Bạch Mông Cốt Thứ. Bởi vì âm thanh quá dày đặc, nghe giống như chỉ có một tiếng “Phốc”, liền nhìn thấy trong đám cường đạo, có năm đóa hoa bằng máu đồng thời bắn ra.

Bạch Mông Cốt Thứ không phụ thanh danh hiển hách của nó, trong tích tắc rời khỏi tay Trần Mộ, các hoa văn của nó ma sát kịch liệt với không khí khiến nó nhanh chóng xoay tròn. Năng lượng mà bản thân Bạch Mông Cốt Thứ ẩn chứa cũng đồng thời bị kích phát, tốc độ của nó tăng lên với mức độ kinh người! Chuyển động xoay tròn đảm bảo cho tính ổn định của nó, còn tốc độ kinh người bảo đảm tính xung kích của nó. Sự kết hợp của hai yếu tố này biểu hiện ra ngoài chính là lực xuyên thấu không có gì so sánh được. Năm cái Bạch Mông Cốt Thứ dễ dàng xuyên thủng cường đạo đoàn, những nơi nó đi qua, những đóa hoa bằng máu chợt bắn ra.

Trải qua hai năm chiến đấu liên tục khiến cho Trần Mộ hiểu được một nguyên tắc rất quan trọng, đối với địch nhân không được phép nương tay. Trong thời gian ngắn nhất giết chết đối phương vĩnh viễn là phương pháp an toàn nhất. Hắn không nương tay, trong mắt hắn, những người này chỉ là một đám dã thú.

Đồng tử của hắn hờ hững không có một chút cảm tình. Trải qua vô số giết chóc để sống sót, đến bây giờ Trần Mộ không chỉ có được kĩ xảo chiến đấu cực kì đáng sợ mà ý chí chiến đấu của hắn cũng vô cùng cứng cỏi. Cảm giác chợt động, mười tám cái Huyết Tinh Giác Phiêu trên tay liền hóa thành mười tám đạo lưu quang, bay về phía đám cường đạo. Lúc này hắn đang ở trạng thái Linh Thức.

Trong hai năm này, trạng thái Linh Thức là vũ khí quan trọng nhất và cũng là chỗ dựa quan trọng nhất của hắn. Cho đến bây giờ hắn có thể dễ dàng khiến trạng thái tinh thần của mình duy trì tại trạng thái Linh Thức. Không chỉ như thế, trạng thái Linh Thức hiện tại không còn giống với trước kia nữa.

Nếu chú ý cẩn thận sẽ phát hiện, trạng thái Linh Thức này mảnh như sợi tóc, trước sau không ngừng biến hóa. Trạng thái Linh Thức của hắn hiện tại luôn ở trong trạng thái vận động. Linh Thức của hắn đã xảy ra biến hóa trong một lần chiến đấu cực kì nguy hiểm. Lần đó hắn thiếu chút nữa đã bị giết chết trong miệng một con dã thú không biết tên. Trong khoảng khắc sinh tử, Linh Thức của hắn đã xảy ra đột biến. Hắn không biết lại biến hóa này là do Linh Thức phát triển theo một hướng khác hay là do bản thân Linh Thức biến hóa bên trong.

Linh Thức sau khi biến hóa so với trước kia có rất nhiều khác biệt. Linh Thức trước kia có tác dụng đề cao lực thức, có chút giống như giác quan thứ sáu của hắn. Nhưng Linh Thức sau khi xảy ra biến hóa, dường như bắt đầu có một loại khuynh hướng tính toán, đem tất cả các nhân tố kết hợp cùng một chỗ, sau đó trải qua những tính toán phức tạp, đạt được kết quả tối ưu nhất. Trải qua chiến đấu không ngừng, loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt. Rất nhiều thời điểm, Trần Mộ cảm thấy chính mình giống như một cái hộp Tính Toán. Bất quá, sự thật chứng minh, Linh Thức sau khi trải qua biến hóa thì càng thêm an toàn cũng như sắc bén! Liên tục chiến đấu không ngừng cũng khiến cho hắn nắm giữ loại Linh Thức này ngày càng thành thạo. Mỗi lần chiến đấu hắn đều phát hiện Linh Thức không ngừng được hoàn thiện thông qua điều chỉnh sửa chữa các chi tiết nhỏ.

Có lúc hắn hoài nghi Linh Thức hiện tại của hắn liệu có thể còn kêu là Linh Thức hay không. Nhưng rất nhanh hắn liền bỏ vấn đề này qua một bên, đối với hắn, chỉ cần trong chiến đấu đem lại hiệu quả hữu hiệu là đủ rồi. Việc khiêu chiến Đường Hàm Phái, đối với hắn vào lúc đó, là một chuyện quá xa xôi. Sống sót là mục tiêu duy nhất của hắn vào lúc đó.

Linh Thức trước tiên hoàn thành việc phân tích mục tiêu, nắm cái Bạch Mông Cốt Thứ hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, mà mười tám cái Huyết Tinh Giác Phiêu cũng không hề thua kém, mười tám đóa hoa máu hiện ra. Xét về mức độ ghê rợn nhìn thấy được bằng mắt, những đóa hoa máu do Bạch Mông Cốt Thứ xuyên qua tạo ra hiệu quả hơn nhiều so với những đóa hoa máu do Huyết Tinh Giác Phiêu mang đến. Nhưng nếu mười tám đóa hoa bằng máu cùng mở ra tại cùng một vị trí cổ họng, thì nó lại khiến cho bản năng sợ hãi ở sâu trong tiềm thức hiển lộ.

Huyết Tinh Giác Phiêu cần cảm giác để khống chế, nó có điểm tương tự như việc tăng thêm công kích của tạp giới la bàn. Đối với các nhu khách của Bách Uyên Phủ mà nói, với cảm giác ít ỏi đến mức đáng thương của bọn họ mà muốn khống chế Huyết Tinh Giác Phiêu thì rất khó khăn. Nhưng đối với một tạp tu đã đột phá cấp bảy như Trần Mộ thì đây là một chuyện dễ dàng như ăn cơm uống nước hằng ngày. Hai năm nay, cảm giác của hắn càng trở nên mạnh mẽ.

Lần đầu tiên phát hiện Huyết Tinh Giác Phiêu, Trần Mộ đã bị kinh ngạc bởi sự thần kì của thiên nhiên. Từ lí thuyết mà nói, Huyết Tinh Giác Phiêu giống như một món đồ tạp giới, nhưng với trình độ của Liên Bang, trong thời gian ngắn căn bản không thể chế tạo ra tạp giới tinh vi như vậy. Dưới cảm giác cường đại của tạp tu, uy lực của Huyết Tinh Giác Phiêu không hề thua kém các tạp phẩm cao cấp. Bất quá Huyết Tinh Giác Phiêu cũng hiếm gặp như tạp phẩm cao cấp vậy, Trần Mộ lẫn lộn hai năm ở sâu trong Bách Uyên cũng chỉ sưu tầm được mười tám cái.

Mười tám cái Huyết Tinh Giác Phiêu giống như mười tám con rắn độc, biến thành từng đạo tàn ảnh bay qua bay lại giữa đám cường đạo, những đóa hoa bằng máu không ngừng hiện ra giữa không trung.

Thiên Tinh Đằng của Nữ ma quỷ nhìn qua cũng không có gì kì lạ, nhưng những vũ khí của bọn cường đạo ở trước mặt Thiên Tinh Đằng trở nên yếu ớt như giấy. Trần Mộ hiểu rất rõ, Thiên Tinh Đằng nhìn qua có vẻ nhẹ nhàng không có một chút sức lực nhưng mỗi một kích đều cực kì trầm trọng. Thiên Tinh Đằng đồng thời có bốn loại đặc tính: Nhuyễn, Cứng, Trọng, Duệ. Bốn loại đặc tính này cần sử dụng cảm giác để khống chế, hơn nữa Trát Lạp còn có những kĩ xảo không thể tưởng tượng được, sợi Thiên Tinh Đằng dài hơn 20m trên tay nàng biến hóa như ma thuật.

Vì gia tăng đặc tính của nó, Trần Mộ còn giúp Trát Lạp gia công thêm cho Thiên Tinh Đằng. Sợi Thiên Tinh Đằng trải qua quá trình gia công thêm càng trở nên âm đậm không có một chút bất sáng, càng thêm tính lừa gạt mà uy lực lại càng thêm mạnh mẽ. Toán cướp bị đánh cho đến phát ngây ngốc.

Trong chốc lát, bọn cướp có hơn tám mươi người ngã xuống. Từ những lỗ máu do Bạch Mông Cốt Thứ lưu lại có thể nhìn thấy rõ ràng nội tạng của cơ thể người, cho dù tàn bạo như đám người kia cũng cảm giác muốn nôn mửa.

Huyết Tinh Giác Phiêu nhẹ nhàng cắt, lưu lại những vết máu rất nhỏ, không khiến kẻ khác cảm thấy giạt mình như Bạch Mông Cốt Thứ, nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được. Còn Thiên Tinh Đằng giống như búa tạ nặng ngàn cân, những chống cự trước mặt nó đều yếu ớt không chịu nổi. Nó giống như vòi bạch tuộc, quỹ dị mà linh hoạt chui vào trong thân thể địch nhân rồi mang đi sinh mệnh. Công kích cực kì mãnh liệt khiến người khác hít thở không thông. Không thể tưởng tượng được là cường độ công kích như thế chỉ do hai người khởi xướng!

Thủ lĩnh của toán cướp Cửu Vĩ sắc mặt kịch biến, trong lòng hối hận không thôi, chính mình như thế nào lại bị quỷ mê hoặc mà trêu chọc hai kẻ ôn thần này. Bất quá tình thế nguy cấp, lúc này chịu thua đã không kịp, gân xanh trên trán hắn như muốn nứt ra, cắn răng hô to: "Đến gần hắn, giết!"

Mọi người vốn đang trong cơn sợ hãi lúc này chợt bừng tỉnh đại ngộ!

Đúng vậy, đối phương dựa vào thủ đoạn công kích từ xa! Chỉ cần có thể đến gần đối phương, dựa vào ưu thế về mặt số lượng có thể giết chết hai người này! Đám cướp giống như vừa tỉnh mộng, rít gào cấp thêm can đảm cho mình, mỗi người đều hướng về phía Trần Mộ và Trát Lạp đánh tới! Tấn công của bọn họ mãnh liệt như thủy triều đang lên, Huyết Tinh Giác Phiêu tung bay tứ phía, mỗi một lần xẹt qua mặt nước đều sẽ để lại một đóa hoa bằng máu, nhưng vẫn như cũ không sao ngăn cản những kẻ cường đạo đang phát ra hung tính bay vọt tới trước mặt hai người.

Dưới tầm mắt nà xấu xí và quỷ dị do Hoa Mặt Quỷ tạo thành, hai con mắt của Trần Mộ không có một chút

gợn sóng, tối tăm và thâm trầm giống như mặt biển. Tay trái tiếp nhận thanh mâu bằng Kim Hoàn Mộc, trường mâu ép xuống.

Những hoa văn đặc trưng của Kim Hoàn Mộc cực kì tinh tế, nhìn qua rất cao quý tao nhã, thân mâu màu xanh lam khiến cho người ta cảm giác nó giống như một khối ngọc bích trong suốt. Bản thân Kim Hoàn Mộc không phải có màu lam, sau khi Trần Mộ sử dụng tinh thể màu lam xử lí mới hình thành nên màu xanh sáng bóng, lơ mờ có thể thấy được năng lượng màu lam đang chuyển động trong đó.

Khuôn mặt của những tên cường đạo tiếp cận đến gần Trần Mộ và Trát lập toát ra ra vẻ khát máu và tàn bạo, khiến cho người nhát gan muốn bể gan mà chết. Trần Mộ vẫn như cũ không hề có một chút chuyển động, Kim Hoàn Mộc trên tay nhất thời rung động. Thân hình hắn có chút hạ xuống như đang ngồi xổm, lực dưới chân phát ra, cả thân hình đột nhiên biến mất. Đồng thời vào lúc này hắn giống như từ trong hư không xuất hiện giữa đám cường đạo.

Thủ lĩnh cường đạo đoàn cả kinh, mừng rỡ hô lên: “Các huynh đệ, giết hắn! Các bảo bối đều chưa có chủ!”

Xưa nay tiền tài vẫn làm động lòng người, những lời này vừa được nói ra, bọn cường đạo giống như vừa được uống thuốc kích thích, mỗi người đều hét lớn hướng Trần Mộ chém tới.

Trong ánh mắt của Trần Mộ vẫn như cũ không hề có một chút dao động, trải qua hai năm gian khổ với vô số chiến đấu, cục diện trước mắt không hề khiến hắn có chút lo lắng. Cổ tay khẽ chuyển động, thân mâu nhẹ nhàng vẽ ra một đóa hoa.

Tê!

Một đạo ánh sáng màu xanh lam xuất hiện giữa không trung, cực kì kinh khủng.

“A!” Ba tiếng hét thê lương phát ra khiến cho động tác của những tên cường đạo đang phấn khích đột ngột đình trệ. Ba tên cứ bị ánh sáng màu xanh lam cắt thành hai nửa, máu tươi và nội tạng vấy đầy mặt đất. Do còn chưa chết nên nửa thân trên của ba người liều mạng dựa trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, cảnh tượng như vậy khiến cho đầu của những kẻ tàn bạo vô tình như những tên cường đạo này như muốn nổ tung.

Những tên đứng gần Trần Mộ liền lùi về phía sau.

Từng đạo ánh sáng màu xanh lam lần lượt hiện ra giống như ánh trăng trong bóng đêm, hiển hiện lên vẻ đẹp kinh diễm mà lại lạnh lẽo đến thê lương.

590. Chương 583: Cùng Hung Cực Ác

Hai mắt Trần Mộ vẫn hững hờ và lạnh lùng như cũ, không hề có một chút ba động. Hắn giống như một cái máy, động tác không có một chút dư thừa, chuẩn xác đến mức khiến cho kẻ khác phải ghen tị. Những phân tích tinh vi của Linh Thức khiến cho hắn mỗi lần tiến hành công kích đều có thể lấy được hiệu quả lớn nhất.

Trước khi phát hiện Kim Hoàn Mộc, hắn chưa từng học tập qua bất cứ kĩ xảo nào của loại vũ khí này, Zara cũng chỉ biết một ít kĩ xảo cơ bản, cho nên trong một thời gian dài, cây mâu làm bằng Kim Hoàn Mộc này chỉ là một món vũ khí phụ trợ mà thôi. Cho đến khi Trần Mộ sử dụng tinh thể màu lam cường hóa nó, khiến nó có thể phát ra đạo năng lượng màu lam, uy lực tăng nhiều thì hắn mới bắt đầu tự mày mò ra các kĩ xảo để sử dụng nó.

Chiến đấu là người sư phụ tốt nhất, huống chi là những cuộc chiến sinh tử xảy ra thường xuyên? Kim Hoàn Mộc trên tay Trần Mộ chuyển động mau lẹ, chuẩn xác và linh hoạt, thân mâu giống như một vật thể sống, có thể hướng đến bất cứ góc độ nào, mà năng lượng thể màu xanh của nó cũng có thể dài có thể ngắn, thay đổi liên tục. Kim Hoàn Mộc là vương giả trong các loại mâu, uy lực cực kì mạnh mẽ, sau khi được cường hóa, tính năng của nó trong mắt những tên cường đạo ở đây là mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi.

Lực bộc phát của cơ thể kết hợp với Đại Nê Thu tạp khiến cho thân hình của Trần Mộ phiêu hốt đến mức khó tin, giống như một đám khói nhẹ đang phiêu đảng giữa nhân gian không sao nắm bắt được. Nữ ma quỷ Zara giống như một u linh chuyển động trong bóng tối, không ai biết được vị trí chính xác của nàng. Thiên Tinh Đẳng hiện ra với uy lực khủng khiếp, luôn luôn xuất hiện ở những góc độ mà người khác không

ngờ, những đóa hoa bằng máu hiện ra mang theo những sinh mệnh. Hai năm nay, mặc dù nàng không tiến bộ nhiều như Trần Mộ nhưng thực lực so với trước kia cũng đề cao không biết bao nhiêu lần. Thực lực của nàng vốn đã rất mạnh, phong cách chiến đấu tàn nhẫn, hiện tại càng có thêm vài phần nhẹ nhàng uyển chuyển mà hiệu suất giết người lại không hề giảm bớt.

Hai cỗ máy giết chóc vận hành với tốc độ cực nhanh, số người đứng trên mặt đất đang kịch liệt giảm xuống. Trong chớp mắt chỉ còn lại thừa thớt có mười người, trên khuôn mặt mỗi người có thể chứng kiến vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Nếu như nói vừa rồi bọn họ chứng kiến chỉ là những bảo bối đẹp đẽ quý hiếm trên người Trần Mộ thì hiện tại bọn họ nghĩ được là mùi máu tươi nồng đậm trên những vũ khí đẹp đẽ quý hiếm này. Trần Mộ cũng từ những thứ vũ khí đẹp đẽ quý hiếm này được mệnh danh là tuyệt thế hung đồ với những trang bị mạnh mẽ nhất.

“A! Tha mạng! Đại nhân tha mạng..” Một tên cướp sắc mặt tái mét quỳ trên mặt đất, liên tục đập đầu trên mặt đất hướng về phía Trần Mộ xin tha mạng. Hắn sợ đến mức nát bấy ruột gan hoàn toàn mất đi dũng khí chống lại.

Giọng nói của hắn đột nhiên nghẹn lại. Một đạo ánh sáng màu xanh lam vô cùng chuẩn xác xẹt qua cổ họng của hắn, mang theo một chùm máu đỏ tươi ảm áp. Trần Mộ không thèm liếc nhìn xác chết vừa ngã xuống dưới chân, thần sắc hồ hững, tiếp tục tàn sát những mục tiêu còn lại.

“Chạy mau!” Đám cướp còn lại hoàn toàn tan vỡ, liều mạng xoay người hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

Trần Mộ cũng không đuổi theo, nhưng tám miếng Huyết Tình Giác Phiêu phảng phất như một con ngốc ưng nghĩ thấy mùi máu tươi, hướng về phía những tên cướp đang vội vàng chạy thoát thân đánh tới.

Những vết máu liên tục tung tóe ra, giống như những hạt mưa đánh trên mặt hồ. Những tiếng nổ nhào thành thạch không dứt bên tai, tốc độ của bọn họ làm sao có thể so sánh với Huyết Tình Giác Phiêu?

Cái Phiêu hình tam giác giống như một con mắt bằng máu, cực kì xinh đẹp. Tên cướp chạy ở ngoài cùng bỗng nhiên hét thảm lên một tiếng. Đồng bạn phía sau hắn nhìn thấy một màn cực kì quỷ dị, chân và thân của hắn bỗng nhiên chia lìa giống như bị một loại vũ khí sắc bén cắt đứt ngang đôi, nửa người trên của hắn bởi vì quán tính nên còn đang tiến lên phía trước. Cho đến khi nửa người trên của hắn té trên cỏ thì tiếng kêu thảm thiết mới vang lên.

Một sợi tơ mỏng trong suốt lặng lặng nằm giữa hai gốc cây, hiển lộ ra vẻ sáng bóng và tính sắc bén mạnh mẽ của nó!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Không biết từ lúc nào Zara đã hoàn thành bày rập, nàng giống như một con nhện, trong yên lặng dùng tơ nhện vây lấy con mồi vào chính giữa.

Huyết Tình Giác Phiêu phi hành không hề phát ra một tiếng động thừa dịp đối phương thất thần, hoàn thành một lần thu hoạch hoàn mỹ. Trong chớp mắt, chỉ còn lại tên thủ lĩnh của nhóm cường đạo!

Hắn đỡ đầu nhìn những xác chết tán loạn xung quanh, đầu óc trống rỗng. Hắn chưa từng nghĩ tới cường đạo đoàn do chính tay mình thành lập nên lại bị tiêu diệt chỉ trong khoảng khắc. Mà những kẻ tiêu diệt bọn họ lại chỉ có hai người.

“Lão tử liều mạng cùng người..”

Hai mắt hắn đỏ rực, gân xanh trên trán nổi lên, hét lên một tiếng nhưng đột nhiên tắc nghẹn mà dừng. Một đạo ánh sáng màu xanh hiện ra trên mi tâm của hắn, trong mắt hắn lộ ra vẻ không cam lòng.

Kathleen ngơ ngác nhìn những xác chết khắp nơi trên mặt đất. Toàn, toàn diệt..

Trên mặt đất là một đồng hồ độn, xác chết, máu tươi, những nội tạng với đủ sắc màu, còn có những tên cường đạo chưa chết hẳn đang run rẩy dụa. Rốt cuộc nhện không được, Kathleen với khuôn mặt không còn chút máu ngồi xồm xuống, nôn mửa kịch liệt. Nàng chưa từng gặp qua cảnh tượng nào thảm thiết như thế. Chưa từng gặp! Mùi máu tanh dày đặc khiến nàng cảm thấy nao nao trong dạ dày.

Nàng từng giết người, nàng là một nhu khách có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhưng chưa từng gặp cảnh tượng nào thảm thiết tựa như Tu La địa ngục như vậy. Mà một nam một nữ này không có một chút động lòng, bọn họ đang tìm kiếm những tên cường đạo chưa chết, tặng thêm cho bọn họ một nhát hoặc không thì thu thập vũ khí của bọn họ. Điều này làm cho Kathleen không sao tưởng tượng được, nhu khách mạnh nhất mà nàng từng gặp qua cũng không thể làm được như vậy. Bọn họ chẳng lẽ không biết vừa rồi bọn họ đã giết chết mấy trăm người hay sao?

Trần Mộ thu hồi lại Bạch Mông Cốt Thứ, tùy tiện đút vào phía sau lưng. Mười tám miếng Huyết Tình Giác Phiêu giống như chim én về tổ, quay trở về ba vòng tay trên tay phải của hắn. Cái màu xanh lam bằng Kim Hoàn Mộc cũng biến mất không thấy.

“Cô hãy dọn dẹp một chút.” Trần Mộ nói với Zara.

“Ừ.” Zara vừa mới thu hồi tất cả các sợi tơ mỏng, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, rồi bắt đầu tìm kiếm một chút trên các xác chết. So với Trần Mộ thì nàng mới là người biết cái gì đáng giá, cái gì không đáng giá. Hơn nữa, hai năm nay, nàng đã khá quen với việc đảm nhiệm nhiệm vụ của một người trợ thủ.

“Bọn họ là ai?” Trần Mộ từ trạng thái chiến đấu đi ra, tùy ý hỏi. Những xác chết đầy trên mặt đất không làm cho hắn cảm thấy một chút quái异地, hai năm nay hắn đã trải qua số những trường máu tanh.

“Không biết” Chuyển sang một thi thể khác, Zara trả lời mà không ngẩng đầu lên.

“Chú ý tiền, có khả năng chúng ta sẽ dùng đến.” Trần Mộ nhắc nhở nàng một câu, hiện tại bọn họ đã ra khỏi Bách Uyên, tiến vào xã hội loài người. Không có tiền đi đâu cũng giống nhau.

“Biết rồi” Zara trả lời ngắn gọn.

“Ta.. ta biết bọn họ là ai.” Kathleen vừa mới nôn mửa xong, sắc mặt tái nhợt, nàng cố lấy dũng khí nói.

“A.” Trần Mộ quay sang nhìn về phía Kathleen.

Chạm phải ánh mắt của Trần Mộ, Kathleen không nhịn được cả người run run, nàng cố gắng trấn định: “Bọn họ là băng cướp Cửu Vĩ, là một đám cùng hung cực ác.” Nói ra được những lời này, sự sợ hãi trong lòng nàng giảm bớt không ít, giọng nói cũng lưu loát hơn nhiều. Nàng chọn lấy một số ác tích của băng cướp Cửu Vĩ nói qua một lần.

“Người có từng nghe nói qua hay không?” Trần Mộ hỏi Zara.

“Không.” Zara lắc đầu.

Xem ra những tên này hoặc là không quá nổi danh hoặc là sau khi Zara rời đi Bách Uyên Phủ mới xuất hiện.

“Thực lực của bọn họ thuộc cấp bậc nào?” Trần Mộ khá quan tâm về vấn đề này, những người này rốt cuộc là cao thủ hay chỉ là những kẻ bình thường, từ điều này có thể giúp hắn hiểu sơ qua một chút về trình độ chiến đấu ở Bách Uyên Phủ.

“Không đáng nhắc tới.” Zara trả lời rất rõ ràng.

Trần Mộ gật gù: “Khó trách ta thấy bọn họ rất yếu.”

Nghe hai người nói chuyện, Kathleen hai mắt tròn tròn, há hốc mồm, muốn nói cái gì, bất quá nàng nhanh chóng giữ im lặng. Trong lòng nàng hiện lên những con sóng lớn, nàng thậm chí đoán thân phận của một nam một nữ này. Ai có thể dùng những lời lẽ hời hợt như vậy để đánh giá băng cướp Cửu Vĩ là không đáng nhắc tới? Không đáng nhắc tới! Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi cười khổ trong lòng. Băng cướp Cửu Vĩ cũng không đáng nhắc tới thì chính mình có thể tính là cái gì?

Mặc dù không sao đoán được lai lịch của một nam một nữ này, nhưng ở trong lòng của Kathleen, thực lực của hai người này là cường đại chưa từng có từ trước đến nay. Có thể bằng lực lượng của hai người, liền tiêu diệt cả băng cướp Cửu Vĩ, thực lực như vậy, đã không phải hai từ cường đại có thể hình dung, mà là khủng bố!

Kathleen thậm chí còn hoài nghi, thực lực của hai người này đủ để đứng trong danh sách mười cao thủ đứng đầu ở Bách Uyên Phủ. Đại khái chỉ có những tên trong truyền thuyết này mới có thực lực khủng bố như thế. Nhưng khiến nàng khiếp sợ cũng không chỉ là thực lực của hai người mà còn là thái độ coi thường sinh mạng của hai người. Loại thái độ này chỉ có khả năng xuất hiện ở những kẻ cùng hung cực ác trải qua vô số giết chóc.

Cùng hung cực ác!

Thoáng nhìn qua những thi thể khắp nơi trên mặt đất, Kathleen cảm thấy cụm từ này thật sự rất chính xác. Băng cướp Cửu Vĩ so sánh với hai người này thì giống như một đứa trẻ gầy yếu vô hại. Ngày mai, không, chỉ trong vòng hôm nay, tin tức băng cướp Cửu Vĩ bị tiêu diệt sẽ truyền khắp những nơi hẻo lánh của vùng này. Nàng có thể tưởng tượng, vùng này sẽ nghênh đón một cơn chấn động chưa từng có từ trước tới nay.

Thu hoạch của Zara rất phong phú, trên tay nàng mang theo năm cái túi du lịch khổng lồ. Một người phụ nữ mảnh mai thoải mái cầm năm cái túi du lịch khổng lồ, nhìn qua cực kì quái dị.

“Đi thôi.” Trần Mộ khẽ nhắc Kathleen, trong nháy mắt ba người liền biến mất.

Sau khi bọn họ đi rồi, có vài đội nhu khách phát hiện ra chiến trường thảm thiết này.

Tin tức băng cướp Cửu Vĩ toàn quân bị diệt được đồn đãi khắp nơi. Thảm trạng của hiện trường trải qua những miêu tả khoa trương sinh động như thật của những người chứng kiến, toàn thể băng cướp Cửu Vĩ tựa như bị hành hạ cho đến chết. Những vết thương do đả thương ra cùng với những vết thương to như miệng chén do Bạch Mông Cốt Thứ lưu lại lập tức khiến cho bọn họ phán đoán ra ai đã làm việc này. Không khí cuồng nhiệt ở ngoại tăng Bách Uyên bị xối một gáo nước lạnh, độ nóng liền giảm xuống nhanh chóng.

Hành hạ đến chết! Ngay cả băng cướp Cửu Vĩ hung danh như vậy cũng bị hành hạ đến chết!

Không còn ai dám hô hào chém giết hai người kia để cướp đoạt bảo bối nữa, kẻ nào nói ra những lời này trước tiên sẽ bị đồng bạn của hắn vứt bỏ. Những kẻ hung ác luôn sợ hãi những kẻ hung ác hơn mình!

Do ảnh hưởng của chuyện này, rất nhiều nhu khách nguyên bản ôm tâm tìm bảo vật cũng dần dập phản hồi. Tin tức băng cướp Cửu Vĩ bị một nam một nữ hành hạ cho đến chết cũng theo mấy người nhu khách phản hồi này tản ra.

Trong thời gian cực kì ngắn ngủi, những thành thị ở gần Bách Uyên Phủ đều truyền lưu một tin tức kinh người. Hai kẻ cùng hung cực ác trăm năm khó gặp ngang trời xuất thế!

591. Chương 584: Mang Danh Hung Đồ (1)

“Đại nhân, theo ngài thì lời đồn đãi kia có phải là sự thật hay không?” Một gã thủ hạ nhỏ giọng hỏi. Câu chuyện này lập tức khiến cho đội viên khác cảm thấy hứng thú, theo suy nghĩ của mọi người thì đó là thật hay giả?

“Chuyện khó tin như vậy, theo ta xem tám phần mười là giả.”

“Không thể nào, có nhiều người chứng kiến hiện trường như vậy, theo ta chuyện này không giả.”

Andrew cảm thấy phiền muộn trong lòng, nhin không được mắt: “Đều câm miệng cho ta!” Nói xong về mặt âm trầm, tiếp tục đi phía trước. Những người khác thấy hắn tức giận, liền câm như hến, vội vã đuổi theo.

Andrew thể hình khôi ngô, cao khoảng 1m90, khi đứng thẳng trông như một toà núi nhỏ. Cơ bắp trên người hắn cứng rắn như sắt, nhìn thể hình của hắn, ai cũng sẽ không ngờ hắn xuất thân từ thuần nhận lưu. Mái tóc màu nâu rối tung như cỏ dại, hai con mắt cực kì sắc bén khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng. Hắn là người phụ trách an toàn ở pháo đài Medelson, chủ yếu phụ trách những điều tra thông thường. Pháo đài Medelson cũng không phải là một thành phố lớn, nó chỉ là nơi gần ngoại vi Bách Uyên nhất, những nhu khách tiến nhập vùng ngoại vi Bách Uyên đều đi qua nơi này. Quy mô ở đây không lớn nhưng long xà phức tạp, tình hình trị an không tốt lắm, thế nhưng từ khi hắn đảm nhiệm chức vụ phụ trách an toàn tới nay,

tình hình trị an đã cải thiện rất nhiều. Thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn của hắn khiến cho các lộ anh hào rất kiêng kỵ.

Trong khoảng thời gian này, những lời đồn đại về một nam một nữ hai cực kì hung ác sôi sục khắp nơi. Nhất là tin băng cướp Cửu Vĩ bị toàn diệt khiến cho người dân ở vùng này hoảng sợ vô cùng. Bất quá, Andrew biết đây không phải là lời đồn đãi. Một người bạn của hắn đã tận mắt chứng kiến hiện trường, hắn chính vì sự kiện này mà đi tìm chứng cứ.

Điều này làm hắn rất lo lắng. Hắn biết rất rõ thực lực của băng cướp Cửu Vĩ, nếu như hai người có thể tiêu diệt toàn bộ băng cướp, vậy thực lực của hai người kia tuyệt đối kinh khủng. Hơn nữa từ tình trạng chết thê thảm của băng cướp Cửu Vĩ mà nói, một nam một nữ này hiển nhiên không phải là loại người lương thiện gì.

Pháo đài Medelson là thành phố gần những vùng bên ngoài Bách Uyên nhất, cũng là chỗ mà một nam một nữ này có khả năng sẽ tới nhất.

Bất tri bất giác, đoàn người Andrew đã đi ra cửa thành.

Một đóa hoa cỏ không biết từ nơi nào bay tới, từ trước mắt hắn chậm rãi trôi qua. Nhưng vào lúc này, con người của hắn chợt co rút lại. Xa xa, hai bóng người với tốc độ kinh khủng hướng đến gần bên này..

”Lui lại! Đóng cổng thành!” Andrew bỗng dưng hét lớn, cùng lúc đó, thân hình của hắn mãnh liệt lui về phía trong thành.

Thủ hạ của hắn đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt đại biến, hốt hoảng lui về thành .

Kẹt kẹt!

Cửa thành chậm rãi đóng lại, tiếng cảnh báo vang vọng khắp pháo đài Medelson. Những người trong pháo đài Medelson, vô luận là đang làm gì, khi nghe thấy tiếng cảnh báo thì mỗi người đều sửng sốt tại chỗ. Mặc dù ở pháo đài Medelson các thế lực hỗn tạp, thế nhưng chưa từng gặp phải kẻ thù bên ngoài. Gần hai mươi năm nay, tiếng cảnh báo chưa từng vang lên, nhất thời toàn thành trở nên rối loạn.

”Andrew! Tốt nhất ngươi hãy cho ta một lời giải thích!” Emerald hùng hổ vọt tới cửa thành, hắn cau mày nhìn mọi người như đang gặp phải đại địch, thần sắc khó chịu nói. Hắn mới là người thống trị chính thức ở pháo đài Medelson.

Andrew không có sự đồng ý của hắn, tự ý phát ra cảnh báo nguy hiểm, đóng cửa thành khiến hắn rất tức giận. Trời ạ! Chết tiệt! Người này không ngờ đã điều động đến quân trong thành, lẽ nào người này thực sự cho rằng ở đây hắn là người quyết định mọi chuyện hay sao?

Mấy năm nay, Ảnh hưởng của Andrew tại pháo đài Medelson không ngừng tăng lên, hắn đã uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của Emerald. Phía sau Emerald là một đám chức trách, vừa rồi đột nhiên phát ra cảnh báo nên bọn họ đến xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Đối mặt Emerald thần sắc bất thiện, Andrew không giải thích gì, chỉ là chỉ vào ngoài thành nói: ”Đại nhân, người xem.”

Mọi người nhìn theo ngón tay của Andrew, hướng ra phía ngoài thành.

”Đây là pháo đài Medelson?” Trần Mộ ngẩng đầu nhìn về phía thành phố này, không khỏi có chút thất vọng. So sánh với những thành phố lớn với dân số hơn một nghìn vạn của Liên Bang, pháo đài Medelson giống như một căn cứ nhỏ trong rừng, tường thành thấp bé, cũ nát không thể tưởng tượng nổi. Trên tường thành có một số người đang đứng, dường như tại thảo luận điều gì.

”Giết hắn cho ta”. Emerald giận dữ nói.

”Vâng!” Gã nhu khách bảo vệ bên cạnh Emerald không có chút chần chờ, vội vàng nhận lệnh hướng về phía dưới thành lao tới.

Andrew đột nhiên biến sắc.

Ánh mắt của Zara chợt trở nên băng lãnh, sát khí hiện ra.

"Bọn họ không chào đón chúng ta."

"Không chào đón chúng ta?" Trần Mộ cảm thấy có chút kỳ quái: "Vì sao? Chúng ta chưa từng tiếp xúc với bọn họ cơ mà."

"Không biết." Zara lắc đầu.

"Thành phố gần nơi này nhất có xa lắm không?" Trần Mộ hỏi.

"Rất xa."

"Vậy hãy xông vào đi." Trần Mộ thần sắc lạnh lùng nói.

"Ừ."

Ở phía sau hai người, Kathleen sắc mặt trắng bệch. Nàng dường như có thể đoán được những người ở pháo đài Medelson vì sao lại khẩn trương như thế, nhưng nàng không dám nói lý do này cho hai người biết. Khi nghe Trần Mộ nói xông vào thì trái tim của nàng đập thình thịch.

Trên tường thành, Andrew giận tím mặt, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, không hề để ý đến hình tượng, một bước xa vọt tới trước mặt Emerald, cầm lấy áo của hắn, giận nói: "Đồ con heo nhà người! Người muốn hại chết tất cả mọi người ở đây phải không? Giương to cái mắt heo của người mà nhìn, xem những kẻ đó là ai!"

Emerald trong lòng sợ hãi đến vô cùng, hắn thật không ngờ Andrew lại hoàn toàn mất đi lý trí.

"Andrew, ba người kia là ai?" Người đặt câu hỏi là một gã đàn ông trung niên thần sắc trầm ổn, hắn là người phụ trách thương hội ở đây, rất được mọi người tôn kính.

Andrew buông ra Emerald trên tay, lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: "Các vị hắn cũng nghe nói bằng cướp Cửu Vĩ bị diệt vong như thế nào phải không?"

"Ý của người là.." gã đàn ông trung niên đặt câu hỏi sắc mặt đại biến.

Những người bên cạnh hắn cũng nhất thời biến sắc.

Ánh mắt của mọi người đích không tự chủ được, dường như bị lực nào đó hấp dẫn, cùng hướng về phía ba người người ở ngoài thành. Mà bốn gã nhu khách vừa nhảy xuống tường thành thì đằng đằng sát khí hướng về phía ba người này đánh tới.

"A.. Không! Emerald, mau ngăn cản bọn họ!" Trong đám người có người hoảng sợ hô.

"Không còn kịp rồi." Andrew nói tựa hồ như đang cười nhạo Emerald, nhưng lộ ra một tia hoảng sợ

Trần Mộ nhìn bốn người từ trên tường thành chạy tới, liền hướng về phía vị trí của bọn họ vọt qua.

Về mặt của đối phương bất thiện, hắn nhận thấy điều này rất rõ ràng. Nếu là trước kia, hắn còn có thể trước tiên hỏi một chút đối phương đến tột cùng muốn làm gì, nhưng giờ hắn không còn làm như vậy nữa. Hai năm này, hắn đã dưỡng thành một thói quen bất luận cái gì có khả năng gây uy hiếp đến tính mạng của mình đều phải tiên hạ thủ vi cường.

Ở sâu phía trong Bách Uyên là một thế giới tàn khốc, kém một giây đó là khoảng cách giữa sống và chết.

Trần Mộ đã tiến vào trạng thái chiến đấu, không có một chút chần chừ và do dự, tay hắn tự nhiên đưa ra phía sau lưng lấy ra Bạch Mông Cốt Thứ.

Zara lặng lẽ đứng ở bên cạnh hắn, Kathleen đứng ở phía sau hai người há mồm định nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói ra bất cứ điều gì.

Khuỷu tay hướng ra phía ngoài, thân hình ngửa ra phía sau, rồi đột nhiên phát lực. Bạch Mông Cốt Thứ trên tay hắn đột nhiên biến mất trong không khí!

Phốc phốc phốc phốc!

Giữa không trung, bốn đoàn huyết vụ tuyệt đẹp bỗng nhiên trống rỗng nổ tung! Xa xa bốn gã nhu khách đang hùng hổ tiến đến, trên thân thể của mỗi người có thêm một lỗ máu thật lớn. Lực đánh vào cực kì

mãnh liệt, thậm chí khiến cho thân thể của bọn họ như bị khối đá đánh trúng, bị chấn bay ngược về phía sau.

Hưu hưu!

Vài giây sau, một trận âm thanh kì quái khiến kẻ khác sợ tóc gáy giống như một cơn lốc quét ngang qua tường thành.

Trên tường thành cực kì tĩnh mịch!

Bọn họ trước đây tuy rằng cũng nghe nói qua những lời đồn đại về một nam một nữ này, nhưng khi bọn họ tận mắt nhìn thấy, sự chấn động trong lòng bọn họ không biết lớn gấp bao nhiêu lần. Bốn gã nhu khách này là những cao thủ trong những gã thiếp thân hộ vệ của Emerald, tại pháo đài Medelson tuyệt đối thuộc hàng cao thủ nhất lưu, nhưng ngay cả một chiêu của đối phương cũng không tiếp được, bị tàn sát một cách dễ dàng.

Ngoại trừ dễ dàng, điều khiến mọi người cảm thấy ấn tượng nhất là sự hững hờ của một nam một nữ này. Từ đầu đến giờ, bọn họ không thém nói một câu, động thủ không có một chút do dự, thật giống như làm một việc gì đó hết sức bình thường. Trước cái chết của bốn gã hộ vệ, bọn họ không thém liếc mắt nhìn qua một cái, sắc mặt cũng không có một chút vui mừng, giống như đây là một chuyện gì hết sức bình thường. Chính thái độ hờ hững đối với chết chóc này giống như một thanh dao nhọn, dễ dàng phá vỡ tâm lí sợ hãi của những kẻ miệng cộp gan thỏ trên tường thành.

Lúc này những người ở hiện trường không ai còn dám hoài nghi tính chân thực của những lời đồn đãi. Bởi vì đối này một nam một nữ mà nói, giết người chỉ là một chuyện gì đó hết sức bình thường. Người như vậy, như thế nào lại không phải là kẻ cùng hung cực ác.

Trên tường thành, sắc mặt của mỗi người không còn một chút máu, trên mặt tràn đầy sự hoảng sợ và tuyệt vọng.

Trần Mộ và Nữ ma quỷ bắt đầu chậm rãi hướng gần tới pháo đài Medelson.

Mọi người trên tường thành nháo nhào hẳn lên.

Trần Mộ và Zara bắt đầu gia tốc.

Mọi người trên tường thành cực kì sợ hãi và tuyệt vọng, chân của rất nhiều người bắt đầu run lên. Những sự tình phát sinh trước mặt như sét đánh ngang tai, mọi thứ diễn ra rất thông thả, hết lần này tới lần khác bọn họ có thể thấy rõ từng chi tiết, thần kinh yếu đuối của bọn họ dần dần bị tàn phá.

Đang chạy ở tốc độ cao, Trần Mộ đem Yên Liên Nhận Diệp thuận để ở trước ngực, tay trái nắm Kim Hoàn Mộc mâu, Huyết Tình Giác Phiêu trên cánh tay chậm rãi phiêu phù ở bên cạnh hắn.

Zara thần sắc băng lãnh, theo sát bên cạnh tại Trần Mộ, hai tay của nàng bắt đầu giải phóng những sợi dây màu sắc khác nhau trên người.

Thình thịch thình thịch!

Mỗi một lần hai người phát lực đạp mạnh vào mặt đất, tựa như hung hăng đạp vào ngực của mỗi người. Một số người còn cảm thấy hít thở không thông.

592. Chương 585 : Mang Danh Hung Đồ (2)

Pháo đài Mendelson có thể giữ được tình trạng độc lập có quan hệ trực tiếp tới việc Emerald có một chi thành vệ quân được huấn luyện có tổ chức. Nơi này ở ngoại tầng của Bách Uyên, có thể được tuyển vào thành vệ quân ai ai cũng là nhu khách thân thủ bất phàm.

Nhu khách chủ tu cung tên và đạn cung phát động công kích đầu tiên. Cung tên và đạn cung là vũ khí bắn xa chủ yếu nhất của nhu khách. Nhu khách chủ tu hai loại vũ khí này số lượng cực nhiều. Long Dochy cùng Hooven là hai người nổi bật trong số đó. Long Dochy là thống lĩnh cung tiễn của thành vệ quân, Hooven là thống lĩnh đạn cung.

Đang di chuyển với tốc độ cao, Trần Mộ đột nhiên ngừng đầu. Hắn cảm thấy có rất nhiều cổ cảm giác đang thử tập trung vào bản thân. Trong đó có hai cổ cảm giác cường đại nhất, hai cổ cảm giác này so với Zara còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, là người mạnh nhất hắn từng gặp ở Bách Uyên Phủ. Nếu dùng chế độ phân cấp của liên bang để tính, hai cổ cảm giác này hắn có thể đạt tới cảm giác cường độ cấp sáu. Điều này khiến hắn có phần ngạc nhiên.

Với hiểu biết của hắn về nhu khách, nhu khách cũng không cần nhiều cảm giác, bọn họ dựa vào phần nhiều là lực lượng thân thể, cho nên cảm giác là chỗ yếu của bọn họ. Nhưng hắn không ngờ lại có thể gặp nhu khách có cảm giác vượt qua cấp sáu. Điều này khiến hắn thận trọng hơn, thân hình trở nên mơ hồ quỷ dị, bộ pháp dưới chân không ngừng biến hóa.

“Xạ kích bao phủ.”

Trợ thủ của Long Dochy hét lớn, hắn tạm thời phụ trách chỉ huy.

Long Dochy khuôn mặt khôi ngô, thân thể cường tráng. Hắn thần sắc ngưng trọng, ánh mắt nhanh chóng nhìn chăm chú vào bóng dáng của Trần Mộ, tay trái cầm một cây cung rất lớn, tay phải cầm sẵn ba mũi tên đỏ như máu, lấp lên trên cung.

Mà bên cạnh hắn, Hooven thấp bé sắc mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nữ ma quỷ Zara. Tay trái cầm một cây đạn cung nhỏ màu bạc, tay phải đặt ở bên hông.

Ngoại trừ hai người, tất cả các cung tiễn nhu khách khác đều đồng thời tấn công.

Hưu hưu hưu.

Âm thanh sắc nhọn khiến người ta lạnh cả da đầu, như cơn mưa trút xuống hai người.

Tốc độ thật nhanh, Trần Mộ cảm thấy ngạc nhiên, tốc độ này so với tạp tu bắn ra năng lượng thể không kém chút nào, nếu bị đánh trúng, sợ là thân thể sẽ lập tức bị xuyên thủng. Ánh mắt sắc bén của hắn thậm chí có thể thấy rõ màu lam trên mũi tên, hiển nhiên đã được tẩy độc.

Hèn chi Bách Uyên Phủ lại có thể chống lại liên bang lâu như vậy, hôm nay hắn mới chính thức lãnh giáo uy lực của nhu khách ở Bách Uyên Phủ, so với toán cướp Cửu Vĩ, các nhu khách này rõ ràng tổ chất cao hơn một bậc.

Thân hình hắn co lại, Liên Nhận Hiệp Thuấn ở tay phải che trước người.

Tuy rằng cung tên của nhóm nhu khách không thể khóa được thân hình hắn, nhưng cơn mưa tiễn dày đặc vẫn có vài mũi trúng vào Liên Nhận Hiệp Thuấn của Trần Mộ.

Đang.

Năm mũi tên đồng thời trúng mục tiêu chỉ tạo thành một tiếng vang, đồng thời tạo nên một lực đánh cường đại.

Lực lượng từ tám thuấn truyền lại khiến cho thân hình Trần Mộ không khỏi bị trì trệ. Lợi hại.

Trên mặt vẫn giữ vẻ hờ hững như trước nhưng trong lòng hắn âm thầm lú lú, lực lượng từ mũi tên đủ để xuyên thủng lồng năng lượng phòng hộ cấp ba sao. Năm mũi tên tập hợp một chỗ cho dù là Trần Mộ cũng không khỏi bị ảnh hưởng. Càng khiến cho hắn ngạc nhiên là tính nhất quán của những cung tiễn nhu khách này. Năm mũi tên lại có thể đồng thời bắn trúng hắn. Thật lợi hại. Andrew trên tường thành hai mắt chăm chú nhìn vào Yên Liên Nhận Hiệp Thuấn trên tay Trần Mộ.

Vốn xuất thân Thuấn Nhận lưu, hắn không ngờ lại thấy một loại trấn phái chỉ bảo trên tay người khác, cảm giác này thật quái dị.

Ngay lúc thân hình Trần Mộ hơi bị trì trệ, ánh mắt hổ của Long Dochy trên tường thành đột nhiên phát sáng, không ai thấy rõ hắn làm sao kéo cây cung lớn trên tay kia.

Đông.

Tiếng dây cung như tiếng sấm vang lên, ba vệt sáng màu hồng lưu lại trong ánh mắt mọi người.

Trong nháy mắt khi cảm giác của Long Dochy tập trung lên bản thân, Trần Mộ đang trong trạng thái Linh Thức lập tức cảm giác được. Hai năm liên tục giết chóc đã tạo thành bản năng chiến đấu khiến hắn lập tức phản ứng lại.

Mười tám tấm Huyết Tinh Giác Phiêu đột nhiên phát động. Chúng nó như vừa mới tỉnh dậy từ trong giấc ngủ, mở cặp mắt màu màu tượng trưng cho tử vong.

Keng keng keng.

Từng chuỗi tiếng va chạm thanh thúy liên tiếp vang lên như chiếc chuông gió bị gió lay động.

Huyết Tinh Giác Phiêu hung danh hiển hách xoay tròn yêu dị, vẽ lên một vòng tròn quỷ dị. Ba mũi tên do Long Dochy bắn ra như chui vào trong nước, tốc độ càng lúc càng chậm. Tới khi chúng bay đến trước mặt Trần Mộ thì đã trở nên rất chậm, Trần Mộ chỉ nhẹ nhàng vươn tay ra là đã bắt được ba mũi tên này.

Thời gian lúc này như ngừng lại, mọi âm thanh đều biến mất, mọi người ngừng động tác, mọi ánh mắt đều tập trung trên đôi tay đeo bao tay năng lượng của Trần Mộ.

Trên tường thành Long Dochy sắc mặt xám xịt, thân thể hắn không ngừng run rẩy, ba mũi tên kia là hắn dùng năng lượng toàn thân tạo thành. Hắn hiện giờ thậm chí không thể bắn ra được một mũi tên.

“Sao lại như vậy. Sao lại như vậy.”

Miệng hắn không ngừng thì thào, hắn không thể tin mọi chuyện trước mắt. Không giết được đối phương hắn cũng chẳng lấy làm lạ, nhưng khiến hắn chịu đả kích nhất là mình chẳng hề khiến đối phương bị quấy nhiễu bao nhiêu. Đây là một kích toàn lực của hắn.

Cây cung lớn trên tay hắn là một khoản tiền lớn. Thân cung do Sam Diệu Mộc quý hiếm chế tạo thành, Dây cung dùng Đồng Hi Ti Đằng, từ lúc hắn có cây cung này chưa bao giờ thất bại. Ba mũi tên kia được chế tạo từ Huyết Oa Cúc, bản thân có chất động vô cùng. Dưới cảm giác của hắn toàn lực phát động, lực lượng của cây cung này tăng lên tới mười bảy lần so với bình thường, còn Huyết Oa Cúc Tiên được đưa cảm giác vào có thể bắn chính xác một sợi tóc trong phạm vi mấy ngàn thước.

Nhưng, một kích toàn lực như vậy chẳng khiến đối phương ngừng lại một chút.

Zara như một con báo cái, nàng có tốc độ như tia chớp, cơn mưa tên chẳng hề vấp khốn được nàng. So với Trần Mộ, nàng đã sớm quen thuộc với nhu khách Bách Uyên Phủ tới mức không thể hơn được. Những mũi tên thể mạnh lực trầm trước mặt Thiên Tinh Đằng như một cơn mưa nhỏ, nhẹ nhàng đảo qua đã lập tức biến mất.

Bước chân của nàng không hề ngừng lại, ngay cả lúc thân hình Trần Mộ bị ngừng lại.

Nàng tuyệt đối tin tưởng hắn. Hai năm nay sống vai sát cánh, không ai hiểu sự cường đại của hắn hơn nàng.

Hai người nhanh chóng tới gần tường thành của Pháo đài Mendelson.

Những kẻ trên tường thành lập tức xao động. Đám nhu khách cung tiễn lập tức thoát khỏi cơn mê, dưới sự kích thích của tử vong, bọn họ bắt đầu bắn điên cuồng.

Cơn mưa tiễn so với vừa rồi càng mãnh liệt, nhưng đối với Trần Mộ và Zara mà nói ngược lại lại càng thêm thông dong, nhất là Trần Mộ. Trước đó do không quen với nhu khách Bách Uyên Phủ, hắn phải chịu khổ đôi chút, nhưng loại công kích này không tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Linh Thức đã hoàn thành việc phân tích hình thức công kích này, hắn thậm chí không cần đón đỡ, như một người cá thoải mái bơi lội trong cơn mưa tên.

Hooven sắc mặt xanh mét, bất quá lúc này cũng chẳng phải lúc để hắn nghĩ nhiều.

Hai người đối phương đã tiến vào phạm vi công kích của đạn cung.

So với cung tên, phạm vi của đạn cung nhỏ hơn nhiều, nó thuộc loại vũ khí trung gian giữa viễn chiến và cận chiến, tính chất giống với nó còn có tiêu thương. Đương nhiên Cốt Thứ (xương gai) không nằm trong loại này, tầm bắn khủng bố của nó vượt xa rất nhiều cung tiễn.

“Tấn công.” Hooven lớn tiếng ra lệnh.

Cùng lúc đó, hấn ngấm ngay nữ ma quỷ Zara. Biểu hiện của Trần Mộ vừa rồi khiến hấn mất đi lòng tin, nữ ma quỷ cảm giác không mạnh, nhưng nàng lại có biện pháp có thể không bị cảm giác tập trung. Phải biết rằng nàng ở Liên Bang nơi tập tu hoàn hảo, thậm chí có thể đánh ngang tay với Thanh Thanh, tất nhiên phải có một bộ kỹ xảo độc đáo.

Hooven biến sắc, hấn phát hiện mình cũng không thể tập trung vào nữ nhân này.

Chết tiệt.

Hấn lập tức phản ứng, có thể ngồi ở vị trí này, hấn tất nhiên có quân bài cứu mạng. Mấy viên đạn màu nâu xuất hiện trong tay hấn, không hề do dự, hấn đem những viên đạn này nhanh chóng bắn về phía nữ ma quỷ.

Viên đạn không hề đánh trúng nữ ma quỷ mà bắn vào một nơi cách nàng không xa.

Hooven vẻ mặt lạnh như băng, không thấy nửa phần thất bại.

Ầm!

Trong nháy mắt khi vừa đánh trúng, viên đạn nổ mạnh, một ngọn lửa màu hồng bùng lên quét về phía Zara.

Ầm Ầm Ầm.

Những viên đạn giữa không trung cũng nổ, ngọn lửa như những con quái thú tham lam, hoàn toàn bao phủ lấy Zara.

Sắc mặt lạnh như băng của Hooven rốt cục cũng thêm vài phần tươi cười. Đây là đòn sát thủ của hấn, mấy viên đạn đó đều là đặc chế, viên nào cũng có giá cực cao. Đòn tấn công vừa rồi hấn đã đem toàn bộ số đạn đều bắn ra. Chỗ khó nhất của chiêu này là dùng cảm giác kích nổ khi viên đạn tới gần địch nhân.

Chiêu này do hấn tự nghĩ ra, không tới lúc máu chốt hấn cũng không dùng. Nhưng hôm nay vì một nam một nữ, từ cảnh tượng vừa rồi khiến hấn cảm thụ áp lực không gì so sánh nổi, cho nên hấn và Long Dochy đều lựa chọn giống nhau, vừa ra tay đã là sát chiêu.

Trên tường thành, mọi người rốt cục lộ ra vài phần như trút được gánh nặng. Ngọn lửa hồng đó nhiệt độ kinh người, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Đột nhiên, Hooven vẻ mặt cứng nhắc.

Zara thông dong đi ra từ trong ngọn lửa. Lúc này nàng như ma quỷ đi ra từ ngục hỏa, toàn thân toát ra lực lượng chấn nhiếp nhân tâm. Thiên Tinh Đẳng tung bay bên nàng, tạo thành từng tấm màn gió, thổi mái đem ngọn lửa đó ngăn cách, nàng không hề bị thương.

“Á.” Hooven đột nhiên hét lên thảm thiết, anh mắt nhìn ra ngoài, ôm lấy yết hầu, máu tươi từ khe hở ở cổ hấn ồ ạt chảy ra.

Thình thịch.

Đầu của hấn rơi xuống, nửa thân dưới vẫn còn đứng thẳng, một cột máu phun ra từ vết chém bóng loáng ở cổ.

Mọi người chung quanh đều không để ý tới một sợi tơ màu vàng biến mất trong cơn mưa máu.

Trong nháy mắt khi Zara phát động, Trần Mộ cũng ăn ý tấn công, hấn ném ra cây Bạch Cốt Thứ cuối cùng.

Mắt hoa lên, Bạch Cốt Thứ như một tia sét, không phí chút lực đã xuyên qua thân thể Long Dochy, lưu lại một lỗ máu lớn như cái bát.

“A.”

“Má ơi.”

Mọi người trên tường thành chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, hai đại thống lĩnh đột nhiên mất đi khiến cho dũng khí của bọn họ lập tức mất đi, một số kẻ tổ chức tâm lý kém thậm chí đã gục xuống than vãn.

Andrew sắc mặt âm trầm bất định tựa hồ đã hạ quyết tâm, đang lúc mọi người đều tâm thần chấn động, hắn bỗng nhiên tiến tới, nắm lấy cổ Emeral.

“Ta không muốn bị chôn theo tên ngu xuẩn này. Giờ theo lệnh ta, mọi người cùng buông vũ khí, lập tức đầu hàng.”

593. Chương 586: So Sánh Thực Lực

Người đi trên đường nhìn về phía Andrew so với trước đây thêm phần sợ hãi. Đường phố của pháo đài Mendelson so với trước kia tiêu điều hiu quạnh hơn nhiều, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa.

Mấy ngày gần đây, câu chuyện hôm trước đã sớm được loan truyền. Andrew vừa làm phản, trận chiến lập tức kết thúc. Người mắng hắn lòng lang dạ sói, bất nghĩa phản chủ cũng có, nhưng người cảm kích hắn còn nhiều hơn bởi sau đó không hề có chuyện tàn sát quy mô lớn như mọi người lo lắng.

Emeral chết đi không có ai đồng tình, hành động ngu ngốc của hắn suýt nữa kéo toàn bộ người trong thành chôn cùng.

Tất cả các quý tộc hiểu biết đôi chút đều đóng chặt cửa. Hai vị một nam một nữ hung danh hiển hách đã tiếp quản pháo đài Mendelson, không ai dám dị nghị, ngay cả thành vệ quân cũng đầu hàng trước tiên. Quy hàng cường giả cũng chẳng phải chuyện sỉ nhục gì, hơn nữa hai đại thống lĩnh đột nhiên chết đi cũng khiến cho đám thành vệ quân như rắn mất đầu, chẳng còn ý chí chống lại.

Thời gian chiến đấu rất ngắn, nhưng Trần Mộ và Zara biểu hiện kinh khủng để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng những người này. Bọn họ không đẩy lên được nửa điểm phản kháng trong đầu. Cứ như vậy, Trần Mộ và Zara nhanh chóng trở thành người thống trị của tòa thành này.

Đối với những người sống ở pháo đài Mendelson mà nói, thật ra bọn họ cũng chẳng quan tâm ai là người thống trị, nhưng danh tiếng của người thống trị lần này khiến mọi người ở tầng lớp dưới không ai không nơm nớp lo sợ. Chỉ sợ hơi vô ý chọc giận hai hung thần đó. Bất quá, hai ngày qua đi, mọi người cũng thoáng buông lỏng.

Andrew đối với vẻ kinh hoàng trong mắt dân chúng không cho là đúng. Tiếp xúc với một nam một nữ kia vài ngày, hắn phát hiện rất nhiều điều. Xem ra hai người kia căn bản không như lời đồn giết chóc thành tính, mà ngược lại hai người này tư duy rõ ràng phản ứng minh mẫn, hắn thậm chí cảm giác được khí chất của cả hai đều khá xuất chúng, dù rằng không thấy được tướng mạo của họ.

Một nam một nữ này, nam nhân là chủ đạo. Nhìn hắn ra lệnh tự tin và thông dong, Andrew không cách nào liên hệ được hắn với kẻ cùng hung cực ác, ngược lại lại như một hoàng tử của một bộ tộc. Hơn nữa có thể nhìn ra, chủ nhân mới của pháo đài Mendelson cũng có kinh nghiệm quản lý, hơn tên Emeral cả ngày chỉ biết rong chơi kia không biết bao nhiêu lần.

Andrew cảm thấy trí óc mờ mịt. Tình cảnh quá đột ngột khiến hắn chẳng biết phải ứng biến thế nào

@#\$\$%^&

Trong phòng, hai người Trần Mộ và Zara đang bàn bạc.

“Người đã muốn đối phó với Hắc Uyên Nhân, vậy nói qua tình hình bọn họ đi.” Trần Mộ lạnh lùng bình tĩnh nói, hắn sớm đã đoán trước được, sau khi ra khỏi Bách Uyên, Zara nhất định sẽ lựa chọn đi báo thù.

Vừa nói tới Hắc Uyên Nhân, đôi mắt Zara đỏ bừng lên, nhưng nàng kiệt lực bảo trì bình tĩnh: “Hắc Uyên Nhân vẫn sinh hoạt ở Hoắc Uyên, nơi đó hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ, sản vật cần cỗi, quan trọng nhất là không có nhiệt, mãi mãi là lạnh lẽo tới tận xương. Hắc Uyên Nhân nhân khẩu rất thưa thớt, chúng ta cũng không quá chú ý tới. Không ngờ, Hắc Uyên Nhân xuất hiện một cao thủ lợi hại, Hedilate.”

“Hedilate.” Trần Mộ lặp lại cái tên này một lần.

“Ca ca ta chết trên tay hân, ca ca ta là đệ nhất cao thủ trong bộ tộc, trong toàn bộ Bách Uyên Phủ cũng có thể đứng vào mười người mạnh nhất.” Zara nước mắt trào ra, giọng nghẹn ngào.

Trần Mộ hít một hơi lạnh. Có thể đứng vào hàng ngũ mười người mạnh nhất ở nơi này, vậy tuyệt đối là cao thủ. Từ lời của Zara có thể phán đoán được chênh lệch thực lực giữa ca ca và nàng. Zara trước kia ở Liên Bang có thể ngang cấp với Thanh Thanh, nhất lưu cao thủ, như vậy ca ca của nàng ít nhất cũng có cấp bậc ngang với Tiêu Tư, Gia Anh Hạ. Mà Hedilate có thể giết chết ca ca nàng, chỉ sợ là so với Caesar, Đường Hàm Phái cũng kém không xa. Nghĩ vậy Trần Mộ không khỏi hỏi tiếp: “Thực lực hiện tại của ngươi so với ca ca năm đó thì sao?”

Do dự một lát, nữ ma quỷ nói: “Hân là không sai biệt lắm.”

Nàng liếc mắt nhìn Trần Mộ: “Một mình ta không thể đối phó được với hân, nhưng hai chúng ta liên thủ, hân là có thể.”

Trần Mộ không lập tức trả lời mà suy nghĩ một chút rồi mới hỏi: “Bọn họ có bao nhiêu người? Cao thủ có bao nhiêu?”

”Cả bộ tộc bọn chúng đại khái có hai mươi vạn người, nhưng nhu khách của bọn chúng lại không nhiều lắm, chỉ có khoảng hai ngàn. Hai ngàn người này đều là tinh nhuệ, nhu khách phổ thông đều có bản lĩnh ngang với hai thống lĩnh chúng ta giết chết hôm đó. Mặt khác có thể uy hiếp đối với chúng ta còn có năm thống lĩnh thủ hạ của Hedilate, bọn chúng cũng đều là cao thủ có thể liệt vào năm mươi cao thủ mạnh nhất Bách Uyên Phủ.”

Trần Mộ khẽ biến sắc, hân bây giờ mới hiểu vì sao bộ tộc của Zara bị diệt. Theo hân thấy, thống lĩnh hôm đó thực lực đại khái ngang với một thất cấp tạp tu bình thường ở liên bang. Thử tưởng tượng một chút, một đội ngũ hai ngàn người hoàn toàn do thất cấp tạp tu tạo thành, hơn nữa năm cao thủ có thể bài danh trước năm mươi ở Liên Bang làm thống lĩnh, lại do Liên Bang đệ nhất nhân Đường Hàm Phái tự mình chỉ huy.

Đội hình xa hoa như vậy, cho dù ở đâu cũng là gặp phạt giết phạt, gặp thần giết thần. Với thực lực hai người bọn họ làm sao đối phó được một thế lực mạnh mẽ như vậy?

@#%^&

Tang Thiết Tư là người đầu tiên ra khỏi cửa xe, ngẩng đầu nhìn lên, thành phố Hồ Bà so với các thành thị khác ở biên cảnh không khác gì nhau, cũng khá phồn hoa, nhìn đâu cũng là nhà lầu san sát. Thỉnh thoảng lại thấy tạp tu bay qua. Những tạp tu đi ngang qua này không ai để ý tới đội xe vận tải như vậy, trong thành phố Hồ Bà tùy ý cũng có thể thấy.

Cứ mỗi thùng xe, tiểu đội trưởng đều nhắc đi nhắc lại: “Chú ý kiểm tra độ nghi của các người. Chú ý kiểm tra bao tạp của các người.”

“Cố gắng lên. Chuẩn bị tập kết.”

“Giữ vững đội ngũ theo sát nhau, ai vào lúc này bị rút khỏi hàng ngũ của ta, khi về ta sẽ không tha cho hân.”

Ngoài xe, Tang Thiết Tư sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, trong ánh mắt thâm trầm ẩn chứa vẻ cuồng nhiệt, hân hít sâu một hơi, thoáng bình phục tâm tình kích động, tay phải lưu loát làm một thế tay.

Xoát.

Hai mươi toa xe vận tải mở ra cùng lúc, giọng hô lớn của mỗi tiểu đội trưởng cũng song song vang lên.

“Mau mau mau. Tăng tốc đi.”

“Đừng có ngừng. Đừng có ngừng.”

“Tìm vị trí của mình đi, chuẩn bị tập kết.”

Tạp tu bên trong xe nối tiếp nhau đi ra, động tác của bọn họ chỉnh tề lưu loát, có thể thấy đã được huấn luyện.

Tang Thiết Tư lạnh lùng chăm chú nhìn đội viên tập kết, không thấy nửa điểm khoan hậu lúc bình thường.

Ba mươi giây sau, toàn đội đã hoàn thành tập kết, tập tu bảo vệ vòng ngoài vào trạng thái chiến đấu tản ra tuần tra bốn phía, tập tu qua đường vừa thấy đám tập tu sát khí đằng đằng đều không ngoại lệ sắc mặt đại biến, quay đầu bỏ chạy.

”Nhiệm vụ mỗi người đã nắm rõ chưa?” Tang Thiết Tư nghiêm nghị hỏi.

Thấy lão đại nghiêm túc như vậy, tiểu đội trưởng không dám chậm trễ, nhanh chóng trả lời: “Đã rõ.”

“Tốt.” Trong mắt Tang Thiết Tư ánh lên ý lạnh, ra lệnh: “Tiến hành theo kế hoạch.”

“Rõ.”

Vừa dứt lời, tập tu tập kết trên bầu trời nhanh chóng chia làm ba đội, phi hành theo các hướng khác nhau.

Kế hoạch tập kích bất ngờ lần này là do bộ tham mưu lập ra, vô cùng tường tận, mỗi tiểu đội trưởng đều có sơ đồ ba chiều của thành phố Hồ Bà. Hiện giờ cho dù bọn họ có vào chỗ nào trong thành phố Hồ Bà, bọn họ đều tuyệt đối không bị lạc hướng. Đường lớn vào thành phố Hồ Bà đã bị phá hủy, điều này cũng khiến thành phố Hồ Bà hỗn loạn, các thế lực không ngừng sống mái với nhau. Tang Thiết Tư dựa theo kế hoạch ban đầu bay tới mục tiêu công kích, trên đường còn thấy vài nơi đang quyết chiến. Những tập tu đang chiến đấu này thấy có người tới gần, thần tình đều vô cùng khẩn trương, trên mặt không tự chủ lộ vẻ cảnh giác, tới khi thấy bọn Tang Thiết Tư không hề dừng lại, tiếp tục bay về phía trước mới thả lỏng.

Mấy tên gia hỏa ở bộ tham mưu thật lợi hại, Tang Thiết Tư thầm khen. Thế cục hỗn loạn khiến cho những thế lực này chỉ chiến đấu vì bản thân, cũng tạo cho bọn họ cơ hội tiến vào.

Kế hoạch của bộ tham mưu rất đơn giản, dùng lực lượng nhỏ nhất khiến cho thành phố Hồ Bà càng thêm hỗn loạn, khiến cho dân chúng ở thành phố biên cảnh này di chuyển ra ngoài, cũng vì thế khiến cho khu vực biên cảnh trở thành không có người. Mục tiêu đội một của Tang Thiết Tư chính là kho hàng. Theo bộ tình báo điều tra, kho hàng thành phố nắm giữ thế lực lớn nhất, trong đó còn lượng vật tư kinh người. Nếu bọn họ có thể chiếm được kho hàng này, vấn đề của bọn họ sẽ nhanh chóng được giải quyết, hơn nữa cũng có thể khiến đối phương gặp nhiều gian nan hơn. Thế lực lớn nhất kia cũng là địch nhân chủ yếu của đại đội trong trận chiến này.

Bất quá lực lượng bảo vệ của kho hàng cũng rất mạnh mẽ nên Tang Thiết Tư mang theo lực lượng mạnh nhất, vừa tròn ba trăm người.

Kho hàng thành phố có thể nhìn thấy từ xa, nhưng ở đó phòng hộ cực kỳ nghiêm ngặt, trên bầu trời có tập tu tuần tra liên tục. Bộ tình báo tốn rất nhiều công sức mới có thể có được bản đồ phân bố các trạm gác. Tang Thiết Tư đã nhớ kỹ trong lòng.

Ba trăm người chia làm năm đội, ẩn nấp ở những vị trí khác nhau. Hắn không lập tức động thủ mà kiên trì chờ đợi.

Bên người hắn, hai tập tu mở thông tấn tập. Kỳ quái là hai người đều dùng thông tấn tập phổ thông, càng kỳ quái là trước mặt hai người hiện lên khuôn mặt của nhau. Hai người đều khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình thông tấn tập, không dám chút nào lơ đãng.

Bỗng nhiên, màn hình thông tin trên tay hai người đột nhiên xao động, khuôn mặt trên màn hình trở nên không rõ ràng.

Tư tư tư. Một loạt tập âm, hình ảnh trên màn hình ngày càng không rõ. Mười giây sau, trên màn hình cũng không nhìn thấy gì.

“Báo cáo đội trưởng, trang bị quá nhiều đã lắp đặt thành công.”

Hai người vẽ mặt kích động, xem ra mục tiêu của tiểu đội đã hoàn thành. Trang bị quá nhiều là một tập giới có thể làm nhiễu loạn thông tấn tập, là cải tiến của một loại tập giới trước đây Trần Mộ tạo ra. Trần Mộ từng dùng loại tập giới này thanh trừ gián điệp ẩn nấp trong Mộc Tự Doanh. Vì hành động lần này, bộ tham mưu đã thỉnh cầu bộ tập giới, cuối cùng hoàn thành tập giới này.

Bọn họ từng thử nghiệm qua tạp giới này. Tạp giới quá nhiều này có thể khiến cho toàn bộ thông tấn tạp trong một thành phố mất đi tác dụng, song Thiên Lý tạp của bọn họ lại không hề bị ảnh hưởng. Tầm quan trọng của thông tin trên chiến trường không cần nói cũng có thể thấy. Nhất là trong lúc tạp kích bất ngờ, khiến cho nguồn thông tin của đối phương tê liệt, có thể nói đã giúp phe mình thành công phân nửa. Các đội viên khác tinh thần phấn chấn.

“Tấn công.” Tang Thiết Tư không hề do dự thông qua Thiên Lý tạp hạ lệnh.

594. Chương 587: Chối Mặt

Tiếng còi cảnh giới địch nhân lập tức rú lên báo động, tiếng cảnh báo thê lương khiến cho cả nhà kho tòa thị chính lập tức náo loạn. Bọn họ là thế lực lớn nhất thành phố, hơn nữa còn thu nạp không ít tạp tu từ Hoa khu chuyển đến, nên thực lực của bọn họ càng thêm phần khổng lồ. Cho dù đường hầm xe trường toa bị đánh sập làm cho thế cục thành phố Hồ Bà bị hỗn loạn, nhưng không một người nào dám mạo hiểm đến vuốt râu hùm.

Mưa lửa đặc biệt của Vũ Thiêu liên miên không dứt, long trời lở đất, bầu trời trong phút chốc bị chiếu sáng bừng lên. Loại tạp phiến được cải tiến từ Đốt Tiền này, không chỉ có tính năng xuất sắc, mà hơn nữa chỉ cần một tạp tu sử dụng, nên được nhiều đội viên yêu thích.

“Đáng chết! là Đông Vệ!”

Không biết tiếng ai đó hét lên khiến đám tạp tu phòng thủ càng thêm kinh hoảng. Người nào cũng biết đường hầm xe trường toa là do Đông Vệ đánh sập, nhưng không ai nghĩ rằng Đông Vệ thật sự lại phải đến lực lượng lớn như vậy công kích thành phố Hồ Bà. Lực lượng lớn nhất khu bình dân này, trong mắt mọi người là phi thường thần bí.

Bọn họ không cách nào phân biệt được Vũ Thiêu cùng Đốt Tiền khác nhau thế nào, nhưng thanh danh của mưa lửa âm độc này đã lan rộng từ lâu. Tiếng của Vũ Thiêu, như tiếng sấm của địa ngục rền vang đè nặng lên tim mọi người. Ở cửa trạm gác ngầm, một tên tạp tu vừa thở đầu ra đã thấy trên trán xuất hiện lỗ máu.

Sự chính xác xuất sắc của Thoát Vĩ Toa 2 hoàn toàn được thể hiện. Những tiếng ‘thùng thùng thùng thùng’ liên miên không dứt như tiếng sấm từ chân trời xa xôi truyền đến, lại vừa như nhịp bước chân người khổng lồ khiến cho tim kẻ khác chấn động kịch liệt, đã kích mãnh liệt khiến cho đám tạp tu thủ hộ kho hàng trong lúc nhất thời bị đờ đẫn, nhất là biểu hiện của những tạp tu cấp bảy. Đối với thế lực địa phương bình thường như thế này mà nói, có thể có một hai gã tạp tu cấp bảy đã là phi thường cường đại, mà bây giờ bọn họ lại phải đối mặt hơn mười gã tạp tu cấp bảy điên cuồng công kích.

Không sai, đúng là tạp tu cấp bảy điên cuồng công kích, tạp phiến bình thường trên tay bọn họ đã là vũ khí trí mạng, huống chi tạp phiến bọn họ sử dụng đều là do Trần Mộ chế tạo, tính năng xuất sắc.

Để có thể giải quyết chiến đấu nhanh chóng, Tang Thiết Tư đã đem đại đa số tạp tu cấp bảy xếp thành một đội, từ tình huống hiện tại mà xem thì quyết định của hắn cực kỳ chính xác.

“Không được! Chúng ta không chịu nổi hỏa lực đối phương! Thế nào mà đám người này lại có nhiều tạp tu cấp bảy đến vậy!” Thủ lĩnh đám tạp tu không nhận được mạng to, nỗ lực liên tiếp vừa rồi khiến hắn đầy mặt bụi, làm cho hắn hầu như không thở được. Hắn co đầu rút cổ ở phía sau công sự phòng ngự, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra ngoài dò xét, cho dù chính hắn cũng là tạp tu cấp bảy. Hắn quay sang đội phó bên cạnh quát: “Chi viện! Ta muốn chi viện. Gọi chi viện nhanh lên.”

Tên đội phó gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt như sắp khóc: “Liên lạc không được! Tất cả thông tin tạp đều không sử dụng được.”

“Mẹ kiếp!” Thủ lĩnh đám tạp tu ngồi bệt xuống đất. Bạo đạn, mưa lửa hòa trộn công kích chuẩn xác tạo thành một cái lưới lớn, khiến hắn đột nhiên cảm thấy mình như con mồi trong lưới không thể nhúc nhích phản kháng tìm đường sống. Thực lực hai bên hoàn toàn chênh lệch, hắn có thể ngồi vào vị trí này, tự nhiên không phải là ngốc. Hành động lần này của Đông vệ rõ ràng là âm mưu đã được bố trí sắp đặt từ trước,

bọn họ đối với vị trí phòng thủ kho hàng nắm rõ như lòng bàn tay. Bọn họ công kích vô cùng chuẩn xác, tạp tu phe mình còn chưa kịp lộ diện, đã bị chôn sống trong đồng đồ nát.

“Làm sao bây giờ? Các huynh đệ đã không mấy người còn thở được.” Tên thủ hạ dưới tay nuốt nước bọt một cách khó khăn lo lắng dò hỏi.

“Đầu hàng chứ sao.” Ngay khi thủ lĩnh vừa nói ra lời này, nhất thời tất cả các tạp tu thở phào một hơi. Bọn họ không muốn chết trong cuộc chiến tại kho hàng tòa thị chính.

Chỉ trong chốc lát ngăn ngừa, chiến đấu liền chấm dứt. Tang Thiết Tư tiếp quản việc quản lý kho hàng. Vật tư bên trong phong phú khiến Tang Thiết Tư ngất ngây vui sướng. Tiếp theo đó, thừa dịp mọi người trong thành còn chưa kịp phản ứng, đội tạp tu kiến trúc liền bắt tay vào xây dựng công sự phòng ngự, để nơi đây trở thành căn cứ tạm sau này. Mà khi hai đội khác đã hoàn thành nhiệm vụ trở về, làm cho năng lực phòng vệ được tăng cường một lần nữa. Lúc này, tin đồn đã nhanh chóng lan khắp cả thành phố.

@#\$\$%^&

“Không thể nào!” Từ trong khiếp sợ, Trần Mộ dần khôi phục lại sự tỉnh táo nói: “Chúng ta bây giờ tạm coi là tiếp quản pháo đài Mendelson. Đây chỉ là một cái thị trấn nhỏ, lực lượng không đáng kể. Chỉ với hai người chúng ta cùng đi đối phó bọn họ thì không có bất cứ cơ hội nào.”

“Chúng ta có thể ám sát hắn, với thực lực hai người chúng ta thì phần thắng rất lớn.” Mặc dù không nhìn được vẻ mặt Zara nhưng sự quật cường đã hết thấy bộc lộ trong mắt của nàng.

“Ám sát?” Trần Mộ bình tĩnh nhìn nàng hỏi: “Người biết hắn ở chỗ nào không? Người biết bố trí phòng ngự của bọn chúng không? Người biết làm cách nào để đến gần được hắn không? Người biết làm cách nào để chạy thoát khỏi vòng vây của bọn chúng không? Chúng ta hoàn toàn không biết gì cả. Thông tin tình báo cũng không đủ, chúng ta sẽ không có cách nào lập ra kế hoạch.”

Zara trầm mặc, nàng biết Trần Mộ nói rất đúng. Nàng rời Bách Uyên phủ nhiều năm như vậy, nơi này đến giờ biến hóa như thế nào, nàng hoàn toàn không biết. Nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh người thân chết thảm, hốc mắt nàng lại đỏ.

Liếc nhìn Zara với ánh mắt sâu sắc, Trần Mộ đột nhiên nói: “Chúng ta cứ tới đó trước đã vậy, rồi ẩn nấp ở ngoài phạm vi của người Hắc Uyên chậm rãi tìm hiểu thông tin, tìm kiếm cơ hội.”

Zara ngẩn ra, khuôn mặt ngược lên nhưng chỉ thấy bóng lưng Trần Mộ.

“Đi thôi.” Trần Mộ cũng không quay đầu mà bỏ lại một câu.

Hai người vốn định lẳng lẳng mà đi, nhưng không nghĩ tới Andrew lại vừa đúng lúc chạy tới gặp bọn họ nói lời tạm biệt.

“Người chuẩn bị rời khỏi nơi này” Trần Mộ hỏi, dưới cách nhìn của hắn, Andrew là một tên năng lực không tồi, có thực lực không kém, lại hiểu nhân tình thế thái, biết cân nhắc tình thế.

“Đúng vậy đại nhân.” Andrew cẩn thận trả lời

Trần Mộ suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Chúng ta cũng đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, không bằng chúng ta kết bạn mà đi?”

Andrew đầu tiên là ngẩn ra, chợt sắc mặt khẽ biến trong lòng thầm hô: Không ổn! Trời ơi, cùng hai sát thủ đồng hành, vạn nhất chẳng may chọc bọn họ tức giận, mạng nhỏ của chính mình chẳng phải là bảo chết là chết sao. Hắn trong lòng thầm tính toán, ánh mắt khẽ liếc về phía Trần Mộ. Hắn muốn nhìn một chút Trần Mộ nói lời này đến tột cùng là nghiêm túc hay là nói đùa. Ánh mắt ngược lên đúng lúc Zara bên cạnh Trần Mộ ánh mắt lạnh như băng đang khóa chặt hắn. Andrew trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Thế nào? Người không muốn sao?”

Lời Trần Mộ vừa dứt, Andrew liền thấy được sát khí lóe lên rồi biến mất trong mắt Zara. Tim của hắn tựa như đột nhiên bị một bàn tay bóp mạnh một cái, tự nhiên sinh ra cảm giác khó thở vô cùng. Chọc giận kẻ

phi nhân tính trước mắt thật không biết sẽ có kết quả gì, hẳn không khỏi rung mình một cái vội vàng lắc đầu: “Không không.. hết sức vinh hạnh, hết sức vinh hạnh.”

Thấy đối phương hài lòng gật đầu: “Vây là tốt rồi. Ta cũng không thích ép buộc.” Andrew liền khóc trong lòng: ‘cái này gọi là không thích ép buộc sao.’ Hẳn hiện tại hối hận không thôi, chính mình lúc này chạy tới chào từ biệt để làm gì chứ. Vừa nghĩ tới mình sắp phải thật tâm hầu hạ hai kẻ siêu cấp hung đồ giết người không nháy mắt, hẳn liền cảm thấy cuộc sống sau này của hẳn u ám như cái tiền đồ chị Dậu.

Zara an tĩnh đứng ở bên người Trần Mộ nàng rất ít nói chuyện, cơ hồ không có dị nghị. Người không biết rõ sẽ nghĩ nàng tựa như một con mèo con ngoan ngoãn. Nhưng trong mắt Andrew, nữ nhân có vóc người yêu mỵ kia chính là đệ nhất ma quỷ ở địa ngục!

Bọn họ lặng lẽ rời khỏi pháo đài Mendelson mà không ai phát hiện.

...

Trần Mộ đột nhiên phát hiện tượng kỳ quái, khi có người nhìn thấy họ trên đường đều là mặt cắt không còn giọt máu, thét lên chói tai rồi cướp đường mà chạy. Có lần một thương đội gặp phải bọn họ, mọi người không thể ngờ lại vứt bỏ tất cả hàng hóa, âm thầm tứ tán mà chạy, thấy vậy Trần Mộ trợn mắt há hốc mồm.

“Bọn họ làm cái gì vậy?” Trần Mộ chỉ vào đồng hàng hóa chất như núi mà hỏi Andrew.

Andrew liền giải thích bọn họ khiếp sợ uy danh của đại nhân, quá mức kinh hãi mà chạy trốn. Trong lòng hẳn nhảm nhí, mắt mù hay sao mà lại không trốn? Muốn bỏ mạng sao? Nghĩ tới hoàn cảnh chính mình trong lòng hẳn liền buồn bực. Bọn người kia còn có thể trốn chạy, nhưng đáng thương chính mình ngay cả trốn cũng không dám.

”Uy danh?” Trần Mộ nhíu mày, “Bọn họ nhận ra chúng ta sao?” Đối với lời giải thích này hẳn tương đối hoài nghi, chính mình cùng Zara vừa mới từ Bách Uyên đi ra, những người này như thế nào có thể nhận biết được?

Người còn giả bộ sao? Andrew trong lòng khinh bỉ, nhưng là trên mặt vẫn nghiêm túc nói: “Đại nhân tiêu diệt đám cướp Cửu Vĩ, hiện giờ thanh danh đại chấn, bọn họ tự nhiên nhận ra.”

”À há.” Trần Mộ gật đầu nguyên lai là chuyện này. Bất quá, hẳn rất nhanh lại nhíu mày, đối với hẳn cùng Zara, nổi danh cũng không phải là chuyện tốt. Đột nhiên nhớ tới một chuyện hẳn hỏi: “Bọn họ sao lại nhận ra?”

“Trang phục trên người hai vị đại nhân rất dễ dàng nhận ra.”

“Trang phục?” Trần Mộ cúi đầu nhìn chính mình một chút, có chút khó hiểu nói: “Có gì chương mắt sao?” Trên người hẳn chỉ mặc trang phục nhu khách thông thường, không có gì đặc thù cả.

” Rất nhiều.” Andrew hết sức thành thật mạnh mẽ đáp.

Trần Mộ nhìn về phía Zara, Zara lạnh lùng nói “Ta vẫn mặc như vậy.”

Andrew ngay cả khí lực trợn mắt cũng không có. Được rồi, chúng ta phải thừa nhận cách nghĩ của cao thủ cùng chúng ta là không giống nhau. Nhưng khi hẳn nhận ra ánh mắt Trần Mộ rơi vào thân mình, lại còn có ánh mắt Zara lơ mơ bất thiện, hẳn lập tức xúc lại tinh thần.

“Vũ khí trên người hai vị đại nhân quá mức cao cấp.” Hẳn cân nhắc một chút nói: “Vô luận là món vũ khí nào cũng đều là vật báu vô giá. Có thể đồng thời mang theo nhiều vật báu vô giá như vậy, trừ bỏ hai vị đại nhân không còn ai khác.”

Nhìn các loại vũ khí trên người Trần Mộ, ánh mắt hẳn ý tứ đánh giá không ngớt. Nhất là mấy cái Yên Liên Nhận Diệp thuần, đối với kẻ xuất thân Thuần Nhận lưu như hẳn mà nói, là vũ khí mà trong mơ hẳn cũng cầu mong cùng cực.

” Vật báu vô giá.” Trần Mộ có chút buồn cười mà chỉ vào vũ khí trên người. Mấy thứ này đều là tại ở sâu trong Bách Uyên hẳn tìm được một ít tài liệu chế tạo mà thành, vốn chỉ là phòng bị năng lượng tạp không đủ dùng, mấy loại tạm thời sử dụng này không ngờ tương đối tiện tay nên giữ lại. Zara cho tới bây giờ không nói với hẳn đây là vật báu vô giá, hẳn lại nhìn về phía Zara.

”Chỉ là vũ khí tốt.” Zara bình tĩnh nói, tiếp theo bổ sung một câu: “Anh trai ta cũng có.”

Andrew trong lòng lập tức nghiêm nghị, hần đột nhiên ý thức được, Zara lai lịch có thể cực kì bất phàm. Qua hai câu nói vừa rồi, hần phán đoán ra Zara có thể có xuất thân rất cao quý. Chỉ có nhân tài có xuất thân cao quý mới có thái độ lạnh nhạt thể này với bảo bối.

595. Chương 588: Thành A Cổ Đạt (agudas)

Số lượng dân cư của Bách Uyên phủ ít hơn Liên Bang rất nhiều, trình độ khoa học kỹ thuật cũng chênh lệch khá lớn. Từ thực lực tổng hợp mà xét, Bách Uyên phủ còn kém Liên Bang khá xa. Nhưng do hoàn cảnh sống khắc nghiệt, so với người Liên Bang thì cư dân Bách Uyên phủ hung tợn tàn nhẫn hơn nhiều. Ở nơi này, đánh nhau là chuyện phổ biến nhất. Dọc đường, chuyện họ thường xuyên gặp phải những trận chiến đấu dữ dội là rất bình thường.

Tại Bách Uyên phủ, thất bại chỉ có nước chết, nơi này so với Liên Bang tàn khốc hơn nhiều. Ở Liên Bang, chuyện thi đấu cũng rất nhiều nhưng không dễ xảy ra chuyện chấn thương. Hai cơ chế hoàn toàn bất đồng này đào tạo ra chất lượng chiến sĩ cũng hoàn toàn bất đồng. Tập tu Liên Bang có trang bị và kỹ thuật tiến tiến, nhưng về ý chí lại thua xa sự kiên nhẫn của nhu khách Bách Uyên phủ. Cuộn mình trong bóng bóng tối, trụ lại không nhúc nhích trong thời gian vài ngày, không ăn không uống là chuyện thường ngày đối với nhu khách Bách Uyên phủ. Nhưng tại Liên Bang, tuyệt đại đa số tập tu đều được nuông chiều từ bé, được chơi những đồ chơi đẹp như công tử thiếu gia, làm sao có thể làm được những việc như vậy? Cho dù được huấn luyện có tổ chức như Mộc Tự doanh hay Tuyết Ti Trùng tập tu đoàn dưới trưởng Trần Mộ, người có thể làm được điều này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Trần Mộ cho rằng, đây đại khái cũng là lý do tại sao Liên Bang phát hiện ra lối thông tới Bách Uyên phủ, nhưng cũng không có cách nào xâm nhập Bách Uyên phủ thành công cả.

Đồ ăn tại Bách Uyên phủ thật tồi tệ kinh khủng, tuyệt đại đa số là một ít hoa quả khô quắt nhặt nhèo vô vị. Loại quả này quả thật có chứa tinh bột, ăn vào cũng miễn cưỡng nuốt được, nhưng nếu nhai đủ lâu thì sẽ thấy nhạt toẹt, dù nó chính là thực vật. Vô luận là hoàng thân vương tộc như Zara hay Andrew đều cẩn thận chậm rãi nhai nuốt, cẩn thận ăn bằng hết. Tại Bách Uyên phủ, lãng phí thực phẩm là một tội ác cực lớn.

“Phía trước là thành Agudas, chúng ta đến đó có thể nghỉ ngơi và hồi phục một chút.” Andrew chỉ vào thành phố huy hoàng xa xa, thần sắc có chút phức tạp.

Bách Uyên phủ khắp nơi đều là bóng tối, chỉ tại nơi loài người ở mới có thể nhìn thấy ánh sáng. Ánh mắt Trần Mộ và Zara cùng nhìn theo ngón tay Andrew về phía thành phố. Thành phố này so với pháo đài Mendelson thì lớn hơn nhiều. Địa thế rất hiểm trở, chỉ có một con đường uốn lượn theo thể núi, cách một đoạn lại có một trạm canh gác. Các nhu khách cầm cung tên từ trên nhìn xuống bao quát đồng người qua lại, chỉ nhìn ánh mắt trầm ổn cũng đủ để biểu hiện ra những nhu khách này đều là tinh nhuệ.

“Đây là một thành phố lớn.” Trần Mộ đánh giá ngắn gọn.

Mấy ngày này, Andrew đã dần dần hiểu được tính khí của hai người. Trần Mộ tính tình rất tốt, hơn nữa cũng sẵn sàng nói chuyện trao đổi. Về phần Zara, ngàn vạn lần đừng trêu chọc cô ta, giá mà cô ta không tồn tại thì đã tốt.

“Vâng, thành Agudas là thành thị lớn nhất khu vực này, nhân số năm trăm vạn người. Thành chủ Marshall chính là một nhân vật hùng tài đại lược, thủ hạ tinh nhuệ vô số. Nếu Helidate mấy năm trước đột nhiên ngang trời xuất thế, thì Marshall từng được mọi người công nhận là nhân vật có khả năng nhất chống lại Tây Sơn vương tộc. Không ai ngờ tới Helidate dẫn dắt người Hắc Uyên bất ngờ đem toàn bộ Tây Sơn vương tộc tiêu diệt.” Nói đến đây Andrew không khỏi có chút cảm thán.

Trần Mộ nhận thấy Zara hơi cứng người lại. “Helidate còn chiến tích gì đặc biệt trong hai năm gần đây không? Người Bách Uyên thì sao? Bọn họ vẫn trụ lại sau tai nạn chứ?” Trần Mộ tò mò hỏi, hần biết Zara đang nghe.

“Không biết, Helidate sau trận chiến với Tây Sơn vương tộc, liền đóng cửa không ra. Có người nói hắn đã bị thương. Dầu sao Gute thực lực cũng là sâu không lường được, hơn nữa Tây Sơn vương tộc cao thủ nhiều như mây, người Hắc Uyên có lợi hại phỏng chừng nguyên khí cũng đại thương. Dù sao lâu lắm cũng không nghe thấy động tĩnh gì của Helidate cùng người Hắc Uyên cả.” Andrew mơ màng nói.

Trần Mộ và Zara cùng liếc nhau. “Vào thành cũng không có gì vướng mắc chặn ở cổng cả.” Andrew nói tiếp.

Vừa vào thành, Trần Mộ chỉ cảm thấy trước mắt một màu đỏ sậm. Màu đỏ ở đường đi, ở tường nhà, đâu đâu cũng là một màu đỏ sậm.

“Thành Agudas xây dựng trên một vùng đất nham thạch đỏ cực lớn, màu đỏ sậm chính là màu của loại đá này. Ở nơi đây, mọi kiến trúc đều chế tạo từ đá nham thạch đỏ, nên cũng có người gọi nơi này là hồng thành. Nơi này nhu khách rất nhiều, hơn nữa đều tương đối có thực lực, còn có một số ít đoàn thể rất mạnh. Bất quá Marshall nổi danh lãnh khốc vô tình, người của hắc cũng phần lớn là như vậy, cho nên cũng không có người dám ở nơi này gây chuyện.”

Andrew vừa nói xong đột nhiên cảm giác có chút không đúng, không ai dám gây chuyện ở nơi này? Hai cái người đang ở bên cạnh đây chẳng phải là chuyên gia gây chuyện sao? Mà lại không phải là người gây chuyện bình thường a. Nghĩ đến đây mồ hôi lạnh toát ra, trong lòng hắc cầu khẩn cho lời lỗ miệng của mình ngàn vạn lần đừng có kích động hai kẻ không sợ trời không sợ đất này.

Cũng may Trần Mộ cũng không cảm thấy những lời này có vấn đề gì. Hắc đang hứng thú đánh giá các cửa hàng xung quanh. Tại Liên Bang rất khó nhìn thấy các cửa hàng nguyên thủy đến như vậy.

Đúng lúc này đột nhiên có người cười lạnh “Oa, không phải là Andrew sao? Như thế nào lại từ cái pháo đài Mendelson chim không thềm ỉa kia chạy về đây vậy? Lại đây, cho ca ca nhìn một chút xem hai năm nay người có gì tiến bộ.”

Andrew dừng bước, sắc mặt sầm xuống.

“Kenya, chỉ bằng vào bản thân người cũng dám ở trước mặt ta càn rỡ mở mồm sao?” Một cái thuấn cao cỡ nửa người xuất hiện trên tay hắc, hắc thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm vào đối phương.

Ở trước mặt hắc, một gã dáng vẻ nhanh nhẹn đang cười cợt nhìn hắc. Kenya có đôi mắt mắt lé, cái mũi khoằm và cặp môi mỏng làm cho người ta có cảm giác âm trầm nguy hiểm.

“A, chẳng lẽ Andrew của chúng ta hai năm nay tiến bộ không nhỏ, khẩu khí cũng tăng lên à nha.” Trên tay Kenya đồng dạng xuất hiện một cái thuấn.

Trần Mộ kinh ngạc nhìn hai người, cơ hồ cùng một loại thuấn, cùng một tư thế công kích,.. Hai người là đồng môn? Thù hận đồng môn? Tầm thuấn ngũ giác có hình dạng rất giống tầm thuấn lá sen trên tay hắc, nhưng chỉ là chất liệu thua xa tầm thuấn lá sen. Hai năm lang thang sâu trong Bách Uyên, nhận thức của hắc về các loại chất liệu đã sớm vượt qua Zara. Hắc tự đánh giá rằng có tri thức chế tạo, hiểu biết về vật liệu có chút sâu sắc, nhưng trong hai năm nghiên cứu tài liệu bản địa cũng làm cho hắc có rất nhiều phát hiện ngạc nhiên. Loại lá sen đó là do chính hắc phát hiện, loại lá sen không biết tên này có năng lực phòng ngự cường hãn đến mức làm người ta giật mình. Hắc tìm không ít tâm tư đoán chế mới chế thành tầm thuấn lá sen hiện tại. Sự chú ý của hắc rất nhanh liền bị giằng co giữa hai người hấp dẫn.

“Người cứ thử thì biết.” Andrew trầm giọng nói.

Con mắt Kenya híp lại, trong mắt hiện lên một chút do dự. Andrew hiên ngang không lùi bước trước mặt và Andrew khiếp đảm trong ấn tượng của hắc trước kia rất khác biệt. Chẳng nhẽ hai năm nay hắc thật sự gặp được cơ hội gì? Ánh mắt của hắc không khỏi rơi vào hai người Trần Mộ bên cạnh Andrew.

Trần Mộ nhìn qua không có gì đặc biệt, trừ cái rương khá lớn trên lưng, còn Zara cả người trùm trong chiếc áo choàng, hắc không nhìn rõ mặt nhưng cả người Zara phát ra khí tức nguy hiểm làm cho hắc sắc mặt khế biến. “Ta nói người hôm nay lòng can đảm sao lại tăng lên, nguyên lai là có cao thủ hỗ trợ.”

Kenya cười lạnh xoay người hướng Trần Mộ thì lễ “Tại hạ Kenya của Thuấn Nhận lưu, không biết hai vị là..?”

“Người không cần biết ta là ai.” Trần Mộ thản nhiên nói, hấn đối với cái gã càn rỡ quá mức này không có chút hảo cảm gì. Zara cũng không thèm một lần liếc mắt nhìn Kenya.

Kenya tự báo gia môn là để thử dò xét hai người trước mắt này. Phóng mắt nhìn trên toàn Bách Uyên phủ thì Thuần Nhận lưu không phải là đại lưu phái hàng đầu, nhưng tại thành Agudas thì Thuần Nhận lưu lại là lưu phái bản địa nổi danh nhất. Thuần Nhận lưu đã từng xuất ra nhu khách hàng đầu Bách Uyên phủ, người tìm nơi nương tựa mà đến học nghề cũng là không kể siết, mấy trăm năm tích lũy thực lực cũng rất hùng hậu.

Câu trả lời của Trần Mộ làm Kenya lập tức ý thức được, đối phương rõ ràng không đem Thuần Nhận lưu để trong mắt.

Tại thành Agudas còn chưa có người dám đối với Thuần Nhận lưu kiêu ngạo như vậy. Là lưu phái bản địa lớn nhất, lợi ích của Thuần Nhận lưu đã sớm cùng thành chủ Marshall cột chặt với nhau. Rất nhiều nhu khách Thuần Nhận lưu là thủ hạ dưới quyền của Marshall. Điều này cũng làm cho sức ảnh hưởng trong vùng của Thuần Nhận lưu cực kỳ kinh người.

Kenya khôi phục sắc mặt như thường, trong lòng cười lạnh. Cường long cũng không thể đè ép địa đầu xà. Cường giả thì có thể làm được gì cơ chứ? Thế lực của Thuần Nhận lưu đã sớm thâm nhập vào mọi ngóc ngách của thành Agudas. Bọn họ thậm chí còn có thể sử dụng nhiều danh nghĩa để điều động quân đội, trước mặt quân đội đại cường giả đều chỉ là cặn bã! Đối phương càng kì thị Thuần Nhận lưu đối với hấn càng có lợi, bất luận thế nào hiện tại hấn cũng ở thế bất bại. Andrew cầu kết ngoại nhân, đàn áp đệ tử bản phái, bao che tội lỗi của mình, đối với Thuần Nhận lưu là tội lớn nhất

Tâm tư thay đổi rất nhanh, hấn quay sang Andrew mắng “Thằng chíp Andrew này, lâu như vậy không gặp chúng ta cũng nên luận bàn một chút, sự đệ người phiêu bạt bên ngoài, không biết đã có hay không quên mất giáo lý của bản phái.”

Andrew mấy năm nay tâm tính đã trầm ổn rất nhiều nhưng đối diện khiêu khích như vậy ánh mắt không khỏi thêm phần lạnh lẽo.

Đột nhiên có một thanh âm chen vào “Andrew, nếu người có thể thắng, thưởng cho người một cái Yên Liên Nhận Diệp thuận.”

Zara vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng. Andrew mừng như điên, hấn cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Trần Mộ.

“Lời cô ta nói cũng là lời của ta.” Trần Mộ cười cười, nhìn qua trông ôn hòa vô hại. hấn lúc này mới biết tấm thuẫn lá sen của mình còn có một cái tên vang dội như vậy. Nhưng điều làm hấn giật mình chính là Zara cứ nhiên lại lên tiếng. Xem ra Zara rất chán ghét cái tên Kenya này, Trần Mộ có chút ác ý thú vị nghĩ.

“Yên Liên Nhận Diệp thuận.” Kenya tâm thần chấn động mãnh liệt. Đối với một nhu khách Thuần Nhận lưu mà nói, cái tên này không có gì xa lạ. là vũ khí tối cầu mong của Thuần Nhận lưu, một trong ngũ thánh khí của lưu phái, trong lưu phái chỉ có phái chủ mới có quyền lợi sử dụng. Hai người kia thế mà lại có được thánh khí của bản phái? Khó có khả năng này! Bất quá khi ánh mắt hấn bắt gặp tia mừng rỡ trong mắt Andrew, tâm thần có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ đây là sự thật?!

“Kenya, chúng ta tới đấu trường chứ.” Đầu óc Andrew vẫn không bị choáng váng, hấn vẫn giữ được tỉnh táo như cũ. “A, tội nhiều loạn trị an ta không gánh nổi.”

596. Chương 589: Pháp Da Tư (fayes)

Ở Bách Uyên Phủ, giết người bình thường không ai quản, chỉ có một ít thành phố nhằm giữ cho sức phòng vệ được ổn định mới ban bố luật lệ này. Thành Agudas thành là một trong số ít thành thị có loại luật lệ này. Cũng chính bởi điều này, giác kĩ tràng của thành phố này rất náo nhiệt

Một khi song phương phát sinh tranh chấp, có thể đến giác kĩ tràng giải quyết ngay lập tức. Ở đó giết người không phạm pháp, có thể tự do đọ sức, tranh đấu thậm chí giết chóc. Đối với người bình thường mà nói,

đây là loại địa phương muốn tránh còn không được nhưng với một số ít nhu khách, một trong những loại nguy hiểm nhất, chỉ có giết chết đối phương có thể đủ sống sót hạ đài. Bọn họ là những kẻ tồn tại sau từng trận từng trận chiến đấu trên bờ sinh tử nên thực lực mỗi người đều cực kỳ cường hãn.

Một ít thủ hạ của thành chủ Mạc là nhu khách, nên cũng thường xuyên đến nơi này, dùng máu tươi và tính mạng để ma luyện kỹ thuật của chính mình. Giác kỹ trường chính là địa phương hỗn loạn nhất thành Agusda.

Khi bước chân vào sau cánh cửa lớn kia, tính mạng của người không còn thuộc về người nữa.

Giác kỹ trường có hình bán cầu úp, nằm ở một góc thành Agusda. Trần Mộ vốn tưởng rằng địa phương nguy hiểm như vậy thì xung quanh phải hết sức trống trải mới đúng, song không tưởng được xung quanh giác kỹ trường cửa hàng san sát, người đi đường tới lui không ngừng, náo nhiệt phi phàm.

“Quả chữ ‘t’ cao cấp, chế tạo từ kim cương mộc, kiên bất khả摧, trong cương có nhu, nhẹ nhàng dễ cầm, chỉ cần cầm qua, người sẽ yêu thích ngay”

“Người muốn tại giác kỹ trường đại triển thần uy?Loa văn đoạt là đồng bạn tốt nhất của người. Thân là loa văn mộc thiên nhiên. Cương nhu tinh tế, đầu đánh hỏa nham, vô kiên bất tồi. Tặng người mua một lọ kịch độc do bốn điểm bí chế, đánh phải là chết. Mua hai cây được giảm giá tám phần. Một tay cầm thương, đánh cả thiên hạ.”

“Người còn đang vì bị thương tại giác kỹ trường mà phiền não ư? Ghé bốn điểm đi, nơi đây bán các loại thuốc chữa thương. Chỉ cần người còn một hơi thở, sẽ làm người thở nhiều hơn”

“Quý trọng tính mạng, viễn ly lửa bôn! Đồ phòng ngự của bốn điểm bán đại hạ giá, mua 3 kiện trở lên tặng một đôi đạn lực thảo hài”

Nhân viên bán hàng của các cửa hàng lý luận thâm sâu, giải thích vang rân, tình cảnh sôi động làm cho Trần Mộ trợn mắt há mồm. Hắn vốn đã quen với các cửa hàng Liên bang cao cấp, phục vụ ưu nhã, lần đầu tiên nhìn thấy khu buôn bán như thế, hắn không thể sao hiểu nổi. Quan sát nơi trước mắt này há chẳng phải là giác kỹ trường giết chóc sao?

Hắn đột nhiên nghe thấy không xa có người đang cò kè mặc cả

“ Này, đoạt giải thưởng bán thế nào”

“ Mười sáu tinh”

“ Quý vậy sao? Nơi khác chỉ bán mười ba tinh”

“ Ấy, lão đệ, cái gì quý hơn cái mạng nhỏ của người s? Không phải tam tinh chứ. Người muốn toàn thắng, tam tinh tính làm gì”

“ Ta không nhất định có thể thắng”

“ Vậy người sẽ chết, tam tinh trên người người cũng không phải là của người”

“ Nói vậy nhưng thật ra...”

Người này sáng khoái trả tiền mua hạ nhạc đoạt này

Nghe xong hai người nói chuyện với nhau, Trần Mộ thấy có chút phù phiếm. Người đến giác kỹ trường này đều đem tính mạng của mình ra chẵn. Tiền đối với họ mà nói, cũng không phải là quan trọng nhất. Thắng, đồ vật trên người đối phương tất thấy đều là chiến lợi phẩm của họ. Mà thất bại thì ngay cả mệnh cũng không còn. Tự nhiên không cần lấy kim tiền. Chẳng ai biết khi nào mình chết. Bọn họ có tiền cũng sẽ đem ra tiêu xài hết trong thời gian cực ngắn. Đúng là dưới loại kích thích này, đã phát sinh ra một nền kinh tế dị dạng.

Trong dòng người ra vào giác kỹ trường, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một số nhu khách thần sắc âm trầm, ánh mắt hung ác. Những người này toàn thân phát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, người bình thường cũng không dám tới gần.

“Kunya, người sao lại tới nơi này?”

Vừa bước vào giác kỹ trường, tất cả mọi người đều dừng lại. Trần Mộ chú ý đến một tên vừa nói . Người này thoáng nhìn đã biết không phải là người tốt gì, ánh mắt lơ đãng toát ra hung quang, âm lãnh vô cùng. So với những người khác trong cùng giác kỹ trường, trên người hắn sát khí đậm nhất. Đối với cảm giác sát khí này, Trần Mộ rất dễ dàng chú ý đến hắn trong đám người

Hắn tựa hồ cùng Kunya quan hệ không tồi

Khi hắn nhìn lướt qua người Andrew, đột nhiên kêu lên “ Andrew!”

Andrew sắc mặt khế biến “Fayes, đây là ân oán giữa ta và Kunya”

Fayes không cao, thân thể gầy gò, cho dù tùy tiện ở chỗ nào cũng phảng phất một vẻ sắc bén như trủy thủ

” Andrew, ta đã cảnh cáo ngươi, không nên tái bước vào Agusda thành” Fayes ánh mắt khế biến, lạnh lùng nhìn lại

“Fayes, chuyện của ta không cần ngươi quản” Andrew khôi phục bình tĩnh, sắc mặt hắn cũng trở nên âm trầm

Khẩu khí cường mạnh của của Andrew làm Fayes thoáng giật mình, khẩu khí lại càng thêm bất thiện “Kể thường xuyên bại trận, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta như vậy”

Lúc đó Kunya xen vào câu chuyện. Hắn lấy giọng cười nhạo nói “ Fayes sư huynh, hắn là Andrew hai năm nay tiến bộ rất xa lại còn có chỗ dựa tốt. Chủ của hắn đã nói nếu như hắn thắng, liền thưởng cho một tấm Yên Liên Nhận Diệp Thuần”. Có Fayes ở đây, Kunya thấy áp lực nhất thời không cánh mà bay, nói chuyện cũng trở nên không cần cố kị”.á. Andrew mặt nhất thời đỏ lên. Hắn vừa vội vừa giận.

“Yên liên nhận diệp thuẩn?” Fayes ánh mắt ngưng tụ, sắc như kim châm mà lần này đối tượng lại là bọn Trần Mộ và Trát Lạp đứng ở phía sau Andrew, sát khí như hung thần áp tới

Trần Mộ cùng Trát Lạp vẫn như chưa tỉnh, cả hai người không nói lời nào.

“ Các hạ hai vị là?” Fayes hồ hững đặt câu hỏi, nhưng trong lòng lại có chút thận trọng. Đối phương đối với sát khí của chính mình coi như không thấy. Định lực này người bình thường không thể có được. Thời gian hắn trụ lại giác kỹ trường tương đối dài, rõ ràng là loại người như vậy khôn nên chọc vào nhưng Yên liên nhận diệp thuẩn lại có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được đối với đệ tử của Thuần nhận lưu. Fayes là đệ tử thuộc hạng khá nhất trong thế hệ đầu của Thuần Nhận lưu, nhưng ngay cả như vậy hắn cũng không có tư cách sử dụng Yên liên nhận diệp thuẩn. Hắn sử dụng tấm Thủy tâm Thuần cũng là loại hiếm có nhưng so với Yên liên nhận diệp thuẩn thì thấp hơn không biết bao nhiêu cấp. Trong giây lát nghe được có người có Yên liên nhận diệp thuẩn, cho dù Fayes có tâm trí kiên định đến mấy cũng không khỏi tâm thần phát lạnh như băng trong khi hai mắt rực nóng không che lấp một tia dục vọng.

Trần Mộ không thèm liếc mắt nhìn Fayes mà chuyển sang Andrew nói:

- Kể bại trận? Ngươi đã từng bại bao lần rồi?

Andrew vẻ mặt hiện lên nét thống khổ:

- Mấy năm trước ta thay mặt lưu phái thi đấu cùng một lưu phái khác và bị thua.

- Còn sau đó?

- Sau đó ta đã bị trục xuất khỏi lưu phái.

Andrew trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng là do sự phẫn nộ phát ra từ nội tâm. Trần Mộ có thể dễ dàng cảm nhận được.

Trần Mộ giật mình.

- Chỉ vì thi đấu thua mà người bị trục xuất khỏi lưu phái?

Theo hắn thì trong thi đấu, thắng thua là chuyện rất bình thường. “Ân quân” Andrew hung hăng nhìn chằm chằm vào Kunya, nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt vằn vện nhưng thanh âm lại cực kỳ bình tĩnh “

Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới tại cuộc kiểm tra trước thi đấu lại bị sư huynh hạ độc, thiếu chút nữa chết thảm trong khi thi đấu rồi., còn sau đó lại bị trục xuất khỏi lưu phái”

Kunya sắc mặt biến đổi, vô ý liếc mắt nhìn Fayeres, miệng phản bác:

- Andrew, người thật đúng là cái đồ ...!

“ Hai vị các hạ là...?” Fayeres cắt đứt lời nói của Kunya, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Trần Mộ. Andrew có phải bị hạ độc hay không hắn không cần quan tâm. Hiện tại trong đầu hắn chỉ có một vật “Yên liên nhận điệp thuận”. Bị cắt đứt, Kunya vội vàng khép miệng nhưng trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý. Lần này vẫn như mọi khi, Trát Lạp hướng Andrew mở miệng, âm thanh băng lãnh đáng sợ “Sát”. Trong mắt hai người, bọn Fayeres cũng chỉ như là không khí. Fayeres ánh mắt co rút lại. Bao nhiêu năm tung hoành không có ai dám dùng thái độ vô lễ đối với hắn. Cho dù ngay cả sư phụ hắn khi nói với hắn cũng vô cùng khách khí. Thân phận của hắn tại Thuận nhận lưu tôn quý vô cùng, tại giác kỹ trường hắn là vô địch vương giả được mọi người kính sợ: “Người thật đáng chết!”

Âm thanh lạnh băng của Fayeres giống như đao phong, không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, một tia bạch quang thoáng hiện cách mắt Trần Mộ không tới nửa thước. Chỗ hế ra có hình dạng giống như giọt nước. Nhận thuận lập tức xuất hiện trên tay hắn, vung đầu nhọn của thuận lên, một đạo quang nhận màu trắng thoáng hiện, đông!

Một tiếng trầm đục làm quang nhận màu trắng vỡ tan. Trước mắt Trần Mộ mịt mờ một mảng trắng. Hắn vẫn không nhúc nhích. Thủy Tâm thuận của Fayeres như bị một chiếc búa tạ trực tiếp đánh trúng. Trát Lạp hung mãnh đối kích, nhất thời làm hắn cả kinh. Trát Lạp nếu ra tay thì thường không để cho đối phương bất cứ cơ hội nào. Đối với nàng mà nói, là con gái của tộc trưởng Tây Sơn vương tộc, thân phận vô cùng tôn quý. Không cần nói đến lớp cao thủ thanh niên Thuận nhận lưu, ngay cả phái chủ trong lòng nàng so với những ông ắt ông giáp qua đường kia cũng không có gì phân biệt. Thiên tinh đằng trong tay nàng chuyển động như ảnh theo thân hình quỷ mị trực tiếp hướng Fayeres giết tới làm Trần Mộ có chút kinh ngạc bật cười. Hắn phát hiện Trát Lạp tựa hồ vẫn có chút bảo vệ Andrew. Điều này đối với nàng khá hiếm thấy. Có chỗ dựa là Trát Lạp, Andrew hai mắt đỏ bừng nổi giận gầm lên nhằm hướng Kunya đánh tới.

Giác kỹ trường nhất thời một mảnh hỗn loạn. Bất quá những người này kêu sợ hãi hai tiếng liền ngừng lại, vây quanh xa xa, vẻ mặt hưng phấn. Fayeres tại Agusda thành là thần thoại bất bại, cho tới bây giờ tuyệt chưa có ai có thể thắng hắn. Fayeres bản tính lãnh khốc, đối đãi địch nhân cũng không nương tay. Nhu khách chết trên tay hắn hằng hà sa số, không ai nghĩ có người dám tìm hắn gây phiền toái. Làm sao bọn họ không phấn khởi?

“Trên tay nữ nhân kia hình như là Thiên tinh đằng” Trong đám người đứng xem có người chần chừ nói.

“Thiên tinh đằng? Đầu óc người có vấn đề rồi sao? Ai có Thiên tinh đằng lại còn phải đến giác kỹ trường làm gì?” Lập tức có người theo bản năng phản bác.

“Giống như là Thiên tinh đằng thật” Tại giác kỹ trường, phần lớn nhu khách đều có vài phần nhãn lực nhất định. Ngày càng nhiều người cảm giác được cây roi dài trong tay Trát Lạp chính là Thiên tinh đằng. Đám người nhất thời rối loạn, nhiều người ánh mắt trở nên cực nóng vô cùng gắt gao nhìn chằm chằm vào Thiên tinh đằng trong tay Trát Lạp.

Đây chính là vật báu vô giá! Là vật báu vô giá loại chân chính! Là loại tối thượng trong các loại vũ khí của nhu khách

Nhiệt độ không khí đột nhiên tăng vọt, nhiều người không kìm lòng được xốc cổ áo. Từ sâu trong nội tâm phát ra hơi nóng, làm hơi thở của họ trở nên nặng nề. Ở giác kỹ trường hỗn loạn này, làm gì có chỗ cho loại người thiện lương? Có người nào trên tay chưa từng dính máu? Có ai chưa từng làm chuyện giết người đoạt bảo?

597. Chương 590: Giết!

Nhưng không ai để ý đến thứ đó, mọi người đều bị hấp dẫn bởi cuộc chiến đấu trong trường. Hơi thở nặng nề dần dần biến mất, chỉ còn sự yên tĩnh, yên tĩnh cực kỳ nguy dị phủ xuống giác kỹ trường..

Trong mắt của những người đứng xem đầy vẻ kinh hãi, họ không thể tin vào cảnh tượng trước mắt họ.

Fayes chưa bao giờ bại qua một trận nào vậy mà bị người phụ nữ này áp chế hoàn toàn.

Không sai, là áp chế hoàn toàn!

Bóng Thiên tinh đằng bay khắp trời, Fayes bị nguy cơ bao phủ! Mỗi lần đằng, thuẫn va vào nhau đều phát ra một tiếng choang nặng nề! Sức lực kinh khủng đó sẽ khiến người không khỏi liên tưởng đến loại vũ khí như búa tạ. Nơi đằng và thuẫn va đập, một lực lượng cường mạnh đến mức không khí cục bộ dao động phát sinh ra những gợn sóng cũng đủ khiến người ta ko thể chịu đựng được sự hồi hộp.

Trong lòng họ Fayes như một vị thần mạnh mẽ vậy mà lại chỉ biết đứng phòng thủ tại chỗ, không còn sức lực nào để đánh trả.

Những kẻ có lòng tham lam đứng trước vũ lực cường đại trước mắt khiến người ta ngạt thở này cũng biến mất tăm mất tích.

“Đây, người phụ nữ này là ai.....?”

Đáp lại câu hỏi của hắn ta, sau một tiếng va đập như tiếng sét đánh, lại chỉ là sự tĩnh mịch chết người.

Trần Mộ rất có hứng thú đứng nhìn hai người đang chiến đấu, không thể không nói Thuần nhận lưu đối với cách vận khí sử dụng thuẫn đúng là có nơi độc đáo. Chỉ riêng việc Fayes có thể dưới tay Trát Lạp kiên trì đến bây giờ, cũng đủ để khiến hắn nhìn sáng mắt. Phương thức công kích của Trát Lạp phiêu hốt nguy hiểm khó lường nhưng sự phòng thủ của Fayes thì một giọt nước cũng không lọt qua.

Fayes vận dụng chiếc thuẫn hình giọt nước đến tận lực, cực hạn. Toàn thân của hắn đều bị bao phủ trong thuẫn ảnh. Độ dày đặc của thuẫn ảnh, dưới sự công kích cuồng bạo của Thiên tinh đằng, mỗi lần như thế đều lung lay gần như là muốn tan vỡ nhưng rồi lại cứng rắn, kiên trì trụ lại.

Cánh vai của Fayes cực kỳ linh hoạt, có thể làm ra nhiều động tác mà không ai có thể ngờ tới được, hắn cực giỏi khi nắm bắt được trọng tâm của thuẫn.

Một số trong những động tác đó là những động tác Trần Mộ chưa bao giờ nghĩ đến, nên càng khiến hắn sáng mắt lên. Tuy trên tay hắn có Yên liên nhần điệp thuẫn, nhưng lại không thể làm đạt được mức kỹ xảo tinh vi của thuẫn. Chứng kiến được kỹ xảo xuất sắc của thuẫn đạt đến độ như thế, hắn cảm thấy Yên liên nhần điệp thuẫn trong tay bản thân cũng thực là phí của trời.

Cuộc chiến của Andrew và Kunya lại là quang cảnh khác.

Hai người này đánh với nhau như một đám cháy lớn, kẻ thù gặp nhau, nên tự nhiên sẽ cực kỳ quyết liệt. Nói đến kỹ xảo, Kunya thua xa Fayes, đòn thế nhiều chỗ chỉ hào nhoáng chứ không thực dụng, song vẫn xuất sắc hơn Andrew. Tuy vậy Andrew lắm lúc lại sẵn sàng lưỡng bại câu thương, đòn đối đòn. Thái độ đánh không thiết mạng sống này khiến Kunya cũng chịu một áp lực cực lớn.

Tuy Andrew ở thế kém hơn, Trần Mộ vẫn rất tán thưởng. Kỹ xảo của Andrew trải qua thực chiến rèn luyện, phong cách của hắn càng ngày càng thực dụng, nhìn xa thì không có đẹp mắt hoa lệ như Kunya, thậm chí có nhiều chỗ rất thô. Tuy vậy nếu như cho Trần Mộ lựa chọn ai sẽ thắng lợi, hắn sẽ ko chút ngần ngại mà chọn Andrew.

Hắn rất xem trọng tiền đồ sau này của Andrew.

Kỹ xảo của Andrew còn nhiều chỗ chưa hoàn thiện nhưng có thể thấy được hắn đang dần hướng tới con đường khác so với Thuần nhận lưu. Hay nói một cách khác, hắn bắt đầu hình thành phong cách của bản thân. Tuy vẫn còn rất thô thiển song cũng như rượu đục, bắt đầu tách biệt được phần cặn và phần trong riêng biệt, lại khiến Trần Mộ hào hứng hẳn.

Với lại, Trần Mộ còn để ý tới, từ lúc chiến đấu đến bây giờ, Andrew không ngừng điều chỉnh. Và những chỗ thô thiển cũng dần dần trở thành hoàn chỉnh, chín chắn hơn nhiều.

Đồng đông đồng !

Tiếng va chạm vang lên dày đặc như tiếng mưa, khiến người khác không thể thở nổi.

Fayes hoàn toàn không nghĩ đến, bản thân sẽ có 1 ngày tã tời như thế. Là một đệ tử kiệt xuất nhất của Thuần nhận lưu trong thế hệ này, thực lực hắn ta đã từ lâu không ai trong lưu phái địch nổi. Hắn cảm thấy huấn luyện trong lưu phái không thể khiến hắn thêm tiến bộ, bản tính kiên nhẫn của hắn đã ngạo nhiên lựa chọn đến giác kỹ trường để ma luyện kỹ xảo. Rất nhanh sau đó, hắn đã tẩy rửa hết vẻ ngây thơ non nớt trên người. Hòa mình vào môi trường mà chỉ sơ sẩy sẽ mất đi mạng sống như giác kỹ trường, hắn càng trở nên lãnh khốc vô tình. Đồng thời thực lực của hắn ta cũng đột nhiên mạnh mẽ lên.

Đến bây giờ, ngoài việc ngẫu nhiên gặp nhu khách đến từ nơi khác, những nhu khách chỉ cần đã đến qua giác kỹ trường một, hai lần, cũng rất cẩn thận bảo trì cự ly với hắn. Cho dù là những cỗ máy giết người của thành chủ Mạc Tang cũng không dám trêu chọc hắn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như ngày hôm nay! Mà ngay suy nghĩ tuyệt vọng như thế, cũng chỉ có thể thoáng qua rồi biến mất trong đầu hắn. Hắn hoàn toàn không dám có sự phân tâm nào, sự công kích của đối phương như cuồng phong bão vũ, ép hắn đến nỗi cơ hội thở cũng không có. Nếu như hai năm nay không phải thực chiến ở giác kỹ trường khiến hắn có thể thay đổi thì dưới sự công kích cường độ như thế, thậm chí hắn không thể kiên trì đến mười giây.

Bây giờ trong lòng hắn không có chút đắc ý nào. Tất cả khí lực của hắn đều tập trung phòng thủ, đến nỗi muốn suy nghĩ cách phản kích cũng không làm được. Mỗi lần, hắn ngưng tụ lại quang tăng của thuần, đều dễ dàng bị đối phương đánh vỡ.

Đồng đông đồng đông !

Tần suất công kích của đối phương càng lúc càng nhanh, với tần suất cực kỳ ổn định gia tăng lên.

Điều này khiến hắn gần như sụp đổ! Điều này rõ ràng là đối phương chưa dốc hết sức. Bản thân đối phương chưa hề mất đi sự khống chế đối với công kích. Đột nhiên, hắn có một loại ảo giác, đối mặt với hắn không phải là một phụ nữ, mà là một người khổng lồ cao tận mây, hắn chỉ như một con kiến nhỏ bé dưới chân của người khổng lồ.

Cảm giác chán nản, không có khả năng chiến thắng bất thần tràn ngập trong đầu hắn.

Tại sao lại như thế.....tại sao lại như thế....

Chẳng lẽ bản thân hắn lại có thể sa sút thành kẻ thất bại sao?

Tuy động tác trên tay hắn vẫn còn huy động Thủy tích thuần nhưng tinh thần của hắn trong thời khắc này đã xuất hiện một thoáng dờ dẩn.

Trong chiến đấu khi tinh thần xuất hiện hoảng hốt là một việc rất đáng sợ, hướng chỉ đối thủ của hắn là Trát Lạp. Trong lúc tinh thần của Fayes xuất hiện một thoáng hoảng hốt mơ hồ thì Trát Lạp đã bắt lấy chính xác thời điểm đó!

Thiên Tinh Đằng trên tay nhẹ nhàng êm ái khê rung lên.

Như tiếng rít khi rắn độc phun nọc, giữa những tiếng vang như sấm thật khó mà nghe ra được. Song đồng thời, trong đám người đứng xem, có một số người biến sắc mặt!

Thiên tinh đằng vừa mới nặng như búa tạ đột nhiên biến thành một cái dùi ánh sáng mảnh mai!

Nhẹ nhàng xuyên qua một chỗ sơ hở cực nhỏ trong thuần ảnh của Fayes.

Phốc!

Một chùm máu đột nhiên nổ ra từ bả vai trái của Fayes, Thiên tinh đằng bất ngờ lộ ra một mũi đằng nhỏ, nhọn hoắt.

Đột nhiên, một đám người xông vào từ lối vào của giác kỹ trường, vừa đúng lúc họ nhìn thấy được màn này.

“Sư huynh!”

“Fayes!”

Đôi mắt của đám người này đỏ ngầu lên. Thành Agusda là địa bàn của họ, lúc nào mà người của Thuần nhận lưu lại có thể để người khác giết chết tại đây?

“Mọi người cùng nhau lên! Giết họ đi!” Không chút do dự, những nhu khách của Thuần nhận lưu cũng nhau ủa lên.

Trần Mộ nhăn mặt nhú mày, tay hấn nhanh như chớp điện với ra sau lưng.

Túi hành trang như làm bằng giấy bị kéo xuống một mảnh lớn, khi mọi người còn chưa nhìn rõ trong đó là gì thì tay của Trần Mộ đã bắt lấy vũ khí.

Thứ mà hấn nắm lấy trước tiên là Bạch mông cốt thứ, đặc biệt có những đường vân tăng tiếp xúc. Khi hấn bắt lấy, liền cảm thấy được sự thoải mái ko thể so sánh được.

Dường như không có bất cứ điều chỉnh nào, tay phải của hấn đột nhiên biến mất trong không khí.

Ba!

Trong trẻo như có chút giống tiếng pháo, đột nhiên vang lên trong đám người. Máu thịt tung bay, những tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp.

Vừa ra tay, đôi mắt của Trần Mộ vốn không khác với người thường, chợt biến mất sạch tình cảm trong đó, trở nên băng lạnh, thờ ơ! Hấn không có chút ngập ngừng, như những cuộc chiến đấu bình thường, năm trăm cây Bạch mông cốt thứ phóng ra ngoài toàn bộ trong thời gian chưa đến nửa giây.

Tại nơi chật hẹp đông đúc như thế này, lực xuyên thấu kinh khủng của Bạch mông cốt thứ được hiển lộ hoàn toàn. Không tốn chút công sức nào, năm cây bạch mông cốt thứ xuyên thấu qua nhóm người, hung mãnh cắm phập vào tường, chỉ lộ ra ngoài chừng phân nửa cây.

Một kích kỳ diệu bất thần này đã khiến những kẻ này như ngơ ngẩn.

Trần Mộ cầm Kim hoàn mộc mâu uyển chuyển vung lên, một đầu đâm vào trong đám nhu khách Thuần nhận lưu.

Một quãng tròn như mặt trăng kinh diễm hiện ra, giống như u linh của ban đêm, nguy dị khó lường, lại giống thủy triều từng gợn vỗ vào, liên miên không ngừng, sóng sau càng lớn hơn sóng trước.

Ánh sáng xanh lạnh lùng, trong trẻo chiếu vào chỗ đầy máu tanh tươi trông càng thêm thê lương, diễm lệ và tuyệt vọng.

Kim hoàn mộc mâu dễ dàng đâm xuyên thuẩn trên tay một kẻ thuộc Thuần nhận lưu. Không có chút sai sót nào đâm vào trái tim của đối phương, trong mắt tên đó vẫn lộ vẻ khó tin. Trần Mộ thờ ơ rút ra, kéo theo một búng máu tươi còn ấm nóng. Cổ tay xoay nhẹ, Kim hoàn mộc mâu chính xác đâm tiếp lên cổ họng một nhu khách Thuần nhận lưu khác. Vừa đâm dính liền mau lẹ rút ra, trong khi tên này ngã xuống thì cây Kim hoàn mộc mâu này đã liên tục chọc thủng thêm ba tấm hộ thuẩn.

Những tấm hộ thuẩn kiên cố này đối mặt Kim hoàn mộc mâu trở nên mong manh như giấy.

Trần Mộ hạ tay trái xuống, phẩy một cái, bao tay năng lượng phóng ra năm tia năng lượng cực nhỏ. Năm tia năng lượng này giống dây cung bị kéo đứt, bắn vụt ra.

Hai tên nhu khách chỉ cảm thấy cổ họng có một chút tê, động tác dưới chân khựng lại. Chưa tên nào kịp phản ứng thì chúng đã hoảng hốt phát hiện cổ họng của đồng bọn, dần dần nổi lên một đường máu cực nhỏ. Sau đó, một giọt máu rơi ra, giọt máu càng lúc càng nhiều.

Phốc phốc!

Máu phun tràn ra giống như suối nước nóng phun vào bản thân, rồi lúc này cổ họng của mình cũng có chút đau nhói, trước mắt hai người tối mờ đi.

Ba nhu khách khác xiêu vẹo té ngã xuống, sắc mặt họ không còn giọt máu khi nhìn thấy bản thân chỉ còn một nửa chân

A a a!

Một giây sau, tiếng kêu thê thảm tràn ngập giác kỹ trường. Họ đau đớn đến vùng vẫy lẫn lóc trên nền nhà, giống như dã thú sắp chết, phát ra tiếng kêu thê lương đầy tuyệt vọng, khiến người khác ko nỡ nhìn.

Trần Mộ vừa ra tay, thì đã làm mọi người ở đây sợ đến ngẩn người!

Bên trong trường thi đấu, nét mặt của người nào cũng xám như tro. Họ hoảng sợ nhìn Trần Mộ, cứ vô ý thức mà lùi ra sau. ‘Bình’ cho đến lúc sau lưng truyền tới tiếng va chạm nhau, mới hay trong lúc không để ý thì bản thân đã lui đến sát vách tường.

Trong chớp mắt, xung quanh Trần Mộ không một ai còn có thể đứng đó được. Bốn phía xung quanh hắn, máu chảy thành sông, thi thể, tứ chi đứt lìa, tàn thối, máu tươi phô thành địa ngục.

Sắc mặt hắn rất bình thường, đứng trên địa ngục.

Thong thả mà bước đi, tia năng lượng thỉnh thoảng từ dưới đất xuyên qua cổ họng của những nhu khách còn chưa tắt thở. Trong mắt công chúng những tia năng lượng cực nhỏ như cọng tóc, đã không còn chút dễ thương nào, nó giống như một lưỡi liềm trên tay thần chết, thu hoạch sinh mệnh.

Bang Kỳ toàn thân run rẩy nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn là nhu khách thuộc Ma hắc đội của thành chủ Mạc Tang nhưng hắn cũng không tìm được sự run rẩy. Cho dù chính hắn ở trong Ma hắc đội rất am hiểu ám sát và giết chóc. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, bản thân có một ngày, lại sẽ sợ hãi đối với một người đến như thế.

Bản thân trải qua những huấn luyện rất nghiêm khắc, những huấn luyện lạnh lùng nhất, giết người như tê dai....

Thân thể run lẩy bẩy không sao kiểm soát được. Mỗi lần ánh mắt nhìn đến người nam nhân bình tĩnh đứng ở địa ngục này, mắt của hắn như chạm vào lửa, rồi vô thức mà quay đầu đi chỗ khác.

Không có tiếng kêu thảm, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không còn. Những người chưa chết đều đã thành chết hắc, bây giờ không gian đã yên tĩnh hơn rồi.

Nhưng chính là thứ yên tĩnh này, khiến Bang Kỳ gần như gục ngã!

Hắn cố không phát ói tại chỗ, lẳng lặng mà chuồn đi.

598. Chương 591: Thuần Nhận Lưu

Thấy Kunya bị mình chém đang nằm trên đất, trong lòng hắn tràn ngập niềm vui khi báo được thù. Mối thù cũ mắc máu trong lòng đã lâu bất ngờ được giải tỏa, khiến hắn trước nay chưa từng được thư thái thế. Dù cho trên người có nhiều vết thương nhưng vẫn không thể ngăn được cảm giác thống khoái này.

Cực kỳ sáng khoái.

Andrew muốn hét to lên nhưng hắn đã không còn khí lực. Cố đem thuần ném qua một bên, hắn ngồi phệt dưới đất thở hào hển.

Thực lực của Kunya mạnh hơn hắn, hắn phải xuất toàn lực mới có thể đánh ngang tay với Kunya. Nếu như không phải vừa rồi Kunya đột nhiên để lộ ra sơ hở, hắn cũng không có cách nào giết chết Kunya. Bất quá, dù hắn nắm được cái sơ hở này nhưng vẫn bị chiêu phản công lúc sắp chết của Kunya đả thương.

Trước ngực hắn có ba vết thương sâu tới xương, máu chảy ra nhuộm đỏ cả y phục của hắn. Thế nhưng hắn lại hoàn toàn không để ý.

Mất máu cùng thoát lực làm hắn có chút choáng váng. Thật yên tĩnh, làm sao lại yên tĩnh như vậy?

Hắn miễn cưỡng mở mắt ra, cả người đột nhiên cứng đờ.

Ngơ ngác nhìn thì thể khắp nơi đầu óc hắn bỗng trở nên trống rỗng. Khi chiến đấu cùng Kunya, hắn phải tập trung toàn bộ tinh thần nên không chú ý tới diễn biến xung quanh. Hắn chỉ mơ hồ nghe được tiếng hò hét của Thuần Nhận lưu, song lúc đó đang tập trung vào trận đấu nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều.

Hiện tại hắn mới rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Không biết qua bao lâu hắn mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Hắn đau đớn nhắm nghiền mắt. Tuy rằng đã bị trục xuất khỏi Thuần Nhận lưu nhưng hắn đối với Thuần Nhận lưu vẫn còn tình cảm. Mà nằm trong vũng máu đều là sư huynh sư đệ trước kia của hắn.

- Đây là của người.

Trần Mộ đem một tấm Yên Liên Nhận Diệp thuần ném cho Andrew.

Andrew ngơ ngác nhìn Yên Liên Nhận Diệp thuần trước mắt mà không cầm lấy.

Tất cả ánh mắt xung quanh đều tập trung vào Yên Liên Nhận Diệp thuần ở trước mặt hắn, nóng nực, ánh mắt tham lam lại một lần nữa làm cho nhiệt độ trong không khí tăng lên. Tuy vậy lần này không người nào dám di chuyển, thủ đoạn sát máu vừa rồi của Trần Mộ đã dọa khiếp bọn họ.

- Đi thôi, rời khỏi nơi này, sau đó thành lập lưu phái của chính mình.

Trong một thoáng Trần Mộ đã hiểu rõ Andrew đang nghĩ gì.

- Còn muốn chạy?

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới một tiếng quát giận giữ.

- Các hạ đã giết người trong Thuần Nhận lưu chúng ta và nhiều người như vậy mà còn muốn rời đi đơn giản vậy sao?

Một lão đầu râu tóc bạc phơ tay cầm một tấm Yên Liên Nhận Diệp thuần, chậm rãi bước vào. Bước chân lão đầu trầm ổn mang theo uy thế bức người. Phía sau còn có rất nhiều nhu khách tay cầm đủ loại thuần nối đuôi nhau đi vào.

Nhu khách Thuần Nhận lưu của thành Agusda đã được huy động toàn bộ tới đây.

Lão đầu thấy trên đất đều là thi thể nhu khách của Thuần Nhận lưu, trong mắt hiện lên vẻ bi ai. Song ông nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh chẳng qua sát khí phát ra càng nhiều hơn.

Trần Mộ trong lòng khê động. Thấy nhiều đệ tử bị giết mà vẫn bình tĩnh được, định lực này không phải cao thủ bình thường có thể so sánh được. Bên dưới mái tóc bạc trắng là ánh mắt đầy gân máu với vẻ mặt đáng sợ.

Trát Lạp không nói gì, thân ảnh lóe lên một cái đã xuất hiện bên cạnh Trần Mộ.

Nàng cúi đầu không chú ý tới những người khác, tập trung tinh thần bắt đầu biến đổi dây tơ trên cổ tay thành các màu sắc khác nhau.

Trần Mộ tiện tay đem Kim Hoàn Mộc mâu cắm lên mặt đất, sàn nhà vốn cứng rắn lại giống như miếng đậu hũ. Kim Hoàn Mộc mâu dễ dàng cắm vào một nửa.

Tất cả nhu khách của Thuần Nhận lưu vô cùng ngạc nhiên khi độ sắc bén của Kim Hoàn Mộc mâu đã vượt qua tường tượng của bọn họ. Vũ khí sắc bén như vậy chỉ cần bị chém phải một cái, không chết cũng phải tàn phế. Bất quá rất nhiều người bọn họ lộ ra biểu tình nghi hoặc, chẳng lẽ đối phương định dùng cái này để thể hiện lực cường đại của mình.

Vũ khí?

Lão đầu khê neho mắt, nam tử trước mặt này tuổi cũng không lớn nhưng lại cho hắn áp lực trước nay chưa từng có. Khí tức sát lục hung ác tàn nhẫn, lãnh khốc, cường liệt. Khí tức đặc biệt thể này lão lúc còn trẻ đã từng gặp phải.

Một lần nọ, khi đang rèn luyện ở sâu trong Bách Uyên thì gặp phải một con dã thú trời sinh cường hãn, lão đã bị trọng thương, cuối cùng trong hoàn cảnh nguy hiểm trùng trùng mới chạy thoát được. Tên nam tử này cho lão cảm giác giống hệt con dã thú khủng khiếp kia. Nếu không tận mắt nhìn thấy lão sẽ tuyệt đối không tin, trên đời này lại có người có loại cảm giác gây sợ hãi khắc cốt铭心 tâm này.

Phủ Thành chủ.

Thành chủ Mạc Tang ngồi đối diện với một vị nam tử mắt ưng. Phía sau là Mạc Lật cùng vài nhu khách.

Thân hình mập mạp của Mạc Tang ngồi ở đó giống như tòa núi thịt, trên mặt nở nụ cười hòa ái dễ gần. Hắn giơ chén rượu trên tay lên, trên mặt thể hiện sự thỏa mãn, tươi cười nói

- Tại hạ vô cùng ngưỡng mộ Hách Dịch Lạp Trì đại nhân. Nhớ năm đó vương tộc Tây Sơn ngông cuồng tự cao tự đại cỡ nào, ngay cả tiểu đệ cũng bị ăn quả đắng bởi tay bọn họ không ít. Thế nhưng ở trước mặt Hách Dịch Lạp Trì đại nhân. Ha, bọn chúng chỉ giống như một đám tro bụi, chỉ cần thổi vài cái là không còn gì. Thật khiến người khác không thể không khâm phục.

Nam nhân mắt ưng đang ngồi im trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, thế nhưng con mắt phía sau chén rượu lại sắc bén như đao.

- Mạc Tang thành chủ không phải cũng là một người rất đáng khâm phục sao, chỉ cần nhìn sự phồn vinh của thành Agusda là có thể thấy được hùng tài vĩ lược của thành chủ.

- Cáp Trát Khắc thống lĩnh khen ngợi như vậy khiến tôi vô cùng xấu hổ. So sánh với Hách Dịch Lạp Trì đại nhân, chút thành tích này của tại hạ cũng không là gì.

Mạc Tang cười ha ha.

- Ai, thành chủ đã quá khiêm nhường rồi.

Tiểu ý trên mặt Trát Khắc ngày càng đậm, song trong mắt nửa điểm cười cũng không thấy.

Tiểu ý sắc bén như mũi đao.

- Trên đời ai cũng là kẻ vô tri, chỉ có thành chủ là không như thế mà có bảy thành khí phách. Hách Già Lạp Đặc đại nhân đã nói như vậy đồng thời cũng khen không ngớt.

Sắc mặt Mạc Tang khê biến, miễn cưỡng cười nói.

- Thật không ngờ lại được Hách Dịch Lạp Đặc đại nhân khen ngợi như thế. Ha. Mạc Thái chỉ sợ tối nay vui đến nỗi không ngủ được.

Lời nói của hắn đột nhiên thay đổi, vẻ mặt lộ ra vẻ quan tâm.

- không biết thân thể của Hách Dịch Lạp Đặc đại nhân có tốt không? Gần đây khắp nơi có lời đồn đãi rằng đại nhân bị thương nặng chưa lành, Mạc Tang thập phần lo lắng. Đoạn thời gian trước tại hạ đã dùng số tiền lớn mua một ít Kim Ban Nhuyễn Dịch Khuẩn đối với trị liệu vết thương cũ vô cùng tốt. Nếu như cần cứ lên tiếng, xin đừng khách khí.

Cáp Trát Khắc cười nhẹ

- Đa tạ thành chủ quan tâm, Hách Dịch Lạp Đặc đại nhân chỉ là thích an tĩnh nên ít khi ra ngoài thôi. Thật buồn cười khi lại có tin đồn như vậy xuất hiện.

- A, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Mạc Tang trên mặt thể hiện vẻ nhẹ nhõm. Hắn giơ chén lên

- Vì sức khỏe của đại nhân chúng ta cạn một chén.

- Cạn

Cáp Trát Khắc một hơi cạn sạch.

Đúng lúc này thì có người đi tới, chính là Bang Kỳ vừa quay về từ gác kỹ trường. Hắn thấp giọng nói nhỏ bên tai Mạc Tang. Cáp Trát Khắc khê liếc Bang Kỳ một cái, cũng không nói gì, thản nhiên uống chén rượu của mình.

- Ô, không ngờ có người lợi hại như vậy? Hắn có thể giết chết Fayes ư?

Mạc Tang sắc mặt hơi đổi.

- Đúng vậy.

Trên mặt Bang Kỳ vẫn còn một tia sợ hãi.

- Ngay cả Cam Mễ Kỳ cũng xuất động?

Mạc Truyền ngưng trọng hỏi lại.

Vâng, thuộc hạ trên đường trở về đúng lúc thấy Cam Mễ Kỳ đích thân dẫn theo vài trăm người đi về phía giác kỹ trường.

Bang Kỳ cung kính trả lời.

Mạc Tang nhíu mày

- Biết lai lịch của hai người này không?

- Thuộc hạ nghi ngờ hai người này rất có khả năng là hai hung đồ đi ra từ Bách Uyên theo lời đồn đại.

- Có phải hai người nắm trong tay rất nhiều vũ khí quý giá, một nam một nữ đã giết Cửu Vĩ.

Cáp Trát Khắc đột nhiên nói xen vào.

Bang Kỳ liếc mắt nhìn Mạc Tang, thấy Mạc Tang gật đầu mới trả lời

- Rất giống nhau.

Trong mắt Cáp Trát Khắc phản phát như có ánh đao chớp động, đột nhiên đứng lên

- Có thể gặp được cao thủ như thế, không luận bàn một chút thì thật đáng tiếc. Thành chủ có hứng thú cùng đi không, xem xem siêu cấp hung đồ trong lời đồn là như thế nào.

Mạc Tang suy nghĩ một chút rồi cười to

- Thống lĩnh có hứng, Mạc Tang sao lại không phụng bồi tới cùng.

Áp lực không khí bên trong giác kỹ trường ngày càng lớn, nhu khách đứng xem vừa phấn kích vừa sợ hãi. Giác kỹ trường mỗi ngày đều có người tử vong nhưng trận chiến như thế này thì chưa bao giờ có. Lấy sức mạnh hai người nghênh chiến một lưu phái lớn, khí phách này khiến họ vô cùng bội phục Trần Mộ và Trát Lạp. Còn với Thuần Nhận lưu nhu khách nằm trong vùng máu, các nhu khách đứng xem không ai có biểu tình thương tâm.

Đây chính là sự khác biệt giữa Bách Uyên phủ và liên bang.

Ở liên bang tồn tại pháp luật hạn chế, tuy rằng sau này Lục Đại hỗn chiến, bắt đầu thời buổi loạn lạc khiến pháp luật liên bang biến thành giấy vụn. Song thời gian dài sống trong hòa bình khiến tính chất căn bản của đạo đức cũng không dễ bị biến đổi.

Thế nhưng ở Bách Uyên phủ, nơi luôn trong tình trạng hỗn chiến. Bọn họ chỉ coi trọng lực lượng. Chỉ cần lực lượng cường đại còn đạo đức như thế nào bọn họ cũng không quan tâm. Ở trong mắt của tuyệt đại đa số người Bách Uyên phủ, kẻ không có sức mạnh bị giết thì không có gì là sai cả. Bách Uyên phủ chính là nơi cá lớn nuốt cá bé.

Những việc này cũng không có quan hệ với Trần Mộ, hắn chỉ chuyên chú nhìn lão đầu.

Hai năm trong vòng chiến tranh tàn bạo, bản năng chiến đấu đã được hình thành. Vài thứ kia của liên bang với hắn mà nói đã tương đối xa xôi. Bây giờ trong mắt hắn chiến đấu và tử vong cũng chỉ là việc bình thường,

Chính mình như thế nào cũng không tùy hấn quyết định, cũng không thể theo hấn nói thích hay không thích.

Bản năng chiến đấu mạnh mẽ làm hấn ngay lập tức vứt bỏ toàn bộ tạp niệm. Tinh thần vô cùng tập trung. Tất cả những thứ trên người đều bị hấn vứt trên mặt đất, những bảo vật vô giá này cũng không thể khiến hấn nhìn một cái.

Hắn cần phải thận trọng trong trận chiến này.

Hạ hai tay mang bao tay năng lượng kim chúc xuống, cả người hấn nhìn như dây cung sắp buông.

- Trịnh

Một vị nhu khách phía sau lão đầu đột nhiên hô to.

Lời còn chưa dứt, không khí liền vang lên vô số tiếng rít ô ô.

Chỉ thấy mấy trăm khối tiểu nhận thuần với tốc độ kinh người từ các hướng phóng tới Trần Mộ và Trát Lạp! Những tiểu nhận thuần này có đường kính gần mười thước, các cạnh bên cực kỳ sắc bén.

Thủ pháp ném của Thuần Nhận lưu nhu khách rất đặc biệt, bọn họ phát lực ở eo, người hơi nghiêng, lực đàn hồi của cánh tay phải kinh người, tiểu nhận thuần trên cánh tay phải bọn họ như sợi dây chao bị quăng mạnh ra xa.

Những tiểu nhận thuần này nhanh chóng xoay tròn với một tốc độ kinh người. Mỗi cạnh của khối tiểu nhận thuần đều có một tầng hồng quang bao phủ.

Mấy trăm người cùng lúc ném ra tiểu nhận thuần, hồng quang phát ra tựa như dung nham bùng nổ khi núi lửa phun trào.

Vốn cho rằng người của Thuần Nhận lưu sẽ một mình đấu với một nam một nữ này, không nghĩ rằng bọn họ căn bản không có ý tứ, vừa lên đã muốn giết người.

Andrew mặt không còn chút máu.

Hấn xuất thân từ Thuần Nhận lưu nên rất quen thuộc với chiêu này. Đây gọi [Đan Tí Sứ] là kỹ xảo tất cả nhu khách Thuần Nhận lưu phải học. Cũng là một trong số ít thủ đoạn công kích xa của Thuần Nhận lưu. Thế nhưng nếu như nhân số vượt quá hai mươi người thì uy lực một chiêu này sẽ rất đáng sợ.

Nhân số càng nhiều biến hóa của chiêu này càng nhiều, uy lực càng lớn!

Ở bên trong phái nhiều năm như vậy nhưng hấn chưa từng thấy hơn ba trăm người cùng lúc sử dụng một chiêu này!

Trái tim hấn phút chốc như chìm xuống đáy cốc, Andrew tuyệt vọng nhắm mắt lại.

599. Chương 592: Cam Mễ Kỳ

Thực sự trống trải, vô số âm thanh trầm thấp đan xen, phảng phất như có vô số oan hồn kêu khóc, chấn nhiếp tâm can.

Nhận thuần như mưa, muốn tránh cũng không thể tránh.

Không có ánh mắt trao đổi, không cần thủ thế, đến miệng cũng không mở, Trần Mộ cùng Trát Lạp cực kì hiểu ý, đồng thời phát động.

Xoát xoát xoát

Giữa một trường âm thanh trầm trầm kêu khóc, có một tiếng xé gió thật nhỏ vang lên rõ ràng, như tiếng rít của dây thép vút với tốc độ cao trong không khí

Trần Mộ mạnh mẽ khống chế hai tay năng lượng thủ sáo, mười sợi dây năng lượng bỗng dưng bắn ra, lướt nhẹ trong không gian, tia năng lượng nhỏ trong phút chốc giống như những sợi dây đàn được buộc chặt lại, liên tiếp phát ra những âm thanh làm người khác run rẩy khiếp sợ.

Mười ngón tay múa lên hoa mắt, năng lượng thủ sáo hoá thành một đoàn hư ảnh.

Trong chớp mắt, mỗi một tia năng lượng lại cấu thành một tấm thuẫn chắn trước mắt Trần Mộ.

Hơn mười tiểu thuẫn nhìn như mềm mại này chính là “Võng thuẫn”.

Ba ba ba.

Mỗi tiểu nhận thuần đột nhiên nổ tung giữa không trung, mảnh nhỏ hướng bốn phía bắn tới, nhận thuần xuyên phá tường như mềm lại này chính là “Võng thuần”.

Mũi lão đầu đột nhiên co rút lại.

Lấy thực lực của hắn rõ ràng có thể nắm bắt được từng chi tiết một. Dùng tốc độ cao đến chấn động, những sợi chỉ năng lượng sắc bén như một mũi dao, dễ dàng mà đem tiểu nhận thuần cắt thành hơn mười khối. Lấy tốc độ cao xoay tròn, tiểu nhận thuần thường sẽ tự mình nổ tung.

Mà ngay lúc Trần Mộ mở ra “Võng thuần”, Trát Lạp bỗng nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, nàng xuất hiện trên trần nhà, thân thể ép lại, tay phải cùng hai chân dán vào trần nhà, đầu hướng xuống phía dưới. Khi đám người còn chưa thấy rõ ràng, tay phải cùng hai chân nàng phát lực, tựa như lò xo bị đè nén cực độ đột nhiên bung ra.

Như tên rời cung, bắn tới giữa đám nhu khách Thuần Nhận lưu.

Người còn đang ở giữa không trung, như một vi sinh vật không thể quan sát, những sợi tóc loé lên giữa yết hầu vài tên nhu khách rồi biến mất. Vài tên nhu khách thân thể chợt cứng đờ, nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

Tâm thần mọi người đều bị hai người hấp dẫn, không ai chú ý tới sự khác thường, trừ một lão đầu.

Bất quá, là một môn phái hàng đầu, thực lực tất nhiên khác thường. Lão đầu thần sắc trầm ổn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trần Mộ, không có lấy nửa phần ý tứ. Hắn không nghĩ rằng một chiêu này có thể đả thương đến hai người. Có lẽ đối phương nằm ngoài dự tính của hắn.

Ngay cả Andrew xem tình hình sáng khoái cũng cuống quýt nhất Yên liên nhận điệp thuần trước mặt, cuộn mình phía sau thuần, không dám ngẩng đầu lên. Mấy khối tiểu nhận thuần đánh trúng Yên liên nhận điệp thuần, thân thuần truyền đến một năng lượng cực lớn, hắn không nhịn được phun ra vài ngụm máu.

Bên rìa mỗi một khối tiểu nhận thuần đều có một tầng năng lượng đỏ nhạt bao quanh, mặc dù cường độ những năng lượng này không cao, nhưng tại tình huống tốc độ cao xoay tròn, uy lực cũng tạm chấp nhận được. Mỗi lần sợi chỉ năng lượng cùng tiểu nhận thuần tiếp xúc đều có một tia bị thương.

Liên tiếp đánh với mật độ dày đặc, sợi tơ năng lượng vốn ngưng tụ nhanh chóng trở nên phân tán. Sợi tơ năng lượng khi ngưng tụ lại uy lực mạnh mẽ nhưng một khi phân tán không thể dùng cao tần chấn động cũng sẽ mất đi đặc tính sắc bén.

Loại tình huống này cũng là lần đầu tiên Trần Mộ gặp phải. Trước kia hắn chưa từng gặp tình huống sợi tơ năng lượng trong thời gian ngắn ngủi dờ vô số lần công kích cực mạnh.

Nhưng hắn không cần phải lo lắng về vấn đề này, bởi vì hắn đã vọt tới trước mặt lão đầu.

“Hử”

Lão đầu vừa nặng nề hừ một tiếng, không khí tựa như trong phút chốc trở nên đặc lại.

Khí thể thật mạnh.

Thấy lưu chủ phát uy, nhu khách Thuần Nhận lưu tinh thần đại chấn.

Trần Mộ hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, lấy tuổi tác mà xem, lão đầu đã sớm qua thời kì đỉnh cao, còn có loại khí thể này thật không đơn giản. Tuy vậy sự kinh ngạc của hắn chỉ không tới một giây liền tan thành mây khói.

Vô luận là liên bang, Bách Uyên phủ, hay Ma Cấp Dịch vực, phạm là cao thủ đối với việc vận dụng khí thể đều là một loại kĩ năng chung.

Song nếu nói về các loại thủ đoạn Trần Mộ không sợ nhất, chắc chắn phải kể tới khí thể.

Cả liên bang, am hiểu vận dụng khí thể nhất phải kể tới sát thần Tây Trạch. Tây Trạch đối với khí thể sử dụng tới lò hoả thuần thanh, không thể tưởng tượng nổi. Khi Tây Trạch truyền lại, Trần Mộ đối với kĩ xảo đó sử dụng cũng vô cùng thuần thực. Thêm vào hai năm lẫn lộn tại chỗ sâu nhất Bách Uyên, trải qua những đợt chiến đấu máu tanh tàn khốc, giẫm qua vô số thi thể mãnh thú, bằng đánh bằng giết mà tồn

tại, tinh thần cùng ý chí kiên định vô cùng, mà một thân sát khí đó so với những mãnh thú ở chỗ sâu nhất Bách Uyên cũng không hề thua kém

Hắn mới là mãnh thú cường đại nhất Bách Uyên.

Khi hắn không chút cố kỵ phóng thích tất cả sát khí của chính mình thì sắc mặt lão đầu thay đổi.

Sát khí mang độc một vẻ cuồng bạo, phảng phất như có vô số mãnh thú đang tuyệt vọng gào thét, tràn ngập từng tấc không gian. Mọi người chỉ cảm thấy trong tầm mắt một mảng đỏ tươi, một hơi thở hủy thiên diệt địa, linh hồn sâu thẳm không tự chủ mà run rẩy

Không ai có thể tưởng tượng con người lại có được sát khí cường đại kinh khủng đến vậy

Không thể chiến thắng, người như vậy không thể chiến thắng

Andrew ngơ ngác nhìn, mặt không còn chút máu nào. Hắn cả người run run, ánh mắt thừ ra. Một ý nghĩ tự nhiên sinh ra trong đầu hắn, Trần Mộ tựa như một người khổng lồ cao vài trăm thước, mà chính mình lại giống như một con kiến bé nhỏ trước mắt người khổng lồ, đối phương chỉ cần nhẹ nhàng phẩy một tay, chính mình sẽ biến thành phần mạt.

Có nghĩ như vậy cũng không phải chỉ một mình hắn, dù sao hắn ở sau lưng Trần Mộ, sát khí cũng không có nhằm vào hắn. Mà những nhu khách đối mặt với Trần Mộ không có vận may như vậy, sát khí cuồng bạo mà uy áp như một cơn lốc cuộn cuộn nổi lên sóng lớn, bẻ gãy phòng tuyến tâm lý yếu kém của bọn họ dễ như trở bàn tay.

Những nhu khách này run rẩy như cây sậy, một số ít quá nhất gan, chân tay đã mềm nhũn co quắp tê liệt ngồi dưới đất.

Vừa chạy tới cửa, sắc mặt Trát Khắc khê biến

“Sao lại có nhân vật có kiểu công kích này” Trát Khắc không biết là đang khen ngợi hay kinh ngạc nữa.

Những nhu khách xung quanh Mạc Tang sắc mặt sớm đại biến, bọn họ vội đem Mạc Tang bảo hộ vào giữa, vẻ mặt khẩn trương như lâm đại địch

Mạc Tang sắc mặt cũng khê biến, nhưng rất nhanh, hắn khôi phục trấn định: “Không trách được dám tìm đến Thuần Nhận lưu gây phiền toái”. Hai người liếc nhau, bọn họ rất muốn biết, người có thể tản mát ra sát khí kinh khủng như thế rốt cục có bộ dáng ra sao. Hai người không hẹn mà cùng hướng phía trong bước vào

Ngay lúc này bọn họ nghe được bên trong truyền ra một tiếng quát

“Là Cam Mễ Kỳ” Mạc Tang sắc mặt khê biến, đoàn người không khỏi bước nhanh hơn

Khi Trần Mộ phóng xuất ra sát khí thì Cam Mễ Kỳ biết lần này bọn họ đã nhằm thiết bản. Nhưng lúc này hắn không còn đường lui, lui về phía sau cũng là tử lộ.

Những lúc không có lựa chọn, người ta ngược lại có thể tập trung tinh thần

Hắn tập trung toàn thân khí lực, bỗng dưng chợt quát, theo sau tiếng rống mà lên.

Cao thủ ra tay quả nhiên không giống bình thường. So với đấu pháp vừa rồi, Cam Mễ Kỳ thực lực cường đại hơn nhiều, kỹ xảo cũng phải cao hơn vài cấp độ. Cả người hắn bao phủ trong Yên liên nhận điệp thuần, Yên liên nhận điệp thuần ngưng tụ một hào quang đậm màu lục. Cái này cũng là lần đầu tiên Trần Mộ nhìn thấy kiểu ngưng tụ năng lượng thể này ở Bách Uyên Phủ, có thể thấy được Cam Mễ Kỳ thực lực bất phàm

Thế như sét đánh.

Vừa ra tay, Cam Mễ Kỳ hạ thủ bắt lưu tình

Nếu như trước, trong lòng hắn còn nói vài phần may mắn, nhưng mới vừa rồi, tia may mắn ấy cũng hoàn toàn nát bấy. Hắn biết đối phương thực lực hơn xa chính mình, bản thân phần thắng nhỏ đến thương cảm, đối với hắn mà nói, mỗi một lần cơ hội đều cực kỳ trân quý

Yên liên nhận điệp thuẩn trên tay hần phẳng phất như sóng lại, linh hoạt đến kinh người, mỗi một động tác, thuẩn cùng thân thể nối tiếp tự nhiên lưu loát như ngày tiếp ngày

Trần Mộ trong lòng thầm khen, đơn độc nói về thuẩn kĩ, lão đầu so với chính mình không biết cao bao nhiêu

Yên liên nhận điệp thuẩn vũ động hình thành những làn gió mạnh mẽ đập vào da người gây đau đớn, sóng như bánh xe, một sóng tiếp một sóng, lưới trời khó lọt, làm cho người ta có cảm giác liên miên bất tuyệt

Khi vũ động, Yên liên nhận điệp thuẩn nghe trong gió tiếng vù vù, ong ong vang nhẹ, tưởng như có mấy chục bầy ong mật đang bay vậy.

Trần Mộ cố tình cảm thụ một chút kĩ xảo Thuẩn Nhận lưu, không lùi mà tiến tới, đối mặt với công kích mà tiến tới

Mười ngón tay hoa lên.

“Sợi chỉ bay loạn” như quần xà loạn vũ.

Tranh tranh tranh.

Như một chuỗi thép nhẹ quay, có thể thấy được rõ trên sợi chỉ ẩn chứa lực lượng.

Đinh đinh đinh.

Hoa lửa bắt chợt bay nhảy thành những chấm nhỏ.

Sợi chỉ năng lượng bay múa tốc độ cao đối mặt với Yên liên nhận điệp thuẩn, Trần Mộ chỉ cảm thấy trên thuẩn truyền lên một cỗ lực lượng mạnh mẽ dị thường, mười tia nhỏ như sét đánh bị bắn bay đi

Lợi hại !

Yên liên nhận điệp thuẩn trên tay lão đầu không chỉ bảo trì tốc độ cao xoay tròn, thân thuẩn vẫn duy trì tần suất chấn động kinh người. Không ngừng chấn động tần số cao, trên thân thuẩn không ngừng gia tăng lực lượng, nó tựa như một thùng hoả dược không đáy. Đại khái chỉ có Yên liên nhận điệp thuẩn, một hộ thuẩn cực phẩm mới có thể dưới tình huống xoay tròn tốc độ cao cùng chấn động tần suất lớn vẫn bình yên vô sự. Nếu như là loại thuẩn bình thường, cho dù là hợp kim thuẩn dưới loại tình huống này cũng lập tức tứ phân ngũ liệt. Mà sợi chỉ đánh đến thân thuẩn liền lập tức đốt cái thùng hoả dược này.

Cỗ lực lượng này to lớn đến nỗi làm cho Trần Mộ đối với sợi chỉ năng lượng mất khống chế một đoạn thời gian cực ngắn.

Trên mặt lão đầu hiện lên vẻ đỏ hồng, hần mặc dù đánh lui đối phương trong lần công kích đầu tiên, nhưng mười sợi chỉ năng lượng ẩn chứa lực lượng vượt qua dự liệu của hần. Nếu không phải chính bản thân cảm nhận, hần tuyệt đối không thể tưởng tượng được mười sợi chỉ lại có thể phát ra công kích tràn ngập lực lượng như thế, loại lực lượng chỉ có ở đại chủy hoặc các loại vũ khí tương tự.

Khí huyết trong lồng ngực bốc lên, trong lòng hần thầm than, đáng tiếc chính mình tuổi già, nếu mình còn trẻ đón đỡ một kích này cũng không có bất cứ phản ứng gì. Dù già nhưng kinh nghiệm của Cam Mễ Kỳ phong phú vô cùng, hần biết đó là một cơ hội

Một cơ hội duy nhất.

Cổ nén luồng huyết khí chợt bốc lên trong lồng ngực, hần kêu lên một tiếng, lần nữa phát lực.

Đối mặt với vẻ trang nghiêm và cẩn trọng lại ẩn hiện vài phần thống khổ. Trên tay hần, Yên liên nhận điệp thuẩn lực mang càng mạnh, toàn bộ thân thuẩn được bao phủ bên trong làn lực mang, thậm chí tay phải của hần cũng được lực mang bao phủ.

Lực mang có một vẻ thanh thúy, tựa như một khối ngọc thạch tối thượng đẳng, trong suốt long lanh

Công kích một lần nữa hướng tới, Trần Mộ trên mặt lộ ra vẻ cẩn thận.

Đối với vị nhu khách sáng lập Thuẩn Nhận lưu, hần không khỏi sinh ra vài phần kính ý. Thuẩn kĩ này có thể nói hao hết tâm sức mới thành một thể. Nếu như nói, ngày trước cang nhiều cách đấu kĩ xảo, vậy một

chiêu trước mắt này đủ để biểu hiện việc vị tiền bối sáng lập chiêu này trừ bỏ trí tuệ cùng mặt thực chiến, khi còn sống nhất định có được cảm giác cường đại.

Cái này tại Bách Uyên Phủ không thể nghi ngờ là cực kì lạc lõng

Yên liên nhận điệp thuận bên trong ẩn chứa năng lượng cũng không tính là nhiều, hình thành được năng lượng dày đặc mãnh liệt như vậy dường như bất nó kích thích toàn bộ năng lượng bên trong.

Hắn rất rõ ràng, hoàn thành tất cả như vậy trong một khoảng thời gian ngắn, độ khó là cực cao.

Mà hắn cũng đồng thời hiểu ra, nhìn thể công của thanh thủy lục mang ẩn chứa năng lượng kinh người.

Càng làm hắn ngạc nhiên nhất là bên trong đoàn lục mang vẫn cất giấu một loại nguy hiểm mà hắn không thể nhìn thấu.

600. Chương 593: Một Chiêu Tối Hại

Đám nhu khách Thuần Nhận lưu vừa bị sát khí cuồng bạo hung tàn của Trần Mộ mà táng đờm kinh hồn, nên sĩ khí giảm sút, thực lực suy giảm nhanh chóng. Rất nhanh, bọn họ lại càng kinh hoảng mà phát hiện, kỹ thuật bách chiến bách thắng của bọn họ đối với nữ nhân này không có bất luận tác dụng gì. Nàng tựa hồ có thể trong sát na tìm được khe hở phối hợp của bọn họ. Thiên Tinh đằng trên tay nàng tựa như trở thành tối giả, lạnh lẽo vô tình đoạt mệnh!

Thuần Nhận lưu có rất nhiều người gia nhập vào quân đội, những đệ tử này lại đem chiến thuật phối hợp mang về cho bản phái. Ban đầu bọn họ chỉ tìm cách để cho các sư đệ muội đi ra để tìm được một chức vị mà thôi, không nghĩ tới Thuần Nhận lưu rất nhanh phát hiện ra những chiến thuật phối hợp này có thể giúp bọn họ chiến thắng các tông phái khác.

Cho nên chiến thuật này đã trở thành vương bài của Thuần Nhận lưu. Nhu khách nhập môn phải học tập một ít chiến thuật phối hợp cơ bản. Dần dần qua vài năm, các đồng môn thậm chí có thể chiến thắng đồng nghiệp trong quân đội trong chiến đấu, đến giờ nó đã trở thành nhân tố trọng yếu trong Thuần Nhận lưu. Lần này chính là vì đối thủ quá cường đại, nhu khách Thuần Nhận lưu lập tức không chút do dự dùng thủ đoạn đáng tin cậy nhất.

Nhưng mà, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, vương bài tựa hồ cực đại này lại không dùng được. Bọn họ cảm thấy tuyệt vọng. Bọn họ không cách nào hiểu được.

Bọn họ không biết, hai năm Zara theo Trần Mộ, hai người để có thể tại Bách Uyên sống sót đã dùng hết mọi biện pháp, trong đó chiến thuật chính là thứ cực kỳ hữu hiệu để lấy yếu thắng mạnh! Mà thật phù hợp đó là Trần Mộ am hiểu một phần về chiến thuật, Zara đối các loại chiến thuật cũng đồng dạng dần trở nên quen thuộc. Phối hợp của Thuần Nhận lưu trong mắt nàng không đáng giá một xu.

Nàng sử dụng thành thạo quỷ dị khó lường, hiệu suất kinh người. Trong nháy mắt, một lượng lớn nhu khách Thuần Nhận lưu bị gục xuống. Trong số này, chỉ có một phần rất ít là bị Thiên Tinh đằng giết chết, tuyệt đại đa số đều bị nàng dùng sợi đăng màu vàng nhạt trên cổ tay giết chết.

Bốn sợi đăng màu vàng nhạt, mỗi một sợi dài chừng 7 – 8 cm, chúng tựa như bốn con rắn vàng nhạt nhỏ xíu, quỷ dị luồn lách trong đám nhu khách Thuần Nhận lưu. Tốc độ của chúng nó cực nhanh, kim quang chợt lóe là bắn ra một chùm mưa máu!

Căn cứ Trần Mộ nghiên cứu, kết cấu bên trong của Nhuyễn Kim đăng giống như cầu vồng dùng để phi hành tự nhiên. Những cầu vồng tự nhiên mà hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ này có hiệu suất sử dụng năng lượng vượt xa các loại cầu vồng của khí lưu tập ở liên bang Thiên Du. Nó có thể sinh ra phản lực để phi hành rất mạnh, hơn xa tập khí lưu, là cầu vồng tiên tiến nhất để phi hành mà Trần Mộ đã từng nhìn thấy cho đến nay. Trên tay các nhu khách chủ tu nhuyễn đăng, Nhuyễn Kim đăng là vũ khí công kích từ xa tốt nhất.

Ngoại trừ bốn sợi Nhuyễn Kim đăng, còn có tám sợi màu sắc khác nhau, là những sợi đăng nhỏ bé và đẹp hơn nữa, có lẽ phải nói là những sợi tơ nhỏ mới chính xác. Những sợi tơ màu này là những sợi tơ lấy từ lông cánh của chim Ban Khổng, mỗi một sợi đều cực nhỏ không gì sánh được. Bình thường Zara đều cuộn chúng tại các ngón tay của nàng, chỉ trừ ngón cái.

Chim Ban Khổng là một loại phi cầm nguy hiểm mà khó đối phó. Trần Mộ cùng Zara để giết chết con Ban Khổng này đã phải trả giá bằng việc cả hai cùng bị thương. Vũ khí lợi hại nhất của nó là những sợi tơ nhỏ có màu sắc khác nhau trên cánh. Mỗi loại tơ có màu sắc khác nhau này đều sở hữu một cấu vãn tự nhiên tuyệt đối khác biệt, cho nên chúng nó cũng có những đặc tính hoàn toàn bất đồng.

Sợi tơ màu hồng có thể hình thành một tầng năng lượng có nhiệt độ cực cao, nó thậm chí có thể nhẹ nhàng xuyên thủng lồng năng lượng bốn sao.

Sợi tơ màu xanh lục bên trong có vô số những túi độc cực nhỏ. Những túi độc này có thể sinh ra khí độc được nén cao độ.

Sợi tơ màu trắng tựa như một sợi cực nhỏ nhưng lại có điện áp siêu khủng, nó tạo ra dòng điện cực mạnh, đến ngay cả Trần Mộ cũng phải trốn mất lú lười.

Bốn sợi Nhuyễn Kim đằng, tám sợi tơ lông cánh chim Ban Khổng, lại thêm sợi Thiên Tinh đằng đã tạo thành một trường cản xé hiệu suất cực kỳ cao.

Marshall cùng Khazhak mang theo một đám hộ vệ vào trường giác đấu. Thế nhưng, không có ai chú ý đến Zara, ánh mắt mọi người tựa như bị nam châm hấp dẫn, tất cả đều tập trung lên cuộc chiến hai người giữa Trần Mộ với lão đầu.

Lão đầu mắt tròn, các sợi tóc bạc trắng trên đầu đều dựng thẳng đứng, nhưng động tác tay lại cực kỳ chậm rãi đến mức không gì sánh được, thuấn Yên Liên Nhận Diệp trên tay lão nặng tựa ngàn cân, mỗi một cử động đều phải hao hết toàn thân khí lực mới thực hiện được!

Từ lồng ngực lão nặng nề phun rống ra một tiếng: "Đi!", thuấn Yên Liên Nhận Diệp được bao trong một khối màu xanh ngọc tuốt khỏi tay, chậm rãi hướng tới Trần Mộ bay đến. Tốc độ của nó cực kỳ chậm đến mức không gì sánh được, chậm như rùa bò vậy.

Một cỗ cảm giác nguy hiểm cực mạnh đột nhiên toát ra trong lòng Trần Mộ. Zara đang chiến đấu cũng giật mình, không nhận được quay đầu lại thoáng nhìn chiến cuộc.

Trong trạng thái Linh Thức, vô số những phân tích tính toán từng chi tiết nhỏ bé hình thành một chuỗi xuất hiện, cảm giác nguy hiểm trong lòng không có bất luận dấu hiệu chậm lại, mà trái lại càng bùng phát dữ dội!

Thần tình của Trần Mộ ngưng trọng đến mức trước nay chưa từng có. Hai năm qua, hần hầu như mỗi ngày đều phải đối mặt với đủ loại chiến đấu. Nếu không thể thắng thì có thể chạy trốn, nhưng cũng có những lần ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, giãy dụa mà sống sót trong những trường đấu ác liệt, Trần Mộ đối với nguy hiểm có độ miễn cảm cực kỳ kinh người. Dưới kích thích của cảm giác nguy hiểm cực mạnh, tinh thần của hần tập trung chưa từng có, năng lực phân tích dưới trạng thái linh thức trong nháy mắt được đẩy đến mức tận cùng.

Chăm chú nhìn chằm chằm vào thuấn Yên Liên Nhận Diệp đang chậm rãi phi hành, Trần Mộ vẫn không nhúc nhích.

Một tiếng "o o" từ không đến có dần dần vang lên. Tiếng "o o" này nhanh chóng lớn lên thành tiếng "ông ông" ngân dài không dứt. Tiếng "ông ông" càng lúc càng lớn, chỉ trong một hai giây, toàn bộ đấu trường đều có thể nghe thấy rõ ràng tiếng "ông ông" này. Đây là tiếng động do thuấn Yên Liên Nhận Diệp chấn động cao tần mà phát ra, mà nó vẫn còn đang lớn dần!

Đá vụn trên sàn nhà tựa như bị một lực lượng vô hình hấp dẫn, từ từ rời khỏi mặt đất chậm rãi bay lên. Ở dưới lớp nạ Mặt Quý, sắc mặt Zara đại biến. Toàn bộ trường giác đấu tất cả đều bắt đầu bị chấn động theo thuấn Yên Liên Nhận Diệp, trong đó cũng bao gồm cả nòng, máu của nòng tựa như không được cơ thể khống chế mà bắt đầu chấn động!

Bị ảnh hưởng không chỉ có mình nòng, đám nhu khách Thuấn Nhận lưu trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, bọn họ đứng sững tại chỗ, ngẩn ra như tượng. Nếu như nhìn kỹ có thể thấy rõ được thân thể, cốt cách các bộ phận cơ thể bọn họ cũng không chịu sự khống chế mà bắt đầu chấn động. Bọn họ hoàn toàn mất đi khống chế đối với thân thể của mình!

Đám hộ vệ bên mình Marshall sắc mặt nhất tề biến đổi. Gã sơn nhân tháo cây côn đen buộc trên lưng, cây hắc côn vừa rơi xuống tay gã, lập tức xoè ra, hóa ra là một lá Bồ màu đen. Những người cũng ào ào xuất ra vũ khí của mình bảo vệ Marshall.

Khazhak vẻ mặt cũng ngưng trọng, nhưng y không hành động gì, chỉ chăm chú nhìn hai người.

”Hừ!” Zara kêu lên một tiếng, Thiên Tinh đằng cuộn lại quay về, quần lên cánh tay, thắt lưng, chân của nàng. Đến lúc đó cảm giác rung động mất tự chủ mới biến mất, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa được nửa giây, ánh mắt của nàng lại không tự chủ mà rơi lên người Trần Mộ.

Thuần Yên Liên Nhận Diệp vẫn như cũ thông thả phi hành trong không trung, thế nhưng không ai dám có nửa phần coi thường nó. Nó tựa như một tâm chấn, dẫn phát tất cả xung quanh nó cùng chấn động theo. Cách xa nó như vậy mà còn bị ảnh hưởng, từ đó có thể thấy được tần suất chấn động của nó kinh khủng đến mức nào.

Trần Mộ dám khẳng định, bất luận đồ vật gì đụng tới cái khối sắc bén chậm như rùa này đều sẽ bị chấn động phá nát trong chớp mắt. Thân thể của chính mình cũng vậy, bất luận bộ vị nào chạm vào này khối xanh sắc bén này, chắc chắn trong vòng chưa đến 0.1 giây sẽ bị phá hủy toàn bộ, toàn bộ cơ thể cùng những gì có trên người tất cả đều bị phân hủy thành từng phân tử!

Nhưng.., trong ánh mắt Trần Mộ lóe ra một luồng sáng!

Hắn bỗng nhiên cúi đầu, dứt khoát cởi bỏ bao tay năng lượng trên cánh tay phải.

Xoảng xoảng, đinh đang!

Toàn bộ bao tay năng lượng bằng kim loại rơi trên mặt đất, lúc này tiếng ong ong đã tựa như tiếng gió bão xé rách không khí trong trường giác đấu, mấy tiếng ‘đinh đinh đang đang’ kia không một ai chú ý, ngoại trừ lão đầu.

Gammage sắc mặt tái nhợt, đây là một kích toàn lực của lão. Nếu như thuần Yên Liên Nhận Diệp không đánh trúng Trần Mộ, nó sẽ không ngừng dẫn dắt tần suất chấn động tăng lên. Dẫn đến toàn bộ trường giác đấu sẽ thành một phần mộ khổng lồ, lúc đó tất cả mọi người không cách nào chạy thoát, kể cả chính lão!

Vì sao phải cởi bỏ găng tay? Lão trong lòng nghi hoặc không gì sánh được, chẳng lẽ là xin hàng sao?

Bỗng nhiên lão nhìn thấy ánh mắt của Trần Mộ, trong lòng nhất thời giật mình. Sai rồi! Đồng tử chợt co rút lại như kim châm, lão nhìn chăm chăm vào khối hộp trên cổ tay đối phương.

Trần Mộ cũng đồng dạng cảm nhận được thân thể bị mất tự chủ mà chấn động, điều này tuy làm cho hắn cảm thấy khó chịu, nhưng còn chưa tới mức khiến cho Trần Mộ mất đi khả năng khống chế cơ thể. Từ lúc tiêu hóa được Tiêu Thanh, độ cứng rắn của thân thể Trần Mộ đã đạt tới mức độ kinh khủng.

Nhưng quan trọng hơn là, bây giờ điều Trần Mộ phải làm chính là cần vận dụng cảm giác. Hít sâu một hơi, hắn ta nhẹ nhàng vung tay phải.

Vô số những hạt năng lượng đen trắng tựa như từ hư vô chậm rãi xuất hiện bao phủ toàn bộ trường giác đấu!

Lúc này tất cả mọi người đều khản trương. Nhóm hộ vệ của Marshall người người như lâm phải đại địch, không ai biết những hạt năng lượng nhỏ bé này thực sự có tác dụng gì. Ngay cả Khazhak vừa mới có biểu hiện bình tĩnh cũng lộ vẻ đề phòng.

Những hạt năng lượng đen trắng được sắp xếp thành hàng lối bằng phẳng giữa không trung như hình thành một thế giới tĩnh lặng mà tràn đầy kỳ dị.

Như cảm thụ được chấn động càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí một số hạt năng lượng cũng đã bị ảnh hưởng, kết cấu đường như có xu thế bất ổn định, Trần Mộ trong lòng âm thầm nghiêm nghị, không dám giữ lại bất luận cái gì, toàn lực phát động phản công!

Những hạt năng lượng bắt đầu đồng thời thay đổi, dưới sự dõi mắt của tất cả mọi người xung quanh, một luồng ánh sáng chói mắt mọi người xuất hiện.

Kỳ Lung Thiên Cát!

Các tia sáng giao nhau tạo thành một cái lồng vững chắc bao trọn lấy vùng sáng xanh của thuần Yên Liên Nhận Diệp vào trong. Mỗi một sợi trong lưới ánh sáng tuy rằng rất nhỏ, nhưng sắc bén kinh người. Cho đến bây giờ vẫn chưa gặp phải loại vật liệu nào mà không cắt được!

Nhưng là, những tia sáng bắt mắt này một khi tới gần thuần Yên Liên Nhận Diệp, nhất thời bị chấn động mà văng ra! Hơn một trăm tia sáng tạo thành lưới năng lượng, tất cả đều bị văng ra. Ngoại trừ tần suất chấn động có dấu hiệu bị khắc chế trong giây lát, còn lại không tạo thành bất cứ tổn thương gì đối với thuần Yên Liên Nhận Diệp.

Thuần Yên Liên Nhận Diệp vẫn như cũ thông thả và ổn định hướng Trần Mộ bay tới, tần suất chấn động sau khi bị khắc chế lại điên cuồng tăng lên, không khí xung quanh nó có dấu hiệu bị nghiền nát.

Tảng đá đè nặng trong lòng Gammage cuối cùng cũng được trút bỏ, những viên năng lượng kia đã xem ra không thể ngăn cản được thuần Yên Liên Nhận Diệp!

Trần Mộ mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng cũng không hoảng hốt chút nào. Hai năm vừa qua, tạo nghệ của hắn ta trên tám tạp Song Cực chẳng lẽ lại không có chút tiến bộ nào cơ chứ?

601. Chương 594: Song Cực – Thế Giới Của Đen Và Trắng

Giữa không trung, những viên năng lượng bông bênh trôi nổi bắt đầu xuất hiện biến hoá. Từng viên năng lượng màu trắng bắt đầu phát sáng, giống như đột nhiên bốc cháy đến chói lòa khiến mắt người không thể nhìn được. Những viên năng lượng màu đen lại càng thêm sẫm, thâm sâu vô hạn, không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của năng lượng trắng đang sáng đến bóng mắt, chúng tựa như những hố đen nhỏ nhỏ nuốt đi ánh sáng. Hai phần trắng đen phân biệt rõ ràng thành một cảnh kì dị khiến mọi người chấn động tâm can.

Năng lượng cường đại chấn động, tựa như hô hấp của một gã khổng lồ từ thời viễn cổ, mỗi lần chấn động cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được trong đó ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa. Lúc này, trên tay phải Trần Mộ, năm ngón tay múa lên rồi cuồng nộ phóng ra thẳng ra ngoài.

Sâu bên trong cặp mắt kia chỉ tồn tại một khoảng hờ hững vô tình, một luồng ánh sáng phơn phớt thoáng hiện ra trên khoảng không âm u, năm ngón tay trong phút chốc nắm chặt thế giới chỉ hai màu đen trắng.

Đột nhiên, hạt năng lượng màu trắng bùng sáng, ánh sáng như có thể thiêu đốt cả một hành tinh. Hạt năng lượng màu đen lại biến thành một dải đen tuyền mờ ảo, không thể thấy rõ nó có hình dạng gì, chỉ có thể thấy rõ trung tâm của nó là màu đen vô tận làm người khác khiếp sợ.

Năng lượng trắng cùng dải màu đen bắt đầu chậm rãi di động, chậm rãi tựa như chuyển động của những vì sao. Áp lực vô thanh vô tức đột nhiên bao trùm lên trường giác đấu, phủ lên tất cả mọi người trong đó.

Đám hộ vệ bên cạnh Marshall sắc mặt đại biến, họ liếc nhau một cái như muốn phát động công kích. Khí thế này thực sự đang bức bọn họ vào tuyệt cảnh, nó như báo cho bọn họ biết, bọn họ đang ở trong phạm vi công kích của đối phương, như tùy thời đối phương có thể công kích bọn họ nếu muốn.

Khazhak kinh ngạc nhìn chăm chú vào gã trai đeo Mặt Quỷ. Kiểu công kích này.. chính là kiểu công kích của bọn tạp tu của Liên Bang. Khazhak thân là một trong năm đại thống lĩnh dưới trướng Helidate, hiểu biết rộng rãi, đã từng gặp qua tạp tu Liên Bang. Nhưng mà loại công kích này, uy thế này, gã chưa từng thấy tạp tu nào thể hiện được như vậy. Ngược lại, gã chỉ thấy kiểu tấn công này ở duy nhất một người, nhưng đó là Helidate đại nhân.

Những viên năng lượng đen trắng dần dần ổn định. Ánh sáng bên trong mỗi khối năng lượng trắng giờ thu lại vào trong, phân bố rải rác trong không trung như những ngôi sao. Mà những hạt năng lượng đen lại hoá thành một mảng sẫm tối. Nếu năng lượng trắng như những ngôi sao, thì năng lượng đen là bầu trời đêm phía sau những ngôi sao đó.

Mọi người đột nhiên phát hiện, khí tức kinh khủng bao phủ nên người họ đột nhiên biến mất. Chuyện gì thế?

Bọn họ không hiểu nhìn đám sao trên bầu trời đêm cấu thành từ những hạt năng lượng này, cho đến tận bây giờ, nó không tạo ra bất kì công kích nào cả.

Gammage mặt cắt không còn một giọt máu. Ánh sáng xanh ngọc của thuần Yên Liên Nhận Diệp không biết đã biến mất từ bao giờ. Bây giờ nó trông như là một tấm khiên bình thường nhất, đến nửa điểm hung hãn tuyệt luân như thể hiện vừa rồi cũng không thấy. Từ giữa không trung nó rơi đánh ‘xoảng’ một cái xuống nền sân, âm thanh thực sự chói tai trong cả một trường giác đấu đang lặng ngắt.

Mọi người như tỉnh mộng, vốn lúc thuần Yên Liên Nhận Diệp chuyển động những nhu khách này không thể không chế thân thể, giờ đây bọn họ đột nhiên phát hiện mình lại trở lên có thể cử động được. Luồng chấn động mà bọn họ không thể chống cự lại đã hoàn toàn biến mất.

Bọn họ cảm thấy hết sức may mắn và nghi hoặc. Khazhak là người đầu tiên có phản ứng, ánh mắt gã âm trầm như nước mặt hồ, nhưng trong lòng lại dậy lên từng cơn sóng lớn, kinh hãi và không hiểu.

Bất động, hoàn toàn tĩnh lặng. Dưới bầu trời đêm đầy sao này, năng lượng tinh thuần hoàn toàn bất động. Nói cách khác, ở dưới bầu trời sao này không có bất kì công kích bằng năng lượng nào cả. Năng lượng cường đại do thuần Yên Liên Nhận Diệp phát ra không có một chút kháng cự, hoàn toàn bị huỷ diệt ở trong khu vực này. Và bởi không có cỗ năng lượng này, thuần Yên Liên Nhận Diệp lập tức mất đi động lực trở thành một vật chết.

Thủ đoạn này thật quá sức tưởng tượng, người này rốt cục là thần thánh phương nào? Đôi mắt ưng của Khazhak mang theo vài phần nghi ngờ chăm chú nhìn vào Trần Mộ.

Những người khác lúc này phát hiện ra sự ảo diệu ở trong đó. Gammage kinh nghiệm phong phú, cũng đồng thời phát hiện ra đặc điểm của thế giới đen trắng cùng lúc với Khazhak, lão cũng nhạy cảm phát hiện ra một cơ hội.

Năng lượng thuần không thể vận dụng cũng không ảnh hưởng đến chân tay của lão, cái này đối với lão càng là lợi thế. Chẳng phải tập tu liên bang am hiểu nhất chính là vận dụng năng lượng thuần sao?

Lão phản ứng cực nhanh, một bước hướng xuống sàn đấu nhằm thuần Yên Liên Nhận Diệp phóng tới rồi cúi người nhặt lên. Cho dù không thể vận dụng được năng lượng thuần, thuần Yên Liên Nhận Diệp cũng là vũ khí hiếm có. So về cận chiến, tập tu liên bang sao là đối thủ của nhu khách Bách Uyên phủ được?

Tay lão khó khăn lắm mới chạm tới thuần Yên Liên Nhận Diệp, trong lòng mừng như điên, đột nhiên đứng sững tại chỗ. Lão trợn to mắt nhìn xuống, trước ngực lộ ra nửa đoạn sợi dăng màu vàng. Sợi dăng mềm mại lúc này lại cứng rắn như tên thép phóng ra, dễ dàng xuyên thủng tâm tạng lão.

Trần Mộ hướng tới Zara một ánh mắt tán thưởng. Nắm bắt thời cơ tốt nhất phát ra một kích trí mạng, đây là tố chất chỉ có ở những thích khách hàng đầu. Mặc dù không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này, nhưng Trần Mộ vẫn thầm khen trong lòng. Cảm nhận được ánh mắt Trần Mộ, Zara hơi ngượng nghịu mắt tự nhiên.

Đám nhu khách thuần nhận lưu mặt xám như tro tàn, nơm nớp lo sợ.

Ánh mắt Khazhak chạm đến cây Nhuyễn Kim dăng, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Gã vội bọc hành lí sau lưng, đi vào trong trường giác đấu.

- Vị cô nương này, có thể bỏ quả Mặt Quỷ ra được không?

Gã bước chân không dài, nhưng mỗi bước lại nặng nề đập lên mặt đất, tựa như tiếng trống đánh sâu vào lòng người, ngăn ngửi có mấy bước chân mà khí thế không ngừng tăng lên vùn vụt.

Nghe được âm thanh này, hai mắt Zara đột nhiên đỏ lên như lửa. Trần Mộ thấy rõ, những tơ máu giăng như mạng nhện trong nháy mắt bao phủ lấy đôi mắt của nàng. Zara chậm rãi xoay người, động tác vô cùng bình tĩnh.

- Khazhak?

Trong thanh âm bình tĩnh này, vô vàn sát khí chậm rãi lan tràn.

Khazhak lúc này cũng lấy vũ khí trên lưng xuống. Gã nhìn chăm chăm vào Zara cười âm hiểm:

- Đẳng kĩ của Tây Sơn vương tộc đứng đầu thiên hạ, nếu không tận mắt thấy đẳng kĩ sắc bén như thế, ta cũng khó biết được thân phận của Zara công chúa.

Vừa dứt lời, hộ vệ của gã như lâm đại địch.

Marshall lộ ra vẻ kinh ngạc y không ngờ nhu khách lợi hại như thế lại là công chúa Tây Sơn vương tộc Zara. Hộ vệ ở bên nhìn y, chờ đợi mệnh lệnh, Marshall nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu bình tĩnh. Tây Sơn vương tộc cùng người Hắc Uyên có mối thù diệt tộc, mặt y lộ ra một thoáng vui sướng.

- Helidate khoẻ không? Trừ khi bọn ngươi có thể tìm được Tiêu Thanh, nếu không thương thế không bao giờ có thể khỏi hẳn.

Zara thản nhiên nói.

Mắt Marshall chợt loé lên, ánh mắt Khazhak ẩn hiện nét giận dữ, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói:

- Không quan trọng, chuyện này sao có thể làm khó Helidate đại nhân? Ta khuyên công chúa lên bó tay chịu trói đi, chúng ta chắc chắn sẽ tiếp đãi công chúa như khách quý, cam đoan là công chúa sẽ an toàn, so với việc lang bạt bốn phương chẳng phải dễ chịu hơn nhiều sao?

- Ta sẽ giết các ngươi.

Giọng của Zara vẫn bình tĩnh, sát khí không có nửa điểm giấu diếm.

- Thật đáng tiếc.

Khazhak nhún nhún vai, sắc mặt đột nhiên lạnh lùng quát lớn:

- Bắt sống!

Hộ vệ bên cạnh gã lập tức xông lên. Sắc mặt Marshall loé lên một tia vui mừng rồi biến mất.

Không ngờ có thể gặp thống lĩnh của người Hắc Uyên ở nơi đây, Trần Mộ cảm thấy hơi bất ngờ.

- Các người đối phó thằng kia.

Khazhak đột nhiên ra lệnh, gã tự thân bước từng bước tới Zara.

Mấy năm trước đây, thực lực Zara để lại cho gã ấn tượng cực kì sâu đậm, hiện tại thực lực chỉ sợ càng thêm bất phàm. Nhưng gã với thực lực của mình cũng cực kì tự tin, còn gã tạp tu liên bang kia hộ vệ của mình thừa sức đối phó.

Vũ khí của Khazhak là một cây trường mâu toàn thân đỏ sậm, mũi mâu bén nhọn. Ánh mắt song phương chạm nhau, sát khí không có chút nào che giấu.

Zara mở màn công kích, thân hình loé lên rồi biến mất.

- Thủ đoạn gì vậy?

Khazhak cười khê, trường mâu đỏ sậm trên tay nhẹ nhàng quét ra.

Xuy!

Giống như âm thanh một tấm vải bị xé rách, lưỡi đao khí khó khăn lắm mới có thể ngăn trở được công kích của Thiên Tinh đằng.

Hai người chạm chiêu đầu tiên phát ra một tiếng “đình” vang dội

Mũi đằng bị bắn tung lên cao, thân hình Khazhak chợt loé, mũi mâu hướng khoảng không đâm tới.

Hưu!

Một tiếng bén nhọn xé gió, chính là một lưỡi đao khí. Zara chân không chạm đất, nhẹ nhàng tránh qua, lưỡi đao bắn trúng mặt đất, rạch thành một đường nhỏ sâu không thấy đáy

Hư không kĩ?

Trần Mộ không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Khazhak dùng chính là Hư Không kỹ, Hư Không kỹ mà hắn hết sức quen thuộc. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người có thể dùng vũ khí phát ra Hư Không kỹ. Những nhu khách Bách Uyên Phủ này thủ đoạn công kích quả nhiên tầng tầng lớp lớp, khiến cho Trần Mộ mở rộng tầm mắt.

Nhìn đám nhu khách đang đến gần mình, Trần Mộ không có chút kinh hoảng. Không giống như Khazhak phán đoán, thể giới đen trắng không phải hạn chế sử dụng năng lượng thuần bên trong khu vực của nó, mà là khống chế sự vận động của năng lượng thuần bên trong đó. Hai cái này có bản chất hoàn toàn khác biệt.

Tay phải hắn lại nhẹ nhàng vung lên, ngón tay mềm mại như nước phóng ra êm ái.

Phiêu phù trên không của trường giác đầu chính là bầu trời sao năng lượng. Những ngôi sao này đột nhiên lóe sáng.

Woa! Vô số chùm sáng bắn thẳng xuống, tựa như một màn ánh sáng.

- A a a a!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt. Công kích từ trên không đánh xuống khiến bọn họ không có lấy một điểm sinh cơ.

Phốc phốc phốc!

Như một đoá hoa máu đỏ tươi bung nở, những tia sáng như tơ đan xen dệt lên một không gian như mộng như ảo mà lại đẹp thê lương không gì sánh được. Những tia sáng như tơ đó tạo ra một khoảng trống ngăn cách, một khoảng trống mà không ai có thể nguyên lành vượt qua được cả. Biến cố đột nhiên xảy ra làm cho đám hộ vệ cước bộ đại loạn, nhưng người Hắc Uyên chính là những tuyệt cảnh như vậy cũng không thể cản bước.

Chùm sáng tuy có lực xuyên thấu kinh người nhưng nếu bị thương không phải vị trí yếu hại thì lại không dẫn đến những thương tích trí mạng. Đám hộ vệ người Hắc Uyên mất đồ như một bầy sói, cường ngạnh hướng Trần Mộ xông tới, mặc nhiên không để ý chính bản thân bị chùm tia sáng xuyên qua người thành những lỗ máu. Bọn họ kiên trì tin tưởng, chỉ cần tiếp cận đối phương gần hơn một chút nữa thì bọn họ sẽ thắng lợi.

Phốc phốc phốc!

Sự ngoan cố ương ngạnh của đám người Hắc Uyên làm cho Trần Mộ ở bên này động dung, lần đầu tiên hắn ta thấy được chỗ đáng sợ của người Hắc Uyên. Bọn họ tựa như không biết tới đau đớn, không hề muốn sống, bất kể tính mạng mà lao đến địch nhân, chỉ cần đối thủ thoáng có một tia ý chí bạc nhược yếu kém sẽ bị luồng khí thể kinh người này dọa cho bạt vía. Đáng tiếc, Trần Mộ ý chí tuyệt không yếu kém.

Mặc dù tán thương, nhưng song phương đã xác định lập trường, bọn họ là địch nhân. Đối với địch nhân, Trần Mộ không có bất kì một tia thương hại nào cả.

Hắn một lần nữa vung lên tay phải.

602. Chương 595: Sát (p1)

Phốc phốc phốc!

Những tia sáng nhẹ nhàng xuyên thủng thân thể, đục ra những bông hoa máu. Chùm sáng bao trùm bốn phương tám hướng, không có bất luận góc nào nó không đâm tới, đối diện với công kích như vậy, không gì có thể chống lại. Chỉ trong chớp mắt, những hộ vệ này đã bị lớp màn ánh sáng bao phủ, toàn thân bị đục cả trăm cả ngàn lỗ thủng.

Màn ánh sáng nhìn như hỗn độn lại ẩn dấu trong nó sát khí kinh khủng, lớp màn ánh sáng này tựa như bầy sói ẩn nấp bắt đầu săn đuổi đám người, chúng xuất ra những kích sát trí mạng chính xác không gì sánh được! Yết hầu, trái tim, đầu đều là mục tiêu công kích chính của chúng. Những hộ vệ này đều đã trải qua quá trình chọn lựa nghiêm ngặt, nhưng trong tầng tầng lớp lớp tia sáng, bọn họ lại không có một chút cơ hội hoàn thủ gì. Bọn họ rống giận nhằm hướng Trần Mộ xông tới, nhưng sự thực chỉ là tàn khốc!

Một gã hộ vệ không cam lòng rống lên một tiếng, dùng hết sức toàn thân phóng ra vũ khí chủ công là cây mộc mâu của hắn. Thanh mộc mâu xuyên qua tầng tầng lớp lớp tia sáng, hợp với uy thế kinh người của đôi tay, tiếp cận sát sát tới Trần Mộ.

Chỉ thấy năm ngón bàn tay trái của Trần Mộ đeo bao tay năng lượng liên tục bắn ra, năm dây năng lượng nhỏ xuất kích!

Keng keng!

Thanh mộc mâu bị năm sợi năng lượng của bao tay năng lượng bắn trúng dữ dội, trong nháy mắt phân thành bốn năm đoạn, hóa thành vô số mảnh nhỏ bay tứ tán ra xung quanh. Những hộ vệ khác thấy thế, đều rống giận phóng ra vũ khí.

Trần Mộ nhíu mày, động tác cực nhanh, năm ngón bàn tay phải liên tục máy động, chỉ thấy những ngôi trao trên đầu độ sáng rồi đột nhiên tăng vọt, các tia sáng to như cánh tay, chúng vận chuyển điên cuồng giao nhau cắn giết. Trong thế giới của những hạt năng lượng đen và trắng, ngoại trừ Trần Mộ, tất cả những gì trong đó đều bị cắt nát một cách vô tình. Tất cả đám vũ khí đều bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, mà đám địch nhân cũng đồng dạng bị băm thành vô số thịt vụn.

Chùm tia sáng chậm rãi tán đi, màn đêm tựa hồ lại trở nên bình tĩnh. Nhưng khắp nơi trên mặt đất là những mẩu thịt cùng những chân tay bị cụt nhấc nhở mọi người, ở đây vừa mới xảy ra chuyện gì.

Trần Mộ than nhẹ, nếu gặp phải đối thủ hơi lợi hại một chút nữa, hắn sử dụng tạp phiến càng thuận tiện. Ánh mắt của hắn không khỏi quay lại với cuộc chiến của Khazhak và Zara, hai người đang đối công mãnh liệt.

Khazhak trầm ổn dị thường, thanh mộc mâu đỏ sẫm trên tay vô luận là múa, quét hay đâm đều tạo ra đao khí. Động tác của gã cũng không tính là nhanh, từng động tác đều rõ ràng vô cùng, nhưng những động tác rõ ràng như vậy lại cường ngạnh ngăn trở thể công kích như mưa rền gió giật của Zara.

Tần suất công kích của Zara cực nhanh, Thiên Tinh đằng trong tay nàng như là một bộ phận của thân thể, nàng có thể tùy tâm sở dục dùng nó làm ra bất cứ động tác nào nàng muốn. Tốc độ của nàng nhanh như chớp giật, chỉ có thể nhìn được một cái bóng mờ quay cuồng xung quanh Khazhak.

Trầm trọng như Thiên Tinh đằng hòa cùng chặt chẽ của đao khí mỗi lần giao thủ đều phát sinh những tiếng bạo âm trong trẻo. Hai người đều là cẩn thận dị thường, với cường độ công kích như vậy, chỉ cần trúng một chiêu nhất định phải chết.

Trần Mộ thoáng yên lòng, tốc độ của Zara tuy rằng càng lúc càng nhanh, nhưng tiết tấu không bị rối loạn. Ngược lại, dưới áp lực công kích gia tăng không ngừng của Zara, Khazhak rõ ràng đã cảm nhận được áp lực, tư thế ung dung ban đầu dần dần biến mất, thay vào đó là ngưng trọng và cẩn thận.

Nhuyễn Kim đằng như bốn ánh chớp màu vàng bay lượn quanh người Khazhak, tạo cho gã một áp lực cực lớn. Các sợi tơ lông cánh Ban Khổng tốc độ tuy rằng không được như vậy, chỉ bay lượn nhẹ nhàng đến mức tạo cảm giác hơi chậm, nhưng đồng dạng cũng khiến cho Khazhak không dám có một chút khinh thường. Gã kinh nghiệm thực chiến phong phú nên tự nhiên rất rõ, những thứ càng là xinh đẹp thì càng nguy hiểm!

Hắn vô tình lơ đãng thoáng nhìn đám thịt nát rải đầy đất trước mặt Trần Mộ, sắc mặt không khỏi biến đổi!

Tần suất công kích của Zara càng lúc càng nhanh, lực phát ra càng lúc càng lớn, ép cho gã tới mức hít thở không thông. Nhưng y tuyệt đối không nghĩ tới, cái gã nam nhân đi cùng với Zara thế mà lại cường đại đến như vậy. Hắn biết rõ thực lực của đám hộ vệ của mình, ban đầu dự định của hắn là tìm chân Zara để cho đám hộ vệ giải quyết trước gã trai kia, rồi quay lại liên thủ bắt sống Zara, nhưng mà sự tình phát triển đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của gã.

Gã cũng là người quả quyết, biết cuộc chiến ngày hôm nay chắc chắn chiếm không được phần tốt, mộc mâu lập tức rung lên!

Xuy xuy xuy!

Những tiếng rít gió liên miên không dứt, vô số trùy khí như mưa nhằm Zara nặng nề bắn tới, còn thân hình của gã không chút do dự lui lại phía sau!

Trần Mộ trước mắt sáng ngời, chỉ bằng một màu rung lên nhẹ nhàng như vậy, đã lập tức tạo ra một lượng trùy khí dày đặc như thế, tạo nghệ của Khazhak này ở hư không kỳ quả nhiên thâm hậu. Nhưng hắn cũng không định xuất thủ, hai năm kể vai chiến đấu, Trần Mộ đối với thực lực của Zara cực kỳ rõ ràng. Nếu luận về ứng biến quý dị cơ trí, không người nào có thể hơn nàng được.

Quả nhiên, Khazhak kêu lên một tiếng đau đớn, dưới chân lão đảo!

Trần Mộ nhìn thấy rất rõ, một sợi tơ lông cánh chim Ban Khổng màu lam ngấm ngấm ẩn núp sát sàn đấu ở phía sau Khazhak đột nhiên tấn công. Tám sợi tơ lông cánh chim Ban Khổng lại thêm bốn sợi nhuyễn kim đằng đã khiến mọi người hoa cả mắt, Khazhak căn bản cũng phát hiện có sợi tơ lông cánh chim Ban Khổng nhưng không tránh nổi.

Trần Mộ biết, Khazhak thế là xong!

Sợi tơ lông cánh chim Ban Khổng màu lam ngoại trừ khả năng sát thương còn có thể tạo ra nhiệt độ cực thấp, một chân của Khazhak hẳn là đã bị hàn khí đông cứng hoàn toàn.

Khazhak sắc mặt kịch biến, gã bỗng dưng hét lớn:

- Thành chủ sao còn chưa động thủ?!

Gã hiện tại chỉ có thể đặt hy vọng lên người Marshall. Gã lần này thân mang trọng trách được mời đến đây để kết minh, Marshall lại sao lại dám để mình chết ở thành Agudas được?

Quả nhiên, Marshall ánh mắt tăng vọt, hung hãn hạ lệnh:

- Động thủ!

Sát khí trong mắt Trần Mộ ẩn hiện, đang muốn động thủ lại bỗng nhiên dừng lại.

- Marshall người dám!

Khazhak trợn mắt trợn tròn, đám thủ hạ của Marshall không ngờ lại nhất tề đánh về phía nhu khách thuận nhận lưu may mắn còn sót lại. Hắn trong nháy mắt hiểu rõ ý đồ của Marshall, Marshall muốn giết người diệt khẩu.

Trong khoảng thời gian cực ngắn hoảng hốt này, hắn không chú ý tới một ánh chớp vàng vắn bay lượn bên cạnh hắn đột nhiên đổi hướng, đâm vào phía sau gáy của hắn. Khazhak nhìn chăm chăm vào Marshall, thần sắc từ từ tan biến. Marshall bị soi chăm chăm trong lòng sợ hãi, vừa định nói một câu gì đó thì Khazhak đã ngã xuống đến 'rầm' một tiếng.

Cừu địch đền tội, Zara không có nửa phần tâm tình vui sướng. Sát khí biến mất, trong mắt nàng chỉ còn lại toàn vẻ bi thương. Trần Mộ trong lòng thở dài, đi tới bên người Zara, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai nàng.

"Oa!" Zara cũng không nhận được nữa, ôm Trần Mộ òa lên khóc. Trần Mộ cũng không biết phải an ủi thế nào, chỉ biết vỗ nhẹ nhẹ vào phía sau lưng của nàng.

Đám nhu khách thuận nhận lưu đối mặt với đội hộ vệ của Marshall không có một chút sức phản kháng đáng kể nào, chỉ trong chốc lát đã bị đồ sát sạch sẽ. Trong trường giác đấu tràn ngập mùi máu tươi nhức mũi, Trần Mộ tuy rằng mấy năm nay đã quen với giết chóc, nhưng cũng không chịu nổi. Hơn nữa, hắn cũng không muốn quan hệ cùng gã béo này, hắn nhận ra gã thành chủ béo này hừng hực dã tâm.

Zara bị thương khóc nức nở, cho dù nàng rất kiên cường, nhưng cũng chỉ là cô gái hai mươi tuổi. Mối thù diệt tộc tích trong lòng đã lâu, lúc này được phát tiết khiến nàng không thể cầm lòng được.

Trần Mộ nhẹ nhàng ôm lấy Zara, nhắc chân định bỏ đi.

Ngay lúc được Trần Mộ ôm vào lòng, Zara thân thể cứng đờ, tiếng nức nở gần như tắt hẳn. Ngoài dự liệu của Trần Mộ chính là nàng không còn giãy dụa cùng khóc lóc, mà mềm mại cuộn mình như mèo con nằm trong lòng hắn ỉ ôi.

- Hai vị xin dừng bước.

Marshall giọng điệu vội vàng nói.

603. Chương 595: Sát (p2)

Trên mặt Banse nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

- Đại nhân!

Từ trong bóng tối đột nhiên truyền ra một giọng nói phiêu hốt.

- Ủm.

Banse cũng không ngẩng đầu lên, chỉ ‘ừ’ một tiếng, tựa như không ngạc nhiên chuyện chỗ này có người xuất hiện.

- Đã có tin chính xác, Vương đã tìm được Kính Song mà Weah chạy trốn trước kia.

Cử động của Banse hơi bị khựng lại, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ:

- Ủm, vậy Vương có động thái gì không?

- Vương đã phái ra một người đi tra xét Kính Song, dự đoán sau vài ngày sẽ có tin tức hồi báo. Bởi vì Vương phái người canh gác Kính Song, nên người của chúng ta không có cách nào đi vào tầng bụi, tình huống bên trong vẫn còn chưa rõ.

- Làm không tệ.

Banse khích lệ một câu.

- Đó là nhiệm vụ của thuộc hạ.

Giọng nói của kẻ vô hình trong bóng tối phát ra cũng không bởi lời khích lệ này mà kích động.

- Thuộc hạ cũng đã chủ động tới khu vực Kính Song tra xét qua, có một phát hiện.

- A, có phát hiện gì?

Giọng của Banse hơi hứng thú hơn một chút.

- Thuộc hạ phát hiện được một lượng xương cốt của dã thú.

- Xương cốt?

- Vâng. Từ diện tích phân bố của đám xương này mà xét, hẳn là có người đã từ Kính Song đến khu vực này săn giết dã thú. Thực lực của kẻ đi săn cực mạnh. Chúng thuộc hạ đã phát hiện rất nhiều xương của những loại dã thú cực kỳ hung mãnh, thời gian chúng bị giết hẳn là trong vòng hai năm gần đây.

Giọng nói trong bóng tối truyền ra đều đều ổn định nhưng Banse lại nghe cực kỳ tử mỉ.

- Căn cứ việc phân tích các chủng loại của đám xương cốt này mà phán đoán, thì đối phương có khả năng cực cao là vì thực tập. Hơn nữa số lượng.. ít nhất.. khoảng một nghìn chiến sĩ.”

- Thực tập?

Banse thì thào.

Thực tập là kỹ thuật của Ma Cấp Dịch vực. Nói như vậy thì người đến từ Kính Song hẳn là người của Ma Cấp Dịch vực. Từ số lượng chiến sĩ mà xem thì đối phương nhân số không ít, khả năng lớn nhất là một bộ tộc nhỏ. Hơn nữa, người mà có thể được tên thủ hạ đánh giá là “thực lực cực mạnh” hẳn là không nhiều, lẽ nào.. Trên mặt Banse bỗng nhiên lộ ra vẻ quái dị.

o0o

Ánh mắt Túc Hắc Minh hung ác nham hiểm khiến đám hộ vệ xung quanh đến thở mạnh cũng không dám. Mọi người đều biết rõ đại nhân tâm tình đang không tốt, nếu ai đó lúc này đen đủi thì cầm chắc cái chết.

Tần Khắc bò rạp sát mặt đất, nước mắt tung hoành. Gia tộc của y phụng mệnh vào rừng tìm kiếm lối thông tới khu bình dân, toàn quân của cả gia tộc nhà y bao gồm chính hắn tất cả chỉ còn lại một người.

- Sau này công lao của nhà họ Tần ta sẽ không quên. Thành phố Tinh Hành từ này về sau giao cho người thay ta quản lý. Cho phép người chiêu mộ tạp tu cho mình.

Nói xong gã quay sang Chư Hoành nói:

- Lấy hai mươi tấm tạp phiến năm sao cùng năm trăm tấm tạp phiến bốn sao đưa cho y.

Tần Khắc liêu mạng dập đầu.

- Đa tạ đại nhân. Đại nhân ân trọng như núi, Tần Khắc xin được nát thân đền đáp.

Gã vốn tưởng rằng gia tộc họ Tần truyền đến mình là kết thúc. Không ngờ lại được đại nhân ban thưởng lớn đến như vậy. Số tạp phiến không tính làm gì, nhưng đem cả một thành phố giao cho, thì nhà họ Tần chỉ cần không đẩy mấy năm là lại có thể chấn hưng trở lại.

Túc Hắc Minh giọng ôn tồn:

- Cố gắng cho tốt, không nên phụ kỳ vọng của ta đối với người.

Tần Khắc lại một phen giải bày gan ruột rồi mới rời đi. Nhưng ngay sau khi Tần Khắc đi khuất, vẻ mặt Túc Hắc Minh lập tức trầm hẳn. Sau khi Đông Vệ cắt đường giao thông nối năm đại hoa khu với khu bình dân, gã đã không ngừng phái người nỗ lực mở đường từ Sương Nguyệt Hàn Châu và khu Bắc Liên tới các khu bình dân, nhưng lần nào cũng là tổn thất thảm trọng, đến nay vẫn hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Vì để thu phục nhân tâm đám thủ hạ tổn thất thảm trọng, gã không thể rũ tay bỏ mặc bọn họ, mà ngược lại còn phải giúp đỡ bọn họ hồi phục. Hành động này của hắn khiến cho tuyệt đại đa số đám thế lực dưới quyền chia sẻ đi những lực lượng của hắn.

- Đạo này có ai không an phận không?

Giọng của gã tràn đầy bạo ngược.

Trong mắt Chư Hoành hiện lên một chút lo lắng:

- Có người tố cáo mấy gia tộc gốc gác ở khu Sương Nguyệt Hàn Châu đã tổ chức một hội nghị bí mật nhưng không tìm được chứng cứ. Ngoài ra, gần đây đã lưu truyền lưu một lời đồn đại không tốt.

- Đồn cái gì?

Túc Hắc Minh trầm giọng hỏi.

- Nói đại nhân sau khi chiếm được hai đại hoa khu ham an nhàn, không muốn phát triển, không bằng..

Chư Hoành dừng lại không nói nữa.

- Không bằng cái gì?

Túc Hắc Minh giọng bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn được.

Chư Hoành trong lòng nghiêm nghị. Gã theo Túc Hắc Minh đã lâu biết y đã động sát khí, lập tức kiên trì nói tiếp:

- ..không bằng Đường Hàm Phái hùng tài đại lược.

Túc Hắc Minh sắc mặt xám lạnh đến mức hầu như có thể ngưng thành đá, y bình tĩnh nói:

- Điều tra xem kẻ nào phát ra lời đồn. Nhân khi còn trứng nước mà diệt sạch, bằng không sau này lại thành tai hoạ ngầm.

Chư Hoành há mồm muốn nói nhưng thấy Túc Hắc Minh thần thái kiên quyết nên đành đem lời định nói vừa dâng đến miệng nuốt vào trong bụng:

- Vâng.

Đội Chư Hoành đi ra ngoài xong Túc Hắc Minh mới lộ ra vẻ đau đầu. Cục diện trước mắt này gã không phải không nghĩ ra, nhưng không ngờ lại tới nhanh đến như vậy. Đều là tại bọn Đông Vệ quý tha ma bắt đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch của gã. Trước đây vì để cấp tốc quét ngang khu Thiên Đông nên chỉ cần đầu

hàng là gã đều nhét vào dưới trướng, khiến cho bây giờ tai họa ngầm ẩn giấu mới được dịp phát triển. Hiện tại đám thủ hạ của hắn là nhóm các thế lực phức tạp nhất, chứa đầy những dị tâm. Gã vốn có kế hoạch là đem khối đại quân liên hợp này từ khu Thiên Đông thuận đà lấy thế sấm sét mà quét sạch khu bình dân. Trong quá trình đó, từ từ đem những thế lực thiếu trung thành chậm rãi tiêu diệt. Còn chuyện các nhà khác đánh nhau với Đường Hàm Phái, gã không muốn xen vào. Đó là một bãi lầy, bọn họ đánh nhau càng kịch liệt, càng kéo dài đối với gã mà nói mới là chuyện tốt.

Nhưng không ngờ Đông Vệ lại đột nhiên cắt đứt triệt để những đường tiến nhập khu bình dân, phá tan thế phụ phong của gã. Không có chiến tranh bên ngoài hấp dẫn sự chú ý, đám thủ hạ của gã lập tức hướng sự chú ý vào bên trong khiến tình thế nội bộ nhanh chóng trở nên bất ổn định. Đám thủ hạ gã chính là đám các thế lực với thành phần quá ư là phức tạp, nó tựa như một thùng thuốc nổ tùy thời có thể nổ tung. Chỉ cần thoáng có gió thổi cỏ lay là đã có thể dẫn phát thùng thuốc súng này phát nổ. Dù cho thế mạnh như gã mà gặp phải vấn đề này cũng cảm giác tay chân thực sự vướng víu.

Hơn nữa cái tội Đông Vệ đột nhiên quật khởi kia cũng khiến cho hắn cảm thấy bất an. Cái đám Đông Vệ tưởng chừng không có gì nổi bật này không ngờ đã âm mưu mọi chuyện từ mấy năm trước. Gã đánh giá bọn này mưu đồ hắn là không nhỏ. Chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi là Đông Vệ sẽ khống chế xong hoàn toàn các khu bình dân, đến lúc đó muốn áp đặt bọn này xem ra không còn dễ dàng nữa.

Trong khu bình dân, lực lượng duy nhất có thể mang đến phiền toái cho Đông Vệ cũng chỉ có Pháp Á. Nhưng cũng chỉ tính là phiền toái mà thôi, Túc Hắc Minh hiểu rất rõ điều này. Sai lầm chết người lớn nhất của Pháp Á chính là ở chỗ bọn họ gần như chẳng có chiến lược gì cả. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ việc chiếm giữ khu bình dân sẽ mang lại cho bọn họ rất nhiều lợi ích, mà lại đem tuyệt đại đa số lực lượng đầu nhập vào vùng bùn chiến tranh trong hoa khu. Khi Đông Vệ hoàn thành việc cắt rời liên kết giữa hoa khu và khu bình dân, thì đây là đả kích trí mạng nhất đối với Pháp Á bởi bọn họ đầu đuôi không còn ứng cứu được cho nhau nữa. Túc Hắc Minh hiện cũng đang hối hận, biết thế này thì lúc trước đã bằng mọi giá không cho bọn nó chạy thoát.

Đúng là “Nuôi gà để rồi nhiễm cúm a.”

604. Chương 596: Bão Tố Nổi Lên

Nhưng trình độ sản xuất của bọn họ so với Tây Sơn vương tộc quả thật là kém xa, nơi đây so với trước kia sa sút rất nhiều. Tuy nhiên người Hắc Uyên cũng không quan tâm, so với cuộc sống trước kia của họ, nơi đây quả thực là thiên đường. Hơn nữa từ khi bọn họ tận diệt Tây Sơn vương tộc, các thế lực lớn nhỏ ở Bách Uyên phủ đối với họ đều úy kỵ coi bọn họ như hổ dữ, không dám mảy may chọc giận. Nhưng rồi cũng đã đến ngày, tình trạng này bị phá vỡ.

Tất cả thống lĩnh người Hắc Uyên tụ tập ở cùng một chỗ, sắc mặt khó coi nhìn bản báo cáo trước mắt.

Khazhak đã chết. Chết ở thành Agudas!

- Là Zara, cô ta còn sống.

Deshong trầm giọng nói. Thân là kẻ đứng đầu năm đại thống lĩnh, Deshong luôn có biểu hiện trầm ổn lão luyện. Gã có khuôn mặt chữ điền, mi rộng, môi dày, mái tóc màu vàng kim lúc nào trông cũng như đám lửa đang cháy bùng bùng.

Willis ngả gối huyết sáo:

- Khazhak thật quá chủ quan, thế nào lại bị một con ả giết chết. Hắc hắc, vóc người của con bé Zara thật đúng là bốc lửa đến mức làm ta nhung nhớ.

Làn da đen làm cho hắn lộ ra một vẻ anh tuấn yêu dị, giống như nam châm thu hút ánh mắt những người xung quanh. Dáng y cao gầy, mặc áo trường bào, một tay nâng cằm, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Tổ nhú mày mắng:

- Willis, chúng ta đang nói chuyện chính sự.

Tổ đến khi trưởng thành cũng không giống người Hắc Uyên. Gã có làn da trắng trẻo, mặt như trẻ con, nếu ai đó không biết rõ sẽ nhầm tưởng y chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Nhưng trong lòng rất nhiều người Hắc Uyên, vị thống lĩnh thứ tư này luôn gây cho bọn họ cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Willis cũng không tức giận, cười hi hi nói:

- Tốt tốt, nói tiếp, nói tiếp, nào nào nào, mọi người xin mời tiếp tục.

Deshong không đếm xỉa đến y, tiếp tục nói:

- Marshall tổn thất thảm trọng, bản thân hắn bị trọng thương, thuấn nhận lưu một người cũng không còn. Bên người Zara còn có một cao thủ, nghe nói là tạp tu từ liên bang Thiên Du, Zara có thể giết chết được Khazhak, một phần rất lớn là nhờ kẻ này. Thông tin tình báo của chúng ta điều tra được tính cho đến lúc này, Zara cùng kẻ này xuất hiện đầu tiên là tại Bách Uyên. Bọn họ tàn sát bằng cướp Cữu Vĩ, ngoài ra nghe nói trên người bọn họ có rất nhiều vũ khí cực tốt.

Deshong liếc mắt nhìn Willis một cái, Willis ánh mắt lóe sáng, ngưng thần lắng nghe. Cái thằng cha này đúng là một kẻ tôn thờ vũ khí đến phát cuồng, Tổ cùng Deshong ánh mắt nhìn nhau, trong lòng ngầm hiểu.

- Đã điều tra rõ bao gồm: Máu gỗ Kim Hoàn, Bạch hào cốt lạt, thuấn Yên Liên Nhận Diệp, phiêu Huyết Tình Giác, mũ gỗ Tình Hương, đằng Thiên Tinh, đằng Nhuyễn Kim, tơ lông cánh chim Ban Khổng, tơ Hắc Uyên!

Willis con mắt trợn trừng:

- Này này, bọn họ đào đâu ra nhiều đồ tốt như vậy chứ?

Deshong trong lòng cười thầm, trên mặt cũng không động thay đổi, quay sang Tổ nói:

- Ông thấy thế nào?

Tổ trầm ngâm nói:

- Zara một thân một mình không làm được trò trống gì. Marshall mới là đại địch của chúng ta. Giờ Marshall bị trọng thương, tổn thất thảm trọng, đúng là lúc suy yếu nhất. Chúng ta không bằng mượn danh nghĩa báo thù cho Khazhak, thuận thế xuống tay.

Willis vỗ tay cười nói:

- Chủ ý này thật tuyệt. Khazhak chết cũng không uổng.

Deshong chìm vào suy tư, đối với đề nghị này của Tổ hắn cũng rất động tâm. Trong lòng than nhẹ, nếu như Khazhak không chết thì tốt biết bao, người này nhiều mưu mẹo nhất. Ngẫm nghĩ một chút, hắn hơi do dự nói:

- Có nên hỏi ý kiến đại nhân một chút không?

Lời này vừa nói ra, trong phòng nhất thời yên tĩnh. Một hồi lâu Tổ mới cười khỏ nói:

- Đại nhân đến giờ vẫn toàn tâm áp chế thương thế trên người, nếu như vì chuyện này mà phân tâm, xảy ra chuyện ngoài ý muốn ai có thể đảm đương được?

Bầu không khí hội nghị như bị nén lại đến cùng cực. Hedilate dẫn bọn họ một đường chém giết đến đây, đã sớm trở thành người lãnh đạo về tinh thần của tất cả bộ tộc Hắc Uyên. Cho đến bây giờ ngài vẫn không thể quên chuyện, tất cả mọi người trong lòng đều hết sức bất an.

- Nếu biết trước như vậy, chúng ta không nên đem đám Tây Sơn vương tộc giết sạch sẽ như thế, lưu lại mấy người sống tra hỏi một chút thì tốt rồi. Chúng ta tìm lâu như vậy, ngay cả bóng dáng của Tiêu thanh cũng không thấy được!

Willis tức giận nói.

Tổ lạnh lùng nói:

- Chỉ cần chúng ta bắt được Zara, tự nhiên có thể tìm ra.

Lời này vừa nói phát ra, tinh thần mọi người đều rung lên. Willis nói:

- Chúng ta bốn người, đi ba người là được rồi, vẫn phải lưu lại một người trấn thủ ở đây, tránh trường hợp bị người cắt đứt đường lui.

Deshong gật đầu, trầm ồ nói:

- Để ta ở đây trấn thủ.

Tổ cùng Willis đều không có ý kiến, trong mấy người, nếu như nói về trầm ồ lão luyện, phải kể tới Deshong.

Tổ đột nhiên hướng vào khoảng không hỏi:

- Uyên! Người nghĩ sao?

- Được.

Một thanh âm phiêu hốt vô định vang lên trong phòng, không khí chợt trầm lại.

oOo

Trong phủ thành chủ của thành Agudas.

Địa hỏa bốc lên lúc sáng lúc tối, bập bùng chiếu lên khuôn mặt của Marshall. Địa hỏa được dẫn ra từ sâu trong lòng đất, là nguồn năng lượng phổ biến nhất ở Bách Uyên phủ, cũng là điều kiện cần để xây dựng thành phố.

- Bọn họ đã xuất phát.

Tác Lãnh, thủ hạ tâm phúc của Marshall báo cáo. Tác Lãnh từ mười lăm tuổi đã đi theo bên người Marshall, là kẻ được y tin tưởng nhất. Marshall nặng nề thở ra một hơi, bỗng thẳng lưng lên, vẻ do dự trên mặt một hơi quét sạch. Lúc này y đâu còn đến nửa điểm bộ dáng bụng phệ béo phì rượu thịt quá độ ngày thường, ánh mắt y tháo vát, hung mãnh khiến cho dù là cao thủ như Tác Lãnh cũng không dám đối mặt.

- Theo kế hoạch mà làm, không được để xảy ra sơ sót.

Marshall trầm giọng nói:

- Thành hay bại, chính là ở một trận này!

Gã xoay người, nhìn thấy vẻ mặt do dự của Tác Lãnh cười nói:

- Sao vậy? Có vẻ như ngươi không đủ tin tưởng?

- Thuộc hạ chỉ là cảm thấy thành chủ đánh cuộc vào hai người này có mạo hiểm không?

Tác Lãnh ngần ngừ một chút, nhưng vẫn nói ra nghi vấn trong lòng.

Marshall không tức giận, cười nói:

- Ta không phải đem ván bài này đặt trên người bọn họ. Trận chiến của chúng ta với người Hắc Uyên không thể tránh được, sớm muộn gì cũng phải đánh một trận. Ta hỏi ngươi, nhân lúc Hedilate bị thương mà đối chiến chúng ta có lợi, hay là lúc hấn mạnh khỏe thì có lợi?

Đúng là tin Hedilate bị thương vẫn chưa được kiểm chứng. Ha ha, ta lúc đầu cũng nửa tin nửa ngờ. Zara nói Hedilate từng bị dính Lạc đẳng. Khazhak vẫn chưa phủ nhận, vậy hẳn là đúng. Nhưng khi đó ta vẫn như cũ không dám khẳng định, cho đến mới vừa rồi, ta mới tin tưởng Hedilate chắc chắn là đã bị thương!

Thấy thủ hạ vẻ mặt khó hiểu, Marshall kiên nhẫn giải thích:

- Khazhak thân là một trong năm đại thống lĩnh bị bỏ mạng nơi đất khách, nhưng lần xuất chiến này lại chỉ là ba đại thống lĩnh, Hedilate không có nửa điểm tin tức. Khi đó ta đây mới xác định, Hedilate quả thật đã bị thương, và thương thế chắc chắn không nhẹ.

Về mặt của y chợt lạnh lùng:

- Ta xưa nay vẫn đau đầu, chúng ta cao thủ không nhiều lắm. Hai người này quả thực là cơ hội tốt nhất mà trời già ban cho chúng ta. Trận chiến này thắng bại chưa nói đến, nhưng nếu có thể thịt bớt đi một hai thống lĩnh, đối với chúng ta mà nói, đó là chiến thắng! Lão hổ không có tay chân, muốn uy phong trở lại cũng không dễ dàng.

oOo

Trong tầng bụi bằng phẳng rộng lớn, có vài bóng người đang di chuyển vun vút, song hành còn có một con chó. Có hai người chạy trên mặt đất, còn hai người khác phi hành trên không. Kỳ lạ nhất là con chó kia, trông thực giống như một đồng thịt béo đang lăn, nhưng hết lần này tới lần khác, tốc độ không chút nào thua sút. Đây là đoàn người của Weah, bọn họ thông thường vài ngày một lần lại ra ngoài một chuyến.

Bốn người một chó ngừng lại nghỉ ngơi. Tiểu Bộ Mặc vẽ mặt sùng ái vuốt ve con chó béo. Chó béo ra vẻ đại gia, híp mắt thích thú hưởng thụ. Chạy lâu như vậy, con chó béo lại không một chút thở dốc, khiến cho Tô cùng Dương Sơn Phi rất ngạc nhiên.

Tiểu Bộ Mặc so với trước kia đã cao hơn rất nhiều. Là đệ tử chân truyền của Weah, thực lực của hắn ta so với trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hắn ta tính tình kiên nhẫn, có thể chịu khổ, kế hoạch rèn luyện Weah lập ra cho y, hắn ta chưa bao giờ thực hiện sai. Mà tính tình của hắn cũng càng ngày càng giống Weah, trầm mặc ít nói, không khác gì con chó béo.

Con chó béo múp đang híp mắt đột nhiên ngẩng đầu, Tiểu Bộ Mặc còn chưa kịp phản ứng, con chó đã gầm nhẹ một tiếng, nhảy vọt như một mũi tên ra ngoài.

Dương Sơn Phi lầm bầm:

- Cái con chó mập này đối bụng chắc?

Cặp mắt Tô sau tấm mặt nạ màu vàng nhạt lộ ra vài phần kinh ngạc:

- Có biến.

Weah cùng Tiểu Bộ Mặc đã sớm nhất tề đuổi theo ngay sát con chó mập, Tô cùng Dương Sơn Phi liếc nhau, hai người cũng tăng tốc bám theo.

Hướng này dẫn tới Kính Song thông với Ma Cáp Dịch vực, bọn họ đi qua Ma Cáp Dịch vực không biết bao nhiêu lần, tự nhiên quen đến không thể quen hơn được nữa. Biểu hiện dị thường của chó mập làm cho Tô nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ là có người từ Kính Song lên vào tầng bụi? Nghĩ đến khả năng này, Tô cùng Dương Sơn Phi trong lòng đều máy động.

Nếu như cái Kính Song này không còn là bí mật, như vậy đối bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là cực kỳ bất ổn. Tầng bụi rộng lớn, không có chỗ hiểm để có thể dựa vào mà phòng thủ, vì cũng có nghĩa đối phương có thể tiến công từ bất cứ hướng nào.

Tô hơi hối hận, tại sao mình không sớm đề nghị Bagnell phái người bảo vệ cho Kính Song hướng Ma Cáp Dịch vực cơ chứ?! Được vậy thì đã không bị động như bây giờ. Trên thực tế, trừ bốn người bọn họ ra, những người khác cũng không biết sự tồn tại của Kính Song này.

Những người khác cũng không biết Weah bọn họ mỗi lần đi nơi nào, mặc dù Bagnell trong lòng đại khái đoán được, nhưng là Weah không chủ động nói ra, bọn họ cũng không hỏi. Trong lòng mọi người Weah là một thứ rất đặc biệt.

Càng tới gần Kính Song, vẻ đề phòng của mọi người cũng càng trầm trọng. Con chó cực kỳ thông minh, động tác của nó đột nhiên trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như muốn bắt con mồi trước, trước tiên phải lặng yên tiếp cận. Mà lúc này, Weah cũng đột nhiên lộ ra sát khí.

Có người!

Tô cùng Dương Sơn Phi liếc nhau, bọn họ cũng phát hiện địch nhân.

Một tiểu đội mười lăm người, dọc theo một khe nứt hướng tới bên này. Không một động tác thừa, bốn người một chó âm thầm lặng lẽ mai phục. Tô trong lòng than nhẹ, căn cứ chỉ sợ không còn yên ổn được nữa.

oOo

Lúc này tin tức mới nhất, hấp dẫn nhất ở Bách Uyên phủ, phải nói đến hai hung đồ siêu cấp!

Cái danh hung đồ siêu cấp bắt đầu được truyền lan khi bọn họ đồ sát toán cướp Cửu Vĩ. Nhưng đến lần này, Thuần Nhận lưu toàn diệt, thống lĩnh Khazhak của người Hắc Uyên mất mạng, thành chủ Marshall trọng thương, thoáng một cái đã đem hung danh của hai người đẩy lên đến đỉnh sóng ngọn gió của mọi lời đồn đại. Đây chính thức là những hung đồ siêu cấp!

Cường đại đến mức người người kinh sợ, một thân trang bị siêu khủng, đã có người tính toán nếu như đem tất cả quy ra tiền tệ cũng thừa đủ để mua được vài tòa thành! Nhưng đối với số vũ khí tuyệt đỉnh mà bọn họ trang bị, lại không một ai dám tỏ ra thèm muốn.

Không sợ bất kỳ ai, không kẻ nào không dám giết, mọi người sợ hai người quá sợ cộp. Ngay cả Khazhak hung danh hiển hách của tộc người Hắc Uyên, cũng gục ngã dưới đồ đao của bọn họ. Hung ác vô tình, một toán cướp, một lưu phái hoàn toàn bị tận diệt là một ví dụ sống động. Khắp nơi đều có người đang thảo luận về hai hung đồ này, có những hưng phấn, có những sầu lo, còn có cả những ham muốn đến đỏ mắt với đám trang bị tuyệt đỉnh của bọn họ,... muôn hình muôn vẻ, mọi kiểu đều có.

Đến khi hai bóng người xuất hiện tại cửa thành Hỏa Vân thì đám nhu khách phòng vệ sắc mặt như đất, toàn thân run rẩy nhìn hai người từng bước đến gần, không người nào dám tiến lên nói một câu, cảm giác ngạt thở trước nay chưa từng có làm cho bọn họ gần như ngất xỉu.

Khủng hoảng như một trận ôn dịch, chỉ trong một giờ, lan tràn toàn bộ tòa thành!

(*) Nguyên văn: Người Hắc Hồ. Bản gốc tiếng Trung cũng là người Hắc Hồ, nhưng xem diễn tiến của toàn câu chuyện thì phải là người Hắc Uyên mới đúng. Sửa. Cho dù có phải là đánh sai chính tả hay không!

605. Chương 597: Ba Thống Lĩnh

- Thế nào?

Nhận thấy vẻ mặt Zara có dấu hiệu không ổn, Trần Mộ nhẹ giọng hỏi, hần hơi nghi hoặc.

Zara không nói gì, được một lúc nàng bỗng nhiên mở miệng:

- Chúng ta rời khỏi ở đây đi. Marshall không phải là kẻ có thể tin được. Nếu như bọn họ biết mi có Tiêu Thanh trong thân thể, mi sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Mộ không khỏi lộ ra vẻ bất ngờ, mấy lời loại này mà lại từ trong miệng Zara nói ra? Thật là ngoài dự liệu của hắn.

- Tiêu Thanh trong cơ thể mi đã không có vấn đề gì rồi.

Zara thản nhiên nói:

- Dùng Kim Ban Nhuyễn Dịch khuẩn xong, phải cần khoảng thời gian ước chừng hai năm để Tiêu Thanh ổn định lại.

- Ta biết rồi.

Câu trả lời của Trần Mộ nằm ngoài dự đoán của Zara, thấy ánh mắt Zara kinh ngạc, hắn cười nói:

- Trong khoảng thời gian ở Bách Uyên ta đã phát hiện ra rồi. Cứ mỗi một khoảng thời gian, ta lại kiểm tra thân thể của mình một lần.

- Vậy mi càng không cần phải.. cùng ta mạo hiểm.

Zara ánh mắt kinh ngạc như dính vào người Trần Mộ.

Trần Mộ lắc đầu:

- Không đáng được coi là mạo hiểm, có nơi nào còn nguy hiểm hơn so với Bách Uyên chứ?

Zara ngơ ngác nhìn Trần Mộ.

- Marshall không đáng tin ta cũng biết, y muốn dùng chúng ta làm mồi câu. Nhưng mà, ai là thợ săn vẫn còn chưa biết.

Trần Mộ nhếch mép lộ ra hàm răng trắng bóng:

- Cô nói xem, nếu như lúc này chúng ta đột nhiên biến mất, thì bọn họ sẽ làm sao?

oOo

Ở một chỗ ngoài thành Hỏa Vân cách chừng năm mươi km.

- Không tìm thấy?

Willis mắt tròn trĩnh, vẻ mặt quái dị.

Tổ sắc mặt ngưng trọng:

- Ủm, cho tới tận vừa rồi bọn họ vẫn ở thành Hỏa Vân, nhưng ngay ngày hôm nay, đột nhiên lại biến mất không thấy nữa.

- Vậy làm sao bây giờ? Phái người đi điều tra à? Chỗ này không phải là địa bàn của chúng ta.

Willis nhắc nhở.

Tổ vẫn mang bộ mặt ngây thơ trẻ con trông như một người cực kỳ vô hại, phải nhìn vào luồng tinh quang trong mắt mới có thể cảm thụ được sự nguy hiểm của gã, Tổ lắc đầu:

- Chúng ta chờ một chút, đợi Uyên quay lại, nói không chừng y có tin tình báo gì đó.

- Cũng không có cách nào khác.

Willis lầu bầu:

- Đi thì cứ đi, nhưng vũ khí thì lưu lại có phải tốt hơn không?! Hừ hừ, làm tổn nhiều sức của ta như vậy, ta nhất định phải cắt đứt chân nó, xem nó sau này trốn như thế nào.

Tổ mặc kệ gã, một mình đơn giản ngồi bệt xuống đất. Lần này có thể nói là bọn họ xuất động toàn lực. Hơn hai nghìn chiến sĩ, bọn họ dẫn đi một nghìn năm trăm người, chỉ để lại có năm trăm người canh giữ căn cứ.

Đặt cược lớn một ván, khiến cho những kẻ cho dù là to gan lớn mật như bọn họ trong lòng cũng không khỏi hồi hộp. Đối với người Hắc Uyên mà nói, bọn họ không cách nào chống lại sự hấp dẫn lần này được. Việc quan trọng nhất trong lần này không phải là thu phục được thế lực Marshall, cũng không phải là vì Khazhak mà báo thù, mà là để có thể tìm được Tiêu Thanh! Đối với người của tộc Hắc Uyên mà nói, đây là thứ mà bọn họ không cách nào chống lại sự hấp dẫn của nó.

Bởi vì Hedilate đại nhân!

Hedilate đại nhân là người mà bọn họ tin phục nhất, là thủ lĩnh tinh thần, là thần trong lòng bọn họ! Ai cũng có thể chết, chỉ duy có Hedilate đại nhân là không thể chết được. Không một người Hắc Uyên nào có thể tưởng tượng được, cái ngày Hedilate đại nhân không còn ở cùng bọn họ sẽ có quang cảnh như thế nào.

Cho nên, khi biết Zara còn sống, trăm ỏn lão luyện như Deshong cũng phải động tâm, đầy bụng tâm cơ như Tổ cũng động tâm, bất cần đời như Willis cũng đã động tâm, băng lãnh vô tình như Uyên cũng đã động tâm nốt! Nhưng chính là, ngay trước khi bọn họ chạy tới thành Hỏa Vân một bước, hai người lại biến mất không thấy hình bóng. Chuyện như thế làm sao không khiến đám người Hắc Uyên không vội được cơ chứ?

- Không tìm được bọn họ.

Một thanh âm trống rỗng xuất hiện, là Uyên. Ngay cả Uyên cũng tìm không ra, hai người còn lại lập tức lo lắng. Cũng không đợi cho hai người kịp suy nghĩ phải làm sao bây giờ, Uyên ném ra một tin tức chấn động khác:

- Ba hướng xung quanh phát hiện có mai phục.

- Cái gì?

Tổ từ từ đứng lên, sắc mặt âm trầm.

- Ha ha! Xem ra chúng ta đã trúng kế. Hắc hắc, Tổ, xem ra người cũng uống phải nước rửa chân của thằng khốn Marshall a!

Thấy mặt Tổ âm trầm như nước, Willis vô tâm vô tính cười lớn, không một chút sợ hãi.

Willis cười nhạt khiến mặt của Tổ âm trầm đến đáng sợ, hai mắt của gã như muốn phun lửa, bộ mặt trẻ con nhăn nhúm dữ tợn, lạnh lùng cười nói:

- Hắc hắc, Marshall khá lắm! Dám ngoạm miếng lớn như vậy không sợ chết nghẹn sao!

Gã nhảy vọt lên, phần nộ quát:

- Tất cả, chuẩn bị chiến đấu! Chúng ta phải giáo huấn cho cái thằng tham lam này thật tốt, có chủ ý với người Hắc Uyên chúng ta là phải chết!

Cách đám người Hắc Uyên không xa, Marshall sắc mặt cũng tái mét.

- Cái gì, bọn họ biến mất?

- Vâng! Bọn họ đột nhiên biến mất, người của chúng ta không đuổi kịp.

Tác Lãnh cũng hơi kinh hoảng.

Theo kế hoạch của hai bên, Trần Mộ và Zara còn phải dụ đám Hắc Uyên đi vào vòng mai phục. Tiếp theo, ba đạo mai phục sẽ bao vây hoàn toàn đám Hắc Uyên. Nhưng bây giờ hai người lại đột nhiên biến mất, mà đám người Hắc Uyên mới chỉ đứng ngay trước cửa vòng vây, chưa tiến vào vòng mai phục.

Chết tiệt. Mình bị chơi một ván!

Marshall trong lòng âm thầm giận dữ, nhưng lúc này cũng không cho phép y do dự. Gã cũng là người quyết đoán, cung đã giương lên là phải bắn.

Chính diện giao chiến với người Hắc Uyên là điều mà y muốn tránh nhất. Người Hắc Uyên có sức chiến đấu rất mạnh, nhất là thực lực của mấy gã thống lĩnh rất ghê gớm. Chỉ tiếc là vòng vây mà gã tỉ mỉ bố trí lại chỉ mới hoàn thành được một nửa, toàn bộ tâm tư của y đều đặt lên đám Hắc Uyên này, mà bỏ qua hai con chim mỗi kia. Giờ y mới nhận ra, mình đã xem thường hai người này mất rồi.

“Hai kẻ này cũng không phải là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển a!” Trong đầu Marshall bỗng nhiên hiện ra cặp mắt bình tĩnh đậm đặc, cái gã trai bên người Zara để lại cho ý ấn tượng khá sâu sắc.

Vốn là do cẩn thận, nên Marshall đã điều động gần hết đám quân đội mà có thể dùng được. Không ngờ việc này lại cứu mạng của gã.

Người Hắc Uyên có ưu thế là chiến lực mạnh, còn Marshall lại có ưu thế chiếm hơn nửa tiên cơ và quân số đông đảo. Hai bên coi như ngang bằng lực lượng.

“Thật là một tính toán chính xác!” Trong lòng Marshall vừa cười khở vừa hào hùng. Thủ đoạn như vậy, tuyệt đối không phải là một nhu khách tầm thường có thể thi triển được.

Đúng lúc này, trong đầu gã đột nhiên lóe sáng. Đối phương thể hiện ra thủ đoạn cao minh như vậy, vậy kế tiếp gã ta sẽ làm cái gì? Y thật sự cứ nhẹ nhàng phỉ tay bỏ đi như vậy sao? Cả hai bên đều biết, đây là trận đánh quyết định sống còn. Nếu một bên thất bại, thì tương lai của y cũng là diệt vong mà thôi.

Cuộc chiến ngay từ đầu đã không một chút thăm dò, lập tức trở nên máu lửa. Tình hình chiến trường thăm liệ trước đó chưa từng có. Thực lực trung bình của người tộc Hắc Uyên đúng là cao hơn một bậc, lại thêm tính tình cực kỳ dũng mãnh, nên thường thấy nhất chính là hai ba người cùng xông thẳng vào đội hình quân đối phương, hoàn toàn không để ý đến sinh tử mà đại náo đội hình kẻ địch. Còn nhìn trên toàn bộ chiến trường, bắt mắt nhất chính là ba vị thống lĩnh.

Willis tay cầm một cành hoa hồng đỏ, các cánh hoa trông tựa như đầu rắn hổ đang bành mang cắn vào đài hoa, còn cành hoa thì đầy những gai nhọn.

Nhẹ nhàng vung lên, đám cánh hoa rần rở mang bành như nhàn rời ra, rồi bay lên tựa như những cánh bướm mềm mại và linh động đỏ sẫm. Bọn chúng nhẹ nhàng bay lượn trên dưới xung quanh Willis, đẹp đến mức không gì sánh nổi. Hòa trong đám tinh linh tươi đỏ lấp lánh bay lượn ấy, Willis cười yêu dị mà thoát ẩn thoát hiện, thân pháp mê người, hư ảnh liên tục, càng làm tăng thêm vài phần hư ảo khó nắm bắt.

Mỗi một cánh hoa đều là một vũ khí sát thương trí mạng. Bọn chúng có thể nhẹ nhàng xuyên thủng phòng hộ của nhu khách mà tước đi sinh mạng. Willis đi tới đâu là thấy một đám ngã xuống ở đó, còn những nhu khách chẳng may vô tình vọt tới trước mặt lại bị gã dùng cánh hoa hồng trắng tấp dễ dàng ngăn trở. Không có cánh hoa, đài hoa ở đầu cành giống như đầu con rắn hổ ngậm miệng, tạo nên một mũi nhọn hình tam giác.

Cành hoa có độ cứng kinh người, giống như một thanh lợi kiếm. Lại thêm Willis có kiếm thuật cao siêu, động tác mau lẹ như gió, xuất thủ tinh chuẩn. Gặp phải những công kích có ám kinh mạnh mẽ, gã thường chỉ cần phất nhẹ một cái là công kích của đối phương đã bị chệch hướng. Lại thêm cành hoa đầy những gai nhọn ở trên, tùy thời có thể bất ngờ đã thương khiến kẻ khác khó lòng phòng bị!

Tổ trông lại càng cổ quái! Trên lưng gã là một đoạn gỗ, một khúc mủn nát gần như hoàn toàn gỗ mục!

Trên khúc gỗ mục này lại có những cây nấm dài ngắn màu sắc khác nhau. Gã thần sắc bình tĩnh một mình nhằm thẳng đội ngũ đối phương đi đến. Ngay cả những tộc nhân bên phe gã cũng lộ ra vẻ sợ hãi không dám tới gần.

Bịch bịch bịch!

Chỉ cần tới gần gã một chút, địch nhân sẽ đột nhiên ngã xum xuống mặt đất, không đứng lên được, rồi sau một lát toàn thân xanh đen cực kỳ đáng sợ.

- Có độc! Mọi người cẩn thận!

- Cung! Bắn!

Một sĩ quan chỉ huy rống lên ra lệnh. Với kẻ địch như vậy, biện pháp tốt nhất chính là công kích từ xa, tiêu diệt đối phương từ trước khi bị y tiếp cận.

Viu viu viu!

Đám mây tên rợp trời kín đất nhằm hướng Tổ bắn tới, khiến cho đám Hắc Uyên ở gần quanh Tổ cũng bắt chập mà tránh xa, dạt ra tứ tán. Với công kích cường độ này, căn bản là có muốn cũng không thể tránh được.

Khuôn mặt trẻ thơ hờ hững mà bình tĩnh không còn nửa điểm vui vẻ dễ mến thường ngày, chỉ có cảm giác băng lạnh quỳ dị đến tận cốt tủy. Gã cũng không ngẩng đầu, mà chỉ vạt từ khúc gỗ mục trên lưng xuống một cây nấm hình vuông màu trắng xám trắng, rồi nhẹ nhàng ném ra ngoài. Cùng lúc đó, một đạo u quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Giữa không trung, cây nấm màu xám trắng sắc đột nhiên nổ tung, hình thành lớp màng sền sệt màu xám trắng bảo vệ lấy gã.

Một màn cực kỳ quỷ dị đã xuất hiện!

Đám tên có sức mạnh không gì sánh được bắn lên lớp màng hơi mỏng màu xám trắng này lại tựa như đột nhiên bị mất hết toàn bộ sức mạnh của nó, nhẹ nhàng dính trên bề mặt. Mà những mũi tên thép này dường như cũng không xuyên thủng qua được, chỉ mềm mại vô lực như lông chim dính trên nó.

Tổ ngay cả mí mắt cũng không chớp, mang theo lớp màng xám trắng này trực tiếp tiến thẳng vào đội hình quân địch.

Marshall sắc mặt cực xấu nhìn hai tên thống lĩnh, cho đến lúc này thương vong của phe gã hơn hẳn đối phương. Hai tên thống lĩnh kia đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không một ai có thể ngăn trở nổi bọn họ. Dưới sự dẫn dắt của hai kẻ này, khí thế của người Hắc Uyên như rục lên, trong khi phe của gã thì ngược lại, sĩ khí hạ thấp, ánh mắt sợ hãi của đám nhu khách thủ hạ chỉ liếc một cái là có thể lập tức nhìn ra được.

Nhưng, không phải còn có một gã thống lĩnh nữa sao? Thông tin tình báo nói rõ là có ba thống lĩnh cơ mà?!

Đột nhiên, một cổ cảm giác bất minh lạnh đến thấu xương xuất hiện ở phía gáy của gã. Cổ hàn ý này tới thật đột nhiên, gã không một chút phát hiện, mà cả đám hộ vệ quanh người gã cũng không một ai phát hiện! Cổ hàn ý này không hoành tráng phủ đầy trời kín đất mà chỉ có một luồng, nhưng lại lạnh đến thấu xương tủy. Marshall hồn phi phách tán, toàn thân đông cứng, ngay cả máy động một ngón tay cũng không cách nào làm được.

Lẽ nào ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của mình sao? Gã trợn tròn mắt, trong con ngươi chỉ có sự tuyệt vọng!

606. Chương 598: Duy Tư Lý (willis)

Tiếng va chạm sắc nhọn vốn đâm vào tai đau nhức, nhưng lúc rơi vào trong tai Marshall lại chẳng có cảm giác gì, một sợi Nhuyễn Kim đằng đã cản được cổ hàn ý này. Tên hộ vệ bên cạnh cũng đã kịp phản ứng, sắc mặt đại biến, dừng cảm quên mình bảo hộ gã.

- Cẩn thận, bảo vệ thành chủ!

Đột nhiên, một gã hộ vệ trợn trừng mắt, chỉ vào một chỗ trống hô to:

- Ở chỗ..

Lời còn chưa dứt, ở chỗ trống không đó như hiện lên những gợn sóng nước, cảnh vật xung quanh đột nhiên méo mó hư ảo. Đám hộ vệ xung quanh Marshall đều là những kẻ thân kinh bách chiến, tuy trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng hạ thủ lại không một chút chần chừ, lực công kích phần phật xé gió.

Bùm!

Bùn đất bắn tung toé. Chịu một kích toàn lực của cả đám hộ vệ, mặt đất đột ngột đào ra một cái hố to tướng

Đám hộ vệ quây kín xung quanh Marshall để bảo vệ, tinh thần khẩn trương vô cùng. Mới vừa rồi đánh trượt một kích, thật khó trách bọn họ lại khẩn trương như thế. Gã thích khách biết ẩn thân được kia có lẽ không phải là thích khách cường đại nhất, nhưng không thể nghi ngờ đó là loại làm cho người ta lo lắng nhất. Những hộ vệ này trên chiến trường không phải không là người mạnh mẽ, nhưng đối phó với loại ám sát biến hóa quỷ dị này hiển nhiên không phải sở trường của bọn họ.

Vừa mới tránh được một kiếp, tâm trạng Marshall lúc này trong lòng còn đang run rẩy, nhưng trên mặt lại biểu hiện một vẻ cực kì trấn định, y gắt lên:

- Hoảng cái gì!

Marshall trấn tĩnh nhanh chóng làm cho bọn hộ vệ an tâm hẳn, bọn họ bắt đầu cố gắng tra tìm tên thích khách. Phương pháp của bọn họ cũng chẳng có gì hay, chỉ là công kích mỗi một tấc khoảng không chung quanh một lần, nếu như có một chút động tĩnh, thì một kích toàn lực của đám nhu khách đang căng thẳng xung quanh sẽ đập đến. Phương pháp này rất ngốc nhưng không thể nghi ngờ nó lại cực kì có hiệu quả.

Sau khi bình tĩnh được một chút, ánh mắt Marshall quay lại chiến trường, nhưng rất nhanh, sắc mặt của gã âm trầm như nước. Minh hao hết không biết bao nhiêu tâm tư mới liên hợp được ba nhánh quân thành thế gọng kìm, thế mà thế công của người Hắc Uyên vẫn chiếm ưu thế. Quân số của phe Hắc Uyên không nhiều, nhưng tại các điểm công kích lại mãnh liệt vô cùng không thể chống đỡ. Lại thêm Tổ cùng Willis, hai người tựa như hai mũi tên vô cùng bén nhọn đâm sâu vào đội hình quân của Marshall, không ai có thể cản được bọn họ dù chỉ trong chốc lát. Nếu như cả hai người này hoàn toàn đâm thủng phòng tuyến thì mình chỉ có nước thất bại.

Marshall cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hiện tại gã chỉ có thể mong dự đoán trước đó của mình không sai. Sai là thất bại. Thất bại là tất cả những gì thuộc về mình, bao gồm cả mạng sống cũng sẽ ra đi.

Một cơn gió thổi qua khiến gã càng có cảm giác cái lạnh thấm đến tận xương tủy. Đúng lúc này, Tác Lãnh đột nhiên chỉ vào chiến trường, ngạc nhiên vui mừng hô:

- Thành chủ, ngài xem!

Marshall khẽ run một cái, nhìn theo hướng Tác Lãnh chỉ, rồi không thể ngăn được vẻ mừng rỡ như điên đang bùng bùng phát ra trên mặt.

Nhìn đối thủ trước mặt, Willis trong lòng nghiêm cẩn nhưng lại cười yêu mị hơn nữa:

- Người chính là giai tử của Zara? Hắc hắc, quả thật cũng chút bản lĩnh.

Willis vừa bị gã trai trẻ mang nạ Mặt Quỷ trước mặt này cản lại. Trong trận chiến hôm nay, đây là lần chiến đầu tiên y bị cản trở. Mặc dù đang ở trong chiến trường hỗn loạn, nhưng Willis lại không một chút kích động, thần thái ung dung đánh giá đối thủ trước mắt.

Lạnh lùng, đây là từ duy nhất Willis có thể tìm được để mô tả, hoặc cũng có thể nói đây là đặc điểm duy nhất mà gã có thể tìm được. Không sắc sảo, không hiên ngang, cho dù chặn lối đi của gã cũng chỉ là lẳng lặng đứng đó.

Đột nhiên gã thấy hoa mắt, mất đi hình bóng đối phương. Trong tim của gã giạt một cái, hai tay lập tức động thủ, miệng cũng không quên léo nhéo:

- Này này, hỏi chuyện thì phải trả lời chứ, thật là một kẻ không biết lễ tiết.

Từ trên cành hoa hồng truyền đến một lực chấn động lớn khiến nó suýt nữa tuột tay gã, cánh tay phải của gã cảm thấy tê đi.

- Khí lực mạnh thật. Này này này, vũ khí của mi đâu? Ta vì đám vũ khí bảo bối của mi mà tới, mi không phải định để ta đi một chuyến tay không..

Mặc cho Willis lải nhải, Trần Mộ không một chút dao động, động tác nhanh như chớp giạt, chiêu liên chiêu liên tục. Lúc này lực của hắn cũng mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn trước nhiều.

Những vũ khí kia Trần Mộ không mang theo người, Hắn biết rõ, kỹ năng vận dụng chúng của mình hiện giờ còn lâu mới so được với đám nhu khách Bách Uyên phủ, bọn họ chuyên luyện đến cả chục năm. Nhưng điều quan trọng chính là, vũ khí quen thuộc của hắn cũng mạnh không kém.

Bao tay năng lượng bắn ra mười tia năng lượng cực nhỏ mà mắt thường khó có thể theo kịp, chỉ nghe tiếng xé gió sắc nhọn của nó trong một không gian hẹp đang tàn phá bừa bãi.

Rất nhanh Willis không còn sức để lải nhải, gã đã chật vật không chịu nổi. Gã thật không ngờ những sợi tơ năng lượng này lại giống như những thanh sắt ẩn chứa nhiều lực lượng đến như vậy. Bất ngờ không kịp phòng, lập tức trúng chiêu. Tay phải tê rần, động tác lập tức chậm lại, liền bị Trần Mộ thừa cơ tại đầu vai trái của hắn cắt một phát. Máu thịt lập tức văng tung tóe.

Những sợi năng lượng nhỏ bé lại có lực công kích uy mãnh ghê gớm, lực tấn công thực sự mạnh mẽ, vai trái Willis máu thịt bầy nhầy một đám.

Willis thở hổn hển giãn ra xa khỏi Trần Mộ, tựa như trên người không có thương thế, mặt gã vẫn tươi cười như trước:

- Quả nhiên có chút bản lĩnh. Nhưng nếu chỉ có thế, hôm nay sợ rằng mi khó mà thoát được kiếp nạn. Ừm, trước khi chết có thể nói cho ông đây biết người giấu vũ khí ở chỗ nào không?

Trán y đầy mồ hôi, khoe miệng tươi cười, trên vai trái lại bầy nhầy máu thịt tạo nên một hình ảnh cực kì quái dị.

Trần Mộ thờ ơ không chút động lòng. Cho đến giờ, thực lực của đối phương biểu hiện ra không đủ để làm cho hắn cảm thấy phấn khích. Không biết có phải tại chiến đấu với dã thú hung mãnh trong Bách Uyên lâu ngày đã quen hay không, mà cuộc chiến vừa rồi làm cho hắn có cảm giác vô vị.

- Xem ra là mi quyết không nói, thật là làm cho ta thất vọng.

Willis nhún nhún vai, vẻ mặt tươi cười đột nhiên thu lại, thanh âm phúc chốc trầm thấp:

- Đã như vậy, thì chết quách đi!

Lời chưa dứt, những cánh hoa hồng màu đỏ sậm đang trôi nổi bên cạnh gã bất chợt như sấm lại, chúng như cánh hoa bị mất nước, bằng mắt thường cũng có thể thấy được đang khô héo từ không trung vô lực rơi xuống. Gần như đồng thời, trên trán Willis hiện ra một đoá hoa hồng đỏ sậm, da thịt của gã cũng đổi sang màu đỏ sậm quỷ dị, toàn thân đều xuất hiện những điểm đỏ sậm như những cánh hoa. Cánh hoa hồng trên tay y trở nên sậm lại, đen bóng, đầy một màu sắc kim loại.

Willis đột nhiên biến mất.

Trần Mộ giật mình, tốc độ tăng vọt. Hần phản ứng cực nhanh, tay tay búng ra liên tiếp, mười sợi tơ phụt ra từ đầu các ngón tay đan thành một tấm lưới năng lượng.

Keng keng keng keng! Tiếng năng lượng va chạm dày đặc, lưới năng lượng trước mặt bị vỡ tan, hóa thành những tia sáng chiếu rọi cả bầu trời.

Trần Mộ 'hừ' một tiếng, lùi nhanh ra phía sau, trong lòng hơi kinh hãi. Công kích vừa rồi có tần suất cực kì kinh khủng, mỗi một công kích cũng chứa một lực ghê gớm, vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn. Liên tục bị cường lực tấn công, lưới năng lượng không chống đỡ nổi nên bị đánh vỡ vụn.

Các sợi tơ năng lượng được bao tay năng lượng phát ra cứng rắn vô cùng, vậy mà lại bị đánh tan, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải. Nhưng điều làm Trần Mộ kinh hãi nhất chính là, đối phương vô luận là tốc độ hay lực lượng đều đột nhiên tăng vọt. Đối phương tựa như hoán đổi thành một người khác, một cảm giác nguy hiểm trỗi dậy trong lòng Trần Mộ. Hần cảnh giác nhìn chằm chằm địch nhân nguy hiểm tràn đầy khí tức quỷ dị trước mắt, y có đôi mắt trống rỗng, nước da đỏ sậm trông như quái vật.

Không lẽ nhải, cánh hoa trên tay Willis nhẹ nhàng rung lên, thân hình như điện, hướng Trần Mộ vọt tới.

Trần Mộ đột nhiên thấy hoa mắt, một điểm hàn khí đâm thẳng vào mi tâm, khí tức tử vong u ám như một thanh kiếm đâm thẳng vào đầu hắn, cơ thể vô thức trở lên cứng lại.

Ẩn dưới nạ Mặt Quỷ, sắc mặt Trần Mộ kịch biến, cơ nhục bị cứng lại sẽ làm cho hắn bị khựng lại trong khoảng thời gian cực ngắn. Trần Mộ dám khẳng định, chỉ cần mình dừng lại, vậy cánh hoa hồng cứng rắn vô cùng kia sẽ như xuyên vào đầu hũ mà cắm vào mi tâm của mình. Trong giây phút sinh tử, độ nghi trên tay Trần Mộ đột nhiên phát động.

Một cỗ chấn động vô hình bao phủ cả người Trần Mộ, là tạp phiên sáu sao Vĩnh Viễn Chi Dạ.

Willis dường như biết lợi hại, cánh hoa chưa đâm tới đã thu lại, thân hình lộn vòng ra phía sau Trần Mộ. Tốc độ của gã cực nhanh, tựa như gã vốn chủ định vòng ra phía sau Trần Mộ từ trước, những động tác vừa rồi chẳng qua chỉ là động tác giả mà thôi.

Nhưng đối với Trần Mộ mà nói, khoảng thời gian chưa đầy 0,1 giây này cũng là đủ. Hắn vốn có năng lực khống chế thân thể rất mạnh, chỉ cần một khoảng thời gian đệm cực ngắn này cũng đủ để Trần Mộ một lần nữa khống chế lại thân thể của chính mình.

Sau giây truyền đến một luồng khí lạnh, Trần Mộ dưới chân phát lực nhào về phía trước, hắn muốn tạo khoảng cách với đối phương.

Hiếm đối thủ nào có thể so sánh với Trần Mộ cả về lực lượng lẫn tốc độ, cho dù tại nơi có nguy cơ trùng trùng bốn bề như trong Bách Uyên cũng cực ít gặp loại dã thú nào có thể vượt hơn Trần Mộ ở cả hai mặt này.

Bao tăng lực lượng cùng tốc độ, kĩ xảo của Willis vốn đã ghê gớm lại càng trở lên nguy hiểm, càng thêm chí mạng. Giống như giò bám xương, cỗ hàn ý sau lưng Trần Mộ vẫn như âm hồn bất tán. Không cần quay đầu lại, Trần Mộ cũng biết đối phương đuổi tới. Dưới chân phát lực lần thứ hai, thân hình lập tức tăng tốc.

Hai tia chớp chạy trong chiến trường hỗn loạn, nhanh đến mức không kịp nhìn thấy, nhu khách hai bên đều cảm thấy kinh sợ.

Không có Willis đột phá, thế công của người Hắc Uyên nhất thời chậm lại. Mà sự xuất hiện của Trần Mộ khiến cho sĩ khí của phía Marshall đại chấn. Bên lên bên xuống, cuộc chiến hai bên lập tức tiến vào thế giằng co. Song phương chém giết càng thêm thâm thiết, người nào cũng biết, lúc này mà lui về phía sau thì

chỉ có nước chết. Người Hắc Uyên vốn là tàn nhẫn hiếu sát, cho dù ở nơi cá lớn nuốt cá bé như Bách Uyên phủ cũng là số một số hai.

Đầu ngón chân điểm liên tiếp, biến hướng hoa cả mắt, Trần Mộ tựa như một con lươn qua lại như con thoi giữa đám người Hắc Uyên. Dưới trạng thái Linh Thức, mỗi bước của hắn đều có thể nắm rõ trước tiên cơ, mặc dù phóng diên cuồng giữa một đám người hỗn loạn, nhưng đến cả chéo áo Trần Mộ cũng chưa hề đụng phải. Nhưng làm cho hắn cảm thấy bất ngờ chính là phía sau Willis vậy mà vẫn theo sát từng bước, không thoát ra được.

Trong hoàn cảnh phức tạp như vậy mà vẫn không bị mất mục tiêu đúng là một chuyện không hề đơn giản. Hướng chi, để thoát khỏi đối phương Trần Mộ đã liên tục biến hướng, vậy mà vẫn không thoát khỏi đối phương nửa bước.

Xem ra khả năng cực cao là Willis cũng có cùng một loại kỹ xảo giống như trạng thái Linh Thức của mình. Trần Mộ không khỏi nhíu mày, đối thủ khó chịu vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn. Cùng lúc đó, một cảm giác hưng phấn quái dị lạnh lẽo trong lòng hắn trào lên. Cả người tựa như có chút nóng lên, cặp mắt hờ hững lạnh nhạt rốt cục đã xuất hiện một tia rung động, tựa như người thợ săn gặp được một con mồi trông đợi.

Tâm trí của hắn tập trung vào một tấm tạp phiến nằm trong khe tạp của độ nghi trên tay.

Vĩnh Viễn Chi Dạ - tạp phiến sáu sao!

607. Chương 599: Vụ Sa Y

Đứng thứ nhất là tấm tạp phiến được đại sư Rosenberg làm ra, tấm tạp phiến thần bí. Tuy tấm tạp phiến này vẫn còn có nhiều bí ẩn, nhưng tầm quan trọng của tấm tạp phiến này đối với Trần Mộ không cần nói cũng biết. Có thể nói, không có tấm tạp phiến này thì không có Trần Mộ ngày hôm nay. Chế tạp, phương pháp rèn luyện cảm giác, các kỹ thuật tăng cường thể chất, mức độ quan trọng của mỗi hạng mục trong tấm tạp phiến thần bí đều là không thể không nhắc đến.

Các đệ tử của Rosenberg vì muốn tấm tạp phiến này tránh được sự truy tìm của Hyner Vincent Van mà nguy trang nó thành một tấm năng lượng tạp một sao. Các đệ tử của đại sư giờ đã hóa thành người thiên cổ biến mất trong dòng sông năm tháng. Ý định ban đầu của bọn họ không thể nào đoán được, nhưng bọn họ đại khái cũng không thể tưởng tượng được, tấm tạp phiến mà bọn họ hao tổn tâm cơ để truyền lại cho đời sau, lại thần kỳ làm ra một chuyện truyền kỳ đến vậy.

Trong tất cả các tấm tạp phiến của Trần Mộ, vị trí thứ nhất của tấm tạp phiến này không tạp phiến nào có thể lay động được.

Đứng thứ hai là tấm tạp phiến bảy sao Tà Quân Đồng mà Caesar tặng cho hắn. Tấm tạp phiến này là tấm tạp phiến thành danh của Túc Hàn Đạo, chứng môn của Mạc Doanh ngày trước, nó cũng là một tấm tạp phiến bảy sao duy nhất của Mạc Doanh. Nó có uy lực mạnh mẽ, là loại tạp phiến chùm tia sáng loại cực cực đỉnh, trong tất cả các tạp phiến của Trần Mộ, nó xếp thứ hai.

Vĩnh Viễn Chi Dạ đứng thứ ba, tuy nó không thể được như Tà Quân Đồng đứng trong hàng ngũ những tạp phiến cực đỉnh, nhưng được đánh giá sáu sao cũng làm cho nó trở thành tấm tạp phiến gần nhất với các tạp phiến bảy sao truyền thuyết. Hơn nữa nó thuộc loại tạp ảo tạp hiểm thấy, làm đối thủ khó lòng phòng bị.

Tạp phiến thần bí không phải là tạp phiến chiến đấu, cho nên hai tấm tạp phiến này đã trở thành vũ khí cực mạnh trong tay Trần Mộ, so với bao tay năng lượng thì mạnh mẽ hơn nhiều. Cũng bởi vậy, vì muốn sử dụng thành thạo hai tấm tạp phiến này, hai năm vừa qua hắn đã tiêu phí vô số tâm tư cho chúng. Cục diện trước mắt đã chứng thực chuyện Trần Mộ tiêu phí tâm tư cho hai tấm tạp phiến này không phải là không có tác dụng.

Đối phương có tốc độ ghê gớm, sức mạnh kinh người, kỹ xảo tuyệt vời, linh mẫn siêu việt dường như không chệch vào đâu được. Chỉ cần sơ hở một chút, cảnh hoa hồng đen bóng kia sẽ nháy mắt xuyên thủng thân thể của chính mình. Nếu trước kia, chuyện này khá khó giải quyết, thì đối với Trần Mộ hiện tại mà nói, lại vẫn có thể phản kích.

Trần Mộ vẻ mặt trở nên chăm chú, cảm giác giống như đôi tay cực kỳ linh hoạt, nhẹ nhàng kích thích điểm tụ năng lượng trong độ nghi.

Vĩnh Viễn Chi Dạ Vụ Sa Y!

Lấy Trần Mộ làm trung tâm, một cổ dao động vô hình giống màn khí sương mù biến ảo nhòe nhòe xuất hiện.

Willis đang bám sát ngay sau Trần Mộ dưới chân hơi bị khựng lại, trên khuôn mặt âm ngoan yêu dị lộ ra vẻ mờ mịt. Nhưng vẻ mờ mịt này chỉ như chợt lướt qua, ngay cả 0,1 giây cũng không tới gã đã khôi phục thanh tỉnh. Trong con mắt lại lộ ra ánh dữ tợn, không một chút chần chừ, gã tiếp tục nhằm hướng Trần Mộ đánh tới.

Nếu có tập tu ở đây quan sát, nhất định sẽ nhận ra không gian xung quanh Trần Mộ bị dị biến. Cổ dao động vô hình biến ảo méo mó, không gian xung quanh Trần Mộ hình thành một khu vực mắt thường không thể nhìn xuyên được, đó là Vụ Sa Y, kỹ xảo tự sáng chế!

Trong thực chiến Trần Mộ phát hiện sóng ngắn do Vĩnh Viễn Chi Dạ phát ra tuy có thể ảnh hưởng tới đại não con người mà sinh ra ảo giác, nhưng đối với những người có tâm chí kiên định thì lực sát thương cũng không lớn như tưởng tượng. Hẳn ở trong thực chiến phát hiện, đối phó với dã thú cường đại bằng Vĩnh Viễn Chi Dạ thì rất khó làm ra vết thương chí mạng. Tương tự như với đám cường giả hàng đầu, tinh thần bọn họ vững vàng như đá khối, khó có thể lay động được.

Do vậy hẳn đơn giản đem Vĩnh Viễn Chi Dạ chuyển thành tạp phiên phụ trợ. Sóng ngắn do nó phát ra tuy không đủ sát thương, nhưng nếu dùng để quấy nhiễu địch nhân thì cũng tốt. Phải biết rằng, nếu không có tạp phiên thì Trần Mộ không phải trở nên không còn thủ đoạn nào khác, Hư Không kĩ, tư năng lượng đều là những kỹ xảo giết người tuyệt tốt.

Bởi vậy mới có Vụ Sa Y, luồng sóng ngắn này tựa như chiếc áo sương mù mặc trên người vậy. Vô số dã thú đã ngã xuống dưới một chiêu này. Đối Trần Mộ mà nói, một sơ hở cho dù cực nhỏ, cũng là một cơ hội cực tốt để giết chết địch nhân.

Xoay người quyết giết cho bằng được, Trần Mộ không hề né tránh, bao tay năng lượng bắn ra mười tia nhỏ, tựa như mười con rắn độc rời hang, hướng đối phương mà bay tới như chớp.

Leng keng đing!

Liên tiếp những tiếng va chạm bén nhọn dày đặc như mưa rền gió giạt vang lên, vô số hoa lửa giống như những hạt mưa ở chỗ hai người bắn tung toé, ánh hoa lửa lúc sáng lúc tối chiếu lập lờ lên khuôn mặt hai người. Các nhu khách ở xung quanh, vô luận là người Hắc Uyên hay thủ hạ của Mạc Tang, tất cả đều đần mặt mà nhìn, không một ai dám bén mảng.

Từ khi thoát khỏi Bách Uyên tới nay, đây là lần đầu tiên có người bức Trần Mộ đến tình trạng như vậy. Tinh thần Trần Mộ tập trung chưa từng có, trạng thái Linh Thức được hấn phát huy đến mức tận cùng, các tính toán liên tiếp tựa hoa tuyết xẹt qua trong đầu hấn, không khí nát vụn, tia năng lượng bay lượn vũ động thành vệt trong không gian. Tần suất công kích của Willis nhanh đến mức không có gì sánh nổi, cảnh hoa hồng đen bóng trong tay gã xuất quỷ nhập thần, tùy tâm sở dục đến mức như một bộ phận thân thể của gã vậy, có thể phát ra công kích từ bất cứ góc độ nào.

Mà cái cảnh hoa rất nhỏ kia lại tựa như một vũ khí cứng rắn và hung hãn nhất, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa lực lượng cùng kỹ xảo!

Khóe miệng Willis nhếch lên cười nhe hàm răng trắng. Gã tinh tế cảm nhận được đối phương đã sa vào tiết tấu chiến đấu của mình. Tần suất công kích của gã càng lúc càng nhanh, khoái cảm của việc nắm giữ tiết tấu làm cho mỗi tế bào của gã đều run rẩy, run rẩy đến mức gã gần như muốn rú lên.

Đối phương chết chắc rồi!

Nhưng đúng vào lúc này, đồng tử của gã đột nhiên giãn ra, khuôn mặt hơi có vẻ hoảng hốt, động tác tuy không ngừng nhưng đã chậm lại.

Bang!

Tiếng chấn động vang lên trong trẻo, trước ngực của gã bị trúng một chiêu của Trần Mộ, lập tức da tróc thịt bong, máu thịt bay tứ tung.

Chiêu này được gia tăng đến mười phần lực đạo, trước ngực gã thậm chí có thể nhìn thấy những đốm trắng của xương sườn dày đặc lộ ra. Nhưng Willis lại vẫn như vô sự, trên mặt không thấy lộ ra vẻ đau khổ, thân hình chỉ thấy dừng lại một chút, rồi ngay lập tức gã lại hướng Trần Mộ đánh tới.

Trần mộ không khỏi lộ ra vẻ giật mình. Thương thế như vậy dẫu là thân thể mạnh mẽ của vô tập lưu cũng không thể động được, nhưng Willis lại cứ như không có việc gì. Một điều kỳ quái khác chính là, miệng vết thương lớn như vậy, đáng lẽ phải phun máu như mưa giống như hần khi dính vết thương như vậy mới đúng. Lăn lộn trong Bách Uyên, bị thương là chuyện bình thường, thậm chí đôi khi hần phải chịu thương để đổi lại kết quả giành thắng lợi. Cũng chính bởi vì vậy, nên Trần Mộ đối với các loại hình dáng vết thương cực kỳ quen thuộc. Vậy mà miệng vết thương trên người Willis lại bắt đầu se miệng. Thật không hiểu được! Một cổ hần ý đột nhiên tràn ra.

Không lâu sau, Willis lại xuất hiện sơ hở, ba tia năng lượng nhỏ tựa như con rắn độc rình đã lâu, đột nhiên chui đi vào!

Phốc!

Ba tia năng lượng trong nháy mắt xuyên thủng ngực Willis, Trần Mộ trong lòng yên tâm hơn một chút. Với vết thương như vậy tuyệt đối không thể sống sót. Vụ Sa Y phối hợp với bao tay năng lượng là một trong những thủ đoạn mà hần sử dụng cực kỳ thành thực. Để cho đối phương không cảnh giác, cường độ của Vụ Sa Y đã được giảm rất thấp, như vậy mới càng tăng tính ẩn dấu.

Willis trờng mắt thật lớn, miệng há to như muốn nói cái gì đó mà không nói được. Đám người Hắc Uyên xung quanh không tin nhìn Willis đang bất động, đại não của bọn họ trống rỗng. Ở trong lòng bọn họ, năm đại thống lĩnh đều là chưa bao giờ thất bại!

Ngay tại thời điểm mọi người đang khiếp sợ, cánh hoa đen bóng vô lực đang hạ xuống của Willis bỗng nhiên giờ lên, đâm thẳng.

Không có cách nào hình dung nổi một kích này. Một vệt tia sáng đen bóng loáng lên trong tầm nhìn của Trần Mộ, kích thích khiến hần theo bản năng muốn nhắm mắt lại.

Cảm giác dừng hết cả lông tóc chột phủ kín toàn thân, không kịp suy nghĩ, Trần Mộ bỗng đứng quất lên một tiếng lớn, mười ngón tay mạnh mẽ phun ra.

Cheng!

Mười sợi tơ năng lượng đồng thời tan biến hóa thành mây trăm đoạn, nhắm phía trước mà bắn tới!

Hự!

Một âm thanh nặng nề, Willis tựa như bị một toa xe đâm thẳng trước mặt, toàn thân bay tung lên trời, nặng nề ngã về phía sau.

Trần Mộ sợ hãi nhìn Willis thành thật không nhúc nhích nằm trên mặt đất. May mắn vừa rồi hần vẫn chưa luông lỏng cảnh giác, nếu không trên mặt đất bây giờ chính là chính mình. Willis thật sự quỷ dị, cú vỗ cuối cùng trước khi chết đúng là sắc bén đến cực điểm, làm người ta kinh hãi.

Cánh hoa hồng đỏ sậm trên trán Willis dần dần nhạt đi, những điểm hoa hồng trên người cũng dần dần biến mất, miệng vết thương bắt đầu điên cuồng mà phun máu ra ngoài. Chỉ trong chớp mắt, dưới thân của gã đã là một vũng máu lớn.

Nếu nói công kích mạnh, phải là tập tu của liên bang, nhưng nếu nói dị biến quỷ quyết, lại phải nói đến nhu khách của Bách Uyên phủ, đủ các loại năng lực kỳ cổ quái làm cho Trần Mộ cảm thấy phải kiêng kỵ. Còn nếu nói cường lực thân thể, lại phải nhắc đến Ma Cấp Định vực, nơi sinh ra Weah cái loại không phải là người. Nói thật lòng, Trần Mộ cũng muốn tới đó.

Thời điểm Willis chết là ranh giới chuyển biến của trận chiến. Thấy Tổ đang thi triển tầng tầng lớp lớp các thủ đoạn quỷ dị, Trần Mộ cảm thấy cận chiến không phải là lựa chọn tốt, lập tức dùng Tà Quân Đồng.

Trên bầu trời, một con mắt đỏ tươi xuất hiện.

Một chùm hồng quang từ không trung bắn thẳng xuống, chính xác vô cùng bắn trúng Tổ!

Tấm màn trắng bảo vệ Tổ chỉ có thể cản trở đạo hồng quang này một giây. Đáng tiếc, khả năng vận động của Tổ kém Willis rất xa, nếu không thì với một giây này đã có thể giúp gã đào thoát!

Hai đại thống lĩnh chết đột tử, làm cho sĩ khí của đám người Hắc Uyên rơi xuống đáy trong nháy mắt. Nhưng dưới tình huống như vậy, bọn họ vẫn còn không bị tan vỡ khiến cho Trần Mộ thực sự ngạc nhiên. Tốc độ hy sinh của đám nhu khách thủ hạ của Mạc Tang vẫn như cũ cao hơn đối phương, nhưng là thắng lợi đã theo thời gian mà rời xa đám người Hắc Uyên rồi.

Trong ánh mắt kính sợ của đám nhu khách, Trần Mộ bay khỏi bãi đất trôi nổi trong không trung, hẳn ở đó tìm kiếm thân ảnh của Zara.

Zara chống lại Uyên, gã thống lĩnh cực giỏi ám sát, có thể nói là bàn chải thép độ với lông voi, nhưng Trần Mộ vẫn tuyệt đối tin tưởng vào nàng. Hai năm chưa hề gián đoạn chiến đấu cường độ cao vừa qua đã thao luyện ra một Zara hoàn toàn khác, con người cũ năm xưa sớm đã không thể so sánh được.

Quả nhiên, không bao lâu khi Trần Mộ tìm được Zara, trên người nàng có tổn hại đôi chút nhưng hoàn toàn không bị thương.

Thấy Zara đứng ở một chỗ trên đồi nhìn chiến trường hỗn loạn phía dưới, Trần Mộ bay đến kế bên rồi hạ xuống mặt đất.

- Giải quyết xong rồi?

- Ừ.

Zara yên lặng thờ dài một tiếng. Một lát sau, nàng bỗng nhiên nói:

- Xong chuyện này chúng ta quay về liên bang đi.

- Quay về liên bang?

Trần Mộ hơi kinh ngạc:

- Cô biết đường?

Zara:

- Biết hướng đại khái.

- Ừ, tốt.

Trần Mộ mạnh mẽ đáp lời. Hắn bỗng nhiên có chút nhớ nhung các chiến hữu. Nhớ Lôi Tử, nhớ Bagnell, nhớ Hề Bình, nhớ Tô Lưu Triệt Nhu,..

oOo

Căn cứ Khe Núi lớn đang được đề phòng sâm nghiêm, sắc mặt tất cả mọi người trong phòng họp ngưng trọng.

Kính Song thông tới Ma Cấp Dịch vực đã bị chiếm, bọn họ căn cứ vào lời khai của tù binh lấy được tin tức, chiếm lĩnh Kính Song chính là Vương của Ma Cấp Dịch vực.

Đối bọn họ mà nói, không nghi ngờ gì hết, đây là một tin tức cực xấu. Điều này cũng có ý nghĩa, bọn họ phải chiến đấu với lực lượng của cả một vực.

Cũng may khoảng cách từ căn cứ tới cửa thông tới Ma Cấp Dịch vực rất xa, điều này giúp bọn họ có một thời gian tạm đủ để chuẩn bị. Nhưng một khi đoạn thời gian đệm này đã hết, vậy hai bên không còn đường hòa hoãn mà sống nữa.

- Chuẩn bị đi.

Bagnell thần thái bình tĩnh lạnh lùng, bọn họ tuyệt đối không đem tầng bụi dăng đến tay người khác, chẳng có gì phải sợ Vương của Ma Cấp Dịch vực cả!

- Truyền xuống dưới, chỉ có thời gian ba tháng!

Giọng của lão chuyển lạnh:

- Ba tháng, trong vòng ba tháng, phải khống chế bằng xong các khu bình dân!

Không ai phản đối!

Chỉ có như vậy, bọn họ mới miễn cưỡng có tư cách cùng vua của một vực đấu tranh, chỉ có như vậy, bọn họ mới không sa vào cục diện lưỡng đầu thụ địch!

Ba tháng, quét sạch khu bình dân!

608. Chương 600: Cái Chết Của Hách Dịch Lạp Đặc (hedilate)

Đội quân của Marshall tựa như uống thuốc kích thích, bọn họ như thủy triều tràn lên đối phương mà chém giết. Cách hai người không xa là Marshall đang được một đám hộ vệ xúm xít vây quanh, trên mặt đầy vẻ đắc ý. Sau ngày hôm nay, toàn bộ phủ Bách Uyên sẽ nằm trong túi của gã, ngay cả người Hách Uyên cũng bại trong tay gã, hỏi còn ai có thể ngăn trở bước tiến của y được? Tấn công vào lãnh địa của người Hách Uyên, ai dám tin được chuyện này, ngay cả chính hắn hiện tại cũng tưởng như là một giấc mộng.

Phía người Hách Uyên chỉ còn 500 nhu khách, còn một bên lại mới đại thắng, nhân uy danh mà trong thời gian ngắn khuếch trương quân đội lên nhiều lần. Marshall giao hoạt ghê gớm, đám lực lượng chưa được tổ chức kia bị gã điều đến tiền tuyến. Nhu khách Hách Uyên kiêu dũng âm ngoan thủ lạt, đám lính mới lòng mọt làm sao mà chịu nổi? Bọn họ rất nhanh từ thương thảm trọng. Nhưng mỗi một lần suy sụp đến bên bờ sụp đổ, Marshall lại điều đám thủ hạ tinh nhuệ tiến vào, ngay khi tình thế chiến trường đã ổn định trở lại, đám tinh nhuệ lại được điều ra, còn đám nhu khách lính mới gia nhập lại bị điều vào thế chỗ.

Cứ sắp bại lại phản công như vậy, sau vài lần đám nhu khách mới gia nhập tử thương cực kỳ thảm trọng, mà đám nhu khách người Hách Uyên cũng không còn lại bao nhiêu.

Marshall nhìn như không thấy thi thể phủ kín chiến trường, trên mặt vì quá phấn khích mà đỏ hồng lên bất thường, cánh tay hướng phía tiền phương mà phất, cổ họng gầm lên: “Sát!” Đột nhiên, một bóng hình từ phía sau người Hách Uyên phiêu hốt xuất hiện!

Nhu khách tinh duệ của Marshall phản ứng cũng không chậm, tất cả tê tê rống lên phát ra công kích nhắm vào bóng đen, Tên bắn như mưa, các chủng loại ánh sáng chớp động, tiếng phá không liên miên bất tuyệt chói tai!

Nhưng bóng đen kia lại nhanh như chớp giật, bắn trúng bóng đen vốn dĩ là những loại đạn có tốc độ cực nhanh, vậy mà tốc độ của bóng đen hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đồng tử Trần Mộ đột nhiên co rút lại, mục tiêu của đối phương chính là mình.

Nhanh thật!

Trước mắt hoa lên, một bóng đen đã vọt đến sát trước mặt Trần Mộ.

Không kịp suy nghĩ hai tay Trần Mộ đẩy ra một cái, mười sợi tơ nhỏ từ bao tay năng lượng đồng thời phún ra.

Bình!

Tiếng va chạm trong trẻo mà sắc nhọn, Trần Mộ như bị sét đánh, máu huyết chạy rần rật trong lồng ngực, mối nguy hiểm này thật không tả được bằng lời, hắn không tránh khỏi kinh hãi vội vàng lùi lại.

Mười sợi tơ năng lượng cứng rắn không gì không khoan thủng thế mà lại bị một kích của đối phương đánh cho đứt gãy thành từng đoạn nhỏ!

Hedilate!

Mặc dù không nhìn rõ được tướng mạo của đối phương, nhưng Trần Mộ gần như buột miệng bật ra. Đây chẳng phải là sức lực của vua một giới sao? Trong khoảng thời gian như chớp giật, ý niệm này đột nhiên hiện ra.

Mười tia năng lượng tựa hồ như không làm nên bất kỳ trở ngại nào cho Hedilate, thân hình của hắn loáng lên, như giò bắm xương tiếp tục nhằm Trần Mộ đánh tới!

Đinh!

Tiếng chấn động tựa như quả trùy gai đánh thẳng vào trong lồng ngực, một bóng đằng ở chỗ Trần Mộ múa lên, vừa kịp va chạm cùng với Hedilate! Là Thiên Tinh đằng của Zara. Không cần suy đoán, Trần Mộ liền đoán được ai đã can giúp mình một chiêu này! Trong đầu của hắn cực kỳ bình tĩnh, không một chút sôi sục. Dưới sự kích thích chưa từng có, Linh Thức trong thời gian ngắn đề tăng tới cực điểm, toàn bộ chuyển động xung quanh dường như chậm lại, trong tầm nhìn của hắn ta có vô số sợi tơ nhỏ mỏng manh như tơ nhện với tần suất kinh người mà biến hóa. Một thế giới lạnh băng như cơ giới mà lại tinh tế cùng cực hiện ra, trong giờ phút này lộ ra những biến hóa phong phú dị thường. Cuối cùng, dù rất khó khăn nhưng Trần Mộ cũng có thể nắm bắt được cử động của Hedilate!

Hedilate cũng không còn là hư ảnh mà mắt thường khó nhìn được nữa, Trần Mộ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả vô địch, kẻ làm cho cả Bách Uyên phủ rung động và sợ hãi!

Ông ta lùn,.. gầy, lưng còng, khuôn mặt đầy vẻ phong sương. Nếu như gặp trên đường, đại khái không ai có thể tưởng tượng được một lão già như vậy lại có thể dẫn dắt người Hắc Uyên tiêu diệt nhu khách cực mạnh của Bách Uyên là Tây Sơn vương tộc! Chỉ có đôi mắt lạnh như điện phát ra sát khí uy nghiêm phủ đầy trời kín đất mọi góc ngách kia, mới thể hiện rõ thân phận chân thật của một lão già trông không có gì đáng để ý.

Hai cánh tay gầy như hai khúc củi khô cầm một thanh trường mâu màu đen, động tác của lão cũng không có gì ngoài sức tưởng tượng. Nếu luận về kỹ xảo, còn xa mới so được biến hóa kinh người của Willis, nhưng lại chiếm trọn hai chữ: Nhanh và Lực!

Nhanh tới mức không gì có thể so sánh nổi, Cho dù trạng thái Linh Thức của Trần Mộ đã đẩy lên mức cực hạn, cũng chỉ tiếp cận được với việc nắm bắt được động tác của đối phương. Dưới tốc độ khủng bố như vậy, mỗi một lần huy động lại hàm chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa. Những sợi tơ năng lượng không gì không khoan thủng của Trần Mộ trong chớp mắt cũng bị bẻ gãy, mà Zara chỉ dưới một kích cũng bị trọng thương, có thể thấy nó ghê gớm đến mức nào. Trần Mộ tựa như lại gặp được một Weah khác!

Bản năng chiến đấu khổ luyện trong vô số chiến trường đầm máu lúc này đã phát xuất ra uy lực của nó!

Bình tĩnh, chỉ có thể là bình tĩnh, không được sợ hãi. Tốc độ của Hedilate khiến Trần Mộ đến sợ hãi cũng không kịp, lập tức tiến nhập trạng thái chiến đấu. Không gian xung quanh như cực rõ, hắn thậm chí có thể nắm rõ được đường bay của thiên tinh đằng bị đẩy lùi, khuôn mặt trắng bệch thảm hại của Zara, lại còn lực lượng truyền qua thiên tinh đằng mà tác dụng lên cơ nhục của nàng trong chớp mắt.

Zara đã bị thương, bị trọng thương.

Dưới sự vận chuyển như cuồng phong của Linh Thức, Trần Mộ chính xác đưa ra phán đoán. Phán đoán này khiến cho sự ngạc nhiên của Trần Mộ bị đánh bật đi, không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào tới hắn. Bây giờ Trần Mộ chỉ còn bình tĩnh, lạnh lùng tựa như cái máy, vô cảm hờ hững như máy móc.

Trong giờ phút này, không gì có thể ảnh hưởng tới cuộc chiến của hắn.

Một kích của Zara đã huy động lực lượng toàn thân của nàng, nó khiến cho thân hình của Hedilate bị cản trở lần đầu tiên, một sự đình trệ trong thời gian cực kỳ ngắn.. nhưng đối với Trần Mộ mà nói, chỉ cần một sự khựng lại trong thời gian chưa đầy 0,1 giây là cũng đã đủ! Hắn ra tay phản kích.

Tà Quân Đồng!

Một con mắt màu đỏ yêu dị đột nhiên xuất hiện trong khoảng không tầm nhìn của Trần Mộ và Hedilate, quỷ dị cùng cực. Con mắt màu đỏ máu đang nhắm nghiền đột nhiên khai mở, một luồng ánh sáng màu đỏ bắn ra.

Luồng sáng màu đỏ này to chừng ngón tay cái, ngoại trừ nó có màu đỏ khiến người ta cảm thấy sợ hãi, nó không có chỗ nào quá đặc biệt. Nhưng lại chính luồng sáng màu đỏ không có gì đặc biệt này, lại khiến cho Hedilate khựng lại lần thứ hai.

Vận mình quỹ dị một cái hoàn toàn ngoài quy tắc vật lý, Hedilate đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Trần Mộ. Ngọn mâu trên tay đâm một cái, trước mắt Trần Mộ như hoa lên, mũi mâu đen thui không một chút ánh sáng xuất hiện trước mắt, lao đến với tốc độ cao hình thành một luồng khí áp khủng bố khiến đôi mắt của Trần Mộ đau nhức gần như không mở ra được.

Trước tình thế nguy cấp, Trần Mộ tuyệt không hoảng loạn, con ngươi vẫn hờ hững như cũ, tựa như người sắp chết dưới ngọn mâu không phải là hắn vậy.

Ngay lúc Hedilate chuyển mình, không một ai chú ý thấy con mắt màu đỏ vừa mới phát ra luồng sáng màu đỏ đã nhắm lại. Mà tại lúc ngọn mâu gần như đâm thủng con mắt của Trần Mộ, con mắt màu đỏ máu lại mở ra lần nữa. Trong con mắt màu đỏ máu này, giờ bất ngờ xuất hiện một con ngươi nhỏ bé màu vàng kim!

Con ngươi nhỏ bé màu vàng kim này đột nhiên bắn ra vô số những tia sáng màu vàng nhỏ bé, mà điều kỳ dị chính là, những tia sáng này lại đan vào với nhau, tựa như dệt lên một trường bông màu vàng nhắm đối phương chụp tới.

Tà Quân Hối Kim Đồng Chức!

Đây là lần đầu tiên trong thực chiến Trần Mộ sử dụng chiêu này. Là loại tạp phiên chùm tia cực cực đỉnh, uy lực của Tà Quân Đồng cực kỳ cường đại, bình thường cơ hội để hắn sử dụng nó không nhiều, mà tuyệt chiêu giấu kín này Trần Mộ lại chưa từng sử dụng.

Đôi mắt của Hedilate trợn trừng, ngọn mâu thu lại nhanh như chớp, thanh mâu đen thui lúc này lại rực lên ánh sáng màu đỏ như thanh mâu thép được nung nóng, Hedilate gầy gò lưng còng trườn mắt phần nộ, thần tình hiên ngang tựa như thiên thần giáng trần.

Trần Mộ tinh tế cảm giác được khí thế của đối phương bạo trướng, hắn có thể nhận ra được ý nghĩ của Hedilate, đối phương muốn chỉ trong một chiêu phân thắng bại!

Không có gì có thể áp chế được, những kìm nén chiến ý của hai người trong giây phút này đột nhiên biến mất. Chiến ý trần trụi của hai cường giả đỉnh phong va chạm!

Trần Mộ đôi mắt băng lạnh như hoang nguyên cực địa, trong đó tựa như có gì đó đột nhiên phát nổ, hoang nguyên tiêu tán, chiến ý như nham thạch bị kìm nén ngàn năm trong lòng đất ngập trời, trong giây lát phún trào cháy rực cả bầu trời. Con mắt màu máu điên cuồng tăng đến cực đại, tựa như tấm khiên đứng sừng sững trước mặt Trần Mộ. Con ngươi màu vàng kim trong đó chiếu thẳng vào Hedilate! Tia sáng màu vàng kim cứng rắn chọi thẳng vào thanh mâu nung đỏ!

Một chiêu cực mạnh của hai cực đại cường giả trực diện va chạm vượt quá mọi tưởng tượng của mọi người. Đất trời chỉ còn một màu trắng xóa, thời gian như ngừng lại lúc này.

Không một ai có thể biết được điều gì xảy ra. Các nhu khách độc chiến tuyệt đối như trong mộng, bọn họ dừng hết mọi động tác, bởi vì cái gì bọn họ cũng không nhìn được, ngoại trừ một mảnh trắng xóa, tinh thần tựa như bị đào khỏi thân thể, bọn họ ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, thậm chí có người vẫn còn giữ nguyên tư thế chiến đấu, trông quái dị vô cùng.

Không biết qua bao lâu, bọn họ mới hoàn hồn trở lại. Tiếng động ầm ầm vang vọng không dứt, sóng trùng kích tựa như cơn bão tàn quét qua toàn bộ chiến trường, bọn họ đột nhiên như bị cuốn vào trong cơn lốc, bộ mặt ngỡ ngàng như đang bị quay cuồng bởi luồng khí nát vụn.

Lần va chạm này đã triệt để nhiễu loạn chiến trường. Quần áo Trần Mộ toàn bộ phá nát, trừ độ nghi trên tay phải, còn lại không thấy được chỗ nào nguyên vẹn. Góc miệng của hắn tràn máu tươi, toàn thân truyền lại những cơn đau nhức, nhân thân phức tạp vô cùng nhìn vào một chỗ không xa.

Marshall bị một đoạn mâu gãy đầu xuyên qua người, đôi mắt hắn trợn ngược tựa như không thể tin nổi những chuyện vừa mới phát sinh. Bên cạnh gã, Hedilate nằm trong một vũng máu, ánh đỏ của máu tươi chậm chậm lan ra trên mặt đất. Đám hộ vệ xung quanh bọn họ, người người kinh hãi thất sắc.

Nhìn quanh chiến trường đã loạn thành từng đám, Trần Mộ trong lòng than nhẹ, Hedilate thật là khủng bố.

Hedilate đã dùng chính tính mạng của lão cứu người Hắc Uyên.

Quân đội của Marshall vốn dĩ đã chiếm thế áp đảo, chỉ giết một mình Marshall tuyệt đối không thay đổi được vận mệnh của người Hắc Uyên, bản thân hắn cũng nằm trong kế hoạch của Hedilate. Trong khoảnh khắc va chạm của hai cỗ năng lượng, Hedilate đột nhiên thuận thế đảo người bay ngược lại, hai cỗ năng lượng cường đại tuyệt luân va chạm đã tạo ra một lực cực kỳ khủng bố khiến tốc độ của lão trong chớp mắt đột nhiên bạo tăng đến mức không một ai có thể tưởng tượng. Chính bằng việc mượn tốc độ kinh người này mà lão dễ dàng đột phá được tầng tầng lớp lớp phòng thủ của đám hộ vệ xung quanh Marshall. Sát chiêu của Trần Mộ đã phá nát sinh cơ của Hedilate, đây chỉ là một hơi cường ngạnh chống đỡ của lão.

Marshall bị chết, thế trùng kích mạnh mẽ càn quét chiến trường cũng bị phá nát, người Hắc Uyên không cách nào chuyển bại thành thắng, nhưng cũng đủ khả năng bỏ trốn, vì bộ tộc mà giữ lại một phần nguyên khí.

Hedilate quả nhiên vết thương chưa lành, cho đến lúc trước chỉ có những lời đoán vu vơ, nhưng lúc này, Trần Mộ mới khẳng định chắc chắn được. Nếu thương thế đã lành, Hedilate không hẳn không đủ khả năng vân hồi chiến cục. Chỉ dưới tình trạng vết thương chưa lành, mới khiến lão lựa chọn phương án bỏ mình cứu người như vậy.

Hedilate thương thế chưa lành mà còn kinh khủng như vậy, nếu lành lặn khỏe mạnh không biết còn kinh khủng đến mức nào?

Vẫn còn đầy kinh hãi, Trần Mộ đối với lão đầu gây còm này tràn đầy kính ý!

609. Chương 601: Quà Tặng

- Vâng.

Zara khẽ “vâng” một tiếng. Nàng không dám ngắt đầu, do dự một hồi mới nhẹ giọng nói:

- Tây Sơn vương tộc thực lực rất lớn, tuy bị thiệt hại nặng, nhưng chắc chắn vẫn còn một số người may mắn sống sót. Tôi là người vương tộc cuối cùng còn sót lại, tôi..

Nàng ngắt đầu, không tránh né ánh mắt nhìn thẳng của Trần Mộ:

- Trong tộc nếu không có cường giả trấn giữ, ở đây suốt đời sẽ bị người khác chèn ép.

Nàng giải thích:

- Tôi là vương tộc.

Trần Mộ tựa như nhìn thấy khuôn mặt bị thương là tái nhợt nhưng quật cường đang ẩn dưới nạ Mặt Quỷ, thần thái của nàng lúc này có vài phần kiêu ngạo, vài phần kiên quyết. Hắn không biết nên nói cái gì, trong lòng tựa như có trăm vị hỗn tạp.

Không biết nên nói cái gì, hắn chỉ có thể yên lặng đứng tại chỗ nhìn nàng. Hai năm vừa qua, hai người dựa vào nhau mà sống, ở trong Bách Uyên nguy hiểm tứ bề mà từng bước gian nan chém giết mở đường máu tiến ra. Bọn họ cùng nhau nghỉ ngơi, cùng nhau chiến đấu, không chia lìa. Tuy chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng, nhưng hắn lại có thể tin nhiệm nàng tuyệt đối. Trong trận chiến cùng Hedilate, chính nàng đã liều mạng chịu trọng thương chỉ để tranh thủ cho mình một cơ hội phản kích.

Tâm tình Trần Mộ như được thanh tẩy một chút, tâm tư tự nhiên bay tới chốn xa xăm.

Lần gặp nàng ở trong rừng đã thay đổi vận mệnh của mình. Cũng bởi vì nàng, mà chính mình đã phải chịu rất nhiều thống khổ khó có thể chịu được, chính mình thậm chí từng coi nàng như địch nhân. Nhưng mà, vận mệnh thật là kỳ diệu, nàng hiện tại lại trở thành một trong những người mà mình tin cậy nhất. Lựa chọn của nàng không sai, Trần Mộ tự nói với lòng mình. Cũng như chính mình, cuối cùng sẽ trở lại liên bang, vô luận có bao nhiêu gian nguy đi nữa. Chính là, vì cái gì mà mình lại cảm thấy khổ sở?

Trần Mộ lại thấy giọng nói của mình vững vàng bình thường như trước.

- Ừm, vậy tôi tặng cô một món quà cuối.

Thủ lĩnh quân đội cấp cao của Marshall tất cả đều bị tập trung lại, bọn họ kính sợ nhìn gã trai đeo mặt nạ quỷ trước mắt. Cái chết của Marshall đã làm thay đổi toàn bộ thế cục của chiến trường. Không còn ai truy đuổi người Hắc Uyên chạy trốn, bọn họ ngơ ngác đứng một chỗ, đầu óc trống rỗng.

Đám quân đội này vừa mới khuếch trương cực lớn nên hỗn tạp. Thời điểm Marshall còn sống thì không sao, nhưng ai có thể nghĩ đến, ở thời điểm mấu chốt Marshall lại chết?! Chỉ cần là người hơi có khả năng kiến giải đều rõ ràng, sắp tới nhánh quân đội này sẽ có kết quả gì. Nhưng mà, khi bọn họ còn chưa kịp có phản ứng, tất cả sĩ quan cao cấp đều bị người thanh niên này tóm lấy. Không một ai dám chống lại mệnh lệnh của gã.

Trước đây, gã thanh niên thần bí này chẳng qua chỉ là một cường giả mạnh mẽ. Khi chính mắt bọn họ nhìn thấy gã giết chết Hedilate, lại thêm một cú bạo nổ kinh thiên động địa, địa vị của Trần Mộ trong lòng bọn họ lập tức trở thành không gì lay chuyển. Gã thanh niên này là người cường đại nhất Bách Uyên phủ!

Thời cơ Trần Mộ lựa chọn cũng vừa đúng lúc, đám sĩ quan này mới vừa bị chấn động mạnh, có người thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn. So với Zara, trong chuyện này Trần Mộ thành thực hơn nhiều, hẳn từng có kinh nghiệm quản lý cả một đạo quân.

Lấy thể như sấm sét, đám quân đội như rắn mất đầu này bị hắn tóm lấy. Trần Mộ tự mình tọa trấn, đem đám quân vốn cơ cấu đã xáo trộn này chỉnh đốn lại một lần nữa. Hắn còn tưởng phải giết bớt vài kẻ cứng đầu, không nghĩ tới do khiếp sợ thực lực khủng bố của Trần Mộ nên không một kẻ nào dám ho he.

Trong một thời gian cực ngắn, toàn bộ toán quân lập tức thay hình đổi dạng. Với thực lực của Zara, quản chế một cánh quân có lực lượng khổng lồ như thế có lẽ không đủ khả năng, nhưng bởi nàng có thân phận vương tộc chính thống tôn quý nhất, nên vẫn nhận được sự tôn kính và ủng hộ của tuyệt đại đa số. Huống hồ đám quân chính thống của Marshall sớm đã bị Trần Mộ phân hoá nhỏ sạch.

Tin tức người Hắc Uyên bị đánh bại, Hedilate cùng năm đại thủ lĩnh đều bị giết, Marshall bỏ mình, tây sơn vương tộc một lần nữa quét khởi rất nhanh truyền khắp toàn bộ Bách Uyên phủ. Không một người nào dám vọng động. Tây Sơn vương tộc năm xưa xưng bá ở Bách Uyên phủ, tuy bị người Hắc Uyên đánh bại, nhưng con lạc đà còn hơn con ngựa béo. Mà sau khi bọn họ biết được, Hedilate cũng không phải bị quân công đến chết, mà là chết trong tay một người. Vậy nên không ai lại ở trong tình huống hình như có một vị cường giả tọa trấn như vậy mà động thủ. Điều này cũng tạo cơ hội cho Zara.

Ánh mắt của Zara hơi mờ mịt, nhưng khó nén được tia sáng lấp lánh trong đó. Điều khiến Trần Mộ cảm thấy ngạc nhiên chính là, trên mặt nàng thủy chung đeo nụ hoa Mặt Quỷ, nhưng khi các chi nhánh Tây Sơn vương tộc còn sống sót từ khắp nơi tụ tập đến lại khóc lóc ngay khi nhìn thấy nàng, không chút nghi ngờ thân phận. Trần Mộ chính mắt nhìn thấy mấy ngày vừa rồi Zara tất bật đến mức chân không chạm đất như thế nào.

- Tôi phải đi.

Trần Mộ nhẹ nhàng nói. Mấy ngày trước, hắn còn hơi lo lắng về việc Zara có thể quản lý được một lực lượng khổng lồ như vậy hay không, nhưng giờ hắn đã yên lòng. Không phải là thảo dân như hắn, Zara thật sự là người của vương tộc, từ nhỏ đã được dạy dỗ về chuyện này. Mà bây giờ, trong đám thủ hạ lại càng ngày càng nhiều người trong họ tộc, không còn phải lo lắng chuyện không có người tin cậy để dùng nữa.

Thân mình Zara khẽ run lên, mặt nạ hoa Mặt Quỷ bao trùm trên mặt, khiến cho không một ai có thể nhìn được, nhưng ánh mắt của nàng, cặp trong veo kia cũng không nhìn được mà toát ra vẻ ảm đạm sâu sắc.

- Chỗ đó rất nguy hiểm, tôi cũng chỉ biết vị trí đại khái.

Zara cắn môi nói.

- Có vị trí đại khái là được, mất thêm chút thời gian là có thể tìm được.

Trần Mộ thần nhiên nói, tựa như thấy không khí hơi nặng nề, hắn cười cười:

- Cô quản lý cho tốt, lần sau tôi đến Bách Uyên phủ sẽ phải gọi cô là nữ vương cơ đấy.

Zara không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Trần Mộ, khí thế quật cường trong ánh mắt ngày xưa biến mất không thấy, chỉ còn lại ôn nhu như mặt nước và thương cảm.

Thấy nàng không nói lời nào, Trần Mộ cũng không biết nên nói cái gì. Hai người lập tức cứ im lặng như vậy mà nhìn nhau.

Qua hồi lâu, Zara đột nhiên hỏi:

- Quay trở lại, thật sự phải đi khiêu chiến Đường Hàm Phái?

Không hiểu vì sao, một cỗ hào khí chợt dâng lên trong lòng Trần Mộ, hấn vắn mình, cười nói:

- Phải chiến chứ, trước sau gì cũng phải chiến.

Trận chiến cùng Hedilate chỉ diễn ra trong nháy mắt, một hai hiệp là đã chấm dứt, mà Hedilate lại là chiến đấu khi thương thế chưa lành, tuy có nhiều tiếc nuối nhưng trận chiến này có thể nói có ảnh hưởng lớn đối với Trần Mộ, nhất là về tâm lý thì có tác dụng rất lớn. Lúc mới từ sâu trong Bách Uyên đi ra, Trần Mộ tựa như một thanh bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, hàn khí bức người, hoặc có thể nói như một con cự thú khát máu, sát khí tung hoành. Nhưng sau trận chiến cùng Hedilate, sát khí đầy người của Trần Mộ dần dần biến mất mà trở nên bình thản viên mãn. Bây giờ hắn mới hiểu rõ được vì sao Caesar lại nói mình không bằng Đường Hàm Phái. Hắn rốt cục đã có niềm tin rằng mình có thể cùng Đường Hàm Phái chiến một trận.

Nhìn thanh niên trước mắt, Zara ánh mắt phức tạp. Hơn hai năm ngày đêm không rời nhau, nàng từng cho là mình đối với hắn ta mười phần hiểu biết. Vậy mà hiện tại, nàng bỗng nhiên cảm thấy được mình sao mà xa cách với người ấy như vậy. Đã có lúc, nàng từng có quyết định, nếu Trần Mộ giúp nàng báo thù nàng sẽ đi theo y cả đời. Nhưng rồi,..

Tim như bị đao cắt, nàng lúc này mới phát hiện, mình đã đánh giá thấp nỗi đau biết trước này mất rồi.

Nàng ngẩng đầu, dưới lớp nạ hoa Mặt Quỷ, sắc mặt trắng như tờ giấy. Khuôn mặt tái nhợt bỗng hiện lên hai mảng hồng hồng, trong mắt toát ra vài phần xấu hổ, lớn mật đến cực điểm tiến đến ghé sát vào tai Trần Mộ.

- Đêm nay hãy đến phòng em.

...

Ở Bách Uyên phủ không có nhiều khác biệt giữa đêm với ngày, chỉ là nhiệt độ không khí giảm xuống đột ngột. Ban đêm tại nơi hoang dã sẽ cực kỳ nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ bị cái lạnh đóng thành trụ băng.

Đêm muộn.

Mặt phủ đầy một màn sương xám trắng, những vết máu màu hồng trên khuôn mặt trong bóng đêm giống như những anh hề yêu dị xấu xí, gã đứng đó không nhúc nhích, tựa như một bức tượng nhìn chằm chằm vào gian phòng mơ hồ ở chốn xa xa.

Không biết qua bao lâu, thân thể của gã bắt đầu cử động, khuôn mặt vẫn như cũ không để lộ bất cứ tình cảm gì. Gã xoay người, hiển nhiên là không một chút do dự, cho dù chỉ là trong ánh mắt. Gã cầm đầu về phía trước chạy như điên, không quay đầu lại.

Sau lưng gã, ẩn sau cửa sổ căn phòng kia, khuôn mặt trắng ngần của Zara che miệng chờ mong, tầm nhìn của nàng trong nháy mắt bị nước mắt làm nhòe đi, rốt cuộc nhìn không tới bóng dáng quen thuộc kia nữa.

Vì sao anh ấy không đến..

Nàng tựa như đã hiểu, nhưng vì cái gì mà cảm thấy được trong lòng như bị cắn nát?

Trần Mộ chạy như điên, không dùng khí lưu tạp, chỉ là đơn thuần dùng sức của hai chân điên cuồng mà chạy. Chạy càng nhanh, trong lồng ngực giống có một đám lửa đang thiêu đốt, làm nghẹn tắc tiếng kêu mà hắn muốn gào thét. Gã không có phát ra bất cứ thanh âm nào, môi mím thật chặt, duy nhất chỉ phát tiết đó là tăng thêm sức lực, tăng thêm sức lực mà chạy như điên. Gió bên tai vù vù thổi, cảnh vật hai bên nhanh chóng lui về phía sau.

oOo

Bagnell ngồi ở trước bàn, nhìn bản báo cáo vừa mới đưa tới. Tình hình phát triển của Đông Vệ ở liên bang gặp đôi chút trục trặc, khoảng thời gian ba tháng càng lúc càng gần, thời gian còn lại cho bọn họ cũng không nhiều. Tuy rất nhiều người đều tận lực khuyên trở lại liên bang chủ trì đại cục, nhưng là Bagnell trước sau vẫn kiên trì canh giữ căn cứ Khe Núi Lớn. Quyết định này về chiến lược mà nói, cũng không phải là lựa chọn tối ưu, nhưng Bagnell vẫn khẳng khái bảo vệ. Ông có thể cảm nhận được sức ép của đối phương đang đến gần.

Hàng ngày ông đều phái ra một lượng lớn tập tu trình sát để xác định vị trí của đối phương. Kết quả thu được chính là, binh lực của đối phương vượt quá lực lượng đóng tại căn cứ Khe Núi Lớn rất nhiều. Nhưng, vô luận như thế nào bọn họ cũng không thể từ bỏ kính song. Từ bỏ kính song có nghĩa là đem quyền chủ động dâng cho đối phương. Điều duy nhất hiện tại ông có thể làm chính là thủ vững, kiên trì đợi sau khi Đông Vệ dọn dẹp xong khu bình dân phái người đến trợ giúp.

Là một trong những chỉ huy thượng thặng hiếm hoi tầm liên bang, Bagnell không lẽ chỉ đơn giản ngồi chờ chết?

Tầng bụi rộng lớn tuy khiến bọn họ phải tăng cường lực lượng phòng thủ rất lớn, nhưng cũng đồng dạng cho bọn họ cực nhiều không gian hoạt động. Bagnell một mặt tăng cường phòng thủ căn cứ, mặt khác phái ra một lượng lớn các tiểu đội chuyên tập kích quấy phá, nhằm vào liên quân của ma cấp địch vực tiến hành quấy rối. Làm như vậy có thể khiến cho đối phương trong thời gian ngắn không thể phán đoán chính xác vị trí căn cứ, dẫn đến có nhiều thời gian để chuẩn bị hơn.

Quân địch bị tiểu đội quấy nhiễu nhiều dẫn dắt, tất nhiên chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Nhưng sĩ quan chỉ huy của đối phương cũng không phải nhân viên bình thường, gặp chiêu phá chiêu, bọn họ phái ra một lượng lớn thám tử, rải thành một tấm lưới lớn, với hy vọng có thể đủ để tìm được quân chủ lực của địch nhân.

Tầng bụi rộng lớn lúc này tựa như một cái thớt thật lớn, ở trên đó các tiểu đội của hai bên bắt đầu chém giết cắt mổ cực kỳ thảm khốc. Cho đến hiện tại, chiếm thượng phong vẫn là phía Bagnell.

Điều này có được gắn liền với việc thông tin thông suốt và định vị chính xác. Tiểu đội phá rối sau khi phát hiện địch nhân, sẽ lặng lẽ triệu tập các tiểu đội khác ở xung quanh, lập mai phục ở nơi nào đó gần đấy, sau đó đội tập tu này sẽ dụ đối phương tiến vào vòng mai phục mà tiến hành phục kích.

Nhưng đối phương binh lực thật sự rất hùng hậu, với số lượng thương vong như vậy căn bản không thềm để ý, ngược lại còn phái ra càng nhiều đội trình sát hơn. Mà sau khi bị thiệt hại, đối phương rõ ràng đã cẩn thận hơn rất nhiều, không hề mắc mưu dễ dàng như trước. Sau lại lựa chọn chiến lược tiến chắc, chiếm chắc, cứ mỗi một khoảng nhất định lại thành lập một căn cứ.

Tốc độ tiến của đối phương tuy đã chậm lại, nhưng lại làm cho Bagnell nhức đầu.

610. Chương 602: Trong Tầng Bụi Gặp Địch

Banse nhàn nhã chăm sóc hoa cảnh trong vườn sau nhà, sát khí ngày xưa giờ đã tiêu tan hết, hẳn bây giờ nhìn giống như người thường.

- Đại nhân!

Từ trong góc bóng tối bỗng nhiên vang lên một âm thanh:

- Tầng bụi truyền đến tin tức, đại quân gặp khó khăn, bị tập tu bắt minh công kích, thương vong khá lớn, nhà Trevil và nhà Tsu bị tổn thất nghiêm trọng nhất.

- Ồ.

Banse bỏ bình tưới nước trong tay xuống đất, thông thả hỏi:

- Tập tu? Nói vậy là liên bang đã tới đó trước một bước rồi. Chuyện này thú vị đây. Vương thì sao? Gần đây có gì đặc biệt không?

- Vương nhìn chung cũng không có biểu hiện sốt ruột, rất nhàn nhã đi chơi, thậm chí còn có thời gian chỉ đạo đầu bếp làm một loại gọi là bột thơm tẩm bề mặt. Vương tựa hồ rất có hứng thú với đồ từ liên bang. Vật tư thu được của quân địch, Vương đều tự thân xem qua.

Bột thơm tẩm bề mặt?

Ánh mắt của Banse hơi giật một cái, rồi rất nhanh thản nhiên nói:

- Tốt lắm, người đã có thể lui!

Đứng ở trong sân, Banse sắc mặt biến đổi không ngừng. Một cơn gió thổi qua, phía sau lưng mát ngâm ngâm, hóa ra thế nào mà lưng lại hoàn toàn ướt đẫm. Những lời về Vương Weah nói với hắn, hắn vẫn luôn nửa tin nửa ngờ. Cho nên sau khi trở về, hắn lập tức bế môn không ra, ở trong bóng tối ngầm điều tra chuyện này. Nhưng mà trước giờ vẫn không có gì tiến triển. Mãi cho đến hôm nay, hắn rốt cục đã khẳng định, lời Weah đã nói là đúng.

Wương đã bị người giả mạo!

“Bột thơm tẩm bề mặt” người khác có lẽ không biết là cái gì, nhưng Banse lúc ở liên bang đã may mắn ăn thử, ấn tượng sâu sắc. Vương cho tới bây giờ chưa từng tới liên bang, sứ giả của Mạc Doanh cũng là do hắn tiếp đãi, Vương căn bản không có khả năng biết đến cái gọi là “bột thơm tẩm bề mặt”, càng không có khả năng biết cách làm của nó.

Qua cơn u mê, hắn dường như hạ quyết tâm, dứt khoát hướng ra phía ngoài bước tới.

oOo

Dưới bầu trời màu xám tro, Trần Mộ cẩn thận đi dọc theo khe nứt. Trên lưng mang một bọc rất lớn khiến cho hắn nhìn như một con ốc sên, chỉ là tốc độ của hắn so với ốc sên nhanh hơn nhiều lắm. Cảnh vật xung quanh hiển nhiên là đặc trưng của tầng bụi, tĩnh mịch không sự sống, bầu trời xám xịt, không khí khô hạn, những khe nứt thay đổi ngang dọc không ngừng.. Nơi đây chính là tầng bụi!

Khi vừa mới vừa đi vào tầng bụi, Trần Mộ trong lòng kích động vạn phần, cứ qua một thời gian ngắn, hắn lại dùng Thiên Lý để thử liên lạc với căn cứ Khe Núi Lớn, nhưng đến bây giờ vẫn chưa nhận được hồi âm. Không cần nghĩ ngợi, hắn cũng biết khoảng cách tới căn cứ Khe Núi Lớn chắc chắn còn rất xa. Hắn bây giờ chỉ hy vọng hướng đi của mình không sai, trong tầng bụi không có cách nào phân biệt phương hướng, vẫn cứ mệnh mông một mảnh, vô số khe nứt dưới lòng đất giống như một mê cung, đường rẽ lan tràn, khe nứt lớn lớn nhỏ nhỏ giống như mạng nhện lần lượt thay đổi ngang dọc.

Đồ mang theo trên lưng tất cả đều là lương khô mua ở Bách Uyên phủ, nó là một loại thực vật thân củ có nhiệt lượng cực cao, không biến đổi chất, thể tích nhỏ, ngoài một khuyết điểm là khẩu vị không ngon ra, nó có đủ tất cả đặc điểm của lương khô chất lượng tốt dành cho dã ngoại. Trần Mộ cũng không biết có thể mất bao nhiêu thời gian mới có thể tìm tới chỗ bọn Bagnell, cho nên mang theo lương lương thực đủ để dùng trong ba tháng.

Về phần nước, hắn lại càng không cần lo lắng, một tấm tạp nung thủy là đủ để giải quyết vấn đề. Cho dù không khí tầng bụi vô cùng khô ráo, hiệu suất của nung thủy tạp không cao, nhưng nhu cầu dùng nước của hắn cũng không lớn.

Dừng bước, Trần Mộ lại kích hoạt Thiên Lý. Vẫn chưa có tín hiệu, điều này làm cho hắn hơi thất vọng. Chẳng lẽ mình đi nhầm hướng? Điều này cũng rất có khả năng, và đó là một vấn đề trí mạng!

Một cơn gió thổi qua, tai của Trần Mộ hơi động lên, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ vui mừng như điên. Có người!

Hắn nghe được âm thanh của người phát ra. Khó mà ngăn chặn nỗi vui mừng như điên, hắn không chút do dự hướng đầu gió mà chạy. Vừa nghĩ tới lập tức có thể gặp được bọn Bagnell, tâm tình của hắn lại không cách nào giữ được bình tĩnh, tim đập thình thịch, tình cảm kích động tràn ngập trong từng tế bào toàn thân.

Âm thanh càng ngày càng gần, kích động trong lòng hắn cũng càng ngày càng nặng. Đã ở phía trước! Tiếng nói truyền đến tai lúc này rõ ràng vô cùng, nó phát ra khúc quanh của khe nứt phía trước.

Tốc độ của hắn lại tăng thêm một phần, tựa như một tia chớp hướng khúc quanh phía trước xông tới.

“Ta ở đây!” Trần Mộ mở miệng tính kêu lớn, nhưng con người của hắn chợt co lại, lời đến bên miệng đột nhiên tắc nghẽn rồi nuốt xuống bụng. Có năm người, vẻ mặt cảnh giác như nhau dọc theo khe nứt đi tuần. Vừa nhìn thấy Trần Mộ, sắc mặt bọn họ đều ngay lập tức biến đổi lớn. Trong miệng quang quác kêu gào, năm người đồng thời hướng về Trần Mộ đánh tới.

Là vô tạp lưu!

Năm người vừa động thủ, Trần Mộ đã nhìn ra manh mối. Mặt hắn chợt trầm xuống, trong căn cứ Khe Núi Lớn ngoài Weah và Tiểu Bộ Mặc không có người nào là vô tạp lưu thuần túy. Những người này nói hắn nghe hoàn toàn không hiểu, rõ ràng không phải tiếng liên bang. Chẳng lẽ.. Trong lòng hắn nổi lên một dự cảm xấu, sát ý trong lòng xuất hiện.

Kỹ xảo vô tạp lưu hắn hiểu rõ vô cùng, truyền thụ cho hắn là Weah, một vô tạp lưu siêu hạng. Cho đến tận bây giờ, Trần Mộ cũng vẫn cho rằng, Weah là vô tạp lưu mạnh nhất, có một không hai trên đời.

Mấy năm gần đây ở sâu trong rừng nguyên sinh Bách Uyên không ngừng chém giết rèn luyện, bây giờ ở phương diện vô tạp lưu so với lúc trước quả là một trời một vực. Vũ khí lấy được trong rừng Bách Uyên, toàn bộ Trần Mộ đã để lại cho Zara, hắn một cái cũng không lưu lại. Cũng không thấy hắn có động tác gì, thân hình chợt biến hóa quỷ dị như khói.

Năm người trước mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, Vẻ yêu dị của mặt nạ quỷ Trần Mộ mang trên mặt vốn đã làm cho người ta sợ hãi, thêm bây giờ thân pháp quỷ mị như vậy, tất phải tràn đầy quỷ khí, lại thêm hắn đã động sát khí, sát khí qua muôn ngàn thử thách sắc bén như đao.

Trong năm người, có một người không chút do dự đột nhiên thối lui, bốn người khác thì hướng Trần Mộ hung hãn đánh tới. Có ý chí! Trần Mộ cũng không nén nổi lộ ra một chút tán thưởng.

Năm người này đã đoán được bọn họ không phải là đối thủ của Trần Mộ, nhanh chóng quyết định, người quay đầu chạy trốn kia hẳn là trở về báo tin, mà bốn người còn lại thì phụ trách chặn mình, tạo cơ hội cho đồng đội chạy thoát.

Bốn người này xem ra đều thống nhất liều mạng!

“Tinh nhuệ, chắc chắn là tinh nhuệ! Ứng biến gọn gàng, ý chí hung hãn không sợ chết, chỉ có đội ngũ tinh nhuệ mới có biểu hiện như vậy.” Trong lòng thưởng thức, nhưng Trần Mộ sát khí lại càng tăng lên. Trong tầng bụi xuất hiện một nhóm người như vậy, hẳn rất tự nhiên đã nghĩ ra mùi vị nguy hiểm. Mặc dù còn không biết bọn Bagnell bây giờ như thế nào, nhưng mà cậu không hề nghi ngờ, sự tồn tại của những người này tự nhiên tạo thành uy hiếp cho bọn họ.

Sát ý trong lòng làm cho hắn không lựa chọn kỹ xảo vô tạp lưu đơn thuần, Vĩnh Viễn Chi Dạ Vụ Sa Y lặng yên được khởi động.

Trở thành cao thủ vô tạp lưu cực kỳ gian khổ, ý chí cũng kiên định vô cùng. Nhưng ngay cả Willis còn bại dưới Vụ Sa Y, đám vô tạp lưu kém vài cái cấp bậc trước mặt làm sao không tránh khỏi cái chết?

Lấy Trần Mộ làm trung tâm, giống như một hòn đá nhỏ ném vào mặt nước yên lặng, từng gợn sóng chấn động vô hình nhộn nhạo lan ra. Chấn động làm mặt đất như tự nhiên chồm lên bốn thân hình đang khựng lại, mặt đất hung ngoan tàn nhẫn đột nhiên xuất hiện quái dị khiến bọn họ ngỡ ngàng, thân hình Trần Mộ như âm hồn nhẹ nhàng bay lượn qua lại giữa bốn người.

Bay!

Bốn thân hình mất khống chế tựa như bốn bao cát bay ra bảy tám mét, nặng nề đập xuống đất, hơi thổ ngừng hẳn. Bốn cái đầu ngoẹo, cổ bị gập khúc một cách kỳ dị, gập vào giữa chính giữa.. Kì dị nhất là bốn người đều giống nhau có vẻ mặt ngỡ ngàng, dường như không có ai cảm nhận được sự đau đớn của cái chết.

Trần Mộ vẻ mặt lạnh lùng, không một giây dừng lại, thân hình lơ lửng, lạng lẽ xoay người đuổi theo sau kẻ chạy về báo tin. Hắn muốn tìm hiểu đám người kia là ai.

Vẻ mặt của Trần Mộ dần dần trở nên nghiêm trọng, dọc đường hắn không ngừng gặp những đội ngũ mới. Trong vòng 4 giờ, tổng số địch nhân hắn gặp dọc đường lên đến hơn hai trăm người. Những người này đều không ngoại lệ, hướng đến chỗ đầu tiên hắn gặp năm người chạy đến, rõ ràng là có ý tiếp viện.

Nhưng những lực lượng trợ giúp này nửa đường chạy đều bị Trần Mộ chặn lại. Hắn không một chút nương tay, tất cả đều là trực tiếp một đòn trí mạng ác hiểm nhất. Không ai có thể chống đỡ nổi một chiêu! Nếu Vụ Sa Y là vật thật, chỉ sợ là đã sưng máu, đỏ thắm vô cùng. Nếu đơn thuần chỉ bằng kỹ xảo vô tạp lưu, đối phó với đám này sẽ tổn không biết bao nhiêu sức lực, vô hình vô ảnh ôn nhu như nước Vụ Sa Y hôm nay đã được Trần Mộ phát huy tới tận cùng.

Hắn vẻ mặt càng lúc càng lạnh, trong lòng sát ý càng lúc càng cuộn trào mãnh liệt. Thực lực của những vô tạp lưu này so với hắn mà nói thì không ra gì, nhưng so với thực lực của hắn trước lúc rời khỏi căn cứ Khe Núi Lớn lại không kém. Trần Mộ bắt đầu lo lắng cho bọn Bagnell, trong khu vực nhỏ hẹp thế này, trong bốn giờ đã gặp hai trăm người, như vậy có thể thấy số lượng địch nhân lên đến bao nhiêu?!

Nhưng hắn không bối rối chút nào, ở Bách Uyên liên tục chém giết vài năm, ý chí cứng rắn của hắn đã đạt tới tình trạng khó có thể tưởng tượng. Dọc đường gặp phải đội nào thì đội đó nhanh chóng bị thủ đoạn mạnh mẽ hung hãn của Trần Mộ tiêu diệt. Lúc này hắn như một cỗ máy giết người, không biết mệt mỏi, chuẩn xác vô cùng, hờ hững thu vào tính mạng, gã thông thả tiến lên phía trước, đằng sau là xác người nằm lại ngổn ngang với những tư thế kì lạ.

Không ngừng có người chạy như điên trở về để báo tin. Vừa bắt đầu đối mặt đều có những người phụ trách báo tin thoát ly chiến trường. Rồi rất nhanh, những vô tạp lưu này phát hiện, chỉ cần quay người bỏ chạy là được Trần Mộ tha không giết.

Phát hiện ra điều này đã khiến cho tinh thần đối phương hạ thấp đột ngột, số lượng quay đầu bỏ chạy càng lúc càng nhiều thêm. Đội quân chạy như điên phía trước càng lúc càng đông, cảnh mấy trăm người chạy thoát thân náo nhiệt đến cực điểm, hình thành lên một màn cực kỳ quái dị, một đám người chạy thoát thân như điên ở trước, phía sau lẻ loi một người theo xa xa, tựa như một con sư tử nhàn hạ xua đuổi một đàn cừu.

P phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đội ngũ ước chừng hai trăm người, cũng gần bằng đám quân đang chạy trốn. Cầm đầu đội ngũ này là một gã thân hình cao lớn, đầu trần, lông mi dữ tợn, đứng trông như một toà tháp.

- Toàn bộ đứng lại cho ông. Sợ cái gì!

Gã thủ lĩnh bưu hãn đầu trần nhún tít đôi lông mày thành một hàng, mặt lộ vẻ dữ tợn hét lớn. Giọng như sấm nổ tung bên tai làm cho đám chạy loạn tỉnh ra dừng lại.

Đám vô tạp lưu một mỗi này thấy rõ người mới đến, ai nấy đều có vẻ vui mừng tranh nhau báo cáo. Nghe được vài câu, đại hán đầu trần lập tức hiểu được sự tình, hung quang trên mặt phủ kín, hừ lạnh:

- Cả một đám phế vật, bị một người truy đuổi thê thảm như vậy, quay về chịu phạt đi.

Nói xong, gã trực tiếp xuyên qua đội ngũ đi đến đầu kia đứng ở đó chờ đợi kẻ địch. Thủ hạ của hắn thấy thế, vội vàng đi theo ở phía sau, đám vô tạp lưu chạy trốn cũng không dám chạy tiếp, nhưng bọn họ quả thực bị cảnh giết chóc của Trần Mộ dọa khiếp, nên nấp sau đám quân của gã người tháp đầu trần.

Rất nhanh, Trần Mộ phát hiện một gã đầu trần trông như trụ thép đang đợi hắn đến.

611. Chương 603: Sức Mạnh Của An Cách (anger)

Đối phương lẻ loi một mình đứng ở đó, nhưng không biết tại sao một luồng cảm giác ớn lạnh thẳng từ đáy lòng của gã bốc lên, tuy nhiên vẻ mặt gã vẫn bình tĩnh như cũ. Gã cũng là cường giả, sự tự tin có được từ vô số những trận chiến đầu dễ dàng bị đánh gục như thế?

- Anger!

Về mặt gã nghiêm túc, tay phải để ngang trước ngực, hơi cúi người một chút.

Trần Mộ lạnh lùng nhìn chăm chú gã đầu trọc. Trên người đối phương để lộ ra luồng sát khí tích tụ, thứ mà chỉ có kinh qua hàng ngàn trận chiến mới có thể hình thành. Không chỉ có vậy, đây hẳn là cao thủ. Kinh nghiệm chiến đấu của Trần Mộ với vô tận lưu cực kỳ phong phú, nhất là những kinh nghiệm đối kháng cùng với Weah, có thể giúp hắn có phán đoán chắc chắn nhất về vô tận lưu. Hơn nữa hắn cũng dám khẳng định, gã đại hán đầu trọc này ở Ma Cấp Dịch Vực nhất định là cao thủ trong cao thủ. Về điểm này, có thể từ niềm tin tràn đầy trên nét mặt đám lính tráng xung quanh là nhìn ra được. Nhưng hắn lại không có thói quen báo danh hiệu cùng đối thủ. Chiến đấu đối với hắn mà nói là sống hoặc chết, không phải là chuyện hơn thua, mà cũng chẳng phải là chuyện vinh dự!

Phán đoán của Trần Mộ hết sức chính xác. Anger không chỉ là cao thủ mà còn là thủ hạ mạnh nhất của Vương tại Ma Cấp Dịch Vực, và cũng là chiến sĩ trung thành nhất! Nhiệm vụ chủ yếu của gã là theo sát bên mình để bảo vệ Vương. Hôm nay tình cờ đúng lúc gã vừa mới giao ca bàn giao công việc, rồi nghe được tin báo có cao thủ xuất hiện, nhất thời nổi hứng nên dẫn người chạy tới.

Anger thấy Trần Mộ im lặng, cũng không rườm rà, về mặt ngạo nghễ:

- Đến đây!

Lời còn chưa dứt, thân ảnh của gã lập tức biến mất, mà đồng thời bóng của Trần Mộ cũng tan biến. Rồi hai bóng người đột nhiên xuất hiện, không một chút hoa mỹ mà va chạm. Quyền đối quyền.. “Rầm” một tiếng! Lực va chạm cực mạnh nén không khí đến nổ tung, lấy hai người làm trung tâm, sóng xung kích điên cuồng lan ra bốn phía.

Cơn đau nhức từ nắm đấm truyền đến làm cho Trần Mộ nhíu mày, thể lực mạnh thật! Thân thể của Trần Mộ vốn rất cường ngạnh, nó được bài thể dục trong tạp phiên thần bí nuôi dưỡng, được phương pháp rèn luyện do Weah truyền thụ rèn luyện. sau khi được Tiêu Thanh tôi luyện lại, tổ chất cơ thể của hắn mạnh mẽ đến mức Trần Mộ tự đánh giá là khá biến thái. Về mặt này, kẻ duy nhất có thể vượt qua hắn cũng chỉ có Weah, nhưng hôm nay hắn lại gặp được thêm một tên nữa.

Tần suất ra tay của hai bên cực nhanh. Chỉ trong nháy mắt, hai bên gần như đã giao thủ cả đến chục lần. Mỗi một lần va chạm, lực lượng khủng bố của đối phương đều làm cho tay của hắn thêm một phần đau đớn.

“Quá dã!” Anger trở nên cực kỳ hưng phấn, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn, con mắt tròn tròn, gân xanh trên trán nổi phồng lên.. đây là lần đầu tiên hắn gặp được đối thủ có thể đối kháng với gã ở phương diện lực lượng, càng đánh gã càng hưng phấn! “A a a a!” Cảm giác ngứa ngáy quay cuồng khiến cho Anger gầm gừ như dã thú. Lực lượng của y không ngừng tăng trưởng!

Trần Mộ bắt đầu cảm thấy cánh tay tê dại khó chịu. Mà kỳ lạ, Vụ Sa Y lại không có một chút tác dụng đối với gã đầu trọc này. Từ trước đến nay, Vụ Sa Y chưa một lần thất bại, vậy mà lại không thể khiến cho gã đầu trọc nảy sinh đến một giây hoảng hốt.

Trong lòng hắn khó hiểu, chẳng lẽ tinh thần của gã đại hán đầu trọc này đã đạt tới tình trạng ngưng luyện vậy sao? Quyết định thật nhanh, đấu pháp của Trần Mộ lập tức biến đổi, là Linh thức phối hợp với vô tận lưu.

Linh thức là kỹ xảo độc đáo do Caesar sáng tạo, kỹ xảo này thoát thai từ kỹ thuật cảm ứng của Vật Luyện Pháp Tắc, rồi tự mở ra một con đường mới, cảm ứng đối với tinh vật đạt tới một trình độ mà trước giờ chưa từng có. Mặc dù Linh thức là do Caesar sáng chế, nhưng Trần Mộ lại có cách nhìn nhận riêng của mình về nó.

Thứ mà Linh thức của Caesar nhấn mạnh chính là bản năng và giác quan thứ sáu. Cao thủ có bản năng chiến đấu dũng mãnh và giác quan thứ sáu nhạy cảm thường có thể đưa ra phản ứng chính xác trong thời gian ngắn nhất trong từng tình huống. Đây cũng là tư tưởng chủ đạo trong Linh thức của Caesar.

Nhưng Linh thức của Trần Mộ hoàn toàn bất đồng. Trước khi tiến vào nơi thâm sâu trong Bách Uyên, mặc dù Trần Mộ cũng kinh qua rất nhiều trận chiến, nhưng so với loại hiểu chiến điên cuồng như Caesar, thì

bản năng và giác quan thứ sáu tích lũy được của hắn còn xa mới đạt. Điều này đã làm cho Linh thức của hắn kém xa, không có cách nào phát ra uy lực khủng bố như Caesar được.

Nhưng, Trần Mộ cũng có thứ sở đắc, đó chính là khả năng tính toán! Năng lực tính toán khủng bố của hắn, ở trong đám tạp tu cũng chưa bao giờ xuất hiện qua, cái thứ khác người này Trần Mộ thu được nhờ là một chế tập sư, một thân phận khác của hắn. Sau khi tự nhận thấy mình không có cách nào phát huy uy lực của Linh thức Caesar đến tận cùng, hắn đã bắt đầu tìm phương pháp thích hợp cho mình. Và thế là Linh thức của Trần Mộ dần dần thành hình.

Trong cuộc chiến đang kịch liệt, Trần Mộ bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Thế giới âm ỉ bị cách li bởi vô số những tia màu trắng tinh tế tới mức không thể tinh tế hơn, tạo thành một cái thế giới tinh vi đến cực điểm. Mỗi một luồng không khí biến hóa, mỗi một thay đổi nhỏ về khoảng cách, mỗi một góc độ biến hóa, từng cái từng cái từng cái, vô số biến hóa tạo thành một thế giới có kết cấu linh động cực kỳ tinh tế! Đây chính là Linh thức của Trần Mộ.

Công kích không được tính là nhanh, lộ tuyến cũng vẫn rõ ràng như thế, còn lực lượng so với trước thì yếu đi đôi chút, nhưng Anger lập tức cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có. Đối phương nhắm mắt nhưng gã lại cảm nhận được uy hiếp cực kỳ mãnh liệt. Nếu nói giao thủ lúc trước làm cho gã sung sướng điên cuồng, hưng phấn tới mức gào rú, thì bây giờ gã lại như bị nhét đầu vào một thùng nước đá, như bị một con rắn độc đang sấm soi, gã đã ngửi được mùi vị của tử vong.

Không ai có thể đối mặt tử vong mà còn hưng phấn tới mức hú hét, gã cũng không thể.

Mỗi lần đối phương công kích là một lần khiến gã cực kỳ khó chịu. Lực lượng của đối phương không bằng nhưng cũng kém không nhiều, nhưng đối phương mỗi lần công kích đều nhằm vào khu vực mà gã khó lòng chống đỡ, hoặc chỗ mà lực lượng của hắn bạc nhược, từng cái từng cái từng cái, mà mỗi chiêu đáp trả của gã lại như sớm đã bị đối phương đoán trước mất rồi. Đối phương ung dung chống đỡ, ung dung phản kích, ung dung bố cục..

Đúng, đây chính là bố cục. Nó không phải là bác đấu, mà lại giống như một ván cờ.

Điều này thực quá hoang đường, nhưng cái cảm giác vô tận tuyệt luân này lại vô cùng mãnh liệt! Công kích của đối phương không tính là mạnh, nhưng liên miên không ngừng tựa như một cái lưới lớn, còn gã lại là con cá đang giẫy dụa ở trong, càng giẫy dụa thì cái lưới lại càng thít chặt.

Anger thân kinh bách chiến, kinh nghiệm thực chiến phong phú vô cùng. Gã biết rõ nếu không ứng biến được, vậy chính mình sẽ thực sự trở thành con cá trong lưới kia. Gã bỗng dưng hét to một tiếng, cơ bắp toàn thân rung động, hai tay đột ngột chậm lại, xòe ra như ôm búa tạ, thế tựa ngàn cân.

- Rầm đoành đoành!

Hai tay của gã múa lên phá không khí mà sinh ra “tiếng của lôi điện truyền trong tầng mây.” Trần Mộ biến sắc. Hư không kỹ! Đây là hư không kỹ! Ở trong Linh thức, hắn cảm giác rõ ràng được mỗi khối cơ bắp trên hai tay của gã đều trực tiếp ở chấn động với một tần suất kinh người. Mỗi một lần hai tay gã vung lên, những cơ bắp chấn động này hình thành một dòng không khí tụ tập về một chỗ.

Không giống như đao khí sắc bén của Weah, đao khí mà gã đều trực tiếp hình thành tương tự như búa tạ. Mặt trước trông giống như lưới búa, còn phía sau lại là do mấy trăm dòng không khí nhỏ bé chảy loạn tạo thành, trông tựa như dòng điện uốn lượn. Tiếng “Rầm đoành đoành” của không khí chính là do những dòng chảy nhỏ này xé rách không khí mà sinh ra.

Trần Mộ lần đầu tiên nhìn thấy hư không kỹ có thanh thế khác thường như thế! Hư không kỹ do một tay gã phát ra, thanh thế chẳng kém chút nào so với Tiềm Vân Trùng Bạo!

Hư không kỹ của Weah thì biến hóa khôn lường: chuỳ khí, đao khí, đạn khí, mỗi một bộ vị trên cơ thể của y, ở mọi góc độ đều có thể phát ra hư không kỹ khiến cho đối thủ không thể đề phòng. Nhưng phong cách của gã đều trực tiếp ở trước mắt lại là hoàn toàn khác. Hư không kỹ của gã chỉ giới hạn ở hai cánh tay, nhưng cũng chỉ bằng hai cánh tay này lại làm cho người ta sinh ra cảm giác không thể chống lại.

Trần Mộ không dám đỡ, “búa tạ” cực nặng! Bên trong búa khí còn ẩn chứa vô số dòng khí cực nhỏ chạy loạn xạ tựa như những quả khí đạn, bất luận thứ gì dù va chạm rất nhẹ vào nó đều có thể kích phát cho búa khí ầm ầm nổ tung! Hắn chỉ có thể né tránh. Gã trọc căn bản cũng chẳng quan tâm, trực tiếp quán hai tay như buộc vào hai lưỡi búa! Quả thực khó mà tưởng tượng một gã to con như thế lại có thể dụng xuất ra hư không kỹ tinh xảo đến vậy! Trần Mộ trong lòng vô cùng tán thưởng.

Cái búa khí này trông thì đúng là đi theo con đường “trọng chuyết”, nhưng kết cấu bên trong nó thực tế lại cực kỳ tinh tế. Mấy trăm luồng không khí nhỏ bé bọc trong đó, khéo kết hợp đã tới mức tự cân bằng. Có thể làm được tới bước này đã rất khó rồi, vậy mà lưỡi của búa khí lại bị nén thật chặt, thậm chí còn gây ra cảm giác giống như là thủy tinh.

Trần Mộ vận mình thôi lui! Về yêu dị của nạ mặt quỷ bị thân pháp quỷ mị của hắn tạo thành tàn ảnh hư hư ảo ảo.

Gã trọc hừ lạnh một tiếng, hai chân nhả lực, cả người bắn vọt lên như một viên đạn pháo, nơi chân dậm xuống mặt đất xuất hiện những vết rạn nứt như mạng nhện. Ở giữa không trung, hai tay gã vẫn như cũ đều đều ổn định vung ra, hai đạo búa khí cùng những tiếng bạo nổ ào ào như cá mập ngửi được mùi máu tươi mà lao thẳng tới..

Tốc độ của đối phương cực nhanh, lực lượng khủng bố của đôi chân làm cho gã trọc tựa như một người lò xo. Nhưng, với khí lưu tạp Đại Nê Thu nổi danh với khả năng biến hướng kết hợp với lực bạo phát của hai chân, Trần Mộ tựa như một đoàn ảo ảnh, hay như một sợi khói, phiêu hốt khó dò. Nếu nói gã trọc là một mũi tên thì Trần Mộ liền là một màn sương khói.

Gã đầu trọc rất nhanh ý thức được, nếu tiếp tục như vậy thì không ổn, y tuyệt đối không đuổi kịp đối phương. Gã quyết định dừng lại lấy tĩnh chế động. Từ tình thế trước mắt mà xét, gã không làm gì được đối phương nhưng đối phương cũng chẳng làm được gì gã.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng được kéo dài.

Trần Mộ chú ý tới hai tay của gã trọc đang buông trước ngực, đám cơ bắp rất nhỏ trên cánh tay vẫn chấn động từ từ như cũ, chỉ cần hắn đến gần một chút, vậy thứ chờ đợi tuyệt đối sẽ là búa khí.

Nhìn gã đầu trọc đang tĩnh tại phía xa, Trần Mộ trong lòng thầm bái phục. Cho tới tận bây giờ, ngoài Weah và Helidate ra, đây là gã vô tạp lưu cực mạnh mà hắn từng gặp. Một Vô tạp lưu đã phát triển lực lượng đến trình độ cao nhất, bất luận kẻ nào chỉ cần tiến vào phạm vi công kích của gã, đều bị lực lượng đơn thuần mà hoàn mỹ đã kích đến hủy diệt!

Nhưng mà bản thân mình lại là một tạp tu! Trần Mộ từ xa nhìn gã trọc, mặt quỷ yên tĩnh và yêu dị, tay phải lật một cái, một tấm tạp phiến được hắn cắm vào độ nghi.

612. Chương 604: Vương

Điểm này được thể hiện trong lần chiến đấu sắp tới.

Mở ra khoảng cách, Trần Mộ thậm chí có thể ung dung thay đổi tạp phiến, trong cuộc chiến giữa các tạp tu với nhau, chuyện này là không thể tưởng tượng. Điều này cũng có nghĩa, hắn luôn có thể chiếm quyền chủ động trong chiến đấu.

Tà Quân Đồng là tấm tạp phiến bảy sao duy nhất trong tay Trần Mộ, nhưng nó là thứ mạnh nhất trong loại tạp phiến chùm tia.

Tà Quân Đồng. Kim Đồng Chúc!

Con người nhỏ màu vàng trong con mắt màu máu lạnh lẽo mở ra, tỏa ra ánh sáng màu vàng lạnh lẽo, chăm chăm nhìn vào Anger đầu trọc.

Anger lông tóc toàn thân đột nhiên dựng ngược, một cỗ hàn ý âm u đáng sợ từ nơi sâu thẳm trong lòng gã không một dấu hiệu mà toát ra. Không cần phải suy nghĩ, cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ như thế chưa từng

xuất hiện trong các lần chiến đấu trước đây của gã. Khẽ rống lên một tiếng trầm trầm, gã gập người, cong chân, vặn eo bật người.

Vô số những sợi tia màu vàng mảnh mai từ trong con người màu vàng bắn ra, tựa như một trận mưa phèn, nhằm Anger mà om trợn lấy.

“Hù!” Thở ra thành tiếng, hai mắt Anger trợn ngược, trong chớp mắt vô số hạt mồ hôi nổi lên trên cái đầu trọc, gã trông như đã cố hết sức, hai tay chập lại chậm chậm đưa lên tới đỉnh đầu. Động tác đẩy lên khiến cho mọi người có cảm giác cực kỳ chậm chạp, nhưng chiếc lồng tia kim tuyến vẫn bắn tới trước mặt, hai tay lúc này đã giơ cao tới đỉnh đầu.

- Cáp!

Đất bằng nổi chấn động, lấy Anger làm trung tâm, sóng không khí tỏa ra mọi phía.

Hai tay nắm lại đầu cự phủ, nặng nề hạ xuống!

Oanh.. ụy long!

Như tảng đá khổng lồ nện xuống mặt đất, đám người xung quanh sắc mặt biến đổi, bọn họ dường như đứng không vững, mặt đất đang run rẩy.

Một đạo búa khí to ước chừng bằng người gã trọc, thân búa óng ánh, đuôi búa phiêu hốt như sương, như một tiếng rống giận của gã khổng lồ, ngang nhiên không sợ nhằm thẳng vào vô số những sợi tơ vàng mà chồm tới.

Trong tiếng rền vang, xe lẫn là những tiếng nổ liên miên bất đoạn ‘phách phách’, tựa như một luồng ngàn vạn tia sấm sét nhanh chóng tiến vào trong nước, lại tựa như một thanh gỗ khô đột nhiên nổ tung thành mảnh vụn.

Chùm tia cùng cự phủ không một chút màu mè va chạm!

Đỉnh!

Ngoài dự đoán của mọi người, không có tiếng nổ kinh thiên động địa, chỉ có một tiếng thanh thúy tựa như chén pha lê rơi vỡ.

Trên khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn của gã trọc nổi lên một ánh đỏ hồng, giống như say rượu.

Tiếng âm vang trong trẻo tựa như ở bên tai nổi lên, thanh thế kinh người trước đó như đột nhiên biến mất, tĩnh lặng như lúc nửa đêm gần sáng.

Không thấy năm giây!

Cái không gian tĩnh lặng như nửa đêm khuya khoắt ấy chỉ duy trì được 0,5 giây.

Độc!

Năng lượng cuồng bạo tựa như hung thú bị nhốt trong lồng, không chịu nổi mà dùng móng vuốt phá tung tù ngục, gầm rú xông ra.

Sóng trùng kích nổ tung như lốc, quét ngang cả khe núi lớn. “Oanh long long”, xung quanh khe núi từng tảng từng tảng đá lớn từ từ lăn xuống, khe núi như một lồng giam đầy trời mịt mù bụi. Nhưng lúc này, một đạo kim quang thẳng tắp xuyên thấu màn sương bụi!

Trong màn bụi, gã trọc khuôn mặt đỏ bừng lại rống giận, búa khí sắc nhọn như đao cắt bơ, nhẹ nhàng bổ vào trong đám bụi!

Oanh!

Lại một tiếng vang cực lớn!

Năng lượng trải qua thu gom, dồn nén, vỡ tan, rồi nổ tung, cuồng phong hướng tứ phía lan tỏa.

Gã trọc rên lên một tiếng, thân hình lão đảo, lùi về phía sau một bước, khuôn mặt đỏ hồng nhanh chóng ngả sang màu trắng bệch.

Lại một đạo kim quang thẳng tắp nữa, trông còn thô hơn đạo kim quan lúc trước! gã trọc Anger khóe mắt như muốn rách ra, rống lên một tiếng, hai tay lại đẩy một lần nữa!

Trong vụ nổ khổng lồ, Anger rốt cũng đã không thể không chế được thân hình, “đình đình đình” liên tục thoái lui ba bước mới trụ lại được!

Lúc này, sắc mặt gã trắng bệch thảm hại, góc miệng nhều máu, hai tay không ngờ lại đầy máu tươi. Gã trợn trừng mắt, trừng trừng không chớp mắt nhìn Trần Mộ xa xa ở trên không.

Một tia kim quang đột nhiên lại xuất hiện.

Thế giới giới lúc này như dừng lại!

Một đạo tia sáng vàng thẳng tắp xuyên vào trán Anger, xuyên thẳng xuống nền đất phía sau lưng gã.

Tất cả mọi người đều dừng động tác, bọn họ ngây ngốc nhìn cách, nhìn Anger đang bị tia sáng vàng xuyên qua, đóng đinh trên mặt đất.

Tiếng động của khe núi lúc này rời xa bọn họ, mọi thanh âm xung quanh lúc này rời xa bọn họ, bọn họ lặng lẽ trợn ngược mắt, bọn họ không có cách nào tin được, bọn họ trong não chỉ còn là một mảng trống rỗng!

Vượt trên đám bụi trên thiên không, một khuôn mặt yêu dị, một con người màu vàng kim yêu dị, sâu sắc ghi dấu trong não bộ của tất cả mọi người, nhất định trở thành ác mộng không cách nào quên trong cuộc đời này của tất cả bọn họ!

- A!

Không biết một ai đã hét lên thất thanh, không gian tĩnh lặng đột nhiên bị đả phá, nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng vô pháp áp chế như cơn hồng thủy phá đê tràn ra, trong sát na nuốt đi toàn bộ lý trí cùng dũng khí của tất cả bọn họ. Trong lòng bọn họ bây giờ chỉ có một ý niệm, cái thứ kia là quái vật!

Đúng. Đúng là quái vật!

Quái vật đã giết chết Anger! Ôi trời ơi. Anger đã bị giết!

Mọi người phản ứng không ngờ đều rất giống nhau, chuyển thân quay đầu, vung chân cất bước, hướng phía trước chạy điên cuồng, bọn họ thậm chí đều không biết miệng mình đang la hét, thậm chí không ít người trong bọn họ đầu óc lúc này đã hoàn toàn trống rỗng.

Nhìn địch nhân như thủy triều bỏ chạy, ở trên không Trần Mộ thở dài một hơi, bay xuống tới trước gã đầu trọc.

Trên trán gã trọc có một lỗ máu to bằng ngón tay cái, mắt trợn ngược nhìn lên thiên không, không một chút thần sắc.

Đối với gã vô tạp lưu này, Trần Mộ đầy một lòng kính trọng. Với cách nhìn của hắn, gã trọc đầu này tịnh không thua, bại trận chỉ là vô tạp lưu. Có thể đem lực lượng vận dụng đến mức độ này, cũng có thể xưng là cực trí. Trần Mộ cũng hoài nghi, chỉ sợ ngay cả Weah về điểm này cũng không vượt qua được gã trọc. Nhưng khi bọn họ đến được cấp độ này, chỉ cực mạnh về một phương diện cũng không còn có nhiều ưu thế, nhất là khi đối phương nắm trong tay quyền chủ động trong chiến đấu. Trừ phi được như Weah, bất kể phương diện đều mạnh tới mức đáng sợ.

Nhưng dù có mạnh như Weah, nếu phải chiến đấu cùng Đường Hàm Phái, kẻ nắm quyền chủ động vẫn là Đường Hàm Phái, đương nhiên là quyền chủ động công kích. Trên thực tế, cho dù Đường Hàm Phái có nắm được quyền chủ động công kích, nhưng kết quả có khả năng cao nhất là, y cũng chẳng làm gì được Weah.

Tất nhiên, Weah là một quái vật khổng lồ hiểu được. Gã trọc không phải là Weah, cho nên, gã không thể nhìn thấy bất lợi trong việc vô tạp lưu đối chiến với tạp tu được.

Và gã đã chết.

Nhưng, Trần Mộ trong lòng vẫn tràn đầy tôn kính đối với gã trọc. Đối với bất luận một ai trong bất luận một lĩnh vực gì, nếu có thể đạt tới trình độ như vậy, đều được mọi người tôn kính.

Hắn ngồi xuống bên cạnh gã đầu trọc, cuộc chiến vừa qua không dài, nhưng đã khiến hắn cảm thấy tiêu tốn không ít sức lực. Ba kích toàn lực của Ta Quân Đồng, trước lần này hắn chưa từng sử dụng. Nếu như đám địch nhân kia mà rống một tiếng xông lên, hắn cũng chỉ có nước quay đầu tháo chạy. Rất may, địch nhân bị dọa đến mất mật, chỉ biết chạy trốn.

Tĩnh lặng sâu có ưu thế mạnh về khôi phục cảm giác, khoảng một giờ sau, cảm giác của Trần Mộ đã khôi phục. Nhanh chóng tiến vào tĩnh lặng sâu, đã trở thành một bản năng của Trần Mộ, nó đến từ đoạn thời gian liên miên không ngớt chiến đấu ở sâu trong bách uyên.

Khởi thân đứng dậy, nhìn thi thể của gã đầu trọc, Trần Mộ tiện tay đào một hố lớn trên mặt đất, đặt thi thể của gã trọc vào đó rồi vùi xuống. Đối với một cường giả như vậy mà phơi thây ngoài hoang dã, trong lòng hắn cảm thấy không thoải mái.

Tâm tình nặng nề của Trần Mộ khôi phục bình tĩnh trở lại, tiếp tục theo hướng đám vô tap lưu bỏ chạy mà phi hành. Đám vô tap lưu bỏ chạy này để lại rất nhiều dấu vết, Trần Mộ chỉ cần thông thả theo hướng này mà truy đuổi.

Việc khống chế tâm tình trong chiến đấu rất quan trọng, đối với người từ núi thi biển máu của hung thú trong thâm sơn của Bách Uyên đi ra như Trần Mộ mà nói, cảm nhận về điểm này lại càng sâu sắc. Có lúc cần phải lạnh lùng bình tĩnh, nó sẽ giúp cho việc suy xét bố trí kế hoạch. Có lúc phải kích động đến cuồng nhiệt, nó có thể giúp phát huy vượt quá lên khỏi mức bình thường. Cũng có lúc phải biết sợ, nó giúp cho biết rời xa nguy hiểm, đặc biệt khi nguy hiểm vượt quá khả năng ứng phó.

oOo

- Anger đã bị giết? Đối phương chỉ có một người?

Vương trầm giọng hỏi. Chiếc mặt nạ vàng kim đại diện cho vương quyền lạnh lẽo, bất kể là kẻ nào, đều có thể nhận ra giọng điệu trấn tĩnh dưới mặt nạ của Vương chứa đầy phẫn nộ!

Anger là cánh tay phải của Vương, là thần tử trung thành nhất của Vương, là thanh lợi kiếm mạnh nhất của Vương, là phòng tuyến kiên cố nhất của Vương! Có ý, không một ai dám chống lại chỉ lệnh của Vương, có ý, Vương có thể anh nhiên mà ngủ.

Kể từ khi kẻ kia biến mất, Anger đã là cường giả mạnh nhất của ma cấp địch vực. Nhưng giờ y đã chết, Vương vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh, trong lòng đám người phía dưới không ai không kính phục.

- Là ai làm?

Vương đột nhiên bình tĩnh lại.

- Một gã tạp tu, y có thể gọi ra một con mắt màu tươi, con mắt này phát ra tia sáng màu vàng kim. Anger là bị tia sáng vàng kim này giết chết.

Gã thủ hạ căng thẳng báo cáo, y đột nhiên thắng ngượng, chính mình thế nào mà lại sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

- Tạp tu?

Vương nghiêng đầu hỏi, giọng tựa như đã nhẹ đi không ít, giống như y, đám người phía dưới trong lòng cũng nhẹ đi khá khá.

“Con mắt máu?” Vương đột nhiên như tự nói với chính mình:

- Mặc..

Lời đến miệng, y cố gắng dừng lại, quay người trở lại chỗ ngồi của mình, Vương lại khôi phục vẻ uy nghiêm.

“Ta cảm thấy nhục nhã.” Từ dưới mặt nạ truyền ra một giọng trào phúng đâm vào trong lòng mọi người.

- A, y có thể đánh bại Anger, rất lợi hại. Nhưng mà, y chỉ là một cá nhân. Chúng ta có nhiều người, vậy mà lại sợ hãi một cá nhân. Loại chuyện này, đã từng phát sinh một lần, thật không ngờ lại còn phát sinh lần thứ hai. Thật là nhục nhã!

Mặt mũi đám quần thần ở dưới lập tức sùng đở, những lời châm chọc của Vương như là cái tát vào mặt bọn họ.

Nhất tù trưởng bộ lạc đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thịnh Vương ra lệnh, thần dù có bỏ mạng, cũng thế Vương truy thăng giặc này!

Tất cả mọi người đồng thời đứng dậy cùng hét:

- Thề vì Vương truy sát kẻ giặc!

Ánh mắt lạnh lẽo xuyên qua mặt nạ quét qua mọi người, Vương nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Không phải là vì ta, mà vì chính các ngài. Hãy đi tìm lại thể diện của các vị đi.

Tiếng nói vừa dứt, y đứng vụt dậy, cất giọng trầm rền, sát cơ lẫm lẫm.

- Đi thôi!

613. Chương 605: Thịnh Yên Trước Giờ Gặp Mặt

Một khuôn mặt tròn trịa với hai đường lông mày đậm trắng như tuyết cực kỳ nổi bật, thiếu niên ước chừng mười bảy mười tám tuổi, ánh mắt thủy chung bảo trì sự cảnh giác, hơi nép người vào trong bóng tối. Bên cạnh cậu ta là một nam nhân mặt lạnh tanh vô cảm, tượng như một khối đá bất động đứng trong bóng tối. Hai đường lông mày trắng như tuyết của Tiểu Bộ Mặc nhíu lại, trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc. Ở bên cạnh cậu, Weah mặt không biểu tình.

Phía sau hai người, Tô và Dương Sơn Phi vẫn ung dung tiếp tục phi hành. Hai người đã hình thành thói quen mỗi lần đi theo Weah và Tiểu Bộ Mặc hành động. Mấy năm nay, bốn người cùng nhau hành động đã thành tập quán. Vừa bắt đầu, Tô và Dương Sơn Phi còn có chút tẩy chay, nhưng hai người rất nhanh phát hiện, chiến đấu liên tục mặc dù rất mệt, nhưng thực lực lại đề cao khá mạnh, nên mức độ tích cực lập tức tăng cao rất nhiều. Chỉ là bốn người chia thành hai tổ, Weah, Tiểu Bộ Mặc một tổ, Tô cùng Dương Sơn Phi một tổ.

- Thật là nhàm chán ư, thật là nhàm chán a!

Dương Sơn Phi từng câu từng câu ngâm nga, chỉ là tiếng ngâm đó quả thực chẳng có ai muốn khen tặng.

Con mắt trên tấm mặt nạ màu bạc mở to, Tô bỗng nhiên nói:

- Không ổn!

Tiếng ngâm nga của Dương Sơn Phi đột nhiên dừng lại, y ngơ ngác hỏi:

- Không ổn? Có gì không ổn?

Trong mắt Tô lộ ra vẻ thận trọng:

- Hôm nay chúng ta tiến vào lâu như vậy, thế mà còn chưa gặp một tên địch nào, thật không thích hợp!

- Điều này có gì không thích hợp chứ? Hắc, bọn họ bị chúng ta đánh cho phát sợ rồi!

Dương Sơn Phi nhếch mép cười.

Thần sắc ngưng trọng trong mắt Tô không có chút nào giảm bớt, lắc đầu:

- Không phải, tình huống không ổn, đối phương điều động binh lực.

Dương Sơn Phi tinh thần rung lên, hắc hắc nói:

- Ha ha, dạo này đang chán đây. Hai tên đầu gối phía trước quá biến thái, chúng ta ngay cả thuốc đều chưa được uống. Ha ha, hôm nay có thể đánh lớn một trận.

Nhãn thần của Tô nhìn về phía xa, nhẹ giọng nói:

- Hôm nay chỉ sợ phải đánh một trận thực sự lớn rồi.

Ánh mắt của Weah chớp động, đột nhiên chân phát lực xông về phía trước. Tiểu Bộ Mặc vội vàng đuổi theo, hai người phía sau thấy thế cũng không dám sơ suất, theo sát phía sau bọn họ.

oOo

Ở tại một khe nứt khác.

Một gã trai cà lơ phát phơ, một đầu tóc bạch kim cột nhả đứng chống nạnh, trong miệng la hét:

- Đều xốc lại tinh thần cho ta, lão tử tự thân áp trận, ai làm mất mặt mũi của ta, hừ hừ!

Ở trước mặt gã là một đám thiếu niên mười tám mười chín tuổi. Những thiếu niên này giống y như gã trai lơ tóc bạch kim, uể oải ngồi trên mặt đất. Những thanh niên đó quần áo đủ loại, lộn xộn bừa bãi, trông như một đám người ô hợp. Nhưng người tinh tế là có thể phát hiện, những thanh niên tạp tu này nhìn như uể oải tùy ý, nhưng tư thế của bọn họ lại bất cứ lúc nào đều có thể phát động, còn trạm cảnh giới, trạm gác, điểm hỏa lực phục kích, có thể thấy thấp thoáng.

So với lúc Trần Mộ rời đi, quy mô của Thanh Niên Vệ đã mở rộng rất nhiều lần. Những thanh niên tăng tăng tuyển chọn từ Đông Vệ Cơ này có thiên phú cực kỳ xuất sắc, lại được tác phong của toàn Đông Vệ liên tục ảnh hưởng, khắc khổ tu luyện, thực lực tăng trưởng cực nhanh.

Dưới sự bình chọn của một vài tổ chức uy tín, trong các thế lực hiện tại, đối với việc bồi dưỡng đội quân chuẩn bị cho tương lai, Đông Vệ vững chắc ở vị trí thứ nhất, bỏ xa các thế lực khác. Về kết quả này, có rất nhiều người khó hiểu. Nếu bàn về lịch sử lâu đời, cơ sở đầy đủ thì năm đại học viện xa xa vượt lên trên. Ai mà ngờ được là ở một thế lực mới nổi, đội Thanh Niên Vệ - đội quân chuẩn bị cho tương lai của Đông Vệ lại vượt xa những chỗ khác.

Mà trong sự bình xét của những tổ chức uy tín đó, tạo ra kết quả này cũng tịnh không phải bởi thực lực. Nếu bàn về hệ số tu vi trung bình, Liên Bang Tổng Hợp Học Phủ xếp thứ nhất, Thanh Niên Vệ chỉ có thể xếp thứ ba. Nhưng ảnh hưởng tới bình xét của những tổ chức uy tín này, là một điểm trước đây gần như không được chú ý tới, đó chính là ý chí. Tất cả các tổ chức bình xét đối với ý chí của Thanh Niên Vệ đánh giá chung một từ: “như thép”. Đó là Thanh Niên Vệ, cũng là khí chất nổi bật nhất của toàn bộ Đông Vệ.

Trên thực tế, trong quá trình bành trướng vài năm trở lại đây, mặc dù có bộ tham mưu hàng đầu Liên bang, nhưng Đông Vệ vẫn đã từng thất bại. Nhưng vô luận là tại nghịch cảnh nào, đội ngũ của Đông Vệ cũng chưa từng xuất hiện tình huống tan vỡ, thân trong nghịch cảnh mà vươn lên càng trở nên quen thuộc. Mà những người thuộc Đông Vệ luôn hướng tới phía trước kia càng có thể tự thân cảm nhận được điểm này.

Thanh Niên Vệ cũng trở thành nơi tất cả những người tuổi trẻ cùng hướng tới. Mặc dù, Thanh Niên Vệ bây giờ không phải dễ vào như vậy, muốn vào Thanh Niên Vệ, trước hết tiến vào các cấp đội chuẩn bị của Thanh Niên Vệ. Nhưng mà ngay cả như vậy, hàng năm đều có vô số người trẻ tuổi xuất sắc cố gắng được tiến vào Thanh Niên Vệ.

Gã trai tóc bạch kim có vẻ không hài lòng với những người tuổi trẻ này, vẻ mặt âm trầm, cười lạnh nói:

- Hừ, chiến tích tuần trước thực mất mặt! Vãn kém hơn Mất Tam Giác! Nhớ năm xưa, lúc ta cùng ông chủ liên tục chiến đấu ở các chiến trường liên bang, Mất Tam Giác còn không biết đang bú tí ở đâu. Muốn so cùng ta ư, hần kém lắm. Các người không sợ mất mặt, nhưng ta sợ.

Đám tạp tu trẻ tuổi người nào người nấy run lên cầm cập, lão đại nổi giận, kết cục bọn họ sẽ cực thảm. tất cả đều ào ào kích động tinh thần hô lên:

- Lão đại, lần này chúng ta nhất định cho bọn chúng thấy!

- Lần trước chỉ là chúng ta chộp mất. Hắc, lão hồ không phát huy, lại dám coi chúng ta như là mèo bệnh!

- Chỉ bằng đám gia hỏa bọn họ cũng muốn so sánh với chúng ta sao? Đánh cho bọn chúng rằng rơi đầy đất!

Những thanh âm láo nháo, tựa như một đám lưu manh khiêu chiến.

Gã tóc bạch kim cũng không để ý, mà ngược lại lộ ra vẻ mặt vừa lòng. Một cơn gió thổi qua làm cho mái tóc bạch kim dài tới thắt lưng của y bay phát phơ trong không trung, giọng khoa trương truyền đi trong gió:

- Con bà nó, đập chết bọn chúng.

Tất cả mọi người mặt phùng phùng sát khí, giống như đàn sói, vung tay cùng gào lên:

- Đập chết bọn chúng!

o0o

Tại một khe hẹp cách bọn họ khoảng hai trăm năm mươi dặm.

Cặp mắt tam giác tiêu chí của Tang Hàn Thủy hàn quang lấp lánh, là một trong hai đại tướng cận thân của Trần Mộ, uy tín của y trong Đông Vệ cực cao. Y cẩn thận nhìn chăm chú vào bóng người chớp động nơi xa, vẻ như suy nghĩ.

“Điều động binh lực?” Tang Hàn Thủy nhẹ giọng lẩm bẩm. Từ lúc cải tổ thành Mộc Tự doanh và Liệp Thủ đoàn, sau khi các đội trưởng thành thực nắm rõ đội ngũ của mình, y và Tiểu Ba liền chủ động yêu cầu được điều về Thanh Niên Vệ. Thế là, Thanh Niên Vệ chia thành hai tổ, tổ Một do Tang Hàn Thủy thống lĩnh, tổ Hai do Tiểu Ba thống lĩnh.

Ở sau y, một ngàn tên tạp tu trẻ tuổi đứng nghiêm trang. Tất cả đều là Thanh Niên Vệ, nhưng tổ Một lại tạo ra cảm giác lại hoàn toàn bất đồng. Kỷ luật nghiêm chỉnh, có thể gọi là điển hình của tạp tu. Về mặt mỗi người bọn họ nghiêm túc, không nói không cười, trang phục chiến đấu toàn thân chỉnh tề, hành động dứt khoát nhanh nhẹn, không có chút dãi dòn.

Cho dù ngồi ở đó, cũng là chỉnh tề thành hàng thành đội.

Nhất định là có biến! Tang Hàn Thủy trong lòng suy đoán. Y thân kinh bách chiến, là một trong hai thống lĩnh của Thanh Niên Vệ, hẳn đối với biến hóa trên chiến trường vô cùng nhạy cảm.

Sau khi làm ra quyết định, y xoay người, vỗ tay. Tất cả tạp tu đang nghỉ ngơi xoàn xoạt đứng dậy, động tác chỉnh tề thống nhất.

Tang Hàn Thủy vừa lòng gật đầu, âm áp nói:

- Tuần trước mọi người làm không tệ. Nhưng mà tuần trước thua, lần này tổ Hai chắc chắn sẽ toàn lực phản kích. Tuy phong cách của tổ Hai không phải quá tốt, nhưng đó cũng chỉ là do ảnh hưởng của tên gia hỏa vô lương, thực lực tổng hợp của bọn họ vẫn không thể xem thường. Cho nên, lần này chúng ta phải giữ vững tinh thần, không cho bọn chúng có cơ hội lợi dụng.

- Rõ!

Tất cả tạp tu đồng thanh tuân mệnh.

“Được.” Tang Hàn Thủy gật đầu, đôi mắt tam giác sắc bén lấp lánh, phất tay:

- Bắt đầu đi.

Các tạp tu trẻ tuổi tựa như một dòng nước lũ, không tiếng động dọc theo khe nứt bay về phía trước.

o0o

Tại một khe nứt rộng rãi khác, vừa trải qua một trận chiến dữ dội, xác chết khắp nơi thấy rõ. Một đám người đang nghỉ ngơi chỉnh đốn, đối với xác chết chung quanh bọn họ đều làm như không biết.

- Hắc, đều là vô tạp lưu a, đáng tiếc so với Weah, trình độ của bọn chúng quả là kém xa.

Nói chuyện là một nữ tạp tu hình thể đầy đặn khỏe đẹp, bộ ngực sung mãn gần như muốn đem trang phục xé rách. Tạp tu chung quanh nhìn đến nuốt nước miếng, nhưng mà không người nào dám để ánh mắt của mình dán lên “hung khí” đó. Tính tình của Lô Tiểu Như nghe nói không phải tốt lắm.

Nàng có tư cách nói như vậy. Năm xưa người được Weah tự tay dạy dỗ không nhiều. Nhất Tự Mi bên cạnh mặc dù không nói chuyện, nhưng bộ mặt giống như tảng đá cũng lộ ra vẻ đồng tình hiếm thấy.

Tổ Hộ Vệ được cải biên thành đội Hộ Vệ, vốn thuộc Liệp Thủ đoàn, bây giờ đơn độc tách ra, lần nữa trở lại căn cứ Khe Núi Lớn. Lô Tiểu Như lại nắm chức vị thống lĩnh, còn Nhất Tự Mi thì làm phó thống lĩnh,

Tập Thụy Nhất trầm tĩnh nhanh trí thì là nhân vật số ba, đảm nhiệm quân sự. Còn như Ô Vũ, Chư Hoành những phần tử bạo lực này chỉ có thể làm tay đấm.

Đội Hộ Vệ bây giờ so với năm đó mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Về điểm này, chỉ cần từ số lượng tập tu cấp bảy là có thể nhìn ra. Trừ những người già cũ, những người khác đồng loạt đều là tập tu cấp bảy. Nhưng những người lớn tuổi cũ cường độ cảm giác cũng đã đạt tới tiêu chuẩn cấp sáu, lại thêm tập phiến Trần Mộ đặc chế cho bọn họ cùng với thực tập, sức chiến đấu của bọn họ cực kỳ cường hãn. Nhất Tự Mi dũng mãnh nhất đội, Thập Tự phối hợp với Liễm Tức pháp, cho tới bây giờ, ngoài Weah, vẫn chưa có người thắng được gã. Lô Tiểu Như mặc dù chiến lực không bằng Nhất Tự Mi, nhưng nàng làm thống lĩnh, lại là kiến nghị nhất trí của tất cả mọi người.

“Có gì đó khác lạ.” Tập Thụy Nhất đẩy chiếc kính ngọng vàng trên mũi lên, thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Đây là tốp đội ngũ thứ ba chúng ta thấy. Từ phương hướng mà xem, tất cả đều là quay trở về.

- Có vấn đề gì?

Lô Tiểu Như hỏi, trong đội Hộ Vệ, phán đoán Tập Thụy Nhất thường là chính xác nhất.

Tập Thụy Nhất lộ ra vẻ suy nghĩ:

- Nếu như là một hai tốp, còn có thể là ngẫu nhiên. Nhưng mà trong một khoảng thời gian ngắn, liên liên tục gặp ba tốp đội ngũ trở về, vậy không có khả năng là ngẫu nhiên.

Lô Tiểu Như hơi bất mãn:

- Muốn nói gì thì nói đi, đừng vòng vo!

Tập Thụy Nhất lộ ra vẻ đành chịu:

- Quân địch chắc là đang tập kết đội ngũ.

- Tập kết đội ngũ? Tập kết đội ngũ làm gì chứ?

Lô Tiểu Như nghi hoặc, bỗng nhiên biến sắc:

- Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện vị trí căn cứ của chúng ta?

- Không có khả năng!

Tập Thụy Nhất lắc đầu:

- Vị trí căn cứ của bọn họ cách chúng ta rất xa, với lại xung quanh căn cứ gần đây cũng không có phát hiện tung tích địch nhân. Bọn họ không có khả năng lặng yên không một tiếng động đột phá nhiều tầng lính gác ngầm như vậy.

- Vậy bọn chúng tập kết đội ngũ làm gì?

- Không biết.

Tập Thụy Nhất lắc đầu, nhưng giọng tỏ ra đặc biệt chắc chắn:

- Có lẽ đã xảy ra biến cố gì, bọn họ bất đắc dĩ, chỉ còn mỗi cách tập trung lực lượng.

Lô Tiểu Như trước mắt sáng ngời:

- Vậy chẳng phải là cơ hội của chúng ta sao?

Tập Thụy Nhất khẽ cười:

- Bây giờ còn chưa biết, tuy nhiên chúng ta có thể đi xem.

Những người khác ào ào đứng dậy, lộ ra thần sắc hưng phấn. Ô Vũ, Chư Hoành hai phần tử bạo lực lại càng xoa tay, vẻ mặt gấp gáp không nhịn nổi.

Nhất Tự Mi không biết từ khi nào, đã từ khu vực tụ tập tan biến. Lộ Tiểu Như cũng sớm đã quen như chuyện thường, vung lên đôi tay ngọc đầy đặn

- Đi!

614. Chương 606: Kèn Lệnh!

Trần Mộ cảm thấy hơi mỏi mệt, dưới chân xác nằm ngổn ngang! Phiêu phù trên không, đám vô tạp lưu căn bản không có biện pháp với tới hắn. Nhưng điều hắn đoán không ra chính là, đối phương tựa như có thù sâu nặng, không giết được hắn không ngừng nghỉ. Tuy vô tạp lưu không thể phi hành, nhưng vô luận hắn bay tới đâu, bọn chúng đều ở dưới bám sát.

Phóng!

Không sợ Trần Mộ giết đến mỏi tay, đám gia hỏa này mắt đỏ lừ, tựa như keo dính lằng nhằng bám không rời, khiến cho kẻ “giết thú chuyên nghiệp” như Trần Mộ cũng thấy mỏi tay. Đám gia hỏa này hoàn toàn điên rồi!

Bản thân hắn không thể vĩnh viễn ở trên không. Trong tầng bụi này, chỉ có nắp dưới khe nứt mới an toàn. Gió lốc có thể đến bất kỳ lúc nào, khi đó thì hắn không thể không hạ xuống khe nứt được. Nhưng nhìn vào những đôi mắt đỏ kè của đám vô tạp lưu kia, hắn cũng có thể tưởng tượng được, một khi hạ xuống, hắn phải đối diện với dạng công kích điên cuồng như thế nào!

Không còn ưu thế về khoảng cách, đám vô tạp lưu dày đặc như châu chấu sẽ gặm hắn đến cả bã cũng chẳng còn.

“Xem ra mình đã chọc phải một tổ ong vò vẽ”, Trần Mộ nghĩ trong lòng, nhưng tuyệt không hoảng hốt. Thần kinh của hắn đã được rèn luyện trong khoảng thời gian ở Bách Uyên đến mức cứng rắn như thép, cho dù là cận chiến sát sườn, hắn cũng không một chút sợ hãi.

Đám người ở phía dưới không thiếu cao thủ nhưng may mắn không có một ai khủng bố như gã đầu trọc. Nếu vẫn còn gã đầu trọc, Trần Mộ biết chắc ngày hôm nay hắn tuyệt đối sẽ phải chết. Hư không kỹ của gã trọc đúng là đã đến cảnh giới kinh thể hải tặc, kỹ thuật cận chiến của y tuyệt đối không có đối thủ.

Trong những cao thủ mà Trần Mộ đã gặp, gã trọc tuyệt đối xếp ở nhóm vài người đứng đầu. Đương nhiên, điều này cùng với hiểu biết của bản thân gã có quan hệ trực tiếp, cái thứ hủy diệt trong chiến đấu kia, lực lượng cuồng bạo đã dung hợp hoàn mỹ với kỹ xảo tinh tế vô cùng.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không khá hơn chút nào. Hắn cho dù có lợi hại, nhưng chỉ là 1 cá nhân. Một khi mất đi ưu thế trên không, bị nghiền nát chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Khí bụi trên thiên không đột nhiên ảm đạm, sắc mặt Trần Mộ không thể không biến! Bão cái sắp đến! Dựa theo kinh nghiệm của hắn, chỉ trong tối đa hai giờ nữa, bão cát sẽ đến.

Hai giờ!

Ở phía dưới, đám bệnh hoạn điên cuồng vô tạp lưu cũng đã nhận ra biến hóa của khí trời, kẻ nào kẻ nấy hưng phấn đến trợn to mắt, trông cứ như hận đến mức không thể cắn từng miếng thịt trên người Trần Mộ xuống.

- Ở bên kia hình như có động tĩnh!

Khẩu khí của Tiểu Ba vẫn như trước, gã đột nhiên ngậy người: “Tạp tu?”

Xa xa trên thiên không, có một điểm đen nhỏ, liên miên bắt đoạn phóng ra những tia sáng màu đỏ, từ trên cao oanh kích địch nhân ở phía dưới.

- Lão đại, chúng ta phát rồi!

Đám thủ hạ hít một hơi lạnh khí, chỉ vào đám vô tạp lưu dày đặc ở xa không một chút sợ hãi, mà còn ẩn chứa vài phần hưng phấn. Bọn họ người nào người nấy xoa tay, hận không thể xông lên lập tức.

Lần trước vận khí bọn họ không tốt, không giết được một gã địch nhân nào, so chiến tích thì kém rất xa tổ Một.

- Ghê gớm!

- Quá trâu!

- Trời! Đây là cao thủ dạng gì chứ?

Đám tạp tu thủ hạ của Tiểu Ba người người nhìn mê ly đến nhòe mắt, Đông Vệ cao thủ tụ tập như mây, nhưng bọn họ vẫn chưa từng nhìn thấy ai, chỉ bằng năng lực của một người, lại phóng thích công kích có cường độ khủng bố như vậy!

Ánh hồng quang như mưa chiếu rọi cả một góc trời!

Bọn họ quay đầu lại phát hiện, lão đại của bọn họ ngây ngốc nhìn lên thiên không, sững người bất động, chỉ có mấy sợi tóc trắng lặng lẽ phiêu động.

oOo

Tang Hàn Thủy dẫn tổ Một Thanh Niên Vệ, cuộn cuộn như nước lặng lẽ theo khe nứt tiến lên phía trước. Y cực kỳ cẩn thận, thực lực của Thanh Niên Vệ so với tạp tu Liệt Thủ đoàn và Mộc Tự doanh vẫn còn kém một khoảng lớn, để cho bọn họ có thể vừa rèn luyện vừa có khả năng bảo vệ chính mình đó là trách nhiệm của gã. Nòng cốt của tổ Một đều giống như gã nhưng được khương lương dạy dỗ. Bọn họ mỗi một bộ phận, đều nghiêm khắc án theo bài học, không một chút buông lỏng. Trinh sát hai cánh, trinh sát đan xen, yểm hộ tiền tiến..

Địch nhân bị gặp dọc đường thường không kịp phản ứng, đã bị bọn họ giết chết. Bọn họ một đường đã “giết chết năm tiểu đội địch nhân”, tất cả đều toàn diệt!

Cả đội đội ngũ chính xác như một cái máy tinh vi, hoàn toàn nhịp nhàng, tầng tầng thoi động.

Đội ngũ phía trước đột nhiên dừng lại. Không cần hô một tiếng, toàn bộ đội ngũ tràn đầy ăn ý, tất cả mọi người lập tức dừng bước, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tang Hàn Thủy biến sắc, ánh hàn quang trong mắt tam giác chớp động.

Ở xa trên không, vô số tia sáng như mưa, ánh sáng đỏ rực lên trong màn bụi trên không bắt mắt lạ thường.

Tất cả các thành viên của tổ Một Thanh Niên Vệ đều hít một hơi lạnh khí, sắc mặt biến đổi! Kỷ luật của bọn họ đã được duy trì ổn định rất lâu, nhưng thần tình trên mặt bọn họ, ánh mắt kinh hãi của bọn họ, đã bạo lộ ra sự chấn động trong lòng bọn họ, cùng với cơn phấn khích sôi sục trong ngực!

Luồng sáng đỏ tươi mà chói mắt, ngoài ra chẳng còn gì để hấp dẫn sự chú ý, nhưng mật độ khủng bố của nó, lại còn tính liên tục kinh người, tính ổn định, tính chính xác.. tổ Một bình thường đã trầm tĩnh như máy móc, đến giờ thì thực sự tất tiếng! Thậm chí còn có người không tự chủ mà dừng nhịp tim trong một giây!

Nhưng những tạp tu trẻ tuổi mà có đầu óc linh hoạt sắc mặt lập tức biến đổi một lần nữa, tạp tu trong Đông Vệ, không có một ai sử dụng loại tạp phiến dạng chùm tia như thế này!

Vậy phải chăng tạp tu đã tiến vào tầng bụi?

Cái suy đoán đầy tính tai nạn này khiến bọn họ hãi hùng khiếp vía miệng khô lưỡi nóng, bọn họ muốn mở miệng nói với thống lĩnh dự đoán của mình, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, vốn trầm mặc âm lãnh nhưng giờ thống lĩnh lại ngây ra như tượng đất!

oOo

Tổ Hộ Vệ dùng tốc độ cao tiến tới. So với Thanh Niên Vệ, đội hình của bọn họ trông rất tùy ý. Nhưng nếu nhìn kỹ lại, lập tức phát hiện, bọn họ phối hợp chặt chẽ, so với Thanh Niên Vệ càng linh hoạt và biến hóa hơn vài phần.

Tiến lên nhanh chóng, trận hình của bọn họ xem ra rời rạc. Nhưng trên thực tế, mỗi vị trí của một người đều có thể yểm hộ cho ba đồng bạn khác.

Sắc mặt Lô Tiểu Như có vẻ khó coi. Nhất Tự Mi rời đi lâu vậy, mà không một chút tin tức. Tình huống như thế này rất hiếm gặp khiến nàng hơi lo lắng. Không chỉ nàng, mọi người trong tổ Hộ Vệ sắc mặt đều ngưng trọng. Thực lực của Nhất Tự Mi trong tổ Hộ Vệ xếp thứ nhất, đặc biệt về mặt trinh sát và ẩn giấu khí tức.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đúng tại lúc này, độ nghi trên tay Lô Tiểu Như đột nhiên khởi động. Lô Tiểu Như cùng lúc thở dài một hơi, khởi động Thiên Lý, trước mặt liền xuất hiện một màn hình ảo, Nhất Tự Mi xuất hiện trên màn hình.

- Người gặp chuyện gì thế?

Giọng nàng gấp gáp, trong giọng nói chưa đầy sự quan tâm. Tất cả mọi người đều xúm lại.

- Cô xem.

Tựa như bị nhiễm bệnh của Weah, vốn đã ít nói bây giờ Nhất Tự Mi lại càng kín miệng. Nhưng mà ở trong hai chữ này, mọi người lại tựa như cảm giác được tâm tình của y đang chấn động kịch liệt.

Trên màn hình, một thân hình dong dỏng đang trôi nổi trong vô số những tia sáng đỏ chói thẳng tắp!

Lô Tiểu Như cảm giác như trái tim của nàng đột nhiên đình chỉ trong nháy mắt. Phía sau nàng, Tập Thụy Nhất ngây ngốc như gà gỗ, vẻ ác độc trên mặt Ô Vũ và Chư Hoành đột nhiên không cánh mà bay!

oOo

Trên một tảng đá ở mép khe nứt, Weah ngây ngốc nhìn vào thân ảnh quen thuộc trên không trung, khuôn mặt đỏ dần giống như nham thạch cuối cùng cũng xuất hiện những tia biến hóa nhỏ dị thường!

Tiểu Bộ Mặc cũng nghiêng đầu nhìn lên trời, đầu mũi đột nhiên nở ra, nước mắt không khống chế nổi, ào ào chảy xuống.

Hai người ở phía sau, Dương Sơn Phi mồm há rộng, vẻ không tin nổi đầy mặt nhìn lên bầu trời.

Ánh hồng quang lấp lánh trên mặt nạ vàng nhạt, Tô ngây ngốc nhìn Trần Mộ ở trên không khó khăn nói:

- Gã trở lại rồi!

Trong phòng tổng chỉ huy của căn cứ Khe Núi Lớn, Bagnell đang uống trà. Đạo này tình thế không được tốt, áp lực lên lão rất lớn. Đối phương là chủ một vực, có thực lực lật nghiêng một vùng. So ra, Đông Vệ tuy đã phát triển có gốc rễ, nhưng còn xa mới bằng chủ của một vực. Nhưng, bọn họ vẫn chiếm được tiên cơ, tình thế vẫn chưa bại đến nước không có cách nào vãn hồi.

Nói cùng kỳ quái, lão vẫn cảm thấy thủ đoạn của đối phương có gì đó quen thuộc. Chẳng lẽ thật sự đã già rồi sao? Lão cười cười tự giễu.

Một loạt các thủ đoạn của Đường Hàm Phái mấy năm trước, lão đã có cảm giác cực kỳ quen thuộc, lại đến lần này, lão lại có cảm giác quen thuộc.

“Không lẽ bản thân đã phát triển đến mức này?” Trong lòng lão lại tự cười giễu thêm một lần nữa. Đường Hàm Phái là con cưng của trời, vạn vạn lần không có khả năng cùng với một lão trung niên như mình có gì quan hệ. Mà còn Ma Cấp Địch Vực, hắc, lại càng là một thế giới khác lạ!

Uống thêm một ngụm trà, lão đang dờ tin tức tiền phương truyền lại. Thanh Niên Vệ và tổ Hộ Vệ đều đã xuất quân, chỉ là quấy nhiễu bình thường. Trong căn cứ, Liên Thủ đoàn và Mộc Tự doanh đang tu chỉnh.

Ánh đèn đỏ trên bàn chớp động, tinh thần của lão chấn động, tin tức tiền phương truyền đến. Lão ấn xuống ngọn đèn đỏ, màn hình ảo lập tức xuất hiện bắn ra trước mặt.

Trên màn hình, chỉ có một người, cùng vô số những tia sáng đỏ chói!

Đình đang!

Chén trà rơi xuống đất, tan nát.

Tập tu phụ trách cảnh giới bên ngoài nghe được động tĩnh, hoảng hốt xông vào, chỉ nhìn thấy tổng chỉ huy Bagnell như tượng đá, ngốc ngốc nhìn vào màn hình ảo.

Địch nhân hết lớp sóng này đến sóng khác, bọn họ không một ai sợ chết, người trước xông lên, kẻ sau nối tiếp!

Điều làm cho Trần Mộ cảm thấy đau đầu nhất là, những chủng hình dạng vũ khí của lực lượng vô tập lưu kia lực lượng rất sung mãn, chỉ cần quét phải là gãy xương đoạn thịt. Mà theo thời gian trôi đi, sắc trời càng lúc càng tối. Nó có nghĩa, bão cát đến càng lúc càng gần!

Trần Mộ đã thấy mỗi một, cảm giác của hắn đã tiêu hao cực đại đến mức, công kích hắn phóng ra đã chậm lại.

Địch nhân ở phía dưới càng thêm hưng phấn. Đó là tín hiệu, địch nhân đã suy yếu, địch nhân không còn nhanh được! Bọn chúng như đã thú thấy máu, biết rõ rằng món ngon đang tới rất gần. Nhưng bọn họ lại không biết, nó cũng như một tiếng kèn lệnh.

Một tiếng kèn lệnh mà có rất nhiều người chờ đợi đằng đằng ba năm!

- Xung phong!

Không nói lời thừa, Weah nhảy xổ xuống dưới!

Chỉ thấy hình ảnh của một người đột nhiên mơ hồ, tốc độ đã được gã đẩy đến cực hạn.

Tiểu Bộ Mặc cũng không một chút chậm trễ, vội vàng bám sát Weah, trên mặt vẫn còn hai vệt nước, nhưng hai hàng lông mi dày nhú lại, sát khí phần phật!

Tô cười nhẹ:

- Thật là làm cho người ta kích động a!

“Oa ha ha” Dương Sơn Phi ngửa lên trời cười lớn, tiếng cười đột nhiên dừng lại, sung mãn gầm lên: “Sát!”

Hai người hóa thành hai vệt sao băng, hướng địch nhân xông tới!

Người trên không trung động tác trở nên chậm chạp.

Tiểu Ba như vừa tỉnh mộng, đồng tử thu lại, mái tóc dài màu bạc kim phát phơ trong không trung quỉ dị dừng lại, vẻ chậm rãi trên mặt không biết biến mất vô ảnh vô tung từ lúc nào, vẻ ác độc sát khí thoát phủ đầy mặt. Gã vung tay, chỉ về phía trước.

”Tất cả đều nghe cho rõ đây, ma quỷ trước mặt!” Giọng nói tựa như từ trong hang sâu truyền đến, mang theo một cỗ hàn khí thấu xương:

- Tiêu diệt bọn chúng! Không chết không dừng!

Toàn bộ tập tu tổ Hai trong lòng phát rét, rồi lập tức hưng phấn trở lại. Trong các cuộc chiến trước đây của bọn họ, chưa bao giờ lão đại lại ra một lệnh công kích ác độc như vậy, quyết liệt như thế!

- Tiêu diệt bọn chúng!

Cả ngàn con sói cùng gầm rú!

Không chút ẩn hình, không chút sợ hãi hay chậm trễ, Tiểu Ba vượt lên phía trước, đi tới phía trên cùng, tựa như một con sói bạc kiêu ngạo!

- Tiêu diệt bọn chúng!

Hành động của Tiểu Ba làm cho chiến ý của tất cả đám tập tu bùng phát chỉ trong chớp mắt, tình cảm của bọn họ không còn kìm chế lại chấn động phát thành tiếng gầm rú!

- Xung phong!

Tiểu Ba rống giận một tiếng, hướng phía trước xuống phong đầu tiên.

- Xung phong! Xung phong! Xung phong!

Đám tạp tu không cần phải áp chế chiến ý trong lòng, mặc cho chúng bùng phát, bọn họ tựa như bầy sói đi theo con đầu đàn, thể như sấm sét, nhằm địch nhân vô tới!

Con mắt tam giác của Tang Hàn Thủy dường như nhắm tít thành còn một khe hẹp, gã nhận ra tiết tấu công kích của bóng người trên không đã chậm lại, góc mắt nháy động, mặt trầm như nước.

Đám thủ hạ trong lòng nghiêm nghị, vẻ mặt này của thống lĩnh, thật là hiếm thấy.

“Mọi người, mục tiêu, vô tạp lưu!” Âm độc tựa như phun ra từ kẽ răng, kiên quyết như chưa bao giờ từng có, Tang Hàn Thủy nặng nề phún ra:

- Tử chiến!

“Tử chiến!” Trong lòng mọi người rung mình, đều nhịp âm âm ứng tiếng!

Tổ Một lập tức biến trận thành hình công kích, không như bình thường đứng ở giữa đội, Tang Hàn Thủy thông thả đi đến đầu mũi tên. Gã cũng không nói thêm một lời, chỉ cúi đầu bắt đầu kiểm tra độ nghi của bản thân. Nhưng động tác lặng lẽ này, lại mang một cỗ quyết tâm chiến ý, nhanh chóng truyền lan trong đội ngũ, trong ngực đám đám tạp tu trẻ tuổi như có một đám lửa!

Không một ai nói, ngọn lửa trong lòng càng đốt càng mạnh, tựa như muốn phá ngực mà xuất ra! Bọn họ cố gắng kìm chế xung động, vững vàng như đỉnh đóng tại vị trí của mình. Nghiêng đầu nghiêm túc mà bắt đầu kiểm tra trang bị toàn thân.

Chỉnh trang hoàn tất, đội ngũ lạnh lẽo như đao!

Không nói lời thừa, Tang Hàn Thủy tay chỉ tiền phương, hạ giọng quát: “Tiến lên!”

Đội ngũ lặng lẽ tiến lên, vừa như đồng ngâm lại như nước thép đang chảy, bám theo khe nứt hướng đến vị trí địch nhân mà đến!

Lô Tiểu Như khôi phục tỉnh táo, nàng cảm giác như trái tim muốn nhảy vọt ra ngoài. Nàng chăm chú căn môi, tầm nhìn trước mắt như mơ hồ, nàng cố mở to mắt, gắng không để nước mắt tràn ra.

“Sát!” Nàng thở ra một tiếng, nàng sợ nếu nói thêm một tiếng nữa, nước mắt sẽ không kìm được mà tràn ra mắt.

“Sát!” Tập Thụy Nhất đẩy đẩy gọng kính, mắt kính hàn quang nháy động.

”Sát! Sát! Sát!” Ô Vũ cùng Chư Hoành nắm ngực phẫn nộ, hai người bọn họ như con thú phẫn nộ, phát ra tiếng rống điên cuồng!

”Sát! Sát! Sát!” Toàn bộ mọi người trong đội ngũ tựa như bị điên hết cả!

Căn cứ Khe Núi Lớn đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo chiến đấu bên nhọn.

Căn cứ lập tức lâm vào cảnh hỗn loạn một đám, tất cả tạp tu đều dừng công việc đang làm, cấp tốc chạy về vị trí tiểu đội của mình. Phải chăng là địch nhân sắp tiến công?

Trên mặt mỗi tạp tu đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Chuyện gì thế?

Raphael vừa lúc gặp được Tang Thiết Tư đang chạy đến điểm tập kết, không kịp tránh Tang Thiết Tư vội lắc lắc đầu:

- Không rõ. Nhưng lệnh cảnh báo chiến đấu là do lão đại phát ra. Chắc chắn là xuất hiện tình huống lớn.

“Lão đại” trong giọng của gã, chỉ có thể là Bagnell.

Khi hai người đến nơi, trên sân thông thoáng đã đầy những đầu là đầu. Hai người không thể nhìn được mà hít vào một hơi lạnh khí, hai mặt nhìn nhau, gần như tất cả mọi tạp tu đang ở trong căn cứ đều tập trung tại đây, phải chăng hành động lần này là muốn dốc toàn bộ lực lượng? Tình huống gì mà lại nghiêm trọng đến bước này? Trên mặt hai người không kìm nổi vẻ lo lắng.

Liệp Thủ đoàn và Mộc Tự doanh cấp tốc hoàn thành tập kết. Rất nhanh, Bagnell xuất hiện trước ánh mắt của mọi người. Lão toàn thân y phục chiến đấu chỉnh tề, ngay lập tức khiến mọi người kinh hãi.

Chẳng lẽ lão đại muốn tự thân ra trận? Tình hình đã nghiêm trọng đến nước này sao?

Không một lời động viên, không một lời giải thích, Bagnell chỉ hạ một mệnh lệnh cực kỳ ngắn gọn đơn giản: “Xuất phát!”

Tất cả tập tu cấp tốc bay lên tập thể, chỉ thấy bầu trời đầy đặc tập tu, tựa như một đám mây đen liên miên bất tuyệt, toàn cảnh hoành tráng đến cực điểm.

615. Chương 607: Ta Đã Trở Lại!

Nếu nhìn từ trên không xuống có thể thấy, lộ tuyến của Weah là một đường thẳng! Từ chỗ gã động thân tới vị trí của Trần Mộ, là một đường thẳng ngắn nhất. Gã không quan tâm xem địch nhân nhiều đến đâu, gã không để ý đến địa hình hiểm trở, gã không cần nghĩ vòng vo, gã không dương đông kích tây, bởi gã là Weah! Vô tạp lưu vô địch, không người sánh nổi.

Cho dù dạng cao thủ đỉnh phong như Tô và Dương Sơn Phi, cũng chỉ có thể bái vọng trong lòng. Kể hiểu chiến pháp cuồng như Dương Sơn Phi máu đã sôi lên sùng sục, hai mắt của gã đỏ khé, toàn thân được bọc trong lồng lưới điện, trông như lõi thần trong truyền thuyết! Lõi điện cuồng bạo trong tay y rất ngoan ngoãn, y có thể tùy ý mà biến hóa nó thành các chủng hình dạng. Phàm bị y đánh trúng, thi thể đều cháy đen thui toàn bộ.

Cho dù thân trong hỗn chiến, Tô vẫn ung dung ưu nhã như cũ. Mười ngón tay máy động làm ra mười tia sáng khác nhau, mười ngón tay lưu loát như nước chảy mây trôi như múa trong không trung, tựa như dưới những ngón tay đó là một phím đàn trong suốt. So với lối đánh bạo lực dứt khoát của Weah, hay như lõi thần nổi giận của Dương Sơn Phi thì hoàn toàn khác, lối đánh của y sang trọng không một chút khói lửa. Những địch nhân bị y giết, đều trông tựa như đang say ngủ, không thấy được một vết thương.

Phong cách chiến đấu của Tiểu Bộ Mặc được thừa kế từ Weah, hành động dứt khoát, chém sắc như đao. Nói về hiệu suất, tuyệt không có một chút lực dư thừa. Trên bộ mặt non nớt là vẻ lạnh lùng, so với kẻ phi nhân loại như Weah, lực lượng của cậu ta còn kém rất xa. Bởi vậy, để bổ trợ cho khuyết điểm này, cậu đã tăng cường tần suất công kích, điều này khiến cho công kích của cậu ta càng thêm hư ảo.

Bốn người này không ai không là nhất lưu cao thủ, tuy số lượng không nhiều, nhưng đột nhiên bung ra lực chiến đấu cực kỳ khủng bố, nên trong nhất thời không một ai có thể đỡ được bọn họ.

Từ vô số trận huyết chiến mà sống sót, Trần Mộ ngay lập tức phát hiện biến hóa vi diệu của chiến trường.

Lúc hắn nhìn thấy Weah, nhìn thấy kẻ đang xông thẳng đến chỗ hắn là Weah, thời gian dường như dừng lại. Niềm kinh hãi từ nơi thâm sâu nhất trong người hắn đột nhiên phát ra, như dòng điện truyền khắp toàn thân, mỗi lỗ chân lông tựa hồ ở trong lúc này đồng thời giãn nở, bao nhiêu lao lực, bao nhiêu áp lực trong lúc này không cánh mà bay.

“Ta đã trở lại!

Trôi nổi trên không trung, Trần Mộ giang rộng hai tay, phóng ý hét lớn.

“Ta đã trở lại!” “Ta đã trở lại!” “Ta đã trở lại!”..

Trong tầng bụi thông thoáng, tiếng hét của gã được truyền đi xa, xa mãi.

Thú vương trước đám sĩ tốt tuyên bố sự trở về của chính mình, quần thú cũng dùng chính tiếng gầm gừ của bọn chúng mà phúc đáp.

“Sát!” Tiểu Ba rống lên, mang theo băng lạnh và sát khí độc hữu của gã, mái tóc bạch kim chảy dài phía sau cũng múa lên như ngân đao! Thân hình cao ráo, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh tựa như hàn băng vạn năm nơi cực địa, tán phát khí lạnh thấu xương.

“Sát!” tiếng gầm trầm thấp của Tang Hàn Thủy tựa như từ địa ngục vọng về, vẻ lạnh lùng cùng khắc khổ lúc này bị vứt đi bằng sạch, chiến ý như điên cuồng lúc trước giờ như hung thú hồng hoang thoát xích, sát khí bản năng cực nguyên thủy bành trướng kích nổ!

Nhất Tự Mi tựa như một đạo u linh xuyên thoi trong chiến trường. So với năm xưa, gã bây giờ đã tái hiện lại phong thái ngày xưa của Thập Tự Dạ. Không thấy được đến nửa điểm dấu vết cùng sinh khí, y tựa như vua của bóng tối mà hành tẩu, từ đó bình tĩnh thu gặt sinh mệnh của địch nhân.

Lô Tiểu Như nghe được lời của Trần Mộ, dòng lệ đã khô trong hốc mắt giờ lại không nhẫn được mà tràn ra. Cánh tay trắng ngần đây đặt giường cao: “Sát!” Nàng chỉ phún ra được một câu, kiên định như thép, vững vàng như đá! Nàng tự thân dẫn đầu tiến vào chiến trường.

“Sát!” Tập Thụy Nhất phát hiện trái tim lạnh lùng bình tĩnh của mình tựa như bị một thứ gì đó kích động hoàn toàn tựa như bão táp, khiến cho y cũng không thể kìm được mà cũng phải phun ra những tiếng: “Sát sát sát!” Hai gã hung vật Ô Vũ và Chư Hoành lại tựa như hai con ác long, nhe răng múa vuốt gầm rú mà xông vào bầy địch.

Mấy đội ngũ đột nhiên tiến vào, chiến trường lập tức loạn thành một đám.

Tập tu oanh kích thành quy mô là một chuyện cực kỳ đáng sợ. Từ quang cảnh trên chiến trường là có thể thấy áp đảo vô tap lưu rất nhiều.

Vô tap lưu có thể cùng đôi co một hai với tập tu, ấy là bởi hoàn cảnh độc đáo đặc biệt của tầng bụi. Nhưng nếu như tập tu không sợ bão lốc, bầu trời lập tức trở thành thành lũy cực tốt của tập tu, công kích đầy trời từ trên không xuống, vô tap lưu ở phía dưới không có chỗ trốn.

Nếu như vô tap lưu lúc này bỏ chạy, thắng thua còn khó nói. Khe nứt không thích hợp cho chiến đấu của tập tu, nhưng lại là địa hình thích hợp nhất để vô tap lưu phát huy.

Nhưng, bọn họ không rút lui.

Tiếng phá không của vô số hư không kỹ khiến cho người ta phải nhảy dựng, đám vô tap lưu muốn bằng cách này để chống lại công kích năng lượng. Hai loại va chạm, sóng trùng kích như bão táp tản ra tứ phía.

Trần Mộ lặng lẽ trôi nổi ở trên không. Hắn chưa từng bao giờ nhìn thấy nhiều vô tap lưu đồng thời phát ra hư không kỹ đến như vậy, tràng diện trông cực kỳ hùng tráng.

Ở trên không, lặng lẽ nhìn nhìn, hắn đột nhiên cảm thấy trăm vị hỗn tạp trong lòng, cảm khái vạn phần. Hắn thậm chí không biết cảm khái về cái gì, có niềm vui, có mất mát, có như trút được gánh nặng, lại cũng có chút mơ hồ. Nhưng rất nhanh, hắn khôi phục thanh tỉnh. Chiến trường thảm liệt ở phía dưới để tinh hắn biết mình đang ở đâu.

Hư Không kỹ cùng với năng lực cận chiến là vũ khí mạnh nhất mà vô tap lưu dùng để chống lại tập tu, nhưng nó cần có được tiền đề và hoàn cảnh. Nhưng lúc này, khi bão lốc đáng sợ đang đến gần, toàn bộ tập tu đều trôi nổi trên không trung, điên cuồng công kích! Tình thế chiến trường lập tức nghiêng hẳn về một bên.

Vài ba công kích ban đầu dường như bị từng vùng từng vùng hư không kỹ chặn lại. Nhưng rất nhanh, vô tap lưu của Ma Cáp Địch Vực bắt đầu xuất hiện thương vong quy mô lớn.

Đối với đám tập tu đông vệ mà nói, công kích quy mô là thứ bọn họ phải học, cực kỳ quen thuộc. Nhưng đối với đám vô tap lưu của Ma Cáp Địch Vực mà nói, bọn họ chưa từng có tiền lệ phối hợp quy mô sử dụng hư không kỹ, bọn họ thiên về lực lượng cá nhân để đau khổ chống đỡ.

Có phối hợp thắng không phối hợp, phối hợp tốt thắng phối hợp kém, đó là tư tưởng cốt lõi nhất của chiến đấu tập thể. vô tap lưu của Ma Cáp Địch Vực bắt đầu xuất hiện thất bại.

Sức mạnh của một cá nhân có thể dùng ưu thế số lượng người mà giết, nhưng với ưu thế trên quy mô lớn như vậy, lại làm cho người ta mất đi dũng khí tranh đấu.

So về khả năng chỉ đạo, Trần Mộ không bằng Bagnell, thậm chí hiện tại hắn cũng không lường thiện bằng. Nhưng chiến đấu bao năm, nguyên tắc cơ bản nhất hắn cũng nắm rõ.

Khi hắn phát hiện địch nhân có dấu hiệu thất bại, không một chút do dự mà gầm lớn: “Sát!” rồi xông thẳng vào đám địch nhân trước nhất! Những người khác thấy vậy, lập tức cùng hắn truy sát.

”Vương, không ổn.. không ổn rồi..

Giọng của đám thủ hạ đầy vẻ kinh khủng.

”Sợ cái gì?

Vương không vui nói:

”Xảy ra chuyện gì?

”Tiền phương liên tục bại từng bước từng bước..

”Bại?

Vương giận quá phá lên cười:

”Hắc, thật là một lũ ăn hại, ngay cả một người mà cũng không đánh được?

”Chúng ta đột nhiên bị một lượng lớn tạp tu công kích, tiền tuyến chịu không nổi, bọn họ đang quay đầu bỏ chạy..

Về mặt thủ hạ tái nhợt.

”Tạp tu?” Đầu óc của Vương nhanh chóng thanh tỉnh trở lại. Nhất định là đám tạp tu đó, là đám tạp tu mà mấy ngày nay bọn họ tìm kiếm.

Hắn lập tức ý thức được tình thế nguy cấp, một gã cường giả cho dù lợi hại, cũng chỉ là một người. Nhưng nếu như xuất hiện vài đại đội tạp tu, đó đúng là chuyện không ổn. Thua trận như tuyết lở, một khi đã lan ra thì sẽ hết chuyện này lại ra chuyện khác.. gã giết mình, trợn mắt, trầm giọng nói:

”Các bộ lạc chuẩn bị phòng thủ, cảnh cáo đám binh lính thất bại lùi sang hai bên cánh, nếu dám phá vỡ phòng tuyến, giết không tha!

- Chuyện này..

Gã thủ hạ biến sắc.

”Còn không nhanh đi?

Vương nổi giận quát.

Nhận được mệnh lệnh, các bộ lạc không dám thất lễ, lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Bọn họ đặt căn cứ ở một khe nứt có địa thế bằng phẳng và rộng rãi, bảy bộ lạc phân tán xung quanh lều của Vương, tầng tầng bảo vệ, giới bị sâm nghiêm. Tất cả các chiến sĩ đều vào vị trí chiến đấu.

Thịch thịch thịch! Mặt đất chấn động như có vô số con ngựa hoang đang điên cuồng phi tới, những chiến sĩ có kinh nghiệm mặt lập tức biến sắc, đó là tiếng động của cực nhiều người đang chạy mới tạo ra được.

”Đến rồi! Chuẩn bị chiến đấu!

Tiểu đội trưởng tiền tuyến sắc mặt trắng bệch nhưng cố nén, phát ra mệnh lệnh.

Không một ai tưởng tượng được, căn cứ được bố trí tầng tầng lớp lớp của bọn họ, lại không đỡ được bước chân của quân địch.

Càng lúc càng nhiều chiến sĩ bỏ trốn chạy tới, địch nhân lại như bầy lang sói bám sát bầy dê đang kinh hoàng ở phía sau. Bọn họ đã nhận được thông tin, tuyệt đại đa số căn cứ không bị địch nhân công phá, nhưng lại bị đám người nhà bại trận mà hoàn toàn mất đi giá lý trí này tự tay phá hỏng.

“Ầm ầm ầm” tiếng vang mỗi lúc mỗi lớn, mà càng lúc càng dày đặc.

Sắc mặt gã tiểu đội trưởng cũng càng ngày càng trắng. mắt của hắn một chớp cũng không, chăm chăm nhìn vào nơi góc quanh của khe nứt ở phía tiền tuyến vừa mới có gã đào binh đầu tiên xuất hiện, đồng tử của gã đột nhiên thu lại hô lên:

”Chuẩn bị chiến đấu!

Cùng lúc đó, mấy trăm gã binh sĩ ở tiền tuyến dùng hết sức gào lên:

”Vương có lệnh, kẻ nào xông vào bản trận, giết không tha!

Đám người khác lại gào lên như bỏ mạng:

”Theo hai cánh rút lui! Theo hai cánh rút lui!

Những binh sĩ bỏ chạy đầu tiên mặt đầy kinh khủng và hoảng sợ, bọn họ cũng gào lên:

”Cứu mạng! Cứu mạng!

Tiểu đội trưởng cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi và không đành lòng, nhắm mắt lại, đột nhiên vung tay:

”Xông trận, Giết!

Đã sớm chuẩn bị, đám sĩ binh đồng thời phóng thương! Vì để chống lại đợt công kích, những binh sĩ được phái tới tiền phương đều là những người tinh nhuệ! Năm trăm lính tinh nhuệ phóng ra năm trăm cây thương với lực lượng kinh người, tiếng rít sắc nhọn át hết mọi tiếng động khác, một đầu bắn thẳng vào đám binh sĩ.

Ngọn thương sắc bén đào ra vô số những đóa hoa máu, có rất nhiều thương thậm chí xuyên tảo qua thân thể mấy người, đám đào binh như thủy triều tràn đến bị quét trắng một khu chừng 50m.

Đám lính bại trận đầu ngậy ngốc, bọn họ không tin nhìn vào vô số thi thể đang nằm trong vũng máu trước mắt.

”Vương có lệnh! Kẻ xông vào bản trận, giết không tha!

Giọng hô lạnh lẽo không một chút tình cảm, nhưng lại như hồi chuông khôi phục cho đám bại binh thanh tỉnh.

”Vương có lệnh! Theo hai cánh rút lui!

Đám bại binh khôi phục, do dự một chút rồi rất nhanh như nước gặp đá cứng, chia làm hai đường, dọc theo hai bên trận địa mà đi.

Nhưng lúc này, không một ai nhận ra được, đội ngũ do Bagnell dẫn dắt, đã im lặng đến bên trận địa của Ma Cáp Địch Vực!

616. Chương 608: Mất Mạng (disconnect – Túc Mệnh)

Không thể không nói, trình độ chiến thuật của Bagnell cao hơn một tầm so với bất kỳ ai. Khi lão dẫn đội ngũ im lặng ám vào sườn của địch nhân mà địch nhân không một chút phát hiện, lão vẫn không phát động lập tức, tiếp tục nhẫn nại đợi thời cơ.

Tuy tiền tuyến của đối phương tuy tiền tuyến thất bại, nhưng tịnh vẫn chưa bị thương tới nền tảng, ngay khi lão nhìn thấy nghiêm trọng đang đợi chờ của địch trận, trong lòng liền rõ ràng. Nếu bây giờ mà đột trận của đối phương khi mới hỗn loạn, chiến đấu sau đó có khả năng cực cao là rơi vào thế giằng co, đây là thứ mà lão không muốn thấy.

Trong lòng lão sốt ruột, nhưng trên mặt không một chút biểu lộ, ngẩng đầu nhìn về nơi xa trên bầu trời.

Bầu trời xám tro đang dần dần tối lại, tựa như sắp nhìn được cơn bão cát mù trời ở phương xa.

“Thời gian không nhiều lắm!” Nếu như không có cơ hội, lão chẳng thà đợi cho đến lần sau. Trường chiến đấu hôm nay, nguyên khí của đối phương cũng đã đại thương. Mặc dù hôm nay hai bên giao tranh rất ngắn, nhưng lại giúp lão nhận ra sai lầm của thời gian trước.

Chiến đấu đội ngũ nhỏ là phương thức đối phương quen thuộc nhất, chiến đấu có tổ chức biên chế đại quy mô ngược lại mới là yếu điểm lớn nhất của đối phương.

Sự sai lầm của lão đối với Ma Cáp Địch Vực trước đây là do có quá ít tin tức. Nhưng cuộc chiến ngày hôm nay, đã giúp lão nhìn rõ không ít thứ.

Đối với người chỉ huy cấp bậc như lão mà nói, chỉ cần đối phương có một nhược điểm, là đủ cho bọn họ tìm ra phương pháp thắng đối phương. Lão đã có, nắm đủ trong tay, khả năng đánh bại vô tận lưu Ma Cáp Địch Vực. Cho dù hôm nay một trận không xong, lão cũng không tiếc, bởi vì ông chủ đã trở về!

“Trở về là tốt rồi!” Câu này là câu mà lão niệm trong lòng nhiều nhất.

“Chẳng lẽ mình già rồi?” Bagnell đã có lúc nghĩ như vậy.

Năm xưa ông chủ vì cứu lão, mà bị gió lốc cuốn đi, lão không dám trách ai, chỉ biết cố chấp cho rằng, ông chủ nhất định sẽ trở về, mặc cho lý trí nói với lão, khả năng này là cực thấp. Chính bởi vì cố chấp, lão cự tuyệt trở về liên bang, kiên trì thủ tại căn cứ Khe Núi Lớn gian khổ thiếu thốn.

Không ngờ, ông chủ thực sự đã trở về!

Trong lòng lão bị niềm vui lấp đầy, thậm chí đến cả sát khí cũng nhạt phai ít nhiều.

Sự trở lại của ông chủ, đối với bọn họ mà nói, là điều quan trọng nhất. Bọn họ vì ông chủ mà xây dựng nên cơ nghiệp này. Trừ ông chủ ra, không một ai đủ uy vọng có thể lãnh đạo mọi người. Mấy năm nay Đông Vệ sử dụng phương thức liên hợp quyết nghị khi có vấn đề lớn, thực tế chỉ là tạm dùng. Nhưng mà, khi bọn họ già đi, nhất là lão cùng Hề Bình, thì có khả năng cực lớn là cục diện mất đi không thể.

Nhưng bây giờ, ông chủ đã trở lại!

Nỗi lo thường trực trong lòng lão không cánh mà bay, chân bước tựa như nhẹ hơn rất nhiều.

Khi nhìn thấy ông chủ ngấp trong nguy cơ, phản ứng đầu tiên của lão cũng là phản nộ, nhưng là một vị chỉ huy đỉnh danh, lão nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Trừ Weah ra, lão là người ở cạnh ông chủ lâu nhất, cách nhìn về ông chủ của lão so với người khác sâu hơn rất nhiều.

mà khi nắm rõ hướng đi của các đại đội, lão lại càng không lo lắng. Chỉ cần có bốn người Weah, ông chủ đã tuyệt bất không còn lo mất mạng, chưa kể là còn Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba suất lĩnh Thanh Niên Vệ, rồi còn Lô Tiểu Như và Nhất Tự Mi dẫn đội Hộ Vệ!

Giỏi nắm bắt thời cơ mới là một vị chỉ huy, nói gì đến Bagnell? Vị trí xuất hiện của lão bây giờ, cơ bản là chiếm đủ ưu thế. Nếu hôm nay không đánh gục địch nhân, cũng có thể xung phong chém giết một trận, tiêu giảm cực cực nhiều thực lực của địch nhân. Nói cách khác, lão đã đứng vào thế bất bại.

Đoàn quân truy đuổi bại binh của Trần Mộ cuối cùng đã xuất hiện trong tầm nhìn của địch.

Trên không tầm nhìn của Trần Mộ rất lớn, ngay khi vừa phát hiện đội ngấm ngấm mai phục của Bagnell, trong lòng hắn đã ngầm tán thưởng Bagnell lợi hại, hắn cũng lập tức biết rõ mình phải làm gì.

Phía sau hắn, Tang Hàn Thủy và Tiểu Ba hai người đều cực kỳ phấn khích, bọn họ không chỉ nhìn thấy ông chủ trở về, mà còn kẻ vai sát cánh cùng ông chủ tác chiến, niềm sướng khoái đó thật khó tả bằng lời! Cả đám tập tu vừa mới đại thắng, sĩ khí cũng đại chấn.

Sự kích động của những người cũ trong đám tập tu khi nhìn thấy Trần Mộ, đã nhanh chóng khiến cho đám tập tu gia nhập sau này hiểu ra nam nhân cường đại thần bí này là ai!

Bọn họ chưa từng nhìn thấy Trần Mộ, nhưng năm xưa dưới cái nhìn của vạn chúng, câu nói “Vây danh hiệu Bạch tổng quản này, người đã nghe qua chưa?” từng làm dậy nên một cơn bão lốc, nam nhân nổi danh mà chưa gặp mặt này đã từng làm ra rất nhiều truyện truyền kỳ, phàm là người gia nhập Đông Vệ, có ai mà không biết cơ chứ?

Vô luận là tại Đông Vệ, hay là ở bên ngoài, đều lưu truyền lời đồn Trần Mộ mất tích. Cho tới nay, đó là nhân tố ảnh hưởng mạnh nhất tới niềm tin của mọi người đối với Đông Vệ. Tất cả mọi người đều hiểu, kể năm xưa xưng Bạch tổng quản là lãnh tụ chân chính của Đông Vệ.

Nhưng ai mà ngờ được, ngày hôm nay, người được gọi là Bạch tổng quản kia đã trở lại!

Mà không chỉ là trở lại, mà còn dẫn dắt bọn họ chiến đấu!

Liếc qua trận địa nghiêm chỉnh đang chờ đón của địch nhân, Trần Mộ không mạnh động.

Vương thông thả đi ra khỏi trường bông, nhìn địch nhân trên trời, không vui nói:

- Ở tiền tuyến chúng ta có nhiều người như vậy, sao lại để cho một dúm địch nhân đánh bại cơ chứ?

Những người xung quanh Vương mặt không thể không lộ vẻ xấu hổ. Chính xác, địch nhân trên không trung không tới ba ngàn, con số này đúng là không nhiều.

- Có thể là địch nhân cao cường hơn so với dự đoán.

Một thủ lĩnh bộ lạc nói, chỉ là giọng càng lúc càng nhỏ.

“Hừ!” dưới chiếc mặt nạ vàng truyền ra một tiếng cười lạnh:

- Dũng sĩ tinh nhuệ gì chứ, toàn là một lũ ô hợp! Thế mà cũng là vũ dũng lưu truyền ngàn đời của các bộ lạc sao? Hắc, tổ tiên ở trên trời nếu có nhìn thấy đám đồ tử đồ tôn của họ sợ hãi như vậy, thật trong lòng không biết cảm thấy thế nào nữa?

Tất cả cá thủ lĩnh bộ lạc ở xung quanh toàn bộ đều cảm thấy xấu hổ muốn chết. Liên quân lần này, tổng cộng có chín bộ lạc, số lượng chiến sĩ của bộ lạc lớn nhất không dưới ba ngàn người. Vậy mà bị đối phương không tới ba ngàn người đánh cho thất bại thảm hại, mặt mũi của bọn họ quả thực là khó coi.

Có Vương ở phía sau, đám binh sĩ tiền tuyến cố gắng trấn tĩnh tinh thần.

Tiểu đội trưởng ở tiền phương, liếc mắt ước lượng đại khái khoảng cách giữa hai bên, mạnh mẽ hô to:

- Địch nhân trên cao, thương cánh rộng! Phóng!

Thương cánh rộng là loại thương được lắp thêm hai cánh trên thân, có thể gia tăng cho thương tính ổn định và tính “phóng” khi bay.

Năm trăm gã chiến sĩ đồng thời rống giận như đất bằng dậy sóng. Mặt của bọn họ trở nên đỏ, dụng khí lực toàn thân, phóng ra thương cánh rộng.

Tiếng phi hành của thương cánh rộng cực kỳ đặc biệt, tựa như bày rần phát ra tiếng huýt gió.

Năm trăm chiến sĩ vô tập lưu đã kinh qua huấn luyện đặc thù, lực lượng kinh người, lực phóng cực mạnh. Mỗi cây thương cánh rộng màu đen trên tay bọn họ được phóng đi rất xa, khiến ai nấy trở mặt há miệng.

Năm trăm ngọn thương tựa như một màn mưa đen, nhanh chóng tới trước mắt mọi người.

Công kích của đối phương nằm ngoài dự đoán của Trần Mộ, nhưng rất nhanh thả lỏng.

Vô tập lưu tuy không có khả năng phi hành, nhưng về phương diện lực lượng và khống chế lực lượng thì mạnh hơn tập tu không biết bao nhiêu lần.

Tập tu bình thường mới gặp dạng công kích thế này chỉ sợ chân tay đã loạn, nhưng đối với tập tu Đông Vệ đã từng cùng vô tập lưu của Ma Cấp Địch Vực chiến đấu mà nói, bọn họ tuyệt không giật mình.

- Công!

Tiểu Ba sát khí đằng đằng.

- Phong!

Tang Hàn Thủy mặt không cấp bách.

Vô số bạo đạn đỏ như quýt, trông như từng mặt trời nhỏ thông thả mọc lên. Đồng thời, một lưới điện màu bạc cực lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Thương cánh rộng ra sức đâm vào lưới điện.

Trong tiếng vỡ vụn ‘bốp bốp’, có lẫn những tiếng tia phóng điện ‘lẹt xẹt’, thương cánh rộng bị đánh gãy thành từng mảnh, thậm chí có cái bị nổ vụn.

Gã tiểu đội trưởng ở phía dưới sắc mặt biến đổi, vội vàng quát:

- Thương cánh rộng, phóng!

Những đội ngũ khác lúc này cũng nhện không nổi, quất lên những tiếng bắt phục. Loáng một cái, thương bay như mưa! Lưới điện chịu không nổi, nổ tung, biến thành vô số tia điện, biến mất trong không trung.

Tang Hàn Thủy sắc mặt biến đổi, vội hét:

- Phong!

Lại một tấm lưới điện! Sau hai giây, 'Bốp!' Lại tan nát!

- Phong!

Tấm lưới điện thứ ba, tạp tu tổ Một của Thanh Niên Vệ lúc này sắc mặt trắng bệch rất xấu, loại phòng hộ quy mô cực lớn thế này tiêu hao cực nhiều năng lượng.

Chính lúc này bên tai nghe được tiếng rống cuồng nộ:

- Tiêu diệt bọn chúng!

Hơn một ngàn quả bảo đạn đỏ như quýt bốc lên, lại như hơn một ngàn vì sao băng, đầy trời kín đất phòng xuống phía đối phương đang đại kinh thất sắc, tiểu đội trưởng tiền tuyến lớp thứ nhất hải hùng thất sắc, giọng như méo đi mà hét:

- Ngăn chúng lại!

Mấy vòng vừa rồi toàn lực phóng thương, năm trăm chiến sĩ cũng có chút mất sức. May mắn là vào lúc này, chiến binh của đội ngũ khác thấy không ổn đã xuất thủ cứu trợ.

Tiếng phá không của thương, tiếng xé gió của hư không trảm, tiếng rít nhọn hoắt của hư không trùy liên miên bất tuyệt bên nhĩ. Rầm rầm rầm! Bầu trời nị nổ thành một mảnh, những bạo đạn bị bắn chặn nổ tung trên không trung! Lửa đỏ từng đoàn cháy rực bầu trời. Nhưng vẫn còn có rất nhiều quả lựu rơi vào trận địa. Ác mộng bắt đầu.

Vô tạp lưu giới công không giới thủ, đặc biệt là đối với loại công kích năng lượng. Mỗi quả bạo đạn rơi xuống trận địa, đều nổ tung cùng với vô số máu thịt tàn chi. Những vô tạp lưu chiến sĩ này không ai không từng nhìn thấy một màn chém giết, nhưng bọn họ chưa từng nhìn thấy màn chém giết tránh cũng không tránh nổi nào khủng bố như thế này,!

Lực lượng của mỗi cá nhân lúc này chỉ là hạt cát. Bọn họ không biết cách tự bảo vệ trong màn nổ của tạc đạn, bọn họ đến từ những bộ lạc bất đồng, không có phối hợp, không có yểm hộ, không có ăn ý.

Ngay khi bọn họ bị làn sóng đạn tạc nổ cho phát mộng, Bagnell phát động! Đốt Tiền phóng thích ra những ngọn lửa âm độc quỷ dị là đợt công kích thứ nhất.

Được các vụ nổ yểm hộ giúp đỡ, từng đóa từng đóa lửa nhỏ, bay đến trước trận địa mới bị phát hiện. Nhưng cho dù có nhìn thấy mưa lửa đầy trời, nhưng ai nấy đều cũng không thể không cảm thấy bất lực chán nản.

Dưới cơn tuyệt vọng, bọn họ điên cuồng phóng ra hư không kỹ, hi vọng tiêu diệt đám lửa quỷ dị. Nhưng hung danh lấy lừng của Đốt Tiền, ngay ở liên bang cũng khiến mọi người kính sợ, đâu dễ bị diệt như vậy?

Ngọn lửa có thể bị cắt ra làm hai đám, có thể bị đập tan thành một đám hoa lửa, nhưng cực khó dập được nó. Mỗi một đóm lửa nhỏ đáng sợ, một khi bám vào thân thể lại đột nhiên bùng trở lại.

Bọn binh lính chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì khủng bố quỷ dị như vậy, nhìn đồng bạn đang ở trước mặt cứ thế bị thiêu đốt, biến thành cả một cây lửa, lăn lộn trên mặt đất kêu gào thảm thiết, ý chí của bọn họ kết cục đã tan nát.

Tốc độ của đám lửa này không nhanh, chỉ cần bọn họ quay người bỏ chạy, là những ngọn lửa này có đuổi cũng không theo được.

Bọn họ quyết định chọn bỏ chạy!

Bên cánh thất thủ, tình thế lập tức nghiêng về một bên.

Thùng! Thùng! Thùng!

Những tiếng bạo âm trầm rền như sấm tựa như tiếng dồn của trống, trong chiến trường đang loạn lại có thể nghe được rõ ràng, liên miên bất tuyệt bên tai!

“Phốc!” Huyết thái dương của gã tiểu đội trưởng tiền tuyến hay rống giận đột nhiên nổ bung ra một đóa hoa máu, động tác của gã khựng lại, giật giật rồi ngã xuống.

Cả một lớp người tựa như lúa mạch bị gặt, dưới trận tập kích của đoàn bạo âm, từng lớp từng lớp ngã xuống.

Loa Văn Thư Toa!

Trên không trung nhìn thấy một màn này, trong lòng Trần Mộ lập tức hiểu rõ, thắng rồi! Thời điểm Bagnell xuất thủ khiến hắn cảm thán không ngừng, quả là gừng càng già càng cay, Bagnell đã chiếm chủ động hoàn toàn, chiếm ưu thế tuyệt đối. Với ưu thế như vậy, nếu lão mà còn không thắng được, thì lão chẳng phải là “Sói”!

Hắn đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh, là Weah!

Weah vọt lên trong trận địa, khiến trong lòng Trần Mộ thấy nghi hoặc. Tư thế vọt lên của Weah đầy vẻ kiên quyết trong mắt hắn, thậm chí tách khỏi đám Tiểu Bộ Mặc cả một đoạn.

Nhớ về những lời Weah đã từng nói, trong lòng hắn đột nhiên hiểu ra. Nhìn về hướng Weah đang tiến tới, một cái mặt nạ màu vàng rơi vào trong tầm nhìn của Trần Mộ.

Chẳng lẽ.. một ý nghĩ cực cực nhỏ xuất hiện, thân hình của Trần Mộ nhất động, tựa như một cánh ưng, bắt đầu bổ nhào xuống!

Tà Quân Đồng!

Trên một trăm tia sáng màu đỏ từ tay của hắn bắn ra, như một tầm lưới chụp về khoảng không phía trước của Weah.

Tiếng hét thảm thiết liên miên bất tuyệt bên tai, moa máu tươi rói, tia sáng đỏ tựa như hồng sắc quang thúc tựa như một chiếc lược, cào ra một con đường trước mặt Weah!

Weah liếc mắt nhìn Trần Mộ, sự ăn ý của hai người trong chớp mắt không cần nói lời vô nghĩa, tốc độ của gã không giảm, thu hồi ánh mắt Weah chăm chăm nhìn vào gã nam nhân đeo mặt nạ màu vàng.

- Weah!

- Là Weah! Hắn vẫn còn sống!

Giọng đám thủ lĩnh bộ lạc kinh hoàng! ! Weah như làm ngơ, trong ánh mắt của gã chỉ có gã nam nhân đeo mặt nạ màu vàng.

- Bảo hộ Vương!

Đám hộ vệ kiệt lực hét lên, nhưng lại đẩy về tuyệt vọng!

- Weah!

- Weah vẫn còn sống!..

Những tiếng kinh hoàng tựa như ôn dịch lan tràn trong trận địa, trở thành cọng cỏ cuối cùng trên lưng lạc đà. Chuyện Vương đồ diệt toàn tộc của Weah, truy sát gã không là bí mật ở Ma Cấp Dịch Vực. Các binh sĩ thông thường không nhận ra Weah, nhưng sức ảnh hưởng của việc Weah giữ vị thế cường giả vô địch mười năm ở Ma Cấp Dịch Vực, lại như khắc sâu trong lòng mỗi chiến sĩ, ngay khi các thủ lĩnh bộ lạc hét lên tên của Weah, trong não của đám sĩ binh chỉ có một khái niệm duy nhất đó là chạy trốn!

Lần đầu tiên Weah lộ ra vẻ điên cuồng. Lần đầu tiên Trần Mộ thấy trên khuôn mặt vô cảm của Weah, lộ ra vẻ phẫn nộ..

Và bi thương nữa, thứ mà Trần Mộ cứ tưởng rằng không bao giờ xuất hiện trên người Weah cơ chứ.

Thấy Weah vẻ như tiến nhập trạng thái điên cuồng, Trần Mộ dừng bước, lặng lẽ nhìn. Không biết vì đâu, hẳn hiểu được lúc này Weah không cần được giúp đỡ, gã chỉ cần không bị quấy nhiễu.

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng xương cốt vỡ vụn liên miên bất tuyệt, Weah tuyệt không sử dụng hư không kỹ, chỉ đơn thuần dùng sức của nắm tay. Gã cứ từng bước từng bước tới gần, ánh mắt không có một ai khác, chỉ có một mình gã nam nhân đeo mặt nạ vàng.

Không một hộ vệ nào có thể đỡ được một kích của gã! Đám hộ vệ điên cuồng tuyệt vọng, không một ai có thể cản trở được gã. Gã cứ như vậy mà từng bước ép tới chỗ Vương!

Xung quanh Vương không còn một ai, nhưng y cũng không lui lại, mà ngược lại, trong ánh mắt y tràn ra vẻ cười cợt.

- Trước đây ta đã đoán, người khẳng định không chết.

Wương cười tiếp:

- Chết bởi tay người, thật là..

Y nhìn về phía Trần Mộ nơi xa, giọng có chút tiếc nuối, một chút mất mát:

- Chỉ tiếc, trước khi chết không thể giết tới liên bang.

- Người là ai?

Weah chăm chăm nhìn Vương, tựa như dã thú trong lồng giam gầm rú.

“A a.” Vương cười nhẹ một tiếng, tự tay xuất thủ, hạ chiếc mặt nạ trên mặt. Một gã trung niên trông như một nhà học giả, trên mặt treo một nụ cười lạnh nhạt và châm biếm. Nhìn không thấy nửa điểm kinh hoàng, thần tình thả lỏng tựa như đang gặp bạn bè. Ngay cả Trần Mộ, trong lòng cũng không khỏi nể phục.

- Ta là ai có quan trọng lắm không?

Vẻ cười cợt trên mặt Vương lại càng nặng.

- Vì đâu?

Weah tựa hồ đã khôi phục bình tĩnh, gã lạnh nhạt hỏi.

- A, người là một thanh đao tốt, nhưng mà, lại không phải là tay chém của ta.

Wương như nửa cười như không, nắm tay của Weah đột nhiên xiết lại.

Wương lại cười nhẹ một tiếng, y đột nhiên quay người, hướng về phía Trần Mộ vẫy tay. Trần Mộ trong lòng sợ kính trong tăng lên gấp bội, có thể ung dung trước cái chết như vậy, kẻ này thực sự là một nhân vật lợi hại. Thấy phương vẫy tay với mình, hẳn cũng không sợ, thần nhiên hạ xuống.

- Người từ liên bang đến, cho ta hỏi người một người.

Vẻ mặt của Vương treo nụ cười lễ mạo.

- Ai?

Trần Mộ có chút tò mò hỏi.

- Y là Đường Hàm Phái.

Mỗi một câu nói, cùng với câu nói trước đó tuyệt đối bất tương đồng. Mỗi câu trước đó, có lạnh nhạt, có trào phúng, rất lễ độ, rất ung dung, nhưng đều khiến cho người nghe không thấy lộ ra nửa vẻ tình cảm. Nhưng năm chữ này, Trần Mộ lại nghe được trong đó có hàm chứa tình cảm.

Trần Mộ lúc này mới giật mình phát hiện, gã nam nhân trước mắt này có vài phần giống như Đường Hàm Phái, vậy phải chăng..

- Người là huynh đệ của y?

Trần Mộ hỏi.

- Ta là ca ca của nó.

Vương kiều ngạo nói, y vì cái thân phận mà kiều ngạo.

- Y rất tốt, hiện là hiệu trưởng của Liên Bang Tổng Hợp học phủ, đệ nhất tập tu của liên bang.

Trần Mộ tuy có thể đoán ra đại khái, nhưng vẫn giật mình.

Vương gật gật đầu, mấy tên này không gọi nên một chút gợn sóng của lòng gã.

Trần Mộ bổ sung thêm một câu:

- Ta là địch nhân của y.

Trong mắt Vương đột nhiên lóe sáng:

- Rất tốt!

Y quay người, nửa cười nửa không nhìn Weah:

- Người động thủ, hay để ta tự động thủ?

Weah một quyền!

Không liếc xuống thì thể dù chỉ một lần, gã chuyển thân rồi đi, trên mặt đầy lệ.

Ở nơi xa, Bagnell thần tình ngây ngốc nhìn một màn vừa rồi, tựa như tượng đá đứng tại đó, bất động, mặt bạc, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

617. Chương 609: Chiến Thư!

Tin này giống như có cánh, nhanh chóng truyền khắp liên bang. Các thế lực lớn lúc trước còn mơ ước kính song của Đông Vệ, giờ nhanh chóng phản ứng, quân đội ở vùng biên giới gấp rút bị điều trở về.

Các nhân vật đầu não của các thế lực lớn thậm chí còn gửi lời chúc mừng Trần Mộ trở lại.

Trần Mộ mấy năm vừa rồi đi đâu? Đề tài này nhanh chóng trở thành chủ đề hấp dẫn nhất trên các đài truyền hình, đối với việc này, Đông Vệ không phát biểu bất luận ý kiến chính thức nào cả.

Từ khi bắt đầu xuất hiện, trong mắt mọi người Trần Mộ đã là một nhân vật đặc biệt thần bí. Bí ẩn của hắn vô số kể, các chủ đề về hắn cũng chưa bao giờ dứt.

Gần như cũng trong cùng ngày, niềm tin của mọi người đối với Đông Vệ lập tức tăng như bão tố, nhanh chóng lên tới giá trị cao nhất trong mấy năm gần đây. Các chi nhánh của Đông Vệ tự phát tổ chức các hoạt động lễ hội, mừng Trần Mộ trở lại. Trần Mộ là người sáng lập nên Đông Vệ, hắn có thừa sức mạnh để nắm giữ Đông Vệ, sự trở lại của y hỗ trợ cực lớn cho sự ổn định của Đông Vệ. Bọn họ bây giờ đã là một bộ phận của Đông Vệ, tất phải hy vọng Đông Vệ càng ngày càng lớn mạnh. Sự trở lại của Trần Mộ đã giải quyết lo lắng lớn nhất trong lòng bọn họ.

oOo

Trần Mộ mở to mắt.

Ánh nắng sớm chiếu vào qua cửa sổ, ấm áp.

Một buổi sáng yên tĩnh! Sau khi kinh qua màn chém giết tanh mùi máu ở Bách Uyên, một buổi sớm ấm áp yên tĩnh như vậy hắn cực quý trọng. Cứ như vậy nằm trên giường, lắng lắng hưởng thụ từng phần yên tĩnh từng phần ấm áp.

Tiếng gõ cửa lách cách vang lên. Hắn mở cửa, bên ngoài là Tô Lưu Triệt Nhu đang bụng đói ăn sáng, cười yếu ớt:

- Cơm thôi.

Nhìn vào nụ cười trên mặt nàng, tự đáy lòng Trần Mộ dường như có gì đó mềm mại nhẹ nhàng rung lên. Hắn không nén nổi ngẩng nhìn Tô Lưu Triệt Nhu, da trắng vấy hồng, trang sức đơn giản, tóc dài buông nhẹ xòa xuống dưới lưng, khuôn mặt tươi cười làm cho người người mê muội.

Tô Lưu Triệt Nhu nhạy cảm nhận ra sự để ý của Trần Mộ, một vết hồng xấu hổ ở cổ hiện lên.

Nhận ra mình thất lễ, Trần Mộ cũng không nén nổi đôi chút luống cuống, vội vàng đỡ lấy bữa sáng trên tay Tô Lưu Triệt Nhu:

- Cảm ơn!

Trần Mộ ngồi trước bàn, nghiêm túc ăn bữa sáng. Đây là thói quen từ sau khi ra khỏi Bách Uyên, hắn đối với đồ ăn cực kỳ nghiêm túc. Thỉnh thoảng hắn ngẩng đầu, lập tức thấy được Tô Lưu Triệt Nhu ngồi đối diện, nâng cằm mỉm cười thỏa mãn lẳng lặng nhìn mình.

Một cảm giác ấm áp khó tả từ trong lòng mọc lên, Trần Mộ đột nhiên cảm thấy, loại cảm này này, thật thoải mái! Trong bầu không khí ấm áp và thỏa mãn, Trần Mộ ăn xong bữa sáng, Tô Lưu Triệt Nhu dọn chén đĩa, hai người bắt đầu công việc bận rộn.

Trần Mộ mấy năm không trở về, có rất nhiều thứ cần phải thích ứng trở lại, mà Tô Lưu Triệt Nhu cũng là chủ một bộ, công việc hàng ngày cũng bộn bề.

oOo

- Ông chủ, ta tính về hưu.

Tinh thần của Ba Cách Nội Nhĩ dần dần khôi phục trở lại, chỉ là thỉnh thoảng lộ ra vẻ tịch mịch, tuổi già đã đến.

Vương được tự tay Ba Cách Nội Nhĩ mai táng. Lúc đó Trần Mộ mới biết, gã nam nhân nhìn không thấu này, hóa ra là lão đại trước kia của Ba Cách Nội Nhĩ, Hắc Vương - thủ lĩnh đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen! Gã vẫn là một nhân vật đầy thần bí! Trần Mộ trong lòng than thở, hắn cảm thấy vận mệnh của Ba Cách Nội Nhĩ thật là bất công.

Cái chết của Vương, đối với Ba Cách Nội Nhĩ là một đả kích cực lớn. Lão đối với đoạn cuộc sống trước kia ở đoàn tạp tu Hoa Phù Dung Đen tràn đầy hoài niệm, nay lại trở mắt nhìn lão đại ngày xưa chết ở trước mặt chính mình, thế giới của lão gần như tan vỡ. Mà sau khi biết được Đường Hàm Phái là đệ đệ của Vương, Ba Cách Nội Nhĩ nhớ tới chuyện Vương nhờ mình làm ra bản bút ký màu đen, lúc đó lão mới hiểu vì sao lại thấy dấu pháp của Đường Hàm Phái quen thuộc.

Ba Cách Nội Nhĩ không hề trách cứ Duy A. Đối lại là ai đều cũng sẽ làm như vậy. Mọi người ai mà chả có ân oán tình thù của riêng mình, lão là người từng trải, sao lại không rõ điểm này? Nhưng mà, lão cũng không muốn chiến đấu cùng Đường Hàm Phái, đệ đệ của lão đại cũ, một trong những đệ tử của lão. Lúc này, lão mới bắt đầu sinh ý nghĩ về hưu.

Trần Mộ cũng không biết nên làm thế nào để an ủi Ba Cách Nội Nhĩ. Ba Cách Nội Nhĩ trọng tình nghĩa, nếu không mấy năm nay cũng không tiếc sức mà vì mình làm nhiều như vậy. Kêu lão đi chiến đấu cùng Đường Hàm Phái, cửa ải này Trần Mộ ngay cả chính mình cũng không qua được.

- Không nên suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt. Mấy năm nay, ông cũng không nghỉ ngơi một chút nào rồi.

Không biết tại sao, mặc dù biết rõ cho Ba Cách Nội Nhĩ về hưu sẽ làm cho Đông Vệ tổn thất cực lớn, nhưng mà lúc này Trần Mộ lại thấy cực kỳ thoải mái, tựa như thế giới cũng rộng ra không ít.

Trần Mộ đồng ý làm cho vẻ mặt của Ba Cách Nội Nhĩ lập tức thả lỏng không ít, hai người nói chuyện phiếm.

- Này, về hưu, ông muốn làm cái gì?

- Tạm thời còn chưa nghĩ ra, chỉ là không muốn chém chém giết giết. Hắc, xem ra ta thực sự già rồi! Trồng hoa? Trồng cỏ?

- Có muốn ta tặng cho ông một cái nhà vườn không?

- Ha ha, thôi đi, cậu mặc dù là ông chủ, nhưng cũng chẳng khác một gã nhà quê. Ta đoán nhà vườn trông như thế nào cậu cũng chả biết!

- Hắc hắc..

Rời đi khỏi chỗ Ba Cách Nội Nhĩ, tâm tình của Trần Mộ không hề nặng nề, mà ngược lại, thoải mái không ít. Nếu con người thật sự có số mệnh, không có cách nào thay đổi nó, nhưng ít nhất có thể thay đổi được tâm tình của chính mình khi đối mặt với nó. Hắn đột nhiên cảm giác được, Ba Cách Nội Nhĩ làm như vậy rất tốt.

oOo

Trần Mộ và Duy A hai người ngồi ở trên khán đài, trong sân trên thảm đỏ Tiểu Bộ Mặc ở giữa mồ hôi như mưa, liều mạng huấn luyện.

- Người cảm giác thế nào?

Trần Mộ hơi lo lắng hỏi Duy A. Tâm tình của người sau khi báo được đại thù rất hiếm người hiểu, Duy A lại là người không lộ tình cảm ra ngoài, làm cho người ta rất khó đoán.

Duy A mặt không chút thay đổi:

- Rất tốt.

- Thực sự tốt?

Trần Mộ thăm dò một chút, càng cẩn thận hơn hỏi.

Duy A quay sang nhìn Trần Mộ không nói một lời, khiến cho trong lòng Trần Mộ hơi sợ hãi.

- Chúng ta đối với luyện.

Bỏ lại một câu, Duy A dẫn đầu nhảy vào trường đấu.

Trần Mộ vẻ mặt đau khổ nhảy xuống theo, trong lòng lại thở dài một hơi. Hắn không muốn mất Duy A, người ngay từ lúc đầu đã ủng hộ hắn vô điều kiện, vừa như sư phụ, lại như huynh đệ của chính mình. Chỉ là đau đớn trên da thịt.. Về cười khổ trên mặt hắn lập tức càng đậm.

oOo

Trong nhà Lôi Tử, Lam Phong vừa thu dọn tàn cuộc, vừa nhìn vào hai người uống tới say mềm, chỉ biết lắc đầu. Uống Thanh Vân Lưu Thủy cái loại nhẹ như vậy mà còn có thể thành bộ dạng này, tử lượng của hai cái gã này thật đúng là..

- Đầu.. Đầu Gỗ, hắc, còn nhớ chuyện chúng ta làm tập ảnh không?

Lôi Tử đầu lưỡi rõ ràng đã lú lại, lấp ba lấp bấp, mở to con mắt say sưa mông lung lơ đãng.

Trần Mộ hai má đỏ rực, động tác loạng quạng như con rối, miệng thì thào:

- Nhớ.. Nhớ chứ! Chúng ta còn.. còn ở trong trường học và.. và đánh người một trận..

“Ha ha, không.. không sai!” Lôi Tử mở to mắt say sưa lơ đãng, lẩm bẩm:

- Ta bây giờ đối với cái.. gã tổng đạo diễn kia một chút cũng không hận..

“Hận?!” Trần Mộ ánh mắt ngỡ ngàng. Dáng điệu thơ ngây lác đác:

- Ta ai cũng không hận.

- Này Gỗ!

- Ừ.

- Chúng ta lúc.. lúc nào, làm bộ tập ảnh kia cho xong đi, mới làm được một nửa đấy..

- Được.

Tiếng hai người dần dần nhỏ đi. Rất nhanh, tiếng ngáy kể tiếp.

Một tháng tĩnh lặng đã qua, Đông Vệ ngoài dự đoán của mọi người không làm ra bất luận động tác gì. Trong khoảng thời gian này thế cục của liên bang cũng đặc biệt yên lặng, chiến đấu giữa các thế lực lớn cũng đạt tới mức thấp nhất trong mấy năm gần đây.

oOo

- Tôi không đồng ý!

Khương Lương cổ gân mặt đỏ, mà những người khác sắc mặt đều khó coi, đồng loạt lắc đầu.

“Đây là phương pháp tốt nhất.” Trần Mộ mỉm cười giải thích:

- Tin lão Ba Cách Nội Nhĩ về hưu còn chưa truyền ra ngoài, kẻ địch còn không biết. Khả năng thành công của phương pháp này rất cao.

- Chuyện này đối với ngài quá nguy hiểm. Thứ lỗi ta không có cách nào đồng ý với phương án này!

Khương Lương rất kiên quyết lắc đầu.

Trần Mộ nhìn vào Khương Lương, bình tĩnh nói:

- Lão Ba Cách Nội Nhĩ về hưu, trong số những người chúng ta ở đây am hiểu nhất về chỉ huy là người, vậy thử tính xem, người có nắm chắc chống lại được Đường Hàm Phái không?

Giọng của Khương Lương bị nghẹn lại. Mấy năm nay gã có tiến bộ cực lớn, nhưng mà gã vẫn còn không thể không thừa nhận, so với Đường Hàm Phái con cưng của trời, gã vẫn như cũ kém một chút. Với lại khi Ba Cách Nội Nhĩ về hưu, hẳn cần phải tăng phòng thủ ở căn cứ Khe Núi Lớn.

- Người còn trẻ, qua vài năm nữa, người có thể cùng y tranh cao thấp một phen. Nhưng bây giờ, người không bằng y.

Trần Mộ than nhẹ một tiếng:

- Mà vấn đề là, chúng ta không thời gian. Một khi tin tức lão Ba Cách Nội Nhĩ về hưu truyền ra ngoài, chúng ta có thể rơi vào tình thế rất bất lợi.

Người chung quanh im lặng không nói, bọn họ đều rõ ràng, Trần Mộ không sai.

Tất cả thế lực, đối với Đông Vệ kiêng kỵ nhất, chính là Ba Cách Nội Nhĩ, một người chỉ huy cực giỏi! Bất kể là hoành không xuất thế như Đường Hàm Phái, hay Túc Hắc Minh nghịch thiên xảo trá lạnh lùng khắc bạc, kể cả đệ nhất chiến thuật liên bang La Tây Cư, đối với gã “Sói” này đều tràn đầy kiêng kỵ! Một khi tin Ba Cách Nội Nhĩ nghỉ hưu lan ra, hoàn cảnh của Đông Vệ sẽ rất nguy hiểm. Trần Mộ cũng có những trận thành công, nhưng so với Ba Cách Nội Nhĩ, thì còn kém vài cấp.

- Mạc Doanh không cần lo lắng. Càng lúc, thực lực của Mạc Doanh suy yếu càng mạnh. Thành phần lực lượng của bọn họ quá tạp, không bành trướng nổi thì nhất định sẽ phát sinh nội đấu. Mấy nhà khác, tự bảo vệ mình có thừa, nhưng trong ngắn hạn cũng không có cửa bành trướng, chỉ có Đường Hàm Phái mới là uy hiếp lớn nhất của chúng ta.

- Chưa chắc y sẽ đáp ứng.

Lôi Tử nói. Đối với phương án của Trần Mộ, gã cũng cực kỳ không tán thành.

- Hẳn nhất định sẽ đáp ứng!

Trần Mộ cười cười, giọng chém đinh chặt sắt!

Trong khoảng thời gian này, liên bang có thể nói là tin tức phong vân liên miên bất tuyệt. Mà tất cả đều quan hệ tới một người, ấy là Trần Mộ ở Đông Vệ.

Một tháng trước, chuyện y đột nhiên trở về đã chấn động liên bang. Nhưng vào hôm nay, Đông Vệ lại tổ chức họp báo tuyên bố tin tức, trước vô số hãng truyền thông, chính miện y ném ra một khối thuốc nổ cực nặng.

Một lá chiến thư!

Một chiến thư gửi tới Đường Hàm Phái! Trần Mộ khiêu chiến Đường Hàm Phái! Tin tức này chỉ trong ba mươi phút ngắn ngủi truyền khắp toàn bộ liên bang! Hiệu suất khác thường như thế, trong lịch sử liên bang chưa bao giờ từng xuất hiện.

Nội dung chiến thư không hề phức tạp, Trần Mộ thách đấu Đường Hàm Phái, hẹn nửa năm sau quyết chiến. Địa điểm do Đường Hàm Phái chọn lựa.

Bây giờ trong quần hùng cũng là trong toàn liên bang đều công nhận, hai thế lực lớn mạnh nhất, một chính là Liên Bang Tổng Hợp học phủ, một cự đầu truyền thống, và một thế lực khác là Đông Vệ vừa đột nhiên quật khởi. Địa vị của hai người trong thế lực của mình cũng cực kỳ tương tự. Đường Hàm Phái là người lãnh đạo Liên Bang Tổng Hợp học phủ, cũng là thủ lĩnh tinh thần của Liên Bang Tổng Hợp học phủ. Còn Trần Mộ sáng lập Đông Vệ, cũng giống như vậy nghiêm nhiên khỏi cần là thủ lĩnh tinh thần của Đông Vệ.

Bây giờ, hai người này lại muốn dựng nên một trận quyết đấu đỉnh phong! Vậy trong đó thực sự là có quá nhiều thứ gửi gắm.

Trần Mộ là đệ tử của Tây Trạch. Ân oán của Tây Trạch và Liên Bang Tổng Hợp học phủ mọi người ở đây đều biết. Với lại kết quả quyết của hai người cũng trực tiếp ảnh hưởng tới lối đi của liên bang sau này! Năm xưa Đường Hàm Phái cô độc một mình khiêu chiến phủ chủ của Trung Đạt Thư Phủ, đã làm kéo theo một màn văn vũ trên cả liên bang, có được uy tín cá nhân cao nhất, cũng trở thành tạp tu nổi danh nhất liên bang.

Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người là, Trần Mộ điên rồi? Đông Vệ điên rồi? Tin giả?

Nhưng một giờ sau, Liên Bang Tổng Hợp học phủ lại tổ chức họp báo đưa tin, Đường Hàm Phái chính miêng tiếp nhận chiến thư! Hẹn nửa năm sau, ở thành phố La Dữu đổ nát!

618. Chương 610: Khúc Đạo Đầu

Cánh cửa bằng hợp kim khổng lồ mở ra, đường đi rõ ràng có phần dốc xuống.

- Dưới đất sao?

Trần Mộ tò mò hỏi.

Hề Bình cười ha hả, giọng nói mang theo vài phần cảm khái:

- Ừ, đây là một nhà kho dưới lòng đất dùng để lưu trữ một số ít tài liệu quý giá. Ngoài ta ra chỉ có Alfonso biết. Trước kia ông chủ ngài chẳng phải thường xuyên kêu thiếu hụt vật liệu sao? Giờ Đông Vệ chúng ta vẫn còn chút nguyên liệu đây, những nguyên vật liệu này đều được ta thông qua đủ các cách sưu tập. Ban đầu cho rằng nó sẽ vĩnh viễn được niêm phong trong kho.. Giờ rồi cuộc cũng có thể phát huy tác dụng, thật khiến người ta cao hứng!

Trần Mộ không biết nên nói gì, trong lòng tràn ngập ảm áp.

Đi được khoảng mười phút, độ sâu của nhà kho dưới lòng đất này khiến Trần Mộ thoáng giật mình.

- Đến rồi.

Hề Bình đến trước cửa lớn của nhà kho, nhập mật mã. Cửa chính không một tiếng động mở rộng, Trần Mộ đi sát theo Hề Bình tiến vào. Vô số giá bằng sắt xếp hàng dọc, trên giá bày đủ loại chai lọ đếm không xuể khiến Trần Mộ ngáy người tại chỗ.

oOo

Tại cửa Đông Vệ học phủ, Alfonso mang theo một đám người sốt ruột chờ đợi. Bên cạnh gã, một đệ tử khuất trong bóng tối khe khẽ nói nhỏ:

- Hôm nay có ai tới vậy? Sao lại làm rùm beng lớn như vậy?

- Không biết nữa, hiệu trưởng tự mình dẫn người đi ra, trước giờ chưa bao giờ thấy.

- Không thể nào, các cậu nhìn xem, Nhữ Thu đại nhân tới, Lance đại sư cũng tới.

- Các cậu đoán thử xem, có thể nào là...

Lúc này, một đệ tử ở bên cạnh vội vàng nhắc bọn họ:

- Đừng nói chuyện nữa, đến rồi kìa.

Tất cả đám đệ tử vội vàng ngừng bàn tán, tò mò nhìn lại.

“Tiên sinh!” Alfonso không chờ đợi được từ trong đám người lao ra, đi theo sau y là Nhữ Thu, nàng hai mắt rưng rưng, nước mắt khóc: “Tiên sinh!”

Các đệ tử phía sau xôn xao! Tiên sinh! Trong Đông Vệ, có thể khiến cho Alfonso gọi là tiên sinh chỉ có một người, mà có thể khiến cho Nhữ Thu gọi là tiên sinh cũng chỉ có một người.

Đám đệ tử vừa tò mò vừa sùng bái ngẩng nhìn Trần Mộ. Vóc dáng y không cao, tướng mạo cũng chẳng hề anh tuấn, nhìn qua ôn hòa chẳng khác gì một người bình thường. Rất nhiều đệ tử không nén nổi thất vọng, chẳng lẽ người này là truyền kỳ trong Đông Vệ hay sao?

- Ngài cuối cùng cũng về rồi! Ngài cuối cùng cũng về rồi!

Tuổi đã quá trung niên nhưng Alfonso tựa như một đứa trẻ, Nhữ Thu thậm chí khóc tới mặt đầy nước mắt.

Trần Mộ sống mũi cũng cảm thấy cay cay, nhưng hắn vẫn ráng nhịn, cười nói:

- Được rồi, được rồi. Chẳng lẽ các ngươi không ngại mọi người nhìn hay sao?

Alfonso lúc này mới cảm thấy ngượng ngùng, lau hai hàng nước mắt, dần dần khôi phục thái độ bình thường. Y bỗng nhiên vỗ vỗ đầu, kéo Trần Mộ tới trước mặt một lão nhân khoảng xấp xỉ sáu mươi tuổi, giới thiệu:

- Vị này chính là Lance đại sư, là người chế ra Vĩnh Viễn Chi Dạ.

“Hai chữ đại sư thực không dám nhận.” Lance khiêm tốn cười nói:

- Ta cũng theo bọn họ gọi ngài là tiên sinh đi. Mấy năm gần đây ta luôn nghiên cứu hợp tính toán mà tiên sinh lưu lại, ngài thực khiến ta vô cùng kính nể.

Trần Mộ cũng giật mình, không nghĩ tới người này lại là chế tạo đại sư. Về tấm Vĩnh Viễn Chi Dạ trong tay, hắn sớm đã cảm thấy kính phục đối với người đã chế tạo ra nó, không ngờ Lance lại ở Đông Vệ. Hắn vội vàng nói:

- Ngài quá khen rồi, so với trình độ của ngài ta còn kém xa lắm.

Lance cười sang sảng:

- Coi người là thầy không tính tuổi tác.

Nói xong lão giơ tay ra mời:

- Chúng ta vào trong uống một ly trà thôi, đang lúc ta có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo tiên sinh đây. Trước đây không tìm được người để hỏi, giờ bị ta bắt được dù thế nào cũng không thể thả ngài được.

“Ha ha!” Mọi người đều bật cười, đi vào trong trường.

Alfonso ghé tới bên tai Trần Mộ, nhỏ giọng ha hả cười nói:

- Lão là do chúng ta đoạt từ Pháp Á.

Trần Mộ âm thầm giơ ngón tay cái, Alfonso lại cười ha hả, vẻ mặt đắc ý. Nhữ Thu đi theo phía sau hai người không kiềm nổi nở một nụ cười.

Alfonso quay người sang, vẻ đắc ý trên khuôn mặt đã biến mất thay vào đó là thái độ trịnh trọng:

- Tiên sinh, trình độ chế tạo của chúng ta hiện tại trong toàn bộ liên bang cũng có thể coi như trong top đầu. Chúng ta đã thu nạp rất nhiều chế tạo sư xuất sắc, đại đa số chế tạo sư tại Sương Nguyệt Hàn Châu đều bị chúng ta thu nạp. Đa số chế tạo sư của Pháp Á cũng tới chỗ chúng ta tìm nơi nương tựa. Trên phương

diện chế tạp, ngoài Trung Đạt Thư Phủ, giờ đây chúng ta không hề thua kém bất cứ thế lực nào. Phương diện tạp giới càng không ai so sánh được với chúng ta.

- Hộp tính toán của tiên sinh mấy năm gần đây đều không ngừng vận hành. Chúng ta thu được hàng loạt kết cấu năng lượng tỉ mỉ, trên phương diện này chúng ta đã vượt xa những người khác rồi. Tiên sinh, bất luận ra sao, chúng ta đều sẽ giúp ngài đánh một trận!

Alfonso một lời như chém đinh chặt sắt. Toàn bộ chế tạp sư cao cấp, chuyên gia tạp giới trong một ngày ngắn ngủi đều tập hợp tại Đông Vệ Học Phủ theo lệnh hội nghị liên hợp tối cao của Đông Vệ.

Hạng mục nghiên cứu mũi nhọn lớn nhất từ trước tới nay của Đông Vệ chính thức khởi động!

oOo

Trung Đạt Thư Phủ, Giải Yến Bạch và Tào Chính Thu hai người uống rượu ăn lạc, hai người đều xuất thân nghèo khổ, đồ ăn thức nhắm này là thứ cả hai ưa thích nhất.

“Đông Vệ hùng tâm thật không nhỏ.” Tào Chính Thu vừa uống rượu vừa nói:

- Xem ra bọn họ dự định dùng toàn bộ lực lượng để giúp Trần Mộ chế tạo một tấm tạp phiến.

“Điều này cũng rất bình thường.” Giải Yến Bạch tập trung tinh thần diệt đám củ lạc trong bát chẳng buồn ngẩng đầu lên:

- Không Trần Mộ, Đông Vệ có thể sẽ nhanh chóng tiêu vong. Ông nhìn Đường Hàm Phái xem, y căn bản không thêm đi đánh Đông Vệ, ngược lại còn mặc cho nó phát triển. Y chắc đã đoán được, Trần Mộ vắng mặt, Đông Vệ phát triển càng lớn mạnh thì thời điểm tan ra cũng càng gần.

- Đúng vậy, người nói xem, trên đời này sao lại có một tên quái vật như Đường Hàm Phái nhỉ.

Tào Chính Thu lắc lắc đầu.

- Quái vật? Ừm! Có lý, tuy nhiên nếu nói quái vật, ta cảm thấy tên Trần Mộ càng giống hơn.

Giải Yến Bạch ngừng đưa, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư:

- Lần đầu ta gặp Trần Mộ, thực lực của hắn thấp tới mức thảm thương, đội ngũ suy nhược. Ha ha, sau này thì sao, hắn khiến cho toàn bộ Liên Bang đều choáng váng. Đường Hàm Phái sao, vẫn rất bình thường, y là một kẻ trăm năm hiếm gặp. Đệ tử của hiệu trưởng Liên Bang Tổng Hợp học phủ, có nền móng như thế, y đi lên cũng chẳng có gì bất ngờ. Nhưng ông nhìn lại Trần Mộ xem, hắn từ đâu chui ra? Một đứa trẻ mồ côi trong một khu phố nghèo, thậm chí còn chưa từng được học chính thức, dựa vào việc chế tạp năng lượng tạp một sao mà sống qua ngày. Không tài sản, không ai giúp đỡ, trừ tấm tạp phiến truyền thừa của Rosenborg ra hắn cái gì cũng không có, vậy mà lại có thể tạo nên một Đông Vệ, ngay cả tên hung ác như Túc Hắc Minh cũng không làm gì được hắn, còn không phải quái vật?

- Quái vật! Đúng là một tên quái vật!

Tào Chính Thu chép miệng:

- Ha ha, sau không nói toạc ra, ai thắng thì phong làm thiên hạ đệ nhất yêu đi nhỉ?!

“Ha ha!” Giải Yến Bạch cười ồm lên, một lát sau gã hỏi:

- Trận chiến này, ông xem trọng ai?

“Khó nói.” Tào Chính Thu đặt chén rượu xuống, vẻ mặt hoang mang:

- Ta luôn cảm thấy không hiểu nổi, Trần Mộ sao dám khiêu chiến Đường Hàm Phái. Mấy năm trước mặc dù thực lực Trần Mộ không kém nhưng hiểm nhiên chưa đạt tới trình độ của Đường Hàm Phái. Chẳng lẽ mấy năm gần đây thực lực của hắn tăng mạnh sao? Nhưng cũng không thể không nói, danh hiệu đệ nhất Đường Hàm Phái đã ngồi lâu như vậy mà chẳng ai dám dễ dàng dẫm lên, hơn nữa Đông Vệ giờ đang phát triển tốt đẹp, thủ hạ binh tinh tướng cường, không nên đánh trực diện với Đường Hàm Phái mới đúng.

“Ta cũng cảm thấy điểm này thật kỳ lạ.” Giải Yến Bạch khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc:

- Với tính cách của Trần Mộ, hẳn hẳn sẽ không làm vậy mới đúng.

Hai người nhất thời đều lâm vào trầm tư.

o0o

Tinh Viên, Rousseau ngồi trước một nồi lẩu đang sôi sục, gã không chút hình tượng hút hút đầu cá. Ở bên cạnh gã, Nick mặc một bộ áo ngủ hình gấu nhỏ, mệt mỏi ngáp.

Thanh Thanh mặc một bộ quần áo trắng ngần yên lặng ngồi đối diện với Rousseau.

- Đông Vệ xảy ra chuyện rồi.

Rousseau vừa hút sột soạt vừa thờ ơ nói.

- Xảy ra chuyện gì?

Thanh Thanh lộ vẻ không hiểu.

Rousseau tiện tay quăng cái đầu cá đã bị hút hết đi, tùy tiện tìm một cái túi thùng, lau lau bàn tay dính đầy mỡ, miệng vẫn nói:

- Đông Vệ mạnh, nhưng mạnh ở chỗ nào? Chỉ vài phương diện như tạp giới, người lãnh đạo giỏi giang như Bagnell, kinh tế phát triển tốt. Về mặt tạp giới đây là cơ sở do Trần Mộ năm đó để lại trong thời gian ngắn không ai dao động được. Về mặt kinh tế, từ tình báo của chúng ta có thể thấy kinh tế của Đông Vệ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, trạng thái phát triển thậm chí so với chúng ta còn tốt hơn. Vậy cũng chỉ còn có Bagnell, có lẽ Bagnell xảy ra chuyện rồi.

Rousseau như liên tưởng tới một chuyện đáng sợ, đôi mắt tròn tròn kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ Trần Mộ quịt lương của Bagnell?

Thanh Thanh vẫn ngồi đó ung dung như thường nhưng mí mắt lại khẽ giật một cái, nàng cố nhin cái ham muốn xông tới đập tên béo đáng chết kia một trận, hỏi:

- Nếu như vậy Đường Hàm Phái có thể nhìn ra không?

Rousseau cười ha hả, lười biếng nói:

- Đường Hàm Phái đương nhiên nhìn ra được. Tuy nhiên, đừng quên, Đông Vệ ngoài con sói Bagnell ra còn người khác, người này tiềm năng rất mạnh, ta cũng rất coi trọng y. Khả năng chỉ huy Trần Mộ cũng có. Hai bên đụng độ, dù là Đường Hàm Phái tự mình chỉ huy Liên Bang Tổng Hợp học phủ cũng không thể nào rút lui mà không bị chút thương thế nào. Khối xương cứng Đông Vệ này muốn gặm chỉ sợ phải đền vài cái răng.

Thanh Thanh lộ vẻ suy tư.

- Đường Hàm Phái tất nhiên đồng ý đơn đấu. Ha ha, gã là ai chứ. Thiên hạ đệ nhất cơ mà, chẳng lẽ lại không chút tin tưởng vào bản thân? Gã chỉ cần giết Trần Mộ, cái khối xương cứng Đông Vệ sẽ lập tức biến giòn, gặm xuống, răng rắc răng rắc, dễ dàng như ăn một miếng bánh quy mà thôi. Lại nói tới mặt khác, cô quên vị trí hiệu trưởng Đường Hàm Phái làm sao mà ngồi lên rồi hả? Nếu gã trốn không đánh, ha ha!

Rousseau nói năng thoải mái như vậy nhưng từng lời từng lời đều chỉ trúng những chỗ quan trọng. Thanh Thanh ánh mắt nhìn về phương xa, trong lòng thoải mái.

o0o

Trong vườn hoa, một ông lão và một người chừng ba mươi tuổi, cho dù là chiếc ghế dựa bình thường người trẻ tuổi cũng ngồi ngay ngắn cẩn thận. Bộ quân phục phẳng phiu, khí khái anh hùng bồng bồng, nhưng lúc này gã lại cau mày, vẻ mặt buồn rầu.

Lão nhân ngồi xồm trên mặt đất, tay cầm chiếc xẻng nhỏ, quay đầu lại nhìn thoáng qua Khương Lương thần sắc rầu rĩ, Bagnell cười. Lão đứng dậy tới ngồi cạnh Khương Lương.

“Sao vậy? Sống tại căn cứ quá gian khổ? Chịu không nổi nữa à?”

Khương Lương lắc đầu:

- Ta không đồng ý với phương án của ông chủ, quá nguy hiểm. Với lại ông chủ đánh với Đường Hàm Phái phần thắng cũng không lớn.

“Ha ha, còn gì nữa không?” Bagnell nhướn nhướn mày:

- Người cảm thấy mình rất vô dụng đúng không? Nếu người lợi hại hơn ông chủ cũng không cần dùng nước cờ mạo hiểm này?

Khương Lương im lặng không nói, hiển nhiên những lời này đã nói trúng tâm tư.

“Muốn phát triển cần có thời gian.” Bagnell nhẹ nhàng thở dài nói:

- Người phải kiên nhẫn, hơn nữa phải tin tưởng ông chủ.

- Nhưng mà..

Bagnell ngắt lời Khương Lương:

- Người hẳn còn không biết chuyện mấy năm qua của ông chủ. Ông chủ nói, hẳn gần như ngày ngày đều chiến đấu, ngủ cũng không dám ngủ sâu. Ta nhìn những vết thương trên người hẳn cũng có thể đoán được hẳn sống ra sao.

Khương Lương ngắt người, hiển nhiên không biết chuyện này.

- Nếu là so thắng bại, ta sẽ theo phe Đường Hàm Phái. Nhưng nếu luận sinh tử ta sẽ chọn bên ông chủ.

Bagnell thần nhiên nói:

- Đường Hàm Phái là cục cưng của ông trời, thiên hạ đệ nhất, nhưng y lại quá mạnh, mạnh tới mức gần như ít người có thể làm đối thủ! Sau lưng y là Liên Bang tổng hợp học phủ, không cần y tốn hơi phí sức chạy ra tiền tuyến ẩu đả. Kinh nghiệm chiến đấu của y quá ít.

- Vào thời kỳ mà vô tạp lưu hưng thịnh, nghe nói có rất nhiều đạo quán, bọn họ truyền thụ tài nghệ, môn hạ đệ tử vô số.

Bagnell chuyển chủ đề nói về một chuyện chẳng chút liên hệ:

- Sư phụ của những đạo quán này người nào cũng mạnh mẽ vô cùng, nhất là những đạo quán có lịch sử lâu đời, một số sư phụ trong bọn họ luyện tập từ nhỏ, vài chục năm như một ngày, chưa từng bước ra khỏi cửa, tâm không vương bận, thêm vào thiên phú cực cao, thường hay sáng tạo ra rất nhiều kỹ xảo cao thâm. Nhưng về sau, loạn lạc xảy ra, đám sư phụ thực lực cường đại này lại chẳng ai sống sót.

“Thi đấu thể thao với sinh tử chiến là hai chuyện khác nhau.” Bagnell nhẹ nhàng bỏ lại một câu:

- Lần này chỉ có sinh tử, không có thắng bại.

Khương Lương ngây người.

Nhìn đệ tử đặc ý của mình, Bagnell chú tâm dạy dỗ:

- Ông chủ lựa chọn như vậy là đã đem tất cả ưu thế của mình dùng tới, đây không phải sở trường của Đường Hàm Phái. Dùng sở trường đánh vào sở đoản không phải là phương pháp dụng binh cơ bản nhất của chúng ta sao? Với lại, nếu ông chủ thắng, địa vị bá chủ liệu ai có thể lay chuyển được?

Nói xong, lão xoay người:

- Biết mình không đủ mạnh vậy tốt hơn hết là cố gắng lên, không cần sợ thua, một chỉ huy luôn luôn đi ra từ chiến đấu. Được rồi, Người nên làm gì thì đi làm đi. Sau này những chuyện chém chém giết giết này đừng đem tới làm phiền ta.

Khương Lương ánh mắt khôi phục vẻ tươi sáng, nghiêm nghị thi lễ với Bagnell rồi mới xoay người rời khỏi.

Đến khi Khương Lương đi xa, Bagnell mới ngừng tay, thở dài một tiếng, khuôn mặt càng lúc càng lộ vẻ già nua.

“Già rồi, ta quả nhiên đã già rồi.” Nhìn khu vườn đầy hoa, cánh tay lão nhẹ nhàng vuốt ve tấm huyền tạp treo trên cổ:

- Cecilia, nàng đã từng nói, nàng muốn cùng ta già đi, cùng nhau trồng một khu vườn hoa thật lớn mà..

Nước mắt từ từ chảy xuống trong yên lặng.

619. Chương 611: Đại Kết Cục

Thành thị sầm uất khi xưa nay đã chỉ còn là một đồng trống vắng. Vài năm trôi qua, nơi này sớm đã cỏ mọc tràn lan, trở thành thiên đường cho dã thú. Ngoại trừ thì thoảng có những người còn sống sót trở lại nơi đây tưởng nhớ, nơi này chẳng còn một bóng người.

Mấy năm trước, thành phố Lars bị Đường Hàm Phái nổ thành một đồng trống vắng, chuyện này khiến hình tượng ngôi sáng của y cũng mất đi khá nhiều. Theo thời gian trôi qua, mọi người cũng đã dần dần quên lãng, nhưng nửa năm trước, thành phố Lars hoang tàn bỗng được Đường Hàm Phái tự mình chỉ định làm nơi quyết đấu lần thứ hai thu hút toàn bộ liên bang.

Trong nửa năm này, liên bang đã khôi phục lại thời điểm trước khi có chiến tranh, mọi thế lực đều yên ắng cẩn thận kiềm chế. Mọi người đều khẩn trương trông ngóng với đủ loại tâm tình phức tạp đối với trận quyết đấu lần này.

Ngày này cuối cùng cũng tới.

oOo

Thiên hạ đệ nhất tạp tu Đường Hàm Phái đấu với đệ tử của Caesar, Trần Mộ, đây là trận đối chiến đỉnh cao của toàn liên bang. Ý nghĩa của nó không chỉ đơn thuần là quyết đấu giữa hai cường giả tạp tu. Nó sẽ quyết định toàn bộ xu thế của liên bang, quyết định sinh tử của vô số người, quyết định cuộc sống của mọi người sau này.

Không cần dùng nhiều lời để miêu tả, ngày hôm nay toàn bộ mọi người trong các thành thị đều nghỉ phép đứng coi ngay trước huyền tạp thu hình. Tất cả các kênh cũng chỉ phát trực tiếp duy nhất trận quyết đấu này.

Các tạp tu từ khắp các nơi đổ tới đều bị ngăn ở bên ngoài khu đồng trống vắng đó, ngay cả phóng viên các kênh truyền hình cũng không được phép tiến vào. Đội ngũ của Đông Vệ và Liên Bang Tổng Hợp học phủ đã bao vây toàn bộ khu vực này. Người của hai bên ngược lại lại chẳng hề có thái độ thù địch quá mức.

Chuyện giữa hai thế lực này sẽ do người đứng đầu của bọn họ giải quyết. Việc bọn họ cần làm chỉ là đối mặt với những người muốn xâm lấn. Bên ngoài đủ loại tạp tu lẫn lộn như vậy ai biết có thể có sát thủ ẩn nấp hay không? Vì vậy thành phố đồng trống Lars lại hình thành một cảnh tượng vô cùng quái dị: vốn hai bên đáng lẽ ra phải như nước với lửa lúc này ngược lại lại phối hợp khăng khít với nhau như hai đội ngũ anh em. Trần Mộ và Đường Hàm Phái, hai người bay trên không trung của thành thị đồng trống, khắp bầu trời cũng chỉ có hai người họ.

Nhìn xuống đồng trống vắng, nghỉ lại thời gian ở thành Lars này, Trần Mộ không kiềm nổi một chút xúc động.

- Ngày này rốt cuộc cũng tới.

Đường Hàm Phái chậm rãi mở miệng, vẻ mặt ung dung trước sau như một mang theo một nụ cười. Năm tháng dường như không thể lưu lại dấu vết, khuôn mặt y so với lần trước Trần Mộ được thấy không hề thay đổi chút nào.

- Đúng vậy.

Trần Mộ vươn vai thoải mái nói.

Đường Hàm Phái hân thưởng nhìn Trần Mộ, thông thả nói:

- Từ lần đầu tiên thấy người ta đã biết sau này người chắc chắn không phải người bình thường. Tuy nhiên xem ra ta vẫn đánh giá thấp tiềm lực của người rồi, lúc đó ta chỉ nghĩ người có thể trở thành một chế tạt đại sư mà thôi.

Trần Mộ cũng cười nói:

- Vậy cũng là người coi trọng ta rồi, có thể ta cũng không thành chế tạt đại sư được.

- Có thể sáng lập ra Đông Vệ đã vượt xa một vị đại sư rồi.

Đường Hàm Phái lắc đầu.

- Cũng không nhất định, nếu như không có Rosenberg đại sư ta cũng chẳng thể nào lập ra Đông Vệ.

Đường Hàm Phái lại lắc đầu lần nữa:

- Vẫn là bởi người, đổi lại là người khác cho dù có truyền thừa của Rosenberg cũng không thể sáng lập ra được Đông Vệ. Nếu không, ngoài Tinh Viện ra có thể đã có vài chi phái khác nữa của Hyner Vincent Van rồi.

Trần Mộ không muốn tiếp tục tranh luận nữa, cười nói:

- Mấy cái này cũng không có gì.

Đường Hàm Phái cũng mỉm cười, chăm chú nhìn Trần Mộ, nghiêm túc nói:

- Caesar chọn người làm đệ tử chính là vì người có thể tới khiêu chiến ta sao?

- Đúng vậy. Người vẫn canh cánh trong lòng về chuyện của người.

Trần Mộ cười nói.

Đối diện với thiên hạ đệ nhất Đường Hàm Phái hẳn không ngờ lại chẳng có chút sợ hãi hay khấn trương mà ngược lại toàn thân buông lỏng, thoải mái nói chuyện. Hai người tựa như một đôi bạn thân đang tâm tình với nhau vậy.

- Thật khiến người ta vừa nuối tiếc vừa may mắn.

Đường Hàm Phái cảm khái.

- Nói vậy là sao?

Trần Mộ tò mò hỏi lại.

Đường Hàm Phái ánh mắt sâu thẳm, giọng nói vang lên theo làn gió:

- Tiếc nuối là cuộc đời này không thể giao thủ cùng Caesar. May mắn là Caesar có được đệ tử là người.

Trần Mộ xem xét cẩn thận những lời này cảm thấy khí phách tràn ngập, trong lòng không khỏi sùng sốt, cười nói:

- Vậy chúng ta cũng đừng nói nhảm nữa.

Đường Hàm Phái tỏ vẻ tiếc nuối:

- Ta còn muốn nói chuyện thêm một lúc nữa.

Vừa dứt lời sắc mặt y đã nhanh chóng chuyển thành lạnh lùng hờ hững:

- Nhưng cũng đến lúc phải chiến rồi!

Hai người đứng song song trên bầu trời, sát khí tỏa ra khắp bốn phía.

oOo

Trong một căn phòng nhỏ tối om tràn ngập mùi ẩm mốc, một ông lão ngồi trước màn hình. Mái tóc y trắng xóa, khuôn mặt tiêu tụy, đôi mắt đục ngầu, thỉnh thoảng lại ho dữ dội, mỗi lần ho khóe miệng lão đều tràn ra một chút máu tươi. Song ông lão lại chẳng hề quan tâm, chỉ chăm chú nhìn hai người trên màn hình.

“Được! Được! Được!” Ông lão lẩm bẩm, trong giọng nói tràn ngập vẻ vui mừng và tự hào. Lão già ho càng lúc càng dữ dội, máu tươi từ miệng vấy lên người, lên cả màn hình song ông lão lại chẳng để lộ chút đau đớn nào, cho dù có ho cũng không dời mắt khỏi màn hình. Tiếng ho khan của lão yếu dần yếu dần, đôi mắt cũng dần giãn ra, âm thanh dần dần tắt.

Caesar thân thể sớm đã hao tổn nghiêm trọng giờ phút này đột ngột ra đi. Vị Sát Thần danh chấn liên bang này không ngờ lại chọn cách rời khỏi nhân gian như vậy. Mơ hồ có thể thấy được bóng dáng thiếu niên quật cường vì không muốn trở thành quân cờ mà ngang nhiên rời khỏi năm đó.

o0o

Trên không trung của thành Lars.

- Nó tên là Vương Ca.

Giọng nói của Đường Hàm Phái thật ôn nhu, bên cạnh y, một đứa trẻ như được điêu khắc bằng ngọc thạch lơ lửng trên không trung, mút mút ngón tay, mở tròn đôi mắt ngây thơ tò mò đánh giá Trần Mộ.

- Con rồi chiến đấu năng lượng sao?

Trần Mộ ngạc nhiên.

Đường Hàm Phái mỉm cười:

- Tập phiên bảy sao Vương Ca.

Con rồi chiến đấu năng lượng không hề khiến Trần Mộ bất ngờ bởi đây là mặt mạnh của Liên Bang Tổng Hợp học phủ, song khi thấy đứa bé này hẳn vẫn không khỏi kinh ngạc. Không phải bởi thân thể đứa bé này như hoàn toàn có thực.

Mà là bởi trí năng! Con rồi chiến đấu năng lượng lại có thể có trí năng! Đây là điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới.

Một con rồi chiến đấu năng lượng lại có thể có suy nghĩ, nếu không tận mắt nhìn thấy ai có thể tin được Liên Bang Tổng Hợp học phủ trên phương diện này lại nghiên cứu tới mức uyên thâm như vậy.

Đôi mắt đen láy như đá quý của Vương Ca xoay tròn, một hơi lạnh thấu xương dâng lên từ đáy lòng Trần Mộ.

- Vương Ca, chơi với vị ca ca này một lát đi.

Giọng nói của Đường Hàm Phái ôn nhu như đang dỗ dành.

“Ê a ê a ê a!” Vương Ca sắc mặt vui vẻ vỗ tay rồi bỗng dưng biến mất tại chỗ. Tóc gáy toàn thân Trần Mộ đột nhiên dựng lên, vô thức bay sang bên cạnh!

“Xẹt xẹt xẹt!” Ba tia điện bắn qua vị trí vừa rời của hắn. Bóng dáng đáng yêu của Vương Ca có thể thấy được mơ hồ giữa không trung, một đòn không trúng hẳn dường như càng thêm vui vẻ.

“Vù vù!!!” Tuy đã thân kinh bách chiến nhưng Trần Mộ vẫn không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

May là hắn luôn ở trạng thái linh thức nếu không vừa rồi có thể tránh được đòn kia hay không cũng rất khó nói.

Trong thế giới linh thức trắng đen đan xen, trái tim Trần Mộ bỗng nhiên đập mạnh, khí lưu tạp nhanh chóng phát động, một chùm sáng đỏ nguy hiểm lại lao qua sát bên người hắn.

Xa xa, Đường Hàm Phái vẫn ung dung vỗ tay khen thưởng:

- Lợi hại! Nó là năng lượng thể, đối với tất cả các phương thức công kích bằng năng lượng đều rất quen thuộc đó.

Ngay lúc y nói, Trần Mộ lại đang thẩm hại né tránh sóng âm, lưới đao ánh sáng, lưới điện..

Thân thể năng lượng này quả nhiên cực kỳ quen thuộc đối với mọi loại công kích bằng năng lượng, đồng thời tần suất công kích như hạ bút thành văn, nhanh nhẹn hơn vượt xa cực hạn của tạp tu loài người!

Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy được! Trần Mộ lại một lần nữa mạo hiểm thoát khỏi năng lượng công kích của Vương Ca, từ người hấn rơi ra một chiếc hộp kim loại hình vuông.

Đang lúc Trần Mộ dự định tiếp tục né tránh, đòn tấn công trong tưởng tượng lại chẳng hề tới nơi, Vương Ca xuất hiện bên cạnh chiếc hộp kim loại, tò mò đánh giá nó.

-Ồ, đây là cái gì?

Đường Hàm Phái cũng cảm thấy tò mò.

Cơ hội! Trần Mộ đôi mắt sáng ngời, Đường Hàm Phái lúc này cách hấn không xa, Vương Ca lại vẫn đang dò xét cái hộp bằng kim loại.

Tập phiến con rối chiến đấu là một loại tập phiến chiến đấu rất mạnh, nó có thể tạo ra con rối chiến đấu bằng năng lượng với sức chiến đấu cường đại, giúp tập tu đánh bại kẻ thù. Con rối chiến đấu thường có tác dụng mạnh mẽ, khó có thể đánh bại, song tập tu chủ tu loại tập phiến này cũng không phải không có nhược điểm: so với con rối chiến đấu rất mạnh mẽ thì tập tu lại ít tu luyện bản thân nên yếu ớt hơn nhiều.

Tiêu diệt tập tu là cách thường dùng nhất để đối phó với con rối chiến đấu bằng năng lượng, cũng là cách hiệu quả nhất. Trần Mộ xoay mình một cái, đánh về phía Đường Hàm Phái.

Bỗng nhiên, mắt hấn hoa lên, Vương Ca đã lại xuất hiện trước mặt khiến Trần Mộ không khỏi kinh ngạc, nhanh chóng lao sang một bên.

Một luồng giam năng lượng lập tức xuất hiện tại vị trí vừa rời của hấn, trên khuôn mặt trắng trẻo đáng yêu của nhóc Vương Ca đầy vẻ tức giận, hành động vừa rời của Trần Mộ đã chọc giận nó.

“A a a!” Nó quơ quơ đôi tay bé nhỏ, dùng giọng non nớt tức giận hô lên.

Song, so sánh ra, đòn tấn công của nó lại tuyệt đối không hợp với hai chữ đáng yêu. Nếu để Trần Mộ dùng từ ngữ để hình dung, vậy chỉ có thể là bốn từ mưa giăng chớp giật.

Năng lượng thể ừn ừn bắn tới như mưa!

Trần Mộ không khỏi biến sắc, hừ lạnh một tiếng, thần hình đột nhiên trở nên mơ hồ, tựa như một con cá bơi ngược dòng, ra sức hướng về phía trước.

Tà Quân Đồng!

Con mắt đỏ như máu xuất hiện trước mắt hấn, không đợi Vương Ca phản ứng hấn đã lập tức sử dụng Kim Đồng Chức.

Đồng tử vàng trong con mắt đỏ như máu lộ vẻ hồ hững, vô số chùm sáng vàng bắn về phía nhóc Vương Ca.

Nhóc Vương Ca dường như rất hiếu kỳ đối với chùm sáng vàng này, nó ngừng lại giữa không trung, tò mò đánh giá những tia sáng đó, dường như không hề hay biết những tia sáng đó nguy hiểm ra sao.

Chùm sáng vàng tựa như mũi châm đâm vào trong cơ thể nhóc Vương Ca!

Không hề có chút phản ứng! Tựa như ném một hòn đá vào trong hồ, mặt hồ nhanh chóng khôi phục lại như bình thường.

“Ê a ê a ê a !” Nhóc Vương Ca vui vẻ kêu lên, đôi mắt đen láy mở to như được cho một món đồ chơi mới.

Cơn ớn lạnh lúc này đã dâng tràn trong lòng Trần Mộ. Nhìn nhóc Vương Ca ngây thơ đáng yêu song hấn càng lúc càng nhận thức rõ sự đáng sợ của nó!

- Ha ha, ta quên nói cho người biết, bất cứ loại công kích bằng năng lượng nào cũng không có hiệu quả đối với nhóc Vương Ca đâu, hơn nữa nó có thể phân tích đòn tấn công sau đó lặp lại y chang như của địch thủ. Thế nào, Trần đại sư, là một chế tập sư, ngài đánh giá tầm tập phiến này một chút đi.

Đường Hàm Phái nhàn nhả quan sát Trần Mộ đấu với Vương Ca, buông lời trêu chọc. Gã vừa dứt lời, trước người nhóc Vương Ca đã xuất hiện một con mắt màu máu rất lớn với đồng tử màu hoàng kim.

Trong chốc lát, kim quang đã lóe lên, Trần Mộ không thể tránh kịp, rơi vào đường cùng, đành phát động Kim Đồng Chúc lần thứ hai!

“Ầm!” Hai đòn Kim Đồng Chúc đánh vào nhau.

Ánh sáng vàng kim lóe lên trên không trung như mặt trời bị phá vỡ, chiếu rọi khắp bầu trời. Những tạp tu đứng xa nhìn lại cũng đồng thời ngạc nhiên kêu lên, năng lượng ba động mãnh liệt như vậy khiến nhiều người thậm chí trong thời khắc này đã vô thức ngừng hít thở! Vụ nổ do hai vị cường giả cao cấp nhất chính diện giao phong đủ để hủy diệt cả nửa cái thành Lars này!

Mọi người đều không thể không đánh giá lại thực lực của Trần Mộ, năm đó Đường Hàm Phái và Tiểu Nguyên chiến đấu ở thành Lars cũng không tạo thành uy thế như vậy. Nếu không Đường Hàm Phái đã chẳng cần dùng tạp phiến chiến tranh, trực tiếp ra tay cũng có thể biến thành Lars thành đồng đổ nát.

Giữa bầu trời, Trần Mộ dáng vẻ chật vật, trang phục chiến đấu trên người chỉ còn lại có một nửa.

Cách đó không xa, nhóc Vương Ca mở to hai mắt, đặc ý nở một nụ cười. Trước mặt Đường Hàm Phái là một lồng năng lượng trong suốt, tất cả công kích vừa rồi đều đã bị nó chặn lại.

Đúng là một tên kinh khủng!

Trần Mộ nhìn nhóc Vương Ca ngây thơ, so sánh với trạng thái thảm hại của mình, nhóc Vương Ca lại dễ dàng như uống nước, thậm chí còn có thể tạo một lồng năng lượng cho Đường hàm Phái. Quả nhiên xứng đáng là con rối chiến đấu năng lượng, khả năng vận dụng năng lượng có lẽ là bản năng của nó.

- Người không biết Ánh Phá sao, nếu biết có lẽ còn sức đánh một trận. Tà Quân Đồng là tạp phiến chùm sáng mạnh nhất chống lại Vương Ca của ta sao lại chật vật như vậy? Chỉ tiếc là ngay cả Túc Hàn Hạo cũng không biết chiêu này.

Đường Hàm Phái ngạo nghễ nói.

Ánh Phá, Trần Mộ không khỏi cười khỏ, hẳn có thể lĩnh ngộ ra Kim Đồng Chúc đã là không tồi rồi.

Ánh mắt Đường Hàm Phái chuyển tới vết thương chẳng chịt trên cơ thể Trần Mộ, kinh ngạc nói:

- Khó trách người dám khiêu chiến với ta, hóa ra cũng có chỗ dựa. Không cần nương tay nữa! Chẳng lẽ đệ tử của Caesar mà chỉ có chút chút vậy thôi à?

Thân hình Trần Mộ khẽ động một chút đã xuất hiện bên cạnh Vương Ca.

Nhóc Vương Ca vẫn mút mút ngón tay út, bộ dáng ngơ ngác khiến người ta bật cười, dường như không biết nguy hiểm đã tới gần.

Cánh tay phải Trần Mộ đột nhiên cử động một cách kỳ lạ, mỗi khối cơ bắp trên tay đột nhiên chấn động. “Hư”, một đạo đao khí rời tay bắn tới. Đao khí chém ra gần như trong suốt, trông như một mảnh thủy tinh, tiếng xé không khí của nó vang lên rất nhỏ. Nửa năm nay, Hư Không kỹ của hắn lại gia tăng một bậc.

Đao khí trong suốt như thủy tinh tạo thành vô số tàn ảnh, dùng tốc độ mắt thường khó nắm bắt bắn về phía nhóc Vương Ca.

Trần Mộ thở hổn hển, lần này để đảm bảo có thể đánh trúng nhóc Vương Ca, có thể nói hắn đã dùng hết tất cả sức lực. Điểm này có thể nhìn ra từ tốc độ khủng bố của đạo đao khí.

Trúng rồi! Đao khí như một thanh cương đao rời vỏ, nhanh chóng cắt nhóc Vương Ca thành hai nửa. Trần Mộ vừa nơi lồng một hơi, con người lại đột nhiên co lại, hai nửa của nhóc Vương Ca sáng lên rực rỡ rồi nhanh chóng khôi phục như lúc đầu.

Sao lại như vậy?

Đường Hàm Phái cười nói:

- Vương Ca là năng lượng thể, loại công kích này đối với nó căn bản vô hiệu. Người không cần giấu giếm gì, không cần đoán ta cũng biết người đang kéo dài thời gian. Sát chiêu của người hẳn trong cái hộp này.

Ngón tay trắng trẻo thon thả của gã chỉ thẳng vào chiếc hộp kim loại đang lơ lửng. Trần Mộ biến sắc.

- Vừa rồi năng lượng công kích vào mà nó lại không chút hao tổn, ngay cả vị trí cũng không thay đổi.

Đường Hàm Phái ung ung nói:

- Ta biết Đông Vệ các ngươi am hiểu tập giới, tập hợp lực lượng của toàn bộ Đông Vệ để làm ra, chắc chắn không phải vật phàm. Ngươi kéo dài thời gian chắc cũng đủ rồi đó, ta ngược lại lại rất mong đợi đây.

Đường Hàm Phái chỉ tay, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Ngươi có biết vì sao ta lại rất để ý tới ngươi không?

Gã lẩm bẩm nói:

- Ngươi luôn có thể phá cũ tạo mới. Cho dù là chế tạo tạp phiên hay sáng tạo ra Đông Vệ đều là tạo mới cả. Phá vỡ trật tự cũ, ta rất thích.

- Tới đây đi!

Đường Hàm Phái thẳng lưng lên, cả người như một thanh bảo kiếm xuất bao, hiểm lộ phong mang!

Thân hình Trần Mộ lại đột nhiên gấp lại bỗng dưng lao xuống phía dưới.

“Ha ha, muốn chạy sao?” Mi mắt Đường Hàm Phái khẽ giật một cái, sát khí tỏa ra tứ phía:

- Lúc này cũng kém không nhiều lắm rồi! Nếu đã không muốn đánh, vậy chết đi!

Nhóc Vương Ca giơ đôi bàn tay trắng trẻo lên, trong không khí năng lượng ba động kinh người dần dần tỏa ra như nước biển trào dâng.

Năng lượng ba động như làn sóng nước tận thế lan tỏa. Từng đám mây bắt đầu tụ tập trên đỉnh đầu Vương Ca, trong chớp mắt, cả thành Lars mây bay đầy trời, sấm sét vang dội.

Các tạp tu xa xa xung quanh đều ngây ngốc nhìn, sắc mặt không còn chút máu, uy thế như vậy tạp tu có thể làm được sao?

Mặc dù Đường Hàm Phái luôn nổi danh thiên hạ đệ nhất song sự cường đại của gã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người! Dưới uy thế của lực lượng như vậy, người có lẽ sẽ cảm thấy mình nhỏ bé như một con kiến, khiến người ta khó có thể nảy sinh ý định chống cự!

Trần Mộ không hề quay đầu lại, hắn cũng không cần quay đầu lại, năng lượng chấn động mãnh liệt trên bầu trời khiến mỗi tế bào trên người hắn đều không tự chủ mà trở nên run rẩy! Tốc độ của hắn chẳng những không giảm, ngược lại còn tăng lên, tiếng gió vù vù vang lên bên tai, hắn tựa như một ngôi sao băng từ trên bầu trời lao xuống mặt đất.

- Thoát được sao?

Giọng nói của Đường Hàm Phái hồ hững kèm theo một chút khinh thường, Trần Mộ quay đầu chạy trốn khiến thiện cảm của y đối với Trần Mộ lập tức biến mất.

Song, ngay lúc này, biến cố đột nhiên phát sinh!

“Đỉnh!” Âm thanh trong trẻo vang lên, thậm chí lôi điện cuộn cuộn cũng không cách nào ngăn cản! Đường Hàm Phái không khỏi quay đầu lại nhìn. Chiếc hộp kim loại đã biến mất, nơi đó chỉ còn lại một hình cầu màu đen! Tối đen tuyệt đối, tựa như ở đó không gian đổ dồn thành một khối rồi tan biến thành hư vô, Đường Hàm Phái đột nhiên biến sắc! Khuôn mặt nhóc Vương Ca cũng lộ vẻ đau đớn.

“Tê tê tê!” Từng tia sét trên áng mây điên cuồng đánh vào quả cầu tối. Cảnh tượng điện mang chi chít chen nhau tràn vào một quả cầu tối khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Quả cầu tối nho nhỏ đó lại tựa như một quái thú tham lam ăn mãi không đủ no. Khuôn mặt nhóc Vương Ca càng lúc càng lộ vẻ đau đớn, thân hình nó cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, nó quay người chạy song cho dù cố gắng đến mấy cũng không thể chuyển động được chút nào. Vài giây sau, nhóc Vương Ca biến thành một

chùm sáng rực rỡ, cùng với những tia điện kia bay về phía quả cầu màu đen, dường như quả cầu đó có lực hút đối với nó, càng tới gần lực hút càng lớn.

Sắc mặt Đường Hàm Phái lần đầu tiên biến đổi, trở thành một màu tái nhợt! Chỉ trong nháy mắt gã đã hiểu ra tác dụng của quả cầu màu đen này, hấp thu năng lượng! Nó có thể hấp thu tất cả năng lượng!

Gã có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng tập trung trong độ nghi của y đã bắt đầu rực rạch không nghe theo gã sử dụng!

Gã đột nhiên hiểu ra, Trần Mộ cũng chẳng phải muốn chạy trốn y, chỉ là không muốn ngã chết mà thôi!

Đường Hàm Phái không chút do dự, dùng hết toàn bộ cảm giác, miễn cưỡng khống chế năng lượng trong độ nghi, quay người bay xuống mặt đất.

Trần Mộ nhìn lên không trung, món đồ chơi kia cũng chẳng phân biệt địch ta!

Năng lượng trong độ nghi càng lúc càng hỗn loạn, càng lúc càng khó khống chế! May mà mặt đất lúc này đã cách hẳn không xa, với tốc độ này...

Chết tiệt! Năng lượng trong độ nghi không thể khống chế được, liên tiếp hóa thành từng đạo ánh sáng bay về phía quả cầu tối. Trần Mộ kinh hãi, không có năng lượng, khí lưu tập lập tức mất đi hiệu lực, hắn lại không có cách nào để chậm lại! Chết tiệt! Hắn không nhận được lần thứ hai chửi lên. Lúc này Trần Mộ còn cách mặt đất năm mươi mét, không còn cách nào khác, hai nắm đấm điên cuồng đâm xuống, từng đạo khí đạn bắn ra! Hắn chỉ có thể mượn chút lực phản chấn như vậy!

Giữa lúc sinh tử, hắn sử dụng hết mọi sức lực, đôi mắt đỏ ngầu, miệng không ngừng gào thét, hai nắm đấm tạo thành hư ảnh. Vô số đạn khí như viên ngọc bắn xuống, đồng đổ nát phía dưới lúc này đã nổ thành vũng bùn, ngay cả bùn cũng bị đánh văng ra..

“Bịch!” Trần Mộ nặng nề rơi xuống vũng bùn, đầu óc ong lên!

Một hồi lâu sau hắn mới ráng sức gượng dậy, toàn thân gần như không còn chỗ nào nguyên vẹn, hai cánh tay cũng sắp không cử động được nữa, đây là di chứng sau khi sử dụng Hư Không kỹ! Hắn ráng sức tỉnh táo lại, nhìn khắp bốn phía xung quanh.

Cuối cùng cũng vẫn sống! Vừa rồi thật đáng sợ!

Ánh mắt hắn bỗng nhiên ngưng lại. Đường Hàm Phái! Cách đó không xa, Đường Hàm Phái khổ sở bước! Gã cũng tiếp đất an toàn! Khả năng khống chế cảm giác thực đáng sợ!

Tuy nhiên, lúc này Đường Hàm Phái cũng đã phát hiện Trần Mộ, y ngừng bước, biết lúc này chạy trốn cũng vô ích. Năng lượng trong độ nghi của y đã bị hút sạch. Trần Mộ mặc dù nhìn qua thảm hại hơn nhiều song vô tap lưu đã trở thành cộng rơm cứu mạng.

“Người thắng!” Đường Hàm Phái thần sắc bình tĩnh:

- Ta chỉ muốn hỏi một chuyện, cái hộp kia là gì?

Nhìn kỹ Đường Hàm Phái trong một thoáng, Trần Mộ không do dự ra tay!

Đội xác của Đường Hàm Phái ngã xuống mặt đất hắn mới chậm rãi nói ra bốn chữ:

- Lỗ Đen Năng Lượng.

o0o

Cả thành Lars hiện giờ đã trở nên hỗn loạn, các tạp tu ngơ ngác phát hiện tất cả năng lượng tập trung độ nghi đột nhiên không chịu khống chế nhanh chóng biến mất!

Lúc đó, vô số tạp tu ngã xuống từ trên bầu trời mà chết! Các tạp tu khác cũng mất đi sức chiến đấu, tạp tu của Đông Vệ đã sớm có chuẩn bị, bọn họ vốn học một ít kỹ xảo vô tap lưu, dưới cục diện như vậy hoàn toàn chiếm ưu thế.

Khi Trần Mộ đi ra từ trong đồng đổ nát, cả Đông Vệ reo hò mừng chiến thắng! Mọi người đều hiểu, đại cục đã định!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tap-do>